Ana-Maria

La Reine

Autoarea mulţumeşte din inimă

dlui ***Tudor Gheorghe Calotescu****,*
pentru bunăvoinţa de a-l înzestra pe Thomas
cu talentul de a scrie versuri minunate,

dlui ***Viorel Patrichi****,*
care cu profesionalism şi multă răbdare
i-a fost consilier în materie de limbă rusă,

şi soţului ei, ***Aurel Ionuţ Simion****,*
pentru răbdarea de care a dat dovadă
de-a lungul anilor,
aşteptând răbdător ca soţia lui să termine de scris
(şi de corectat, desigur)
toate cele 4.717 pagini ale acestui roman.

Accidentul

Trésor

9 martie 2020 - luni

Ştefan

Îi venea să râdă. Se abţinea cu greu să nu râdă... Pentru că stătea în pat, sprijinit cu pumnu'-n barbă, şi se uita la ea. Trişa. Adică se uita la ea şi-o studia şi-o analiza... Şi nu se putea opri! Adică nu se putea ridica de-acolo! Era atât de frumoasă, că...

Da - Ana lui era frumoasă. Acum, la 37 de ani, regina lui era şi mai frumoasă decât fusese la 21! Era... Era schimbată. Adolescenta de-atunci se transformase într-o femeie superbă! Iar cele trei sarcini - şi naşteri - n-o deformaseră. N-o urâţiseră. Trăsăturile nu i se înăspriseră; se modelaseră şi se transformaseră şi o transformaseră pe ea într-o femeie obscen de frumoasă! Acum, la vârsta la care alte femei arătau "ca Titanicul" - cum glumea deseori Diamant -, Ana lui era incredibil de frumoasă! Şi-asta nu era numai opinia lui! Era opinia tuturor celor care-o vedeau! Prietenii lui, amicii, partenerii - toţi rămâneau cu gurile căscate şi ochii un pic măriţi, atunci când intra ea! Apariţiile lui nu mai erau demult "şocante", aşa cum i le descrisese cândva Rebeca; apariţiile lui deveniseră, într-un fel, normale. Dar când intra ea...

Lăsă capul pe braţ, fără să-şi ia ochii de ea... Acum o privea din faţă. Şi-o sorbea din privire! Îi privea pielea neunsă cu creme, trăsăturile neatinse de bisturie, lasere, injecţii şi alte asemenea... Şi se simţea atât de îndrăgostit, că-i venea s-o scoale şi să urle la ea! Îi venea s-o trezească, s-o ridice de-aici, s-o apuce bine de umeri şi să urle la ea - "Te iubesc!"! Aşa-i venea să urle... temându-se un pic că femeia asta incredibilă uita, uneori, că era iubită...

Nu; n-o s-o trezească. Azi, după micul dejun, el trebuia să ajungă la nea Nicu Cărare. Pentru că mâine avea întâlnire cu Dimitri Popov, la Mitsensk. Nebunul îi promisese că-i aduce 10 afacerişti "numa' unu' şi unu'". Şi cum acolo nu putea s-o ia şi pe ea...

Oftă greu şi se ridică - gata, îşi stricase tot cheful! Şi-asta pentru că petrecuse alături de ea o săptămână minunată! Îşi luase o săptămână de concediu - şi-o petrecuseră aici, la conac. Şi tocmai azi, după un 8 Martie ca-n poveşti, el va sta departe de ea; şi mâine, şi poimâine va trebui să stea departe de ea...

Ana se speriase, prima oară când o luase cu el în Rusia. După ce deschisese cele două firme şi-i introdusese pe Andrei şi Gabriel Donichioiu în "lumea bună cu chirilice", o dusese şi pe ea la Volgograd. Şi, deşi le spusese că "era de plăcere", amândoi fraţii năvăliseră pe el, cu afacerile - şi cu afaceriştii. Care afacerişti văzuseră frumuseţea de regină de la braţul lui, aflaseră că era "naturală" - neoperată şi neîndopată cu silicon şi nehăcuită prin părţile care făceau de obicei colaci de grăsime - şi-o luaseră razna! Şi-atât îi dăduseră târcoale şi-o complimentaseră şi-o admiraseră şi-o invitaseră pe la toate *resort*-urile lor răsfăţate, că o speriaseră! Rău! După acea primă vizită, Ana mersese rareori în Rusia - de fiecare dată, strict la Moscova. Iar de anul trecut, din martie, nu se mai apropiase de graniţa de est a României. Prefera să-l însoţească până în avion... şi făceau o escală pe Otopeni. Ea se ducea în Aurari, el se ducea "la ruşi"... Şi-apoi trecea şi el prin Aurari. Unde, inevitabil, rămâneau amândoi cel puţin 24 de ore. Putea spune că tăticul lui era mult mai liniştit şi fericit, de când o speriaseră ruşii pe Ana...

Cât era ceasul? Opt şi zece. Perfect pentru primele telefoane pe ziua de azi! Hm...

Se strecură afară din dormitor şi scoase mobilul - ăla vechi. Şi-i făcu un apel lui Aleodor, după care se grăbi să iasă din vilă... Tânărul de la volanul maşinuţei de golf zâmbea şi el - că Toni era nebun şi-şi iubea la nebunie şeful, aşa că proţăpea deseori câte-un băiat şi-o maşinuţă de-aia în faţa vilei lui...

- Bună dimineaţa.

- Neaţa.

Urcă în dreapta iar tânărul zâmbi:

- La birou?

- La birou.

Maşinuţa de golf porni încetişor, fără demaraj...

Era destul de răcoare; dar ziua va fi caldă. Cerul era curat; cerul, aşa cum îl vedea el prin desimea copacilor, era "promiţător". Era aşa ca-n versuri... Ca-n poveşti... Ca-n poveştile cu regi şi regine şi conace cu turn de pază - că tocmai treceau pe lângă turnul de pază... Gândul îl făcu să râdă - aşa că-i altoi şoferului un cot:

- Auzi, mă? Eu mă gândeam să-mi iau cai.

- Poftim?

- Mă gândeam să-mi iau cai. Nu mulţi - vreo 6. Eu, Ana, Rebeca, Aleodor, Toni... Cinci deci. Vrei şi tu unu'?

Răspunsul veni prompt:

- Şefu', io m-aş risca - da' cu o condiţie!

- Ce condiţie, mă?

- Să mă laşi să te duc tot io la birou!

Ia uite-l! Bufni în râs - şi acum râdeau amândoi... Ia să continue el gluma aia!

- Nu, da' acu' pe bune! Mă gândeam să iau cai. Şi ponei, pentru copii. Şi-aşa, am grajdu' ăla din spate - şi nu-i OK că ţin dulăii în el. Pentru dulăi ar trebui o clădire ca lumea. Iar în grajdu' ăla ar trebui să bag cai.

Şi se rezuma din nou la a zâmbi. Aşaa... Două secunde... Bun - muşcase momeala... Cinci secunde...

- ... Ştii, şefu'? Io nu prea ştiu ce să zic... Da' cre' că o să pută. Adică să nu te superi pă mine că-ţi zic!

- Nu mă supăr, mă! Zi-i!

- Caii put. Că, na - fac de toate alea, nu? Şi sunt şi periculoşi - dacă se sperie, dau cu copita. Şi muşcă. Şi-or să umble pe-aici, prin iarbă... Şi cine ştie unde se uşurează, nu? Adio joacă prin iarbă pentru copii!

Aproba şi se delecta cu efortul pe care-l depunea băiatul ăsta ca să-l răzgândească extrem de politicos...

- ... Plus că le trebuie doctor, îngrijitor, dresor... Adică mai mulţi îngrijitori - că n-o să poa' să vadă unu' singur de şase cai! Şi calu' e animal pretenţios - are nevoie de toate alea!

- Da, mă! Da' îţi dai seama cum o să mă duc eu zilnic la birou? În costum, călare pe cal şi cu cuţitu' la brâu?

Maşinuţa frână în faţa uşii conacului. Se simţea privit lung... Bufni în râs şi-i altoi una zdravănă peste umăr, coborând din maşinuţă:

- Lasă, mă! Că dacă iau cai, îţi dau şi ţie unu'! Să mă duci tot tu la birou! Să călărim aşa, unu' lângă ălălalt, ca suita regală! Eu cu cuţitu', tu cu suliţa!

Aleodor râdea cu gura până la urechi:

- Dacă promit că ţin eu steagu', mă luaţi şi pe mine?

- Toni ţine steagu'; tu, cel mult, sufli-n trompeţică.

- Oo, sarcină amplă! Neaţa, şefu'!

- Neaţa, Părinte! Care-i atmosfera în regat?

- Şefule, regatu' e ca-n poveşti: duduie la 105% şi e plin de chef şi voie bună.

- Asta nu-i o veste tocmai bună - că n-avem fabrică cu dop. Nu?

Râdeau amândoi... Intrară în conac - iar Luis zâmbi "amplu", de lângă vaza în care aranja de zor trandafiri albi şi roşii:

- Bună dimineaţa.

- Neaţa. Ceva probleme?

- Nici una.

Într-adevăr, nici o problemă - trandafirii ăia "de expoziţie" erau proaspeţi.

- Florina e OK?

- Foarte OK!

Serios? Bărbatul începu să râdă:

- I-a reuşit un cremşnit delicios, aşa că...

Aa, asta era! OK!

- Thomas a plecat deja?

- Da - încă de-acu' o oră. Zicea ceva despre bibliotecă, sau...

Băiatul ăsta, Thomas, intrase la facultate printre primii, acu' doi ani; şi uite că îşi pusese-n cap să ia bursă de merit şi-n anul doi! Hm... Aprobă şi porni spre scări - iar spionul se grăbi să-l urmeze:

- Am vorbit cu aeroportul - şi până la doişpe n-au cum să-ţi dea autorizaţie pentru avion.

- Atunci plec cu elicopterul, de pe aerodrom.

- Elicopterul e indisponibil pân' la unşpe.

- Iar avionul ce treburi are azi?

- Din câte ştiu eu, are o comandă la Paris, la două.

- Atunci trimiţi avionul acolo unde are treabă - iar eu plec cu elicopterul.

Părintele părea un pic năucit de aşa logică... Hm! Intră în biroul lui şi ridică vocea:

- E avionul firmei de turism, nu al meu personal!

- Ştiu; dar de vreme ce tu eşti proprietarul firmei de turism...

Îşi scoase geaca şi se trânti pe canapea:

- De vreme ce eu sunt proprietarul firmei de turism, ştiu că dacă avionul zboară cu client, produce şi banii pentru costuri, şi nişte adaos comercial. Hai - raportul.

Părintele făcu doi paşi mari - şi luă hârtiile din tăviţa de pe birou, după care traversă tot biroul din alţi doi paşi şi începu să i le înmâneze, una câte una:

- Solicitare de la Covaci - are nevoie urgentă de consiliere în privinţa a doi sărmani.

Doi "sărmani" de-ăia arestabili, pe care-i plimba Aleodor cu insignele.

- Frige? Sau...

- Momentan, nu frige. Da' săptămâna viitoare ar fi bine să-i găsească pe alt continent.

Ia să vadă el ce sărmani voia să salveze generalul de la SIE... Mda; porcării politice.

- OK - rezolvă-i. Mai departe.

- Luka spune că preferaţii lui şi-au folosit deja 45% din cantitatea previzionată pentru luna asta - şi deci sigur or să ceară o suplimentare.

Sârbii ăia "semnatari ai convenţiei" de înfiinţare a firmei regelui aurarilor în Krusevac "vărsaseră cana". OK, nici o problemă, avea destule şerveţele pentru aşa clienţi serioşi şi stabili!

- Să o accepte - dar cu atenţie, să nu fie şi vreo capcană strecurată în suplimentarea asta.

- Evident. Alexander are două întâlniri importante săptămâna asta: joi se vede cu umbrela din Austria iar sâmbătă are lunch informal cu clientul de top din Germania. Zicea că ar fi bine să te nimereşti şi tu pe-acolo, prin zonă. Că ar da bine.

- Mă! Da' când m-a mai văzut ăsta pe mine că dau târcoale prin preajma unuia şi altuia?

- Nu, şefu'. Chestia e că are nişte suplimentări masive, zilele astea. Şi o acţiune amplă vineri, în Bonn.

Şi-i era frică să nu se-ntâmple ceva! Consilierul lui "fluiera" în Austria, dar se simţea nesigur în Germania. Normal - fusese numit şef peste ţara aia în 2018! Nici nu împlinise doi ani acolo...

- ... Notează o vizită la el joi. Dar pune un semn de întrebare în dreptul ei.

Că el lipsea azi, iar mâine şi poimâine regina lui o să se plictisească singură-n Aurari...

- Şi cam atât am avut eu de spus.

Serios?!

- Ceva veşti de la Angel?

- Absolut nimic care iese din tipar. Băiatu' ăsta parcă-i vrăjitor! Nu-i trebuie niciodată nimic, n-are niciodată probleme cu nimeni... Da'-şi face planu' - şi-l mai şi depăşeşte!

Ridică un deget, zâmbind:

- Păi vezi cum faci, să-l clonezi! Că ne-ar trebui unu' de-ăsta şi în Germania!

- Şefu', nu vorbi aşa! Ştii bine că Germania e sensibilă!

Aprobă şi se ridică:

- Ştiu. Despre Franţa ce poţi să-mi spui? Confidenţial, aşa, şi la ureche...

- Şefule, Franţa merge brici. Moralul Rebecăi e pân' la cer, aia mică e o scumpă, în fiecare seară îmi apare trafic de net conac-Aurari... În dimineaţa asta, la şase fix, a primit trandafiri roşii. N-am priceput de ce-a trebuit să-i primească la şase fix; dar curierul a stat cinci minute în faţa porţii, ca să se facă şase fără cinci... Aşa că tre' să fie un şpil cu inimioară roşie!

Exact! Deci Rebeca era bine - iar Diamant era îndrăgostit lulea. Bun! Porni spre uşă:

- Rezolvă solicitarea lui Covaci - că e importantă pentru el. Şi anunţă aerodromul că plec cu elicopterul.

- Am înţeles.

- Tu pe unde ai treabă zilele astea?

- Azi şi mâine sunt în Spania, cu nişte transfugi...

- OK. Să ai grijă.

- Stai liniştit, şefule! Vezi, că ţi-am trimis pe mail raportul board-ului...

Raportul board-ului de Aspergeri - cum zicea el. Divizia lui de tineri inteligenţi "producea" o grămadă de informaţii zilele astea! Arătă OK în spatele lui, ieşi şi ocoli zidul - şi ciocăni corect în uşa biroului consilierei lui... Ca în fiecare dimineaţă când se jucase aşa de-a "politeţea", Rebeca alerga să-i deschidă personal uşa! Doamne! - îi venea să râdă... Şi uite ce veselă era Rebeca lui:

- Neaţa, şefu'!

- Neaţa, fă! Cum de eşti la birou?

- Păi... cum adică, şefu'?

- Adică încă nu-i nouă! Tu n-ai treabă pe-acasă? Nu te solicită copilu', să te tragă de poale?

Consiliera lui roşi uşor şi se lăsă condusă spre birou:

- Păi, şefu', să ştii că nu prea mă trage de poale. Nu dimineaţa, oricum!

- Nici în weekend?

- Nici în weekend.

- De ce, fă? Doarme până târziu?

- Nu; da' are ore, cu bona!

- Păi ce faci, fă? O chinui cu lecţii non-stop?

- Nu, şefu'. Da' are o problemă, la grădiniţă.

- Ce problemă?

- Nu reuşeşte să picteze. Adică nu-i ies picturile frumoase, cum zice ea. Şi-atunci cere singură să exerseze. Că cică la toamnă merge-n clasa întâi - şi nu vrea să se ducă nepregătită.

Serios? O privea lung - şi-o electrocuta, ca să afle dacă nu cumva îi chinuia nepoţica inutil...

- Să mor io dacă te mint, şefule! Ea vrea!

- Bine, fă; dacă zici tu... Acu' ce face? Se pregăteşte de grădiniţă?

- Nu; azi stă acasă. A cam răcit - şi nu vreau s-o trimit în colectivitate cu imunitatea scăzută.

- Aha! OK! Şi ce mai e nou?

- Şefule, în Franţa nu s-au întâmplat lucruri notabile. Afacerile le ştii, că le-ai semnat aseară şi-ai văzut socotelile mele. Mă menţin pe creştere constantă.

- Am văzut. Şi-mi place chestia asta.

Şi-i plăcea şi s-o vadă roşind uşor, aşa ca acum, şi fâstâcindu-se toată... Mm, ce-i mai plăcea de consiliera lui! Rebeca terminase, luna trecută, clasa a unşpea - aia dificilă şi foarte-foarte exigentă, pe care-o făcea singurică în camera ei! Şi se vedea! Oho, cât de bine se vedea! Era uriaşă diferenţa dintre Rebeca 2011 şi Rebeca 2020! Fata asta era ambiţioasă şi-i intrase-n cap să fie deşteaptă - aşa că tocea de mama focului manualele! Probabil că, dacă ar fi fost înscrisă în vreo clasă de liceu, şi-ar fi dat profesorii cu cracii-n sus... Ochii albaştri se ridicară spre el:

- Şefu', voiam să te-ntreb... Tu pleci azi?

- Da; de ce?

- Că mă gândisem să dau o fugă până-n Aurari.

Îi era dor de Diamant...

- Da' dacă pleci, o amân.

- Amân-o - că vine el încoace.

Tii, ce-i mai străluceau ochii! Evident, Rebeca nu se simţea fantastic de bine acolo, "pe terenul fostei lui neveste"! Nici chiar acum, după atâţia ani de la căsătoria civilă, slujba religioasă şi nunta-n Aurari, Rebeca nu uitase de moartea Safirei... Se aplecă uşor spre ea:

- Şi-acu', spionita. Confidenţial şi la ureche. Bagă!

Consiliera lui bufni în râs şi se conformă, în şoaptă:

- Şefu', spionu' e opărit rău! Că cică azi la nouă fix pleacă cu biznis, iar aseară s-au certat la cuţite.

- De ce, fă?

- Că cică ea are migrene cam dese, aşa...

Adina se plictisise, probabil, să tot aştepte inelul spionului...

- Şi ştiu sigur că azi ea se duce în Bourges, că are program de înfrumuseţare. Azi, nu ieri!

Mai rău - Adina încerca să-l facă gelos pe Aleodor!

- Şi cred că au dormit separaţi. Oricum, el are treabă azi şi mâine. Am înţeles că se duce-n Spania...

- În Spania se duce. Da' ea ce-are?

- Şefule, cred că i s-a acrit şi ei! Că de-atâţia ani... Vorba aia - m-am măritat eu, am făcut şi copil, la toamnă îl trimit la şcoală... iar ea tot "domnişoară" e-n acte!

Aprobă scurt cu capul - se va ocupa azi de chestia asta! Cu prioritate!

- Iar în România să ştii că-i linişte şi pace. Adică Grasu şi Titel tre' să ocolească unele zone, în ultimul timp... că le-a dat Diamantu' meu ordin s-o lase mai uşor cu angajările. Şi ziceau că nu prea-i bine să tot refuze CV-uri; că îşi fac duşmani aiurea.

Corect! O să se ocupe diseară de problema României. După ce vorbea cu nea Nicu Cărare, avea atâtea ore să se gândească la suplimentarea României! Sau poate făceau o reîmprospătare de personal - nu? Deşi regele nu obişnuia să-şi concedieze subalternii...

- Auzi, şefu'? Da' comunicaţiile noastre sunt sigure?

Aha! Acum va auzi o prostioară de-aia menită să-l facă să râdă!

- De ce, fă? Ai tu vreun semn, vreo bănuială, ceva?

- Nu. Da' aseară am făcut videoconferinţă cu Diamant.

- Pe ce aparatură?

- Păi... Pe-aia veche, bineînţeles!

- Atunci sunt sigure - indiferent câte prostioare porno v-aţi şoptit la microfon.

Şi bufni în râs - că în loc să "i-o facă" ea, "i-o făcuse" el! Se ridică:

- Tu ai probleme aici?

- Nu.

- Umbrela e cuminte?

- Exemplar de cuminte.

- Bine. Vorbim.

- Vorbim, şefu'.

Ieşi şi se grăbi spre ultimul birou - cel al Adinei. De data asta parcă-i era frică să aibă cu ea o discuţie deschisă - că, dacă o pierdea pe Adina, trebuia să angajeze trei secretare "de top"... Ciocăni şi intră:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

Ca în fiecare zi lucrătoare, Adina era înconjurată de dosare, hârtii şi ştampile; chiar şi acum, imprimanta din dreapta scotea nişte coli... Se aşeză în faţa ei şi încercă să-i zâmbească blând şi înţelegător, "ca de-o confesiune", aşa:

- Ce mai faci tu?

- ... Fac bine, mulţumesc.

- Eu am senzaţia că nu faci foarte bine...

Tenul secretarei păli; Adina reveni spre ecran:

- Staţi liniştit - că nu am probleme.

Cu alte cuvinte, refuza categoric discuţia... Oof!

- ... Ştii bine că, în problemele voastre personale, eu mă amestec doar în măsura în care mă implicaţi voi.

- Da, ştiu. Şi vă rog să nu vă implicaţi nicicum în problema mea personală.

Ei, păi dacă-i refuza ajutorul cu atâta determinare, vorba lui Léon - să fie sănătoasă! Se ridică:

- Am înţeles. Ceva probleme cu actele?

- Nu, nimic notabil. Inerentele întârzieri ale curierilor, de care se ocupă Aleodor...

Deci, nimic notabil. Bun! Porni spre uşă:

- Spor la treabă.

- Mulţumesc.

Chiar avea nevoie de mult spor la treabă! În spatele ei erau trei imprimante - şi numai una era conectată la calculatorul ei! Celelalte două erau legate de cei doi consilieri - iar ea se ocupa de ştampilat, îndosariat, transmis pe fax, chemat curierul... Tot ea se ocupa şi de corespondenţă... Apăsă clanţa şi se opri:

- Crezi că ar fi momentul să-ţi angajez o subordonată?

- Nu. Adică încă nu.

Şi-i zâmbise. Deci nu era supărată pe el - sau pe decizia lui de a-i caza în birouri separate. Asta era bine. Ieşi şi se grăbi spre propriul birou. Pe care-l descuie îndelung...

După cum spuneau consilierii lui, concernul de făcut caşcaval n-avea probleme. Isamu îi confirmase asta alaltăieri, când îi trimisese "raportul spionajului". Se bucura mult să constate că avea consilieri serioşi şi ascultători; se bucura mult când găsea "potriveli" între rapoartele lui Isamu şi ceea ce auzea el după ce spunea "confidenţial, aşa, la ureche". Rebeca şi Aleodor se turnau reciproc cu mare plăcere! El nu prea avea ce spune despre ea; ea, în schimb, avea o adevărată telenovelă la dispoziţie, să i-o şoptească pe toată, cu tot cu explicaţii! Aşa că...

Aşa că lucrurile mergeau bine. Azi îl vizita pe nea Nicu Cărare, după care revenea aici şi lua masa de seară cu regina lui. Mâine şi poimâine trebuia să ajungă la ruşi. Iar joi... Joi, se va întâlni cu Ana pe aeroportul din Bonn. Pentru că Alexander "fluiera" în Austria. Şi-or să se plimbe pe-acolo cât era joia de lungă! Or să viziteze catedrale...

"Hai că-i bine! Ai dres-o şi de data asta!"

Şi, dacă tot o dresese, ia să-i planifice el o zi de vis! Da' repede - că avea trandafiri proaspeţi pe masa de jos, iar regina lui nu obişnuia să doarmă până târziu!

Ana-Maria

Mm, ce rege prezentabil avea ea! Şi ce bărbat frumos! Îi venea să-l mârâie! Dar se abţinea, pentru că Ştefan trebuia să fie la unşpe la aerodrom - şi nu coborâseră încă la micul dejun! Aşa că-i făcu semn să vină mai aproape... şi mai aproape... Şi-i luă cravata din mână. Evident, regele ei lua poziţia de drepţi şi fremăta tot...

Regele ei adora momentele astea; momentele când ea îl răsfăţa rău de tot şi-l cocoloşea şi-l alinta ca pe-un preşcolar. Regele ei, la 35 de ani, nu înceta s-o uimească... şi adora să se lase uimit. Ca de exemplu acum - îl simţise un pic trist, aşa că îi luase cravata...

Trase uşor de fâşia de mătase şi se încruntă un pic - iar făcuse cuta aia inestetică! Aah, trebuia să-i cumpere alta!

Ai!

Iar o pusese pe braţ! Aah, ce om! Bufni în râs, iar regele ei şopti:

- Trăiască tango-ul!

Apucă doar să-l ia de gât - fu trasă, smucită, readusă la verticală şi condusă spre fereastră:

- Straşnic!

Aa, da? Stop! Îl opri - şi-l mârâi cu subînţeles, privindu-l pe sub sprâncene şi alunecând lasciv spre covor... Fu angrenată într-o piruetă cu schepsis - şi se ridică. Şi apucă cravata şi-o trase:

- N-a ieşit bine!

- Şi nici nu plec în costum!

I-auzi!

Regele ei era nebun - şi se-ndrăgostise lulea de regina lui cea

sexy... pe care şi-o culcase din nou pe braţ şi pe care o săruta... mângâind-o edificator şi aruncându-i toate butoanele prin pereţi...

Florentina

Deci, exerciţiile 22, 23, 24 şi 25. 25 i se părea greu; dar ştia că, după ce ajungea acasă, recitea lecţia, făcea primele trei exerciţii, îl greşea de patru ori pe-al patrulea şi înjura bine-n romanes şi se calma jucând cum ştia ea una de-aia săltăreaţă, o să-i dea de cap şi exerciţiului 25. Profa de mate avea un obicei tare prost! Întotdeauna, tema ei avea patru exerciţii. Punea câte-un plus pentru fiecare rezolvare corectă. Iar în ziua când i se năzărea ei să pună note, cei cu patru plusuri erau scoşi la tablă. Cine reuşea să rezolve problema "de premiu Nobel în matematică", primea 10. Cine nu, se mulţumea cu 9...

Şi cum ea nu obişnuia să ia note de 9, o să joace azi un pic... şi-o să ia 10! Şi presimţea c-o să fie singura din clasă - că de când începuse vremea asta frumoasă de primăvară, colegii ei parcă dăduseră-n lene colectivă!

"Ce să fac, doamnă profesoară - dacă nu vrea nimeni 10?! Mă sacrific şi-l iau eu!" Îi venea să râdă...

Ia - le dăduse drumul la wireless?... Da! Uraa! Ia să vadă ea dacă-i scrisese Thomas... FB-ul se încărca greu, semn că tot liceul cerea serverului aceeaşi chestie în simultan...

Băiatul ăsta, Thomas, era nebun! Da' nebun de legat, nu oricum! Lua bursă de merit în anul II? La Drept, economie şi gestiune? În condiţiile în care nu făcuse niciodată vreo oră de meditaţie? Chiar era nebun! Thomas tocea de-i ieşeau ochii chiar şi acum, când reuşise să "evadeze" cât de cât din închisoarea care devenise conacul ăla! Dar adevărul e că, încuiat în conac, cu mâncare sănătoasă şi aer curat şi linişte şi ochii verzi ai contelui aţintiţi asupra lui, ce era să facă şi el - să-şi deschidă un club de fiţe? Până terminase liceul, normal că tocise manualele zi-lumină! Şi cum contele ăla balaur, cu renume de parolist, îl încurajase să înveţe cât mai bine şi-i promisese că se va ocupa personal de el dacă va vedea medii mari...

Ea şi Thomas aveau multe în comun şi ei doi, şi ei cu lumea înconjurătoare; dar singurul lucru care era "doar al lor" era lacătul. Lacătul ăla zdravăn, indestructibil, cu care erau legaţi. Şi ea, şi Thomas sufereau de "contită". Aşa-i spunea ea - el nu-şi permitea să-i spună în nici un fel şi nici măcar nu recunoştea existenţa ei! "Contita" era o boală. O făceau doar copiii contelui de Perigord - care se duceau cu bodyguarzii la şcoală şi care se-ntorceau acasă în maşina blindată şi care nu mai ieşeau din "castel" decât a doua zi dimineaţa, cu bodyguarzii, ca să se ducă la şcoală. Şi care erau supranumiţi, în şoaptă pe la colţuri, "copiii balaurului". Şi ea, şi Thomas suferiseră de aceeaşi boală. Thomas, mai puţin. Dar ea...

Nu i se interzisese niciodată să iasă - Doamne fereşte! Ori de câte ori spusese că vrea o rochie nouă, Isamu îi dăduse un telefon lui Claude - şi-n cinci minute ieşise pe poartă! În formaţie completă, desigur! Pentru ca ea să iasă cu colegii la un suc, ar fi trebuit să urnească o mică revoluţie: maşină, pază, maşină de pază în spate, itinerar complet, lista participanţilor, cercetaşi trimişi înainte să se asigure că sucul nu era otrăvit, că nu erau bombe pe sub tejghea pe-acolo... În plus, nici una dintre fiinţele vii din jurul ei nu se-ncumetase vreodată să-i propună să bea un suc în oraş! Cine dracu să se-ncumete să iasă-n oraş cu două duzini de bodyguarzi?

Ridică privirea şi-i "mătură" încet pe toţi, colegi şi colege... şi cele două prietene, şi cei doi *shukari* cărora ea una le-ar fi spus "Da, mi-ar plăcea să bem o cafea după-amiază"...

Deci, nici una dintre fiinţele vii din jurul ei nu se apropia de ea după ora 14 - după terminarea orelor. Nu le făcuse nimic, niciodată - ba chiar putea spune că le dăduse "de toate" până le ieşise pe nas! Şi rezolvările temelor, şi cadouri cu varii ocazii, şi like-uri, şi comentarii, muzică, eseuri, versuri de ameţit creierii fetelor din clasele mai mici... Nici una dintre fiinţele astea vii nu o întrebase, măcar o dată, "Nu vrei să vii cu noi la o cafea, în centru?" Nici măcar una... Nici măcar o dată... Nici online, nici în scris, nici *face to face*... Poate le era frică de bodyguarzi, nu? Omniprezenţii bodyguarzi, pe care ea nu-i vedea, dar care mişunau inclusiv pe-aici, prin liceu, prin preajma ei...

Nu - FB-ul nu se conecta. Ori sucombase serverul, ori... În orice caz, Adéle avea treabă cu ea. O treabă urgentă, că venea în fugă...

- Iubito, scapă-mă!

"Iubito" - deci iar voia ceva de la ea. Tema la istorie, probabil...

- Iubito, ai făcut tema la istorie?

Zâmbi "dulce" spre cea care îşi spunea, destul de pompos, "cea mai bună prietenă şi iubită a prinţesei Fló":

- Bineînţeles.
- Şi nu mi-o dai şi mie?
- Nu.

Îi picase faţa! O privea lung, zâmbitoare, şi aştepta "clasicul" deja "da' de ce"...

- ... Da' de ce? Nu mă mai iubeşti?
- Nu. De când ai copiat cuvânt cu cuvânt comentariul ăla, nu te mai iubesc la istorie.
- Haai, iubita mea! Prinţesa mea iubită!

Şi-o strângea în braţe, axfisiind-o cu parfumul ăla mai dulce decât cea mai dulce curvă şi

- Iubita mea, nu mă lăsa! Te implor!

Şi punându-şi putoarea dulce pe părul ei şi pe hainele ei şi

- Dacă mă ascultă, m-am nenorocit!
- Trebuia să ţi-l faci aseară.
- Da' n-am avut când!

"Daa, ai avut de prăşit!" Aseară, Adéle fusese "piesa de rezistenţă" a petrecerii din Café Roma, de pe Croisette! Văzuse pozele de dimineaţă, pe FB! Mm...

- Haai, te implor!

Şi-o axfisia cu putoarea aia dulce şi făcea panaramă, s-o vadă toţi cât de bună prietenă e ea cu contesa-n devenire...

- Haai, iubita mea! Îţi jur că îl modific!

"Când dracu îl mai modifici? Că în cinci minute intră profu'!"

- Iubita, te implor! Nu mă lăsa!

Oof, Doamne!

- Iubita, mi-l dai?

Decise să şi-o descleşteze de pe cap, înainte să se-mpută îngrozitor de tare:

- Îţi dau începutul. Şi te oferi să răspunzi prima şi scapi.
- Aah, ce tare te iubesc eu pe tine!

Ptiu! Pe-asta n-o mai prevăzuse...

Tocmai fusese pupată. Adică ştampilată, pe obraz, cu ruj de-ăla hidratant. La dracu! Cine dracu o pusese să-şi facă tema aia?!

... Stop. Nu era ea vinovată pentru că-şi făcuse tema; era vinovată doar pentru că nu făcuse niciodată o demonstraţie de aikido cu sugativa asta perversă! Că dacă ar fi dat cu ea de podea, nu şi-ar mai fi permis să se-apropie la mai puţin de 50 de centimetri...

Dar nici n-avusese când şi unde să o izbească de asfalt. Că n-avea de gând să-şi strice media tocmai la purtare, doar ca s-o ţină pe Adéle la distanţă. Iar de poarta liceului trecea doar încuiată în maşină, îndesată între cei patru bodyguarzi...

Deci, folderul "şcoală"... "istorie"... Tema la istorie... Primele trei paragrafe. Copy, paste, send, gata, ducă-se dracului cu tot neamul ei şi toate prietenele ei şi toţi tâmpiţii din clasa asta!

Mm, ce se înfuriase! Trebuia să se răcorească! Urgent! Oare-şi revenise serverul liceului? Încerca iar un FB... Uraa! Funcţiona! Ia să vadă ea cine ce-i scrisese...

Nimeni nu-i scrisese nimic. Minunat! Mi-nu-nat! Nici măcar ăla micu', Philippe, n-avusese nimic de zis! Ce frumoos...

Se părea că ea era singura sociabilă din neamu' Ionescu. Léon era un tocilar turbat, chitit să termine a opta cel puţin geniu, ca să-l întreacă pe tati-n toate cele! Philippe era departe, în lumea lui plină de note muzicale... Mamă şi tată n-avea, că erau ca turbaţii încârligaţi unu'-n braţele celuilalt şi nu observau că există viaţă-n juru' lor...

Diamant era al Rebecăi, tataia Dumitru se gândise că după şaij' de ani n-avea rost să devină internaut, Grasu era la treabă la ora asta... Thomas se concentrase asupra lucrurilor care-l interesau - facultatea şi poezia. Alt romantic! Îşi mânca timpul liber tocind manualele şi scriind poezii! Azi scrisese destul de mult, pentru prima pauză! Mm...

Oriunde am fi, respirăm la fel.
Deci, nu ne desparte aerul.
Nici fusele orare.
Nici măcar viscolul nu ar putea face asta!
Oricâte troiene s-ar aşeza între inimile noastre,
nu ar face decât să hrănească sentimentul.
Nici tăcerile toate, nici măcar moartea...
În nici un caz lipsa cuvintelor nu ar putea desface
misterul întortocheatei simbioze polare
dintre un delfin aiurit şi o gâză lăuză de cer...
Dar cine să mai socotească câte dureri sunt necesare
pentru un refren de genul ole-ola?!
Omnia vincit amor et nos cedamus amori!
Dacă aş fi Dumnezeu pentru o clipă,
aş aranja ca lacrimile din dragoste să fie de ciocolată
şi astfel toţi munţii şi toate oceanele
ar fi delicioase...

Ia uite-l! Mesaj, repede!

"Neaţa, delfin aiurit! / Cine-i gâza? Zi-i cinstit!"

Send. Aştepta, că era online şi sigur începuse să râdă când o văzuse molipsindu-se rimat...

"- Neaţa, indiscreto.
- Haai, promit că nu te spun!
- ... Să zicem că am compus acest masterpiece al poeziei contemporane inspirându-mă din peisajul matinal oferit de parcurile din Bourges."

Serios!

"- Boo! Trombon!
- M-ai prins...
- Serios, cine-i gâza? Promit că nu spun!"

Thomas nu scria... Nu scria... Ia - că-i trimisese un link!

... Era nebun! Îi trimisese un link către o poză cu o buburuză! Hm...

Ridică încet privirea... că era gălăgie în clasă...

Adéle tocmai accepta invitaţia la "remake". Ieşeau şi azi la o cafea. Tot la Café Roma. Tot cu ei - jumătate din clasă. Printre care şi Olivier, şi Vincent... Olivier era foarte bucuros pentru chestia asta; aşa că o trăgea pe Adéle spre el şi o pupa pe obraz... iar ea râdea "cu toţi dinţii" şi rămânea lângă el, sub braţul lui... Şi pe el nu-l supăra nicicum parfumul de curvă şi alintul evident... dându-i ei sentimentul că Olivier, adolescent normal de 18 ani, tocmai plănuia s-o plimbe pe adolescenta Adéle printr-un parc, s-o pupe cu schepsis, s-o invite să-i arate colecţia lui de timbre rare şi-apoi s-o culce pe salteaua ortopedică din camera lui şi să stingă lumina... aşa cum făceau, în general, adolescenţii normali...

Reveni spre ecran...

Omnia vincit amor et nos cedamus amori...

Intră în fereastra de mesaje. Se asigură că ceea ce va scrie ea acum va ajunge strict la Thomas...

Mă simt o floare
plină de lumină,
de culoare,
plină de viaţă şi candoare,
abia deschisă,
strălucind în soare,
dansând uşor pe-adierea dimineţii,
dând farmec şi savoare vieţii,
vibrând şi fremătând de nerăbdare
să dau iubire şi culoare
celui ce cu pricepere va şti
să rupă miile de-ncuietori
care mă ţin în văzul tuturor,
închisă bine-ntr-un balon
perfect impenetrabil.

Send. Şi log out. Că n-avea ce să-i mai zică. Nici ea lui, nici el ei. El era liber. La cei aproape 20 de ani ai lui, era student eminent, avea bursă, avea maşină, îi închiriase contele o garsonieră în Bourges ca să doarmă acolo dacă se simţea prea obosit să străbată 10 kilometri spre sud...

La dracu! Acu' o suna! Aah! Reject! S-o lase-n pace!

Sări în picioare şi se grăbi să iasă.

Stop! Piruetă! Venea profesorul de istorie!

Alergă în bancă şi refuză din nou apelul lui Thomas. Repede, mesaj nou... către mama ei...

"Vreau să stăm de vorbă azi. Neapărat!"

Send. Îl trimisese? Reuşise să-l trimită?... Da, îl trimisese. Gata - începuse ora de istorie. Iar netul şi comunicaţiile mobile erau bruiate. Perfect! Nu de alta, dar Thomas o putea suna ore în şir...

Isamu

Dimineaţa de azi părea să fie perfectă. Din punctul lui de vedere, desigur!

Tocmai primise pe mail raportul secretarei facultăţii. Adică "spionita". O rugase frumos, atunci când Liwei intrase în anul I, să îi înţeleagă absenţa de la marea majoritate a evenimentelor importante din viaţa acelei universităţi; şi o asigurase că sponsorizarea lui va fi generoasă. Sponsoriza, deci, Facultatea de drept şi ştiinţe politice a Universităţii din Nisa. Şi primea "spionită", cum spunea Ştefan. Secretara îi trimisese rezultatele lui Liwei. Erau strălucite. Nu erau maxime - dar a fi al patrulea din an, în anul II, în condiţiile în care băiatul lui nu va trebui să-şi scrie vreodată CV-ul şi să plece la interviu, era mai mult decât suficient! Era... perfect! Chiar perfect! Zău!

Consilierii regelui făcuseră o ispravă teribilă - ridicaseră iar graficul peste "linia directoare" trasată de conte. Ştefan le spusese să nu crească niciodată cu mai mult de 5%. Ei "produseseră" 6%. Adică 6,2%, dar tabelul îi permitea "să înghită" zecimala şi s-o rotunjească în jos, la 6. Şi cum Ştefan pleca azi la Bordeaux, îi trimitea chiar acum tabelul, cele câteva rânduri care explicau "greşeala pozitivă" şi consilierea lui - să le spună consilierilor s-o lase mai uşor. Ce altceva mai putea Ştefan face, în condiţiile în care "răul era făcut"? Hm...

Oare Ana se întorcea la Cannes? Aşa ar fi fost bine. Ştefan se ducea mâine la ruşi; ea ar fi trebuit să vină la Cannes. Pe de-o parte, copiii erau "uşor nesupravegheaţi", din punctul părintesc de vedere; pe de altă parte, el lâncezea în biroul ăsta încă de pe-ntâi, de dimineaţă! S-ar fi dus acasă, cu rezultatele băiatului lor şi-o sticlă cu şampanie. Chiar şi el, consilier implicat pân' la gât în afaceri, sesiza că-şi cam neglija rândunica! Şi nu era în regulă! Ştefan, la 35 de ani, era nedespărţit de Ana! El, la 40, nu-şi văzuse soţia de 9 zile...

Mail nou... către Fei-Yen.

"Rândunico, comandă o chestie sofisticată pentru diseară - că vin cu şampanie, să sărbătorim o veste foarte importantă!"

Trei inimioare de-alea "de adolescenţi" şi send... Şi mail nou, către Ştefan.

"Ţi-am trimis raportul consilierilor. Să ţii ascunse zecimalele! Întreab-o pe Ana dacă vine azi la Cannes şi dă-mi un semn."

Send... Şi-acum să comande şampania! Oare o livrau gata rece?

Râdea şi tasta, pentru că era o dimineaţă minunată...

Ştefan

Maşina asta era "un miracol". Toni o cam smucea. N-o cunoştea aşa de bine cum o cunoştea el. În plus, îi era frică de ea. Şi de el -

proprietarul-pasager de pe bancheta din spate. I-ar fi zis vreo două, să-l calmeze; numai că exista riscul să-l panicheze, nu să-l calmeze! Şi buşea bunătate de maşină! Aşa că îl lăsa s-o bruscheze... că nu exista altă soluţie la învăţul cu maşina asta minunată... Şi se bucura din plin de ziua minunată de primăvară. Şi de regina lui. Ana i se cuibărise în braţe. Simţea că-i e dor de ea - şi nici nu ajunsese la aerodrom, nici nu plecase... Şi ea era reţinută. Şi pentru ea, drumul ăsta era chinuitor. Dar desfiinţase H-ul din curtea conacului după ce survolase proprietatea, în 2016. Adică după ce constatase că cele trei vile megalomanice şi H-ul de lângă conac atrăgeau atenţia rău de tot! Legislaţia îi permisese să înscrie proprietatea în lista suprafeţelor nesurvolabile; Părintele îi obţinuse autorizaţie să bruieze eventualele drone curioase. Şi-acum era linişte la conac; numai că ei începuseră să parcurgă drumul ăsta "de rămas bun", care-i lăsa un gust amar şi-l întrista...

Regina lui tresări - şi se ridică din braţele lui. Ce se întâmplase? Scotea telefonul... Ia - ce voia să-i arate?

"Vreau să stăm de vorbă azi. Neapărat!"

Prinţesa avea o problemă serioasă, dacă-i ordona maică-sii aşa! Florentina era de o politeţe înfiorătoare, mai ales atunci când voia să obţină ceva de la un adult cu putere de decizie! Tonul mesajului ilustra limpede problema serioasă...

- Ştii? Sunt tentată să mă-ntorc la conac. Şi să stau la conac.

Mm, ce încruntată era Ana lui! O trase înapoi, în braţele lui:

- De ce, regina mea?

- Pentru tonul pe care l-a folosit în mesaj. Ăsta nu-i ton de folosit cu maică-sa!

- Iubito...

Tot încruntată era, aşa că îi ridică bărbia şi se grăbi s-o sărute uşor... ca-n filmele Disney...

- Iubito, te rog să nu te superi pe ea.

Şi-i acoperi buzele cu degetul. Aşa...

- În ultimele nouă zile, noi doi ne-am făcut de cap. Iar ea probabil că te-a aşteptat, a aşteptat o ocazie ca să dea ochii cu tine cinci minute şi s-a căznit să ţină problema sub control. Acum, după nouă zile, cred că problema dă să-i scape. Ştii bine că tonul ei de azi e o excepţie; da?

Regina lui aproba... Zâmbi slab:

- În plus, Isamu m-a întrebat dacă te duci azi la Cannes. Cred că-i e dor de rândunica lui...

Acum, Ana zâmbea şi aproba. Oftă greu:

- Ceea ce înseamnă că, de la *Mister P*, o să zbor şi eu la Cannes. Şi luăm cina în familia extinsă. E bine aşa?

- E perfect.

Bun! Parafă înţelegerea cu un sărut... şi-i apăsă capul pe umăr. Până la aerodrom mai erau doar două-trei minute. Şi-apoi el pleca şi...

Ana-Maria

Şi un ultim sărut... Al cincilea ultim sărut... La naiba! Iar îi venea să plângă! Şi nu voia să plângă! Îşi spunea că, dacă plânge, or să-i curgă lentilele de contact pe obraji; dar adevărul era că, dacă ea începea acum să plângă, se ducea dracului totul! Ştefan nu mai pleca nicăieri! Nea Nicu Cărare se supăra, ruşii se supărau... Într-o lună maximum, puteau să-şi cumpere o bărcuţă şi să se-apuce de vâslit spre Statele Unite. Aşa că se gândea la lentilele de contact şi nu plângea...

- Pa! Să fii cuminte!

- Şi tu, să ai grijă! Pa!

Soţul ei îi făcu cu mâna, zâmbind... şi, observându-i mutra lungă din spatele măştii vesele, se grăbi spre elicopter. Pilotul aştepta, cu aparatul pregătit de zbor şi uşa deschisă... Din spate, Toni întrebă:

- Ne întoarcem la conac?

- Dăm o tură prin oraş; pe urmă ne întoarcem la conac.

Toni se îndepărtă, butonând telefonul... Ea nu-şi putea lua ochii de la soţul ei, care urcase pe scaunul din dreapta pilotului şi-acum îşi punea centura... Şi ştia că, dacă vede cum vâjâitoarea aia se ridică de pe pământ bălăngănindu-se în toate direcţiile şi dându-i impresia că orice pală de vânt mai serioasă o putea zdrobi de sol, o să-i fie rău şi-o s-o doară stomacul şi-o să stea cu sufletul mic-mic - dar nu se putea clinti, nu-şi putea lua ochii de la ea, de la ei doi...

- Am pregătit totul.

Aprobă. Şi nu se clinti. Pilotul - sau Cel de Sus - se îndurase de sufletul ei şi făcuse maşinăria să se ridice perfect vertical, fără pic de ezitare, fără pic de balans...

- Şefa, mergem?

Îi făcu semn să aştepte.

Ştefan ridică privirea spre ea... şi îi făcu cu mâna, zâmbind. Şi ea zâmbea. Părul zburătăcit de curenţii de aer o ajuta mult să-şi ascundă mutra plângăreaţă...

Elicopterul făcu o buclă amplă... fără să se clatine, fără să ezite, fără...

- Şefa...

"Da' stai, bă! Stai! Ce-ai? Unde te grăbeşti aşa?" Privea lung drăcovenia cu elice, o vedea îndepărtându-se...

Hei! Ăla era praf?

... Praf, la 20 de metri înălţime?

Ştefan

Bun. Decolaseră lin, "luaseră traiectoria", cerul era curat ca lacrima, nici o pală de vânt... Acum avea de plutit cam 90 de minute. Timp berechet să se uite pe rezultatele din România - nu? Dacă decidea să suplimenteze acolo, trebuia să-l convingă pe nea Nicu Cărare să fie de acord. Şi-asta se obţinea greu! Că şi el avea apoi de discutat cu afaceriştii români care trebuiau să-i înghită lui extinderea...

Deschise ecranul laptopului - iar pilotul răcni:

- Închide-l şi pune-ţi casca!

Poftim?

- Ce?

Bărbatul de la manşă apăsa de zor nişte butoane...

Ceva era în neregulă aici...

- Casca! Casca!

Aa, casca! O luă şi se grăbi să şi-o tragă pe cap - şi porni căştile.

- Închide-o bine! Şi desfă-ţi centura!

Da' ce-i venise?

- Ce s-a întâmplat?

Pilotul arătă spre bord, apoi spre parbriz şi-apoi se repezi din nou la butoane:

- Ai 20 de secunde ca să sari! Să sperăm că ajungem până la copaci!

Cum-cum? Să sară? Ăsta era dement?

... Privirea îi coborî spre bord... Uau!

Toate instrumentele şi ceasurile o luaseră razna! La naiba! Ce dracu se întâmpla aici?

Şi-abia acum realiza el că zburau sinuos, iar coada elicopterului trăgea rău spre dreapta...

"OK, Ştefane! Deci trebuie să sari! Că, dacă nu sari, cazi cu drăcia! Şi mori - că-i plină-ochi cu zeamă inflamabilă!"

Închise catarama căştii, smuci de cureluşă şi-o strânse la maximum. Lipi laptopul de maletă, închise fermoarul gecii pân' la gât şi-şi desfăcu centura. Şi-acum era acum! Unde erau? Ajunseseră la copaci? Coada elicopterului trăgea îngrozitor spre dreapta!

Ana-Maria

Ceva nu mergea bine... deloc... Că nu era praf, ci fum... Iar nenorocirea aia zburătoare parcă dansa prin aer...

"Întoarce-te înapoi! Nu te duce spre copaci! Aterizează! Ateri-

zează pe pajişte!”

Unde dracu se ducea ăla?

- Şefa, eu cred că

Credea, pe dracu! Răcni din toate puterile:

- Sună la 112!

“Nu te duce spre copaci! Vino înapoi, pe pământ drept! Nu te prăbuşi în copaci!”

Prea târziu - elicopterul ajunsese deja deasupra copacilor...

- Fir’aş al dracului să fiu!

Da - în sfârşit, Toni “se sesizase” că situaţia nu era în regulă! Îi altoi una, cu mâna-n spate:

- Sună la 112! Sună!

Şi-o rupse la fugă spre pădure! Doamne, ce departe erau!

Fugea şi nu-şi lua ochii de la ei! Fugea şi habar n-avea ce-o să facă dacă va ajunge acolo şi...

Pilotul reuşea să ţină elicopterul în aer. Maşinăria se smucea şi se chinuia - şi tot se rotea spre dreapta, semn că avea o problemă la rotorul din coadă. Şi-ar fi trebuit să se-ntoarcă pe pajişte! Acum, cât mai putea! Încă nu era o defecţiune gravă! Încă ar mai fi...

Hei! Ce voia să facă?

Ştefan

Gata - ajunseseră la copaci.

- Deschide uşa!

OK, deschidea uşa!... Dacă putea! Că era blocată! Împingea - şi împingea cu grijă, că dacă se deschidea şi cădea... Ba o deschidea chiar acum! Se răsuci şi-i altoi o lovitură straşnică cu picioarele! Iar pilotul răcni:

- Te las cât de jos pot! Fă-te ghem şi sari!

OK! Aşa o să facă! Hai - să-l lase jos, că el era pregătit să sară! Vedea vârfurile copacilor, ciufulite bine de curentul de aer... Se roteau deasupra copacilor - şi simţea că ameţeşte...

- Sari! Sari odată!

OK! Uite-acum! Dar... unde să sară, de la înălţimea aia? Ăsta era nebun?

Elicopterul se înclină brusc - spre dreapta! Mâna îi tâşni, din instinct, spre bara de metal. Şi nu mai reuşi s-o apuce - că fu îmbrâncit afară!

Hei!

“Fă-te ghem şi sari!”

Încrucişă mâinile pe piept, lipi palmele peste faţă, strânse genunchii la piept şi închise ochii.

Ana-Maria

Nuu!

- Nuu!

Ştefan căzuse din elicopter! Căzuse peste copacii ăia!

Nu se poate!

Vâjâind îngrozitor, elicopterul viră la dreapta!

O să cadă peste el!

- Dă-te de-acolo! Dă-te! Dă-te!

Urla ca proasta la elicopter! Fugea din toate puterile spre Ştefan, spre locul unde-l văzuse căzând, şi urla la elicopter!

Iar elicopterul se rotea îngrozitor, scăpat de sub control...

Linişte?

... Cădea elicopterul! Se oprise motorul! O să cadă! O să se prăbuşească!

Realiză, într-o fracţiune de secundă, că punctul unde va cădea aparatul de zbor era în dreapta punctului spre care alerga ea. Şi realiză că n-o să cadă peste Ştefan. Aşa că băgă bărbia în piept, strânse bine din dinţi şi încercă să alerge mai repede. Cât mai repede...

Şi parcă avea ghiulele la picioare - şi parcă nu înainta deloc...

Năluca neagră frână lângă ea! Scăpă un ţipăt şi se feri imediat în dreapta! Da’ ce era aia? Alt elicopter? Toni o înhăţă de braţ:

- Sus! Repede!

Aa, maşina! Se repezi la portiera din dreapta - şi nici n-apucă să se trântească-n scaun, că Toni demară spre pâlcul de copaci! Accelera nebuneşte şi butona telefonul...

- Părinte, unde eşti?... Întoarce-te. Acum!... Întoarce-te, că e groasă!... Şefu’ a făcut accident cu elicopteru’. Întoarce-te imediat!... E cu mine... Întoarce-te şi sună pă peste tot p’-aici! Şi la spital! Că la spital o să-l ducă!

Da, să se-ntoarcă Aleodor! Şi ăsta, să fie atent pe unde merge - că devia de la traiectorie! Ştefan căzuse exact în dreptul copacului cu bifurcaţie în trei! Întinse mâna şi apucă volanul - şi-i reglă ea traiectoria. Toni apăsa acceleraţia, dar se uita la ecranul telefonului - că voia să mai sune pe cineva...

- Rebeco! Lasă totu’ baltă şi vino la aerodrom! Urgent!... Hai, că a căzut şefu’ cu elicopteru’!... Lasă pe cineva şef acolo la pază şi vino-ncoa!

Gata - până aici putuseră înainta cu maşina. Toni frână violent - iar ea deschise portiera şi-o rupse la fugă spre Ştefan!

Rebeca

Telefonul începu să cânte, speriind-o rău de tot! Cine era?... Toni? Da’ ce se întâmplase?

- Da.

- Rebeco! Lasă totu’ baltă şi vino la aerodrom!

Cum-cum? Da’ de ce?

- De ce, mă?

- Hai, că a căzut şefu’ cu elicopteru’!

Adică... Cum adică?... Ce dracu zicea ăsta?

- Ce-ai zis, mă?

- Lasă pe cineva şef acolo la pază şi vino-ncoa!

Şi gata - clac, semn că-i închisese...

Deci Toni zisese că...

Toni gâfâise rău de tot - şi păruse speriat ca dracu. Şi-i zisese, în romanes, “lasă totu’ baltă şi vino la aerodrom”. Şi adăugase un “urgent”. Şi pe urmă zisese că...

“A căzut şefu’ cu elicopteru’”...

Ştefan căzuse cu elicopterul! La dracu! Înşfăcă geanta şi mobilul şi se repezi la uşă:

- Bă!

Năvăli afară din birou - şi nu se ciocni de Adina! Da’ asta unde era? Intră în biroul ei... Ete că nu era în birou! Da’ unde dracu era? Că la Toni, la regulat, nu era! Că Toni era la aerodrom! Unde se dusese asta?

- Bă!

Nu, în conac nu era nimeni! Goni pe scări şi năvăli în bucătărie:

- Florinoo!

Nici Florina nu era aici! Da’ unde dispăruseră toţi? Alergă în curte:

- Luiis! Florinoo! Bă!

Unul din tinerii de la pază apăru de după conac:

- Luis şi Florina au plecat la cumpărături.

Ah, la dracu! O rupse la fugă spre el:

- Repede - mergem la aerodrom!

- ... Gata, şefa!

Şi băga două degete-n gură şi “fluiera adunarea”...

- Bă! Patru inşi pleacă cu şefa mică la aerodrom!

Îl prinse de braţ:

- Adina unde-i?

- A chemat un taxi şi-a plecat, acu’ vreo juma de oră, cu unu’ dintre băieţi. I-a zis încă de ieri lu’ Toni că se duce în oraş...

Adică aici nu mai era chiar nimeni?

- Şefa, da' ce s-a întâmplat?

Trase aer în piept... şi-l scoase - dar nu-i răspunse la întrebare:

- Toni e cu şefa - aşa că tu rămâi paznic aici! Sigilează totu'! Şi sună-l pe Părintele!

Maşina ei era gata - aşa că alergă la portieră şi năvăli pe bancheta din spate.

Plecase spre aerodrom.

- Şefa, da' ce s-a întâmplat?

- Bagă gaz şi zboară pân'-acolo!

Şi-acum tăceau toţi... Că ştiau că trebuie să ajungă la aerodrom - şi nu erau plante, gândeau, ştiau că Ştefan plecase... Se apropiau cu repeziciune de poartă...

Refuza să se gândească la ceea ce auzise de la Toni. Refuzase să judece cuvintele lui. Ştia ce auzise; dar refuza să reacţioneze inteligent la informaţia pe care o primise. Ştia că Toni n-o chemase degeaba acolo. Iar dacă o chemase pe ea, însemna că ea trebuia să aibă grijă de regină. Şi, dacă judeca acum informaţia, bufnea-n plâns şi leşina. Şi n-avea voie să leşine. Trebuia să aibă grijă de Ana.

Gata. Erau în trafic. Ajungeau repede - până acolo, de obicei, făceau cam zece minute. Acum, că era aproape ora prânzului, traficul

Hei!

Bubuitul îi sperie rău pe toţi cinci! Mâna tânărului de pe scaunul din dreapta tâşni spre parbriz:

- Băă!

Da, acolo explodase ceva! Elicopterul ăla nenorocit care se prăbuşise - explodase! Iar ea nici nu intrase în oraş - darămite să iasă din el pe partea cealaltă, spre aerodrom! Fripse o palmă în scaunul şoferului:

- Bagă gaz! Bagă! N-ai, bă, girofar?

Nu; dădea din cap că nu. În Franţa, regele aurarilor n-avea jucărioarele lui Diamant...

Mamă, Doamne! Când o să afle Diamant... Şi nea Dumitru...

Ana-Maria

Încerca să-l zărească - şi nu prea reuşea, că natura era-n plin proces de înfrunzire iar pădurea asta era destul de deasă. Ştia că e aici, în zona asta - şi nu-l vedea! Şi îi era frică să nu treacă pe lângă el fără să-l observe!

Toni gâfâi, în spatele ei:

- Şefa, stai să-l sun!

- Cum să-l suni, bă? Crezi că-ţi răspunde?

- Nu! Da' dacă-i sună telefonu', îl găsim mai uşor!

Avea dreptate. Trebuia să se oprească. Şi ştia că, dacă se oprea, era foarte probabil să nu mai reuşească să alerge...

Se opri. Şi se întoarse. Toni era vişiniu la faţă - gâfâia, cu ochii măriţi de efort şi de spaimă şi cu telefonul la ureche...

Aha! Se auzea ceva! În stânga! Deci greşise, totuşi, traiectoria! Fugise prea spre dreapta! La naiba!

... Hai, că era bine! Se auzea tot mai tare! Şi-asta era bine! Şi asta, şi faptul că telefonul ăla suna! Ştefan sărise din elicopter; iar dacă sărise de la vreo zece metri faţă de vârfurile copacilor, până la pământ mai erau vreo 20 de metri! Copacii ăştia erau înalţi şi groşi! Iar dacă telefonul supravieţuise căderii...

"Nu! Să nu plângi! Că pici pe jos şi leşini, dacă plângi acum! Şi n-ai voie să leşini! Trebuie să-l ajuţi pe rege! Ştii măsuri de prim-ajutor! Nu te lăsa! Trebuie să-l ajuţi!"

Bubuitul umplu toată pădurea - şi urechile ei, şi totul în jur! Scăpă un ţipăt - iar Toni o prinse de braţ şi-o trase spre stânga:

- A explodat ăla! Hai, repede!

Da, explodase "ăla". Adică elicopterul. N-apucase să vadă dacă pilotul...

"Nu, Ano! Concentrează-te! Ascultă mobilul lui Ştefan, găseşte-l şi ajută-l!"

Mobilul! Nu se mai auzea mobilul!

- Sună-l din nou!

- Păi sună!

- Nu-l aud! S-a oprit! Sună-l din nou!

- Şefa, eu îl aud! Haide!

Deci Toni îl auzea... Păi, cum de Toni îl auzea, iar ea nu? Era...

Mâna îi dădu drumul - iar bărbatul de lângă ea ţâşni spre stânga! Unde se ducea?

... Găsise telefonul!

... Era pe jos, în iarbă! Nu se poate! Unde-i Ştefan? Unde căzuse Ştefan?

- Ştefanee!

Privea în jurul ei - dar nu-l vedea, nu...

Hei!

Toni ţâşnise tot în stânga! Da' ce dracu văzuse ea? Unde căzuse Ştefan al ei?

- Şefa! Repede!

Îl găsise! Slavă Cerului, îl găsise! Oo, Doamne!

Încerca să nu-l piardă pe Toni din privire...

- Aici e! Şefa! L-am găsit! Şefaa!

Unde era? Unde?

... Oo, Doamne!

Toni se ridică, gâfâind greu:

- Trăieşte - da'-i rănit grav! Sună la ambulanţă!

"Sună tu la ambulanţă!"

Se repezi la soţul ei! Şi se opri - pentru că, într-adevăr, era rănit foarte grav... şi ştia măsuri de prim-ajutor, aşa că ştia că n-avea voie să mişte... Toni piuia...

- Accident de elicopter la aerodromul din Bourges! Un rănit încă în viaţă! Trimiteţi o ambulanţă, urgent!

Da - Ştefan trăia. Respira. Nu părea conştient, dar respira! Avea casca pe cap - şi-asta era bine! Nu se lovise la cap! Asta era minunat!

- La aerodrom, în pădurice! Elicopterul a explodat şi arde ca-n filme! Rănitul e la 30-40 de metri spre sud!

Nu trebuia să-l mişte. Ştia sigur că nu trebuia să-l mişte! Dacă avea gâtul rupt... Doamne! - dacă avea gâtul rupt...

- ... Nu ştiu, doamnă, eu sunt şoferu'!

Ei, la naiba! Răcni la el:

- Spune-i că a căzut printr-o pădure deasă de copaci groşi!

Toni se grăbi să-i repete cuvintele în telefon.

- Are fracturi la mâini şi picioare! Şi are casca pe cap!

- ... Auzi, şefa! Întreabă dacă e conştient!

- Nu! Nu geme, nu se mişcă - dar se vede cum respiră!

Toni îi reproducea cuvintele în telefon... Ea îşi privea lung regele...

- ... Nu, nu-i curge sânge pe nas. Şi nici pe gură... Mă întreabă dacă are răni deschise pe corp!

Păi... Apucă cu multă grijă mâna stângă, încercând să nu-i provoace şi mai mult rău, şi o mută pe pământ. Şi trase fermoarul gecii. Şi nu mai putu spune nimic... Din fericire, Toni era mult mai vorbăreţ decât ea acum:

- A avut un laptop pe piept. Carcasa e crăpată bine - dar laptopul nu-i rupt... Da. Ştefan Ionesco, conte de Perigord şi viconte de Limoges şi Turenne... Nu, nu-i ştiu numărul de asigurări sociale! Vă rog, trimiteţi odată ambulanţa aia?

Laptopul se ridica şi se cobora, încet, aproape insesizabil... Laptopul îl ferise de crengi. Dar... Dar Ştefan al ei avea cam 85 de kilograme; în condiţiile astea, acel corp dur i-ar fi putut strivi cutia toracică. Şi organele interne. Nu ştia...

Nu mai ştia...

- Gata, şefa - trimite ambulanţa.

Ştia că trimitea ambulanţa. Auzea sirenele apropiindu-se! Dar... Se aplecă asupra lui:

- Ştefane...

Nu primi nici o reacţie; îl privea cu toată atenţia, dar nu observa nimic - nici o schimbare! Nu deschidea ochii, nu încerca să întoarcă capul... La dracu!

- Ştefane! Ştefane, mă auzi?

Toni se grăbi s-o apuce de braţ:

- Şefa, fii atentă! Ăia care se-aud acu' sunt oamenii de la aerodrom. Şi sigur au ambulanţă! Io mă duc până acolo, să le fac semn să vină-ncoa cu toată viteza! Tu stai aici cu el - da?

Aprobă încet cu capul.

- Şefa, să nu-l mişti! Să nu-l clinteşti, că dacă are coloana ruptă îl laşi paralizat pă viaţă! Auzi, şefa?

Da, auzea. Şi ştia că Toni are dreptate. Ştia că nu trebuie să-l mişte deloc! Aşa că se ridică şi făcu doi paşi în spate:

- Nici nu-l ating. Fugi după ambulanţă!
- Şefa, să nu-l mişti!
- Nu-l mişc!
- Jură-te că nu-l mişti!

Da' ce-avea... Avea dreptate.

- Mă jur că nu-l mişc.

Şi gata - în secunda imediat următoare Toni făcu o piruetă pe-un călcâi şi-o rupse la fugă spre fumul gros...

Ştefan al ei...

Căzuse, probabil, pe-o parte. Şi-apoi alunecase pe spate. Avea fracturi - vedea clar că picioarele... şi mâinile... Avea fracturi. Dar dacă coloana... Dacă laptopul îi strivise organele - şi-avea hemoragie internă...

Dacă se întâmpla ceva, ea... Dacă se întâmpla ceva, iar ea nu acţiona la timp... Dacă se-ntâmpla ceva iar ea ar fi putut să-l salveze - dar stătuse deoparte...

"Nu, Ano! Are fracturi la toate membrele! A căzut de la vreo 30 de metri! Regula numărul unu! Nu-l mişti! Nu-l clinteşti!"

Îl ocoli încet, de la distanţă...

Se apropie, încet - şi simţi că începe să tremure, pentru că Ştefan al ei era... Era...

"N-ai să-l mişti! Nu fii tâmpită! Nu te pierde cu firea! Nu-l mişca!"

Se aşeză pe pământ, lângă el. Fixă laptopul cu privirea... amintindu-şi de toate minunile medicinii, inventate sau descoperite în ultimii zece ani...

Da - se mişca. Ştefan respira. Aşa că... Aşa că avea pistolul în geantă. Dacă laptopul n-o să se mai mişte, o să scoată pistolul...

N-o să-l lase să sfârşească legumă, într-un scaun cu rotile. O să scoată pistolul, o să-l împuşte şi-apoi o să se-mpuşte.

Dar, până atunci, va răsturna lumea cu susu'-n jos ca să-l salveze.

Scoase telefonul şi selectă numărul lui Aleodor. Trebuia să-l întoarcă la conac - şi să-l pună să sune la spital.

Rebeca

Aha! Se vedea aerodromul! Şi era agitaţie mare la poartă! Se grăbi să scoată legitimaţia de serviciu - aia pe care scria "director general Raina Consulting". Maşina frână lângă poartă iar poliţistul se apropie de ei:

- Îmi pare rău, dar nu puteţi intra.

Oo, ba da! Îi îndesă legitimaţia sub nas:

- Sunt directorul executiv al firmei! Acolo înăuntru sunt oamenii mei!

Şi era pregătită să urle la el, să-i azvârle-un pachet de bancnote-n piept şi să-l pună pe şofer să rupă poarta cu demaraj... Individul citi legitimaţia... şi se întoarse spre colegul lui:

- Deschide poarta.

Bun! Deci Aleodor îşi făcuse treaba! Înaintau cât de repede se putea, printre oameni şi ambulanţe şi maşini de pompieri...

- Uite maşina lu' şefu'!

Unde?... Tocmai acolo, peste toată pajiştea? Fripse iar o palmă în scaun:

- Bagă gaz! Haide! Calc-o, înainte să ne oprească ăştia!

Ţâşniră spre BMW-ul de la marginea pădurii.

Ana-Maria

Privea lung pieptul regelui ei. Nu-şi lua ochii de la pieptul lui! Strângea laptopul lui în braţe şi-l privea lung - şi-i urmărea cu maximă atenţie respiraţia... pregătită să scoată pistolul şi...

Toni alergase cu folos - după nici cinci minute de la plecarea lui, apăruse cu paramedicii. Într-adevăr, fuseseră oamenii aerodromului - specialişti în entorse şi fracturi simple. Dar fuseseră foarte buni - în sensul că apelaseră ei ambulanţa, cu un raport medical plin de termeni de-ăia "de connaisseur". Acum, Ştefan al ei era pe mâini bune. Veniseră paramedicii ăia adevăraţi. Îi puseseră guler cervical, îi imobilizaseră mâinile şi picioarele şi îl mutaseră pe targă. După cum spuneau ei, n-avea coloana fracturată. Dar ei erau paramedici; scopul lor era să se asigure că rănitul ajungea în viaţă la spital - şi să-l transporte până la aparatura aia adevărată şi specialişti. Din punctul ăsta de vedere, îşi făcuseră treaba - îl imobilizaseră şi-l ridicau chiar acum, cu targă cu tot. Ea nu se îndepărta de Ştefan al ei - şi era pregătită să scoată pistolul...

Toni era lângă ea. Fusese lângă ea tot timpul! Răcnise la paramedici, îi chemase, îi atenţionase că şi piciorul drept părea rupt... Toni mergea alături de ea. Nu-şi permitea s-o ia pe după umeri şi s-o sprijine. Nu-şi permitea s-o atingă! Ştia că avea privirea unei nebune - şi nu spunea nimic, nu schiţa nici un gest, nu plângea, nu mai dădea telefoane...

Se vedea pajiştea aerodromului - şi ambulanţele, şi maşinile de poliţie, mulţimea de curioşi...

- Ai luat tot?
- Da, şefa. Telefoanele, port-actul...

Întinse mâna spre el şi le primi imediat. O să aibă nevoie de ele, la spital... Or să înceapă să sune afaceriştii... prietenii... rudele...

Făceau ultimii paşi prin pădure...

Rebeca se repezi la ea:

- Şefa!

Roşcovana plângea cu lacrimi uriaşe - şi era speriată rău! O prinse de braţ şi reveni spre targă - spre pieptul soţului ei:

- Te duci la conac şi ai grijă acolo. Eu merg cu Toni la spital.

Ştefan era deja în ambulanţă; aşa că trase de uniforma roşie, păşi pe scară şi urcă şi ea. Şi se aşeză pe locul celeilalte târgi. Că n-aveau la ce s-o folosească, aşa că puteau s-o care pe ea pe locul ăla. Pilotul, după cum aflase ea de la staţiile de emisie-recepţie ale poliţiştilor, era scrum...

Rebeca

Cum-cum? Să se ducă la conac? Da' cum să se ducă la conac? Ştefan era dus acum la spital! Cum să se ducă la conac şi să stea acolo?

Toni o prinse de braţ şi-i mârâi, printre dinţi:

- Dacă îl pot salva aici, la spitalu' din Bourges, conacu' o să fie centru' de operaţiuni. Aşa că te duci la conac şi securizezi totu' acolo. O să vină şi Părintele, cât de curând. Vezi - să suni tu pe cine tre' să suni. Diamant, dl Ionescu... Ştii tu.

Şi arăta în sus... spre Nicu Petriceanu... Aprobă scurt cu capul. Uşile ambulanţei se închideau... Uniformele roşii alergau pe-acolo, amestecându-se rău cu hainele civile ale poliţiştilor...

- Fă!

Ce? Cum? De lângă BMW-ul blindat, Toni îi făcea semn să-şi adune gândurile şi mintea şi curaju' şi să n-o dea-n bară - că tocmai nimeriseră într-o alarmă de-aia care putea distruge totul! Aşa că înghiţi, destul de greu, nodul din gât şi se grăbi spre maşina cu care venise ea:

- Ne-ntoarcem la conac.
- Nu mergem şi noi la spital?
- Nu. Că n-are rost să blocăm intrarea cu maşini şi oameni. El o să intre-n operaţie; iar noi trebuie să avem grijă la conac. Probabil că o să primim vizite importante...

Urcă pe bancheta din spate. Portierele pocniră... Nu putea să se

uite la ambulanţă...

Scoase mobilul special şi accesă agenda. Selectă numărul lui Diamant...

"Diamante, uite, te-am sunat ca să-ţi spun că s-a întâmplat o nenorocire..." Nu! Proastă idee! O să-şi închipuie că Ştefan murise! "Diamante, uite de ce te-am sunat..." Asta era un început bun. Să-l continue! "Şefu' a plecat azi spre *Mister P*. Şi a plecat cu elicopterul. Şi s-a stricat elicopterul şi..." Nu, nu era bine. O să-i spună că... "Diamante, nu te speria, nu te panica - da' să ştii că Ştefan e la spital." Aşa era ceva mai bine. Diamant o să întrebe de ce. Ea o să-i spună că... "Pentru că azi, când a plecat spre *Mister P*, elicopterul s-a stricat - şi el a sărit din elicopter peste-o pădure." Diamant o să întrebe imediat "Şi cum e acum? În ce stare e?" Iar ea... Ea habar n-avea în ce stare era Ştefan! Că nu reuşise să intre în pădure - nu o lăsaseră poliţiştii! Şi nu ştia în ce stare era Ştefan! Habar n-avea ce păţise! Ce răni avea! Ştia doar că respiră singur. Ştia că e grav - că are "multiple fracturi şi multiple plăgi". Dar mai mult de-atât nu ştia. Oftă greu... şi renunţă la telefon. Ridică privirea spre parbriz:

- Voi ce-aţi înţeles? În ce stare e şefu'?

- E inconştient, da' stabil. Are mâinile şi picioarele rupte. Şi a ţinut laptopu' în braţe - şi cică a fost ca un scut. Aşa că nu l-au străpuns crăcile. Casca e intactă, aşa că la cap nu s-a lovit... Gâtu' nu şi l-a fracturat... Zicea unul dintre medici că adevărul o să se vadă la analize. Ştii, organele interne... Şi ziceau că e o minune că a supravieţuit. Că cică a sărit de la vreo 30 de metri înălţime, din care 20 i-a străbătut lovindu-se de crăcile copacilor. Da' dacă nu erau crăcile alea, nu supravieţuia.

Normal - fără crăcile alea, ar fi căzut ca ghiuleaua... Treij de metri însemna etajul zece al unui bloc "de Bucureşti"... Selectă numărul lui Toni. Suna...

- Da.
- Unde sunteţi?
- În curte. Acu' îl scot şi-l duc în UPU. Zi-i repede!
- Să-mi zici ce-a păţit! Că toţi or să mă întrebe!
- Îţi zic.
- Cum afli, mă suni!
- Evident.

Şi-i închisese-n nas... Probabil că aflase presa - iar el trebuia să-i înmoaie un pic, ca să nu apară şefu'-n *breaking news* pe toate posturile...

Afurisită treabă! Afurisită rău de tot! Dacă Ştefan păţea ceva...

Ana-Maria

Păşea în urma târgii - şi ştia că acolo, la uşa aia deschisă, el o să intre iar ea o să rămână afară... pe hol...

Unul dintre bărbaţii îmbrăcaţi în verde porni grăbit spre ea. O privea drept. Era serios şi-avea în mână un clipboard... Şi nu-i dădea mai mult de 40 de ani...

- Dna Ionesco?

Aprobă cu capul.

- Alain Bouchard, chirurg. Am primit datele de la faţa locului şi m-am consultat cu echipa. Iată ce vom face. Soţul dvs este stabil; aşa că îi vom face un CT, după care vom decide ce tratăm mai întâi şi cum. Din primele constatări, are hemoragie internă; dar nu este masivă, aşa că nu ne confruntăm cu o ruptură majoră de organe. Dacă datele primite de noi din teren se confirmă, vă asigur că o să fie bine! Deci, vă rog să mergeţi la etaj, în biroul dlui director.

- Prefer să aştept aici.

- Aici, în maximum 30 de minute, holul o să fie plin de ziarişti. Vă rog să urcaţi...

- O să urc. După ce aflu rezultatele analizelor.

Aşa - ca să nu-şi închipuie că o expedia de-aici şi pe urmă se ducea la o ţigară! Medicul zâmbea a neîncredere...

Şi se uşchea. Gata - se dusese după Ştefan. Îl urmă şi se aşeză pe scaunul din faţa uşii - "rezervat" deja de băieţii lui Toni, pentru ea. Iar Toni se aşeză imediat lângă ea şi-şi ascunse faţa în părul ei, ca să poată să-i şoptească la ureche:

- Şefa, ăia de la aerodrom ziceau că pilotu' a fost genial. Şi-ăla ştii că a ars în elicopter. Iar la uşă sunt trei batalioane de ziarişti. Aşa că cred că ar fi bine ca firma să plătească înmormântarea...

- Să vedem.

- Pe bune acu'! Treij de metri e cât un bloc cu zece etaje! Dacă se prăbuşea pe pajişte, tot exploda! Şi-n plus, n-a

- Am spus că o să vedem.

- Auzi, şefa? Eu am stat deoparte şi-am ascultat ce-au vorbit ăia acolo. Şi ăia sunt siguri că şefu' scapă. Da' cu o condiţie, adaug io acum - să nu-şi bage alţii coada. Şefa, nu prea-i OK să laşi halatele astea aşa, nesupravegheate. Eu zic să-l suni pe chinez.

Să-l sune pe Isamu?

- Ăla urneşte tot ce-nseamnă protecţie în Franţa. Şi ăştia or să-l coasă pe şefu' cu maximă atenţie, după ce le zice chinezu' că salvarea lui e o problemă de siguranţă naţională...

La urma urmei, umbrela lui Fang era cea mai puternică! Mai puternică decât a francezilor! Dar...

- ... Şi dacă a fost un atentat?

- N-a fost atentat. Cică au analizat datele transmise de aparatură către turnu' de control - şi i-a plesnit nu ştiu ce furtun, care-a lovit nu ştiu ce cablu şi l-a smuls. Şi atunci a început rotoru' din coadă să dea rateuri. Pilotu' ştia că n-o să poată să aterizeze pe pajişte; aşa că l-a dus la copaci şi i-a zis să sară. Au analizat datele din elicopter!

Deci aşa fuseseră lucrurile...

- Şefa, io zic că ăsta a fost ghinionu' lu' şefu'. Da' hai să nu lăsăm duşmanii să mărească ghinionu' ăsta. Sună-l pe chinez şi zi-i ce s-a întâmplat. Şi sună şi pe ştii tu cine...

Pe nea Nicu Petriceanu, evident!

- ... să trimită pază aşa cum trebuie la capu' lu' şefu'.

Aprobă ferm - iar Toni reveni pe scaunul lui, privind-o lung...

Păi, să-l sune pe Isamu! O să-l sune de pe telefonul special al lui Ştefan...

Isamu

Specialul începu să piuie. Deci venea Ana! Ce bine! Se grăbi să... Cum? Ştefan?

- Da, Ştefane.

- Salut.

Nu era Ştefan; era Ana. Şi era serioasă... Şi răguşită şi ştearsă... Redeveni imediat serios:

- Salut. Ce s-a întâmplat?

- ... Ştefan a avut un accident, cu elicopterul.

Ştefan avusese un accident cu elicopterul. OK! Luă clipboard-ul şi pixul şi fixă telefonul cu umărul, ca să aibă ambele mâini libere:

- Ascult.

- Am văzut cum s-a întâmplat. S-au înălţat, s-au îndepărtat, după care aparatul a început să zboare sinuos. Coada îi tot aluneca spre dreapta...

Şi o simţea că dă să plângă şi face eforturi mari să-i povestească lui cum se întâmplase... Da' nici nu trebuia să-i povestească! Nu acum, oricum!

- OK. O să obţin raportul poliţiei, de la Moreau. Unde şi în ce stare e Ştefan acum?

Auzi un oftat prelung... iar Ana şopti:

- ... E la spitalul din Bourges. E stabil, dar inconştient. Are mâinile şi picioarele rupte. A avut casca pe cap... Adică nu i-a căzut casca din cap...

- A fost încarcerat?

- ... Nu. Pilotul l-a dus deasupra unui pâlc de copaci... şi a sărit...

- OK. Ceva răni ale organelor interne?

- Nu se ştie... Îi fac acum un CT... A avut laptopul băgat sub geacă... Laptopul e lovit serios, dar nu e spart. Când l-au luat... n-am văzut...

- Dar s-ar putea să aibă leziuni cauzate de strivire. Am înţeles. Spui că e stabil. Ce înseamnă asta?

- ... Respiră singur... nu sângerează...

- E bine. O să-şi revină.

- Dar nu se mişcă! Şi are hemoragie internă!

- Ana, linişteşte-te.

Nu se liniştise - dar tăcuse. Asta era bine; asta însemna că biata Ana îşi va putea păstra bruma de autocontrol, dacă reuşea să-şi ia mintea de la gândul paraliziei soţului ei.

- Ştii bine că tratamentul pentru ruptura măduvei coloanei a intrat în producţie de masă în urmă cu patru ani. Te rog să te linişteşti. Atâta timp cât e stabil, o să fie bine. Da?

- ... Da.

- Tu unde eşti acum?

- ... La spital... La UPU...

- Bun. Nu te îndepărta de el. Eşti singură acolo?

- ... Cu Toni şi cinci băieţi.

- Bun. Nu-l lăsa nici o clipă pe Ştefan singur în salon. Ştii de ce spun asta, da?

- ... Da.

- Imediat cum vor avea rezultatele analizelor, or să-l bage în operaţie. Află şi spune-mi toate numele din echipa medicală. Şi dă-i telefon acelei persoane care-l poate îmbrăca pe Toni într-un halat steril şi-i poate permite accesul în sala de operaţie.

- ... OK.

- Să nu intri tu. El a văzut grozăvii mari; poate să reziste la scenele care se derulează de obicei într-o sală de operaţii.

- ... OK.

- Hai - sună pe cine ştii tu. Da?

- Da. Te rog, urcă copiii într-un avion şi trimite-i în Aurari.

- Bineînţeles. Cei mici mai au... jumătate de oră de curs. Pe Florentina o s-o învoiesc. O să contactez direcţiunea şi-o să trimit maşinile după ei. Stai liniştită, că de copii mă ocup eu. OK?

- OK.

- Ana...

Tăcere... Tăcere...

- ... Da...

- Tu ai încredere în mine?

- Da.

- Şi eu am încredere în tine. Deci - tu te ocupi de spital iar eu mă ocup aici de copii şi de umbrele. OK?

- OK.

- Iar atunci când avem veşti, ne anunţăm reciproc. OK?

- OK.

- Vorbim.

- Vorbim.

Apăsă butonul roşu... şi se sprijini încet de spătarul scaunului.

Deci, Ştefan sărise dintr-un elicopter în derivă. Supravieţuise, dar era inconştient. Avea mâinile şi picioarele fracturate. Şi poate şi coloana - încă nu ştia asta. În cel mai fericit caz, cel al fracturilor, regele va fi indisponibil cam două luni. În cel mai nefericit caz, recuperarea lui va dura între doi şi patru ani. Şi-acum...

Scoase ţigările şi îşi aprinse una. Şi suflă lung fumul - că aveau o problemă gigantică...

Ştefan conducea totul - toţi consilierii, toate ţările... Afacerile din opt ţări, plus cele cu China, plus cele legate de insigne depindeau acum de rezultatul tomografiei - şi de cel al operaţiei. Exista oare cineva care să poată să conducă afacerile astea?

Păi...

Păi, el le cunoştea pe toate - toate afacerile regelui. Dar nu se concentrase asupra lor - aşa că habar n-avea de subordonaţi, parteneri şi duşmani. El ştia afacerile cu China - şi-alea nu erau o problemă, le putea conduce el fără nici o grijă. Problema erau cele opt ţări! Cine va conduce cele opt ţări, în locul lui Ştefan?

... Diamant stăpânea perfect România - dar era "tufă" când venea vorba de ceea ce făcea Angel la locul lui de muncă. Rebeca n-avea emoţii în Franţa - dar în Serbia era "pierdută". Rusia era a fraţilor Donichioiu - care fuseseră reci şi lunecoşi încă din secunda unu a relaţiei de afaceri cu Ştefan. Ăia erau ca şi pierduţi! Dacă la conducere nu venea persoana "care trebuie", erau pierduţi... Alexander cunoştea strict ţările germanice, Angel cunoştea strict ţările hispanice...

Cine va conduce afacerile lui Ştefan?

Trăgea din ţigară şi se gândea... şi "inventaria" mental... Şi se ferea, totuşi, să ajungă la rezultatul ăla evident...

Rebeca

Poarta conacului era închisă. Şoferul vră stânga şi frână; iar tânărul din dreapta se grăbi să coboare, să deschidă...

Era ciudat că nu era nimeni la poartă. Dar se gândea acum că Ştefan plecase cu o suită de cinci; ea era cu încă patru. Adina luase unul... În curte mai erau acum cinci paznici. Deci, normal că nu stătea nici unul la poartă! Unul stătea la casa lui Ştefan, unul la casa lor - a consilierilor... Unul stătea, probabil, la casa lor, a paznicilor! Iar doi erau în conac. Socoteala era logică...

Se apropiau de conac...

Şi uite că nici unul dintre cei doi paznici de la conac nu ieşiseră, deşi maşina făcea destul zgomot...

- ... Bă, ceva nu-i în regulă aici!

Da' ce-i venise? Se grăbi să-l contrazică:

- Dacă au rămas doar cinci, probabil că

- Nu te băga-n parcare; ia-o în dreapta.

S-o ia în dreapta?... Da - s-o ia în dreapta! Spre vilele lor! Da-da! Abia acum îşi aducea ea aminte de Trésor! Tii - ce prostie! Uitase complet de zânişoara ei! Scoase telefonul - iar tânărul din dreapta răcni:

- Stop! Opreşte aici!

Da' ce-i venise?

- ... Bă, nu e-n regulă! E prea liniştе! Şi e pustiu!

Tânărul de lângă ea scoase mobilul:

- Cine-a rămas aici? Că sun pe unu', să văd unde dracu au dispărut toţi!

Portiera din dreapta se deschise:

- Staţi aici. Nu opri motorul!

Ia - că o luase razna! Scosese pistolul şi "se juca de-a Rambo" prin curte pe-acolo! Iar ei îl priveau lung... Tot tânărul de lângă ea şopti:

- Bă, Gică nu răspunde! Şi el sigur a rămas aici!

Aha! Cercetaşul se oprise! Se uita lung spre uşa conacului... Venea înapoi! Şi venea în goană! Da' ce văzuse? Tânărul se trânti în scaun şi răcni:

- Cod roşu! Înapoi la poartă!

Gata - portierele se blocau, geamurile blindate se ridicau, BMW-ul dădea în marşarier... Oftă greu:

- Da' ce-ai văzut, mă?

- Uşile conacului sunt deschise - iar înăuntru nu-i nimeni. Nu e-n regulă!

- Ba e foarte în regulă!

- Nu, şefa. Nu e-n regulă. Noi suntem patru; iar dacă am fost atacaţi, ne-mpuşcă pe toţi ca pe ţintele de la bâlci!

- Băă! Acolo înăuntru e copilu' meu!

- Sun-o pe bonă. Io îl sun pe Matei, să vină cu băieţii.

Da! S-o sune pe bonă! Repede! Unde era bona? Bona... Gata! Call! ... Suna! Se grăbi să-i anunţe şi pe ei:

- Sună!

... Suna... Suna... BMW-ul trecu de poartă şi se opri pe dreapta... Suna... şi nu răspundea... Simţea cum inima îi bătea tot mai repede, mâinile îi tremurau tot mai rău... Că nu răspundea...

- Salut! Cod roşu la conac! Teleportează-te încoa!... Şefu' e la

spital cu şefa iar la conac au rămas doar cinci băieţi! Şi bona, cu Trésor! Iar bona nu răspunde! Vino-ncoa cu întăriri!

Nu! Să nu spună! Să nu spună că Trésor păţise ceva! Că-i zbura creierii dacă-l auzea că spune aşa ceva!

... N-o spusese. Închisese. Ea auzea cum sună telefonul bonei... Brusc, specialul începu să cânte!

Ana-Maria

Isamu avea dreptate. Trebuia să anunţe accidentul lui Ştefan. Şi-aşa, se întâmplase la unşpe - şi era doişpe fără zece deja! Şi-o să înceapă cu... O să înceapă cu socrul ei. Selectă numărul şi oftă greu... greu de tot...

- Da, Ştefane.
- Săru' mâna, nea Dumitre.
- ... Ano, tu eşti?
- ... Da, eu sunt.
- Ce-ai păţit? Ce s-a întâmplat?
- Nea Dumitre, Ştefan e la spital.

Tăcere... Decise să continue:

- A plecat cu elicopterul; dar nici nu s-a ridicat bine, că s-a defectat elicea aia din spate, de la coadă. Şi pilotul a reuşit să-l salveze. Adică l-a dus să sară deasupra unui pâlc de copaci. Şi el a sărit; da' s-a lovit serios... Şi pe urmă pilotul a deviat elicopterul şi s-a prăbuşit şi-a explodat...
- ... Şi cum se simte?
- E inconştient... Respiră singur, da' e inconştient. Are mâinile şi picioarele rupte. A căzut prin douăj' de metri de crengi...

Auzi un suspin... La dracu! Se grăbi să turuie:

- Io sunt cu el la spital. Acu' îi fac o tomografie, să ştie sigur ce răni are. Nea Dumitre, am trimis copiii la dumneata, în Aurari. Stai liniştit, că aici am eu grijă. Da, nea Dumitre?

Tăcere...

- ... Da?
- ... Da, Ana.
- Să stai liniştit; că a avut cască în cap şi nu s-a lovit la cap. Şi nici nu-i curgea sânge din nas, sau din gură. Sunt sigură că o să scape.

Tăcere... Nu prea mai ştia ce să-i spună. Aşa că oftă greu - şi scăpă un suspin:

- Te sun io, când am veşti.

Gata - buton roşu! Gata, că începea să plângă şi se ducea dracului totu'! Dacă începea să plângă acum, sfârşea lângă Ştefan, pe-o targă, perfuzată şi calmată intravenos! Gata! Selectă numărul lui Diamant. Şi... Şi descoperi că suna ocupat. OK, asta e! O să insiste! Trebuia să-i spună şi lui! Era vărul lui, nu? Trebuia să ştie şi el...

Diamant

Doamne, ce frumoase erau! Nu-i venea să creadă că erau chiar atât de frumoase! Comandase, pentru Trésor, păpuşi de porţelan. Toată seria. Şi erau superbe!

Ia să-şi cheme el familia în Aurari! Selectă numărul Rainei lui...

- Da.
- Bună dimineaţa, iubito!
- ... Bună...
- ... Da' ce-i cu tine? Nu te simţi bine?
- ... Nu...
- Nu-i nimic - că-ţi trece în maximum patru ore! Fii atentă! Ia fata şi veniţi încoace! Hai - că i-am luat un cadou superb şi abia aştept să i-l dau!

Aşaa... De ce tăcea?

- Raina?
- Nu pot să vin.

Da' de ce? Şi de ce dracu vorbea aşa încet şi şters?

- Da' ce-ai păţit?

Tresări şi depărtă puţin telefonul de ureche - că regina raiului lui începu să urle!

- Ştefan a căzut cu elicopteru'! E la spital! E rupt tot! Şi io sunt acu' la conac, la poartă, şi înăuntru nu mai e nici dracu! Şi bona nu răspunde! Şi nici Trésor nu răspunde la telefonu' bonei! Şi mi-e frică! Sigur s-a întâmplat ceva cu fata!

Deci... Păi...

- Aşa că pune mâna şi vino încoa! Vino, că dracu ne-a luat pă toţi!
- Fă, stai aşa! Stai, nu-nchide! Ce-ai zis?
- Ştefan a plecat azi cu elicopteru' - şi-a sărit din el, înainte să să prăbuşească ăla şi să explodeze!

Aoleu!

- Şi e la spital, cu toate alea rupte-n el!

Aoleu!

- Şi io m-am dus s-o ajut pe Ana şi când m-am întors la conac, nu-i nici dracu aici!

Aoleu!

- Nici bona nu răspunde! Şi nici Trésor nu răspunde la telefon! Şi io simt că s-a întâmplat ceva cu fata!

Aoleu!

- Eşti acolo? Mă auzi?

"Te aud!"

Nu putea să-şi descleşteze maxilaru', să scoată vreun sunet sau...

Uşa se dădu de perete, speriindu-l îngrozitor!

- Diamante, pleci urgent în Franţa! Ştefan s-a prăbuşit cu elicopteru'. E la spital şi cică e grav rănit. Du-te acolo şi ajut-o pe Ana!

Unchiul lui era alb ca varul la faţă şi tremura rău...

- Diamante, mă auzi?

Apăsă butonul roşu - că trebuia să-i spună ce aflase el că se întâmplase, iar unchiul lui o să-nnebunească...

Isamu

Trase şi ultimul fum din ţigară şi-o stinse, tacticos. Şi zâmbi slab - că adevărul, realitatea şi soluţia erau evidente! Iar regina o să aibă nevoie de "laptop de serviciu"!

Descuie sertarul şi scoase unul dintre laptopurile noi-nouţe. Avea pe server backup-ul laptopului lui Ştefan, care era extrem de maniac şi-şi salva "capodopera" în fiecare seară pe care şi-o petrecea la Cannes. Deci, ultima "capodoperă" pe care-o avea pe server era din 1 martie. Dar asta nu era o problemă - updatarea situaţiei contabile îi va lua maximum o oră!

Mufa laptopul şi se gândea...

Ştefan o să scape. Nu se inventase încă vreun cataclism care să-l omoare pe omu' ăla! Nu la 35 de ani! Iar medicina făcuse paşi uriaşi în ultimii zece ani! Atât de uriaşi, că unele tratamente deveniseră accesibile şi muritorilor de rând! Dar, până se refăcea Ştefan, cineva trebuia să conducă afacerile. Iar acel "cineva" va fi Ana.

Gata - backup-ul se copia pe laptop. Îşi mai aprinse o ţigară - şi oftă greu. Trebuia să sune la liceu, să vorbească cu directoarea...

Copiii or să sufere mult. Ce sufereau copiii Anei acum - dar ce vor suferi de-acum încolo! Dragostea dintre părinţii lor îi ţinuse departe şi de mamă, şi de tată - dar măcar îi poziţionase, când şi când, în faţa ochişorilor lor! Acum, accidentul tatălui îi va ţine pe amândoi departe...

Florentina avea 17 ani - şi nu era nici pe departe o tocilară! Îşi făcea temele din plictiseală! Învăţa din plictiseală! Prinţesa nu ieşea nicăieri, niciodată - dar avea un dulap întreg de creme şi loţiuni, un raft întreg de parfumuri şi-o măsuţă de machiaj îndesată bine "cu de toate". Şi un şifonier în care hainele se şifonau pentru că gemeau, îndesate unele într-altele. Prinţesa tânjea după viaţa de adolescentă! Şi cum măsurile de securitate impuse de Ştefan nu se mai schimba-

seră de opt ani, prinţesa venea de la liceu direct acasă, nu ieşea niciodată cu colegii, nu avea un prieten... Cât despre iubit, exclus! La 17 ani, colegele ei probabil că trecuseră deja printr-un chiuretaj. Iar ea... Ea se aranja, se farda, se îmbrăca cu mult bun-gust şi-atât. Nici măcar vecinii nu-i vedeau hainele - şi efortul de-a fi frumoasă! Că umbla cu un BMW blindat, cu geamuri fumurii... Pentru Florentina, accidentul lui Ştefan o să fie o lovitură serioasă! Prinţesa îşi adora tatăl; acum, tatăl va fi ţintuit la pat. Iar mama va sta lângă patul tatălui. La conac, probabil - că acolo aveau linişte şi aer curat şi curte mare şi loc berechet pentru cadrele medicale care se vor ocupa de recuperarea regelui. Iar biata Florentina va sta departe de amândoi. O să fie rău pentru ea...

Léon o să sufere la fel de mult - dar nu din aceleaşi motive pentru care suferea Florentina. Lui o să-i fie îngrozitor de dor de mami. O s-o vadă cel mult o dată pe săptămână - şi atunci, fugitiv, între două avioane şi două întâlniri de afaceri. Şi cum tati nu va fi lângă el, să-l asculte, să-l sprijine... să compenseze cumva absenţa lui mami...

Şi totuşi, cel mai mult îl îngrijora Philippe. Prinţul cel mic putea claca. Putea da înapoi. Philippe putea pierde totul într-o clipă! Philippe era o problemă gigantică...

În urmă cu şapte ani, bona care se ocupase de creşterea lui venise în birou şi îi semnalase lui Ştefan "anumite probleme de comportament". Atât aflase el - omul lângă care Ştefan îşi petrecea cam cinci zile din şapte. Fusese rugat să-i lase singuri. După jumătate de oră, femeia ieşise din birou roşie ca racul. Iar regele îşi luase băiatul şi zburase singur în România. Ce făcuse acolo, numai el ştia! Dar revenise fără băiat. De la dl Ionescu aflase doar că Philippe locuieşte într-o casă retrasă din Aurari, împreună cu opt persoane. Aflase, prin "metode specifice", că era vorba despre bonă, un psiholog, un psihiatru, un medic pediatru şi patru tutori. În clipa aia înţelesese...

După trei ani petrecuţi de micuţ în casa retrasă din Aurari, regele şi regina îşi luaseră concediu şi-l vizitaseră. O lună. Iar Philippe revenise aici, la Cannes, cu ei. Revenise... normal. Adică nu se mai văzuse nici unul din semnele care prevestiseră "problemele de comportament". Era, totuşi, un copil retras. Vorbea puţin, zâmbea destul de rar... Atunci când vorbea, însă, spunea lucrurilor pe nume. Şi-o făcea cu o simplitate şi-o uşurinţă care-l speriau! Şi Ana era, uneori, speriată de Philippe! Iar acum, la 9 ani, după trei ani de la întâlnirea memorabilă cu pianul lui Florin Salam, puştiul cânta "de concert". Lucra cu profesor particular, studia cu multă plăcere, aşa că învăţa "ca-n poveşti" - câte-o simfonie pe zi, cum se spune. Şi cânta piese care-l lăsau mască! Philippe îl speria. Philippe era un Asperger care-l speria...

Iar acum îl speria foarte rău posibilitatea ca Philippe să clacheze - şi să piardă tot ceea ce învăţase, să trebuiască mutat iar în Aurari... Lovitură pe care regina ar fi primit-o în plin, de vreme ce biata Ana se gândise de multe ori că fusese decizia ei să păstreze sarcina cu care trecuse prin războiul cu Jun Chèn...

Nu ştia cum să facă. Adică nu ştia dacă să le spună copiilor că Ştefan...

Trebuia să le spună. Că or să afle oricum, nu? Şi-o să le spună... prin gura directoarei. Trase tableta şi-şi aranjă scurt nodul de la cravată:

- Apelează Liceul de Stat Carnot.

Actele; unde-i erau actele? Că trebuia să se prezinte, dacă voia să fie credibil! Ştefan le impusese tuturor reguli draconice - da' bune! Afurisit de bune...

Şi după ce vorbea cu liceul şi şcoala şi trimitea maşinile să ia copiii, le va aranja transferul în Aurari şi se va ocupa de aducerea datelor concernului la zi. Pentru că nu putea vorbi cu Fang înainte să ştie cu certitudine câte luni va fi Ştefan indisponibil.

Ana-Maria

Se făcuse doişpe şi zece. Şi n-avea nici o veste. Tomografia dura maximum cinci minute! Ce dracu făceau ăştia aici?

... Nu cumva...

Se ridică şi porni spre uşă. Iar uşa se deschise! Hei!

- Dnă Ionesco, vă rog...

Medicul o poftea înăuntru. Perfect! Intră - şi văzu imediat draperia trasă în jurul patului din spate, primul de lângă geam.

- Dnă Ionesco, rezultatele tomografiei sunt îngrijorătoare.

Adică?!

- Din fericire, coloana vertebrală nu a suferit daune mari. S-a lovit, în cădere, dar din fericire nervii nu sunt afectaţi.

Asta era bine. Asta era foarte, foarte bine...

- Ca prin miracol, lovitura la cap nu e gravă. Casca şi-a făcut datoria cu brio; există un traumatism cranian uşor, care se va rezolva prin medicaţie.

Păi se lovise la cap? Sau nu se lovise la cap?

- Deci s-a lovit la cap!

- Personal, bănuiesc că după contactul cu primele crăci dl Ionesco şi-a pierdut cunoştinţa; iar distanţa dintre ultima cracă şi sol, la un copac de cca 20 de metri, este de vreo doi metri, nu?

Mda - ea nu se gândise că Ştefan căzuse ultimii doi metri fără nici un obstacol care să-l înfrâneze...

- Repet - traumatismul cranian este uşor. Se va rezolva, în maximum 48 de ore.

Aha! Bun! Şi-atunci de ce zicea că rezultatele sunt îngrijorătoare?

- Dar, din nefericire, majoritatea loviturilor au survenit la nivelul trunchiului. Ştiţi deja că are fracturi la toate membrele. La asta se adaugă strivirea tuturor organelor interne, care a dus la hemoragia internă. Va trebui să intervenim chirurgical.

Serios?! Se răsuci pe-un călcâi şi porni spre Ştefan. Spre marea ei uimire, nu auzi nici o tentativă de-a o opri... Trase draperia.

Ştefan al ei părea că doarme. Era dezbrăcat şi învelit cu un cearceaf; avea o mască de oxigen pe faţă. Vedea clar cum urca şi cobora pieptul; vedea "cu ochiul liber" că pieptul lui părea mai suplu... Oftă greu:

- Are cutia toracică zdrobită?

- Nu. Din fericire, coastele nu s-au rupt. Deci, nu e nimic perforat.

Şi-atunci?... Şi-atunci, să nu-i arate că nu pricepuse o iotă din tot diagnosticul lui:

- În regulă. Vreau o copie după rezultatul tomografiei.

- Desigur.

- Şi vreau ca boduguardul meu, Toni, să intre în sala de operaţii cu soţul meu.

Mutra medicului căpătă o nuanţă violent roşiatică:

- Asta chiar nu se poate!

"Oo, ba stai să vezi!" Scoase telefonul oficial şi începu să caute... numărul lui nea Nicu Cărare...

- Doamnă, vă rog să înţelegeţi că sala de operaţie nu e un loc public!

Suna. Acu', totul era să şi răspundă! Că era om bătrân - şi-avea tot felul de fixuri, başca un auz destul de hârşit!

- Doamnă,

Gata - răspunsese!

- Da, Ştefane.

- Bună ziua, dle Petriceanu.

O secundă de gândire - după care i se oferi un ton mult mai vesel:

- Stai să înţeleg! Dacă tu suni de pe telefonul lui, înseamnă că el doarme dus, după antrenamentul intensiv de tango!

- Nu chiar. Dle Petriceanu, am o problemă uriaşă. O problemă de siguranţă naţională.

O altă secundă de gândire - iar bătrânul reveni la tonul serios:

- Te ascult.

- Ştefan a pornit spre dumneata, cu elicopterul. Şi a fost nevoit să sară din el. E grav rănit.

- Aoleu!

- E internat la spitalul din Bourges şi trebuie să intre în operaţie. Şi mi se spune că trebuie să intre singur, neînsoţit...

- Spitalul din Bourges, zici! Dă-mi cinci minute!

Şi-i şi închisese! Oricum, vocea bătrânului fusese mai mult decât speriată! Fusese panicată...

Parcă dormea, regele ei! Parcă nu se-ntâmplase nimic! Părea că

doarme dus...

- Doamnă Ionesco, vă rog să înţelegeţi!

- Eu am înţeles perfect. Veţi înţelege şi dvs cât de gravă e situaţia... în maximum cinci minute. Aşteptăm afară. Rezultatele analizelor le pot lua de la recepţie?

Îl privea lung, serioasă, impasibilă...

- ... Vi le aduc eu imediat.

Perfect!

- Vă mulţumesc.

Ieşi şi se reaşeză pe scaun. Toni se reaşeză lângă ea - şi se aplecă imediat spre urechea ei:

- Stai liniştită, şefa, că intru cu tot cu pistol! Că-i problemă de siguranţă naţională! Ştii că n-am texte şi emoţii şi griji pentru umanitate; da?

Aprobă încet cu capul... Deci i se zdrobiseră organele interne... Şi-atunci cum dracu de mai trăia?! Cum de îl ţineau aici, în loc să-l ducă direct pe masa de operaţie?! Ce fel de medicină revoluţionară era asta?!

Din păcate, nu-şi putea primi acum răspunsurile. Aşa că tăcea. Tăcea şi privea lung mobilele din palme. Avea patru mobile - câte-un oficial şi câte-un special. Şi nici unul nu suna...

Nea Nicu Cărare reacţionase... rezonabil. Adică "fusese pe faţă", cum se zice. Ştia că, chiar în momentele astea, bătrânul vorbea personal cu directorul spitalului - şi-l storcea de informaţii pân' la ultimul semn de punctuaţie! Nu-şi punea problema intrării lui Toni în sala de operaţie - aia era ca şi rezolvată. Ea observa acum că, la vârsta lui, bătrânul era de-o luciditate şi-o iuţime de minte teribile... Iar mintea asta extrem de lucidă şi de iute o să priceapă imediat cât de gravă era, în realitate, starea lui Ştefan; şi-o să găsească, până diseară, o rezolvare la problema conducerii concernului de făcut caşcaval... care n-avea voie să şchiopăteze, sau să încetinească măcar...

Oare pe cine-o să pună nea Nicu Cărare locţiitor? Pe Diamant? Pe Aleodor? Pe Rebeca? În condiţiile în care ea se va muta practic în rezervă cu Ştefan, tare bine-ar fi fost să-l pună pe Diamant... Deşi cel mai bine informat - şi cel mai priceput în materie de concerne - era Isamu...

Uşa se redeschise; medicul îi întinse trei coli printate:

- Rezultatul tomografiei. Domnul poate să intre.

Toni ţâşni pe uşa rămasă deschisă. Privi lung ochii căprui... şi şopti:

- Vă rog... Are trei copii; vă rog să

- Staţi liniştită! Viaţa dlui conte nu este în pericol! Iar operaţia, deşi este de durată, nu are un grad de dificultate mare! Staţi liniştită - eu vă garantez că totul se va termina cu bine.

Ei, păi dacă garanta el... cu aşa de multă convingere că era tentată să creadă că devenise o actriţă priceputâ... Nu de alta - dar ea plănuise să-i ia gâtu', în caz că Ştefan păţea ceva. Iar în condiţiile astea, în momentele astea...

Scoase telefonul special şi începu să fotografieze colile - că trebuia să-l întrebe pe Isamu ce dracu scria acolo şi de ce regele ei trebuia totuşi operat!

Rebeca

Îi venea să plângă! Îi venea să urle şi să le dea cu tocu' pistolului în cap şi să iasă din capcana blindată şi să fugă la micuţa ei! Ce dracu aveau cu ea, de n-o duceau la micuţa ei? De ce-o chinuiau aşa? Dacă se întâmplase ceva rău? Dacă era grav rănită? Dacă micuţa ei murea chiar acum, pentru că mă-sa aşteptase ca proasta întăririle lângă poartă?

- Gata - au venit.

Veniseră? Dăduse Domnu' să vină şi ei?... Da. Şase BMW-uri de la curăţenie virară strâns, cu derapaj, şi ţâşniră spre conac. Perfect! Hai, acu' intrau şi ei? Maşina se puse, în sfârşit, în mişcare...

Se apropiau de conac - din nou...

Matei, şeful peste Bourges, era specialist în asalturi de-astea - şi se vedea că avusese zece minute la dispoziţie, între telefonul băiatului de la pază şi sosirea aici, să-şi facă planul! Îşi înşira oamenii cu o viteză teribilă! Iar dobitocu' ăsta de la volan încetinea! Ce dracu făcea?

- Hai, mă! Hai odată!

Nee, nici o şansă! Parcă era surd! Încetinea tot mai mult - şi în loc s-o ia la dreapta, spre maşinile lui Matei, se băga în stânga, în parcare! Aah!

Gata! O parcase! Minunat! Se răsuci şi-l îmbrânci pe cel din dreapta ei:

- Dă-te jos! Dă-te jos odată!

Aah, ce se mai moşcăia şi ăsta!

- Şefa, nu vrei tu să-i laşi pe băieţi să se asigure că e OK să ieşi?

Nu - voia să iasă din maşină! Şi, în sfârşit, reuşi să coboare - şi-o rupse la fugă, că trebuia să ocolească... Uite-l! Alergă la el şi răcni:

- Fetiţa mea e în vilă!

- Şefa, înapoi în maşină imediat!

- Mă, tu nu pricepi? Trésor e în vilă!

- În care vilă?

- În prima vilă! În vila aia de-acolo! Iar bona nu răspunde la telefon!

Bărbatul scoase pistolul şi băgă glonţ pe ţeavă:

- Hai!

Da, hai! În sfârşit, cineva se-apuca s-o caute pe Trésor! După atâtea minute! Cât trecuse de când plecase ea de-acolo?... Uau! Aproape o oră? Micuţa ei era singură de-o oră deja? Dracu-i lua! Doar s-o găsească - şi vedeau ei!

Fugea în urma lui...

Brusc, staţia lui Matei fâşâi:

- Codu' roşu se confirmă. Cinci băieţi sunt în vila pazei, împuşcaţi în frunte.

Cum-cum? Paşii îi încetiniră involuntar... Matei îi făcu semn să nu se depărteze de el şi întrebă, în staţie:

- Vreun semn de la atacatori?

- Nimic. Vila e pustie.

- Aţi scanat-o?

- Integral de două ori. E curată-boboc.

Adică?

- Ocupaţi-vă de conac.

Se grăbi să se lămurească:

- Cum adică, e curată-boboc?

- Adică aparatura n-a piuit pentru nici una dintre cele cinci categorii pe care le caută.

- Ce categorii?

- Explozibil, electronice neautorizate, fiinţe vii, dispozitive

- Vila asta au scanat-o?

- Nu ştiu - cred că da!

- Şi n-au găsit pe nimeni înăuntru?

Matei nu-i mai răspunse - o prinse de braţ şi-o trase spre uşă:

- Fetiţa are vreun emiţător asupra ei?

- Nu. Băi, răspunde-mi! E cineva înăuntru, în vila asta?

- Da. O singură persoană.

Cum dracu, o singură persoană?! Cum adică? Cine era aici? Trésor? Bona?

Matei intra, rând pe rând, în fiecare cameră - dar o făcea doar aşa, din principiu, că nu scormonea pe-acolo...

Trecură ca fulgerul prin dormitor. Apucă să vadă că Trésor nu era aici - şi nici nu părea ceva mişcat, sau deranjat. Se repezi şi ridică cearceaful - poate se pitise sub pat! Şi nu, nu era sub pat! Aşa că sări în picioare şi alergă după Matei! Traversară holul - iar bărbatul nu mai intră în dormitorul micuţei! Hei! Păi aici nu verifica? Las' că verifica ea! Intră...

Camera era curată. Trésor îşi făcuse patul, aşa ca-n fiecare dimineaţă, şi-şi pusese pijămăluţa pe pernă. Termometrul şi siropul rămăseseră pe noptieră...

Decise să încerce măcar:

- Trésor!

... Şi nu-i răspundea! La naiba! Dacă se speriase de împuşcături, se ascunsese pe undeva pe-aici! Ridică vocea:

- Trésor, eu sunt, mami! Hai repede la mami!

Asculta... şi nu auzea nici o şoaptă, nici un suspin...

Nu; aici nu era. Iar dacă era ascunsă aici, cu siguranţă n-avea pe unde să fugă! Ferestrele aveau gratii - iar la uşă erau băieţii lui Matei! Aşa că ieşi, viră stânga... Matei ieşi din camera de joacă şi trase uşa:

- Senzorii zic că aici e o singură persoană. Te rog să nu intri.

El intrase deja. El văzuse ceva - adică pe cineva - şi se grăbise să iasă. Şi-asta însemna...

O privea lung, serios... Semn că ştia... Semn că micuţa ei...

Începu să tremure rău...

Ei, pe dracu! Îl îmbrânci cât colo şi năvăli în camera de joacă.

Şi scăpă un ţipăt! Dumnezeule!

Matei o prinse de braţ şi-o răsuci spre el. Şi-o apucă bine de umeri:

- Aici nu e decât ea. Băieţii au scanat întâi vilele - iar altă fiinţă cu sânge cald, în clădirile astea, nu este. Cinci sunt în vila pazei. Una singură este în vila asta. Atât.

... OK. Deci scanaseră termic vilele. Iar în vila asta, în vila personalului, în afară de trupul bonei, nu mai era nimeni...

- Vino-ncoa!

Se lăsă scoasă din cameră. Se lăsă trasă pe holuri, spre ieşire... Matei o opri în faţa uşii de la intrare şi anunţă, în staţie:

- Vreau raportul.

Aşteptau... Ea îl privea lung, şocată; el o privea lung, serios şi-un pic speriat...

"În vila lu' şefu' nu e nimeni. Totu' e răvăşit, da' e plin de bani şi electronice aici. Şi nu e nimeni."

"În vila angajaţilor e doar bona. Şi nu pare scotocit."

"În conac nu e nimeni."

"În vila pazei sunt cinci băieţi, împuşcaţi în cap."

În cap - exact ca pe femeia aia... Matei ordonă scurt:

- Sigilaţi perimetrul conacului. Scoateţi dronele şi scanaţi termic toată curtea. Trebuie s-o găsim pe Trésor.

Da! Trebuiau s-o găsească pe Trésor! Aproba violent cu capul...

- Câinii sunt liberi la ora asta?

Cât era ceasul? Doişpe şi-un sfert? Negă scurt:

- Nu. Sunt legaţi, la gard.

Matei ridică din nou staţia:

- Luaţi o maşină şi luaţi-o pe lângă gard. Cu grijă - că sunt 18 dulăi dresaţi bine, iar pe voi nu vă cunosc!

Da' ce-i venise? Bărbatul oftă greu:

- Dacă a auzit împuşcăturile, probabil că s-a ascuns. Iar după ce i-a auzit plecând, a fugit din casă. Ea ştie de câini?

- Da.

- Şi se-nţelege bine cu ei?

- ... Ea zice că da. Adică le tot duce oase... şi zgârciuri...

Şi câinii o lătrau de mama focului - că erau dresaţi să păzească curtea, nu să se joace cu mititica ei...

- E posibil să încerce să se ascundă într-una dintre cuşti.

- Da, se poate! Ştie că sunt câini de pază! Se poate gândi că prietenii ei căţeii or s-o păzească! Şi grajdu'! Caută şi-n grajd! Uneori, câinii dorm în grajd!

Fu apucată de braţ şi trasă spre uşă:

- Stai aici! Nu te clinti de-aici!

Nu - nu se clintea de-aici... Hei! Răcni după el:

- Şi turnu'! Turnu' de pază!

Matei alerga şi dădea din cap că înţelesese...

O să aştepte aici. Mai bine aşa! Uriaşii lui Matei alergau care-ncotro; şi mai mult i-ar fi încurcat! Erau agitaţi, erau înarmaţi... Erau şi foarte-foarte grăbiţi...

Deci băieţii scanaseră clădirile... Vilele şi conacul... La Ştefan era răvăşit - dar banii şi electronicele erau la vedere. Adică nu fuseseră nişte hoţi, sau... Acolo erau şi multe bijuterii...

Luis şi Florina erau în Bourges, la cumpărături; iar Thomas era la facultate. Adina... Adina, dacă nu era în conac, la birou, era încă în oraş. Plecase la unşpe, puţin înaintea lui Ştefan. Înfrumuseţarea dura mai mult de-o oră... Aleodor era, probabil, la aerodrom; el oricum ar fi trebuit să fie în Spania, aşa că... Iar Ştefan îşi anunţase vizita la Nicu Petriceanu încă de săptămâna trecută. Regina îl condusese la aeroport...

Gata - din punctul ăsta, îi era frică să gândească mai departe! Nu mai voia să calculeze! Că nu fusese un jaf! Ştefan avea, în vila aia, patru milioane de euro cash - plus bijuterii şi electronice. Dacă valorile astea încă mai erau acolo, nu fusese jaf. Şi ea nu se mai gândea la asta - ea scotea chiar acum mobilul special şi selecta numărul Anei.

- Da, Rebeca.

- Trésor a dispărut.

Tăcere... Continuă:

- Conacul a fost atacat. Când am ajuns noi aici, era pustiu; şi l-am chemat pe Matei, cu întăriri. Cei cinci băieţi de la pază care-au rămas aici sunt morţi - împuşcaţi în frunte. Bona e şi ea împuşcată în frunte, în camera de joacă. Iar Trésor nu-i nicăieri.

După o secundă de tăcere, Ana şopti în romanes:

- Rebeco, nu te juca cu vorbele! Caut-o bine!

- Au căutat-o băieţii lui Matei, cu camerele termo - şi nu e în nici una dintre clădiri. Acum scanează curtea, cu dronele.

Ana tăcea... Tăcea... Simţi că nu mai poate - şi-o să înceapă să plângă-n hohote:

- Ăia care-au fost aici au scotocit vila voastră, da' n-au luat nimic! Iar la mine n-au răscolit nimic! Da' nu-mi găsesc comoara! Am strigat-o - şi nu-mi răspunde!

Auzi un oftat lung, greu...

Florentina

Se abţinea cu greu să nu plângă! Se abţinea cu greu să nu se repeadă să deschidă portiera şi să sară...

Nici nu începuse bine ora de fizică, că directoarea intrase în clasă şi o rugase să-şi ia bagajele şi să vină la ea în birou. Se conformase, firește! Ştiind că nu făcuse nimic rău, se conformase imediat! Şi fusese poftită să ia loc pe canapea; directoarea îi spusese că îi pare nespus de rău că trebuie să-i dea o veste extrem de rea... Şi-apoi îi pusese înregistrarea videoapelului lui Isamu. Aşa aflase ea că tăticul ei avusese un accident de elicopter... şi era grav... Aşteptase doar trei minute; Claude intrase şi o luase de-acolo. O dusese, evident, la BMW-ul blindat. Celălalt BMW, cel care-i plimba pe Léon şi Philippe, era chiar în spatele BMW-ului cu care mergea ea... O ţineau departe de fraţii ei... Mămica ei cea scumpă nu catadixise s-o sune şi s-o anunţe...

Se simţea părăsită de oamenii pe care-i iubea - şi pe care şi-i dorea aproape. Se simţea exclusă, dată deoparte... Poate că exagera; dar ăsta era adevărul acum. În faţa ei erau Claude şi şoferul; ea stătea singură pe banchetă...

Deci tati al ei...

Dacă era foarte grav rănit, n-or să riște să-l transporte la Paris; or să-l opereze la Bourges. Putea deci să spere că, de acasă, or să fie transportaţi şi ei la Bourges! Deşi tare se temea ea că va sfârşi în Aurari, la bunicul Dumitru... Şi probabil că n-o să apuce să-l vadă şi ea...

Doamne! Dacă tati al ei păţea ceva, iar ea n-apuca să-l mai vadă o dată, înnebunea! Îşi pierdea minţile! Dacă el...

Brusc, telefonul începu să piuie!

Ana-Maria

Conacul fusese atacat, paza fusese ucisă, Trésor dispăruse. Toate astea se întâmplaseră în timp ce Ştefan se prăbuşise cu elicopterul. Adică după ce se prăbuşise cu elicopterul - că Rebeca plecase de la conac după ce...

Brusc, realiză că...

Brusc, realiză că regele era în operaţie - iar regina era la spital. Iar omul Externelor era pe undeva printr-un avion, vărul regelui era în Aurari... Iar copiii regelui erau la Cannes - şi habar n-aveau ce se întâmplase la conac! Brusc, realiză că persoanele care lichidaseră azi şase oameni avuseseră un motiv puternic să facă asta. Şi cum nu lipsea nimic, nici banii, nici diamantele... Cum nu lipsea decât Trésor...

Rebeca îşi trase nasul şi încercă să pară extrem de calmă:

- ... S-ar putea să se fi ascuns... să se fi speriat când a auzit împuşcăturile şi

- Ascultă-mă cu atenţie. Suni la poliţie şi anunţi atacul - şi morţii. Toţi şase. Şi anunţi şi dispariţia fetiţei. După care îl suni pe Aleodor şi-i spui ce-ai găsit acolo. Şi faci lucrurile astea după ce-i scoţi pe toţi din clădiri. Ai înţeles, Rebeco? Ei cotrobăie pe-acolo şi distrug probele!

- Am înţeles.

- Aşa. Scanarea termo trece prin pereţi - aşa că pot s-o caute şi de-afară. Ia un calmant şi încearcă să te descurci până apare Aleodor.

- Da.

- Iar dacă o găseşti, mă suni şi-mi spui.

- Da.

Apăsă butonul roşu - şi se grăbi să scoată telefonul oficial şi să selecteze numărul Florentinei.

- ... Da.

- Unde eşti?

- ... În drum spre casă. M-a învoit Isamu.

- Léon şi Philippe unde sunt?

- În maşina din spatele meu. Dracu ştie de ce ne-o duce aşa, despărţiţi! I-o fi frică să

- Ascultă-mă cu atenţie. Aici, lucrurile sunt mult mai grave decât au părut la început. Cineva, nu ştiu cine, a profitat de accidentul lui Ştefan şi a atacat conacul. Trésor a dispărut. Şi am sentimentul că ăsta e doar începutul! Te rog - du-te acasă, fă-ţi un băgăjel de-o săptămână şi duceţi-vă toţi trei la tataia Dumitru.

Florentina tăcea...

- Te rog să fii înţelegătoare. Vă rog, pe toţi trei, să fiţi înţelegători.

- Bine, mami. Tati ce face?

- Tati e în operaţie. Medicii au spus că e grav, dar scapă mie-n sută. Aşa că du-te liniştită în Aurari. Că sunt eu aici - şi am patru telefoane la mine.

- Bine, mami.

- Imediat cum am veşti, te sun.

- Bine, mami.

Închise şi selectă numărul lui Moreau - trebuia să urnească urgent serviciul ăla secret! Rebeca sigur uitase să-l sune pe omul serviciului secret francez! Iar Bourges era chiar în mijlocul Franţei! Trésor nu putea fi trecută peste graniţă în doar o oră! Aveau deci o şansă să-i oprească! S-o recupereze pe micuţă! Suna...

Isamu

Telefonul începu să piuie. Ia - cine era?... Mm, parcă melodia era mai iute acum - mai tăioasă şi rapidă şi afoană. Semn că Cheng aflase veştile de la Fang şi era furios... OK! Hai să-i răspundă!

- Da.

- Salut.

- Salut.

- Ce mai faci tu?

Mm, îl lua "pe departe" - dar avea o voce atât de furioasă, încât era evident ce-l aştepta!

- Ce să fac - la birou. Cu treabă.

- Şi bănuiesc că ai treabă multă!

- Destul de multă.

- Probabil că accidentul lui Ştefan te ţine foarte ocupat!

- Mai mult problemele de securitate. Dar, da - şi accidentul are

- Deci e adevărat că Ştefan s-a prăbuşit cu elicopterul!

- Nu. Ştefan a sărit din elicopterul care a explodat pe aerodromul din Bourges.

- Şi de ce nu m-ai anunţat imediat?

- Pentru că

- Tu îţi dai seama că Ştefan Ionescu e acum în spitalul din Bourges, nepăzit?

- E foarte păzit. Şi nu te-am anunţat pentru că nu am primit ordin s-o fac.

O secundă, două secunde... Cheng reveni la tonul normal:

- Spune-i să fie serioasă!

- A văzut tot accidentul cu ochii ei. Practic, ea şi omul lor de la conac l-au găsit în pădure şi au chemat ambulanţa! Aşa că, momentan, îi spun să fie calmă. După ce se va termina prima operaţie, o să se liniştească şi ea. Şi-o să-şi revină şi fără îndrumările mele.

- ... Care e starea lui Ştefan?

- Înainte de intrarea în operaţie, era grav - dar stabil. Îţi trimit imediat rezultatul tomografiei.

- Bine. Spune-i, când te mai sună, că poate să aibă încredere în Fang. Că dl Petriceanu l-a sunat personal, acu' cinci minute, şi i-a spus totul. Şi a primit din partea lui Fang tot ajutorul de care are nevoie. Chiar acum, o amplă echipă de investigatori e în drum spre locul accidentului.

- O să-i spun.

- Şi te rog să mă ţii la curent.

- Te voi ţine la curent.

Gata - Cheng îi închisese. Hm - scăpase ieftin! De vreo şase ani, de când pricepuse şi el că Fang nu-l va trimite niciodată cu tancu' la război, Cheng se preocupase de dezvoltarea părţii de *public relations*. Şi învăţase foarte-foarte multă psihologie. Asta îl ajuta să nu urle la subordonaţi, să nu-i pocnească ceva la cap...

Deci, dl Petriceanu îl sunase personal pe Fang. Foarte interesant...

Dl Fang Kwok Lo se dovedise a fi "o minune". Aşa îl numea, deseori, Ştefan. Iar minunea aia era îndrăgostită lulea de contele şarmant, cu cap de preşedinte de concern multinaţional şi soţie ca o zână. Informal, Fang îi numea "familia din poveşti" - şi chiar nu le refuza nimic. Ba mai şi amâna unele decizii, unele mutări financiare, dacă Ştefan şi Ana erau plecaţi pe undeva! Fang îl adora pe Ştefan Ionescu - şi era fermecat de Ana. Habar n-avea de ce...

Socoteala dintre concernul contelui de Perigord şi cel al lui Fang era "la zi". În ultimii trei ani, socoteala aia începuse "să tragă" spre conte. De multe ori, totalul arătase că chinezul îi rămânea dator românului. Ştefan nu comentase rezultatul; şi nici Fang. Dar, cu siguranţă Cheng trecuse prin multe şedinţe finalizate cu "reducerea la maximum a cheltuielilor inutile". Contele devenise important; informaţiile lui îi erau folositoare lui Fang - mai ales cele din ţările germanice, unde chinezul acţiona cu mănuşi şi mape de piele pline cu documente compromiţătoare. Board-ul de Aspergeri era baza lui Ştefan; board-ul şi fetele. Iar Fang... Fang n-avea nici un motiv să-l vrea pe conte mort. Treburile mergeau mult prea bine, ca să le strice aşa! Şi, oricum, Fang Kwok Lo n-ar fi orchestrat niciodată un accident de elicopter! Nu-i stătea în fire! Nu-i stătea în caracter să dea lovituri de-astea mişeleşti! Iar Cheng era prea supravegheat ca să se-apuce să-şi împlinească un vis de demult... şi mult prea inteligent, ca să se-mpiedice în amintiri urâte. În plus, văzuse raportul preliminar al poliţiei. Văzuse şi constatarea preliminară a investigatorilor de la Autoritatea Aeronautică. Fusese un accident stupid, datorat în principal proastei mentenanţe a aparatului de zbor. Se rupsese un furtun, care smulsese un cablu - şi-atât. Şi cum dl Petriceanu îl anunţase personal pe dl Kwok Lo...

De data asta, China era de partea contelui.

Se aplecă spre monitor: unde erau copiii? După socoteala lui, trebuiau să ajungă din minut în minut. Iar el trebuia să le spună... mai ales celor mici...

Rebeca

Strângea telefoanele în mâini şi nu se clintea de-acolo, din faţa vilei. Oamenii lui Matei alergau de colo-colo, încărcaţi cu echipament. Ei ştiau ce făceau acolo; ea nu se putea gândi la operaţiunea de scotocire a curţii. Ea se gândea la Trésor...

O lăsase cu bona, atunci când plecase la birou. Iar femeia aia era "uşor maniacă" şi-o iubea la nebunie pe comoara brunetă cu bucle largi şi ochi albaştri şi guriţă mică şi vorbăreaţă... De când fusese angajată, bona n-o lăsase niciodată singură pe micuţă. Mersese peste tot cu ea - inclusiv la veceu. În plus, femeia fusese împuşcată în camera de joacă! Îşi amintea imaginea pe care-o văzuse când intrase acolo şi-şi dădea seama că bona pusese măsuţa în mijlocul camerei - şi stătuse în dreapta scăunelului. Atunci când se produsese atacul, se trăsese în spate. Şi fusese imediat împuşcată în frunte. Balta de sânge se formase lângă perete. Iar asta însemna că... Că Trésor...

Fetiţa ei stătuse pe scăunel, atunci când năvăliseră peste ei. Dacă trăseseră în bonă din cadrul uşii, glontele trecuse pe deasupra capului micuţei... care, fiind cu spatele la uşă, probabil că nu-i observase, în prima fază...

Încerca să-şi amintească măsuţa...

Coala A4 era în faţa scăunelului. Paharul cu apă... în dreapta. Acuarelele, deasupra colii. Pensula... Oare văzuse o pensulă pe masă? Sau nu? Că, dacă n-o văzuse, micuţa ei se ridicase cu ea în mânuţă - sau o scăpase pe covor. Dacă nu... Dacă intraseră parşiveşte... şi-o luaseră...

Oare văzuse, lângă scaun, pete roşii pe covor?

Dumnezeule mare! Cum s-ar fi putut gândi la asta? Cum ar fi putut...

Matei alergă prin faţa ei. Dădu să-l oprească, dar... Dar, evident că n-avea veşti! Dacă ar fi avut, s-ar fi oprit şi i le-ar fi spus şi ei, nu? Bărbatul se grăbea spre conac... şi-l ocolea. Da' ce se întâmplase? Porni, grăbită, după el. Şi văzu dubiţa lui Luis apropiindu-se... Luis era la volan - şi accelera, pentru că vedea agitaţia din curte şi-şi dădea seama că ceva nu era în regulă... Mai avea cam trei metri până la Matei, când auzi staţia lui:

- Am terminat scanarea.

Terminaseră scanarea curţii! Unde era Trésor? O găsiseră, da? O găsiseră! Unde-o găsiseră? Bărbatul scoase staţia şi oftă greu:

- Ascult.

- Câinii sunt legaţi la locurile lor - şi sunt OK. Iar în curte nu e nimeni.

Cum-cum? Cum adică?

- Aţi căutat cu maximă atenţie?

- Am survolat curtea de trei ori. Fetiţa nu e.

Dumnezeule! Îi furaseră copilul! I-o furaseră pe Trésor!

- Doamna Rebeca!

Habar n-avea cine-o culegea de pe jos - nu-i mai auzea, nu-i mai vedea...

O furaseră pe Trésor...

Ana-Maria

Telefonul lui Ştefan începu să cânte. Cel oficial. Pe ecran scria "Matei Bourges - 1". Deci şeful de oraş...

Şeful de oraş era la conac. Probabil că avea rezultatul scanării curţii. Şi cum o suna el, nu Rebeca... oftă greu şi răspunse:

- Da.

- Şefa, Matei sunt.

- Te ascult.

- Am scanat toată proprietatea de trei ori - iar Trésor nu e nicăieri.

Deci furaseră fetiţa...

- Luis şi Florina s-au întors şi ei. Sunt speriaţi; ba chiar răvăşiţi serios. Nu cred că au bănuit ceva...

- Rebeca cum a primit vestea?

- Rău. Foarte rău.

Şi tăcea - semn că Rebeca picase pe jos şi nu mai ştia nici cum o cheamă. Mm...

- Şefa, tu ai sunat pe cineva?

- Da. Dar o să mai dau un telefon. Te rog, scoate băieţii din clădiri.

- I-am scos. Când mi-am dat seama ce s-a întâmplat şi că aia mică nu e înăuntru, le-am spus să iasă.

- Încercaţi să nu distrugeţi probele. Da?

- Sigur, şefa. Şefu' cum e? Cum se simte?

- ... E în operaţie.

Matei tăcea - semn că habar n-avea ce-ar fi fost frumos şi politicos să spună acum... Puse ea punct discuţiei:

- Când ai veşti, mă suni.

- Da, şefa.

Închise şi selectă numărul lui Nicu Petriceanu. Sună doar o dată - bătrânul răspunse imediat:

- Da, Ana.

- Dle Petriceanu, Trésor Ionescu a fost răpită.

- ... Poftim?

- Trésor, nepoata mea, a fost răpită. Atacatorii de la conac au ucis cinci băieţi de la pază şi pe bonă şi au furat fetiţa.

- ... Stai acolo liniştită, că mă ocup eu de asta. Auzi? Din clipa asta, iau eu măsuri! Şi-o s-o găsesc! Auzi?

- Da, dle Petriceanu.

- Cine e acum la conac?

- Rebeca şi băiatul meu, Matei.

- Bine. Vezi, că am vorbit cu chinezu'.

Cu chinezu'? Care chinez?

- Mi-a acordat tot sprijinul şi l-a pus pe Cheng să investigheze tot ce e de investigat. Voiam să ştii că el e OK.

Aa, chinezul cel uriaş! OK!

- Am înţeles.

- Ai vreo veste despre Ştefan?

- Nu; încă nu.

- Bine. Să stai liniştită, că o găsesc eu pe-aia mică!

- Bine, dle Petriceanu.

- Şi să mă suni dacă ai veşti.

- Bineînţeles.

- Pa, Ana.

- La revedere.

Închise... şi selectă numărul lui Aleodor. Suna... Suna...

- Da, şefa!

- Unde eşti?

- Într-un nenorocit de avion care survolează Charles DeGaulle şi nu primeşte autorizaţie de aterizare! Lua-i-ar dracu să-i ia pe toţi, cu tot neamu' lor!

Spionul era opărit rău. Păi, foarte bine! Că situaţia era îngrozitor de gravă! Mârâi printre dinţi:

- Au împuşcat cinci băieţi şi bona. Şi au răpit-o pe Trésor. Aterizează odată!

Apăsă butonul roşu...

Deci răpiseră copilul...

Nu; n-o să se întrebe acum ce căutaseră, de fapt, atacatorii. N-o să se întrebe ce s-ar fi întâmplat dacă Rebeca n-ar fi venit la aerodrom. N-o să se întrebe nimic. Era mult prea important, ca să analizeze singură chestia asta! La prima şedinţă cu toţi consilierii or să analizeze împreună toate variantele - şi-or să ajungă la o concluzie comună. Până atunci, ea analiza cuvintele bătrânului. "Am vorbit cu chinezu'", adică cu Fang. Şi "Mi-a acordat tot sprijinul şi l-a pus pe Cheng să investigheze tot ce e de investigat"... Asta era o veste foarte bună. O spunea ea, care ştia "la prima mână" cum era războiul cu oamenii Chinei...

Florentina

În sfârşit! Niciodată drumul până acasă nu i se mai păruse chiar atât de lung! Din fericire, folosise constructiv timpul ăsta; se gândise la accident, la fraţii ei mai mici, la mămica ei... Era evident că trebuiau să ajungă în Aurari - pentru că puştoaica Rebecăi dispăruse, iar cu chestiile astea chiar nu era de joacă! Rebeca conducea toată filiera franceză! Deşi nu fusese niciodată implicată în "şedinţele" tăticului ei, deşi nu se uita ore-n şir la filme poliţiste, îi era extrem de uşor să-şi imagineze ce-ar fi fost femeia aia în stare să facă, ca să-şi salveze copilul! Mai ales că puştoaica era o scumpă, iar maică-sa şi taică-su se topeau instantaneu când o vedeau...

Şi acum calcula ea că tatăl puştoaicei era vărul regelui...

BMW-ul frână pe ultimul loc de parcare. Claude nu cobora, aşa că nu cobora nici ea...

- Gata.

Deschise portiera şi-şi luă geanta. Şi se grăbi spre ei. Léon părea extrem de speriat:

- Prinţeso, ce ştii de tati?

- Nimic.

- Cum, nimic?! Tocmai tu, care eşti tot timpul pe net? Tocmai tu nu ştii nimic?

Aşa e! Ea avea net pe telefon! Sigur se aflase despre accidentul de elicopter! Scoase telefonul... şi realiză, acum, de ce nu primise nici un semn de atâta timp - oprise netul. Păi, îl pornea imediat!

- Te rog să nu te uiţi la ştiri.

Poftim? Cum? Claude era extrem de serios:

- Astfel de incidente pot fi manipulate, astfel încât cota financiară a rănitului să scadă sau să crească. Ziariştii pot minţi fără probleme, ştiind că vor da o dezminţire puţin mai târziu. N-are rost să te sperii citind cine ştie ce bazaconii. Sunt sigur că Isamu ştie totul.

Avea dreptate, ce mai! Aşa că îşi luă frăţiorii pe după gât şi-i trase spre glasvand:

- Într-adevăr, Isamu ştie mai bine. Iar mami ştie cel mai bine - şi ea e la spital. M-a sunat, acu' vreo zece minute, şi mi-a spus că ne roagă să ne luăm un băgăjel mic, ca pentru o săptămână, şi să mergem la tataia.

- Aşa a spus mami?

- Da. Ea o să stea la spital, cu tati! Îţi dai seama că or să-l opereze... şi nu-l pot transfera aici, la spitalul din Cannes. Sau la Nisa. Am înţeles că a sărit din elicopter. Şi îţi dai seama că a căzut de la o înălţime considerabilă!

Vocea lui Isamu o sperie:

- 33 de metri, după cum spun datele elicopterului. Haideţi în birou.

Da - cel mai bine! Mergeau în birou! Acolo chiar nu-i auzea nimeni! Léon era în continuare nedumerit:

- Păi elicopterul n-a explodat? Care date?

- Elicopterele moderne au un sistem care transmite în timp real datele de zbor către serverele Autorităţii Aviatice. Deci, la cinci minute după ce elicopterul s-a prăbuşit, datele au fost disponibile pentru oamenii mei.

Li se arătă canapeaua. Se aşezară, iar Isamu închise uşa şi-şi trase un scaun în faţa lor:

- După ce a decolat, s-a rupt un furtun. Din cauza mişcării, furtunul a smuls un cablu. Elicea din coada elicopterului a început să aibă opriri dese. Elicopterul nu mai putea fi controlat; aşa că pilotul l-a dus pe Ştefan deasupra unui pâlc de copaci, s-a lăsat cât de jos a putut şi i-a spus să sară. Ştefan a sărit. Zece metri i-a parcurs în cădere liberă; apoi s-a lovit de crăcile copacilor. Din fericire, crăcile alea i-au încetinit căderea, aşa că nu s-a zdrobit de pământ. Din nefericire, loviturile au fost extrem de puternice; din fericire, a ţinut laptopul în braţe, iar plasticul ăla l-a protejat, să nu fie străpuns. Aşa că Ştefan e acum în operaţie. Nu s-a lovit la cap, nu şi-a fracturat coloana, hemoragia internă nu e masivă... Probabil că există nişte rupturi de organe şi un traumatism cranian; dar nu sunt grave. Ştefan o să se facă bine.

Fiu! Răsuflă uşurată, la unison cu Léon, iar Philippe rosti scurt:

- Normal.

Doamne! - ciudat copil! Mut şi serios şi plin de cuvinte de-astea cu forţă de topor izbit de creştet! Isamu se grăbi să continue:

- Dar recuperarea lui va fi de durată. Ana ştiţi bine că va sta mai mult cu el, ca să-l ajute să se recupereze cât mai repede...

Evident... Păi când nu era "Ana" a lui "Ştefan"?! Nu?

- În concluzie, Ana mi-a spus să vă iau de la şcoală, să vă aduc acasă, să vă pun să vă faceţi un băgăjel şi să vă asigur transportul de urgenţă în Aurari, la dl Ionescu.

- Cred că aşa e cel mai bine.

Ia - că iar vorbea mutu'! Philippe era, ca de obicei, serios:

- La conac o să vină poliţia. Dacă Ştefan e la spital, Ana n-o să ne lase să mergem la şcoală. Am sta degeaba aici.

Da' de ce nu tăcea el din gură? Zău aşa! Că avusese o şansă să-l convingă pe Isamu să-i lase să stea aici; dar acum, după ce "cugetase" ăsta micu'...

- Auzi, Isamu? Eu mă gândeam să mergem la Bourges.

"Aşa, prinţule! Aşa! Spune-i!" Léon continuă:

- Acolo o să fie cel mai sigur loc din lume! Că o să fie plin de poliţie!

- Ana a spus să vă trimit în Aurari. Aşa că mergeţi în Aurari.

- Dar

- Ana a spus să vă trimit în Aurari. Vă rog să vă faceţi un bagaj mic, ca pentru o săptămână. Să luaţi în calcul faptul că aveţi şi acolo haine... La unu şi-un sfert porniţi spre aeroport.

Şi gata - chinezul se ridicase, semn că nu mai aveau ce negocia! Mm - ce-i venea să le zică ea tuturor nişte chestii...

- Hai, Philippe - te ajut eu cu bagajul.

- Nu e nevoie.

Léon îi aruncă ei o privire concludentă... şi se grăbi să iasă. Dădu să iasă şi ea; dar Isamu o prinse de braţ şi coborî tonul vocii:

- Tu ştii un aspect pe care ei nu-l ştiu.

Şi mima cu buzele numele puştoaicei...

- Aşa că nu puteţi merge altundeva decât la dl Ionescu. OK?

Aprobă şi fu lăsată să iasă... Traversă holul şi intră în camera ei. Şi închise uşa. Şi oftă greu...

Ar fi vrut să meargă şi ea la spital. Era sigură că mama ei îi mintise - iar tati al ei era rănit extrem de grav! Ar fi vrut să-l vadă... Să se asigure că n-o minţiseră - adică că nu murise... Dar trebuia să se ducă-n Aurari. Unde, cu siguranţă, toţi boceau de mama focului şi năvăleau la biserică cu acatiste şi rugăciuni şi toate celelalte... În Aurari, unde, din fericire, putea ieşi pe stradă fără pază. Unde tineretul o băga în seamă - şi-o trata ca pe una de-a lor. Unde "se dădea stingerea" la zece, ca la cazarmă...

Trebuia să plece la tataia Dumitru. Adio discuţie cu mămica ei... Şi cum Trésor dispăruse, spunea acum adio şi infimei şanse pe care-o avusese şi scotea trollerul mic. Avea foarte multe haine în Aurari, iar "franţuzisme" n-avea de ce să-şi ia. Că nu le purta! Ar fi arătat ca un cocoş pintenat într-un cârd de gâşte...

Oare ce făcea acum tati al ei?

Rebeca

Vedea totul ca prin ceaţă. Auzea un murmur continuu. Nu distingea feţele, nu le înţelegea cuvintele... Nu se putea opri din plâns. Şi nici din tremurat. Mintea ei rămăsese blocată în întrebarea aia - şi nu putea ieşi din ea! Pentru că nu găsea răspunsul... Răspunsul la întrebarea "Unde e comoara mea"...

Fu prinsă de umeri şi scuturată uşor. Matei spunea ceva. Îi spunea ceva. Ea nu-l înţelegea... Bărbatul se apleca să-i spună un secret; dar nu spunea nimic... Şi-acum se ridica şi se întorcea spre ei. Şi le spunea ceva. Ei veneau mai aproape...

- Dnă Ionescu? Sunt comisarul Thierry Tremblay. Aş vrea să-mi

răspundeţi la câteva întrebări.

Nu, nu putea răspunde acum la întrebări! Nici nu-l vedea ca lumea - darămite să şi judece ceea ce va scoate pe gură! Nega... Aproape imediat, individul fu îndepărtat de un bărbat de cel puţin 60 de ani:

- Henri Martin, DCRI. Camerele de supraveghere au fost pornite azi?

Camerele... Camerele de supraveghere! Uitase complet de camerele alea! Reuşi să-şi şteargă lacrimile şi să aprobe; următoarea întrebare îi umplu ochii cu lacrimi!

- Micuţa avea vreun fel de dispozitiv de urmărire asupra ei?

Nega... şi tremura... Matei se grăbi să-l tragă pe bătrânelul ăla şi să-i şuşotească ceva la ureche. Şi se pomeni în faţa ochilor cu un alt bărbat...

- Bună ziua. Numele meu este Soci Petruţ. Îi ţin, temporar, locul lui Aleodor - care e blocat într-un avion, deasupra Parisului. Dl Covaci vă asigură că se ocupă de problema micuţei - şi vă promite că o va găsi, vie şi nevătămată.

Dumnezeule mare! Bufni în plâns şi simţi că-şi pierde cunoştinţa...

Ana-Maria

Uşa din faţa ei se deschise brusc - iar inima îi sări cât colo! Dumnezeule, în ce hal o speriase! Spre marea ei uimire, pe uşa aia nu ieşi medicul, ci un bărbat în costum!

- Bună ziua, dnă Ionesco. Vă rog...

Nu conta cine era - o poftea înăuntru! Se grăbi să intre - ea şi doi tineri - iar bărbatul întinse mâna:

- Permiteţi-mi să mă prezint: sunt Michel Gregor, directorul spitalului.

- Ana-Maria Ionesco.

- Dnă Ionesco, sunt în măsură să vă dau veşti despre starea soţului dvs. Operaţia a decurs bine. S-a rezolvat problema hemoragiei interne şi s-a început reaşezarea lucrurilor pe făgaşul lor normal. Medicii operează acum fracturile. Se pare că piciorul stâng o să aibă nevoie de tijă, iar la mâna stângă va fi necesară o plăcuţă metalică, care să susţină osul până la refacere.

OK, văzuse şi ea ce poziţii ireale avuseseră membrele lui!

- Staţi foarte liniştită - dl Ionesco este stabil, iar viaţa nu îi este pusă în pericol.

Fiu! Răsuflă uşurată şi-i zâmbi - aruncându-l într-un nor dens de uimire îmbibată bine în testosteron...

- ... Recuperarea va fi de durată; dar dl conte este tânăr, iar şansele să-şi revină complet sunt foarte mari.

"Fii serios, bă! Nici un lucru rupt nu mai poate fi cusut sau lipit ca nou!" N-avea rost să continue discuţia, aşa că făcu un pas în spate:

- Vă mulţumesc pentru veştile bune.

- Nu doriţi să urcaţi în biroul meu? Operaţia o să mai dureze...

- N-aş vrea să vă deranjez. În plus, am sentimentul că uşa asta e singura cale de ieşire pentru dl doctor Bouchard...

Acum îi arăta un zâmbet "cu doi dinţi" - de-ăia naturali, nu de-ăia implantaţi - şi profita de noul moment de uimire extaziată ca să revină pe coridor. Bun...

Deci Ştefan avusese, totuşi, organe rupte... Păi normal că avusese organe rupte, nu? Căzuse prin 20 de metri de crăci dure, iar sub ele nu-l aşteptase o saltea moale! Deci medicii rezolvaseră hemoragia internă... inclusiv organele, iar acum "lucrau" la fracturi. Semn că interiorul lui Ştefan era OK acum...

Scoase mobilul şi selectă numărul lui Diamant. Nu de alta - dar nu vorbise azi cu el. În plus, nu se simţea îndeajuns de stăpână pe ea ca să vorbească cu socrul ei! Suna...

- Da.

- Salut. Unde eşti?

- În drum spre Otopeni.

- OK. Eu sunt la spital. Ştefan e încă în operaţie; este stabil, medicii au rezolvat hemoragia internă iar acum se ocupă de fracturi. Mi se spune că sunt şanse mari să se recupereze complet. Dar ştii cum sunt veştile astea...

- Ştiu.

- Trésor nu mai este la conac.

Tăcere...

- Rebeca a venit la aerodrom, când a aflat ce s-a întâmplat. Am trimis-o înapoi la conac, pentru că n-avea nici un rost să venim toţi la spital. Practic, a lipsit mai puţin de-o oră. În timpul ăsta, cei cinci băieţi de la pază au fost ucişi, bona fetiţei a fost ucisă iar Trésor a dispărut. Matei a scanat toată curtea cu dronele şi-a scotocit-o cu băieţii lui; şi nu a găsit-o. În momentul ăsta, acolo sunt poliţia, criminalistica şi cele două umbrele. Iar partea chineză a fost informată şi şi-a oferit tot sprijinul şi toată logistica pentru găsirea ei. Poliţia o caută în Franţa; serviciile şi partenerii o caută în toată Europa. Stai liniştit, că o vor găsi.

Tăcere...

- Instruieşte-ţi subalternii şi vino la conac. Nevastă-ta e disperată - are nevoie de tine.

Tăcere... Apăsă butonul roşu şi oftă greu. Urma Isamu...

- Da, Ana.

- Directorul spitalului mi-a spus, adineauri, veşti despre Ştefan.

- Ascult.

- Mi-a spus că prima parte a operaţiei s-a sfârşit. A avut hemoragie internă şi au rezolvat-o. Mi-a fost frică să întreb ce s-a rupt...

- Stai liniştită - obţin eu documentele cu diagnosticul complet.

- Acum îi rezolvă fracturile. Se pare că or să-i pună tijă la piciorul stâng şi o plăcuţă la mâna stângă...

- Astea sunt uşoare. Eu am luat copiii de la şcoală, le-am expus situaţia şi i-am trimis cu suita la aeroport. Au decolat în urmă cu opt minute, cu un avion privat, cu destinaţia Otopeni.

- OK.

- Ţi-am pregătit un laptop nou, cu toate datele pe el. Dacă vrei, pot să vin şi eu la conac, să ţi-l aduc şi să te ajut.

- Nu. Mai bine rămâi la Cannes. Te rog să trimiţi pază serioasă la tine acasă. Şi la Liwei, la Nisa.

- ... De ce?

- Pentru că Trésor a fost răpită.

Tăcere... Isamu era uimit? Uau! Se grăbi să continue, ca să termine conversaţia cu el:

- Răpirea lui Trésor este în primul rând un atac asupra regelui. Rebeca e cumnata lui - şi n-are duşmani chiar atât de crânceni încât să vrea să-i fure copilul ca să-i facă ei rău. Iar tu eşti ca şi fratele lui Ştefan - îi ştii secretele şi ai credibilitate în faţa lui. Iar băiatul tău învaţă în alt oraş. Te rog - pune-ţi şi tu familia la adăpost.

- ... Am înţeles. Ai chemat poliţia la conac?

- Am sunat şi-am anunţat pe toată lumea. Matei ştie mai bine decât mine care e statusul acolo. Te rog, sună-l şi vezi care e stadiul anchetei. Şi transmite-i dlui Fang Kwok Lo că îl rog să ne ajute să o găsim.

- Mă ocup imediat.

- Vorbim.

- Vorbim.

Buton roşu...

Cuvintele lui Isamu, puţine şi concentrate, o dezmeticiseră. Chinezul pregătise deja alt laptop! La două ore după accident, Isamu avea "postul de comandă" pregătit - şi era pregătit să vină la conac, s-o ajute. Adică el îşi punea problema să-i aducă laptopul... acum, la două ore după accident...

O să-l sune iar pe nea Nicu Cărare, după ce se termina operaţia. O să-l roage să vină s-o ajute. Adică o să-l întrebe cine credea el că putea conduce afacerile - şi-o să se roage să nu audă un "Tu"...

Isamu

Deci Trésor... Regina mică... Nu-i venea să creadă! Trésor fusese răpită? Sigur? Adică o căutaseră foarte bine prin curte şi prin vilele

alea, pe-acolo? Pentru că gândul ca micuţa să fi fost răpită îl îngrozea!

Repede, să-l urnească şi el pe Cheng! Suna... Suna...

- Da.

- Am primit undă verde să-ţi spun ceea ce ştiu.

- Minunat! Ascult!

- Trésor Ionescu a fost răpită.

Cheng nu zicea nimic...

- Între plecarea şi revenirea Rebecăi la conac, cineva a atacat proprietatea. Adică i-a lichidat pe cei cinci paznici şi pe bonă şi a răpit fetiţa.

- ... Tu vorbeşti serios?

- Extrem de serios. Ana a anunţat deja pe toată lumea, apropo de atac; dar abia acum, când a avut certitudinea răpirii, mi-a spus să te anunţ şi pe tine.

- ... OK. Chiar acum încep să mă interesez ce s-a întâmplat. Despre Ştefan ai veşti?

- Ştefan încă este în operaţie. Au rezolvat problemele interne şi se ocupă acum de fracturi.

- OK. Dacă mai ai veşti, anunţă-mă!

- Te anunţ.

Închise şi se grăbi să caute numărul rândunicii lui...

- Da, Isamu.

- Bună.

- Bună.

- Ce faci?

- Shopping.

- Eşti în oraş?

- Dacă fac shopping, bineînţeles că sunt în oraş!

Shopping-ul se putea face şi online - dar decise să nu facă remarca asta cu voce tare:

- Te rog să te duci acasă.

- De ce?

- Pentru că te-am rugat eu.

- Isamu, nu-ţi bate joc de mine!

- ... Ştefan s-a prăbuşit cu un elicopter. E la spital, în operaţie. Ana e acolo, cu el. În plus, conacul

- Am înţeles. Nu mai spune nimic.

- Te rog frumos să te duci direct acasă.

- Ba n-am să mă duc acasă. Şi te rog frumos să nu te duci nici tu acasă!

Poftim?

- Stai la birou! Că sigur au nevoie de tine!

... Şi-atât - tocmai îi închisese-n nas...

Aruncă telefonul pe birou - că n-avea de ce să încerce să se lupte cu ea! Din 2015, se lupta degeaba cu ea! Rândunica lui se schimbase mult. Şi chiar dacă ea spunea că n-are nimic, că nu e nici o problemă, el bănuia de ce numele "Ştefan" o făcea mereu să se încrunte...

După naşterea lui Philippe şi revenirea lor la Cannes, se liniştiseră toţi trei. Liwei se concentrase asupra şcolii - şi descoperise că lecţiile făcute cu mama lui, în Aurari, îl ajutaseră atât de mult încât era printre primii elevi din clasă. Îşi pusese-n minte să devină chiar primul; avusese, deci, foarte multă treabă cu culegerile, lectura extraşcolară şi studiul individual. Iar ei, el şi rândunica lui, avuseseră timp pentru ei. Îşi amintiseră instantaneu planul - şi promisiunea - unei fetiţe. Şi... degeaba. Rândunica lui pierduse două sarcini la rând... Şi-apoi merseseră la medic şi "se investigaseră complet" amândoi. Iar concluzia fusese limpede: rândunica lui nu mai putea face copii. Din cauza operaţiei de extirpare a unui fibrom uterin, pe care-o făcuse în 2009 şi care "nu fusese monitorizată corespunzător", Fei-Yen nu mai putea ţine nici o sarcină mai mult de 20 de săptămâni. După ce primiseră verdictul, mai încercaseră de trei ori. De fiecare dată, sfârşiseră la spital, cu sarcină extrauterină. Atunci renunţase. El. Iar fetiţa lor rămăsese un vis. Iar în mintea ei se instalase gândul că n-ar fi pierdut sarcina atunci, în Aurari, dacă n-ar fi venit Ştefan cu cuţitul. Şi că medicul adus de dl Ionescu fusese un începător stângaci - şi din cauza lui... El nu se pricepea la "chestii de-astea". El ascultase cuvintele profesorului universitar care-i analizase pe amândoi şi citise literă cu literă tot raportul medical. Poate că rândunica lui îi ascunsese unele lucruri care se întâmplaseră atunci, în Aurari. Poate că, într-adevăr, medicul ăla fusese un ageamiu - şi produsese, fără să ştie, daune ireparabile. El, Isamu Chèn, fire pragmatică învăţată să lucreze cu informaţii concrete, ştia că operaţia din 2009 era de vină. Şi ştia cum fuseseră trataţi rândunica şi băiatul lui, pe perioada şederii în Aurari. Şi-l cunoştea foarte bine pe dl Ionescu. În rest...

În rest, lucrurile erau aşa cum trebuiau să fie. Adică aşa cum era normal să fie, după atâţia ani petrecuţi de el departe de familia lui. Relaţia dintre mamă şi fiu devenise extrem de strânsă. Iar căsnicia lui se răcise mult. În rarele seri când reuşise să ajungă şi el acasă, el şi rândunica lui nu prea avuseseră ce să-şi spună - şi nici măcar nu se obosiseră să urmărească acelaşi program tv. De doi ani, Fei-Yen adora patul de-o persoană din camera lui Liwei - care se mutase la Nisa, cu facultatea. Şi ieşea rar din camera lui, după duş. Nici el nu se grăbise să năvălească peste ea sau s-o invite la o cină romantică "aşa ca-n tinereţe"...

Şi uite cum ajunseseră în stadiul în care rândunica lui îl ruga frumos să nu vină acasă. Să stea la birou - că poate avea Ştefan nevoie de el. Foarte...

Foarte normal, la urma urmei! De când îl cunoscuse pe Ştefan, petrecuse foarte mult timp alături de el! Şi în biroul lui! Programul 9-17 fusese şi era o utopie. Şi poate că Fei-Yen observase şi ea ceea ce el descoperise în urmă cu trei ani - şi anume, faptul că lui chiar îi plăcea programul ăla fluctuant! Îi plăcea să stea în casa contelui, alături de conte, soţia lui şi copiii lui... Se ataşase mult de Philippe - copil înăltuţ şi slăbuţ, cu privire pătrunzătoare, mimică veşnic serioasă şi cuvinte care-i dădeau fiori. Philippe îl intimida. Simţea uneori că-i este frică de el! Deşi, vorba aia - era o gâgâlice de nouă anişori... Ţinea mult şi la Léon - şi avea senzaţia că îşi canalizase spre el atenţia pe care-o deturnase de la Florentina. Fata lui Ştefan împlinise anul ăsta 17 ani; el preferase deci să facă un pas în spate, încă de-acu' patru ani, şi să se apropie de Léon. Prinţul cel mare era ambiţios şi perseverent. Şi consecvent. Şi frumuşel foc. Sportul îl modelase frumos; se făcuse aşa un tânăr bine, cu alură care promitea să scrântească minţile franţuzoaicelor...

Şi mai era şi Trésor. Cea care îi vizita o dată pe lună şi, recunoştea el doar în gând, era întruchiparea visului lui de fetiţă. Diamant "avea talent" la copii! Făcea numai unu' şi unu'! Azur, la 17 ani, era ascultat şi respectat de bătrânii şatrei - şi sigur avea două batalioane de admiratoare doar în Aurari! Agata, la aproape 14 ani, umbla cu bodyguarzii după ea - să nu se-ncumete vreunu' s-o fure! Iar Trésor...

Tresor era o minune. Brunetă, cu părul lung şi buclat şi ochii albaştri ca ai părinţilor ei, cu mintea moştenită de la Rebeca şi şmecheria teatrală primită de la Diamant, era regina mică. Aşa-i spunea el, în mintea lui, micuţei de 7 anişori pe care şi-ar fi dorit s-o poată clona cumva... Aşa o numea el pe micuţa care îl făcuse să-şi calculeze şansele de-a redeveni tată. Asta era pentru el micuţa care-l făcuse, în urmă cu şase luni, să ridice privirea spre europencele din jurul lui şi să calculeze o posibilă relaţie extraconjugală discretă şi stabilă... şi perspectiva unei regine mici aşa ca ea...

Probabil că şi-ar fi şi găsit relaţia aia extraconjugală, dacă Trésor ar fi locuit la Cannes. Din fericire pentru Fei-Yen, micuţa venea în vila asta o dată pe lună - şi nu stătea mai mult de 5 ore, maximum. Venea, îl uimea şi-apoi îl lăsa cu gustul amar şi gândul ăla-n minte şi pleca... Iar Ştefan pleca şi el - şi-l lăsa în birou, ascuns privirilor europencelor... preocupat de afaceri...

Trésor venise la Cannes pe 1 martie. Special pentru ea, comandase un bucheţel de flori de primăvară. Regina mică îl luase de gât şi-l pupase pe obraz şi-i mulţumise pentru cele mai frumoase flori pe care le văzuse vreodată. Le uitase, bineînţeles, pe masa din living! Îl sunase, bineînţeles, din avion ca să-l roage să nu se supere, dar ea "rătăcise" florile undeva în casa tuşii Ana şi nu mai putea să se întoarcă după ele. Bucheţelul ăla stătuse o săptămână în birou, cu el! Îl privise şi zâmbise...

Trésor fusese răpită....

Trésor Ionescu era fetiţa Rebecăi Ionescu, consiliera pentru Franţa, şi a lui Diamant Ionescu - vărul regelui şi consilier peste România. Şi era nepoata lui Ştefan Ionescu - persoană importantă în Europa. Trésor Ionescu era o pârghie de şantaj incredibil de puternică! Aşa că trebuia găsită urgent! Dacă răpitorii lui Trésor erau din genul ăla care trimiteau "dovezi"...

Trase tastatura şi oftă greu - trebuia s-o găsească cumva.

Rebeca

Matei o ţinea la masă, în curte. De ce, numai el ştia! Oricum, curtea devenise un adevărat "teatru de operaţiuni" pentru oamenii umbrelelor şi-ai poliţiei! Băieţii lui Matei se răsfiraseră pe lângă gard. Păzeau incinta. Matei era nedezlipit de bătrânelul de la DCRI. Iar lângă ea la masă stătea locţiitorul lui Aleodor. Stătea, practic, degeaba - fuma şi ţăcănea la laptop. Poate scria un roman, ceva...

Duduia în salopetă care venise cu ambulanţa îi făcuse un calmant. Intravenos. Îi făcuse o doză măricică - se simţea adormită, ameţită...

Francezul de la poliţie se aşeză în faţa spionului şi se aplecă spre ea:

- Dnă Ionescu, vreau să discutăm ceva.

Întoarse încet capul spre el - că nu se simţea în stare de-o discuţie, dar un monolog ar fi putut suporta...

- Am văzut, împreună cu colegul meu de la DCRI, înregistrările camerelor de supraveghere. Sunt inutilizabile. Tot sistemul video montat între poartă şi conac a fost bruiat pe perioada atacului. S-au mişcat repede - în sensul că au intrat, au bruiat camerele, au atacat, s-au retras şi au recuperat aparatura de bruiaj. Asta indică o lovitură plănuită cu grijă - şi arată că au avut informaţii din interior. Poziţionarea camerelor, unghiul de filmare...

Locţiitorul de spion dădea aprobator din cap... Ea auzea o maşină apropiindu-se nu foarte repede... Matei alergă prin faţa ei, semn că venea, într-adevăr, cineva... Era un taxi - unul comun. Poliţistul nu mai spunea nimic, ea privea lung maşina pe care Matei o oprea la vreo 20 de metri de conac...

Adina coborî, speriată, cu ochii la agitaţia din curte... Matei achita cursa şi-l gonea pe taximetrist... Acum o întreba ceva - iar ea răspundea... El întreba, ea răspundea... Gata - ea întrebase. Iar el răspunsese. Iar ei i se tăiaseră picioarele şi picase leşinată pe asfalt...

- ... Ştiu că e greu; dar o să vă rog să vă gândiţi la varianta înscrierii micuţei în baza de date a copiilor dispăruţi.

La naiba!

- Apariţia ei în baza de date va genera o alarmă la nivel naţional şi internaţional. Cu alte cuvinte, şansele de a o găsi repede cresc mult!

Lăsă capul pe masă şi închise ochii - supradoza de calmant n-o lăsa să mai plângă...

Florentina

Decolaseră în urmă cu vreo 20 de minute. Avionul ăsta nu-i plăcea; era rabla lui Aleodor, aşa că se observa covorul îmbătrânit şi "spoiala" făcută în regie proprie. Nici frigider n-avea, nici televiziune... Bine că măcar net avea, nu?

Oricum, fraţii ei erau ocupaţi. Philippe asculta un concert, cu căştile pe urechi, iar Léon se ambiţiona să-şi facă temele. Lucru care-i permitea ei să-şi pornească chiar acum FB-ul...

Deci, după ce ea se delogase, Thomas îi scrisese că o roagă să fie serioasă - şi să zâmbească, pentru că viaţa e ciclică iar după un lucru rău o să vină întotdeauna un lucru bun... Foarte drăguţ! Foarte "mobilizator"! Ia să-i răspundă şi ea!

"De data asta, te contrazic. Un lucru rău nu vine niciodată singur."

Aştepta... Aştepta, că el era la ore acum...

"- De ce vrei tu neapărat să mă contrazici?

- Pentru că am dreptate. După starea execrabilă de dimineaţă, am aflat de accidentul lui tati. Aşa că, întotdeauna se poate şi mai rău!

- Ce accident? Despre ce vorbeşti?"

Păi el nu ştia?

"- Tu nu ştii?

- Ce să ştiu?"

Normal că nu ştia - el avea ore până la două! Pe el nu-l bruia "direcţiunea"; el era "băiat mare", se abţinea singurel de la a socializa în timpul orelor! Hai să-l informeze şi pe el...

"- Tata a plecat azi cu elicopterul. Şi a fost nevoit să sară din el. E la spital, chiar acum.

- Dumnezeule mare! E în regulă, da?

- Nu, nu e în regulă. Încă mai e în operaţie.

- N-am ştiut nimic! Nu mi-a zis nimeni nimic! Dna Ana unde e?

- La spital, cu el.

- Mă învoiesc chiar acum şi gonesc acasă!

- Ba eu zic să nu goneşti foarte tare; că rişti să baţi la ochi şi să te aresteze!

- Cine să mă aresteze?

- Poliţia, pompierii, Interpolul... Toţi care sunt acum la conac!

- Stai puţin."

OK, stătea! Da' de ce-i spusese să stea puţin?... Poate-l asculta la lecţii, nu? El era la ore...

Oricum, se ducea în Aurari. Ia să vadă ea ce mai era nou pe pagina orăşelului! Că poate organiza Azur vreun party, ceva... Nu - nimic nou în Aurari. După petrecerea foarte potolită de 8 Martie... ale cărei fotografii îngrozitor de plictisitoare le admira ea acum... Azur nu mai organiza nimic. Păi erau în 9, nu? Sărbătoritele se dregeau cu zeamă de varză! Poate sâmbătă sau duminică să se anime un pic atmosfera la clubul orăşelului! Până atunci...

Până atunci...

Aha! Thomas revenise în online, cum se zice! Ia - ce-i scrisese?

"- Tu unde eşti?

- În avion, cu ăia micii, în drum spre Aurari.

- Perfect.

- Cum perfect, mă? Cum perfect?! Eu îţi spun că mă simt sufocată de-atâta grijă ce-mi poartă toată lumea, iar tu spui că-i foarte bine? În plus, am teme de făcut! Am un test de dat săptămâna asta! Şi-o să-l dau săptămâna viitoare, singură-n bancă, în timp ce celorlalţi o să li se predea! Adică pierd şi predarea de săptămâna viitoare!

- Da, e perfect dacă eşti în avion. Am vorbit cu tata adineauri. Cineva, nu se ştie încă cine, a atacat conacul imediat după accidentul dlui Ştefan. Cinci băieţi de la pază şi bona lui Trésor au fost lichidaţi, împuşcaţi în frunte. Iar Trésor a fost răpită. La conac nu e poliţia - sunt poliţia, serviciile secrete român şi francez, Criminalistica, un reprezentant al Interpolului..."

Adică o răpiseră pe-aia mică? Pe bune? Nu-i venea să creadă! Ea crezuse... Adică atunci când mama ei îi spusese că "Trésor a dispărut", ea se gândise că puştoaica se ascunsese pe undeva prin pădurea din curtea conacului! Dar... Dar acum, când adăuga în ecuaţie şi şase oameni împuşcaţi în frunte...

Şase oameni... împuşcaţi în cap...

"- Du-te glonţ în Aurari şi ai grijă de Léon şi Philippe. Şi de tine. Manualele le ai în online. Poţi să vorbeşti cu colegii să-ţi trimită temele..."

Da, bine, nu asta era problema ei, de fapt! Problema ei era că... Că... Oftă greu şi apăsă tastele...

"- De fapt, aş fi vrut să vin la Bourges. Să-l văd pe tati al meu.

- Prinţeso, chiar nu e momentul să-l vizitezi! Crede-mă!

- Nu voiam să-l vizitez. Voiam doar să-l văd!

- De ce?

- Poftim?

- De ce vrei să-l vezi acum, proaspăt scos din operaţie? Încerci

să te sperii foarte bine şi nu ştii cum altfel s-o faci?"

Ia hai, gata! Log out! Că ăsta nu pricepea nimic! Ce, dacă taică-su făcea accident cu duba de aprovizionare, el fugea să se ascundă la Nisa? Selectă numărul mamei ei. Suna...

- Da.
- Eşti tot la spital?
- Da.
- Şi ai veşti?
- Este tot în operaţie. S-au rezolvat problemele interne, în sensul că nu mai are hemoragie internă... Acum îi operează fracturile.
- ... Are multe?
- ... E bucăţi, prinţeso! Printr-o minune, a supravieţuit; dar e...

La naiba! Scăpă un suspin - şi se grăbi să ridice vocea la ea:

- Vreau să vin la spital!

Mama ei ridică şi ea tonul:

- Ba te duci glonţ în Aurari! Şi stai acolo atât cât spun eu să stai!

Şi gata - contesa câştigase bătălia prin închiderea telefonului în nas. Frumos - foarte frumos...

Păi, o să se ducă în Aurari. Şi o să stea acolo. N-avea rost să încerce să fugă de sub escortă, sau să-i păcălească şi să se auto-răpească...

O să se ducă în Aurari. O să înveţe "de la distanţă", o să-şi facă temele... şi-o să se culce la zece, ca toată lumea. Asta e!

Léon scria repede - se aplecase asupra colilor şi zmângălea îngrozitor de repede! Ca şi cum descoperise vreo teoremă nouă, o chestie "de Nobel", şi se grăbea s-o scrie ca să n-o uite. Tocilaro-maniac! Philippe nota şi el. Asculta concertul, la căşti, şi-şi nota ceva "pe limba lui". Cuvinte şi linii vălurite. El ştia...

Amândoi păreau complet neatinşi de vestea că tatăl lor sărise dintr-un elicopter şi se făcuse zob; şi era acum într-un spital, iar două duzini de universitari îl cârpeau de zor şi-i coseau bucăţile, ca să-l salveze...

Oftă greu...

Accesă internetul - că trebuia, totuşi, să vadă ştirile. Jurnaliştii aveau sursele lor în spitale, în poliţie...

Ana-Maria

Doamne, ce copil! Ce căpoşenie de copil! Fata lu' Florentin, ce mai! Şi-ăla, băiatu' lu' tanti Lăcrămioara! Dracii-n cur veneau pe cale genetică...

La naiba! De ce naiba o sunase? De ce insistase să vină la spital? Ce, credea că moare Ştefan? Şi n-apucă să-l mai vadă? Ce-i venise, să ţipe la ea?

Îi venea să plângă. Îşi pierduse tot calmul şi toată concentrarea şi tot sângele rece! Din cauza afurisitei ăleia mici! Că avea ea mâncărici! Că voise ea musai să-i amintească... cât de mare era riscul...

La naiba!

Scăpă un suspin - şi-şi acoperi imediat faţa cu palmele! N-avea voie să plângă! Dacă începea acum să plângă, n-o să se poată opri! Şi-o să fie rău de tot! O să zacă mămăligă în UPU, conectată la perfuzii cu calmante!

- Ana!

Cum-cum? Cine-o striga?... Ia uite-l! Aleodor puse frână şi reuşi să se oprească înainte s-o depăşească:

- E tot în operaţie?
- Ei aşa zic...

Spionul se trânti pe scaun lângă ea şi scoase telefonul. Şi turui în şoaptă:

- M-a informat Cheng, pe drumul încoace! Oricum, chinejii sunt foarte OK la alarma asta! Au aterizat instantaneu cursa comercială în care eram şi m-au transferat într-un avion de-al unuia cu care au ei afaceri. Şi m-au aterizat în Bourges!

Cum-cum? Ce zicea ăsta aici?

- Da; avionul în care eram eu, care survola CDG-ul, a primit brusc autorizaţie de aterizare. A aterizat ca dracu, în sensul că s-a garat lângă gâgâlicea ăluia iar eu am fost scos de urgenţă de-acolo. Şi, imediat cum am pornit spre Bourges, Cheng m-a sunat şi m-a anunţat că mi-a trimis Isamu un mail. Înţelegi ce vreau să spun...

Da, înţelegea. Cheng îi trimisese datele lui Isamu, pe canalele obişnuite, iar Isamu le avansase către Aleodor pe canalele speciale - cu tehnologia aia veche pe care n-o mai urmărea nimeni.

- Stai liniştită, că Ştefan scapă.

N-avea încredere în capabilităţile medicale ale spionului SIE; aşa că... Aşa că Aleodor şopti în telefon:

- Nu închide! Ţine telefonu' în mână şi nu închide orice-ar fi!

Cum adică? Spionul apăsă butonul... Oftă greu - că îl sunase pe Toni, iar ea auzea vocea unuia dintre chirurgi spunând că fractura de la piciorul stâng e o adevărată teză de doctorat în domeniul ortopediei...

- ... Te rog...

Da, înţelesese - şi-şi punea chiar acum hands-free-ul, ca să nu mai audă ea aprecierile alea "pentru restul echipei medicale"... Aleodor oftă scurt:

- S-a aflat pe tot mapamondul despre accident. Afară e o nebunie necontrolată, să ştii! Cred că numai Rusia 1 nu şi-a trimis carul de reportaj la spitalul din Bourges! Nici nu ştiu cum dracu mai bagă răniţii în clădire - că e plin de cameramani şi reporteri!

- Te rog, ai grijă să nu se afle ce se întâmplă înăuntru.

- Stai liniştită, că m-am ocupat deja de asta. *Mister P* e foarte îngrijorat.

Adică dl Petriceanu.

- A-ncins telefonul - că pe mine m-au tot sunat persoane importante... Iar Cheng e în fibrilaţii complexe. Mi-a transmis că scormoneşte tot centrul Franţei după informaţii - şi şi-a urnit informatorii din preajma tuturor consilierilor lui Ştefan. Că cică nu-i deloc OK felul cum s-a suprapus accidentul lui cu dispariţia lui Trésor.

Bun! Dacă se ocupau chinezii, parcă-parcă era puţin mai liniştită...

- Vezi tu de ce m-am abţinut atunci când s-au votat emiţătoarele alea? Voi aţi votat "nu"; eu m-am abţinut gândindu-mă tocmai

- Eu am scăpat de ele în 30 de secunde. Iar ei ar fi scanat copilul şi le-ar fi găsit imediat.

- Ştii bine că se puteau face implanturi!

- Şi-atunci n-ar mai fi răpit-o; ar fi împuşcat-o direct!

Spionul tăcea mâlc... Ea clătina încet capul, pentru că discutau "probleme sensibile" într-un spital public asaltat de jurnalişti... Oftă din nou:

- Oare jurnaliştii ăia au aflat despre Trésor?

- Nu cred. Adică jurnaliştii mei m-au sunat strict pentru accident.

- Atunci... Du-te şi spune-le că Ştefan e în operaţie, iar viaţa nu îi este pusă în pericol. Şi spune-le că te grăbeşti la conac pentru că nepoata lui a fost răpită.

- Nu cred că e bine să facem acum valuri.

Îl privi lung, serioasă... şi nu zâmbi:

- Mare parte din copiii răpiţi sunt ucişi în primele 24 de ore. Fă anunţul; există şansa "s-o debarce" undeva în Bourges, ca să scape.

- ... Toate indiciile arată spre un plan conceput şi executat cu mare grijă. Iar oamenii de genu' ăsta nu-şi omoară victima - dar nici n-o abandonează atunci când îi văd portretul la televizor.

- Aleodoare...

Îl electrocuta, ca să priceapă că tocmai primise un ordin...

- Spune-le ce e de spus. Şi du-te la conac. Rebeca are nevoie de tine acolo.

- Şi să te las pe tine singură aici?

- Nu sunt singură. Te rog, du-te şi găseşte-mi nepoţica.

Aleodor se ridică:

- OK. Schimb două vorbe cu directorul, ca să-i lămuresc nelămuririle, şi mă duc la conac.

- Cu oprire la declaraţiile de presă.

Primi o aprobare - iar spionul se grăbi să se îndepărteze.

Cu puţin noroc, o vor găsi pe Trésor azi. Din nefericire, micuţa

nu ştia adresa conacului. Rebeca n-avusese de ce să se gândească s-o înveţe adresa sau numărul de telefon - că micuţa nu ieşea nicăieri neînsoţită de cinci inşi plus bona! Aşa că, dacă Trésor va fi totuşi abandonată undeva, n-o să ştie să ceară ajutor... N-o să ştie să spună unde trebuie să ajungă...

Trebuia să fie optimistă. Mititica era extrem de isteaţă; iar numele Trésor Raina Ionescu nu era unul uzual. Micuţei îi plăcea să-şi rostească numele întreg...

Trebuia să-şi păstreze optimismul. O vor găsi pe Trésor. Iar operaţia se va încheia cu bine, Ştefan se va reface...

Diamant

Avionul înainta încet pe pistă. Vedea, prin hublou, cârnatul de BMW-uri înaintând şi el...

Nu avea nici o veste. Pe Raina n-o mai sunase; nici ea nu-l sunase. Era sigur că dispariţia reginuţei lor o şocase serios...

Nu-şi putea imagina cum dispăruse reginuţa lor. Nu putea să creadă că micuţa lui dispăruse! Aleodor îi trimisese prompt datele primite de la Isamu. Le citise. Citise inclusiv ceea ce raportaseră poliţistul şi spionul francez către superiori! Şi tot nu putea să înţeleagă! Nu putea să conceapă că Trésor fusese răpită!

Însoţitoarea de zbor trecea grăbită prin spatele lui... El privea agitaţia de pe pistă şi nu ştia ce să spună... Decise să nu spună nimic. Aşa că îşi luă troller-ul şi laptopul şi se grăbi să coboare scara.

- Salut.
- Salut.

Nu-l aşteptase Matei. Ştia că era la conac, scufundat până-n gât în poliţie şi servicii... Urcă pe bancheta din spate şi aşteptă închiderea portierelor. Şi abia acum scoase telefonul...

... S-o sune pe Raina?... Nu. Dacă o auzea acum plângând, fie omora pe vreunu' dintre băieţii din jurul lui, fie îşi zbura creierii! Aşa că urcă liniuţa din agendă... O urcă... Matei Bourges 1. Call.

- Da, şefu'.
- Unde eşti?
- La conac.
- Ai veşti?
- Nu. Aici e plin de specialişti şi de tehnologie. Insistăm - că poate s-a ascuns ea foarte bine! Rebeca şi-a mai revenit puţin...

Tăcea; aştepta amănunte... Matei coborî mult tonul vocii:

- Două calmante i-a făcut duduia de pe ambulanţă - şi tot plânge şi tremură necontrolat. E rău de tot, să ştii!
- ... Cine e cu ea?
- Aleodor.
- Ana unde e?
- La spital. Am înţeles că Toni e chiar în sala de operaţie!

Tot ce se poate! Nu-l lăsa cumnata lui pe Ştefan nesupravegheat...

- Francezii discută acum despre emiterea alertei de copil dispărut.
- Ai grijă să nu emită nimic până nu ajung şi eu.

Închise şi mormăi sec:

- Mergem la spital.

BMW-ul frână puternic şi derapă controlat - că spitalul era în direcţia opusă conacului.

Grasu

Buzunarul stâng începu să vibreze. Hei! Telefonul oficial! Era important! Semnaliză dreapta şi intră în parcare. Şi se grăbi să-l scoată - oare cine era?

... Se aşteptase să fie Diamant. Sau Titel. Chiar şi Ana! Dar numele ăla figura printre cele zece răspunsuri pe care nu le-ar fi dat niciodată. Gabriel Donichioiu simţea brusc nevoia să-i vorbească...

Apăsă butonul verde:

- Da.
- Salut.
- Salut.
- Ai veşti din Franţa?
- Momentan, nu.
- ... Tu ce ştii?
- Nu ştiu mai mult decât ştiţi voi.
- Glumeşti! Noi am aflat doar că a avut accident cu elicopterul şi acum e la spital!
- Păi, cam asta ştiu şi eu.
- Băi, nu mă lua la mişto!
- Nu te iau la mişto. Ana l-a sunat pe Diamant şi i-a spus că e cu Ştefan la spital. Iar Ştefan e în operaţie. Diamant a plecat imediat spre aeroport şi ne-a anunţat şi pe noi chestia asta. Iar mai mult de-atât nu ştiu.
- ... Deci pe tine nu te-a sunat.
- Nu.
- ... OK. În caz că te sună, spune-i să-mi dea un telefon - că vreau să-i spun unele lucruri.
- Bine, o să-i spun. Dar de ce n-o suni?

Tăcere...

- Cum ştii tu! Dar cred că e în spital, pe-un scaun, şi nu ţi-ar refuza apelul.
- Mda. Să vedem. Presupun că o să ne sune diseară, nu? După operaţie.
- Şi eu cred la fel. Pe tine oricum te sună! Pe mine nu prea văd de ce-ar face-o, de vreme ce îl are pe Diamant acolo; aşa că o să dorm în Aurari azi, aproape de nea Dumitru.

Îl auzea râzând şmechereşte şi se întreba de ce-l sunase, oare, Gabriel pe el...

- OK. Hai, că vorbim!
- Vorbim.

Asculta, atent... dar nu auzi decât păcănitul. Nici o vorbă, nici un foşnet - nimic. Hm...

Telefonul ăsta era... ciudat. Gabriel era egal cu Diamant şi Angel - şi nici nu se obosea să-i trimită un SMS cu ocazia Crăciunului sau onomasticii! Iar în condiţiile astea de-acum, când conacul fusese atacat iar Trésor dispăruse, telefonul individului către el era foarte ciudat!

Imediat după ce Ana şi Ştefan se regăsiseră, la finalul războiului cu Jun, Leo Mondialu îi amintise lui Ştefan rugămintea lui: instalarea celor doi copii sub comanda regelui. Li se repartizase Rusia. Şi cum Ana spunea că "balaurul bicefal pierde întotdeauna lupta", Ştefan le făcuse "un concern" - un conglomerat de firme. La jumătate din ele era director Andrei; la cealaltă jumătate, Gabriel. Andrei se ocupa de afacerile 100% curate. Gabriel, mult mai hotărât să facă repede bani mulţi, primise partea necurată. Andrei era acum un businessman respectat; despre Gabriel n-avea el multe informaţii, dar ştia că Ştefan se cam ferea de individul ăla. Auzise, la un moment dat, zvonul că dementul ar avea un soi de mini-armată de mercenari...

În orice caz - telefonul ăsta pe care-l primise el era foarte ciudat!

Puse semnal stânga şi se asigură - că trebuia să-şi termine repede treaba, ca să se întoarcă mai repede în Aurari. Sufletu' lui o să fie distrusă...

Rebeca

Privea lung silueta de lângă uşă...

Observase agitaţia iscată în urmă cu un sfert de oră. Aleodor sosise cu o maşină de curăţenie; nici nu "picase" bine, că organizase o suită amplă, cu BMW-ul lui blindat în frunte, şi-o parcase pe alee. Şi cum ea îl privea lung pe Matei iar el se prefăcea că nu vede asta... Cum îl văzuse vorbind "palmat"...

Plecă privirea. Şi aşteptă. Era foarte curioasă ce va face Matei acum! Că, în funcţie de ceea ce făcea el, ştia şi ea ce făcea soţul ei!

Bărbatul ăla se albăstrise tot când văzuse cine-l suna...

... Nu - Diamant nu venea la conac. Diamant aterizase deja în Bourges - şi se ducea la spital. Într-un fel, îi înţelegea decizia. Pe de-o parte, viaţa vărului lui atârna acum de-un fir de aţă chirurgicală! Pe de altă parte, cineva îi furase soţului ei copilul preferat. Normal că Diamant încerca să întârzie momentul revederii cu mama copilului... Cu hainele, cu jucăriile, cu fotografiile...

O durea sufletul. Pe lângă durerea cauzată de dispariţia reginuţei ei, acum apăruse şi durerea cauzată de abandonul soţului ei. Sperase că Diamant va veni glonţ la conac şi va scoate pistoalele - şi-i va determina să-i găsească fetiţa! Dar uite că...

Uite că...

Mai devreme sau mai târziu, Diamant va veni aici. Dar pe ea o durea sufletul - şi-o s-o doară şi atunci când o să-l vadă aici, la conac. O s-o doară mai rău atunci, pentru că el se ducea întâi la spital...

Ana-Maria

Stătea degeaba aici. Ăsta era sentimentul ei! Atâta timp cât Toni era lângă Ştefan, ea stătea absolut inutil la uşa UPU! Venise şi Aleodor, aflase şi Fang...

- Ana!

Cine-o strigase?... Diamant?

Sări în picioare şi se repezi la el! Şi fu imediat strânsă cu putere în braţe! Oof, Doamne! Cumnatul ei şopti:

- Nu plânge! O să fie bine!

- Am văzut cum a sărit! Înţelegi! L-am văzut sărind din elicopter!

- Şi-am aflat că ai auzit la intensitate maximă explozia canistrei zburătoare.

Aproba repede-repede... Şi se grăbea să-i povestească:

- Totul a fost OK. S-a ridicat incredibil de uşor şi stabil, a virat, s-a îndepărtat câteva zeci de metri... şi a început să-i vireze coada spre dreapta... şi zbura sinuos...

- Ss! Ştiu ce s-a întâmplat. Chinezul vostru m-a informat.

Poftim?

- Isamu m-a informat şi pe mine. Ultima oră am zburat-o cu folos. Nu ştiu cum dracu face - da' "coace" câte-un mail de-ăla de şaişpe mega care răspunde la toate întrebările. Tu n-ai văzut vreo baghetă magică, ceva, la biroul lui?

Poftim? Da' ce-i venise? Îl privea lung... Diamant încerca să zâmbească - dar avea ochii roşii...

"Nu, Diamante. N-ai de ce să încerci să mă înveseleşti."

- Despre Trésor a scris ceva?

Primi o aprobare cu capul.

- ... Are veşti?

Acum Diamant nega... şi i se umpleau ochii cu lacrimi... La naiba! Micuţa chiar fusese răpită! La naiba! Acum or să bocească rău amândoi!

- Vino-ncoa!

Fu luată de braţ şi dusă pe sus spre capătul holului. Mergea cu el - că şi-aşa stătea degeaba să păzească uşa aia! Operaţia o să dureze câteva ore bune! Atâtea fracturi...

Fu împinsă pe-o uşă - şi descoperi... baia!

Diamant închise uşa şi oftă greu:

- N-au aflat nimic. Camerele de supraveghere au fost bruiate înainte ca indivizii să-şi facă apariţia; iar după ce-au plecat, şi-au recuperat şi aparatura de bruiaj. Au lucrat impecabil. A dispărut pur şi simplu! Şi mă crezi că mă bucur că a dispărut? Mă crezi când spun că mă bucur că n-au găsit-o?

Da. Îl credea. Dacă ar fi găsit-o, ar fi fost cu toţii în doliu acum. Aşa că, da, îl credea... Diamant nu mai ştia ce să spună, ce să creadă... Dacă să creadă că-şi pierduse minţile, de vreme ce se bucura că-i dispăruse copilul... Şopti:

- Fang a aflat totul de la *Mister P*. Şi şi-a trimis deja oamenii să ancheteze accidentul lui Ştefan şi atacul asupra conacului. La alarma asta, Fang e de partea noastră.

Diamant aprobă.

- Isamu m-a anunţat că a pregătit un laptop nou - şi s-a oferit să vină să mi-l aducă şi să mă ajute la rezolvarea problemelor. E limpede, cred eu, că afacerile nu trebuie să sufere - nu alea cu partenerul chinez! Aşa că eu o să dau acum un telefon important; în timpul ăsta, tu te gândeşti la o soluţie pentru afaceri.

Scoase telefonul şi selectă numărul dlui Petriceanu.

- Da, Ana.

- Dle Petriceanu, în clipa asta sunt în măsură să te anunţ că răpirea lui Trésor Ionescu nu a fost planul iniţial al celor care au atacat conacul. Altcineva a fost ţinta lor.

Bătrânul avu nevoie de o secundă de dezmeticire, timp care-i permise urechii lui Diamant să se lipească de telefonul ei...

- ... Iubita mea, mai bine nu spune vorbe mari. Da?

- Dle Petriceanu, Rebeca era în conac în momentul în care Ştefan a sărit din elicopter. Atacul asupra conacului a survenit după plecarea ei de acolo. Şi cum ştii bine că soţul meu este foarte prevăzător când vine vorba despre proprietăţile şi viaţa lui privată, iar Rebeca a lipsit de la conac mai puţin de 60 de minute, este evident că persoanele care au făcut măcelul de la conac şi au răpit fetiţa au fost informate de slăbiciunea pazei. Şi au fost pregătite să acţioneze.

- Ana,

- Au ştiut poziţionarea camerelor de supraveghere şi le-au bruiat înainte să intre. Şi au avut timp să şi strângă aparatura de bruiaj după ei. Semn că n-au bâjbâit pe-acolo - au mers direct în locurile care-i interesau.

- Ano,

- Iar toate astea nu puteau fi făcute decât cu sprijinul unui serviciu secret. Sau a unei persoane din interior - un trădător.

- Ano,

- Ceea ce s-a întâmplat la conac este un atac evident la adresa familiei Ionescu.

- Asta e şi bănuiala mea.

Yes! În sfârşit! În sfârşit, moşneagul ăla ramolit n-o mai trata ca pe-o "femeie frumoasă"! Bătrânul continuă:

- Operaţia lui Ştefan o să se termine în curând. Aşa că am trimis deja un om acolo, să stea cu el 24 din 24. O să te rog să te duci la conac, după ce vorbeşti cu omul meu. O să vă vizitez, la noapte. Vorbim atunci; bine?

Tăcea - că nu-i plăcea deloc chestia asta cu "mă ocup eu"...

- Încearcă să te calmezi şi să fii extrem de lucidă şi atentă la ceea ce se întâmplă în jurul tău. Că treaba e serioasă. Şi trebuie să discutăm, noi doi, înainte să iei decizii care pot afecta mersul lucrurilor.

Ee, aşa da! Acum înţelegea altfel cuvintele lui!

- Bine, dle Petriceanu.

Şi ia uite că bătrânul nu se mai controlase - şi-i închisese-n nas! Hm... Cumnatul ei oftă greu:

- Asta e! O să ne spună mai multe la noapte! Am senzaţia că ştie mult mai multe decât spune.

- La nivelul lui, ştie cine a comandat atacul. Şi bănuieşte cauza. Noi va trebui să facem cumva să dăm de executanţi...

Că la ei era Trésor acum... Cumnatul ei tăcea... Îl apucă de braţ şi-l trase spre uşă:

- Hai pe hol. Nu-mi place că uşa aia a rămas nepăzită.

"Chiar dacă sunt, probabil, alte zeci de căi de acces către blocul operator."

Florentina

Se plictisise îngrozitor! Da' îngrozitor de tot! Urmărise ştirile, îşi făcuse temele, constatase ultimele cancanuri, răsfoise şi revista săptămânală a liceului... şi tot nu ajunsese! Uite, de-asta nu-i plăcea ei să

vină în Aurari! Hm...

Nici de data asta nu erau transportaţi în aceeaşi maşină. Ea era în maşina din mijloc; Philippe era în cea din spate iar Léon în cea din faţă. Sperase că o să-i ia Grasu - şi-or să meargă cu el, în blindată, aşa că o să afle veşti despre tati al ei. Dar la aeroport venise Titel. Bun şi el - le spusese că operaţia nu se terminase încă şi-i repartizase în trei maşini. Şi le dăduse brânci spre orăşel. El rămăsese în Bucureşti, că avea nu ştiu ce mare biznis al secolului...

Nimeni nu-i spunea nimic. Mămica ei era o scumpă şi-o dulceaţă şi n-o suna - ca să n-o sperie, să n-o streseze...

În sfârşit, se vedea poarta... Şi-şi imagina, fără nici un pic de dificultate, că peste vreo trei minute o să vadă toată jelania şi tot râul de lacrimi - de parcă tati al ei murise deja...

Băieţii opriseră traficul - aşa că intrau în perimetru orăşelului... Ia - erau la brad, nu?... Da; erau la brad. Toţi. Probabil că veniseră şi ăia din cele trei cartiere-satelit - că doar era vorba despre întemeietorul moral al orăşelului, nu? Închise laptopul. Încercă să nu mai ridice privirea spre ei...

Îi auzea. Le auzea murmurul şi jalea şi bocetul - de parcă tati al ei murise deja... De ce dracu îl jeleau?

La naiba! Scăpă un suspin - şi bufni în plâns! Şi simţi cum maşina accelerează! Păi, bine că o lua de-acolo! De ce dracu nu făcuse Diamant un drum secret, care să ocolească bocitoarele alea?

Maşina se opri. Portiera se deschise. Fu prinsă de braţ şi trasă afară - şi îmbrăţişată cu putere! Tanti Perla şopti:

- Hai, nu mai plânge! Hai în casă!

Da-da! Hai în casă! Măcar nu mai auzea bocitoarele!

- Te rog, nu mai plânge!

- De ce-l jelesc, tanti? De ce-l plâng? Că n-a murit! Mama zice că operaţia merge bine!

Nu primi răspuns - aşa că ridică privirea spre ea... Şi-i văzu chipul împietrit de durere - şi înţelese, într-o clipă, de ce jelea tot orăşelul...

Fu împinsă în casă iar bunicul ei oftă greu:

- Bine-aţi venit.

- Bine te-am găsit. De ce-i laşi să-l jelească?

Bunicul ei o privea lung şi nu răspundea...

- Serios acum! N-a murit! E în operaţie! Mama spune că e bine, că i-au oprit hemoragia internă şi acum îi operează fracturile!

Tanti Perla se grăbi s-o contrazică:

- Nu-l jelesc.

- Ba da! Îl jelesc şi se tăvălesc pe jos - de parc'-a murit!

Bunicul ei se grăbi să-l îmbrăţişeze pe Léon:

- Prinţeso, nu pot să le spun eu ce să nu facă!

- Ba da. Poţi. Pentru că tu eşti singurul care primeşti veşti din Franţa, de la spital. Le-ai spus că o să moară, nu-i aşa?

- Cum să le spun aşa ceva?!

- Dacă nu le-ai fi spus asta, nu l-ar fi jelit!

Tanti Perla o contrazise din nou:

- Eu le-am spus.

- Ce le-ai spus?

- Ce-am văzut în cărţi.

Adică ea văzuse în cărţi... Ce văzuse în cărţi? Ochii negri o priveau lung, pătrunzător, şi-o acuzau pentru cuvintele pe care le va spune acum...

- Ce-ai văzut în cărţi?

Ei, poftim! Acum tăcea! La dracu! Ridică vocea la ea:

- Ce-ai văzut în cărţi?

Bunicul ei îşi apucă nepoţii de mâini şi-i trase spre uşă.

- De ce-i iei de-aici? Ei n-au dreptul să ştie ce-a văzut tanti Perla în cărţi?

Nu i se răspunse; dar ei trei îşi continuară drumul. Ridică braţele, exasperată deja de toată nebunia asta:

- Minunat!

- Unchiule, opreşte-te.

Cum-cum? Paşii intrară în cameră - iar Azur îi zâmbi încurajator:

- Bunica a văzut în cărţi opusul celor pe care le-a văzut Agata.

Şi Agata ce văzuse? Aah!

- Bunica a văzut în cărţi că Ştefan o să moară peste o carte. Adică ori o oră, ori o zi, ori o săptămână. Dar Agata a văzut că scapă - şi că totul o să fie din nou cum a fost.

Bunica avea zeci de ani de ghicit la activ; asta mică, la 14 ani, era sigură că nu greşea atunci când îşi contrazicea bunica...

- Eu sunt sigur că Ştefan o să se recupereze repede. Şi sunt la fel de sigur că Trésor va fi găsită.

Şi era o linişte care-ar fi trebuit să-l facă pe Azur să leşine de-atâta emoţie...

Primul care reacţionă fu Philippe - se desprinse din strânsoarea bunicului lui şi ieşi. Léon o privea pe ea, care o privea pe Agata... Care aproba încet cu capul, de parcă era mie-n sută sigură că bunică-sa "se-mpiedicase" la tema aia...

Păi, era evidentă "împărţirea"! Tineretul ştia că tati al ei scapă; bătrânii erau ferm convinşi că nu scapă. Aşa că se întoarse spre bunicul ei:

- Când pleci spre Bourges?

- ... Nu plec.

- Cum adică, nu pleci? Nu te duci la spital?

- Nu.

- Nu te duci să-l vezi?

- Nu pot să-l văd.

"Ha! Şi mai zici că-l iubeşti! Ha!"

Îi întoarse scurt spatele şi ieşi. Şi se ciocni de tânărul care-o adusese cu maşina! Care se sperie la fel de tare ca şi ea! Reuşi, totuşi, să reacţioneze prima:

- Ce-i?

- Ţi-am adus bagajul...

Da - bagajul ăla sumar! Îi trase valiza din mână şi se grăbi spre camera ei - că cu ăştia n-avea ce să mai discute! Auzi - ştia sigur că băiatul lui o să moară şi nu se ducea să-l vadă! Doamnee, ce om!

Ana-Maria

Uşa din faţa ei începuse să se deschidă destul de des. Mai erau şi alte urgenţe în spitalul ăsta. Acum zece minute, de exemplu, fusese adus un bărbat plin de sânge, care umpluse tot holul cu strigăte de durere. Accident auto, din câte pricepuse ea...

- Dnă Ionesco...

Da! În sfârşit! Chirurgul îi făcea semn să intre - aşa că sări în picioare şi-l apucă şi pe Diamant. Şi intrară amândoi în sala UPU.

- Operaţia s-a încheiat. Dl Ionesco este acum la terapie intensivă.

- Care este starea lui? Cum a decurs operaţia?

- Operaţia s-a desfăşurat aşa cum am preconizat - adică fără incidente. Am rezolvat întâi hemoragia internă, după care ne-am concentrat asupra fracturilor. La piciorul stâng i-am pus tijă, pentru a ţine osul în poziţia corectă, iar la mâna stângă i s-a montat o plăcuţă metalică.

Aprobă - că pe-astea le ştia deja.

- Starea lui este stabilă. Este perfuzat, intubat...

- Despre recuperare ce-mi puteţi spune?

- Momentan, doar că va fi de durată. Am decis, împreună cu colegii mei, că cel mai bun lucru acum pentru dl Ionesco este să rămână în comă indusă.

Poftim?

- Poftim?

- Dacă l-am lăsa să se trezească din anestezie, ar avea dureri cumplite. Ar trebui să-l îndopăm cu analgezice, la care peste un timp ar deveni imun. În plus, şi-ar forţa şi muşchii, şi oasele. Şi probabil că nici starea psihică n-ar fi foarte bună. Menţinându-l în comă indusă şi administrându-i medicaţia potrivită, recuperarea după operaţia de azi se va scurta mult, credeţi-mă!

Cumnatul ei ordonă sec:

- Vrem să-l vedem. Acum.

Diamant ştia să se impună - dar în România, nu în Franţa! Ăştia

erau plămădiţi din alt aluat! Dădu să intervină, dar nu mai apucă...

- Nu puteţi intra la terapie intensivă. În plus, ştiţi bine că domnul

Cumnatul ei nu fusese pregătit pentru veştile alea - pentru că scoase pistolul şi-l propti în pieptul chirurgului Bouchard:

- Ba putem. Mergem toţi trei.

Se grăbi să intervină înainte ca bietul om să leşine - sau, şi mai rău, să apese "butonul roşu" care-i asigura lui Diamant o arestare "ca la carte":

- Aţi luat decizii majore fără să ne consultaţi. Deşi ştiaţi prea bine că dl Ionesco este un caz de siguranţă naţională. Aşa că vrem să-l vedem. Acum.

Chirurgul nu spunea nimic, Diamant nu se lăsa nici el... Decise să coboare ea mâna cumnatului ei:

- Vă rugăm.

I se întoarse spatele - aşa că se grăbi să-l urmeze! Traversau camera aia... Intrau pe un coridor plin de uşi... Se opreau în faţa unui lift... Uşile se deschiseră - iar directorul spitalului le indică, mut, să intre odată...

"Vezi, Diamante? Aici nu-i ca la tine - unde statu' n-are bani pentru dotări! Ăştia au camere şi-n bude!" Şi poate că Aleodor ar fi putut obţine înregistrarea din sala de operaţie... Bună idee! Mobilul special, mesaj nou...

"Fă cumva să obţii înregistrarea operaţiei."

Send. Şi repede după chirurg şi director!

Erau la etajul şase - trecea chiar acum pe lângă tăbliţa pe care scria "etaj 6". Directorul încetini, ca să ajungă lângă ea, şi decise s-o informeze:

- Am fost informat că însoţitorul dlui Ionesco se îndreaptă chiar acum spre Bourges.

Cine-cum? Ce însoţitor? Ce-avea ăsta?

- Am făcut deja formele legale pentru internarea lui şi i-am dus o brancardă în rezervă. Evident, au o rezervă foarte bună...

Ce însoţitor? Ce tot zicea ăsta?

- Înregistrarea operaţiei vă stă la dispoziţie.

"Ptiu, să nu te deochi, Părinte! Că iute eşti! Meriţi o primă!"

- A solicitat-o şi domnul... Şi de-asta spun - dacă doriţi o copie...

O solicitase domnul... Domnul Petriceanu! Aha! Acum ştia despre ce însoţitor era vorba! Aprobă şi i se deschise o uşă. Şi intră, nu înainte să constate că nu era la terapie intensivă ci într-o rezervă...

Toni se grăbi să se ridice şi să-i facă loc. Ea însă nu "ţintea" spre scaun; ea ţintea spre pat! Spre patul pe care dormea Ştefan al ei...

Avea mâinile şi picioarele fixate în nişte sisteme de atele. Avea un bandaj uriaş peste stomac... Abia acum, curăţate şi dezinfectate, i se vedeau vânătăile de pe faţă. Abia acum observa şi ea bandajul de la gât, plasturele de pe frunte... Directorul spitalului îşi drese scurt vocea şi sparse tăcerea:

- Zdruncinarea provocată de căzătură a dus la unele mici sângerări la nivelul creierului. Le ţinem sub supraveghere şi-i administrăm medicaţia necesară pentru resorbirea lor. Dar, dacă va fi cazul, nu ne vom sfii să-l operăm.

- Nu vă veţi sfii să mă anunţaţi că trebuie operat.

- Bineînţeles că vă anunţăm!

Se răsuci şi ridică vocea la el:

- N-aţi înţeles! Întâi mă anunţaţi! Dacă trebuie să-i puneţi plosca, mă anunţaţi! Dacă trebuie să-l operaţi pe creier, mă anunţaţi! Dacă trebuie să-i măriţi doza de antibiotic, mă anunţaţi!

- ... Prea bine, dnă Ionesco. În cazul ăsta, veţi fi anunţată prompt ori de câte ori va trebui să-i administrăm antibiotic.

Făcu doi paşi mari şi-l prinse de rever:

- Nu vă jucaţi, dle Gregor! Nu vă jucaţi nici o clipă! Dacă soţul meu păţeşte ceva...

Şi-l trase mai jos, ca să-i şoptească la ureche...

- ... vreo 12.000 de cetăţeni, europeni şi nu numai, vor fi aruncaţi într-un proces de-ăla de poate zgudui lumea. Domnul... nu v-a spus cine este dl Ionesco?

- Ba da. Şi tocmai de-asta am decis să trecem peste informarea dvs şi să luăm deciziile cele mai bune. Neinfluenţate de posibila dvs neînţelegere a termenului "comă".

I-auzi! Îi dădu drumul şi puse mâinile-n sân:

- Vă ascult.

- Coma a fost indusă în scop terapeutic, pentru ca dl Ionesco să stea liniştit şi relaxat şi să se refacă cât de repede posibil. După o perioadă de timp, în funcţie de progresele medicale, o să încercăm micşorarea dozelor. Dacă o să avem noroc, iar momentul va fi bine ales, trezirea va decurge bine iar dl Ionesco va redeveni conştient. Dacă însă ne vom confrunta cu tulburări respiratorii sau...

- Îl veţi reintroduce în starea de comă.

Primi o aprobare. Aşa că replică:

- Nu-mi subestimaţi capacitatea de a înţelege termeni medicali. Şi nici tăria de a lua deciziile care sunt în interesul soţului meu.

- Nu vă subestimăm. Problema este că

- Problema este că dvs nu aveţi încredere în mine, aşa cum nici eu n-am încredere în dvs.

- În cazul acesta, cred că singurul lucru pe care îl putem face este să învăţăm să avem încredere... Nu?

- Am putea face asta. La fel cum am putea înceta să ne mai "protejăm" reciproc. Eu aş putea să vă spun de ce soţul meu este un caz de siguranţă naţională iar dvs aţi putea să nu mai numiţi această rezervă "terapie intensivă".

- Dnă Ionesco, ar fi foarte bine dacă aţi putea avea încredere în noi. Nu de alta, dar recuperarea dlui Ionesco o să fie una de durată.

- Iar dacă nu-mi veţi demonstra că pot avea încredere în dvs, dl Ionesco se va recupera la un spital din capitală.

Limpede acum?... Da, foarte limpede. Se aşeză deci pe scaun şi privi lung profilul serios...

Ca printr-o minune, Ştefan nu-şi zdrobise faţa de crăcile alea. Numai el ştia cum căzuse - dar faţa era aproape neatinsă! Ar fi putut să-şi frângă maxilarul, să-şi smulgă nasul, să-şi zdrobească fruntea sau... Dar, nu. Era intact. Îl privea... Se gândea la recuperare... La lungile luni de recuperare...

- ... V-am pregătit un raport cu rezultatul operaţiei.

Bănuise ea că chirurgul va ceda primul! Perfect! Îi zâmbi cu moderaţie:

- Vă mulţumesc.

- Aveţi pe noptieră instrucţiunile butoanelor de pe pat. Dacă vi se pare ceva ciudat, orice, nu ezitaţi să chemaţi o asistentă sau un medic.

Aprobă... şi rămaseră, în sfârşit, singuri... Toni nu se clinti din colţişorul în care se retrăsese:

- ... Şefa, să ştii că am stat cu ochii-n paişpe. Şi în sala de operaţie n-au făcut nici o şmecherie.

- Ştiu.

- Adică să ştii că n-au încercat să facă ceva. Iar pe tema cu coma, să ştii că şefu' de echipă a propus-o iar toţi ceilalţi au fost de acord într-o clipă.

Toţi cei şase chirurgi. Hm... Diamant îşi trase un scaun şi se aşeză lângă ea:

- Şi eu le dau dreptate. Dă-ţi seama cum ar fi fost Ştefan acum, dacă era treaz! Ar fi gemut şi s-ar fi chinuit şi-ar fi vrut să dea din mâini şi din picioare - că-l ştii că n-are stare să stea locului...

- Iar dacă ar fi aflat şi despre Trésor...

- S-a întâmplat ceva cu Trésor?

Poftim?... Toni nu ştia ce se întâmplase la conac! El habar n-avea că conacul fusese atacat! El intrase ca vijelia în operaţie...

- Conacul a fost atacat. Iar Trésor a fost răpită.

Capul lui Diamant se plecă imediat - iar Toni întinse mâna şi se sprijini de zid, alb ca varul la faţă:

- Şi Rebeca?

- Au atacat imediat după ce-a plecat ea.

Privirea tânărului se ridică - şi rămase pierdută, atârnată undeva pe perete... O să afle el totul, când or să se-ntoarcă acolo. Momentan, trebuia să afle părerea lui Diamant apropo de afaceri:

- Ţi-am spus să te gândeşti la o soluţie. Te-ai gândit?

- Da. Tu.

- Nici gând!

- Tu eşti unica soluţie! Eu habar n-am cu ce se mănâncă altceva decât România! Singurul care ştie totul e Isamu - şi-ăla chiar nu trebuie pus şerif peste vieţile noastre! Iar să ne aducă *Mister P* un străin...

Negă scurt:

- Nu pot conduce eu afacerile!

- Ba poţi. Şi-o s-o faci.

- Nu pot, Diamante!

- Toni, te rog să te duci să fumezi o ţigară.

În două secunde, uşa se închise în urma bietului om...

- ... Când a aflat ce s-a întâmplat, nea Dumitru s-a dus la mama. Iar mama a întins cărţile. Ea a văzut că Ştefan o să moară peste o carte.

Poftiim?

- Peste-o zi, peste-o săptămână...

Dumnezeule mare! Dar... Dar, cum să moară?! Operaţia reuşise! Toată lumea spunea că e tânăr şi-o să se recupereze repede! Cum să moară Ştefan al ei?!

- Agata a întins şi ea cărţile. Şi i-a demonstrat mamei că se înşeală!

Poftiim?

- Agata, care s-a dovedit a fi şi ea un talent într-ale ghicitului. Acum, eu mă uit lung la el...

Şi tăcea cumnatul ei - şi-i venea să-l strângă de gât...

- ... Şi, ascultând şi cuvintele medicilor, tind să cred că Agata are dreptate. Numai că...

Numai că? "Haai, Diamante, vorbeşte!"

- Nu depinde de noi. În situaţia în care suntem acum, un singur om îi poate schimba lui soarta. *Mister P*. Ai auzit şi tu că trimite un om aici, să stea cu el 24 din 24.

Aprobă - şi realiză abia acum că omul ăla venea cu ordine precise...

- Indiferent cine-o să fie omul care-o să doarmă aici - totul depinde numai de *Mister P*. Din câte ştiu eu, afacerile sunt înfloritoare - iar Ştefan e în continuare în graţiile lui. Tu ştii mai bine; dar cred că nu mă-nşel, nu?

Nu, nu se înşela.

- Tu când vorbeşti cu el?

- Vine la noapte la conac. Am tot vorbit cu el azi - dar a rămas că vine la noapte şi discutăm deschis tot ce-i de discutat.

- Atunci... Atunci, să ştii şi tu că la noapte o să se decidă soarta lui Ştefan.

Nu-nu! Nu se poate!

- Ba da, Ana. Tu eşti singura care poate conduce afacerile. Iar noi te putem ajuta să le conduci bine.

- Diamante, ai înnebunit?

- Nu - m-am dezmeticit. Uite care-i treaba! Eu pot să las România pe mâinile celor doi zmei - că n-o să am surprize cu ei. Pot să merg peste tot cu tine, dacă *Mister P* o să fie de acord. Deşi eu cred că n-o să fie... Pentru că o să par ori dădaca ta, ori omul care conduce totul prin gura ta. Şi, repet - nu mă-ntreba ce trebuie să faci în Spania, că habar n-am. Ano...

Şi-o răsucea ca s-o prindă bine de ambele mâini...

- ... Dacă *Mister P* îţi spune să preiei conducerea, să nu-l contrazici! Auzi?

Da, auzea, dar nu putea da din cap! Nu la propunerea aia!

- Dacă tu refuzi, omul ăla n-are pe cine să pună să le conducă! Şi-atunci or să sară toţi pe el - că toţi râvnesc la spaţiul şi influenţa lui Ştefan! Şi toţi s-ar repezi să cumpere ceea ce-a clădit Ştefan! Dacă tu nu preiei totul, să ştii că ăia or să dezmembreze căruţa şi-or s-o cumpere pe bucăţi. Aşa cum au făcut ori de câte ori a murit un afacerist fără "moşternitor".

- Ştefan n-a murit!

- Dar va fi în recuperare cel puţin şase luni de-acum încolo. Pe lângă problemele interne, uită-te la el! Crezi că peste-o lună o să se poată ridica, să plece colo şi colo?

Nu se gândise... Adică nu realizase că Ştefan o să stea la pat o bună perioadă de vreme - după care o să facă foarte multă gimnastică de recuperare...

- Eu ştiu cum a fost când l-au ciuruit pe Grasu. Crede-mă că, în următoarele şase luni cel puţin, Ştefan o să fie un invalid incapabil să-şi pună singur un pahar cu apă.

Îşi acoperi faţa cu palmele - că avea dreptate... Diamant o cuprinse pe după umeri şi-o trase în braţele lui. Şi-i şopti la ureche:

- La noapte, dacă îţi spune să preiei afacerile, spune-i că le preiei. Şi că îl rogi să vorbească personal cu toţi consilierii tăi - ca să n-ai surprize cu ei. Aici, adaug de la mine că trebuie să fii foarte atentă la Rusia... Iar după ce pleacă el, tu te-apuci şi dai ordine. Iar ordinul de bază este: "Tot înainte, la viteză constantă". Le spui tuturor că te pregăteşti intens să le faci o vizită. Şi te tot pregăteşti aşa vreo două săptămâni... Iar după aia, încă vreo două săptămâni, te duci la fiecare consilier - şi, orice-ar zice ei, tu îi întrebi mereu "Da' de ce", ca să nu te ducă de nas... Şi pe urmă, dacă avem noroc, Ştefan se va trezi din comă. Din fericire, nu s-a lovit la cap. Şansele de a-şi aminti tot sunt mari. Deci, Ştefan se va trezi din comă şi îţi va spune el ce ai de făcut.

Mda... "Socoteala de-acasă" suna bine. Putea face faţă unor vizite scurte, de maximum două zile, în timpul cărora să asculte cu mare atenţie ce ziceau consilierii, să coreleze cu ceea ce ştia ea şi să spună "Da' de ce" pe bandă rulantă. Dacă, însă, Ştefan nu-şi revenea atât de repede... sau se dovedea că zdruncinătura făcuse daune mari... Fu răsucită înapoi, spre pat:

- Dacă stai puţin să te gândeşti, de nouă ani, el tocmai pentru asta te pregăteşte! Pentru momentul când va trebui să-l ajuţi în afaceri!

Da - Ştefan o târa peste tot după el şi-o pisa mărunt-mărunt cu fiecare intermediere, cu fiecare afacerist mare şi mic, tocmai pentru ca ea să ştie totul - şi să-l consilieze pe el. În realitate, Ştefan încercase s-o ţină la curent cu toate - pentru ca ea să nu se mai ascundă vreodată atâtea sute de zile! Şi uite cum se pregătise pentru una, dar va face cu totul alta...

Diamant

Se ridică şi ieşi.

De zece minute, Ana tăcea mâlc şi se uita lung la Ştefan. Şi nu se gândea la ceea ce spuseseră cele două ghicitoare - ci se gândea la ceea ce discutaseră ei doi. Prefera deci s-o lase să se gândească. Ştia că, pentru cumnata lui, gândul de-a prelua afacerile era foarte greu de "digerat". În clipele astea, Ana şi-ar fi dorit foarte-foarte mult să vândă căruţa pe bucăţi...

Toni fuma, la capătul holului. Spitalul ăsta "şmecher" avea în capetele holurilor un fel de camere cu pereţi de sticlă, pentru fumători. La o ţigară se ducea şi el acum. Toni nu ştiuse nimic despre conac; la aflarea veştii că Trésor fusese răpită, omul ăla fusese pălit rău! Pufăise ca furnalul acolo! Chiar şi-acum, la un sfert de oră după ce îl trimisese la ţigară, Toni fuma; îl privea şi avea impresia că tremura un pic...

Intră în cameră şi închise uşa. Iar Toni şopti:

- E vina mea!

Cum adică?

- E numai vina mea! Eu am fost cretinul numărul unu!

- De ce spui asta?

- ... După accident, am sunat-o pe Rebeca şi-am chemat-o la aerodrom. Trebuia s-o las la conac!

- Te-ai gândit că, dacă nu o chemai la aerodrom, acum situaţia putea fi mult diferită?

Nu, nu se gândise la asta. Îl trase într-un colţ şi-i şopti la ureche:

- Ai vorbit cu Matei?

Primi o negare.

- Ştefan a plecat la aerodrom cu cinci băieţi. Rebeca a mai luat patru. Adina a plecat cu unul. În clipa asta, în conac sunt şase cadavre: cinci băieţi de la pază şi bona lui Trésor. Îţi dai seama că, dacă atacul o viza pe Rebeca, acum în conac puteau fi opt cadavre?

- Ar mai fi fost patru inşi la pază.
- Toni...

Îl privi concludent, ca să-l potolească odată... şi-l trase iar:

- Au bruiat aparatura de supraveghere, înainte să intre în incintă. Şi au avut timp să-şi recupereze aparatura de bruiaj după ce-au terminat. Atacul ăsta a fost gândit din timp şi planificat la sutime de secundă. Au fost pregătiţi pentru cel puţin 10 inşi la pază. Spune-mi... În general, atunci când Ştefan trebuie să plece fără Ana, ce program are ea?

Toni era buimac - nu pricepea ce-i cerea!

- Încerc să identific adevărata lor ţintă. Că douăj' de Rambo nu fac un mic măcel într-un conac ultrapăzit doar ca să fure un copil!

Chipul bărbatului din faţa lui se albi... se îngălbeni... Toni stinse tacticos ţigara, îşi aprinse încă o ţigară şi-l trase spre el:

- ... De obicei, şefa îl conduce la aeroport după care se duce la plimbare prin magazine.
- De obicei însemnând...
- Însemnând cam de fiecare dată.
- Şi cum ei au stat opt zile încuiaţi aici, bot în bot, iar vizita la *Mister P* era planificată de ceva vreme...

Toni aproba, semn că logica lui era corectă... şi-l înhăţa de braţ şi-l smucea spre el!

- Iar Trésor ar fi trebuit să fie la grădiniţă azi! Că e luni!

Ptiu, drace! Pe-asta n-o luase-n calcul!

- A rămas acasă pentru că avea un pic de febră! Dar, în mod normal, Trésor nu chiuleşte de la grădiniţă!
- Deci, într-o zi normală, la ora unşpe, Trésor ar fi fost la grădiniţă. Luis ar fi dereticat prin curte, Florina ar fi pregătit prânzul, Thomas ar fi fost la facultate... Rebeca ar fi fost la birou, cu Adina...
- Părintele e mai tot timpul plecat cu treburi...
- Ştefan ar fi plecat spre treburile lui iar Ana ar fi făcut shopping. Cam cât îi ia, de obicei, chestia asta cu shopping-ul?
- De la două ore în sus.
- Deci au fost vizate Rebeca şi Adina.

Ochii negri îl priviră lung, panicaţi deja:

- Afacerile din Franţa.

Aprobă - că se lămurise... Toni scoase mobilul şi încercă să nimerească touch-ul în punctele în care intenţiona să-l nimerească - pentru că tremura îngrozitor...

- Bă! Unde-i Rebeca acu'?... Bag-o în conac! N-o mai ţine în curte! Bag-o... Bag-o într-o clădire!... Fă ce-ţi zic io!

Îi luă telefonul şi auzi clar răcnetele lui Matei. Îl întrerupse:

- Diamant sunt. Du-o pe Rebeca într-o clădire, la adăpost de orice sursă de gloanţe.

Buton roşu - şi-i returnă telefonul:

- În sala de operaţie ai observat ceva ciudat?
- Absolut nimic. Am stat chiar lângă dulapu' cu zemuri - şi m-am uitat atent la ce luau muierile alea de-acolo. Operaţia a fost OK.

Aprobă... şi-şi aprinse şi el o ţigară. Fetiţa lui, micuţa lui regină, era acum în mâinile unor Rambo care n-avuseseră nici un plan în privinţa ei. Şi era şi-un pic răcită...

Ana-Maria

Ciocănitul corect în uşă o făcu să tresară - ptiu, drace! N-auzise apropierea medicului! Diamant scoase pistolul şi rosti, calm:

- Intră.

Uşa se deschise... Oo, Doamne! Doamne! - cine venise!

- Vino-ncoa.

Alergă la el - şi fu imediat cuprinsă cu braţul liber:

- Ss... Nu plânge! Nu plânge, că n-ai de ce să plângi!
- Cum să nu plâng?!
- O să se facă bine.
- Ehei...

Seniorul o strângea cu putere... Şopti, doar pentru el:

- Ce trebuie să fac, ca să nu i se întâmple lui nimic?

Nea Nicu Ceauşescu sâsâi uşor şi-i dădu drumul:

- Am aflat ce s-a întâmplat. Şi am studiat datele preliminare. A fost un accident. Peripeţia lui cu elicopterul a fost un accident.

Şi îl văzu ridicând degetul peste buze - semn că atât vor vorbi despre asta, acum. Şi nici despre conac n-o să afle mai multe veşti - nu de la el, oricum!

- Eu rămân aici; voi vă întoarceţi la conac - şi te ocupi de restabilirea ordinii acolo şi de ancheta poliţiei. Şi dormi un pic, înainte de cină.

"Ca să fii fresh, atentă şi alertă la ceea ce va spune Nicu Cărare."

Aprobă şi îl văzu aşezându-se pe scaun, lângă capul lui Ştefan. Cu un calm îngrozitor, nea Nicu Seniorul îşi pornea laptopul... Ea avea sentimentul că Nicu Cărare luase deja decizia...

- Nu mi-ai răspuns la întrebare.
- Prezenţa mea aici îţi răspunde la toate întrebările.

Prezenţa lui aici... Prezenţa colonelului Ceauşescu, naşul lor de cununie, omul care avusese grijă de ea în Nantes, care-l cunoştea pe Ştefan de atât de mult timp...

Nu avea voie să tragă asemenea concluzii. Nu acum, oricum! Nicu Cărare venea la conac în noaptea asta - şi venea ca să stabilească mersul afacerilor! Dacă bătrânul o s-o pună să vândă...

Da' chiar! Dacă Nicu Cărare o punea să vândă afacerile? Ea ce făcea? Le vindea? Vindea munca de atâţia ani a soţului ei?

... Ei, poftim! Poftim, situaţie! Acum voia ea să conducă afacerile! Adică să nu le vândă! Şi nici perspectiva unui străin aşezat la conducerea afacerilor soţului ei nu-i surâdea!

Seniorul îşi pornise laptopul. Acum scotea un fir, înfigea unul dintre capete în laptop şi scotocea în spatele patului... Căuta ceva în telefon... Ce tot făcea omul ăla acolo?

Brusc, pe ecranul laptopului apăru un program cu şase ferestre.

- Gata. Din acest moment, nimeni de-aici nu poate nici măcar să-i schimbe poziţia patului fără să ştiu eu.

Aa... Acum, era mult mai liniştită... De fapt, acum era mult mai neliniştită - că nea Nicu Cărare venea la noapte "să traseze liniile directoare"! Iar Diamant spusese că, peste o zi, sau o săptămână...

- ... Stau eu cu el. Tu du-te şi rezolvă problemele la conac. Şi pregăteşte tot ce-i de pregătit. O să aveţi o noapte lungă şi grea.

Şi-ăsta ce fel de indiciu era?... Unul stupid, pe care n-avea rost să încerce să-l înţeleagă! Aşa că era mult mai bine să plece acum!

Se grăbi să ajungă lângă pat - şi să-şi sărute soţul pe frunte. Îl privi lung...

Nu. N-or să i-l omoare. N-o să-i lase să-l omoare pe Ştefan al ei!

- Nu plânge. O să se facă bine.

Ăsta era, cu siguranţă, un mesaj! Exact asta îi spusese atunci când intrase! Iar în cazul ăsta...

În cazul ăsta, reveni spre el. Şi-i zâmbi. Şi-i prinse capul în palme şi-l sărută pe frunte. Şi-apoi îl electrocută lung...

"Tu vei răspunde pentru tot ceea ce se întâmplă aici."

Iar restul pricepuse el. Aşa că se grăbi să iasă.

Rebeca

Nu-i venea să creadă! Era sechestrată în conac! În livingul conacului, lângă geam! Matei îi trăsese fotoliul acolo - şi-o aşezase pe el. Şi-i pusese şi doi paznici - ca nu cumva să se clintească de-acolo! Da, bine, înţelesese că o făcuse pentru a o proteja de gloanţele unui lunetist; dar... Dar investigatorii erau afară! Şi Matei era afară! Şi Aleodor! Ăia vorbeau între ei - iar ea nu auzea nimic! Şi nu ştia nimic despre micuţa ei!

Scoase telefoanele şi le privi lung. Nu, n-o sunase nimeni. Trésor ştia numerele ei de telefon. Pe toate. Învăţase multe din păţania reginei - şi-şi pusese micuţa să înveţe toate numerele de telefon disponi-

bile! O verifica săptămânal, să nu le uite, să nu le-ncurce... Şi n-o sunase nimeni!

Doamne! - unde era fetiţa ei acum?

Matei tresări - şi scoase telefonul... îl privi, preţ de-o clipă... după care o rupse la fugă spre poartă. Sări în picioare - venea cineva! Cine venea?... De ce nu-i spunea nimeni nimic? Uitaseră de ea?

... Oare o găsiseră pe Trésor?

Telefoanele ei începură să vibreze. Toate. Îşi privi mâinile - şi descoperi că tremurau rău... Aşa că le băgă în buzunare, cu tot cu telefoane. Şi decise să încerce măcar să pară calmă. Să nu le arate celor doi tineri...

Toni era! Venise Toni! Oare venise cu Ana? Aşa era logic - Toni era nedespărţit de regină, atunci când regina ieşea din perimetrul proprietăţii. Dar... Asta însemna, oare, că Ştefan rămăsese singur la spital?...

Oo, nu! Venise Diamant! Venise... Oo, Doamne!

- Şefa!

Nu, nici o şefa! Doar îi văzuse chipul - şi realizase că pierduse fetiţa! Pierduse comoara lor! Îi pierduse copilul! Unicul lui copil! Aşa spunea el mereu - că are o singură fetiţă! Iar ea... o pierduse...

Diamant

Coborî din maşină şi trecu cu privirea peste oamenii din curte. Nu vedea decât bărbaţi. Căuta capul roşcat, dar nu vedea decât bărbaţi...

- Şefa!

Matei se repezise la Ana; acum îi şuşotea ceva la ureche. Nu-l interesa ce - o să afle asta imediat cum intrau în conac. Unde era Raina? Unde era? Şi de ce-o căuta prin curte? Nu le spusese chiar el să o ascundă într-o clădire?

Aleodor îl prinse de braţ:

- Stai liniştit - că o s-o găsim.
- Unde e Rebeca?
- În conac.

Ce bine! Repede! Abia aştepta s-o strângă în braţe! Era sigur că dispariţia micuţei lor regine o adusese în pragul disperării! Împinse uşa şi intră. Şi se repezi la ea:

- Ce-i cu tine? Ce s-a întâmplat?

Raina lui căzuse în fotoliu. Plângea în hohote, deşi amândoi tinerii care-o păzeau încercau s-o convingă să se liniştească...

Întinse mâinile spre ea, cu intenţia de-a o îmbrăţişa. Şi se blocă - pentru că fu respins...

Ea plângea în hohote şi se ferea de el... El simţea durerea surdă din coşul pieptului; avea senzaţia că, atunci când aflase grozăvia, parcă nu-l duruse chiar aşa...

Pocnetul uşor al uşii îl dezmetici. Hei! Cine venise?... Nimeni. Cei doi tineri realizaseră penibilul situaţiei şi ieşiseră. Putea încerca...

- Raina...

Capul roşcat nega violent, în timp ce mâinile repetau gestul ăla de respingere...

- Te rog din suflet, opreşte-te!

Iar nega! Da' ce-avea cu el? Se repezi şi-o prinse de braţe:

- Gata!

Fu îmbrâncit serios - dar se aşteptase la reacţia asta, aşa că o smuci şi-o ridică. Şi-i trase mâinile la spate, ca să poată s-o imobilizeze şi s-o oprească cumva! Reuşi, într-adevăr, s-o imobilizeze; numai că regina lui izbucni în ţipete:

- Unde e comoara mea? Fetiţa mea! Unde e fetiţa mea?
- Linişteşte-te!
- Unde e Trésor?
- O s-o găsim! Li
- Unde e micuţa mea? Unde e? Cine mi-a luat-o? Şi de ce?

O strânse cu putere în braţe:

- Ss...
- Şi de ce nu sună? De ce nu-mi spune ce vrea de la mine? Dau orice! Dau oricât, numai să mi-o trimită înapoi!

La naiba! Se grăbi să-i acopere gura cu palma! Raina ţipa - şi-o auzeau investigatorii ăia din curte! Şi eventualii complici ai ălora, care mişunau pe-aici şi erau cu ochii şi urechile-n paişpe! Ochii albaştri îl priveau lung... Şopti, încercând să-i arate că nu o mintea deloc:

- O s-o găsim. Îţi jur că o s-o găsim! Te rog să nu mai ţipi. Şi te implor să nu mai plângi...

Ochii albaştri se umplură instantaneu cu lacrimi mari...

- Toată lumea a aflat că Trésor a fost răpită. Ana l-a sunat pe *Mister P*, care-a spus că o caută şi el şi că vine încoace la noapte. Ştii bine că el are puterea necesară ca s-o găsească!
- Nu înţelegi! Exact aşa am păţit şi eu!
- Ştiu, iubita mea! Ştiu! Numai că tu erai mult mai mică atunci - şi nu ştiai atât de multe lucruri despre părinţii tăi câte ştie Trésor! În plus, părinţii tăi nu erau doi interlopi plini-ochi cu bani şi bunuri şi influenţă! Raina, opreşte-te! Ascultă-mă! Te rog!
- Unde e fetiţa mea, Diamante? De ce nu e aici? De ce nu e cu mine, aici?
- O să se-ntoarcă curând aici - şi-o să fie lângă tine. Cu tine. Te rog, opreşte-te.

Uşa se deschise, speriindu-i rău pe amândoi! Ana îi privi lung... şi-şi fixă tirul privirii asupra Rainei lui!

- Nu mai plânge. Dă-ţi cu apă rece pe faţă, bea un pahar cu apă şi ia un calmant. Şi veniţi amândoi în curte, să vorbiţi cu investigatorii.

Simţi cu Raina dă să i se tragă din mâini. Îi dădu drumul - şi nu mică-i fu uimirea când o văzu ştergându-şi lacrimile şi grăbindu-se să iasă... Brusc, cumnata lui ridică puţin tonul vocii:

- Rebeca!

O oprise instantaneu! De parcă apăsase un buton, aşa înlemnise! Dumnezeule! Ce efect devastator avea Ana asupra Rainei lui! Dacă Ana spunea acum "Sări", Raina n-ar fi clipit...

- ... Toni a plecat cu investigatorii în turul curţii. Trebuie să le arate ascunzişurile, senzorii, camerele... El este cel care te-a chemat la aerodrom. În clipa când a aflat ce s-a întâmplat, s-a considerat vinovat pentru dispariţia lui Trésor. Te rog - nu face lucruri care-i pot consolida ideea asta în minte.
- Am înţeles.
- ... Fugi.

Şi fugea tupilată - ca pe vremea când o electrocutase Ştefan... Ana oftă greu:

- Ştii cât urăsc momentele astea când trebuie s-o sperii?
- Ştiu că nu-ţi face plăcere să sperii pe nimeni.
- Trebuie să fac cumva să mă descurc cu toate; şi nu sunt numai alea de la spital; mai sunt şi alea de-aici, şi aglomeraţia din curte... Comisarul şi omul de la DCRI au insistat să pună aparatură de supraveghere la telefoane. Ca să scap de ei, le-am spus că punem noi aparatura noastră şi supraveghem noi eventualele apeluri ale răpitorilor. Nu vreau să-i las să se apropie de comunicaţiile noastre.
- Foarte bine.
- Comisarul mi-a spus că are de investigat, aşa că n-o să ne putem muta în vile azi. Trebuie să improvizăm ceva aici, în birouri...

Aprobă iar uşa conacului se deschise încet. Cine era?

- ... Bună ziua. Dnă Ana, vă rog să mă iertaţi că vă întrerup, dar Florentina a aflat că v-aţi întors la conac. Şi mă întreabă dacă am veşti.

Poftim? Thomas părea încurcat de situaţia în care-l pusese prinţesa:

- Veşti noi, de la spital.

Şi le arăta telefonul, cu clasica fereastră de mesaj... Ciudat - Ana se încruntă rău:

- Scrie-i că Ştefan se reface acum. Şi că este în siguranţă, aşa cum am fost noi în siguranţă în urmă cu 9 ani. Şi pe urmă scrie-i că am întrebat dacă şi-a făcut temele.

... Da' ce-avea cu aia mică? Sau avea ceva cu băiatul ăsta? Thomas era vişiniu rău şi apăsa de zor ecranul. Iar Ana... Ana pufni scurt pe nări şi se grăbi să iasă. Da' ce-avea?

Ana-Maria

Ia uite-o şi pe-asta! Uite ce făcea inconştienta asta! Cerea informaţii prin mesaje pe FB! Pe cea mai urmărită, supravegheată şi înregistrată cale de comunicare care exista în prezent! Şi nici măcar nu se-apuca s-o sune pe mă-sa - nuu, ea îi scria lui Thomas! De parcă avea mai multă încredere în Thomas, decât în ea! Mm - urechile prinţesei vor fi în mare pericol, când o să le aibă ea la îndemână! Şi urechile, şi obrajii! Că nu-i era jenă s-o plesnească! Dintre cei trei copii ai ei, fata strânsese căpoşenia tuturor! Când se-mpărţise încăpăţânarea, ea fusese singura care se prezentase la apel!

Ieşi şi se grăbi spre Aleodor - care alergă să-i iasă în întâmpinare:

- Cum se simte? Şi-a mai revenit puţin?

- Bineînţeles.

Şi-l electrocută, ca să ştie şi el de ce şi cum îşi revenise Rebeca - şi de ce eşuase el în tentativa de-a o linişti. Spionul zâmbi:

- Perfect. Hai să vezi.

Ce să vadă? Se îndreptau spre prima vilă, cea a personalului - şi, spre marea ei neplăcere, observă cum poliţistul şi spionul francez "se lipesc" imediat de ei... Iar poliţistul "poposi" în stânga ei şi îşi începu "raportul":

- Contrar bănuielilor noastre, în conac n-au intrat deloc. Doar au deschis uşa şi-au plecat.

Hm...

- În vila pazei nu vă mai duc. Acolo, lucrurile sunt oricum foarte clare! I-au momit cumva înăuntru şi i-au lichidat. Fie unul dintre ei a fost complice - şi apoi l-au lichidat, ca să-şi şteargă urmele şi să elimine martorul, fie...

- Asta va afla, cu siguranţă, dl Henri Martin.

Fu poftită să intre; se conformă iar Aleodor preluă informarea:

- În partea de vilă aferentă familiei Tabacu n-au intrat. Doar au deschis uşile, să verifice dacă sunt sau nu acasă. La mine şi la Adina, la fel - au deschis, dar n-au trecut de prag.

I se indică spre urmele fosforescente de pe mochetă. Se lăsă pe vine şi privi lung talpa... modelul clasic de bocanc militar... Poliţistul sparse tăcerea:

- Colegii mei le-au cules cu grijă, aşa că în curând vom afla amănunte despre proprietari. La dna Ionescu Rebeca în dormitor n-au intrat; dar în camera de joacă au năvălit "ca la război". A fost o foială teribilă în camera micuţei!

Aprobă încet cu capul...

- Au împuşcat-o pe bonă chiar din cadrul uşii. Iar analizele atestă prezenţa de vapori ai unei substanţe anestezice.

Aprobă aşa, în virtutea inerţiei...

- Aici nu putem intra.

Normal - în camera de joacă era în plină desfăşurare ampla operaţiune de culegere a amprentelor. Aleodor arătă spre uşa casei:

- La voi în vilă au intrat şi-au răscolit şi-au scotocit totul. Mai puţin seiful. Dar n-au luat nimic. Adică nu pare să lipsească ceva. Apropo - ştii câţi bani erau în vila voastră?

Aprobă cu capul.

- Bun - pentru că i-au scos de pe unde-au fost puşi şi i-au azvârlit peste tot. Au azvârlit în toate părţile, cu de toate! Şi bijuterii, şi...

Intră în vilă - şi simţi cum începe să se încrunte... Pentru că nici chiar Florentin Manolache în criză majoră de draci n-ar fi putut obţine aşa o dezordine amplă... Poliţistul îşi drese scurt vocea:

- Şi totuşi, există posibilitatea să fi luat unele lucruri - şi să fi făcut dezordinea asta tocmai ca să ascundă, în prima fază, furtul.

Oof, Doamne! - că naiv mai era! El chiar credea ce-i zicea ei?

- Am primit unele informaţii de la subordonaţii mei. Şi de la cei ai dlui Henri Martin. Urmărind camerele de supraveghere a traficului şi filtrând indiciile, am ajuns la concluzia că au venit cu 4 maşini. Deci, au fost cel mult 20 de inşi. Informaticienii încearcă să afle cum a fost bruiat semnalul camerelor de supraveghere şi al senzorilor. Dar, neavând de-a face cu nişte prototipuri nemaivăzute ci cu un sistem de serie, probabil că şi aparatura de bruiaj a fost cea "clasică".

Aprobă: gata? Sau mai avea? Comisarul păru că încearcă să se scuze:

- Din curte nu avem cum să ridicăm probe. La ce forfotă am găsit aici...

Decise "să-i dea avânt", ca să-l "prăbuşească" mai de sus:

- Oricum, probele sunt atât de rare şi de mici încât ar fi un miracol să le identificaţi, din "marea" de amprente de toate felurile...

- Dnă Ionesco... Toate dovezile conduc către un plan clar de răpire a micuţei.

Aşa; şi?

- O să studiem cu maximă atenţie probele. Mai mult de-atât, însă, nu vă putem spune acum.

OK! Şi-acum ei tăceau şi se holbau la ea, ea tăcea şi se holba la ei... Omul lui Moreau zâmbi cu neîncredere:

- Nu spuneţi nimic?

- Nu.

Ce, îi dezamăgise? Zâmbi slab:

- Vă las să vă închipuiţi că m-aţi convins cu povestioara gen "Agatha Christie" şi trag singură concluziile proprii. În gând.

- Povestioara, cum îi spuneţi dvs, nu e o povestioară - sunt faptele şi probele!

- Dle Martin, atunci permiteţi-mi să vă spun eu o povestioară. Din punctul meu de vedere, e limpede că au fost profesionişti şi au acţionat după ce s-au informat temeinic şi asupra locaţiei, şi asupra locatarilor. Au fost maximum 10 inşi, înghesuiţi în două maşini. Celelalte două au alcătuit aparatul de bruiaj. Prima care a intrat în curte a fost una din maşinile de bruiaj. Probabil au folosit o maşină identică cu cele pe care le avem noi la pază. Sunt maşini de serie, nu e nimic special la ele. Dacă e aşa, atunci i-au pus numere false. Şi mă gândesc că puteau "clona" chiar maşina cu care a mers paza noastră - a mea şi a soţului meu. Nu de alta, dar programul soţului meu figura în actele aerodromului, ştiau că întotdeauna plecăm amândoi la aeroport, ştiau că niciodată nu plecăm neînsoţiţi...

Până aici era limpede pentru ei - că nu o contraziceau. Bun!

- După ce a intrat prima maşină, a început bruiajul. Camera din care se urmăresc imaginile provenite de la supraveghere este în vila pazei. Ăsta poate fi un motiv foarte bun pentru ca toţi cei cinci paznici să intre în ea; nu?

Omul de la DCRI o privea lung, fascinat; poliţistul nota de mama focului, de parcă nu voia să-i rateze virgulele! Hm!

- După ce oamenii din prima maşină şi-au făcut treaba, a intrat cea de a doua maşină de bruiaj, care a trecut de conac şi s-a oprit lângă vila noastră. Vedeţi dvs - distanţa dintre cele două puncte e destul de mare; iar maşinile astea nu puteau bruia longitudinal, ci radial.

Hei! Se abţinu cu greu să nu bufnească în râs! Poliţistul dăduse pagina - adică aproape că smulsese foaia din cleme! Oof, Doamne!

- În rest, totul a fost menit să le ascundă adevăratele intenţii. Ca de exemplu, deschiderea uşilor. La familia Tabacu, au vrut să ne facă să credem că le-au verificat prezenţa. Thomas învaţă în Bourges şi a fost prezent azi la cursuri; iar Luis şi Florina au plecat cu duba la cumpărături, aşa că au fost vizibili şi filabili toată dimineaţa. În camera de joacă a lui Trésor a păşit o singură persoană - maximum două. Restul, dacă au avut simţul umorului şi candoarea copilărească specifică începătorilor, au tropăit peste tot şi în toate direcţiile, după ce micuţa a ajuns în maşină, tocmai ca să vă dea dvs. de lucru. Deschiderea uşilor a fost o mişcare "de acoperire". Dacă ar fi privit măcar în camere, ar fi văzut siropelul fetiţei, care tronează în mijlocul noptierei cumnatei mele - şi l-ar fi luat cu ei. Chiar şi vaporii de anestezic sunt "la mişto"! Trésor a fost anesteziată injectabil.

Aleodor se rupse, în sfârşit, din uimire:

- Eşti sigură?

- Da. Toate substanţele anestezice inhalante se administrează în combinaţie cu alte substanţe şi acţionează în mai mult de un minut. Şi, de vreme ce n-au omorât-o scurt şi simplu, cu un glonte, nu cred că şi-au permis nici să ţină copilul cu cârpa la nas atâta timp, nici să se joace cu concentraţiile. Iar dezordinea de la noi e un mesaj. Pentru

mine şi pentru Ştefan.

- Ce mesaj?

- O să ţi-l spun, imediat cum îl voi descifra. Domnilor, când ne putem întoarce în vile?

- Azi, în nici un caz! O să vă rog să încercaţi să puneţi o oarecare ordine aici; pentru că e important să ştim dacă lipseşte, totuşi, ceva! Dvs ştiţi cel mai bine; dar sunt sigur că soţul dvs are aici valori mari şi acte importante...

Aprobă cu capul - că Ştefan nu ţinea aici nici măcar scorul de la ultima partidă de wist.

- Pe mine vă rog să mă scuzaţi - dar mă grăbesc să vă verific povestioara!

"De ce - pare credibilă?" Comisarul alergă afară... Îl privi lung pe omul DCRI. Care tot nu-şi lua ochii de la ea şi tăcea mâlc. Ridică încet sprâncenele... iar individul reacţionă:

- Dispariţia micuţei a fost deja anunţată pe toate canalele noastre interne. În momentul ăsta, toţi agenţii noştri de pe teritoriul francez ştiu despre dispariţia ei.

Aprobă cu capul iar bărbatul făcu un pas în spate:

- Cum aflu ceva, vă informez prompt.

- Vă mulţumesc, dle Martin.

Îl aştepta să iasă; Aleodor se prefăcea a fi atent undeva în dezordinea din spatele ei... Iar uşa se închise.

- Şefa, aici pute rău de tot!

- Părinte... Confidenţial şi între patru ochi, adaug la povestioara mea următoarele: ţinta iniţială a fost Rebeca. Iar planul răpirii lui Trésor s-a născut după prezentarea situaţiei în timp real - fie telefonic, fie prin online. Cel care a condus operaţiunea n-a fost azi aici - a fost online. Şi ar fi ucis-o cu mare plăcere pe Trésor, dacă ar fi fost în braţele Rebecăi. Copilul ăla este victima colaterală a proastei organizări a celor zece Rambo - şi-a neinformării lor apropo de învoirea ei de la grădiniţă. Şi este acum în mare pericol. Găseşte-mi nepoţica, Părinte! Găseşte-o repede! Pentru că omul care a orchestrat operaţiunea asta nu vrea nici recompensa, nici copilul. Trésor e o pedeapsă pentru el. O pedeapsă dificilă, pentru că e răcită - şi n-au luat siropelul, aşa că sigur a făcut febră şi-o doare capul şi plânge... pe nervii răpitorilor ei...

Spionul aproba ferm cu capul - şi fremăta tot, semn că avea vreo două' de idei şi abia aştepta să i se dea "Start"... "Start!"

Rămase singură. Se răsuci...

"Aah, Florentine! Ai muri de ciudă dacă ai vedea capodopera ăstora!"

Păşi cu grijă, să nu calce decât pe covor, şi descuie uşa seifului. O deschise larg... Aici nu lipsea nimic. Încuie şi scoase telefonul - că trebuia s-o roage pe Florina să vină să o ajute. Şi trebuia să-l roage pe Thomas să-i ajute pe ceilalţi să se mute în conac.

Florentina

Îşi privea când telefonul, când tableta. Pusese manualul de chimie pe tabletă şi încerca să recitească lecţia de mâine. Dar nu reuşea. Pe de-o parte, îşi ridica privirea de la lecţie după fiecare a doua frază - şi trebuia să caute mereu unde rămăsese, aşa că ideile i se amestecau teribil în cap. Pe de altă parte, ecranul telefonului rămânea "nemişcat" - semn că Thomas avea treabă iar mămica ei nu se obosea s-o sune şi pe ea, să-i spună ce mai era nou, cum se simţea tati al ei... Aşa că nu făcea, practic, nimic altceva decât stătea pe scaun, în curtea bunicului ei... şi cam atât!

Paşii se apropiau, în spate. Se întoarse - cine voia neapărat s-o bată la cap? Agata îi zâmbea încurajator; zâmbi şi ea. Şi, în timp ce verişoara ei se aşeza pe scaunul alăturat, nu putu să nu se gândească, scurt, că fata asta se făcuse frumoasă ca taică-su - şi-o să putrezească în Aurari, măritată cu un individ absolut plictisitor, ducând cea mai calmă şi plictisitoare şi "moartă" viaţă de pe planetă! Şi era păcat de aşa fată frumoasă foc... isteaţă foc...

Lăsă electronicele pe masă şi oftă greu:

- Tu ce crezi - o să se facă bine?

- Eu nu cred - eu ştiu sigur că o să se facă bine.

- Şi-atunci de ce tanti Perla a văzut că moare?

- Pentru că, după părerea ei, ceea ce i-au arătat cărţile este o moarte. Şi nu se înşeală. Dar nu este moartea propriu-zisă - este coma. Unchiul e în comă acum; ei îi apare mort...

Aha...

- Tatăl tău avut o cumpănă mare. Soarta lui s-ar fi putut schimba azi. Dar, din fericire, a luat decizia corectă.

- Şi tu zici că se face bine.

- Da. O să fie greu, o să dureze, dar se va face bine. Şi va fi din nou aşa cum a fost.

- ... Şi altceva ce-ai mai văzut în cărţi?

Agata oftă greu...

- ... OK, nu-mi spune!

- Nu-i vorba de asta. Dar mi-e greu să vorbesc despre ea. E mică - şi s-a speriat rău... Şi-o să se mai sperie, de câteva ori.

- Ştii unde e?

- Ehei - dac'aş şti unde e... Ştiu doar că e la drum lung cu un bărbat. Şi că plânge. Mai mult de-atât...

- O să se întoarcă?

- Nu ştiu. Se măsluieşte cartea.

- Ai încercat să dai de Rebeca? Că mă gândesc că, dacă ei îi iese reuşită...

- Am dat de ea şi de tata. Amândoi plâng; amândoi sunt într-o cumpănă mare. Dar ies cu bine din ea.

- Ceea ce înseamnă că Trésor se întoarce! Nu?

- Nu neapărat...

Poftim?

- ... Poftim?

- Ea şi tata sunt exact ca Ana şi Ştefan. N-au nevoie decât de celălalt, ca să fie fericiţi.

Mda... Şi puştoaica aia mică avea o viaţă minunată, aşa ca ei trei... Dar, pe de altă parte, Agata ce să mai zică?! Maică-sa era moartă iar taică-su era amorezat de Rebeca şi leşinat după Trésor! Agata creştea cu mamaia! Ea ce să mai zică?

... Discuţia asta devenise neplăcută. Ori de câte ori îşi calcula nefericirea - şi-o observa şi pe-a celor din jurul ei - se indispunea rău şi-i venea să plângă! Aşa că mai bine ucidea discuţia şi gata! Verifică din nou telefonul - să fie sigură că nu ratase vreun mesaj sau...

- Tu o să fii foarte supărată. Dar nu din cauza unchiului. Sufletul tău e supărat. Eşti singură şi eşti tristă - iar mătuşa e departe de tine.

Aprobă şi luă tableta - că nu mai voia să-şi audă bănuielile transformate în certitudini!

- S-ar putea să te superi pe mine; dar eu zic să nu fii, totuşi, supărată. De atâţia ani, ştii bine că ei doi se au pe ei doi - şi le e de-ajuns.

- Da, ştiu.

- Unchiul are acum mare nevoie de soţia lui. Toţi au nevoie de ea. După cum mi-au arătat mie cărţile, ea o să facă un pas în faţă - şi-o să fie şefa tuturor, cât stă el în spital. Şi ştii bine cât de importante sunt afacerile.

"Da, ştiu. Da' fi-sa n-o fi şi ea importantă acolo, aşa, cât negru sub unghie?"

Mai bine citea la chimie. Era important! Nu voia să-şi strice media... Agata se ridică:

- Ai un admirator care te iubeşte sincer; dar îl dai la spate. Ţii în suflet lacrimi şi tristeţe. Şi, în curând, o să ajungi şi tu la o răscruce. Să ai grijă - să nu apuci pe drumul greşit.

- Mersi că mi-ai zis. O să fiu atentă.

Fu bătută uşor, împăciuitor, pe umăr. Nu-i mai dădu atenţie, aşa că o auzi îndepărtându-se...

Deci avea un admirator - şi îl dădea la spate. Cine, oare? Cine era admiratorul ăla? Că ea observase nişte ocheade, în clasă - numai că indivizii ăia nu se puteau numi "admiratori"! Îi aruncau ocheade pentru că era singura "ciudată" care umbla cu bodyguarzii după ea şi nu

afla niciodată ce gust avea cafeaua din cafenele! Aşa că...

Cine era admiratorul? Şi oare în ce consta răscrucea aia? Oare ce-o să se-ntâmple? Nu auzise un termen, aşa că...

Rebeca

Diamant spunea ceva. Nu înţelegea ce. Oricum, nu-i spunea ei - îi spunea lui Aleodor. Părintele dădea afirmativ din cap. Numai ei ştiau ce vorbeau acolo. Ea nu-i auzea. Şi nici nu-i înţelegea. Observa doar că erau trişti. Atâta tot. În rest...

În rest, nu putea decât să plângă. Devenise "netransportabilă". Când Diamant încercase s-o conducă la bucătărie, să mănânce un sandwich, constatase că nu se putea ţine pe picioare. Aşa că o aşezaseră în fotoliu, lângă geam, şi-i aduseseră ei sandwich-urile. Nu le putuse mânca. Nu putuse decât să zacă acolo şi să plângă.

Nu se putea gândi la atacul asupra conacului; nici la cei cinci tineri pe care-i văzuse de dimineaţă veseli prin curte, nici la femeia aia care murise, nici la accidentul de elicopter... Nu se putea gândi decât la micuţa ei. Când o trezise ca s-o pregătească pentru grădiniţă, constatase că are febră; aşa că o sunase pe educatoare şi-o învoise. După care adusese siropelul în dormitor şi se aşezase pe marginea patului. Trésor o întrebase dacă îi dădea siropelul ăla cu gust de portocală. Ea aprobase şi trăsese 5 mililitri în seringă. I-l dăduse. Ea îl înghiţise, plescăise scurt - aşa cum făcea ori de câte ori înghiţea ceva cu gust bun - şi zâmbise. Îi spusese "Gata, mami - acum mă simt puţin mai bine". Deşi era evident că nu se putea simţi mai bine aşa, într-o clipă! Apoi ea o întrebase ce vrea să mănânce; Trésor spusese că vrea fulgi cu lapte. "Dar fulgi din ăia cu cacao! Şi laptele trebuie îndulcit cu miere!" Mâncarea ei preferată - fulgi cu lapte. Şi cu miere, pentru că aşa spusese tati că era sănătos. O sunase pe Florina şi-i spusese să-i trimită, prin bonă, micul dejun pentru Trésor. După care începuseră să se îmbrace. Ea îşi pusese costumul pentru birou; micuţa ei îşi pusese un trening, pentru că voia să iasă la plimbare în curte. "Că a zis tati că cel mai sănătos este aerul curat şi soarele puternic." Trésor îl adora pe tati; Diamant îşi idolatriza fetiţa...

El cum putea să nu plângă? El cum putea să vorbească cu toţi oamenii ăia? El... El nu-şi mai iubea fetiţa?

Îşi acoperi faţa cu palmele - ochii albaştri o priveau lung, îngrijoraţi, iar ea tocmai îl întrebase... şi se întrebase...

- Ia stai aşa! Stai un pic!

Poftim? Da' ăsta când intrase? Şi cum? Pe unde?... Şi de ce venea glonţ la ea?

Nu mai apucă să reacţioneze - Aleodor o prinse de umeri. Simţi înţepătura...

Diamant

La dracu!

Se grăbi să intre în conac şi-l îmbrânci pe Aleodor:

- Dă-te!

Îşi ridică soţia pe braţe şi porni spre scări. Doctoriţa îl urma, tăcută; nu-l auzea şi pe Aleodor urmându-l, semn probabil că spionul tocmai îşi amintise de Adina şi leşinul ei!

Gata - ajunsese pe coridorul ăla lung de la etaj! Perfect!

- Penultima uşă din capăt.

Doctoriţa se grăbea să-i deschidă uşa... Oare Thomas apucase să le aducă salteaua? Ana îl rugase să le încropească câte-un colţişor, pentru noaptea asta. Oare îl încropise şi pe-al lor?... Da. Le adusese o saltea gonflabilă de 2 persoane. O saltea groasă, înaltă, pe care Florina o îmbrăcase în aşternuturi proaspete. Ce bine! Îşi aşeză soţia în mijloc iar doctoriţa şopti:

- O să-i pun o perfuzie - ca să nu ameţească, atunci când se trezeşte.

- N-a mâncat nimic azi.

Femeia aproba şi-şi pregătea punga, acul, furtunul... Oftă greu:

- Puneţi-i ceva care s-o ajute să doarmă până pe la opt.

- O să-i fac un calmant, care-o s-o ajute să doarmă fără vise. N-aş risca cu somnifere...

Era bine şi aşa... Urmări, cu ochi atenţi, mişcările femeii. Încerca să nu-şi privească soţia; să nu-i privească chipul. Ştia că e schimonosită de durere. Ştia că e roşie, că ochii îi erau îngrozitor de umflaţi, că lacrimile îi arseseră pielea...

Şi parcă-i era frică să se gândească acum la arsurile sufletului...

- Ştiţi s-o scoateţi, da?

Da, ştia. Doctoriţa se grăbi să se apropie:

- Vă las nişte calmante. În caz că somnul n-o s-o ajute să se liniştească.

Aprobă şi primi pilulele.

- Să nu-i daţi mai mult de una la patru ore.

Aprobă din nou. O auzi ieşind - şi îndepărtându-se în direcţia corectă... Asculta ţăcănitul senzorilor... Nu - nu se oprise la o altă uşă. Coborâse direct. Asta era bine...

Îşi trase scaunul lângă saltea.

Raina lui respira greu. Avea nasul încărcat - şi încă mai suspina, când şi când. Regina lui...

Îi strânse uşor mâna. Din fericire, Ana îl chemase aici, la ea. Şi era acum lângă ea. O să aibă el grijă... O să aibă el grijă de regina lui. Iar după ce-o s-o repună pe picioare, o vor găsi pe Trésor. Iar clipele astea înfiorătoare or să poată să se şteargă.

Isamu

Senzorul de la poartă îi puse alerta pe ecran. Aa, venise Piao! În sfârşit! Da' mult îi mai luase! Sigur, chiar şi în anul 2020, China tot departe rămăsese! Piao avusese concediu două săptămâni. Îşi vizitase părinţii...

Se ridică şi-i porni calculatorul mic. Trebuia să-i pună datele acolo, ca să aibă acces la ele. Şi-i deschise uşa biroului. Auzea paşii alergând prin living... Piao năvăli în birou şi se grăbi spre el:

- Salut!

- Salut.

- N-am putut veni mai repede!

- Ştiu. Stai liniştit! Şi-aşa, acum nu se mai întâmplă mare lucru...

Ochii negri îl priviră lung şi parcă-l întrebară dacă făcea mişto de el - sau îl penaliza verbal! Se grăbi să-l lămurească:

- Operaţia s-a terminat, el e într-o rezervă ultrapăzită...

- În ce stare e? Îşi revine?

- Da. Momentan, e în comă indusă. Cel puţin o lună, cred eu, nici n-or să se gândească să-l trezească!

- E normal. Am aflat că are toate membrele fracturate; e adevărat?

- Da. Şi mai are o mulţime de chestii interne. S-au rezolvat toate chirurgical. Acum trebuie să se recupereze. Aşa că...

Se ridică, luă un pachet de ţigări de pe raft şi i-l puse pe birou:

- Te rog să iei loc aici, la birou... şi s-o găseşti pe Trésor.

- ... Cum adică?

- Cineva, nu ştim încă cine, a profitat de accidentul lui Ştefan şi a furat-o pe nepoţica lui de la conac. Rebeca şi Diamant sunt distruşi...

Chinezul lui îl privea lung... Şopti:

- Eu îi bănuiesc pe ruşi. Dar tu nu bănui nimic - fii imparţial şi află unde e mititica.

- Acum m-apuc!

Bun! Dacă o căuta şi Piao pe Trésor, chiar aveau şanse mari s-o găsească! În timp, băiatul ăsta se dovedise a fi un adevărat talent în domeniu!

Ana-Maria

Zăcea în scaunul directorial - şi nu închidea ochii. I se spusese să doarmă. Dar nu putea să doarmă. Stătea în biroul lui Ştefan, în scaunul lui Ştefan, şi aştepta, cu ochii închişi. Aştepta să se-ntâmple ceva - orice! Şi nu se întâmpla nimic. Nici măcar nu adormea! Se simţea apăsată de gravitatea biroului - adică de importanţa hârtiilor şi vorbelor dintre pereţii încăperii ăsteia. Aici luase soţul ei decizii. Aici o construise pe Raina Consulting... De-aici condusese războiul nervilor împotriva lui Jun...

De fapt, exagera. Ştefan nu condusese afacerile de aici. Biroul lui luase locul dormitorului lor. Ei se mutaseră în vilă, biroul lui se mutase la etajul conacului iar el se mutase cu ea la Cannes - şi în Aurari. Ăsta era biroul lui Ştefan doar în măsura în care nimeni altcineva nu-şi permitea să se aşeze pe scaunul ăsta! Aşa că...

Aşa că se simţea, totuşi, apăsată de biroul ăsta. Simţea un nod în gât; iar ori de câte ori mijea ochii un pic şi vedea biblioteca aia plină până la refuz cu dosare legate în coperte de carton care imitau cotoarele de cărţi vechi, nodul ăla se mărea - iar ea încerca să-l înghită şi-şi simţea gura uscată şi inima bătându-i cu putere...

Era şapte jumate. Nici o veste de la spital, nici o veste de la răpitorii nepoţelei ei... Nici o veste de nicăieri. Copiii stăteau cuminţi în Aurari. Socrul ei aştepta veşti de la ea - şi plângea ori de câte ori îşi amintea ultima vizită a lui Ştefan. Făcuseră petrecere mare atunci! Jucaseră amândoi ca apucaţii - şi râseseră şi se distraseră şi se sărutaseră şi se alintaseră pe sub ochii fericiţi ai socrului ei...

Auzea senzorii păcănind, pe hol, din ce în ce mai tare... Stop. Florina ciocăni în uşă:

- Mă iertaţi că vă întrerup; doriţi să pun cina?
- Da, te rog - pune masa.
- Imediat.

Femeia se grăbea să se îndepărteze. Era greu pentru oamenii ăştia să se ocupe de conac şi de ei, în condiţiile în care ei, familia Ionescu, erau loviţi serios de evenimentele de azi - şi, într-un fel sau altul, îi puteau bănui pe oamenii ăştia de trădare! Şi-aşa...

Diamant o pusese pe doctoriţa de pe salvare s-o adoarmă pe Rebeca. Încă mai dormea. Spera ca somnul s-o întremeze cât de cât; pentru că, după ce se va trezi, femeia aia va reîncepe să plângă. Nu sunase nimeni, nu aflaseră nimic... despre micuţa ei de şapte anişori... Spera din tot sufletul să nu fi făcut o greşeală chemându-l pe Diamant la conac. Omul ăsta era topit după fetiţa lui - şi-o idolatriza pe regina raiului lui. Trésor fusese răpită iar Rebeca nu putea fi oprită din plâns decât injectabil. Riscul ca Diamant să clacheze era uriaş...

Aleodor se descurcase acceptabil. Adică scăpase repede de investigatorii din curte. Încă mai dădeau cu praf verde prin vile; dar, de bine-de rău, nu mai veneau pe capul ei, să pună întrebări tâmpite! Ea întrevăzuse imediat planul atacatorilor - iar ei îi povestiseră despre caii verzi de pe pereţi! Avea sentimentul că, la mişcarea asta, serviciile vor fi inutile. Avea sentimentul că persoanele care o răpiseră pe Trésor nu erau cetăţeni francezi... Şi nici cel care orchestrase totul, nici cel care comandase răpirea fetiţei nu erau pe teritoriul Franţei acum. Iar Europa era mare...

Aleodor o calmase repede pe Adina - după care îşi luase laptopul şi începuse să apese foarte multe taste. Ştia că punea în mişcare un mecanism uriaş de găsire a micuţei. Ştia că spionul ăla avea un locşor special în suflet pentru prichindica frumuşică foc şi vorbăreaţă şi curioasă şi şmecheră...

Nea Nicu Cărare nu avea veşti. Iar dacă avea, ele erau atât de importante încât nu i le transmitea online nici chiar pe canalul ăla special, doar al lor! Semn că bătrânul mai avea de strâns nişte date, nişte informaţii...

Trase tastatura şi porni calculatorul. Şi îl puse să pornească de pe hard-disk-ul ăla special. Ăla cu software îngrozitor de vechi... conectat la aparatura veche... pe care n-o mai asculta nimeni de vreo şase ani... Trebuia să vorbească cu socrul ei. Aşa că selectă numărul lui şi-şi puse căştile. Suna...

- Da.
- Sărut mâna.
- Să trăieşti, Anuţa mea.
- ... Îmi pare rău, nea Dumitre; dar n-am veşti.
- Într-un fel, e normal să fie aşa. Am înţeles că îl ţin în comă indusă, nu?
- Da. Au spus că aşa, ferit şi de veşti neplăcute, şi de durere, o să se refacă mai repede.
- Tu unde eşti acum?
- La conac. Am terminat cu investigatorii oficiali, i-am urnit pe cei neoficiali şi acum aşteptăm.
- Aveţi veşti?
- Nu. În orice caz, am unele bănuieli...
- Adică unele indicii.
- Indicii nu am; dar am început să bănuiesc motivaţia atacului.

Şi-atât - tăcu, pentru că socrul ei era o persoană extrem de inteligentă...

- ... Am înţeles. Rebeca ce face?
- Rebeca doarme acum. Doctoriţa a reuşit s-o adoarmă. Şi doarme. Dar va trebui s-o trezesc, în curând. Florina pune masa. Nu e bine să stea nemâncată atâta timp...
- Cum crezi tu. Poate-ar fi mai bine să o laşi totuşi să doarmă.
- O să vedem. O să vorbesc şi cu Diamant...

Şi-acum ar fi vrut să-l întrebe ce văzuse tanti Perla în cărţi - şi n-avea curaj...

- ... Perla spune că nu mai e decât o carte. Agata vede lucrurile cu totul invers. Nu mai ştiu, Anuţo! Îţi jur că nu ştiu ce să-ţi spun, ce să cred...
- Nea Dumitre, te rog, nu te mai gândi la asta. Abia mâine dimineaţă o să ştim adevărul. Până atunci, nu e bine să te îngrijorezi. Copiii ce fac?
- Copiii? Cum îi ştii! Léon a ieşit la fotbal, cu băieţii. Florentina s-a încuiat în camera ei, iar Philippe cântă. Băiatul ăsta al vostru e un geniu, să ştii!
- Ştiu. Îi place mult să cânte. Chiar mă gândesc cu groază că o să vrea să ţină un concert - şi-o să urce cu bodyguarzii pe scenă...

Ea zâmbea; socrul ei râdea. Philippe avea efectul ăsta aparte asupra bunicului lui - îi ştergea grijile şi problemele într-o clipă şi-l făcea să râdă. Bunicul era tare mândru de nepoţelul cel mic şi talentat...

- ... Nea Dumitre, o să te sun mâine dimineaţă, să-ţi spun ce s-a decis la conac.
- Bine, Anuţo. Şi, te rog, sună-mă în clipa când ai veşti de la spital!
- Bineînţeles!
- Te sărut, Anuţo.
- Sărut mâna.

Închise şi oftă greu. Acum ar fi trebuit s-o sune pe prinţesă... Dacă Florentina se încuiase în camera ei, n-o făcuse din nevoia de-a fi singură. Prinţesa "pedepsea prin neprezentare". Deci, îi pedepsise pe toţi cei care participaseră, direct sau indirect, la "Du-te în Aurari şi stai acolo". Selectă numărul ei...

- Da.
- Bună, prinţeso.
- Bună seara.
- ... Eşti supărată pe mine?
- Nu. De ce?
- Pentru că mă iei cu "bună seara".
- Nu, nu sunt supărată. Sunt doar îngrijorată. Tati al meu a căzut azi dintr-un elicopter; şi nu am nici o veste despre el.
- Ai primit veşti despre el. Şi de la Thomas, şi de la bunicul, şi de la Isamu...
- Da, mă rog; dacă vrei să numeşti informările alea seci şi scurte "veşti", OK - am primit veşti despre el.
- Ce e cu tine?
- Ce-i cu mine? Nimic! Ce să fie - nimic!
- Florentina Theodora, ce se întâmplă cu tine?

Acum o reaşezase pe poziţia ei. Folosirea ambelor nume o reaşeza imediat în limitele normale ale copilului de 17 ani cu educaţie temeinică, sănătoasă... Acum putea "s-o informeze" ea:

- Tati este la spital. A fost operat, i-au fost operate fracturile şi acum este ţinut în comă indusă. E perfuzat, intubat şi are mască de oxigen. E conectat la toate aparatele din rezervă. Şi e împreună cu o persoană influentă care are grijă de el.

Avea întrebări?... Nu. Bun! Continuă:

- Medicii ar fi putut să-l trezească din anestezie, după operaţie; dar ar fi avut dureri mari, aşa că l-ar fi îndopat cu calmante. Iar veştile pe care le-ar fi primit l-ar fi îngrijorat rău. Aşa, în comă indusă, e ferit de toate astea; iar recuperarea lui va fi cât de rapidă se poate.

Acum avea întrebări? Florentina oftă greu... şi şopti:

- Chiar a dispărut aia mică?

- Da. A fost răpită. Nişte indivizi, nu se ştie câţi sau ai cui, au intrat în conac, au omorât toţi adulţii şi au luat-o pe ea. Momentan, n-a sunat nimeni - nici să spună că a găsit-o abandonată pe stradă, nici să spună că vrea jumătate de miliard de euro recompensă. Chestia asta îmi arată mie că am făcut bine să vă trimit într-un loc foarte bine păzit. Dacă tati nu avea azi accident cu elicopterul, Rebeca ar fi fost şi ea la conac. Înţelegi, da?

- Da.

- Aşa că dispariţia lui Trésor este destul de complicată. Iar voi trebuie să fiţi foarte bine feriţi de asemenea variante. Ştiu că pierdeţi orele, la şcoală. Crede-mă că, dacă aş fi avut altă variantă, nu v-aş fi îndesat în Aurari, cu pază strictă!

- Ştiu.

- Despre ce anume voiai să vorbim azi?

- Păi... Nu mai contează. Acum, că s-a întâmplat chestia asta cu Trésor, e evident că vorbeam degeaba...

- Despre ce voiai să vorbim?

- ... Aş fi vrut să pot să ies şi eu cu colegii în oraş. Ştii tu - la o cafea, la o îngheţată... La o plimbare...

- Dacă nu s-ar fi întâmplat ceea ce s-a întâmplat azi, n-ar fi fost nici o problemă. Ai fi ieşit unde vrei tu, cu cine vrei tu. În condiţiile astea, însă, mă tem că nu mai e posibil.

- Ştiu. Adică îmi dau seama... Asta e!

Şi-o spusese pe-un ton resemnat. Bun! Prinţesa chiar pricepuse de ce trebuia să stea pitită-n ascunzătoare şi înconjurată de body-guarzi! Fiu! Se grăbi să se informeze:

- Bunicul mi-a spus că tuşica Perla e foarte îngrijorată...

- Este. În schimb, Agata e mai calmă ca niciodată. Şi tind să-i dau ei dreptate, să ştii!

- Agata a spus că totul e în regulă?

- Da. Şi nici n-a clipit când a zis-o, semn că e mie-n sută sigură...

- ... OK. Te rog să nu mai stai încuiată în camera ta. Te rog să nu-l necăjeşti pe bunicul. Dacă stai singură într-un colţ, n-aveţi nimic de câştigat - nici tu, nici el. El se întristează şi se simte ca un fel de paznic la puşcărie; iar tu te macini şi te frământi degeaba. Te rog să ieşi şi tu prin orăşel. Ştiam că ai două prietene acolo...

- Da. O s-o iau pe Agata şi-o să ieşim la o plimbare, după cină.

- Bine. Să mă suni, dacă e ceva...

- Bine, mami.

- Pa, prinţeso.

- Pa, mami.

Şi cu asta putea spune că era pregătită să se ducă s-o trezească pe Rebeca. Ştia că o să fie rău atunci când biata femeie o să deschidă ochii şi-o să-şi dea seama că dispariţia micuţei nu fusese doar un coşmar...

Diamant

Mâncarea era bună. Ca de fiecare dată. Avea el un gust amar, care amărea bunătate de mâncare...

Se abţinuse cu brio toată ziua - şi nu plânsese. Nu lăsase durerea să iasă la suprafaţă. Dar tare se temea el că ajunsese la capătul propriilor puteri... şi-o să înceapă să plângă şi n-o să mai fie bun de nimic... Îşi simţea ochii înnotând în lacrimi. Ăsta era primul semn că, în curând, o să devină inutilizabil. Iar biata Ana o să trebuiască să se descurce singură... cu nea Nicu Cărare şi toate celelalte...

Nu putea să ridice privirea din farfurie. Lângă el, Raina plângea în hohote. Reuşise să înghită de trei ori, probabil - după care aranjamentul stupid al mesei, inventat şi impus de Ştefan, o ajutase mult să-şi piardă echilibrul! Vizavi de el, spionul şi Adina erau albaştri-pământii şi hăpăiau în viteză ca la bombardament, aplecaţi spre masă şi cu capul îndesat bine între umeri...

Ana stătea pe scaunul ei. În dreapta scaunului lui Ştefan. Pentru prima oară, scaunul vărului lui era gol. Scaunul ăla... O să-i spună să se aşeze ea pe scaunul ăla. Pentru prima oară, avea sentimentul că totul se destrăma! Şi nu era aşa! Absenţa lui Ştefan de-acolo, din capul mesei, de pe locul celui care conducea totul cu mână de fier şi înţelepciune, transformase cina asta într-un fel de "împinge tava" dintr-o gară. De parcă erau nişte străini, aşezaţi la aceeaşi masă dintr-o crâşmă oarecare. Ăştia doi hăpăiau de parcă pierdeau trenul, Ana mânca fără chef, Raina bocea ca disperata lângă el... El nu era foarte sigur că o să reziste până la ultima lingură de mâncare...

Tresări - telefonul Anei tocmai începuse să sune! Oare cine era?

Ana-Maria

Cum-cum? Tii, ce-o speriase! Nu se aşteptase s-o sune cineva. Adică se lăsase furată de gânduri şi... Cine era? Isamu? Apăsă butonul verde şi difuzoraşul.

- Da.

- Bună, Ana.

- Bună.

- Sper că nu te-am deranjat...

- Nu, deloc. S-a întâmplat ceva?

- Într-un fel, da. Cheng m-a tot sunat azi. În momentul de faţă, pot spune că "s-a sesizat din oficiu" - şi investighează şi el, cu mijloacele lui.

- Asta e o veste bună.

- Poţi să-mi spui vreo concluzie a poliţiei? Au vreo pistă? Au indicii, ceva palpabil cu care să lucreze şi care să-i îndrume spre Trésor?

În secunda imediat următoare, Rebeca îşi puse mâinile-n cap şi bufni într-un plâns jeluit rău... Ei, la dracu! Sări în picioare şi fripse o palmă zdravănă în masă! Şi urlă:

- Făă!

Adina tresări violent - iar Aleodor se aplecă spre Adina, de parcă ar fi azvârlit cu ceva după el! Diamant tresări şi el. Iar Rebeca... Se abţinu cu greu să nu zâmbească; reveni la tonul normal şi la romanes:

- Ieşi de-acolo. Treci în cur pe scaun. Dacă mai scapi un singur suspin, ai de-a face cu mine, să ştii!

Consiliera roşcovană ieşi de sub masă - şi reveni "în cur pe scaun". Îşi acoperise gura cu ambele palme; era albă ca varul şi-şi strângea bine-bine ochii... Reveni la limba franceză şi la Isamu:

- Momentan, poliţia are câteva mii de indicii - amprente şi urme de bocanc. Şi au încercat să-mi spună o povestioară simpatică de început de secol XIX...

- Deci n-au nici o pistă.

- Se feresc să aibă piste. Semn că, în realitate, caută o pârghie de presiune asupra răpitorilor.

- Am înţeles. Trebuie să ştii că Fang s-a oferit să ne ajute. Informatic, logistic, cu personal... Şi-a oferit practic tot sprijinul pentru găsirea micuţei.

- OK. Dar, momentan, o să-i las pe oamenii legii să se ocupe de problema asta. E bine că Cheng investighează; sper ca el să afle repede ceea ce ştiu deja oamenii de la DCRI.

- Despre Ştefan ai veşti?

- Nu. Nimic. E în comă indusă. Probabil că o să rămână în starea asta câteva zile...

- Înţeleg. Nu uita că îţi stau la dispoziţie 24 din 24.

- Nu uit asta. Şi îmi pun toată baza în tine, în ceea ce priveşte SAF Consulting.

- Dacă vrei, în două ore sunt la conac; şi o găsesc eu pe Trésor.

Rebeca deschise instantaneu ochii - şi-o privi cu disperare şi cu speranţă şi cu spaimă...

- ... Îţi mulţumesc, Isamu. Din păcate, am căutat fetiţa cu toate aparatele posibile - şi n-am găsit-o. În condiţiile astea, cred că cel mai bine este ca tu să stai la Cannes, în birou. Şi să ne ajuţi cu informaţii.

- Am înţeles. În cazul ăsta, mă ocup de SAF Consulting şi îl biciuiesc pe Cheng din când în când. Să nu se lase pe tânjală...

O făcuse să râdă! Ce om! Aleodor încerca să zâmbească, Adina încerca să devină invizibilă, Rebeca încerca să nu cadă de pe scaun... Diamant încerca să nu înceapă să plângă... Oftă scurt:

- O să te sun diseară târziu. Să stabilim ce avem de făcut de-acum încolo.

- Aştept telefonul tău.

- Vorbim.

- Vorbim.

Apăsă butonul roşu.

Nu mai era nimic de spus. Ştiau deja că vine Nicu Cărare, ştiau că Ştefan era în spital, că Trésor dispăruse, că poliţia era uşor stângace, că DCRI ştia cine-o furase pe micuţă... Sau habar n-aveau, dar încercau să pară extrem de capabili... N-avea ce să le spună. Aşa că reveni spre propria farfurie. Iar Diamant se întoarse spre Rebeca şi-o strânse uşor în braţe... Aleodor o ridica pe Adina - şi se grăbeau amândoi să iasă...

Înghiţi, greu, mâncarea. Şi reveni, mental, în rezerva plină de aparate. Ştefan al ei dormea...

Isamu

Oof, Doamne! În ce hal urlase la Rebeca! Şi cum Ana nu urla niciodată în halul ăla, ştia ce văzuseră ochii reginei. Pentru Rebeca, răpirea fetiţei ei...

Rebeca fusese şi ea răpită. Nu-şi amintea nimic despre părinţii ei - şi se îndoia că o lăsase Ştefan să investigheze şi să-i găsească. Se îndoia că ea îşi permisese să pornească o asemenea investigaţie fără aprobarea lui... Rebeca trecea acum printr-un chin înfiorător. Peste chinul mamei care-şi pierduse micuţa, simţea în suflet şi chinul micuţei răpite de lângă mama ei. Ştia prin ce trecuse ea. Se gândea că prin aceleaşi peripeţii va trece şi micuţa ei. Şi se întreba dacă Trésor o să poată să fie îndeajuns de puternică să supravieţuiască peripeţiilor ălora! Rebeca ştia cât de norocoasă fusese ea. Ştia că, dacă n-ar fi fost isteaţă şi descurcăreaţă, dacă n-ar fi făcut unele lucruri nebuneşti, ar fi murit - probabil - înainte să împlinească zece ani. Sau ar fi înfundat puşcăriile. Sau canalele. Rebeca ştia că o fetiţă de doar şapte anişori va sfârşi în stradă, la cerşit. Şi ştia tot ceea ce făcea "concurenţa" ca să aibă venituri mari în branşa aia. Ştia cum chinuiau şi schingiuiau copiii, cum le rupeau mâinile şi picioarele şi-i desfigurau ca să inspire milă, cum îi băteau şi-i speriau şi-i ameninţau... Rebeca ştia cât de mare era riscul ca Trésor...

Înghiţi greu nodul din gât; şi cum se simţea privit, şopti:

- Te rog, du-te şi tu şi mănâncă.

Piao se grăbea să-l lase singur...

Gata cu gândurile alea! Gata! Că o lua şi el razna - şi se urca într-un elicopter şi se ducea la conac şi risca să pice şi el în starea aia tâmpită care-o transformase pe Rebeca într-o consilieră inutilă! Regele era în spital, în comă, iar regina aştepta vizita protectorului cel mare! Ana se baza pe el nu numai în privinţa afacerilor cu Fang; se baza pe el în colectarea informaţiilor care ei îi scăpau acum! Şi se aştepta ca mâine sau poimâine, când venea şi ea la Cannes, să audă de la el informaţii valoroase şi sfaturi bune! Aşa că...

Aşa că trebuia "să facă inventarul" consilierilor - şi să o ajute cu sfatul ăla bun!

Îşi puse pe ecran harta Europei. Pornea de la stânga la dreapta...

Angel apăruse în calculele regelui la începutul lui 2017. Atunci, toate afacerile din Europa începuseră să scârţâie serios. Ca să reziste pe plus, Ştefan trebuise să se extindă. Aşa că Nicu Petriceanu îi găsise o nişă în Spania; iar Ştefan îl înscăunase acolo pe Angel. Uriaşul de 1,90 şi peste 100 de kile, cu ten măsliniu şi ochi negri mici, se răsese în cap în noaptea în care fusese numit consilier; şi făcuse instrucţie cu subalternii lui încă din prima zi. Spania "ţâşnise" în sus ca-n poveşti; aşa că, la sfârşitul aceluiaşi an, Ştefan inaugurase şi Portugalia. Tot cu Angel la conducere. În ţările alea latine, bărbatul de 36 de ani "făcea bani şi-n somn", cum se spune. Spania şi Portugalia "zbârnâiau". Numai că Ştefan îl ţinuse pe Angel acolo, la vest de Franţa. Iar Angel nu se grăbise "să socializeze" cu restul consilierilor. Statura şi renumele îl ţinuseră retras, respins într-un fel; aşa că el va trebui păstrat "în locşorul lui". Idee care uriaşului nu-i va displace... Şi cum regina era fascinant de frumoasă şi obscen de politicoasă... şi dreaptă şi corectă, Angel o s-o adore. Doar să-l viziteze ea o dată singură, în postura de şefă - iar omul ăla o s-o idolatrizeze instantaneu!

Franţa. Aici, Ana va avea o problemă. Rebeca era inutilizabilă cel puţin săptămâna asta! Iar dacă or să înceapă telefoanele şi cererile de răscumpărare... Iar dacă cel mai sumbru scenariu va deveni realitate... Diamant era acum la conac, alături de soţia lui; dar va trebui să se întoarcă curând în România. Iar Rebeca va rămâne singură... Aleodor se putea ocupa de ea doar în măsura în care n-avea treburi "cu insigne". Din păcate, avea multe treburi de-alea. Şi le mai avea şi pe alea cu Aspergerii - care produceau foarte multe informaţii valoroase care-i aduceau regelui sume mari şi puneau pe masa lui Nicu Petriceanu multe pârghii de şantaj. Aspergerii "funcţionau" singuri - că nu degeaba le spusese Ştefan aşa! Ei ştiau ce aveau de făcut şi "miroseau" potenţialele victime ale potenţialilor clienţi. Cineva trebuia însă să gestioneze informaţiile astea - şi să tragă sforile care aduceau clienţii la victime. Aleodor se ocupa de partea asta. Deci, Părintele era "plin" - practic, de la nouă până pe la şase, spionul nu făcea pauză! Dacă îi mai pica şi Rebeca pe cap... O să-i spună Anei s-o lase pe Rebeca în grija Adinei. Şi-a Florinei şi-a lui Toni. Riscul ca Rebeca să facă un gest necugetat va fi mare; aşa că îşi va completa sfatul cu substantivul "calmante". Dacă o drogau îndeajuns de mult, o fereau de obiectele ascuţite. Dar Franţa va fi condusă de un cap "drogat"... Iar dacă el se va oferi să preia Franţa, Rebeca se va simţi inutilă. Şi nici aşa nu era bine! Din fericire, Ana o putea ţine în frâu. Răcnea la ea, aşa cum răcnise azi, iar Rebeca nu-i ieşea din cuvânt. Dar atunci când Ana o să iasă pe uşă...

Se va mai gândi la Franţa. Muta încet harta...

Italia nu va fi o problemă. Din 2016, de când Ştefan deschisese primele cinci cazinouri pe Riviera italiană, Lucia nu avusese niciodată probleme. Femeia aia micuţă, brunetă, cu zâmbet de escortă, ochi de şoim şi ţintă de campion mondial la tir "învârtea" peninsula cum îi venea ei mai bine! Avea ea ceva, numai ea ştia ce, ce-o ţinea în graţiile tuturor marilor afacerişti de-acolo! Probabil că "se jucau" de-a pupila şi protectorii... Numai ea ştia! Ori de câte ori venise vorba despre ea, Ştefan râsese "cu schepsis" şi-i spusese că suflul bălăuriţei lui ardea orice macaronar, indiferent cât de picant era sosul pe care şi-l punea peste paste. Aşa că în privinţa Luciei nu avea emoţii. Femeia aia îl iubea pe Ştefan. Atâta timp cât Ştefan era în viaţă - şi avea şanse să se recupereze -, Lucia nu va realiza că există cuvântul "trădare". Italia era, deci, asigurată.

Germania şi Austria. Ţări reci, ascuţite, greu de manevrat din cauza legislaţiei şi-a caracterului populaţiei majoritare. Nu mai erau ei 100% nemţi - dar verticalitatea rămăsese. De Germania şi Austria se ocupa Alexander - un român de 42 de ani, îngrozitor de blond, de scund şi de precaut. Ştefan "inaugurase" cu el Austria, în 2015, când cumpărase afacerile cu imobiliare şi turism ale unei doamne rămasă văduvă. Alexander se mutase în Austria înainte să înceapă clasa I; cunoştea deci bine şi ţara, şi limba, şi obiceiurile, şi legislaţia... Aşa reuşise

Ştefan, un an după aceea, să deschidă acolo prima lui companie de transport şi să cumpere primul avion - Alexander fusese o alegere inspirată, talentată într-ale afacerilor legale. Bărbatul ăla era în stare să transporte milioane de turişti cu cele trei avioane şi 20 de autocare pe care le avea pe inventar! Indiferent cât de defecte erau ele în realitate! Alexander colabora mult cu Aleodor, în materie de insigne, iar compartimentele duble din cală erau rezervate cu două săptămâni înainte de plecarea în cursă. El avea propria "spălătorie" - şi era maniac cu taxele, aşa că "picase" de afacerist foarte serios. În plus, omul ăla iubea mult Austria. Dar avea o problemă în Germania. În 2018, când nemţii făcuseră arestări masive şi "ciufuliseră" piaţa afacerilor, Ştefan cumpărase "la greu"! "Super-promoţie!" - râsese regele ori de câte ori perfectase câte-o vânzare-cumpărare pe bani puţini... Şi cum Alexander se dovedise a fi un adevărat magician în limba lui Goethe şi legislaţia cu cuvinte compuse infernal de lungi, Ştefan îi dăduse şi Germania. Acolo, Alexander era nesigur. Acolo, populaţia era mult mai eterogenă iar afacerile mult mai fragmentate. Mai mulţi afacerişti de mai multe naţionalităţi formau un fel de Turn Babel iar riscul de "călcare pe bătături" era mare. Alexander ura nebunia şi amestecătura din Germania. Dar, pentru că regele îi spusese să se descurce, se descurcase. Şi încă se descurca. Întreba de patru ori dacă să mănânce, îşi punea mănuşile înainte să scoată bolul din cuptor, ştergea bine lingura, sufla de zece ori, analiza pâinea pe toate părţile - dar mânca tot, dacă Ştefan îi spunea să mănânce tot. Ana o să aibă probleme cu el doar în măsura în care îi va da să mănânce "chestii exotice". Dacă îl lăsa cu "meniul" de acum, Alexander n-o să-i ridice reginei probleme în Germania. Şi nici n-o să vrea să plece, pentru că Austria o să-i împace întotdeauna sufletul...

Serbia. Luka Gojdu era îndrăgostit lulea de Ştefan - şi probabil că i-ar fi compus ode şi i-ar fi ridicat statuie, dacă n-ar fi ştiut că-l rupea Ştefan cu bătaia pentru "sticlire excesivă"! Ştefan îl luase pe Luka în echipa lui în 2012. Probabil că Filip Gojdu îi vorbise băiatului lui despre Ştefan ca despre un zeu; pentru că, din prima clipă, bărbatul de 28 de ani privise lung ochii verzi şi sorbise fiecare cuvânt pe care-l auzise. Şi nu se abătuse nicicum de la "linia directoare". Ştefan îi simţise ataşamentul; aşa că în 2014, atunci când inundaţiile catastrofale din Serbia se suprapuseseră cu războiul din Crimeea, regele se concentrase asupra Serbiei. Se ocupase mult de reconstrucţie. Fuseseră sume mari în joc; mafia sârbă îl sprijinise atât de mult încât uneori îl mai şi împinsese de la spate! Iar "interesul cu insigne" fusese mare în regiunea aia. Mulţi oameni muriseră înnecaţi pe hârtie, mulţi dispăruseră "cu fuga din calea apelor"... În plus, după cutremurul din România, din 2016, în care Diamant se implicase "pân' la gât" cu firmele lui de construcţii, Ştefan dusese fierul vechi în Serbia. Lui Luka îi mergea de minune sub conducerea lui Ştefan! Luka n-o să trădeze niciodată! Mai ales după ce văzuse ce păţise fratele lui cel mare... care făcuse tâmpenii mari şi al cărui cadavru nu fusese nici acum descoperit... Luka o să fie foarte cuminte. Strunit şi de taică-su, care sigur citise de zece ori până acum dosarul medical întocmit azi-dimineaţă la spitalul din Bourges, Luka o s-o aştepte pe regină la aeroport. Şi-o să se îndrăgostească rău - şi-o să se fâstâcească şi-o să roşească şi-o să se bâlbâie... La cei 37 de ani pe care-i împlinise anul ăsta, Luka semăna cu taică-su - înalt, un pic grăsuţ, şaten cu ochi negri, frumos educat, atent şi galanton şi cu o slăbiciune teribilă pentru femeile frumoase. Luka o să leşine când o să-l ia Ana de braţ! Şi-l închipuia şi îi venea să râdă...

România. Diamant era distrus. Nu arăta asta, dar cine îl cunoştea foarte-foarte bine ştia că dispariţia lui Trésor îl trântise rău la pământ! Diamant îi avea pe Titel şi pe Grasu - care ţineau România "în priză" şi fără să fie împinşi de la spate. Iar afacerile de-acolo erau foarte bine protejate de generalul Răzvan Covaci, cel care îl preluase pe Ştefan după moartea colonelului Popescu. Numai că Diamant trebuia să demonstreze că el conduce ţara aia. Diamant era vărul regelui şi tatăl micuţei răpite. Dacă Diamant pica, afacerile vor fi în mare pericol! Şi viaţa Anei va fi în pericol - pentru că Ştefan şi Diamant "funcţionau" împreună. Indiferent cât de "oficială" şi mediatizată va fi numirea Anei la conducerea afacerilor, oamenii îl vor percepe pe Diamant ca fiind şeful din umbră. Sau consilierul personal al reginei. Ana putea face miracole inimaginabile în afaceri - tot va fi percepută doar ca o femeie frumoasă cu auz fin şi cumnat genial. Din păcate... O să-i spună Anei să aibă grijă de Diamant. Şi să nu-l lase să se apropie prea mult de ea. Tocmai ca să nu fie perceput ca fiind şeful din umbră! Ana trebuia să demonstreze că conduce singură afacerile. Şi-aşa, o s-o îndrume el "din greu"... legând-o astfel de el şi ţinând-o sub protecţia atentă a lui Fang...

Şi iată şi Rusia! Marea, complicata Rusie...

Atunci când Ştefan îi primise pe Andrei şi Gabriel Donichioiu, îi dusese în Aurari - şi stătuse încuiat cu ei o săptămână. După care înfiinţase, în Volgograd, un "conglomerat de afaceri" format din două concerne - alcătuite, la rândul lor, din multe firme mici. Fiecare firmă avusese un singur obiect de activitate. Ştefan le grupase în funcţie de "culoare". Tot ceea ce era "alb" din punct de vedere fiscal intrase în concernul condus de Andrei Donichioiu - bărbat înalt şi slab şi destul de şters, dar cu cunoştinţe generale ample, cu gust rafinat în materie de imagine şi informaţii amănunţite despre tot ceea ce înseamnă "lux". Iar tot ceea ce era "negru" sfârşise sub conducerea lui Gabriel - bărbat înalt şi solid, lipsit de scrupule şi de suflet, cu mimică încruntată şi buze subţiri şi multe vise pline de sânge. Ştefan obţinuse în Rusia "balaurul bicefal perfect" - cum numise Ana combinaţia aia alb-negru. Balaurul cu două capete - unul strict carnivor, celălalt strict ierbivor. Fraţii pricepuseră repede de ce fuseseră împărţiţi aşa - şi nu se amestecaseră foarte-foarte tare. Ştefan le impusese socoteli stricte, relaţii minime între firmele mici... Andrei se ocupa strict de afaceri curate: transporturi, intermedieri, consiliere. Gabriel ajunsese ca, în 2014, să aibă inclusiv armată de mercenari! Ştefan îi "prinsese" lui Andrei un contract masiv de transport de gaze; imediat, îi adusese lui Gabriel contractul cu Legiunea germană. Andrei fusese sprijinit să primească fonduri considerabile din contracte de cercetare; Gabriel fusese pus în legătură cu germani şi francezi dornici să cumpere secrete industriale. Balaurul ăla era dificil - ori de câte ori stăpânul îl vizita, trebuia să-i ducă "şi cu carne, şi cu frunze". Cele două capete erau bune prietene, discutau, şuşoteau, plănuiau... şi ţineau de acelaşi corp. De Leonard, care se deplasase încet-încet spre alte centre de influenţă - şi acum rămăsese doar bun amic cu Nicu Petriceanu. Oricum, balaurul fusese "cuminte" - iar stăpânul îi obişnuise pe fraţii Donichioiu cu vizite scurte, mângâieri dese pe creştet şi directive rostite sub formă de sfaturi. Balaurul fusese "cuminte"... un timp.

Balaurul ăla devenise periculos, de la un punct. El unul îl contrazicea pe Ştefan şi susţinea că prima fisură în relaţia rege-balaur apăruse în 2013. Diamant preluase oficial România la 1 ianuarie; începând de-a doua zi, Ştefan se concentrase asupra afacerii cu insigne. "Forjase" bine SIE şi DCRI, tocise treptele castelului din Bordeaux şi alergase ca un ogar între toate punctele unde fusese trimis. Şi câştigase multă influenţă - şi mult timp petrecut cu Ana la braţ. Şarmul reginei îi deschisese lui Ştefan jumătate din uşile la care Nicu Petriceanu îi anunţase sosirea... Iar în 2014, în timp ce Gabriel avusese sub nas ditamai felia păstorită de Serghei Aksionov şi urlase după ajutor, Ştefan reconstruise Serbia lui Luka. Andrei fusese martor la chinul fratelui lui mai mare, care pierduse şi relaţia cu noul premier al Crimeei, şi foarte multe contracte - pe care le câştigase Olexandre, unul dintre fiii lui Viktor Ianukovici. Gabriel fusese relativ nou în afacerea "armatelor private", aşa că intervenţia regelui n-ar fi reuşit să schimbe cu ceva deznodământul licitaţiilor şi deciziile afaceriştilor; dar explicaţia lui Ştefan îl lăsase rece pe bărbatul mândru şi dornic de putere. Gabriel se supărase pe rege; regele se simţise jignit de tratatia consilierului lui. Andrei încercase - şi reuşise - să-i împace. Venise însă cutremurul ăla afurisit; iar Andrei văzuse cum Ştefan transporta fierul la Luka, în timp ce-i refuza lui importurile de materiale de construcţie! Degeaba îi explicase Ştefan că sursa acelor materiale era lunecoasă şi uleioasă iar riscurile afacerilor cu individul ăla erau uriaşe; degeaba îi demonstrase că partea de construcţie îi revenise unui alt afacerist român, pe canale politice, iar Diamant n-avea voie decât să demoleze şi să transporte ceea ce picase deja. Andrei socotise afacerile pierdute,

Gabriel îi arătase ce calculase el că pierduse în 2014...

Relaţia se stricase şi mai mult în 2017, când Europa gri începuse să scârţâie rău iar fraţii îl invitaseră pe Ştefan să se stabilească în Rusia - iar Ştefan îi refuzase. Regele avusese motivele lui - normale, fireşti şi de bun-simţ. Dar fraţii Donichioiu nu le înghiţiseră. Fraţii Donichioiu o luaseră ca pe-un afront personal. După ce îl invitaseră şi-l rugaseră şi-i fluturaseră pe sub nas o întreagă pleiadă de afacerişti dornici să-l vadă mutat "mai aproape" de ei şi propunerile lor, Gabriel şi Andrei deveniseră vizibil deranjaţi de refuzul regelui. Atunci, în 2017, Ştefan începuse să-şi verifice cu minuţiozitate ambele pistoale înainte să plece la Volgograd! Fraţii nu comentaseră, Leonard nu comentase, dar relaţia se răcise mult. 2018 trecuse repede pentru regele care se preocupase de "super-promoţia" de la nemţi...

În martie 2019, afacerile din Rusia depăşiseră un venit net de un miliard de euro. În acte. Eveniment major, de vreme ce Andrei şi Gabriel aveau o armată de contabili, o altă armată de avocaţi şi vreo două batalioane de amici influenţi prin politica rusă! Şi probabil şi-un depozit întreg de dosare clasate! Toate menite să scadă cât mai mult profitul impozabil! Fraţii îl invitaseră pe Ştefan să sărbătorească evenimentul. Ştefan nu-i refuzase; dar sesizase răceala lor, privirile ciudate şi probabil observase şi unele semne care-l îngrijoraseră serios. Aşa că, la cina restrânsă din restaurantul exclusivist, regele se ridicase de lângă regina lui şi ridicase paharul. Sub privirea atentă a lui Leonard, poziţionat strategic între Ana şi Gabriel, îi felicitase pe cei doi fraţi pentru reuşita financiară - şi pentru frumuseţea de imperiu pe care reuşiseră să-l clădească. Şi le spusese că, începând din acel moment, socotelile se schimbă. Andrei şi Gabriel vor opri un comision de 7%, iar el va primi doar 3%. Ana îi povestise că ochii lui Leonard sticliseră, preţ de-o clipă - după care individul sărise în picioare şi spusese "nu se poate!" "Ba se poate!", răspunsese Ştefan. "Nu, Ştefane! Nu e corect!" "Ba da, e corect. Ei îşi bat capul aici; eu sunt mai mult cu numele şi renumele. Treaba ei o fac - nu eu!" În clipa aia, Leonard se repezise şi-l îmbrăţişase. Şi parafase, astfel, noua socoteală. Vocea Anei tremurase un pic atunci când îi reprodusese lui replicile...

Fusese o decizie înţeleaptă? Cine putea şti! Era socoteala mai corectă acum? Cine putea şti! În orice caz, Ştefan calmase balaurul bicefal. Fraţii Donichioiu reîncepuseră să-i zâmbească - şi să-l respecte şi, la urma urmei, să-l recunoască de şef! Dar Ana nu mai călcase în Rusia de-atunci. Prefera să coboare pe Otopeni. Motivaţia era întotdeauna aceeaşi - se ducea la socrul ei, care suferea mult de singurătate de când rămăsese fără soţia lui. Astfel, Ştefan avea de fiecare dată motiv să se grăbească să părăsească teritoriul rusesc. Se ducea la consilierii lui, unde era tratat cu respect şi era ascultat cu atenţie; şi apoi se retrăgea 24 de ore în Aurari şi se liniştea...

Şi totuşi, Ştefan continuase să-şi pregătească cu atenţie pistoalele atunci când plecase în Rusia. Pentru că tot anul trecut, în octombrie, Andrei Donichioiu fusese implicat într-un accident de circulaţie. Blindata lui se tamponase cu un camion. Unii ziceau că se tamponase de trei ori; dar astea erau doar zvonuri nedovedite. Nu existaseră înregistrări ale camerelor stradale, raportul poliţiei îl scosese vinovat pe şoferul camionului... Leonard era însă sigur că băiatul lui fusese ţinta unui atentat. Andrei ajunsese la spital în stare gravă. După patru operaţii complicate, scăpase. Şi se refăcuse. Dar Leonard era acum în război cu unul dintre oamenii de bază ai lui Serhiy Voronkov, fostul şef al lui Serghei Aksionov. El era principalul suspect în cazul accidentului lui Andrei. La nivelul la care erau oamenii ăia, războaiele se purtau cu mănuşi albe - şi multe discuţii între patru ochi. Leonard şi Rodion "Rodka" Papanov se luptau în arii de influenţă. Morţi puţini, bârfă multă - războiul ăsta o să dureze decenii... Şi, colac peste pupăză, Leonard intrase într-un conflict deschis şi cu Olexandre Ianukovici - fiul! De două luni, amândoi se înjurau cu foc iar umbrelele lor nu reacţionau. Ori făceau un show reuşit şi-şi strângeau mâinile pe sub masă, ori...

Leonard şi Ştefan erau azi, acum, cam la acelaşi nivel - dar în organigrame diferite. Ştefan crescuse mai repede decât reuşise Leonard să crească. Leonard navigase mult; Ştefan se extinsese mult, avusese fler şi cumpărase afaceri, teren, influenţă... Ştefan reuşise să fenteze mocirla politică. Construise totul aşa cum ştia el că trebuia construit - per acţiune şi fără microfoane. Şi cu degetul mare ridicat, ca să nu strice socotelile comisioanelor şi dărilor. Acum, însă, când el era în comă indusă iar Ana va trebui să conducă totul, riscul ca ea să calce în mocirla aia era mare. Spera din tot sufletul să reuşească s-o pregătească aşa cum trebuia. Că dacă ea greşea...

Ea venea, mâine probabil, la Cannes - şi va intra în birou, va sta pe scaunul pe care stătea el acum şi-l va privi cu speranţă. Şi cu un pic de teamă. Cuvintele lui, cele legate de Cheng, îi aprinseseră reginei speranţa în suflet. Cheng investiga. Şi nu exista investigaţie de-a lui Cheng soldată cu un eşec! El va trebui să-i spună...

El era tentat să creadă că răpirea lui Trésor era planul lui Leonard. După calculul seniorului Donichioiu, distrugerea Rebecăi îl distrugea şi pe Diamant - şi-l dezlipea pe rege şi de Franţa, şi de România. Ştefan se repezea să cârpească România, fireşte! De la Bucureşti la Volgograd erau mai puţin de 2.000 de kilometri pe şosea. În zbor, lucrurile erau mult mai simple... Dar, la fel de bine, răpirea lui Trésor putea fi mişcarea lui Gergely Madaras - afaceristul ungur împotriva căruia Ştefan urma să liciteze, în iulie, pentru afaceri imobiliare în vestul Ungariei. Putea fi şi mâna lui Gabor Agardi, fratele vânzătorului, extremist declarat care era de părere că Ungaria trebuia să rămână strict a ungurilor. Pământul ăla era important pentru Ştefan. Avea "o gaură" între Alexander şi Luka. Visul lui Ştefan, "autostrada europeană", trecea fie prin Ungaria... fie prin Slovenia şi Bosnia-Herţegovina. Ştefan prefera Ungaria. El, consilierul lui, era şi el de părere că Ungaria era alegerea corectă. Dar asta nu însemna că cealaltă variantă era de lepădat! Întotdeauna, siguranţa regelui era pe primul plan!

Ce-i va spune el Anei mâine seară?

... Zâmbi slab şi închise harta - îi va spune tot ceea ce trebuia ea să afle, ca să poată să conducă "fluierând" toate afacerile. Şi îi va preda laptopul, cu socotelile la zi. Ana ştia cum funcţionau tabelele alea. El o să-i dea "cheia"... şi cele trei scheme de lovituri de care va avea nevoie regina.

Ana-Maria

Fuma. Nu putuse să rămână, mental, în rezerva lui Ştefan; aşa că mintea ei era acum în conac. Calcula discuţia de diseară, cu Nicu Cărare. Nu prea ştia "de un' s-o înceapă"; dar probabil că or să se aşeze aici, la masă, or să facă conexiunile cu consilierii... şi-o să înceapă el. El o să spună ce era de spus, consilierii vor spune ce era de spus... Ea o să le spună "Continuăm cu acelaşi ritm, aceiaşi parteneri şi aceleaşi cantităţi". Dacă le zicea "*Carry on*", ei ştiau ce să facă. Toată şmecheria era să nu se bage ea să strice reglajele - sau să aducă parteneri noi! Dacă ea era cuminte şi nu-i zăpăcea...

Uşa se deschise încet. Florina intră... şi şopti:

- Mă scuzaţi... Pot să strâng masa?

- Sigur. Te rog...

Femeia se apropie, împingând masa cu rotile. Din spatele ei, Thomas îşi drese scurt glasul...

- Dnă Ana, aveţi cinci minute?

- Da, Thomas. Spune.

Şi bătu în masă, lângă ea, ca să-l facă să se aşeze şi să se comporte omeneşte - nu ca un iepuraş crispat şi fricos...

- Dnă Ana, ştiţi că eu conversez mult cu Florentina pe Facebook...

Aprobă - da, ştia că Thomas era un fel de confident al prinţesei...

- De dimineaţă, mi s-a părut foarte tristă. Înainte de accident.

Aha! Îi făcu semn să continue - şi i se întinse, prompt, tableta. Văzu contul lui Thomas, mesajul pentru Florentina...

Citea repede-repede... Făcea descoperiri interesante... Fata ei scria versuri! Şi-ncă unele reuşite! Ia uite...

- După ce mi-a trimis poezia, a ieşit din reţea. Am sunat-o şi mi-a refuzat apelul. Şi apoi a rămas fără semnal.

Da, liceul bruia telefonia şi internetul pe durata orelor. Hm...

- În pauzele următoare nu s-a mai logat. Şi şi-a oprit telefonul. Abia după ce a aflat de accident, mi-a scris continuarea.

Într-adevăr, orele mesajelor se potriveau în povestea lui.

- Eu nu aflasem nici despre dl Ştefan, nici despre conac. L-am sunat pe tata, m-am învoit, am venit repede acasă...

- Te rog să-mi trimiţi şi mie conversaţia voastră de azi.

- Sigur - imediat!

- Şi te rog să mă ţii la curent cu evoluţia depresiei ei.

- Bineînţeles.

Îi înapoie tableta - iar Thomas se grăbi să se ridice. Stinse ţigara şi-şi aprinse imediat alta - Florina strângea masa cu o mimică destul de încruntată...

Deci prinţesa se simţea ca o floare frumoasă, minunată, închisă într-un balon perfect impenetrabil... Din păcate, n-avea ce să-i facă. Nu acum, oricum! Până n-o găseau pe Trésor, până nu-şi revenea Ştefan... Fata ei va rămâne încuiată în balonul ăla. Mai mult - balonul va intra, de săptămâna viitoare, într-o cuşcă cu gratii dese. Pentru că intenţiona să solicite conducerii liceului ca bodyguardul să stea lângă ea în bancă. Îşi dădea seama ce reacţie va avea Florentina când va afla...

Nu - n-avea ce-i face. Nu-i putea da libertate! Nu acum! Din păcate, unicul loc unde-o putea lăsa singură era orăşelul. Iar ăla nu era un loc "acceptabil" pentru prinţesa ei. Florentina nu voia să iasă cu colegii la un suc; voia să iasă cu un băiat la o cafea. Şi-o plimbare nocturnă printr-un parc slab luminat. Prinţesa ei făcuse 17 ani - şi realizase că n-o sărutase nici un băiat, niciodată...

Sau...?

... O să trebuiască să discute cu ea problema asta. Adică o să trebuiască să găsească o rezolvare la problema libertăţii prinţesei! Liberă, dar păzită straşnic - afurisită contradicţie...

"*Să dau iubire şi culoare*"... Cu prima ocazie când va discuta cu Grasu, îi va spune să-şi pună cercetaşii să-şi ascută urechile pe lângă brad. Nu de alta, dar prinţesa îşi petrecuse vacanţele în Aurari. Iar orăşelul ăla chiar nu era o "pepinieră de gineri"! Nu de-ăia din care să-şi aleagă prinţesa unul cu care să-şi trăiască tot restul vieţii! Fata ei era şefă de promoţie! Avea o avere la dispoziţie! Ştefan "cântărea" pentru ea un adevărat concern de frumuseţe şi înfrumuseţare - de la casă de modă până la spital axat pe chirurgie plastică! În Aurari nu erau tineri capabili să meargă lângă Florentina în cercurile unde-o va trimite Ştefan. Erau, într-adevăr, mulţi băieţi de toată isprava. Dar prinţesa avea nevoie de-un dublu licenţiat...

Trebuia să aibă mare grijă de prinţesa ei. Şi de prinţi.

Scoase telefonul - nu vorbise azi deloc cu prinţii ei!

Diamant

Stăteau amândoi întinşi pe saltea. Cu faţa-n sus. Raina lui nu suportase să fie îmbrăţişată - aşa că renunţase la tentativa de a-i arăta că e alături de ea şi-o sprijină...

Nu mai reuşise s-o adoarmă. Nu reuşise nici s-o liniştească. Aşa că Raina plângea. Din fericire, urletul Anei o determinase să nu mai bocească. Plângea doar. Suspina şi-şi ştergea uneori lacrimile...

Mută mâna mai în stânga... Şi mai în stânga... Gata - o găsise! Puse mâna peste mâna ei şi oftă greu:

- Orice-ar fi, orice s-ar întâmpla - eu sunt alături de tine. Ştii asta, da?

- ... Ştiu...

- ... O să trecem împreună peste toate. O să vezi.

- Diamante... E prea mare ca s-o mai trimită la cerşit... aşa că or s-o trimită la furat... şi ea ştie că nu e bine să fure... şi n-o să vrea... şi-or s-o bată şi-or s-o sperie...

- Trésor a noastră n-o să iasă din casă.

- Oof, Doamne! Şi-o spui cu atâta siguranţă...

- Regina noastră mică n-a fost furată ca să fie vândută mai departe. Şi nici ca să fie pusă să producă valori materiale. Cât de curând, or să sune şi-or să ceară o recompensă. Atunci va trebui să fii foarte atentă ce le spui...

- Le dau orice, Diamante! Orice! Numai să mi-o aducă înapoi!

- Le-ai putea da viaţa ta?

Raina întoarse imediat capul...

- Unde erai, atunci când a explodat elicopterul?

- ... Asta-i o prostie uriaşă!

- Raina, răspunde! Unde erai tu, atunci când s-a auzit bubuitura şi s-a văzut fumul?

- ... În maşină, în drum spre aerodrom. Dar

- Şi-au plănuit lovitura din timp. Ana are dreptate - au folosit două maşini pe post de giga-aparate de bruiaj. Şi au atacat ştiind că Luis aprovizionează luni dimineaţă, că Thomas e la facultate, că Trésor e la grădiniţă iar tu în birou. N-au avut informaţii din interior - ştiau că, dacă ar încerca să afle amănunte din organizarea conacului, ar alerta umbrelele care au grijă de tine aici. Au ştiut programul vostru zilnic, au ştiut când pleacă Ştefan şi au venit atunci când ştiau ei că te găsesc în conac. Raina mea, dacă Ştefan nu cădea azi cu elicopterul, eu aş fi fost acum la morga din Bucureşti.

- Nu vorbi aşa!

- Ăsta e adevărul.

- Nu mai vorbi aşa!

- Dacă tu păţeşti ceva, eu

- Tu o găseşti pe fetiţa noastră şi ai grijă de ea ca de sufletu' meu!

- Eu îmi zbor creierii, dacă tu nu mai eşti lângă mine.

- Taci!

Smucitura scurtă fu concludentă - Raina îi întorsese spatele... Auzea senzorii de pe hol, semn că venea cineva... Se ridică de pe saltea:

- N-ai decât să crezi ce vrei. Dar eu atât îţi spun: în clipa când tu păţeşti ceva, eu îmi zbor creierii.

Paşii se opriră; auzi un ciocănit ferm... Se grăbi să iasă.

Observă într-o clipă că Toni era alb ca varul. Dar cum discuţia aia îi privea strict pe ei doi, se grăbi să coboare. Trebuia să sune în Aurari, să afle ce mai era acolo... Să-i sune pe Titel şi pe Grasu, să le spună...

Rebeca

Doamne, Dumnezeule! Diamant înnebunise! Cum să-şi zboare creierii? Cum să facă asta înainte să-şi salveze regina mică? Ce era cu el? Unde-i era capul?

Şi de ce plecase? De ce fugea de discuţie? Ce-avea?

Se grăbi să se ridice şi să pornească după el. Şi înlemni - fiindcă Toni era alb ca varul la faţă şi-o privea lung... Şi nu zicea nimic, deşi era evident că venise să-i spună ceva...

Oftă greu:

- N-a fost vina ta.

- A fost numai vina mea. Nu trebuia să te chem la aerodrom.

- N-aveai de unde să ştii cum or să decurgă lucrurile. Ai chemat pe cineva care putea trage sfori - atâta tot.

- Nu. Şefa mi-a spus să sun la 112 - eu am sunat la Aleodor şi la tine... Şi nu m-am gândit, după ce au venit paramedicii, să te sun să-ţi spun să te întorci aici. Nu m-am gândit nici să-l sun pe Matei, să-i spun să trimită oameni să păzească

- Mai bine că nu l-ai sunat. Dacă se întâlneau, sigur începeau să se-mpuşte. Şi poate-o nimereau...

- ... A fost numai vina mea. Şi-o să-mi repar greşeala.

- Nu a fost vina nimănui.

- A fost vina mea.

Aah, ce dobitoc! Toni îi întoarse spatele şi ieşi, grăbit...

Era singură acum...

De ce nu sunau? Nu voiau bani? Nu voiau să scape de martorul incomod? De ce nu sunau? Le dădea orice! Oricât! Numai să sune...

Oare îi cumpăraseră siropel?... Oare ştiau cât să-i dea?... Oare făcuse febră mare?

Oare...

Gândul ăla o scotea din minţi! Bufni în plâns!

Florentina

Era plăcut în Aurari. Seara de azi era călduţă. Încă nu apăruseră ţânţarii; nu era vremea lor. Din păcate, era prea rece pentru fustă; aşa că purta o pereche de blugi. Şi-o bluză mulată. Şi-o jachetă, că era totuşi frig...

Agata păruse dornică de plimbare. Azur avusese treabă cu unchiul lui; Philippe primise de la profesorul de pian o partitură nouă şi o citea cu mare plăcere. Doar Léon nu refuzase ieşirea la aer. Se plimbaseră prin tot orăşelul - şi strânseseră, în drumul lor, încă şase fete. Toate de vârsta Agatei. Cam bănuia ea de ce preferaseră fetele alea să se ducă mâine la şcoală cu temele neînvăţate; dar nu era în dispoziţia necesară ca să se gândească la asta. Tot orăşelul ştia că regele aurarilor nu-şi "antama" copiii de mici - şi nici nu se amesteca în deciziile lor "personale". Dar ele încercau, na - la aşa mânz prezentabil şi brunet cu ochi verzi şi plin de bani şi băiat de conte...

Or să afle ele mâine ce şi cum - când n-or să mai fie ei doi lângă Agata. Până atunci, însă, stăteau "grămadă" pe două bănci, în parculeţ, şi discutau. Cea mai importantă temă de discuţie pentru fetele astea era gloss-ul. Cât de bun era gloss-ul cu aromă de căpşuni, faţă de cel fără aromă dar cu sclipici. Două dintre ele aveau "prieten" - adică logodnic. Şi le testaseră pe amândouă. Una primise reclamaţii, că-i ajunsese prietenul acasă sclipicios şi râseseră băieţii de el...

Telefonul vibră scurt în buzunar. Măi, să fie! Îşi amintise cineva de existenţa ei? Ce frumoos...

"Bună seara, supărato."

Thomas, evident! Oftă greu... şi-i răspunse:

"- Bună seara.

- Deci am ghicit...

- Oarecum. Mă plictisesc înfiorător!

- Păi eşti tot în casă?

- Nu, am ieşit la plimbare cu Agata.

- Şi te plictiseşti la plimbare cu Agata?

- Aproximativ. E şi Léon cu mine - şi e ca o cometă. Şase domnişoare clipesc des din gene şi discută despre gloss-ul cu aromă de căpşuni, iar el îşi scrânteşte gâtul după antrenamentul echipei de fotbal."

Thomas scria... scria...

"- Mai bine că nu eşti aici. E tristeţe mare în conac. Cina a fost amară...

- Îmi pare rău pentru aia mică. Dar sunt sigură că or s-o găsească!

- Ei nu sunt chiar aşa de siguri. E un calcul complicat...

- Or s-o găsească, până la urmă. Când îşi pune mama ceva în cap, reuşeşte întotdeauna.

- Şi-a urnit o armată numeroasă, să ştii. Problema e războiul nervilor. Dacă ăia cedează..."

Dacă ăia cedau şi-o omorau pe Trésor... Se grăbi să schimbe subiectul:

"- Despre tata aveţi veşti?

- Nu. Nimic. Ştii cum spune englezul - no news is good news.

- Într-un fel, da. În alt fel, însă...

- Ţi-a mai trecut?

- Oarecum. Am vorbit cu mama. Şi adevărul e că ar trebui să fiu tâmpită, să vreau acum libertate! Dacă pe aia mică au luat-o din conac, îmi dau şi eu seama că nu-i momentul să mă duc să beau o cafea în oraş.

- Mă bucur că eşti grijulie cu tine însăţi."

Era teribil! O făcea mereu să zâmbească! Indiferent de tema de discuţie - găsea el o şmecherie, o frază care-o înveselea! Era teribil!

"- Tu te duci mâine la facultate?

- Eu, da. Teoretic, cu mine indivizii ăia n-ar avea mari interese. Că, la urma urmei, sunt băiatul servitorilor de la conac! Nu ştiu cifrul de la seif, nu valorez mare chestie...

- Să nu mai spui niciodată asta! Să nu mai spui că tu eşti băiatul servitorilor, că nu ştiu ce-ţi fac!

- Bine, nu mai spun...

- Serios! Să ştii că te spun lu' mama!

- Bine, bine! Pârâcioaso!"

Acum râdea şi el. Acum era bine - putea să pună punct discuţiei şi să încerce totuşi să fie atentă la gloss-ul cu sclipici. Şi la ocheadele lui Léon... în caz că observa şi el fetele din jurul lui!

"- Pornesc şi eu spre casă. Aici e aşa un aer curat şi-o linişte perfectă, că simt brusc nevoia să mă bag în pat devreme!

- Bine. Atunci, somn uşor, vise plăcute, puricii să te sărute...

- Te spun lu' tataia!

- Bine, bine... Noapte bună.

- Noapte bună."

Gata - terminase discuţia cu el. Spera să fi reuşit să-l liniştească. Nu de alta, dar Thomas o putea pârî! Iar dacă ea ştersese conversaţia de dimineaţă, cea cu poezia ei, el probabil că o păstrase...

Băgă telefonul în buzunar şi ridică privirea spre fete. Erau suspect de vesele, foarte guralive... Evident - se terminase antrenamentul de pe terenul de fotbal al şcolii, aşa că Léon revenise la poziţia corectă pe bancă. Şi la ele. Prinţul era acum atent la ele - şi "se pregătea să ia cuvântul"...

- Oricum, gloss-ul nu e de durată. Adică se ia imediat cum mănânc sau beau ceva.

- La noi se găsesc rujuri hidratante. Îngrijesc buzele şi le şi colorează. O să vă aduc, când mai vin aici.

Ei, poftim! Dacă tăcea, filozof rămânea! Toate şase erau extaziate şi miorlăiau, fericite, şi aplaudau mărunt din vârful degetelor. Iar el nu se sesiza - el tocmai primise ceva online, că scotea telefonul...

Agata se ridică şi-şi aranjă, scurt, fusta. Îşi trecu mâna pe sub părul negru şi des - şi scutură scurt capul. După care îi aruncă ei o privire concludentă... Da' asta ce-avea? Verişoara ei anunţă, pe un ton ferm:

- O să-i zic lui Azur să facă sâmbătă o petrecere.

Ridică scurt din umeri - dacă aşa voia ea... Agata flutura încetişor poala fustei, privind-o cu maximum de interes:

- Deşi nu cred c-o să vrea. E prea repede, după petrecerea de 8 Martie.

- Şi nici nu cred că o să fie un succes. Diamant se întoarce mâine sau poimâine. O să fie trist...

Agata aproba şi tot flutura poala fustei...

Silueta îi atrase atenţia - şi fu inspirată şi nu întoarse capul spre el! Un tânăr se grăbea spre primărie. Trecuse deja de ele, aşa că Agata flutura degeaba fusta albă cu flori mari galbene... Bătu în bancă, lângă ea; iar verişoara ei se aşeză şi scăpă un oftat uşor... Se aplecă să-i şoptească la ureche:

- Diamant ştie?

- Ce să ştie?

- De ce vrei tu să facă Azur petrecere sâmbătă?

- Nu. De fapt...

De fapt... De fapt... OK, prea multă lume în jur! Se ridică:

- Hai repede cu mine până la bunicul, că am uitat ceva! Să ne aşteptaţi, da?

- Sigur - vă aşteptăm!

"Aah, prinţule - aşa te vreau!" Înhăţă braţul Agatei şi porni grăbită spre stradă...

- ... Deci! De fapt...

- De fapt, nu-i o chestie sigură. Nici nu cred că m-a observat, na!

- Draga mea, fusta ta albă se observă seara de la doi kilometri!

- Nu, n-ai înţeles. Nu m-a observat aşa, cu ghilimele.

- Aa...

- ... De când a extins tata orăşelul, lumea de-aici a devenit mult mai... variată. Ştii că s-a întins mult...

- Da, ştiu. Trei cartiere a construit, nu?
- Exact. Trei cartiere-satelit.
- Şi ştiu că a adus mai multe bresle.
- Tocmai - că de când au venit ceilalţi, opţiunile s-au... diversificat. Şi opţiunile noastre, şi opţiunile lor. Ai noştri s-au cam dus spre cartierele noi; din cartierele alea au început să vină băieţi noi...

Aa... Începu să râdă:

- Iar el ce e? Lăutar?
- Nu. L-a luat Vali Calu' la pază. Conduce foarte bine - şi se pricepe la maşini. Cică e printre cei mai buni şoferi pe care-i are.

Aha...

- Şi din ce neam e?
- N-auzi că nu e lăutar?

O prinse de braţ:

- Zi-i, fă - că mor! Fă - să nu zici că-i cocalar! Sau căldărar! Sau ursar!
- Fă, eşti nebună? Cum să fac aşa ceva?!
- Spoitor?
- Făă! Mă joacă tata-n picioare dacă te-aude cu cuvântu' ăsta!
- Şi-atunci ce-i?
- ... Ei se dau argintari. Şi doar tata şi unchiu' ştiu adevăru'. Sunt gabori.
- Aha. Şi?
- Şi - ce?
- Şi?
- ... Şi au apărut aici în 2016. Fuseseră şmecheri mari în Cluj; şi au profitat de cutremur ca să-şi spele urma. Aleodor le-a făcut acte, ei s-au ascuns aici cu avere cu tot...
- Deci e doldora de bani!
- Mă, io n-aş zice doldora. Că să ştii că tata le ia faţa de departe, aşa!
- Şi-atunci de ce-ţi mai aranjezi fusta în faţa lui?!
- Păi... Ţi-am zis că, de când cu "mondializarea" asta din orăşel, aurarii noştri au început să caute alte opţiuni. Iar Alex e una dintre opţiunile libere din Aurari. Apoi, e destul de *shukar* - şi ştie să se descurce. Doar n-o să iau un pămpălău încuiat la minte!
- Auzi? Da' de ce vrei tu să te măriţi cu unu' din Aurari?

Gata, "o pierduse"... Zâmbi şi-i făcu semn să vină lângă ea - dar trebui să se întoarcă şi s-o apuce şi s-o tragă:

- Adică să ştii că eu l-am tot auzit pe taică-tu zicând că i-ar place ca tu să nu te măriţi niciodată. Să fii liberă, să ai cabinet la Bucureşti, să nu te bată nimeni la cap... Să ştie că eşti fericită şi nu-ţi ţine nimeni contu'. Ţie nu ţi-a zis?
- Ba da. Da' nu-mi vine să plec de-aici.
- De ce, fă?
- Că mie-mi place aici!
- Da' măcar ai fost pân' la Bucureşti, să vezi cum e?
- Te rog să nu mă faci încuiată; da?
- Nu te fac încuiată! Da' nu pricep cum poa' să-ţi placă aici!
- Îmi place aici! E linişte, ştiu pe toată lumea, sunt în perfectă siguranţă... Dacă vreau să-mi iau ceva, comand pe net. Dacă n-am chef să comand, îi zic lu' Vali Calu' - şi-mi dă o maşină şi mă duc la shopping. Pe mine nu mă deranjează că
- Bună seara.

Hait - c-o speriase! Răspunse în virtutea inerţiei:

- Bună seara.
- Bună seara...

Ia - că ăsta era *shukaru'* Agatei! La cum îşi pierduse fata asta vocea, sigur ăsta era!

Avea cam 1,80. Şi părul lung şi negru şi buclat rău, strâns în coadă. În rest, nu putea spune nimic. Adică nu mai putea spune nimic. Rămăsese ca proasta, cu ochii la el - şi-l măsura de sus până jos şi de jos până sus şi nu putea să se oprească din măsurat...

- ... Crezi că ne-a auzit?

Negă cu capul - că cuvinte nu mai putea să spună...

- ... Acu' pricepi de ce prefer să rămân aici?

"Oo, da! Da' tu nu iei în calcul că fizicu' ăsta bestial iese zilnic pe poartă - şi nu se duce-n pustietate, ci în Bucureşti!" Se grăbi să aprobe cu capul şi-atât.

- Chestia e că s-au mutat în 2016 - şi, până acum, n-a dat nici un semn cum că...

Adică *shukaru'* ăla era în Aurari din 2016 - iar ea nu-l văzuse? Uau! Se grăbi să spună altceva:

- S-ar putea să aibă pe vreuna în Bucureşti! E şofer, nu? Trece zilnic prin Bucureşti!
- Mda... Tu ce zici de el?
- Ce să zic... E OK! Adică, ca să zic aşa, fizic are. Da' în alte privinţe să nu mă-ntrebi!
- Aşa-i că-i *shukar* rău de tot?

Bufni în râs şi-o trase ca să-i şoptească la ureche:

- Spatele arată bine, na! Da' să nu mă-ntrebi de faţă - că nu ştiu!
- Cum, nu ştii?
- Nu ştiu! Nu l-am văzut din faţă!
- Cum nu l-ai văzut din faţă? Nu te-ai ciocnit de el la unchiul în casă?

Serios? Se ciocnise de el în casă?

- Azi, când ai venit - el te-a adus de la aeroport!

... Adică Alex ăsta o adusese pe ea cu maşina de la aeroport?... Nu observase! Foarte ciudat...

Deci el era tânărul care-i adusese valiza în casă - şi de care se ciocnise pe hol...

- Aa, da. Mi-l amintesc. E OK şi faţa. Ai binecuvântarea mea!

Agata bufni în râs şi roşi violent:

- Taci - că mă omoară tata dacă află!
- De ce să te omoare, fă? Că eşti destul de mare! Ai paişpe ani, da? Păi altele, la vârsta ta, au serbat deja cinci-şase ani de la nuntă!
- Nu, fă! Tata nu zice nimic dacă vreau să mă mărit la paişpe ani. Mi-a zis că n-are nimic împotrivă să mă mărit când vreau eu; da' pân' la optişpe, să mă aştept oricând să mă urce-n maşină şi să mă ducă la ginecolog. Şi dacă nu sunt fată mare, bagă cuţitu'-n mine. Chestia e că Alex ăsta e cam mare pentru mine...
- Da' cât are?
- 24.
- ... Păi să ştii că e cam mare!
- Ştiu. Şi de-asta nici nu mă ambalez foarte tare. Nici nu întoarce capu' după mine - darămite să mă lase să cred că ar avea planuri serioase! În plus, nu stă el după mine până cresc încă patru ani! Plus că, vorba ta - uite la el cum arată! Se duce zilnic la sala de forţă a băieţilor de la pază! Parcă-i bolnav cu capu', aşa trage de fiare p-acolo! Şi cum eu nu sunt vreo fotomodelă, aşa, riscul să văd poze cu copiii lui de prin flori e mare...
- Auzi? Eu zic să-l laşi baltă.
- Păi să ştii că aşa mă gândeam şi eu. Că, vorba aia - dacă era interesat, se băga până acu'! Ştie cine sunt, ştie ce pun pe masă la nuntă...
- Nu, serios acum! Lasă-l baltă! Nu e vorba de bani - e vorba de el! Şi nu-i OK! Ăsta vede multe fuste scurte în fiecare zi. Şi cred că a devenit maestru în călărit, la ce fizic are şi în ce branşă se-nvârte. Ten măsliniu, plete ca-n filme şi trapez de culturist - sar muierile pe el ca pe super-promoţie! Ăsta nu poa' să aibă gânduri serioase! Dacă la 20 de ani nu s-a însurat şi n-are copil, să fii sigură că o să-l prindă 40 tot liber! Divorţat, tată "fără număr", da' liber! Iar astfel de om chiar nu merită efortul, crede-mă!

Agata aproba, gânditoare...

- A făcut vreo facultate, ceva?
- Fii, fă, serioasă! Abia se luptă cu clasa a noua!

Cuum?

- A noua? La 24 de ani?
- Da. Pe primele opt le-a făcut pe sărite. Au tot plecat prin străinătate, s-au întors, iar au plecat... Nici aici nu face mare brânză. Cum îl sună Vali, cum se învoieşte şi rupe uşa...
- Aha... Mda - categoric, ăsta "pică". Da' ai zis că nu e el pe primul loc, nu?

- Nu - categoric, nu e pe primul loc!
- Şi ăla de pe primu' loc care-i?

Agata râdea, roşie ca focul, şi nu mai zicea nimic... Reveni pe iarba părculeţului şi zâmbi:

- Păi poate face Azur petrecere sâmbătă...
- Aa, nu face! Că e prea aproape de petrecerea de 8 Martie.

Aprobă şi se aşeză pe bancă. Şi scoase telefonul - că trebuia să se gândească un pic...

Nu - pe Alex nu-l observase, până azi. De patru ani, nu-l văzuse pe individul ăla - şi-asta chiar îi dădea de gândit! Era un bărbat "foarte bine"! Iar ea nu-l văzuse! Dar adevărul era că abia de Revelion observase şi ea marginile coliviei în care era încuiată! Abia după ce Adéle îi arătase poze de la revelionul petrecut cu colegii şi-i şuşotise la ureche cum petrecuse ea între orele 2 şi 3 cu un tip dintr-a XII-a, realizase şi ea că făcea 17 ani - şi nu fusese niciodată sărutată măcar! Aşa că "scăparea" avea o explicaţie...

Trebuia să se gândească bine. Ideea aia care-i venise în minte în ultimele cinci minute era destul de periculoasă! Dacă nu ţinea bine "frâiele", risca un scandal monstruos - şi putea chiar să fie alungată de-acasă! Dar dacă-i ieşea şmecheria...

În Franţa n-avea nici o şansă să-şi facă un prieten. În Franţa, se ţineau bodyguarzii de ea ca holera! Iar singurul tânăr "aproximativ corespunzător", din punctul părinţilor ei de vedere, care intra în vilă era Liwei. Chinezul lipsea însă cu desăvârşire din planurile ei; aşa că... Aici, în Aurari, era liberă. Adică aproape liberă. Aşa că aici putea măcar să încerce - nu? Şi cum tati al ei era în spital iar mămica ei o să fie extrem de ocupată, putea spune că avea o scuză...

O să se mai gândească la asta. Nu de alta, dar aici nu va găsi niciodată un candidat "viabil" la titlul de "prinţ consort"! Băieţii ăştia din Aurari erau foarte departe de pretenţiile pe care le aveau părinţii ei, atunci când venea vorba despre fata lor! Ea, prinţesa familiei, avea tot ce-şi dorea inima - şi numai lucruri din categoria "premium"! Avea şanse mari să termine clasa a XI-a ca şefă de promoţie! Dacă ea îi va spune tatălui ei că vrea să se mărite cu Alex, chiar că-l omora! Făcea comoţie şi infarct în simultan...

Chiar! Oare cu cine i-ar fi plăcut tăticului ei s-o vadă măritată? Cu Liwei? Sau "ochise" el un alt tânăr plin de calităţi de-alea cu cravată şi plastice de la diverse bănci mari? Nu se gândise niciodată... Adică nu o interesase niciodată măritişul. Abia acum se gândea ea că "primul bărbat" ar fi fost tare bine să-i devină şi soţ! Iar din punctul ăsta de vedere, răspunsul nu era în Aurari. Răspunsul era la Cannes sau la Nisa. Sau în Bourges. Sau în Bordeaux. Sau în board-ul de Aspergeri - deşi ăia aveau toţi peste 30 de ani...

Trebuia să se gândească bine la băieţii afaceriştilor cu care tati al ei pălăvrăgea cu plăcere. Nu ştia prea mulţi afacerişti de-ăştia, de vreme ce ea stătuse la Cannes şi învăţase iar el umblase prin toată Europa...

Oricum, chestia asta o să fie o problemă. Mare. Măritişul ei o să fie o problemă gigantică! Virginitatea ei o să fie o problemă serioasă... de vreme ce adineauri plănuise s-o piardă aici, în iarba înaltă din livadă...

"Hai, că te-ai tâmpit de tot! Chiar ţi-a intrat chestia asta-n cap! Tati al tău e în comă, fata Rebecăi a fost răpită iar ţie-ţi arde de făcut prostii în Aurari!"

Se ridică şi porni spre asfalt:

- Eu am plecat la culcare. Noapte bună.
- Noapte bună.

Şi-acum nu se mai gândea la nimic - se ducea la bunicul şi se culca. Şi-atât.

10 martie 2020 - marţi

Ana-Maria

Mobilul începu să piuie. Îl luă şi răspunse:

- Da, Toni.
- Tocmai am fost anunţat că elicopterul se apropie.
- OK. Asigură-te că aterizează în siguranţă.

Închise şi se ridică. Şi oftă greu - că acum era acum...

Nu reuşise să adoarmă. Stătuse cu fruntea pe palme, pe birou, şi cu ochii închişi. Ascultase, involuntar, mormăitul lui Aleodor şi suspinele Adinei. Şi auzise, involuntar, uşa trântită de Diamant. Cumnatul ei trecuse de multe ori pe hol; el încerca s-o îmbărbăteze pe Rebeca, dar pe el nu-l îmbărbătase nimeni! Iar eforturile lui ricoşau din soţia lui - care-l respingea din toate punctele de vedere! După ce pleca nea Nicu Cărare, o să încerce să poarte ea o discuţie cu Diamant. O să încerce să-l încurajeze cumva. Se îndoia că el o să-şi rostească durerea la urechea ei; dar trebuia măcar să încerce. Îşi simţea sufletul încărcat de vină - nu-l oprise pe Toni când îl auzise că o cheamă pe Rebeca la aerodrom, n-o trimisese înapoi la conac imediat cum aflase că ajunsese şi ea... Chiar dacă o atare decizie ar fi putut schimba totul, toată desfăşurarea lucrurilor, soarta...

Ieşi şi închise uşa biroului. Aleodor ieşi şi el din camera lui. Era încercănat şi încruntat - şi cam şifonat... Porni spre scări.

- Isamu a trimis aseară socotelile. Le-am verificat eu şi sunt OK.

Aprobă cu capul.

- Am primit şi raportul Aspergerilor. Ţi l-am trimis, împreună cu sugestiile mele.

Aprobă din nou:

- De asta ne vom ocupa de dimineaţă. După ce ne odihnim puţin.

Apăsă clanţa şi deschise larg uşa Rebecăi:

- Haideţi.

Exact cum anticipase! Exact cum era mai rău! Rebeca zăcuse pe fotoliu şi bocise iar Diamant afumase îngrozitor perdeaua şi era la un pas de comoţie cerebrală! Cum naiba să facă? Nu mai ştia...

Coborî în living şi trase scaunul lui Ştefan - ca o invitaţie. Se aşeză apoi pe locul ei şi oftă greu...

Ce făcea Ştefan al ei acum? N-avea veşti de la spital. Putea să sune şi să ceară veşti; dar probabil că va auzi doar "starea lui este neschimbată; e în comă indusă, e stabil, se recuperează cât de repede posibil". Aşa că nu va suna la spital. Era unu jumate noaptea. Chiar nu era cazul să informeze serviciile că grija o ţinea insomniacă...

Suspinele Rebecăi se apropiau; Diamant îi tot şoptea să se liniştească, că o vedea Nicu Cărare în halul ăla şi se înfuria... Şi-o vedeau şi ceilalţi consilieri - şi se ducea dracului totul... Se îndoia că pe fata aia o putea opri Diamant aşa. Dar încă nu venise momentul s-o potolească ea. Aştepta deci...

Auzea vocile apropiindu-se de uşă. Nea Nicu Cărare spunea ceva; Toni se grăbea să-i răspundă. Iar bătrânul ridică tonul la el... semn că pe Toni nimeni şi nimic nu-l putea convinge că nu fusese el de vină... Uşa se deschise.

- Bună seara.
- Bună seara.

Scaunele foşneau uşor pe covor... Se ridică şi ea - iar nea Nicu "împărţi" scurt două strângeri de mână şi-o îmbrăţişare grăbită şi se repezi la ea! Şi-o strânse cu putere în braţe!

- Oof, Doamne! De ce-o fi Dumnezeu aşa orb câteodată?

La naiba! Scăpă un suspin:

- Nu mă face să plâng, nea Nicule!
- Nu! Nu plânge! Trebuie să fii tare! Auzi? Trebuie să fii foarte tare - şi să nu plângi! O să fie greu şi-o să dureze destul de mult - dar Ştefan se va recupera complet. Mă jur pe sufleţelu' nepoţeilor mei că

nu te mint!

- Nu te jura, nea Nicule! Că Dumnezeu e orb câteodată...

Fu aşezată pe scaunul ei - iar bătrânul se aşeză pe scaunul lui Ştefan:

- Am vorbit cu omul meu, pe la unşpe jumate. Zicea că e linişte şi pace în spital. Are cheia de la uşa rezervei - şi stau încuiaţi înăuntru. Nu au apărut complicaţii după operaţii; iar asta e foarte bine. La vizita de seară, echipa de medici a decis ca mâine să-i facă un computer tomograf - să vadă cât de repede se resoarbe problema de la cap. El zicea că pe monitorul lui cifrele au scăzut deja; dar încă n-a scăpat de tot de problemă, aşa că preferă să nu se pronunţe.

Aprobă încet...

- Ştefan e bine. O să se refacă, încet-încet. Şi-o să-şi revină complet. Crede-mă că ştiu ce spun!

- Ştiu. Şi te cred, nea Nicule.

- I-am dat ordine clare: nu lasă pe nimeni să se apropie de Ştefan. Medicaţia trebuie să fie aia clasică - zemuri şi pilule. Fără trăznăi electronice, fără cititul gândurilor, fără implantat şi transplantat şi alte rahaturi.

- E perfect aşa. Nici eu nu mă simt în largul meu când ştiu câte invenţii mişună prin preajma noastră...

- Te asigur eu că prin preajma lui nu mişună nici una! Şi acum, afacerile. Da? Eu te asigur de chestia asta! Da, Ana?

Da. Aprobă.

- Şi-acum trebuie să facem şedinţă extinsă cu toţi consilierii - pentru că Ştefan tocmai a intrat într-un concediu medical prelungit iar afacerile trebuie conduse cumva. Îţi spun de-acum, ca să n-avem discuţii în timpul şedinţei - tu vei conduce afacerile.

- Nu pot să conduc eu afacerile.

- Ba poţi. Trebuie să poţi. Şi-o să poţi. O s-o faci. Nimeni altcineva nu poate conduce afacerile regelui tău! Nici chiar Diamant, să ştii! Nici chiar Isamu! Şi nici chiar eu! Tu eşti singura care poate ţine totul pe linia de plutire, până îşi revine Ştefan.

Zâmbi amar... şi ridică din umeri:

- Eu recunosc acum, cinstit şi corect, că nu mă simt în stare s-o fac.

- Poate că acum, în momentul ăsta, nu te simţi în stare să-i stăpâneşti pe toţi; dar după şedinţă o să fii mult mai sigură pe tine şi pe puterile tale. Fiindcă eu o să-ţi dau puteri depline. Şi-o să ţin astăzi locul regelui tău şi-o să-i electrocutez rău...

Nu mai zicea nimic. În minte îi răsunau cuvintele lui Diamant: "la noapte o să se decidă soarta lui Ştefan" - şi tăcea...

- Haideţi - porniţi conferinţa aia.

Aleodor şi Diamant se ridicară în simultan. Oftă greu:

- Nea Nicule...

- Ano, nu încerca să mă răzgândeşti! Că n-ai să reuşeşti!

- N-am să încerc să te răzgândesc. O să preiau afacerile, dacă aşa spui dumneata că e bine. Dar te rog... Te rog să mă ajuţi dumneata să nu greşesc.

- Stai liniştită! În privinţa asta, să n-ai grijă! O să stau cu ochii pe tine non-stop! O să te îndrept eu spre dreapta sau spre stânga... şi-o să încasez eu papara superiorilor, ori de câte ori o să faci paşi greşiţi. Îţi dai seama că ei nu-şi permit să certe aşa o femeie frumoasă...

Daa, sanchi! Vrăjeală de şmecher galanton... Nea Nicu arătă spre mijlocul mesei:

- Mută camera mai încolo un pic. Aşa - să se vadă cadru larg...

Diamant se conforma; Aleodor seta plasma... Rebeca zăcea pe scaun şi privea, pierdută, camera video din mijlocul mesei...

- Hai - mutaţi-vă mai aproape. Să vă vedeţi şi voi.

Nicu Cărare îi luă mâna în mâinile lui - şi şopti:

- Stai liniştită - auzi? Stai foarte liniştită, că nu te las eu să te loveşti de greutăţi! Am eu grijă de voi! Ai alături de tine oameni inteligenţi şi descurcăreţi, care ştiu bine ce au de făcut! Ştefan a clădit o echipă minunată! Ei or să fie mereu alături de tine! Iar tu nu trebuie decât să faci ceea ce ştii că făcea şi el; să fii atentă la ce-ţi spun consilierii, să asculţi de şoaptele mele... să nu uiţi că în spatele oricărui bărbat de succes este o femeie puternică şi inteligentă...

Mare galanton...

- ... Iar peste vreo două luni, după ce se mai întremează şi se pune şi el pe picioare, o să-ţi spună chiar el ce-ai de făcut! Da, Ano?

Aprobă, cu ochii la biata Rebeca...

- ... Ea o să fie o problemă. Să n-o scoţi din conac. Să n-o trimiţi la treabă - că n-o să fie bună de nimic! Da' despre ea o să vorbim după şedinţă; bine?

Aprobă iar Diamant se aşeză în faţa ei:

- Acum se conectează şi ei.

În pătratele de pe ecran începuseră să apară consilierii... Cumnatul ei fuma - şi-i privea cu maximă atenţie inelul cu diamante de la deget...

Oare reuşise să-l salveze pe Ştefan? Acceptase să conducă afacerile. Acceptase să se lase condusă de nea Nicu Cărare. Oare asta îl salvase pe Ştefan? Ea, regina foarte frumoasă şi fermecătoare, era începătoare într-ale afacerilor. Era, deci, uşor de manevrat. Pentru un vulpoi bătrân, aşa cum era Nicu Cărare, a o prinde pe ea cu ceva compromiţător era floare la ureche! Şi se întreba... Oare îl salvase pe Ştefan? Sau îi semnase sentinţa?

Aleodor se aşeză lângă ea:

- Gata.

Gata? Erau online?... Da; erau online. Angel, Alexander, Lucia, Luka, Isamu... Şi fraţii Donichioiu, aşezaţi "strategic" de-a stânga şi de-a dreapta lui Leonard...

Dacă pierdea Rusia...

Nea Nicu sparse tăcerea pe un ton puternic:

- Bună seara tuturor.

Îl salutau. Erau toţi serioşi. Nici unul nu părea odihnit. Nici unul nu părea vesel sau... Nicu Cărare fixă camera cu privirea:

- După cum ştiţi, Ştefan a avut azi o zi mai mult decât nefericită. A trebuit să sară dintr-un elicopter, de la 30 de metri înălţime. Din fericire, a supravieţuit aterizării. A fost operat - iar acum se recuperează, încet şi sigur, sub atenta coordonare a celei mai bune echipe de medici din Bourges şi sub stricta supraveghere a omului meu de încredere.

Doamne! - ce stil avea! Ştefan îi electrocuta cu privirea; nea Nicu îi plesnea de-i umplea de sânge doar aşa, din două vorbe aparent nevinovate!

- Recuperarea lui va fi, totuşi de durată. Aşa că v-am strâns pe toţi la şedinţa asta ca să lămurim aspectele organizatorice.

Bătrânul se ridică - şi întinse mâna spre ea!

- Ana...

Îi oferi mâna, involuntar! Se ridică, involuntar! Iar el o trase uşurel spre stânga... şi-o aşeză pe scaunul lui Ştefan...

- Părinte, mută-te.

Aleodor se mută imediat pe scaunul ei. Iar nea Nicu Cărare puse ambele mâini pe umerii ei:

- Eu sunt de părere că regina trebuie să conducă regatul până la revenirea regelui. Aveţi ceva împotriva deciziei mele? Consilierii aici prezenţi?

Diamant negă scurt. Aleodor negă şi el. Rebeca era, oricum, inutilizabilă - dar dădea încet din cap că nu... Nea Nicu reveni spre cameră:

- Angel?
- Absolut nici o obiecţie.
- Alexander?
- E o decizie foarte bună.
- Lucia?
- Vă aprob decizia.
- Luka?
- Nu puteaţi lua o hotărâre mai bună.
- Andrei şi Gabriel?
- Aţi luat decizia potrivită.
- Isamu?
- Concernul nostru salută decizia dvs.
- Bun. Mă bucur că o acceptaţi - şi nu-i veţi ridica probleme.

Acum se iscase debandadă - toţi vorbeau în acelaşi timp, grăbiţi

să se arate oripilaţi de utilizarea cuvântului “acceptaţi” - şi de posibilitatea ca vreunul dintre ei să-i ridice reginei probleme...

- Tocmai ca să fiu sigur că nimeni n-are gânduri necurate şi că veţi avea grijă de ea aşa cum aţi avut grijă şi de Ştefan, eu voi fi consilierul ei în materie de consilieri şi nu numai. Uraţi-mi bun venit în echipă.

Le ordonase să-i ureze bun venit! Iar ei se conformau! Tare ciudată şedinţă...

- Bun. Vă anunţ încă de pe-acum că am multe pârghii pentru a vă ţine sub observaţie - şi le-am activat deja. Mă voi asigura, deci, că regina va primi de la voi toate informaţiile de care are nevoie - şi pe cele despre afaceri, şi pe cele despre concurenţă, şi pe cele despre subalterni. Mă aştept s-o sprijiniţi necondiţionat 100% - exact cum îl sprijiniţi pe Ştefan.

Acum erau ceva mai... organizaţi. “Luau cuvântul” pe rând. O asigurau de tot sprijinul lor, de toată disponibilitatea lor...

Nu le asculta cuvintele. Adică le auzea - dar nu le dădea foarte mare atenţie. Stătea pe scaunul lui Ştefan - iar camera video era aţintită asupra ei. Palmele lui Nicu Cărare i se păreau un pic mai grele...

Preluase rolul şi locul lui Ştefan. Iar oamenii ăia îi vorbeau ei despre încredere, sprijin şi loialitate - de unde până acum îi zâmbiseră “dulce” iar principala temă de discuţie cu ea fusese “şefa, mai vrei niţică ciocolată, niţică cafea, un aperitiv, ceva?”. Era ciudat. Se simţea... apăsată de noua responsabilitate. Ea va trebui să le spună lor ce să facă...

Redeveni atentă - că urmau fraţii Donichioiu. Iar balaurul bicefal avea şi corpul prezent la şedinţa asta! Aştepta... Luka era emoţionat rău... Gata! Evident, Andrei vorbea primul.

- În privinţa Rusiei, nu ai de ce să te îngrijorezi. Deşi suntem la aproape 4.000 de kilometri distanţă, noi doi suntem alături de tine.

- Şi avem şi dorinţa, şi mijloacele de a te ajuta şi a te proteja.

Gabriel îşi spusese şi el fraza-cheie - aşa că Leonard ridică mâna:

- Dacă-mi permiteţi să-mi bag şi eu nasul în şedinţa voastră...

Degetul mare al mâinii drepte a bătrânului o semnaliză discret; aşa că aprobă cu capul.

- Andrei şi Gabriel sunt băieţii mei. Ştiţi cu toţii asta... Eu sunt garanţia loialităţii lor.

Hait - că Leonard se punea garant pentru nebunii ăia doi! Şi-i mai şi surâdea ideea! Era ceva în neregulă aici...

- Ştiu că afacerile din Rusia sunt periculoase. Ştiu că ai simţit asta; şi, în ultimul timp, ai evitat să-i vizitezi. Eu te rog, totuşi, să n-o mai faci. Să nu-i mai ocoleşti. Eu îţi garantez că în Rusia eşti în perfectă siguranţă!

Aprobă cu capul. Şi cum fu semnalizată iar cu degetul, înţelese că venise momentul speech-ului ei. Aşa că zâmbi:

- Vă voi vizita, rând pe rând, pe toţi. În funcţie de momentul când mă veţi chema şi de lucrurile pe care le voi vedea în rapoarte. Transmiteţi-le subalternilor două lucruri. Primul: afacerile merg înainte la viteză constantă, cu afaceriştii actuali. Al doilea: regele şi-a învăţat regina multe lucruri... Inclusiv să mânuiască cuţitul. Deci, să nu-şi închipuie vreunul indisciplinat că regelui o să-i treacă supărarea până se va externa. Regele nu tărăgănează niciodată lucrurile; n-o voi face nici eu.

Ciudat - chipurile de pe ecran păreau optimiste acum! Pesemne îşi imaginaseră că femeia aia frumoasă care nu voia niciodată cafea, aperitiv şi ciocolată o să schimbe regulile aşa cum ştia ea - şi-o să înceapă să umble la socoteli, la cifre şi la pedepse. Hm... OK! Să continue!

- Din momentul ăsta, toate angajările sunt oprite. Tot mapamondul a aflat de accident; trebuie să ne asigurăm că afacerile noastre rămân neaflate şi neauzite de terţi nesiguri.

Toţi dădeau din cap că da, aia era o idee minunată...

- Săptămâna asta mă voi pune la curent cu detaliile şi voi discuta mult cu dl Petriceanu. De săptămâna viitoare, încep să vă vizitez.

Păreau dornici de musafiri, cum se spune... Nea Nicu zâmbi:

- Bă, nu ştiu cum dracu faceţi de-aveţi aşa o baftă! După mândreţe de rege cu ochi verzi, primiţi o mândreţe de regină!

Toţi râdeau. Aşa că ridică mâna cu inelul şi-o puse peste palma protectorului ei:

- Dle Petriceanu, vreau să-mi promiţi ceva.

Lăsă capul pe spate şi-l somă, din privire, să spună “Bine, promit”:

- Vreau să-mi garantezi libertatea de decizie în problema lui Trésor.

Suspinele din stânga ei încetară ca prin minune... Bătrânul tăcea - şi-o privea lung şi nu zâmbea... Insistă:

- E nepoţica mea. Răpirea ei e o problemă de familie. Te rog să-mi garantezi că voi fi singura persoană care ia decizii în privinţa asta - iar dumneata vei sprijini necondiţionat aceste decizii.

Iar el tăcea... Zâmbi aşa cum ştia ea, asigurându-l din privire că nu va avea probleme cu ea:

- Te rog...

Pe chipul lui înflori un zâmbet; iar Nicu Cărare ridică privirea spre cameră:

- Am intrat în echipa voastră - aşa că acum am îmbulinat-o cu toţii, cum se zice...

Toţi consilierii râdeau. Îi auzea râzând. Până şi Diamant râdea! Nea Nicu o privi lung, admirativ:

- Promit că nu-ţi voi influenţa deciziile legate de Trésor şi te voi sprijini necondiţionat în privinţa ei.

- Îţi mulţumesc.

Bătrânul se aplecă şi-i sărută mâna - după care reveni spre cameră:

- Vă sfătuiesc să vă odihniţi - că, de dimineaţă, reveniţi la fabricile de caşcaval! Şi vă ocupaţi de ele cu atenţie dublă!

Se grăbi să adauge:

- În cursul zilei de azi, vă voi trimite un mail referitor la Trésor. Pe care vă rog să-l trataţi cu maximum de seriozitate.

Aprobau toţi... Bun. Zâmbi şarmant, aşa cum ştia ea, şi le făcu cu mâna:

- Noapte bună...

Corul înveselit de încheierea “fistichie” a şedinţei îi ura noapte bună... şi se deconectau... Nea Nicu Cărare profită de faptul că Aleodor se ridicase şi strângea electronicele, aşa că se aşeză lângă ea:

- Hai - la culcare toată lumea! Că acum vorbesc eu cu ea.

Diamant se ridică şi se grăbi s-o ridice şi pe Rebeca. Ochii albaştri, roşii şi umflaţi, n-o scăpau din privire! Cuvintele ei despre Trésor o opriseră pe Rebeca din plâns - pentru că îi dăduseră speranţă. Rebeca ştia că, atunci când regina voia să obţină ceva, îşi folosea toate pârghiile şi insista până obţinea ceea ce voia ea. Rebeca părea că vrea s-o întrebe dacă chiar o s-o ajute s-o găsească pe Trésor; dar era prea obosită şi prea disperată ca să mai reuşească să întrebe ceva. Aprobă deci cu capul şi-o privi edificator:

- Vorbim puţin mai târziu. Du-te şi fă un duş. Şi ia un calmant.

Primi o aprobare - şi-o văzu ieşind, sprijinită de Diamant. Aleodor îi urmă, cu laptopul şi camera în braţe...

Ei bine? Se întoarse spre Nicu Cărare: ei bine? Bătrânul era suspect de vesel:

- Ai văzut că poţi?

- Nea Nicule, eu ştiu o vorbă: toate începuturile sunt roz şi pline de speranţă. Continuarea le omoară...

- În cazul tău, continuarea o să-i lase pe toţi cu gurile căscate. Pentru că n-am spus la nimeni secretul ultrasecret... pe care-o să-l ştim doar noi cinci...

Ei... cinci? Care, cinci?

- Să nu te îndoieşti niciodată de intenţiile lui Isamu. Şi să ai încredere în sfaturile lui. Că n-o să te trădeze niciodată.

- Ştii bine că am încredere în dumneata. Şi în el am avut întotdeauna încredere - chiar şi în timpul războiului cu Jun! Acum, însă, nu-mi permit să cobor garda. O să fiu, deci, precaută.

- Ba să asculţi de el. Azi am primit o vizită foarte importantă. Pe la şase, m-am pomenit că dl Fang Kwok Lo a coborât din elicopter în faţa scărilor castelului meu. Şi nu-l invitasem eu!

Chinezul ăla uriaş se urcase într-un aparat de zbor şi îl vizitase pe

Nicu Cărare? Wow!

- A venit cu Cheng. Şi cu nişte documente importante. Superiorii lui i-au pus la dispoziţie anumite documente, legate de anumite bunuri şi valori, care să servească drept garanţie a bunelor lor intenţii. Şi a ajutorului lor necondiţionat. Mi-a spus că vor fi momente şi persoane în faţa cărora intervenţia lor trebuie să pară zero; dar că ne va sprijini 100%. El are un aparat de informare vast şi bine pregătit; aşa că îţi va transmite foarte multe lucruri, prin Isamu. Care, apropo, e cel mai bengos consilier din subordinea ta! Tu ai la Cannes un chinez fermecat. Ştiai?

- Ştiam că e chinez; în materie de farmece chineze, însă, sunt novice...

Bătrânul râdea şi-o sorbea din privire... şi revenea la discuţie:

- Chinezul o să te înveţe ABC-ul condusului afacerilor "din ochi". Tu ştii deja să-ţi asculţi flerul. Şi, din câte ştiu eu, chiar ştii să mânuieşti cuţitul.

- Ştiu. Şi nu voi ezita să-l mânuiesc. Şi-ţi spun de-acum, ca să nu te mire veştile de mai târziu: dacă va fi cazul, voi pedepsi conform cu pedepsele lui Ştefan.

- Ar fi foarte bine dacă n-o vei face.

- Nea Nicule! Dacă vreau ca oamenii să mă asculte, trebuie să le arăt că nu glumesc! Şi că nu arunc tromboane în dreapta şi-n stânga!

- ... Adică tu plănuieşti să tai capete!

- N-am să tai capete; că n-am ajuns chiar până la lecţia aia. Dar mişcarea aia de împingere am deprins-o toată.

Puse degetul pe pieptul lui, exact în punctul ăla pe care i-l arătase Ştefan:

- Cu vârful în sus - spre inimă. E o moarte violentă şi împroaşcă sânge în toate direcţiile - dar povestirea ei o să fie de mare efect...

- ... Repet: ar fi foarte bine să nu trebuiască să faci asta.

- Eu sunt sigură că o s-o fac. Pentru că o să trebuiască s-o fac - tocmai pentru că aş vrea să n-o fac niciodată. Atunci când nu e orb, lui Dumnezeu îi place să ne dea tot felul de teme... Probabil că face vreun studiu, ceva...

Nicu Cărare o sorbea din privire - şi se delecta cu cuvintele ei. În momentul ăsta, avea sentimentul că bătrânul fusese subiectiv atunci când o pusese şefă...

- ... Fugi şi tu şi odihneşte-te. Te întorci diseară la Cannes?

- Nu ştiu. Nu cred. Azi mă ocup de două lucruri: afaceri şi Trésor. În privinţa nepoţelei mele, am pierdut nepermis de multe ore doar stând să ne dezmeticim şi să culegem amprente! Dumneata ai vreo pistă?

- Nu. Dar sunt de părere că, dacă o omorau, poliţia o găsea până acum. Cred că au ascuns-o - şi aşteaptă să vadă ce faceţi voi două, tu şi Rebeca.

- Tind să cred că răpirea lui Trésor a fost o improvizaţie de moment. Iar scopul iniţial pentru care

Nicu Cărare se ridică:

- Ia uite - e două deja! Pornesc şi eu spre casă...

Deci, subiect sensibil - şi să nu-i spună ei că n-avea chiar nici o bănuială, nimic, în privinţa răpitorilor! Se grăbi să se ridice şi ea:

- Nu vrei să rămâi azi aici?

- Nu e bine să rămân azi aici.

- Nici să zbori noaptea nu e bine...

- Indiferent ce-ţi place ţie să crezi - să ştii că ceea ce a păţit Ştefan ieri a fost un accident, cauzat de eroarea celui care trebuia să strângă bine furtunul şi n-a făcut-o.

- Încercam doar să te am oaspete...

Ochii negri o priviră lung... iar nea Nicu zâmbi, în romanes:

- Şmecheră şi pricepută într-ale cuvintelor! Aah, ce vă mai potriviţi, voi doi!

Fu îmbrăţişată cu putere şi pupată bine pe amândoi obrajii! Nea Nicu porni spre uşă:

- Pa, Ana! Vorbim!

- Sigur, nea Nicule! Vorbim!

Bătrânul se grăbi să iasă... Ea îşi luă telefoanele, încet...

Deci Fang se dusese la Bordeaux, la nea Nicu Cărare... Muntele se urcase într-un elicopter şi se dusese la Mahomed, să-i ducă scrisori de garanţie! Interesant!

Ia să lase ea prostiile! Că o s-o lămurească Isamu diseară - sau mâine seară! Ia să se ducă ea să o culce pe Rebeca...

Isamu

Apăsă *log out* şi închise mail-ul. Şi se ridică:

- Am o sarcină afurisită pentru tine.

Piao era numai urechi!

- Ana a fost numită şefă interimară. Ai auzit şi tu cum a decurs prima şedinţă...

- Am auzit.

- Îmi pare rău că n-ai şi văzut-o. A fost foarte interesantă...

Tânărul zâmbea cu subînţeles, pentru că îşi imagina cu uşurinţă ce mutre trebuie să fi avut fraţii Donichioiu...

- Săptămâna asta, aş putea s-o ţin în Franţa. Ba că am nevoie de ea, ba că trebuie ea să se ducă la spital, ba că Rebeca, ba că Trésor... Dar, de săptămâna viitoare, nu mai pot s-o salvez. O să trebuiască să se ducă să-i viziteze. Şi ştii că n-or s-o plimbe pe la monumente - or să-i pună în faţă teancuri de contracte. Eu o pot învăţa să întrebe tot timpul "de ce"; dar nu-i pot "transplanta" secretele pe care le ştie Ştefan. Ei vor răspunde la întrebările ei; dar ea nu ştie, acum, să identifice semnele pe care i le transmite limbajul corporal. Aşa că o să-ţi dau nişte DVD-uri...

Descuie dulapul din perete şi scoase turnul de DVD-uri pe care scria "şedinţe". Şi i-l puse în faţă:

- Aici sunt şedinţele online pe care le-a făcut Ştefan cu consilierii. Tu ştii ce s-a întâmplat după şedinţele astea; şi ştii o parte din dedesubturi. Ştii şi multă psihologie...

Consilierul lui începuse să înţeleagă ce-i cere - pentru că începuse să zâmbească...

- Fă câte o compilaţie pentru fiecare consilier. Cu exemple şi explicaţii. Ştii tu: evitarea privirii, dilatarea nărilor, tonul vocii... Ai grijă ca explicaţiile să fie clare, ample şi pe înţelesul unui începător în domeniu. Nu ştiu dacă ai destul material acolo pentru o chestie comparativă...

- Mă descurc.

- Bun. Teoretic, Ana se întoarce la Cannes diseară. Dar e posibil să rămână la conac, ocupată cu Trésor.

Piao aprobă şi desfăcu capacul turnului. Bun! Reveni la birou - că avea multe mail-uri, iar acum trebuia să facă şi munca lui Ştefan.

Diamant

Ieşi şi îşi cuprinse bine soţia cu braţul. Şi-o conduse repede-repede spre scări... şi-apoi pe hol, spre camera lor... Intră, închise uşa şi-o încuie. Şi se grăbi să-şi aşeze regina în fotoliu.

Gata!

Ridică telefonul şi şopti:

- Unchiule, mai eşti?

- Sigur că da! Suntem aici, toţi trei!

- Aţi auzit ceva? Sau ne-a bruiat?

- Am auzit totul foarte bine. A pus Grasu sonorul la boxe şi am auzit bine.

- Şi ce ziceţi?

- Eu unul zic că e bine. Grasu şi Titel sunt încă cu gurile căscate, aşa că nu zic nimic...

I-auzi! Începu să râdă, auzind bombănitul lui Grasu...

- Şi-am mai auzit ceva. Am auzit suspinele Rebecăi. E lângă tine?

- ... Aproximativ.

- Crezi că e cazul să încerc să vorbesc eu cu ea?

- Nu - categoric, nu!
- Atunci... Atunci, poate-ar fi mai bine să te întorci în România.

"Şi s-o las singură aici! Să se descurce ea cu toate! Să o las baltă şi să-i întorc spatele şi s-o şterg!" Nu putea spune nici unul dintre cuvintele astea, aşa că... Aa, ba un cuvânt putea să spună liniştit!

- Nu.
- Cum crezi tu. Dar eu am senzaţia că prezenţa ta acolo îi face mai mult rău decât bine.
- Ana are treabă cu mine aici.

"Şi nu insista, că nu mă răzgândeşti!"

- ... Cum crezi tu. Dar părerea mea este că ar fi mai bine să te întorci acasă.
- O să mă întorc - că doar n-o să mă mut aici!
- ... Bine, Diamante. Vorbim.
- Nea Dumitre, ce mai zice mama?

Prea târziu - îi închisese... O să-l sune mâine şi-o să-i ceară iertare şi pentru ton, şi pentru cuvinte, şi pentru încăpăţânarea cu care spusese "ba nu". Momentan, stătea la geam. Se gândea. Îşi aprindea o ţigară şi se gândea... la ei...

Deci, Ana era şefa lui acum. N-avea o problemă cu asta - ba chiar putea spune că vestea asta îl bucura mult! El n-ar fi putut să-i conducă pe toţi. Ea emana... Emana putere şi respect. Glumele ei vor fi întotdeauna gustate şi apreciate - iar gafele, iertate din start. Ea o să reuşească să ţină afacerile pe linia de plutire, Ştefan o să se trezească în câteva zile...

Hei! Gata cu gândurile! Raina lui suspina din nou! Trebuia să-şi liniştească regina! Se aşează pe covor, în faţa ei, şi oftă greu:

- Raina...

Iar suspinele se înteţiră imediat...

Rebeca

Deci regina... Iar Nicu Petriceanu...

Nu-i venea să creadă! Adică nu se putea dezmetici! Oamenii ăia doi se vor ocupa personal de găsirea micuţei ei? Nu-i venea să creadă!

... De fapt, trebuia să creadă. Pentru că aşa va fi - Ana şi Nicu Petriceanu îi vor găsi ei fetiţa! Iar asta era o veste minunată!

... Oare ce făcea micuţa ei acum?

... Era ora două. În mod normal, la două noaptea, Trésor ar fi dormit dusă. Dar micuţa ei nu era acum în patul ei, alături de mămica ei; era, probabil, pe-o saltea de pat de hotel. Sau de căsuţă mică şi lipsită de strălucire. Sau de garsonieră. Probabil că răpitorii ei nu se jenau să fumeze în aceeaşi cameră cu ea. Iar ea era răcită - şi făcuse, cel mai probabil, febră. Nenorociţii nu luaseră şi siropelul...

Şi cum noaptea era perioada cea mai dificilă pentru copiii bolnăviori, tocmai pentru că organismul lor era slăbit şi obosit noaptea...

- Raina...

Unde era reginuţa ei micuţă? Unde era Raina ei? Inevitabil - suspinele se înteţiră...

- Te rog io din tot sufletu' meu - nu mai plânge!

Cum dracu să nu plângă, dacă de atâtea ore nu ştia nimic de fetiţa ei?!

- Nu mai plânge, mânca-ţi-aş guriţa ta! Nu mai plânge, că-mi vine nebunia şi mă duc şi fac măcel!

Nu-nu! Să nu se ducă nicăieri! Se repezi şi-l prinse de cămaşă:

- Diamante, unde e fetiţa mea acu'? Ce face fetiţa mea acu'?
- Fă, opreşte-te!
- De ce nu mă sună ăia? De ce nu-mi spun ce vor de la mine?
- Raina, încetează! Încetează cu chestia asta!
- Cum să încetez, Diamante? Cum să încetez? Tu-ţi dai seama prin ce trece acum fetiţa noastră? Tu-ţi dai seama în ce hal s-a speriat?
- Taci!
- Nu pot să tac!
- Taci!
- Are doar şapte anişori!

Fu apucată de umeri şi zgâlţâită îngrozitor!

- Taci odată! Taci, că-mi vin spumele!

La dracu! Ţipă din toate puterile:

- De ce nu sună!!
- Mucles!

Înlemni - că tocmai intrase Ana... Zdruncinatul se oprise ca prin minune... Era o linişte înfiorătoare... Nu-şi permitea să deschidă ochii...

- ... Diamante, te rog, aşteaptă-mă în biroul lui Ştefan.

Aoleu! Aoleu - ce făcuse, cu zbieretele ei! Regina era supărată rău! Şi, dacă o supăra, cine ştie dacă se mai ocupa de găsirea reginuţei ei!

- Diamante, te rog frumos - aşteaptă-mă în biroul lui Ştefan. Mulţumesc.

Paşii se îndepărtară grăbiţi. Iar uşa se trânti, speriind-o rău! Deschise imediat ochii - ieşise?... Da, ieşise. Iar între ea şi uşa biroului erau ochii furioşi ai reginei...

- Ai luat calmantul?

Îi spusese să ia un calmant şi s-o aştepte. Şi n-o făcuse. "Vorbim puţin mai târziu. Du-te şi fă un duş. Şi ia un calmant." Nu făcuse nimic din ce-i spusese ea. Acum o să mănânce bătaie... sau o să-i piardă ajutorul...

Regina porni spre ea. Involuntar, se trase mai sus pe perna fotoliului - şi se ghemui, pentru că regina era furioasă... I se întinse o pilulă şi un pahar cu apă. Se grăbi să le ia; se grăbi să înghită calmantul... şi apa... toată... Ana se aplecă şi se sprijini de cotierele fotoliului:

- Eu am la Cannes un chinez fermecat. Care află tot ce vrea el să afle - pentru că e sprijinit de un alt chinez fermecat. Ţinta atacului de la conac, tu ai fost; nu Trésor. Au intrat, au descoperit că tu nu eşti şi au improvizat - au luat-o pe ea, ca să-ţi forţeze ţie mâna. Pentru că, dacă tu clachezi, riscăm să pierdem afacerile din Franţa. Şi atunci ne putem muta; putem renunţa la cetăţenie, la afacerile cu chinezii... Ştii câte cepe degerate valorăm noi, dacă îl pierdem pe Fang? Şi ştii câte sute de ani de închisoare primim, dacă îl pierdem pe Moreau?

Da, ştia; aşa că aprobă. Regina continuă pe acelaşi ton calm, deşi se auzi clar bubuitul din biroul regelui:

- Soţul meu este în comă, în spital. Iar eu trebuie să mă spăl pe cap cu toată afacerea. Am nevoie de toţi oamenii disponibili şi capabili să mă ajute. Eşti disponibilă să mă ajuţi să conduc afacerile din Franţa?
- Da.
- Eşti capabilă să mă ajuţi în privinţa afacerilor din Franţa?
- Da.
- Atunci facem o înţelegere. Tu mă ajuţi cu afacerile. Şi nu-l distrugi pe Diamant. Iar eu o găsesc pe Trésor şi-o aduc acasă. Vrei aşa? Îţi convine? E convenabil pentru tine?

Înlemni - şi păli! Şi-apoi simţi cum obrajii îi iau foc... Regina era la fel de furioasă. Şi cum îi pusese o întrebare... şi ea nu-i putea răspunde, pentru că realiza acum cât rău îi făcuse lui Diamant...

- Rebeca Ionescu - facem înţelegerea?
- Da! Bineînţeles că o facem!
- Bine.

Ana se ridică şi întinse mâna. Sări în picioare şi se grăbi să-i strângă mâna! Că dacă regina va simţi vreodată că Rebeca Ionescu devenise dispensabilă... sau incapabilă, sau incompetentă...

- Te duci şi faci un duş. Şi apoi te aşezi pe saltea şi dormi. De dimineaţă, am nevoie de tine cu capul limpede. Da, Rebeca?
- Da, şefa.
- Noapte bună.
- Noapte bună.

Regina îi luă paharul din mână şi ieşi. Şi închise corect uşa...

Se repezi în baie - că n-avea timp de pierdut! Făcea un duş şi se culca! Peste vreo cinci ore, Ana o să aibă mare nevoie de consiliera pentru Franţa! Dacă o dezamăgea pe regină...

Diamant

Intră cu paşi mari şi se trânti pe canapea. Şi sări în picioare - că

nu putea sta acolo! Nu putea să stea momâie! Şi nu putea nici să-şi găsească fetiţa! Şi era mai conştient ca niciodată de chestia asta! Aşa că alergă la birou, trase sertarul şi azvârli pistoalele înăuntru. Şi-apoi se repezi la canapea! Înşfăcă pernele, scrâşnind printre dinţi, şi le azvârli de perete! Fripse două-trei picioare în cotiera dinspre el... Şi luă canapeaua la bătaie. La propriu. Începu să-i care pumni şi şuturi şi înjurături elaborate... că simţea că-i pocneşte capul... iar micuţa lui era răcită - şi era captivă în mâinile unor indivizi care nu făceau diferenţa dintre un copil de şapte ani şi-un bărbat de la pază... şi cine ştie ce grozăvii îi făcuseră... micuţei lui...

- De ce nu sunaţi, mă? De ce nu ziceţi odată ce vreţi? Cât vreţi, mă? Zece milioane? Douăzeci? O sută? Puneţi dracu mâna pe telefon şi ziceţi ce vreţi!

Şi-al dracului să fie el, dacă nu-i pocnea inima-n piept!

Apucă scaunul, îl ridică deasupra capului... şi se controlă în ultimul moment - şi-l azvârli nu în perete, ci în canapea! Perna îşi făcu prompt datoria, aşa că scaunul "sări" spătarul şi ateriză zgomotos pe podea...

Nu. N-o s-o lase pe Ana s-o sperie pe Raina.

Se grăbi să iasă, să se apropie de uşa pe care-o trântise cu un minut în urmă... şi se opri. Le auzea vocile, în biroul Rainei. Ana vorbea extrem de calm; contrar bănuielilor lui, Raina nu mai plângea... Ba chiar răspundea! Adică spunea şi ea câteva cuvinte! Din păcate, vorbeau încet; nu auzea ce spun...

Uşa se deschise uşor; Aleodor scoase capul pe hol şi-i transmise, prin semne, s-o lase uşor şi să asculte de Ana. Şi să se odihnească. Cum dracu să se odihnească, nu ştia... Şi-acum îi făcea semn să se ducă în biroul lui Ştefan şi să se odihnească. Dădu să-i arate el un deget cu multe subînţelesuri... dar realiză că spionul îi transmitea, de fapt, exact ceea ce-i spusese şi Ana! Şi chiar şi nea Dumitru! Toţi îl sfătuiseră s-o lase pe Raina să se liniştească. Şi uite că aveau, totuşi dreptate; Raina îl vedea în faţa ei şi-şi amintea şi de Trésor, şi de faptul că micuţa lor dispăruse "din paza ei" - nu a lui... Că ea fusese ţinta atacului - şi, dacă ziua de azi ar fi decurs ca toate celelalte zile, poate că el ar fi fost acum văduv... dar Trésor ar fi fost aici, în patul ei, în siguranţă...

Se întoarse, deci, în biroul lui Ştefan. Ridică scaunul şi-l puse la loc; adună şi pernele... Îşi recuperă pistoalele...

Dacă vreodată o să-i prindă... Nu! Dacă vreodată o să reuşească să afle cine plănuise mişcarea asta... Dacă o să afle, o să se ducă la ei şi-o să le zboare creierii. Indiferent dacă va fi vorba de trei coate-goale sau de însuşi maestrul chinez de la Nisa. O să-i omoare - şi-o să moară liniştit, mulţumit că făcuse dreptate.

... Unde era micuţa lui acum? Unde era prinţesa lui?

Senzorii ţăcăneau... Uşa se închise iar Ana şopti:

- Am liniştit-o. Te rog să nu te mai duci azi la ea.

Negă încet cu capul - n-o să se mai ducă azi la Raina...

- ... Poftim.

Ce-i?... Îi întindea un pahar cu apă şi o pastilă.

- N-am nevoie de calmante.

- Diamante, nu mă face să-ţi amintesc că sunt şefa ta acum.

... Eficientă metodă! Luă pilula şi-o înghiţi. Şi refuză apa.

- Te rog s-o bei pe toată.

... Prea bine! Înghiţea apa aia şi simţea că-i vine să vomite... Ana îi luă paharul şi îl trase uşor spre dreapta. Se conformă; se lăsă dezbrăcat de ham, lungit pe canapea, "aranjat corespunzător" pentru un somn fără vise... Scăpă şi el un suspin:

- Dacă s-au atins şi de-un fir de păr din capul ei, pot să-şi scrie testamentu' şi să-şi organizeze pomana! Că nu scapă!

- Nu s-au atins de ea. Tocmai pentru că n-au luat-o ca s-o omoare sau ca să ne-o trimită bucăţi. Trésor e mult prea importantă, ca să-şi permită să nu-i cumpere siropelul de răceală - sau să uite să i-l dea la oră fixă.

- ... De ce nu sună?

- Nu ştiu. Bănuiesc că n-au ajuns încă în bârlog - şi nu s-au gândit cum să facă şi ce să spună ca să obţină ceea ce vor.

Aşa se gândea şi el... Aşa era logic, de fapt... Probabil că Trésor dormea acum. Probabil îi făcuseră un ceai, ca s-o ia somnul... Sau o adormiseră cu somnifer... Sau cu vapori de anestezic...

Ana se aşeză lângă el şi îl privi lung... Îşi acoperi faţa cu palmele - şi decise să rostească totuşi gândul care-l chinuia rău acum:

- ... Ce-o fi cu Raina mea?

- Raina ta e disperată. Şi-a pierdut fetiţa - aşa cum şi mama ei a pierdut-o pe ea. O lăsăm în pace; de dimineaţă, va avea foarte multă treabă, aşa că o să-şi ocupe mintea cu probleme de birou. Mă voi ocupa de disperarea ei săptămâna viitoare. Azi, o să încerc să aflu cine i-a ajutat să atace conacul. Şi sper să nu fie vreunul dintre cei lichidaţi - pentru că pe cuţitul lui Ştefan scrie *Honneur et justice*...

Deschise ochii şi-o privi lung... Cumnata lui era foarte obosită - şi foarte tristă:

- Cel puţin trei. Pe ceilalţi n-o să vrei tu să mi-i laşi. Că şi tu plănuieşti să le mulţumeşti pentru aşa plan laborios şi aşa improvizaţie nefericită...

Oftă greu... şi rosti cea mai cruntă, cea mai crudă şi pesimistă variantă care putea exista:

- ... Dacă încep s-o ciopârţească...

- Nu cred că-şi permit să facă asta. Şi nici timp prea mult n-or să aibă! Fang l-a pus pe Cheng să se ocupe de răpirea ei - aşa că veştile nu vor întârzia foarte mult.

- ... Tu ai încredere în Cheng ăla?

- În sprâncenat, cum îi zici tu? Da. Atâta timp cât lucrează sub comanda lui Fang, am 100% încredere în el.

- ... Eu nu prea pot să uit războiul din Orléans, din 2011... Şedinţele răstite din 2013... Discuţia în contradictoriu din 2018...

Şi-astea erau doar "vârfurile" - el şi Cheng nu se puteau suferi sub nici o formă, pentru nici un motiv... Cumnata lui îl bătu uşor pe piept:

- Stai liniştit - e vorba de nepoţica mea acum. Şi de afaceri şi de caşcaval mult. Ştii cum lucrează ei - n-au nici preferaţi, nici duşmani de moarte. Dacă plăteşti, îţi sunt cei mai buni prieteni! Din fericire, noi avem cu ce să plătim; iar ei au nevoie de noi. Aşa că va fi o chestie de ajutor şi sprijin mutual...

Nu mai spuse nimic; iar Ana se mută lângă capul lui... Îi apăsă uşor tâmplele, începu să rotească mâinile... Ştia că trebuie să adoarmă - şi-i venea să plângă... rău...

Isamu

Urmărea cu interes liniuţa de pe ecran. Conacul "comunica" puţin la ora asta; oamenii Părintelui dormeau noaptea, aşa că Părintele încerca să-şi facă treaba online. Probabil că şi reuşea - mai greu, dar reuşea. Comunica cu Spania. Afacerea cu insigne...

Se făcuse patru jumate; depăşise punctul maxim de oboseală pe la trei, aşa că se pregătea să-şi pună căştile şi să asculte înregistrările telefonului lui Henri Martin. Omul lui Moreau vorbise mult azi...

Tresări - că mobilul lui începuse să cânte! Cine îl suna?... Cheng? Minunat!

- Da.

- Salut.

- Salut.

- Am veşti.

- Le ascult cu maximă atenţie.

- În primul rând, am rezultatele anchetei preliminare referitoare la accidentul lui Ştefan. Toate datele indică spre defecţiunea tehnică. Un sabotor n-ar fi reuşit să desfacă furtunul "doar trei sferturi". Aparatul a funcţionat perfect în primele cinci minute. Pilotul n-a avut nici un indiciu; senzorii nu au înregistrat nici o defecţiune, nici o anomalie - nimic! După ce s-a ridicat şi a virat ca să intre pe traiectoria de zbor, a apărut prima alertă - cea cu scăderea presiunii. Şi, după 7 secunde, a apărut alerta ruperii cablului electric. Aparatul a zburat impecabil 204 ore după ultima revizie; iar pilotul era cu salariul la zi, n-avea probleme în căsnicie, copiii mergeau bine cu şcoala...

- Mda...

- Patru experţi independenţi au văzut datele transmise de aparat şi au citit raportul poliţiei - şi toţi patru au spus acelaşi lucru. Pilotul a ştiut că o să se prăbuşească - şi a fost genial atunci când i-a spus să sară. Dacă voia să-l omoare, îi spunea să se ţină bine - sau trântea aparatul peste copaci.

- Am înţeles. O să-i transmit Anei că a fost un accident.

- Îţi trimit şi raportul, imediat cum îmi parvine în forma semnată şi ştampilată.

"Nu e chiar atât de maniaco-depresivă, să nu se încreadă într-un document nesemnat." Zâmbi şi spuse cu totul altceva:

- Bine.

- Acum, vestea numărul doi. Atacul asupra conacului a iscat agitaţie mare în Bourges. Iar unul dintre oamenii noştri a făcut unele conexiuni - şi şi-a dat seama că nu a raportat un eveniment aparent normal...

"Aşa..." N-o să-l grăbească - ca să nu-i arate cât de interesat era, în realitate, de dispariţia micuţei.

- ... În urmă cu două săptămâni, mai exact în 26 februarie, în oraş au apărut trei bărbaţi. S-au cazat la Mister Bed Bourges, care e o bombă de hotel de-o stea. Şi n-au ieşit cu nimic în evidenţă. Foarte tăcuţi, foarte şterşi, au cerut o singură cameră family. Ştii - cameră cu un pat matrimonial, unul de-o persoană şi unul supraetajat. Au plătit cu cash pentru două săptămâni - iar asta a făcut-o pe recepţioneră să îl anunţe pe băiatul nostru. N-au mâncat niciodată în hotel. N-au avut niciodată reclamaţii. N-au cerut niciodată să li se facă curat în cameră. N-au spus niciodată mai mult decât "Bună dimineaţa", Bună seara" şi "Mulţumesc". Au ieşit dis-de-dimineaţă, s-au întors noaptea târziu. Vorbitori de franceză cu accent est-european...

Nota de zor - şi avea impresia că nu ţinea pasul cu "dictarea"...

- Azi, la opt jumate seara, recepţionera a intrat în tură şi a observat că cei trei au eliberat camera la unşpe jumate.

Unşpe jumate? Imposibil! Ştefan decolase la unşpe, nu? Rebeca revenise la conac puţin înainte de doişpe... Nu, nu era OK deloc!

- Aşa scrie în registrul hotelului. Imediat cum au plecat ei, camerista s-a dus să facă curat. Şi a avut un şoc. Cei trei clienţi au lăsat camera exact la fel cum au primit-o. Şi-au spălat singuri aşternuturile, au lustruit baia, şi-au curăţat cumva covorul...

Pe dracu! Cheng nu voia să spună ceea ce ştia - dar îi transmitea indicii peste indicii! Ăştia trei aveau formaţie militară - şi făcuseră foarte multe cursuri despre cum să nu-şi lase ADN-ul pe unde umblă!

- Declaraţia integrală a băiatului nostru, împreună cu numele celor trei şi fotografiile notaţiilor din registrul hotelului ţi le trimit chiar acum pe mail.

- E perfect. Recepţionera are şi o descriere a lor?

- Bineînţeles. E în declaraţie.

- Perfect. Imediat cum ai informaţii noi, te rog să mă anunţi!

- Evident. Tu ai veşti pentru mine?

- Nu. Absolut nimic.

Cheng tăcea - aşa că continuă:

- La şedinţă, s-a hotărât ca lucrurile să meargă înainte ca şi până acum.

- OK. Vorbim.

- Vorbim.

Apăsă butonul roşu şi se grăbi să deschidă declaraţia - că acolo scria cine erau cei trei indivizi care o transportaseră pe Trésor afară din Bourges. Şi, probabil, şi din Franţa. Dar despre asta o să discute cu Cheng numai după ce citea foarte-foarte atent declaraţia... şi toate celelalte.

Diamant

Cum-cum? Ce auzea? Asculta... Acum nu se mai auzea nimic - nici măcar foşnetul frunzelor...

Ba da!

Sări în picioare şi se opri - că Ana dormea la birou, cu capul pe palme. Calculatorul era pornit, semn că el dormise ca porcul iar ea încercase să dea de un capăt de informaţie care s-o conducă la Trésor... Decise să iasă totuşi.

Nu se înşelase - Raina lui suspina. Nu dormea - simţea el că micuţa lui soţie nu putea dormi... Apăsă uşor clanţa şi intră.

Într-adevăr, Raina nu dormea. Stătea pe saltea, pe burtă, şi se uita la rama foto... Oftă greu - şi-o văzu tresărind violent! Mm, ce-o speriase! Se grăbi să deschidă discuţia:

- De ce nu dormi?

- Am încercat să dorm - dar n-am reuşit. Pentru că am văzut rama de pe birou - şi mi-am amintit că am în ea fotografii...

Se aşeză lângă ea. Raina privea rama, el o privea pe ea... Soţia lui oftă greu:

- ... Iartă-mă. Te-am întristat rău... Nu mi-am dat seama ce fac. Adică mintea mea era blocată la ea. Nu puteam să mă gândesc decât la ea! Cum să-ţi spun...

Degetul ei apăsa rama... Raina îi puse imaginea în faţa ochilor:

- Ştii cât de bună prietenă eram cu ea. Până să pornesc rama, nu am conştientizat că au omorât-o...

Se referea la bonă. Şi, da - Raina fusese foarte-foarte bună prietenă cu femeia aia! Regina lui opri rama şi o lăsă lângă saltea. Şi îl cuprinse cu braţul:

- Te rog să mă ierţi.

Aprobă, grăbit să se răsucească şi s-o tragă în braţele lui...

- ... Ştiu că regina poate s-o găsească. Ştiu c-o iubeşte mult, aşa că nu va renunţa niciodată la căutarea ei... Mi-e frică doar să nu se panicheze... ei... şi s-o omoare...

- N-or să se panicheze. Ştiu prea bine ce ar însemna s-o omoare; aşa că nu se vor atinge de ea.

- ... Ana mi-a spus... că eu am fost ţinta atacului... şi că ea e o pârghie de şantaj... ca să ne destabilizeze... Iar dacă ei chiar vor să ne destabilizeze... O au pe ea... micuţa noastră...

Oftă greu şi închise ochii:

- Iar eu te am pe tine. Şi altceva nu-mi trebuie. Atâta timp cât tu eşti a mea...

Raina tăcea acum...

- Te rog, închide ochii şi hai să ne odihnim. E aproape cinci dimineaţa. Ana o să aibă nevoie de noi atenţi şi alerţi. Nu uita că i-am promis s-o ajutăm...

Capul ei aproba. Avea straniul sentiment că el va aţipi - dar ea nu...

Ana-Maria

Recitea, a suta oară poate, declaraţia chinezului care avusese nenorocul s-o aibă ca informatoare pe recepţionera de la Mister Bed Bourges. Ştefan îi povestise multe amănunte din organizarea chinezilor - şi mai observase şi ea una-alta. La ei, atunci când un subaltern anunţa cu întârziere un eveniment, se făcea şedinţă "ca la partid" - şi-l frecau şi-l interogau şi încercau să afle care era motivul ascuns pentru care bietului nefericit nu-i picase fisa în secunda unu...

Recitea şi verifica ceea ce-şi notase pe foaie. Făcuse o "schiţă" cu informaţiile despre cei trei. Verifica fiecare amănunt, fiindcă avea sentimentul că-i scăpa ceva...

Calculatorul piui din nou. Primise un mail... de la Isamu. Încă unul? Subiectul era concludent: ***"Raport preliminar referitor la accidentul de elicopter"***. Oof, Doamne! Dar nu era evident că fusese un nenorocit de accident stupid? Îi scrisese deja lui Aleodor să se ocupe de compensarea financiară a familiei îndoliate! Ce era cu ei?

Oare era ea chiar aşa un bau-bau gigantic - şi nu-şi dăduse încă seama de asta?

Luă telefonul special şi selectă numărul lui Isamu.

- Spune-mi că nu te-am trezit eu!

- Nu m-ai trezit. Nu prea pot să dorm. Cred că sunt prea obosită...

- Ai veşti de la spital?

- Nu.

- Atunci insomnia ta se justifică. Ţi-am trimis două chestii pe mail.

- Le-am văzut pe amândouă iar partea cu pilotul am dat-o deja în lucru la Părinte.

- OK. În privinţa răpirii

- În privinţa răpirii, nu mi-ai trimis ceea ce era mai important.

- ... Şi anume?

- Şi anume, părerea flerului tău.

Isamu bufni într-un hohot sănătos de râs... Şi îi răspunse:

- Flerul meu, alimentat de urechea muzicală care l-a ascultat pe Cheng, zice că dispariţia lui Trésor lasă o urmă de fărâme spre est. Nu se ştie cât de "spre est". Dar opinia mea este că micuţa nu se mai află acum în Franţa.

Oftă greu... şi zâmbi trist:

- La urma urmei, era la mintea cocoşului că or s-o îndepărteze de influenţa umbrelei noastre - nu?

- Bineînţeles. Acum, opinia flerului meu este că cei trei misterioşi din hotel erau "rezervele" - oamenii de legătură care au spionat conacul, au păstrat rezerva de arme şi-au fost siguri că "titularii" se vor descurca de minune. Iar după eşecul acţiunii iniţiale, rezervele au preluat rolul de cărăuşi - şi s-au transformat în doi misterioşi şi-o misterioasă. Ceea ce înseamnă că unul dintre misterioşi a rămas în preajma conacului.

- Aşa m-am gândit şi eu. Pe camerele de la trafic s-au văzut clar patru maşini. Dar trei inşi nu puteau face măcelul de la conac - chiar dacă ar fi nişte adevărate genii în meseria lor. Aşa că cei trei oameni de la hotel au fost, într-adevăr, "rezerva". "Titularii", după părerea mea, au ajuns deja acasă, probabil tot în Est...

Isamu tăcea...

- Şi totuşi, flerul tău uită ceva. Cărăuşii nu se pot plimba prin Franţa sub formă de trei bărbaţi adulţi şi-o fetiţă răcită; au nevoie de o femeie care să joace rolul mamei. Dacă au avut femeia, atunci Trésor nu mai e în Franţa. Dacă n-au avut-o, Trésor e undeva la graniţa de est. Femeile estice se deplasează un pic mai greu spre vest...

- Oricum, sfatul meu este să nu-ţi alertezi oamenii din Germania şi Austria. Indivizii sunt profesionişti. Iar în cazul unei confruntări-bătălii, vor fi tentaţi să scape de "problemă".

- Nici nu e sigur că o vor scoate din ţară pe pământ! Sunt atâtea porturi în vestul Franţei...

- Este şi asta o posibilitate. Mai ales după ce ai făcut gălăgie mare şi-ai înscris-o pe micuţă în toate listele cu copii dispăruţi...

- În orice caz, faptul că nu am primit încă veşti de la ei arată că nu au ajuns încă în bârlog.

- Exact.

- Îi voi lăsa să ajungă în bârlog, să se sfătuiască şi să ceară recompensa. Vor fi mult mai uşor de încolţit acolo. Şi-ţi spun de-acum că planul meu este să aflu cine sunt şi să achit totul direct la şefii lor. Ca să nu existe riscul vreunui accident nefericit cu Trésor.

- Este un plan de durată, dar sigur.

- Ştiu. Până atunci, însă, mă pregătesc să fac o mişcare dublu-adezivă.

Isamu îi ştia expresiile verbale - dar pe-astea "jucăuşe" nu le prea folosise în prezenţa lui, ci doar cu Ştefan şi Diamant. Se grăbi să se explice:

- Să aflu cine le-a dat informaţii tehnice despre paza conacului şi să le arăt tuturor că Ştefan a fost un şef "parfum" pe lângă mine.

- Nu uita ce ţi-a spus el - ai mare grijă să nu te transformi într-o scorpie!

- Nici o şansă! Vreau doar să le demonstrez că, atunci când sunt "la butoane", n-am nici mamă, nici tată, nici Dumnezeu - şi nu mă abat de la regulamentul instituit de Ştefan. Iar ca să-mi reuşească imaginea asta de şefă verticală, o să te rog să mi-l trimiţi pe Piao.

Tăcere...

- Împreună cu laptopul cel nou şi o cutie specială. Şi multe siringi.

- ... OK. În două ore îl ai la conac.

- Aş prefera să ajungă pe la nouă jumate. Să apuce şi ei să digere micul dejun - şi să se apuce de treburile zilnice.

- Am înţeles.

- OK. Dacă mai ai veşti, să nu eziţi să mă suni!

- Nu sunt genul ăla ezitant...

Arş - chinezul ei fermecat avea şi ace de arici, uneori! Nu de alta, dar uite că "o piuise" la şase dimineaţa - adică nu tărăgăna veştile!

- Vorbim.

- Vorbim.

Închise şi ridică privirea spre ramele de pe birou...

Ştefan ţinea pe birou două rame - pentru două stări speciale. Prima era starea "de familie" - toţi cinci ţinându-se în braţe. A doua era starea "de locul unu". Ea şi el. Tot ţinându-se în braţe. Între cele două stări era o diferenţă vizibilă... Şi între cele două dureri din sufletul ei era o diferenţă mare. Între "soţul meu" şi "tatăl copiilor mei"... era o diferenţă colosală...

Trebuia să înceteze să se mai învenineze aşa. Întinse deci mâna... şi-şi făcu curaj şi culcă ambele rame. După care ridică imediat rama "de familie" - că n-avea voie să uite de el! Şi nici de ei! Trebuia să aibă mare-mare grijă de familia lor! Aşa cum avusese întotdeauna...

Îşi impuse să revină spre ecran.

Deci Piao venea în jur de nouă jumate - adică la nouă jumate fix. Venea calm, cu un zâmbet micuţ pe buze şi cu paşi fermi... Chinezii aveau şi ei propriul mod de a-şi crea imaginea; şi cum Ştefan îi povestise în amănunt cum funcţionau chinezii, îi era foarte uşor să-şi imagineze cum va fi sosirea consilierului lui Isamu la conac. Şi îi venea să râdă... rău...

Florentina

Deschise încet un ochi... Mm, ce obosită se simţea! Deşi dormise, totuşi, foarte bine! Ciudat...

De fapt, se trezise pentru că îi vibrase telefonul. Şi îl pusese pe noptieră, aşa că bârâitul se auzise tare. Îl luă... Thomas îi scrisese câteva rânduri.

"Neaţa. La conac e tristeţe mare. Încă nu avem voie să intrăm în vile. Dna Ana mi-a spus să rămân azi acasă - nu ştiu de ce. Pare preocupată de ceva. Am sentimentul că azi o să fie o zi lungă."

Dacă zicea el...

Lăsă mobilul pe masă şi se răsuci spre fereastră. Vedea coroanele copacilor din livadă. Şi, undeva în spate, departe, vedea acoperişul unei case. "Ţinea" de cartierul-satelit construit în dreapta...

De la brad, Diamant prelungise trei drumuri - ca un picior de găină. În fiecare capăt apăruse câte-un giratoriu - şi-un cartier în jurul lui. Acolo fuseseră "instalaţi" noii-veniţi. Unchiul ei încercase să-i ţină oarecum retraşi, departe de "nucleul" şatrei lui nea Dumitru; numai că ei veneau zilnic în centru, atraşi probabil de brad. Deşi aveau şi ei "monumentele" lor - câte-o arteziană "super" şi-un părculeţ exact ca la brad. Ei veneau mereu în centru...

Oare ce-o să mai fie şi azi? N-avea nimic programat în mod special; va trebui să citească singură lecţiile, să-şi facă apoi temele... Şi, în rest, nu mai ştia. Aşa că...

Luă din nou mobilul şi intră pe pagina lui Thomas. Oare mai scrisese vreo poezie?

"Locuiesc în inimă
precum un pustnic.
Din când în când,
culeg durerea singurătăţii
şi o împart cu voi.
De fiecare dată cu un zâmbet...
De fiecare dată cu bucurie...
O lume perfectă
în care aşez speranţele

când stalactite,
când stalagmite,
foarte rar coloane,
niciodată infinite...”

Hm - Thomas fusese inspirat azi. Oare când apucase să scrie? Că dacă la conac era tristeţe mare iar mămica ei îl consemnase acolo, în cazarmă, n-ar fi trebuit să aibă timp de versuri! Sigur, el stătea cu laptopul pe genunchi şi urmărea online cursurile! Ea va trebui să le citească de prin manuale...

Păi... Păi, să se ridice şi să facă un duş - şi să se îmbrace “corespunzător” cu locul şi momentul. Şi intenţia. Deci, va opta pentru o rochie lungă în stil spaniol - mulată pe corp şi în cloche. Lungimea conta - restul... Restul era “pentru cunoscători”.

Zâmbi şi se grăbi să se ridice - gata, ieşise soarele pe strada ei! Şi-acum era foarte grăbită!

Rebeca

Era roşie ca racul. Deşi era nedormită de vreo 24 de ore - şi-ar fi trebuit să-i crească “gradul de nesimţire”, ea era roşie toată. Şi nu ridica privirea din scrumieră. Iar o supărase pe regină...

Nu reuşise să adoarmă azi-noapte. Nici măcar nu reuşise să închidă ochii! Poate că se temuse să n-o viseze, sau să nu-i viseze... Sau... Oricum, nu reuşise să adoarmă. Avea nişte cearcăne negre şi nişte ochi umflaţi cât buturugile şi o moacă lungă rău... Regina coborâse ultima la micul dejun; şi abia când o electrocutase cu ochii furioşi, înţelesese şi ea de ce Adina nu-şi mai continuase fraza după ce-o văzuse. Era o epavă. Arăta ca o epavă jalnică. Iar nu ascultase de şefa ei...

Ana nu-i spusese nimic. Doar o fulgerase cu ochi furioşi - şi-atât. Aşa că, deşi nu simţise nici pic de foame, înghiţise tot ce-i pusese Florina în farfurie. Că dacă regina se supăra şi n-o mai ajuta... s-o găsească pe micuţa ei... care dispăruse de aproape 22 de ore...

Trebuia să se abţină. Trebuia să nu mai plângă. Îşi dădea şi ea seama că plânsul ei nu era deloc OK! După ce că era slăbănoagă şi nedormită, mai şi bocea în halul ăla! Ştia, atât din proprie experienţă cât şi din povestirile unuia sau altuia, că respiraţia accelerată şi plânsul şi tensiunea puteau face ravagii care duceau, invariabil, la perfuzii. Adică la chemarea ambulanţei. Regina avea nevoie de ea “funcţională”, nu perfuzată şi leşinată-n pat. Îndesase, deci, mâncarea pe gât. Şi reuşise să nu mai plângă. În urmă cu cinci minute, descoperise “butonul roşu” al lacrimilor ei - o privea pe Ana. Lacrimile se opreau instantaneu, chiar dacă regina era foarte preocupată de “butonatul” telefonului...

Terminaseră de mâncat înainte de ora nouă. Ana insistase să rămână toţi la masă. De ce, numai ea ştia... Ea una s-ar fi dus, totuşi, la biroul ei. Sigur avea acte de semnat! Sigur o aşteptau mail-uri importante! Dacă o găsea cineva pe Trésor...

Ridică iar privirea spre regină - şi-şi înghiţi suspinul. Bun “remediu”, încruntarea reginei! Îi trecuse instantaneu...

Diamant

Fuma - că n-avea ce altceva să facă. Era nouă jumate - fix. Afumaseră livingul ăla rău de tot - dar Ana insistase să rămână toţi aici, aşa că erau toţi aici...

Din fericire, Raina nu mai plângea. Din păcate, el aţipise de dimineaţă - dar ea, nu. Probabil că plânsese în continuare...

Telefonul Anei începu să cânte. Hm...

- Da... Da. Să intre. Îl aşteptăm în living.

Deci de-asta îi ţinuse aici, în living! Trebuise să vină cineva... Cine oare? Nici Aleodor nu părea mai dezmeticit, aşa că...

Cumnata lui se ridică şi-şi aduse un carneţel. Şi începu să scrie ceva... Era o listă. Oare ce scria Ana? Lista de cumpărături? Lista de lucruri pe care trebuia să le facă azi? Ce scria?

Se auzea motorul BMW-ului apropiindu-se cu repeziciune. Motor de BMW de pază. Oare cine venea?... Adică pe cine chemase Ana? Că acum îşi dădea el seama - cumnata lui nu întrebase nimic, doar anunţase că “îl aşteptăm”. Să fie Nicu Cărare?... Iar? Şi într-un BMW “tunat”? Nu prea-i venea a crede...

Uşa conacului se deschise larg. Se grăbi să se întoarcă!

- Bună dimineaţa.

... Ei, poftim! Tocmai la el nu se gândise! Adică la el chiar nu s-ar fi gândit niciodată! Piao zâmbea subtil şi se grăbea spre Ana - care se ridica şi-i zâmbea şi ea...

- Bine ai venit!

- Bine v-am găsit!

Îl miră puţin strângerea de mâini... mai mult decât bizară, de vreme ce băiatul ăla, atunci când trebuise musai să se formalizeze, îi sărutase cumnatei lui mâna...

- Am adus laptopul.

- Mulţumesc. Eu am pregătit lista.

- Atunci, eu zic să nu mai zăbovim - să ne apucăm de treabă.

- Eşti sigur că nu vrei să fumezi o ţigară, sau...

- Sunt mai mult decât sigur. Fiecare minut e important.

Da’ ce urgenţă aşa urgentă avea băiatu’ ăsta?

... Geanta mare cu laptopul ajunsese la Ana; dar chinezul mai avea, atârnată de el, o gentuţă-borsetă.

- Organizăm totul aici?

- Nu - sus, în biroul lui Ştefan.

- OK.

- Haideţi.

Se grăbi să se ridice - şi să-şi ridice soţia. Rebeca tremura rău! Aoleu! Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Ce-i cu tine?

Fu înşfăcat de rever şi smucit spre ea:

- Acum o să aflăm unde e Trésor!

Oof, Doamne! Negă grăbit:

- Te înşeli. Haide.

- Ba nu! Acum o să ne spună unde e! Sau crezi că ei n-au aflat încă unde e?

- N-au aflat nimic.

- Ba au aflat! Ştiu totul!

Piao se răsuci şi zâmbi amabil:

- Dacă aflam unde este Trésor, n-aş fi venit personal - aş fi dat telefon...

Dezastru! Raina se opri - şi se clătină periculos, aşa că o prinse bine de umeri! Ana arătă spre uşa biroului:

- Rebeca, la tine în birou. Restul, la Ştefan în birou.

Grăbi pasul - şi simţi că o ia practic pe sus! Doamne! - cât de slăbită era! Slăbise şi mai mult! Era uşoară ca o aşchiuţă! O să-i tragă o mamă de bătaie - şi-o să-i facă el o cură de shaworma de-aia originală, bombă calorică...

Ana deschise uşa iar Piao se grăbi să... intre? Păi el ce căuta în biroul Rainei?... Oricum, intrară şi ei.

- Ia loc la birou.

Raina se conformă - şi se întoarse imediat spre Piao:

- Aţi aflat unde e - nu-i aşa?

Tânărul se opri lângă ea şi-şi scoase borseta:

- Nu am aflat decât că urmele micuţei se îndreaptă spre estul Europei. Mai mult de-atât, nu ştim momentan.

Simţi că-i pică cerul în creştet - pentru că în borsetă era trusa completă cu fiole... Ana oftă greu:

- Ai dormit azi-noapte?

Raina plecă imediat capul...

- Să înţeleg că n-ai dormit? Sau că ţi-a venit acum oboseala şi-ai aţipit?

- N-am putut să adorm.

- Deşi ţi-am spus să te odihneşti. Ţi-am spus că am nevoie de tine de dimineaţă, atentă şi alertă şi cu mintea limpede. Da?

- Da.

- Aş fi avut mare nevoie de tine azi; pentru că Piao a venit la conac ca să ne răspundă la întrebarea "De unde au ştiut atacatorii care este dispozitivul de securitate al conacului, cu cifre şi date tehnice şi poziţionare şi toate celelalte". Mi-ar fi prins bine capul tău - că tu ai fler şi eşti isteaţă. Dar mă uit la tine şi-mi dau seama că mai ai puţin şi mă obligi să sun la ambulanţă şi să te mut la spital. Aşa că tu nu vei asista la discuţiile pe care le vom purta cu personalul conacului. Tu te vei odihni azi. O să asiste Aleodor - şi-o să te informeze el. Piao...

Chinezul se apropia de ea la fel de zâmbitor-destins, cu seringa... Raina lui o ruga pe Ana, din priviri, să nu facă asta - iar Ana era de neînduplecat...

Brusc, soţia lui se întoarse spre el! Şi-l imploră, tot din privire, să facă ceva! S-o scape! Adică să o convingă pe Ana s-o ia şi pe ea la discuţiile cu personalul! Raina tocmai realizase că în biroul lui Ştefan exista şansa să se afle, azi, nişte nume - şi eventual nişte numere de telefon. Era foarte posibil ca unul dintre oamenii care lucrează la conac să fi fost complice. Şi-atunci...

Chinezul îşi făcuse treaba. Raina închise ochii... şi scăpă un suspin... La dracu! Se repezi şi-o ridică de-acolo! Şi-o mută repede pe saltea - pentru că zeama aia nenorocită începuse deja să-şi facă efectul şi-o ameţise!

- Te aşteptăm în birou.

- Vin imediat!

Îşi privea lung regina şi se ruga, în gând, să rămână singuri mai repede - înainte să adoarmă...

Gata - ieşiseră. Erau singuri! Îi prinse capul în palme şi-i deschise el ochii - îi ridică pleoapele!

- Te iubesc! Auzi, Raina? Te iubesc mult de tot! Raina!... Raina...

Adormise... La dracu!

Sări în picioare şi se grăbi să iasă. Şi răcni:

- Şi de ea cine are grijă acum?

- Cheamă-l pe Toni.

Da! Să-l cheme pe Toni! Căuta repede-repede în telefon - că-l avea salvat pe-acolo pe undeva... La dracu - unde era numărul ăstuia?

Se repezi şi ieşi după ei - şi răcni, aplecat jumate peste geam:

- Toni! Urcă şi ai grijă de Rebeca!

Şi reveni în fugă lângă ea...

Părea că doarme. Adică dormea. Respira normal - şi avea ochii închişi, gura întredeschisă... Era moale toată, de parcă leşinase... Paşii se apropiară cu calm:

- Doarme.

Chinezul îl privea cu ochi plini de încredere - şi zâmbea în continuare:

- I-am făcut un somnifer. La o persoană normală, care a dormit opt ore, doza şi-ar fi făcut efectul în 5 minute. Ea însă este foarte obosită - şi are mare nevoie de câteva ore de somn adânc, fără vise. Dacă avem noroc, atunci când se va trezi, o va avea pe Trésor lângă ea.

Îl prinse de gulerul cămăşii:

- Tu ştii ceva!

- Nu ştiu mai multe decât ştiu ceilalţi. Categoric, cele mai multe lucruri le ştie Cheng. Şi cum are ordin să i le spună lui Isamu, care i le transmite Anei...

- ... Voi ştiţi unde e fetiţa mea!

- Ştim doar că urmele răpitorilor ei indică spre Est. Sper să aflăm mai multe azi. Dacă avem noroc...

Paşii se apropiau în fugă, "pe călcâie" - iar Toni năvăli în birou:

- Ce s-a întâmplat?

Era roşu la faţă şi gâfâia rău. Şi abia acum, când îi întâlni privirea, îşi aminti că el o sunase pe Raina - şi-o scosese din conac... Şi cum Piao venise cu ordine clare... Şi cum cumnata lui primea informaţii de la Isamu şi se gândise la varianta ca unul dintre angajaţii conacului să fi trădat, se ridică şi-şi rearanjă cămaşa:

- Piao a adormit-o pe Rebeca. Stai cu ea şi ai grijă să nu păţească ceva.

Primi o aprobare, aşa că se grăbi să iasă. Chinezul îl urma, semn că nu greşise atunci când decisese să nu-l informeze şi pe Toni...

Aleodor şi Ana aranjaseră deja biroul. Adică puseseră un scaun în faţa peretelui - cu faţa la perete şi camera video şi cu spatele la canapea. I se indică să se aşeze pe canapeaua aia - iar Ana luă laptopul şi se aşeză lângă el. Piao îşi aranja, tăcut, siringile şi fiolele... Laptopul pornea...

- ... Isamu ţi-a trimis nişte fotografii. Le printezi tu?

- Da.

Ce fotografii îi trimisese chinezul Anei?

- Ce fotografii?

- În urmă cu două săptămâni, trei indivizi s-au cazat la un hotel obscur din Bourges. Au fost foarte discreţi; atât de discreţi, că şi-au făcut singuri curat în cameră, au spălat bine tot ce-au atins... şi au eliberat camera ieri, la unşpe jumate.

Sări în picioare:

- Ei sunt!

- Nu; nu sunt ei. Dar s-au comportat destul de ciudat, cât au stat în oraş. Şi au plecat la unşpe jumate. Ei sunt cel mult cărăuşii.

- Păi pe ei trebuie să-i găsim!

- O să-i găsim.

- Ia! Dă să văd pozele!

O împinse cât colo şi-i trase laptopul din braţe! Unde erau pozele?

- Diamante, vrei să te lungeşti lângă Rebeca? Că îmi pari cam agitat, aşa...

Poftim?... Ochii căprui îl fulgerau rău... aşa că negă. Şi-i dădu laptopul. Şi-şi impuse să nu tragă cu coada ochiului. Ana scria... mişca mouse-ul... Imprimanta fâşâia...

- Pozele sunt în imprimantă.

Se ridică şi le luă. Şi le privi lung... Lung...

Primul individ se numea Sergej Spasojevic - Isamu botezase pozele cu numele lor. Era înalt şi solid; era şaten, avea ochi căprui... Avea mutră de "curăţenie" - dar nu şi alură, semn că în realitate era "liber-profesionist"... Al doilea se numea Miroslav Jovanovic. Înalt şi solid, şaten, ochi căprui, aceeaşi ocupaţie probabil... Iar ultimul era Nikola Banjac. "Fratele" lor - că avea aceleaşi semnalmente. Se lămurise buştean - avea în mâini fotografiile indivizilor care ştiau unde e acum Trésor şi se simţea mai prost ca niciodată... Chinezul sparse tăcerea:

- Cu siguranţă, sunt nume false. Vremea le-a permis să poarte tricouri cu mâneci lungi - aşa că nu ştim dacă au tatuaje sau semne particulare. Şi n-au cicatrici pe faţă sau pe gât. Oamenii lui Cheng puricâ în continuare imaginile camerelor stradale; dar şansele să se ciocnească de ei sunt destul de mici...

- I-aţi dat în consemn la frontieră?

- Da. Dar n-au ieşit din Franţa. Nici măcar nu s-au apropiat de graniţe.

- L-aţi anunţat pe Luka?

- Nu.

Nuu? Se răsuci spre Ana:

- Ano, ăştia au acte sârbeşti! Aşa că sună-l pe Luka! Şi trimite-i pozele! Spune-i să

Piao îl întrerupse:

- Cu cine începem?

- Cu personalul. Luis, Florina şi Thomas.

Cu personalul? Da' ce-avea cu ei? Cumnata lui era foarte serioasă, foarte hotărâtă...

- Chiar crezi că ei puteau trăda?

Ana aprobă încet cu capul, în timp ce-l invita să se aşeze lângă ea şi să lase prostiile "ca-n filme"... Piao îi spunea lui Luis, la telefon, că este aşteptat în birou... Ana oftă scurt:

- Nu putem găsi trei cetăţeni europeni care călătoresc cu acte false. Mai ales că sunt nişte cetăţeni care chiar ştiu să-şi schimbe înfăţişarea! Şi nu avem nici un indiciu, cum că ei sunt cărăuşii. Eu, când am aflat de existenţa lor, m-am gândit imediat la o femeie care să joace rolul mamei. Aşa că nu e bine să agităm apele în calea lor. Ca să nu schimbe ruta. Şi ca să nu riscăm să se întâmple vreun acci-

dent. Iar în privinţa personalului, aminteşte-ţi cum te jucai tu cu pipeta prin vinul escortelor...

O privea lung; ea privea uşa - şi pe Luis, care intrase şi "constatase" sala de interogatoriu şi se calm bâlbâia...

... În fine! Dacă aşa ştia ea...

Ana-Maria

Urmărea când socotelile, când mail-ul. Diamant era extrem de atent la interogatoriul lui Piao - aşa că pe el nu-l mai urmărea cu atenţie. Chinezul era priceput - fusese şcolit corespunzător şi ştia toate informaţiile pe care i le trimisese ei Isamu. Ştia şi "instructajul" pe care chinezul ei fermecat i-l făcuse; aşa că punea întrebările potrivite, se folosea din plin de inflexiunile vocii şi propria mişcare prin spatele "intervievatului"...

După două ore de interogatorii "pe bandă", ajunsese la concluzia că n-ajunsese la nici o concluzie. Luis era nevinovat. Florina era nevinovată. Thomas era mie-n sută nevinovat. Cei nouă băieţi care fuseseră la aerodrom în timpul atacului nici nu bănuiseră că se va întâmpla ceva la conac - şi nu ieşeau singuri în oraş. Nu se duceau "să bea o cafea" ore-n şir în vreo crâşmă, ci se repezeau în Bourges cu treburi clare în minte: cumpărături şi supusele regelui. Şi, rareori, se întâlneau cu rudele. Nici unul dintre ei nu-i mai văzuse vreodată pe cei trei bărbaţi din fotografii...

Şi pe telefon nu primea nimic... şi-asta o scotea din minţi...

La nouă şi-un sfert, după ce trecuse vizita medicală, Seniorul îi transmisese că prima noapte în spital trecuse cu bine - iar Ştefan era bine. Semnele vitale erau neschimbate. Avusese programare la tomograf la unşpe jumate; era doişpe iar Seniorul nu-i transmitea nimic...

Tânărul de pe scaun îşi revenea, încet-încet... Piao îl punea să se ridice încet... Şi cum îi reuşise asta "din prima", fu trimis să se lungească jumătate de oră. Atât îi lua substanţei să-şi piardă efectul. Chinezul se întoarse spre ea:

- Cine urmează?
- Adina.

Derula încetişor corpul mail-ului; cu coada ochiului, supraveghea reacţiile Părintelui. Spionul stătea lângă ea; iar atunci când ea rostise numele secretarei, piciorul spionului nu se mai bălăngănise. O bucura mult să descopere că Aleodor nu-şi permitea s-o întrebe de ce-o bănuia pe iubita lui de trădare...

Florentina

Telefonul tremură scurt în buzunar. Se grăbi să-l scoată - cine era?... Tot Thomas? Da' ce ocupată era, dintr-o dată, doamna contesă! Nu-şi mai băga absolut deloc copiii în seamă! În fine...

"- Ce faci?

- Stau pe bancă în Aurari şi mă căznesc să n-adorm de-atâta plictiseală.

- Ţi-ai făcut temele?

- Nu.

- Şi nu ţi le faci?

- Ba da. Am tot timpul, diseară. Tu ţi le-ai făcut?

- Nu.

- Şi nu ţi le faci?

- O să le fac, peste vreo trei ore cred...

- Da' de ce aşa târziu?

- Pentru că şi acum simt că se învârte camera cu mine.

- Dar ce s-a întâmplat? Ţi-e rău?

- Acum mi-e mult mai bine. La un moment dat, am simţit că o să-mi bubuie sângele pe nas!"

Aoleu! Da' ce dracu păţise ăsta?

"- De ce, mă? Ce-ai păţit?

- Dna Ana a vrut să ştie dacă vreunul dintre noi le-a dat atacatorilor informaţii despre conac. Aşa că l-a chemat pe dl Piao, care ne-a injectat rând pe rând şi ne-a luat la întrebări."

Aoleu! Pe bune? Mama ei chiar o luase razna?

"- Cum adică, rând pe rând? Păi pe cine a injectat?

- Pe toată lumea. A început cu tata şi cred că va sfârşi cu dl Aleodor."

Da, mama ei o luase razna...

"- Şi ce te-a întrebat?

- Dacă am discutat cu cineva despre conac, în ultimele 6 luni. Dacă am observat ceva ciudat la oamenii din jurul meu, atunci când am fost în oraş. Dacă mi-am făcut un prieten nou, sau o prietenă...

- A înnebunit chinezu'!

- N-a înnebunit deloc. Există substanţe care te pot face să spui tot - şi să nici nu-ţi aminteşti că te-a întrebat vreodată cineva ceva. Din fericire, dl Piao a folosit o substanţă care nu şterge amintirea interogatoriului. Aşa că îmi amintesc perfect toate întrebările. Şi îmi pare rău că n-am recunoscut pe nici unul dintre indivizi.

- Ce indivizi?

- Mi-a arătat trei fotografii cu trei indivizi; m-a întrebat dacă mi se par cunoscuţi, dacă i-am observat în preajma mea, dacă îi cunosc... Dar nu i-am văzut niciodată. Şi mi-am dat seama, acu' vreo cinci minute, că ăia trei au o legătură cu răpirea lui Trésor. Aşa că mă oftic rău!

- Păi să nu te oftici! Că, dacă-i ştiai, scotea Piao cealaltă fiolă - şi nu-ţi mai aminteai ce-ai spus!

- Serios vorbind acum, îmi pare tare rău că n-am putut să fiu de ajutor. Dna Rebeca e distrusă! Dl Piao i-a făcut un somnifer intravenos, ca s-o poată calma."

Îi trimise o mutriţă tristă şi oftă greu - prichindica dispăruse, aşa că mama ei n-o luase razna deloc cu interogatoriul... Iar biata Rebeca era distrusă... Îşi amintea acum momentele prin care trecuse ea în 2011, când crezuse că tati al ei murise... Telefonul vibră din nou.

"- Acum e rândul drei Adina. Care mă îndoiesc că ştie ceva... Ea a leşinat când a aflat că a dispărut Trésor.

- Ceva veşti despre tati aveţi?

- Nu. Nu ştim nimic. Cu siguranţă, dna Ana ţine legătura cu persoana care stă în spital, cu el. De ce n-o întrebi pe ea?

- Poate pentru că e ocupată cu Piao şi Adina?

- Poţi să-i dai un mesaj, nu? Dacă îţi poate răspunde, o va face; dacă nu, îţi va răspunde atunci când poate.

- OK, o s-o întreb pe ea."

Deci mămica ei investiga de mama focului atacul asupra conacului şi dispariţia lui Trésor...

Oftă greu şi se ridică - n-o s-o deranjeze cu mesajul ei. O s-o lase să-şi amintească singură de copiii ei. Chiar era curioasă când se va întâmpla asta! Când o să-şi amintească...

Léon era foarte fericit aici, în Aurari. Fusese primit la ora de sport; juca fotbal cu băieţii. Prinţul era în elementul lui - alerga de-i sfârâiau călcâiele şi încerca scheme şi fente de maestru. Philippe se aşezase la pianul electronic imediat după ce terminase micul dejun - şi-i făcea bunicului lor capul calendar cântându-i muzică clasică. Puştiul era talentat; şi maniac. Ea însă se plictisea rău! Ea n-avea veşti despre tati al ei; aşa că nu se putea apuca de învăţat, nu se putea bucura de soarele destul de puternic... nu putea sta pe bancă ştiind că în curând or să se termine orele şi-o să fie înconjurată de copii gălăgioşi...

Porni, încet, spre casa bunicului ei.

Era frumos în Aurari. La urma urmei, era o localitate liniştită! Şi foarte frumoasă! Casele erau bine întreţinute; oamenii erau calmi, zâmbitori... Era o atmosferă foarte frumoasă în Aurari. Ea o strica, cu botul ei lung şi sprâncenele încruntate şi paşii grăbiţi...

O să se ducă să se culce. Cu dopurile în urechi şi perna peste cap. Ca să nu viseze vânători renascentiste sau balul Regelui-Soare. Sau toţi pereţii Muzeului Luvru. Philippe exersa ore în şir...

Ana-Maria

Mai privi o dată telefonul - şi piciorul lui Aleodor. Amândouă erau "neclintite". Spionul urmărea cu mare interes interogatoriul...

Piao le punea tuturor cam aceleaşi întrebări. Adina răspunsese cam ca toţi ceilalţi - n-o abordase nimeni, nu-i cunoştea pe cei trei, nu-i mai văzuse niciodată... Chinezul realiză şi el că avea de-a face cu o nevinovată - şi decise să rostească ultima întrebare:

- Cum ţi-ai petrecut dimineaţa de ieri? După ce te-ai trezit...

- După ce m-am trezit, am făcut un duş... şi m-am certat cu Aleodor.

Serios? Aşa "matinali" fuseseră? Îl privi pe el... Părintele aprobă scurt cu capul. Hm...

- Şi apoi am coborât la micul dejun... Am confirmat programarea la masaj şi cosmetică... M-am certat din nou cu Aleodor...

Părintele sări în picioare! Hei! Nu mai apucă să-l oprească; aşa că îl văzu repezindu-se la birou, luând clipboardul şi-un pix şi începând să scrie! Mergea spre Piao şi scria ceva, repede-repede...

- Şi apoi el s-a dus la birou. Eu am avut liber... M-am pregătit de plecare... Am pregătit

- Permite-mi o întrebare, te rog. De ce te certi mereu cu Aleodor?

Hei! Păi ăsta ce făcea - îşi interoga iubita? Era dement? Avu senzaţia că Adina începe să zâmbească:

- Pentru că nu vreau să stau pe spate atunci când vrea el.

Da - exact asta făcea Aleodor! Profita de substanţa injectată de Piao şi-şi interoga iubita! Era dement - clar! Piao primi noua întrebare şi se înroşi rău; iar nebunul îi făcu semn s-o întrebe odată! Chinezul se cam fâstâcise şi nu-şi prea găsea cuvintele... Ciudat - Adina continuă să vorbească pe aceeaşi temă:

- Şi nu mă prea încântă ideile lui creţe. Şi-ar mai fi câteva motive de ceartă...

- Ţi-a făcut el ceva?

Tresări - şi ea, şi Diamant! Adina ridică brusc vocea şi începu să turuie!

- Nu! Nu mi-a făcut nimic! Niciodată! Nici măcar nu s-a ostenit să mă întrebe cum mi s-ar părea ideea căsătoriei! Iar în condiţiile astea, nu văd de ce ar trebui să-l suport pe el, cu... capacităţile lui limitate, atunci când ştiu că am treabă după-amiază! Şi câtă treabă am!

Aleodor rămăsese interzis. Piao rămăsese înlemnit în spatele Adinei, la fel de roşu, la fel de încurcat de situaţia stupidă în care era pus... Adina se răsuci încet pe scaun - şi se prinse de spătar, ca să nu cadă, pentru că substanţa pe care-o folosea Piao era puternică. Secretara avea o privire vizibil "rătăcită" - dar zâmbetul era zeflemitor:

- Am 38 de ani, puiule! În vreo trei-patru ani intru la menopauză! Tu poţi să faci copii pân' te păleşte Alzheimer-u' şi prima pensie; da' la mine te-ai gândit vreodată?

- Nu mi-ai dat niciodată indicii că ai vrea să faci un copil cu mine.

- Nu mi-ai dat niciodată indicii că ai putea să faci un copil! Şi să-i fi şi tată! Că partea aia cu făcutu' mai e cum mai e; da' la aia cu crescutu' eşti nul total!

- Să înţeleg că ai găsit deja alt tată pentru copilul tău?

- Am găsit deja un bărbat mult mai capabil să fie tată, decât tine.

Mm - acum or să se ia la bătaie rău de tot... Aleodor reuşi să-şi păstreze tonul calm:

- Deci ai pe altcineva.

- Da.

"Taci! Nu spune cine e!" Habar n-avea cine era acel "altcineva" - dar era tare bine ca Aleodor să nu-l afle! Că era vai de el, dacă-l afla Părintele! Omul ăsta avea o putere fantastică - afacerea cu insigne şi rolul de angajat al SIE îi dădeau forţa de-a expulza aproape pe oricine, oriunde... Aleodor anunţă, scurt:

- ... În clipa când o să putem reveni în vile, te rog să-ţi muţi lucrurile.

- Bineînţeles! Sau credeai că o să-mi mai pierd timpul cu tine?!

- Încetaţi amândoi.

Simţise nevoia să intervină - tocmai pentru că numele acelui "altcineva" dădea să izbucnească! Repede, să încerce să salveze cumva situaţia!

- Adina, ce planuri profesionale ai? Dat fiind faptul că ai 38 de ani şi îţi doreşti un copil, iar traiul în curtea asta te ţine departe de potenţialul tată ai copilului tău, vrei să

- Vreau să rămân aici, la conac.

- Aleodor? Tu ce planuri profesionale ai?

Spionul se răsuci scurt - şi-o întrebă, din privire, dacă chiar vorbise serios atunci când îl întrebase dacă se cerea concediat! Îi făcu semn să răspundă...

- Vreau să rămân aici.

- În condiţiile astea, vă separaţi amiabil. Şi nu amestecaţi războiul personal cu viaţa profesională.

Părintele se repezi să răspundă:

- Bineînţeles! Mai ales că n-am de ce să-i port ranchiună! Vezi tu, Adinuţo...

Şi făcea cel mai contraindicat lucru, în clipa asta - se ducea la ea, ca să-i spună-n faţă tot ceea ce simţea el că trebuie să-i spună în momentele astea...

- Eu umblu mult, de când lucrez pentru Ştefan. Intru în contact cu tot felul de oameni. Toate întâlnirile mele de afaceri se sfârşesc cu câte-o petrecere. Iar din 2014, de când am avut certitudinea că Toni nu răspunde la telefon atunci când nici tu nu răspunzi la telefon, am petrecut cu toate femeile care-au vrut să petreacă cu mine. Şi v-am verificat periodic. Şi ştiu că sunteţi împreună. Ieri, te-ai dus la masaj şi cosmetică pentru că eu plecam în Spania - iar voi aveaţi undă verde la tăvăleală...

Adina, secretara Raina Consulting, se tăvălea cu Toni - şeful pazei conacului. Înşelându-l astfel pe Aleodor - consilierul regelui. Ameţise şi-o luase migrena... Şi, în timp ce Aleodor o privea cu maximă satisfacţie, Adina zâmbea spre direcţia lui - la fel de bucuroasă şi împlinită sufleteşte... Mamă, Doamne! - dacă îi pierdea pe-ăştia doi, chiar că se ducea dracului totul! Aleodor continuă, într-un târziu:

- Am înţeles că simţeai nevoia să te tăvăleşti zilnic - iar eu plecam mai mereu prin Europa. Dar nu înţeleg de ce nu mi-ai făcut mie un copil.

- Fiindcă n-ai planuri de însurătoare.

- Iar el are!

- El are altceva...

Aleodor decise să tacă. Adina zâmbea în continuare. Zeama injectată de Piao îşi făcea cu prisosinţă datoria - şi-i bloca fetei ăleia simţul autoapărării şi-i dezlega limba şi-i dădea curaj...

- ... Bine, Adinuţo. Din momentul ăsta, eşti liberă ca pasărea cerului.

Bărbatul se ridică - şi reveni, cu paşi mari, lângă ea, pe canapea. Iar Piao se grăbi să scotocească în trusa lui cu fiole... Spionul era alb ca hârtia; aşa că simţi nevoia de a pune mâna peste mâna lui. Nici ea nu ştia de ce - pur şi simplu, i se făcuse milă de el... Chinezul îi făcea Adinei antidotul - iar ea oftă greu şi-şi pierdu zâmbetul:

- ... Nu m-am tăvălit zilnic, cum zici tu. Şi ştiam că mă înşeli - am auzit, când şi când, voci de bărbat comentând telefonic cu Rebeca isprăvile tale de pe la petreceri. Ţi-am mai verificat şi mail-ul uneori - şi ştii şi tu asta... Ştii care e chestia? Tu eşti un bărbat foarte inteligent. Şi spui că ai principii. Or, un bărbat cu principii nu susţine sus şi tare că el n-are nevoie de hârtii oficiale şi nu se-mpiedică în simboluri şi ritualuri bisericeşti. Un bărbat neserios susţine asta. Adevăratul bărbat serios din viaţa mea, el e - nu tu! Tu, dacă ţi-aş fi făcut un copil, ai fi spus că la ţigani femeia creşte copilul iar bărbatul asigură bunăstarea. Ţie, apartenenţa la etnie îţi permite mereu să te fofilezi... Iar atunci când nu invoci etnia, ridici mâna şi ameninţi...

Antidotul îşi făcea deja efectul - curajul Adinei scădea cu repeziciune... Decise să se ridice:

- Să înţeleg că între voi doi nu mai există cale de reconciliere.

- Nu - cu siguranţă, nu mai am nimic de împărţit cu ea.

- Iar eu cu el, nici atât.

- Bine. Atunci mă aştept să vă comportaţi amândoi ca doi adulţi

întregi la minte.

- Aa, să fii sigură de asta!

Aleodor era foarte sigur de asta... Îl privi lung, drept:

- Voi avea personal grijă ca Toni să nu aibă de suferit din cauza discuţiei voastre de azi.

Părintele o privi lung, drept:

- A avut de suferit până acum?

- Nu ştiu. Dar cu siguranţă nu va avea de suferit de-acum încolo.

- Oricum, eu voi avea multă treabă prin delegaţii.

- Indiferent unde vei avea tu treabă - Toni e sub protecţia mea.

Acum fusese categorică - aşa că Aleodor aprobă şi tăcu. Reveni spre Adina, pe care Piao o conducea chiar acum afară - şi-o sprijinea bine, pentru că fata aia era ameţită rău... Diamant îşi aprinse o ţigară:

- Serios, Părinte - dacă ştii că n-ai să poţi să te abţii, mai bine spune. Că nu e de joacă! Omul ăla asigură paza conacului!

- Nu am absolut nimic cu el. Am bănuit-o că ea are pe cineva încă din 2011! Încă de pe vremea când o căutam pe Ana prin Franţa iar ea roşea şi se fâstâcea şi se schimba la faţă şi se emoţiona ca dracu atunci când se întâlnea cu el prin curte sau prin conac! De-asta n-am cerut-o de nevastă. De-asta nu m-am însurat cu ea. Dacă ea mă înşela fără ruşine încă din 2011...

- Şi-atunci de ce-ai mai stat cu ea?!

- Da' cine-a zis c-am stat cu ea? Tu eşti surd? N-ai auzit ce i-am zis?

Părintele se pierdea cu firea - ridica vocea la Diamant şi-l lua uşor peste picior. Dar nu îl va atenţiona nicicum - fiindcă omul ăla trebuia, totuşi, să-şi verse necazul şi să se calmeze... Iar spionul se calma chiar acum:

- Ce - tu n-ai avut niciodată ţiitoare?

- Dacă tu o consideri ţiitoare, nu mă mir că ea îl preferă pe paznicu'-şef!

Ăştia aveau de gând s-o ţină aşa până diseară! Ia să-i oprească ea pe amândoi!

- Părinte, te rog.

Arătă spre scaun - iar Aleodor bufni în râs:

- Glumeşti!

- Nu glumesc deloc.

- Chiar crezi că eu i-am ajutat s-o răpească pe Trésor?

Telefonul vibră - aşa că se grăbi să-l scoată! Cine ce-i scrisese?... Seniorul! În sfârşit! Scria că...

"Tomograful a fost un pic ocupat de dimineaţă. Analizele au ieşit bine, medicaţia ajută traumatismul cranian să se resoarbă. Stai liniştită, o să vorbesc cu medicii şi-o să selectez eu nişte asistente boccii, strâmbe, grase şi măritate şi ştirbe şi chele rău..."

Seniorul nu era întreg la minte...

Deci, Ştefan era bine. Traumatismul de la cap se rezolva cu medicaţie, nu cu operaţie, iar asta era o veste minunată! Îi dădu telefonul lui Diamant şi-i făcu semn lui Piao să se-apuce de treabă! Părintele fusese injectat; probabil că asta îi displăcea rău...

Florentina

Tresări - telefonul bunicului ei începuse să piuie! Îl văzu înghiţind nemestecat şi răspunzând:

- Da, Ana.

În sfârşit, avea veşti! Oof...

- Da, imediat. Stai să văd... Gata.

- Acum mă auziţi toţi?

- Da, mami.

- Ce faceţi voi? Cum e chiulul organizat de la şcoală?

Se grăbi să-i reteze cheful de glume:

- Destul de dificil, în era lecţiilor computerizate şi-a cursurilor prin reţea.

- Nu te mai plânge, prinţeso; pe vremea mea, ca să zic aşa, aveam de ales - ori copiam de mână, ori căutam un xerox...

Bunicul râdea; Léon fremăta tot şi făcuse urechile pâlnie spre vocea lui mami a lui iar Philippe mânca, tacticos, prânzul. Micul prinţ era extrem de ciudat uneori...

- Copii, am veşti de la spital. Nu ştiu dacă bunicul v-a povestit ceva despre accident...

Se grăbi să-l pârască:

- Nu prea.

- Atunci vă povestesc eu. Tati a sărit de la 30 de metri. După primii 10 metri, s-a întâlnit cu coroanele bogate ale copacilor. Şi cum ramurile copacilor nu pornesc chiar din rădăcină, ultimii doi metri i-a căzut liber. A avut casca pe cap; dar chiar şi aşa, chiar dacă printr-o minune n-a nimenit cu capul în crăcile groase, a suportat o zdruncinătură puternică atunci când a căzut pe pământ. Medicii i-au făcut ieri tomografie, au văzut problema şi i-au dat medicaţie. Iar la tomografia de azi s-a văzut clar că medicamentele îşi fac efectul. Deci, tati nu va trebui să treacă printr-o nouă operaţie.

Fiu! Răsuflă uşurată... şi nu se putu abţine - începu să aplaude:

- Ce bine!

- Într-adevăr, e foarte bine. Persoana care stă cu el era veselă; mi-a trimis un mesaj serios, amplu, care se termină într-un ton foarte optimist.

- Asta e foarte bine. Înseamnă că analizele chiar au ieşit bine!

Şi bunicul ei era vesel...

- Da. Din păcate, nu am veşti despre Trésor. Am făcut o investigaţie amplă aici, dar n-am găsit nici un complice. Am sentimentul că-mi scapă ceva...

- E foarte posibil să fi primit ajutor din interior - şi să-şi fi lichidat informatorul după ce şi-au făcut treaba şi şi-au atins scopul.

- Şi asta e posibil. Din fericire, partenerii chinezi se ocupă cu maximă seriozitate de dispariţia micuţei. Şi au foarte multe surse de informaţii. Mă aştept, deci, să ne ajute ei.

- Eu ţi-am spus că chinezii sunt de toată isprava!

Se grăbi să-şi rostească întrebarea:

- Tu când vii în Aurari?

- Nu ştiu. Nu depinde de mine. Să vedem ce se mai întâmplă aici! Rebeca e inutilizabilă; iar Aleodor are multă treabă în perioada asta.

Se ridică şi se grăbi să iasă - că n-avea de ce să mai stea să asculte bălmăjelile mamei ei.

Deci tati al ei era bine... Era un pic mai bine. Şi-asta era foarte important! Ştia că medicina făcuse paşi mari în ultimii ani. Ştia că majoritatea organelor puteau fi "reparate" sau înlocuite fără problemă. Unicul organ pentru care nu se putuse încă găsi înlocuitor era creierul. Tati al ei se lovise şi la cap...

Oare se lovise serios? Adică avusese o lovitură serioasă? Căzuse liber de la doi metri; dar dacă căzuse în fund, capul...

Îi venea să plângă! Nu ştia cum se lovise tati al ei, nu ştia cât din problemă se rezolvase până acum iar mămica ei investiga dispariţia puştoaicei! Şi chiar nu-i păsa că fata ei are o problemă! Nu mai înţelegea... Parcă nici nu voia să înţeleagă, sau...

Isamu

Telefonul piui scurt. Ia - venise Piao?... Da! În sfârşit! Sări în picioare şi se grăbi să coboare în living - că nu mai avea răbdare! Băiatul ăsta călătorise două ore! Dacă Piao aflase ceva în timpul interogatoriilor de la conac, era crucial să folosească informaţia cât mai repede!

Tânărul intră şi se grăbi spre el:

- Mm, credeam că nu mai ajung!

- De ce - ai avut probleme pe drum?

- Nu. Dar acolo am avut o problemă uriaşă!

- Ce problemă?

- Mi-ai spus să zâmbesc non-stop, cu un aer amabil şi detaşat. Crede-mă că au fost momente când mi-a fost imposibil s-o fac!

- Da' ce s-a întâmplat?

Piao arătă spre scări, aşa că se grăbi să-l urmeze.

- Păi, în primul rând, i-am găsit la masa din living. De cum am intrat, am urcat la etaj - şi m-a pus s-o adorm pe Rebeca.

Poftim?

- Arăta ca o stafie ambulantă. Era nedormită şi plânsă şi părea în pragul internării. I-am făcut un calmant şi-a adormit în 10-15 secunde.

Uau! Chiar aşa de rău era Rebeca?

- Am început apoi interogatoriile. Şi nu ştiu ce-am greşit - ori n-am pus întrebările corecte, ori n-am calculat bine dozele... Cert este că n-am obţinut nici o informaţie care să ne conducă la Trésor. În schimb, substanţa pe care am folosit-o a ajutat-o pe Adina să-şi dezlege limba şi să-i spună lui Aleodor că îl înşeală. Aleodor s-a grăbit să o asigure că ştie despre ea şi Toni - şi o înşeală şi el, de fiecare dată când are ocazia.

Aoleu! Văleleu!

- Ana a obţinut de la ei promisiunea că îşi vor vedea fiecare de drumul lui, fără ranchiună sau răzbunări prosteşti. Dar ştii cum e natura umană - până nu-şi scoate ochii şi nu se păruieşte bine...

Iar Aleodor era un bărbat mândru...

- Oricum, să ştii că Ana s-a descurcat de minune. Adică se descurcă de minune. Atunci când ea spune ceva, toţi se aliniază "la dungă" şi nu-i ies din cuvânt.

- Atunci când primeşte o sarcină, se achită cu brio de ea. A primit sarcina de a conduce afacerile; o să vezi că n-o să se-mpiedice.

- Problema nu e ea; problema sunt cei din jurul ei. Adică cei cu care o să intre ea în contact. Mulţi sunt afacerişti cu experienţă şi vulpoi bătrâni. De ei mi-e frică - să n-o prindă cu ceva...

- N-au cu ce. Nu ai avut senzaţia că Ana s-a transformat într-un arici?

- S-a transformat într-un animal complex, format din colţi de leu, ace de arici şi cuvinte de acid. E schimbată. M-a lăsat mască - eu o ştiam calmă, surâzătoare, amabilă, drăguţă...

- Aia era Ana "pentru Ştefan". Ana "pentru subalterni" e exact aşa cum trebuie să fie - aşa cum are Ştefan nevoie de ea. Hai să vedem ce mi-ai adus.

Tânărul scoase DVD-ul şi începu să râdă:

- Tu de fapt abia aştepţi să vezi confruntarea spion-secretară!

- Îţi dai seama că n-aş rata-o pentru nimic în lume!

De vreme ce ei doi nu erau genul ăla care trântea jos orice personaj de sex opus care stătea să fie trântit jos...

Rebeca

Se simţea mult mai bine. Era mult mai calmă. Chinezul ăla sigur îi pusese şi calmant în seringă! Adormise instantaneu! Nu visase nimic, nu auzise nimic, nu simţise nimic... Se trezise în braţele lui Diamant, ridicată în fund. Atât de adânc dormise...

Cina era un chin pentru Aleodor şi Adina. Diamant nu-i povestise cum decurseseră interogatoriile - dar îi pusese înregistrarea. Picase cerul pe ea când o auzise pe Adina spunându-i în faţă lui Aleodor toate lucrurile alea! Şi simţise că i se taie respiraţia când îl auzise pe el spunându-i cum o înşelase! Ea ştiuse că Aleodor "punea jos" tot ceea ce era femeie şi accepta să fie pusă jos de către el; dar în privinţa Adinei avusese unele dubii. Toni era un tip prin definiţie discret. Ea una nu "sesizase" niciodată momentul când Toni şi Adina nu răspundeau la telefon...

Oricum, Aleodor şi Adina se despărţiseră. Aşezarea de la masă nu îi avantaja nicicum. Dar dacă Adina s-ar fi mutat vizavi de Aleodor, ar fi fost şi mai rău - s-ar fi privit. Şi probabil că ar fi răbufnit...

Spionul era suspect de calm. Adina era şi ea calmă... Era însă o aparenţă. Adina se temea de reacţia pe care o putea avea Aleodor acum, când aflase adevărul. Se temea să nu păţească Toni ceva... Oare Toni aflase că Aleodor aflase? Dificilă întrebare! Şeful pazei nu intrase azi în conac - iar Adina nu ieşise. Aveau, însă, amândoi telefoane mobile. Aşa că...

Aşa că ea una era liniştită, din punctul ăsta de vedere. Îl cunoştea pe spion; îl cunoştea destul de bine, de vreme ce fusese pusă de Ştefan să-l studieze şi "să toarne" prompt fiecare pas greşit al individului! Aleodor n-o să se răzbune pe Toni. Şi nici pe Adina. Pentru Aleodor, succesul în carieră era crucial. Nu-şi va dinamita succesul în carieră doar aşa, ca să aibă el mulţumirea sufletească...

De fapt, realiza că spionul îşi inoculase deja mulţumirea aia sufletească. Deşi ştiuse că Adina şi Toni aveau o relaţie, nu se despărţise de Adina. Şi probabil că insistase mult să aibă contact fizic cu ea - ca s-o chinuie şi să-şi demonstreze că tot el era mai presus. Şi că tot el "conducea ostilităţile". Şi că, indiferent ce era între Adina şi Toni, el îi repunea imediat pe şine - şi la el se întorcea secretara în fiecare seară, lângă el dormea ea în fiecare seară...

În fine!

Cina asta nu mai era chiar atât de amară. Reuşea să nu plângă. Somnul adânc - sau chimicala din injecţia lui Piao - fusese un sfetnic bun pentru ea. Realizase că, dacă Trésor ar fi fost ucisă, românii sau francezii ar fi găsit-o până acum. Iar dacă ar fi fost abandonată undeva, pe-o stradă lăturalnică, ar fi găsit-o cineva - şi ar fi dus-o la poliţie, unde şi femeile de serviciu ştiau de alerta dispariţiei ei. Iar dacă nemernicii nu i-ar fi cumpărat siropelul pentru răceală, ar fi ajuns cu ea la spital - şi-ar fi intrat poliţia pe fir. Şi mai realizase ceva - realizase că Diamant era calm. După interogatorii, după discuţia cu Piao, soţul ei rămăsese calm. Nu ştia dacă el avea mai multe informaţii decât ea; dar calmul lui îi insuflase şi ei un pic de speranţă...

Aseară, Ana plănuise să-şi folosească consiliera pentru Franţa iar ea fusese complet inutilizabilă. Iar dacă regina se supăra, n-o mai ajuta s-o găsească pe Trésor. Nu ridica, deci, privirea spre Ana - dar îşi jura ei însăşi că, imediat cum termina cina, se ducea în birou şi se-apuca de mail-uri! Probabil că se strânseseră sute de mesaje! Zeci de contracte! Tabelele reginei erau incomplete, de vreme ce ea nu-i trimisese socotelile Franţei... nici ieri, nici azi...

Întoarse capul şi-şi privi lung soţul. Era calm. Era atent la propria farfurie. Îl semnaliză uşurel cu vârful pantofului... şi zâmbi, în şoaptă:

- După cină, vii cu mine în birou?

Primi o aprobare. Şi un zâmbet. Şi se simţi privită lung, din capul mesei... Nu - n-avea curaj să afle ce părere avea regina despre zâmbetul ei chinuit; aşa că reveni la propria farfurie.

Ana-Maria

Telefonul oficial al lui Ştefan piui scurt. Ia uite - cineva fusese plecat pe Marte şi nu aflase încă despre accident! Îl luă... şi se ridică:

- Sunt în birou.

Nu comenta nimeni. Bun! Se grăbea să urce treptele, pentru că îşi amintise abia acum de dl Moreau şi necesitatea unei prime convorbiri cu acel individ...

Diseară o să-şi viziteze soţul. Neapărat! Îi era dor de el! Seniorul era mut ca un peşte - dar omul ăla nu putea să-i transmită din oră-n oră că totul e bine, ca soldaţii lui Alexandre Dumas. Trebuia să-l înţeleagă şi pe el... iar el va trebui s-o înţeleagă pe ea. Care o să se tot ducă să-şi privească lung soţul. Ei nu-i erau de-ajuns fotografiile; ea voia să-l vadă cu ochii ei, să se asigure că respiră, că aparatele piuie ritmic, că medicii scriau zilnic în foaia de observaţie...

Din fericire, purta lentilele de contact. Şi le punea în fiecare dimineaţă, imediat după ce se spăla pe faţă. Lentilele o ajutau în două privinţe - o transformau într-o "regină fatală" şi-o obligau să nu plângă. Ştia că, dacă plânge, chestiile alea colorate îi vor aluneca pe obraji. Şi cum avea mare nevoie de imaginea "reginei fatale", nu plângea. Niciodată. Poate diseară... un pic, înainte de culcare...

Intră în birou şi se aşeză la calculator. Mail-ul lui Ştefan - ăla oficial... Dl Moreau era online. Îşi activă camera video - iar uşa se deschise scurt:

- Presupun că Moreau solicită o întrevedere.

- Presupui corect.

- Ai nevoie de mine la întrevederea cu el?

Aleodor părea vesel. Aprobă şi-i indică spre canapea:

- Stai acolo, în picioare. Dacă mă întreabă ceva complicat sau de detaliu, îmi sufli răspunsul. Spre geam este "da", spre perete este "nu".

Spionul se opri la un metru de monitor.

- Mai în spate un metru.

Aşa; acum îl observa bine. Era foarte important să nu-i fugă privirea spre sufleur. Moreau nu trebuia să ştie cum conducea ea afacerile... Acceptă să-i vadă camera şi îl invită să o vadă. Şi zâmbi şarmant, aşa cum ştia ea...

- Bună seara, dnă Ionesco.

- Bună seara, dle Moreau.

- Mă bucur sincer să vă revăd - deşi m-aş fi bucurat mult mai mult să vă revăd în compania soţului dvs...

Începu să râdă, cu şarmul ei inconfundabil "dat la maximum":

- Şi eu m-aş fi bucurat mult să fie el cel ascultat la lecţii...

Spionul începu şi el să râdă. Îl privea şi-i vedea atitudinea destinsă - aşa că îi citea gândurile şi constata că era categorisită ca fiind "o femeie foarte frumoasă", foarte uşor de ameţit şi plimbat şi dus cu vorba... Prea bine! Garda individului era îndeajuns de jos acum, ca să-i aplice ea o lovitură de-aia "de dat borşul pe nas". Aşa că puse coatele pe birou, sprijini bărbia în palme şi zâmbi galeş spre camera video profesională. Şi-l plesni:

- Unde este Trésor Ionescu? Unde sunt domnii Spasojevic, Jovanovic şi Banjac? Alerta de copil dispărut a dat vreun fel de rezultat? Iar dacă a dat un rezultat negativ, credeţi că e cazul să creez eu o alertă de copil dispărut? Ştiţi că avem şi noi un aparat numeros - şi colaborăm fructuos cu multe alte asemenea aparate numeroase...

Clipi "dulce" ca Betty Boop, constată că francezul "îşi revenise" şi-şi şterse şi ea zâmbetul de pe buze:

- Oamenii care se aseamănă, se însoţesc.

- Din păcate, alerta de copil dispărut nu a dat roade. Ori au reuşit deja s-o scoată din Franţa, ori s-au ascuns într-un bârlog - şi-o ţin pe micuţă încuiată.

- Aveţi informaţii despre starea ei?

- Nu avem nici un fel de informaţie despre ea.

- Şi probabil că nu aveţi informaţii nici despre cei trei domni nici înalţi şi nici scunzi, nici graşi şi nici slabi, nici bătrâni şi nici tineri, nici aşa şi nici aşa şi vă rog să nu mă trataţi ca pe-o femeie frumoasă şi uşor prostuţă.

- Dacă asta este impresia pe care v-am lăsat-o, îmi cer scuze. Vă asigur că nu v-am considerat niciodată o femeie uşor prostuţă!

- Dacă în urmă cu nouă ani subalternii dvs au reuşit să găsească o tânără cu doi copii în ditamai Franţa, mă îndoiesc că nu sunt capabili de aceleaşi performanţe acum!

- Cei trei domni cu cetăţenie sârbă sunt în momentul de faţă alertă de grad zero. Nici pe dvs nu v-am găsit în 24 de ore, să ştiţi!

- Mda... S-ar putea să fi exagerat eu, atunci. Deşi tehnologia a evoluat mult iar vieţile noastre, ale tuturor, au devenit dependente de tehnologie...

- Dnă Ionesco... În clipa când vor utiliza tehnologia, îi vom găsi. Iar agenţii noştri o caută pe Trésor Ionescu pe tot teritoriul Franţei. Supraveghem cu maximă atenţie graniţele - terestre, navale şi aeriene. Inclusiv zborurile civile, de antrenament şi de agrement. Inclusiv micul trafic de frontieră. Dacă Trésor Ionescu se mai află pe teritoriul Franţei, o vom găsi.

Aprobă cu capul şi dădu să ridice degetul - şi să repete cuvintele lui, alea cu "dacă se mai află pe teritoriul Franţei". Dar realiză că puterea omului de pe ecran se întindea strict pân' la graniţe; iar el nu-i era ei subaltern, să-i spună ea să treacă peste fâşie şi s-o caute prin toată Europa. Aşa că îşi muşcă limba şi trecu la informarea umbrelei:

- Azi-noapte, am avut o discuţie amplă cu consilierii. S-a decis ca eu să preiau conducerea afacerilor, până la revenirea soţului meu. Iar eu le-am comunicat tuturor că afacerile merg înainte, la turaţie normală. Că doar nu ne grăbim nicăieri - nu?

Dl Moreau aproba - şi-şi permitea din nou să zâmbească...

- Rebeca va reveni mâine în online - şi la birou.

- Asta e o veste bună. O voi suna mâine şi o voi asigura că îi vom găsi fetiţa - şi i-o vom aduce înapoi.

- OK. Dar vă rog să nu faceţi promisiuni pe care ştiţi că nu le veţi putea îndeplini.

Mâna Părintelui indică imediat spre stânga - aşa că continuă:

- Nu rostiţi cuvinte care ar putea zdruncina relaţia dintre dvs şi ea. Vă rog.

- Staţi liniştită - n-o s-o mint.

- Ştiu că n-o s-o minţiţi. Problema mea este că toată lumea îi spune "ţi-o aduc eu înapoi". Iar Trésor e una singură - nu poate fi salvată de toată lumea deodată...

- Am înţeles ce vreţi să spuneţi. Atunci îi voi spune că voi face tot ce-mi stă în puteri ca micuţa să revină acasă în cel mai scurt timp.

Îi zâmbi din nou galeş:

- Vă mulţumesc.

- N-aveţi de ce să-mi mulţumiţi. Vă rog să nu creaţi încă alerta dvs. Pentru că, a pune acum un premiu pe capul celor trei cetăţeni sârbi ar fi o greşeală.

- Şi premiul pentru găsirea ei ar fi o greşeală...

- Vă rog să-mi daţi o săptămână. Dacă în săptămâna asta oamenii mei nu dau de ea sau de cei trei sârbi, chiar şi eu sunt de părere că va trebui să interveniţi dvs.

- Duminică seara, vă voi invita la o discuţie. Dacă nu aveţi rezultate până atunci, acţionez eu.

- Prea bine, dnă Ionesco. Duminică seara discutăm.

Aprobă cu capul iar francezul zâmbi:

- Noapte bună, dnă Ionesco.

- Noapte bună, dle Moreau.

Disconnect... Oprea camera... Dădea comanda de salvare a înregistrării şedinţei... Punea căpăcelul, scotea firul microfonului... Se sprijini de spătarul scaunului:

- Am fost cât pe ce să-l plesnesc foarte rău.

- Dar te-ai abţinut. Bravo!

Aleodor era foarte vesel. Evident, când auzise că trebuie s-o semnalizeze "ca pe portavion", avusese emoţii mari şi-şi închipuise că o să facă ca toate alea pe-acolo...

- Deci m-am descurcat binişor...

- Te-ai descurcat foarte bine! Ce zic eu - te-ai descurcat de minune!

Daa, sigur... Aleodor era, totuşi, cam prea vesel, ca să creadă că bunul mers al discuţiei cu Moreau era cauza veseliei lui. Aşa că se ridică şi porni spre canapea:

- Te rog, ia loc.

Părintele se grăbea să se aşeze... Se aşeză lângă el şi oftă greu:

- Să ştii că n-am glumit! Toni este sub protecţia mea.

- Nici eu n-am glumit - nici Toni, nici Adina nu vor suporta repercusiuni din partea mea. Dacă aşa vrea ea, atunci aşa să fie!

- Te-au înşelat şi şi-au făcut de cap în spatele tău - iar tu nu le porţi ranchiună...

- Exact.

- ... Pot să te întreb cum reuşeşti?

- E simplu. Nu sunt îndrăgostit de ea. N-am fost niciodată. Aşa că nu e o pierdere care să-mi creeze suferinţă.

- Nu eşti îndrăgostit de ea; şi totuşi, n-ai pus capăt relaţiei voastre atunci când ai aflat ce fac ei.

- De ce-aş fi făcut-o?!

- Poate pentru că toată lumea ştia că tu şi Adina sunteţi împreună? Şi toată lumea vedea că te ataşasei sufleteşte de ea?

Aleodor zâmbi cu subînţeles:

- Orice acţiune are şi acţiune inversă. La fel e şi cu ataşarea sufletească. Iar în lumea noastră, a bărbaţilor, faptul că ea avea o relaţie cu un alt bărbat nu este o problemă. Mai ales atunci când toată lumea ştie că eu n-am fost uşă de biserică... Şi nu sunt uşă de biserică.

Deci era o chestie "bărbătească". Iar Adina picase de ţiitoare cu

uşa veşnic întredeschisă. Hm... Decise să schimbe subiectul:

- De mâine, Rebeca se întoarce la treabă. Sub supravegherea ta discretă.

- Mi-am dat seama că va trebui să fiu cu ochii pe ea - aşa că mi-am aranjat treburile în aşa fel încât săptămâna asta să mi-o petrec aici, la birou.

- Sunt tentată să reînfiinţez biroul mare - cel de la parter.

- Reînfiinţează-l, dacă vrei. Dar să ştii că eu pot lucra foarte bine pe laptop. Iar ea are o canapea în birou.

- Iar tu plănuieşti să stai jandarm lângă ea.

Aleodor ridică scurt din umeri:

- Asta a fost sugestia mea. Dacă nu e bună, te rog s-o ignori...

- Nu e bună. Eu îţi propun să monitorizezi activitatea ei. Zece minute fără activitate în reţea înseamnă bocit cu ochii la poza lui Trésor. Poţi face asta, nu?

- Bineînţeles.

- Atunci o să optăm pentru varianta asta. Iar când observi că n-are activitate, sunt sigură că o să găseşti tu un motiv plauzibil ca să treci pe la ea prin birou şi s-o scoţi din starea depresivă... cu o glumă, cu o vorbă bună şi-o încurajare şi-o discuţie pe o temă care s-o solicite intelectual...

Şi-i zâmbi şarmant... Aleodor începu să râdă:

- *Mister P* avea mare dreptate - am îmbulinat-o cu toţii!

Bufni în râs şi se ridică:

- Mai ştii?! Mâine ne ocupăm de afaceri.

- OK, şefa. O să-mi fac lecţiile în seara asta.

- Să mă informezi prompt, dacă afli ceva.

- Bineînţeles.

Spionul se grăbea să iasă... Uşa se închise.

Deci se descurcase la prima ei discuţie cu umbrela franceză. Îl cunoştea pe Moreau - se mai văzuseră, tot pe la şedinţe de-astea online. Uneori, soţul ei insistase s-o ţină în braţe non-stop. Şi cum ea nu-i putuse refuza lui nimic...

Francezii n-aveau informaţii despre Trésor. Asta era rău. Pe de altă parte, nici pe ea n-o identificaseră în doar 24 de ore! Iar ea fusese o casnică cu doi copii; ăştia trei erau profesionişti... Şi puteau s-o sedeze pe micuţă şi s-o îndese într-un Samsonite... Şi aşa puteau inclusiv s-o paseze de la unul la celălalt... s-o scoată din bârlog... s-o transporte cu maşina sau cu trenul... s-o paseze din cărăuş în cărăuş...

Oftă greu şi reveni la birou - mâine, Rebeca trebuia să aibă îngrozitor de multă treabă. Ca să nu aibă timp să se gândească la variantele astea - şi s-o ia din nou razna. Nu de alta, dar mâine trebuia să-l ia pe Diamant şi să ajungă amândoi în Aurari. Rebeca va rămâne aici, să se ocupe de afaceri... doar cu Adina şi Aleodor... şi Toni... Dar poate că era mai bine să-i lase singuri - ca să-şi scoată ochii şi să-şi verse nervii şi să se calmeze şi ei. Aşa, ca-n lumea bărbaţilor!

Se salvase video-şedinţa cu Moreau? Se salvase. Bun! O punea chiar acum pe server - şi-i scria lui Isamu s-o ia de acolo, să se uite la ea, să-şi pregătească criticile şi urecheala şi prima lecţie despre relaţiile interumane şi menuetul cu umbrela...

Diamant

Oraşul părea cufundat într-un somn adânc. Ledurile stradale luminau sinistru asfaltul şi casele. Azi, Bourges îi displăcea rău...

Se duceau la spital. Era aproape doişpe noaptea; dar nici el, nici Ana şi nici Toni nu erau deranjaţi de drumul ăsta nocturn. Şeful pazei apăsa destul de tare acceleraţia... Brusc, Ana sparse tăcerea:

- ... Toni, ai vorbit azi cu Adina?

- ... Da.

- Şi ţi-a spus ce s-a întâmplat?

- Da.

- Te rog să mă anunţi, dacă te simţi hărţuit sau ameninţat de Aleodor.

- O să te anunţ. Deşi prefer să rezolv problema asta cu el...

- Sunt sigură că o să aveţi plăcerea reciprocă de-a încinge o trântă prin curte. Eu mă refeream la altfel de ameninţări. Nu de alta, dar nu vrem să se întâmple ceva neplăcut - nu?

- Evident.

- Şi cum tu ai două pistoale şi eşti oricând gata de-o trântă-n curte iar Aleodor are multe cărţi de vizită care îi pot asigura victoria la trântă prin neprezentarea ta, te rog să mă anunţi dacă simţi ceva în neregulă.

- O să te anunţ. Şi o să încerc să evit trânta-n curte. Nu-mi surâde ideea să afle Ştefan că m-am antrenat pe pielea spionului lui...

Toni încerca să deturneze discuţia aia neplăcută - şi să o şi încurajeze pe Ana. Cumnata lui nu spunea nimic, semn că sesizase imediat tentativa şi o blocase... Spera din tot sufletul ca Ana să nu-l întrebe pe omul ăsta ce planuri avea cu Adina - pentru că aia era o întrebare "de damă" atunci când ea nu stătea în biroul lui Ştefan, pe scaunul lui Ştefan...

Cumnata lui scoase telefonul şi începu să scrie un mesaj. Se apropiau de spital - era o clădire înaltă pe care ar fi recunoscut-o dintr-o mie. După dimineaţa de azi, probabil că va avea coşmaruri cu clădirea asta...

Raina lui părea că-şi revenise cât de cât. După cină, urcaseră amândoi în biroul ei; iar el stătuse lângă ea, în timp ce ea îşi descărcase mail-urile şi le citise. Se strânseseră destule ca s-o ţină ocupată vreo trei zile, aşa...

Primi telefonul.

"Mâine dimineaţă mergem în România. Trebuie să vorbesc cu nea Dumitru şi să liniştesc copiii. Şi să încerc să le tai indivizilor retragerea prea spre Est. Dar ceilalţi nu trebuie să ştie programul nostru. Preventiv, aşa!"

Aprobă şi-i returnă telefonul. Acum era puţin mai liniştit...

Oare ce mai vedea mămica lui în cărţi? Oare ajunsese şi ea la concluzia Agatei? Sau îşi schimbase Agata opinia? Ar fi trebuit să afle asta azi, de vreme ce mâine Ana se va aşeza în faţa lor şi le va întreba ce spun cărţile...

Ana-Maria

Mergea spre uşa albă şi simţea că începe să-i tremure genunchii. Acolo, în spatele uşii ăleia, era Ştefan. Şi Seniorul - omul care-şi conectase laptopul la maşinăriile care-i ţineau ei soţul în viaţă şi primea dispoziţii de la nea Nicu Cărare. În tastatura Seniorului stătea acum viaţa lui Ştefan...

Se opri în faţa uşii şi ciocăni corect. Auzi imediat zgomotul scaunului şi paşii care se apropiau cu repeziciune. Seniorul întrebă, scurt:

- Cine e?

Încercă să-şi subţieze vocea cât mai mult:

- *Trei iezi cucuieţi / Uşa mamei descuieţi...*

Uşa pocni - şi se deschise. Iar Seniorul îi zâmbi larg:

- Ai "reactivat" parola din Lyon. Îmi place ideea, să ştii!

- Îţi mai place dacă-ţi zic că nu ţi-am adus nici frunze, nici lapte? Nici o shaworma cu de toate?

Fu poftită să intre:

- Draga mea, după o anumită vârstă, iezii nu mai sunt atât de interesaţi de mulţumirea stomacului. Ştii - descoperă frumosul...

Daa, sigur! Îi altoi un cot în stomac şi se grăbi spre pat - ce făcea Ştefan al ei?

- Doarme. Se odihneşte. Acum îşi scoate pârleala pentru toţi anii pe care i-a petrecut tocindu-şi nervii prin crâşmi şi pe şosele şi proptindu-şi pleoapele cu scobitori.

Într-adevăr - Ştefan se odihnea. Era cea mai bună motivaţie pentru el ca să stea întins în patul ăsta! Era foarte obosit, acumulase foarte multe mii de ore de nesomn aşa că acum se odihnea...

- E bine. Vino să-ţi arăt.

Nu se putea clinti de lângă el - aşa că şopti:

- Te ascult.

- Am pe ecran indicatorul presiunii intracraniene. Atunci când am ajuns eu aici, era oranj. Acum e foarte aproape de valoarea care îl va face galben.

Deci tratamentul medicamentos era bun...

- Ăştia nu-i pot schimba nici măcar poziţia patului, fără să ştiu eu. Am setat laptopul să-mi semnalizeze orice schimbare în program. Şi să nu crezi că nu ştiu cum se scoate branula într-o secundă fix! Ţi-am spus - în privinţa siguranţei lui, poţi să stai liniştită.

Aproba şi-şi privea lung soţul...

- Medicii să ştii că nici nu se apropie de el! Fizic vorbind - rămân întotdeauna la mai mult de juma' de metru. Unul singur se apropie şi-i verifică pupilele; ceilalţi stau la distanţă şi citesc monitoarele şi fişele. Cazul ăsta de "siguranţă naţională" i-a speriat serios!

- Aşa şi trebuia.

Şi acum se lăsase liniştea...

Diamant ocoli patul şi îşi trase scaunul. Şi strânse uşor mâna lui Ştefan în mâna lui... Cumnatul ei întrebă, sec:

- Cât îl mai ţin aşa?

- În comă indusă? Cel puţin până i se vindecă operaţiile. Iar eu să ştii că sunt foarte optimist! Ştefan al tău se va recupera complet!

Iar operaţiile se vindecau în... În cât timp se vindeca, de obicei, o operaţie?... Păi, operaţia era o tăietură. Până se prindea carnea, pielea... Păi...

- Cât? Câte zile?

- Cel puţin o lună.

O lună? Întoarse încet capul, siderată... Seniorul ridică încet din umeri:

- E pentru binele lui, Ano! Dacă stă cuminte acolo şi nu se mişcă şi nu-şi macină nervii cu durerile şi afacerile şi nepoţica, se face bine mai repede. După ce-o să se trezească şi-o să afle totul, o să fie vai de capul lui! Şi de corpul lui - că o să urmeze recuperarea...

Îl privea şi zău că nu putea să reacţioneze nicicum... Bărbatul se ridică şi porni spre ea:

- Să te aştepţi să-l vezi topindu-se pe saltea. Muşchii or să i se atrofieze. Frumuseţea asta de bărbat o să ajungă, într-o lună, o umbră de bărbat. Şi-apoi o să aibă mare nevoie de tine - pentru că tu trebuie să-l mobilizezi şi să-i dai motive puternice să redevină frumuseţea asta de bărbat...

Simţea c-o ia cu ameţeală - pentru că nu avusese timp să se gândească la consecinţele accidentului lui Ştefan iar cuvintele lui o loviseră rău...

- Ano, va trebui să te descurci. Şi eu sunt sigur că o să te descurci tu cumva - şi-o să ai destulă energie şi pentru afaceri, şi pentru moralul lui.

- ... Ce-au spus medicii? În cât timp se reface Ştefan?

Seniorul o privea lung... şi nu prea voia să-i răspundă...

- Nu mă minţi - te rog eu mult! Spune-mi cinstit în cât timp se va reface!

- Dacă sunteţi norocoşi iar tu eşti foarte inspirată iar el e foarte ascultător, de Crăciun aţi putea dansa împreună un blues nu foarte complicat. Asta e părerea mea obiectivă - că îl cunosc şi ştiu cât de căpos e! Dacă tu ştii să-i ghidezi încăpăţânarea... Şi ştii, dar totul e să vrei s-o faci - şi să apuci s-o faci...

Seniorul o cuprinse cu braţul pe după umeri - şi-o întoarse spre pat:

- Regele tău are mare nevoie de tine anul ăsta. Dacă te vei ocupa de el cu toată atenţia, veţi petrece un Crăciun minunat împreună. Am ceva pentru tine.

Ce? I se întindea o coală de hârtie împăturită corect:

- Nu sunt secrete militare; nici calea scurtă spre succesul în afaceri. Sunt sfaturile şi opiniile mele legate de oameni şi viaţă. Ori de câte ori stai în cumpănă şi nu ştii ce decizie să iei, citeşte-o. Şi cred că e bună şi atunci când te simţi la capătul puterii şi răbdării şi nervilor...

O luă - iar Seniorul îi sărută mâna:

- Du-te şi odihneşte-te. Mâine o să ai o zi grea. Socrul tău nu pune mare preţ pe cuvintele puştoaicei, aşa că...

Ia uite ce de lucruri ştia el... Ridică scurt sprâncenele şi-l somă să spună tot!

- Ştiu cum gândeşti - şi ştiu de ce te duci periodic în Aurari. În plus, Florentina ta suferă de singurătate şi de prizonierat. E la vârsta când puii îşi doresc mult să zboare din cuib - şi profită de absenţa părinţilor, aşa că stau pe marginea lui şi parcă n-ar avea curaj să-şi întindă totuşi aripile şi să zboare...

Deci Florentina scria excesiv pe Facebook. Bine că ştia!

- Comunicaţiile voastre, alea gândite de Ştefan şi păstorite de Isamu, sunt sigure. Ai mare grijă, însă, să nu greşeşti vreodată telefonul sau apelantul.

Aprobă şi i se dădu drumul:

- Hai - eu mă întorc cu spatele, ca să poţi să-l pupi şi tu liniştită!

Doamne, ce om! Reuşise să-i smulgă un zâmbet! Diamant se ridică şi el; aşa că ea se grăbi să se aplece asupra regelui ei...

Doamne! - parcă dormea! Putea jura că Ştefan doarme! Avea senzaţia că o să-l sărute - iar el o s-o simtă şi-o să deschidă ochii... şi-o s-o ia în braţe...

Oftă greu... şi îl sărută. Şi se grăbi să iasă - că o bufnea plânsul!

Diamant

O privea lung, printre gene. Raina lui nu putea dormi - că doar dormise azi, nu? El zăcea lungit pe saltea; ea stătea la birou şi tasta de zor. Cine ştie ce tot scria ea acolo... Oricum, şoptea uneori cifre. Cu virgulă. Socotea, deci, afaceri...

Ar fi chemat-o lângă el - că ştia că mâine dimineaţă pleacă şi-o lasă singură aici! Şi cine ştie când o s-o mai revadă! Numai că îi vedea calmul, preocuparea - şi ştia cât de mare era riscul ca invitaţia lui să o facă să plângă. Aşa că nu o chema. Nici n-avea curaj să-i spună că mâine o să rămână singură...

Deci nu se înşelase - Ştefan o să fie ţintuit la pat până prin octombrie, aşa. Ana o să fie ocupată cu afacerile, ceea ce însemna că recuperarea vărului lui o să se prelungească...

Mai bine nu se mai gândea la nimic. Mai bine se culca. Mâine revenea în România - şi, după vizita scurtă în Aurari, o să trebuiască să plece la treabă. Partenerii de afaceri aflaseră despre accident - şi-l tot sunaseră să-l întrebe de Ştefan! Nu le răspunsese - dar asta nu însemna că nu va trebui să treacă pe la fiecare şi să vorbească despre vărul lui... despre fetiţa lui...

Mai bine se culca.

11 martie 2020 - miercuri

Ana-Maria

Se privi lung în oglindă... Era bine. Era gata de plecare. Îşi luă geanta şi laptopul şi ieşi.

De cum călcă în hol, senzorul pocni - şi aprinse becul. Aah, ce tâmpenie! Ea plănuise "s-o şteargă" pur şi simplu, iar ţăcănitoarele astea o dădeau acum de gol! Şi-o trezeau pe Rebeca! Uşa lui Aleodor se deschise larg:

- Neaţa, şefa.
- Neaţa, Părinte.

Bărbatul privi lung laptopul din mâna ei... şi se încruntă un pic:

- Isamu e un neserios!
- Ce te face să crezi asta?
- Putea să-mi spună că plecaţi!
- Isamu nu ştie că plecăm. Cu avionul nostru care e garat în Nantes, n-are clienţi azi şi nu ştie nici el că intenţionăm să-l folosim. Îl informezi tu, te rog?

Orgoliul spionului fusese mângâiat corespunzător, aşa că primi un zâmbet:

- Bineînţeles!
- Te aştept în living, cu micul dejun şi lecţiile.
- Cinci minute!

Bun - îl băgase în priză. Ţăcăni uşurel cu unghiile în uşa Rebecăi şi-şi continuă drumul. Ştia că consiliera ei stătuse până târziu, aşa că dormea dusă acum. Miza pe asta - şi pe flerul lui Diamant, care calcula trei ore de zbor plus încă una transportul pe şosea...

Coborî scările şi intră în living. Iar Thomas înghiţi dumicatul şi se grăbi să se ridice:

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa. Te grăbeşti undeva?

Îl blocase şi-l transformase într-un Thomas roşu tot...

- Stai jos şi mănâncă!

Tânărul se grăbi să se conformeze - şi să-şi explice prezenţa la "masa stăpânilor":

- Mama face cremşnit iar tata face inventarul oalelor şi tăvilor - şi m-au gonit din bucătărie.

Lăsă laptopul pe scaunul ei şi ocoli... şi se aşeză lângă el:

- Eu te rog frumos să mănânci în fiecare dimineaţă aici. Şi la prânz. Şi seara. Aşa cum mănânci în fiecare zi în care noi nu suntem aici. OK?

Nu, nu era OK - dar nu-şi permitea s-o contrazică, aşa că tăcea mâlc şi se temea să coboare privirea...

- Masa asta a devenit foarte tristă. Şi foarte goală. Mâncatul fără poftă menţine silueta subţire - dar lasă loc pentru boli de stomac şi nu numai. Şi mai e ceva. Am o rugăminte la tine...

Acum primi o aprobare. Bun! Îl trase şi-i şopti la ureche, în romanes:

- Ieri, Aleodor şi Adina s-au despărţit, din motiv de Toni şi sute de alte femei. Dar s-au despărţit amiabil, după nouă ani de vise şi planuri cu finalitate zero. Deci, încă nu s-au păruit - iar eu trebuie să plec cu treburi. Absenţa mea va fi momentul ideal pentru ca Adina să-i arunce lui Aleodor ciorba-n faţă iar Aleodor să se-ncaiere cu Toni în mijlocul curţii. Separat de asta, Rebeca joacă acum rolul consilierei perfecte - şi-o să leşine iar şi-o să bocească zile-n şir după ce eu trec de poartă spre direcţia "afară". Individul care stabileşte acum unde e Trésor şi de ce pare a fi un tip "de soi" - şi stă bine cu nervii. E capabil să nu dea nici o veste cu săptămânile. În condiţiile astea, mi-ar prinde extrem de bine un spion...

- Vă daţi seama că nu vă refuz! Numai că eu mă duc la facultate de dimineaţă...

- Iar ei sunt ocupaţi cu afacerile până pe la patru-cinci. N-or să se păruiască niciodată în timpul programului - că nu le place ideea concedierii.

Îl privi lung, cu subînţeles... şi zâmbi cu subînţeles:

- Şi-mi scrii seara ce şi cum. Nu vreau un raport amănunţit; doar chestiile importante. OK?

- OK.

Întinse mâna spre el; Thomas îi strânse mâna, fâstâcit rău... În minte îi răsunau cuvintele Seniorului - şi se amestecau cu versurile... cu *Omnia vincit amor et nos cedamus amori*...

Se ridică şi reveni pe scaunul ei. Şi deschise laptopul - că acuşi sosea Aleodor, cu temele făcute!

Thomas reîncepuse să mănânce. Ea evita să-l privească. Nu voia să-i dea acelui tânăr vreo şansă să-i citească gândurile...

Nu - prinţesa nu putea fi "comandată" aşa. Iar până nu-i spunea tati al ei "Da, băiatul servitorilor e OK din punctul meu de vedere", Florentina nici nu va clipi mai altfel spre băiatul ăsta! Probabil că, la cei 17 ani ai ei, prinţesa calcula că viitorul ei soţ trebuia să aibă şase castele, două concerne multinaţionale, patru doctorate în diverse chestii şi-un arbore genealogic impecabil pe vreo treij' de generaţii. Aşa că...

Aşa că va face şi ea ca lordul John - la problema asta se va gândi mâine. Că şi-aşa se gândea degeaba azi! Thomas era în Bourges, Florentina era în Aurari...

- Încă ceva.

Îi captase absolut toată atenţia. Bun!

- Facebook-ul este o reţea supravegheată atent. *Verba volant, scripta manent* - aşa că totul se stochează: mesaje, poze, like-uri, statusuri... Iar pentru anumite conturi, ale anumitor persoane, nişte angajaţi asudă din greu şi citesc cu mare atenţie fiecare literă. Şi-şi folosesc din greu toate cunoştiinţele de psihologie şi nu numai - şi fac rapoarte complexe...

Iar era roşu rău...

- O să vorbesc şi cu ea - să fie mai atentă ce scrie. Ştiu că e supărată. Ştiu că trebuie să vorbească cu cineva despre supărarea ei - iar eu nu sunt lângă ea. Prefer să vorbească cu tine, decât cu cine ştie ce capră blondă din liceu. Ai mare grijă ce-i scrii tu; OK?

Primi o aprobare... îi zâmbi încurajator... iar uşa se deschise:

- Am întârziat?
- Nu. Poftim la ascultat.

Florina intră şi ea - şi se îngălbeni când văzu că băiatul ei avea nesimţirea de a mânca la "masa stăpânilor" cu stăpânii de faţă. Zâmbi slab:

- O să-ţi spună el ce-am discutat între patru ochi...
- Desigur. Aduc micul dejun?

Aprobă - că dacă Diamant nu era gata, o să profite de ocazie şi-o să îndese-n ea multă-multă mâncare "sigură". Şi-aşa, micul dejun în avion nu era o opţiune prea plăcută...

Rebeca

Gata - acum plecau. Regina le dăduse ultimele indicaţii şi tocmai ieşise din conac. Diamant se grăbi să o îmbrăţişeze:

- Să fii cuminte - auzi?

Aprobă, continuând să zâmbească.

- Să nu mai plângi! Şi să nu disperi - auzi? Să nu crezi că te-a minţit! Şi ea, şi *Mister P* se ocupă de găsirea micuţei noastre! Da?

- Da.

- Să fii atentă ce faci aici, cu afacerile. Şi să eviţi să ieşi din conac. Să nu ieşi fără blindată...

- Stai liniştit - că am înţeles ce am de făcut.

Se grăbi să-l sărute, ca să-l liniştească şi să-l vadă urcându-se în BMW...

- Pa, iubirea mea!
- Pa! Să ai grijă!

Gata - Diamant ieşise şi el. Începu să numere rar, în gând. Unu... doi... Trebuia să numere rar, să nu se grăbească, să-şi menţină zâmbetul pe chip... Patru... cinci... Acum vorbeau cu Aleodor, care rămânea la conac săptămâna asta... Regina vorbea, Aleodor aproba... Opt... nouă... zece. Împinse uşa şi ieşi şi ea în curte. Şi realiză că "greşise temporizarea" - iar Ana nu vorbea la fel de scurt şi concis ca Ştefan. Din fericire pentru ea, soţul ei urcase deja în maşină... Aha! Se întorsese spre ea! Îi zâmbi, plină de speranţă, şi-i făcu cu mâna. Şi el zâmbea şi făcea cu mâna... Ana urca pe banchetă... Aleodor îi închidea portiera... Coloana de maşini se punea în mişcare... Pe Toni îl cunoştea bine, aşa că număra acum până la 15...

Părintele discuta ceva cu un băiat de la pază. Prin faţa ei trecea, agale, una dintre patrulele instituite de Toni... Uşa din spatele ei se deschise; iar Adina oftă uşor:

- Hai - vii la treabă?

Aprobă încet cu capul - o să vină şi la treabă...

- Am aflat că aseară ai stat până târziu şi ţi-ai verificat mail-ul. Aşa e?

Aprobă din nou.

- Înseamnă că o să avem multă treabă azi!

Aprobă... Cinşpe. Gata - plecaseră.

Se răsuci pe-un călcâi, o trase pe secretară din calea ei şi se repezi la uşă urlând:

- Trésoor!

Năvăli în living - iar Thomas sări, speriat în picioare! Nu-nu! N-o să-l lase să pună gheara pe ea! Repede, la scări! Repede!

- Trésor!

Aleodor răcni în romanes de se cutremurară geamurile:

- Fă!ă! Stai pă loc!

Da-da! Nici gând! Trebuia să ajungă în birou! Şi să încuie uşa! Trebuia să vorbească cu micuţa ei!

Gândul la micuţa ei o făcu să-şi piardă concentrarea - şi scăpă balustrada, aşa că se dezechilibră şi se împiedică. Căzu; dar se ridică imediat şi-şi continuă drumul! Dacă ăla punea gheara pe ea, adio Trésor! Şi nu putea să accepte gândul ăla!

În sfârşit, era la etaj!

- Fă! Stai pă loc, n-auzi?

- Lasă-mă-n pace!

- Stai pă loc!

La dracu! O ajunsese din urmă! Repede! Băgă bărbia-n piept şi sări - şi făcu un pas uriaş, care-i permise să ajungă în dreptul uşii! Înhăţă tocul şi se izbi de uşă. Şi pipăi după clanţă.

Mâinile lui Aleodor o prinseră de bluză:

- Vino-ncoa!

- Lasă-mă!

- Nu te las, fă! Treci încoa!

Gata! Clanţa! Deschise uşa şi se smuci, să scape:

- Lasă-mă!

- Fă! Treci!

"Ei, păi stai aşa - că am io ac de cojocu' tău!" Se răsuci şi-i altoi un şut la "jucărie"!

Dezastru - ăsta stătea bine cu deducţia, aşa că o fentase! Îl nimerise în picior! La dracu! Repede - improvizaţie!

Năvăli spre el şi profită de poziţia un pic aplecată - şi-i administră o ploaie de pumni şi palme în cap şi pe spinare! Iar Aleodor se repezi la ea ca la rugbi - ca s-o înhaţe ca la rugbi! Repede, genunchiul!

Spionul se ciocni violent de genunchiul ei!

Aau, genunchiul ei!

Aleodor făcu doi paşi scurţi spre dreapta - şi urlă:

- Ce-ai făcut, fă?

"Ce trebuia să fac!" Nu de alta, dar tocmai îşi amintise de ce se luaseră ei doi la trântă pe holul ăla! Ţâşni în birou şi trânti uşa. Şi răsuci cheia - şi puse şi lanţul şi se repezi să mute fotoliul în dreptul uşii...

- Fă! Deschide uşa, că te joc în picioare, fă!

- Pleacă de-aici!

- Deschide uşa - n-auzi?

- N-o deschid!

- De ce, fă? Ce crezi că se-ntâmplă dacă o deschizi?

- Mă scoţi de-aici!

- Şi de ce vrei tu să stai încuiată în camera aia?

De ce voia ea să stea în camera aia... Oftă greu... şi suspină:

- Pentru că mi-e dor de ea.

- Ăsta nu-i un motiv să te-ncui în birou. Ieşi de-acolo!

- Nu ies!

- Fă, ieşi de-acolo!

- Nu ies!

- Ieşi, ca să mergem la treabă.

- Io sunt deja la treabă.

- Da' şefa a zis să lucrăm în living, pe laptopuri.

- Minţi!

- Fă, nu mă face s-o sun pe şefa!

S-o sune pe Ana?

- ... Descuie şi ieşi de-acolo - că să mor io dacă n-o sun! Şi-i spun ce faci tu aici! Să moară măicuţa mea dacă nu te spun lu' şefa!

Se apropie de uşă... şi scăpă un suspin. Şi începu să ţipe şi să suspine:

- Aleodoare! Să n-am parte dă fetiţa mea şi dă Diamantu' meu şi dă sufletu' meu şi dă viaţa mea! Dacă tu faci căcatu' ăsta şi-o suni pă şefa, să n-am parte dă comoara mea dacă nu mă duc la biserică şi tă blestem! Şi dau acatiste şi-ţi aprind lumânări pă invers şi mă rog să mori până-n Crăciun, dă mâna ăleia de-o iubeşti tu mai tare şi mai tare! Să n-am parte dă bărbatu' meu dacă nu îţi fac vrajă, Aleodoare! Mă duc la Orţiteag şi la Râmnicelu şi la Podoleni şi la Lazuri şi-ţi fac vrajă, Aleodoare! Să te usuci pă picioare şi să te scurgi şi să crăpi înainte dă Crăciunu' ăsta! Să

- Da stai, fă, acolo! Stai acolo, sta-ţi-ar gura aia spurcată şi sufletu' ăla dîn tine! Stai şi boceşte, boci-ţi-ai numele şi soarta! Fire-ai a dracu' să fii dă cotoroanţă roşie!

Şi gata - cobora Aleodor scările, înjurând-o şi spurcând-o bine-bine... şi lăsând-o să-şi plângă comoara...

Hei! Sări cât colo la auzul ciocănitului timid din uşă! Da' cine mai era acolo? Ciocănea din nou...

- Mă auzi? Rebeca?

Adina era. Şi chicotea - semn că mica lor trântă şi victoria "la puncte de blestem" o unseseră pe suflet...

- Băi, da' ştiu că l-ai caftit serios! Dacă n-o face vânătaie-n frunte, să nu-mi zici tu mie Adina!

Tot ce se poate - fusese destul de speriată, aşa că dăduse-n el din toate puterile...

- Auzi? Da' mişto i-ai zis-o! Să mor io dacă nu m-a uns pă suflet!

Asta avea chef de vorbit "în dialect", cum spunea regina. Şi nu era nici locul, nici momentul - că dacă se-ntorcea diliu'...

- ... Chiar nu vrei să vii şi tu în living? Să ştii că nu te-a minţit! De dimineaţă, când am coborât la micul dejun, am auzit cu urechile mele discuţia - şi ea a zis să te ţinem cât mai aproape de noi, ca să nu se-ntâmple ceva...

Deci regina îl pusese pe spion să inventeze un concept nou de birou...

- Haai, te rog eu mult - nu sta singură acolo!

- Lasă-mă să mă descarc - şi vin şi eu.

- Eu te las - că, la urma urmei, nu trebuie să-ţi dau eu voie! Dar promiţi că nu faci vreo prostie?

Ce prostie să facă? Să-şi zboare creierii? Să-şi taie venele? Cum să facă asta acum, când Trésor era în pericol? Ăştia erau nebuni?

- ... Promiţi?

- Promit.

- Atunci te rog să fii cuminte - da? Şi să mă suni dacă simţi că ţi se face rău. Da?

- Da.

- Sper să nu fi făcut o greşeală... Şi sper să nu-i dai ocazia s-o sune pe şefa. Adică eu zic să vii la masa de prânz...

Bine, hai, gata - că o lungeau aşa până mâine dimineaţă! Luă

rama şi se aşează încet pe saltea...

Unde era acum comoara ei? Pe ce mâini încăpuse micuţa ei? Şi unde să se ducă şi cu cine să vorbească ca s-o găsească? Câţi bani să dea ca s-o salveze? Cum şi cui să se roage, ca s-o sune sârbii ăia trei? Nu ştia nimic de ea... şi se apropiau de pragul celor 48 de ore...

Şi iar plângea...

Ana-Maria

Avionul se opri lângă coloana de maşini. Îi privea lung... Grasu era extrem de îngrijorat; Titel era extrem de speriat. Dificilă misiune avea ea azi! Diamant dădu să pornească spre uşă; îl opri:

- Tu mergi cu Grasu; eu, cu Titel.
- OK.

Bun! Până-n Aurari, Grasu o să-l liniştească pe Diamant - iar ea o să încerce să-l liniştească cumva pe Titel. Nu de alta, dar omului ăluia tocmai "i se reactivase" gândul că Alin era la Graz iar el putea fi bănuit de complicitate la răpire... şi tentativă de distrugere a cuplului Rebeca-Diamant...

Coborî treptele iar Grasu se grăbi s-o îmbrăţişeze:

- Oof, şefa!
- Ehei, Grasule, dac'ai ştii tu câtă dreptate ei...

Că ea trebuise să-l lase pe Ştefan în spitalul din Bourges şi să vină azi în România...

- Şefa, ştii ceva de aia mică?
- Nu. Ss - vezi cum faci să-l linişteşti pe Diamant.

Şi gata - îi dădu drumul şi fu îmbrăţişată de Titel:

- Ce face? Cum se simte? Ce spun medicii?
- Medicii spun că e bine - şi că o să fie foarte bine. Numai că îl văd cum stă în pat, în comă indusă, şi nu pot să-i cred. E destul de bulversant...
- Îmi dau seama!
- Hai - noi mergem cu Escalade-ul.

Ochii lui Titel se măriră mult - şi-şi reveniră repede la dimensiunea iniţială, că nu erau singuri pe pista aia. Bărbatul îi luă laptopul din mână şi se grăbi să-i deschidă portiera din spate... Gata - porniseră spre Aurari. Iar Titel "explodă", în şoaptă:

- Cum dracu au reuşit ăia să fure fetiţa?
- A fost relativ simplu. Au intrat în conac cu o copie a maşinii noastre de la curăţenie, transformată în maşină de bruiaj. Camerele au început să emită purici, băiatul care se uita la ele a dat alarma... Toni era în operaţie, lângă Ştefan; aşa că cei cinci băieţi care rămăseseră la conac s-au repezit în vila pazei. Şi i-au lichidat pe toţi. Apoi s-au dus "la fix", au lichidat bona, au luat fetiţa... Maximum cinci minute.
- Grasu zice că aveţi fotografiile lor.
- Avem fotografiile a trei mercenari care s-au cazat într-un hotel din Bourges cu acte sârbeşti. Dar doar atât. Nici un semn, nici un telefon, nici o cerere de răscumpărare... Tu ai dublat paza în Austria?
- Da - în clipa când am aflat că Trésor a fost răpită, am dat câteva telefoane şi am securizat bine totul.
- Foarte bine. Vrei să mă ajuţi s-o găsim pe Trésor?
- ... Bineînţeles! Ce vorbă-i asta?! Bineînţeles că vreau! Tu-ţi dai seama cum trăiesc eu, de când am aflat că a fost răpită?
- Crezi tu că Diamant te poate bănui de complicitate la răpirea fetiţei lui?
- Nu cred nimic. Dar ştiu ce poate Diamant să facă, dacă-i intră în cap o asemenea idee.
- Diamant nu face nimic fără aprobarea mea. Şi nu-i intră nimic în cap, dacă nu e vizat şi aprobat de mine să intre acolo. În privinţa lui Trésor, eu iau deciziile - iar *Mister P* a fost de acord cu chestia asta şi-a promis că mă va sprijini întru totul.
- Asta e foarte bine. O să ai mare nevoie de ajutorul lui! Răpirea fetiţei e o problemă extrem de sensibilă! Ţine în şah şi Franţa, şi România!
- România mai e cum mai e - că sunteţi voi aici. Dar Franţa să ştii că nu se poate calma decât intravenos...

Titel clătina încet capul...

- Am semnale cum că Trésor se îndreaptă spre o locaţie din Est. Nu ştiu mai mult de-atât; dar vreau să te rog să-ţi întinzi discret antenele şi braţele şi să faci în aşa fel încât să nu treacă mai la est de graniţa estică a României.
- Dacă intră pe teritoriul nostru, sunt "mâncaţi" toţi trei! Deci am undă verde să le zic băieţilor de ăia trei.
- Da. Dar extrem de discret. Momentan, *Mister P* insistă că o s-o găsească el. Nu prea vreau să-l pălmuiesc aşa...
- Am înţeles. OK, las' pe mine!
- Iar tot ceea ce afli, îmi spui direct mie.
- OK.
- Nu te pun să juri că o s-o găseşti; te rog să nu-mi ascunzi nimic din ceea ce ştii şi afli.
- O să te informez în secunda doi.
- OK. Şi-acum eu stau pe banchetă şi te ascult - iar tu îmi spui cum merg afacerile pe-aici.

Titel zâmbea acum, amuzat probabil de tentativa ei de-a fi 100% şefă...

Grasu

Oof, bietul Diamant! Era disperat! Nu arăta asta, dar era disperat - iar dacă telefonul i-ar fi piuit acum, probabil că bărbatul de lângă el ar fi făcut infarct... Grea sarcină îi dăduse lui regina! Dar i-o dăduse; în plus, nu putea să-l lase pe omul ăsta să se chinuie aşa! Era prietenul lui, nu? Deci, să deschidă discuţia... Doamne-ajută!

- ... Deci n-aveţi nici o veste.
- Nici măcar un zvon. Nimic.
- Asta înseamnă că vor să ajungă mai întâi în bârlog.
- Exact. Iar Ana îi lasă să ajungă în bârlog.
- ... Păi, cam aşa ar trebui să fie, să ştii! Să-i lase să ajungă liniştiţi în ascunzătoare, să ceară recompensa şi ea să investigheze discret şi să atace direct la şefii mari.
- Uitând că poate fi vorba de trei foşti angajaţi, sau de nişte freelanceri... Poate fi vorba de orice! Poate fi inclusiv Gabriel!

Aha! Repede!

- Pe tine te-a sunat Gabriel ăsta? După accident, ai vorbit cu el?
- Nu. De ce?
- Fiindcă m-a sunat pe mine alaltăieri. Voia să ştie dacă eu am mai multe veşti despre accidentu' lu' şefu.
- ... Ciudat - ar fi trebuit să-l sune pe taică-su sau pe *Mister P*...
- Ar fi trebuit s-o sune pe Ana! Sau pe Isamu! Dar nu - el m-a sunat pe mine, consilierul consilierului, care stă în România şi doarme-n Aurari şi-are îngrozitor de multă treabă cu afacerile!
- ... Ana ştie?
- O să-i spun mai pe seară - că azi dorm în Aurari.
- Să-i spui din timp - că s-ar putea să plece diseară.
- Se întoarce la Bourges?
- Se duce la Cannes, să vorbească cu chinezul. Că, vorba aia - doar mâine nu-i luni, zi de vizite prin Europa! Şi nu ştie, săraca, decât să zâmbească dulce şi să meargă la braţul lui Ştefan! Tu îţi dai seama cum o s-o "forjeze" chinezu'? Ăla trebuie să obţină un geniu într-ale afacerilor - şi are mai puţin de 7 zile la dispoziţie pentru asta!

Aprobă, îngândurat... şi oftă:

- Băi, eu zic că Isamu e OK de data asta.
- Ăla a fost mereu OK. Pe mine sprâncenatu' mă îngrijorează.
- Cine, mă? Cheng, ăla?
- Exact.
- Ăla are reguli şi şef. Şi dacă a primit ordin să fie OK, e OK până-n pânzele albe. Până-i spune ăla să nu mai fie OK.
- Iar tu ai încredere în şefu' lu' sprâncenatu'?

- Diamante, încredere totală am doar în câţiva oameni. Tu ştii asta! Da' să ştii că, dacă nu le-aş acorda şi celorlalţi încredere când şi când, m-ar lua mama dracului şi-aş crăpa de comoţie.

Iar Diamant tăcea...

- ... Lasă, că o găsim noi! Practic, n-au pe unde să se retragă mai mult decât graniţa noastră estică!

- Or să evite să treacă prin România. Că nu-s proşti - sunt profesionişti.

- Asta înseamnă că or să treacă

- Or să treacă prin Ungaria - pe care n-o controlăm.

- Dar în care şefu' e iubit cu afacerea cu insigne.

- Şefu' e în spital, în comă indusă.

- Diamante, vrei tu neapărat să te las cu curu-n baltă şi creieru'-n depresie?

- Vreau să fii obiectiv.

- Sunt! Nu uita că în Rusia sunt fraţii Donichioiu - pentru care garantează Leonard!

- Ăla nu garantează decât bunăstarea şi binele copiilor lui. Ăla nu mai ţine de *Mister P* - aşa că poa' să spună inclusiv catrene.

- Eu ştiu ce să zic?! Ăla să ştii că are interese măricele alături de şefu'! Adică în grupul de interese unde se învârte şi şefu'. Şi ştii cum sunt ăia - precauţi şi cu ochii-n şaişpe şi atenţi să nu dea peste vreunul schimbător...

Diamant tăcea... OK! Hai să depăşească momentul - şi să-l informeze el:

- ... Am discutat cu nea Dumitru. A venit aseară la mine şi am discutat o grămadă!

- ... Ascult.

- A zis să ai mare grijă să nu greşeşti deciziile. Că cică mulţi vulturi or să ne dea târcoale acum, când şefu' e la spital iar regina pare doar o femeie extrem de frumoasă. Şi, dacă te prind organele cu vreun dosar, e nasol.

- Ştiu.

- A zis că eu şi Titel trebuie să ne descurcăm singuri. În sensul că tu o să fii mai mult plecat...

- Eu vin şi plec atunci când îmi zice şefa.

- Şi-o să-ţi tot zică să vii şi să pleci. Rebeca ta are nevoie de tine - iar tu o să te tot duci la ea. Şi pe urmele comorii voastre.

Diamant oftă greu... şi şopti:

- Uneori mă gândesc că ea e atât de importantă încât nu-şi permit nici s-o ciufulească din greşeală. Alteori mă gândesc că n-am s-o revăd vreodată...

- Ai s-o revezi. Ana a fost genială când a făcut gălăgie şi-a anunţat presa apropo de răpirea ei! Momentan, ăia trei "circulă" prin instituţiile statelor; dar în maximum trei zile, mutrele lor or să apară "pe sticlă".

- Atunci o să fie riscul maxim să n-o mai revăd vreodată.

- Nimeni nu-şi va permite să se joace cu tine. Tu nu-ţi dai seama - da' ştii ce mare te-ai făcut?

Nu, Diamant n-avea chef de chestiile astea...

- Ana o s-o găsească şi-o s-o aducă înapoi. Ajutată de chinezi şi de *Mister P*, o să vezi că o s-o găsească vie şi nevătămată!

- Să sperăm că nu te înşeli... Să sperăm c-o găseşte înainte să clacheze Raina mea...

- E chiar aşa de rău?

- E mult mai rău decât îţi imaginezi. E capabilă "să se predea" ea ca s-o scape pe Trésor. Iar cât am stat cu ea, am avut deseori senzaţia că îşi dorea să plec. Au fost momente când m-a respins pur şi simplu...

- E greu pentru ea, care ştie bine prin ce trec copiii furaţi şi vânduţi mai departe. Şi e speriată rău. Mai e şi gândul că fetiţa s-a pierdut când era "în paza ei"...

- ... Eu sper să-i treacă. E mai bine că m-am întors în România - simpla mea prezenţă îi amintea de Trésor. Aşa, o să se concentreze la afaceri - şi-o să mai uite.

- Bineînţeles. Dă-i o săptămână; vezi ce se-ntâmplă. Şi, dacă e, o să-i zic lu' Ana să o aducă în Aurari. Ea poate să conducă afacerile prin mail - şi să se ocupe Adina de ştampile şi curier.

- Apropo de Adina - are o relaţie cu Toni.

Cee?

- A ieşit totul la iveală în timpul interogatoriilor lui Piao - la care Părintele a asistat personal. Ea a recunoscut că are o relaţie cu Toni; el a recunoscut că încalecă bucuros pe orice femeie care stă să fie călărită de el. Şi-au spus totul verde-n faţă şi s-au despărţit amiabil.

- Sanchi! Să vezi tu ce-o să se-ncaiere spionu' cu şefu' pazei! Să vezi tu ce şifonat şi prăfuit şi învineţit o să fie Aleodor în curând!

- Nu-l subestima! Să ştii că "o are" cu cafteala. Şi trage zilnic la aparatele de la conac.

- Fii, bă, serios! Ca şcoala străzii nu-i nici una! Să vezi tu ce-l încinge Toni...

Chicoti "a cancan"... Diamant oftă greu...

Afurisită sarcină primise! Afurisită şi foarte grea! Şi n-avea curaj să încerce să continue cu "mobilizarea" aia. Trebuia, deci, să găsească subiecte de discuţie pentru următoarea oră de şofat; descoperea, brusc, că era în pană de inspiraţie...

Ana-Maria

Vali Calu îi respectase dorinţa - şi nu anunţase pe nimeni de sosirea ei în Aurari. Se apropiau de brad şi nu vedea mai mult de zece persoane în părculeţ. Perfect! Chiar n-avea stare şi răbdare să le vorbească despre Ştefan, să le povestească, să le explice ce înseamnă comă indusă... Titel vră la dreapta şi intră pe străduţă. Şi puse punct lungului monolog pe care i-l ţinuse până acum:

- O să vorbesc cu Diamant.

- Vorbeşte. Ţi-am spus - el n-are nimic cu tine. Şi ştie că n-ai nimic în comun cu dispariţia fetiţei lui. Sigur, e mai bine să discutaţi deschis şi să vă lămuriţi. Dar să ai grijă să nu pară că "te bâlbâi" - că atunci cazi de complice cel puţin! Şi-o să fie rău!

- Stai liniştită.

Maşina opri în faţa porţii. Nea Dumitru o aştepta în cadrul uşii. Părea trist...

- Te rog să nu uiţi să-ţi întinzi aripile.

- Stai liniştită! Te las pe tine aici, mă duc la primărie şi mă apuc de treabă. Că n-avem timp de pierdut! Cine ştie cu ce se deplasează ăia - iar dacă intră în Ucraina, o să fie nasol! Ruşii fac numai ce vor ei!

Aprobă şi coborî. Şi intră în curte.

Léon îşi trase bunicul deoparte, ieşi şi-o rupse la fugă spre ea... Îl prinse în braţe şi-l sărută pe obraz:

- Bine te-am găsit!

- Bine-ai venit! Adică bine că ai venit - că mi-era foarte dor de tine!

- Ştiu... Şi mă tem că vă aduc veşti proaste despre asta.

- Ce vrei să spui?

- Hai să intrăm, ca să mă audă toată lumea.

Nea Dumitru o îmbrăţişă uşor şi-o trase în casă. Şi ridică vocea:

- Copii, nu vă duceţi voi un pic la televizor?

- Ba da, bunicule!

Marele prinţ era afurisit de isteţ - şi de politicos! Sesiza imediat substratul cuvintelor interlocutorilor! O să fie un bun manager...

Fu trasă în bucătărie. Bătrânul închise uşa şi oftă greu:

- Ce face băiatul meu?

- E bine. Cred că 80% a scăpat de pericol.

- ... Tu l-ai văzut când a sărit?

- Eu am văzut elicopterul îndepărtându-se pe direcţia pâlcului de copaci. Zbura sinuos, coada îi tot aluneca spre dreapta... La un moment dat, l-am văzut înclinându-se spre dreapta - şi l-am văzut pe Ştefan sărind. Sau căzând. Nu ştiu - erau mai bine de o sută de metri până acolo...

- În fine - acum nu mai contează. E evident că a fost un accident. Ce-au spus medicii?

- Că au rezolvat hemoragia internă, au îndreptat oasele şi acum aşteptăm să se vindece.

- ... Ţi s-au părut reţinuţi, sau

- Mi s-au părut foarte optimişti. Şi foarte atenţi cu contele Ştefan Ionesco, caz de siguranţă naţională.

Socrul ei ridică mirat sprâncenele, aşa că aprobă:

- Aflu că, la vizitele medicale, toţi stau la distanţă de el - şi unul singur se încumetă să-l atingă, doar ca să-i verifice pupilele.

- Cine stă cu el la spital?

- Cine a stat şi cu mine în Nantes.

Socrul ei ridică iar sprâncenele... apoi se încruntă... Apoi oftă greu şi-şi trecu încet degetele prin păr...

- Ce-i, nea Dumitre? Ce te îngrijorează?

- ... Nu ştiu dacă Diamant ţi-a zis... Atunci când a aflat ce s-a întâmplat, Perla a întins cărţile. Şi a văzut că Ştefan va muri peste o carte. Agata le-a întins şi ea pe ale ei - şi i-a văzut însănătoşirea. Aia mică zice că bunică-sa a interpretat greşit coma asta indusă. Acu', eu nu ştiu ce să cred...

- Ştefan n-o să moară. Nu acum - şi nici peste-o carte.

- Dacă stă el la spital, un lucru e sigur - nici dracu nu se poate apropia de Ştefan al nostru. Dar dacă Ştefan moare totuşi, nu pot să nu mă gândesc... Nicu nu mi-a zis nimic rău. Adică ori de câte ori am vorbit cu el, nu mai putea de fericire şi mi-l lăuda non-stop pe Ştefan. Şi nu ştiu... Dacă Nicu al meu ne lasă baltă, o să fie rău!

- N-o să fie chiar aşa de rău.

Socrul ei părea oripilat de acele cuvinte! Zâmbi slab:

- De când stau lângă Ştefan zi şi noapte, am învăţat să gândesc ca el. În 24 de ore, mut totul pe pământul altui afacerist - şi trec în organigramă sub conducerea altui protector.

- Tu? Muţi tu totul?

- Da.

Era evident că socrul ei n-o credea în stare nici să mute maşina din faţa porţii. Dar aia era o temă de discutat în... august. Momentan, avea alte teme, mai urgente:

- Nea Dumitre, Diamant e cu moralul la pământ. Degeaba încearcă el să fie leu-paraleu şi să-şi etaleze calmul - eu îl simt că mai are un pic şi se trânteşte pe jos şi începe să urle şi să-şi smulgă părul din cap şi să-mpuşte în dreapta şi-n stânga.

- Diamant o să facă faţă încercării ăsteia. Pe-asta a văzut-o Perla clar - iar în ea am încredere.

- De câte ori a făcut Agata previziuni greşite, anul ăsta?

- De cinci ori.

- În probleme mari, sau mici?

- Mititele. Chestiuni organizatorice din Aurari, de-aici. Perla, în schimb, n-a mai greşit de vreo şase ani...

Aprobă încet... şi oftă:

- Eu am încredere în Agata. L-am văzut pe Ştefan, am vorbit cu medicii, am ascultat ce-a spus Isamu despre dosarul medical - şi sunt sigură că Agata are dreptate de data asta.

Socrul ei îşi acoperi faţa cu palmele:

- Mă apucă groaza când mă gândesc că poate să moară oricând! Şi eu sunt aici! Şi n-apuc să-l văd...

Se grăbi să-l strângă în braţe:

- Nea Dumitre, te rog din tot sufletul meu să ai încredere în mine!

- Am toată încrederea în tine! În ei n-am încredere! În toţi ceilalţi! Ano! Fii atentă! Fii atentă aici la mine!

Socrul ei îi prinse bine capul în palme:

- Să faci ce-ţi spun ei să faci! Auzi? Să nu le ieşi din cuvânt! Cât e Ştefan în spital, conectat la aparatele lor şi la zemurile lor, să nu le ieşi din cuvânt, Ano! Că ni-l omoară! Ni-l omoară - şi mă omoară şi pe mine, şi pe tine, şi pe toţi! Auzi, Ano?

N-avea de gând să stea mămăligă şi să-i lase pe ei să-şi bată joc de munca soţului ei; dar aprobă cu capul şi rosti, foarte serioasă:

- Stai liniştit, nea Dumitre - o să fac tot ceea ce este necesar pentru ca Ştefan să scape, să se recupereze şi să revină alături de noi.

Gata - îl liniştise. Socrul ei o sărută pe frunte - şi-şi aminti, brusc, că copiii nici n-apucaseră s-o vadă ca lumea!

- Hai - hai la copii! Hai, că nu mai pot de dorul tău!

- Aşa au zis ei?

- Nu trebuiau s-o zică - am văzut eu! Sunt îngrijoraţi şi pentru Ştefan, şi pentru că o să preiei afacerile...

Deci le spusese. Bun! Povestirea ei nu va fi foarte lungă; în plus, o să-i fie mai uşor să le impună noile reguli! Dacă vreunul dintre ei se răzvrătea şi "dispărea"...

Diamant

Descuie uşa şi intră. Şi se grăbi să deschidă larg toate geamurile - că abia acum îşi amintea de punga cu cotlete pe care o scosese de la congelator şi-o lăsase pe masă, să se dezgheţe până venea el de la treabă! Punga aia îl aşteptase pe masă preţ de vreo 48 de ore; putoarea din aer îl anunţa că va mânca mezel...

Phiu, ce se-mpuţise! O aruncă la gunoi şi deschise şi geamul de la bucătărie. Şi auzi piuitul soneriei...

Ana nu putea fi - că era cu copiii acum şi cu nea Dumitru! Cu Grasu vorbise deja... Asta însemna că era Titel. Se grăbi să traverseze livingul şi deschise uşa. Şi constată că se înşelase...

- Bine-ai venit, tată. Ai treabă?

Azur era serios - ca de obicei. Agata, însă, zâmbea. Aşa că negă şi îi pofti să intre.

- Aoleu, tată, ce pute aici! Ce s-a-mpuţit în halu' ăsta?

- Scosesem luni dimineaţă nişte cotlete de la congelator. Şi am plecat în Franţa. Şi cum căldura a fost dată la maximum...

- Las' că mă ocup eu!

Fetiţa lui se ocupa de schimbarea mirosului din casă...

Se întâmpla destul de rar ca Agata să-i treacă pragul. Dar, când o făcea, îşi lua foarte în serios rolul de fată! Şi de gospodină! Fetiţa lui era iute şi vrednică. Robotea şi deretica şi se mişca repede de colo-colo - exact ca Safira...

- Aveţi veşti?

Azur se aşezase pe canapea - semn că nu va scăpa prea curând de cicăleala bulibaşei. O fi fost el băiatul lui - dar era bulibaşă, iar el era cetăţean al comunităţii. Partea asta nu se negocia - şi nu exista derogare la ea. Aşa că se aşeză lângă el:

- Nu. Chinezii au prins un fir - dar sunt doar trei fotografii ale unor indivizi suspecţi. N-avem nici o certitudine că ar fi implicaţi în atacul asupra conacului.

- Lasă atacul; eu întrebam de Trésor.

Negă încet... şi oftă:

- Scopul lor iniţial, planul lor a fost să atace conacul. Ţinta iniţială a fost Raina mea. Iar ordinul iniţial a fost lichidarea ei. Dar cum Trésor era un pic răcită, a învoit-o de la grădiniţă. A sunat-o pe educatoare, nu pe directoare - şi probabil că de-asta n-au aflat şi ei... Au atacat la puţin timp după ce s-a prăbuşit elicopterul. Probabil că planificaseră atacul cu câteva zile în urmă. Programul lui Ştefan era arhicunoscut - a stat opt zile cu Ana la conac, după care urma să plece la Nicu Cărare. Era stabilit de două săptămâni... Aşa că, probabil, au plănuit să atace la jumătate de oră după plecarea lui - cu gândul că Raina şi Adina or să fumeze o ţigară, or să bea o cafea şi-or să schimbe impresii despre săptămâna trecută. Din fericire, Toni s-a panicat imediat după accident şi-a chemat-o pe Raina la aerodrom. Ea a plecat valvârtej... Ei au atacat, au descoperit că ţinta lor nu e în conac şi au improvizat - au împuşcat toţi adulţii, aşa cum plănuiseră deja să facă, şi au răpit-o pe Trésor.

Tăcu. Azur se gândea... Se gândea... Brusc, băiatul lui şopti:

- După cum am aflat eu, că n-au lăsat urme şi au bruiat sistemul de supraveghere, mă gândesc că sunt profesionişti în domeniu. Iar asta înseamnă că sunt buni executanţi - dar la gândit ordine şi planuri de atac sunt afoni. Când au descoperit că ţinta lor nu e în conac, sigur au informat "creierul"!

Băiatul lui avea o logică "beton". Nu degeaba era bulibaşă peste mai mult de-o mie de oameni...

- Aleodor nu poate să afle cine ce-a vorbit telefonic? Ştiu că conacul e dotat cu echipament "cap de linie". Unchiul Ştefan n-a pus şi ceva cu interceptări?

- Nu ştiu; dar o să-i scriu lui Aleodor, să-l întreb. Probabil că au bruiat totul - adică şi comunicaţiile...

- Şi-asta înseamnă fie că cel care a gândit planul a fost acolo, fie că indivizii au improvizat. Şi-au improvizat pe placul celui care a comandat atacul.

El nu se gândise la chestia asta... Interesant! Foarte interesant!

- Şi zici că încă n-au dat nici un semn de viaţă?

- Absolut nimic.

- Înseamnă că vor să se pună la adăpost - şi pe ei, şi fetiţa. Planul nu le-a ieşit deloc. Unchiul, adică forţa de decizie, e în spital. Acum, ar fi tare bine dacă tuşica îşi intră în atribuţii repede şi începe să tragă nişte sfori. Pentru că, până ajung ăia unde voiau să ajungă şi se replia-ză şi-şi adaptează planul la "noua conducere", ea trebuie să le demonstreze tuturor că conduce afacerile - şi se şi pricepe la asta!

- N-are cum să facă asta. Diseară, cred că pleacă la Cannes - ca să discute cu chinezul.

- Cu Fang?

- Cu Isamu. Ăla trebuie s-o şcolească "la viteză", pentru că de săptămâna viitoare Ana pleacă în vizită pe la consilieri.

- Apropo - nu mi-ai zis ce-a zis Fang!

- Fang şi-a arătat toată disponibilitatea în descâlcirea iţelor atacului şi găsirea lui Trésor. La câteva ore după accidentul lui Ştefan, Fang s-a dus personal la nea Nicu Cărare şi i-a dus garanţii care atestă bunele intenţii ale Chinei.

Făcu semnul banilor. Azur îl privea lung... procesa informaţia... şi începea să râdă... Continuă:

- Eu, însă, nu mă bazez pe chinezi. Ăia-s oamenii banului. Dacă vreun duşman îi bagă beţe-n roate Anei, iar ea buşeşte vreo afacere cu chinezii, ăia schimbă imediat foaia!

- Ăia nu schimbă nici o foaie - trimit o trupă care potoleşte duşmanul. Fiindcă unchiul e în spital, în stare stabilă, şi se recuperează la viteză maximă. Şi nu s-a lovit la cap.

Nu voia să-l contrazică. Şi nici nu putea. Pe de-o parte, avea mare nevoie de cuvintele lui optimiste! Pe de altă parte, din bucătărie începuse să vină un iz de cotlet bine prăjit...

- Tată, eu zic că poţi să stai liniştit. Că ăla care-a comandat atacul ştie deja cum s-au aşezat lucrurile - şi îi e frică de chinezi. Ceea ce înseamnă că e mai mic decât ei - şi el, şi protectorii lui.

La urma urmei, logica băiatului lui era corectă!

- Agata a întins cărţile, de dimineaţă. Trésor e bine. E cu un bărbat. E supărată, bineînţeles, dar e bine. Şi, peste o carte, o să primim o veste.

Aprobă... şi tresări - soneria piuise din nou! Da' cine venise? Se ridică şi se grăbi să deschidă...

- Salut. Ai treabă? Deranjez?

Titel părea speriat rău... Negă şi-i făcu semn să intre. Iar bărbatul se conformă, îl văzu pe Azur şi se opri:

- Lasă, că vin mai târziu.

- Stai jos şi spune!

Îndemnul lui rămase fără rezultat:

- Vin mai târziu! Nu-i grabă! Stai cu copiii! Şi-aşa, acu' îmi dau seama că e ora prânzului!

Îl prinse de braţ şi-l trase spre canapea:

- Stai acolo jos şi spune!

Trebui să-l smucească, ca să poată să-l aducă la canapeaua aia! Şi-l şi îmbrânci bine, ca să-l aşeze odată! Acum, Titel părea panicat de-a binelea! Puse mâinile-n şold:

- Ce-ai, bă?

- ... Păi... Eu venisem să-ţi zic o chestie. Dar

Azur se ridică imediat:

- Pun eu masa.

Bun! Hai - acu' zicea odată?

- ... Nici nu ştiu cum să-ţi zic! M-am tot gândit - da' habar n-am cum să-ţi zic chestia asta!

- Zi-o pur şi simplu! E legat de afaceri?

- Nu.

- Atunci e legat de Ştefan. Vrei să te retragi?

- Doamne fereşte!

- Deci nu e vorba nici de Ştefan. Au mai rămas Raina şi Trésor. Despre care din ele e vorba?

- ... Despre aia mică.

- Ai tu vreo bănuială - sau vreo pistă posibilă?

- Nu. Da' aş putea să joc io rolu' cârligului.

Poftim?

- ... Ce cârlig?

- Dat fiind că planul lor iniţial n-o includea pe micuţă, m-am gândit că ăia abia aşteaptă să scape de ea. Şi atunci eu aş putea să-mi aduc aminte că Rebeca a fost a mea; şi să mă prefac furios pe tine şi să spun colo şi colo, acolo unde ştiu eu, că mi-ar place să pun gheara pe aia mică şi s-o fac eu să dispară pentru totdeauna. Ca să vă despărţiţi voi doi. Şi abia acu' îmi dau eu seama ce plan de telenovelă mi-a trăsnit capu'! Diamante, chestia e că sunt tată! Şi ştiu cum aş face eu şi ce-aş simţi eu dacă vreunul din copiii mei ar fi răpit! Vreau să te ajut s-o găseşti pe Trésor! Spune-mi ce să fac!

- Nu face absolut nimic.

- Da' eu vreau să te ajut!

- Nu mă ajuta.

- Nu pot, mă, să stau de lemn! E vorba despre

- E vorba despre chestii pe care Nicu Cărare nu le vorbeşte nici între patru ochi. Aşa că ajută-mă prin neimplicare.

Titel tăcea...

- Serios! Implicarea ta ar putea agita apele - iar reginuţa mea a picat victimă colaterală în toată chestia asta, aşa că e o sursă de iritare şi de nervi pentru ăia! Şi mai e şi răcită! Lasă-i să ajungă unde dracu vor să ajungă, ca să tragă Nicu Cărare nişte sfori şi să poată s-o recupereze!

- ... Da' te juri că, atunci când ai nevoie de mine, mă suni?

- Atunci când o să am nevoie de tine, o să-ţi ordon să mă ajuţi. OK?

- Te juri?

- Mă jur.

Titel ţâşni de pe canapea şi-l strânse cu putere în braţe... Îl bătu uşor pe umăr:

- Am un ordin nou pentru tine.

- Ascult.

- Du-te la primărie, aşează-te la biroul Micăi şi sună-l pe băiatul care-ţi asigură paza la domeniul din Graz. Şi spune-i să dubleze efectivele.

- Am făcut-o deja.

- Atunci nu mai am ordine pentru tine. Nu acum. Stai cu noi la masă? Agata face cotlete...

- Nu stau, Diamante, că am la treabă de nu mă văd!

- Bine, Titele. Ceva probleme cu băieţii?

- Absolut nici una.

- Vezi dacă mai are Ana treabă cu tine; dacă nu, spor! - cum se zice!

- Bine. Să nu uiţi că te-ai jurat!

- Nu uit.

Gata - Titel se grăbea să plece. Dar era mult mai liniştit acum. Titel avusese o dublă problemă: dispariţia reginuţei şi posibilitatea ca el să-l bănuiască de atac sentimental la Rebeca. Îl calmase - aşa că partea "violentă" a afacerilor era salvată, cel puţin pentru moment. Strânse mâna întinsă spre el... şi închise uşa. Şi-o încuie.

- A vrut să se asigure că nu-l bănuieşti de implicare în răpire?

- A vrut să se asigure că nu-l bănuiesc de implicare în acţiunea de la conac. Gândul lui se referă şi la Raina mea...

- Nu mi-ai zis nimic despre ea. Cum se descurcă fără micuţă?

Se aşează la masă... şi oftă:

- Raina e rău. Foarte rău chiar! Au calmat-o intravenos... Au adormit-o intravenos... E rău.

- Are nevoie de timp ca să-şi revină. Momentan, tuşica o înţelege; dar, cât de curând, cred că o s-o scuture bine...

- Şi n-ar trebui să facă asta - pentru că Raina mea nu reacţionează la scuturatul ei...

- Ba e speriată şi îngrozită de gândul că o supără - iar tuşica poate "s-o debarce"!

Agata puse farfuria cu cotlete în mijlocul mesei şi se aşeză:

- Aici să ştii că tata are dreptate - numai el poate s-o pună pe picioare pe Rebeca.

Păi ce făcea fata asta - îl contrazicea pe bulibaşă? Aşa, în faţă? O privi lung... Fata lui înţelese, într-un târziu, de ce era mustrată; şi-şi puse un cotlet, după care se concentră asupra lui. Reveni spre Azur - şi observă acum privirea lui dezaprobatoare...

Băiatul lui era un bulibaşă desăvârşit - îl certa până şi pe taică-su, atunci când greşea! Nu de alta, dar locul şi tema de discuţie erau "de familie". Aşa că ierarhia nu-şi găsea rostul acum şi aici. Agata ştiuse asta şi rostise ceea ce gândise. El fusese "în contratimp"...

El, de când nu mai era bulibaşă în Aurari, se concentrase asupra afacerilor. Şi crescuse, cum zicea Grasu. Crescuse aşa de mare, că "o luase pe urmele Rainei". Ea făcea şcoală cu pixul pe hârtie - el, mai mult audio/video. Ceea ce citea ea, el afla holbându-se la documentare. Riscul să fie minţit cu televizorul era mare; dar şi în cazul ei riscul de-a fi minţită cu cenzura era mare. Aşa că... Aşa că "se contesise", cum îi plăcea lui Ştefan să se exprime. Începuse să uite ceea ce învăţase în copilărie în şatră. Începuse să le amestece...

Poate că avansa şi el! Cine putea şti! Oricum, se transforma. Încet-încet, se transforma...

Oare şi Raina se transforma? Aşa ar fi fost logic - nu? Ea învăţa cu stiloul pe hârtie! Citea mult, scria mult, se documenta... Oare se transformaseră amândoi? Oare...

Oare se mai potriveau, ei doi? Nu de alta - dar fusese respins ferm. Iar încercările lui de-a o susţine nu-şi atinseseră scopul. Nici încercările, nici cuvintele...

Ana-Maria

Ei bine? Ce părere aveau acum, când le spusese tot ce se întâmplase şi le răspunsese cinstit la toate întrebările? Întoarse capul spre dreapta - şi-l privi lung pe Philippe. Care era mai calm ca niciodată:

- Eu sunt sigur că Ştefan o să se facă bine. Şi ştiu sigur că Isamu o s-o găsească pe Trésor.

Deci el era liniştit. Bun! Îl sărută pe frunte şi se întoarse spre stânga - spre Léon. Prinţul cel mare era trist...

- ... Hai - spune ce te frământă.

- Mă gândesc că tati o să stea în spital... Pe urmă o să se recupereze - adică o să vină acasă şi-o să stea în pat...

- Dar, în cele din urmă, o să se recupereze - şi o să fie bine din nou.

- Cât or să-l ţină medicii în spital?

- Nu ştiu. Omul ăla care stă cu el acolo, ştiţi voi cine, a spus că în următoarea lună n-avem nici o şansă ca medicii să încerce măcar să-l trezească.

Prinţul bufni într-o rafală de suspine! Oof - la naiba! Se grăbi să-l îmbrăţişeze cu putere - iar el începu pur şi simplu să plângă:

- Dar cum s-a putut întâmpla asta?!

- Accidente se întâmplă tot timpul, să ştii. Şi eu puteam să trec printr-un accident azi, în drum spre Aurari. Şi tu puteai să te împiedici de prag şi să cazi şi să-ţi rupi un picior, când ai ieşit în fugă din casă. Se întâmplă, puiule!

- Da' de ce tocmai tati?!

- Pentru că aşa a fost să fie. Nimeni n-o să poată să-ţi spună vreodată de ce tati şi nu altcineva. Nimeni n-o să poată să spună de ce Trésor a fost răpită - şi nu ucisă...

Prinţul plângea rău de tot; ea îşi strângea amândoi băieţii în braţe şi o privea lung pe Florentina - care nu avusese loc pe genunchii ei, aşa că se aşezase pe scaunul din faţa ei...

Prinţesa părea "de oţel". Şi nu era o mască - aşa era ea. Aşa simţea ea. Fiind cea mai mare, înţelesese repede ce se întâmplase - şi probabil că se împăcase deja cu gândul că tati al ei va sta în spital câteva luni bune. Momentan, citea în ochii ei dorinţa expresă de-a discuta cu mama ei între patru ochi. Numai că nu putea să se ridice - Philippe lăsase capul pe umărul ei iar Léon plângea cu sughiţuri. Aşa că o privea lung şi aştepta părerea ei despre accident, despre conac, despre Trésor... Prinţesa se ridică:

- Philippe are dreptate - Isamu o s-o găsească pe Trésor. Adică Fang o să-l pună pe Cheng să o găsească pe Trésor, iar ăla îl va trimite pe Isamu "la punct fix". Pentru ăia, e foarte important ca tati să ştie cine i-a găsit nepoţica - aşa că aia mică e ca şi salvată. Zici că acum tu conduci afacerile?

- Da.

- Asta înseamnă că n-o să te mai vedem chiar deloc!

- O să mă vedeţi, probabil, mai puţin. Dar, în clipa când voi afla că aveţi probleme, în maximum 3 ore voi fi alături de voi. Voi veţi reprezenta urgenţa 0 - indiferent de unde vin şi ce căutam acolo.

Culmea! - tocmai Léon o bătu uşurel pe spate:

- Lasă - că noi ne descurcăm! Ne avem unul pe celălalt şi-o să ne descurcăm.

- Voi mă anunţaţi imediat cum aveţi probleme.

- Noi ştim cât de important este ca afacerile să meargă înainte, nedisturbate de accidentul lui tati. Ştim că o să-ţi fie foarte greu, pentru că tu nu ştii chiar tot ce ştie tati...

- Voi sunteţi copiii mei - şi sunteţi mult mai importanţi decât afacerile. Pentru ele, am consilierii - care mă ajută necondiţionat la orice oră. Aşa că, atunci când aveţi probleme, trebuie să mă anunţaţi imediat.

- Bine, mami.

- Eu am o problemă.

Evident - prinţesa solicita discuţia aia între patru ochi! N-avea ce face - aşa că pupă cele două căpşoare cuminţi şi se ridică:

- Hai să-mi spui ce problemă ai.

Florentina arătă spre camera ei - camera unde dormea, atunci când venea la bunicul. O urmă.

Fata ei crescuse mare. Se făcuse ditamai domnişoara! O măsura lung, din spate, şi realiza că în scurt timp Florentina ei o să vrea să zboare din cuib... Iar ea o să trebuiască s-o lase să zboare - să-şi găsească un băiat bun şi să se mărite şi să plece cu el. O privea lung şi realiza că, dacă fetiţa ei o să sufere câtuşi de puţin din cauza băiatului ăluia, ea o să bage cuţitu'-n el - şi-o să sfârşească la puşcărie...

Intrară în cameră. Închise uşa şi se aşeză în faţa ei. Şi-o privi lung, acordându-i toată atenţia...

- ... Am înţeles că e o perioadă dificilă. Am înţeles că Trésor a fost răpită. Dar tu mă înţelegi când spun că încep să mă sufoc?

- Te înţeleg.

- Bodyguarzii mă sufocă! Toată grija şi atenţia care mi se acordă mă sufocă! Mă uit la colegele mele de liceu, cât de detaşate şi de libere sunt, şi mă simt ca un deţinut în lanţuri!

- Ştiu că, în comparaţie cu ele, tu eşti încuiată ca într-o colivie. Ai ajuns în situaţia asta pentru că, de câţiva ani buni, tati s-a concentrat asupra afacerilor. Şi m-a ţinut lângă el, ca să învăţ şi eu şi să ştiu ce-am de făcut atunci când el nu va mai putea conduce totul. Şi n-a mai schimbat măsurile de securitate pe care le-a instaurat după războiul cu Jun. Tati pur şi simplu a uitat că ai crescut! Înţelegi?

- Tati a uitat că eu exist, de când te are pe tine numai a lui! Nu-i nici o problemă, m-am obişnuit cu chestia asta. Dar uite că am deschis şi eu ochii, m-am uitat în jur şi am descoperit că sunt prizoniera propriei mele siguranţe!

- În mod normal, bodyguarzii ar trebui să fie invizibili la şcoală.

- Sunt invizibili. Eu ştiu că ei sunt acolo, colegii ştiu şi ei asta... Nu e vorba de perioada cât sunt la liceu. E vorba că de la liceu eu vin glonţ acasă, cu blindata, şi nu mai ies decât a doua zi, cu blindata.

- Săptămâna viitoare, când te întorci la cursuri, spune-le prietenelor tale că te oferi să le duci tu acasă, cu blindata.

I se aruncă o privire "ucigătoare" - şi săriră la româna-n dialect:

- Or să mă refuze. Nu-s genu' care să adore să facă ochi dulci la bodyguarzi.

- Să înţeleg că problema cea mare este că nu poţi să ieşi şi tu cu ele la agăţat?

- Poftim! Ce zic eu şi ce înţelegi tu!

- Înţeleg perfect ce zici tu. Ele ies după ore - se duc la o cafea, o plimbare şi-un pupat în parc. Sau la film. Tu nu ieşi, din cauza bodyguarzilor. Asta e problema, nu?

- Nu, clar - n-ai priceput nimic!

- Am priceput tot. Nu uita că şi eu am avut 17 ani. Ştiu ce-ţi trece prin minte la vârsta asta.

- Te rog frumos - vreau să încheiem discuţia.

- Eu aş fi foarte bucuroasă să o continuăm.

- Eu, nu.

- Florentina Theodora, stai jos.

Prinţesa se grăbi să iasă... Îşi aprinse o ţigară. Şi aşteptă. N-avea copii nesimţiţi - aşa că o s-o vadă întorcându-se şi încercând s-o împace. Aştepta...

Paşii se apropiară grăbiţi - iar Florentina intră şi trânti uşa. Şi şopti, printre suspine:

- Vreau să fiu şi eu o fată normală! Mă înţelegi? Nu se apropie nici dracu de mine, de când s-a aflat că bodyguarzii mă supraveghează de la distanţă! Şi cred că s-a aflat şi cu ce se ocupă tati - şi le e frică şi de el!

- Se ştie deja cu ce se ocupă tati. A avut el grijă să se afle.

- ... Da' de ce, mămico? De ce le-a zis?

- Ca să nu aibă surpriza să afle că te-ai amorezat de vreun "neterminat" pus pe tocit cardurile tale bancare.

Florentina o privea lung...

- Prinţeso, pe lumea asta sunt multe feluri de oameni. Iar tati le ştie pe toate. E plină lumea de oameni puşi pe căpătuială, să ştii! Majoritatea oamenilor sunt săraci! Şi-şi doresc să aibă bani! Tu eşti un copil - şi ai acces la mulţi-mulţi bani!

- Eu nu mai sunt un copil! Am 17 ani!

- În materie de "citit" omul, eşti abia la început. Şi eşti vulnerabilă - pentru că ai 17 ani şi începi să vrei să te simţi iubită. Începi să vrei să fii îmbrăţişată, sărutată... După cum foarte inspirat s-a exprimat omul care stă cu tati în spital, începi să vrei să zbori din cuib. Şi stai pe marginea cuibului, ai ieşi din el dar parcă n-ai destul curaj...

Prinţesa era din nou tăcută - şi-o privea lung...

- A interceptat unele conversaţii dintre tine şi Thomas. Apropo - ai grijă ce scrii pe Facebook. E un mediu ultra-supravegheat, ultra-uşor de filat, iar tu eşti o persoană foarte importantă pentru servicii.

- Daa, eu sunt buricu' Universului!

- Eşti. Atunci când noi, adulţii, comunicăm mult prin mijloace neurmăribile, ceea ce bombăni tu pe la spatele nostru este foarte important pentru oamenii care trebuie să afle ce vorbim noi. Şi mai ales despre cine şi despre ce. Şi în ce direcţie tindem să înclinăm balanţa deciziei.

Gata - roşise violent. Realizase că făcuse o prostie - şi scormonea prin memorie după ceea ce-i scrisese lui Thomas!

- Nu e nimic compromiţător în ceea ce aţi vorbit voi. Dar vorbiţi "cu perdea" şi cu grijă de-acum încolo.

Primi o aprobare. Bun!

- Să revenim la discuţia noastră despre băieţi, cuib şi carduri bancare. Ca să-ţi explic logica lui tati atunci când a preferat să lase să se afle unele lucruri despre el, o să încep prin a-ţi spune că bărbaţii se maturizează cu 5 ani mai târziu decât fetele. Din punct de vedere mental, băieţii din clasa ta sunt undeva printr-a şaptea - a opta. De-aia colegele tale ies la agăţat, cum zici tu; colegii lor nu se gândesc la prostii, ci la jocuri în reţea şi ultimele modele de electronice în vogă. Sunt încă copii - se gândesc la jucării...

Mizase pe zâmbetul ei - dar prinţesa nici nu clipi! Hm...

- Tu ai 17 ani. Ţi s-ar potrivi un bărbat de 21-22. Unul care are capul pe umeri, mintea-n cap şi picioarele bine înfipte în realitatea cotidiană. Unul care judecă - şi stă bine cu calculele. Tati a lăsat să se afle cu ce se ocupă, pentru ca toţi neterminaţii care-şi închipuie că te pupă, te pun jos şi-apoi o să le comanzi tu pe net ultima ghiduşie electronică la modă să facă un pas în spate şi să renunţe la planurile alea. Tu înveţi foarte bine. Ai în faţă un viitor strălucit. Tati plănuieşte pentru tine un imperiu al înfrumuseţării - de la saloane de coafură şi masaj până la casă de modă şi spital de chirurgie estetică. Tu eşti o partidă excelentă pentru orice bărbat de pe planeta Pământ. Tocmai de-asta, renumele lui tati stă ca un blocaj în faţa celor care nu se simt în stare să-şi joace cartea în faţa ta. Şi a cuţitului lui. Spui că te simţi ca un deţinut în lanţuri. Eşti ca un deţinut încuiat în carcera din mijlocul închisorii. Dintre cei capabili să ajungă până la tine, va reuşi doar cel care are-n suflet o voinţă uriaşă. Acea voinţă uriaşă care să-i dea curaj să se apropie de tine şi atunci când sunt bodyguarzii de faţă. Şi atunci când e tati de faţă. Acea voinţă şi acea determinare care să-l facă să-şi adune curajul şi cuvintele şi să se aşeze în faţa lui tati - şi să facă faţă tirului lui. Tu, prinţeso, nu trebuie să te legi de gât cu un neisprăvit; trebuie să îl găseşti pe acel bărbat care să poată intra cu fruntea sus în familia noastră - şi cu care să nu-ţi fie ruşine să mergi la seratele unde mergem noi. Acum ai înţeles?

Florentina aprobă... şi-şi trecu degetele prin păr... şi oftă greu:

- Nu vreau decât să ies şi eu în oraş cu prietenele mele! Să mă duc în vizită la ele! Să dorm la ele! Vreau doar să fiu şi eu o fată normală!

- Vei fi o fată normală. După ce o găsim pe Trésor şi o aducem acasă. După ce tati iese din comă şi îşi începe recuperarea. Dar nici o secundă mai devreme.

- De ce, mamă?! De ce?!

- Pentru că atâta i-ar lua unui bărbat adevărat ca să străbată drumul până la tine - câteva luni bune. Iar ultima lui barieră să ştii că tati va fi! De-asta îţi spun - atunci când ţi se pare că observi un candidat serios, anunţă-mă. Ca să îl scanez şi să-ţi spun dacă are şanse sau nu. Ca să nu te implici tu emoţional într-o relaţie care n-are şanse de reuşită.

Florentina îi întoarse din nou spatele. Şi porni din nou spre uşă. Păi, gata cu figurile alea! Din doi paşi, o ajunse din urmă - şi-şi înfipse mâna în părul brunet, negru şi lung şi des. Răsuci scurt, trase spre ea şi-i mârâi în faţă, în romanes:

- Fă! Ascultă aici la mine - că n-am să spun de două ori! Tu ştiu sigur că o să ridici coada - că eşti la vârsta la care trebuie să-ţi găseşti bărbat. Eu, ştii sigur că voi da ordine clare bodyguarzilor. O să mă interesez discret care se-nvârte pe lângă coada ta. Joacă-te, râzi şi cântă-le-n strună - fă ce vrei! Da' să nu te pună dracu să salţi fusta...

Începu să mişte mâna dreapta-stânga, ca s-o scuture un pic:

- Să nu te pună dracu să desfaci picioarele fără să-ţi zic eu "Start". Că o să-ţi pară rău! O să-ţi muşti unghiile şi degetele şi buzele şi sufletu' din tine, dacă-mi faci ruşinea asta! Auzi, fă?

Florentina aproba repede-repede... Îi dădu încet drumul:

- Când simţi că-ţi place de vreunu', să-mi zici. Să-l aflu care e şi să-l investighez. Şi să-ţi zic dacă se potriveşte lângă tine sau nu. Că dacă nu-i unu' aşa cum trebuie...

Prinţesa aproba în continuare - şi era speriată deja... Bun!

- Îţi zic de-acu' că trebuie să aibă şcoală. Să ştie să se poarte şi să fie capabil să devină membru al familiei contelui Ionesco. Tre' să fie unu' care să te-ajute în viaţă. Tre' să te respecte şi să te iubească. Şi să te dorească îndeajuns de tare încât să vină la mine şi la tati şi la cuţitu' ăla care taie gâturi şi să facă pe dracu'n patru să ne convingă că el e ideal pentru tine. Pricepi ce-ţi zic io aici?

Da. Pricepuse. Bun! Reveni la limba română:

- Până atunci, măsurile de securitate nu se schimbă. Pentru că Trésor a fost răpită iar tati e în spital. Iar eu nici nu m-am apucat să

conduc afacerile!

Deschise uşa şi ieşi. Şi se ciocni de socrul ei - care o prinse de braţ şi-o trase repede în camera de alături... Uşa se închise. Iar bătrânul şopti:

- Nu-i mai face aşa. Nu-i mai zice aşa. Nu e asta calea spre ea!

- Da' atunci care-i calea, nea Dumitre? Care-i calea? Io nu-mi permit s-o scap din mână! Mai ales acum, când i-a venit de ieşit la agăţat! Şi io tre' să mă lupt cu afacerile şi să fac bani şi să plătesc umbrelele şi să conduc atâtea afaceri din atâtea ţări! Şi să am grijă şi de Ştefan!

Scăpă un suspin - şi simţi că ochii i se umplu de lacrimi! La naiba! Socrul ei se grăbi s-o strângă în braţe:

- Hei! Nu face aşa! Eu sunt sigur că o să reuşeşti!

- Ce să reuşesc? Să conduc afacerile? Ăla e poate ultimu' lucru care-o să-mi reuşească, să ştii!

- Ba eu sunt sigur că o să te descurci de minune! Când o să te uiţi lung pe ei, cu ochii ăştia verzi ai tăi...

- Fii serios, nea Dumitre! Toată lumea ştie că sunt lentile!

- Şi ai fost fraieră că nu i-ai operat definitiv.

- ... Nu puteam să risc să orbesc.

- Asta se-ntâmpla acu' patru ani! Anu' ăsta, operaţia e sigură!

- Nu e. Şi nu vreau să-i operez. Vreau să port lentile de contact.

- Vrei tu să te chinui cu plasticele alea-n ochi?

- Da. Plasticele, cum le spui dumneata, curg pe obraji dacă plâng. Aşa că mă gândesc la ele, să nu le pierd... şi nu plâng...

Şi-acum sigur o să le piardă...

- ... Scoate-le.

Poftim?

- Scoate-le. Eu ies, tu încui uşa... Şi te descarci şi tu. I-am zis întotdeauna lui Ştefan că nu-i bine ce face el cu tine. Omul trebuie să mai şi plângă. Trebuie să se descarce. Tu trebuie să te descarci acum. Aşa că scoate plasticele şi plângi. Sparge, distruge, urlă... şi descarcă-te.

Socrul ei porni spre uşă. Se grăbi să-l oprească:

- Nu.

Îl oprise. Acum... Oftă greu:

- O să plâng diseară, acasă. Acum, am mare nevoie de dumneata. Trebuie să-mi spui ceea ce Ştefan nu mi-a spus niciodată, ca să nu mă sperie.

- Ştefan nu ţi-a ascuns niciodată nimic.

- Nea Dumitre...

Bătrânul tăcea - fiindcă ea nu mai accepta să fie dusă de nas cu "nu e periculos", "nu se-ntâmplă nimic grav", "e floare la ureche"...

Se aşeză la masă. Iar socrul ei oftă greu şi se aşeză lângă ea. Bun! Acum trebuia să fie foarte atentă - şi să încerce să memoreze cât mai multe informaţii! Cine ştie când mai avea ocazia să vină în Aurari, la el! Şi cine ştie dacă azi, când îl va vizita pe dl Covaci, nu va avea nevoie de informaţiile pe care le va auzi azi aici!

Florentina

Privea lung uşa rămasă deschisă...

Făcuse o descoperire ciudată. Atunci când mami a ei făcuse ceea ce nu mai făcuse niciodată până acum, când o luase de păr şi-o scuturase zdravăn, descoperise că lucrurile se schimbaseră mult. Şi că ea nu conştientizase schimbarea. Nu fusese atentă la asta; se concentrase asupra şcolii şi a lui tati al ei. Iar mami se schimbase...

Încă îşi mai amintea lungile ore de joacă în două. Încă îşi mai amintea plimbările prin magazine... Bastonaşele şi cerculeţele... Prima zi de şcoală - când se lovise în bancă iar mami o ţinuse în braţe patru ore după aceea... Atunci, demult, simţise dragostea mamei ei. Acum, când fusese luată de păr şi scuturată bine, descoperise că nu mai simţise demult sentimentul ăla calm, cald, care-o învăluise ca într-o mantie fermecată. Nu mai simţise dragostea mamei ei. Probabil că Léon era cel care-o simţea acum. Philippe era oricum "congelat tot" - puştiul nu simţea decât căldura muzicii... Léon era "băiatul lui mami". Ea era "fata lui tati". Şi cum tati era acum în spital... în comă...

Se aşeză încet pe covor. Îi era frică să-şi treacă mâna prin păr sau să-şi maseze zona cefei; o duruse rău scuturătura şi simţea zona aia a capului amorţită. Se gândea cu groază că o să facă baie şi-o să vadă şuviţe întregi de păr desprinzându-se şi căzând...

Discuţia lor fusese... "constructivă". Trebuia să recunoască asta - nu discutaseră în zadar. Aflase o mulţime de lucruri! Aflase care erau planurile părinţilor ei în ceea ce-o privea! Şi trebuia să recunoască sincer faptul că nu-i displăceau planurile alea! Deci bărbatul ideal pentru ea...

Bărbatul ideal pentru ea trebuia să aibă cam 22 de ani. Şi să aibă minte-n cap. Trebuia să fie deştept - "să stea bine cu calculele". Trebuia "să ştie carte" - iar asta o auzise imediat după "tu înveţi foarte bine" şi după "imperiu al înfrumuseţării". Deci, trebuia să aibă şanse mari să devină triplu licenţiat. Şi trebuia să se potrivească în familia contelui. "Contita" aia o să fie o problemă - că nu cunoştea mulţi copii de nobili francezi, iar nobilii ăia de 22 de ani nu-şi făceau drum prin liceul ei. Iar ea nu se ducea la ei la facultate. Iar pe la seratele pe unde se distra "familia contelui Ionesco" ea nu fusese niciodată. Aşa că...

Aşa că trebuia să aibă 22 de ani, să fie inteligent, să aibă perspectiva unor doctorate - fie ele în botanică sau fizică cuantică... Şi trebuia s-o dorească îndeajuns de mult încât să treacă peste zvonurile referitoare la conte, peste prezenţa bodyguarzilor, peste toate cutumele şi nebuniile şi "restricţiile de securitate", trebuia să facă faţă testelor la care-l va supune tati al ei...

Într-adevăr - ea era o partidă excelentă! Odată intrat în "familia contelui", bărbatul ăla "o să se aranjeze" pentru tot restul vieţii lui! Iar gândul succesului în afaceri nu era, totuşi, de-ajuns pentru ca bărbatul ăla să se-apuce să străbată drumul sinuos presărat cu teste şi încercări şi capcane. Iar asta o ducea cu gândul la o "misiune imposibilă"! Ea era un deţinut încuiat în carcera din mijlocul închisorii. Or fi fost mulţi prinţi prin preajma închisorii ăsteia; da' dacă n-o vedeau... Dacă ea era încuiată...

Cum să facă?

... "Tu ştiu sigur că o să ridici coada." Mămica ei o cunoştea înfiorător de bine! Ştia că e încăpăţânată şi nu acceptă să facă altceva decât ceea ce vrea ea! Ştia că nu suportă ideea eşecului sau a renunţării la propriile dorinţe! Şi ştia că "eşti la vârsta la care trebuie să-ţi găseşti bărbat". Exprimarea fusese mai mult decât directă! Pe de altă parte, însă, exprimarea aia fusese foarte limpede. Şi acum realiza ea, când stătea în fund pe covor şi-şi amintea cuvintele mamei ei, că şi ea fusese tânără, şi ea avusese 17 ani, şi ea se gândise la unul şi la altul...

Privind lucrurile prin prisma asta... nouă, a discuţiei despre "trebuie să-ţi găseşti bărbat", trăgea concluzia că mămica ei tocmai o pusese să-şi caute bărbat! Cum zisese? "Tu ştiu sigur că o să ridici coada." Gândul ăsta o făcea să zâmbească...

Deci, putea să se distreze, să se joace şi să le cânte-n strună pretendenţilor. Şi să ridice coada, evident! Da' fusta trebuia să rămână dreaptă, în poziţia corectă... Neatinsă. Şi-acum avea ea o problemă de "neînţelegere" - în sensul că degeaba era bărbatul ăla frumos, deştept, descurcăreţ, multiplu licenţiat şi multe altele, dacă atunci când încuiau uşa nu săreau scântei! Dacă nu se potriveau? Mămica ei se gândise şi la asta?

... Da. Se gândise la toate. Ea putea să-şi caute pretendent; atunci când simţea că îl găsise pe pretendentul ideal, trebuia s-o informeze pe mămica ei - care-l căuta de pedigri şi-i spunea dacă "se aprobă" sau nu. Iar dacă se aproba, ajungeau şi la încuiatul uşii! Dacă nu, nu! Până aici, mămica ei fusese fair-play...

Un lucru era cert - în Aurari nu-şi va găsi bărbat! Nu-nu! Acolo chiar nu va găsi un dublu licenţiat! Trebuia să caute prin preajma colegilor ei de liceu - copii de bani gata sau tocilari... Oare avea vreunul fraţi mai mari?

Tii, ce idee! Ce idee minunată!

Se ridică şi se repezi la laptop - să-l pornească, repede! Trebuia

să-i studieze pe toţi - cu toate rudele lor în viaţă! Sigur erau şi nişte licenţiaţi printre ei!

Aştepta... Bătea cu degetele în masă şi aştepta...

Degetele se opriră... încet...

Exista, în preajma ei, un bărbat care putea corespunde descrierii mamei ei. N-avea 22 de ani, ci doar 20. Dar era la facultate - şi era printre primii din anul lui. Venea dintr-o familie foarte bună. Ştia să se poarte impecabil în orice situaţie - inclusiv la serbarea câmpenească din parculeţul orăşelului Aurari. Era plin de bani. Şi o cunoştea extrem de bine. Numai că bărbatul ăla chiar n-o interesa nicicum! Şi nici nu păruse interesat de ea! Şi totuşi, era foarte posibil ca în biroul ultrasecurizat de la Cannes să se fi pus la cale o încuscrire mică...

O s-o întrebe pe mămica ei. Cu riscul de-a auzi un "da, el e perfect", o s-o întrebe. Nu acum, că nu era momentul să-i arate cât de tare o "apăsa" problema găsirii unui bărbat! Dar duminică, când vor reveni toţi la Cannes, o s-o întrebe. Şi-o să-i zdruncine convingerile. Chinezul ăla nu era bun pentru ea! Ea nu-l voia! Şi n-o să-l ia niciodată de bărbat! Uite-aşa - că nu voia ea!

Deci, Facebook. Începea cu colegii de liceu, nu? Căuta fraţi mai mari - până-n 25 de ani. Dacă avea noroc...

Ia uite ce idee îi venise ei acum! Ia să vadă ea ce coleg sau colegă îşi serba ziua de naştere - şi când! Că poate se auto-invita şi ea la un party! Acolo avea voie să se ducă - nu? La o onomastică! Bodyguarzii păzeau uşa vilei, înconjurau căsoaia, o spionau cu binoclul - nu era o problemă!

Ia uite ce de idei minunate îi veniseră aşa, deodată!

Rebeca

Oftă greu şi-şi şterse lacrimile. Şi privi lung mutriţa veselă... Zâmbi slab:

- Ţi-am făcut capu' calendar - aşa-i?

Trésor îi zâmbea - şi părea că aprobă... Se ridică:

- Las' că acu' te las să te odihneşti. Mai vorbim şi diseară - da?

Micuţa ei aproba din nou... Ea nu voia să se întrebe în ce măsură îşi pierduse minţile, de vreme ce vorbise atâtea ore cu rama foto... Îşi luă laptopul şi ieşi.

Holul ăla lung era pustiu. Ştia că îi va găsi în living; aşa că coborî scările... şi constată că livingul era gol. Măi, să fie! Nesocotise Aleodor ordinul reginei? Nu-i venea să creadă!

... Poate erau în vechiul lor birou de la parter! Deschise uşa... şi încercă să zâmbească:

- Am sosit şi eu.

Părintele îi aruncă o uitătură urâtă şi-i întoarse spatele:

- A dat Domnu'! Hai mai repede!

N-avea de ce să se supere pe el! Ea ar fi trebuit să fie aici încă de la nouă, nu? Alergă la biroul ei şi porni laptopul. Spionul bombănea şi culegea firele de pe jos... O mufa, ca să fie în reţea cu ei... Ea prefera să tacă - pentru că vedea, cu coada ochiului, mutra serioasă a Adinei... Şi abia acum realiza ea că se încuiase în birou şi vorbise cu micuţa ei ore în şir şi-i lăsase pe-ăştia doi nesupravegheaţi, să se certe în voie...

Gata - laptopul pornise şi era online. Repede, mail-ul! Avea mail-uri noi?

- În caz că nu ştiai, eu şi Adina ne-am despărţit.

Ăsta era nebun? Voia "să se-ncingă cu martori"? Adina aprobă scurt cu capul; Aleodor se aşeză pe propriul scaun şi continuă:

- Relaţia noastră nu ducea nicăieri, aşa că i-am pus punct pe cale amiabilă.

Adina aprobă din nou.

- Dl Pinon are nevoie de 30 de containere frigorifice. Ţi-a trimis ieri un mail; şi cum nu i-ai răspuns la el, m-a sunat acu' o oră. L-am asigurat că ai mii de containere de-alea şi-o să-l suni imediat cum îţi trece migrena.

Păi bineînţeles că-l suna - dl Pinon închiria lunar de la Raina Consulting peste 500 de containere frigorifice "clasa I-a"! Îl jumulea rău de bani pe omul ăla! Cum să nu-l sune?! Imediat cum îi găsea mail-ul şi se lămurea la ce-i trebuie containerele alea, punea mâna pe telefon şi

- Dna Villeret m-a sunat ca să-mi spună că abia aşteaptă să semnăm contractul pentru proprietatea din Saint Estéphe. Imediat cum te-aduni şi-ţi semnezi hârtiile, dăm drumul la investiţie.

Investiţia cu pensiunea *ultra-all inclusive* prin care Părintele urma să mute de colo-colo transfugi şi nu numai, sub formă de turişti ahtiaţi după plimbări cu yahtul...

- Cheng m-a sunat acu' juma' de oră. A vrut să ştie dacă ai primit mail-ul lui.

Îl privi lung - că Cheng nu-i trimitea ei mail-uri nici măcar de Crăciun sau Paşte...

- Zicea că ţi-a trimis şi ţie ultimele veşti pe care le-a obţinut din investigaţie. Tot printre mail-urile alea pe care nu te-ai uitat încă e şi raportul complet al lui Isamu - cu datele indivizilor, cu poze, cu rapoartele oficiale... Ştii tu - informarea completă! Aşa cum o face un consilier capabil - şi care se îngrijeşte de pătrăţelu' lui şi-şi face treaba atunci când are treabă de făcut!

Măăi, da' ce supărat era Aleodor pe ea! Se ridică şi ocoli biroul. Şi porni spre el.

- Nu-nu! Vezi-ţi de treaba ta acolo şi lasă-mă-n pace!

Daa, cum să nu! Îl prinse de haină şi-l răsuci spre ea. Şi îl strânse în braţe:

- Te rog să mă ierţi că m-am comportat ca o nebună. Şi îţi mulţumesc că încerci să mă ajuţi şi că ai grijă de mine. Şi că îmi cauţi fetiţa.

Părintele răbufni:

- Păi da, fă! Şi tu mă blestemi şi-mi zici toate alea şi mă spurci cum îţi pică ţie mai bine şi mai bine!

- Iartă-mă! Da' sunt şi eu supărată... că n-am nici o veste despre reginuţa mea...

Şi iar îi venea să plângă... Aleodor o strânse în braţe şi-o bătu uşor pe spate:

- Hai, nu plânge! Lasă, că o găsim noi! O să vezi c-o s-o găsim!

Aprobă - că or s-o găsească, până la urmă! Problema nu era s-o găsească; problema era s-o găsească în viaţă, neşocată, nemutilată... Şi uite că iar îi venea să plângă rău... Iar el simţea asta, aşa că se ridica cu tot cu ea şi pornea spre biroul ei:

- Hai să trecem la treabă! Hai - că uite ce târziu s-a făcut! Ia să vedem ce mail-uri ai primit!

Părintele o aşeză, îşi trase un scaun lângă ea şi-i aşeză "personal" mâna pe mouse. Îl privi lung...

Omul ăsta nu era un om rău. Nici Adina, care-i aducea chiar acum un pahar cu apă rece şi o pilulă, nu era un om rău. Dar uite că, deşi erau amândoi oameni buni, deşi erau împreună de vreo nouă ani, se despărţiseră. Socoteala asta era ciudată...

Primi şi pilula şi-o înghiţi. Aleodor selectă mesajul care-l interesa:

- Aici, în mail-ul ăsta, Isamu scrie că urmele de informaţii se îndreaptă spre Est. Nu ştie cât de mult se îndepărtează de noi; dar să ştii că fraţii Donichioiu şi-au întărit deja dispozitivul de frontieră - şi şi-au instruit oamenii, i-au dotat cu fotografii...

Aprobă...

- Ziceau că, dacă or să ajungă până la dispozitivul lor, or să se sperie de aşa comasare de forţe şi-or să dea totuşi un telefon. Cel mai probabil, or să ceară o sumă consistentă drept răscumpărare. Dacă primeşti asemenea mesaj, să mă anunţi - auzi? Că avem relaţii excelente cu GRU-ul lor şi avem şanse mari să-i prindem în viaţă! Şi să dăm peste creierul operaţiunii şi peste clientul lui!

Aprobă din nou - socoteala aia o panica serios!

- Hai să vedem ce mail-uri mai avem...

Părintele luase mouse-ul şi se-apucase deja să şteargă spam-urile...

Părintele era un om bun. O ajutase zilnic, în ultimii nouă ani! O ajutase şi-o sprijinise şi-o învăţase tot ce trebuise să ştie! Avusese răbdare cu roşcovana neşcolită, îi reparase cioacele, îi corectase mail-urile agramate... Îl luă de gât şi-l pupă pe obraz:

- Îţi mulţumesc.

- Mulţumeşte-mi făcându-te femeie serioasă şi punând osu' la muncă! Că regina mizează pe noi, să ne-ngrijim de afacerile astea! Dacă ăştia pe care nu-i suni tu acu' se supără, nici dracu nu-i mai aduce înapoi! Iar Ştefan o să fie în recuperare în următoarele şase luni! Şi n-o să fie niciodată de acord să-i împingem noi scaunul cu rotile până la întâlnirile de afaceri! Nu el! Trebuie să ţinem cu dinţii de oamenii pe care-i avem acum! Da, Rebeca?

- Da, Părinte.

- Hai - spor la treabă! Dacă ai probleme, îmi zici!

- Îţi zic.

Gata - laptopul îi aparţinea. Şi el, şi cele 286 de mail-uri "serioase". Mamă, Doamne! Păi până le lămurea pe-astea, venea weekend-ul peste ea! O să mănânce azi la birou...

Las' că le rezolva ea pe toate! Ia să le ordoneze după persoana care le trimisese - şi să vadă astfel care erau urgenţele. Cei care reveniseră cu al doilea mail nu prea mai puteau aştepta. Ea n-avea voie să piardă nici un client!

Ana-Maria

Liftul urca încet. Era "puturos". Venise anul 2020 peste ei, dar clădirea asta nu se schimbase deloc. Poate voiau s-o transforme într-un sediu "vintage"! Nu?

Erau cocheţi. Erau frumoşi foc amândoi! Diamant arăta oarecum "normal" în costum - că îl purta zilnic. Ea, însă, îşi pusese un deux-pieces foarte "office", cu fustă dreaptă până-n pământ şi crăpătură aproximativ decentă pe piciorul drept. Şi sacouaş minuscul, care-i chinuia un pic decolteul acoperit lejer de-o cămăşuţă de-aia semi-transparentă. Mizase pe aerul condiţionat din blindată şi-şi umflase bine buclele. Era o bombă sexy căţărată pe tocuri de 10, parfumată discret şi fardată profesional. Când urcase scările SIE, evaluase preţ de-o clipă imaginea din geamurile fumurii - şi realizase şi ea că, dacă se va strica blindata pe deneu, în primele cinci minute o să se facă aşa un carambol gigantic...

Diamant nu scotea o vorbă. Probabil nu-i plăcea faptul că fusese rugat să-şi lase pistoalele în seiful de la parter! Cine ştie... Ea venise neînarmată; cumnatul ei, însă, era nedespărţit de cele două pistoale. Le lăsase jos, într-unul din seifurile pentru vizitatori. Seifurile erau OK; aveau cheie, iar cumnatul ei îşi setase singurel codul de securitate, aşa că armele erau în siguranţă. Şi-aşa, mai mult de-un sfert de oră nu vor sta aici. Dl Covaci o asigurase că o primeşte la orice oră, într-o vizită scurtă. "Aprecia", deci, zece minute de discuţie concentrată - şi-apoi lungul drum spre Aurari... Sau spre Otopeni. Nu era foarte sigură unde trebuia să ajungă. Ştia sigur că diseară trebuia să doarmă la Cannes. Dar mai mult de-atât...

O să se-ntoarcă în Aurari. Iar după-amiază o să plece şi ea acasă. Copiii trebuiau să rămână momentan aici, pentru că încă nu ştiau nimic sigur despre răpitorii lui Trésor. Iar Ştefan furase copiii şefului mafiei chineze din Vest cu o simplitate care-o speria chiar şi acum! Nu-şi putea permite să piardă vreun copil...

Peste accidentul lui Ştefan, picase coma indusă - şi lunga perioadă de recuperare care va urma. Iar peste ele picase atacul asupra conacului. Şi răpirea lui Trésor. Peste ele picase "deşteptarea" Florentinei. Toate belelele căzuseră pe capul ei! Şi se-ntreba cu groază ce-o să mai urmeze! Îi era frică să se gândească...

Uşile liftului glisară încet... O să fie ce-o să fie! Vorba poetului - "Bucuroşi le-om duce toate, de e pace, de-i război"! O s-o scoată ea cumva la capăt! Că era regina aurarilor - nu vreo blondă de-aia din bancuri! Îşi luă cumnatul de braţ şi porni pe coridor.

Nu ştia dacă dl Covaci obişnuia să-şi aştepte musafirii în hol. Dacă nu obişnuia, generalul SIE făcea o excepţie în cazul ei. O privea lung; ea mergea spre el şi-l privea lung, prin lentilele ei verzi "ornate" cu farduri pastelate şi rimel "extra-long" - şi simţea adierea de aer pe picior, semn că crăpătura îşi făcea datoria şi-i dădea lui migrene... Generalul zâmbi şi întinse mâna:

- Bine-aţi venit.

Întinse şi ea mâna şi-l văzu aplecându-se scurt la 90 de grade! Hei! Răspunse în virtutea inerţiei:

- Bine v-am găsit, dle Covaci.

Şi uite că vocea ei caldă şi calmă îl zăpăcise şi mai rău - că îi evita privirea şi se zorea s-o conducă înăuntru... Anticamera era plină-ochi cu bărbaţi care ţineau în mâini diverse dosare de diverse tipuri. Dar surpriza cea mare nu fu faptul că ea "tăia coada"; surpriza cea mare era că secretara o aştepta... în picioare!

- Bună ziua.

- Bună ziua.

Intra în biroul spionului-şef şi realiza că Ştefan nu-i spusese îngrozitor de multe lucruri, în ultimul timp! Iar ea avea mare-mare nevoie de-o şedinţă "intensivă" cu Isamu - că gândurile ei erau vraişte şi nu avea voie să tragă acum concluzii...

- Vă rog!

I se indică canapeaua; se aşeză în aşa fel încât să transforme cele trei locuri disponibile în două şi lăsă gentuţa lângă ea. Luă poziţia picior peste picior - cu stângul deasupra, că nu venise să-l agaţe ci doar să-i demonstreze că nu-i blondă! Diamant se aşezase lângă ea; dl Covaci îşi trăgea chiar acum un scaun în faţa ei... Şi lua, grăbit, cuvântul:

- Dnă Ionescu, mă bucur sincer să vă cunosc, în sfârşit, personal. Adică în carne şi oase.

Pauză de respiraţie - şi-apoi dl Covaci îşi înţelese cuvintele şi se grăbi să turuie:

- În sensul că până acum ne-am văzut doar online...

Ia să-şi câştige ea toate avantajele pe care le voia - şi repede, că n-avea timp de pierdut:

- Dle Covaci, plăcerea este reciprocă. Din păcate, ne cunoaştem personal într-un moment şi-o situaţie cel puţin nefericite.

- Într-adevăr - din păcate, conjunctura este cel puţin tristă!

Îşi desfăcu geanta şi-şi scoase ţigările:

- Întâi accidentul soţului meu, apoi atacul asupra conacului, răpirea nepoatei mele...

Generalul aprobă şi se repezea cu bricheta personală... Bun! Aici voise să-l aducă! Aici, lângă parfum şi decolteu! Îşi aprinse ţigara şi ridică privirea spre el - şi-l electrocută cu seriozitate:

- Aveţi veşti despre Trésor Ionescu?

- Dnă Ionescu, trebuie să ştiţi că din clipa în care Aleodor a aflat ce s-a întâmplat la conac, suntem în alertă. Noi, oamenii noştri adică, nu am interceptat absolut nimic. Şi nici n-am avut motive, în ultimele zile, să bănuim că la Bourges se va întâmpla ceva care vizează familia Ionescu. Din fericire, colaborăm foarte bine cu omologii din străinătate. Mai ales cu cei din Franţa. Am primit informaţiile lor şi le-am distribuit în teritoriu. Agenţii noştri sunt deja în alertă, referitor la micuţă şi cei trei suspecţi. Au adăugat deja grupului ăstuia o femeie - că n-or să rişte să se deconspire umblând ei pe stradă cu copilul...

- Nu fiţi atât de siguri. E mică; îi dau un somnifer sau un calmant şi-o ţin în braţe. Unul joacă rolul tatălui, ceilalţi doi îi asigură siguranţa şi-i cară bagajul la trei metri în spate.

"Şi uite că nu sunt blondă..." Mai trase un fum şi reveni la întrebarea iniţială:

- Deci n-aveţi veşti despre Trésor...

- Nu. Din păcate, nu. Avem însă o bănuială.

"Aşa, puiule; spune..."

- ... Ştiu că dl conte are mulţi parteneri de afaceri influenţi. Poate ar fi bine să apelaţi la ei - fiindcă în ultimele trei zile traficul aerian s-a înteţit simţitor.

"Aşa..."

- Multe curse particulare şi de agrement au părăsit Franţa cu destinaţii diverse. Marea lor majoritate s-au îndreptat spre Est.

Ăsta spunea multe cuvinte ca să-i transmită prostioare simple. Foarte neplăcut - s-ar putea să trebuiască să-l "pocnească" cu două-

trei fraze bine ţintite...

- Omologii francezi m-au informat că au dublat deja efectivele care supraveghează aeroporturile. Dar, trăind în era elicopterelor private, cred că ar fi bine să ascultaţi cu atenţie discuţiile din cercurile înalte de afaceri. La urma urmei, n-au răpit-o pentru răscumpărare! N-aţi primit nici o cerere de răscumpărare, nu?

- Încă nu.

- Mie unul asta îmi arată că n-au răpit-o ca să se îmbogăţească. Ajung deci cu calculul la afaceri. Dna Ionescu cred că e răvăşită...

- Dna Ionescu e bine. Se descurcă. Afacerile din Franţa merg înainte la viteză constantă. De-asta v-am spus că nu am primit încă o cerere de răscumpărare...

Şi-i zâmbi cu subînţeles... după care continuă:

- Iar România ştiţi bine că duduie la viteză maximă. Aşa că ei vor face şedinţă şi vor încerca să obţină ceea ce mai pot obţine în situaţia dată - şi anume, bani. Vă spun de-acum că vor obţine o sumă considerabilă. Nu vor obţine cât plănuiesc să obţină; dar nici nu vor rămâne cu buza umflată. Dle Covaci, eu sunt o persoană care apreciază familia la adevărata ei valoare. Pe mine mă interesează nepoţica mea. Pe care o vreau returnată familiei în stare impecabilă. Poate sună ciudat - dar, dacă şi-au permis să-i taie vreo buclişoară sau să-i dea vreo palmă la popou, nu vor apuca să se bucure nici măcar de-o bancnotă. Vor rămâne doar cu bucuria vizuală - fiindcă vor cere cupiură mică, aşa că maldărul va arăta "ca-n poveşti"...

Dl Covaci zâmbea şi-o încuraja să continue - semn că o credea în continuare blondă şi abia aştepta s-o înregistreze pe peliculă pe regina aurarilor rostind cuvinte mari... Tăcu; şi continuă el discuţia:

- Am înţeles. Să sperăm că nu vom ajunge până acolo. Din fericire, aţi acţionat repede - şi aţi făcut publică răpirea micuţei. Presa din Franţa vuieşte încă de luni - iar asta e de natură să-i facă pe răpitori să-şi schimbe planurile şi să-şi dorească să scape repede de ea.

Începu să râdă:

- Presa spune multe...

Şi-l săgetă din nou cu privirea ei verde "otravă":

- Iar dacă nu primesc în curând veşti de la dvs, sau de la francezi, presa va spune că am primit deja o cerere de răscumpărare - şi discutăm intens cu răpitorii, în vederea salvării lui Trésor.

Tăcere. Dl Covaci nu se aşteptase la asta. Profită de uimirea lui şi stinse ţigara:

- Numai că aş prefera să nu ajungem la asemenea mişcări tactice; pentru că i-am tenta să ne trimită o dovadă a "autenticităţii" prăzii. Şi, dacă-i taie vreo buclişoară, o să fie nasol de tot - că nu permit nimănui să se apropie de familia mea.

Şi se ridică - acum plecau.

- Sunt sigur că nu se va ajunge până acolo! Ştiţi bine că aveţi mulţi aliaţi! Cu siguranţă, micuţa va reveni în curând acasă!

- Să sperăm că aşa va fi. Oricum...

Se opri în uşă şi se răsuci spre el:

- Voi avea grijă ca soţul meu să afle toate amănuntele legate de răpirea... şi revenirea lui Trésor. Cu nume şi date exacte - ca să fie foarte limpede cine ce, când şi cum a făcut. Şi de ce. Ştiţi că soţul meu vă va vizita personal, în preajma Crăciunului...

Covaci era roşu-vişiniu... Zâmbi:

- Eu am preluat sarcina de a mă ocupa de afacerile lui Ştefan. Laptopul şi telefoanele lui sunt la mine. Oricând aveţi informaţii, indicii sau bănuieli, vă rog să nu ezitaţi să mi le transmiteţi.

- Staţi liniştită - vă promit că veţi afla totul în secunda în care voi afla şi eu.

- Inclusiv în problemele de afaceri...

- Inclusiv în problemele de afaceri.

Deci Nicu Cărare îl informase deja. OK! Îi zâmbi şi "din privire":

- Vă mulţumesc anticipat pentru tot ajutorul dvs.

- Vă rog! Nu trebuie să-mi mulţumiţi! E normal să vă asigurăm tot sprijinul nostru - nu?

Ea aproba, Covaci turuia, traversau anticamera... Ieşiră. Iar Covaci nu se mai aplecă la 90 de grade - îi sărută mâna normal de data asta:

- Abia aştept să ne revedem!

- Să sperăm că data viitoare vom sta de vorbă despre lucruri mai... vesele...

- Sunt sigur că următoarea noastră temă de discuţie va fi mult mai veselă decât aceasta. Iar micuţa va reveni acasă.

- La revedere, dle Covaci.

- La revedere, dnă Ionescu.

Îşi mai spuneau de multe ori goodbye? Parcă erau Stan şi Bran! Diamant îi oferi din nou braţul - şi porniră spre lift.

Diamant

Cumnata lui era dată dracului! Da' rău de tot! Atunci când auzise că îl vizitau pe spionul-şef, îşi închipuise că o să trebuiască să vorbească el - iar ea o să-şi tragă sonor nasul de două-trei ori şi-o să şoptească patru fraze pe-un ton sfârşit. Când colo, uite că el n-apucase să spună decât "bună ziua" şi "la revedere"...

Formă cifrul, descuie şi-şi recuperă pistoalele. Şi se grăbi să o însoţească la maşină. Ştia că fotografiile cu ei ajunseseră deja la nea Nicu Cărare; în maximum cinci minute, bătrânul o s-o sune şi-o să-i spună nişte chestii neaoşe în romanes, râzând de mama focului...

Vali Calu îl privea lung. Omul lui era foarte serios. Pentru el, apariţia lui Trésor fusese întotdeauna o problemă de securitate - iar dispariţia ei era acum o problemă gigantică! Omul ăsta, şeful pazei din Aurari, ştia ce însemna dispariţia lui Trésor. Măsurile de securitate impuse de Ştefan eşuaseră; în concluzie, el îşi reevalua "la sânge" propriile măsuri de securitate! Ca să nu dispară cineva din Aurari! Bineînţeles că gândurile lui Vali se îndreptau acum mai ales spre Agata...

Descuie maşina - iar Vali îi deschise Anei portiera din spate. El ocolea, urca la volan... Gata - porniseră spre Aurari.

- ... N-ai spus nimic.

- N-a fost nevoie să spun ceva.

- Te rog - dacă am greşit ceva, spune-mi ce-am greşit! Că n-am mai făcut niciodată chestia asta!

- N-ai greşit nimic. Ai fost magistrală!

- Diamante, nu mă lua la mişto!

- Mă jur că nici în visele mele cele mai optimiste şi pline de speranţe nu mi-am închipuit că o să vorbeşti aşa! Şi că o să faci aşa de multă treabă în numai zece minute! Nici Ştefan nu-l "dovedea" pe Covaci în mai puţin de-un sfert de oră, crede-mă!

- Bine, dar Ştefan n-are fustă crăpată şi parfum dulce-acrişor!

- Şi cu siguranţă n-ar accepta ideea să-şi dea cu rimel!

În orice alte condiţii, şi l-ar fi imaginat îmbrăcat ca Ana - şi-ar fi râs amândoi în hohote. Acum, însă, doar zâmbeau. Ştefan era în comă... Ana şopti:

- Covaci o să supravegheze cu atenţie graniţele României. Că tocmai i-am promis un tort cu şase etaje dacă reuşeşte s-o salveze pe Trésor. Problema sunt zborurile private şi de agrement. Şi faptul că suntem foarte tari în România - iar ei o au pe fetiţa ta. Vor face tot posibilul să ocolească teritoriile noastre. Şi cum în Rusia sunt fraţii Donichioiu...

- Ţi-a zis Grasu despre Gabriel?

- Nu.

- O să-ţi zică azi.

- Ce să-mi zică?

- Că l-a sunat. Şi că telefonul ăsta nu i-a mirosit bine. În Rusia, fraţii Donichioiu sunt puternici. Dar, din păcate, principala lor preocupare sunt ei înşişi. Suferinţa mea îi lasă reci...

- Leonard nu se bagă peste *Mister P* - nici chiar acum, când nu mai ţine ierarhic de el. Leonard poate să-şi ţină copiii în frâu - şi să-i determine să facă unele lucruri pentru noi. Problema este să-l convingem pe Leonard să-şi convingă băieţii!

- Leonard ăsta... Leonard s-a schimbat, încet-încet. Din marinarul nebun de demult, a devenit un afacerist complicat. Cred că în

lungile lui luni de navigaţie a studiat multă psihologie - că e practic imposibil de "citit". Nu se comportă de două ori la fel - şi nu ştii niciodată ce decizie o să ia şi după ce reguli o să "funcţioneze". Leonard e ciudat rău...

- Cu Leonard, mă descurc eu. Dar scopul meu nu e să-l conving pe Leonard; scopul meu e să supravieţuiesc primei vizite în Rusia - şi să îmblânzesc balaurul bicefal. Mă gândesc să fac unele şmecherii...

- Ai grijă - că cu ăia nu merge metoda zăhărelului. Ălora trebuie să le dai ceea ce le promiţi. Andrei e mai maleabil, cât de cât; dar Gabriel e nebun rău!

- Dacă îl îmblânzesc pe Gabriel, îl domolesc şi pe Andrei. Ştefan mi-a vorbit mult despre ei. Le-a făcut portretul psihologic - aşa că ştiu cum să-i iau şi ce să fac ca să mă fac ascultată.

Dacă ştia ea... Ana oftă greu:

- Şi totuşi, indiferent cât m-aş căzni eu, n-am să pot să le schimb credinţa. Dumnezeul ălora e banul. Au visat toată viaţa lor să facă afaceri - şi să aibă bani. Andrei are nevoie de ei ca să-şi cumpere luxul luxului; Gabriel are nevoie de ei ca să-şi cumpere tancul viitorului. Dacă le arăt calea spre bani, or să aibă cea mai mare grijă de mine! Fiindcă eu ştiu calea spre bani! Şi mai ştiu ceva. Am eu ceva, numai al meu...

N-o întreba ce - pentru că bănuia deja la ce se referea cumnata lui... Care rosti o întrebare dificilă:

- ... Crezi că a fost planul lor?

- Mi-e frică să cred asta. Mi-e frică să mă gândesc şi să calculez al cui plan putea fi. Vreau doar să-mi aducă comoara înapoi. Dacă azi, acum, îmi aduc copilul înapoi, zău că n-o să mă mai preocupe problema asta! Şi n-am să investighez mai departe răpirea ei! Sunt şi eu un fel de Gabriel şi Andrei - dar nu vreau bani. Îmi vreau copilul înapoi. Atâta tot.

Înghiţi greu nodul din gât - şi lacrimile şi suspinul...

- O să se întoarcă. Diamante, tu mă ştii pe mine...

Aprobă scurt cu capul.

- Ai văzut şi ai auzit cum a decurs întâlnirea mea cu Covaci. Crezi că m-am descurcat?

- Ţi-am spus - ai fost magistrală.

- Ai văzut cum am vorbit cu *Mister P*?

- Am văzut. L-ai convins să facă cum spui tu.

- Aşa voi face cu toţi - de la Angel până la Gabriel. Le ştiu punctele slabe. Mi le-a detaliat regele meu...

Aha...

- Diseară trebuie să ajung la Cannes. Isamu are deja un teanc de hârtii care necesită semnătura mea. Şi are şi vreo 48 de ore de instrucţie intensivă de "inoculat". Mi-a promis că mă şcoleşte la viteză...

- Asta-i bine. Chinezul ăla e dat dracului. Ăla ştie tot - şi te va ajuta întotdeauna. Dacă ăla s-ar transforma într-o gâză şi-ar merge cu tine peste tot, să ştii că nu mi-ar fi frică de nimic în privinţa ta!

- Ştiu. Am în el un aliat puternic. Şi mă bucură mult să descopăr că şi tu ai încredere în el.

- Ce vrei - am mai crescut şi eu, am mai învăţat una-alta...

Ana zâmbea - semn că gândul ei era tot la probleme... La Ştefan, la Trésor, poate şi la Raina lui...

Oare ce făcea acum Raina lui? Oare mai plânsese, după ce plecaseră ei de la conac? Era tentat să creadă că da - dar îi plăcea să creadă că nu, aşa că nu-l suna pe Aleodor. Şi nici pe ea n-o suna. Era de-abia ora trei - adică ora două în Franţa. Raina lui era la birou. O lăsa să se concentreze la afaceri. Trebuiau să menţină afacerile pe linia de plutire - chestie dificilă, de vreme ce Ştefan era în spital iar Ana era una singură şi era începătoare în arta negocierii...

Grasu

În sfârşit, se întorseseră! Da' mult le mai luase ca să ajungă în Bucureşti şi-napoi! Parcă se lungise deneul ăla! Dăduseră, probabil, de trafic intens...

Aştepta în faţa casei. Fuma o ţigară şi aştepta. Ana ştia de ce stătea el acolo - aşa că arăta spre spatele casei şi-i zâmbea... OK! Hai în spatele casei!

Se aşeză la masă şi trase un scaun lângă el. Şi îi şopti la ureche:

- Luni, m-a sunat Gabriel Donichioiu.

- ... Aşa...

- M-a sunat în jurul orei cinci. Voia să ştie dacă am veşti noi din Franţa. I-am spus că Ştefan e în operaţie iar Trésor a fost răpită. Mi-a spus că acelaşi lucru aflase şi el, de dimineaţă; dar credea că eu am informaţii mai multe. I-am spus să te sune pe tine dacă vrea veşti proaspete. Te-a sunat?

Ana clătină încet capul...

- Şefa, ăsta e ciudat rău! Omu' ăsta - e ciudat şi periculos!

- Omu' ăsta o să-mi stea mie la degetu' mic, după ce am prima discuţie cu el.

Serios? Da' ce planuri avea regina în minte? Ciudat - Ana zâmbea:

- Stai liniştit - că ştii că mă descurc! Grasule, am o problemă uriaşă.

- Zi-i, şefa!

- Prinţesa.

Florentina era o problemă pentru Ana? Hm...

- Are 17 ani - şi tocmai şi-a adus aminte că-i trece tinereţea şi ea nu se distrează.

Aoleu!

- Da' ce i-a venit?

- A observat că fetele din clasa ei sunt adolescente. Şi vrea şi ea. Grasule, nu pot să-i dau libertate în Franţa - că dacă mi-o răpesc pe Florentina, dracu m-a luat! O să încerc s-o îndrum către Aurari - orăşel închis, în care nu intră oricine şi oricând şi oricum. Am discutat cu ea azi - şi i-am spus unele lucruri...

- Aşa...

- I-am spus cam care e portretul-robot al candidatului perfect pentru rolul de soţ al ei.

Aoleu!

- Şi i-am spus că ştiu că ea o să ridice coada; şi c-o las să-şi facă de cap, adică să râdă şi să le zâmbească şi să se joace de-a adolescenta cu ei. Da' dacă saltă fusta, dracu a luat-o.

Fiu! Îşi şterse scurt transpiraţia de pe frunte - că transpirase instantaneu când auzise cuvintele alea!

- Acu', eu ştiu cum sunt băieţii de-aici. Şi nu-s buni de soţ pentru ea.

- Categoric!

- Ştii că Ştefan îi pregăteşte un imperiu de afaceri curat ca lacrima şi bănos ca tiparniţa Băncii Naţionale.

- Ştiu.

- Băieţii de-aici sunt interesanţi pentru ea. Arată bine, că au acces nelimitat la sala de copt muşchii şi marea lor majoritate sunt bodyguarzi de-ăia "speciali". Au şi curaj s-o abordeze şi să se joace cu ea - că sunt învăţaţi să judece după alte criterii decât ale noastre. Şi toţi ştiu a cui fată e Florentina - şi ce-ar însemna înrudirea cu regele aurarilor. Fii cu ochii pe ea. Şi pe ei. În ultimă instanţă, spune-i respectivului că Florentina e promisă unui băiat de miliardar din Olanda! Inventează ceva! Te rog, Grasule - ai mare grijă de prinţesă!

- Stai liniştită, Ano! Ştii bine că ea e sufletu' meu! Am eu grijă de ea!

- Da' să nu te ştie, Grasule! Să nu-şi dea seama! Că dacă-şi dă seama, de-a dracului se duce şi-o face! Asta are sângele lu' Florentin în ea - şi-l ştii pe-ăla cum e şi cum face!

- Ştiu. Stai liniştită - că am eu grijă de pretendenţii de-aici. Ţi-i sperii eu pe toţi!

Ana îl trase şi-l pupă pe obraz. Şi-i zâmbi "dulce":

- Îţi mulţumesc, Grasule!

Ah - ce femeie! Roşi violent şi-şi acoperi faţa cu palmele:

- Aoleu, Ano - ce-mi faci tu mie!

- Ce-ţi fac, mă? Te pup pe obraz! Zi-i că nu-ţi place!

Cui dracu nu-i plăcea să-l pupe aşa femeie pe obraz?! Numai că avea ea ceva aparte care-l făcea să roşească în halu' ăsta...

Rămăsese singur la masă. După părerea lui, ceea ce-l speriase pe el n-avusese mare efect asupra ei - şi anume, Gabriel Donichioiu. Pe el îl speria îngrozitor individul ăla! Pe ea o îngrijorau mai mult holteii din Aurari...

Poate ştia ea ceva anume! Poate îi spusese ei Ştefan nişte secrete, apropo de fraţii ăia doi! Oricum, i se păruse foarte sigură pe ea. Iar asta îl bucura şi-l şi îngrijora. Dacă Ana nu-şi calcula corect vizita în Rusia, riscau s-o piardă definitiv! Ana putea dispare fără urmă - şi Rusia era mare, avea la pământ... şi la nemâncaţi dornici de-un câştig rapid...

Isamu

Degeaba se căznea el să compună un mail perfect - pur şi simplu nu reuşea! Avea cuvintele-n minte, apăsa repede tastele şi apoi descoperea că nu se exprimase corect, sau scrisese alte cuvinte, sau...

Ochii îi tot fugeau spre telefon. Propriul telefon. El era motivul bâjbâielilor lui de pe ecran. Mintea lui calculase, în urmă cu vreun sfert de oră, că dacă Ana venea la Cannes, el putea să se ducă acasă. Sau să dea o fugă până acasă şi să se-ntoarcă. De când se gândise la posibilitatea asta, concentrarea lui se redusese mult...

La naiba!

Luă telefonul şi selectă numărul rândunicii lui. Suna... Suna... Ea nu răspundea... Poate nu auzea telefonul - nu? Buton roşu, buton verde. Suna... El se încăpăţâna să omită pur şi simplu faptul că de luni, de când i se spusese să nu se ducă acasă, el n-o mai sunase... Şi nici ea nu-l sunase...

OK! Buton roşu, buton verde! Şi softul de urmărire. Emiţătorul ei... Era acasă. Interesant...

Buton roşu, buton verde. Dar celelalte emiţătoare? Cel din geantă?... Acasă. Cel din ceas?... Acasă. Ridică receptorul şi formă numărul vilei - că poate lăsase telefonul în living şi se culcase! Suna... Sunau şi unul, şi celălalt. Şi ea nu-i răspundea. Iar el începea să se îngrijoreze - pentru că rândunica lui era singură-cuc în vilă! Lăsă receptorul pe birou, apăsă butonul roşu şi selectă numărul lui Piao.

- Da.
- Unde eşti?
- La sediu.
- Te rog, trimite pe cineva la mine acasă. Fei-Yen nu răspunde nici la fix, nici la mobil.
- Imediat.

Piao îi închisese; lăsă şi el telefonul pe birou...

Era sigur că nu se întâmplase nimic. Adică ea nu păţise nimic. Era sigur că unicul lucru care avea o problemă gigantică acum era căsnicia lui! Dar trebuia să verifice! Trebuia să fie sigur că

Brusc, mobilul lui piui scurt! Cine era?... Tocmai primise un mesaj de la rândunica lui!

"Sunt acasă şi sunt bine. Pur şi simplu, nu vreau să te aud spunându-mi că dormi la birou."

Şi-acum avea o problemă mare...

Avea doar două variante de răspuns. Primul era "Diseară vin acasă şi discutăm". Al doilea era "Voiam să fiu sigur că mai trăieşti, de vreme ce n-ai mai dat nici un semn de viaţă de luni încoace". Amândouă erau amare. Primul, însă, îi arăta ei disponibilitatea lui de a-şi renegocia programul fluctuant. Şi parcă nu mai voia să-l renegocieze. Femeia aia fusese dintotdeauna sufletul lui - şi avusese grijă de ea ca de ochii din cap! Poate că ea nu simţise întotdeauna grija lui - dar primul lui gând, ea era. Iar program fluctuant avusese întotdeauna - de când îl luase Jun la Nisa şi-l şcolise ca să-l trimită în România! Ba chiar stătuse în România şase luni! Şi pe-atunci fuseseră tineri şi "neliniştiţi"! Pe-atunci, Fei-Yen îl sunase de câte 6-7 ori pe zi. Ajunsese acum să nu-l sune cu săptămânile... De parcă erau doi străini, sau doi vecini care împărţeau acelaşi domiciliu...

Telefonul începu să cânte. Nu avea numărul salvat în agendă... Răspunse:

- Da.
- Bună ziua.
- Bună ziua.
- Doamna e în casă şi e bine - mi-a răspuns la uşă, m-a asigurat că totul e în regulă...
- OK. Mulţumesc.
- Cu plăcere.

Buton roşu... Şi mesaj nou.

... Apăsa butoanele şi simţea cum i se încruntă fruntea... şi cum încep să-i scrâşnească dinţii, deşi creierul lui nu se simţea furios sau nervos... Reciti rândurile.

"Te-am sunat pentru că n-aveam veşti de la tine - şi m-am temut că ai păţit ceva. Dar aflu că eşti bine, aşa că m-am liniştit. Ana revine azi la Cannes. Am vrut, deci, să vin acasă diseară; dar mi-am dat seama că te-aş deranja. Aşa că rămân la birou."

Era perfect! Send - acum, repede, ca să nu se răzgândească! Gata! Nimic nu se mai putea schimba! Acum, ori îl suna şi urla la el diverse cuvinte urâte, ori se pomenea cu ea la poartă. Lăsă telefonul şi reveni spre mail.

Deci, era vorba despre un contract ultra-urgent pentru consultanţă în domeniul transporturilor. Şase trenuri cu grâu trebuiau să tranziteze Europa. Transportul trebuia să plece mâine la prânz, ca să ajungă poimâine după lăsarea întunericului. Clientul transporta, de obicei, maşini de epocă. Îngropate în grâu. Ştefan transporta şi el nişte aur şi nişte valize cu bani, ascunse bine în motoarele uneia dintre locomotive. Tema era uşoară. Clientul îşi exprimase temerea că accidentul nefericit al lui Ştefan va pune un punct nedorit colaborării dintre firmele lor şi-i ceruse răspuns cât mai repede. Iar el îi scrisese deja că îi mulţumeşte pentru încredere, că accidentul lui Ştefan nu tulburase decât liniştea familiei lui iar afacerile sunt conduse în prezent de dna contesă. Aici rămăsese - trebuia să-l strecoare undeva pe "temporar"... "Afacerile sunt conduse, temporar, de dna contesă". Mult mai bine! Şi-acum să-l asigure că grâul va ajunge la timp la terminal. Îşi privi lung telefonul... Îl luă şi-i activă ecranul, că poate nu-l auzise...

Nu. Fei-Yen nu-i mai răspunsese. Îşi înghiţise nervii şi supărarea şi se mulţumise cu faptul că pletosul care în acte era soţul ei n-o va deranja diseară - nu-i va cere apă, nu-i va umple faţa de masă cu fărâmituri, nu va încerca să se urce pe ea...

"Ehei, rândunico - într-o zi, o să ajungi să regreţi!"

Lăsă telefonul pe masă şi începu să râdă - că începuse să gândească fraze mobilizatoare menite să-l scoată alb perfect în proprii ochii! Exact ca la psihiatru!

Deci, "Afacerile sunt conduse, temporar, de dna contesă.". Şi acum îl asigura că grâul lui pleca mâine la plimbare pe calea ferată şi trecea la mail-ul următor. Că n-avea de ce să se pregătească pentru revederea cu rândunica lui.

Ana-Maria

Trebuia să plece spre aeroport. Transportul cu elicopterul, între Aurari şi Otopeni, ieşea din discuţie - aşa că trebuia să plece în maximum cinci minute! Intră deci în camera băieţilor - iar Léon se grăbi să o strângă în braţe:

- Trebuie să pleci, nu-i aşa?
- Da. Mă întorc la Cannes. Trebuie să vorbesc cu Isamu, să semnez acte... Trebuie să învăţ să fiu ca tati.
- Înţeleg... Noi cât mai stăm aici?
- Până la sfârşitul săptămânii. Sper că aveţi temele, da?
- Da. Mie mi le trimite dna coordonatoare.
- Foarte bine. Tu, Philippe? Tu primeşti temele?
- Şi lecţiile, şi temele.
- Asta-i bine. Să le învăţaţi şi să vă faceţi temele - că de luni vă întoarceţi la şcoală!

- Bineînţeles, mami!

Îşi pupă prinţul cel mare pe frunte - iar Léon o strânse tare-tare în braţe... Îl îmbrăţişă şi pe Philippe:

- Să fii cuminte, da?

- Da.

- Şi să nu chinui pianul foarte tare. Tu ştii să cânţi foarte bine - iar el s-ar putea să greşească, să se supere rău şi să scoată fum pe la circuite!

Léon râdea; prinţul cel mic zâmbea doar. Îi zâmbea înţelegător, ca un adult care înţelege de ce alt adult simte nevoia să se maimuţărească - dar asta nu însemna neapărat că cei doi adulţi se maimuţăresc împreună... Îl pupă pe frunte şi se grăbi să iasă:

- Paa!

- Pa, mami!

- Pa.

Se obişnuise. Deşi o durea mult, se obişnuise cu asta. Intra deci chiar acum în camera prinţesei - şi o găsea la masă, concentrată asupra laptopului...

- Prinţeso, eu plec.

- La Cannes. Ştiu. Noi când venim - sâmbătă sau duminică?

- Cel mai probabil, duminică.

- Bine, mami. Să ai grijă, da?

- Da.

- Şi să mă suni, dacă ai veşti despre tati!

- Bineînţeles că te sun!

Prinţesa o pupă pe obraz şi reveni spre ecran. Părea preocupată... Puse palma peste palma ei:

- Să fii cuminte; da?

- Da, mami.

Nu-şi lua privirea de la ea; şi nici nu ridica mâna. Aştepta... Aştepta... Florentina bombăni, cu ochii în ecran:

- Am priceput din prima, să ştii! Şi oricum nu plănuiam să mă mărit anu' ăsta!

- Îţi promit că voi găsi o cale ca să poţi să fii o adolescentă normală. Momentan, aici, în Aurari, eşti liberă, cum se zice; îţi promit că voi căuta o cale să fii liberă şi în Franţa.

Ochii negri o priviră lung, plini de strălucire:

- Bine, mami.

- Pa, prinţeso!

- Pa, mami!

Ieşi şi închise uşa. Şi se încruntă - pentru că tocmai îi arătase prinţesei care era pârghia ideală de şantaj. De dimineaţă, îi spusese că nu-i poate da libertate. Acum, după ce discutaseră despre fustă şi în ce condiţii se va produce ridicarea ei, începuse să cedeze - să caute o cale, să se mai gândească...

Cum zicea lordul John? "La asta mă voi gândi mâine". Că Florentina rămânea în Aurari până duminică la prânz, aşa că libertatea *en français* putea întârzia 48 de ore! Socrul ei o aştepta lângă uşă. Bătrânul îi prinse capul în palme şi zâmbi:

- Să ai grijă de tine, da?

- Da, nea Dumitre.

- Să asculţi de chinezul tău - că ştie totul şi-ţi vrea binele!

- Da, nea Dumitre.

- Şi să mă suni, dacă ai probleme.

- Da, nea Dumitre.

Ochii negri o priveau lung... Socrul ei şopti:

- Să mă suni şi dacă n-ai probleme. Da?

Oof! Îl strânse cu putere în braţe şi şopti:

- Da, nea Dumitre.

Au! Auu, ce tare o strângea! Da' ea era Ana, nu Ştefan - s-o strângă aşa de tare! Fu pupată apăsat pe obraz - şi împinsă spre uşă:

- Hai - fugi, că pierzi avionul!

Ia uite! Acu' o dăduse afară! Probabil că nu voia să-l vadă ea plângând, sau... În fine!

Diamant plecase în Bucureşti în urmă cu vreo două ore - aşa că ea mergea la aeroport cu suita. Vali Calu ţinea larg deschisă portiera; îi zâmbi şi urcă pe bancheta din spate. Portiera se închise, siguranţele pocniră... Pornise spre aeroport.

Deschise laptopul şi-l porni - că trebuia să-şi citească mail-urile! Azi, toată ziua, nu găsise cinci minute să-şi citească mesajele! Şi sigur avea mail-uri importante! Unele de afaceri! Şi unele de la Isamu... Şi spera din tot sufletul să nu fie şi-un mail de la răpitori... deşi ar fi fost tare bine să fi primit un mail de la răpitori...

Isamu

Gata - venea Ana! Claude îi făcuse apel - iar asta însemna că suita ajunsese în capătul Avenue du Roi Albert! Se grăbi să se ridice şi să coboare.

De cum păşi pe marmura parterului, se încruntă:

- Vă rog să n-o aşteptaţi ca jandarmii.

Emilie făcu stânga-mprejur la unison cu Isabelle - dar în sens invers. Şi se ciocniră. Şi-apoi se repeziră amândouă spre bucătărie! Se grăbi să le oprească:

- Voiam să spun că e mai bine să vă comportaţi ca şi cum nimic nu s-a întâmplat. Ca şi cum Ştefan e plecat cu afacerile - şi totul e exact aşa cum trebuie să fie.

- Am înţeles.

Ştia că înţeleseseră - deşi erau palide ca lămâile şi fâstâcite şi grăbite să dispară de-acolo... Porni spre glasvand.

Ana îşi pornise laptopul cu o oră înainte de decolare - adică în clipa când plecase din Aurari. Regina nu amesteca familia cu afacerile - lecţie învăţată foarte bine de la Ştefan, care nu descuiase niciodată uşa biroului atunci când copiii încercaseră să-l înveţe să chiulească şi-apoi redirecţionase afacerile spre el atunci când fusese "tati". Dacă Ana respecta regulile lui Ştefan şi-n afaceri, n-o să aibă probleme. Dacă însă le va respecta la început şi le va schimba pe parcurs...

Gata - ajunseseră. Claude ţâşnea de pe scaunul din faţă şi alerga să-i deschidă Anei portiera din spate... Oof, Doamne! Parcă slăbise regina! Şi parcă era palidă! Sigur, întunericul îi juca feste - dar atitudinea ei asta era. De femeie slăbită şi palidă. Laptopul părea prea greu pentru ea... Deschise glasvandul şi se grăbi să-i ia geanta:

- Bine-ai venit.

- Bine te-am găsit.

Fu puţin mirat de gestul ei - Ana îl strânse uşor în braţe. Se grăbi să-i răspundă cu acelaşi gest - şi se lăsă tras spre scări:

- Nici nu-ţi imaginezi cât mă bucur că m-am întors acasă!

- Ba cred că-mi imaginez cu uşurinţă cât de greu a fost...

- N-ai să poţi niciodată să-ţi imaginezi cât de greu a fost. Veşti noi cred că n-ai, nu? Că într-un sfert de oră nu se putea schimba guvernul Franţei...

Râdea şi nega şi urca scările în urma ei... Ana întrebă:

- Mergem în birou?

- Cum vrei tu! Eu oricum nu mă duc acasă în următoarele 48 de ore; aşa că...

Regina se răsuci şi-l privi lung... Ridică din umeri:

- Să le numim "probleme în căsnicie". Şi să trecem peste ele - că or să se rezolve, într-un fel sau altul. Hai!

Nu, ea nu se clintea... Îşi pierdu zâmbetul, pentru că n-avea de gând să discute chestia asta cu ea:

- Hai.

Gata - nu mai discutau despre Fei-Yen. Discutau despre Ştefan. Descuie uşa biroului şi-o urmă. Şi-o pofti să se aşeze la biroul lui Ştefan. Adică al ei. El se aşeză la biroul mic - adică al lui... Ana îl privea lung, ciudat... de parcă se mira că o aşezase acolo! Păi, de ce se mira? Ce - nu ea se ocupa acum de afaceri? Nu era ea stăpâna casei, la urma urmei? De ce-ar fi discutat despre normalitatea asta? Ia să treacă ei la lucruri serioase!

- Laptopul funcţionează bine, da?

- Foarte bine - mulţumesc!

- Cu plăcere. Ţi-am trimis toate informaţiile pe mail. Şi am văzut că le-ai primit.

- Le-am primit şi le-am citit cu atenţie.

- De când ai aterizat până în urmă cu cinci minute, am mai primit două solicitări de afaceri pentru SAF Consulting. Iar consilierii ţi-au trimis socotelile. Nu sunt urgente - le poţi analiza şi mâine. Grija mea cea mare este că nu primim nimic legat de Trésor! Şi asta nu prea e-n regulă, să ştii! După 60 de ore de la răpire, n-avem nici un semn de la răpitori. Fie nu ştiu ce să facă şi ce să ceară, fie...

- Ţinta atacului a fost Rebeca. Au vrut să destabilizeze afacerile prin uciderea ei. Şi nu le-a reuşit. Acum se gândesc şi calculează cum s-o folosească pe Trésor ca să obţină totuşi ceea ce şi-au dorit! De-asta n-avem nici un semn de la ei - Rebeca e consemnată în conac iar ei nu ştiu cum s-o omoare.

- Ceea ce spui tu e foarte grav.

- Dar este realitatea. Au plecat la treabă cu gloanţe reale în pistoale - nu cu tranchilizante sau pistoale cu bile. Când au trecut de poarta conacului, erau hotărâţi să omoare toate fiinţele vii pe care le găseau acolo.

Ana calcula corect - şi era pragmatică. Asta era foarte bine...

- Dacă Rebeca murea luni, Ştefan trebuia să-i găsească un înlocuitor. L-ar fi folosit pe Aleodor - singurul consilier capabil să se ocupe de Franţa. Numai că Aleodor e ocupat până peste cap cu afacerea cu insigne! La care Ştefan n-ar renunţa sub nici o formă! Aşa că soţul meu l-ar fi lăsat pe Părinte să-şi vadă de ale lui şi s-ar fi ocupat personal de Raina Consulting... preţ de vreo două săptămâni. După care ar fi mutat toată activitatea Raina Consulting pe SAF Consulting. Că nu e supraom. Şi-apoi ar fi început să trieze afaceriştii şi să înceapă să-i debarce pe cei mici sau instabili - că nu sunteţi supraoameni. Oricum, Raina Consulting ar fi scârţâit serios după moartea Rebecăi. Iar imaginea regelui ar fi avut de suferit în vestul Europei. Tu ştii mai bine decât mine cât de sensibili sunt clienţii firmelor noastre...

Aproba şi se minuna - ce femeie frumoasă şi deşteaptă conducea acum afacerile regelui...

- Sursele voastre spun că urmele indivizilor se îndreaptă spre Est. Adică spre zona unde regele a fost invitat să se mute, în 2017.

Uau! La asta chiar nu se aşteptase! Ştefan o învăţase şi "geopolitica" afacerilor? Se simţea, brusc, mult mai liniştit apropo de viitoarele lui discuţii cu ea! Ana se aplecă spre el - şi-l privi concludent:

- Balaurul bicefal e departe de rege - şi trăieşte zilnic în stres şi concurenţă maximă. Ăia sunt uşor nesupravegheaţi acolo. Şi sunt învăţaţi cu tunuri şi tancuri. Ăia nu înghit prea uşor refuzuri de-astea "de orgoliu" şi "de titlu nobiliar"...

Zâmbi şi se sprijini de spătarul scaunului:

- Cred că Ştefan nu ţi-a spus niciodată, de teamă să nu te sperie şi mai rău. Atunci, în 2017, balaurul bicefal i-a trimis o invitaţie aurită prin care-l poftea să se stabilească în Rusia. Şi îi găsise şi-un "nume de scenă"! "Ţarul aurului" voiau să-l boteze!

Ana zâmbea - dar era un zâmbet "STAS", semn că nu ştiuse asta iar el tocmai o speriase rău!

- Nu ţi-a spus, nu-i aşa?

Ana nega încet... Continuă deci:

- Atunci îţi spun eu. S-au ferit de titulatura "ţarul Ştefan" - ca să nu semene cu ţarii Serbiei - şi-au ales "ţarul aurului".

- ... Poftim?

- Ştiau că Luka e îndrăgostit de Ştefan - iar Ştefan îl adoră pe cel mai cuminte şi mai docil şi mai ascultător consilier al lui. Încă de la inundaţiile din 2014 au înţeles că băiatul lui Filip Gojdu e mai apropiat de sufletul lui Ştefan decât fraţii Donichioiu şi tatăl lor laolaltă. Şi au evitat orice asemănare între Ştefan Ionescu şi Stephen Uros al treilea Decanski. Care, apropo, după ce i-a murit prima soţie, Teodora, s-a recăsătorit cu Ana-Marija Palaiologina.

- ... Poftim?

- Da, Ana. Au studiat problema şi-au dat peste ţarii Serbiei. De-aia n-a ajuns contele Ştefan să se numească ţarul Ştefan...

Biata Ana era panicată deja...

- Au încercat din toate puterile lor să-l convingă pe Ştefan că în Rusia este moţul paradisului - şi să ştii că au pregătit atunci tot ce era de pregătit pentru o încoronare în toată regula! Umblă zvonul că îi făcuseră şi coroană, şi sceptru de-ăla cu dichis - cu căpăcel cu otravă şi stilet în vârf. Şi plănuiau să-i facă cadou un castel în Sankt Petersburg. Iar când spun "castel", mă refer la un castel, nu la un conac... Acelaşi zvon spune că, după refuzul lui Ştefan, Gabriel a urlat până a rămas fără voce şi-a mitraliat coroana aia până n-a mai rămas nimic din ea. Deci, s-ar putea să ai dreptate - iar atacul de la conac să fie o răzbunare. Adaug eu varianta imediat următoare - s-ar putea să fie tentativa numărul doi de a-l face pe conte ţar.

Nu primea răspuns - Ana era oripilată deja...

- Ştiu că e greu pentru tine să afli lucrurile astea - dar ţi le voi spune. Pe toate. Fiindcă o să te duci în curând la ei - şi trebuie să ştii la ce să te aştepţi din partea lor. Gabriel l-a sunat pe Grasu, luni. Am înregistrarea discuţiei lor şi-o să ţi-o dau s-o asculţi. N-am vrut s-o trimit pe canalele noastre, nici chiar pe alea secrete, pentru că nu ştiu cât de bine tehnologizaţi au ajuns ei acolo - şi în ce sfere de influenţă se-nvârt. Oricum, Gabriel nu şi-a permis să-i urmeze sfatul şi să te sune pe tine - iar asta mie-mi dă de gândit. Pentru că Ştefan mi-a spus, la un moment dat, că se pregăteşte să-i taie ăluia "cocoşul". Că, dacă i-l taie, scade şi fluxul de salivă care i se prelinge ăluia pe la colţul buzei atunci când aude numele tău.

Regina îşi acoperi faţa cu palmele, aşa că se grăbi să se ridice:

- Mergem la masă? Sau rog masa să urce aici?

Nu primi răspuns...

Ieşi totuşi - va aduce el cina în birou. Trebuiau să vorbească. După ce-o şocase serios cu veştile alea, trebuia s-o dez-şocheze - şi s-o înveţe cum să-i învingă pe fraţii Donichioiu! Nu de alta, dar sentimentul lui era că Trésor auzea acum o limbă dulce, slavă...

Florentina

Se întâmpla ceva ciudat. Era zece jumate iar lucrurile erau extrem de ciudate!

Primul lucru ciudat era telefonul ei. Nu suna. Bunicul ei n-o chema în casă - deşi ieşise pe uşă pe la cinci, iar cinci ore de plimbare prin Aurari chiar erau o exagerare! N-o sunase nici ca s-o cheme la cină, nici ca s-o întrebe ce mai face... Dar avea un bunic foarte inteligent... şi foarte şmecher. Probabil că ascultase la uşă - şi auzise discuţia lor, cea despre libertate. Şi-i dădea el libertate maximă, pentru că duminică se întorcea la Cannes. Era o posibilitate...

Al doilea lucru ciudat era Alex. Ea stătuse azi în părculeţ - şi dimineaţa, şi pe la două, şi pe la şapte... Acum, tot din părculeţ venea. Alex nu trecuse nici măcar o dată prin faţa ei! Deşi, vorba aia - locuia în Aurari! Iar ea îl aşteptase în unicul punct pe care nimeni nu-l putea evita. Se gândea acum că, fiind un şofer foarte bun, Vali Calu îl ţinea extrem de ocupat. Şi se mai gândea şi la maşină - dacă se stricase maşina, normal că se dusese cu ea la un service! La accident nu se gândea - astfel de lucruri se comentau în părculeţ cu voce tare. Şi nu auzise nici un comentariu despre accident sau despre el. Deci, Alex era plecat "cu treburi"...

Deschise poarta şi intră în curte. Şi zâmbi slab - că mai exista o posibilitate! La cei 24 de ani ai lui, la pletele şi fizicul lui, era foarte posibil ca Alex să fie acum în braţele unei tinere frumoase. De ce nu, la urma urmei?! Era tânăr, era liber...

Da' ia mai dă-l încolo pe Alex ăla! Ia să se ducă ea să-şi pună cina pe-o tavă şi să se retragă în camera ei! Devenise prietenă virtuală cu juma' de liceu - şi încă nu-i scormonise pe toţi, să vadă care are fraţi mai mari şi cam care le era copacul genealogic! Azi trebuia să se spele pe cap - problemă complicată pentru buclele ei lungi pân' la mijloc şi încâlcite deja de vânticelul de martie...

Ana-Maria

Privea lung uşa - şi parcă n-avea curaj s-o deschidă... O deschise totuşi. Şi intră.

Dormitorul era cufundat în beznă - Isabelle intrase şi făcuse curat, iar printre fixurile fetei ăleia era şi praful de pe jaluzele. Le ştergea individual, fâşie cu fâşie - şi-apoi le închidea şi le studia cu maximă atenţie, să nu-i fi scăpat vreun centimetru neşters. Isabelle era maniacă cu curăţenia. Poate se temea să nu fie concediată, sau...

Aprinse lumina şi plecă privirea. Mai bine să nu vadă acum patul! Lăsă paharul şi pastila pe noptieră şi se grăbi să intre în baie. Repede, cutiuţa lentilelor! Unde era cutiuţa aia? Uite-o! Jos lentilele! Repede! Repede - că-i curgeau pe obraji şi le strica şi rămânea blocată în casă până-i cumpăra Isamu alte lentile "sigure"...

Gata. Ochii "reginei fatale" erau salvaţi. Ridică privirea spre oglindă...

Era obosită. Şi tristă. Şi speriată. Parcă era mai mult tristă decât speriată...

Ieşi din baie. Stinse lumina, scoase pijamaua...

Se aşeză pe marginea patului.

Era acasă. Din nefericire, Ştefan era în spital, în Bourges... în comă indusă...

Lacrimile îi cădeau cu repeziciune pe pantaloni - dar acum era OK, putea să plângă, să se descarce... Că iubirea ei era în comă, în spital... iar ea trebuia să-l lase acolo şi să plece la mii de kilometri depărtare... în loc să fie lângă el, la capul lui, alături de el... Ea trebuia...

12 martie 2020 - joi

Rebeca

Nuu!

Ţipă şi sări în fund. Şi realiză că era în birou, era în siguranţă... Ceasul electronic arăta ora 6,32...

Trésor nu era lângă ea... Ştia sigur că nu e nici în vilă... Din micuţa ei, nu-i mai rămăseseră decât nişte poze... Nişte hăinuţe - la care n-avea acces, că erau în vilă...

Iar plângea rău... Şi-acum era odihnită şi conştientă că ar fi vorbit doar cu rama foto - şi ştia că nici măcar ramei ăleia n-avea voie să-i promită că o va salva pe Trésor! Era conştientă că peste cinci ore o să socoată 72 de ore de când nu mai avea nici o veste despre ea...

La dracu!

Sări de pe saltea şi se repezi la birou - şi dacă avea vreun mail de la Moreau? Sau de la poliţie? Sau de la vreun partener de afaceri? Sau de la răpitori? Pornea calculatorul... iar calculatorul pornea greu, pentru că în clipa asta secundele treceau infernal de greu... În sfârşit! Mail-ul! Apăsă butonul şi-şi aprinse o ţigară - trebuia să se calmeze. Trebuia să înceteze cu plânsul, că nu era deloc în regulă să pice iar sedată la pat! Aseară târziu reuşise să termine cu urgenţele ultraurgente - dar mai erau celelalte comenzi! Iar dacă ăia vorbeau între ei şi aflau că unu' şi altu' avuseseră întâietate...

Aleodor avea dreptate - nu trebuia să piardă nici un afacerist. Nici măcar unul! Regina nu va accepta suplimentări sau afacerişti noi - că nu ştia cum să trateze cu ei şi cum să-i citească şi să-i investigheze! Iar riscul de-a băga un şobolan în casă era imens! Regina era într-o situaţie complicată - trebuia să aibă încredere în oamenii din jurul ei, oameni cu care tratase soţul ei dar pe care ea îi cunoştea doar de la masa de seară. Şi cum regele era în spital, în comă, duşmanii lui sigur fremătau de bucurie şi încercau să-i fure din teritoriu şi influenţă şi oameni...

Trebuia s-o ajute pe regină. Trebuia să facă Franţa să prospere - sau măcar să n-o lase să se prăbuşească! Dar asta, de la nouă încolo! Până la nouă fix, trebuia să se asigure că reginuţa ei era înscrisă în absolut toate listele mondiale cu copii dispăruţi. Mai ales în cea a Interpolului! Mai ales în cele din ţările din estul Europei...

Ana-Maria

Auzea piuitul ca prin vis. Încerca să deschidă ochii dar nu reuşea - că plânsese azi-noapte pe săturate, aşa că erau umflaţi zdravăn... Întinse cu greu mâna spre noptieră şi pipăi după mobil. Şi-l găsi.

- Da.

- Neaţa.

Vocea guturală! Seniorul! Sări în fund şi deschise instantaneu ochii!

- Neaţa.

- Te-am sunat să-ţi spun că tocmai a trecut vizita medicală de dimineaţă...

Aoleu! Deja? Cât era ceasul? Nouă şi-un sfert? Mamă Doamne! - ce târziu era! Se grăbi să se ridice:

- Aşa. Şi ce-au zis?

- Că e stabil, iar presiunea cranianã scade încet şi sigur. E în zona galbenă acum şi are tendinţă de scădere.

Deci traumatismul cranian se rezolva cu medicamente. Minunat!

- Starea lui e neschimbată. E tot în comă indusă. Dar n-au fost incidente - semn că în realitate se reface.

Bun! Dacă nu fuseseră incidente...

- Imediat cum am veşti, te sun.
- OK. Îţi mulţumesc.
- N-ai pentru ce.
- Vorbim.
- Vorbim.

Şi cam atât - Seniorul îi închisese... Ea constata că vorbise personal cu omul care ştia la perfecţie starea lui Ştefan - şi care-o sunase ca să-i spună... Practic, o sunase ca să-i spună că nu se întâmplase nimic! Trebuia să fie un şpil acolo... De ce-o sunase Seniorul?

Lăsă telefonul pe noptieră şi porni spre baie. Nu-i ieşea din cap întrebarea - şi absenţa răspunsului... De ce-o sunase Seniorul?

Dădu drumul la duş şi-şi scoase hainele. Privi lung imaginea buhăită şi roşie din oglindă... Măiculiţă, în ce hal arăta! O să-i ia cel puţin o oră să-şi revină! Şi trebuia să facă un duş, să se pregătească, să mănânce...

Hei!

Sări practic în cadă - şi-şi puse duşul în cap! Că tocmai aflase de ce-o sunase Seniorul! Era nouă jumate iar ea arăta ca Titanicul! Iar SAF Consulting nu mai emisese decizii de patru zile deja!

Isamu

Ei, la naiba! Puse mâna pe telefon şi selectă numărul lui Cheng. Suna...

- Da.
- Salut.
- Salut.
- Chiar n-ai veşti?
- Despre?

Tăcu - că nu vorbea cu vreun stagiar sau vreun fraier!

- ... Absolut nimic. Nimeni nu ştie nimic, nimeni n-a văzut nimic, nimeni nu cunoaşte pe nimeni... Şi să ştii că nici investigatorii oficiali n-au veşti! Sunt profesionişti; vom avea veşti de-abia atunci când ni le vor trimite ei.
- Ceva semnale din scanarea traficului aerian?
- Absolut nimic. Chiar încep să iau în considerare varianta deplasării pe asfalt.

Şi aia era o posibilitate - că Trésor era mică, încăpea într-o valiză... sau în portbagaj...

- Imediat cum am veşti, ţi le trimit.
- OK. Vorbim.
- Vorbim.

Închise şi aruncă telefonul pe birou - că era îngrijorat...

Ana-Maria

Coborî în fugă treptele - iar Isabelle se răsuci pe-un călcâi şi arboră o mimică panicată:

- Bună dimineaţa.
- Neaţa. Te rog, îmi aduci micul dejun în birou?
- Sigur - imediat!

Bun! Stânga-mprejur şi repede la birou! Că era târziu! Deblocă uşa cu cartela şi intră:

- Neaţa.
- Neaţa.

Isamu o aşteptase la biroul mic. Zâmbi slab şi se opri în faţa lui:

- De ce nu te găsesc la biroul mare?
- Pentru că biroul mare te aşteaptă.

Biroul mare o aştepta... pe ea... şefa... Oof, Doamne! Chinezul ei fermecat începu să râdă:

- Mie mi-ajunge biroul ăsta, să ştii! Mai ales că majoritatea hârtiilor "migrează" spre biroul celălalt...

Şi-i indica spre locul ei... Prea bine! Se aşeză şi privi lung tăviţele arhipline...

- Nu avem nici o veste despre Trésor. Chestia asta mă îngrijorează deja, să ştii!
- Poate n-au ajuns încă în bârlog. Sau poate n-au terminat de copt la planul de lichidare al Rebecăi - ăla nou!
- Nu ştiu - dar sunt foarte hotărât să aflu totul referitor la răpirea ei. Unde-au dus-o, ce-au făcut zi de zi, pe ore... Cu cine-au comunicat şi ce...
- Îţi consumi inutil energia. Eu sunt foarte hotărâtă s-o recuperez intactă. Restul sunt doar hârtii într-un dosar. Ce s-a mai întâmplat în afaceri, în timp ce eu dormeam ca o blondă de-aia de prin bancuri?

Isamu bufni în râs - şi exclamă:

- Acum ce faci - mă certi că nu te-am trezit la opt?
- Nu neapărat. Dar mă uit la tăviţele astea şi simt că mă apucă migrena!
- Nu sunt lucruri complicate - într-o oră maximum ai scăpat de ele. A sunat Părintele.

Aşa - în sfârşit, treceau la lucruri serioase!

- Spunea că ar fi bine să faci azi videoconferinţă cu Rebeca. Ţi-a trimis un scurt raport referitor la activitatea ei. Şi te-a rugat să nu-l pârăşti.

I-auzi! Oare unde găsea ea raportul ăla?

- În prima tăviţă. O să le pun etichete până te obişnuieşti.
- Nu-mi pune - mai bine suflă-mi tu. Nu de alta, dar cine ştie cine vine în vizită - şi mă prinde cu fituici şi copiuţe prin toată casa...

Chinezul ei râdea... Iată şi raportul! Deci Rebeca bocise ieri toată dimineaţa - după ce-l pocnise cu genunchiul în frunte şi se încuiase în birou. Partea a doua a zilei o petrecuse la birou, sub supravegherea lor, şi rezolvase "pe repede înainte" afacerile. Seara, după cină, se retrăsese cu laptopul în biroul de la etaj. După cum spionase Aleodor, placa ei de reţea scormonise prin bazele de date cu copii dispăruţi...

OK! Videoconferinţă! Ia să vadă ea dacă ştia cum se face! Mail-ul special al lui Ştefan, parola... Consilierii erau online - unii pe laptopuri, alţii pe mobile. Rebeca era la muncă - aşa că o invită să-i vadă camera şi luă farfuria din mâna Isabellei:

- Mulţumesc.
- Cu plăcere. Vă aduc şi un pahar cu nectar?

Aprobă, preocupată să găsească numărul Rebecăi în telefonul special... Nu mai era nevoie - văzuse invitaţia şi o acceptase. Şi ia uite-o şi pe Rebeca! Era *executive* - dar avea ochii roşii şi umflaţi şi ioc fard peste ten... Aleodor apăru şi el în cadru:

- Să trăiască şefa!
- Şi toţi consilierii ei *en français*! Ce faceţi voi? Cum e viaţa la conac?
- Uşor enervantă. Au venit iar să pudreze şi să jegărească vilele. De parcă nu le-au pudrat destul!

Părintele încerca să fie indignat de incompetenţa autorităţilor. Era lângă Rebeca - normal că încerca să pară "de partea ei", ca să poată s-o sprijine...

- Lasă-i să pudreze. N-ai ce le face. Şefii le cer rezultate. Atunci când dau cu oiştea-n fundătură, aşa fac - mai pudrează o dată. Şi aşteaptă veşti. Am vorbit de dimineaţă cu Nisa.

Aşa, la modul general - ca să priceapă fiecare ce voia moralul lui să priceapă.

- Au unele indicii - dar mie nu-mi spun decât informaţii concrete. Pe care încă nu le au. Aşa că am vorbit degeaba cu Nisa de dimineaţă...

Rebeca oftă greu, plecă privirea şi începu să suspine... Se grăbi să treacă la romanes:

- Cumnăţică, nu face aşa! Ştiu că e înfiorător de greu; dar ştii bine ce-am discutat noi două, da? Ştii ce ţi-am promis!
- Ştiu! Da' ce să fac, dacă nu pot... E atât de mică! Şi e şi bolnăvioară! Sunt sigură că s-a şi speriat rău... Că ea aşa face când e în preajma unor străini - se sperie... Şi nu ştiu nimic de ea!
- Tu e bine să nu ştii nimic de ea.

Cumnata ei o privea lung...

- E mai bine ca informaţiile să se strângă la Nisa. Pentru că pe-

rioada asta este înfiorătoare. Ei primesc acolo tot felul de informaţii. Mare parte din ele sunt false. Dă-ţi seama că Nisa a urnit un aparat foarte numeros, care acoperă practic toate ariile de unde pot veni informaţii valoroase! Inclusiv spitale, inclusiv morgi... N-ai vrea să primeşti asemenea veşti - şi să trimiţi pe cineva la faţa locului, după care să aştepţi ore în şir confirmarea sau infirmarea lor. Nu-i aşa?

Primi o negare grăbită cu capul, aşa că zâmbi:

- Problema e în lucru - şi-ţi garantez eu că se lucrează intens la ea. Liniştеşte-te, da?

Rebeca aprobă din nou.

- Cum staţi cu afacerile restante? Le-aţi dovedit?

Aleodor se grăbi să răspundă:

- Încă nu; dar azi, dacă avem noroc, o să aducem situaţia "la zi".

- Încercaţi să nu pierdeţi nici un client stabil; OK?

- OK.

- În rest, toate-s bune?

- Da - în rest, toate-s bune.

- Bun. Părinte, anunţă-ţi partenerii că de săptămâna viitoare pleci iar în delegaţie.

Privirea lui Aleodor deveni vizibil dezaprobatoare, dar spionul aprobă:

- Am înţeles.

- Dacă e ceva, ne auzim.

- Ne auzim.

Bun! Le făcu cu mâna, zâmbindu-le dulce, şi ridică o sprânceană:

- Spor!

Părintele începu să râdă şi-i făcu şi el cu mâna, ridicându-se. Rebeca zâmbea şi-i făcea cu mâna... Disconnect - şi căpăcel peste ochiul camerei video. Isamu se grăbi să întrebe:

- O laşi pe Rebeca descoperită acolo?

- E mai acoperită decât crezi tu.

- Tu ştii un secret - şi nu mi l-ai spus şi mie...

Aprobă şi intră în propriul mail. Şi-i forwardă mesajul primit de la Thomas:

- Deci prima tăviţă e pentru consilieri?

- Prima tăviţă e pentru urgenţe.

Luă teancul de hârtii şi le puse peste tastatură. Ce avea ea aici? Isamu începu să râdă:

- Nu m-aş fi gândit la asta! Eşti diabolică uneori - ştiai?

- Bănuiam. Dar acum, că o spui tu, am şi confirmarea faptului că, da, uneori sunt foarte diabolică...

Isamu râdea şi citea... Ia să-i ceară părerea!

- Cum ţi se pare Thomas Tabacu?

- Din ce punct de vedere?

- Din toate punctele de vedere.

- E un tânăr aşa cum trebuie.

Atât voise să ştie.

Deci, prima hârtie - plăţile. Închise mail-ul ei, deschise mail-ul lui Ştefan şi accesă interfaţa cu banca. Plăţile ştia să le facă singură. La contracte o să-l chinuie rău cu "da' de ce"...

Florentina

Mânca - şi-i rămânea mâncarea-n gât! Nu mai putea suporta! Prizonieratul ăsta o chinuia rău! Şi-o chinuia şi mai rău muţenia şi secretomania mamei ei!

Lăsă furculiţa în farfurie şi se ridică:

- Eu mă duc la culcare. Noapte bună.

- Nu se poate! De-abia te-ai atins de cină!

Îl privi lung şi oftă din tot sufletul:

- Nu mai pot, bunicule! Nu mai pot să înghit nici o fărâmă!

- Măi fată - stai acolo şi mănâncă ceva! Şi la prânz ai ciugulit doar două fărâme! Tu vrei neapărat să pici pe jos?

- Eu nu mai pot, bunicule! Mie nu-mi zice nimeni nimic!

- Ce să-ţi zică, prinţesо?

Scăpă un suspin - şi şopti:

- Despre tati...

- Da' ce să-ţi zică, scumpa mea? Ce să-ţi zică? Nu ţi-a zis Ana totu'?

- Nu se poate să nu aibă veşti de la spital! Şi nouă nu ne zice nimica! Bunicule, eu ştiu... Ştiu ce-a zis tanti Perla. Şi mi-e frică. Mi-e frică că mami n-o să ne zică...

Şi gata - o înnecase plânsul, aşa că nu mai putea să spună nimic... Bunicul ei se ridică:

- Ia haideţi cu mine! Haideţi! Toţi trei!

Se grăbi să-l urmeze şi intră în birou.

- Staţi la birou. Florentina, stai jos şi ţine-i pe ei pe genunchi.

Aoleu! Să-i ţină ea pe amândoi? O cocoşau - că erau destul de mari! Dar cum bunicul ei apăsă butonul calculatorului, nu mai scoase o vorbă - îl primi pe fiecare pe câte-un genunchi şi urmări cu ochi atenţi gesturile... Bunicul Dumitru mişca greu mouse-ul. Nu era obişnuit cu el. Nici tastatura nu-i era mai familiară...

Oo, Doamne! Îl suna pe Nicu Petriceanu! Şopti, speriată de gândul că poate făcuse iar o prostie:

- Bunicule, dar e sigur videoapelul ăsta?

- Da. Nicu spune că da.

Ea auzise de multe ori că orăşelul căpătase ochi şi urechi; dar dacă zicea bunicul ei aşa... În plus, în maximum două minute o să primească veşti despre tati al ei! Aşa că tăcea şi aştepta... Şi-i venea să-l îmbrâncească şi să introducă ea mai repede şi parolele, şi codurile, şi să apese link-urile alea...

Gata. Nicu Petriceanu apăruse pe ecran. Şi el părea novice într-ale calculatoarelor; în plus, era în halat şi-şi pusese ochelarii - semn că se culcase deja. Léon zâmbi larg:

- Bună seara, dle Petriceanu!

Bătrânul tresări - şi-şi închise repede halatul la gât!

- Ia uite-i! Bună seara, copiii moşului...

Îi făcu şi ea cu mâna, pe după umerii lui Philippe, iar bunicul ei se opri în spatele ei:

- Nicule, iartă-mă că te trezesc la ora asta...

- Stai liniştit, că nu mă culcasem. Stăteam în pat şi mă uitam la televizor!

În limbaj "descifrat", stătuse la biroul din dormitor şi se uitase pe încasări.

- Nicule, ia spune-ne şi nouă cum e treaba cu Ştefan...

- ... Oof, ce copii încăpăţânaţi sunteţi voi trei! Oare cu cine-oţi semăna? Cu tati al vostru? Sau cu mami a voastră?

- Eu cred că cu amândoi!

- Eu cred că nu te-nşeli!

Ei se distrau iar ea simţea că-i vine să plângă... Nea Nicu Cărare se aplecă spre cameră, binedispus şi degajat ca un impresar care tocmai a mai încasat un milion:

- Ştefan s-a lovit destul de rău când a sărit din elicopter. Şi-a rupt şi mâinile, şi picioarele, şi interiorul. Dar a avut casca pe cap, închisă bine. Aşa că la cap s-a lovit doar puţin. Medicii l-au tăiat, l-au reasamblat şi l-au cusut la loc. Pentru cap, îi dau medicamente. Ştefan trebuie să stea acum cuminte, în comă indusă, fiindcă ar crăpa inima-n el dacă ar afla ce s-a întâmplat în ultimele zile! Şi nu s-ar vindeca, ci şi-ar agrava starea. Cel mai bine pentru el e să stea în comă. Să nu audă nimic, să nu se gândească la nimic... Carnea şi oasele nu se pot repara într-o săptămână; şi nici nu se pot lipi cu superglue, da? Le ia timp să se refacă! O fractură, în mod normal, se rezolvă în două luni. O operaţie se lipeşte cât de cât într-o lună. Deci, de-abia peste o lună or să se gândească medicii să-l trezească. Eu am vorbit personal cu ministrul sănătăţii.

Cum-cum? Vorbise cu ministrul sănătăţii? Uau!

- I-am spus că Ştefan e omul meu de bază - şi am nevoie de el acum. Mi-a spus că acum-acum nu mi-l poate da - că el nu-i regizor de SF-uri. Dar o să facă tot ce poate ca Ştefan să se vindece cât mai repede. Peste-o lună, când carnea o să se lipească cât de cât, or să-l

trezească. O să fie prea slăbit ca să se ridice din pat - aşa că n-o să-şi forţeze oasele încă nesudate ca lumea. În schimb, o să poată s-o îndrume pe mămica voastră într-ale afacerilor. Că să ştiţi că mămica voastră e frumoasă ca o zână şi deşteaptă ca un geniu - da' nu e vrăjitoare, să le ştie pe toate la perfecţie. Da? Io aşa ştiu - că Ana-Maria nu-i vrăjitoare!

Léon râdea în hohote:

- Nu e vrăjitoare! Nici să-şi ghicească în zaţ nu ştie!

Ia uite-l! Râdea de maică-sa!

- Aşa că are nevoie de ajutor. Afacerile trebuie să meargă înainte. Ea trebuie s-o găsească pe gâgâlicea aia mică..

Mda...

- Fiţi copii înţelegători şi n-o chinuiţi. Dacă nu vă sună zilnic de paişpe ori, nu înseamnă că nu vă mai iubeşte - înseamnă că toţi vor ceva de la ea iar ea încearcă să practice o meserie pe care până acum a văzut-o de la distanţă şi despre care a auzit numai vorbe frumoase şi zero pericole. V-a spus că Ştefan nu e singur la spital - da?

- Da, ne-a spus.

- Bun. Eu am încredere în el. Voi aveţi încredere în el?

- Bineînţeles!

- Eu o să-i scriu acum un mesaj şi-o să-i zic că, dacă are veşti, să i le transmită şi Anei, şi lui Dumitru. Iar voi "negociaţi" mai departe cu tataia. Bine?

- Bine, dle Petriceanu.

- Aşa! Când mai veniţi pe la mine?

- Nu ştim. Depinde de mami...

- Ia să-i dau eu un telefon, să am o discuţie cu mami asta...

Bătrânelul ăsta de pe ecran era un scump şi-un dulce - şi-l iubea rău de tot! Îşi trase mâna şi-i trimise o bezea. Iar nea Nicu Cărare o admonestă cu degetul:

- Ai mare grijă, domnişoară! Că te-ai făcut mare şi frumoasă - şi iroseşti bunătate de bezele pe-un moşneag ca mine!

- Nu le irosesc, dle Petriceanu! Le investesc!

Îl lăsase mască! Iar bunicul ei râdea în hohote...

- Deci, copii, staţi liniştiţi - că Ştefan e foarte bine şi se reface "la viteză maximă". Când am veşti, le transmit şi lui Dumitru. Şi vă aştept în vizită pe la mine!

- O să venim, imediat cum are mami drum pe la dumneata.

Îl mitralia cu şmecherie iar el nu se supăra...

- Pa, copii!

- La revedere, dle Petriceanu! Noapte bună!

Gata - îşi făcuseră cu mâna iar Nicu Cărare îşi oprise camera. Se grăbi să-şi ridice fraţii şi să oprească ea camera - că aveau un milion de lucruri de vorbit!

- Deci v-aţi lămurit?

- Da. Acum, da.

- Bun. Că să ştiţi că nu-i în regulă să-l sunăm zilnic! Familia noastră trebuie să fie unită - iar noi trebuie să avem încredere unul în celălalt!

Ia uite ce-o certa!

- Fiecare răzvrătire de-asta îi arată lui că suntem o familie fără cap şi fără direcţie - pentru că Ştefan e în spital iar Ana e prea slabă ca să aibă grijă de familia noastră.

"Da' ce, eu am avut ideea să-l sunăm?" Se ridică şi se grăbi spre uşă:

- Eu mă duc să mă culc.

- Nu mai vii la masă?

- Nu, nu mi-e foame.

Şi gata - ea se culcase deja!

Închise uşa şi aprinse veioza. Şi porni laptopul - că era curioasă dacă-i scrisese cineva! Altcineva decât Thomas! Că el era singurul care-i mai scria uneori...

Nu. Thomas nu-i scrisese nimic. Nici măcar nu mai compusese versuri! Thomas nu mai postase nimic de trei zile deja! Ce era cu Thomas?...

"Bună seara, delfin aiurit. Te-ai dat la fund?"

Send. Iar ciocănitul corect din uşă o făcu să se încrunte un pic... Ciocănitul se repetă, puţin mai tare. Deci nu scăpa de cicăleală! Oftă greu:

- Da.

Uşa se deschise iar tanti Perla îi zâmbi împăciuitor:

- Ai treabă?

- Nu.

- Pot să intru?

- Sigur că da! S-a întâmplat ceva?

Mătuşa ei intră, închise uşa şi se aşeză pe fotoliu. Şi-o privi lung:

- S-au întâmplat foarte multe lucruri. Unele te-au supărat, altele te-au bulversat... Altele te-au speriat rău... Vrei să vorbim despre asta?

Negă încet cu capul - Thomas nu avea telefonul la el. Sau nu era la calculator. Sau nu mai stătea pe Facebook - avea multe alte treburi...

- Şi totuşi, să ştii că trebuie să vorbeşti cu cineva! Nu se poate să-ţi răspunzi singură la toate întrebările! Rişti să greşeşti; şi nu e bine să trăieşti cu răspunsuri greşite.

- Stai liniştită, tanti - mi-a răspuns mami la toate întrebările, când a venit aici.

Ochii albaştri o priveau lung, serioşi... Ea era calmă şi senină şi nu mâncase niciodată usturoi...

- Bine. Cum vrei tu. Să ştii că mami a ta o să fie mai mult plecată de-acum încolo. Şi mă gândesc că n-o să-ţi fie uşor să vorbeşti cu Dumitru. Aşa că, oricând vrei tu, eu te aştept pe la mine. Să vorbim, să discutăm...

- Bine, tanti. O să vin la dumneata, să vorbim.

- ... Noapte bună, Florentina.

- Noapte bună, tanti.

Şi pleca, supărată că Florentina Ionescu nu voia să discute cu ea "ca-ntre fete"...

Thomas avea treabă - clar! Ia să vadă ea cine ce mai postase pe Facebook! Unele chestii erau interesante; altele erau amuzate...

Se simţea mult mai liniştită, după ce îl ascultase pe Nicu Cărare. Ştia că el avea tot interesul din lume să-i mintă, ca să-i ţină liniştiţi şi departe de femeia care se concentra acum asupra afacerilor. Ştia că Nicu Cărare n-avea obligaţii faţă de familia lor... Şi totuşi, îl crezuse! Fie era el un vrăjitor al cuvintelor şi-al actoriei, fie...

În fine! Ia să se ducă ea la culcare! Că mâine era vineri, aşa că o să primească teme multe! Liceul de Stat Carnot din Cannes părea o şcoală pentru copii răsfăţaţi; dar era în realitate o şcoală de elită. Profesorii erau foarte buni. Ea era una dintre elevele eminente...

15 martie 2020 - duminică

Ana-Maria

Telefonul începu să piuie. Îl luă şi răspunse, fără să-şi ia ochii de la cifre:

- Da.

- Bună ziua, dnă Ionesco.

Telefonul oficial, accent impecabil - era un francez. Iar ea trebuia să se înveţe să se uite întâi la afişaj! Habar n-avea cu cine vorbea!

- Bună ziua.

- Sunt comisarul Thierry Tremblay. Mă ocup de cazul dispariţiei micuţei Trésor Ionescu...

- Da, dle comisar. Vă ascult. Aveţi concluziile preliminare ale anchetei?

- Dnă Ionescu, concluziile sunt dificil de tras în cazul acesta. Vă asigur că, în clipa când vom avea concluziile, veţi fi prima care le va afla. V-am sunat, de fapt, ca să vă spun că am încheiat investigaţia la faţa locului.

- Adică putem să revenim în vile.

- Exact - puteţi reveni în cele trei vile de pe proprietate.

- Bine, dle comisar. Vă mulţumesc.

- N-aveţi pentru ce. La revedere.

- La revedere.

Apăsă butonul roşu. Isamu zâmbea slab:

- Gata, au terminat de prăfuit pe-acolo?

- Da.

Selectă numărul lui Aleodor.

- Da, şefa.

- Poliţia spune că au terminat de prăfuit vilele. Şi că, dacă vor trage concluzii după ancheta asta infernală, voi fi prima care le va afla.

- Am înţeles. Cred că nu are nici un rost să ne-apucăm să prăfuim şi noi.

- N-are nici un rost. Te rog, cheamă firma de curăţenie, să ne scape de praful ălora!

- Acum dau telefon.

- Să n-o laşi pe Florina să se ocupe de ele - că nu e supraom!

- Bineînţeles!

- Voi aveţi veşti?

- N-avem absolut nimic.

- ... Bine. Vorbim.

Apăsă butonul roşu şi oftă:

- Nici ei n-au veşti.

- Într-un fel, e normal să fie aşa. Toţi ştiu că Ştefan e în spital; şi nici unul nu vrea să piardă afaceri aşa bănoase şi sigure cum sunt astea cu el. Aşa că voi toţi staţi încuiaţi în bârloguri. Afacerile merg - şi-ncă merg bine, pentru că staţi în bârloguri şi munciţi până vă ies ochii din orbite. Indivizii nu ştiu ce să facă - să vă atace, să ceară recompensa, să înceapă s-o ciopârţească...

Îşi aprinse o ţigară, suflă lung fumul şi oftă greu:

- Mă crezi că simt că-mi pocneşte capul?

- Te cred. Pe lângă noile probleme cu Ştefan, Trésor şi Florentina, te-am mai bombardat şi eu cu sute de nume şi poze...

- Şi cu filmuleţe psihologice despre cum, dacă nu cunoşti omu', n-ai de unde să ştii dacă te minte sau nu...

Isamu aproba...

- Dar să ştii că ai făcut o treabă minunată! Chiar mă simt în stare să pornesc în turneu prin Europa!

- Şi totuşi, ar fi tare bine dacă ai putea să amâni turneul ăsta încă o săptămână.

Poftim? Ridică mirată sprâncenele...

- Nu eşti pregătită - nici pe departe! Ai învăţat mecanic nişte indivizi, nişte poze şi nişte modele de afaceri. Dar la capitolul "relaţii interumane" eşti încă novice.

- Şi, dacă vrei să ştii, nici la capitolul "cuţitul regelui" nu mă simt prea stăpână pe mine însămi...

- Nu te sfătuiesc să te apropii de cuţitul ăla.

- Sunt afacerile regelui - le voi conduce cu cuţitul lui. Altfel n-am şanse de izbândă.

- Ana, eu vorbesc serios!

- Eu vorbesc îngrozitor de serios! Nu pot pleca în turneu fără cuţit! Nu sunt credibilă!

Isamu se încruntase rău - şi-şi aprindea chiar acum o ţigară... Nu - chestia asta cu cuţitul n-o vor negocia nicicum!

- Diseară fac videoconferinţă cu toţi consilierii. Dacă ei îmi spun că mă aşteaptă, mă duc. Şi nu plec nicăieri fără cuţit.

- Cum vrei tu.

Gata - i-o trântise-n nas. Nu-i nimic - îi trecea lui, până la videoconferinţă! Avea ea aşa un efect asupra oamenilor, că nu se putea nimeni supăra pe ea...

Rebeca

Nu-şi terminase încă treaba - dar nici nu se putea ocupa de contractele alea. Stătea la geam şi privea lung dubele. Erau patru. Femeile şi bărbaţii în salopete mişunau pe-acolo, înarmaţi cu aparate şi saci de gunoi şi găleţi şi roboţei pentru aspirat covorul...

- Ce-i, Rebeco? La ce te gândeşti?

Adina se ridicase şi venise lângă ea. O cuprinsese cu braţul pe după umeri. Nu se simţea însă în stare să rostească cuvinte - aşa că tăcea şi-i privea lung...

Nu-i putea spune ei că se gândea la Trésor. I-o spusese de mii de ori, în ultimele trei zile! Nu-i putea spune nici că se gândea la camerele lor - în care lucruşoarele ei erau răsfirate peste tot... Iar ea o să se ducă azi acasă şi-o să le revadă - şi lucruşoarele, şi jucăriile, şi paturile... Tacâmurile, caietele şi cărţile, clemele de păr... Mărţişorul înrămat de pe perete... Felicitarea... Moş Crăciunul "construit" la grădiniţă... Albumele cu fotografii... Papuceii ei cu puf alb... pe care-i iubea la nebunie... O să revadă camera de joacă... pata de pe covor... Pata roşie - că ăştia nu erau spiriduşi, să facă o vrajă şi să scoată la perfecţie sângele întărit...

Acum, în momentele astea... Oftă greu:

- Acum, în momentele astea, îmi doresc să nu fi plecat la aerodrom. Îmi doresc s-o fi trimis la grădiniţă - şi să rămân la birou. Reginuţa mea ar fi fost acum în Aurari, cu Florentina şi Léon şi Philippe...

- Şi-ar fi fost orfană de ambii părinţi. Că Diamant n-ar fi rezistat fără tine.

"Ehei, fată dragă - ce ştii tu, cât de grea e sinuciderea!" Adina continuă:

- Să ştii că v-am urmărit din umbră, luni şi marţi. Şi-am văzut cât de îndrăgostit e el de tine. Ca-n prima zi e!

"Ehei, fată dragă - ce ştii tu, cum a fost prima zi!" Tăcea şi realiza că salopetele din curte strângeau, împachetau şi se pregăteau să plece...

- ... Ştii? M-am gândit la o chestie.

"La ce chestie?" Adina tăcea - semn că exagerase ea cu tăcerea ei.

- La ce chestie?

- Ştiu că o să-ţi fie greu să te întorci acolo. Şi voiam să-ţi spun... Eu îmi strâng azi lucrurile şi mă mut în vechea mea cameră. Am acolo un pat de două persoane. Nu vrei să stai cu mine?

Poftiim?

- Eu sunt singură acum. Şi să ştii că sunt destul de supărată, pentru ultimii nouă ani de care mi-am bătut joc aiurea. Tu se vede cu ochiul liber că eşti supărată fleaşcă. Eu diseară mă bag în pat şi încep să plâng - că am fost gâscă şi-am aşteptat nouă ani ca să se hotărască Aleodor să-mi dea papucii. Tu, la fel - te bagi în pat şi plângi. Dacă vrei, vino la mine. Stăm de vorbă, glumim, bârfim... Şi apoi luăm

câte-un calmant. Şi dormim neîntoarse până mâine. Vrei?

Negă scurt cu capul iar Adina oftă greu:

- OK. Dacă te răzgândeşti, să ştii că invitaţia rămâne valabilă!

Aprobă - iar mobilul începu să vibreze. Era specialul. Era... Aleodor.

- Da.

- Firma a terminat curăţenia. Dacă vrei, o rog pe Florina să facă ordine mai departe.

- Nu, nu e nevoie. Vin imediat.

Închise şi se grăbi să iasă.

Nu se gândea la nimic. Îşi simţea mintea golită de orice fel de informaţie! Nu-i venea să plângă, nu simţea că se sufocă... Se apropia de vila lor, a personalului, şi nu-i tremurau picioarele, nu i se strângea sufletul, nu... Nu era ea însăşi. Oare ce se întâmplase cu ea?

Trase de uşă şi intră. Şi se ciocni de Aleodor:

- Vrei să vin cu tine?

Negă şi porni pe coridor... Intră în dormitor.

Firma de curăţenie avea, totuşi o baghetă magică. Făcuse camera aia "lună"! Nici urmă de praf, de urme fosforescente sau de fărâmituri; nici o scamă, nici un fir de păr... Hainele erau aşezate frumos pe marginea patului. Chiar deasupra era pijămăluţa... O luă.

Nenorociţii călcaseră pe ea! Poliţiştii călcaseră pijamaua reginuţei ei în picioare! Alea erau urme de pantofi, nu de bocanci militari! Aah - ce-i venea să scrie o reclamaţie usturătoare...

Siropelul era tot pe noptieră. Îl ridicaseră, şterseseră praful, lustruiseră noptiera şi puseseră totul exact la fel cum fusese. Băgă seringa şi sticla în cutie şi le duse în dulăpiorul cu medicamente. Şi oftă greu, în şoaptă:

- Lasă, reginuţa lui mami - nu fii supărată! O să spele mami pijămăluţa, o s-o calce... şi-o s-o găseşti perfectă atunci când te întorci.

Ce mai era acolo, pe pat? Bluzele ei, călcate bineînţeles de pantofi; o fustă pe care-o agăţaseră - şi se rupsese pe la poale... Lăsă hainele pe pat şi intră, încet, în camera de joacă...

Puseseră jucăriile la loc - dar hârtia şi acuarelele le lăsaseră pe masă. În borcan erau două pensule... Ridică privirea deasupra lor - şi văzu covorul... colţul... peretele...

Simţea cum îi alunecă lacrimile pe obraji...

Diamant

Specialul vibra în buzunar; el era preocupat cu număratul bancnotelor, aşa că nu se întrerupea nici mort... 38, 39, 40 de bucăţi - gata. I le întinse bărbatului din faţa lui, care se grăbi să le ia:

- Bine, Diamante! Acu' poţi să stai liniştit - că mă ocup io de ăla!

- Eu stau foarte liniştit - că, dacă nu te ocupi tu, se ocupă altu'!

- Cum poţi să spui rahatu' ăsta?! Am vorbit o vorbă? Am vorbit! Ai fost fair-play cu mine? Ai fost! În 24 de ore, rezolv problema!

- E patru jumate. Mâine, la patru jumate, îmi verific electronicele.

- Bine, Diamante! Aşa să faci!

- Şi spun toate astea pentru că tu mă ştii - da' ai uitat cum funcţionez eu. Ai uitat că eu respect cuvintele pe care le scot pe gură - şi vreau ca şi ceilalţi să mă trateze la fel. Că tu te-nvârţi printre de-ăia sinuoşi - şi eu nu-s deloc ca ei!

- Stai liniştit, că nu mă supăr io pe tine! Te-am înţeles, de ce-ai vorbit aşa - şi zău că nu mă supăr!

"Daa, sunt sigur!" Îi strânse mâna şi ieşi. Şi scoase specialul - că putea fi Ana, putea fi Raina... Nu. Era doar Aleodor. Suna...

- Băi, eu am o problemă.

Părintele şoptea în romanes. Hm...

- Zi-i!

- Băi, aici e o atmosferă naspa rău! De dimineaţă, poliţia ne-a anunţat că putem să ne întoarcem în vile. Am chemat o firmă de curăţenie, care-a făcut totu' boboc. Şi nevastă-ta s-a întors în camerele ei - şi-acu' strânge hăinuţele şi jucăriile şi plânge şi vorbeşte-n şoaptă cu aia mică!

Raina lui plângea din nou - şi vorbea în şoaptă cu Trésor...

- Băi, cred că e momentu' să vii pe-aici.

- Stai aşa.

Descuie şi urcă în maşină. Şi oftă greu:

- Nu. E cel mai contraindicat moment să-i apar în faţa ochilor.

- Băi, mie mi-e că în curând o să trebuiască să chem salvarea!

- Dacă se întâmplă ceva, nu chema salvarea; urc-o în blindata ta, fă-ţi suită şi duceţi-vă amândoi la spital. Să pară că mergeţi la Ştefan. Nu uita că duşmanu' veghează!

- Da, bine! Chestia e că nu e-n regulă ce se-ntâmplă cu ea!

- Las-o în pace.

- Băi Diamante,

Ridică vocea la el:

- Băi omule, tu n-ai fost de faţă la ultima mea vizită acolo? Tu n-ai văzut că i-am făcut şi mai mult rău cu prezenţa mea?

Aleodor tăcea - aşa că continuă el:

- Las-o să plângă! N-o să poată să plângă o veşnicie, da? O să se oprească! Mai are treabă la birou?

- Presupun că da - că s-au cam strâns...

- Fă cumva s-o scoţi de-acolo şi s-o duci la birou. Dă-i mereu altă preocupare. Şi, atunci când n-ai ce temă să-i mai dai, las-o să plângă.

Apăsă butonul roşu şi răsuci cheia - nu mai putea vorbi cu omul ăla. Îl durea sufletul. Pentru că, ori de câte ori Raina lui avusese o problemă, i-o spusese soţului ei. De data asta, Raina părea că uitase complet că are un soţ... La naiba!

Înfipse piciorul în acceleraţie şi intră birjăreşte în trafic. Şi acceleră spre ieşirea din Bucureşti - că-şi terminase treaba în oraş.

Ana-Maria

Privea când corpul mail-ului, când ceasul. Copiii trebuiau să ajungă din clipă-n clipă; avionul aterizase la ora stabilită, Claude fusese punctual, aşa că aştepta apelul lui. Şi Isamu aştepta - el aştepta şi răspunsul ei...

Într-adevăr, chinezul ei era fermecat. Şi foarte-foarte bine informat! Era şi îngrozitor de inteligent... Isamu înţelesese, numai el ştia cum, că varianta cu bodyguarzii invizibili ai copiilor nu mai era bună. Gândise altă variantă - una care ei îi convenea mult, care va goni practic pericolul din preajma copiilor ei, dar care pe Florentina o s-o scoată din minţi la propriu! Aşa că nu ştia ce să răspundă. Sub "Tu ce zici?" scris de chinezul fermecat, ea trebuia să scrie ceva. Se uita la litere şi nu ştia...

Telefonul lui Isamu piui scurt, aşa că se grăbi să se ridice:

- În principiu, eu sunt de acord. Dar va trebui să supunem la vot. Şi ştiu sigur că Florentina o să spună "Nu".

- Atunci îţi propun să facem şedinţă cu ei - şi să le expun eu problema şi rezolvarea. L-aş câştiga pe Philippe...

- Iar votul meu influenţează votul lui Léon. OK - tu ţii şedinţa azi!

Isamu râdea şi clătina capul...

Copiii ajunseseră; îşi recuperau băgăjelul şi intrau în vilă. Léon era extrem de vorbăreţ; Philippe era extrem de tăcut. Florentina părea preocupată de ceva...

- Bine-aţi venit!

- Bine v-am găsit!

Băieţii fugeau să-şi primească îmbrăţişările. Prinţesa era prea preocupată de acel ceva, ca să încerce măcar să mimeze încântarea pentru revenirea acasă...

- Mami, da' ce lungă a fost săptămâna asta!

- Şi mie mi s-a părut foarte lungă.

- A fost la fel ca toate celelalte săptămâni.

Asta era părerea lui Philippe - şi-o exprima în gura mare. OK!

- Matematic şi statistic vorbind, a fost la fel ca toate celelalte. Dar, în funcţie de cum îţi petreci timpul, de cât de plăcute sunt activităţile pe care le faci, ţi se poate părea că timpul a trecut mai repede

sau mai încet. Adică mai greu. Léon abia aştepta să se întoarcă acasă. Tu ai avut pianul de la bunicul, aşa că n-ai simţit lipsa activităţii care-ţi face plăcere.

Philippe aprobă - şi-i oferi un zâmbet. Îi zâmbi şi ea şi-l sărută pe frunte. Şi se grăbi să-l tragă în birou:

- Haideţi să discutăm o problemă.

Nu auzea comentarii, aşa că îi conduse spre canapea... şi-şi trase un scaun în faţa lor. Isamu închise uşa. Acum era acum... Start!

- De mâine, reveniţi la programul cotidian. Şi cum răpitorii lui Trésor n-au dat nici un semn de viaţă până acum, s-ar putea să n-o fi făcut pentru că nu pe ea au vrut, de fapt, s-o răpească.

Florentina dădu scurt ochii peste cap, plictisită de "veşnica poveste"... Decise să n-o admonesteze nicicum:

- În orice caz, măsurile de securitate trebuie să se schimbe.

Prinţesa răbufni:

- Ca să o iau eu razna!

- Ca să-i descurajăm pe toţi dementii sau oportuniştii care ar putea plănui să vă fure, cât vă aflaţi pe teritoriul Franţei. În România, pericolul e mai mic; acolo numele lui tati e temut, iar Diamant şi Grasu şi Titel fac legea - cum se zice. Oricum, acolo putem pune mult mai mulţi oameni în jurul vostru! Aici, însă, băieţii lui tati trebuie să stea la distanţă de voi. Aşa că am discutat şi cu Isamu...

"Hai, Isamu, convinge-i!" Dacă el era neinspirat, o să fie rău... Chinezul ei fermecat "luă cuvântul":

- Momentan, bodyguarzii voştri se plimbă prin liceu şi şcoală. Sunt nevăzuţi şi nesimţiţi în cercurile voastre de prieteni şi colegi. Dar paza voastră trebuie să devină vizibilă pentru lumea înconjurătoare - pentru că s-ar putea ca la conac să fi acţionat patru-cinci indivizi care lucrează pe cont propriu. Şi este important să se vadă clar cine vă păzeşte şi are grijă de voi. De aceea, i-am propus Anei să vă pună câte o bodyguardă.

Florentina răbufni... într-un zâmbet gigantic! Ia uite-o! Se şi vedea scăpată de cei patru paznici plus doi şoferi! Isamu nici nu clipi - continuă:

- Care să vă însoţească inclusiv în clasă, pe perioada orelor.

Prinţesa îşi acoperi faţa cu palmele... Philippe întrebă, scurt:

- Bodyguarda o să stea lângă mine în bancă?

- Probabil că nu. Directoarea ar accepta paza fizică la ore; dar nu cred c-o să lase un adult lângă tine. Ca să nu-ţi sufle răspunsurile la teste!

Se abţinu cu greu să nu bufnească în râs, aşa ca Léon; micul prinţ rămase însă serios şi concluzionă, ca pentru el:

- Nu m-am gândit la varianta asta...

- Deci, i-am propus Anei să vă aduc trei bodyguarde chineze, de la firma lui Fang.

Trei perechi de ochi se întoarseră spre ea! Nu de alta, dar Isamu tocmai le spusese că mami, care fugise cu îndârjire de chinezi în urmă cu nouă ani, plănuia acum să le pună câte-o bodyguardă chineză la juma' de metru-n spate! Cu ordinul expres să aibă grijă de ei! Isamu era OK - dar toţi ceilalţi chinezi purtaseră întotdeauna un semn de întrebare virtual pe frunte... Aprobă cu capul, compunându-şi o mimică foarte serioasă, foarte concludentă... Consilierul ei continuă:

- Sunt mai bine pregătite decât bodyguarzii pe care-i are Claude în subordine. Sunt, categoric, mult mai bine pregătite decât băieţii de la curăţenie. Femeile chineze care aleg meseria de bodyguard trec printr-un program de instrucţie foarte dur. Sunt antrenate mai bine decât bărbaţii - tocmai pentru că în subconştientul oamenilor ele trec drept femei, nu drept maşini de ucis.

"Nu, Isamu! Nu spune cuvântul ăsta!" Tocmai îl spusese, aşa că...

- Şi sunt învăţate să ucidă orice ameninţare la adresa persoanei pe care o păzesc. Ar fi mult mai potrivite pentru voi decât un francez de doi metri, în costum. Pe ele le pot îmbrăca în uniforme de şcoală - sunt destul de scunde şi slăbuţe, aşa că pot trece drept eleve...

Philippe decise să îl contrazică:

- În clasa mea, sigur nu ar putea trece drept eleve.

- În clasa ta, nu. Dar în clasa Florentinei s-ar potrivi de minune. Şi cred că nici în clasa lui Léon n-ar fi extrem de diferite de colegele lui. O să specific, în solicitarea mea, că una dintre ele trebuie să aibă sub 1,60. Dacă vrei, o îmbrac în uniformă - ca pe colegele tale. Dar o pot îmbrăca şi într-o rochiţă diafană cu flori mari, îi pot ordona să poarte ochelari şi să-şi ciufulească părul - şi-i pot spune să joace rolul bonei tale. Sau al meditatoarei de arte frumoase. Ar face faţă cu brio rolului şi sarcinii - pentru că toate femeile bodyguard pe care le are Fang au absolvit o facultate înainte să înceapă pregătirea fizică.

Serios? Pe bune? Isamu aproba cu capul... Şi atât? Nu mai spunea nimic?... Nu. Aştepta opiniile lor. Şi cum copiii ei erau muţi... Chinezul ei fermecat continuă:

- Se antrenează cot la cot cu bărbaţii, timp de 8-10 luni, înainte de a primi prima misiune. Au pregătire antitero, cunoştinţe temeinice de arte marţiale, sunt antrenate să reziste unei lupte corp la corp cu mai mulţi atacatori înarmaţi, ştiu să mânuiască multe arme - de la cuţit, la mitralieră... Şi, dacă vreţi să ştiţi, învaţă şi eticheta în afaceri! Dar, cel mai important - dacă au primit ordin să vă păzească, o vor face cu preţul vieţilor lor.

Se grăbi să completeze:

- Iar eu sunt foarte tentată să îi cer lui Fang trei bodyguarde, pentru voi.

Tăcere...

- Voi ce părere aveţi? Florentina?

- Eu nu sunt în pericol la şcoală. Şi tot ceea ce-mi mai lipseşte acum e o jandarmeriţă care să-mi gonească şi ultimele două prietene pe care le am!

- Léon?

- ... Eu nu ştiu ce să spun. Într-adevăr, nişte indivizi au furat-o pe Trésor. Iar eu îmi amintesc că tati i-a furat pe copiii lui Jun Chèn, atunci când eram eu mic. Şi i-a furat tot de la şcoală. Deci, cineva m-ar putea fura şi pe mine, nu?

Aprobă - şi aprobă şi Isamu.

- Atunci eu sunt de acord cu bodyguarda.

Florentina scoase un geamăt prelung! Da' ce-avea? Marele prinţ se întoarse spre sora lui:

- La urma urmei, era evident că vom fi păziţi bine în perioada asta! Până nu se întoarce Trésor, până nu se face tati bine, n-avem nici o şansă să trăim normal! Măcar noi să fim în siguranţă, nu? Şi să stea şi mami liniştită, că noi suntem pe mâini bune! Nu-i ajunge că are atâtea pe cap? Vrei să se gândească şi la tine şi siguranţa ta?

Diseară, o să năvălească în bucătărie şi-o să-i facă lui Léon un mega-cozonac! Băiatul ei era teribil! Hm...

- Da, mami - eu sunt de acord cu bodyguarda. La urma urmei, nu poate fi chiar aşa de rău!

- Philippe - tu ce zici?

- Eu vreau să ştiu dacă Fang are şi bodyguarde care au făcut facultatea de pian.

Isamu începu să râdă:

- Sunt sigur că are măcar una. Pe-aia ţi-o aduc - bine?

- Bine.

Se ridică:

- Deci am stabilit - de mâine dimineaţă o să aveţi câte-o prietenă nouă. Vă rog să vă comportaţi frumos cu ele. Sunt sigură că nici lor nu le surâde ideea reluării claselor primare. Şi nici liceul nu-i mai "apetisant". Faceţi cumva să nu vă ridicaţi reciproc probleme, da?

- Da, mami.

- Bine. Fugiţi şi despachetaţi, faceţi un duş... Ştiţi voi. Cina e la nouă seara.

Copiii se ridicau, ea revenea la birou, Isamu se muta şi el pe scaunul lui... Gata - rămăseseră singuri. Isamu îşi aprinse o ţigară:

- Léon mi s-a părut împăcat cu ideea.

- Léon face tot ceea ce este necesar pentru ca mami să fie liniştită şi fericită. Adică să n-aibă probleme pe cap. Şi cum ştie că securitatea lor este o problemă...

- Pentru Philippe, bodyguarda o să fie curată mană cerească! Or să cânte la patru mâini...

- ... Chiar există bodyguarde care ştiu să cânte la pian?

- Da. Salariul este triplu în branşa asta - iar Fang le dă şi comision pe perioada misiunilor. Îţi dai seama că are din ce să facă preselecţie... Şi are un sortiment amplu!

- Te rog să ai grijă ce tânără ceri pentru Philippe. Ştii de ce spun asta - da?

- Ştiu.

Categoric, Isamu ştia mult mai mult decât ştia ea despre perioada petrecută pe Philippe în Aurari! Ştia inclusiv diagnosticul! Şi nu scotea o vorbă despre asta - dar cu siguranţă "nu va da rasol" în ceea ce-l privea pe Philippe. Aşa că oftă şi se încruntă un pic:

- Cu Florentina o să avem o problemă.

- Şi noi, şi bodyguarda. Dar o să am grijă să cer una căpoasă... şi foarte vigilentă. Prinţesa e inventivă; poate "inventa" o auto-răpire ca-n filme!

- Poate fugi din liceu prin chepengul de pe acoperiş.

- Tocmai de-asta, o să fiu foarte atent ce cer.

Aprobă şi-şi scrise acceptul în mail. Şi apăsă Send. Şi-şi acoperi faţa cu palmele - simţea că-i bubuie capul...

- ... Eu zic să te întinzi o oră-două.

- Nu, nu sunt obosită.

- Corpul tău nu e obosit - dar creierul ţi l-am chinuit serios azi!

Într-adevăr, ştiind că mâine "pleca în turneu", Isamu o pusese rău de tot la muncă azi! Semnase la hârtii de-i amorţise mâna; calculase atât de multe cifre că ameţise serios. Forjase rău şi calculatorul, şi tastatura. În plus, chinezul fermecat îi vorbise despre afaceri. Îi vorbise mult - iar ea se căznise să memoreze tot...

- Când faci videoconferinţa cu ei?

- După cină. Mă gândeam să le trimit tuturor un mail - şi să-i pun să stabilească ei ordinea în care îi vizitez.

- E o idee bună - dar numai dacă bulibăşeşti mult rezultatul. A fi de acord cu ei, în faza asta, "miroase" a slăbiciune şi nepricepere.

Aprobă şi începu un mail nou. Deci, le scria că e pregătită să îi viziteze. Şi îi ruga pe fiecare să-i comunice data şi ora la care vizita ei nu va interfera cu programul lor de afaceri. Cu alte cuvinte, "strecuraţi-mă în programul vostru, nu vreau să deranjez, nu vreau să vă încurc". Iar după cină o să-i pună "să recalibreze"! Aah, ce-i mai plăcea rolul ăsta nou, de regină drăguţă şi amabilă şi suavă şi foarte fragilă... care-o să dea cu ei de toţi pereţii...

Florentina

Intră în camera ei şi închise uşa. Şi oftă din tot sufletul - că o cuprinsese deja disperarea şi-i venea să plângă rău...

Deci, după ce o rugase cu cerul şi pământul să-i dea un pic mai multă libertate, mămica ei o lega de-o chinezoaică caftangioaică! Da' ce-avea cu ea? De ce-o chinuia? Chiar nu vedea în ce hal o chinuia ţinând-o încuiată în carcera din mijlocul închisorii? De ce-i îndesa şi-un balaur în carcera aia? De ce?

Scoase telefonul, intră pe Facebook şi se aşeză pe marginea patului. Thomas era, oare, online?... Nu; dar se logase pe mobil. Scria repede-repede...

"- Viaţa mea a devenit un coşmar!

- De ce, prinţeso?

- Adineauri am avut o discuţie cu mama. De mâine, mergem la şcoală însoţiţi - şi vom fi însoţiţi inclusiv în clasă, la ore.

- Asta e o veste minunată!

- Asta e o veste îngrozitoare! Tu nu înţelegi? Am doar două prietene în tot liceul! Şi-or să se sperie şi-o să le pierd şi pe ele!

- Dacă îţi sunt prietene adevărate, n-ai să le pierzi.

- Dar nici nu voi câştiga ceea ce-am vrut să câştig! N-am să pot să ies în oraş, n-am să pot să fiu o adolescentă normală...

- Mă îndoiesc că măsurile astea de securitate se vor extinde şi după revenirea dlui Ştefan. Nu mai e mult - 3-4 săptămâni.

- Tu realizezi ce înseamnă să stau la ore cu bodyguarda lângă mine?

- Da. Tu realizezi ce înseamnă să fii luată pe sus, îndesată într-o maşină, sedată, bătută, violată, schingiuită, drogată şi ciopârţită deget cu deget?"

Probabil că nu realiza asta - că-şi privea degetele şi se gândea abia acum ce-ar fi însemnat să nu le mai aibă... Brr!

"- Te rog, fii înţelegătoare şi ascultătoare. Şi nu-i face probleme dnei Ana. Nici nu-ţi imaginezi câte are ea pe cap acum! Şi cât de greu îi e să se ocupe de toate atunci când ştie că dl Ştefan e în comă! Nu-i e deloc uşor, să ştii!

- Ştiu. Şi tocmai de-asta am tăcut din gură şi a rămas ca ea.

- Ai luat o decizie înţeleaptă."

Şi-i trimisese şi-un emoticon simpatic... Tocmai îi trimisese şi-o floare... Şi scria ceva!

"- Ţie îţi plac trandafirii?

- Da. De ce?

- Eram curios să ştiu ce flori îţi plac. Ultima oară ţi-am dus în cameră crizanteme - şi nu mi s-a părut că le-ai acordat o atenţie sporită.

- Îmi plac trandafirii şi freziile.

- OK, bine că ştiu.

- Şi îmi plac şi trandafiraşii ăia mititei, care sunt mai mulţi pe un fir. Îmi place şi liliacul - dar numai în tufă, niciodată în glastră. Îmi place să culeg mărgăritar din livada din Aurari şi să mi-l pun pe noptieră, într-un ţoi... Îmi plac şi magnoliile - dar tot aşa, în copac... Zambile să nu văd... Şi crinii sunt frumoşi şi miros bine..."

Probabil că Thomas nu-i răspundea pentru că "lua notiţe" - şi-i dictase ea prea repede florile alea şi rămăsese în urmă... OK; să continue ea atunci!

"- Îmi plac mai multe flori. Dar, în principiu, sunt de părere că florile sunt perimate.

- Florile sunt cel mai pur, cel mai frumos şi sentimental mesaj care poate exista."

Buun! Minunat! Acum o să-l combată - şi-o să câştige la puncte! Atunci când se înfuria, Thomas îşi pierdea concentrarea şi răbufnea. Şi apoi îşi cerea scuze. O să-l facă să răbufnească şi-apoi o să coboare la cină. Iar despachetatul şi duşul se vor produce după aceea.

Isamu

Aştepta "opinia consilierilor". Când reveniseră de la masă, Ana îl anunţase că-i răspunseseră toţi. Ea citea mail-urile lor; el se uita pe "oferta" de bodyguarde primită de la Cheng...

Erau câteva tinere interesante acolo - dar el se hotărâse deja. Din cele zece tinere, le alesese deja pe cele trei. Pianista se numea Jiao, avea 1,68, era expertă în tir şi absolvise Conservatorul din Tianjin. Cu 9,41 - dar asta nu prea conta, din punctul lui de vedere. Era slăbuţă, avea părul lung iar "catalogul foto" ataşat indicase clar spre "profesoara de muzică". Când râdea, parcă era fotomodel! Philippe sigur o s-o placă! Doar să-şi mai amintească ea cum se apasă clapele - că primul instrument fusese vioara, cel de-al doilea fusese pianul...

Pentru Léon, o alesese pe Meili. Brunetă cu păr lung şi guriţă mică şi botoasă, tânăra terminase informatica. O să-i ameţească rău pe colegii lui Léon! Arăta bine în fustă. Ea o să poarte uniforma şcolii - că nu vedea cum altfel s-o strecoare în clasă! Şi-o să fie, bineînţeles, principala preocupare a băieţilor... Spre marea nemulţumire a directoarei...

Dar adevăratul taifun se va produce în clasa a XI-a a Liceului de Stat Carnot. Florentina se va duce mâine la liceu însoţită de o tânără de 1,75, cu picioare lungi şi subţiri şi frumoase, cu forme destul de generoase pentru o bodyguardă, tunsă cu breton, cu părul până la nivelul umerilor şi posesoare a unor ochi albaştri incredibili! Dacă nu erau "îmbunătăţiţi" digital ca să dea bine la dosar, ochii ăia or să-i aducă Florentinei mulţi, mulţi amici noi! Toţi băieţii or să încerce să stea prin preajma lui Biyu...

- Nu ştiu ce să zic...

Regina avea o nelămurire - închise deci fotografia lui Biyu şi îi oferi ei toată atenţia lui.

- Toţi consilierii mei spun că, în primele 24 de ore după accidentul lui Ştefan, afaceriştii au năvălit cu telefoanele. Apoi ei au anunţat că eu am preluat totul. Iar apele s-au liniştit ca prin minune. Dacă e să-i cred... şi tind să-i cred, pentru că cifrele şi încasările sunt cele normale, ei au foarte-foarte multă treabă săptămâna asta.

- Sunt prinşi cu finalizarea unor afaceri mari. Pentru afacerile de după afacerile astea mari voia Ştefan să-l viziteze luni pe *Mister P*; după ce se încheiau contractele în derulare, el trebuia să semneze contracte noi. Şi cam aşa urma să se întâmple - săptămâna viitoare v-aţi fi petrecut-o împreună, după care el urma "să plece în turneu", cum spui tu.

Ana mişcă mouse-ul, selectă ceva şi începu să-i citească cu voce tare! Ia uite-o!

- Părintele zice că Austria s-a deblocat joi, când Alexander a vorbit cu umbrela şi a pus lucrurile la punct. Deci ţara aia "duduie" mai ales la mişcările gri - de la care Alexander îmi scrie că nu poate să lipsească. Iar Germania a avut activitate "cu guler alb" vineri. Deci, toată săptămâna viitoare, faxurile şi mijloacele de transport sunt suprasolicitate. Alexander îmi scrie că pot să-l vizitez oricând vreau eu - dar să-l anunţ cu 24 de ore înainte, ca să stabilim unde ne-ntâlnim. Dat fiind faptul că el va fi într-o continuă mişcare...

Aha...

- Angel a fost în Portugalia până sâmbătă - când a revenit în Valladolid pentru că a avut party mare cu conaţionalii. Aşa de mare că a dormit azi de-a rupt patul. Îmi scrie... Îmi scrie că mâine se duce să vorbească cu aceiaşi conaţionali - probabil ca să verifice dacă sumele şi cantităţile nealcoolizate sunt aceleaşi cu cele de sâmbătă. După care pleacă în turul Spaniei... că cică are unele rotiţe care încep să scârţâie şi vrea să vadă ce face cu ele - ori le unge, ori le schimbă. Dar, după cum conchide el, îşi întrerupe la orice oră "mentenanţa" şi se prezintă la locul, data şi ora pe care le vreau eu. Lucia e liberă toată săptămâna viitoare. Îmi scrie că mă aşteaptă la birou, în Bergamo. Dar zău că nu văd de ce m-aş duce până acolo doar ca să constat că totul e OK! Iar Luka e sufocat de partenerii cu steluţă, care-l storc de vlagă şi de toate mijloacele de transport pentru că au o acţiune mai specială în Tunisia. Apropo - ce treabă are Luka cu Tunisia?

Zâmbi şi se ridică. Îi luă mouse-ul, îi puse harta pe ecran - aia specială a lui Ştefan, desenată cu rute şi "centre strategice" şi "subalterni" şi "colaboratori" - şi începu să-i indice cu săgeţica... Din Serbia, prin Muntenegru, uşurel pe lângă Italia până-n Tunisia. Şi aşeză mouse-ul peste cuvântul "Algeria". Şi-apoi o privi cu subînţeles... Ana ridică privirea, tot cu subînţeles... Se aplecă la urechea ei:

- Containerele nu se vor deschide în Tunisia pentru că vor primi autorizaţie de tranzit. Dar pleacă din Europa ca fiind computere, sau rochiţe tiroleze - şi ajung în Sousse sub denumirea de "ajutoare umanitare". Actele ajutoarelor umanitare nu pot călători nici măcar cu un super-ultra curier de-al Părintelui. Şi au nevoie de ştampile şi semnături şi aprobări. Luka o să se cocoşeze rău cu atâtea bagaje voluminoase... Oamenii ăia din Herceg-Novi or să rămână fără tuş şi fără mină... Actele se schimbă pe vas...

Ana înţelesese - şi râdea şi-l privea lung, mirată că "dezvoltase" şi el un vocabular amplu şi glumeţ aşa ca Ştefan... Se aşeză pe marginea biroului ei:

- Deci şi Luka e foarte ocupat.

- Da - şi el e foarte ocupat...

- Iar tu parcă nu ţi-ai începe "turneul" cu Rusia.

- Exact. Deşi, o să râzi - tocmai ei mi-au scris că au nevoie de mine!

- Ei vor avea întotdeauna nevoie de tine...

- Nu, acum serios vorbind! Andrei scrie că Ştefan avea programată o întâlnire cu Dimitri Popov, la Mitsensk.

Aprobă - ştia de întâlnirea aia.

- Şi zice că amicii dlui Popov au înţeles situaţia. Ce-o însemna asta, habar n-am...

- Popov îi aducea lui Ştefan încă zece afacerişti. Ştii tu - cinci albi şi cinci negri. Balaurul are mereu nevoie de hrană proaspătă, pentru că trăieşte în ţinutul balaurilor - iar ăia papă tot timpul şi cresc tot timpul. Ca să nu ne omoare ăia balaurul, noi trebuie să-l hrănim corespunzător pe-al nostru. Deci pleci în Rusia...

- Mai degrabă aduc Rusia la mine. Ia să vedem dacă am calculat corect - şi te rog să mă corectezi dacă greşesc pe undeva... Compun un mail foarte *executive* pentru dl Popov, prin care îmi exprim regretul că accidentul lui Ştefan a provocat un scurtcircuit în fluxul afacerilor. Şi îl invit să-mi facă o vizită, pe 17, şi să semnăm ce-avem de semnat.

Ridică degetul - şi-l ridică şi ea, aşa că o lăsă să continue...

- Închiriez o cameră "ultra" la Martinez pentru noaptea de 17/18 şi-i pun la dispoziţie avionul business, dus-întors. Şi mă întâlnesc cu el şi contractele alea la hotel. Discutăm, vrăjim, semnăm, după care îi organizez o seară de neuitat cu pianist şi supuse sexy. Iar de dimineaţă îl preia limuzina blindată şi-l cară pân' la avion, cu tot cu contracte şi migrenă şi amintiri frumoase. Şi-acum spune-mi ce-am greşit.

- Unu: îi explici că starea de sănătate a lui Ştefan te îngrijorează foarte mult şi prin urmare îl rogi să nu te sileaască să te îndepărtezi atâtea mii de kilometri de el. Doi: îl inviţi să viziteze Coasta de Azur şi să discutaţi pe marginea propunerilor lui. Şi îţi exprimi şi intenţia de a lua decizii apropo de propunerile alea - ca să nu plece ca bezmeticul şi să uite hârtiile în seif. Trei: este sarcina mea să mobilizez Martinezul, avionul, pianistul şi supusele. În rest, n-ai greşit. Dat fiind faptul că nu-ţi poate trimite contractele pe fax, trebuie să ne gândim la o soluţie ca să pot să te consiliez online...

- Nasture cu cameră video?

- E o variantă. Să vedem. Am găsit trei bodyguarde care par a fi bune pentru paza copiilor.

- OK; să vină mâine dimineaţă aici, nu?

- Şi unde le cazezi?

- La mansardă. Gipscarton la viteză - că altă soluţie nu am...

Aprobă şi oftă greu:

- Ar fi fost tare bine să fi porţionat livingul.

- Ar fi fost tare bine să renunţăm la zece palmieri şi să construim acolo o casă de oaspeţi. Dar e prea târziu s-o fac acum.

- Putem aduce case modulare.

- În *Quartier de la Californie*?

Corect - nu se gândise nici măcar la problema manevrării macaralei pe străduţele alea...

- Atunci tu te ocupi de Martinez şi toate celelalte iar eu încep videoconferinţele?

- Întâi îmi spui ce bodyguarde vrei.

- Pe cele pe care le-ai selectat tu.

Serios? Avea ea atât de multă încredere în el? Ana scotea căpăcelul camerei video, semn că nici nu se gândea să-şi arunce o privire pe CV-urile şi pozele fetelor...

OK! Păi, să-i transimtă lui Cheng ce era de transmis! Şi să-l pună pe Piao la treabă! Consilierul lui trebuia să transforme mansarda în minihotel iar el trebuia să găsească cea mai *executive* cameră din Martinez.

Ana-Maria

Şi, în sfârşit, Rusia. De videoconferinţa asta se cam temea... Îl invita pe Andrei - şi-i făcea şi apel. Şi aştepta... şi simţea că inima îi bătea cu putere...

"Auzi, Ano? De ce nu eşti tu femeie serioasă? Pe de-o parte, n-o să fii singură pe-acolo; pe de altă parte, n-or să-şi permită ei să-ţi facă vreun rău - nu când eşti pe teritoriul păzit de ei!"

Acum era mult mai bine. Îşi aprinse o ţigară - ca să încerce să se concentreze cât mai bine...

Gata - erau online. Andrei purta, bineînţeles, costumul "de top" -

şi părea că acum ieşise din propriul budoar, ca să se ducă la birou. Gabriel era "sport". El era veşnic "sport". Trăgea la sală şi iubea maletele verde militar şi pantalonii de camuflaj... Le zâmbi slab:

- Bună seara.
- Bună seara.
- Bună seara.
- Am primit mail-ul vostru.

Gabriel se grăbi să preia frâiele discuţiei:

- După cum ţi-am scris, aici urmează o săptămână infernală. Am programate întâlniri cu afacerişti importanţi din Briansk, Lipetsk şi Penza. E o distanţă destul de mare - şi am aranjat să discut cu multă lume. Dacă îmi ies jocurile, de la 1 aprilie inaugurez o nouă firmă de pază în Tolyatti. În concluzie, părerea mea este că ar fi bine să ne vedem după 22, luna asta. Ca să am ce să-ţi spun şi ce să-ţi dau să semnezi! Ştii, cred, că după discuţiile de principiu or să urmeze negocierile, mutarea logisticii, sediile, angajările...

El povestea "ca la proşti", ea aproba şi-l lăsa să se simtă important... Şi-l studia cu maximă atenţie, pentru că de oamenii ăia doi îi era frică... Andrei aruncă pixul pe birou:

- Eu am nevoie de tine aici mâine. Pentru dl Popov. Trebuia să vorbească cu Ştefan pe 10; suntem deja în 15 iar lucrurile stagnează şi se-mpiedică în discuţia de principiu.
- Mă voi ocupa eu de dl Popov.

Andrei o privea lung... Gabriel privea şi el spre camera video şi părea grăbit să plece la treaba lui - semn că nu dădea nici două cepe degerate pe discuţia asta...

- În afară de dl Popov, mai sunt şi alte urgenţe?

Gabriel ridică scurt din umeri:

- Eu n-am urgenţe.
- ... Eu am cam 30 de contracte care necesită semnătura ta.
- Doar atât?
- Doar atât.
- OK. Voi avea grijă să le primeşti la timp - semnate sau refuzate.

Andrei păli instantaneu; Gabriel bufni în râs - şi se controlă imediat...

- Săptămâna asta este plină-ochi pentru toţi consilierii. Cred că e mai bine să îmi încep turneul în 23 martie.

Gabriel aprobă; Andrei încă nu-şi revenise după "semnate sau refuzate", aşa că tăcea mâlc.

- Dacă aveţi probleme, de orice fel, să mi le comunicaţi - şi mă ocup eu de ele.
- OK!

Andrei nu răspundea... Zâmbi slab:

- Andrei...

Şi n-o privea - îşi privea hârtiile de pe birou...

- Atunci când am primit sarcina de a mă ocupa de afaceri în locul lui Ştefan, am avut posibilitatea să refuz. Dar nu am refuzat. Tot atunci, am avut posibilitatea de a delega unele responsabilităţi către alte persoane. Nu am făcut-o. Mi s-a promis că voi fi sprijinită. Şi mi s-a spus că pot avea încredere totală în consilierii mei. Eu am încredere în voi - şi vă las să vă faceţi treaba aşa cum ştiţi voi. Nu mă apuc să schimb regulile, partenerii, procedurile - pentru că am încredere în voi. Voi aveţi încredere în mine?

De-a lungul monologului ei, tenul lui Andrei trecuse de la alb 13 la roşu bordo. Gabriel arborase un zâmbet amuzat - care se transformase, încet-încet, într-un zâmbet normal. Acum, fratele cel mare îl lua pe fratele cel mic pe după umeri şi-l bătea uşurel cu palma - şi-i transmitea astfel s-o lase mai moale, că nu putea fi chiar atât de rău cu ea la conducere... Brusc, Andrei răbufni:

- Nu-mi place deloc faptul că pui la îndoială contractele selectate de mine.
- Nu le pun la îndoială; îmi rezerv dreptul de a le refuza. Pentru că regele e în spital, în comă - şi multe persoane ar putea încerca să profite de situaţia asta şi să ne strecoare un şerpişor veninos...

Gabriel continua să îl bată pe umăr...

- Dacă mă îndoiam de contractele selectate de tine, te puneam să-mi trimiţi toate contractele pe care le-ai primit de la terţe persoane.

Andrei oftă scurt - şi-şi trecu degetele prin păr. Deci aşa făcea Andrei Donichioiu atunci când realiza că fusese gâscan şi-şi ştirbise imaginea publică! Bun! Bine că ştia!

- O să-ţi trimit un mail; te rog să-l urmezi întocmai.
- OK.
- Şi, dacă ai probleme, te rog să mă anunţi prompt.
- OK.
- Vorbim.
- Vorbim.

Le zâmbi şi le făcu cu mâna - gest care-l făcu pe Gabriel să bufnească iar în râs şi să-i răspundă la acel "noapte bună" nonverbal. Andrei doar ridică mâna şi-o lăsă jos. Iar imaginea îi dispăru de pe ecran. Prea bine! Disconnect... Căpăcelul peste lentilă... Trase firul de la microfon şi stinse ţigara. Şi trase adânc aer în piept, îl ţinu acolo câteva secunde... Îl suflă, încercând să scoată odată cu el şi tensiunea acumulată în zona stomacului...

- O să-şi revină poimâine dimineaţă, când va primi contractele semnate.
- Sau refuzate.
- Sau refuzate...
- Să-i scriu să-mi trimită contractele prin curier? Să-l pun pe Aleodor să trimită pe cineva să le ia şi să le plimbe pân' la mine?
- Scrie-i ca, în data de 17, să le pună într-un plic sigilat şi să le încuie personal în seiful avionului cu care vine dl Popov. Îl trimit eu pe Piao să le ia de acolo.

Perfect! Acum... Se ridică şi porni la plimbare prin birou:

- Am sentimentul că mă iau drept o femeie foarte frumoasă... şi foarte "blondă".
- Te iau drept femeia frumoasă care ştie cam 10% din ceea ce ştie Ştefan. Gabriel e încântat de perspectiva asta; Andrei, care lucrează curat, presimte bulibăşeli mari în afaceri şi ştie ce-l aşteaptă atunci când va trebui să buşească înţelegeri 99% discutate şi perfectate.
- Voi citi cu maximă atenţie contractele alea - şi le voi confrunta cu fişele lui Ştefan.
- Iar eu te ajut cu dragă inimă să le confrunţi şi cu arhiva electronică. Ştii tu care...

Arhiva cu chestii compromiţătoare. Minunat! Se opri în faţa lui Isamu:

- Săptămâna viitoare stau aici - şi la Bourges. Şi învăţ cât mai multe lucruri. Iar din 23 o să încep să-mi vizitez consilierii. Trebuie să ştii că intenţionez să ţin mese de afaceri - aşa cum ţinea Ştefan.
- Nu te sfătuiesc să faci asta dacă nu ştii dinainte tema de discuţie. Nu uita că informaţia din capul lui s-a strâns acolo în zeci de ani! N-ai să poţi să faci faţă unor discuţii punctuale.
- Dar o să pot să spun că voi studia oferta şi voi lua o decizie. Şi apoi o să spun că soarta nepoţelei mele mă îngrijorează - aşa că iau în considerare varianta propriei anchete şi plănuiesc s-o recuperez amiabil pe micuţă.

Făcu semnul internaţional al banului...

- Despre asta, te sfătuiesc să vorbeşti mai întâi cu *Mister P*. E un teren periculos. Informaţiile noastre arată spre Est - spre tărâmul balaurilor. Ăia au altfel de stăpâni, altfel de reguli... Îţi trebuie nişte chei fermecate ca să poţi să descui uşa spre bunăvoinţa lor.

Ia uite-l! Plecă capul într-o parte şi zâmbi:

- Tărâmul balaurilor, chei fermecate... Isamu, tu nu cumva încerci să-mi transmiţi o veste minunată?

Chinezul fermecat se blocă preţ de-o secundă... şi începu să râdă:

- Nu. Cel mult, îţi transmit o veste îngrijorătoare - încep să dau în mintea copiilor.
- Nici o şansă! Ai prins rezervare la Martinez?
- Am aranjat toată vizita. Şi l-am pus pe Piao să se ocupe de amenajarea mansardei.

Asta era minunat!

- Apropo - un alt sfat, prietenesc de data asta, este ca, cel puţin în prima fază, să nu pleci în turneu singură. Ţi-ar prinde foarte bine

o mână de ajutor competentă, în persoana lui Piao.

Cum-cum?

- Ia-l cu tine, pe post de secretar. Pot ţine legătura cu el non-stop, prin canalele noastre; şi te pot îndruma printre oameni şi acte. Îţi pot transmite informaţiile "fierbinţi" pe care mi le dă Nisa...

- Nu cred că e cazul. Cel puţin, nu acum! Prefer ca, în prima fază, să fiu tratată ca o femeie frumoasă şi "blondă". Trebuie să aflu ce-i în mintea lor - şi modul cum mă văd ei pe mine, în postura de şefă a lor.

- Cum ştii tu. Ţi-ar prinde bine un al doilea set de mâini care să apese tastele, să dea telefoane, să aranjeze transportul, să noteze cantităţi şi termene de livrare...

- Momentan, nu cred că e bine să le arăt tuturor că mafia chineză îmi completează agenda şi-mi suflă răspunsul la ureche. Aş prefera să încerc măcar să mă descurc singură.

Isamu ridică scurt mâinile - semn că el nu mai insistă, pentru că n-are nici un interes mafiot ascuns s-o facă... Bun!

Diamant

Era aproape doişpe noaptea. În Franţa era unşpe; dar nu era prea târziu pentru un telefon. Ar fi putut s-o sune...

Raina nu-l sunase azi. Nu-i scrisese nimic pe mail. Deşi azi se întâmplase un lucru foarte important - revenirea ei acasă, în camerele pline de reginuţa lor! Raina lui se comporta ciudat... De parcă stătuse cu el din interes! De parcă îl acceptase de soţ doar ca să aibă Trésor un tată - şi, imediat cum dispăruse Trésor, dispăruse şi interesul ei pentru el! Şi se îngrozea când gândea asta - dar nu putea să nu se gândească şi la asta...

Era obosit şi trist. Era în cea mai proastă stare pentru a face asemenea calcule! Şi totuşi le făcea. Raina lui nu-l sunase, nu-l căutase... Nici măcar nu-i trimisese un "Sunt tristă, lasă-mă-n pace"! Aşa că...

Aşa că era momentul ideal să ia un somnifer şi să doarmă. Fără vise. Îi era frică să viseze...

Rebeca

Stătea în pat, pe întuneric, şi strângea perna în braţe. Era mult prea conştientă de realitate, ca să-şi poată imagina că perna aia e Trésor! Aşa că doar strângea perna în braţe... şi se gândea la micuţa ei...

Oare unde era micuţa ei acum?

... Nu-nu! Să nu se gândească la asta! Să fie serioasă şi să nu bocească iarăşi! Regina i se păruse bucuroasă azi, la videoconferinţă - şi îi vorbise frumos, calm şi cald. Semn că-i plăcuse că o găsise la birou, în "costumaţia" adecvată şi cu ochii neînroşiţi. N-avea voie să înroşească ochii...

... Chinezii investigau dispariţia reginuţei ei. Şi încercau să o găsească. Nea Nicu Cărare investiga şi el, pe partea lui. Consilierii, colegii ei, investigau discret "la faţa locului". Plus organele internaţionale - că o înscrisese pe Trésor în toate bazele de date cu copii dispăruţi din lume! Foarte mulţi oameni o căutau pe reginuţa ei - iar căutările lor iscau valuri, aşa că răpitorii ştiau că "situaţia frige"...

Trebuia să fie calmă. Şi să se concentreze la treabă. Şi să nu mai plângă. Închise ochii.

16 martie 2020 - luni

Isamu

Mobilul lui piui scurt. Oare veniseră fetele?... Da - Claude îl apelase. Asta era minunat - trebuia să aibă şi el zece minute de discuţie cu ele şi-apoi încă zece minute ca să le facă cunoştinţă! Nu? Ieşi deci din birou şi coborî scara. Şi decise să le aştepte lângă glasvand. Lumina era stinsă în living; jaluzelele erau închise doar pe jumătate. Se opri lângă geam şi le privi lung... Le vedea foarte bine; erau exact aşa cum le văzuse el în fotografii - cum îşi imaginase că vor fi. Biyu părea mult mai înaltă decât celelalte două...

Veniseră îmbrăcate normal - în blugi. Fiecare îşi adusese câte-un troller micuţ. Imaginea valizelor ălora îi amintea acum că nu-i spusese Isabellei despre noile haine care trebuiau spălate şi călcate. Şi nici pe Emilie n-o anunţase că vor mai fi trei guri de hrănit. Oare începea să îmbătrânească?

Hm...

Claude le conduse până la vilă şi trase glasvandul. Ele intrau - şi nu-l observau. Cu excepţia lui Biyu - care probabil că-l văzuse încă dinainte să coboare din maşină, pentru că se opri în faţa lui în poziţie de drepţi.

Privea lung ochii ireal de albaştri...

Gata - veniseră şi ele. Rosti, scurt:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

- Numele meu este Isamu Chèn. Sunt consilierul dnei Ana-Maria Ionesco, angajatorul vostru.

Dădu mâna cu fiecare dintre ele şi apoi băgă mâinile în buzunare:

- Aţi fost informate referitor la misiunea asta?

- Da.

Bun! Cheng o să primească un cadou frumos de la el! Porni spre capătul livingului - adică spre scară:

- Aici veţi locui - la mansardă. Copiii nu sunt complicaţi - şi sunt cuminţi şi ascultători.

Întoarse capul şi-o privi lung pe Biyu, care aprobă - semn că înţelesese cât de complicată va fi viaţa ei de-acum încolo.

- Jiao, cu tine vreau să discut în particular.

- Desigur.

- Meili, tu vei juca rolul unei colege de şcoală. Aşa că vei purta uniforma şcolii.

- Desigur.

Nu prea mai avea ce să le spună acum, aşa că urcă scara. Urca...

- La etajul unu sunt camerele copiilor şi biroul dnei Ionesco. În capăt e o baie...

Urca... Vila asta părea obositoare uneori...

- La etajul doi este dormitorul dnei Ionesco.

Trase de cordon şi deschise trapa. Şi urcă la mansardă. Le aşteptă şi pe ele...

- Aici veţi locui voi. Când vă întoarceţi de la cursuri, mansarda va fi amenajată astfel încât să aveţi fiecare câte o cameră. Întrebări? Probleme? Sugestii?

Aveau, probabil, câte-o tonă din fiecare - dar nici una nu era fraieră să recunoască asta! Mm - ce-i mai plăceau absolvenţii şcolii lui Fang!

- Casa are bucătărească şi menajeră. În principiu, copiii merg zilnic la şcoală şi se întorc zilnic aici. Orice schimbări de program sunt cunoscute cu 24 de ore înainte. Dacă apar schimbări bruşte de program, vreau să fiu anunţat imediat.

- Desigur.

Le distribui câte-o carte de vizită:

- Iar programul se va schimba - sau nu, în funcţie de decizia

mea şi a dnei Ionesco.

- Desigur.

- Atât, momentan. Restul discuţiei o vom purta când veniţi de la şcoală.

Piruetă - şi porni spre scară:

- Pregătiţi-vă - la şapte jumate plecaţi.

Nu auzea nici acum întrebări, comentarii, sugestii... Şi-şi dădea seama că va trebui să-şi facă o listă cu problemele pe care să le discute cu ele - că erau trei străine şi azi trebuiau să se integreze perfect în peisaj, în program... Ciocăni scurt în uşa dormitorului şi-şi continuă drumul. Şi intră în birou. Şi simţi cum inima îi sare din piept - şi tensiunea din tâmple! Ana era la birou...

- Neaţa.

- Neaţa. Nu te-am auzit când ai coborât.

- M-am trezit la şase - n-am avut somn...

Sau poate că visase urât... Poate visase cum Ştefan sărise din elicopter...

- Aştept să se facă o oră civilizată ca să sun la şcoală. Şi la liceu.

- Copiii s-au trezit?

- Da - se îmbracă.

- Iau micul dejun acasă?

- Nu cred. Se face târziu...

OK! Cum voia ea!

- Atunci mă duc să-i spun lui Emilie să le facă pachete.

Ana aprobă cu capul... Ieşi.

Ana i se părea schimbată. Era, categoric, obosită - şi fizic, şi mai ales psihic! Şi se vedea cu ochiul liber că nu se mai ocupase de ea însăşi. Părea îmbătrânită, parcă şi slăbise un pic...

O să se ocupe de asta imediat cum plecau copiii. Momentan, se ocupa de plecarea copiilor. Şi de informarea lui Jiao.

Ana-Maria

Puse căpăcelul, scoase firul şi se ridică. Şi-şi aranjă scurt cămăşuţa, pentru că se pregătea să coboare...

Directoarele fuseseră înţelegătoare. Şi zâmbitoare. Ştiau ele ce donaţii consistente le aşteaptă, dacă marşează la toate "ghiduşiile" din mintea contelui - aşa că fuseseră de acord cu prezenţa bodyguardelor în clase. Chiar acum, directoarea încerca să găsească o uniformă potrivită pentru o copilă de 1,60... Iar ea spera din tot sufletul să nu vadă în living o jună de 1,89...

Oftă greu şi ieşi din birou. Şi ciocăni la uşa lui Philippe:

- Prinţule, eşti gata?

Nu primi răspuns, dar uşa se deschise. Aşa era el - n-avea ce-i face! Îl cuprinse cu braţul şi ciocăni şi la uşa lui Léon:

- Eşti gata?

- Da, mami! Stai să mă-ncalţ!

Uşa Florentinei se deschise larg. Prinţesa ieşi, închise uşa în urma ei şi lipi laptopul de ea - şi adoptă atitudinea aia îmbufnată şi botoasă şi nemulţumită...

- Gata, mami!

Da' de unde! Îşi pusese cravata alandala! Îl trase în faţa ei şi începu să i-o îndrepte... Şi să-şi amintească cum, în urmă cu o săptămână, îndreptase o cravată identică, în dormitorul din Bourges... Şi tot aşa cuminte stătuse şi el...

Gata, că nu mai rezista! Începea să plângă - şi-i curgeau lentilele pe obraji, aşa că n-avea voie să plângă! Gata!

- Haideţi - să nu întârziaţi!

Îi lăsă să coboare primii şi-i urmă. Şi recunoscu imediat "aranjarea" de la şedinţele chinezeşti - fetele aliniate drepţi la dunga virtuală, Isamu plimbându-se prin faţa lor...

- Bună dimineaţa.

Cele trei tinere salutară într-un glas. Ia uite...

- Dânsa este dna Ana-Maria Ionesco, contesă de Perigord. Jiao... Meili... şi Biyu.

Le strânse mâna şi rămase lângă Isamu. Care se grăbi să continue prezentările:

- Philippe...

Băiatul ei o imita - şi venea lângă ea...

- Léon... Şi Florentina. Jiao o să meargă cu Philippe, Meili o să meargă cu Léon iar Biyu, cu Florentina.

... Se priveau. Se studiau. Florentina încerca s-o taie pe Biyu în două cu privirea laser... iar Biyu părea nepăsătoare faţă de laserul ei... Meili părea mirată de ochii lui Léon - care-o privea ca pe-un fel de curiozitate, sau de noutate absolută. Jiao îi zâmbea lui Philippe; prinţul nu mişcă nici un muşchi al feţei când i se adresă:

- Eu am vrut o fată care ştie să cânte la pian. Tu cânţi la pian?

- Da, am terminat Conservatorul din Tianjin.

- Ştii cine a fost Anna-Magdalena Bach, da?

- Bineînţeles! A fost a doua soţie a compozitorului baroc Johann Sebastian Bach.

- Şi ai cântat vreodată ceva din jurnalul ei?

- Bach a compus două jurnale pentru Anna-Magdalena. Am cântat piese din amândouă...

Prinţul făcu doi paşi şi-o prinse pe Jiao de mână:

- Mergem?

Oo, Doamne! Îi venea să râdă! Rău! Philippe o pusese la "proba de lucru" şi-o "angajase"! Iar ea una era uimită - perplexă chiar, pentru că habar n-avusese cât de departe ajunsese Philippe cu teoria muzicală, dar îi venea şi să râdă pentru acel interviu-fulger! Isamu chiar zâmbea un pic - ceea ce însemna că hohotea "din greu" în sinea lui! Iar Jiao era uimită - şi nu prea ştia cum să reacţioneze, ce să spună... Prinţul continuă dialogul cu ea:

- Ţi-ai luat pachet pentru şcoală?

- Este pachetul tău.

- Atunci stai să-l pun în ghiozdan.

Ei "se rezolvaseră" - se descurcau de minune împreună. Reveni spre marele prinţ şi spre botul încruntat al prinţesei:

- Luaţi exemplul lui Philippe; OK?

- Da, mami. Stai liniştită - n-am să risc să mă iau la bătaie cu Meili. Probabil că aş pierde...

Ia uite-l! Îi făcuse bodyguardei cu ochiul! Şi ea îi răspunsese! Păi... Păi, băga seama că era stresată şi îngrijorată rău pentru probleme care nici nu erau probleme! Reveni spre Florentina:

- Să-mi permit să sper că şi voi două veţi găsi o cale de mijloc?

Primi o aprobare - una mută şi la fel de botoasă. Păi, cum voia ea! Făcu un pas în dreapta:

- Succes, copii! Să fiţi cuminţi!

- Pa, mami!

Isamu se grăbi să iasă şi el. Gata - copiii plecau la şcoală... Ea îi privea lung...

Jiao era înălţuţă şi slăbuţă. Părea, într-adevăr, tânăra profesoară de pian a lui Philippe - avea un zâmbet de fotomodel. Dosarul o lăuda ca fiind expertă în tir şi arte marţiale. Ei îi plăcea că era slăbuţă - se mişca repede, era mobilă... Şi mintea i se păruse iute. Meili era mai mărunţică - şi un pic mai "împlinită". Făcuse informatică - adică avea gândire analitică. Şi centură neagră în diverse stiluri de karate pe care nu se obosise să le reţină. Ei doi, ea şi Léon, probabil că vor sfârşi "încingând" un fotbal în curte! Orice era posibil, cu aşa un prinţ şmecher cu ochi verzi care semăna leit cu tati... Biyu părea cea mai nepotrivită. Era înaltă şi frumoasă. Şi bine făcută. Tunsoarea o avantaja - alături de ochii albaştri, tunsoarea o va transforma într-un fel de "regină a balului" în liceu. Mulţi tineri or să încerce să-şi petreacă timpul prin preajma Florentinei! Prinţesa ei o să sufere, ştiind că i se acorda atâta atenţie din cauza chinezoaicei... Pe de altă parte, însă, n-o angajase ca să dea Florentina bine în ochii băieţilor! Era absolventă de limbi străine. Şi era bine antrenată, bine informată - nici nu clipise atunci când privirea Florentinei "o tăiase" din cap până-n picioare. Biyu o să fie spionul ei la liceu - şi nu numai. Şi aşa, cu Biyu lângă ea, poate că la un moment dat va avea curaj s-o lase pe Florentina să iasă cu colegii la o cafea. Sau la plimbare. Nu ştia. O să fie ce-o să fie!

Se răsuci pe-un călcâi şi intră în bucătărie:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

- Nu ştiu dacă Isamu a mai apucat să vă spună, aseară. Avem trei angajate noi. Ele vor locui sus, la mansardă, şi vor mânca cu noi. Să-mi spuneţi dacă aveţi nevoie de ajutor.

- Sigur - dacă e cazul, o să spunem!

Şi vedea pe chipurile lor că or să tacă chitic, sperând că cele trei angajate or să înveselească puţin atmosfera tristă din ultima săptămână... Ieşi şi porni spre scări. Iar Isamu se grăbi s-o ajungă din urmă:

- Le-am promis o şedinţă amplă, după şcoală. Mă ajuţi să stabilesc punctele pe care trebuie să le ating obligatoriu?

- Bineînţeles.

- Deci o să le expun măsurile de securitate. O să le interzic să mănânce sau să bea ceva în oraş. Dar să ştii că n-o să le poţi ţine interne aici - trebuie să le dai liber, când şi când. Ele pot sta interne; dar, pentru buna colaborare şi înţelegere între ele şi noi, e bine să le lăsăm "să-şi spele creierii" o oră-două.

- Sunt total de acord - cu condiţia să nu plece niciodată singure. Doar două câte două. Ca să n-avem surpriza că le droghează careva - şi află secrete foarte importante.

- Bună idee!

Isamu nota de zor...

- Crezi că aşa, cu Biyu lângă ea, Florentina ar putea ieşi la un suc cu colegii?

- Nu văd de ce n-ar putea!

"Poate din motiv de lunetist?" Prefera să tacă...

- O să le spun cum se fac cumpărăturile online. Şi, fără supărare - o să le pun să strângă după ele. Isabelle şi Emilie sunt aici pentru tine şi pentru copii - nu pentru ele.

- Cum vrei! Am vorbit cu ele şi le-am spus că avem trei musafire permanente. Nu mi s-au părut foarte stresate de idee...

Isamu se grăbi să se ridice şi să iasă... OK! Să-l lase atunci să facă cum ştia el! Oricum, era mult mai priceput decât ea la relaţiile interumane! În plus, el ştia cum funcţionau bodyguardele astea; ea aflase de prin presă că existau bodyguarde chineze afurisite şi date dracului şi pricepute la toate...

Florentina

Nu scotea o vorbă. Nici nu întorcea capul spre ea. Chinezoaica era şi ea mută ca un peşte. Cu toată supărarea şi tot necazul ei, simţea totuşi că nu-i bine aşa...

OK! Hai să deschidă discuţia! Se întoarse spre ea:

- Câţi ani ai.

- 26.

- Presupun că ai terminat şi tu o facultate...

- Litere.

- Şi n-a fost greu să înveţi 16 ani?

- A fost destul de greu uneori; dar dacă n-aveam facultate, nu eram primită la firma de bodyguarzi.

- Serios?

- Foarte serios. Firma la care lucrez are un departament special pentru VIP-uri. Nu primesc femei decât pentru departamentul ăsta - şi ne antrenează să fim bodyguarde de elită.

Ia uite - ea se botoşise şi se supărase pe mămica ei pentru că îi adusese "crema cremelor" s-o păzească la şcoală...

- Dar să ştii că n-am voie să-ţi suflu la ore. Isamu a spus că mi se permite să stau în clasă - dar nu lângă tine în bancă. În ce bancă stai?

- A patra, spre geam.

- A patra din...

- A patra din şase.

- Asta înseamnă că eu voi sta în spatele clasei, chiar lângă geam. Ca să văd cine intră. Te rog - dacă mă auzi că strig "jos", te arunci sub pupitru.

- O să fie greu - că avem măsuţe individuale...

- Te arunci la podea, în poziţia ghemuit, şi-ţi acoperi capul cu braţele. Şi te pregăteşti să alergăm în sprint.

- OK.

- Apropo - cum stai cu mişcarea fizică?

- Am făcut aikido până acum doi ani - când m-am gândit că n-are, totuşi, rost...

- Ce centură ai?

- Maro.

- Oho! Foarte bine! Înseamnă că te descurci binişor!

- Mă descurc binişor...

- Dacă vrei, pot cere permisiunea să-ţi arăt unele lovituri - fiindcă aikido te-a învăţat mult să te aperi, dar nu şi să ataci. Şi ţi-ar putea prinde bine să le ştii. Şi te-ar readuce în formă.

- Mama va spune că aparatele de la mansardă mă ţin destul de "în formă".

- Nu poţi şti niciodată ce va spune mama ta până nu o întrebi - nu?

Ia - că acu' făcea pe deşteapta cu ea! Încerca să se dea înţeleaptă! Ce frumos! Reveni spre geam - că discutaseră destul. Fusese amabilă şi drăguţă, gata - acum avea alte treburi.

- Încercam doar să-ţi spun că nu e bine să renunţi înainte să fii sigură că ai epuizat toate variantele posibile.

"Bine, lasă, vorbeşte-n pungă!" Mm...

- ... Trebuie să ştii că n-am să bat nici un copil din liceul ăla, atâta timp cât nu te atacă.

Gata - acum întrecuse măsura! Se întoarse şi se răţoi la ea:

- Încerci să insinuezi că aş fi capabilă să te pun să-mi ciufuleşti rivalele?

- Nu. Doar îţi expun termenii colaborării dintre noi două. Ca să nu te pui vreodată în situaţia jenantă în care tu să-mi ceri să bat pe cineva şi eu să refuz.

- Pot să-mi bat şi singură rivalele - n-am nevoie de ajutorul tău.

Şi gata - ajungeau acuşi la liceu şi tăceau! Doamnee, ce greşeală gigantică făcuse, de-o primise pe fata asta pe cap? Ia să-i taie ea nevoia de comunicare - dar cu graţie, ca să n-o pârască:

- Mă scuzi, dar trebuie să-mi verific mesajele. Liceul ne bruiază netul în timpul orelor, aşa că...

Chinezoaica scoase şi ea telefonul din buzunar. Bun! Acum tăceau! Ce bine! Spera să nu fie nevoită să şi-o facă prietenă pe Facebook...

Ia - ce mai scrisese Thomas azi?

Când scriu
am un sentiment ciudat -
ca şi când inima mea ar cânta
şi eu nu fac altceva decât să-mi dansez cuvintele.
Le strâng la piept şi le şoptesc iubirea.
Pur şi simplu,
nu mă satur admirându-le fragilul
din fiecare silabă!
Iar ochii mi se umezesc,
dăruind obrajilor fierbinţi răcoarea.
Când scriu
mă las purtat în vârtejul poeziei
şi mă supun.

Interesant... Oare n-avusese timp s-o termine? Sau nu pricepuse ea şpilul şi substratul? I se părea ciudată... Mesaj!

"- Neaţa şi bine-ai revenit, poetule!

- Bine te-am regăsit! Ţi-am mai spus vreodată că tu eşti cea mai înfocată cititoare a mea?

- Nu ştiu dacă înfocată - dar consecventă să ştii că sunt! În fiecare dimineaţă, când deschid FB-ul, mă întreb «oare ce-a mai scris Thomas?»

- Cuvintele tale mă flatează mai mult decât mă bucură. Sunt oare chiar atât de prezent în mintea ta?

- You are always on my mind..."

Ciudat - Thomas nu răspundea... Hm!

"- Tu şi toţi ceilalţi - dar tu eşti cea mai matinală apariţie în mintea mea. Aş putea susţine chiar că imaginea ta din mintea mea e insomniacă rău!"

Iar nu-i răspundea... Da' de ce nu-i răspundea? Începuse, oare, orele? FB-ul zicea că Thomas era la facultate acum... Ia să recitească ea dialogul!

Îşi dăduseră bună dimineaţa, el o complimentase - că e cea mai înfocată cititoare a lui iar ea îi scrisese că, în fiecare dimineaţă, deschide FB-ul cu gândul la el. El îi spusese că se simte flatat şi se întrebase dacă e chiar atât de prezent în mintea ei. Iar ea... Ea era o mare gâscă! Apăsa ecranul, repede-repede...

"- Tu eşti singurul meu prieten. Şi se pare că eşti singura fiinţă care mă înţelege - şi cu care mă pot înţelege cu vorbă frumoasă. Chiar dacă mă contrazici - ai tu aşa un stil de-a o face fără să mă superi... Am ajuns la liceu. Pa!"

Send - şi log out. N-ajunseseră la liceu, dar nu voia să continue discuţia pe tema aia. Îi trimisese, din neatenţie, nişte cuvinte extrem de periculoase...

- ... În caz că trebuie să mă prezinţi colegelor şi prietenelor, eu sunt Biyu - bodyguarda ta. Nu e bine să încerci să le minţi, de vreme ce vor afla adevărul în mai puţin de 24 de ore...

Aprobă cu capul - n-avea chef de fata asta acum. Şi se părea că nici ei nu-i prea plăcea conversaţia asta. Tot apăsa pe telefon. Cine ştie cu cine chat-uia...

Lipsise de la liceu o săptămână. Adică şase zile. În tot acest răstimp, nu-i scrisese nimeni! Nici măcar Adéle, sau Denise! Ea se obosise să dea like la pozele şi comentariile lor - ele nu se obosiseră să constate: "Vaai, prinţeso, mai trăieşti!"...

Ia să facă ea o mojicie mare!

Îşi trase elasticul din păr şi scuturǎ bine capul. Ştia că, în clipele astea, buclele proaspăt spălate îşi reveneau şi se umflau frumos... spre marea ciudă a franţuzoaicelor ălora semichele şi linse de vacă...

Intraseră în clădirea Liceului de Stat Carnot... Ia să facă ea o măgărie şi mai mare! Prima oră avea... engleză. Perfect! Se înţelegea foarte bine cu profu de engleză! Aşa că Adéle o să rămână fără suflu!

Deci intrau în clasă, ea le făcea cu mâna şi se ducea glonţ în ultima bancă. Pe motiv că aşa erau noile măsuri de securitate. Şi să zică vreuna ceva! Da-da! Să scoată vreuna vreun sunet - că le zicea ea tot ce era de zis! Avea ea ac de cojocul lor! Şi lua şi-un zece azi la engleză - că-şi făcuse tema cu maximă atenţie şi "se prinsese" imediat unde era capcana!

Mergea pe coridor. Se grăbea. Ar fi alergat - dar ar fi alergat amândouă, aşa că ar fi arătat ca dracu! Şi-aşa, fata asta trebuia întâi prezentată - nu?

- Hei! Prinţeso!

Cine era?... Ca să vezi! Lupoaica fugise s-o ajungă din urmă! Ce frumos! Oare ce temă "omisese" să-şi facă?

- Stai! Doamne, ce-am obosit! Stai...

Bine. Stătea. Oricum nu mai conta! De zis, i-o zicea azi!

- Ţi-ai făcut tema la engleză?

Aprobă şi-şi reluă drumul.

- Şi ce-ai scris la punctul 4?

- Răspunsul corect, desigur!

O lăsase-n urmă - că nu-i mai vorbise niciodată aşa în faţă! Se grăbea... Şi gata - intrase în clasă.

- Hei, bună!

- Bună.

Vincent sparse violent tiparul ultimelor... patru luni şi decise să continue discuţia!

- Chiar începusem să mă îngrijorez!

Poftim?

- Poftim?

- Da - chiar începusem să mă îngrijorez! După ce-am aflat că tatăl tău a avut accidentul ăla de elicopter şi că tu eşti învoită toată săptămâna, mi-a fost teamă să nu fi păţit şi tu ceva!

- Dacă voiai să ştii ce-am păţit, puteai să mă întrebi. Am telefon, am mail, am FB...

- Ai şi o zi proastă şi-o atitudine acră...

Adéle reuşise să-şi adune orgoliul făcut ţăndări şi să intre şi ea - şi se băgase-n discuţia lor. Vincent păru că nici n-o observase:

- Oricum, îmi pare rău pentru accidentul tatălui tău. Sper să se facă bine cât mai repede.

Ee, aşa da! Aşa mai înţelegea şi ea! Tocmai pentru chestia asta, îi oferi o privire normală şi-un zâmbet:

- A fost operat şi acum se reface. Complet, sperăm noi.

Vincent îi zâmbi şi el... Se aşeză la ultima măsuţă. Auzi scaunul pocnind uşor în spatele ei, semn că Biyu se aşezase... Iar Denise se aplecă neaoş peste măsuţa Adélei. Puneau ţara la cale; şuşoteau, îngrijorate probabil că gâsculiţa n-o să le mai dea temele - şi nici n-o să le mai sufle, de vreme ce tocmai mărise distanţa dintre ea şi ele cu două pupitre... Tot Vincent redeschise discuţia:

- Domnişoara este prietena ta?

- Într-un fel, da. Este Biyu - bodyguarda mea.

Pocnetul o făcu să tresară! Hei! Adéle o auzise - şi se ridicase şi trântise scaunul!

- Asta-i chiar culmea! Acum vii cu bodyguarda în clasă?

- Da.

- Ca ce chestie?

Îşi propti bărbia în pumn... şi decise să adopte altă tactică:

- Păi, tata a avut un accident de elicopter. Şi, imediat după aceea, verişoara mea de şapte anişori a fost răpită de la conacul unde locuieşte. Se pare că a fost mâna mafiei ruse. Drept pentru care, cele două servicii de informaţii care au grijă de familia noastră sunt de părere că şi noi, copiii contelui Ionesco, am putea fi în pericol. Aşa că au sugerat ca paza noastră să devină mai puternică. Mama a discutat cu partenerii ei de afaceri şi a decis că cel mai potrivit pentru noi ar fi câte o bodyguardă de top. Aşa că, începând de azi, Biyu mă însoţeşte peste tot - şi la şcoală, şi la cumpărături, şi la o cafea după ore... La un film, la plimbare...

Adéle rămăsese stupefiată...

- Dna directoare a aprobat prezenţa ei la ore. Ţie ce nu-ţi convine? Că nu-i un bărbat?

Vincent bufni într-un hohot strașnic de râs... şi, împreună cu el, începură să râdă şi ceilalţi. Şi nu mică-i fu mirarea când îl văzu ridicându-se... şi venind "să bată Cuba" cu ea...

Ceea ce i se întâmpla acum era de domeniul SF-ului, dat fiind faptul că tânărul ăsta n-o băgase nicicum în seamă până acum...

- Bună dimineaţa.

Se grăbi să se ridice - venise profesorul de engleză. În maximum cinci minute, Adéle va mai primi două palme - prima era tema nefăcută, a doua era tema făcută de "prinţesă"...

Ana-Maria

Piao venise la opt jumate, însoţit de o echipă numeroasă - şi de multe materiale, în principal gipscarton. Se apucaseră imediat de treabă. Era unşpe jumate iar ea fusese poftită să vadă rezultatul... Iar rezultatul era uimitor!

Mansarda era acum compusă din patru camere - trei pe-o parte, "înşirate" pe-un hol îngust, şi una chiar la capătul scărilor, unde se mutase "sala de forţă". Arăta foarte bine; arăta profi, cum spunea prinţesa...

- Ce zici - e bine aşa?

- Da. Dar cred că spaţiul lor e prea mic.

- Au tot spaţiul care le trebuie. În plus, nu vor sta zi-lumină în camerele lor. Sunt sigur că Jiao o să petreacă câteva ore bune la pianul lui Philippe. Sunt sigur că Meili o să facă mult sport cu Léon... Iar Biyu, după cum indică profilul ei psihologic, o să tocească rău de tot aparatele.

El ştia! Adică dacă aşa ştia el că e bine... Tinerele aveau, în "cămă-

ruţele" lor, loc de-o piruetă - nu mai mult. Primiseră câte-un pat de-o persoană, un corp de sertare înalt până-n tavan şi-o masă extensibilă. În rest, aveau loc doar să se ridice şi să se rotească în jurul propriei axe. Dar dacă Isamu zicea că aşa e bine, atunci aşa era bine! La urma urmei, nu erau musafire - ele veniseră "la serviciu" aici! Cu siguranţă, erau învăţate să se mulţumească cu mult mai puţin confort! Aveau menajeră şi bucătăreasă, trei mese calde pe zi, acces la sala de forţă, trei copii minunaţi cu care să socializeze...

- Atunci e bine aşa. Mergem în birou?

- Da. Acum, că a terminat şi Piao, putem merge în birou.

Da' de ce trebuise să termine Piao, ca să se întoarcă în birou? Nu înţelegea... În fine! Mergeau în birou! Chiar era curioasă ce voia Isamu să-i spună - şi avea nevoie de consilierul lui!

Fu poftită să se aşeze pe canapea. Se conformă. Isamu îşi aprindea o ţigară...

- Presupun că ai urmărit cu atenţie filmuleţul pe care l-a făcut Piao.

- Lungmetrajul cu consilierii? Da.

Ea zâmbea; şi Isamu zâmbea. Piao, însă, avea obrajii roşii-roşii...

- Deci ai înţeles că, dacă Luka se face vişiniu tot şi începe să se bâlbâie, asta nu înseamnă neapărat că te minte cu neruşinare!

- Iar dacă Gabriel mă priveşte drept şi nici nu clipeşte, asta nu înseamnă neapărat că e de o sinceritate zdrobitoare. Da, am înţeles.

- Şi cred că ţi-ai făcut şi-un plan, apropo de abordarea fiecăruia...

- M-am gândit la câteva mişcări, câteva fraze-cheie...

- Să ştii că, fără un antrenament serios, poţi să ratezi indicii importante!

- Ştiu. Mă bazez însă pe faptul că îi cunosc de destul de multă vreme. Iar Ştefan mi-a vorbit mult despre ei, cu varii ocazii. Adică nu pot rata mai mult de 50% dintre indicii.

- Cum crezi tu. În orice caz, eu te bat la cap cu teoria - că-ţi place sau nu.

Aprobă, zâmbind, iar Isamu trase un fum... îngustă ochii... şi începu să se plimbe încet de la biroul mic până la uşă şi înapoi:

- Trebuie să urmăreşti schimbările corporale. Şi de comportament. Trebuie să-i urneşti la o discuţie amicală, pe o temă de importanţă mică, şi să le studiezi temeinic limbajul nonverbal. Îţi vor povesti cu detaşare ce-au păţit ei la micul dejun - fiindcă nu-i poţi penaliza pentru asta. Tu trebuie să-i asculţi, dar să-ţi faci în memorie o "fotografie" a acelui moment în care ei sunt detaşaţi şi spun un adevăr absolut. Trebuie să urmăreşti micro-expresiile feţei - dilatarea nărilor, contracţia maxilarului, mărimea buzei inferioare... Să observi direcţia privirii şi înclinaţia capului, tensiunea din umeri, ritmul şi amplitudinea respiraţiei... Trebuie să "înregistrezi" tonul şi modulaţia vocii, viteza vorbirii, pauzele în vorbire, cuvintele de legătură - ca să poţi să observi mai târziu semnele de disconfort.

- O să-mi prindă bine să revăd lungmetrajul lui Piao.

- Gata! Până aici! Te rog să nu-mi mai "ciufuleşti" consilierul!

Ei râdeau - Piao râdea şi el, dar era roşu ca racul...

- În general, trebuie să ai încredere în flerul tău. Toţi oamenii au instinct de autoapărare. Al tău, din câte ştiu eu, e destul de puternic - şi nu te-a trădat până acum. Trebuie doar să ai încredere în el. Şi să ai încredere în tine. Ţie nu trebuie să-ţi fie frică de ei - de nici unul. Nici chiar de Gabriel! Tu poţi să-l prinzi pe ăla cu minciuna, să ştii! Nimănui nu-i e uşor să mintă! A spune o minciună pe o temă importantă este, după părerea mea, cea mai grea sarcină pe care-o poate primi un om.

Aprobă şi-l privi cu maximă atenţie...

- Atunci când cineva se simte bine, confortabil, şi ştie că ceea ce va spune el nu îi va produce repercusiuni, are tendinţa să-şi relaxeze corpul. Automat, atunci când nu se simte confortabil, se încordează. Dar trebuie să fii atentă - că dacă respectivului îi este teamă de tine, se va încorda ca un arc, indiferent cât de sincer va fi sau ce banalităţi va spune. Andrei, din câte am observat eu, simte un disconfort teribil când te vede. Am observat-o inclusiv în videoconferinţele cu Ştefan! Se încordează şi încearcă să-şi împietrească faţa şi e cu nervii aproape de punctul zbieretelor... Luka, în schimb, este topit după tine. Şi după Ştefan. Luka are educaţia lui Filip - respectă ierarhiile, e galanton şi iubeşte frumosul. Atunci când o să apari în faţa lui, o să vezi că ia poziţia "ghiocel" - capul între umeri, coloana curbată, privirea mai mult în pământ... Gabriel e opusul lui Luka. E mândru şi orgolios şi ştie câte milioane de parale valorează inteligenţa lui. Aşa că o să adopte o ţinută superioară în relaţia cu oamenii. Şi mai ales cu tine - femeie şi, teoretic, novice într-ale afacerilor. Atunci când mint, astfel de oameni îşi împietresc chipul - şi afişează un calm artificial. Dacă în clipa aia, când el se simte superior şi e calm şi a spus minciuna perfectă din punctul lui de vedere, tu îl combaţi cu argumente, Gabriel se va retrage din discuţie. Sau va schimba subiectul. Sau va deveni agresiv verbal.

- Ştiu - şi am deja ac de cojocul lui.

Zâmbi cu subînţeles...

- OK! Tema doi. Piao, vino la mine.

Bărbatul se ridică şi se grăbi spre Isamu. Care întinse mâna spre el:

- Salut.

- Salut.

Îşi strângeau mâinile... iar Isamu nu îi dădu drumul:

- Persoana care întinde prima mâna este cea care deţine puterea în locul sau momentul respectiv. Adică eu, în cazul ăsta. În lumea afacerilor nu există femei şi bărbaţi - există parteneri. Deci, dacă vrei să domini, ia iniţiativa!

Bufni în râs şi aprobă...

- Ca să faci o impresie bună, mâna ta trebuie să fie rigidă iar strângerea, energică. Nu puternică - normală, dar energică. Dacă i-aş strânge cu putere mâna, i-aş demonstra lui Piao că sunt o fire complexată care îşi doreşte să domine. Iar astfel de oameni sunt priviţi cu neîncredere şi sunt ocoliţi - pentru că pot genera conflicte. Dacă aş ţine mâna moale şi aş scutura-o fără vlagă, aş lăsa impresia unui ins timid, intimidat, lipsit de ambiţie... Sau, mai rău - aş putea da naştere unui sentiment de distanţare între mine şi Piao. Hai - exerciţiu.

Se ridică şi porni spre Piao - care era, din nou, roşu ca racul. Deci - mâna fermă, rigidă şi-un zâmbet amabil ca pentru afaceri:

- Bună ziua, dle Piao.

- Bună ziua, dnă Ana.

Isamu spusese "strângere energică". Se conforma. Spera din tot sufletul că "o nimerise din prima"; spera să nu trebuiască să exerseze chestia asta de mii de ori - că avea multe alte lucruri de învăţat, mult mai importante!

- Stop! Contactul vizual. Ce părere ţi-a lăsat "domnul Piao"?

Domnul Piao o privise preţ de-o clipă - şi-o salutase cu ochii-n pământ. Îi lăsase impresia de...

- Mi s-a părut intimidat.

- Pentru că a fost intimidat. Ţi-ai jucat foarte bine rolul. Contactul vizual este, deci, foarte important - alături de mână, el îţi poate crea imaginea unei personalităţi puternice, echilibrate şi de încredere. Durata ideală a contactului vizual este exact atât cât îţi trebuie ca să vezi culoarea ochilor celui din faţa ta.

Adică cel mult o secundă. OK, se descurca ea cumva cu salutul ăla!

- Ţi se pare greu?

- Mi se pare uşor, dar migălos. O să trebuiască să repet, să mă antrenez...

- Nu neapărat. Este o problemă de încredere în tine însăţi. Şi-o s-o rezolvăm chiar acum. Dacă-mi permiţi...

Bineînţeles că îi permitea! Isamu îi luă locul, în faţa lui Piao. Şi ridică genunchiul, cu intenţia evidentă de a-l altoi... între picioare! Piao se aplecă imediat - ca să se ferească! Iar pumnul lui Isamu... Ei, drăcie! Cum dracu făcuse? Şi Piao era uimit...

- După cum ai văzut, doar m-am prefăcut că lovesc. Reflexul firesc al oricărui bărbat în situaţia asta este să-şi apere zona genitală. Va face asta aplecându-se în faţă. În clipa aia, bărbia lui este în poziţia ideală pentru a primi lovitura pumnului tău, aplicată de jos în sus. Smucirea bruscă a capului spre spate provoacă durere şi ameţeală; plus durerea din bărbie... Iar dacă-şi mai muşcă şi limba... Iar dacă-i aplici apoi o a doua lovitură, jos...

Nu mai trebuia să continue - era evident...

- Să fii însă atentă la bărbaţii cu pregătire militară. Sau la cei cu experienţă în lupte şi bătăi. Nu sunt eu inventatorul "combinaţiei" ăsteia, aşa că e foarte posibil să o ştie şi ei. Aşa că e posibil să se apere fentând cu piciorul.

Piao îi exemplifica răsucindu-se şi ridicând genunchiul. Isamu zâmbea:

- Ce faci în situaţia asta?

Ce făcea în situaţia aia? Păi... Păi, Piao îi era ei în stânga acum. Bătu cu piciorul în pământ şi întoarse repede capul spre stânga! Piao privi şi el spre "sursa zgomotului". Ridică deci mâna stângă şi mimă lovitura sub bărbie.

- Foarte bine! Mm - aproape uitasem ce intuiţie bună ai şi ce descurcăreaţă poţi fi atunci când vrei tu! Hai să-ţi mai arăt o chestie.

Da - să-i arate! Brusc, îi plăcea mult lecţia asta!

- Ia-l pe Piao de gât.

Îl luă pe Piao de gât. Isamu îi luă palma dreaptă şi-o puse pe spatele lui Piao. Şi începu s-o ridice. Mai sus, mai sus... Pe gât... Stop! O oprise! Acum îi lua indexul şi degetul mare, le aşeza... Le mişca, făcând-o să simtă locul exact unde trebuia "să nimerească"...

- Strânge.

Strânse cele două degete - şi simţi cum Piao se încordează tot...

- Mai tare!

Mai tare! Bietul chinez chiar suferea acum!

- Ăsta e punctul ideal. Atunci când îl apeşi în punctele astea două, amorţeşte tot - şi nu-l mai ascultă muşchii, indiferent de comanda creierului. Dacă însă nu-l nimereşti chiar în punctele astea două, nu te impacienta - îl doare la fel de tare, indiferent de variaţia pe verticală.

Piao se înroşise din nou - şi făcea un semn minuscul cu capul că aşa e, doare la fel de tare...

- Din punctul ăsta, după două-trei secunde de strânsoare puternică, îl poţi determina să se aplece. Şi-i dai cu genunchiul în faţă - sau îl îmbrânceşti ca să-l trânteşti pe jos, cum ai văzut la aikido.

- Cu cine crezi că pot exersa chestia asta?

- Cu Piao, desigur!

Bietul Piao nu mai spunea nimic...

- ... Las' că iau un băiat de la pază.

- În orice caz - atunci când faci oricare din gesturile astea, trebuie să fii pregătită să-l reduci la tăcere măcar trei secunde. Pentru că, după asemenea afront, individul o să fie furios - şi-ar fi bine să nu fie capabil să te prindă.

Evident! Asta spusese zilnic instructorul de aikido al copiilor! Atunci când va da, va trebui să doboare - şi să-l domine pe individ şi să-i scoată din cap planul atacului ulterior. Iar majoritatea partenerilor lui Ştefan erau genul care nu se lăsau faultaţi - şi atacau ulterior. Isamu continuă:

- Nu lovi niciodată în piept. E foarte greu să nimereşti coşul pieptului şi ai nevoie de o forţă mare ca să-l scoţi aşa din luptă.

OK - n-o să dea în piept.

- Şi nici în spate să nu-l loveşti. Dacă nimereşti omoplatul, rişti să-ţi rupi tu vreun deget!

OK - n-o să dea nici în spate. Isamu îl folosi pe Piao pe post de "hartă":

- Ficatul... Splina... Rinichii. Zonele moi, fără oase.

- Am înţeles.

- Iar dacă ai un corp lung în mână - o bâtă, un mop, orice! - dă la claviculă. Tare! Dacă-i "tai" mâinile, o să-ţi fie mult mai uşor să...

Piuitul calculatorului mic o sperie - că fusese concentrată asupra lecţiei! Isamu ocoli biroul... şi se aşeză. Deci era ceva important. OK! Lecţia se terminase. Dădu să-i mulţumească chinezului pentru că "stătuse să-l bată", dar descoperi că Piao o privea cu ochi miraţi... Era mirat că nu-l pălea la claviculă! Ei, hai! Zâmbi slab:

- A durut rău?

Chinezul roşi - din nou - şi neagă:

- Nu foarte rău. Dar sunt sigur că vei apăsa mult mai tare atunci când va fi cazul.

- Îţi dai seama!

Porni spre propriul birou:

- Ia să revăd eu lungmetrajul...

Nu-l mai privea, că ştia deja că roşise rău şi nu ţinea musai să-l facă să se simtă aiurea...

Florentina

Încă o oră. Atât mai era - o oră, şi pleca acasă. Cu chinezoaică cu tot! Gândul ăla îi dădea migrene...

Toate cele şase ore de curs fuseseră un chin. Pauzele mai fuseseră cum mai fuseseră - că avusese net şi se uitase pe FB, la poze! Dar orele...

Principala temă de "discuţie" de azi a tuturor fusese Biyu. Sau poate chiar şi ea - VIP-ul pe care-l păzea chinezoaica aia! Toţi şuşotiseră şi palmaseră bileţele - că n-avuseseră net, să comenteze online. Probabil că fusese singura elevă din clasa asta care chiar fusese atentă la ore...

Încă zece minute. Un nou bileţel se strecura, discret, pe rândul de la perete...

La urma urmei, n-avea ce să-i reproşeze chinezoaicei. Fusese OK. Adică mersese în spatele ei. În pauza mare, ieşise şi ea din clasă; iar Biyu o urmase, la jumătate de metru. Cam cum îl urmaseră Diamant şi Grasu pe tati al ei, ori de câte ori se duseseră să facă afaceri. Ea se oprise în cercul format în jurul lui Denise, care primise de la un amic al unui amic noul album al unei formaţii bolnave de nervi. Ascultaseră muzică şi-o comentaseră. Ei. Ea tăcuse mâlc. Pe ea, formaţiile astea bolnave de nervi nu o emoţionau nicicum. Ea asculta muzică veche şi foarte veche. Ei îi plăceau foarte mult melodiile pe care le asculta tati al ei. Era categorisită ca fiind o "babă muzicală" - dar la ele nu renunţa! Mai ales că era o diferenţă fantastică între muzica scoasă de instrumente şi cea scoasă de computer! Indiferent cât de mult avansase tehnologia între timp - ea îşi dădea imediat seama ce melodii erau muncite cu mouse-ul! Şi le ura! Poate şi din cauza faptului că şi tati al ei le ura...

Oare ce făcea tati al ei acum?

Nu-nu! Înapoi la gândurile vesele! Şi la profesoară! Le dădea tema - trebuia să fie atentă, ca să ştie ce-are de făcut după-amiază! Spera din tot sufletul să n-aibă mămica ei ideea minunată de a ieşi la plimbare prin oraş! Că una era să se plimbe cu Biyu în blindată şi alta era să se plimbe cu ea pe stradă! O vedea lumea! Şi chiar că afla toată lumea cât de importantă era ea! Şi chiar că se ducea la şcoală cu tancul! Şi chiar că nu mai voia!

Deci aveau de făcut un eseu. Chiar era în starea sufletească pentru eseuri! Mm...

Trebuia să se calmeze cumva. Că, dacă era nervoasă şi-şi măcina creierul cu gânduri, n-o făcea pe chinezoaică să dispară! Şi nici nu dădea timpul înapoi! Iar dacă se lăsa pe tânjală cu şcoala era rău! Şi pentru ea, şi pentru mămica ei... Pentru toată lumea. Mai ales că tati al ei îşi va reveni, se va vindeca şi-i va bate obrazul pentru fiecare notă mică de care va afla! Şi va afla de toate - inclusiv de absenţe, de trăznăi, de cuvintele pe care i le spusese de dimineaţă lui Adéle...

Numai prostii făcea în ultimul timp! Zău aşa! Da' ea nu se potolea odată? Pe mămica ei o supărase, prietenia cu Adéle o stricase...

Gata - profesoara îşi strângea lucrurile. Împacheta şi ea, repede - că nu voia să afle la ce se gândise Adéle. Nu şi după ce petrecuse o pauză mare plăcută alături de ceilalţi colegi! Ei comentaseră, ea ascultase... Dar nimeni nu-i spusese nimic - nici ei, nici lui Biyu. Nu era momentul unei noi discuţii...

Şi uite-o cum venea, chitită să-i mai zică ceva... Se ridică - să fie pregătită s-o plesnească, dacă devenea impertinentă. Adéle se opri în faţa ei şi oftă scurt:

- Scuză-mă. Nu ştiu ce-i cu mine în ultimul timp!

- Ce vrei să spui?

- Că noi eram prietene bune - şi mi-am dat seama, după cuvin-

tele pe care mi le-ai spus de dimineaţă, că ceva s-a schimbat între noi. M-am tot gândit, în orele asta, şi mi-am dat seama că e vina mea. Eu m-am schimbat. Am devenit un fel de profitoare cu suflet urât. Şi te rog să mă ierţi că am abuzat de tine şi de prietenia noastră.

Păi... Păi, ce mai putea să zică? Altceva decât "te iert"? Mai ales că toată clasa tăcea mâlc şi se uita la ele două... Asta e! Azi o ierta, mâine se supăra din nou pe ea! O strânse în braţe şi oftă greu, teatral:

- Te iert! Dar să nu mai faci!
- Îţi promit că nu mai fac!

O bătea uşor pe umăr şi miza pe faptul că Biyu era în spatele ei - şi n-ar fi lăsat-o pe Adéle să-i lipească pe bluză vreun bileţel cu "pocneşte-mă"...

- Îţi mulţumesc că m-ai înţeles şi m-ai iertat. Mai eşti supărată pe mine?
- Nu. După ce te-am iertat, mi-a trecut...
- OK!

Fu pupată pe obraz - şi luată de braţ:

- Mergi azi cu noi prin oraş?

Gata - plecau spre casă. Se grăbi să improvizeze un răspuns:

- Azi nu pot să merg nicăieri - mama mă aşteaptă acasă. Îţi dai seama că avem o mulţime de lucruri de făcut, după accidentul lui tati...
- Da, aşa e... Nu mi-am dat seama! Cum se simte tatăl tău?
- Acum se simte bine. Şi se reface.
- Bravo! Asta e bine! Atunci mâine mergi cu noi prin oraş?
- Să vedem! O să încerc să-mi fac o fereastră... Voi la ce oră ieşiţi?
- Pe la opt-nouă.

"Ca vampirii!" Clătină scurt capul:

- Exclus. Dar dacă ieşiţi în weekend, poate...
- Hai că vorbesc cu băieţii şi vedem ce se poate face! OK?
- OK.
- Uite şi maşinuţa mea! Paa!
- Pa!

Adéle alerga spre maşina tatălui ei - un Mercedes futurist... Redeveni atentă la propria viaţă - şi-şi aminti de Biyu. Întoarse capul - iar ochii albaştri o priviră lung... certând-o că se întorsese ca să se asigure că nu-şi pierduse bodyguarda... Repede - improvizaţie!

- Ce zici de ea?

Şi indică pe direcţia Mercedesului futurist. Chinezoaica nici nu clipi:

- Încrengătura *Annelida*, subclasa *Hirudinea*.

Oo, Doamne! O făcuse lipitoare! Bufni într-un hohot zdravăn de râs... şi completă, cu greu:

- Nici măcar... *medicinalis*...
- Nici măcar...

Râdea în hohote, se grăbea spre blindată şi realiza acum că Biyu - tânăra care se ocupa cu paza ei - cunoştea biologie până la nivelul denumirii latineşti a lipitoarei. Semn că o subestimase rău pe fata asta...

O să mai studieze problema bodyguardei. Până atunci, însă, trebuia să găsească o cale să-şi convingă mama să o lase să iasă cu colegii în oraş, sâmbătă! Asta era o sarcină grea... Sau poate nu!

Ana-Maria

Se aplecă şi-l privi lung, întrebător, pe Isamu. Erau gata pregătirile pentru dl Popov? Primi o aprobare cu capul, aşa că intră în mail-ul lui Ştefan... Şi se gândi, preţ de vreo trei secunde, că ar fi fost bine "s-o vireze" în mail-ul ei, dar probabil că asta i-ar fi provocat lui Isamu o migrenă de vreo două săptămâni... Dimitri Popov. Ia să bată ea la uşa rusului - că trebuia să se descurce cumva cu toate, iar dacă încerca avea 50% şanse de reuşită...

Hait! Rusul era online! Îi accepta videoapelul! Apăsă butonul şi zâmbi:

- Bună ziua, dle Popov.
- Bună ziua, dnă Ionescu! Ce surpriză!
- Dle Popov! Vă rog, nu-mi spuneţi că nu v-aţi aşteptat să primiţi telefonul meu!
- Sincer? Nu, nu m-am aşteptat.
- Pot să vă întreb de ce?

Şi-i zâmbi dulce, "ca-n filme"...

- Pentru că Andrei mi-a lăsat impresia că ne vizitaţi curând. Deci, aşteptam să aud că sunteţi în oraş, cum se spune...
- Dle Popov, am vrut să-mi vizitez consilierii săptămâna aceasta. Dar, pe de o parte, ei sunt ocupaţi până peste cap. Pe de altă parte, vă daţi seama că mi-e foarte greu să pun o distanţă mare între mine şi spitalul din Bourges...
- Într-adevăr, îmi dau seama...
- Tocmai de aceea, permiteţi-mi să vă invit să vizitaţi Coasta de Azur.

Popov făcu ochii mari... mari...

- Consilierul meu vă trimite chiar acum detaliile vizitei pe mail. Mi-ar face o deosebită plăcere să ne vedem mâine şi să discutăm pe marginea propunerilor dvs. Consilierul meu din Volgograd mi-a spus că îmi aşteaptă cu nerăbdare deciziile...
- O clipă vă rog - să-mi consult planning-ul.

Aprobă încet cu capul, zâmbind... Iar mesajul lui Isamu îi apăru în colţul din stânga sus. "***Mi-a confirmat primirea mail-ului***". Deci dl Popov nu-şi verifica planning-ul - voia doar să vadă dacă-i plăceau pregătirile gândite de ea pentru el! Foarte interesant...

Descoperea că lumea afacerilor nu era chiar atât de "fascinantă" cum o ştiuse ea. Privită de la braţul lui Ştefan, lumea afacerilor păruse un menuet impecabil! Şi era în realitate un marş militar strict! Dl Popov îi zâmbea amabil şi glumea cu ea; dar...

Zâmbetul şarmant şi silueta subţirică n-or să-i câştige bătăliile. Or s-o pună într-o lumină bună, o să-i oblige pe ceilalţi să aibă măcar bunul simţ de a o asculta până la capăt... Dar nu-i va hotărî nici pro, nici contra. "Brânza-i pe bani" - cum zicea Ştefan. S-ar putea, totuşi, să aibă nevoie de un consilier. Iar ea l-ar fi preferat pe Isamu - în condiţiile în care Isamu îi vorbise despre Piao...

- Da, dnă Ionescu. Programul meu este liber în următoarele 48 de ore.
- Atunci ne vedem mâine... în barul hotelului Martinez... în jurul orei 16.00?
- Da - ora 16.00 e bine.
- Pe mâine atunci.
- Pe mâine.

Începu să râdă şi-i făcu cu mâna:

- La revedere, dle Popov...

Ciudat - rusul îi răspunse la salut şi roşi uşor!

- La revedere, dnă Ionescu...

Rusul închisese primul. Opri şi ea camera şi se încruntă un pic:

- Nu prea-mi place că sunt mereu a doua care închide.
- În 2016, obiceiul ăsta i-a salvat lui Diamant viaţa.

Serios? Ea nu ştiuse nimic despre asta...

- Lasă-i să se simtă superiori. Or să descopere ei mai târziu cum stă treaba...
- OK. Eu nu plănuiesc să ies undeva azi. Deci, dacă vrei să discuţi cu Fei-Yen...
- Dacă vreau să discut cu ea, o sun.

Şi era foarte serios, foarte determinat...

- ... Chiar nu vrei să dai o fugă până acasă?

Primi o negare fermă.

- Bine. Atunci, dacă se întâmplă ceva, mă găseşti la mansardă.
- Vrei să discuţi cu fetele?
- Vreau să discut cu Piao.

Isamu era atent şi alert - semn că abia aştepta să afle tema de discuţie! Adăugă:

- Şi cu lingurile de lemn ale lui Emilie.

Gata îl informase. Ieşea deci, însoţită de hohotele lui de râs...

Florentina

Eseul ei era impecabil. O să-i smulgă lacrimi profesoarei! Folosise toate figurile de stil şi toate cuvintele complicate pe care le ştia! Şi ştia multe! Îl îndosaria în portofoliu...

Cât era ceasul?... De-abia cinci? Doamne, ce plictiseală! Îşi terminase temele - şi nu mai avea absolut nimic de făcut! Nici mămica ei n-avea treabă cu ea, de vreme ce se văzuseră azi fix 20 de secunde...

Se întâlniseră în living. După ce veniseră de la şcoală, se schimbaseră şi coborâseră la masa de prânz - şi ei, copiii, şi bodyguardele. Mămica ei coborâse cu două linguri de lemn. Atunci se văzuseră - ea venise, le urase poftă bună, îi pupase pe ei în creştet şi-i întrebase dacă totul e OK. Cum totul fusese OK, aprobaseră; aşa că ea dusese lingurile la bucătărie, după care se grăbise să revină în birou. Îi păruse preocupată...

Ştia că mama ei trebuia să fie a afacerilor acum. Şi a lui tati, care se recupera în spitalul din Bourges. Ştia că erau copii mari, cu resurse nelimitate, şi trebuiau să se descurce singuri. Se descurcau - nu asta era problema! Dar banii de pe cardurile pe care le aveau ei nu puteau cumpăra jumătate de oră alături de mama lor. Nu puteau cumpăra nici discuţia calmă, deschisă - şi deci productivă. Aşa că banii erau inutili, din punctul ei de vedere. Avea haine, avea mâncare, avea maşina la dispoziţie... Muzică avea o grămadă de la tati al ei...

Se ridică şi începu să se dezbrace - la urma urmei, n-avea de ce să iasă. Colegii ei ieşeau mai târziu - iar plimbarea de una singură prin magazine nu-şi avea rostul. Cina în familie era obligatorie - iar de la ora nouă încolo nu mai ieşea ea! Că mâine mergea la şcoală - şi avea ore grele! Deci, o să-şi facă plăcerea - şi-o să tocească rău mp3-urile ei preferate!

Îşi scoase cămaşa roşie şi fusta în cloche şi începu să se schimbe. Era destul de încruntată; era îngândurată...

Deşi pereţii erau bine izolaţi fonic iar uşa era închisă, avea senzaţia că aude pianul lui Philippe...

Ce făcea tati al ei acum? Cum se simţea? Oare simţea vreo durere, ceva? Oare auzea ce se întâmpla în jurul lui?

... Oare o să-şi mai amintească tati al ei ceva din perioada de dinaintea accidentului?

Se privi lung în oglindă...

Oare o să-l aibă pe tati al ei lângă ea, în ziua când se va căsători?

... "Doamne, ce proastă eşti! Ce-ţi mai place să te înveninezi! Bineînţeles că îşi aminteşte totul! Şi bineînţeles că o să joace la nunta ta!"

Gata - mp3-urile cu Fanfara Ciocârlia! Unde erau? Excel-ul căuta... Pe stick-ul 22. Căuta stick-ul 22...

Se ridică şi ridică mâinile - că trebuia să-şi facă o coregrafie pentru melodia asta! Azi, se va ocupa de coregrafia impecabilă a melodiei *Kibori*! Avea ea o presimţire, apropo de melodia asta...

Ana-Maria

Cina era destul de dezechilibrată. Philippe vorbea cel mai mult! Culmea! Tocmai el, care obişnuia să tacă 99% din timp... Dar vorbea despre muzică. Normal că avea limbariţă! Léon era foarte atent la el; şi la ea. Când avea senzaţia că mezinul terminase de povestit, trăgea aer în piept ca să rostească răspunsul la întrebarea "Cum a fost azi cu fetele la şcoală". Şi nu apuca să zică nimic, fiindcă Philippe avea limbariţă. Florentina mânca fără chef, un pic încruntată... Oftă greu şi-i strânse prinţesei mâna. Şi şopti, în romanes:

- Nu am veşti de la spital. Mult timp de-acum încolo, n-o să am veşti despre tati - decât, cel mult, că ultimele analize au ieşit bine. În rest... În rest, se odihneşte. Şi se recuperează după operaţii. Şi să ştii că, dacă aş suna zilnic să întreb cum se simte şi ce mai zic medicii, n-aş reuşi decât să mă deprim rău - fiindcă voi auzi "E la fel ca ieri". Şi voi hrăni, cu îngrijorarea mea, urechile care ne ascultă.

Florentina îi strânse mâna:

- Stai liniştită, mami - ştiu că, dacă ai avea veşti, ni le-ai spune imediat!

- În clipa când voi primi veşti, vi le voi spune. Iar în clipa când medicii vor încerca să îl trezească, vom fi alături de el.

- Ţi-am spus - stai liniştită.

Léon sesizase că Philippe perora singur iar ea vorbea cu Florentina - şi se repezi să întrebe:

- Mami, o laşi pe Meili să-mi arate nişte figuri de karate?

- Să vedem. În principiu, da. Îţi prinde bine să ştii să şi ataci, nu numai să te aperi.

- Şi o laşi să vină la piscină cu mine?

- Atunci când va fi îndeajuns de cald pentru piscină, da.

- Mami,

Se grăbi să-i strângă mâna - ca să-l oprească! Philippe tocmai sesizase că nu era ascultat! Îl privi deci cu maxim interes... iar povestirea continuă. Jiao îi arătase cum se cântă partea de allegro. Dar, desigur, ea avea mâini de om mare - şi ajungea repede şi uşor la clape. Îl asculta şi dădea aprobator din cap. Şi se gândea, nu fără îngrijorare, că Philippe "ucidea" timpul petrecut în compania oamenilor ca să exerseze la pian. Ceea ce o îngrijora serios. Nu voia să-l piardă din nou; nu voia să fie nevoită să-l ducă în Aurari şi să-l lase din nou acolo... doi ani, sau trei ani...

Oare ce făcea Ştefan al ei? Cum se simţea? Care era presiunea intracraniană? Seniorul nu transmitea nimic; ei îi era teamă să-şi arate slăbiciunea şi să-l sune...

Isamu

Atmosfera era apăsătoare - iar discuţia era destul de crispată. Ana luase cina alături de copii, iar acum el lua cina alături de cele trei bodyguarde. Din motiv de... scaune - şi de mărime a mesei. Cinci inşi încăpeau la masa aia rotundă. Înghesuiţi bine, încăpuseră şase, la prânz. Dar nu vor încăpea niciodată opt! Aşa că Ana se gândise, apoi se consultase cu el... El propusese ca Jiao, Meili şi Biyu să mănânce în bucătărie, cu Emilie şi Isabelle. Care oricum mâncau la orice oră voiau ele, de vreme ce aveau toată bucătăria la dispoziţie şi "domneau" peste frigider şi aragaz. Ea se împotrivise - erau bodyguarde, nu fete-n casă! Aşa că el refuzase - în gând, fireşte - să mănânce cu ea şi cu copiii. Îi promisese că va asculta cu atenţie discuţia ei cu copiii, de la cina lor, şi invocase necesitatea de a "fraterniza" cu paza şi a afla astfel cum fusese, în realitate, prima zi petrecută de copii în compania paznicelor lor. Mânca deci şi asculta. Vorbeau, bineînţeles, despre cum fusese prima zi din misiune. Şi se cenzurau mult, de vreme ce el, consilierul "angajatorului", mânca alături de ele şi era vorbitor nativ de chineză...

Jiao părea cea mai deschisă către dialog. Oricum, până acum avusese numai cuvinte frumoase de spus despre Philippe! Îl considera un copil minunat. Nu retras, ci foarte serios şi pragmatic. Recunoscuse că o uimise, de câteva ori, cu francheţea care rezulta din pragmatismul ăla. Acum povestea cum urcase băiatul la mansardă şi-o invitase, politicos, să-i arate pianul lui şi să îi ceară părerea în privinţa modului cum interpretează el Mozart. Evident, nu-l refuzase! Aşa că...

- Mi-am închipuit că voi auzi rezultatul unui tutorial pentru începători. Ştiţi, cu optimi cel mult. Şi am rămas uimită când l-am auzit cântând Concertul pentru pian nr. 21! Şi nu la nivel de începător! Mi-a arătat partitura şi mi-a explicat că nu e cea originală. Profesorul lui i le modifică. Ca să-l citez, mi-a spus că el e prea mic ca să cânte partiturile originale. Că nu are digitaţia necesară - şi nici mărimea mâinilor nu-l ajută prea mult.

Meili se grăbi să întrebe:

- Şi ce-ai făcut?

- Păi, m-am blocat! N-am ştiut ce să spun, ce să fac... După care mi-am dat seama că profesorul lui e foarte bun - şi ştie ce face. Aşa că, cel mai rău lucru care i se poate întâmpla lui Philippe este să mă bag eu şi să zăpăcesc, din necunoaştere, munca profesorului lui! Mi-a spus că lucrează împreună de patru ani...

Decise să intervină:

- Exact - Philippe lucrează cu dl Blier, intensiv, de patru ani de zile. Şi el rămâne deseori blocat - fiindcă Philippe are o memorie ieşită din comun şi îşi petrece timpul liber în faţa clapelor. Şi cântă din plăcere. Cântă, deci, mult - din momentul în care termină temele pentru şcoală şi până la cină. Pentru el, temele sunt foarte importante. Le tratează cu maximă seriozitate - şi este perfecţionist...

Tăcere... OK - hai să fraternizeze cu ele!

- Mâine are oră cu dl Blier, de la patru la cinci. O să-i scriu, să-ţi anunţ prezenţa şi disponibilitatea de a-l ajuta pe Philippe în privinţa exerciţiului. Dar dacă ştii că nu te poţi conforma strict cerinţelor şi instrucţiunilor dlui Blier, poate ar fi bine să nu-i ajuţi. Ce zici?

Ridică privirea spre ea - şi constată că Jiao se înroşise îngrozitor şi se panicase îngrozitor... Zâmbi slab:

- Ce s-a întâmplat?

- Nimic. Dar Philippe m-a pus azi în încurcătură, de câteva ori. M-a pus să-i arăt cum se cântă anumite pasaje. Şi n-am prea putut să-l refuz. I-am arătat digitaţia şi câteva şmecherii pe care mi le-au predat profesorii la conservator. Şi dl Blier i le-ar fi arătat...

Deci aşa... Prea bine!

- Philippe cântă foarte multă muzică clasică. Discută cu dl Blier - poate a venit momentul să-i deschidem apetitul spre muzică contemporană. Poate e momentul să-l ajutăm să compună...

Jiao dădea energic din cap că da, ideea lui era minunată... Bun! Îşi canaliză atenţia asupra lui Meili:

- Iar Léon? El ce te-a pus să faci?

- Azi? Nimic. Dar mi-a vorbit foarte mult despre ceea ce a învăţat el la aikido. Presimt o demonstraţie cât de curând... şi, cam într-o săptămână, rugămintea de a-i arăta atacuri-surpriză.

- Ideea nu e rea. Léon adoră sportul. Renunţarea la aikido a fost un pas greu, în privinţa lui. Voi discuta despre asta cu dna contesă - dar sunt sigur că n-o să-i displacă ideea. Care e atmosfera în clasa lui?

- Atmosfera e vizibil deranjată de prezenţa mea acolo. Orele s-au desfăşurat azi într-un murmur continuu.

- Iar dacă şcoala n-ar bruia comunicarea prin tehnologie, probabil că s-ar fi auzit ca la un curs de stenodactilo...

Meili zâmbea şi aproba...

- Uniforma ţi se potriveşte?

- Da - e mărimea mea.

- Îi depăşeşti foarte mult în înălţime?

- Am cu 10 centimetri mai mult decât cel mai înalt băiat din clasă.

- O să-i comunic directoarei să le spună tuturor că eşti repetentă - şi de-asta...

Tânăra bufni în râs - şi-şi acoperi grăbită buzele cu palma... Întoarse capul spre Biyu, trase aer în piept... şi rămase aşa, cu el în piept... şi cu ochii la cele mai frumoase gropiţe în obraji pe care le văzuse vreodată... Şi cel mai fin şi special zâmbet pe care... Ochii albaştri se ridicară - şi-l priviră. Şi rămaseră aşa, lipiţi de privirea lui...

"Hei!"

Ridică scurt sprâncenele - şi expiră uşurel, ca să nu le lase să observe ce problemă avea el acum! Ochii albaştri reveniră spre farfurie:

- Noi încă ne reglăm rotiţele. E reticentă - şi e şi foarte supărată.

- E prea devreme ca să te întreb de ce e aşa supărată?

- Nu. În primul rând, are doar două prietene - şi sunt prietene între ele mai mult decât sunt prietene cu ea. Una dintre ele are profilul psihologic clasic al vedetei clasei. De dimineaţă, au avut un schimb verbal înţepător; la prânz, respectiva a venit şi şi-a cerut iertare pentru propria comportare din ultimul timp. Au plecat împreună; s-au despărţit în curte. N-au pomenit nimic despre vreo discuţie electronică în după-amiaza asta...

Aprobă cu capul şi reveni şi el spre propria farfurie...

- Un alt motiv al supărării este faptul că nu poate ieşi cu colegii în oraş.

- Nu-i interzice nimeni să iasă! Nu trebuie decât să spună!

- Sunt singura bodyguardă din şcoala aia - şi ne-am urcat azi în singura blindată din curte. Prinţesa, cum îi spun colegii, suferă de singurătate şi marginalizare. Şi cum s-a văzut clar că prezenţa mea a înrăutăţit lucrurile...

- O să mă gândesc la o soluţie. Poate că a venit timpul ca ea să-şi invite colegii în oraş - la un club normal, civilizat, stabilit din timp, verificat din timp, închiriat din timp...

Biyu aproba şi-şi ţintuia farfuria cu privirea... înghiţea, după care continua:

- Şi sunt sigură că e supărată şi pentru că lipsa de socializare reală provoacă o lipsă de socializare informatică. Şi-a tot verificat Facebook-ul - şi n-a primit nimic de la nimeni.

O privi lung, serios... Tânăra roşi uşor:

- Am stat pe un scaun, la jumătate de metru în spatele ei. Îi vedeam bine ecranul...

OK! Pentru o clipă, avusese impresia că fata asta "ţintea" spre postul de detectiv particular!

- Cade deseori pe gânduri - iar atunci colţurile gurii coboară, fruntea se încruntă... O macină ceva.

- Nu are veşti despre dl conte. Florentina este foarte ataşată de tatăl ei. Şi cum nu se întâmplă nimic la spitalul din Bourges...

Trecu la tonul "de şedinţă" şi lăsă furculiţa în farfurie:

- Dl conte are pseudonimul "rege". Dnei contesă i se spune deseori "regină". Prin urmare, copiilor li s-a tot spus "prinţesă", "marele prinţ" şi "prinţul mic". În general, programul lor seamănă mult cu ziua de azi: dimineaţă la şcoală, după-amiază acasă. Programul ăsta necesită prezenţa voastră aici, în vilă. Dar bunicul lor patern locuieşte în România, în localitatea Aurari. Acolo obişnuiesc copiii să-şi petreacă vacanţele. Şi cum în România paza dlui conte este deja maximă şi foarte eficientă, rolul vostru se va termina, în 90% din cazuri, la scara avionului. După ce vă asiguraţi că copilul este în avion iar avionul a decolat, reveniţi la vilă. Teoretic, din momentul ăla, aveţi program de voie. Dar, atâta timp cât locuiţi în Cannes, nu accept să dormiţi altundeva decât în această vilă, la mansardă.

Era limpede?... Era foarte limpede. Bun!

- Pentru propria voastră siguranţă, vreau să ştiu când ieşiţi, unde vă duceţi şi cam la ce oră vă întoarceţi. Ar fi bine să nu socializaţi cu străinii. Şi ar fi bine ca, în momentele în care socializaţi cu străinii, să fiţi doar nişte studente care vizitează Coasta de Azur.

Aprobau toate trei. Perfect!

- Orice vă cumpăraţi online, îl anunţaţi pe Claude. Dacă aveţi preferinţe culinare, i le comunicaţi lui Emilie - care e o drăguţă şi n-a refuzat pe nimeni niciodată. Rufele murdare se pun în coşul pe care vi l-am pus în capătul holului. În general, Isabelle se ocupă de haine. Dacă însă vreţi să vă ocupaţi voi, maşinile de spălat sunt în garaj. Tot acolo sunt şi sârmele pentru uscat, şi maşina de călcat...

Nu le arătase garajul, habar n-aveau pe unde şi cum se ajunge la el, dar ele aprobau de zor...

- Ca regulă generală - atunci când ieşiţi din vilă, nu beţi şi nu mâncaţi ceea ce nu aţi desigilat personal. Alarma e serioasă - pentru că nepoţica dnei contese a fost răpită de nişte profesionişti, dintr-un loc securizat cu grijă de alţi profesionişti. Iar voi, cele care asiguraţi paza copiilor şi locuiţi aici, sunteţi primele vizate de orice persoană care ştie chimie şi vrea să afle secrete din această vilă. Aţi înţeles?

Da - aprobaseră într-un glas. Luă furculiţa şi reveni la masă:

- Acestera fiind spuse - aveţi sugestii, comentarii, nelămuriri? Vreţi să faceţi modificări la programul zilnic?

Acum ele vorbeau între ele iar el mânca. Şi se gândea la rândunica lui. Azi, îşi amintise de ea doar o dată - adineauri. Exact când descoperise gropiţele şi buzele iar ochii albaştri îi observaseră, cel mai probabil, blocajul discret. Gândul îi zbura la ea acum... Spre deosebire de gândul care-i zburase, de dimineaţă, către seara liberă în compania soţiei lui. Îşi amintise că Ana se oferise să-i dea liber - şi chiar "îi dăduse" un brânci discret...

Nu-şi mai văzuse rândunica de ceva zile. Ciudat - nu simţea că-i e dor de ea sau de vocea ei... Era tare ciudat! Dar el se gândea, aici şi acum, la planul ăla de demult - cu femeia tânără care să rămână veşnic amantă şi care-ar fi putut să-i facă lui o fetiţă...

Trebuia să ia un calmant şi să uite, preţ de vreo cinci minute, de problemele de serviciu. Trebuia să afle ce vrea el, Isamu, de la propria viaţă - şi de la oamenii dragi lui. Fiindcă observase cum, în ultimele zile, grija pentru mariajul lui cu Fei-Yen se estompase mult. Nu şi grija pentru Fei-Yen - dar mariajul căzuse vertiginos pe lista lui cu priorităţi! Brusc, în mintea lui reapăruse ideea amantei cu fetiţă...

Ridică privirea şi le măsură lung, rând pe rând.

Jiao era micuţă şi slăbuţă. La 1,68, nu se putea numi înaltă! Ana era mai înaltă decât ea! Avea înfăţişarea tipică chinezoaicelor - filiformă, păr negru lung, ochi negri oblici, râs "de şoricel", cum spunea Liwei... Când râdea, avea mimică de fotomodel. Avea înclinaţie spre frumos - că doar absolvise convervatorul cu aproape 10 - şi prefera tirul. Adică loviturile de la distanţă. O categorisea ca fiind... precaută şi distantă faţă de oricine şi orice. Un pic interiorizată, va încerca întotdeauna să pună între ea şi restul lumii un metru distanţă. Şi va fi întotdeauna suspicioasă şi precaută. Va evita implicarea într-o relaţie; va ezita în rostirea răspunsului negativ...

Meili era puţin mai împlinită. Şi mai scundă. Era tunsă scurt - bros - şi, atunci când era serioasă, părea îmbufnată. Era o tânără de acţiune - se vedea asta cu ochiul liber! Era băieţoasă... Era foarte analitică - făcuse informatică, iar meseria aia o învăţase să ia în calcul toate variantele şi să şi găsească rezolvare la ele. Ea, dacă ar fi auzit vreun avans de la el, ar fi fost în stare să-i tragă un cot prietenesc şi să râdă - şi să spună "Haai, şefu', fii serios! Am eu faţă de gâsculiţă?" După care ar fi şters-o repejor în camera ei şi şi-ar fi făcut încălzirea - ca să fie pregătită să-i pocnească un adidas 37 în figură atunci când venea să insiste!

Biyu îl încurca rău. Era înaltă, dar nu slabă. Avea părul drept - dar nu foarte lung. Avea ochi oblici - dar albaştri. Terminase limbi străine - şi excela în toate domeniile în care o antrenaseră instructorii lui Fang. Era o bodyguardă "creată" pentru cu totul alt fel de clienţi. Era o bodyguardă frumoasă... Era, de fapt, o combinaţie între bodyguardă şi femeie frumoasă. Şi era ascunsă după masca bodyguardei frumoase. Era ciudat - şi foarte riscant. Dacă nu reuşea să o descifreze şi greşea în aprecieri, putea fi pârât direct la Fang - iar asta ar fi fost un dezastru...

Avea la masă, lângă el, trei chinezoaice tinere. Era conştient că nici una dintre ele nu se putea încadra în profilul femeii tinere şi discrete, veşnic amantă, care să-i facă şi să-i crească lui o fetiţă! Erau bodyguarde! Îşi scoseseră demult din minte conceptul de "copil"! O făcuseră pentru că aveau alte priorităţi acum - şi îl vor reintroduce de-abia pe la 35 de ani! Şi totuşi, le avea pe ele aici. Şi nu voia să-şi salveze căsnicia. Nu voia nici să renunţe la Fei-Yen... Nici nu simţea fluturi în stomac, nici fluturii din pantaloni nu se treziseră...

Ce tot gândea el aici? Ce voia să facă? Adică la ce se gândea el acum, aici, la masă cu trei bodyguarde chineze? El ştia măcar ce vrea de la el însuşi şi de la viaţa lui?

Se ridică şi-şi luă farfuria:

- Pe mine vă rog să mă scuzaţi.

Intră în bucătărie iar Isabelle sări în picioare - şi se îngălbeni rău! Că se-apucase consilierul să-şi strângă masa singur, iar asta însemna că ea nu-şi făcea treaba! Zâmbi şi-i făcu cu ochiul. Şi lăsă farfuria în chiuvetă, şoptind:

- Se numeşte "puterea exemplului". Ele sunt angajate aici, nu musafire. Aşa că nu e bine să le lăsăm să-şi închipuie una şi alta - OK?

Tânăra aprobă scurt cu capul. Nu-l privea, dar părea pregătită să se repeadă să spele farfuria, imediat cum el se va clinti din faţa chiuvetei...

Oare el era de vină? El le speria îngrozitor pe toate? Inclusiv pe Fei-Yen? Fusese întotdeauna o fire calmă şi adoptase întotdeauna regula înţelegerii cu vorbă frumoasă. Nu-şi lovise niciodată soţia. Nu-şi bătuse niciodată copilul. Subalternii îi căpăcea o dată per deceniu. Şi totuşi, uite că le era frică de el...

Oare şi lui Fei-Yen îi era frică de el?

Se răsuci pe-un călcâi şi se grăbi să iasă. Se ducea în birou, să-şi pună căştile şi să asculte discuţia din living! Abia aştepta să afle ce părere au bodyguardele despre "timpul liber" pe care-l vor primi! Şi abia aştepta să afle care dintre ele era cea "exclusă". Că erau trei - iar două sigur vor şuşoti prin spatele celei de-a treia! Chestia asta nu era bănuială, ci statistică...

Ana-Maria

Duşul fusese curată binecuvântare pentru organismul ei stors de vlagă. Se simţea "scursă" rău...

Era obosită. Şi îngrijorată. Seniorul păstra o tăcere suspectă deja...

Îi făcu un apel lui Isamu şi descuie uşa. Şi se apropie de glasvand. Cannes-ul era luminat în culori vesele. Din fericire, nu-şi bătuseră joc de oraş. Deşi era unul dintre "moţurile" Coastei de Azur, nu-l ornaseră cu clădiri de sticlă şi turnuri futuriste inutile. Îl păstraseră aşa, clasic - şi-l coloraseră discret, din becuri. Era frumos...

Uşa se deschise, se închise... Paşii se apropiară... Oftă greu şi scoase telefonul oficial. Şi selectă numărul Seniorului, după care apăsă difuzoraşul... Auzeau amândoi cum sună...

- Da, Ana.
- Salut.
- Salut.
- Ce mai faci tu?
- Bine. Tu ce faci?
- Binişor şi eu...

Seniorul tăcea - semn că mâncăriciul ei o împinsese să facă o prostie mare şi să-l sune... Îşi înghiţi cu greu suspinul şi încercă să zâmbească:

- ... Ce mai faceţi voi acolo?
- Noi doi? O să ne certăm în curând.

Aoleu, ce-o certa! Isamu o cuprinse cu braţul, confirmându-i că aia era urecheala ei şi numai a ei şi-o primea pe toată cu vârf şi-ndesat...

- Că bărbată-tu se odihneşte şi eu mă plictisesc rău! Şi aşa-mi vine să facem schimb de locuri...
- Nu-ţi dori să faceţi schimb de locuri...
- Ba să ştii că mi-ar prinde tare bine vreo 36 de ore de somn de înfrumuseţare!

Şi ea ce să priceapă acum? Îl privi lung pe Isamu - iar el îi arătă, prin semne, că înţelesese el, aşa că venise momentul să pună punct conversaţiei telefonice. OK! Avea încredere în chinezul ei!

- Am înţeles. Voiam să fiu sigură că vă înţelegeţi bine acolo. Că vă ştiu încăpăţânaţi...
- Ne înţelegem foarte bine. E cuminte, să ştii!

Era cuminte... că doar era în comă, nu? Zăcea în pat, redus la tăcere... Fu scuturată scurt şi energic. Aşa că şopti:

- OK. Vorbim.

Şi apăsă butonul roşu - şi bufni în plâns... Isamu o ducea undeva - numai el ştia unde... Fu aşezată - iar el îi strânse cu putere mâinile:

- Nu-l mai suna! Ana! Nu-l mai suna pe omul ăla! Fiecare telefon care pleacă de la tine spre el îţi ilustrează slăbiciunea! Tu n-ai înţeles? Toţi sunt cu ochii pe tine, de lunea trecută încoace! Şi nu te-au văzut plângând şi ţipând şi leşinând de durere! Te-au văzut puternică, dreaptă, ocupându-te de afaceri şi de copii! Iar telefoanele tale la spital, astea suspinate şi gâtuite şi şoptite în toiul nopţii, le arată care e vulnerabilitatea ta! Tu ştii cum o să stea de-acum Seniorul în rezerva aia? O să-şi tragă un scaun lângă perete şi-o să-şi lipească pleoapele cu scoci, ca să n-adoarmă! Şi-o să ţină ambele pistoale în mâini! Pentru că tocmai le-ai arătat duşmanilor voştri unde-i punctul roşu din mijlocul ţintei care te poate doborî!

Aproba şi nega cu capul - şi plângea în hohote, fiindcă nu putea să nu sune...

- Ana! Îţi aminteşti sceneta lui Ştefan cu Rebeca? Ţi-o aminteşti? El, atunci, n-a ştiut cum altfel să lase impresia că nu mai eşti importantă pentru el. A încercat să mute cercul roşu de deasupra ta către Rebeca! Şi, deşi şi-au jucat amândoi magistral rolurile, să ştii că n-a prea reuşit! Acum, e rândul tău să laşi impresia asta - că el ţi-e uşor indiferent. Din fericire, nu trebuie să te laşi îmbrăţişată şi pupată

şi pipăită de vreun actor "de revistă". Trebuie doar să-ţi stăpâneşti îngrijorarea şi chinul din suflet şi să nu mai ceri noutăţi atunci când ele nu există! Poţi să strici totul, Ana! Tu, dragostea din sufletul tău poate să strice totul! Omul ăla, Seniorul, e singur acolo! Şi n-are decât două mâini! Şi n-o să-l lase nici dracu să-şi aducă o mitralieră în rezervă! Şi e bătrân şi obosit şi s-a cam dus rezistenţa fizică din tinereţe...

Deci iar făcuse o tâmpenie imensă...

- Nu-l mai suna. Te rog! Atunci când vrei veşti de la spital, spune-mi mie! Iar eu îl pun pe Cheng să sune şi să ceară documentele medicale! Una e când suni tu şi suspini şi te scurgi la telefon - şi cu totul alta e solicitarea fermă a partenerului chinez! Da, Ana?

Aproba, mirată că nu se gândise la varianta asta...

- ... Vezi? Ţi-am spus că nu eşti încă pregătită pentru turneu!

Aprobă, ştergându-şi lacrimile:

- Şi ai avut dreptate. Şi nu ştiu cum să repar "defecţiunea" asta...

- N-ai s-o poţi repara. Niciodată. Tocmai pentru că îl iubeşti. Nici el n-a putut să-şi repare defecţiunea atunci, în 2011. A putut doar s-o încuie. Intra în conac, se ducea în dormitor şi încuia uşa. Şi făcea cumva să nu se-audă nimic...

Deci şi Ştefan...

- Şi sunt sigur că la fel făcea şi în Aurari. Deşi acolo e dl Ionescu, care suferă atunci când îşi vede băiatul suferind...

Mda...

- Te linişteşti? Te rog...

Da. Se liniştea. Dădea cu apă rece pe faţă şi se liniştea.

- Bine. Am vorbit cu fetele. Jiao s-a oferit să-l ajute pe Philippe la lecţiile de pian. I-am scris asta dlui Blier şi l-am întrebat dacă n-ar fi mai potrivit ca el să se ocupe de partea clasică a lecţiilor iar Jiao să se ocupe de contemporani, jazz, compoziţie... Încă n-am primit răspuns. Şi-am sughiţat doar de vreo patru-cinci ori...

Bufni în râs şi se ridică:

- Dl Blier e un domn - aşa-i?

- Un adevărat domn, cu un limbaj extrem de elevat. Probabil că doar patru-cinci a ştiut...

Patru-cinci înjurături...

- Meili spune că lui Léon i s-a reactivat partea "sportivă" a memoriei. Cât de curând, o să te roage să-i laşi să se antreneze împreună.

- M-a rugat deja. Dar vreau să amân puţin momentul "bătăios". Se apropie Paştele - n-aş vrea să-l petreacă cu mâna-n ghips, sau...

- Nu va fi cazul.

- Nu există sport fără răni. Şi şahul poate face pagube serioase!

Isamu era mirat; ea se abţinea să nu râdă... Start!

- Serios! Am văzut pe youtube!

Isamu devenise curios... Ah, la naiba! Bufni în râs:

- Am văzut un şahist întâlnindu-se violent cu ceasul!

Chinezul ei fermecat râdea şi-o certa cu degetul... Şi apoi continua:

- Iar Florentina este foarte supărată.

Gata - nu mai râdea deloc:

- Ştiu. Mi-a spus. Vrea libertate.

- O să mă gândesc la o modalitate de a-i da libertate.

- Dacă spui că o să te gândeşti, înseamnă că te-ai gândit deja. La ce soluţie te-ai gândit?

- ... La soluţia închirierii unui bar civilizat, unde să-şi invite toţi prietenii de pe Facebook.

- ... Cum crezi tu. Pe mine deja m-a depăşit situaţia, aşa că...

- Te înşeli. Nu cred că există vreo situaţie căreia să nu-i poţi face faţă. Nu tu!

- Florentina mea vrea să fie adolescentă. Iar prin termenul "adolescentă" să ştii că "circulă" şi-un iubit!

- Ştiu cum sunt adolescenţii. Ce-i drept, eu am băiat, aşa că n-am prea simţit partea asta. Dar îmi imaginez cu uşurinţă prin ce trece prinţesa.

Habar n-avea el cum se chinuia sufletul unei fete atunci când îi intra în cap că n-o să apuce să se mărite - şi, dacă îl refuza pe primul, murea fată bătrână! Dar prefera să tacă...

- Ia un somnifer şi culcă-te; OK?

- OK.

- Noapte bună.

- Mai am o problemă.

Îl oprise chiar în uşa dormitorului. Era calm. Adică părea calm... În fine!

- Eu îi ţin acum locul lui Ştefan; nu?

Isamu aprobă.

- Deci, dacă eu sunt aici, poţi spune că şi eu, şi casa suntem în siguranţă. Suntem păziţi de Claude, de umbrele...

Chinezul aprobă din nou.

- Te rog - du-te acasă.

- O să mă duc şi acasă. Dar încă n-a venit momentul s-o fac.

- Te rog din suflet! De mai bine de două săptămâni, n-ai ieşit din vilă! Dacă

- Eu te rog să nu mă rogi nimic care nu are legătură cu relaţia de afaceri dintre mine şi tine.

Oups - o zbârcise rău... Isamu mai făcu un pas - şi ieşi în hol:

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Uşa se închise corect, nici prea repede, nici prea tare...

... La urma urmei, era major, era vaccinat şi cu siguranţă se certase de câteva ori cu Fei-Yen în săptămânile care trecuseră! Poate-o chemase aici iar ea nu voise să vină! Poate că ea îşi punea ambiţia să-l schimbe acum, la 40 de ani! Câţi ani avea Isamu? Parcă anul trecut glumiseră că mai are 365 de zile şi "schimbă prefixul". Deci făcea 40... Băiatul era la Nisa... El zăcea cu săptămânile în biroul de la etajul unu... Ea simţea că îi iau foc obrajii când realiza că era foarte posibil ca Fei-Yen să nu fie singură acasă acum - aşa că rugămintea ei fusese în realitate o gafă mare...

Ia să-şi înghită ea somniferul şi să se culce! Că "era momentul", cum se spune! Şi-aşa, mâine urma o nouă lecţie despre conducerea afacerilor! Şi despre altoit regina cu lingura de lemn... Şi-apoi mergeau la Martinez. Şi ea, şi Isamu. Nu se ducea singură acolo - şi, categoric, nu va risca să încerce o consiliere cu casca-n ureche, ca la bacalaureatul din România anilor 2000!

Isamu

Intră în birou şi-şi scoase haina - ia uite! Îl ruga ea din tot sufletul! De ce-l ruga? De ce insista să-l vadă milogindu-se de Fei-Yen? Care era interesul? Sau era singurul care calcula câte ore pe săptămână îşi petrecuse el alături de soţia lui?

... De fapt, nu era supărat pe Ana. Îşi vărsa, mental, supărarea pe ea fiindcă nu şi-o putea vărsa pe el însuşi. Şi pe Fei-Yen. Soţia lui se supărase rău - iar de data asta, el unul avea senzaţia că nu mai exista cale de întoarcere. Avea el un presentiment... În plus, pentru ca doi oameni să depăşească momentul dificil şi să rămână împreună, era nevoie de eforturilor amândurora. Degeaba s-ar fi scremut el tare-tare, dacă ea nu-l mai voia! Nu?

... Sau el n-o mai voia pe ea?

... Ia să pună mâna să se culce! Că mâine avea o grămadă de treabă!

17 martie 2020 - marţi

Diamant

Se aşează la birou şi apăsă butonul calculatorului. Şi-şi mai aranjă o dată cravata...

Era hotărât s-o sune. Dacă găsea un mail de la ea, sau un mesaj, sau măcar o inimioară de-aia stupidă în Messenger, făceau videoconferinţă. Dacă nu, o suna doar. La unşpe trebuia să fie în Bucureşti - avea şedinţă cu şefii de cazinouri...

Mail-ul oficial... Parola... Mail-ul special... Parola... Deşi ştia că era tâmpit şi-şi făcea iluzii aiurea, porni şi mail-ul oficial legat de serverul din Aurari...

Nimic. Nu primise nimic de la soţia lui. Nici măcar un nenorocit de emoticon de-ăla de copii tâmpiţi...

Simţea că se sufocă. Că nu mai poate să respire. Toată seara se gândise la ea! Reuşise să adoarmă de-abia pe la trei dimineaţa! Se bărbierise şi se aranjase şi se frezuise aşa pentru ea! Pentru videoconferinţa cu ea! Iar ea... Ea...

Luă telefonul şi selectă numărul lui Aleodor...

- Neaţa, Diamante!
- Neaţa, Părinte. Ce faci - eşti la birou?
- Păi nu?! Ca-n fiecare dimineaţă!
- Aha! Rebeca e pe-acolo?
- ... Da, e la biroul ei.
- Şi e ocupată?
- ... Aşa şi-aşa.
- Aha! Că n-am mai primit nici un semn de viaţă de la ea! Şi mă gândeam că, cine ştie - poate-a divorţat şi eu n-am aflat încă!

Răcnise la spion. Evident, spionul tăcea! Ce dracu mai putea să spună şi ăla, prins la mijloc între bărbatul furios că fusese dat uitării şi femeia prea ocupată ca să-şi mai aducă aminte că avea un bărbat?! Aleodor întrebă, precaut:

- Vrei să vorbeşti cu ea?
- Dacă voiam să vorbesc cu ea, o sunam pe ea! De ce să vreau să vorbesc cu ea? Doar aşa, fiindcă avem o hârtie care ne numeşte "soţ şi soţie"? Ce dracu?! Te ştiam mai inteligent de-atât!
- Ce s-a întâmplat, de fapt?

Oups - înfuriase spionul! Şi pe bună dreptate! În loc să răcnească la ea, răcnise la el! Domoli imediat tonul vocii:

- Voiam să te întreb dacă aveţi veşti.
- Nu; din păcate, n-avem nici o veste. Nici chinezii nu ne-au mai trimis nimic... Serviciile mi-au trimis nişte rapoarte identice cu alea de ieri... N-avem nici o veste.
- Nasol. Să mă suni, dacă afli ceva de copilu' meu. Da? Te rog! Că aia n-o să mă sune!
- Băi Diamante,
- Mersi frumos, mă! Salut!

Şi apăsă butonul roşu. Şi-şi smulse cravata de la gât. Şi sări în picioare şi-şi azvârli haina cât colo. Şi se repezi la geam şi trase perdeaua şi...

Şi nu mai schiţă nici un gest. Îi privea lung... Îl privea lung...

Băiatul lui se făcuse mare. Mare şi ca statură, şi ca importanţă. Vorbea cu nea Ovidiu - pe care-l scosese infirmiera la plimbare, cu scaunul cu rotile. Azur se lăsase pe vine, ca să discute cu bătrânul de la egal la egal. Funcţia şi rolul şi gestul, însă, îl făcuseră mult mai înalt în ochii bătrânului decât ar fi fost dacă ar fi rămas în picioare! El îl cunoştea pe nea Ovidiu de 30 de ani! Ştia să-i citească sentimentele pe chip. Ochii bătrânului îl priveau cu admiraţie şi cu respect pe Azur al lui. Bătrânul îşi simţea inima crescându-i în piept când stătea de vorbă cu aşa un bulibaşă tânăr şi respectuos şi la locul lui...

Îşi privea băiatul... şi-şi amintea... Şi nu era bine să-şi amintească acum - că avea sufletul amar şi nervii la pământ şi nu era bine deloc să se-nvenineze aşa...

Cât era ceasul?... Păi, să-şi citească mail-urile, să rezolve ce era de rezolvat şi să se ducă în Bucureşti. De mulţi, foarte mulţi ani chiar, nu mai trecuse pe la mama lui Azur! Azi, însă, o să-i facă o vizită. O să-i ducă flori, o să verifice dacă muierile alea din cimitir spălau periodic geamurile cavoului...

N-o să-i răspundă la telefon. Nu azi. Pentru căcatul pe care i-l făcea ea lui, o s-o pedepsească! Că nu era corect ce făcea ea! Şi el era îngrijorat pentru Trésor! Şi el suferea! Şi el se gândea la toate nenorocirile şi toate grozăviile care i se puteau întâmpla fetiţei lui! Dar nu uita nici o clipă de Raina lui!

Se trânti pe scaun, în faţa ecranului, şi încercă să se calmeze...

Rebeca

Gata - terminase de urlat?... Se părea că da! Bărbatul ei o luase razna! În loc s-o sune pe ea, să urle la ea că nu-şi găsea cinci minute ca să-i dea un telefon, el urlase la bietul Aleodor! De parcă era nebun la cap! Se damblagise Diamant!

Părintele oftă greu şi băgă telefonul în buzunar... Şi porni totuşi spre biroul ei:

- Ştii cine era, nu?
- Da, ştiu.
- ... M-a sunat ca să mă întrebe ce mai faci. Şi dacă avem veşti despre Trésor.
- Şi i-ai răspuns la întrebări?
- Da.
- Bun! Înseamnă că s-a lămurit!
- ... Şi nu vrei totuşi să-l suni?
- Să-l sun, ca să ce?
- Ca să-l întrebi ce mai face! Şi de ce nu te sună pe tine, atunci când vrea să ştie ce mai faci!
- Dacă el nu m-a sunat pe mine, eu de ce să-l sun pe el?!

Aleodor începu să clatine dezaprobator capul. Ia uite-l! Făcea pe psihologu' cu ea! Trânti stiloul pe birou şi începu să ţipe:

- Dacă vrea să vorbească cu mine, să mă sune! Sau să-mi scrie! Sau să-şi mişte curu' pân' aici! Că nu-i chiar aşa de departe!
- Nu poate să vină să stea cu tine. Are multă treabă în România. Nici el nu-şi permite să piardă clienţi, sau să scape din mână subalternii mai căpoşi! Să ştii că, în mod normal, doi oameni în situaţia voastră ar fi trebuit să stea non-stop la telefon! Să plângă unu' la altu', să-şi rostească bănuielile şi temerile, să se liniştească reciproc...
- Noi n-avem timp de chestii de-astea. E nouă şi zece deja; ziua de lucru a început. Deci, muncim - şi eu, şi el.

Părintele ridică scurt din umeri şi-i întoarse spatele! Continuă:

- Că, în meseria noastră, drăgălăşeniile n-au ce căuta în timpul orelor de program! Ce-ar fi să stau zi-lumină cu el la telefon? Eventual, de pe telefonul oficial?

Spionul se aşeză la biroul lui:

- OK, atunci nu-l suna! Doamne, ce-aveţi toţi cu mine?! Mai suportaţi-mă două zile - şi mă car şi gata, scăpaţi de mutra mea!

Mm... Îl supărase pe spion. Nasol! Avea mare nevoie de spionul ei - ca să-i găsească reginuţa...

Deschise mail-ul şi Messenger-ul. Şi începu un mesaj instant pentru Aleodor...

"Te rog să mă ierţi că am avut iar gura mare şi mintea mică. Tu ştii, cred, că eşti febleţea mea dintotdeauna..."

Adăugă şi nişte emoticoane de-alea simpatice şi apăsă Send. Şi se aplecă pe după monitor... Aleodor se aplecă şi el pe după monitor... şi răbufni, la fel de botos:

- Bine, fă! Da' să ştii că rahatu' ăsta se repetă cam des, în ultima perioadă! Ia vitamine sau haleşte zahăr - că n-o să-ţi meargă tot aşa de fiecare dată!

Ridică mâna şi-i zâmbi dulce:

- Gata, şefuţu - s-a recepţionat!

Spionul reveni după monitorul lui. Reveni şi ea la monitorul ei...

Pe mail nu avea nici un mesaj de la Diamant...

Păi, să se ocupe de afaceri acum. Pe soţul ei o să-l sune diseară. Să aibă amândoi timp să se calmeze...

Ana-Maria

Îşi scoase căştile şi le lăsă pe birou. Şi-şi aprinse o ţigară. Deci Diamant şi Rebeca aveau probleme mari... Două pietre tari "săriseră" de la traiectoria aia minunată care le asigurase până acum armonia deplină - şi se zgâriau reciproc şi se ciocneau şi se răneau...

- Diseară trec pe la conac. Şi pe la spital.
- OK. Îţi aranjez imediat transportul.
- Te rog să nu-l aranjezi chiar acum...

Luă telefonul şi selectă numărul lui Aleodor. Suna, suna...

- Da, şefa.
- Salut.
- Salut.
- Diseară vă vizitez fulger - dar nici unul dintre voi nu ştie asta. Mai ales ea!
- OK. Verific chiar acum şi-ţi transmit datele pe mail.
- Vorbim.
- Vorbim.

Isamu era foarte... trist:

- Nu se-nţeleg deloc - aşa-i?
- Din păcate, dispariţia fetiţei lor a zdruncinat-o îngrozitor pe Rebeca. Diamant, care oricum îşi trăia viaţa la distanţă de comoara lui, nu simte foarte tare dorul de ea. Şi probabil că nici nu conştientizează foarte bine ce s-a întâmplat - şi ce se poate întâmpla de-acum încolo. Ea nu-şi poate scoate micuţa din minte - şi nu se poate opri din căutarea ei. El se simte dat deoparte, uitat...
- Şi este dat deoparte. Eu primesc zilnic traficul de internet pe care-l face conacul. De nouă ani de zile, Ştefan m-a pus să stau cu ochii pe el. Discutau zilnic cam o oră. Videoconferinţele lor erau minunate! Mesajele erau minunate! Îşi trimiteau reciproc melodii de dragoste, îşi trimiteau versuri, îşi şopteau declaraţii de dragoste... Rebeca e schimbată - şi, din păcate, îl respinge cu îndârjire pe Diamant. O parte din schimbarea asta e cauzată de îngrijorarea ei; dar cred că cealaltă parte e cauzată de lipsa lui de manifestare a durerii sufleteşti. Ea plânge şi-şi smulge părul din cap şi leşină pe-acolo prin curte; el aşteaptă să-l sune ea şi să-i spună dacă are veşti...
- Amândoi au greşit. Sper să reuşesc "s-o dreg" diseară...
- O s-o dregi - ca întotdeauna! Tu, când îţi pui ceva în cap, reuşeşti întotdeauna.

Zău?! Îl privi lung, pe sub sprâncene; i se oferi un rânjet glumeţ... Reveni spre ecran:

- Hai - la treabă! Că acu' se face patru şi trebuie să fim la Martinez!

Isamu nu zicea nimic; ea aştepta dezmeticirea consilierului ei...

- ... Trebuie să fii la Martinez.
- Să fim. Că mergi cu mine.
- ... Eşti sigură?
- Foarte sigură. Eşti consilierul meu, da?
- Da, dar nu pe partea rusească a lucrurilor!
- Asta aşa e. Dar sunt sigură că o să găseşti tu o cale să-mi sufli "da" sau "nu". În plus, dacă eu fac afaceri cu Popov iar tu eşti de faţă şi n-ai nimic împotrivă, poate se mai calmează şi Estul...
- Tot ce se poate! Dar să ştii că la fel de posibil este ca prezenţa mea să-i creeze probleme mari dlui Popov atunci când se întoarce în Rusia.
- Eu fără tine nu merg!
- Eşti pregătită să faci faţă discuţiei cu Popov.

Atunci nu mai zicea nimic! Asta e! O să se ducă singură şi gata! Dacă greşea, greşea - şi asta era! La urma urmei, n-o să poată să se plimbe mereu cu geniile după ea! Nu?

- ... Lasă, că găsim noi o soluţie!

Se abţinu cu greu să nu zâmbească. Ea era aşa o femeie care nu putea fi refuzată "neam"...

Florentina

Iar luau masa cu bodyguardele...

Chestia asta, prânzul, devenise o corvoadă. Se înghesuiau şase la masă, de parcă se topeau de foame şi mai multe nu! În plus, prânzul fusese dintotdeauna momentul când ea şi fraţii ei îşi discutaseră problemele - şi primiseră, deseori, un sfat bun şi-o încurajare de la cei-lalţi. Acum, cu individele astea pe cap...

Idee! Ridică privirea şi întrebă, în romanes:

- Auzi, Léon? Ţie-ţi convine chestia asta, cu gagicile astea trei?

Fratele ei se îngălbeni... şi-şi reveni repede când îşi dădu seama care erau şansele ca vreuna dintre ele să ştie ţigăneşte:

- Măi sor-meo, sincer să fiu, cam da! Am devenit buricu' şcolii în numai 24 de ore! Şi să ştii că e mişto! Adică a mea e OK! Vorbim o grămadă, glumim... N-a încercat să mă descoasă, n-a încercat să afle una sau alta... A mea e OK.
- De fapt, şi a mea e OK. Da' am eu draci şi nervi...
- Potoleşte-te - că nu-i bine să tot sunăm la omu' ăla. Ne ginesc serviciile - şi noi picăm de proşti, mama pică de gâscă iar tata e luat în vizor de toţi duşmanii. Las-o şi tu mai uşor!
- Da' ce, mă, am zis eu ceva de sunat? Nici la tataia n-am zis nimic de sunat!
- N-ai zis, da' erai cât pe ce să zici!
- ... Tu ce ştii - când se mai duce mama dincolo? Că vreau să merg şi eu.

Léon nu pricepuse unde era "dincolo" ăla... Oftă greu:

- Trebuie să-l văd! Mi-e dor de el!
- Şi mie mi-e dor. Dar mă gândesc că stă în pat, ca o legumă - şi zău că-mi vine să strâng din dinţi şi să rabd până zice mama că e OK să mergem şi noi!
- Eu nu pot să rabd. Eu tre' să-l văd.
- Auzi? Ia urneşte-l pe Philippe la o discuţie! Că astea s-au pus pe discutat - şi vreau să ascult ce vorbesc.

Léon ştia chineză - un aspect pe care ele probabil că nu-l aflaseră încă. Aşa că reveni la limba română şi zâmbi:

- Auzi, Philippe? Tu ai azi oră cu dl Blier?
- Da.
- Şi pot să vin să văd şi eu cum înveţi tu să cânţi la pian?
- Da. Dacă vrei tu, eu sunt de acord. Dar va trebui să vrea şi el.
- Aşa e. Şi s-ar putea să nu vrea... S-ar putea să creadă că îl spionez - sau că m-a pus mama să mă asigur că face lecţia aşa cum trebuie. Lasă, că stau în camera mea.
- Cum vrei tu.

Philippe nu era şmecher - era foarte pragmatic. Se grăbi să "învie" discuţia:

- Tu ştii să cânţi muzică de dans?
- Da. Ştiu câteva menuete, ştiu valsuri... De ce râzi?

Dumnezeule mare! Nu se putea opri! Philippe ştia muzică de dans! Se ridică şi se grăbi să-l pupe apăsat pe cap - ca să nu-şi închipuie că râdea de el:

- Eşti teribil! Eu vorbeam despre melodii din 2000, de exemplu! Uite, Moby are o piesă superbă pentru pian! *Everloving*. Ai ascultat-o vreodată?
- Nu, nu cred.
- O să ţi-o dau eu s-o asculţi. De fapt, uite - o caut chiar acum! E foarte frumoasă!

Scoase telefonul şi accesă netul. Iar glasvandul foşni. Oare cine venise?

Piao era vesel. Şi uşor încurcat de "aglomeraţia" de la masă. Chinezul flutură scurt un plic:

- Bună ziua tuturor!

Se grăbi să-i răspundă şi ea. Căuta Moby... *Everloving*... Play! Îi dădu fratelui ei telefonul şi reveni spre farfurie:

- Ai răbdare - să vezi ce mişto e partea cu pianul!

Philippe aprobă. Era foarte serios. Nu mai mânca; ţinea telefonul şi se uita la videoclip. Asculta melodia. Probabil că identifica notele...

Uneori, muţenia şi ciudăţenia lui o scoteau din minţi. Alteori, îi era milă de frăţiorul ei. Îl iubea - că era un scump! Chiar şi atunci când era mut două ore şi-apoi scotea din el o prostie care strica totul, ea tot îl iubea! Ea ştia cât de mult îl iubea tati al ei pe Philippe! Şi cât de mult regretase tati al ei că fusese egoist şi-o luase pe mami cu el - şi-l lăsase pe Philippe cu bona. Ştia că în mintea tăticului lor rămăsese o umbră de vină...

Gata - începuse partea cu pianul. Philippe îşi lipi telefonul de ureche - şi închise ochii. Se grăbi să le facă tuturor semn să nu scoată un sunet... Aşa - ca să-şi ajute frăţiorul să pozeze într-un mic geniu! Nimeni nu mai mânca - ei toţi se uitau la Philippe... Care asculta, cu ochii închişi, şi şoptea ceva...

Piao coborî scara şi le făcu semn că el pleacă. Făcu şi ea semn de "pa-pa" şi încercă să mănânce fără să foşnească excesiv...

În maximum o săptămână, frăţiorul ei va deveni maestru în Moby! Vedea pe chipul lui un început de zâmbet. Aşa că...

Ana-Maria

Păşea drept pe covorul hotelului Martinez. Isamu rămăsese la vilă. Înţelesese şi ea că aşa era mai bine - ca partea chineză a afacerii să nu se apropie nicicum de partea rusă. Aşa că deciseseră să o însoţească Claude şi stabiliseră un semnal. Ea o să rostească numele afaceristului, după care o să se prefacă că studiază oferta preţ de vreo două minute. Citea cu atenţie, mai punea o întrebare, mai făcea o constatare... Iar Isamu îl verifica pe respectivul. Dacă era ceva în neregulă, o suna pe special. Care era pus pe silent, în buzunarul ei stâng. Exersaseră o oră - şi le reuşise de fiecare dată "manevra". N-avea deci emoţii. Păşea pe covorul hotelului Martinez, urmată de Claude şi doi bodyguarzi, şi-l vedea pe dl Popov ridicându-se. Rusul era roşu-n obraji. Rusul ştia programul propriei vizite, ştia tabieturile lui Ştefan şi, după zborul destul de lung din Rusia până-n Franţa, visase, probabil, foarte multe escorte! Era, deci, "montat". O privea - şi se abţinea cu greu să n-o măsoare! Ea îi vedea chinul, ştia că costumul *executive* îi vine ca turnat, ştia că pantalonii strâmţi au pe ce sta iar vesta şi cravata îi dădeau un aer "sexy"...

"Dle Dimitri Popov, eşti mâncat! Tot!"

Întinse mâna spre el:

- Bună ziua, dle Popov!

- Bună ziua, dnă Ionescu!

Mâna rigidă, strângerea energică. Dl Popov avea ochi căprui. OK! Porni spre scaunul liber:

- Vă mulţumesc că mi-aţi acceptat invitaţia.

- Eu vă mulţumesc că m-aţi invitat aici! În comparaţie cu vremea din Rusia, atmosfera de pe Coasta de Azur e superbă în perioada asta a anului!

- Într-adevăr - e o primăvară plăcută în Franţa. Cum aţi călătorit?

- Oo, regeşte!

Ridică o sprânceană... prefăcându-se că uitase complet de zânişoarele cu care plutise dl Popov atâtea ore şi care-l storseseră rău de vlagă şi-l făcuseră să urce glonţ în camera lui şi să doarmă buştean şi să viseze escorte verzi pe pereţi... Rusul râdea:

- Întotdeauna am bănuit că Ştefan are unele lucruri pe care le ţine ascunse!

- Dvs. nu aveţi lucruri ascunse?

- Ba da. Faţă de Ştefan, da - am şi eu posibilitatea să organizez vizite de-astea. Dar numai pentru dvs.! El n-are decât să stea acasă!

I-auzi! Bufni în râs - şi schiţă un gest micuţ, părând că vrea să-şi ascundă buzele rujate frumos şi dinţii impecabili ne-implantaţi... După care îşi apropie parfumul de nasul lui printr-o aplecare discretă:

- Dle Popov, nu cred că e bine să vorbiţi despre organizarea unei vizite asemănătoare doar pentru mine...

Dl Popov râdea şi nega şi aproba în acelaşi timp...

- Şi? Cum mai e vremea la Volgograd?

- Era destul de înnorat când am plecat eu. Dar sunt sigur că mâine, când mă întorc, o să fie mult mai plăcută.

Aha! Deci consilierii ei ruşi stăteau cu morcovul înfipt bine şi se gândeau că "blonda" de la Cannes o să strice totul. Şi îi panicau şi pe cei zece posibili viitori parteneri de afaceri despre care urma să-i vorbească ei dl Popov. Foarte interesant! Foarte...

Ospătarul se apropia grăbit... Decise să fie tranşantă de la început:

- Pentru mine nimic, mulţumesc.

- Nici măcar o cafea?

- Nici măcar o cafea.

Gândul că nici ea nu bea şi nu mânca nimic desigilat îl cam pleoştise pe dl Popov. Da' las' că-i trecea lui! Avea ea în buzunar un bileţel care-o să-l înveselească instantaneu!

Ospătarul pleca, Popov revenea spre ea... Ea îl privea, dulce şi zâmbitoare, şi tăcea... El se pierdea rău de tot în ochii ei verzi... Şi-şi revenea, totuşi, şi scotea din buzunar... Păi, doar atât?

Ciudat - pe coala aia A4 era concentrat totul! Oameni, sfere de influenţă, afaceri, cantităţi, termene... Ia să citească ea totul cu atenţie! Că treaba aia cu Isamu şi semnalul tocmai "picase"!

Ah, da! Să-i spună şi lui Isamu că "picase"! Scoase din buzunar coala ei A4 şi începu să râdă:

- Ce coincidenţă! Şi eu, tot aşa - scurt şi concentrat...

Popov râdea, lua coala, o despăturea şi făcea ochii maari... când vedea "programul detaliat" al vizitei lui pe Coasta de Azur...

Îşi aprinse o ţigară şi încercă să se concentreze la ruşii ăia - că era foarte important.

Isamu

Îi venea să râdă - rău! Ana îşi închipuise că Popov o să-i aducă zece dosare destul de consistente, pe care-or să le întindă pe-acolo, pe mesele din restaurant! Când colo, rusul fusese discret ca de obicei. Ba chiar fusese generos - că zece inşi încăpeau lejer şi pe-un sfert de A4! Deci, o lăsase să-şi închipuie ce voise ea. Exersaseră semnalul, apelul, ea se gândise la diverse motive ca să rostească numele alea... Din fericire, Claude îi transmitea chiar acum că regina făcea cu brio faţă sarcinii de a ţine locul regelui. Ana găsise destule motive ca să rostească numele alea - chiar acum îl întreba pe Popov dacă rusul cutare este cumva aceeaşi persoană cu rusul al cărui băiat terminase beleartele... Casca din urechea lui "recepţionase" nume mari, importante, din piaţa afacerilor ruse. Atât de mari, că nu era nevoie să îi caute prin bazele lor de date. Popov era om serios. Dacă se va încerca strecurarea unui dosar penal prin afacerile regelui, cu siguranţă omul care îl va aduce nu va fi trimis de Dimitri Popov!

Casca "auzea numai de bine", cum spunea Ştefan de obicei. Ana glumea cu Popov; făcea glumiţele ei simpatice, menite nu să-l facă pe rus să râdă, ci să creeze o atmosferă plăcută, veselă la masa lor. Şi cel de-al nouălea afacerist era OK...

Iar ultimul era Serghei Petrovici Kotov. Afaceri imobiliare. Treabă riscantă pentru orice novice - dar foarte profitabilă pentru contele Ionescu. Dl Kotov lucra curat, cu acte perfecte şi comision fix. Minunat!

În cel mult jumătate de oră, Ana se va aşeza la birou şi se va apuca de contractele trimise de Andrei. Aşa că se ridică şi luă plicul de pe birou. Trebuia să le sorteze, să arunce o privire peste ele - să se asigure că Andrei nu-şi lovea mişeleşte şefa...

Ana-Maria

Urca treptele - şi se simţea obosită şi un pic nesigură...

Discuţia cu dl Popov fusese extrem de plăcută. Şi de solicitantă. Nu se aşteptase să primească un A4 cu 10 nume şi o mulţime de cifre! Dacă Ştefan n-ar fi ţinut-o lângă el şi nu i-ar fi explicat absolut totul, habar n-ar fi avut cum să citească şi cum să înţeleagă ce-i adusese rusul ăla! S-ar fi făcut de râs rău de tot!

Validă cartela şi intră în birou. Şi oftă greu:

- Nu ştiu de unde lua Ştefan toată energia pe care-o avea - dar să ştii că nu ne aprovizionăm din aceeaşi sursă.

- El are, totuşi, exerciţiu! Stai liniştită, că te-ai descurcat impecabil.

Îi întinse hârtia şi se grăbi spre biroul ei:

- Stai să vezi ce scrie acolo!

- Ştiu deja ce scrie aici.

- Dar nu ştii cifrele.

Tăcere - semn că era 1-0 pentru ea! Ia uite ce-o aştepta pe birou! Cinci teancuri mari cu hârtii...

- M-am uitat cu atenţie pe ele - şi sunt OK, după părerea mea. Dar dacă vrei neapărat să-l înfurii rău pe Andrei, refuză-i teancul din dreapta.

- Nu ţin musai să-mi fac duşmani. Mai ales că urmează să trec pe la ei!

- Atunci nu-i refuza teancul din dreapta...

Aah, ce rău era! Pesemne cifrele de pe coala A4 îi induseseră o puternică stare de veselie!

- Ţi-am comandat "ţinuta de turneu".

Iaca - avea şi ţinută de turneu! Oare la ce se referea?

- O s-o primim în două-trei zile.

Aşa; şi? Mai departe? Isamu tăcea mâlc... OK!

- ... Nu ştiu de ce, dar calmul tău îmi induce dorinţa de-a afla câteva amănunte legate de ţinuta asta "de turneu"...

- E vorba despre nişte haine mai speciale. Nu permit glontelui să treacă prin ele.

Aha... Şi iar tăcea? Da' ce-avea cu ea?

... La urma urmei, ce altceva mai era de spus? Isamu îi comandase "armură"! OK! O s-o primească în două-trei zile şi-o să se lămurească! Momentan, să semneze ce-i trimisese Andrei, să coboare apoi şi ea la masă şi să se odihnească un pic. Adică să facă o baie fierbinte, să-şi îngrijească puţin epiderma... şi să plece la aeroport. De când cu accidentul, nu mai putea nici să vadă elicoptere!

Florentina

Tresări şi-şi scoase căştile - cine deschisese uşa? Mămica ei părea obosită frântă:

- Prinţeso, ai cinci minute?

- Sigur, mami! Am şi mai multe!

Se mută imediat pe marginea patului şi-o invită să se aşeze lângă ea...

- ... Ce mai faci tu, prinţesa mea? Cum îţi e?

- Mami, mie ştii bine că mi-e bine! Cu excepţia faptului că tati e în comă la spital iar eu trebuie să stau încuiată în casă în fiecare după-amiază, mi-e bine. De ce să mă plâng...

Deşi vorbise calm şi foarte frumos, avea senzaţia că fusese, totuşi, prea "explicit-obraznică"... Ciudat - mămica ei nu se încruntă:

- Isamu mi-a spus că ştie asta şi se gândeşte la o rezolvare.

Aoleu! "Pasase problema" către chinez? Chiar că putrezea în camera asta pân' la pensionare!

- Şi mi-a dat o soluţie care chiar ar putea funcţiona!

Aoleu! Chinezul avea deja soluţii? Aoleu!

- Tu cum te înţelegi cu colegii de clasă? Sunt OK? Adică aveţi ceva în comun, sau îţi ia câteva secunde ca să-ţi aminteşti cum îi cheamă?

- Nu pot să spun că suntem colegi "la cataramă". Dar, categoric, ne cunoaştem bine între noi. Adică discutăm, glumim, ascultăm muzică... Ei se şi vizitează între ei, ies împreună...

- Atunci, la soluţia găsită de Isamu eu zic să inviţi toată clasa.

Avea Isamu o soluţie la care ea putea invita toată clasa. Păi, văzând şi făcând!

- Bine, mami. O să vorbesc şi cu Isamu, să văd ce zice şi el...

- O singură rugăminte am la voi - să nu exageraţi cu alcoolul şi să nu vă apropiaţi de droguri.

- Haai, mamă! Nici aşa!

Mămica ei ridică un deget - ceea ce însemna că ea trebuia să tacă şi să ia lucrurile aşa cum sunt! Aşa că zâmbi:

- Bine, mami: fără alcool şi fără droguri.

- Greşit. La vârsta voastră, un pic de alcool este absolut necesar. Asta diferenţiază adolescenţii de clasele 1-4.

I-auzi! Bufni în râs:

- Am înţeles! Atunci, puţin alcool şi zero droguri.

- OK. Cu Biyu cum te împaci?

- Păi... binişor, după părerea mea.

- Adică nu vă scoateţi ochii, dar nici nu vă împărtăşiţi secretele intime. Bun! Ţi-a făcut ceva probleme până acum?

- Nu.

- Asta e bine. Presimt că o să petreceţi împreună următoarele 6 luni, aşa că...

Următoarele şase luni?! Reuşi cu greu să-şi păstreze masca veselă pe chip...

- E OK să-ţi pice faţa la auzul veştii ăsteia! Te rog - nu-ţi exersa expresiile faciale cu mine, bine?

Se aplecă şi-o pupă pe obraz:

- Bine, mami.

- OK. O ultimă întrebare: ai vreo veste apropo de mâncat rujul?

De data asta nu mai reuşi să rămână calmă şi zâmbitoare - roşi violent:

- Nu.

- Bine, prinţeso. În jumătate de oră, eu plec spre aeroport. Te rog să ai grijă de Léon şi Philippe. Şi să fiţi cuminţi şi să nu-i faceţi probleme lui Isamu. Bine?

- Bine, mami.

Fu pupată pe creştet. Patul se ridică, semn că discuţia se sfârşise... Şi totuşi!

- Mami!

- Da, prinţeso.

- Unde te duci?

- La conac. Rebeca şi Diamant au probleme mari - şi se pare că nu le pot depăşi singuri. Mă duc să le arăt drumul spre căsnicia de dinaintea dispariţiei lui Trésor.

- Auzi, mami? Da' chiar n-aveţi nici o veste despre aia mică?

- Absolut nimic. Toată lumea o caută - serviciile, poliţia, oamenii lui Aleodor... Nu - n-avem nici o veste.

Cuvintele astea o întristaseră. Nu era vorba despre necesitatea prezenţei lui Biyu în spatele ei; era vorba de puştoaica cu ochi albaştri şi guriţă mică şi şmecheră! Era tare simpatică...

- Pa, prinţeso.

- Pa, mami.

Uşa se deschise, se închise...

Deci mămica ei pleca la conac...

N-o mai întrebase dacă trecea şi pe la spital. Normal că trecea pe la spital! Că şi ea îl iubea mult...

Din păcate, era abia marţi. Mâine, ea trebuia să meargă la liceu - iar Léon şi Philippe nu puteau chiuli de la şcoală. Aşa că orice tentativă de a sugera măcar o "vizită comună" ieşea total din discuţie!

Îşi puse din nou căştile pe urechi. Asculta muzică bună - muzică din colecţia tăticului ei. Încă n-avea curaj să revadă filmările din vacanţe, din plimbări, din parc... Încă nu se simţea îndeajuns de puternică să-l revadă, să-l audă din nou... Şi-aşa, îi venea să plângă numai când se gândea la el! Deci! Rămăsese la melodia 42. Tina Turner.

Voce minunată, linie melodică minunată... Tăticul ei n-o fredonase niciodată în prezenţa ei, aşa că nu exista riscul să-şi amintească şi să înceapă totuşi să plângă...

Ana-Maria

Mobilul special tremură scurt în buzunar. Oare cine ce voia de la ea? Nu de alta, dar calcula încasările consilierilor; şi zău că întreruperile astea îi ciufuleau rău concentrarea! Scoase telefonul...

Andrei Donichioiu solicita o videoconferinţă. Minunat! Era în avion, pe undeva pe deasupra Franţei, şi trebuia să intre în mail-ul special! Fir-ar...

Asta e! Dacă trebuie, trebuie! Măcar era "în avionul lor", cum se zice! Dar zău că, în clipele astea, îi promitea individului nişte cuvinte foarte tăioase dacă o căutase ca s-o întrebe cât poartă la pantof!

Se conecta... Mail... Şi iată şi invitaţia. Scoase scociul de pe ochiul camerei şi porni sonorul. Şi apoi îi acceptă invitaţia. Evident, Andrei era la birou, încorsetat într-un costum "de top", cu freza "boboc" şi obrajii "popou de bebeluş". Oare ăsta se bărbierea la fiecare oră exactă? Sau se epilase definitiv?

- Bună seara.
- Bună seara.
- Să mă ierţi că te-am deranjat la ora asta...
- Nu m-ai deranjat.
- ... La tine este, totuşi, aproape zece noaptea!
- O fi; dar unele lucruri nu suportă amânare...

Roti uşor laptopul, ca să-i arate că e în avion, după care reveni pe ecran:

- Deci, nu m-ai deranjat.
- OK. Voiam să ştii că m-a sunat dl Popov.
- Invitatul meu, dl Popov?
- Exact.

Andrei se aplecă spre camera de pe biroul lui şi coborî tonul vocii:

- Era super-încântat, super-fericit şi părea să aibă creierii strâns înfăşuraţi pe moaţe de-alea subţirele-subţirele...

Aha! Şi de-aia o întrerupsese de la socoteli?

- Mi-a spus că în noaptea asta doarme pe Coasta de Azur, pentru că i-ai pregătit un program pe care nu vrea să-l piardă pentru nimic în lume.

Aha! Interesant...

- Şi m-a avertizat că mâine, la optişpe ora mea, aterizează în Volgograd. A spus că vine glonţ la birou, aşa că să-mi pregătesc stiloul şi călimara pentru că voi fi foarte ocupat.

Aprobă încet cu capul şi-l lămuri:

- Îţi pregătesc un mail amplu pe tema asta. Dar încă nu e gata. Scotocirea în baza de date durează...

Andrei aprobă şi întrebă:

- Pot să te întreb în ce constă programul lui pe Coasta de Azur?

Bufni în râs şi negă repede cu capul, făcându-l şi pe el să râdă... Hai, gata! Individul ăla îi provoca spaimă chiar şi aşa, de la mii de kilometri distanţă:

- La nouă dimineaţa vei avea mail-ul meu complet. Citeşte-l cu atenţie şi, te rog, nu te abate de la el. Mâine, dl Popov va obţine cel mult "uşurarea diplomatului". Dar va fi dispus să semneze "ca primarul" orice hârtie îi vei pune în faţa ochilor. Aşa că să ai grijă - că te ştiu bărbat pedant, aşa că sigur ai nişte şerveţele pe birou pe-acolo. Să nu le vadă - că se face de râs dacă se-apucă să dea autografe pe ele!

Andrei râdea în hohote şi aproba de zor. Privea imaginea şi realiza că "îl imortaliza", în acel moment de destindere maximă, ca să-l poată prinde mai târziu cu minciuna... Bărbatul în costum îşi slăbi scurt nodul de la cravată şi-şi trase răsuflarea:

- Oof, Doamne! Eşti teribilă!

- Sunt. Şi sunt şi parolistă. O dată cu aterizarea dlui Popov, va ateriza şi un bileţel din partea mea, strict pentru ochii tăi. Să te duci personal să-l iei din seiful avionului.

- Bineînţeles! Bine că mi-ai spus! La ce oră aterizează?

- Din câte ştiu eu, la cinci jumate, ora ta. Dar verifică informaţia asta cu Isamu; OK?

Reuşi să se abţină şi să nu zâmbească - pentru că tocmai prinsese urma de grimasă de pe chipul lui! Şi observase că, atunci când nu-i convenea ceva, Andrei ridica scurt nasul - ca şi când îl jena ceva. "Memorase" informaţia, aşa că ridică scurt sprâncenele:

- El se ocupă de obicei de avionul VIP.
- Da, ştiu. O să-l sun.
- OK. În rest, toate-s bune la Volgograd?
- Toate-s bune şi frumoase şi încep să fie uşor nerăbdătoare...

Serios? De ce?

- De ce?
- Pentru că vizita ta era aşteptată încă de ieri.
- În caz că acele chestii bune şi frumoase şi nerăbdătoare te întreabă când vin, te rog să le spui că vin atunci când am treabă - nu când vor ei să se holbeze la mine. Că nu sunt exponat de muzeu. Şi nici din ceară nu sunt.

Andrei aproba şi zâmbea amabil... Adoptă o mutriţă gânditoare:

- Dar să ştii că n-ar fi o idee chiar aşa rea!
- Ce ideea?
- Aia cu ceara.

Iar îl făcuse să răbufnească într-un hohot zdravăn de râs... Îi făcu cu mâna, râzând şi ea:

- Pa, Andrei. Vorbim.
- Vorbim.

Disconnect... Răsuflă uşurată - că dacă nu-i spusese şi el "pa", era perfect! Avea o oareşcare "greutate" în ochii lui - adică o percepea ca fiind "şefa". Glumeaţă, zâmbitoare, frumoasă foc - dar şefă! Era important...

Cât mai avea până ateriza?... Câteva minute. Opri deci laptopul şi începu să-şi strângă lucrurile. O să facă socotelile la conac, în linişte. Sau...

Rebeca

Stătea în pat. Adică zăcea în pat. Ţinea perna în braţe şi nu se putea autosugestiona că era Trésor. Aşa că nu putea să închidă ochii. Asculta liniştea mormântală din cameră... şi simţea că-i vine să plângă, pentru că uneori stătuse aşa şi-şi ascultase micuţa sforăind uşor...

Tresări - cineva bătuse la uşă! La uşa ei! Cine avea insomnie, la unşpe noaptea?... Ia să se facă ea că doarme! Că dacă era Aleodor, cu somniferul, nu-i trebuia; iar dacă era Adina, cu îmbărbătările verbale, iar nu-i trebuia! Stătea nemişcată în pat şi aştepta...

Ia - că ciocănea din nou! Da' cine dracu era?!

... Oricine era, acum părea că plecase. Aşa că oftă greu... şi închise ochii. Trebuia să doarmă! Trebuia să se odihnească! Azi se concentrase extrem de greu la contractele ei! Trebuia să se odihnească...

Hei!

Se ridică şi înhăţă telefonul. Şi îngheţă - pentru că nemernicul de Aleodor o sunase pe regină şi-o pârâse că se preface că doarme... Apăsă butonul verde:

- Da.
- Bună seara, Rebeca.
- Bună seara.
- Te-am deranjat? Te-ai culcat?
- Nu; stăteam în pat, aşa...
- Aha. Te-am sunat ca să te rog să-mi deschizi uşa.

Aoleu! Sări în picioare şi se repezi la uşă! Şi-o deschise larg! Şi simţi că ameţeşte... Ana zâmbi slab, în telefon:

- Mulţumesc.

Nu-i mai răspunse - făcu un pas în spate şi-o invită să intre, după care se grăbi să o urmeze... Ana se aşeză pe canapea şi bătu scurt lângă ea. Se grăbi să se conformeze.

- Cum te mai simţi tu?

Cum se mai simţea ea?

... Ochii i se umplură cu lacrimi. Şi reîncepu să suspine. Şi nu mai putu să răspundă... Regina puse mâna peste mâna ei:

- Ştiu. Te înţeleg. De când e Ştefan în spital, crede-mă că te înţeleg perfect! Şi, vorba aia! - eu ştiu unde e soţul meu şi ştiu că e în siguranţă! Dealtfel, să ştii că n-am venit să te cert. Şi nici să te îmbărbătez. Nici să te ascult la lecţii, cum zice Ştefan al meu. Am venit să-ţi pun o întrebare.

OK - aştepta întrebarea. Ana tăcea...

- ... Ce mai face Diamant?

Poftim?

... Ptiu, drace! Nu-l sunase azi! De dimineaţă, îşi spusese că o să-l sune seara; şi nu-l mai sunase! Uitase complet...

Mâna reginei se ridică - iar degetul îi atinse uşor obrazul de două ori... Era vişinie... Regina reveni pe spătarul canapelei:

- Atunci mai am o întrebare. Ai vorbit azi cu el?

Începea să se îngălbenească... rău... Iar regina întindea iar mâna şi îi bătea uşor obrazul - şi avea perfectă dreptate să facă asta... Ana se ridică:

- Tu eşti tânără. Te-ai măritat repede, ca să zic aşa - şi n-ai avut cine ştie ce experienţe "de viaţă". E ora unşpe; e prea târziu deci ca să-ţi ţin o prelegere pe tema asta. Îţi dau doar un sfat - şi-o să i-l dau şi lui, atunci când o să-l văd: vorbeşte zilnic cu soţul tău. Despre orice vreţi voi: despre vreme, despre finanţele familiei, despre meniul de la cină... Despre voi... Dar vorbiţi zilnic. Fă din asta o regulă. Bine, Rebeca?

- Bine.

Regina nu se grăbea să iasă... OK! Putea să vorbească cu Diamant când era ea de faţă! Aşa că se grăbea să-şi ia telefonul de pe noptieră - şi constata că era unşpe şi-un sfert, iar asta însemna că ceasul lui Diamant arăta doişpe şi-un sfert acum...

Diamant

Tresări violent şi sări în fund - că se speriase îngrozitor! Pusese telefoanele direct pe noptieră, iar vibraţia făcuse aparatul să zornăie zgomotos! Îl luă...

Şi-l aruncă pe pat. Că se culcase, pentru ea. N-aveau ce discuta. Nu la ora asta! Ce dracu! Aşteptase toată ziua telefonul ei! După ce urlase la Părinte, se aşteptase ca ea să-l sune! Iar ea uite la ce oră suna! Păi ce treburi chiar aşa de importante avusese ea, de-o ţinuseră îngrozitor de ocupată până acum? Ha?

Telefonul tăcu. Se lăsă uşor înapoi pe pernă...

... De ce dracu era aşa de căpos? De ce-o pedepsea aşa? Când ştia prea bine cât de greu era pentru regina raiului lui să trăiască fără Trésor? Tocmai el, care trăise zi de zi cu dorul de tatăl lui în suflet, o chinuia în halul ăsta pe femeia pe care-o iubea! Tocmai el!

Telefonul reîncepu să cânte... Tot ea era. Acum ar fi trebuit să-i răspundă. Nu? Ar fi trebuit să ia telefonul şi să apese butonul verde şi să răspundă. Şi totuşi, n-o făcea. Nu putea. Azi trecuse pe la cimitir. Se asigurase că Safira era bine îngrijită, îi dusese flori... Azi, îşi privise copiii cu alţi ochi - cu ochii tatălui. Şi ştia că era egoist - şi-şi ostoise dorul de reginuţa lui privindu-şi ceilalţi doi copii, şi-acum o chinuia pe femeia asta care n-avea şi ea copii care să-i ostoiască dorul... de reginuţa lor...

Telefonul tăcu...

Poate era mai bine aşa. Poate era mai bine că nu vorbeau azi. Când descoperise că nici azi nu primise nimic de la ea, simţise că se sufocă! Se gândise la ea toată noaptea - şi adormise cu greu şi cu somnifere! Se aranjase şi se ferchezuise şi se pregătise să facă videoconferinţă cu ea! Iar ea nu se gândise nici măcar să-i azvârle un nenorocit de emoticon de-ăla tâmpit! Aşa că...

Telefonul reîncepu să cânte - dar, de data asta era altă melodie! Hei! Se repezi să-l ia - şi realiză că făcuse o prostie imensă şi se lăsase orbit de furie şi de gelozie şi de toate rahaturile şi nu se întrebase nici măcar pentru o clipă ce-i venise Rainei să-l sune la ora asta! Apăsă butonul verde:

- Da, şefa.

- Ce mai faci tu, cumnate? Te-am trezit?

Ana îi vorbise în romanes - şi-l numise "cumnat". Era lângă Raina şi încerca să joace rolul lui Ştefan - vărul lui, care-l dezlegase de Safira şi-l ajutase să fie fericit... Şi-l legase de femeia pe care-o iubea... Oftă greu:

- Nu. Nu dormeam.

- Aha. Bănuiam eu...

Şi nu mai zicea nimic... OK! O să zică el atunci! Reveni pe pernă - şi simţi că-i vine să plângă:

- Nu pot să vorbesc cu ea. Pur şi simplu, nu pot!

- De ce, cumnate? E nevasta ta şi vrea să vorbească cu tine!

- Nu pot. După ce m-am gândit la ea până la trei dimineaţa şi m-am aranjat şi m-am frezat şi m-am pregătit două ore pentru videoconferinţa cu ea, am descoperit că ea nu s-a gândit la mine nici măcar cât de-un omuleţ de-ăla căcăcios din Messenger! Şi am simţit că mă sufoc, Ano! Ştii cum a fost? Ştii cum m-a ars sufletu' când am văzut că nu mi-a trimis nici măcar un căcăţel de-ăla de copii?

- Nu pot spune că ştiu - dar îmi imaginez cu uşurinţă prin ce-aş trece eu dacă aş fi în situaţia ta.

- Ştii, Ano? Ea habar n-are - că stă acolo încuiată-n conac şi-o ţine Părintele ocupată! Şi, când mă vede, mă gândesc ca un prost să fiu calm şi puternic şi să-i inspir siguranţă şi încredere şi determinare şi toate celelalte! Şi sunt cu calmantu' la bord şi moralu' montat şi-mi pun masca pe faţă şi nu-i arăt că sunt la pământ! Mă înţelegi, Ano? Tu înţelegi ce-ţi spun eu aici?

- Da, Diamante. Dar tu mă înţelegi când spun că nici tu, nici ea nu procedaţi corect?

Adică el nu proceda corect?

- Ea, când te vede, îţi arată toată disperarea ei - şi uită să-ţi arate partea plină a paharului. Tu, când o vezi, îi arăţi tot calmul tău - şi îţi ascunzi suferinţa şi pari că te doare-n cot...

... De fapt, da - nici el nu procedase tocmai corect...

- Atunci când ţi-ai dorit tu ceva, ai făcut pe dracu-n patru şi-ai insistat şi-ai recurs la toate milioanele de şmecherii pe care le ştii - până ai obţinut ceea ce-ai vrut. Şi cu ea ai făcut la fel: ai insistat şi-ai bombardat-o cu şmecherie şi l-ai răsucit până şi pe Ştefan - şi-ai obţinut ceea ce ţi-ai dorit. Din punctul ăsta de vedere, eu, cumnata ta, care te cunosc destul de bine, sunt de părere că nici tu nu procedezi corect acum.

Gata! Trebuia să-i spună totul! Tot ce simte! Toate gândurile alea negre care-i bântuiau mintea! Că, dacă nu-i spunea, îi pocnea inima-n piept!

- Ano... Ano, eu nu mai ştiu ce să cred! Îţi jur că habar n-am ce să mai cred! Ano, m-am repezit la ea, în conac, şi m-a îmbrâncit cu picioarele! Şi m-a respins de multe ori de-atunci, să ştii! Ano, nevasta mea mi-a lăsat impresia că s-a folosit de mine ca să o obţină pe Trésor. Înţelegi? Cum a dispărut Trésor, eu n-am mai prezentat nici un interes pentru ea!

- Cumnate, tu te-ai tâmpit?

La dracu! Bufni într-un şir de suspine mitraliate:

- Da, cumnată! M-am tâmpit rău de tot! Fiindcă mi-e groază să nu constat că, de fapt, m-am dezmeticit! Că, de când mă ştiu, eu am fost ăla turbat şi îndrăgostit şi chior şi orb şi tot al ei! Înţelegi? Eu am stat la picioarele ei! Întotdeauna!

- Raina ta te iubeşte. Eu bag mâna-n foc pentru chestia asta. Ai înţeles, mă?

Dacă înţelesese? Da, înţelesese! Numai că nu credea o iotă...

- Ai înţeles, cumnate?

- ... Da, cumnată.

- Bine. Mai gândeşte-te la discuţia noastră. Dar ia un calmant înainte să te-apuci de activitatea asta. Bine?

Scăpă un zâmbet - cumnata lui era incredibilă...

- ... Şi fă-o de mâine-ncolo. Acum, ia un somnifer şi culcă-te.

Nu mai sta huhurez - odihneşte-te. Normal că-ţi vin toţi piticii, dacă ţii aluna epuizată!

- Bine.
- Noapte bună, cumnate.
- Noapte bună, cumnată.

Asculta... Nu - nu auzise nimic. Ana închisese şi-atât. Habar n-avea dacă Raina le ascultase conversaţia...

De fapt, era evident că auzise totul! Avea o cumnată genială şi foarte-foarte încăpăţânată! Dacă-şi pusese ea în cap să-i împace, atunci nu se lăsa până nu-i împăca! Pe el îl dusese de nas - îl făcuse să-şi verse năduful. Cuvintele lui, cele pe care îşi amintea că le rostise, erau îndeajuns de tăioase ca s-o dezmeticească pe Raina. Aşa că, probabil, o să-l sune...

Rebeca

Deci aşa...

După ce formase numărul lui Diamant, îl pusese pe speaker şi-l luase cu "cumnate", Ana îl stârnise să vorbească. Diamant "erupsese". Ea îl calmase, îl lămurise şi-l sfătuise "s-o lase mai uşurel". Şi acum se grăbea să iasă...

- Noapte bună, cumnată.

Poftim? Nu apucă să se dezmeticească - uşa se deschise, se închise... Păi...

Luă telefonul de pe pat...

Deci Diamant se simţea respins... Şi încerca să-i insufle şi ei puţină încredere, puţin curaj... Puţină speranţă... Şi se gândea că el stătuse întotdeauna la picioarele ei - şi, din poziţia aia, nu observase că ea...

Apăsă butonul verde. Poate că făcea o greşeală sunându-l acum, după discuţia cu Ana; dar trebuia să-l sune. Trebuia să-l audă! Şi trebuia să-i spună ceea ce gândea! Ana avea dreptate - îl iubea mult pe Diamant! Şi nu-i trimisese nici măcar un emoticon, vorba lui! Suna... Răspunsese!

Răspunsese şi nu zicea nimic...

Auzi clar oftatul greu, din suflet...

- ... Da, Raina.
- Ce faci?
- Stăteam în pat. Încercam să adorm.
- Şi eu stăteam în pat, când a ajuns Ana aici. Nu ştiu cum a făcut de n-am auzit maşina plecând şi venind...
- Dacă ai geamurile închise, normal că n-ai auzit-o.
- Da, ai dreptate - am geamurile închise...

Diamant tăcea. Iar ea nu prea mai ştia ce să zică - şi dacă să mai zică ceva. Diamant era supărat. Tonul lui era rece. Îi răspunsese, probabil, gândindu-se că Aleodor le monitoriza telefoanele - şi îi putea spune Anei că nici chiar cuvintele ei nu-l convinseseră să discute totuşi cu nevasta lui. Cine putea şti...

- ... Hai să ne culcăm. OK? Hai să luăm câte-un somnifer şi să dormim fără vise. Şi să vorbim mâine. OK?
- ... Într-adevăr - poate-ar fi mai bine să ne odihnim acum.
- Noapte bună.

Îi spusese un "Noapte bună" rece. La fel de rece ca tot restul conversaţiei. Diamant era foarte supărat. Prea supărat, ca să-şi amintească drăgălăşeniile lor... Iar dacă ea le-ar fi rostit, ar fi sunat fals acum, după ce fusese nevoie ca Ana să se urce în avion şi să vină personal să le rezolve lor problemele. Aşa că preferă să nu le rostească nici ea:

- Noapte bună.

Şi atât - Diamant închisese...

Simţea că-i vine iar să plângă - pentru că soţul ei... Bărbatul ei se gândise că ea...

Lăsă telefonul pe noptieră şi se grăbi spre dulăpiorul cu medicamente - că n-avea voie să plângă acum. Trebuia să înghită un somnifer şi să se odihnească. Şi să fie mai atentă cu el, de mâine-ncolo. Nu de alta, dar ştia că nu va putea trăi fără el; iar pericolul de a-l pierde era acum mai puternic ca niciodată!

Ana-Maria

Se apropia de uşa rezervei şi simţea un puternic sentiment de furie...

Toni tăcuse tot drumul, aşa că avusese condiţiile ideale pentru a-şi aminti ultima ei convorbire telefonică cu Seniorul. Ştia că va fi certată; şi ştia că ea nu va putea să-l certe. În schimb, îi va oferi adevărul. Nu-şi va cenzura nicicum pornirile! Dacă-i va veni să-l plesnească, omul ăla o să aibă un obraz înroşit...

Ciocăni scurt în uşă. Auzi clar scaunul târându-se un pic pe gresie şi paşii apropiindu-se.

- Cine e?
- Ana.
- Care Ana?

Aa! Trecu imediat la romanes:

- Aia care n-are întotdeauna dispoziţia necesară să citeze din Creangă!

Uşa se descuie prompt:

- Bine-ai venit!
- Bună seara.

Aşa - ca să ştie ce-l aştepta, în caz că voia să discute pe marginea telefoanelor ei nocturne! Seniorul zâmbi şi făcu un semn larg de invitaţie... Ea nu zâmbi:

- Am înţeles că n-am voie să te sun. Dar să-l vizitez am voie?
- Numai dacă ai ştampilă pătrată.

Gata - îl înfuriase şi pe el. Iar asta-i convenea de minune! Tot stătea încuiat aici 24 din 24! Putea să scrie zilnic câte-un mic mail despre ce mai era nou - nu? Sau putea să-i trimită zilnic fotocopii după fişa medicală! Ce dracu - îl învăţa ea pe el? Ha!

Intră şi se grăbi la pat. Şi se aşeză pe scaun. Îşi privea lung soţul...

Ştefan slăbise. Seniorul o avertizase că o să slăbească... Părea că doarme. Dar...

Ridică uşor cearceaful care-i acoperea mâna stângă. Îl ţineau în continuare între atelele alea. Nu-l bandajaseră. Operaţia era mare... roşie... Se vedeau clar firele... Îşi dădea seama că va urma o perioadă infernală...

- ... Analizele sunt bune. Se reface repede.
- Are voie să facă masaj?
- Acum? Cu oasele alea rupte-n el? Nici să se clintească n-are voie!

Şi-o spusese cu indignare... Trase cearceaful de pe picior - şi tresări! Operaţia aia era roşie rău - şi se umflase rău! Simţea cum îi creşte tensiunea! Se grăbi să ocolească patul şi să verifice şi celelalte tăieturi şi cusături... Nu - celelalte erau bine. Doar operaţia de la piciorul stâng se infectase. Ridică privirea spre Senior:

- Operaţia aia s-a infectat.
- Aşa e - s-a infectat, iar mâine la vizita de dimineaţă se va stabili dacă îl operează din nou sau insistă cu antibiotice.
- Şi eu de ce n-am ştiut chestia asta?
- Ca să nu te-mbolnăveşti de inimă rea şi de îngrijorare.
- Nu-s chiar aşa de sensibilă cum mă crezi tu. Vreau să ştiu tot ce se întâmplă în rezerva asta. Nu de alta - da' vă cred în stare să-i tăiaţi picioru' şi pe mine să mă anunţaţi de-abia la externare!

Seniorul se uita câş la ea; ea se uita câş la el şi continua pe acelaşi ton:

- Şi vreau să fie zilnic spălat şi bărbierit. Că e conte - nu omu' peşterilor.
- O să mă ocup de asta mâine.
- Nu trebuie să te ocupi - trebuie să pui pe cineva să se ocupe. Că nu-i nici corvoadă, nici penitenţă - e fină-tu!
- Prefer să mă ocup eu.

"Atunci ocupă-te, mă! Poate te reconverteşti profesional - şi te faci bărbier şi te muţi la Sevilia!"

Se aplecă asupra regelui ei... Îl privea lung... Aproape că nu-i mai zărea trăsăturile din cauza bărbii... Realiza că fusese extrem de inteligentă atunci când decisese să le scoată tuturor celorlalţi din minte ideea de a-l vizita...

Îl sărută uşor... Oof, Doamne!

Nu-şi putuse înfrâna oftatul. Şi-acum nu-şi putea înfrâna suspinele! O să plângă rău de tot!

Lăsă capul pe pat şi închise ochii - acum o să plângă...

18 martie 2020 - miercuri

Rebeca

Atmosfera din birou era calmă. Ana îl asculta pe Aleodor, care se grăbea să-i spună "totul şi ceva mai mult", Adina printa milioane de hârtii iar ea îşi citea mail-urile. Adică se uita prin ele şi se gândea la Diamant...

Nu-l sunase de dimineaţă; dar îşi compusese în minte un text plin de dragoste, pe care i-l va scrie imediat cum Ana va ieşi din birou. Că nu putea sta aici o veşnicie, nu? Copiii erau la Cannes, consilierii aveau nevoie de ea, Isamu producea mai multe hârtii decât Adina - şi toate trebuiau semnate...

Imediat cum se lungise în pat, luase perna şi-o pusese pe covor. Şi-apoi se întinsese zdravăn. Şi căscase. Şi nu mai apucase să se întrebe unde dormea Trésor a ei - aţipise. Dormise un somn adânc, fără vise, aşa că era odihnită. Azi, se simţea în stare să mute munţii din loc! Şi avea o mulţime de idei pentru scrisoarea către Diamant! Doar să nu le uite...

Melodia telefonului îl opri pe Aleodor. Regina scoase oficialul... Şi văzu cu ochii ei cum, într-o singură secundă, femeia calmă şi atentă şi "cooperantă" se transformă în soţia îngrozită...

- Da... Bună dimineaţa, dle Petriceanu... Nu, sunt la birou... Da, la conac... Da... Da, aşa e... Da, mi-a spus...

Probabil că, după ce-i aşezase pe ei doi "pe şine", Ana se dusese la spital. Aşa era normal, nu? Regina îşi iubea regele - normal că voia să-l viziteze cu fiecare ocazie pe care-o avea! Seniorul îi spusese ceva aseară. Oare aflase unde era Trésor?

- ... Am înţeles... Am înţeles... Bine, dle Petriceanu. Chiar acum pornesc spre spital.

Mister P nu-i spusese nimic despre Trésor - semn că nici ei nu ştiau nimic... Regina îşi strângea în mare grabă lucrurile...

- ... Ce s-a întâmplat?

Aleodor era cel mai curajos - el rostise întrebarea. Ana încercă să-i răspundă pe un ton calm:

- Îl operează din nou la piciorul stâng.
- De ce?
- S-a infectat.

Asta era rău - că infecţia la o operaţie se întindea pe mulţi centimetri pătraţi... Ana porni spre uşă - şi-şi aminti şi de ei. Aşa că se răsuci şi încercă să le zâmbească:

- Continuaţi...

Zâmbi şi aprobă cu capul. Şi-o văzu ieşind, urmată de Aleodor...

Gata - acum erau singure. Deschise un word şi tastă, repede: ***"Bună dimineaţa, iubirea mea!"***

Ana-Maria

Aproape alerga pe coridorul ăla! Doamne! - oare îl luaseră deja la operaţie? Toni gonise până aici; dar cine ştie...

Uşa rezervei era deschisă. Gândul că îl duseseră deja în sală o îngrozea! Nu ştia de ce - aşa simţea ea! Că doar totul era sub control, nu? Era Seniorul lângă el! Medicii ştiau că se ocupă de "un caz de siguranţă naţională"! Pur şi simplu, era îngrozită de gândul că întârziase - şi n-o să-l revadă...

Brusc, din rezervă ţâşni o siluetă! Care-o sperie îngrozitor! Preţ de-o clipă, se opriră amândoi... iar Seniorul oftă, în romanes:

- Fă, da' ştiu că m-ai speriat cât pentru tot cincinalu'!
- De ce te-am speriat, mă?
- Păi tu nu vezi?

Ba da - văzuse uşa larg deschisă. Chiar se întrebase de ce-l găsea

aşa, cu uşa deschisă! Intră în rezervă - şi răsuflă uşurată, pentru că nu întârziase...

- Mă pregăteam de operaţie.

Serios?... Serios. Abia acum observa că îşi pusese bonetă şi halat. Zâmbi şi-şi trase scaunul lângă regele ei. Şi se aşeză - şi-şi aminti că ea e regină, aşa că nu le mulţumeşte supuşilor pentru că-i îndeplineau ordinele. Regele era bărbierit impecabil - şi parcă-l şi pieptănase nebunu' de naş al lor! Oricum, îi aranjase părul "cu dichis". Se vedea clar că regele trecuse printr-un amplu proces de înfrumuseţare...

Nu - nu-i va mulţumi.

- Te rog, ia-ţi un scaun şi vino să vorbim ceva.

Seniorul îl punea pe Toni să păzească holul şi se conforma... Îi strânse uşor mâna:

- Te-ai supărat rău pe mine?

- Aseară? Da. Şi alaltăieri seară. Ai mare noroc că-mi trece repede, să ştii!

Daa, sigur! Zâmbea la ea "cu toţi dinţii"! Iar pe chestia asta, o să-i dea un premiu! Îl trase şi-l pupă pe obraz:

- Îţi mulţumesc că mă ierţi de fiecare dată când greşesc.

- Cu plăcere, cum se spune...

Nu era întreg la minte...

- Comunicaţiile mele sunt supravegheate şi interceptate. Iar ale tale, alea oficiale, ajung pe vreo şase birouri, după intuiţia mea. Din camera asta iese un flux minim de informaţie. De-asta nu pot să-ţi spun la telefon tot ce se-ntâmplă aici. Ştii bine că aveţi duşmani...

- Ştiu. Iar tu ştii bine că îl iubesc...

- Ştiu. Ştii că şi eu îl iubesc, da?

Da, ştia. Aproba deci...

- Atunci nu mă pune să-ţi dau zilnic raportul. Nu mă obliga să-l expun pe el! Să ştii că infecţia aia nu-i o problemă majoră! Bărbatul tău e îndopat cu de toate! Iar de la chestia aia până la amputarea piciorului e un drum de vreo patru luni, aşa...

- Ştiu. Iar dacă se întâmpla un accident de dimineaţă şi-l găseam cu plasture pe bărbie, să ştii că-l trimiteam pe Toni să cumpere o cremă cu antibiotic...

- Sunt sigur...

O înţelesese. O iertase, oricum, şi pentru tonul de ieri, şi pentru cuvintele de ieri... Decise să încerce măcar:

- Afacerile merg bine.

Seniorul aprobă cu capul.

- Momentan, mă înţeleg cu consilierii.

- Şi aud că te descurci destul de bine şi cu fanii.

Cu fanii? Bărbatul aproba:

- Dl Popov e un mare fan al familiei regale, să ştii!

Aa! Aprobă cu capul...

- Şi e şi gură spartă. Aşa că pune-ţi oamenii să muncească - la cât ştiu eu că se ridică costurile unei nopţi de vis la Martinez...

Aprobă... şi încercă:

- Dar ştii că viaţa e ca cercul chinezesc. Nu am nici o veste despre comoară; iar chestia asta mă îngrijorează serios...

Seniorul dădea din cap aşa, încetişor, a constatare... Simţea că nu era bine să insiste, să mai spună ceva - aşa că aştepta... Aştepta... Brusc, bărbatul o bătu uşor pe mână şi se ridică:

- Mă duc să mă spăl - că nu mă primesc aşa în sala de operaţie.

Deci nu-i putea spune nimic despre Trésor. Ori nu voia, ori nu ştia - Seniorul era mut, când venea vorba despre micuţă. Ceea ce însemna că...

Ceea ce însemna că trebuia să continue s-o caute, nu? Ia să-şi pornească ea laptopul şi să oprească wi-fi-ul - că avea la ea stick-ul ăla "antic" de net, pe care nu-l mai urmărea nimeni de vreo şase ani! Ideea lui Ştefan fusese genială - soţul ei decisese ca toată activitatea "specială" să rămână pe tehnologia veche. Pe telefoanele vechi, cu butoane; pe modem-urile stick. Pe faxuri şi pe hârtie, scrise cu stiloul. De şase ani, "forţele guvernamentale" nu mai aveau aparatura necesară interceptării lor. Era foarte... special modul lor de a se ţine departe de ochii şi urechile "întocmitorilor de dosare" - cum le spunea Diamant. Normal că aveau duşmani...

Soţul ei era un geniu. Se ridică şi-i fură un sărut - şi zâmbi, delectându-se cu chipul lui:

- Mânca-ţi-aş guriţa ta de rege genial!

Hai, gata cu răsfăţul şi alintul! Trebuia să conducă afacerile prin mail! Şi nu era uşor deloc! Era singură cuc aici, iar ceea ce le trimitea consilierilor - deciziile ei - aveau putere de lege! Trebuia să se concentreze...

Rebeca

Aştepta răspunsul lui Diamant. Ştia că primise mail-ul - că era la birou la ora asta. Dar răspunsul întârzia. Aşa că ea mai scria o frază, mai verifica mail-ul...

- ... Tot nu ţi-a răspuns?

Negă scurt. Adina se sprijini de spătarul scaunului şi oftă uşor:

- Asta pentru că te iubeşte. Cu cât te iubeşte mai mult, cu atât mai greu o să-i fie să-ţi răspundă. E supărat. Iar dacă te iubeşte foarte mult, atunci este foarte supărat...

Aprobă...

- Dac-am fi fost în locul vostru, Aleodor mi-ar fi răspuns imediat - şi m-ar fi inundat în dulcegării şi cuvinte de dragoste. Aşa s-a întâmplat după fiecare ceartă cu el. Aşa mi-am dat seama, de la un punct încolo, că e ceva în neregulă în relaţia noastră...

"Păi aflase că îl înşeli cu Toni! Normal că era ceva în neregulă!" Fata asta uitase de câte ori ea personal îi spusese să nu-i amestece! Minciuna ieşea întotdeauna la suprafaţă; aşa că...

- Toni nu e aşa. Nu a fost niciodată aşa. Întotdeauna mi s-a părut ciudat faptul că nu l-a deranjat... "duplicitatea" mea. Şi ştii că l-am întrebat?

"Ce dracu l-ai întrebat? Dacă e de acord să te regulezi şi cu el, şi cu Aleodor?" Mm...

- L-am întrebat cum de nu-l deranjează faptul că, oficial vorbind, sunt cu Aleodor. Mi-a spus că ştie ce gândesc şi ce-mi doresc. Şi că, atâta timp cât nu avem nici o legătură "oficială", el nu poate să decidă în locul meu. După care mi-a dat de înţeles că eu decid în privinţa noastră - a mea şi-a lui. M-a lăsat să simt că sunt îndeajuns de importantă pentru el ca să nu rişte să mă piardă...

"Păi normal că eşti importantă pentru el - că doar eşti singura muiere solo din conacu' ăsta! Iar el e cam blocat în interioru' curţii..." Doamne, ce nu-i plăcea de fata asta! Mai ales atunci când îi spunea rahaturi de-astea! Pur şi simplu, nu putea să înţeleagă cum gândeau muierile de soiul ăsteia! Auzi - îl înşelase pe ăla oficialu' cu amantu' şi îl întrebase pe amant cum de nu se supără!

- Şi, la urma urmei, eu decideam - nu? Ăla oficial, Aleodor era! Puteam s-o rup oricând cu Toni!

La urma urmei, aşa era... Adina se ridică şi se grăbi să se apropie, ca să-i şoptească la ureche:

- Şi ştii ce mi-a spus întotdeauna? Chiar din prima clipă? Adică din prima seară împreună? Mi-a spus că ştie ce-mi doresc. Şi că, în clipa când o să realizez şi eu că îmi doresc un copil, e de-ajuns să-i spun - şi-o să văd că el îmi va oferi tot ceea ce-mi doresc. M-a lăsat ţuţ! Îţi dai seama? Eu eram cu Aleodor doar de câteva luni! Iar cu Toni nu schimbasem niciodată mai mult de zece vorbe într-o zi! Ştii bine că el stătea mai mult prin curte...

Da, ştia... Şi uite cum îşi aducea scaunul lângă ea, pe capul ei - şi părea chitită să-i toace la ureche...

- Voi aţi plecat toţi atunci, în decembrie. Ştii - când l-a născut şefa pe Philippe. Rămăsesem doar eu la conac. În seara de 24 decembrie, l-am sunat şi l-am rugat să urce până la mine. Luasem un calmant, mă hotărâsem, mă ambalasem... A fost o scenă foarte tâmpită! A bătut la uşă şi i-am spus să intre. S-a conformat şi m-a întrebat ce s-a întâmplat. Eu eram roşie toată, că ştiam ce planuri aveam şi mi-era o ruşine îngrozitoare... L-am întrebat dacă mai e şi altcineva în conac, în afară de mine. A zâmbit şi a spus "Da - eu.". Îţi dai seama că am

bufnit amândoi în râs...

Normal - nu-i era greu să-şi imagineze scena cu Adina roşie toată şi Toni presupunând deja de ce fusese chemat în conac...

- Eu l-am contrazis - în conac erau şi Luis, Florina şi Thomas. Iar el m-a contrazis: Luis, Florina şi Thomas plecaseră în Bourges, să vadă artificiile. Atunci mi-a cam picat faţa... Şi mi-am făcut totuşi curaj şi l-am întrebat dacă vrea să facem împreună Crăciunul. Am avut un şoc când mi-a spus că acelaşi lucru voise şi el să mă întrebe, aşa că mă invită să petrecem un Crăciun de vis...

Serios? Aşa făcuse Toni? Păi... Păi, da! Că el auzise discuţia lor din decembrie! Aia când Adina o luase la o plimbare "hibernală" - şi-i povestise despre Gilles şi despre felul cum Părintele o cam asaltase şi profitase de confuzia ei tristă...

- Şi m-a dus în ultima cameră de sus, de pe hol. Ştii că era goală pe-atunci... Pregătise o masă perfectă! Ştii cum? Ca-n filme! Cu faţă de masă până-n pământ, cu două lumânări de-alea lungi, cu blues-uri în surdină, cu trandafir roşu... Am rămas perplexă! Deci, nu mă aşteptasem! Adică trebuie să recunoşti şi tu - când te uiţi la el, n-ai zice că ştie şmecherii de-astea şi fineţuri pentru romînce romantice...

De când devenise secretara lui Ştefan, Adina începuse să se identifice cu noul rol - cea de membru al echipei regelui. Şi cum regele n-avea romînce în echipă, Adinuţa se schimbase...

- În clipa când m-am dezmeticit, l-am luat în braţe şi l-am sărutat. Şi să ştii că n-a sărit pe mine! Adică nu m-a pus jos, cum se zice! M-a condus la masă, am servit cina, am pălăvrăgit, am şi dansat două-trei blues-uri...

Normal - după ce-o auzise spunând că Aleodor a cam pus-o jos repede-repede...

- Iar pe la trei, când am încercat să-i spun că sunt moartă de oboseală şi-aş vrea să adorm în patul meu din motiv de discreţie, mi-a spus... Mi-a spus că eu decid viitorul. Că el ştie ce-mi doresc eu - iar în clipa când o să-mi dau seama că îmi doresc totuşi un copil, o să văd adevărul. Iar el o să aştepte răbdător clipa aia şi-o să-mi dea tot ce-mi doresc eu. Şi m-a dus pe braţe până-n patul meu... Spune-mi sincer - Aleodor ţi-a zis vreodată ceva, apropo de mine şi de Toni?

- Nu. Absolut nimic.

- Te întreb pentru că băieţii de aici, de la conac, au ştiut. Şi-au tăcut mâlc. Adică secretul nostru a rămas doar al nostru. Înţelegi ce vreau să spun...

Aprobă - înţelegea... de vreme ce probabil că nici chiar Ştefan nu bănuia ceva...

- Probabil că s-ar fi prins - că e deştept şi-are fler. Dar nu l-a interesat. De-asta ţi-am spus: pe tine, Diamant te iubeşte cu adevărat.

Probabil că da - că tot nu-i răspunsese la mail... Adina oftă greu, din tot sufletul:

- Uneori, mi-e ruşine de el. Că, vorba aia - nu ne-am cunoscut în condiţii normale. Iar relaţia noastră s-a derulat în condiţii extrem de anormale! Dar... Dar mi-am dat seama, în timp, că a avut dreptate. Şi că nu ne-am certat niciodată. Poţi să crezi că n-am avut niciodată vreo divergenţă? Nici măcar una de-aia stupidă, legată de florile din curte?

"Bine, dar nici n-aţi stat împreună 24 din 24!" Din punctul ăsta de vedere, era sigură că şi ea ar fi avut divergenţe cu Diamant, dacă ar fi locuit împreună! Dar nu voia să-i strice bucuria - Adina încerca să-şi rostească şi ea gândurile. Că n-avea cu cine vorbi la conac, decât cu ea şi cu Florina. Iar mama lui Thomas chiar nu era persoana ideală pentru asemenea discuţii!

- Oricum, mă gândesc... Mă gândesc uneori că mi-am bătut joc de el. Şi ştii cât de prost mă simt? Pe bune!

- Îmi dau seama că nu ţi-e bine deloc când ştii că l-ai ţinut de amant! Şi, după ce erai fericită cu el, îi închideai uşa-n nas şi-l luai pe Aleodor de braţ!

Adina se întristase. Aproba. Picase pe gânduri...

"Da' tu ce-ai, fă, de te iei de ea? Ce - ea a venit la tine ca s-o ciufuleşti, sau ca s-o încurajezi? Ce-ai? Vrei s-o pierzi de prietenă?" Se grăbi să-şi schimbe discursul:

- Dar, ştii ceva? Ştii ce cred eu? Cred că acum sunteţi chit. Adică lucrurile s-au compensat.

- ... Cum adică?

- Adică el n-a fost fair play atunci când ţi-a pus creierii pe moaţe şi te-a îndemnat să-l înşeli pe Aleodor şi te-a băgat într-o stare de pericol permanent şi te-a făcut femeie neserioasă. Iar tu n-ai fost fair play când l-ai ţinut de amant. Dar nici nu ţi-ai bătut joc de el, să-l pui jos şi-apoi să-l laşi cu ochii-n soare şi să te dezbari de el. Iar după atâta timp, când ai deschis în sfârşit ochii şi-ai înţeles unde-ai greşit, ai pus punct relaţiei cu Aleodor. Tu. Tu i-ai spus lui Aleodor că nu e el cel ales. Şi ai rămas cu Toni. Că eşti cu el, nu?

Adina aproba... Bun! Şi-acum trebuia să fabuleze rău de tot! Păi, să se-apuce!

- În punctul ăsta, ştii ce gândeşte el? Că pe-atunci ai fost tânără şi-ai vrut să te distrezi. Şi-ai ţintit şi tu la ăla cu studii superioare şi-un viitor luminos în faţa ochilor - ca toate tinerele fără minte şi uşor de dus de nas de specialişti în psihologie ca Aleodor! Dar acum, când te-ai copt la minte şi-ai deschis ochii, te-ai uitat în sufletul tău şi ai văzut acolo sentimentele. Şi ai făcut pasul cel mare - şi ţi-ai pus viaţa pe făgaşul corect. Şi l-ai ales pe cel mai bun. Care e el.

Adina continua să aprobe... Hait - că-i răspunsese Diamantu' ei!

"Neaţa, regina raiului meu.

Iartă-mă, dar sunt prins azi toată ziua. Trebuie să mă-mpart cumva între patru oraşe care nu-s foarte apropiate unul de celălalt. Dar o să accelerez serios, ca să termin repede şi să facem videoconferinţă. Mi-e foarte dor de tine! O să vorbesc cu Ana, să mă lase să te vizitez săptămâna asta.

Te iubesc!

Diamant"

Aşa deci... Şi scria Yahoo că mail-ul era trimis de pe mobil...

Păi, se părea că Diamantul ei era ocupat azi. OK, nici o problemă! Vorbeau mai târziu! Ia să-şi vadă ea de problemele de serviciu! Că se făcuse destul de târziu!

- ... Auzi? Tu crezi că eu sunt capabilă să cresc un copil?

Ia uite-o! Da' ce dracu avea femeia asta?... Hei! Nu cumva...

- Nu cumva eşti gravidă!

- Nu. Da' stau aşa şi mă gândesc... Poate că nu s-a întâmplat până acum pentru că nu ar trebui să se întâmple! Eu ştiu?!

- Auzi? Hai să-ţi zic o chestie! Am văzut demult de tot un film care se numeşte *"Pisica albă, pisica neagră"*. Era acolo unu' care avea trei surori. Două erau măritate; a treia, cea mai urâtă, era fată mare la 27 de ani şi n-o cerea nici dracu. Frati-su i-a găsit s-o mărite cu unu'. Şi aia nu voia neam, că ea visa să se mărite din dragoste. Şi ăla şi-a pus gealaţii s-o bage-n fântână şi s-o ţină acolo până-i vine mintea la cap şi acceptă să să mărite cu ăla de-l alesese el. Iar surorile alelalte ţipau la el: frate, te văd părinţii noştri din Cer! La care el le-a zis că nu-l vede nimeni, că e înnorat. Mă laşi cu prostiile astea? N-ai rămas gravidă fiindcă te-ai ferit! Fiindcă ştiai că ăla nu-i bun de tată! Şi fiindcă nu-l doreai cu sufletu'! Da' tu, Adinuţo, trebuie neapărat să faci un copil! Măcar unu'! Păi uită-te la regina noastră! Trei copii are, da? Uită-te la Diamantu' meu! Tot trei copii are! Uită-te şi la diliu' de Titel - are doişpe numa' oficiali! Da? Uită-te la mine, la urma urmei! Când umblam cu şefu' cu BMW-u' şi îl înjuram pe Jun Chèn pe youtube şi mă buriceam pe la petreceri, puteai să crezi că sunt în stare să fac un copil şi să-l şi cresc? Şi ai văzut ce frumuseţe de comoară am!

Adina aprobă violent şi-o bătu pe umăr:

- Ai dreptate. Sunt altele mult mai împrăştiate decât mine - şi tot fac copii. Şi-i cresc şi fac oameni din ei.

Îi făcu scurt cu ochiul:

- Mai ales că tu nu-l creşti singură! Îl creşteţi împreună, nu? Că, vorba aia - acu' ai cu cin' să-l creşti...

O făcuse să râdă şi s-o certe cu degetul...

Ia să treacă ea la mail-urile de afaceri! Că tocmai îşi amintise de reginuţa ei - pe care-o născuse, o crescuse şi-o pierduse...

Florentina

Avea straniul sentiment că bileţelele care circulaseră prin clasă ora asta nu se refereau la ea - sau la Biyu. Băieţii de pe rândul de la uşă se priveau cu subînţeles. Puneau ceva la cale. Avea senzaţia că era şi Denise implicată în şuşoteala lor...

Uraa! În sfârşit, se sunase! Se grăbi să-şi salveze "opera"...

Ieşeau! Toţi cei patru băieţi ieşeau din clasă, chiar în spatele profesoarei! Erau foarte grăbiţi... Denise se ridicase şi ea - şi se grăbea să iasă... Michelle alerga după ea... Documentul ei se salva înfiorător de greu - că fusese împrăştiată şi uitase să defragmenteze hard-ul... Shut down! Repede! Nu-l lăsa pornit - că avea parolă pe el şi nu voia să descopere că Adéle se-apuca să-i fure temele! Aah, ce greu se oprea! Trebuia să-l defragmenteze - urgent!

... Încă puţin...

În sfârşit! Închise ecranul şi se ridică. Şi simţi imediat silueta din spate ridicându-se... Doamne, ce-o irita prezenţa ăsteia în ceafa ei!

În fine! Repede - pe hol! Ce tot şuşoteau ăia patru?

Uite-i! Erau în capătul holului! Se strânseseră, într-adevăr, într-un grup numeros - şi şuşoteau acolo... O să se ducă la ei. Pe motiv că trebuia s-o întrebe pe Denise... ceva.

Porni spre ei. Şi ea, şi Biyu. Paşii din spatele ei îi dublau practic paşii. Nu-i auzea, dar îi simţea. Şi nu putea să se concentreze ca să găsească o frază inteligentă pentru Denise! Se ducea să-i spună ceva - nu? Că nu fusese invitată să li se alăture - şi nu era nesimţită, să se bage între ei fără un motiv! Prezenţa chinezoaicei din spatele ei o încurca teribil în momentele astea!

Nicolas o observă - şi văzu cum îşi schimbă mimica. Văzu clar cum buzele lui rostesc *"la chinoise"* (chinezoaica). Grupul păru că "înfloreşte" - tinerii se îndepărtară un pic de "nucleul virtual" al şuşotelii lor... Se opri lângă Denise. Simţi silueta din spate făcând doi paşi în plus - şi oprindu-se lângă perete. O luă pe Denise pe după umeri:

- Ce mai faci tu? N-am mai vorbit de-un secol...

- Ei, nu chiar de-un secol...

- Mie aşa mi s-a părut - că a trecut un secol de când nu mi-ai mai povestit cum îţi petreci după-amiezele!

- Păi să ştii că nu prea mai am ce să-ţi zic. Că nu fac nimic ieşit din comun! Îmi fac temele, ascult muzică, ies la plimbare... Mai fac un shopping...

Vorbise cu ea 30 de secunde - timp în care toţi ceilalţi "spălaseră putina"... Gata! Până aici!

- Voiam să te întreb - voi aveţi ceva cu mine? Adică împotriva mea?

- ... Da' ce-ţi veni?

- Nu-mi veni nimic! Numai că mă ocoliţi în ultimul timp. Şi, mai nou, o ştergeţi englezeşte atunci când îmi arăt mutra prin preajma voastră. Dacă v-am făcut eu ceva, te rog să-mi spui. Fiindcă nu am făcut-o intenţionat.

- Da' n-ai făcut nimic! Ce-ţi veni?!

- Atunci vouă ce vă veni să vă depărtaţi de mine? Nu mai vorbiţi cu mine, nu-mi mai scrieţi mesaje... Mai nou, nici nu mai staţi pe lângă mine - cum apar eu, cum vă-mprăştiaţi! Ce-aveţi?

Denise o apucă de cămaşă şi-o trase - şi-i şopti la ureche:

- Avem o sticlă de coniac ascunsă în veceu. Şi nu vrem să afle chinezoaica ta - că s-ar putea să ne pârască, dacă află că anturajul tău bea la şcoală.

Aveau o sticlă de coniac... Da - probabil că n-o minţea. Băieţii mai strecurau alcool în şcoală, când aflau dinainte cine-o să fie profesorul de serviciu. Iar prezenţa bodyguardei cu ordine ferme îi încurca, bineînţeles! Că dacă Biyu o anunţa pe mămica ei apropo de calitatea colegilor de liceu, era posibil ca dna contesă să o viziteze pe dna directoare. Şi-atunci se strica totul! Era plauzibil...

Denise o pupă pe obraz:

- Te-ai calmat, da?

Aprobă scurt.

- N-are nimeni nimic cu tine.

Aa, păi dacă tot o prinsese, ia s-o mai întrebe o chestie!

- Şi-atunci de ce nu mă luaţi cu voi pe unde vă duceţi voi?

- ... Păi, unde să te luăm?

- La plimbare! La o cafea! Voi ieşiţi în fiecare zi în oraş!

- Iar tu te urci zilnic în limuzina blindată şi pleci glonţ acasă! Iar FB-ul raportează că nu ieşi nicăieri, niciodată!

- Cu cine să ies - singură?

- Nici nu ne-ai dat de înţeles că ai vrea să ieşi cu noi!

- Când vreodată m-am băgat eu în sufletul vostru şi-n aranjamentele voastre? Ce, eu sunt Sophie? Ia te rog...

- OK. Atunci, diseară vii cu noi într-un club?

În club? Într-o seară de miercuri, în condiţiile în care mămica ei nu era la Cannes? Negă încet...

- Păi vezi?!

Vedea. Şi-i venea să plângă. Îşi retrase mâna şi porni spre scări - iar Denise se miră:

- Nu vii la oră?

- Ba da. Mă duc la toaletă.

Adică se duceau la toaletă - chinezoaica era în ceafa ei... Măiculiţă! - ce-or să se certe ele două acum!

Dădu să împingă uşa, dar fu prinsă de braţ şi oprită. Biyu se asigură scurt stânga-dreapta; după care intră prima în toaletă. Ei, la dracu! Se grăbi s-o urmeze şi ridică vocea:

- De ce te ţii scai de mine? Ce-ai cu mine?

- N-am nimic cu tine. Am ordin să te păzesc. Nu fac decât să îndeplinesc ordinul.

- Adică să stai în ceafa mea şi să-mi goneşti prietenele!

- Am ordin să stau la jumătate de metru de tine. Şi să te păzesc pe tine.

- Ei bine, să ştii că-ţi reuşeşte! Mă păzeşti foarte bine, inclusiv de prietenele mele!

- Mulţumesc.

Asta era nebună? Ea urla la ea, iar chinezoaica îi vorbea normal - şi-i mai şi mulţumea "la mişto"? Se repezi s-o prindă de cămaşă:

- Fă!

Nu mică-i fu uimirea când se pomeni parată, prinsă de cămaşă şi zdruncinată bine:

- Opreşte-te! Nu vreau să avem conflicte!

Gata - Biyu îi dăduse drumul şi făcuse şi-un pas în spate... Chipul chinezoaicei părea împietrit:

- Eu te păzesc de toţi - inclusiv de colegi şi prieteni. Pentru că viaţa ta e mult mai importantă decât socializarea cu unul şi cu altul.

- Hai, că acum exagerezi rău!

- Nu exagerez deloc. Rolul meu este să am grijă să nu păţeşti ceva, atunci când ieşi din casă. Cea mai eficientă poziţie pentru chestia asta este spaţiul de 50 de centimetri din imediata apropiere a spatelui tău. Prezenţa mea inhibă orice tentativă de atac asupra ta. Dar, în cazul unui atac, să ştii că nu voi ezita să intervin şi să te apăr cu preţul vieţii mele.

Hai, că devenise melodramatică! Porni, furioasă, spre uşă:

- O să vorbesc cu mama! O să vezi - chestia asta o să se schimbe curând!

Evident, Biyu o urmă:

- Iar eu îi voi raporta diseară lui Isamu.

- N-ai decât!

Ieşiră din toaletă iar chinezoaica continuă discuţia:

- Am ordin să-i raportez toate lucrurile care interferează cu ordinul meu. Prezenţa mea te deranjează, aşa că îi voi spune asta.

- Aşa să faci! Şi, dacă mă întreabă de ce mă deranjează, să ştii că-i spun! Îi spun că-mi goneşti toate prietenele şi toţi prietenii!

- OK.

Aşa! Las' că avea ea ac de cojocul chinezoaicei ăsteia! Păi Philippe primise un îngeraş, Léon primise un aliat iar ea primise o sperietoare! Şi nu era corect! Las' că lămurea ea lucrurile! Vorbea ea cu mămica ei! Şi vorbea şi cu Isamu - că după ce pârâcioasa o să se ducă s-o pârască, şeful pârâcioasei o să încerce să aplaneze el conflictul...

Şi-o şi închipuia pe sperietoarea Biyu proţăpită într-un lan de grâu, îmbrăcată într-o salopetă verde şi cu o pălărie de paie pe cap... Şi-i venea să râdă - rău...

Grasu

Recitea mail-ul Rebecăi şi nu-i găsea nici un defect. În schimb, mail-ul lui Diamant era o copilărie uriaşă! Încerca deci să afle ce-l determinase să-i scrie bietei fete rahatu' ăla cu oraşele şi treaba. Şi pe-ăla cu "o să încerc să vin la tine, dar nu promit nimic". Trebuie să fie ceva în neregulă! Diamant nu era nebun! Diamant îşi iubea mult regina raiului lui...

Nu; se căznea degeaba să priceapă de ce ea îi scrisese lui cuvinte atât de frumoase iar el îi răspunsese ca unei amante "de gradul III"! Aşa că îi returnă laptopul:

- Nu înţeleg ce-ai cu ea. De ce n-ai sunat-o, la urma urmei?

- Fiindcă n-am putut. Şi nici acum nu pot.

- De ce, mă? Ce-ai?

- ... Sunt egoist şi prost şi-o chinui aiurea. Ea suferă după Trésor iar eu mă supăr că nu se mai gândeşte numai la mine.

- Şi de-aia zici că eşti egoist? Păi nu eşti! Eşti doar îndrăgostit de ea...

- Ba sunt egoist. Am înţeles asta ieri, când am realizat că mi-am privit lung copiii şi nu m-am mai simţit singur. M-am întors spre ei şi-am părăsit-o pe ea şi pe Trésor a mea...

- Bă! Tu te-ai tâmpit?

- Nu. Eu nu-mi smulg părul din cap şi nu urlu şi nu fac cădere de calciu pentru că ştiu, în subconştient, că mai am doi copii. Ea însă...

- Şi ea are un copil, la Graz.

- Exact - la Graz. Copil pe care nu şi l-a dorit niciodată şi pe care nu-l percepe ca fiind al ei. Toată speranţa şi toată dragostea ei sunt în Trésor! Şi cum nu primim nici o veste, nici un telefon, nimic...

- Bă, ţi-am zis să fii serios! Ştii bine că fiecare om are câte-un pătrăţel în suflet pentru fiecare om la care ţine! Tu ai pătrăţelul tău special în sufletul ei! Iar Trésor are pătrăţelul ei!

- Iar eu am descoperit, ieri, că Safira încă mai are un pătrăţel... Micuţ, ce-i drept; neimportant... Dar e acolo.

- ... Ce vrei să spui?

- Că ieri, după ce-am urlat la Părintele şi-am constatat că nici urletele mele n-o pot convinge să mă sune, m-am uitat pe geam - şi mi-am regăsit băiatul. Şi mi-am amintit că n-am mai fost demult la cimitir.

- Diamante,

- Şi-am fost la cimitir. N-am putut s-o sun azi pentru că simt că ieri am trădat-o.

- Te rog să fii serios!

- Nu glumesc deloc! Simt că am trădat-o - am lăsat-o să plângă şi să se zbată singură acolo cu toate şi m-am dus cu flori la fosta nevastă.

Ei, pe dracu! Se ridică şi se grăbi să se îndepărteze de prostu' ăla căpos... Diamant se ridică şi-şi luă laptopul:

- Simt că noul ei comportament a făcut o rană adâncă în sufletul meu. Şi nu ştiu dacă o să reuşească să mă vindece. Vezi tu... Ţi-am spus că Raina m-a sunat azi-noapte; dar nu ţi-am spus că m-a sunat şi Ana.

Cum-cum? Se răsuci, mirat...

- Probabil că Părintele a făcut rost de înregistrarea răgetelor mele şi i-a trimis-o Anei. Iar ea a renunţat la două ore de odihnă şi s-a dus azi-noapte la conac. Şi a vorbit cu ea. Raina m-a sunat de două ori - şi n-am vrut să-i răspund. După care m-a sunat Ana. Şi mi-a spus "cumnate".

Exact cum era mai rău...

- Aşa că rândurile astea nu mă-ncântă cu nimic. Nu izvorăsc din dorinţa nevestei mele de a-mi transmite nişte sentimente; au fost stoarse de-acolo. Înţelegi ce vreau să spun...

- Înţeleg.

- ... Mă duc acasă. Poate-mi fac totuşi curaj şi-o sun.

- Băi, să nu faci videoconferinţă! Că îţi ştie mobila din casă!

- Nu fac. O sun pe special...

Aprobă şi rămase singur...

Treceau printr-o perioadă infernală. Întâi accidentul lui Ştefan, apoi dispariţia lui Trésor, despărţirea spionului de secretară, apariţia bodyguardelor antrenate în China, cearta lui Diamant cu Rebeca... Apropiatul "turneu" al Anei - care putea fi extrem de periculos, dacă regina nu era puternică iar duşmanii îi miroseau teama de-a lua decizii în afaceri...

Trebuia să discute cu Titel. Neapărat! Trebuiau să facă ceva! Trebuiau să urnească ei potera - şi să-i pună pe Aspergeri la muncă serioasă! Trebuiau neapărat s-o găsească pe fetiţa lui Diamant! Şeful lui parcă îmbătrânise - şi devenise extrem de pesimist! Trebuia să-l ajute cumva! Trebuia...

Ana-Maria

Toni îşi drese scurt vocea şi bombăni:

- Liftul...

Deci liftul se oprise la etajul la care erau ei. Chestia asta se mai întâmplase de vreo zece ori azi, aşa că...

- Vin.

Gata? Veneau? Se grăbi să scoată şi ea capul pe după toc...

Da - veneau. În sfârşit, operaţia se terminase! În sfârşit! Era şapte seara; se întreba, la modul cel mai serios, cum putea o banală operaţie de curăţare a infecţiei să dureze chiar atât de multe ore! Adică, o fi fost Ştefan "caz de siguranţă naţională" - dar...

Le făcu loc să intre. Chirurgul se opri lângă ea:

- Operaţia a decurs impecabil. Am redeschis tăietura veche, am curăţat-o...

"Aşa..." Primi un zâmbet încurajator:

- Şi-apoi a trebuit să stea şase ore în post-operator. Aşa e procedura...

Foarte tare! Ăştia încercau să afle cât de bine stă ea cu nervii! Ce taree! Îi venea să plângă...

- Totul e acum aşa cum trebuie să fie. Am profitat de faptul că era pe etaj cu tomograful şi am reverificat presiunea intracraniană...

Bun! Deci aşa funcţiona ăsta! Dacă ea tăcea, el funcţiona. Tăcea şi-l lăsa să spună tot...

- Problema e aproape rezolvată. Iar radiografiile arată că oasele se sudează în poziţia corectă.

Zâmbi şi aprobă - era narcisist, se iubea singurel... Gata? Terminase raportul? Ia să-i arate ea că nu terminase încă:

- Dl asistent de rănit a fost cuminte?

Acum terminase raportul. Râdeau toţi - inclusiv Seniorul. Acum totul era OK... Întinse mâna spre el:

- Vă mulţumesc, dle doctor.

Iar el îi sărută mâna:

- Eu vă mulţumesc că sunteţi o soţie de rănit înţelegătoare...

"Vaai, ce frumoos! Exact ca preşcolarii - absorbi toate informaţiile, fie ele mari sau mici..." Aşa! Că era furioasă pe ei - de vreme ce-o ţinuseră şase ore fără veşti despre Ştefan...

Echipa medicală se uşchea încet, că toţi erau academicieni - şi ăştia nu rupeau uşa ci păşeau complicat şi făceau piruete de menuet...

În sfârşit! Se repezi şi apucă cearceaful. Şi-l ridică uşor... uşor de tot... Ei, poftim! Acum îl bandajaseră! Ce oameni! Seniorul se apropie, chicotind amuzat:

- Stai liniştită - i-am supravegheat cu atenţie şi m-am asigurat că de data asta n-o să se mai infecteze.

Aha...

- Le-am mai zis, când şi când, să cureţe ca lumea, să scoată firele de păr şi mucurile de ţigări...

Aah, ce om! Îi altoi un cot în stomac! Şi bufni în râs! Şi bufni

apoi în plâns - că numai ea ştia cum trăise şi muncise azi în rezerva asta, fără veşti...

- Ţi-am spus: o să fie bine. Atâta timp cât sunt eu aici, Ştefan o să fie bine. Chit că-i aduc nişte academicieni din Australia - şi tot o să fie bine!

Aprobă şi încercă să şoptească uşurel, să n-o intercepteze careva:

- Acum eu conduc afacerile - şi le conduc în stilul lui. Aşa că am început deja antrenamentul cu cuţitul. Seara stau în pat şi mă întreb unde pot să-l ascund - că eu n-am cizme aşa lungi şi nu pot să port catalige...

- Să ştii că, la un moment dat, eu mi-am dat seama că erai geloasă că el are cuţit şi tu, nu! Şi că de fapt abia aşteptai să i-l iei şi să te joci şi tu cu el!

- Nu, naşule. Ăla e cuţitul regelui. Cuţitul care conduce afacerile. Nu pot să-l las în şifonier. Peste tot pe unde-o să mă duc, cuţitul ăla o să-mi dea credibilitate şi importanţă. Nu uita că sunt o femeie frumoasă azvârlită într-o adunare de broscoi geniali...

- Păi, în cazul ăsta, cară-l după tine! Există valize mari, făcute pe comandă, cu ramă metalică...

Valize cu ramă metalică. OK - o să-i spună lui Isamu. Deşi nu transportarea cuţitului peste graniţe era o problemă, ci plasarea lui într-un obiect vestimentar...

- În orice caz... Sfatul meu prietenesc, de naş al tău, este să nu faci niciodată altceva decât act de prezenţă. Consilierii tăi sunt oameni inteligenţi; ştiu deja că trebuie să-şi ţină subalternii în frâu şi să-i pedepsească personal. Dacă ţii musai să defilezi cu iataganul prin faţa lor, fă-o; dar nu te murdări. Niciodată.

Aprobă - că n-o durea gâtul dacă dădea afirmativ din cap! Las' că ştia ea mai bine decât el ce trebuia să facă şi cum şi când! Văzând şi făcând - nu?

- Marele tău atu e frumuseţea - şi faptul că poţi fermeca pe oricine. După ce-i zăpăceşti şi-i faci să te admire, îi plesneşti cu inteligenţa. Iar din momentul ăla succesul tău e garantat. Tocmai de-asta îţi spun - să nu te atingi niciodată de nimeni. Şi să încerci să fii întotdeauna obiectivă şi să ai încredere în flerul tău şi în consilierii tăi. Eu nu te pot ajuta decât cel mult cu sfaturi de-astea generaliste. Să nu mă întrebi niciodată ce-ar trebui să faci cu X dacă situaţia e galbenă şi nu roşie. Că nu ştiu ce să-ţi răspund...

"Dar dacă te întreb de Trésor, ştii ce să-mi răspunzi?" Probabil că nu ştia... Probabil că de-asta nu-i răspunsese niciodată la întrebările legate de micuţă. Pentru că nu ştia ce să-i răspundă - nu?

... Sau nu-i răspunsese pentru că primise ordin să nu-i răspundă... Şi le era "naş nepracticant"... În fine! Îşi acoperi soţul cu cearceaful şi se aşeză lângă el. Îl privea lung...

Slăbise. Se uscase, cum zicea Seniorul. Probabil că o să slăbească şi mai mult...

"Las' că te faci tu bine! O să vezi! O să te vindeci, o să-ţi revii şi-o să te întorci acasă. Şi am eu grijă de tine, să redevii regele meu de vis..."

Îi mângâia uşor mâna şi se gândea că existau cazuri când oameni în comă simţiseră şi auziseră lucruri şi persoane din viaţa reală. Se gândea că poate-i simţea mângâierea...

- ... Du-te şi odihneşte-te. Şi rezolvă problemele cumnatului tău. Diamant şi Rebeca n-or s-o scoată la capăt fără ajutor, să ştii! Au probleme mari...

Aprobă... şi lăsă capul pe pat. Lângă mâna lui. Ar fi vrut s-o ridice şi să se strecoare acolo - şi să-i aşeze palma pe obrazul ei. Dar habar n-avea cât de zdravănă era operaţia de la mână; se gândea deci că putea să strice munca medicilor - şi-or să-l re-opereze...

O să se ducă la conac. Dar nu acum. Mai stătea puţin...

- ... Mai stau puţin...

- Atunci, dacă voi mai staţi, mă duc să mă împrospătez un pic.

Se ducea să-şi facă şi el un duş pe îndelete, să se schimbe, să-şi tragă sufletul, să fumeze o ţigară...

Isamu

Regina muncise azi pe rupte! Muncise pe laptop - şi-l "lovise" cu toată munca ei aşa, ca o mitralieră! În cinci minute, Ana îi trimisese 34 de mail-uri. Ştia că le pregătise cât fusese ziua de lungă şi le salvase - şi folosise modemul cât mai puţin posibil, dat fiind faptul că spitalul ăla putea fi nesigur... Şi acum el avea o grămadă de treabă! Sigur o să-l prindă miezul nopţii socotind...

Ciocănitul din uşă îl făcu să tresară. Cioc-cioc-cioc! Se gândi o secundă... Putea fi Isabelle; putea fi Emilie. Claude l-ar fi sunat, să-şi anunţe vizita. Dar putea fi şi una dintre bodyguarde... Apăsă butonul şi se sprijini de spătarul scaunului - oare ce-o să audă în următoarele minute?

Ia uite cine-l vizita... Biyu era foarte serioasă:

- Ai cinci minute?

- Da. Închide uşa.

Tânăra se conformă şi se opri în faţa lui:

- Azi, la liceu, am avut un conflict cu Florentina.

- Ascult.

- La penultima oră, a observat şi ea fluxul de bileţele dintre colegi. Când s-a sunat, s-a grăbit să iasă după ei. Iar sosirea ei în grupul lor, cu mine cu tot, a făcut grupul să se destrame. A avut o discuţie cu una dintre prietenele ei, care fusese în grupul respectiv... şi care i-a spus că n-o marginalizează pentru că le-a făcut ea ceva. I-a şuşotit ceva la ureche şi-a lămurit-o; după care am fost amândouă la toaletă, unde am avut un schimb de replici destul de tăios...

- Referitor la?

- Referitor la modul cum îi gonesc eu toate prietenele şi toţi prietenii. A încercat să se impună...

Şi-i făcu un semn scurt, concludent. Deci prinţesa încercase să-şi re-coafeze bodyguarda! Îi venea să râdă...

- Am calmat-o şi-am lămurit-o. Dar mi-a promis că va vorbi cu mama ei despre asta. Şi eu am anunţat-o că voi vorbi cu tine...

- OK. Tu ce crezi - apariţia ta a destrămat grupul?

- Categoric. Băieţii "plănuiseră" o sticlă de tărie în toaletă; s-au temut, probabil, să nu-i pârăsc sau...

- Mda... Care e postura ta faţă de a ei?

- Cea clasică: 50 de centimetri, spate dreapta.

- Încearcă s-o adopţi pe cea de 100 de centimetri, lejeră. Dacă şi după asta primim reclamaţii, vorbesc eu cu ea.

Biyu aprobă scurt cu capul:

- Am înţeles. Am o întrebare.

- Ascult.

- Am observat că Florentina nu are un prieten "oficial". Priveşte destul de des către două zone din clasă; şi e privită din vreo trei zone. I-am identificat şi îi ţin sub observaţie. În caz că prind curaj, care sunt dispoziţiile mele?

Zâmbi cu subînţeles:

- Liceul ăla e plin cu copii răsfăţaţi şi *loseri* faliţi care vânează copii răsfăţaţi. Iar Florentina este domnişoară şi are viitorul asigurat pentru următoarele 20 de generaţii. Deci, pe admiratorii din liceu ar fi bine să-i inhibi rău de tot...

Biyu începu să râdă şi să aprobe... Şi el râdea - şi nu-i venea nici lui să creadă că rămăsese din nou cu ochii atârnaţi pe chipul ei... Şi uite că era isteaţă - şi perspicace, aşa că observa cum rămăsese el vrăjit cu ochii la ea...

Şi nu putea să se rupă din starea aia tâmpită de contemplare...

Mintea îi rămăsese blocată în gândul ăla vechi... cu fetiţa lui... cu femeia discretă...

Gata! Acum chiar trebuia să se oprească! O anunţase şi pe ea că era frumoasă foc - gata!

Făcu un efort teribil să redevină serios... Şi ea se oprea din râs... El realiza că, pe măsură ce-i dispărea râsul, i se accentua tirul privirii - şi vedea cu ochii lui cum fata asta începe să se îmbujoreze...

Brusc, Biyu făcu un pas în spate:

- Am înţeles. Dacă nu mai e şi altceva...

Poftim? Tânăra arăta spre tavan - adică spre cămăruţa ei din gips-carton de la mansardă. Şi spusese "dacă nu mai e şi altceva". Păi... Mai era altceva?... Nu. Coborî privirea spre monitor:

- Asta e tot.
- Noapte bună.
- Noapte bună.

Ieşea, închidea uşa... Se lăsă iar pe spătarul scaunului. Şi-şi aprinse o ţigară.

Gândul ăla îl scotea din sărite! Gândul cu femeia discretă şi fetiţa! Parcă o luase razna! Avea 40 de ani - şi-i mai ardea de bebeluşi!

... Şi se temea, de fapt, că nu era vorba despre bebeluş. Se temea că era vorba de cu totul altceva...

... Nu. Încă nu era momentul să calculeze posibilitatea asta. Aşa că o să se ocupe de mail-urile Anei.

... Şi totuşi! Cât din el voia o fetiţă - şi cât din el voia femeia discretă? Trebuia să-şi răspundă urgent la întrebarea asta! Tocmai îi confirmase fetei ăsteia că gropiţele ei îl ameţeau rău de tot! Şi cum locuiau sub acelaşi acoperiş, nu era bine să trăiască aşa, fără răspunsuri ferme! Nu el - bărbat calculat, precaut...

Calculul era extrem de simplu. În privinţa visului lui, era evident că Biyu n-o să-i facă o fetiţă! Biyu era bodyguardă - n-avea timp să facă copii! Chinezoaicele astea speciale aveau clauze speciale. Contractul lor de muncă înceta doar în trei moduri: la 40 de ani, când deveneau prea bătrâne pentru meseria aia, sau în caz de invaliditate - că mulţi nebuni aveau bombe în vremurile astea tulburi... Sau varianta a treia: între patru scânduri. Aşa că Biyu va fi foarte ocupată cu serviciul, în următorii 15-16 ani. Iar dacă el o angaja să-l păzească pe el, ştia că durata maximă a contractului era de 365 de zile - regulă impusă de Fang şi scrisă citeţ în contract tocmai pentru dementi de-ăştia care plănuiau anumite chestii cu bodyguardele! Deci el o angaja, se iubeau, ea năştea, pleca iar el rămânea cu gâgâlicea de trei luni. Pe care-o creştea... el? Sau Fei-Yen? Ha-ha! Variantele astea două erau excluse! Aşa că, în privinţa fetiţei lui, nu Biyu va fi mămica ei...

În privinţa femeii discrete şi-atât, simţea că nu putea s-o înşele pe Fei-Yen. Nici chiar cu o femeie aşa ca Biyu! Iar dacă ar fi putut s-o înşele, nu voia s-o înşele. O înşelase destul, atâţia ani, petrecându-şi timpul alături de munca lui şi dând-o pe ea deoparte! Îşi iubea rândunica! O respecta - respecta foarte multe lucruri la ea! El era ultima persoană de pe planetă care ar fi vrut să-i facă rău! Nu putea, de fapt, să-i facă rău. Era rândunica lui - nu?

Aşa că stinse ţigara şi trase tastatura - n-avea timp de prostii. Trebuia să se ocupe de mail-urile Anei.

Ana-Maria

Toni îşi drese scurt glasul şi intră în rezervă:

- Vine.

Deci se întorsese Seniorul... Ridică încet capul de pe salteaua patului - amorţise şi-o cam luase somnul. Dar fusese aşa de bine... După ce plecase Seniorul, pusese capul mai sus - şi-i simţise piciorul în creştet. Şi fusese perfect! Îl simţise lângă ea - şi nu se ridicase nici ca să bea niţică apă...

- Bună seara.

Oftă greu şi se ridică:

- Bine-ai revenit.
- A fost cuminte?

Aprobă, zâmbind, şi scoase telefonul special:

- Foarte cuminte.
- Aţi discutat?

Hm...

- Da; dar doar aşa, mental...
- Asta-i bine. Te duci la conac?
- Azi dorm la conac. Nu ştiu ce-o să fac mâine - să vedem ce zice Isamu...
- OK. Pe noi ne găseşti aici, pălăvrăgind ca băieţii.

Aprobă şi selectă numărul special al socrului ei. Suna... Suna...

- Da, Ana.
- Bună seara.
- Bună seara.
- Sunt la spital.

Tăcere...

- Operaţia de la piciorul stâng se infectase, aşa că l-au operat din nou. Şi acum spun că e bine.

Tăcere...

- ... Nea Dumitre, ce mai spune tanti Perla?
- Spune acelaşi lucru... Plânge şi spune acelaşi lucru. Iar nepoată-mea a ajuns să ţipe la ea când o contrazice. Eu să ştii că nu le mai ascult. Mi-am dat seama că fac infarct dacă mai încerc să înţeleg ceva din războiul lor, aşa că mă ţin cât mai departe de amândouă.
- Nea Dumitre, eu pot să-ţi spun ce mi-au zis medicii. Azi, am aflat de la ei că presiunea intracraniană e aproape normală. Iar tomografia a arătat un creier fără leziuni.

Socrul ei tăcea... Nici ea nu mai continua...

- ... Nu ştiu, Ano. Mă tot gândesc să mă urc în avion şi să vin acolo să-l văd. Mi-e frică. Mi-e tare frică să nu se-ntâmple... Şi...
- Nea Dumitre, dacă vrei să vii, vino. Dar eu îţi garantez că nu se va întâmpla. Nici dacă vii, nici dacă nu vii.

Socrul ei oftă greu şi puse punct conversaţiei:

- Bine, Ana. Sună-mă, dacă mai primeşti veşti.
- Sigur. Noapte bună.
- Noapte bună.

Apăsă butonul roşu. Şi oftă lung, greu...

- E bătrân - nu mai are nervii din tinereţe. Probabil că-l bat amândouă la cap cu previziunile lor - şi se ceartă pe sub nasul lui şi pe nervii lui...
- Probabil. În orice caz... Sper să aibă nervii îndeajuns de tari ca să-şi crească nepoţii. Pentru că, dacă Ştefan n-o să mai fie, n-o să mai fiu nici eu. Pa!

Se grăbi să iasă - ca să nu mai discute despre asta! Că n-aveau ce discuta pe tema asta! Dacă Ştefan...

Toni păşea lângă ea. Păşea apăsat. Probabil că se plictisise rău... De fapt... Şopti:

- I-ai făcut vreo poză?
- Nu. Nu mi-ai zis să...
- Să nu-i faci. Te rog!
- Eu fac doar ceea ce-mi spui să fac. Întotdeauna.
- ... Ai avut conflicte cu Aleodor?
- Nu. Cooperăm la fel de bine ca şi până acum.
- Să fii, oricum, atent. Şi să-mi spui dacă se întâmplă ceva.
- O să-ţi spun.

Daa, sigur o să-i spună...

Se întorcea la conac, discuta cu Aleodor, o asculta pe Rebeca la lecţii... Sau se întorcea la conac, mânca şi se încuia în dormitor. Vedea ea ce făcea! Oricum - vizita la soţul ei îi făcuse bine. Se simţise liniştită şi calmă lângă el. Fusese aşa de bine...

Florentina

Telefonul începu să cânte! Hei! Era melodia mamei ei! Se repezi şi răspunse:

- Da, mami.
- Ce faci, prinţeso?
- Bine. Mă uitam la un film.
- Aha. Te-am sunat ca să-ţi spun că am fost azi la tati.

Fusese la tati al ei! Se grăbi să întrebe:

- Cum e? Cum se simte?
- Acum, se simte bine. A făcut o infecţie la piciorul stâng şi l-au re-operat. Şi acum e mai bine.

Deci făcuse infecţie la picior...

- Iar tomografia a arătat că presiunea intracraniană este aproape normală iar creierul e intact.

Fiu! Începu să râdă:

- Ce bine!

- Într-adevăr, e foarte bine. Prinţeso, te rog să te gândeşti ce program ai în weekend.

Veneau şi ei la conac? Mergeau şi ei la tati?

- Bunicul e extrem de trist. L-au năpădit gândurile negre. Poate ar fi bine să-i faceţi o vizită.

Ei, la naiba! Se grăbi să refuze ideea:

- Ba ar fi bine să vină el aici, la tati! Şi ar fi bine să mergem şi noi la tati!

- Prinţeso, chiar nu e momentul să-l vizitaţi voi pe tati!

- Ba da, mami! Ba da! E tati al nostru - şi vrem să-l vedem!

- Prinţeso...

Mămica ei folosise tonul ăla ameninţător după care urma, de obicei, o pedeapsă sau o interdicţie. Sau o ameninţare. Acum era acum! Ori auzea un urlet, ori o convingea! Doamne-ajută! Folosi exact acelaşi ton:

- Mami...

Şi simţea că-i tremură mâna şi-i bate inima îngrozitor şi simţea că era posibil să fi făcut o greşeală mare...

Auzi tonul. Mm... Răbufni sonor:

- ... Şi eu ce dracu să înţeleg acum? Că ne duci la tati? Sau că m-a luat dracu când te-ntorci?

Vorbea singură. O trecuseră toate transpiraţiile - şi vorbea singură şi zău că habar n-avea ce să facă în continuare!

... Ba ştia ce să facă în continuare! Sări în picioare şi se repezi la uşă. Şi se grăbi să traverseze holul şi să ciocăne corect... Uşa biroului pocni; aşa că intră şi încercă să zâmbească:

- Te deranjez?

- Nu. Te rog!

Ia uite! Isamu se ridica şi venea la canapea! Hm... Se aşeză şi oftă greu:

- Mami m-a sunat adineauri şi mi-a spus că tati a fost re-operat la picior.

- Da - se infectase. Şi au decis să nu rişte, aşa că l-au re-operat, l-au curăţat cum trebuie...

- Şi pe urmă mi-a spus că bunicul e trist şi se gândeşte că tati o să moară. Şi mi-a zis că poate ar fi bine să ne petrecem weekend-ul în Aurari. Ştii - eu, Léon şi Philippe...

- Poate fi o idee bună.

- Dar eu am o idee şi mai bună. Dacă bunicul vine la tati la spital şi-l vede că e bine, poate se remontează şi el - nu?

- Nu. Pentru că Ştefan nu e bine acum.

Poftim?

- ... Poftim?

- Faţă de acel Ştefan pe care-l ştiţi voi, drept şi mândru şi vesel şi iute şi plin de viaţă, Ştefan de la spitalul din Bourges e slăbit, operat şi conectat la aparate. E exact imaginea unui muribund care n-ar putea supravieţui fără tehnologia din jur. E într-o rezervă, înconjurat de aparate care piuie şi foşgăie şi indică tot felul de cifre. Şi e în comă. Asta e o imagine care l-ar ucide pe bunicul tău.

Ochii i se umplură cu lacrimi:

- Da' mi-e dor de el! Trebuie să-l văd - înţelegi? Trebuie să-l văd!

Isamu nega încet cu capul... iar ei îi venea să-i altoiască una de-aia "din podu' casei"...

- Uite cum facem. Du-te şi caută pe Google cuvântul "coma". Uită-te la imagini. Dacă vrei tu neapărat să te duci la Bourges şi să-l vezi pe tatăl tău în ipostaza aia pe care-o s-o vezi în imaginile de pe Google, eu îi spun Anei să te lase să-l vizitezi. OK?

- OK.

Sări în picioare şi se repezi să iasă. Numai că Isamu o opri:

- Stai puţin.

OK - ce se întâmplase?

- Biyu mi-a spus că aveţi unele probleme, voi două.

Afurisită chinezoaică! O şi pârâse! Sigur, o avertizase c-o s-o pârască, aşa că... Zâmbi strâmb:

- Da, avem unele probleme. Dar nu-s grave. O să le descurcăm noi!

- Bine. Voiam să ştii că nici ele, nici eu şi nici Piao nu suntem duşmanii voştri. Şi nu ţinem musai să vă chinuim şi să vă încuiem în casă şi să vă distrugem vieţile şi tinereţea.

Aoleu! Obrajii i se aprinseră instantaneu - că Isamu pricepuse totul anapoda!

- Trecem cu toţii printr-o perioadă extrem de tensionată. Şi trebuie să facem cu toţii eforturi ca s-o depăşim - şi să nu-i punem Anei pe umeri mai multe probleme decât poate ea duce. Conducerea afacerilor e o treabă infernală. Ai văzut - ieri a fost aici, a rezolvat problemele restante, a avut o întâlnire de afaceri, a zburat la Bourges şi s-a odihnit doar câteva ore înainte să gonească azi la spital. Cât a fost Ştefan în operaţie, ea a stat în rezervă - şi s-a ocupat de afaceri de pe laptop. Acum se întoarce la conac; doarme câteva ore, după care intuiţia îmi spune că va încerca să găsească un fir de informaţie către Trésor. Îi e extrem de greu să se ocupe de toate. Hai să încercăm să ne rezolvăm singuri problemele, înainte să o punem pe ea să ni le rezolve. Bine?

Aprobă scurt.

- Dacă ai o problemă cu Biyu, poţi să mi-o spui mie înainte să i-o spui Anei. Eu sunt coordonatorul bodyguardelor voastre, aşa că pot să iau măsuri în privinţa ordinelor pe care le au ele. Înţelegi ce vreau să spun - da?

- Da.

Sprâncenele chinezului se ridicară, semn că aştepta să audă care era problema din punctul ei de vedere... Oftă greu:

- De fapt, n-am nimic cu ea. Ea e OK. Programul meu e în neregulă. Ştii - programul meu de zi cu zi...

- Atunci schimbă-l!

- ... Nu pot.

- Nu poţi să ieşi în oraş cu colegii şi colegele?

Negă încet... şi-l văzu zâmbind!

- De ce? Ce te reţine?

- Păi... Măsurile de securitate! Nu?

- Măsurile de securitate merg cu tine peste tot unde te duci tu. Şi la toaletă, şi la cumpărături, şi la o cafea cu colegii... Că de-aia stau fetele sus, la mansardă - ca să poată să vă însoţească peste tot. Tu, de fapt, ai o problemă de socializare cu colegii. Şi cu colegele. Aşa-i?

Aprobă, încercând să nu zâmbească foarte tare...

- ... Eu ştiu care-i calea scurtă spre celebritatea în liceu. Dar e un drum îngust. Şi s-ar putea să nu-l poată parcurge toţi colegii tăi. Pentru că, dacă nu aveţi prea multe lucruri în comun, n-o să reuşiţi să vă petreceţi timpul liber făcând aceeaşi activitate. De-asta o să-i vezi întotdeauna stând în grupuri disparate - nu pot iubi toţi rock'n roll-ul şi fisticul...

Bufni în râs şi aprobă - că aşa era!

- Deci, oricând eşti dispusă să-ţi cerni colegii şi să-ţi găseşti un cerc în care să te potriveşti, dă-mi un telefon - şi organizez eu preselecţia. Dar să te-aştepţi să pierzi destul de mulţi candidaţi...

Aprobă iar Isamu îi zâmbi:

- Fugi la Google. "Coma" - search. Şi-mi spui mâine unde vrei să-ţi petreci weekend-ul.

Aprobă din nou şi ieşi:

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Se strecură în camera ei...

Nu putea spune că avusese o idee proastă cu discuţia asta. Câştigase o mulţime de lucruri! Câştigase promisiunea că-i organiza el preselecţia - iar Isamu era un foarte bun organizator! De asemenea, îl câştigase de aliat în problema chinezoaicei ăleia! Iar mâine, când o să-i spună că insistă să-l vadă sâmbătă pe tati, o să câştige o vizită la spital... şi-o să scape de urecheală. Dacă Isamu îi spunea mămicii ei

că era mai bine să-l viziteze şi ei pe tati, mămica ei îl credea! Ea avea încredere în chinezul ăsta!

---

19 martie 2020 - joi

Ana-Maria

Zăcea în pat. Îşi ridicase mult perna, ca să aibă capul ridicat şi să-l poată privi. Soţul ei o privea şi-i zâmbea şarmant, din rama foto... Oftă greu:

- Deci mâine rămân aici, la conac - şi încerc să storc nişte informaţii de la Aspergeri şi de la umbrele. Pentru poimâine am un plan special. E vineri - aşa că, dacă mâine nu aflu absolut nimic, plănuiesc să fac o vizită-surpriză...

Chicotea şi-l privea lung, pentru că şi el o privea şi-i zâmbea şarmant - şi avea senzaţia că-i aproba calculul...

- Nu prea ştiu ce să fac cu Rebeca. Cred că o iau cu mine.

Avea impresia că o aproba, aşa că...

- Diamant e la pământ. Degeaba încearcă el să pară puternic şi de neclintit; aseară l-am auzit suspinând la telefon. Şi-a strigat necazul în telefon, la urechea mea! O iubeşte mult - şi nu poate concepe că ea are acum treburi mai urgente decât convorbirile telefonice cu el. Şi nu-i pot cere ei să-l aşeze pe Diamant pe primul loc.

O aproba...

- ... Nu ştiu ce să fac. Sunt tentată să nu mă mai amestec - să-i las să se descurce singuri. Sunt mari, sunt isteţi... Pe de altă parte, însă, dacă nu se descurcă singuri, mi-e teamă să nu-i scap din mână. Trebuie să stau cu ochii la afaceri - şi la consilieri. Şi la copii. Şi la tine la spital. În condiţiile astea, e foarte posibil să-i scap pe ei doi din ochi - şi să ratez momentul când intervenţia mea i-ar fi putut salva. Şi mi-e frică. Mi-ai spus întotdeauna că ei doi sunt cum suntem noi doi. Şi cum ştiu prea bine cum suntem noi doi... iar diliul de văr'tu are două pistoale şi adoră să le folosească...

Soţul ei o asigura, din privire, să nu se îngrijoreze - că se va descurca impecabil, ca întotdeauna... Oftă greu:

- Şi mi-e dor de tine. Mi-e aşa de dor de tine... Azi, când te-am sărutat... Poate te-ai supărat pe mine, că am plecat şi te-am lăsat cu Seniorul. Dar să ştii că nu pot să stau lângă tine tot timpul. Cu cât stau mai mult cu tine, cu atât mai greu mi-e să mă ridic şi să plec la treabă. Şi n-am voie să dau cu oiştea-n gard - nu în afaceri! Aşa că încep să te înţeleg... Să înţeleg şi să simt cât de greu ţi-a fost ţie să ieşi şi să lipseşti zile întregi. Încep să înţeleg de ce m-ai luat de mână, după naşterea lui Philippe, şi ai refuzat să-mi mai dai drumul. Încep să simt...

Şi-i venea să plângă...

- Încep să simt ceea ce simţeai tu. E greu - foarte greu. Nu mi-ai spus niciodată cum ai reuşit tu... Nu ştiu...

Iar dacă plângea azi, mâine Aspergerii o vor vedea cu ochii roşii - că nu putea face videoconferinţă cu ei ca vedetele pop, cu ochelari de soare pe nas...

Florentina

Era şapte jumate. Încă cinci minute - şi putea spune că întârziase deja. Avea un plan. Dacă-i reuşea, adică dacă ajungea îndeajuns de devreme la şcoală ca să-l pună în practică, în maximum 24 de ore îşi va vedea visul împlinit - va fi împreună cu colegii ei într-un bar oarecare de pe Coasta de Azur. Dacă nu...

Coborî treptele şi tresări - Isamu era jos, în living!

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.

Chinezul îi zâmbea:

- Neaţa, Florentina. Răspunsul tău este...

Răspunsul ei, apropo de vizita la tati, era "Da".

- Da - vreau să merg să-l văd pe tati.
- Te-ai uitat ieri pe net?

Minţi cu seninătate:

- Da.
- ... Bine. O să vorbesc cu Ana despre asta. Decizia îi aparţine, bineînţeles!
- Bineînţeles!

Isamu porni spre scări:

- Nu uita că aştept telefonul tău. Când te hotărăşti...
- Te sun şi facem preselecţia.
- Exact.

Minunat! Se abţinea cu greu să nu aplaude aşa o veste minunată! Léon o privea lung, mirat...

N-or să discute despre asta! Era mult prea grăbită, ca să discute asta acum! Făcu deci o piruetă şi-şi luă chinezoaica de braţ:

- Mergem?

Sigur că mergeau - că doar o târa după ea, nu? Biyu era, cu siguranţă, mirată! Dar nici nu se opunea, nici nu întreba care era motivul goanei lor spre blindată. Se conforma. Pesemne era fericită că o luase de braţ, într-un gest uşor prietenesc! Nu?

Deci, dacă ajungea la timp şi apuca să lanseze invitaţiile, era cea mai tare! Dacă-i reuşea mişcarea asta, mâine se va distra pe cinste! Cu un organizator ca Isamu, preselecţia ei nu putea da greş!

Ana-Maria

Chestia asta o scotea din minţi! Da' rău de tot! De trei ore îi ţinea pe oamenii ăia în şedinţă - şi-i ţinea de la treburile lor, alea bănoase! Avea ecranul plin de ferestruici de camere video. Şi avea capul calendar. Nici Rebeca nu era mai dezmeticită...

Gata - ea una se lămurise! Ridică mâna şi-i opri:

- Trebuie să ne oprim. Nu putem lua o decizie izvorâtă din presupuneri. Vă rog - începând de mâine, încercaţi să aflaţi informaţii concrete care ne pot conduce spre Trésor. Orice! Nume, oraşe, locaţii, mijloace de transport - orice! Dar cu discreţie. Nu vrem să supărăm persoanele care o caută pe canalele oficiale. OK?

Da - toţi aprobau.

- Vorbim.

Disconnect... Rebeca îşi acoperi faţa cu palmele şi oftă greu... Puse palma peste palma ei şi selectă numele lui Isamu. Îl invita să-i vadă camera... El accepta şi-o invita... Chinezul ei zâmbi, în româna lui ascuţită:

- Să trăiască şefa!
- Şi consilieru' ei *number one*!

Zâmbetul lui Isamu se prăbuşi instantaneu - o văzuse pe Rebeca...

Îi recaptă atenţia:

- Ceva veşti de la Nisa?

- Nimic. Raportul obişnuit. Investighează în continuare. Mă pregătesc să mă iau de Cheng...

- Nu te lua de el. Dacă nu-ţi transmite nimic, înseamnă că nu are informaţii concrete. Şi nu vrea să ne dea pe toţi în boli cardiace spunându-ne ce indicii false primeşte el zi de zi. Mă duc mâine la cineva care ne-ar putea ajuta.

Îl privi concludent şi primi o aprobare. Consilierul ei schimbă subiectul discuţiei:

- Prinţesa m-a vizitat, aseară.

- În jur de zece jumate?

- Da.

- Deci imediat după ce-a mârâit la mine iar eu i-am închis în nas.

- Nu mi-a spus ce-a făcut; dar am bănuit care a fost cauza ascunsă a vizitei ei. Vrea să se ducă la spital.

Serios?! Îl străfulgeră scurt:

- Şi eu vreau să fie pace-n lume şi mâncare în Somalia; dar nu m-apuc să încarc pâine în containere şi să caut un vapor.

- Cred că ar trebui să-i duci să-l vadă.

- ... Tu îţi dai seama ce spui?

- Da. Ea, cel puţin, trebuie să-l vadă. În plus, socrul tău şi-a rezervat azi biletul la o cursă Bucureşti-Bourges.

I-auzi ce făcea socrul ei! Aah! Căpoşi mai erau oamenii ăştia!

- Nu ştiu în ce măsură imaginea din rezervă îl va afecta pe Philippe; dar cu siguranţă le va arăta că nu e de joacă. Şi îi va responsabiliza foarte mult.

Dacă Isamu spunea asta... Şi totuşi!

- Cred totuşi că nu e un moment potrivit pentru vizita asta.

- Faci cum crezi tu. Eu ţi-am spus părerea mea.

Adică o ţinea pe-a lui! Hm...

- ... Să vedem ce se-ntâmplă mâine.

- Apropo de mâine - cred că prinţesa mă va suna, să mă roage să-i organizez preselecţia.

Ce preselecţie?

- Ce preselecţie?

- I-am spus că eu îi pot organiza preselecţia pentru colegii apţi să facă parte din grupul ei, la liceu. Ştii tu - partea aia cu socializarea şi *who's who*...

Ei, poftim! Prinţesa voia musai să socializeze! Păi dacă era pe-aşa, las' că-i arăta ea ei!

- Te rog să-i alegi un loc indezirabil.

- Plănuiesc să le închiriez clubul ăla simpatic în care-ai dansat tu cu Léon. Ăla pe care l-ai scris în primul "raport" întocmit pentru Ştefan.

Serios? Scrisese ea rapoarte pentru Ştefan?

- Demult, demult de tot...

În fine! El ştia! Ea rostise "indezirabil" - cu restul se descurca el!

- Se va distra foarte bine acolo. Şi va face un triaj atât de riguros, că nu-şi va mai dori să iasă cu colegii - nu la o cafea, oricum!

- OK.

- Iar despre restul pot să-ţi scriu - că nu sunt chestiuni urgente.

- OK. Vorbim.

- Vorbim.

Disconnect... Se ridică:

- Te duci şi-ţi faci un bagaj de-o noapte. Cel mai probabil, nu-l vei folosi; dar e bine să-l ai la tine, pentru orice eventualitate.

Rebeca aprobă şi se ridică. Şi se clătină serios, în drum spre uşă! Mm...

- Cumnată!... Acolo unde mergem noi mâine, nu-i bine să faci aşa. Pune mâna şi remontează-te - că e important.

Primi o aprobare...

Se ridică şi-şi luă ţigările. Şi ieşi şi ea. Avea nevoie de aerul curat şi liniştea din curte. Avea mare nevoie de-un loc unde să poată să-şi spele creierul! Ameţise şi-o luase migrena de la atâta şedinţă cu Aspergerii! Oamenii ăia erau deştepţi - dar n-ar fi trebuit să-i consulte "la grămadă"! Atât se sfătuiseră şi se contraziseseră şi propuseseră şi retractaseră că o ameţiseră îngrozitor!

Împinse uşa şi ieşi.

Ziua era frumoasă. Era plăcută. Vântul adia uşor, cât să foşnească frunzele... Porni spre grădina cu pitici.

Rebeca era la pământ. Era distrusă. Iar ea făcuse cea mai proastă mişcare atunci când decisese s-o implice în şedinţa cu oamenii ăia! Se gândise că atâta inteligenţă pe centimetrul pătrat de ecran îi va insufla cumnatei ei sentimentul unei căutări "de succes". Rezultatul fusese debandada aia îngrozitoare, demnă de-o comisie înfiinţată special ca să omoare ancheta...

- Dna Ana...

Poftim? Se răsuci... Thomas zâmbea cu neîncredere:

- Am observat ceva nou, pe pagina Florentinei. Şi m-am gândit că e mai bine să vă spun, decât să vă scape...

- Hai - vorbim lângă pitici.

Tânărul tăcu... Trecu la romanes:

- Ce mai e nou pe-aici?

- Nimic.

- Chiar nimic-nimic?

- Absolut nimic. Totul e exact ca înainte. Dl Aleodor cu treburile lui, dra Adina cu treburile ei... Toni cu paza lui... Chiar şi dna Rebeca e 90% neschimbată. Dar pică uneori pe gânduri, iar alteori începe să suspine şi iese în fugă. Se simte că lipseşte prichindica - e linişte şi calm şi ordine şi curăţenie...

Aprobă şi se aşeză pe şezlong:

- Deci zici că Toni nu s-a caftit încă cu Părintele.

- Încă nu. Dra Adina încă locuieşte în vila personalului. Cred că primul conflict major va izbucni în momentul când ea se va muta în cealaltă vilă.

- Tot ce se poate! Să mă ţii la curent cu desfăşurarea ostilităţilor - OK?

- Desigur. Uitaţi ce voiam să vă arăt...

Îi întindea tableta. O luă şi descoperi pagina Florentinei. Degetul lui arăta spre evenimente... Apăsă ea link-ul. Şi văzu evenimentul programat pentru mâine, la ora unu, într-o locaţie încă necunoscută... Avea deja 15 confirmări. Iar partea cea mai proastă era că ea, mama Florentinei, habar n-avea cine erau puştii şi puştoaicele care îşi confirmaseră prezenţa "la paranghelie"! Simţea că îşi pierde echilibrul interior şi calmul şi răbdarea şi speranţa că va reuşi s-o scoată cumva la capăt cu toate...

- Şi-a invitat doar colegii de clasă. Am întrebat-o de dimineaţă dacă a decis să-şi reserbeze ziua de naştere şi-a zis că nu vrea decât să facă preselecţie - ca să ştie şi ea în ce cerc de colegi îşi găseşte locul. Acum, eu nu ştiu ce să zic...

- Are 17 ani şi vrea să fie adolescentă. E normal. Problema mea e că, dacă se strâng mâine toţi undeva iar ea constată că-i place, adio sfârşit de clasa a unşpea printre primii zece din liceu!

- Din punctul ăsta de vedere, n-aveţi de ce să vă îngrijoraţi. Nu de alta, dar tineretul ăsta *under 18* se plictiseşte repede. Or să marşeze la primele trei invitaţii; dar când or să descopere cât de diferită e ea faţă de ei, or să înceapă s-o refuze. Şi-atunci o să abandoneze ea!

- Şi-o să se întristeze şi-o să se simtă "altfel". Adică neînţeleasă. Adică respinsă. Gata - m-a luat durerea de cap!

- Dnă Ana, eu zic să aveţi totuşi încredere în ea. Florentina e extrem de selectivă şi analitică! O să vedeţi - după ce-i triază, se supără, plânge şi-i trece, o să-şi revină.

- OK. Să stai cu ochii pe ea - bine? Şi s-o întrebi mai des ce face, cum se simte, cum merge socializarea... Ştii tu - zdruncină-i floricelele mentale şi repune-o pe şine.

Tânărul râdea şi aproba, roşu ca focul în obraji... Întinse mâna şi-l luă pe după umeri:

- Iar tu? *How's your love life*, cum se zice?

- Păi, nu prea e. Dar nu mă plâng. Îmi văd de şcoală - că e important!

- Trebuie să-ţi vezi şi de *love life*. Nu-i nici o domniţă dornică

să fugă cu tine-n lume?

- Or fi şi vreo două-trei aspirante de-astea. Dar nu vreau eu să fug cu ele în lume.

- De ce? Măcar o evadare de-aia de pomină, de trei zile...

- Nu pot.

De ce nu putea?

- De ce nu poţi?

- Nu mă lasă ele.

Arătase spre piept - adică spre inimă. Ele - inima şi... şi cea aleasă, fireşte! Cu alte cuvinte, era îndrăgostit...

- Iar ea ştie?

- Habar n-am! Cel mai probabil, nu!

- Şi nu vrei tu s-o informezi totuşi? Nu de alta, dar timpul trece. Şi odată o vezi că se mărită cu altu'!

- Mai are cel puţin un an până atunci. În plus... În plus, am sentimentul că ea e o cauză pierdută pentru mine. Ne înţelegem bine, avem aceleaşi gusturi şi aceleaşi principii, vedem viaţa cu aceiaşi ochi... dar nu cred că ea m-ar alege pe mine. Aşa că prefer să o ţin pe ea în suflet şi manualele în faţa ochilor şi să-mi zic că, până vine ea, eu trag tare ca să obţin şi la anul bursă!

Ia uite-l! Îl ciufuli uşor:

- Te-ai făcut mare şi şmecher...

Şi foarte frumuşel, mai ales atunci când roşea violent şi se fâstâcea rău...

- Sfatul meu e să-i spui. Dacă o laşi să prindă rădăcini prea adânci în sufletul tău şi-apoi constaţi că nu e ea cea aleasă, ai suferi mult. Eu, în locul tău, aşa aş face - aş pune cărţile pe masă. Dacă e ea cea aleasă, învăţaţi amândoi pentru bursă. Dacă nu, măcar n-ajungi să te gândeşti să te sinucizi din dragoste!

- Ei, n-o să ajung chiar aşa de departe! Chestia e că ea are o situaţie foarte-foarte bună. Iar eu sunt cine sunt. Aş putea să organizez întâlnirea cu părinţii mei la un restaurant; dar şmecheria asta n-o să funcţioneze de mai mult de trei ori.

- Hai să-ţi spun un secret... mare de tot...

Era foarte atent - şi foarte roşu-n obraji...

- Tu eşti, într-adevăr, cine eşti. Adică eşti un bărbat exact aşa cum trebuie să fie un bărbat adevărat. Dacă e fată deşteaptă, nu te va da nici pe zece mânji cu arbore genealogic cât baobabu' şi avere cât Everestu'! Dacă însă e o gâscă, nu merită să investeşti timp şi sentimente în ea. Ai înţeles?

Primi o aprobare fermă...

- Vino-ncoa!

Îi prinse capul în palme şi-l pecetlui. Şi se ridică:

- Să stai cu ochii pe ei în continuare; OK? Şi să mi-i pârăşti!

- Bineînţeles! Nu-mi scapă nici o şoaptă, nici un foşnet...

Aprobă şi porni spre conac.

Deci Florentina ei organiza mâine o plimbare cu clasa... Oof! Tare se temea ea că prinţesa va fi dezamăgită! Dar i-ar fi spus degeaba lucrul ăsta. Florentina făcea numai ce voia ea - exact ca taică-su! Şi ca maică-sa...

Păi, să se ducă şi să-i scrie lui Isamu să organizeze el transportul copiilor sâmbătă la Bourges. Va avea o problemă - dacă copiii se ciocneau de bunicul lor la spital, o să fie un bocet general acolo! Iar moralul lor o să pice instantaneu! Dar dacă îi organiza "pe rând", ar trebui să-l lase pe nea Dumitru la conac şi să plece la spital cu copiii. Şi cum nea Dumitru era deja debusolat rău şi-o să-şi vadă unicul băiat conectat la aparate, în comă... Iar ea o să aibă nevoie de Toni la spital... Dacă-l aducea şi pe Diamant?... Atunci se lăsa cu bocet general şi la conac - că se întâlnea cu Rebeca şi-ar fi fost rău de tot...

Din această dilemă nu putea ieşi...

Rebeca

Era calmă, era oarecum împăcată cu situaţia, era în dormitorul ei... Laptopul era pregătit... Îl invită să-i vadă camera şi-i făcu un apel. Şi oftă greu - că va trebui să-i spună lucruri care-l vor întrista serios...

Uite-l!

Diamant zâmbea şi-i făcea cu mâna. Îi făcu şi ea cu mâna, zâmbind şi constatând că bărbatul ei nu se odihnea cum trebuie - că făcuse cearcăne...

- Ce face iubirea mea?

- Ce să facă - s-a retras în vastele-i apartamentele şi te-a invitat la o discuţie. Iubirea mea ce face?

- Iubirea ta zace singur în casă... Aici e o plictiseală înfiorătoare! Rotiţele merg mult prea bine - şi mă simt inutil! Pe bune! Lucrurile merg mult prea bine! Chiar mă gândeam să plătesc doi-trei inşi, să le strice - că mă plictisesc rău!

- Şi n-ai putea să vii pe la mine?

- Nu ştiu. Ana are un program haotic - încă încearcă să se descurce cu toate şi să le pună într-o ordine normală. Acum e la tine, nu?

- Da, e aici. A făcut azi o videoconferinţă extinsă cu Aspergerii lui Aleodor.

Încerca să-şi menţină zâmbetul pe buze - dar ochii i se umpluseră deja cu lacrimi...

- ... Ce e? De ce plângi?

- ... M-a luat şi pe mine la discuţia cu ei... Adică m-a ţinut lângă ea... Timp de trei ore, i-am ascultat... I-am ascultat făcând presupuneri... despre locul unde e acum... comoara noastră...

Diamant se aplecă spre camera video:

- Iubito, ştii bine că ei n-au cum să afle informaţii concrete despre ea! În cercurile unde se învârt ei circulă cel mult bănuieli şi zvonuri!

- Ştiu! Dar ea i-a pus... să spună fiecare ce crede... şi ce bănuieşte... Şi pe urmă le-a spus... să încerce să afle informaţii...

- Cred că şi consilierii mei au dat un ordin asemănător. Nu mi-au spus nimic despre el - dar am sentimentul că coc ceva. Deşi ştiu bine că suntem puternici în România, aşa că ăia n-or să fie proşti s-o ascundă pe teritoriul nostru. Sunt foarte inimoşi amândoi... Iar subalternii mă iubesc, că n-am modificat niciodată socotelile şi n-am fost niciodată părtinitor. Dacă oamenii mei află ceva, eu voi afla imediat. Te rog, nu mai plânge!

- Nu pot să nu plâng! Casa e... Casa e aşa pustie... Camera noastră... Camera ei...

- Mâine vin la tine. Mâine dis-de-dimineaţă mă urc într-un

Ah, la naiba! Se grăbi să-l oprească:

- Nu veni mâine. Ana a spus că mergem amândouă la cineva care s-ar putea să ştie ceva. M-a pus să-mi fac un bagaj de-o noapte. A zis că, probabil, nu-l voi folosi - dar e bine să-l am la mine dacă... Dacă o să fie cazul să rămânem acolo.

Diamant aprobă:

- OK. Iar când te întorci la conac, mă anunţi - şi vin la tine. Bine, iubito?

Aprobă cu capul, încercând să-şi stăpânească plânsul... şi continuă:

- Poate săptămâna viitoare. Că săptămâna asta or să vină nea Dumitru şi copiii, să-l viziteze pe Ştefan.

- Şi copiii?

- Şi copiii.

- A înnebunit cumnată-mea?

- Nu. Copiii trebuie să ştie ce se întâmplă. Şi sunt genul care trebuie să vadă cu ochii lor ca să înţeleagă care este realitatea şi să priceapă ce se cere de la ei.

- ... Atunci o lăsăm pe săptămâna viitoare.

Aprobă şi ridică privirea spre el:

- Mă ierţi că nu vin eu la tine?

- Da - te iert.

- Şi mă ierţi că plâng din nou?

- Cu o condiţie - să nu mai plângi.

Daa, uşor de zis! Dacă el era din oţel, presupunea că toţi sunt din oţel aşa ca el... Chestia asta o indispunea rău. Înţelegea forţa şi tăria lui Diamant - dar o indispuneau îngrozitor. Aşa că ridică scurt din umeri:

- Cam atât s-a întâmplat aici, la mine. La tine zici că e linişte şi pace...

- Şi prosperitate. Tovarăşul Ceauşescu cred că s-ar zgâria rău pe ochi, dacă ar şti ce orăşel am eu aici!

Aproba şi încerca să râdă... Şi nu ştia ce încheiere să facă - pentru că îl vedea calm şi stăpân pe el şi-i venea să urle şi să-i spargă capul...

- Nu mai plânge, Raina mea! Te rog!

Aprobă şi-şi trase nasul:

- OK. Să fii cuminte, da? Şi să te odihneşti - că ai cearcăne!
- Chiar acum mă bag în pat şi dorm. Da' te odihneşti şi tu?
- Da.
- ... Bine, iubito. Noapte bună.
- Noapte bună.

Disconnect - şi se ridică. Oprea laptopul... Se lungi în pat.

Calmul lui Diamant o scotea din minţi! La propriu! Calmul lui o omora cu zile! Omul ăla îi arătase ei azi imaginea unui individ indiferent la drama ei! Simţise că drama dispariţiei comorii lor era doar a ei - iar el...

El, la urma urmei, mai avea doi copii - Azur şi Agata. Copii mari, frumoşi, deştepţi, educaţi aşa cum trebuie... Dar ea...

Gata. Nu voia să se gândească la asta! Voia să se culce! Acum!

Diamant

Raina lui dispăruse de pe ecran - dar el nu se grăbea să se deconecteze... Şi ştia că nu e bine - că dacă îi intercepta cineva transmisia camerei video, mutra lui era mai mult decât concludentă...

Raina lui redevenise ea însăşi. Apariţia Anei, cuvintele ei, telefonul ei - toate fuseseră în zadar. Da, acum îl suna zilnic. Se vedeau, de fapt, zilnic. Numai că, uite - ea îl sunase, el îi zâmbise încurajator şi-o întrebase ce mai face iar ea îi povestise despre eforturile lor de-a o găsi pe Trésor. Şi-apoi îi spusese că îi e dor de el - iar când el se oferise să se ducă la ea, ea "îşi amintise" că mâine pleacă de la conac şi-apoi copiii şi nea Dumitru îi fac o vizită. Şi-i amintise, indirect, şi de Ştefan. De parcă făcuse tot ce fusese posibil ca să-i taie tot cheful...

N-o minţise. Avea senzaţia că Titel şi Grasu îi ascundeau ceva - şi fuseseră foarte ocupaţi în online, în ultima săptămână. Simţise că oamenii de la frontieră, atât angajaţii statului cât şi subalternii lui, îl tratau pe el cu maximă atenţie. În plus, îl ştia bine pe prietenul lui bun, Grasu - iar Titel îl adora ca şef şi nu mai ştia ce să-i facă să-i mulţumească pentru trataţia pe care-o primise întotdeauna. Cu siguranţă, dacă Trésor apărea în România, în maximum 24 de ore vor afla şi ei asta! Numai că ăia nu erau proşti; omul care ordonase răpirea ei nu era prost...

Omul care ordonase răpirea comorii lor avusese ca ţintă primară uciderea reginei raiului lui. Toată lumea pricepuse asta. Mai puţin ea. Ea nu lua în calcul un adevăr extrem de simplu - omul care încercase s-o omoare avea tehnologie de top şi informaţii din interiorul conacului. Şi jubila atunci când o vedea distrusă şi cu nervii la pământ şi şchiopătând prin viaţă. Raina lui nu realiza că, cu cât era ea mai sfârşită şi mai disperată şi mai bolnavă sufleteşte, cu atât mai îndepărtată era revenirea comorii lor acasă! Omul ăla o va ţine pe Trésor departe de ea, ca s-o vadă uscându-se pe picioare şi îmbolnăvindu-se şi murind! Iar ea nu vedea lucrurile aşa! Sau nu putea să le vadă aşa! Ea suferea după fetiţa lor - şi-atât! Ea uitase cuvintele lui; uitase că, dacă ea păţea ceva, el...

Încercase, din nou, s-o îmbărbăteze. Încercase să-i arate că şi el suferă după reginuţa lor. Nu-i reuşise cine ştie ce - o văzuse pe ea plângând şi simţise că se blochează. Dar era la mintea cocoşului că şi el suferea, nu? Şi el, ca tată, se îngrijora pentru fetiţa lui! Nu? Numai un dement s-ar fi putut gândi că el nu-şi iubeşte micuţa! Ce dracu!

... Raina lui nu-i spusese, azi, "te iubesc". Nu-i dăduse nicicum de înţeles că, atâta timp cât existau ei doi, ea putea supravieţui oricărei nenorociri - aşa cum i-o spusese zi de zi, timp de atâţia ani. Regina raiului lui era schimbată. Dispariţia lui Trésor o schimbase. Dispariţia micuţei îl ştersese, practic, pe el din mintea ei - pentru că acaparase toată mintea ei. El nu mai avea loc acolo, în gândurile şi planurile femeii cu păr roşu şi ochi albaştri de la Bourges. El...

Se aplecă şi acoperi ochiul camerei video. Şi decise să se ducă să se culce. Poate mâine...

Florentina

I se lipeau ochii de somn - dar nu putea adormi înainte să-şi verifice Facebook-ul! Era aproape doişpe noaptea; de două ore stătea în pat, pe întuneric, şi încerca să adoarmă - şi se gândea la cele două ciudate care nici nu confirmaseră, nici nu refuzaseră invitaţia la petrecerea de mâine. Aşa că se ridică şi-şi porni laptopul.

Îşi pregătise cu maximă atenţie ţinuta. Habar n-avea ce-o să-i organizeze Isamu, aşa că trebuia să fie ceva "pentru orice împrejurare". După ce probase tot şifonierul, alesese totuşi o pereche de blugi drepţi şi-o cămăşuţă vaporoasă. Tricourile erau riscante, rochiţele erau riscante... Şi-o să-şi pună tocurile de 10 - că îi stătea bine pe tocuri. O ajutau să pară mai înaltă şi mai slabă. Observase că Vincent era un mare admirator al femeilor-fus...

Facebook... Parola... Tot nu-i răspunseseră! Ori erau îndeajuns de proaste încât să nu ştie unde să se benocleze şi ce să apese ca să confirme, ori avuseseră probleme la fizică - şi îşi bătuseră capul cu temele. Ori pur şi simplu nu-şi controlaseră FB-ul. Ori n-avuseseră chef să-i confirme pe FB - fie ca să nu le ştie părinţii, fie ca s-o ţină pe ea în suspans...

O să le întrebe mâine, la şcoală. Şi gata. Acum chiar trebuia să se culce! Păi dacă avea cearcăne mâine şi-i picau ochii-n gură de somn, care mai era şpilul?!

20 martie 2020 - vineri

Ana-Maria

Micul dejun era destul de apăsător. Şi acum, după atâtea zile, ei mâncau tot în tăcere şi tot cu nasurile înfipte în farfurii. Îi ţiuiau urechile de-atâta linişte...

Păi, să se-apuce să-i informeze - nu?

- Probabil că v-aţi dat deja seama unde mă duc eu azi.

Aleodor aprobă:

- Mi-am dat seama şi am avut grijă să ai o conjunctură foarte favorabilă în ceea ce priveşte transportul. Asta, desigur, dacă vrei să recurgi la ea!

- Că doar n-o să şofez atâtea ore! Ştii câtă treabă am?

- Ştiu...

- Mă îndoiesc că vom înnopta acolo. Aşa că Rebeca se va întoarce la conac iar eu la Cannes. Părinte, te ocupi mâine de tatăl lui Ştefan.

- Stai liniştită. Mă duc personal şi-l iau de la aeroport, îl duc la spital, chem medicii, am grijă să nu facă infarct...

- După care îl aduci la conac. Şi nu-l laşi singur nici o clipă.

- Bineînţeles.

- Eu o să vin cu copiii. Mă voi duce direct la spital. Ştii - ne duce Toni.

- Ştiu.

- După care venim tot aici, la conac. Şi nu ştiu ce facem mai departe. În principiu, duminică ne întoarcem la Cannes.

- Am înţeles.

- Iar luni plec în turneu.

- OK. Atunci duminică îţi pregătesc un raport detaliat cu activitatea consilierilor - şi posibila lor activitate pe termen scurt.

Aprobă şi decise să tacă totuşi - ei doi vorbeau, dar toţi ceilalţi nu ridicau nasurile din propriile farfurii. Şi era ciudat...

Florentina

În sfârşit, pauza mare! Doamne, cât aşteptase ea pauza asta! Se grăbi spre catedră şi răcni, ca să se facă auzită:

- Atenţie, vă rog! Din câte am observat, azi mergem cu toţii la petrecere!

Da - ovaţionau şi aplaudau.

- Nu ştiu încă unde se ţine petrecerea: dar intenţionez să aflu chiar acum!

Scoase telefonul şi selectă numărul lui Isamu.

- Da.

- Bună, Florentina sunt.

- Bună, Florentina.

- Uite, sunt la liceu, în pauza mare, în mijlocul colegilor mei... Şi mă tot întreabă unde-i duc azi! Iar eu nu ştiu ce să le spun!

- Spune-le că nici eu nu ştiu unde-i duci azi. Dar până se termină ultima oră, o să aflu cu siguranţă. Aşa că ieşirea în oraş e mie-n sută asigurată.

- Şi chiar nu poţi să-mi spui unde mergem?

- Nu, pentru că abia acum încep să dau telefoane.

Aoleu! Abia acum se apuca să se-ntrebe unde-i ducea azi? Dezastru total!

- Te asigur că trei ore îmi sunt mai mult decât suficiente ca să organizez totul.

- Ştiu - tocmai de-asta am încredere în tine, să organizezi tu. Deci le spun că e surpriză...

O dezaprobau zgomotos... Isamu râdea:

- Da; spune-le că e surpriză. Şi aminteşte-le asta ori de câte ori ţi se pare că au uitat să te-ntrebe unde-i duci astăzi.

- OK!

- La cât terminaţi orele - la două?

- Da, la două.

- Şi câţi sunteţi în clasă?

- 28.

- OK. Poţi conta pe mine, cum se zice...

- Îţi mulţumesc.

- Vorbim.

- Vorbim! Te sun când terminăm orele.

- OK.

Isamu închisese. Zâmbi cu subînţeles:

- Cică nu ştie încă unde mergem...

Toţi râdeau şi dezaprobau...

- Dar eu am încredere în el. O să fie "super"!

Yeee! Şi-acum "îi pierduse" - reveniseră la treburile lor. Unii discutau, alţii aveau treabă pe laptopuri... Reveni şi ea în banca ei şi se aplecă spre Biyu:

- Te rog din suflet - dacă afli unde mergem, să-mi spui!

Chinezoaica aprobă scurt. Era la fel de impasibilă ca întotdeauna...

În fine! Ea ştia! Ia să-i scrie lui SMS lui Isamu - să-i spună ce stabilise cu mămica ei, apropo de alcool şi droguri! Că poate se pomenea că îi închidea chinezul barul - şi-asta chiar că ar fi ucis toată petrecerea!

Ana-Maria

Telefonul oficial începu să cânte. Ce bine! Îşi consultă ceasul... şi răspunse:

- Da.

- Peste zece minute, prinţesa şi prietenii ei pornesc spre petrecere. Ţi-am trimis detaliile pe mail.

- Îţi mulţumesc.

- Vorbim.

- Vorbim.

Buton roşu şi laptop! Repede! Chiar era curioasă... Şi iată şi programul prinţesei!

Patru limuzine negre şi două BMW-uri de la pază aşteptau deja, cuminţi, în faţa intrării liceului. Uau! Da' ştia că Isamu nu se-ncurcase! Îi vor lua pe petrecăreţi, îi vor plimba prin oraş - ca să-i vadă toată lumea - şi-apoi îi vor duce la Bar En Biais Jazz Club. Unde tinerii vor constata că toată incinta era la dispoziţia lor iar formaţia primise deja instrucţiuni să cânte ultimele hituri în vogă - dar să le adapteze stilului localului. Barmanii primiseră dispoziţie să servească alcool "la discreţie" - dar asta nu mai era o problemă, din moment ce muzica n-o să fie de-aia "originală". La cum ştia ea că e tineretul ăsta "modern"... Şi-apoi, când vor voi să plece, tinerii vor fi conduşi afară - unde cele două maşini de la pază îi vor duce, rând pe rând, pe la casele lor. O organizare impecabilă, "pe picior mare", dar care le va lăsa tuturor un gust amar. Inclusiv Florentinei, care se va simţi minunat în acel bar discret şi cu formaţie extrem de talentată, dar care-şi va vedea colegii distanţându-se de ea şi stilul ei. Chinezul fermecat de la Cannes îşi încheia foarte concludent mesajul: ***"Dată fiind nefericirea cauzată de incompatibilitatea dintre ea şi 90% dintre colegii ei, ar fi bine ca diseară să te întorci la Cannes"***. Corect! Diseară discuta musai cu prinţesa! Florentina ei o să plângă rău - şi-o să sufere...

Florentina

Nu putea închide gura. Era atât de uimită, că pur şi simplu rămăsese cu gura căscată! Nu se aşteptase...

După ce se sunase finalul ultimei ore, se grăbiseră toate în toalete, să-şi schimbe uniformele. Şi apoi liceul "eliberase" comunicaţiile - aşa că SMS-ul lui Isamu ajunsese la telefonul ei. ***"Am terminat aranjamentele. Maşinile vă aşteaptă în faţă. Şoferii ştiu adresa, aşa că nu te impacienta - distrează-te şi fii atentă la preselecţie."*** Nu le citise mesajul; îi încolonase frumos în spatele ei şi porniseră spre ieşire. Şi rămăsese perplexă când văzuse cele patru limuzine negre strălucind în soare, cu portierele deschise, cu şoferi în costume şi cu chipiu... Fusese ovaţionată - şi se repeziseră să urce în maşini. Biyu îi indicase spre prima limuzină şi se aşezase lângă ea. Dar asta nu mai contase - fiindcă vizavi de ea stătea acum Vincent...

Drumul era superb! Nebunii din maşina ei coborâseră toate geamurile - şi urlau tot felul de lucruri spre cei din spate, care răspundeau exact la fel. Toată lumea se uita la ei! Atrăgeau atenţia tuturor oamenilor de pe stradă! Iar în timp ce înaintau încet prin Cannes, telefonul ei vibra. Colegii şi colegele ei începuseră să pună poze pe Facebook. În cele patru limuzine era o debandadă totală...

Râdea. Rămăsese cu gura căscată şi râdea, mirată să descopere că mămica ei era o zână bună iar Isamu chiar o ajuta să devină "prinţesa Liceului de Stat Carnot"...

Încetineau! Oare ajunseseră?

... Uau! Chiui scurt şi exclamă:

- Bar En Biais! Mergem la Bar En Biais!

Vincent o privi lung, mirat:

- Îţi place aici?

- Glumeşti?! E bestial!

Adéle se grăbi să exclame:

- N-am fost niciodată aici!

- E incredibil! O să-ţi placă - o să vezi!

Vincent zâmbea a neîncredere:

- Tu chiar ai mai fost aici?

- Bineînţeles!

"Cu mami şi tati şi Léon şi Philippe!" Îşi înghiţi cuvintele; se rezuma la a aplauda... Maşina se oprea, şoferul cobora... În sfârşit! Se grăbi să coboare, iar cei doi tineri deschiseră larg uşile clubului, ca pentru VIP-uri...

Doamne, ce zi minunată avea ea azi!

Rebeca

Uitase cât de mare era castelul lui Nicu Petriceanu. Oricum, îmbătrânise frumos construcţia asta; se vedea că era îngrijită cu maximă atenţie! Din câte înţelesese ea, era monument istoric cu documente; deci, nea Nicu nu avea cine ştie ce mari opţiuni, când venea vorba despre modificări şi îmbunătăţiri. Dar îl renova o dată la trei ani. Chema Inspecţia în construcţii, direcţia Patrimoniu, experţi de la câteva ministere şi-l îmbrăca în schele. Şi îl îngrijea. Se vedea cu ochiul liber că Nicu Petriceanu nu era un fitecine...

Maşina opri lângă scară. Ana oftă greu:

- Indiferent ce se va întâmpla azi şi ce vei auzi, te rog să fii puternică. Să nu te laşi învinsă.

Aprobă scurt cu capul. Nu putea scoate un sunet - fiindcă era posibil ca Nicu Petriceanu să ştie unde era Trésor, dacă era bine... Coborî şi ea şi se grăbi să-şi urmeze şefa.

Majordomul zâmbea amabil; fata-n casă zâmbea şi ea. Erau zâmbetele STAS. Dl Petriceanu fusese informat referitor la vizita lor şi le ruga să-l aştepte câteva minute în grădină. Ana avusese dreptate - bătrânul ştiuse că ele zboară la Bordeaux, dar nu crezuse că veneau la el. Sperase, probabil, că se duceau să discute cu Tibi despre afaceri, sau...

Intraseră în castel. Privirea îi fugi, preţ de-o clipă, spre şinele rampei de la scara din stânga... Erau noi pentru ea. Nu mai trecuse pe-aici de patru ani. Rampa apăruse acu' trei ani - când Ştefan revenise la conac trist şi le spusese tuturor că nea Nicu are probleme de sănătate... Se concentră asupra şefei ei.

Regina păşea drept. Avea o ţinută frumoasă. Chiar şi atunci când constata că nu era atât de binevenită cum se aşteptase ea să fie, Ana îşi juca impecabil rolul de contesă şi soţie de afacerist. Ştefan o învăţase să poarte multe măşti...

Se aşeză şi lăsă telefoanele pe masă. Şi-acum aşteptau, nu? Ana arătă spre grădină:

- Vezi rândul ăla de trandafiri roz? Ăla de lângă poarta din dreapta? I-a plantat acu' doi ani. Uite-atât de mici au fost!

Şi-i arăta cam 50 de centimetri.

- Şi uite-i acum - peste doi metri! Nu ştiu ce le pune, ce le face - şi cred că nici el nu ştie. Are un grădinar afurisit rău de tot!

- Dacă e tot Denis, să ştii că e un profesionist.

- Cred că tot el e. Am eu un presentiment care-mi zice chestia asta.

Trebuiau să tragă de timp - aşa că continuă:

- Oare ce soi or fi? Sunt foarte frumoşi şi presupun că miros ameţitor. Mi-aş pune şi eu doi-trei butaşi, la căsuţa din Aurari.

- O să-l întreb. Dar va trebui să-l convingi pe Denis să-ţi spună ce le face ca să crească aşa frumoşi! Eu, la Cernica, am eşuat cu trandafirii. S-au prins, bine-mersi, au înflorit, după care a venit iarna - şi-au murit toţi. Şi nu erau hibrizi sensibili la frig! Că doar nu eram zurlie, să iau trandafiri neaclimatizaţi! Pur şi simplu, au murit. Nimeni n-a ştiut să-mi spună de ce...

Nicu Petriceanu îi răspunse, din spatele lor:

- Pentru că tu, la Cernica, ai râme în pământ.

Se grăbi să se ridice. Din fericire pentru ea şi incapacitatea ei de a purta masca femeii calme şi vesele, Nicu Cărare era "pe picioarele lui" - nu în scaunul cu rotile. Fu îmbrăţişată şi pupată - şi i se dădu repede drumul, pentru că adevărata îmbrăţişare era pentru Ana... Nicu Cărare o privea pe regină cu ochi admirativi:

- La fel de fermecătoare ca întotdeauna! N-am să înţeleg niciodată cum reuşeşti!

- Aşa cum nici eu n-am să reuşesc vreodată să înţeleg cum faci dumneata să ai asemenea trandafiri!

- E un secret ultrasecret. Dar ţie ţi-l spun, că mi-eşti dragă. În fiecare dimineaţă, Denis îi udă şi le pune tot felul de substanţe la rădăcină. Şi apoi le spune exact aşa: "Să fiţi cuminţi şi să creşteţi mari şi frumoşi. Că, atunci când o să depăşiţi doi metri, şeful meu o s-o cheme pe Ana-Maria Ionescu în vizită la el. Dacă ei îi place de voi, o să vină să vă vadă - şi-atunci o să vedeţi şi voi o zână în carne şi oase!" Şi ei cresc mari şi frumoşi cât pot ei de repede!

Ana râdea şi-l certa cu degetul... Nicu Cărare oftă scurt:

- Ce mai faci tu?

- Ce să fac - binişor. M-am pus la curent cu afacerile, m-am consultat cu consilierii, am constatat că am bază-n ei aşa că m-am apucat de semnat contracte. Şi ne merge bine. Mă pregătesc să plec săptămâna viitoare în turneu.

- Foarte bine! Trebuie "să-i calci" periodic, ca să-i ţii în frâu şi să controlezi tu situaţia!

- Ştiu. Am însă o problemă.

- Ţi-am mai spus: Rusia nu este o problemă.

- Nu mă refeream la Rusia.

- ... Şi-atunci?

- Nu pot pleca în turneu pentru că nu mă voi putea concentra asupra rolului meu. Şi asupra informaţiilor pe care-o să le primesc de la consilieri.

- De ce, Ana?

- Pentru că nu ştiu nimic despre nepoţica mea.

Ptiu, drace! Ăsta era un şantaj clasic! Ana încerca să-i smulgă informaţii lui Nicu Cărare - şi-l şantaja pentru asta! Bătrânul zâmbea tainic:

- A tunat şi v-a adunat pe voi doi - pe tine şi pe bărbatul tău!

- Tot ce se poate. Că nici el n-ar fi plecat în turneu, ştiind că lasă la conac o situaţie mai mult decât periculoasă atât pentru familia lui, cât şi pentru afaceri.

Altă lovitură! Şi tot la şantajul iniţial era "ataşată"! Şi uite că Nicu Cărare nu zicea nimic! Oare o să afle azi locul unde era ţinută

reginuţa ei? Bătrânul o privea pe Ana şi tăcea mâlc... Regina oftă greu şi se ridică:

- Asta e! Se pare că nu mai plec în turneu!

Bătrânul tăcea în continuare - dar acum îşi privea mâinile. Ana se aplecă şi-l sărută pe obraz:

- Nea Nicule, pot să te rog ceva foarte-foarte important?

Nea Nicu tăcea mâlc...

- Pot să te rog să-l chemi un pic pe Denis? Mulţumesc.

Bătrânul nu schiţa nici un gest şi nu scotea nici un sunet. Regina scoase telefonul şi începu să caute un număr...

- Salut. Eşti în birou?... Te rog, ocupă-te tu de contramandarea turneului meu... Nu, nu mai plec... Nu pot. E mai bine să stau la conac şi s-o caut pe Trésor. Şi să fiu aproape de regele meu... Da, ştiu. Dar sunt mari şi deştepţi şi au vechime-n câmpul muncii - aşa că or să se descurce. Rebeca pleacă duminică în Aurari, aşa că eu rămân la conac. Îţi mulţumesc.

Ei, poftim! Îi închisese-n nas! Nu apucă să se dezmeticească - fu luată de braţ şi "îndemnată" spre grădină. Nu se opuse intenţiei, aşa că porniră amândouă la plimbare...

Florentina

Lăsă telefonul pe masă. Era confuză...

Nu înţelegea ce se petrece! Adică înţelegea ce se petrece, dar parcă nu voia să creadă că ceea ce înţelegea ea era adevărat! După părerea ei, atmosfera era minunată, muzica era minunată, locaţia era minunată... "Trataţia" era completă şi complexă - cum se spune! Că barul era deschis "la discreţie"! Imediat după ce se aşezaseră, băieţii comandaseră tărie iar fetele, vin roşu. Iar ea se gândise că or să facă o destrăbălare totală. Şi totuşi...

Trecuseră doar două ore de când intraseră în club. Avuseseră la dispoziţie şase separeuri - iar mesele şi scaunele dintre ei şi scenă dispăruseră, semn că Isamu tratase petrecerea ei cu maximum de seriozitate iar toată nebunia asta costa o mică avere. Ea una se distrase pe cinste! Ea ar fi rămas aici până mâine la aceeaşi oră - sau până ar fi dat-o afară! Oamenii ăia, formaţia, erau talentaţi - şi improvizaseră atât de bine! Cântaseră numai muzică nouă - dar o adaptaseră în stil jazz. Urechea ei muzicală nu sesizase nici o scăpare, nici un dezacord, nici o eroare - nimic! Şi recunoscuse cu uşurinţă melodiile. Chiar le fredonase versurile! Se aşteptase ca şi colegii ei să se simtă la fel de bine ca ea; când colo, descoperise că ei aveau altă opinie. Ringul rămăsese gol, ospătarii "şomaseră"...

Începuse să-şi schimbe părerea despre ei - colegii ei. Văzuse pe chipurile lor că se plictisiseră. În acest loc minunat, discret şi intim şi foarte antrenant, ei se plictisiseră! Doi-trei băieţi se găsiseră să facă mişto de formaţie - un mişto urât, grosier şi demn cel mult de grupa mare pregătitoare. Unele fete râseseră de mişto-ul lor; altele se mutaseră în alt separeu. După ce începuseră ăia trei să comenteze referitor la cravata pianistului şi trompeta celui din dreapta, două fete se ridicaseră şi veniseră la ea. Îi mulţumiseră pentru invitaţie, o felicitaseră pentru aşa petrecere reuşită şi se scuzaseră - ele au treabă multă cu părinţii azi. Nu se supărase. Le crezuse. Iar telefonul tocmai îi confirmase faptul că fusese gâscă - cele două individe dăduseră check-in într-un magazin de fiţe din centru. Făceau shopping. O palmă mai usturătoare chiar că nu putea primi! Chiar se gândea să-şi oprească FB-ul - ca să nu mai afle unde se grăbiseră ceilalţi! Din cei 28 de invitaţi, mai rămăseseră doar trei: Adéle, Denise şi Vincent. Se strânseseră în jurul ei, în separeul ei. Evident, Vincent stătea lângă Adéle...

În minte îi stăruiau cuvintele lui Isamu. Nu puteau să adore toţi 28 rock'n roll-ul...

Denise o bătu uşor pe umăr:

- Auzi? Pot să te rog ceva?

Aprobă cu capul - putea şi să plece, din partea ei! Dezastrul era complet...

- Pot să mă duc să-i rog să cânte o anumită melodie?

Sigur! O invită să se ducă, cu un gest larg... Vincent se aplecă peste Adéle:

- Azi am făcut o descoperire interesantă. Şi anume, că îmi place jazz-ul!

Serios?! Îi aruncă o privire ucigătoare... iar el începu să râdă:

- Vorbesc serios! N-am mai fost la un concert adevărat de vreo doi ani. Şi începusem să uit cum se aude muzica interpretată de instrumente, nu de calculator. Iar ei sunt extrem de buni! Pe ei, dacă aş putea, i-aş lega fedeleş şi i-aş duce la casa de vacanţă a familiei. Şi m-aş încuia acolo cu ei două săptămâni. Sunt foarte, foarte buni!

- Păreai sceptic când am ajuns aici...

- Asta pentru că, în urmă cu şase luni, am venit aici într-o duminică seara.

- Duminică e noaptea debutanţilor.

- Eu am aflat asta abia atunci. Şi mi-a lăsat un gust amar. Dar ei... Ei sunt formaţia clubului - aşa-i?

Aprobă şi tresări - ia uite ce ceruse Denise... Şi ia uite ce făcea trompetistul! Nu ştiuse că era şi voce! Sau... nu era? Oricum, se descurca foarte bine! Denise alergă în mijlocul ringului şi începu să lălăie afon!

"At first I was afraid I was petrified / Kept thinking I could never live without you by my side"

Adéle se grăbi să se ridice şi să ajungă lângă prietena lor - şi să lălăie şi ea!

"But then I spent so many nights / Thinking how you did me wrong / And I grew strong / And I learned how to get along"

Vincent se ridică şi el, râzând:

- Cum de mai stai jos? Hai!

Nu-nu! Doar n-or să danseze Gloria Gaynor!

Tânărul se aplecă şi-o luă de mână!

Hei!

Inima îi împietrise - şi parcă-i îngheţase şira spinării...

El o trăgea spre ring. Ea se cam lăsa trasă, pentru că i se întâmplau lucruri inimaginabile... şi tocmai Vincent o luase de mână şi-o invitase practic la dans...

Adéle şi Denise erau în elementul lor - cântau şi dansau de mama focului. Ochii căprui o priviră miraţi, veseli:

- E petrecere, da? Hai să dansăm! Sau nu-ţi place? Voiai tu musai să fie aglomeraţie mare pe ring?

Ba da, îi plăcea. Aprobă. Şi-apoi negă şi aprobă din nou - că se fâstâcise rău de tot! Tânărul începu şi el să danseze şi arătă spre uşă:

- *"Go on now go, walk out the door / Just turn around now / 'Cause you're not welcome anymore"*

Gata! Acum cânta şi ea! Pentru toţi fraierii care plecaseră de la petrecerea ei, ea cânta chiar acum!

- *"Weren't you the one who tried to hurt me with goodbye / Do you think I'd crumble / Did you think I'd lay down and die? / Oh no not I. I will survive"*

Jocurile de lumini porniră toate-odată, speriind-o îngrozitor! Scăpă un ţipăt strașnic şi-şi acoperi capul cu braţele! Iar cei trei prieteni ai ei bufniră în râs - şi se grăbiră s-o îmbrăţişeze... şi să formeze un fel de lanţ uman care se legăna în ritmul muzicii şi cânta şi lălăia şi se distra de minune în ciuda proştilor care plecaseră de la aşa petrecere minunată...

Ana-Maria

Trandafirii lui Nicu Cărare erau bestiali. Şi grădinarul era bestial - dar nu-i stătea ei mintea la prostii de-astea "cu grădinari"! Mai ales că frumuseţea asta de bărbat era gay încă de-acu' şase ani! Adică încă de-acu' şase ani aflase ea că Denis era "o minciunică"...

Auzea paşii apropiindu-se în spatele lor. Nu le dădea atenţie - adică se prefăcea că nici nu-i aude! În realitate, îi asculta; şi îşi dădea

seama că Nicu Cărare făcea efortul de-a se grăbi chiar atât de tare, fiindcă era furios. Regina lui Ştefan reuşise să-l înfurie pe dl Nicu Petriceanu - om cu greutate în organigramă...

Fu apucată zdravăn de umăr - şi se văzu înşfăcată la propriu! Dădu să se întoarcă, dar nu mai apucă. Nicu Cărare le înhăţase pe-amândouă şi le ducea acum spre capătul aleii, mârâind în romanes:

- Veniţi încoa! Haideţi, că aşa nu se mai poate!

Prea bine! Putea să meargă şi mai repede de-atât! De-abia aştepta să afle cât de reuşit fusese micul ei şantaj! Mai ales că Isamu era îndeajuns de isteţ să-i asculte ordinul şi chiar să-i "anuleze" sonor turneul! O să dea rău în ochii consilierilor chestia aia cu "vin luni da' nu vin luni da' uite că totuşi vin luni"...

Gata - se opriseră.

- Chestia e următoarea. A fost mişcarea unuia mare - şi-a fost făcută cu cap, printr-un intermediar puternic care nu ţine de ograda noastră. Comoara voastră e acum la intermediar - el o ţine, până o să i-o ceară beneficiaru'. Care beneficiar cred că s-a speriat de poteră şi-a băgat capu' la cutie şi-aşteaptă să vadă ce se mai întâmplă pe partea voastră de front. Nimeni nu se bagă peste ăla - peste intermediar. Iar ăla e discret şi secretos pân' la sânge. Eu am doi oameni infiltraţi în tabăra lui. Nu aflu de la ei decât lucruri sporadice - că aia mică e bine, că e în Europa, că nu mai plânge noaptea, că e cu o femeie care are grijă de ea... Căcaturi de-astea. Da' ăia nu pot să-ntrebe de ea - că s-ar deconspira. Aşa că stau cu urechile ciulite - şi cum află una-alta, cum îmi zic şi mie!

Aprobă scurt - într-adevăr, cam aşa ar fi funcţionat doi spioni infiltraţi în armata inamică.

- Ultima veste despre ea a fost "A început să mănânce mai bine".

Slavă Cerului! - Trésor se adaptase...

- Din ce mi-au spus ei şi ştiu eu despre organizarea intermediarului, ăia care-o au pe-aia mică merg cu ea din oraş în oraş prin toată Europa. Locaţia spre care ţintesc e ultrasecretă. Şi identitatea ălora de-o plimbă prin Europa e ultrasecretă. Ăla, intermediaru', funcţionează ca "Enigma" nemţilor: la fiecare misiune, oamenii lui au alte porecle şi alte proceduri. Şi nu ştiu unu' de ălălalt - se cunosc la începutu' misiunii şi se uită la sfârşitu' ei. Situaţia e ca dracu'!

Într-adevăr - dacă Trésor era acum în mâinile unui individ care schimba membrii echipelor şi numele de cod şi procedurile la fiecare misiune...

- Habar n-am unde e comoara voastră acum. Dar e bine. Trăieşte, i-a trecut răceala, nu mai plânge noaptea şi a început să mănânce mai bine. Iar ea şi femeia care vede de ea sunt însoţite de patru bărbaţi - doi la vedere, doi în umbră.

Aha! Păi asta era perfect! Informaţia asta îi era de-ajuns! Se repezi cu tonul rugător:

- Nea Nicule, lasă-mă să-mi urnesc oamenii!

- Nu urneşti nimic! Stai potolită! Nu ştim cât de întinşi sunt nervii în tabăra lor! Riscăm să ne-o trimită între patru scânduri, dacă îi presezi aşa!

- Da' nici nu pot s-o las să trăiască aşa! Are şapte anişori, nea Nicule! Nu mai e un bebeluş, să nu-şi aducă aminte prin ce-a trecut!

- Ano,

- Nea Nicule, te implor - ajută-mă s-o găsesc!

- Păi te-ajut! Da' nici eu nu pot mai mult! Tu n-auzi că ăla e ca o societate închisă? Dă-ţi seama că ăla e cât mine de uriaş - şi n-am reuşit să-mi bag decât doi oameni în bucătăria lui!

Intermediarul era uriaş cât Nicu Cărare - şi era "cu circuit închis". Moralul ei tocmai picase şi se zdrobise dureros...

- Oamenii mei de bază sunt cu antenele întinse şi urechile ciulite - şi, cum află ceva, mă informează prompt! Da' mai mult de-atât mi-e frică să fac! Că dacă pun eu potera, îmi trimit mie cele patru scânduri! Şi nu vreau s-o am pe conştiinţă!

- Nea Nicule,

- Ano! Pricepe odată! Nimeni nu scoate o vorbă despre ea! N-avem cum s-o găsim! Iar la intermediar io nu mă duc!

- Mă duc io!

Bătrânul le dădu drumul, făcu o piruetă şi se îndepărtă, bombănind-o rău...

Deci nu puteau da de Trésor. Bănuise asta, atunci când înţelesese că erau implicaţi nişte profesionişti de-ăia de top. Dar sperase...

Apucă braţul Rebecăi şi porni, încet, spre castel:

- Nu-i nimic. Ştim că ea e bine, că a început să mănânce bine... Că nu mai plânge... Aşteptăm să ne contacteze. Şi-i prindem atunci. OK?

- OK.

Rebeca zâmbea - dar îi dăduseră lacrimile...

Florentina

Zâmbea. Era ora şase, ei tocmai plecaseră din club iar atmosfera din blindată era "super"! Biyu stătea pe scaunul din faţă; ei se înghesuiseră pe bancheta din spate. Adéle stătea pe genunchii lui Vincent. Asta nu era o problemă, din punctul ei de vedere, de vreme ce în ultimele două ore colegul ei n-avusese ochi şi urechi şi cuvinte decât pentru ea, prinţesa petrecerii... Ba chiar putea spune că îi convenea situaţia! El o tot privea cu subînţeles; ea cică nu era interesată chiar deloc... dar zâmbea tainic...

- Te rog frumos, dă puţin mai tare!

I-auzi! Da' ce-i venise? Vincent dădea din cap în ritmul muzicii şi bătea ritmul cu palma, pe piciorul Adélei. Şi-o privea, bineînţeles, pe ea! Adéle era cu spatele la privirea lui, aşa că pricepea cu totul altceva şi lălăia din tot sufletul, fericită că e ea cea folosită pe post de "toba mare":

- Pretty woman, walking down the street / Pretty woman, the kind I like to meet / Pretty woman / I don't believe you, you're not the truth / No one could look as good as you

Ochii căprui se îngustară scurt - şi-o "străfulgerară" rău de tot, cu toate subînţelesurile posibile!

- Mercy!

Daa, sigur! Cum să nu! Vincent îşi ţinea amanta pe genunchi şi-i făcea ei ochi dulci! Pe pariu că se supăra dacă scotea acum limba la el? Sau dacă-i zicea ceva de genu': "Ce, am vreun zbenghi în frunte sau vreun muc pe nas"? Bufni în râs şi începu un complicat dans din pumni, la unison cu Denise: pumnii în faţă şi sus-jos, sus-jos în ritmul muzicii... Ea mai dădea şi din cap, ca să facă buclele să danseze...

"Pretty woman, won't you pardon me / Pretty woman, I couldn't help see / Pretty woman / That you look lovely as can be / Are you lonely just like me"

Şi dă-i cu dans din pumni - şi se aplecă spre ei şi mârâi, la Adéle desigur!

- Wow!

Doamne, ce bine se distrau! Ea una se distra pe cinste! Cum să-l convingă pe şofer să mai dea o raită prin oraş? Adică să ocolească Cannes-ul pe la Baia Mare?

Vocea lui Vincent era mai puternică acum.

"Pretty woman, stop a while / Pretty woman, talk a while / Pretty woman, give your smile to me"

Adéle se răsuci şi rânji la el. Şi primi un pupic pe obraz. Foarte interesant...

"Pretty woman, yeah yeah yeah / Pretty woman, look my way / Pretty woman, say you'll stay with me"

Adéle se răsuci - invers de data asta - şi se căzni să-şi lungească gâtul spre urechea lui. El n-o ajuta nicicum... Ea şuşotea, el bătea în continuare ritmul şi părea neatent...

Hei!

Se aplecă spre Denise:

- Ce-i?

- Nimic. Adică, uite - Natalie s-a dus la Cinéma Olimpia!

Aşa; şi? Denise râdea în hohote; ea nu pricepea care-i gluma...

- Tu nu ştii ce blockbuster e la Olimpia săptămâna asta?

Negă - că habar n-avea! Denise căuta programul pe net... Oo,

Doamne! Bufni şi ea în râs! Iar Adéle reuşi să se rupă din sărutul pasional şi miorlăi la ele:

- De ce râdeţi aşa?

Se grăbi s-o lămurească:

- Natalie a plecat devreme de la club pentru că avea întâlnire cu nişte dinozauri.

- Şi-ncă de-ăia expiraţi, din anii 1900!

Ele două râdeau, Adéle nu pricepea... Vincent fu mai iute de minte:

- S-a dus la Cinéma Olimpia?

- Evident!

Ei râdeau în hohote; maşina încetinea în faţa porţii vilei părinţilor lui Vincent. Râdea şi Adéle, deşi era evident că habar n-are de ce râde... Portiera din dreapta se deschise. Coborî întâi el, apoi Adéle. Păi... asta e - nu? La urma urmei, toată lumea ştia că erau împreună - Adéle şi Vincent. Chiar şi Olivier aflase ştirea asta şi-o lăsase baltă! Ea era foarte veselă - îl apucă de mână şi-i făcu ei semn de pa-pa:

- Pa, prinţeso! A fost super, să ştii!

- Pa! Mă bucur că ţi-a plăcut!

Şi făcu ochii mari şi-şi încleştă maxilarul - pentru că Vincent dădu drumul mâinii Adélei şi se aplecă şi băgă capul în maşină:

- Îţi mulţumesc pentru lecţia de jazz. A fost minunată!

Uau! Avea băiatul ăsta un stil... Mai ales că profita din greu de împietrirea ei şi-i lua mâna şi i-o sărută... uşor şi lin şi fin, ca un adevărat cuceritor... dând-o într-o senzaţie teribilă de leşin...

- Pa! Vorbim!

Se grăbi să pară veselă şi destinsă şi complet neatinsă de farmecele lui:

- Vorbim! Paa!

Tânărul închise portiera. Şi, în timp ce bindate revenea încet în trafic, Vincent o lua pe Adéle de mijlocel şi porneau amândoi spre aleea vilei cu două etaje... Denise se întinse spre locul dintre scaunele din faţă:

- Biyu, te rog frumos, poţi să cauţi tu *Highway to Hell*? ACDC? Îţi mulţumesc.

Chinezoaica nici nu clipi; în schimb, şoferul luă telecomanda şi începu s-o folosească. Prietena ei oftă greu:

- Bine că am scăpat de ei. Doamne, am zis că nu mai ajungem aici!

- De ce? Ce-ai cu ei?

- N-am nimic cu ei. Da' mi se face greaţă când îi văd cum se giugiulesc şi se răsfaţă, de parcă s-ar iubi din toată fiinţa lor!

Hm! Decise, într-o clipă, să pară foarte neştiutoare:

- Păi nu sunt împreună? Nu se iubesc?

- Nu, draga mea. Sunt împreună; dar la fel de "împreună" putem spune şi despre Vincent şi Natalie, de exemplu!

Vincent şi Natalie? Natalie din clasa lor?

- Da' să nu spui nimănui. Că, dacă află Adéle, o bate de-o desfigurează! Natalie zice că el încearcă s-o rupă cu Adéle; dar vezi şi tu cât de tare nu-i reuşeşte - nu?

Aprobă - se vedea cu ochiul liber că nu-i reuşea "neam"...

- Şi nu-mi plac genul ăsta de oameni. Proasta aia îl crede şi-i face toate plăcerile. Şi, mai nou, a început să-i cumpere una şi alta. I-am zis că face o greşeală - dar cine poate s-o convingă pe Adéle că greşeşte, dacă ea ştie sigur că face bine ceea ce face?! Nimeni, evident! Aşa că el e al lor - al tuturor. N-ai văzut ce fustangiu e?

- Sinceră să fiu, n-am văzut - că n-am stat cu ochii pe el.

- Atunci îţi spun eu - e un fustangiu incurabil. E un animal insuportabil, foarte-foarte înrudit cu maimuţele alea de pe Animal Planet! Se caţără pe tot ce prinde - exact ca maimuţele!

Bufni în râs - şi încercă să pară cât mai destinsă, cât mai dezinteresantă şi neatinsă de remarcile Denisei...

- Ia uite - Natalie a dat like la filmul cu dinozauri!

Serios? Chiar dăduse like la rateul ăla? Ia! Denise îi arăta telefonul. Într-adevăr, Natalie îşi rupsese cinci minute de atenţie şi căutase filmul pe net - şi-i dăduse like. Ori era nebună, ori uşor copilăroasă. Ori retardată...

Deşi şi ei erau retardaţi, că ascultau muzică mult mai "bătrână" decât filmul ăla - şi-i ştiau la perfecţie versurile...

Scoase telefonul şi intră pe Facebook. Avea nevoie de două minute de gândire - şi-un total al zilei de azi. Trebuia să tragă concluziile petrecerii ei şi să se gândească ce va face de-acum încolo.

Una peste alta, ea una se distrase. Clubul îi plăcea mult, formaţia fusese în formă, barul fusese deschis, plimbarea cu limuzinele o lăsase cu gura căscată... Da, avea un gust amar - pentru că 25 dintre ei plecaseră în maximum 2 ore. Şi-o minţiseră că se grăbesc fie la teme, fie la activităţile cu părinţii... Dar nu regreta. Preselecţia fusese un succes. Trei colegi de-ai ei o trecuseră - cele două prietene ale ei, care chiar ar fi fost absurd să n-o ia... şi Vincent. Acel Vincent despre care avusese o părere bunicică - şi către care îi tot fugiseră ochii, dintr-a noua până-n prezent...

Trebuia să afle mai multe despre el. Şi cum ceea ce o interesa pe ea nu se găsea pe Facebook, trebuia să caute altă sursă de informaţie. Una discretă, bine informată...

"Ce faci, prinţeso? Eşti interesată de bondarul ăla? Plănuieşti să-l dai în studiu? Tocmai pe el?"

Păi...

"Păi, ce să fac - dacă mă plictisesc îngrozitor?! N-o fi el un candidat viabil - dar măcar nu mai casc cât e seara de lungă! La urma urmei, dacă citesc prea mult, fac dioptrii!"

Îi venea să râdă - şi totuşi nu-i venea să râdă...

Isamu

Recitea "raportul" lui Biyu. Era extrem de interesant. Era... punctual, după cum îi trimisese mesajele. Părea un comentariu sportiv...

"Tocmai pleacă alţi patru băieţi. Au rămas doar ea, prietenele ei şi Vincent, amantul uneia dintre ele."

"Gloria Gaynor, I will survive. Dansează şi cântă toţi patru în mijlocul ringului."

"Somebody to love, varianta jazz."

"Au comandat încă un rând de lichior de ciocolată. Petrecerea pare să se prelungească."

"Walk this way, jazz. Se distrează pe cinste toţi patru."

"Ain't no sunshine, tot jazz. Puştii ăştia stau bine cu educaţia muzicală!" Acel *"Ain't no sunshine"* îl pusese şi pe el pe gânduri - îi amintise anumite lucruri...

Şi apoi plecaseră spre casă. Mesajele se înteţiseră.

"Suntem în blindată. Stau toţi patru în spate. Adéle stă în poala amantului."

"Amantul îi face prinţesei avansuri discrete." Asta era fraza care-l îngrijorase - şi-l îngrijora în continuare. Trebuia să afle cine era individul - aşa că pregătise un set de poze cu toţi colegii ei, ca s-o pună pe bodyguardă să-l identifice.

"Insul i-a sărutat mâna înainte să plece cu amanta spre dormitor." Deci era un puşti pus pe însurătoare din interes. Hm...

"Cealaltă colegă i-a spus CV-ul individului. Pare nepăsătoare şi dezinteresată. Dar a picat pe gânduri."

"Ultima colegă, debarcată. M-am mutat în spate. Aştept deschiderea discuţiei."

Şi-apoi nu mai scrisese nimic, semn că prinţesa n-avea ce discuta cu bodyguarda - nu acum, oricum! Prinţesa trebuia să se gândească la ziua de azi - şi la acel "amantul prietenei". Putea jura că prinţesa plănuia chiar acum să-i pună individului creierii pe moaţe şi-apoi să-i arunce-n faţă toată lista de foste amante - şi să-i întoarcă spatele şi să plece, aşa ca-n filme...

Gata - sosiseră. N-o să-i iasă în întâmpinare; o să aştepte. Dacă trecea pe la el, atunci supărarea prinţesei se referea strict la golănelul ăla; dacă nu, era foarte posibil să-l învinovăţească pe el pentru lipsa de bun gust a colegilor ei. Chiar era curios cât de mare era răsfăţul prinţesei! Nu de alta, dar el se retrăsese aproape total din viaţa ei în

clipa când realizase că fetiţa lui Ştefan devenise domnişoară...

Acum ar fi trebuit să intre în living... Isabelle o invita la masă, ea mulţumea şi-o ruga să-i aducă prânzul în camera ei... Urca treptele... Acum ar fi trebuit să bată la uşa biroului...

Nu. Nu bătea la uşa biroului. Ceea ce însemna că nu el va fi cel care îi va organiza următoarea preselecţie. Asta e! Cum vrea ea! La urma urmei, el era consilier pe probleme de afaceri - nu secretarul personal al prinţesei! Minimiză interfaţa cu banca, mai verifică o dată mail-ul şi-şi puse pe ecran "colecţia" de poze. Şi scoase telefonul - s-o sune pe Biyu şi...

Ciocănitul corect îl făcu să tresară! Ia uite! Minimiză repede totul şi deblocă uşa - oare cine era? Prinţesa sau bodyguarda?... Prinţesa! Florentina intră, zâmbind, şi-i făcu cu mâna:

- Bună, Isamu!

Un pic tristă, un pic dezamăgită, dar împăcată cu concluziile eşecului. OK! Îi răspunse exact la fel - plus un zâmbet reţinut:

- Bună, Florentina.

Prinţesa închise uşa, veni glonţ la el şi-l sărută pe obraz:

- Eşti un organizator desăvârşit! Îţi mulţumesc - m-am distrat incredibil de bine!

Şi se şi aşezase în faţa lui - semn că dezamăgirea se referea strict la individul lipsit de moralitate iar partea de petrecere trebuia refulată şi comentată urgent! Păi, hai s-o ia pe departe:

- Mă bucur sincer că am ales pe gustul tău. Ştiam că îţi place clubul ăla - de-asta m-am gândit la el.

- Da, dar n-a fost numai clubul! Şi limuzinele au fost de mare efect! Să-i fi văzut cum stăteau atârnaţi peste geamuri şi strigau unul la altul şi-şi făceau poze! A fost o nebunie!

Aproba şi zâmbea - la vârsta la care copiii răsfăţaţi încep să primească lecţii părinteşti despre cum banul se câştigă, nu se primeşte pur şi simplu, plimbarea prin Cannes cu patru limuzine impecabile era un eveniment major! Se aplecă spre ea:

- Sunt sigur că, dacă alegeam un bar obscur de periferie, cu tineret drogat şi bubuieli moderne la CD, i-ar fi cules părinţii de-acolo mâine în jurul prânzului - dar tu ai fi stat cu ei din obligaţia impusă de statutul de gazdă. N-ai fi putut să pleci - ar fi trebuit să stai cu ei şi să-i suporţi. Din câte mi-a spus directorul clubului, nu s-au omorât cu băutura.

- Da, au comandat la început şi apoi n-au mai "suplimentat".

- Asta pentru că idealul lor de petrecere e plin de alcool, bubuieli electronice şi sex.

Obrajii prinţesei "se aprinseră" instantaneu! Buun! Se grăbi să continue:

- Ca în filmele stupide cu adolescenţi americani. Când au înţeles că petrecerea ta e de bun-gust şi n-or să poată să facă prostii în separeurile din spate, au plecat. Dacă stai puţin să te gândeşti, e mai bine că s-a întâmplat aşa.

- Aa, îţi dai seama cum m-aş fi simţit eu faţă de oamenii de la club dacă se-apuca vreunul să...

- Exact. Şi-acum, că preselecţia s-a încheiat, ce părere ai?

- Că am cei mai buni trei prieteni din lume! Şi nu-mi trebuie mai mulţi!

- Ei ies şi cu ceilalţi?

- Da; uneori, da.

- Tu nu ieşi niciodată cu ceilalţi; ceea ce înseamnă că, atunci când prietenii tăi ies cu ceilalţi, tu stai în casă - sau ieşi singură.

- Aa, nici o problemă! Am aşa de multă treabă în casă! Prefer să citesc manualul de filosofie de trei ori, decât să intru vreodată într-o bojdeucă de-aia de categoria a III-a, plină de fum şi beţivi şi drogaţi!

La naiba! Se abţinea cu greu să nu râdă! Prinţesa detaliase, pe un ton politico-mobilizator, ceea ce-ar fi trebuit să repete el diseară, pentru urechile Anei! Mare şmecheră, prinţesa asta! Florentina se ridică:

- Oricum, a fost super. M-am simţit minunat după ce-au plecat ceilalţi. Îţi mulţumesc.

- Cu plăcere. Şi, oricând ai nevoie de-un organizator, nu uita că prefer să fiu eu acela.

Prinţesa ridică scurt sprâncenele... aşa că începu să râdă:

- Pe de-o parte, chiar ar fi obositor şi tracasant să m-apuc să recit toate măsurile de securitate la telefon. Pe de altă parte, e şi Ana liniştită...

- Şi, bineînţeles, sunt şi eu liniştită! Că doar ştiu ce bun organizator eşti!

Aşa, aşa, şmecherie şi periaj...

- Mă duc să mănânc şi eu - şi să văd ce mai zice lumea pe Facebook!

- Bine. Nu uita că mâine plecaţi la opt jumate.

... Poate că nu fusese o idee foarte bună să-i amintească acum de vizita la Ştefan, la spital. Vedea, pe chipul ei, că Florentina uitase complet de ea. Şi acum, că-şi amintise, se întristase. Dar n-avea ce-i face. Ea voise să se ducă la spital! Din cauza ei, Léon va plânge rău - iar Philippe putea claca atunci când îl va vedea pe Ştefan legumă pe patul de spital. Fata asta avea 17 ani deja - era momentul să suporte consecinţele propriilor decizii. Nu?

Primi o aprobare cu capul - iar Florentina ieşi. Bun! S-o cheme acum pe Biyu şi să-l identifice pe golănel! Trebuia "să-l dea la documentat". Se întreba cui să-l dea - lui Piao sau lui Jean? Ştefan avea câţiva băieţi care lucrau special pentru el în oraşul ăsta. Adică mai mult şomau - şi erau la dispoziţia regelui pentru chestiuni care-l priveau direct. Jean era preferatul lui Ştefan. Se întreba dacă să apeleze la el - sau să nu rişte totuşi s-o panicheze pe Ana...

Ana-Maria

Rebeca nu scosese un sunet tot drumul. Spusese "Da" şi "Nu", atunci când fusese întrebată ceva; dar mai mult de-atât...

Aterizau în Bourges. Rebeca "cobora" aici; ea îşi continua drumul spre Cannes. Din păcate, plecaseră târziu de la Nicu Cărare; nu mai avea când să se ocupe de moralul bietei ei cumnate. În maximum cinci minute, Rebeca o să coboare...

Se ridică şi se mută lângă ea. Şi îi strânse mâna în mâna ei:

- Cumnăţică...

- Stai liniştită - că sunt calmă şi optimistă.

Zău?! Ia să vadă ea chestia asta!... Nu, nici gând. Dădea să plângă şi să-şi taie venele. Oftă greu:

- Faptul că cei doi băieţi ai lui *Mister P* ascultă şoapte legate de comoară arată că el e interesat de ele. Îţi dai seama că ăia au fost "plantaţi" acolo pentru cu totul alt fel de ştiri...

Rebeca aproba cu gravitate...

- Poliţia şi umbrelele stau cu ochii pe străzi. *Mister P* stă cu urechile ciulite. Am urnit şi eu Aspergerii. Cât de curând, o să urnesc şi alte forţe. Te rog să nu te laşi pradă disperării. Bine?

- Bine.

- Din câte am înţeles eu, ei se deplasează pe şosea. Din oraş în oraş. O să le ia ceva vreme ca să ajungă în bârlog. Îmi amintesc că eu, în 2011, am înaintat 60 de kilometri într-o săptămână. Şi eram cu copiii mei, care mă ascultau dumnezeieşte...

Capul roşcovan aproba cu gravitate...

- Or să ajungă în bârlog şi-or să ne contacteze. Şi atunci o să-i găsim.

Rebeca aproba în prostie deja! Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Şi mai e ceva. Eu am aflat azi nişte indicii. O să le transmit diseară părţii chineze. Ei or să identifice o listă de posibili intermediari. O să-l aflăm pe-ăla - o să vezi! Ai încredere în mine?

- Da. Pân' la moarte!

- O să-mi găsesc nepoţica. N-o să mă las până n-o găsesc! O să vezi...

Cumnata ei o sărută pe obraz. Şi reveni la poziţia dreaptă. Încrederea şi speranţa bietei Rebeca crescuseră cu fix 1%...

Rebeca

Blindata opri pe locul de parcare. Din fericire, Luis nu aştepta drepţi lângă alee; aşa că coborî şi îşi luă singură bagajul din portbagaj. Şi porni spre dormitorul ei din vilă.

Vizita la Nicu Petriceanu nu fusese totuşi cea mai proastă decizie. După părerea ei, şmecheria aia cu "nu mai plec în turneu" fusese o mişcare mai proastă decât plimbarea până la Bordeaux şi-napoi! Nicu Petriceanu fusese foarte limpede - şi le spusese, în sfârşit, de unde primea informaţii despre Trésor. Ştia acum de ce protectorul lor nu avea veşti despre reginuţa ei. Ştia că ei făceau parte dintr-o organigramă "cu guler alb" - şi că existau multe alte organigrame, de multe alte feluri. Existau şi organigrame "cu mâini roşii", existau şi organigrame "atomice" - dar alea chiar erau rare şi extrem de exclusiviste...

Oricum, aflase azi că fetiţa ei era bine. Se obişnuise. Spera din tot sufletul să n-o fi obişnuit-o ei, cu bătaia...

Deci îi trecuse răceala. Normal - după atâtea zile... Dar cine ştie dacă îi trecuse cu siropele date la ore fixe, sau prin chinuirea sistemului imunitar! Aflase azi că micuţa mânca mai bine. Mai bine faţă de prima zi de prizonierat? Sau mai bine decât ieri? Habar n-avea... Şi nu mai plângea noaptea - semn că, la început, plânsese. Era cu o femeie şi patru bărbaţi. Ăia patru erau profesionişti; despre femeie nu ştia nimic. Putea fi iubita unuia dintre ei, putea fi şi ea o profesionistă aşa cum erau chinezoaicele care păzeau copiii lui Ştefan...

Nu ştia multe lucruri. Dar aflase alte lucruri care-o ajutaseră să se liniştească un pic. Faptul că Trésor şi femeia erau însoţite de doi bărbaţi bătea la ochi; faptul că mai erau încă doi bărbaţi în umbră, pregătiţi să le asigure celor patru securitatea, arăta cât de periculos era acum mediul în care era micuţa ei! O femeie cu un copil şi doi bărbaţi erau un "cuplu" foarte atipic! Atrăgeau atenţia asupra lor! Dar... Dar, dacă erau deghizaţi corespunzător, puteau călători liniştiţi şi zi, şi noapte! Şi cu trenul poliţiei! Un exemplu concludent era chiar Ana - care, deghizată corespunzător, se plimbase pe sub nasul ei în Nantes! Şi ăla chiar că fusese "cuplu atipic"! Un bărbat cu două femei şi doi copii se plimbaseră la pas lent prin ditamai piaţeta, pe sub nasurile lor, ale băieţilor de la curăţenie şi ale chinezilor din două dube! Şi nu-i recunoscuse nimeni! Aşa că...

Aşa că nu ştia unde era micuţa ei. Din fericire, ştia că era bine. Că mânca mai bine, că dormea noaptea...

"Acţiunea" se sfârşise. Începuse războiul de uzură - în care cea mai grea lovitură era tăcerea. Ana plănuia să-i lase pe indivizi să ajungă în bârlog. Ana ştia că 90% dintre afaceriştii de pe planetă "răspundeau pozitiv" la sume consistente. Dar ei, în adâncul sufletului, îi era foarte frică de mulţii afacerişti care ştiau că Ştefan era în comă, în spital, iar afacerile îi sunt conduse de-o zână specialistă în dans şi zâmbit suav. Ăia puteau fi tentaţi să-i înşele...

Trésor era la intermediar. Beneficiarul stătea ascuns şi aştepta să se mai calmeze lucrurile. Dacă ei o găseau pe Trésor azi, acum, Ana s-ar fi dus glonţ la intermediar. Care ar fi putut fi tentat să accepte târgul cu ea, pentru o sumă foarte mare... Dar dacă era un tip parolist, iar beneficiarul era un om cu foarte mare greutate, intermediarul ar fi refuzat oferta. Şi cine ştie ce-ar fi făcut cu micuţa ei, atunci când s-ar fi văzut descoperit - şi supravegheat şi ameninţat şi prins la mijloc între umbrelele lui Ştefan şi umbrelele beneficiarului! Poate ar fi pasat-o pe Trésor altui intermediar! Poate s-ar fi descotorosit de ea! În orice caz, ar fi ascuns-o într-o peşteră adâncă - şi-ar fi transportat-o până acolo sedată, îndesată în grabă în valize fără aerisire...

Mai bine că n-o găseau. Nicu Petriceanu avea dreptate - trebuiau să aibă răbdare. Trecuseră 11 zile. Probabil că în 5-6 zile o să apară şi scrisoarea de răscumpărare...

Se lungi pe pat şi închise ochii. Voia să doarmă. Să nu se mai gândească la nimic. Voia să treacă odată ziua asta nenorocită, infernală, în care aflase veşti despre comoara ei - dar nu aflase, totuşi, veşti despre comoara ei...

Diamant

Facebook-ul era "mort". Mail-ul era "mort". Telefoanele lui erau "moarte" - amândouă. Nici o chestie electronică nu scotea vreun sunet! O sunase şi-o mesăgise şi-o apelase şi-o ding-uise pe toate canalele disponibile! Şi ea, nimic! Păi iar o luau de la-nceput?

Părintele era plecat cu treburi - ştia sigur că o să ajungă la Bourges în toiul nopţii. Aşa că luă oficialul şi selectă numărul Adinei. Şi la ea suna...

- Bună seara.
- Bună, Adina. Te deranjez?
- Aa, nu, nicidecum!
- Uite de ce te sun... O tot apelez pe Rebeca şi nu-mi răspunde. Şi încep să mă îngrijorez!
- Rebeca a fost plecată azi, toată ziua. A fost împreună cu Ana la Bordeaux.

Hait! Fuseseră la Nicu Cărare!

- A revenit la conac pe la şase - şi n-a mai trecut prin birou. Dacă vrei, mă duc să văd ce face!
- Chiar te rog! O sun de jumătate de oră deja!
- Imediat.

Şi-o auzea foşnind... Auzea şi el ciocănitul degetului în lemn... Iar foşnea... Foşnea... Secretara şopti încet de tot:

- Doarme dusă. Toate telefoanele sunt puse cu faţa-n jos - şi fixul, şi mobilul. De-asta nu ţi-a răspuns - nu sună ele când sunt cu faţa în jos...
- Da, ştiu. Eşti sigură că doarme?

"Să nu fi înghiţit nebuna Diazepam sau cine ştie ce altceva!"

- Da. O clipă!

Aştepta... Doamne! Îi venea să râdă - şi nu prea! Că Adina pusese telefonul la gura Rainei şi-o auzea şi el cum sforăie! Secretara şopti din nou:

- Vrei s-o trezesc?
- Nu. Las-o să se odihnească. Când se trezeşte, spune-i că am căutat-o.
- Sigur.
- Mersi mult! Vorbim!
- N-ai pentru ce! Vorbim.

Închise şi lăsă telefonul pe masă...

Deci Raina lui dormea. Se dusese la Nicu Cărare, împreună cu Ana, şi discutase cu el. Inclusiv despre Trésor. Şi apoi plecase de la el. Zburase cu avionul pân' la conac - şi probabil că fusese ocupată, că nu-l sunase cât plutise pe deasupra Franţei. Odată ajunsă în conac, constatase că îi este foarte somn - şi se culcase fără să-l sune.

Iar se simţea "nul"...

O s-o sune mai târziu. Sau poate-o s-o sune pe Ana! Că fuseseră împreună - şi nici cumnata lui nu se zorise să-l informeze apropo de ce mai zicea omul ăla despre fetiţa lui!

Mm...

Florentina

Tresări şi lăsă cartea pe noptieră: ăla era piuit de Facebook! Oare cine se hotărâse totuşi să-i scrie şi ei ceva?

Ei, poftim! Ca să vezi! Thomas voia să facă videoconferinţă! Îşi aranjă scurt părul, se asigură că "e decentă" şi-i acceptă videoapelul. Thomas era în Bourges, în garsonieră - şi părea destul de serios! Îi făcu repede cu mâna:

- Bunăă!
- Bună, prinţeso! Ce mai faci tu?
- Ce să fac - bine!
- Faci bine şi mişto de mine!

Hei! "O virase" în romanes! Cum zisese? Face bine şi mişto de el? Cum adică?

- Ai avut azi primul party organizat de tine în ultimii 17 ani -

şi nu mi-ai scris nici măcar o literă despre cum a fost! Nimic-nimic! Te-ai supărat pe mine? Ţi-am făcut eu ceva?

- Nuu, Doamne fereşte! Numai că a fost aşa... ciudat. Atât de ciudat că nici nu ştiu cum să zic că a fost!

- Haai, nu încerca să te ascunzi ca elefantul în cireş! Cum a fost?

- ... Păi, a fost cam aşa. Când am ieşit de la liceu, ne-au aşteptat patru limuzine de-alea negre, bestiale, cu şofer şi tot tacâmul. Ne-au plimbat prin oraş - şi-a fost super-distracţie şi toţi au picat pe spate şi-au fost în extaz pentru plimbarea aia! Şi pe urmă am ajuns "la locul faptei", cum se spune. La un club bestial, pe care eu îl iubesc din tot sufletul meu şi în care mi-aş dori să-mi trăiesc toată viaţa! Înţelegi?

- Nu te ştiam atât de... ahtiată după cluburi!

- Nuu, e un club de jazz!

- Aa...

- În vacanţă, să faci bine să vii la mine în vizită! Şi te duc şi pe tine acolo!

- OK...

- Şi-am ajuns acolo - şi marea lor majoritate s-au tuflit. Am intrat, am constatat că tot clubul fusese închiriat doar pentru noi iar băutura era "la discreţie", după care ne-am aşezat frumos în separe-uri. Formaţia clubului, care cântă dumnezeieşte, a improvizat în stil jazz toate hiturile la modă! Înţelegi? Toate bubuielile alea la CD, ei le-au cântat la instrumente! Ştii cât de mişto a fost?

Thomas aproba cu capul. Se grăbi să continue:

- Iar dobitocii au fost atât de tâmpiţi, că nici nu-mi vine să cred că sunt colegă de liceu cu ei! Şi că nu m-a dus capu' să-i filtrez când am făcut invitaţiile!

- Da' ce-au făcut?

- Păi, o parte din ei au plecat în prima jumătate de oră. Restul "s-au topit" în următoarele 90 de minute. Nişte cretini s-au apucat să facă mişto de oamenii ăia din formaţie - că mi-a crăpat obrazu' de ruşine! Deci, a fost un coşmar!

- Să înţeleg că, după două ore, petrecerea s-a terminat?

- Nuu! În două ore, am scăpat de cretini şi tâmpiţi! Şi-am rămas doar eu, cu Adéle şi Denise şi Vincent. Şi

- Cine e Vincent?

- Un coleg de-al meu, evident! Şi

Thomas ridică din poală un clipboard şi puse mâna cu pixul pe el:

- Numele complet, vârsta, adresa, semnalmentele, arborele genealogic. Vincent şi mai cum?

... Ha?... Iaca! Puse scurt mâinile-n şold şi se răţoi, râzând, la el:

- Da' ce te interesează pe tine cine e Vincent ăsta?

- Păi, mă interesează! E primul nume masculin pe care-l rosteşti! Cât de curând, o să începi să mă întrebi ce să faci dacă aia sau ailaltă! Şi nu pot să ghicesc! Îmi trebuie măcar nişte lucruri concrete: înălţimea, lăţimea, adâncimea, greutatea, masa... Şi-un indiciu-două despre vârsta mentală. Că ştii că băieţii se maturizează mai greu...

- Ce te face să crezi că Vincent ăsta e pe lista mea?

- Păi nu e pe lista ta?

Bufni în râs:

- Ce, eşti nebun? E amantu' lui Adéle! Şi cică mai are vreo trei în simultan, aşa...

Thomas răsuflă uşurat, lăsă capul pe spate şi mulţumi mental Cerului; după care aruncă clipboard-ul şi pixul şi se aplecă spre ecran:

- Şi ce-aţi făcut după ce-aţi rămas numai voi patru?

... Nu, nu se putea opri din râs! Fusese teribil atunci când mulţumise zeilor şi aruncase cu alea pe-acolo! Îşi ştergea lacrimile şi hohotea şi nu reuşea să se oprească...

- Prinţeso, zi-mi - că mor! Ce-aţi făcut voi patru în club?

Îi făcu semn să stea un pic - şi se repezi şi-şi aduse o sticlă cu apă din bucătărie. Cât lipsise ea, el luase din nou clipboard-ul şi era pregătit să noteze - aşa că o făcu să erupă din nou într-un hohot teribil...

- Nu mai râde atâta şi zi-mi ce-aţi făcut!

- Păi... Denise s-a dus la formaţie... şi i-a pus să cânte *I will survive*. Şi ne-am dus toţi la dans.

- Denise fiind colega ta!

- Da.

- Ea a cerut Gloria Gaynor!

- Da.

- Fără să-i sufli tu să ceară Gloria Gaynor!

- Fără. Da' ce-ţi veni?

Thomas zâmbi cu subînţeles şi-i aruncă o privire edificatoare:

- Deci, Denise. Înălţimea, greutatea, talia, bustul, arborele genealogic, fişa fiscală a tatălui...

Iar hohotea şi simţea că se sufocă...

- Haai, nu fii rea! Are 17 ani, da?

Aprobă cu capul că da.

- Are cam 1,70? Şi e slăbănoagă, aşa ca toate franţuzoaicele?

Luă mouse-ul şi-i trimise link-ul către Facebook-ul Denisei. Clipboard-ul zbură din nou - că proprietarul lui "studia problema"... Chiar era curioasă ce zicea Thomas de Denise! Îl văzu luând poziţia gânditorului şi-l auzi scoţând un "Hm" demn de-un critic de artă - şi bufni din nou în hohote de râs...

- ... Mda. Neinteresant. Deci - ea a cerut *I will survive* iar voi v-aţi dus la dans.

- Exact. Şi-am ţinut-o tot aşa, cu muzică veche şi foarte bună, încă două ore jumate. Două ore în club, jumate în maşină.

- Aha. Iar concluzia petrecerii este că...

- Concluzia este că nu avem aceleaşi gusturi, eu şi colegii mei. Suntem patru care apreciem muzica veche la adevărata ei valoare; restul au alte opţiuni.

- Iar asta te-a supărat atât de tare încât să nu-mi scrii nimica-nimicuţa până acum?

- Nu m-a supărat! Ţi-am spus - am ajuns acasă, am mâncat, m-am apucat de teme şi...

- OK. Deci zici că ai trei prieteni în clasa ta.

- Da. Şi nu-mi doresc mai mulţi.

- Sunteţi de-ajuns pentru un wist.

- Crezi tu că ştiu franţujii ăştia wist?

- Dat fiind faptul că sunt franţuji de pe Coasta de Azur, s-ar putea să ştie bridge. Şi tot patru inşi trebuie şi la jocul ăsta. Aşa că...

- Aşa că...

- Aşa că rămâi cu ei, cum se zice!

- Exact.

- Şi nu eşti supărată pe semi-eşec.

- N-a fost un semi-eşec. A fost, după cum spune Isamu, o preselecţie. Trei au luat-o; restul, să fie sănătoşi!

Thomas aproba şi zâmbea, amuzat de lunga lor discuţie zăpăcită... Decise să pună şi ea întrebări:

- Tu cum de eşti la garsonieră?

- Păi nu m-am mai întors la conac, ca să nu pierd timpul aiurea. În caz că erai supărată, mă urcam în primul zbor şi veneam şi-i spărgeam mutra. Da' dacă zici că e un golănel şi-şi manifestă intenţiile strict asupra acelei Adéle...

- ... Doamne! Ce-i cu tine?!

- Cu mine? Nimic! Am grijă de tine! Doar eşti prinţesa noastră, nu? Cum să te lăsăm aşa, singurică printre lupii ăia "de Croisette"?!

- ... Thomas, tu vorbeşti serios?

- Evident! Sunt ferm hotărât ca, în clipa când aud că vreun lupşor de-ăla îţi dă târcoale, să mă urc în avion - şi să le-arăt eu tuturor ce-nseamnă pumn de *redneck*!

- Exagerezi!

- Probabil...

- Nu, exagerezi cu termenii. Nu eşti *redneck*; eşti cel mai bun prieten al meu.

Îi trimise o bezea - iar Thomas se fâstâci teatral:

- Vaai, prinţeso...

- Auzi? Hai, fii serios! Pune mâna şi du-te acasă! Că e târziu - şi mâine o să aveţi o zi grea la conac.

- Aa, aşa e! Mâine veniţi încoace!

- Da, venim să-l vedem pe tati.

Thomas nu mai spunea nimic - doar dădea din cap încetişor, ca o

constatare...

- ... Vorbim mâine, OK?
- OK. Pa, prinţeso!
- Pa, Thomas!

Disconnect... Închise Facebook-ul şi decise să se culce - că mâine se ducea la spital, să-l vadă pe tati al ei, şi presimţea că va avea nevoie de toată puterea fizică, psihică şi sufletească pe care-o putea acumula...

Ana-Maria

În sfârşit, ajunsese acasă... În fine - ajunsese acasă ca să aibă de unde să se-ntoarcă la Bourges! Dar, în principiu, bine că ajunsese acasă - nu?

Îi plăcuse mult înregistrarea făcută de Thomas. Până azi, nu realizase că între fata ei şi băiatul Florinei exista o asemenea relaţie de amiciţie! Adică "se aveau" la degetul mic, unul cu celălalt. Vestea asta o bucura - pentru că avea, uneori, impresia că prinţesa răsfăţată trăia cu nasul printre nori. Constatase azi că nu era chiar aşa...

Claude îi deschise portiera; îşi luă gentoiul şi se grăbi să coboare - abia aştepta să afle opinia lui Isamu! Îi trimisese înregistrarea puţin înainte să aterizeze. Sigur o văzuse de două ori până acum! Nu era lungă; era, în schimb, foarte complexă. Thomas "se pricepea"...

Chinezul ei fermecat îi deschise glasvandul. Intră şi oftă greu:

- Bine te-am găsit.
- Bine-ai revenit.

Ea pornise spre scări; el dădea ultimele instrucţiuni şi sigila vila...

Lăsă laptopul lângă uşa biroului şi ciocăni uşor la uşa prinţesei. Nu primi răspuns... Păi, era unşpe noaptea! Normal că se culcase - nu? Apăsă uşor clanţa, constată că era încuiată şi decise să renunţe - îşi urmă consilierul în birou.

- Ce-ai aflat de la *Mister P*?
- Mai întâi, vreau să ştiu părerea ta despre înregistrarea pe care ţi-am trimis-o.

Isamu se grăbi spre biroul ei... de unde luă o hârtie şi i-o aduse personal! Păi ce, avusese timp să-i facă şi-un raport? Adică se apucase de făcut rapoarte despre petrecerile copiilor ei? Ce-avea?

Luă coala şi citi titlul: ***"Contract de prestări servicii spionaj"***. Şi bufni într-un hohot sănătos de râs... Isamu zâmbea doar:

- Nu râde! E foarte priceput puştiul!
- Nu e. E doar şmecher. În plus, aminteşte-ţi că se joacă împreună de vreo nouă ani! Sunt prieteni la cataramă!
- Şi totuşi, a descusut-o cu multă măiestrie.
- Iar ea lasă garda jos în relaţia cu el. Dacă tu încercai să faci glume de-astea cu ea, mă suna să-mi spună că Isabelle a pregătit ciulama de ciuperci halucinogene iar tu, pofticios din fire, ai mâncat două porţii.

Îl făcuse să râdă... Se aşeză pe canapea şi oftă greu:

- Mi-ai re-pornit turneul?
- Bineînţeles. N-ai angajaţi proşti, aşa că n-am auzit întrebări tâmpite...

Scoase din buzunar hârtia scrisă în avion şi i-o dădu. Şi-şi aprinse o ţigară. Suflă lung fumul, încercând să nu-l privească... Isamu citea...

- ... O voi trimite mâine la Nisa, prin curier special.
- Aşa mă gândisem şi eu. Totuşi, să notezi undeva că investigaţia asta e una discretă. Ştii, mi-am dat seama că habar n-am cum va reacţiona intermediarul prins între umbrelele mele şi umbrelele beneficiarului, atunci când propriile umbrele îl vor presa să ia o decizie. Şi parcă n-aş vrea să aflu vreodată în câte "felii" poate fi hăcuit un copil de şapte ani.
- O să fac toate menţiunile necesare. Oricum, de recuperarea ei mă voi ocupa eu.

Ridică mirată sprâncenele...

- Eu mă duc s-o iau de la intermediar.
- De ce?
- Pentru că aşa trebuie.

Chipul lui Isamu devenise "de piatră". Era mai mult decât evident că n-o să primească niciodată un alt răspuns de la el. Dar îl privea şi se gândea şi calcula...

Isamu era consilierul trimis de umbrela chineză. Investigaţia, aia serioasă, era făcută de umbrela chineză. Fang avea un nas foarte fin - şi-un fler impecabil când venea vorba despre oameni şi acţiunile lor. Cel mai probabil, Fang "mirosise" înălţimea la care era beneficiarul în organigrama lui şi dedusese astfel şi înălţimea la care era intermediarul - şi decisese să nu-i lase de izbelişte. Prins într-o luptă între balauri, contele Ştefan era doar iepuraşul care-i aplauda de pe margine. Dar iepuraşul ăla îl aproviziona pe balaurul chinez cu morcovii cu care-şi hrănea armata; aşa că balaurul ăla avea mare grijă de iepuraş...

Era obosită rău...

- E unşpe. Te sfătuiesc să te duci să faci un duş şi să te odihneşti. Mâine dimineaţă plecaţi la opt jumate.

Aprobă şi se ridică. Şi îl auzi urmând-o...

- Mâine îţi soseşte armura. O să i-o dau Isabellei s-o spele, s-o calce...
- S-o ungă pe la încheieturi, să nu scârţâie...

Isamu râdea; ea zâmbea doar, pentru că era foarte-foarte obosită...

- L-am dat pe golănel în lucru.
- ... Crezi tu că e cazul să ne batem capul cu problemele lui sentimentale?
- Da. Flerul îmi spune că abia aşteaptă să-i atragă atenţia, ca să-l plesnească cu refuzul.

Hm... Intră în dormitor:

- Îţi mulţumesc că te ocupi de prinţesă. Îţi spun cu mâna pe inimă - mă simt depăşită de problema ei.
- În plus, tu eşti mama. La vârsta ei, tu eşti cel mai contraindicat confident pe care-l poate avea. Nici eu nu sunt tocmai ideal; de-asta îl foloseşte pe Thomas.

Aprobă şi luă rama de pe noptieră. Uitase s-o oprească; bateria era pe sfârşite, aşa că imaginea era un pic înceţoşată...

- ... Presupun că starea lui e neschimbată.

Aprobă cu capul.

- Din cauza substanţelor pe care le folosesc, ca să-l ţină adormit. Până nu-i schimbă amestecul, nu va interveni nici o schimbare în starea lui.
- Tot ce se poate. Problema e... Problema mea e că n-are voie să se mişte, din cauza fracturilor. Aşa că masajul iese din discuţie. Iar atunci când l-am revăzut, am avut senzaţia că parcă s-a topit...
- N-a fost niciodată rotofei. În plus, trăgea mult la sală. Muşchii nelucraţi se lasă...

Aprobă...

- ... Încearcă să te odihneşti; OK?
- OK.
- Noapte bună, Ana.
- Noapte bună, Isamu.

Uşa se închise...

Se lungi încet pe pat. Trebuia să se odihnească. N-avea putere nici măcar pentru duşul ăla...

21 martie 2020 - sâmbătă

Diamant

Privea ceasul electronic, printre gene. Era două jumate. Zău că încerca să adoarmă! Şi zău că nu reuşea! În minte îi stăruia gândul ăla... Nul...

Rebeca nu-l sunase. Nici nu-i scrisese. De parcă soţia lui dormea dusă şi la ora asta! Ceea ce era imposibil! Se culcase la şase, da? Şase seara plus opt ore egal două noaptea! Raina se trezise de jumătate de oră deja - şi uite că nu se grăbise să-i răspundă la telefoane! Oare chiar n-avea nimic să-i spună? Oare...

Oare chiar devenise dispensabil? Acum, când micuţa lor dispăruse, oare priorităţile ei se schimbaseră? Oare asta era valoarea lui - zero? Oare mariajul ăla derulat la 2.000 de kilometri distanţă redusese dragostea lor la zero? Pentru că se iubiseră! Oo, da! O simţise şi el! Femeia aia îl azvârlise spre cer ori de câte ori îl luase în braţe! Şi chiar şi aşa, la distanţă - se simţise deseori iubit! Acum însă...

Oare nu-l mai iubea?

Se ridică greu şi ieşi. Şi coborî în bucătărie. Că şi-aşa nu putea să doarmă! Măcar să mănânce ceva! Sărise peste cină...

Isamu

Luă mobilul oficial şi începu un mesaj nou. Pentru Biyu. Că Jiao şi Meili se înţelegeau foarte bine cu Philippe şi Léon, aşa că fata asta avea nevoie de-o mică încurajare...

"Vă aştept în birou."

Send. Îşi aranjă scurt cravata - că trebuia să fie impecabil, adică impunător, deşi era şapte dimineaţa... Deblocă uşa. Aştepta, cu ochii pe secundarul ceasului... Le auzea coborând... Mm, ce-i mai plăceau angajatele lui Fang! Nu era un fan al violenţei; dar astfel de subordonaţi erau curat balsam şi pentru sufletul şefului, şi pentru cel al beneficiarului!

Tinerele intrară şi se aliniară în faţa lui:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa. Azi, dna contesă şi copiii merg la Bourges, să-l viziteze pe dl conte. Voi îi veţi însoţi.

Aprobau. Bun! Instrucţiunile acum!

- Programul lor spune că vor rămâne acolo până mâine seară. Dl conte are un conac generos şi o curte generoasă. Şeful pazei este Toni. O să-l anunţ că veniţi şi-o să-l rog să vă ajute cu măsurile de securitate de la conac. În jurul orei nouă, o să le primiţi şi voi pe mail - ca să vă familiarizaţi cu ele. E bine să le ştiţi, de vreme ce copiii or să meargă destul de des acolo.

Aprobau în continuare.

- Să vă luaţi un bagaj sumar. Şi să n-o scăpaţi din ochi nici pe dna contesă...

Toate trei pricepuseră ce se cerea de la ele. Bun!

- Plecaţi la opt jumate.

- Am înţeles.

Se grăbeau să iasă. El îşi impunea să privească ecranul...

Biyu îi păruse gânditoare. Oricum, nu fusese foarte încântată de vestea că pleca la conac! Ciudat...

Şi era şi mai ciudat că el studia cu maximă atenţie stările sufleteşti prin care trecea bodyguarda Florentinei! Ia să verifice dacă avea hârtii care necesitau urgent semnătura Anei! Că n-o s-o mai aibă aici decât mâine seară! Şi, chiar dacă azi era sâmbătă, afacerile n-aveau voie să stagneze!

Florentina

Erau gata de plecare. Se aliniaseră frumos în living - şi-o aşteptau pe mămica lor, să coboare şi ea. Întârzia; cine ştie ce mai avea de făcut sus, în dormitor! Aşteptarea asta o măcina rău! Abia aştepta să-l revadă pe tati al ei! Şi uite că...

Chinezoaicele mergeau cu ei. Din punctul ei de vedere, zău că nu-i păsa de chestia asta! Ea se gândea la tati al ei! Se gândea că o să intre în rezervă... şi-o să se ducă la el şi-o să-i spună, la ureche, că fetiţa lui îl iubeşte mult. Şi că îi este foarte dor de el. Şi că îl roagă din tot sufletul ei să se trezească...

Vedea prea multe filme proaste în ultimul timp...

Gata? Venea şi ea? Porneau odată?... Da; porneau. Mămica ei întârziase pentru că avusese nişte hârtii restante de semnat. Evident, îşi pusese lentilele verzi şi-şi periase bine părul! Hm...

Gata cu gândurile alea! Bine că plecau odată! Dacă n-ajungeau la timp la aeroport, puteau să piardă zborul! Adică puteau să le amâne zborul! Şi cine ştie câte ore mai zăceau aici, la Cannes!

Chinezoaicele ieşiră primele - şi se aliniară, alături de bodyguarzi, între casă şi portierele deschise. Ea se repezi să ajungă la blindata lui tati - că cu aia o să meargă mămica ei! Trebuia să rămână în permanenţă lângă ea - ca să audă cine-o suna şi ce-i spunea! Avea din nou sentimentul ăla afurisit că fusese minţită! Nu ştia de ce, de vreme ce nu primise nici un indiciu concret că mămica ei îi ascundea ceva...

Decizia ei de-a sta lângă mămica ei bulversase un pic paza. De obicei, pe scaunul din faţă stătea Claude. Şi acum era la fel - numai că Biyu nu putea sta în spate, lângă ele! Aşa că şeful pazei avea un schimb de replici cu chinezoaica... Iar chinezoaica câştigase! O să stea lângă ele, pe bancheta din spate! Minunat...

Se mută la mijloc şi-i făcu loc să urce lângă ea. Portierele se închiseră. Gata - porniseră spre aeroport. În sfârşit!

Era linişte în maşină. Mămica ei nu zicea nimic. În afară de "bună dimineaţa", mămica ei nu scosese o vorbă... Îi strânse uşor mâna:

- Nu te simţi bine?

- Sunt foarte obosită - atâta tot.

- Ai ajuns târziu aseară...

- Unşpe.

Şi nici chef de vorbă n-avea. OK - s-o lase cu ale ei atunci! Înaintau spre Mandelieu...

Telefonul mamei ei începu să cânte. Care telefon era?... Specialul! În sfârşit! Cine era? Seniorul? Nicu Cărare? Mămica ei răspunse în romanes:

- Da, Părinte.

"Neaţa. Am veşti proaste."

Ce bine că vorbea tare! Auzea şi ea ce spunea!

- Ascult.

"Dl Ionescu a sosit la Bourges la cinci dimineaţa. A cerut să meargă direct la spital. Toni s-a conformat şi m-a anunţat. Am gonit cât am putut, dar n-am reuşit să ajung primul. Şi l-am găsit în rezervă. E distrus."

Părintele făcuse o pauză; mămica ei nu spunea nimic...

"Vizita medicală l-a găsit acolo, lângă pat. Medicii au fost foarte optimişti; el a continuat să fie pesimist, aşa că am întrezărit ocazia şi l-am rugat pe dr. Bouchard să-l ducă în birou şi să-i arate analizele. Doar aşa am reuşit să-l iau de lângă el."

Mămica ei tăcea...

"Acum sunt tot în birou. Eu am ieşit, ca să te sun. Ceva îmi spune că, după ce vorbeşte cu medicul, o să revină în rezervă. Şi-o să-l găsiţi aici."

- Bine. Vorbim când ajungem şi noi.

Şi gata - închisese. Era încruntată... Decise să-i explice ea cauza disperării bunicului ei:

- ... Tataia n-o crede pe Agata.

- Mai ales acum, când îl vede cu ochii lui.

- Lasă, că am eu grijă de el!

- Tu să ai grijă de prinţi.

... Nu prea avea rost să mai continue discuţia. Tăcu deci. Era mai bine aşa. În aer plutea ceva...

Rebeca

În România era ora nouă acum, aşa că putea să-l sune. Şi-aşa, era târziu - ar fi trebuit să-l sune la şapte, când se trezise şi constatase multitudinea de apeluri şi mesaje... Suna... Suna...

- ... Da.
- Bună.
- Bună.
- Ce faci?
- Acasă. Fumez o ţigară.

"Şi eşti nervos." Îi auzea nervozitatea tocmai din Franţa - vorba aia! Încercă să zâmbească:

- Ceva îmi spune că, dacă te-aş fi sunat la şapte, nu te-aş fi trezit...
- Nu m-ai fi trezit nici la două dimineaţa.
- ... De ce?
- N-am putut să dorm. Am avut insomnie.

O insomnie tăioasă. Diamant era nervos rău...

- ... Eşti supărat pe mine?
- Nu.

Serios?! De-aia lătra aşa la ea?! În fine - nu mai conta! Decise să schimbe subiectul:

- Ieri, am fost cu Ana în vest. Am făcut şedinţă mare în Bordeaux. Ştii - afacerile...

Tăcere.

- Am revenit la conac pe la şase, cu capul calendar şi ochii împăienjeniţi. M-am lungit puţin, ca să-mi revin... şi m-am trezit la şase. Adică la şapte, ora ta. N-am vrut să te sun atât de matinal...
- Ştii bine că poţi să mă suni la orice oră.
- Da, ştiu. Dar n-am vrut totuşi să te sun la şapte.
- OK.

Redevenise tăios. Oare ce-avea?... Nu ştia ce are. Înţelesese probabil - sau aflase - că ele se duseseră la Nicu Petriceanu! Aşa că se grăbi să-i facă bătrânului un alibi:

- N-am nici o veste despre Trésor.
- Nici eu.

Mda...

... În condiţiile astea, se părea că nu mai aveau ce să-şi spună - nu? Era momentul să tacă - nu? Tăcea; şi el tăcea... Brusc, Diamant sparse tăcerea aia apăsătoare:

- ... În rest? Ce mai faci?
- Aşa şi-aşa. Am mult de muncă la birou. Din fericire...
- Şi eu, nu-mi văd capu' de treabă.

Şi-acum iar tăceau... Şi alimentau mulţumirea sufletească a duşmanilor care puneau gheara pe înregistrarea convorbirii lor... Diamant oftă scurt:

- Hai, că mă sună Grasu. Vorbim.
- Vorbim.

Apăsă butonul roşu şi lăsă telefonul lângă tastatură. Ia să se-apuce ea de treabă! Nu de alta, da' ia uite ce de mail-uri importante primise ieri! Iar în privinţa lui Diamant...

În privinţa lui Diamant, n-avea ce face. Nu putea să-i spună ceea ce aflase de la Nicu Petriceanu. Nu prin telefon, oricum! Bătrânul era într-o situaţie foarte alandala - trebuia să-şi protejeze oamenii, trebuia s-o ajute pe ea, trebuia s-o ferească pe Trésor de pericole... Poate se vor vedea, în curând. Poate că Ana îi va spune lui nea Dumitru ceea ce aflaseră ele - iar el îi va spune lui Diamant. Poate că-i spunea chiar ea lui nea Dumitru, când venea de la spital... Deşi simţea că nu va putea vorbi despre reginuţa ei...

Florentina

Spitalul din Bourges era alb. Îngrozitor de alb. Alb ca boala - putea ea spune acum, când mergea pe coridorul ăla şi simţea că-i tremură picioarele...

Zborul fusese extrem de apăsător. Mămica ei pornise laptopul - şi se ocupase de afaceri. Léon se jucase pe tabletă. Philippe ascultase un concert, la căşti. Chinezoaicele socializaseră o grămadă - după cât de repede mişcau degetele pe ecranele micuţe ale telefoanelor, deducea că la şcoala de bodyguarde avuseseră şi un curs de stenodactilo pe mobil... Pentru ea, timpul trecuse foarte greu. Îl "mâncase" uitându-se pe net. Citise multe articole despre frumuseţe şi înfrumuseţare. De vreme ce în avion fusese o linişte perfectă...

Una dintre uşi se deschise larg! Oare acolo erau?... Da. Aleodor tocmai ieşise din camera aia. Era în costum şi-avea un halat alb pe umeri. În mâini ţinea nişte halate - tot albe... Bărbatul le ieşi în întâmpinare:

- Salut! Vă rog să vă puneţi halatele.

Mămica ei deveni brusc sceptică:

- De ce? S-au schimbat dispoziţiile medicilor?
- Da. I-au scos bandajele de pe operaţii. Şi, dat fiind că azi are mulţi vizitatori, au decis să-i pună mască de oxigen. Iar pe voi vă roagă să purtaţi halate. Ştii tu - microbi, praf... Ziceau că, după ce plecaţi voi, or să dezinfecteze totul. Că e mai bine aşa - să păstreze un mediu steril.

Mămica ei aproba şi se îmbrăca fără să comenteze. Se grăbi să o imite. Primi şi un capişon alb, aşa că se grăbi să-şi strângă părul... Gata? Intrau odată?

Chinezoaicele şi bodyguarzii stăteau în jurul lor - ca un fel de "pelerină umană". Dar între ea şi tati al ei era doar Aleodor. Şi cum ea era deja îmbrăcată corespunzător, îl trase pur şi simplu într-o parte şi se grăbi spre uşa deschisă.

- Prinţeso, stai!

"Ba nu stau deloc!" Făcu doi paşi în fugă şi prinse tocul uşii. Şi se opri în prag.

Camera era albă. Albă ca boala. În faţă erau ferestrele - singurul lucru optimist de aici, pentru că erau mari şi lăsau lumina să intre în voie. Peretele din dreapta era plin de aparate. Iar acolo, în mijlocul lor, era patul... alb, ca boala...

Tati al ei era învelit cu un cearceaf. Era învelit "ca-n filme" - părea rupt din filmele alea tâmpite de la Hollywood! Avea două ventuze cu fir, lipite pe frunte. Alte fire de-alea intrau pe sub cearceaf - probabil îi monitorizau inima, plămânii... Avea mască de oxigen pe faţă. Şi ochii închişi. Părea că doarme - dar...

Dar toate aparatele de pe peretele din dreapta erau pornite. Unele indicau cifre; altele aveau tot felul de dungi şi liniuţe de toate culorile...

Simţi mişcare în stânga ei; dar nu-şi putu lua ochii de la tati al ei. Îşi recunoscu, deci, bunicul după voce:

- Hai; vino încoace... Stai jos. Uite aici un scaun. Hai...

Se lăsa trasă în stânga... aşezată... printre aparatele albe ce păreau pregătite să fie trase lângă pat...

Acum, din poziţia asta, vedea clar forma trupului acoperit de cearceaf. Ştia de la mămica ei că mâinile şi picioarele erau băgate într-un fel de "şanţuri", ca să fie menţinute drepte. Nu înţelegea de ce, de vreme ce el nu se putea mişca... Nu-i mai vedea atât de bine faţa - pentru că masca de oxigen îi acoperea gura, nasul şi aproape toată suprafaţa obrajilor. În schimb, din poziţia asta avea "o privire de ansamblu" a peretelui. Era ca-n filme - de sus până jos, de la peretele cu uşa până aproape de peretele cu geamurile, totul era acoperit cu tehnologie. Butoane, indicatoare, ecrane, tuburi care ieşeau din diverse maşinării şi intrau în tati al ei...

Oo, Doamne! Şi ei i se spusese în permanenţă că e bine! Că tati al ei a fost operat cu succes şi-acum se reface! Cum se refăcea, dacă era plin de tuburi şi ace? Şi-avea şi masca aia pe faţă?

Bunicul ei se aşeză pe scaunul de lângă ea:

- Te rog să nu plângi - da? Te rog să fii puternică şi să nu plângi!

Îşi impuse să-şi rupă privirea de la tati al el... şi tresări - păi tocmai el îi spunea asta? El, care era roşu tot de-atâta plâns şi-avea nişte ochi cât cepele? Mâna lui o bătea uşor pe mână - iar ochii negri încercau să fie încurajatori, deşi din ei ieşeau în continuare lacrimi:

- Am vorbit cu chirurgul care l-a operat. M-a dus în birou şi mi-a arătat un biblioraft plin cu analize! Şi cu radiografii şi tomografii şi ecografii! L-au controlat tot, să ştii! Operaţiile sunt toate reuşite! Nu trebuie decât să stea cuminte acolo şi să se vindece - înţelegi?

Dădu din cap că da - că şi-aşa nu câştiga nimic dacă-şi rostea bănuielile şi-i cauza un infarct!

- N-au cum să-l lipească ei mai repede; trebuie să se refacă el. Îi dau medicaţie intravenos, ca să fie siguri că nu se mai poate întâmpla nimic rău...

"Da' cu infecţia de la picior cum a fost? Atunci nu i-au dat tot medicaţie intravenos?" Strângea bine din dinţi şi tăcea şi aproba...

- Îţi spun un secret; dar să nu-l spui la nimeni! Bine? Promiţi că nu-l spui?

Aprobă, iar bunicul ei îşi înghiţi suspinele şi-i şopti la ureche:

- Medicul mi-a spus că, dacă totul merge aşa cum preconizează el, la sfârşitul lunii or să încerce să-l trezească.

Ei, pe dracu! Asta era o minciună ordinară şi perversă şi n-avea de gând să stea s-o asculte - sau să devină părtaşă la ea! Aşa că se ridică şi se apropie şi ea de fraţii ei.

Mămica ei îi oprise la jumătate de metru de pat. Cu o mână îl ţinea pe Léon; cu cealaltă îl ţinea pe Philippe. Ca de obicei, ea nu mai avea loc decât lângă ei. Dar, la urma urmei, ea era cea mai mare - iar rolul ei nu mai era cel de copil, ci mai mult cel de adult. Aşa că îşi prinse mama de mijloc - şi lăsă şi ea palma pe umărul lui Philippe. Şi tăcu.

Ei erau deja foarte ocupaţi - prinţul cel mare plângea rău de tot iar mămica ei încerca să-l liniştească. Léon îşi strângea mama în braţe şi-i spunea, printre hohote, să fie tare şi să nu plângă pentru că tati se va face bine... Se aplecă lângă Philippe:

- Mi-a spus bunicul că a vorbit azi cu chirurgul care l-a operat. Şi a văzut şi analizele şi radiografiile şi tomografiile. Şi totul e bine.

Primi o aprobare scurtă cu capul. Privi lung, drept, profilul serios...

Philippe era un copil frumos. Şi tăcut. Şi foarte ciudat. Léon îşi ascunsese faţa în halatul mamei lor; Philippe privea lung, drept, spre tăticul ei. Nici ea nu mai avea putere să privească spre el; dar uite că micul prinţ...

Bunicul lor se grăbi să-i ocolească - şi încercă să-l dezlipească pe Léon de mamă:

- Hai, nu mai plânge aşa! O să se facă bine!

Léon aproba violent şi plângea în hohote...

- L-au operat cu succes. Acum trebuie doar să aşteptăm să se sudeze oasele, să se prindă operaţiile... Şi pe urmă or să-l trezească!

- ... Ştiu...

- El s-ar fi trezit şi imediat după operaţii, să ştii! Dar ar fi avut dureri mari şi s-ar fi mişcat şi s-ar fi chinuit - şi şi-ar fi prelungit spitalizarea. De-asta îl ţin adormit.

- ... Ştiu, mi-a spus... mama...

- Te rog să nu mai plângi. Trebuie să fii puternic! Şi trebuie să fii optimist! Tu nu vezi câte aparate sunt aici? Şi câte perfuzii? Şi ştii bine că Ştefan nu-i un oarecare, da? Ştii că spitalul a primit o grămadă de telefoane de la persoane importante! Din discuţia cu chirurgul, mi-am dat seama că băiatul meu şi tatăl vostru e un pacient foarte important - şi au grijă de el cu cea mai mare atenţie!

Bietul ei bunic se cam încurca în cuvinte. Şi plângea şi el - aşa că încurajările lui erau anulate din start... Mămica ei întrebă, pe un ton puternic:

- Vreţi să-l chem pe medic? Vreţi să auziţi ce are de spus?

Se grăbi să răspundă corect:

- Nu. A vorbit bunicul cu el. În plus, e evident că au cea mai mare grijă de el! Uită-te şi tu câtă aparatură de ultimă generaţie e aici! Sunt sigură că îl tratează cu cea mai mare atenţie...

Mămica ei zâmbi, în romanes:

- Probabil că bănuiesc ce-i aşteaptă dacă-i aflu eu că dau rasol...

Léon îi dădu drumul şi începu să-şi şteargă lacrimile:

- Da, categoric! Şi sunt sigur că o să se facă bine!

- O să se facă bine. Or să se sudeze oasele, or să se prindă operaţiile... O să se trezească... O să facă gimnastică de recuperare şi fizioterapie şi kinetoterapie... Şi o să se facă bine. O să-şi revină 100%.

O privi lung, mirată că le spunea chestia asta acum - când îl aveau în faţa ochilor şi tocmai se mobilizaseră să creadă că "totul va fi bine"... Nu - mămica lor nu era bine deloc! Şi ei îi venea să plângă! Şi ei îi era greu să-l vadă acolo, în pat, conectat la toate aparatele alea, ciuruit de toate perfuziile alea... Tăiat şi pe burtă, şi pe mâini, şi pe picioare...

Realiza, în clipele astea, că tati al ei trecuse prin multe până acum - şi bune, şi rele. Trecuse şi prin petreceri, şi prin războaie. Şi fumase mult. Realiza că era slăbit acum, că pieptul de sub cearceaf nu mai era impunător cum îl ştia ea... Şi parcă nici obrajii nu mai erau cum îi ştia ea... Realiza că mama ei tocmai pomenise de luni bune de tratament necesar doar ca să-i repună în funcţiune muşchii şi oasele... Realiza că ea, acum, aici, era o posibilă sursă de infecţie pentru tati al ei - fiindcă avea halat şi bonetă, dar de la genunchi în jos microbii circulau în voie. Şi era de-ajuns un singur fir de praf... ca să se-ntâmple... o nenorocire...

Gata! Trebuia să fie tare! Trebuia să-şi înghită plânsul şi să se ocupe de fraţii ei! Şi să-l lase pe tati al ei să se facă bine! Aşa că oftă greu:

- Cred că e mai bine să plecăm.

Şi-acum avea senzaţia că ar fi fost mult mai bine să tacă mâlc...

Ana-Maria

Cum-cum? Să plece? Prinţesa voia să plece? O privi lung, siderată de acea propunere venită tocmai de la "fata lui tati", cea care insistase prin toate mijloacele să ajungă aici...

Prinţesa era şocată de ceea ce vedea în faţa ochilor. Se gândise că tati al ei stătea pe-un pat de-ăla normal, învelit ca-n filme cu un cearceaf moale şi pufos, şi dormea - aşa, falnic şi majestuos cum erau personajele pozitive din filme. Aşa cum îl ştia ea. Peretele plin cu aparatură şi masca de oxigen o speriaseră. Adică o dezmeticiseră. Realizase şi ea că ar fi fost mai bine pentru ei trei să strângă din dinţi şi să nu vină la spital chiar acum, în perioada asta nenorocită... Dar nu se aşteptase ca tocmai ea să ceară să plece de lângă tati al ei! După ce ceruse cu atâta înverşunare să-l vadă... Ochii negri se mutară asupra ei:

- Serios - cred că e mai bine să plecăm. Suntem plini de praf şi bacterii - şi putem să-i facem rău.

"Aoleu, prinţeso - scuză mai jalnică nici că puteai inventa!" Se grăbi să aprobe:

- E foarte important acum ca el să stea într-un mediu foarte curat. Imunitatea lui e la pământ; dacă, Doamne fereşte, face vreo infecţie...

Florentina îl trase pe Philippe un pas în spate - după care îi dădu drumul, ca să-l apuce pe Léon:

- Hai, prinţule - hai să mergem.

- Unde să mergem?

- La conac. Hai - că tati trebuie să se odihnească.

- ... Dar se odihneşte!

Prinţesa "o viră" în romanes:

- Iar femeile alea tre' să vină să omoare praful şi bacteriile pe care le-am adus noi. Hai - hai să ieşim.

Nea Dumitru parcă-i ghici cele mai aprigi dorinţe ale sufletului:

- Haideţi - merg eu cu voi la conac. Trebuie să discutăm cu Rebeca. Trebuie s-o încurajăm! Da?

- Da, bunicule. Ai dreptate. Hai să mergem!

Apucă scaunul şi-l răsuci. Şi se aşeză la capul soţului ei - că ea rămânea aici. Mai rămânea un pic aici. Cinci minute...

Aşa, în forma asta, Ştefan al ei părea foarte grav. Părea la limita dintre viaţă şi moarte. Îl privea şi ştia ce-o aştepta pe ea când o să ajungă la conac! Ştia cum o să-i vorbească Léon, ştia cât de greu

încercat era socrul ei... Ştia cât de speriată era prinţesa... Ştia cât de mare era riscul ca Philippe să se blocheze... Acum, în momentele astea, se întreba dacă să-i mulţumească medicului Bouchard sau să-i spargă nasul. În loc de patul clasic de spital, Ştefan stătea azi pe un pat de-ăla special, cu mii de butoane pe laterale. Avea senzori pe tot corpul. Avea şi masca de oxigen pe faţă. Toate aparatele şi indicatoarele de pe perete funcţionau azi. Iar toate astea, calculate împreună, o duceau cu gândul la o mică "regie" menită să-i gonească pacientului toţi vizitatorii! Iar sceneta asta fusese o idee bună... şi nu prea. Da, cu siguranţă copiii n-or să insiste să revină în rezerva asta înainte ca tatăl lor să se trezească; dar dacă socrul ei păţea ceva...

Îl privea lung... şi-i venea să plângă... Că viaţa nu era, totuşi, ca-n filme - iar medicul nu lua decizii medicale fără aprobarea Seniorului... Azi apăruseră senzorii ăia ca ventuzele - şi nimeni nu-i spusese şi ei de ce apăruseră. De ce îl monitorizau totuşi atât de atent. Îi văzuse lipiţi pe corpul lui Ştefan imediat după prima operaţie; a doua zi, ei dispăruseră. Acum erau din nou acolo... deşi nu-l mai operaseră...

Spera să nu înceapă să plângă înainte să plece ei. Ca să n-o vadă plângând, distrusă. Ca să nu-şi închipuie că Ştefan era pe moarte. Ca să nu ştie ei... ce furtună era în sufletul ei...

La naiba! Scăpă un suspin - şi lăsă capul pe marginea patului! Nu trebuia să plângă! Nu de faţă cu ei! Trebuia să fie tare - şi să le insufle şi lor din tăria şi curajul şi speranţa ei!

Paşii se apropiară - iar mâna se aşeză pe umărul ei. Socrul ei ţinuse musai să se-ntoarcă din drum ca s-o liniştească! Oof! Tocmai el...

... Vocea o făcu să ridice capul!

- Ana, nu plânge.

Cum-cum? Philippe? Nu nea Dumitru? Ochii verzi o priveau drept, incredibil de calmi:

- Ştefan o să se facă bine.

Da! O să se facă bine! Aprobă violent cu capul - ca să-l ştie măcar pe el liniştit! Ca să nu se blocheze! Să nu dea înapoi! Să nu i-l ia din nou! Să nu i-l încuie în Aurari din nou! Băiatul ei o mângâie uşor pe cap:

- Tu îl poţi convinge pe Ştefan să se vindece repede. Trebuie doar să-i arăţi că eşti alături de el şi vrei să se vindece - şi-o să vezi că el o să-ţi îndeplinească dorinţa.

Zâmbi şi aprobă din nou - băiatul ei era teribil când voia el... Philippe îi trase capul în braţele lui şi-o pupă apăsat pe creştet:

- Ştii că Ştefan nu ţi-a refuzat niciodată nici o dorinţă, da?

Aprobă încet de data asta...

- Să-l rogi să se facă bine. Iar el o să se facă bine. Da, Ana?
- Da. Aşa o să fac.
- Bine. Noi ne ducem la Rebeca. Vii şi tu, da?
- Da. Vorbesc cu medicii, mă asigur că totul e bine şi vin.
- Bine. Pa, Ana.
- Pa, Philippe.

Şi atât - i se dădu drumul. Băiatul ei ieşea, nici prea repede dar nici prea încet... Îl auzea pe Aleodor spunând că maşinile îi aşteptau jos, în faţa spitalului... Toni îi asigura că va avea mare grijă de mami şi-o va aduce el la conac...

Se lăsase liniştea. Plecaseră. Era singură cu el - cu soţul ei. În clipele astea, era tentată să-i spună...

Era tentată să-l roage să se facă bine. Aşa cum spusese băiatul lor. Într-adevăr, Ştefan nu-i refuzase ei nimic niciodată. Poate că nu-i va refuza nici rugămintea de a deschide ochii! Dacă ea îi spunea...

Se ridică încet, se aplecă spre el... Închise ochii - că nu putea să privească pielea îngălbenită şi pomeţii traşi... Şi se aplecă încet... Încet de tot... Şopti, cât de încet putea ea:

- Te rog să te trezeşti. Ştefane... Ştefane, dacă mă auzi, te rog să deschizi ochii. Mi-e dor de tine! Te rog...

O luase totuşi razna - de vreme ce era îndopat pân' la refuz cu sedative, normal că "vorbea cu pereţii", cum se spune! Aşa că reveni pe scaun. Şi renunţă la a-l mai privi. Era prea dureros pentru ea. Avea prea multe îndoieli în suflet. Şi prea multe întrebări. Iar medicul ăla avea mulţi alţi pacienţi...

- ... Vine însoţitorul.

Toni mormăise printre dinţi - semn că stătea în cadrul uşii... Uitase complet de Toni! Ei, poftim! Fusese de-ajuns să-l vadă pe Ştefan cu senzorii pe el şi uitase de toate! Imediat cum simţise că el era mai rău...

N-o să poată să continue fără el. Dacă Ştefan păţea ceva, totul se va sfârşi. Totul! Ea nu putea trăi fără el! Ea putea să pară calmă şi încrezătoare şi plină de sânge rece-n ea; dar dacă el păţea ceva...

Ridică un pic cearceaful şi-i dezveli degetele mâinii stângi. Îi era dor de el... Paşii intrară în rezervă:

- Au pornit spre conac.

... Aşa; şi? Se aştepta la vreun comentariu din partea ei? Seniorul se opri în dreapta ei:

- Copiii au suportat bine revederea. Să sperăm că e ultima înainte să se trezească; nu?

Prefera să tacă - că despre asta nu putea spune nimic. Încă nu vorbise cu ei - aşa că nu ştia dacă revederile astea de la spital erau bune sau rele. Seniorul puse laptopul pe celălalt scaun şi înfipse mufele în el. După care făcu o piruetă şi începu să... Ia uite-l! Oprea aparatele alea de parcă era astronaut pe staţia spaţială! Astronaut-şef!

- M-a sunat şi mi-a spus că l-ai vizitat. Şi că nu ţi-a putut rezista. Eu să ştii că l-am avertizat! I-am zis că regina e mult mai "tare" decât regele! Şi nu m-a crezut!

Bineînţeles că nea Nicu Cărare, la vârsta lui, se considerase a fi mult mai priceput decât frumuşica aia buclată şi parfumată şi şcolită într-ale dansului de varii feluri... Seniorul se aplecă spre Ştefan şi-i scoase, pur şi simplu, masca de oxigen!

- ... Socrul tău trebuie să fie disperat - ca să creeze impresia că viaţa lui Ştefan încă este în pericol.

Da? Chiar aşa trebuia? De ce? Cui îi folosea disperarea lui Dumitru Ionescu? Pentru cine trebuia să pară Ştefan "pe muchie de cuţit"? Îl văzu dezlipind senzorii de pe frunte:

- Unii afacerişti sunt tentaţi să aştepte recuperarea lui Ştefan. Şi nu e bine. Trebuie să pleci odată în turneu - şi să faci cumva să te descurci impecabil pe unde te duci. Ca să ştie toţi că eşti un partener de afaceri viabil. Uzina trebuie să funcţioneze în continuare.

Seniorul trase cearceaful şi... Oo, Doamne! Acum îi venea să râdă! Apucase de firele alea ca de legătura de ceapă verde! Senzorii de pe piept nici măcar nu fuseseră lipiţi pe piele! Fuseseră aşezaţi "la mişto"! Omul ăsta ştia multă psihologie - şi-i studiase bine de tot pe toţi...

- După ce le câştigi încrederea şi preiei toată conducerea, eu personal o să-i spun lui nea Dumitru adevărul. Până atunci, mătuşi-ta ne face tuturor un serviciu imens şi boceşte pe-acolo cât e ziua de lungă...

Se ridică:

- V-aţi gândit vreodată câţi ani are nea Dumitru? Şi prin câte emoţii de-astea intense a trecut în ultimii 65 de ani?

- Da. Ne-am gândit încă din 2011. Iar dacă eşti foarte curioasă şi-l umpli pe Grasu cu picături de la Diamant, o să afli şi denumirile comerciale, şi dozajul!

Cum-cum? Seniorul se aşeză şi-o privi lung, amuzat de propriile cuvinte:

- De-asta a rămas Filip seniorul în casa din Aurari - ca să aibă grijă de familia Ionescu. Are o cheie de rezervă ultrasecretă... Şi-i mai umblă, când şi când, prin tuburi. Cât de curând, o să-l trimit şi la tanti Perla. Că, după atâtea cărţi negre, riscul de AVC creşte considerabil!

Era un golan! Şi-un măgar! Şi-un mic vrăjitor genial - că se gândea la toate! Se aplecă şi-i prinse capul în palme şi-l sărută pe frunte...

- Ia stai tu jos aici, pe genunchiul meu, ca să-ţi spun un secret ultrasecret!

Unde să stea - pe genunchiul lui? Da, pe genunchiul lui îi făcea semn să se-aşeze! Se conformă. Iar el îi apăsă capul spre umărul lui, pentru că insista să ajungă la urechea ei...

- Şi-acum eşti cuminte şi memorezi tot - pentru că o să-ţi dau cheile fermecate spre consilierii tăi.

I-auzi! Păi, să-i dea drumul! Că ea era numai urechi!

Florentina

În sfârşit, ajunseseră la conac! Aleodor şofase îngrozitor de încet şi de prudent! De parcă se temuse să nu-şi zgârie blindata! Sau să nu piardă suita! Sau poate se ferea să rămână singur cu ei la conac prea mult timp? Se gândea, probabil, că el era unul iar ei erau patru - şi erau toţi supăraţi fleaşcă? În fine...

Ea una n-o să stea pe capul spionului. Ea era îndeajuns de mare ca să-şi poarte şi singură de grijă! Nu se simţea în stare să vadă de fraţii ei - dar de ea însăşi putea avea grijă fără nici o emoţie! Tocmai de-asta, deschise portiera şi coborî. Şi-o rupse la fugă spre turn.

- Florentina, stai!

Asta chinezoaica ei fusese! Da' de ce dracu se ţinea după ea şi aici, în curtea conacului?

- Stai!

- Lasă-mă-n pace!

O lăsa în pace? Sau trebuia s-o pocnească cu piciorul ca să obţină cinci minute de linişte?... Nu, n-o lăsa în pace. Ba chiar o ajungea din urmă! Ea fugea din toate puterile ei iar individa o ajungea din urmă! Afurisită individă!

Oo, nu! O depăşise! La naiba! Încetini - că o vedea cum gonea ca racheta tocmai spre turn... Se opri. Nemernica ajunsese prima! Aproape că smulsese uşa aia! Şi năvălise înăuntru, în turn... În turnul ei, pe care-l iubea... Pe care-l iubise întotdeauna... În care se jucase de-a prinţesa... Din care-o salvase de atâtea ori tati al ei, când venise s-o ia la masă...

Ce folos?!

Se lăsă să alunece spre alee - şi se aşeză pe asfalt. Şi-şi acoperi capul cu braţele. Era... Era un dezastru. Tati al ei era în spital, conectat la aparate... Mami era a prinţilor... Bunicul era al lui Azur - şi uneori şi al Agatei, alteori şi al oamenilor din orăşel... Diamant era al Rebecăi... Grasu era al României - că nu mai avea timp şi pentru ea, cea pe care o numea "sufletu' meu" dar pe care n-o suna cu săptămânile... Acum, turnul era al chinezoaicei. Aşa că ea nu mai avea nimic. Ea...

Paşii apăsaţi alergau în spatele ei. Dar zău că n-o interesa cine se obosea azi s-o culeagă de pe jos! Zău că n-o mai interesa! Ea era... Era singură. Şi singură o să rămână, pentru totdeauna!

Braţele puternice o înşfăcară de subţiori!

- Hai, prinţeso! Sus!

Thomas? El se obosise s-o culeagă de pe asfalt? De ce-şi bătea capul cu ea? Că nu era sarcina lui s-o pescuiască pe ea de pe jos!

- Hai, ridică-te! Hai!

Nu trebuia să se ridice ea - o ridicase el deja. Şi-acum o trăgea... spre turn! Se grăbi să refuze invitaţia, printre dinţi:

- E aia acolo!

Thomas o lămuri, în romanes:

- Aia, cum îi zici tu, a verificat turnul şi-acum îţi face semn să intri-n el!

Cum-cum? Chinezoaica verificase turnul? Ridică mirată capul... Ia uite... Thomas o trăgea repede-repede spre uşa rămasă larg deschisă:

- După ce Trésor a fost furată, Toni a implementat nişte reguli draconice aici. Iar Isamu le-a îmbunătăţit mult - şi ştii că el e maestru în securitate! Să ştii că, de când au atacat ăia conacul, paza controlează fiecare încăpere de trei ori pe zi! Inclusiv dormitorul părinţilor tăi, inclusiv turnul tău, inclusiv cămara lu' mama şi grajdurile şi anexele! Nu ştiai?

Nu, nu ştiuse...

- Regulile referitoare la bodyguardele voastre le-am primit pe mail de dimineaţă, la nouă fix. Şi eu, şi ele, şi Toni... Probabil că de-asta n-ai ştiut - nu ţi-ai verificat mail-ul.

Deci asta studiaseră ele de zor pe mobile...

- Biyu are ordin să verifice tot ceea ce intenţionezi să foloseşti. Inclusiv sticla cu apă, atunci când o cumperi dintr-un magazin. Hai - hai să intrăm!

Da - să intre odată! Uşa era larg deschisă iar Biyu luase deja poziţia de pază lângă ea - şi-o privea cu ochi serioşi... parcă un pic dezamăgiţi pentru lipsa de încredere...

Intră pe uşa micuţă - şi se grăbi să urce scara în spirală. Nu era mare - avea doar 28 de trepte. Sus, la etaj, era o cameră rotundă cu raza cam de trei metri. Odată cu trecerea anilor, Thomas adusese aici un scaun, apoi o masă, apoi o veioză - şi-un mic acumulator solar... Apoi o vază în care ea găsea de obicei un trandafir... Şezlongul luase, la un moment dat, locul scaunului; pe şezlong apăruseră două pături, o pernă, o tabletă plină cu cărţi frumoase...

Gata - era în turn. Era în ascunzişul ei. Smuci şezlongul şi se trânti pe podea. Şi-şi prinse capul în palme şi bufni în plâns... Fu aproape imediat strânsă cu putere în braţe:

- Gata, prinţeso!

- Cum, gata? Cum poţi să-mi spui mie "gata"? Tu ai fost vreodată la el?

- Ss...

- Tu l-ai văzut vreodată acolo, în rezerva aia?

- Ss...

- Cu masca de oxigen şi cu senzorii şi cu mâinile prinse în şanţurile alea?

- Ss...

- Şi cu tot peretele ăla de aparate şi de monitoare şi cu tuburile înfipte-n el?

- Ss...

- Ştii că a slăbit? Ştii că s-a

- Ss...

- Ştii că s-a tras la faţă şi s-a subţiat şi-a rămas o umbră de om?

- Ss...

- Şi că ăia zic că totu' e bine şi minunat şi pericolu' a trecut?

- Ss...

- Ştii că

- Ştiu că nu trebuie să spui nimic. Trebuie doar să stai liniştită aici... unde n-o să vină nimeni după tine... să te bată la cap şi să încerce să te ia...

Thomas o strângea cu putere în braţe. N-o lăsa să se clintească! O ţinea bine de tot - şi-i apăsa capul pe pieptul lui şi-i spunea să stea liniştită aici... Să nu mai spună nimic...

- ... Ştiu ce-ai văzut azi. Dna Ana m-a pus să mănânc la masa din living - ca s-o spionez pe dna Rebeca şi starea ei de spirit şi să am grijă ca dl Aleodor să nu se întâlnească cu pumnii lui Toni. Şi am auzit... Am auzit ce zicea dl Aleodor despre dl Ştefan. A povestit cu lux de amănunte tot ce-a văzut la spital şi tot ce s-a întâmplat. I-a citit dnei Rebeca diagnosticul, analizele...

Deci şi el bănuia cam cum arăta tati al ei acum...

- Cred că stă într-o rezervă. Nu? Într-o rezervă e!

Aprobă cu capul.

- Cred că are un pat de-ăla cu multe butoane... Are nişte perfuzii... Are şi mască de oxigen... Nu e în costum gipsat - nu?

Negă - nu, nu era într-un corset de-ăla de gips...

- Asta înseamnă că operaţiile nu sunt bandajate. Ca să se vindece repede. Deci voi aţi purtat azi halate şi bonete.

Aprobă.

- Deci nu e foarte grav. Nu e intubat, nu e ventilat mecanic, nu-i fac transfuzie... Nu ţin defibrilatorul lângă patul lui... Dar să ştii că, dacă l-aş vedea pe tata într-o rezervă, într-un pat cu butoane, cu perfuzii şi mască de oxigen, şi eu m-aş speria. Şi-aş plânge - cât sunt eu de bărbat!

Aprobă şi bufni din nou în plâns. El o strângea cu putere în braţe - şi-o mângâia uşor pe cap...

Ana-Maria

Lucrurile reveniseră la normal în rezerva lui Ştefan. Stătuse acolo până veniseră i-l mutaseră pe vechiul lui pat - ăla normal, de pacient cu şanse de supravieţuire. Acum era liniştită. Un pic mai liniştită. Cel puţin în privinţa lui! Că în privinţa lucrurilor pe care i le şoptise

Seniorul...

Cu fiecare dintre consilierii ei trebuia să se poarte într-un anumit fel. O să aibă unele probleme cu Lucia, pe care trebuia s-o domine şi s-o contrazică destul de des; şi va avea, bineînţeles, probleme gigantice cu fraţii Donichioiu! De ăia doi îi era frică; şi cum rolul despre care-i vorbise naşul ei era duplicitar şi parşivesc şi dificil chiar şi aşa, fără golul ăla stupid în stomac...

Toni viră scurt şi acceleră. Gata - intraseră pe teritoriul conacului. Acum trebuia "să îngheţe" gândurile despre afaceri şi să le "dezgheţe" pe cele despre copii. Şi despre socrul ei. Erau cu toţii extrem de supăraţi! După ce-l văzuseră pe Ştefan...

Maşina se parcă pe primul loc din dreapta - locul regelui. Coborî şi porni spre conac - şi îl văzu pe Aleodor ieşind în fugă...

- Bine-ai venit! Avem probleme!

- Bine te-am găsit. Ce probleme?

- Socrul tău vrea să plece acum la aeroport.

Poftim? Da' ce-i venise?

- Zice că venirea lui aici a fost o idee extrem de proastă, aşa că e mai bine să se întoarcă acasă. Te rog, vorbeşte cu el!

- Ce i-aţi zis? Ce i-aţi făcut?

- Absolut nimic! Am ajuns la conac, unde Florentina a rupt-o la fugă spre turn, cu Thomas după ea. El a coborât şi a vrut să-i ia pe băieţi; dar Philippe s-a scuzat politicos şi s-a dus să exerseze la pian. Iar Léon i-a spus că nu poate să vorbească acum şi a fugit plângând în vila voastră. El a rămas singur în curte. I-am spus că e normal ca copiii să fie speriaţi de ceea ce au văzut; m-a aprobat şi mi-a spus că ştie asta şi-i înţelege. Şi nu se supără. După care m-a informat că el vorbeşte cu Rebeca şi pleacă; şi m-a rugat să-i găsesc bilet la primul zbor care pleacă din Bourges. Nu ştiu...

- ... Deci vrea să se ducă acasă. Mă duc chiar acum să vorbesc cu el; dar am sentimentul că n-am să reuşesc să-l răzgândesc.

Intră în conac şi se grăbi spre birou... Rebeca şi socrul ei stăteau pe canapea; erau singuri, semn că cumnata ei îi spunea ce aflase de la Nicu Cărare... Nea Dumitru o privi cu ochi trişti:

- Te rog să nu te superi pe mine; dar aş prefera să mă întorc acasă.

- Nu mă supăr, cu o condiţie - să-mi spui de ce.

- Pentru că am greşit. Nu trebuia să vin să-l văd. Trebuia să te cred pe cuvânt - şi să nu ajut copiii să se impună şi să-l vadă în starea asta. Trebuia să ascult de tine. În plus, trebuie să mă întorc acasă şi să le arăt tuturor că totul e OK aici. Ca să le dau şi lor curaj...

- Am înţeles - şi nu mă supăr că vrei să pleci. Nea Dumitre, pot să te rog ceva?

Primi o aprobare.

- Pot să te rog să n-o mai asculţi pe tanti Perla?

Primi o aprobare şi-un zâmbet. Şi cum Rebeca tăcuse atunci când ea deschisese uşa, decise să-i lase să discute:

- Mă duc să-i spun Părintelui să se ocupe de transport.

- Îţi mulţumesc.

Ieşi... Evident, spionul spionase la uşă! Îi făcu semn să caute un zbor comercial cât mai avantajos pentru socrul ei şi calculă că, dacă Florentina plângea în turn iar Philippe exersa la pian, Léon sigur se încuiase în camera lui! Dealtfel vedea, prin frunzişul violent, două siluete păzind intrarea vilei. Aşa că porni spre ele.

Socrul ei se simţea rău - sufleteşte vorbind. Probabil că mai văzuse oameni bolnavi pe patul de spital; poate că văzuse inclusiv oameni în comă! Dar imaginea băiatului lui în comă îl şocase. Nea Dumitru fusese, poate, tentat să o creadă pe Agata; dar după ce văzuse azi perfuzii şi senzori şi masca de oxigen... Şi toate aparatele... Ea una nu era deloc de acord cu scenariul ăla al lui Nicu Cărare! Ăla cu panicarea lui nea Dumitru! Şi ce dacă pierdeau nişte afacerişti? Găseau alţii, nu? Şi pe urmă, când se dovedea că regina se descurcă impecabil, se întorceau şi afaceriştii ăia sceptici! Ce, socoteala asta era chiar aşa de ştiinţifico-fantastică? Ei i se părea foarte realistă...

Într-adevăr, Jiao şi Meili păzeau uşa vilei - semn că Léon şi Philippe erau înăuntru. Se grăbi să le convoace la o şedinţă scurtă:

- Haideţi înăuntru.

Arătă spre living şi le aşeză la masă:

- Nu sunt de acord să staţi afară.

- Astea sunt măsurile

- Sunt greşite. Sunteţi ca două săgeţi care indică spre locul unde sunt copiii. O să-i spun lui Isamu că v-am schimbat aranjamentul.

Chinezoaicele nu se împotriviră nicicum. Aşa că porni pe coridor, spre camera lui Léon.

Nu auzea decât pianul lui Philippe - care cânta cu uşa deschisă. Cânta incredibil de bine, incredibil de complex pentru vârsta lui... Cânta ciudat. El, ca şi copil, era uneori înfricoşător...

Intră întâi la el - iar băiatul ei nu se întrerupse din cântat şi nici nu ridică privirea de pe portativ:

- Stai liniştită - eu nu m-am speriat. Ştiam cum o să fie. M-am uitat aseară la poze pe internet şi ştiam.

Se aplecă şi-l sărută pe obraz - era înfricoşător, dar foarte inteligent...

- L-ai rugat?

- ... Da.

- Şi s-a schimbat ceva?

- Încă nu. Dar o să-l rog zilnic. Într-o zi, o să mă audă; şi-atunci o să se trezească şi-o să se facă bine.

- Florentina s-a ascuns în turn iar Léon e în camera lui. Te duci să vorbeşti cu el?

- Da; mă duc să vorbesc şi cu ei.

- Vrei să mă opresc, ca să fie linişte?

- Nu; nu e nevoie.

O să-l lase să cânte! Atitudinea lui, deşi nu era voit respingătoare, o făcea să simtă că îl deranjează... Ieşi, fără să-şi poată scoate din minte gândul că Philippe, la cei 9 ani ai lui, se gândise să caute poze pe internet ca să fie pregătit pentru imaginea tatălui lui în comă, în spital. Ea nu se gândise niciodată la asta! Adică nu s-ar fi gândit vreodată la aşa ceva! Philippe se pregătise...

Uşa lui Léon era închisă. Apăsă clanţa... Slavă Cerului - nu era încuiată! Se grăbi să intre peste el şi să închidă uşa. Iar băiatul ei se repezi la ea, plângând... Bufni şi ea în plâns.

Rebeca

Nea Dumitru zâmbea. Acum, după ce aflase cuvintele lui Nicu Petriceanu, nea Dumitru zâmbea. Şi nu putea să nu-şi spună că omul ăsta tocmai îşi văzuse băiatul în spital, în comă - dar veştile ei îl făcuseră să zâmbească. Aşa că veştile ei erau, totuşi, bune...

- ... E bine. Nicu se ocupă intens de răpirea lui Trésor. Să ştii că Nicu e mai căpos decât Ştefan! Dacă i-a intrat lui în cap să facă un lucru, nu se lasă până nu-l face! Iar ceea ce mi-ai spus tu arată clar că în capul lui Nicu stăruie acum salvarea fetiţei tale.

- Ştiu...

- Încearcă să te concentrezi asupra afacerilor. Şi asupra lui Diamant. Nu ştiu ce vorbiţi voi doi; dar să ştii că şi el suferă de dorul fetiţei lui. Iar discuţiile voastre nu-l prea ajută să treacă peste asta. Îl văd pesimist şi încruntat şi măcinat de gânduri negre. Trebuie să-l ajuţi să treacă peste ele.

- Ştiu. Dar e greu, nea Dumitre! E la mii de kilometri distanţă de mine! Iar unele lucruri nu i le pot spune la telefon! Chiar voiam să te rog să-i spui dumneata ce-am aflat...

- Îi spun eu totul diseară. Şi-o să-l rog să nu te mai chinuie aşa. Să nu vă mai chinuiţi aşa. Că amândoi vă chinuiţi - nu numai el! Şi ţie ţi-e greu...

Aprobă încet...

- Indiferent ce se va întâmpla de-acum încolo, ai mare grijă de bărbatul tău! Ai un bărbat bun, care te iubeşte mult şi care ţi-e alături şi la bine, şi la rău. Sunt rare familiile care reuşesc să supravieţuiască la asemenea distanţe; şi sunt foarte rare căsniciile construite pe dra-

goste adevărată. Te rog, Rebeco - nu lăsa încercarea asta să te despartă de el!

Negă repede, ferm...

- Ştiu că cuvintele mele ţi se par ciudate acum, când mintea îţi zboară mereu la fetiţa ta; dar aminteşte-ţi că, fără el, familia voastră se destramă. Bărbatul şi femeia sunt picioarele familiei. Dacă unul dintre ei dispare, celălalt se dezechilibrează - şi-atunci totul cade.

Asta aşa era!

- Aveţi grijă unul de celălalt. Mai presus de orice pe lumea asta, sunteţi voi doi şi dragostea voastră.

Aici nu mai era de acord cu el - dar aprobă, că nu ţinea musai să-l contrazică.

- Mă duc să vorbesc cu nepoţii şi să-l rog pe Aleodor să mă ducă la aeroport.

Se ridică şi ea şi-l urmă - trebuia s-o cheme pe Adina înapoi, ca să termine de îndosariat şi printat şi ştampilat. De vreo doi ani, aşa, ziua de sâmbătă nu mai era liberă...

Isamu

Staţia de emisie-recepţie piui:

- A sosit un curier de la Nisa.

Aa, armura Anei! Ce bine! Chiar începuse să-l îngrijoreze serios întârzierea aia! Se grăbi să coboare şi să iasă din vilă.

Tii! Ia uite ce vreme frumoasă era afară! După ce verifica armura, poate se ducea preţ de vreo două ore la etajul unu, în micul jacuzzi de-acolo! Deşi, dacă era să fie realist, exista riscul să moară...

Eh - nici nu era un mare fan al bălăcitului printre bule! Dar, poate se ducea până acasă! Deşi, dacă nu era Ana în vilă... Nici copiii nu erau în vilă; aşa că ar fi putut să-l lase pe Claude şef peste vila goală şi să-i facă rândunicii lui o vizită-surpriză. Şi totuşi...

Şi totuşi...

BMW-ul oprise în faţa porţii. Curierul îl recunoscuse; coborîse şi scosese deja baxurile din dubă. Mm, ce de armuri îi luase! De parcă o trimitea pe Himalaya!... O trimitea spre est, la Volgograd; şi-o să fie frig pe-acolo. Aşa că îi comandase tot ce-i trebuia ca să poată să se-ntoarcă cu bine. Numai coiful mai lipsea din cutiile alea!

Claude deschise poarta cu zgârcenie - tânărul intră şi îi întinse un clipboard:

- Bună ziua.

- Bună ziua.

Cheng fusese amabil şi nu-i înşirase toate articolele vestimentare pe listă. Se rezumase la a scrie "articole vestimentare". Patru baxuri de-un metru pătrat... Bietul curier se cocoşa cu ele; el îl privea pe sub sprâncene şi-şi dădea seama că, dacă regina avea şifonierul burduşit cu mătase şi tripluvoal, or să aibă o problemă...

Semnă de primire şi-i înapoie clipboardul.

- Mulţumesc. La revedere.

- La revedere.

Băieţii de la pază se repeziră să-l ajute; aşa că ei cărau, el îi însoţea...

Să se ducă totuşi acasă?

... Nu. Intră în living.

- Lăsaţi-le lângă uşa bucătăriei.

Rândunica lui nu se obosise nici măcar să-i facă un apel - sau să-i scrie că e acasă. Sau că s-a terminat pâinea. Sau că trebuie să plătească abonamentul TV. Expirase alaltăieri; ea nu-i scrisese că "se tăiase", semn că nu mai stătea cu orele în faţa televizorului... Poate avea alte preocupări, nu? La urma urmei, cât putea să se uite la televizor?! Ştia că Fei-Yen ieşea zilnic la plimbare prin magazine... Lua zilnic masa în oraş - de parcă era o turistă oarecare, nu soţia unui cap al mafiei chineze...

Oare rândunica lui se plictisise de el? Oare depărtarea dintre ei o ducea cu gândul la divorţ?

Scoase telefonul şi selectă numărul ei. Şi nu apăsă, totuşi, butonul verde. Avea sentimentul că, dacă îl va apăsa, ea nu-i va răspunde. Şi iar va trebui să-l pună pe Piao să trimită pe cineva...

Să pună un băiat de-al lui Piao s-o urmărească?

... Ce-ar fi făcut el dacă ar fi constatat că ea "divorţase" deja de soţul veşnic absent?

... Băgă telefonul în buzunar şi intră în bucătărie:

- Fetelor, am o treabă foarte importantă pentru voi.

Amândouă erau pregătite şi dornice să mute munţii...

- Am comandat pentru Ana o garderobă nouă. Care necesită spălare şi uscare rapidă. Are nevoie de ea luni dimineaţa. Sunt nişte haine foarte speciale, aşa că vă rog să respectaţi cu sfinţenie instrucţiunile de pe etichete.

- Desigur!

- Nici un articol vestimentar nu se calcă. Trebuie aranjate frumos pe umeraşe şi lăsate să se usuce. Nu se vor şifona, credeţi-mă!

Isabelle râdea şi aproba... Le făcu semn spre lăzile din living şi ieşi. Şi porni spre scară.

Nu putea spune că se plictiseşte în vila contelui. Avea mereu ceva de făcut aici! În plus, gândul că se putea duce acasă şi...

O să rămână în vilă.

Florentina

Deşi mămica ei decisese să-i lase să se aşeze aşa cum aveau ei dispoziţie, cina la conac era apăsătoare. Chinezoaicele ocupaseră locurile din celălalt capăt al mesei şi şuşoteau "pe limba lor". Léon stătea la un scaun distanţă de Biyu - şi mânca în tăcere. Prinţul cel mare rămăsese şocat după războiul cu Jun. Învăţase chineza - dialectul ăla pe care-l vorbea marea majoritate a ochilor oblici - şi făcuse pe dracu-n patru să nu uite nici un cuvinţel. Aşa că trăgea cu urechea la discuţia bodyguardelor. Îl lăsa în pace. Nu voia să-i spună că devenise maniac cu spionita aia...

Mămica ei stătea în capul mesei - pe scaunul tăticului ei. Acolo o aşezase Nicu Petriceanu, după cum înţelesese ea... N-avea nimic împotrivă. La urma urmei, nu erau la reuniunea NATO - şi n-aveau bileţele cu nume, pe care să le respecte. Ca de obicei, ea n-avusese loc lângă mămica ei. Philippe şi Rebeca "se instalaseră" primii, aşa că... Aşa că ea stătea lângă Philippe. Lângă Rebeca stătea Adina; lângă Adina, "zonă-tampon" între ea şi Aleodor, stătea Thomas. Părintele vorbea mult - şi părea vesel. Simţea, din atmosfera de la masa aia, că omul ăla făcea eforturi să-i demonstreze Adinei că nici în cur nu-l doare de despărţirea lor. Evident, tot efortul ăla îl contrazicea rău...

- Isamu m-a anunţat că te vrea la Cannes duminică seara.

- Da, de-acolo pornesc în turneu. Mi-a comandat nişte haine speciale - şi nu pot pleca fără ele.

- Am înţeles. În cazul ăsta, vă aranjez zborul pentru mâine seară?

- Da, te rog.

- Sigur. Ţi-am pregătit şi-un mic raport apropo de activitatea consilierilor - ca să ştii la ce lecţie au ajuns şi să-i asculţi din toată tematica.

- Bine, Părinte. Copii, voi vreţi să mai rămâneţi aici?

Poftim? O privi lung...

- Vă pot învoi de la ore, dacă vreţi să mai rămâneţi la conac.

"Serios? Ai tu impresia că suntem nerăbdători să mai intrăm o dată în spitalul ăla?" Negă scurt:

- Pe mine, învoirile astea mă încurcă rău. Că pierd predarea - şi nu vreau să presupun că am învăţat corect ce-am avut de învăţat.

- Bine, prinţeso. Philippe?

- Eu am luni oră cu dl Blier. Şi nu vreau s-o pierd.

- Am înţeles. Léon?

- Eu, dacă o am pe Meili, să ştii că nici nu-mi pasă unde fac antrenament de aikido!

Îi fripse un cot strașnic - că era şmecher ca tati...

- Bine. Atunci ne întoarcem mâine seară la Cannes?

- Da, mami.

- Părinte, ai înţeles; da?
- Sigur, şefa!

Râdeau; râdea şi ea şi-şi mai spunea o dată că pe Aleodor îl durea rău de tot orgoliul şi sufletul şi planurile alea "prăbuşite"...

- Rebeco, tu te descurci singură aici?
- Sigur că da!
- Am văzut că ai discutat cu nea Dumitru...
- Da, am discutat. I-am spus totul, iar el mi-a spus părerea lui. Şi are dreptate - aşa că o să-i urmez sfaturile.
- Foarte bine. După cină, o să încep să anunţ datele turneului. Deci, Părinte, o să am nevoie de tine.
- Sigur! După cină, sunt în birou cu temele făcute.

Şi-acum, că terminaseră "tematica de afaceri", era din nou linişte... Tot mămica ei găsi următoarea temă de discuţie:

- Philippe, ce a spus dl Blier apropo de Jiao?
- A spus că vrea să vorbească luni cu ea. Şi să o asculte la teorie şi pian. Dacă e într-adevăr priceputâ, o s-o lase să mă înveţe muzică contemporană.

"Aşa, prinţule! Să mai înveţi şi alte melodii de dans - nu numai valsuri şi menuete!" Bufni în râs şi-l pupă apăsat pe creştet - că el era frăţiorul ei fermecat...

Diamant

Îşi privea lung unchiul... Grasu îl bătu uşor pe mână:

- Io ţi-am zis că te îngrijorezi degeaba! Şi ţi-am zis că te iubeşte! Vezi? Cum era să-ţi zică toate astea la telefon?!

Într-adevăr - secretul ultrasecret aflat la Nicu Cărare nu putea fi transmis altcumva decât printr-o persoană de încredere. Aşa că aprobă.

- I-am spus şi ei, îţi spun şi ţie - trebuie să aveţi grijă de voi doi. Tu şi ea sunteţi picioarele familiei voastre. Trebuie să vă sprijiniţi reciproc şi să ţineţi bine de familia voastră! Dacă plecaţi care-ncotro, praful se-alege de toate!
- Asta i-ai spus ei?
- Da; exact asta i-am spus!
- Atunci e bine. Că, până acum, ea a fost aia care a tot ţopăit langa!

Se ridică, chitit să iasă de-acolo.

- Treci înapoi imediat! Măgarule!

Cee? Se răsuci pe-un călcâi scăpărând furie din priviri:

- Unchiule, ea e aia care mă respinge!
- Şi tu eşti ăla care-ar trebui să te legi cu lanţuri de ea, ca să nu reuşească să te-ndepărteze!
- Dacă ea fuge de mine, eu ce dracu să fac?!
- Să fugi după ea, mă! Aşa cum fugeai în 2011! Sau, ce - te-ai văzut cu sacii-n căruţă şi nu mai eşti dispus să transpiri pentru ea?

Mm, ce-i venea să ţipe...

- Acum, ea e şocată de dispariţia fetiţei. Şi e disperată şi blocată acolo, în chinul provocat de dispariţia fetiţei. Tu nu ştii ce-i aia! Tu n-ai trecut niciodată prin 48 de ore fără Azur! L-ai avut zilnic la dispoziţia ta, păzit bine în Aurari! Ia să plece băiatul tău langa prin România - să vezi atunci problemă ce-o să ai! Să vezi cum n-o să se mai înţeleagă nimeni cu tine!

... Asta cam aşa era! Întotdeauna îl ştiuse pe Azur bine, înconjurat de pază numeroasă, stimat şi respectat de toţi. Dar dacă băiatul lui ar fi plecat în Bucureşti şi şi-ar fi lăsat mobilul acasă...

- ... Sunt îngândurat şi deprimat - şi-mi tot zboară gândul la Ştefan. Aşa că, în aprilie, o să plec cu Azur prin ţară.

Ha?! Iaca idee creaţă!

- Băiatul tău s-a făcut mare - şi trebuie să-l prezint oamenilor importanţi din ţara asta. Degeaba e bulibaşă model aici, în Aurari, dacă nu le demonstrează şi celorlalţi bulibaşi că poate sta cu fruntea sus la masă cu ei.

Mda... Avea dreptate, ce mai! Azur trebuia să-şi câştige respectul celorlalţi bulibaşi. Chestie foarte dificilă, de vreme ce îl ţinuse încuiat aici, într-o societate "model", iar ceilalţi erau şcoliţi în foarte multe modele de şmecherie...

- Crezi dumneata că e pregătit pentru asta?
- Da. E pregătit. O să mergem cu maşinile. O să ne ia vreo două săptămâni, cred - că treaba asta se face pe îndelete.
- Bine, unchiule. Cum ştii dumneata.
- Cât lipseşte el, tu o să te ocupi de orăşel.
- Bine, unchiule.
- Vezi - să nu dai rasol!

Unchiul lui era teribil!

- Bine, unchiule.
- Să nu te prind că faci paranghelii cu muieri despuiate şi cu DJ-i de-ăia bolnavi de nervi! Şi să nu ornezi bradu'! Auzi, mă?

Râdea şi aproba... Unchiul lui îl luă pe după umeri, îi prinse bine capul cu braţul şi începu "să-i frece strașnic ridichea":

- Şi să n-o superi pe nevastă-ta! Că ce era ea biscuiţel - acu' s-a făcut grisină spre sticks! Să n-o superi, mă! Să te duci s-o împaci şi s-o pupi rău de tot şi să-i aduci aminte că voi doi sunteţi temelia familiei - şi n-aveţi voie să eşuaţi! Şi lasă, că de aia mică se ocupă o grămadă de lume importantă!

Aprobă. Nu mai râdea, dar aproba totuşi... Unchiul lui îi dădu drumul:

- Voi sunteţi prea mici ca s-o puteţi găsi prin forţele voastre; aşa că de chestia asta se ocupă alţii, mai puternici. Voi vedeţi-vă de-ale voastre - că mariajul nu vi-l poate salva nimeni! Nici eu, nici Ana, nici Nicu Cărare! Da, Diamante?
- Da, unchiule.
- Bine, mă. Hai - evacuarea!

Ia - că-i dădea afară! Grasu sări în picioare şi-l apucă de cămaşă - şi-l trase repede-repede spre uşă... Ieşiră.

- Hai pân' la mine.

Hai! Şi-aşa, n-avea ce mare lucru să facă acasă, singur!

- Deci aşa a zis... Adică aşa le-a zis!

Da, aşa le zisese. Că ăia merg cu maşina din oraş în oraş, că sunt patru profesionişti plus o femeie care are grijă de ea...

- Bă, io cred că nea Dumitru are dreptate! N-aveţi ce face voi! Că nici nu ştiţi unde s-o căutaţi, nici nu puteţi să luaţi Europa la picior ca s-o găsiţi! Singura chestie pe care puteţi s-o faceţi e să aveţi grijă de familie. Ca să aibă aia mică la ce să se-ntoarcă.

Aprobă şi-l bătu pe umăr:

- Auzi, bă? Da' ce frumos le zici tu - ca un om mare!

Încasă o scatoalcă după ceafă şi-o bombănitură acră... De ce se mai comportau ca doi adolescenţi fără minte?... Da' el de ce era aşa de acru? Ce, se simţea boşorog? Sau "îl ajunsese importanţa" din urmă? Făcu o piruetă şi-l îmbrânci - şi-i altoi şi-un şut în fund!

- Băă!

Nu-nu! Fugea de-i sfârâia călcâiele, cu el pe urme - şi râdea, fericit că încă mai găsea, ascunsă în el, adolescenţa aia fără minte...

Ana-Maria

Consilierul ei fermecat era online. Dar n-o deranja. Stătea cuminte online, pe mail-ul ăla secret... Selectă numele lui şi îl invită să-i vadă camera. Ia să vadă ea ce mai făcea "partea chineză"...

- Bună!
- Bună, Isamu! Ce mai faci tu? Te-am deranjat?
- Nu, nicidecum. Aşteptam să mă suni, cum se zice.
- Serios? De ce?
- Pentru că ţi-a sosit garderoba. Am dat-o fetelor în lucru. Primele lucruri s-au uscat deja şi te aşteaptă.
- Mm, acum sunt curioasă!
- Uite, o să-ţi dau un indiciu. Ţi-l aminteşti pe Neo?

Neo? Care Neo?

- Neo, din Matrix.
- Aa, da!
- Ei bine, să ştii că ai şi tu pardesiu ca-n Matrix. Din piele.

Păi... din piele? Nu din armură?

- Ai şi unul drept, care mie personal îmi place mai mult decât ăla-n cloche! Şi ai şi nişte helănci negre, nişte pantaloni negri... Or să-ţi placă. O să faci furori în turneul ăsta!
- Crezi tu că o să pot să port helancă pe căldura asta?
- Helăncile astea, da.

Deci erau, totuşi, din "armură". OK!

- Mă întorc mâine seară.
- Ştiu, m-a anunţat Aleodor. Copiii n-au vrut să se întoarcă mai devreme?
- Nu. Cred că aici se simt puţin mai liberi. Au toată curtea la dispoziţie...
- Într-adevăr - aici nu prea i-am văzut alergând printre palmieri.
- Acolo îi încurcă gazonul impecabil. Chiar voiam să-ţi spun - nu vrei să "părăginim" puţin curtea?
- Dacă vrei, o părăginim. Dar nu cred că o să-ţi mai placă.
- Atunci n-o părăginim...

Şi râdeau, în probabil unicul moment de destindere nervoasă al zilei...

- Ţi-ai anunţat consilierii că le pici pe cap?
- Nu. Încă nu m-am hotărât pe care să-l calc primul.
- Te sfătuiesc să începi cu Angel şi să termini cu fraţii. Ştii tu - de la "fără probleme" la "probleme multe". În caz că se întâmplă ceva, să poţi să-ţi prelungeşti vizita.
- Atunci, cred că aşa fac. Luni mă duc la Angel, marţi îl vizitez pe Alexander, miercuri pe Luka... Iar joi aterizez la Volgograd.
- Aşa vedeam şi eu lucrurile. Vrei să-i anunţ eu?
- Nu - îi anunţ eu. Ca să se obişnuiască cu noul meu statut.

Isamu zâmbea zmeieşte...

- Mai ai ceva veşti?
- Nimic. Problema e în lucru, cum se zice.
- OK. Atunci, dacă e ceva, vorbim.
- Vorbim.

Îi făcu cu mâna, oferindu-i zâmbetul ei de zână bună:

- Pa, Isamu...
- Pa, Ana...

Disconnect... Ia să se-apuce să-şi anunţe consilierii că le pica pe cap! Primul era Angel...

Florentina

Ia să vadă ea ce mai făceau prietenii ei...

Hei! Avea un mesaj! Ăsta era un eveniment foarte neaşteptat, de vreme ce singurul care-i scria de obicei mesaje era Thomas - iar el era la vreo 50 de metri distanţă...

Era de la Vincent! Ia uite...

"Bună. Ai chef să ieşi azi prin oraş?"

Îi scrisese chestia asta azi, la nouă jumate dimineaţa... Păi, să-i răspundă!

"Bună. Abia acum am văzut mesajul tău. Mi-ar fi plăcut să ies la plimbare; numai că nu sunt la Cannes, aşa că... Poate data viitoare!"

Reciti cu grijă fiecare cuvânt - să fie corect scrise, să nu aibă înţelesuri ascunse... Send. Oare Grasu era online?... Nu. Grasu al ei nu mai era de mult timp online seara! Muncea; "fişa postului" îi crea un program de lucru care începea pe la trei după-amiaza şi se sfârşea târziu, după ora 12. Aşa că...

Fereastra de mesaj îi sări pe ecran! Hei!

"Data viitoare, cu siguranţă! Dacă te întorci în oraş mâine, dă-mi un semn; ştiu vreo trei galerii de artă deschise duminica toată ziua."

Vincent insista. Şi era destul de ciudat, dat fiind faptul că ar fi trebuit s-o ducă pe Adéle pe la galeriile alea de artă; nu?... Nu. Pe Adéle o ducea la el acasă; sau o vizita la ea acasă. Vincent "ataca" la prinţesa care, atunci când ieşea în oraş, închiria un club întreg doar pentru ea - şi se deplasa fie cu blindata, fie cu limuzina. Gândul ăsta o făcu să se încrunte...

Se grăbi să-i răspundă - ca să nu-l lase să afle că "îl calcula" chiar acum.

"- Mă întorc mâine seară. Deci, presupun că rămâne pe week-end-ul viitor.

- Sigur - oricând poţi tu. Abia acum îmi dau seama unde ai fost tu azi."

"Daa, îţi dai seama mai mult de-o groază!" Vincent scria...

"- Cum se simte? E puţin mai bine?"

Ei, poftim! Era chiar inteligent! Se grăbi să-i răspundă:

"- Starea lui e neschimbată, de vreme ce îl ţin în comă indusă. Dar operaţiile au început să se vindece.

- Asta e foarte bine. Stai liniştită - dacă operaţiile se vindecă, înseamnă că e pe drumul cel bun, cum se zice.

- Ştiu. Şi sunt liniştită în privinţa asta. Are un batalion de medici la dispoziţie, toţi aliniaţi drepţi lângă el...

- Asta e şi mai bine. La ce progrese a făcut medicina în ultimii ani, să fii sigură că de-acum încolo totul va merge spre bine.

- Sunt sigură. Voi pe unde-aţi fost weekend-ul ăsta?

- N-am ieşit azi. Am aşteptat răspunsul tău."

Haai, că deja o lua de proastă! Rânji la tastatură...

"- Nu văd de ce - că ai net pe mobil...

- Adéle îmi propusese un club de-ăla de care îţi displace ţie. Şi n-am marşat la ideea ei.

- Ţi-ai dorit tu aşa de mult să vizităm împreună galeriile de artă din Cannes?

- Nu neapărat galeriile de artă. Mi-am dat seama că cu tine chiar am despre ce vorbi!

- Te rog!

- Serios! N-am întotdeauna dispoziţia necesară să comentez ultimele trenduri în modă!"

Ăsta era un vampir mic şi şmecher şi uns cu toate alifiile! Şi încerca din greu s-o agaţe! Hm...

"- Atunci, poate stăm de vorbă săptămâna viitoare.

- Poate. Dacă ai timp...

- Timp şi dispoziţie şi măsurile de securitate asigurate. Mai vorbim despre asta.

- Vorbim despre orice vrei tu.

- OK. Dar nu acum.

- Bineînţeles că nu acum.

- Noapte bună.

- Noapte bună."

Şi cam atât. Lăsă laptopul pe noptieră şi îşi luă pijamaua - o să-l oprească după ce făcea duş. Ca să-i demonstreze micului vampir că metodele alea de pescuit nu vor da roade cu ea! În plus, ea mai avea o problemă - Adéle. De vreme ce nu intenţiona să se lase prinsă de aşa fluturaş pus pe zburat din floare-n floare, n-avea de gând nici să se certe cu actuala lui amantă! Fata aia, deşi era franţuzoaică, avea aşa un stil de-a se certa ca-n Aurari... Mamă-mamă!

Diamant

Suna. Raina nu răspundea... Oare se culcase deja? La el era doişpe şi zece; oare regina raiului lui fusese din nou extrem de obosită?

Răspunsese!

- Bună.
- Bună. Ce faci? Te-ai culcat?
- Nu; mă pregăteam să fac un duş şi să mă bag în pat.
- Aha. Eu am făcut deja duşul; şi nu m-am mai putut abţine. Aşa că te-am sunat ca să-ţi spun că te iubesc...

Raina lui bufni în râs; şi el râdea şi asculta râsul ei...

- Şi eu te iubesc! Şi mi-e foarte dor de tine!
- Săptămâna asta trec pe la tine.
- OK. Dar numai dacă ai aprobare de la şefa. Nu uita că ea pleacă mâine...
- Nu uit. Lasă, că o vrăjesc eu! O-mbârlig eu cumva!

Regina lui râdea, amuzată de bărbatul ei cel zurliu...

- Mai eşti supărată pe mine?
- Nici n-am fost supărată pe tine!
- Nu minţi! Ştiu sigur că ai fost supărată!
- Ba nu!
- Ba da!
- Ba nu!
- Ba da!
- Bine, ba da...
- Şi? Mai eşti supărată pe mine?
- Nu. Mi-a trecut atunci când m-ai sunat ca să-mi spui că mă iubeşti...
- Şmecherie mică ce eşti!

Râdeau amândoi. În sfârşit, râdeau amândoi şi vorbeau prostii - şi se simţeau amândoi iubiţi. Pluteau... din nou...

22 martie 2020 - duminică

Ana-Maria

Era târziu. Era zece jumate. Trebuia să-şi facă bagajul şi să se culce - că mâine o aştepta o zi infernală...

Privea lung umeraşele întinse peste tot în jurul ei...

Armura ei nu era tocmai aşa cum şi-o imaginase. Ştefan purtase ca armură o vestă antiglonţ; ea, regină feminină şi buclată şi mare specialistă în dans, primise o armură "de damă". Haine normale. Helănci, pantaloni, maieuri, sacouri, două pardesie "ca-n Matrix"... Cizme înalte, cizme scurte, ghetuţe... Toate erau făcute dintr-un material textil impenetrabil. În plus, temperatura glontelui le făcea să se înroşească - mimând astfel şi sângerarea. Erau croite după mărimea ei. Probabil că studiaseră fotografiile, filmările...

Era sigură că nu-şi va permite nimeni s-o împuşte. La câte umbrele o protejau şi câţi afacerişti erau fericiţi să semneze contracte cu concernul lui Ştefan, ea era mult mai în siguranţă decât îşi imagina chiar ea! Isamu făcuse tot "efortul" ăsta doar ca să-i dea ei încredere în propriile forţe. Ca să fie ea liniştită - şi să se poată concentra la treabă. Isamu încerca din greu să menţină imaginea afacerilor ca fiind "floare la ureche" şi "mai sigură decât plimbarea prin birou". Ea ştia că nu era aşa; ştia că Ştefan umbla înarmat, ştia că trecea când şi când prin alarme de-alea care-l forţau să ia laptopul şi să fugă... şi pe urmă să plătească spitalizarea oamenilor care-i asiguraseră lui retragerea...

Mâine, pleca la drum. O să fie un drum greu, dacă trebuia să-l calculeze după cum o sfătuise Seniorul. Pe Angel trebuia să-l domolească, pe Lucia trebuia s-o domine, pe Alexander trebuia să-l sprijine, pe Luka trebuia doar să-l lase să facă ce ştia el - şi să-i mulţumească, cu un zâmbet, pentru că era îndrăgostit lulea de ea... Pe Gabriel trebuia să-l lase să se simtă bărbat; iar pe Andrei trebuia să-l facă să simtă că ei îi place şi limba, şi ţara unde era el consilier. Şi deci, că îi va vorbi regelui despre Rusia, atunci când va ieşi din comă şi se va întrema. Acolo avea ea o problemă - în Rusia. Îi era frică de Gabriel - şi tocmai pe el nu trebuia să-l domine, ci să-l încurajeze să devină şi mai dominator... Şi trebuia să-l aprobe pe Andrei - deşi ceea ce voia el era exclus iar aprobarea ei o să-i dea individului aripi. Acolo o să fie infernal... Şi cum Nicu Cărare şi Leonard o asiguraseră că Rusia era sigură pentru ea, nu-i putea ocoli! Făceau afaceri mari acolo; Ştefan încasa un comision rotofei din munca celor doi fraţi. Prin urmare, ea, soţia lui Ştefan şi şefa interimară a concernului, trebuia să-i viziteze. Des. Sarcină grea...

Gata cu gândurile! Aşa cum o învăţase Ştefan să spună, la problema consilierilor se va gândi mâine. Momentan, se gândea la bagaj. Ce să-şi ia la ea? Toată armura era neagră; o să pară în doliu... Poate că era bine să se îmbrace în negru. Imaginea ei, alăturată imaginii socrului ei şi celor trei bodyguarde chineze, o să-i dea lui Ştefan un aer de... nerecuperabil. Şi o să le atragă tuturor atenţia asupra ei, lăsându-l astfel pe el să se refacă în linişte. Aşa că turneul ăsta va fi negru. Turneul următor... va fi cu tripluvoal. Şi petreceri răsfăţate. Şi mai vedea ea ce mai făcea după aia!

23 martie 2020 - luni

Florentina

Intră în clasă, zâmbitoare ca o zi de primăvară. Deşi inima îi era mică-mică... Rosti tare, răspicat, exact aşa cum o învăţase tati al ei să facă atunci când era mai nesigură şi mai temătoare ca niciodată:

- Bunăă!

- Bunăă!

Adéle nu suspecta nimic. Bun! Se grăbi să ajungă la pupitrul ei şi să-şi pornească laptopul - că lucrurile erau exact aşa cum trebuiau să fie! Vincent îşi vedea de treaba lui, Adéle nu ştia ce făcea Vincent, ea reuşise să nu-l privească azi... Ia să vadă ea ce mai făceau prietenii ei de pe Facebook...

Până atunci când voi căuta enigma vieţii
prin coridorul rece şi întunecos al morţii,
trăiesc clipe în care nici un fel de fir
nu-mi poate oferi o cale de ieşire
din labirintul propriilor mele fantasme.
Iar tu zâmbeşti a primăvară, de peste munţi,
ca un ghiocel răzvrătit...
Ochii mei îţi adulmecă cu nesaţ fiecare înflorire,
aduc dovezi despre trupul tău,
sunt indiscreţi...
te dezbracă...
îţi reaşează fiecare petală
dar nu te desfrunzesc.
Te cheamă doar, te strigă chiar
şi, dacă e nevoie, o fac pe fluturii.
Depun mărturie din starea de om:
jur că iubirea este vinovată de efemer!
Doar oamenii de zăpadă se topesc aiurea
când li se aprinde inima...

Thomas fusese matinal - ca întotdeauna! Oare când le scria? La micul dejun? Postase poezia la şase jumate. Oare se trezise la şase, ca insomniacii? Sau...

Ea plecase de la conac pe la şase seara. Thomas îi făcuse cu mâna, de lângă uşa conacului. Poate că, după ce plecase ea, el se dusese în oraş. Poate se dusese la o fată...

De fapt, Thomas făcea 20 de ani anul ăsta, nu? De ce era gâscă şi-şi închipuia că un tânăr de 20 de ani se duce "la o fată"? De ce nu o numea "o femeie"?! La urma urmei, uite ce scria: *Ochii mei îţi adulmecă cu nesaţ fiecare înflorire, aduc dovezi despre trupul tău, sunt indiscreţi, te dezbracă...* şi aşa mai departe! Nu era evident deja că se trezise primul azi - şi, în timp ce pregătise cafeaua, se uitase la trupul gol din pat şi-i compusese femeii ăleia o poezie? Hm...

Ia să comenteze şi ea!

"O poezie extrem de frumoasă! Deci şi ea trebuie să fie extrem de frumoasă, iar tu trebuie să fii extrem de îndrăgostit..."

Enter. Şi log out - începea ora de franceză. Profesorul adora să fie aşteptat cu documentul pregătit, pentru că intra în clasă şi se apuca imediat să predea.

Ana-Maria

Avionul privat - ăla luxury - se gara, încet, pe pistă. Valladolidul era frumos, privit de sus. Îl survolase în drum spre aeroport - care era poziţionat în Villanubla, o suburbie la ceva distanţă de oraş...

Aeroportul era mic - avea o singură pistă. Din câte îşi amintea ea, când venise aici cu Ştefan, în parcare fuseseră cel mult 20 de maşini. Plus cele cinci ale lor - blindata şi suita de BMW-uri. Azi, acum, parcarea aia era aproape plină..

Gata - avionul parcase chiar lângă clădirea aeroportului. Se ridică deci şi scuturâ scurt capul, să-şi rearanjeze buclele...

Purta armura neagră. Din fericire, azi vremea era frumoasă în Spania; aşa că nu-şi ascunsese silueta sub pardesiu, deşi adora chestia aia ca o rochiţă! Purta un deux-pieces negru, strâmt, cu sacou până-n talie, şi-o cămaşă roşie ca focul. Şi avea, bineînţeles, accesorii roşii! Avea şi-un şal roşu, pregătit pentru orice eventualitate. Deşi o să meargă cu blindata - şi nu era genul care să iasă prin trapa maşinii doar aşa, ca să facă trecătorii să-şi întoarcă capetele după ea. Se fardase cum o învăţase, demult de tot, musulmana Tasnim; purta lentilele verzi, rujul roşu şi pantofii cu toc de 12. Şi un parfum discret. Era, din nou, o bombă sexy. O să rupă gura aeroportului...

Conform cu programul organizat de Angel şi aprobat de ea, de la aeroport mergeau la sediu - unde ea făcea cunoştinţă cu contabilul, juristul şi principalii subalterni ai consilierului ei. Se retrăgeau în birou jumătate de oră, după care mergeau la un restaurant răsfăţat. Nu se duceau să mănânce; se duceau să se întâlnească, absolut întâmplător şi din greşeală, cu doi domni foarte influenţi din viaţa politică a Spaniei. Fumau o ţigară, beau o cafea, ea se scuza fiindcă era obosită după zbor... Şi se retrăgea la reşedinţa lui Angel. Acolo urma să-l asculte cu adevărat la lecţii; acolo va semna contractele... pe care ştia ea că trebuie să le semneze. Va încerca din toate puterile să se fofileze de la solicitările afaceriştilor nesiguri sau care aveau antecedente de neseriozitate... Şi-apoi, la şapte fix, trebuiau să fie amândoi la Restaurante Damaso. Unde "se producea" o petrecere fără cvartet de coarde, dar burduşită bine cu afacerişti de-ăia de care-i plăceau lui Ştefan. Îi învăţase pe toţi - cât fusese drumul de lung, se uitase la poze şi la CV-uri. Isamu avea o bază de date de-a dreptul impresionantă...

Gata. Uşa se deschisese, scara fusese ataşată, bagajul ei coborâse, aşa că putea să-şi facă şi ea apariţia! Şi-aşa, avionul se garase chiar lângă clădire - aşa că terminalul din Villanubla era în pericol de prăbuşire. Atâţia oameni luaseră cu asalt geamurile de pe partea pistei...

"Ehei, Anuţo - te vezi VIP! Nu-i întrebi unde sunt paparazzi şi fotoreporterii? Că dacă tot ţi s-a urcat la cap..."

Acum era pregătită să coboare. Acum, mult mai realistă şi mai sigură pe propriile picioare, coborâtă din aburul roz pe care-o cătăra uneori imaginea din oglindă, putea să iasă de-aici şi să-şi înceapă turneul.

Luă geanta cu laptopul şi ieşi.

Suita o aştepta pe pistă. Blindata era la vreo 10 metri de scara avionului - şi-o aştepta cu şoferul lângă portieră şi cu portiera deschisă. Jos, la baza scării, Angel o privea şi se întreba dacă-l lovise AVE-ul spaniol sau Celta-ul portughez. Oricum, părea lovit de-o locomotivă...

Toţi păreau loviţi de-o locomotivă...

Pala de vânt o mângâie uşor din faţă - şi-i făcu părul să fâlfâie. Ei, poftim! Până şi Cel de Sus ţinea cu ea! Începu coborârea scării, cu grijă la tocuri şi la geanta destul de volumioasă a laptopului...

- Bine-ai venit!

Angel reuşise să se dezmeticească după lovitură, aşa că întinsese mâna spre ea. Coborî şi ultima treaptă; iar el se aplecă la 90 de grade şi-i sărută mâna.

- Bine te-am găsit.

Geanta ei sfârşi în mâna lui şi i se oferi imediat braţul, aşa cum conveniseră... Porniră spre blindată.

- Programul a rămas neschimbat. Rutele au fost verificate şi sunt sigure.

Aprobă, gândindu-se că vorbea ca un maniac care trebuie să-l însoţească pe preşedintele Chinei într-un turneu printr-o zonă de conflict major...

- Restaurantele au fost verificate. Am plasat oameni peste

- Te rog, opreşte-te.

Urcă pe bancheta din spate, primi laptopul iar portiera se închise imediat. Mm - ce-i mai şocase Isamu! Lui Ştefan nu-i făceau aşa! Angel ocolea în fugă maşina... Şi gata - porniseră spre sediu.

- Ce mai face soţia ta?

Consilierul ei era uimit... Începu să râdă, în romanes:

- Nu sunt şef de stat. Şi nici Dalai Lama. Las-o mai uşor, da?

- O să încerc. Nu ştiu dacă o să şi reuşesc, dar promit măcar să încerc!

- Bine. Ce mai face soţia ta?

- Ce să facă - bine. Cu ăia micii.

- Mihai a desluşit primii paşi?

- Încă nu. A avut o tentativă, ieri dimineaţă, dar a căzut. Şi n-a mai încercat.

- Puneţi-l voi să încerce. Nu-l lăsaţi să ia eşecul ca pe o problemă personală. Îţi spun un secret. Când vine vorba de copiii sub 5 ani, 50% din victorii se obţin cu ciocolată.

El râdea şi aproba - avea 4 mânji, toţi băieţi, iar cel mai mare împlinise deja zece ani...

Mobilul special vibră scurt în buzunar. O vibraţie scurtă însemna "Verifică-ţi mail-ul". Deci, să-şi verifice mail-ul special. Scoase laptopul şi-l porni. Angel era foarte ocupat cu mobilul - şi el primea cine ştie ce mesaje...

Avea un mail nou de la Aleodor.

"Ai rupt gura târgului. Astea sunt făcute de ai noştri. Când le interceptez şi pe celelalte, ţi le trimit instantaneu. Miros un succes de proporţii, să ştii!"

Ia să vadă ea... Ptiu - să nu se deoache singură, ca bleaga! Ia uite ce mândreţe de regină fotografiaseră azi spionii de diverse naţionalităţi... Şi ia uite ce consilier prompt în raportări avea ea! Nici nu ieşise bine din incinta aeroportului, şi primise deja feedback-ul! Ştefan se pricepea la angajări - şi era un şef experimentat...

... Ce făcea acum Ştefan al ei? Îi era dor de el! Spera din tot sufletul ca Seniorul să nu se joace cu ea - adică să nu-i ascundă schimbările stării soţului ei. Spera ca fotografiile astea să fie pe placul lui Nicu Cărare...

Închise laptopul şi se concentră asupra străzii. Valladolidul era un oraş frumos...

Florentina

Ziua de azi fusese foarte interesantă. Cursurile fuseseră plictisitoare; dar pauzele îi plăcuseră mult! Fusese cooptată la toate discuţiile dintre colegii ei! Ba chiar fusese integrată şi angrenată în ele! Mare parte se referiseră la modă - subiect pe care nu-l aborda cu ei din simplul motiv că ea adora stilul clasic iar ei erau "smulşi" rău! Dar fuseseră plăcute...

Ia să-şi pornească ea FB-ul! Poate-i răspunsese Thomas! Se conecta...

Thomas dăduse like la comentariul ei. Atât. Nici o altă reacţie... Dar nu era evident deja că băiatul ăla avea pe cineva în sufletul lui? Şi în braţele lui? Şi, apropo - de ce-i spunea "băiat"? Avea 20 de ani, nu? Era bărbat!

Log out...

Chestia asta cu "creşterea" o zăpăcea. Se obişnuise să-i perceapă pe toţi ca fiind "băieţi" şi "fete". Şi nu mai erau. Crescuseră. Se transformaseră în "bărbaţi" şi "femei". Până şi ea crescuse! Nu putea uita senzaţia aia stupidă pe care-o avusese când rămăsese "blocată" cu ochii la fizicul lui Alex şoferul! Şi ea era, totuşi, "fată"!

Mămica ei plecase în turneu. Ceea ce însemna că o s-o mai aibă lângă ea, la Cannes, de-abia în weekend. Trebuia să vorbească urgent cu ea! Trebuia s-o întrebe dacă tati al ei "ochise" vreun băiat pentru ea. Adică vreun bărbat. Trebuia să întrebe dacă era promisă, într-un fel sau altul, vreunui bărbat de pe planeta Pământ. Nu de alta, dar trebuia să ştie chestia asta. Dacă tati al ei îi alesese pe cineva, cu siguranţă era un om de toată isprava! Tati al ei nu şi-ar fi dat prinţesa după vreun neterminat - nu? O iubea mult...

Azi, în pauza mare, avusese senzaţia că relaţia dintre Vincent şi Adéle începuse să scârţâie. Iar senzaţia aia o îngrijora. În general, se descurca bine la relaţiile interumane. Învăţase multe de la tati al ei - iar el stătuse multe ore cu ea şi îi povestise tot felul de lucruri... Observase, deci, azi că Adéle nu mai căuta vecinătatea lui Vincent cu atât de multă înverşunare. Iar el n-o mai cuprindea cu braţul cu atâta grabă. Se întâmplase ceva între ei. Sau urma să se întâmple ceva între ei. Nu ştia... Nu prea putea să calculeze asta. Când venea vorba despre Vincent şi Adéle, în minte îi revenea instantaneu invitaţia lui la o vizită a galeriilor de artă deschise duminică la Cannes. Şi la chestia aia cu discuţia şi partenera de discuţie. Nu puteau discuta în galeria de artă sau pe Croisette; trebuiau să stea jos undeva. Pe o bancă sau pe nişte scaune. Bancă însemna plimbare prin parc - cel mai romantic şi propice loc pentru ţinutul de mână şi pupatul pe furiş. Scaune însemna o cafea într-o cafenea. Adică "îmbârligare", cu ţintă fermă spre orizontală. Ceea ce aflase de la Denise o făcea să nu-şi dorească nici una, nici alta. Deşi, se gândea...

Se gândea şi calcula că Denise şi Adéle erau prietene foarte-foarte bune. Atât de bune, că se vizitau şi dormeau una la cealaltă. Era foarte posibil ca Adéle să fi presimţit ruptura de Vincent, să fi înţeles "cauza" ei şi s-o pună pe Denise să gonească "cauza" de lângă Vincent! Erau genul care se ajutau aşa la nevoie...

Ea una nu-i va ceda lui Vincent. Indiferent de motivele pe care le avea el ca să insiste aşa la ea. Pur şi simplu, nu se simţea fizic atrasă de el! Aşa că ei puteau să facă şi să zică câte-n lună şi-n stele - la faza asta "îşi luau ţeapă".

Blindata viră stânga şi intră în curte. Prinţesa ajunsese acasă...

Ana-Maria

Era şase fix. Ea era pregătită de plecare. Special pentru petrecerea cu afacerişti "pe gustul lui Ştefan", alesese o ţinută pe gustul lui Ştefan. Bustieră şi pantaloni lycra. Clasic, dar atât de potrivit pe formele ei... Bineînţeles, buclele erau nelipsite - buclele şi lentilele. Şi rujul roşu. Buzele ei roşii erau ca o invitaţie la păcat...

O luase razna!

Recitea raportul lui Aleodor şi nu-i venea să creadă că turneul ei era aşa un succes cum îi descria ei spionul acolo! Da, aterizarea fusese de mare efect! Suita de limuzine negre care însoţise blindata ultimul răcnet fusese şi ea de mare efect! Cafeaua şi ţigara de la restaurant fuseseră documentate laborios - iar ei una îi plăcea la nebunie instantaneul cu ea la masă, picior peste picior, pufăind cu Angel lângă ea şi cei doi "granzi" vizavi! Ăia avuseseră aşa nişte mutre pierdute rău şi-i sorbiseră cuvintele de pe buze! Aceleaşi buze roşii, făcea ea o mică paranteză...

Aleodor îi scrisese că spionii, atât ăia "de stat" cât şi ăia "privaţi", rămăseseră blocaţi două secunde; după care îşi închiseseră manual maxilarele picate-n extaz, făcuseră poze şi-o documentaseră. Pe spion îl amuzase rău faptul că serviciul secret spaniol, deşi o mai văzuse şi cu alte ocazii, se cam bâlbâise în raportare...

Trecând însă peste efectul-dinamită pe care-l avusese, ea trecea în revistă ziua de azi...

Semnase toate contractele pregătite de consilierul ei. Angel nu încercase să-i strecoare afaceri sau afacerişti riscanţi; aşa că semnase totul. Acum, mai avea un singur hop - petrecerea. Adică negocierea şi bătutul palmei. Isamu îi confirmase că în sala aia nu va intra azi picior de arestabil; aşa că...

Aşa că trebuia să pornească spre petrecere - nu? Şi să pună astfel punct primei zile de turneu. Dacă totul va merge bine ca până acum, va trage linie şi va marca primul succes răsunător. Răsunau rău urechile serviciilor de informaţii care-o filaseră azi...

N-avea voie să se lase furată de atmosfera "de vis" care se crea în jurul ei. Şi nici de imaginea de divă perfectă pe care încercau să i-o creeze fotografiile şi rapoartele. "Era pe bani", aşa că n-avea voie să greşească! Ştefan o să-şi revină; iar dacă ea făcea prostii acum, el tre-

buia să le dreagă peste o lună sau două. Şi-o să fie imobilizat la pat... Apoi imobilizat în conac...

Oare, atunci când Ştefan va începe lunga perioadă de recuperare, o să stea la conac? Sau o să revină la Cannes? Conacul era foarte convenabil, fiind înconjurat de verdeaţă şi aer curat şi având spitalul la 10 minute distanţă. Dar era extrem de neconvenabil, în era convorbirilor informatizate, din cauza distanţei dintre el şi Isamu. Nu ştia ce să creadă, ce să facă...

Văzând şi făcând - nu? Vorba aceea - la asta se va gândi atunci când va veni vremea! Momentan, ar fi fost tare bine să se gândească la o împrospătare a parfumului! Şi la lunga listă de afacerişti cu care va petrece ea azi! Din câte ştia ea, Ştefan negocia iar consilierul nota. Probabil că aşa vor face şi acum - ea va vorbi iar Angel va apăsa tastele, cu nasul ascuns după monitor... O să stabilească cu el un semnal. Să o altoiască pe sub masă, dacă spunea prostii. Deşi, odată prostiile rostite, avertismentul lui era tardiv...

"Anuţo, stai calmă - că o scoţi tu la capăt cu toate! Nu degeaba te-a şcolit regele tău atâţia ani de zile!"

Zâmbi şi ieşi.

Diamant

Acum era mult mai bine! Acum, aşa, după ce vorbise nea Dumitru cu ea, Raina era schimbată. Era zâmbitoare şi veselă şi-i ardea de glume cu el. Numai că el voia altceva de la ea... Aşa că se aplecă spre ecran şi şopti:

- Ce-ai zice dacă îţi fac o vizită, la noapte?

Ei, poftim! Îi picase şi faţa, şi zâmbetul, şi toate alea!

- De-aia aşa cum ştiu eu să fac - fulger! Ce zici?

Ea nu zicea nimic. Tăcea şi nu-şi putea controla mimica un pic panicată... Continuă, privindu-i cu maximă atenţie chipul:

- Închid şi mă urc în blindată. Până ajung eu pe Otopeni, ajunge şi avionul. Ţup în el, cobor la Bourges, mă ia Toni sau Thomas...

Raina lui nu agrea deloc ideea aia! Dealtfel, se grăbea să-l răzgândească chiar acum:

- Şi ce-o să zică şefa?

- Şefa nici n-o să ştie! Iar dacă

- Ei, pe dracu!

- Iar dacă află, nu se supără. Că la nouă dimineaţa sunt înapoi, atent şi alert şi plecat deja la treburile mele! Vin?

Regina raiului lui tăcea; nu ştia cum să-i spună că nu-l voia acolo, lângă ea, la conac... Decise să-i arate şi ei cât de dezamăgit era de refuzul ei. Iar ea oftă greu:

- Mi-e frică să nu se supere. Şi-aşa are o grămadă de treburi pe cap; dacă ne mai apucăm şi noi să ne strecurăm pe furiş şi să-i dăm migrene...

Dacă ea nu-l voia acolo sub nici o formă... OK - fie ca ea!

- ... Ai dreptate. La urma urmei, cât o să fie plecată? Cel mult o săptămână; nu?

- Exact.

- Când se întoarce ea, o s-o rog să-mi dea liber o zi. Şi vin şi te vizitez. OK?

- OK.

- Hai - fugi la culcare! Se vede de la trei poşte că eşti obosită frântă!

- Adevărul e că am avut mult de muncă azi. E greu fără Aleodor la conac...

- Îmi dau seama că mai bine decât el nu le îndosariază nimeni!

El râdea, Raina chicotea - şi părea bucuroasă pentru gândul că n-o să-i pice bărbatul pe cap la noapte...

- Noapte bună, iubita mea...

- Noapte bună, iubitule...

Bezelele zilnice... Disconnect... Îşi aprinse o ţigară.

Deci Raina lui nu-l voia lângă ea. Probabil că, preocupată fiind de găsirea micuţei lor, uitase să calculeze câte zile trecuseră de la ultima lor noapte de dragoste! Şi cum ea era mult prea preocupată ca să-şi amintească că are nevoi fizice...

O să aştepte. Că nu era genul care să se ducă, să bată cu pumnu'-n masă şi să-i ordone să treacă-n pat! Era un domn! Iar ea nu era amanta lui, ci soţia lui! Şi-o iubea... O iubea mult, ca un prost ce era...

Rebeca

Opri laptopul şi oftă greu - tocmai îl refuzase pe Diamant. Şi ştia sigur că-i picase faţa când îl auzise auto-invitându-se la ea! Din păcate, nu se putuse controla. Aşa că Diamant renunţase...

Vizitele lui surpriză fuseseră întotdeauna o plăcere pentru ea. Se culcase seara bine-mersi şi se trezise la două noaptea, cu un trandafir şi-un sărut. Şi bineînţeles că nu se mai culcase! Şi nici nu-l luase la discuţii despre afaceri! Şi se simţise iubită... adorată... răsfăţată... dorită...

Acum, însă, nu mai era vorba de asta. Acum, simţea că sosirea lui ar fi fost foarte nedorită! Ea o pierduse pe fetiţa lor! Trésor fusese în paza ei - iar ea o pierduse! I-o furaseră - dar nu conta cine, cum şi de ce o luase pe reginuţa lor! Ea, mama lui Trésor, ar fi trebuit să aibă grijă de ea! Şi n-avusese! Că de-aia reuşiseră să i-o ia...

Simţea că nu mai poate primi dragostea lui. Nu pricepea cum mai putea Diamant s-o iubească, dacă ea pierduse copilul! Şi-aşa, reuşise cu greu să-i accepte îmbrăţişările de la ultima vizită! Cu greu reuşise să-şi menţină masca veselă şi detaşată şi zâmbitoare! Aşa, în faţa camerei de luat vederi, era mai uşor; dar cu el faţă-n faţă... Cu el faţă-n faţă, nu putea să joace teatru. Ar fi prins-o în secunda unu! Şi iar ar fi certat-o toţi, că îl distruge pe Diamant şi-şi distruge căsnicia şi e numai vina ei dacă...

Mai bine să nu vină acum. După cum spusese regina - şi confirmase şi nea Dumitru -, în maximum o săptămână or să primească prima veste de la răpitori. Şi poate că or să reuşească s-o găsească şi s-o aducă înapoi! Şi-atunci lucrurile ar fi stat altfel! Ea şi-ar fi revenit miraculos! Dar aşa... Fără reginuţa ei...

Se ridică şi porni spre baie - un duş şi la culcare! Ştia că îl întristase şi pe el; aşa că "făcuse maximum de daună" pe ziua de azi. Putea să se culce - ca să nu continue tot aşa şi s-o dea peste cap şi pe Adina...

Aproba şi zâmbea...

---

24 martie 2020 - marţi

Ana-Maria

Avionul de linie se aşezase lin pe pista aeroportului din Ulm. Avea loc la geam; în spate, în faţă şi lângă ea călătoriseră însoţitorii ei - şase băieţi "ca brazii", înalţi şi solizi şi creoli, aleşi pe sprânceană de Angel. Ei o însoţeau azi până la portiera blindatei cu care o aştepta Alexander. Deciseseră aseară, de comun acord, că o femeie extrem de frumoasă înconjurată de şase frumuseţi hispanice vor atrage cu siguranţă atenţia tuturor! "Avanpremiera" era încurajatoare - toţi călătorii din avion îi priviseră lung. Iar stewardesele nu prea ştiuseră dacă să-i zâmbească ei, VIP-ul cu pază de corp, sau pazei de corp! Straşnic rol primise şi ea! În fine...

Aici, în Germania, programul ei va fi un pic mai "vizibil". Pe lângă sediul firmei şi casa consilierului, va vizita şi şase sedii de concerne multinaţionale. Aici, se ducea ea la ei. Aşa o sfătuise aseară mail-ul lui Isamu - să se lase filată şi filmată ducându-se la afacerişti importanţi. Ieri, în Spania, păruse o divă care stătea pe-un scaun moale şi aştepta să vină afacerile la ea; azi, le va demonstra tuturor că e la fel de iute de picior ca Ştefan!

... Oare ce făcea Ştefan al ei? Oare se schimbase ceva? Seniorul nu-i transmisese nimic; n-o sunase, nu-i scrisese... Nu voia să-l sune. Nu voia să-l întrebe nimic. Voia să se concentreze asupra turneului. Dacă turneul ieşea bine, soţul ei era tratat cu cea mai mare atenţie şi grijă. Dacă afacerile mergeau înainte...

Gata - se ridicase şi suita ei. Coborau. Îşi luă geanta şi îl urmă pe tânărul care căra laptopul.

Avionul era aproape gol. Lăsaseră să iasă majoritatea călătorilor - tocmai ca să evite aglomeraţia din aeroport. Nu de alta, dar fotografiile trebuiau să fie ample şi destul de clare - adică din cap până-n picioare, cu tot cu creolii din jurul ei. Arăta foarte sexy...

Fiind un avion de linie, se garase lângă aeroport - aşa că ea nu mai cobora scara interminabilă, ci mergea prin tunelul interminabil. Era, oricum, mai bine aşa. Doi tineri în faţă, unul în dreapta, cel cu laptopul în stânga, doi în spate... Trésor i-ar fi spus că arăta ca o păienjeniţă! Micuţa lui Diamant era foarte isteaţă - şi-avea o imaginaţie foarte bogată!

... Oare unde era Trésor acum?

... Nu-nu! Afacerea! Regia! Apariţia ei trebuia să fie impecabilă! Se vedea capătul tunelului - aşa că îşi montă pe chip masca afaceristei de succes... şi intră în aeroport.

Doamne! Îi venea să râdă! Alexander discutase, probabil, cu Angel - pentru că nu o aştepta lângă tunel, ci în mijlocul aeroportului! Şi bănuise ce va vedea, aşa că zâmbea cu subînţeles... Zâmbi şi ea cu subînţeles. Şi-şi ridică ochelarii de soare pe cap. Dacă nu s-ar fi difuzat muzică în surdină, probabil că ar fi auzit ţăcănitul aparatelor foto profesionale...

Ochii ei verzi îl uimiseră chiar şi pe Alexander, care-o văzuse de multe ori la un metru de el...

"Deci, Anuţo, azi o să ai o nouă zi plină de succese. Să-i zici lu' Alexander să ţină sticla cu apă aproape - că o să sughiţi cât e ziulica de lungă!"

Consilierul ei făcu doi paşi spre ea:

- Bine-ai venit!

- Bine te-am găsit.

Şi el pupa mâna şefei... şi o invita să-l ia de braţ. Se conformă şi şopti, în romanes:

- Sper că ai apă în blindată; că o să sughiţăm rău amândoi!

- Stai liniştită, şefa - că mă descurc! Apă, cola, nectar... Găsesc şi dedeochiuri pe net...

Grasu

Oftă greu şi porni motorul. Şi demară spre poarta orăşelului.

Era într-o situaţie imposibilă. Era singurul care-l putea salva pe Diamant de el însuşi. Azi nu-i reuşise; dar, pe de altă parte, îşi dădea seama că n-avea cum să-i reuşească. Nu şi în privinţa asta! Relaţia dintre Diamant şi Rebeca era strict relaţia dintre Diamant şi Rebeca. El n-avea ce căuta în ea. Sfaturile lui ricoşau perfect din prietenul lui! Dar, ce-l putea sfătui? Să se ducă la o escortă discretă? Să se ducă la conac şi să-şi "înveselească" nevasta cu nişte picături? Ce putea el să-l sfătuiască pe Diamant?

Pe lângă Diamant, avea şi problema lui nea Dumitru - care plângea cât era ziulica de lungă. Şi în cazul lui, cuvintele ricoşau. De-atâtea zile îl asigura că Ştefan se va face bine - şi n-avea nici cel mai mic rezultat! Cu siguranţă, şi dacă i-ar fi spus că Ştefan moare sigur, bătrânul tot nu l-ar fi auzit! Aşa că încercase, insistase... şi-apoi îl lăsase să creadă ce vrea el. Şi-i schimbase pastilele. N-avea ce să-i facă. Fusese anunţat că, în curând, o să primească şi nişte pastile pentru tanti Perla. Trebuia să facă rost de cheia ei; dar asta n-ar fi trebuit să fie o problemă, de vreme ce Agata locuia cu ea...

Şi, colac peste pupăză, Florentina nu-i mai scrisese nimic. Nici când venise aici, în Aurari, imediat după accident, prinţesa nu vorbise cu el! Iar depărtarea de ea îl măcina rău de tot! Din punctul ăsta de vedere, n-avea ce face - el trebuia să stea în România şi să facă treabă. Că avea la treabă... mamă-mamă! Şi nici nu putea să se ducă el la ea, s-o ia deoparte şi să deschidă cutia Pandorei. Adică să discute despre accidentul lui Ştefan. Prinţesa nu funcţiona aşa; dacă nu se simţea ea pregătită să vorbească despre aşa subiect sensibil, atunci el ar fi vorbit singur! Iar monologul lui n-ar fi ajutat-o cu nimic! Florentina avea mare nevoie de discuţia aia; dar dacă ea era la Cannes... Şi nici nu-i dădea de înţeles că trebuiau să discute...

Şi de parcă toate astea n-ar fi fost de-ajuns pentru a crea situaţia asta stupidă, Ana îl anunţase că Florentina vrea să fie adolescentă. Şi adăugase faptul că el trebuia să stea cu ochii-n patru, pentru că în Aurari nu erau bărbaţi potriviţi pentru "postul" de soţ al prinţesei. Semn că prinţesa visa la adolescenţa aia "cu becul stins". Chestia asta, coroborată cu faptul că ea nu-i mai scrisese nici măcar un "Bună", îl punea pe gânduri. Ştefan era la spital, aşa că Ana umbla mult. Prinţesa putea fi tentată să încerce să profite de slaba supraveghere părintească şi să-şi facă un pic de cap. Coasta de Azur era plină de coate-goale - holtei frumuşei, spilcuiţi, maeştri în poezia franceză şi floristica la modă...

Diseară, poate că o să-i scrie el. Să o întrebe dacă era supărată pe el. Trebuia să-şi pregătească cu grijă frazele, pentru că prinţesa era şmecheră şi-avea nas fin...

Avea mare nevoie de-un spion. Aşa că, poate-ar fi fost o idee bună să-l întrebe pe Isamu ce mai face prinţesa! Chinezul era aliatul Anei - că nu-l vedea el pe bărbatul ăla plin de concepţii sănătoase marşând la escapadele prinţesei cu vreun coate-goale! Şi-abia după ce afla ce mai face Florentina, adică ce mai făcuse în ultimul timp, putea să-şi pregătească frazele pentru ea!

O să-l sune pe chinez, imediat cum ajungea în Bucureşti.

Ana-Maria

I se închideau ochii de somn...

Şi Germania era frumoasă. Rece, acră, dar frumoasă totuşi. Oamenii cu care vorbise azi nu picaseră pe spate la apariţia ei. Nici nu clipiseră mai altfel. Isamu o avertizase că aşa va fi; aşa că, din fericire, tratase problema Germaniei cu cea mai mare seriozitate - şi-şi învăţase foarte bine lecţia. Discuţiile fuseseră scurte şi constructive. Toate cele

şase vizite i se păruseră simple. Patru dintre afacerişti marşaseră la ideile ei; ceilalţi doi îi ceruseră timp de gândire. Dar era bine, nu? La primul contact cu afacerile serioase, cu documente impecabile, "împuşcase" patru din şase. Era bine...

Mobilul oficial începu să cânte. Oare cine era - Luka? Sau Andrei?... Uau! Nicu Cărare! Se ridică şi făcu ochii mari-mari - că telefonul ăsta era foarte important!

- Bună seara, dle Petriceanu.

- Bună seara, dnă Ionescu! Bag seamă că n-am şanse să nu mă recunoşti...

- Doar dacă îţi schimbi numărul de telefon!

- Ceea ce n-o să se-ntâmple prea curând. Ano, uite de ce te sun... Tu eşti în turneu acum - nu?

- Da. Sunt în Ulm, în Germania.

- Da, ştiu. Da' ştii ce nu ştiu eu? Unde te duci tu mâine. Am primit câteva telefoane care m-au cam pus pe gânduri..

- De ce, dle Petriceanu?

- Pentru că oamenii voiau să ştie unde te duci mâine. Ca să ştie dacă să-l sune pe ministrul sănătăţii, să-l avertizeze că trebuie să suplimenteze personalul de pe salvare şi cel din UPU.

Adică nişte şefi de guverne... Hei! Nea Nicu Cărare râdea de ea!

- Dle Petriceanu - te rog!

- Nu! Eu te rog să nu mai răvăşeşti în halul ăsta sistemul de sănătate al ţării în care te duci! Nici nu-ţi imaginezi câte probleme au oamenii ăia, când ieşi tu din aeroport!

- Dle Petriceanu, trebuie să recunosc că nu te-ai schimbat deloc! Ba chiar te-ai perfecţionat continuu!

- Ce să fac, draga mea - trebuia să mă perfecţionez! Nu? Cu aşa o regină frumoasă plecată în turneu...

- Îţi mulţumesc. Eşti acelaşi gentleman şarmant dintotdeauna...

- Draga mea, nici nu pot fi altfel atunci când am de-a face cu o femeie înfiorător de frumoasă şi înfiorător de deşteaptă!

- Te rog! Exagerezi!

- Nu-nu! Ăsta e adevărul! Ţi-am urmărit cu maximă atenţie turneul - şi n-am aflat decât lucruri minunate despre trecerea ta prin Spania şi Germania! Nu pot decât să mă repet - tu poţi conduce afacerile, până la întoarcerea lui Ştefan.

- Cu ajutorul dumitale, pot conduce orice...

- Mai puţin un Boeing comercial. Că de-ăla nu ştiu eu să conduc!

Ce frumos râdeau ei doi, pentru urechile serviciilor...

- Deci, draga mea - unde te duci tu mâine?

- La Nis.

- Luka ştie?

- Ştie şi mă aşteaptă.

- Daa, şi probabil că habar n-are ce-l aşteaptă! Las' că-l sun eu, de dimineaţă, să-i spun ce-are de făcut.

- Bine, dle Petriceanu.

- Hai - fugi la culcare. Că nu-ţi stă bine cu cearcăne.

- Bine. Noapte bună, dle Petriceanu...

- Noapte bună, Ano.

Apăsă butonul roşu...

De ce oare Nicu Cărare simţise nevoia s-o sune pe telefonul ăla extrem de ascultat şi s-o întrebe unde merge mâine? Că ştiuse foarte bine tot itinerarul ei! Oare trebuia să se întâmple ceva mâine, la Nis?

Luă telefonul special şi începu un mesaj nou pentru Isamu...

"M-a sunat pe oficial şi m-a întrebat unde merg mâine."

Send - că chinezul ei fermecat n-avea nevoie de nume ca să priceapă "ce şi cum". Şi-acum aştepta - pentru că Isamu trebuia să obţină înregistrarea telefonului ei oficial... Şi-i era un somn...

Florentina

Apăsă butonul laptopului şi căscă din tot sufletul - mm, ce somn îi era! Peste cinci minute putea spune că începuse deja ziua de miercuri! Şi era atât de obosită! Citise până acum; renunţase la ţopăială şi citise, pentru că dăduse de o carte extrem de interesantă şi pur şi simplu n-o putuse lăsa pe noptieră! Chiar şi acum, parcă o mâncau degetele să o redeschidă - şi să se culce la unu. Dar ştia că mâine avea ore grele...

FB-ul se conecta... Avea un mesaj! Oare redeschisese Thomas discuţia, după acel comentariu la poezia lui?

Hm...

"Bună seara, Sufletul meu! Nu mi-ai mai scris nimic în ultimul timp! Oare eşti supărată pe mine?"

Adevărul era că Grasu o iubea ca pe fetiţa lui! Iar ea, neserioasă cum era, uitase complet de el! Că de-aia nu-i scrisese nimic - uitase...

El scrisese mesajul la opt seara; acum era aproape doişpe... Şi totuşi, o să-i răspundă acum. Că era foarte important.

"Bună seara, Grasu al meu! Nu, Doamne fereşte! Nu sunt supărată pe tine! Sunt foarte-foarte supărată pentru că tati a avut accidentul de elicopter. Şi am extrem de mult de învăţat pentru şcoală. Parcă a dat boala-n toţi profii - toţi ne toacă la cap şi ne predau chestii dificile. Se apropie nişte teste nasoale, iar eu am renume de tocilară specialistă în de toate. Aşa că învăţ de-mi sar ochii din cap. Nu vreau s-o supăr pe mami. Şi-aşa e ea supărată fleaşcă pentru că tati e în spital... Te pup dulce şi promit că, atunci când vin în Aurari, ne-ascundem într-o casă de-aia nouă şi vorbim pe îndelete despre toate."

Send. Oare era online?... Nu. Ori dormea, ori era la treabă. Acum, în România era ora unu. Deci era foarte posibil să fie la treabă...

O să vadă mâine mesajul şi-o să se liniştească şi el. Grasu-al ei se îngrijorase că se supărase pe el...

Ana-Maria

Mobilul special piui scurt. Oof - în sfârşit! Ia - ce-i scrisese Isamu?

"Probabil e o problemă de imagine. Stai liniştită. Să te îmbraci gros mâine, s-ar putea să plouă în Serbia."

Cu alte cuvinte... Cu alte cuvinte, mâine trebuia să poarte armura. Nici o problemă! Dar dacă nea Nicu Cărare plănuia să facă o demonstraţie de forţă şi putere, spera din tot sufletul să-şi instruiască lunetistul să tragă la picioare! Că n-avea şi coif la armura aia!

Lăsă telefonul pe noptieră şi închise ochii. Şi oftă greu - oare ce-o să mai fie şi mâine?

... Oare şi Ştefan primise, uneori, semnale de-astea? Dacă trebuia să decodifice totuşi mesajul lui Isamu, ajungea la concluzia că nea Nicu Cărare plănuia un atac la regină. Unul de-ăla bine regizat, bine executat, care să pună în lumină paza reginei şi victoria ei instantanee asupra duşmanului. Ei, gândul ăsta îi crea o puternică insomnie - şi-i creştea şi tensiunea un pic, de vreme ce ea va fi ţinta atacului! Oare şi soţul ei trecuse prin atacuri de-astea regizate? Oare el cum reuşise să adoarmă, după ce aflase că a doua zi va fi ţinta unui atac?

Trebuia să-şi spună că acel "Stai liniştită" se traducea prin "Am înţeles mesajul şi trimit chiar acum oameni acolo, să aibă grijă de tine".

"Ano, stai liniştită; chinezul tău fermecat se ocupă chiar acum de problemă. Aşa că o să fii în perfectă siguranţă mâine."

... De ce îi era atât de greu să creadă asta?

25 martie 2020 - miercuri

Ana-Maria

Luka stătea prost cu răbdarea. Îl vedea prin hublou, cum se agita lângă scara avionului. Restul oamenilor, tinerii care alcătuiau suita, erau extrem de calmi - stăteau drepţi şi ţintuiau uşa avionului cu privirea. Numai Luka avea mâncărici. Tocmai el "o zbârcea"?

Îşi luă laptopul şi porni spre uşă. Şi-şi impuse să nu se gândească nicicum la cuvintele lui Nicu Cărare - şi nici la mesajul lui Isamu. N-o să moară azi aici, în Serbia.

Apariţia ei în uşa avionului determină o "mişcare inversă" - suita fremătă scurt iar Luka înlemni "ca-n filme"... Începu să coboare treptele.

Purta armura azi - hainele comandate de Isamu. Bătea vântul destul de tare, aşa că purta o helancă neagră şi pantaloni strâmţi. Şi-şi pusese şi pardesiul drept. Ca de obicei, rujul roşu era asortat cu o eşarfă lungă. Ca de obicei, avea ochelarii de soare pe nas. Ca de obicei, se simţea privită insistent...

Se opri lângă el:

- Bine te-am găsit.

Luka se repezi să-i sărute mâna:

- Bine-ai venit! Te rog...

Era poftită la maşină. Bietul ei consilier se fâstâcise atât de rău, că nici nu observase ditamai gentoiul în mâna ei... Simţea specialul vibrând în buzunar, dar îşi impunea să nu grăbească pasul, să nu răspundă...

Urcă în blindată. Portiera se închise. Repede - mobilul! Cine-o sunase? Aleodor! Se grăbi să-l sune...

- Da.
- Unde eşti?
- La aeroport - tocmai am urcat în blindată.
- OK. Să ai grijă - că activitatea din proximitatea ta pare suspectă.

Hm...

- S-ar putea să se înşele omul meu; dar, chiar dacă eşti bine păzită, să fii atentă.
- Bine, Părinte. Dacă ai veşti, mă anunţi.
- Bineînţeles.

Închise şi zâmbi slab:

- Şi-acum mergem la sediu, da?
- Da.
- Până ajungem, spune-mi ce mai e nou pe-aici.

Trebuia să-l urnească la povestit - pentru ca ea să se gândească un pic...

Ştefan stabilise sediul firmei în Krusevac - oraş care nu avea încă aeroport. Drumul o să fie lung. Şi periculos - după părerea ei, care cunoscuse personal un individ ce folosise la un moment dat nişte rachete ca să-şi doboare adversarii. Nu era îndeajuns de tânără ca să nu-şi amintească atentatul asupra lui Şevarnadze...

"Măi Ano, da' panicoasă mai eşti!"

... "Păi, sunt! Că mă aşteaptă copiii să mă-ntorc la ei - şi parcă sunt prea tânără ca să mor aruncată-n aer pe teritoriul Serbiei!"

... "Încetează, că dai de bănuit! Chinezul tău se ocupă de problemă; Părintele are şi el oamenii în alertă. Încetează - să nu fie vreo cârtiţă prin preajmă şi să-şi dea seama, după moaca ta lungă, că te-ai prins de mişcare!"

Redeveni atentă la turuiala lui Luka. Îi povestea chestii banale, descrise pe larg de Aleodor în raportul de duminică seara... Decise să-l întrerupă:

- Cum a mers exportul?

Şi-l privi lung, concludent, ca să ştie şi el că se referea la exportul ăla important spre Tunisia.

- ... Foarte bine. Toată lumea e în extaz şi acolo, şi aici.
- Bun. Partenerii sârbi cum stau? Am auzit că vor să verse cana luna asta...
- Au vărsat-o deja. Dar, după cum ştii, am anticipat "inundaţia" aşa că suplimentarea lor nu e o problemă.
- Asta înseamnă că diseară mă scoţi în oraş, cum se zice...
- Nu ştiu dacă diseară; depinde ce decizi după ce vezi documentele.

Aprobă şi simţi telefonul oficial vibrând în buzunar. Îl scoase... Îl orientă spre el - şi-l văzu devenind brusc foarte serios... Apăsă butonul verde:

- Da.
- Bună dimineaţa, dnă Ionescu.
- Bună dimineaţa, dle Kasun.
- Sper că nu vă deranjez...
- Nu, nu mă deranjaţi.
- Din câte ştiu eu, azi îl vizitaţi pe Luka...
- Aşa e; azi trec pe la el.
- Din câte ştiu eu, aţi aterizat în siguranţă în urmă cu 20 de minute...

Începu să râdă "suav":

- 19, ca să fiu exactă...
- Şi sunteţi în drum spre Krusevac.
- Exact - sunt în drum spre Krusevac.
- Atunci, daţi-mi voie să vă urez bun venit.
- Vă mulţumesc, dle Kasun.
- Şi daţi-mi voie să vă suplimentez suita.

Hait - că ăsta voia să-şi trimită oamenii s-o însoţească! Se grăbi să-l refuze politicos:

- Intenţia dvs. mă măguleşte; dar ştiţi că
- Ştiu că măsurile de securitate sunt foarte bune, în ceea ce vă priveşte. Şi totuşi, insist să primiţi cele patru maşini trimise de mine.

Reîncepu să râdă "suav":

- Dle Kasun, dvs. vreţi să mă transformaţi într-o cometă!

Nenad Kasun râdea şi el:

- O cometă extrem de importantă, care nu trebuie să aibă amintiri neplăcute din timpul vizitei pe teritoriul Serbiei. Vă rog! Insist să primiţi cele patru maşini trimise de mine.

Păi, dacă insista, asta e! Aleodor îi asculta "live" telefonul - şi probabil că-l sunase pe Isamu în secunda în care văzuse cine-o apela! Specialul nu vibra; Nenad Kasun fusese întotdeauna un partener corect pentru Ştefan şi-un bun amic "şi la bine, şi la rău". Aşa că decise să aprobe:

- Prea bine, dle Kasun. Vă mulţumesc.
- Este plăcerea mea. În următoarele 2-3 minute, vă veţi intersecta cu oamenii mei.
- Îmi anunţ imediat oamenii.
- La revedere, dnă Ionescu.
- La revedere, dle Kasun.

Închise şi zâmbi:

- Anunţă-ţi oamenii că ni se suplimentează suita cu încă patru maşini.

Luka era palid rău - dar se grăbea să se conformeze...

Isamu

Piao se holba în monitor. Era roşu ca racul. De la două, de când îl convocase urgent la birou, consilierul lui era panicat rău! Chiar se gândea să-l oprească cinci minute şi să-i explice un pic de geopolitică - adică să-l calmeze înainte să trebuiască să cheme ambulanţa! Bietul lui chinez se pregătea să facă un infarct de toată frumuseţea...

- Mesaj nou de la Guowei!

Măiculiţă, ce răcnise! Îl speriase rău cu răcnetul ăla!

- Oamenii lui Pavle Brankovic se agită!

N-avea timp acum să-l certe pentru răcnete. Deschise baza de date cu oamenii importanţi din Serbia. Nume, Brankovic. Search. Şi iată-l pe Pavle Brankovic, sârb "din tată-n fiu", naţionalist pân' la cer şi-napoi, invidios rău pe succesul fetelor lui Ştefan! La observaţii, Luka notase că iscoadele lui auziseră nişte zvonuri apropo de încercările individului de a-şi extinde teritoriul. Se părea că dl Brankovic aflase de accidentul de elicopter şi poftea la pământul regelui - şi poate şi la fetele lui! Individul nu avea regulile regelui; el nu racola doritoare, ci dresa nefericite furate sau vândute. Aşa că...

Aşa că ridică privirea spre Piao:

- Insul o să atace. Transmite-i lui Guowei să-şi maseze trupele la reşedinţa lui Luka - şi să ia legătura cu omul Părintelui. Brankovic e un boss local; nu-şi permite să atace suita în care sunt oamenii lui Kasun.

Piao tasta repede-repede...

- Şi spune-i să-şi trimită un cercetaş "să marcheze" maşina lui Brankovic.

Ca să ştie în permanenţă pe unde umbla individul. Consilierul lui tasta şi dădea ca nebunul din cap...

Guowei îl va contacta, în următoarele cinci minute, pe omul lui Aleodor - şeful echipei din Serbia. El o să-l alerteze pe Aleodor. Iar Părintele o să-l sune pe Răzvan Covaci şi-o să obţină de la el tot ce va cere... Nu. Lanţul era prea lung. Scoase specialul şi-i trimise Părintelui direct numele sârbului-problemă. După care trase tastatura şi începu un mesaj către Cheng. Trebuia să-l informeze complet şi complex. Omul lui Fang avea foarte multe alte pârghii de intervenţie - şi avea "fir roşu" cu oamenii lui Bohai Huang, şeful peste Europa Centrală. Ar fi fost tare bine ca Cheng să acţioneze pârghiile alea - pentru că Ana nu trebuia şocată acum, înainte de vizita la Volgograd.

Ana-Maria

Vila în care funcţiona sediul firmei era extrem de frumoasă! Era o construcţie futuristă, din sticlă, cu o formă nedefinită. Îi plăcea mult viloiul ăsta S+P+3+M! Luka nu se jucase - după reconstrucţia României, prosperase mult...

Oamenii lui Luka îi făceau coridorul; ea îşi pregătea coborârea - adică lua geanta laptopului şi încerca să-şi facă o preocupare din asta. Luka coborâse; îi tot instruia verbal, deşi era evident că tinerii ştiau deja ce aveau de făcut... Puse palma pe umărul şoferului:

- Te rog să ne aştepţi aici; nu întârziem mult.

- Sigur!

I se deschise portiera; coborî şi porni spre uşă. Luka alerga să-i deschidă...

Trebuia să-i spună "s-o lase mai moale". Consilierul ei o iubea mult - şi nu ascundea asta. Nu era bine aşa. Trebuia să-l determine cumva să-şi joace rolul. Da, ştia că şi faţă de Ştefan se comporta la fel; dar nu era bine s-o facă şi acum, când regele era în comă iar ea trecea drept "o femeie foarte frumoasă". În relaţia ei cu Luka nu trebuiau să apară "ambiguităţi". Era o femeie frumoasă; dar era şi inteligentă. Imaginea ei nu trebuia să fie asociată cu "frumuseţea" care, dacă nu câştiga negocierea la masă, o câştiga în pat! Asta i-ar mai fi lipsit! Mai ales că o aştepta vizita în Rusia... Şi-apoi şi trezirea regelui, care va cere să ştie absolut tot ce făcuse regina - şi-o iubea mult...

Luka năvăli în propriul birou şi arătă spre propriul scaun:

- Te rog!

Nu. Se aşeză la masă şi zâmbi:

- Închide uşa.

El se conforma. Ea zâmbea şi-şi aprindea o ţigară...

- Stai jos lângă mine. Vreau să te rog ceva.

Luka era numai urechi! Puse mâna peste mâna lui:

- Momentan, sunt regina cea frumoasă care-a plecat la plimbare prin Europa. Am mai vizitat-o, împreună cu Ştefan. El a făcut afaceri, eu m-am distrat. Toţi cei care ne-au văzut atunci sunt de părere că la distracţie nu mă-ntrece nimeni, dar la afaceri sunt novice. Te rog - comportă-te normal în prezenţa mea. Nu-mi accentua imaginea de divă care face act de prezenţă şi rosteşte discursul scris de consilieri în prealabil. OK?

Nu aproba, nu nega, nu clipea - îl plesnise rău de tot...

- Sunt un om ca toţi oamenii. Nu mai fugi să-mi deschizi uşa - mergi normal. Nu te mai agita atunci când ştii ce se va întâmpla. Nu-i bine, crede-mă!

Luka aprobă şi oftă greu, din tot sufletul - aşa că se aplecă şi-l pupă pe obraz. Şi zâmbi:

- Hai, adu hârtiile!

Isamu

Mobilul începu să cânte. Cine era? Cheng! Uau!

- Da!

- Verifică-ţi mail-ul acum!

Şi-atât - auzi tonul. Mail-ul! Unde era mail-ul? Avea vreo doişpe programe deschise în simultan - şi se-ncurcase în ele! Mail-ul...

Mesaj de la Cheng, marcat "maximă prioritate".

"Pavle Brankovic şi 24 de subalterni tocmai au părăsit reşedinţa lui din Krusevac. ETA 10 minute."

Avea la dispoziţie doar zece minute ca să salveze regina. Îi trimise mail-ul lui Piao:

- Ai un mail. Anunţă-l pe Guowei că va avea musafiri. Să nu atace; să aştepte să fie atacat şi să riposteze la picioare. Nu trebuie să obţină un război acolo, ci doar să demonstreze că regina are pază aşa cum trebuie.

- Am înţeles.

Consilierul lui era galben acum - dar era evident că pricepuse ce se cerea de la el! Luă specialul şi selectă numărul lui Aleodor. Chiar dacă nu va fi o baie de sânge, vor fi focuri de armă. Iar spionul avea superiori care trebuiau să ştie ce le făcea angajatul prin Serbia - şi de ce. În plus, era consilierul Anei în materie de umbrele - el trebuia să-i asigure securitatea, nu?

Ana-Maria

Cifrele lui Luka arătau bine. Cifrele lui arătaseră bine întotdeauna. Şi contractele trebuiau să fie la fel. Încă nu ajunseseră la ele; discutau cifrele acum. Consilierul ei era nemulţumit de activitatea "fetelor de la piaţă". Avea 35 de doamne respectabile, absolvente de belearte, care se plimbau prin Serbia cât era ziulica de lungă şi "identificau" opere de artă. Le găseau fie prin anticariate, fie pe la vânzări de vechituri... Le cumpărau cu un preţ de nimic, după care şefa lor le vindea, prin galeria de artă pe care o păstorea în Italia. Nu era afacerea Luciei, ci a lui Luka; dar cum nu interfera nicicum cu activitatea consilierei italiene, Ştefan o aprobase. Luna asta, specialistele în artă n-avuseseră cine ştie ce noroc. Luka era foarte supărat pe ele, pe chestia asta. Decise să-l tempereze un pic:

- Poate n-au avut noroc. Ştii cum e meseria asta - azi găseşti un Picasso, după care o lună de zile nu te-alegi decât cu rame frumoase...

Consilierul ei nu-şi permitea s-o contrazică, după ce-l plesnise cu rugămintea de-a fi mai normal; aşa că trase aer în piept, pregătită să-l sfătuiască să le dea totuşi un avertisment verbal... Iar specialul începu să cânte...

Avea un gol stupid în stomac... Vedea pe afişaj numele lui Isamu şi avea golul ăla stupid în stomac...

Trebuia să răspundă. Pentru copiii ei, pentru Ştefan - trebuia să scape din chestia asta! Luă telefonul şi apăsă butonul verde:

- Da.

- Ai două minute să te deplasezi la 500 de metri de vila lui Luka.

Şi atât - închisese...

... Deci avea 120 de secunde "să se topească" de-acolo. Start!

Închise laptopul şi-l bägă în geantă:

- Avem două minute s-o ştergem de-aici.

Luka nu reacţiona; în schimb, ea avea deja un scenariu funcţional în minte! Trânti capacul genţii şi se repezi la masă. Paharele, cănile, scrumiera - le azvârli în spate. Strânse faţa de masă cu tot cu electronicele de pe ea şi înhăţă geanta:

- Hai!

Luka se repezi şi-şi luă şi el laptopul de pe birou. O ajunse din urmă în anticameră şi-i luă bocceaua improvizată. Se grăbeau teribil spre ieşire... Adică spre locul pe unde or să vină atacatorii...

Oare câte secunde trecuseră?

... Nu mai conta. Trebuiau să iasă de-acolo acum. Deschise uşa şi ieşi - şi se ciocni de cei doi băieţi de la pază. Anunţă, sec:

- Plecăm.

Nu mai aşteptă concluzia lor - porni spre poartă. Şi decise să încerce măcar - bägă degetele în gură, aşa cum o învăţase Ştefan, şi fluieră scurt. Şi se minună şi ea, preţ de-o clipă, de aşa "ţignal artistic"! Instantaneu, toate capetele se întorseseră spre ea! Îi făcu şoferului semn să pornească motorul; ceilalţi se repeziră la maşini. Cineva, habar n-avea cine, îi deschise larg poarta. Făcu ultimii paşi în fugă şi urcă în blindată - şi-i făcu loc lui Luka, că n-aveau timp de menuet pe lângă maşina aia! Portiera pocni. Mârâi, în romanes:

- Şi-acum ne teleportăm cât mai departe de casa asta.

Blindata ţâşni din parcare. Şoferul apăsa serios acceleraţia...

Era linişte - o linişte mormântală... Ea încerca să-şi dea seama câte secunde folosise deja - şi de ce n-o suna Isamu să

Specialul începu să cânte. Scotoci în bocceaua improvizată... şi răspunse:

- Da.
- Mergeţi înainte până la primul semafor, unde faceţi dreapta.
- Înainte şi, la primul semafor, dreapta.
- Pe urmă acceleraţi spre centru. Spre aglomeraţie.
- Pe urmă accelerezi spre centru.

Şoferul aprobă cu capul - şi viră dreapta, pe roşu. Băiatul ăsta era nebun! Luka o prinse de braţ:

- Ce s-a întâmplat?

Apăsă difuzoraşul şi rosti în telefon:

- Spune-mi ce s-a întâmplat.

- Am primit o informaţie de la umbrele. Peste fix un minut, vila aia va fi luată cu asalt de oamenii concurenţei.

Gata - mâna îi dăduse drumul. Consilierul ei scotea ambele telefoane. Mm! Repede, sarcina-STAS pentru Isamu:

- Anunţă umbrela şi trimite-o să rezolve lucrurile.

Apăsă butonul roşu şi se grăbi să-l oprească pe Luka:

- Nu suna pe nimeni. Încă nu au atacat; dacă îţi ascultă telefonul, o lasă baltă şi nu-i mai prindem!

- ... Ai dreptate.

Bărbatul de lângă ea se trase spre scaunul şoferului:

- Dă-i înainte! Calc-o spre centru - spre aglomeraţie!

Îl trase înapoi, pe banchetă:

- Sună-ţi şeful pazei şi alertează-l. Probabil că are mai puţin de 30 de secunde...

Şeful pazei era pe speed dial...

- O să fii atacat în mai puţin de-un minut!

Şi-atât - acum asculta... Asculta... Şi închidea:

- Mi-a spus că ştia - l-a sunat Piao.

Deci Piao...

Piao era acum la Cannes, în birou, la biroul mic. Probabil că Isamu îl convocase acolo în clipa când tradusese corect cuvintele lui Nicu Cărare. Şi probabil că-l alertase şi pe Cheng - de vreme ce ei aveau câţiva cercetaşi în Serbia, dar nimeni nu era mai bine plasat acolo decât China...

Serbia ţinea de Centru. Dl Bohai Huang n-avea nimic de-a face cu contele Ionescu - şi totuşi, uite că...

Nu putea supravieţui fără chinezi. Avea o mulţime de umbrele - dar cea mai bună, cea mai promptă şi mai bine informată tot umbrela chineză era! Nicu Cărare ştiuse de atac; dar n-o anunţase că la unşpe jumate ar fi fost bine să plece la o pizza. Aşa că, dacă n-ar fi fost Isamu, probabil că ea ar fi rămas în vilă. Adică ar fi fost lăsată să trăiască atacul ăla acolo, printre împuşcături...

Poate încercau "s-o călească", în vederea vizitei în Rusia! Poate o puneau la încercare - să vadă ce decizii lua acum, într-o situaţie limită, când Isamu nu era lângă ea! Poate încercau s-o sperie - ca s-o determine să vândă totul! Poate voiau să câştige mai mulţi bani pe Trésor - că doar în Serbia i se întâmpla ei alarma asta... Poate voiau să-i creeze impresia că sârbii îi furaseră nepoţica - ca să-şi poată pierde urma mai uşor... Poate era mâna fraţilor - care încercau "s-o îndepărteze" de protejatul lui Ştefan şi de Serbia...

Indiferent care era motivul atacului, ea va trebui să riposteze cumva. După care va trebui să-şi termine vizita în Serbia. După care va trebui să se întoarcă la Cannes - şi să se gândească foarte bine, pentru că făcuse azi o descoperire foarte interesantă...

Pe ea o păzea nea Nicu Cărare. Plus nişte servicii de informaţii. Plus oamenii ei, subalternii. Plus mafia sârbă - mare parte din ea. Plus chinezii. Toţi ştiuseră de atac. Doar chinezul ei fermecat se îndurase de ea şi inima şi tensiunea ei şi n-o lăsase să se trântească la pământ şi să audă gloanţele şuierându-i pe la urechi. China era cel mai bun partener al lui Ştefan - pe-asta i-o spusese regele ei de multe ori, limpede, răspicat, în gura mare. În condiţiile astea...

Nu putea supravieţui fără China. Trebuia să facă cumva... Iar dacă atacul ăsta era orchestrat chiar de China... ca să se strecoare şi mai aproape...

Hei! China era lipită de ea! Era în biroul de la Cannes de atâţia ani! Unde să se mai strecoare China? Ce tot bătea ea câmpii acolo?

Deci...

Mobilul lui Luka începu să cânte. Consilierul ei răspunse:

- Da!

O voce de bărbat ţipa ceva, printre rafale de mitralieră... O cuprinsese, brusc, o migrenă de-aia nenorocită rău... Luka bombănea pe un ton coborât:

- ...E un adevărat război urban acolo... Omul lui Aleodor are zece agenţi acolo, care îl ajută... Zice că primesc ajutor şi din capătul străzii... de la nişte dube albe...

Oamenii lui Huang...

- Zice că chinezii le-au pregătit ălora capcana perfectă... L-a recunoscut pe Pavle Brankovic într-una dintre maşini...

Decise să-l întrerupă:

- Ăla trebuie să scape. Spune-i asta.

- Lasă-l să scape! Pe Pavle, lasă-l să scape!... Cică a coborât din maşină şi fuge pe-o străduţă lăturalnică... Cică n-a tras nimeni în el. Ano, ce se întâmplă?

Îl trase şi-i şopti la ureche:

- *Mister P* se foloseşte de atacul prostului ăluia ca să facă o demonstraţie de forţă. A mea şi-a oamenilor mei. Şi a umbrelelor, descopăr eu acum...

Luka aproba şi asculta şi vocea din telefon, devenită ceva mai calmă acum...

- ... Atacul a slăbit în intensitate... Zice că ăia fug. Şi au răniţi mulţi.

OK, deci "acţiunea s-a sfârşit", cum se zice! Bătu uşor pe umărul şoferului:

- Opreşte la o crâşmă selectă, pe-aici prin zonă.

- Ano, nu cred că e bine să cobori acum din blindată!

- Mergem la o crâşmă.

Luka tăcu. Şi ea tăcea - şi se întreba acum de ce îl iubea Ştefan atât de mult pe consilierul ăsta fricos şi destul de "împiedicat", după părerea ei... Nu - nu era împiedicat. Era doar foarte speriat. Fusese cât pe ce ca regina să moară "în ograda lui"! Luka se dezmeticise - îl anunţa pe şeful pazei că ei întârzie vreo două ore şi-i spunea să folosească timpul ăsta ca să schimbe geamurile. Din câte înţelesese ea, auzind rafalele de automate, nici geamurile de la veceuri nu scăpaseră...

Deci, mergeau să mănânce. După care se întorceau la birou - şi

continuau să muncească. Minimizarea la maximum a importanţei atacului acelui Pavle Brankovic era crucială acum, când toată lumea aştepta riposta reginei...

Zâmbi slab şi-şi privi lung consilierul. Iar Luka îi pricepu imediat privirea şi rosti în telefon:

- Mă ţii la curent cu ce se mai întâmplă.

Gata - închisese. Îl informă, în romanes:

- Când te sună Pavle ăla, să fii ocupat. Să-i spui că tu n-ai timp - ţi-am dat eu multe de făcut, mai importante decât persoana lui. Iar dacă vrea să vorbească cu cineva despre ce s-a întâmplat acolo, să vorbească cu mine.

Primi o aprobare scurtă.

- Când ajungem la crâşmă, mâncăm şi ne ocupăm de problemă. Adică îmi pregăteşti o hartă cu teritoriile. Că redesenăm graniţele săptămâna asta.

Consilierul ei era mirat... "Las' că te prinzi tu, mai încolo!" Reveni la poziţia corectă pe banchetă. Vedea clar ditamai hotelul în faţa căruia intenţiona şoferul să oprească...

Cât mâncau, ascunşi într-un separeu discret şi îndepărtat de orice ferestre, ea îşi verifica mail-ul. Şi îl ruga pe Isamu să o consilieze în privinţa pedepsirii dobitocului. După regulamentul regelui ei, individul avea de ales - fie căpăta cicatrici noi, fie "plătea paguba" şi amenda financiară. Trebuia să fie foarte atentă, să nu-l taxeze prea mult - că, la urma urmei, nu era bine să pice de haplea! Dar nici de fraieră n-avea voie să pice!

Oof, ce greu era! Oare Ştefan cum reuşea?

... Oare ce făcea acum Ştefan al ei?

... Gata! Ce să mănânce ea azi, acum, aici? O friptană suculentă? Ca să "spargă" şi mitul femeii frumoase care ronţăia o frunză micuţă de salată şi susţinea că nu mai poate? Sau să se rezume la un platou haiducesc, în doi? Ca să pară amândoi nemâncaţi? Scoase specialul.

"Ce mă consiliezi să servesc azi? Cotleţele în sânge sau platou haiducesc?"

Send lui Isamu. Ca să ştie că scăpase cu bine şi era optimistă. Ca să stea şi el liniştit. La el, veştile ajungeau cu ceva întârziere - că treceau prin multe telefoane şi mail-uri...

Isamu

Simţea că îi pocneşte capul! La ce război tactic dusese el de-aici, din biroul de la Cannes, avea senzaţia că ar fi trebuit să facă un accident vascular până acum! Iar dacă-şi mai aprindea o ţigară, chiar făcea infarct! Aşa că împinse pachetul dincolo de tastatură şi se lăsă uşurel pe spătar...

Piao era galben ca lămâia. Fuma pe rupte; era agitat. După ce controlase prin telefon toată acţiunea, vorbind la două telefoane în timp ce tastase de zor şi citise instrucţiunile primite de la el, băuse o cafea şi se apucase să-şi explice acţiunile în scris. Acum printa de zor "raportul războiului" - cel care urma să ajungă la Cheng şi Manchu, consilierul lui Huang. Ca şef înţelegător ce era - şi artizan al strategiei bătăliei de la Krusevac -, normal că se oferise să-l ajute să-l finiseze! Deci, consilierul lui îşi printa "capodopera" şi se simţea controlat, aşa că era foarte agitat...

Atacul din Krusevac fusese al naibii de real! *Mister P* se cam jucase cu focul! Da, Aleodor şi umbrela sârbă acţionaseră prompt; dar dacă n-ar fi apărut umbrela lui Huang, ar fi avut şi Luka răniţi. La vilă rămăseseră doar zece bodygoarzi, pentru că zece plecaseră val-vârtej cu Ana şi Luka. Părintele avusese şi el zece oameni. Iar ei, "partea chineză", veniseră cu două dube - adică dublaseră efectivele. Şi organizaseră apărarea şi ambuscada. După cum raportase Guowei, oamenii Chinei făcuseră jumătate din treabă. Putea jura că serviciile sârbe ştiuseră de prezenţa chinezilor; şi totuşi...

Piao luă şi ultimele trei coli din imprimantă. Sublinie cu markerul galben câteva pasaje, după care porni vijelios spre el. Se grăbi să le ia şi să le lase pe birou:

- OK. Înainte să ne uităm pe el, vreau să discutăm ceva.

Consilierul lui era pregătit să fie urecheat. Ha-ha! Zâmbi slab:

- Trebuie să ştii că i-am propus Anei să te ia drept consilier personal.

Panică! Piao mai avea puţin şi se prăbuşea acolo...

- Să fii umbra ei şi s-o ajuţi să conducă afacerile.

Chinezul lui făcu un pas nesigur şi se sprijini de colţul de lemn...

- Te simţi în stare să faci asta?

Nu, Piao nu se simţea în stare nici să respire! Îi venea să râdă rău! Reuşi să se abţină:

- Eu cred că eşti în stare să faci asta. De când ai fost trimis să mă ajuţi să găsesc regina şi să mă împac cu Ştefan, au trecut nouă ani. Te-ai familiarizat deja cu familia Ionescu şi tot ceea ce înseamnă afacerile lor. Şi cred că a sosit momentul să avansezi şi tu.

Primi o negare grăbită, fermă. Continuă:

- La urma urmei, gândeşte-te că, acu' nouă ani, eu eram consilierul unui conte obscur iar tu erai secretarul unuia dintre consilierii lui Sun Peng! Eu am avansat mult, tu ai avansat o dată cu mine... Toţi avansăm, mai devreme sau mai târziu. Şi eu ştiu că eşti pregătit să preiei sarcina asta.

Şi-i arătă spre cap - spre cunoştinţe, informaţie, memorie, logică, reguli şi idei mari şi mici...

- Chestia aia de pe umerii tăi acumulează non-stop informaţie. N-o poţi opri. Azi, acum, în chestia de pe umerii tăi e destulă informaţie ca să faci un pas mare în carieră. Dar chestia aia are un dispozitiv de blocare. Ştefan îi spune "piticul". E gândul ăla care te opreşte, te inhibă, îţi spune să stai potolit la locul tău, să nu te bagi în complicaţii, îţi dă ideea să faci pe prostu' ca să fugi de sarcini serioase, dificile... Leagă "piticul" la gură şi fii obiectiv. Şi întreabă-te dacă tu te simţi în stare să fii consilierul ei personal. E o sarcină grea, complicată, dar nu imposibilă. Va trebui să fii întotdeauna lângă ea, la jumătate de metru în spate. Va trebui să-i câştigi încrederea. Va trebui să fii îndeajuns de abil ca să reuşeşti să nu spui nimănui, niciodată, nimic important despre ea şi afacerile ei. Va trebui să o ajuţi întotdeauna, indiferent în ce va consta ajutorul ăsta. Va trebui să o sprijini şi s-o îndrumi astfel încât să conducă impecabil imperiul familiei Ionescu; să-i asculţi ordinele, să le corectezi pe cele eronate şi să le duci la îndeplinire pe cele corecte. Şi va trebui să fii atât de iute şi de inteligent ca să nu-i înşeli vreodată încrederea. Poate că va trebui, la un moment dat, să o aperi cu preţul vieţii tale...

Piao era roşu ca focul acum...

- Dacă faci chestia asta... Dacă devii consilierul ei personal şi-ţi îndeplineşti impecabil sarcinile, ai şanse mari să devii ca mine - consilier direct. Poate pentru Ştefan; poate pentru alt afacerist. Oricum, va fi o avansare uriaşă pentru tine. Sarcina de a-i fi ei consilier nu e chiar aşa de grea cum pare acum, când încă n-ai legat "piticul". E multă rutină. Şi multă muncă. Dar e o muncă plăcută - pentru că ea este o persoană plăcută. Este foarte frumos educată, foarte cumpătată şi toate ordinele ei încep cu "te rog frumos". Este genul de şef care-şi spune ideile, după care ascultă argumentele pro şi contra şi e capabilă să-şi ajusteze planurile astfel încât să fie perfecte. Acceptă şi critici, şi refuzuri, şi argumente contra. Ea, pentru tine, ar putea fi Raiul pe pământ; faţă de alţi afacerişti pe care ai putea fi trimis să-i consiliezi, ea este o rampă de lansare minunată. Dar trebuie să vrei şi tu să faci asta. Pentru că, dacă tu nu te simţi în stare să o ajuţi şi la bine, şi la rău, o să eşuezi. Şi-o să-ţi pătezi dosarul cu un eşec. Cred că nu e cazul să-ţi amintesc de referinţele pe care le cere periodic China...

Nu era cazul. Bun! Îşi pregăti încheierea:

- Mi s-a părut normal să afli şi tu că i-am vorbit despre tine. Mi se pare normal să ştii că a spus "Nu". Dar, după aşa bătălie cum a fost azi în Serbia, Ana o să se gândească la toate - mai ales la ceea ce n-a mers bine. Şi-o să-şi dea seama că i-ar fi prins tare bine un consilier... măcar din punct de vedere al propriei siguranţe. Va calcula că tu n-ai probleme în mânuirea pistolului, a sabiei şi-a seringii... În fine! Legi piticul şi te gândeşti. Ai cel puţin 48 de ore la dispoziţie pentru asta. Dar te rog să fii obiectiv; bine?

Piao aprobă. Bun! Luă hârtiile de pe birou:

- Şi-acum hai să vedem cum a ieşit raportul. În maximum jumătate de oră ar trebui să-l trimiţi - ca să nu pici de puturos!

Făcuse o glumă - dar consilierul lui nu zâmbi. Asta e! O să se gândească şi-o să-i treacă, cum se spune! Nu-i va explica, momentan, în ce consta "consilierea personală"; îl va lăsa să se mobilizeze, să calculeze tot felul de variabile complicate...

Ia să fie el atent la raportul ăla! Şi mai ales la hărţi! O diferenţă de zece metri în teren putea distorsiona tot raportul!

Florentina

Deci termenul-problemă era 435,7. Acum avea toate datele şi trebuia doar să facă graficul. Mm, o să iasă o curbă frumoasă, ascendentă... dar care tindea spre stagnare. Dacă curba afacerilor lui tati al ei ar fi arătat ca graficul ăsta, Isamu ar fi suferit o complicată luxaţie de maxilar de la câte telefoane le-ar fi dat partenerilor de afaceri! Îi venea să râdă...

Mobilul fluieră scurt. Ia - că avea un mesaj pe FB! Oare să fie Thomas? Oare se mai întâmplase ceva la conac?

... Nu. Vincent era. Avea limbariţă - sau îi era lene să-şi facă şi el temele.

"- Bună! Ce mai faci?

- Bună. Mă pregătesc să fac graficul.

- Ce grafic?

- Graficul temei la matematică.

- ... Păi tu îţi faci de azi temele pentru vineri?

- Da, e mai simplu aşa. Lecţia e proaspătă în memorie...

- Aha... Eu aveam un pic de timp liber - şi mă gândeam să pălăvrăgim un pic. Dar te las să-ţi faci temele."

Vaai, ce drăguţ din partea lui! La aşa renunţare amabilă, merita o rază de speranţă - nu?

"- Mai am de făcut graficul şi de învăţat la fizică. Dacă vrei, pălăvrăgim după aceea.

- OK! Oricând vrei să pălăvrăgim, dă-mi un semn."

Daa, să-i dea un semn! Mm - ce şmecher era băiatul ăsta!

Lăsă telefonul şi reveni la graficul ei - ăla ascendent, dar care tindea spre stagnare. Că imediat după ce-l termina, se apuca de fizică. Şi apoi revenea la cartea ei. Murea de curiozitate să vadă ce mai urma! Momentan, soţul ei era plecat din localitate; iar ea avea un amant, care însă era bolnav la pat. Şi-şi mai făcuse vreo trei curtezani. Şi, bineînţeles, susţinea sus şi tare că ea e neinteresată de ei! Cam neserios personaj...

Ana-Maria

Prânzul fusese un adevărat deliciu culinar. La întrebarea ei referitoare la platoul haiducesc, Isamu o consiliase să opteze pentru legume. Aşa că servise o gustare caldă - platou, desigur -, urmată de o supă de roşii cum numai Emilie a ei reuşea şi o îngheţată "cât roata carului". Stomacul ei era în extaz, aşa că şi optimismul ei crescuse un pic...

Se apropiau de sediul firmei - de vilă. Vedea clar îngrămădeala de dube din faţa porţii şi forfota din curte. Vedea clar că nici un geam din vila aia nu scăpase neciuruit... Îşi imagina cu destul de multă uşurinţă cum răpăiseră gloanţele... Brr!

Şoferul bombăni, ca pentru el:

- Nu cred că o să pot s-o bag în curte.

- Opreşte în faţa porţii atunci.

Luka se grăbi spre portieră:

- Stai, că eliberez imediat drumul!

- Nu. Aici nu-i de stat; mai bine fugi şi ia contractele - ne cazăm la Novi Palas şi le citim în linişte.

Luka aprobă şi coborî. Consilierul ei alerga spre vilă...

Una peste alta, se descurcase binişor azi. Scăpase de tirurile de automate; scăpase şi de întrebările poliţiei, care ar fi chestionat-o prompt dacă ar fi prins-o aici... Scoase mobilul special şi începu un mesaj nou.

"Te rog să nu le spui copiilor."

Send lui Isamu. Şi-acum aştepta. Ba nu - acum îl suna pe Părintele! Suna...

- Da, şefa.

- Cum merg treburile?

- Foarte bine. Sunt la poliţie, unde încep să sosească declaraţiile răniţilor.

- Noi câţi răniţi avem?

- Noi? Zero, desigur!

- Iar partenerii?

- Zero, desigur! Sau nu ştiai cine a apăsat butoanele la alarma asta?

Ba da, ştia că Isamu era un strateg excepţional... Oftă scurt:

- Ai grijă ce faci acolo.

- Da, şefa. Nu mi-ai zis cum vrei să se termine bătălia asta - cu avertisment sau cu pedeapsă?

- Cu suspendare şi daune materiale.

Spionul bufni într-un hohot straşnic de râs... Începu şi ea să râdă, în romanes:

- Nu te mai hlizi pe-acolo! Pune osu' la muncă! Hai - fuguţa!

- Gata, şefa!

Închise şi-l văzu pe Luka ieşind cu diplomatul. Iar specialul vibră scurt.

"OK. În zece minute, îţi trimit pe mail raportul nostru."

Bun! Dacă pregătiseră şi raportul...

Porniseră spre hotelul Novi Palas - cel mai răsfăţat hotel din Krusevac. Nu era tocmai Marriot-ul, dar era OK. Adică avea heliport, piscină şi net wireless. Nu va folosi nici o facilitate de-asta. Se va încuia în penthouse şi va folosi stick-ul. Trăiască buna cooperare dintre contele Ionescu şi umbrela chineză, care le rezervase spaţiu de comunicare pe sateliţii ei - ăia speciali!

... Oare ce făcea Ştefan al ei? Oare mai apăruseră modificări în starea lui de sănătate? Oare se mai infectase vreo operaţie?

... Oare se trezise?

Mobilul oficial începu să cânte. Oftă greu - cum să se trezească? Păi n-o suna Seniorul, dacă se trezea Ştefan din comă? Visa cai verzi pe pereţi...

Dl Nenad Kasun aflase ce se întâmplase la sediul firmei şi se hotărâse să-şi ceară scuze pentru temporizarea nefericită. OK!

- Da.

- Bună ziua, dnă Ionescu.

- Bună ziua, dle Kasun.

- Tocmai am aflat ce s-a întâmplat. Din păcate, eu n-am ştiut nimic despre planurile acelui Brankovic.

- Staţi liniştit - am ştiut eu câte ceva, aşa că lucrurile s-au terminat cu bine.

- Vă rog să permiteţi maşinilor mele să revină în suita dvs.

- Dle Kasun, chiar nu e cazul...

- Ba da, dnă Ionescu. E cazul şi insist.

- Sunt de părere că paza mea este destul de bună acum. În plus, nu văd de ce-ar trebui să blocaţi patru maşini la paza unui hotel, doar pentru un incident minor!

- Umplerea a două urgenţe cu răniţi şi poliţişti nu e incident minor!

- Vă rog să nu exageraţi. A fost un incident minor, de care oamenii mei s-au ocupat şi se ocupă aşa cum trebuie. Incidentul s-a sfârşit; aşa că, sincer vă spun - nu aveţi de ce să trimiteţi patru maşini să păzească un hotel. Am eu destule maşini acolo.

- Sunteţi sigură?

- Da.

- ... În cazul ăsta, accept refuzul dvs cu o singură condiţie. Să-mi promiteţi că, în clipa când veţi avea nevoie de ajutor, mă sunaţi. Indi-

ferent de problemă.

- Promit solemn.

Iar râdeau amândoi, pentru urechile "ascultacilor"...

- La revedere, dle Kasun.

- La revedere, dnă Ionescu.

Buton roşu şi dispoziţie în romanes - repede, până nu uita ce voia să spună!

- Zilele astea, să-l suni şi să-i spui să-ţi facă factură pentru suita de azi. O să te-njure rău; dar să nu te laşi convins. În ultimă instanţă, spune-i că mă suni şi-l pârăşti că nu vrea să-ţi dea factură. Şi propune-i o compensare - o să-i convină, aşa că o s-o elibereze luna asta.

- Ca să compenseze cu comisioanele pentru transporturi.

- Exact. Când ajungem, sună-ţi omul de la poliţie şi întreabă-l ce se întâmplă acolo. Şi spune-mi tot ce-ţi spune. Nu de alta, dar am sentimentul că Părintele e leu-paraleu pe-acolo, aşa că ne descurcăm prea bine - şi-l radem pe Brankovic ăsta "cu fulgi cu tot".

Luka aproba, în timp ce blindata intra în curtea hotelului. Oftă greu şi-şi explică raţionamentul:

- Şi nu e bine să-l anihilăm. Că dacă suntem ca bomba cu napalm, radem tot - şi duşmani, şi clienţi. Şi asta dă rău la imaginea afacerilor.

- Da, şefa.

Gata - ajunseseră. Băieţii de la pază alergau să-i facă coridorul...

De-acum, lucrurile or să se liniştească mult. Şi-or să devină mult mai dificile pentru ea, care trebuia să-i dea prostănacului ăluia "cu suspendare" şi să calculeze daunele materiale. Chestie grea, pe care Ştefan nu i-o explicase niciodată...

Intrarea lor în hotelul Novi Palas fu cel puţin "istorică". La vederea lor, înconjuraţi de bodyguarzi "numai unul şi unul", recepţia se cufundă în linişte... Luka făcu un semn nedefinit; recepţionerul începu să se agite iar unul dintre bell-boy se repezi să descuie liftul VIP. Uneori, starea aia de regină era obositoare şi tracasantă şi enervantă... Intră în lift.

Scoase specialul şi mai începu un mesaj. Tot pentru Isamu.

"Te rog, trimite-mi harta administrativă. Şi spune-mi dacă, după părerea ta, ar trebui să anulez vizita în Rusia."

Send...

Ea una ar fi anulat "din toată inima" vizita la fraţii Donichioiu! Ce-i tremurase ei fundul duminică seara, când bătuse în cuie propriul program - dar ce-i tremura acum! Dacă aici, în Serbia, unde Ştefan era iubit de toţi mai-marii afacerilor bănoase, un prichindel local îşi permisese să-şi trimită oamenii cu automate ca s-o omoare, îşi închipuia cu uşurinţă ce i se putea întâmpla pe-acolo! Dar ştia că Leonard şi Nicu Cărare îi garantaseră siguranţa; aşa că, a anula acum vizita în Rusia pentru că auzise nişte împuşcături în Serbia era o scuză de regină fricoasă şi panicoasă. Aşa că...

Isamu era prompt, ca de obicei.

"Ţi-am trimis-o, cu legendă cu tot. De ce să anulezi vizita în Rusia?"

"Vezi, chinezule fermecat? Asta mă întrebam şi eu! De ce s-o anulez? Ce motiv am?"

Nu, nu se simţea mai bine. Aşa că trebuia să lase vizita în Rusia pe mai târziu şi să se concentreze la harta aia administrativă. Primise şi legenda - trupe şi încasări, atât ale ei, cât şi ale celorlalţi afacerişti. Şi trebuia să fie foarte atentă, să nu cumva să greşească la calcule. Ştefan calculase întotdeauna corect...

Diamant

Mobilul special începu să-i vibreze în buzunar - dar nici nu clipi. Chiar nu era momentul să se întrerupă din discuţie! Era o discuţie foarte importantă, pe care-o plănuise cu minuţiozitate. Dacă îl convingea pe omul ăsta să marşeze la planul lui, era un om fericit!

Omul se gândea. Adică fuma şi calcula ce însemna pentru un afacerist aşa ca el reducerea impozitului pe jocurile de noroc de la 15%, cât era în prezent, la 5% - cât îi propusese el. Probabil că omul va ajunge la rezultatul corect - pentru că, de când firma la care unic acţionar era Diamant Ionescu devenise proprietara fabricii de păcănele de la Dumbrăveni, din Sibiu, lui Diamant Ionescu îi mergea foarte bine. Mai mult - el stabilea cui îi mergea bine şi cui nu. El stabilea cât de mare era câştigul şi cât de mici erau şansele ca vreun puştan să poată să-şi sporească norocul... Că doar el producea dispozitivele cu care se dereglau păcănelele produse de el - nu?

Omul din faţa lui ştia toate astea; şi calcula cât era diferenţa de impozit, cât reprezenta diferenţa aia pentru un afacerist aşa ca Diamant Ionescu... Iar specialul ăla vibra de mama focului, semn că era totuşi important...

- Nu ştiu ce să zic. Trebuie să calculăm...

Omul îşi terminase calculul şi avea totalul. Iar specialul se oprise. Bun! Scoase oficialul, începu un mesaj nou şi apăsă tastele...

"5% din diferenţă."

I-l dădu şi-i zâmbi amabil. Specialul reîncepu să vibreze. Mm... I se zâmbi încurajator:

- ... Da, Diamante. Hai c-o facem.

Bun matematician, omul ăsta! Calcula repede! Se pregăti să se ridice, că discuţia ajunsese la final:

- OK. Atunci aştept veşti, nu?

Omul din faţa lui se ridică şi întinse mâna:

- Sigur! Azi e miercuri; până vineri o depun la secretariat, deci cel mai probabil o să se bată-n cuie la şedinţa de marţea viitoare.

Îi strânse mâna, dar fără să se mai ridice - că el era şeriful, nu bugetarul ăsta:

- Iar la tiparniţă aranjez eu.

Că avea om la tiparniţa statului, aşa că intrarea în vigoare în regim de urgenţă nu era o problemă.

- Să înţeleg că în vreo două săptămâni se rezolvă şi punerea în aplicare?

- Bineînţeles. Şi îţi propun s-o facem ca până acum - săptămânal.

- Da, aşa e cel mai bine. OK - hai, că eu nu mai stau.

"Normal că nu mai stai! Te-ntorci la birou, că ai foarte multă treabă! Trebuie să produci o ordonanţă de urgenţă - nu?" Omul îşi luă mobilul şi ţigările...iar specialul se opri iar. Da' ce naiba se întâmplase? Plecase omu'? Sau mai avea ceva nelămuriri? Nu - plecase. Scoase în sfârşit telefonul ăla afurisit...

Ia uite cine-l tot sunase! Andrei Donichioiu! Da' ăsta ce dracu voia? Îşi aprinse o ţigară şi apăsă butonul verde. Suna...

- Salut.

- Salut.

- Scuză-mă - abia acum mi-am dat seama de ce n-ai răspuns...

- Stai liniştit - am terminat discuţia.

- Aha. Uite de ce te-am sunat... Mă gândeam să-i trimit întăriri.

Ce să-i trimită? Întăriri?

- Dar nu ştiu dacă e cazul să fac eu asta.

- Cui să-i trimiţi întăriri?

- Anei.

Să-i trimită întăriri Anei? Da' ce-i venise?

- Da' de ce?

- Păi tu nu ştii ce s-a întâmplat la Krusevac?

- Nu ştiu nimic! Ce s-a întâmplat?

- Nu ştii de atac?

Atac! Ce atac?

- Nu! Nu mi-a zis nimeni nimic! Ce atac?

- ... Chestia e cam aşa. Un mărunţel local a strâns trupa şi s-a dus cu automatele la vila lui Luka.

Cu automatele!

- Ana a fost avertizată, aşa că au părăsit amândoi vila înainte de atac.

I-auzi! Adică ăla fusese filat! Adică cel puţin Aleodor fusese la curent cu atacul ăla! Şi nu-l sunase, trădătorul! Înşfăcă mobilul oficial, laptopul şi ţigările şi se ridică. Andrei nu ştia ce face el, aşa că îşi continua povestirea:

- Umbrelele s-au ocupat de trupa ăluia. Marea lor majoritate sunt acum în spital, bandajaţi şi legaţi cu cătuşe de paturi.

Adică se împuşcaseră cu ei! Porni spre uşă, făcându-i ospătarului semn să treacă consumaţia în contul lui.

- Şi chiar dacă aud că lucrurile s-au calmat acum şi ştiu că chinezul ţine totul sub control, eu parcă i-aş trimite nişte întăriri. Dacă le dizloc acum, ajung acolo la miezul nopţii - că le iau de la graniţă...

Chinezul! Deci şi Isamu ştia de atac! Claire piui - el aproape că alerga...

- Dar nu ştiu dacă e cazul să fac eu asta. În sensul că lucrurile s-au calmat acolo. Iar dacă încep eu să mă agit acum, la atâtea ore după atac...

Deci acum, la ora şase - ora Bucureştiului -, trecuseră câteva ore bune de la atac! Doamne! - simţea că-i pocneşte capul! Se trânti la volan şi mârâi:

- Tu de unde-ai aflat?

- Mi-a trimis Ana un mail, acu' vreo oră, şi m-a anunţat că îşi decalează programul cu o zi. Mi s-a părut ciudat - că Luka n-a făcut niciodată chestii atât de "dramatice" încât să necesite o întârziere de 24 de ore! Aşa că mi-am reorientat antena şi am urmărit ştirile sârbeşti.

Adică fusese îndeajuns de rău ca să ajungă la ştiri! Intră în trafic, acceleră şi... Şi oftă greu:

- Nu-i trimite nimic. Mă duc eu acolo.

- Eu ştiu ce să zic...

Cum adică, el ştia ce să zică?! Da' ce, trebuia să zică ăla ceva? Îl întrebase cineva ce părere avea? Andrei devenise... precaut:

- Vezi? De-asta ezit şi eu! Acolo, lucrurile au fost ţinute sub control. Iar dacă eu mă reped acum şi le stric toată munca...

Adică... Adică cum?... Las' că se gândea el mai încolo la asta!

- Ţi-am spus - mă duc eu acolo.

- Crezi că e bine să apari tu, în toiul nopţii?

- Da! Că sunt cumnată-su!

Răcnise la Andrei; acum ăla tăcea, el încerca să se calmeze... Rosti şi partea a doua a explicaţiei:

- Nu de alta, da' cumnată-mea n-are haine de-alea de pete ieftine.

- Bine, Diamante. Cum ştii tu! Vorbim.

- Vorbim.

Apăsă butonul roşu.

Andrei Donichioiu văzuse ştirile sârbeşti. Şi intenţionase să trimită întăriri în Serbia, dar ezitase. Fiindcă nu voise să strice munca... Trebuia să facă un total al ceea ce aflase - şi să tragă o concluzie. Şi apoi să acţioneze în consecinţă.

Deci, în cursul zilei de azi, la Krusevac avusese loc un atac care o vizase pe Ana. Că pe ea o vizase! Idiotul ăla nu atacase vila dis-de-dimineaţă, pe răcoare, ci atunci când fusese şi Ana în ea. Umbrelele ştiuseră. Mai ales afurisitul ăla de chinez de la Cannes ştiuse! Ba chiar putea jura că ăla coordonase totul! Adică ăla stabilise când se făcuse roşu semaforul de pe strada care ducea spre vilă! Şi nu-i spusese nimic... În fine! Umbrelele îşi făcuseră datoria; Ana fusese avertizată, aşa că ea şi Luka părăsiseră vila înainte să înceapă atacul. Bun! Ea fusese "pusă bine" la adăpost, oamenii lor respinseseră atacul, ăia aveau răniţi şi arestaţi...

Evident, lucrurile nu se vor opri aici! Agariciul ăla o să vrea să-şi elibereze oamenii - adică să facă pace şi să traseze un fel de armistiţiu cu cumnata lui. Şi cum se îndoia că Ştefan îi predase Anei lecţiile referitoare la armistiţii după bătălii de-astea cu automate şi împuşcaţi prin spitale, el se ducea chiar acum pe Otopeni - şi lua primul zbor spre Nis. Iar de-acolo fie lua o maşină, fie un elicopter. Aah! - nici acum nu putea înţelege ce fusese în capul lui Ştefan atunci când stabilise sediul firmei din Serbia într-un oraş fără aeroport! Hm...

Scoase specialul şi selectă numărul cumnatei lui. Suna...

- Da, Diamante.

- Ce faci?

- Bine. Discut cu Luka.

- Aha. Am auzit că dormi azi în Serbia.

- Ai auzit corect.

- Să nu pleci - că vin şi eu, să vorbim ceva.

Tonul cumnatei lui se ridică instantaneu:

- Nu vrei tu mai bine să vorbeşti cu Rebeca? Nu de alta - dar ai cam uitat de ea, în ultimul timp!

Şi clac - îi închisese-n nas...

Cumnata lui era aceeaşi drăguţă şi amabilă dintotdeauna! Adică nu-l înjurase, aşa cum ar fi făcut Ştefan fără nici o jenă! Dar şi în cazul cuvintelor vărului lui, şi în cazul ţipătului ei feminin, concluzia lui era aceeaşi! Gonea la Otopeni!

... De fapt, nu se ducea la Otopeni. Că el trebuia să zboare incognito - şi să apară uite-aşa, teleportat, în recepţia hotelului unde era cazată cumnata lui! Cel mai "cu ştaif" hotel de-acolo era Novi Palas... Şi avea heliport, din fericire...

Titel pleca azi spre Arad - că avea la noapte o discuţie foarte importantă acolo. Dacă se înţelegea cu oamenii cu care plănuia să discute, marfa pleca cu trenul. Dacă nu, pleca cu tirurile. Nici una, nici cealaltă variantă nu era rea. Doar că transportul pe şosea era riscant, atâta timp cât tranzita Ungaria. Pe-acolo nu aveau coridor. Din câte ştia el, Ştefan ar fi trebuit să aranjeze coridorul ăla prin iunie sau iulie, anul ăsta. Dar uite că se întâmplase nenorocirea...

În fine! El trebuia să ajungă urgent la Arad - şi n-avea rost să meargă cu Claire. Ar fi trebuit să se întoarcă tot prin Arad - şi era riscant s-o parcheze în curtea băiatului lui de-acolo, în vremurile astea tulburi. Dacă ar fi şofat până în Krusevac, probabil că ar fi ajuns de dimineaţă, mort de oboseală. Iar furia Anei ar fi fost amplificată de cearcănele lui. Ştia acum ce-i vor auzi mâine urechile. În plus, Ana avea dreptate - îşi dorea mult să vorbească şi cu nevasta lui! Iar şofatul până-n Franţa chiar ar fi fost o prostie! Trebuia să şofeze şi înapoi...

Deci, viră stânga, acceleră, frână în ultimul moment şi selectă numărul lui Titel. Suna... Suna...

- Da, şefu'.

- Unde eşti?

- Pe Iuliu Maniu, în drum spre autostradă.

- Trage pe dreapta şi aşteaptă-mă.

- ... OK.

Buton roşu, acceleraţie - şi era pe centură. Acum, Grasu. Suna...

- Da, şefuţu!

- Unde eşti?

- În Aurari - mă pregătesc de plecare.

Grasu avea negocieri mari în Bucureşti azi.

- Ia cheia de rezervă a lu' Claire şi vino cu un băiat şi ia-o de pe Iuliu Maniu, de la ieşirea pe autostradă.

- ... Gata, şefuţu - s-a făcut!

- Vorbim.

- Vorbim.

Buton roşu - şi acceleraţia la podea! Se grăbea rău...

Florentina

Cartea asta o să-i mănânce ficaţii - da' rău de tot! O scotea din sărite - că era destul de amplă, iar acţiunea înainta greu. Turba de curiozitate! Ce dracu o să-i facă bărba-su când o să afle de aşa ispravă? Nu voia să trişeze şi să caute finalul...

Era aproape zece noaptea. Se simţea obosită. Ar fi trebuit să se bage-n pat, că mâine avea istorie şi sigur o s-o asculte! Dar dacă nu ştia ce-o să-i facă individei curtezanul numărul doi, care tocmai aflase de existenţa curtezanului numărul trei, dar care-o iubea la nebunie...

Gata. Trebuia să lase cartea pe noptieră! Devenise dependentă, ce naiba! Puse tacticos semnul de carte, o lăsă pe noptieră... Şi oftă, cu ochii la telefon. Uitase complet de Vincent! Hm...

Păi, nu era frumos "să-i dea ţeapă", cum se zice! Băiatul fusese amabil şi drăguţ şi o lăsase să înveţe; ea se oferise să pălăvrăgească cu el după aia. N-o făcuse. Afurisita aia de carte...

OK! Se ridică şi porni laptopul. Mm, ce târziu era! Şi-i era aşa de

somn...

Facebook... Ia uite-l! Era online! Putea jura că stătuse toată ziua şi se jucase, ca să fie pregătit să tasteze o lungă conversaţie cu "prinţesa Fló"... Păi, să-şi facă autocritica - nu?

"- Scuză-mă că îţi scriu aşa târziu; dar citesc o carte care m-a captivat şi pur şi simplu n-am scos azi nasul din ea!

- Stai liniştită! Ştiu cum e, atunci când găseşti o carte cu subiect interesant!

- Sper că n-ai stat toată ziua online din cauza mea!

- Ba, sincer să fiu, am stat toată ziua online şi-am aşteptat să termini de învăţat.

- ... Pot să te întreb de ce?

- Sunt singur acasă săptămâna asta, aşa că mă plictisesc îngrozitor. Şi plănuisem să te invit la o plimbare prin oraş. Ştiu vreo trei galerii de artă deschise până la zece; şi m-am gândit că poate vrei să le vezi şi tu!"

Aah, ce vrăjeală ştia băiatu' ăsta! Plănuise s-o scoată din casă, s-o plimbe prin cultură şi artă ancorată de braţul lui, după care s-o invite la o cafea şi s-o vrăjească îndeajuns de bine ca să-l lase s-o pupe la finalul plimbării! Din fericire, ea era fata lui tati al ei - şi ştia vrăjeală dublă, plus vreo două tone de refuzuri politicoase şi plesneli cu batista peste ochişori! Îi servea una chiar acum...

"- Îmi pare rău că ţi-am stricat planurile şi te-am ţinut "ancorat" de laptop...

- Stai liniştită - mi-a prins bine consemnarea în cazarmă. Niciodată n-a fost mai curat în camera mea!"

Pe bune?! Îi venea să râdă - şi nu râdea totuşi, fiindcă aia era o vrăjeală subtilă...

- Apropo - ce citeşti?"

Să-i spună adevărul? Dacă i-l spunea, tare se temea ea că nu mai scăpa de el! Că o căuta repede pe net, vedea despre ce era vorba iar personaja aia neserioasă o să-i dea aripi! Să-l mintă, deci, cu o carte clasică. Pe care, după părerea ei, Vincent nici n-o cumpărase măcar!

"- Regina Margot, de Dumas tatăl.

- Mm, frumoasă lectură! Şi ce urmăreşti - povestea de dragoste, intrigile de palat sau disputa politică dintre catolici şi protestanţi?"

... Vincent nu era cum îl cunoştea ea. Sau făcea mult studiu individual pe teme care-i puteau crea o imagine de intelectual. Oricum, el voia să se lungească la vorbă pe tema aia - şi, probabil, să-i pună unele întrebări cu schepsis ca să afle pe unde era intrarea spre inimioara ei! Prea bine!

"- Sincer? De data asta, caut reţetele otrăvurilor Caterinei de Medici.

- Haha! N-o să le găseşti! Eu am citit-o de trei ori! Prima oară, am urmărit poveştile de dragoste - pe toate. A doua oară, am urmărit lupta politică. A treia oară am căutat reţetele. Nu le-am găsit - aşa că exemplarul meu zace acum într-o ladă, în pod, alături de alţi autori zgârciţi cu informaţiile.

- Deci tu zici că n-o să le găsesc...

- Nu. Nici în carte, nici pe forumuri. Le-am căutat eu!

- Sunt sigură că indiciile sunt pe undeva prin manualul de chimie...

- Da - corect! Oricum, este o carte foarte frumoasă.

- Este. Tati al meu spunea, cândva, că eu mă asemăn mult cu Margareta de Valois."

Vincent nu scria. Oare de ce? Oare "îl lovise" şi nu se prinsese ea? Hm... Aha! Acum scria!

"- Tot ce se poate! La urma urmei, o să ai viitorul ei - nu?"

Hait - că "o lovise" el acum! Decise să fie... îndeajuns de curajoasă ca să afle la ce se referea!

"- Ce vrei să spui?

- Că şi tu eşti prinţesă. Şi te vei căsători şi tu în urma unui aranjament."

Ha?... Mâinile începuseră să-i cam tremure... Apăsă cu grijă tastele, să nu scrie alte trăznăi!

"- Ce vrei să spui?

- Că se ştie încă dintr-a noua că eşti promisă. Adică, în fine... Se ştie că "eşti interzisă", pentru că părinţii tăi ţi-au aranjat deja căsătoria. Şi ţi-au stabilit deja soţul.

- Cine ţi-a spus asta?

- Nimeni. Astea sunt zvonurile care circulă prin liceu."

Deci erau nişte zvonuri... care circulau prin liceu... cum că ea e ca şi măritată, aşa că orice potenţial curtezan... Oo, Doamne! Bufni într-un hohot strașnic de râs:

- Tăticule, tăticule! Ce mi-ai făcut tu mie, tăticule!

Că pe-asta tati al ei i-o făcuse! El se ocupase de partea de "informare" în ceea ce privea familia lor! Şi ia uite de ce ea, cea mai frumoasă creolă brunetă din tot liceul, era ocolită cu grijă de toţi băieţii...

"- Să înţeleg că n-ai ştiut nimic? Iar eu tocmai am făcut o gafă uriaşă?

- Nu, n-ai făcut nici o gafă. Şi nu, nu sunt promisă nimănui. Ba chiar am fost informată despre "cam cum ar trebui să fie bărbatul ideal" şi-am fost sfătuită să uit de problemele pecuniare şi să îl aleg cu inima!"

Vincent îi trimise prompt un emoticon care râdea cu lacrimi... şi apoi continuă discuţia cu ea.

"- Trebuie să recunosc că tatăl tău e genial!

- Vai, mulţumesc! Este, să ştii!

- Să înţeleg că vrei să păstrez secretul...

- Evident! Chestia asta cu zvonul m-a ajutat să mă concentrez asupra şcolii.

- Iar chestia aia cu bodyguarzii şi blindata l-a ajutat pe el să dea o imagine de adevăr zvonului!"

Corect! Dacă ea era în permanenţă însoţită şi supravegheată atent... Vincent adăugă:

"- Şi asta, şi toate celelalte.

- ???

- Nu vreau să crezi că sunt şovin. Dar ştim cu toţii că la voi se practică mariajele aranjate încă de la o vârstă fragedă.

- Stai liniştit, că nu cred nimic. În comunităţile rrome se practică, într-adevăr, mariajele aranjate. Familiile bogate se asigură că viitorul cuplu va avea o viaţă plină de bunăstare, iar cele sărace se asigură că odrasla merge spre mai bine. Şi mai e ceva. La rromi, fetele sunt brunete şi au tenul mai închis. Şi sunt mignone şi slabe şi cochete foc. Asta le asigură o pleiadă de admiratori şi pretendenţi. Părinţii preferă să le promită de mici, şi chiar să le facă nunta, ca să nu descopere într-o zi că fata s-a îndrăgostit şi a plecat în lume cu vreun "nepotrivit".

- Ce înseamnă "nepotrivit"?

- La rromi, femeia este cea care continuă neamul şi legătura de sânge - pentru că ea naşte urmaşii. De aceea, ea are voie să se căsătorească doar cu un rrom.

- Aa... N-am ştiut.

- Păi de unde era să ştii?! Oricum, în cazul meu regulile astea nu se aplică. Părinţii mei s-au căsătorit din dragoste, iar mama e romăncă. Aşa că ei n-au prejudecăţi de-astea.

- Am înţeles. Şi-acum, că tot am atins subiectul... Presupun că există, undeva în mintea ta, şi un nume masculin."

Bufni în râs - Vincent ăsta era mare şmecher! Şi bineînţeles că ceea ce-i scrisese ea îi aruncase speranţele drept în sus! Ia să-l aterizeze!

"- Da, există.

- Şi sunt indiscret dacă te întreb care e acel nume?

- Nu. Badeaux."

Vincent se gândea... Se gândea - numai el ştia de ce, că era evident că nu putea să-i cunoască pe toţi Badeaux din Franţa...

"- Nu-mi mai dai un indiciu?

- Ba da. O să mă asculte mâine la istorie!"

Primi iar emoticonul care râdea cu lacrimi, aşa că continuă:

"- Pe cuvânt că numai la el mi-e gândul în ultimul timp!

- OK! Am înţeles şi nu mai insist. Şi promit că nu-i stric tatălui tău socotelile - ştii tu care.

- Îţi mulţumesc. Chiar am mare nevoie de zvonul ăsta! Mă ajută

mult să mă concentrez la şcoală.

- Am înţeles. Şi, în afară de învăţat şi căutat reţete ciudate prin cărţi faimoase, ce mai faci tu?

- Eu? Nu mare lucru. Tu?

- Eu ascult muzică."

Şi-i şi trimisese un link. Ia - ce muzică asculta Vincent la zece noaptea?... Depeche Mode - *Pleasure little treasure*. Repede - să dea volumul încet de tot! Era zece noaptea!

Asculta versurile, urmărea dansul lui Dave... Obrăznicuţ, Vincent ăsta! Ia să-i dea ea de gândit apropo de adevăr - şi mai ales de teatru! *Policy of truth*. Search... Copy... Paste... Mârâi printre dinţi:

- Cum e, puiule? Te-ai prins de substrat?

Vincent asculta, probabil - sau căuta versurile, ca să meargă mai repede... Hait - alt link! Click pe el - că-i plăcea Depeche Mode...

I'm coming for you / When the sun goes down / I'm coming for you / When there's no one around...

- Da-da! Vezi să nu ajungi tu pân' la mine!

Link şi ea! *Enjoy the silence*! Aşa - ca să ştie că mai bine tace! Adăugă în fereastra de mesaj:

"- Şi acum dansez prin cameră!"

Şi se ridică şi începu să danseze! Ce să facă - dacă-i plăcea melodia asta! Îi plăcea mult...

Ia s-o pună ea pe wall! Click, paste, enter - şi dans! Dansa, şoptea versurile şi nu scăpa ecranul din privire... Vincent îi dăduse like! Interesant! Trebuia s-o re-asculte, din punctul lui de vedere... Ia - ce-i scrisese?

"- Asta e una dintre favoritele mele."

Care? Alt link... *Freelove*! Aoleu! Gata - trecuseră la alte tipuri de melodii? Iar el era acolo ca să-i dea ei nişte *freelove*? Ce drăguţ! *No hidden catch, no strings attached*, aşa că venise momentul să pună punct jocului de-a muzica! Se reaşează - iar Facebook făcu refresh, arătându-i astfel că Vincent tocmai postase pe wall link-ul de la prea-frumoasa melodie *Slow*...

Rămăsese, brusc, fără inspiraţie. Chestia aia cu *Freelove* şi *Slow* o încurca. Era prea explicită - şi nu se mai confruntase niciodată cu aşa ceva! Doamne! - în discuţia asta cu el era atâta adrenalină, câtă să-i ajungă pentru tot anul şcolar! Păi ăsta era nebun de-a binelea! Ăsta se căţăra pe Adéle, după care o pistona pe ea cu *slow freelove* şi pe urmă stătea-n bancă şi se uita la ele cum se păruiesc lângă catedră! Şi zău că chestia asta n-o să se întâmple niciodată!

Deci - ce-i scria ea acum? Da' acum-acum, ca să nu afle şi el cât de încurcată era ea în realitate! Păi...

"- OK - în punctul ăsta al discuţiei noastre muzicale, prefer să spun că e foarte târziu şi să-ţi reamintesc că mâine avem ore destul de dificile.

- Scuze - n-am postat cu vreo intenţie anume!

- Ştiu. Dar discuţia noastră mă pune în încurcătură.

- De ce?

- Poate pentru că Adéle vede şi postările tale, şi postările la care ai dat like?

- Aa, stai liniştită! Între mine şi Adéle nu e nimic.

- ... Aveam senzaţia că sunteţi împreună.

- Ne întâlnim, atunci când n-avem altceva de făcut. Dar doar atât."

Aa, adică *freelove*! Pricepuse! Şi zău că nu se simţea mai bine acum, după ce aflase că Vincent şi Adéle îşi omorau plictiseala împreună dar nu plănuiau un viitor comun nici măcar pe termen mediu! Replica ei era... Era... Replica aia corectă era următoarea:

"- Chiar şi aşa - nu mi-ar place să interpreteze greşit anumite lucruri şi să mă provoace la duel, sau...

- Stai liniştită. E îndrăgostită de Grég.

- De Grégoire? Grégoire din clasa noastră?

- Nu - un vecin de-al ei. Ăla are 23 de ani şi e logodit; ea oftează şi aşteaptă despărţirea lor. Şi se tot flutură pe sub nasul lui. Când mă duc s-o iau la şcoală, mă pune s-o aştept la două străzi distanţă. Să nu mă vadă el..."

Oo, Doamne! Pe bune? Sau făcea mişto de ea? Trebuia să se intereseze...

"- Oricum, ai dreptate - e târziu. Iar eu am făcut o potrivire foarte nepotrivită a melodiilor, pentru care îmi cer scuze.

- Scuze acceptate. Vorbim mâine.

- Vorbim. Noapte bună.

- Noapte bună."

Mi-nu-nat! Tii - ce de treabă făcuse ea azi! Râdea şi dădea refresh, înainte să dea log out...

Ia uite cine era insomniac, aşa ca ea! Thomas tocmai postase şi el pe wall-ul lui o melodie Depeche Mode! Ia - ce era?

... Avea senzaţia că începe să aibă probleme. Mari. Thomas postase *It's no good* - ca un fel de replică la *Enjoy the silence*. Şi, probabil, şi la *Slow* postat de Vincent! Că nu era nici prost, nici orb! Văzuse like-ul care apăruse imediat după postarea ei şi înţelesese că ea discuta cu colegul ei! Şi cum crescuse "cu afacerea în curte", cum se zice, dezvoltase şmecherii şi abilităţi detectivistice! Avea senzaţia că Thomas tocmai "contraataca"...

Păi, să-i zdruncine şi lui visele şi să se ducă totuşi la culcare! Că se făcuse aproape unşpe noaptea!

"- Hello, insomniacule!"

Aştepta...

"- Mm, m-ai prins!

- Dap! Te-am prins, că stai huhurez în loc să te odihneşti pentru cursurile de mâine!

- Ai dreptate să mă certi! Şi când te gândeşti că numai tu eşti de vină pentru asta! Tu m-ai inspirat la Depeche Mode!

- Sigur, dă vina pe mine acum!

- Ei, nu-mi permit... Tu cum de nu dormi la ora asta? Nu ai ore de dimineaţă?

- Ba da. Dar am zis să-mi verific FB-ul; şi am dat de-un coleg de-al meu online. Am pălăvrăgit până acum!

- Numele, prenumele, înălţimea, lăţimea, constituţia, culoarea ochilor, obiceiuri şi vicii..."

Ia uite-l! Obiceiuri şi vicii!

"- Oo, Doamne! Da' ce-ţi veni?

- Păi e prima oară când aud că pălăvrăgeşti cu un coleg! Şi, vorba aia - mâine-poimâine mă-ntrebi ce să faci dacă, iar eu habar n-am ce să-ţi răspund!"

Da? Pe bune? De-asta voia el numele şi prenumele? Îi trimise link-ul către pagina lui Vincent şi aşteptă...

"- E cumva colegul care a rămas în club cu voi?

- Da.

- Ăla care e cu Adéle şi cu încă trei în simultan?

- Da.

- Neinteresant deci. Şi ce zicea?"

Oo, Doamne! Inspiră adânc, ca să se poată opri din râs... şi răspunse:

"- Zicea că circulă un zvon în liceu, referitor la mine...

- Aşa...

- ... Se zvoneşte că sunt promisă. Adică măritată teoretic.

- Buun! Asta numai dl Ştefan putea s-o coacă! Super!

- Ce, super?

- Super zvonul! Te scapă de toţi neterminaţii puşi pe căpătuială!"

Da, la asta nu se gândise... Trecu încet mâna peste taste... şi decise să fie sinceră.

"- Da, aşa e. Pe de altă parte, mă face să mă simt aiurea.

- De ce?

- Pentru că sunt singura fată de 17 ani din liceul ăla pe care n-o abordează nici un băiat. Şi e frustrant. Frumoasă sunt, deşteaptă sunt, brunetă cu ochi negri şi ten creol sunt... Mai să încep să cred că am probleme de comportament - iar asta mă face indezirabilă!

- Fii serioasă! Îţi zic o chestie! Iubirile din liceu nu ţin. Niciodată. Sunt "iubiri de-o vară". Chestiile între colegi nu funcţionează nici chiar atunci când sunt aranjate şi binecuvântate de părinţi!

- De ce?

- Păi tu nu ştii că băieţii se maturizează mai târziu? Se plictisesc ele! Diferenţa ideală între femeie şi bărbat este de 5 ani! Întotdeauna!

- Dacă zici tu...”

Şi nu mai avea chef de pălăvrăgeală - dar nici nu putea să-i spună noapte bună, pentru că el scria de zor...

“- Vorbesc foarte serios! Dl Ştefan a făcut foarte bine când i-a îndepărtat de tine pe tinerii din Cannes. Ăia sunt fie răsfăţaţi cu bani, fie pârliţi puşi pe căpătuială. Şi ştii că prin oraşul ăla umblă şi zvonuri despre părinţii tăi, nu numai despre tine! Tu eşti o partidă minunată - frumoasă, deşteaptă, bogată, sensibilă... Normal că a încercat să alunge toţi bondarii din preajma ta!”

Deci lui i se părea normală decizia tăticului ei de-a o înconjura de bodyguarzi şi a-i îndepărta pe toţi potenţialii prieteni...

Şi mai era o chestie! O variantă destul de improbabilă, dar o variantă totuşi! Dacă era, totuşi, promisă? Iar ei nu-i spuneau nimic ca să n-o vadă fugind în lume sau tăindu-şi venele? Că mai încercase ea cândva să se sinucidă cu pastile de la Carrefour...

... Acum chiar nu mai avea chef de pălăvrăgeală! Oftă greu...

“- Noapte bună, Thomas. Vorbim mâine.”

Log out. Închise laptopul şi se lungi pe pat...

Deci, tati al ei lansase zvonul că Florentina Ionescu este logodită. Primul ei gând, când aflase asta, fusese că tati al ei era mare şmecher şi se asigurase că nici unul dintre tinerii din liceu n-o să aibă curaj să-i abordeze prinţesa! Thomas spusese la fel - fusese şmecheria lui tati al ei, ca să alunge toţi profitorii din jurul ei. Dar acum, după ce oprise totul şi se lungise în pat, stătea şi se gândea...

Dacă era totuşi promisă? Adică, de la o vârstă încolo, toate fetele simţeau nevoia unui prieten - nu? A unei plimbări în doi, a unei strângeri de mână, a unui sărut... Tati al ei, care făcea tot ce-i stătea în puteri să-şi petreacă absolut tot timpul disponibil cu soţia lui în braţe, nu se gândise că fata lui vedea viaţa părinţilor ei şi visa şi ea la o dragoste la fel de puternică? Cum să-şi găsească ea un băiat care s-o iubească cu atâta putere, dacă scria “logodită” pe fruntea ei? Ce şanse avea să găsească pe cineva... Adică ce şanse avea ca acel cineva, îndrăgostit nebuneşte de ea, să-şi ia inima-n dinţi şi să-i spună “rupe logodna, de dragul meu”?

... Bine - dacă ar fi fost îndrăgostit nebuneşte, ar fi abordat-o! Adică ar fi anunţat-o şi pe ea că e îndrăgostit nebuneşte şi se sufocă fără ea! Era deci foarte posibil ca tânărul îndrăgostit nebuneşte să nu existe...

Discuţia cu mămica ei pe tema bărbatului ideal pentru ea apăruse după ce ea ceruse libertate - şi-o adolescenţă aproximativ normală. Deci mămica ei calculase deja că vor ajunge şi la asta! Şi că fata ei o să vrea să afle cum e să fie îndrăgostită! Şi-i vorbise despre un personaj extrem de rar în vremurile astea! Majoritatea tinerilor de vârsta ei se tundeau ca-n videoclipuri şi nu-şi puneau problema pilulei contraceptive.

... Sau şi-o puneau? Ea de unde dracu să ştie cum gândeau tinerii de vârsta ei, dacă nu-i ştia decât din vedere şi-o discuţie scurtă în pauza dintre ore? Ăia nu vorbeau niciodată despre aşa ceva! Vorbeau despre alte tâmpenii! Despre cheaturi la jocuri, despre băutură, despre filme...

Aah, ce tâmpenie!

În orice caz, era foarte posibil ca chestia aia cu “promisa” să fie reală. Părinţii ei petrecuseră destul de puţin timp alături de ea; şi umblaseră mult, şi prin Europa şi prin lume. În casa asta nu intraseră niciodată afacerişti sau fii de afacerişti. Dar ei doi umblaseră mult...

Oare era promisă vreunui băiat de afacerist? Oare tati al ei o iubea atât de mult încât se grăbise să-i asigure un viitor îndestulat şi plin de succese, alături de un bărbat “aşa cum trebuie”? Oare...

O s-o întrebe. Când mămica ei o să se întoarcă la Cannes, o s-o întrebe dacă era promisă vreunui băiat de afacerist. Şi-o s-o pună să se jure pe sufletul lui tati al ei că n-o minte. Poate reuşea s-o facă să spună adevărul...

Presimţea că o să aibă insomnie azi. Nasol - că mâine sigur o asculta la istorie...

Diamant

Aeroportul din Arad era destul de aglomerat. Pista, nu terminalul - că el pe pistă aştepta! Mitică “Pungă” Velciu pleca azi spre Sarajevo - şi îl lăsa şi pe el, în drum, pe heliportul hotelului Novi Palas. Evident, numele lui nu va figura în documentele de zbor - că directorul aeroportului îi era dator vândut...

Aştepta, în elicopter, să ajungă şi Mitică aici. Şi, cât aştepta, îşi verifica mail-ul... Nimic de la Grasu... Nimic de la Titel... Nimic de la Ana, chestie care îl făcea să se încrunte rău... Şi nimic de la Isamu. Păi, până aici! Scoase specialul şi-i selectă numărul.

- Da.
- Salut.
- Salut.
- Vreau şi eu raportul.
- Ce raport?
- Ăla pe care l-ai scris azi. Ăla cu împuşcăturile din Krusevac.
- Diamante,
- Că nu mi l-ai trimis şi mie. Te-ai gândit, probabil, că nu mă interesează!
- Nu cred că e momentul să fii sarcastic.
- Cum să nu fiu, mă, sarcastic? Ana e în Serbia - şi se trage asupra ei cu automatele! Iar tu îmi zici să nu fiu sarcastic?
- Ana nu a fost nici o clipă în pericol.
- Serios?!
- Foarte serios. Am fost informaţi complet şi complex, am organizat paza şi apărarea ei, aşa că Ana nu a fost nici o clipă în pericol.
- Măi omule,
- Eşti în Arad, pe pistă, şi te pregăteşti să faci o greşeală.
- Mă pregătesc să mă duc acolo şi s-o ajut!
- Nu are nevoie de ajutorul tău.

Cum-cum? Văzu instantaneu roşu în faţa ochilor:

- Ce-ai zis, mă?
- Că are tot ajutorul de care are nevoie. Şi stăpâneşte foarte bine situaţia. Apariţia ta acolo poate strica totul.
- Acu’ ce faci - încerci să-mi spui că sunt în plus?
- Diamante, uite ce se-ntâmplă!
- Ştiu deja ce se-ntâmplă! Cumnată-mea e în Serbia, a fost ţinta unui atac armat azi iar eu am aflat chestia asta de la unu’ şi altu’! Şi descopăr că mi-am pus baza-n tine, să mă ţii la curent cu ce face cumnată-mea - iar tu mi-ai dat ţeapă la faza asta! Eu trebuia să fiu primul care ajungea azi acolo, mă! Eu trebuia să decolez la cinci minute după ce venea poliţia peste ăia! Că e cumnata mea! E neamu’ meu! E nevasta lu’ văru’ meu! Da?

Chinezul tăcea... Tăcea... Răcni la el:

- Şi, pe chestia asta, să vezi tu ce-o să se-ntâmple! Cu prima ocazie când dai ochii cu mine, să vezi tu ce-o să fac! Să vezi ce de borş o să scoţi tu pe nas, când ne-om vedea prima oară!

Isamu tăcea. Ei, drăcia dracului!

- Zi-i ceva!
- Verifică-ţi mail-ul.

OK! Apăsă butonul... Aha! Îi trimisese raportul! Ia - raportul era? Sau un word cu nişte reţete fără lapte?... Raportul era. Bun! Continuă să ţipe la el:

- Să nu mai faci, mânca-ţi-aş ochişorii tăi! Să nu mă mai ignori, trăiţi-ar familia ta! Că nu e bine ce faci tu!

Spre marea lui mirare, Isamu îşi păstră calmul şi rosti... în română:

- În curte la dl Ionescu, tu eşti cumnat cu ea şi prieten cu mine. Dar, după ce trece de poartă, noi suntem subalternii ei. Şi facem ce spune ea să facem.

Clac - îi închisese chinezul... după ce-i făcuse duşul ăla rece cu care-l dezmeticea uneori şi Ştefan...

Deci Ana ordonase să nu se afle nimic! Ana îi spusese lui Isamu

să nu anunţe pe nimeni! Interesant! Oare cumnata lui se simţea chiar atât de puternică şi de stăpână pe ea şi pe situaţie, ca să n-aibă nevoie de ajutorul lui? Sau măcar de prezenţa lui, pe post de bau-bau? Sau aşa o sfătuise chinezul - să se ţină tare şi să se descurce singură, ca să pară stăpână pe situaţie? N-o să afle, probabil, niciodată...

Înţelesese "din prima" de ce deplasarea lui la Krusevac era periculoasă. Înţelesese cum putea el strica tot ce munciseră ei azi pe-acolo. Era vorba de imaginea reginei - care trebuia să fie una de forţă, stăpânire şi dominare. Apariţia lui acolo putea fi interpretată ca un semn de slăbiciune. Scepticii puteau spune că el se dusese repede "s-o descurce", să-i spună ce să facă şi ce să spună şi ce pedepse să stabilească. Hm... Dar nu putea să se întoarcă în Bucureşti. Adică, dacă plecase val-vârtej de-acolo, trebuia să ajungă la o destinaţie! Altfel pica el de fraier nehotărât! Nu se putea întoarce...

Să se ducă la Raina?

... O să se ducă şi la Raina. Mâine. Că, una la mână, era cam supărat pe ea! Şi, a doua la mână, apariţia lui o va înfuria rău pe Ana - care se va grăbi să se descotorosească de el plesnindu-l iar cu "îţi cam neglijezi nevasta". Deci oricum ajungea mâine la conac!

Nu, n-o să strice socotelile lor pe-acolo. O să se ducă şi-o să se aşeze în spatele ei - şi-o să facă strict ceea ce-l va pune ea să facă! Ba chiar îi va spune Anei să-l ia cu ea peste tot, pe post de bodyguard!... Dar atunci pica prost Luka, consilierul pentru Serbia, care nu era în stare să asigure paza şefei lui!

... Ia să citească el raportul ăla! Ca să se inspire! Sigur va găsi în el două duzini de scuze care să-i garanteze prezenţa lângă Ana! Una dintre ele era chiar pedepsirea dobitocului! Că doar nu era să-şi murdărească ea hainele cu sânge de-ăla ieftin - nu? Apropo - habar n-avea dacă Ana îşi luase pistolul cu ea! Presupunea că da - dar probabil că n-o să-l folosească! Că doar nu era nebună, nu? Şi-o să-l împuşte el, nu Luka! Să fie foarte limpede cine e "consilierul *number one*"! Ca să nu-l mai excludă nimeni niciodată din evenimentele importante!

Florentina

Stătea în cadrul uşii camerei ei, în întuneric, sprijinită de toc, şi nu-şi permitea nici să respire...

Avusese, într-adevăr, insomnie. Chestia aia cu promisul o apăsa rău! Aşa că simţise nevoia să viziteze toaleta. Ieşise şi văzuse imediat uşa biroului deschisă şi lumina ieşind de sub uşa băii. Revenise deci în cadrul uşii ei şi aşteptase. Nici n-apucase bine să se-ntrebe ce se făcea ea dacă persoana din toaletă avea indigestie, că auzise soneria telefonului special al lui Isamu...

Şi apoi, auzise cuvintele chinezului. Vorbise în franceză. Vorbise cu Diamant. Spusese "salut", întrebase ce raport, după care spusese că nu era momentul ca Diamant să fie sarcastic. Adică unchiul ei îi vorbise chinezului "de sus" şi cu ton ridicat. Şi apoi spusese chestia aia care-i dăduse ei fiori reci - şi-o dezmeticise bine de tot! "Ana nu a fost nici o clipă în pericol" - semn că se întâmplase ceva în Serbia! Parcă în Serbia era mămica ei azi, nu? Aşa le spusese...

Păstrase tăcerea - şi respirase cât de uşor putuse ea. Aflase deci că chinezul a avut informaţii complete, că a organizat paza şi apărarea ei... şi dedusese că avusese loc un atac asupra mamei ei. Care nu a fost nici o clipă în pericol. Pe-asta nici ea n-o crezuse! În plus, după cum spusese Isamu, Diamant era acum în Arad, pe pistă. Era evident că se ducea val-vârtej s-o ajute...

În încheierea discuţiei cu unchiul ei, Isamu îi spusese în limba română că, în curtea bunicului ei, erau prieteni şi rude; dar, atunci când ieşeau pe poartă, mami şi tati ai ei erau şefii iar ceilalţi erau subalternii lor. Şi nu le ieşeau din cuvânt. Semn că mămica ei îi ordonase lui Isamu să nu scoată un sunet despre atacul asupra ei! Şi se cutremurase, pur şi simplu, când se gândise că azi ea fusese la liceu, după care venise acasă, îşi făcuse lecţiile, citise din cartea aia stupidă, pălăvrăgise cu Vincent şi apoi şi cu Thomas... Dansase Depeche Mode... Şi, cândva în timpul ăsta, la câteva sute de kilometri distanţă, gloanţele zburaseră în direcţia mamei ei. Atunci se speriase rău...

Uşa băii se deschise. Asculta, fără să se clintească... Clac - intrase în birou. Habar n-avea cine fusese la baie! Probabil că ar fi putut identifica personajul după aftershave! Numai că acum nu se mai grăbea la baie. Acum, se gândea că azi, cândva, la un moment pe care ea nu-l conştientizase, ar fi putut rămâne orfană de mamă...

Se lăsă să alunece pe covor şi-şi prinse capul în palme - Doamne! Doamne, Dumnezeule! Azi ar fi putut rămâne fără mamă! Exact la fel cum, cu 16 zile în urmă, fusese cât pe ce să rămână fără tati al ei...

26 martie 2020 - joi

Diamant

Liftul cobora destul de repede. Era un lift bun - era într-un hotel cu ştaif...

Mitică nu întârziase mult. Decolaseră repede şi fără incidente. Zborul fusese destul de lung; aşa că citise pe îndelete raportul, identificase trei scuze "beton" care să-i justifice deplasarea val-vârtej... şi se mai gândise la chinezul de la Cannes şi celelalte umbrele care-i adăposteau pe ei, neamul Ionescu, de necazuri. Era limpede acum că cea mai bună, mai eficientă şi mai loială umbrelă, cea chineză era! Isamu îl mobilizase pe chinezul peste Europa Centrală! Ăla dublase efectivele române şi sârbe! Oamenii ăluia creaseră ambuscada şi întorseseră atacul în favoarea lor! Dacă n-ar fi fost chinezii...

O să-şi ceară scuze de la el şi gata! N-o va face acum, la doispe jumate - dar pe la prânz, aşa, ar fi fost momentul ideal pentru "Iartă-mă"! Isamu fusese limpede în exprimare: în curte la nea Dumitru, era prietenul lui. Iar el îl ameninţase că-l umple de sânge! Foarte anapoda constatare...

Ieşi şi porni spre recepţioneră. Tânăra îl cunoştea - adică îi recunoscuse instantaneu ochişorii albaştri şi mutra sexy şi se îmbujorase toată:

- Bună dimineaţa. Vă anunţ?

- Nu. Probabil că se odihnesc. Dă-mi o cameră pe acelaşi etaj.

Îi dădu paşaportul iar tânăra se apucă să tasteze repede-repede...

N-o să le strice socotelile. O să facă el cumva să pice toţi bine! Inclusiv Luka! Bietul Luka - tocmai el, cel mai răvăşit de prezenţa şi frumuseţea reginei, păţise ruşinea! Tocmai "în ograda lui" se derulase ditamai războiul urban care ţintise spre viaţa Anei! Ăla sigur era lila acum! Poate-o să-i zică el vreo două-trei, să-l mai încurajeze! Că era băiat bun, "valabil"...

O să se ducă în camera lui, o să-şi pună mobilul să-l trezească la şase jumate şi-o să se culce. Ca să nu mănânce bătaie de dimineaţă, când o să dea ochii cu şefa lui.

Ana-Maria

Cum-cum? Deschise grăbită ochii... Luka se ridică din fotoliu:

- Pavle e.

OK, individul se gândise şi-şi făcuse totalurile - şi voia să discute! Cât era ceasul? Trei şi-un sfert? Minunat... Consilierul ei se aşeză pe marginea patului şi răspunse - şi-l puse imediat pe speaker:

- Da.

- Luka?

- Da.

- Trebuie să discutăm.

Insul vorbea romanes. Şi era impertinent atunci când folosea asemenea cuvinte cu asemenea personaj important din lumea interlopă. Aşa că îi luă telefonul din mână şi-i închise-n nas. Consilierul ei nu scotea o vorbă - dar era uimit, de vreme ce aşteptaseră amândoi cu mare nerăbdare telefonul ăsta... Zâmbi:

- Atunci când un om îi telefonează altui om, întâi salută, apoi se prezintă şi apoi alege cu grijă cuvintele pe care le ordonează în fraze coerente. Tu aşa faci. Dacă el nu face ca tine, atunci n-aveţi ce vorbi. Că vorbiţi limbi diferite - şi n-o să vă înţelegeţi.

Luka aprobă şi-şi recuperă telefonul, care reîncepu să cânte... Bărbatul de lângă ea apăsă butonul verde şi turui:

- Atunci când un om îi telefonează altui om, întâi salută, apoi se prezintă şi apoi alege cu grijă cuvintele pe care le ordonează în fraze coerente. Eu aşa fac. Dacă tu nu faci ca mine, n-avem ce vorbi. Că vorbim limbi diferite - şi n-o să ne înţelegem.

Şi-i închisese-n nas! Ei, poftim! Îi repetase cuvintele! Uau! Chiar atât de multă încredere avea Luka în ea şi în capacitatea ei de-a obţine ce trebuie să obţină? Nu-i venea să creadă!

Se priveau lung... Individul probabil că îşi privea telefonul şi nu prea ştia ce să facă cu el... Aha! Suna din nou! De data asta, consilierul ei zâmbea slab:

- Da.

- Salut.

- Salut.

- Pavle sunt.

- Da.

- Trebuie să discutăm.

- Nu cred că avem ce discuta.

- Te rog, Luka! Trebuie să ajungem la un consens!

- Am avut un consens, iar tu l-ai stricat.

- Ştiu! Dar trebuie să facem ceva! Trebuie să fie pace între noi!

- A fost pace între noi - iar tu ai venit cu trupa şi cu automatele şi ai încercat să mă lichidezi!

- Nu! Nu-i adevărat!

- Atunci, să înţeleg că azi te-ai jucat de-a antrenamentu'? Sau ce să înţeleg?

- Că am făcut o greşeală uriaşă azi! Şi trebuie să discutăm! Trebuie să salvăm cumva ceea ce se mai poate salva!

- Nu cred că mai putem salva ceva, noi doi.

- Luka, te rog, înţelege-mă şi pe mine! Oamenii mei sunt în spital! Iar cei care au scăpat sunt căutaţi prin toată Serbia! Nu-mi face chestia asta!

Se părea că Părintele băuse multă cofeină - şi avea inspiraţie şi chef de muncă. Luă telefonul şi mârâi la prostănac:

- La unşpe fix, să fii la hotelul Novi Palas. Şi să ai temele făcute.

Apăsă butonul roşu şi-apoi scoase limba la aparat, făcându-l pe Luka să bufnească în râs... Decise să se ridice:

- Şi-aşa s-a dus dracu odihna noastră! Adu harta războiului, că vreau să verificăm din nou socotelile.

- Crezi tu că le-am greşit?

- Nu. Cred că Părintele s-a apucat să-l linşeze pe Pavle ăsta. Şi nu e bine să avem efectul unei bombe cu napalm. Da, radem toţi duşmanii din jur şi suntem în siguranţă - dar ţinem şi clienţii la distanţă. Şi asta ne dăunează în afaceri.

Consilierul ei aproba şi se grăbea să aducă hârtiile. Ea se grăbea să-i dea un mesaj lui Aleodor, să-i spună să se tempereze... Şi-aşa nu mai putea să adoarmă! Şi trebuia să se ocupe un pic şi de ceilalţi consilieri! Sigur îi trimiseseră socotelile! Trebuia să le bage în tabele, să aprobe viramentele... Ehei - câtă treabă avea ea!

Diamant

Mobilul piui scurt. Îl luă, luă şi laptopul, se mai privi o dată în oglindă şi ieşi.

Era şapte fix - nici prea devreme, nici prea târziu. Ştia din proprie experienţă că Ana adora orele fixe; şi cum nu voia să descopere că "fusese lăsat să se odihnească" iar ei plecaseră să rezolve problemele cu idiotul ăla, se apropia cu paşi mari de tinerii care păzeau uşa... Îi întrebă din semne dacă dormeau; primi o negare. Aşa că ciocăni corect de două ori. O pereche de paşi bărbăteşti se grăbi să se apropie:

- Cine e?

- Diamant.

Ascultă descuierea uşii... Era OK; Luka îşi încuiase de două ori şefa. Era bine. Uşa se dechise cu zgârcenie; fu ţintit de doi ochi căprui şi-o ţeavă de pistol... Îi făcu cu mâna:

- Salut.

- Salut.

Fu poftit să intre şi se conformă. Şi observă imediat lumina aprin-

să la baie. Aa, deci ea abia se trezise! Luka era în pantalonii de costum şi cămaşă - se vedea limpede că dormise iepureşte pe fotoliu şi-şi păzise şefa toată noaptea! Asta era întotdeauna sarcina consilierilor - băieţii păzeau uşa iar ei păzeau şeful, sau şefa. În baie era, deci, Ana. Probabil că abia se trezise şi-acum încerca să se dezmeticească, să-şi aranjeze cumva coafura...

Hait - că era nu dezmeticită, ci îmbrăcată într-un super-costum de piele şi coafată "ca să rupă uşa"! Oare stabiliseră deja ora şi locul de întâlnire? Se grăbi să fie politicos:

- Neaţa.

- Neaţa.

Şi atât - ea se aşezase la masă. Se grăbi să o imite. Aştepta să fie urecheat... Întrebat ce caută acolo... Uşuit cu viteza luminii...

Nu - nu se întâmpla nici una dintre variantele alea. Cumnata lui se comporta de parcă în apartamentul hotelului Novi Palas erau doar două persoane - iar el nu era una dintre ele! Deschise şi el laptopul şi-l porni: dacă o să-l întrebe ce face, o să-i spună că îşi verifică mail-ul ca să vadă ce izbândise Titel la negocierea de la Arad.

... Şi era linişte... O linişte de-aia tensionată "ca-n filme", şi numai fondul muzical mai lipsea... Acum chiar îşi dorea să audă o întrebare! Chiar îşi dorea s-o audă spunând ceva! Că era prea linişte! Şi o ştia el pe ea - când tăcea aşa, mocnea în ea şi acumula o furie mare! Şi nu mai era Ştefan prin preajmă, s-o ajute să se controleze! Tare se temea că o să iasă pe uşă pălmuit...

- Comandă, te rog, nişte cafele.

Acu' era acu'! Luka se cam înroşise! Probabil se gândeau amândoi la acelaşi lucru - ce-o să se-ntâmple dacă băiatul lui Filip o să rostească cifra "trei"! Aştepta...

- Trei cafele în apartament, te rog... Pune-le alături... Mersi.

Comandase trei. Iar ea nu protestase. Adică era acceptat, cum se zice... Păi, să încerce să deschidă o discuţie - nu? Zâmbi slab:

- Titel nu mi-a scris. Ăsta e semn bun, nu?

Tăcere... Continuă:

- Că dacă nu mi-a trimis o negare, înseamnă că au căzut la pace - şi-a rămas la petrecere până dimineaţă.

Tăcere... OK! Să spargă buba!

- Eşti supărată pe mine?

- Atunci când nu faci ceea ce ţi-am spus eu să faci, da - sunt supărată pe tine.

Se grăbi să se folosească de muntele de şmecherie pe care-l acumulase şi s-o aprobe:

- O să mă duc şi la ea - da' după ce te ajut pe tine aici.

- Nu am nevoie de ajutorul tău.

Serios?! O privi lung, încruntat... Chipul cumnatei lui se încruntă instantaneu:

- Cine eşti tu? Consilierul pentru România, da? Cine e Luka? Consilierul pentru Serbia, da? Dacă tu vii în Serbia să mă ajuţi, atunci el ce mai face? Socoteşte încasările? Deschide uşa? Îmi cară geanta?

Tăcea - că n-avea ce să mai spună! Ana avea dreptate! Nici Luka nu spunea nimic - se făcuse vişiniu şi tot foşnea cu nişte hârtii...

- Aşa că, da - sunt supărată pe tine! Ai năvălit în socotelile mele, deşi ţi-am spus răspicat unde poţi să te duci atunci când vrei să chiuleşti de la treabă!

- Nu vreau să chiulesc de la treabă! Da' nici nu vreau să aud că ai făcut tu dreptate!

- Ce dreptate, mă? Ce dreptate?

- Dreptate, Ano! Dreptate după legea lu' Ştefan! Dobitocu' ăla de Pavle are deja un avertisment!

"Iar tu va trebui să i-l dai azi şi pe-al doilea şi să-i iei gâtu'! Sau să-i zbori creierii!" Că se îndoia că Ana făcuse un curs rapid de scrimă, înainte să plece în turneu!

Ochii verzi îl priveau lung, serioşi. El o privea cu furie. De ce făcea pe proasta cu el? Adică de ce-l lua de prost? Ana trase adânc aer în piept şi-i răspunse... cu calm:

- ... Dacă ar fi tras asupra mea, ar fi fost rece demult. Dar a tras doar asupra sediului firmei. Aşa că are de ales - face puşcărie sau achită daunele şi primeşte cu suspendare.

Poftim? Cum adică?

... N-o să-şi primească explicaţia. Nu acum, nu aici, nu de la ea. Aşa că se întoarse spre Luka... Colegul lui nu părea mai dispus să-i şoptească răspunsul corect - întindea hârtiile pe pat. Se uita pe ele, le punea una sus şi una jos, una în dreapta, următoarea în stânga... Ce dracu făcea ăla - îşi dădea pasienţe cu cărţi scoase la imprimantă? Era prea linişte ca să întrebe...

- ... Şefa, eu vreau totuşi să le lipesc.

- De ce, mă?

- Păi ăla e aşa de aerian, că mi-e că n-o nimereşte! Umblă zvonul prin oraş că nici la grădiniţă nu l-a dus mă-sa! De unde dracu să fi învăţat să facă puzzle?

Ana bufni în râs şi-i făcu un semn de "fă cum vrei tu". Se grăbi să se ridice:

- Hai să te-ajut!

Că murea de curiozitate să afle ce dracu erau hârtiile alea!

... Aaa...

Luă scociul şi preferă să tacă. Că fusese prost ca noaptea! Şi se făcea de râs, dacă mai scotea vreo "cugetare" pe gura aia proastă! Idiotul n-o să aleagă puşcăria - că nu era tâmpit, nu? N-o fi fost el la grădi - dar tâmpit nu era...

Florentina

Biyu coborî şi închise portiera. Ea aştepta... Portiera se deschise; coborî şi porni spre uşă.

Curtea liceului i se părea mai mare ca niciodată. Uşa aia era mai departe ca niciodată. Ziua de azi i se părea mai grea ca niciodată...

Adormise târziu, cu gândul la mămica ei. Se întrebase dacă se speriase atunci când fusese atacată. Se întrebase dacă Părintele fusese "la post", dacă avusese bunul simţ să se urce într-un avion şi să se ducă acolo s-o ajute... Se întrebase dacă mămica ei putea să doarmă. Şi dacă rezolvase problema. Nu fusese niciodată implicată în afacerile lui tati al ei; dar auzise, uneori, unele discuţii. Şi ştia că tati al ei nu foloseşte cuţitul ăla mare ca să-şi taie friptura! Ştia că şi tati, şi mami ai ei au pistoale - şi sunt buni trăgători, că se antrenau săptămânal la poligon... Ştia că mămica ei nu era singură acolo - avea o armată de oameni, s-o apere! Dar va trebui să dea ochii cu individul care-o atacase - şi va trebui să facă cumva să-l convingă să-şi accepte pedeapsa. Ca să fie pace. Asta era uşor la prieteni; la duşmani, însă...

Nu putuse să adoarmă înainte de ora trei. Gândul că ar fi putut s-o piardă... Rememorase certurile lor - şi le regretase din tot sufletul ei! Rememorase clipele frumoase, jocurile, glumele, serile când adormise în braţele ei... Rememorase multe lucruri, azi-noapte. Trăsese concluzia că ea, prinţesa Florentina, nu fusese întotdeauna un copil bun. Că o tot apăsase gândul că ea nu e fata lui tati al ei, ci a lui Florentin. Şi apăruse în viaţa lui tati al ei aşa, prin alianţă. Nu se simţise niciodată exclusă din familia Ionescu; ba chiar se simţise iubită şi răsfăţată straşnic! Dar, după apariţia celor doi prinţi, mami a ei fusese ocupată cu ei. Şi cu tati al ei. Iar ea, fiind cea mai mare şi cea mai descurcăreaţă, fusese deseori lăsată să se descurce singură. Îşi amintise căzătura cu bicicletele din Aurari - Léon se împiedicase şi căzuse, iar ea se împiedicase de bicicleta lui şi căzuse şi ea. Iar mămica ei se grăbise să-l ridice pe Léon; îi ştersese lacrimile, îi examinase juliturile, i le spălase cu apă plată... În timp ce-i dăduse ei indicaţii: "nu mai plânge, că nu ţi-ai rupt nimic". "Dă cu apă, să nu se infecteze." "Adună bicicletele alea din drum." Mămica ei fusese ocupată cu prinţul, aşa că ea trebuise să se descurce singură...

Probabil că prin chestia asta treceau toţi copiii care aveau fraţi mai mici. Ea avea doi. Amândoi, băieţii lui tati. Originali, cum se spune. Nimeni nu-i spunea chestia asta - dar o simţea ea, undeva în subconştient... Mai ales atunci când trebuia să se descurce, să facă singură, să vadă de ei - că mai trebuia să aibă grijă şi de ei, fiind cea mai mare...

Nu putea spune că se plânge - că nu asuda foarte tare după fundul prinţilor! Avea, uneori, unele sarcini legate de ei - dar nu erau lucruri grele. Nu-i creştea ea, cum se spune! Şi totuşi, sentimentul ăla stupid că ea era "alipită" la familia aia frumoasă cu rege, regină şi prinţi...

Intră în liceu.

Mămica ei n-o sunase. N-o anunţase şi pe ea apropo de atacul din Serbia. N-o sunase nici măcar s-o întrebe ce mai face! Sau să-i spună să aibă grijă de Philippe! Nu - n-o sunase deloc-deloc! De parcă uitase complet de ea! De parcă Isamu putea să-i ţină loc de mamă şi tată! Şi, apropo de Isamu - nici el nu se grăbise să le spună ceva, de dimineaţă! Îi salutase, se asigurase că îşi luaseră tot ce le trebuie - inclusiv chinezoaicele - după care îi condusese la maşini... şi gata! Da' ce, era obligat să-i informeze el pe copiii contesei? Nu era obligat! Obligaţia lui erau afacerile! Isamu tăcuse mâlc...

Intră în clasă:

- Neaţa.

- Neaţaa!

Ciudat - tocmai Adéle era cea mai încântată de sosirea ei! De parcă se bucura sincer să descopere că Vincent şi prinţesa Fló începuseră să socializeze! Poate visa la scene fierbinţi în trei - că era nebună rău fata asta! În fine...

Se trânti pe scaunul ei, lăsă bagajele pe pupitru şi puse fruntea peste ele - azi era aşa o zi de tot rahatul...

- Hei, bună!

Asta era vocea lui Vincent. OK!

- Bună.

- Ce-i cu tine? Eşti supărată?

- Nu. Mă doare capul.

"Şi-acum poţi să mă laşi în pace, te rog?" O secundă, două...

- Dacă vrei, îţi fac rost de-o pastilă, ceva...

Negă şi îl auzi îndepărtându-se...

Mai bine că o lăsase singură! Nu voia decât să fie lăsată în pace! Nu ştia dacă să fie supărată sau nu pe muţenia mamei ei! Nu ştia dacă să se considere "membră cu drepturi depline", sau doar o "extensie" a minunatei familii "2+2"! Nu ştia dacă s-o sune ea pe mama ei... Nu ştia dacă era promisă sau...

Oftă greu şi se adună totuşi de pe pupitru. Trebuia să-şi pornească laptopul, să-şi scoată notesul şi cartea...

Diamant

Telefonul lui Luka sunase în urmă cu vreo cinci minute. Pavle venise mai devreme. Dar Luka nu se dusese la el - semn că aştepta, totuşi, ora 11. Cumnata lui adora orele fixe - şi punctualitatea. Ăla nu bătea la uşă, aşa că avea morcovu' înfipt de trei coţi şi sigur accepta orice propunea ea...

- Spune-le să-l aducă sus, în camera lui Diamant. Tu mai ai ceva acolo?

- Absolut nimic.

Luka se conforma...

- ... Nu mă mai ajuta, Diamante! Dacă nu-ţi cer eu ajutorul, te rog să nu mai ai iniţiative de-astea. Toţi cei care ştiu că eşti acum aici calculează că ai venit ca să-mi spui ce să fac! Şi nu-i în regulă!

- Ştiu. Mi-am dat seama că am greşit. Dar stai liniştită, că pe-asta o dreg eu. Eu am făcut-o, eu o dreg.

Ana nu mai răspunse. Continuă:

- Şi după aia mă duc la Rebeca. Pentru că ai avut dreptate.

Acum primi o aprobare cu capul. Auzea voci pe hol; presupunea că băieţii lor îl percheziţionau pe cretin... Luka ieşi şi ordonă, în romanes:

- Treci! Treci odată - că-mi vin spumele pă mine şi te răcesc!

Ăla bombănea şi el ceva. Luka se ducea după ăla... Se ridică şi oftă greu:

- Cum e nevasta mea? Da' sincer! Cum e?

- Din câte am fost eu informată, a găsit o cale de echilibru şi merge momentan pe ea. Îşi face treburile la birou; greu, întârziat, dar le face. Şi nu mai are insomnie noaptea. Dar n-am primit nici o veste concretă despre Trésor; aşa că starea asta de echilibru e fragilă şi ascunde o disperare mare...

Aprobă şi ieşi:

- Dă-mi 30 de secunde avans.

Se grăbi să închidă uşa şi porni spre camera păzită de băieţi:

- E curat?

- Lacrimă.

Bun! Intră şi descoperi că masa se mutase - nu mai era chiar în dreptul uşii, ci în stânga, lângă pat. Pavle stătea pe scaunul din dreapta; Luka stătea în spatele lui. OK! Aşa era perfect!

La vederea lui, Pavle ridică ambele palme într-un gest de apărare:

- Diamante, stai aşa! Stai, mânca-ţi-aş! Stai, să vorbim!

Scoase pistolul din spate, înfipse mâna în claia de păr şi smuci. Şi-i băgă ţeava în gură...

Gata - lucrurile se calmaseră acum. Păi, hai să-şi îndrepte greşeala - nu?

- După cum zicea un bun prieten de-al meu, acum vorbesc eu. "Tu taci, ca să nu mişti pistolul şi să te-mpuşc din greşeală!" Aşa...

- Pavle Brankovic. Teritoriu mic, oameni puţini, mănânci din taxe de protecţie şi curve. Nu faci mai mult de 400.000 de euro pe an, partea ta. Ai mai încercat o dată să-l împuşti pe Ştefan, acu' patru ani. Atunci v-aţi înţeles cu frumosu' - a intervenit cine trebuie şi te-a spălat corespunzător. Da' ţi-a zis-o şefu' meu - şi eram şi eu de faţă atunci! Ţi-a zis-o verde-n faţă: la următoarea alarmă de-asta, te dă în sarcina mea. Şi ştii ce înseamnă chestia asta...

Idiotul nu-şi permitea să aprobe sau să scoată vreun sunet... Scoase arma din gura lui şi începu s-o ştergă de maleta individului:

- Da' am o problemă. Am aprobarea lu' şefu' - nu a lu' şefa. Aşa că...

Făcu un pas în spate şi-şi admiră "capodopera". Pavle era jos acum - îndeajuns de jos ca să poată cumnata lui să câştige bătălia! Bun! Porni spre scaunul din stânga şi-l trase, ca pe o invitaţie pentru cumnata lui:

- Ne-a întrebat pe amândoi ce părere avem despre tine şi ce-ar trebui să facă ea. Io i-am zis să mă lase să te mut la loc cu verdeaţă. Luka i-a zis să-ţi radă afacerea de pe faţa pământului, definitiv şi irevocabil. Ea nu s-a pronunţat încă. Aşa că... Aşa că să ai mare grijă ce faci azi - că sunt tare irascibil...

Uşa se deschise scurt. Iar idiotul întoarse imediat capul spre locul pe unde va intra Ana! Îl privea şi-i vedea uimirea... cauzată de apariţia Anei, care era mai frumoasă şi mai furioasă ca niciodată...

Ana-Maria

Eei... Păi, să se ducă să-l bată pe ăla la puncte! Nu?

Se ridică şi-şi puse cizmele lungi cu toc cui. Deschise geanta laptopului, împinse emblema în afară iar micul căpăcel sări. Trase cuţitul din ascunziş...

Le roi. Honneur et justice. Oare făcea o greşeală azi? Ştefan l-ar fi trimis pe idiot la cimitir - pe catafalc, cu flori şi colivă şi tot tacâmul. Ea plănuia "să-l ardă la teritoriu" - şi-atât. Dacă interpreta legea lui Ştefan, îi ieşea catafalcul. Dar dacă o urma *mot-a-mot* şi îl omora pe-ăla...

Nu-i era frică să bage cuţitu'-n el. Îi era frică de opinia lui Nicu Cărare, când va afla că femeia frumoasă pe care-o admira el pentru multiplele calităţi feminine înfipsese cuţitul într-un om şi-l omorâse. Femeia frumoasă, sensibilă, cu deschidere către artă, istorie, cultură şi dansuri pasionale s-ar fi transformat într-o ucigaşă. Indiferent ce făcuse Pavle ăla - imaginea ei ar fi suferit daune ireparabile...

Nu - n-o să-l omoare. Dar o să facă aşa un melanj interesant de pedepse, de-o să i se ducă vestea!

Băgă cuţitul în teaca din cizme, îşi luă telefoanele şi ţigările şi ieşi:

- Nu intră nimeni.

- Da, şefa.

Bun! Nu se grăbea... Ia să-şi aprindă ea o ţigară! Studiase nişte mişcări de-astea foarte mişto - foarte de efect! Scoase ţigara deci... Bricheta - şi-acum îşi aprindea ţigara aşa, cu capul într-o parte şi ochii mici, cum făcea şi Ştefan când era furios şi cocea pedepse... Intră în cameră.

Luka stătea în picioare, în spatele lui Pavle, şi avea ditamai satârul în mâna dreaptă. Diamant îi trăsese deja scaunul din stânga. Pavle ăla era un individ destul de slăbănog, care chelise prematur şi nu-şi putea închide gura de la câtă uimire îi provocaseră ochii ei verzi şi buzele roşii şi buclele artistice...

"Mm, Anuţo - ce de treabă faci tu numai aşa, plimbându-ţi fizicul prin faţa lor!"

Se aşează şi îl fulgeră pe dobitoc cu ochi furioşi:

- Ascult.

- ... Ce dracu să mai zic acu'? Că-mi pare rău? Ştii bine că-mi pare rău! Că, vorba aia - Luka ştie că a fost întotdeauna linişte şi pace între noi!

Ridică un deget de avertizare - "nu mă minţi, că nu-i bine"...

- Cu excepţia incidentului de atunci, din 2015, a fost pace! Şi nu ne-am deranjat unu' pe celălalt! Da' nu ştiu ce dracu am avut acu'! Că mi-a venit aşa, deodată! 'R-ar ea a dracului de băutură...

Şi mima regretul suprem...

- ... Am fost la o petrecere, marţi noaptea. Şi-am băut mult. Şi parcă mi-am băut minţile! Nu ştiu ce dracu a fost în capu' meu când i-am chemat pe băieţi şi le-am zis că mergem la Luka! Că, vorba aia - ştiu şi eu cine are grijă de tine! Nu ştiu...

Nu ştia nici ce-i venise când se-apucase să plănuiască să pună gheara pe pământul şi fetele lui Ştefan. Nu ştia nici ce să mai spună, ca s-o înduplece. Nu ştia cu cine are de-a face - pe cine are-n faţă! O bănuia a fi o fiinţă timidă şi sensibilă şi temătoare la vederea oricărui păienjenel - aşa că nu-şi făcuse temele. Nu-şi compusese nici o scuză plauzibilă, nici o promisiune fermă de "neagresiune", nici telefonul şefului lui la ea... OK!

- Bărbatul meu te-a avertizat, în 2015. Ţi-a spus ce-o să se întâmple, dacă o să repeţi istoria de-atunci. Probabil te-ai gândit că acu', după ce el a ajuns la spital, tu poţi să reactivezi socoteala de-atunci. Cu fetele şi teritoriul lui mutate în subordinea ta.

Făcu un gest scurt spre Luka, iar el îi puse individului harta-n poală. Arătă spre ea:

- Ăla e pactu' de neagresiune. Zonele verzi sunt ale mele; zonele roşii sunt ale tale. Zonele albastre au fost ale tale şi acum sunt ale mele. Ai 24 de ore să calculezi la ea. Dacă-ţi convine aşa, îţi salvezi oamenii şi restul de afaceri. Dacă nu...

Individul nu ştia ce-o să facă ea dacă el nu accepta "pactul Ionescu-Brankovic"...

- Dacă nu, dată fiind situaţia din spitalele locale, probabil că o să faci angajări. Nu? Şi multe antrenamente, multe şedinţe... Ce faci tu când îţi şcoleşti noii angajaţi! În orice caz...

Stinse ţigara şi se ridică. Şi veni în faţa lui:

- Oricare va fi decizia ta, trebuie să ştii că relaţia dintre noi doi...

Se aplecă spre el... şi trase cuţitul. Şi-i ridică bărbia cu vârful - exact cum făcea Ştefan al ei:

- Nu mai e galbenă; a devenit oranj.

Acum îl lămurise?... Acum, da. Aşa că putea să plece. Băgă cuţitul înapoi în cizmă:

- Luka - dacă până mâine la 11,15 Pavle nu te sună, ştii ce ai de făcut.

- Da, şefa.

Ieşi şi porni spre uşa apartamentului. Se simţea atât de obosită... că numai adrenalina primei ei "judecăţi" o împiedica acum să caşte şi să se-mpiedice cu tocurile ei cu tot! Ăştia aveau cafea bună, tare; dar nimic nu se compara cu un somn zdravăn, de calitate! Şi-i era aşa de somn...

Diamant

Pavle era knock-out! Categoric! Treaba aia cu cuţitul îl luase pe nepusă masă şi pe el, care chiar se aşteptase ca Ana să ia cuţitul lui Ştefan cu ea! Nu ştia cum îl transporta - de vreme ce zbura şi cu linii comerciale, iar asta însemna să treacă prin diverse detectoare...

Îşi drese scurt vocea - iar individul deveni extrem de atent la el. Arătă spre hartă:

- Beleşte ochii acolo şi calculează. Şi fii prompt - că n-avem timp de pierdut, nici eu şi nici Luka.

Porni spre uşă, iar Pavle exclamă:

- Luka! Stai, mă, aşa! Stai să ne uităm aici! Hai - mai stai două minute!

Ieşi. Îi auzise foşnind cu hârtiile, aşa că era OK. Dar, pentru orice eventualitate, le făcu băieţilor semn să intre şi să fie cu ochii pe cretin! Şi-acum se grăbea să discute cu cumnata lui. Nu prea-i plăcea că îl lăsase pe Pavle să scape doar aşa, cu pedeapsa aia uşoară...

Cumnata lui desfăcuse geanta laptopului. Era tristă. Şi obosită. Probabil îşi amintise de Ştefan - de faptul că el era în spital acum, în comă, iar ea trebuia să stea departe de el... O văzu făcând ceva acolo, în geantă - şi observă imediat micul căpăcel care sări în afară! Cuţitul...

Ptiu, drace! Asta era capodopera chinezului! Ăla avea cap de geniu! Ăla îi adusese Anei un geamantanel dur, cu ranforsări metalice, drept geantă pentru laptop. În una dintre ranforsările alea era cuţitul - ferit de ochii tuturor. Interesant!

- Diamante, te rog din suflet - data viitoare, nu mai sări din proprie iniţiativă să mă ajuţi.

- Stai liniştită - mi-am învăţat lecţia.

- Că dacă tu vii din România ca să faci curat în Serbia, Luka se duce în Germania să facă ordine, Angel se duce în Italia iar Lucia pleacă-n State, nimeni n-o să mai priceapă nimic. Şi nimeni n-o să mai asculte de nimeni. Şi ne ia mama dracului pe toţi.

Se abţinu cu greu să nu zâmbească:

- Da, şefa.

- Şi-acu' du-te la nevastă-ta. Şi să fii cuminte p'-acolo!

- Da, şefa.

Cumnata lui zâmbea slab:

- Executarea.

Ieşi şi scoase oficialul - că trebuia să zboare pân' la conac cu cea mai mare urgenţă! Făcea vreo două ore până acolo...

Ana-Maria

Diamant îşi învăţase lecţia. Aşa că n-o să mai greşească de-acum încolo. Mai ales că îi frecase rău ridichea - şi era un bărbat orgolios şi mândru şi ştia că el e "adjunctul" lui Ştefan...

Era obosită. O să doarmă măcar două-trei ore - că nu putea să reziste trează până diseară! Oricum, diseară dormea la ea acasă - la Cannes! Zborul Cannes-Volgograd era mai lung decât cel Nis-Volgograd; dar... Dar trebuia să ajungă acasă. Şi-atât.

Porni laptopul. Îşi mai aprinse o ţigară şi suflă lung fumul. Luka rămăsese cu Pavle. Îl penalizase destul de serios pe individ; pactul de pe hartă o să-l lipsească de un sfert din veniturile lui anuale şi-o să le creeze oamenilor lui o puternică senzaţie de aglomerare. Dar nu era dispusă să negocieze nici un centimetru. Ce - viaţa ei valora 100.000 de euro anual? Ha!

Nu mai primise nimic pe mail. Isamu era online, pe special - semn că aştepta veşti de la ea. Ea n-avea, momentan, veşti pentru el. Aşa că deschise primul newsletter. Oare ce afaceri proaspete se prefigurau a ieşi la vânzare? Că poate cumpăra şi ea una sau două! Ştefan aşa ar fi făcut; după părerea ei, dacă ea făcea exact cum făcea Ştefan, chestia asta o să dea bine în ochii protectorilor! Sigur, se va consulta cu Isamu; dar, în principiu, cam asta voia să facă...

Şi mai avea şi "marea negociere" din Ungaria, din iunie. Trebuia să se pregătească temeinic pentru ea. Ăia nu erau proşti - ştiau că

felia aia era tot ce-i mai trebuia lui Ştefan ca să aibă "autostradă" din Gibraltar până-n inima mamei Rusii. Era ca o păpuşă fără o mână. Mâna aia o să coste scump... Dar încă erau în martie. La 1 mai o să înceapă discuţiile serioase cu Isamu, pe tema aia. El ştia cel mai bine "piaţa terenurilor" din Europa. El putea obţine de la Bohai Huang un ajutor imens - dacă îl convingea să-i ajute, fireşte! Îi plăcea să creadă că dl Huang se gândise deja la asta - şi-i ajutase ieri în Krusevac tocmai ca să-şi arate disponibilitatea, deschiderea şi amabilitatea, sincera simpatie...

Era foarte, foarte obosită şi-i veneau în cap cuvinte ciudate...

Uşa se deschise, se închise... Luka râdea pe tăcute:

- A fost super-încântat pentru aşa pact mişto cum i-ai propus tu. A înflorit tot când a văzut că nu-i iei jumate!

Da, ştia că ar fi putut să fie câinoasă şi hrăpăreaţă şi să-l "capseze" de jumătate din teritorii...

- I-am explicat că pe cuţitul regelui scrie *Honneur et justice*. Şi a acceptat imediat armistiţiul. S-a jurat cu cerul şi pământul că nu mai face...

Normal - era vorbitor de romanes, aşa că "să moară mama dacă" era o expresie uzuală...

- Oricum, l-am anunţat deja ce-l aşteaptă dacă mai încalcă armistiţiul. I-am zis că îi iei gâtu' fără regrete.

Aprobă şi opri laptopul:

- Tu ce crezi - cum ne-am descurcat la alarma asta?

- Super-bine! Chiar super-bine! Mi-au zis băieţii mei de bază că vuiau străzile, azi-noapte. Toţi erau de părere că o femeie aşa ca tine n-o să-i ia gâtu' lu' Pavle; da' o să-l bată rău la puncte! Că cică nu pari genu' ăla de prin filmele cu cafteli...

Râdea şi aproba... Bun!

- Te rog, aranjează-mi un zbor spre Cannes, în jur de şase.

- Da, şefa. Vreo preferinţă?

Negă şi se lungi în pat:

- Să ajung la Cannes - atâta tot.

- Gata, şefa - acu' mă ocup. Te trezesc pe la două, să mănânci?

Negă încet cu capul...

- Atunci tu odihneşte-te; eu mă apuc să-mi instruiesc băieţii, ca să populăm corespunzător noile teritorii.

Aprobă încet cu capul... Simţea că o doboară somnul - şi-o să adoarmă aşa, dând din cap, iar omul ăla o să vorbească singur...

Florentina

Intră în vilă şi se grăbi spre scară:

- Bună, Isabelle!

- Bună ziua, dră!

Femeia aia "îi servise" acelaşi răspuns STAS, pe acelaşi ton STAS dintotdeauna. Dar, azi, acel "dră" o călca rău de tot pe nervi! Când plecase de la liceu, îşi impusese să-şi descongestioneze fruntea şi muşchii faciali şi să rânjească. Să-şi amintească de zecele complet, "rotund", pe care-l primise la istorie şi să pară că "n-a fost decât o migrenă". Trebuia să le înşele vigilenţa. Trebuia să fie şmecheră, aşa ca tati al ei...

Oare şi Florentin era şmecher?

Aah, ce tâmpenie! Ea era fata lui Ştefan Ionescu, nu a lui Florentin Manolache! Părinte e cel care te creşte, nu cel care te face! Mai ales în privinţa taţilor! Urca treptele, repede-repede...

Uşa biroului era închisă, aşa că ciocăni corect de două ori. Clac! Putea să intre. Se conformă şi le zâmbi:

- Bună ziua...

- Bună ziua.

Repede - la Isamu! Îi zâmbi cu optimism:

- Ştii cumva pe unde e mami?

- E în Krusevac, la Luka. De ce?

- Păi, voiam să vorbesc ceva cu ea. Şi...

- Vine în seara asta, în jurul orei nouă. Iar mâine, la cinci dimineaţa, pleacă la Volgograd.

- Am înţeles... Crezi că apuc să vorbesc şi eu cinci minute cu ea?

- Cred că apuci şi mai mult! Eu nu-i consum decât jumătate de oră, aşa că...

Isamu era vesel - aşa ca ea. Semn că-l păcălise cu rânjetul ei optimist. Perfect!

- OK! Mulţumesc!

- N-ai pentru ce!

"Oo, ba sigur că am! Pentru ora exactă a sosirii ei, de exemplu!" Îşi şi făcuse planul! Ştia deja ce-o să-i spună! Şi abia aştepta să se facă odată ora nouă!

Diamant

Taximetristul apăsa serios pedala de acceleraţie - dar el unul n-avea nimic împotrivă, cum se spune! Abia aştepta să ajungă! Îi era atât de dor de regina raiului lui! De-abia după ce se urcase-n avion, realizase cât de dor îi era de ea! Şi abia aştepta s-o revadă! Abia aştepta să se plimbe cu ea prin curtea conacului! Raina lui avea nevoie de aer curat şi de linişte! Las' că se ocupa el azi...

- Faceţi stânga aici.

Încetinea...

- Nu cred că or să ne lase să intrăm.

Normal - că încă nu-şi anunţase sosirea! Scoase capul pe geam şi strigă, în romanes:

- Bă - dacă-mi strici surpriza, te zic lu' şefa! Aia mare, nu aia mică!

Tânărul de la poartă aprobă, rânjind ca la balamuc, şi orientă telecomanda spre senzorul care deschidea poarta. Şi scoase şi mobilul - că, de când dispăruse reginuţa lui, se schimbaseră regulile, iar Toni trebuia să afle toate lucrurile care ieşeau din tiparul zilnic. Aşa că va fi ca-n bancuri - Raina lui nu va şti ceea ce afla chiar acum toată lumea...

Intraseră în curte. Taximetristul nu accelera foarte tare, gândindu-se probabil că la aşa gard înalt, aşa poartă monumentală şi aşa pădure mare şi deasă, era posibil să existe şi nişte căprioare pe-aici, prin curtea asta... Pădurea lui Ştefan se făcuse mare de tot! Chiar că era "ca-n codru" aici! Pe de-o parte, era linişte şi umbră şi aer curat; pe de altă parte, frunzişul bogat bloca vederea dronelor. Iar copacii stufoşi împiedicau aterizarea neautorizată a elicopterelor. Conacul era păzit straşnic...

Şi totuşi, Trésor a lui dispăruse. Indivizii intraseră, o luaseră şi plecaseră - şi nu era chip să dea de ea, cât era Europa asta de mare. Cu toate măsurile lor de securitate, cu paza armată şi cu camerele şi cu senzorii şi toate celelalte, indivizii...

Mai bine nu se mai gândea la asta. Nu acum. Trebuia să se concentreze asupra planului lui! O s-o surprindă rău de tot cu aşa surpriză! Iar ea o să-i sară de gât - ca-n tinereţe, cum se spune! Şi-apoi or să fie fericiţi şi-or să uite şi-o să fie bine... măcar un pic de tot...

Toni îi ieşise în întâmpinare - şi indica locul exact unde trebuia să se oprească taxiul. Şoferul frână şi zâmbi:

- 42 de euro.

Scoase o sută şi se grăbi să coboare:

- Mulţumesc.

- Eu vă mulţumesc!

Normal! Se grăbi spre şeful pazei:

- Salut! Dacă mi-a stricat surpriza, nu ştiu ce-i fac!

- Salut. N-a stricat nimic; da' ştii că i-am pus să raporteze inclusiv numărul de muşte care survolează poarta...

Aprobă şi porniră spre intrare.

- Toate-s bune pe-aici?

- Da, lucrurile merg binişor.

Poftim? Îl privi lung, interogator... Toni oftă scurt:

- Li se simte lipsa.

Lui Ştefan şi reginuţei lui mici. Şopti printre dinţi:

- Ea cum e? Da' sincer, aşa!

- E aparent calmă. Încearcă să se descurce, zi după zi...

Deci Raina lui nu era chiar aşa de bine cum încerca să pară că e...

- Trece mult mai des pe-acasă. Probabil că încearcă să-şi ascundă momentele de tristeţe, sau...

Deci trecea mult mai des prin camerele ei din vilă. Bun - bine că ştia! Azi, obligat-forţat, o ţinea în grădină! Nu se putea chiar aşa!

- Părintele e plecat - dar m-a anunţat că soseşte pe la patru, aşa că...

- Aha! Bun! Cum te înţelegi cu el?

Nu primi răspuns, ci o uitătură lungă. Ridică imediat mâinile:

- Profesional vorbind!

- Ne înţelegem la fel de bine ca înainte.

Serios? Adică nu se ofticase Părintele pentru aşa încornorare uriaşă ce-i făcuse lui şeful pazei? O s-o întrebe şi pe Raina - că ea sigur afla tot felul de secretuţe atunci când şuşotea cu Adina! Intră şi traversă livingul. Se grăbea rău! Se grăbea s-o surprindă - şi s-o sărute şi să-şi primească porţia de dragoste...

Cioc-cioc. Aştepta... Adina rosti tare:

- Intră!

Se conformă şi întrebă:

- Cine are chef de-un chiul mic-mititel de toot?

Amândouă se aplecaseră pe după monitoare. Atunci când îl văzuse, Raina se reascunsese după monitor. Adina însă îl privea şi râdea - şi se bucura sincer de aşa surpriză romantică...

El privea lung monitorul Rainei - şi nu putea să nu observe că nu se întâmpla nimic acolo, în zona aia. Nici un chiuit, nici un gest, nici o privire - nimic! Raina îşi ascunsese blocajul după monitor...

Porni încet spre ea - şi decise să vorbească prostii, ca să o ajute "să se deblocheze":

- Şefa e în Serbia - şi cică după-amiază se duce la Cannes. Mâine o să fie ocupată în Rusia... M-am gândit că un pic de chiul recreativ n-a stricat nimănui, niciodată. Şi m-am gândit să te invit să chiulim împreună! Tu ce zici?

Încă de când începuse să le spună despre Ana, Adina se apucase s-o împingă pe Raina de pe scaun. Raina însă era de neclintit. Îşi acoperise faţa cu palmele şi nu spunea nimic, nu făcea nimic... Adina renunţă la îmbrâncit şi sări în picioare:

- Pe mine mă scuzaţi cinci minute, mă duc până la Florina!

Şi alerga spre uşă! Oof - biata fată, se simţea în plus! Lui îi era totuna, dacă rămânea sau ieşea - că el n-avea probleme în a-şi pupa nevasta de faţă cu secretara! Dar decise să beneficieze de scaunul rămas liber - îl trase, se aşeză, ridică uşor palmele de pe chipul ei...

Era fericită - da! Vedea limpede asta! Dar ţinea ochii închişi, semn că îi ascundea totuşi ceva...

Sărutul lor fermecat îi ridicase pe amândoi de pe scaune...

Şi totuşi, era ceva în neregulă acolo. Era ceva în capul Rainei lui, care-i dădea lui un puternic sentiment de reţinere şi teamă şi-l făcea să se gândească la o problemă... Decise să o ridice - iar în secunda imediat următoare soţia lui îl luă de gât şi-l îmbrăţişă cu putere:

- Ce bine că ai venit! Mi-a fost dor de tine!

- Şi mie mi-a fost dor de tine! Aşa de dor, că am făcut pe dracu-n patru şi-am făcut-o pe Ana să mă trimită chiar ea la tine!

Raina aproba. Îşi ascunsese chipul în cămaşa lui şi aproba...

Ceva nu era în regulă aici. Apariţia lui aşa, pe nepusă masă, o pusese în încurcătură... pentru că... pentru că... Zâmbi slab şi-i dădu uşor drumul:

- Hai - hai să mergem! Hai să ieşim! Hai!

Din fericire, nu opunea rezistenţă. Din fericire! Se simţea un pic ţâfnos - fiindcă se ambalase ca prostul gândindu-se că ea o să sară de pe scaun şi-o să se repeadă la el, şi constatase contrariul...

- Ai foarte multă treabă la birou?

- Nu, nu foarte multă. Da' las' că o fac eu, după ce măsurăm curtea cu piciorul!

Aah! Aşa da! Îi fură un sărut şi-o prinse de mână - şi-o rupse la fugă spre uşa conacului!

- Staai!

Raina râdea şi fugea cu el - şi cică nu, nu voia să fie răpită aşa...

Ieşiră în curte.

Era frumos afară! Era o zi călduroasă şi plină de soare chiar şi aici, în frunzişul ăsta infernal de des! Aşa că o prinse în braţe şi-o strânse bine-bine la piept - şi-o luă pe sus şi-o învârti bine-bine... Raina lui râdea în hohote şi se ţinea bine, să nu cadă... Se auzea, slab, şi râsul lui Toni - care-i ştia şmecheriile şi cu siguranţă se bucura când vedea cum râde Raina...

Aah, Doamne! - ce frumoasă era!

... Ee, aşa da! Acum pluteau amândoi! Acum, sărutul îi azvârlise pe amândoi sus, spre soare! Acum simţea cum dogoreşte dragostea...

Şi stabilea el chiar acum că plimbarea o să mai întârzie un pic. Pentru că trebuiau să discute ceva important, între patru ochi. Aşa că o puse jos şi-o luă iar de mână:

- Hai!

Fugeau, ceva mai încet ce-i drept, spre vilele din dreapta conacului. Iar Raina lui se opri:

- Stai.

Stătea - da' de ce? Ochii albaştri păreau un pic îngrijoraţi:

- N-ai zis că mergem la plimbare?

- Ba da!

- Şi nu vrei să mergem în poiana cu pitici?

- Păi aia-i la o aruncătură de băţ!

Tăcere... Clar - îi ascundea ceva! Iar acel ceva era în vilă - în camerele ei. Strânse bine mâna din mâna lui:

- Hai să mă schimb şi eu, să las pocnitorile...

Nu părea încântată de propunerea lui...

O trase din nou spre vile. Din fericire, nu erau foarte departe - şi nu se mai împotrivea. Trebuia să deschidă discuţia - ca să umple cele cinci minute de mers. Deci...

- Am fost şi eu la Krusevac. L-a rezolvat Ana de i-au mers fulgii!

- ... Da' de ce? Ce i-a făcut?

- Cum, ce i-a făcut?! A încercat s-o omoare - nu?

Raina se opri, consternată:

- Luka?

- Ei, Luka! Dobitocu' de Pavle!

- ... Cine-i dobitocu' de Pavle?

Clar - regina ordonase discreţie maximă iar Isamu şi Părintele se conformaseră. Perfect! - îşi spunea el acum, descoperind că avea subiectul de discuţie care să umple timpul:

- Pavle Brankovic e un pişpirel local care are taxe de protecţie şi curve şi nu face juma' de milion pe an. Imediat cum a aflat că Ana vine la Krusevac, a strâns gaşca şi-a atacat. Dar umbrelele au fost la post; aşa că ea a fost avertizată la timp să părăsească vila, iar oamenii individului au fost prinşi într-o ambuscadă. Cică au umplut urgenţele a două spitale cu împuşcaţi şi poliţişti... Şi îţi dai seama că, atunci când am aflat, am gonit la ea! Nu?

- Evident!

- Draga mea, trebuie să ştii că goana mea la ea a fost o greşeală.

Tăcere...

- Şefa noastră s-a descurcat impecabil. Să ştii că colegu' nostru chinez e dat dracului! Şi are aşa nişte pârghii şi nişte relaţii şi nişte mişcări mişto de tot, că mie nu-mi mai e frică pentru cumnată-mea! Atunci când e el la butoane, eu sunt liniştit!

Tăcere...

- Pavle ăla l-a mai atacat o dată pe Ştefan, acu' vreo patru ani şi ceva. Atunci, s-a ales doar cu un avertisment. Acum, Ana ar fi trebuit să-l răcească! Şi n-ar fi fost o problemă chestia asta - că cică omu' care-l protejează pe ăla n-a sunat-o, aşa că putea să rezolve problema dintr-o mişcare! Da' ea a fost genială! I-a confiscat un sfert din piaţă şi i-a promis că, dacă mai face, îl răceşte fără regrete. Luka zice că a primit feedback foarte pozitiv de la afaceriştii din zonă, care sunt foarte mulţumiţi de judecata ei corectă şi nepărtinitoare...

Tăcere... Viră stânga, pe alee, şi o simţi oprindu-se. Păi...

- Hai să mergem la plimbare.

Clar - acum era mai clar ca niciodată! Raina voia să-l împiedice

să intre în vilă! Avea ea acolo ceva ce el nu trebuia să vadă! Descoperirea asta îl înfurie instantaneu - dar îi zâmbi cu amabilitate:

- Hai întâi să mă schimb! Şi să las pocnitorile!

O trase, uşor de data asta, şi constată că "o convinsese". Adică, în fine - că ea nu mai opunea rezistenţă la argumentele lui. Mm - abia aştepta să intre şi să vadă ce dracu voia să-i ascundă!

Intră în vilă şi urcă scările. Raina tăcea... El îi strângea bine mâna şi tăcea... Hait! - că uşa era încuiată! Da' ce dracu îi venise, de încuiase uşa? Că nu se mai întâmplase până acum să ţină uşa aia încuiată! Raina lui oftă greu:

- ... Diamante, înainte să intri, trebuie să-ţi zic ceva.

- Nu. Nu trebuie decât să deschizi uşa.

- Şi totuşi,

- Şi totuşi, prefer să văd singur ce-ai de ascuns! Şi nu-mi trebuie explicaţii - că sunt mare, ştiu să judec şi singur!

Mârâise la ea, aşa că Raina tăcea şi descuia... Năvăli în living.

Camera părea neatinsă - adică părea de-a dreptul părăsită! Totul era la locul lui - pernele-fantezie, scrumiera, vaza cu flori, toate păreau neclintite! Oare nu-şi mai petrecea timpul aici, la televizor? Traversă livingul şi intră în dormitor.

Alelei, ce era aici! Peste tot în jur erau hăinuţele reginuţei lui! Şoseţele, rochiţe, fundiţe - toate erau întinse peste tot! Da' ce făcuse - le purta ea? Le întindea în jurul ei ca să-şi creeze impresia că Trésor era aici, cu ea?

Păşi spre camera de joacă - iar Raina se repezi să-l prindă de mână:

- Stai!

Nu-nu! Nu stătea deloc! Se smuci şi deschise uşa. Şi înlemni...

Dumnezeule mare! Ea era?

Rebeca

Acum nu mai exista cale de întoarcere. O văzuse. Secretul ei nu mai era secret - îl aflase soţul ei. Singurul om care avea tot dreptul s-o apuce de braţ şi s-o ducă la balamuc. Dar, înainte să facă asta, Diamant trebuia să ştie adevărul. Aşa că îl trase uşor într-o parte şi intră în camera de joacă:

- Nu e ceea ce crezi. Nu e ea.

Luă micuţa în braţe şi se întoarse spre el:

- N-am luat-o razna, să ştii! Nu vorbesc cu pereţii, n-am prieteni imaginari, nu aud voci... Dar nu pot trăi fără ea. Nu pot să merg înainte aşa, singură cuc da' înconjurată de lucruşoarele şi jucăriile ei. Am nevoie de ea - înţelegi? Am mare-mare nevoie de ea...

Diamant o privea lung... La naiba! Începu să suspine:

- Nu pot fără ea. După atâţia ani petrecuţi împreună, nedespărţite, pur şi simplu nu pot! Dormim împreună, ne trezim împreună, o îmbrac, îi dau să mănânce... O pun să se joace şi plec la birou. Şi-mi zic că bona s-a speriat şi a spălat putina - şi vin când şi când şi-o ajut să-şi ia cuburile, sau păpuşile, sau creioanele colorate... O laud când colorează frumos, o cert când e puturoasă şi nu face puzzle-urile...

Bărbatul ei nu-şi clintise nici un muşchi... Prea bine! O să i-o zică şi pe-asta! Că şi-aşa începuse să plângă, aşa că dezastrul era complet!

- Iar dacă mă iei acu' şi mă duci la balamuc, să fie păcatu' tău, Diamante! Să fie păcatu' tău! Că io sunt singura care-o caută! Io sunt aia care-i sună pe ăia în fiecare zi şi le cere noutăţi! Şi dacă mă bagi la balamuc, n-o să mă lase să-i sun - şi-o s-o cauţi tu singur! Dacă tu...

Şi-acum nu mai putea să-i spună nimic, pentru că plângea în hohote şi pur şi simplu nu putea...

Diamant

Raina avea dreptate. Apropo de chestia aia cu balamucul, da - avea mare dreptate! Orice alt om ar fi văzut-o strângând păpuşa în braţe, ar fi dus-o la balamuc! Dar nu şi el! El...

El deschisese uşa şi înlemnise. Văzuse, aşezată la măsuţa de joacă, o fetiţă - fetiţa lui. Brunetă cu păr cârlionţat, îmbrăcată cu rochiţa pe care el i-o comandase la casa de modă Crystallini! O văzuse acolo, concentrată asupra unui puzzle, şi i se tăiase respiraţia...

Dar nu era ea. Nu era reginuţa lui. Era o păpuşă. O vedea chiar acum, cu coada ochiului. Era foarte reuşită - probabil că era făcută pe comandă, după instrucţiuni precise şi fotografii profesionale... Probabil că şi chipul era identic cu cel al reginuţei lui. N-o văzuse din faţă. Nici nu-şi dorea s-o vadă din faţă! S-ar fi speriat îngrozitor! Dacă păpuşa aia ar fi semănat leit cu Trésor, l-ar fi trecut toate alea! Reginuţa lui era unică! Cum să existe o păpuşă identică cu ea? Nu putea concepe...

Raina îşi strângea păpuşa la piept - şi plângea rău de tot...

Trebuia să recunoască faptul că nevasta lui nu-l minţise cu nimic - într-adevăr, de şapte ani de zile, ele erau nedespărţite. Ea o crescuse pe Trésor. Ea dormise cu micuţa, ea o îmbrăcase, ea o îngrijise... Bona fusese doar o paznică a micuţei lor - Raina o crescuse. Aşa că lui, soţului ei, nu i se părea absolut nimic anormal la dorinţa ei de a-şi avea fetiţa aproape! Chiar şi aşa, sub formă de păpuşă - nu mai era singură cuc în camerele ei, înconjurată de haine şi jucării de copil dar fără copil! Aşa că...

Aşa că, într-adevăr, Raina lui găsise o cale de a merge înainte. Şi mergea înainte aşa cum putea ea! Mai şchiopătat, mai încetişor... Se sprijinea de păpuşa ei şi mergea mai departe.

Făcu un pas în spate:

- Las-o la joacă şi hai să ieşim la plimbare.

Tii - ce efect aveau cuvintele lui! Raina se repezise s-o pună pe scăunel, la masă, şi să strângă puzzle-ul. Îi spunea, în şoaptă, că ea iese cu tati la plimbare - şi-o roagă să stea cuminte aici şi să picteze ceva frumos. Îi aranja ea hârtia, acuarelele... Mai făcu un pas în spate. Şi apoi păşi în dreapta. Acum, că nu le mai vedea deloc, putea să se întoarcă, să se gândească...

Nu - n-o s-o ducă la balamuc. Şi nici n-o să-i strice păpuşa. O s-o lase în pace, să meargă înainte aşa cum ştia şi putea ea. Nu de alta, dar el n-o putea ajuta nicicum. Mai mult decât s-o sune şi să-i scrie, n-avea ce face! N-avea când şi cum să stea aici cu ea! Că dacă l-ar fi avut pe el aici, probabil că n-ar mai fi vorbit cu păpuşa aia!

... Sau...

Nu era momentul să se gândească la asta. Chiar nu era momentul! Trebuia să-şi compună un chip destins şi s-o scoată la plimbare. Şi să discute despre orice altceva, numai nu despre Trésor! Ana era un subiect bun de discuţie... Romanţa dintre Adina şi Toni era un alt subiect bun... Starea lui Ştefan putea fi... Nu - starea lui Ştefan, nu. Raina şi-ar fi amintit că şeful ei era dat dracului - şi, dacă ar fi fost aici, ar fi făcut el o şmecherie ca să-i găsească micuţa! Aşa că, despre Ştefan, nici o vorbă.

Reveni lângă uşă, se aplecă uşor... Raina îi arăta păpuşii cum să picteze copacii. Picta ea repede-repede şi-i explica cum se face trunchiul, cum se fac ramurile... Probabil că îi lăsa hârtia aia - şi, atunci când se întorcea de la plimbare, o lăuda pentru că pictase frumos...

N-o să-i spună nimic despre calea pe care o găsise ca să meargă mai departe - şi să facă faţă solicitărilor de la birou. N-o să comenteze nicicum păpuşa aia. Şi nici comportamentul ei faţă de păpuşă. Nu avea dreptul să-i ceară aşa ceva. Atâta timp cât ajutorul lui pentru ea era limitat, nu - n-avea dreptul să-i ceară nimic. Şi nici să interfereze cu planurile ei. Cum spusese Ana? "Du-te la nevastă-ta. Şi să fii cuminte p'-acolo!" Adică să nu-i strice echilibrul. Nu i-l va strica. Va încerca să o ajute... şi-atât.

Camera asta, dormitorul, era un dezastru. Peste tot, vedea hăinuţele reginuţei lui. Aşa că reveni în living. Aici era evident că nu stătea nimeni niciodată. Raina îşi petrecea tot timpul liber cu păpuşa, în camera de joacă şi în dormitor. Şi...

Paşii se apropiau... O auzea bombănind că făcuse o mizerie cruntă în tot dormitorul...

- O s-o rog pe Florina să strângă ea. Nu cred că se supără...

Nu - n-o să se supere. Dar o să se întristeze - mai ales dacă vedea

păpuşa! Nu prea ştia cum să-i spună să încuie uşa camerei de joacă... Soţia lui oftă greu:

- ... Am încercat, Diamante! Mă jur pe viaţa mea că am încercat! Cu poze, cu parfum, cu jucării cu...

Nu-şi mai găsea cuvintele. Probabil că ar fi avut foarte multe lucruri de spus. Dar nu putea. Nu-şi putea explica sentimentele în gura mare, nu? Aşa că se grăbi să pună punct monologului ei:

- Descui tu seiful?

Raina aprobă încet - dar nu se clinti... Îşi scoase hamul:

- Vreau să le încui înăuntru. Să nu le găsească aia mică...

În secunda doi, regina raiului lui îl strânse cu putere în braţe...

Isamu

Cioc-cioc-cioc!

Ciocănitul îl făcu să tresară - hei! Era cineva la uşă! Şi, dacă se gândea el bine, ştia deja cine era la uşă! Aşa că se întoarse spre Piao:

- Te rog, lasă-ne singuri.

Consilierul lui sări în picioare şi se grăbi să iasă. Uşa rămăsese deschisă; el aştepta... Dar bineînţeles că ea era! Cine altcineva bătea la uşa lui de trei ori? Hm... Biyu intră şi se opri în faţa biroului lui:

- Trebuie să discutăm.

- Ascult.

- Despre Florentina.

Se aplecă şi se asigură că uşa era închisă... Bun! Îi făcu semn să ocolească şi să-şi tragă scaunul. Şi apoi îi oferi urechea...

- E tristă şi gânditoare. Şi deprimată.

- Mie mi s-a părut OK de dimineaţă. Poate doar gânditoare...

- La liceu, pe măsura trecerii orelor, a devenit şi tristă şi deprimată. Deşi a luat zece cu felicitări la istorie.

- A sunat-o cineva?

- Nu, nimeni.

- O fi primit vreun mesaj...

- Absolut nimic.

Serios? O privi lung, sceptic, constatând în mintea lui că fata asta, deşi nefardată, avea un ten perfect şi ochi superbi şi buze frumoase...

- Poziţia scaunului îmi permite să-i văd perfect ecranul. Nu i-a scris nimeni nimic.

Reveni spre birou; nu trebuia ca ea să-şi dea seama ce trecea prin mintea lui acum. În plus, considera că avea un profil frumos, bărbătesc, încă plăcut la vârsta lui... Clar - o luase razna!

Deci Florentina era tristă, gânditoare şi deprimată. Şi, după ce fusese aşa toată dimineaţa, venise la el şi-l întrebase pe unde era Ana azi. În condiţiile în care n-o sunase nimeni, nici măcar Ana...

- OK. Ştiu de ce e aşa. Lucrurile se vor rezolva diseară. Dacă mâine observi că nu s-au rezolvat, mă anunţi.

- Desigur.

Biyu se ridică şi se grăbi să iasă. Iar Piao se grăbi să intre - şi să-i arunce o privire scurtă... de parcă voise să se asigure că era decent, sau n-avea ruj pe cămaşă, sau...

Se încruntă rău...

Presupusese că autoarea celor trei ciocăniturii din uşă era Biyu - că aşa bătuse de fiecare dată la uşa biroului! Presupusese că se întâmplase ceva - că fetele alea trei nu veneau la el decât dacă aveau probleme sau informaţii importante. De ce îl poftise, însă, pe Piao să iasă? De ce spusese "lasă-ne singuri" înainte să afle "oficial" cine voia să intre?

Consilierul lui scria de zor. Habar n-avea ce - dar scria. Era foarte concentrat acolo, la ecran...

Îi lăsase lui Piao impresia că o aşteptase pe Biyu - adică că stabiliseră să se vadă azi, în birou, între patru ochi. Din fericire, nu petrecuseră singuri decât cel mult două minute! Oricum, nu mai putea salva nimic acum. Dacă se apuca să-i spună lui Piao ce-i spusese Biyu, ar fi sunat ca o scuză - şi n-ar mai fi justificat secretul, faptul că-l uşuise de-acolo! Aşa că o să tacă! Aşa că uite cum Piao ţăcănea de zor şi-şi închipuia tot felul de trăznăi...

N-avea ce să mai facă. Răul era făcut. Poate, la un moment dat, o să găsească motivul ideal ca să-i spună că între el şi Biyu nu se petrecea nimic. Sau poate că nu! La urma urmei, îi lega strict viaţa publică! Cea privată era privată...

Ce tâmpenie! Auzi - îl dăduse pe el afară din birou ca s-o cheme pe ea înăuntru, să-i admire tenul şi să-i ofere profilul lui bărbătesc! Se sclerozase, ce mai!

Rebeca

Aah, ce tâmpenie! Diamant al ei era aici, la conac, iar ea trebuia să stea în birou şi să-şi bată capu' cu franţujii ăştia! Da' n-avea încotro - aşa că îşi sorta mail-urile şi încerca să se grăbească fără să greşească...

- ... Tu ce faci aici? Ai treabă?

Aprobă cu capul iar Adina zâmbi:

- Păi tocmai acum, când soţul tău ţi-a făcut aşa o surpriză uriaşă?

- Da. Tocmai acum, franţujii ăştia s-au găsit să facă afaceri! Ce oameni!

Adina râdea în hohote; ea zâmbea doar şi se ruga Cerului s-o convingă pe fata asta să ţină gura închisă şi să nu-i mai zăpăcească concentrarea...

- Oricum - frumoasă surpriză ţi-a făcut! Când l-am văzut cum a intrat, fericit şi nerăbdător... Tu ai văzut ce fericit era?

Aprobă cu capul. Julien în dreapta, Brochard în stânga, Montrel în stânga, Albert

- Şi a venit aşa, fără bagaje? Pur şi simplu, s-a urcat în avion şi-a venit încoace?

- Da.

- Ce frumos...

Foarte frumos. Acum o lăsa în pace?

- Tu eşti iubită cu adevărat. Pe bune! Tu nu-ţi dai seama cât te iubeşte omul ăsta!

Îi aruncă un zâmbet şarmant:

- Probabil că nu - că îl ţin jos, în curte, în timp ce noi vorbim aici despre el!

- Păi de ce n-a venit şi el?

- Zicea că îmi strică concentrarea...

- Şi ţi-ar strica-o, să ştii! Adică se vede de la trei poşte ce efect de KO are asupra ta!

Aprobă cu capul. Carmell în mijloc, că ăsta avea prioritate.

- Mi-ar fi plăcut să fiu şi eu iubită aşa; dar n-am fost. Aleodor ştii bine că a avut paişpe feţe... Iar Toni nu e o fire foarte extrovertită. El e un pic mutulică, aşa. Şi nu-i place să-l vadă lumea când face anumite gesturi. Asta e! După cum vezi, trăiesc foarte bine şi fără super-reacţii drăgăstoase pe-aici prin curte!

Aprobă. Michel avea de aşteptat, pe Pastreaux nu-l servea nici bătută-n gură cu ranga...

- Dar să ştii că mă iubeşte. Adică, atunci când suntem singuri, chiar simt că mă iubeşte! Şi ştii ce mi-a zis? Chiar şi înainte să mă despart cu Aleodor - mi-a zis că el ştie ce-mi doresc eu. Şi, atunci când o să realizez ce-mi doresc cu adevărat, e de-ajuns să-i spun lui - şi-o să primesc tot ceea ce-mi doresc. Şi tot ceea ce-i cer. Ştii cum a fost?

Împinse tastatura şi se întoarse spre ea:

- Cum a fost?

- ... Oof, iartă-mă! Nu mi-am dat seama!

- Lasă-i încolo, să aştepte! Cum a fost?

- ... Nu, pe bune! Iartă-mă! Nu mi-am dat seama!

- Tu n-auzi să stai liniştită? Stăm acum de vorbă şi pe urmă îi rezolvăm împreună!

Adina era roşie ca focul... Îşi aprinse o ţigară:

- Hai, zi-mi! Voi v-aţi "cunoscut" când a născut Ana, nu? În

2011, în decembrie!

- ... Da, în decembrie. Pe 24.

Pe 24 decembrie? Uau! Îi întinse pachetul, dar Adina îl refuză prompt - că nu fuma:

- Da. Eram singură cuc în conac. Voi plecaserăţi în România, eu făceam zilnic acelaşi lucru şi nu mă suna nimeni... Pe 24 decembrie, pe la şapte, l-am sunat şi l-am rugat să vină până sus. Bineînţeles că s-a conformat. Bineînţeles că era aşa cum îl ştii că e mereu - parfumat şi călcat şi apretat şi frezat şi mare cuceritor...

Bufni în râs şi aprobă - că îl şi vedea cu ochii minţii...

- A venit deci. Când l-am văzut aşa, am uitat instantaneu cuvintele pe care mi le calculasem! Că plănuisem să-l rog să mănânce cina de Crăciun cu mine! Florina şi Luis m-ar fi refuzat, cu Thomas nu prea aveam ce pălăvrăgi... Deci, a venit. Şi eu am tăcut mâlc. El m-a întrebat ce s-a întâmplat. Eu l-am întrebat dacă mai e cineva în conac. El a spus că nu. Eu m-am grăbit să-l contrazic - Florina, Luis şi Thomas erau în conac, nu? Nu, m-a contrazis el. Plecaseră în oraş, să vadă artificiile şi să participe la serbarea organizată de primărie. "Suntem singuri" - aşa mi-a zis, iar eu m-am înroşit îngrozitor...

Daa, bineînţeles că se făcuse vişinie! Păi după ce realizase că Toni le auzise discutând în curte probleme de dragoste şi pasiune şi atracţie, normal că biata Adina se simţise anapoda la aşa cuvinte!

- Şi nu m-a mai chinuit; mi-a spus că şi el voia să vorbească cu mine. Voia să mă roage să fac Crăciunul cu el. Şi-n clipa aia a dus mâna la spate şi-a scos un trandafir alb. Am zis că mor!

Pe bune? Trandafir alb? Da' de unde-l scosese? Adică unde-l ascunsese? Că era curioasă!

- M-am ridicat imediat şi m-a invitat la cină. M-a dus în prima cameră de sus - aia de lângă scări. O transformase într-o cameră de vis - aprinsese lumânări, pusese o faţă de masă albă impecabilă, adusese măsuţa Florinei cu platourile, frapiera... Ştii cum a fost? In-credi-bil! Nu-l bănuisem capabil de aşa ceva!

"Păi, normal - că tu îl ştiai că păzeşte curtea şi-atât!" Fata asta fusese aşa de încuiată în materie de bărbaţi şi viaţă privată, că nu o mai mira succesul lui Aleodor...

- În clipa când am văzut toate aranjamentele alea făcute special pentru mine, n-am mai rezistat. Am reacţionat după primul impuls şi m-am repezit la el şi l-am sărutat.

Ce frumoos! Ăla chiar fusese un gest care-l lăsase mască pe Toni! La aşa secretară scorţoasă, sigur se aşteptase să primească doar un compliment verbal...

- Şi ştii ce-a fost frumos? Faptul că nu s-a grăbit să profite. Nu - m-a condus la masă, am mâncat, am pălăvrăgit... Am fost şi sus, la mansardă, şi ne-am uitat la artificii... De fapt, acolo s-a şi întâmplat - la mansardă! Şi chiar am râs şi am glumit pe seama lumânărilor care ne-au aşteptat toată noaptea în cameră şi s-au topit de ciudă...

Mda - deci se înţeleseseră bine la orizontală chiar din prima. Normal că erau împreună - nu? Şi normal că Adina îl alesese totuşi pe Toni!

- Şi apoi i-am spus că sunt frântă de oboseală şi simt că nu mai am energie nici cât să ridic capul... şi că mi-e jenă să mă găsească Florina aşa, indecentă şi prăbuşită toată pe-acolo. S-a ridicat, m-a luat pe braţe şi m-a dus aşa până-n patul meu. Unde m-a sărutat şi mi-a spus că buzele lui sunt lipite - şi eu decid dacă, vreodată, o să repetăm isprava. Dar că lui i-ar face o plăcere imensă s-o repetăm... de multe ori... Eu am început să râd iar el a adăugat "zilnic eventual", după care mi-a spus că el ştie ce vreau eu de fapt. Şi că, atunci când o să realizez ce vreau eu de fapt, el e pregătit să-mi ofere totul. Tot ce-mi trebuie şi-mi doresc. Şi ştii care-i culmea?

Nu - habar n-avea! Care era culmea?

- Culmea e că, după ce m-am despărţit de Aleodor, m-am dus la el şi i-am spus că mi-am dat seama ce vreau. Şi vreau un copil. S-a dus la dulap, a luat prezervativele şi le-a aruncat. Degeaba i-am explicat eu că copilul e un proiect complicat şi pe termen lung, că trebuie mai întâi să-mi fac nişte analize, că trebuie să fiu sănătoasă tun şi vitaminizată bine ca să concep un copil sănătos - n-a fost chip să-l conving să le salveze! Şi uite-aşa l-am rugat eu pe Thomas, în mare-mare secret, să se ducă repede la o farmacie şi să-mi cumpere pilula de a doua zi - de s-a făcut bietul băiat maro când a auzit ce-i cer...

Daa, Thomas era aşa un tânăr politicos şi ruşinos care roşea îngrozitor de des şi nu refuza pe nimeni - de parcă se antrena să plece globetrotter...

- Aşa-i că n-ai observat nimic din ceea ce ţi-am povestit eu?

- ... Cum adică?

- Adică de când îl ştii tu pe Toni, ai observat vreodată la el ceva care să te facă să crezi că ceea ce ţi-am povestit eu acum este adevărat?

- Nu.

- Şi totuşi, este foarte adevărat. Vezi? Toni mă iubeşte pe mine - dar nu lasă pe nimeni să observe asta. La voi, e cu totul altfel - voi "explodaţi" în văzul tuturor. Pentru voi, restul lumii nici nu există! Sunteţi fascinanţi! Sunteţi... Nu ştiu cum să-ţi spun. Sunteţi unici, oricum.

- Eei, chiar unici, aşa, nu suntem! Mai sunt şefu' şi şefa!

- Da, da' ei sunt altfel. Adică şi ei explodează în public - dar ei nu fac parte din public. Înţelegi? E ca-n filme, unde vampirul şi vampiriţa se iubesc în văzul tuturor - dar, întrucât ei sunt altfel decât toţi ceilalţi, e normal să se-ntâmple între ei şi doar între ei. Şi e normal ca noi să ne uităm la ei şi să spunem "Ee, ei sunt speciali - normal că lor li se întâmplă! În lumea noastră, a pământenilor, e imposibil să ni se-ntâmple aşa ceva!"... Voi doi sunteţi "de-ai noştri", cum se spune. Şi vă vedeţi destul de rar. Lui îi place să-ţi facă surprize de-astea... Îţi mai aduci aminte când a venit noaptea la tine şi tu i-ai tras două picioare-n piept şi l-ai pus pe podea?

Aprobă, acoperindu-şi râsul cu palmele...

- Nu mi s-a întâmplat niciodată chestia asta. Şi nici n-o să mi se-ntâmple. Nici chestia aia cu florile ascunse în geamantan, nici micul dejun în poiană, nici... Voi aveţi ceva - altceva decât tot restul lumii. Şi voiam să-ţi spun...

Voia să-i spună, dar tăcea. Ce - era ceva chiar aşa de greu de spus? Ochii căprui o priviră... rugător:

- Ai mare grijă de ceea ce ai tu! Şi fă cumva să nu pierzi ceea ce ai! E aşa de special, aşa de...

Cu alte cuvinte...

Oftă greu şi plecă privirea - înţelesese ce voise Adina să-i spună. Trebuia să-şi pună ordine în gânduri, în viaţă, în priorităţi... Iar ca să nu piardă ceea ce avea acum, acel bărbat special şi dragostea lui specială, trebuia să-l repună la locul lui. Pe primul loc. Diamant al ei...

- Hai - ce-mi dai de făcut?

- Poftim?

- Aşa ne-am înţeles - eu te bat la cap cu Toni al meu, după care tu mă laşi să te-ajut! Ce-mi dai să fac?

Da, corect! Munca! Afaceriştii! Redeveni atentă la monitor:

- Printează tu ce-ţi trimit acum.

- OK. Şi le şi ştampilez?

- Dacă eşti drăguţă...

- Sigur că sunt drăguţă! Tu n-ai văzut că radiez în ultimul timp?

Doamne! - fata asta era teribilă...

Hai - să-şi termine repede treaba şi să se ducă la bărbatul ei! Şi să-şi facă cumva curaj să discute cu el - să-i spună tot ce-o chinuia în ultimul timp! Dacă se descărca de probleme, poate...

Diamant

Era frumos în curtea conacului. Era destul de răcoare, de la pădurea aia afurisită...

Stătea în curte, la prima masă. Aştepta. Nici el nu prea ştia ce aştepta - dar nu se clintea de-acolo! Nu-nu! Nu se ducea în birou, la Raina lui! Nu! Îi ajunsese plimbarea prin curte! Şaizeci de minute de plimbare - la capătul cărora îşi dorise mult de tot să poată să fie un măgar insensibil şi să plece spre aeroport...

El povestise despre orăşel, despre Grasu, despre nea Dumitru şi despre pregătirile pentru ziua băiatului lui Nicuşor - la care firma lui

organiza totul şi unde era invitată şi Florentina. Ea povestise despre Trésor, despre Trésor, despre Trésor şi despre Trésor. Păpuşa. Cum se joacă amândouă, cum a căzut ieri din pat şi s-a lovit aşa că i-a pus ea un plasture... Cum pictează împreună peisaje, cum stau de vorbă ore în şir, cum i-a spus micuţa ieri că-i e dor de tati - aşa, ca o premoniţie despre vizita lui de azi... Îşi amintise, clipă de clipă, cuvintele Anei. Şi nu plecase. Nici n-o întrerupsese. O lăsase să vorbească - şi încercase s-o audă, dar să n-o înţeleagă. Chestie destul de grea, pentru că trebuise să răspundă şi cu "Da" dar şi cu "Nu"...

Dacă mima acum un telefon urgent din România şi pleca... Nu - Raina l-ar fi simţit şi s-ar fi întristat. Aşa că va rămâne aici, la conac. Momentan, ea era ocupată sus, în birou. El putea să stea aici, jos. Iar diseară mai vedea el ce mai făcea! În ultimă instanţă, dacă nu reuşea să reziste, o să-i spună că mâine, la doişpe jumate, are o întâlnire importantă cu nişte baştani; şi că trebuie să fie acasă de dimineaţă. Şi pleca - şi gata! Stătuse cu ea, o aşteptase să-şi termine treaba...

Toni ieşi din conac şi porni spre capătul aleii - spre locul pe unde veneau maşinile de la poartă. Oare cine venea? Auzea zgomotul unui motor "supărat"... Aleodor era. Se întorsese din Serbia. Adică de la aeroport, normal - că nu şofase până acolo! Oricum, spionul "se respecta" - parcurgea cei 10 km cu blindata lui neagră, lucioasă şi bengoasă. Părintele era "liber de contract", aşa că "ieşise pe piaţa transferurilor"...

Era vesel; îi făcea cu mâna. Îi făcu şi el cu mâna şi se ridică - să-şi reumple cana cu cafea. Nu dormise cine ştie ce azi-noapte... Intră în bucătărie.

- Vă servesc cu ceva?

- Nu - stai liniştită, că mă servesc singur.

Şi apucă ibricul şi ieşi. Un kil de cafea - dacă era grijuliu şi ponderat, o să-i ajungă până la cină. Deşi, dacă "se abona" şi Aleodor la el... Îşi reluă lenevitul pe scaunul de la prima masă şi-şi aprinse o ţigară. Îi auzea discutând, în dreptul conacului. Aleodor întreba cum fusese activitatea la conac cât lipsise el iar Toni îi spunea că normală şi lipsită de evenimente. Tot nu putea înţelege cum colaborau ăştia doi atât de bine, deşi ar fi trebuit să se-ncaiere pân' la sânge...

- Salut, Diamante!

- Salut, Părinte.

Evident, se aşezase lângă el! Dar bine că n-avea ceaşcă! Ibricul ăsta era "captura" lui! Nu putea să fumeze fără să bea ceva...

- Auzi, Diamante? Acu' am venit din Serbia. Ştii cum e acum acolo?

Ridică din umeri - că nu ştia.

- Băi, acum în Serbia e aşa de linişte, că poţi să auzi cum ţiuie tăcerea!

Serios?! Păi, foarte bine!

- Băi, deci le-a făcut-o şefa noastră de n-au putut-o duce toată! Aşa de mişto le-a tras-o la toţi...

Toţi? Care toţi?

- Erau vreo 14-15 care mustăceau după accidentul lui Ştefan şi ziceau că afacerile or să se ducă dracului. Ştii cum sunt ăia acum? Mieluşei, mă! Mieluşei şi îngeraşi! Aşa de mişto a socotit-o Ana pe-asta, că crede-mă că parcă nu-mi vine să cred că nu i-ai zis tu unele lucruri!

- Nu i-am zis nimic. Am tăcut şi mi-am mâncat papara - că eu n-aveam ce căuta acolo, iar ea se descurcase perfect cu toate încă dinainte să aterizez eu în Nis.

- Aha! Deci a fost socoteala ei!

- A ei şi-a lui Luka. Eu doar m-am dus până acolo, am dormit şi-am asistat la pedeapsă.

- Aha! Auzi? Da' chiar a scos cuţitu' la el?

- Da.

- ... Cuţitu' ăla mare al lu' Ştefan?

- Da.

- Păi cum dracu l-a transportat, mă? Că e metalic - se vede la raze!

- Nu ştiu. Întreabă-l pe chinez - că el e maestru în de-astea.

Aleodor îl privea lung şi aştepta... Decise să pună punct discuţiei pe tema aia:

- Oricum, bine că s-a descurcat - nu?

- Şi ce s-a descurcat! Turneul ăsta e un succes total! O să-ţi arăt poze, dacă mai rămâi!

- Rămân.

- Şi eu te sfătuiesc să rămâi.

Poftim? Îl privi lung, serios... Aleodor îşi trase scaunul lângă el şi începu să şoptească:

- Bă, io zic să rămâi. Că nevastă-ta nu-i bine deloc! Adică ea lasă impresia că e bine - dar nu-i aşa!

Aprobă, îmbiindu-l să continue...

- Ai văzut-o în ce hal a slăbit? Să ştii că mănâncă - adică nu lasă în farfurie! Iar Florina îi pune porţie mare! Da' stresu' ăsta nenorocit în care trăieşte zilnic a uscat-o pe picioare!

Într-adevăr, Raina lui slăbise. N-avea soluţie la asta, aşa că...

- Din păcate, stresu' ăsta nenorocit şi faptu' că nu primim veşti o afectează pe toate planurile. Afacerile ei să ştii că nu mai urcă; stagnează. Iar ea a început să facă trăznăi destul de măricele...

Asta nu era bine deloc...

- Vreo două i le-am corectat eu. A mai corectat şi Adina, când le-a prins. Da' e nasol, dacă scapă de-astea şi ajung la client! Îţi dai seama? Franţa şi România sunt pilonii afacerilor contelui Ionescu! Dacă Franţa şchioapătă, e nasol de tot!

Asta aşa era...

- Fă-i ceva. Nu ştiu ce, că voi ştiţi ce-i între voi. Da' chiar nu e OK! Ea nu e OK! Ştii ce face? Îi sună pe-ăia de la Interpol, de la poliţie, de la Interne şi Externe... Îi sună zilnic şi-i întreabă dacă au veşti despre Trésor. Bă, io îmi dau seama cât de greu e pentru ea! Chiar dacă n-am copii şi n-am trecut niciodată prin asemenea momente - îmi dau cu uşurinţă seama prin ce trece ea! Da' nu-i bine! Nu-i bine deloc, mânca-ţi-aş ochişorii tăi - că-i bârâie pe ăia la creieri, şi ăia or să ajungă să nu-i mai răspundă! Şi-atunci să te ţii disperare!

- Spune-le să nu-şi permită să facă căcatu' ăsta - că atunci încep să-i sun eu. Şi n-o să le placă deloc!

- Lasă, că nu asta-i chestia! O rezolv eu cu ei! Chestia e ea! Moralul ei! Îţi dai seama cum o să cadă moralu' ei atunci când o să facă totalu'? Că ăia chiar n-au ce să găsească! Diamante, ascultă la mine! Chestia asta, cu Trésor, a fost mişcarea unui barosan. Unu' care se tratează, aşa ca *Mister P*, prin insule exotice. Pe oamenii ca ăştia nu-i găseşte nimeni de la stat, dacă nu vor ei să fie găsiţi. Chinezii au mirosit ceva; da' şi ei bâjbâie. Diamante, io pot să te-ajut. Adică s-o ajut pe ea. Io pot să fabric probe.

Negă scurt cu capul - că nu voia să facă probe!

- Da, o să se bucure când o să le vadă. O să-i crească moralu' şi speranţa. Da' dacă ăia trimit vreun căcat care contrazice probele mele, dracu ne-a luat pă toţi! Că asta nu-i întreagă la cap! Asta îşi taie venele sau îşi zboară creierii, dacă fetiţa ei păţeşte ceva!

- Părinte, nu fabrica probe.

- Păi n-auzi, mă, că nu fabric nimic? Io ce-am zis până acu'?

- Nu fabrica nimic. Las' că vorbesc eu cu ea. Diseară - o iau la o discuţie. Şi văd eu cum fac.

- Să faci cumva, Diamante, s-o pui pe picioare. Că nu e bine ce se-ntâmplă acum cu ea. Nu e bine chiar deloc! E periculos! N-avem voie să pierdem afaceri! Toţi cresc în juru' nostru! Tre' să creştem şi noi - că altfel ne-ncalecă! Şi ne ia şefu' gâtu' când s-o trezi!

- Apropo - ai noutăţi despre el?

- Nu. Nimic. Spitalul îmi trimite săptămânal un raport legat de evoluţia lui. E neschimbată. Din fericire, nu s-a mai infectat. Din fericire, fracturile se sudează iar carnea se vindecă. După cum scriu ei, o posibilă tentativă de trezire a lui o să se petreacă cândva în aprilie.

- Aha...

- Diamante, să vorbeşti cu ea! Da, bă?

Îl bătu scurt pe umăr:

- Stai liniştit - că o iubesc. Şi eu vreau să-şi revină şi să fie puternică şi să treacă peste asta. Dacă primiţi ceva aici, să mă anunţi instantaneu.

- Sigur, mă!

- Da' instantaneu înseamnă instantaneu. Că zbor trei ore până aici; plus o oră pân' la aeroport...

- Da, mă! Stai calm! Cum aflu ceva, te anunţ imediat.

Se ridică şi porni spre vile. Se gândea...

Deci Raina lui îşi compusese o imagine calmă şi liniştită şi concentrată la afaceri; dar nu era deloc aşa. Îşi făcuse o păpuşă şi "se juca" de-a mama şi fetiţa. Şi îi stătea mintea nu la afaceri, ci la Trésor. Îi tot bârâia pe ăia la cap...

Trebuia s-o ajute cumva. Chiar şi dacă ea nu voia să fie ajutată - el trebuia s-o ajute cu de-a sila. Avea el sentimentul că, la sfârşitul chinului ăsta cu răpirea şi accidentul lui Ştefan, era regina raiului lui - cea dinainte. Cea care îl iubea şi-l aşeza întotdeauna pe primul loc în mintea şi inima ei. Şi cum el o iubea... Şi o iubea mult...

O s-o ajute. Diseară.

Ana-Maria

Luka o îmbrăţişă scurt şi-apoi îi întinse geanta. Îi făcu cu mâna, râzând:

- Pa, Luka!

- Pa, Ana!

Gata - piruetă şi repede în avion. În maximum cinci minute, decola spre Cannes. Abia aştepta să ajungă acasă! Abia aştepta să încuie uşa dormitorului, să-şi scoată lentilele de contact şi să plângă... Şi să se descarce nervos, pentru că mâine ateriza la Volgograd - unde-o să fie o cantitate dublă de tensiune şi-una triplă de adrenalină...

Azi zbura cu avionul Externelor. Al lor, ăla VIP, avea treabă. Pe ea n-o deranja; ea se bucura mult că nu zbura cu un avion de linie! Aşa, aici, putea să lucreze liniştită! În avioanele de linie nu deschidea niciodată laptopul - iar mesajele le scria în poală, ascunse bine de haine... În fine! Se aşează pe scaunul ei şi deschise laptopul. Sigur avea o mulţime de mesaje! Vreo trei veneau numai de la Isamu! Aştepta şi informările consilierilor... Aştepta şi vestea despre Trésor - care întârzia îngrijorător de mult...

Da - avea o mail de la Isamu. Oare ce-i scrisese?

"Prinţesa a venit azi în birou şi a întrebat de tine. Spunea că vrea să vorbească cu tine cinci minute, azi. Nu ştiu tema discuţiei; dar ştiu că zecele pe care l-a luat azi la istorie n-a înveselit-o nicicum."

Deci Florentina era supărată. Nici chiar zecele la istorie - materie grea care-o plictisise întotdeauna - nu o convinsese să zâmbească! Prinţesa ei se simţea oare părăsită? Sau avea o problemă cu vreun băiat de la şcoală? Isamu, dacă ar fi aflat ceva, ar fi anunţat-o! Iar chinezul ei fermecat avea spionul perfect plasat chiar lângă prinţesă...

Cine ştie - poate era îngrijorată pentru Ştefan! După ce-i dusese la spital şi-l văzuseră, nu-i mai ceruseră nici măcar informaţii despre el! Îi marcase mult imaginea lui...

O să vadă ea, diseară, despre ce era vorba. Până atunci, însă, descoperea şi cel de-al doilea mail de la Isamu. Unul de afaceri. Cu siguranţă, aveau comenzi mari! Şi, dacă tot trecea pe la Cannes, ar fi fost minunat să le şi semneze! Ia să vadă ea ce era acolo...

Rebeca

Se făcuse opt seara. Florina le adusese cina aici, în livingul ei. Mâncaseră pe săturate - hăpăiseră tot din farfurii! Şi pălăvrăgiseră câte-n lună şi-n stele! Şi-o tot pupase Diamantu' ei - că fusese atentă şi se cenzurase şi nu mai spusese nimic despre Trésor din camera de joacă... care nu mai ieşise din camera de joacă... Tot Florina fusese drăguţă şi, cât stătuse ea la birou şi lămurise afacerile alături de Adina, dăduse o fugă în dormitor şi pusese toate hăinuţele la loc...

Şi totuşi, nu putea "s-o lase aşa". Trebuia să discute cu el! Adina avea dreptate! Ceea ce avea ea acum era atât de aparte, atât de special, că n-avea voie să-şi piardă bărbatul din propria prostie! Diamant trebuia să ştie - iar ea trebuia să se descarce. Nu vorbea cu nimeni despre Trésor - şi nici despre căutarea ei. Aleodor şi Adina n-o întrebaseră niciodată dacă are veşti, de teamă probabil să n-o destabilizeze; ea nu-i întrebase dacă au veşti, de teamă să nu audă o negare...

Oricum, nu mai puteau continua aşa. Se ridică deci de pe canapea - iar Diamant amuţi şi renunţă la finalul frazei... Deschise barul şi scoase sticla cu lichior. Avea şi whisky acolo - dar, în ce-o privea pe ea, zeama asta dulce avea un efect mult mai puternic asupra ei. Reveni pe canapea... Diamant nu spunea nimic... Deşurubă dopul şi puse sticla la gură. Şi închise ochii - voia să bea cât mai mult...Mult, mult de tot... Mâna lui trase, uşor, sticla în jos... Oricum băuse destul cât să-şi dezlege limba! Pentru ea era mai mult decât de-ajuns! Îi lăsă lui sticla şi puse capul pe pieptul lui. Şi-l îmbrăţişă uşor cu dragoste - că el era iubirea ei...

Oftă greu, foarte greu...

- ... Mă întreb deseori unde e şi ce face. Aşa, pur şi simplu - îmi vine în minte întrebările! "Unde-o fi Trésor? Oare s-a spălat pe dinţi?" "Unde-o fi Trésor? Oare a mâncat ceva la prânz?" "Unde-o fi Trésor? Oare au îmbrăcat-o îndeajuns de gros?" Încerc să-mi trăiesc viaţa, atâta câtă mai e viaţa mea, şi-mi vin în minte întrebările astea! Înţelegi? Pur şi simplu! Nu sunt eu maniacă şi fixată - îmi vin în minte! Mă spăl pe dinţi şi odată îmi vine gândul ăla! Înţelegi?

- Da. Înţeleg.

Sticla se ridică... Probabil că şi el avea nevoie de puţină "anestezie", ca să poată să discute despre reginuţa lor! Cine ştie?! Oricum, "se anestezia" şi el. Aşa că continuă:

- Şi nu pot să vorbesc cu nimeni despre asta. Am sperat să pot să vorbesc cu ea; dar mă uit la ea, cât e de mică, şi deşi ştiu că e doar o jucărie din plastic, parcă tot nu pot să-i spun! Îi povestesc că vreau să ajut o fetiţă care a dispărut. Şi care are tot şapte anişori, aşa ca ea, şi-o cheamă tot Trésor, aşa ca ea... Şi-i spun cum l-am sunat pe unul şi pe altul, îi spun bănuielile mele - că poate fi în Italia, sau în Germania... Dar atât. Nu pot să-i spun şi restul. Mă simt de parcă mi-e frică să n-o sperii, sau...

Sticla se ridică din nou...

- Mă tot gândesc la ea. Şi la ei. Şi la ăla mare care-a dat comanda s-o fure pe ea. Mă întreb ce-ar face ei dacă Ana i-ar găsi. Mă întreb ce-ar face dacă i-ar găsi poliţia! Mă întreb ce-ar face dacă ar păţi vreunu' dintre ei ceva... Şi nu ştiu răspunsul. Fiindcă nu ştiu de ce-au furat-o. Nu le ştiu planul. Nu ştiu ce vor de la mine - sau de la tine! Sau de la Ştefan! Oare vor ceva de la Ştefan? Şi îl aşteaptă să se trezească, ca să-i ceară?

- Nu. Ana conduce afacerile acum. Şi a demonstrat că e foarte interesată de recuperarea nepoatei ei. Aşa a spus, nu? Aşa i-a spus lui *Mister P*!

- Da, aşa i-a spus. Eram de faţă atunci când i-a zis-o. Şi când l-a şantajat ca să stoarcă de la el picul ăla pe care ni l-a dat. Dar... Dar mă gândesc la toate relele posibile! Ce să fac - nu pot altfel! E copilul meu! Singurul meu copil! Şi-l iubesc ca pe ochii din capu' meu! Şi n-am nici o veste despre ea - şi nu pot să nu mă gândesc! Mai ales când ştiu unde-am copilărit - şi cum am ajuns acolo şi ce-am făcut eu în copilăria mea!

Diamant ridică din nou sticla...

- ... Mă gândesc că e prea mare ca s-o scoată la cerşit. Copiii ăştia se şcolesc de la doi-trei ani, ca să înveţe toate şmecheriile! Iar ea nu-i ca ei! Ea a fost învăţată să mănânce la ore fixe, să doarmă la prânz, să-şi facă temele, să coloreze, să cânte şi să danseze... Ea n-ar rezista în stradă mai mult de şase-şapte ore! Ea ştie ce-i aia negociere - şi cere ceea ce vrea şi se luptă să primească ceea ce cere! Aşa că mă gândesc cu groază că au şocat-o, ca s-o poată stăpâni şi s-o pună la un colţ de stradă cu un copil mai mare. Ştii cum se fac perechile, nu?

- Da - ştiu.

- Ca să facă perechea, pe ea ar trebui s-o facă să arate jalnic. Şi mi-e frică... să nu-i rupă oscioarele... Să n-o mutileze... Să nu-i scoată ochii, sau...

Soţul ei oftă greu:

- M-am gândit şi eu la chestia asta, să ştii. Şi n-or să-i facă nimic de genul ăsta. Fiindcă n-or s-o scoată la cerşit. E prea riscant pentru ei.

Şi-atât - tăcuse. Ridică privirea spre el... Diamant oftă greu:

- Ştii câţi gestionez eu - da?

Aprobă.

- Ştii că sunt doxă în materie - da?

Aprobă din nou - Diamant gestiona cerşetori prin toate ţările Europei, mai mari sau mai mici...

- În primul rând, n-au furat-o ca s-o pună să cerşească; au furat-o ca să obţină ceva de la noi. De la neamul Ionescu. Ori influenţă, ori teritoriu, ori doar bani. Să ştii, iubirea mea, că toată Europa o caută pe Trésor a noastră - toată Europa! Nu numai poliţiştii şi spionii - şi amicii şi duşmanii şi vânătorii de recompense! Toţi ştiu că a dispărut comoara noastră; şi toţi ştiu că Ştefan e corect şi nu fură niciodată la bani. Aşa că toţi îşi doresc s-o găsească şi s-o aducă aici, la conac. Iar răpitorii ei n-or s-o scoată la cerşit. Nici mutilată, nici drogată, nici şocată, nici blondă şi nici brunetă - n-or să-şi permită să o scoată în vederea oamenilor. Probabil că o ţin încuiată între patru pereţi şi o obligă să vorbească în şoaptă. Probabil că se deplasează cu maşina - şi-o ascund bine, pe bancheta din spate... Probabil că umblă noaptea - fiindcă e ea mai uşor de transportat atunci când doarme...

Aproba - ceea ce spunea el i se părea foarte logic...

- Şi nici nu pot s-o vândă mai departe, ca să scape de ea - că toată lumea ştie de dispariţia ei. Şi toate afacerile de genu' ăsta sunt mână-n mână cu poliţia. Ana a fost extrem de inteligentă atunci când a alertat poliţia şi Interpolul şi-a făcut demersuri ca umbrelele să trateze cazul nostru cu cea mai mare prioritate! Momentan, n-o poate găsi nimeni pentru că o ţin ascunsă şi umblă la adăpostul întunericului. Dar în clipa când cineva încearcă s-o scoată la cerşit, ziua în amiaza mare, armata asta care-o caută o s-o recunoască. Şi-atunci respectivul o să primească un telefon, de la omul care-l protejează. Şi, în 24 de ore, o s-o ducă frumuşel de mânuţă la prima secţie de poliţie şi-o să spună că e un cetăţean cu suflet mare şi-a găsit un copil hălăduind singur pe străzi...

Aproba. Diamantu' ei îi explicase "ca la proşti" ceea ce ea ştiuse deja. Ceea ce calcula aproape zilnic. Numai că el fusese mult, mult mai convingător decât fusese propria ei logică! Pe el îl credea; pe ea însăşi nu se putuse crede...

- Şi eu mă gândesc la ea. Şi la ei. Iar eu cred altceva.

Oftă greu:

- Tu ce crezi?

- Eu cred că ăla care-a furat-o a avut o socoteală. Financiară. Cred că el a ţintit iniţial la tine. Iar Ştefan ar fi dat bani grei pe tine, pentru că tu ştii toate dedesubturile afacerii franţuzeşti! Numai că s-a întâmplat accidentul; iar ei n-au ştiut chestia asta, pentru că a fi incognito într-un oraş are şi plusuri, dar şi minusuri. Şi, în timp ce tu ajungeai la aerodrom iar Ştefan pornea spre spital, ei veneau aici şi descopereau că socotelile le-au fost date peste cap. A pleca cu coada între picioare, după atâta pregătire şi atâtea lichidări, era o înfrângere colosală; a o ucide şi pe ea era mult prea periculos pentru ei şi vieţile lor. Fiindcă ar fi ucis-o pe nepoata regelui - adică pe fetiţa mea, care sunt mâna dreaptă a lui Ştefan. Aşa că au luat-o - că şi ea e importantă pentru Ştefan! Adică şi ea ar scoate un preţ bunişor! Numai că Ana a urnit toate instituţiile - şi toţi au făcut câte-un dosar stufos, plin cu probe şi portrete-robot, pe care să-l arate şefilor. Cu cât mai multe instituţii, cu atât mai multe dosare. Cu atât mai multe şi mai grele eforturile individului care-a furat-o de a le închide cu autor necunoscut...

Aprobă - dacă ar fi fost adevărată varianta aia, într-adevăr, individul avea acum probleme mari cu anchetele în derulare! Că numai ea ştia vreo zece instituţii de stat şi private care anchetau dispariţia lui Trésor! Hm...

- Omul nu prea ştie acum ce să facă. E evident că trebuie să ne contacteze - dar nu ştie pe cine să contacteze şi ce să spună. Şi cum să spună şi unde şi când, ca să scape măcar de puşcărie. Momentan, Ana e în turneu. Mâine se duce la ruşi. Cred că o să stea acolo şi sâmbătă - că ăia-s doi şi-au strâns multe chestii de discutat cu ea. Duminică, ea se duce la Cannes şi doarme - şi-şi încarcă bateriile. Şi abia de săptămâna viitoare o să fie abordabilă. Înţelegi?

Aprobă...

- La toate astea mă gândesc eu, atunci când stau singur în căsuţa mea din Aurari şi mă uit lung la cadoul pentru reginuţa noastră. Ştii că atunci, în lunea aia, te-am sunat şi ţi-am spus să veniţi la mine, că am un cadou superb pentru ea...

Da, într-adevăr, aşa îi spusese...

- După cum ai văzut şi tu, nu m-am amestecat azi în socoteala ta. Aşa cum nici tu nu încerci să te amesteci în socoteala mea. Dar ceea ce am descoperit azi aici mi-a lăsat un gust amar. Şi o durere în suflet. Pentru că de situaţia de azi, adică de apariţia ei în camera de joacă, eu sunt vinovat - nu tu.

Se grăbi să se ridice de pe pieptul lui:

- Nu, Diamante! Tu nu eşti vinovat cu nimic!

- Ba da. Sunt vinovat pentru că, în urmă cu şase ani, mi-am muşcat limba şi-am tăcut.

Poftim?... Da' ce voise el să-i spună, acu' şase ani, şi nu-i spusese? Diamant o privea cu ochi trişti:

- Ce să fac - te iubesc prea mult, ca să nu-ţi respect alegerile şi deciziile! Dacă aş fi fost măgar şi profitor şi m-aş fi impus atunci, poate că acum mi-ai fi mulţumit.

- Nu înţeleg! Ce voiai să-mi spui acu' şase ani?

Soţul ei oftă greu de tot... şi se ridică de pe canapea:

- Că Trésor are nevoie de un frăţior.

Cum-cum?

... Ea tăcea, şocată de ceea ce auzise; el se plimba cu paşi mari prin living... şi-şi aprindea o ţigară...

- ... Te-am văzut atunci cât de grăbită ai fost să angajezi bona şi să te-apuci din nou de afaceri - şi de şcoală. Şi mi-am dat seama că ai şi tu aşteptările tale de la viaţă! Planurile tale! Unul dintre planurile alea se referea la copil - şi aveam deja o fetiţă minunată... Noi n-am discutat niciodată numărul copiilor noştri, aşa ca Ana şi Ştefan - dar nu mi-ai lăsat niciodată impresia că ţi-ai dori doi! Înţelegi? Ai făcut-o pe ea, după care ţi-ai direcţionat atenţia spre afaceri şi... Nu ştiu, iubito! Nu mai ştiu! Pe cuvântul meu! De când a dispărut ea, am realizat cât de importanţi sunt de fapt copiii! Şi m-am uitat la Azur şi Agata - ce fericiţi sunt şi ce frumos se înţeleg şi ce bine se împacă... Cum se ajută unul pe celălalt... Când m-am întors din Franţa, atunci, după răpire, eram la pământ. Iar ei au venit amândoi la mine şi m-au pus pe picioare. Azur îmi explica părţile pozitive ale evenimentelor negative, Agata mi-a făcut de mâncare şi i-a tot dat dreptate fratelui ei... Ei doi sunt... Cum să-ţi spun eu... Sunt ca două fire de mătase care se răsucesc şi se completează şi se ajută unul pe celălalt şi formează cel mai puternic fir de mătase din lume! Mă înţelegi?

Da - îl înţelegea. Dar nu putea să scoată o vorbă. Diamant îşi dorise un băieţel cu ea? Adică un frăţior pentru Trésor? Nu-i venea să creadă! Nu se gândise niciodată... Adică nu observase niciodată că el...

- ... Iar azi am venit şi te-am văzut sprijinindu-se de ea. Şi-am simţit că mor! Din cauza muţeniei mele, tu nu ai acum aici un copil pe care să te sprijini - şi care să-ţi aline măcar un pic din suferinţa şi dorul de ea!

Dădu să-i atragă atenţia că, dacă ar fi avut o fetiţă şi-un băieţel, probabil că ei doi ar fi fost amândoi internaţi la spitalul de nebuni - pentru că ea i-ar fi crescut împreună, aşa că ar fi fost amândoi acasă în lunea aceea... Tăcu însă şi-şi încleştă bine maxilarul. Mai bine să tacă. Nu de alta, dar bărbatul ei tocmai începuse să suspine:

- ... Şi să ştii că nici acum nu mi-e mai uşor! Şi acum mi-e infernal de greu să vorbesc despre asta! Fiindcă am fost îndeajuns de prost să nu-ţi spun asta atunci când toate erau bine - şi ţi-o spun acum, când ea a fost răpită, aşa că ai putea să crezi că eu am abandonat deja căutarea ei şi mi-am pierdut speranţa! Ei bine, nu! Nu mi-am pierdut speranţa! Şi n-am să abandonez niciodată căutarea ei! Şi dacă ăia or să-i facă vreun rău, o să mă duc după ei şi-o să-i omor. Pe toţi. Ei, nevestele lor, copiii lor, neamurile lor. O să le rad numele şi neamu'

de pe suprafaţa Pământului! Pentru reginuţa mea, mă duc la puşcărie fără să clipesc! Înţelegi? Nu mai e vorba de ea! E vorba că nu mai pot să tac! Azi, aici, am descoperit că nu trebuia să tac de la început! Şi-am s-o spun! Să moară măicuţa mea dacă n-o s-o spun!

Aoleu! Ce voia să spună? Că nu prea înţelesese ce auzise până acum! Soţul ei turuise totul repede-repede şi mai şi suspinase - aşa că nu pricepuse mare lucru! Diamant se repezi şi ateriză în genunchi în faţa ei:

- Dăruieşte-mi un băieţel, iubita mea! Te implor! Un băieţel pentru noi doi şi pentru Trésor! Ştiu ce-ţi cer! Ştiu că ţi-e greu să trăieşti aici, cu ei, departe de mine şi de ajutorul meu! Nici mie nu mi-e mai bine! Şi mie mi-e greu să trăiesc departe de tine! Dar e important, iubita mea! E important să avem copii! Ei or să rămână după noi - doar ei! Nu averile, nu afacerile, nu pământurile şi casele! Copiii or să ne ducă numele mai departe! Iubita mea...

Îl prinse de umeri şi trase bine de el:

- Te rog, ridică-te.

- Nu, nu mă ridic! Iubito, uită-te la Ştefan! Are trei! Leonard are cinci - doar ăia oficialii! Filip Gojdu are trei! Uită-te şi la Titel - ăla are doişpe, ca la nebuni! Iubita mea, eu am fost singur la părinţi - şi să ştii că mama a suferit mult atunci când am plecat cu Ştefan la treabă şi-a descoperit că a rămas singură! Şi ştii cum a reuşit să meargă mai departe? S-a sprijinit de fratele ei! De nea Dumitru! Care şi el suferea pentru plecarea lui Ştefan, unicul lui copil! Ei sunt fraţi, da? Ei au reuşit să trăiască departe de noi, unicii lor copii, fiindcă s-au ajutat unul pe celălalt!

- Diamante, ridică-te!

- Dăruieşte-mi un băieţel! Te implor! Îţi jur că e ultimul lucru pe care te mai rog să-l faci pentru mine! N-am să-ţi mai cer nimic niciodată - şi n-am să mă mai ridic vreodată de la picioarele tale, dacă tu îmi îndeplineşti dorinţa asta!

- Te rog, ridică-te!

- Raina mea! Regina mea! Uită-te la mine!

N-avea încotro - o luase de mâini şi-o strângea dureros de tare şi se băgase tot în faţa ochilor ei...

- Trésor e comoara mea cea mai de preţ! Ştii asta, da?

Aprobă, privindu-l lung. Ochii albaştri înotau în lacrimi; Diamant tăcuse, pentru că nu-şi găsea cuvintele ca să spună ceea ce simte...

"Da, Diamante. O să-ţi fac şi un băieţel. Ba o să-ţi fac chiar doi - aşa cum are şi Ştefan! Dar nu acum - ci după ce o găsim pe ea. Îl fac oricum, indiferent dacă o vom găsi vie sau moartă. Dar numai după ce-o găsim pe ea. Ca să fim siguri că totul o să fie bine cu băieţeii noştri şi-o să avem copii sănătoşi şi frumoşi."

Asta o să-i spună ea chiar acum. Exact cu cuvintele astea o să-i spună. Start!

- Da, Diamante. O să-ţi fac şi un băieţel.

... Nu mai reuşi să scoată alte sunete...

Diamant

Oo, Doamne! Doamne Dumnezeule mare! Acceptase! Raina lui acceptase să-i facă un băiat! Oo, Doamne!

Se repezi şi-i prinse capul în palme. Şi o sărută. Şi-o strânse cu putere în braţe.

Şi realiză că putea fi minţit!

Deschise imediat ochii! Îl minţise? Adică îl minţea ca să-i dea speranţă - şi să-i ridice moralul?

... Nu. Nu-l minţise. Avea obrajii uzi, udaţi de lacrimi, şi ochii închişi - dar zâmbea. Şi era mai liniştită ca niciodată! Iar asta însemna... Asta însemna că...

Doamne! - cât de frumoasă era nevasta lui! Frumoasă şi specială şi sinceră şi hotărâtă să-i facă lui un băieţel! Şi nu-i venea să creadă! Nu-i venea să creadă că femeia asta superbă era nevasta lui! Şi mirosea atât de bine! Purta o rochiţă de bumbac care-i stătea atât de bine! Şi mirosea bine! Mirosea frumos... Era catifelată - moale şi catifelată şi parfumată... ca un vis... rece...

Nu putea să se mintă. Nu acum. Nu aşa. Şi nu despre chestia asta. Se întâmplaseră multe azi - iar mare parte din ele îi întăriseră senzaţia că Raina lui nu-l voise aici, cu ea. Chiar şi acum - da, acceptase să-i facă un băiat. Îl luase de gât şi se lăsase culcată pe canapea şi sărutată şi mângâiată... dar nu se clintea. Opinia ei, apropo de ideea lui, era mai mult decât evidentă. Iar în condiţiile astea...

În condiţiile astea...

Nu-i putea cere asta. Pur şi simplu, nu putea! Simţea că i-ar face un rău! Şi mai simţea ceva - simţea că, în condiţiile astea, nu mai putea el să meagă mai departe. Aşa că se ridică şi-o luă pe braţe. Şi-o duse până-n dormitor, unde o aşeză pe pat... O mai privi o dată, lung, minunându-se şi el de cât de mult o iubea, de vreme ce accepta chestia asta... Şopti:

- Vin imediat!

Se grăbi să intre în camera de joacă.

Păpuşa era la măsuţă. Terminase de pictat şi acum citea o carte cu poveşti. Era o carte de colorat - pe paginile din stânga era textul iar pe cele din dreapta erau desenele. În poză, prinţesa dansa cu prinţul. Creierul lui nu încerca să afle ce poveste citea păpuşa; creierul lui calcula şi îi transmitea că trebuia să zică mersi că păpuşa era cu spatele la uşă. Că n-ar fi rezistat să-i vadă chipul şi să constate asemănarea cu fetiţa lui! Se aplecă s-o apuce de rochiţă...

De ce dracu nu putea s-o ia de rochiţă? De-acolo, de la ceafă, unde era eticheta? De atâţia ani de zile, când strângea jucăriile lui Trésor, nu-şi pusese niciodată asemenea probleme... "etice"! Şi tocmai acum nu putea el să ia păpuşa aia ca pe orice altă păpuşă! Nu înţelegea de ce... Era aşa de bine realizată, aşa de realistă, încât...

O apucă de umeri, de partea acoperită de mâneci, şi-o ridică. Şi-i apăsă încet picioarele de măsuţă, ca să i le îndrepte... Făcu abstracţie de părul care-i atingea mâinile - reveni în dormitor, unde constată că Raina lui fusese cuminte şi nu se clintise de-acolo... Puse păpuşa în picioare, pe pat:

- Cred că suntem toţi trei îndeajuns de obosiţi ca să vrem să ne culcăm mai devreme azi.

Ochii albaştri se deschiseră... iar soţia lui "înflori" şi sări din pat:

- Da, cred că aşa e cel mai bine. Suntem obosiţi! Tu ai venit din Serbia, eu am avut mult de muncă la birou...

Aprobă, iar Raina luă fetiţa în braţe:

- Hai să te schimbi cu pijămăluţa şi să ne culcăm toţi trei! Facem nani cu tati azi - da?

Da - făceau nani cu tati azi. Tati se grăbea să-şi scoată o pijama din şifonier şi să se schimbe. În baie. Că nu putea să stea aici şi s-o vadă cum se chinuie îmbrăcând o păpuşă cu hainele fetiţei lor!

Rebeca

Gata - ele erau gata! Ele se îmbrăcaseră amândouă în pijamale şi se băgaseră la culcare! El nu venea?... El întârzia. El stătea, probabil, în fund pe veceu şi aştepta să treacă timpul - ca să fie sigur că schimbarea în pijămăluţă se termina înainte de apariţia lui în dormitor. Reţinerea lui Diamant faţă de fetiţa din pat era la fel de evidentă cum fusese reţinerea ei faţă de dorinţa lui de a face un băiat acum...

N-o să-l chinuie. N-o să-l oblige să se joace "de-a mama şi de-a tata" alături de ea. Diamant înţelegea nevoia ei de a avea grijă de o fetiţă - dar nu putea accepta, totuşi, rolul de tată al acelei fetiţe! El ştia că are deja o fetiţă - şi nu-i aici, în casa asta, alături de ei! Iar ea nu trebuia să-l oblige să facă absolut tot ceea ce voia ea! Că-l chinuia - şi nu voia să-l chinuie, pentru că îl iubea...

Aşeză micuţa în dreapta ei şi-o întoarse cu faţa spre fereastră. Se răsuci şi-o cuprinse cu braţul. Şi auzi uşa băii deschizându-se. La fix - dacă ar mai fi lălăit-o încă cinci secunde, i-ar fi dat bărbatului ei o insomnie teribilă!

Lumina se stinse, paşii se apropiară, patul se lăsă în spatele ei... Diamant o sărută uşor pe gât:

- Noapte bună.
- Noapte bună.

Îl simţi lipindu-se de ea; mâna lui se aşează peste ea... Contrar obiceiului lui, palma se aşează pe şoldul ei... fiindcă nu putea, totuşi, să se joace de-a mama şi de-a tata şi să-şi zgândăre rana din suflet...

O să-i spună! Trebuia să-i spună! Plănuise să-i spună - şi n-o lăsase să-şi termine monologul! Şi trebuia să ştie adevărul! Îşi drese vocea... şi şopti:

- Da, Diamante. O să-ţi fac şi un băieţel. Ba o să-ţi fac chiar doi - aşa cum are şi Ştefan! Dar nu acum - ci după ce o găsim pe ea. Îl fac oricum, indiferent dacă o vom găsi vie sau moartă. Dar numai după ce-o găsim pe ea. Ca să fim siguri că totul o să fie bine cu băieţeii noştri şi-o să avem copii sănătoşi şi frumoşi.

Soţul ei oftă greu... Greu de tot... Zâmbi:

- Poate că acum nu mă crezi. Poate te gândeşti că o zic doar aşa, ca să te ştiu liniştit. Dar o să vezi. O s-o găsim - şi-apoi o să vezi că nu mă joc cu vorbele!

Fu sărutată uşor pe cap...

"Da-da! O să vezi tu!"

Aproba, cu ochii închişi, şi zâmbea...

Ana-Maria

Blindata încetini, semnaliză stânga... Poarta se deschidea cu repeziciune - iar ea realiza că ajunsese acasă, că în maximum un minut o să fie în deplină siguranţă... Aşa că simţea cum îi creşte tensiunea. Şi nivelul adrenalinei. Simţea că încep să-i tremure mâinile şi picioarele. Încerca să-şi spună că trebuie să se controleze, că risca s-o vadă bodyguarzii tremurând, aşa că trebuia să reziste încă un pic...

Maşina opri în dreptul glasvandului. Livingul era cufundat în întuneric - dar din partea opusă a camerei ăleia imense, de la scară, răzbătea lumina din birou. Aşa că vedea clar silueta lui Isamu chiar lângă glasvand. Nu trebuia decât să mai reziste puţin! Claude o să-i deschidă portiera, ea o să coboare, o să facă cei 6-7 paşi până la glasvand şi-o să intre. Şi-apoi putea să pice pe jos - că era acasă şi ştia Isamu ce să facă să-i spele imaginea şi să-i mascheze slăbiciunea şi sperietura şi tremurul şi lacrimile...

Portiera se deschise:

- Bună seara.

Îi răspunse cu capul - nu-şi putea descleşta maxilarul şi simţea că rămăsese fără glas... Parcă înţelegându-i blocajul, Claude întinse mâna şi-i luă geanta laptopului din poală. Şi-i întinse imediat cealaltă mână, semn că o sprijinea el... Nu trebuia decât să coboare şi să facă 6-7 paşi. Aşa că se răsuci şi puse tălpile pe asfalt. Şi se ridică, sprijinindu-se serios de mâna lui...

- Aici, nu am avut incidente sau întâmplări ieşite din comun. A fost linişte. Şoferii au raportat că drumul copiilor spre şi dinspre şcoală s-a desfăşurat fără incidente...

Trebuia să-i dea un bax de bere omului ăstuia - turuise şi-i ţinuse mintea ocupată cu altele, aşa că reuşise să păşească... Glasvandul era deschis. Intră în vilă.

- Bine-ai venit. Claude, te rog, asigură-te că proprietatea e asigurată corespunzător.

- Desigur.

Chinezul ei fermecat îi asigurase "retragerea"... Porni încet spre scara în spirală. Spre sursa luminii. Trebuia să ajungă acolo, să urce scara, să descuie uşa dormitorului şi gata - putea să plângă în voie! Nu înainte însă de a încuia bine uşa - să n-o audă copiii şi să se sperie...

Ţipătul aproape isteric o sperie îngrozitor!

Isamu

Oof, biata regină! Biata Ana-Maria! Simţise siguranţa casei ei - şi abia aştepta să-şi descarce inima şi sufletul şi mintea de spaima pe care-o trăsese în Krusevac! Dacă nu reuşise ea să scoată sunetele necesare salutului politicos...

Ţipătul aproape isteric îl sperie îngrozitor!

- Ai venit! Ce bine!

Ce dracu...

... Prinţesa era şmecheră - ceva mai şmecheră decât Ştefan, după părerea lui! Prinţesa ştiuse ora aproximativă a întoarcerii Anei, aşa că îl pândise şi "ocolise" pe la scara de lângă glasvand. Şi-i spionase, din întuneric, în căutarea momentului ideal pentru a-şi speria îngrozitor mama! Florentina continuă pe acelaşi ton răstit:

- Mă bucur să descopăr că n-ai păţit nimic! Şi că eşti bine şi a fost doar un incident minor! Nu de alta, da' m-am îngrijorat rău când am aflat că a încercat unu' să te-mpuşte!

Da' de unde naiba aflase prinţesa de atentatul din Krusevac? Cine-i spusese? Piao? Exclus! Biyu nu ştiuse nici ea... Poate Grasu? Poate Diamant?

- Şi mi-am făcut o grămadă de griji! Mai ales atunci când am constatat că nu mă suni!

Ana îi răspunse pe un ton calm:

- N-am vrut să aflaţi, ca să nu vă îngrijoraţi.

- Şi n-ai vrut nici să aflăm ce mai faci tu aşa, în general! Nici n-ai fost curioasă ce facem noi, dacă mai trăim...

Touché! Ana nu-şi sunase copiii nici măcar o dată! Şi nici el nu-i amintise să-i sune! O greşeală impardonabilă din partea lui, consilierul ei - dar o greşeală care cu siguranţă nu se va repeta!

- Tu îţi dai seama cum trăim noi aici? Cum ne-a fost nouă în zilele astea patru? Fără ştiri despre tati şi fără ştiri despre tine?

- Nu există ştiri despre tati. Starea lui este aceeaşi.

- Da' starea ta care e? Ai?

Ia uite-o! Uite-o ce obraznică se făcuse! Florentina începu să gesticuleze - şi să suspine:

- Ştii cum am trăit eu, din clipa când am realizat că ieri puteam să te pierd şi să nici nu ştiu că te-am pierdut?

- Nu poţi să trăieşti cu gândul că o să-mi cadă drobul de sare în cap! De-asta nu ţi-am

- Da' ştii ce-am simţit eu când mi-am dat seama că puteam să-l pierd pe tati al meu - şi nici n-am ştiut când?

Aah, la naiba!

- Când am realizat că eu eram bine-mersi la oră, veselă şi liniştită, iar tati al meu era să moară?

Se grăbi să o întrerupă:

- Mama ta nu a fost nici o clipă în pericol.

- Daa, sigur că da! Vezi să nu te cred!

Ridică un deget - că nu-i permitea să fie impertinentă cu el! Florentina reveni spre mama ei:

- Şi încă o chestie! M-aţi promis?

Ce să facă?

- M-aţi promis deja? Mi-aţi aranjat căsătoria?

Ana răspunse ferm:

- Nu.

- Sigur? Nu de alta, da' tot liceul ştie că eu sunt promisă! Că, deh - aşa se face la noi! Spune-mi adevărul - m-aţi promis? Mi-aţi găsit deja bărbat?

- Nu. A fost un zvon pe care l-a lansat tatăl tău în ziua când te-a înscris în clasa a noua. A făcut-o ca să ţină băieţii de contabili departe de tine.

- Păi să ştii că i-a reuşit! Poţi să-i zici, când se trezeşte, că i-a reuşit de minune! Toţi stau departe de mine - şi băieţii de contabili, şi băieţii de avocaţi, şi chiar şi băieţii de vidanjori! Nici dracu nu se-apropie de mine - de parcă sunt ciumată! Şi ştii care-i chestia cea mai mişto? Că până şi eu cred zvonul ăsta!

- E un zvon neadevărat.

- O fi! Da' eu îl cred! Că tot ce se-ntâmplă cu mine indică faptul că m-aţi promis! Mă ţineţi încuiată aici; iar atunci când trebuie să ies, ies păzită straşnic şi cu spionii după mine! Şi mă simt exact ca un

cozonac!

Ca un... ce? Doamne! Îi venea să râdă - şi se abţinea cu greu, pentru că nu era totuşi de râs! Prinţesa suspina serios acum!

- Mă simt ca aluatu' pus la dospit! Parcă aşteptaţi să cresc, ca să mă băgaţi în cuptor, să mă rumeniţi şi-apoi să mă aşezaţi frumos în văzul tuturor! Şi mi-e groază să nu descopăr că, după ce ies din cuptor, o să fiu pusă în faţa unei singure perechi de ochi!

- Florentino! Mă jur pe viaţa lu' Ştefan al meu că nu eşti promisă nimănui! Şi eşti liberă să-ţi alegi singură bărbatu'!

- Auzi, mămico? Io nu ştiu ce şuşotiţi voi şi ce aranjaţi voi, pe la spatele nostru! Io atât îţi zic! Dacă aţi făcut căcatu' ăsta şi m-aţi promis deja, atunci să fie păcatu' vostru!

Ia uite-o!

Florentina se răsuci pe-un călcâi şi-o rupse la fugă pe scări! Afurisit copil - zău aşa! Voia ea musai s-o învenineze pe maică-sa! Şi-acum spăla putina, cum zicea Ştefan, şi-o lăsa pe maică-sa împovărată de toate gândurile negre... La naiba! Porni spre Ana - şi-o văzu întorcându-i spatele şi reluându-şi drumul spre scară:

- Las-o - îi trece până mâine.

- Biyu mi-a spus că azi a fost tristă, deprimată şi gânditoare; dar n-am bănuit că-i pot trece asemenea gânduri prin minte!

- Eu eram sigură că o să afle de zvon - şi-o să se gândească imediat la varianta asta. I-am spus şi lui Ştefan, atunci când mi-a spus ce vrea să facă. Dar, pentru el, siguranţa ei a primat în faţa riscurilor pe care le implica planul lui. Îl ştii cum e el...

Da, ştia cum era Ştefan. Şi ştia că trebuia să schimbe urgent subiectul de discuţie!

- Îţi dau cuvântul meu de onoare că nu eu i-am spus despre Krusevac.

- Ştiu că nu i-ai spus tu. Şi ştiu că nici Diamant nu i-a spus. A aflat pur şi simplu. E îndeajuns de inteligentă şi de şmecheră ca să afle întotdeauna ceea ce-o interesează.

Ajunseseră la etajul unu. Uşa Florentinei era închisă şi încuiată probabil; şi, deşi uşa biroului era larg deschisă, Ana continuă să urce:

- Mă schimb şi vin în birou.

Nu-nu! N-avea încredere s-o lase singură acum! Mai ales după criza de nervi a prinţesei! Aşa că o urmă...

Se opri...

Uşa prinţesei nu era chiar vizavi de uşa biroului; era cam cu doi metri mai aproape de scară. Biroul era între uşa ei şi uşa lui Léon. Iar holul era cufundat în întuneric noaptea. În condiţiile astea...

Îşi amintea seara de ieri... Telefonul lui Diamant... Piao ieşise; Diamant îl sunase. El vorbise cu Diamant în timp ce fixase uşa deschisă cu privirea! La naiba! O să-i rupă urechile împrăştiatului ăluia! O să i le rupă la propriu! Vorbea cu Ana, o liniştea, îi spunea ce-avea de spus şi-apoi revenea în birou şi-i zicea el vreo două! Neatenţia lui Piao era inacceptabilă! Trebuia să viseze procedurile alea de securitate! Trebuia să le respecte dumnezeieşte! Că uite ce se întâmpla, dacă era împrăştiat!

Grăbi pasul şi-o ajunse din urmă. Ana intră în dormitor; se grăbi să o urmeze:

- Ai zbor mâine la cinci dimineaţa.

Regina aprobă cu capul şi intră în baie. Se ducea să-şi scoată lentilele, ca să poată să plângă straşnic...

Traversă camera şi lăsă geanta laptopului pe masă. O să pună el cuţitul la loc. Ştia că, deşi vâjâia cu lama aia prin aer ca un samurai cu experienţă, Anei îi era frică de ea...

Ana-Maria

Cutiuţa! Repede! Unde era cutiuţa aia nenorocită?... Uite-o! Lentila dreaptă... Lentila stângă...

Dumnezeule mare! Ochii i se umplură cu lacrimi! Cum dracu reuşise să se abţină până acum? Cum reuşise să rămână calmă şi calculată şi zâmbitoare, după ce fusese cât pe ce să ajungă în tirul unor automate? Ăia ar fi putut-o omorî acolo, în Krusevac! Dacă nu în vilă, atunci în hotel! Abia acum, când ajunsese în sfârşit în siguranţa casei ei cu geamuri blindate, realizase că trecuse de multe ori prin faţa ferestrelor penthouse-ului din Novi Palas - şi nu-şi pusese niciodată problema că erau blindate sau doar un geam ordinar! Şi orice lunetist ar fi putut...

Se aşeză încet pe veceu, plângând în hohote, şi-şi acoperi faţa cu palmele - ce dracu o să se facă ea mâine, în Rusia? Că balaurul bicefal era nesupravegheat rău de tot - şi trăia printre lunetişti şi asasinate şi mii de dispăruţi fără urmă... Şi probabil că o urau, închipuindu-şi că din cauza moftu rilor contesei nu acceptase contele să devină ţar...

Isamu ciocăni corect în uşă:

- Ana? Eşti OK?

Dacă nu răspundea, o să năvălească peste ea. Şi numai pe-asta n-o făcuseră ei doi, în ultimii cinşpe ani - n-o culesese de pe veceu! Oftă greu...

- Dacă nu-mi spui că eşti OK, o să mă sperii de-a binelea, să ştii!

"Şi-o să intru peste tine - ceea ce e cel puţin jenant!" Aşa ar fi continuat Isamu, dacă ar fi învăţat romanes între timp. Aşa că se ridică şi ieşi. Fu imediat prinsă de braţ şi condusă spre cele două scaune:

- Mă aşteptasem să faci aşa. Îmi dau seama că te-ai speriat îngrozitor acolo chiar şi aşa, fără să auzi tirurile de automate! Vrei un calmant?

Negă şi se aşeză. Iar Isamu îşi înfipse mâinile în buzunare:

- Sunt pus în postura ingrată a consilierului care trebuie să te consilieze. Şi ştiu că trebuie să mă repet - chestie care nu-mi place. Dar va trebui s-o fac, fiindcă o să vrei să auzi sfatul meu. Iar sfatul meu este să-l iei pe Piao consilier personal.

- Nu.

- Te-ar ajuta în multe privinţe - de la căratul laptopului până la sfaturi pertinente. E deştept, să ştii! E foarte deştept! Cam constipat, cam apăsat de greutatea răspunderii - dar îl duce capul!

- Ştiu. Dar nu e încă momentul să-mi iau consilier personal din tabăra chineză. Toate celelalte tabere s-ar simţi cel puţin lezate...

Fusese îndeajuns de citeaţă? Isamu zâmbi slab:

- E şcolit în toate privinţele - afaceri, politică, tactică... E specialist în tir şi scrimă. Şi în sticluţe chinezeşti şi arte marţiale. Îţi cunoaşte toţi oamenii importanţi. Şi-mi ştie toate telefoanele pe de rost. În plus, e conştient de faptul că tu poţi fi pentru el rampa de lansare care să-l ducă pe postul de consilier plin - aşa cum sunt eu. Nu neapărat consilierul vostru - dar consilierul unui afacerist important. Şi trebuie să mai adaug ceva. L-am supus la un milion de teste şi l-am observat cu atenţie. Vă admiră pe amândoi. Faţă de voi, simte respect şi admiraţie. Aşa că, dacă vei constata totuşi că ai nevoie de un al doilea set de mâini, să ştii că ţi-l recomand pe el.

Aprobă cu capul şi-şi şterse lacrimile:

- Turneul ăsta îl fac singură - că singură l-am început! Iar după aceea, dacă voi simţi că va fi cazul să-mi iau un consilier personal, o să mă gândesc foarte serios la propunerea ta.

Chinezul ei fermecat aprobă cu capul. Acum tăcea; şi ea tăcea. Se priveau lung şi tăceau... Într-un târziu, Isamu oftă greu:

- N-am veşti despre Trésor. Nici Cheng n-are. Nimeni n-are veşti. Parcă au teleportat-o în jungla africană!

- Probabil că intenţionează să aştepte revenirea lui Ştefan.

- N-au ei chiar atât de multă răbdare...

- Într-adevăr - individul ar trebui să fie nerăbdător să-şi rezolve odată problema.

- Aşa că totul depinde de tine acum. Poţi să le forţezi mâna.

- ... Mi-e frică să fac asta. Mi-e frică să nu aflu că acţiunile mele i-au determinat să o omoare. La urma urmei, e doar un copil! Diamant mai are doi copii, Rebeca mai are un copil... Ar putea fi tentaţi să-şi spună că pierderea ei n-o să-i afecteze cine ştie ce.

- Nu cred că îşi vor permite să se joace aşa. Trésor e foarte importantă în aritmetica afacerii. Şi cum toate indiciile arată spre Estul Europei, spre zona în care te duci tu mâine, mă gândeam...

- Nu pot să apelez la ei. Oricum nu m-ar servi! Adică m-ar

asculta, dar cuvintele mele ar ricoşa în supărarea pe Ştefan. Aşa că nu ştiu ce să fac mâine. Tu ce zici - să le spun?

- Dacă le-ai spus tuturor consilierilor, trebuie să le spui şi lor. Trebuie să-i tratezi la fel ca pe toţi ceilalţi - indiferent care e părerea ta despre ei. Nu trebuie să se simtă marginalizaţi sau uitaţi. Sau, şi mai rău, omişi sau ocoliţi. Sunt răzbunători...

- Ştiu...

Şi iar se priveau lung şi tăceau... Simţi cum i se umplu ochii cu lacrimi:

- Mi-e aşa de dor de el!

- Ştiu, Ana! Ştiu! Dar tare mă tem că nu poţi face nimic în privinţa asta! Dacă te duci la el, le arăţi duşmanilor voştri care este slăbiciunea ta cea mai mare! Acum tu eşti şefa! Tu conduci totul! Acum, tu trebuie să-l protejezi pe el!

- Ştiu, dar... Dar e greu. E al dracului de greu!

- Ştiu... Şi totuşi, va trebui să strângi din dinţi şi să rezişti - aşa cum a rezistat şi el. Că nici lui nu i-a fost uşor să joace rolul soţului uneori distant, alteori preocupat de afaceri până peste cap...

Aproba şi-şi tot ştergea inutil lacrimile - fiindcă plângea rău de tot, aşa că singurul "câştig" or să fie ochii roşii şi umflaţi... Isamu porni spre uşă:

- Mă duc să-ţi duc cina în birou. Vii în birou - da?

- Da - mă schimb şi vin.

- Iar în timpul ăsta eu printez raportul spitalului.

- Ce raport?

- Raportul stării lui de sănătate. Sunt acolo unele mici... scăpări care te vor bucura mult.

"Aah, chinezule - ce şmecher ştii să fii, atunci când vrei tu!" O făcuse să zâmbească - şi-o liniştise ca prin minune! Isamu ştia prea bine ce făcuse - ieşea, zâmbind şmechereşte...

Isamu

Coborî grăbit treptele şi intră în birou. Şi se opri în faţa biroului mic. Piao îl privi preţ de-o clipă - după care sări în picioare şi luă poziţia de drepţi... Bun!

- Măsurile de securitate şi procedurile implementate de Ştefan se aplică în casa asta de mai bine de 15 ani. Te rog să le respecţi şi să le aplici întocmai.

Gata - era vişiniu tot! Realizase că făcuse o trăznaie! Bun!

- Procedura care spune că uşa biroului trebuie să rămână închisă îşi are rostul ei. Te rog ca, pe viitor, să fii mai atent în privinţa asta.

Piao nu pricepuse nimic - adică nu înţelesese de ce era certat, de vreme ce chiar el lăsase uşa deschisă atunci când ieşise s-o întâmpine pe Ana! Dar se grăbea să aprobe:

- Am înţeles. Şi, cu siguranţă, voi fi mult mai atent pe viitor.

Îşi făcuse şi autocritica, pusese şi punctul final acelei discuţii... Era mai mult decât pregătit pentru sarcina care-l aştepta; aşa că se răsuci şi ieşi:

- Du-te acasă şi odihneşte-te. Ana aterizează la Volgograd la ora locală zece, aşa că ne vedem mâine, la şapte.

Piao aprobă şi se repezi să-şi strângă lucrurile de pe birou. Ştia că regina o să coboare, să discute cu el - iar atunci când regina era acasă, stătea la biroul ei. Era foarte bine pregătit. Încă nu încuiase "piticul", aşa că perspectiva consilierii Anei îl îngrozea. Dar o să vadă el...

Se grăbi spre bucătărie - să-i pună cina pe o tavă şi să i-o ducă în birou. Şi să-i sublinieze veştile bune din raportul medical.

Florentina

Asculta, sprijinită de uşa camerei ei... Isamu se dusese la bucătărie; Piao plecase val-vârtej. Apoi Isamu urcase, mult mai încet decât coborâse. Presupunea că-i dusese mamei ei cina, sau...

Ea îşi aştepta mămica. Îşi dorea atât de mult s-o audă ciocănind la uşa ei! Ar fi descuiat şi s-ar fi aruncat de gâtul ei! Şi i-ar fi cerut iertare pentru toate cuvintele nepotrivite şi toate tâmpeniile pe care le spusese şi le făcuse în ultimul timp! Dacă mămica ei ar fi încercat măcar s-o împace, sau să-i explice de ce n-o sunase atâtea zile...

Vestea că nu era promisă vreunui holtei cu bani o bucurase mult. Şi-o liniştise mult. Da, mai avea un sâmbure de îndoială; dar era atât de mic, atât de meschin, că nu era o problemă pentru ea să-l ignore complet! Zvonul ăla cu prinţesa promisă fusese invenţia lui tati al ei! Doamne! - îi venea să râdă... fiindcă îi trecuse supărarea, de vreme ce nu putea fi supărată pe tati al ei...

Aha! Auzise uşa biroului! Oare intra, sau ieşea? Asculta... Intrase. Mămica ei coborâse scara neauzită de nimeni şi intrase în birou. Aşa că oftă greu... Greu de tot, fiindcă se certase cu mămica ei, care mâine pleca dis-de-dimineaţă, şi nu mai avea când să se împace cu ea...

Se ridică de pe podea şi se întoarse în pat - stătea degeaba huhurez pe întuneric. Mai bine să se culce. Şi-aşa, mâine se ducea la şcoală...

Şi cum era extrem de fericită că nu era totuşi promisă, se ridică din pat şi se grăbi să descuie uşa. Că poate venea, totuşi, s-o certe - şi-i cerea iertare şi se împăca cu mămica ei.

27 martie 2020 - vineri

Ana-Maria

Era aproape gata de plecare. Îşi învăţase lecţiile, avionul privat o aştepta pe Mandelieu... Ar fi putut să plece acum - să-şi ia laptopul şi să iasă pe uşă. Dar cum azi şi mâine erau rezervate Rusiei, iar poimâine plănuia să se ducă la Ştefan al ei la spital, nu putea totuşi să plece aşa! Copiii ei or să uite cum arată mama lor! Florentina, deşi obraznică şi tupeistă şi directă, avusese totuşi dreptate...

Ieşi din birou şi se grăbi spre uşa lui Philippe. Intră uşor, să nu-l sperie...

Băiatul ei cel mai mic era frumuşel foc. Semăna cu tăticul lui - înăltuţ şi slăbuţ. Spre deosebire de Ştefan însă, care se jucase mult cu copiii în aer liber, Philippe nu avea muşchii bine conturaţi. Era... Era un pianist. Avea mâini frumoase, de pianist... Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Philippe... Prinţul lui mami... Philippe, hai, deschide ochii.

Ochii verzi se deschiseră doar un pic... Zâmbi slab:

- Eu plec azi la Volgograd. Să fii cuminte, da?
- Da...
- Să asculţi de Isamu, să fii atent la şcoală...
- Da...
- Şi să nu-ţi faci griji pentru mine; pentru că, începând de azi, o să facem videoconferinţă în fiecare seară. Bine?
- Bine, Ana.

Îl privea lung...

N-avea ce face. Fusese decizia ei. Ea decisese, după capul ei, să păstreze sarcina. Avea un băiat frumos, deştept, talentat...

Nu; n-o să gândească nici un blestem la adresa lui Jun. Aşa fusese să fie. Bine că nu fusese mai rău - nu? Bine că îşi revenise - şi făcea faţă la şcoală, avea logică, vorbea totuşi două limbi... cânta dumnezeieşte la pian...

Îl sărută pe frunte şi-l înveli. Iar băiatul ei se întoarse neaoş cu spatele, pregătit să adoarmă repede la loc... Se ridică şi ieşi.

Uşa lui Léon era crăpată. Oare de ce nu închisese băiatul ei uşa aseară, când se culcase? Oare îi era frică de întuneric? Lămuriseră problema aia încă de-acu' doi ani; dar, cine ştie... Oare o aşteptase şi el, aşa ca Florentina? Oare auzise tonul răstit al surorii lui? Aflase, oare, despre Krusevac? Parcă-i era teamă acum să-l trezească... Intră.

Băiatul ei cel mare se făcuse... Se făcuse mare! Era aproape cât ea de înalt! Şi era solid - adică nu plinuţ, ci solid. Arăta foarte bine. Îi plăcea prinţului cel mare să urce la mansardă şi să tragă de fiare împreună cu tati! Uite că nu ştia dacă acum, după accidentul lui Ştefan, Léon mai urcase la mansardă. Mai ales că apăruseră şi chinezoaicele...

Se aşeză şi-l scutură uşor:

- Prinţule...

Léon mormăi uşor... plescăi... şi sări în fund:

- Mami! Ai venit?
- Ss... Am venit aseară târziu - dar v-am lăsat să dormiţi.
- Nuu, că eu nu dormeam! Te-am auzit când ai venit - şi-am auzit-o şi pe afurisita aia cu gură mare, aşa că n-am mai venit la tine...
- Şi tu voiai să discuţi cu mine?
- Da. Voiam să te întreb dacă îmi dai voie să mă antrenez cu Meili.
- Da, îţi dau voie, dar pun unele condiţii.
- Sigur, mami! Spune!

Léon făcea orice, ca s-o ştie pe ea liniştită şi calmă! Hm!

- Unu: şcoala e şcoală iar temele sunt teme şi au prioritate.
- Sigur, mami!
- Doi: nu o pui să te transforme într-un ninja profesionist.
- Aa, nu!
- Şi trei: faceţi împreună şi arte marţiale, şi exerciţii sus la aparate.
- Da, mami.

Trase cearceaful şi îl înveli:

- Eu plec la Volgograd. Să fii cuminte - da?
- Sigur. Mami, eu sunt sigur că ai fost în perfectă siguranţă la Luka şi ăia n-aveau cum să te omoare! Da' te rog eu mult să fii atentă!

Léon auzise discuţia ei cu Florentina şi trăsese singur concluziile. Nu mai conta. Bine că nu se speriase, nu? Se grăbi să turuie:

- Ştii bine că sunt întotdeauna foarte atentă. Şi ştii că sunt întotdeauna înconjurată de bodyguarzi. Ştii că mă deplasez cu maşini blindate...
- Ştiu. Da' am simţit eu nevoia să-ţi zic...

Îl sărută pe frunte şi se ridică:

- Din seara asta, promit că facem zilnic videoconferinţă.
- Ce bine! Să ştii că şi eu m-am cam necăjit când am descoperit că nu mă suni, nu-mi scrii...
- E periculos să comunic cu voi. Ştii de ce, da? Că faci informatică la şcoală!
- Da, ştiu. Dar mi-a fost dor de tine!
- Şi mie mi-a fost dor de tine!

Prinţul ei cel mare se repezise s-o îmbrăţişeze...

- Hai, că am fugit să vorbesc şi cu prinţesa - şi pe urmă gonesc la aeroport!
- Bine, mami. Să fii cuminte!
- O să fac tot posibilul să fiu cea mai cuminte!

Léon râdea şi-o certa cu degetul, în glumă desigur... Ieşi şi închise uşa. Şi oftă greu - că mai rămăsese doar prinţesa, cu care va avea cea mai grea discuţie... Apăsă clanţa, descoperi cu bucurie că Florentina descuiase totuşi uşa aseară... Se aşeză uşor pe marginea patului.

Prinţesa se făcuse ditamai domnişoara! Doamne! - cum de nu văzuse asta până acum? Cum de continuase s-o perceapă tot fetiţă până acum? Cum de n-o văzuse, ce frumos crescuse şi ce frumos se dezvoltase? Era înaltă şi zveltă - aşa ca ea - şi moştenise pielea lui Florentin. Piele un pic creolă, fină, neciuruită de aluniţe sau pete... Îi luă mâna în mâinile ei. Iar Florentina deschise imediat ochii:

- Mami?
- Da - eu sunt.

Gata - se şi ridicase-n fund!

- Mami, te rog să mă ierţi că am vorbit aşa cu tine aseară!
- Stai liniştită, că nu m-am supărat.
- Ba da, ştiu sigur că te-ai supărat! Nu trebuia să vorbesc aşa cu tine! Mai ales că
- Ai avut dreptate - trebuia să vă sun zilnic. Şi-o să ne vedem zilnic de-acum încolo, în videoconferinţă. În fiecare seară. La urma urmei, sunt mămica voastră - nu? Oi ţine eu locul lui tati în afaceri - dar asta nu-i o scuză ca să uit să-mi sun copiii! Nu?

Bineînţeles că prinţesa nu răspundea...

- Eu nu m-am supărat pentru discuţia de aseară. Dar cred că lui Isamu ar trebui să-i ceri scuze.
- Aa, bineînţeles! Primul lucru, de dimineaţă - mă duc şi-i cer iertare pentru aseară!

Şi pentru câte-o mai fi făcut prinţesa, iar ea nu aflase - nu? Oftă greu:

- Şi-acum o să-ţi spun un secret. Adică, mă rog - nu e secret, de vreme ce-l ştie toată lumea! Dar e un subiect care nu s-a discutat niciodată în casa asta. N-a fost vorba despre vreo interdicţie, sau... E o poveste tristă, care întristează pe toată lumea, aşa că nu se spune niciodată. Dar ea explică multe lucruri, aşa că o să ţi-o spun eu.

Florentina era numai ochi - şi-avea urechile ciulite bine... Zâmbi slab:

- Atunci când a împlinit 14 ani, tati al tău a fost promis.
- Cum-cum?
- Dl conte de Perigord, naşul lui, l-a sunat pe nea Dumitru şi l-a rugat să îl lase pe Ştefan să facă liceul în Franţa. Nea Dumitru era bulibaşă - şi plănuia ca băiatul lui să preia sarcina de-a conduce şatra.

Atunci când a primit telefonul contelui, s-a gândit imediat că Ştefan va rămâne în Franţa; şi a încercat să-l lege cumva de şatră şi de viitorul pe care i-l pregătise el! Aşa că i-a aranjat căsătoria cu o fată de 12 ani - Rubina.

- Şi l-a căsătorit cu ea?

- Nu atunci când plănuise el să-l căsătorească! Imediat cum s-a făcut înţelegerea, ea a venit cu părinţii ei în şatră, să facă nunta. Iar Ştefan le-a spus tuturor că acceptă căsătoria cu ea, o primeşte cu dragă inimă în rulota lui şi-i promite zile frumoase şi liniştite şi pline de dragoste şi toate celelalte. Dar nunta se va face după ce ea împlineşte 18 ani.

- Fiu! Ştii ce m-am speriat?

- Îmi dau seama! Ei n-au avut încotro şi au acceptat cerinţa asta. Rubina a primit salba lui Ştefan şi s-a mutat în rulota lui Ştefan; iar Ştefan a făcut liceul în Franţa. Şi apoi m-a văzut pe mine - şi s-a îndrăgostit fulgerător...

Prinţesa rânjea romantic şi abia aştepta să afle continuarea... Decise să sară peste multe amintiri şi multe detalii:

- Ştefan s-a căsătorit totuşi cu Rubina, aşa cum a vrut nea Dumitru. Rubina a rămas imediat gravidă, aşa cum a vrut Ştefan. Numai că el mă iubea pe mine; iar eu m-am despărţit de Florentin, aşa că el a venit imediat şi m-a convins să-i acord şi lui o şansă. M-am mutat aici, la Cannes... Rubina a avut o sarcină cu probleme mari, aşa că trăia internată într-un spital privat din Paris. Cu toate că distanţa era considerabilă, ea era încuiată bine acolo şi n-avea acces la informaţiile despre mine, Rubina a simţit că Ştefan reuşise să mă convingă să plec cu el. A simţit-o în comportamentul lui. Şi şi-a dat seama care-i era viitorul. Ştefan urma s-o trimită înapoi, la părinţii ei, şi să păstreze el băiatul. Şi cum părinţii ei ar fi omorât-o pentru ruşinea de-a fi respinsă de bărbatul ei, a decis să se omoare singură. S-a înfometat, a făcut complicaţii... Ar fi trebuit să nască în ianuarie; dar, la începutul lui decembrie, medicii au fost nevoiţi să-i facă cezariană. Ea a murit în timpul operaţiei. Băiatul a supravieţuit trei zile - şi-apoi a murit şi el. Era prematur; era slăbuţ, sub medie...

Prinţesa ei era uimită - şi întristată şi foarte bulversată de ceea ce auzise. Bun! O să se intereseze ea mai departe, cum fusese cu Rubina!

- De-atunci, de când s-au întâmplat toate astea, în neamul Ionescu nu a mai existat căsătorie aranjată. N-a mai permis nea Dumitru.

Pe chipul Florentinei reînflori zâmbetul gigantic:

- Am înţeles. Şi ştiam că n-aveţi voi suflet să-mi faceţi una ca asta! Da' m-am speriat! Ştii în ce hal m-am speriat?

- Ştiu - că am avut şi eu 17 ani. Repet - şi poţi să mă crezi atunci când îţi spun că nu eşti promisă. Ştefan a avut ultima căsătorie aranjată din neamul Ionescu. Diamant s-a căsătorit din dragoste cu Safira iar Azur şi Agata sunt liberi să-şi aleagă singuri soţia şi soţul. Ştii asta, da?

- Da, ştiu. Şi m-am liniştit.

- Bun. Cel care va primi binecuvântarea lui Ştefan şi mâna ta trebuie să fie un bărbat adevărat. Nu trebuie să fie bogat, nu trebuie să aibă peste 30 de ani şi ochi albaştri, nu trebuie să aibă titlu nobiliar, nu trebuie musai să fie ţigan... Trebuie să te iubească sincer. Şi să fie un bărbat adevărat. Trebuie să poată să stea cu fruntea sus alături de noi, familia Ionescu - iar noi să fim mândri de ginerele nostru.

- Am înţeles. Şi poţi să stai liniştită - că nu-mi arde mie de măritiş! Adică nu mă grăbesc nicăieri, cum se spune...

Serios?! Nu se grăbea nicăieri?! Florentina turui:

- Păi am doar şaptişpe ani! Nici n-am terminat clasa a XI-a! După ce intru la facultate, văd eu ce mai fac!

Serios?! Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Ţi-am spus - am avut şi eu 17 ani şi-mi amintesc perfect ce gânduri mă apăsau pe-atunci. Te asigur eu că treaba aia cu sexul nu e ca-n filme!

- Vaai, mami, dar

- Treaba aia cu sexul durează cel mult 15 minute, după care de obicei el adoarme - că aşa a stabilit natura să se întâmple cu bărbaţii după ce fac sex.

Prinţesa era roşie ca focul! Îi strânse cu putere mâna:

- Te rog - alege cu mare grijă, atunci când te hotărăşti să faci pasul ăsta. Faptul că eşti fata contelui Ionescu are dezavantaje, dar şi avantaje. E de-ajuns să rosteşti un nume - iar eu îl dau imediat la investigat şi, în 24 de ore, aflăm totul despre el. Aşa că ai şanse mari să te descotoroseşti repede de oportunişti, beţivi, violenţi, nobili scăpătaţi, vedete de carton şi alţi rataţi - şi să nu suferi în dragoste. Ai şanse mari să alegi corect de prima dată - şi să te şi căsătoreşti cu cel care te va strânge în braţe pentru prima dată.

- Am înţeles. Şi promit că o să-ţi spun, imediat cum mi se pare mie că e cazul să-ţi spun!

Discutaseră, se lămuriseră, prinţesa era liniştită... Se ridică:

- Vă sun diseară, la ora nouă. Bine?

- Bine, mami! Să ai grijă, da?

- O să am foarte mare grijă. Nu de alta - da' mai am atâtea lucruri de făcut! Trebuie să-l ajut pe soţul meu să se recupereze şi să-şi reia locul pe tron! Trebuie să-mi cresc copiii! Trebuie să joc la trei nunţi...

Florentina râdea şi aproba... Ieşi, trăgând uşa după ea:

- Somn uşor, prinţeso.

- Drum bun, mami.

Închise uşa şi intră în birou:

- Eu sunt gata.

- Nu - încă nu eşti gata.

Serios? Încă nu era gata? Chinezul ei fermecat o privea lung:

- Gabriel îl admiră pe Ştefan. Andrei îl admiră pe Gabriel. Dacă vrei să-i desparţi, fă-l pe Andrei să-şi dorească altceva decât îşi doreşte Gabriel. Iar dacă vrei să-i domini, fă cumva ca Gabriel să te admire şi pe tine.

Deci aşa... Cuvintele lui Isamu erau "concentratul concentratului sfatului lui". Deci, îl va diseca pe îndelete în avion. Aprobă, aşa că Isamu se ridică şi luă geanta laptopului:

- Acum eşti gata.

Bun! Se grăbi să coboare treptele:

- Léon a primit aprobare să ia lecţii de arte marţiale cu Meili, cu trei condiţii: şcoala trebuie să rămână şcoală, el n-are voie să-i ceară să-l transforme în maestru internaţional iar fiecare antrenament trebuie să fie însoţit de o vizită sus, la aparate.

- Te-ai gândit bine. A devenit cam sedentar, după accidentul lui Ştefan.

Traversau livingul cufundat în întuneric şi simţea că o cuprinde frica... Suita o aştepta afară. Isamu exagerase - îi dăduse două maşini, de parcă în gentoiul ăla era o bombă nucleară... Claude îi deschise glasvandul; ieşi.

- Drum bun. Vorbim.

- Vorbim. Pa, Isamu!

Îi făcu cu mâna, feminin aşa cum ştia ea, iar el începu să râdă şi-i răspunse... Urcă pe bancheta din spate.

Gata - plecase spre Volgograd.

Florentina

Ia uite... Ia uite ce de lucruri nu ştiuse ea! Dar adevărul era că nu auzise niciodată numele Rubina! Iar mariajul aranjat, eşuat şi soldat cu moartea soţiei şi copilului chiar nu era o temă de discuţie pentru tati al ei! Sau pentru bunicul - cel care aranjase mariajul ăla şi insistase până îl obţinuse! Aşa că, de unde era să presupună ea...

Deci nu era promisă...

Deci mămica ei se oferise "să-i investigheze" potenţialii prieteni! Interesant! Oare chiar credea mămica ei că ea o să se apuce să-şi dea iubiţii la investigat... la mami? Şi apoi chiar să creadă rezultatul investigaţiei? Ha-ha!

În fine...

Deci nu era promisă... Ce bine!

Trase cearceaful peste cap şi se răsuci - şi-şi afundă faţa în pernă,

ca să poată să râdă! Că nu era promisă! Oo, Doamne! Nu era promisă...

Nu - n-o să se mărite anul ăsta! Şi nici la anul! Nici peste doi ani! O să se mărite după ce-şi lua diploma de licenţă şi-i deschidea tati al ei super-industria de înfrumuseţare! Până atunci, însă... Până atunci, las' că şi-i investiga ea singurică! Ce, ea nu ştia să investigheze?

Rebeca

Deschise încet ochii... Îi închise la loc...

Micuţa ei avea un defect. Atunci când stătea culcată pe o parte, ţinea ochii întredeschişi. Aşa era mecanismul - n-avea ce-i face! Din fericire, aseară o culcase cu faţa la fereastră - şi nu-i vedea ochii întredeschişi. Îi vedea părul - care era natural, tuns identic cu părul lui Trésor. În plus, simţea mâna soţului ei - şi era atât de bine...

Îi era atât de bine... Zâmbea tâmp şi-şi imagina că totul era ca la început. Că visase urât, iar totul era aşa cum trebuia să fie. Deşi nimic nu era cum ar fi trebuit să fie! Acum, două-trei minute, o să-i fie şi ei bine! Spera să reuşească să treacă peste dezamăgirea care-o să urmeze atunci când o să se ridice din pat. Poate-o ajuta el... din nou...

Piciorul lui Diamant se mişcă un pic. Ea stătea neclintită; nu voia să-l trezească, mai ales după seara de ieri... când el încercase să ducă o viaţă normală de familie iar ea nu putuse...

Hait - că iar se mişca! Se trezise!

Ce să facă ea acum?

Mâna lui se ridică uşor de pe şoldul ei. Aştepta... Diamant se întindea bine-bine, aşa cum îi plăcea lui să facă în fiecare dimineaţă... Fu sărutată uşor pe umăr; patul se ridică, semn că trebuia să calculeze repede...

La naiba! O învelise! Adică le învelise pe amândouă! Diamant o înţelesese - şi-i respecta decizia de-a avea grijă de micuţa din braţele ei! Ba chiar o ajuta, atât cât putea, să-şi imagineze că ducea o viaţă normală alături de fetiţa ei! Le învelise pe amândouă! Îl auzea foşnind... Calcul! Urgent! Da' urgent de tot, că acu' ieşea din cameră!

Oo, nu! Ieşise deja! Îşi luase hainele şi se dusese în baie! Dar... Dar nu-i putea reproşa nimic. Diamant o ajuta atât cât putea şi el! Şi-aşa, ea nu-l ajutase cu nimic ieri! Ba, mai rău - îi vorbise despre doi băieţi, dar nu putuse...

Se ridică uşor şi se apropie de uşă. Asculta... Auzea apa la baie...

Se întreba în ce măsură azi, acum, era capabilă să-l strângă în braţe. Se întreba dacă nu cumva o să dea greş - şi-o să înrăutăţească lucrurile. Poate era mai bine să amâne "momentul lor" pentru după micul dejun - deşi era vineri, zi lucrătoare pentru ea...

Apa se opri... Din păcate, avea covoare groase - şi nu-i auzea paşii. Dacă deschidea uşa acum, o izbea; aşa că se mută pe partea peretelui şi încercă să audă totuşi paşii...

"Salut. Ai treabă?... Voiam să te rog o chestie. La doişpe jumate, trebuie să fiu la Piteşti... Nu, nu mai trec pe-acasă. Îl rog pe Grasu s-o ducă pe Claire la aeroport... OK. Mersi mult!"

Diamant pleca. După micul dejun, pleca. Adio planul ei cu "după micul dejun"...

O să fie ce-o să fie! Apăsă clanţa şi intră în living.

Mm, ce frumuseţe de bărbat avea ea! Ia uite-l! Parcă acu' ieşise din cutie! Era impecabil - şi-i stătea al naibii de bine aşa, în maletă! Se făcuse Diamantu' ei aşa un bărbat *shukar*... mamă-mamă!

Închise sonor uşa - iar Diamant tresări:

- Ah! Să nu-mi spui că te-am trezit!

Hm! Porni spre el, fără să se obosească să-şi ascundă intenţiile:

- Nu, nu m-ai trezit; eu m-am trezit înaintea ta.

Şi cum îl luase deja de gât, îl pupă straşnic... Soţul ei începu să râdă:

- Şi crezi că, dacă mă pupi aşa, te las să mă tromboneşti?

- Da' nu te tromonesc!

- Ba mă tromboneşti rău! Te-am trezit cu foşnetele şi apa şi telefonul!

- Ba nu!

- Ba da!

- Bine, ba da...

Că-i plăcea la nebunie joaca lor preferată...

"Ptiu! - să nu te deochi! Că *shukar* mai eşti!" Îngustă ochii, pregătită să-l mârâie şi să-l trântească pe canapea, dar Diamant îi dădu drumul:

- O rog pe Florina să ne trimită micul dejun? Că parcă n-am dispoziţia necesară să mănânc protocolar în conac...

Aprobă cu capul... şi renunţă:

- Da, mai bine mâncăm aici.

Soţul ei se grăbea să o sune pe Florina; ea se grăbi să intre în baie şi să încuie uşa.

Poate că era, totuşi, mai bine aşa. Încă nu venise momentul... Adică... Nu mai ştia...

Ana-Maria

Avionul rula încet spre capătul pistei - spre coloana de maşini care o aştepta pe ea. Aritmetica transportului era evidentă: patru BMW-uri cap de linie şi-o limuzină. De-aia lungă şi neagră. Fraţii Donichioiu aveau o problemă cu capul - dacă deciseseră ei să lase blindata acasă şi s-o întâmpine ca pe-o cântăreaţă buricioasă... În fine!

Cât durase zborul, făcuse o grămadă de treabă. Socotelile, contractele, rapoartele consilierilor, cel al Aspergerilor... Încercase să-i sfătuiască cât mai bine. Scrisese cu grijă răspunsurile, menţionând de multe ori că "părerea mea este că", "în opinia mea, am putea să"... Încercase să fie cât mai circumspectă şi reţinută şi să-i îndemne să-şi spună opiniile. Şi să le amintească faptul că ea era doar regina - nu regele cu minte genială şi decizii întotdeauna corecte... După care "răsfoise" şi presa, deşi chiar n-avea de gând să se-apuce să extindă ea activitatea spre domenii noi, inovatoare...

Şi se gândise şi la cuvintele lui Isamu. Realizase, deci, că fraţii Donichioiu nu vor fi o problemă pentru ea! Gabriel îl admira pe Ştefan - şi, bineînţeles, făcuse eforturi mari ca să-i intre în graţii! Dar Ştefan al ei avusese întotdeauna o mică reticenţă faţă de tot ceea ce avea legătură cu Leonard Donichioiu; şi cum Gabriel era un bun psiholog şi "citea omul" încă din primul minut... Gabriel îl voia pe Ştefan acolo, în Rusia, lângă el. Ca să-i demonstreze că e bun, se pricepe, îi respectă deciziile şi le duce la îndeplinire instantaneu şi fără eroare. Că se ridică la aşteptările lui. Şi, evident, îl voia acolo ca să facă împreună un munte de bani şi de influenţă! Gabriel ştia că Ştefan avea o minte genială; se simţise întotdeauna un pic exclus, un pic ocolit, se simţise dat deoparte atunci când Ştefan se ocupase de Serbia şi-l lăsase să se zbată singur cu războiul din Ucraina... Normal că se supărase pe şeful veşnic absent şi-un pic nepăsător! Normal că, având atâtea arme la dispoziţie, le şi folosise - şi împuşcase norii, sau păsările... Normal că Andrei îl văzuse şi-l auzise - şi normal că simpatizase cu fratele lui! Nu? Andrei voia întotdeauna ceea ce voia şi Gabriel - probabil şi din cauza faptului că nu fusese niciodată o fire atletică, bătăioasă şi veşnic învingătoare, aşa ca fratele mai mare! Şi cu siguranţă fratele mai mare intervenise mereu cu pumnii şi cu influenţa şi renumele şi-i luase apărarea... Cine ştie! Oricum, era foarte posibil ca Ştefan să le fi spus foarte rar "Bravo"; sau...

Fraţilor Donichioiu le convenea de minune situaţia actuală. Pe de-o parte, erau şi mai nesupravegheaţi - de vreme ce Ştefan era în comă iar ea era începătoare într-ale afacerilor din Rusia! Pe de altă parte, bănuiau că ea, fiind femeie, va fi mai uşor de impresionat - şi convins. Categoric, or să încerce să o convingă pe ea să se mute în Rusia! Ştiau deja ce influenţă avea ea asupra lui Ştefan şi cât de importante erau dorinţele ei pentru rege! Şi deci ea avea deja pregătite o duzină de argumente pe care să le rostească imediat după "mă voi gândi serios la asta, dar nu acum". Treaba asta cu mutatul nu era urgentă. N-o să audă invitaţia lor azi, sau mâine! Momentan, trebuia să fie ea însăşi - şi să-l facă pe Gabriel să o admire. Asta era destul de greu, dat fiind faptul că bărbatul ăla avea 37 de ani şi şi-i petrecuse

pe ultimii zece văzând de toate, de la femei perfecte tolănite la dispoziţia lui până la lupte cu automate în tranşee...

Avionul se opri. Gata - ajunsese la Volgograd.

Portierele BMW-urilor se deschiseră la unison - iar bodyguarzii începură să iasă "pe perechi", cum se zice, sincronizaţi la sfert de miime de secundă... Uau! Aşa îl întâmpinau şi pe Ştefan? Păi nici nu se mai mira acum că soţul ei nu mai insistase să vină cu el în Rusia! Organizarea asta militărească, impecabilă, era rodul unei instrucţii temeinice - iar gândul ăsta o speria rău! Îi vedea cum alergau şi făceau coridorul între limuzină şi scara avionului...

Păreau trasi la indigo. Adică clonaţi. Toţi erau blonzi, tunşi numărul unu şi-aveau ochi albaştri. Toţi păreau să aibă aceleaşi dimensiuni - avea senzaţia că, dacă-i dezbrăca şi le amesteca hainele, într-un minut oamenii ăia puteau fi din nou aşa, impecabili. Păreau clonaţi! Ce dracu făcuseră ăştia doi aici? Cât dracu le crescuse cultul personalităţii? Că Ştefan al ei detesta spectacolele astea! Ştefan al ei era discret ca o boare! Oare soţul ei obişnuise să se etaleze în halul ăsta pe teritoriul rusesc? Oare avea el nişte socoteli numai de el ştiute? Nu prea avea răspuns la întrebările astea...

Valiza ei cobora scara, în mâna însoţitorului de zbor... Primul tânăr de lângă scară o preluă - şi-o rupse la fugă spre limuzină, cu o uşurinţă care-o făcea să creadă că avea în mână o copie goală a valizei ei... Hainele ei erau în portbagaj; iar locul tânărului fusese deja luat de-un tânăr identic. Portiera din spate a limuzinei se deschise. Gabriel coborî... şi alergă spre scară! Păi ce dracu făcea ăsta - urca după ea în avion? Sau se grăbea s-o lichideze?

... Gabriel purta costum? Adică, în fine - ieşise din hainele verde militar special pentru sosirea ei? Era cochet ca Diamant la-nsurătoare! Pantalon negru, maletă neagră, sacou negru... Ca un mafiot profesionist! Ptiu! - să nu-l deoache! Nu de alta - da' bărbatu' ăla părea periculos când făcea migrenă!

Bufni în râs şi se ridică - să fie gentilă şi să-l aştepte în picioare, nu? Că era regină - nu scorpie - iar ăsta era un avion privat - nu sala tronului! Îşi aranjă un pic bluza, ascultându-i dialogul cu însoţitorul de zbor... Iar draperia se trase scurt.

Se priveau. Drept. Ochii căprui îi priveau chipul - şi nu se minunau de aşa regină frumoasă şi fardată profesional, ci încercau să afle cât de speriată era ea în clipele astea! Începu să râdă:

- Bine te-am găsit.

Gabriel îşi reluă drumul spre ea:

- Bine-ai venit.

Bărbatul impunător se aplecă la 90 de grade şi îi pupă mâna. Bun! Şi cum reveniseră faţă-n faţă, decise să spargă totuşi gheaţa - aşa cum făcea uneori Ştefan. Îi îndreptă puţin reverul sacoului şi-i făcu semn să vină mai aproape; şi-i făcu semnul crucii cu degetul pe frunte, zâmbind în romanes:

- Ptiu-ptiu, să nu te deochi!

Gata - Gabriel era roşu bordo şi rămăsese mut! Continuă, râzând:

- Acu' înţeleg eu de ce nu te-nsori...

Bărbatul îşi trecu scurt mâna prin păr, evitându-i privirea:

- Ba să ştii că încep să mă gândesc tot mai des la chestia asta.

- Păi lasă gânditul şi treci la fapte! Sau n-ai găsit încă zâna potrivită pentru tine?

- În realitate, n-am timp să organizez concursul dintre zâne! Că nu mă pot însura cu toate - nu?

- Aa, categoric nu! Deşi ar exista o soluţie şi la asta...

- Eu musulman nu mă fac!

- Nu trebuie să te faci musulman, ci să te însori cu toate în România. Şi rezolvă Părintele.

Dacă rezolva Părintele, atunci era vorba de acte. Buletine. Gabriel era mirat de aşa perspicacitate promptă ce izvorâse din căpşorul ei frumuşel... Porni spre măsuţă:

- Dar va trebui să alegi dintre ele una singură care să-l crească pe Pavel.

Pavel, orfănelul pe care Gabriel îl creştea de milă în casa lui - şi care nu, nu era în nici un caz băiatul pe care-l făcuse cu o balerină, care-l înşelase apoi şi pe care o ucisese personal. Nuu... El tăcea, aşa că ea continuă:

- Andrei n-a venit?

- Ba da. Dar el aşteaptă întotdeauna în maşină.

Deci aşa era cutuma - iar Ştefan nu scosese un cuvinţel despre "debarcarea ca la summitul NATO", ca să n-o sperie. Adică ea tocmai făcuse o gafă şi-i demonstrase că nu-şi citise toată informaţia şi nu-şi învăţase toată lecţia. Repede - s-o dreagă! "Ucise" instantaneu veselia de pe chip şi mormăi încet:

- Nu mi-a spus...

Închise laptopul. Gabriel se grăbi să-i deschidă geanta:

- Ce face? Cum se simte?

- Medicii spun că se reface. Adică fracturile şi operaţiile se vindecă. Dar el e tot în comă. N-aude, nu vede, nu simte...

- Dar activitatea cerebrală? I-au făcut o tomografie măcar?

- Îi fac săptămânal tomografie. A avut un traumatism mic, care s-a resorbit cu medicaţie. Iar creierul e neatins. Neurologul spune că adevărul se va afla când se trezeşte; dar n-ar trebui să existe sechele sau găuri de memorie. A sărit cu casca-n cap...

- Iar organele?

- Organele sunt OK. Şi fracturile sunt OK... Oricum, mă gândesc uneori că acum mai e cum mai e - că e inconştient. Dar, după ce-l trezesc din comă, o să înceapă o lungă perioadă infernală. Eu o să fiu plecată cu afacerile; el o să fie imobilizat la pat, cu dureri, cu muşchii atrofiaţi...

"Adică o să fie netransportabil, adică o să stea acolo unde e acum..." Ea împacheta destul de încet ce-avea de împachetat; el însă nu spunea nimic. Continuă deci:

- Cred că o să locuiască, un timp, la conac. Nu ştiu - să vedem! Dar aşa ar fi logic - să rămână cât mai aproape de spitalul unde a fost tratat.

- Bineînţeles! Dacă - Doamne fereşte! - se-ntâmplă ceva, să poată să ajungă în cel mai scurt timp pe mâinile medicilor!

Aprobă... şi oftă greu:

- Asta e! S-a-ntâmplat! Bine că n-a fost mai rău!

- Oo, da! Îţi dai seama ce-ar fi fost dacă şi-ar fi rupt coloana?

- Imobilizat într-un pat de spital pentru următorii trei ani? Ha! Nici chiar tu nu-ţi poţi da seama ce-ar fi fost asta!

- Din fericire, nu e cazul să ne imaginăm aşa ceva. El e bine - şi-o să fie tot mai bine, încet-încet, până o să se recupereze complet.

Aprobă din nou şi-şi puse geaca. Azi purta armura de la Isamu - cea din piele. Şi cizmele. Era liniştită, fiindcă avea cuţitul în cizmă şi pistolul în geantă şi oricum nu se baza ea pe ele - că era în Rusia, lângă consilierul proprietar de armată de mercenari... Porniră spre ieşire.

Gabriel îi căra laptopul - şi rămăsese în urma ei. De ce - numai el ştia. Dar ea avea un plan. Ea îi va arăta că nu-i e frică de el - şi-i va câştiga încrederea. Şi-apoi mai vedea ea ce făcea!

Se răsuci, chiar în dreptul uşii, şi-l luă de braţ. Şi observă imediat momentul de fâstâceală - Gabriel mutase geanta în mâna dreaptă, ca să-i ofere braţul. Nu se aşteptase ca ea să-l ia de braţ?... Hm! Dar la asta se va gândi diseară.

Porni spre uşă. Şi, ca la un semn, toate capetele de pe pistă se întoarseră spre ei. Măi, să fie! Chiar că erau toţi clone, ca-n SF-uri! Şi toţi se uitau la ea! Din fericire, Diamant şi Grasu o tot antrenaseră - şi nu se mai fâstâcea atunci când 40 de perechi de ochi, plus cine ştie câte perechi de ochi de spioni, o priveau toate drept cu seriozitate! Păşea drept pe trepte şi nu se sprijinea de Gabriel... Nu, nu îl simţea păşind mai mândru sau mai grijuliu, dar oricum se aşteptase ca imaginea ei să nu-l afecteze nicicum...

Portiera limuzinei se deschise - iar Andrei coborî, cu ochii la ea. Îl privea, îi zâmbea şi calcula măsurile de securitate: unul "asigura" VIP-ul iar celălalt se asigura că nu i se plantează vreo bombă în maşină. Acum îşi amintea ştirile de demult, cu diverşi afacerişti şi demnitari "rezolvaţi din scurt" pe şoselele ruseşti. Acum, lucrurile erau ceva mai limpezi pentru ea. Aici, în Rusia, funcţionau proceduri un pic modificate...

Se opri în faţa lui - iar Andrei zâmbi, se aplecă şi-i pupă mâna. Mi-nu-nat!

- Bine-ai venit.

- Bine te-am găsit.

Fu poftită să urce în maşină. Constată - în trecere, aşa - că limuzina era blindată; după care se aşeză comod pe canapea şi retractă gândul ăla cu aiuriţii care renunţaseră la blindata STAS. Urcau şi ei... Porneau spre sediul firmei... Andrei se grăbi să spargă tăcerea:

- Şi? Cum a fost zborul?

- Lung, dar folositor. Mi-am rezolvat problemele de serviciu, aşa că putem discuta în linişte. Au fost OK actele, da?

Primi un zâmbet uşor zeflemitor:

- De ce mă întrebi? N-ai văzut raportările financiare?

- Ba da. Dar n-am vrut să te întreb "din prima" de ce dl Usilov nu a vrut să transporte decât două trenuri cu firma noastră.

Tăcere... Oftă scurt:

- O să discut cu el problema asta. Probabil că ţi-a trimis mai întâi o "comandă de control"; în caz că nu mă descurc, sau rutele şchioapătă, să poată să salveze comanda mare. Nu?

- Probabil. Deşi, sincer să fiu, cred că asta a fost "comanda-momeală". Ca să te determine să te vezi cu el. Veştile despre turneul tău european au fost publice. Şi bogat ilustrate. Normal că...

Daa, normal că... Zâmbi cu subînţeles:

- Zici tu că buclele mele iscară o mini-tornadă?

Gabriel începu să râdă; Andrei zâmbi doar:

- Iscoadele noastre aşa spun.

- Mda... O să mă văd cu el, oricum - că nu-mi place comanda asta mică. Sper că nu mă cazaţi într-un penthouse cât Kremlinul.

Panică - îi rezervaseră penthouse-ul cât Kremlinul!

- De fapt, chiar sperasem să-mi rezervaţi penthouse-ul cel mai penthouse. Ca să nici nu trec prin el şi să afle toată lumea că am rămas în sediul firmei şi-am lucrat de mi-au ieşit ochii ca la melc. Ca să-mi sparg imaginea de divă buricioasă.

Gabriel râdea tot mai tare; Andrei părea tot mai jenat de stilul ei de-a vorbi neaoş în română... Fratele cel mare se mută lângă ea pe canapea:

- Trebuie să discutăm o chestie importantă.

OK - discutau de toate! Îl văzu scoţând telefonul, desenând pe afişaj... Ia - ce-i dăduse acolo?

"Dl Gerasim Ivchenko ne solicită două plutoane în Ufa. Scopul declarat este o răfuială cu un boss local. Scopul nedeclarat este un transport de jeleuri."

Hm... Îşi scoase ţigările, îşi aprinse una... Trase adânc fumul în piept, mulţumindu-i mental lui Isamu pentru că îi dăduse listele lui Ştefan, o lăsase să înveţe în linişte şi-o şi ascultase la ele... Şi acum, analiză.

Gerasim Ivchenko figura în scurta listă a ruşilor cu trei plusuri. Adică n-avuseseră niciodată divergenţe, neînţelegeri sau conflicte în afaceri. Totul mergea lin şi iute către câştigul de ambele părţi. Omul se ocupa de imobiliare - şi spăla foarte mulţi bani pentru foarte mulţi cămătari şi jecmănitori prin taxe de protecţie. Pluton însemna maximum 100 de inşi - iar un asemenea personaj nu ducea lipsă de personal. Rusul avea o răfuială cu un boss local. "Boss", în limba ruso-ştefană, însemna taxe de protecţie - "Chéf" însemna cămătar. Transport, în aceeaşi ruso-ştefană, nu însemna mutarea a ceva de colo-colo, ci jefuirea unui convoi care muta ceva de colo-colo. Iar jeleurile erau bijuterii - de-alea cu pietre preţioase, nu de-alea simple. Şi-alea nu erau cine ştie ce valoare, ca să merite închirierea unor soldaţi de-ăia "aşa cum trebuie" - adică scumpi! Deci, era un şpil acolo. Dacă individul nu se hotărâse brusc să şparleasscă tezaurul Rusiei, trebuia să mai fie ceva... Zâmbi slab:

- OK. Discutăm la birou. Programul meu a rămas neschimbat?

Şi-acum le dăduse şah - că nu-i anunţase nimic referitor la programul ei în Rusia, ci doar îi informase că le pică pe cap! Andrei era tot mai bulversat; Gabriel se dezmetici primul:

- Programul nu ni l-ai transmis.

- Asta pentru că nu mi-am făcut un program în adevăratul sens al cuvântului. Am venit să discutăm afaceri. Dar dacă vreţi să mergem undeva, mergem.

Şi-acum amândoi păreau să se gândească la o paranghelie cu interlopi, băutură şi femei. Ăsta le fusese primul gând! Hm...

Frână - şi agitaţie mare afară. Ce se întâmpla? Tinerii clonaţi alergau... Ajunseseră deja la sediu. Tii - şi n-apucase să vadă nimic din "mama Rusie"! Ce ghinion! Îi venea să râdă...

Gabriel spuse ceva... în ruseşte! Iar Andrei îi răspunse tăios! Hei! Ce vorbeau ăştia doi aici? Înainte să aibă timp să se lămurească ea ce şi cum, Gabriel coborî şi începu să-i organizeze... deşi n-avea nimic de organizat... Tresări un pic atunci când Andrei sparse tăcerea:

- Mi-a spus să ţin eu laptopul, ca să aibă mâna dreaptă liberă. În caz că se întâmplă ceva, să poată să scoată pistolul.

Aprobă încet cu capul...

Nu se putea întoarce spre el - nu putea să-i arate în ce hal o speriase "descoperirea", logică dealtfel, că fraţii Donichioiu puteau vorbi orice lângă urechile ei... Nu vedea decât sacoul lui Gabriel. Se postase în dreptul geamului limuzinei - deşi geamurile erau fumurii iar maşina era blindată...

De ce o stăpânea un puternic sentiment de nesiguranţă? Adică de teamă?

Brusc, bărbatul se răsuci şi deschise portiera. Şi-i oferi mâna... OK! Să pozeze pentru servicii - şi nu numai! Şi să se grăbească, că nu voia să afle azi cât de pricepuţi erau lunetiştii ruşi! Coborî, iar el îi aşeză mâna pe braţul lui. Şi zâmbi:

- Constat că nu ţi-a spus mare lucru despre noi. O să-ţi povestesc totul sus. Să nu întorci capul.

Aprobă - n-o să întoarcă capul. O să meargă liniştită înainte.

Porniră spre uşa larg deschisă... Încă zece paşi... Încă cinci... Trei trepte... Era în firmă.

Uau! Da' ştia că fraţii Donichioiu nu se-ncurcaseră! Tocmai intrase în imperiul luxului în afaceri!

"Masca, Ano! Masca! Nu sta cu gura căscată şi ochii pironiţi pe pereţi - că n-ai coborât ieri din baobab!"

Gata - acum era mult mai bine! La urma urmei, văzuse ea Dubaiul - şi-ncă de multe ori! Acolo, da - lux! Bine, văzuse hotelurile; dar nu erau de ici-de colo, nu? Ce lux văzuse ea acolo...

- Intrarea pentru clienţi e în dreapta.

Unde în dreapta? Aa...

Ea intrase pe la intrarea VIP; clienţii, indiferent cât de mari sau de mici erau, intrau pe uşa cealaltă - şi treceau prin detectorul de metale. Partea aia era "deservită" de şase agenţi de pază "clonaţi" din băieţii care-o păziseră pe ea, de la aeroport până aici. Imediat după ei, pe peretele din dreapta, erau patru lifturi şi uşa de la scara de evacuare. Lifturile erau deservite de patru domnişoare înalte şi frumoase ca nişte zâne. Iar toţi oamenii ăştia stăteau în picioare, în poziţie dreaptă impecabilă, şi-i zâmbeau. Îi salută cu capul şi primi un salut la unison...

Concluziona acum că nebunii ăştia doi făceau instrucţie şi cu "personalul civil"...

- În faţă sunt birourile de relaţii cu clienţii.

În faţa ei erau şase birouri - de-alea mari, "profesionale". Toate erau deservite de tineri "ca brazii" - dar de-ăia *executive*, nu de-ăia de la pază! În faţa lor, o tânără încorsetată într-un deux-pieces impecabil o privea drept şi ţinea în mâini un trandafir alb... Îi salută şi pe ei cu capul - vaai, ce frumos! Ce primire "triumfală" îi organizaseră! Toţi stăteau drepţi şi-i zâmbeau ca-n reclame; ea simţea acum un puternic sentiment de greaţă...

Se opri în faţa ei. Tânăra rosti, într-o franceză impecabilă:

- Permiteţi-mi să vă urez bun venit, în numele întregului colectiv.

Primi trandafirul şi-i arătă zâmbetul ăla "de zile mari":

- Bine v-am găsit!

Gabriel arătă spre una dintre uşile din stânga:

- Să mergem la birou...

Da - să meargă la birou. Milităria aia îi provoca o neliniştе teri-

bilă! Până şi propriile tocuri sunau ciudat, în momentele astea! În clipa când intraseră ei, în sala aia se făcuse o liniştе mormântală!

Andrei spuse ceva în ruseşte; pesemne le ordonase "să rupă rândurile", că începuseră să foşnească, să vorbească pe voci coborâte...

Gabriel deschise uşa a doua; se pomeni într-o cameră de cel mult trei metri pătraţi, cu două lifturi. Andrei apăsă pe butonul unuia dintre ele; uşile glisară imediat... Liftul avea, bineînţeles, băncuţă "pentru relaxare"...

Gabriel şopti:

- Aici, la noi, dacă nu faci militărie cu ei, ţi se urcă-n cap. Nu ţi-a spus Ştefan ce s-a întâmplat în mai 2015?

- Ştefan nu mi-a spus nimic ce mi-ar fi putut displace...

- În mai 2015, am schimbat 23% din personal într-o singură noapte.

Uau! 23% din personal? Păi ăştia aveau, numai în clădirea asta, 68 de salariaţi vrednicuţi foc! 25% însemna 17...

- A fost destul de complicat - şi-a costat ceva-ceva. Că la momentul ăla nu unsesem încă toate rotiţele...

Omorâseră 17 inşi! Hm...

- De atunci, Ştefan a instaurat milităria - una de-aia, "ca la privat". Şi lucrurile merg perfect acum.

Bun! Bine că ştia! Să nu-şi bage ea nasul şi să-i deregleze - nu? Sau îi spusese chestiile astea tocmai ca să poată ei să reorganizeze totul fără să-i disturbe ea cu întrebări despre "de ce"?

- Biroul tău este la etajul 14. Priveliştea e superbă...

Nu se îndoia că priveliştea era superbă... Gata - liftul se oprise. Fu condusă într-un hol generos, cu trei birouri - şi trei uşi. Andrei preluă oficiul de gazdă:

- Vladena, secretara mea... Zlata, secretara lui Gabriel... Şi Kristina - secretara ta.

Toate trei aveau între 45 şi 50 de ani - şi erau rusoaice get-beget. Pesemne că erau şi "academiciene" într-ale secretariatului... Şi cum Gabriel intenţiona să o ducă în biroul ei, Kristina prinse glas:

- Vă aduc o cafea?

- Te rog. Şi o vază cu puţină apă.

- Sigur! Imediat!

Ia uite ce birou avea Ştefan aici! Mare, spaţios, "golaş"... Evident, biroul lui era după uşă. Evident, semăna mult cu biroul de la Cannes - avea placă solidă în faţă. Zâmbea - că soţul ei nu schimbase niciodată lucrurile care funcţionau bine! Nu schimbase nici stilul de birou. Putea jura că undeva în peretele din spatele scaunului era o nişă sau o uşă...

Andrei îi lăsă laptopul pe marginea biroului şi porni spre peretele de sticlă:

- Sunt blindate. Poţi să stai liniştită.

- Sunt sigură că biroul ăsta e burduşit cu de toate.

Gabriel aprobă:

- Nici o rachetă nu poate pătrunde prin ele. Le "şifonează", dar nu trece de ele.

OK, pricepuse deja partea asta.

- Vezi tu, viaţa în Rusia e un pic mai "brutală" decât bănuieşti tu acum că e. Probabil că ceea ce ai văzut la aeroport ţi s-a părut a fi un spectacol; dar a fost foarte real şi foarte serios. Şi absolut necesar. Atitudinea asta militară este absolut necesară aici. Nu uita ce rulaje avem - şi gândeşte-te câţi afacerişti europeni poftesc la o felie din ceea ce am construit noi aici! Oricare dintre ei poate oricând contacta un afacerist care ne e ostil...

OK...

- Jos, la maşină, ţi-am spus să nu întorci capul. Am făcut-o pentru că doi dintre băieţii mei au ţinut valizele blindate în dreptul capului tău.

Serios? I se păruse ei că Andrei fusese "pretutindeni" în spatele ei! Deci nu fusese Andrei... Hm...

- Nu vreau să mă înţelegi greşit; eşti în siguranţă pe teritoriul Rusiei. Şi n-o să umbli tot timpul înconjurată de valize blindate. Spectacolul de azi nu se va repeta şi data viitoare... cred...

Credea el? Primi cafeaua şi-i mulţumi cu capul. Secretara salva trandafirul de la ofilire, aşa că ea îşi căuta ţigările...

- Problema de azi nu au fost protectorii sau serviciile. Problema a fost ampla informare legată de turneul tău prin Europa. Trebuia să vii ieri, nu?

Aprobă.

- Ieri a fost aşa o agitaţie teribilă în oraş, că şi noi am umblat cu valizele-n cap! Omul meu din servicii m-a anunţat că aşa trafic de informaţie cum a înregistrat el ieri n-a mai fost de vreo trei luni! Toţi sunt nerăbdători să te cunoască. Toţi se căznesc de mama focului să te documenteze cât mai complet şi complex...

Mm - bună cafea! Aromată şi tare! Zâmbi slab:

- În cazul ăsta, poate-ar trebui să luăm cina în oraş. Ce ziceţi?

Andrei se ridică:

- Zicem să aşteptăm informarea umbrelelor. Şi, cât o aşteptăm, zicem să facem ceea ce făceam şi cu Ştefan. Şi anume, să discutăm cu contabilul, juristul şi şeful de la dezvoltare.

- OK! Începem cu contabilul?

Andrei aprobă şi ieşi. Gabriel o privea lung, mirat... Ce-i?

- Ce-i?

- Te avânţi "din prima" într-o discuţie cu contabilul?

- N-ar trebui s-o fac?

- ... Nu ştiu! Depinde cât de bine stăpâneşti "partea contabilă" a afacerii!

- Să zicem că mă descurc. Iar acolo unde nu mă descurc, întreb "Da' de ce?"...

Iar îl făcuse să râdă... "Aah, Doamne! O să te fac să mă adori!"

Apăsă butonul calculatorului - oare ce avea Ştefan aici, pe calculatorul ăsta? Oare îşi structurase fişierele la fel cum erau cele de la Cannes? Că, vorba lui Gabriel - dacă nu stăpânea partea contabilă şi partea juridică, putea face pagube mari în milităria oamenilor ăstora!

- Vă las să discutaţi.

- OK. Ceea ce mi-ai arătat azi este o urgenţă?

- Da. Dar suportă amânare până diseară.

Luă agenda de pe birou, constată că era "virgină", aşa că îşi notă: contabilul, juristul, dezvoltarea, Gabriel... Şi undeva, jos de tot, cina. Nu se îndoia că fraţii Donichioiu or să umple tot spaţiul rămas liber pe pagina aia!

Florentina

Se grăbea teribil. Apăsa tastele şi se ruga Cerului să nu greşească vreo literă, că dacă se oprea să corecteze o să uite minunăţie de frază meşteşugită...

Cineva se apropia de ea - cineva în pantaloni. Dacă o întrerupea acum, era dezastru! Apăsa tastele repede-repede... Pantalonii se opriseră lângă ea - dar proprietarul lor tăcea, semn că era binecrescut şi observase cât de preocupată e ea...

Punct. Gata - fraza meşteşugită era salvată! Salvă fişierul şi ridică privirea spre proprietarul pantalonilor. Şi rămase aşa, mută şi imobilă, cu ochii la chipul plin de speranţă al lui Vincent...

- Ai treabă?

- Nu. Am modificat un pic referatul - atâta tot.

- Aha... Uite, voiam să te întreb dacă mergi diseară la jazz.

Voia s-o întrebe... Voia s-o scoată în oraş? Uau!

- Bar En Biais Jazz Club. Ce zici - sun să rezerv masă?

... Băiatul ăsta era pus pe fapte mari! Şi era foarte determinat s-o agaţe repede! Din fericire pentru ea, mămica ei nu era la Cannes - aşa că n-o să aibă mari regrete fiindcă îl refuza! Chiar i-ar fi fost imposibil să iasă azi la plimbare cu el! Îşi compuse o mimică dezamăgită:

- Îmi pare rău, dar nu pot să merg.

Ochii căprui se măriră puţin. Apoi se ridicară spre fereastră şi căpătară o tentă de neatenţie. Vincent fusese mie-n sută sigur că o să audă un chiot şi-un "Da" - şi sperase, probabil, şi la un salt şi-o îmbrăţişare din partea ei! Primise un "îmi pare rău" ferm... Reveni spre laptop - că n-avea curaj să-l mai privească acum. Redeschise referatul, că ea

cică avea de lucrat...

- ... Pot să te întreb de ce?

- Pentru că mama nu e în oraş. Iar atunci când părinţii mei nu sunt în Cannes, măsurile de securitate spun că noi mergem glonţ acasă şi încuiem uşile pe dinăuntru.

Nu, n-o credea, dar nici nu putea să insiste fără să rişte să-şi jurească şi mai rău orgoliul... Zâmbi slab:

- Se întoarce mâine. Sau poimâine. Ceea ce înseamnă că săptămâna viitoare o să stea acasă.

Tot n-o credea...

- Pe bune! Atunci când nu sunt ei acasă, noi n-avem ce căuta în oraş! Nici chiar pentru shopping!

- OK - am înţeles. Dar promiţi că, atunci când o să poţi să ieşi din casă, mergi cu mine la jazz?

- Promit solemn!

Că doar nu era pe bani - nu? Vincent zâmbi:

- OK. Spor cu referatul.

- Mersi!

Şi uite-l cum se întorcea la pupitrul lui, cu coada-ntre picioare şi speranţele şifonate rău... Reveni spre laptop - şi trecu, fugitiv, cu privirea peste clasă. Şi peste ochii Adélei. Prietena ei văzuse toată scena - şi-o privea lung, cu seriozitate, semn că mirosise ea ceva...

Ia să-şi recitească referatul! Că n-avea nici un chef să-ncingă o demonstraţie de aikido în clasă, cu Adéle pe post de *uke*!

Isamu

Fuma turceşte şi urmărea fereastra de mesaj. După ceea ce citise până acum, Ana se descurcase de minune cu contabilul! Îl ascultase la lecţii de-i sunase apa-n cap! Avea o şefă deşteaptă foc - ce mai! În urmă cu cinci minute, juristul se prezentase la ascultat. De cinci minute, deci, aştepta. Poate îi spunea ăla vreun termen tehnic nemaiauzit de ea, şi-o putea ajuta el! Ar fi fost mare păcat ca regina să greşească tocmai acum! După aşa sosire triumfală, aşa raport minunat ce-i trimisese Aleodor şi aşa succes cu contabilul...

Interfonul începu să piuie. Piao se ridică imediat şi apăsă butonul:

- Da.

- Dl Liwei Chén tocmai a intrat în curte.

Liwei! Adică... Liwei al lui? Aici? Azi, aşa - neanunţat? Da' ce se întâmplase?

- OK.

Log out. Îşi luă laptopul şi se grăbi să se ridice:

- Mă duc în living.

- OK - mă ocup eu...

Oricum se ocupa el de transportul ăla care se-ncărca acum în cel mai mare secret! De când aflase că regina îl va solicita să-i devină consilier personal, Piao era constipat şi spunea multe prostii...

Cobora treptele repede, grăbit, îngrijorat... Oare ce se întâmplase?

Uite-l! Parca maşina lângă BMW-ul lui. Părea... Ciudat - părea vesel! Să înţeleagă, atunci, că venise să-i dea o veste bună? Nu mai ştia ce să creadă!

Lăsă laptopul pe masă şi îi deschise glasvandul. Aştepta... Era vesel. Râdea de-a binelea acum! Deci nu se întâmplase nimic rău! Perfect! Întinse mâinile spre el iar băiatul lui se grăbi să-l strângă bine-bine în braţe:

- Bine te-am găsit!

- Bine-ai venit, chiulangiule!

- Nuu, că nu chiulesc! E consiliu mare în facultate, aşa că am terminat orele mai devreme!

Serios? Terminase orele cu... două ore mai devreme? Interesant...

- Ce mai faci tu, tată? Aud că te-ai mutat aici de-a binelea!

Hm! Şi el, care se întrebase de ce venise Liwei în vizită pe nepusă masă! Îl trase spre canapea:

- Maică-ta a fost întotdeauna o pârâcioasă şi-o ofticoasă!

- Ba să ştii că ea n-a suflat o vorbă!

- Nu?

- Nu. De la facultate, m-am dus direct acasă - ca să-i fac o surpriză plăcută. Şi n-am găsit decât paza. Şi-o agendă-jurnal.

O agendă-jurnal? Serios? Introduse userul şi parola mail-ului, dând afirmativ din cap...

- Era pe masă, deschisă la ziua de ieri. Am răsfoit-o şi-am aflat că, de când a avut Ştefan accidentul de elicopter, n-ai mai ieşit de-aici.

Aha! Deci Fei-Yen ţinea un jurnal! Adică îi socotea lui absenţele! Se încruntă scurt:

- Am stat aici şi două luni non-stop! Şi n-a fost o problemă pentru ea!

- Tată, te rog să nu vorbeşti aşa.

- Mi-e foarte greu să nu vorbesc aşa, când aflu că mi-a făcut "pontator"!

- Te rog să nu vorbeşti aşa.

Bine, nu vorbea aşa! Nu mai vorbea deloc! Poftim - tăcea! Tăcea şi deschidea fereastra de mesaj, pentru că era foarte important ca Ana să nu eşueze...

- Ştim foarte bine, şi eu şi mama, că nu stai aici fiindcă nu-ţi place să vii acasă! Ştim că ai de lucru...

Arătă spre ecran:

- Ana e în Volgograd; chiar acum, discută cu juristul lui Andrei. Nu pot s-o las baltă şi să plec acasă! Am sarcini clare, să ştii!

- Ştiu - şi ţi-am spus că te înţelegem!

- Nu. Mă înţelegi. Tu - că ea a început să nu mă înţeleagă deloc!

- După atâţia ani de înţelegere, ţi se pare ciudat că s-a supărat totuşi?

La urma urmei, avea dreptate...

- S-a supărat şi a plecat să se plimbe. Paza nu ştia mare lucru; dar au dat un telefon şi-au aflat că e la adresa lui Jinjing.

Aoleu! Se încruntă din nou - la pacostea aia se dusese rândunica lui?

- Ştiu că nu-ţi place de ea; dar nu trebuie să-ţi placă ţie, nu? Trebuie să-i placă ei...

Acu' ce-avea - se lua de el? Nu ştia că femeia aia îi dădea lui Fei-Yen cele mai proaste sfaturi care se inventaseră vreodată?

- Tată, trebuie să recunoşti că mama nu e o păpuşă. Are viaţa ei, nu? Trebuie să facă şi ea ceva! Nu poate să stea încuiată în casă, în meditaţie şi rugăciune, până vii tu de la serviciu! Au trecut, totuşi, aproape trei săptămâni de când nu v-aţi mai văzut. Nu?

Aprobă şi decise să schimbe subiectul:

- Aşa e - ai dreptate. Dar nu mă pot abţine, atunci când aud de nesuferita aia cu clanţă mare şi idei creţe.

Băiatul lui râdea la expresiile "înfiate" de el de la Ştefan. Continuă:

- Hai s-o lăsăm în pace, că sughite. Tu ce-ai mai făcut?

- Eu? Nu mare lucru. Învăţ. Am o mulţime de teste în perioada asta a anului.

- Apropo - nu mi-ai zis cum merge şcoala.

- Merge binişor. Adică bine.

Cum putea spune că "merge bine", când el era al patrulea cel mai bun student din anul II?

- Mă lupt acum pentru primele zece locuri. Dar nu ştiu dacă reuşesc să mă cocoţ chiar aşa de sus...

Nu, n-o să-i spună pe ce loc era - ca să nu-l vadă culcându-se pe-o ureche şi coborând în top! Se grăbi să-l încurajeze - şi să se şi informeze:

- Dacă te ţii de învăţat şi-o laşi mai uşor cu fetele, reuşeşti!

Băiatul lui roşi violent şi-l certă cu degetul:

- Vezi? Vezi cum eşti tu?

- Cum sunt? Curios?

Liwei râdea şi aproba. Şi scotea telefonul. Oare o să-i arate "decizia lui"? Oare o să o vadă, acum, pe cea care avea şanse mari să-i devină noră? Băiatul lui era genul care se ataşa greu, decidea greu dar nu se răzgândea după aceea. Aşa că...

Nu - vedea o poză de grup. I se indicară, rând pe rând, patru fete:

- Amélie... Danielle... Claire... şi Louise.

- Vrei tu neapărat să-mi testezi perspicacitatea!

- Nu - ţi le-am spus în ordinea preferinţei. Adică în ordinea importanţei lor pentru mine.

- Hei! Mă uimeşti! Patru deodată?

- Tată!

Da, ştia, făcea glume nesărate pe seama lui...

Florentina

Limuzina trecea încet de poartă...

Acum îi părea rău că trebuise să-l refuze pe Vincent. Era atât de frumos afară! Şi pe ea o aştepta aşa o cameră mică şi puchinoasă şi plictisitoare... Să asculte muzică n-avea chef, să danseze n-avea chef... Se simţea "tuflită". Şi plictisită şi-un pic posomorâtă. Nu ştia dacă Vincent se duce totuşi la Bar En Biais. Şi cu cine. Adéle n-o să renunţe aşa uşor la prietenul ei de tăvăleală; probabil că va contraataca...

Păli - şi înlemni, pentru că ştia a cui era maşina aia...

Ce căuta Liwei aici? Sigur, venise să-l viziteze pe Isamu! Dar ăsta era doar "scopul vizibil"! Scopul celălalt, ăla ascuns în planul din mintea lui, era...

Şoferul frână lângă glasvand. Biyu se grăbi să coboare. Ea nu-şi permitea să se clintească - fiindcă Liwei era în living probabil... Gata - trebuia să coboare! Îşi luă geanta şi se grăbi spre glasvand.

Isamu o aştepta în uşă - ca de obicei. Era fericit - foarte fericit! Oare de ce era atât de fericit? Pentru venirea lui Liwei? Sau pentru venirea lui Liwei şi...

- Bine-ai venit.

- Bine te-am găsit.

Intră - şi-l văzu şi pe el. Stătea pe canapea... şi părea vesel pentru revedere:

- Bună, prinţeso!

- Bună, Liwei.

- Ce mai faci tu? Nu ne-am mai văzut demult!

- Ce să fac - nu mare lucru. Cu şcoala...

- Aha! Şi cum merge şcoala?

- Bine; merge bine.

El jubila tot şi rânjea la ea "cu toţi dinţii"; ea nu putea fi decât aşa, reţinută şi zâmbitoare. Arătă spre scară:

- Mă duc să mă schimb, să mănânc...

- Aa, sigur!

Şi-acum nu mai discutau. Nimic. Şi nici nu mai stăteau aşa, faţă-n faţă, cu el pe canapea şi ea în picioare în faţa lui, ca la vizionare! Situaţia în sine era foarte neplăcută, în ceea ce o privea! Şi bine că n-o poftise să se aşeze lângă el! Traversa livingul, grăbită... Urca scările, grăbită... Auzea pianul în camera lui Philippe, semn că fraţii ei erau acasă - şi erau la fel de "arestaţi" ca şi ea... Intră în camera ei şi închise uşa. Şi-o încuie.

Liwei făcea facultatea la Nisa. Avea... Era în anul II, aşa ca Thomas - deci avea 20 de ani. Era de familie bună. Se cunoşteau încă de mici. Era inteligent, şcolit, manierat, frumos educat, părinţii lor se cunoşteau bine şi erau prieteni la cataramă... Se îndoia sincer că tânărul de jos, de pe canapea, era amorezat lulea de ea; dar chestia asta cu amorul putea fi foarte uşor mimată. Mamei ei nu i-ar fi fost ruşine să stea alături de Liwei Chén. Şi nici tatălui ei. Cu siguranţă, Isamu ar fi fost tare mândru cu aşa noră "bine" din toate punctele de vedere! Isamu o cunoştea foarte bine; ştia că era educată, cuminte, învăţa bine, era domnişoară...

Calculând totul aşa, rezultatul era evident - Liwei venise azi aici ca să fie observat de ea şi să discute cu taică-su. Se întreba dacă nu cumva discuţia ei cu mama ei, purtată în faţa lui Isamu, îl făcuse pe chinez să-şi sune băiatul şi să-l cheme urgent în vizită! Se întreba dacă nu cumva Liwei venise azi aici ca să o vadă şi ca să discute cu taică-su "planul de atac"! La ea! Nu cumva Isamu plănuia să-şi însoare băiatul cu ea? Că, vorba aia - frumoasă era, deşteaptă era, avere avea, "ţinea" de contele Ionescu şi era "neînceputâ"...

Poate că nici Isamu nu ştiuse care era "starea" ei. Adică ştia că era domnişoară; dar nu ştiuse planurile contelui în privinţa unicii lui fete. Poate că n-avusese curaj sau motiv să discute asta cu tati al ei. Iar acum, când aflase că nu era promisă, se grăbise "să atace"! Şi "să-şi scoată băiatul la înaintare"! La naiba!

La naiba cu toate astea!

Se grăbea să se schimbe - ca să se ducă jos, în living, şi să se aşeze la masă cu spatele la ei. Şi să mănânce în tăcere. Şi să fie acră şi dizgraţioasă şi să-i răspundă tăios, ca să ştie şi Liwei că n-avea rost să se-apuce să-i facă ochi dulci! Şi...

Şi nu putea face asta. Că abia îi ceruse scuze lui Isamu pentru modul cum vorbise cu el aseară. Iar Liwei era unicul lui băiat. Iar ea trebuia să fie proastă făcută grămadă, să strice relaţia cu omul care-o supraveghea îndeaproape! Şi care-i organiza ieşirile în oraş! Aşa că n-o să se ducă jos - şi n-o să fie acră. O să se schimbe, după care o să coboare şi-o s-o roage pe Isabelle să-i pună prânzul pe-o tavă. Şi-o să şi-l ducă singurică sus. Îşi dădea cu uşurinţă seama că, nefiind o actriţă foarte bună şi fiind luată pe nepregătite, îi vorbise lui Liwei cam din scurt - şi nu-şi mascase neplăcerea cauzată de revederea-surpriză.

Isamu

Liwei era tare vesel! Îi povestea trăznăile cu care se confrunta în viaţa de student. Trăznăi cu colegii, desigur! El asculta şi aştepta - şi se pregătea "să numere fetele", ca la poker, ca să-şi dea seama care dintre tinerele pe care le văzuse azi în poze era, în realitate, "cea aleasă"...

- Deci, Marcel s-a hotărât ca tema pentru eseul lui la engleză să fie "Viaţa de noapte din Nisa". S-a documentat serios, îţi dai seama! A studiat mai multe cluburi, mai multe cafenele, s-a plimbat pe toate tipurile de bulevarde...

Foşnetul îi atrase atenţia; ridică privirea peste capul lui şi-o văzu pe Florentina coborând scările. Da, se schimbase; acum părea să ţintească spre bucătărie. Reveni spre băiatul lui - şi redeveni atent la păţania cu profesorul de engleză. Habar n-avea cum începuse şi ce se întâmplase; dar se pregătea să râdă...

- Şi bineînţeles că a trebuit să folosească cuvinte elevate şi-a tocit dicţionarul ca să poată evita argoul specific vieţii de noapte! Imediat după ce şi-a anunţat tema şi-a plecat în documentare, şi-a dat seama ce greşeală fantastică a făcut! Că, îţi dai seama că *blowjob* n-avea ce căuta în eseul lui! Şi nici drogurile nu erau nişte chestii demne de menţionat acolo!

Categoric! Era un eseu la engleză! La aia de afaceri, eventual!

- După trei zile de studiu intens al vieţii de noapte, bietul Marcel era distrus. Nedormit, îngrijorat, invadat de gânduri negre - că profu de engleză e foarte domn, foarte strict şi n-acceptă glumele la adresa cursului lui!

- Iar engleza este, totuşi, o materie foarte importantă la profilul vostru.

- Exact. În ultima zi, Marcel a început să plângă. Aşa că lui Amélie i s-a făcut milă de el. Şi l-a invitat la ea, după ore, ca să-l ajute la eseu. Şi-au închis amândoi toate mijloacele de comunicare, aşa că noi am chicotit şi ne-am gândit la toate trăznăile... Şi vine Marcel la seminarul de engleză, cu cearcănele pân'la bărbie dar cu privirea fericită... Şi predă proiectul - un dosar cu cel puţin 100 de pagini.

Cum-cum? 100 de pagini? Măi, să fie! Uşa bucătăriei se deschise; prinţesa ieşi, ţinând cu mare grijă tava cu prânzul...

- Profesorul abia aştepta să citească eseul lui - aşa că l-a luat primul, l-a deschis...

Aprobă. Prinţesa urca scara, atentă să nu-şi verse supa...

- Şi s-a apucat să ne citească din el. Măi tată, mă crezi că am rămas mască?

- De ce?

- Pentru că a fost cea mai frumoasă descriere a vieţii de noapte

din Nisa!

- Adică?

- Iar cluburile au fost ultimul capitol şi-au ocupat doar două pagini.

- Hai - spui odată, sau te bat?

Liwei începu să râdă:

- Muzee, galerii de artă, oraşul vechi, catedralele, terasele romantice, plajele - toate bogat ilustrate cu fotografiile Améliei.

- Păi fata asta umblă noaptea pe străzi?

- ... Oarecum. Este voluntar la o fundaţie care are grijă de bătrâni. Voluntarii se duc la ei, le fac cumpărăturile, îi mai ajută la treburile casei, verifică să-şi ia medicamentele...

- Frumos!

- Foarte frumos! După ce ne-a lăsat pe toţi cu gurile căscate, profesorul a spus că engleza lui scrisă merită un opt. Dar că ideea şi felul cum a expus lucrurile îi cresc nota la nouă. Şi i-a pus nouă.

- I-auzi! Bravo lui!

- Da - bravo lui!

- Şi bravo ei! Că ea i-a dat materialul - nu?

- Da - bravo ei. Şi bravo şi mie!

- Ţie? Da' tu ce treabă ai avut cu ei?

- Păi eu am avut motiv să-i spun ei că cele mai bune cluburi de jazz sunt interesante ziua, nu noaptea. Fiindcă ziua nu intră aproape nimeni acolo, aşa că formaţia improvizează şi face glume şi-şi testează cu adevărat puterile...

Aha...

- Aşa că mâine, la opt, am întâlnire cu ea. O duc la Sun 7 Café. Şi sper să-i placă, pentru că după aceea plănuiesc o şedinţă romantică de citit versuri pe plajă.

- Sâmbătă, citit versuri pe plajă?

- Da. Pe una din plajele mele preferate, pe Île Sainte Marguerite.

Aha! OK!

- Te întorci acasă acum? Adică treci şi pe la Fei-Yen?

- Păi cred că o s-o sun, totuşi - că n-aş vrea să afle că am venit până aici şi n-am vizitat-o. Şi după aia mă întorc acasă.

Băiatul lui considera deja Nisa, acasă. Asta e! Şi-aşa, Cannes era mai mult pentru vedete şi turişti!

- Te duci la mine în birou; iei cheia de la cub, care ştii unde e, iar din al doilea sertar al cubului iei cheia şi actele de la şalupă. De la aia mare - da?

- ... De ce?

- Dar, vezi - când ajungi acolo, s-o ancorezi bine. Să nu uiţi de flux şi reflux... Ştii tu - că eşti băiat mare, vorba aia!

- Tată, de ce să iau şalupa?

- Ca să nu stai după feribot!

"Şi să fii singur cu ea!" Liwei clătină încet capul:

- Nu, nu e ea aleasa. Adică, momentan, da - ea e aleasa. N-aş vrea însă să înceapă să-mi calculeze zestrea. Că o calculează degeaba.

- Am înţeles. OK - atunci ia şalupa mică.

Râdeau amândoi... Liwei se asigură că erau singuri şi se aplecă spre el:

- Ce-are prinţesa cu mine?

- Poftim?

- Prinţesa - are ceva cu mine. I-a picat zâmbetul când m-a văzut. Şi mi-a vorbit rece. Şi s-a grăbit să dispară. Ce-are - am supărat-o eu cu ceva?

- Nu. Dar se îngrijorează, aşa ca toate domnişoarele de vârsta ei, că mami şi tati ar putea să se-apuce să-i aranjeze o matrimonială mică.

Băiatul lui începu să râdă:

- Adică ea îşi închipuie că eu aş marşa la chestia asta?

- Ea îşi închipuie multe.

- Aha... Las' că o rezolv eu!

- Sper că nu te-apuci să-i spui cine ştie ce!

- Aa, nu! Dar, dacă toate merg bine mâine, o să se rezolve şi îngrijorarea prinţesei!

Probabil că Liwei plănuia să-şi schimbe statusul de pe Facebook, sau... În fine! Nu conta! Ia să-i spună el unele lucruri!

- Te rog, când ajungi la Fei-Yen, nu-i spune că m-ai vizitat.

- Nu-i spun - dar probabil că o va informa paza. Nu? Am dispărut o oră jumate, după care am reapărut. Cred că e evident că nu m-am dus la un film...

Avea dreptate... În fine!

- Dacă nu te întreabă ea, te rog să nu-i spui tu.

- Bine; nu-i spun.

Şi-acum să reia discuţia despre prietenii lui - şi despre Amélie. Din câte văzuse el în poze, era o franţuzoaică înaltă şi slabă şi blonduţă, cu ochi albaştri şi zâmbet frumos. Era foarte curios să afle ce altceva mai făcea această Amélie - în caz că investigaţia lui pe baza informaţiei despre voluntariat va da greş.

Florentina

Păşi pe ultima treaptă a scării - şi apoi întoarse capul. Şi constată că era singură în living. Hm...

Liwei plecase. Nu insistase să-şi ia la revedere de la ea, nu încercase să tragă de timp ca s-o prindă după masă şi s-o invite pe canapea, să mai discute şi ei... Plecase pur şi simplu. Dar ăsta nu era un indiciu concludent. Isamu era afurisit de deştept! Şi simţea imediat inflexiunile vocii şi starea empatiei interlocutorului! Probabil că el îl sfătuise să nu insiste azi...

Intră în bucătărie.

- Mulţumesc pentru masă, Emilie. A fost foarte bună.

- Să vă fie de bine.

Lăsă tava pe masă şi ieşi. Şi îşi reluă drumul, pe scări...

Ce-ar fi să se ducă la piscină?

... Ba o să stea în cameră. Că voia să se sfătuiască cu cineva.

Laptopul era pornit. Opri filmul şi deschise FB-ul. Şi-l selectă pe Thomas...

"- Eşti?

- Sunt, şi sunt undercover!"

Da, că setase FB-ul să-l arate offline...

"- Te ascunzi de vreo mândruţă?

- Mă ascund de toată lumea, cu câteva excepţii.

- De ce? Ai câştigat la loto?

- Nu. Am mâine un parţial, aşa că încerc să învăţ.

- Aa, atunci te las să înveţi!

- Prea târziu - m-ai făcut curios. Ce s-a întâmplat?"

Să-i spună? Sau să nu-i mai spună?

"- Prinţeso, spune!

- Sunt un pic tristă. Şi necăjită. M-am certat aseară cu mama...

- De ce?

- Fiindcă a plecat luni dimineaţă şi de-atunci nu s-a învrednicit să ne dea măcar un telefon.

- Ştii bine că, atunci când pleacă, nu pleacă la distracţie.

- Ştiu. Şi, în plus, chestia aia cu promisul m-a cam pus pe gânduri. Aşa că am întrebat-o, aseară, dacă m-au promis vreunui băiat de afacerist. Şi-a spus că nu. Iar azi ea a plecat iar, eu am plecat la liceu şi, când m-am întors, am descoperit că Liwei a picat pe neaşteptate în vizită..."

Thomas se gândea - sau se plictisise, când văzuse câtă poveste îi scria ea, şi se dusese să-şi ia ceva de mâncare. Aştepta... Aştepta... Gata - scria!

"- Nu cred că trebuie să te îngrijorezi din cauza lui.

- Nu mă îngrijorez din cauza lui.

- Atunci de ce te îngrijorezi?

- Nu mă îngrijorez deloc!

- Dacă nu te îngrijorai deloc, nu-mi mai scriai despre el!

- OK - mă îngrijorez un pic, cu gândul că s-ar putea ca Isamu să încerce o încuscrire...

- Prinţeso, dl Ştefan şi dl Isamu sunt persoane foarte inteligente şi ştiu bine că cu sentimentele nu-i de joacă. În plus, la cum l-am

văzut eu pe dl Liwei, să ştii că n-ar marşa la aşa ceva. Şi nici nu e genul căruia să-i placă o fată ca tine. Cred că îţi faci griji degeaba.

- Tot ce se poate! În fine - o să văd dacă mai apare sau nu. Iar dacă începe cu apropouri, o să-l lămuresc cu gentileţe.

- Aşa - vezi că ştii? Frumos şi gentil şi cu graţie - ca o adevărată prinţesă ce eşti! Iar ca să fii 100% sigură, eu zic să-i spui dnei Ana, aşa, pe departe, că dl Liwei l-a vizitat pe dl Isamu - şi că s-a uitat un pic ciudat la tine. Şi nu înţelegi de ce, de vreme ce tu nu eşti interesată deloc de el şi nu l-ai privit niciodată altfel decât ca pe un prieten de joacă, bla-bla...

Thomas era un scump şi-un drăguţ... Ia să-i facă ea o surpriză! Deschise un word şi se încruntă serios la pagina goală... Start!

Prin umbre-înceţoşate de-amintire
Zăresc, timid, un zâmbet de copil
Cu bucle ciufulite şi rebele,
Cu pas timid şi cu umor abil.

El mi-a împodobit copilăria
Cu râsu-i sincer şi cu jocul său,
Mi-a scos în cale toată bucuria,
M-a ocrotit de tot ce este rău.

Cu el am învăţat prietenia.
Cu el, contita n-a mai fost un chin.
Iar anii au trecut, şi văd acuma
Că mi-a rămas acelaşi prieten bun.

Mi-e dor de curtea plină de verdeaţă,
Mi-e dor de turnul nostru fermecat,
De soarele curat de dimineaţă,
De viaţa liniştită din conac

Dar chiar şi-acum, deşi suntem departe,
El este lângă mine, pas cu pas,
Mă-ascultă, mă îndeamnă, mă opreşte
Şi-mi pune peste lacrimi un surâs.

Îţi mulţumesc că eşti acelaşi Thomas,
Că viaţa nu te-a transformat deloc!
Îţi mulţumesc că eşti mereu cu mine!
Să te-am pe tine, e mare noroc!

Aşaa... Copy, paste pe wall-ul lui... Nu trebuia să-l vadă decât el - deci, făcea setarea... Post! Şi-acum, repede, mesajul!

"- Oki, hai că am fugit la piscină! Paa!"

Enter, log out...Păi, hai la piscină - nu? Că acuşi o suna, s-o urecheze pentru rima uşor sărăcuţă!

Deschise şifonierul şi-şi scoase costumul de baie. Se schimba, repede-repede... Prosoape erau sus, în dulapul de pe terasă. Bun! Îşi luă halatul de baie şi se repezi la uşă. Şi auzi, limpede, mobilul interpretând melodia lui Thomas... Nu-nu! N-o să-i răspundă! Bufni în râs şi ieşi. Şi ciocăni la uşa biroului - care se deschise prompt.

- Eu urc la piscină.
- OK. O anunţ imediat pe Biyu.

Adică o trimitea cu bodyguarda la scăldat?... Nu - nimeni şi nimic n-o putea întrista acum! Aşa că aprobă şi ieşi, hotărâtă să nu cedeze nicicum! Auzea prin uşă melodia lui Thomas...

Ana-Maria

Se distra de minune. Adică se simţea foarte bine. O duseseră la cel mai răsfăţat restaurant din Volgograd şi-o înconjuraseră cu clone de 2 pe 2 - se simţea în atât de multă siguranţă, că o apuca migrena...

Raportul umbrelei fusese impecabil. Da, în jurul ei roiseră azi foarte mulţi cercetaşi. Persoanele interesate de sosirea ei acolo fuseseră mulţumite de activitatea ei... Aşa că "nivelul alertei" scăzuse îndeajuns de mult ca să iasă toţi trei la cină. Mâncaseră, discutaseră, se distraseră... Fraţii Donichioiu erau teribili, atunci când nu erau la birou! Şi, bineînţeles, erau teribili atunci când pozau pentru cercetaşi! Ştia că erau documentaţi temeinic chiar acum...

Gabriel se aplecă spre ea:

- Cred că eşti obosită...

Clătină capul în semn de "aşa şi aşa"...

- Atunci îţi propun să ne terminăm cafelele şi să pornim spre penthouse.
- Vrei tu musai să mă cazezi la şaişpe stele?
- Da. Că, dacă tot l-am închiriat, nu-i păcat să nu-l foloseşti?

Adică, dacă tot zisese că face o chestie, nu-i aşa că trebuia s-o şi facă? Adică să fie parolistă? Ba da...

- Rămân eu cu tine acolo.

Gabriel rămânea cu ea în penthouse. OK, astea erau măsurile de securitate, aşa că aprobă. Şi Ştefan dormise cu Gabriel în penthouse. Oricum, fratele mai mare era de preferat pentru sarcina aia. El era specialistul în pază şi arme - nu? Îşi mai aprinse o ţigară; Gabriel dădea un telefon...

- Du valiza reginei în penthouse.

Unul dintre băieţii lui, probabil... Cât era ceasul? Zece jumate? La Cannes era opt jumate; aşa că trebuia să se grăbească un pic, ca să îşi sune copiii la nouă fix! Aşa promisese - nu? Stinse scurt ţigara:

- Mergem?
- Mergem.

Andrei luă geanta cu laptopul. Gabriel îşi aduna electronicele de pe masă. Băieţii se repliau repede, înconjurându-i ca pe şefii de state... Mergeau.

Florentina

Aah, Doamne! Murea de curiozitate să vadă ce-i scrisese Thomas! Că sigur îi scrisese ceva! Iar ea, după ce se bălăcise şi zăcuse la soare patru ore, intrase în casă şi-şi admirase începutul de bronz; şi se apucase de dansat! Apoi coborâse la cină - unde atmosfera fusese mult mai veselă iar Léon spusese bancuri spumoase... Şi acum, cu un sfert de oră înainte de ora nouă, decisese să pornească totuşi laptopul. Şi FB-ul. Intrase în camera ei şi constatase că Thomas o sunase de 27 de ori...

FB-ul... Şi iată şi mesajul ei!

"Uau! Nu ştiam că ai asemenea talente ascunse! Rima ta m-a dat pe spate - la propriu! Cred că ai observat - eu fac versuri libere. Unul dintre motive este tocmai lipsa rimei - adică lipsa răbdării necesare găsirii unei rime, în momentele de inspiraţie maximă."

Şi-atât? Nimic despre prietenie? Foarte ciudat... Ia - dar el scrisese ceva pe propriul wall? Da. Pusese o fotografie superbă cu Luna şi scrisese...

Eu folosesc tot bătrânul satelit al Terrei,
fără alţi intermediari populari.
Nu apelez la zburători oficiali, nici la alte gângănii artificiale.
Îngerii oricum nu se bagă în asemenea clinciuri -
se mulţumesc să zâmbească printre lacrimi
şi fac glume pe seama lui Moş Gerilă!
Aproape că înţeleg folclorul despre nasul roşu al moşilor,
chiar dacă Coca-Cola este principalul vinovat...
Mulţi vor spune că e doar o piatră pe cer -
deşi fiecare îndrăgostit ştie puterea Lunii.
Până şi oceanele dansează cu ea!
Aşa că dintr-o Lună plină îţi pot trimite visul acesta
într-un mod asemănător cu telecomunicaţiile prin satelit,
la fel cum pot să te sărut pe suflet dintr-o viaţă în alta
fără nici o explicaţie...

Like, bineînţeles! Ia - era online?... Da. Aştepta deci să fie urecheată... Aştepta...

Aştepta degeaba...

OK! Ia să vadă ea ce mai făcuseră colegii ei! Vincent... Vincent nu făcuse nimic. Nu scrisese nimic, nu postase nimic... Adéle? Oo, ea avusese activitate! Ea ieşise în oraş, cu Denise şi Olivier! Îşi făcuseră vreo sută de poze, aşa... Ia uite ce poză interesantă, în care Olivier era aşezat la mijloc iar ele îl pupau cu foc pe obraji... Uite şi o altă poză interesantă, în care Adéle îl ţinea pe Olivier de gât şi-i şoptea ceva la ureche... Scana în viteză fotografiile şi zău că nu vedea nici una care să emane ideea "Olivier plus Denise egal love"... În schimb, era evident că albumul ăsta îngrozitor de lung încerca să-i arate lui Vincent că Adéle n-avea timp să suspine după el. Foarte interesant! Foarte evident faptul că Adéle suspina îndeajuns de mult după Vincent ca să "coacă" o asemenea dovadă de îngelozire extremă! Doamne! - şi fata asta i se păruse destul de isteaţă...

În fine! Cât era ceasul? Nouă fără zece? Hm - iar n-avea veşti de la mămica ei! Fir-ar să fie de treabă! Dar, în fine - azi era în Rusia, la indivizii ăia de care ea pricepuse că mămica ei se cam temea. Poate că chiar nu putea să-i sune pe ei! Poate că avea treabă! Că, vorba lui Thomas - nu se ducea acolo să se relaxeze! Sau... Sau poate că-i suna pe rând, unul câte unul! Ca să afle ce trăznăi făcuseră copiii ei! Era posibil să-i pună pe-ăia micii s-o spioneze şi s-o pârască! Ia să se ducă ea să verifice ipoteza asta!

Ieşi şi ciocăni la uşa lui Léon.

- Intră!

Se conformă şi începu să râdă, în romanes:

- Ce faci, mă?

- Ete, fac ce faci şi tu - mă antrenez!

Léon învăţa să valseze, cu parteneră virtuală. Oo, Doamne!

- Păi aşa, mă? Aşa te antrenezi tu?

- Da' tu nu te antrenezi la fel?

- Păi eu mă antrenez la de-alea săltăreţe, mă! Tu te antrenezi singur la dansuri pentru doi?

- Păi şi cum ai vrea să mă antrenez?

- Cu parteneră! De ce nu m-ai chemat pe mine să te-ajut?

- Fiindcă eşti ditamai capra!

Ia uite-l! Scoase limba la el, dădu să iasă dar îşi aminti de ce-l întrerupsese din tutorialul de pe youtube:

- Auzi? Te-a sunat mami azi?

- Nu. Şi nici nu mi-a scris.

- ... Asta e! Poate are treabă - nu?

- Sunt sigur că e în deplină siguranţă - şi nu ne-a sunat pentru că are foarte multe chestii de făcut cu ăia doi. Că, dacă se-ntâmpla ceva, îţi dai seama că Isamu răsturna lumea instantaneu - şi-am fi aflat şi noi!

Aprobă şi ieşi. Ia - Philippe se culcase? Ciocăni... Ioc răspuns. Deschise uşa şi agită bine mâna, ca s-o vadă... Prinţul cel mic îşi scoase căştile:

- Ce s-a întâmplat?

- Pe tine te-a sunat mami azi?

- Nu. Trebuia să mă sune?

... Oof! Fir-ar ea să fie de treabă! De ce tocmai frăţiorul ei mai mic trebuia să fie aşa? Intră şi oftă greu:

- Aşa ar fi trebuit. Ca să ştim şi noi că ea e bine, ca să ştie şi ea că noi suntem bine...

- Păi noi suntem bine! Ne păzesc bodyguarzii şi e şi Isamu aici! Nu putem păţi nimic - nu?

Se aşeză lângă el şi-l cuprinse pe după umeri:

- Aşa e. Teoretic, nu se poate întâmpla nimic. Dar, vezi tu... Atunci când iubeşti pe cineva şi eşti departe de el, simţi mereu nevoia să-l suni. Mie mi-e dor de ea - şi nu pot s-o sun, ca să n-o deranjez. Şi abia aştept să mă sune!

- O să te sune. Sunt sigur că te iubeşte şi îi e dor de tine.

Tonul trăda maşinalitatea răspunsului netrecut prin filtrul sufletului... La naiba! Îl ţucă pe frunte şi se ridică:

- Bine. Dacă te sună, să-mi spui!

- Bine.

Ea ieşea, el îşi punea din nou căştile pe urechi... părând să nu realizeze că, dacă el asculta muzică la căşti, n-o să audă telefonul...

Reveni în camera ei, se aşeză şi tresări! Hait! Mămica ei era online - şi îi solicita imperios să-i vadă camera! Uraa! Răcni cât putu ea de tare:

- Léon, haideţi repede! Haideţi, că ne sună mama!

Mm, ce tare fugea Léon! Pe călcâie fugea! Casa duduia serios... iar uşa se dădu de perete:

- Ia! Unde e?

- Pe FB! Acu' fac legătura! Ia-l şi pe Philippe, că e cu căştile pe urechi şi sigur nu m-a auzit!

Iar duduia... iar vocea lui Isamu o sperie rău!

- Ce s-a întâmplat?

Era serios - şi pregătit să ia măsuri şi să rezolve problema... Aoleu! Îl speriaseră pe bietul Isamu! Ea răcnise în romanes, prinţul răspunsese tot în romanes iar chinezul crezuse că păţiseră ceva! Arătă spre ecran:

- Ne sună mama.

Chinezul zâmbi... şi ieşi, mult mai liniştit decât intrase. Ia - gata? Se conectaseră?... Încă nu. Mergea greu conexiunea! La urma urmei, prin câţi sateliţi şi prin câte servere trecea conexiunea lor?! Nu? Tare se temea să or să aibă întârzieri în transmisie-recepţie, aşa că or să vorbească unul peste celălalt...

Ana-Maria

Chestia asta cu "mersul în 2+1" părea a fi o cutumă. Andrei îi căra laptopul, la un metru în spatele lor. Lângă ea, Gabriel scotocea după card; ea păşea drept şi încerca din greu să nu caşte...

Valiza ei ajunsese înaintea lor la hotel; aşa că o reîntâlnea chiar aici, în faţa uşii, păzită de băieţii lui Gabriel. Părea neatinsă. Ar fi trebuit să fie neatinsă - că doar nu erau nebuni, s-o arunce în aer! Nu? Dacă n-o pierduseră, n-o împuşcaseră şi n-o otrăviseră până acum, de ce s-ar fi apucat acum să strice bunătate de hotel? Era obosită şi euforică pentru succesul total de azi, aşa că gândea prostii mari...

Gata - erau în penthouse.

Constata acum că consilierii ei nu se jucaseră - îi rezervaseră cel mai gigantic cuib al luxului din partea asta de planetă. Livingul părea să fie cam de două ori mai mare decât tot apartamentul dnei Zorilă - ăla din Tei! Respectând proporţiile, dormitorul ar fi trebuit să fie cam la fel - nu? Îşi masca uimirea sub mimica reginei obosite şi-l urma pe Andrei - şi valiza... I se deschise larg uşa... Nu - calculase greşit. Dormitorul era ceva mai mare decât livingul. Şi n-avea decât un pat de două persoane - restul era spaţiu futurist, electronică de top şi-un semi-dressing fără uşă. Şi, bineînţeles, geamuri uriaşe şi terasă - nu balcon! Şi lux...

Andrei lăsă valiza lângă uşă:

- Eu nu mai stau - mă duc la birou, să mă ocup de comenzile alea.

- Cum vrei tu. Dar eu zic că mai e şi mâine o zi...

După o secundă de gândire, bărbatul aprobă şi ieşi:

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Uşa se închise... Cât era ceasul? Nouă fără zece? Uau! Trebuia să-şi sune copiii! Ieşi şi ea şi-şi văzu geanta aşezată pe masă. Fraţii discutau ceva în ruseşte. Nici unul dintre ei nu sesiza că era şi ea acolo, lângă ei, şi nu pricepea o boabă... Gabriel îşi conducea fratele... şi încuia uşa... Ea aştepta pornirea laptopului, care dura ceva-ceva...

- Spunea că s-ar duce totuşi la firmă. Că i-ai dat de muncă, să-i ajungă două luni de-acum încolo!

- Nu înţeleg totuşi de ce se duce la birou.

- Păi nu ţi-am spus? Ca să se ocupe

- Chiar n-are unde altundeva să se ducă?

Şi îl privi lung, cu subînţeles... Gabriel schiţă un zâmbet slab:

- Andrei nu e genul care să se preocupe intens de chestii de-astea. La el, dacă e, bine; dacă nu...

Clar - Andrei ăsta avea probleme mari! Dacă nu "rezolva" el câte una pe noapte... La averea şi constituţia lui suplă şi armonioasă, plus inelarul liber de la mâna stângă...

Facebook... Florentina era online. O invită să-i vadă camera şi-i scrise în fereastra de mesaj: ***"Hai, prinţeso - ascunde ţigările şi arată-mi bujorii din obrăjori!"***. Şi-acum aştepta. Dacă în cinci minute nu erau faţă-n faţă, o s-o sune...

- ... Să nu uiţi să discutăm despre chestia aia.
- Vorbesc cu copiii şi discutăm.
- Aoleu, iartă-mă! Credeam că vrei să vorbeşti cu Isamu! Sau să-ţi verifici mail-ul!
- Nu. După cum îmi place mie să spun, "s-a închis la prăvălie". E şi mâine o zi. Dar cu copiii trebuie să vorbesc!
- Bineînţeles!

Şi-l văzu repezindu-se la uşă! Oo, Doamne! Acum îi venea să râdă! Se grăbi să-l scuze şi să-i dea şi-un motiv s-o lase singură:

- Te rog, aduci tu un litru de cafea de-aia bună?
- Sigur!

Rămăsese singură. Iar prinţesa îi acceptase invitaţia la videoconferinţă. Se vedea destul de prost; probabil că sateliţii erau obosiţi, sau...

Ieduţii ei erau foarte ocupaţi. Încercau să se înghesuie toţi în cadru - şi nu-ncăpeau, pe motiv de agitaţie excesivă. Florentina încerca să-l convingă pe Léon să stea pe scaun, ca să stea Philippe în braţele lui iar ea să stea în spatele lor, în picioare. Prinţul cel mare n-avea însă stare. Philippe aştepta, impasibil, să i se stabilească locul şi poziţia... Le făcu cu mâna:

- Bună seara, ieduţii mei cucuieţi!

Cele trei capete se întoarseră imediat; primul reacţionă Léon:

- Bună seara, mami!
- Bună seara, Ana.
- Bună seara, mami!
- Ce mai faceţi voi?

Tot prinţul cel mare se grăbi să-i răspundă:

- Aa, noi facem foarte bine! Am fost la şcoală de dimineaţă, iar când am venit Philippe a exersat cu Jiao la pian, eu am făcut antrenament cu Meili iar Florentina a înotat!
- Bun! Bravo! Chiar dacă sunteţi nevoiţi să staţi în casă, e foarte important să faceţi mişcare. Şi mă bucur să aud că v-aţi descurcat singurei!
- Păi sigur că ne-am descurcat!

Léon era super-încântat de revedere. Philippe rămăsese la fel de serios. Păi, să-l includă şi pe el în discuţie:

- Philippe, tu ce ai făcut azi?
- Am luat două calificative maxime, la franceză şi informatică. Pe urmă am venit acasă, am mâncat şi mi-am făcut temele. Şi apoi am stat cu Jiao şi am cântat.
- Bravo! Şi tu ce zici - se pricepe la pian?
- Da. Se pricepe chiar foarte bine! Ştie şi să scrie notele...
- Păi ai pus-o să compună?
- Nu. Am ales o melodie care mi-a plăcut mie iar ea s-a apucat să scrie notele. Ca să facă partitura.
- Foarte bine.
- Dar nu mi-a plăcut că a încercat să o modifice.

Uşa se redeschise iar Gabriel se opri în prag, descumpănit că discuţia ei cu copiii se prelungise... Îi făcu semn să intre şi reveni spre ecran:

- Prinţule, o melodie poate fi cântată, sau interpretată. Dacă o reproduci exact cum a fost compusă ea, spui că o cânţi. Dacă o modifici un piculeţ, spui că e melodia cutare în interpretarea ta. Jiao încerca să te înveţe să faci unele variaţii atunci când simţi tu că în anumite locuri ar putea suna mai bine.
- Nu ştiu, dar mie nu-mi place să le schimbe.

Trebuia neapărat să se intereseze de un tratament ca lumea! Da' neapărat! Până atunci, însă, îi zâmbi aşa cum ştia ea:

- O variaţie, din când în când, poate fi binevenită. Tu, Léon, ai fost azi la mansardă?
- Sigur că da! Am tras de fiarele alea până m-a luat ameţeala, să ştii!
- Sper că n-ai exagerat!
- Nuu, că nu m-a lăsat Meili! Imediat cum a văzut că am obosit, m-a rugat să mă opresc! Şi m-am oprit, să ştii!
- Aha! Foarte bine! Să-mi notez să vă aduc câte-o ciocolată...

Copiii râdeau, Gabriel se apropia încet cu cana cu cafea... Bătu scurt în masă şi-apoi în scaun:

- Iar la trântă cum a fost?
- Super! Ştii cât de multe chestii ştie? Şi ce mişto explică? E bestială!
- E bodyguardă, nu bestială.
- Da, bine - lasă, că ştii ce-am vrut să spun!
- Ştiu. Dar să ai grijă, să nu te-ndrăgosteşti de aşa bodyguardă bestială!

Léon râdea şi nega cu capul, roşu ca racul în obraji...

- Iar tu, prinţeso? Aud că ai făcut valuri azi!
- Daa, am înotat şi-am stat la soare.
- Deci ai avut "şedinţă de înfrumuseţare"...
- Da' bineînţeles! Păi n-am petrecere sâmbăta viitoare, la Victor? Trebuie să mă pregătesc din timp! Că nu vreau să mă duc la solar în ultima zi şi să mă pârlesc ca un rac!
- Nici nu te lăsam să te duci la solar; da' tu zi-i ce vrei...

Florentina râdea... Râdea sincer. Era fericită. Îi plăcea discuţia cu mămica ei. Îi plăcea că se ţinuse de cuvânt şi-i sunase. Bun! Apucă laptopul:

- Eu, după cum ştiţi, sunt în Volgograd. Şi sunt super-ultra-păzită, aşa că puteţi să staţi liniştiţi.

Răsuci laptopul spre Gabriel iar din difuzoraşe ieşi instantaneu "corul de copii":

- Bună, Gabriel!

Ciudat - bărbatul de lângă ea se fâstâci un pic!

- Bună, copii!

Léon se repezi să întrebe:

- Spune sincer - câţi băieţi de-ăia mari o păzesc pe mami?
- Păi numai în hotel sunt două grupe. Adică 24 de inşi. Mai sunt 12 jos, în faţă şi în spate. Iar eu rămân încuiat aici, cu ea. Ia uitaţi ce armă am...

Le arăta sticla cu cafea. Ei râdeau, el râdea... Răsuci iar laptopul spre ea:

- Acum sunteţi liniştiţi, da?
- Da, mami!
- Să fiţi cuminţi şi să nu mi-l supăraţi pe Isamu!
- Aa, nu! Stai liniştită, că nu-l supărăm deloc!
- Foarte bine. Noapte bună, ieduţii mei cucuieţi...
- Noapte bună, mami! Să te odihneşti - că ai cearcăne mari!

Prinţul ei simţea mereu nevoia să aibă grijă de mămica lui! Le făcu cu mâna; ei îi făceau cu mâna... Log out. Şi shut down - că trebuiau să discute despre jeleurile alea cu schepsis. Gabriel îşi aprinse o ţigară:

- Sunt teribili!
- Sunt!
- Mai ales Léon!
- Daa, mai ales el. Încă de mic a început lupta cu Ştefan pentru supremaţia în sufletul lui mami...
- Ştiu. Mi-a spus Ştefan că trebuie să fie mereu atent, să piardă măcar la puncte, ca să nu-l streseze... Aveţi o familie minunată, tu şi Ştefan.
- Mulţumesc. Într-adevăr, suntem o familie foarte specială.
- Acum îl înţeleg - abia acum.

Poftim? Gabriel suflă lung fumul:

- S-a grăbit întotdeauna să se întoarcă la voi - şi a refuzat cu îndârjire să vă aducă aici, chiar şi într-o vizită scurtă "de plăcere". Abia acum îl înţeleg de ce-a făcut-o. Şi-i dau dreptate, să ştii! Dacă aş avea o familie aşa cum aveţi voi, nici eu n-aş risca s-o aduc într-un loc care poate deveni periculos! Şi m-aş grăbi din toate puterile să mă întorc la ea - şi să stau cu ea!

Gabriel ştia că ea ştia că ei fuseseră foarte supăraţi pe Ştefan - şi încerca acum să-i arate că-i trecuse. OK! Se grăbi să pară prostuţă şi aprobă cu capul:

- Mizez pe chestia asta când îmi spun că recuperarea lui va fi rapidă şi completă. Probabil că o să-l şi şantajez un pic... Probabil că o să-mi pierd uneori răbdarea şi-o să încerc să-l grăbesc...

- Sunt sigur că te va înţelege. Şi se va grăbi. Cred că şi lui i-e dor de familia lui specială!

Aprobă şi nu apucă să deschidă discuţia despre jeleuri.

- Am auzit de la copii nişte nume noi. Să înţeleg că le-ai pus bodyguarzi chinezi?

- Bodyguarde. Da.

- Ai vrut tu să bagi şi mai mulţi chinezi în vila aia!

Ia uite-l, ce-o certa! Decise să facă abstracţie de tonul un pic nepotrivit:

- În condiţiile în care nepoata mea a fost răpită din cea mai sigură locaţie organizată vreodată de Ştefan, da - trebuia să mă asigur că copiii mei sunt în siguranţă.

- Da' de ce nu mi-ai cerut mie oameni?! Vezi şi tu cât de bine pregătiţi sunt!

- Pentru că nu pot trimite copiii la şcoală cu trupele de gherilă.

Gabriel începu să râdă - un râs nervos însă...

Trebuia să facă discuţia asta cu el. Chiar dacă îi era teamă de el. Îşi compuse un ton serios, un pic dur - adică dominator:

- Voi v-aţi întins antenele aici? O căutaţi şi voi pe Trésor?

- Bineînţeles că o căutăm şi noi! Dar, din păcate, n-avem nici cel mai mic indiciu - nici cel mai mic fir pe care să-l urmăm.

- Să fiţi atenţi, oricum - că urmele lor arată că se deplasează spre Est. Or să evite România; s-ar putea să intre pe teritorii pe care le puteţi acoperi voi.

- Ţi-am spus - am ciulit urechile şi suntem pregătiţi să intervenim. Dacă vrei, îţi trimit pază pentru conac.

- Acolo, paza e foarte bună.

- Serios?

- Foarte serios.

- Cine se ocupă acum de pază?

- Tot Toni.

Gabriel făcu o mutră oripilată şi ridică vocea la ea:

- Adică l-ai lăsat tot pe-ăla să gestioneze paza?

- Da.

- Eu pe-ăla îl împuşcam primu'! Când aflam ce s-a întâmplat, îi zburam creierii fără regrete!

Ridică un deget de avertizare:

- **Ăla**, cum îi zici tu, a fost cu mine la aerodrom. Şi la spital. Şi l-a păzit pe Ştefan pe toată durata operaţiei. Ăla a aflat de atac abia seara, când a ieşit din blocul operator şi-a ajuns în rezervă.

Bărbatul de lângă ea sesizase imediat că exagerase - după ce ea spusese "ăla", pe tonul pe care-l spusese, fixase ţigara cu privirea şi îşi înghiţise toate iniţiativele verbale!

- În plus, la 24 de ore după atac, tot personalul de-acolo a fost injectat şi interogat corespunzător. Inclusiv fata-n casă.

Tăcere...

- Nimeni n-a bănuit că vom fi atacaţi - nici serviciul de spionaj francez, nici cel român, nici chinezii. Au fost profesionişti. Şi au avut informaţii confidenţiale despre pază, organizare şi locaţie. Au intrat cu trei clone ale maşinilor de la pază, au bruiat ce-a fost de bruiat, s-au dus glonţ acolo unde au avut treabă... Au omorât sursa informaţiilor confidenţiale...

Gabriel continua să tacă şi să-şi spună, în mintea lui, că data viitoare când îi va veni cheful de discuţie o să-şi muşte limba şi-o să-şi scociuiască buzele... Îngustă scurt ochii - şi-şi începu electrocutarea amenințătoare:

- Ceea ce le-am spus celorlalţi, îţi spun şi ţie. Îmi vreau nepoţica înapoi, vie şi nevătămată. Cu orice preţ. Sunt dispusă să dau o avere... la fel cum sunt hotărâtă să calc pe cadavre până la ea. Am urnit tot ce se putea urni, ca s-o găsesc. Chinezii sunt, până acum, cea mai productivă sursă de informaţii - şi mă iubesc mult, aşa că chiar îşi bat capul s-o găsească. Ei i-au produs pe cei trei sârbi. Cu siguranţă, or să tot producă nume şi-or să le noteze într-o organigramă piramidală. Încet-încet, or să descopere fiecare piesă din piramida asta. Iar eu mă voi ocupa de fiecare piesă pe care-o vor găsi ei. Atunci, cei care rânjesc drăguţ şi-mi admiră buclele şi mersu' drept or să facă un pas în spate - şi-or să mă respecte. Şi-or să-şi amintească faptul că numai cine se aseamănă, se însoţeşte... în aşa familie specială...

Împinse emblema gentii şi trase un pic cuţitul - moment în care Gabriel se îngălbeni tot... Îl împinse la loc şi închise geanta - şi trecu la romanes:

- Domnii Spasojevic, Jovanovic şi Banjac au zilele numărate. Şi ei, şi neamul lor. Până la sfârşitul anului, Spasojevic, Jovanovic şi Banjac vor dispare complet de pe suprafaţa pământului. Atunci când mi-au furat nepoţica, au pus punct proliferării neamului lor pe Terra.

Gabriel nu spunea nimic. Nici nu mai fuma - doar scutura, când şi când, ţigara aia. Ea îl privea drept şi-i observa toate trăsăturile... Îl "înregistra", pentru mai târziu - când o să-i calculeze adevărata reacţie la auzul determinării ei de a rade nişte neamuri de pe faţa pământului... Rânji, corespunzător cu ceea ce spuse:

- Iar faptul că are grijă de ea n-o scuteşte pe femeie de acelaşi tratament.

Era o linişte apăsătoare în penthouse...

Gata - discutaseră destul despre Trésor. Nu era bine să insiste - că dădea în vorbe goale şi-şi anula singură avantajul! Îşi aprinse şi ea o ţigară... bătu de câteva ori cu bricheta în masă...

- Corectează-mă dacă greşesc. Dl Ivchenko are un cazier "lacrimă". Aşa-i?

- Aşa-i.

- Şi-ţi cere 80 de soldaţi în Ufa, ca să-l ajute să creeze o diversiune. În timp ce ei cică se luptă cu trupele unuia, oamenii lui de încredere se strecoară şi "lucrează" nişte biju-uri.

- Exact.

- Iar chestia asta nu-ţi sună a carne de tun? Că mie aşa îmi sună! Oamenii tăi or să se-mpuşte cu unii, în timp ce oamenii lui or să aibă alibiuri impecabile pentru jaf.

- Pot să-i solicit ca o parte din oamenii mei să se ocupe de transport.

- Ştii ale cui sunt biju-urile?

- Da. Insul e neutru faţă de noi.

- Şi merită să te pui rău cu el?

Primi o aprobare cu capul... OK!

- Atunci, părerea mea este să-l serveşti. Dar să-ţi trimiţi nişte cercetaşi, să cerceteze unele chestii. Ca să nu ne pomenim că ei şi-au dat mâna pe sub masă şi ne-au atras într-o cursă menită să ne scadă încasările şi să ne păteze obrazu'. Sau să ne bage în război cu vreunul.

Gabriel aprobă şi se ridică:

- Ai dreptate. Mâine dimineaţă, cercetaşii vor porni spre Ufa.

OK!

- Tu vrei să pleci mâine?

- De ce mă întrebi?

- Pentru că aş prefera să te las să te odihneşti. L-ai ascultat azi pe Andrei; dacă vrei, pe mine poţi să mă asculţi mâine...

- Bine. O lăsăm pe mâine atunci.

Se ridică şi-şi luă laptopul. Şi porni spre dormitor, prefăcându-se că nu observă atitudinea lui preocupată şi-un pic îngrijorată...

Florentina

Mămica ei dispăru de pe ecran; Léon sări în picioare - şi fu cât pe ce să-l răstoarne pe Philippe:

- Gataa! Eu m-am dus la culcare, că sunt frânt de oboseală!

- Şi eu mă duc să mă culc.

Deci amândoi se culcau. OK!

- Noapte bună.

Închidea laptopul... încruntată rău... Nu-i plăcea deloc că individul ăla dormea în apartament cu mama ei! Da' deloc-deloc! Auzise multe lucruri despre el; ştia că are vreo 6.000 de oameni cu pregătire

militară, care chiar luptaseră cu puşti şi grenade şi bombe prin războaiele din Estul Europei. Ştia că, pe lângă ăia 6.000 de militari, avea încă 1.000 de oameni specializaţi în lichidări. Aşa ca legionarii - dar mai căpoşi, că luptau pentru "cauză". Auzise unele lucruri şi în nopţile cu insomnie din Aurari...

Deschise uşor uşa, ascultă... Prinţii se foiau pe hol. Se duceau la baie, se întorceau de la baie... Probabil că or să coboare şi în bucătărie, să-şi ia apă sau cine ştie ce altceva; aşa că trebuia să aştepte.

Se schimbă şi se aşeză pe marginea patului. Ceasul electronic arăta 9:20. O să aştepte până la 10.

Isamu

Emiţătorul din telefonul lui Fei-Yen era în drum spre casă. Cel puţin aşa i se părea lui! Nu era foarte sigur apropo de destinaţie. La ce agitaţie fusese pe ecranul lui...

Soţia lui avusese un traseu sinuos azi. După plecarea lui Liwei de la el, rândunica lui gonise acasă într-un suflet. Stătuse acolo cam două ore; apoi "călătorise" înapoi la Jinjing. În jurul orei şapte, Fei-Yen vizitase un restaurant mediocru... Şi apoi se plimbase prin oraş. Shopping. La cum arătau lucrurile acum, era foarte posibil ca vila lui să fie burduşită cu milioane de chestii inutile...

Era zece. Cel puţin teoretic, rândunica lui se ducea acasă. Nu ştia însă ce discutaseră mama şi fiul în acele 120 de minute petrecute împreună; aşa că prefera să nu-şi creeze false convingeri. Aştepta şi urmărea mişcarea punctului de pe ecran...

Cioc-cioc! Cine era? Deblocă uşa... Prinţesa? La zece noaptea? Da' ce se întâmplase?

- Te rog!

O pofti să ia loc pe canapea şi se mută lângă ea. Oare era cazul să-l roage pe Piao să-i lase singuri? Oare o să audă nişte întrebări legate de vizita lui Liwei?

- ... Voiam să te întreb... Când vine mami acasă?

- Nu ştiu. Teoretic, ar trebui să vină mâine seară. Dar Rusia e îndeajuns de mare ca să-i mănânce 72 de ore.

Florentina ezita... Florentina răsucea cordonul halatului şi nu ştia cum să-i spună... Decise să zâmbească:

- Spune - ce te frământă?

- ... Ăla. Nu-mi place deloc că mama e acum lângă ăla.

Ana era lângă "ăla". Ăla fiind... La ora asta, "ăla" trebuia să fie Gabriel - nu? Că el păzea, de obicei, şeful venit în inspecţie.

- Ana e în perfectă siguranţă.

Prinţesa se ridică şi dădu să pornească spre uşă. O prinse de mână şi-o reaşeză pe canapea:

- Şi-o să-ţi spun şi de ce cred asta cu cea mai mare convingere. Ăla, cum îi spui tu, e băiatul unui individ cu care Ştefan s-a înţeles întâi foarte rău, apoi foarte bine. A copilărit lângă taică-su, pentru că Andrei a copilărit cu maică-sa; a văzut de toate-n casă şi-a văzut multe şi în afara ei. După care a fost lăsat acasă, să aibă grijă de mamă şi fratele mai mic. În orice caz, un timp, l-a avut ca model pe tatăl lui. Şi, bineînţeles, a considerat că duşmanii tatălui lui sunt şi duşmanii lui! După care s-a simţit părăsit şi dat deoparte, ceea ce i-a zdruncinat convingerile... Tatăl tău are 35 de ani; el are 37. Era deci îndeajuns de mare în 2005, atunci când tatăl lui a fost nevoit să se împace cu tatăl tău. Probabil că a auzit atunci multe înjurături... Şi-apoi, au început să curgă banii. Mulţi. Tatăl tău a făcut foarte multe afaceri cu tatăl lui. Toate au reuşit. Şi toate i-au adus tatălui lui puncte pozitive în ochii celorlalţi afacerişti. Ştefan a spălat o bună parte din imaginea lui Leonard. Aşa că, încet-încet, Gabriel a început să-şi schimbe părerea despre tatăl tău. Din personajul negativ, a devenit cel pozitiv. Ba chiar "foarte pozitiv", de vreme ce tatăl tău l-a ajutat mult iar tatăl lui şi-a luat prostituatele şi-a plecat să navigheze ani în şir...

Ochii negri rămaseseră la fel de încruntaţi. Toată vorbăria lui intrase la capitolul "bla-bla". OK - s-o iniţieze atunci în veştile noi despre Gabriel:

- Acum, Gabriel îl admiră pe Ştefan. Gabriel a fost în al nouălea cer atunci când a aflat că o să lucreze sub directa îndrumare a contelui-rege fără pete în cazier şi cu renume de geniu în afaceri! Din 2012, de când au deschis firmele din Rusia, Gabriel a făcut tot ce i-a stat în puteri ca să fie observat de către tatăl tău - şi ţinut aproape de el. Să ştii că Gabriel Donichioiu este un tip aproape genial - iar el ştie asta! Ceea ce s-a reuşit în Rusia, s-a reuşit în mare parte datorită renumelui lui Ştefan, dar prin forţele şi eforturile lui Gabriel. Dacă afacerea rămânea pe mâna lui Andrei, firma nu "trecea" de războiul din Ucraina...

Acum, prinţesa îl privea. Şi părea uşor nelămurită. Normal - el îi explica afaceri iar ea venise să-i spună că mămica ei e în pericol! Dar n-avea încotro - trebuia s-o treacă prin istorie ca să-i explice de ce prezentul era aşa cum era:

- Atunci când a realizat că Ştefan chiar îl evită, Gabriel s-a supărat. Şi tu te-ai fi supărat - nu?... Nu?

- Probabil că m-aş fi supărat! Nu ştiu...

- Gabriel a tăcut şi s-a luptat mult timp cu sentimentele contradictorii din sufletul lui: admiraţia faţă de Ştefan şi amarul provocat de trădarea propriilor aşteptări. Nu uita că, pentru el, era al doilea abandon... La un moment dat, a început s-o i-a razna - şi-atunci Ştefan a făcut o concesie uriaşă. Le-a cedat lor două procente din comisionul lui. În prezent, din cei 10% rezervaţi conducerii, 7% merg la fraţii Donichioiu - şi doar 3% la Ştefan. Decizia lui a mângâiat pe toată lumea - şi pe cei doi fraţi, şi pe tatăl lor, şi umbrelele, şi protectorii...

Clar - în mintea ei era o debandadă totală acum... OK - s-o scurteze atunci!

- În prezent, cel mai mare pericol planează asupra omului care doarme cu mama ta în penthouse. Pentru că, dacă oricare dintre umbrelele care o protejează pe mama ta sesizează vreun gând nepotrivit în mintea lui, gândul şi creierii lui vor orna instantaneu pereţii zugrăviţi artistic.

O uimise! O lăsase cu gura căscată! Florentina nu-l ştia aşa de "neaoş", cum spunea Ştefan...

- În prezent, părinţii tăi sunt foarte bine văzuţi atât în cercurile de afaceri, cât şi în aritmetica protectorilor lor. Care nu uită nici supărarea de demult a lui Gabriel, nici faptul că Rusia este o ţară destul de agitată iar individul ăla are şi armată, şi arme pentru ea. Mama ta nu va păţi nimic în Rusia. Niciodată. Nici în Rusia, nici în Serbia - unde, apropo, am fost avertizaţi că se va întâmpla ceva cu 24 de ore înainte de a se încălţa ăla ca să iasă pe uşă.

Obrajii se îmbujorară uşor; buzele luară forma unui zâmbet micuţ.

- Ştii că eu sunt consilierul ei, dar angajatul Chinei. China şi-a împărţit influenţa asupra Europei în trei felii - şi are doi reprezentanţi în Rusia, cea de-a patra felie. Toţi cei cinci reprezentanţi ai Chinei au în clipa asta ordin să aibă foarte mare grijă de familia Ionescu.

Florentina aprobă şi se ridică:

- Deci tu zici că mama e în siguranţă.

- Da, prinţeso. Mama ta doarme dusă în dormitorul penthouse-ului iar ăla face ture prin living şi se-ndoapă cu cafea - că n-are voie să adoarmă, chiar dacă a întesat hotelul cu oameni de încredere.

- Bine, Isamu. Îţi mulţumesc pentru explicaţii.

Se ridică şi el şi începu să râdă:

- Să creşti mare!

Florentina dădu să iasă - dar se opri şi se întoarse...

- ... Mai ai veşti de la spital?

Aprobă şi o chemă la birou. Scoase dosarul, îl deschise la ultimul raport medical şi îndoi foile. Şi puse una lângă cealaltă coloana de cifre: primul raport medical, în comparaţie cu ultimul. Îi arăta valorile care se modificaseră. Nu conta dacă era variaţa de globule albe sau doar tensiunea - îi arăta că existau schimbări. Îi dădea certitudinea că, deşi tatăl ei era în continuare în comă, lucrurile avansau. Avea de-a face cu o domnişoară extrem de inteligentă, care nu punea întrebări tehnice... şi care-l pupă pe obraz:

- Mulţumesc, Isamu!

- Cu plăcere, Florentina.

Uşa se închise corect... Ridică privirea spre Piao:

- Tu ai mai primit ceva despre Trésor?

Nu, nu primise nimic despre Trésor... Asta e! Ia să încerce el să se concentreze la problemele care chiar puteau fi rezolvate! Pe ecran rămăsese harta. Rândunica lui ajunsese acasă. Zoom... Zoom... Mobilul era în dormitor. Ar fi putut s-o sune - că nu adormea ea instantaneu, aşa...

Nu. N-o s-o sune. Liwei nu-l sunase, ea nu-l sunase, el nu ştia ce discutaseră soţia şi băiatul lui...

N-o s-o sune.

Diamant

Orăşelul era cufundat în linişte. Claire funcţiona impecabil - dar el şofa cu geamul deschis şi-avea impresia că o să scoale tot Aurariul! Opri motorul - că aproape ajunsese...

Frână. Era acasă.

Specialul începu să cânte. Ptiu! - ce scandal făcea! Repede - cine-l suna la ora asta? Grasu? Se grăbi să răspundă:

- Da, Grasule.
- Ce faci, mă - ai ajuns?
- Da.
- Şi nu treci pe la mine?
- De ce - ce s-a întâmplat?
- Păi am zis că treci pe la mine!
- De ce, mă?
- Ca să mai vorbim şi noi, mă!

Nu vorbise cu Grasu după ce revenise din Franţa. Nu-i spusese absolut nimic; venise şi se apucase de treabă, pur şi simplu.

- Hai, vino pe la mine! Am nişte zeamă de ploşnă de-aia bună...

Bunul lui prieten chicotea... Oftă greu:

- Nu vin, Grasule. Nu te supăra pe mine - da' sunt obosit. Şi mâine am o zi infernală.

Trântise cea mai puerilă scuză posibilă - mâine era sâmbătă, zi cu activitate "de după-amiază"...

- ... V-aţi certat?
- Nu.
- Atunci v-aţi împăcat?
- N-am fost certaţi, aşa că n-aveam de ce ne-mpăca.

O secundă, două, trei...

- ... Te simt supărat. Şi mi se rupe inima-n mine când ştiu că eşti supărat!
- Sunt un pic supărat. Da' nu-i nimic serios. Hai - culcă-te şi tu, că e târziu.
- Bine, Diamante. Da' ştii că eşti binevenit la mine la orice oră!
- Da, mă - ştiu!
- Să vii la mine, dacă ai insomnie! Auzi? Să vii, că am aflat nişte chestii mişto de tot!
- Bine, Grasule. Dacă am insomnie, îţi pic pe cap.
- OK. Vorbim.
- Vorbim.

Apăsă butonul roşu...

Grasu era prietenul lui - şi-i voia tot binele din lume şi încerca să-l ajute aşa cum putea şi el. Numai că n-avea el stare să discute acum despre Raina. Şi nici despre Trésor. Nici despre Trésor cea nouă, nici despre Trésor cea "originală". Nici despre promisiunea a doi băieţi - nu unul... Era bulversat. Se întâmplaseră prea multe parcă! Nu ştia ce să creadă despre Raina lui! Uneori, simţea că îl iubea sincer; alteori, se simţea uitat. Nu ştia...

Şi tocmai fiindcă nu mai ştia nimic, se ducea chiar acum să se culce. Să ia un somnifer puternic şi să se culce. Şi să nu mai ştie nimic.

Ana-Maria

Patul era fantastic. Era pufos. Nu moale - pufos. Se simţea ca un pui ghemuit în braţele unui pinguin uriaş...

Din living nu răzbătea nici un sunet. Ori aţipise şi el, ori tasta cu grijă. Ori aveau ruşii ăştia pereţi bine izolaţi. Era linişte. Ea nu adormise încă, semn că nu-i "botezaseră" cina - şi nici nu-i "parfumaseră" aerisirea. Era bine. După părerea ei, vizita în Rusia mergea foarte bine...

Rememora discuţia cu Gabriel. Acum, în linişte şi pe întuneric, îi era uşor să-şi amintească mimica lui. Din clipa când ridicase degetul la el, bărbatul de 37 de ani amuţise - şi nu-şi mai permisese să comenteze deciziile ei. Aşa că îi spusese ea unele lucruri...

Nu-i plăcea ceea ce rememora. Mutra lui Gabriel fusese serioasă. Împietrită în seriozitate. Dar, când se ridicase, mersul şi gesturile îi păruseră un pic preocupate. Parcă-parcă zărise şi-un început de îngrijorare...

Stătea ghemuită în braţele pinguinului uriaş şi inspira adânc, expira adânc... Scotea gândurile din minte... Făcea, încet-încet, un locşor tihnit pentru flerul ei - care nu se putea exprima atunci când era înghesuit şi stresat...

"Ce părere ai tu, Anuţo, de discuţia cu Gabriel?"

Ce părere avea ea, apropo de discuţia cu Gabriel?

... O să se mai gândească la sfatul lui Isamu - ăla legat de Piao. Pentru că flerul ei tocmai îi şoptise că Gabriel ştia ceva despre Trésor. Iar pe-ăsta nu-l "dovedea" cu un zâmbet; ăsta trebuia drogat, ca să-şi dezlege limba.

28 martie 2020 - sâmbătă

Isamu

Gata - până aici! Era ora două! Peste maximum cinci minute, Emilie va începe să plângă - iar Isabelle va alerga cu farfuriile, să le reîncălzească mâncarea! Se ridică şi ieşi:

- Mă duc "să sparg gaşca".

Piao râdea - ştia el că gaşca de petrecăreţi de la piscină nu se putea sparge aşa uşor...

Urca scara şi-şi amintea că toţi trei copiii participau la "o mică petrecere pe terasă" - iar asta însemna că şi cele trei bodyguarde participau cot la cot cu ei. Şi cum piscina era plină-ochi cu apă încălzită iar vremea era foarte călduroasă, probabil că fetele...

Intră în dormitor. Ia uite-i! Ia uite ce dezmăţ total era aici! Ce frumos! Unii munceau... iar neastâmpăraţii ăştia mici se distrau! Florentina dansa de mama focului, lălăind în gura mare Florin Salam. Léon juca volei cu Meili. Iar Philippe nu se vedea... Nu - nu se panică. Dacă nici Jiao nu se vedea, atunci erau împreună. Dar se întristă, gândindu-se că pe o vreme atât de frumoasă prinţul cel mic stătea la pian... Trase glasvandul şi ieşi.

Se simţea ciudat. Era cel mai îmbrăcat de pe terasa aia. Era în veşnicul lui costum - iar ei erau în costume de baie. Hărmălaia era completă - trei copii plus două fete plus Florin Salam... Două fete? Biyu unde era?

... N-avea motiv s-o caute cu privirea. Poate se dusese la toaletă - nu? Cu siguranţă, nu chiulea de la misiune! Aşa misiune plăcută...

Florentina îl văzu şi se grăbi spre el:

- Am făcut prea multă gălăgie?
- Nu. Aţi făcut bucătăreasa să plângă.
- De ce?
- Fiindcă e ora două - iar mâncarea s-a răcit deja.

Prinţesa se repezi şi opri muzica:

- Atenţie la mine! E două, iar Emilie s-a supărat deja pe noi!
- Hai s-o împăcăm!

Prinţul alergă spre glasvand - iar prinţesa începu să râdă:

- Pune ceva pe tine, că răceşti!

Observă mişcare cu coada ochiului; ridică privirea spre piscină, hotărât să rămână "de oţel" în faţa tinerei în costum de baie... Ia uite! Minune! Jiao şi Philippe fuseseră în apă! Tocmai ei - adică tocmai el, mezinul pe care nici tatăl lui nu-l putuse convinge să încerce să se apropie de marginea piscinei...

- Haideţi - faceţi o pauză de la distracţie şi veniţi la masă.

Piruetă - că el se grăbea la birou. Şi nu putu să nu tresară, pentru că Biyu stătuse chiar lângă zidul casei! Tânăra îi zâmbea... Zâmbi şi el, arătând spre hainele de pe ea:

- Tu ai fost pedepsită? Sau...
- Am decis de comun acord să facem de pază cu rândul.
- Şi cum tu ai păzit-o ieri pe Florentina, ai zis că e păcat să n-o faci şi azi. Că te dezobişnuieşti...

Primi un zâmbet şi-o aprobare; ridică scurt din umeri:

- Dacă aşa vrei tu... Deşi să ştii că n-o să te raporteze nimeni dacă te bucuri şi tu cu ei.
- Nu e vorba de bucurie.

Şi-atunci?

- E multă verdeaţă în jur; multe clădiri, multe străduţe...

Adică ţinea ea musai să stea de pază "ca la carte". Prea bine! Intră în dormitor:

- Te rog, du-i la masă. Bucătăreasa chiar plânge, să ştii!
- Imediat.

Traversă dormitorul, amintindu-şi pentru cine mai ştia a câta oară faptul că îşi propusese cândva să găsească o soluţie la traversarea dormitorului...

Ana-Maria

Aştepta ca laptopul să se logheze. Era unşpe la Volgograd - dar nu putea să nu-şi sune copiii! Ziua de azi fusese infernală; azi făcuse foarte multă strategie militară, alături de un om care i se păruse un pic precaut faţă de ea. Şi mai venise şi Andrei, puţin după cină, înarmat cu contractele pentru comenzile de ieri! Îi amorţise mâna de la atâtea semnături...

Gata. Era online. Şi fetiţa ei era online. O aştepta. Putea jura că erau toţi înghesuiţi acolo, în camera ei, şi aşteptau "să fie sunaţi"! O invită să-i vadă camera. Fraţii şuşoteau în ruseşte, chestie care o înfuria la culme...

- Bună, mami!

Ia uite-i! Se sincronizaseră să-i ţipe "bună, mami"! Şi ia uite-i, ce... bronzaţi erau!

- Bunăă! Mă! Voi aţi fost la solar!
- Nuu, am fost la piscină!

La piscină? Ciudat - era sfârşitul lui martie... Dar se părea că fuseseră, într-adevăr, la piscină. Pentru că şi Philippe părea bronzat! Iar el ura bălăceala în piscina adâncă! Nici Ştefan nu reuşea să-l convingă să intre în ea! Reuşise el să se bronzeze aşa de bine neudat?

- Şi ce-aţi făcut la piscină?
- Aa - am făcut de toate! Ne-am bălăcit, am dansat, am mâncat, ne-am jucat... De toate!
- Şi... aţi fost singuri la piscină?
- Nuu! Cu Biyu, Meili şi Jiao!

Fiu! Pentru o clipă, avusese senzaţia că Isamu o luase razna... Philippe zâmbi larg:

- Şi am înotat în piscina mare!

Poftim? Serios? Nu glumea? Léon se grăbi s-o lămurească:

- Da, a intrat cu Meili şi cu Biyu. I-am dat eu aripioarele mele, că mie ştii că nu-mi mai trebuie...

Florentina continuă:

- Şi ştii ce frumos înoată Philippe? Foarte frumos!

Înota deja?... Da - "înota". Aşa ştia el, că înoată. Luă mobilul şi începu un mesaj nou. ***Isamu, Philippe, piscina.*** Reveni spre ei:

- Şi, de jucat, ce v-aţi jucat?
- Volei. Şi badminton. Şi cărţi şi remi.
- Nu v-aţi jucat voi fotbal?
- Nuu, că zbura mingea la vecinul!

Corect - zbura mingea...

Léon turuia de zor despre cum se distraseră ei azi. Ea îl asculta şi privea ecranul. Mezinul ei zâmbea. Philippe se bucura sincer pentru reuşita de a înota, în sfârşit, în piscina mare! Era foarte prezent; nu părea că se speriase, sau... Ei - cu siguranţă, fetele fuseseră informate corespunzător şi avuseseră grijă să nu-l sperie! Nu lăsa Isamu aşa amănunt important nespus...

Deci băiatul ei înotase...

O să-şi revină complet, până la urmă. O să crească, o să se maturizeze... O să fie ferit de răutăţi - că avea o avere considerabilă iar tăticul lui nu era vreun fitecine. Şi-o să fie bine. Philippe al ei o să fie un om normal.

- Prinţeso, mâine sper că nu mai stai la soare!
- Aa, nu! Mâine ne jucăm în casă! Sau în curte - fotbal!
- Bun. Să nu mai stai la soare. Că petrecerea la Victor e noaptea - şi n-o să te vezi în beznă!
- Haai, maami...

Mm, ce mai râdea Léon! Îi plăcea prinţului să râdă de surioara lui!

- Mami, tu când vii acasă?
- Mâine seară.
- Bine. Ca să ştim, să-ţi pregătim o surpriză!
- Surpriză? Cu roşu sau cu pudră?

- Cu zahăr pudră!
- Mm - o să leşin de poftă până mâine seară!
- Lasă, că nu leşini!

Bine, nu leşina! Philippe se ridică:

- Mami, eu mă duc să pregătesc filmul de seară.

Aveau film de seară? Asta era ceva nou! Îl văzu dispărând din cadru, iar Florentina o lămuri:

- I-am promis că ne uităm toţi trei la desene animate.
- Bine. Să fii atentă - da?
- Bineînţeles!
- Şi să nu puneţi prea mult zahăr pudră!
- Aa, nuu..

Clar - o să dea-n diabet.

- Pa, copii!
- Pa, mami!

Log out... Apăsă ecranul - acum terminase pe ziua de azi. Făcea ce făcea şi termina la unşpe noaptea! Nu se mai mira acum că Ştefan făcea turneul, venea la Cannes şi dormea neîntors şi 14 ore uneori...

- S-au jucat la piscină?

Andrei avea chef de vorbă. OK, ea chiar voia să vorbească cu el! Că, ieri, el i se păruse mai mult decât reţinut şi sceptic la adresa ei!

- Da. E un eveniment rar, dat fiind că au preocupări individuale destul de diferite...
- Serios? Nu se joacă împreună?
- Nu - nu prea. Florentina toceşte manualele şi CD-urile vechi cu Salam. Léon toceşte şi el manualele şi-apoi rupe aparatele de forţă din mansardă. Iar Philippe îşi face temele şi-apoi se aşează la pian. Jocul ăsta în trei la piscină chiar a fost un eveniment important!
- Care s-a produs, probabil, pentru că n-au putut să iasă din casă - pentru că tu eşti aici...

Aprobă încet...

- Spui că Florentina toceşte manualele...
- Da. E într-a XI-a şi are ambiţie să termine prima din clasă.
- Aha... Léon este cel care mă miră mai mult - că, în general, băieţii nu sunt tocilari!
- Léon trebuie să-l depăşească pe tati în absolut toate privinţele.
- ... De ce?
- Ca să-l pupe mami, desigur! Când avea cinci anişori, ne-a aşezat pe canapea şi ne-a spus că el vrea un profesor de management.
- ... Ce vrea?
- Profesor de management.
- ... Da' ce-i venise?
- Păi, el voia să fie şef, aşa ca tati - da' unu' de-ăla care n-are şef deasupra lui! Iar pentru asta trebuia să se apuce de învăţat încă de pe-atunci!
- Şi i-aţi adus profesor de management?

"Da' ce-ai - te-ai prostit?" Andrei chiar îi credea în stare să-i pună lui Léon profesor de management înainte să desluşească tainele scrierii cu creionul?... Nu - fusese doar bulversat de cerinţa piciului şi se lăsase luat de val.

- Oricum, încă de-atunci el voia să aibă o vilă aşa ca a lui tati - dar cu un etaj în plus. Şi voia şi o maşină cum avea tati - da' cu şase uşi, nu cu patru. Şi voia şi-o firmă, aşa ca tati - da' mai mare, ca să câştige mai mulţi bani şi să-mi cumpere şi mie o maşină de-aia cu şase uşi.

Andrei râdea şi aproba uşurel cu capul:

- Ai nişte copii teribili... Sunt tot aşa de frumoşi cum mi-i amintesc eu?

Îi făcu semn să vină să-i arate:

- N-am de unde să ştiu cum ţi-i aminteşti tu - dar de frumoşi, sunt cei mai frumoşi, să ştii!

Accesă pozele şi-i dădu telefonul. Iar el se aşeză lângă ea:

- Uau! Ăsta e Philippe?
- Da.
- S-a făcut mare!
- Are 9 ani. Acuşi trece într-a treia!
- Iar el e Léon. Ce le dai, de cresc aşa de repede şi de mari?
- Nimic. Dar nici eu, nici Ştefan nu suntem nişte gâgâlici...
- Asta aşa-i! Câţi ani are el?
- A făcut 13, în decembrie trecut.
- Mm, are ochii lui Ştefan! Nu-ţi vine acasă deochiat?
- Nu - semn că la şcoală chiar îşi vede de şcoală.
- ... Florentina ai zis că termină a XI-a...
- Da.

Andrei tăcea... Ea sesiza muţenia bruscă apărută odată cu fotografia prinţesei...

- ... Şi zici că învaţă pe rupte ca să fie prima din clasă?
- Da. Şi ca să nu-l dezamăgească pe Ştefan.
- Aha... Din câte ştiu eu, ea umblă cu blindata...
- Blindata plus suita şi bodyguarda chineză.
- Asta-i bine! Ai şanse să nu ţi-o fure vreunul!
- Fii serios! Nimeni nu-şi permite să se gândească măcar la aşa ceva!
- Dintre ai noştri, nu. Dar dintre franţujii neştiutori, îţi garantez eu că jumătate ar fura-o cu mare plăcere!

Şi întoarse telefonul spre ea. Da, într-adevăr - fotografia aia era foarte reuşită... Zâmbi:

- Din fericire pentru mine, am o fată înţelegătoare. Şi pasionată de aikido. Franţujii ăia n-au nici o şansă!
- Corect! Deci i-aţi găsit un prieten dintre ai noştri.
- Nu.

O privea şi-o ruga aşa, pe muteşte, să-l lămurească... Ea îl privea şi "constata" că Andrei Donichioiu "se asimila" ţiganilor, deşi avea părinţi români... Probabil că "îl furase valu'", aşa ca pe Adina - de când îl cunoscuse pe Ştefan, bărbatul din faţa ei învăţase romanes şi încercase din greu să se adapteze stilului şefului lui... Negă:

- Nu i-am aranjat nici o matrimonială. Iar ea nu are prieten.

Tăcere. Probabil se jena să-i spună că, la 17 ani, altele născuseră deja de două ori. Şi se jena şi să-i amintească de hormonii feminini... Era ciudat - ea îl privea pe el, el privea telefonul...

"Puiule, tu nu cumva încerci "să te încadrezi" în lista de pretendenţi viabili?" Văleleu! Repede!

- I-am spus cum trebuie să fie tânărul pe care noi l-am putea accepta în familie. Restul, o priveşte. Că ea îl ia - nu eu, sau Ştefan.
- Asta aşa e. Şi e mai bine aşa - să-şi găsească singură soţul.

Aprobă şi-şi recuperă telefonul. Andrei revenise la hârtiile lui... Gabriel vorbea cu cineva la telefon - şi probabil că se certau în şoaptă, că n-auzea răcnete dar îi vedea încruntarea...

Îşi luă laptopul şi se grăbi în dormitor. Nu-i plăcea deloc discuţia aia cu Andrei! Adică, ce-l interesa pe ăla de familia ei? Şi de copiii ei? Putea jura că cu Ştefan nu-şi permisese asemenea intimităţi! Da' şi ea, proastă! Îi dăduse să vadă pozele! Mm...

Scăparea aia nu se va repeta! Nu-nu! Scoase iar telefonul, începu să caute...

- Andrei!

Bine că venea! Adică bine că se grăbea să vină! Bine că încă mai avea autoritate asupra lui! Că făcuse o prostie monumentală! În fine...

- Da, Ana.

Andrei nu intrase - rămăsese în uşa dormitorului. Se opri în faţa lui şi întoarse telefonul spre el:

- Ştii ceva despre ea?

Mimica lui Andrei se transformă într-una posomorâtă:

- Nu - despre ea, nimeni nu spune nimic.
- Te rog ca, în cercurile în care te învârţi tu, să aduci când şi când vorba despre ea. Şi despre suma generoasă pe care sunt dispusă s-o plătesc pentru ca ea să se întoarcă în bună stare la părinţii ei.
- OK. Chiar mă întrebam când o să ne dai undă verde! Că ea nu e, totuşi, un caz de competenţa Poliţiei, sau Interpolului...

Ridică mirată sprâncenele, poftindu-l să detalieze...

- Atunci când s-a întâmplat totul, la începutul lunii, s-a vorbit cât de cât pe tema răpirii ei. Şi toţi spuneau că, citez, "problema e sensibilă". Şi că e mâna unuia intangibil.
- S-a aflat ceva despre motivul răpirii?

- Nu - nimic. Îţi dai seama că, în clipa în care se află motivul răpirii, se află şi cercul de suspecţi...

Într-adevăr - motivul răpirii era ca un deget orientat spre autor...

- Aveţi undă verde să căutaţi informaţii despre ea. *Mister P* spune că încă e periculos s-o căutăm chiar pe ea.

- Am înţeles. Imediat cum aflu ceva, te anunţ.

- Mulţumesc.

Şi cam atât avusese de vorbit cu el. Voia să se culce, ca să se trezească şi să mănânce micul dejun şi să meargă la aeroport şi să plece odată de-aici! Mâine o să-şi revadă regele...

29 martie 2020 - duminică

Ana-Maria

În sfârşit! Oof, Doamne! În sfârşit, era pe aeroportul din Bourges! Toni îi zâmbea, de lângă blindată... Îşi luă laptopul, iar însoţitorul de zbor se opinti serios cu valiza... Îl urmă.

Se strica vremea la Bourges. Cerul era brăzdat de nori gri. Era ciudat - cer albastru deschis, pătat cu nori aproape negri. Era "apocaliptic". Oare-o să plouă?

Toni se grăbi să-i ia laptopul din mână:

- Bine-ai venit.

- Bine te-am găsit.

I se deschise portiera... Doamne! - ce bine că scăpase de-acolo, de la nebunii ăia doi! O păziseră cu trupele de gherilă! O feriseră cu valizele blindate! Nebuni! Toni urcă la volan, porni motorul, demară...

- Mergem la spital?

- Da.

Descoperea acum diferenţa dintre ziua de ieri şi cea de azi. Dintre liniştea de-aici, din Franţa, şi tensiunea permanentă din Volgograd. Ştia de ce Ştefan refuzase să se mute acolo. Ştia de ce ea nu va insista să-şi cumpere o căsuţă de vacanţă acolo...

Îi fusese dor de străzile liniştite de-aici. De oamenii de aici. De maşinile - şi şoferii - de aici. Acolo, parcă fusese o anarhie totală! Aici era ca-n rai...

- Şi? Ce s-a mai întâmplat aici, cât am lipsit eu?

- Diamant a venit la conac, joi. A fost linişte; dar mi-a lăsat impresia că e trist.

- Tu n-ai fi trist, dacă ţi-ar fura cineva fetiţa?

- Nu cred că dispariţia lui Trésor a fost motivul tristeţii lui.

Aha! Deci Rebeca nu fusese cuminte...

- Din fericire, însă, a plecat ceva mai vesel.

Bun!

- Şi Rebeca?

- Rebeca e în continuare arestată în conac. Nu iese nici pân' la poartă...

- Foarte bine. Crezi că e cazul să-i fac azi o vizită?

- Nu ştiu.

Bineînţeles că nu ştia! Păi, ce - îi cerea lui opinia apropo de oportunitatea unei vizite la consiliera ei pentru Franţa? Ha! Era euforică - şi se zăpăcise rău...

Decise să tacă din gură. Să stea cuminte acolo, pe bancheta din spate, şi să se uite pe geam. Să privească normalitatea... să se liniştească şi ea...

Îi fusese dor de căsuţele astea frumoase, cu flori la geamuri... O să înceapă să plângă, iar asta nu era bine deloc... Ia să afle ea ce mai făceau copiii ei! Mesaj nou, de pe special.

"Ceva veşti pentru mine?"

Aştepta...

"Numai afaceri."

Exact cum era mai rău! Isamu ştia că ea era la Bourges - şi presupunea că plănuia să o viziteze pe Rebeca. Se grăbise deci s-o anunţe că, dacă voia să discute cu consiliera ei, ar fi fost tare bine să evite subiectul Trésor...

"Copiii au demolat casa?"

Send...

"Nu ştiu - n-am ieşit din birou în ultimele două ore. Vrei să verific?"

Bufni într-un hohot straşnic de râs - că avea un chinez fermecat... Iar Toni frână în faţa spitalului. Se grăbi să coboare... Se grăbise - n-ar fi trebuit să iasă din blindată înainte ca băieţii să facă coridorul. Acum alergau să-şi îndeplinească sarcina! Oof - le dăduse şah! Dar... Dar nu

se putuse abţine. Era din nou în apropierea soţului ei. Avea din nou golul ăla uriaş în stomac. Îl simţea acolo, aproape, ştia că o să-l revadă...

În sfârşit, intră în spital!

Ca la un semn, bărbatul în halat albastru se ridică:

- Bună ziua, dnă Ionesco.

- Bună ziua, dle Bouchard.

- Vă aşteptam.

Îi mulţumi cu zâmbetul ei şarmant şi-l urmă. Mergeau spre lifturi.

- Din câte am înţeles, însoţitorul dlui conte nu vă informează zilnic asupra rezultatelor analizelor...

- Nu; e foarte zgârcit cu informaţiile.

- În schimb, aflu de la recepţie că le primiţi pe fax, la Cannes.

- Aşa este.

- Aţi observat, deci, că lucrurile merg bine. Şi că ne îndreptăm spre vindecare.

- Dle Bouchard, am observat modificarea unor cifre. Dar ce înseamnă ele, nu prea ştiu...

Gata - urcau la Ştefan al ei.

- Organismul se vindecă, încet-încet. Oasele s-au sudat corect; dar nu sunt încă îndeajuns de bine refăcute ca să-i susţină greutatea. În plus, nu vrem să riscăm nimic. De aceea, v-am aşteptat ca să discutăm.

- Vă ascult.

- Probabil că sunteţi nerăbdătoare să încercăm o reducere a dozajului

- Sunt nerăbdătoare să-l am din nou acasă, alături de copii. Dar asta nu înseamnă că o să vă cer azi să-l treziţi şi să-l externaţi...

Medicul o privea cu ochi miraţi...

- V-am spus - nu subestimaţi capacitatea mea de a înţelege situaţia în care este soţul meu. Sunt, poate, ultimul om care vrea să-i facă rău!

- Evident! În opinia mea, dl conte nu este pregătit pentru a fi trezit din comă. Nici oasele nu sunt pregătite, nici organele interne...

- Am înţeles. În cazul ăsta, lăsăm lucrurile aşa cum sunt acum. Şi discutăm peste-o săptămână, sau două.

- Vă mulţumesc, dnă Ionesco.

- Eu vă mulţumesc, dle Bouchard.

- Nu uitaţi - oricând doriţi să vorbim despre situaţia dlui conte, sau aveţi întrebări, sau nelămuriri...

- Vă voi căuta, cu siguranţă.

Gata - el se ducea în stânga holului, ea în dreapta. Toni o urma, tăcut... Ciocăni corect în uşa rezervei.

- Cine e?

- Ana.

Uşa se descuia... Seniorul zâmbi slab:

- Bine-ai venit, umblăreaţo!

- Bine te-am găsit, sedentarule!

Fu prinsă de braţ şi trasă în rezervă. Şi ţinută bine - pentru că tocmai îşi văzuse soţul... Umbra de soţ...

Dumnezeule! Ce se-ntâmpla cu el?

- Nu te speria. Ţi-am spus că aşa o să se întâmple - da? Ţi-am spus că o să se topească...

Da' nu în halu' ăsta! Ştefan al ei slăbise îngrozitor!

- Ştii bine că n-a luat niciodată steroizi şi alte prostii! Ştii că era un om activ!

"Şi mă-ntreb acum dacă o să mai fie vreodată capabil să ridice mâna fără ajutor!"

- Musculatura îşi va reveni. Pe-asta ţi-o garantez eu! Da? Ana?

Aprobă în virtutea inerţiei şi şopti:

- Du-mă până la el...

Că n-o mai ţineau picioarele... Fu "transportată" cam pe sus şi aşezată pe scaun. Ştefan al ei dormea. Era serios... Era slăbit şi palid şi bolnav... Simţea că îi e frică să-l atingă - să nu se-ntâmple ceva, sau...

- Cred că a atins maximul de reducţie a masei corporale. O să rămână aşa, până îl trezesc din comă şi începe să primească mâncare solidă. După primele şedinţe de masaj şi kinetoterapie, să vezi ce repede o să înceapă să se-ngraşe!

Aprobă cu capul...

- Mergi cu mine la o ţigară?

Negă - că nu se clintea de lângă el, după ce descoperise în ce hal slăbise... Auzi uşa închizându-se; iar Seniorul oftă greu:

- Ano...

Puse încet palma peste obrazul bărbierit impecabil - dar atât de slăbit...

- Ano, o să-şi revină! E tânăr şi are o nevastă capabilă să mute munţii! Doar să-i atragi tu atenţia că a cam slăbit; să vezi ce repede se recuperează!

Degeaba...

- Am urmărit cu maximă atenţie plimbarea ta de săptămâna asta. I-ai dat gata pe toţi. Nici unul - nici chiar *Mister P* - nu-şi imagina că o să te descurci aşa de bine! I-ai "executat" pe toţi!

Şi ce folos? Dacă el era aici, în spital, slăbit şi palid şi stors de vlagă... ce folos?

- În afaceri, ai dat lovitura. Toţi vorbesc despre tine - şi au numai cuvinte de laudă. Inclusiv în Elveţia, tu eşti principalul subiect de discuţie.

Şi ce folos...

- Să ai grijă ce faci. Să n-o laşi mai moale! Să-i ţii pe toţi aşa, în priză la viteză maximă! Că e important ca afacerile să avanseze în acelaşi pas alert!

Dacă zicea el...

- Mi-am întrebat şi eu, discret, omologii. Eşti în cărţi, cum se spune. S-ar putea să fii sprijinită să cumperi ceea ce trebuie cumpărat în Ungaria.

Ştefan al ei era în comă iar ăstuia îi ardea de achiziţii... Jalnic! Seniorul ajunsese jalnic!

- Dar există o problemă - Trésor. Umblă zvonul că ţi-ai pus consilierii să se intereseze, discret...

Nici de-a dracu nu-i zicea ce şi cum...

- Nu te grăbi. Ştiu că e greu - că e mică şi fragilă, iar Rebeca e în pragul clacării. Nu te grăbi deloc! Lasă-i să te contacteze ei. Lasă-i să se demaşte singuri. E foarte important să nu demaşti încrengătura de oameni care spionează alţi oameni! Înţelegi? Dacă tu începi să deconspiri spionii, o să iasă un dezastru! Că toţi sunt îmbârligaţi uite-aşa, unu' într-altu'! Şi iese aşa un război mişto de tot, de nici o criză financiară nu-l va putea domoli!

Ridică palma... şi oftă greu:

- Ajută-mă să ajung la baie.

Seniorul se grăbi s-o ridice. Ea încerca să păşească...

Lăsă geanta pe capacul veceului. Scotoci în ea până găsi cutiuţa... Reuşi să salveze lentilele verzi - şi bufni în plâns.

Diamant

Soneria piuia nervos a treia oară deja. Ar fi trebuit să răspundă - că era evident că n-o să scape de musafiri...

- Bă! Dăscuie uşa asta, că-mi vin dracii şi-o pun jos!

Grasu se înfuriase. Prietenul lui îi era mult prea bun prieten, ca să nu se-nfurie când se vedea împins deoparte şi ţinut departe de el şi supărările lui! Se ridică greu... şi-i deschise uşa. Ochii negri îl fulgerară cu furie:

- Păi bine, bă! Mă ţii la uşă, ca pe-un câine?

Îi întoarse spatele şi reveni pe canapea. Ştirile de la tv erau neinteresante - dar nici discuţia cu Grasu nu era o opţiune...

- Bă! Ce dracu ai? Că mă scoţi din sărite! Ce-ai?!

- Am găsit-o îngrijind o păpuşă.

Tăcere...

- Şi-a comandat o păpuşă. Una mare cât Trésor, cu pielea lui Trésor, părul lui Trésor, chipul lui Trésor... O îmbracă cu hainele lui Trésor, o pune să se joace cu jucăriile lui Trésor, doarme cu ea în pat... Fuge de la birou pân' la vilă ca s-o mute de la măsuţă pe covor - sau în pat, să doarmă la prânz... Vorbeşte cu ea - şi-i spune că o caută pe

o fetiţă aşa ca ea, care-a fost furată de acasă... Raina mea e rău. Foarte rău. Iar discuţia noastră, a mea cu tine, n-o ajută nicicum. Nici pe mine să ştii că nu mă ajută cine ştie ce! Că problema-i aceeaşi! Femeia aia e în pragul nebuniei - iar eu n-am cum s-o ajut! Şi nici mie nu mi-e mai uşor, când ştiu că reginuţa mea e în mâinile unor nenorociţi care-i pot face orice! Aşa că...

Aşa că, nu mai era nimic de zis. Acum ştia şi el. Era mai fericit? Îl privi lung, atent... Nu; nu era mai fericit. Era mai nefericit ca niciodată!

Reveni spre televizor - despre ce dracu tocau ăia în studio? Ce mai voiau să dezvăluie? Ce-a mâncat Decebal la ultima lui cină? Grasu tăcea mâlc...

Grasu

Deci aşa... Nu ştiuse...

Într-adevăr - el nu prea avea cu ce să-şi ajute prietenul. Dacă nu-i putea aduce fetiţa înapoi, orice alt gest era inutil. Aşa că oftă greu... şi-şi aprinse o ţigară. Se gândea...

O să vorbească el cu Luka. Şi cu toţi ceilalţi. Adică nu - că dacă vreunul dintre ei era implicat în răpirea micuţei, făcea mai mult rău decât bine! O să vorbească... Las' că ştia el cu cine-o să vorbească! Şi-or să vadă ei, nenorociţii ăia! Las' că le-arăta el lor!

Se ridică şi intră în bucătărie. Ia - avea zevzecu' ăsta ceva de mâncare? Sau făcea foamea pe sistem nervos?... Frigiderul era "aşa şi-aşa". Acceptabil. Şi cum nu-l putea invita la un mic la grătar, cum băutura ieşea din discuţie iar dacă ieşea acum din casă dădea dovadă de tâmpenie, reveni în living, pe canapea.

... Doamne! - cât de trist era Diamantu' lui! Cum să facă? Cum să-l ajute? Cum să ajungă el în Franţa, la muierea aia, să-i dea două peste ochi şi să-i facă păpuşa aia guler? Că şi aia, inteligentă foc - îşi făcuse o păpuşă...

Ana-Maria

Era bine fără lentilele de contact. Era soare - nu un soare orbitor, de vreme ce se apropia seara, dar putea să poarte ochelarii ăia mari, ca de libelulă. Şi plângea în voie. Ştia să plângă doar cu ochii, fără să-şi schimonosească muşchii feţei. Părea un robot...

Maşina opri în parcare iar Claude ţâşni de pe scaun. Băiatul ăsta era tare stresat! Oare ce-avea? Cine ce-i făcuse? Îl amenințase Isamu cu concedierea? Greu de spus...

Coborî şi porni spre glasvand. Şi descoperi că ar fi trebuit să nu-şi scoată lentilele. Copiii o aşteptau lângă Isamu... Ea plângea "ca la Pretoria"... Intră - şi toţi trei se repeziră s-o strângă în braţe!

- Bine-ai venit!
- Bine-ai venit, mami! Mi-a fost dor de tine!
- Ana, hai să asculţi o melodie nouă!
- Dă-mi, că ţin eu geanta!
- Mami, propun ca azi să vedem toţi patru un film de desene animate!
- Hai să te schimbi! Doamne! - cum poţi să suporţi hainele astea negre? Şi mai sunt şi strâmte! Nu ţi-e cald?
- Ana, vii?
- Las-o să se schimbe întâi! Te schimbi - da? Şi noi punem cina! Da?

Aprobă - şi se lăsă trasă spre scări. Dacă ajungea în dormitor, era perfect! Îi trimitea jos, în living, să pună desenele şi să aranjeze masa; iar ea făcea ceva cu ochii ăia roşii şi umflaţi! Brusc, Philippe o opri:

- Ana?

Da. Ce se întâmplase? Băiatul ei o trase în jos, la nivelul lui, şi redeveni serios:

- Ana, de ce plângi?

O văzuse! Tocmai el o văzuse... Léon se grăbi să-i scoată ochelarii:

- Mami, tu plângi?

Aprobă - că doar nu era nebună, să încerce să nege! Florentina o apucă de umeri:

- De ce plângi? Ce s-a întâmplat?

Oftă greu... şi se aşeză pe jos, pe marmură:

- Pentru că am fost la spital, la tati. Şi mă doare mult să-l văd aşa cum e acum - slăbit, inconştient...

Florentina o privea lung, împietrită de tristeţe. Léon începu s-o mângâie uşor pe umăr. Philippe părea impasibil... Isamu sparse într-un târziu tăcerea:

- E normal să fie slăbit. Nu s-a clintit din patul ăla - şi n-a mâncat variat. E hrănit intravenos, cu strictul necesar...

Aprobă şi decise să se ridice totuşi:

- Ştiu. Medicii mi-au spus că aşa se va întâmpla. Şi medicii, şi omul ăla care stă cu el... Şi Grasu a slăbit în 2011, când l-au împuşcat şi-a stat luni întregi în spital. Analizele lui Ştefan sunt bune, el se refa-ce... Doctorul Bouchard a spus că oasele s-au sudat în poziţia corectă - şi trebuie doar să se solidifice ca lumea. Să se întărească. M-a rugat să nu-l oblig să încerce să-l trezească acum, când încă este prea devreme. Şi l-am asigurat că nu sunt nebună, să-i cer să-l trezească şi să-l externeze azi! Dar... Dar mă doare...

La naiba! Reîncepuse să suspine rău! Ochii se obişnuiseră să plângă - şi plângeau! Lacrimile curgeau ca la balamuc... Philippe porni spre scară:

- Să ştii că te aştept, să asculţi melodia nouă.

El o aştepta... Se obişnuise deja cu băiatul ei. Se obişnuise cu ciudăţeniile lui. Era foarte fericită că era aşa; că nu era mai rău. Ar fi putut fi mult mai rău... Prinţesa o luă de mână:

- Hai, mami. Hai să-l asculţi cum cântă. Hai - că a muncit mult ca să înveţe melodia asta, să ştii! A chinuit-o pe Jiao pân' la loc comanda!

Serios?... Adică, da - serios. Băiatul ei era pasionat de pian. Normal că, având lângă el un adult care deţinea toate informaţiile care-l interesau, "se bălăcise" rău în note...

Copiii o trăgeau pe scară. O grăbeau. Se grăbeau, de fapt, s-o ducă în camera lui Philippe - şi s-o lase să se liniştească. Şi, bineînţeles, să scape nesupravegheaţi, ca să discute despre lacrimile ei şi starea lui tati! Cum să facă să nu-i lase să discute chestia asta?

Gata - intra în camera lui Philippe. Florentina îi trăgea fotoliul; Léon o ducea s-o aşeze... Ea aducea scăunelul pentru picioare, el îi aducea pătura lui... O înveleau bine cu pătura... Philippe se întoarse spre ea şi-o privi cu seriozitate:

- Eşti gata?

Aprobă cu capul. Iar băiatul ei reveni spre clape... şi începu să cânte.

... Cum-cum? Asta învăţase Philippe al ei? Uau! Avea senzaţia că lipsise de-acasă cu lunile...

Cânta foarte frumos; foarte bine. Ţinea bine ritmul... Din fericire pentru ea, nu era o melodie tristă...

Băiatul ei cel mic nu înceta s-o uimească. Deşi era mai tot timpul serios iar unele răspunsuri îi trădau problema, băiatul ei cel mic era teribil. Avea rezultate bune la şcoală, cânta incredibil de bine la pian pentru vârsta lui... Băiatul ei o ajuta mult în momentele astea. Se uita la el, îşi amintea cum fusese băiatul ei în copilărie şi ce gânduri negre îi chinuiseră mintea în lungile nopţi de insomnie... Şi realiza că nici o problemă nu era de nerezolvat. Nici o greutate a vieţii nu era de netrecut. Cu putere şi încredere şi bani, totul era posibil. După cum spunea Ştefan al ei, nu exista "niciodată". Şi nici "imposibil". Erau utopii inventate de politicieni, ca să ţină popoarele depresive şi lipsite de iniţiative, sub papucul lor. Nu exista niciodată... Nici imposibil...

Ştefan o să-şi revină. O să fie trezit din comă - şi-apoi o să înceapă recuperarea. Şi-apoi o să se recupereze complet.

Băiatul ei se întoarse şi-o privi lung:

- Ştefan o să se facă bine. Pentru că aşa vrei tu. Dacă îi spui că vrei să se facă bine, el o să se facă bine. O să vezi!

Aprobă... şi zâmbi. Într-adevăr, Ştefan al ei o iubea prea mult, ca

să rişte să nu-i îndeplinească toate dorinţele! Băiatul ei zâmbi şi el:

- Vrei să cânt şi alte melodii?

Se grăbi să aprobe; el se grăbi să apese clapele...

Ştefan o să se facă bine. N-o să aibă încotro - că, după ce-l trezeau medicii, intra pe mâna ei! N-o să-l lase aşa; o să-l ajute să-şi revină. Iar el o să-şi revină...

Florentina

După ce se asigurase că mămica ei stă cuminte în fotoliu, în camera lui Philippe, alergase cu Léon la bucătărie. Isabelle îi ajutase să pună cina pe-o tavă; o dusese în birou, unde Isamu o asigurase că avea el grijă de Ana... Se aplecă încet pe după zid. Ia - era cuminte?... Da - era foarte cuminte. Philippe cânta iar ea asculta, cu ochii închişi. Nu mai plângea - aşa că era bine. Se strecură în camera ei şi închise uşa.

Când auzise că mămica ei ajunge în câteva minute acasă, se grăbise să o întâmpine. Calculase că vor urca amândouă - şi-o va prinde singură în dormitor şi-o va întreba dacă avusese vreodată impresia că Isamu îl încuraja pe Liwei să se apropie de ea. N-o putea întreba din nou dacă-i aranjase mariajul cu chinezul - că mânca bătaie! Mămica ei ştia că n-are copii surzi sau grei de cap! Aşa că plănuise să pună problema invers - că poate Isamu se gândeşte să se-ncuscrească cu regele... N-avea însă nici o şansă să discute cu ea - nici acum, nici altădată. Mămica ei ar fi înţeles imediat scopul ascuns al întrebării - şi nu era bine pentru ea să lase impresia că, de când aflase cum trebuia să fie soţul ei, toţi tinerii din jurul ei deveniseră potenţiali candidaţi la mâna ei! Era periculos să-i arate că o preocupa mult aspectul ăsta...

Mai bine tăcea din gură. Mai bine lăsa prostiile şi nu se mai gândea la toate alea - că nu puteau s-o mărite fără să vrea şi ea! N-aveau cum s-o mărite cu cineva, dacă nu era şi ea de faţă - şi dacă nu spunea ea "Da" cu gura ei! Aşa că, ia să fie ea ceva mai serioasă de-atât!

Se aşeză şi porni laptopul. Era, totuşi, supărată. Tocmai aflase că tati al ei slăbise rău - iar imaginea lui o făcuse pe mama ei să plângă. Or, ea nu cunoştea o altă femeie mai puternică decât era mama ei! Dacă chiar şi ea plânsese, era evident că tati al ei...

Tati al ei era în spital. Şi "mânca la pungă". Aşa păţise şi Grasu - nu? Atunci când îl împuşcaseră oamenii lui Jun, păţise la fel! Slăbise şi se înmuiase tot! Văzuse şi poze cu el, din perioada aia; auzise multe povestiri despre cum umblase Grasu cu cadrul prin casă şi prin orăşel şi cum respirase greu şi trebuise deseori să se aşeze şi să-şi recapete suflul... Aşa o să fie şi tati al ei. Şi, din fericire, o să-şi revină repede. O să aibă ea grijă de chestia asta! O să vorbească ea cu Florina...

Oare Thomas era online?... Nu apărea online; dar avea obiceiul să-şi seteze contul să-l arate offline. Ia să-i scrie...

"- Mama a ajuns în sfârşit acasă. E tristă - a fost pe la tati, care a slăbit mult..."

Enter. Aştepta... Da - era online şi scria deja.

"- Dl Ştefan o să se refacă. Imediat cum va ieşi din spital şi se va muta la conac, o să-şi revină văzând cu ochii!

- Crezi tu că o să se refacă miraculos la conac?

- Aşa ar fi logic - e aproape de spital, de medicii care l-au operat, e un mediu curat şi liniştit şi sigur...

- Da, ai dreptate. Să sperăm că o să se externeze înainte de finalul vacanţei mari - ca să stau cu el, să-l ajut.

- Nu cred că o să fie de acord să staţi voi cu el.

- De ce?

- Fiindcă n-o să-i placă să-l vedeţi slăbit. În plus, are nevoie de linişte..."

Oricât de mult îi displăcea ei gândul ăsta, trebuia să recunoască faptul că, probabil, o să fie aşa cum spune Thomas - tati al lor o să stea la conac iar ei or să se ducă în Aurari. Din nou. N-or s-o lase să stea lângă tati al ei, să-l ajute, să-i aducă ea prânzul, să-i spună ea bancuri... şi secrete... Oftă greu...

"- Trebuie să recunoşti că aşa ar fi cel mai bine pentru el. Şi-aşa, atunci când n-o să facă kinetoterapie şi exerciţii, o să lucreze la afaceri!

- Ai dreptate. Asta e! O să aştept până la toamnă! Îţi dai seama că n-o să se stabilească definitiv la conac!

- Aa, exclus! Oricum, mie să ştii că-mi pare rău că nu-ţi petreci vacanţa aici."

Thomas al ei era un scump...

"- Am auzit că ai uneori probleme la istorie - şi aş fi putut să te ajut, dacă veneai.

- Te pricepi la istorie?

- Da. Am un sistem infailibil pentru memorarea datelor şi evenimentelor.

- Pe bune?

- Pe bune!

- Dă-mi un exemplu.

- OK!"

Şi scria... Scria... Măăi - da' ce tot scria acolo?

"- Unica mea Josephine, departe de tine nu există nici o bucurie; departe de tine este o sălbăticie în care stau singur, fără să simt fericirea de a-mi descărca sufletul. Mi-ai furat mai mult decât sufletul; eşti unicul gând al vieţii mele. Când devin conştient de pericolele profesiunii mele, când am îndoieli în faţa propriilor analize, când oamenii mă dezgustă, când sunt gata să-mi blestem viaţa, pun mâna deasupra inimii, acolo unde imaginea ta vibrează odată cu ea. Mă uit la ea, iar dragostea este pentru mine fericirea deplină; şi totul este plin de bucurie, cu excepţia momentelor când mă descopăr departe de iubita mea."

... OK - dar ce era asta? Thomas scria...

"- Este un fragment dintr-una dintre scrisorile trimise de Napoleon soţiei lui, Josephine. Ştiai că s-au căsătorit cu două zile înainte ca el să plece pe front?

- Nu, n-am ştiut...

- S-au căsătorit pe 9 martie 1796. Pe 11 martie, Napoleon a plecat să-şi întâlnească armata. Ce ţi-am scris eu este o bucăţică din scrisoarea scrisă pe 14 martie. Pe care o începe cu "Ţi-am scris la Chantillon şi ţi-am trimis o împuternicire care să-ţi permită să primeşti diverse sume de bani în numele meu".

- Pe bune?

- Pe bune.

- Mai ştii şi alte pasaje din scrisorile lor?"

Ştia - că scria mult...

"- Viaţa mea este un coşmar interminabil. Un presentiment de boală mă chinuie. Nu te-am mai văzut. Am pierdut mai mult decât viaţa, mai mult decât bucuria sau odihna. Aproape că nu mai sper. Mă grăbesc să trimit un curier la tine. Va sta în Paris patru ore, după care îmi va aduce răspunsul tău. Scrie-mi zece pagini. Doar asta mă mai poate consola puţin. Eşti bolnavă, mă iubeşti, te-am făcut nefericită, sănătatea ta e precară şi eu nu te văd - asta mă distruge! Ţi-am făcut atât de mult rău, că nici nu ştiu cum să plătesc pentru el; te-am acuzat pe tine că stai în Paris, când tu de fapt erai bolnavă. Iartă-mă, iubita mea; dragostea pe care mi-ai clădit-o în suflet mi-a luat minţile. Şi n-am să le mai regăsesc vreodată. Este o boală pentru care nu există leac. Presentimentele mele sunt atât de întunecate, că mă autopedepsesc să nu te văd, să nu te presez preţ de două ore de inima mea şi-apoi să mor odată cu tine."

Ce frumos era... Chiar scrisese Napoleon rândurile astea? Sau...

"- Scrisă în 15 iunie. Era o perioadă când evenimentele se derulau foarte rapid. În fiecare zi, el avea câte o bătălie. Şi înainta cât putea, cu armată cu tot. Îţi dai seama? După fiecare luptă, seara, se aşeza la masă şi îi scria ei. Cred că a iubit-o mult...

- E posibil s-o fi iubit aşa cum o iubeşte tata pe mama!

- Nu - n-a iubit-o chiar aşa de mult..."

Ce afurisit era! Bufni într-un hohot de râs - iar el scria din nou mult...

"- Uite, ca să mă înţelegi de ce spun asta... Pe 15 iunie i-a scris ei. Era la Tortona. Pe 18, a intrat în Modena şi a capturat 50 de tunuri la Urbino. Pe 19, a ocupat Bologna şi a capturat 114 tunuri.

În 23 iunie, a semnat armistiţiul cu Roma. Papa a fost de acord să plătească 21 de milioane, la care să adauge 100 de picturi rare, şi să închidă porturile cu Anglia. Pe 24, Desaix forţează pasajul Rinului. Iar pe 26 Napoleon îi scrie ei...”

Ce-i scria? Ce-i scria?... Haai - ce încet tasta! De ce se moşcăia aşa? Le scria din memorie! De ce nu le căuta, să-i dea copy/paste?

“- De o lună, am primit de la scumpa mea iubită două scrisori a câte trei rânduri fiecare. Oare este ea atât de ocupată încât nu simte nevoia nici să-i scrie iubitului ei, nici să se gândească la el? A trăi fără a se gândi la Josephine ar fi moarte şi anihilare pentru soţul tău! Imaginea ta îmi împodobeşte capriciile şi ridică neagra imagine a melancoliei şi suferinţei. Poate va veni o zi când să te văd, căci nu mă îndoiesc că vei fi tot în Paris, şi cu siguranţă în acea zi îţi voi arăta buzunarele îndesate cu scrisori pe care nu ţi le-am trimis fiindcă sunt pline de prostioare. Da, ăsta e cuvântul corect. Dumnezeule! - spune-mi, tu, care ştii atât de bine cum să-i faci pe ceilalţi să te iubească fără să-i iubeşti, ştii tu oare cum să mă vindeci de dragoste??? Îţi voi da un preţ bun pe leacul ăsta!

- Doamne! Era nebun!

- Da - era nebun de dragoste.

- Fericită femeie, Josephine...

- Eu ştiu ce să zic...

- De ce?

- Dragostea asta atât de puternică nu e foarte sănătoasă, să ştii! Mai ales pentru ea!

- De ce?

- Păi, pe scurt, Napoleon s-a căsătorit cu ea. Care era mai bătrână decât el, era văduvă şi avea doi copii din prima căsătorie. Familia lui nu a fost de acord cu asta. El a plecat în campanie în Italia, ea şi-a găsit un amant... El a aflat, bineînţeles; iar când a plecat în campanie în Egipt, şi-a făcut o amantă. Apoi, alta. Şi alta. În 1804, a spus “Puterea este amanta mea” - aşa, cu dublu înţeles, după părerea mea...

- Urât din partea lui!

- La urma urmei, ea a început...”

Corect! Îi trimise un smiley iar el reîncepu să scrie...

“- Au fost încoronaţi în 2 decembrie 1804. Ea l-a prins pe el cu doamna ei de onoare, el a ameninţat-o cu divorţul dacă nu-i face un moştenitor... Iar atunci când a devenit evident că Josephine nu-i putea face copii, au stabilit să divorţeze. Divorţul s-a pronunţat la 10 ianuarie 1810, în cadrul unei ceremonii solemne, în timpul căreia amândoi au citit o declaraţie de devotament faţă de celălalt. La trei luni după aceea, Napoleon s-a căsătorit cu Maria-Luiza de Austria, iar Josephine s-a retras la Castelul Malmaison, lângă Paris. Au rămas în relaţii bune. Să nu uităm că el a insistat ca ea să-şi păstreze după divorţ titlul de regină, da?

- Nu uităm...

- Maria Luiza i-a dăruit lui Napoleon moştenitorul mult-dorit. Pe care bineînţeles că el a aranjat să-l ducă şi să i-l prezinte Josephinei...

- Ăsta a fost un act de cruzime!

- Probabil că da! Dar, dacă stai să te gândeşti că el o iubea nebuneşte... şi a acceptat-o cu tot cu copiii ei din prima căsătorie...

- Mda...

- Iar ea a murit de pneumonie, în 1814. El a aflat despre moartea ei din ziare, în timp ce era exilat pe Insula Elba, şi a stat încuiat în camera lui două zile. Şi i-a spus unui bun prieten că a iubit-o cu adevărat pe Josephine a lui, dar nu a respectat-o.

- El pe ea! În condiţiile în care, vorba ta - ea a început cu amanţii!

- Da. Ştiai că ultimele lui cuvinte au fost “Franţa, armata, capul armatei, Josephine”?

- N-am ştiut...

- Istoria Franţei e superbă. Şi e atât de simplă, atunci când o legi de marile iubiri...

- OK - eşti îndrăgostit lulea. Cum o cheamă?”

Aştepta... El nu răspundea... Nu răspundea... OK - era fair-play şi recunoştea că pusese o întrebare un pic nepotrivită. Că nu erau confidenţi - nu? Decise să revină la istoria Franţei:

“- Tu de unde ştii atâtea amănunte? Că manualele sunt aceleaşi şi în Bourges, şi în Cannes!

- Wikipedia. Şi cărţi. Ţi le recomand pe cele pe hârtie - se citesc mai bine şi le înţelegi mai bine decât pe cele digitale.

- Aha. OK, îţi mulţumesc pentru meditaţia la istorie.

- A fost plăcerea mea!

- Mă duc s-o întreb totuşi pe mama dacă m-a promis lui Liwei.

- Prinţeso, fii serioasă! Îţi garantez eu că nu eşti promisă nimănui! Tu îţi dai seama că, la bunăstarea pe care o are dl Ştefan, tu ar fi trebuit să fii promisă încă de la 2-3 anişori?

- Tot ce se poate! Dar mă stresează rău chestia asta cu Liwei! De ce a venit tocmai vineri? Adică tocmai după ce eu am vorbit cu mama despre chestia asta?

- Poate pentru că, în general, facultăţile pun orele uşoare vineri, ca să poată studenţii să chiulească? Sau, poate pentru că dl Isamu n-a mai ieşit din birou în ultimele săptămâni - şi are şi el o soţie...”

Uite că la chestia asta nu se gândise...

“- Oricum - dacă n-a insistat să stai cu ei la o discuţie despre o temă de interes mediu, poţi să fii liniştită.

- Nu - n-a insistat nicicum. Adică nici nu m-a invitat să stăm de vorbă!

- Păi vezi?! Crezi că a bătut el atâta amar de drum doar ca să-ţi spună “Bună”?

- Dacă n-ai fi fost tu, îţi dai seama că albeam prematur?”

Primi un smiley... şi finalul discuţiei:

“- Hai, fii fată serioasă şi du-te şi linişteşte-o pe dna Ana. Sigur e supărată, după ce l-a văzut pe dl Ştefan slăbit...

- OK. Vorbim! Paa!

- Vorbim. Pa, prinţeso.”

Log out... Şi Wikipedia. Chiar aşa de frumoasă... şi de agitată era istoria Franţei? O făcuse curioasă...

Oare cine era fericita tânără care capturase dragostea lui Thomas?

Vincent

Eu vreau să vii înapoi...

mr. Fabre

3 aprilie 2020 - vineri

Ana-Maria

Se aşează şi porni calculatorul. Şi ridică privirea spre canapea - încă o zi la birou...

Afacerile mergeau bine. În compensaţie, viaţa ei privată mergea rău. Nici o veste de la Senior. Nici o veste de la Bouchard. Starea lui Ştefan cică se ameliora pe zi ce trecea - dar el era tot în comă, tot slăbit, tot...

Intră în mail şi începu să-şi selecteze mesajele... Hait - avea un mail de la Thomas, trimis acu' un sfert de oră! Chestie nouă, de vreme ce rapoartele cu spionajul lui intrau în căsuţa ei de mail la zece seara, cel târziu!

"Bună dimineaţa,

Vă scriu pentru că am veşti despre dna Rebeca.

După cum ştiţi, mama nu mai intră în camerele ei. I-a spus că îşi face singură curat şi îşi spală singură hainele, iar mama n-a insistat. Azi, dis-de-dimineaţă, am ieşit să alerg un pic în curte. Şi am văzut, la balconul ei, o păpuşă. De la distanţa la care eram, am observat că este mare, brunetă şi că purta o pijama pe care am mai văzut-o în uscătorie. Cred că, printre cumpărăturile online pe care le-a făcut în ultimul timp, dna Rebeca a cumpărat şi o păpuşă care seamănă cu Trésor. Ştiu sigur că a cumpărat jucării de două-trei ori...

Nu am spus nimănui asta şi sunt sigur că nu m-a văzut alergând pe lângă vilă.

Thomas

PS: Am observat o uşoară "ascuţire" a relaţiilor dintre dra Adina şi dl Aleodor. Dl Toni este neschimbat; dar dl Aleodor este puţin mai rece şi tăios în relaţia cu el."

Aha... Deci Rebeca avea o păpuşă...

Aşa decisese cumnata ei să treacă peste dispariţia fetiţei ei - făcându-şi o fetiţă identică. Nu-i era deloc greu să comande o păpuşă "pe comandă"; avea milioane de fotografii cu Trésor, aşa că nu fusese o problemă...

N-avea ce să-i facă. Nu se putea duce la ea, să discute despre păpuşa aia, dacă nu avea veşti despre Trésor - nu? Nu-i putea spune "Aruncă plasticu' ăla şi fă-te muiere serioasă", de vreme ce trecuse aproape o lună iar micuţa era pe undeva prin Europa... sau în estul ei. Riscul ca Rebeca să clacheze era imens! Şi-aşa, Franţa nu mai mergea aşa de bine cum mersese în 9 martie. Pe graficul ţărilor se vedea clar cum tot mănunchiul de linii merg în aceeaşi direcţie ascendentă, în timp ce Franţa se stabilizează şi tinde spre stagnare...

O să-l sune pe Cheng azi. Sau mâine. Parcă nici ea n-avea curaj să formeze numărul lui de telefon! Dacă Cheng n-avea veşti, era rău...

Isamu

Trecuse un sfert de oră de la sosirea Florentinei acasă; aşa că scoase telefonul şi-i făcu un apel lui Biyu. Şi-şi trecu scurt mâinile prin păr - ca să-l aranjeze un pic. De când "rămăsese blocat" aici, în vilă, nu mai apucase să treacă pe la frizer, iar vârfurile se cam despicaseră de la dormitul cu el desfăcut. Făcuse plete serioase...

Ca de obicei, tânăra ciocăni de trei ori. Ana apăsă butonul; Biyu intră şi se opri în faţa lui.

- După cum ştii, Florentina pleacă mâine dimineaţă în România.

- Da.

- Acolo va fi păzită de oamenii dlui conte. Deci tu duci prinţesa la aeroport, urci cu ea în avion, te asiguri că echipajul este OK, te asiguri că decolarea este OK, după care te întorci aici.

- Am înţeles.

Îi dădu dosarul cu membrii echipajului şi arătă spre canapea. Tânăra se conformă. El reveni spre ecran... un pic încruntat...

La vederea lui aşa, "despletit", ochii albaştri se măriseră un pic. Şi-l priviseră altfel, preţ de-o secundă. Se întreba cât de mare ar fi fost coincidenţa ca şi în mintea ei să fi apărut planul ăla... socoteala aia... Bodyguardele lui Fang nu "umblau" cu clienţii. Aveau clauză în contract - şi erau alese pe sprânceană, dintre tinerele cu moralitate strictă în ceea ce privea viaţa lor privată. Fetele astea erau profesioniste; nu le stătea lor mintea la "prostii"! Aşa că, cel mai probabil, ochii albaştri se măriseră la vederea chinezului veşnic impecabil care decisese brusc să iasă din tiparul chinezului veşnic impecabil! Era prima oară când îl vedea cu părul desfăcut. Făcuse duş - şi nu apucase să-l usuce, pentru că unul dintre transporturi avusese o problemă la controlul vamal...

Era linişte în birou. Ana studia problema apărută în Germania, în unul dintre cazinouri. Alexander avea control - comisia de jocuri de noroc venise să-i numere sloturile şi nu numai. Evident, se prefigura o vizită a ei în Germania! Dacă Alexander nu se descurca singur... şi probabil că îi va fi teamă să se ducă cu diplomatul burduşit şi să rezolve problema, dat fiind faptul că el era maestru în Austria... El cică studia ecranul. În realitate, privea cu coada ochiului spre canapea... Era atentă la dosar. Citea informaţiile, privea cu atenţie fotografiile, memora trăsăturile şi semnele particulare...

Avea ochi frumoşi. Superbi. Avea un ten de invidiat. Avea nas mic, cârn, şi buze perfecte, bine conturate. Spre deosebire de majoritatea chinezoaicelor, era înaltă şi bine făcută. Probabil că se băteau afaceriştii pe ea, atunci când aveau nevoie de-o bodyguardă-secretară particulară... Avea picioare lungi, decolteu frumos... Îmbrăcată într-o rochie de seară, Biyu ar fi făcut capetele să se întoarcă după ea. Dar aşa, în trening, făcea doar capul lui să se întoarcă...

Hai, că era prostănac rău! Întorsese capul spre ea! Chiar îl întorsese! La naiba!

Deschise interfaţa cu banca - mai bine scormonea prin extrasele de cont, decât să-l prindă holbându-se la ea! Nu de alta - dar el era consilierul ăla afurisit rău de tot! Nu se putea "topi" aşa la vederea unei bodyguarde - fie ea şi foarte frumoasă! Era însurat, avea copil... Şi avea şi moralitate. Una de-aia proverbială. Aşa că avea foarte multă treabă cu extrasele acum.

SAF Consulting încasase bine azi. Doi dementi deciseseră să facă plăţi în avans. OK, treaba lor! Lui îi convenea situaţia - că făcea depozit peste weekend şi încasa dobânda! Încetul cu încetul se face miliardul - după cum spunea deseori Ştefan...

Primise deja raportul medical de azi. Cifrele arătau bine. Acum, toate erau în intervalele optime. Chiar se pregătea să-i spună Anei că ar fi trebuit să-l sune pe medicul ăla şi să-i amintească de reducerea sedativelor. El unul mai văzuse cazuri de-astea de comă indusă. Şi, după părerea lui, Ştefan ar fi trebuit trezit uşurel-uşurel, pe parcursul mai multor zile. Dar, sigur, o să-i spună Anei asta în ziua când medicii se vor strânge ciorchine la capul lui Ştefan şi-i vor tăia, brusc, cocktail-ul din perfuzie. Îi era frică să-i dea idei acum. Ana era calmă - dar, cu cât părea mai calmă, cu atât mai mare era suferinţa din sufletul ei. Nu mai fusese la Ştefan; îşi petrecuse săptămâna aici, în birou. Deşi ar fi trebuit să treacă pe la Rebeca, ale cărei performanţe în afaceri începuseră să şchioapete...

- S-ar putea să trebuiască să plec mâine.

Ana ajunsese la concluzia că Alexander avea nevoie de şarmul ei - ăla cu lentile verzi.

- Dacă e cazul, aranjez transportul.

Era din nou linişte în birou... El privea ecranul şi se gândea tot la năsucul cârn şi ochii albaştri... Şi la gropiţe... Şi se gândea şi la rândunica lui, care nu-l suna...

Mişcarea de pe canapea îl făcu să întoarcă capul. Ochii albaştri îl priveau drept - iar Biyu se opri în faţa lui şi-i returnă dosarul.

- Întrebări?

Primi o negare şi-un zâmbet... Zâmbi şi el... Uşa se închise corect

în urma ei...

Avea o problemă. Mare. El. Mintea lui o luase razna. Mintea lui socotea zâmbetul ăla! Şi nu era deloc OK să-l socotească - fiindcă fata aia avea doar 26 de ani iar el va împlini 40 anul acesta! Şi era căsătorit! Şi era, la urma urmei, om serios! Chiar dacă mintea îi juca uneori feste - aceeaşi minte îl oprea înainte să se-apuce să viseze prostii verzi pe pereţi!

Ana oftă greu:

- La ce oră pot ateriza mâine în Bonn?

Accesă fişierul cu planning-ul avioanelor...

- Zece.

- Te ocupi tu de plecarea prinţesei?

- Nu.

Aşteptă două secunde şi-i aruncă o privire de-aia de "fii mai serioasă data viitoare"... Ana oftă greu:

- Nu ştiu cum dracu reuşesc să nu stau în weekend acasă! Şi cum de nu reuşeşti tu să treci pe la tine pe-acasă!

- Stai liniştită - că, dacă voiam să trec pe-acasă, treceam.

- ... Nu vrei să treci pe-acasă?

- Nu.

Aştepta întrebarea - dar întrebarea nu venea. Ana era o fiinţă foarte discretă, foarte frumos educată... Zâmbi cu subînţeles:

- Are o problemă de atitudine; aşa că e pedepsită prin neprezentare. Momentan, asta nu pare s-o deranjeze; aşa că pedeapsa se prelungeşte.

- Cum crezi tu! Dacă vrei să treci pe-acasă...

Nu, nu voia să treacă pe-acasă. Voia să-şi verifice mail-ul - şi apoi să facă validarea tranzacţiilor bancare. Voia să fie atât de ocupat, încât să uite că rândunica lui părea că-l uitase deja...

Mail de la Cheng! Citea... Zâmbi slab:

- Dl Fang Kwok Lo te roagă să rămâi azi acasă - că vrea să te viziteze, în jurul orei 16,30.

Ana zâmbi cu neîncredere:

- Oare despre ce-o fi vorba?

- N-a scris - ceea ce înseamnă că e vorba de ea.

Regina aprobă încet cu capul... Mm, ce bine ştia femeia asta să-şi joace rolul! Ce bine ştia să-şi stăpânească reacţiile şi musculatura feţei! Ba chiar putea spune că stăpânea şi gestica! Ştefan era un profesor extraordinar - iar ea era o elevă eminentă...

Ana-Maria

Mobilul lui Isamu începu să cânte - şi se opri după primele acorduri. Consilierul ei se ridică:

- Au sosit.

Se ridică şi ea şi ieşi.

Dl Fang Kwok Lo venise să-i spună ceva. Venise personal - n-o chemase la el, semn că... Semn că... Nu ştia ce semn era ăsta. Nu ştia de ce venise el până aici. Chinezul şef peste vest nu se deplasa personal decât atunci când avea de spus lucruri mult prea importante pentru a fi transmise altfel. Isamu credea că e vorba despre Trésor; ea presupunea că nepoţica ei era subiectul colateral - şi în realitate chinezul recalcula afacerile. Cu el chiar îi era frică să negocieze! Cu el, terenul era foarte nesigur! Dacă tocmai acum cel mai stabil partener şi protector al ei decidea să umble la cifre...

Isamu se opri lângă glasvand. Ea nu trecu de L-ul care delimita spaţiul canapelei de restul livingului. De fiecare dată când venise aici, dl Fang Kwok Lo luase loc pe canapea...

Cheng sări de pe scaunul din dreapta şoferului şi se grăbi să ocolească maşina. Şi rămase în picioare lângă portieră. Păi... Păi, ce dracu făcea - nu-i deschidea portiera? Isamu mormăi, ca pentru el:

- Probabil că i-a sunat telefonul...

Da - dacă lui Fang îi suna telefonul, nu cobora. Iar consilierul lui aştepta în picioare, lângă portieră, până se termina convorbirea telefonică. Aveau proceduri ferme, clare, bine gândite...

Cheng stătea drepţi lângă portiera blindatei. Încerca să pară bodyguardul impecabil - dar era la fel de constipat ca întotdeauna. Pentru bietul Cheng, toamna lui 2011 marcase o cotitură dramatică a destinului - şi-i schimbase pentru totdeauna viaţa. Din 2011, Cheng devenise milităros. Înainte, fusese zbuciumat şi nebun - ca un consilier de mafiot. Acum era milităros - ascuţit şi drept şi tăios ca un sergent maestru în poziţii militare. Lipea instinctiv călcâiele atunci când se oprea lângă portiera blindatei din care va coborî şeful lui; îi deschidea uşa cu degetele lipite şi palma întinsă perfect, păşea în acelaşi pas cu el, nu varia mai mult de 5 centimetri de la distanţa "regulamentară" faţă de şeful lui... Iar Fang era aşa de normal! În fine - era *executive*. Dar normal. Cheng s-ar fi potrivit într-un film cu trupe de comando şi generali de carton - în rolul de carton, desigur. Întreaga lui fiinţă indica spre morcovul din fund...

Oare Fang îl avea pe Cheng la mână cu ceva?

Nu mai apucă să se gândească şi la asta - portiera se deschise. Cheng primi un dosar cu coperţi verzi; apoi făcu un pas în spate, ca să-i facă loc să coboare...

Chinezul era impecabil - ca de obicei. Toate costumele lui păreau noi, proaspăt livrate de cea mai afurisită curăţătorie de pe planetă. Părea proaspăt tuns şi proaspăt bărbierit - deşi era patru după-amiaza. Părea... Părea "copia aia bună". Fang nu îmbătrânea, nu-i creşteau părul şi unghiile, nu i se şifonau hainele, nu i se disipa parfumul... Isamu trase glasvandul iar Fang intră:

- Bună ziua, bună ziua...

- Bună ziua şi bine aţi venit!

Chinezul îi sărută mâna şi-o privi cu subînţeles:

- Frumoasă ca întotdeauna! Şi neschimbată! Trebuie neapărat să aflu ce găteşte bucătăreasa voastră!

La naiba! O făcuse să roşească! Arătă spre canapea şi îl lămuri în limba română:

- Tocăniţă cu mămăliguţă şi mujdei de usturoi.

Se aşteptase ca Fang să rămână puţin mirat - când colo, îl auzi ordonând:

- Cheng, notează!

Iar Cheng nota! Scosese notesul din buzunar şi zmângălea în el! Doamne! - chiar îl avea pe bietul Cheng la mână cu ceva! Fang arătă spre masa lor - cea de lângă bucătărie:

- Cred că azi e mai bine să stăm la cealaltă masă.

Cea îndepărtată de glasvand. OK! Isamu se repezi pe lângă ei:

- Mă duc să trimit fetele să strângă sus, pe terasă.

Normal - Isabelle şi Emilie nu trebuiau să audă ce vorbeau ei... Se aşeză pe scaunul ei - iar Fang alese scaunul de vizavi de ea:

- Ce mai face Ştefan?

- Analizele spun că face bine. Dar e tot în comă - şi a slăbit...

- E normal să slăbească. Stai liniştită - o să-şi revină imediat cum începe să mănânce mâncare solidă.

- Ştiu. Este totuşi deprimant... Este foarte greu pentru mine să mă duc la el - pentru că îl văd acolo, în pat, slăbit şi fără cunoştinţă...

- Primesc şi eu, uneori, rapoartele medicilor lui. Îmi face Cheng rost de ele. După cum scrie acolo, nu mai e mult şi-or să-l scoată din comă.

Aprobă cu capul şi tăcu. Isamu tocmai se aşezase lângă ea, aşa că...

- Iar copiii? Cum se descurcă cu fetele mele?

- După părerea mea, se descurcă bine. Băieţii, cel puţin, sunt foarte mulţumiţi!

Fang râdea, în timp ce Isabelle "decarta" cafelele şi încerca să se teleporteze de-acolo...

- Iar Florentina? Să nu-mi spui că nu se înţelege cu Biyu!

- Ba se înţeleg bine. Problemele apar atunci când adolescenţa nu se poate manifesta sub privirea ei protectiv-verificatoare...

Fang râdea, Isabelle alerga la scări...

- Mi-a plăcut mult mişcarea cu faţa de masă.

Poftim?

- Poftim?

- Mişcarea ta cu faţa de masă, din Krusevac - mi-a plăcut. A fost... A fost foarte inspirată. Eu nu cred că m-aş fi gândit la ea.

- Am improvizat. Mama m-a învăţat ABC-ul improvizării. În plus, de câteva ori am împachetat toată casa aşa. În română, se numeşte "boccea"...

Râdeau toţi patru. Făceau conversaţie. Isabelle încă mai urca treptele dintre etajul unu şi etajul doi, aşa că...

Clac. Acum erau singuri. Fang redeveni serios:

- Nu pot spune că am veşti despre Trésor Ionescu. Am indicii referitoare la Trésor Ionescu. Şi cred că sunt importante. De-asta am venit - ca să discutăm planul şi să stabilim ce facem de-acum încolo.

Fang Kwok Lo se implica activ în găsirea nepoţelei ei. Venise să discute planul şi să stabilească ce făceau ei împreună de-acum încolo... Cheng deschise dosarul şi i-l puse în faţă:

- Conform cu "circulaţia" zvonurilor referitoare la ea, Trésor Ionescu este acum ori în Cehia, ori în Polonia. Ultima informaţie certă referitoare la ea a venit din Opava - o localitate din Cehia, la graniţa cu Polonia. Penultima a fost din Kozle - care este în Polonia. E evident că o plimbă încetişor prin toată Europa - cea pe care n-o controlează oamenii tăi sau ai lui Fang.

Avea în faţa ochilor o hartă a Europei de Est. Cheng trăsese linii între oraşele din care primise informaţii - şi notase şi data. Erau linii de trei culori acolo. Cea neagră se oprise în Opava; dar mai erau una roşie şi una verde, care uneau alte oraşe de prin alte ţări. Avea o problemă...

- Primim multe informaţii, de la mulţi oameni. Avem, momentan, trei piste. Cea mai credibilă e cea neagră. Dar nici celelalte două nu sunt de omis, de vreme ce sunt susţinute de oameni cu care dl Bohai Huang este în relaţii foarte bune...

Corect - nu erau de omis. Erau informaţii reale, primite de la oameni de încredere. Dar puteau origina de la individul uriaş care-i răpise ei nepoţica - şi care ştia cât de puternică era China şi-o intoxica cu minciuni şi sosii ale lui Trésor...

- După cum vezi, s-au dus şi s-au întors. Nu au trecut-o în Rusia. E posibil s-o mai apropie puţin de Franţa... şi apoi să te contacteze.

Fang îşi întrerupse consilierul:

- Iar eu, dacă aş fi în locul capului operaţiunii, mi-aş pune oamenii să o contacteze pe Rebeca în ziua de 12 aprilie, când este sărbătoarea Paştelui ortodox. Ca să fie impactul psihologic cât mai puternic.

Aprobă:

- Aşa aş face şi eu.

- Încă ceva.

Cheng dădu două pagini şi-i arătă un tabel cu două coloane. Argumente pentru răpirea lui Trésor, argumente pentru lichidarea Rebecăi. Coloana a doua era plină-ochi cu litere...

- Toate analizele noastre arată că ţinta atacului de la conac a fost Rebeca Ionescu.

Mai limpede de-atât nu se putea!

- Deci, ar fi foarte bine dacă ea n-ar părăsi incinta conacului în următoarele două-trei luni.

- Îi voi interzice să iasă. Şi voi informa paza că e arestată la domiciliu.

Nici unul dintre ei nu-şi permitea să zâmbească - fiindcă vorbeau foarte serios. Cheng mai dădu o pagină. Tresări - nenorocitul...

- De trei zile, dl Nikola Banjac se numeşte Kustas Lepmets şi execută o misiune în sudul Estoniei. Azi e în Hummuli; mâine va fi în Sika toată ziua. Suntem pregătiţi să-l luăm pe sus şi să-i punem unele întrebări, dacă consideri că ar fi o idee bună...

Avea şansa să pună gheara pe ăla...

Ridică privirea spre Cheng - şi-l electrocută bine de tot, atentă să nu-i scape nimic... Consilierul lui Fang clipi scurt - şi-şi închise mintea pentru ea. Dar era prea târziu - îi aflase deja opinia. Aşa că ea...

Dl Banjac schimbase numele şi misiunea - semn că pe misiunea anterioară o încheiase. Şi cum Trésor fusese ieri în Opava, încheierea misiunii ăluia se petrecuse la începutul săptămânii şi se concretizase în predarea copilului către următoarea echipă. Degeaba l-ar fi prins şi torturat - ar fi obţinut doar istorie. În plus, era foarte posibil ca Trésor să fi fost sedată, îndesată într-un geamantan şi lăsată la biroul de obiecte pierdute al cine ştie cărei gări! Tocmai pentru ca vechea echipă să nu cunoască noua echipă... Nu.

- Nu - îl lăsăm în pace. Îl supraveghem, ca să nu dispară, dar nu-l deranjăm nicicum. Capul operaţiunii nu trebuie să ştie ce-am aflat noi.

Fang aproba cu capul, zâmbind mulţumit...

- Aşteptăm să ne contacteze ei. Şi păstrăm asul în mânecă, după cum spune consilierul meu pentru România - cel specialist în aşi...

Cheng şi Isamu râdeau uşurel; Fang râdea sănătos, că avea de-a face cu o regină frumoasă, deşteaptă şi spirituală pe deasupra...

- Atunci aşa facem: supraveghem totul din umbră şi strângem aşii. Nu uita - resursele mele îţi stau necondiţionat la dispoziţie.

Poftim?

- Cu Cheng în frunte. Îţi dai seama că dosarul ăsta este făcut de el - nu?

Aprobă - Cheng ăsta nou, cu morcovul înfipt, era foarte productiv. Şi foarte exact şi corect şi atent. Probabil avea migrene dese... Se grăbi să-i confirme:

- Sunt sigură că, la un moment dat, o să trebuiască să vă cer ajutorul.

- Nu - să nu-mi ceri ajutorul! Să-l suni pe Cheng şi să-i spui ce ai nevoie! Lista! Iar el se va ocupa să primeşti totul în cel mai scurt timp. Atât personal, cât şi bunuri şi servicii.

- Mulţumesc.

- Este plăcerea mea. În plus, răpirea unui copil nevinovat îmi displace întotdeauna - indiferent cine-o face şi despre al cui copil e vorba.

Ar fi trebuit să aibă grijă ce spune - că Ştefan răpise, cândva, copiii lui Jun...

- Cam asta a fost, referitor la Trésor. Acum, dacă n-ai nimic împotrivă, aş vrea să-ţi spun unele lucruri despre unele lucruri.

Ciudată exprimare - dar îl înţelesese. Şi aprobă.

- În iunie, Ştefan plănuia să cumpere pământ în Ungaria. Ocazia asta o să se mai ivească peste 4-5 ani; iar el n-o să se poată reface până-n iunie, aşa cum n-o să poată să se ducă la discuţii în scaunul cu rotile! Deci, e foarte important să-l cumperi tu. Pământul pe care-l viza Ştefan este acum în proprietatea lui Andras Agardi. El îi datorează sume considerabile de bani lui Shen Qiao. Care a fost deja contactat şi instruit; aşa că o să-i pună unele condiţii...

Deci China trăgea sforicele pentru ca pământul să treacă în proprietatea ei... Foarte interesant!

- Va trebui să te impui în faţa lui Gergely Madaras. Care îl are în spate pe Sandor Csanyi, care este - oficial şi neoficial - cel mai bogat om din Ungaria. Madaras şi Gabor Agardi, fratele lui Andras, or să fie principalele piedici în calea tranzacţiei. Madaras are afaceri imobiliare mari - pe care trebuie să le extindă, ca să nu scadă în piaţă. Gabor Agardi este cel mai naţionalist ungur încă în viaţă pe teritoriul Ungariei - şi are o foarte mare influenţă asupra fratelui lui. Din fericire pentru tine, Sandor Csanyi este preşedinte şi CEO al OTP. Care aparţine, în proporţie de 12%, unor ruşi foarte simpatici cu care Andrei Donichioiu face afaceri bănoase de multă vreme. Groupama deţine încă 17%... 64% din OTP este deţinută de străini. Ceea ce ne permite să te aşezăm într-o poziţie favorabilă - la nevoie, chiar punându-l pe el într-o poziţie nefavorabilă.

Serios?! Era el aşa de hotărât să revoluţioneze piaţa funciară din Ungaria trăgând sforicele de salon? Trase dosarul şi-l răsfoi până la hartă. Şi zâmbi:

- Isamu, te rog, notează tu o vizită la Luka la începutul lunii mai.

Consilierul ei se conforma - deşi sigur nu pricepuse nimic... Continuă:

- Să-l rugăm să-mi aranjeze o întâlnire particulară cu dna Amalija Obradovic... Soţia dlui Franko Obradovic... proprietar cu influenţă în Croaţia... şi cu dl Fran Korosek... fratele mai mic al lui Henrik Korosek, cel mai mare transportator din Slovenia...

Şi-acum le explica şi lor, desenând cu degetul:

- Din Serbia, de la Luka, drumul poate trece prin Muntenegru...

şi aici sunt două plusuri: investiţia nu-i mare iar transportul pe apă e mai ieftin şi ţinteşte practic în toate direcţiile. Tot de la Luka, drumul poate trece prin Croaţia... şi Slovenia. Aici, poate că nu voi reuşi să fac tot traseul; dar mă pot alia cu un proprietar de teren deja împământenit... pentru că îl am pe Părintele - şi valiza lui fermecată din care ies tot felul de acte...

Ei bine? Ce părere aveau?... Fang îşi proptise bărbia în pumn - şi-o privea cu ochi încântaţi. Cheng era alb-lila şi se căznea din greu să închidă gura... Iar Isamu? El zâmbea şi nota. El ştia ce regină afurisită are! Aşa că folosi tonul ei "de zile mari":

- Iar până atunci, trebuie să facem cumva să aflăm cam care va fi suma maximă la licitaţia din Ungaria... şi să lansăm unele zvonuri legate de rutele astea, zvonuri cu vreo 20% mai mici decât suma din Ungaria... Să ne gândim şi la nişte investiţii pe care să zicem că vrem să le facem - nu? Ca să sune mai bine! Luăm terenul şi investim - că aşa fac afaceriştii serioşi!

Isamu zâmbea şi aproba... Zâmbi şi ea:

- Deci, în iunie fac shopping!

Fang râdea şi aproba... Şi era fermecat tot de regina aurarilor, frumoasă şi deşteaptă şi blândă şi bună ca o zână... Şi parteneră de afaceri cu el... Redeveni serioasă şi bătu scurt cu palma în dosar:

- Dar până în iunie mai sunt aprilie şi mai. Au dus-o prin Polonia; au întors-o prin Polonia. Acum, au trecut-o în Cehia. Logica spune că, peste vreo săptămână, ar trebui s-o mute în Slovenia. Probabil că se vor învârti între astea trei ţări. Isamu, te rog - să-mi aminteşti să-l sun pe Părintele.

- Sigur!

Cheng se grăbi să insiste:

- Eşti sigură că nu vrei să-l luăm la întrebări pe dl Banjac?

- Da. Încă nu e momentul scrierii istoriei cu date exacte. Nu de alta - dar nu e bine să facem valuri înainte de primele lor semnale. Să-i lăsăm să se simtă stăpâni pe situaţie... şi să strângem mulţi aşi în mâneci.

Cheng aprobă; Fang aprobă şi el. În condiţiile astea, ce mai aveau ei de discutat? Fang o privi lung, serios:

- Să-i spui lui Diamant să fie atent - că Rebeca poate fi distrusă în mai multe moduri.

Aprobă, iar chinezul se ridică:

- Trebuie să recunosc că mi-aş suna cu multă plăcere contabilul, ca să contramandez întâlnirea cu el. Dar mă gândesc că or să-mi sune toate telefoanele; aşa că, cu regretul în suflet, mă ridic şi pornesc spre Nisa...

Se grăbi să se ridice şi ea:

- Iar eu trebuie să recunosc că nu am cuvinte ca să-ţi mulţumesc pentru tot ajutorul pe care mi-l dai.

- Este o sinceră bucurie pentru mine să te ajut. După cum spune multă lume, tu eşti o regină fermecată...

Şi iar îi săruta şarmant mâna... OK - merita zâmbetul ei fermecat:

- Nu ştiu de ce spun oamenii asemenea lucruri ciudate... Dar o să fac o vrajă... şi-o să ţi-o trimit pe mail, în maximum o oră.

- Cheng, notează! Imediat cum primeşti vraja Anei, mă informezi prompt!

Cheng aproba, râzând uşurat... Chinezul se prefăcu că uită al cui era copyrightul pentru făcutul cu mâna de "pa-pa":

- La revedere, Ana.

- La revedere, Fang.

Gata - ei plecau. Iar ea se grăbea în birou! Trebuia să-şi noteze chestia aia cu nevasta şi fratele - c-o uita! Avusese o sclipire de geniu; dacă n-o punea pe hârtie, o pierdea! Şi era păcat de ea!

Se trânti pe scaun şi luă agenda. Amalija Obradovic, regina croitoreselor pricepute... Fran Korosek, mare perdant la orice tip de pariu - inclusiv la cap sau pajură... Isamu se aşeză la biroul mic:

- Pot să te întreb ce vrajă?

- Nu; dar, dacă o chemi pe Emilie...

Chinezul ei fermecat se conforma. Ea o nota şi pe Irisko Bonta, secretara particulară - şi amanta - directorului departamentului contabilitate de la OTP, sediul central...

- M-aţi chemat?

- Da. Te rog, ia loc lângă Isamu şi dictează-i, încet şi cu mare grijă, reţeta tocăniţei cu mămăliguţă şi mujdei de usturoi.

Emilie era nedumerită; Isamu râdea în hohote pentru aşa năstruşnicie ce plănuia ea acolo...

Isamu

Cheng era nedumerit. Din cauza lui Fang - care era extaziat, pentru a cincea sau a şasea oară în viaţă. Întâlnirea cu Ana îl fermecase complet. Şeful peste Europa de Vest, om de oţel cu nerv din titan, turuise tot drumul - ca un îndrăgostit incurabil! Era ciudat...

Ana oftă greu şi se sprijini de spătarul scaunului:

- Ce mă fac eu cu Rebeca mea?

Negă scurt cu capul:

- Eu nu te sfătuiesc să-i spui despre dosarul ăla!

- Nu e vorba de dosar. E vorba de ea. Thomas mi-a spus că, de dimineaţă, a descoperit de ce Rebeca e atât de calmă şi reuşeşte să rezolve totuşi afacerile. Şi-a făcut o Trésor.

Poftim?

- Şi-a comandat o păpuşă identică cu Trésor.

Aoleu! Se grăbi să se încrunte:

- Asta nu e bine chiar deloc!

- Ştiu. Şi ştiu că trebuie s-o opresc urgent. Dar nu pot. Nu-i pot arăta dosarul - fiindcă ar reacţiona imediat la adresa ăluia şi ar isca un război mai rău decât criza economică mondială. Nu-i pot spune să arunce păpuşa, dacă nu-i duc măcar o veste bună...

Asta cam aşa era...

- Nu ştiu ce să fac. Paştele ortodox cade în 12 aprilie. Mai sunt 9 zile. Timp în care se poate întâmpla orice!

Aprobă... şi ridică, mirat, sprâncenele:

- Thomas ţi-a spus despre păpuşă?

- Da.

- E ciudat că nu ţi-a spus Diamant. Că nu cred că rezista ea să nu i-o arate tocmai lui!

Ana nu se gândise că Diamant fusese la conac - şi sigur văzuse şi el păpuşa! Ana avea acum probleme uriaşe...

- Eu zic să laşi lucrurile aşa cum sunt. Fă-te că nu ştii. Cu puţin noroc, indivizii ne contactează - şi-apoi poţi să le spui ce vrei tu, şi lui, şi ei. Dar dacă-i agiţi acum, va trebui să-i potoleşti cumva nouă zile. Şi asta nu-i deloc uşor, când vine vorba de cei mai iuţi şi afurisiţi consilieri pe care-i ai!

- Mai ales că eu mâine trebuie să mă duc în Germania...

Aprobă - ea trebuia să se plimbe prin toată Europa aia mare...

- ... OK. Nu le spun nimic. Dar, te rog - spune-i lui Aleodor să fie foarte atent la ea. Să nu facă vreun gest necugetat!

- Îl sun diseară.

Regina aproba, tăcută...

Deci biata Rebeca îşi făcuse o păpuşă... cu care se chinuia şi-şi amăra zilnic sufletul...

O să facă pe dracu-n patru s-o găsească pe Trésor. Neapărat! Trebuia neapărat s-o găsească! Ana nu fusese atentă la Cheng; dar el îl studiase cu coada ochiului şi observase o umbră de agitaţie suspectă. Cheng mai ştia ceva ce nu era în raportul ăla. Trebuia să afle acel ceva. Ca să salveze şi reginuţa, şi pe părinţii ei.

4 aprilie 2020 - sâmbătă

Ana-Maria

Deschise uşa - iar prinţesa ei tresări şi ridică imediat capul! Zâmbi:

- Nu te trezi de tot - că e devreme...

- Mm, neaţa mami!

- Neaţa, prinţeso. Emoţionată?

Primi un zâmbet şmecher:

- Mai mult nerăbdătoare...

- Te rog să nu te grăbeşti. Adică, ştii că te grăbeşti degeaba! Avionul decolează la ora stabilită de turnul de control, aşa că...

- Aa, ştiu...

- Ce rochie îţi iei? Sau mergi în pantaloni?

- Merg în pantaloni, iar acolo îmi pun rochia sidefie din dantelă.

Aia sirenă, strâmtă şi mulată şi foarte largă jos? Aia cu decolteu de dantelă? Ridică o sprânceană... Florentina începu să râdă:

- OK, recunosc că trebuie neapărat să oftic două capre nesuferite.

- Bine; cum ştii tu! Oricum, o să ai bodyguarzii cu tine - în caz că nu vrei să-ţi strici manichiura sau să-ţi şifonezi rochia sidefie din dantelă...

- Aa, stai liniştită! Că le oftic şi plec!

- Bine, prinţeso. Să nu uiţi cadoul pentru Victor, da?

- Sigur că nu-l uit! Ce vorbă-i asta?!

- Vorbă de-aia bătrânească, de mamă cicălitoare...

- Stai liniştită, mami. Mă duc la aeroport, ajung în Aurari, vorbesc cu bunicul, le descos pe Agata şi pe tuşica... Le bag pe-alea două în oftici complexe şi mă-ntorc în Aurari. Şi pe urmă mă întorc aici.

- OK. Eu plec acum în Germania. După care nu ştiu cine unde-o să mă cheme. Dar vorbim la telefon - da?

- Sigur, mami!

- N-o să pot să te sun să-ţi spun unde mă duc; că putem fi interceptate. Dar seara, la nouă, ne vedem pe net.

- Bine, mami.

Se aplecă şi-o sărută pe frunte...

- ... Să fii cuminte. Da?

- O să fiu aşa cum mă vrei tu; cum îţi place ţie. Tu să ai grijă de tine; da?

- Da, prinţeso. Pa!

- Pa, mami!

Se ridică şi ieşi. Şi închise uşa, gândindu-se că flerul îi şoptea chiar în clipele astea să-l sune pe Nicuşor şi să-l roage să-i trimită lista invitaţilor...

Florentina

Se grăbea teribil! Schimbase şase perechi de blugi - şi nici una nu-i plăcuse cum se asorta cu bluza! Nici acum nu era extrem de mulţumită! Şi mai trebuia să-şi facă şi bagajul - şi nici nu mâncase încă! Nici nu-şi verificase FB-ul! Ia să-l verifice repede - şi să scape de-o grijă! În plus, trebuia să confirme participarea la petrecerea lui Victor! Adică, nu - că Isamu o rugase să nu confirme nimic! Într-adevăr, Facebook-ul ăla era "tare public"...

Hei! Avea un mesaj! Cine-i scrisese?... Vincent, bineînţeles! Îi scria zilnic, de când cu invitaţia pe care-o refuzase! Mămica ei stătuse la Cannes toată săptămâna. Bine că avusese scuza testelor şi-a lecţiilor grele - că altfel chiar ar fi trebuit să iasă cu el! Şi zău că nu-i surâdea ideea! Adică nu-i mai surâdea ideea aia! După ce aflase ceea ce aflase despre el, şi mai ales despre caracterul lui, îi observase toate manevrele. Şi începuse să-i displacă faptul că băiatul ăla se tot dădea la ea!

"Bună, prinţeso. Dacă şi azi ai treabă prin casă, e clar - ai ceva cu mine! Mai bine zis, împotriva mea!"

OK! Hai să-i răspundă!

"Bună. N-am nimic nici cu tine, nici împotriva ta..."

Smiley... şi continuarea:

"Azi plec în România - sunt invitată la onomastica unui bun prieten din copilărie."

Aşa - îl calmase. Adică îl agitase serios. Vincent scria...

"- Îl cunosc?

- Dacă ai prieteni prin România, s-ar putea să-l cunoşti!

- Râzi de mine...

- Tu râzi de mine atunci când întrebi dacă îmi cunoşti prietenii din copilărie!

- Încerc doar să aflu dacă într-adevăr te duci la o petrecere, sau încerci să mă convingi s-o las baltă.

- Mă duc la o petrecere. Pe cuvântul meu!

- Să înţeleg atunci că nu încerci să mă convingi s-o las baltă?

- La ce te referi cu "s-o laşi baltă"?"

Şi-acum îi trimise un smiley de-ăla rânjit... Primi un smiley rânjit... şi asigurarea că "coafura rezistă":

"- OK, atunci mai insist şi duminică.

- Hai, că am fugit să împachetez. Paa!

- Paa!"

Log out - şi fuga la bagaje! Aah! Acuşi o chema la masă! Plănuia să transporte rochia pe umeraş, ca să nu se şifoneze, aşa că va avea nevoie de ajutorul Isabellei!

Isamu

Încă zece metri... Încă cinci metri... Biyu revenise de la aeroport. Aşa că îi va face o vizită, în următoarele trei minute. De data asta avea părul prins corect; dădu să-şi îndrepte nodul de la cravată, dar se controlă la timp...

De data asta, va face discuţia de faţă cu Piao. Ca să ştie şi el ce tot avea de vorbit cu fata aia. Ca să nu-l mai privească vreodată scurt, jenat de eventuala urmă de ruj...

Cioc-cioc-cioc. Deblocă uşa. Era la fel de serioasă ca în fiecare zi - şi, bineînţeles, se opri în faţa biroului lui:

- Avionul a decolat la ora stabilită, cu echipajul stabilit.

Aprobă cu capul.

- Nu au fost probleme pe durata transportului.

Reuşi să-şi menţină seriozitatea pe chip:

- Sigur?

Ochii albaştri îl priviră lung... Ridică sprâncenele:

- Sigur?

- Sigur.

- Bun. Deci e calmă şi fericită.

Biyu aprobă cu capul, încă nelămurită... Prea bine! Îi zâmbi:

- Dacă rochia nu s-a şifonat...

Şi-acum se delecta cu râsul ei frumos - şi ochii albaştri care-l priveau drept... "Hei! Gata!"

- Până mâine seară, când o vei lua de la aeroport, ai program de voie. Dar te rog să mă anunţi dacă ieşi din vilă.

- Prefer să rămân aici.

- Cum vrei tu!

Aşa voia ea - să rămână în vilă. Prea bine! Aprobă şi o văzu ieşind...

Gata - redevenea atent la ecran. Trebuia să revadă "plimbarea" Anei - şi programul individului pe care îl va vizita regina azi. Dacă ăluia îi venea ideea să-şi scoată familia la iarbă verde sau pe la rubedenii, lucrurile se vor complica rău!

Grasu

În sfârşit! Doamne! - că mult îi mai luase ăluia să aducă avionul până aici! Parcă-l împinsese, aşa se moşcăise! Coborî din blindată şi porni spre scară. În spatele lui, portierele pocneau - băieţii coborau, exact ca la vizitele lui Ştefan... Stop. Acum aştepta. Sarcină grea, de vreme ce îşi simţea sângele fremătând pe sub piele...

Uite-o!

"Ptiu, să nu te deochi! Frumoasă te-ai mai făcut, prinţeso!"

Florentina era frumoasă ca o zână. Ca maică-sa, în tinereţe. Chiar dacă semăna cu ăla - prinţesa avea frumuseţea interioară a Anei. Şi radia fericire, exact ca ea! Ştefan făcuse un miracol cu ele două - le luase şi le făcuse fericite. Florentina era extrem de fericită în momentele astea...

Prinţesa se opri în faţa lui. Îi luă mâna şi i-o sărută:

- Bine-ai venit!
- Bine te-am găsit!

Fiindcă aveau dispoziţie să nu-şi arate adevăratele sentimente în public - în alt public decât cel din Aurari. Îi aşeză mâna pe braţul lui şi porni spre blindată:

- Cum a fost zborul?
- Lung şi enervant. Abia aşteptam să ajung odată!
- Îmi dau seama că ai suferit de singurătate...
- Nuu, că nu m-am plictisit deloc!

Îi deschise portiera din faţă şi alergă la volan... Porniseră spre Aurari - iar prinţesa "o coti" instantaneu în ţigăneşte:

- Da' m-am enervat rău de tot! Păi să-l ascult eu pe Mihăiţă "de platină" şi să nu pot să joc?

Bufni în râs - era teribilă...

- A scos ăsta nişte melodii mişto de tot! Şi îţi dai seama că nu mă apucam să joc în avion! Că e locu' mic - şi mă loveam!
- Bineînţeles! Da' las' că joci diseară!
- Oo, da! Şi să vezi tu ce-o să mai joc! Mai ales că vin şi caprele alea...

Ce capre?

- Ce capre?
- Alea două! Ale blondei!

Fetele lui Florentin - care nu-i făcuseră ei nimic niciodată, dar pe care Florentina nu le putea suferi... Îi ceru mâna - şi-o strânse în mâna lui:

- Sufletu' meu! Nu merită să-ţi mănânci nervii cu ele!
- Ştiu - da'-mi stau pe draci! Şi tot o să le demonstrez eu vreo două!
- De ce, Sufletu' meu?
- Uite-aşa! Că sunt caprele lui!
- Tu nu erai aşa de urâcioasă! Ce s-a întâmplat cu tine?
- Nu s-a întâmplat nimic! Da' ştiu că Nicuşor o să filmeze cu camere profesionale; şi vreau să le fac şi la rochie, şi la joc, şi la bune purtări. Ca să vadă cotoroanţa diferenţele şi să să zgârie pă ochi!

Cotoroanţa era Lăcrămioara Manolache - femeia care-o terorizase spunându-i că mami e moartă şi o învăţase termenul *merundo*. Oftă greu:

- Ceea ce a fost între voi, a fost demult. Din fericire, tu te-ai mutat la mami. Şi nu uita că Florentin a fost cel care te-a lăsat să pleci şi te-a învăţat că Ştefan este tatăl tău! Da? Să nu uiţi niciodată chestia asta!
- N-o uit. Da' nici pă cotoroanţă n-o uit! Ştii ce bine mi-o amintesc? Şi coşurile dă pă faţa ei mi le amintesc!
- Lăcrămioara Manolache este aşa cum este - nimeni n-o poate schimba. În plus, a bătut-o Dumnezeu destul pentru ceea ce-a făcut şi cu tine, şi cu Ana, şi cu copiii ei.

Lăcrămioara Manolache sărăcise după ce murise nea Ioan. Roberto dăduse faliment, Marcel se făcuse taximetrist, Ileana rămăsese 100% a lui Crin - şi n-avea ochi pentru mama ei... Dacă Nicuşor n-ar fi iubit-o cu adevărat pe Luminiţa, Lăcrămioara Manolache ar fi fost acum la mâna Violetei - care dăduse faliment cu florăriile şi-acum se chinuia să stoarcă din două magazine cu porcărioare chinezeşti îndeajuns de mulţi bani şi pentru ale casei, şi pentru fete, şi pentru medicamentele soacrei şi părinţilor ei...

Prinţesa scrâşnea dinţii. Era furioasă. Şoptea blesteme la adresa bunicii paterne... Îi sărută mâna:

- Las-o. Hai să discutăm o chestie foarte serioasă.
- Da, Grasule - ai dreptate! Dă-o dracului dă cotoroanţă!

Începu să râdă - avea aşa un stil când vorbea în dialect...

- Ia zi-i, Grasule! Care-i chestia serioasă? Te-nsori, sau ce?
- Nu, Sufletu' meu. Nu mă-nsor.
- Şi-atunci de ce zici că să discutăm o chestie foarte serioasă?
- Există chestii mult mai serioase decât însurătoarea mea.

Florentina se răsuci - şi se repezi şi-l pupă apăsat pe obraz:

- Nu să există pă lumea asta chestie mai serioasă dăcât însurătoarea lu' Grasu al meu!
- Ba da - există. Măritişul tău.

Prinţesa înlemni, preţ de-o secundă... şi reveni pe scaunul ei, mult mai încet decât se ridicase...

- Ana mi-a spus că ai devenit adolescentă. Şi, ca toate adolescentele, visezi la dragostea din poveşti.
- Ba nu visez nimic. Vreau doar o viaţă normală - atât cât se poate, bineînţeles!
- Şi ce înţelegi tu prin viaţă normală atât cât se poate?
- ... Adică ştiu că nu pot umbla langa prin oraş, cu fetele; şi nici nu pot proba cluburile din Cannes la ora îngrămădelii maxime. Mai ales acum, când tati al meu e în comă iar Trésor a fost răpită. Dar pot să-mi fac un prieten, de exemplu. Şi pot să particip la petreceri, atunci când Isamu asigură paza şi organizarea.
- Prinţeso... Am discutat cu Ana. Şi
- Ştiu că nu sunt promisă. Mi-a spus-o ea - şi s-a jurat pe viaţa lu' tati al meu că nu mă minte! Şi să ştii că nici nu-mi arde de măritiş! Adică, ce dracu - abia am făcut 17 ani! Nici clasa a XI-a n-am terminat-o încă! Şi nici nu plănuiam să mă mărit înainte să termin facultatea! Da' a dracu să fiu io dacă o să mă prindă doctoratu' încă virgină!

Oof! Aproape că-şi suspinase necazul! Îi strânse din nou mâna:

- Sufletu' meu, uite care-i chestia... Tu eşti o fată frumoasă şi deşteaptă. Şi foarte bogată - chestie care anulează din start frumuseţea şi deşteptăciunea. Chestia asta cu bogata atrage toţi neterminaţii! Toţi rataţii rupţi în coate or să ia un credit ca să se-nţolească şi să-ţi aducă flori şi să-ţi sucească minţile! Înţelegi?
- Da, înţeleg. Şi sunt deşteaptă - după cum chiar tu ai spus -, aşa că îi miros de la paişpe poşte. Uite, de exemplu acum am un admirator de-ăsta pus pe căpătuială...

Aprobă, concentrat să reţină fiecare sunet pe care-l va auzi...

- E un coleg de clasă. E unu' de-ăla care consideră că dragostea e liberă, neîngrădită - şi iubeşte intens toate fetele care stau să fie iubite. Şi nu se ataşează de nici una dintre ele - merge mai departe, neîngrădit de nimeni.
- Şi-ţi dă ţie târcoale?
- Da. Dar eu ştiu cum e el - şi pălăvrăgesc cu el pe FB, după care îi zic că nu pot să ies cu el la cafea fiindcă am de învăţat la fizică, sau nu-i mami acasă...
- Adică îl tromboneşti.
- Cam aşa ceva.
- În termeni franţuzeşti, asta se cheamă flirt.
- Iar în termeni româneşti, o să se cheme flit. Să vezi ce-i dau eu lui cu flit... Stai numai să mă calce pe bombeu! Sau să găsesc eu pe cineva aşa cum zice mama! Şi să vezi tu atunci ce flit îşi ia peste dragostea aia neîngrădită!
- Aha! Şi cum a zis Ana că trebuie să fie acel "cineva"?
- Eei... A zis cam aşa. Că eu am 17 ani, aşa că mi s-ar potrivi un bărbat de 21 sau 22 de ani. Unul cu capul pe umeri, mintea-n cap şi picioarele bine înfipte în realitatea cotidiană. Şi care judecă şi stă bine cu calculele. Exact aşa a zis.

Aprobă cu capul - Ana fusese foarte limpede, dar exprimarea aia putea fi interpretată...

- Şi care poate să intre cu fruntea sus în familia noastră şi cu care să nu-mi fie ruşine să merg la serate, alături de mami şi tati.

- Îţi dai seama că ăla pe care-o să-l iei tu de bărbat o să intre în aceeaşi încăpere cu proprietari de concerne multinaţionale, da?

- Bineînţeles! A zis că trebuie să aibă şcoală. Iar la 21-22 de ani ar trebui să fie la facultate - nu?

- Da. Dacă îl cunoşti azi, ar trebui să fie la facultate. Şi-ar trebui să fie şef de promoţie, nu codaş! Că Ştefan îţi pregăteşte o afacere curată ca lacrima! Aşa că n-o să-ţi folosească la nimic un şmecheraş; o să ai nevoie de-un geniu!

- Exact. Şi pe urmă mi-a dat tema cea mai grea... A zis că trebuie să fie unul care să mă respecte, să mă iubească şi să mă ajute-n viaţă. Şi să mă dorească îndeajuns de tare ca să se ducă la ea şi la tati şi la cuţitu' lu' tati şi să facă pe dracu'-n patru să-i convingă că el e bărbatu' ideal pentru mine.

- Păi să ştii că aşa ar trebui să fie! Ar trebui să te dorească şi să te iubească îndeajuns de mult ca să se lupte cu toate piedicile dintre voi şi cu toate testele lor! Şi s-o facă pentru tine - nu pentru afacerea pe care ţi-o pregăteşte Ştefan.

Florentina tăcea... O bătu uşor pe mână:

- Hai - spune! Ce te frământă?

- Cum dracu să-l cunosc eu pe "idealu'" ăsta, dacă mă plimb strict şcoală-casă şi-am o cometă de bodyguarzi?

- Stai liniştită - că te vede multă lume!

- Grasule, fii serios!

- Te vede foarte multă lume care are relaţii cu Ştefan. Iar el n-are relaţii cu "pingele", ci cu şefi de concerne multinaţionale.

Prinţesa tăcea... Tăcea...

- Stai liniştită - o să apară el! Sau o să-l găseşti tu! La urma urmei, Ana o să tot umble pe la petreceri în vara asta! Că afacerile tre' să meargă mai departe - nu?

- Aşa; şi? Crezi tu că o să-mi facă ea reclamă? Tocmai ea?

- Nu; dar poţi s-o rogi să te ia şi pe tine! Şi-atunci ţi-l alegi tu!

- Nu cred că o să funcţioneze aşa.

- De ce? Crezi că n-o să te ia cu ea la petreceri?

- De luat, m-ar lua; dar ar sta cu ochii pe mine, să-l ginească ea prima. Şi-aşa, mi-a zis că, atunci când cred eu că l-am găsit pe bărbatul ideal, să-i zic ei cine e; că ea îl investighează şi-mi spune dacă are şanse sau nu.

- Păi să ştii că aşa ar fi normal - s-o anunţi!

- Cum s-o anunţ?! Când ştiu că, dacă n-o să-i placă de ochii lui sau o să i se pară ei bocciu sau incapabil, o să-mi trântească un trombon de n-o să-l pot duce?

- Ana n-o să facă niciodată aşa ceva, să ştii. În privinţa asta, n-o să te mintă niciodată. Şi n-o să lase interesele de afaceri să se amestece în alegerile tale. Tu chiar crezi că ea îţi vrea răul?

- Nu. Dar sunt ferm convinsă că o să încerce să-mi aducă ea un "super-ultra-candidat". Şi nu vreau să mă mărit cu Mister Perfect. Vreau să mă mărit din dragoste.

- Ehei, prinţeso... Să ştii că dragostea ori te loveşte ca TGV-ul, ori vine pe parcurs. Şi, în ambele cazuri, dacă nu eşti aşa ca Ştefan, care are o ambiţie fantastică şi care s-a îndrăgostit de Ana în secunda unu şi care s-a schimbat radical de dragul ei, să ştii că ai şanse mari să eşuezi. Şi să laşi inima să sufoce mintea şi să iei un neterminat de-ăla latino, cu plete şi zâmbet şarmant şi picioare săltăreţe şi ochişori care fug după toate muierile din juru' lui. Iar ăla se cheamă eşec. Pe-ăla taică-tu îl răceşte instantaneu.

Florentina nu mai spunea nimic... Nu-i nimic! Avea el foarte multe de spus!

- În general, băieţii care se potrivesc cu cuvintele Anei sunt liniştiţi şi-şi văd de treaba lor. Şi se asigură de patru ori înainte să-şi ia inima-n dinţi şi să te privească pe furiş. Că nu prea există ţigani şefi de promoţie la ei la facultate...

Acum prinţesa zâmbea...

- Nu pe bune, oricum! Şmecheraşi sunt pe toate drumurile - da? Dar nici un şmecheraş de-ăsta n-ar putea să facă faţă unei serate cu lumea bună din afacerile curate. Şi nici n-ar putea conduce o afacere impecabilă, aşa cum îţi pregăteşte ţie Ştefan. Aşa că... Aşa că te sfătuiesc să te gândeşti foarte-foarte bine. Tu acum, la cei 17 ani ai tăi, vrei de fapt să te distrezi.

- Ba să mor io dacă îmi trece prin cap aşa ceva!

- Ohoho! Şi-ncă cum! Vrei să ieşi la plimbare şi la cafea şi la petreceri. Vrei să pleci fulgerător la un picnic, să faci o croazieră de-aia romantică, să te duci la Disneylandu' original... Trebuie să te gândeşti foarte bine. Şi să alegi cu grijă. Oamenii aşa cum i-a descris mama ta nu-s foarte petrecăreţi; există deci riscul ca, peste vreo trei-patru ani, să-l legeni încetişor pe-ăla micu' şi să te gândeşti că, uite - ai devenit mămică şi n-ai apucat şi tu să te distrezi măcar un pic!

Tăcere...

- Când alegi, încearcă să asculţi şi de minte, şi de inimă. El o să facă sacrificii mari pentru tine; tu trebuie să-ţi doreşti să faci sacrificii mari pentru el. O să fiţi amândoi persoane importante. O să purtaţi trenă de bodyguarzi toată viaţa voastră. N-o să vă lipsească nimic, niciodată - şi totuşi, de multe ori o să vă simţiţi prizonieri...

Tăcere...

- Eşti tânără. Vrei să te distrezi - să dansezi, să cânţi, să râzi... Te-ai făcut o domnişoară extrem de frumoasă. Şi eşti obscen de bogată. Ai mare grijă lângă cine te distrezi - da?

- Aa, bineînţeles!

- Şi cum aici, în România, e "paradisul distracţiei" pentru tine, adu-ţi mereu aminte că în ţara asta 99% dintre holtei sunt sărăntoci - iar restul sunt loaze răsfăţate ale unor securişti scăpătaţi.

- Stai liniştit, că nu mă mărit eu cu un român!

- O să te măriţi cu ăla pe care-o să-l iubeşti! Nu aşa stabilisem?

- Stai, că nu înţeleg ce vrei să spui!

- Vreau să spun că viitorul tău nu e alături de un român. Şi, cu atât mai puţin, alături de un român din Aurari.

Prinţesa bufni într-un hohot strașnic:

- Aoleu, ce-ţi trece prin minte!

- Îmi trec de toate prin minte. Că maică-ta a vorbit cu mine - şi mi-a spus cu gura ei că în Aurari sunt mulţi holtei care-şi dospesc musculatura la sala de forţă şi joacă cu foc pe diferite ritmuri - da' nici unu' nu corespunde cerinţelor.

- Şi tu credeai că eu nu ştiu asta?!

- Eu nu credeam nimic. Eu am ţinut musai să am discuţia asta cu tine. Ca să fie sufletu' meu împăcat, că am lămurit aspectu' cu holteii dospiţi la sală...

- Stai liniştit, Grasule - că nu mă mărit eu în Aurari! Da' ştii care-i chestia? În Aurari e singurul loc unde sunt liberă. Unde nu stau bodyguarzii şi chinezoaica în spatele meu, ca holera. Şi unde pot să mă distrez şi să joc fotbal şi să sparg seminţe pe bancă până-n miezu' nopţii. Şi unde mă simt şi eu o adolescentă normală. Aşa că exact asta plănuiesc să fac când sunt aici - să mă bucur că măcar în Aurari nu mai trebuie să fiu pui de contesă.

- Am înţeles. Şi sunt perfect de acord cu tine când spui că în Aurari poţi să fii şi tu o fată normală. Da' să fii cuminte; da? Sufletu' meu - să fii cuminte! Să nu faci păcatu'! Auzi? Nu aici! Şi nu cu ăştia de-aici! Te implor!

- Stai liniştit, Grasule - că am mai văzut muşchi dospiţi la sală şi n-am picat pă spate!

Începu să râdă foarte credibil - că în realitate simţea aşa o strângere de inimă când se gândea la bodyguarzii lui Vali Calu...

- Stai liniştit, că ştiu să dau şi cu flirtu', şi cu flitu'!

I-auzi! Îi sărută mâna şi decise să schimbe subiectul:

- Şi franţuzu' ăla cum e? E *shukar*?

- E un franţuz spălăcit, lung şi drept ca o grisină şi cu zâmbet de-ăla într-o parte - de zici că a făcut pareză...

Florentina era teribilă!

- Şi să-ţi zic ce harfe şi ce texte are-n cap! Îmi scrie, de dimineaţă, că dacă şi azi îi refuz invitaţia la cafea, e clar - am ceva cu el! Sau împotriva lui! Şi io i-am zis că n-am nimic nici cu el, nici împotriva lui. Şi el, repede: chiar mă duc la o petrecere, sau îi zic aşa ca să-l fac

s-o lase baltă? Eu i-am zis că mă duc la petrecere. Iar el întreabă: să înţeleagă, deci, că nu vreau s-o lase baltă? Auzi la el, ce şmecherie ieftină! Da' ştii ce i-am zis? L-am întrebat la ce se referă cu "s-o lase baltă"!

I-auzi! Bufni în râs... Şi ea râdea:

- Şi el a zis că atunci o să mai încerce şi duminică.

- Ce să încerce?

- Să mă scoată la o cafea! Da' stai, că el încă nu ştie! Mama nu-i acasă duminică...

Râdea - şi era mult mai liniştit, ştiind că prinţesa nu putea vorbi cu asemenea cuvinte despre cel pe care-l alesese pentru momentul acela foarte special...

Florentina

Bunicul ei mânca foarte bine - era puternic "ca-n tinereţe"! Tocmai îi muiase toate oscioarele cu îmbrăţişarea lui! Dar nu se plângea. Era aşa de bine să simtă că bunicul ei o iubea! Îi simţea bucuria revederii! Se simţea dorită aici - şi tocmai era împinsă repede în casă...

- Bine-ai venit!

- Bine v-am găsit!

Tanti Perla o îmbrăţişa cel puţin la fel de tare... Şi Agata era grăbită s-o strângă în braţe; dar, special pentru ea, avea un mesaj. Îşi ascunse faţa în părul ei, să nu le audă nimeni:

- Îmi întinzi azi cărţile?

- OK.

Gata - Azur o solicita urgent la îmbrăţişat! Iar Agata exclamă:

- Uau, ce frumoasă e...

Da, ştia - avea cea mai frumoasă rochie din România!

- Ţi-am adus şi ţie una! Mergi şi tu diseară - da?

- Da, m-a invitat şi pe mine.

Victor i-ar fi invitat pe toţi - de la nea Dumitru până la Adéle şi Denise. Dar taică-su îi cenzura "la greu" listele cu invitaţi. Azi era ziua lui; cu siguranţă, or să vină şi caprele! Şi poate-o să vină şi mama caprelor! Blonda! Şi cotoroanţa...

Şi dacă venea şi el?

... Dacă venea şi el, asta e! Din câte ştia ea, petrecerea se făcea la cort - şi nu-şi îngrămădea Nicuşor invitaţii la aşa eveniment important! Băiatul lui împlinise azi 16 ani; o să fie un dezmăţ total...

- Mi-o arăţi?

Se grăbi să aprobe - şi s-o tragă spre camera unde dormea de obicei atunci când venea la bunicul. Ia - oare îi aduseseră valiza?... Da. Se grăbi s-o desfacă şi scoase rochia turcoaz de dantelă...

- ... Crezi tu că e bine să mă-mbrac aşa?

- De ce să nu fie bine?

- ... Păi, e verde!

- E turcoaz. Şi e atât de pal, că nici n-ai zice că nu-i bleu! În plus, uite ce frumoase sunt una lângă cealaltă!

- ... Da, arată foarte bine împreună. Da' crezi că mă-ncape? Adică mi-e bună?

- Păi mie mi-a rămas un pic mică.

- Da - dar tu ai ce să bagi în decolteul ăla!

- E elastică, dragă! Se mulează! Ia probeaz-o!

Agata se grăbi să ia umeraşul... şi-l puse la loc:

- Lasă, că mă probez mai încolo. Stai jos.

Stătea! Instantaneu se aşeza! Avea sentimentul că verişoara ei îi întinsese deja cărţile...

- Azi, o să fii bucuroasă cu adevărat. Or să fie multe vorbe în jurul tău - dar tu n-o să le auzi şi n-or să te afecteze nicicum. O să fii centrul atenţiei. Şi o să-ţi meargă bine. Şi, dacă nu mă-nşel, azi o să se întâmple ceva frumos în viaţa ta.

Serios?... Probabil că da - că verişoara ei nu era genul care să facă poante pe tema ghicitului! Asta era bine! Asta era o veste minunată! Acum, cealaltă întrebare:

- De tati al meu ai mai dat?

- Dau în fiecare zi. Starea lui e neschimbată. Dar, peste-o carte, o să se întâmple ceva.

- Ce?

- O să aibă o cumpănă - şi n-o s-o treacă.

Aoleu! Nu mai avea suflu! Şi nu putea s-o întrebe ce însemna asta! Nu putea s-o întrebe ce păţea tati al ei!

- Totuşi, mămica ta îmi apare liniştită şi cu sufletul plin de speranţă. Iar chestia asta mă face să mă gândesc că medicii or să încerce să-l trezească, dar n-or să reuşească. Aşa că or să mai aştepte.

- Tu vezi vreodată bucurie, când dai de el?

- Da. Când dau pe termen lung, da. Şi mămica ta îmi apare cu bucurie. Stai liniştită - că el o să fie bine şi-o să-şi revină complet.

- Fiu! Ştii în ce hal m-ai speriat?

- Da' tu ştii cât mi-am stors mintea să potrivesc cuvintele în aşa fel încât să nu te sperii foarte tare?

- Tot m-ai speriat! Când e vorba de tati al meu...

Ochii albaştri o priveau lung... Ce se-ntâmplase?

- Ce s-a întâmplat?

- Nimic; de ce?

- Pentru că te uiţi ciudat la mine!

- Nu mă uit ciudat! Adică... Adică, da - mă uit ciudat. În doar o lună, ţi-au crescut patru admiratori. Busc, aşa - de parcă te-ai scăldat în afrodisiace şi feromoni!

Aoleu! Roşi violent - patru admiratori? Care erau ăia? Adică nu - nu aşa, că n-avea cum să-i ştie după nume! Rosti întrebarea corectă:

- Cum îţi pică-n cărţi?

- ... Doi sunt blonzii; ceilalţi doi sunt bruneţi. Şi se măsluiesc tot timpul. Şi tocmai unu' din ăia doi bruneţii e sincer în inima lui!

Serios? Avea unul sincer! Bufni în râs:

- Are bani?

- Nu ştiu. Şi să nu mă-ntrebi nici cum îl cheamă - că n-am cum să aflu. Da' de iubit, te iubeşte din toată inima.

Iaca - o iubea, totuşi, cineva...

- Eu îl cunosc?

- Cred că da - că e cineva din preajma ta. Ţi-am zis - bruneţii se amestecă între ei şi-mi pică aiurea: când aşa, când aşa.

- Şi-o să-l aflu care e?

- Cred că da! Că tu pici mereu cu bucurie! Şi nu cred c-o să te întristezi când o să afli că eşti iubită sincer!

"Depinde care dintre ei mă iubeşte sincer!" Că, vorba lu' Grasu - dac-o fi vreunu' bocciu şi strâmb şi câş şi falit...

- Şi pe urmă nu mai pot să văd. Lucrurile or să se precipite, cu tatăl tău şi cu Rebeca, şi nu mai ştiu să le citesc. Da' mamaia să ştii că le-a văzut o dată întinse de mâna mea; şi s-a aşezat şi le-a studiat pe toate părţile! Şi n-a zis nimic - de parcă cine ştie ce catrene ale lu' Nostradamus citea ea acolo!

Aha! Deci nu putea să afle dacă era de bine sau de rău... Prea bine! Dacă n-o să afle nimic în plus, măcar să afle alte lucruri! Se mută pe canapea, lângă ea:

- Auzi? Ia spune-mi tu mie... Cum mai stai cu dragostea?

Agata râdea, roşie toată-n obraji...

- Hai, spune! Că ştii că nu te spun!

- Nu e vorba că mă spui. Că aici, în Aurari, nu există secrete. Da' nu-mi vine mie să discut despre asta.

- De ce?

- Că nu-mi vine! Nu ştiu... Cred că mi-e ruşine.

- Haai, fii serioasă! Ai 14 ani - da?

- Da. Dar aici, în Aurari, fetele nu se mărită înainte de 18. Aşa e obiceiul.

- Ştiu. Da' asta nu înseamnă că nu... ştii tu!

Agata clătina încet capul - că nu... Ia uite!

- Păi şi ce faceţi - staţi drepţi pân' la 18 ani?

- Nu. Ne plimbăm cu băieţii, vorbim, glumim, dansăm... Dar atât. Până la 18 ani, totul staţionează la nivelul gândurilor. Şi al planurilor părinţilor, cred...

Era ciudat - tocmai aici, în Aurari, fetele aveau interdicţie pân' la 18 ani! Na - să mai zică românii ceva despre desfrânarea etniei! Îi venea să râdă...

- Auzi? Da' ăla blonziu' al tău cum e? Că pe unu' dintre ei îl ştii.

- Ăla blonziu', dacă e ăla la care mă gândesc eu acu', e exact aşa cum nu trebuie să fie băiatu' ideal pentru mine. Şi momentan flirtez cu el pe FB şi caut motive să nu ies cu el la cafea. Că ăştia blonziii aşa funcţionează - la prima cafea te pupă, la a doua te pun jos şi la a treia îţi spun că oricum erai prea frumoasă şi prea specială pentru el.

Agata râdea de exprimările ei...

- Grasu zice că ce fac eu acu' cu el se cheamă flirt. Iar eu i-am zis că în curând o să fac flit - că n-am timp de pierdut cu luzării.

Acum râdea în hohote... Se ridică şi deschise iar troller-ul:

- Hai să-ţi arăt ce mi-am luat săptămâna trecută de pe net! Ah - şi să-ţi dau rujurile hidratante!

- Ce rujuri?

- Alea pe care le-a promis Léon fetelor de-aici! Ai uitat discuţia cu gloss-ul şi cu rujurile?

- Să nu-mi spui că le-a luat rujuri hidratante!

- M-a pus pe mine să i le comand - ca să nu se îngrijoreze mama că i-a înnebunit băiatu' la paişpe ani...

Râdeau...

Ana-Maria

Aştepta. Ca de obicei, băieţii alergau să-i facă coridorul. Toate procedurile astea erau tare enervante! Îi mâncau şi nervii, şi timpul! Dar le respecta. Nu se plângea. Aştepta şi gata! Mai bine să fie în siguranţă, decât să se grăbească să-şi pună căpşorul în bătaia vreunui lunetist...

Gata - putea ieşi. Îşi luă laptopul şi porni spre scară. Însoţitorul de zbor era fermecat de machiajul ei profesional... Alexander era mai mult decât încurcat pentru propria incapacitate de a duce valiza cu bancnote acolo unde trebuiau să ajungă banii ăia...

- Bine-ai venit!

- Bine te-am găsit.

De data asta, blindata era parcată chiar în buza scării. Se aşeză comod pe bancheta din spate şi aşteptă... Plecaseră.

- Am încercat să dau de el, dar n-am reuşit. Parcă a intrat în pământ, afurisitul!

- I-ai dat mesaje?

- Nenumărate - şi mail-uri, şi SMS-uri, şi faxuri, şi telefoane la birou...

- Scoate mobilul şi scrie-i un mesaj nou.

Consilierul ei se grăbea teribil - şi era stângaci...

- ***"Dna Ionescu este în Germania şi doreşte să vă vadă."*** Scrie!

Scria - că era ordin de la şefa, aşa că n-avea încotro... Gata - îl trimisese.

- Îi ai la tine?

- Nu.

- Trimite un curier după ei. Momentan, vizităm oraşul; peste 20 de minute, îi scrii din nou.

Tăcere... Tăcere... Scoase specialul şi începu un mesaj nou pentru Isamu.

"Am ajuns. Ţine-mă la curent cu localizarea individului."

Send. Privea lung străzile împuţite... Nici Germania asta nu mai era ce fusese odată! Ehei - acu' vreo 15 ani, nimeni nu-şi permisese să arunce mizerii pe asfalt şi să ungă zidurile cu vopsea colorată! Germania se schimbase mult. La fiecare colţ de stradă mai acătării era câte-o crâşmă al cărui bucătar n-auzise vreodată de wurst...

"E acasă. Peste vreun sfert de oră probabil, o să primească vizita unei domnişoare."

Isamu era punctual ca de obicei. Şi foarte bine informat. N-avea rost să-l întrebe dacă mesajul lui Alexander ajunsese la destinatar...

Îşi alegea cuvintele... Bun! Îi arătă mesajul, după care se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Ne plimbăm prin oraş încă 20 de minute - timp în care "intersectăm" curierul şi luăm cadoul. După care îi scrii cam aşa: ***"Ajungem în cinci minute. Sper că domnişoara este discretă din fire"***. Şi finalizezi cu puncte-puncte. I-l trimiţi exact în momentul când ajungem în faţa reşedinţei lui. Ne parcăm şi aşteptăm cinci minute... Şi pe urmă rezolvăm problema. Şi mergem la o crâşmă.

Alexander aproba şi zâmbea cu toţi dinţii, fericit că avea aşa o şefă dată dracului...

Isamu

Se plictisea rău de tot. Îi venea să se ducă să se joace cu Léon! Adică, în fine - să pălăvrăgească cu el! Sau să-l întrebe pe Philippe ceva despre muzică! Ana terminase treburile din Germania, el terminase de pus ţara la cale, Piao avea treabă... Avea aşa o inactivitate uriaşă, că îl cam luase somnul...

Cioc-cioc! Oare cine era? Ciocănise doar de două ori... Deblocă uşa - şi descoperi că şi băieţii Anei se plictiseau!

- Deranjăm?

- Nu. Chiar mă pregăteam să vă fac o vizită.

Léon era mirat... Zâmbi:

- Voiam să vă rog să vă jucaţi şi cu mine! Că m-am pictisit rău de tot!

Râdeau toţi patru... Puştiul ridică din umeri:

- Noi plănuisem să ieşim în oraş. Dacă vrei, vino cu noi!

- Aş veni - dar nu pot. Dacă se răceşte scaunul, senzorul o anunţă pe Ana că chiulesc de la birou. Şi mi-e că mă ceartă!

- Ee...

Da, normal că nu-l păcălise cu gluma aia!

- Unde vreţi să mergeţi?

- Cred că în zona pietonală...

- OK. Un sfert de oră.

Băieţii se grăbeau să iasă - că trebuiau să se schimbe! Se ridică şi el şi scoase telefonul. Claude...

- Da.

- Băieţii ies la plimbare în zona pietonală.

- Organizez imediat suita.

Buton roşu. Urca la mansardă - şi se întreba... Ba nu se întreba nimic. Că n-avea rost să-şi pună întrebări aiurea! Era singurul dement care-şi punea întrebări! Şi zău că nu era cazul! Adică zău că nu plănuia nimic cu fata aia!

Uşa dormitorului era închisă. Urcă scara mansardei...

Ei, poftim! Tocmai ea trăgea de fiare! La vederea lui, Biyu se opri.

- Băieţii vor să iasă la plimbare, în zona pietonală. Vrei să ieşi cu ei?

- Dacă au nevoie de mine, desigur!

- Ei au nevoie de Jiao şi Meili. Dacă tu ai nevoie de ceva din oraş şi vrei să mergi cu ei...

- Nu. Dacă e vorba de timpul meu liber...

Şi bătea cu palma în mânerul aparatului, ca să fie limpede că ea se antrena - n-avea nici timp, nici chef de prostioare...

- Cum vrei tu!

Ocoli scara şi porni spre micile camere amenajate din gipscarton. Le auzea discutând de zor... Toate cele trei uşi erau deschise. Ciocăni în prima:

- Deranjez?

- Nu - deloc!

Meili "venise în vizită" la Jiao - studiau un catalog extrem de colorat, cu farduri probabil. Le zâmbi amabil:

- Băieţii vor să iasă la plimbare.

Săriseră amândouă şi se repeziseră una la micul şifonier, cealaltă la el - adică la uşă. Îi făcu loc să iasă. Şi decise să revină, totuşi, în birou. Biyu era atentă la mini-computerul aparatului. El cică nu era deloc interesat de exerciţiile ei...

Cobora scara şi se întreba de ce nu ieşise şi ea cu băieţii. Ştiau

amândoi prea bine că niciodată bodyguarzii nu erau prea mulţi atunci când venea vorba despre o plimbare printr-o zonă aglomerată! Şi ştiau amândoi prea bine că nici o femeie n-avea absolut tot ce-i trebuie, la un moment dat! Şi totuşi, ea preferase aparatele... Ciudat!

Se aşeză pe scaun şi deschise interfaţa cu banca. Era sâmbătă, era destul de târziu, n-avea ce încasări să studieze şi nici plăţi de făcut - dar s-ar fi simţit tare prost dacă deschidea un Solitaire! Piao muncea...

Ana-Maria

Tresări - mobilul special începuse să vibreze pe masă. Îl luă şi se încruntă un pic...

- Da.
- Bună, Ana.
- Bună, Andrei.
- Te deranjez?
- Nu, deloc. S-a întâmplat ceva?
- Într-un fel, da.
- Ascult.
- Diseară are loc o serată dansantă, în restaurantul unui hotel de paişpe stele din Belgorod. Ştii, ţi-am scris despre ea...

Serata exclusivistă cu lumea extrem de bună din sudul Rusiei. Da, ştia de ea.

- Ştiu.
- Noi am primit patru invitaţii şi vreo două duzini de telefoane de la persoane foarte importante, care ne-au întrebat dacă nu putem să facem o vrajă şi să te aducem şi pe tine. Le-am spus că nu, că ai treabă, că ai un program foarte încărcat... Dar am aflat că eşti în Germania. Şi mă gândeam să-ţi amintesc de serata asta. Că, dacă vrei şi nu mai ai treburi urgente acolo ...
- Tu ai vrea să vin şi eu?
- Sincer? Eu te-aş implora să vii şi tu! Jumătate din invitaţi ne tot sună şi ne tot cer oferte...
- OK. Atunci vin. Trimite-mi lista invitaţilor, după ce-o ornaţi cu steluţe bicolore.
- În zece minute o ai.
- Şi comandă-mi o ţinută adecvată - că sunt în blugi.
- Sigur, şefa!

Era euforic - râdea şi "spunea prostii". Andrei se bucura enorm să descopere că şefa lui răspundea prompt la strigătele lor de ajutor! Nu ca Ştefan, care-i mai trombonise şi-i mai lălăise când şi când...

- Vorbim.
- Vorbim.

Închise şi se ridică:

- M-au chemat în Rusia.
- Mă ocup imediat de transport.

Iar ea se ocupa de bagaj. Şi de informarea lui Isamu - care o să cam mustăcească, nemulţumit că-i dădea şah-surpriză.

Florentina

Era şase. Fix. Ea era gata de-acu' juma' de oră! Şi era aşa de frumoasă - şi aşa de nerăbdătoare să plece odată - că, dacă n-ar fi convins-o pe Agata să stea s-o fardeze, probabil că ar fi făcut o criză de nervi şi-ar fi devastat casa...

Gata - şi Agata era pregătită de plecare. Închise trusa de farduri:

- Ajunge - că nu-i bine să te colorez ca pe-un papagal. Că doar trebuie să fim cele mai tari de-acolo - nu?
- Bineînţeles! Ştiu cât de important este pentru tine să umpli anumite suflete cu fiere...

Agata ştia multe din secretele ei... Îşi luă poşetuţa:

- Hai!
- Hai!

Ieşi şi se grăbi în living. Unde descoperi că fuseseră aşteptate. Şi că ea, prinţesa foarte deşteaptă şi şmecheră, nu se gândise la multe lucruri, apropo de petrecerea aia... Diamant se ridică de pe canapea:

- Gata sunteţi?
- Gata!
- Bun. Prinţeso, el e Orlando - bodyguardul tău de azi. Ţi-am ales un dansator experimentat - şi-are o condiţie fizică de invidiat, să ştii!

"Şi sigur are privire de şoim şi deducţie de detectiv!" Diamant pitise, sub scuza însoţitorului absolut necesar pentru ţopăială şi dans, un detectiv...

- Agata, îl ştii pe Tudor...

Îl privea lung pe Orlando...

Arăta bine. Era înalt şi solid. Era un fel de caftangiu surghiunit în costum. Într-un costum bun, apropo! Uita deseori că oamenii din Aurari erau bogaţi... Avea vreo 20 de ani. Era brunet. Avea ochi negri şi privire pătrunzătoare. Privirea aia îi garanta multe chestii acum - dar două erau predominante. Prima - îi garanta că va fi în perfectă siguranţă. A doua - îi garanta c-o s-o aducă pe braţe, frântă de oboseală după atâta ţopăială. Cu el. În a doua chestie pe care i-o garanta ei Orlando erau două "certitudini". Că va dansa până la epuizare şi că o va face cu un singur partener - el. Probabil că Diamant îi selectase iar Grasu îi instruise! Hm...

- Faceţi o oră până acolo. Eu nu vă recomand să ajungeţi primele; dar dacă nu vreţi să vă mai plimbaţi printr-un mall, pe undeva...

Aprobă iar unchiul ei îi făcu cu mâna:

- Petrecere frumoasă!
- Mulţumim!

Se grăbea spre uşă; Orlando se grăbea spre aceeaşi uşă, în timp ce flexa cotul şi-i oferea braţul... OK! Ieşiră - şi zâmbi la vederea superlimuzinei care le aştepta! Bine, nu era o limuzină în adevăratul sens al cuvântului! N-avea şase roţi şi 9 metri lungime! Dar era cel mai nou prototip de BMW care se inventase azi, în jurul prânzului. Şi era condus de...

Ia uite...

Alex le privea lung, de la volan. Nu voia să-l privească drept - aşa că nu ştia pe care dintre ele o privea! În orice caz, rochia ei sidefie îi atrăsese cu siguranţă atenţia! Aşa că păşea frumos, la braţul lui Orlando, şi zâmbea cu schepsis...

Urcă pe bancheta din spate; Agata urcă lângă ea. Tudor o să stea lângă Agata, imediat cum băga cadoul în portbagaj - dar asta nu era o problemă, atâta timp cât ele puteau şuşoti în voie! O privi lung, atentă la nuanţa din obrajii ei:

- Abia aştept să ajungem!
- Şi eu!

Era îmbujorată excesiv, semn că degeaba spusese ea că nu e interesată de Alex... Zâmbi cu subînţeles:

- Mă ajuţi să le ofticăm pe capre?
- Ştii bine că te ajut! Dar pun o condiţie.
- Zi-i!
- Să nu depăşim limita bunului simţ.
- Aa, stai liniştită! Le vom oftica frumos, cu graţie şi stil...
- Nu e vorba de ele. E vorba de ceilalţi. De adulţi.

Scoase imediat telefonul şi începu să scrie...

"Mă îndoiesc că o să apară şi el, cu Crinuţa lui! Şi eventual şi cu ăla micu'!"

Agata scria...

"Dar sigur o să apară blonda. Şi probabil că şi mamaia - că e mamaia sărbătoritului, nu?"

Da - nu se gândise că o să dea ochii cu cotoroanţa...

Dacă va da ochii cu cotoroanţa, ştia deja ce-o să facă! O să se întoarcă cu spatele la ea şi-o să-i arate un mare fund! Adică un mic şi graţios fund de domnişoară care n-are ochi pentru mama ăluia de-o făcuse şi-o abandonase în zbierete şi cuvinte grele şi scrâşneli şi multe altele. Nu putea să uite... Chiar şi acum, la vârsta asta, putea vedea oricând cu ochii minţii cum se ridicase silueta solidă, cum apucase farfuria şi cum aruncase cu ea! Şi cum se reaşezase şi-i zâmbise ei şi-i

pupase mânuţa, după care o întrebase “Tu nu te-ai speriat, nu?”. Se speriase îngrozitor atunci...

Nu - n-o să se ia de ele. Şi o să aibă grijă să stea cât mai departe de ele. Nu voia să strice petrecerea lui Victor. Şi nici nu voia să-i dea cotoroanţei motiv să spună că e prost-crescută - cu aluzie la mama ei, care nu ştiuse s-o educe.

Rebeca

Diamantu’ ei era un scump şi-un drăguţ! Îi suporta cu stoicism pălăvrăgeala despre orice altceva, numai nu despre ei doi! Ascultase un sfert de oră de poveste despre afaceri. Şi încă zâmbea. Avea un bărbat tare bun, care-o iubea tare mult... Ridică scurt din umeri:

- Şi cam aşa s-a scurs ziua mea de azi.

- Eu n-am avut cine ştie ce activitate. Diseară am un party - şi cred că o să trec şi pe la băiatul lui Nicuşor, care face 16 ani...

- Al lui Nicuşor aurarul?

- Da.

- Să-i spui “La mulţi ani” din partea mea!

- Îi spun... Totuşi, nu ştiu dacă să mă duc sau nu. Ştiu, e prietenul meu; dar Florentina s-a îmbrăcat cu rochia aia “de ofticat românce”. Semn că vrea să facă spectacol. Şi nu cred că e cazul să mai pun şi eu sare pe rană!

- Poţi să te duci şi să-l iei deoparte. Sau să-l chemi la poartă, cinci minute.

- Nu ştiu. Să văd. Mă mai gândesc.

Bărbatul ei era indispus. Fusese indispus încă de când o sunase! Acum, probabil că sfatul ei îl indispusese şi mai rău - că îl învăţase ea cum se face, şi nu era cazul! Aşa că...

Nu-i spusese nimic despre Trésor. Nu-i povestise cum fugise azi de vreo şase ori din birou ca s-o schimbe, ca s-o spele, s-o adoarmă la prânz... Probabil că, dacă i-ar fi spus, ar fi auzit sfatul lui - să-i angajeze o altă bonă. Asemenea cuvinte s-ar fi simţit ca un fel de mişto subtil... Oftă greu:

- Să nu stai târziu diseară - că îmi pari obosit.

Diamant aprobă cu capul... Îi făcu cu mâna:

- Pa!

- Pa.

Şi cam atât. Log out. N-ar fi trebuit s-o sune. Probabil că îi fusese dor de ea - şi nu putuse să-şi rostească gândurile aşa, la cameră. Cine ştie...

Se ridică şi se aplecă pe după toc. O pusese să deseneze - şi-i desenase ea...

De ce se mai amăgea? De ce se mai chinuia? Ăia nu descopereau nimic - nici un semn, nici o urmă a micuţei ei! Ea de ce se folosea de păpuşa aia ca să-şi prelungească agonia? Ea de ce nu pricepea că era foarte posibil ca Trésor... Ca reginuţa ei...

Alergă în baie şi încuie uşa. Şi se urcă în cadă, unde se lăsă să alunece...

Şi dacă o omorâseră? Dacă o omorâseră şi-o îngropaseră undeva, într-o pădure sau într-o râpă? Dacă... Dacă sufleţelul ei era acum... Şi n-avea lumină... N-avea... nici mâncare... nici lumină...

Diamant

Îl simţise. Îi simţise tristeţea şi singurătatea şi ştiuse că nu are ce să-i spună. Aşa că îi făcuse cu mâna şi se grăbise să se deconecteze. În loc să-i spună... Ori de câte ori îl simţise supărat, Raina lui făcuse pe dracu-n patru şi-l înveselise. De multe ori, se urcase într-un avion şi-l vizitase. Acum, însă, după dispariţia fetiţei lor...

În loc să profite de faptul că e sâmbătă după-amiază iar afacerile ei erau “în weekend”, în loc să se urce într-un avion şi să-l viziteze, ea preferase să-l trimită devreme la culcare şi să-i închidă laptopul în nas. Foarte frumos! Foarte interesant...

Apăsă ecranul şi se sprijini comod de spătarul canapelei. Privea spre televizor. Îl vedea prin ceaţă. Lacrimile îi înceţoşaseră privirea...

Florentina

În sfârşit, ajunseseră! Vila era luminată feeric, curtea era luminată feeric... Strada era plină de limuzine. Parcă era nuntă - nu onomastică! Nicuşor o luase razna rău de tot! Şi uite că, în timp ce Alex parca şi el super-BMW-ul, ea se gândea la Rebeca şi la Diamant. Şi se întreba ce-ar face Nicuşor, dacă un dement i-ar răpi unicul băiat. Mai ales după ce cutremurul i-o răpise pe fetiţă. Gândul ăsta era neliniştitor; dar nu putea să nu se gândească... În fine!

Coborî şi ea şi i se oferi imediat braţul. Mm - Grasu fusese limpede în exprimare şi pesemne că se repetase de două-trei ori, ca să se memoreze bine dispoziţiile! Azi era însoţită - adică interzisă! Gândul ăsta o cam călca pe nervi! Nu că venise să-şi caute bărbat; da’ aşa, pur şi simplu! Ce-o tot ascundeau şi-o împiedicau şi-o “urâţeau”? Ce credeau - că pot s-o ţină acasă, fată bătrână, până bătea suta de ani?

De cum intră, scană scurt curtea. Şi le localiză pe cele două capre. Aurora şi Selena stăteau în stânga, la cea de-a treia masă din primul rând de mese. Ce bine! Or să-i vadă bine coregrafiile! Fetele astea or să rămână suple - că la ce poftă de mâncare or să aibă...

- Bine-aţi venit!

- Bine te-am găsit! La mulţi ani!

- Mulţumesc!

Victor era extrem de fericit - şi extrem de emoţionat! Îl strânse cu putere în braţe şi-l scuturâ scurt:

- Ştii ce dor mi-a fost de tine?

- Nu ştiu, da’ să ştii că se simte că ţi-am lipsit mult!

Ia uite-l! Dădu să-l ciufulească, dar tânărul protestă:

- Hei! Nu-mi strica freza!

- Bine, nu ţi-o stric... înainte de doispe noaptea!

Agata îl îmbrăţişa şi ea pe Victor - mai uşurel, aşa, că ei nu se cunoşteau chiar atât de bine...

- Haideţi, intraţi!

- Nu eşti curios să vezi ce ţi-am adus?

- Ba da! Da’ e cutia mare - şi nu pot s-o desfac aşa. Am nevoie de-o masă!

Se făcuse şmecher mare băiatul ăsta... Pe ele le aşeza pe partea dreaptă a curţii. Or să stea faţă-n faţă. Îi era tare milă de capre...

În sfârşit, se aşeză. Orlando se aşeză lângă ea, nu înainte de a-şi scoate haina. Uau! Nu-şi dăduse seama ce musculatură bine dezvoltată ascunsese haina aia - şi ce maletă şi ce lanţ şi ce ceas! Aşa, da! Aşa, mai că-i plăcea şi ei să-l ţină de braţ! Caprele or să dea-n clocot până-n miezu’ nopţii! Că Nicuşor renunţase la cort - proptise reflectoarele asupra meselor, aşa că era cald ca-n iunie şi limpede ca-n toiu’ zilei... Victor rupea hârtia, nerăbdător... Ea ştia că o să audă chiote, aşa că aştepta...

- Yes! Uau - ce surpriză mi-ai făcut!

Da - ştia că era o surpriză plăcută. Foarte plăcută chiar! Victor colecţiona jucării - adică machete de maşini. Ea le spunea jucării, date fiind dimensiunile şi utilitatea evidentă! El însă era înnebunit după ele. Iar ea îi adusese jucării! 12 maşinuţe, 12 motociclete, 12 avioane, 12 camioane... 12 din fiecare. Cu baterii - deci cu lumini şi sunete şi uşi care se deschideau şi multe-multe alte chestii făcute manual de oameni cu nerv de oţel şi lupe bune...

- Aoleu, prinţeso, ce mi-ai făcut!

Luminiţa tocmai se uitase în cutie.

- Şi aproape că reuşisem să-l conving să-şi schimbe pasiunea!

Se ridică şi se grăbi s-o îmbrăţişeze:

- E plăcerea lui! De ce nu-l laşi să se bucure de plăcerea lui?

- Da’ ce, nu-l las eu? Îl las! Da’ să aibă el grijă de ele! Nu să le-ntindă peste tot şi s-o şteargă şi să mă lase pe mine să le strâng!

- Nu, mămico! Eu le strâng! Şi le şterg şi de praf!

Gata - Victor luase cutia-n braţe şi-acum se grăbea spre casă. Luminiţa reveni spre ea:

- Şi ce mai faci tu, prinţeso?

Orlando sări în picioare şi-i oferi scaunul - gest care-i mai adăugă două plusuri în ochii ei... Decise să ofteze greu:

- Aşa şi-aşa. E greu fără tati al meu...

- Îmi dau seama că nu-i uşor! Da' medicii ce spun - are şanse să scape?

De parcă tati al ei era pe patu' de moarte! Hm...

- Medicii spun că e foarte bine şi că se va reface total.

- Asta-i bine...

Luminiţa era bulversată de vestea că tati al ei nu era chiar atât de "chisăliţă" cum crezuse ea. Foarte interesant...

O privea şi aştepta următoarea întrebare. Care însă nu venea. Păcat - ea se chitise să-i răspundă cu schepsis! Ca s-o enerveze! Că şi ea o enervase cu întrebarea aia tâmpită! Numai că Luminiţa tăcea; privea undeva în gol şi tăcea... Agata sparse tăcerea:

- Aţi aranjat foarte frumos curtea. E superb!

- Da, a fost dorinţa lui să facem o petrecere mare. Şi a noastră - îţi dai seama! Are invitaţi din toată ţara!

Normal că avea - că taică-su nu era un fitecine! Că dacă ar fi avut-o doar pe ea, florărească scăpătată, bietul Victor şi-ar fi invitat trei colegi de şcoală într-o sufragerie de bloc, la un pahar de cola şi-un sandwich!

Se indispusese. O indispusese Luminiţa şi cuvintele ei. Îi venea să se ridice şi să plece - că de ţopăială nu-i mai ardea nicicum! Individa asta stricase totul... Ia să plece ea de-acolo! Că, la urma urmei, nu era obligată să stea pe scaun şi să răspundă la întrebări! Se ridică - iar Orlando îi oferi toată atenţia lui... Zâmbi:

- Hai pân' la poartă.

"Ca să te vadă caprele mai bine!" Începea să se binedispună... Traversau curtea aia mare iar ea se simţea privită insistent... Gata - erau în stradă. Încă trei paşi - şi se opri:

- Aşa. Acu' stăm zece minute, până se cară aia.

El scotea pachetul cu ţigări - şi-i oferi şi ei una. Negă scurt:

- Nu fumez.

El fuma. Îşi aprindea ţigara. Ea aştepta, încercând să numere secundele în minte...

- S-a întâmplat ceva?

- Da - m-a înfuriat individa aia.

- Vrei s-o bat?

Cum?... Cum adică? Tânărul suflă lung fumul:

- Dacă vrei, o bag în medical. Doar să-mi zici. Şi să-mi zici câte zile - 15, 30... Cu operaţie, fără operaţie...

Oo, Doamne! Bufni în râs:

- Hai, că ai fost tare!

- Trebuie să am grijă de tine. În asta intră şi buna ta dispoziţie. "Dacă o supără cineva, îl joci în picioare" - aşa a zis Grasu. Vrei să mergem să jucăm amândoi? Sau doar te uiţi cum joc eu?

Râdea şi scormonea după şerveţele - că îşi ruina machiajul... Gata. Acum aprobă:

- Mergem - şi jucăm pe bune, da' peste vreo zece minute.

- Deci vrei, totuşi, s-o bat.

- Nu. Vreau să le bat la puncte pe nişte capre nesuferite.

- Asta nu-i greu. Mi le arăţi - şi mă duc şi le iau punctele.

Cu siguranţă, Grasu spusese şi "Ai mare grijă de buna ei dispoziţie". Orlando o făcea să râdă cu lacrimi...

- ... Nu-i cazu'. Sunt sigură că simpla mea apariţie le-a provocat inapetenţă şi le-a tăiat chefu' de petrecere.

- Dacă-mi spui la cine te referi, pot să-ţi spun ce reacţie au avut când am intrat.

- ... Zici tu că poţi să-mi spui ce reacţie au avut!

- Da.

- ... OK. La a treia masă de pe stânga sunt două fete. De 11 şi 13 ani.

- Fetele lui Florentin? Au făcut ochii mari şi s-au luat de mână. Şi-au rămas aşa, mute, holbându-se la noi.

Serios?... Da' de unde până unde le ştia ăsta pe capre, cine sunt?

- Da' tu de unde ştii cine sunt?

- Am studiat problema. De dimineaţă, de la opt, studiez lista invitaţilor - cu poze cu tot. Îi ştiu pe toţi.

- ... Pe bune?

- Pe bune.

- Şi cam ce invitaţi sunt acu' în curte?

- De-ăia buni. De-ăia de nu se-ncurcă cu sute de mii de euro.

Deci erau câteva "opţiuni" în curtea aia... Foarte bine! Bun! Ţigara zbură cât colo:

- Mergem să jucăm?

- Mergem. Da' întâi mai stăm puţin la masă.

- OK. Atunci, când vrei să joci, îmi altoieşti una cu piciorul.

Bufni iar în râs:

- Bine, mă!

Acum râdea şi el... Şi abia acum realiza şi ea că Alex nu intrase cu ei în curte - adică era chiar acum în maşină, la vreo zece metri de locul unde pălăvrăgise ea cu Orlando... şi râsese de mama focului, binedispusă...

Da - Agata era o ghicitoare foarte bună. Era în centrul atenţiei, aşa că-i mergea bine! Şi era bucuroasă! Şi era înconjurată de bârfe pe care nu le auzea. Se întreba acum, când intra iar în curte, ce-o să se întâmple azi. Că ceva sigur se-ntâmpla! Agata spusese că azi o să se întâmple ceva frumos în viaţa ei...

Luminiţa plecase de la masa lor. Agata şi Tudor erau atenţi la ei doi. Încercă două-trei mişcări din şolduri... aşa, de încălzire... Agata făcu ochii mari - că rochia sidefie o avantaja mult atunci când făcea mişcări manelistice! Orlando râdea şi păşea niţel mai săltăreţ... Caprele probabil că mâncau zahăr cu linguriţa ca să se-ndulcească - fiindcă curtea era plină-ochi cu holtei doldora de bani, iar blonda falimentase florăriile...

Isamu

Era linişte în vilă. De jumătate de oră, rămăsese singur în birou. Piao plecase târziu, că nu-şi terminase treaba... Băieţii se culcaseră devreme, fetele nu coborau niciodată dacă nu era ora de masă...

Simţise că biroul îl sufocă, aşa că îşi luase laptopul şi coborâse în living. Alesese canapeaua. Voise să-şi amintească discuţia cu băiatul lui. Voise să-şi amintească...

Îi era dor de rândunica lui. Îi era dor de clipele lor frumoase. De ea. Îi era dor de Fei-Yen - cea care încă nu ştia că nu mai poate face copii. Îi era dor de sentimentul de dragoste cu care-l învăluise ea mereu. Acum era singur. Erau oarecum certaţi. Liwei se mutase la Nisa, el se mutase în birou...

Unde era familia lui? Nu membrii familiei - ci familia ca întreg. Unde era? Mai era? Mai exista familia Chèn? Nu ştia răspunsul la întrebarea asta; dar băiatul lui îl lăsase să simtă un puternic sentiment de resemnare...

Intră în mail-ul special - oare băiatul lui era online la ora asta? Era zece jumate; teoretic, Liwei vorbise deja cu mama lui. Ei vorbeau aproape zilnic. Relaţia lor era altfel...

Tresări - ia uite-o! Ea era online! Repede - mesaj!

"Bună seara, rândunica mea."

Send - şi invitaţie să-i vadă camera... Aştepta... Aştepta - şi ştia că fiecare secundă care trecea îi permitea lui Fei-Yen să-şi ordoneze gândurile, aşa că şansele lui de-a vorbi cu ea scădeau vertiginos... Mesaj!

"Te rog - acceptă invitaţia. Trebuie să vorbim."

Send. Aştepta... Ea încă se mai gândea... Trebuia s-o vadă! Trebuia! Mesaj!

"Rândunico, trebuie să te văd! Mi-e dor de tine! Mi-e atât de dor de tine..."

Send. Poate că făcuse totuşi o greşeală - şi-acum o să vadă cum

ea se deloga... Minune! Îi acceptase invitaţia! Îşi trecu grăbit palmele peste păr, încercând să-l aranjeze cât de cât... Gata - îl invitase să-i vadă camera! Se grăbi s-o accepte şi se aplecă spre ea:

- Bună seara, rândunico...

Fei-Yen era în halatul de baie. Probabil că îşi verificase mail-ul înainte să se culce...

- Bună seara.

Părea deranjată de apelul lui. Părea că face eforturi să zâmbească, să pară amabilă... Zâmbi slab:

- Dac-ai şti tu cât de dor mi-a fost de tine...

- Şi mie mi-a fost dor de tine. Şi am tot sperat că o să vii...

Îl plesnise frumos, cu graţie şi multă atenţie, ca să nu-l usture foarte tare. Oftă din tot sufletul:

- E aşa o perioadă nenorocită... Ana e mereu pe drumuri; copiii sunt aici, că trebuie să meargă la şcoală... Nu pot să ies din vilă.

- Ştiu. Şi poţi să stai liniştit - că m-am obişnuit să trăiesc cu o fantomă!

Poftim?

- Poftim?

- M-ai auzit foarte bine! Tu, pentru mine, eşti soţul-fantomă. Trimiţi uneori semnale. Uneori. Adică rareori. În rest, te văd prin poze...

- Rândunico,

- Şi vorbesc cu pozele tale, ca o schizofrenică.

- Te rog, nu vorbi aşa!

- Le vorbesc zilnic! Le spun cât de dor îmi e de liniştea de demult, cât de greu îmi e să văd ce eforturi uriaşe faci ca să mă ocoleşti... Le spun că înţeleg perfect de ce eşti liniştit atunci când vii totuşi acasă şi mă vezi ducându-mă în camera lui Liwei...

- Nu vorbi aşa! Ştii bine că nu-i aşa!

- Ştiu că mă ocoleşti. Şi ştiu şi de ce-o faci. Te temi, probabil, să nu-ţi sabotez prezervativele!

Asta era prea de tot! Ridică vocea la ea:

- Cum poţi să spui asta?!

- În franceză, în chineză, în engleză - după cum preferi! Ştiu că există lubrifianţi care "sabotează" latexul. Şi sunt sigură că ştii şi tu asta. Deci, e evident de ce preferi să-mi alimentezi cardul şi să dormi acolo!

- Asta crezi tu? Că nu vin acasă fiindcă te evit?

- Păi ce altceva să cred?! Când ştii prea bine că stau singură cuc în casă şi plâng şi mă consum, ce altceva să mai cred?

- Iubito,

- Ştii prea bine cât de mult îmi doresc un copil! Şi mă eviţi! Cea mai bună metodă contraceptivă e neprezentarea uneia dintre părţi!

- Rândunico, tu vrei să te nenoroceşti? Chiar vrei să insistăm până te nenoroceşti?

- Aş fi vrut să simt că încă mai am un bărbat! Că încă mai suntem o familie! Dar e evident acum că mă înşel!

- Cum poţi să spui asta?!

- Isamu, fii obiectiv! Liwei a plecat pe drumul lui, tu mergi neabătut pe drumul tău... Voi aţi decis deja! Stai liniştit - o să mă obişnuiesc şi eu, şi-atunci n-or să mai fie probleme!

- Rândunico,

- Se pare că tu te-ai împăcat deja cu ideea şi ţi-ai găsit liniştea. Nici o problemă! Ştii bine că te-am respectat întotdeauna - şi ţi-am respectat deciziile! Îţi respect şi decizia asta! La urma urmei, eu sunt de vină pentru starea de lucruri de acum!

- Nu, rândunico! Nu eşti tu de vină! Şi nu - nu mi-am găsit liniştea!

- Şi-atunci ce să înţeleg din faptul că dormi acolo cu săptămânile? Că n-ai mai dat pe-acasă decât ca să-ţi iei haine comode pentru acolo? Şi că ultima oară când ai trecut prin patul meu a fost în 29 februarie?

Poftim? Cum? Ultima oară...

- Dacă vrei, îţi trimit calendarul pe fax - ca să vezi şi tu cerculeţele şi să constaţi şi tu ce-am constatat eu!

Hei! Asta era chiar culmea!

- Ţi-ai făcut un calendar cu zilele când am făcut dragoste?

- Da. Şi să ştii că le-am notat pe toate - şi ţi-l trimit chiar acum pe fax, ca să le vezi şi tu. Ca să realizezi şi tu cum stau lucrurile - şi care e adevărul adevărat! Şi ca să pricepi de ce ţip şi-ţi închid în nas!

- Rândunico...

Prea târziu - îi trântise ecranul în nas...

Se sprijini încet de spătarul canapelei şi-şi acoperi faţa cu palmele... Şi înlemni - pentru că era linişte în vilă, aşa că auzise scârţâitul uşor al scării de la mansardă...

Una dintre fete - habar n-avea care - auzise discuţia lui cu Fei-Yen. O auzise integral, pentru că făcuse videoconferinţă - şi nu-şi pusese căştile. Una dintre fete ştia acum că el...

Oare fusese ea?

... La dracu!

Trânti ecranul şi se ridică - şi-şi strânse grăbit totul. Nu-i plăcea deloc ce se întâmpla! Nu-i plăcea ce făcea el - şi nici ceea ce gândea! Tocmai descoperise că l-ar fi bucurat dacă ar fi ştiut că Biyu îi ascultase conversaţia cu Fei-Yen! L-ar fi bucurat dacă ar fi ştiut că ea realiza cât de bine conturată era despărţirea lui de soţia lui! Şi nu era bine să gândească aşa! Era cel mai contraindicat, cel mai cretin şi idiot gând care-i putea trece prin minte! Fata aia era un copil nevinovat! Şi-o păşteau pedepse grele dacă încălca regulile impuse de Fang! Şi nici nu se gândea el s-o nenorocească pe copila aia! De ce dracu mintea lui nu putea să accepte asta? De ce dracu mintea lui tot "emitea" cretinisme de-astea cu el şi Biyu? Ce-avea - se ramolise de tot?

Intră în birou şi trânti uşa. Şi constată că faxul primea ceva...

Avea aşa un gust amar... Amar de tot... Ignoră faxul - o să-l arunce mai târziu. Adică mâine. Acum, doar verifica mail-ul oficial şi-apoi se culca. Ca să nu mai gândească prostii!

Florentina

Transpirase leoarcă - dar nu intenţiona să se oprească! Nu-nu! Era aproape doişpe noaptea iar ea nu stătuse jos deloc! Nicuşor chiar nu se-ncurcase - chemase toată crema maneliştilor în vogă. După cum presimţea ea - şi ştia că se organizau petrecerile astea - la cheltuieli participau şi vreo patru-cinci ţigani bătrâni. Care aveau nepoţi de-nsurat. Ziua de naştere a lui Victor era un motiv minunat de-a pune la cale nişte încuscriri! Că în curtea aia erau două batalioane de minore şi minori - şi acuşi începea sezonul nunţilor! Îi venea să râdă - tati al ei era şmecher rău şi-o învăţase o grămadă de şmecherii...

Pe ea n-o interesau minorii ăia. Chiar dacă erau spilcuiţi şi unşi şi împodobiţi ca vitrinele de pe Croisette. Ea nu venise azi aici ca să se mărite - venise ca să danseze şi să le oftice pe capre. Amândouă scopurile erau atinse la maximum - manelizase pe rupte, alături de cel mai tare dansator din curtea aia, iar caprele n-avuseseră nici o şansă încă din start. Aurora şi Selena se legănaseră lent, în stil blues, la un metru de masa lor. Alea erau ţicnite rău - se ţineau de mână...

Gata încă o melodie! Super-melodie! Şoldurile ei atrăgeau toate privirile din curtea aia - că o avantaja mult şi rochia, şi antrenamentul intensiv din camera ei de la Cannes! Şi, bineînţeles, petrecerile din Aurari! Şi CD-urile alea vechi ale lui tati al ei - şi filmările cu mămica ei dansând...

Aoleu! Încă o manea? Da' ce-aveau guriştii ăştia - se românizaseră de tot? Orlando se aplecă spre ea:

- Ce-i? Vrei să mă duc să-l bat?

Oo, Doamne! Iar râdea în hohote... Băiatul ăsta era teribil! Zău aşa! Îl trase, ca să-i zică la ureche:

- O să-ţi fac cel mai mişto raport pe care l-am făcut vreodată!

- Nu-l face mişto. Fă-l pozitiv - că altfel mă taie Grasu!

- Nu te taie, mă...

- Ehei... Habar n-ai tu ce mi-au auzit mie urechile de dimineaţă...

Pe bune?... Pe bune. Grasu îl şocase rău! Tânărul completă, râzând:

- În plus, e cea mai mişto misiune pe care-am primit-o vreodată. Şi n-aş vrea să pierd ocazia de-a te însoţi şi pe la parangheliile viitoare...

Aa...

- Stai liniştit - că se filmează, aşa că Grasu va fi informat prompt.

- Ştiu - se filmează şi se şi transmite live pe vreo trei canale de youtube. Da' raportu' tău o să fie mult mai important decât efectu' vizual...

Da, probabil că Grasu o să pună mai mult accent pe opinia ei...

Deci se filma... Acum îşi dădea ea seama că se filma "la greu"! Şi cu camere profesionale, şi cu telefoane... Se filma. Avea deci şansa "de a ieşi în lume", cum se spune! Dacă-şi punea o filmare-două pe FB... Hm...

- Te-ai întristat şi mai rău. Va fi vai de urechile mele, dacă nu-l caftesc pe-ăsta!

Şi arăta spre gurist.

- Ba urechile tale n-or să păţească nimic. Da' te rog ceva...

Putea să-l roage orice - inclusiv să-i aducă el o felie de Lună...

- Du-te tu la maestrul Guţă şi zi-i să-mi cânte *Kibori*.

Orlando o privea lung... şi se apleca iar spre ea:

- Da' te juri că nu-mi fugi cu ăl mai bălos aurar de-aici?

- Dacă joci cu mine aşa cum trebuie, nu fug. Dacă nu...

Ea se abţinea şi nu râdea; el nu ştia ce să facă. Pe de-o parte, fusese instruit să-i îndeplinească toate dorinţele şi să aibă mare grijă de zâmbetul ei fericit; pe de altă parte, a dansa *Kibori* cu fata regelui aurarilor aşa cum plănuia ea să danseze era destul de riscant... Îl trase iar spre ea:

- Undeva în casa aia e mama lu' Florentin. Pe care vreau s-o fac KO - s-o adune SMURD-u' pe targă şi s-o ducă s-o resusciteze. Dacă tu îmi faci mie bucuria asta şi mă ajuţi s-o dau pe-aia în toate bolile cardiace, mă jur că joci cu mine la toate paranghelliile de anu' ăsta! Şi nu fug nici măcar o dată!

Acum râdea el. Râdea şi aproba. Bun! Preluă linia melodică din mers, aşa - că el se ducea la Guţă...

Avea un plan. O socoteală. Agata îi spusese că are doi admiratori bruneţi - iar unul dintre ei o iubeşte cu adevărat. Melodia asta, dansată aşa cum plănuia ea s-o danseze, o să-l facă pe acel admirator să iasă din ascunzătoare - şi-o să afle şi ea cine era misteriosul brunet care-o iubea sincer! Făcea opturi spre ciment şi se întreba cine era admiratorul ăsta... Dacă era din Aurari... Se întreba şi socotea şi n-avea de unde să ştie căror parteneri de afaceri le arătase tati al ei poze de familie...

Avea 17 ani deja. Pentru marea majoritate a holteilor din curtea asta, era cam bătrână pentru măritiş. Dacă tati al ei "aruncase nişte săgeţi" spre unii taţi de băieţi, ea trebuia să afle! Şi-ncă repede! Trebuia să-i afle, ca să-i analizeze bine de tot şi să găsească motive pentru a spune "Nu"! Că cine ştie ce planuri avea tati al ei! Şi, vorba aia - acuşi se trezea şi realiza că era imobilizat la pat! Şi poate se speria şi se repezea s-o mărite - cu gândul că n-o să mai apuce s-o vadă mireasă...

Şi dacă nu va spune "Nu"? Dacă va spune "Da"?

... Uite, tocmai de-asta trebuia ea să-i afle urgent pe ăia pe care-i ochise tati al ei! Şi pe ăla care-o iubea sincer în sufletu' lui! Ca să se gândească bine ce va face de-acum încolo! Că nu era de joacă! Odată măritată, măritată rămânea! O fi fost tati al ei conte deschis la minte - dar, în materie de principii, nu-l "bătea" nimeni! Ştia şi ea de ce murise Safira, ştia ce povestise tati al ei colo şi colo, apropo de una şi alta...

Orlando îşi reluă locul în faţa ei:

- S-a rezolvat.

Asta era bine - că tocmai se termina partea instrumentală de după cel de-al doilea refren, aşa că în vreo 30 de secunde... Analiză - urgent!

Curtea era plină de fete care ştiau să joace. Şi ea ştia să joace; dar ea, spre deosebire de celelalte fete, ştia să joace în mai multe feluri. Ca să le trimită pe la mese - şi să apară "integral" în înregistrări -, trebuia să danseze altfel decât ele. Nu ca în Aurari; altfel... Prea bine! O să-şi sacrifice cu dragă inimă coregrafia aia secretă, studiată şi exersată în camera ei! Nu de alta - dar de mâine-ncolo trebuia s-o modifice! Că nu era "trupă de balet", să facă aceeaşi înşiruire de paşi şi la petrecerea următoare! Nu-şi permitea să facă asta! Era filmată şi transmisă pe youtube! Multe fete or să se uite de mii de ori la filmarea ei - şi-or să-i înveţe paşii! Aşa că, de mâine, trebuia "să coace" altă coregrafie. Asta nu era o problemă - exersa cu multă plăcere pasul ăla rusesc...

Gata şi maneaua! Acum era acum...

- Şi ca să mai schimbăm un pic ritmul, îl invităm pe maeestruul Nicolaaee Guţăă!

Mamă, Doamne! Bananieră ţară! Aplauda şi-şi masca cu graţie gândul...

- Vă mulţumim... O să începem programul nostru de azi cu o dedicaţie specială! Din partea lui Orlando, pentru cea mai frumoasă prinţesă din România şi din Franţa! Pentru viitoarea regină a aurarilor! Pentru Florentinaa!

Tii! Ia uite - că o şi încoronase! Maestrul îmbătrânise frumos - şi studiase şmecheria la valorile ei maxime! Melodia începea... Începea, iar coregrafia o făcea să se legene uşurel... Apucă rochia şi-şi începu paşii odată cu prima strofă.

Dikta mamo kibori / Kibori dal kibori / Taveleske bakhtali / Devla Bakhtali

(Iat-o, mamă, pe nora ta, care îţi va aduce multă bucurie)

Şi-acum juca ruseşte de-i rupea lu' Nicuşor cimentu' din curte!

Joj, dade, so kerav / Dade so kerav / Palavla te me merav / Devla me merav

(Ah, tată ce să fac? Mor de focul ei)

Şi dă-i şi joacă! Orlando ştia cum joacă ea - că sigur o mai văzuse dansând la petrecerile din Aurari! Şi juca şi el de mama focului! Juca frumos - nu ca ruralii care iubeau Călusul. Băiatul ăsta o să primească o primă babană rău! Cu Samsonite-ul o să-l premieze Grasu al ei!

Toate jucau "ca la Românica" - pe loc şi bătut mărunt! Ea însă se dezlănţuise rău de tot! Ea făcea chiar acum schema unu - juca în lateral, într-un semicerc virtual de vreo doi metri, şi dădea din mâini de parcă avea castaniete în ele! Îi făcuseră instantaneu loc - avea un spaţiu de vreo zece metri la dispoziţie şi doi cameramani de-ăia profesionişti care-o filmau ca la *breaking news*...

Schema unu era gata. Schema doi, o dată cu strofa doi!

Dema, Mamo, but love / But love dal but love / Kenaj chavo lakeren / Devla lakeren

(Dă-mi, mamă, mulţi bani, că nu sunt un băiat frumos)

Juca şi se juca cu poala rochiei. Începuse să se învârtă în jurul lui Orlando - şi bătea tare, ruseşte, cu tocurile în ciment...

Joj, dade, so kerav / Dade so kerav / Palavla te me merav / Devla me merav

Iuţi mult viteza de rotaţie - arunca piciorul stâng spre în spate, făcând rochia să joace şi băieţii să chiuie rău... Taraful se-ncinsese bine de tot - începuseră să facă "floricele"...

Se apropia strofa trei. Puse punct coregrafiei cu poză un pic pe spate şi-i făcu semn lui Orlando că vrea să-l vadă ce ştie! Îl semnaliza cu degetele, cu un gest plin de tupeu de-ăla princiar, şi-l străfulgera cu privirea - că dacă îi strica frumuseţe de spectacol cu vreo împiedicare, ăla era! Îi rupea ea urechile!

Siman romni prashukar / Prashukar dal prashukar / Sarij lulugja daj bar / Lulugja daj bar

(E o fată atât de frumoasă, ca o floare din grădină)

Orlando juca dumnezeieşte... Şi-acum înapoi la semicercul ei - dar mult mai aproape de el...

Joj, dade, so kerav / Dade so kerav / Palavla te me merav / Devla me merav

Orlando pică într-un genunchi şi întinse mâinile spre ea! Ia uite-l! Bufni în râs - şi se aplecă, preţ de câteva măsuri, ca să-i arate cum reacţiona decolteul de dantelă la *Kibori*. Şi-atât - că se filma, şi rămânea ea fără urechi! Maestrul Guţă strânsese multe floricele muzicale, de când se-apucase ea de jucat; le turna pe toate acum, în timp ce ea juca iar Orlando o aplauda de mama focului...

Formaţia prelungea mult partea instrumentală. Se chiuia, se aplauda, se strigau tot felul de chestii...

Gata. Ăsta era finalul. Pe care ea îl gândise ca o lungă piruetă pe loc, cu răsucire de cap ca la balet - şi pe care-l executa chiar acum. Rochia era superbă - şi largă! Mâinile lui Orlando, mânuţele alea care-or să numere mâine dimineaţă Samsonite-ul plin cu bancnote,

loveau cu putere dantela - şi-o făceau să facă valuri şi să joace...

Şi gata! Final grandios - stop brusc, cu călcâiele lipite şi mâinile aţintite-n sus!

Hait! - că Orlando îi înţelesese gândurile! Şi nu era genul care să se-ncreadă în cuvintele adolescentelor, atunci când ele promiteau să nu fugă cu vreun aurar bălos! Orlando sărise de-acolo, de jos, şi-o înhăţase şi-o săltase pe braţe! Scăpă un ţipăt scurt şi-şi încolăci instantaneu braţele de gâtul lui - că o speriase rău şi putea s-o scape pe jos! El râdea şi-o ducea aşa, pe sus, către masa lor... Ea râdea şi ea, îmbujorată şi transpirată şi agăţată bine de gâtul lui... şi constata, aşa ca pentru ea, că viitorul ei soţ trebuia să folosească intensiv sala de forţă. O speriase saltul, iar gestul o prinsese nepregătită - da' zău că-i plăceau şi una, şi cealaltă! Nici partea asta, cu plimbatul pe braţe, nu era tocmai de aruncat...

Fu "depusă" pe scaun. El îşi trase scaunul lipit de-al ei şi-o trase scurt spre el. Şi mârâi, în romanes:

- Şi-acu' stai aici, până chem trupa să păzească poarta şi gardu'!

Ia uite-l! Râdea în hohote şi nega repede-repede cu capul...

- Stai cuminte, că nu-i de joacă! Aici se coc matrimoniale mari! Iar dacă află maică-ta ce ispravă am făcut noi doi, pe tine te iartă iar pe mine mă bate dublu!

- Nu te bate - stai calm! Am o convenţie cu ea...

Şi se întreba acum în ce măsură era OK să-i spună şi lui despre convenţie... Nu - nu era, totuşi, cazul să dezvolte subiectul cu el. Că nu erau prieteni buni. Şi nu-i dădea lui socoteală. Şi dracu o lua dacă se afla în Aurari că ea primise undă verde să-şi găsească "prieten în vederea căsătoriei"! Aici, în România, ea era "viitoarea regină a aurarilor". Pretendenţii ar fi îngropat-o în CV-uri - şi-ar fi făcut viaţa mamei ei mult mai grea decât era acum. Aşa că tăcea... Nici Orlando nu-i cerea detalii sau lămuriri suplimentare...

Guţă continua în acelaşi stil. Era rândul băieţilor să se afirme. Fetele se cam aşezaseră; ei, în schimb, ridicau praful rău de tot...

- Să-mi faci o listă cu melodiile tale preferate.

- De ce?

- Uite-aşa! Să-mi fac şi eu un plan!

- Ce plan să-ţi faci?

- De-ăla cu bancnote multe. Grasu mi-a dat două cărămizi - şi mi-a zis că vrea să le vadă zburând prin aer. Eu te ajut pe tine; tu nu mă ajuţi pe mine? Măcar aşa, un pic?

- Ba da. Te ajut. Dă-mi mobilul.

Se conforma. Ea cică îl căuta de mândre pe-acolo... Ce voia ea să mai joace azi? Păi, chestii clasice. Că astea cu bani şi duşmani şi baştani şi golănisme nu-i plăceau. Ea era mai clasică, aşa - ca tati al ei! Uite, i-ar fi plăcut să joace *Duj sandale*... Şi parcă şi *Shej Baxtali* - care se iuţea frumos şi-i permitea ei să bată bine cimentul... Nu. Şterse mesajul şi îi returnă telefonul:

- Lasă; ţopăim ce-o fi. Şi-aşa, presimt că tineretu' ăsta o să tragă repede înapoi la manele...

- Şi chiar nu-mi dai nici un indiciu măcar?

- ... OK. Ştii tu ce ascultă tati al meu cu multă plăcere?

- Oo, da!

- Ei - pe-alea le vreau.

- Mm, dificilă temă! Crezi tu că ştiu puştanii ăştia melodii frumoase din 2009-2011?

- Pentru suma necesară, le caută pe net. Iar negative au toţi. Tu n-ai văzut că juma' din ăia cu manele au cântat la CD?

Orlando aproba...

Las' că vedea ea ce ţopăia! Orice! La ce feţe făcuseră caprele când o plimbase Orlando prin toată curtea şi-o depusese ca pe bijuterie pe scaun, probabil că şi "Deşteaptă-te române" era bun! Aurora şi Selena dezvoltaseră un puternic complex de inferioritate şi o depresie "eternă"... Oare ce părere îşi făcuse mamaia Lăcrămioara? Că era tare curioasă să afle chestia asta! Din nefericire, bătrânii cinsteau - şi matrimoniau - în vilă, la etaj. Ea nu se uita într-acolo din principiu...

Ana-Maria

Individul din faţa ei calcula. Avea un telefon cât un notebook de mare - şi tot socotea cu degetul pe el. Avea de livrat multe lucruri, de multe feluri. Aplicase un comision mai mare decât avea Ştefan; când auzise de la ea cifra corectă, începuse să socotească. Şi-i lua ceva-ceva! Probabil că aduna bucată cu bucată...

Fuma prea mult. Mult prea mult. Afumase rău partea aia de cârciumă! Dar nu putea să se concentreze, dacă nu fuma în halul ăla. Patru mese, în dreapta ei, reprezentau "coada" - afacerişti care aşteptau să vorbească cu ea. "Dovedise" două mese; o mai aşteptau patru. Probabil că or să mai vină şi alţii. Andrei şi Gabriel stăteau în dreapta, respectiv în stânga ei. Atunci când unul o consilia la negocierea pe care-o purta, celălalt îi făcea un scurt rezumat al celui care urma...

Chestia asta era foarte obositoare. În plus, se simţea nesigură - că nu-i ştia pe indivizii ăştia! Se simţea cam "luată pe sus, pe nepusă masă". Începuse să aibă un straniu sentiment de "forjare" - fraţii o forjau la foc continuu. Cât de curând, o să apară şi sentimentul de folosire - şi-ăsta va fi însoţit de sentimentul de frică. Dacă nu era atentă, se va gândi că fraţii o foloseau ca să-şi facă şmecheriile şi poate şi ca s-o înfunde pe ea. În clipa aia, frica se va transforma în panică. Atunci va fi riscant - atunci putea face greşeli mari...

Fraţii nu trişau - nu la prima vedere, oricum! Îi trimiseseră în timp util lista cu afaceriştii care vor ocupa azi scaunul din faţa ei. Făcuseră steluţe de două culori; Isamu îi confirmase că nici una dintre steluţele alea nu era riscantă. Fraţii jucau corect. Sau încercau din toate puterile să-i lase impresia că sunt corecţi, cinstiţi şi îi sunt ei loiali pân' la ultima suflare...

O "forjau" pân' la loc comanda. O prinseseră acolo, între ei, şi-o puneau să vorbească cu un batalion de indivizi. Şi să discute despre sume care-i dădeau fiori. Se simţea apăsată de sarcina asta. Se simţea un pic obosită...

Bărbatul din faţa ei termină de calculat ce-avusese de calculat - şi-i oferi un zâmbet gigantic:

- Atunci rămâne stabilit?

- Da; rămâne stabilit.

Dat fiind faptul că ea nu era Ştefan iar crâşma avea paişpe stele, nu băteau palma cu ea; îi pupau mâna. Nici el nu ieşea din tiparul ăsta. Ea trebuia să se ridice la fiecare, că era o doamnă şi-şi respecta imaginea...

Gata. Plecase. Următorul la rând! După cum mersese organizarea de până acum, urma un muşteriu care-l interesa pe Gabriel... Telefonul din stânga ei sfârşi pe masă. Gabriel se aplecă spre ea:

- Îmi pari îngândurată.

- Nu neapărat îngândurată. Sunt atentă la temele voastre. Şi cred că sunt şi un pic obosită...

- Şi stresată de ritmul alert în care merg "audiţiile". Permite-mi să te ajut să te destinzi un pic - şi să-ţi răspund la toate întrebările, rostite şi nerostite...

O invita la dans. OK - chiar îi prindeau bine câteva minute de relache! Încă şaişpe inşi, plus câţi mai erau răsfiraţi prin sală... Din fericire, crâşma era îndeajuns de selectă ca să nu "emită" ritmuri săltăreţe. Orchestra lălăia un blues nedefinit... Fu cuprinsă uşor cu braţele; iar Gabriel se folosi din plin de buclele ei desfăcute:

- Sunt sigur că te simţi luată cu japca şi folosită din greu.

- Nu neapărat...

- Deci la tine "nu neapărat" înseamnă "cum de te-ai prins?". Bun - e bine de ştiut...

Ea râdea, el probabil că zâmbea...

- Îmi pare rău dacă ţi-am lăsat impresia asta. Problema e că noi, aici, suntem în plină expansiune. De la Crăciun încoace, Ştefan ne-a spus că trebuie să accelerăm ritmul creşterii - că vine tare concurenţa din urmă. Noi ne-am apucat de accelerat; dar a venit accidentul lui, urmat de o săptămână de stagnare. Şi de expectativă. Mare parte din oamenii din sala asta au aşteptat turneul tău...

- Şi acum au dat năvală. Mi-am dat seama că nu încercaţi să mă

epuizaţi mental...

- Şi nici nu încercăm să te atragem într-o cursă. Serios - ar trebui să fim nebuni, să ne tăiem singuri craca!

- A menţionat cineva ceva despre vreo cursă?

- Nu; dar mintea ta se tot gândeşte la asta. Din martie anul trecut, ştiu sigur că la asta te gândeşti.

- Nu cred că e bine să crezi că ştii ceea ce gândesc eu.

- Atunci când îţi este frică să mergi în vizită la cineva, ai două posibile motive: locul şi persoana.

- Gabriel, îţi spun un secret. Nu mi-e frică de voi - nici de tine, nici de Andrei.

Şi-acum trase capul şi-l privi drept, calmă şi senină... Primi un zâmbet:

- Asta e bine - pentru că n-ai de ce să-ţi fie frică de noi. Om fi noi mai "zbuciumaţi" - dar ne cunoaştem interesele şi aliaţii. Şeful nostru ne este cel mai mare aliat! Că doar el ne-a ajutat să ajungem unde suntem acum - nu? El ne-a primit în echipa lui, el ne-a învăţat ce şi cum să facem, el ne-a ajutat să construim imperiul ăsta...

Buzele se lipiră de urechea ei:

- Datorită lui suntem noi acum doldora de bani şi de influenţă. Şi să ştii că suntem nişte oameni corecţi din fire. După ce-am văzut ce înseamnă corectitudinea...

Ea nu comenta la capitolul ăsta - că nu-i cunoştea chiar atât de bine şi nici nu ţinea musai să-i mângâie pe creştet...

- În privinţa noastră, poţi să fii liniştită.

- Sunt foarte liniştită în privinţa tuturor consilierilor mei.

- Eu te simt stresată şi-un pic precaută în preajma noastră.

- Sunt gânditoare. Atâta tot.

Dansau...

- ... Pot să te întreb la ce te gândeşti?

- La Ştefan.

Dansau... în tăcere acum... Nu - Gabriel tot mai avea ceva de spus:

- Voiam să-ţi spun... Aici, în Rusia, cercetarea a atins culmi nebănuite. Mai ales aia militară, la care n-are acces oricine. Deci, atunci când crezi că francezii şi-au atins maximul în medicină, te rog să iei în considerare recuperarea lui aici.

- OK.

- I-am aduce cei mai buni specialişti şi cele mai bune tratamente.

- Ştiu.

- N-am precupeţi nici un efort ca să

- Începi să suni ca Ceaşcă - ăla pe care l-au răcorit românii de Crăciun. Te rog să te opreşti.

- ... Încercam să-ţi spun că

- În cât timp poţi să-mi faci rost de două crucişătoare şi patru duzini de tancuri?

Era nelămurit... Nelămurit şi mirat şi bulversat...

- Nu glumesc. Două crucişătoare şi patru duzini de tancuri. În cât timp poţi să-mi faci rost de ele?

- ... 48 de ore. Maximum.

- Ştiam. Este, deci, evident că poţi "produce" zece cercetători în 24 de ore. Nu asta e problema.

- Şi-atunci care-i problema?

- Gabriel...

Îl privea şi-l vedea cum dă să răbufnească...

- Asta este o discuţie care necesită timp, calm şi linişte. Te rog, putem să o continuăm într-un moment şi un loc ceva mai potrivite?

- Sigur. Iartă-mă, dar...

Nu continua...

- Dar?

- Dar descopăr că, în sfârşit, pot vorbi cu cineva care mă şi ascultă! Deseori, am avut senzaţia că Ştefan mă lasă să vorbesc şi nici nu ascultă ce spun - stabileşte "nu" din start şi e imposibil de răzgândit...

- Ştefan şi-a ascultat întotdeauna consilierii. Dar nu poate accepta să fie luat pe sus şi mutat împotriva voinţei lui.

Gabriel tăcea acum. Atinseseră subiectul ăla sensibil, erau în public, ea era fermă în afirmaţii aşa că el tăcea şi căuta un moment mai favorabil...

Şi-acum dansau melodia asta şi se întorceau la masă. Şi-şi vedeau în continuare de afaceri. Şi discutau altădată despre prostiile din capetele lor!

- ... Te-ai supărat pe mine?

- Nu; de ce?

- Fiindcă am senzaţia că te-ai supărat pe mine.

- Te înşeli. Sunt obosită şi gânditoare.

- Sigur?

- Acum ce faci - pui la îndoială cuvintele şefei tale?

Bineînţeles că mâna îi fu sărutată prompt:

- Doamne fereşte! Încerc doar să fac în aşa fel încât toate să meargă perfect. Iar chestia asta de aici nu merge perfect deloc - te oboseşte şi te chinuie şi te face să-ţi doreşti să goneşti la aeroport.

- Ai dreptate. Dar, ştii ce zic eu? Zic să ne întoarcem la masă şi să terminăm ce-am început. Iar mâine, după micul dejun, eu zic să mergem să ne plimbăm prin oraş.

Uimire! Stupoare! Gabriel improviză o întrebare cât de cât logică:

- Prin care oraş?

- Prin care vreţi voi. N-am văzut nimic din ceea ce înseamnă Rusia. Şi cum ne terminăm treburile azi, mâine am zi de vizitare.

Îi înţelesese cuvintele. Acum se îndoia de veridicitatea lor. Gata - acum punea punct discuţiei:

- Dacă vreţi şi voi, desigur!

- Bineînţeles că vrem şi noi! La urma urmei, ce e mai plăcut decât o zi de chiul alături de şefa; nu?

Aproba şi aplauda finalul melodiei... Şi-acum reveneau la masă. Ca să termine treaba şi să se ducă la culcare. Că mâine aveau de vizitat. Iar ea avea multe gânduri de lămurit, înainte de momentul vizitei - aşa că se grăbea să termine treaba ca să se retragă în liniştea dormitorului penthouse-ului...

5 aprilie 2020 - duminică

Diamant

Frână şi opri motorul. Curtea era luminată feeric; başii maneliştilor acopereau muzica clasică din Claire...

Recunoaşte România / Toată România / La tine s-a terminat şmecheria / Viaţa mea / Te rog, te rog

Înnebuneşte-mă / Hai, cucereşte-mă / Hai, zăpăceşte-mă / Şi... şi-şi-şi-şi iubeşte-mă / Hai, iubeşte-mă

Copilul de Aur. Melodie veche, cu versuri pe gustul tuturor. Clar - în curtea aia, tineretul se distra pe cinste! Coborî şi porni spre BMW. Vedea clar mâna cu ţigara ieşită jumătate pe geam...

- Salut!

Alex tresări - şi se grăbi să deschidă portiera:

- Salut!

- Stai liniştit, că n-am venit să te controlez. Cum merg lucrurile?

- Bine, cred. Se tot chiuie şi se aplaudă mult. Şi plouă cu dedicaţii...

- Ea ce face? Se distrează?

- Cred că da! Nu ştiu. Primeşte şi ea dedicaţii, aşa că...

- ... OK.

Femeie pe gustul meu / Tu eşti aşa cum vreau eu / Femeie pe placul meu / Eşti numărul unu, să mor eu

Îşi amintea de tinereţe - de tinereţea aia frumoasă de-acu' nouă ani...

Se grăbea spre poartă. Petrecerea asta nu-l bucura deloc. Nici faptul că trebuise să vină până aici nu-l bucura. Nici ideea de-a rămâne totuşi acasă, să bocească liniştit pe canapea, nu-l bucura... Intră în curte.

Ia uite ce făcea prinţesa... Ia uite cât de bine făcea prinţesa! Dansa de mama focului aşa cum ştia ea, în faţa tirului de bancnote pe care cu generozitate îl mitralia Orlando deasupra capului ei - şi era frumoasă, drăcoaica, şi se mişca incredibil... Orlando era "regulamentar" - dansa cu ea, dar cu ochii la mulţime. Era pregătit să frângă gâturi - la fel cum era pregătit s-o prindă pe ea de mână, s-o salte pe umăr şi să n-o lase nici mort să fugă...

Nici o femeie din lume / N-are frumuseţea ta / În genunchi îţi cer iubire / Viaţa mea, iubirea mea

Ei erau OK. El nu prea era OK - de vreme ce plânsese până acu' vreo oră şi tocmai nimerise într-o nenorocită de manea care-i sfredelea durerea din suflet. Se grăbea spre masa din capăt - masa părinţilor lui Victor. Bunul lui prieten îl văzuse deja - şi se grăbea să-i iasă în întâmpinare, cu braţele întinse şi bucuria pe chip...

- Bine-ai venit!

Îl strânse cu putere în braţe:

- Bine te-am găsit, Nicuşoare! Să-ţi trăiască băiatul şi să aibă noroc!

- Să dea Domnul, Diamante!

Nici nu voia să se gândească ce era acum în sufletul prietenului lui - când se gândea la băiatul lui, rămas unicul lui copil...

- Ce mai faceţi voi, Nicuşoare?

- Măi Diamante, să ştii că nu mai facem aşa multe lucruri.

- Cum adică, mă?

- Păi ne-am scos ochii şi ne-am rupt şalele cu organizarea vreo două săptămâni, aşa. Şi ne bucurăm mult că am reuşit s-o aducem pe Agata la petrecere. Că Victor al nostru a insistat zilnic, nu care cumva să nu poată Agata să vină...

Ridică degetul şi-l certă - că asta era prea pe faţă! Nicuşor ridică imediat mâinile a apărare:

- Stai Diamante! Stai, că nu-i trombon! Să mor io! Zilnic venea în atelier şi mă toca la creieri! Să trimit o maşină după ea, dacă nu vrea să vină! Să te sun să-ţi spun că anulez totu' dacă nu vine ea! Şi pe ea a sunat-o de vreo 40 de ori!

Serios? Ea nu-i spusese nimic! Asta era ciudat - dar era o problemă pe care-o va lămuri de dimineaţă. Acum îl certa cu degetul - şi nu mai zâmbea. Îl certa, pentru că Agata lui avea doar 14 ani - şi nici nu se gândea s-o promită băiatului lui! Nu se gândea s-o promită nimănui! Nu se gândea...

- În fine - crezi ce vrei! Eu îţi spun adevăru'! Aşa! Şi, după ce ne-am rupt oasele şi-am organizat nebunia asta, stăm comod pă scaune şi ne uităm la prinţesă - şi nu ne vine să credem ce vedem!

Da' ce vedeau? Se întoarse spre ea...

Femeie pe gustul meu / Tu eşti aşa cum vreau eu / Femeie pe placul meu / Eşti numărul unu, să mor eu

Aa, asta vedeau! Da - ştia şi el că prinţesa dansa de rupea! Nicuşor îl prinse de braţ:

- Auzi? Să-mi zici din timp când se-aud zvonuri de nuntă mare - să am timp să mă pregătesc cum se cade!

- Nicuşoare, tu nu poţi să fii serios - aşa-i?

- Ba sunt foarte serios! M-am tot uitat la ea - şi să ştii că şi ea e foarte serioasă! Şi soacră-mea zice la fel...

Mama lui Florentin să se exprime apropo de nepoţii ei - nu de fata lui Ştefan!

- Şi dacă şi ea a observat că Florentina a crescut...

- Şi ce altceva a mai observat ea?

- Mă, ce să zic... Ea nu observă prea multe. Ştii? Că n-o prea interesează! După ce-a murit nea Ioan, a învăţat şi ea să nu mai pună toate alea la suflet. Da' azi, când a văzut-o cum joacă *Kibori*, a zis că asta mică se pregăteşte de nuntă.

Kibori? Varianta aia veche? Aoleu! Asta era a doua problemă de rezolvat musai de dimineaţă! Se încruntă la el:

- Spune-i că se pregăteşte de facultate. Şi că nu-i grija ei să se gândească la ce se gândeşte prinţesa.

- Stai, mă, calm!

Bine, stătea calm - că nu venise să-i strice lui petrecerea!

- Şi ce mai zicea soacră-ta?

- Mă, nu mai zicea mare lucru...

- Sper că nici nepoatele ei n-au zis mare lucru!

- Aa, nu! Ce să mai zică, săracele - când au văzut-o cum a venit, mare şi frumoasă şi stilată toată şi însoţită de aşa minunăţie de bărbat... Şi-au văzut-o şi jucând - aşa că dezastrul e complet, cum se spune!

- De ce dezastru, mă?

- Ei...

Avea dreptate Nicuşor - pentru fetiţele părăsite demult de tată, apariţia primei lui fete sub forma asta de azi era destul de usturătoare! Mai ales că ele erau jos - se auzea că Aurora vizitează second-hand-urile şi apoi fac schimb de haine...

- Da' el? Crezi că trece pe-aici azi?

- Nu. A trecut de dimineaţă, cu Crina şi Mihai.

- Şi cum ţi s-a părut? Era OK?

- Da, era foarte OK. El, ţi-am spus - de când are băiatul, e mai mult decât OK. Ăla micu' e "cap de linie", cum se zice; Crinuţa e mai frumoasă ca niciodată. În plus, ştii că a avut grijă năşica de el, aşa că prosperă în draci...

Bambina mirosise "marea demolariadă" din 2014 şi îl scosese pe Florentin din afacerea cu florării. Îl făcuse patron de depozite. Şi-l şi "fericise" atunci când îşi chemase rudele la capul ei şi-şi împărţise averea. Florentin avea câte un depozit în fiecare oraş mare. Făcea bani şi când dormea - şi nu-l deranja controlul niciodată. Numai că el nu întrebase cum îi mergea lui Florentin!

- Mă refeream la ea. E OK, apropo de ea? Sau pare gânditor?

- Aa, stai liniştit!

- Stau foarte liniştit - că mai are vreo 200 de ani lumină de străbătut ca să m-ajungă. Da' să stai cu ochii pe el. Că, dacă o vede, s-ar putea să-i vină iar piticii. Şi-atunci intervin eu.

Nicuşor aproba şi privea peste umărul lui. Se răsuci şi el, la ţanc ca s-o vadă pe Violeta oprită lângă poartă, cu ochii la Florentina...

Probabil că era greu pentru ea s-o revadă pe fata fostului ei bărbat. Probabil că asemănarea izbitoare dintre ea şi Florentin tocmai îi băgase un pumnal în suflet - acolo unde prostănacul ăla făcuse pagube majore înainte să plece cu Crina. Probabil că ochii albaştri o priveau pe fata lui Florentin iar mintea urla diverse îndemnuri mobilizatoare de genul "credeai că aia l-a lăsat de bun ce era?"... Reveni spre Nicuşor:

- Prietene, eu nu mai stau. Că nu vreau să mă vadă nici una dintre ele.

- Păi hai în casă!

- Stai liniştit - că mă duc acasă. Nu sunt în cele mai bune momente pentru petrecere.

- Te înţeleg, Diamante. Te înţeleg. Da' tu mai ai şanse, Diamante! Nu dispera! O s-o găsiţi!

"Da - sigur o s-o găsim, mai devreme sau mai târziu. Întrebarea este dacă vom mai fi o familie atunci când se întoarce ea! O altă întrebare e dacă se-ntoarce vie şi nevătămată..." Prefera să tacă... Gata - că-l bufnea plânsul!

- Am plecat! Pa!

- Vorbim! Să vii zilele astea pe la mine! Da, Diamante?

Aproba cu capul, grăbit să iasă odată din luminile alea puternice...

De cum trecu de poartă, o rupse la fugă spre Claire. O descuie din mers, se trânti la volan, porni motorul...

Unde era reginuţa lui? De ce nu-i căuta nimeni? De ce nu avea veşti despre ea? De ce?

Florentina

Se făcuse patru dimineaţă - dar ea nu obosise deloc. Zău că nu simţea oboseala! Nici Orlando nu părea dornic să ia o pauză. Avea senzaţia că băiatului ăsta îi plăcea la nebunie să danseze cu ea!

Observase, pe la două, cum patru ospătari ieşiseră pe poartă înarmaţi cu nişte tăvi uriaşe pline-ochi cu bunătăţuri. Atunci îşi amintise de Alex. Din momentul ăla, tot încercase să danseze cu faţa spre poartă. Deşi ştia că Diamant avea reguli stricte iar Vali Calu nu accepta nici o greşeală, ea tot sperase că tânărul o să coboare de la volan şi-o să vină să arunce o privire înăuntru! Nu ştia de ce, în ultimele două ore se tot gândise ce-ar fi fost dacă el ar fi apărut în poartă - şi-ar fi văzut-o dansând. Avea ea ceva, nu prea ştia ce, care-i tot aducea în minte numele lui! Şi zău că nu era îndrăgostită! Mai degrabă, era chitită să-l facă să se uite lung după ea. Uite-aşa - fără vreo intenţie! Îşi pusese ea în cap să-l facă să se zăpăcească tot în prezenţa ei! Poate că trecea prin sentimentele alea ciudate ale adolescentelor care simţeau nevoia să-şi confirme mereu că sunt frumoase şi dorite... Deşi era evident că ea una e foarte frumoasă - şi foarte dorită, după cum putea observa dacă privea în jur...

Din punctul ăsta de vedere, Orlando o ajuta mult. Dacă n-ar fi fost el aici, lângă ea, până acum ar fi ameţit de la atâtea şmecherii masculine! Toţi aurarii din curtea aia care nu erau căsătoriţi erau cu ochii pe ea! Dansase ca o apucată...

Piruetă din şold, cum îi plăcea mamei ei să facă... Ia - ceva mişcare la poartă?... Ia uite cine venise să-şi culeagă caprele...

Violeta arăta ca o epavă. Blondă, dar epavă. Avea... Avea până-n 35 de ani. Dar se îngrăşase serios. Probabil pe sistem nervos, nu? Că dacă creştea singură două capre, nu prea avea de unde să mănânce bio şi eco...

La urma urmei, nu erau şi ele părăsite? Exact ca ea? Ar fi trebuit să fie solidare!... Da, solidare - dar atunci când venea vorba de individul care le plantase şi-apoi le părăsise! Da' nu una faţă de alta! În privinţa asta, n-avea dubii - caprele alea adormite şi moşcăite şi dezorientate erau capre şi-atât! Iar blonda aia era mama caprelor! Şi trebuiau ofticate! Toate!

Ia uite-o şi pe cotoroanţă... Da' de unde apăruse babeta - că n-o văzuse?! Hm...

- Pe cine trebuie să bat de data asta?

- Pe maestru, dacă nu-mi cântă să joc!

- ... După privire, presupun că trebuie să fie de-aia de-a noastră.

Aprobă... iar el începu să râdă:

- Bine, prinţeso! Da' dacă sare vreunu' să te fure, dracu ne-a luat pe toţi!

Aprobă - că nu sărea nici unul s-o fure pe fata regelui aurarilor! N-avea ea bafta asta...

Ana-Maria

Era obosită-frântă! Abia aştepta să ajungă odată, să pice pe patul uriaş şi să doarmă! O durea capul de oboseală! O epuizaseră...

Cele patru mese se mai umpluseră de două ori, după ce ea discutase cu cei 16 clienţi. Fraţii o păcăliseră - îi aduseseră "la aprobat" afaceri până-n iulie! Oare se temeau că or s-o ducă la aeroport diseară, după care Isamu le va spune că regina e "indisponibilă" în următorul cincinal? Cine ştie!

Era frig - îngrozitor de frig. Era în Rusia - nu? Ţinuta pregătită de Andrei era superbă - dar nu ţinea de cald. Gabriel o îmbrăcase cu haina lui, pentru că pietrele trosneau în ger iar ea purta o chestie lungă, strâmtă, crăpată şi cu umeri goi... Portiera limuzinei se deschise; urcă şi zâmbi - şoferul ştia că are o şefă franţuzoaică, aşa că băgase cărbuni "la greu"...

Porniseră spre hotel.

- Crezi că a venit momentul să discutăm despre

- Nu. A venit momentul să dorm. Mult.

Gabriel zâmbea doar; Andrei râdea... Se mută pe cealaltă canapea şi se lungi pe ea. Şi căscă din tot sufletul - îi era somn... În maşină era linişte...

- ... Mi-aţi făcut un itinerar pentru ziua de azi?

- Încă nu. Am aşteptat nişte instrucţiuni, ceva; dar cum n-ai spus nimic, n-am vrut să riscăm...

- Riscaţi. Dar să nu fie ceva pompos... Să nu fie un tur complet... Să fie ceva normal.

Deci? Ce părere aveau?... Se priveau unul pe celălalt şi nu ştiau cum să-i spună că ei erau fraţii Donichioiu - aşa că, pentru ei, "normal" era imposibil...

- Lăsaţi-o baltă. Ieşim în oraş. Vedem noi unde mergem! La urma urmei, sunt doar regina aurarilor - nu a Regatului unit al Marii Britanii... şi al Irlandei de Nord...

Ei râdeau, maşina încetinea... Ajunseseră. Acum, Andrei o să se scuze din nou şi-o s-o şteargă; Gabriel o să rămână cu ea în penthouse... Trebuia să se gândească la discuţia cu Gabriel. Îl dominase de data asta; dar data viitoare n-o să-l mai prindă pe picior greşit. Gabriel Donichioiu învăţa din propriile greşeli...

Azi nu-şi sunase copiii... Adică ieri. Aseară. Nu-şi sunase copiii. Dacă-i suna acum, îi trezea din somn. Dacă nu-i suna...

O să-i scrie lui Isamu, să-l roage să le spună el că mami e OK - dar a fost foarte prinsă... toată noaptea... La naiba!

Florentina

Era frântă de oboseală! Era adormită toată! Era... Era pe bancheta din spate, între Agata şi Orlando; spaţiul era destul de strâmt, iar ea atât de obosită, încât el o invitase să moţăie cu capul pe umărul lui. Bineînţeles că nu-l refuzase! Şi bineînţeles că, de la moţăitul ăla drepţi ca scândurile, ajunsese să-l cuprindă cu braţele - iar el o cuprinsese cu braţul. Şi-i susţinea capul cu cealaltă mână. Toate astea pe sub privirea lui Alex...

De ce i se pusese ei pata albastră pe băiatul ăsta? De ce voia neapărat să-i atragă atenţia?... Poate pentru că el nu încercase nicicum să-i atragă atenţia asupra lui? Şi păruse total indiferent faţă de ea? Până şi Orlando, care avusese ordin să joace rolul însoţitorului ei,

o ţinea cu plăcere în braţe! Băiatul ăsta, Alex, părea tare rece; tare indiferent şi nepăsător şi dezinteresat...

Agata şi Tudor comentau petrecerea, pe voci coborâte; ea stătea pe băiatul ăsta şi moţăia... Şi se gândea că discuţia era interesantă, Orlando participa la ea când şi când, dar Alex era tăcut ca un banc de peşti...

Diamant

Deci aşa se distrase prinţesa...

După ce ajunsese acasă, decisese să nu se mai culce. Că şi-aşa n-ar fi putut să adoarmă! Îl trezise pe Părinte; îi spusese că Florentina se dăduse în spectacol şi-l rugase să nu lase nici o filmare pe net, înainte s-o aprobe - sau s-o dezaprobe - el. Primise zeci de filmări cu prinţesa! Marea lor majoritate erau la *Kibori* - melodie la care prinţesa Florentina Ionescu dăduse un spectacol incredibil chiar şi pentru el...

Nicuşor avea dreptate. Florentina crescuse - şi nu dansase azi de dragul dansului, ci ca să atragă atenţia. Atenţia bărbaţilor din curtea aia. Atenţia lui Orlando, poate! Numai ea ştia pe cine ochise; dansul acela însă, privirea, gesturile - toate fuseseră făcute cu un scop. Să anunţe toţi bărbaţii că o domnişoară se pregătea să devină noră. Şi-şi căuta bărbat. Situaţia era cum nu se poate mai grea, de vreme ce Ana avea multă treabă cu afacerile iar medicii or să-l trezească în curând pe Ştefan...

Ana trebuia să afle ce face prinţesa. După cum ştia el, Grasu discutase cu ea - iar mama Florentinei fusese fermă. Voia să fie informată apropo de fiecare posibil pretendent, în clipa în care devenea posibil pretendent. Şi-i interzisese prinţesei să se culce cu vreunul. Probabil că tocmai chestia asta o deranja pe domnişoara cu talie de viespe şi bucle brunete pân' la fund - faptul că n-avea voie să-i probeze. Faptul că toate franţuzoaicele falite din jurul ei puteau să se iubească cu oricine avea un prezervativ în buzunar - numai ea trebuia să termine liceul încă virgină. Cine ştie...

Oricum, Ana trebuia să ştie ce se întâmplase azi-noapte în curtea lui Nicuşor.

Mail lui Aleodor.

"Bagă-le pe net."

Send. Mail nou... Ataşă filmarea cea mai reuşită şi apăsă tastele...

"Prinţesa s-a distrat pe cinste la petrecere la Victor. Asta este una dintre filmări. Voi sta cu ochii pe ea şi mă voi asigura că lucrurile sunt - şi rămân - aşa cum trebuie."

Send. Închise mail-ul - că Ana sigur dormea la ora asta...

Pe ecran rămăsese playerul - cu imaginea de început a filmării. Prinţesa ţinuse poala rochiei cu mâna stângă; lăsase capul într-o parte şi-l privise pe Orlando. De parcă ar fi vrut să-l întrebe dacă ştie la ce se-nhamă - dacă e conştient de faptul că ea e prinţesa Florentina... Şi e frumoasă... Şi letală, dacă afla tati al ei de vreo mişelie...

Nu putea să nu stea cu ochii pe nepoţica lui! Chiar dacă, natural şi patern vorbind, era fata lui Florentin. Mai presus de orice, era prinţesa lui Ştefan şi-a Anei! Iar el era unchiul ei! Şi-o privea şi realiza că o tot văzuse, în ultimii ani, dar nu se gândise niciodată că micuţa cârlionţată creştea şi se transforma... Şi-o regăsea acum, brusc, sub forma unei adolescente superbe, hotărâtă să facă un biet suflet să se îndrăgostească nebuneşte... Şi realiza că ar fi trebuit să prevadă...

Cuvintele lui Nicuşor îl luaseră prin surprindere azi. După ce vorbise cu el, când plecase, îşi privise fata preţ de-o clipă. Îşi amintise că e fata lui - şi-o privise şi observase la ea urmele creşterii. Agata se transforma. Din fetiţa inocentă, începuse să se transforme în viitoarea domnişoară... Victor observase asta. Hm - un puşti de 16 ani văzuse în pozele de pe Facebook ceea ce el, tatăl ei, nu fusese în stare să observe zi de zi la tânăra din faţa ochilor lui! Fusese orb! Fusese orbit... Fusese...

Neglijase totul. Îşi neglijase neamul. Mama, unchiul, nepoata, nepotul... Fata... Băiatul - pe Azur al lui, coroana şi mândria lui, care-i ducea numele mai departe... Pentru ele, îi neglijase pe toţi. Îi lăsase în urmă. Se ocupase doar de ele - de regina lui şi de reginuţa lor. Şi uite că... Uite că, în clipa când echilibrul acela fragil se rupsese, ea îi întorsese spatele. Ea se concentrase asupra lui Trésor. De parcă dragostea lui, atenţia lui - el tot nu fusese pentru ea decât un accesoriu! Un tată pentru Trésor! Imediat cum micuţa dispăruse, Raina...

Făcuse o greşeală incredibilă. În ultimii nouă ani, făcuse o greşeală uriaşă. Pe care o s-o îndrepte începând chiar din momentul ăsta.

Se ridică şi urcă în dormitor. Luă cutia de cadou şi reveni în living doar ca să-l traverseze şi să ia ciocanul din debara. Descuie şi ieşi în curte.

Era o zi frumoasă. Soarele ardea cu putere. Oamenii dormeau la ora asta matinală; dar în curând or să iasă la plimbare prin orăşel. Prinţesa probabil că dormea dusă... şi visa la o pereche de ochi negri care-o urmăriseră discret toată noaptea... sau care-or să vadă filmarea pe net şi-or să se mărească incredibil de mult...

Stop. Aici era locul ideal. Aici - unde aleea care unea poarta de uşă avea o treaptă. Se opri înainte s-o coboare. Desfăcu cutia şi scoase prima păpuşă. Era frumoasă. Era... Era frumoasă - aşa ca Trésor. Cineva, cândva, îi dăduse o scatoalcă după ceafă şi-i spusese că făcea el ce făcea şi reuşeau nişte copii superbi...

Puse păpuşa pe ciment, ridică ciocanul şi-o lovi cu sete.

Grasu

Ce dracu făcea omu' ăsta de nu răspundea la mobile? La nici unul dintre ele? Ce-avea - îşi pusese doape şi halise somnifere? Era şapte jumate! De când era şeful şefilor, Diamant îşi permitea să se puturoşească până târziu! Da' de data asta chiar trebuia să se scoale! Netul era plin de Florentina! Şi-asta nu era bine deloc! Claire era în faţa porţii. Dementu' probabil că dormea dus...

Încetini - că dementu' nu dormea, ci făcea ceea ce-i spusese dementeala din capu' lui să facă... Aleea era plină de cioburi - şi de haine de păpuşă, de cioburi de păpuşă... Dementul dăduse o mică avere pe păpuşile alea de porţelan pe care le altoia acum cu ciocanul... Intră în curte.

Se întâmplase ceva azi-noapte. Aflase de la Vali Calu că Diamant făcuse un drum până în Bucureşti şi-napoi. Trecuse pe la Nicuşor, să-l felicite pentru băiat. Şi-apoi se întorsese direct aici. Probabil că nu se mai culcase; probabil că se gândise... Se gândise mult...

Se opri la doi metri de el. N-avea curaj să mai facă un pas. Cioburile zburau în toate direcţiile - iar dementul era în stare să sară cu ciocanul la el! Din felul cum lovea ciocanul ăla, realiza că tensiunea lui Diamant sărise rău din grafice! Era riscant să stea prea aproape de el acum... Dar de spus ceva, trebuia să spună - nu? Păi...

- ... Salut.

- Salut.

Şi-atât - el spărgea păpuşile. Nu le spărgea numai capetele - le făcea chisăliţă de la pantofiori până-n scalp! Era furios... Decise să deschidă discuţia pe o temă oarecum neutră:

- ... Nea Dumitru mi-a zis aseară că luni dimineaţă pleacă cu Azur.

- Ştiu - mi-a zis şi mie că o să plece o săptămână cu el.

- Şi mie de ce nu mi-ai zis?

- Că n-am ştiut când or să plece. Şi n-avea rost...

Păpuşa asta chiar era superbă! Ciocanul se ridică scurt - şi lovi cu furie fruntea... Continuă el discuţia:

- ... Vrea să-l ducă şi să-l prezinte bulibaşilor. Că cică i-a venit vremea să-şi demonstreze forţele şi să-şi câştige respectu'.

Diamant aproba cu capul şi zdrobea mărunt-mărunt mâinile... Se lăsă pe vine şi îl privi lung, drept:

- Diamante, eu mai sunt prietenul tău?

Mâna cu ciocanul se opri; ochii albaştri îl priviră lung... Măiculiţă! - era rupt de oboseală! Şi de supărare! Era negru...

- Eu zic că da. Tu ce zici - mai eşti prietenu' meu?

- Eu zic că da. Da' să ştii că nu mai ştiu ce să cred. Că mă

ocoleşti şi mă eviţi - şi ai momente când mi-e frică de tine.

Ciocanul lovi cu putere păpuşa - şi ricoşă din ciment. Mâna stângă se întinse spre cutie:

- Să nu-ţi fie - că eşti prietenu' meu pân' la moarte.

- ... Diamante...

- Nu s-a întâmplat nimic, Grasule. Nu s-a întâmplat absolut nimic. Da' şi eu tre' să supravieţuiesc răpirii ăsteia. Şi dacă ea are o singură preocupare pe lumea asta, eu am mult mai multe, să ştii! Am copiii mei, de care trebuie să am grijă! Da? O am pe Florentina! Şi pe Léon şi pe Philippe! Şi pe Ana - despre care habar n-am avut că e acum în Rusia, la ăia doi! Şi-o am şi pe mama! Şi pe nea Dumitru! Şi pe tine te am, Grasule, şi pe Titel... Şi v-am dat pe toţi la spate şi n-am avut ochi decât pentru ele două. Şi v-am dat pe toţi afară din mintea mea şi i-am dat ei tot sufletu' meu! Şi uite ce s-a întâmplat! Cum a dispărut Trésor, cum mi-a întors spatele! De ce, Grasule? De ce? Ce sunt eu pentru ea? Tatăl lui Trésor şi-atât? Nu are nevoie de mine decât ca să joc rolu' lui tati?

- Diamante, eu cred că nu socoteşti corect! Adică o acuzi pe ea de nişte chestii pe care nu le-a făcut!

Diamant lăsă ciocanul şi scoase telefonul. Căuta pe cineva, încruntat... Îl ridica la ureche...

- Te-ai culcat?

Asculta... Gata - apăsase un buton:

- Vreau doar să-ţi pun o întrebare - şi pe urmă te las să dormi.

- Sigur, tată.

Aoleu! O sunase pe Agata! Da' ce-i venise nebunului să o scoale pe biata fată?

- Cine te-a invitat pe tine la ziua lui Victor?

- Păi, Victor! El m-a sunat!

- Şi te-a sunat de multe ori?

- În ultima săptămână, da. Că n-am ştiut dacă merg sau nu. Dacă nu venea şi Florentina, nu mă duceam...

Îşi puse încet mâinile-n cap - că pricepuse acum, iar asta era o veste...

- Şi nu ţi s-a părut ciudat că insistă atâta? Şi că te tot sună?

- Nu. De ce?

Oof - sărăcuţa! Inocentă, ca toate fetele cuminţi de 14 anişori!

- Să nu mă minţi! Auzi? Să nici nu încerci să mă minţi!

- Nu te mint. Mă sună multă lume. Adică mulţi copii. Iar el a fost foarte încântat de petrecerea pe care i-a pregătit-o taică-su. Mi-a recitat toată lista de invitaţi la telefon, toţi maneliştii, a detaliat cu meniul şi cu toate celelalte...

Diamant tăcea - că n-o credea pe fiică-sa atât de încuiată încât să nu-şi dea seama de ce-o suna un băiat de zeci de ori într-o săptămână...

- ... Bine, fetiţa mea. Fugi la culcare.

- Tată, te rog să stai liniştit. Da? Stai foarte liniştit!

- Stau liniştit - că ştiu ce fată am. Hai - odihneşte-te.

- Bine, tată.

- Somn uşor.

- Pa, tată.

Diamant lăsă telefonul lângă el - şi luă din nou ciocanul:

- Copiii noştri au crescut - şi eu n-am observat asta. Eu am fost orbit de ele. De ea, mai exact. De Raina. Nici nu ştiu de ce dracu sunt aşa tâmpit şi insist să-i zic Raina! Că nici ea nu-şi zice aşa!

Nu putea să se mute lângă el - că în stânga lui erau păpuşile iar în dreapta ţinea ciocanul. Şi l-ar fi izbit fără regrete, la ce descoperire gigantică făcuse el azi-noapte... Rămase deci acolo, în faţa lui. Diamant izbea păpuşile alea cu furie. Cu ciudă. Le lovea cu ciocanul şi tăcea... Şi-şi blestema sufletul ăla care-o iubea pe Rebeca îndeajuns de mult ca să uite de toate...

Tresări - poarta scârţâise! Cine era?... Doamne, ce frumoasă era! Ce frumoasă se făcuse Agata! Venise într-un suflet să-şi liniştească tatăl! Aruncase un halat pe ea şi alergase până aici! Era îmbujorată; gâfâia. Părul lung, umed, îi strălucea incredibil în soarele puternic...

Tânăra îl ocoli şi se aşeză pe iarbă, între ei. Şi nu spuse nimic. Venise, dar nu spunea nimic...

Ciocanul lovea cu furie porţelanul...

Diamant oftă greu - greu de tot, din tot sufletul lui... şi îi întinse lui ciocanul. Se grăbi să-l ia - că era foarte important să-l dezarmeze de chestia aia! Cu pistoalele se descurca - chit că se arunca peste ea şi încasa el gloanţele! Da' ciocanu' ăla era o armă letală în momentele astea! Bunul lui prieten întrebă, în şoaptă:

- Îţi place de Victor?

- Nu ştiu. Nu m-am gândit la asta.

Tatăl întoarse încet capul spre fiică... Agata zâmbea slab:

- Am alte lucruri la care să mă gândesc acum. E mai importantă şcoala. Şi nu vreau să mă mărit - că ştiu ce mă aşteaptă după. Încă n-a venit vremea mea. Aşa că nu m-am gândit dacă-mi place Victor sau nu.

- Ţi-a spus ceva aseară?

- Nu. Nici nu s-a apropiat de mine. A stat cu băieţii - colegi de-ai lui, sau prieteni buni... Eu am stat cu Florentina şi cu băieţii noştri. Am dansat, am mâncat, am pălăvrăgit vrute şi nevrute...

Tatăl scormonea prin mintea fiicei - care era mai curată şi mai nevinovată ca niciodată...

- ... Mai eşti fată mare?

Aoleu! O întreba chestia asta aşa, în gura mare? Răspunsul veni prompt:

- Da.

Pe chipul lui Diamant apăru o urmă de zâmbet...

- ... Şi de ce-ai venit până aici? De ce nu te-ai culcat?

- Fiindcă te-am simţit îngrijorat. Şi am vrut să-ţi răspund la întrebări, ca să fii liniştit.

Fata asta era o minune...

- ... Şi acum, că mi-ai răspuns la întrebări, nu te duci să te culci?

- Nu.

- Păi nu ţi-e somn?

- Nu.

- ... Eşti obosită! Ai cearcăne! Cum, nu ţi-e somn?!

- Nu mi-e somn. Mamaia a plecat la biserică - şi nu pot să dorm singură acolo.

- De ce, fă?

- Că nu pot! E prea linişte! Şi e patu' tare şi nu pot!

Rana din sufletul lui Diamant se umpluse cu balsam. Cu dragostea fetei lui, care îi ierta toţi anii de nepăsare şi de depărtare de ea şi venea să aibă grijă de el şi să-l împace... şi să-i umple sufletul cu balsam... Şi să-l facă să zâmbească - exact aşa cum zâmbea acum...

- Auzi, tată? Mie mi-e foame! Ţie nu ţi-e foame? Că dacă ţi-e foame şi ţie, mergem înăuntru - şi fac o friptană de-aia babană şi plină de suc şi cu mujdei de usturoi. Şi mâncăm amândoi colesterol cu pâine - şi pe urmă să vezi ce bine dormim amândoi!

Era o scumpă! Era o minune! Era aşa cum i-ar fi plăcut lui să fie fata lui... dacă ar fi avut o fată... Diamant se ridică:

- Hai să vedem dacă mai am colesterol în frigider!

- Hai!

Ochii albaştri îl priviră doar preţ de-o secundă:

- Grasule, bagă cioburi! Şi să nu le mături - să le laşi acolo! Auzi, mă?

- Da, şefule.

- Să nu le mături, că foc mă fac!

- Bine, şefule.

Nici nu se gândea să se clintească de-acolo! Se uita lung după ei, cum mergeau amândoi spre casă... Diamant o cuprinsese cu braţul; ea îl luase de mijloc. De-aici, de unde stătea el, se vedea clar cum Agata îl sprijinea pe Diamant...

O să vorbească cu ea diseară. O să-i explice de ce îşi găsise tatăl spărgând păpuşelele cu ciocanul - şi-o s-o roage să aibă grijă de el. Că Rebeca îl iubea mult pe soţul ei - dar, după ce dispăruse Trésor, disperarea o făcuse să-şi ascundă dragostea şi să-şi canalizeze toată energia spre găsirea micuţei. La fel ar fi făcut şi Diamant, dacă cineva i-ar fi furat-o pe Agata! Rolurile s-ar fi inversat perfect - el ar fi fost în culmea disperării, ea s-ar fi simţit părăsită... Dar acum, în

momentele astea, Diamant nu observa asta...

Păi, să spargă păpuşile alea şi să plece la treabă. Că Diamant rămăsese pe mâini bune aici.

Ana-Maria

Înfuleca cu poftă micul dejun şi se uita la ecran. Prinţesa ei juca perfect! Ştia bine pasul ăla superb, rusesc - şi contrastase atât de frumos cu fetele celelalte, care ştiuseră doar pasul românesc! Prinţesa ei dăduse un spectacol pe cinste! Mânca, privea ecranul şi îşi impunea să nu-i tremure nici mâinile, nici vocea. Îşi impunea să înfulece... că erau amândoi în spatele ei - şi nu mai discutau între ei despre plimbarea ei prin Belgorod şi împrejurimi, aşa că probabil se holbau şi ei la dansul Florentinei...

Scaunul din dreapta se trase încet; Andrei se aşeză şi întrebă:

- Presupun că plimbarea noastră se anulează...

- De ce presupui asta?

- Pentru că azi-noapte prinţesa a dansat cu Mister Muscolo. Şi n-au dansat o melodie oarecare! Presupun, deci, că te vei grăbi să aveţi o discuţie.

Negă şi se concentră asupra farfuriei:

- Nu e cazul.

Gabriel se repezi şi el cu întrebarea:

- Adică eşti de acord cu chestia asta?

- Da. El e bodyguard în Aurari; aşa că ea a jucat cu cine trebuie, cum se spune...

- ... Aa...

- În plus, are 17 ani. Iar cu domnişoarele e necesară o abordare foarte diplomatică...

Tăcere...

- I-am trasat "liniile directoare", cu care a fost şi ea de acord. Aşa că i-am dat voie să se distreze. Am fost informată că aseară s-a distrat conform cu ele. Deci, n-am de ce s-o cert.

Acum fusese limpede? Se părea că da; că tăceau amândoi. Melodia se apropia de final...

- De unde a învăţat ea pasul ăsta?

Bufni în râs:

- De la maică-sa!

Râdeau toţi trei; Andrei continuă:

- Păi s-o aduci şi pe ea data viitoare!

- O s-o întreb dacă vrea să vină. Dar probabil că o să refuze - că are de învăţat.

Tăcere. Gata - dacă mai înghiţea un singur dumicat, voma totul! Aşa că se ridică:

- Eu o să-i spun, oricum. Mai ştii de unde sare pretendentul?! Ea are ureche muzicală, îi e uşor să înveţe ruseşte...

- Crezi tu că o să vrea să se mărite aici, la polul frigului?

- Nu cred nimic. Ştiu că dragostea e oarbă - iar el ar putea să se mute la căldură. E decizia lor.

Şi-acum se ducea să se schimbe. În urma ei rămăsese linişte...

Zâmbea şi scormonea în troller după blugii comuni... Şi aştepta, că avea o presimţire...

Se schimba - în mega-livingul penthouse-ului era în continuare linişte... Ieşi din dormitor.

- Pot să...

Andrei arăta spre laptop - şi se grăbea să-şi explice rugămintea de-a mai privi o dată dansul prinţesei:

- Nu-mi vine să cred că ştie pasul ăsta!

- Nici o problemă! Da' caut-o pe youtube - că are mai multe!

Şi cam atât. Se descurca el cu desktopul! Mail-ul era parolat, laptopul avea antivirus bun, fişierele importante erau ascunse şi parolate şi umplute cu măsuri de securitate... Şi las' că se trezea el, Ştefan - şi-i arăta el steluţe multicolore în pas rusesc! Hm...

Florentina

Trollerul era burduşit bine. Rochia sidefie îl umpluse peste refuz - aşa că se aşezase cu fundul pe el şi încerca din greu să-l închidă...

Ciocănitul o făcu să tresară.

- Intră!

Agata se strecură în cameră şi închise uşa:

- Gata - pleci?

- Păi am zbor la doişpe fix. Nu pot să întârzii, că mama o să aibă nevoie de avion...

Verişoara ei venea, grăbită... Fu prinsă de umeri şi scuturată scurt:

- Înainte de orice, trebuie să ştii că, dacă se află secretul, o să mă duci la groapă.

Hait - c-o făcuse pe-aia interzisă! O prinse de bluză:

- Ce-ai făcut, fă?

- Nimic. Da' dacă află cineva ce-o să-ţi zic eu acum, faptul că n-am făcut nimic n-o să mai conteze. Mă omoară tata! Cu mâinile goale mă omoară!

- Mă jur pe sufletu' lu' tati al meu că nici pe patu' de moarte n-o să zic secretu' tău!

- Ei! Nu-i ceva chiar aşa de dramatic...

- Şi vrei să-mi iau jurământu' înapoi?

Agata zâmbea şi nega... şi băga mâna adânc în decolteul bluzei şi scotea... un bilet?

- L-am primit aseară de la una dintre colegele lu' Victor.

I-auzi! Deci ăla era un bilet de la Victor! Ia - ce-i scrisese piciul?

"Îi mulţumesc Cerului că azi, de ziua mea, mi-a trimis cea mai frumoasă floare, cel mai pur diamant şi cea mai strălucitoare stea. Pe tine."

Hait! Puştiul avea talent la îmbârligat domnişoare...

- Azi, pe la şapte jumate, m-a sunat tata. M-a întrebat cine m-a invitat pe mine la petrecere. I-am spus că Victor. M-a întrebat dacă a insistat mult până am acceptat... Mi-am dat seama că e ceva în neregulă; şi cum îl ştim amândouă pe tata, probabil că a trecut azi-noapte pe-acolo. Şi cred că a vorbit cu taică-su... Că n-avea de unde să ştie cine mă sună pe mine!

- Ba da - primeşte zilnic listingul numărului tău.

- Prinţeso, mie îmi sună zilnic telefonul de sute de ori! Înţelegi? De sute de ori! Şi răspund de fiecare dată! Fetele din Aurari mă sună de câte 10-20 de ori! Şi ca să mă întrebe dacă ies afară, şi ca să mă întrebe cât fac doi plus doi... Mă mai sună şi femeile, să mă pună să le ghicesc sau să mă întrebe câte ouă se pun la juma de kil de spanac... N-avea cum să afle. A vorbit cu nea Nicuşor.

- O fi vorbit!

- Aşa! Şi după ce-am vorbit cu el la telefon, m-am dus într-un suflet să văd ce s-a întâmplat! L-am găsit în mijlocu' aleii, spărgând cu ciocanul păpuşile pe care le cumpărase pentru Trésor.

Deci Diamant decisese brusc să-şi amintească de existenţa Agatei - şi de gradul de rudenie dintre ei!

- M-a întrebat dacă-mi place de Victor...

Diamant ăsta avea cap de preşedinte de planetă...

- Şi-apoi m-a întrebat dacă mai sunt fată mare.

Ha? Ochii i se măriseră exagerat de mult, probabil...

- E stresat şi îngrijorat ca dracu. Pe lângă dispariţia lui Trésor, eu văd în cărţi şi depărtarea dintre el şi Rebeca. Şi îl văd plângând cu lacrimi amare. Dacă se-apucă nea Nicuşor acum să discute despre încuscrire, să vezi tu ce m-aşteaptă!

- Taică-tu n-o să te promită niciodată. Şi n-o să se amestece niciodată în decizia ta. Dacă-i zici că-l vrei pe Alex, pe Alex ţi-l dă!

- ... Da' ce-ţi veni cu ăla?!

- Nimic! Am dat şi eu un exemplu...

"Şi-a fost cât pe ce să mă dau de gol rău de tot, că normal era să zic de Tudor - că cu el ai ţopăit azi-noapte..." Se grăbi să continue:

- I-ai răspuns ceva lui Victor?

- Absolut nimic.

- La ce oră ai primit biletul?

- La două jumate.

- Iar noi am plecat de-acolo la cinci. S-ar putea s-o fi lăsat baltă, să ştii!

- Cine, Victor? Nu-l cunoşti?!

Tot ce se poate! Pentru ea, Victor fusese întotdeauna piciul lui Nicuşor! Nu se gândise...

- Te rog eu mult de tot să nu spui!

- M-am jurat pe sufletul tatălui meu - care e acum în comă la spital! Nu fii nebună!

Nu era nebună - era speriată... Arătă spre bilet:

- Încearcă să-l potoleşti. Că, dacă-l află Diamant, sar scântei mari!

Agata aproba... Zâmbi slab:

- Să fii cuminte! Auzi? Să fii cea mai cuminte fată de pe planeta asta! Te rog!

- Stai liniştită! Şi tu - să fii cuminte. Şi "cu minte", cum se spune!

Bufni în râs şi-o îmbrăţişă bine-bine...

- Hai - că pierzi avionul.

Hai! Se repezi la troller, scoase un răcnet războinic şi se trânti "din tot sufletu'" pe el! Şi auzi multdoritul clac! Se ridică şi-şi rearanjă bluza:

- Hai, că l-am dovedit! Mama lui de cutie căpoasă...

Agata râdea cu lacrimi acum... Apucă mânerul şi ieşiră.

- Gata, prinţeso?

Aprobă - şi descoperi că tocmai Alex se repezise să ia valizoiul... Prea bine! Ea avea treabă cu bunicul ei! Îl îmbrăţişa chiar acum; el turuia sfaturi "la foc continuu", în timp ce tanti Perla o privea şi tăcea mâlc... Şi-acum o duceau la uşă. Normal - se grăbeau! Dacă pierdea avionul...

De cum ieşi, îl văzu pe Alex săltând valizoiul ăla uriaş ca pe-un fulg şi aşezându-l frumos în portbagajul super-limuzinei proaspăt inventate ieri. Deci mergea tot cu bestialitatea aia de maşină...

Bunicul ei îi deschise portiera:

- Vezi - să ai grijă de ăia micii. Că Ana trebuie să se ocupe de afaceri!

- Sigur, bunicule! Stai liniştit - că am eu grijă de ei!

- Şi să fii cuminte!

- Sunt, sunt...

Gata - fu îndesată bine pe banchetă. Bunicul zâmbea ciudat:

- Pune-ţi centura - da?

Aprobă, amintindu-şi că tati al ei avusese un accident stupid iar tanti Perla era o ghicitoare bună... Şi se uitase lung la ea azi, fără să spună ceva sau...

Poc - ea era pregătită de plecare. Dar acum Alex nu mai era pregătit de plecare! Primea instrucţiunile. Bunicul ei era speriat de perspectiva unui an "negru" în familia lor, aşa că-i spunea să şofeze încet, să evite depăşirile, să respire lent şi amplu ca să nu ameţească la volan... Oof, Doamne! Cât de mult suferea bunicul ei pentru accidentul ăla nenorocit! Cât de greu îi era să-şi ştie unicul copil în comă la spital...

Porniseră spre aeroport.

Stătea pe locul din dreapta banchetei. Vedea în oglinda retrovizoare ochii lui. Şi el ar fi putut să-i vadă ochii, dacă nu s-ar mai fi uitat prin parbriz. Aşa că decise să se uite la case...

Ascultau manele la volum mic şi treceau chiar acum prin rond...

Îl auzea foşnind... Alex piuia ceva, la telefon probabil... Ea îşi ascuţea bine-bine urechea... Vocea piţigăiată rosti un "Da" şters.

- Ce faci - ai treabă?

Acum spusese un "Nu"! Răspunsuri scurte - nu-şi dădea seama dacă era femeie sau bărbat...

- Vezi că trec prin oraş. Putem să ne vedem la unu jumate?

Aşa târziu? Păi ea decola la doişpe! Nici vocea nu era foarte zorită să confirme... Aha! Vocea tocmai devenise descumpănită:

- ... E prea târziu - s-ar putea să vină din cursă mai devreme.

Mm...

Uite de-asta se enerva ea foarte-foarte tare pe ea însăşi! Că era o proastă! Se gătise şi se pregătise ca să-l dea pe el pe spate - iar el tocmai se-apucase să insiste ca vocea feminină să facă abstracţie de întoarcea "lui" din cursă şi să-l primească la unu jumate! Aşa-i venea să-şi dea palme...

Ia să scoată ea laptopul şi să-şi vadă "isprava" de azi-noapte! Internetul probabil că vuia deja pe ritmuri de *Kibori*! Şi-o să-şi pună şi căştile! Uite-aşa! Las' că-i arăta ea lui! Şi lui, şi lui Vincent - care, apropo, nu scormonea Youtube-ul după filmări cu manelişti, aşa că avea nevoie să vadă pe pagina ei link-urile către filmări...

Isamu

Planul de zbor rămăsese neschimbat. La două fix, avionul prinţesei primea aprobare de aterizare. Se ridică deci şi urcă treptele spre mansardă.

Băieţii ieşiseră în parc, cu fetele şi bodyguarzii. Erau îndeajuns de multe persoane cu ei ca să organizeze un meci de fotbal! Aveau chiar şi rezerve! În materie de securitate, recunoştea cinstit că era nebun... Biyu nu voise să iasă cu ei. Ea preferase să stea acasă şi să aştepte întoarcerea Florentinei. Nu înţelegea de ce fata asta prefera solitudinea mansardei, în loc să viziteze Coasta de Azur... În fine!

Nu era la aparate. Intră pe coridor şi ciocăni lângă uşa deschisă.

- Da.

Încă un pas - şi se aplecă pe după perete:

- Ocupată?

Biyu închise cartea şi-o lăsă pe saltea:

- Nu.

- Florentina aterizează la două şi-un sfert.

Gata - se ridicase şi deschisese micul dulap-şifonier:

- Am înţeles.

- Să vii să-ţi arăt ceva, înainte să pleci.

Tânăra aprobă. Îşi alesese deja hainele, aşa că el se grăbi să dea înapoi, să nu fie indiscret... Să nu se interpreteze. Repede - înapoi în birou. Căuta înregistrările pe youtube... Le deschidea individual... Îi lăsase uşa deschisă; aşa că Biyu se opri în faţa lui.

- Ia-ţi un scaun.

Se conforma... Play la prima manea. Fata lui Ştefan adora manelele - şi cum era şi fata Anei, se mişca incredibil... Pauză - nu trebuia să-i arate tot filmul, ca s-o facă să înţeleagă ce se întâmplase în Aurari.

- El, deşi pare că e iubitul ei, e doar bodyguardul. Şi a dansat cu ea toată noaptea...

Tânăra aprobă... Şi acum *Kibori*. Pe-asta o lăsa puţin mai mult - stilul ăla de dans necesita o condiţie fizică bună. Iar Biyu trebuia să ştie cât de repede putea mişca Florentina picioarele atunci când voia ea! Era important să evite orice fel de complicaţie - mai ales că se apropia momentul contactului cu răpitorii lui Trésor...

Gata - melodia începuse în forţă. Iar Biyu se aplecă puţin spre monitor şi îngustă ochii... după care concluzionă:

- E foarte mobilă.

- Şi foarte iute. Deşi îl vezi pe Léon antrenându-se cu Meili, să ştii că ea a fost cu adevărat cea pasionată de aikido.

Biyu aproba; el îi vedea profilul, cu coada ochiului, şi iar se întreba ce era cu el... Nu era nimic cu el. Apăsă stop şi se întoarse spre ea:

- Dacă poţi să afli ce s-a întâmplat la petrecere, OK; dacă nu, nu-i nici o problemă.

Ochii albaştri îl priveau drept. Gândurile ei păreau ferecate bine...

- Încearcă să spargi gheaţa dintre voi. Cu mare grijă însă - că e foarte precaută şi secretoasă. Şi ştie cine v-a angajat - adică cine vă citeşte informările.

Ea aproba şi zâmbea. El nu mai avea nimic de spus; nici ea nu părea zorită să spună ceva...

- Atât.

Tânăra se ridică şi ieşi. Închise, înciudat, filmările alea - era ceva în mintea lui ce nu putea pricepe şi pace! Chestia asta cu Biyu îl enerva rău! Ce-avea el cu fata asta? De ce îi tot zbura mintea la ea? Şi, la

urma urmei, cât timp o să mai treacă până o să observe şi ea mutrele lui? Nu-şi putea da seama ce-o să se-ntâmple în mintea ei atunci când ea va observa...

Florentina

Mm, ce draci avea! Chinezoaica îi zâmbise amabil încă de când coborâse din avion! Iar chestia asta o înfuriase rău! Şi asta, şi faptul că, din cauza "dificultăţilor tehnice", nu avusese internet pe durata zborului! "Se copsese" la foc mic 135 de minute! Şi nici în maşină nu voise să deschidă laptopul şi să vadă ce se întâmplase. Păi îşi pusese filmările pe FB şi n-apucase să se bucure şi ea de reacţiile prietenilor virtuali! Dacă-i scriseseră ceva? Dacă Vincent îi scrisese ceva? Dacă îi scrisese Adéle vreo răutate, iar ea nu-i răspunsese în timp util? Mm - ce nervi avea!

Chinezoaica avusese chef de vorbă. Adică de descusut. O tot întrebase una şi alta - de parcă nu se vedea limpede pe chipul ei indisponibilitatea de-a pălăvrăgi "ca fetele"! Mm...

Gata? Parcase? Sau mai parca vreo juma de oră, aşa?... Parcase. Chinezoaica coborî, grăbită...

De fapt, n-avea nimic cu ea. Încercase să fie drăguţă. Sau amabilă. Sau doar vorbăreaţă. O întrebase dacă totul e OK, dacă călătorise bine - în punctul ăsta văzuse ea albastru şi îi venise s-o bombăne rău... O întrebase dacă se distrase; apoi, dacă nu se simte bine. Îi răspunsese scurt şi se scuzase - o doare capul. Biyu era binecrescută, aşa că nu încercase să-i dea ea o pilulă de vorbă...

Coborî şi se grăbi spre glasvandul deschis. Isamu zâmbea:

- Bine-ai venit, petrecăreaţo!

Ia uite-l! Bufni în râs:

- Bine te-am găsit, consilierule spion!

- Te rog! Nici nu trebuia să spionez cine ştie ce! Uiţi că Google mă anunţă prompt apropo de toate apariţiile tale în spaţiul virtual?

Nu - nu uita. Aşa glumea ea! Înhăţă troller-ul şi îl smuci spre scări:

- Te rog, nu te supăra pe mine - dar n-am avut net în avion, aşa că trebuie să-mi verific urgent FB-ul!

- Daa, îmi dau seama că asta-i o urgenţă urgentă...

- Te rog frumos să nu mai râzi de mine!

- Dar nu râd de tine! Chiar mă pregăteam să-ţi spun să laşi dulapul ăla uriaş aici, că ţi-l duc eu!

Era un scump Isamu, când voia el! Îi trimise o bezea şi-o rupse la fugă pe scări! Se grăbea rău de tot! Ţinea bine laptopul în braţe şi fugea pe scări...

Năvăli în propria cameră, înfipse firul în laptop şi apăsă butonul. Şi alergă afară - să se prefacă măcar că îl ajută! Deşi lădoiul era greu, Isamu urca fără probleme cu el.

- Dă să te-ajut!

- Stai liniştită!

Sigur că stătea liniştită! Adică... Adică nu tocmai liniştită - că Biyu urca în urma lui Isamu şi nu privea treptele pe care călca... În fine! Se grăbi să-l pupe pe obraz:

- Mulţumesc!

Luă mânerul şi-şi trase bagajul în cameră. Şi închise uşa. Ia - pornise măgăoaia aia?... Pornise! Uraa! Repede, Facebook! Mail, parolă...

Tii...

Recordul ei, mica ei "victorie" de 43 de like-uri, tocmai fusese spulberată. Filmarea lui *Kibori* avea 147 de like-uri şi vreo 20 de share-uri. Şi foarte multe comentarii. "Superb!" "Cea mai bună dansatoare pe care am văzut-o vreodată!" "Bellissima!" "Deci aşa ceva chiar există cu adevărat..." Până şi Adéle comentase pozitiv: "Aţi văzut ce prietenă frumoasă şi talentată am eu?" Ia - cine-i dăduse like?... Yes! Îi dăduse like! Şi Vincent îi dăduse like!

Totul era minunat. Era aşa cum visase ea să fie! Aşa că... Aşa că apăsă pe filmare, chiui din tot sufletul şi sări în picioare şi începu să joace!

Isamu

Şopti, doar pentru ea:

- A spus ceva?

- Doar că o doare capul. Era foarte supărată...

Asculta... Biyu nu se clintea de pe prima treaptă care ducea la etajul doi... Chiuitul prinţesei îl făcu să râdă. Se întoarse spre ea - şi se delectă, preţ de-o clipă, cu râsul ei frumos...

Ce naiba era cu el?

Arătă spre în spate:

- S-a rezolvat. Băieţii sunt tot în parc; dacă vrei...

Tânăra negă şi arătă în sus. O pofti deci să urce - că nu se amesteca în timpul ei liber! Dacă voia ea musai să şi-l consume citind...

Oare ce citea? Vreun clasic? Şi pe ce temă? Dragoste, război...

... "Ai trecut de 40. Bagă-ţi minţile-n cap!"

Intră în birou şi închise uşa. Trebuia să revadă datele trimise de dimineaţă de fraţii Donichioiu. În timp ce Ana se odihnise, ei îi trimiseseră raportul cu toate înţelegerile care se parafaseră la petrecerea aia. La prima lectură, nu găsise nici o problemă în ele. Nici un rus dubios, nici o cantitate ciudată, nici o posibilă capcană. Tocmai de aceea, trebuia să reverifice totul. Prea erau toate perfecte! Oare indivizii ăia chiar nu încercau să profite de accidentul lui Ştefan? I se părea ciudat...

Ana-Maria

Trebuia să fie fair-play şi să recunoască - Rusia era frumoasă. Era superbă! Văzută aşa, din limuzina încinsă ca o saună, "selecţiunea" de Rusia din faţa ochilor ei era incredibilă...

Telefonul oficial începu să vibreze. Iar? Aleodor ăsta devenea cicălitor! Ce se mai întâmplase? Îl scoase... Nicu Cărare! Uau!

- Da.

- Bună seara, Ana.

- Bună seara, dle Petriceanu.

- Ce mai faci tu?

- Ce să fac, dle Petriceanu... Conform zicalei "întâi muncim şi apoi ne distrăm", vizitez împreună cu consilierii mei cea mai frumoasă stradă din lume...

Gabriel era hârşit bine prin şmecherie - nu muşca nade de-astea care puteau a linguşire. Andrei, însă, râdea încurcat - râdea sincer...

- Bravo! Şi cât mai aveţi?

- Nu ştiu; dar te rog să mă crezi că nu mi-e foame, nu mi-e somn, nu mă simt obosită, nu vreau la hotel...

Râdeau toţi patru...

- Asta e bine! M-a sunat dl Michel Gregor.

Directorul spitalului din Bourges! Păli - şi nu mai putu spune nimic...

- Analizele de dimineaţă au ieşit impecabil; aşa că or să încerce să-l trezească diseară.

Aoleu! Diseară! Repede - să-i oprească!

- Vă rog să le spuneţi să nu facă absolut nimic până nu ajung şi eu acolo!

- Stai liniştită - în următoarele cinci ore nu se va întâmpla nimic. Le-am impus să-l aducă şi pe profesorul André Mynatt, care este o somitate în domeniu. Iar profesorul nu va ajunge la Bourges înainte de ora 10 - că e într-o operaţie de-aia interminabilă...

- Am înţeles. Pornesc spre aeroport. Te rog, nea Nicule - sună-i şi spune-le să nu se apropie de el până n-ajung şi eu! Da?

- Stai liniştită - acum îl sun pe omul meu.

- Îţi mulţumesc.

Închise şi îi străfulgeră ameninţător:

- În maximum jumătate de oră, trebuie să decolez spre Bourges.

- Gata - îl trezesc?

- Da. Iar eu sunt la mama dracului!

Nu se mai putuse stăpâni - ridicase vocea şi nu-şi cenzurase cuvin-

tele. La naiba! Gabriel se mută imediat pe canapeaua ei:

- Nu te panica. Şi nu te necăji. O să ajungi la timp. Dacă îi sună el, o să-i găseşti înşiraţi pe hol, lângă uşa încuiată.

Aprobă, căutând numărul lui Aleodor în agendă...

- Da, şefa.
- Trebuie să mă teleportez urgent la Bourges.
- ... Asta-i complicat.
- Părinte, să n-aud! Fă cumva să mă transporţi la spital!
- Cel mai apropiat avion liber e în Austria.

Aah! La dracu! Gabriel o bătu uşor pe picior şi-i făcu semn că se ocupa el de transportul ei... Prea bine! O să-şi pună viaţa în mâinile ăstuia! Iar! Scrâşni în telefon:

- Bine.

Buton roşu... Îi zvâcneau tâmplele... Gabriel vorbea cu cineva la telefon, în ruseşte desigur... Limuzina accelera - spre hotel, spera ea...

Poftim! Tocmai de-asta nu voise ea să vină în Rusia! Adică tocmai de-asta nu voise să preia ea afacerile! Fiindcă trebuia să călătorească tot timpul! Trebuia să stea departe de el! Ea ar fi trebuit să fie la spital acum! Şi când colo, era la 3.000 de kilometri de el...

- Avionul aterizează aici peste fix 50 de minute. Timp arhisuficient să împachetezi şi să ajungi la aeroport.

Aprobă cu capul:

- Al cui avion?
- Al unui bun prieten al meu.

Îl privi lung, somându-l să rostească nume proprii... Gabriel râdea:

- Stai liniştită, că nu-i un MIG!

Tăcea şi-l privea lung...

- Dimitri Popov.

OK. El era OK. Aprobă:

- Să-i spui să-mi facă factură.
- Îi spun.

Andrei se grăbi să coboare:

- Hai!

Hai? Păi, ajunseseră?... Da - ajunseseră la hotel. Hai! Repede!

Florentina

Ziua de azi era minunată. Ziua de azi o să rămână pentru totdeauna în mintea ei ca fiind cea mai frumoasă zi din viaţa ei! În fine - nu din toată viaţa; din "perioada 10-18"! Sau să spună 10-17? Nu de alta, dar ajunsese la 577 de like-uri şi 132 de comentarii. Filmarea de la *Kibori* "rupea internetu'-n două"...

Aha! Mesaj de la Thomas!

"Prinţeso, prinţeso... Da' ştiu că ştii să fii discretă!"

Poftiim? Apăsă tastele...

"- Ce vrei să spui?

- Că tocmai acum, când aia mică e de negăsit iar dl Ştefan e în comă la spital, tu ai decis să dai lumii întregi imagini recente cu tine!

- Adică acum n-am dreptul să pun o filmare pe FB?!

- Ai dreptul să faci ce vrei. Dar a pune publică o asemenea filmare a fost cea mai nepotrivită decizie pe care ai luat-o secolul ăsta."

Păi... La dracu! Că avea dreptate! Nu se rezumase la a pune filmarea aia strict pentru prieteni! O pusese publică! O putea vedea oricine - inclusiv Alex, din Aurari! Inclusiv Puiu Puiuţu din Australia - dacă exista cineva cu numele ăla pe-acolo! Fir-ar...

Repede - click... Edit... Privacy... Friends... Mai avea vreun rost s-o schimbe acum, după 7 ore? Mai avea vreun rost să-l sune pe Aleodor şi să-l roage să-i scoată filmarea de pe Facebook?

... Nu ştia. Chestia asta cu "cea mai nepotrivită decizie" o lovise rău de tot! Fiindcă era perfect adevărată! Chiar dăduse dovadă de prostie copilărească atunci când postase aşa filmarea! Se ridică şi se grăbi să iasă. Uşa biroului era închisă, aşa că ciocăni... şi intră.

Isamu stătea la biroul mare; Piao, la cel mic. Ea cu Isamu avea treabă:

- Am şi eu o întrebare...
- Sigur! Ascult.
- Contul meu de Facebook este supravegheat?
- În ce sens?
- În sensul că am pus o filmare pe wall... şi s-au strâns ceva like-uri! Iar Thomas tocmai mi-a spus că a face chipul meu public a fost cea mai neinspirată decizie...
- Stai liniştită. Dacă era ceva în neregulă, Părintele intervenea imediat. El se ocupă de imaginea publică din mediul virtual - şi a fost informat apropo de filmarea ta în clipa în care ai apăsat *Post*.

Deci cu Părintele trebuia să vorbească... OK! Porni spre uşă.

- Dacă te simţi ameninţată de ceva sau cineva, să-mi spui.

De ce? Isamu zâmbea:

- Fiindcă e important să spui astfel de lucruri. Pe de-o parte, nu-i bine să trăieşti cu asemenea gânduri în minte; pe de altă parte, s-ar putea să nu te înşeli - şi-atunci chiar e bine să ne alertezi.

Aprobă şi ieşi. Deci...

Deci, la dracu cu toate! Alergă în camera ei, înşfăcă mouse-ul... Click... Delete... Are you sure?

... No. Log out.

Şi-acum îşi repeta lecţia la franceză. Şi nu se lua după panicardul ăla de Thomas. La urma urmei, era filmarea ei, mutra ei, riscul ei...

Ana-Maria

Oo, Doamne! În sfârşit, aterizase! Unde era maşina? Se uita lung după maşină... Uite maşina! Cine venise s-o ia?... Toni. Perfect! Îi specificase limpede Părintelui că, dacă-l prinde la aeroport, îi rupe picioarele lângă scara avionului! Nu voia să reproducă condiţiile din 9 martie. Toni plecat de la conac, Părintele plecat de la conac, Rebeca înăuntru cu familia Tabacu şi-o mână de băieţi dezorganizaţi...

Luă laptopul şi alergă la scară. Însoţitorul de zbor se căznea s-o coboare; ea se grăbea, avea probabil o mutră panicată iar el mai rău se-mpiedica decât reuşea... În sfârşit! Năvăli pe scară, pe pistă iar Toni îi luă laptopul:

- Părintele zice că academicianu' ăla e la 20 de minute distanţă de spital.
- Perfect!

Acum era puţin mai liniştită. Doar puţin. Urcă în maşină... Porniseră spre spital.

- Cum e atmosfera la conac?
- Cum să fie? Ca întotdeauna! Liniştită şi calmă...
- Nu cred că e momentul ideal să-mi serveşti un răspuns general valabil.

O secundă, două...

- E tensionată rău. Părintele e furios pe Rebeca. Cică face trăznăi mari - iar Adina nu reuşeşte întotdeauna să le dreagă. În privinţa Rebecăi, s-a izolat de toată lumea. În fiecare zi face cel puţin 10 drumuri la vilă - semn că ascunde ceva acolo. Dar Florina nu mai are acces la camerele ei, eu nici atât, aşa că nu ştiu ce anume.

Scoase specialul şi selectă numărul lui Aleodor.

- Da, şefa.
- Am aterizat. Rebeca ştie că sunt în Bourges?
- Da.
- Bine. Nu-i spui nimic altceva decât că mă duc la spital. Atât.
- Am înţeles.
- Cum merge filmarea prinţesei?
- Foarte bine, după părerea ei. A ajuns la aproape 900 de like-uri.

Deci fetiţa ei devenise foarte populară...

- Bine. Las-o până mâine. Dar mâine de dimineaţă s-o suni şi s-o rogi frumos să o şteargă.
- Da, şefa.
- Vorbim.
- Vorbim.

Florentina devenise, deci, populară. Dansul ei va face deliciul băieţilor din liceu zile în şir! Şi dansul, şi silueta, şi rochia - şi probabil că or s-o pună să le zică câteva cuvinte în romanes, ca să audă şi ei cum sună limba aia! Fetele or să înceapă să poarte fuste lungi şi largi... Ehei - cât de agitată putea deveni viaţa unei adolescente! Dar, dincolo de toate măsurile de securitate şi pericolele pe care le atrăgea filmarea aia, o înţelegea. Era domnişoară, îşi dorea să aibă un prieten şi nu ştia cum altfel să-l găsească! Dacă era încuiată în casă - şi, atunci când ieşea, o însoţea o chinezoaică afurisită cu telefon roşu către Isamu şi cinci costume negre...

Toni frână în faţa spitalului.

- Mergi cu mine.

Toni muta maşina chiar în faţa intrării... Coborî şi se grăbi spre uşa larg deschisă.

- Bună seara, dnă Ionesco.

- Bună seara, dle Gregor.

- Echipa noastră medicală este pregătită. Îl aşteptăm şi pe dl André Mynatt - şi putem începe procedura de reducere a sedativelor.

Aprobă şi intrară în lift:

- Dle Gregor, trebuie să ştiţi că, imediat cum ajung sus, îi voi interzice echipei medicale să facă orice tip de manevră care poate pune viaţa soţului meu în pericol!

- Nu există nici un pericol. Reducerea sedativelor se va face treptat. Dacă pe parcursul procedurii vor apare semnale negative, vom opri procedura.

- Ar fi bine s-o opriţi la timp...

- Staţi liniştită - nu este prima oară când dr Bouchard execută procedura asta. Iar dl Mynatt ştiţi bine că este o somitate în domeniu!

- Ştiu. Şi mai ştiu şi că soţul meu trebuie să se recupereze complet - ceea ce exclude din start alte "împiedicări medicale".

Bărbatul dădu să contreze, dar nu-l lăsă:

- Infecţia a fost o împiedicare medicală. Nu e un sarcasm; aşa le numesc eu, care nu sunt familiarizată cu termenii specifici.

- Am înţeles. Oricum, staţi liniştită - soţul dvs este pe cele mai bune mâini din spitalul ăsta!

De parcă lauda lui de sine o încălzea cu ceva! Se apropiau de uşa rezervei... Brusc, directorul se opri:

- În clipa când ajunge şi dl Mynatt...

Aprobă, grăbită să intre... Doamne, ce slăbit era!

- Bine-ai venit.

- Bine te-am găsit.

Seniorul era bucuros... şi nu prea. Oare de ce?

- Toni, închide uşa.

Toni se conforma - şi era discret şi bine pregătit, că rămânea afară ca s-o păzească bine...

- După ce-l trezesc din comă, sfatul meu este să ne muţi într-un spital din Paris.

- Crezi tu că aici

- Eu cred că, acolo, eu şi şeful meu putem controla mai bine staff-ul medical.

Deci el credea că staff-ul medical de aici avea o problemă...

- Revenirea lui Ştefan printre noi, cum se spune, îl va pune la curent cu evenimentele. Şi, chiar dacă nu va putea să se ridice şi să preia afacerile, va prelua consilierea ta. Ceea ce e practic acelaşi lucru! Ba, mai mult - poţi să-l pui în videoconferinţă cu clienţii, acolo unde te duci tu. Te-ai măritat cu un geniu, Ano! E şi râvnit, şi urât!

- Ştiu. Lista lui cu duşmani a depăşit 20 de caiete studenţeşti, scrisă mărunt cu virgulă ca să încapă toţi.

Seniorul bufni în râs:

- Asta-i vorba lui - aşa-i?

Aprobă, aşezându-se încet pe marginea patului...

- Deci? Ce zici? Ne muţi la Paris?

- Nu ştiu. Nu cred.

Îl auzi trăgându-şi un scaun lângă ea... Oftă greu:

- Prefer să-ţi aduc nişte băieţi aici, la uşă. Mă gândesc că medicii ăştia l-au operat şi l-au analizat şi-l cunosc până-n străfundul ADN-ului. În plus, personalul de aici este deja verificat. Ştii tu - spital mic, personal puţin. Spital mare, trei ture cu străini - plus aparţinătorii pacienţilor, plus pacienţii închipuiţi... Şi mai e ceva. Mai e depărtarea de el. Azi, când m-a sunat *Mister P*, eram în Belgorod.

- Ştiu. Dar distanţa Cannes-Paris e floare la ureche pentru un elicopter.

- Parcă nu-s aşa de grăbită să le fac poftă să mă prăbuşească şi pe mine...

Aşa - că parcă uitase de ce erau ei doi aici, la căpătâiul lui Ştefan! Seniorul tăcea...

- O să mă mai gândesc la sfatul tău. Dar să ştii că sunt tentată să îl duc la conac.

- E prea devreme pentru asta. Nu-l despărţi de aparatura ăstora - şi de medicii de-aici! Sunt medici buni, să ştii! Iar lucrurile pot porni înspre "mai rău" în doar câteva minute! Acum râde şi te pupă - iar după cinci minute drăciile alea pot să piuie...

Aprobă, încet...

- Nu-l despărţi de peretele ăsta cu aparatură. Nu încă. Mai lasă-l până prin iunie, aşa... Trebuie să facă kinetoterapie, recuperare medicală... Ăştia mai au mulţi litri de zemuri pe care trebuie să i le injecteze, să ştii!

Aproba şi-şi privea lung soţul şi-i venea să plângă... Şi nu trebuia să plângă, aşa că îşi amintea chiar acum de lentilele de contact... Oare cât o să mai ţină şmecheria cu lentilele astea? Că, într-o zi, "o să i se-nfunde"! Într-o zi, or să-i alunece pe obraji o dată cu şuvoiul de rimel! Atunci o să fie rău...

Se ridică şi oftă greu:

- Nu credeam că ceea ce face el e atât de complicat.

- Te simţi depăşită de situaţiile în care eşti pusă?

- Nu - că am un chinez fermecat care mă antrenează şi mă pregăteşte temeinic înainte de fiecare meci. Dar mă simt obosită. Dorm cât pot eu de mult, îmi odihnesc ochii, organismul... Nu mai am timp de aerobic, de sală sau de înfrumuseţare; dar uită-te şi tu că am rămas neschimbată!

- Te consumi pe sistem nervos. Şi asta chiar nu-i bine deloc! Sper să le reuşească mişcarea azi - şi să te linişteşti şi tu!

Şi ea spera din tot sufletul să revadă ochii verzi azi... sau mâine...

Auzea vocile apropiindu-se pe hol... Toni ciocăni de două ori. Avea un ajutor pe cinste în omul ăla! Dacă Toni n-ar fi fost aşa cum era, probabil că nenorocitii ar fi reuşit s-o omoare pe Rebeca, să incendieze conacul... să fure afacerea... Cine ştie! De fapt...

De fapt, dacă ar fi fost inteligenţi să ia laptopul Rebecăi, indivizii ar fi avut totul! Toată afacerea! Reţelele, clienţii, contractele, comenzile, umbrelele... Totul! Şi totuşi, nu-l luaseră. Semn că... Semn că nu voiau afacerea. Altceva voiau ei...

Uşa se deschise larg:

- Bună seara, dnă Ionesco.

- Bună seara.

- După ce am văzut rezultatele analizelor de dimineaţă, am decis să încercăm să îl trezim.

Se ridică şi se opri în faţa lui:

- Încercaţi; dar, dacă starea lui se va înrăutăţi după această încercare...

- N-are cum să se înrăutăţească! Liniştiţi-vă...

Daa, o să se liniştească imediat! Decise să iasă, şoptind în romanes:

- Stai cu ei - că eu nu pot să stau.

Ieşi pe hol şi se sprijini de perete. Toni ieşi şi el şi închise uşa...

Scoase încet specialul din buzunar... Selectă numărul lui Isamu...

Isamu

În sfârşit! Oof - în sfârşit, Ana îşi amintise că avea un chinez-enciclopedie fermecată! Se grăbi să răspundă:

- Da, Ana.

- Încearcă să-l trezească azi.

- Ştiu - mi-a spus *Mister P*.
- ... Şi tu ce zici - să-i las să încerce? Că încă nu s-au apucat...
- Lasă-i. N-are ce să se întâmple rău. Tu unde eşti?
- Pe hol. Lângă uşă. Nu pot să văd...
- Atunci ascultă-mă cu atenţie. La ce persoane i-au sunat în ultimele 6 ore, medicii sunt acum mai mult decât grijulii cu Ştefan. Vor executa procedura cu cea mai mare grijă şi atenţie; iar în momentul în care un aparat o să înceapă să piuie mai altfel, or să oprească totul.

Ana tăcea. Decise să continue:

- Din poziţia pe care o am în organigramă, am mai văzut cazuri ca al lui Ştefan. Şi trebuie să ştii că asemenea treziri bruşte au reuşit doar într-o pătrime din cazuri.

Tăcere...

- Toţi ceilalţi au revenit cu viteza luminii la medicaţia dinainte. Şi s-au trezit după câteva zile, sau o săptămână, prin reducerea treptată a dozajului anestezicului. Absolut toţi ceilalţi. Deci, dacă tentativa de azi eşuează, te rog să nu te sperii.
- N-am să mă sperii.

Da - după ton, era de părere că n-o să se sperie. Bun!

- Spune-le că vrei să îi reducă dozajul treptat. Încetul cu încetul, puţin câte puţin în fiecare zi... Chestia asta s-ar putea să-l trezească într-un moment când tu nu vei fi lângă el. Dar va fi o trezire mult mai lină decât ceea ce fac medicii acum.
- Am înţeles.
- Şi promiţi că nu te sperii dacă lucrurile merg rău iar tentativa de azi eşuează?
- Promit.
- Promiţi şi că nu plângi?

Răspunsul veni prompt - şi avu senzaţia că o făcuse să zâmbească:

- Promit.
- Bine, Ana. După ce pleci de la spital, treci pe la conac?
- Nu. Vin direct acasă.
- Dacă vrei sfatul meu, eu zic să treci pe la Rebeca.
- Nu pot să trec pe la ea dacă nu am veşti!
- Poţi, în schimb, să treci pe la ea şi să-i arăţi graficele.
- Nu; vin direct acasă.
- Bine, Ana. Copiii sunt cuminţi, n-au demolat casa...

Probabil că regina zâmbea din nou...

- Te aştept.
- Vorbim.
- Vorbim.

Închise şi oftă greu:

- Hai să printăm comenzile şi contractele - că vine acasă azi.
- Şi crezi că o să se uite pe ele?

Era ora zece deja... Aprobă:

- Da. O să vină supărată fleaşcă - aşa că trebuie să-i umplem mintea cu altceva. O s-o bombardăm cu muncă...

Piao nu mai zicea nimic - dar imprimanta piuise şi se apucase de imprimat toner pe hârtii...

N-avea ce-i face. Trebuia să aibă grijă de ea - şi cum nu ştia ce să-i spună sau să-i facă s-o ajute să treacă peste momentele înfiorătoare de la spital, prefera să o ţină preocupată de altceva. Nu-i putea spune problemele căsniciei lui...

Ana-Maria

Asculta murmurul din rezervă. Vorbeau pe voci coborâte. Vorbeau cam trei deodată - niciodată mai puţini. Cine ştie ce ziceau acolo...

Nu-i ieşeau din minte cuvintele lui Isamu! Doar o pătrime din cazuri se trezeau aşa, "controlat"? Doar unul din patru? Dumnezeule mare! Ăştia, medicii ăştia nu ştiau statistica asta? De ce-i chinuiau bărbatul? De ce făceau teste pe el? De ce se apucaseră de-o treabă care avea 75% şanse de eşec?

Îi auzea murmurând acolo... Toni nu spunea nimic - dar mai avea puţin şi-şi lipea urechea de uşă... Aha! Se auzise un piuit! Unul nou! Se întâmplase ceva! Ce se întâmplase? De ce dracu rămăsese ea pe hol? De ce ieşise din rezervă? Uite că nu ştia ce se întâmplase! Şi simţea că inima îi îngheţase - şi-o să se prăbuşească în curând pe ciment...

Parcă ghicindu-i gândul, Toni se mută pe partea ei de zid şi-o cuprinse cu braţul. Şi lăsă laptopul lângă perete, ca să aibă şi cealaltă mână liberă... Piuitul se înteţea - şi se înteţise şi murmurul... Ce făceau oamenii ăia acolo? Ce-i făceau lui Ştefan al ei?

... Dacă intra acum peste ei, era foarte posibil să se piardă cu firea. Şi să scoată pistolul din geantă - gest care-ar fi iscat un scandal monstruos atât în spital, cât şi în afara lui. Nea Nicu Cărare chiar n-ar fi apreciat pozitiv un asemenea gest! Trebuia, deci, să strângă din dinţi şi să rămână aici...

Scoase specialul şi selectă numărul socrului ei.

Diamant

Soneria începu să piuie. Lung. Foarte lung! Sări deci din pat şi alergă pe scări... Descuie - iar nea Dumitru năvăli peste el:

- Hai repede! Da, sunt aici!

Hai - da' unde? Şi cu cine vorbea la telefon? Bunul lui prieten Grasu îl urmă pe unchiul lui:

- Vorbeşte cu Ana, care e la spital.

Da' ce se întâmplase?

- Da' ce s-a întâmplat?
- Încearcă să-l trezească pe Ştefan.

Ha?

- Hai, bă, odată! Închide uşa aia şi vino-ncoa - că tre' să ne vedem şi cu Titel!

Cu Titel, care dormea în Iaşi azi! Da! Repede! Închise uşa şi alergă la masă. Grasu pornea laptopul; nea Dumitru mărşăluia între scări şi uşa bucătăriei - şi asculta în telefon şi nu zicea nimic... Se aşeză lângă Grasu:

- Păi cum, mă? Îl trezesc şi nouă nu ne-au zis nimic?
- Da. I-au zis ei; şi au aşteptat-o până a venit ea din Rusia.

O aşteptaseră pe Ana? Păi un astfel de zbor dura vreo patru-cinci ore! Asta însemna că trezirea lui Ştefan era destul de problematică - dacă nu acceptase Seniorul să-i facă Anei o surpriză plăcută şi să i-l dea pe Ştefan la telefon... Unchiul lui se aşeză lângă el:

- Ia - mai zi-i o dată!

Ce să zică? Telefonul sfârşi în faţa lui - iar vocea Anei se auzi destul de şters, în romanes:

- Isamu spune că astfel de treziri bruşte reuşesc doar în 25% din cazuri. Restul se trezesc prin reducerea medicaţiei încet, în timp.
- Deci e posibil ca ăia să eşueze azi.
- După cum spune Isamu, sunt 75% şanse să eşueze.

Uau! Nu ştiuse... Nea Dumitru oftă greu:

- Bine, Ana. Da' ţi-a zis în ce măsură eşecul poate să-l afecteze?
- Zicea că n-are cu ce să-l afecteze; că la ce morcovi înfipţi bine au ăştia, or să oprească procedura în clipa în care ceva nu merge bine.
- Şi totuşi, n-are cum să nu-i dăuneze cu nimic!

Aah, ce om! Îi altoi una cu genunchiul - că o dădea pe biata femeie în alte alea! Nea Dumitru era mult prea surescitat ca să înţeleagă gestul lui - şi-l altoi înapoi, mult mai tare...

- Eu sper să nu-i dăuneze...
- Ano, fii atentă aici! Zicea prietenul meu că, dacă ăia de la Bourges sunt împiedicaţi, poate să-l transfere pe Ştefan într-un spital din Austria. Unul unde nu se întâmplă împiedicări.
- Nu vreau să-l îndepărtez de mine!

Biata lui cumnată mai avea puţin şi bocea de-a binelea!

- Da, ştiu - da' e spre binele lui!

Ana tăcea...

- Ano! Dacă ăia de-acolo se-mpiedică, îi fac lui rău! Mută-l în

Austria!

- Cum să-l mut, nea Dumitre?! Cum să-l iau acu', în starea în care e acu', şi să-l duc la mama dracului la nişte străini? Ăştia măcar sunt dresaţi cum trebuie! Aici măcar pricep şi eu ce zic ei! Cum să-l duc în Austria şi să mă plimb cu translatoru' după mine?

Se grăbi să-i dea dreptate:

- Aşa e. Şi eu zic că e mai bine să-l laşi acolo. Şi umbrela e mai solidă acolo! Că e conte francez, nu austriac! Ce dracu!

Primi o uitătură urâtă; îi întoarse tot o uitătură urâtă, iar nea Dumitru se aplecă spre mobil:

- Ano, fii atentă aici! Dacă

Cumnata lui şopti:

- Ies! Gata - ies din rezervă!

Acum era acum! Ieşeau medicii... Şi vorbeau în franceză, ceea ce le permitea lor să asculte şi să şi înţeleagă ce ziceau... Medicii vorbeau încet şi făceau pauze în exprimare - semn că eşuaseră...

"Din nefericire... Eşec... Reducerea sedativelor a provocat unele semne negative... Dl Mynatt a oprit procedura... Reluăm analizele..." Tonul sec, ferm al Anei îl uimi de-a binelea!

"Reluaţi analizele şi mă ţineţi la curent cu rezultatul lor. Dacă rezultatele sunt mai bune sau cel puţin identice cu cele de dimineaţă, treceţi la reducerea lentă, treptată, a dozelor. Dacă însă rezultatele vor fi mai proaste decât cele de dimineaţă, în 24 de ore dl conte părăseşte acest spital."

"Dnă Ionesco, sper că înţelegeţi ce implică mutarea dlui conte acum! În starea în care este acum!"

"Da - mutarea lui acum, în momentul ăsta, indiferent cât de complicată va fi, îl va duce într-o unitate medicală unde nu se fac teste pe pacienţi!"

"Ce vreţi să insinuaţi?!"

"Că 75% din pacienţii aflaţi în stare de comă s-au trezit cu reducerea treptată a medicaţiei! Iar dvs aţi decis să i-o reduceţi brusc!"

"Din punct de vedere medical, e mult mai bine ca dl conte să se trezească repede!"

"Asta o vor spune analizele din seara asta. Repet - dacă ele vor fi mai proaste decât cele de dimineaţă, mâine dl conte părăseşte spitalul. Fără alte discuţii, fără negocieri, fără explicaţii pe mii de pagini - pur şi simplu! Nu vă permit să vă jucaţi cu viaţa soţului meu!"

"Dar"

"Nici un dar, dle Gregor!"

Şi auzea clar tocurile grăbite... Poc! Le trântise uşa-n nas! Aah - ce femeie! Ce taifun de femeie! Îi venea să aplaude... Cumnata lui şopti printre suspine:

- Nenorociţii!

- Ano, cum e? Ce zice omu' ăla?

Auzi clar vocea răguşită a Seniorului:

- Că au încercat şi n-au reuşit. Imediat cum au văzut că aparatele indică în jos, i-au readus dozajul la nivelul dinainte. Şi s-a stabilizat imediat. Nu e încă pregătit să se trezească.

Nea Dumitru nu mai zicea nimic... Nici Ana nu mai zicea nimic... Seniorul oftă greu:

- Or să mai încerce, peste

Ana îl întrerupse:

- Or să-i reducă treptat sedativele. Şi o să fie bine. Eu mă întorc la Cannes. Te rog să mă anunţi imediat cum ai rezultatul analizelor.

- Bineînţeles.

- Dar imediat înseamnă imediat!

- Da, Ana. Imediat cum am rezultatul, ţi-l trimit.

Tăcere... Cumnata lui suspină în telefon:

- ... Îmi pare rău, nea Dumitre!

- Stai liniştită. N-a fost vina ta.

Aah, Doamne! Numai prostii spunea! Acum femeia aia o să creadă că fusese vina ei! Că ea îi lăsase să umble la doze - nu? Dacă rezultatele erau mai proaste...

- ... Te sun, când am rezultatele.

- Bine, Ana. Nu mai plânge!

Daa, pe dracu! Plângea de-a binelea!

- Ano, nu mai plânge! O să-şi revină - da? O să se trezească şi-o să-şi revină!

- Vorbim.

Şi gata - le închisese. El, dacă ar fi fost în locul ei, le-ar fi închis mult mai devreme - sau mult mai târziu, după multe-multe cuvinte nu foarte măgulitoare... Grasu şopti:

- Bre, nea Dumitre! N-o mai amărî, bre! Că şi-aşa e ea amărâtă şi plânge şi suferă fără el! Şi-l vede în patu' ăla, plin de tuburi şi fire şi în comă! Nu-i mai zice, bre, toate alea! Că face, dracu, vreun accident vascular - şi se mută acolo, lângă el!

Unchiul lui se ridică şi se grăbi să iasă... Clătină încet capul:

- Accidentu' ăla vascular o să se producă cât de curând! Ori la ea, ori la nea Dumitru! Că, vorba aia - a trecut aproape o lună...

- Da' nu-i în regulă, Diamante! Tu nu l-ai auzit ce-a zis?

- Şi nu ştii că aşa vorbeşte el? Toată viaţa lui a fost bulibaşă! Ce credeai, că o să se schimbe la bătrâneţe?

Ştia şi Grasu că nea Dumitru n-o să se schimbe niciodată! Ştia că, indiferent cât de afurisită era Ana, în ochii unchiului lui ea va rămâne aceeaşi femeie care nu putea face lucrurile perfect tocmai pentru că era femeie... Grasu aprobă:

- ... O să-i zic lu' Isamu să mă ţină la curent cu rezultatele. De fapt, ia să-l apelez io pă chinez - şi să-i zic că ăia au eşuat! Ca să dea şi el nişte telefoane şi să-i pună pe chinejii lui să dea cu terebentină-n spitalu' ăla! Ia stai aşa!

Grasu se înfuriase... Dar se înfuriase cu folos, cum se zice. Îl băga pe Isamu în priză. Îi plăcea planul ăla - chinezul putea orice! Chinezul ăla era aşa un chinez afurisit care obţinea orice, oricând, oricum...

Ana-Maria

Se aşeză pe scaun... I se părea neschimbat. De parcă nu se întâmplase nimic. De parcă aparatele alea nu variaseră adineauri "în jos"...

- Cifrele au revenit la normal. Aparatura nu minte. N-a păţit nimic.

- Ai un şef parşiv. Şi zgârcit cu darurile.

Tăcere... Continuă:

- A ştiut încă de dimineaţă că or să încerce să-l trezească - dar pe mine m-a anunţat la limita timpului disponibil. A ştiut de spitalul-minune din Austria - dar nu mi-a spus despre el. Ai un şef parşiv şi zgârcit.

- Uneori, da - e şi parşiv, şi zgârcit. Dar de data asta a avut motive serioase ca să-l lase să stea aici, în spitalul din Bourges.

Seniorul nu putea să spună că şeful lui e un cretin insensibil...

Lăsă capul pe pat. Luă cu grijă mâna soţului ei... Îşi aşeză palma peste obraz...

Era aşa de bine... Era, totuşi, aşa de rău... Ea îi mângâia încet mâna - dar degetele lui nu se clinteau...

- O să le spun să-i reducă lent doza. Şi să n-o facă decât după vizita de seară. Că atunci e spitalul mai liber, iar doctorii pot interveni foarte repede... în caz că se întâmplă ceva...

Prefera să tacă - să nu mai consume inutil cuvintele...

- Deci, cel mai probabil se va trezi într-o seară.

Aşa; şi? Seniorul nu continua... Ştefan urma să se trezească într-o seară... Vizita medicală era la şase. Sau la şapte. Plus încă o oră... Dacă ea făcea pe dracu-n patru şi venea în fiecare seară...

Naşul ei de cununie o iubea mult - şi n-avea suflet s-o lase să se chinuie toată viaţa cu gândul că nu fusese alături de regele ei tocmai atunci când se trezise din comă...

Rebeca

Hait! Ciocănea cineva la uşă! Iar Trésor era cu ea pe canapea, la televizor!

Se repezi şi-o duse în dormitor; după care reveni la uşă şi-o deschise larg:

- Da!

Aleodor se pregătise să mai ciocăne o dată. Spionul lăsă mâna jos:

- A sunat Ana.

Aşa...

- A fost azi la spital. Medicii au încercat să-l trezească pe Ştefan din comă; dar tentativa a eşuat.

Aoleu! Şi se înrăutăţise starea lui? Ce dracu făcuseră ăia - încercaseră să-l omoare?

- I-au făcut un set nou de analize - şi au ieşit bine. Au ieşit ca alea de dimineaţă, semn că eşecul tentativei nu i-a stricat echilibrul fragil al organismului.

Aha! Slavă Cerului! Răsuflă uşurată şi-şi permise acum să zâmbească...

- Toni tocmai s-a întors de la aeroport. Zice că era supărată fleaşcă - şi avea o atitudine de-aia de ţi-e frică să stai prin preajma ei...

Toni se întorsese de la aeroport... Păi, cum?

- A şi plecat?

- Cine, Ana? Da. Se duce la Cannes.

Păi, cum - se duce la Cannes? Adică venea ea până-n Bourges şi nu trecea pe la conac?

- Păi nu vine să semneze, să vadă actele, să...

- Nu. Se duce acasă.

Hm...

- Şi cam atât s-a întâmplat. Am zis că e bine să ştii şi tu.

Aprobă, la fel de zâmbitoare:

- OK! Mersi că mi-ai spus!

- Dacă se mai întâmplă ceva, te anunţ.

- OK! Mersi mult!

Şi gata - spionul se grăbea să se ducă acasă. Închise uşa, răsuci cheia... Colţurile gurii îi căzură...

Deci regina venise azi în Bourges val-vârtej şi se dusese la spital. După ce terminase cu spitalul, se grăbise la aeroport. Nu profitase de faptul că era la o aruncătură de băţ de conac! Şi o ignorase complet pe ea - consiliera pentru Franţa. Probabil că l-ar fi ignorat şi pe Aleodor - dar nu putuse, de vreme ce el era responsabilul cu transportul aerian...

Ultima oară, vorbise cu Ana în urmă cu patru zile. Îi trimisese actele prin curier - iar regina o sunase ca s-o întrebe unele amănunte legate de clienţi şi comenzi. Primise documentele a doua zi, tot prin curier. Fără vreo adnotare specială. Regina semnase aproape totul. Pe patru dintre ei îi lăsase în aşteptare. Scrisese scuza pe post-it-uri: momentan mijloacele de transport sunt supraîncărcate, sau momentan rutele sunt blocate din cauza grevei transportatorilor... Prostioare. Nu-i scrisese nimic ei, personal. Nici în plic, nici pe mail. Nu-i scrisese nimic nici despre Trésor...

Avea straniul sentiment că regina se ocupa de afaceri. Se ocupa cu cea mai mare atenţie de afacerile tuturor, ceea ce nu-i permitea să se ocupe şi de micuţa ei. Ana îi promisese că o va găsi pe Trésor; dar era, totuşi, foarte ocupată. Aşa că se întreba...

Nu. Nu se mai întreba nimic. N-avea nici un drept să-i ceară ea şefei ei să se concentreze asupra găsirii lui Trésor! La urma urmei, îi era nepoată - dar şefa ei avea nişte şefi daţi dracului! Iar afacerile n-aveau voie să sufere din motiv de neatenţie! Dacă sufereau afacerile, puteau apare repercusiuni... Şi cum unica slăbiciune a reginei era în comă în spitalul din Bourges, păzit de omul şefului reginei... Nu putea să-i ceară Anei să o ajute. O ajuta atât cât putea! Da, Trésor era importantă; dar şi afacerile erau importante, şi sănătatea regelui era importantă... Ana avea şi ea copii - şi erau şi ei importanţi...

Începând de mâine, se va ocupa personal de găsirea reginuţei ei. N-o s-o bată pe Ana la cap - o să încerce să se descurce singură. O să insiste şi-o să-i sune pe toţi şi-o să facă pe dracu-n patru s-o găsească! Nu se putea să n-o găsească! Trebuia s-o găsească...

Ana-Maria

Isamu zâmbea; ea încerca din toate puterile să tragă de propriile fălci şi nu reuşea...

- Bine-ai venit.

- Bine te-am găsit.

Intră în living şi porni spre scări. Îl auzea dându-i lui Claude aceleaşi indicaţii dintotdeauna... Auzea obloanele fâşâind uşor... Paşii se grăbeau s-o ajungă din urmă:

- L-am trimis pe Piao acasă.

- Foarte bine.

- După ce l-am ascultat la lecţii, bineînţeles!

Încerca s-o înveselească. N-avea de ce să fie acră cu el, aşa că îi făcu jocul:

- Şi ce calificativ i-ai dat?

- Foarte bine, desigur!

Era un şmecher afurisit... Intră în birou. Şi constată că n-are unde să-şi pună laptopul - biroul era plin de hârtii. Teancuri de hârtii aşezate corect, "pe căprării"... Lăsă geanta pe jos şi se aşeză. Şi-şi acoperi faţa cu palmele:

- Am zis că mor...

- Ştiu că e greu. Şi chiar dacă ai încredere în mine şi în cuvintele mele, tot greu e...

Habar n-avea el cât de greu era...

- O să se trezească. Aşa cum s-au trezit toţi. Dacă a reuşit el, Schumacher, să meargă din nou şi să dea scurte interviuri - cum să nu se recupereze Ştefan, care are creierul intact?!

Aproba încet...

- Seniorul mi-a spus de decizia ta. E o decizie bună. O să am grijă ca în fiecare seară să treci pe la spital.

Negă încet - şi îl privi cu ochi trişti:

- Din păcate, n-am timp de asta. Uite ce-i aici!

Şi arătă concludent spre birou... Isamu se sprijini de biroul lui:

- Astea sunt floare la ureche - într-o oră le dai gata.

- O aşezare asemănătoare m-a aşteptat ieri şi în Rusia. Iar curierii ştii bine ce-mi aduc...

Chinezul aproba, la fel de zâmbitor... de parcă ştia deja ce-i vor auzi urechile - şi aştepta ca ea să spună "Da, ai avut dreptate, îmi trebuie un consilier personal"...

- ... Nu ştiu cum reuşea el - şi mai avea timp şi pentru noi doi, şi pentru copii...

- Avea un program draconic, accelerat la maximum. E un miracol că n-a greşit niciodată până acum - că la ce rasol a dat uneori, riscul a fost mare...

Ştia şi ea că, uneori, Ştefan "semnase ca primaru'"... Oftă greu:

- Mi-ai spus, nu demult, că îmi trebuie un consilier personal.

- Aşa e.

- Şi mi l-ai recomandat pe Piao.

- Aşa e.

- ... Cum îl pot eu folosi pe Piao? Dacă eu sunt cea care trebuie să semneze teancurile astea, cum mă poate el ajuta?

- Merge peste tot cu tine şi nu se depărtează de tine la mai mult de-un metru. Îţi ţine agenda, îţi preia uneori telefoanele, îţi scrie mail-urile - după dictare, desigur... Îţi filtrează mail-urile utile de cele inutile, îţi face rezumate după rapoartele consilierilor, îi documentează pe afaceriştii noi şi vechi, urmăreşte ştirile... Tu poate că o să-l numeşti "consilier personal"; el însă va face munca unui asistent. A unui secretar. O să fie ca duduia aia stresată din *"The devil wears Prada"* - da' fără machiajul fumuriu...

Amintirea duduii stresate din film o făcuse să râdă...

- Şi, cel mai important - o să fie în permanentă legătură cu mine, printr-o linie sigură a Chinei. Lucrurile or să se accelereze niţel; dacă, la un moment dat, unul dintre noi greşeşte şi sună de pe special pe un oficial, o să fim numai buni de dus la puşcărie!

Isamu avea perfectă dreptate! Deconspirarea numerelor lor speciale ar fi reprezentat începutul sfârşitului...

- Ţi l-am recomandat pe el pentru că stă în biroul ăsta de nouă ani - şi e familiarizat şi cu activitatea, şi cu oamenii, şi cu informaţiile. Dacă tu iei acum un novice şi te-apuci să-l şcoleşti...

Da, ştia - o să-i ia o veşnicie...

Dar, dacă îl lua pe Piao lângă ea, băga China în sufletul "bucătăriei" afacerilor ne-chinezeşti. N-o să mai aibă un singur chinez infiltrat în ele; or să fie doi. Şi, dacă în Isamu avea încredere totală, nu putea spune acelaşi lucru despre tânărul tăcut şi un pic cam prea emotiv uneori...

O să se mai gândească la asta. Poate la noapte; poate mâine. Momentan, trebuia să dea gata teancurile alea de hârtii, să facă un duş şi să-şi scoată lentilele. Şi să plângă - că azi mâna regelui nu-i mângâiase obrazul... Se trase cu scaunul la birou:

- Eu mă apuc să rezolv hârtiile. După care iau un somnifer şi mă duc la culcare. Te rog - ia un buchet de flori şi du-te acasă.

- Te-am rugat să nu încerci să

- Îmi este foarte greu să fiu mojică şi prost-crescută şi să-ţi spun că azi vreau să am secrete ultrasecrete cu copiii mei. Te rog - lasă-mă cu hârtiile şi du-te şi tu acasă.

Prima comandă era arhi-cunoscută. Clientul ăla era bolnav de nervi - nu transporta decât zece vagoane pe lună. Avea fixuri. Din fericire, era un tip corect. Aşa că semnă comanda şi trecu la următoarea. Ăsta era nou în portofoliul SAF Consulting. Primele două comenzi fuseseră un succes. Pe cea de-a treia Isamu lipise un post-it pe care o anunţase că şi a treia comandă era OK. O semna deci, o punea deoparte...

- ... Bine. Fetele sunt sus, Claude e la post, obloanele le închid eu după ce ies.

Aprobă şi zâmbi:

- Pa, Isamu.

- Pa, Ana.

Îl văzu ieşind... şi revenind în birou:

- Un singur somnifer - da?

- Unul singur.

- Promiţi?

- Promit.

- ... Pa.

- Pa.

Gata - acum pleca. Spera din tot sufletul să nu afle, mâine sau poimâine, că apariţia lui acasă pe nepusă masă iscase un taifun...

6 aprilie 2020 - luni

Isamu

Ciudat - nu voise să plece din vilă, nu voise să cumpere flori aşa ca-n tinereţe, dar uite că avea buchetul de trandafiri pe scaunul din dreapta şi accelera ca dementul! Şi mai era şi nebun - că tocmai trecuse ca vijelia pe roşu! Dar adevărul era că se grăbea! Abia aştepta să ajungă acasă - şi să-i arunce calendarul ăla! Îşi promitea, lui însuşi, că n-or să se certe orice-ar fi...

Frână şi opri motorul. Lumina era aprinsă sus, în dormitor. În dormitorul lor. Probabil se uita la televizor... Coborî şi se grăbi spre uşă. Şi scoase cheile, întrebându-se dacă îşi supărase soţia îndeajuns de mult ca s-o determine să schimbe yala... N-o schimbase. Dar oare se gândise rândunica lui să-i facă o glumă şi schimbase codul sistemului de securitate?... Păi, dacă începea să urle alarma, venea firma de pază şi lămurea problema! Intră, introduse codul... Nu-l schimbase.

Era acasă.

Livingul era cufundat în semiîntuneric. Pe masă trona ditamai vaza plină-ochi cu trandafiri albi. Erau foarte frumoşi. Se întreba dacă îi cumpărase sau îi primise... Şi era mojic rău - că, dacă îi primise, nu el fusese expeditorul lor. Şi-ar fi putut să-i trimită zilnic câte-un camion cu flori! Ar fi putut...

Dacă era supărată pe el, o înţelegea. Avea tot dreptul să-i spargă capul! Era un soţ execrabil! Din "minunea" de bărbat din tinereţe, care-o făcuse să se îndrăgostească îndeajuns de mult ca să se mărite cu un mafiot, devenise un răsuflat insensibil... Şi se lăuda c-o iubea!

Aprinse lumina şi privi lung în jur. Totul părea neschimbat. Era curat; nu vedea praf pe mobilă, semn că soţia lui se îngrijea de casă...

Auzi clar uşa dormitorului deschizându-se. Uşa aia scârţâia - ca măsură de precauţie împotriva duşmanilor, desigur! Fei-Yen venea jos, cu intenţia de-a devaliza frigiderul probabil...

Clac! Poc! Clac-clac!

Rămăsese interzis...

Nu, Fei-Yen nu venea jos. Nu plănuise să-şi facă un sandwich. Fei-Yen tocmai realizase că soţul ei venise acasă - aşa că decisese să iasă din dormitorul conjugal, să intre în camera lui Liwei şi să încuie uşa. De două ori. Mesaj mai limpede decât ăsta nu exista...

... Poate că se înşelase totuşi! Adică, poate că era supărată pe el - şi şi-ar fi dorit să-l vadă insistând să-şi îndrepte greşeala! Urcă deci scara şi ciocăni la uşă. Soţia lui răspunse cu voce calmă:

- Da.

- Bună seara, rândunico.

- Bună seara, Isamu.

- Pot să intru?

- Nu.

- ... De ce?

- Pentru că m-am culcat.

- Dar, de vreme ce vorbeşti cu mine, presupun că te-ai trezit...

- Şi intenţionez să adorm la loc cât mai repede.

- ... Nu vrei totuşi să stăm de vorbă?

- Nu avem ce să vorbim. Eu una nu am nimic să-ţi spun!

- Dar eu am.

- În plus, sunt foarte obosită şi vreau să mă odihnesc.

Era obosită, voia să se odihnească... Nu - n-o să se înfurie. Şi n-o să-şi piardă calmul! Zâmbi, încercând să se mobilizeze şi să-şi păstreze tonul calm:

- Ţi-am luat ceva.

- Îţi mulţumesc. Pune-le, te rog, în apă. Dacă n-ai nimic împotrivă, îţi propun să nu discutăm azi.

Deci ştiuse că-i adusese flori. Şi-i propunea să nu discute azi. O făcuse atât de frumos, cu atât de mult calm... Nu! Asta nu putea

rămâne aşa!

- ... Te implor - vino să vorbim!

- Te rog să mă crezi că nu avem ce vorbi! Isamu, noi doi nu avem ce discuta! Sau ce vorbi! Sau ce analiza! Tu eşti ocupat - am înţeles asta şi m-am conformat programului şi cerinţelor tale! M-ai lăsat aici cu paznicii - am înţeles şi m-am conformat şi la asta! Acum e rândul meu să te rog să mă laşi să dorm! Şi să nu discutăm inutil nişte probleme care nici nu sunt probleme!

- Faptul că te-ai încuiat în camera lui Liwei este o problemă!

- Nu - este normalitate. Ai venit acasă, ţi-am cedat dormitorul. La urma urmei, tu întreţii casa - nu? Tu plăteşti utilităţile, tu plăteşti paza... şcoala lui Liwei...

- ... De ce vorbeşti aşa?

- Pentru că sunt obosită şi vreau să dorm. Iar tu insişti să vorbim acum, când sunt obosită şi foarte irascibilă!

Aha! Adică din cauza prezenţei lui se înfuriase ea şi folosea tonul ăla acid! Şi scotea cuvintele alea dure, în formularea aia dură! Prea bine! Trânti florile în faţa uşii ei:

- Noapte bună.

- Noapte bună, Isamu.

Năvăli în dormitor - şi constată că Fei-Yen se uitase la un serial, cu sonorul aproape de minim, iar atunci când conştientizase sosirea lui sărise practic din pat şi se repezise "la adăpost"... Închise uşa şi opri televizorul. Şi apoi se grăbi să-şi dea drumul la apă în cadă - o să facă o baie zdravănă, după care o să se culce. Şi o să se odihnească cum trebuie. Şi-o să plece mâine la birou fără să vorbească cu ea - fiindcă el de dimineaţa era în general mahmur, aşa că nu-i ardea de discuţii. Să-şi pună alarma la opt, să nu întârzie - că mâine avea program de birou...

Şi cam atât avusese el de gândit apropo de Fei-Yen Chèn. În rest...

În rest, se dezbrăca şi realiza că era mai "treaz" şi mai "dezmeticit" ca niciodată. Începea să înţeleagă de ce mintea lui concepea tot felul de gânduri apropo de fata aia din mansarda vilei lui Ştefan. Începea să înţeleagă de ce el, Isamu Chèn, om cu principii solide şi drepte, începuse să admire ochii albaştri ai tinerei bodyguarde - şi-i punea uneori la dispoziţie profilul lui frumos, masculin. În dormitor persista parfumul soţiei lui - femeie frumoasă, pasională şi destupată la minte, alături de care trecuse şi bune, şi rele. Dar mintea nu îl îndemna să spargă uşa camerei lui Liwei. Şi nici nu-i oferea variante verbale pentru a continua discuţia prin uşa încuiată. Mintea îl îndemna să facă o baie straşnică şi să se odihnească. Şi nu-i punea regrete în suflet pentru programul ăsta. Era bulversant...

Florentin

Fuma cam mult...

Imaginile de la petrecerea dată de Nicuşor, cele puse de Victor pe pagina lui de Facebook, erau frumoase. De foarte bună calitate. Foarte bună şi poziţionarea cameramanilor, şi mişcarea lor, şi baleierea fără tremurat. Probabil că purtaseră centuri de-alea cu piston hidraulic...

Revederea Lăcrămioarei Manolache nu-i smulsese nici măcar un rictus comun. Revederea Violetei Manolache nu-l făcuse nici măcar să clipească mai altfel. Revederea Aurorei şi Selenei îl bucurase... până la un punct. Până le observase imobilitatea bleagă - şi faptul că, la 11 şi 13 ani, se ţinuseră de mână ca la grădiniţă. Observaţiile astea nu-l răniseră. Nu se mai simţea ataşat de ele. Se rupsese total de ele atunci când Crina se programase la medicul Petrescu, în 19 decembrie 2011. Atunci, rămăsese la ea. Divorţul fusese scurt, Violeta nu ceruse pensie alimentară aşa că, după câteva zile, le deschisese el fetelor conturi individuale - şi de-atunci le vira lunar sumele necesare pentru întreţinere şi şcoală. Nici mult, dar nici puţin. Se abţinea să ceară extrasele bancare, ca să nu constate că Violeta le interzicea să se folosească de banii ăia. În rest, nu prea voia să ştie de ele. Simţea în sufletul lui că rămăseseră aceleaşi mămăliguţe de-acu' nouă ani. Şi n-avea nevoie de confirmarea acelei bănuieli. Aşa că se bucurase să le vadă mari, frumoase, cochete... şi închisese filmarea atunci când începuse să observe minusurile. Trecuse la următoarea, apoi la următoarea...

Şi apoi avusese un şoc. O văzuse pe Florentina Ionescu jucând *Kibori*. În clipa aia, simţise înţepătura din coşul pieptului. Nici acum nu-i trecuse, deşi de jumătate de oră închisese laptopul şi se tolănise în şezlong, în curtea din spate. Văzuse filmarea o singură dată - dar o putea reproduce cadru cu cadru probabil...

Fata lui Ştefan Ionescu era frumoasă. Şi talentată. Şi plină de energie. Ştia că făcuse aikido mulţi ani. Auzise că era printre primii cinci elevi din liceul ei. Auzise zvonuri despre facultate. Auzise multe lucruri despre fata lui Ştefan Ionescu. În curând, probabil că o să audă zvonuri despre nunta fetei lui Ştefan Ionescu...

Nu-l interesa chestia aia. Nu-l interesa soarta fetei ăluia. În ceea ce-l privea, o ura din tot sufletul pe fata din prima căsătorie a lui Florentin Manolache. O ura şi se abţinea cu greu să n-o blesteme. Deşi nu-i greşise cu nimic - pentru că avusese, totuşi, şase luni atunci când insistase să gonească de-a buşilea până la cuţitarul ăla. Şi nu era dement - n-o putea acuza pentru ceea ce făcuse la şase luni. N-o putea acuza nici că, la nici doi anişori, îi plăcuse să stea în imperiul bunăstării ăluia. În plus, n-o putea blestema. Nu putea. Pesemne că, sub toată ura aia imensă, mai exista nişte dragoste...

Se ridică încet şi trase aer în plămâni... Îl înţepa pieptul şi-i zvâcneau tâmplele - şi uite că nu-l lăsa deloc, nici după jumătate de oră... Îşi scoase tricoul împuţit de tutun şi intră în casă.

Vila era cufundată în întuneric. Livingul era însă îndeajuns de spaţios ca să-i permită să-l traverseze fără să se-mpiedice; intră pe coridor şi deschise încet prima uşă. Şi intră - că deja se simţea mai bine...

Dormea. Era obosit, după partida straşnică de "măgăruşul" pe care-o încinseseră toţi trei în curte. Le cei opt anişori ai lui, Mihai era un băiat care-i semăna mult - înăltuţ şi cam slăbuţ, agil şi iute şi vesel şi plin de viaţă. Moştenise trăsăturile frumoase ale maică-sii. Şi isteţimea ei. Era primul din clasă. La matematică nu-l întrecea nimeni...

Avea părul drept, ca ea. I-l lăsaseră lung. Era frumos, bogat... Avea ochi negri. Avea zâmbetul ei frumos... Era frumos proporţionat. Era frumos clădit. Sportiv. Făcea multă mişcare cu el - că acum era patron de depozite, nu mai trebuia să se ducă la muncă, ci doar la bancă. De contabilă şi toate celelalte se ocupa Crina. Pe el nu-l prea interesa partea aia. El se bucura mult pentru fiecare minut petrecut în compania lui Mihai! Altceva nu-l interesa! Parcă era nebun...

Se aplecă şi-i trase părul de pe frunte. Într-o clipă, flash-back-ul îi puse în faţa ochilor buclele cârlionţate de demult... Îl sărută pe frunte şi se grăbi să iasă.

Trebuia să se bage în pat, lângă Crina. Nu voia ca ea să ştie de ce avea el insomnie - că şi-aşa o să se uite şi ea pe pagina lui Victor! Era isteaţă foc şi perspicace şi-avea talent să se descurce şi să afle tot ce-o interesa! Crinuţa lui nu merita s-o supere el cu amintirile lui urâte. Ea era cuminte. Avea grijă şi de el, şi de Mihai, şi de firmă. Nu avea voie s-o supere! Era un înger bucăţica lui ruptă din soare...

Trase încet cearceaful şi se lungi lângă ea. Şi o cuprinse cu braţul. Tocmai se culcase.

... Pieptul încă îl înţepa, tâmplele încă zvâcneau...

Florentina

Nu mai putea de bucurie! Fremăta toată! Azi, în mod excepţional, îşi pornise FB-ul de pe telefon. Ajunsese la 1.761 de like-uri numai la *Kibori*! Mamă, ce-o aştepta pe ea la liceu...

Mămica ei zâmbea. Avea cearcăne şi ochi roşii, dar zâmbea. Ca de obicei, Philippe întârzia la apel - îşi lega şireturile, iar la chestiile astea micul prinţ nu putea fi zorit. Deci, aşteptau toţi după el! Şi tăceau - şi zâmbeau, pentru că şi mămica ei zâmbea...

- Cum a fost la petrecere?

Îi arătă *thumbs-up*, râzând... iar următoarea întrebare veni în romanes:

- Câte like-uri s-au strâns?

- 1.761.

Mama ei dădea din cap şi nu spunea nimic... Hait - că o suna cineva!... Aleodor?

- Alo?

- Bună dimineaţa, prinţeso.

- Bună dimineaţa, Padre!

- Mm, eşti veselă azi! Pesemne ţi-ai verificat Facebook-ul...

- Îţi dai seama că l-am verificat!

- Şi-ţi place ce indică - nu?

- Îţi dai seama că-mi place!

- În cazul ăsta, e clar - o să-mi rup un picior azi.

- ... Păi de ce?

- Fiindcă o să mă bată Ăl de Sus, că-ţi stric bucuria!

- Da' n-o strici!

- Ba tocmai, că te-am sunat ca să ţi-o stric.

Aa...

- Vrei s-o şterg?

- Vreau să te rog frumos să iei în considerare posibilitatea de a o şterge.

Ce frumos se exprimase el! Spion-şef, nu glumă!

- Bine; o să iau în considerare posibilitatea asta, dar numai dacă îmi promiţi că dai tu un telefon şi-o ştergi şi din arhiva serverului.

- Aa, bineînţeles că în privinţa asta nu te pot refuza!

N-o putea refuza...

- Bine, Padre. Imediat cum ajung la liceu, o şterg.

- Da' nu te superi pe mine!

- Glumeşti?! După ce ai fost gentil şi-ai lăsat-o "la liber" atâtea ore? În maximum 20 de minute, înregistrarea aia dispare!

- Bine, prinţeso! Îţi mulţumesc!

- Eu îţi mulţumesc că ai grijă de mine!

Apăsă butonul roşu iar Philippe trecu pe lângă ea:

- Haideţi, că întârziem! Haideţi!

Ia uite-l! Acum se grăbea! Hm...

8 aprilie 2020 - miercuri

Isamu

Telefonul reginei începu să cânte. Telefonul special. Oare care dintre consilieri o mai solicita acum? Că, dacă nu era ceva serios, n-o lăsa să plece! De două zile, medicaţia lui Ştefan scădea încet-încet. Ana trebuia să fie îndeajuns de aproape ca să ajungă repede lângă el! Mm - ce-l mai necăjea gândul că n-o să fie acolo, să-i vadă...

- Da, Părinte.

Deci Aleodor avea o problemă. Oare ce problemă - cu insigne sau cu Covaci?

- ... Bine. Ajung în două ore maximum.

Era ceva grav, dacă se ducea ea val-vârtej la conac...

- Detaliază. Adică stai puţin... Spune!

Îl pusese pe speaker. Vocea lui Aleodor era furioasă - şi detalia în română:

- Parcă a dat dracii-n ea! Toată ziulica stă pe net şi pe telefon şi-o caută pe Trésor! Sună pe la ăia de la Interpol, de la Europol, de la poliţie, a ridicat şi vreo patru ONG-uri şi tot mai caută şi altele! Nu-i stă mintea la treabă! Tot ce face în afacere, face la viteză şi dă rasol. Şi, uite - m-a sunat băiatu' din Poitiers şi mi-a zis că, în maximum trei zile, pierdem jumătate din pământul pe care-l folosim! Şi m-a întrebat dacă ştiu de ce - că el i-a scris ei, da' ea nu s-a obosit să-i răspundă! Şi sunt sigur că nici nu i-a văzut mail-u'! Şefa, femeia asta a luat-o razna rău de tot!

- Tu ştii care e problema în Poitiers?

- Nu, şi nici băiatu' nu ştie. Nici şefu' lui din Nantes nu ştie! Numa' ea ştie! Asta dacă s-a obosit să-l sune pe-ăla şi să-l întrebe ce dracu l-a apucat de vrea să ne evacueze!

- Am înţeles. Trimite-mi coordonatele ăluia - mă duc eu la el. Şi apoi vin la conac.

- Bine, şefa. Acu' ţi le dau. Da' promiţi că o plesneşti?

Ana nu-i răspunse - doar apăsă ecranul. Se grăbi să întrebe:

- Vrei să mă interesez ce s-a întâmplat în Poitiers?

- Nu. Trebuie să mă duc acolo şi să demonstrez că mă descurc bine într-o situaţie de criză. Poate fi un test; poate fi o mişcare a concurenţei, o răzvrătire a partenerului...

- Poate fi orice. Ai dreptate. Îţi aranjez transportul.

- Te rog. Mă duc să iau dosarul.

Ana se ridică şi ieşi. Se ducea să ia dosarul cu răpirea lui Trésor - care era încuiat în dormitor, în seiful de acolo... Oftă greu - Rebeca era mult prea concentrată asupra găsirii micuţei, ca să realizeze că greşea! Dar dacă el era incapabil de a-i da veşti, oare avea el dreptul s-o judece? El, care trăise atâtea luni cu familia ostatică în Aurari, sub pază draconică, şi tot avusese sufletul sus în gât...

Florentina

O dureau degetele - rău! Tastase "ca la nebuni", fiindcă profesoara începuse să le dea sintezele pentru teza de final de an. Individa dicta mult şi repede. Noroc că se antrenase mult în ultimul timp... răspunzând la comentarii şi socializând cu jumătate din liceu...

Vincent se apropia, grăbit. Ea încerca să nu-i dea atenţie. Cu coada ochiului, îl văzu luând scaunul şi răsucindu-l - şi aşezându-se lângă pupitrul ei. Oare tot despre "hai la o cafea" era vorba?

- Prinţeso, te rog să nu mă refuzi!

Da' ce se mai întâmplase? Tânărul îi strânse mâna în mâinile lui:

- Azi, Bar En Biais Jazz Club, şapte fix. Te rog!

Hm! Scoase telefonul şi selectă numărul lui Isamu. Suna...

- Da, prinţeso.

Îl puse pe speaker şi întrebă:

- Isamu, scuză-mă că te deranjez! Ştii cumva dacă mama pleacă pe undeva azi?

- Ana a plecat deja la conac, cu ocol prin Nantes. Nu cred că se întoarce înainte de seara de mâine. Afacerile...

- Am înţeles. Bine. Mulţumesc!

- Cu plăcere.

Buton roşu - şi ridică din umeri, strângând uşor mâna lui:

- Ai auzit ce-a spus - mama se întoarce de-abia mâine seară...

Tânărul îi sărută uşor mâna:

- Deci poimâine seară...

Oo, Doamne! Era incorigibil!

- Doamne, eşti incorigibil!

- Sunt ferm hotărât să port cu tine un secol de discuţii despre toate temele din lume! Tu... eşti un geniu. Iar geniile sunt tare greu de găsit în vremurile astea!

O "peria" din toate puterile lui. Decise să joace rolul domnişoarei ruşinate; plecă imediat privirea şi schiţă un zâmbet încurcat:

- Ei, geniu...

- Nu-nu! Eşti un geniu! Ştii atât de multe lucruri, că...

"În «atât de multe lucruri» intră oare şi partea aia cu iubirea liberă şi neîngrădită?" Prefera să tacă... Adéle exclamă:

- Ce faci, prinţeso?

Se simţea curajoasă; aşa că răspunse în consecinţă:

- Îi explicam lui Vincent de ce nu pot să ies azi la o cafea.

- Păi fă cumva să poţi!

- Nu - azi nu pot.

Adéle o privea lung, cu subînţeles... Vincent se ridică:

- Vorbim.

Na - că i-l gonise! Ce muiere căpoasă! Ea nu ştia că iubirea e liberă? Şi neîngrădită? Prietena ei se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Fă cumva să poţi - că merită! Îţi garantez eu!

Cum-cum?

... Plecase. După ce-i şoptise chestia aia la ureche, plecase...

Trebuia să vorbească cu Denise. Urgent! Adică nu chiar atât de urgent - că nu voia să vadă el cum şuşoteau ele despre el! Dar, în principiu, azi sau mâine trebuia neapărat să discute cu Denise! Fata aia ştia multe; în plus, părea dispusă să vorbească - şi să spună adevărul. Deşi, tare se temea ea că fetele astea două erau mai bune prietene între ele, decât cu ea! Şi exista riscul... să facă o mică şmcherie... ca să poată să râdă de ea după aceea...

O să se mai gândească la asta. Oricum, dacă ieşea cu el la cafea, o lua şi pe Biyu! Nici nu discuta! Se aplecă şi-i zâmbi complice:

- Mergi la o cafea vineri; da?

Chinezoaica începu să râdă:

- Dacă mergi şi tu, da!

Evident - dacă mergea şi ea...

Ana-Maria

Toni era extrem de tăcut. Nici ea nu era mai vorbăreaţă. Ea era furioasă - şi-şi păstra nervii şi răbufnirea pentru discuţia cu Rebeca! Pentru că or să discute! Mamă-mamă, ce-or să discute ele azi!

Pădurea asta era superbă. Era foarte înaltă; majestuoasă. Copacii formau o boltă înaltă, deasă... superbă...

Dacă Rebeca claca azi...

Avea la ea dosarul făcut de Cheng. O să i-l arate. O să-i demonstreze că n-o părăsise - că o căuta şi ea pe Trésor. Dar o făcea îndeajuns de discret ca să nu-l supere pe Nicu Cărare. Şi nu vorbea despre asta la telefon. Nici nu venea zilnic la conac, ca să priceapă "tot poporu" ce şuşotea ea cu consiliera ei...

BMW-ul opri pe locul de parcare. Coborî şi porni, furioasă, în ocolirea conacului. Dacă discuţia va degenera azi, va fi rău...

Intră şi răcni:

- Rebeca! Părintele! În birou!

Urca treptele; îi auzea alergând... O auzea pe ea întrebând ce se întâmplase... Aleodor nu-i răspundea. Ea insista, el tăcea. Dacă-l prindea că o să tacă aşa şi la discuţia în trei, dracu îl lua! Îl plesnea de-i smulgea plombele din gură! Las' că vedeau ei amândoi! Năvăli în birou.

Florina avea acces aici. Lustruia zilnic mobilierul. Mirosea ameţitor! Izul de tutun ieşise demult... că nu mai avea cine să fumeze aici, în biroul lui Ştefan...

Trebuia să-şi facă o preocupare serioasă azi. Neapărat! Dacă nu-şi umplea mintea cu ceva, înnebunea până diseară! Se aşeză şi porni calculatorul. Toni intră şi el, înarmat cu laptopul...

- Dă-l încoa.

Avea nevoie de el la îndemână - că avea cuţitul înăuntru... Rebeca intra şi ea, roşie ca racul la faţă... Arătă scaunul din stânga ei. Aleodor ocupă scaunul din dreapta. Toni ieşea, închidea corect uşile... Şedinţa putea începe.

- Am fost în Nantes şi am rezolvat problema.

Aleodor întrebă, pe un ton precaut:

- Şi despre ce a fost vorba?

- Păi, să vedem... Rebeco, ştii de ce m-am dus eu azi în Nantes?

Rebeca habar n-avea de ce fusese regina în Nantes!

- Păi, hai să-ţi povestesc!

Luă mouse-ul şi accesă internetul. Avea graficele alea în mail-ul special. Până ajungea la ele, însă, ea povestea!

- Băiatul nostru din Poitier l-a sunat pe Părintele şi i-a spus că, în maximum trei zile, pierde jumătate din pământul pe care-l păstoreşte. Aşa l-a anunţat proprietarul - că în trei zile îl evacuează.

Rebeca părea la fel de uimită. Deci nici măcar nu deschisese mail-ul său! Nici măcar...

- M-am dus în Nantes şi am aflat că ai întârziat cu plata chiriei. Conform cu termenii înţelegerii, după cinci zile de întârziere, suntem evacuaţi. Tot conform cu termenii înţelegerii, trebuia să plăteşti chiria înainte de expirarea perioadei achitate deja. N-ai făcut-o. Omul ţi-a scris ţie în prima zi; în cea de a doua zi, i-a scris băiatului nostru că va fi evacuat. Cam asta s-a întâmplat, povestit pe scurt...

Deschise geanta laptopului şi împinse emblema. Lama fâşâi uşor, făcând-o să se gândească că dacă nu era mai atentă putea să-l tocească doar aşa, jucându-se cu el... Puse cuţitul pe birou, cu vârful spre ea:

- Vrei să te desparţi de Ştefan şi afacerile lui?

Consiliera ei era vişinie - dar răspunse ferm:

- Nu.

- Nu de alta, dar m-am tot gândit pe drum... Tu ai intrat în concernul condus de soţul meu în 2011. Ai intrat direct pe postul de consilieră a lui. Şi nu l-ai dezamăgit niciodată. Ceea ce nu pot, însă, spune şi despre mine - care, în clipa asta, simt o mare dezamăgire în ceea ce te priveşte. Să nu plăteşti chiria...

Tăcere apăsătoare... Bun!

- După cum ştii, consilierii regelui sunt cei mai buni oameni pe care îi are. Şi n-au clauză de 5 ani în contract. Asta mă obligă să folosesc cuţitul regelui...

Rebeca plecă imediat capul. Aleodor îşi privea mâinile şi tăcea. Era o tăcere apăsătoare în biroul ăsta...

- Dar sunt obligată să privesc în urmă şi să evaluez totul - şi bune, şi rele. Bune sunt multe. La capitolul "rele", soţul meu nu a notat nimic în dreptul tău. Asta e prima greşeală majoră pe care-o faci. Ar trebui deci să-ţi dau un avertisment şi să te las să continui - ca să văd dacă te îndrepţi sau nu. Nu-mi permit, însă, să fac asta. Îţi spun sincer că mi-e frică. Ştefan e în spital iar tu te ocupi de toată Franţa. Greşelile tale ne afectează mai mult decât greşelile altor consilieri. Şi atunci m-am gândit la un compromis...

Rebeca îşi împungea pieptul cu bărbia, Aleodor îşi înghiţise complet limba...

- Te las să pleci.

Ochii albaştri o priviră lung, sideraţi...

- Dacă nu vrei să stai, nu te pot obliga să stai. Sunt deci de acord

cu desfacerea contractului dintre tine şi concernul soţului meu. E bine aşa?

- Nu.

Ridică mirată sprâncenele... Rebeca se grăbi să detalieze:

- Nu vreau să-mi reziliezi contractul. Nu vreau să plec.

- Şi totuşi, te comporţi de parcă vrei mult să pleci!

- Nu! Am făcut o greşeală! Dar pot s-o îndrept! Azi o îndrept! Şi n-am să mai greşesc vreodată!

- Oare?

- Să ştii că

- Să ştii că nu te înţeleg! Nu te mai înţeleg chiar deloc! După ce termini cu Raina Consulting şi Ştefan Ionescu, o să ai tot timpul din lume să te joci cu păpuşa ta!

Măiculiţă, ce-o lovise! Repede - continuarea!

- Şi o să ai tot timpul din lume să lipeşti afişe, să organizezi căutări, să întrebi oamenii pe stradă... Să apari la televizor, cu mesaje emoţionante...

Scoase dosarul şi i-l aruncă cu glisare pe birou. Evident, îl prinsese! Dar nu avea curaj să-l deschidă... Îi făcu semn să-l deschidă. Cumnata ei se conformă şi înlemni... Deschise fişierul cu grafice şi îl printă pe cel general - cel cu liniile colorate. Se aplecă şi i-l puse în faţă:

- Cam aşa stau lucrurile acum. Asta am văzut eu de dimineaţă, după ce am centralizat datele de la consilieri.

Aleodor ştia graficul - îi aruncase doar o privire scurtă. Rebeca însă părea ruptă complet de realitate. Acum se îngălbenise rău...

- Acum, azi, pe fetiţa ta o caută vreo 10.000 de bugetari. Plus nişte servicii secrete. Oamenii de la privat care-o caută nu pot fi contabilizaţi; dar ar fi probabil mult mai mulţi. Mă gândesc însă că eşti nemulţumită de felul cum o caută ei. Că, vorba aia - n-au rezultate! N-au găsit-o nici acum, la o lună de la dispariţie! După ce n-o să mai fii nevoită să-ţi pierzi timpul cu Raina Consulting, o să o căutaţi voi - tu şi Interpolul. Şi poliţia din Bourges. Şi nişte ONG-uri. Ia gândeşte-te un pic... şi ia o decizie! Ce alegi? Căutarea ei sau Raina Consulting?

Rebeca

Regina fusese mai mult decât limpede în exprimare. O făcuse de oaie rău de tot - jumătate din Poitiers reprezenta o împiedicare pentru care Ştefan chiar ar fi mânuit cuţitul ăla! Pentru aşa o pierdere, din aşa o prostie crasă, regele ar fi pictat cu roşu - cum zicea el...

Era evident că făcuse o greşeală uriaşă. Era evident că nu era bine deloc ce făcea ea! Şi cu păpuşa aia, şi cu firma, şi cu Diamant... Bărbatul ei nici n-o mai căuta! Se retrăsese, scârbit probabil de cea care era acum soţia lui - şi care parcă se tâmpise...

Văzuse, în dosarul adus de regină, o hartă. Ar fi vrut să răsfoiască până la ea; dar nu-şi permitea nici să se clintească. Graficul îi ilustra din plin greşeala. Şi eşecul socotelii ăleia cu "ea mă ajută să mă concentrez la muncă". Nu se concentrase. De-o săptămână, linia ei mergea perfect orizontal - şi se depărta de liniile celorlalţi, care continuau să urce...

Cea mai înaltă linie de-acolo, de pe hârtie, era Rusia. Şi nu-i era greu să înţeleagă de ce ăia doi băgau cărbuni şi-o tot chemau pe regină la ei, să-i arate bunăstarea la dimensiuni maxime! Fraţii Donichioiu îl voiau pe rege mutat acolo, la Volgograd! Regele avea însă două redute foarte puternice - România şi Franţa. Aici, în Franţa, era conte. Acolo, în România, era rege. România era între Franţa şi Rusia - dar mai aproape de Rusia...

Ştefan putea renunţa la ea. Şi la Franţa - că, la urma urmei, impozitele erau mari aici. Se putea muta în România, se putea muta la Volgograd...

Trebuia să-şi revină cumva. Să facă cumva să reuşească să aibă grijă de Raina Consulting. Avea de recuperat un decalaj destul de mare! Avea de luptat... Avea de luptat cu ea însăşi. Şi cu păpuşa. Şi cu greşelile imense pe care le făcuse faţă de soţul ei. Dacă alegea să rămână...

Putea alege să plece?

"Rebeco, tu ce vrei de la viaţă? Cum ţi-a plăcut mai mult - la Titel în curte, sau aici la conac? Sau ţi-o place liber-întreprinzătoare?"

Ridică privirea şi oftă greu:

- Am făcut o greşeală uriaşă. M-am lăsat purtată de dorinţa de-a o revedea mai repede şi am lăsat firma pe locul doi. Dar n-am făcut-o intenţionat. Am încercat să menţin ritmul la birou, dar...

- Dar ai eşuat. Jumătate din Poitiers înseamnă 200.000 de euro lunar net. Încă patru de-astea şi porneşti în jos.

- Ştiu. Şi ştiu că, dacă pierd vreun centimetru pătrat de teren, n-am să pot să-l recapăt - că n-or să mai aibă partenerii încredere în mine. Eu te rog să-mi mai acorzi o şansă. Te asigur că n-o să-ţi pară rău! Dacă îmi mai acorzi o şansă, mă jur pe viaţa fetiţei mele că n-am să mai fiu vreodată delăsătoare cu firma!

Ei bine? Regina o privea lung, pătrunzător, şi tăcea... Oftă greu şi şopti:

- Te implor, nu mă părăsi acum! Nu mă lăsa - că, dacă mă laşi singură, prafu' se-alege şi de mine, şi de comoara mea!

- Şi de Diamant.

Şi de Diamant... pe care uite că făcuse ce făcuse şi-l omisese... Ce tâmpenie! Şopti, ca pentru ea:

- Trebuie să fac ordine în viaţa mea! Şi în capul meu! Şi-o să încep prin aruncarea păpuşii ăleia nenorocite! Că numai de la ea mi se trage!

- Nu ştiu ce vrei să faci şi de ce. Ştiu doar că, din clipa asta, eşti în probe 14 zile. În astea 14 zile, Părintele te supraveghează şi este direct răspunzător de tine şi de activitatea ta. Părinte, mă aştept să mă informezi imediat cum observi ceva în neregulă la ea.

- Da, şefa.

- Dacă voi descoperi că v-aţi luat de mână aici şi n-am fost informată prompt, vă dau afară pe amândoi. Nu uita, Părinte, că în cazul înlocuirii tale mi-e de-ajuns să dau un singur telefon - şi să amenajez sala de interviuri.

- N-am uitat niciodată asta.

- În privinţa ta, Rebeco, să ştii că eu am la Cannes un chinez fermecat. Din clipa în care i-l duc pe oricare dintre şefii de oraşe mari, chinezul meu n-are nevoie decât de 48 de ore ca să-l instruiască şi să-l transforme în consilier pentru Franţa. Afacerea este stabilă, ordonată şi respectă reguli stricte. Orice şef de oraş poate apăsa butoanele din conacul ăsta.

- Ştiu. Şi-o să vezi că n-o să ai de ce să te gândeşti la asta.

Regina luă cuţitul şi-l băgă înapoi, în geanta laptopului. Şi ieşi, cu tot cu el, fără să se grăbească... Rămăseseră singuri. Iar Aleodor oftă din tot sufletul:

- N-am putut să-i ascund chestia aia. Nu puteam să mă duc io în Nantes - că ăla nici nu mă lua în seamă! Ştii bine care sunt regulile...

Da, ştia că fiecare afacere era rezolvată de rege sau de un singur subaltern, iar afaceriştii ştiau asta...

- ... Bine că s-a rezolvat. Auzi, fă? Ai grijă ce faci! Mânca-ţi-aş guriţa ta - ai mare grijă ce faci de-acu' încolo! Că nu-i de joacă! Ne taie pe-amândoi! Iar după ce supravieţuim, dacă supravieţuim fireşte, ne şi concediază!

- O să supravieţuim. Am eu grijă de asta.

- Femeie! Fii atentă la mine aici! Că nu-i de joacă! Ai văzut ce furioasă era - da? Şi vezi şi tu cum e graficu' ăla nenorocit! Femeie, revino-ţi!

- Stai liniştit - că mi-am revenit deja.

Se ridică şi porni spre uşă - iar Aleodor ţâşni şi-o înhăţă de braţ:

- Stai! Stai aşa! Ce-i ăla?

Lipi instantaneu dosarul de piept - şi-l îmbrăţişă cu ambele mâini:

- Nimic!

- Fă, dă să văd!

- Ce să vezi - că n-ai ce să vezi! E pentru mine!

Da' de unde! Cu o fentă de-aia de spion cu note mari la activităţile fizice din facultate, Aleodor o făcu să plutească prin aer - şi-o aşeză destul de brutal pe covor! Şi apucă dosarul cu ambele mâini! Nu-nu!

N-o să i-l dea! Nici gând! Flexă genunchii şi-l izbi bine cu picioarele, răcnind războinic:

- Nu!

Îl lovise uşurel, că se ferise el - dar reuşise să-l îndepărteze. Spionul şopti:

- Nu ţipa, nebuno! Vreau doar să văd ce e ăla - şi mă jur că ţi-l dau înapoi!

Se ridică grăbită:

- Ăsta e pentru mine şi mă priveşte personal şi n-ai de ce să-ţi bagi tu nasu'-n el!

Gata - acum fugea afară! Că ăsta era în stare s-o bată rău de tot!

- M-am jurat că ţi-l dau înapoi!

Da, bine că se jurase! Prost era ăla care credea, nu ăla care se jura!

- Nu uita că şi oamenii mei o caută!

Păi...

- Poate că informaţiile din dosar i-ar putea ajuta s-o găsească!

... Dacă regina ar fi vrut ca Aleodor s-o găsească pe Trésor, i-ar fi trimis dosarul în clipa în care l-ar fi primit de la... chinezi. Aşa că decise să iasă - şi-o rupse la fugă spre scări. Trebuia să ajungă urgent în vilă! Trebuia să citească dosarul ăla! Şi să arunce păpuşa! Şi să-l sune pe Diamant! Repede - să-l sune pe Diamant!

Scoase specialul şi reuşi, greu ce-i drept, să-i selecteze numărul...

- Da.

- Salut!

- Salut. Ce s-a întâmplat?

- Nimic! Voiam doar să-ţi spun că te iubesc! Şi că lucrurile or să se schimbe! Şi să nu te îndoieşti niciodată de dragostea mea, că eu te iubesc mult!

- Ce s-a întâmplat?

- Nu s-a întâmplat nimic!

- Atunci de ce gâfâi aşa?

- Fug repede acasă, să rezolv problema! Şi pe urmă mă-ntorc la birou, la treabă! Vorbim diseară, da?

- Sigur că da! Dar ce s-a întâmplat? De ce fugi acasă?

- Trebuie să fac repede o chestie - şi să mă întorc la birou! Vorbim diseară, da? Da, Diamante?

- ... Da, sigur!

- Aşa! Pa!

Buton roşu - şi sprint! Mm, parcă mutase cineva vila aia! Nu fusese aşa de departe ultima oară când se grăbise spre ea!

Diamant

Deci, se grăbea acasă...

Telefonul ăsta era foarte ciudat! Dar foarte, foarte ciudat! Îl sunase aşa, brusc, ca să-i spună că îl iubeşte şi că lucrurile or să se schimbe şi că ea îl iubeşte mult. Şi că vorbeau diseară. Gâfâise de parcă o alergaseră lupii pe-acolo, prin curte! Foarte, foarte ciudat...

Se întâmplase ceva - dar ce?

... O să-l sune pe Aleodor, mai târziu. Sau pe Toni. Lăsă telefonul pe birou - iar telefonul reîncepu să sune. Părintele?

- Da, Părinte.

- Gata - Rebeca ta e din nou "pe şine".

- ... Poftim?

- A venit Ana şi ne-a băgat pe amândoi în şedinţă. Şi, în numai cinci minute, a repus-o pe şine! Auzi? Ana i-a adus un dosar din carton, verde, fără etichetă. Tu ştii ceva despre ce conţine dosarul ăla?

- Nu, dar nu mi-e greu să bănuiesc...

- Şi eu bănuiesc acelaşi lucru - dar nu vreau să mă bazez pe suspiciuni. În cazul ăsta, am nevoie de certitudini.

Corect - nu putea s-o găsească pe Trésor aşa, presupunând una şi alta. Aşa că... Oftă greu:

- Era gros?

- Avea vreo 20-30 de pagini, să ştii!

Mamă, Doamne! 30 de pagini de anchetă? 30 de pagini de informaţie venită de la chinezi?

- Ia-i-l!

- Nu pot! M-a altoit cu călcâiele şi a fugit! Şi ştiu că are seif în casă, aşa că mai bine i-l cer Anei!

- E şi asta o soluţie...

Deşi era foarte probabil ca Ana să nu vrea să-l informeze şi pe spion, tocmai pentru că spionul trebuia să producă propriul dosar...

- O s-o sun eu diseară.

- Şi să-mi zici şi mie ce-ţi zice! Da?

- Da, Părinte. Hai, că vorbim!

- Vorbim.

Buton roşu... Deci Ana avea un dosar... de la chinezi - că poliţia l-ar fi trimis şi la Raina, şi la Aleodor, şi lui...

Ana se dusese la conac şi-o pusese pe Raina pe şine. Brusc, regina raiului lui îl iubea din nou. Chestie care-i displăcea îngrozitor de tare! Orice schimbare în bine care nu venea din sufletul şi voinţa ei era falsă şi chinuită şi va eşua într-un final! Aşa că...

Aşa că trebuia să-şi vadă de-ale lui. Şi-aşa, avea la treabă...

Ana-Maria

Intră în lift şi apăsă butonul 6. Părintele tăcea mâlc. N-o întrebase nimic despre dosar, n-o întrebase nimic despre Rebeca... N-o întrebase nici măcar cum mergeau treburile în Rusia - sau dacă mai era mulţumită de fata-n casă de la Cannes! Spionul era mai tăcut ca niciodată! Pesemne că Rebeca îi citise gândurile şi nu-i arătase şi lui dosarul. Aleodor nu produsese nici o informaţie până acum - nici măcar una minusculă. Normal că nu-şi permitea s-o întrebe pe ea cum merge investigaţia altora...

- ... Ai mai venit la el?

- Nu. Am vrut să vin, dar am fost informat că e mai bine să-mi văd de treaba mea.

Aha! De ce oare? Trebuia să-l întrebe pe Senior... Ciocăni corect.

- Cine e?

- Ana.

Uşa se descuie şi se deschise. Iar Seniorul se încruntă instantaneu:

- Tu intri; el aşteaptă afară.

- De ce?

- Pentru că e inutil!

Da' ce-avea cu spionul? Fu apucată de mânecă şi trasă înăuntru, iar uşa se închise. Iar bărbatul din faţa ei exclamă destul de tare ca să-l audă şi bodyguardul din parcarea subterană:

- Pentru că a trecut o lună iar el a produs zero informaţii!

- Asta pentru că nu e lăsat să producă informaţii.

- Nici ăia n-au voie să producă informaţii! Şi produc mai multe informaţii ca niciodată! Ce dracu!

- Te rog frumos să deschizi uşa şi să-l pofteşti să intre.

- Nici nu mă gândesc!

- Te-am rugat frumos!

- Nu-nu! N-am de ce să-l poftesc să intre!

- Ba ai. Şeful tău îl face să pară cel mai incompetent spion de pe planetă. Şi-asta nu de ieri, de azi!

Ei, bine? Îl lămurise? Sau îi mai zicea unele chestii?... Îl lămurise. Seniorul făcea nişte paşi mari, nervoşi... Uşa se smuci violent:

- Treci înăuntru!

Aleodor tăcea şi trecea. În astfel de momente, ei îi era milă de el...

Se apropie de pat. Ştefan al ei nu mai slăbise; adică nu slăbise şi mai rău. Părea că se stabilizase. Dar era... Paşii se apropiară, iar Seniorul o cuprinse cu braţul:

- Fracturile s-au lipit bine acum. Mâine, o să le pun pe muierile astea să-i schimbe aşternutul şi să-i facă un duş.

Cum-cum? Duş? Era nebun?

- Îl ridică uşurel, bucată cu bucată...

Aa...

- Doza e cu 5% mai mică azi. Asta e rata de reducere - cam 2,5% pe zi. Dacă nu se trezeşte într-o lună, probabil că or să bage adrenalină-n el - că a lenevit destul! Trebuie să înceapă recuperarea! Şi trebuie să-şi pună mintea la muncă! Nu e bine să dormiteze prea mult...

Deci puteau apare, totuşi, probleme neurologice...

- Nu s-a mai infectat. Ai văzut rezultatul TC-ului de ieri...

Da, văzuse că organele se lipiseră şi funcţionau bine...

- ... Nu spui nimic?

Negă cu capul şi trase scaunul lângă pat. Se aşeză, lăsă capul pe cearceaf... Mută încet mâna lui pe obraz...

Aleodor ofta greu...

N-o să se mai ducă la conac - o să-l roage pe Aleodor să-i aducă laptopul la aeroport. De fapt...

- Părinte, te rog - du-te şi adu-mi lucrurile de la conac. Mă întorc la Cannes.

- Da, şefa.

Şi se grăbea să se execute... Seniorul încuie uşa... Hm - se aşezase lângă ea, pe celălalt scaun, şi o mângâia uşurel pe spate. Până la urmă, se părea că aşa o să-i înduplece - arătându-le cât de greu îi era fără el. Poate că...

Florentina

Aştepta. Bătea cu degetul în plasticul laptopului şi aştepta. Thomas era online - dar nu-i scria. De-atunci, de la *Kibori*, Thomas nu-i mai scrisese nimic. Nici ea nu-i scrisese - că, la urma urmei, era supărată pe el! Îi stricase toată bucuria cu muştruluiala lui! De parcă aceeaşi filmare nu era pusă "la liber" pe pagina lui Victor?! Şi tot acolo, pe pagina lui Victor, se schimbase cover-ul. Vampirul ăla mic se fotografiase cu Agata - şi rânjea fericit, de lângă ea, ţinând-o cu braţul... Mare şmecher!

Hait - că avea un mesaj! Era de la... De la Vincent. Ia - ce-i scrisese?

"Tocmai am aflat că părinţii mă vor alături de ei weekend-ul ăsta. Plecăm vineri, după prânz. Deci, planul meu muzical a picat."

Zâmbea şi apăsa tastele...

"Asta e! Ce să-i faci - dacă trebuie să te duci, trebuie să te duci! Şi-aşa, probabil că eu o să-mi petrec Paştele ortodox cu bunicul în Aurari. Aşa că..."

Enter. Fără feţe triste, fără alte "floricele". Vincent scria...

"Pesemne că sunt eu foarte-foarte ghinionist! Dar să ştii că toate piedicile astea mă ambiţionează şi mă determină să insist până obţin ceea ce vreau."

I-auzi! Ia să încerce ea să obţină o confesiune cu schepsis...

"Şi ce vrei să obţii?"

O secundă, două... Nu - "se prinsese". Dacă nu scria, se gândea. Şi-şi dădea seama că ea îl tot împingea spre confesiunea aia! Iar un tânăr aşa ca Vincent, trecut prin multe... relaţii în viaţă, nu se-mpiedica în interogatoriul unei încuiate virgine! Aha! Scria!

"Vreau un secol de discuţie cu tine! Şi-o să-l obţin, să ştii!"

Aha! "100 de ani de discuţie pot fi obositori!" Evident, n-o să-i scrie asta! O să-i scrie... O să-i trimită un smiley. De-ăla care făcea cu ochiul. Send... El îi trimise prompt acelaşi smiley...

Ia să se uite ea pe pagina lui Adéle! Că era curioasă pe unde-şi mai plimbase prietena ei oscioarele azi! Avea senzaţia că se lipise de Olivier - care nu era un tip dornic să-şi etaleze cuceririle. Dacă voia să afle adevărul, trebuia "să citească" indiciile. Şi stăpânea la perfecţie arta citirii indiciilor!

Ana-Maria

Se aşeză comod în scaunul din faţă şi-şi puse centura. Şi porni laptopul - că urmau două ore de călătorie plăcută, cu avionul VIP...

Starea lui Ştefan era neschimbată. Din fericire, nu slăbise şi mai mult. Se stabilizase - exact aşa cum spusese Seniorul că o să se întâmple. Din fericire, rezultatul analizelor era bun. Organele interne se refăcuseră aproape complet. "Aproape" era părerea ei - care ştia că orice lucru, odată spart sau crăpat, nu mai putea fi 100% refăcut. Indiferent de eforturile celorlalţi. Dar bine că era bine - nu? Îi scădeau treptat sedativele... Mâine n-avea program de vizitare - adică nu pleca pe la consilieri. Aşa că mâine seară ar fi putut să treacă din nou pe-aici, pe la el. I-ar fi plăcut să fie lângă el atunci când se trezea; i-ar fi plăcut mult ca prima persoană pe care-o va revedea Ştefan să fie ea - nu medicul, nu Seniorul, nu asistenta... Dar era realistă - şi socotea că ea stătuse azi alături de el doar 30 de minute. Care erau şansele ca Ştefan să se trezească tocmai în acea jumătate de oră când era ea lângă el? Şi care erau şansele ca ea să poată conduce afacerile din biroul din conac? Copiii erau la Cannes, aşa că Isamu era blocat acolo, cu ei. În plus, consilierul ei fermecat avea o problemă familială. Nu i-o spusese el, dar o simţea ea. Fei-Yen... Isamu o iubea pe rândunica lui - chiar dacă îşi petrecea mare parte din viaţă departe de ea. O iubea îndeajuns de mult ca să nu observe depărtarea dintre ei. Micuţa chinezoaică împlinea anul ăsta 39 de ani. Băiatul ei se mutase "la casa lui", bărbatul ei era plecat de-acasă cu lunile... Fei-Yen ajunsese la vârsta la care femeile erau "coapte". Adică numai bune de recăsătorit. Ştefan îi vorbise mult despre starea femeilor care se apropiau de 40 de ani. Ştefan al ei era teribil...

Mail-ul special... Nimic nou. Mail-ul oficial... Mesaj de la Thomas! Click...

"Bună seara, dnă Ana.

Azi, la 17:05, dna Rebeca a sunat-o pe mama şi a rugat-o să o ajute să facă curăţenie în apartamentul ei. Mama s-a dus imediat acolo. Mi-a spus că s-a speriat şi-a tras un ţipăt straşnic când a văzut-o pe Trésor aşezată la măsuţa de joacă! Dna Rebeca i-a explicat că e doar o păpuşă, care va sfârşi urgent la gunoi. A dezbrăcat-o de hăinuţele micuţei, a ieşit cu ea şi a băgat-o în tomberonul din spatele casei, peste gunoiul menajer.

Apoi, au făcut amândouă curăţenie generală. Toate jucăriile au sfârşit în dulapurile de jucării; toate hăinuţele sunt în dulapurile de haine. Dna Rebeca l-a rugat pe tata să-i pună încuietori la ele. Au terminat treaba în jurul orei 10, iar dna Rebeca a spus că mănâncă ceva şi se culcă. A venit în livingul conacului, a mâncat repede cina şi s-a dus acasă.

Mama spunea că dna Rebeca era foarte veselă, foarte mulţumită de curăţenia pe care au făcut-o şi de încuietorile pe care i le-a montat tata. Zicea că, după ce a dus păpuşa la gunoi, dna Rebeca a pus muzică şi a fredonat şi a făcut curăţenie în paşi de dans...

Tata o să se ducă la noapte şi-o să ia păpuşa din tomberon, ca să nu o găsească cineva. Să-mi spuneţi dacă vreţi să o ascundă undeva, sau doar să o distrugă.

Thomas"

Deci aşa...

Rebeca îşi revenise. Adică îşi reordonase priorităţile - iar cele mai urgente lucruri din viaţa ei redeveniseră afacerile şi Diamant. Atâta timp cât chinezii produceau dosare cu informaţii, Rebeca se concentra asupra celorlalte urgenţe. Vor avea însă o problemă uriaşă atunci când răpitorii vor da primul semn de viaţă! Atunci, Trésor va redeveni principala prioritate a cumnatei ei. Se întreba acum dacă făcuse bine că o dezmeticise; dacă nu ar fi trebuit s-o roage pe Adina să revadă tot ceea ce făcea Rebeca şi săi îndrepte ea greşelile, împreună cu Aleodor. Deşi metoda asta funcţionase deficitar până acum...

Reply. Se gândea...

"Bună seara, Thomas,

Încep prin a-ţi spune că dai dovadă de o pricepere nativă în a spiona, aşa că ai putea avea o carieră de succes în domeniu. Doar să nu-ţi depui CV-ul acolo unde şi l-a depus Aleodor în urmă cu mulţi ani...

E bine că Rebeca a renunţat la păpuşa aia. Spune-i lui Luis că îl rog să o ascundă undeva unde Rebeca nu o poate găsi. S-ar putea să mai avem nevoie de ea, la un moment dat.

Fii în continuare vigilent. Bucuria şi voioşia ei de acum pot ascunde gânduri periculoase.

Ana"

Send, log out... Puse ambele mâini peste laptop şi închise ochii. Se simţea ciudat; parcă era un pic tristă...

Isamu

Tresări - şi scăpă telecomanda din mână! Ia uite...

După ce îl condusese pe Piao la glasvand, decisese s-o aştepte pe Ana jos, în living. Că afacerile erau rezolvate, n-avea cine să-l sune atât de confidenţial încât să-l facă să gonească în birou şi în plus se cam săturase de pereţii ăia şi de lumina albă, artificială. Îşi adusese laptopul şi se aşezase comod pe canapea. Şi se concentrase asupra ştirilor. Apoi se concentrase asupra filmului...

Bună canapea! Eficientă! Adormise buştean! Ia - cine-i făcuse apel? Ana?... Liwei. Hm...

Intră în mail şi porni camera video. Şi-l invită la o mini-convorbire aşa, ca între bărbaţi... Băiatul lui era... Era acasă! Aici, în Cannes! Da' ce se întâmplase? Părea trist...

- Bună seara, tată!

- Bună seara, voinicule!

Gata - îl făcuse să râdă! Liwei îl certă cu degetul:

- Să ştii că am crescut mult de-atunci!

- Ştiu! Şi te-ai făcut voinic!

Normal că se făcuse mare şi puternic şi voinic... Liwei zâmbea doar:

- Uite de ce te-am sunat, ca să spun aşa... Azi, când am sunat-o pe mama, am simţit-o tristă. Aşa că m-am urcat în maşină şi-am venit să o înveselesc.

- Şi constat că mai degrabă te-a întristat ea pe tine! Să vezi ce-i rup urechile!

- Tată...

Adică, cum - se întrecuse cu gluma? Da' ce naiba se întâmplase?

- Am venit, am discutat cu ea... Ceea ce i-am spus ei azi, îţi spun şi ţie. Indiferent care va fi viitorul, indiferent ce decizie luaţi, eu o voi respecta. În sensul că n-aş vrea să vă influenţez în vreun fel decizia.

- Ce decizie?

Ei, poftim! Acum tăcea!

- Ce decizie?

- Trebuie să ştii că eu nu mă opun divorţului.

Cum-cum? Se aplecă spre el şi răbufni într-un râs nervos:

- Divorţ? Dar cine a spus ceva despre divorţ?!

- Tată, hai să vorbim serios - da? Te rog! Hai să lăsăm gluma deoparte şi să vorbim deschis şi serios.

Deci aşa! Voia să vorbească deschis şi serios! Smulse pachetul cu ţigări şi-şi aprinse una. Şi îl privi lung, serios aşa cum voia el:

- OK - vorbim foarte serios. Eu nu am pomenit niciodată cuvântul "divorţ". Nici prin minte nu mi-a trecut cuvântul ăsta! Şi nu înţeleg de ce voi doi îl pomeniţi! Eu nu-l rostesc! Voi de ce îl rostiţi?

- Pentru că, din câte văd eu acum, este un cuvânt foarte actual. Şi foarte realist. Am venit azi la Cannes cu gândul că v-aţi ciondănit; şi că o să vă găsesc acasă, îmbufnaţi, şi-o să vă împac. Când colo, am găsit-o doar pe mama. Plângea în hohote, în living, pe întuneric. Tu poate nu-ţi dai seama - dar mama trece prin momente extrem de grele! Tu eşti acolo; ea este aici. Eu sunt plecat cu săptămânile uneori. E singură; se simte singură şi uitată de noi toţi. A înţeles şi ea că n-o laşi să mai încerce să facă un copil; a înţeles şi s-a împăcat cu gândul ăsta. Şi mi-a spus, printre hohotele de plâns, că vrea să moară. Că viaţa ei, asta de acum, e viaţa unui zombie. A unui mort umblător, după cum s-a exprimat ea...

Din păcate, nu se putea autosugestiona - nu putea să-l contrazică. Într-adevăr, viaţa rândunicii lui devenise viaţa unei văduve bogate...

- Mi-a spus că mariajul vostru a devenit unul de faţadă. Că nu vă vedeţi cu lunile, că nu vorbiţi decât sporadic - şi numai despre casă sau despre mine... Tată, trebuie să fii obiectiv - are dreptate! Eu nu v-am mai văzut împreună de-un an deja!

Aprobă cu capul - asta aşa era. El şi rândunica lui nu mai petreceră cinci minute alături de băiatul lor, sub formă de familie reunită, încă din primăvara anului trecut...

- Sunt mare - am 20 de ani! M-am mutat deja de-acasă! Am capacitatea intelectuală necesară pentru a înţelege situaţia - şi am înţelepciunea necesară pentru a nu mă tăvăli urlând pe jos, ca să vă conving să nu vă despărţiţi. Aşa cum sunteţi acum, nu e bine. Mama suferă mult. Şi nici eu, nici tu nu vrem s-o chinuim.

Aprobă din nou - şi de data asta rosti şi el câteva cuvinte:

- Aşa e. Nu vreau s-o chinui.

- Atunci, te rog - în momentul în care veţi lua o decizie, să nu ţineţi cont de existenţa mea!

- Asta nu se poate.

- Atunci vă rog să ţineţi cont de existenţa mea şi de dorinţa mea. Eu îmi doresc foarte-foarte mult să vă văd fericiţi. Chiar dacă vă văd pe rând, cum se zice...

Era ciudat - Fei-Yen nu era pe nicăieri pe-acolo iar Liwei încerca să-l convingă să divorţeze...

- M-aţi făcut, m-aţi crescut, m-aţi sprijinit, aţi fost alături de mine...

Asta era o minciună gogonată - el fusese alături de Ştefan...

- Dar sunt bărbat acum. Am pornit deja pe drumul meu. Voi sunteţi, deci, liberi să mergeţi pe drumurile voastre. Chiar dacă drumurile astea nu se suprapun.

Ridică o sprânceană... Liwei zâmbi cu subînţeles:

- Sunteţi, totuşi, tineri!

Stinse ţigara şi se aplecă spre camera video. Şi scrâşni:

- Să-i spui că e foarte urât din partea ei că te-a numit purtător de cuvânt şi te-a pus să mă suni şi să-mi spui ceea ce ea refuză să-mi spună!

- Tată,

- Întreab-o de la cine sunt trandafirii albi din living. Întreab-o de ce ieri, când am bătut la uşa ei, mi-a spus că e obosită şi preferă să se culce. Şi spune-i că azi, acum, în clipa asta, dacă nu erau copiii acasă iar Ana nu era la Bourges, m-aş fi urcat în maşină şi-aş fi venit acolo peste voi. Şi v-aş fi bătut cu bestialitate pentru prostiile pe care le debitaţi amândoi! Şi pentru complotul pe care l-aţi pus la cale azi!

Liwei era vişiniu în obraji. Iar el era roşu ca racul şi-avea o tensiune de-aia de nici un tensiometru n-o putea măsura. Aşa că apăsă ecranul şi se sprijini de spătarul canapelei... şi încercă să se liniştească...

Auzi la el! Nu se opunea divorţului! Auzi la ea! Îi venea să se omoare! Aah! - ce s-ar mai fi dus el până acasă, să se oprească în faţa lor şi să-i pună să mai spună o dată cuvintele alea! Şi să-i joace în picioare!

Mm...

Fei-Yen voia să divorţeze. Plânsese azi la telefon, aşa că tolomacu' de fi-su venise val-vârtej la ea şi-i sorbise toate suspinele - şi devenise purtătorul ei de cuvânt. Chestia asta, mesajul ei, coroborat cu trandafirii albi din living şi încăpăţânarea cu care refuzase să-i descuie ieri uşa, indicau toate spre un singur termen - amant. Lângă termenul ăla, era tentat să mai adauge unul: stabil... Şi se gândea acum că, în momentele în care receptivitatea lui Liwei atinsese cota maximă, era posibil ca Fei-Yen să fi rostit cuvântul "amantă" - cu sau fără cuvântul "stabilă"...

Se lungi pe canapea şi închise ochii - o să se culce. Las' că îl trezea Claude când venea Ana! Şi-aşa, abia decolase! Făcea cel puţin o oră jumate pe drum!

... Auzi - ea voia să divorţeze!

... N-o să se ducă peste ei - nici acum, nici după ce ajungea Ana acasă. Şi nici mâine. Şi nici poimâine. N-o să se ducă niciodată peste ei! O să mai treacă uneori pe-acasă - atunci când programul îi permitea asta. Dar nu va mai insista să discute cu ea. Iar dacă ea o să vrea să discute cu el, un singur lucru o să-i spună. Dacă mai auzea vreo-

dată cuvântul "divorţ" izvorând dinspre direcţia ei, o omora. O împuşca în inimă. În inima aia nenorocită... care nu-l mai iubea... nici măcar puţin, puţin de tot...

Rebeca

Acum era bine! Acum era chiar perfect! Era curat şi frumos în apartamentul ei. Era aşa cum trebuia să fie. Făcuse o ordine exemplară - şi, de data asta, o rugase pe Florina s-o ajute...

Se trânti pe canapea şi intră în mail-ul special. Diamant nu era online - sau cel puţin aşa-i arăta mess-ul! Îi făcu un apel şi aşteptă...

Ciudat - la cinci minute după apelul ei, Diamant nu se logase... Îi mai făcu un apel şi-şi aprinse o ţigară - că nu se lăsa! Stabiliseră că se văd azi - da? Atunci se vedeau azi! Neapărat! Trebuia să vorbească cu el! Trebuia să-i spună că îl iubeşte - şi să se trezise din vraja aia stupidă şi realizase că el era cea mai importantă persoană din viaţa ei! Şi că îl iubea! Îl iubea acum mai mult ca niciodată!

Avea o mulţime de mail-uri. Majoritatea erau tâmpenii; dar vedea acolo şi rapoartele şefilor de oraşe. Era foarte curioasă ce cifre va vedea în ele! Că descoperise azi, după ce se dezmeticise, ce tâmpenii uriaşe făcuse! Linia Franţei stagnase? Mare miracol că nu pornise-n jos! Hm...

Mobilul piui scurt. Avea un mesaj... de la Diamant, firește!

"Iubita mea, sunt în oraş, la o paranghelie gălăgioasă rău. Te superi foarte tare dacă vorbim mâine pe îndelete?"

Repede - apăsa tastele...

"Nu, iubitule! Voiam doar să-ţi reamintesc că te iubesc - şi abia aştept să te revăd şi să-ţi şi demonstrez asta! Vorbim mâine."

Send - şi închise laptopul. Se simţea obosită. Mai bine se culca - iar mâine, pe lumină, se ocupa de rapoartele alea. Trebuia să facă o baie de-aia straşnică şi să se odihnească. Readucerea Franţei pe creştere consistentă cerea eforturi serioase...

Diamant

Nu-i nimic. Or să vorbească mâine. Cu siguranţă, mâine o să fie ceva mai bine...

Zăcea pe propria canapea, cu mobilul în mână, şi nu se mai obosea să-şi şteargă lacrimile...

11 aprilie 2020 - sâmbătă

Isamu

Era aproape opt dimineaţa. Aştepta, lipit de peretele livingului, şi se gândea...

Ana presupusese miercuri că nu va mai călători în următoarele zile. În consecinţă, consilierii ei avuseseră mare nevoie de ea. Joi la prânz o transportase în Sao Bartolomeo des Messines. Vineri, la două dimineaţa, Ana se îmbarcase cu destinaţia Bergamo. De unde plecase la 11 - şi luase prânzul în Wels. Revenise la Bourges la 11 noaptea... După ce trecuse pe la Ştefan, decisese să îi facă o vizită Rebecăi. O ascultase la lecţii toată noaptea. Abia la şapte dimineaţa intrase Ana în vila din Cannes. Iar după cinci minute, el chemase un taxi şi gonise acasă...

Nimeni nu ştia că el se întorsese aici. Fei-Yen sigur nu ştia asta! Aştepta, gândindu-se că soţia lui nu dormea, de obicei, până târziu... Aştepta, gândindu-se că nu se putea să nu fie acasă - fiindcă probase uşurel uşa dormitorului atunci când venise şi-o găsise încuiată. Aştepta şi-şi pregătea cuvintele...

Aha! Se deschisese uşa de la dormitor! Îi recunoştea scârţâitul! Aştepta, rugându-se să nu cumva să-l sune cineva chiar acum... Gata - cobora. Venea în living.

Ciudat - avea emoţii! Avea mari emoţii gândindu-se că vor vorbi... Că îi va spune că nu voia să divorţeze... Că el o iubeşte incredibil de mult...

O auzea coborând... Simţea un gol stupid în stomac - şi un nod în gât - şi-l trecuseră toate apele...

Soţia lui trecu pe lângă el, preocupată de telefon... Era îmbrăcată - pregătită să iasă pe uşă. Suna pe cineva. Abia aştepta să afle pe cine suna! Aştepta... şi se întreba cum va reacţiona dacă soţia lui suna acum un bărbat...

Nu - acel cineva nu răspundea la telefon. Fei-Yen renunţase. Lăsase mobilul pe masă. Acum se concentra asupra trandafirilor de pe masă. Avea trandafiri albi proaspeţi... Porni spre ea.

Făcu doar doi paşi - soţia lui tresări şi-l văzu. Şi scăpă un ţipăt. Şi reacţionă - înhăţă scaunul şi-l răsuci pe-un picior, ca să-l aşeze în calea lui! Şi-apoi alergă să ocolească masa...

... OK - înţelegea că apariţia lui o speriase rău. Înţelegea că, după discuţia lui cu Liwei, perspectiva unei discuţii faţă-n faţă cu el o speria. Presupunea că renumele lui de "mafiot" o speria... Încălecă scaunul răsucit de ea şi puse mâinile pe spătar - şi oftă greu:

- De ce să divorţăm?

Nu mai era speriată - era panicată! Apucase celălalt scaun de spătar şi părea pregătită să-l salte şi să i-l arunce-n cap... Continuă:

- Crezi că am o amantă? Acolo, în biroul lui Ştefan - crezi că-l trimit pe Piao să cumpere nişte bere de la hypermarket şi-mi chem amanta în biroul ăla?

Fei-Yen nu răspundea...

- Eu nu vreau să divorţez de tine. Eu te iubesc. Şi nu vreau să mă despart de tine. Am, alături de tine, o viaţă fericită. Chiar şi atunci când nu eşti lângă mine - eşti cu mine, în sufletul meu, iar eu sunt fericit.

- ... Eu nu mai sunt fericită - nu aşa!

- Tu ai venit de multe ori în vila lui Ştefan, atunci când eu n-am putut pleca de acolo. Şi-am dormit împreună acolo. Şi-am fost fericiţi.

- Nu pot să fiu fericită acolo. Şi nu mai pot să fiu fericită nici aici. Dacă îţi iei acum o lună de concediu, n-am să mă bucur pentru asta.

- Asta pentru că eşti legată de mine?

- Asta pentru că ai lua-o degeaba! Nu înţelegi că nu te mai vreau?

- Adică nu mă mai suporţi?

Nu primea răspuns...

- Sincer să fiu, şi eu am avut momente când nu te-am mai putut

suporta. Atunci când te-ai schimbat. Când ai aflat că nu putem avea alt copil şi te-ai schimbat radical. Ei bine, sunt dispus să-ţi fac o fetiţă - dacă asta te va ajuta să-ţi revii.

Ochii negri se măriră mult - Fei-Yen rămăsese mască... Începu să gesticuleze:

- Scoatem un ovul, luăm nişte spermatozoizi şi-i pupăm într-o eprubetă. Şi pe urmă îi băgăm într-o mamă purtătoare. Şi vom avea o fetiţă. Tu vei supravieţui fără probleme naşterii ei...

Ochii negri se umpluseră cu lacrimi, semn că rândunica lui nu agrea ideea cu eprubeta...

- La urma urmei, sunt doar nouă luni! După astea nouă luni, or să urmeze zeci de ani...

Lacrimile alunecară pe obrajii ei - iar ea se grăbi să-şi acopere faţa cu palmele... Se ridică - iar gestul lui o făcu să înhaţe iar scaunul ăla...

- În orice caz, eu nu sunt de acord cu divorţul. Aşa cum nu sunt de acord să rămâi tu gravidă, nu sunt de acord nici să mă despart oficial de tine. Deci, cum ai renunţat la ideea copilului, fă bine şi renunţă şi la ideea divorţului.

Porni spre uşă... Şi cum mai avea o problemă pe care simţea nevoia s-o lămurească, se opri şi o privi lung, concludent:

- Şi încă ceva. Nu ţi-am făcut rău niciodată. Nu ţi-am dat niciodată nici măcar o palmă. Te iubesc mai mult decât îmi iubesc copilul sau propria viaţă. N-o să mă apuc să te bat acum. Dar, dacă mai rosteşti o singură dată cuvântul "divorţ", te voi împuşca în inimă.

Fusese limpede? Extrem de limpede. Acum soţia lui, deşi speriată, aprobă încet cu capul... Zâmbi:

- Dragostea nu cunoaşte bariere, draga mea! Dacă te iubeşte, te va iubi şi aşa - măritată! La urma urmei, erai măritată când s-a îndrăgostit de tine! Nu?

Nu mai aproba - dar nici nu nega, aşa că probabil era de acord cu el... OK!

- Mă bucur mult că am avut conversaţia asta. Mă bucură mult faptul că încă mai putem avea o conversaţie paşnică pe tema căsniciei noastre. Deci, mă bucură mult faptul că băiatul nostru nu mai este nevoit să facă pe mesagerul. La revedere, rândunico - te las să dai telefonul ăla. Mă găseşti la birou - în caz că...

Ieşi, închise corect uşa...

Şi-acum se întorcea la birou şi-şi vedea în continuare de-ale lui. Că avea multă treabă chiar şi sâmbăta! Regina fusese în turneu; sigur îi adusese contracte şi comenzi noi! Trebuia să le vadă pe toate - să n-o lase să greşească. Iar în privinţa rândunicii lui...

În privinţa ei, era liniştit acum. Putea să facă tot ce voia ea! Putea să se vadă cu oricine voia ea! Dar dacă mai rostea o singură dată cuvântul "divorţ"...

Ana-Maria

Copiii ei erau veseli. Presimţeau Paştele petrecut în familie. Se întreba, însă, în ce familie "vedeau" ei Paştele ăsta! Parcă-i era teamă să-i întrebe...

Ca un făcut, Florentina începu să râdă:

- Azur dă petrecere mare în Aurari! Mi-a scris Agata aseară că abia aşteaptă să mă revadă dansând *Kibori*! I-am zis că nu dansez aşa acolo, dar n-a fost chip s-o conving...

Léon râdea, la fel de vesel:

- Lasă, că te ştiu eu pe tine! Doar să auzi primele patru măsuri - şi să vezi ce rupi asfaltu'!

- Tot ce se poate!

Prinţesa se întoarse spre ea, compunându-şi un chip extrem de nevinovat:

- Mami, chiar voiam să te întreb - la ce oră plecăm?

- Nu ştiam că plecaţi. Adică n-am ştiut că vreţi să vă duceţi în Aurari.

Léon se grăbi s-o lămurească:

- Păi noi ne gândisem să nu-l lăsăm pe bunicul să stea singur de Paşte. Da' tu nu vii cu noi?

- O să vin şi eu în Aurari. Mâine, probabil.

- ... Păi de ce nu vii acum cu noi?

- Pentru că vreau să trec pe la tati, pe la spital.

Tăcere... Continuă:

- O să dorm la conac. Şi-o să iau micul dejun cu Rebeca. Presimt că Diamant o să stea în Aurari, aşa că...

- Aşa e! Probabil că stă acolo!

Şi uite că prinţesa nu-i spunea nimic despre faptul că bunicul ei şi Azur plecaseră încă de luni la drum lung prin România - aşa că ei petreceau Paştele în doi, într-o cameră de hotel...

Prinţesa voia să ajungă în Aurari. Prinţul voia şi el în Aurari. Philippe voia oriunde avea un pian la dispoziţie - şi-avea unul şi în Aurari. Pe prinţ îl înţelegea - în Aurari era liber să se joace cu băieţii de acolo. Terenul de sport al şcolii era suprasolicitat mai ales în afara orelor de curs! Dar prinţesa de ce voia să ajungă în Aurari? Pentru petrecere? Adică numai pentru petrecere? Hm...

- O să-l rog pe Isamu să vă aranjeze transportul. Luaţi şi fetele cu voi?

Florentina se albăstrise, Léon se tuflise... Philippe arbora un zâmbet mare - că, în cazul lui, Jiao era un accesoriu absolut necesar lângă pianul ăla!

- Am înţeles. Mă duc să vorbesc cu el.

Se ridică şi urcă treptele. Din câte ştia ea, Isamu avea treabă multă... Intră în birou şi închise uşa. Şi şopti, complice:

- Domnule consilier, am mare nevoie de tine!

- Sigur, şefa! La ordin!

Piao chicotea, amuzat de joaca lor...

- Copiii vor să ajungă azi în Aurari.

- Asta-i o sarcină demnă de Piao...

- Păi lui îi dădeam sarcina asta! Pe tine voiam să te rog altceva... Léon vrea să ajungă acolo pentru că acolo sunt băieţii cu minge de fotbal. Philippe o să fie super-extaziat dacă merge cu Jiao. Nu ştiu însă dacă prinţesa ţinteşte doar spre petrecerea de diseară...

- Crezi tu că ţinteşte spre altceva?

- Mai degrabă spre cineva...

Isamu se ridică şi scoase... un biblioraft! Ia uite-l! Fu poftită pe canapea şi i se puseră în braţe două dosare:

- Roşu e Franţa, albastru e România.

OK. Albastru atunci. Îl deschise şi se delectă cu zâmbetul larg al lui... Orlando...

- E bodyguardul care a însoţit-o la petrecere. Are 21 de ani, e însurat şi are un copil. Şi e total dezinteresat de prinţesă. La petrecerea lui Victor şi-a jucat rolul - atâta tot.

Citea repede-repede şi constata că aşa era...

- N-am informaţii despre alţi posibili pretendenţi. Dar, dacă vrei, avem în seif nişte picături inofensive care pot dezlega limba prinţesei...

- Nu cred că e cazul. Nu încă.

Deschise şi dosarul roşu. Privi lung chipul tânărului...

- Vincent. E colegul ei de liceu. Biyu spune că a devenit foarte interesat de ea, după petrecerea de la Bar En Biais. Ea însă e reticentă; mai ales că el a fost amantul prietenei ei...

Foarte interesant. Foarte "franţuzesc" comportamentul individului...

- Mama lui e scenaristă. Tatăl lui e regizor. El e extrem de nesupravegheat...

Bineînţeles că statul singur acasă preţ de 7-8 luni dăuna grav educaţiei de toate felurile...

- Momentan, el insistă iar ea îl respinge.

Aprobă şi dădu pagina. Ia uite - Biyu scria şi ea rapoarte... Isamu oftă scurt:

- Ar fi bine să găseşti un spion în Aurari.

- Acolo e imposibil să găsesc un spion. Dar am vorbit cu Grasu şi i-am spus ce cer de la el.

- Grasu nu e acolo 24 din 24. Îţi trebuie altcineva.

Aproba şi ştia că a căuta un spion în Aurari echivala cu a alerta tot orăşelul apropo de gândurile prinţesei ei... Închise dosarul şi se ridică:

- FB-ul ei e supravegheat?

- Nu. Şi am informaţia că nici serviciile nu i-l supraveghează. Dar, dacă încep să i-l urmăresc eu, atrag atenţia asupra ei. Supravegherea implică înscrierea paginii ei într-un soft pe care-l răscoleşte multă lume...

- Atunci lasă-l aşa. Poţi să-i afli parola?

Isamu aprobă...

- Află-i parola - dar nu o folosi.

- OK. Piao, ai rezolvat cu transportul?

Chinezul se repezi la telefon! Oof, Doamne! Bietul Piao rămăsese cu gura căscată şi ochii la ei! Pesemne că aflase şi el de propunerea lui Isamu - şi încerca să înveţe să-i devină consilier! Încerca să-i citească gândurile, să-i identifice ariile de interes...

- Eu zbor diseară la Bourges.

- De asta mă ocup eu. Că Piao e ocupat deja.

Isamu zâmbea; Piao însă era destul de vişiniu... Coborî treptele şi se reaşeză:

- S-a rezolvat. Diseară dormiţi în Aurari.

Yeee! Erau în culmea fericirii... Îi zâmbi prinţului cel mic:

- Şi am senzaţia că merge şi Jiao cu tine...

Gata - îl urnise. Băiatul ei turuia despre game şi arpegii - sau ceva de genul ăsta, că de la un punct încolo lecţiile lui de muzică o depăşiseră...

Deci diseară se ducea la Ştefan...

O să aibă un Paşte amar. N-o să aprindă lumânarea - ca să nu atragă ghinionul... Se ţicnise rău de tot! Se ţicnise şi-o luase razna şi devenise extrem de depresivă! Doza de anestezice scădea încet şi sigur; dar Ştefan al ei...

Oare se trezise deja? Oare devenise conştient - şi nu se putea mişca, aşa că zăcea acolo şi asculta zgomotele şi cuvintele celor din jur şi suferea ştiind că nu se putea mişca? Oare...

Diseară o să-l întrebe dacă era conştient. Dar, cum să-l întrebe? Cu ce cuvinte? Habar n-avea... Că o înneca plânsul numai când se gândea să-l întrebe... şi să nu primească răspuns...

Trebuia să fie atentă la discuţie. Trebuia să-şi scoată din minte gândul ăsta. Înnebunea dacă o mai ţinea aşa! Ştefan o să se trezească; dar, până se trezea el, ea trebuia să rămână optimistă şi să spere în continuare că totul va fi bine. Şi trebuia să se ocupe de copii şi de afacere. Deci copiii plecau în Aurari... Ea se ducea la Ştefan... Nea Dumitru era pe undeva prin România, aşa că Diamant făcea Paştele cu Perla... Aleodor ajungea diseară la conac; aşa că făcea el Paştele cu Rebeca. O să-i spună să invite şi familia Tabacu; ei erau mereu veseli, povesteau o mulţime de lucruri amuzante...

Florentina

În sfârşit, România! În sfârşit, Aeroportul Otopeni! În sfârşit, suita! Ia - cine-i lua azi? Oare venise Grasu? Perioada Paştelui era foarte bănoasă; dar, pe de altă parte, ea era Sufletu' lu' Grasu al ei! Cine era pe pistă?... Două blindate şi patru BMW-uri "de fugă". În capătul scării îi aştepta Vali Calu. Iar lângă prima blindată...

Da. Era bine. Era mulţumită, ca să zică aşa! Îşi strângea lucrurile repede-repede, spionând de zor prin hublou... Prima coborâse Jiao; acum schimba câteva cuvinte cu Vali Calu, care ştia franceză şi tocmai îi zâmbea amabil... Léon şi Philippe porniră spre uşă. Îi urmă şi coborâră toţi trei.

- Bună, Vali!

- Salut, prinţule!

- Vali, eu mă duc în spate!

Da' ce-avea Philippe de se zorea aşa spre cea de-a doua blindată? Jiao îl urma - că era bodyguarda lui! Rămăseseră doar ea şi Léon... care constată, ca pentru el:

- Adevărul e că noi suntem patru - iar bancheta din spate e pentru trei.

Iar Vali Calu stătea întotdeauna în dreapta şoferului - care, în cazul primei blindate, era Alex. OK! Porni spre prima blindată:

- Merg eu cu Vali.

- Eu mă duc cu Philippe.

Adică cu Jiao. Prinţul cel mare rămăsese cu obsesii grele după războiul cu Jun Chèn. Insista să stea prin preajma chinezoaicelor, ferm convins că ele nu ştiau că el le înţelegea limba... Îi zâmbi lui Alex:

- Salut.

- Salut.

Şi-atât... momentan! Urcă pe bancheta din spate şi trase portiera. Şi aşteptă ca Vali să organizeze deplasarea...

Gata - porniseră spre orăşel. Iar ea se trase în faţă, între scaunele lor - că purta parfumul ei preferat azi:

- Ia zi-i, Vali - e petrecere mare diseară-n Aurari...

- Este! Una de-aia intergalactică, cum îţi place ţie!

- Ei! Să ştii că nu-mi plac petrecerile fastuoase. Le prefer pe-alea normale, naturale, la care oamenii vin ca să se distreze!

- Daa, ştiu! Ştim cu toţii!

Vali râdea; Alex zâmbea doar. Îl înghionti pe şeful pazei, în glumă:

- Nu cumva te-ai uitat pe pagina lui Victor!

- Tu ce crezi?!

Râdeau toţi trei acum...

- Şi tu ce zici? După ce te-ai uitat pe pagina lui Victor, ce părere ai?

- Păi, după ce m-am uitat pe pagina lui Victor, eu sunt de părere că mă duc acasă şi iau un somnifer. Şi dorm bine şi mă odihnesc - că, la noapte, trebuie să păzesc o prinţesă!

I-auzi! Îi altoi una peste umăr, în glumă:

- Nu mai zice aşa, mă! Că te-aude băiatu' ăsta - şi te şi crede!

- Las' să mă creadă!

Alex roşise uşor - şi râdea şi mai şi! Ce frumos! Se trase şi mai în faţă - şi continuă discuţia:

- Auzi? Da' cine cântă diseară?

- Aa, vine o adevărată pleiadă de manelişti şi lăutari celebri!

Serios?

- Serios?

- Foarte serios! DJ-ul care vine diseară are de toate!

- Aa, e cu DJ!

- Da - e cu DJ.

- Şi mai bine! Că ăla nu falsează - şi face şi dedicaţii fără să-ntrerupă strofa! Ştii, Florin devenise chiar enervant spre sfârşitul vieţii - zicea un vers, după care turuia cinci minute de dedicaţii... Ca la balamuc!

- Da, ştiu. Dar era de înţeles - că avea datorii mari...

Într-adevăr, ăla avusese datorii mari... Ia să schimbe ea tema discuţiei!

- Şi tataia ce mai face?

- Nea Dumitru e plecat cu Azur în turul ţării.

Cum-cum?

- E plecat?

- Da. Au plecat amândoi, luni dimineaţa. Trec prin toate oraşele mari, pe la toţi bulibaşii mari - să-l prezinte pe bulibaşa al nostru şi să-l aşeze pe locul lui.

Aha! Deci Azur nu mai avea nevoie de ajutor - conducea singur orăşelul! Cât de curând, o să fie invitat pe la staboruri... şi-or să-l viziteze tot felul de fete! Că, vorba aia - conducea orăşelul aurului! Şi avea seif 4x4 în casă! Şi era şi arătos, vărul ei! Zâmbi cu subînţeles:

- Deci, în maximum un an, bietul meu verişor se-nsoară...

Râdeau... toţi trei...

O s-o ţină aşa tot drumul! Tot într-o discuţie şi-o glumă şi-o poantă! Las' că vedea el, Mister Plete! Zob îl făcea! Zob! Cât stătuse acolo, între scaune, la nas îi ajunsese un iz de parfum interesant...

Diamant

După părerea lui, acum era momentul ideal s-o sune - şi s-o indispună. Acum, după prânz. Dacă ea îşi păstrase obiceiurile, atunci rezolvase urgenţele de afaceri de dimineaţă. După-amiază rezolva restul problemelor - chestiunile curente, de mai mică importanţă. Dacă făcea acum o cădere de tensiune n-ar fi fost un dezastru...

Scoase specialul şi selectă numărul ei. Suna... Rebeca răspunse pe un ton plin de subînţelesuri:

- Da, iubitule...

Cuvântul ăla îl înţepa rău acum, când ştia că trebuise ca Ana să se ducă la conac şi să-l readucă în vocabularul ei. Încercă, totuşi, să-şi păstreze calmul şi tonul:

- Iubito, mă văd nevoit să apelez la înţelegerea ta. Şi la capacitatea ta de a mă ierta.

- Da' ce-ai făcut?

- N-am făcut ceea ce ar fi trebuit să fac. Şi nici n-o să fac azi. Aşa că am mare nevoie de certitudinea că mă ierţi pentru neputinţă.

- Da' ce trebuia să faci şi n-ai făcut?

- Trebuia să vin la tine.

- Stai liniştit!

- Nu pot sta liniştit, când ştiu că faci Paştele singură acolo!

- Nu-l fac singură; masa o să fie plină!

- Mm - tu vrei să mă faci gelos!

- Nu, iubitule! Îl fac cu Aleodor, cu Adina, cu Florina şi Luis şi Thomas... Toni îl face cu băieţii de la pază - dar presimt că o să sfârşim prin a uni mesele! Aşa că stai liniştit! Ştiu că nea Dumitru e plecat cu Azur, aşa că...

Dacă ştia că unchiul lui era plecat cu băiatul... Cu băiatul lui... Oftă greu:

- Să văd cum fac - poate te vizitez mâine.

- Stai acolo liniştit şi vezi de orăşel! Lasă, că ne vedem noi! Îţi promit că îţi fac drob! Şi-o să mâncăm amândoi drob cu ceapă verde şi cu ouă roşii... Ouăle le vopsim cu carioca - da?

- Da, iubito.

- Stai liniştit, că nu mă supăr! Ştii bine că nu m-am supărat niciodată!

- Ştiu...

Din fericire, ea nu se supărase niciodată atunci când el avusese treabă în România - iar ea petrecuse singură anumite evenimente din viaţa ei. Da' chiar niciodată! El se necăjise şi se măcinase de fiecare dată când nu putuse să fie alături de ea! Dar ea...

Ce era cu el?

- ... Iubitule, ce-i cu tine?

- Nimic - ce să fie?!

- Eşti tăcut şi-ţi cauţi cuvintele. Ce s-a întâmplat?

Oftă greu... şi decise să fie totuşi mojic:

- Mă tot gândesc la ceea ce s-a întâmplat. La faptul că ai renunţat la păpuşă imediat cum te-a vizitat Ana. Şi mă simt aiurea. Adică eu am fost acolo, la tine, de atâtea ori - şi n-am reuşit să te remontez! Dar ea te-a vizitat într-o seară şi gata - ţi-ai revenit ca prin minune. Mă simt aiurea când mă gândesc la asta. Mă simt inutil.

- Cum poţi să spui aşa ceva?!

- Mă simt neimportant. Înţelegi? În mintea ta, cuvintele Anei au mai multă greutate decât cuvintele mele.

- Ea a pus cuţitul pe masă şi mi-a zis că e de acord să-mi rezilieze contractul şi să mă lase să plec! Diamante, a fost cât pe ce să pierd jumătate de oraş fiindcă n-am plătit chiria! Înţelegi? Schimbarea asta a mea s-a datorat strict afacerii! Mi-e la fel de greu fără reginuţa noastră - dar acum mă concentrez mai bine la muncă! Acum, după ce-am aruncat păpuşa aia, nu-mi mai zboară mintea la tot felul de năzbâtii! Şi nu mai pierd timpul jucându-mă de-a mama şi fetiţa!

Deci aşa...

- În plus, n-aveam nici o veste despre Trésor. Stau cu Părintele în birou - şi n-am auzit nici o informaţie venind de la el! M-am panicat! M-am speriat rău de tot când am văzut că nici românii, nici francezii nu se încumetă să pună două rânduri pe hârtie! Dar Ana mi-a adus informaţii importante, care mi-au demonstrat că ea n-a renunţat nici o clipă la căutări! Iar căutările avansează, încet şi sigur, spre un cerc de suspecţi - şi spre bârlogul unde-o ţin pe Trésor! Diamante, cum poţi să crezi că există cineva care să fie mai important decât tine?

- Cheamă-mă la tine. Acum. Dacă mă vrei acolo, cheamă-mă - şi vin.

- Ştii bine că nu poţi să vii! Diamante, ce-i cu tine?

- Ce-i cu mine? Ce-i cu mine?

Ce ea cu el? Ea voia să ştie ce era cu el? Da' ce, n-avea chiar nici o bănuială? Raina tăcea... Oftă greu:

- Mi-e dor de tine. Mi-e dor de noi doi. Mi-e dor de braţele tare care mă azvârleau spre cer. Nimic mai mult.

- Şi mie mi-e foarte dor de tine. Dar nu pot să plec de-aici. De mai bine de-o lună, n-am mai ieşit din curte. Nici de conac nu m-am mai îndepărtat! Sunt arestată aici...

- Iar eu sunt blocat aici. Şi mi-e dor de tine...

Tăcere... Brusc, Raina lui şopti:

- Am o idee! Chit că-l bag pe Aleodor în alarmă - hai să facem o şmecherie! Diseară, le spun că am o migrenă; şi facem împreună Paştele pe net. Doar noi doi. Vrei?

Paştele pe net? Adică în videoconferinţă? Ce folos?! Zâmbi slab:

- OK - diseară, la nouă fix, te aştept la masă.

- Voi fi punctuală!

Raina râdea... El simţea durerea sufletului şi se căznea să râdă veridic...

- Hai, că mă duc să-mi fac socotelile! Vorbim diseară!

- Diseară, nouă fix, la cină.

Primi pupiciul ei "cu ţoc". O pupă şi el, încercând să pună foarte mult aplomb...

- Paa!

- Paa!

Gata - închisese. Oftă greu...

Era într-o situaţie nenorocită rău. Nu putea pleca de-aici. Copiii erau în Aurari, Ana pornea spre Bourges diseară - şi probabil că făcea Paştele cu Ştefan... şi cu Seniorul, omul doldora de informaţii al lui *Mister P*...

O să înghită cu ghionturi cina de diseară. O să trebuiască să rânjească la cameră...

Isamu

Cât era ceasul? Şapte jumate? O oră mai mult decât rezonabilă pentru telefonul ăla! Selectă numărul lui Fei-Yen. Se întreba dacă nu cumva va trebui să se urce în maşină şi să se ducă să-i "redreseze" amantul... Ciudat - Fei-Yen răspunse aproape imediat!

- Da.

- Bună seara, rândunico.

- Bună seara, Isamu.

- Ce faci tu? Te-am deranjat?

- Nu; pregăteam cina.

"Aha! Şi-o mănânci singură? Sau..." Nu era mojic din fire, aşa că depăşi momentul întrebării nepotrivite:

- Uite, te-am sunat ca să te întreb dacă n-ai chef să vii pe la mine.

- Te rog să nu te superi - dar prefer să rămân acasă în seara asta.

La urma urmei, îi răspunsese - nu? Şi-i vorbea frumos, civilizat - nu? De ce să fie măgar şi s-o întrebe dacă aştepta musafiri? Se grăbi să-i spună şi motivul pentru care nu-i va face a doua surpriză pe ziua de azi:

- Problema e că Ana a plecat deja la Bourges iar eu trebuie să rămân aici, în vilă. Aşa că m-am gândit să te invit pe tine aici.

- Da' ce ţi-a venit?

- ... Cum adică?

- Ce ţi-a venit să mă inviţi acolo?

- Uite, să zicem că mi-ar face mare plăcere să petrec alături de tine Paştele ortodox.

Auzi un hohot straşnic de râs... şi clanc-ul legăturii întrerupte. Rândunica lui îi închisese în nas...

Era evident că azi nu va serba Paştele cu ea. Şi-asta nu pentru că era o sărbătoare ortodoxă. Era evident şi că n-avea rost să-i facă o vizită-fulger - aşa cum n-avea rost s-o părască lui Liwei! Băiatul lui fusese deja de acord cu divorţul; n-o să fie niciodată de partea părintelui care ţinea cu dinţii de căsnicie! Iar socotelile lui omiteau propria vizită de dimineaţă - şi cuvintele pe care i le spusese. Fei-Yen ştia că n-avea un bărbat prost; dacă n-o bătuse cu trandafirii ăluia peste faţă, era evident că "agrea" ideea amantului care-o ţinea liniştită! Nu?

În concluzie...

În concluzie, el o să se ridice acum şi-o să coboare la masă.

Se ridică şi deschise uşa. Şi auzi clar râsul lor, în living. Meili spunea bancuri, în chineză desigur; Biyu râdea cu lacrimi probabil... Îşi scoase haina şi cravata şi le aruncă pe canapea. Şi se grăbi să coboare treptele... Aha! Acum era momentul! Întrebă, tare, coborând scara:

- Oare Emilie şi Isabelle au plecat?

- Da, în urmă cu vreun sfert de oră. Isabelle a fost drăguţă şi ne-a pus masa...

Aprobă şi se aşeză în faţa propriei farfurii - şi trecu şi el la limba chineză:

- Bun! Voi ştiţi de ce nu fac francezii barbeque?

Amândouă amuţiseră şi nu ştiau ce să facă, ce să spună... Începu să-şi aleagă cârnăciorii de pe platou:

- Pentru că melcii alunecă mereu de pe grătar!

Prima care reacţionă fu Biyu - bufni într-un hohot subţirel de râs şi-şi acoperi gura cu palma... Buun! Încă una!

- Ştiţi cum se atrage atenţia unui chelner francez?

Nu, nu ştiau. Negau amândouă. Bun!

- Începi să comanzi în germană.

Obţinuse hohote de râs... Bun!

- Ia să vedem - una mai apropiată de jobul nostru... Ştiţi cum se sperie un tanc francez?

Biyu îl privea cu ochi mari şi nega, veselă... Se repezi scurt spre ea:

- Boo!

Tânăra scăpă un ţipăt şi se feri! Şi-şi dădu apoi seama că fusese păcălită... Meili exclamă:

- Asta a fost super!

Ochii albaştri râdeau - deşi îi arătau că se cam speriase... "Stai liniştită - sunt inofensiv!" O bătu uşor pe mână şi reveni la propriile tacâmuri:

- Ce au în comun o alianţă militară franceză şi o poveste de dragoste franţuzească?

Meili ridică din umeri, pregătită să râdă din nou în hohote.

- Amândouă sunt scurte, murdare şi total lipsite de sens.

Hohote... El ştia multe poante de-astea! O să le doară burta...

Ochii albaştri străluceau, invadaţi de lacrimi. Râdea. Era atât de frumoasă... O să continue. N-o să se oprească până dimineaţă! Până îi spunea ea să se oprească! Era prea frumoasă! Iar rândunica lui pregătea chiar acum cina pentru un alt bărbat! Deci...

- Ţinând cont de faptul că majoritatea bărbaţilor francezi sunt gay, cum de se nasc copii în Franţa?

Biyu smulse şerveţelul şi-şi şterse lacrima scursă pe obrazul drept...

- Copiii sunt rodul confuziei datorate faptului că franţuzoaicele poartă mustaţă. Şi încă una şi gata! De câţi francezi e nevoie ca să înlocuieşti un bec?

Luă şi pâine şi ridică privirea spre ele:

- Unul singur. El ţine becul iar Europa se învârte cu el.

Le făcuse KO pe-amândouă! Ia să vadă el dacă cârnăciorii mai erau călduţi - că nu voia să i se-aplece de la grăsimea rece...

- E incredibil!

- Dacă zici tu!

Meili aproba - ea zicea că era incredibil. Nu ştia dacă se referea la el, sau la glume... Biyu îl privi drept:

- Nu-i aşa că mai ştii?

- Bancuri cu becuri? Sigur că da! De câţi turişti americani este nevoie ca să schimbi un bec?

Evident, nu ştiau - dar îi făceau amândouă semn să stea un pic, că ele trebuie să bea apă ca să se mai liniştească...

- ... Gata! De câţi turişti americani e nevoie ca să schimbi un bec?

- 15. Cinci vor fi foarte ocupaţi să afle cât costă becul în moneda locală, patru vor comenta apropo de cât de ciudat arată becurile din ţara respectivă, trei vor angaja un localnic care să schimbe becul, doi vor face fotografii iar unul va cumpăra ilustrate, în caz că fotografiile n-or să iasă.

Era frumoasă - şi-i oferea lui toată atenţia ei. Era frumoasă, fericită, fremăta toată şi nu-l scăpa o clipă din privire...

Ei bine, nu ştia ce făcea Fei-Yen în seara asta - dar era mie-n sută sigur că el unul va petrece minunat Paştele ortodox!

Florentina

Se aşeză şi se sprijini de spătarul scaunului, încercând să-şi domolească respiraţia - şi bătăile iuţi ale inimii...

Ce minunăţie de petrecere! Ce nebunie necontrolată ieşise acolo, în restaurantul oraşelului Aurari! Dacă n-ar fi plouat mocăneşte afară, ar fi petrecut pe terasa generoasă. Şi-atunci ar fi putut să-şi scoată clema din păr, să ridice capul şi să privească stelele - şi să se convingă cu ochii ei că ea strălucea mai tare...

La manele n-o întrecuse nimeni. Fetele de-aici se buriceau româneşte - ea ştia unduiri arăbeşti, pe care le intercala armonios printre unduirile româneşti învăţate de la mămica ei. Ea era "altceva" - şi nici nu trebuia să se chinuie prea tare să iasă în evidenţă! Rochia franţuzească şi dansul "mix" atrăgeau privirile asupra ei... Iar la joc, juca ruseşte - şi "le lua de departe". Fireşte, Orlando fusese singurul care jucase cu ea - dar mulţi tineri din încăperea aia îi priviseră şi-şi doriseră ca bodyguardul lui Vali să dispară cumva...

Diamant nu venise la petrecere. Se scuzase, spunând că el face Paştele cu soţia lui. Nimeni nu-l întrebase dacă pleacă - sau dacă vine ea încoace. Poate că tinerii, mai familiarizaţi cu tehnologia, înţeleseră că Diamant şi Rebeca mâncau azi pe net! Oricum, nu încercaseră nici să-l oprească, nici să-l încurajeze. Avea senzaţia că subiectul "mariajul lui Diamant" era unul tabu... Grasu era plecat la treabă. Titel era plecat prin ţară. Vali Calu îşi dusese scaunul sus, lângă pupitrul DJ-ului - şi supraveghea de-acolo toată petrecerea. Numai el ştia de ce-o supraveghea - că nu fuseseră niciodată certuri sau încăierări în Aurari! În fine... Ea stătea singură la masa tineretului. Agata era la joc, Léon ieşise cu băieţii să discute ceva, Philippe se dusese la cul-care acu' juma' de oră...

Stătea singură la masă şi privea lung ringul. Şi vedea, cu coada ochiului, cum Alex stătea la masa lui şi-o privea lung, drept... insistent... Melodia se terminase, aşa că toţi aplaudau - şi aplauda şi el şi n-o scăpa din privirea aia insistentă, dreaptă...

- Şi special pentru prinţesa aurarilor!

Cee? Special pentru ea? Da' ce-avea? Vali Calu se ridicase - şi râdea şi-i făcea semn să treacă la dans! Da' ce-avea cu ea? Că ţopăise până acum - şi aproape că nu-şi mai simţea bătăturile din pantofi!

- Vă rog să facem pentru prinţesă un spaţiu generos...

Ia - că-i trimitea pe la mesele lor! Se ridică, acoperi mobilul cu şerveţelul şi auzi primele acorduri...

Uau!

Chiui din tot sufletul, desfăcu clema şi-o aruncă undeva în spate! Şi ajunse în spaţiul generos exact la timp ca să-şi înceapă coregrafia!

Dikta mamo kibori / Kibori dal kibori / Taveleske bakhtali / Devla Bakhtali

Mister Plete era mâncat!

Isamu

Cina fusese un vis. Dar, ca orice vis, venise momentul ca el să se retragă. Era unşpe noaptea - iar el lăsase mail-ul şi telefoanele nesupravegheate. Dacă îl suna Ana, sau...

Pălăvrăgiseră până acum pe diverse teme. Şi mai glumeţe, şi mai serioase. Recunoştea că fetele astea două erau, într-adevăr, profesioniste - şi terminaseră prin propriile forţe facultăţile alea din CV-uri. Amândouă erau inteligente; amândouă cunoşteau multe informaţii inaccesibile publicului larg. Amândouă ştiau adevărul în materie de politică, economie, artă, chimie, geografie... Şi poate că se pricepeau şi la harta cerului! N-ajunseseră cu discuţia până acolo - dar cu siguranţă ştiau ele ceva nou sau ceva secret apropo de bolta cerească...

Se simţise bine în compania lor. Incredibil de bine. Din păcate însă, el trebuia să revină în birou. Pentru că nu se simţea în stare să continue discuţia. Nu era vorba de Fei-Yen; pur şi simplu, se simţea confuz şi obosit şi refuza să se gândească la propriile probleme atunci când era în starea asta! Trebuia să se retragă acum, înainte să-i scape vreun cuvânt sau vreun gest nepotrivite! El o surprinsese de trei ori pe Biyu privindu-l lung, fără legătură cu discuţia în sine. Probabil că şi ea observase ocheadele lui. Nu era momentul discuţiei despre ele, aşa că îşi luă ţigările şi se ridică:

- Pe mine vă rog să mă scuzaţi...
- Sigur! Noapte bună.
- Noapte bună.
- Noapte bună.

Porni spre scări; în urma lui, discuţia despre maşini şi cai putere continua... Urcă scările şi intră în birou.

Nu primise nici un mail important. Nu-l sunase nimeni. Nici măcar Fei-Yen sau Liwei. În concluzie, se putea culca. Şi cum era prea obosit ca să se mai schimbe, se lungi pe canapea şi închise ochii.

Ana-Maria

Nu ştia cât era ceasul. Nu ştia dacă timpul trecea mai uşor sau mai greu atunci când capul ei se odihnea sub palma lui Ştefan. Nici nu voia să se uite la ceas - nu voia să se mişte, fiindcă aproape adormise...

După ce ajunsese la spital, Seniorul o informase cu privire la fişa medicală şi-o întrebase dacă poate să lipsească două-trei ore. Ea aprobase şi-l rugase pe Toni să cheme doi băieţi de la pază. Seniorul se dusese să-şi rezolve treburile. Ea se încuiase înăuntru, cu Toni. Bietul ei paznic nu zisese nici pâs - şi trecuse ceva vreme...

Nu voia să deschidă ochii. Nu voia să se mişte. Nu voia să încerce să-i vorbească soţului ei; parcă-i era teamă să nu-l trezească tocmai acum, când majoritatea medicilor erau acasă... Voia să stea aici, cu capul pe pat, cu palma lui pe obraz, şi să se gândească la el. La ei. Şi să-l viseze râzând, fericit, cu ochii plini de dragoste...

Aproape adormise...

12 aprilie 2020 - duminică

Rebeca

- Rebecooo!

Cum-cum? Visa? Parcă se auzise cam tare...

- Rebecoo! Făă! Scoalăă!

Iaca - Aleodor urla prin conac, în romanes, la ora... La ora cinci dimineaţa! Da' ce-avea - se ţicnise?

Pumnul - sau piciorul - spionului pocni cu sete în uşa ei!

- Făă! Scoală, făă!

Măi, să fie! Se grăbi să se ridice şi să-şi pună halatul. Se grăbea să-i descuie înainte să reuşească diliu' să scoale toată curtea - şi juma' de oraş... Deschise uşa iar Aleodor năvăli, gâfâind, peste ea în living:

- Hai, fă, că avem treabă!

Poftim? Spionul o apucă de braţ şi-o trase spre canapea:

- Ia - stai jos!
- Da' despre ce-i vorba?

Fu aşezată destul de brutal; nu protestă, aşa că Părintele băgă mâna în buzunarul halatului şi scoase...

- A venit acu' cinci minute, prin DHL. M-au chemat băieţii să-l ridic eu, că şi-au dat seama că e ciudat să primeşti scrisori la cinci dimineaţa...

O scrisoare! Se repezi şi i-o smulse din mână! Ce era aia? Chiar era o scrisoare? Pentru ea? Trimisă cu un curier de noapte? Examină scurt plicul... şi răcni:

- L-ai deschis!
- Păi normal că l-am deschis! Dacă era antrax sau altceva?

O deschisese! Asta e! Dacă-i crăpa acum capul, nu câştiga nimic! Ba chiar putea spune că făcea pagubă - de vreme ce Aleodor ştia ce era aia şi îi spusese că "avem treabă"... împreună, ea şi el...

Mâinile începură să-i tremure din ce în ce mai rău... Realiza că putea ţine în mână...

Plicul era ciudat. Adică era alb şi nu scria pe el decât ***"Dnei Rebeca Ionescu"*** şi adresa de la conac. Fusese printat pe o imprimantă ordinară, laser... Îl desfăcu şi trase încet afară plicul A4. Era un plic "de firmă" - de-ăla de care primea şi ea, uneori cu zecile. Avea sigla şi adresa imprimate...

- Mă laşi să mă uit şi eu?

Aprobă încet cu capul. Aleodor se repezi să se aşeze lângă ea, o trase un pic de mână ca să vadă mai bine... şi scoase mobilul. Accesa internetul. Voia să caute ceea ce scria acolo. Deci era ceva important - iar ea trebuia să se dezmeticească, să se-adune şi să se concentreze. Deci - pe plic scria...

Ruff & Associés,
Siège social
4, Rue du Dr. Baréty,
06 000 Nice

Era un plic trimis din Nisa. Adică era plicul unei companii cu sediul social în Nisa. Ecranul telefonului se răsuci scurt spre ea:

- Ruff şi asociaţii - servicii de audit şi expertiză contabilă.

Deci era o firmă care ţinea socotelile... Numele nu-i spunea absolut nimic. Aşa că răsuci plicul şi constată că era lipit - şi nu părea să fi fost desfăcut şi-apoi lipit la loc. Era un plic nou, impecabil...

- Desfă-l uşurel! Să nu-l strici! Ca să pot să-l dau la laborator!

Deci şi el simţea că era legat de reginuţa ei! Şi Aleodor simţea... Trase încet de fâşiuţa de plastic - încet, să nu-l strice... Şi nu putea să se uite...

- ... Vrei să scot eu hârtia?

Aprobă şi i-l dădu lui. Şi-şi acoperi faţa cu palmele - îi era o frică îngrozitoare...

Îl auzea foşnind... Se oprise. Acum foşnea din nou... Aha! Suna

pe cineva! Era atât de liniște în livingul ei, că auzea cum sună! Suna... *"Da."*

- Scoală grafologu'. În cinci minute, să fie în fața mail-ului.

Grafologul? Îi trase hârtia din mână!

Era doar o coală A4. Exact în mijlocul ei, reginuța ei scrisese două rânduri...

"Dragă mami, stai liniștită că eu sunt bine. Nu mă mai întorc. Adio, mami!"

Oo, Doamne!

Se lăsă să alunece încet pe spătarul canapelei. Privea lung plasma, ecranul negru uriaș, și-o vedea pe ea - pe Trésor a ei. Cu ochii minții, o vedea așezată la masă, scriind literele alea rotunde, frumoase... Cu buclișoarele ei negre, strălucitoare, răsfirate pe spatele micuț... Cu degețelele așezate corect pe creion, cu vârful limbii străpungând bariera buzelor încordate, strânse bine... Scriind încet, cu migală, literă după literă...

Scuturătura o smulse brutal din gânduri!

- Fă! Unde-s caietele ei? Dă-mi un caiet de-al ei! Unu' de-ăla pe care a făcut literele!

Nu se putea ridica de-acolo. Nu putea schița nici măcar un gest! Da, voia să-i dea caietul - dar nu se putea clinti! Aleodor se repezi în camera de joacă... și răcni:

- Fää! Ce-ai făcut cu lucrurile fetii?

Și nu putea să-i răspundă... Nu putea totuși... După zgomote, deducea că nebunul forța încuietoarea... Și nu trebuia decât să se uite pe raftul al doilea al bibliotecii... Gata - îl frânsese. Reușise să-l smulgă. Găsise caietele - că se-ntorcea în fugă și se repezea la ea!

- Hai! Hai în birou! Fă - scoal' de-acolo și hai! Că azi o găsim pe-aia mică!

Ăsta era nebun de legat! Ăsta nu vedea că mesajul n-avea nici un indiciu! Ăsta... Ăsta o sălta chiar acum cu de-a sila și-o ducea cam pe sus spre ușă...

Ieșiră. Coborâră scările la fel - el grăbit, ea mai mult târâtă... Nu mică-i fu uimirea să descopere că unul dintre băieții de la pază îi așteptă, cu mașinuța de golf cu motorul pornit! Fu trasă și așezată în poala spionului.

- Bagă gaz! Repede - la conac!

"Repede" însemna accelerația la podea - și risc crescut de răsturnare... Aleodor, deși o ținea și pe ea, și plicurile, și caietul, avea destulă agitație-n el ca să scoată mobilul, să găsească numărul...

- Ești la spital?

Îl sunase pe Toni...

- Șefa ce face?... Spune-i că Rebeca a primit o scrisoare de la Trésor.

... Atât? Nu aștepta să audă ce zicea șefa apropo de chestia asta?... Nu - închisese și băgase telefonul în buzunar. Fu trasă și i se mârâi la ureche:

- Fă! Vezi, că șefa o să vină val-vârtej încoace - și-o să bage jar și draci în cururi înalte! Vezi ce faci, s-o superi iar!

Negă grăbită cu capul - nu! N-o s-o supere pe șefa!

Mașinuța opri; fu îmbrâncită, înhățată, târâtă... Măiculiță! - câtă energie avea ăsta-n el! O s-o frângă până ajungeau în birou! Goneau pe-acolo, prin bezna de pe hol...

Ana-Maria

Se simțea legănată ușor... Era cald și bine - și cineva voia musai s-o trezească! Tocmai acum - când regele ei se pregătea să se întoarcă spre ea! Făcuse un drum infernal de lung până la el! Plaja păruse interminabilă - soarele dogorea, valurile erau destul de agitate iar el fusese miic... mititel cât un punct! Și îl strigase - dar vuietul mării probabil că-i acoperise vocea. Așa că se luptase și cu căldura, și cu nisipul fierbinte, și cu valurile reci și agitate - și alergase din greu, strigându-l degeaba... Acum, reușise să ajungă la câțiva metri de el! El era! Ștefan al ei! Stătea cu spatele la ea - se uita la foc. În fața lui era un foc mare, de vreo trei metri numai pălălaia, din care ieșea un fum gros, negru. Focul era la vreo 10 metri de el - nu se îngrijora pentru siguranța lui. Dar părea foarte absorbit de focul ăla! Și tocmai acum, când mai avea câțiva metri și-l putea cuprinde cu brațele, cineva o legăna... din ce în ce mai tare... Na - că o hâțâna de-a binelea! Șopti, încercând să nu-și piardă regele din ochi:

- Dacă mă trezești, îți iau gâtu'!

- Rebeca a primit o scrisoare de la Trésor.

Rebeca a primit...

Puf! Plaja, marea, focul, Ștefan - toate dispărură instantaneu. Era întuneric acum. Se trezise. O trezise... Și n-apucase să-l facă să se întoarcă... N-apucase să-l vadă...

Oftă greu și ridică mâna de pe obrazul ei. Se ridică:

- Rebeca a primit o scrisoare?

- Da. A sunat adineauri Aleodor.

Pe bune? Sunase Aleodor? Da' ea nu auzise telefonul! Și nu dormea "tanc", de obicei! Din spatele lui Toni, Seniorul o privea și aproba cu capul... Deci dormise dusă - și fusese atât de absorbită de regele ei, de efortul de-a ajunge la el... Își luă geanta:

- Mă duc să văd despre ce-i vorba.

Vocea guturală, inconfundabilă pentru ea, completă:

- Părintele a sculat grafologul.

Deci chiar primise o scrisoare! În sfârșit! Oof, Doamne! - în sfârșit! Da' ce dracu făcuseră ăia - o puseseră pe-aia mică să le scrie scrisoarea de răscumpărare?

... Păi cum altfel să demonstreze că micuța era bine, sănătoasă și în posesia lor? Chelind-o de bucle? Zâmbi slab și se grăbi să iasă:

- În sfârșit, lucrurile se mișcă. Te rog - fii cu ochii-n patru!

- Bineînțeles!

Bineînțeles că el avea ordin să-l salveze pe Ștefan orice-ar fi! Ieși și scoase telefonul special. Căuta... Suna...

- Da, Ana.

- Nea Dumitre, iartă-mă că te trezesc la ora asta...

- Stai liniștită. Ce s-a întâmplat?

- Rebeca a primit o scrisoare de la Trésor. Te rog - întoarce-te în Aurari.

- Acum împachetăm și pornim spre casă. Îl suni tu?

- Da - prefer să-l sun eu.

- Bine, Ana. Stai liniștită - în România, mă ocup eu de toate. Și de copii, și de toate. Tu ai grijă de Rebeca!

- Sigur, nea Dumitre! Te sun, dacă am veşti.

- Bine, Ana.

Închise și oftă greu:

- L-am visat. Era cu spatele la mine. Și n-am apucat să-l fac să se întoarcă...

Toni tăcea...

Rebeca

Părintele era extrem de agitat. Mărșăluia prin tot biroul ăla - și, la fiecare drum, ocolea prin spatele biroului și verifica mail-ul. Trimisese scanările la grafolog; acum, așteptarea aia îl chinuia rău! Pe ea o așezase pe canapea. Nu se împotrivise. Nu se ridica să-și ia o țigară, nu scotea telefonul ca să-și sune bărbatul...

Ia - înlemnise lângă calculator! Citea... Printa ceea ce citise... Lua hârtia... Venea la ea... Părintele se așeză și oftă greu. Și-i întinse hârtia - dar ea nu putea să ridice mâna s-o ia... și nici s-o citească...

- ... Grafologul, în mod normal, ar fi avut nevoie de originale. Să vadă cum e apăsată hârtia, unde se răsucește pixul...

Știa și ea asta - și chiar dacă unele lucruri nu le știuse, le presupusese oricum...

- Zice că nu e cazul să-l deplasez până aici - că e mie-n sută sigur că e scrisul ei.

Trésor a ei! N-o s-o mai vadă niciodată!

Bufni într-un hohot stins de plâns...

Ana-Maria

Toni frână uşor - şi nu viră stânga, ci dreapta!

- Te duc la uşă - că Rebeca sigur e distrusă!

Da - cu siguranţă, Rebeca era distrusă în momentele astea! Aleodor îi scrisese încă de-acum cinci minute că scrisoarea e autentică! Toni se gândise foarte bine! Coborî şi alergă spre uşa larg deschisă. Thomas părea speriat...

- Unde e?

- În birou. N-o poate opri din plâns.

Evident! Se grăbea... Se grăbea rău de tot... Dădu uşa de perete şi năvăli peste ei:

- Părinte, raportul!

- Grafologul zice, fără dubii, că scrisoarea e autentică.

- Să văd scrisoarea!

Primi prompt hârtia băgată în ţiplă. Deci - o puseseră să scrie că ea e bine. Şi că nu se mai întoarce. Şi-o învăţaseră să scrie "Adio". Clasic! Lăsă hârtia pe birou:

- Deci ne-au demonstrat că ea e bine. Şi că e în posesia lor. Bun! Indicii?

- Hârtia a fost într-un plic personalizat.

Serios? Primi ţipla cu plicul... Aleodor o lămuri:

- Servicii de audit şi expertiză contabilă.

Deci, audit şi expertiză contabilă...

- Iar plicul mic a fost băgat în plicul ăsta.

Un plic A4 comun, pe care printaseră numele şi adresa cumnatei ei. Le aşeză pe birou, lângă scrisoare, şi arătă spre ele:

- Poză - grup şi individual.

Aleodor se conforma cu viteza sunetului - aşa că se răsuci spre Rebeca:

- Iar tu nu mai plânge. Ai citit despre chestia asta în dosarul lui Cheng - aşa că ştiai ce-o să se întâmple.

Cumnata ei înghiţi greu şi şopti:

- Dar sperasem... Un indiciu...

- Sunt foarte multe indicii aici. Începând cu plicul, care arată clar că scrisoarea nu a fost trimisă din Franţa.

Degeaba încerca ea să o mobilizeze - cumnata ei nu era proastă...

- Gata pozele. Cui le trimit?

- Lui Isamu. Acum. Pe special.

Scoase specialul şi-i făcu consilierului ei un apel. Şi-acum aşteptau - că nu voia să atace greşit pista asta şi să-i confişte poliţia probele! Aştepta - şi nu prea voia să se aşeze lângă ea, fiindcă nu ştia cum să-i spună... Ah! Ba nu aşteptau deloc! Selectă numărul lui Diamant. Suna... Suna...

- Da, şefa.

- Scoală-te. L-am chemat pe nea Dumitru înapoi în Aurari. Tu te îmbraci şi te teleportezi aici, la conac. Ai detaliile pe mail.

- Da, şefa.

Închise - iar telefonul începu să cânte.

- Da.

- E o diversiune.

Isamu dormise în birou... OK!

- Scrisoarea e autentică. Grafologul e mie-n sută sigur că e scrisul ei.

- Ştiu. Dar e o diversiune. Plicul e al unei firme din Nisa; pot să jur că curierul a ridicat plicul tot din Nisa. E o diversiune.

- Ai nevoie de ea?

- De original? Nu.

- Nu vrei s-o dai la laborator?

- Nu. Singurele amprente interesante sunt pe foaie - şi sunt ale lui Trésor. Dă-le omului lui Moreau - ei au cel mai performant laborator. Dar îţi vor spune acelaşi lucru - avem de-a face cu profesionişti.

Oftă greu... şi şopti:

- Le trimiţi tu mai departe?

- Bineînţeles! Iar dacă am informaţii, ţi le transmit prompt.

- Îţi mulţumesc.

Buton roşu... Îşi privi lung consilierul:

- Ştii ce urmează - da?

- Bănuiesc doar, aşa că te ascult.

- Baci dracii-n toţi. Inclusiv în firma de curierat. Şi apoi îi suni pe toţi - toate organele abilitate să investigheze dispariţia lui Trésor. Isamu spune că ar fi bine ca originalele să ajungă la laboratorul DCRI.

- Are dreptate - în materie de aparatură şi specialişti, ei sunt "cap de linie"!

Îi făcu semn să se-apuce de treabă! Ea trebuia să încerce s-o liniştească cumva pe biata Rebeca - care plângea în hohote, fără glas...

Diamant

Gata - era gata! Laptopul, telefoanele, actele - şi alergă pe scări. Auzea motorul BMW-ului lui Grasu "torcând" războinic... În sfârşit, pornise şi el spre aeroport!

- Bă - ce dracu s-a întâmplat?

- Nu ştiu - dar Ana mi-a spus să mă teleportez la conac! Şi cică am detaliile pe mail.

- Păi bagă mail!

Corect! Deschise laptopul şi-l porni; şi scoase telefonul, că nu-şi aranjase nici un zbor, nimic...

- Da, Diamante.

- Salut. De noapte?

- Da. La opt ies din tură.

- Găseşte-mi un zbor Bucureşti-Bourges.

- Aşteaptă puţin.

Aştepta - că n-avea încotro! Băiatul lui "specializat" în booking accesa baza de date a turnului de control... şi zâmbea:

- VIP-ul vostru decolează la şapte fix - ia un client din Dortmund şi îl mută în Sevilla.

- Perfect. Fă-mi formele de zbor şi aranjează-mi o cursă Dortmund-Bourges.

- Gata, Diamante - acu' m-apuc!

- Mersi mult, mă!

- Stai, mă, liniştit!

Apăsă butonul roşu şi se grăbi să introducă parola... Mail de la Aleodor! Click... Înlemni...

- Ce-i, mă? Ce ţi-a trimis?

- O scrisoare de la Trésor.

BMW-ul viră scurt dreapta şi se opri cu câţiva metri înainte de poarta larg deschisă. Grasu se aplecă şi răsuci laptopul...

- ... 'Tu-le muma-n cur de nenorociţi! Uite ce căcat au pus-o să scrie! Uite ce nenorociţi au putut să fie!

- Bagă gaz, Grasule - că n-avem o oră pân' la decolare!

Grasu demară, printre scrâşneli şi înjurături şi blesteme variate...

"Dragă mami, stai liniştită că eu sunt bine. Nu mă mai întorc. Adio, mami!"

Raina lui era distrusă...

Oftă greu şi apăsă ecranul. Şi-şi aprinse o ţigară. Îşi simţea tâmplele zvâcnind - nu de furie la adresa nenorociţilor, nu de necaz la adresa propriei neputinţe de a-şi găsi copilul... În realitate, era disperat. Din nou. Cina de Paşte fusese superbă - chiar şi aşa, la distanţă de mii de kilometri! Mâncaseră amândoi şi pălăvrăgiseră şi se giugiuliseră la cameră... ca doi oameni, soţ şi soţie, pe care distanţa nu-i putea împiedica să se iubească... Şi acum, uite - totul se spulberase! Totul! Toată liniştea lui, toată bucuria, toată speranţa... Tot! Raina plângea acum cu sughiţuri şi nu suporta să fie atinsă nici chiar de Ana! Se întorseseră în punctul zero - cel din 9 martie. O să se ducă la conac, o să fie respins din nou, o să-şi dorească din nou să plece cât mai departe... O să evite

din nou să vorbească cu ea...

Da. Era disperat. Iar dacă Ana o să-l vadă aşa, în halul ăsta, o s-o scuture tot pe biata lui soţie... Ana se schimbase mult. Din femeia timidă şi temătoare, se transformase într-o adevărată regină. Ea nu clacase atunci când îl văzuse pe Ştefan sărind dintr-un elicopter în zbor; ea fusese tare, se dusese la spital, aranjase cu medicii, cu securitatea... Cu ancheta, cu umbrelele, cu... Ana, regina de acum, o să-şi păruiască rău cumnata atunci când o să-şi vadă cumnatul plângând!

Grasu era nebun. Accelera rău - profita de goliciunea drumului naţional şi prinsese 200 la oră probabil...

Ana-Maria

Hai - gata? Aveau vreun rezultat? Sau măcar o vagă bănuială? Sau măcar puţină inspiraţie, să scoată câteva cuvinte care să arate că bâjbâie inteligent? Păreau pierduţi - şi erau mulţi... cam cât o turmă, aşa...

Comisarul Tremblay se apucase să re-fotografieze copia după scrisoare. Era nebun. Era neinspirat iar prezenţa ei aici, în coasta lui, îi "obtura" gândul că putea ieşi ca să dea un telefon lung de vreo două-trei ore, aşa... Henri Martin, în schimb, părea calm şi stăpân pe situaţie. Părea doar. Băiatul lui pudrase cu străşnicie fiecare milimetru de hârtie - şi obţinuse nişte amprente. O parte erau ale lui Aleodor; o altă parte erau ale Rebecăi. Mai erau unele, tot de adult - probabil ale curierului. Iar restul erau amprentuţe de copil... Claude Dupontel, omul Interpolului, fusese cel mai practic dintre ei - fotografiase dovezile pe ambele părţi, dăduse câteva telefoane şi plecase. Adică ieşise în curte. Nici dracu nu-şi permitea să pară că dădea rasol la răpirea asta! Era numele contelui Ionesco în joc! Nume greu, cu greutate, cu protectori puternici...

Ia să-i scoale din letargie!

- Părinte - vreo veste de la Nisa?

- Băiatul meu studiază sediul Ruff & Associés de jumătate de oră deja. Salariaţii pesemne că apar în gaşcă la nouă fix...

- Prima va apare femeia de serviciu, la opt cel târziu. N-avem atâta timp. Sună-l pe patron.

- Imediat.

Se opri în faţa investigatorilor:

- Deci?

- Deci, după cum vedeţi, cu amprentele n-avem noroc.

Aşa era.

- Iar curierul spune că a ridicat plicul de la sediu.

- Firma din Nisa are contract cu DHL-ul?

- Da. Au inclusiv căsuţă poştală la ei.

- Părinte, recalculăm. Sună-l pe patron şi convoacă-l urgent la firmă.

- Da, şefa.

- Vrem totul - filmări video, registrul de vizitatori... Tot ce putem obţine pe filiera asta. Fă acelaşi lucru şi la DHL. Plicul mare are pe el prea puţine seturi de amprente - şi nu-i OK aşa. Că nu-i ianuarie, să fi purtat curierul mănuşi de lână.

- Am înţeles. Mă ocup imediat.

Investigatorii îi sorbiseră cuvintele - şi pricepuseră logica ei, aşa că se apucaseră de dat telefoane. De acolo, de pe canapea, din mijlocul agitaţiei generale, Rebeca o privea lung şi hohotea pe tăcute... Se aşeză lângă ea:

- Nu mai plânge. Reginuţa ta e bine. După o lună de zile de la răpire, ea e tot bine. Ştii, sper, că Trésor n-a scris de bunăvoie "Adio"!

- Ştiu... Dar nu pot...

O îmbrăţişă uşor... şi-şi ascunse buzele după şuviţele roşcate:

- N-or să-i facă rău. Niciodată. Ştiu ce-o să se-ntâmple dacă-i fac rău - şi nu-şi permit să rişte! Vor să te destabilizeze, ca să te facă să pierzi teren în Franţa. Pentru că, dacă pierde Franţa, Ştefan se mută în altă ţară. Nu ştiu dacă ai observat - Rusia şi-a accelerat creşterea...

Observase, aşa că dădea din cap.

- Bun. Eu o să mă duc azi la Fang - că trebuie să fiu faţă-n faţă cu ei, ca să aflu rezultatul anchetei lor. Tu stai cuminte aici - nu ieşi nici pân' la uşă! Nu uita nici o clipă - cel mai uşor mod de a destabiliza Franţa este lichidarea ta!

Rebeca aproba în continuare. Bun! Se ridică iar Părintele se repezi la ea:

- Firma de audit are o singură cameră video în interior, care bate în uşa de la intrare. Şi, într-un sfert de oră, obţin şi înregistrările de la camerele stradale. Şi de la DHL, şi de la Ruff.

- OK. Urmăreşte-le cu atenţie. Şi spune-i agentului să o pună pe secretara firmei să se uite la ele şi să-l identifice pe cel care ar fi putut pune plicul peste celelalte.

Aleodor era şi el de părere că plicul ăla fusese "plantat" înr-un teanc de plicuri pregătit pentru expediere. Bun! Se grăbi să iasă şi oftă greu... Şi selectă numărul lui Isamu.

- Da, Ana.

- Vreo veste?

- Nimic. Dar mă îndoiesc că voi primi un raport pe mail...

- Aşa am calculat şi eu. Plec spre Nisa.

- Mă ocup imediat de transport.

Isamu îi închisese. Deşi îi vorbise calm, cu vocea lui dintotdeauna, chinezul fermecat de la Cannes ajunsese în punctul de stres maxim...

Rebeca

Nu înţelegea ce mai căutau ăştia aici! Erau incompetenţi! Erau incapabili de a o găsi pe reginuţa ei! De ce se mai foiau pe-aici? Stricaseră totul - plicurile, hârtia, totul! Mormăiau şi vuiau şi le tot sunau telefoanele! De ce nu plecau odată? Ce mai aşteptau - să sune regina, să le spună unde e Trésor? Ei nu ştiau că Ana plecase deja la aeroport? De ce mai stăteau aici, pe capul ei? Şi de ce n-o lăsa Aleodor să se ducă acasă? Sau în altă cameră? De ce-o ţinea aici? Încerca să-i arate că "se lucrează" la cazul ei?

Micuţa ei devenise "un caz"... Jalnic!

Părintele se întoarse spre uşă - şi salută, în romanes:

- Salut.

- Salut.

Diamant! Venise Diamant! În sfârşit!

Se răsuci - şi, la vederea lui, nu mai ţinu cont de nimic! Sări peste spătarul canapelei şi se repezi la el! Şi-l strânse dureros de tare în braţe şi-şi ascunse chipul în cămaşa lui, încercând să-l convingă cumva s-o scoată de-aici...

- Gata, iubire. Gata.

Nu - nu era gata deloc! Ea nu se putea opri! Ea era acum în braţele lui - şi, în sfârşit, se simţea în siguranţă! Ea bocea rău de tot... şi profita că regina plecase, aşa că plânsul ei devenise zgomotos...

- Te rog, iubire - nu mai plânge!

Aproba - dar degeaba aproba, dacă nu putea să se oprească! Nu putea să se oprească... Iar el, chiar dacă îi înţelesese dorinţa nerostită de-a o lua din camera asta, nu putea totuşi să reziste tentaţiei - aşa că o ducea spre birou... Spre scrisoarea reginuţei ei...

Diamant

Parcurgea holul cu paşi mari. Uriaşi! Grăbiţi! Se grăbea să iasă - ca să-şi aprindă o ţigară şi să cheme o ambulanţă! Raina lui trebuia să se oprească din plâns! Mai avea puţin şi leşina de-atâta plâns! Şi-aşa tremura rău, semn că în curând o să facă o cădere de calciu "ca la carte"...

Împinse uşa şi ieşi în curte.

Mâna care încerca să aprindă ţigara tremura un pic - dovedindu-i nervozitatea, nesiguranţa...

De două ore era aici, la conac. Îi uşuise el pe toţi - că n-aveau ce să mai facă aici, iar de muncit se vedea cu ochiul liber cum munceau ei! Îi trimisese pe la birouri, pe la şefi... Îi uşuise. Încercase apoi să-şi

liniştească soţia. Nu reuşise. Şi acum, când el părăsise vijelios biroul, Raina plângea...

Se îndepărta de conac. Mergea încet spre vile. Nu se ducea la ea acasă. Se ducea aşa, langa... Simţea nevoia să se îndepărteze de ea - nu putea rezista tentaţiei de a se salva...

Auzea în spate uşa conacului deschizându-se, închizându-se... Doar nu venea după el! Că nu mai suporta s-o vadă plânsă şi slăbită în halu' ăla! Nu mai suporta! Îl durea sufletul! Asculta... Nu - erau pantofi bărbăteşti. Thomas purta adidaşi, Toni nu ieşea din bocanci. Deci, Aleodor venea să încerce să-l liniştească... Într-adevăr, văzu cu coada ochiului costumul spionului postându-se lângă el. Oftă greu:

- Nu mai pot.

- Ştiu. Cred că nici ea nu mai poate...

- ... Nu - nu mai pot s-o văd plângând.

- Şi cred că nici ea nu mai poate trăi aşa. Adică aşa, fără tine.

Poftim?

- M-a rugat să chem pe cineva, să-i injecteze un calmant, şi să te rog să nu pleci.

Deci aşa... Ori era adevărat - iar Raina chiar observase cât de mult suferea el atunci când o vedea în halul ăla, ori Părintele fusese premiant la psihologie...

- Am sunat la spital. Ne trimit o asistentă. Stai liniştit, că calmante avem noi!

Serios? Aveau calmante de-alea intravenoase la conac? Da' la ce le trebuia? Spionul nu-i spunea, el n-avea nici un chef să continue...

- ... Diamante, nu e bine aşa. Tu te consumi, ea se consumă...

Aşa e - el se consuma, ea se consuma...

- Ştii bine că au furat-o tocmai ca să vă dezbine!

Da, ştia. Şi el ce putea să facă?

- Încearcă să fii alături de ea - aşa cum încearcă şi ea să depăşească gândurile negre şi suferinţa şi să fie alături de tine. Am văzut că de data asta a fost altfel...

Da - de data asta, se agăţase de el şi nu-i mai dăduse drumul! Şi parcă fusese mai dureros aşa - că îi văzuse fiecare lacrimă, îi auzise fiecare hohot de plâns, fiecare şoaptă...

Când îl îmbrâncise şi fugise de el, nu fusese bine! Când se agăţase de el şi se ghemuise în braţele lui, iar nu fusese bine! Nici el nu mai ştia ce voia! Aşa că aruncă ţigara şi viră spre vilă:

- Mă duc să-i pregătesc patul. S-o aduci să se culce.

- Sigur, Diamante. Da' te rog io mult - încearcă măcar. Da?

Aprobă - deşi habar n-avea ce trebuia să încerce el... Intră în vilă, descoperi că uşa Rainei lui rămăsese descuiată...

Livingul era impecabil. În dormitor, doar patul era răvăşit - probabil că Aleodor o trezise şi-o dusese pe sus în birou. Dar... Dar nu vedea nici urmă de hăinuţele micuţei! Sau de jucării! Ce făcuse cu ele - le aruncase? Intră în camera de joacă şi observă imediat zăvoarele...

Da - trebuia să încerce. Pentru ea. Şi pentru el. Trebuia să-şi salveze mariajul şi soţia. Dacă ea îşi înnecase suferinţa şi dorul de micuţa lor doar pentru că i-o ceruse el, atunci el trebuia să facă absolut totul ca s-o ajute! Şi s-o ţină lângă el! Trebuia să facă ceva...

Va începe prin a face patul. Va continua prin a se lungi alături de ea şi-a o ajuta să doarmă. Până diseară, trebuia să facă cumva să-i readucă echilibrul - că la noapte revenea în România. Mâine avea afaceri importante...

Ana-Maria

BMW-ul blindat, model inventat anul ăsta desigur, înainta încet prin Nisa - şi făcea deliciul trecătorilor. Ascunsă după geamurile fumurii, ea tăcea mâlc. Vedea în depărtare clădirea galbenă, uriaşă cât un hotel, şi nu ştia dacă nu cumva greşise direcţia - şi-ar fi trebuit să pornească azi spre nord-vest, nu spre sud-est... Analiză!

Nea Nicu Cărare nu se obosise s-o sune. După ce aflase că "toată crema bugetară" trecuse azi pe la conac, la ceas matinal, nu se obosise nici măcar să-l întrebe pe Aleodor ce şi cum! Iar chestia asta o scotea din minţi! Bătrânul ăla, per total, începuse s-o irite rău! Aşa că pornise spre sud-est. Că ea voia să-şi găsească nepoţica, nu să-i mângâie ramolitului orgoliul!

Poarta se deschidea cu repeziciune. Şoferul ei nu accelera. Fang era nerăbdător s-o primească, dar ea nu manifesta nerăbdarea caracteristică femeilor disperate... Xue, şeful pazei de la Nisa, îi făcea şoferului semn să vireze dreapta - semn că azi ea va intra prin faţă... Ca un fel de palmă aplicată obrajilor celorlalte umbrele ale ei! Fang nu era fraier deloc! În plus, calcula mult mai repede decât calcula ea - că avea mai multă experienţă în materie! Şi mai mulţi consilieri! Ea se împiedica mereu de chestia asta cu consilierii! Ea se tot plimba de la unul la altul. Şi avea consilierul fermecat ferecat bine la Cannes. Fang stătea cuminte în birou iar consilierii personali veneau la el cu hârtiile şi explicaţiile şi sfaturile...

O să se mai gândească la asta. Momentan, trebuia să coboare. BMW-ul se oprise iar Xue făcea acum ultimii paşi în fugă... şi-i deschidea portiera. Coborî, privindu-l drept. Evident, chinezul ăsta era un chinez normal - se emoţiona la vederea reginei pregătită de vizită!

- Bună ziua, bine aţi venit...

- Bună ziua.

- Dl Fang Kwok Lo vă aşteaptă.

Mulţumi cu capul şi porni spre Cheng. Viaţa de-aici, de la "hotelul" din Nisa, devenise uşor dansantă. Fang se molipsise de la toate menuetele din jurul lui, aşa că mai păşea şi el cu graţie uneori... I se părea ei, sau alura lui Cheng era uşor aplecată?

- Bună ziua.

- Bună ziua.

- Vă rog...

Şi-acum trebuia să meargă lângă el şi să asculte. Cheng turuia:

- Am primit fotografiile şi informaţiile de la Isamu. Le-am coroborat cu cele ale dlui Gaboraş şi am făcut propria investigaţie. Dl Gaboraş a fost dezinformat.

Cum-cum-cum? Îl înhăţă de mânecă şi-l opri chiar acolo, pe hol... Fu din nou poftită să păşească:

- În cazul Ruff & Asociees, nu i s-a dat filmarea întregii zile de ieri, ci doar porţiunea în care apare curierul DHL. Ori nu s-a exprimat el limpede, ori...

Mârâi la el, printre dinţi:

- Dacă nu devii urgent explicit, te spun lui Fang!

Cheng începu să râdă:

- Imediat - doar să ajungem în birou...

Şi-aşa, mai aveau câţiva paşi! O singură uşă era larg deschisă pe holul ăla - uşa dublă cu motive chinezeşti...

De cum intră, Fang se ridică şi se grăbi să-i sărute mâna:

- Bine-ai venit!

- Bine şi ocupaţi v-am găsit...

Chinezul râdea, sorbind-o prin privire... Chinezul ăsta o iubea mult - şi iubea mai ales stilul ei de a glumi frumos, graţios şi foarte politicos! Pesemne că era singura lui parteneră de afaceri care stăpânea aptitudinea de a glumi frumos! Se aşeză pe canapea şi îl văzu aprinzându-şi o ţigară...

- Ştii bine că, imediat cum am aflat de răpirea micuţei, i-am spus lui Cheng să urmărească îndeaproape problema - şi să dezlege cât mai repede misterul. Cu tot cu organigrama aferentă. I-am pus la dispoziţie resurse generoase şi i-am obţinut aprobarea de a apela la resursele celorlalte sucursale ale concernului nostru. În ultimul timp, Cheng a conversat mult cu consilierii lui Shen Qiao...

Deci, în realitate, toată mafia chineză era în căutarea lui Trésor! Ia uite...

- Azi, Cheng a fost foarte ocupat.

Se întoarse deci spre Cheng - care adusese ditamai biblioraftul şi prelua acum frâiele discuţiei:

- Dl Gaboraş a făcut investigaţii ample aici, la Nisa. Dar ale noastre au fost mai ample. Şi am descoperit traseul plicului.

Biblioraftul se deschise şi i se arătară două fotografii A4:

- El este curierul DHL care a preluat ieri după-amiază corespondenţa firmei Ruff & Asocièes. Conform cu documentele DHL, a preluat şi plicul pentru dna Ionesco. Dar nu secretara a făcut plicul ăla. Iar pe centralizatorul de predare-primire a corespondenţei plicul este notat de mână. Opinia mea este că plicul a fost adus acolo, ieri dimineaţă, de curierul FedEx.

Aha! Băiatul ăla din cealaltă fotografie!

- Am contactat FedEx-ul şi am aflat că ieri au avut pe traseul ăla un angajat nou. Care a făcut tot traseul primit de la firmă, după care a predat tot ce-a avut de predat şi a anunţat că ritmul FedEx este prea rapid pentru el - aşa că renunţă.

Aha...

- I-am obţinut CV-ul.

Îl avea aici, în faţa ei.

- Numele e fals, adresa e falsă - ceea ce mă face să cred că şi documentele de identitate din buzunar au fost false.

Normal - FedEx-ul nu i-ar fi dat colete şi bani pe mână înainte să obţină măcar o copie după actele de identitate!

- În opinia mea, dl Richard Jugnot a adus corespondenţa trimisă prin FedEx - şi a strecurat plicul în teancul destinat expedierii prin DHL, într-un moment de neatenţie al secretarei. Dacă-mi permiţi...

Îi permitea - că era biblioraftul lui! Cheng dădu pagina şi-i arătă o altă fotografie:

- Ăsta e biroul în L al secretarei de la Ruff & Asocièes. Ea lucrează la partea lungă, cu faţa spre uşă. Corespondenţa şi restul de hârtii le ţine pe partea scurtă. Era de-ajuns s-o pună să completeze ceva - sau să sune telefonul, care e în partea asta...

Dacă suna telefonul, secretara se întindea spre dreapta. Stânga ei rămânea 80% nesupravegheată...

- Nu există o altă persoană care să trezească suspiciuni. Iar tânărul Richard Jugnot nu există!

- Categoric, el e.

- L-am dat în lucru. Apreciez că în 48 de ore o să-l identificăm.

Cheng părea mie-n sută sigur că "pune el gheara pe individ"... Oftă greu:

- Dacă nu a fost adus din alt oraş special pentru mişcarea cu plicul, da - în 48 de ore poţi să-l identifici.

Fang aproba cu capul, Cheng se făcuse galben-palid... Avea informaţiile - acum voia analiza lor:

- În concluzie?

- În concluzie...

... Şi cam atât obţinuse ea azi de la omul lui Fang. Puţin - foarte puţin! Şi totuşi, atât de mult faţă de ceea ce obţinuse de la Aleodor şi Moreau la un loc! Fang zâmbea în continuare; ea nu-şi ascundea nicicum chipul dezamăgit, gânditor...

Chinezul rosti câteva cuvinte în chineză; ele făcură tenul lui Cheng să se albească instantaneu. Acum era momentul! Insistă:

- În concluzie?

- În concluzie, eu nu am date certe despre ea. Am doar suspiciuni şi urme ale trecerii lor printr-un oraş sau altul. Am şi multe date false, adică suspiciuni care nu se confirmă. Dar confirmarea - sau infirmarea - îmi parvin cu întârzieri destul de mari. Aşa că n-am cum să dau de ea. N-am cum să-i ajung din urmă. Fac uneori mişcări surprinzătoare. La un moment dat, s-au învârtit într-un cerc de şase oraşe. Când au trecut prin al treilea, am dat dispoziţie să fie aşteptaţi în al patrulea. Şi am descoperit că nici nu fuseseră în al treilea - au schimbat direcţia după al doilea şi m-au intoxicat. Este...

- Este greu şi frustrant. Iar ei sunt profesionişti. În ce ţară e acum Trésor?

- După cum arată indiciile, acum e în Slovenia. Adică ieri a fost în Slovenia. Dar cum e plimbată din ţară-n ţară cu o uşurinţă incredibilă...

Corect! Ieri fusese în Serbia; dacă indivizii prindeau curaj, azi putea ateriza cu un avion uşor pe undeva prin Norvegia...

- O transportă încet, pe şosea, cu autoturisme comune. Până acum, s-au deplasat într-un fel de zigzag haotic spre est. Cel mai îndepărtat oraş din care am eu date certe este Suwalki, pe teritoriul Poloniei, în apropiere de graniţa cu Lituania. Nu au trecut niciodată graniţa ţărilor care scriu cu chirilice. Iar asta mă face să trag unele concluzii preliminare... şi să mă gândesc că cel care a comandat toată acţiunea a învăţat cu chirilice în clasa I.

Asta aşa era. Probabil că o apropiaseră de graniţă iar individul făcuse o scurtă vizită incognito şi-o văzuse, se asigurase că ea e, că nu fusese minţit...

- Nu cred că vor trece în Rusia, în Belarus sau în Ucraina. Nu cred că vor intra vreodată în România. Presupun că vor jongla între ţările în care regele nu are consilieri sau aliaţi importanţi. Cehia, Slovacia, Ungaria, Polonia... Poate şi Lituania, Letonia, Estonia - în funcţie de puterea pe care o are creierul operaţiunii. Şi tind să cred că această persoană este foarte puternică. Fiindcă a acţionat aici, unde regele e puternic şi are aliaţi puternici. Şi susţinere puternică.

Cea mai puternică, era ea tentată să-l corecteze...

- Şi, după ce el a acţionat, Ştefan a intrat în comă iar tu ai ridicat toate instituţiile statului pe urmele lui, el a reuşit totuşi să scoată fetiţa din Franţa în mai puţin de 12 ore.

Asta spunea multe, într-adevăr! În era informaţiei informatizate, a camerelor video inteligente şi a comunicaţiilor ultra-supravegheate, ăla reuşise... Aprobă şi oftă scurt:

- Ce mă sfătuieşti să fac?

- Nu sunt în măsură să îţi dau sfaturi...

- Nu eşti; dar sunt sigură că flerul tău ar avea multe de spus, apropo de situaţia asta încâlcită rău!

Cheng tăcea şi-şi aranja hârtiile în biblioraft... Fang pocni din degete - şi-i făcu semn să n-o mai lase să aştepte!

- ... Pentru mine, motivaţia acţiunii este evidentă. Ştefan a fost pentru ruşi ca un balsam - ca o binecuvântare, sau un miracol. Iar ruşii au nevoie de el. Vor să fie tot al lor - fără alte încurcături, fără alte motive de călătorie sau de neatenţie din partea lui. De-asta au şi riscat să trimită un om aici, în Nisa!

Şi de-asta au riscat să trimită plicul printr-o firmă de audit şi expertiză contabilă - ca un fel de aluzie...

Cheng o privea lung - şi părea că se ruga Cerului ca ea să nu-i ceară amănunte sau explicaţii! Ea îl privea lung şi realiza că nu-l voia pe omul ăla - dar o clonă a lui ar fi angajat chiar acum, pe loc! Indiferent de pretenţiile financiare! Un astfel de om, maestru în calcule geopolitice, previziuni financiare şi dedesubturi psihologice, ar fi fost o binecuvântare pentru ea! Numai că omul ăsta era consilierul lui Fang. Iar azi deschisese gura şi-o lămurise fiindcă aşa-i spusese şeful lui să facă. Fang nu l-ar fi detaşat "în ograda ei"; parcă nici ea nu l-ar fi băgat chiar atât de aproape de nucleul familiei şi afacerilor contelui Ionescu...

O să se mai gândească la varianta consilierului personal. Nu acum - mai târziu. Acum, trebuia să-şi adune gândurile şi să treacă la discuţia legată de afacerile SAF Consulting! Ei fuseseră drăguţi şi-o lămuriseră; acum era rândul ei să-i lămurească! Nici hârtia igienică nu-i gratis...

Florentina

Mai aveau cam cinci minute şi ajungeau la aeroport. Şi nu putea să deschidă gura. N-avea ce spune, de fapt! Era complet întoarsă pe dos!

Ieri - şi azi-noapte -, toate lucrurile îi merseseră din plin. Ieri, ea fusese vedeta orăşelului. Azi, toate-i mergeau pe dos. Plănuise să se trezească la opt dimineaţa - şi când colo, o trezise tanti Perla la unspe jumate. Plănuise să se îmbrace şi să se ducă să moţăie în părculeţ; când dezlipise ochii, aflase că Rebeca primise o scrisoare la conac aşa că Diamant plecase val-vârtej la Bourges. Iar Vali Calu îi ruga pe ei, copiii regelui, să nu iasă din casă. Plănuise să comenteze cu Agata pozele şi filmările de azi-noapte; când colo, verişoara ei se dusese la slujbă, la biserică. În concluzie, azi era o zi de tot rahatul! Nici Grasu nu era mai vorbăreţ...

BMW-ul viră dreapta şi acceleră spre pistă. Vedea clar avionul -

unul împrumutat de la vreun partener de afaceri sau amic...

- ... Auzi, prinţeso?
- Da, Grasule.
- Tu când mai vii în Aurari?
- Păi, abia am plecat - nu? Cine ştie când mai apuc să trec pe-aici!
- ... Lasă, că o să mai treci tu! Auzi? Eu vreau să discutăm ceva, când mai vii încoace.

Oups! Oare Grasu aflase pe unde-i zburdaseră ei ocheadele azi-noapte?

- Să-mi zici din timp când vii - ca să-mi fac repede treaba şi să avem timp să vorbim.
- Bine, Grasule.

BMW-ul se opri lângă scara avionului. Grasu îi strânse cu putere mâna:

- Să fii cuminte - da?
- Bineînţeles că sunt cuminte!
- Şi să ai grijă de tine - da?
- Da, Grasule!
- Să ai mare grijă! Să nu cumva să...

Şi-i făcea un gest un pic ruşinat - să nu cumva să facă una-alta şi să lase pe cineva să umble la "fructul interzis"! Bufni în râs:

- Aa, stai liniştit! Că, şi dac'-aş vrea, n-am cu cine!
- Sigur, prinţeso?
- Foarte sigur! Da' ce-ţi veni, Grasule, să mă iei cu de-astea?
- ... Păi, chestia e cam aşa. Imediat cum taică-tu s-a internat, maică-ta a venit la mine şi mi-a zis că vrei să-ţi trăieşti adolescenţa. Iar tu te-ai dus de-atunci la două petreceri - şi la amândouă ai jucat *Kibori* de parcă special pentru tine a compus-o autoru'! Prinţeso, să fii cuminte! Da?
- Da, Grasule.
- Promiţi, Sufletu' meu?
- Promit, Grasu al meu!

Grasu al ei oftă greu şi-i sărută mâna. Şi coborî de la volan şi se repezi să dea iama-n băieţii care făcuseră un lanţ uman strâmb rău... Gata - îi strunise. Acum urca scara în fugă, zorit să verifice avionul până-n măruntaiele rezervorului...

Redeveni atentă la pistă - la aia din spatele ei. Studia, prin oglinda din dreapta, BMW-ul din spate - cel cu care călătoriseră Léon, Philippe şi Jiao. Cel condus de Alex... Portierele se deschiseră la unison - aşa că întrevăzu într-o clipă oportunitatea unei mici nebunii! Coborî şi ea şi se întoarse spre ei. Şi profită de lentilele negre ale ochelarilor de soare - îl privi drept, atentă la mimica lui:

- Haideţi, prinţilor! Haideţi!

Léon se grăbea să ajungă lângă ea; Philippe conversa de mama focului cu Jiao, pe teme muzicale probabil, şi nu părea s-o fi auzit. Mutra lui Alex era lungă-lungă - şi-avea senzaţia că, în spatele ochelarilor lui de soare, ochii negri erau trişti... Ce nebunie!

Grasu o răsuci şi-o strânse scurt în braţe:

- Să ai grijă, da? Şi să fii cuminte!

Se grăbi să-l pupe pe obraz:

- Promit! Paa!
- Pa, copii!
- Paa!

Plecau - şi se simţea privită lung, de multe perechi de ochi. Ba parcă simţea şi-o privire insistentă - avea ea o senzaţie, aşa...

Ana-Maria

Grasu accelera spre brad. Consilierul ei turuise tot drumul, apropo de prinţesă şi modul cum îşi petrecuse ea Paştele. La fiecare două fraze, simţise nevoia să-i reamintească faptul că el fusese la treabă - dar Vali Calu o supraveghease cu atenţie cât fusese petrecerea de lungă şi-i spusese că... sau văzuse că... Grasu îi înţelesese foarte bine cuvintele - alea legate de holteii de-nsurat din Aurari. Se conformase rugăminţii ei - o lăsase pe Florentina în paza celui mai afurist paznic din orăşel! Şi totuşi, uite că simţise nevoia să se disculpe, el, faţă de eventualele scăpări ale prinţesei...

N-o întrebase nimic despre Trésor. Nu-i spusese nimic despre Diamant, care revenise în Aurari dis-de-dimineaţă doar ca să se schimbe şi să plece la treabă. Vorbise numai despre copii. Probabil că-i era frică să audă veşti despre Ştefan! Sau... Cine ştie! În orice caz, Grasu era constipat rău. Iar ea aproape ajunsese la nea Dumitru. Aşa că oftă greu:

- Diamant cum e?
- Rău. Încearcă să pară stăpân pe el şi construit din titan, aşa - da' cu mine nu-i merge. Eu văd durerea din sufletu' lui. A fost rău la conac - aşa-i?
- Rebeca a căzut din nou. Din fericire, Diamant s-a aşteptat la asta. Aşa că picajul nu l-a luat prin surprindere.
- Chiar şi aşa - el simte acum exact ceea ce simţea Ştefan atunci când te vedea plângând. Dar nu se manifestă. Se macină în el şi se chinuie şi se învenineză singur...
- ... O să trec pe la el, diseară.
- Nu cred că-l găseşti acasă. Are programate zeci de întâlniri azi. Nici nu cred că o să reuşească să ajungă la toate!

Deci cumnatul ei se îngropase în muncă - şi era, probabil, foarte fericit că avea o scuză ca să nu dea ochii cu şefa...

- ... Eu zic să-l laşi aşa. Adică lasă-mă să vorbesc eu cu el, diseară. Altfel vorbim noi, ca băieţii...
- Bine, Grasule. Atunci rezolvi tu cu Diamant.
- Da, şefa.

Ajunsese în faţa porţii. Nea Dumitru o aştepta pe prag - şi era destul de îngrijorat... Oftă greu şi coborî. Şi-şi luă laptopul. Se apropia de el, de socrul ei, şi simţea gentoiul ăla atât de greu... Fu sărutată apăsat pe amândoi obrajii:

- Bine-ai venit.
- Bine te-am găsit, nea Dumitre.

Fu condusă în living şi invitată pe canapea. Se conformă, iar Azur intră şi el:

- Sărut mâna.

Indiferent cât de potrivit era acel salut între tânărul de 17 ani şi ea, mătuşica de 37, nu se putu abţine:

- Să creşti mare, puiule!

Azur roşise violent. Râdeau toţi trei... Socrul ei se aşeză lângă ea:

- Hai - spune-mi totul de la început!
- ... Au selecţionat un puşti până-n 20 de ani ca să livreze scrisoarea. Probabil că l-au luat din nordul Franţei - sau din orice altă ţară a UE. Sau a lumii. I-au făcut acte false... L-au pus să se ducă la Nisa şi să se angajeze la FedEx... În prima lui zi de muncă, s-a dus şi-a strecurat plicul în corespondenţa firmei - cea care urma să se livreze cu DHL-ul. Secretara n-a suspectat nimic, curierul DHL n-a suspectat nimic... S-au pregătit cu minuţiozitate şi n-au omis nimic. Au furat din timp plicul cu antetul firmei. Iar puştiul a purtat mănuşi probabil... În orice caz, plicul a ajuns la conac la 5 dimineaţa. Un plic A4 în care era plicul cu antetul firmei, în care era hârtia scrisă de Trésor.
- Stai puţin! Ce firmă?
- O firmă de audit financiar şi contabilitate din Nisa.
- Voi aveţi relaţii cu ea?

Negă iar Azur bombăni, ca pentru el:

- Deci au vrut să transmită un mesaj...
- Exact. Părintele a trezit grafologul, care a confirmat că rândurile sunt scrise de mânuţa lui Trésor.

Le dădu hârtia. Nea Dumitru era primul... Azur luă şi el scrisoarea şi-o ridică în lumină. Şi se încruntă:

- E o copie.
- Originalul a fost amprentat. Şi originalul, şi plicurile... *Mister P* nu m-a sunat nici măcar ca să mă întrebe de ce m-am dus atât de matinal la Rebeca - sau ce caută acolo Poliţia, DCRI-ul, Interpolul, ONG-urile care caută copii dispăruţi... şi toată pleiada de servicii mari şi mici care-au trecut azi pe la conac. Aşa că m-am supărat şi m-am

dus la Nisa.

- Nu e bine să te superi pe *Mister P*.

- Nea Dumitre, omul ăla mi-a promis că mă sprijină necondiţionat. Atunci când a venit la conac şi m-a aşezat pe scaunul lui Ştefan, mi-a spus că mă sprijină şi mă ajută. Iar la acţiunea asta a stat ca struţul pitit în bunker. Aşa că am apelat la cineva care mă poate ajuta. Am aflat deci că, ieri, Trésor s-a aflat în Slovenia. Că o mută cu maşina mică. Şi că fac asta cu o uşurinţă surprinzătoare...

- Deci e mâna unui "uriaş".

- A unui "uriaş" cu resurse uriaşe. Care lucrează cu profesionişti. Cheng bănuieşte că e un om care a făcut clasa întâia cu chirilice.

Socrul ei se albise! Azur părea că tocmai aflase de o reducere de preţ la gauffre - şi nu era mare mâncător de aşa ceva...

- L-am întrebat care e concluzia. Ce concluzie a tras flerul lui. Mi-a spus, mai pe ocolite aşa, că Ştefan a fost ca un balsam pentru ruşi. Ca o minune - aşa s-a exprimat, balsam şi minune. Şi că ruşii îl vor numai al lor, nedistras de alte ţări sau de alte afaceri.

- Şi eu sunt de aceeaşi părere. Dacă Rebeca pică, pică Franţa. Şi, o dată cu Rebeca, pică şi Diamant. Ştii bine cât de uşor ar fi aici să se aranjeze arestarea lui Diamant pentru 29 de zile...

- Ştiu. Şi tocmai de-asta mă feresc să acţionez în forţă - şi să-l contractez pe Fang direct pentru recuperarea copilului. Ştii ce înseamnă un asemenea contract - nu?

- Da. Un război de toată frumuseţea, la graniţa UE cu Rusia.

Aproba încet... Azur şopti:

- Dar asta ar ucide-o pe-aia mică.

Aproba încet...

- Atunci, mai bine n-o face.

- N-o fac. Momentan. Problema e că uriaşul ăsta o poate ascunde ani în şir! Şi nu cred că Rebeca şi Diamant pot rezista la aşa ceva.

- Categoric! Şi-atunci, ce e de făcut?

- Nu ştiu. Tocmai de-asta, încerc să trag de timp. Şi mă rog ca Ştefan să se trezească mai repede - şi să-mi dea o soluţie viabilă. Nu de alta, dar Rebeca nu poate fi ţinută în conac o veşnicie. Trebuie să iasă, să semneze contracte... Să caute clienţi noi...

- O ţii pe Rebeca în conac?

Aproba... Azur aprobă şi el:

- La urma urmei, toate indiciile arată că ea a fost ţinta! Familia Tabacu era plecată în oraş, micuţa ar fi trebuit să fie la grădiniţă, Thomas era la ore... Tu ai plecat cu Ştefan - şi, după ce el decola, tu treceai de obicei prin magazine cel puţin o oră... Probabil că plănuiau s-o lichideze!

- S-o răpească, s-o drogheze, să-i scoată toată informaţia din cap şi apoi s-o lichideze. Rebeca nu e de neînlocuit; dar informaţiile din capul ei îl pot face pe Ştefan să renunţe la Franţa în maximum 3 ore.

Socrul ei oftă greu:

- E evident acum scopul atacului. Şi e evident că ai nevoie de aliaţi puternici. Afacerile din Franţa trebuie protejate cu orice preţ!

- Sunt protejate de Fang. Mi-a spus că, atunci când a aflat că a dispărut Trésor, l-a pus pe Cheng să descurce iţele răpirii ei. Şi a obţinut acordul Chinei ca Cheng să primească acces neîngrădit la toate resursele chineze din Europa. Şi de Vest, şi de Est, şi de Centru...

- China vă vrea alături de ea.

- Da. Rău de tot!

Azur începu să râdă:

- Voi vă daţi seama că China şi Rusia se bat pe unchiu' Ştefan?

... Uite că, până acum, nu se gândise niciodată să pună aşa problema... Socrul ei îngustă un pic ochii:

- Ano, cum merg afacerile cu chinezii?

- Merg foarte bine. Merg perfect. Isamu îşi face treaba - iar graficul urcă constant. În plus, disponibilitatea şi amabilitatea lui Fang în problema Trésor sunt un pic... ciudate.

- Sunt foarte normale. Rusia a atacat - şi-a înhăţat o bucată din familia Ionescu. În mod normal, familia Ionescu se duce să-şi recupereze bucata - fie cu forţa, fie prin negociere. China sprijină familia Ionescu - ca s-o poată trage înapoi, în Franţa, la afacerile chineze. Rusia trebuie să se poarte cu mănuşi - şi să aibă mare grijă de bucata pe care-a furat-o. Dacă aia mică păţeşte ceva, Ştefan le spune adio pentru totdeauna! Ca să nu mai menţionăm războiul Ştefan-Rusia, pentru care regele are pregătite multe arme ascuţite...

- Exact.

- Într-adevăr, Azure - Rusia şi China se bat pentru Ştefan Ionescu. Ştefan ce face? Ce spun medicii?

- Medicii nu spun mare lucru - şi tocmai de-asta prefer să-i ocolesc atunci când merg la spital. Îi reduc sedativele, puţin câte puţin, în fiecare seară. Ştefan se poate trezi oricând.

- Eşti tu sigură că i le reduc? Pentru că prietenul meu nu te-a sunat azi; iar Ştefan e acolo cu ştii tu cine...

Mm... Da' chiar - oare i le reduceau? Greu de spus. Ar fi trebuit să-l verifice pe Senior; dar un asemenea gest l-ar fi jignit profund. Şi risca să-l vadă plecând şi lăsând-o cu fundu'-n baltă! Mm - ce prostie! Scoase specialul şi începu un mesaj nou... pentru Isamu...

"Tu ai cum să afli dacă lui Ştefan chiar i se reduce cantitatea de sedative?"

Send. Acum aştepta - şi continua discuţia:

- După ce se trezeşte, o să-l informez apropo de tot ce s-a întâmplat aici. El o să-mi spună ce să fac mai departe. Numai că eu sunt doar eu - iar el va fi imobilizat la pat cel puţin două luni după ce se trezeşte. Degeaba mă duc eu să mârâi la unu' şi la altu'. Eu nu sunt el...

- Ai nevoie de un bau-bau. Tocmai pentru că tu eşti regina blândă şi bună şi sensibilă şi aplecată către frumos; ai nevoie de o dovadă de forţă.

- Nea Dumitre, exact asta mi-a spus şi Isamu. Şi cum *Mister P* nu s-a grăbit să mă ajute nici cu asta, nici cu celelalte... Isamu mi-a propus să-l iau pe Piao consilier personal.

Acum Azur se albise - iar socrul ei redevenise rozé în obraji! Ei, poftim!

- Mi-a spus că poziţionarea lui Piao în spatele meu, înarmat cu laptopul meu, atent la cuvintele celor din jurul meu, conectat non-stop cu Isamu şi chitit să-mi îndeplinească fără crâcnire orice ordin o să facă destul de limpede identitatea umbrelei mele la acţiunea asta.

- Asta va înfuria Rusia foarte rău.

- Nu cred. Am metodele mele... Şi sunt capabilă, la o adică, să învăţ câteva expresii în rusă. Ştiu să joc ruseşte, Florentina ştie să joace ruseşte...

Nea Dumitru sări în picioare:

- Să-mi ţii nepoata departe de tot rahatu' ăsta!

- O s-o ţin aproape de mine - şi de Piao. Observă, te rog, că i-am alipit deja o chinezoaică...

Socrul ei îşi mesteca supărarea şi nu prea ştia cum s-o răzgândească... Decise să lase un pic de la ea - măcar verbal, aşa:

- Oricum, Ştefan se va trezi curând. Şi îmi va spune el ce am de făcut. Îţi dai seama că nu-mi surâde deloc ideea să-mi duc fata acolo - da? E mare, e frumoasă şi e fata lui. Cine se-nsoară cu ea, va obţine - vorba poveştii - pe prinţesă de soţie plus jumătate de împărăţie.

Azur se grăbi să aprobe - şi s-o dezaprobe:

- Obţine calea spre Ştefan. Spre inima lui. Dar ceea ce plănuieşti tu e foarte periculos pentru ea. Acolo se poate întâmpla orice.

- Nu şi atunci când China vrea ca acolo să nu se întâmple nimic. Vezi tu, Azure... Acolo, lucrurile sunt într-o debandadă totală. Exact ca nişte cuburi arajate "cu lopata". Echilibrul e foarte fragil. Dacă trag un cub de la bază, pică toată construcţia. Şi nimeni n-are interes să pice totul - nu? Aşa că acolo, deşi pare că se poate întâmpla orice, în realitate e aşa o grijă şi-un menuet şi-o comportare cu mănuşi...

Socrul ei nu spunea nimic... Telefonul vibră scurt. Isamu îi răspunsese.

"Cantitatea de sedative este trecută zilnic în foaia de observaţie. Şi este, într-adevăr, în scădere constantă. Când mai treci pe-acolo, confruntă foaia de observaţie cu ecranele aparaturii. Dar nu cred că eşti mințită."

Zâmbi:

- Stai liniştit, nea Dumitre. Mergem acolo, le-o flutur pe sub nas

şi-apoi o încui aici. Sau la Cannes. Stai liniştit - că nu-mi pun eu prinţesa în pericol!

- Nu mă interesează! Eu nu sunt de acord să o pui pe Florentina în pericol!

- Nu o pun în pericol. Doar trag de timp şi joc rolul reginei care ar putea fi de acord măcar cu petrecerea timpului liber pe teritoriul rusesc. Fiindcă nu ştiu ce altceva să fac!

- Şi rişti s-o pierzi şi pe ea!

- Nea Dumitre, dumneata de ce l-ai lăsat pe Ştefan să devină regele aurarilor?

Tăcere... Se ridică:

- O să mă folosesc de toate mijloacele pentru a-mi recupera nepoţica. Inclusiv de petrecerile "în pas rusesc". Până acolo, însă, e drum lung. Momentan, ei o văd pe internet. Iar ea e păzită bine aici. Până în iunie, e foarte ocupată cu şcoala. Iar eu pot să vizitez monumente pe-acolo pân' la loc comanda. Ei pe mine vor să mă convingă; o să-i las să creadă că eforturile lor încep să dea roade. Să sperăm că pot să dau de aia mică în timp util - şi n-o să trebuiască s-o pun pe prinţesă să joace pe-acolo. Până acum, informaţiile care vin de la Cheng sunt încurajatoare.

- Da' tu eşti sigură că chinezii nu te mint?

- Da. Le-am văzut ancheta. Pe hârtie. E un biblioraft plin-ochi. Am văzut inclusiv intoxicările - pentru că uriaşul ăsta lucrează cu profesionişti... Am văzut o hartă cu trei linii de culori diferite. Culorile alea s-au intersectat între ele de două ori până acum. Probabil că individul ştie regulile de la alba-neagra...

- Şi-a scos-o chinezu' la cap cu intoxicările?

- Da. În plus, l-a găsit pe unul dintre sârbii care au scos-o din Franţa. L-am rugat să nu-l ia - să nu-l interogheze. Că n-ar obţine decât istorie. Şi-un *Mister P* extrem de furios. Aşa că...

- Aşa că îl iei pe Piao cu tine.

- Da.

- Şi eşti sigură că asta e o idee bună.

- ... Nea Dumitre, am făcut o constatare amară zilele astea. Am descoperit că sunt frumoasă şi deşteaptă - dar mai mult frumoasă. Bărbatul meu este un geniu. Eu am învăţat ABC-ul şi m-am cam împiedicat în D. Am nevoie de Piao...

- Dar ai încredere în el?

Azur tot nu putea să înţeleagă cum de-şi lua ea consilier chinez - al doilea consilier chinez!

- Da. Dacă şeful lui îi dă dispoziţie să-mi fie fidel, nici pe patu' de moarte nu spune ceea ce ştie despre mine. Dacă acelaşi şef al lui îi dă dispoziţie să o spioneze pe maică-sa, se-apucă din secunda doi - şi nu minte când raportează.

Socrul ei aprobă:

- Da - ăştia sunt maniaci cu ordinea şi ordinele. În orice caz - să n-accepţi de la Fang nimic neplătit. Tot ceea ce îţi dă, să plăteşti cinstit şi corect.

- Totul se face prin contract. Piao nu devine al meu - primeşte misiunea de a fi consilierul meu.

- ... Aşa, da! Aşa e OK! Că ăla raportează financiar la China - şi ştiu şi şefii lui ce face el aici!

Bun! Îi convinsese! Şi cum nu prea mai avea ce să spună, deschise ultimul mesaj al lui Isamu şi-i dădu socrului ei telefonul. Şi se mută la masă, ca să deschidă laptopul...

Avea nevoie de Piao. Cât vorbise ea cu nea Dumitru, el ar fi putut să bage rapoartele în fişierul centralizator! I-ar fi verificat mail-ul - cel oficial, desigur! Ar fi vorbit cu Isamu! Ar fi căutat contracte noi! Ar fi citit revista presei! Doamne! - câte erau de făcut, iar ea n-apuca să le facă! În plus, spera sincer ca apariţia lui Piao alături de ea să-l sperie un pic pe nea Nicu Cărare. Se simţea părăsită. Adică nesigură. Bătrânul îi garantase ajutorul lui, după care se retrăsese la castelul din Bordeaux şi...

Intră în mail-ul oficial şi începu un mesaj nou. Acum era acum! Trebuia să fie foarte atentă la ceea ce scrie - la cuvinte, la substraturi, la... La tot. Deci...

"Stimate dle Fang Kwok Lo,

Prin prezenta, doresc să vă aduc la cunoştinţă solicitarea ca dl Piao Zhong să fie detaşat..."

Şi rămăsese în pană de inspiraţie - pentru că încerca să se exprime într-un stil care n-o caracteriza... Şterse tot rândul şi reluă.

"Mi-aţi spus, în cursul ultimei vizite pe care v-am făcut-o, că doriţi să mă ajutaţi. Şi că îmi puneţi la dispoziţie şi oameni, şi resurse. Vă rog să luaţi în considerare posibilitatea ca Piao să mă ajute, din postul de consilier personal. Aş opta pentru un transfer temporar al lui în cadrul SAF Consulting. Durata acestui transfer temporar poate varia de la câteva săptămâni, la câteva luni, în funcţie de viteza cu care se va recupera soţul meu. Condiţiile transferului şi cheltuielile aferente vor face parte din contractul de transfer.

Cu speranţa că rugămintea mea nu este imposibil de acceptat de către dvs., vă mulţumesc anticipat.

Ana-Maria Ionesco"

Îl trimitea lui Fang... cu copie la Isamu... şi la Piao - că aşa era corect... Recitea - pentru că era important să nu greşească...

Gata - send! Că tot acolo ajungea - la transferul lui Piao sub comanda ei! Soţul ei îi spusese întotdeauna că prea puţine cuvinte pot fi neconvingătoare, dar prea multe cuvinte sunt întotdeauna obositoare. Mai ales că ea scrisese de pe mail-ul oficial... Şi probabil că nea Nicu Cărare primea chiar acum un telefon care-l făcea să ceară pastilele de tensiune... Socrul ei îşi trase scaunul şi se aşeză lângă ea:

- Cum sunt analizele astea? Ce zice Isamu - sunt în regulă?

- Da. Ştefan se recuperează. Dar o face încet - iar ceea ce recuperează pe partea de operaţii, pierde prin atrofierea muşchilor. A slăbit extrem de mult! Am avut un şoc atunci când l-am revăzut, după turneu! După ce-o să redevină conştient, o să treacă ceva vreme înainte să poată să se mişte...

- Şi o să-l laşi la spital?

- Până se pune cât de cât pe picioare, da. Apoi o să-l mut la conac. O să-i angajez o echipă medicală aşa cum trebuie, o să închiriez aparatura şi o să-l duc la conac. Acolo e şi el în siguranţă... Are aer curat, linişte, mâncare bună... E şi destul de izolat de veştile proaste - deşi sunt sigură că primii muşchi care-şi vor reveni vor fi cei ai degetelor...

- Da; e mai bine să-l ţii acolo. Dacă l-ai aduce aici, ar fi prea departe de toată acţiunea.

- Ar fi extrem de departe de medicii care l-au operat - şi care-l cunosc practic pe de rost.

- Aşa e... Auzi? Da' de ce nu-l iei tu pe Diamant cu tine? Că Grasu şi Titel se descurcă foarte bine singuri aici!

- Pentru că se doreşte să performez eu - nu el.

- Da, ar părea că îţi suflă el răspunsurile. Ai dreptate.

- *Mister P* a fost limpede în exprimare - nu se schimbă nimic. Toţi consilierii îşi văd de posturi ca până acum. Iar eu am cumul de funcţii - şi regină, şi rege interimar.

Nea Dumitru oftă greu:

- Azure, nu vrei tu să te duci să-i spui bunică-tii să pregătească zaţul şi cărţile?

- Sigur!

Tânărul bulibaşă ieşea, zâmbind cu subînţeles, înţelegător la adresa unchiului prea bătrân ca să-şi mai piardă timpul cu vorbe meşteşugite...

- ... Ano, fă ceva cu Diamant! Te rog eu mult! Fă ceva cu el! Că o să clacheze cât de curând - şi-atunci o să fie rău!

- N-am ce să-i fac. E aşa din cauza Rebecăi - şi n-am ce să le fac.

- Scutur-o pe-aia!

- N-am de ce. Atunci când s-au văzut în martie, ea l-a îmbrâncit şi l-a respins. Acum, s-a agăţat de gâtul lui şi nu i-a mai dat drumul. N-a fost bine nici atunci, nici acum. Problema nu e comportarea Rebecăi. Problema e situaţia în sine. Ea e disperată - aşa cum e orice mamă care-şi pierde copilul. El o simte şi ştie că e incapabil s-o ajute. Aici e problema - o iubeşte prea mult. Şi n-o poate ajuta nicicum.

Socrul ei o luă pe după gât şi-i şopti la ureche:

- Mi-e frică să nu se sinucidă. E-n stare să-şi zboare creierii, să ştii!

- Poate-ar fi bine ca Azur şi Agata să-l ţină ocupat zilele astea. După ce îl iau pe Piao cu mine în turneu, lucrurile or să se schimbe repede.

- Să sperăm că n-or s-o omoare pe-aia mică.

- Nea Dumitre...

Îl cam certa, dar n-avea încotro! Şi nea Dumitru era cu nervii la pământ - şi el avea nevoie de-o încurajare, când şi când! Până nu se trezea Ştefan...

Isamu

Hait - că avea un mail de la regină! Pe oficial! Ia să vadă el...

Citea... Ridică privirea spre biroul mic - ia să vadă el... Nu - nu vedea nimic. Piao se ascunsese după monitor. Probabil că era alb ca un A4 şi speriat ca un iepuraş prins în transee...

Aha! Oftase! Tânărul lui ajutor de nădejde oftase din tot sufletul! Hm!

- Ce-i?

- Am primit un mail...

- Şi eu l-am primit. Şi Fang. De ce oftezi aşa?

- ... Ea n-are nevoie de mine. Are nevoie de Cheng - care e nebun şi are şi antecedente în privinţa asta! Eu sunt o mămăligă de şoarece de birou!

- Tu reprezinţi China - aia în costum. Dealtfel, o să vezi că, după două săptămâni de consiliat, o să aţipeşti la serviciu!

Piao tăcea. Probabil că nega încet cu capul şi-şi dorea foarte tare să-şi rupă un picior - cu fractură deschisă multiplă...

- Nu mai fii atât de pesimist! O să te descurci foarte bine! O să te ajut şi eu...

Piao tăcea...

- Serios acum - ce crezi tu că o să ţi se-ntâmple atât de dramatic încât să te facă să eziţi la aşa o funcţie?

- Faptul că o să mă întrebe ce să facă. Şi n-o să ştiu ce să-i spun.

- Îi spui ceea ce gândeşti. Şi adaugi că aia e opinia ta - iar asta nu înseamnă că e opinia ideală. Stai liniştit - gândeşte foarte bine şi e foarte obiectivă. E şi foarte-foarte prevăzătoare...

Mobilul lui Piao începu să cânte...

- Eu te sfătuiesc să nu spui "Nu". Refuzul ţi-ar aduce multe minusuri - şi nu merită să-ţi pătezi dosarul aşa.

Pe consilierul lui nu-l interesa propriul dosar - îl interesa propria viaţă. Şi propriile principii. Dar la asta se va gândi ceva mai târziu. Momentan, încerca să asculte convorbirea. Şi nu reuşea. Fang vorbea mult, în timp ce Piao spunea doar "Da" şi "Nu". Dar, la cum îl ştia el pe Fang, în curând îl va întreba: "Tu vrei?". Atunci o să audă...

- Da... Da... Nu... Da... Am înţeles...

Şi... Şi... Şi-atât. Fang nu întrebase - doar ordonase. Aşa că... Piao oftă din nou greu:

- M-a chemat la el, să discutăm.

- Păi, du-te! Şi ai grijă ce faci şi ce spui!

Tânărul traversa biroul cu entuziasmul condamnatului la moarte...

Ei! Se speriase degeaba, ca prostănacul! O să discute cu Fang, o să discute şi cu Cheng, după care o să revină aici - şi-o să-l repună el pe şine! Ştia deja ce teme va avea Piao. Erau atât de uşoare, că-i venea să râdă...

Ana-Maria

Tanti Perla o privea lung. Întinsese cărţile, dar nu spusese nimic. Le numărase, le calculase, dar nu scosese o vorbă...

- Tanti Perlo, am avut un vis ciudat azi-dimineaţă.

- Te ascult.

- Eram pe o plajă. În stânga malul, în dreapta apa. Era destul de agitată. Vuia... Era cald. Foarte cald. În capătul celălalt al plajei l-am văzut pe Ştefan. Era atât de departe, că se vedea mic cât un punct. L-am strigat, dar nu m-a auzit. Am rupt-o la fugă spre el. L-am tot strigat, dar nu mă auzea. Nisipul mă frigea la tălpi; uneori, valurile ajungeau până la mine - şi erau reci ca gheaţa. Nu m-am lăsat şi am fugit în continuare. Pe măsură ce m-am apropiat, am văzut că era cu spatele la mine. Se uita la un foc mare, de vreo trei metri, din care ieşea un fum gros. Nu mi-a fost frică - el era la vreo zece metri de foc, aşa că nu era în pericol. Părea foarte absorbit de focul ăla. Şi tocmai când să ajung la el, m-a trezit Toni - şeful pazei de la conac.

- Focul mare poate reprezenta duşmanii. Fumul care iese din el înseamnă asociere cu un partener vicios. Apa zici că era agitată şi te atingea când şi când. Valurile semnifică începutul unei perioade mai dificile pentru tine. Va trebui să lupţi, ca să învingi. Fugeai; asta arată că eşti nesigură şi nu te simţi capabilă să-ţi îndeplineşti sarcinile. Să ai grijă, Ano; că or să vină vremuri grele. Duşmanii or să-ţi dea târcoale. Să te fereşti de ei. Şi să ai încredere în tine şi în oamenii tăi - că sunt cei mai buni. Iar tu eşti o femeie foarte inteligentă. Tu poţi să faci asta - să conduci afacerile. Totul e să vrei s-o faci.

Aprobă şi arătă spre cărţi:

- Ele ce zic?

- Nimic. Nu vor să vorbească cu mine. De când cu accidentul, parcă au luat-o razna!

Serios? Vorbea serios? Sau o minţea? Tanti Perla părea foarte tristă... Dar aceeaşi tanti Perla avea în casa ei o nepoţică. Talentată. Şi nu scotea un cuvânt despre ce vedea Agata în cărţile ei, care păreau mult mai vorbăreţe şi cooperante! Aşa că, probabil, nu era bine să afle ea viitorul. Nu acum. Bine că nu mai jelea orăşelul! Bine că se liniştiseră toţi! Bine că... Se ridică:

- Bine, tuşico. Am înţeles. Mă duc să-mi iau rămas bun de la nea Dumitru...

- Pleci?

- Da. I-am cerut chinezului cel mare să-mi dea un consilier cu ochi oblici pe care să-l car după mine. Am 99% şanse să-l găsesc în birou, ornat cu fundă roşie; aşa că mă grăbesc să discut cu el şi cu chinezul meu fermecat. O să vorbim mult - că sunt multe "reglaje" de pus la punct...

Tanti Perla plecase din nou privirea spre cărţi. Acum părea că zâmbeşte puţin... Aştepta - că poate-i zicea totuşi ceva! Ceva mic de tot - cât un "Da" sau un "Nu"! Măcar să ştie cât să-l lase pe Piao să se implice în chestia asta cu consiliatul! Acum le număra...

- ... Ai făcut bine. E un bărbat tânăr, dar deştept. Şi precaut. Şi îi e frică de tine. Te respectă aşa cum trebuie. E un bărbat bun. Eşti în siguranţă cu el.

Aprobă... şi şopti:

- Mai plânge?

Perla se albise instantaneu...

Nu. N-o să afle răspunsul. Nu azi. Dar, data viitoare nu va mai auzi scuza aia puerilă cu cărţile care făceau grevă. În rest, putea s-o roage pe Florentina s-o întrebe pe Agata ce-i arătau cărţile. Nu de alta - dar cărţile Agatei păreau extrem de inspirate...

Ieşi.

Isamu

Cina era plăcută. Azi mânca alături de copii. Azi, îşi folosea calitatea de reportofon - ca s-o informeze pe Ana, mâine, apropo de starea de spirit a copiilor.

Isabelle pusese masa şi apoi plecase acasă. Aduseseră ei mâncarea; el se aşezase lângă ei şi îi întrebase cum îşi petrecuseră Paştele. Trăsese apoi concluzia că Léon se distrase pe cinste, cu băieţii la fotbal - iar mintea lui stătea strict la socializare. O să se ocupe de asta începând de mâine. O să caute un club sportiv. De aikido, eventual - deşi era riscant acum să-l readucă pe prinţul cel mare lângă un posibil luptător de elită. Poate că va discuta cu Meili - să-l antreneze ea intensiv. Poate că Léon se va mulţumi cu copiii de la cercul de lec-

tură al şcolii, sau... Philippe era şi el fericit. El îşi petrecuse aproape tot timpul cu Jiao, la pian. Învăţase o mulţime de armonii! Sau, mă rog - chestiuni muzicale care pe el îl depăşeau. Dacă le-ar fi auzit cântate, probabil că le-ar fi înţeles; dar termenii ăia tehnici, povestiţi aşa, îi provocau o puternică stare de confuzie - şi-un sentiment de necunoaştere crasă...

Florentina tăcea. Tocmai ea, marea dansatoare, capul de afiş al petrecerii din Aurari, tăcea mâlc! Şi nici măcar nu zâmbea! Nici nu se căznea să zâmbească! Mânca, încruntată rău, de parcă cine ştie ce gânduri negre îi stăpâneau mintea! Oare ce se întâmplase cu prinţesa?

Lăsă furculiţa şi se ridică:

- Mă scuzaţi două minute - trebuie să le spun fetelor un secret ultrasecret, de care uitasem cu desăvârşire!

Ei râdeau; el se grăbea să urce scara... Îi auzea continuând discuţia jos, în living. Léon vorbea despre petrecere; Philippe vorbea peste el, despre muzica de la petrecere. Explica ceva cu game - la minor, do major... Oare lăutarii ăia care cântaseră azi-noapte în Aurari ştiau ce de isprăvi făcuseră ei de fapt cu instrumentele? Probabil că nu...

Meili alerga pe bandă; Jiao lucra bicepşii. Viră dreapta, pe micul coridor, şi ciocăni lângă ultima uşă.

- Da.

Îşi continuă drumul şi intră în cămăruţa ei:

- Am o întrebare, referitoare la Florentina.

- Chiar voiam să vin în birou, după cină, şi să-ţi spun ce am observat.

- Ascult.

- Azi, de câteva ori, am observat-o cum încearcă să-şi înfrâneze plânsul. Nu vorbeşte, nu zâmbeşte... Suspectez la ea o problemă sufletească.

- Nu cred că Florentina are probleme sufleteşti.

Biyu zâmbi cu înţelegere:

- Toţi oamenii au probleme sufleteşti. Iar ea are toate simptomele unei probleme sufleteşti în dragoste.

Serios? Probleme în dragoste? La prinţesa proaspăt venită din Aurari? Privea lung ochii albaştri... Ochii albaştri îl priveau lung...

De fapt, poate că Florentina mizase pe filmarea de la ziua lui Victor ca să atragă privirea unei anumite persoane din Aurari. Se dusese deci ieri acolo cu inima plină de speranţă. Şi probabil că jucase din nou melodiile alea frumoase, cu versuri extrem de edificatoare. Dacă privirea acelei persoane nu se întorsese spre ea... Da - era posibil ca prinţesa să aibă probleme sufleteşti. În dragoste. La urma urmei, de ce nu?! În Aurari erau o mulţime de holtei frumoşi şi "bine dospiţi" şi plini de curaj! Dacă prinţesa "ochise" un june de la pază... Iar el avusese destulă minte-n cap ca să nu-i răspundă la ocheade...

O să-i spună Anei despre asta. Iar ea va investiga, discret, ce se întâmplase la petrecere. Până atunci, însă, el va investiga aici. Prin Biyu.

- OK. Fii în continuare cu ochii pe ea.

- Bineînţeles.

- Mă informezi prompt, dacă descoperi cine e problema ei sufletească în dragoste.

- Bineînţeles.

Şi-acum ar fi trebuit să-i zâmbească şi să se retragă. Dar tocmai auzise de la ea că "toţi oamenii au probleme sufleteşti". Şi nu voia să alimenteze chestia asta. Nu voia să-i arate că el era om - şi-avea şi el problemele lui sufleteşti, legate de dragoste şi nu numai! Aşa că făcu un pas în spate, la fel de serios, şi reveni pe coridor. Şi se grăbi să coboare treptele. Discutau tot despre muzică...

Undeva între parter şi etajul unu, se ciocni de Florentina! Păi ce făcea - nu mânca? Se grăbi să o oprească:

- Hei! Nu mănânci?

- Am mâncat.

- Sigur? Eu am senzaţia că abia te-ai atins de cină!

- Nu mai pot.

Nu mai putea... Se aplecă, să-i vadă ochii:

- Ce-i cu tine? S-a întâmplat ceva?

Primi o negare cu capul - şi abia după aceea ochii negri se ridicară spre el:

- Nu. Sunt obosită. Mă duc să mă culc - că mâine am ore grele.

- Sigur nu s-a întâmplat nimic?

- Sigur!

- ... Bine. Noapte bună.

- Noapte bună.

O lăsă să urce şi reveni la masă. Imediat după ce termina de mâncat, revenea în birou şi "ciocănea" IP-ul lui Vincent ăla. Şi-i pasa un virusel de-ăla mititel, simpatic, chinezesc - ca să ştie şi el ce taste apăsa băiatul ăla când şi când! Momentan, însă, le dădea băieţilor o altă temă de discuţie:

- Léon, ştii la ce m-am gândit? M-am gândit că ai mare nevoie de un program sigur, cert. Adică, de exemplu, trebuie să stabileşti ferm - zilnic, de la două la patru, antrenament cu Meili.

- Aa, da! Chiar am nevoie de certitudinea asta!

Prinţul cel mare devenise şmecher, ca taică-su... Continuă:

- Dar mă tem ca nu cumva antrenamentele astea să consume timpul petrecut cu prietenii.

- Păi, care prieteni? Că, după ce ajung acasă, acasă rămân!

- Şi n-ai vrea să mai ieşi când şi când din casă? De exemplu, la cercul de lectură? Sau la antrenamentul de baschet?

- Nu ştiu ce să zic...

- Adevăratele prietenii să ştii că se leagă pe terenul de sport - nu pe Facebook!

- Am înţeles. O să mă interesez mâine, să văd ce activităţi extraşcolare se organizează la şcoală. Poate, cine ştie - mă înscriu în cercul de lectură!

- Poţi să te înscrii în cercul de muzică! Şi te ajut eu! Îţi explic eu unde nu ştii!

Philippe era un scump şi-un săritor la nevoie...

Oare ce problemă sufletească avea prinţesa? Oare se înşelau ei - iar în realitate Florentina se gândea acum că îşi trădase tatăl? Că petrecuse Paştele alături de tineri, la dans, în loc să-l petreacă cu el? Oare era supărată pe Ana - care n-o luase şi pe ea la spital? Trebuia să se intereseze; trebuia...

Diamant

Seara asta era liniştită. Calmă. Aşa ca toate celelalte seri petrecute aici, în căsuţa lui. Vorbise deja cu Raina - după ce înghiţise un calmant, reuşise să o sune şi să-şi mascheze cu măiestrie supărarea. Şi ea i se păruse calmă. Vorbiseră despre afaceri, despre cum merg treburile... Despre ce-a mai gătit bun Florina, despre cât de mult îl iubeşte ea, despre cât de îndrăgostit de ea e el... Discuţia îi lăsase un gust amar; dar se simţise calm şi stăpân pe el, aşa că o lungise cât mai mult, ca să fie sigur că soţia lui nu suspectează nimic. După care se tolănise pe canapea. La televizor. De când dispăruse Trésor, devenise expert în bârfele mondene...

Desfăcuse a treia sticlă cu bere. Nu-i era sete; nici nu căuta un refugiu în zeama aia slab alcoolizată. Pur şi simplu, voia să stea tolănit pe canapea, să se umple cu bere şi să nu se mai gândească la nimic! Şi uite că tot la ea îi sfârşise gândul - tocmai calculase că, dacă ea ar fi intrat acum şi l-ar fi văzut în halul ăsta, ar fi năvălit în bucătărie şi s-ar fi dus glonţ la făcăleţ...

Pe ecran, Alina Petrescu plângea cu lacrimi de crocodil şi anunţa toată naţiunea în HD că ea vrea să divorţeze - pentru că întâiul fotbalist al ţării o înşela, iar ea bănuia şi că el era homosexual iar părinţii lui ştiau şi îl încurajau în mare secret. În mintea lui, Raina îi crăpa capul cu făcăleţul - şi-apoi îi punea comprese şi suna la SMURD, să vină să-i pună coasă nişte copci. Iar din dreapta tocmai se auzise, scurt, soneria... Oare cine ce voia de la el, la ora asta? Că era aproape zece! Ce-aveau?

Soneria piui din nou. Tot scurt. Nea Dumitru suna lung, Grasu apăsa butonul şi nu mai ridica degetul decât după ce i se deschidea...

Cine-o fi? Se ridică şi traversă tot livingul ăla nefolositor de mare... Azur şi Agata? Hm...

Descuie şi deschise larg uşa.

- Bună seara, tată!

- Bună seara, tată!

- Bine-aţi venit! Da' ce s-a întâmplat?

Azur arătă spre... valiză?

- Uite, tocmai ne-am mutat.

S-au... ce? Agata completă şi ea:

- Nu de tot; temporar, aşa! Unchiul Dumitru nu se simte foarte bine; iar mamaia s-a dus la el, să-i ţină de urât şi să-l doftoricească. Cică a răcit - sau aşa ceva...

Azur preluă cuvântul:

- Agata ştii bine că nu stă singură-n casă noaptea. Iar eu îţi dai seama că nu mai pot trăi acolo...

Într-adevăr - când mămica lui se întâlnea cu fratele ei între patru pereţi, era mai rău ca la summitul NATO! Le făcu semn să intre:

- Şi-aţi venit la mine!

- Că doar nu era să ne ducem la hotel! Nu?

Auu! Băiatul lui tocmai îi dăduse o palmă de-aia usturătoare! Oare de ce? Ce făcuse, să merite aşa cuvinte? Agata trecu pe lângă el:

- Îţi dai seama cum ar fi vuit orăşelul...

Daa, îşi dădea seama! Şi-şi dădea seama şi că treaba asta cu răceala lui nea Dumitru era o arie impecabilă pentru trombon şi tobă mare! Hm...

- Ia uite! Am picat la ţanc! Chiar mi-era poftă de-o bere rece!

Poftim? Băiatul lui zâmbi slab:

- Mai ai şi pentru mine una?

Aprobă, pregătindu-se să-l ia de braţ şi să-l scoată pe uşă-afară - că era taică-su, nu preşul de la uşă...

- Atunci mă duc să duc valiza şi mă-ntorc!

- Duc şi eu valiza şi vin să pregătesc ceva dulce!

Deci aşa...

Închise uşa şi o încuie - şi puse şi siguranţa. N-o să le spună nimic. Copiii lui veniseră acasă - în casa tatălui lor. În casa în care crescuse Azur... În casa în care venise Agata de la maternitate... În casa lor. Tot ce-avea el, aparţinea de fapt copiilor lui. Iar ei erau copiii lui. Sufletul şi lumina lui. Coroana şi sceptrul, cum îi plăcea lui Ştefan să spună. Traversă deci spaţiul ăla mult prea mare pentru ora târzie şi dispoziţia lui pleoştită şi intră în bucătărie. Luă două sticle cu bere, le aduse în living... şi-şi reluă poziţia tolănită pe canapea. Lucrurile erau aşa cum erau. El era aşa cum era. N-o să se chinuie să pară vesel, dacă nu era vesel! Măcar în casa lui să se comporte aşa cum simţea că este! Nu putea să joace teatru 24 din 24. Era mult prea bătrân pentru asta. Era mult prea obosit... psihic şi sufleteşte...

Îi auzea discutând, sus. Râdeau; Azur spunea ceva, Agata râdea cu poftă...

Era un nenorocit. Un tată absent, insensibil şi incapabil de iubire. Era un ciudat. Făcuse doi copii minunaţi şi-i lăsase în urmă. Pentru ea. Se părea că subconştientul lui pregătea o recidivă - că îi vorbise femeii ăleia despre un băiat, de parcă fetiţa răpită nu mai prezenta nici un interes...

Oare aşa simţea şi ea uneori, când în minte îi revenea chipul lui Alin?

Îşi acoperi faţa cu palmele - azi era o zi nenorocită rău! Aşa fusese încă de când plecase la treabă - posac şi posomorât şi apăsat de probleme. Normal că unchiul lui îi trimisese copiii! Normal că copiii lui, ăia pe care-i ignorase şi-i lăsase în spate, veniseră să-l ajute! Avusese "geniala idee" de-a le împinge mama către sinucidere! Azur şi Agata ştiau că, dacă îl pierd şi pe el, rămân orfani. Se îndoia că copiii ăştia doi, suflete şi minţi minunate, simţeau vreo urmă de dragoste pentru el! Copiii ăştia doi se aveau unul pe celălalt! Deşi îi despărţise, în urmă cu nouă ani, ei rămăseseră legaţi unul de celălalt. Se sprijiniseră reciproc, se încurajaseră reciproc, se ajutaseră şi se alinaseră unul pe celălalt - şi erau practic inseparabili! Safira îi crescuse frumos...

Azur se trânti pe canapea, lângă el, şi luă una dintre sticle:

- Păi, hai noroc!

- Noroc!

Berea lui se încălzise; a lui Azur era aburită. Berea lui era amară... aşa ca sufletul lui...

- Şi ce-ai mai făcut tu, măi, tată?

- Mă, n-am făcut mare lucru. Afaceri - ca de obicei! În rest, nu prea am cu ce să mă laud.

- Tuşa Ana a trecut azi pe-aici şi-a vorbit cu unchiul. Şi i-a zis că îşi ia încă un chinez.

Ce face tuşa Ana? Ce-şi ia?

- A vorbit cu Fang, să i-l dea pe Piao.

- Păi Piao nu era oricum al ei?

- Nu - era al lui Isamu! De mâine-ncolo, Piao o să asculte de ordinele ei - şi-o să fie egal cu Isamu. Şi cu tine.

Ia uite! Mai apăruse un consilier!

- Da' eu nu cred că o să fie chiar aşa. Că tuşa nu-i proastă, să-i dea un rol aşa de important! Probabil că o să-l pună să-i care laptopul şi pistolul. Şi să facă socotelile. Să scrie mail-uri, să aranjeze transportul... Ştii tu - ca un fel de secretar.

Da, probabil că ăsta va fi rolul lui Piao...

- Pe de altă parte, mă gândesc că s-ar putea să-l ia şi să-l şcolească o săptămână-două, după care să-l ducă la conac şi să-l numească consilier pentru Franţa.

Cum-cum? Făcu ochii mari...

- Din câte am dedus eu, Rebeca nu prea se mai descurcă. În plus, ştii că un consilier trebuie să umble mult! Aşa cum umbli tu! Dacă ea stă încuiată în conac, cum să facă afaceri?!

Corect! El nu se gândise până acum că Raina lui era practic arestată în conac!

- În orice caz, Franţa trebuie să rămână pe creştere constantă. Tocmai pentru că e reduta pe care se bat China şi Rusia.

Lăsă berea pe masă şi se aplecă spre el:

- Ia spune tu tot! Şi ia-o de la început - că mătuşi-ta nu-i foarte vorbăreaţă cu cumnatu' ei.

Băiatul lui râdea şi aproba... şi mai lua o gură de bere...

- Înainte să-ţi zic despre asta, tre' să-ţi zic altceva. Tu ştii că chinezii sunt daţi dracului în tot şi-n toate! Ei bine, am aflat azi că ăia fac orice ca să nu-l piardă pe unchiu' Ştefan. Ăia au urnit potera pe urma lu' Trésor. Şi ţin aproape de răpitori. Cică au un biblioraft plin-ochi cu informaţii despre ea şi despre ăia. Şi cică ieri Trésor a fost mie-n sută pe teritoriul Sloveniei.

Simţea că nu mai poate să respire...

- Cică ăia o mută mereu cu maşina mică - şi trec prin multe ţări, cu o uşurinţă şi-o rapiditate care te duc cu gândul la un baştan uriaş. Şi cică fac inclusiv intoxicare - adică lansează informaţii false. Ceea ce confirmă faptul că omul care-a gândit totul e un baştan uriaş, cu inteligenţă peste medie şi o grămadă de mălai prin conturi. Şi mai e ceva. Cică omu' ăla din Bordeaux n-a sunat-o deloc azi. De parcă s-a ascuns într-un bunker şi se preface a fi foarte ocupat. Aşa că tuşa s-a supărat şi-a fost la Nisa - şi-a obţinut multe informaţii...

- Ce informaţii?

- Nu ne-a spus. În orice caz, din toată tărăşenia asta poţi să tragi nişte concluzii. Prima - atacul asupra conacului a vizat-o pe Rebeca. A doua - răpirea lui Trésor este menită să vă destabilizeze pe voi doi, astfel încât unchiu' Ştefan să piardă ţările lui de bază şi să fie nevoit să facă schimbări mari. A treia - aia mică n-o să păţească niciodată nimic rău.

Ia - că-l apucase setea acum! În loc să zică mai departe, băiatul lui degusta berica! Îl apucă uşor de mânecă:

- De ce zici tu că asta e o concluzie?

- Cel care a răpit-o vrea să-l smulgă pe Ştefan din Franţa. Nu vrea să-l distrugă sau să-l omoare sau să-l falimenteze; vrea să-l convingă să renunţe la Franţa. Adică să se mute. În Rusia, eventual. Iar dacă aia mică păţeşte ceva, ăla îl pierde definitiv pe unchiu' Ştefan. Aşa că aia mică e în cea mai perfectă siguranţă posibilă.

Mda...

- Numai că China face afaceri cu el acolo, în Franţa. Şi sunt afaceri consistente. China l-a luat sub protecţia ei. Şi i-a pus tuşii Ana la picioare tot ce vrea ea - oameni, aparatură, dotare, informaţii... Şi chiar am râs azi, cu ea, când i-am spus că China şi Rusia se bat pe unchiu' Ştefan...

Şi cum nea Nicu Cărare nu o sunase azi pe Ana nici măcar ca s-o întrebe ce mai face...

- ... Nea Dumitru ce-a zis de chestia asta?

- Că e o variantă plauzibilă care explică multe din chestiile întâmplate recent. În rest, n-a zis nimic. Dar a aprobat ideea ei cu Piao. Că arată clar cine protejează regina şi cine-o iubeşte cu adevărat. *Mister P* o să se simtă nasol de tot zilele astea!

Şi nu era bine să se supere *Mister P* ăla pe ei! Deşi el unul era tentat să se urce-n avion, să se ducă până la el şi să-i zboare creierii - că bătuse palma cu rusul să-i fure fetiţa şi să-i omoare soţia...

- Tuşa e extrem de calmă. Zicea că în curând unchiu' Ştefan o să se trezească - şi-o să-i spună el cum să facă să iasă din încurcătura asta. Şi zicea că are ea ac de cojocul ruşilor ălora. Că o să înveţe câteva fraze în ruseşte, o să înceapă să laude peisaju' pe-acolo... O să zică că vaai, ce arhitectură frumoasă! Şi ce bine-i stă în haina călduroasă de blană! N-ar mai ieşi din ea ani în şir!

O să joace teatru - că-i place să stea în Rusia. "Era acoperită", cum se zice - că deciziile de "magnitudinea" reşedinţei familiei Ştefan le lua, nu ea! Şi, după ce-i amăgea şi-i lăsa să-şi facă speranţe şi poate-i convingea să-i dea nepoţica înapoi, Ana ridica din umeri şi le spunea pe-un ton trist că discutase cu Ştefan şi încercase să-l convingă - dar nu, nu se vor muta...

Îşi aprinse o ţigară. Din bucătărie începuse să intre un iz slab de clătite - iar el simţea nevoia să-l astupe cu fum de ţigară. Zgomotele care răzbăteau din spatele uşii ăleia îi aminteau...

Ana-Maria

Survola Italia. Era târziu - foarte târziu! O să aterizeze la Valladolid doar ca să se ducă să se culce...

Nu putuse să rămână în Aurari. Avusese sentimentul că e prea departe de regele ei. La Cannes nu voise să se întoarcă, pentru că nea Nicu Cărare ar fi bănuit-o de "fraternizare cu China". Iar Isamu avea nevoie de câteva ore bune ca să-i facă instructajul lui Piao - ăla limpede şi explicit, între patru ochi. Nici la conac nu voise să se ducă - pentru că îşi impusese ca intervenţia ei asupra Rebecăi să fie minimă. Alexander avea treabă - şi cum nu se-mpiedicase deloc după vizita anterioară, dar nici nu strălucise printr-o creştere uluitoare a afacerilor, apariţia ei inopinantă ca un CTC putea să-l deregleze. Lucia avea multă treabă, Luka avea discuţii bilaterale în Muntenegru... Aşa că îl anunţase pe Angel că-i pică pe cap. În Spania. Portugalia i se păruse prea îndepărtată... şi de Ştefan, şi de Bordeaux...

Încă mai aştepta telefonul lui nea Nicu Cărare. Telefonul ăla întârzia. Bătrânul aflase şi despre scrisoare, şi despre solicitarea ei către Fang, şi despre vizita-fulger la nea Dumitru - bunul lui prieten dintotdeauna şi cel mai bun sfătuitor al ei... Şi n-o suna. Aştepta probabil să vadă ce se-ntâmplă - ce mai face ea atunci când el îi lasă impresia că o lasă baltă. Ea ştia deja ce-o să se-ntâmple - şi-i venea să râdă, pentru că moşul ăla ramolit îşi punea ambiţia cu ea...

Aleodor o anunţase, pe mail-ul oficial, că este invitată vineri seara la o serată. Îi dăduse şi coordonatele - Hotel de la Paix, din Geneva. Se înnecase cu fumul de ţigară când citise adresa aia! Uau! Aşa de tare se supărase nea Nicu Cărare pe ea? Sau trebuia să se ducă şi "să confirme" în faţa uriaşilor din organigrama ei, ca să primească ajutorul lor? Habar n-avea! Flerul ei opta pentru cea de-a doua variantă. Poate că şefii şefilor lui Nicu Petriceanu nu erau ferm convinşi că "merita investiţia"! Poate că şi ei erau nişte moşi ramoliţi care voiau "să clătească ochiul" şi să li se mângâie orgoliul... Cine putea şti?! În orice caz, de la serata asta n-avea voie să lipsească. Şi n-o să lipsească. Plănuia să se ducă cu Diamant - cumnatul ei. Că apariţia ei singură puţea a văduvie sau plecat la agăţat - şi nu era deloc OK! Cumnatul ei o să înghită multe calmante înainte să iasă din avion...

Na - că mai primise un mail! Şi-ăsta chiar era important! Ăsta era de la Fang! Parcă-i era frică să-l deschidă...

"Bună seara, dnă Ionesco.

Am primit mesajul dvs. şi doresc să vă anunţ că, începând de mâine, dl Piao Zhong este detaşat în cadrul SAF Consulting. Vă ataşez contractul aferent şi proforma pentru luna aprilie.

Cu speranţa că dl Zhong se va ridica la aşteptările dvs., vă mulţumesc încă o dată pentru încrederea pe care mi-o acordaţi.

Cu stimă şi deosebită consideraţie,

Fang Kwok Lo"

Ei, poftim! Cu stimă! Şi deosebită consideraţie! Fang ăsta era o figură... mamă-mamă! Ia să vadă ea ataşamentul... Erau contractul şi proforma. Scria mare acolo, la punctul 1, "detaşare Piao Zhong". În dreptul lui 2, la fel de mare, "reducere 15%". Fang era o figură...

Bun!

Deci avea un consilier personal. Să vadă acum cum să-l folosească... Adică, nu! O să aibă un consilier personal, mâine dimineaţă. Momentan zicea şi ea ca lordul John - la chestia asta cu folosirea lui Piao o să se gândească mâine. Că acum se gândeau destul şi Piao, şi Isamu - care primiseră şi ei mesajul lui Fang. Chinezul ăsta de la Nisa juca "cu cărţile pe masă" şi era un mare fan al transparenţei! Era o umbrelă mare şi trainică şi fermecată...

Dacă se culca acum şi se trezea peste o oră, adică la aterizare, nu mai adormea înainte de cinci dimineaţa. Aşa că deschise un Solitaire. Şi-l închise - nu-şi updatase tabelele, nu citise raportul Aspergerilor, nu-şi răsfoise revista presei... Puturoasă regină mai era şi ea!

Zâmbea...

Florentina

Zăcea în pat şi se holba la tavan. Şi-şi ştergea uneori lacrimile. Zăcea acolo şi-şi plângea de milă, ca proasta...

Mămica ei o sunase la unşpe azi. Nu vorbiseră mult. Îi spusese şi ei despre scrisoarea lui Trésor, despre vizita la Nisa, despre vizita în Aurari... Mămica ei avea treabă - se ducea în Spania, cu afaceri. Era sinceră şi recunoştea că, dacă ar fi avut-o aici, la Cannes, n-ar fi putut să se ducă să-i spună...

Se simţea singură şi părăsită. Se simţea foarte tristă. Nu auzise azi nimic, nici un cuvânt despre tati al ei. Îi era dor de el! Ar fi vrut să-l vadă - chiar şi aşa, slăbit şi pierdut în patul ăla plin de aparatură! Îi era dor de el! Se simţea...

Îşi şterse din nou lacrimile şi oftă greu - i-ar fi prins tare bine un calmant! Dar Isamu s-ar fi panicat, dacă ea s-ar fi dus acum să-i ceară o pastilă. În casa asta nu exista nici măcar o aspirină "la liber"! Aşa că se abţinea - stătea în pat şi aştepta să adoarmă. Şi nu reuşea. Plângea, aşa că n-o să reuşească...

Toate-i mergeau pe dos. Petrecuse Paştele departe de părinţii ei. Nu ştia nimic despre tati al ei. Era în continuare încuiată bine în închisoare, cu chinezoaica suflându-i în ceafă, departe de tot ceea ce-ar fi trebuit să reprezinte adolescenţa. Nu se apropia nimeni de ea - nici băieţi, nici fete. Nici Thomas nu-i mai scrisese...

Dacă ar fi putut să ajungă cumva la spital... Dacă ar fi putut să-i strângă mâna în mâinile ei şi să-l roage să deschidă ochii, sau... Dacă ar fi putut măcar să încerce să-l trezească! Dar ea era încuiată aici, departe de el...

13 aprilie 2020 - luni

Isamu

Stătea pe canapea şi aştepta. Era aproape ora nouă. Acuşi apărea şi Piao! Fang îi scrisese, pe la două, şi-i spusese că proaspătul consilier personal al reginei se ducea glonţ acasă, se odihnea şi se pregătea corespunzător - şi, la nouă fix, se prezenta la post. Abia-l aştepta! Avea multe de povestit! Avea multe şmecherii de şoptit...

Din fericire, Fang aprobase ideea lui. Fusese evident că ideea îi aparţinuse lui - nu? Ana ar fi optat pentru unul dintre Aspergerii lui Aleodor - cel mai talentat şi priceput în toate cele! Numai că, în materie de informaţie referitoare la afacerile familiei Ionescu, Piao era cel mai bine pregătit. Şi, adăuga el ridicându-se chiar acum şi apropiindu-se de glasvand, şi în materie de corectitudine şi încredere tot Piao "câştiga la puncte"! Îl privea lung...

Piao nu ascultase ordinul lui Fang. Nu se odihnise deloc. Avea o înfăţişare "boboc" - dar cearcănele alea negre stricau tot aspectul. Avea şi-o mutră lungă ca de înmormântare... Ca de propria înmormântare...

Deschise glasvandul şi zâmbi:

- Neaţa, colega!
- Bună dimineaţa.
- Să nu-mi spui că Fang ţi-a mâncat simţul umorului!

... Ba i-l mâncase pe tot! I-l pulverizase! Piao era mai speriat şi mai îngrijorat ca niciodată! Îl luă pe după umeri:

- Ai mâncat?
- Da.
- Atunci mergem în birou?
- Da.

Prea bine! Mergeau în birou şi se apucau de povestit! Poate-şi mai revenea şi el...

De cum intră, tânărul se grăbi să-şi lase laptopul pe birou şi să scoată telefonul. Ia - că voia să sune pe cineva! Oare pe cine suna Piao?

Ana-Maria

Angel era extrem de calm. Ştia ce frumuseţe de acte studiau ei doi - şi n-avea nici o emoţie! Chiar se pregătea să-l laude - şi să facă şi-o glumiţă, cu care să încheie mica şedinţă şi să deschidă discuţia liberă despre "ce mai faci tu"! Spania şi Portugalia erau pe creştere constantă. Era bine...

Hait - că o suna specialul! Oare cine era? Nea Nicu?... Nu. Era Piao. OK! Apăsă butonul verde:

- Da.
- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.
- Te-am sunat în primul rând ca să te anunţ că sunt la Cannes, la birou. Şi ca să-ţi mulţumesc pentru încredere.
- Mă bucur mult că Fang a fost de acord cu detaşarea ta. Şi că tu n-ai avut nimic împotrivă.
- Te asigur că nu vei fi dezamăgită!
- Aa, eu sunt sigură că n-o să mă dezamăgeşti! Nu m-ai dezamăgit niciodată! De ce te-ai apuca tocmai acum - nu?

Ea râdea, Piao râdea şi el şi nu-şi prea găsea cuvintele... Continuă tot ea:

- Eu zic să discuţi cu Isamu şi să faci două colete - şi să-ţi trimiţi nişte haine în Aurari şi la Bourges. Nişte haine însemnând câte-o garderobă completă...
- Bineînţeles!
- Şi-apoi pregăteşte-ţi şi un troller "de turneu" - că plecăm să vizităm consilieri şi monumente.
- Desigur!
- Ne întâlnim la conac, la două fix. Bine?
- Sigur că da!
- Vorbim.
- Vorbim.

Buton roşu... şi zâmbet "de încheiere":

- Tocmai mi-am angajat consilier personal.

Angel o privi lung, preţ de două-trei secunde... şi zâmbi şi el:

- Şefu' ştie?

Ea nega şi se abţinea cu greu să nu râdă...

- Păi, şefa, nu ştiu ce să zic, apropo de consilieru' ăsta personal. Da' să ştii că, dacă nu-i ciung şi şchiop şi chior de-un ochi, o să ai o problemă!

I-auzi! Bufni în râs şi se ridică:

- Las' că mă descurc eu! Ia zi-i - unde se poate mânca decent în oraşul ăsta?
- Decent însemnând cu frac sau cu blugi?
- Cu teneşi.

Bărbatul se grăbi să se ridice:

- Nicăieri. Spaniolii sunt deficitari la faza asta. Da' am eu soluţia ideală. Dă-mi cinci minute - şi se rezolvă.

Prea bine! Îi dădea şi zece - numai să fie grătarul bine încins şi micii cu bicarbonat! Şi berea rece! Şi manelele - alea vechi, cu Florin Salam...

Rebeca

Dădu cana peste cap şi-o lăsă lângă tastatură. Era de-abia nouă şi-un sfert şi terminase deja o stacană de ness - dar făcuse o grămadă de treabă! Se trezise la şase şi venise glonţ în birou. Şi făcuse ceea ce trebuia să facă - se ocupase de Raina Consulting. Cifrele arătau bine acum. Adică ceva mai bine. Începuse să-şi revină - în afaceri, desigur! Se concentra la ele - şi-i reuşeau! Mai avea vreo şase supăraţi, care ridicaseră nasul şi se botoşiseră la ea - că nu le aprobase comenzile instantaneu, că nu le trimisese actele instantaneu... Las' că le trecea lor! N-o să insiste foarte mult! O s-o roage pe Ana... Care n-o s-o refuze. Că aşa era organizarea - când aveau probleme cu clienţii, se ducea regele la ei! Şi cum regina ţinea acum locul regelui...

Ciudat - în curte se întâmpla ceva! Auzea ţipete pe două voci! Una era sigur a Adinei - sau a Florinei, nu? Ia - ce se întâmpla acolo? Se grăbi la geam... Nu - de aici nu vedea nimic! Ţipetele veneau din zona vilelor - iar verdeaţa obtura aleea! Repede, la geamul celălalt! Alerga...

Aoleu! Adina şi Aleodor! Urlau unul la celălalt, în mijlocul aleii! Dacă-i vedea Toni...

Ea nu-i vedea foarte bine. Erau la o distanţă destul de mare! Dar era limpede că spionul era vişiniu ca vişina iar ea gesticula de zor. Şi ţipau unul la celălalt. Îi auzea şi aşa, cu geamul închis! Îl deschise încet...

"... cretină că am stat..." "... fără pic de bun simţ..." "... nesimţit ca tine..." "... îngălată şi puturoasă..." "... semi-impotent ratat..." "... duduie răsuflată..." "... coate-goale fustangiu..." "... moaca ta ridată..." "... şarpe nenorocit..." "... secretară de doi bani..." "... luzăr..." "... curvieştină frigidă..." Hait - că Adina prinsese niscai ţigăneşte în ultimul timp! Tocmai i-o trântise spionului "pe limba lui"! Şi nu-i urase de bine, cum se zice! Îi urase cu tot felul de lucruri care se-auzeau de obicei la poarta babei din str. Chimirului! Da' ia uite ce-l redusese la tăcere! Auzi clar urletul femeii din mijlocul aleii! "M-am săturat de moaca ta pân' la Dumnezeu! Gata - mă mut în vila pazei! Chiar acum! Labagiu nenorocit!"

Alelei... Din fericire, Aleodor rămăsese blocat încă de la partea aia cu slobozul şi toate celelalte. Aşa că Adina "se salvase" - reuşise să revină în vilă. Probabil că o să împacheteze totul în cea mai mare viteză şi-o să-l roage pe Toni s-o însoţească... Da' chiar - unde era Toni? Şeful pazei era pretutindeni în curtea aia - în sensul că, în ulti-

mii nouă ani, avusese de multe ori surpriza să-l descopere la cinci metri de ea în momentele când fusese mie-n sută sigură că e singură cuc! Cum de nu era Toni acolo, la aşa frumuseţe de balamuc artistic? Era un mister...

Poate că nu voise să se bage. Poate că apariţia lui, în acele momente tensionate, ar fi putut isca o trântă pe cinste cu Aleodor! La urma urmei, el şi ea îl încornoraseră de toată frumuseţea pe spion! Şi nici măcar nu se înjuraseră cât de cât după aia - darămite să se-ntreacă în forţa pumnului! Hm...

Aleodor porni spre vilă... şi făcu o piruetă scurtă! Hait - că venea încoace! Se trase repede de la fereastră... Ia - chiar venea la conac?... Da - venea la conac! Se repezi la propriul birou şi-şi aprinse o ţigară - dimineaţa era destul de răcoroasă, aşa că trebuia să găsească un motiv plauzibil pentru geamul ăla deschis! N-avea nimic nici cu unul, nici cu celălalt. Nu ţinea cu nici unul dintre ei. Şi-avea nevoie de amândoi. Aşa că trebuia să fie atentă.

Florentina

Primele două ore fuseseră mai plictisitoare ca niciodată. Adevărata problemă era ora următoare - testul la chimie. Se pregătise bine pentru el. Dar era obosită. Adormise pe la două, cu ochii plânşi...

Iar Vincent venea din nou la ea, probabil tot cu chestia aia cu clubul şi ieşitul şi pupatul... Tânărul se aplecă peste pupitrul ei:

- Pot să te întreb ceva?

Aprobă cu capul.

- Ceva foarte important şi foarte secret...

Aprobă din nou - şi constată că Vincent se apleacă şi mai mult, şi mai mult... şi-i pune sub nas izul ăla de parfum dulce-acrişor bestial... Tânărul îi şopti la ureche:

- Aş vrea să pot face cumva să aflu cine te-a supărat atât de rău aseară încât să plângi în halul ăsta. Ca să pot să sun la poliţie şi să-i pun să-l aresteze. Ca să nu te mai supere niciodată! Te rog - îmi spui tu cine te-a supărat aşa de tare?

Şi-acum se retrăgea un pic şi-o privea lung, serios...

Tânărul Vincent se apropia vertiginos de ea. Şi de cucerirea primei redute - un sărut "ca la carte". Era foarte serios, foarte determinat să afle cine o supărase - şi eventual să primească şi-un pupic pentru atenţia specială pe care i-o acorda... OK! Îl prinse uşor de umeri şi-l trase cu graţie spre ea. Mai aproape... Mai aproape... Avea senzaţia că băiatul ăsta începuse să transpire... Îi şopti la ureche:

- Mi-am petrecut Paştele departe de tatăl meu. Şi n-am veşti de la spital. Mama e plecată, fraţii mei au alte preocupări...

Îi dădu drumul. Vincent mai poposea niţeluş pe lângă buclele ei moi şi parfumul *floral fresh*... Şi uite că îşi găsise răspunsul!

- Asta înseamnă că voi solicita mult mai mulţi poliţişti - nu?

Bufni în râs şi aprobă. Şi simţi sărutul pe obraz - sus, lângă ureche...

Ar fi putut să se retragă - să se sprijine de spătarul scaunului. Gestul ar fi pus 30 de centimetri între ei - şi ar fi blocat orice viitoare iniţiativă a lui. Tocmai de-asta nu se retrăgea. Era foarte curioasă ce-o să se întâmple mai departe! Momentan, nu auzea nimic - Vincent stătea acolo, lângă urechea ei, şi tăcea. Oare marele cuceritor îşi pierduse cuvintele? Sau îşi înghiţise limba?

Din spatele lui, Denise şi Adéle îi zâmbeau ei şi-i făceau cu ochiul. De parcă încercau să-i transmită că "Aşa, dă-i, dă-i - hai să-l facem poştă-ntre noi!" Erau nebune...

- ... Auzi? Care sunt şansele ca profa de chimie să-mi poată spune compoziţia chimică a parfumului tău?

- Destul de mici. E o esenţă sârbească...

- Iar crema?

Crema? Ce cremă? Hait - c-o pupase din nou! Şi nu cu ţoc - tot cu schepsis! Din nou!

- Crema...

Aa, la crema de pe obrazul ei se referea! Decise să se retragă totuşi spre spătar:

- Asta e românească. Făcută la laborator, special pentru mine.

Ochii lui îi arătau limpede că pe-asta n-o credea! OK! Întinse obrazul spre el:

- Ca să nu-mi mai iasă coşuri. Pielea mea are un pH ciudat. Iar crema asta e foarte eficientă pentru toate variaţiile de aciditate de pe faţa mea. Vezi?

Da - vedea. Şi-o evalua chiar acum, cu degetul. Era foarte mândră de tenul ei neatins de pudre şi creme colorate, aşa că... Aşa că Vincent se aplecă şi mai mult - şi de data asta "o prinse" sprijinită de spătar!

- Uite ce e! Nu ştiu cum naiba ai reuşit să te strecori până acum pe sub nasul meu şi să nu te observ! Bag seama că mi-a luat ceva vreme să mă dezmeticesc! Dar acum, că te-am cunoscut dezvelită de pielea de arici pe care-ţi place s-o etalezi, trebuie să ştii că n-ai să poţi să mă mai îndepărtezi de tine! Pentru că tu ai reuşit ceea ce nimeni n-a reuşit. Şi nu-mi pot permite să te pierd.

Cum-cum-cum?

Vincent se ridică şi se grăbi să se îndepărteze... Hei! Ce era cu cuvintele alea? Rămăsese aşa... mască! Adică... Adică el se dezmeticise şi-o văzuse. Şi acum, după ce-o descoperise "dezvelită de pielea de arici", nu mai avea nici o şansă să scape de el! Pentru că el...

Adică ea reuşise ceea ce nimeni n-a reuşit? Iar el nu-şi permitea să o piardă? Ha! Urma un *je t'aime* chinuit, gâtuit de emoţie, şi-un sărut. Şi apoi urma prezervativul. Vincent ştia unde vrea să ajungă - sub fusta ei. Şi-atât. Restul venea de la sine. Partea aia cu "nu te merit", "eşti prea bună pentru mine", "părinţii tăi n-ar fi niciodată de acord cu un pârlit ca mine", etcaetera, etcaetera...

Laptopul piui scurt. Ia - se-apucase să-i scrie acum?... Nu el; Denise. O vedea chiar acum - ţăcănea de zor...

"Să ştii că Vincent e un tip foarte OK. Dacă vrei să fii deranjată, te deranjează cu cea mai mare plăcere! Dacă vrei discreţie maximă, de mâine o să uite că eşti colegă cu el - şi-o să-l vezi sărind gardul alor tăi, în toiul nopţii, cu buchetul de flori în dinţi. E cea mai bună alegere de care ai tăi n-or să afle niciodată!"

Serios?! Se grăbea să-i răspundă...

"N-am nici o intenţie să mă cuplez cu el."

Aşa. Şi-acum?

"Adéle a fost cu el - şi cică tipul e un gentleman şi ştie multe chestii. E fair-play, galanton, nu loveşte, nu înjură, nu are idei ciudate... Ţi-am zis - ca să ştii. Că tu ai părinţi mai balauri, aşa - şi-o să-ţi trebuiască un munte de discreţie..."

Zău?! Se îngrijorau ele pentru binele ei! Ce frumos!

"Mersi, dar chiar nu sunt interesată."

Enter şi gata - log out. Profa de chimie nu putea să întârzie mai mult de cinci minute, nu? Trecuseră deja trei dintre ele. Ea îl privea pe Vincent cu coada ochiului. Se dusese glonţ la pupitrul lui şi deschisese laptopul. Căuta ceva pe net - numai el ştia ce. Era încruntat şi serios şi foarte determinat...

Rebeca

Atmosfera din birou era destul de tensionată. Aleodor tuna şi fulgera - şi, fiindcă ea era cuminte şi-şi vedea de treaba ei, el n-avea de ce să explodeze cu sunet...

Spionului îi mergea îngrozitor azi. Mai întâi fusese cearta cu Adina, în mijlocul curţii, pe-un ton şi cu nişte cuvinte cel puţin jenante pentru el. Apoi, Adina întârziase la birou - împachetase şi se mutase în camera lui Toni. Care nu era nici mai vesel, nici mai trist - dar îi străluceau ochii ca la balamuc! Ei îi arătase asta - special pentru ea, Toni îşi scosese ochelarii de soare şi-o lăsase să vadă cât de fericit era pentru decizia Adinei. În rest, şeful pazei umblase prin curte, cu ochelarii de soare pe nas. Aleodor îl evitase - fiindcă avusese foarte multă treabă în birou. Biroul lor, al consilierilor. Adina se

mutase în biroul ei - aşa că ei rămăseseră singuri. Ăsta fusese un alt moment în care spionul dăduse să explodeze...

Şi-acum urma altă belea - Piao venea să-şi ia în primire biroul de consilier. Primiseră toţi mail-ul reginei. Piao urma să fie consilierul ei personal. Pesemne că şi Părintele ţintise la postul ăsta - şi se simţea oribil... Imediat după ce primiseră mail-ul, fusese "consultată" cu privire la cazarea consilierului personal. Aleodor propusese apartamentul Adinei. Adică fostul apartament al Adinei. Ea aprobase. I se păruse normal să nu-l cazeze pe chinez cu paza! Părintele se cam încruntase când o sunase pe Florina şi-o rugase să facă curăţenie lună pentru noul locatar de-acolo... Şi-apoi se încruntase iar atunci când îl sunase pe Toni şi-l anunţase că azi vor primi trei colete mari, trimise de la Cannes de către Piao - şi care conţineau haine...

Mobilul ei piui scurt. Mesaj. Îl luă...

"Piao tocmai a ajuns la poartă."

OK! Se ridică:

- Vii să-l întâmpini?

- Bineînţeles! Ce vorbă-i asta?!

Era nervos şi irascibil şi încerca din greu să arate că nici în fund nu-l doare - da'-l durea tot corpu', cu sufletel cu tot... Ieşiră în curte.

Toni îl adusese pe Piao. Erau în parcare. Auzea clar timbrul vocii chinezului şi franceza "uşor ascuţită"... Părintele se aplecă şi şopti:

- Vezi - să nu uiţi că ăsta pricepe româna. N-o vorbeşte - da' o pricepe la perfecţie!

Aprobă, mulţumindu-i în gând că îi amintise acel amănunt crucial de care ea uitase cu desăvârşire...

Şi iată-l şi pe Piao! Prezentabil ca întotdeauna, zâmbitor ca întotdeauna... Mereu îi lăsase impresia că bărbatul ăsta zâmbea şi atunci când azvârlea cu gloanţe în toate direcţiile! Parcă se născuse cu zâmbetul pe buze! Aleodor porni spre el, cu mâna întinsă:

- Piao! Bine-ai venit!

- Bine te-am găsit, Părinte!

Uau! Chinezul trecuse la un nou nivel! Până acum, Aleodor fusese Părintele doar cu ei - colegii lui! Dar, desigur - şi Piao era colegul lui acum, aşa că... Aşa că spionul turui:

- Bun venit în echipă!

- Mulţumesc. Am venit cu gânduri bune şi intenţia de a o ajuta pe Ana. Sper să mă ajutaţi...

- Bineînţeles că te ajutăm! Faci parte din echipă - nu? Eşti colegul nostru!

Aleodor se simţea foarte important. Scosese pectoralii în faţă şi rânjea superior. Chinezul zâmbea în continuare - şi-acum se întorcea spre ea... Aprobă scurt:

- Eşti colegul nostru, cu drepturi şi obligaţii depline. După cum spunea o reclamă românească, "ţi-am rezervat un loc la noi în birou"...

Piao n-avea de unde să ştie reclama cu celula; dar era evident ce încercase ea să spună, aşa că râdea. Aleodor preluă imediat discuţia:

- Dar, până la birou, hai să vezi apartamentul! Te-am cazat cu noi în vilă. Sunt trei camere spaţioase, mobilate frumos...

- Mi-ajungea o cameră. La urma urmei, o să merg cu Ana peste tot. N-o să prea trec pe-aici...

- Dar eşti colegul nostru! Cum să-ţi fi dat o cameră?! Fii serios!

Era serios. Şi încerca să ţină pasul cu Aleodor, care îl cam zorea spre vila aia...

- Mă bucur mult că Ana te-a ales pe tine. În sensul că ne cunoaştem de nouă ani - aşa că ne-apucăm direct de treabă.

Decise să intervină şi ea:

- Într-adevăr, e mult mai bine aşa. Acum suntem şi noi liniştiţi, ştiind că şefa o să aibă alături de ea un trăgător de elită.

- Aşa-i! Pe mine mă cam îngrijora gândul că umblă singură prin toată Europa! Şi ea trage bine; dar e femeie. Şi mai cară şi laptopul ăla mare şi greu! În plus, trăim vremuri tulburi...

- Aşa e; trăim vremuri tulburi. O să te rog, dacă se poate, să-l laşi pe Toni să-mi arate curtea.

O secundă de uimire. Două, trei...

- ... Te rog! Cum să-l las eu?! Crezi că eu o rog pe Ana să mă lase să-i dau ordine lui Toni?

- Nu. Dar nu vreau să par băgăcios sau prea curios...

- Fii serios! E normal să vrei să te pui la curent cu toate! Mai ales că tu ştii ce ştii...

Piao se întoarse şi-i făcu semn să grăbească pasul. Se conformă şi-l auzi şoptind:

- Stai liniştită - că n-au unde să se ascundă. Cheng s-a apropiat mult - e la o zi distanţă de ei. Cum fac o greşeală, cum îi ajunge din urmă! Şi-atunci să te ţii!

Aprobă, privindu-l cu ochi recunoscători... Deşi şi-ar fi dorit mult să aibă tăria să-i spună să-i transmită lui Cheng să nu-i ajungă din urmă - pentru că, dacă se ajungea la confruntare, nemernicii puteau s-o omoare pe micuţa prizonieră ca să scape...

Isamu

Mobilul începu să cânte. Răspunse, un pic neatent:

- Da.

- Un curier a adus un buchet de flori pentru dra Ionesco.

Cee?... La naiba! Se repezi şi luă aparatul de pe mochetă!

- Mai spune o dată!

- Am în faţa mea un curier care trebuie să livreze un buchet cu 21 de trandafiri roşii drei Florentina Ionesco.

Ptiu, drace! Sări în picioare:

- Întreabă de la cine e. Expeditorul. Întreabă-l!

Asculta şi cobora treptele alea câte trei deja...

- Un anume Vincent Périer. A comandat pe internet, a achitat cu un card...

Aah! Puştiul ăla îl dăduse în spaime teribile! Începu să râdă:

- E OK. Ia-l şi adu-l înăuntru.

Ieşi şi se opri lângă glasvand - deci puştiul ataca cu toate forţele disponibile... Alimentate, fireşte, de scenariile scrise de mama lui - care, femeie fiind, adora să primească flori...

Claude se apropia cu buchetul. Bărbatul în costum zâmbea; ţinea roata aia mare de trandafiri roşii ca pe-un trofeu şi zâmbea, gândindu-se probabil că copiii cresc repede şi le e foarte uşor să-i ia prin surprindere pe adulţi... Luă florile:

- Sunt OK?

- Sunt cam multe după gustul meu. Dar, sigur - la 17 ani, 21 de trandafiri roşii sunt foarte OK...

Îl certă cu degetul şi reveni în living:

- Isabelle!

Tânăra ieşi imediat din bucătărie:

- Da.

- Te rog, adu tu o vază pentru trandafirii Florentinei.

Bineînţeles că fata-n casă nu se clintea de-acolo - şi îşi acoperise gura cu degetele şi râdea, emoţionată ea pentru viitoarea emoţie a prinţesei...

Ana-Maria

Turbulenţele astea erau o pacoste. Ştia, din proprie experienţă, că vor traversa repede zona aia. Şi totuşi, ori de câte ori trecea prin turbulenţe cu avioane particulare, îşi simţea inima cât un purice. Vizualiza Boeing-urile comerciale, vizualiza cutiuţa ei cu trei roţi şi câteva hublouri şi-i pierea pofta de mâncare. Dar n-avea încotro - dacă voia să ajungă la timp din punctul A în punctul B, trebuia să zboare. Soţul ei avea avioane trainice, cumpărate de noi şi foarte bine întreţinute. Şi angajase piloţi cu foarte multe ore de zbor la activ. Cu toate astea, uite că avionul se cam hâţâna - iar ei îi era frică...

Laptopul piui uşor. Mail? De la Isamu?

"Copiii cresc repede. Aşa-i că nu te aşteptai la descoperirea asta?"

... Cum adică? Ce se întâmplase cu copiii? La care copii se referea? Adică se referea la toţi trei, sau doar la unul singur? Chinezul ei fermecat decisese să-i trimită o şaradă complicată...

Ba nu! Mesajul avea ataşamente. Patru la număr, "botezate" de o cameră foto digitală. Îl deschise pe primul.

Ptiu, drace! Mm...

Da' ştia că prinţesa ei nu se jucase! Nici nu primise bine undă verde să-şi caute jumătatea vieţii, că ia uite ce ispravă făcuse! Şi mai erau şi roşii! Tânărul prins în năvodul Florentinei era amorezat până peste urechi - şi părea tânăr şi neexperimentat şi-un pic panicat de gândul că putea să piardă cursa asta...

Fotografia următoare era făcută din partea cealaltă a buchetului - dinspre fundă. Se vedea clar inimioara albă cu chenar şi arabescuri aurii... Oare ce scria acolo? Fotografia următoare ar fi trebuit să-i răspundă la întrebarea asta... Nu - în fotografia următoare se vedea clar că inimioara nu era scrisă. Adică nu se desfăcea - era doar un carton desenat identic pe ambele părţi. Junele admirator încerca să rămână secret; foarte ciudat... Următoarea fotografie...

Se încruntă instantaneu - pentru că îşi amintea cuvintele lui Isamu. Colegul de clasă al Florentinei decisese să atace în forţă la prinţesă. Chestia asta îi displăcea profund. Joaca asta cu colegul de clasă era cel mai rău lucru care i se putea întâmpla Florentinei! Ştia ea cum erau jocurile astea cu colegii - că şi ea fusese colegă de clasă cu George! Şi sfârşise prin a fugi de-acasă cu el! Nu putea uita că, de obicei, istoria se repetă...

OK. Florentina ei primise flori de la admiratorul semi-secret cu care petrecuse de mama focului în club - şi care o tot interpela, la liceu. Isamu spunea că Florentina îl respingea. Ea vedea cu ochii ei că, după ce era respins, găsea el o cale să recupereze distanţa şi să şi avanseze un pic...

OK! Reply! Scria repede-repede...

"Te rog să nu-i arăţi ceea ce ştii. Dacă îţi spune ceva, ascult-o; dacă nu, nu o descoase.

Roag-o pe Biyu să-ţi spună ce s-a întâmplat azi la liceu şi transmite-mi şi mie. Şi roag-o să stea cu ochii-n patru şi să fie vigilentă.

Revin la Cannes mâine dimineaţă - dar nu e musai ca Florentina să afle asta. Dacă te întreabă, spune-i; dacă nu, nu.

O să încerc să stau rezervată şi să-i arăt că nu mă bag în calculele ei şi n-o descos apropo de viaţa ei sentimentală. Încerc să-i câştig încrederea.

Ana."

Send... Închise laptopul - turbulenţele astea erau o pacoste! O mai scuturau mult?

Florentina

Încă cinci metri... Doi... Încă zece secunde... Gata - ajunsese acasă. Isamu zâmbea:

- Bine-ai venit.
- Bine te-am găsit.

Acum Isamu rădea - şi întindea mâinile şi-i cerea mapa şi laptopul... Da' ce-i venise?... În fine! I le dădu; iar el, în loc să-i facă loc să intre ca de obicei, păşi în spate şi arătă spre...

Uau! Uau, ce trandafiri superbi apăruseră pe măsuţa din faţa canapelei! Cât de frumoşi erau...

- Pentru tine sunt.

Hait!

- ... Ce s-a întâmplat?

Ce se întâmplase? Îngăimă, speriată de-a binelea de posibilitatea ca bănuiala ei să fie întemeiată:

- De la cine sunt?
- De la un anume Vincent Périer.

Fiu! Apăsă scurt palma peste inimă - că se speriase îngrozitor! Pentru o clipă, avusese senzaţia că o să audă că Liwei trecuse pe-aici aşa, într-o vizită scurtă...

Deci Vincent îi trimisese... Doamne! - băiatul ăsta era nebun! Da' nebun rău de tot!

- De la cine credeai că sunt?

Hait - că făcuse alta nefăcută! Se albăstrise toată şi începuse să tremure când se gândise că puteau fi de la Liwei! Acum trebuia s-o dreagă - aşa că începu să râdă:

- Nu ştiu! De la cineva din România, sau... Nu ştiu!

Se apropie de măsuţă... Doamne, ce frumoşi erau! Superbi! Numai tati al ei se pricepea atât de bine la trandafiri! Şi uite că...Uite că...

Nu. Vincent nu va fi niciodată pentru ea ceea ce era tati al ei pentru mama ei. Păşi în spate.

- Nu-i iei cu tine?
- Ba da.

Se repezi şi luă vaza cu totul. Şi văzu abia acum inimioara... care-o făcu să se încrunte rău... Isamu porni spre scări:

- Doar nu credeai că o să solicite un pătrat! Sau un trapez!

Trapez! Bufni în râs:

- Eventual cu baza mică-n jos...

Biyu începu şi ea să râdă. Isamu se ducea spre scară, râzând şi el...

Şi-acum, ea ce să facă? Adică ce-ar fi trebuit să facă ea, după ce el îi spusese azi că nu-şi permitea să o piardă şi-i trimisese minunăţiile astea roşii catifelate? Păi... Păi, nu prea ştia. Habar n-avea ce să spună! Sau ce să facă! Habar n-avea! Era pentru prima oară când primea flori de la un băiat! Habar n-avea cum să reacţioneze... Şi împlinise 17 ani deja... Se răsuci scurt spre Biyu:

- Şi-acum ce-ar trebui să fac eu?
- Să-i mulţumeşti pentru flori.

"E evident c-o să-i mulţumesc! Şi după aia ce mai fac?" Chinezoaica ridică o sprânceană:

- Ar trebui să faci şi altceva?

Ar trebui să facă şi altceva?... Păi... nu! Corect! Porni spre scară:

- Poate doar să mă apuc de învăţat la mate. Mâine am test...

Chinezoaica nu mai spunea nimic - dar o simţea zâmbind complice...

Se înşelase totuşi - fata asta, chinezoaica ei, era tare de treabă! O ajuta când şi când cu câte-un sfat; nu se băga în treburile ei. Nu-i gonea frumuseţe de pretendent - fiindcă azi, atunci când Vincent se aplecase la urechea ei, Biyu ar fi putut să-l apuce de ciuf şi de nădragi şi să-i predea prima lecţie de zbor...

Isamu era în birou. Îi dusese ei laptopul şi mapa în cameră şi-apoi se întorsese la treabă. Biyu urca treptele spre mansardă... Ciocăni la uşa biroului, care se deschise imediat. Ciudat - Isamu era singur. Şi nu mai zâmbea. Redevenise acelaşi Isamu de zi cu zi. Arătă spre biroul mic:

- Piao chiuleşte azi?
- Nu. Piao a fost transferat în postul de consilier personal al Anei.

Serios? Era uimită...

- Ea l-a cerut. Are nevoie de un al doilea set de mâini, care să facă treburile de rutină atunci când ea e ocupată cu altceva. Şi, de vreme ce el şi-a petrecut ultimii nouă ani în biroul ăsta şi e familiarizat cu activitatea, i l-am recomandat pe el. Iar ea l-a solicitat şi l-a primit de la Fang. Aşa că se întâlnesc azi la conac şi devin nedespărţiţi...

Mămica ei îşi luase un chinez, pe post de secretar-paznic-bau-bau... Bun!

- Ştii cumva când se întoarce mama acasă?
- Ea spune că mâine. Dar, până nu decolează cu destinaţia Cannes, lucrurile sunt incerte.

Deci mâine... OK! Arătă spre flori:

- I-ai spus?
- Nu. Asta e o veste pe care trebuie să i-o dai tu, nu eu.

Aşa deci... OK!

- Mulţumesc.
- N-ai pentru ce.

Reveni în camera ei şi închise uşa. Şi lăsă vaza pe birou. Erau superbi...

O să-i mulţumească lui Vincent. O să pună buchetul pe FB, o să-i mulţumească în privat şi-apoi o să-şi închidă toate electronicele - şi-o să înveţe extrem de mult la mate. Iar mâine, la liceu, vedea ea ce mai făcea!

Laptopul pornea, ea se schimba...

Facebook... Nu - el nu-i scrisese ei nimic. Normal - aştepta reacţia ei la buchetul lui! Poză florile şi le postă pe wall, cu explicaţia ***"Surpriză..."***. Fotografia era publică. Toţi holteii din Cannes puteau admira acum în voie minunăţiile alea roşii, catifelate. Deschise fereastra de mesaj.

"- Bună. Îţi mulţumesc - sunt superbi!"

Send. Aştepta - că îl vedea online...

"- Mă bucur că îţi plac."

Şi-acum trebuia să-i scrie că... Că... Nu ştia ce să-i scrie! Hai, că era culmea! Băiatul ăla încerca din greu s-o agaţe - iar ea era mai gâscă decât gâsca comună! Habar n-avea ce să-i scrie! Din fericire, scria el ceva...

"- Sper că nu ţi-am făcut probleme cu mama ta...

- Nu. Adică încă nu. Nu e acasă - şi nu a informat-o paza.

- Crezi că o să se supere? Pentru că nu vreau să-ţi fac probleme cu ea. Dar nici nu vreau să risc. Ţi-am spus - nu-mi pot permite..."

Şi-o lăsa aşa, în coadă de peşte - că ştia ea ce nu-şi putea permite el...

"- Nu cred că o să se supere. Să vedem! Te ţin la curent, cum se spune...

- Iar dacă poimâine n-am conflicte cu chinezoaica ta, e de bine - nu?

- Cine ştie..."

Primi un emoticon uimit... Gata - că treceau în altfel de discuţie!

"- Am fugit la masă! Încă o dată, îţi mulţumesc pentru surpriza pe care mi-ai făcut-o.

- A fost plăcerea mea să te surprind plăcut..."

Ei, poftim! Bineînţeles că trecuseră în altfel de discuţie!

"- Paa!

- Paa!"

Log out - repede, că cică ea se ducea la masă...

Ce-o să facă ea mâine, la liceu? Joaca asta cu Vincent devenise destul de publică! Toată clasa îl văzuse defilând zilnic până la pupitrul ei! Acum le arătase ea buchetul! Oare ce-o să facă ea mâine, când va intra în clasă? Dacă începeau cu aluziile...

Dacă începeau cu aluziile, o să le zică ea vreo două! Vorba lui - avea aşa nişte ace ascuţite în pielea ei de arici, că le-arăta ea lor! Să nu-ndrăznească...

Bufni în râs şi ieşi - oare ce le pregătise Emilie gustos azi?

Ana-Maria

Toni frână şi opri motorul. Şi nu coborî de la volan:

- Nu ştiu dacă ai aflat... Azi, Aleodor şi Adina au avut un conflict verbal.

Serios?! Ochii negri o priviră prin oglinda retrovizoare:

- Unul destul de usturător. După care ea s-a mutat din vila consilierilor. Şi din biroul comun - s-a întors în biroul ei de la etaj.

- OK. El i-a ridicat probleme?

- Absolut nici una.

- Bine. Să mă ţii la curent, dacă tensiunea escaladează.

- Bineînţeles.

- Te rog, îmi duci tu laptopul în birou?

- Bineînţeles!

Coborî şi se grăbi să ocolească conacul. Şi descoperi că Thomas o aşteptase în dreptul uşii...

- Bună ziua, dnă Ana.

- Bună, Thomas.

- Aş vrea să vă arăt ceva...

Ceva pe tabletă. Aştepta - şi se abţinea să ridice privirea şi să-i vadă mimica... Mda - prinţesa pusese buchetul "în faţa ferestrei", cum se spune. Florentina aţâţa rău jarul! Întâi *Kibori*, apoi buchetul ăsta... Aprobă scurt:

- Ştiu de la cine sunt. Ţie ţi-a scris ceva?

- Absolut nimic.

- Dar ţi-a scris vreodată despre un anume Vincent?

De data asta Thomas aproba cu capul...

- Şi? Cum e? Are ceva şanse? Sau bietul băiat se falimentează în zadar?

- După cum zice ea, n-are nici cea mai mică şansă.

- Bine, Thomas. Mă ţii la curent - da?

- Sigur, dnă Ana!

Intră în conac şi porni spre birou - ăla comun, cum îl numea Toni. Se apropia de el şi le auzea vocile... Nu auzea vocea lui Piao! Da' ce făcuseră - îl sinistraseră singur într-un birou de la etaj? Intră:

- Bine v-am găsit.

- Bine-ai venit!

- Singurei?

- Oarecum...

- Mă! Ce-aţi făcut cu Piao? Unde mi l-aţi ascuns?

Aleodor râdea cu poftă:

- S-a ascuns singur. A aflat că vii încoace şi s-a pitit rău de tot!

Interesant! Râdea şi-l certa cu degetul - şi se pregătea să-i reteze totuşi veselia aia suspectă...

- Nu - e în vila consilierilor. I-am repartizat fostul apartament al Adinei. Că ea nu-l mai foloseşte.

Îl privea cu atenţie, pregătită să-l străpungă cu laserele verzi...

- A primit hainele, acu' vreo juma de oră. Şi-a expediat trei lădoaie uriaşe de haine. Probabil le aşează, sau...

- Eu i-am spus să-şi expedieze haine aici şi în Aurari. Sper că nu se căzneşte singur cu ele - da?

- Aa, bineînţeles că nu! Luis şi Florina sunt acolo, cu el! Să ştii că a venit plin de chef de treabă! S-a familiarizat deja cu conacul, cu biroul lui...

Şi arăta spre biroul Adinei, pe care apăruse o curăţenie exemplară şi-un monitor de-ăla mare ca al lor - şi probabil că şi calculatorul era nou-nouţ...

- După care l-a luat pe Toni şi-au dat o raită prin curte. A vrut să vadă poziţionarea pazei, a câinilor, traseele, camerele, dronele - totul! Până şi maşinuţele i le-a arătat Toni!

Mda... Se apropie de fereastră. De aici, de lângă Rebeca, nu se vedea foarte bine aleea - dar se vedea acoperişul vilei. Adina nu mai folosea apartamentul... Se răsuci spre ei. Arătă covorul, la vreo doi metri de ea, şi trecu la romanes:

- Dă o ţigară.

Redevenise serioasă - şi trecuse la limba aia în care de obicei le dădea ordine ferme. Rebeca se oprise în poziţie de drepţi în punctul pe care i-l indicase. Nici Aleodor nu mai zâmbea - se grăbea să o servească, să-i aprindă ţigara, să ajungă şi el lângă consiliera roşcovană... Suflă lung fumul:

- Piao a apărut în urma necesităţii de-a rezolva mult mai multe lucruri decât pot rezolva de una singură. Ştefan ştia ce are de făcut; eu încă mai învăţ unele lucruri. El îşi făcuse o rutină - şi avea anumite semne după care recunoştea anumite tipare. Mie nu mi le-a spus. Nu m-a şcolit aşa, sută la sută...

Nici unul dintre ei nu-şi permitea să spună ceva - nici măcar o încurajare la adresa capacităţii ei de-a deveni as în materie de afaceri, fler, chestii şi multe altele! Asta era bine. Că se impunea în faţa lor. Perfect!

- Piao va fi pentru mine ceea ce a fost Rebeca pentru Ştefan, în 2011. L-aţi poziţionat bine la biroul ăsta - pentru că e egal cu voi. De azi, de la ora nouă, Piao este egal cu voi, cu Alexander, cu Gabriel, cu Diamant... Mă aştept să vă comportaţi ca atare. Informaţia care trebuie să ajungă la mine poate ocoli în siguranţă pe la el. Toată informaţia - fără ciuntirea amănuntelor ultrasecrete, fără intoxicări, fără prostii. Totul. S-a înţeles?

- Da, şefa.
- Da, şefa.
- Am vorbit şi cu nea Dumitru, ieri. Mi-a spus că Piao e o decizie bună. Că apariţia lui lângă mine arată clar sub ce umbrelă stăm - şi cât de iubiţi şi de doriţi suntem. Cu toate astea, pe perioada cât stă la conac, Piao va fi sub discreta voastră supraveghere.
- Şi el, şi comunicaţiile lui.

Părintele pricepuse exact ceea ce voise ea să spună. Bun!

- Dacă lucrurile merg aşa cum bănuiesc eu că vor merge, la sfârşitul anului e posibil ca Piao să preia şi el o ţară - sau două. Să vedem ce decizie va lua regele. Ştiţi că trebuie să punem la punct "autostrada europeană" - da?
- Da.
- Mă voi ţine de planul lui Ştefan. În iunie, voi cumpăra pământ ori în Ungaria, ori în Slovenia şi Bosnia-Herţegovina. Nici unul dintre voi nu va fi înlocuit. Sper...

Şi-o privea lung pe Rebeca, pentru că trebuia să-i amintească mica lor convenţie... Cumnata ei aprobă:

- Am înţeles.
- În ceea ce te priveşte, ordinele nu se schimbă. Stai încuiată aici. Nu scoţi nasul nici pân' la poartă. Ai înţeles?
- Am înţeles.

Bun! Îşi privi ceasul şi zâmbi:

- Părinte, ia du-te tu la geam şi spune-mi ce vezi.

Părintele se executa cu paşi uriaşi. Aştepta şi se abţinea să zâmbească...

- ... Pe Piao, alergând încoace.
- I-am spus că ne vedem la două, la conac. E două fără trei minute. Îi place să fie punctual... De fapt, are instrucţia chinezească. Când i s-a spus să facă ceva, se-apucă şi face. Şi obţine ceea ce i s-a cerut să obţină. Aveţi mare grijă ce-i cereţi - că nu prea ştie de glumă. Şi s-ar putea să vă pună în dificultate.
- Da, şefa.

Ieşi şi-i zâmbi proaspătului ei consilier:

- Uşurel - că eu trebuie să ajung prima!

Piao se oprise. Gâfâia rău şi era roşu ca racul - că doar fugise până aici! În plus, nu era obişnuit cu o şefă glumeaţă, aşa ca ea! Arătă în sus:

- Biroul lui Ştefan l-ai văzut?
- Azi? Nu. Îl ştiu, dar azi n-am trecut pe-acolo. Adică n-am vizitat, ca să zic aşa...

Aprobă şi redeveni serioasă:

- Am vorbit cu ei. Le-am spus care e rolul tău şi m-am asigurat că nu vei avea probleme cu ei.
- Nici când am venit, n-am avut probleme.
- Bun. Ai mâncat?
- Încă nu.
- Atunci mâncăm şi "te bag în şedinţă" pe la trei, aşa...

Piao părea din nou fâstâcit... Prea bine!

- Va trebui să te obişnuieşti, să ştii! Pentru că eu nu mă pot schimba - aşa-i firea mea. Iar acolo unde mergem noi doi nu-i loc de fâstâceală. Acolo, tu eşti leu-paraleu! Sau dragon - ce-ţi place ţie!

Deşi făcuse o glumă proaspătă şi destul de bine sărată, Piao nu zâmbea...

- Mă duc să-i spun Florinei să pună masa. Termină şi tu de despachetat. După prânz, avem treabă.
- Da, şefa.

Hait! - că-i spusese "şefa"! Oare făcuse mişto de ea?

... Nu. Fusese foarte serios. Îl şcolise Isamu, aşa că îşi luase rolul în serios. Era subalternul ei direct, aşa ca Aleodor şi Rebeca. Şi Diamant şi Isamu - care şi el îi spunea uneori "şefa". Piao vorbise aseară cu Fang. I se spusese, probabil, că începând de azi ea e Dumnezeul lui. Sau Buddha lui. Sau cine ştie ce zeu. Sau doar şefa. În fine...

Deci prinţesa ei primise azi flori...

Rebeca

Ronţăia struguri. Îi ronţăia încetişor, să dureze mai mult - pentru că nu prea ştia ce va urma. Prânzul fusese o plăcere - aveau o şefă glumeaţă care ştia să anime atmosfera chiar şi în momentele cele mai tensionate! Adina stătuse lângă Piao - vizavi de Aleodor. Gesturile spionului fuseseră bruşte şi cam "ascuţite", aşa...

De-un sfert de oră, regina degusta cafeaua de după masă iar ea ronţăia struguri. Se discuta despre conac. Şi despre economia Franţei, cu aplicabilitate la conac. Thomas participa din plin la discuţia asta. Nu ştia de ce, dar băiatul lui Luis devenise azi extrem de vorbăreţ... Descoperea acum că băiatul ăsta, Thomas Tabacu, nu era prost deloc! Ba chiar era isteţ rău de tot! Învăţase pe rupte, în fiecare zi - şi ia uite ce bine vorbea! Şi ce lucruri frumoase şi interesante şi foarte adevărate spunea! Regina nu-l contrazisese nici măcar o dată! Iar el, deşi se lăsase furat de valul succesului, nu greşise nici măcar o dată - şi îi "domnise" pe toţi, fără nici o jenă, fără să se simtă el mai jos sau mai... altfel. La cei 20 de ani ai lui, Thomas Tabacu devenise un bărbat pe cinste...

Regina stinse, scurt, ţigara:

- Păi, să ne fie de bine!

Să le fie de bine... Se ridică şi ea şi începu să-şi strângă telefoanele încetişor, fără grabă, fără să se zorească să fie invitată la şedinţă... Ochii verzi îl priviră drept pe Piao:

- Mergem?
- Mergem.

... Fiu! Ei mergeau sus, în biroul regelui. Ea se întorcea în biroul ei! Ce bine! Chiar nu voia să fie martoră la şedinţa "de debut"! Ana trebuia să stabilească cu Piao o grămadă de lucruri! Iar ea avea de recuperat decalajul dintre ea şi ceilalţi consilieri! Mai ales afurisiţii ăia doi din Rusia! Aia "băgaseră gaz" rău de tot - şi se detaşaseră de toată lumea! Pe-ăia trebuia să-i depăşească ea, ca să fie sigură că Piao nu va fi numit consilier peste Franţa...

Ana-Maria

Se apropiau de spital. Era linişte; era răcoare în maşină. Îl rugase pe Toni să nu pornească clima. Se simţea obosită; nu voia să aţipească...

Piao era un băiat bun. Şi un bun consilier. Ştia deja tot ce trebuise să ştie. Azi, doar "îşi reglaseră" codurile verbale şi gestica. Ea o să facă anumite gesturi; el o să acţioneze în consecinţă. Ea o să spună nişte chestii aparent banale; el trebuia să înţeleagă ordinele explicite...

O să fie greu. După cum spusese şi tanti Perla, lucrurile or să se complice din ce în ce mai mult. Dacă Ştefan nu se trezea cât mai curând...

Avea mare nevoie de regele ei! Numai el ştia ce era de făcut în situaţia asta! Trésor era prizoniera unui rus uriaş; nea Nicu se codea să se bage în ceea ce putea deveni un război pe cinste. Chinezii erau incapabili de-a o găsi pe micuţă. Iar ea era într-o barcă în care căra şi capra, şi varza, şi lupul, şi multe alte animale - şi-avea ambele vâsle, aşa că ea stabilea direcţia. Şi zău că avea ambele mâini ocupate! În timp ce ea vâslea spre bunăstare, cei din barcă erau nestruniţi...

Piao era, într-adevăr, familiarizat cu afacerea. Cu afacerile - toate. Pe-a Rebecăi o ştia toată! Şedinţa în doi se transformase, pe la cinci, în şedinţă în patru. Iar chinezul-dragon n-avusese probleme nici în deslușirea dedesubturilor din acte, nici în identificarea afaceriştilor cu care lucra Rebeca. Consiliera ei ieşise din birou constipată rău, şi probabil că nici Aleodor nu era mai zâmbitor acum...

Toni opri în curtea spitalului. Oftă greu şi coborî:

- Ce-o mai fi şi azi...

Nu primi răspuns - semn că nici el nu credea în scenariile alea frumoase de prin filmele americane de dragoste...

Spitalul părea la fel de gol ca întotdeauna. Avea un aer ciudat, de unitate spitalicească din mediul rural. Făcea ea ce făcea şi nu se suprapunea cu nici un accident major! Era aşa o linişte pe coridoarele

alea... Femeia de la recepţie o salută; salută cu capul şi se grăbi spre lift. N-avea nici o dispoziţie să dea ochii cu directorul! Sau cu medicii! Zău că nu voia să le audă bălmăjelile şi încurajările şi optimismul! Ştefan era şi acum în comă; cuvintele lor erau egale cu zero...

Era nouă seara. Era suspect de linişte. Coridorul era slab luminat - de parcă şi păienjenii de prin colţuri aveau dreptul la odihnă...

Deşi mai avea vreo trei metri până la clanţă, uşa rezervei se deschise larg. Seniorul o privea lung şi-o invita să intre... Uşa se închise - şi nu se încuie. Fu trasă şi aşezată pe unul dintre cele două scaune de lângă pat:

- Te aşteptam.

Ştia că o aşteptase. Avea vreo zece coli A4 de transmis! Acum o să fie urecheată strașnic... Seniorul se aplecă spre ea şi începu să şoptească, în romanes:

- N-a putut să te sune. Conjunctura e periculoasă. A primit informaţii cum că ăia au ascuns-o într-un bunker - şi tot acolo e şi-acum.

Serios? Da' de ce?

- N-au fost foarte siguri de reuşita mişcării cu scrisoarea. O singură amprentă putea divulga totul - oameni, locaţie, plan, şef... Totul! Nici acum nu sunt foarte siguri că planul le-a reuşit de minune!

Şi? Îl privea lung...

- A spus că nu-i bine să fii văzută alergând la el după sfaturi şi ajutor. Deşi am sentimentul că i-ar fi plăcut măcar să-l informezi...

- Mi-a promis sprijin necondiţionat în privinţa lui Trésor. Iar chinezii mă sprijină şi mă ajută de vreo două mii de ori mai mult decât mă sprijină el.

- Te-ai gândit, măcar pentru o clipă, că cele două umbrele cooperează şi conlucrează la acţiunea asta?

- M-am gândit doar că Cheng mi-a pus în faţă un biblioraft plin ochi cu investigaţie. Iar el mi-a spus în trei cuvinte că aia mică şi-a regăsit apetitu'.

- Cheng ar fi luat-o pe cărări greşite, dacă nu ar fi fost informat apropo de dezinformările ălora.

La asta nu se gândise. Şi oricum n-avea încredere în vulpoiul bătrân de la castel! Dar prefera să tacă şi să privească obrajii supţi, palizi... ai regelui ei...

- ... Ai făcut foarte bine că l-ai luat pe Piao. Cum vă înţelegeţi? E cuminte? Cooperează?

- E ca un soldat de elită la dispoziţia mea.

- Perfect. Să asculţi de el. Atunci când spune lucrurile cu convingere, ascultă de el. Că e conectat non-stop la umbrela chineză - şi ştii bine cine te-a sunat atunci, în Krusevac!

Aprobă...

- Puştiul ăsta e isteţ foc. Ştie deja "cu ce se mănâncă" - şi e tobă de informaţie. Are instrucţie chinezească la activ, e iute, e realist... A primit ordin să fie trup şi suflet al tău. Nu de la Fang - direct din China. Ieri seară a făcut videoconferinţă cu capul organigramei. Chiar m-am mirat când am aflat că a supravieţuit valului de adrenalină...

Deci Piao îşi primise ordinele de la umbra concernului... Uau!

- Te duci la serata de vineri?

- Da.

- Să nu te duci singură.

- Mă duc cu Diamant. Şi cu Piao.

- Chinezul ar fi bine să stea acasă la acţiunea asta.

- Eu nu plec nicăieri fără laptop. Nici chiar la petrecere. Iar el va păzi laptopul, în cameră. Vezi tu, năşicule...

Clipi dulce şi-i zâmbi cu subînţeles:

- N-o să fac niciodată ceea ce se aşteaptă ei să fac. Iar dacă *Mister P* o să mă sune să-mi spună să fiu serioasă, s-ar putea să-mi îmbrac consilierul într-o frumoasă ţinută kaki şi să-i leg geanta laptopului cu cătuşa de mână. Ca să fie mai realist, aşa...

Naşul ei clătina capul şi zâmbea... Decise să revină la subiectul care-o interesa pe ea:

- Cum să fac să le transmit că sunt dispusă s-o răscumpăr?

- Încă n-a sosit vremea pentru răscumpărare. Ai răbdare.

- Nu pot să am răbdare. Are de-abia şapte anişori!

- Nu tulbura apele. Nu e încă momentul să faci valuri. Tu nu ai confirmat, el nu s-a trezit...

Cu alte cuvinte, de-abia după ce ea va fi tratată ca o adevărată regină iar Ştefan îşi va reveni cât de cât, de-abia peste două-trei luni o să aibă şansa de-a o recupera pe Trésor! Târziu, foarte târziu!

Oficialul începu să vibreze. Îl scoase şi şopti:

- Prinţesa!

- I-au plăcut florile?

Poftim?... De fapt, nu era evident că omul ăsta avea mare grijă de toată familia Ionescu? Zâmbi şi aprobă. Şi apăsă butonul verde:

- Da, prinţeso.

Florentina

Sunase de trei ori deja. Mămica ei nu răspunsese. Se pregătea să închidă...

- Da, prinţeso.

- Sărut mâna, mami!

- Să creşti mare, iubita mea! Ce faci tu?

- Uite, nu mare lucru... Am învăţat până acum, că am mâine test la mate; şi te-am sunat ca să fiu sigură că tu eşti bine.

- Sunt foarte bine. Sunt la tati, la spital.

Era la el... Ea se dusese la el - şi ei nu-i spusese nimic! Nici măcar n-o informase - darămite să-i propună să meargă şi ea! Îi venea să plângă...

- ... Prinţeso, ştii bine de ce nu vă iau şi pe voi cu mine. E... Nu e bine să-l vedeţi aşa.

- Ştiu. Şi am răbdare. Las' că se trezeşte el...

- Exact! Las' că se trezeşte el - şi-atunci să vedeţi voi trei! Când eu o să plec iar voi o să rămâneţi cu el acasă! Atunci să vă ţineţi, urechială şi ascultare la lecţii!

Râdea cu poftă şi încerca să-şi înfrâneze plânsul - că vorbeau pe telefoanele alea ascultate de toată lumea...

- Mami, am auzit că l-ai luat pe Piao cu tine.

- Ai auzit corect. Piao e consilierul meu acum. E un consilier mai special, că suntem nedespărţiţi...

- Aha! Foarte bine! Din câte ştiu eu, e specialist în toate cele cu bătăi!

- Super-specialist!

Iar râdeau - iar ea îşi ştergea lacrimile scăpate din ochi...

- Mami, pot să te rog ceva?

Nu primea răspuns... Insistă:

- Ceva mic de tot, dar foarte important pentru mine?

Avu senzaţia că mama ei zâmbeşte:

- Ştiu ce vrei să mă rogi - şi "se aprobă". Vorbim mâine - bine?

- Bine, mami. Vorbim mâine.

- Noapte bună, prinţeso.

- Noapte bună, mami.

Asculta... Gata - închisese. Lăsă telefonul pe birou - mămica ei îi spusese că "se aprobă". Adică îi îndeplineşte rugămintea. Oare o înţelesese? Tati al ei i-ar fi înţeles dorinţa aşa, din tăcere; dar mami? Oare ea ştia?

"Mamiii!" Strigătul lui Léon se auzise până pe Croisette probabil...

Oftă greu şi porni laptopul - dacă nu o înţelesese acum, o s-o ajute ea mâine să înţeleagă. Şi-i va îndeplini dorinţa data viitoare când se mai ducea în Bourges. Deşi tare mult şi-ar fi dorit s-o fi înţeles azi, acum...

Mail, parolă... Apăruseră multe comentarii la buchetul de trandafiri. Majoritatea erau întrebări legate de identitatea expeditorului. Vincent nu se grăbise să răspundă, semn că înţelesese dorinţa ei de-a ţine micul lor joc departe de ochii tuturor...

Ia uite! Comentase şi Tomas! Pe la opt jumate, bunul ei prieten scrisese ***"Foarte frumoase! Când mai vii la conac?"***. După întrebarea lui mai apăruseră vreo 10, aşa că nu putea să-i răspundă acolo... Ar fi putut să-i răspundă în privat. Dar nu ştia când se mai ducea la

conac. Nu ştia ce să-i spună...

Log out. Mai bine se culca. Şi-aşa, se simţea obosită! Iar mâine avea test la matematică. Şi, mult mai dificil decât testul - avea revederea cu Vincent. Dacă se pomenea iar cu el la pupitrul ei, aplecat tot spre ea...

Avea 17 ani şi nu ştia cum să reacţioneze. Nu ştia nici ce să spună, ce să răspundă în diverse ocazii. Dacă el va încerca s-o sărute, ea...

Ea era o gâscă. Proastă. În materie de şcoală, era printre premianţi; dar în materie de adolescenţă era jalnică...

Diamant

Urcă şi ultimele trepte şi intră în dormitor. Şi se grăbi să închidă uşa şi s-o încuie. Se simţea ameţit şi foarte obosit...

Azur şi Agata chiar se mutaseră la el. Îi găsise acasă când se întorsese din Bucureşti. Azur pregătise tablele; Agata pregătise o tochitură cu mămăliguţă dumnezeiască. Simţise azi în cerul gurii aroma aia specială de afumătură cu vin roşu, pe care numai Safira reuşise s-o obţină. Se întristase un pic...

Copiii lui aveau o misiune dificilă - să-l înveselească şi să-i ţină mintea ocupată cu ei doi. Copiii lui încercau să-l ajute să uite, măcar preţ de câteva ore, de femeia de la Bourges - şi de micuţa care hălăduia acum prin Europa. Nu reuşeau. El reuşea să mimeze impecabil veselia - fiindcă ei nu reuşeau să-i alunge gândurile negre. Nici chiar Raina lui nu reuşise să-l înveselească! Făcuseră videoconferinţă azi; auzise din nou sute de declaraţii de dragoste, o văzuse mimând nerăbdarea revederii... Şi cam atât. După ce oprise laptopul, îşi montase iar veselia pe chip şi continuase discuţia despre orăşel. Acum, însă, simţise că nu mai poate. Că e prea mult pentru el. Le spusese că e obosit, aşa că se duce să se culce. Habar n-avea dacă îl crezuseră; era fericit că îl lăsaseră în pace! Deveniseră prea băgăcioşi, prea vorbăreţi, prea veseli, prea...

El, Diamant Ionescu, simţea că băiatul şi fata lui deveniseră obositori...

Era, totuşi, un nenorocit. Un prost şi-un nenorocit. Şi-un incapabil. Nu-şi putea găsi fetiţa, nu-şi putea suporta copii, nu putea s-o aline pe femeia pe care-o iubea - şi care suferea mult în momentele astea... Nu putea să facă nimic! Era o mămăliguţă inutilă! Şi era atât de singur! Doamne! - cât de singur era el, în adâncul sufletului lui! După ce femeia aia decisese să iasă din sufletul lui şi să plece să-şi caute fetiţa, el descoperise pustietatea rece...

Îşi scoase hainele şi se strecură sub pătură. Îi era frig. Se simţea pustiu şi rece; se simţea părăsit, uitat... Dat deoparte...

Ana-Maria

Stătea cuminte pe scaun, cu capul pe pat şi palma lui peste obraz. Era bine aici, sub palma lui. Se simţea liniştită...

Era linişte. Aparatele nu piuiau. Seniorul le oprise sunetul înainte să iasă, încercând probabil s-o adoarmă din nou...

Nu voia să doarmă. Voia să se bucure de el. Voia, de fapt, ca scenariile alea frumoase din filmele hollywoodiene să fie adevărate, iar el să se trezească chiar acum...

Philippe o întrebase, la telefon, dacă îl trezise pe Ştefan. Negase; iar el o sfătuise să-i vorbească mai tare! Că sigur făcuse dopuri de ceară în urechi, dacă nu se mai spălase de atâtea zile! "Vorbeşte mai tare, ca să te-audă!" - aşa o învăţase băiatul ei de nouă anişori...

Ridică încet capul şi-i aşeză mâna pe pătură. Şi-şi mută scaunul aproape de capul lui... Acum era mult mai bine. Acum era chiar lângă el. Puse palmele pe pat şi sprijini bărbia pe ele; şi şopti:

- Băiatul nostru are dreptate. Poate că, dacă o să-ţi vorbesc...

Şoapta ei se auzea ciudat în liniştea perfectă... Şi totuşi - dacă tocmai de asta avea nevoie regele ei ca să se trezească? Dacă scenariile alea puteau fi, totuşi, adevărate?

Îl privea lung...

O să încerce. Trebuia să încerce totul - toate variantele posibile.

- Te iubesc...

Îl privea lung...

O să-i vorbească despre conac. Şi despre Cannes. Despre cum mâncase mici în Valladolid... O să-i povestească ce mai era nou în Aurari. N-o să-i spună nimic despre afaceri. O să-i vorbească mult despre copii...

- ... Iubire, te superi foarte tare pe mine dacă-ţi spun că azi am încălcat regula şi ţi-am făcut o poză?

Tăcere...

- ... Prinţesa m-a rugat frumos să-i duc o poză cu tine. Şi nu cred că pot s-o refuz. E cuminte, îşi vede de şcoală, mă ascultă... Îi e dor de tine. Sunt sigură că ar fi vrut să vină şi ea...

Tăcere...

- Philippe e foarte fericit. Chinezoaica lui e specialistă în pian - şi-o stoarce pe biata fată de informaţie şi ştiinţă! Cred că e cea mai grea misiune din viaţa ei! După ce se dezleagă misterul şi se rezolvă toate problemele, fata aia sigur o să ceară internarea într-un sanatoriu! Unul fără pian! Micul prinţ e teribil...

Tăcere...

14 aprilie 2020 - marţi

Florentina

Se apropia de uşa sălii de clasă şi simţea că i se înmoaie genunchii...

FB-ul ei era plin de comentarii. Îl verificase în maşină şi constatase că devenise, brusc, o tipă extrem de populară! Zeci de tineri şi tinere pe care nu-i cunoştea nici măcar din vedere deciseseră să dea Like la florile ei! Parcă erau nebuni! Şi se gândea cu groază la reacţia lui Vincent... care nu-i mai scrisese nimic - dar nici ieri nu-i scrisese că o s-o sărute pe obraz şi-o s-o întrebe compoziţia chimică a parfumului ei sârbesc...

Biyu oftă greu:

- Deci azi ai test la mate.

- Da. Ora a doua.

- Vrei să te ajut?

Poftim? O privi lung... Chinezoaica zâmbea:

- Dacă în timpul testului mă reped la el, îl iau pe sus şi-l azvârl peste pupitre, o să se facă agitaţie mare. Iar tu o să ai cel puţin zece minute la dispoziţie ca să te inspiri din manuale. Ce zici?

Bufni în râs la auzul acelei propuneri ciudate şi intră în clasă:

- Neaţaa! Zic că, dacă îl defectezi, n-o să mai poată să facă comenzi online. Aşa că eu zic să-l lăsăm aşa, "ne-defectat".

- Bine, cum vrei tu... E dreptaci, aşa că aş putea să-l defectez doar pe stânga!

Râdea şi nega şi constata că avea o chinezoaică "super", care-o ajutase să intre în sală într-o formă uşor neabordabilă... Se aşeză şi porni laptopul. Şi ridică privirea spre chicote. Adéle şi Denise aplaudau mărunt din vârful degetelor şi fremătau toate de nerăbdare să afla de la cine era buchetul. În spatele lor, Vincent vorbea cu Mikael. Cică n-o observase chiar deloc...

Până acum, cuvintele Denisei se adeveriseră. Băiatul ăsta era de-o discreţie fantastică! Deci avea o vastă experienţă în materie - deducea ea, făcându-le prietenelor ei semn să vină să le povestească cum primise ea flori de la un admirator încă secret...

Ana-Maria

BMW-ul opri în dreptul glasvandului. Iar portierele de pe dreapta se deschiseră. Piao coborî de lângă ea la unison cu Claude! Sincronizat chiar! Îi venea să râdă - păreau că se-ntrec până la portiera cealaltă, în competiţia "cine îi va oferi reginei mâna"... Piao juca rolul scutului uman; era rolul lui Claude să o ajute să coboare. Ciudat - nu discutaseră despre asta, nu şuşotiseră, nu se mesăgiseră, dar uite ce bine se-nţeleseseră! Oare să fie decizia lui Piao de-a nu schimba protocolul? Sau să fie organizarea lui Isamu? Probabil că nu va afla asta niciodată...

Coborî şi se apropie de chinezul ei fermecat. Isamu părea acelaşi Isamu dintotdeauna:

- Bine-aţi venit.

- Bine te-am găsit.

Intră şi porni spre masă - Emilie copsese cozonaci. Devenise expertă în cozonaci - îi ieşeau delicioşi! Bucătăreasa de la Cannes aflase secretul cozonacilor neplesniţi. Trebuia neapărat să-l afle şi ea! Murea de necaz când vedea "soldaţii" ăia impecabili! Ai ei plesneau! Da' de ce plesneau? Ce greşea?

Emilie ştia bine ce ispravă făcea cu cozonacii ăia. Îi pregătise o farfurie "artistică". O luă şi porni spre scări. Mergea în spatele lor. Ei urcau şi discutau despre cum a fost. De parcă Piao era prost, să spună de faţă cu ea că îl chinuise şi-l pusese să spună şi să facă şi să le demonstreze că se pricepe... Intră în birou.

Laptopul ei sfârşi pe biroul ei. Isamu şi Piao se mutau pe canapea. Era... Era ciudat. Era ceva în neregulă aici! Lipsea ceva! Adică se schimbase ceva! Dar, ce?

... Nu-şi dădea seama. În plus, ei pălăvrăgeau acolo, pe canapea, fără să-i dea ei pic de atenţie! Şi mai era şi cozonacul care-i ciufulea atenţia... Ia să se aşeze ea la birou, să-şi deguste cozonacul şi să vadă ce se mai întâmplase cât lipsise ea! Ocoli biroul şi... Şi simţi nevoia să-i întrerupă:

- Ce s-a întâmplat?

Amândoi o priveau lung - Piao cu un pic de teamă, Isamu cu seriozitate... Arătă spre birou:

- Unde e munca?

- Nu e. Nu azi, oricum! Azi, o să te rog să te ocupi de hârtia aia din prima tăviţă.

Aha! Avea, totuşi, o hârtie! Ia! Ce hârtie avea?... O listă. Începea la ora 11 şi se sfârşea... nedefinit, cu nişte bumbi. Isamu transformase înfrumuseţarea ei în "sarcină de serviciu". O programase la coafor, la cosmetică, la masaj, la saună... Ia uite! Îi pregătise inclusiv CD-urile alea vechi cu Florin şi Adrian! Foarte interesant! Foarte... ciudat...

- Dat fiind faptul că se apropie unele evenimente importante, m-am ocupat puţin de programul tău de azi.

Deci aşa! Se ocupase de programul ei - şi de evenimentele importante care se apropiau! Foarte interesant! Chinezul ei fermecat era serios - dar îi cam străluceau ochii... Zâmbi slab:

- Cu cine merg?

- Cu Claude, ca de obicei. Ştie şi s-a ocupat deja de transport.

- ... OK. Mă schimb şi plec.

Primi o aprobare, aşa că ieşi şi porni spre scară - să se schimbe şi să plece, nu? Că doar nu era să întârzie! Avea programare la unşpe; era zece jumate deja...

Isamu

Urca treptele, zâmbind slab...

Avea o şefă ascultătoare. Nu comentase nicicum programul organizat de el. Nu ceruse să meargă la alt salon şi nici nu refuzase sauna - care nu-i prea plăcea, dar pe care o suporta cu stoicism din cauza beneficiilor pe care le avea asupra celulitei, epidermei şi-a multor altor părţi componente feminine. Ştefan se ocupase de chestia asta; şi cum explicaţia venise de la el, ea n-o verificase nicicum. O luase de bună şi se conformase. Habar n-avea Ştefan cât de mare era dragostea reginei lui pentru el! Dacă ar fi ştiut el...

Intră în birou şi zâmbi:

- A plecat.

Piao zâmbea şi el...

- Cum a fost?

- Bine. Adică încurajator. M-am descurcat bine - zic eu...

- E genul de şefă care-ţi spune ce nu-i place. Dacă nu ţi-a spus nimic, atunci i-a plăcut totul. Ceilalţi consilieri cum te-au primit?

- Foarte bine. Aleodor părea un pic nervos - avea o veselie debordantă, agitată şi-un pic nervoasă. Iar Rebeca m-a primit normal. Nu eu sunt problema ei, ci Ana.

- De ce spui asta?

- ... Când a ajuns ea la conac, eu eram în vilă - îmi aranjam hainele. A discutat câteva minute cu ei. Probabil că Rebecăi i-a spus ceva îndeajuns de dramatic ca s-o sperie un pic.

Ana îi spusese ceva Rebecăi... Ia uite! Începu să râdă:

- I-a spus că tu nu ai apărut în postura de consilier ca să înveţi pe repede-înainte şi să-i iei locul la conducerea Franţei. Îţi dai seama în ce stres trăieşte Rebeca acum?

Tânărul lui consilier era siderat - nu se gândise...

- Rebeca e codaşa. Şi e cu nervii la pământ şi psihicul zdruncinat zdravăn de dispariţia lui Trésor. Trebuie să-şi revină - altfel, regi-

na îi reziliază contractul. Rebeca are încă opt zile la dispoziţie ca să repună Franţa pe creştere. Cifrele ei sunt încurajatoare; dar a omite să plăteşti chiria, timp de 48 de ore, e o gafă care se uită greu...

- E o gafă de care Ştefan încă nu a aflat...

Aprobă - avea un consilier isteţ foc... Arătă spre uşă:

- Hai să mă ajuţi.

Ieşiră amândoi. Porni spre camera lui Philippe... Când deschise uşa, Piao bufni într-un hohot straşnic de râs! Reîncepu şi el să râdă:

- Da' ce credeai - că le-am rezolvat eu? Hai - apucă de ele! Că sunt multe şi trebuiesc repuse în ordine!

Tânărul apucă cutia plină-ochi cu hârtii şi ieşi, râzând...

O să-i placă lui Piao postul de consilier al reginei. În clipa când glumele lui o vor face să râdă, Piao o să-şi schimbe complet viziunea - şi-o să implore China să-l lase aşa, detaşat, pe vecie! Regina era o femeie foarte aparte...

Florentina

Cât era ceasul? Şase? Tii, ce târziu se făcuse! Oare mămica ei se supărase pentru lipsa de atenţie cu care-o cadorisise fata ei?

Se ridică şi se privi lung în oglindă. Era frumoasă... Părerea ei! Ea una se considera a fi frumuşică. Iar riscul de-a merge mâine la şcoală cu ochii învineţiţi bine era uriaş! Deşi mămica ei trecuse prin camera ei şi-o pupase, veselă, nu scosese un cuvânt despre buchetul de trandafiri. Nici ea nu spusese nimic. Şi-o văzuse ieşind, aparent dezinteresată...

Păi, să se ducă să-i spună! Dacă era îndeajuns de sinceră, poate că mămica ei se rezuma la a o ciufuli! Că îi spusese să-şi caute bărbat cu cinci ani mai mare, cu studii superioare, cu capul pe umeri... Iar Vincent n-avea nici una din "calităţile" astea! Ceea ce urma să facă ea era riscant!

"Gata! Cu curaj şi încredere, haide!" Ieşi şi urcă treptele. Şi ciocăni la uşa dormitorului.

- Intră.

Se conformă... şi tresări - păi unde se mai ducea la ora asta? Mămica ei era foarte atentă la dunga de tuş...

- ... Hai, intră! De ce-ai rămas acolo? Vino-ncoa!

Se conformă - şi primi imediat tuşul:

- Spor la treabă!

Mămica ei îi oferea faţa, zâmbind... OK! O mai fardase de câteva ori până acum - şi nu greşise niciodată! Să înceapă cu... Cu începutul. Adică cu întrebarea.

- Te duci undeva?

- Da. La conac. Isamu mi-a aranjat un zbor de-ăla "cadou"...

Probabil că unul dintre avioanele lui Fang trebuia să ajungă în Bourges, iar mămica ei profita de asta...

- ... Te duci la tati?

- Da. Mă duc la el. În fiecare seară, vreau să fiu lângă el. I-au tot redus sedativele. Se poate trezi oricând. Vreau să fiu acolo. Să mă audă, atunci când se trezeşte, şi să ştie că e în siguranţă.

Aha... Şopti:

- Voiam să te rog... Dacă nu mă laşi să vin şi eu, măcar fă-i o poză! Mi-e dor de el!

- I-am făcut o poză. Dar n-o să ţi-o arăt decât după ce discutăm despre buchetul superb din camera ta.

Aha! Tocmai îi pierise şi bruma de curaj...

- ... Pe vremea când am avut eu 17 ani, m-am ascuns cu grijă de mama. Eram ferm convinsă că nu m-ar fi înţeles - şi mi-ar fi interzis să mă mai văd cu el. Locuiam în Braşov, eram în clasa de mijloc iar părinţii mei insistau amândoi să dau la facultate în Bucureşti şi să mă fac contabilă. Eu adoram Literele... Până la urmă, le-am spus despre el. Mi-au interzis să mai am orice fel de contact cu el. Şi mi-au impus să dau la ASE, în Bucureşti. Aşa că am sărit fereastra şi am plecat cu el. Şi am învăţat din chestia asta că relaţia dintre mamă şi fiică trebuie să fie una de prietenie - nu de dominaţie şi ordin şi dispoziţie. Îmi place să cred că nu am făcut cu tine greşelile pe care le-a făcut mama mea cu mine.

- Nu. Nu pot să spun că mi-ai ordonat sau mi-ai impus ceva. În orice caz, nu mi-ai impus să dau la medicină!

Mămica ei râdea, ea zâmbea şi întindea uşor pudra colorată pe pleoapă... OK! Să încerce măcar!

- Îl cheamă Vincent şi e coleg cu mine. Şi mi-a atras atenţia încă dintr-a noua. Sunt doi băieţi în clasa mea cât de cât OK; unul dintre ei e Vincent...

Pesemne că voia să audă totul până la final, înainte să-i interzică sau... În fine!

- A devenit interesat de mine când cu petrecerea de la Bar En Biais. Fiind colegi, i-a fost uşor. A tot venit la mine la pupitru, să-mi zică una şi alta... Apoi a început cu invitaţiile la plimbare. Şi la cafea. Şi la shopping. Şi la Bar En Biais. De fiecare dată, am găsit un motiv să-l refuz.

- De ce?

Poftim?

- ... De ce ai căutat motive să-l refuzi?

- Nu ştiu. Adică... În fine; noi discutăm pe Facebook. Şi nu prea mi-a plăcut viziunea lui despre viaţă.

Iar tăcea şi-o aştepta să continue...

- În plus, chiar n-aveam cum să merg. Adică Isamu ar fi trebuit să facă tot felul de artificii, cu bodyguarzii, ca să-mi asigure paza. Ştii că Croisette e aglomerat... Tu ai fost mai mult plecată... În fine; să zicem că nu m-am simţit eu foarte dornică de-o plimbare cu el.

- Aha...

- ... Ieri, a venit la pupitrul meu, s-a întins frumuşel peste el şi m-a întrebat, în şoaptă la ureche, dacă profa de chimie ar putea să-i spună compoziţia parfumului meu. I-am spus că probabil că nu, pentru că e sârbesc.

Mămica ei bufni în râs - şi se trase imediat în spate, să nu se mânjească şi s-o ia de la început cu machiajul! Se grăbi să continue:

- Şi apoi m-a sărutat pe obraz.

Nu mai râdea; zâmbea doar şi o privea lung, ciudat...

- M-a întrebat dacă formula chimică a cremei mele ar fi mai simplă - şi i-am spus că probabil că nu, fiindcă e făcută la laborator special pentru pH-ul tenului meu... Şi atunci m-a sărutat din nou pe obraz...

Ciudat - o vedea aprobând încet cu capul, iar chestia asta o bulversa rău... Decise să sară peste partea aia cu "nu-mi permit să te pierd":

- Şi pe urmă s-a dus la pupitrul lui. N-a mai zis nimic - dar, când am ajuns acasă, florile mă aşteptau pe măsuţa din living. I-am mulţumit... şi cam atât.

- Înţeleg... Eşti de acord să-l dau la documentat?

Ridică scurt din umeri:

- Faci cum crezi tu! Oricum nu e el cel ales - adică, ştii tu...

- Bine. O să-l dau la documentat, ca să nu avem surprize neplăcute. Dacă vrei să ieşi cu el, ieşi cu el.

Poftim? Acum chiar era mirată!

- O cafea, o plimbare, un club - până-n ora doişpe, dacă e în timpul săptămânii... Ce-i?

- Mi-e greu să înţeleg cum gândeşti!

- E foarte simplu! Ai 17 ani şi trăieşti înconjurată de bodyguarzi. Ai avut o viaţă strictă şi te-ai conformat tuturor măsurilor de securitate. Acum, băiatul ăsta încearcă să se apropie de tine. Dacă vrei să-l laşi să se apropie, lasă-l. Tu ştii ce-am vorbit noi două - fără sex.

Au! Instantaneu, toţi cei cinci litri de sânge îi năvăliră în obraji!

- Dansaţi, pupaţi-vă, pipăiţi-vă - dar fără stins lumina. OK?

Reuşi cu greu să aprobe cu capul - chiar era siderată...

- Te sfătuiesc, ca o femeie care-am avut şi eu 17 ani, să nu te etalezi atârnată de gâtul lui. O să ai discuţii cu colegii - pentru că asemenea subiecte de bârfă nu pot trece neobservate într-a unşpea. Impune-i discreţie. Joaca de-a "nu suntem împreună" poate fi plăcută, dacă ştii cum s-o faci. O ocheadă, un zâmbet, o aluzie... La urma urmei, blin-

data are geamuri fumurii - nu? Iar cluburile nu-s săli de conferinţe - au o grămadă de cotloane pentru doi...

Aa... Foarte ciudat! Deşi încă nu-l documentase, deşi nu-l cunoştea personal, deşi tocmai auzise că nu era el "cel ales", mămica ei o învăţa cum să se pitească cu Vincent prin cotloanele din cluburi! Ceea ce auzea ea acum depăşea puterea ei de înţelegere!

- Prinţeso, una şi cu una fac două. Vrei să fii adolescentă - iar eu sunt de acord cu dorinţa ta. Cu condiţia să nu stingeţi lumina. Şi să nu-l pui pe el în pericol. Tu eşti înconjurată de bodyguarzi; el, însă, mă îndoiesc că e vreun băiat de diplomat care umblă cu Secret Service după el. Nici acum nu ştim unde e Trésor; iar *Mister P* e foarte secretos când vine vorba de asta. Semn că treaba e foarte serioasă. Nu încerca să-l fentezi pe Isamu - pentru binele tău! Şi nu te agăţa de gâtul băiatului ăstuia în public - pentru binele lui. OK?

- OK. M-am gândit să ieşim în grup - eu, el, Adéle şi Denise.

- Tocmai ţi-am spus să nu te pui singurică în gura bârfitoarelor de la liceu!

- Nuu, că lor nu le spun nimic! Dar, ştii tu - ieşim la plimbare şi la shopping, ca patru colegi de liceu ce suntem... Şi pe urmă ele se duc acasă şi eu îl duc pe el acasă cu blindata şi gata!

- Crezi tu că el o să se mulţumească doar cu atât?

- Dacă nu se mulţumeşte, să fie sănătos! Şi ştii ce m-am gândit? Tati a făcut foarte bine când a lansat zvonul că sunt ca şi măritată! Că pot să spun oricând că Vincent e doar colegul meu, iar eu sunt logodită!

Mămica ei aprobă şi scoase mobilul special din buzunar:

- Nu pot să ţi-o transfer. Nu ştiu cât de sigur mai e telefonul tău, după ce ţi-ai pus FB-ul pe el.

Fotografia? Poza cu tati al ei? Se grăbi să vină lângă ea:

- Nu mi-o transfera! Să nu cumva să...

Îşi pierduse vocea, cuvintele, totul - tati al ei slăbise îngrozitor...

- I s-a atrofiat musculatura. De-o săptămână e aşa - semn că nu mai slăbeşte acum. Ţi-am spus - îi scad zilnic sedativele. Se poate trezi oricând...

Îl privea pe tati al ei şi-i venea să plângă... Că slăbise îngrozitor şi parcă se ridase şi îmbătrânise rău...

- ... De-asta nu vă iau cu mine. Nu vreau să-l vedeţi aşa. Ajunge că sufăr eu - nu vreau să suferiţi şi voi.

Se repezi şi-o strânse în braţe. O strânse tare - că avea o mămică fantastică...

- ... Să ai grijă cu băiatul ăsta; da?

- Da, mami.

- Să nu-i permiţi

- Stai liniştită, că n-o să-i permit mare lucru! Şi-aşa, ştii cum sunt eu! Dacă deschide gura şi trânteşte patru ciobănisme, ştii ce repede mă dez-prietenesc de el? Cu toţi trandafirii lui cu tot!

Fu bătută uşor pe spate:

- O să vorbesc şi eu cu Biyu şi cu Isamu. O să le spun ce şi cum; iar chinezoaicei, în mod special, îi voi spune să oprească instantaneu orice tentativă de a stinge lumina.

Adică n-avea încredere în ea, că nu se va culca cu Vincent! Frumoos...

- Hai - mă fardezi?

Da - o farda! Repede! Se luaseră cu vorba şi uitase să-i termine machiajul! Dacă pierdea avionul...

Tăceau acum...

- ... Cum merge şcoala?

- Foarte bine. Am şanse să termin clasa a unşpea printre primii.

- Ştiam eu că-mi moşteneşti isteţimea...

Acum iar râdeau...

Şi uite că se speriase degeaba! Şi se temuse degeaba de mămica ei! Adică, în fine - nu se temuse ea chiar degeaba! Dacă i-ar fi spus ce mare crai era Vincent, probabil că nici la nouă nu termina de bătut la ea! Dar începutul era promiţător. Habar n-avusese că mămica ei fugise de-acasă cu un coleg de liceu! Ia uite...

Isamu

Uşa biroului păcăni uşor. Regina era gata de plecare. Se ridică:

- Gata?

Ana negă şi închise uşa. Şi zâmbi:

- În sfârşit, mi-a spus despre Vincent. Acum poţi să scoţi dosarul din seif.

- Vrei să i-l arăt?

- Nu; încă nu. Se gândeşte să iasă în oraş, în aceeaşi formulă de patru. Las-o întâi să tragă concluziile care-o interesează. Şi spune-i lui Biyu să stea deoparte - dar numai până la un punct. În clipa în care individul stinge lumina, are binecuvântarea mea să-l înveţe să zboare.

Aprobă şi se grăbi s-o liniştească:

- Îi spun eu asta. Cât anume i-ai oferit - câtă libertate?

- Toată libertatea organizată de tine - şi doar pân' la pat.

- Am înţeles.

Ana ieşi şi trase uşa după ea. Era nervoasă şi gânditoare şi îngrijorată... Păi, să se-apuce de organizat! Adică de informat fata aia frumoasă şi specială de la mansardă...

Florentina

Îi venea să chiuie de bucurie! Isamu nu comentase; doar întrebase unde voia să meargă şi cu câte persoane! Isamu ăsta părea hotărât să-i închirieze un stadion, dacă lista invitaţilor nu încăpea în Palais des Festivals et des Concertes! Nu era cazul; îi spusese că vor fi cel mult patru şi primise asigurarea că o să-i placă organizarea lui! Revenise deci în camera ei - şi-i venea să urle şi de bucurie, şi de iritare! Laptopul pornea destul de greu... FB-ul pornea destul de greu...

Şi-acum, să-i invite! O să le scrie că...

"Bună! Mergem toţi patru miercuri, după ore, prin oraş? Fac cinste!"

Seta FB-ul să nu arate postarea ei decât celor trei invitaţi... Post. Şi-acum era acum! Oare or să vadă mesajul?

Aştepta... Ia să-şi pregătească ea mapa pentru mâine! Porni spre mapă - şi reveni lângă laptop! Că tocmai piuise! Ia - cine ce scrisese?... Păi, Vincent scrisese! La postarea ei, comentase doar cu un "Da". Şi-i trimisese continuarea într-un mesaj privat. Era un link de youtube...

Ia uite-l! Ce obraznic! Dădu sonorul la maxim şi începu să cânte şi să danseze!

Heaven, I'm in Heaven, / And my heart beats so that I can hardly speak; / And I seem to find the happiness I seek / When we're out together dancing, cheek to cheek.

Heaven, I'm in Heaven, / And the cares that hang around me thro' the week / Seem to vanish like a gambler's lucky streak / When we're out together dancing, cheek to cheek.

Vincent înnebunise. Şi ea pe lângă el! Că se bucura ca gâsca - tocmai îşi dăduse întâlnire cu amorezul întregului oraş... Dar, de ce nu?! La urma urmei, de la plimbare şi cafea până la stinsul luminii era aşa un drum lung... Cam cât Route 66! Dacă mămica ei îi permisese să se vadă cu el, în condiţiile în care nu ştia mare lucru despre el...

Şi-o să afle în curând totul despre el - şi-atunci o să mănânce o bătaie straşnică...

Văzând şi făcând! Poate se lăsa el păgubaş! Nu de alta - dar amorezul oraşului nu putea fi dispus să aştepte după fundul ei! Nu? Că era un tip "bine" şi-avea renume de "specialist în materie"! Era coadă la uşa lui, cum se spune! Poate o lăsa el baltă! Cine ştie! În orice caz...

În orice caz, mâine ieşea cu ei - cu toţi trei! Că tocmai confirmaseră şi ele - Adéle şi Denise! Oare pe unde-i plimba Isamu? Se grăbi să iasă - că trebuia să-i spună să nu-i închirieze cine ştie ce club exclusivist! Voia să devină o adolescentă normală! Voia să-şi pună tenesii şi să păşească pe asfaltul comun! Dacă-i învăţa în belşug şi bunăstare şi răsfăţ exclusivist, o să fie rău de tot!

Isamu

Urcă şi ultimele trepte şi zâmbi - Biyu trăgea de fiare. Se pregătea intensiv pentru plimbarea de mâine! Nu de alta - dar, dacă va fi cazul, fata asta chiar o să-l înveţe pe Vincent să zboare! Tânăra îl văzu, se opri şi-şi luă prosopul. Se aşeză pe aparatul de lângă ea:

- Florentina i-a spus Anei despre buchet. Şi despre Vincent. A fost sinceră, aşa că au avut amândouă o discuţie constructivă... Şi mâine, după şcoală, Florentina iese cu colegii. Cu trei dintre ei: Adéle, Denise şi Vincent.

Primi o aprobare - şi-un zâmbet cu subînţeles.

- Convenţia ei cu Ana sună cam aşa: are libertate totală, până la un punct: stinsul luminii. Atunci când băiatul ăla apasă comutatorul, îl iei de nădragi şi-l înveţi să zboare.

Biyu bufni în râs şi aprobă:

- Am înţeles.

- În rest, vor respecta măsurile de securitate şi organizarea mea.

Îi dădu hârtia cu organizarea:

- Nu vrea să meargă în locuri pompoase; vrea să fie adolescentă. Din câte am înţeles de la Ana, vrea şi să fie o adolescentă foarte discretă. Deci, ceea ce se va întâmpla între ei doi, se va întâmpla fie pe bancheta limuzinei, fie într-un separeu bine ascuns. Fie la el - locaţie la care Ana nu s-a gândit încă. Indiferent unde decid ei să fie adolescenţi, nu uita să bruiezi toate electronicele.

- Bineînţeles.

- Şi să fii discretă - că trebuie s-o câştigăm de prietenă, iar asta e foarte greu atunci când vine vorba de prinţesă.

- Am înţeles.

- Te las să te pui la curent cu planul de mâine. Dacă ai întrebări, mă găseşti în birou.

Biyu aprobă şi despături hârtia. O privea lung... Vedea limpede că nu citea - doar privea prin ea şi se gândea... la ceva... Se ridică şi coborî.

Fata asta devenise gânditoare, în ultimele zile. Oare la ce se gândea? La ocheadele lui? Îi era greu să creadă asta; dar, pe de altă parte, nici nu putea ignora posibilitatea...

N-o mai sunase pe Fei-Yen. Deloc. Nu mai pusese emiţătoarele ei pe hartă. Nu-i trimisese flori nici măcar acum - deşi Vincent ăla "îl inspirase" încă de ieri de dimineaţă! Se întâmpla ceva cu el. Ceva ciudat. El - familistul convins... El - veşnicul îndrăgostit... El - care-i spunea "rândunica mea" şi nu accepta existenţa termenului "divorţ"... Ce era cu el?

Se aşeză în faţa calculatorului şi porni programul de urmărire. Introduse codul emiţătorului ei... Marţi, la opt seara, rândunica lui nu era acasă. Era la o adresă... pe care el o căuta chiar acum...

Marţi, la opt seara, Fei-Yen era în cabinetul doctorului Victor Fabre - specialist în psihologie şi psihiatrie. Rândunica lui avea nevoie de psiholog? Ridică ochii spre biroul mic:

- Află-mi cine...

Ptiu - drăcie! Piao era al Anei acum! Măi, să fie!

Râdea singur, că tocmai o făcuse pe-aia nefăcută... Prima lui intenţie fusese să-l pună pe Piao să-l investigheze pe medicul ăla. Uitând complet că Piao plecase cu Ana la Bourges. Şi, chiar dacă ar fi fost aici, Piao ar fi avut alte treburi. Cu Ana şi afacerile. Nu mai avea consilier...

Trase tastatura şi zâmbi - ia să-şi amintească el cum se face...

Nu. Împinse tastatura şi se ridică - n-o să-l investigheze. Nu ştia de ce, dar simţea nevoia să creadă că micul "incident" cu Piao era un semn. Şi că omul ăla, specialistul, nu trebuia investigat. Nu ştia de ce...

Oare voia să fie înşelat? Oare voia să-şi neglijeze rândunica? Oare voia să-şi salveze căsnicia - şi-i dădea deci libertate totală soţiei lui, ca să nu mai audă vreodată cuvântul "divorţ"? Habar n-avea! Un singur lucru era cert - tocmai se hotărâse să nu investigheze motivul pentru care azi, la opt seara, Fei-Yen era la cabinetul lui Victor Fabre.

Reveni la birou, se reaşeză şi deschise itinerarul prinţesei. Îi selectase cinci mall-uri, cinci restaurante, cinci cluburi de zi, cinci plaje unde să-şi facă fotografii, o scurtă croazieră cu un yaht închiriat doar pentru ei - şi-aici avea el emoţii, pentru că yahtul ăla avea cabină iar plimbarea nu putea dura mai puţin de 60 de minute... Selectase şi cinci cluburi de noapte - deşi se îndoia sincer că prinţesa n-o să ajungă acasă înainte de ora şase! Nu se ducea Florentina la şcoală cu lecţiile nefăcute şi neînvăţate...

Oare fetele alea două, Adéle şi Denise, ştiau că mai mult de-o oră n-aveau voie să petreacă? Prinţesa nu era genul care se pupa straşnic în public; în plus, fusese de acord cu mama ei în privinţa discreţiei faţă de colegele de liceu! Dacă fetele alea două or să stea scai... Ei! Cu siguranţă, Vincent o să le expedieze repejor! La ce cazier de fustangiu neserios documentase el, nu se îndoia că băiatul ăla stăpânea foarte bine tehnica de-a rămâne singur cu victima! Nu rata el aşa ocazie - şi aşa partidă putred de bogată şi extrem de neiniţiată într-ale fustangiilor...

Deşi uşa era deschisă, auzi clar ciocănitul. Tot de trei ori ciocănise! Hm...

- Intră.

Bineînţeles că ea era! Şi intrase cu ochii la el, privindu-l drept, pătrunzător... Tânăra se aşeză în faţa lui:

- Să înţeleg că ei îşi vor organiza itinerarul, pe baza propunerilor tale?

- Da. Ei vor selecta câte-o locaţie din fiecare categorie.

- În ordinea dorită de ei.

- Evident!

- Asta înseamnă că yahtul ar trebui să fie primul...

- De ce crezi asta?

- Adéle şi Denise vor pricepe repede că prezenţa lor trebuie să fie scurtă. Şi nu vor rata pentru nimic în lume plimbarea "ca-n filme", cu şampanie şi muzică şi petrecere printre bodyguarzi "ca-n filme"...

- Nu ele sunt problema mea. Cabina yahtului e problema mea...

Şi-o privea lung, edificator... Biyu roşi uşor - dar răspunse prompt:

- Pentru mine, n-ar fi o problemă. Dacă se îmbracă în alb, va arăta ca un pescăruş bine hrănit!

Oo, nu! Bufni într-un hohot straşnic de râs... Şi ea râdea... Şi zău că avea senzaţia că ochii albaştri se delectau în momentele astea cu râsul lui! Hei! O luase el razna? Sau o luase şi ea razna? Coborî privirea spre birou şi luă o coală:

- Pe-asta trebuie să i-o spun şi Anei! Va fi mult mai liniştită...

O vedea cu coada ochiului cum râdea şi aproba... Avea un râs superb...

"Hei! Ce-i cu tine?"

Redeveni oarecum serios:

- Claude a fost informat şi şi-a băgat băieţii în şedinţă. Nici una dintre locaţiile de pe listă nu le ridică probleme.

- Avem o oră de întoarcere acasă?

- Nu. Dar nu cred că prinţesa o să lungească plimbarea asta peste ora cinei. Restaurantul va fi la prânz. Dacă ei ies de la liceu la unu, atunci primul va fi restaurantul. Unde vor sta cam o oră. Apoi yahtul le va mânca încă o oră... Adéle şi Denise se vor pierde undeva în timpul shopping-ului; aşa că vor ajunge singuri la bar. Le-am rezervat un separeu destul de retras. Deschiderea intrării este de doar un metru. Fă tot posibilul ca relaţia lor - sau ce-o să fie - să rămână foarte discretă.

- Mă ocup eu de asta.

O privea... lung... Tânăra roşi din nou şi se ridică:

- Mă duc să mă pregătesc.

Aprobă, urmărind-o cu privirea... Îşi aprinse o ţigară.

Era nebun. Clar! Era dement de-a binelea! O măsurase din creştet până-n tălpi - şi-i făcuse, într-o secundă, tot "itinerarul", cum zicea Ştefan! Clar - o luase razna la bătrâneţe!

... Şi cum ştia deja că între el şi fata asta n-o să fie niciodată nimic, trase tastatura... constată că soţia lui nu terminase de discutat cu medicul... şi închise programul de urmărire. Nu-l mai avea pe Piao - aşa că toate treburile legate de SAF Consulting trebuia să le facă singur! Plus informările lui Aleodor, plus rapoartele consilierilor, cifrele, clienţii, comenzile, datele de la spital...

Ia uite ce de treabă avea el! Când să-şi mai înşele el soţia, dacă

era atât de ocupat la birou?! Nu?

Ana-Maria

Soţul ei dormea. Ea îi spusese o mulţime de lucruri - iar el dormea dus! Tare bine i-ar fi prins un sfat - măcar în privinţa prinţesei, dacă despre Trésor nu-i putuse spune nimic! Dar dacă el dormea...

Dormea atât de frumos...

Îşi mută scaunul şi lăsă capul pe pat. Şi-şi puse din nou palma lui pe obraz. Era linişte în rezervă...

Palma lui Ştefan era caldă; era moale şi caldă şi-o liniştea... Căscă lung, cu poftă... Paşii se apropiară, în spatele ei, iar Seniorul o sărută uşor pe păr:

- Noapte bună, Ano...

I-ar fi răspuns - dar aţipise deja. Şi nu voia să gonească somnul. Poate-l visa...

15 aprilie 2020 - miercuri

Florentina

Aah, Doamne! - ce zi minunată avea ea azi! Se grăbea spre sala de clasă şi avea senzaţia că păşea în ritmul muzicii...

Heaven, I'm in Heaven... Piruetă - şi intrare în sală!

- Neaţa.

- Neaţaa!

O salutaseră toţi - dar "Neaţaa" ăla vesel şi optimist se auzise doar din cele două piepturi extaziate de prietene bune! Oare... Oare el nu...? El nu venise încă. Ciudat - atunci când nu era internat sau plecat cu părinţii pe alt continent, Vincent ajungea la liceu printre primii! Oare se întâmplase ceva?

Se aşează la pupitrul ei - şi, aproape instantaneu, Adéle răsuci scaunul din faţă şi se aşează şi ea:

- Dă-mi amănunte! Urgent!

- Nu ştiu nici eu amănunte!

- Prinţeso, nu face de-astea! Spune totul, că mor aici!

- N-auzi că nici eu nu ştiu?

Se răsuci, se asigură că Biyu ştia deja itinerarul şi surprizele presărate prin el şi reveni spre Adéle:

- Eu nu ştiu decât că ieşim azi. Restul programului am senzaţia că ea îl ştie foarte bine...

Adéle se aplecă, o privi lung pe Biyu... şi, cu un gest cel puţin teatral, lăsă capul pe pupitru:

- Gata - clar! M-ai omorât!

- Da' nu ţi-am făcut nimic!

- Cum, nu mi-ai făcut nimic?! M-ai invitat la plimbare! Iar atunci când inviţi tu, iese o super-nebunie! Şi trebuie să-mi spui ce-ai organizat! Acum! Că nu rezist până la unu!

- Ba va trebui să rezişti. Îţi dau cuvântul meu de onoare că habar n-am ce ne-a pregătit consilierul fermecat!

Adéle se aplecă spre ea şi-i făcu semn că vrea să-i spună un secret ultrasecret... Se conformă.

- Oricum, fii atentă - că am vorbit şi cu Denise. Când vrei să dispărem, faci un acces de tuse. Şi-n cinci minute am dispărut amândouă.

- ... Da' de ce să dispăreţi?

- Prinţeso...

Şi-o privea lung, edificator, că nici una dintre ele nu era prostuţă...

- Vincent e un tip de nota zece. E cel mai contraindicat soţ - dar cel mai indicat mod de a-ţi petrece după-amiezele ploioase!

- Crede-mă că nu e cazul să discutăm despre asta.

- Scumpo, nu e chestia că am avut eu o relaţie cu el. Juma' de liceu a avut o relaţie cu el! Nu ştiu cum dracu poate el să "relaţioneze" atâta! O fi dependent de sex - nu ştiu! Cert e un singur lucru! Adică două! Primul - băiatul îşi face lunar analizele şi nu-l scoţi nici mort din prezervativ! Al doilea - e cel mai bun "prof" care locuieşte în Cannes şi nu e stripper profesionist sau şantajist sau "peşte". Crede-mă că ştiu ce spun! OK?

OK! Dacă era ea aşa de sigură... În fine! Decise să lămurească acum problema aia:

- Nu intenţionez să relaţionez cu el, cum zici tu. Am destule alte opţiuni, aşa că nu-mi iese limba de trei coţi când îşi face el apariţia. Iar în privinţa dispărutului, aş vrea să nu dispăreţi. Aş vrea să plecaţi normal, civilizat, cu pupături şi la revedere, în momentul în care n-o să vă mai simţiţi bine.

- Fii serioasă, OK?

Dădu să riposteze, dar Adéle se ridică:

- Ţi-am spus - tuşeşte sonor şi se rezolvă. Şi stai liniştită - că...

Prietena ei îşi trase scurt fermoarul buzelor... Ei, poftim! O ţinea pe-a ei! Şi uite că spusese unele lucruri care...

Una peste alta, trebuia să recunoască anumite chestii evidente deja! Una dintre ele se referea la situaţia în sine - şi cum "se vedea" situaţia asta din afara ei. Se vedea ca şi cum ea şi Vincent se pregăteau intens să stingă lumina. Apoi, o altă chestie era diferenţa dintre ea şi ele - prietenele ei. Ele aveau alte teme de discuţie, altă "deschidere", alt mod de a se referi la anumite lucruri. Ea, de exemplu, n-ar fi putut să spună aşa, direct, că îl testase pe unul şi era "prof". Sau "preşcolar". Ea tresărise şi atunci când el o luase de mână ca s-o ducă la dans! Aşa că...

Aşa că, mai vedea ea ce făcea! Depinde cum decurgeau lucrurile azi, la plimbare! Se cunoştea bine; ştia că, atunci când persoanele din jurul ei făceau lucruri care nu-i plăceau, subconştientul ei le nota minusuri. Vincent câştigase deja nişte minusuri atunci când îi spusese că dragostea trebuia să fie liberă, neîngrădită de angajamente inutile...

O să vadă ea ce făcea! Momentan, descoperea că Vincent chiulea de la prima oră. Profesoara tocmai intrase în sală. Era foarte ciudat... În fine! Oricum, nu mai avea net - că începuse ora! Era deci prea târziu să-l întrebe unde e - demonstrându-i astfel că e o gâscă ahtiată după el! Aşa că deschise un word şi se pregăti să tasteze foarte repede - că profa asta nu dicta, ci vorbea liber...

Aha! Iată-l şi pe Vincent! Roşu ca racul, ciufulit şi gâfâind din tot sufletul, tocmai năvălise în sală - şi se grăbea să-şi ceară scuze pentru întârziere şi să se aşeze la pupitrul lui... Dar ce păţise?

... Ia să fie ea atentă la oră! Că era important! Şi nu voia să fie o adolescentă de-aia STAS, care se puturoşea cu învăţatul atunci când dădea cu nasul de băieţi! Las' că afla ea totul, în pauza următoare!

Ana-Maria

Mobilul oficial începu să cânte. Îl luă, atentă la cifrele de pe ecran...

- Da.
- Bună ziua, dnă Ionesco.
- Bună ziua.
- Michel Gregor sunt; directorul spitalului din Bourges.

Directorul spitalului! Oare...

- Nu, nu v-am sunat să vă dau "vestea cea mare". Din păcate, dl Ionesco nu s-a trezit. Dar am, totuşi, veşti bune.

Deci nu se trezise. Fir-ar... Oftă greu:

- Vă ascult.
- Dl dr. Bouchard a studiat cu atenţie rezultatele analizelor. Şi, în urma consultului de dimineaţă, a luat decizia ca în seara asta să-i scoată dlui Ionesco toate bandajele. Mai puţin atelele de la piciorul stâng. Ca să fac o glumă, v-am sunat să vă rog să-i aduceţi soţului dvs. o pijama...

Oo, Doamne! Să-i aducă o pijama! Bufni în râs:

- Desigur! Diseară vin cu pijamaua!
- Vă aşteptăm, să ne daţi aprobarea. Ştiţi dvs. ce am discutat în prima zi de spitalizare...

Adică nu se apucau de treabă până nu aveau aprobarea ei. Minunat!

- Ajung în jur de ora 17. E bine?
- E perfect. La revedere.
- La revedere, dle Gregor.

Apăsă butonul roşu, zâmbind doar...

- Veşti bune?
- Da. M-a sunat ca să mă roage să-i duc soţului meu o pijama.

Piao zâmbea şi el; Isamu trăgea tacticos din ţigară şi aştepta restul informării...

- Îi scot azi toate bandajele - mai puţin atelele de la piciorul stâng.
- Ăla a fost cel mai grav. În privinţa fracturilor, desigur - ăla a fost curată lucrare de doctorat, să ştii!

Ştia. Şi se gândea...

- Mă aşteaptă azi, pe la cinci, cu pijamaua şi acceptul.

Abia acum Isamu zâmbi şi el:

- Au aflat toţi că Ştefan va supravieţui mie-n sută - şi sunt cu ochii pe el. Se aşteaptă trezirea lui. Toţi îl aşteaptă cu nerăbdare...
- Şi uită că, în prima fază, o să fie complet inutilizabil...
- Exact. Când mai pleci în turneu?

Poftim? Ridică, mirată, sprâncenele... Isamu se aplecă spre ea:

- Îţi propun ca, la 24 de ore după trezirea lui, să pleci cu Piao în turneu. Şi să fii leu-paraleu.

Păi... Nu prea înţelegea...

- Trebuie să laşi impresia că regele te-a trimis să tai în carne vie. Înţelegi? Ca să mai primim o scrisoare - una mult mai slab pregătită...

Aprobă şi reveni spre ecran - că nu-i plăcea deloc planul ăsta al lui Isamu! O regină leu-paraleu însemna un rege leu-paraleu. Iar el o să fie încuiat în spitalul ăla, sleit de puteri... Poate-or să existe şi sechele neurologice - goluri de memorie sau...

Nu-i plăcea deloc calculul ăla! Aşa că se ridică şi ieşi:

- Nu-mi place socoteala asta. Îl pune pe el în pericol.

Isamu tăcu; aşa că urcă scările, intră în dormitor şi se grăbi să iasă pe terasă.

Nu ştia ce să facă. Se simţea nesigură. Pe de-o parte, era bine ca ea să transmită întregii lumi furia regelui - tocmai fiindcă el era mai inutilizabil ca niciodată! Pe de altă parte, oamenii întregi la cap ştiau cât de "legumă" era el; aşa că puteau fi tentaţi să atace - şi să-l ucidă acum, în momentul de slăbiciune maximă...

Nu ştia ce să facă...

Ba ştia ce să facă! O să-i viziteze pe rând! Şi-a dracului să fie ea, dacă n-o să călătorească foarte incognito diseară! Ca să vadă toţi cât de leoaică era regina aurarilor! Ca să ştie încă de-acum că cu ea nu era bine să se pună! Ţara ideală pentru şmecheria aia era Serbia. Aşa că scoase mobilul... Era zece; dacă vorbea cu Luka acum, decola la unşpe. Ajungea la el pe la unu, discutau două-trei chestii după care trebuia să zboare trei ore pân' la Bourges. Şi apoi alte trei ore până-n Krusevac. Se întorcea la Luka pe la unşpe noaptea... Şi-l avea şi pe Piao după ea! Cum să facă?

Glasvandul foşni uşor. Paşii se apropiau. Era limpede pentru ea că Isamu înţelesese exagerarea... Consilierul ei o răsuci, o prinse bine de umeri şi-o trase ca să-i şoptească la ureche:

- ... Trebuie s-o găsim cât mai repede. Iar un comportament de forţă, apărut brusc după trezirea lui, o să-i sperie pe toţi. Ştefan o să fie inutilizabil în primele trei luni. Cel puţin două săptămâni după ce se trezeşte, mă îndoiesc că o să poată şi să vorbească! Dar ei nu trebuie să ştie asta!

- Ei nu sunt proşti - şi au consultanţi în materie de medicină pe care lătrăturile mele n-or să-i ducă de nas. Nu. Nu sunt de acord să-l pun pe el în pericol. Facem altfel. Plec azi la Luka. Adică plecăm - eu şi Piao. Dar, la ora cinci, voi fi în Bourges - chit că înghit calmante şi mă urc într-un elicopter medical. După care revin la Luka. Ăia mari, ăia interesaţi cu adevărat de mişcările noastre, or să afle că am călătorit. Or să afle mai târziu, aşa... că doar tu nu eşti vreun fitecine, să completezi mereu foile de zbor la timp...

Ei bine? Ce părere avea? Isamu zâmbea:

- Dacă aşa vrei tu, aşa se va face. Sper doar să poţi să fi leoaică - în adevăratul sens al cuvântului.

Poftim? Ridică mirată sprâncenele... Chinezul fermecat se grăbea spre glasvand:

- Unşpe fix. Îi spun eu.

N-o contrazisese; doar se îndoise de capacitatea ei de-a fi leoaică. Păi, o să aibă o surpriză! O să fie bălăuriţă, nu leoaică! Pentru a acoperi slăbiciunea regelui ei, o să fie curat cataclism ambulant! O să-i demoleze pe toţi! Jar mâncau - şi consilierii, şi partenerii, şi duşmanii... şi umbrelele...

Se grăbi să revină în dormitor - că avea de împachetat hainele de bălăuriţă.

Florentina

Era unu fix - iar ei se ridicau şi începeau să-şi strângă lucrurile.

Orele se terminaseră. Urma petrecerea. Adică ieşirea în oraş. Era tare curioasă...

Biyu o prinse de braţ:

- Hai - noi ieşim primele. Şi îi aşteptăm la maşină.

Păi... Păi, da! Că cică erau discreţi, nu? Îndesă repede totul în gentoiul laptopului şi se grăbi să iasă. Şi-i făcu Adélei semn: "ne vedem jos". Nu era fraieră, sigur înţelesese...

- Tu ştii programul?

- Da.

Bun! Cobora, grăbită să ajungă odată în maşina aia şi să afle şi ea...

Ciudat - în faţa scărilor nu o aştepta o limuzină, ci "clasica" deja blindată care-o adusese de dimineaţă! Păi... Păi, da - că ei erau discreţi! Da' oare încăpeau toţi patru pe bancheta din spate?... Dacă nu-ncăpeau, se descurcau ei cumva! Uite, de exemplu ea se oferea să-l ţină pe Vincent pe genunchii ei!

Oo, Doamne! Bufni în râs şi urcă pe bancheta din spate... Biyu urcă în faţă şi-i dădu o coală împăturită:

- Câte una din fiecare, la alegerea voastră. Sfatul meu e să începeţi cu prânzul şi să continuaţi cu navigatul. Să nu se strice vremea...

... Prânzul era o chestie firească la ora asta; dar... navigatul? Ia să vadă ea...

Uau! Simţi nevoia să ceară lămuriri:

- Adică putem să alegem câte o locaţie din fiecare categorie?

- Da. Una singură.

La capitolul yaht n-avea ce alege - era unul singur. Însă era evident că Isamu nu le rezervase o bărcuţă cu vâsle - nu? Ia - şi restaurantul? Ce le alesese la capitolul "prânz"?... Uau!

Portiera se deschise - dar nu putu să-şi ia ochii de la lista aia... Isamu era un vrăjitor! Un adevărat vrăjitor! Unul minunat - că ia uite ce program îi pregătise... Adéle îi trase hârtia din mână:

- Dă să văd - că mor!

Păi, ce să-i mai dea? Că îşi luase singură! Biyu le spunea şi lor cum era cu "câte una din fiecare". Ele chiţăiau - şi "comentau pozitiv" selecţia. Vincent nu spunea nimic. Ea se uita lung la tetieră...

- Mergem întâi cu yahtul? Haai, prinţeso! Mergem cu yahtul, da?

- Mergem întâi la un restaurant - că e prânzul.

Le răspunsese Biyu. Ea nu putea spune nimic, pentru că Vincent întârziase dimineaţă ca să se pregătească pentru ieşirea în oraş alături de ea. Avea senzaţia că se pregătise îndelung...

Diamant

Mobilul piui scurt. Cine era?... Isamu! Aha! Ia să vadă el ce zicea consilierul "cu China"...

"Salut. Regina se duce azi la spital. Te sfătuiesc să o însoţeşti. 17.00."

Deci chinezul îl sfătuia să-şi însoţească cumnata la spital. OK - o s-o însoţească! Era evident că în spatele lui "te sfătuiesc" stătea ceea ce se va întâmpla azi la spitalul ăla! Probabil că Ana trebuia să ia nişte decizii importante, sau...

Sau se trezise Ştefan?

... Nu. Dacă s-ar fi trezit, ar fi fost toţi înştiinţaţi prompt! Aşa că nu se trezise...

Oricum, o să se ducă şi el la spital. Trebuia să-şi amâne afacerile pentru mâine... Mâine, la ce oră? Dimineaţa, sau seara? Se oprea la conac? Dacă se oprea la conac, dormea la conac? Greu de spus...

Nu mai vorbise cu Raina lui de ceva vreme. Adică vorbiseră - dar nu discutaseră. Parcă-i era frică de discuţia cu ea! Îi era frică să nu constate că femeia aia îl uitase deja! Îi era frică să n-o vadă iar plângând în hohote, disperată...

O să doarmă la conac. În ultimă instanţă, putea să doarmă în conac - nu în vilă. Camerele de la etaj aveau fiecare câte-o canapea. Şi în birou era o canapea...

Florentina

Păşea cu grijă în urma lui Vincent... Se opri. Îi era frică de pasul ăla mare, până la yaht - vedea apa destul de agitată. Şi vedea şi mişcarea yahtului... Mâna se întinse spre ea:

- Un pas mare - şi-ai ajuns!

Da; mai avea un singur pas mare. Îl luă de mână, se simţi trasă... şi ajunse cu bine pe yaht. Unde bineînţeles că el nu-i dădu drumul, ci o conduse "pe muteşte" spre cabina vasului. Ia uite ce era aici...

Chiar în spatele cabinei erau canapele de piele, gri, sub forma unui separeu. Erau de-alea comode, *luxury* - Isamu nu era genul de consilier care să cunoască yahturi cu canapele *economy*. Bineînţeles că fu condusă spre una dintre laterale; bineînţeles că el ocupă locul de lângă ea...

- Bună ziua şi bine-aţi venit! Cu ce vă servesc?

Ospătarul - dacă era cu adevărat ospătar - era îmbrăcat în alb. Ca şi marinarii care deserveau yahtul. Ea era îngândurată şi se descoperise prinsă brusc într-o problemă uriaşă, aşa că tăcea... Din fericire, comanda el ceva. Nu ştia ce - nu era atentă. Problema aia nu-i ieşea din minte - şi n-o lăsa să înţeleagă totuşi lumea din jurul ei! Fetele se distrau de mama focului - se aşezaseră în faţa lor şi comandau şi ele ceva. Iar intuiţia îi spunea că dinspre paharele lor o să vină un iz puternic de alcool... Cei patru bodyguarzi treceau pe lângă ei - şi erau îndeajuns de curajoşi ca să "atace" pasajul ăla îngust care ducea către botul ascuţit al yahtului...

Motorul porni; de undeva din cabină se auzeau primele acorduri ale unei melodii reggae. Foarte potrivită dealtfel pentru ocazia în sine. Numai că ea...

Prânzul la restaurant nu fusese cine ştie ce. Adică fusese minunat, dar numai din punctul lor de vedere. Pe ea n-o "mişcase" cine ştie ce. Avusese mintea plină de gânduri, toate legate de ea însăşi - şi de adolescenţa ei. Gânduri existenţiale, aşa cum erau şi astea de-acum. Iar Vincent făcea tot posibilul să stea lângă ea. Şi în blindată stătuse lângă ea, şi la masă, şi acum... Până acum, tânărul se ferise să facă anumite gesturi faţă de ea; dar o privise, de multe ori, fără să aibă neapărat un motiv ca s-o facă. Avea senzaţia că Vincent nu prea ştia "de unde să înceapă"...

Ea era o gâscă proastă. Crescuse cu nasu'-n manuale - şi ajunsese, la 17 ani, doxă de şcoală dar cu zero informaţie despre viaţă. Era prima oară când naviga aşa, "de plăcere", fără părinţii ei. Era prima oară când era întrebată "ce serveşte" - şi nu stătea tati al ei cu ochii pe ea, să vadă dacă prinţesa alege ceva cu alcool. Era prima oară când era, în sfârşit, liberă. Avea libertate totală până la 7-8 seara. Şi uite că habar n-avea ce să facă cu toată libertatea aia! Şi cu tânărul de lângă ea! Habar n-avea...

Era o gâscă jalnică!

- Haideţi să dansăm!

Adéle avea chef de petrecere. Adică era fată deşteaptă şi intenţiona să profite de fiecare minut de libertate răsfăţată pe care-l putea primi! Biyu se aşezase pe scaun; nu rostea nici un cuvânt, dar o privea cu subînţeles... "Stai acolo cuminte." spunea privirea ei. Stătea cuminte. Nu asta era problema...

- ... Ce-i cu tine?

Deci chiar şi el sesizase că era ceva cu ea! Oftă greu... Bărbatul ăla în alb umplea repede masa cu pahare... La urma urmei, se îndoia că Vincent nu ştia deja ce-i cu ea! Se aplecă deci spre el... şi şopti:

- Mă simt ciudat.

- De ce?

- Pentru că e prima oară când sunt liberă să fac ce vreau. Şi nu prea ştiu ce să fac cu libertatea asta! Adică nu prea ştiu cum s-o... "folosesc", ca să spun aşa...

Vincent o privea lung, mirat:

- Vrei să spui că e prima oară când urci pe un asemenea yaht?

- Nu. E prima oară când, atunci când urc pe un asemenea yaht, nu stă nimeni să-mi numere paşii şi să-mi observe fiecare mişcare. Şi aş putea face orice, fără să mă îngrijorez că ies din "tiparul" prinţesei

familiei Ionesco.

- ... Cu alte cuvinte, ai o problemă de identitate.

Poftim? Cum adică?

- Acum, poţi să fi tu însăţi. Dar nu prea ştii cum eşti tu însăţi... şi nu ştii ce să faci!

- ... Da, cam aşa ceva.

- Poţi să începi prin a copia persoanele din jur. Adéle de exemplu.

Serios? Se lăsă pe spate, o privi lung... şi reveni la urechea lui:

- Nu - stilul ei chiar nu mă caracterizează!

Vincent întoarse şi el capul, exact la timp ca s-o vadă pe colega lor chiuind şi lansându-se într-o piruetă împrăştiată cam peste tot, libertină şi destul de "jenantă" în privinţa cămăşii descheiate indecent...

- Da, cred că ai dreptate. Ştii ceva? Eu zic să mergem la masa de sus.

Să meargă sus? Ei doi, singuri? Nu prea ştia ce să zică... Se aplecă spre Biyu:

- Putem să mergem sus?

Chinezoaica negă scurt:

- Momentan, nu. Stai aici.

Aici stătea! Nu se clintea! Tânăra se ridică şi se grăbi în cabină... Şi cum melodia reggae se terminase, Adéle şi Denise se aşezară la locurile lor:

- Mm, ce bine e! Prinţeso, ce bine ştii tu să te distrezi!

- Mai degrabă, să vă distrez!

- Haai, acum nu vorbi aşa! Te-am invitat la dans - nu?

Da, o invitaseră şi pe ea...

- Sper că nu te-ai supărat pe noi că dansăm!

- Nu, nu m-am supărat. De ce să mă supăr?!

- Că noi dansăm şi tu stai aici!

- Eu mă distrez foarte bine uitându-mă la distracţia voastră!

Biyu se reaşeză şi ea:

- Am vorbit cu căpitanul. Ne duce la 3 km de mal. Când ne oprim acolo, puteţi să faceţi ce vreţi.

Normal - la 3 kilometri, numai cu torpila o putea nimeri cineva! Tânăra ei bodyguardă zâmbi spre Adéle:

- Tot atunci, intră şi bodyguarzii într-o binemeritată pauză de petrecere...

Cuum? Făcu ochii mari... că nu se aşteptase... Fetele aplaudau, îmbujorate-n obraji; Vincent zâmbea complice. Numai ea era "perplexă", uimită de decizia aia foarte libertină...

Clar - avea o problemă uriaşă! Era singura care socotise că bodyguarzii nu se pot distra la 3 km distanţă de orice altă fiinţă vie! Era singura care socotise că Adéle şi Denise se puteau distra aşa, singurele! Avea probleme mari...

La naiba! Sări în picioare şi îl împinse fără menajamente spre spătar - şi ieşi de-acolo! Unde se putea ascunde de ei? Barca asta avea vreun ascunziş unde să stea singurică şi să aştepte să se termine? Nu de alta - dar voia să ajungă urgent pe mal, ca să alerge la blindată şi să gonească acasă! Şi să se-ncuie acolo, pentru totdeauna! Biyu o prinse imediat de braţ:

- I-am spus "s-o lase mai uşor". Dar cred că supa-cremă e de vină. Hai în cabină.

Era o fată de aur... Trecu de uşile-glasvand şi se pomeni într-o super-cabină - cu canapele de piele albă, cu plasmă, cu... Cu lux maxim. Din capătul ei, un tânăr în alb o privea lung.

- Îi e rău. Mergem jos.

Da - mergeau jos! Nu trebuia să le audă cineva! Nu voia să audă cineva... Coborâră câteva trepte - şi se pomeni într-un dormitor "ca-n poveşti"... Se aşeză pe marginea patului; chinezoaica închise uşa şi zâmbi:

- Aşa se distrează adolescenţii. Adică adolescentele. După ce ajungem la 3 km de ţărm, ele or să danseze cu bodyguarzii - iar voi o să mergeţi sus. Iar eu o să admir valurile, cu spatele la voi.

La naiba! Roşi violent şi oftă din tot sufletul:

- Nu sunt obişnuită cu asta.

- Cu ce anume?

- Cu chestia asta. "Distracţia" - sau cum s-o numi ce fac ei acum - nu sunt obişnuită cu ea.

- Ştiu. Nici ele n-au fost obişnuite - dar s-au obişnuit. Iar după ce-au făcut 16 ani şi au ieşit din sfera legală a sexului cu minore şi a coruperii de minore, le-a fost foarte uşor să se obişnuiască şi mai şi. O să te obişnuieşti şi tu. Următoarea plimbare cu yahtul va fi în costume de baie. Probabil că va dura mai mult - şi o să cuprindă şi-o "sesiune" de bălăceală...

- Nu - nu sunt obişnuită cu libertatea asta. Cu... "adolescenţa" asta.

- Tocmai de-asta, eu o să privesc valurile - iar el o să te obişnuiască cu adolescenţa.

Acum nu mai avea curaj nici măcar s-o privească... Chinezoaica se aşeză lângă ea:

- Priveşte altfel lucrurile. Momentan, el e foarte interesat de tine. Tu nu pari foarte interesată de el. Numai tu ştii adevărul - dar, aşa cum am observat eu, nu prea-ţi vine să plângi de drag şi dor atunci când îl vezi cum pleacă spre casa lui...

N-o putea privi - dar zâmbea, cu bărbia bine înfiptă-n piept...

- Într-o zi, o să apară un tânăr care-o să te facă să plângi chiar şi numai atunci când te gândeşti că o să trebuiască să plece acasă. Iar tu, la vârsta ta, ar trebui să fii ca ele. Dar nu eşti aşa. Se vede limpede că n-ai stat prin preajma adolescenţilor - şi nu prea ştii ce să faci cu ei. Prezenţa lor în preajma ta te sperie...

Aprobă.

- Exersează pe pielea lui. La urma urmei, el îşi doreşte foarte tare să exersezi pe pielea lui! Aşa-i?

Aprobă... şi şopti:

- Mi-e teamă să nu mi se ducă vestea. Adică băiatul ăsta e

- Bărbatul ăsta. Léon e băiat; Vincent intră deja la categoria "bărbat".

Iar nu-i mai venea să scoată un sunet... Biyu continuă ea discuţia:

- Bărbatul ăsta a avut de-a face cu adolescente ca tine. "Te-a mirosit" deja; ştie care e problema ta. Şi pare la fel de dornic să-ţi ofere pielea lui, să exersezi pe ea. Ştii de ce a întârziat azi - nu? Şi ştii de ce-a ieşit ca racheta după ultima oră...

Nu; nu ştia, aşa că negă...

- A gonit la toaletă şi s-a împrospătat tot. Şi-a schimbat şi cămaşa. N-ai observat?

Adică Vincent gonise la toaletă şi-şi schimbase cămaşa? Şi "se împrospătase"? Uau! Îşi trecu scurt mâna prin păr:

- E clar - sunt gâscă rău de tot!

- Nu. Nu eşti gâscă. Dar nu ţi-ai chinuit capul cu acel aspect al vieţii care se numeşte "sex". Pe el, aspectul ăsta îl chinuie rău...

Bufni în râs şi ridică, totuşi, privirea spre ea:

- Tu ce crezi - e OK dacă...

- Dacă exersezi pe pielea lui? Oo, da! Crede-mă că Vincent e perfect pentru exerciţiul ăsta! Ştie foarte bine cum să te facă să devii o adolescentă normală! Iar atunci când o să-l laşi în spate, n-o să pierzi nimic important!

Ia uite-o! Râdeau amândouă... Brusc, Biyu redeveni serioasă:

- Să ştii că am primit ordine clare. În clipa în care Vincent ăsta încearcă să se culce cu tine, am ordin să-l apuc de-o mână şi-un picior şi să-l fac să zboare. La propriu.

Chinezoaica se ridică şi trase pistolul de la brâu. Şi-i demonstră, într-o secundă, că avea gloanţe adevărate-n el:

- Iar dacă insistă şi după aia, trag la picioare. Nu glumesc, să ştii! Mama ta a fost foarte explicită atunci când a spus "fără sex, dragoste sau amor". Dacă vrei să te culci cu el, va trebui să fie şi ea de acord - şi să-mi schimbe ordinele.

Aha... O privi cu subînţeles:

- Clar. Dar aşa, pentru un exerciţiu simplu... cu o necunoscută sau două...

Pistolul reveni la brâu iar Biyu ieşi:

- Mă duc să le spun bodyguarzilor că, după ce ajungem la 3 km de ţărm, au program de voie.

Da; trebuiau să ştie şi ei... Oare chestia asta cu "dansul şi petrecutul" era sarcină de serviciu pentru ei? Sigur - Adéle şi Denise erau două franţuzoaice frumoase! Dar, vorba aia - nu în fiecare zi îţi vine să mănânci cozonac...

Se ridică şi se apropie de şifonier. Era îmbrăcat în oglindă. Era superb... Deci, Biyu spusese că Vincent...

La urma urmei, fata asta avea dreptate! Ea era o sălbatică! O sălbatică ciudată care se speria de toţi bărbaţii care se apropiau de ea! Şi trebuia să schimbe urgent asta! Că atitudinea asta a ei ilustra prostia şi nepriceperea în materie de bărbaţi. Şi nu numai în materie de sex; şi în materie de şmecherie! Orice şmecher care-i mirosea necunoaşterea ştia că gâsca plină de bani era uşor de manipulat, de condus, de păcălit...

OK! O să urce cu el sus! La urma urmei, ce se putea întâmpla acolo? Se aşezau pe canapele - că probabil erau canapele şi sus - şi stăteau de vorbă! Şi pe urmă el o pupa... Iar ea bifa prima "temă" de pe lunga listă a adolescentei care nu se gândise niciodată la sexul din adolescenţă... Şi mai vedeau ei ce mai făceau după aia!

Îşi desfăcu părul, îl ciufuli un pic - că se stricaseră buclele... Urcă şi ea treptele. Iar bărbatul din cabină întrebă:

- Vă simţiţi mai bine?

- Mult mai bine; mulţumesc.

Mm, ce interesantă era cabina asta! Separeuri, canapele, perne... Numai că aici era frumos într-o croazieră în doi. Sau într-o croazieră în zece - era un loc perfect pentru o petrecere de-aia "ca-n filme"! Cabina din care tocmai ieşise ea era cuibuşorul de nebunii... Ieşi pe punte. Iar Vincent se grăbi s-o prindă de umeri:

- E mai bine?

- Da. Mult mai bine. Biyu are dreptate - supa-cremă mi s-a părut ciudată...

- Şi de ce-ai mâncat-o atunci?!

- Pentru că nu mi s-a părut ciudată... până acum.

Fu condusă înapoi, la masă:

- Încă n-am ajuns la 3 km de ţărm, aşa că...

Aşa că se aşeză şi se sprijini de spătarul canapelei. Fetele o priveau lung, îngrijorate... Bufni în râs:

- Haideţi - la dans cu voi!

Le dăduse undă verde, aşa că ele se grăbeau să se zbânţuie... Biyu îi făcu semn să stea acolo şi porni spre botul vasului. Cine ştie; poate voia să vorbească cu băieţii, sau... Da - de fapt, chiar trebuia să vorbească cu băieţii! Trebuia să le spună să distreze fetele - nu? Bodyguarzii lui Claude nu-şi scoteau sacourile aşa, cu una-cu două!

Isamu

Calculatorul piui scurt. Avea un mesaj... de la Biyu! Uau! Ce-i scrisese?

"Suntem pe yaht. Ne îndreptăm spre distanţa de 3 km de ţărm, unde eu o să admir valurile iar ea şi Vincent or să admire puntea superioară."

Deci aşa decurgea plimbarea cu yahtul... Interesant! Biyu continua să scrie; el aştepta - şi trebuia să recunoască faptul că avea emoţii, ştiind că prinţesa şi golănelul or să urce singuri...

"Pe cele două capre le las să petreacă cu bodyguarzii."

Aoleu! Bufni într-un hohot de râs şi se grăbi să răspundă.

"Ei ştiu la ce teste complicate vrei să-i supui?"

Aştepta...

"Da, şi nu mi s-au părut neplăcut surprinşi. La aşa capre..."

Normal - la aşa capre dornice de tăvăleală ca-n filme pe-un yaht ca-n filme... Fata asta era teribilă!

"Am discutat cu prinţesa, în cabină. Îţi povestesc totul pe larg, după ce ajungem la 3 km de ţărm şi urc cu ei. Oricum, prinţesa e în siguranţă - iar el n-o să facă baie azi. N-o să marşeze ea la idee."

Acum era pe deplin liniştit. Fata asta, Biyu, avea un stil foarte pragmatic de a discuta despre ordinele pe care le avea. Cu siguranţă, micul ei "schimb de idei" cu prinţesa fusese pragmatic, scurt şi la subiect. Şi cucerise prietenia prinţesei - exact aşa cum îi sugerase el, în prima zi de misiune în casa familiei Ionesco. Să-i răspundă acum şi s-o lase să-şi pregătească frazele pentru scurtul raport de la 3 km distanţă de ţărm.

"Aştept povestirea ta. Pot s-o aştept până diseară, dacă ţi se pare că prinţesa îşi dă seama de ce scrii aşa de mult."

Send. Şi-acum aştepta. Ceva de la ea, sau de la Piao. Ana aterizase deja la Nis - era în drum spre Krusevac. La ea, totul mergea bine. Piao îi transmitea informaţie în timp real. În urmă cu vreo cinci minute, îi scrisese că sunt în blindată, ieşiseră din Nis iar el fusese rugat să se ocupe de rapoartele consilierilor. Probabil că Ana intenţiona să treacă şi pe la conac - şi voia să ştie dacă zvâcnirea financiară a Rebecăi era noroc chior sau creştere stabilă...

Florentina

Aha! Încetineau! Biyu se ridică din nou. Evident, ea stătea cuminte pe canapea şi aştepta... Chinezoaica intra în cabină... Cine ştie ce avea de discutat cu individul care conducea yahtul! Ea ştia! De când devenise un pic mai umană cu bodyguarda ei, descoperise că Biyu era o tipă de nota zece! Şi ştia de toate! Habar n-avea ce le învăţa la şcoala de bodyguarde - dar nimerise o bodyguardă genială! Şi avea aşa un stil...

Vincent sparse brusc tăcerea:

- Cred că te paşte încă o surpriză.

Serios? Ce surpriză? Tânărul se aplecă iar spre urechea ei:

- Cred că o să te joci puţin cu yahtul.

Cum adică?

- Cum adică?

- Adică, dacă tot suntem aici, cred că chinezoaica ta o să-ţi aranjeze o "şedinţă de pilotaj".

- Nu cred. Adică nu mă încântă ideea.

- Păcat. E o senzaţie foarte... aparte.

- Tu ai pilotat vreodată aşa ceva?

- Un yaht ca ăsta? Nu. Dar m-am jucat, ocazional, cu nişte şalupe. Şi să ştii că, dacă ţi se oferă ocazia asta, n-ar trebui s-o refuzi.

- Hm... Să vedem! Dacă mi se oferă ocazia, poate că n-o refuz! Sau, poate o refuz! Depinde...

Evident, nu-i înţelesese exprimarea alambicată... Îi şopti la ureche:

- Poate că o refuz, dacă am altceva mai interesant de făcut. Nu?

Acum pricepuse totul, aşa că zâmbea:

- Poate că da...

Muzica creştea în volum... Glasvandul se deschise iar bărbatul care-i servise pe ei ieşi şi le făcu bodyguarzilor semn să vină mai aproape şi să-i spună numele unor cocktail-uri sofisticate... Biyu ieşi şi ea - şi porni direct spre scara care ducea sus, pe puntea de deasupra. Vincent se ridică:

- Ceva îmi spune că ăsta e semnalul pentru noi.

Aprobă şi se ridică şi ea. Şi îl urmă, încercând să facă abstracţie de chicotitul afurisitei de Adéle...

Tii - ce frumos era aici, sus! Ia uite ce minunăţie de yaht...

Puntea superioară - cum îşi amintea ea că se numea zona asta a oricărui vas - era împărţită în trei. Chiar în faţă erau patru scaune - iar de acolo se putea conduce yahtul. La mijloc era un separeu în formă de U, cu o masă generoasă la mijloc... Iar în spatele separeului, în cea de-a treia zonă, trona un pat de două persoane. Era "aruncat" acolo aşa, într-o nesimţire obscen de nesimţită - de vreme ce deasupra lui era doar cerul, iar între el şi zona separeului nu era decât spătarul unei canapele... Evident, "culmea" nesimţirii era faptul că patul ăla era primul lucru pe care-l vedea orice persoană care urca pe puntea superioară! Ăsta era un yaht nesimţit rău! Da' rău de tot! Îi venea să râdă - că, de când vorbise cu Biyu în cabină, numai la sex îi stătea mintea...

Dar se părea că nu greşea calculele. Biyu se aşezase tocmai pe patul ăla - de parcă încerca să-i transmită lui Vincent că zona aia era ocupată... Fu prinsă de mână şi trasă spre separeu. De ce oare n-o

mira faptul că Vincent "ţintea" spre mobilierul comod care-i permitea şi "manevre complexe", şi o eschivă cu bătaie spre discuţia nevinovată?

Poftim! Numai la sex îi era mintea! O s-o pârască pe chinezoaica asta, că "aprinsese fitilul"...

Se aşeză şi decise să privească apa... Valurile...

Era ciudat aici, în pustietate. Era sus de tot - ştia că n-o vede nimeni, simţea că nu există nimeni în jurul ei... Adică în jurul lor...

Se simţea nesigură. Iar. Brusc, simţea nevoia s-o roage pe Biyu să-l roage pe bărbatul în alb s-o lase să piloteze yahtul. Juma de oră de pilotaj, după care se îndreptau spre ţărm şi se-ascundea în blindată. Era ciudată rău! Era jalnică...

Tăceau. De jos, se auzea petrecerea fetelor. Râdeau şi comentau tot felul de trăznăi. Denise tocmai miorlăia a alint, pe motiv că valurile îi vărsaseră cocktail-ul - iar ei îi era foarte sete... Jos, ei se distrau. Auzea şi bodyguarzii. Ăia n-aveau nici o problemă să se distreze. Bine - la vârsta lor, normal că n-aveau nici o problemă să se distreze cu aşa neserioase... Vincent îi dădu un cot uşor:

- Mm, ce bine-i pe yahtul ăsta!

Poftim? Na, că o furase peisajul rău de tot! Ei urcaseră "cu mâna goală", aşa că tânărul în alb urcase după ei cu paharele - pline, desigur. Nici ea, nici Vincent nu ceruseră ceva alcoolizat; şi uite că ea avea şi-o limonadă... Că cică supa-cremă era o pacoste...

Biyu stătea cu spatele la ei. Studia ceva pe mobil. Avea net aici? Scoase telefonul şi constată că da, în "cuibuşorul luxului" exista internet chiar şi la 3 km distanţă de orice emiţător...

- E chiar deasupra noastră.

Poftim? Îi arăta maşinăria... Ia uite-o! N-o observase! Adică nu se căznise niciodată să afle cum de tati al ei comunicase cu Isamu din mijlocul oceanului... Vincent întinse braţele şi "se lăţi" pe spătarul canapelei:

- Mm, ce bine e...

Da - părea să fie foarte bine aşa, cu cămaşa descheiată şi capul pe spate în bătaia razelor puternice... Începu să râdă:

- O să te bronzezi cu guler!

El aproba, râdea, dar nu se ridica...

"Hai, prinţeso! Lasă vrăjeala şi spaima şi frica şi ajută un pic băiatul ăsta! Că ia uite ce eforturi face - şi tu nu-l ajuţi deloc!"

Se sprijini şi ea de canapea. Lăsă capul pe spate - adică pe braţul lui - şi zâmbi:

- Eu mă bronzez cu ochelari...

Vincent îşi trase mâna - dar îi prinse uşor capul şi-l aşeză pe spătarul canapelei. Şi-l văzu, prin lentilele ochelarilor de soare, cum întinde mâinile...

Era gâscă! O gâscă gigantică! Unica gâscă de pe yahtul ăsta! Fetele alea de jos petreceau pe cinste - şi asta în timp ce Vincent îi scotea ei cravata de la uniformă... Şi era atât de calm, atât de sigur pe el...

Era jalnică... O gâscă jalnică, constipată şi vai de ea...

Cravata sfârşi pe masă. Şi nu putu să nu tresară - se apucase să-i desfacă primul nasture şi-o atinsese pe gât! Hm... Primul nasture nu-i ridicase probleme; se apucase de al doilea... Strângea pumnul, involuntar, şi era hotărâtă să-l altoiască "în forţă" dacă se apropia şi de-al treilea...

Biyu avusese dreptate. Vincent nu se apucase de-al treilea nasture. Vincent ăsta era un tip uns cu toate alifiile - şi-o mirosise din prima clipă că era o gâscă blocată rău! Îi ridica mâinile şi i le aşeza pe spătarul canapelei... Şi punea el capul pe braţul ei! Ia uite! Dădu să întoarcă capul - dar se controlă. Trebuia, totuşi, să iasă din blocajul ăla! La urma urmei, avea 17 ani! Deja! Aşa că nu schiţă nici un gest... Simţi cum braţul lui se strecoară prin spatele ei şi-o ia de mijloc... Şi celălalt braţ se muta, ca s-o cuprindă...

De jos se auzea muzica, râsetele... Vocile bodyguarzilor care le îndemnau pe fete să danseze...

Soarele era fierbinte - aşa de fierbinte că îl simţea arzându-i obrajii şi încălzindu-i ametistul de pe lănţişor...

- ... Ce mănânci?

Poftim? De data asta îl privi lung... Ptiu - ce aproape era de ea! Vincent zâmbea:

- Ce mănânci, de eşti aşa frumoasă?

Aah! Bufni în râs şi reveni la poziţia iniţială, cu capul pe spate... Capul lui se ridică - şi îi simţi răsuflarea la ureche:

- Ştiu că ai bucătăreasă. Ştiu că foloseşti creme româneşti şi parfumuri sârbeşti... Ştiu sigur că şamponul nu e o chestie comună, din comerţ...

Şi-o sărută din nou pe obraz... şi din nou, mai aproape de buze... şi mai aproape de buze... La naiba! Oftă greu:

- Ştii care-i chestia?

Capul reveni cu viteza sunetului pe braţul ei! Ce bine! Se grăbi să continue:

- Chestia e că eu nu sunt ca ele: ca Adéle şi Denise. Şi nu gândesc ca ele. Nu fac ca ele. Nu pot să mint.

- Iar toate astea mă fac pe mine să simt că nu mă pot depărta de tine nici dacă-mi dai brânci - tu şi toţi bodyguarzii tăi!

Gata - că acum chiar trebuia să-i spună! Reveni la poziţia dreaptă pe canapea:

- Trebuie să fiu sinceră faţă de tine. Pentru că nu mi se pare normal să-ţi ascund unele lucruri...

- Nu-mi spune că eşti promisă totuşi!

Vincent glumea; ea era foarte serioasă iar lui îi ardea de glume!

- OK, iartă-mă! Promit că nu mai fac!

Prea târziu! O întristase! Şi-i pierise tot cheful de discuţie! Fu din nou cuprinsă cu braţele:

- Te ascult.

El voia s-o asculte, ei nu-i mai ardea să-i spună...

- Te rog, spune-mi!

- ... Mie nu-mi place să mint. Iar ascunderea adevărului este, totuşi, o minciună!

El aproba cu capul... De jos răsunau clar zgomotele unei petreceri pe cinste...

- ... Nu cred că ceea ce ar putea începe aici, sus, poate duce către ceva bun. În sensul că... Mi-ai scris, la un moment dat, că dragostea trebuie să fie liberă. Neîngrădită de angajamente ferme.

- Nu am spus asta. Am spus că

- Ai spus că doi oameni angajaţi într-o relaţie trebuie să-şi păstreze totuşi libertatea. Iar conceptul ăsta al tău este practic opusul conceptului meu. Tu cauţi o dragoste fără obligaţii. Eu caut o dragoste care să dureze o viaţă. Nu căutăm acelaşi lucru. Şi am sentimentul că ceea ce ar putea începe aici, sus, este din start sortit eşecului.

- Orice lucru are 50% şanse de reuşită.

Ei, la dracu! Ăsta făcea pe prostu' rău de tot! Îşi scoase ochelarii şi-l privi lung, drept, pătrunzător:

- Nu sunt de principiul că trebuie să dau oricărui lucru şansa de a se materializa într-un succes, sau într-un eşec. Mai ales atunci când este vorba de viitorul meu.

Parcă-l pocnise cu făcăleţul în moalele capului - aşa-l tuflise şi-l botoşise...

- M-am născut şi am crescut într-o familie cu valori puternice. Şi cu morală şi concepte sănătoase. Bătrâneşti, dar sănătoase. Căutarea lui *Mister Perfect* în modul ăsta...

Şi arăta în jos, spre petrecerea aia în care cu siguranţă fetele îşi scoseseră cămăşile şi transformaseră sutienele în costume de baie...

- ... e comportamentul opus comportamentului meu. Eu nu pot fi aşa. Adéle i-ar putea proba pe toţi patru, spunându-şi că toţi patru au 50% şanse să fie *Mister Perfect*. Eu nu pot.

Vincent se răsuci încet spre masă şi-şi scoase ţigările... Bun! Să pună şi punctul final şi să treacă la alte teme de discuţie:

- Noi doi nu avem aceleaşi concepţii despre viaţă. Ascultăm aceeaşi muzică, avem aceleaşi opinii politico-economice, aceleaşi păreri despre modă şi maşini şi arhitectură... Noi doi putem fi prieteni şi amici pân' la pensionare; dar nu cred că vom trece vreodată la statutul de iubiţi, sau amanţi, sau...

N-o privea. Era rândul lui să se holbeze lung la valuri. Luă deci

paharul de pe masă:

- Trebuia să-ţi spun ce gândesc. Era normal să ştii şi tu asta. Îmi pare rău că nu ţi-am spus mai devreme...

Vincent zâmbea într-o dungă... Mm, foarte bună, limonada asta! Delicioasă! Acu' cinci minute rupsese băiatu' ăla-n alb lămâia din lămâi şi-o storsese prin forţa propriilor mâini... Vincent sparse tăcerea cu un oftat:

- ... Eşti prima persoană cu concepţii sănătoase pe care-o cunosc aşa, în carne şi oase. Restul au fost personaje de film.

Poftim? Cum adică?

- Mama e scenarist, tata e regizor... Iar eu am crescut într-un mediu în care concepţiile astea se discută ore-n şir şi sfârşesc prin a fi scenarii de film. Iar după ce se opreşte camera de luat vederi, ele dispar - şi lasă locul celorlalte concepţii...

Acum arăta el în jos, spre petrecere... Spre Adéle, care "câştigase" cureaua unuia dintre băieţi şi se lăuda în gura mare cu trofeul ei...

- ... Pentru mine, chestia aia de jos a fost realitatea. Până te-am cunoscut pe tine. Ai fost sinceră cu mine - aşa că o să fiu şi eu sincer cu tine. Nu-mi plac concepţiile alea de jos. M-am complăcut în ele, am crezut că sunt super-cool, dar... Dar acum, când stau lângă o persoană cu concepţii verticale, mă simt...

- Îmi cer scuze dacă te-am făcut să...

Nu-şi mai termină fraza - Vincent îi luase mâna şi i-o sărutase. Şi-o lăsă înapoi, pe masă:

- Nu trebuie să-ţi ceri scuze. Mi-a plăcut să fiu aşa ca ele şi ca ei! E o senzaţie plăcută! Chestia aia cu libertinismul şi neîngrădirea e ca un drog - te face să te simţi bine. Important. Fiecare sosire şi plecare mi-a creat o imagine pe care 99% dintre oamenii din jurul meu o doresc, dar n-o vor avea niciodată! M-am lăsat atras în... Dar aş vrea să fiu ca tine! Doamne! - cât mi-aş dori să fiu ca tine!

- Nu cred că ţi-ar place să fii singur ca mine.

- Ştii bine la ce mă refer!

- Iar tu ştii bine că, atunci când nu eşti ca ceilalţi, eşti respins de ei - şi sfârşeşti singur într-un colţ!

- Asta până când găseşti un alt surghiunit, aşa ca tine! Şi te identifici cu el!

- Nu cred că

- Nu înţelegi că sunt exact ca tine? Da - m-am comportat ca ei! Dar nu sunt aşa! Îmi doresc stabilitate! Îmi doresc valori şi concepte sănătoase! Îmi doresc o femeie aşa ca tine - care să nu se gândească niciodată că un altul poate fi mai bun decât mine! Chiar crezi că eu am pus punct de fiecare dată?

Vincent devenise tot mai înverşunat - aproape că se certau ei doi aici! Jos, Denise chiuia şi lălăia; ei, sus, începuseră să cam ţipe unul la celălalt...

- Am trăit în atmosfera aia! Dar te-am găsit pe tine! Şi vreau să mă vindec! Vreau să uit de drogul ăla de jos...

- Drogurile dau dependenţă...

- Iar eu te rog cu cerul şi pământul să mă bagi la dezintoxicare! Înţelegi? Acum înţelegi de ce sunt aici, sus, cu tine? Vreau să mă vindec! Dar nu există vindecare fără medicament! Şi am încercat să te conving... Tu poţi fi medicamentul meu. Dacă vrei, tu poţi să fii...

Şi-o privea lung, cu ochi scurşi şi ditamai botul şi cea mai jalnică mutră de pe pământ...

- ... Vrei măcar să încerci?

Negă încet cu capul... Iar Vincent redeveni într-o clipă indignat:

- Deci nu-mi dai practic nici o şansă!

Prefera să tacă...

- Mă pedepseşti pentru că n-am fost ca tine - şi m-am lăsat atras în aşa ceva!

- Nu te pede

Hait! - că o prinsese de umeri şi se repezise şi... Şi-o pupa! Chiar acum, o pupa! Îşi lipise buzele de buzele ei! Hei!

Creierul nu comandă gestul - anii de aikido făcură mâinile să se rotească scurt şi să-i lovească braţele! Şi nici ea nu ştiu cum reuşi să sară practic de pe locul ăla, în spate!

... Era la un loc distanţă de el. El era uimit. Nici ea nu era mai lămurită, dat fiind faptul că...

Vincent se ridică dintr-un salt - şi porni cu paşi mari spre botul vasului. Cu paşi mari şi furioşi...

Se răsuci înapoi, spre masă. Şi trase paharele în faţa ei. Lăsa locul ăla liber - ca să fie limpede că n-avea de gând să cedeze! Dacă spusese "nu", atunci "nu" va fi până la final! Degusta limonada...

Vincent era furios. Băgase mâinile în buzunarele pantalonilor şi se tot muta de pe un picior pe altul, privind lung înspre Italia încolo... Ea va rămâne la masă. Ea spusese tot ce avusese de spus - şi nu se-ntorcea din drum. Dacă spusese că nu va intra într-o relaţie sentimentală cu el, atunci aşa rămânea! Şi chiar nu era dispusă să-i acorde vreo şansă! Ceea ce se întâmpla jos era...

Ceea ce se întâmpla acum jos era de-a dreptul jenant. Fetele se distrau, fiecare cum voia ea. Denise dansa cu băieţii - mai mulţi, că li se auzeau clar vocile. Adéle mutase petrecerea în cabină. Geamurile erau deschise, probabil - că se auzea destul de tare... cum se distra Adéle... cu unul dintre bodyguarzi... Era jenant! Se simţea ea prost pentru neruşinarea şi nesimţirea fetei ăleia! Era jalnică! Aia îşi alesese un bodyguard şi se dusese "să şi-o pună" în cabină! Era...

Era jenant. Pentru ea - organizatoarea ieşirii de azi. Pentru Adéle, era o chestie normală. Aşa se distra ea la petreceri! Ei cu siguranţă că i se părea absolut normal...

Vincent făcu o piruetă scurtă... Mm, ce încruntat era! Încruntat şi nervos şi plin de draci! Şi uite-l cu ce determinare se-ntorcea lângă ea... şi-o "ataca" pe partea cealaltă! Păi, parcă era mai bine aşa! El venea din dreapta ei, iar Biyu era în stânga. Dacă va trebui să intervină, chinezoaica o să păşească pe canapea şi-apoi pe masă - şi-o să aibă poziţia ideală să-l înhaţe şi să-l azvârle peste bord! Tânărul se trânti pe canapea chiar lângă ea - şi-i întoarse violent capul spre el:

- Uită-te la mine! Uită-te la mine!

OK! Se uita la el! Şi descoperea... că avea ochii plini de lacrimi? Ei, drăcie!

- N-o să te las să mă alungi! Toată viaţa, m-am complăcut în rahatul ăla de jos - iar acum, când am descoperit că exişti şi eşti aşa ca-n visele mele, n-am să te las să mă alungi!

Se trase un pic mai în spate şi începu să râdă:

- Nu mă face s-o strig...

Fu cuprinsă cu braţele şi strânsă cu putere:

- Strig-o! Nu-mi pasă! Nu înţelegi? Nu vreau să fiu aşa! Nu mai vreau să fiu aşa! Vreau să fiu ca tine! Mintea mea, sufletul meu şi-au dorit întotdeauna să fie aşa ca tine! Şi să aibă pe cineva aşa ca tine! Dar n-a existat până acum cineva aşa ca tine în preajma mea! Şi am fost îndeajuns de prost ca să nu te observ până acum! Ca să nu înţeleg ce minune aveam în apropierea mea, şi n-o vedeam!

Daa, fusese de-a dreptul chior până acum! Palma lui cu prinse cu tandreţe de ceafă:

- Ajută-mă să mă vindec! Ajută-mă să fiu cu adevărat fericit! Te rog! Dacă tu mă ajuţi, îţi jur că...

Îl împinse uşurel, dar ferm, şi-l opri:

- Nu jura. Şi nu insista. Vreau să-ţi mai spun ceva. Ceva mult mai important decât tot ce-am spus până acum.

Reuşise să-l depărteze vreo 20 de centimetri. Acum era acum...

- Ştii bine cine e tata. Ştii bine din ce familie fac parte. Atunci când i-am spus mamei mele că aş vrea să fiu, totuşi, adolescentă, şi-a aprins o ţigară şi mi-a povestit unele lucruri. Mi-a dat unele informaţii cu valoare de ghidaj, sau sfat...

Vincent mai avea puţin şi-o bătea, că nu spunea mai repede...

- Cei care vor avea voie să intre în ceea ce va fi "preselecţia" pentru mâna mea trebuie să fie, obligatoriu, cu cinci ani mai mari decât mine. Trebuie să fie absolvenţi de facultate "pe bune". Trebuie să aibă capul pe umeri, mintea-n cap şi picioarele bine înfipte în realitatea cotidiană. Trebuie să judece - şi să stea bine cu calculele. Repet - tu ştii cine e tata. Ceea ce ştii tu, să ştii că e doar o fărâmă din adevăr. Tata...

Şi nu-i venea să-i spună cine era tati al ei... Păi, n-o să-i spună şi

gata! Las' că bănuia el ce şi cum - că era băiat inteligent şi avea mamă scenaristă!

- Acel cineva trebuie să fie capabil să devină parte din familia Ionesco. Trebuie să mă ajute în viaţă, să mă respecte, să mă iubească... Şi să mă dorească îndeajuns de mult ca să intre în casa alor mei, să se supună testelor lor şi să facă pe dracu-n patru să câştige preselecţia. Şi-a mai zis mama o chestie. A zis că am voie să ies oriunde vreau eu, după ce consilierul ei fermecat îmi asigură măsurile de securitate. Şi că se aşteaptă s-o anunţ atunci când am găsit un posibil candidat la preselecţie, pentru că vrea să-l documenteze discret şi să-mi spună dinainte cam ce şanse are. Ca să nu mă implic sentimental în ceea ce va fi cu siguranţă un eşec.

Vincent nu prea ştia ce să facă - să plângă, să râdă, să se ducă jos...

- Nu i-am spus nimic despre tine. Dar nu e cazul să-i spun eu ceva. Mama ştie unde sunt eu acum. Mama a ştiut itinerarul înainte ca consilierul fermecat să taie de pe foaie cuvântul "propunere" şi să scrie "itinerar". Sunt sigură că, în timp ce tu asculţi cuvintele mele, consilierul fermecat printează paginile raportului detaliat despre Vincent Périer...

Strânsoarea braţelor lui slăbise mult, aşa că reuşi să se desprindă complet din ea:

- De-asta am vrut să fiu sinceră cu tine. Ştiind ceea ce ştiu, nu mi s-a părut corect faţă de tine să te las să crezi că lucrurile pot evolua... În toate chestiile astea există o minimă implicare. Chiar şi în chestia aia de jos...

Adéle era implicată pân' la gât - ţipa, gemea şi de-abia mai trăgea aer în plămâni, de implicată ce era! Hm...

- Şi nu e corect faţă de tine să nu ştii. Acum ştii. Şi înţelegi, sper, de ce

- Dă-mi numărul ei de telefon.

Poftim? Îl privi lung, uimită...

- Numărul de telefon al mamei tale. Dă-mi-l.

- Fii serios!

- Sunt extrem de serios! Vreau să vorbesc cu ea!

- Ce să vorbeşti cu ea?

- Totul. Vreau să discut totul cu ea! Vreau să mă înscriu la preselecţie!

- Făcând astfel abstracţie de opinia mea!

Aau, ce-l plesnise! Vincent se încruntă îngrozitor:

- Aveam senzaţia că opinia ta e pro!

- Opinia mea spune că drogurile dau dependenţă. Iar ideea ta cu iubirea fără bariere şi angajamente ferme îmi displace teribil.

- Te-ai întrebat vreodată de ce ţi-am spus-o aşa cum am spus-o?

- Tu te-ai întrebat de câţi ani te supraveghez eu discret, pe tine şi ideile tale despre iubire? Şi felul cum gândirile astea îţi îndrumă viaţa zi de zi?

Acum chiar îl pocnise serios! Acum, îl redusese la tăcere!

... Reveni spre propriul pahar. Degusta cocktail-ul acum. Era bun... Iar motorul porni, speriind-o un pic... Se întorceau la ţărm. Jumătatea de oră se sfârşise. Mai aveau 15 minute şi coborau - şi trebuiau să meargă mai departe la plimbare, la shopping, la cafea...

- ... De câţi ani?

- Nu contează.

- Spune-mi de câţi ani!

- Îndeajuns de mulţi ca să ştiu că nu m-ai minţit atunci când ai vorbit despre "fără obligaţii".

- Florentina! De câţi ani?

- Din prima zi de liceu.

Gata - Vincent era KO! Se lăsase să cadă pe spătarul canapelei şi-şi acoperise faţa cu palmele, într-un gest 100% disperat... Biyu se ridică - şi o invită, cu un gest amplu, să coboare de-acolo. Puse palma pe umărul lui:

- Mergi jos?

Nu. Nega. Nu mergea jos. Treaba lui! În privinţa relaţiei, nu dădea înapoi! Se ridică - şi fu imediat trasă înapoi, pe canapea:

- Stai!

OK - stătea! Ce mai avea de spus? Vincent îi strânse cu putere mâinile în mâinile lui:

- Acum ştiu. Ştiu ce trebuie să fac ca să intru în preselecţie. Şi ştiu, la fel de bine ca şi tine, că trebuie doar să fac cumva să ajung acolo - şi să mă vrei tu. Tu ai 50% din decizie.

Băiatul ăsta era prea deştept! Totuşi! Dădu să se ridice din nou:

- Hai jos.

- Stai puţin! Te rog!

Nu. Se ridică şi-şi urmă bodyguarda. El nu venea. Nu-l auzea urmând-o...

- Îl arunc peste bord? Sau...

Poftim? Biyu n-o privea:

- Vrei să te scap de el?

Iar ochii albaştri o priviră lung, un pic amuzaţi de situaţia în sine... Negă scurt. Şi se aşeză la masă. Adéle nu era acolo; bodyguarzii, în schimb, redeveniseră "regulamentari". Toţi patru. Denise moţăia pe canapea, doborâtă de alcoolul în exces... nederanjată de muzica în surdină... Oare ce văzuseră ochii bieţilor bărbaţi îmbrăcaţi în alb? Şi ce-or să audă urechile lui Isamu? În momentele astea, simţea că-i era ruşine de el...

Într-un fel, îi părea bine că îi spusese lui Vincent adevărul - şi îl oprise din atacul furibund. Ea avea principii clare, verticale - nu-i plăcea să facă rău cuiva care nu-i făcuse rău. A-l lăsa să spere şi să se ambaleze inutil ar fi fost o răutate din partea ei. Aşa că fusese sinceră. Dacă el va insista în continuare...

Îi plăcuse partea aia cu "dă-mi numărul mamei tale". Sigur, era evident că n-o să-i dea numărul ei! Vincent ştiuse asta înainte să i-l ceară! Dar riscase totuşi să audă o înlănţuire de cifre - şi să trebuiască s-o sune pe bălăuriţa Ionesco... Şi-i plăcuse şi partea cealaltă - aia cu îmbrăţişarea, cu scosul cravatei, cu capul pe braţul ei... Şi partea aia cu "ce mănânci"...

Pe de-o parte, nu voia să-i facă lui rău. Pe de altă parte, ar fi vrut mult de tot ca "şcolirea" ei să continue. Partea aia cu scosul cravatei, cu pupatul pe obraz, cu... Biyu avea mult mai multă minte decât ea - şi, categoric, mult mai multă experienţă în materie de sex. Dacă ea spusese că Vincent e perfect pentru exerciţiu...

Într-adevăr, azi, acolo sus, se simţise o adolescentă normală. Care nu se teme de bărbatul de lângă ea. Cu siguranţă, era o femeie normală; îi lipsea, însă, exerciţiul. Şi-o să fie foarte, foarte rău dacă o să cunoască un bărbat aşa cum spusese mama ei, care-o să încerce să se apropie de ea şi-o să descopere că prinţesa era semi-sălbatică! Bărbaţii care corespundeau descrierii mamei ei nu se încurcau cu sălbatice. Aveau prea multe plusuri, ca să vrea să-şi stoarcă mintea s-o îmblânzească pe ea! În plus, nu s-ar fi simţit ea în largul ei! Relaţia ei cu acel "potenţial viitor soţ" ar fi început cu nişte împiedicări mari! Aşa că...

Paşii se apropiară grăbiţi. Vincent se aşeză lângă ea, îi luă mâna, i-o sărută... şi-o păstră între palmele lui. Doamne! Îi venea să râdă...

Vincent nu se dădea dus "neam". Vincent ăsta insista s-o antreneze el - că, vorba ei, în toate chestiile astea exista totuşi o minimă implicare! Şi, vorba lui - la urma urmei, 50% din decizie îi aparţinea ei...

Bărbatul în alb le adusese cafelele. Bărbatul de lângă ea renunţa cu dragă inimă la licoarea parfumată pentru că nu voia să-i dea drumul nici mort... Biyu o trezea pe Denise - şi-i punea cafeaua sub nas, ca s-o repună pe şine... Vincent se aplecă spre ea - şi-i şopti, uşurel, la ureche:

- Ştii care-i partea bună? Că părinţii lor ştiu adevărul despre amândouă. Ştiu şi despre "libertinismul" ăsta, şi despre slăbiciunea pentru alcool. De fiecare dată când o fac de oaie în halul ăsta, sunt pedepsite două săptămâni - fără petreceri, fără ieşiri în oraş... Le culeg de la liceu la unu fix şi le încuie în camerele lor. Oricât de crude şi inumane ţi se vor părea cuvintele mele, să ştii că mă bucură pedepsirea lor. Pentru că îmi dă mie două săptămâni... numai cu tine...

El zâmbea şi-o sorbea din privire; ea nega încet cu capul, constatând că băiatul ăsta era incredibil de căpos... Incurabil... Perseverent... Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Indiferent ce se va întâmpla peste cinci minute, cinci ore, cinci

zile sau cinci ani... Eu sunt o fiinţă discretă. Dacă vrei să îţi petreci timpul cu mine, va trebui să respecţi chestia asta.

Vincent ridică o sprânceană, aprobă... şi-i dădu drumul. Bun! Acum putea să-şi bea şi ea cafeaua! Putea şi el să fumeze şi "să se replieze"... Că se apropiau cu repeziciune de ţărm, adică de ochii indiscreţi ai lumii...

Biyu scoase telefonul, formă un număr... Biyu comanda un taxi. Nu se gândise la asta. Adică nu se gândise că Adéle era chiar în halul ăla de beată! Chiar aşa? Adică... Adică chiar aşa? Sigur, Vincent tocmai îi spusese că "de fiecare dată când o fac de oaie în halul ăsta"; dar chiar aşa? Pentru o persoană aşa ca ea, care nu bea alcool nici de ziua ei de naştere, era foarte greu de înţeles exagerarea fetelor ăstora. Ea una se simţea tare prost pentru isprava pe care-o făcuseră ele. De parcă ea le îndemnase să se-mbete de să nu se mai poată ţine pe picioare! Sigur, ea le invitase; aşa că, într-un fel, era normal să se simtă vinovată... Era, oare, vinovată? Vincent se aplecă din nou spre ea:

- Stai liniştită. Adéle are menajeră, iar părinţii ei ajung acasă după nouă în fiecare seară. Denise are o soră mai mare care vede de ea. Or să se descurce. Se descurcă de fiecare dată, să ştii!

S-or descurca ele; dar asta nu-i uşura cu nimic vina de-a le fi adus pe yaht şi-a le fi servit cu tot ce ceruseră ele...

Tânărul în alb se opri lângă masă. Voia să ştie dacă totul fusese în ordine. Dacă erau mulţumiţi de plimbare şi tratație. Erau foarte mulţumiţi. Partea cu cuvinte o rostea Biyu; ea se mulţumea să dea din cap. Denise ţinea ochii închişi şi bea cafeaua cu înghiţituri mici... Încă nu ştia unde e Adéle, dacă e OK...

Taxiul oprise lângă blindată. Yahtul făcea manevrele de acostare. Parcă nu se mai clătina chiar aşa de tare... Biyu urcă prima pe mal şi-o ajută să urce. Vincent le urmă şi-o ajută pe Denise să nu facă o baie pe cinste... Se opri lângă blindată. Iar Denise se grăbi s-o îmbrăţişeze:

- Îţi mulţumesc! A fost super!

Ce mai putea să spună?!

- Mă bucur că ţi-a plăcut...

Tânăra îi şopti la ureche:

- O să te sun mâine, să vorbim între patru ochi. Îmi răspunzi dacă te sun, da?

- Bineînţeles!

- Nu te-ai supărat pe mine, da?

- Nu, stai liniştită!

Auzea clar sâsâitul care-o asigura că discuţia între patru ochi trebuia să fie secret ultrasecret... După care o aplecă un pic - şi-o împinse pe banchetă. Şi iat-o şi pe Adéle! O aduceau cei doi tineri în alb! Şi uite că se înşelase - nu era frântă de beată, sau de ruşine, ci era mai "vie" şi mai veselă ca niciodată!

- Paa! Mersii!

Îşi lua pa-pa de la ei - de la cei doi însoţitori de yaht! Era jalnică... Adéle se repezi s-o îmbrăţişeze:

- *Princess, you're the best*!

- *Well, thank you*!

Se pupau pe obraz - şi simţea că i se întoarce stomacul pe dos de la damful de alcool...

- Vorbim mâine!

- Vorbim! Pa!

Adéle era îndesată pe banchetă, lângă Denise; ea fu poftită scurt în blindată... Bun!

- Asta e starea lor naturală. Aşa se distrează ele.

- Şi probabil că a fost ultima lor distracţie la care am participat şi eu.

Vincent făcuse o pasiune din pupatul mâinii ei. Nu se împotrivea; îl lăsa în pace. Atâta timp cât nu mai încerca s-o sărute, era OK. Încă nu se împăcase cu gândul că o să-şi facă temele pe pielea lui, o să exerseze la greu tot felul de chestii pe el şi-apoi o să-i întoarcă spatele şi-o să-l lase în urmă! Ea era corectă, verticală, avea principii... Spre deosebire de el, care adora iubirea fără angajamente, dar ştia cum "să ude ochii" la comandă - că era băiat de regizor şi scenaristă...

Biyu le propunea plimbarea prin mall. El aproba imediat - şi-o întreba şi pe ea ce părere are... OK, mergeau în mall! Îi ceruse discreţie, aşa că se vor plimba la juma' de metru distanţă şi vor pălăvrăgi despre teorie economică aplicată în preţurile la botine...

Oare ce scria în dosarul lui Vincent? Abia aştepta să afle! Abia aştepta să aibă în mână arma care-l va pune pe băiatul ăla la distanţă de ea! Semăna cu tati al ei; nu ataca niciodată înainte să-şi pregătească atacul de după contraatac. Îi venea să râdă...

Grasu

Frână în spatele Escalade-ului şi opri motorul. Şi se grăbi să coboare - că Titel păruse îngrijorat la telefon, aşa că se-ntâmplase ceva important! Le făcu băieţilor semn să păzească blindata şi năvăli în bar. Şi-l văzu imediat pe bunul lui prieten, la masa cea mai îndepărtată de intrare. La vederea lui, Titel întoarse laptopul spre scaunul liber de lângă el. Titel era palid ca frunza de toamnă...

Se aşeză. Pe ecran avea un email.

"Salut, Titele

S-a întâmplat o chestie nasoală rău de tot.

Luni, pe la două după-amiaza, unul dintre băieţii mei din Landl aştepta curierul în colţul străzii, la punctul stabilit. Curierul a întârziat 20 de minute; aşteptându-l, omul meu a văzut o tipă de vreo 35 de ani, nu prea grasă, brunetă cu părul lung, care căra pe braţe o comoară adormită."

Hait! Se repezi şi-l prinse pe Titel de gulere! Iar Titel îl prinse imediat de încheieturile mâinilor:

- Sst! Citeşte pân' la sfârşit şi nu mai face de-astea!

Corect! Că sigur erau filaţi amândoi! Reveni spre ecran.

"Omul meu e mie-n sută sigur că ea era. S-a luat după ele, pe jos, şi după 20 de metri a încasat o lovitură în ceafă. S-a trezit acu' 20 de minute la spital, cusut şi bandajat. L-au căsăpit cu tot ce-au avut la îndemână.

Nu ştiu dacă noi, aici, mai putem face ceva. Probabil că acum e prea târziu s-o mai căutăm.

Aştept ordinele tale.

Nicu"

Deci aşa...

Titel primise mail-ul acu' juma' de oră - şi-l sunase imediat. Cu toate astea, era, într-adevăr, extrem de târziu. Două zile... Fu tras uşor spre stânga; Titel îi şopti la ureche:

- E mult prea târziu ca să mai facem ceva. Mai ales că avem trupe în Austria - şi deci sunt atenţi şi alerţi în ţara aia. Ştii bine că acolo e şi pepiniera mea...

Da, ştia...

- Pasează-i, subtil, informaţia asta lu' Isamu. S-o verifice şi ei. Băieţii mei nu-s chiori; şi ştiu că nu primesc prime dacă fac acte de vitejie. Atunci când a zis că a recunoscut-o, poţi să fii sigur că chiar a recunoscut-o!

Aprobă şi scoase mobilul special. Mesaj nou... Isamu...

"Luni, 14.00, Landl. Verificaţi voi."

Send - că nu putea scrie şi altceva. Flerul, alimentat de proverbiala lui prevedere, îl sfătuia să nu scrie mai mult. Şi-acum aştepta... Şi-i făcea ospătarului semn să-i aducă o cafea de-aia bună...

Isamu

Deci, Grasu îi transmisese o zi, o oră şi-un oraş. Şi îi spusese "verificaţi voi". Mm - omul ăla îl supunea la mari cazne...

"Verificaţi voi"... Voi, adică... Adică cine, voi? Tab nou; "Landl", enter. Aştepta... La dracu! Landl, Austria! Luni, la ora două, în Austria... Şi trebuiau să verifice ei! Normal că ei trebuiau să verifice, nu? Înşfăcă "telefonul roşu". Cheng, call...

- Da.

- Unde a fost luni, la ora două?
- Poftim?
- Unde spune investigaţia ta că a fost luni la ora două? În ce ţară şi în ce oraş?
- ... Imediat.

Nu auzea foşnete - şi-asta era rău, pentru că Cheng ţinea investigaţia pe calculator şi nici chiar IP-ul lui nu era 100% sigur...

- Ea a fost în Recke, Germania. Una dintre sosii a fost în Landl, Austria, iar cealaltă în Rypin, Polonia. De ce?
- Îţi confirm Landl. Şi faptul că sosiile sunt reuşite.

Cheng râdea; nu spunea nimic, dar râdea din tot sufletul... Oftă greu:

- Vorbim.

Buton roşu. Mesaj nou, de pe special...

"A fost o copie. Originalul a fost în Recke."

Send. Aruncă telefoanele pe birou şi-şi trecu încet mâinile prin păr... Unde naiba era Trésor? Şi cum naiba să facă s-o aducă acasă? Nu ştia...

Titel

Mobilul lui Grasu piui. Ia! Se repezi şi-l luă el. Că puţin îi păsa lui că îl vedeau băieţii în albastru! Ce scrisese chinezul? Scrisese că...

Scrisese că putea s-o lase baltă. Adică, de fapt, scrisese mult mai mult de-atât! Scrisese, în realitate, că erau incapabili chiar şi de-a o găsi - darămite de a o recupera! Erau într-o situaţie nenorocită rău...

Îi dădu telefonul:

- N-avem şanse.

Grasu citea şi el... şi lăsa telefonul pe masă:

- Ştiu. La cât de bine au gândit şi-au plănuit totul, era evident că n-avem şanse! Nu?
- Într-adevăr, era evident... Nu ştiu cum să facem.
- Nu putem să facem nimic. Noi suntem prea mici pentru chestia asta.

Aprobă încet cu capul... şi oftă din nou:

- Şi-aş vrea s-o ajut... Nu-ţi dai seama cât de mult îmi doresc să pot s-o ajut cumva! Şi uite că nu pot!
- Titele... Las-o. Nu te băga. E băgată şefa în chestia asta. E băgată serios - că ştii bine că-şi iubeşte nepoţica! Şi cumnatu' şi cumnata! Nu te băga tu - că cine ştie ce trăznaie iese şi îi încurci ei socotelile!

Într-adevăr, risca să facă vreo trăznaie şi cine ştie ce mai ieşea! Cine ştie ce le trecea ălora prin minte să-i facă bietului copil! Aah! Fripse un pumn zdravăn în masă... Şi cum Grasu nu mai zicea nimic, închise laptopul:

- O să i-l trimit şi ei.
- Nu i-l trimite. Printează-l azi şi şterge mesajul. Să nu intre careva pe server şi...
- Da; mai bine. Îl printez şi i-l trimit aşa, pe hârtie.

Grasu nu-i mai zicea să i-l dea personal, când se vedea cu ea... Îşi aprinse o ţigară:

- Diamant mi s-a părut extrem de calm, azi-dimineaţă.
- E calm. Dar numai el ştie ce-i în sufletu' lui. Nea Dumitru i-a trimis copiii pe cap, să-i ţină de urât.

Şi să se asigure că n-o lua razna. Nu era o idee prea bună, dat fiind faptul că copiii ăia doi nu prea mai erau copiii lui...

- Să nu-i zici de mesaj. Lasă-l; spune-i doar lu' şefa. Că cine ştie ce-i mai trece nebunului prin cap - şi face el vreo trăznaie!

Aprobă...

- Ei... Şi dacă tot te-am prins la o cafea, ia spune-mi tu mie ce-ai mai făcut în ultimul timp...

Într-adevăr, era mult mai bine dacă schimbau subiectul. Şi-aşa, ce mai aveau de vorbit pe tema aia - nu?

Diamant

Aştepta, aşezat pe botul maşinii. Toni aştepta lângă el, în picioare. Se vedea, în depărtare, avionul privat - mic, mititel ca o jucărie de-aia de colecţie...

Habar n-avea dacă Ana ştia că venise şi el. Isamu nu fusese explicit; presupunea însă că cumnata lui fusese informată. El unul n-o informase. El avea aşa un sictir pe toată viaţa lui prezentă - şi mai ales viitoare -, că nu-l interesa opinia ei despre apariţia lui. Dacă băga cuţitu'-n el, nici "Au" nu zicea! Nimic! Avea aşa un chef să-şi zboare creierii...

Zburase "oficial". Raina nu spusese nimic despre asta. Părintele ştia că el zburase oficial, şi sigur o anunţase şi pe ea! Iar ea uite că nu zisese nimic. Nici că-l aşteaptă cu nerăbdare, nici că are la treabă de se sufocă-n ea. Nimic. Raina părea că nici măcar nu-l aşteaptă...

Oare mai avea sens să treacă pe la conac? Oare o să-i spargă Ana capul, dacă îi spunea că de la spital pleacă direct spre România?

Avionul se opri la câţiva metri de ei. Toni aruncă ţigara şi se aplecă spre el:

- Cum e chinezul ăsta? E OK?

Aprobă încet cu capul, în timp ce însoţitorul de zbor deschise uşa... Chinezul coborî primul - şi se apropie de el, înarmat cu laptopul Anei:

- Salut!
- Salut.

Piao se grăbea spre bancheta din spate... Aha! În timp ce băieţii făceau coridorul, Piao păzea bancheta şi laptopul! Într-adevăr - el era cel care trebuia s-o întâmpine la scară. Aşa că îşi ocupă locul... Iar cumnata lui apăru în cadrul uşii.

"Ptiu, drace! - că frumoasă te-ai mai făcut, Ano!"

Cumnata lui nu înceta să-l uimească. Purta o rochie din mătase verde - verde crud, aproape isteric. Era modelul ăla cu talie înaltă şi lungime pân' la călcâie, care-i făcea nişte picioare super-lungi... Era modelul ăla super-larg, în care vântul adora să se joace. Faldurile largi ale rochiei fâlfâiau decent, lipind materialul un pic lucios pe trupul ei şi lăsând să se vadă clar silueta impecabilă. Între umeri şi buclele pufoase ca un cozonac, îşi aruncase o eşarfă lungă, neagră. Iar fardul impecabil era ascuns după ochelarii de soare. Eşarfa aia era ca un fel de tentativă a elefantului de a-şi ascunde frumuseţea după două cireşe... Îi prinse mâna şi i-o sărută:

- Bine-ai venit.
- Bine te-am găsit. Sincer îţi spun că avusesem o strângere de inimă...
- De ce?
- Mă gândisem că n-ai să poţi să vii.
- Glumeşti?!

Şi altceva nu mai putea să spună pentru urechile serviciilor, că nici el nu ştia ce dracu căuta aici! O conducea grăbit către limuzină... Ocolea limuzina, urca lângă ea...

Piao urcase în faţă, lângă Toni. Deci aşa "funcţiona" consilierul chinez! Ca un fel de consilier-bodyguard-bagajist! Foarte interesant!

Toni accelera spre ieşirea din aerodrom. Iar Ana scoase mobilul şi începu să apese tastele...

"Tu cum de eşti azi aici?"

Se grăbi să scoată propriul mobil, să-i arate mesajul de la Isamu... Primi o aprobare cu capul şi-i returnă mobilul. Ea scria...

"Azi îi scot bandajele şi îl îmbracă în pijama. Se apropie de normalitate."

Deci de-asta venise el azi la spital - ca să vadă cum şeful lui, vărul lui bun, păşeşte spre normalitate. Şi se pregăteşte să se trezească. Apăsa tastele...

"E bine. În maximum o săptămână, se trezeşte."

Nu mai primi telefonul, semn că ea nu avea aceeaşi părere ca şi el... Păi, mai bine să tacă! Adică să se abţină. Şi-aşa, nu era în cea mai bună formă pentru o discuţie!

Spitalul era îngrozitor de aproape de aerodrom...

Ana-Maria

Fusese primită foarte călduros. Toţi erau "un zâmbet şi-o floare"! Şi nu prea înţelegea de ce! La urma urmei, nu se întâmpla ceva foarte dramatic! Soţul ei era îmbrăcat în pijama. O armată de asistente medicale făceau chestia asta - îi ridicau uşurel fiecare parte a corpului şi trăgeau pantalonii... Cu grijă la sondă... La cămaşă, aveau o problemă - perfuziile. Bouchard le spunea să îi îmbrace întâi o mână, apoi să mute branula...

Chestia asta era ciudată rău de tot! Ceea ce se întâmpla în rezervă era ciudat! Dar Seniorul zâmbea şi el. Avea pe chip un zâmbet mulţumit. Seniorul îşi luase foarte în serios rolul din rezerva asta. Stătea lângă pat - şi parcă adora senzaţia aia de importanţă pe care i-o dădea faptul că femeile în halate albe îl ocoleau cu grijă...

Acum intervenea partea dificilă - trebuiau să-l ridice, ca să tragă cămaşa pe sub el. Acum, dacă greşeau ceva... Mergea greu... Trebuiau să-i susţină şi capul... Din fericire, cămaşa era măsură gigantică, aşa că nu trebuiau să-i răsucească excesiv mâna...

Gata - soţul ei era îmbrăcat. Acum, într-adevăr, avea şi ea senzaţia că-l pregătiseră pentru momentul când se va trezi. Aşa, îmbrăcat în pijama, parcă urma să se ridice mâine şi să meargă singur la toaletă. Acum, parcă-i venea şi ei să zâmbească! Se abţinea însă, pentru că zâmbetul Seniorului devenise tainic. După ce se termina "ritualul", or să rămână singuri - şi-o să afle un secret ultrasecret...

- Dnă Ionesco, noi am terminat aici.

- Vă mulţumesc. Într-adevăr, acum este mult mai bine...

Ea zâmbea, ei rânjeau extaziaţi... Se întoarse spre medic:

- Spuneţi-mi cum a ieşit ultima tomografie.

- Toate tomografiile din ultimele două săptămâni au ieşit perfect. Nu ar trebui să existe probleme la nivelul creierului. Dar realitatea o vom şti de-abia după ce se trezeşte - şi începe să răspundă la întrebări. Staţi liniştită - spre deosebire de alte cazuri pe care le-am tratat, soţul dvs. chiar este un pacient 100% recuperabil!

OK - dacă zicea el aşa... Ea se abţinea de la comentarii. Ea era sătulă până peste cap de trombonitorii ăştia! Ea voia să se trezească odată Ştefan al ei! Ea voia să-l vadă treaz! Voia...

- Noi nu vă mai reţinem. Vă lăsăm să...

Da, îi lăsau să. Bună idee! Hai - nu se uşcheau mai repede?... Nu. Fiecare mai avea câte ceva de aranjat la patul ăla. Ba îndreptau colţul cearceafului, ba împingeau stativul perfuziei 5 cm mai spre nord, ba... Şi erau mulţi...

În sfârşit! Medicul ieşi şi trase uşa după el. Uraaa! Se răsuci scurt spre Senior:

- Ascult.

I se făcu semn să vină lângă laptop... şi văzu un mail. Ce era ăla?

- Aţi fost verificaţi. Se pare că se aşteptau să aveţi reacţia asta, aşa că...

Cum adică, au fost verificaţi? Citea... Mail de la Nicu către Titel... Nicu zicea că, luni, omul lui... Stop! Curierul întârziase? Zâmbi slab, în romanes, spre cumnatul ei, care citea şi el:

- I-auzi, Diamante! Cică oamenii noştri de la poştă întârzie!

Seniorul se grăbi s-o lămurească el:

- Curierul a avut probleme în trafic. L-au lovit cu un Jeep. Accident banal - neacordare de prioritate. I-au strâmbat roata, a apărut şi un echipaj de poliţie, aşa că n-a putut să se deplaseze...

Aşa deci! Iar omul cu care avusese curierul întâlnire aşteptase. Şi văzuse o femeie care căra în braţe o comoară... care dormea...

Întoarse încet capul spre Diamant...

Cumnatul ei n-avea nici o reacţie. Nici cea mai mică urmă de mirare, sau speranţă, sau... Diamant împietrise aşa - serios. Şi zău că nu ştia ce-ar fi putut să-i spună ca să-l facă să reacţioneze odată! Nu ştia cum să-l ajute! Habar n-avea ce trebuia să facă, sau să spună, să...

Ochii albaştri se ridicară încet şi fixară un punct de pe partea cealaltă a ferestrei. Terminase de citit; se gândea... Aoleu! Să citească şi ea, repede! Deci, omul văzuse comoara. Punea gâtu' jos că ea era! Se luase după ei, iar în 20 de metri încasase o lovitură în ceafă. Se trezise azi, la spital, bătut în ultimul hal. Hm... Seniorul se grăbi s-o lămurească:

- Mail-ul a fost trimis de pe o adresă nouă, pe mail-ul lui Mircea. Care e supravegheat de noi. De la Mircea, informaţia a ajuns la Titel - fiindcă azi Titel şi Grasu au băut o cafea în oraş. Grasu a butonat telefonul, dar n-a vorbit la el. Probabil că a comunicat cu Isamu...

Da, probabil că comunicase cu Isamu...

- Sursele mele spun că n-a fost ea. A fost una dintre sosiile ei. Ştii, ţi-a spus chinezul că au făcut încă două echipe identice, cu câte-o fetiţă care-i seamănă mult...

Da, îi spusese - aşa că aproba...

- Ceea ce a văzut omul vostru a fost o sosie. Iar scena a fost organizată special pentru ochii lui. Au vrut să vadă cum reacţionaţi - şi dacă reacţionaţi. Nu uita că tu, oficial, n-ai dat ordinul general pentru găsirea ei...

- Dar toţi ştiu că a dispărut, aşa că o caută.

- Exact. Din câte zice Nicu ăsta al lu' Titel, omul lui nu s-a grăbit să sune după ajutoare. Probabil că în ăia 20 de metri i-a venit ideea; că de-asta l-au redus la tăcere pentru următoarele 48 de ore. Diamante, uită-te la mine.

Cumnatul ei se conformă - şi-i oferi omului ăluia o privire pierdută...

- Nu faceţi nimic. Nu reacţionaţi nicicum. Lipsa voastră de reacţie îi va obliga să insiste. Iar chinezii atât aşteaptă. Îi urmăresc îndeaproape. Le găsesc urmele şi se ţin după ei. Au nevoie de-o împiedicare, ca să se apropie mai mult... *Mister P* e şi el conectat la evenimente. Cu prima ocazie când va putea, va plasa ideea răscumpărării. N-o să-i reuşească - fiindcă n-au furat-o pentru bani, ci pentru altceva. Dar refuzul îi va permite lui să lanseze recompensa. Ştii tu - am încercat s-o răscumpărăm cu frumosul, dar n-a mers, aşa că acum oferim recompensă. Iar după recompensă poate începe vânătoarea.

Cumnatul ei dădea din cap că da - şi era evident că habar n-avea ce tot aproba el acolo! Seniorul îl bătu scurt pe umăr:

- Nu face aşa! Că să ştii că aia mică a ajuns deja subiect de discuţie prin cercuri oficiale! La ultima şedinţă de siguranţă naţională din Serbia, s-a pus în discuţie mobilizarea grănicerilor şi-a poliţiei locale!

Serios? Adică făcuse Luka chestia asta pentru Diamant? Hm! Şi ei nu-i spusese...

- Nu te încrunta, Ano. Că nu Luka a făcut-o.

Da' cine?

- Nu bănuieşti cine putea să bage problema lui Trésor pe ordinea de zi?

Păi, ştia ea vreo doispe sârbi care puteau face chestia asta - şi toţi erau tovarăşi buni cu Luka şi cu Ştefan! Aşa că...

- Du-te la conac şi linişteşte-o. Şi convinge-o să stea cuminte acolo, încuiată bine, şi să strângă din dinţi şi să nu cedeze orice-ar fi. Că greul nici n-a început măcar!

Diamant aproba într-o doară, aşa...

- Diamante! Uită-te la mine, aici! Şi cască urechea la mine!

Da - acum îi captase atenţia! Seniorul îl ţinea bine de umeri şi-l scutura a îmbărbătare:

- Bă! O armată de somităţi se luptă să-ţi găsească fetiţa! Iar ăia care-au luat-o, n-au luat-o ca s-o omoare! Pricepi? Ăia au grijă de ea! Că aia mică nu trebuie să păţească nimic!

Diamant şopti:

- Şi dacă n-or să reuşească s-o omoare pe Raina? Ce decizie or să ia atunci?

- N-or să reuşească. Iar marea ta baftă, marele tău noroc e că nebunu' ăsta...

Şi arăta spre pat...

- ... şi-a pus casca înainte să sară din elicopter. Iar femeia asta face pe dracu'-n patru şi conduce totu' aşa cum trebuie! Când s-o trezi nebunu' ăsta, să vezi tu ce-o să iasă!

Ce-o să iasă? Ştia el ceva? Nu de alta, dar... "nebunu'", cum îi zicea el, o să stea imobilizat la pat - şi tot ea o să se ducă să hămăie tare în

dreapta şi-n stânga! Şi tare era curioasă să afle şi ea ce-o să trebuiască să hămăie! Nu era aşa de "pitbull" cum o credeau ei...

- Ai încredere în mine, Diamante! Ai încredere în noi! Trésor n-o să păţească nimic! Şi nici Raina ta n-o să păţească nimic, dacă ştii cum s-o faci să stea locului! Pricepi?

Cumnatul ei se răsuci şi porni spre uşă... Seniorul se aşeză pe scaunul lui, încruntat ca la balamuc... La naiba! Se repezi să-şi sărute regele - şi ieşi. Şi trebui să alerge după el:

- Stai!

Diamant stătea oricum - că aştepta liftul. Tăcea. Părea împietrit... Ea nu prea ştia ce să-i spună... Toni apăsă litera P...

- ... Am încredere în voi. Faceţi aşa cum credeţi voi că e mai bine.

Fiu! Zâmbi slab:

- Tu te duci la conac?

Aproba cu capul...

- Eu trebuie să mă întorc la Luka - că mi-a organizat nebunu' serată dansantă cu granzii. Miroase nişte afaceri babane...

Aproba...

- Îi spui tu Rebecăi, diseară?

De data asta nega. Hm... Diamant oftă greu:

- E mai bine să nu ştie. Eu n-o să-i spun. Te rog să nu-i spui nici tu. Dacă devine conştientă de puterea ăluia, îşi pierde autocontrolul. Şi nu e bine.

- Aşa e. Mai bine nu-i spunem.

Iar aproba în virtutea inerţiei...

Deci indivizii îi testaseră... Probabil că aia mică nu adormise după prima doză de somnifer! Cine ştie! Oricum, organizarea lor "şchiopătase" - şi îi făcuse să întârzie 20 de minute. Pe de altă parte, aceeaşi organizare a lor "rezolvase problema" printr-un accident de circulaţie "artistic". În care fusese implicat şi un echipaj al poliţiei. Hm...

Socoteala asta era prea grea pentru ea. O s-o facă la Cannes, alături de Isamu. El sigur ştia lucruri noi de la Cheng! Că ăla era nebun şi ştia totul! Ăla sigur ştia despre accident! Dar... Dar, dacă ştiuse, de ce nu raportase? Oare chinezul îi ascundea unele informaţii? Hm...

Florentina

Se apropiau încetişor de portiera blindatei. Nu se grăbeau. Erau ultimele minute de plimbare. Şi cum fusese o plimbare foarte plăcută, avea senzaţia că tărăgănau momentul despărţirii...

După ce Adéle şi Denise plecaseră cu taxiul, blindata se pusese şi ea în mişcare. O lăsase pe chinezoaică să facă itinerarul, pe motiv de probleme de securitate, aşa că mai întâi se plimbaseră cam jumătate de oră prin mall. Neinteresant, plictisitor... Mult mai plăcută fusese plimbarea pe faleză! Merseseră agale pe jos, cu chinezoaica lângă ea şi toată "coada" de bodyguarzi pe urme... Acolo se distrase pe cinste! Bârfiseră tot ce se putuse bârfi la ora aia; mâncaseră un snack la una dintre tonetele de pe plajă. Pălăvrăgiseră şi glumiseră şi râseseră mult - şi, în sfârşit, simţise şi ea că-şi îndeplineşte dorinţa de-a se plimba langa pe asfaltul comun, ca o adolescentă comună...

Şi apoi se opriseră la o terasă. Serviseră câte-o cafea. Bodyguarzii ocupaseră două mese "strategice" între ei şi lumea de pe bulevard; dar Biyu stătuse cu ei, la masă, spre marea disperare a lui Vincent... Acolo, în cafenea, băiatul ăsta îşi pierduse răbdarea. Acolo, îşi trăsese scaunul lângă al ei - şi nu-şi permisese să o cuprindă cu braţul, ci doar să-şi pună mâna pe spătarul scaunului ei. Îi şoptise, la ureche, că de când îl primise în anturajul ei, el era în al nouălea cer. Că descoperea, clipă de clipă, că cea care păruse o tocilară nesuferită era în realitate o persoană incredibilă. Că era fascinat de ea. Că o găsea specială, frumoasă, aparte, îngrozitor de inteligentă, îngrozitor de directă şi verticală... Îngrozitor de rece şi rea cu el... În clipa aia, se înfuriase instantaneu. Că nu suporta să fie luată de gâscă şi trombonită cu cuvinte de prin filmele din anii '50! În clipa aia îi şoptise ea la ureche. "Cinci ani diferenţă, studii superioare, chitit să mă iubească şi să mă respecte şi să mă sprijine o viaţă. Bine ancorat în realitate, conştient de puterea familiei în care intră..." Vincent nu mai insistase. Dar nici nu mai spusese mare lucru aşa, sub formă de discuţie. Îi picase foarte greu la stomac reamintirea condiţiilor pe care nici nu voia, nici nu putea să le îndeplinească! Aşa că mai stătuseră cinci minute şi se ridicaseră. Şi renunţaseră de comun acord la barul de zi. Veniseră la blindată - iar asta însemna că, în cel mult un sfert de oră, Vincent o să coboare şi-o să se ducă la el acasă. Iar ea o să se întoarcă şi ea acasă, în vila închisă ermetic, în camera ei...

Portiera se deschise; urcă, el o urmă... Biyu stătea tot în faţă - iar chestia asta îi lăsa impresia că se putea "juca" un pic chiar şi de faţă cu ea... Dar era atât de anapoda! Cum să se joace cu ei de faţă? Cu şoferul şi cu chinezoaica lângă ea? Păi ce joacă mai era aia? Adică, în fine - ce pupat era ăla, supravegheat de două perechi de ochi? Şi cum să-l pupe ea - când se gândea că era de-ajuns ca mămica ei să întrebe, iar ăştia doi turuiau totul cu liniuţă...

Vincent se trase lângă ea şi o cuprinse iar cu braţele. Şi-o întrebă, la ureche:

- Chiar n-am nici o şansă?

- În faţa cuvintelor mamei mele, nu - nu ai nici o şansă.

- Asta e rău. Pentru că nu mai am somn, nu mă mai pot concentra... Nu-mi mai ieşi din minte! Şi nu-mi iese din minte o întrebare obsedantă! De ce?

- Pentru că

- De ce nu-mi acorzi nici măcar o şansă minusculă? Ştii bine că 50% din decizie e a ta!

- Decizia nu e a mea.

- Dacă era decizia părinţilor tăi, eu n-aş fi fost azi aici, lângă tine. Ar fi fost el. Şi tu ştii bine asta.

Ptiu! - să nu-l deoache! Că deştept mai era!

- Acum ştiu sigur că nu eşti promisă - şi nici n-ai planuri cu altcineva. Ştiu sigur că ai putea să-mi acorzi o şansă... dacă ai vrea...

Da, putea să-i acorde o şansă. Dar pân' la orizontală. În momentul critic, adio şansă! Şi zău că nu voia să-l vadă zburând prin aer! Că ăsta nu era genul lui Elvis, să crească minore pân' la 18 ani! Nici n-avea de ce! Legea redusese "vârsta critică" de la 18, la 16 ani! Ea avea dreptul legal să rupă patul cu el! Iar el ştia asta... şi era incredibil de serios şi de determinat s-o convingă cumva să...

- ... Nu vreau să risc să-ţi dau speranţe aiurea.

- Eu îmi asum riscul ăsta. Eu vreau să-mi asum riscul - şi să mă lupt să intru în preselecţie şi s-o şi câştig! Dar dacă tu nu-mi dai nici măcar şansa de-a încerca...

Era hotărât să n-o lase "neam"...

"Crede-mă că Vincent e perfect pentru exerciţiul ăsta!" Cuvintele chinezoaicei se luptau, în mintea ei, cu cuvintele mamei ei - "22 de ani, capul pe umeri, judecată, calcule, voinţă uriaşă în suflet"... Voinţă, după cum observa ea acum, exista. Multă! Dar restul? Partea aia cu calcule şi judecată şi capul pe umeri? Şi intratul cu fruntea sus în familia Ionescu? Şi chestia aia cu păşitul cu mândrie alături de el? În clipa când ea îl va lua de braţ în public, serverele vor sfârâi scurt - şi vor produce o listă înfiorător de lungă de cuceriri şi părăsiri şi goloniri... Şi nici printre primii din clasă nu era, să zică că se-apuca urgent să facă doi ani într-unul, să termine cât mai repede o facultate...

- ... Lasă-mă să risc...

Să-l lase?

... La urma urmei, de ce dracu se gândea ea la măritiş? El se gândea s-o pupe - de-adevăratelea, de data asta! Ea de ce se gândea la viaţa de după primul copil?

O ţinea în braţe, o privea de la vreo 20 de centimetri şi aştepta. Iar ea îl privea, simţea că blindata înaintează prin trafic... Simţea cum timpul se scurge... repede...

La dracu! Ori la bal, ori la spital! Ridică mâna dreaptă şi îl luă de gât.

... Uau, ce sărut! Ce sărut uşor! Ce fior! Se aşteptase la un atac - când colo, ea capitulase "la masa verde"! Şi zău că nu regreta asta! Era o senzaţie...

Involuntar, strânse mâna spre ea... Sărutul uşor se transforma, încet, într-unul un pic vinovat... Şi mai vinovat...

Era ciudat...

Dezlipi, uşurel, o geană - ia! El ce făcea? Ce părere avea?... El n-avea nici o părere. O săruta - şi părea transpus într-un univers paralel, ideal pentru un scenariu de film...

Scenariu!

Cuvântul ăla o dezmetici instantaneu. Tocmai îşi amintise de mama lui - şi de tată, care transpunea în fapte gândurile aşternute pe hârtie de soţia lui. Într-o clipă, vraja se sparse în mii de cioburi. Iar creierul îi rosti, limpede, în minte, două idei principale. "Actor desăvârşit"... "Toţi neterminaţii care-şi închipuie că te pupă, te pun jos"...

Blindata încetinea... Simţea virajul uşor la dreapta - virajul în locul de parcare... Simţea finalul sărutului - materializat într-o serie de pupicuri uşoare, aşa ca-n filme... Deschise ochii.

Vincent zâmbea. Şi... Şi ce dracu era aia - transpiraţie? Transpirase? Parcă avea broboane pe frunte!

- Dumnezeule...

Scenariu, actor... Zâmbi slab:

- Vorbim mâine; OK?

- OK... Vorbim mâine...

Şi nu se clintea de-aici, de lângă ea... Îi făcu cu mâna:

- Paa!

Auzi un oftat adânc, din suflet... demn de-un Oscar cel puţin...

- Pa.

Actorul desăvârşit era şi un foarte bun strateg - se întorsese spre Biyu şi le mulţumea, ei şi bodyguardului de la volan, pentru tot... Tresări - dar nu avu timp să se ferească, aşa că fu sărutată din nou:

- Pa!

- Pa.

Cobora... Gata - coborâse. Tânărul de la volan se asigura, revenea în trafic... Deşi geamurile fumurii i-ar fi permis să se întoarcă, să vadă ce face Vincent, ea rămânea dreaptă pe banchetă...

Plecaseră spre casă.

Frumoasă plimbare! Foarte adolescentină, aşa - mai ales ultima parte! Că prima parte fusese ruptă din filmele alea cu copii bogaţi...

Iar se gândise la cinematografie, scenarii, regie şi actori de Oscar...

Una peste alta, putea spune că făcuse foarte multe lucruri azi - şi totuşi, nu făcuse nimic. Se distrase pe yaht, se plimbase pe unde voise ea, ascultase foarte multe cuvinte măgulitoare, trecuse cu bine prin primul sărut... Şi nu fusese adolescentă decât preţ de vreo oră - cât se plimbaseră pe faleză. Yahtul nu intra la "adolescenţă". Nici restaurantul. Mall-ul intra la "shopping". Sărutul nu ştia la ce intra - dar realiza acum că nu auzise nici o aluzie măcar despre "noi doi, împreună"! În concluzie, era tot singură - nu? Sau sărutul ăla ţinea loc de "hai să fim împreună"?

Avea probleme mari...

Scoase telefonul - că la problemele ei se va gândi puţin mai târziu. Începu un mesaj nou...

"Te rog, nu spune nimănui ce s-a întâmplat azi."

Îi dădu chinezoaicei telefonul şi aşteptă... Aşteptă...

"Va trebui să raportez tot ce s-a întâmplat azi."

Repede!

"Absolut totul?"

Acum dura mai mult - chinezoaica îi înţelesese gândul şi încerca să fie explicită... În sfârşit!

"Sarcina mea este să mă asigur că eşti în deplină siguranţă şi să te feresc de lucrurile care nu trebuie să se întâmple. Partea asta, o raportez în fiecare seară. Cât despre restul lucrurilor care s-au întâmplat azi, nu eu trebuie să vorbesc despre asta."

Mda... Capul brunet se întoarse - iar ochii albaştri o priviră cu subînţeles:

- Nu-i aşa?

Aprobă şi reveni spre geam...

Deci, va trebui să-i spună mamei ei... Evident, n-o să-i spună asta la telefon! Va trebui, deci, să aştepte... Şi, cât aştepta, studia un pic problema! Ia să vadă ea dacă Thomas era online... Nu era - dar asta nu era un impediment! Mesaj nou!

"Te rog, poţi să-mi faci rost de undeva de tehnicile pe care le folosesc actorii ca să plângă la comandă, să transpire la comandă... Ştii tu - să fie actori?"

Send. Şi log out. Nu voia să intre într-o lungă discuţie cu actorul desăvârşit; nu voia nici să se întrebe dacă Vincent era acum online, nici de ce se grăbise să se conecteze la FB. Nu voia să se întrebe dacă Isamu avea deja dosarul lui...

Probabil că se ducea acasă, făcea o baie straşnică şi se-apuca de citit. Nu ştia. În orice caz, parcă-i era teamă să stea să analizeze ziua de azi. Nu ştia de ce. Poate din cauza sărutului, poate...

Diamant

Era şapte. Ana decolase spre Nis, Toni accelerase spre conac...

Deci Trésor... Trésor a lor fusese temă de discuţie în CSAT-ul sârbesc. Asta era o veste bună, sau una rea? Iar dacă era rea, oare era mai rea decât vestea că Seniorul putea citi tot ce intra pe mail-ul lui Titel? Nu ştia...

Nu mai ştia ce să facă. Nu mai ştia ce să spună, ce să gândească - pur şi simplu, se lăsa în voia sorţii. N-avea cum să-şi salveze fetiţa. Nu putea să-şi sacrifice soţia. Nici nu putea s-o liniştească spunându-i că existau oameni, în tabăra lor, care ştiau unde e Trésor acum. Ar fi trebuit să-i explice de ce oamenii ăia nu acţionează - şi nu recuperează micuţa! Nu putea să-i spună direct, în faţă, de ce fusese răpită Trésor - şi de ce oferta lor de răscumpărare va fi refuzată. Nici nu putea să-i spună că era posibil ca, la un moment dat, el să trebuiască să aleagă... între fetiţă... şi...

BMW-ul trecu de parcare şi viră dreapta. Îl ducea la vilă. Toni era extrem de isteţ - ştia că n-avea nici răbdarea, nici forţa necesară dialogului cu Părintele. Îl ducea, deci, direct la soţia lui. Înţeleaptă decizie...

Se apropia de vilă. Vedea clar luminile aprinse din living... Oare... Oare de ce-i era frică de soţia lui? Şi de revederea cu ea? De ce simţea că i-ar fi plăcut foarte mult să-i poată spune lui Toni să îl ducă la aeroport? Nu ştia...

Maşina opri lângă aleea care ducea la vilă. Coborî, luă troller-ul şi se apropie de uşă. Îşi simţea paşii atât de grei... Atât de grei...

Nu. Nu putea să scoată cheia lui şi să descuie. Aşa că ciocăni corect... şi aşteptă... O auzea apropiindu-se grăbită şi ştia că ar fi trebuit să se-ntoarcă acasă, în Aurari...

Uşa se deschise larg. Iar chipul reginei raiului lui înflori:

- Diamante!

Sărise de gâtul lui! Raina se repezise şi-şi încolăcise braţele pe după gâtul lui - şi se căţărase pe el la propriu! Şi poate că... Poate că...

Poate că asta trebuia să se-ntâmple - nu? Poate că de asta aveau nevoie!

Scăpă mânerul troller-ului şi-o înhăţă bine - şi năvăli în living! Şi trecu prin camera aia ca prin brânză, în drum spre dormitor! Raina lui îl potopise cu săruturi - el gonea spre pat, pentru că trebuia să se simtă, din nou, acasă...

Jos! Jos pe pat! Se trânti pe salteaua moale - şi fu "arestat" la propriu! Regina raiului lui... Raina lui...

Dumnezeule! - şi ce frumoasă era! Cât de frumoasă era! Şi cât de fericită! O privea, îi vedea fericirea, bucuria, nerăbdarea... Şi...

Şi... nu. Nu putea. Pur şi simplu, nu putea! O privea şi-şi închipuia cum nenorociţii... Cum el o să trebuiască să aleagă între... Nu. Exclus. Nu putea. Nu putea...

Raina îi şoptea ceva. Trăgea de cămaşa lui, dar... O cuprinse cu braţele şi-o trase la el. Şi-o strânse bine-bine, pentru că trebuia s-o oprească fără să-i spună de ce o opreşte. Până acum, se plânsese că nu-l iubeşte nevasta. Acum, când sărise pe el şi-l dezbrăca cu viteza sunetului, el încerca s-o oprească...

Regina raiului lui oftă greu:

- Bine-ai venit! Bine că ai venit! Doamne, ce dor mi-a fost de tine!

- Şi mie mi-a fost dor de tine. Rău!

Îi fură un sărut pe gât şi se ridică totuşi:

- Cât de mare e riscul să năvălească cineva peste noi?

- Păi... un minim risc există întotdeauna - nu?

- Cam aşa ceva. Aşa că hai să închidem uşa... Adică să băgăm valiza înăuntru şi să închidem uşa... Şi să o rugăm pe Florina să ne aducă cina, că mi s-au cam lungit urechile...

Se părea că Raina nu-i observase refuzul - era la fel de veselă, la fel de binedispusă ca atunci când îl văzuse în cadrul uşii:

- Fug să aduc valiza! Sun-o tu!

În sfârşit, singur! În sfârşit... Ce era cu el?

Luă telefonul şi formă interiorul bucătăriei.

- Alo?

- Bună seara, Florina. Diamant sunt.

- Bună seara.

- Te rog frumos, ne trimiţi şi nouă cina?

- Sigur - imediat!

- Mulţumesc.

Închise şi reveni în living. Raina lui trecu pe lângă el, târând valizoiul... Se aşeză pe canapea şi-şi aruncă privirea pe ecranul laptopului. O luase de la muncă. Regina raiului lui muncea şi acasă, cum se spune. Trebuia să reducă decalajul dintre Franţa şi celelalte ţări - şi "trăgea tare". Vestea asta îl bucura mult...

O s-o ajute la treabă. Or să mănânce cina... Dacă, pe parcursul cinei, va descoperi că nici mai târziu nu va fi capabil să o facă fericită, probabil că o să-i strecoare un somnifer în pahar, sau...

Raina se trânti pe canapea şi-l luă iar de gât - şi-l pupă apăsat pe obraz:

- Ce bine că ai venit! Tii, ce surpriză minunată!

Într-adevăr, minunată surpriză. Cam tristă, cam deprimată - dar...

Florentina

Era nouă fix. Aştepta... Aha! Iată că nu se înşelase! Mămica ei stătuse şi ea cu ochii pe ceas! O suna la nouă fix! Ori îşi punea alarma mobilului să sune, ori...

- Da, mami!

- Bună seara, prinţeso.

- Bună seara, mami.

- După tonul vocii, deduc că eşti veselă...

- Foarte veselă!

- I-auzi! S-a întâmplat ceva mai special azi, de eşti foarte veselă?

- Într-un fel da. Adică, în fine - nu e ceva notabil, dar e totuşi ceva!

- Evident! Ai fost cuminte?

- Da.

- Ai ascultat de consilierul fermecat?

- Da.

- Ai ascultat şi de Biyu?

- Da.

- Ai mâncat cina în living, cu Philippe şi Léon?

- Da.

- Asta înseamnă că trebuie să-ţi aduc o ciocolată...

- Haai, maamii...

- Lasă, că ştiu că-ţi surâde ideea! Eu sunt în Pancevo, cu Piao şi Luka.

- Aha...

- Mă pregătesc să mă duc la o petrecere.

- Aha...

- Dacă promit că sunt cuminte, îmi iei o ciocolată?

- Bineînţeles!

- OK. Să ai grijă, da?

- Da, mami.

Şi acum tăcea. Şi mămica ei tăcea...

- ... Bine, prinţeso. Noapte bună.

- Noapte bună, mami.

Apăsă butonul roşu, zâmbind slab... Şi totuşi, riscul de-a fi ciufulită rău pe motiv de golănel sărutat era imens. Pe de altă parte, nu putea să-i povestească la telefon ce făcuse azi cu Vincent! Şi probabil că nici între patru ochi n-o să poată să spună mare lucru! Hm...

Porni laptopul şi se aşeză. Mai stătea fix jumătate de oră şi se culca! Zău! Se simţea obosită rău... FB-ul, parola...

Vincent nu postase nimic. Nici nu-i scrisese nimic. Oare de ce? Că partea aia cu postatul putea intra la capitolul "discreţie"; dar absenţa mesajului privat era un pic ciudată...

Ia uite "cine revenise în online"! Şi-avusese şi inspiraţie! Thomas nu înceta s-o uimească...

"Beau nectarul florilor de gheaţă, apoi înalţ zmeul zmeilor
prin poiana albastră, spre Olimp, în cerul de dincolo de cer.
Nu urc pe vrejul de fasole;
doar cobor din visul acesta în lumea cuvintelor.
Nu sunt zeul gâzelor, nici ocrotitorul pinguinilor,
poate doar satrapul Atlantidei!
Un fel de tiran al curcubeului dintre două lumi de umbre!
Nu ştiu când am învăţat cărarea,
nici de unde e atâta culoare în muzica stelelor.
Dar ştiu că am puterea ca, între două nopţi,
să dezleg florile de rouă prin sărutul Soarelui.
Adică sunt un fel de zeu
destul de ciudat!"

Like, repede...

Ar fi vrut să-i spună. Adică, în fine - ar fi vrut să aibă curaj să-i spună ce se întâmplase azi. Nu partea aia cu yahtul şi Adéle. Şi nici pe aia cu discuţia - şi reacţia lui Vincent. Ar fi vrut să-i spună că azi fusese sărutată. Pentru prima oară. Numai că îi era ruşine. Nu-i mai spusese niciodată... Hei! Normal că nu-i mai spusese niciodată! Că nu mai fusese sărutată niciodată! Şi-ar fi putut să-i spună - că doar lui îi spunea tot ce i se-ntâmpla! De data asta, însă...

Deschise fereastra de mesaj... Start!

"Azi am avut o zi super!"

Enter. După introducerea asta, ar fi trebuit să-i scrie că...

"Am fost prin oraş, cu prietenele mele şi cu Vincent."

Enter. Deja îi dăduse un indiciu, apropo de ceea ce urma să-i scrie... Şi parcă tot nu-i venea să-i scrie chestia asta! Zău! Cum să-i scrie lui Thomas aşa ceva? Îi era imposibil şi să se gândească la chestia asta! Da, erau prieteni la cataramă; dar... În plus, mamei ei nu-i spusese nimic. Iar FB-ul era ultra-supravegheat. Iar ea nu voia, totuşi, să-l pună pe Vincent în pericol. Log out deci - şi se ridică. Se schimba şi se lungea în pat, cu cartea. Azi, în mod special, o să recitească un roman poliţist. Ca s-o captiveze acţiunea şi să nu se mai gândească la Vincent ăla. Că n-avea de ce să rişte să-l lase să i se strecoare în minte şi în suflet! Nu el era alesul! Şi zău că nu prea era dispusă să se supună aşa, "de bunăvoie", tirului acelor lui Thomas! Bunul ei prieten avea uneori nişte ace ascuţite...

Thomas nu părea să fie online. Aşa că opri laptopul şi căscă cu poftă - poate lăsa lectura pentru mâine! Poate se culca! Deşi numai pensionarii bolnavi şi gâştele comune adormeau vineri seara la nouă jumate...

Rebeca

Se întâmpla ceva ciudat. Acum, în momentul ăsta, când în dormitor era întuneric şi linişte, se întâmpla ceva foarte ciudat!

Mâncaseră împreună, în timp ce ea îşi făcuse temele pentru mâine iar el o ţinuse în braţe şi-o ajutase cu sfaturi, indicaţii şi ponturi ultrasecrete. După care continuaseră cu temele. Le făcuseră şi pe alea pentru vineri. Le pregătiseră şi pe alea pentru weekend. Avusese el chef

să o ajute. Ea, cuibărită în braţele lui, normal că nu refuzase ideea...

Şi iată-i. La unşpe fără zece, se ghemuiseră amândoi în pat. El o întorsese cu spatele la el şi se lipise de ea, să-i ţină cald... În mod extrem de ciudat, Diamant "uitase" şi de discuţia despre băieţel, şi de discuţia despre familie, şi de saltul ei fericit din seara asta. Diamant părea hotărât să doarmă! Da' ce era cu el? Făcuse ea ceva anapoda? Nu-şi amintea să fi spus ceva despre Trésor, sau...

Trebuia să ştie ce se întâmplase. Acum.

- ... Dormi?

- Încă nu.

"Încă" - semn că chiar intenţiona să doarmă. Hm... Fu sărutată pe gât:

- Te rog, nu te supăra - dar sunt frânt de oboseală!

... Poate că era obosit - nu? La urma urmei, la unşpe noaptea, normal că era obosit! După fusul lui orar, era ora doişpe - nu? Cine ştie! Oftă uşor şi zâmbi:

- Noapte bună, iubirea mea...

- Noapte bună, regină a raiului meu...

Era doar obosit. Asta e! Mai era şi mâine o zi! Adică o dimineaţă... devreme... Hm...

Ana-Maria

Petrecerea promitea să se termine cândva săptămâna viitoare. Sârboaicele se-ncinseseră la dans - iar sârbii, la discutat afaceri. Ea venise de 15 minute şi era la al treilea client care voia "să dea comanda" - şi-avea o comandă amplă, că se mira şi ea de îndemânarea bietului Piao! În restaurant era o hărmălaie necontrolată; sârbul bombănea pe ton coborât, dar uite că chinezul îi prindea fiecare şoaptă şi-o aşternea pe tastatură. Şi-o semnaliza pe ea cu piciorul, conform cu instrucţiunile - comanda era OK. Din punctul ăsta de vedere, Isamu avusese dreptate - avusese mare nevoie de Piao! Uite ce de treabă făcea!

Bărbatul din faţa ei zâmbi şi întinse mâna:

- Cam astea ar fi urgenţele...

- Pe care le vom rezolva aşa cum trebuie - repede şi bine.

- Bineînţeles.

Parafau înţelegerea... Sârbul se ridica... Iar Piao se aplecă spre ea:

- Lucia îţi solicită prezenţa mâine, la prânz, în Modena.

Ei, poftim! Chinezul era "multilateral dezvoltat"! Ridică o sprânceană întrebătoare şi i se oferi imediat ecranul...

"Bună seara, şefa!

Mâine, la ora 13, am un lunch de afaceri important în Modena, cu un client de bază. Ar fi foarte bine dacă ai putea veni şi tu.

Lucia"

Avea ataşament, pe care Piao bineînţeles că îl deschisese... Măiculiţă! - ce listă avea italianul! Parcă nu se mai termina! Şi uite şi noutatea - omul trebuia să spele nişte lenjerie. Asta nu era o problemă - cazinourile lor din Italia funcţionau mai bine ca niciodată. Bun!

- Scrie-i că, la doişpe jumate, suntem pe aeroport. Să trimită blindata după noi. Şi încearcă să aranjezi un zbor convenabil. După care, discret, interesează-te de un zbor de seară Modena-Bourges.

- Imediat.

- Mulţumesc.

Piao roşea uşor şi ţăcănea de mama focului...

Isamu avusese dreptate: fără Piao, lucrurile ar fi fost infinit mai dificile! Acum înţelegea ea de ce Ştefan o cărase pe Rebeca peste tot! Avusese mare nevoie de ea! Se aplecă spre Luka:

- Câţi muşterii mi-ai planificat azi?

- 18.

Înmulţit cu 10 minute fiecare... Cât ţinea petrecerea asta? Că nici nu se-apucase, şi obosise deja!

"Ehei, Ştefane, Ştefane! Mare lucru ai făcut tu cu afacerile astea! Mare şi complicat rău!" Habar n-avea cum reuşise el să se descurce...

Isamu

Cioc-cioc-cioc. Hm... Deblocă uşa şi minimiză totul de pe ecran - că trebuia să studieze raportul lui Biyu acum. Într-adevăr, ea era. Ca de obicei, închidea corect uşa şi venea în faţa lui - şi scotea din buzunar o coală împăturită. Ia să vadă el...

Deci individul o bătuse pe Florentina la cap zi-lumină. Încercase să fie romantic pe yaht, dar nu-i reuşise. Şi-o tot răsfăţase şi discutase şi se milogise... până reuşise totuşi s-o sărute. Mm, dificilă problemă! Tare greu era cu fetele astea! Cu băieţii era simplu - ei pupau fetele, după care plecau să vadă meciul sau să joace ceva în reţea. Dar cu fetele era mult mai dificil. Fetele se ataşau sufleteşte. Pentru ele, riscul de eşec - şi dezamăgire şi depresie - era mare. Putea jura că prinţesa stătea acum în patul ei, învelită corect, şi-şi amintea sărutul individului! Hm...

- Ţie cum ţi s-a părut băiatul ăsta?

- Fals. Şi hotărât să reuşească s-o ameţească rău. A recurs la toate şmecheriile şi tertipurile specifice vârstei!

Scoase dosarul, îl deschise şi-l întoarse spre ea:

- Începând cu data de 26 martie, uite cum s-au schimbat lucrurile la el.

Începând cu 26 martie, încrengătura de săgeţi-acolade care reprezentau tinerele din viaţa lui Vincent se sfârşise abrupt. Din 26 martie, băiatul ăla se supunea pe el însuşi unei abstinenţe ieşite din comun! Biyu zâmbi:

- Să încerc să aflu ceva?

- Aminteşte-ţi ce-au făcut pe 26. Iar dacă ştii şi ce-au vorbit...

Biyu îşi consulta mobilul... El se delecta cu chipul ei serios, cu privirea concentrată asupra ecranului micuţ...

- ... Pe 26 a invitat-o prima oară în clubul de jazz. Iar ea l-a refuzat.

Deci, pe 26 martie, Vincent decisese să atace totuşi...

- Cum stai cu informatica?

- Bine. Depinde care parte a informaticii...

- Partea aia care-ţi spune pe unde-a umblat IP-ul lui în ultimele 30 de zile.

- Partea aia e OK.

- Află-mi ce-a căutat, ce-a accesat... Totul.

- În cât timp vrei rezultatele?

- Cam 48 de ore - Ana se întoarce la Cannes poimâine probabil.

- Mâine seară ai raportul.

Aprobă, privind-o lung... Ea îl privea lung... Tăceau...

Ochii albaştri nu-i puneau întrebări. Nici el n-o întreba nimic. Se priveau... şi atât. Şi era linişte... Erau singuri în birou, era linişte, era târziu... OK! S-o întrebe el ceva:

- În rest, totul e OK?

- Da - totul e OK.

- Te înţelegi bine cu prinţesa?

- Da; acum ne înţelegem ceva mai bine. Şi, cu siguranţă, o să ne înţelegem şi mai bine!

Tăceau... Se priveau...

"Şi crezi că..."

Biyu roşi uşor şi făcu un pas în spate:

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Ieşea...

Trase tastatura şi accesă programul de urmărire... Rândunica lui era acasă. Aşa că închise programul şi reveni la problemele lui. Piao îl ţinea la curent cu mersul discuţiilor din Serbia. N-avea probleme în identificarea sârbilor; nu-i cerea deci instrucţiuni despre ei. Doar îi trimitea comenzile. El se asigura că erau OK...

El constata "productivitatea" Anei şi se gândea la rândunica lui. Şi la jaspul care urcase scările mansardei fără să-i răspundă la începutul de întrebare. Doar începuse s-o întrebe - iar ea roşise uşor şi făcuse un pas în spate şi-i spusese "Noapte bună"...

Oare ea credea că...

Era nebun! Ea era mult mai tânără decât el! Şi erau amândoi căsătoriţi, într-un fel sau altul! Fetele lui Fang, bodyguardele, n-aveau niciodată relaţii personale cu clienţii! Ce era în mintea lui? Chiar o luase razna de tot?

Diamant

Mişca uşurel degetele prin părul ei şi se gândea... Şi-i venea să plângă, pentru că indiferent cât s-ar fi gândit, rezultatul era acelaşi. Dacă într-o zi o să trebuiască să aleagă...

Oare ea ar fi gândit la fel? Dacă cineva ar fi vrut să-l omoare pe el şi le-ar fi răpit fetiţa ca să-i fie mai uşor să facă asta, oare ea ar fi ales să-l salveze pe el? Îi era frică să înceapă să calculeze. Deci, nu calcula. Stătea în pat, lângă ea, se juca prin părul ei şi se gândea la clipa când chinezii o vor găsi pe Trésor. Cu foarte mult noroc şi foarte multe eforturi, or să reuşească s-o salveze. Şi-or s-o aducă aici, la conac - la mama ei. Oare atunci când o va revedea, când le va avea din nou pe amândouă în faţa lui, o să poată să-şi ascundă gândul? Oare, dacă Raina îl va întreba vreodată ce-ar fi ales el, o să reziste - şi-o să tacă? Nu de alta, dar dacă ea afla gândul lui...

Nu ştia ce planuri avea Raina lui pentru mâine dimineaţă - dar planurile lui erau extrem de limpezi! Se trezea la şase, se îmbrăca în viteză şi gonea la aeroport. Şi lua oricâte avioane, cu oricâte escale, ca să ajungă acasă. Ca să se îndepărteze de ea - de regina raiului lui. Azi, ea păruse extrem de dornică să-l strângă în braţe - şi să rupă la propriu patul ăsta. Iar el nu se simţea în stare nici măcar s-o sărute! El se gândea...

17 aprilie 2020 - vineri

Ana-Maria

Mm, ce bine era acasă...

Lucia avusese dreptate - prezenţa ei ieri la prânzul de afaceri fusese mai mult decât necesară. Cesarino Pesce mediase prânzul ăla. Enzo Almirante "stăpânea" o parte din traficul de arme al Cosa Nostra. O parte mititică - dar în astfel de asocieri de afaceri nu se intra "ciobăneşte", cu zecile de vapoare, ci discret. Mai ales că acum ea conducea afacerea - iar ea era o doamnă stilată, cu pas uşor şi zâmbet suav şi discretă pân' la Dumnezeu...

În principiu, era de acord cu ideile dlui Almirante. De la ea, nu voia decât să-i distribuie marfa la nivel de stradă. Şi să-i spele rufele - că n-avea ce face cu banii murdari. În realitate, voia să-i testeze. Munca Luciei pe Riviera italiană începuse să dea roade. Dacă treceau testul, făceau afaceri cu Cosa Nostra. Dacă nu-l treceau... Şi mai exista o problemă - jocul dublu, ce putea fi cauzat tocmai de munca Luciei pe Riviera italiană! Dl Almirante nu era foarte supravegheat de către carabinieri. Isamu îi sugerase să aprobe "de principiu" - şi să aştepte câteva zile, până primea raportul Părintelui. Aleodor nu era "şerif" în Italia; trebuia să apeleze la omologi ca să obţină procentajul de risc. Că doar în toate exista un risc - nu? Iar până obţinea datele alea, ea ieşea din dormitor, proaspăt îmbăiată şi parfumată şi unsă cu toate alifiile care-o întreţineau aşa, şi cobora scara spre serviciu. Spre birou. Era zece; până venea prinţesa, avea tot timpul să studieze informaţiile strânse de Isamu! În plus, murea de curiozitate să vadă cum mergea adolescenţa fetei ei! Oare se distraseră bine pe yaht? Chinezul ei fermecat nu voise să-i dea indicii electronic, ca să nu fie interceptaţi. Cu alte cuvinte, aşa ceva nu se transmitea pe mail. Avea dreptate. Era vorba de fata ei! Şi cum Trésor fusese răpită...

Unde era Trésor? Oare era bine?

... Oftă greu şi validă cardul. Şi intră.

- Bine-ai venit la birou!

- Bine şi vesel te-am găsit la birou!

Isamu aproba, râzând, şi-o invita să ia loc la biroul lui Ştefan... Se conformă şi descoperi teancul de hârtii. Afacerile pe care le discutase în Serbia, o informare despre Enzo Almirante şi dedesubturile din viaţa lui... Şi raportul lui Biyu. Îl luă şi începu să-l citească.

Deci se distraseră bine pe yaht! Adéle aia se distrase chiar prea bine! Ridică privirea spre Isamu:

- Mă gândesc să schimb un bodyguard.

- Nu cred că e o idee bună. Pe de-o parte, au avut juma' de oră liberă. Pe de altă parte, s-a văzut şi ieri cu ea - şi i-a dus flori. Pare că e o chestie serioasă!

Daa, serioasă pe naiba! Îi ducea flori şi bomboane, o mai "înţepa" de câteva ori şi-apoi începea să aibă multă treabă la muncă! Până renunţa ea să-l mai sune! După aşa un dezmăţ cum fusese pe yahtul ăla, normal că bodyguardul nu voia probleme! Puştoaicele ca Adéle puteau scrie plângeri la poliţie atunci când erau seduse şi abandonate! Hm...

Oricum, prinţesa ei se distrase. Îl tot respinsese pe Vincent, îi explicase că ea nu şi nu... Şi uite că el reuşise, până la urmă! În blindată, la finalul plimbării - dar ăsta era un amănunt nesemnificativ. Reuşise s-o sărute cu adevărat. Fata ei era în pericol acum - într-unul de-ăla mare, sufletesc...

- Prinţesa a fost mai "aeriană" în ultimele 24 de ore?

- Nu. Ştie multe despre el - şi sunt sigur că mare parte din ceea ce ştie îi displace. Citeşte mai departe.

OK, citea mai departe. Biyu zicea că discutase cu ea în cabina vasului şi-i spusese că Vincent era cel mai potrivit ca să exerseze pe pielea lui. Mai ales că, atunci când o să-i dea papucii, n-o să regrete!

Îşi explica cuvintele cu liniuţă... Într-adevăr - Vincent ăla părea hotărât s-o ameţească rău pe Florentina. Iar chestia asta nu putea fi făcută decât dând dovadă de o docilitate soră cu prostia. Vincent o să facă tot ce i se va cere. Chestie minunată pentru paza Florentinei! Şi pentru ea, desigur - care putea interveni în forţă la un moment dat. Chestie minunată şi pentru prinţesă, care putea exersa adolescenţa pe pielea lui! Ridică iar privirea spre Isamu:

- Crezi că îl putem discredita în ochii ei?
- Da. O să fie destul de greu, dar...
- Ce plusuri are?
- Faptul că nu-i iese din cuvânt. Că îi face pe plac. Şi, cel mai important, că a întrerupt deja orice contact cu orice altă femeie din viaţa lui.

Pe bune? Aşa făcuse?

- În afară de maică-sa, fireşte. Şi bunicile, fireşte...

Adică Vincent ăla... Era ciudat! În fine - nu era chiar aşa de ciudat faptul că tânărul se concentra asupra Florentinei; era ciudat că reuşea să se abţină el! La ce cazier de fustangiu avea...

- Ca minusuri, individul vorbeşte mult - şi rosteşte multe cuvinte de sucit minţile. Le ştie din filme, aşa că Florentina o să-l urască în secunda doi...

Corect!

- Biyu a identificat deja câteva. Am rugat-o să le scrie... Şi am rugat-o să afle ce activitate a avut IP-ul lui în ultima lună. Ai răspunsul ataşat acolo...

Răspunsul era... Evident! Individul îl căutase cu insistenţă pe tăticul prinţesei! Pe mămică o căutase aşa, sporadic, când observase că "ţinta" lui avea şi mamă...

- E un golănaş pus pe căpătuire. N-o să ne ridice probleme.

Evident! Lăsă raportul deoparte şi luă italianul. Ce scria acolo?

Nu mai apucă să vadă ce scria acolo - telefonul oficial începu să cânte. Cine-o căuta?... Hm! Buton verde, difuzoraş şi vocea suavă de scrântit minţile bătrânilor ei admiratori:

- Da...
- Bună, Ana.
- Bună ziua, dle Petriceanu.
- Te-am deranjat?
- Nu, deloc! Stăteam de vorbă cu consilierul meu...
- Cel mare, sau cel mic?
- Cel mare, evident! Pe cel mic l-am tot ascultat la lecţii zilele astea, aşa că i-am dat 24 de ore de limpezit mintea...

Râdeau zmeieşte amândoi...

- Am înţeles. Tu eşti acum la Cannes, nu-i aşa?
- Da, sunt acasă.
- Şi eşti în toane bune?
- ... Da; de ce?
- Pentru că voiam să te invit să iei prânzul împreună cu mine, la castel. Şi n-aş vrea să fiu refuzat de o femeie frumoasă; moralul meu ar suferi daune ireparabile!
- În cazul ăsta, dle Petriceanu, accept cu bucurie invitaţia.
- Te aştept. Pa, Ana!
- La revedere, dle Petriceanu.

Apăsă butonul roşu... Luă telefonul special şi selectă numărul lui Piao. Sună doar o dată - iar consilierul ei răspunse prompt:

- Da, şefa.
- Azi, la unu, trebuie să fim în Bordeaux, la un prânz informal.
- Vin în zece minute.
- Vii la unşpe fix pe Mandelieu - şi te asiguri că la unşpe şi cinci decolăm.
- Am înţeles.

Închise şi zâmbi slab... Isamu clătina încet capul:

- Te-a invitat doar pe tine.
- Piao este principalul meu bodyguard.
- Te sfătuiesc, totuşi, să te duci singură.
- Mă duc cu Piao. Nu de alta - dar vreau să-l scutur un pic.
- Să-l scuturi pe *Mister P*? Eşti sigură?
- Da. Foarte sigură. Are oameni în interior, dar nu-mi dă nici o informaţie. În plus, la prima scrisoare, ajutorul lui a fost inexistent. Vreau să fiu sigură că de la a doua încolo o să mă trateze ca pe-o prioritate.

Isamu tăcea acum... Se aplecă uşor spre el:

- Ce reacţie ai avut tu, atunci când Grasu ţi-a transmis ceea ce a aflat de la omul lui Titel?
- I-am transmis informaţia lui Cheng, care mi-a spus că a fost o sosie. Ai pe birou...

Da, avea pe birou transcriptul discuţiei lui Isamu cu Cheng. Îl împături corect:

- Iată şi dovada că am dreptate. Iar dacă voi reuşi să ajung, la unu jumate, la masa lui, înseamnă că *Mister P* e de aceeaşi părere cu mine.

Isamu tăcea şi privea propriul monitor... OK! Rosti încă un atu:

- Cum merg afacerile?
- Ca de obicei.
- Deci eu îmi respect partea mea de înţelegere. S-o respecte şi el pe-a lui. S-o respecte până la capăt.

Isamu tăcea... Se ridică:

- Mă duc să mă pregătesc. Probabil că o să vrea să zburăm împreună la serată.
- Sigur o să vrea să se etaleze cu tine prin aeropoartele elveţiene!

Isamu încercase s-o facă să râdă - ea, însă, era mai indispusă ca niciodată! Ieşi şi urcă în grabă treptele - chestia asta cu prânzul informal o înfuriase rău de tot! Bătrânelul ăla *voyeur* se întrecea cu gluma! Da' las' că-i arăta ea lui! Numai steluţe verzi îi arăta! Vedea el...

Florentina

Gata? Haai odată! Aştepta... În sfârşit! Coborî şi alergă la glasvand! Isamu zâmbea, ca de obicei:

- Bine-ai venit.
- Bine te-am găsit! Mama a venit, da?
- A venit, dar a plecat.

Cee?

- ... A şi plecat?
- Da. A primit un telefon şi-a trebuit să plece.

... Foarte interesant! Foarte... explicită, ordinea priorităţilor din mintea mamei ei! După ce aflase despre plimbare, despre Vincent şi despre sărutul din limuzină, mămica ei se repezea să răspundă solicitărilor de afaceri! De parcă nici nu-i păsa! Hm...

Urcă treptele, năvăli în camera ei şi încuie uşa. Şi scoase telefonul. Mesaj nou către mămica ei.

"Chiar trebuia să pleci?"

Send. Aruncă telefonul pe pat şi-şi smulse cravata de la gât! Da' chiar aşa?!

Vincent era mai discret ca niciodată. Se comporta de parcă nici nu-i păsa de ea! Posta zilnic melodii vechi de dragoste, la care primea zeci de like-uri - dar nu-i mai acorda ei nici o atenţie. Poate aştepta o reacţie din partea ei - nu? La urma urmei... Da' chiar să nu-i scrie nimic? Da' nimic-nimic-nimic?

Porni laptopul - că lucrurile se vor schimba chiar în clipa asta! Adică în următoarele cinci minute! Plecarea mamei ei o înfuriase atât de tare, încât era hotărâtă să facă lucruri mari! Şi să ia decizii mari! Deşi tati al ei spusese întotdeauna că nu se iau decizii în momentele de bucurie, de supărare sau de furie...

Telefonul piui scurt.

"Nu plecam, dacă nu eram invitată să iau prânzul la castel. Sper să aibă el veşti. Diseară am serată cu el, în Elveţia. Duceţi-vă la conac - şi vin şi eu mâine. Putem să mergem cu toţii la tati..."

Deci, mămica ei propunea să se vadă mâine la conac. Mişto de tot! Se vedeau şi ei pe unde puteau! Aah! Îi venea să urle! Lăsă telefonul pe birou şi se aşeză. Şi intră pe Facebook. Evident, Vincent era online! Evident, postase o nouă melodie de dragoste veche, aşa cum ştia el că-i place ei! Ia să posteze şi ea ceva!

Don't ever mistake silence for ignorance, calmness for acceptance or kindness for weakness.

Post. Şi-acum aştepta... Tocmai eliberase o "bulă de înţelepciune". Era tare curioasă ce comentarii o să prindă-n ea! Nu de alta, dar Adéle se putea face de râs cu atât de multă uşurinţă, atunci când voia ea...

Ciocănitul din uşă n-o miră; se ridică şi-i deschise Isabellei uşa:

- Bună, Isabelle!
- Bună ziua, dră.
- Vin în 5 minute - da?
- Da, dră.

Perfect. Închise uşa, se reaşeză şi "constată" cele patru like-uri. Şi comentariul lui Vincent.

People don't change, they become a clearer version of who they really are.

Ia uite-l! Adică voia să spună că aşa era el, în realitate - cuminte, înţelept şi îndrăgostit nebuneşte de ea! Ce frumos! Vincent ăsta era culmea! Adică, în fine - era culmea "agăţatului *en français*"! Adică *in english*! Scosese instantaneu cugetarea aia din el! Oare pe câte gâsculiţe aşa ca ea o mai folosise? Şi cu câte avusese succes vrăjeala aia fină, subtilă?

Ia - că Thomas comentase şi el la "bula de înţelepciune"!

A relationship is not based on the length of time you spend together, it's based on the foundation you built together.

Ce frumooos! Repede, mesaj privat!

"- Salut! Cum de eşti online la ora asta?

- Mi-am pus FB pe mobil.

- De ce? Muţi propria socializare în online?

- Nu, dar m-am îngrijorat rău când am văzut că n-ai mai scris nimic. Şi voiam să fiu sigur că nu ratez nici un mesaj, nici o postare..."

I-auzi! Da' de ce se îngrijorase? Nu mai apucă să răspundă, pentru că Vincent tocmai postase un comentariu nou sub comentariul lui Thomas...

Time decides who you meet in life, your heart decides who you want in your life and your actions decides who stays in your life.

Hei! Păi ce făceau ăştia doi? Se luau la cafteală în maxime şi aforisme? Vincent se simţea curajos? Foarte ciudat...

"- Scuză-mă o clipă, te rog."

Thomas tocmai accepta provocarea colegului ei - şi-l caftea bine de tot, că era mai mare şi mai "copt" la minte! Abia aştepta să-i vadă comentariul!

Dear Princess, there comes a point in your life when you realize who really matters, who never did and who ever will.

Ptiu, drace! Îl plesnise de-i zburaseră toate alea pe-acolo! Bufni în râs şi se ridică - şi luă şi laptopul cu ea, pentru că nu voia s-o necăjească pe Isabelle! Trebuia să vadă cafteala asta şi să şi mănânce prânzul! Abia aştepta să apară comentariul lui Vincent! Cobora treptele încetişor, să nu se împiedice...

- Bună, prinţeso!
- Bună, mare prinţ! Alteţa voastră princiară...

Pe Philippe îl salutase cu o reverenţă şi-o aplecare a capului. Prinţul cel mic îi zâmbea princiar şi o saluta şi el cu capul... Se aşeză pe scaunul ei, puse laptopul în dreapta şi constată răspunsul lui Vincent.

If two people are happy together, leave them alone.

Aoleuu, ce tare usturase asta! Mm... Se grăbi să apese tastele:

"- Lasă-l în pace, e dus cu capul rău de tot. Vin diseară la conac. Vorbim?"

Thomas nu răspundea - era preocupat să-i răspundă isteţului de Vincent! Aştepta - şi era linişte, semn că fraţii ei se minunau de cutezanţa ei de-a aduce "maşinăria" la masă... Chestie interzisă de tati al ei în urmă cu şase ani...

Love when you're ready, not when you're lonely.

Doamne-Dumnezeule! Asta era şi mai şi! Era din ce în ce mai captivantă cearta lor! Şi-acum Thomas îi scria ei...

"- Abia aştept să vorbim. Presimt că s-au întâmplat lucruri măreţe pe-acolo. Că prea şi-a luat-o ăsta-n cap!"

Bun! Deci vorbeau la conac! Altfel îi povestea între patru ochi! Altfel se exprima, altfel îi dădea indicii despre ceea ce se întâmplase - şi nu era nevoită să rostească anumite cuvinte. Şi cum era sigură că Vincent înjura de mama focului prin casă iar Thomas se apleca spre tastatură şi-şi pregătea degetele pentru atacul următor, comentă şi ea la propria postare.

If they don't fight for you, they're not right for you.

Enter. Log out. Gata. Ea părăsise câmpul de bătaie. Tocmai le dăduse combustibilul necesar pentru a scoate armele grele - alea termonucleare rău de tot. Or să-i consume bateria la mobil! Că era logată pe el, aşa că o să tot vibreze... Cam ca pământul în timpul bombardamentului...

Râdea rău de tot - şi nu putea să mănânce, atrăgând atât atenţia fraţilor ei, cât şi pe-a Isabellei...

Ana-Maria

Se apropiau de poartă - aşa că scoase mobilul şi începu să scrie.

"Indiferent ce vei vedea şi auzi, te rog din suflet să rămâi de piatră. Să nici nu clipeşti!"

Îi dădu telefonul... Intraseră pe poarta monumentală...

- O să fac tot posibilul.

O să facă tot posibilul - adică o să înghită un calmant-două, după care-o să fie consilierul de fier. Minunat! Avea mare nevoie de o demonstraţie de-asta de forţă şi calm şi determinare şi stăpânire de sine!

Castelul era la fel de frumos cum şi-l amintea ea. După părerea ei, n-ar fi trebuit renovat atât de des. Asemenea castele dădeau bine cu un pic de *patina tempora*. Conacul era urât nezugrăvit; castelul ăsta, însă, era exact invers! Nu ştia de ce ţinea musai nea Nicu Cărare să-l tot renoveze, să-l tot scuture de praf, să-l tot împrospăteze...

Limuzina opri în dreptul scărilor. Piao se grăbi să coboare. Ea îşi îndesa graţios mobilul în geantă - consilierului ei o să-i ia un pic mai mult să ocolească ditamai hardughia... Coborî şi-i dădu lui laptopul. Şi porni spre uşile larg deschise. Special pentru contesa Ana-Maria Ionesco, azi se deschiseseră ambele uşi... Fata în casă zâmbi - şi făcu şi-o reverenţă:

- Bună ziua, bine aţi venit...
- Bună ziua.
- Dl Petriceanu vă aşteaptă în grădină.

"Atât i-ar trebui - să nu mă aştepte!"

- Prânzul întârzie un sfert de oră; aşa că, dacă domnul doreşte să urce şi
- Domnul doreşte să meargă cu mine în grădină.

Fata-n casă roşi violent şi-şi înghiţi restul cuvintelor. Şi porni înainte, grăbită acum să scape de musafira-murătură. Porni după ea. Piao o urma, la jumătate de metru... Ea ştia că o să fie urecheată serios chiar acum - că îl aducea pe chinez în "cuibuşorul secretelor", în timp ce gazda nu-l invitase nici măcar să pornească spre Mandelieu! Evident! - nea Nicu n-o aştepta în grădină fiindcă se chitise s-o pună să mai slăbească niţeluş! În grădină îi plăcea lui să poarte discuţiile cu protejaţii! Ştia că toate undele din grădina aia erau controlate pân' la sateliţi şi-napoi...

Se simţea certăreaţă şi pusă pe fapte mari. Şi nu era, totuşi, bine să se certe cu şeful şi protectorul ei. Nu? Hm! O să fie greu...

Era condusă prin sala imensă, spre uşile cu glasvand. Îl vedea aşezat la masă. O aştepta - se răsucise pe scaun şi-o privea chiar acum, serios. Ea păşea drept, unduindu-şi şoldurile aşa cum ştia ea, discret, şi îl privea şi ea drept. Şi-i jura aşa, din privire, că dacă va "călca pe bec", ea se va ridica şi va ajunge mai devreme la serata informală din

Elveţia. Şi-o să-l ţină pe Piao de braţ şi-o să facă cu el un tango pe balans - ca să moară toată lumea de necaz... Hihi!

Gândul ghiduş o făcuse să zâmbească. Nea Nicu percepuse că îi zâmbise lui - şi-i zâmbea şi el. "Ehei, moşule - habar n-ai tu!" Glasvandul se trase scurt, aşa că ieşi - iar el se ridică, greu, şi îi ieşi în întâmpinare:

- Bine-ai venit!

- Bine te-am găsit!

Fu strânsă cu tandreţe în braţe - şi i se şopti la ureche:

- Mm - zeiţă ca întotdeauna!

- Păi sunt o zeiţă, nea Nicule! Aşa că nu pot juca rolul vrăjitoarei...

Bătrânul o admonesta cu degetul... Se desprinse din braţele lui şi se întoarse spre Piao:

- Noul meu consilier, dl Piao Zhong; dl Nicu Petriceanu.

Îşi strângeau mâinile - iar Piao al ei îşi ascundea impecabil fâstâceala... Fu condusă la masă şi aşezată lângă el:

- Şi ce mai faci tu?

- Te rog, nea Nicule! Tocmai dumneata nu ştii ce fac eu?

- Ştiu ce fac afacerile tale. Dar despre tine nu prea aflu veşti, să ştii!

- Serios? Sau...

- Foarte serios. E foarte discret. Îmi toarnă gogoaşa aia cu comunicaţiile electronice nesigure şi-mi închide. E un inuman!

- ... Eu sunt bine. Încă sunt bine. Primesc zilnic analizele, Isamu mi le explică zilnic... Îl văd zilnic - şi-i vorbesc mult... Să vedem cum o fi când s-o trezi!

- O să fie bine. Adică o să fie ceva mai bine decât e acum. Deşi o să-l vezi imobilizat la pat, slăbit şi incapabil să se mişte, o să fie mai bine. O să-l ai treaz - nu? Şi-apoi o să înceapă recuperarea...

- ... Mă îngrijorează sechelele neurologice.

- Nu vor fi sechele neurologice. Nu unele care să-ţi ridice ţie probleme! E de-ajuns să-l săruţi - şi-şi va aminti instantaneu totul!

Ehei! - dacă ar fi fost lucrurile chiar aşa de simple... Dacă ar fi ştiut el de câte seri îi vorbea ea lui Ştefan - şi nu reuşea să-l trezească...

- O să vezi - o să fie bine până la urmă.

Da. O să fie bine până la urmă. Schimbă brutal subiectul:

- Ce sarcini am diseară?

- Unica ta sarcină va fi să fii tu însăţi - şi să-i farmeci pe toţi. În rest, eu unul n-am pretenţii!

- Cum, nea Nicule - nu vrei dumneata să te ţin de braţ toată seara?

- Te rog! Crezusem că sarcina asta se subînţelege...

Daa, sigur că se subînţelesese... Nea Nicu trase concluzia pe un ton aparent firesc:

- Noi plecăm la şase. Dacă Piao vrea să rămână aici, e invitatul meu.

- Piao merge cu noi.

Ochii negri o străfulgerară scurt. Ridică o sprânceană, tăcută ca un sfinx...

- ... Ano, nu mă pune în situaţii neplăcute!

- Nu te pun în situaţii neplăcute. Piao e consilierul meu personal - şi merge cu mine peste tot unde merg eu.

Nea Nicu trecu imediat la romanes:

- Să ştii că nu-mi place deloc ce faci!

Se întoarse spre Piao, în franceză:

- Te rog, anunţă-l tu pe Isamu că copiii trebuie să ajungă azi la conac. Şi tot la conac trebuie să ajungem şi noi, mâine înainte de prânz.

Consilierul ei înghiţise calmantele pe furiş - că nici nu clipise:

- Sigur. Imediat.

Reveni spre Nicu Cărare şi trecu şi ea la limba pe care urechile chinezului nu o înţelegea:

- Sinceră să fiu, nea Nicule, să ştii că te stimez şi te respect - dar, de la un timp, nici mie nu-mi prea place ce faci dumneata.

- Nu fii impertinentă!

- Nu sunt impertinentă; sunt sinceră.

Bătrânul ridică un deget, furios din cale-afară:

- Nu mi-ai cerut ajutorul cu aia mică! Nici măcar o dată! Şi nici măcar n-ai catadixit să mă informezi, atunci când Rebeca a primit scrisoarea! Şi încă ceva! L-ai luat pe ăsta lângă tine şi i-ai pus în poală tot ce mişcă, fără măcar să mă anunţi şi pe mine! Darămite să mă întrebi ce părere am şi dacă-mi place să-şi bage ăsta nasu' prin treburile noastre!

Se încruntă şi ea:

- Dumneata ştii tot ce mişcă în ograda mea. Şi ştiu foarte bine chestia asta. Ştiu că afli instantaneu totul! Mai ales acum, când eu conduc afacerile din nouă ţări iar aia mică e pe mâinile ştii dumneata cui! Dumneata m-ai aşezat pe scaunul lui Ştefan! Dumneata mi-ai acordat tot sprijinul dumitale!

- Înainte să-ţi acord sprijinul meu, ţi-am spus că eu sunt consilierul tău în materie de consilieri. Iar tu nu m-ai întrebat niciodată nimic de ăsta.

- Înainte să-mi spui că dumneata eşti consilierul meu în materie de consilieri, mi-ai spus că Fang a venit personal aici şi ţi-a dat garanţii că el mă protejează!

- Între garanţiile lui Fang şi vârârea ăstuia până-n adâncul abisului e o diferenţă uriaşă.

- Era deja băgat până-n subsolul abisului. De nouă ani e băgat acolo.

- E necopt. E tânăr şi neieşit în lume.

- E perfect pentru ce-mi trebuie mie.

- Şi ce-ţi trebuie ţie?

- O linie de comunicaţie sigură cu chinezul fermecat - care ştie şi parcarea subterană de sub subsolul abisului.

- Ano,

- Şi de care n-ai zis decât să ascult de el, că e fermecat.

- Ano,

- Ăla l-a şcolit pe ăsta nouă ani. Dar nu asta-i chestia. Dumneata mi-ai promis că mă sprijini necondiţionat în problema lu' aia mică. Da? Da.

Scoase mail-ul şi-l despături scurt:

- Chestia asta mă aştepta azi dimineaţă pe birou.

I-l dădu, dar nea Nicu nu plecă privirea spre hârtie.Continuă deci:

- De la dumneata n-am primit nimic - nici o ştire, nici un telefon, nimic! Aia e arestată în conac şi mai are puţin şi-şi zboară creierii! Ăla stă cu copiii-n casă iar copiii îl supraveghează ca la bulău, ca să nu facă prostii! Am nevoie de oblici, nea Nicule! Că aia mică-i mică! Şi tot mică sunt şi eu! Şi ăia au început iar cu apropo-urile despre mutarea la chirilice! Granzii italieni vor să ne pună la teste! În iunie, trebuie să finalizez autostrada europeană şi să-i dau drumul! Despre ce vorbim noi aici?

- Despre ăsta.

- Ăsta nu e un subiect de discuţie. Ăsta e - şi atât.

Bătrânul se uita urât la ea. Ea se uita urât la el... şi nu se lăsa învinsă nici moartă... În sfârşit, ochii negri se plecară spre hârtie. Şi se făcură instantaneu incredibil de mari... Acum era momentul!

- Io nu pot să te sun să-ţi zic chestiile astea - că ne ascultă toţi, în perioada asta. Şi e riscant. E mică şi e singură cu nişte străini înarmaţi. Iar oblicii, indiferent ce spui dumneata, sunt totuşi singurii care au informaţii reale, viabile, din teren. Ei sunt singurii care le-au luat urma - şi se ţin cu încăpăţânare după ei. Omu' lu' uriaşu' oblic are hărţi cu traseele lor - şi a început deja să umple al doilea biblioraft pe care scrie numele ei. Iar uriaşu' a obţinut ordinul Chinei ca omu' lui să facă pe dracu-n patru şi s-o găsească. Ăsta, cum îl numeşti dumneata pe consilierul meu, e ştampila uriaşului. Şi merge cu mine pân' la uşa budei. Întotdeauna. Aşa cum ştampilele uriaşului merg cu copiii mei la şcoală şi stau cu ei în clasă.

- ... Mie de ce nu mi-ai zis nimic de el?

Bătrânul îndulcise un pic tonul vocii, aşa că oftă artistic... şi îi răspunse:

- ... Pe de-o parte, am vrut să-mi surprind duşmanii. Pe de altă parte, am vrut să las impresia că dumneata ştiai - şi ai aprobat din start decizia înfiinţării unui nou post de consilier, special pentru el. Şi mai e o chestie. Ca să pot să conduc afacerile astea, trebuie să fiu credi-

bilă. Dacă eu vin săptămânal la dumneata, cine conduce afacerile?

- Chiar crezi că te-aş sfătui strâmb?

- Dumneata chiar crezi că toţi ăia de dincolo de gard cred că eu vin aici ca să te-nvăţ tango?

Nea Nicu bufni într-un hohot straşnic de râs... Puse mâna pe mâna lui:

- Crede-mă că am inima cât un purece de mică! Mi-e groază să mă gândesc că pot greşi! Şi-o să se scoale Ştefan şi-o să fie ţintuit la pat - şi-o să se ia cu mâinile de cap când o să afle ce tâmpenii majore a făcut nevastă-sa!

Nea Nicu îi sărută mâna - şi-o păstră în mâna lui:

- Stai liniştită, că n-ai făcut nici o tâmpenie. Nici ăsta nu e o tâmpenie! Am fost eu supărat, că nu mi-ai zis nimic. Şi nici nu m-ai sunat. Şi nici n-ai mai venit pe-aici. Sunt bătrân - iar căsoaia asta ţiuie a temniţă...

Acum înţelesese unde greşise - şi mai ales ce anume greşise. Dar n-o să-şi îndrepte greşeala. N-o să vină mai des aici. Nu acum, când Trésor era prizoniera unor ucigaşi plătiţi iar Ştefan era în comă... Iar ea trebuia, totuşi, să-şi păstreze imaginea de şefă perfectă...

- Ştii că ai fost impertinentă cu mine.

- Ştiu.

- Ştii că, dacă bărbată-tu îmi vorbea aşa, îl dădeam afară cu body-guarzii - cât e el de geniu.

- Ştiu.

- Ştii şi că profiţi de mine şi de slăbiciunea mea şi mi te caţeri în cap şi mă ciufuleşti şi-mi iei bomboanele din buzunare...

Plecă grăbită capul, râzând, şi-l privi pe sub sprâncene... Nea Nicu râdea şi el:

- Stau uneori şi mă uit aşa la tine... şi-mi amintesc cum îmi zicea Dumitru că fi-su a înnebunit iar romînca aia a lu' Florentin ţipă la el şi dă să-l pălească cu pantofu' şi pe urmă pune palma peste palma lui şi-i leagă sufletu' de ea...

Serios? Aşa zisese nea Dumitru?

- Şi-mi imaginez scena de la Cannes. Ştefan mi-a arătat poze; şi-mi imaginez cum a stat el pe fotoliu, iar tu l-ai ocolit şi te-ai aşezat la el în braţe şi i-ai cântat că îl iubeşti...

Aa, perfect! Începu să fredoneze:

- *Primul tău sărut nu mai pot să-l uit / Un sărut ce m-a vrăjit / Mi-ai dat dragostea şi inima ta / Ce uşor m-ai cucerit*

- În maximum o săptămână, Ştefan se va trezi.

Hait! - că o spusese cu certitudine...

- Eu ştiu totul. Şi am oameni care se pricep la citit analize. În maximum o săptămână, o să fii din nou fericită.

Doamne! - ce bine! Se repezi şi-l înhăţă de cămaşă - şi-l smuci bine, ca să-l ştampileze apăsat pe obraz! Nea Nicu râdea, că ştia ce veste minunată îi dăduse...

- ... Ştiu ce fac ăia în Rusia. Şi fac o treabă bună. Sunt pe val. Ar fi bine să găseşti o cale de a le refuza oferta de mutare fără să-i superi foarte tare.

- O s-o găsesc.

- Italianul e serios. E OK. Poţi să dai drumul la treabă.

Aprobă, jurându-şi ei însăşi că italianul ăla va mai aştepta şase zile cel puţin... Bătrânul îi înapoie hârtia:

- Ţi-am spus să n-o cauţi tu.

- N-o caut eu. Omu' a recunoscut-o pe stradă.

- Repet - ţi-am spus să n-o cauţi tu.

Şi asta ce voia să însemne? Că aflase de ordinul ei informal? Sau că trebuia să-şi instruiască oamenii să nu se mai ia după ea dacă o vedeau pe stradă? Mm, ce greu era! Nu ştia cum să interpreteze cuvintele lui...

- Să ai grijă de cumnată-ta - că încă e în pericol.

Da, ştia şi ea că Rebeca era în pericol...

- Hai să mergem la masă. Dacă nici acum nu e gata, o dau afară pe bucătăreasă!

Se ridică, iar Piao nu se grăbi să o imite. Nea Nicu o privi drept:

- Să nu mai faci. Niciodată.

Nu - n-o să mai facă niciodată. Nu ştia ce, dar zău că nu mai face!

- Să nu-mi mai vorbeşti niciodată aşa.

Aa, asta nu trebuia să mai facă ea vreodată! Oftă scurt:

- Nea Nicule, te rog frumos să mă ierţi.

Fu sărutată apăsat pe frunte:

- Te iert - că eşti frumoasă şi deşteaptă şi faci ce faci şi mi te urci în cap şi-mi iei bomboanele...

Eei, nici chiar aşa...

- Piao, hai - închide măgăoaia şi hai.

Gata - reveniseră la limba franceză. Ce bine! Nu se simţea deloc în largul ei când trebuia să aibă o atitudine nesimţită! Nu era genul ăla...

Florentina

Se plictisea de moarte - şi nu voia să revină în online, ca să nu trebuiască să răspundă la vreun mesaj! Sau la vreo postare pe propriul wall! După ce "le sunase toţi clopoţeii" cu comentariul ei şi spălase putina, simţea că parcă n-are curaj să vadă ce se-ntâmplase în urma ei. Nu era chiar aşa de curajoasă...

Şi cum se plictisise rău după prânz, îşi pusese unul din CD-urile preferate ale lui tati al ei. Îşi pusese şi rochia aia "cu schepsis" şi jucase... Şi juca... Hop! Hop! Pocnea degetele şi arunca şoldul în dreapta - şi vedea în oglindă efectul "dinamită"...

Hei! Tocmai apăruse ceva nou în oglinda aia! O strălucire verde! Venea de pe pat... Mobilul!

Îşi scoase căştile şi luă aparatul. Şi constată că nu, nu era Vincent, nu era nici Thomas... OK! Să-i răspundă!

- Da.

- Bună, prinţeso.

- Bună, Denise.

- Ce mai faci tu? Te-am deranjat?

- Nu - dansam şi aşteptam să treacă timpul.

- Aha... Uite, te-am sunat ca să te întreb dacă eşti supărată pe mine.

- De ce să fiu supărată pe tine?!

- Nu ştiu... Mi-ai lăsat impresia că eşti supărată pe mine.

- Nu sunt supărată pe nimeni! Nu ştiu ce ţi-a venit - dar zău că nu sunt supărată! Sunt chiar veselă!

- Auzi? Pot să-ţi fac o vizită?

Cum-cum? Înlemni - că asta era o chestie foarte nouă în relaţia ei cu prietenele ei! Asta era...

- Aş vrea să vorbim puţin între patru ochi. Dacă nu deranjez, desigur...

- Nu deranjezi. Chestia e că nu ştiu răspunsul. Stai puţin! Aştepţi, da?

- Da.

Lăsă telefonul pe pat şi alergă la uşa biroului. Ciocăni repede-repede, că nu ştia... Gata! Năvăli în birou:

- Isamu, pot să vorbesc cinci minute cu Denise?

Bietul om nu prea înţelegea întrebarea; o privea lung şi parcă nu-i înţelesese cuvintele. Se grăbi să fie mai explicită:

- Denise vrea să-mi zică ceva între patru ochi. Pot s-o invit în living?

- Bineînţeles. Dar numai în living. Şi numai dacă Denise acceptă aceleaşi condiţii de securitate pe care le acceptă toţi.

- Perfect!

Goni afară, în camera ei şi se repezi la telefon:

- Hai, vino la mine! Da' vezi, că or să te percheziţioneze!

- Nici o problemă. Chiar acum facem dreapta pe Avenue du Roi Albert...

"Facem"? Cum adică?... Hei! Nu cumva nebunul de Vincent o convinsese pe Denise să-l ajute să intre în castelul prinţesei!

- Faceţi dreapta?

- Da, mă aduce mama.

O aducea mama ei... Păi, da - că Denise era pedepsită, după beţia

de pe yaht! Iar dacă o aducea mama ei, asta însemna că discutaseră despre ceea ce se întâmplase alaltăieri. Denise venea să-i ceară scuze pentru dezmăţ... Interesant!

- E poarta asta imensă, cu gratii negre, care are câte o gheretă de pază în fiecare parte?

- Da.

- Şi câte doi bodyguarzi în fiecare gheretă?

- Da. Coboară şi sună la interfon.

Năvăli din nou pe uşă, dar apucă tocul şi se înfrână - cât pe ce să-l rostogolească pe Isamu pe scări în jos! Bine că se oprise! Că ar fi picat amândoi de-a dura - şi sigur şi-ar fi spart capetele!

... Ca mamaia Stela...

Apăsă butonul roşu şi începu să coboare, în urma lui. Privea lung capul brunet, părul un pic cărunt prins în coadă... Îşi amintea primul cadou primit de la bunica ei - bănuţul de aur, care stătea încuiat în seif...

Ceea ce fusese, fusese. Timpul nu putea fi întors. Iar bunica ei nu murise, totuşi, din cauza pletosului ăstuia. El fusese fair-play; o protejase atunci pe mămica ei, îl tot trimisese pe Gilles să-i ajute... După cum bine spunea bunicul ei, viaţa nu e altceva decât un lung şir de compromisuri. Bunica ei alesese să rămână aici - şi să moară, permiţându-i fiului ei să răspundă cu aceeaşi monedă. Şi s-o răzbune. Iar tati al ei, după cum auzise ea, nici nu clipise - scosese cuţitul şi-i luase gâtul mamei lui Jun. Şi a pletosului din faţa ei. Care pletos nu reacţionase nicicum...

Viaţa era un lung şir de compromisuri. Şi atâta tot.

Isamu ridică receptorul interfonului:

- Da.

Auzi şi ea glasul piţigăiat al Denisei:

- Bună ziua.

- Bună ziua.

- Sunt Denise, o colegă de clasă a Florentinei. Am vorbit cu ea adineauri şi...

După ce-o lăsase să se prezinte, Isamu deblocase poarta. Şi-acum ridica mobilul la ureche şi spunea "Intră singură", tăindu-i astfel mamei prietenei ei orice poftă de a-şi mai lăsa fata prin preajma "periculoasei" prinţese...

Receptorul interfonului sfârşi în furcă. Îl urmă deci la glasvand.

- Roag-o pe Isabelle să vă facă câte o cafea, sau o limonadă...

Da, corect! Aah! - hal de gazdă ce era şi ea! Alerga la bucătărie... Năvăli, bineînţeles, peste ele - şi le sperie, bineînţeles, pe amândouă!

- Isabelle, te rog frumos, faci tu repede două limonade?

- ... Desigur!

Le trimise câte-o bezea în loc de scuze verbale şi reveni lângă Isamu. Care aştepta lângă glasvand, cu cutia-fantezie în mână...

Avea senzaţia că chinezul ăsta încerca s-o sperie pe Denise. O trecea prin filtrul de securitate, deşi era evident că dacă fata aia ar fi vrut s-o omoare, ar fi avut cinci-şase ore la dispoziţie zilnic! Îi pregătea cutia anti-electronice şi "o asezona" cu privirea-laser de chinez pus pe tăiat gâturi şi purtător de pistol la curea... Întrebă, în română:

- Încerci să o sperii?

Primi o aprobare cu capul... Şi o explicaţie care nu era o explicaţie:

- Dar despre asta vorbim după ce pleacă.

Gata - Denise trecuse de graniţa ultimilor 10 metri, aşa că el deschidea glasvandul şi aştepta... Sesiză, abia acum, stupidul situaţiei în care era ea. Şi cum n-avea cum să evite tot circul ăsta, se aşeză pe canapea. Măcar să pară obişnuită cu tot frecuşul ăla "semi-prezidenţial"! Măcar să nu stea ca popândăul în ceafa lui! Ca o ahtiată - sau o încuiată! Alese fotoliul dinspre glasvand, ştiind că Isamu o să urce în birou şi-o să pornească sistemul video - şi-o să vrea să citească pe buzele fetei ăleia...

- Bună ziua.

- Bună ziua.

- O să te rog să pui înăuntru toate electronicele.

Nu auzea nici un comentariu, semn că pipăiala bodyguarzilor şi scanarea cu piuitoarea o pocniseră serios pe biata Denise... Se răsuci şi zâmbi slab:

- Bine-ai venit.

Evident, era galbenă ca gutuile din Aurari - alea bio din livadă:

- Bine te-am găsit.

Arătă spre canapea şi ridică privirea spre Isamu:

- Mulţumesc.

- N-ai de ce.

Gata - el se ducea sus, să le spioneze prin camera video! Ea se întorcea spre musafira ei, îi constata uimirea temătoare şi deschidea discuţia:

- Îmi pare rău că n-am putut s-o invit şi pe mama ta. Adică îmi pare rău că trebuie să aştepte afară. Vezi şi tu că

- Stai liniştită - n-a vrut ea să intre. Mi-a spus că mă aduce până la poartă, după care se duce să bea o cafea. Tocmai ca să putem vorbi deschis, în linişte.

- Să-i spui, oricum, că îmi cer scuze.

- Îi spun.

Şi-acum... tăcea? Deşi venise să vorbească cu ea, tăcea? Isabelle se apropia cu tava cu pahare şi platoul cu dulciuri... Se îndepărta... Erau din nou singure - iar Denise tăcea...

- ... Am vorbit şi cu mama...

Aşa...

- Tu ştii că eu şi Adéle suntem prietene încă de la grădiniţă...

- N-am ştiut.

- Da - ne cunoaştem încă de pe vremea când frecventam aceleaşi locuri de joacă de prin parcuri.

Aha! Bun, bravo! Şi?

- ... În timp, noi două, eu şi ea, ne-am transformat puţin câte puţin. Am încercat să fim la fel; am purtat aceleaşi modele de haine, ne-am tuns la fel... Într-un timp, chiar păşeam amândouă cu acelaşi picior! Eram ca soldaţii! Eram caraghioase rău... Dar nu suntem la fel. Discutând cu mama, aseară, am tras o linie şi am ajuns la concluzia că eu şi Adéle suntem, totuşi, diferite. Avem idei diferite, concepţii diferite, comportamente diferite. Suntem diferite, totuşi. Indiferent cât de asemănătoare ne sunt hainele.

Adevărul era că, dacă nu erau gemene identice, nici n-aveau cum să fie la fel! Şi nu erau gemene identice!

- Şi eu sunt zăpăcită şi-mi place să mă distrez. Dar eu am o frână. Ştii? Eu mă opresc undeva în apropierea punctului în care mă pot face de râs. Ea nu-i aşa. Ea face tot ce-şi pune în cap să facă. Şi n-o interesează gura lumii. De-asta îţi spun că suntem diferite.

"Nu, aveţi mame diferite. A ta e medic; a ei e hair stilist. Tu ai un tată medic; tatăl ei, tatuator de meserie, a părăsit domiciliul conjugal în urmă cu 5 ani." Tăcea şi-i oferea o privire foarte atentă...

- ... Te rog frumos să mă ierţi pentru că m-am îmbătat la petrecerea de pe yaht.

- N-am de ce să te iert - n-a fost o petrecere în frac.

- Ştii bine ce vreau să spun, da? Te rog să nu faci aşa! Eu încerc să-ţi spun ceva aici - iar tu nu mă ajuţi deloc!

- Denise, nu ai de ce să-mi ceri iertare. A fost o petrecere. Iar bodyguardul care a distrat-o pe Adéle să ştii că lucrează în continuare aici!

- Ştiu, l-am văzut.

- Asta însă nu înseamnă că o să-l iau cu mine şi la următoarea petrecere.

O zăpăcise...

- Oamenii sunt aşa cum sunt. Eu respect regulile locului şi ocaziei. Aşa că mă rezum la a fi alături de anumiţi oameni în anumite momente ale zilei - şi-apoi mă mut lângă alţi oameni, în alte momente ale zilei. În felul ăsta, voi fi mereu alături de oameni care-mi plac şi care fac ceea ce-mi place şi mie să fac.

Acum primi un zâmbet micuţ, timid... Ia - cum ieşise limonada? Delicioasă! Servi şi-un fursec:

- O să rămân prietena ei la liceu; dar mă îndoiesc că vom mai merge la aceleaşi petreceri. Iar dacă o să mai dau vreodată vreo petrecere, o să mă asigur că vor lipsi două chestii - alcoolul şi bărbaţii liberi.

Denise începu să râdă:

- Cred că o să-mi petrec mai mult timp prin preajma ta. Ai nişte idei foarte interesante, care s-ar putea chiar să funcţioneze!

- Oo, dar funcţionează, crede-mă! Numai că eu mai am ceva. Am fortăreaţa asta. Şi am bodyguarzii, care mă ajută să o şterg englezeşte atunci când vreau s-o şterg. Tu nu le ai; dar sunt sigură că o să găseşti o cale să-ţi funcţioneze şi ţie şmecheria mea.

Tânăra râdea şi aproba... Arătă spre fursecuri:

- Sunt bune, crede-mă!

- Te cred! Dar nu pot să mănânc.

- De ce? Ţii cură de slăbire?

Denise aprobă:

- Da. Mâine sunt invitată în club, cu o gaşcă foarte OK dintr-a doişpea. Îţi dai seama că nu-mi permit să mă duc cu semnele balonării după mine!

Evident! Aproba şi-şi muşca limba - aerobicul pe sistem era secretul ei şi nu-l spunea nimănui, pentru nimic în lume! Tânăra arătă spre telefonul de pe masă:

- Ai iscat un mic taifun azi!

Serios? Cum adică?

- Chestia aia cu "dacă nu se luptă pentru tine, nu sunt buni pentru tine" a iscat un taifun în toată regula pe FB. Apropo - cine e Thomas?

- Unul din angajaţii tatei.

- Aha...

- Nici un "aha". Suntem prieteni buni încă de pe la 8-9 ani. Pot spune că am avut momente când am copilărit împreună.

- Aha...

Un nou "aha" cu subînţeles. Treaba ei! Ridică scurt din umeri - dacă voia ea să viseze excesiv... Prietena ei zâmbea uşor:

- Arată bine. E frumuşel.

- E.

- Am văzut că locuieşte în Bourges.

- Da, la conacul tatei.

- Face liceul acolo?

- E în anul doi de facultate.

- Aha...

A treia oară nu-i mai permitea "aha"-ul ăla! Ridică o sprânceană - iar Denise reveni imediat la primul subiect de discuţie:

- Oricum, să ştii că mă simt tare prost pentru chestia aia de pe yaht.

- Ea trebuie să se simtă prost - nu tu.

- Eu mă simt prost pentru că o să se afle ce-a fost acolo. Şi-o să fim toate trei categorisite prin prisma a ceea ce-a făcut ea.

- Nu cred că o să fie aşa.

- Ha! N-o ştii pe Mylène? Abia aşteaptă să audă o bârfă mică despre Adéle!

- Bineînţeles! Dar n-o să audă nimic, atâta timp cât nu-i spune chiar ea! Eu nu-i spun, tu sigur n-o să-i spui, Vincent are o aversiune teribilă pentru individa aia...

Denise aproba, gânditoare... Îşi luă telefonul şi se prefăcu a fi foarte atentă la ecran. Începuse s-o enerveze prezenţa fetei ăsteia! Constata din nou că era ciudată - era sălbatică şi abia aştepta să rămână din nou singură în sălbăticia ei! Jalnic...

- ... Ştii care e chestia? Suntem prietene de foarte mulţi ani. Şi-mi ştie toate secretele. Aşa că nu-mi permit să risc să mă cert cu ea.

- Cu Adéle? De ce să te certi cu ea?

- Pentru că e nesimţită şi prost-crescută şi n-are pic de ruşine! Şi face numai rahaturi! Şi mă bagă şi pe mine în rahaturile ei!

Colega ei era cu nervii la pământ. Aproape că ţipase! Şi-acum se repezea şi lua un pumn de fursecuri - la propriu... Oftă greu şi redeveni serioasă:

- Nu te certa cu ea. Suntem în aprilie. Mai avem două luni de şcoală. După care vine vacanţa, pe care o poţi petrece departe de Cannes... Şi cine ştie care-or să fie relaţiile după vacanţă! Nu?

- ... Mda, ai dreptate... Ai dreptate, ce mai! Deşi să ştii că ar putea face daune mari dacă pune vreo porcărie pe FB!

- Nu cred că tu nu ştii nici un secret de-al ei!

- Nu sunt genul care să fac rahaturi de-astea. Eu sunt altfel; sunt o fire corectă şi nu-mi place să fac rău. De foarte multe ori, am lăsat de la mine - doar ca să fie linişte şi pace.

- Îţi spun un secret... Atunci când ţi se întâmplă un lucru rău, ai trei opţiuni. Ori laşi acel lucru rău să te reprezinte, ori îl laşi să te distrugă, ori îl laşi să te întărească.

Ia - că iar o bulversase! Bufni în râs:

- OK, recunosc - urmăresc cu mare interes o pagină cu mesaje motivaţionale.

Denise începu şi ea să râdă şi arătă iar spre telefon:

- Şi tu, şi ei!

Da - şi ea, şi ei. Iar ajunseseră la subiectul "băieţi" - şi iar îşi dorea să rămână singură, în sălbăticia ei. Tânăra se aplecă spre ea:

- Cum s-a terminat? Cine-a câştigat?

- Nu ştiu.

- Nu ţi-ai verificat pagina?

- Nu.

- De ce?

- Fiindcă nu contează care-a cedat primul la capitolul "mesaje motivaţionale". Nu ţin o statistică pe tema asta. Şi nici n-o să mă mărit cu cel care-a postat ultimul comentariu.

- Apropo... Ce zici de Vincent?

- Nimic.

- Haai, nu face aşa!

- N-am ce să zic de Vincent.

- Adică după ce v-aţi plimbat toată după-amiaza de miercuri, după ce ţi-a umplut wall-ul de comentarii pline de subînţelesuri, tu n-ai ce să zici de el?

- Exact. N-am ce să zic de el.

- Prinţeso!

- Nu sunt interesată de el. Şi nici de Thomas. Nu sunt interesată de nimeni.

- Să nu-mi spui că eşti...

Şi se cenzura - şi doar forma cu buzele cuvântul "lesbiană"... Hm!

- Sunt preocupată de şcoală. Şi nu mă chinuie gândul măritişului. Nu simt nevoia să fiu scărpinată - na!

Denise roşise violent...

- Stai tu liniştită - că ia uite ce-i în jurul nostru! Doar să las să transpire zvonul că vreau un scărpinici - şi să vezi ce pleiadă de juni frumoşi şi deştepţi şi plini de multiple calităţi se-nscriu la coadă la florărie!

Decise să se ridice:

- Mama ta te aşteaptă?

- Nu. Adică s-a dus pe faleză, să caute nu ştiu ce elastic colorat. Face brăţări pentru fetiţele nevoiaşe de la ea de pe secţie.

Într-adevăr - frumos gest din partea unui medic! Nu era de mirare că Denise nu agrea destrăbălarea Adélei!

- A zis s-o sun când terminăm de vorbit - deci o să am nevoie de telefon...

Se grăbi să joace rolul gazdei jenate de propria grabă:

- Să nu mă înţelegi greşit - dar e aproape trei, iar la trei jumate trebuie să plec.

- Unde pleci?

- La conac. Mâine mergem în vizită la tata - şi plecăm de azi.

- Aha...

"Deci pleci la Thomas..." Gândul Denisei fusese evident şi o enerva la culme! Din fericire, dna doctor îşi educase fata aşa cum trebuie - Denise se ridica şi ea şi pornea spre glasvand... Îi deschise ea cutia - că colega ei n-avusese curaj s-o atingă! Tii, ce bun era Isamu! Ce bine ştia să-i sperie pe toţi şi să-i ţină la distanţă şi să-i pună la respect! Trebuia să înveţe de la el! Neapărat!

Denise o îmbrăţişă cu putere:

- Îţi mulţumesc că m-ai iertat. Şi că mă vrei în continuare prietena ta!

- N-ai pentru ce. E o plăcere să fiu prietenă cu tine.

Ţoc-ţoc în aer, că erau rujate... Îi deschise glasvandul şi nu ieşi -

doar îl privi rugător pe tânărul de lângă ea:

- Te rog, o conduci tu la poartă?
- Bineînţeles!
- Paa!
- Paa!

Se îndepărta... Încă puţin... Încă puţin de tot... Şi gata! Închise glasvandul şi luă paharul Denisei şi tava cu fursecuri. Şi ea fusese educată frumos - fusese învăţată să strângă după ea atunci când avea timp s-o facă. Şi-acum avea timp. Intră în bucătărie şi le lăsă pe masă. Isabelle păli:

- Nu i-au plăcut fursecurile!
- Ba să ştii că sunt delicioase! E ea gâscă şi de-abia a gustat! Se duce mâine la o petrecere, aşa că trebuie să fie trasă prin inel...

Ieşi şi urcă scara. Şi ciocăni la uşa biroului. Parcă nu-i venea totuşi să intre... Dar uşa se deschise, aşa că intră. Isamu zâmbi slab:

- Toată organizarea asta de aici, toate ritualurile care se petrec în curtea asta sunt gândite astfel încât să dezbrace musafirul de măştile sub care-şi ascunde sentimentele, gândurile şi planurile. Denise se aşteptase să găsească o vilă micuţă într-o curte micuţă, să apese pe sonerie, să-i deschizi personal şi s-o inviţi în camera ta - unde să şuşotiţi tâmpenii până-n toiul nopţii. Atunci când a văzut interfonul, şi-a amintit că umbli cu Biyu după tine inclusiv în toaleta liceului. Dar nu se aştepta decât la 20% din ceea ce s-a întâmplat aici. În locul înlănţuirii de acţiuni pe care le ştie bine, a descoperit o curte uriaşă, o vilă ultramodernă şi o alee de câţiva zeci de metri dotată cu gherete de pază şi presărată cu două filtre de securitate. Şi-un chinez afurisit în capătul ei - şi-o cutie anti-electronice. Şi o fată-n casă care poartă uniformă şi respectă o etichetă strictă, foarte complicată. Toată "punerea în scenă" a speriat-o şi a scos-o din masca pe care şi-o compusese înainte să te sune. Azi, acum, ai văzut-o pe adevărata Denise. Foloseşte ceea ce ai observat - şi fă-i un portret corect.

Aprobă... şi oftă greu:

- Sunt tentată să cred că a venit cu două scopuri precise. Unul, să mă despartă de Adéle. Celălalt, să îi pună multe plusuri lui Vincent.
- Şi vrei să ştii părerea mea?

Aprobă.

- A venit ca să capete o lumină favorabilă în ochii tăi. Şi ca să-ţi câştige simpatia. Natura noastră de oameni ne face să ne dorim să avansăm, să ne îmbunătăţim viaţa. Până acum, Adéle a fost modelul ei. Acum, când a văzut cum arată cornul abundenţei, tu ai devenit modelul ei. Va încerca dacă nu să fie ca tine, măcar să pară că e ca tine. Şi deci o să caute compania ta, pentru că cine se aseamănă, se însoţeşte...

Isamu avea dreptate...

- Numai că are o problemă. Ca să-i reuşească alipirea la tine, trebuie să-ţi devină prietenă. Iar tu nu te consideri prietena lor. Iar ele simt asta.
- Eu sunt prietena lor încă din clasa a noua!
- Sunt colege cu care ai o relaţionare pozitivă. Iar asta e şi părerea ei, să ştii!

Serios? Ea crezuse că sunt prietene...

- Prietenii se sprijină la greu. Amicii îţi sunt alături doar de faţadă. Ea ştie bine ce s-a întâmplat în martie; dar nu-i aşa că nu ţi-a pus azi nici o întrebare despre starea lui Ştefan?

Fir-ar... Avea dreptate! Avea perfectă dreptate!

- Atunci când a coborât din maşină, a văzut bodyguarzii şi poarta închisă şi a trebuit să apese pe interfon, nu s-a mai putut controla. Mi-a spus "Sunt Denise, o colegă de clasă a Florentinei". O colegă de clasă. Nici măcar "colega" - "o colegă". Nici ea nu se consideră prietena ta.

Ce mai putea să spună...

- Nu ştiu ce-aţi vorbit. Dar sunt sigur că a încercat să te atragă de partea ei. Şi să se descotorosească de Adéle.

Aprobă scurt - că exact asta încercase Denise să facă jos, în living! Isamu nu mai spunea nimic acum... Simţi nevoia să pună punct discuţiei cu el:

- ... Ai dreptate. Şi e bine că mă duc azi la conac. Acolo e linişte; pot să mă gândesc la chestia asta.

Isamu aprobă, aşa că ea se grăbi să iasă... şi să revină:

- Am o întrebare...
- ... O aştept cu nerăbdare, să ştii!

Bufni în râs şi-şi turui întrebarea:

- E posibil ca Adéle şi Denise să se fi hotărât să mă discrediteze cumva în ochii colegilor? Tocmai pentru că nu sunt ca ele - şi am, cum se spune, "cazierul nepătat"?
- Da. E şi asta o posibilitate. Adéle te bombardează cu distracţie; Denise te abordează din punctul de vedere al verticalităţii, corectitudinii şi seriozităţii. Iar Vincent e momeala. Apropo - l-am documentat. Vrei să vezi ce-am aflat despre el?

Isamu îl documentase pe Vincent? Deja? Uau! La 48 de ore după ce Vincent o sărutase, chinezul ăsta afurisit... Nu - de fapt, îl documentase încă din prima secundă de după ce auzise numele lui! Şi cum Biyu raportase totul apropo de petrecerea de la Bar En Biais...

Nu se simţea în stare să afle acum adevărul despre Vincent. Aşa că negă. Isamu se ridică, se întoarse spre rafturile de pe perete... şi scoase un dosar, pe care îl aşeză pe birou cu faţa spre ea:

- Oricând vrei să ştii mai multe lucruri despre el, să ştii că e aici.

Aprobă şi ieşi - că nu se simţea în stare să vadă acum...

Într-adevăr, avusese dreptate. În toate exista o minimă implicare. Inclusiv în ură exista o implicare! Inclusiv în nepăsare! În ignorare! Chiar şi cel care ignora un om, se implica în ignorarea acelui om! Era ciudat! Era psihologie pură - facultate lungă şi grea şi plină de capcane...

Reveni în camera ei şi închise uşa. Ia să-şi pregătească ea bagajul! Dacă mâine mergeau la tati al ei, probabil că rămâneau la conac până poimâine la prânz. Avea nevoie de haine - din câte auzise ea la meteo, mâine o să plouă în centrul Franţei. Nu voia să răcească - nu-i stătea bine cu nasul roşu şi ochii injectaţi şi înfundaţi în orbite!

Ana-Maria

Camera de hotel era superbă. Ştiuse că Elveţia e incredibilă - dar fiecare vizită în ţara aia o uimea cu ceva! Hotel de la Paix era un cuibuşor luxos, foarte exclusivist, unde ar fi putut solicita inclusiv nişte praf de stele - i l-ar fi adus room service-ul în maximum cinci minute. Locurile ca ăsta, obscen de luxoase, o puneau în dificultate. Nu era obişnuită cu atâta răsfăţ. I se părea prea mult. Nu prea ştia "cum şi de unde să-l atace". Andrei s-ar fi simţit aici ca raţa pe apă; ea însă...

Ea fusese cazată în cameră cu Piao. Solicitase ea chestia asta - ei se priviseră preţ de-o secundă şi "scremuseră" o cameră single pentru musafirul neaşteptat. Îi scutise de chinul de-a face permutări de clienţi; îl luase pe Piao în camera ei. Nea Nicu Cărare zâmbise într-o dungă, aşa, de parcă ea era o gâsculiţă care nu ştia că la asemenea evenimente "nu se munceşte"! Îl lăsa să creadă ce voia el - şi se concentra asupra rochiei ei de mătase. Ca de obicei, optase pentru o rochie aurie, din mătase grea. Faldurile îi ascundeau formele; mişcările i le conturau ferm prin materialul greu. Testase efectul la Cannes - şi era teribil. Privi rochia aşa, per ansmblu... şi se răsuci spre consilierul ei:

- Crezi că sunt în stare s-o calce până o ard?
- Nu.

Şi nu mai aştepta dispoziţia ei - suna la recepţie şi solicita să fie "reîmprospătată" o rochie foarte specială... Ciocănitul în uşă o făcu să tresară - iar pe el îl făcu să sară şi să se repeadă la uşă, cu arma în mână. Hm! De parcă nu ştia că la uşa de alături stăteau drepţi doi băieţi de-ăia "invincibili"! Piao se ascunsese după zid:

- Cine e?
- Nicu.

Nea Nicu - îi recunoscuse vocea. Şi totuşi, el respecta protocolul de securitate - deschidea încet, cu atenţie, pregătit pentru orice... Zâmbi slab:

- Vezi, nea Nicule? Eu m-aş fi dus glonţ să deschid.
- Tu te-ai fi făcut că dormi.

Sau aşa! Deşi nu era genul ăla care se pitea sub pat...

- Aia-i rochia?
- Da.
- Deci plănuieşti un vals, două...
- Plănuiesc mult mai multe - inclusiv tangouri.

Ochii negri o certau pentru planurile obraznice...

- Plecăm la şase. Te sfătuiesc să te odihneşti un pic.
- Asta şi intenţionam să fac - să mă odihnesc.

Nea Nicu se asigura că pricepuse - şi trecea urgent la nani...

- Trec să te iau.
- Te aştept.

El ieşea, tânărul în uniforma hotelului intra şi lua cu maximă grijă rochia... În sfârşit! Oftă greu:

- Încuie uşa.

Piao se conformă şi se reaşeză la masă. Păi... Păi, se aşeză pe marginea patului:

- N-am cum să te iau la serată.
- Sincer să fiu, îţi sunt recunoscător pentru asta.

"Cred şi eu - la ce mutră a făcut *Mister P* când a aflat că zbori cu noi azi..."

- Nu e vorba de invitaţie. E vorba că nu vreau să-l supăr. Şi-aşa, am cam întins coarda cu el azi...
- Ştiu - şi n-am nici o problemă în a sta cuminte aici.
- Dar stai să vezi - că nu te las să-ţi faci de cap! În primul rând, imediat după ce plecăm noi, tu pui perna în sus, aşa. Apoi bagi laptopul între pernă şi spătar...

Consilierul ei era îmbujorat - dar zâmbea şi aproba... Se aşeză comod pe pat:

- Şi-apoi te aşezi aşa şi te joci pe mobil. OK?
- OK.
- Cât te pregăteşti tu de joacă, eu execut ordinul...
- O să încerc să mă pregătesc în tăcere...

Daa, sigur! Se trase în jos, trase şi perna şi se înveli bine - deşi nu-i era frig. Voia să-şi ascundă încruntarea. Nea Nicu Cărare spusese că Ştefan se va trezi într-o săptămână. Şi se putea trezi azi, ca să-i facă ei în ciudă - că e la mama dracului, blocată într-o serată enervantă dar obligatorie, şi cu

- Nu cred că a vorbit serios atunci când ţi-a spus să te odihneşti. Ai două mail-uri.

Ia să vadă ea ce mail-uri avea! Unul era de la nea Nicu - şi conţinea lista invitaţilor, cu repere cu tot. Al doilea era de la... Thomas.

"Bună seara, dnă Ana.

Azi am observat o postare nouă pe wall-ul Florentinei. Discutând cu ea, am observat că colegul ei Vincent a postat un comentariu. Am comentat şi eu şi a ieşit acolo o lungă listă de citate motivaţionale. Vă rog să intraţi şi să vă uitaţi, pentru că a scris şi ea un comentariu - şi nu aş vrea să-l înţeleg eu greşit.

Din câte ştiu, Florentina vine azi la conac. Ar fi foarte bine dacă mi-aţi transmite ce să-i spun, apropo de colegul ăla al ei şi comentariu.

Vă ţin la curent cu ce se mai întâmplă aici.

Thomas"

Prinţesa făcuse trăznăi pe Facebook. Ia să vadă ea...

Citea - şi-i venea să râdă... rău...

Hait! Dacă nu se luptă pentru tine, nu sunt buni pentru tine! Florentina o luase razna! După comentariul ei, Vincent continuase să scrie comentarii. Probabil că le copia de undeva, de pe vreun site... Iar după vreo 10-15 comentarii de-alea "de unul singur", Thomas scrisese doar unul: ***"Dacă nu e menit să fie, nu forţa lucrurile. Dacă e menit să fie, nu te opune"***. Vincent scremuse nişte chestii aproximativ la subiect, de genul "viaţa e prea scurtă ca să-ţi baţi capul cu oameni care nu merită să fie o problemă", după care renunţase. Prinţesa nu-i mai aţâţase nicicum... Reply.

"Bună seara, Thomas.

Îţi mulţumesc că mă ţii la curent cu isprăvile prinţesei şi înfrânezi tineretul grăbit din zilele noastre. Nu pot să spun decât că, la 17 ani, viaţa poate părea ca-n filme - cu intrigi, cu pasiune, cu mister şi multă dragoste de toate felurile.

Când ajunge la conac, nu încerca s-o descoşi; ascultă ce vrea ea să-ţi spună şi atât. Vorbim mâine dimineaţă, când vin şi eu.

Ana"

Send. Şi ia uite că mai avea un mail. De la Diamant, de data asta.

"Bună.

Aud că mâine treci pe la spital. Aş vrea să vin şi eu, dacă se poate."

Cumnatul ei voia să vină şi el la spital. Ori presimţea trezirea vărului lui, ori îi era dor de Rebeca! Ori şi una, şi alta! Oricum, ea n-avea nimic împotriva apropierii dintre ei! Măcar să se păruiască odată - şi apoi să se împace şi să-şi revină amândoi! Reply...

"Vino şi tu. Ne vedem mâine."

Send - şi gata. Ea se băga la culcare! Dar cu grijă, să nu-şi strice buclele...

Florentina

Ca de obicei, prinţii erau în spate, în blindata lui Aleodor. Ea era în blindata lui tati al ei, cu Toni şi Biyu. De ce veneau chinezoaicele cu ei aici, nu ştia... Adică, în fine - era evident de ce veneau cu ei la conac. Că de la conac fusese răpită aia mică - nu? Era normal ca securitatea de aici să fie sporită... spre disperarea omului de la volan, a cărui muncă era considerată a fi nesatisfăcătoare...

Se înserase; iar bolta copacilor făcea ca atmosfera să fie întunecată. Conacul avea aerul unui castel dintr-o poveste cu vrăjitoare...

Toni viră dreapta, spre vile... Ajungeau... ajungeau... Ajunseseră. Minunat! Se grăbi să coboare şi să-şi ia singurică valiza - Luis era ocupat cu bagajele prinţilor. Toni se grăbi să se apropie:

- O duc eu.
- Stai liniştit, că mă descurc.

Extinse mânerul şi târî valiza după ea. Biyu nu spunea nimic - nu se oferea s-o ajute în vreun fel... Păi, normal că nu o ajuta! Nu era bagajistă - şi avea nevoie de mâinile libere ca să-şi facă meseria! Oare era descuiată uşa? Da. Intră în vilă şi se ciocni de Florina - care făcu imediat un pas în spate:

- Bună seara!
- Bună seara şi bine v-am găsit!

Se repezi şi-o sărută pe obraz - că ştia ea ce-o aştepta în camera ei! Ditamai buchetul de flori cu parfum ameţitor! Femeia se fâstâci:

- Asta pentru ce-a fost?
- Pentru florile din prezent şi cina şi aşternuturile parfumate din viitor!
- Pentru florile din prezent, altcineva e răspunzător...

Cum adică? Păi, nu ea...? Nu - nu ea. Şi-atunci, cine? Traversă livingul, intră pe hol şi apăsă clanţa. Şi-şi răspunse singură la întrebare. Thomas o privea lung, cu trandafirii în mâini:

- Bine-ai venit.
- Bine te-am găsit.

Lăsă valiza şi se grăbi să-l îmbrăţişeze - iar el se grăbi să păşească în spate:

- Stai, că n-am terminat!

Daa, sigur - nu terminase de înfipt trandafirii în vază! Îi luă florile, le înfipse ea fix în mijloc şi-şi făcu damblaua - îl apucă de pulover, îl trase zdravăn şi-l îmbrăţişă bărbăteşte, în romanes:

- Hai, să-mi trăieşti şi să-ţi dea Dumnezeu sănătate!
- Nu-i corect să faci aşa, să ştii!

El încerca să scape, ea încerca să nu-l scape... OK! Îl smuci spre uşă:

- Hai!
- Stai, că n-am
- N-am terminat treaba nici tu, nici eu. Da' tre' să vorbim urgent. Hai!

Acum nu se mai împotrivea. Scană scurt curtea, constată că reuşise s-o fraierească pe Biyu şi-şi trase "captura" pe lângă vilă... până în spate. Unde se îndepărtă de perete doar cât să se-ascundă după prima tufă bogată şi se trânti pe pământ... Thomas se aşeză şi el... Zâmbi, fără să-l privească:

- Cine-a câştigat duelul?
- Care duel?
- Ăla de pe FB!
- Aa, ăla! S-a terminat indecis.
- Zău!? Cine-a postat ultimul?
- Claponul.

Cine? Ridică mirată sprâncenele, căutând prin memorie un nume cât de cât asemănător cu claponul ăla... Thomas era foarte serios:

- Eroii mei sunt doi cocoşi / De rasă, pintenaţi, frumoşi / Ca ofiţerii la paradă. / Doi cavaleri aristocraţi. / Dintr-o privire ofensaţi / Încep duelul fără spadă. / Au martori puii speriaţi. / Teren - o parte din ogradă, / Dar n-au motiv de sfadă, / Căci nu se ştie-a cui e vina - / Misteru-nvăluie pricina, - / Deci: căutaţi găina...

Oo, Doamne! Cum de ştia el poezia asta pe de rost? Şi tocmai pe-asta, care se potrivea atât de bine! Îl privea şi râdea; el îşi aprindea o ţigară, zâmbind acum...

- Din amândouă părţile / Se-ncep ostilităţile. / Ei stau o clipă faţă-n faţă / Cu ciocurile la pământ, / Apoi deodată-şi iau avânt / Şi lupta-ncepe săltăreaţă: / Sar deodată, / Dau cu ciocul. / Cad alături, / Schimbă locul. / Bat din aripi, / Dau din gheare. / Unul cade, / Altul sare... / Iar s-atacă, / Iar se pişcă... / Dar deodată nu mai mişcă... / Faţă-n faţă, multă vreme, / Stau aşa, ca două gheme / Neclintite / Şi zburlite, / Până când, pe nesimţite, / Unul părăseşte sfada, / Întorcându-se cu coada...

Aşa; şi? Cine întorsese coada? Abia aştepta să afle continuarea!

- Atunci ieşi de sub şopron / Un filozof-clapon, / Urât / Ş-atâta de bătrân încât / A dat în mintea puilor... / El s-a oprit în faţa lor / Cotcodăcind sonor: / - Eu dezaprob acest conflict. / E o ruşine, un delict / Nedemn de vremi civilizate. / Dar aşteptăm un viitor / Când, mândri de chemarea lor, / Cocoşii nu se vor mai bate... / Voi vă certaţi pentr-o găină, / Dar nu vedeţi? E curtea plină! / Ba treceţi gardul la vecini, / Că şi p-acolo sunt găini... / De ce vă puneţi gheara-n gât? / Să lase unul cât de cât, / Să dea şi celălalt ceva, - / Eu, cât de cât, socot c-o da!

- Şi cine-a ascultat de sfatul claponului?
- Nu ştiu.
- Cum, nu ştii?!
- Topârceanu nu menţionează cine-a câştigat.

Scoase telefonul şi-şi activă wi-fi-ul... FB-ul... Ultima postare era a lui Vincent. Dar nu asta o interesa. Nu conta cine făcea ultimul gălăgie pe câmpul de bătălie - conta cine dăduse ultima lovitură. Aşa că urca - şi relua după postarea ei... Ha-ha! Dacă nu e menit să fie, nu forţa lucrurile! Minunat! Închise telefonul, se întinse şi-l pupă cu ţoc pe obraz...

- Care-i şmecheria cu Vincent ăsta?
- Mă, să ştii că mare şmecherie nu-i! Adică am fost la plimbare miercurea asta. Şi nu s-a întâmplat mare chestie.

Capul brunet se întoarse încet - iar ochii negri sfredeliră până în adâncul sufletului ei, făcând-o să roşească şi să transpire rău... Thomas reveni spre propria ţigară:

- Deci nu s-a întâmplat mare chestie. OK. Spune-mi altceva atunci! Cum a fost miercuri la plimbare?
- Aa, a fost bestial! De la liceu, am fost la un restaurant. Şi-apoi am făcut o excursie mică cu yahtul până la 3 km de ţărm, unde-am dat drumul la muzică... Şi pe urmă Adéle şi Denise s-au dus la casele lor; iar eu şi Vincent ne-am plimbat prin mall, am ieşit şi pe faleză, am băut o cafea şi-apoi l-am dus acasă şi m-am dus acasă. Şi a fost bestial! Mai ales partea cu yahtul!
- Aha. Şi? Te mai simţi ca o prinţesă încuiată-n temniţă?

Păi... Se răsuci spre vilă - chiar! Chinezoaica ei nu se-ngrijorase deloc că o pierduse-n pădure?... Nu. Chinezoaica se sprijinise de un copac gros din dreapta, la vreo cinci metri de ea. Şi se uita tot în telefon. Aia era deci poziţia "de spionaj"... Oftă greu:

- Tu ai auzit-o când a venit?

Thomas se aplecă şi el... şi negă:

- Nu.
- Asta înseamnă că vezi ceea ce văd eu. Constaţi ceea ce constat eu... şi simţi măcar o parte din ceea ce simt eu acum.
- Da - ştiu. Deşi tânăra aia nu e acolo pentru mine, aproape că simt şi eu supravegherea strictă la care eşti supusă.
- Şi mă crezi că, pe yaht, a stat la doi metri de mine? Adică fetele erau jos, dansau; eu eram cu Vincent pe puntea de sus iar ea era la doi metri de mine! Şi-ţi dai seama cum a fost?! Eu vorbeam cu el, el tot încerca să mă sărute iar femeia asta era la nici doi metri de mine! Ce dracu!

Ea era de-a dreptul oripilată de chestia asta! El aproba, serios, şi-o privea lung. Şi nu spunea nimic. Oftă greu:

- Într-un singur loc mă simt cu adevărat liberă. În Aurari. Acolo e altceva. Acolo e un orăşel închis perfect, unde femeia aia n-are de ce să ajungă. Şi se cunoaşte, să ştii! Când ajung acolo, se vede limpede schimbarea! Nu mai sunt atât de stresată, prietenele mele nu mai sunt aşa stresate cum au fost Adéle şi Denise... Acolo pot şi eu să merg singură pe stradă, să mă întâlnesc cu tinerii, să stau ore-n şir în parculeţ la brad, să pălăvrăgesc cu unul şi altul... Să ajung acasă la două noaptea... Acolo, pot să dansez aşa cum ştiu eu. Aşa cum îmi place. Acolo sunt eu însămi. Mă simt eliberată - ştii? Mă simt dezlegată şi de prinţesă, şi de Franţa, şi de toate celelalte - şi simt că parcă zbor! Şi ştiu că o să râzi - dar privirile au început să se întoarcă după mine acolo.

Îşi simţea obrajii încălziţi uşor, semn că se cam îmbujorase...

- ... Ţi-ai făcut un prieten în Aurari?
- Nu. Dar sunt în orăşelul ăla unele opţiuni... Aşa că mai bine spun că "nu încă". De fapt, am descoperit că, de când am început să ies în lume, am început să fiu observată. Şi mi se oferă diverse opţiuni. Sunt vreo două în Aurari... Chiar şi Vincent cel veşnic perdant e o opţiune! Înţelegi?

Thomas aproba încet cu capul... Decise să pluseze un pic:

- Şi chiar şi Liwei ar putea...

La auzul numelui, Thomas sărise ca ars! Uau! Se întorsese imediat spre ea! O privea lung, cu o mimică ciudată - şi speriată, şi panicată, şi întristată, şi... Zâmbi slab, uimită de acea reacţie - şi încercă să-şi explice cuvintele:

- La urma urmei, de ce nu?! Îl cunosc de mică. E cu trei ani mai mare decât mine, nu cu cinci; dar e mai mare, aşa cum vrea mama! E la facultate, e printre primii din anul lui... E bine înfipt în realitate, că taică-su nu-l răsfaţă nicicum... Şi e şi de familie bună! Părinţii noştri se cunosc de-o veşnicie - vorba aia!

Thomas nu mai spunea nimic. Îşi privea mâinile şi tăcea mâlc. Ridică scurt din umeri:

- O să văd cum decurg lucrurile acum, după ce am ieşit la plimbare cu Vincent. Dacă Liwei o să apară mai des la vilă, cică să vorbească cu taică-su, e foarte posibil să le fi ghicit tema de discuţie. Nu?

Thomas nu spunea nimic...

Oftă greu - şi renunţă să-l mai privească aşa. Îl supărase. Adică dăduse dovadă de prostie. Întâi se speriase la gândul că Liwei putea să se gândească la o relaţie cu ea; apoi susţinea sus şi tare că băiatul ăla se putea potrivi în şablonul mamei ei. Nu era deloc corectă cu el - cu bietul Thomas! Aşa că oftă scurt şi se ridică:

- Văd eu cum fac! Că nu-mi surâde ideea să se-apuce mama să-mi fluture diverse opţiuni pe sub nas! Văd eu - găsesc eu o soluţie! Hai, mergem?

Întinse mâna spre el, ca să-l ajute să se ridice - dar Thomas se ridică singur şi porni grăbit spre vilă... Tii, ce murătură! Începu să râdă, în romanes:

- Da' tu când te-ai făcut aşa un castravete acru?

Primi un răspuns în franceză:

- Mă duc s-o ajut pe mama să pună masa.
- Acu' ce-ai? De ce te-ai supărat?

Evident, Thomas nu era genul care să răspundă la întrebări tâmpite... Păi, treaba lui! Ajunse şi ea lângă vilă iar Biyu o prinse de braţ:

- Te rog frumos să nu mai pleci fără mine.

- Dar n-am plecat nicăieri!

- Ai ieşit din vilă fără mine. Te rog să n-o mai faci.

- Dar unde m-am dus? La zece metri de vilă!

- Şi un metru e prea mult.

- Asta e o exagerare - şi o s-o discut cu mama!

- Până discuţi cu mama ta, te rog să nu mai ieşi nicăieri fără mine.

Mm, şi asta mâncase gogonele! Doamne, ce oameni! Porni furioasă în ocolirea vilei. Şi îl văzu pe Thomas păşind grăbit spre conac...

La urma urmei, ei ce dracu îi venise cu Liwei ăla? Mai întâi se dădea de ceasu' morţii că mămica ei îi pregătea o matrimonială cu chinezul, şi-apoi se-apuca să-i enumere calităţile? Ce era în capu' ei?

Năvăli în vilă şi se ciocni de Philippe - şi de Jiao.

- Florentina, hai să auzi ce melodie frumoasă m-a învăţat Jiao!

Daa, că numai de melodiile lui avea ea chef acum! Se grăbi în camera ei - că trebuia să despacheteze. Acuşi se făcea ora mesei!

La vederea trandafirilor, se înfurie şi mai şi! Înhăţă vaza, o scoase şi-o aşeză lângă uşă. Pe hol. Şi se-ntoarse în camera ei şi încuie uşa după ea! Că ea mânca în camera ei azi! Nu voia să mai aibă de-a face cu castravetele şi murătura! Şi nici nu Rebeca şi nici cu Toni şi nici cu nimeni!

Diamant

Închise laptopul - gata, avea bilet la cursa Air France de la unu noaptea. Era bună şi cursa aia; că nu făcea nazuri. Nu voia decât să ajungă la soţia lui, la conac. Şi s-o împace. Şi să încerce să-şi închipuie că totul e perfect, că mariajul lor e perfect, că ea îl iubeşte... măcar pe sfert... Oftă greu - iar Grasu se grăbi să-l bată pe umăr:

- Nu face aşa, mă! Nu mai face aşa! Că te duci la noapte la ea - şi se rezolvă lucrurile!

- Daa... Se rezolvă, pe dracu!

- De ce eşti, mă, aşa pesimist? De ce vrei tu neapărat să vezi totu' în negru? Ai zis că data trecută s-a aruncat de gâtu' tău şi-a fost cât pe ce să-ţi rupă hainele! Ce-ai?!

Ce avea? Ce avea?... Nici el nu ştia ce avea. Oftă greu şi-şi acoperi faţa cu palmele:

- O simt distantă. Nu mai e Raina mea. E o altfel de Raina - una care nu mă iubeşte. Una distantă, rece... Una falsă. Ca un fel de clonă lipsită de sentimente. Înţelegi? Ca un robot. Poate face orice - dar nu poate avea sentimente. Aşa e Raina mea acum. Iar eu nu mă pot apropia de o asemenea femeie. Înţelegi? E ca orice altă femeie de pe planeta asta. Iar pe mine ştii bine că nu mă mai interesează femeile de pe planeta asta.

- Cred că eşti prea aspru. Şi o judeci prea aspru. Şi pleci la drum cu gândul că o să ratezi. Păi mai bine nu mai pleci! Decât să te duci la ea ferm convins că n-o să meargă, mai bine stai dracu acasă!

- Nu pot.

- De ce nu poţi, mă?

- Pentru că o iubesc. Şi o vreau înapoi. Şi nu pot să mă opresc din a încerca s-o aduc înapoi. Înţelegi? E ca atunci când am cunoscut-o! Şi-am făcut pe dracu-n patru s-o conving să fie a mea! Şi mi-am distrus casa şi căsnicia şi mi-am dat copiii ca să-i fac ei loc lângă mine! Numai că atunci voia şi ea! Îi era frică de mine, de Ştefan, de Safira - dar sufletul ei mă voia! Acum, sufletul ei...

- Sufletul ei te vrea şi acum. Numai că mintea îi urlă prea tare după Trésor, iar ea nu mai aude chemarea sufletului. Trebuie să ai răbdare cu ea. Trebuie să ai răbdare şi să aştepţi să se întoarcă aia mică. Şi abia după aceea să tragi linia şi să te întrebi dacă ea te mai vrea.

Îl privi lung, cu toată disperarea care-i stăpânea sufletul în momentele alea:

- Tu îţi dai seama că Trésor poate să nu se mai întoarcă niciodată?

- Tu îţi dai seama ce-o să se-ntâmple atunci când o să se trezească Ştefan?

- Da. O să înceapă o lungă perioadă de recuperare, în care va trebui să se ocupe şi de el, şi de Ana, şi de copiii lui, şi de afaceri...

- O să se ocupe în primul rând de afaceri şi de Trésor. Şi cum de afaceri se ocupă deja Ana şi Isamu, şi se descurcă de minune, el o

Nu mai avea nerv să-i asculte bălmăjeala neinformată - îl întrerupse:

- O să intre în criză de timp.Tot ce semnează Ana acum a fost pre-discutat de el în februarie. Văr-miu şi-a pre-discutat întotdeauna afacerile pe două luni înainte. Mi-a zis asta în 2011, atunci când se gândea să mă facă vice-rege peste toţi. Mi-a zis să nu-mi fac griji - că, din clipa când el îşi ia mâinile de pe afaceri, o să am două luni la dispoziţie să mă obişnuiesc cu toate şi să le preiau.

Tăcere... Se ridică şi porni spre scară:

- Mă duc să mă culc - că n-o să pot să dorm în avion.

Tăcere... Intră în dormitor şi închise uşa. Şi-şi scoase încet hainele, încercând să înţeleagă... Să găsească o cale de-a ieşi din cercul vicios în care îşi prinsese propriul suflet...

El o iubea pe Raina lui. Nu putea trăi fără ea. Nu se putea opri din a o iubi! De-asta se ducea mereu la ea - şi-o să facă asta mereu, până-n ultima clipă a vieţii lui! Numai că se ducea la ea şi o găsea frumoasă, zâmbitoare, destinsă, drăgăstoasă... dar îngheţată în durerea provocată de dispariţia lui Trésor. Şi simţea cum gheaţa aia îl rănea şi-l făcea să se îndepărteze... Şi, după câteva zile, iar se ducea la ea - şi iar se rănea, iar fugea...

O să poată să iasă vreodată din caruselul ăsta? O să poată să reziste îndeajuns de multe zile ca să găsească ieşirea din el? Nu de alta - dar era disperat! Fără ea, era complet pierdut! Se sufoca fără ea! Când n-o avea alături, se sufoca; iar când o avea alături, răceala ei îl rănea. Jalnic...

O să se ducă din nou la ea. O să încerce să-şi demonstreze lui însuşi că ceea ce se întâmplase în ultimul timp fusese doar o fixaţie din capul lui. Sau un accident, o problemă de comunicare şi de interacţiune. O să încerce să-şi spună că relaţia lor funcţiona în continuare - şi era aşa ca înainte, indestructibilă. O să încerce să-şi spună că mariajul lor mergea bine... Binişor...

Ana-Maria

Fuma. Era pregătită să-l ia pe moşneagul ăla de braţ şi să se ducă în gura lupului. Aşa numea ea "distinsa adunare", după ce studiase cu atenţie fiecare nume. Îi ştiuse după nume şi-i văzuse demult, în 2011, în fotografiile soţului ei - alea din seif. Dar azi văzuse fotografii recente cu ei. Îi făcuse Piao rost de ele. Apropo de Piao - era palid şi tăcut şi foarte retras, după ce discutaseră împreună lista aia. Se îndoia că bietul ei consilier o să poată să pună geană pe geană, dat fiind că oamenii din restaurantul ăla erau invincibili... Dat fiind că ea, regina aurarilor, femeia care conducea acum afaceri prospere în nouă ţări şi-avea titlu nobiliar în Franţa şi cazier impecabil pe tot mapamondul, intra în sala aia în postura milogului sosit cu jalba-n proţap la stăpânire, iar nea Nicu Cărare era un fel de locotenent mărunt care se căznea să-i obţină un dram de înţelegere şi ajutor...

Nu mai reuşise să adoarmă. Nici n-avusese când, nici n-avusese cum. Ştefan îşi pregătea seratele de genul ăsteia cu două săptămâni înainte! Exersa gestica în oglindă! Învăţa fraze pe de rost! Se pregătea mental măcar cât negru sub unghie, acolo! Ea venise "ca o floare"! Ea apăruse azi în Hotel de la Paix de parcă venise să-i cânte maestru' Fermecătoru' una de jale şi necaz - şi-apoi una săltăreaţă! Ea exersase cu Piao de-i săriseră ochii - şi tot nu era convinsă că n-o să facă gafe mari! Ea fuma şi realiza că o să trebuiască să facă uneori câte-o reverenţă de-aia discretă, ruptă de pe micile ecrane franţuzeşti. Nu mai făcuse aşa ceva de vreo şase luni; azi, flexase genunchii până-i amorţiseră rău. Se gândea că făcuse greşeala începătorului - "îngrăşase porcul în ajun" şi-o să aibă probleme de echilibru şi grimasă de durere...

Cioc-cioc... Nea Nicu Cărare era punctual. Ce bine! Singurul mod de a-i trece sperietura cât de cât era să se ducă la ei! Să ajungă odată acolo, să constate că nu plănuia nimeni s-o mănânce friptă la proţap şi să fie ea însăşi! Şi să zâmbească dulce şi să spună "Sigur, vorbim! Dar nu acum! Acum mi-ar face o deosebită plăcere să valsez..." Şi să valseze cu ei - miliardari *voyeuri* cu plăceri ciudate... Piao spunea că "şefa e gata". Nea Nicu observase pijamaua şi halatul consilierului ei chinez şi era extrem de fericit...

Stinse ţigara, luă gentuţa-plic şi se răsuci spre el. Şi îi zâmbi aşa cum ştia ea. După care apucă rochia cu două degeţele, o depărtă de propriul corp fix 20 de centimetri şi făcu reverenţa perfectă:

- Dle Petriceanu...

Ochii ei verzi îl făcuseră pe bietul om să transpire. Vedea pe chipul lui uimit că-i reuşise "ca la carte"! Reveni deci la poziţia dreaptă şi prinse plicul cu ambele mâini, într-o poziţie "de Windsor":

- Ce mai faceţi? Sper că bine...

- Foarte bine. Ţi-a priit odihna - se vede cu ochiul liber!

Aprobă, străfulgerându-l cu privirea "numărul doi" - aia plină de subînţelesuri. Bătrânul începu să râdă:

- Acu' ce faci - îţi faci temele pe mine?

- Şi Ştefan îşi făcea temele, când şi când.

- Tu n-ai de ce să-ţi faci temele. Eşti perfectă aşa, spontană şi nepregătită nicicum.

Zău?!

- O să fie o serată foarte plăcută. O să discuţi cu câţiva oameni importanţi şi-o să "împuşti" afaceri consistente. Oricum, să nu baţi palma azi - indiferent cu cine stai de vorbă. Să o dai cotită. "În principiu, o facem - dar detaliile le stabilim de mâine-ncolo." Ăsta e cuvântul de ordine azi.

Aprobă, zâmbind uşor...

- Şi, în rest, eşti tu însăţi şi te distrezi. Şi ţi-aduci aminte vorba lui Ştefan - toţi au cinci kile de borş în ei. Culoarea nu contează; cantitatea e aceeaşi, iar dacă pierd un kil, trebuie resuscitaţi.

Zău?! Încerca s-o facă să râdă! Păi, n-avea nici o şansă! Oftă uşor, în romanes:

- Nea Nicule, ce şanse sunt ca în seara asta să stau faţă-n faţă cu şeful celui care mi-a furat nepoata?

- Şansele sunt destul de mari - dat fiind că o parte din oamenii din sala aia au depăşit suta de consilieri. Dar, dacă îl vei identifica corect şi vei şti cum să-l iei, o s-o revezi pe aia mică mâine, la conac.

"Crezi dumneata că poate fi atât de simplu?"... Nu - nici chiar el nu credea aşa ceva. Încercase s-o încurajeze un pic. Aşa că porni spre el şi îl luă de braţ:

- Să mergem să-l identific atunci şi să-mi încerc norocul.

Nea Nicu îi oferi braţul şi ieşiră. Şi se apropiară, fără grabă, de uşile liftului. Bătrânul şopti, privind lung uşile alea de oglindă:

- Măiculiţă, Ano! Ce muiere straşnică te-ai făcut!

- Şi cât de mare e riscul ca muierea straşnică să se prăvale azi leşinată cu nasu'-n icrişoare...

- Fă, ia termină tu cu prostiile! Că nu-s aşa de importanţi cum par! Şi nu ţi se poate întâmpla nimic rău! Acolo e şi şefu' meu! Care e bărbat în putere, nu ca mine - şi nu-şi trădează niciodată oamenii!

Da, bine! Asta era gargară ieftină! Bărbatul ăla în putere avea 50 de ani şi era misogin pân' la Pluto şi-napoi, băşca sateliţii! De ce încerca s-o mintă? Nu ştia că ea ştia deja totul? Uşile glisară; intrară în lift, iar el începu să râdă:

- Deci Diamant vine la conac...

- Da. Vrea să meargă mâine cu noi la spital.

- Asta e foarte bine. I-ar face foarte bine să-l revadă şi pe el.

Aprobă şi-şi muşcă limba - nea Nicu transmitea semnale către camera de supraveghere de deasupra lor. Şi, probabil, şi către microfonul pe care-l purta liftierul azi! Şi cum el transmitea trezirea lui Ştefan, ea tăcea mâlc...

- Deci zici că mi-ai pregătit un vals azi...

- Şi-un tango.

- Aa, nu! Să nici nu te gândeşti! Lasă, nu te impacienta - că are cine să danseze tango cu tine azi! Jumătate dintre ei sunt maeştri!

Daa, mai ales octogenarii ştiau paşii de bază - şi erau şi anchilozaţi ca nişte scânduri! Liftul încetinea...

Şi iată şi aleasa adunare!

Ciudat - nu era aşa cum îşi amintea ea ultima adunare de tipul ăsta la care participase. Ştefan o luase rareori cu el la asemenea nivel; ea mersese la serate mai uşurele, mai... digerabile. Dar ceea ce vedea aici întrecea de departe ceea ce trăise până acum. Toţi erau "împietriţi în timp". Nu îmbătrâneau nici o clipă măcar! Cel mai bătrân părea să nu fi făcut încă 60; doamnele erau născute doamne... Şi păreau atât de relaxaţi toţi... Şi era atât de tensionat aerul din sala asta minunată, că simţea că se sufocă...

- Hai să ne găsim locurile şi-apoi să mergem să discutăm cu ei.

Da - era de acord cu propunerea asta. Era de acord cu orice propunere care nu presupunea desprinderea mâinii ei de pe braţul lui! Că îi tremurau îngrozitor picioarele! Şi, dacă nea Nicu o lăsa singură şi se ducea să discute între patru ochi cu vreunul dintre ei, probabil că se va ascunde sub masă! I se făcuse frică...

"Hei! Ce-i cu tine? Tu nu ştii cine eşti - şi cum te prezinţi în faţa lor? Chiar crezi că ei nu ştiu cine eşti tu? Vrei să-i laşi să vadă cât de speriată eşti în realitate?"

... Nu se simţea mai bine - dar "o să insiste" şi un pic mai târziu. Momentan, îşi lăsa plicul lângă bileţelul pe care scria "Ana-Maria Ionesco, contesse de Perigord" şi strângea bine braţul protectorului ei...

18 aprilie 2020 - sâmbătă

Ana-Maria

Serata fusese minunată! N-avea decât cuvinte la superlativ apropo de serata aia! Da' bine că se terminase... Liftul începtinea... Ieşeau...

- Mm, ce obosit mă simt!

- Şi eu mă simt obosită.

- Cred şi eu! După ce-ai dansat tango cu dl Boris Lazarev...

Care, dacă voia el, tăia gazu' la tot mapamondu' - şi care-o smucise rău de tot, simţind că are în sfârşit pe cine să smucească fără să se-ntâmple vreo împiedicare de-aia de youtube...

- Apropo - cum a rămas?

- Îl anunţ când mai trec prin Rusia - şi vorbim atunci.

- Normal... Dl Makovetsky ce-a spus?

- Cam acelaşi lucru. Cu menţiunea că el a rostit şi termenul "neapărat"!

- Cu el chiar trebuie să te vezi neapărat! Ştii bine cât de importantă este presa în "bucătăria" afacerilor!

Ştia, ştia... Nea Nicu se opri lângă uşă şi-i sărută mâna:

- Ai fost cea mai minunată parteneră de serată dansantă pe care-am avut-o vreodată!

Făcu o reverenţă, fără să-şi poată ascunde oboseala de pe chip:

- Vă mulţumesc, dle Petriceanu. Fără dvs, probabil că n-aş fi stat până la ora asta.

- Te las să te odihneşti. Vezi, că plecăm la zece.

Aprobă.

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Uşa se deschise larg, Piao o pofti să intre... Normal că nici el nu pusese geană pe geană! Îşi lăsă gentuţa pe masă şi se aşeză, încet... Consilierul ei se aşeză lângă ea şi şopti:

- Cum a fost?

- Plăcut. Obositor, dar plăcut. Mi-am cam ieşit din formă; mă simt obosită...

- Îţi pregătesc imediat patul. Faci un duş?

Negă, acoperindu-şi gura cu ambele palme... Îi venea să vomite...

Se simţea în siguranţă. Cu chinezul ăsta lângă ea, se simţea în siguranţă. Aşa că picioarele începură să-i amorţească uşor... Simţea cum tensiunea şi spaima şi groaza acumulate în ultimele 12 ore se strâng ghem undeva sub stomac... Ghemul începuse să urce, împingând mâncarea din stomac... Tremura toată, lacrimile îi alunecau şiroaie pe obraji şi apăsa cu toată puterea ei buzele - să nu scape vreun suspin... Piao îi şopti la ureche:

- Deschid valiza?

Se grăbi să nege - că n-avea de gând să se lase înţepată doar pentru atâta lucru! Cine ştie ce idei aveau ăştia - şi-o invitau de dimineaţă la piscină şi-i vedeau mâinile ciuruite şi-şi închipuiau că contesa se droghează! Piao o freca uşor pe spate, tăcut... Ea plângea şi tremura şi nu se putea opri... Şi, dacă scotea un singur suspin, dinamita totul - că sigur erau ascultaţi...

- Hai.

Piao o ridică - şi-o şi prinse bine de mijloc, ca să nu pice pe-acolo! Tremura îngrozitor! Nu-şi mai simţea picioarele! Fu dusă în baie şi aşezată pe capacul veceului. La fel de tăcut, de serios, Piao umezea chiar acum colţul unui prosop în apă rece... şi-o ştergea pe faţă şi pe gât şi pe ceafă, încercând s-o liniştească cumva... Îi făcu semn să dea drumul la duş; el se ridică:

- Fă totuşi un duş. O să te odihneşti mai bine.

Şi-acum pornea apa... care fâşâia destul de tare, aşa că îşi permise să ridice uşor o palmă... Şi-apoi şi pe cealaltă, doar un centimetru...

Plângea incontrolabil, pe muteşte, iar Piao o strângea bine lângă el şi-i tot ştergea faţa cu prosopul ăla rece...

O să se liniştească. Atacurile ei de... groază şi panică nu durau niciodată mai mult de zece minute. După care se culca. Că plecau la zece...

Diamant

Vila era cufundată în întuneric. Şi în linişte. Urca treptele... Scotea propriile chei... Descuia... Intrase în apartament.

Raina nu mai coborâse jaluzelele. Nu ştia de ce - că una dintre regulile de securitate spunea că geamurile se acoperă pe durata nopţii! Probabil că, după dispariţia lui Trésor, Toni realizase câte lucruri se puteau întâmpla în spatele jaluzelelor coborâte. Cine ştie...

Lăsă laptopul şi telefoanele pe masa din living. Îşi abandonă şi geaca... Intră, încet, în dormitor.

Raina dormea. Părea îmbufnată - dar nu era. Aşa dormea ea; făcea boticul ăla senzual, iar sprâncenele luau o formă războinică. Regina raiului lui era obosită. Psihic. După dispariţia lui Trésor...

Oftă greu, încetişor, să nu se-audă... Că presimţea un eşec răsunător... Îşi scotea hainele, încercând să nu se gândească la vizitele lui de până acum - când deschisese uşa camerei micuţei şi se delectase cu imaginea ei... Când se dezbrăcase, exact ca acum, privindu-le cum dormeau amândouă în patul ăla uriaş... Pe-atunci, fusese nerăbdător să-şi pună pijamaua şi să se lungească lângă ele. Acum, avea o strângere de inimă. Presimţea eşecul. Presimţea că n-ar fi trebuit să vină azi. Presimţea şi că, dacă ar fi renunţat să mai vină, ar fi fost deprimat şi trist...

Se strecură lângă regina raiului lui şi o cuprinse cu braţul. Şi-o sărută. Simţi imediat tresărirea; ochii albaştri se deschiseră, mari... Simţi zâmbetul buzelor frumoase... Raina lui închise ochii şi-l cuprinse cu braţul. Şi zâmbi din nou - nu simţise pijamaua, semn că bărbatul ei venise chitit să-şi ia revanşa pentru ultimele vizite ratate...

Era cald în dormitor. Era bine. Şi totuşi, ea îl învelea - şi trăgea pătura peste capete, ca să fie întuneric, să se-ascundă... de o eventuală vizită a ochişorilor curioşi...

Eşecul era evident...

Era cel mai mare cretin de pe planeta Pământ. Era în casa soţiei lui, în braţele soţiei lui, dar creierul îi readucea în memorie dimineaţa când Trésor îi surprinsese - iar Raina îl acoperise cu pătura, exact ca acum, şi-i spusese că nu se întâmplase nimic, să se ducă înapoi la culcare... Iar micuţa lor întrebase "Mami, nu cumva l-ai ascuns pe tati sub pătură?" Şi renunţaseră la planurile iniţiale - şi se jucaseră toţi trei de-a sosirea lui tati acasă...

În ciuda eforturilor ei, eşecul era mai evident ca oricând... Iar creierul lui se întreba şi socotea şi trăgea concluzia că era nebun - că-şi ura fetiţa... şi pentru dispariţia din martie, şi pentru eşecul de azi, şi pentru disperarea Rainei lui... Şi era dement, că nu putea să-şi urască reginuţa... doar pentru că un cretin decisese s-o ia şi...

La naiba!

Îşi strânse cu putere regina în braţe. Şi oftă greu. Şi bineînţeles că auzi întrebarea pe care îşi dorise mult să n-o audă!

- Ce-i cu tine?

Dacă-i răspundea, devastau nu apartamentul, ci vila cu totul. Aşa că strânse bine din dinţi şi tăcu...

- ... Ce-i cu tine, iubirea mea?

O trase uşor lângă el şi o întoarse cu spatele. Şi o cuprinse cu braţul şi o sărută pe gât... Şi o rugă, în mintea lui, să nu mai spună nimic - şi să nici nu insiste...

Rebeca

Diamant încerca s-o culce. Apăruse aici aşa, netam-nesam, se băgase dezbrăcat lângă ea, o sărutase, o îmbrăţişase şi... Şi nimic. "Ăla

micu'" era în grevă. Păi, asta e! Şi-aşa, nu se simţea în largul ei atunci când ştia că nu era proaspăt duşată, parfumată şi spălată pe dinţi! Cu toate asigurările lui că pregătirile alea îl lăsau rece - nu se simţea ea în largul ei, dacă nu era pregătită aşa cum voia ea! Şi nu era! Şi totuşi, marşase imediat la planul lui! Şi totuşi, soţul ei "nu cooperase"...

Oare ce se întâmplase cu Diamantu' ei? Oare venise hotărât să-i facă băieţelul? Şi-şi amintise cuvintele ei şi opinia ei despre băieţel şi abandonase? Greu de crezut, de vreme ce Diamant nu abandonase niciodată atunci când venise vorba de "stins lumina"! Şi uite că acum încerca s-o culce...

Ea nu ştia ce se întâmpla în România. Sau în Franţa, în exteriorul gardului conacului. Ea era încuiată aici, ascunsă bine. Dincolo de gardul ăla, Diamant era liber. Tot dincolo de gardul ăla erau o mulţime de doritoare, care mai de care mai deschisă gândului că bietul Diamant suferea enorm şi avea nevoie de consolare - şi poate şi de-un nou început în viaţă. Bărbatul ei "stătea în primul rând" - şi făcea cu brio faţă sarcinilor care emanau din postura aia. Era frumos foc, avea o avere incredibilă, era cizelat şi citit şi deştept peste medie... Ha! Şi când se gândea că tocmai ea îl determinase să se-apuce de studiat temeinic manualele de şcoală! Tocmai ea îl cizelase aşa! Şi uite că...

Oare Diamantu' ei... După 40 de zile, Diamantu' ei venea pân' la conac doar ca s-o pupe şi s-o culce...

Lacrima rebelă scăpă dintre pleoape - şi se rostogoli grăbită şi căzu. Îi mulţumea, în clipele astea, Anei - care-o învăţase să plângă fără să suspine, fără să tremure... Respira aşa cum o învăţase cumnata ei şi...

Oare mai era cumnata ei? Oare Diamant...

O să-l întrebe. De dimineaţă, o să-l întrebe pur şi simplu! Şi-o să-l pună să jure pe viaţa lui Ştefan - pe care Diamant îl iubea mai mult decât îşi iubea copiii! Şi dacă o s-o mintă, să fie păcatul lui!

Respira rar, ritmic, şi-şi număra expiraţiile. Şi plângea. Nu putea să-l întrebe acum, aşa că tăcea...

Era linişte în dormitor. Şi în vilă. Şi în curte. Undeva, departe, se auzea lătratul plictisit al unuia dintre dulăii de la pază...

Brusc, îl simţi ridicându-se şi aplecându-se spre ea! Aoleu! - să n-o vadă plângând! Trase scurt pătura şi-şi acoperi capul. Iar patul se ridică imediat...

Îl auzea foşnind... Îl auzea ieşind... Făcea ceva în living...

Nuu! Tocmai ieşise! Nu! Să nu plece! Unde pleca? Să nu plece de lângă ea!

Sări din pat şi se repezi şi-şi puse halatul. Şi alergă să-l oprească! Ieşi din apartament, ascultă... Nu auzea nimic; aşa că ieşi din vilă şi alergă în alee.

Unde era? Se ducea la conac?... Nu - nu se vedea în partea aia! Se ducea la vilă - la vila Anei! Repede! Făcu câţiva paşi în direcţia aia şi se opri. Nu-l vedea nicăieri. Şi-ar fi trebuit să-l vadă, că era o noapte destul de luminoasă... Unde se dusese Diamantu' ei? Unde era? Nu-l vedea nicăieri! Şi nu auzea decât foşnetul timid al frunzelor! Unde era?

Ai! Tresări, speriată ca la balamuc! Tânărul aprinse lanterna şi-şi lumină faţa:

- Paza sunt. S-a întâmplat ceva?

Da, se întâmplase ceva - dar nu putea să-i spună ce anume, aşa că negă grăbită şi porni spre uşă. Trebuia să se întoarcă în apartament. Toni fusese mai mult decât ferm şi limpede în exprimare - ea n-avea voie să umble prin curte după lăsarea întunericului. Ea devenise ostatica lor...

Intră încet în apartament, închise încet uşa... Nu se putea duce să-l caute. Iar telefoanele lui erau pe măsuţă, lângă laptop. Nu putea să-l convingă să se întoarcă... Nu putea să-i vorbească...

Oare apăruse o altă femeie?

Alergă în dormitor şi se repezi înapoi, în pat. Şi-şi trase perna peste cap - nu voia decât să plângă! Dacă Diamant decisese să o părăsească, se terminase totul! Dacă el îşi găsise pe alta, ea...

Diamant

Deschise încet un ochi... Îl deschise şi pe celălalt, că era în biroul vărului lui - şi avea dificultăţi în a-şi aminti cum ajunsese aici...

Aa...

Se ridică şi se grăbi să iasă. Cât era ceasul? Opt şi cinci? Foarte devreme! Se simţea extrem de obosit! Şi extrem de trist, pentru că durerea pe care i-o provocase soţiei lui azi-noapte era mare... Intră în living şi zâmbi:

- Neaţa, Thomas.

- Bună dimineaţa.

- Ce faci - încerci să te faci florar?

Tânărul se fâstâci un pic:

- Nu; schimb florile de aici.

Asta vedea şi el - Thomas aruncase gerbera la coş şi aranja în vază nişte trandafiri roşii superbi!

- Auzi? Îţi zic o chestie - da' să nu mi-o iei în nume de rău!

- Aa, nici o problemă!

- Să ştii că astea nu sunt flori de living. Sunt flori de dragoste.

- Nici, nici. Sunt florile care nu i-au plăcut prinţesei. Eu i le-am dus în cameră, dar ea le-a scos pe hol. Şi e păcat de ele, să moară!

- Chiar că ar fi păcat dacă s-ar ofili din lipsă de lumină! Sunt foarte frumoase; foarte aparte...

Thomas aproba şi înfigea trandafirii în vază - şi începuse să dea rasol, că se vedea limpede "saltul" de la un tip de aranjament la altul...

- Copiii s-au trezit?

- Încă de la şapte. Sunt sus, la pian. Philippe exersează în fiecare minut liber pe care-l are!

Aha! Deci erau în camera lui Philippe! Se grăbi să urce scările şi să intre şi el acolo - ca să se ascundă de Raina. Ceea ce făcuse el azi-noapte era impardonabil! Făcuse o cruzime inimaginabilă - venise, o minţise dezbrăcându-se, o trezise, o sărutase, după care îşi umpluse mintea cu aceleaşi gânduri care-i tăiaseră cheful de fiecare dată. Şi-o făcuse să plângă. Şi, când ea plânsese, el plecase - se dusese să plângă singur, în spatele vilei. De parcă n-ar fi putut plânge amândoi în dormitor! De parcă nu mai plânseseră amândoi până acum! El... El o trezise azi-noapte doar ca s-o destabilizeze - şi s-o readucă în pragul nebuniei. El era un nenorocit - şi-atâta tot. Apăsă clanţa şi intră.

Ia uite ce era aici! Ia uite ce făcuseră... La vederea lui, Philippe parcă înflori:

- Diamant! Bună dimineaţa!

- Bună dimineaţa, maestre! Ce faci - ţii concert?

- Nuu, ne pregătim să ne antrenăm.

Adică? Jiao decise să îl lămurească:

- Philippe a învăţat o melodie nouă.

- Daa, şi vreau să i-o cânt Anei diseară! Stai jos, să-mi zici dacă e frumoasă! Şi dacă o cânt bine!

Prea bine! Şi-aşa, nu-i surâdea ideea întâlnirii cu Raina! Chiar era curios, apropo de melodia aia! Léon râdea complice, semn că urma ceva foarte diferit de "normal"... Meili se aşeză lângă Léon, pe canapea; Jiao se aşeză lângă Philippe, la pian. Prinţul cel mare luă de pe canapea o... zornăitoare de copii! Iar chinezoaica lui îşi puse în poală două cărţi - una lângă alta. Jiao numără patru măsuri...

Chinezoaica cânta. Uuu-uuu-uuu-uuu. Cânta bine - se vedea că e absolventă de facultate de muzică. Ceea ce uu-ia ea era o combinaţie ciudată de patru sunete care se repetau. Adică erau cele patru măsuri - mereu aceleaşi. Era tema melodiei. I se părea cunoscută...

Hait! Meili transformase cărţile în tobe! Clar - ea ţinea ritmul. Era un ritm destul de complicat, în sensul că fata asta s-ar fi putut descurca binişor lângă Fermecătoru, la tarabană...

Şi i-auzi-l şi pe Léon! El obţinea ţ-ul absolut necesar - şi era teribil cu zornăitoarea aia de bebeluşi! Avea o mişcare demnă de marile cluburi de jazz; mişcare scurtă în faţă, mişcare de revenire în spate. Mişcare lungă în faţă, mişcare de revenire în spate. Ţinea ritmul dansând aşa, în fund... Se uita la el şi parcă-l revedea pe Ştefan...

Aha! Intrase Philippe în scenă! Momentan cu nişte clape de-alea

grave...

Şi tot Léon spunea câte-un "Eee" pierdut, aşa... Şi Philippe, care îşi folosea acum şi mâna dreaptă... Iar tot ansamblul ăsta mai mult decât ciudat cânta "*Porcelain*" - superba melodie a lui Moby...

In my dream I'm dying all the time / Then I wake it's kaleidoscopic mind

Léon cânta versurile! Şi uite ce frumos le cânta! Uite că nu-i fugea vocea! Meili juca rolul vocii din fundal; aproape că şoptea cuvintele. Dar ce frumos se auzea! Ce frumos se sincronizau amândoi cu pianul lui Phillippe! Doamne, cât de frumos era! Cât de ciudat, cât de diferit de original - dar cât de frumos...

I never meant to hurt you / I never meant to lie

So this is goodbye

Măsurile de linişte - pauza...

This is goodbye

Incredibil!

Deci asta munciseră ei... Hm... O să leşine Ana când o să-i vadă şi-o să-i audă! O să leşine şi, după ce-o să se scoale, o s-o bată pe Jiao aia pân'-o leşina! Şi pe urmă o pupa şi-o îmbrăca în platină - că ia uite ce făcuse...

Tell the truth you never wanted me / Tell me

Nu! Nu se va gândi la Raina! Nu-nu! Nu, că-şi zbura creierii în faţa copiilor ăstora! Nu Raina! Nu căsnicia lui! Nu sufletul şi dragostea lui! Melodia! Ei! O să se gândească la ei!

Decise să facă abstracţie de versuri; redeveni atent la ei.

Jiao nu-l scăpa din ochi pe Philippe. Ţinea ritmul şi îl privea cu ochi... flămânzi. Cu ochi plini de dorinţă şi dragoste şi afecţiune şi respect şi mulţumire şi împlinire - şi cu multe-multe alte sentimente, toate strânse acolo, în tirul privirii... Philippe era foarte concentrat la clape. Evident, n-avea nevoie de partitură. Probabil că exersase ore în şir, zile în şir melodia asta! Părea transpus în ceea ce făcea - dar gesturile îi trădau atenţia critică. Philippe era gata să se răsucească şi să urle la cel care greşea o măsură sau o notă! Léon era mult mai destins - pentru el, perfecţiunea melodiei pentru mami nu era foarte importantă. El se distra şi-atât; îşi privea când frăţiorul, când chinezoaica - aia cu care cânta el versurile. Iar el, unchiul lui, îl privea şi realiza că nepotul lui se făcuse mare aşa, pe furiş - şi-l regăsea aproape adolescent... Şi zărea la el începuturile trăsăturilor şi gesturilor adultului din viitor...

Timpul trecuse frumos; trecuse repede. Dezmeticit de regăsirea lui de-acu' câteva zile cu Azur-adultul, de transformarea pe care o văzuse la băiatul lui, îl privea pe băiatul vărului lui şi realiza că Léon intrase într-o perioadă destul de dificilă a vieţii lui. O perioadă în care va avea nevoie de îndrumare subtilă. Azur avusese îndrumarea lui nea Dumitru; dar Léon era singur aici. Iar Isamu n-avea nici timp, nici chef să-l modeleze! Ana era femeie... Şi cum Ştefan era în spital... Şi va sta în spital luni în şir... Léon era o problemă de care el, unchiul lui, se va ocupa cu prioritate.

Meili era veselă. Aproape că râdea! Îi plăcea joaca aia! Era amuzată de joaca aia! Era o chinezoaică tânără şi veselă şi plină de viaţă, care adora să râdă... Încerca să-şi dea seama dacă în capul chinezoaicei se năştea gândul antrenării prinţului cel mare şi la altceva, nu numai la aikido...

Era obsedat - şi dereglat rău şi-avea probleme-n căsnicie...

Finalul îi dădea fiori. Erau atât de frumoşi, în implicarea lor în efortul de a-l ajuta pe Philippe să câştige un Emmy de la mami, că simţi cum face piele de găină! Ajunseseră la ultimele acorduri. Meili şi Léon răsuflau uşuraţi - rolul lor se terminase... Şi-acum terminaseră şi ei - cei care puseseră la cale mini-concertul. Philippe se răsuci spre el:

- Cum ţi s-a părut? Şi te rog frumos să nu minţi!

Ridică încet din umeri - nu prea îşi găsea cuvintele... Thomas îl salvă, din cadrul uşii:

- A fost mai bine ca niciodată. A fost perfect. Mie mi-a plăcut mai mult decât originalul ăla lucrat pe calculator. A fost perfect.

- Nu, nu perfect. Doar foarte bine. Léon are nevoie de o cabasa - nu de jucăria aia!

O... ce? Ce zisese ăla micu' acolo?

- Îţi promit că săptămâna viitoare o să ai o cabasa.

- O cumperi tu?

- Da - ţi-o iau eu.

- De unde o iei? Că nu sunt magazine de muzică în Bourges!

- O comand pe net. Ţi-am promis - şi ştii că mie nu-mi place să mint!

- Bine. Deci, cum a fost? Cum a ieşit?

Micul prinţ revenise la el. Din fericire, intervenţia lui Thomas îi oferise lui secundele absolut necesare dezmeticirii; aşa că răspunse imediat:

- Mi-a plăcut. A sunat foarte bine. Ştii că la prestaţii live mă pricep...

- Bun. Asta înseamnă că o să-i placă şi Anei.

... Oare cum reuşea cumnata lui să treacă peste ciudăţeniile prinţului ei cel mic? Philippe îşi striga părinţii pe nume. Dar şi când vorbea despre ei, le spunea tot pe nume. Suna ciudat; ceilalţi copii spuneau "mama" şi "tata"...

- Ce facem - mai încercăm o dată?

Thomas se grăbi să-l contrazică:

- Eu zic să încercaţi să ajungeţi la micul dejun. Şi pe urmă să ieşiţi un pic prin curte.

- Dar trebuie să repetăm! Încă nu e foarte bine!

- Crede-mă că e foarte, foarte bine! Sunteţi foarte, foarte bine pregătiţi pentru audiţia de azi! Pe cuvântul meu!

- Bine. Atunci mergem la masă şi pe urmă ieşim în curte.

- Vreţi să aduc micul dejun aici?

- Nu, mergem în conac. La nouă - că trebuie să strâng un pic pe-aici...

Micul prinţ îi organizase pe toţi cu o naturaleţe ieşită din comun! Băiatul lu' taică-su, ce mai! Se ridică, zâmbind, şi ieşi. Şi ciocăni la uşa Florentinei. Aştepta... Aştepta... Apăsă clanţa, constată că era încuiată şi renunţă - prinţesa dormea dusă. Probabil că internauta se culcase cândva spre dimineaţă...

Se aşeză pe canapeaua din living şi porni televizorul. Era curios ce mai ziceau ştirile din Franţa. Aşa, la modul general! Nu voia să se ducă în conac, nu voia să se ducă la Raina lui...

"Tell the truth you never wanted me" Dacă ea îi spunea vreodată...

Deci! Ce mai ziceau ştirile? Vreun război pe undeva pe mapamond? Vreun crah bursier, vreo lovitură de stat? Vreun filmuleţ nou cu pisici pe youtube? Orice, numai nu Moby ăla! Deşi încercase să fie atent mai mult la interpreţi, nu reuşise să nu audă...

Rebeca

Deci nu apăruse nici acum! Era nouă jumate iar ea se trezise singură, se duşase singură, se îmbrăcase, se fardase... Unde dracu era bărbatu' ei?

Ieşi şi încuie uşa. Şi se grăbi să ajungă în curte. Sigur era vreun bodyguard pe-aici, prin zonă! Avea statut de prizonieră, aşa că o păzeau bine...

Uite-l şi pe bodyguardul de azi-noapte! La ei, pentru zăpăcirea inamicului, turele se schimbau la ore ciudate - iar azi schimbul se făcea după zece, probabil. Tânărul zâmbea:

- Bună dimineaţa.

- Neaţa. Ai idee pe unde-o fi Diamant?

- La opt şi-un sfert, l-am văzut intrând în vila lu' şefu'. Şi nu l-am văzut ieşind. O fi acolo!

Mda... Porni spre conac şi scoase mobilul, selectă numărul Florinei...

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa. Oare mâncării mi-au lăsat şi mie un pic de mic dejun?

- Bineînţeles! Vă pun masa în living?
- ... Ei au mâncat?
- Da, au mâncat în vilă.

"Au mâncat" îl includea şi pe Diamant. Deci o ocolea cu grijă... Prea bine! Dacă aşa voia el, aşa va fi!

- Du-mi tava în birou, te rog.
- Imediat.

Apăsă butonul roşu şi grăbi pasul - că n-avea de gând să vorbească cu el! Nici n-aveau ce să mai vorbească! Ce să vorbească? Adică despre ce să vorbească? Despre Trésor? Despre azi-noapte? Despre ei doi? Despre familia lor? Despre regina raiului lui şi diamantu' ei? Ha! Subiecte minore! El avea lucruri mult mai importante de vorbit cu copiii! Ea avea chestii mult mai importante de discutat cu Părintele! Ia să se ducă ea să se-apuce de treabă! Că trebuia să crească Franţa aia într-un ritm foarte alert! Şi n-avea timp de prostioare sentimentale!

... Oare îşi găsise o amantă?

... Oare era ceva serios? Relaţiile lui Diamant cu oamenii din jurul lui erau aşa cum le voia el. Întotdeauna. Deci, dacă era ceva serios, atunci el îşi dorise ceva serios. Era posibil ca Diamant să încerce...

Safira se aruncase de la etaj. Ea probabil că o să-şi zboare creierii - că era mai discretă şi-avea pistol. În rest, nu prea mai erau multe chestii de spus. Intră în conac.

- Bună dimineaţa.
- Neaţa, Thomas.
- ... Nu vă simţiţi bine?

Negă şi intră pe coridor. Şi nu se opri până la uşa biroului, pe care-o deschise cu un gest normal - nici lent, nici iute...

- Neaţa.
- Neaţa, neaţa. Ceva noutăţi?

Părintele era blocat în motivele ascunse ale tonului ei nervos, aşa că îi răspunse Adina:

- În afară de vestea că vine şefa încoace în jurul prânzului, nimic foarte urgent.

Aha! Deci Ana trecea pe la ea! Ce bine! O să încerce să discute cu ea; să-i spună că bănuia... Să-i spună ce se întâmplase azi-noapte şi să-şi rostească bănuielile. Cumnata ei ştia cum să scoată adevărul de la Diamant; aşa că se bucura sincer pentru venirea Anei la conac. În sfârşit, o să afle şi ea ce se întâmplase! Şi de ce bărbatul ei nu se mai simţea atras de ea! De ce îi spunea că vrea să-i facă un băieţel, dar nu se-apuca de treabă! Poate-o să se lămurească azi! Cine ştie!

... Sau poate că regina nu venea s-o lămurească; venea doar să se asigure că despărţirea ei de Diamant era una amiabilă! Poate că regina nu o agrease niciodată lângă Diamant - şi era dispusă să-şi dezlege cumnatul de cumnată! Poate că acum, după ce Ştefan devenise "indisponibil", Diamant nici nu mai trebuia să fie dezlegat - adică să aibă aprobare să se despartă de nevastă! Regina avea părinţi români - şi devenise ţigancă pe la 21 de ani. Poate că, pentru ea, legile nescrise nu erau cine ştie ce...

Poate că regina îi găsise lui Diamant...

Poate că se făcuse târziu, iar ea nu se apucase de treabă! Ia să treacă ea la biroul ei şi să înceapă să dospească la Franţa aia! Şi las' că se trezea el, regele! Primul lucru pe care-l va face, se va duce la el şi îl va întreba dacă o considera dezlegată de Diamant! Iar dacă el spunea da, ştia ea ce-avea de făcut!

Se trânti pe scaun şi apăsă butonul calculatorului: avea treabă. Multă. Micul dejun de lângă tastatura ei arăta foarte bine, probabil că era şi foarte gustos, dar ea nu-l putea înghiţi. Se va rezuma deci la a dospi Franţa.

Florentina

Micul dejun era foarte bun; foarte gustos. Ca de obicei, Florina o răsfăţa cu omletă delicioasă, cu salam de-ăla bun, cu şuncă nu foarte afumată, cu măsline şi icre şi salată de crudităţi - şi tava aia era plină cu bunătăţuri, de se şi mira că Adina şi Aleodor îşi menţineau siluetele... Chinezoaica mâncase de dimineaţă, cu colegele şi copiii. Şi Diamant. Biyu se aşezase pe canapea şi iar se preocupa de mobilul ăla...

Avea o problemă. Mărişoară. Aseară, după ce Thomas se supărase pe mica ei "divagaţie" referitoare la Liwei, ea luase vaza de pe masă şi-o scosese pe coridor. După cină, n-o mai băgase înapoi. Iar acum, de dimineaţă, după ce se odihnise bine şi realizase că exagerase totuşi readucându-l pe chinez în discuţie, voise să bage florile în cameră. Şi nu le mai găsise acolo, pe hol. Dedusese că le dusese cineva în living; le revăzuse acolo, aranjate cu totul altfel. Cu toporul. Sau cu azvârlitul smocului. Thomas îi făcuse ieri un aranjament superb; azi, revăzuse în living florile alea îndesate de-a valma în vază. Nici urmă de aranjament pe înălţime, de flori orientate spre exterior...

Trăsese deci concluzia că Thomas se supărase pe ea. Venise în conac, la micul dejun, hotărâtă să-l pupe pe obraz şi să-i ceară iertare pentru prostia pe care-o spusese. Dar nu dăduse de el. Aflase că restul familiei mâncase deja şi se aşezase la masă doar pentru că îl aşteptase pe el! Iar el nu apăruse nici acum, după jumătate de oră! Se întâmplase ceva...

Gata - să-i fie de bine! Mută totul pe tavă şi-o duse la bucătărie, unde Florina se grăbi să i-o ia din mână... Încercă să nu pară chiar atât de îngrijorată pe cât era în realitate:

- Thomas a mâncat?
- Da, de dimineaţă. De ce?
- Pentru că nu-l văd pe-aici...
- Aa, Thomas s-a dus în Bourges. Cu treburi.

Măiculiţă, ce-o mai mânca limba să întrebe ce treburi...

- ... Şi când se întoarce?
- N-a spus decât că se duce în Bourges, cu treburi. Vrei să-l sun, să-i zic că ai treabă cu el?

Ha! Negă scurt şi se grăbi să iasă... Încercă să pară zâmbitoare şi detaşată:

- Hai să-mi iau laptopul şi să ne retragem în turn!
- Hai!

Şi chinezoaica zâmbise. Probabil că la fel de fals, de vreme ce ea avea treabă pe mobil...

Deci Thomas se dusese în Bourges... Ei bine, se simţea... dezamăgită. Şi supărată şi părăsită şi ocolită "la greu". Şi zău că nu înţelegea de ce?! De ce o ocolea Thomas? De ce fugea de discuţie? Era prima oară când bunul ei prieten din copilărie avea "treburi" prin Bourges în sâmbetele când venea ea la conac! Weekend-urile erau destinate familiei - aşa spunea mereu tati al ei! Şi aşa gândea şi Thomas! În 99% din cazuri, în zilele de sâmbătă şi duminică dăduse de el la conac! Oare să se fi supărat Thomas chiar aşa de tare?

... Tot ce se poate! La urma urmei, fusese îngrozită de gândul că Liwei putea avea planuri de însurătoare cu ea! Şi-apoi îl trecuse la capitolul "candidaţi cu potenţial de reuşită"! Normal că Thomas se supărase... Da' de ce să se supere? Ce - el decidea cine să se-nsoare cu ea? Sau ea? El cântărea care era cel mai potrivit pretendent? Sau ea? Zău că nu mai pricepea nimic!

Curtea conacului era frumoasă ca-n basmele cu prinţese îndrăgostite. Ea era o prinţesă - dar nu se simţea deloc îndrăgostită! Şi-atunci, de ce compara pădurea cu imaginea din basmele de dragoste?

... Hai, că o luase razna! Exclamă, rupând-o la fugă spre vilă:

- Hai să ne-antrenăm!

În secunda doi, chinezoaica reveni lângă ea:

- Hai!

Mm, femeia asta avea o condiţie fizică excelentă! Din asta, trăgea concluzia că prinţesa era ruginită rău...

Se ducea să-şi ia laptopul şi se retrăgea în turn, până se întorcea şi el. Apoi venea mămica ei, mergeau la spital... Şi, diseară, o să-l roage să o însoţească la o plimbare prin curte. Şi-o să-l împace atunci. Sprint!

... După două secunde, chinezoaica îi apăru din nou în stânga - mai odihnită ca niciodată! Ei, drăcie!

Ana-Maria

Unde erau copiii ei? Nu-i ieşiseră în întâmpinare - dar nici nu le ceruse vreodată să se alinieze în curte, s-o aştepte în poziţie de drepţi! Intră în vilă şi auzi imediat pianul...

O să discute cu nea Dumitru despre pasiunea micului prinţ de a apăsa clapele. Orele alea petrecute în compania pianului nu erau foarte indicate pentru un copil care învăţase de la terapeuţi să se joace cu alţi copii! Sigur, opţiunile lui Philippe erau limitate aici; dar nici Trésor n-avusese mulţi copii în curtea asta, şi uite că "improvizase" ea cumva!

... Oare unde era Trésor? Cum să facă să afle răspunsul la întrebarea asta?

Ciocăni scurt şi apăsă clanţa - iar Philippe se ridică şi... Şi ţâşni pe lângă ea, fără s-o bage în seamă! Da' unde se ducea, aşa grăbit? Pe cine căuta? Îl auzea strigând "Haideţi, că a venit Ana"... Ana, nu mama... Paşii se apropiară din spate:

- Bine-ai venit.

- Bine te-am găsit, cumnate.

Diamant o îmbrăţişă... şi şopti:

- Te rog, nu mă mai lăsa să vin aici. Nu înainte de a o găsi pe Trésor.

Păi... Cum adică? Îl privi lung... Cumnatul ei era trist... Se încruntă - şi-l străfulgeră cu ochi plini de reproş:

- O să vii aici săptămânal. Şi-o să vă rezolvaţi problemele. Şi o să redeveniţi o familie fericită. Îţi promit eu că Rebeca nu va păţi ceea ce a păţit Safira!

- Nu e ceea ce crezi tu acum.

- Şi-atunci ce e? Dacă nu e o nouă iubire fermecată, ce e? Plictiseală?

- Nu ştiu. Dar nu vreau să mă despart de ea. O iubesc - şi nu vreau s-o pierd.

- Atunci o să strângi din dinţi şi-o să înghiţi calmante şi-o să vii în continuare aici. Şi-o s-o ajuţi să treacă peste nenorocirea asta.

- Nu pot s-o ajut. Am încercat, dar...

Diamant îşi căuta cuvintele; ea aştepta să le găsească, fiindcă nu era dispusă să-l lase să se fofileze de la discuţia asta...

- ... Din 9 martie, n-am mai putut să mă ating de ea. Mintea îmi zboară mereu la reginuţă - şi-atunci ştiu că n-are rost să mai insist. Azi-noapte, am făcut-o să plângă. Lasă-mă să mă ascund! Să n-o mai fac să sufere!

- Nu. Şi ea se gândeşte la reginuţă. Şi ea suferă. Şi n-am să te las să fii alături de ea numai la bine! Are nevoie de tine, s-o sprijini şi să-i demonstrezi că are de ce să trăiască şi fără reginuţa voastră! Diamante, tu o iubeşti pe femeia asta?

- Da. O iubesc mult prea mult, ca să risc s-o aud întrebându-mă de ce n-o mai doresc.

- Atunci ia un calmant şi picură-te. Şi arată-i că n-are de ce să se îngrijoreze.

Îi dădu drumul şi se întoarse spre sursa forfotului. Şi rămase cu gura căscată...

Băieţii ei erau emoţionaţi. Amândoi. Chinezoaicele erau doar vesele. Deci va urma ceva special... Se grăbi să-i îmbrăţişeze pe amândoi:

- Bine v-am găsit!

- Bine ai venit! Mami, ţi-am pregătit o surpriză.

- Mm - bănuiam eu...

- Păi de unde bănuiai? Adică de ce zici că bănuiai, dacă numai noi patru ştiam secretul? Ţi-a spus cineva ceva?

Philippe nu prea ştia de glumă. Indiferent cât de eficiente fuseseră medicamentele şi terapiile, indiferent cât de iscusite fuseseră fetele care lucraseră cu el în Aurari, micul prinţ tot nu putea deosebi adevărul de exclamaţia în glumă. Lua totul mot-a-mot. Munca nu era nici pe departe terminată! Trebuia să ia o decizie în privinţa lui - ori îl trimitea în Aurari şi le reangaja pe fetele alea, ori începea ea să-i explice cum e cu frazele cu multiple înţelesuri. Şi avea atât de puţin timp la dispoziţie...Se grăbi să răspundă adecvat vârstei şi tipicului problemei lui:

- V-am văzut cum zâmbiţi şi mi-am dat seama că mă aşteaptă un lucru ieşit din comun, pe care l-aţi făcut voi. Da' chiar - prinţesa unde e?

- E în turn, cu laptopul. A spus că ea nu vrea să participe.

Hm! O să aibă o discuţie cu ea, azi! Că nu era normal ce făcuse prinţesa! Ea n-o educase aşa! Băiatul ei cel mare o prinse de mână şi-o trase spre fotoliu:

- Uite - stai acolo!

Prea bine! Stătea acolo... Unu, doi, trei, patru!

... Ia uite ce-i pregătiseră...

Oo! - ce bine cânta Meili! Ce voce frumoasă avea Léon! Ce băiat cuminte şi talentat avea ea! Ptiu! - să nu-i deoache...

Cunoştea melodia; îi plăcea mult. Aşa, în interpretarea "orchestrei princiare", suna mult mai bine decât ceea ce auzise ea la CD. Interesant... Uimitor chiar, pentru că Philippe interpreta o piesă destul de grea, cu un tempo mai rapid decât ştia el să cânte... Şi formau melodia aia dintr-un pian, nişte cărţi, o zornăitoare de bebeluşi şi hămăitul unei bodyguarde...

Gata. Minunat! Aplauda cu toată puterea - şi auzea, în spatele ei, aplauzele celorlalţi spectatori de ocazie... Philippe se ridică şi făcu o reverenţă. Şi apoi veni la ea:

- Ţi-a plăcut?

Îl cuprinse uşor cu braţele şi-i aşeză capul pe umărul ei:

- Mi-a plăcut atât de mult, că de câteva ori am simţit că-mi dau lacrimile de emoţie. A fost foarte frumos. Foarte frumos şi foarte special. Aţi cântat foarte bine! Bravo!

Primi un pupic pe obraz - şi-o întrebare:

- Acum mergem la Ştefan?

Iniţial, plănuise să meargă la spital după masa de prânz; dar întrebarea şi acel "Ştefan" o răzgândiră:

- Da. Chiar acum pornim. Hai - schimbă-te.

Philippe se grăbi spre şifonier:

- Auzi, Léon - mergem la Ştefan! Schimbă-te!

Îşi luă băiatul cel mare pe după umeri şi îl trase spre camera lui:

- Hai să te schimbi.

Marele prinţ era foarte fericit că, în sfârşit, mami era şi a lui! O privea cu ochi fericiţi, străucitori - şi-i amintea de ochii verzi pe care nu-i mai revăzuse de atâtea zile... Intră în camera lui şi închise uşa. Şi se aşeză în fotoliu. Băiatul ei se grăbi să se aşeze pe genunchii ei şi s-o îmbrăţişeze...

Era momentul lor. Al mamei şi al prinţului. Léon o iubea mult. Iubirea lui era foarte specială. Nu-şi spuneau nimic; se ţineau aşa în braţe şi-şi transmiteau toate sentimentele pe care le strânseseră în ei atâta timp...

Şi era aşa de bine...

Auzea, pe hol, forfota lor. Se pregăteau de plecare. Chinezoaicele treceau încoace şi încolo. Philippe era destul de agitat; ba îşi uitase geaca, ba nu-i plăceau pantalonii, ba îl strângeau pantofii ăia... Simţea, în agitaţia lui, nerăbdarea revederii lui Ştefan. Philippe poate că nu conştientiza - dar, în sufletul lui, reacţiona la nerăbdarea aia. Şi la sentimentele pe care i le dădea faptul că mergea la Ştefan. Medicamentele şi terapia avuseseră totuşi efectul scontat. Mai aveau de lucrat la exprimarea acelor sentimente. La scoaterea lor la lumină. Nu ştia cum putea face asta. Probabil că, pe perioada vacanţei de vară, o să trimită copiii în Aurari şi-o să-l roage pe nea Dumitru să le cheme pe fetele alea... Deşi Philippe era îndeajuns de mare acum ca să realizeze că era singurul copil înconjurat de profesoare - iar de-aici până la a conştientiza că e ceva în neregulă cu el era doar un pas...

O să discute cu nea Dumitru. Şi-o să facă aşa cum îi spunea el să facă.

Sărută uşor fruntea băiatului ei:

- Bine te-am găsit, prinţule.

Ochii verzi o sorbeau din privire:

- Bine-ai venit, mami. Mami, noi cât stăm aici?

- Nu ştiu; cât vreţi voi!
- Dacă stăm azi aici, stai şi tu cu noi?
- Da. În fiecare seară, eu mă duc la tati. Seara îi micşorează doza; şi încerc să stau lângă el, să fiu acolo când se trezeşte.
- Dar nu dormi acolo!
- Nu. Mă duc pe la şapte şi stau până pe la unşpe. Şi pe urmă vin şi dorm aici.
- Atunci, mă gândeam să rămânem şi noi aici. Şi, la unşpe, să vii să dormi cu mine.

Îl mai sărută o dată şi se ridică:
- Bine. În seara asta dormim împreună.

Uşa se dădu de perete:
- Haideţi! Sunteţi gata?
- Philippe, n-avem de ce să ne grăbim!
- Bine. Atunci mă duc s-o iau pe Florentina din turn.

"Aşa! Vezi că ai găsit tu ceva de făcut?" Bun! Se grăbi să iasă:
- Schimbă-te şi tu.

Florentina era în turn. Oare unde era Thomas? Ieşi şi porni spre conac. Şi selectă numărul lui. Suna...
- Da.
- Bună, Thomas.
- Bună ziua, dnă Ana.
- Eşti prin preajma vreunui locuitor al conacului?
- ... Nu, sunt în Bourges.
- Aha. Bun! Nu mi-ai mai scris ce face Rebeca.
- N-am văzut nimic în neregulă la ea. De-asta nu v-am mai scris.
- Aa, OK! Credeam că te-a deconspirat Aleodor, sau...
- Nu, dl Aleodor nu se interesează niciodată ce fac sau ce spun eu. Pur şi simplu nu s-a mai întâmplat nimic ieşit din comun!

Mm, îl simţea supărat! Zâmbi:
- Thomas, tu eşti supărat?

Auzi un oftat lung şi greu, care-i răspunse instantaneu la întrebare...
- Nu, dnă Ana.
- Să ştii că nu-mi place să fiu minţită. Şi îmi place să cred că noi doi nu avem secrete - nici de-alea mari, nici de-alea mici.

Mai auzi un oftat... Aşteptă...
- ... Abia aşteptam să vină copiii. Şi, când au venit, au fost foarte ocupaţi. Philippe l-a acaparat pe Léon şi zornăitoarea aia, Florentina mi-a turuit o mie de lucruri despre Vincent şi s-a retras cu laptopul în turn...
- Iar tu te-ai supărat şi ai plecat în oraş.
- ... Într-un fel, da.
- În alt fel, însă...
- În alt fel, mi-am adus aminte că am de făcut un proiect, pentru examenul din iunie la drept comercial. Proiect de care nu m-am apucat încă. Aşa că m-am supărat cu folos, cum s-ar spune...
- OK. O să te rog, când ai cinci minute libere, să rememorezi cele o mie de lucruri pe care le-ai auzit despre Vincent şi să le ordonezi într-un top. Primele zece poziţii mă interesează.
- Am înţeles. Diseară aveţi topul.
- Nu te grăbi; că nici ea nu se grăbeşte. Vorbim diseară.
- Sigur.
- Pa, Thomas.
- La revedere, dnă Ana.

Apăsă butonul roşu, zâmbind uşor: băiatul ăsta nu înceta s-o uimească. Toată lumea "cu funcţie" din conacul ăsta era "domnul" şi "doamna". Până şi Toni era "domnuit"! Băiatul ăsta era extrem de binecrescut! Prea binecrescut! Nu era obişnuită cu stilul lui! Isabelle şi Emilie îi spuneau "dna Ana". Florina şi Luis îi spuneau tot "dna Ana". Dar ei erau salariaţi. Thomas nu lucra pentru familia Ionescu. Îşi ajuta părinţii pentru că îl puseseră ei să-i ajute, sau pentru că voia el - dar nu se pusese niciodată problema "înregimentării" lui printre salariaţi. I se părea, deci, ciudat... Intră în conac.
- Ce zici tu de florile astea frumoase?

Poftim? Diamant stătea în fotoliu şi arăta spre vaza plină cu gerbera de pe masă. Într-adevăr, erau frumoase.
- Foarte frumoase.
- Sunt pentru tine.

Poftim? Cum adică? Cumnatul ei se ridică:
- Vaza asta era în livingul tău ieri. Thomas a mutat-o aici. Ştiai că el se ocupă de florile din conac?
- Bănuiam - că l-am tot văzut cu snopul multicolor pe braţ...
- Se pricepe la flori.

Într-adevăr, se pricepea foarte bine la flori. Buchetul ăsta era superb! Erau atât de multe gerbera acolo, de atât de multe culori...
- Se fereşte să-ţi pună trandafiri. Ştie că numai Ştefan are voie să-ţi aducă trandafiri - şi îi ocoleşte cu grijă. Şi-a mai învăţat o chestie de la Ştefan; a învăţat care sunt trandafirii ăia "de dragoste".

Uşa bucătăriei se deschise iar Florina intră, roşie ca focul:
- Pun masa pentru prânz?
- Nu; nu încă. Adică nu pentru noi! Mergem la spital - şi mâncăm când ne întoarcem.

Femeia aprobă şi se retrase, parcă mai roşie decât intrase... Diamant nu mai spunea nimic... Deci, cumnatul ei voise să-i spună ceva. Şi o luase aşa, pe departe şi pe ocolite, de parcă cine ştie ce grozăvie... Hm! Începu să răsucească, încet, vaza:
- Diamante, îţi mai spun o dată. O să vii aici săptămânal. Şi o să-ţi salvezi căsnicia.

Cumnatul ei veni lângă ea - şi se aplecă peste masă, ca ea, ca să-i şoptească:
- I-am spus adevărul. I-am spus că mi-am dorit şi-un băieţel cu ea - şi i-am ascuns asta până acum pentru că am văzut-o determinată să înveţe şi să facă ceva şi pentru viaţa şi viitorul ei. Mi-a jurat că o să-mi facă doi băieţi, aşa cum are şi Ştefan - dar nu acum, ci după ce se întoarce Trésor. Ca să îi facă în linişte, fără sperieturi şi fără tristeţe şi stres şi atentate la viaţa ei. I-am dat dreptate - mi-am amintit de Philippe şi de Jun şi i-am dat dreptate. Dar de-atunci, când eu vin aici, ea se gândeşte la băiat. Iar eu îmi amintesc de fată. Nici ea, nici eu nu suntem acum apţi pentru a ne continua căsnicia. Fiecare revedere a noastră ne depărtează un pic unul de celălalt. Fiecare rahat care ni se întâmplă "între patru ochi" naşte semne de întrebare în mintea ei şi amintiri amare în mintea mea. Şi nu e bine aşa. Putem vorbi ore în şir pe net; putem rânji la cameră fără nici o problemă. Dar atunci când stăm faţă în faţă...
- Diamante, ce încerci să-mi spui?
- Că e mai bine să nu mai vin pe-aici prea curând. Îi fac ei rău. Eu nu mă mai pot apropia de ea. Am încercat - dar pur şi simplu nu se-ntâmplă nimic! Iar azi-noapte am făcut-o să plângă! Şi nu vreau să-i provoc suferinţă! Şi-aşa, suferă destul pentru ceea ce s-a întâmplat din martie încoace - şi pentru că e departe de fetiţa noastră. Ano...

Întoarse capul şi-l privi lung:
- Ştefan mi-a spus care e legământul vostru. Ştiu ce v-a spus în noaptea nunţii, la Cernica. Cât e el în spital, eu îi ţin locul. Şi ştiu ce am de făcut, în caz că voi doi încercaţi să vă despărţiţi. El v-a spus exact aşa: "Dacă tu, Rebeco, îţi înşeli bărbatu', îţi tai nasu' şi te-alung în lumea mare. Dacă tu, Diamante, îţi înşeli femeia, îţi tai jucăria şi te mut în părculeţu' de la Operă." Să nu-ţi imaginezi că nu sunt în stare s-o fac! Onoarea şi dreptatea regelui e la mine în geantă - şi n-a intrat în concediu nici o clipă!

Cumnatul ei aproba... Decise să se ridice totuşi:
- Faci cum vrei. Cum te taie pe tine capul. Dar dacă femeia asta păţeşte ceva, va fi vai de tine!

Cumnatul ei se aplecă şi-i pupă mâna. Şi se grăbi să iasă:
- Vă aştept afară.

Deşi aşa - îi aştepta afară... Ei, pe dracu! Se ducea să se-aşeze pe capota maşinii şi să-şi mesăgească nevasta! Descoperise, brusc, că nu mai era căutat între corniţe - şi încerca să dreagă ce stricase! Mm, ce-i mai venea să se ducă după el şi să-l ia de ciuf şi să-l ducă să-l bată în faţa ei! Deşi era sigură că proasta l-ar fi cules de pe covor şi l-ar fi oblojit şi l-ar fi iertat în secunda doi...

Rebeca

Îşi vedea de treaba ei. Auzise că regina venise în urmă cu jumătate de oră. După care plecase spre spital. Nu urcase deloc în birou. I se părea normal ca Ana să se ducă întâi la copii, după care să se ducă la soţul ei! Da, se simţea părăsită şi uitată; dar îşi înţelegea şefa, aşa cum îşi înţelesese şi şeful în ultimii nouă ani...

Încerca să facă abstracţie de mesajul de pe bara de stare. De ceva vreme, Facebook-ul o anunţa că Diamant îi scrisese; ea se încăpăţâna să nu-i răspundă. Ea era foarte supărată pe el - şi nu se jena nicicum să-i arate asta. La cum se comportase bărbatul ei...

Şi dacă-i scrisese, totuşi, ceva important? Bărbatul ei plecase spre spital în urmă cu 10 minute. Dacă îi scrisese ceva important? Oftă greu... şi se înjură strașnic, în gând! "A dracului să fii tu, Rebeco, cu sufletu' tău bun şi bleg şi cu capu' tău prost!" Luă mouse-ul şi făcu click... Şi derulă în sus, că bărbatu' ei avusese inspiraţie... multă...

"Nu am putut să stau lângă tine şi să te văd cum plângi din cauza mea.

Ştiu că eu te-am făcut să plângi azi-noapte. Voiam să-ţi spun că n-am venit până aici ca să te fac să plângi.

Sperasem ca lucrurile să meargă bine.

Plănuisem să redevenim o familie din toate punctele de vedere.

Sau un cuplu, cum vrei să-i zici.

Eu nu mă pot gândi la noi decât ca la o familie. Chiar şi atunci când am făcut rezervarea, am plănuit un moment în doi dar m-am gândit la "familie".

De-asta s-a întâmplat aşa cum s-a întâmplat aseară.

Mi-am amintit de ea. Mi-am amintit cum ne-a prins atunci în fapt...

Când am intrat şi te-am văzut, mi-am amintit cum vă găseam dormind amândouă în patul nostru...

Iartă-mă. Trebuia să ştiu că n-am să reuşesc să mi-o scot din minte.

Am crezut că sunt îndeajuns de puternic. Îmi pare rău că n-am luat o pastilă, ca să reuşesc să mi-o scot pe ea din minte. Şi pe ea, şi pe toate celelalte probleme care mă apasă.

Eşti?

Raina, eşti?"

Daa, sigur! De parcă nu-i arătase FB-ul că ea nu-i văzuse mesajele! Aah, ce om!

"Ştiu ce-am făcut, aşa că nu prea mă simt în stare să dau ochii cu tine. De-asta nu ne-am întâlnit de dimineaţă. Adevărul este că îmi e frică de tine.

Mi-e frică să nu te fi supărat îndeajuns de rău ca să te determin să mă urăşti.

N-aş putea suporta ura ta. Pentru că eu te iubesc.

Înţeleg de ce eşti supărată pe mine. Înţeleg de ce nu vrei să vezi ce-ţi scriu.

E numai vina mea. Recunosc, am greşit enorm faţă de tine. Şi, după ce ţi-am făcut rău, am băgat coada între picioare şi m-am ascuns. Ai tot dreptul să fii supărată pe mine. Eu, dacă aş fi fost în locul tău, aş fi pus mâna pe tigaie şi pe urmă aş fi sunat-o pe Ana."

Aici, în punctul ăsta, Diamant încercase s-o facă să râdă - ca să-i fie lui mai uşor s-o împace! Ei bine, nu-i reuşise şmecheria; nici nu zâmbea măcar! Era supărată fleaşcă...

"Mi-e ruşine să dau ochii cu tine. Mi-e frică să nu te fi supărat prea rău, de data asta. Recunosc, sunt răsfăţat şi profit deseori că Ştefan e vărul meu şi-mi iartă cioacele. Dar acum nu mai e vorba de el.

Stau în parcare, mă ascund de tine şi caut cuvintele care să te-mpace. Şi nu le găsesc.

Oare am greşit chiar aşa de mult?"

Ohoho - habar n-avea el cât de mult greşise! Mai ales aseară - când îşi pusese izmenele şi se uşchise ca măgaru'-n ceaţă!

"Sper să-ţi treacă supărarea, la un moment dat, şi să vezi ce ţi-am scris până acum. Pentru că am fost sincer."

Mârâi printre dinţi:

- Sau ai avut un schimb de păreri cu şefa şi ţi-a băgat cărbuni în cur?

Adina nu scotea un sunet, Aleodor apăsa repetat tasta space - ca să pară că lucrează...

"Gata - vin şi copiii. Plecăm spre spital. Aş vrea să pot să stau de vorbă cu tine, să-ţi spun toate lucrurile astea privindu-te în ochi, ca să ştii că nu te mint.

Dar nu pot.

Mi-e ruşine faţă de tine, pentru ceea ce am făcut.

Poate că o să citeşti rândurile astea, înainte să ne întoarcem. Mi-aş dori mult să-mi răspunzi cu sinceritate. Eu am fost sincer cu tine."

Daa, sigur! Cum să nu! Ia să-i răspundă ea cu sinceritate!

"No comment."

Enter. Gata. Ea atât avusese de spus - că n-are nimic de spus. Readuse pe ecran interfaţa cu banca. Făcea plăţi. Unde rămăsese? Căuta ultimele tranzacţii pe ecran... Aha! Rămăsese la utilităţile cazinoului din Nisa. Îl căuta în tabel...

Ana-Maria

Atmosfera din rezervă era veselă. Revederea copiilor îl bucurase mult pe Senior; revederea omului atât de drag lor îi făcuse pe copii să râdă şi "să toarne tot". Bărbatul înalt, cu timbru răguşit, captase repede atenţia lor. Şi el, şi infirmierele munciseră mult la imaginea aceea frumoasă, uşor cochetă, a soţului ei; dar copiii nu-i acordaseră atenţie decât preţ de câteva secunde. Se asiguraseră că tatăl lor nu mai e în patul cu butoane; se asiguraseră că nu mai "purta" bandaje, ci pijama. Îl pupaseră apoi pe obraz şi se grăbiseră să-i spună Seniorului despre chinezoaice, despre pian, despre bunicul şi Isamu şi Piao şi proful de engleză care le scotea peri albi...

Ea stătea pe scaun lângă Ştefan. Diamant îşi trăsese scaunul lângă ea - şi tăcea mâlc. Ei se retrăseseră lângă fereastră şi sporovăiau toţi odată... Cumnatul ei era mut ca un peşte de-ăla morocănos...

Regele ei nu mai slăbise. Rămăsese... slăbit. Venise azi aici hotărâtă ca, dacă îl va vedea şi mai pierdut în patul ăla, să ceară să-i bage în perfuzie ceva care să-l umfle. Nu putea suporta o imagine şi mai slăbită! Nu putea să conceapă că-l putea pierde! Trezirea lui putea merge şnur... sau putea face din nou aparatele alea să piuie. Nu ştia ce-o să se facă ea, dacă aparatele or să piuie iar...

Uşa se deschise - iar Toni o privi lung, edificator:

- Vine medicul.

Aha! Venea ca să-i dea raportul! Bun! Se răsuci spre uşă şi aşteptă. Toni luase o poziţie de-aia fioroasă, pusă pe răsucit capete...

- Bună ziua.

- Bună ziua, dle dr. Bouchard.

Copiii îl salutau; el le răspundea şi revenea spre ea:

- Mă bucur mult să vă revăd azi. Chiar mă pregăteam să vă sun...

Deveni foarte circumspectă:

- De ce?

- Ca să discutăm despre momentul acela special... care s-ar putea să nu fie, totuşi, chiar atât de special.

Florentina întrebă imediat:

- Ce vreţi să spuneţi?

- Că trezirea din comă nu e chiar ca-n filme. Adică dl Ionesco n-o să deschidă ochii şi n-o să înceapă instantaneu să vorbească.

Aoleu! Da' ce-i venise, să spună chestiile astea de faţă cu copiii? Că ea plănuise să-i mintă, în caz că lucrurile nu mergeau ca-n filme! Decise să zâmbească - şi să arboreze o doză de optimism ieşită din comun; iar el se grăbi să continue şi dădu cu optimismul lor de toţi pereţii:

- S-ar putea chiar să fim nevoiţi să-l reintroducem în starea de comă!

Léon se grăbi să se apropie de ea:

- Dar, de ce? De ce să-l

- Chiar dacă analizele ne arată că organele interne s-au refăcut aproape complet, e foarte posibil ca momentul trezirii să aibă un efect negativ asupra bunei lor funcţionări. Nu putem şti ce se va întâmpla - şi ce s-ar putea să meargă rău. Aşa că încerc să vă pun în gardă; să ştiţi că unele lucruri s-ar putea să mai întârzie.

- Ca de exemplu?

- Ca de exemplu, contactul cu el. Dacă vom fi nevoiţi să-i reinducem starea de comă...

El o privea impasibil; ea îl tot certa din privire pentru şifonarea moralului copiilor ei, iar el rămânea impasibil... Afurisitul continuă:

- Dacă trezirea va fi în regulă, reducerea dozei de sedativ se va face lent. Deci, în prima fază, probabil că n-o să poată să se clintească. Şi nici ochii n-o să poată să-i deschidă. Nici nu recomandăm deschiderea ochilor acum, aşa! Lumina puternică îi poate produce probleme. Tocmai de aceea, o să-i acoperim ochii cu o mască din aceea pentru somn. Ştiţi la ce mă refer...

Aprobă.

- N-o să poată să vorbească, n-o să poată să se mişte...

În rezervă era linişte acum...

- Faza asta ar putea dura între câteva zile şi câteva săptămâni.

Câteva săptămâni... Nu-nu! N-o să le permită să-l ţină legumă acolo! Ştefan al ei n-o să suporte două săptămâni de zăcut legumă! Ştefan al ei făcea comoţie dacă auzea ce se întâmplase şi nu putea să-şi sfătuiască regina! Bouchard ăsta putea să zică ce voia el - da' o să aibă surprize mari! Imediat cum soţul ei se va trezi, ea se va asigura că indivizii ăştia n-or să-i lungească inutil spitalizarea! Las' că avea ea grijă de el! Se întoarse spre copii, ca să-i liniştească...

Florentina părea serioasă. În realitate, era şocată de ceea ce aflase. Prinţesa plănuise să vină azi la tati şi să-l ajute să se ridice - şi să-l sprijine până afară, în curte, la aer curat! Tocmai îşi văzuse planurile spulberate; aşa că era şocată. Şi se gândea la o soluţie. Se gândea să facă ea ceva. Să taie furtunul de la perfuzie, sau să umble la setările maşinăriilor de pe perete... Léon o privea lung pe ea. Prinţul părea s-o întrebe de ce dracu zâmbeşte! Omu' ăsta le spusese că vor urma cel puţin 30 de zile de momente îngrozitoare - iar ea zâmbea în continuare! Zâmbea ca proasta...

Florentina

Deci ăsta era adevărul adevărat...

De ce-o minţise mama ei? De ce-i tot spusese că tati al ei e bine? Avusese ea un plan, când îi tot zâmbise şi-i spusese să stea foarte liniştită în privinţa recuperării lui tati al ei! Dar ce plan? La ce se gândise mămica ei? Ce socoteli avea mămica ei? Unele de-alea de afaceri? Nu prea putea să-şi dea seama...

Ea tăcea - pentru că încerca să înţeleagă şmecheria mamei ei şi nu reuşea. Léon îşi luase mama pe după gât - şi-o privea cu ochi speriaţi, înroşiţi de plânsul care dădea să izbucnească. În rezervă era linişte acum. Nu se auzea nici musca...

Philippe fu primul care reacţionă - şi păşi spre medic:

- Aţi spus că nu s-a lovit la cap.

- Aşa e - nu s-a lovit la cap. Casca i-a protejat capul.

- Atunci eu unul sunt liniştit.

- Şi eu sunt foarte liniştit. Poate că vor fi unele momente de rătăcire sau unele goluri de memorie - dar sigur nu va fi ceva grav! Sigur se va recupera complet!

Micul prinţ îi zâmbi mamei lui:

- Vezi? Eu ţi-am spus că se va face bine! Să rămâi aici, cu el. Tu poţi să-l faci bine pe Ştefan! Dacă îi ceri să se facă bine, el o să-ţi îndeplinească dorinţa!

Ăsta se tâmpise rău de tot! Adică se tâmpise mai rău decât fusese tâmpit până acum. Ăsta visa recuperări verzi pe pereţi! Philippe era bolnav; el nu putea înţelege gravitatea momentului, a bolii, a stării tatălui lor. El trăia în lumea lui, cu poveşti cu happy end în acorduri de pian. Culmea era că mămica ei aproba... Că aproba nebunia lui şi zicea ca el şi nu-i păsa de opinia lor, a celorlalţi doi copii...

Medicul făcu un pas în spate:

- Vă las...

"Da, lasă-ne! Că avem nişte rufe de spălat în familie, şi ne-ncurci!" Aştepta să se închidă uşa... Rosti scurt, răspicat, în romanes:

- Deci aşa! S-ar putea trezi cu lunile, aşa!

- Se va trezi într-o săptămână, maximum.

- Deşi ăsta a zis că s-ar putea să-l bage iar în comă!

- Medicul a vrut să se asigure că ştim tot ceea ce se poate întâmpla rău. Ca să nu fim luaţi prin surprindere.

- Ăsta a zis răspicat că îl trezesc treptat!

- Fă! Ăsta ascultă de mine! Dacă io îi zic să-l scoale acu', îl scoală acu'!

- Nu mă mai minţi!

- Nu te mint!

- Ba mă minţi! De când a căzut cu elicopterul, m-ai minţit mereu!

- Ba ţi-am spus mereu adevărul!

Se simţi prinsă de umeri. Dădu să se întoarcă, dar nu reuşi; iar nea Nicu Ceauşescu rosti, scurt:

- Nu te-a minţit niciodată.

Adică n-o minţise... Dacă el spunea că n-o minţise, atunci aşa era. Pe el îl credea. El chiar fusese fair-play cu ea! Oftă deci greu...

Mămica ei ţipase la ea; ea ţipase la mămica ei. Răcniseră amândouă în rezerva tatălui ei, peste patul lui... Preferă, deci, să tacă. Iar mama ei oftă greu:

- Da' nu vreau să-i zic să-l scoale acu'. Nu vreau să risc să-l omor pe taică-tu doar ca să-ţi demonstrez ţie cine-i şefu' aici!

Era OK aşa cum spunea ea. La urma urmei, medicul ăla nu voia musai să ţină rezerva asta ocupată! Că nu câştiga de la tati al ei mai mulţi bani decât de la oricare alt pacient! Rezerva avea costuri fixe - adică însănătoşirea tatălui ei nu ţinea de sumele plătite la recepţie... Mama ei îşi trecu încet mâna prin păr:

- Eu o să rămân aici - că presimt că nu mai e mult şi se trezeşte. Azi, mâine... nu ştiu. Dar se va trezi în curând.

- Bine. Eu vreau să ajung ultra-urgent acasă. La Cannes.

Ochii verzi o priveau lung...

- N-am ce să fac aici. Nici aici, în rezerva asta, şi nici la conac. Mă urc pe pereţi pe-aici - şi am şi de învăţat pentru şcoală. Vreau să mă duc acasă.

- Da, mami. Şi eu vreau să mă duc acasă.

Léon începuse să plângă. Cuvintele medicului îl răniseră; dar cearta ei cu mămica lor pusese capacul. Prinţul cel mare nu suporta certurile - nu pe cele în care era angrenată mama lui! Prinţul cel mare îşi adora mama... Philippe oftă greu:

- Da, cred că e mai bine să ne ducem acasă.

- Atunci vă duceţi acasă.

O supărase. Era încruntată. Scria ceva pe telefon, încruntată rău... Uşa rezervei se deschise.

- Piao, iei copiii şi vă întoarceţi la Cannes.

- Am înţeles.

- Eu rămân aici. Până se trezeşte Ştefan.

- Am înţeles.

Piao ieşi, scoţându-şi telefonul. Léon se repezi să-şi îmbrăţişeze mama... Ea nu se putea clinti de acolo. Ea era cauza rezultatului zilei de azi. Din cauza ei, mama ei se supărase. Din cauza ei, Léon plângea. Făcuseră spectacol în spital; ţipaseră una la alta. Şi nu conta în ce limbă ţipaseră - în rezerva asta erau doar două femei. Era evident pentru oricine că mama şi fiica...

De ce făcuse asta? De ce îşi supărase mama? De ce nu tăcuse din gură? La urma urmei, în ultimul timp tăcuse mâlc şi-şi văzuse de treaba ei! Ce-i venise să deschidă gura tocmai acum? Şi s-o acuze că o minţise?

Philippe porni spre uşă - şi se întoarse şi-şi privi mama:

- Nu fii supărată. O să fie bine. Stai aici cu Ştefan şi vorbeşte cu el. O să te audă. Şi, dacă îl rogi să se trezească, o să se trezească.

O să vezi. Hai, Florentina.

Micul prinţ ieşise. Îl auzea spunându-i lui Jiao că se întorceau la Cannes, iar el plănuia să înveţe o altă melodie a lui Moby. Una mai grea. O auzise la sora lui, Florentina. Şi o s-o întrebe cum se numeşte, ca să o asculte împreună, să-i scrie chinezoaica notele şi să-l înveţe să o cânte. Băiatul ăsta era "deranjat" rău...

Diamant oftă greu şi ieşi şi el. Léon nu se putea despărţi de mama lui - îi şoptea ceva, printre suspine, iar ea încerca să-l liniştească... Plecă grăbită capul şi ieşi. Şi, de cum ieşi, Biyu se lipi de umbra ei, la jumătate de metru în spate.

Se grăbea spre capătul holului. Chinezoaica nu se dădea dusă din spatele ei. Îi venea să se-ntoarcă şi s-o altoiască! Şi să facă cumva să scape odată de ea! Dar nu putea. Şi-aşa, o supărase rău pe mămica ei...

Oare tati al ei le auzise? Oare le auzise ţipetele? Spre deosebire de franţujii din spital, el le-ar fi înţeles. Şi se întreba...

Şi dacă reuşise să-l trezească? Dacă era, totuşi, ca-n filme?

Se răsuci scurt, îşi îmbrânci bodyguarda spre dreapta şi-o rupse la fugă spre uşa rămasă deschisă! Trebuia să afle dacă reuşise să-şi trezească tatăl! Trebuia să afle!

Năvăli în rezervă şi se repezi la pat. Şi răcni:

- Tati!

Nu reuşi să ajungă la el - afurisitul ăla de securist avea mâini de uriaş, aşa că o înhăţă de sacou şi-o smuci în spate. Şi-o prinse, scurt, cu braţele. La naiba!

- Tati, trezeşte-te! Tati, mă auzi?
- Nu te aude.
- Tati!
- Taci! Nu mai răcni!
- Da' tre' să se scoale! Tre' să se scoale de-acolo!
- O să se scoale, atunci când o să vină vremea să se scoale.
- Nu! Nu înţelegi! Trebuie să mă audă!
- Nu aude nimic. Florentino, gata!

Fu săltată pe sus şi răsucită-n loc. Şi cum uriaşul ăla era prea mare şi prea puternic pentru ea...

- Lasă-l! Nu te poate auzi! Nici pe ea n-o aude! Crezi că ea n-a încercat? Tu ştii câte ore îi vorbeşte ea, zi de zi? Nu vă aude! Nu încă...

Oof, Doamne! Oare câte ore... Clătină încet capul, şoptind:

- Numai tâmpenii fac! Sunt tare proastă!
- Să nu te mai prind că spui chestia asta. Auzi? Nu eşti proastă; eşti fata lui şi-l iubeşti şi-l vrei înapoi! Încetează cu tâmpeniile, Florentino!

Da, bine, o să înceteze... Seniorul o scotea din rezervă şi o preda lui Diamant, care se grăbea să-i prindă încheietura mâinii şi s-o strângă tare...

Mai bine să plece. Mai bine să pună între ea şi ei o distanţă îndeajuns de mare ca să nu-i mai poată răni! Cel puţin pe ea, care-o auzise foarte bine! Avea o mamă bună. O mamă care o iubea şi o înţelegea şi încerca să-i îndeplinească toate dorinţele. Nu merita trataţia pe care i-o oferise ea. Mămica ei nu meritase...

Ana-Maria

Gata - plecaseră. Adică ieşiseră. Se descurcau ei de-acolo! Ea avea treabă aici, înăuntru!

Se întoarse spre soţul ei şi puse palma pe fruntea lui:

- Ştefane, mă auzi? Ştefane...

Dacă prinţesa avea dreptate, iar ele reuşiseră să-l trezească cu urletele lor...

- ... Ştefane... Mă auzi?
- Nu te aude.

Cum-cum? Seniorul arătă spre ecranul laptopului:

- Sunt aceleaşi cifre. Nu s-a trezit.

Deci nu-l treziseră... Ce păcat! Copiii plecau supăraţi şi trişti, ea era supărată şi tristă...

Trecu încet cu degetele peste fruntea lui, peste obrazul lui... Că-i era îngrozitor de dor de el - iar el...

Lăsă palmele pe pat şi bărbia pe palme. Şi zâmbi slab - pentru că soţul ei adora să o simtă zâmbind:

- Nu ţi-am spus niciodată ce-am descoperit. Apropo de Agata. Am descoperit... Am descoperit că e fermecată. Exact aşa ca Perla. E isteaţă, cumpătată şi vede viitorul. La cei 14 ani ai ei, se pricepe foarte bine... Tuşica, în schimb, a îmbătrânit. A greşit la accidentul tău. A greşit grosolan, deşi mă aşteptasem să-mi spună data exactă când vei redeschide ochii...

Ehei, câte avea să-i spună! Şi-o să i le spună acum. O să-i vorbească... până se trezea. O să reia povestirile din nou, şi din nou... până când Ştefan al ei o să se sature de ele - şi-o să-şi dorească atât de mult să o oprească, încât o să deschidă ochii...

Diamant

Îndesă prinţesa pe bancheta din spate şi-i făcu chinezoaicei semn să urce lângă ea. Şi-i aruncă o privire edificatoare: "Te joc în picioare dacă o mai scapi vreodată din mână!" Trânti portiera şi se grăbi spre blindata din spate, unde Philippe urca greu iar Léon îşi ştergea lacrimile şi aştepta, resemnat... Puse palma pe umărul lui:

- Stai liniştit; OK?
- OK. Mă supăr doar că răsfăţata aia o supără pe mama! Şi n-ar trebui s-o supere!
- Stai liniştit, că n-a supărat-o. Adică s-a dus şi-a împăcat-o. Hai - hai să mergem. Piao!

Îi arătă locul din faţă şi se grăbi spre Toni - că el mergea cu prinţesa! Şi-i arăta el ei, steluţe! Nebuna asta chiar nu gândea! Urla acolo, în spitalu' ăla, de parcă era spitalu' lu' ta-su! Şi nu era! Mm...

Se trânti în scaun şi trase portiera. Şi scoase telefonul. Aştepta ca Facebook-ul să-i updateze mesajele, conversaţiile...

Raina văzuse mesajele lui! Raina îi răspunsese! Scrisese...

Exit. Selectă numărul lui Piao. Aştepta...

- Da.
- Copiii cu ce pleacă?
- Cu avionul partenerului chinez.
- Te rog, vezi dacă îmi găseşti o cursă spre România. De aici sau de la Cannes.
- Da - imediat.

Asta-i plăcea la chinezul ăsta - nu întreba niciodată nimic. Se conforma şi atât. Nu voia să ştie de ce, nu voia să ştie dacă făcea o oprire pe la conac... Nu voia să ştie nimic. Se conforma. Straşnic chinez! Hm... Decise să-i vorbească în romanes. Şi să nu se întoarcă spre ea:

- Să nu mai faci.

Tăcere...

- Să nu mai ţipi la maică-ta. Şi să n-o mai acuzi de minciună. Să n-o acuzi niciodată de nimic. Pentru că e maică-ta. Te-a făcut şi te-a crescut şi ţi-a dat tot ce-a avut ea mai bun şi mai special. Şi trebuie s-o respecţi pentru tot efortu' ăsta.

Tăcere...

- Ai auzit?
- Da.
- Şi?
- Şi ce vrei să-ţi spun? Că-mi pare rău? Da - îmi pare rău! Nu voiam să ţip la ea! Nu voiam să ţip deloc!
- Voiai să se scoale taică-tu, ştiu.

Tăcere...

- Şi ea vrea acelaşi lucru. Şi eu. Şi Seniorul. Până şi duşmanii lui vor să se scoale! Da' nu e după noi. Dacă se scoală prea repede, dă în alte alea. Şi după aia suferă toată viaţa.
- Ştiu.
- Nu-i mai da idei. Mă-ta îl iubeşte aşa de mult, că e în stare să se ia după tine şi să-l bage-n alte alea. Bea apă rece şi taci.

Tăcere...

- Iar cu florile lu' ăla ce-ai avut?

Tăcere, semn că prinţesa ştia la cine se referea el...

- Vezi, că taică-tu nu te-a educat aşa - să-ţi baţi joc de oamenii din juru' tău.

- Da' de unde ştii tu ce...

Ridicase degetul la ea, aşa că tăcuse...

- Învaţă să respecţi ceea ce fac oamenii pentru tine. Mai ales ăia care n-au nici o obligaţie să te slugărească.

Tăcere... Reveni la limba română:

- Toni, trecem pe la conac, ca să-şi împacheteze lucrurile. Şi apoi mergem direct la aeroport.

- Da, şefu'.

... Habar n-avea de ce-i spusese aşa. Că nu era şefu' lui, era şefu' lu' Grasu şi-al lu' Titel. Nu era însă momentul să-i ceară amănunte. Tăcu şi el. Şi intră din nou pe Facebook, că poate...

Nu. Raina n-avea nimic de spus. După "no comment" nu urmase nimic. Chestie care spunea multe...

Una peste alta, erau certaţi. Adică se considerau mai dezirabili aşa, de la distanţă. Păi... Păi, tocmai decisese că el nu-şi mai recupera troller-ul. N-avea nevoie de hainele din el - iar lame de ras găsea la orice magazin de cartier. O s-o lase aşa cum picase. Or să vorbească diseară, poate şi mâine seară, şi poimâine... Şi-or să se revadă. Şi-or să se împace. Şi gata.

Mesaj nou, pentru Raina lui...

"Cred că e mai bine să nu încercăm să discutăm acum. Suntem amândoi necăjiţi şi abătuţi. Şi n-aş vrea să pun şi mai multă sare pe rană cu prezenţa mea."

Send. La urma urmei, era doar sincer - nu? Prezenţa lui o făcea să sufere şi să plângă... Telefonul piui - semn că regina raiului lui se grăbise să-i citească mesajul. Îi răspunsese că...

"Şi eu cred că e mai bine, într-adevăr, să nu încercăm să discutăm acum. Dacă vrei, vorbim diseară."

Hm; un fel de "nu mă suna tu, te sun eu dacă mi-aduc aminte"...

Băgă telefonul în buzunar şi se concentră asupra drumului: când ajungeau la vilă, el o să-i aştepte în maşină. Şi gata.

Florentina

Diamant avea dreptate. Unchiul ei o plesnise de-i săriseră toate alea pe-acolo - dar ce bine-i făcuse că o plesnise aşa! O făcuse nesimţită, pe bună dreptate - ţipase la mămica ei... Şi-şi amintea şi clipele alea grele de la dna Josèphine, clipele grele din mansardă, din apartament... Clipele foarte grele din giratoriu, când văzuse pentru prima oară-n viaţa ei cum se moare...

O supărase pe mămica ei. N-o să mai facă. Niciodată! Scoase telefonul şi începu să apese tastele.

"Te rog frumos să mă ierţi că m-am pierdut cu firea. Nu aveam dreptul să ţip la tine. Promit că nu mai fac."

Send. Îi trimisese un text STAS, de care nu era mulţumită deloc. Dar o s-o dreagă între patru ochi. O s-o prindă la Cannes şi-o să-i ceară iertare aşa cum trebuia. Cu puţin noroc, o s-o prindă foarte veselă. Dacă se trezea tati al ei...

Ţipaseră extrem de tare amândouă - iar el nu le auzise. El nu simţea, nu vedea, nu auzea...

Abia aştepta să ajungă la Cannes! Realiza că, spre marea ei ruşine, trecuse o lună şi jumătate de la accident iar ea habar n-avea cum era cu coma aia! Avea unele bănuieli, că nu era proastă; dar nu ştia amănunte! Tocmai ea, care susţinea sus şi tare că îl iubeşte pe tati al ei! Tocmai ea, care adora să citească, nu citise nimic despre starea tatălui ei! Hm...

Telefonul piui scurt. Păi...

"Stai liniştită, că nu m-am supărat. Duceţi-vă acasă şi să fiţi cuminţi. Mama"

Mama ei era un înger...

- Ce-a zis?

Avea un unchi dat dracului, ce mai!

- Că să stau liniştită, că nu s-a supărat.

- Aha. Bine. Piao zice că mi-a găsit un zbor, peste jumătate de oră. Unul direct, Bourges-Bucureşti.

Păi el pleca cu ei? Adică el de ce pleca? De ce nu se ducea la conac, la Rebeca? Ce-aveau? Erau certaţi? Foarte ciudat...

Rebeca

Aha! Se auzea maşina lui Ştefan! Se întorceau de la aeroport! Se ridică şi se grăbi să iasă. Traversă livingul în fugă, năvăli afară...

În cele două blindate nu erau decât şoferii...

Atunci când soţul ei îi scrisese că nu voia să pună sare pe rană, îşi imaginase că nu voia să dea ochii cu ea. OK, îi lăsase timp până diseară! Aflase de la Aleodor că vizita la spital nu fusese tocmai reuşită; tot el îi spusese că copiii trec pe la conac, să-şi ia lucrurile, şi pleacă la Cannes. Coloana de maşini revenise în curte, oprise lângă vile... Şi apoi plecase spre aeroport. Nu se uitase pe geam, să le vadă plecarea. Nu se căznise "să bată" până acolo. Şi nu se gândise nici o clipă...

De fapt, avusese un presentiment. Îi trecuse prin minte posibilitatea ca Diamant să plece! Dăduse deci o fugă până acasă. Îi văzuse troller-ul neclintit în mijlocul sufrageriei şi se liniştise instantaneu. Calculase că soţul ei îşi ducea nepoţii la avion, se asigura că totul mergea strună şi pe urmă revenea aici. Îl aşteptase, deci, la geam. Şi îi ieşise în întâmpinare. Şi uite că el nu se întorsese...

Maşinile parcau în stânga; ea aştepta şi încerca din greu să nu plângă... Toni coborî şi încuie. Şi porni spre ea, foarte serios:

- Am venit să iau prânzul reginei. A spus că ea mănâncă acolo...

Venise să ia prânzul... Îl urmă - şi se dezmetici:

- I-ai dus la aeroport?

- Da. Copiii şi chinezii au plecat cu un avion privat iar Diamant are o cursă de linie.

- ... Şi şefa?

- E la spital, cu suita şi cu Seniorul.

Deci Ana era la spital, copiii se întorceau la Cannes... Diamant se întorcea şi el acasă - la el acasă, la orăşelul lui şi copiii lui... Şi-şi amintea troller-ul din mijlocul sufrageriei şi realiza că ar fi trebuit să caute electronicele, nu cârpele de-un leu! Aah, cât de gâscă era! Doamnee!

Toni o privea lung. Indiferent cât de drept, rece şi neatins de evenimente încerca el să pară, ochii lui n-o puteau minţi. Până şi Toni era supărat şi nemulţumit de "evadarea" lui Diamant din domiciliul conjugal! Mai ales că Toni ştia foarte bine ora la care venise Diamant aseară! Şi cu siguranţă aflase şi de mica lor "rătăcire" nocturnă prin curte! Dar, chiar şi aşa - faptul era consumat şi era mai limpede ca niciodată! Diamant îşi abandonase troller-ul şi plecase. Exact ca un soldat învins pe câmpul de bătălie, care-şi ia armele şi cartuşele şi renunţă bucuros la raniţă. Hm...

Aprobă încet cu capul şi nu se răsuci spre conac; porni spre propriul domiciliu:

- Mă duc până acasă.

Toni n-avea de ce să-i răspundă, sau să încerce s-o oprească...

Ei bine, da - se simţea... nulă. Se simţea părăsită şi uitată de toţi şi toate. Ana venise la conac şi nu catadixise nici măcar să-i azvârle o înjurătură printre dinţi! Bărbatul ei o trezise azi-noapte doar ca să-i demonstreze că nu poate să se culce cu ea - după care "rupsese uşa" şi dispăruse ca măgaru'-n ceaţă! Azi, nici unul dintre ei n-o sunase! Nici unul dintre ei nu-şi amintise şi de existenţa ei! La urma urmei, cine era ea, să le mănânce timpul cu fiinţa şi problemele ei? Ea era o nimeni! Ea era consiliera care creştea Franţa! Ce, pe Angel îl suna Ana zilnic? Sau pe Luka? Nu! Şi-atunci ea de ce ridica pretenţii din punctul ăla de vedere?

Se apropia de vilă şi se gândea că n-o să-şi mai revadă vreodată fetiţa. Că Ana n-o ajuta totuşi nicicum - ba chiar fugea de ea şi-o trata cu indiferenţă maximă. Nicu Cărare nu dădea nici un semn de viaţă,

chinezul ăla de la Nisa muncea sub îndrumarea chinezului de la Cannes - care probabil că întrezărea lunga perioadă de recuperare "la pat" a lui Ştefan, la patul de la Cannes probabil, şi n-avea interes ca ea să se pună pe picioare... Sau era doar foarte ocupat cu afacerile cu China şi cu consiliatul reginei şi cu copiii reginei...

Nu ştia. Nu mai ştia. Şi nici nu mai voia să ştie. Voia să ajungă acasă. Voia să se-ncuie în căsuţa ei şi...

Şi? Ce să facă, încuiată în căsuţa ei? Ce putea să facă ea acolo? Să-şi sune soţul? Să-i scrie? Să încerce să afle de ce-a plecat aşa? Să-l întrebe dacă se temuse să nu-i crape nevasta capu' când îl auzea "cerându-se acasă"? Ce să facă ea, în căsuţa ei? În pustietatea din căsuţa ei?

Descuie uşa şi intră. Şi revăzu imediat trollerul lui...

Soldatul abandonase raniţa şi fugise. Mai avea cârpe destule - se putea debarasa de astea de-aici. Îşi luase laptopul şi telefoanele şi se uşchise. Soldatul se salvase...

Încuie şi se grăbi să deschidă barul. Avea aici de toate - de la nectar, la votcă. O să aleagă... O să aleagă nenorocitu' ăla de whisky - care nu-i plăcea de nici un fel. O să se auto-pedepsească. Pentru fuga lui, era şi ea de vină! Nu prea ştia care era vina ei, dar trebuia să aibă ea o minimă vină pe-acolo! Poate că femeia aia a lui Diamant, aia nouă din România, îi făcea "tacâm complet"! Poate că aia avea nişte tehnici speciale cu care-l "înviora"! Cine putea şti de ce eşuase ea azi-noapte! Singurul lucru cert era eşecul. Aşa că...

Aşa că se trânti pe covor şi desfăcu dopul. Şi puse sticla la gură. Avea gust de pilă metalică, ea era nemâncată şi supărată aşa că succesul era garantat!

Înghiţea zeama aia îngrozitoare, simţea că scoate alcool pe nas, simţea că-i vine să vomite - dar nu se oprea. Trebuia să bea cât mai mult! Dacă avea baftă, va bea îndeajuns de mult ca să intre în comă alcoolică. Dacă nu, poate că avea baftă "pe partea cealaltă" - poate se înneca cu propria vomă! Se simţea ameţită serios - nu era băutoare de alcool, iar chestia asta era destul de tare...

Înghiţea - greu, dar înghiţea... Parcă se mai obişnuise; parcă...

Poate reuşea să moară! Să moară odată! Să moară şi să se termine totul! Să nu mai ştie de nimic! Să moară şi să uite...

Încercă să respire, dar nu reuşi. Şi se înnecă cu lichidul maroniu.

Scăpă sticla - şi simţi cum whisky-ul ăla curge pe ea, odată cu voma...

Doamne, Dumnezeule! - era îngrozitor! Înfiorător! De-abia reuşea să tragă aer, că scotea din ea whisky cu cafea - şi pe nas, şi pe gură, şi parcă şi prin urechi! Simţea că nu mai poate să respire! Şi puţea! Doamne, ce puţea!

Căzuse pe burtă - şi se simţea moale ca o cârpă. Din nefericire, nu se putea întoarce pe spate - ca să se înnece şi să moară. Nu putea nici să inspire amestecul ăla de pe jos - ca să se înnece şi...

"Şi dacă mori tu, cine o mai caută pe Trésor?"

Hm - de parcă ea o căuta! Ea avea alte treburi! Făcea bani pentru umbrele şi subalterni şi şefi!

"... Dacă mori tu, cine se mai gândeşte la ea? La reginuţa ta? Taică-su?"

Taică-su avea doi copii mari şi frumoşi şi deştepţi, în Aurari. Taică-su o să...

Păi, se vedea treaba că nu-i era scris să moară azi...

Era ameţită. Foarte ameţită. Icnea în continuare, dar nu mai avea ce voma. Simţea mirosul ăla şi-i venea... Şi nu mai putea să vomite...

Încercă să facă un efort să se ridice de-acolo. Reuşi să se ridice un centimetru probabil - şi să cadă înapoi. Încercă să se răsucească... Şi ameţise în ultimul hal, camera se învârtea îngrozitor cu ea...

"Hai, fă - opinteşte-te odată! Hai! Că, dacă te cureţi tu, dracu a luat-o pe-aia mică!"

Şi sfârşea aşa ca ea - furată şi scoasă-n stradă, sau... sau dusă pe la pedofili...

Nu mai putea să plângă. Aţipise. Avea ea senzaţia că dormea deja...

Isamu

Ţinea mânerul glasvandului şi se uita lung la ei. Încerca să evite să se uite la ea. Se controla admirabil - îşi spunea că îi va face "debriefingul" în birou, aşa că o să aibă tot timpul să se holbeze în ochii ei superbi. Se uita la copii. Seniorul îi scrisese ce se întâmplase la spital; era deci pregătit să-i mângâie, să-i consoleze şi să-i remonteze cât de cât. Bodyguarzii scoteau troller-ele din portbagaje...

Gata. Veneau. Deschise larg glasvandul - şi-şi ridică privirea spre ea. Şi descoperi, nu fără uimire, că ea îl privea deja... Şi că privirea lui o făcuse să se fâstâcească. Hm... Redeveni atent la copii:

- Bine-aţi venit.

- Bine te-am găsit.

Florentina răspunsese pe un ton normal, care nu trăda nicicum răcnetele din rezervă şi repezirea spre tatăl ei. Decise să facă pe niznaiul:

- Mi se pare mie, sau v-aţi întors cu 24 de ore mai devreme?

- Da - n-aveam de ce să rămânem acolo. Eu am de învăţat, Léon se poate antrena şi aici, iar Philippe are pian în camera lui. Ce să mai facem acolo?!

- Să aşteptaţi să se trezească?

Paşii şovăiră doar o clipă:

- Nu se trezeşte prea curând.

Dădu să o contrazică, dar nu mai apucă...

- Nu-l lasă medicii. Dar e mama acolo. În caz că se trezeşte totuşi, stă ea cu el.

Prinţesa înhăţă mânerul trollerului şi începu să urce scările:

- Şi-aşa, el de ea are nevoie - nu de noi.

- Acum eşti nedreaptă.

- Sunt doar realistă. Şi foarte obosită, aşa că mă duc să mă lungesc puţin.

Ei, poftim! O privea şi-şi amintea cum obişnuia speaker-ul să anunţe că "Elvis a părăsit clădirea"...

N-avea ce să-i facă. Dacă prinţesa nu voia să discute, n-ar fi obţinut nimic monologându-i ore în şir! Aşa că îi cuprinse pe băieţi pe după umeri:

- Şi voi? Voi chiar aţi vrut să vă întoarceţi? Sau v-a tras prinţesa după ea?

- Nu. Şi eu am vrut să mă întorc.

Léon nu-şi continua ideea... Reveni spre Philippe:

- Iar tu? Tu nu voiai să mai rămâi?

- Nu. Am de învăţat o melodie nouă.

"Şi ce, nu puteai s-o înveţi acolo?" Îşi muşcă limba şi tăcu... Şi se opri înainte de scări. Ei se duceau în camerele lor. Fetele nu-l depăşeau, Piao nu scotea un sunet... Se întoarse spre ele şi trecu la limba chineză:

- Sigur nu s-a întâmplat vreo nenorocire pe-acolo?

Primi trei negări mute. Hm... Arătă spre scări:

- Şi totuşi, toţi trei sunt supăraţi fleaşcă. Aşa că sigur s-a întâmplat ceva. Vă rog să vă duceţi sus şi să vă scrieţi rapoartele. Complete.

- Am înţeles.

Ele tropăiau pe urmele copiilor; el realiza că fusese extrem de inspirat că nu continuase discuţia acolo, în apropierea urechilor lui Léon...

Piao nu urca. Piao îl privea şi-i zâmbea cu încredere - şi purta o mască impecabilă... Urcă treptele şi intră în birou. Şi lăsă uşa deschisă. Îl auzi intrând, închizând-o... şi şoptind:

- A fost îngrozitor.

Poftim? Se răsuci spre el: poftim? Cum adică, îngrozitor? Ce se întâmplase? Consilierul lui era palid ca gutuia acum - şi-i arăta că şi psihic, şi fizic era o epavă... Arătă spre canapea şi se aşeză. Şi-şi aprinse o ţigară şi tăcu...

- ... N-am crezut că o să facă faţă. A fost îngrozitor.

- La ce te referi?

- La tot ce s-a întâmplat. Mai ales la petrecere. Şi după. După, am simţit că o pierd.

- ... Cum adică, o pierzi?

- Când s-a întors în cameră... S-a aşezat la masă, şi-a acoperit gura cu ambele palme şi a plâns. A făcut o criză de plâns tăcut. N-a scăpat un sunet! Nu s-a auzit un suspin! Nimic! Tremura ca piftia şi plângea cu hohote mute. Şi m-am speriat - am crezut că clachează, sau că face o criză de calciu...

- Ţi-am spus că aşa face, după ce trece momentul de panică maximă şi se simte iar în siguranţă.

- Ştiam. Mi-ai spus şi-am ştiut şi eu. Dar n-am văzut-o niciodată. N-a făcut niciodată aşa în preajma mea. A fost înfricoşător! Am... Am crezut că trebuie să desfac valiza şi s-o umplu cu zemuri!

- Şi ea ce-a zis?

- N-a zis nimic. N-a scos un sunet - nimic... Mi-a făcut semn că nu vrea calmante; pe urmă, a fost de acord s-o duc în baie şi să dau drumul la duş.

- Ca să poată să suspine măcar.

- Exact. Au urmat cinşpe minute de chin pentru mine. Nu puteam să mă duc după ea - că doar nu era să intru peste ea în baie! Chiar putea să-şi facă duş!

Aprobă scurt.

- Aşa că am ascultat la uşă.

Aprobă şi-şi ascunse zâmbetul după gestul tragerii din ţigară.

- Duşul i-a luat doar cinci minute. Şi s-a întors impecabilă - ca şi cum nu s-a întâmplat absolut nimic.Apropo! Nu ştiu din ce e făcută, sau ce mănâncă; dar nu se învineţeşte niciodată, nu-i rămâne niciodată mâncare între dinţi, nu transpiră, nu sforăie...

- E perfectă. Adică e fermecată. Aşa se explică toate...

Piao zâmbea...

- Cum a fost la *Mister P*?

- Ciudat. Foarte... românesc, ca să spun aşa.

- În ce sens?

- În sensul că servitoarea ne-a poftit să intrăm şi ne-a spus că prânzul întârzie un pic; aşa că, dacă vreau să mă schimb sau să-mi pudrez nasul, mi s-a pregătit o cameră la etaj. Ea i-a spus că eu vreau doar să merg cu ea în curtea din spate. Femeia şi-a înghiţit cuvintele şi ne-a condus la *Mister P*.

Redeveni extrem de atent - partea asta era foarte importantă!

- Au schimbat tot felul de amabilităţi, au vorbit una-alta, după care el a spus că ei pleacă la petrecere iar eu mă pot bucura în linişte de ospitalitatea lui. Ea i-a spus că eu merg cu ei în Elveţia; el s-a încruntat şi-a răspuns tăios în romanes. Şi, din punctul ăla, s-au certat "pe limba lor". Şi s-au şi împăcat. Şi-a rămas ca ea, deşi el s-a înfuriat serios la un moment dat şi-a admonestat-o cu degetul şi cred că a făcut-o impertinentă - sau ceva asemănător...

Serios? Chiar aşa? Adică Ana chiar fusese impertinentă cu Nicu Petriceanu? Uau!

- Deşi Ştefan vorbeşte deseori în romanes, am cam "ruginit" după ce-am ieşit de sub conducerea lui Sun Peng.

Într-adevăr, de mai bine de nouă ani, Piao gândea în franceză. Şi, rareori, în română. Normal că uitase...

- După ce-au discutat, n-am mai avut probleme cu *Mister P*.

- Mai ales după ce ai rămas în camera din hotel. Cu copiii ce s-a întâmplat?

- Au vorbit cu medicul. Adică medicul a vorbit cu ei. Ştefan e foarte aproape de punctul când va redeveni conştient; şi cum ştii bine că se poate întâmpla orice, Bouchard s-a asigurat că le-a spus tot ce se poate întâmpla rău. Ana ştia toate lucrurile alea; dar copiii nici nu le-au bănuit măcar. Ei ştiau că tati e bine - şi se trezeşte şi gata, e ca nou. L-au găsit într-un pat normal de spital, îmbrăcat în pijama, tuns şi bărbierit şi cu manichiura făcută; aşa că au năvălit pe Senior, grăbiţi să-i spună ce-au mai făcut ei. Şi exact când era să răsuflu uşurat şi să-mi spun că aia a fost o vizită reuşită, a intrat Bouchard...

- Chiar au vrut ei să se întoarcă aici?

- Da. Florentina a cedat - ea a dat tonul. După ce a ţipat la Ana. Când şi-a dat seama că a acuzat-o de tot felul de prostii, a cerut să fie adusă acasă, la Cannes. Léon plângea, aşa că i-a fost uşor să-l convingă... Iar Philippe merge şi pe Marte, dacă îl însoţeşte Jiao iar acolo îl aşteaptă un pian. Aşa că...

- Aşa că au picat pe capul meu, deprimaţi şi supăraţi. Asta e! Las' că mă descurc eu! Ana ce-a spus - rămâne la conac?

- Nu; rămâne la spital. Am sentimentul că nu va mai ieşi din rezerva aia până nu-l va vedea trezit din comă.

- Asta nu-i o veste foarte bună, să ştii!

- Ba e o veste minunată. După cum indicau cifrele de pe monitorul Seniorului, Ştefan se va trezi în maximum 48 de ore.

Serios? Chinezul lui aproba şi zâmbea. Chinezul lui era doxă de chimie - ştia dozajele, ştia gramajele, cântărea omul din ochi ca nimeni altul... Deci Ştefan se va trezi în 48 de ore. Se ridică:

- Deci peste 36 de ore vine şefa - şi vine chitită să rezolve toate problemele cu viteza luminii, ca să se-ntoarcă lângă el cât mai repede cu putinţă. Hai - fă un duş, mănâncă ceva şi vino la treabă.

Piao ieşi. El se aşează la birou...

Una peste alta, era mândru de şefa lui! Ana îi ţinuse piept lui Nicu Cărare, făcuse o impresie excelentă în Elveţia, simţise apropierea momentului când Ştefan se va trezi... Ana conducea impecabil afacerea. Preluase postul ăla "din mers" şi se achita cu brio de sarcină. În clipele astea, se simţea marginalizat. În clipele astea, îşi dorea să fie ca Piao - să meargă în spatele ei şi să vadă cu ochii lui cum îi juca regina pe toţi pe degete! În clipele astea... Ehei - ce bine e să nu fii şef!

Oare o luase razna?

Râdea...

Florentina

Intră în camera ei, închise uşa şi o încuie. Şi se grăbi să porneasc laptopul. Trebuia să vorbească cu Thomas! Plecase în viteză şi n-apucase să vorbească cu el! N-apucase nici măcar să-şi ia la revedere!

Se schimba, încruntată...

La urma urmei, Thomas avea dreptate să fie supărat pe ea. El îi voia binele - o sfătuise întotdeauna de bine. Ea fusese neserioasă şi vorbise prostii... În plus, trebuia să-i afle părerea despre Vincent. Nu prea discutaseră despre el; dar avea senzaţia că bunul ei prieten îl documentase temeinic pe colegul ei de la Cannes. Voia să-i ştie părerea - acum, înainte să audă o nouă invitaţie la cafea. Ea o ţinea pe-a ei - nu era bine să-i dea lui Vincent speranţe deşarte! Atâta timp cât nu se încadra în "şablonul" impus de mămica ei, n-avea de ce să încerce să se joace de-a adolescenţa cu el. Nu erau la fel. În plus, nu era dispusă să facă ce voia el - adică să se culce cu el. Aşa mare crai ca Vincent n-o să stea "s-o crească" pe ea! Nu era genul... Şi nu voia să se mintă - aşa că recunoştea chiar acum că Vincent n-o "inspira" deloc...

Gata. Se aşează şi introduse parola.

Thomas nu-i scrisese nimic. Vincent o bombardase cu link-uri spre youtube - muzică cu schepsis, probabil! Accesă pagina lui Thomas...

Doar din când în când rătăciţii mai împart speranţa;
ereticii doar vin şi pleacă, precum la un job regulat.
Nu ca o scuză pentru cine ştie ce războaie,
doar aşa, ca să nu moară de plictiseală!
Iar eu îmi strig dorul de primăvară prin tine
ca să uit de toate zăpezile acestea cenuşii!
Ca şi cum doar împreună putem elibera fulgii
din strânsoarea gravitaţiei!

Frumoasă poezie. Frumoasă pălmuire la adresa ereticei care venise şi plecase de parcă trebuise doar să ponteze... Mesaj.

"Salut. Îmi pare rău că a trebuit să plec atât de repede. M-am înfuriat şi m-am supărat şi m-am şi speriat foarte tare la spital. Şi n-am mai putut să stau. Recunosc, trebuia să te caut şi să-mi iau la revedere de la tine. Măcar atât, dacă să te-mpac n-aş fi reuşit..."

Enter. Aştepta... El nu răspundea...

"Aş fi avut atât de multe de vorbit cu tine! Aş fi vrut să-ţi cer unele sfaturi, să-ţi cer părerea..."

Enter - şi iar aştepta... degeaba...

"Te-ai supărat foarte tare pe mine?"

Enter - şi se ridică. Trebuia să înveţe pentru şcoală. Ca să fie tati al ei mulţumit, atunci când o să se trezească. Ştia, simţea că nu mai era mult...

Grasu

Şi iată-l, în sfârşit, şi pe Diamant! Da' mult îi mai luase să iasă din avionul ăla! Ce dracu făcuse - aşteptase să plece toată lumea? Îi ieşi în întâmpinare:

- Salut!
- Salut!
- Băi Speedy Gonzales, de ce-ai venit azi înapoi? De ce n-ai mai rămas, mă?
- Fiindcă trebuia să mă întorc azi.
- Eşti tu aşa de sigur?! Adică sigur nu te-a uşuit nevastă-ta, că o ţii din treburi?!
- Nu m-a uşuit nimeni. Ce mai e nou?
- Dragă şefuţule, toate noutăţile sunt aşa cum le ştii tu. Aşa cum le-am discutat amândoi. Treaba merge şnur.
- Asta-i bine. Titel ce zice - cum se prezintă partea lui de front?
- Partea lui e interesantă, zilele astea. Zicea că vrea să-ţi facă o vizită, să vorbiţi.

Diamant scotea telefonul... Na - că-l sunase pe Titel! Da' ce dracu avea ăsta? Mai întâi, se ducea la nevastă-sa doar ca să aibă de unde se-ntoarce! Apoi, nici nu aterizase bine, că-i ardea de muncă! Se întâmpla ceva cu Diamant...

- Vine în Aurari, diseară. Apropo - în Aurari ce mai e?
- Şefuţule, acolo e o problemă.
- Ce problemă, mă?
- Cu bazinele. Cică ăla de doi metri e prea adânc. Oamenii se tem să nu se-nnece vreun copil.
- Nu se-nneacă. Copiii au bazinele mici. Iar cei care nu ştiu să înoate au bazinele de 1,60. Iar fiecare bazin o să aibă doi salvamari de la pază.
- Ştiu organizarea - şi-o ştiu şi ei. Da' ştii cum sunt ei - până nu comentează şi ridică probleme, nu se simt bine!

Diamant aproba şi zâmbea într-o dungă... Urcă la volan, blocă portierele şi porni spre Aurari:

- Şi-acu' zi-i!
- Ce să-ţi zic?
- Cum a fost în Franţa.
- Nasol.

Deci a fost nasol... Da' de ce? Ce se întâmplase? Diamant se grăbi să nu-l lase pe el să întrebe:

- Azuru' meu ce mai zice, ce mai face? A găsit rezolvare la problema cu bazinele?
- Da - să le pună apă doar pe jumătate. Diamante, cum adică a fost nasol?
- Nu contează. Important e că am repus-o pe şine. Ce se-aude în orăşel de el?
- ... De cine?
- De Azuru' meu!
- Mă, să ştii că nu se-aude decât de bine!
- Da' de vreo mândră nu se-aude?

Poftim?... Aoleu! Acum tăcea mâlc!

- ... Zi-i, mă! Se-aude ceva despre vreo femeie?
- Io n-am auzit nimic de aşa ceva. Da' cum ştii bine că se duce săptămânal la Bucureşti... Orice-i posibil!
- Exact. Orice-i posibil. Numai să nu crape inima-n unchi-miu când i-o zice şi bulibaşa ăsta că vrea romăncă!

Alelei - asta aşa era! Ştefan îi ceruse o romăncă, Diamant luase o romăncă roşcată... Dacă şi Azur punea ochii tot pe-o romăncă, ăia erau! Îi bătea nea Dumitru pe toţi! Îi bătea şi-i alunga şi dădea foc la şatră! Mm...

- O să vorbesc cu el, zilele astea. Că e important.
- Auzi, Diamante? Da' ce-ţi veni cu chestia asta?
- Grasule, am făcut o descoperire şocantă. Şi anume, că copiii cresc mai repede decât ni se pare nouă că cresc.
- Da' de unde până unde, mă?
- Lu' Léon i-a venit vremea.

Piciorul i se ridică instinctiv de pe acceleraţie - nu voia să înfigă blindata în vreun pom...

- ... Diamante, tu te-ai tâmpit?
- Nu. M-am deşteptat.
- Băă! Păi Léon are de-abia paişpe ani!
- Iar Azur are 17. E momentul să-şi caute nevastă.
- Diamante, să nu-l forţezi! Auzi? Să nu-l forţezi să se-nsoare!
- Stai, bă, calm!
- Stau foarte calm - da' io atât îţi zic! Dacă tu forţezi băiatu' să se-nsoare şi să toarne plozi, ai terminat-o cu mine! Definitiv!
- Stai calm, că nu e cazu'. De Agata se-aude ceva?
- Absolut nimic. Ea chiar e mică, Diamante!

Iar Diamant tăcea şi socotea...

- E mică şi fără minte! Nu i-a venit vremea!
- Ştiu. Să pui iscoade prin cartierele alea noi. Că am o presimţire.
- Bine, Diamante. Pun iscoade. Auzi? Da' ea ce-a zis când te-a văzut? Regina raiului tău - ce-a făcut?

Diamant nu răspundea...

- ... Zi-i, bă! Ce-a spus? Ce-a făcut?

Diamant tot nu răspundea...

- ... De ce faci aşa, bă? De ce eşti tu aşa?
- Pentru că nu vreau să vorbesc despre ea. Ştefan mai are puţin şi se trezeşte.
- Păi era şi cazul să se trezească odată! Hai, bă! Zi-i odată! De ce zici că a fost nasol?
- A venit medicu' în rezervă şi ne-a zis cum e cu trezirea asta a lui. Şi mi-a cam zdruncinat convingerile, să ştii!
- De ce, mă?
- Uite-aşa. Că sunt o mie de chichiţe care pot merge prost. Şi zicea ăla că s-ar putea să-l adoarmă la loc.
- Ei, pe dracu! Asta-i vrăjeală! *Mister P* are nevoie de Ştefan ca de aer!
- Aşa mă gândeam şi eu; dar...

Dar, între graba de a-l trezi şi-a-l pune la muncă şi riscul de a-l pierde definitiv, bineînţeles că

- Ana a rămas la spital. Copiii au plecat înapoi la Cannes.
- Aha... Şi la conac cum a fost?

Tăcere...

- Diamante, nu mă mai fierbe! Cum a fost? De ce zici că a fost nasol?

Fu tras uşurel spre dreapta şi i se şopti la ureche:

- A fost aşa, ca la doi centimetri distanţă de divorţ. Aşa că nu mă mai întreba cum a fost. Că n-am să-ţi spun.

Cum-cum? Divorţ? Doi centimetri distanţă de divorţ? Da' de ce? Ce dracu făcuseră nebunii ăştia doi? Nu mai putea să-l întrebe...

- Philippe e foarte talentat. E tot mai prins de joaca lui cu pianul. Şi-i reuşesc nişte minunăţii de te uiţi la el şi te cruceşti, ce poate să cânte la vârsta lui!

Aprobă şi decise să-l lase pe el să vorbească. Să povestească ce-o vrea el să povestească. Dacă ajunseseră la doi centimetri de divorţ, era foarte grav...

Ana-Maria

Laptopul piuise scurt. Deci avea un mail... Şi totuşi, nu se ridică. Îi plăcea să stea cu capul pe palme şi să-l privească. Avea senzaţia că-l păzeşte. Avea senzaţia că rolurile se inversaseră - şi-acum îl

păzea ea pe el, după atâţia ani...

- Ţi-a scris un anume Thomas. La subiect scrie "Dna Rebeca".

Aoleu! Sări de pe scaun şi se repezi la masă - ia! Ce-i scrisese despre Rebeca?

"Bună seara, dnă Ana.

Am veşti despre dna Rebeca.

Atunci când s-a întors dl Toni de la aeroport, a găsit-o în curte. I-a zis că s-a dus deja la aeroport. Şi şi-a dat seama, din discuţie, că ea n-a ştiut de plecarea dlui Diamant în România. Ea nu s-a întors în conac; s-a dus acasă, în vilă. Dl Toni i-a spus mamei, care m-a sunat şi m-a chemat de urgenţă acasă. Când am ajuns şi am aflat ce s-a întâmplat, am gonit la ea, cu cheia de rezervă. Am găsit-o căzută pe covor, în propria vomă. Băuse whisky. Sticla era căzută pe covor iar în ea era mai puţin lichid decât ar fi fost dacă s-ar fi vărsat. M-am asigurat că doarme, că nu e ceva serios, şi am chemat-o pe mama. Am pus-o în cadă şi mai departe s-a ocupat ea. Oricum, cred că a fost destul de aproape de coma alcoolică; la trei sferturi de oră după ce s-a dus acasă, era atât de ameţită încât nu putea să articuleze cuvinte inteligibile.

Dl Aleodor i-a dat nişte pastile şi a liniştit-o. Acum doarme. Dacă se mai întâmplă ceva, vă scriu.

Thomas"

Deci aşa... Păi, ea ce mai putea să facă, în situaţia asta? Să apese forward, să scrie adresa lui Diamant... şi să apese send. Ceea ce şi făcu! Bun!

Reveni lângă patul soţului ei - că n-avea ce spune despre asta. Rebeca nu ştiuse că Diamant se întoarce în România. Bănuia că cumnatul ei nici măcar nu catadixise să-şi anunţe nevasta că pleacă, pe principiul "Fă, vezi că plec"! Aşa că, atunci când aflase isprava lui, Rebeca se dusese acasă, se îmbătase mangă, vomase şi adormise. Băuse mult, de vreme ce şi după o oră reuşise să rămână incoerentă...

Oftă greu...

Ştefan al ei era frumos. Foarte frumos. Chiar şi aşa, slăbit şi încuiat în "atmosferă controlată" de atâtea zeci de zile, soţul ei era frumos foc! Îi admira chipul şi se gândea că, şi dacă-l deochea, n-o să-i fie rău. Că era în comă, era alimentat cu tot soiul de medicamente şi nu simţea...

Cum să facă să-l convingă să deschidă ochii? Ce să-i spună? Că-i tot spusese unele lucruri, în ultimele ore! Şi-l tot mângâiase uşor cu degetele pe frunte şi pe obraz! Ce să-i mai facă? Cum să-l convingă să deschidă ochii?

Îi era atât de dor de el...

Isamu

Cioc-cioc-cioc. Îşi privi ceasul... Zece jumate. Bun! Era ora ideală pentru raportul "confidenţial" al fetei ăsteia! Apăsă butonul, zâmbind slab - ca un făcut, Piao se dusese la culcare în urmă cu doar cinci minute...

Uşa se închise. El era foarte atent la monitor. Emiţătorul din telefonul rândunicii lui era la adresa scorpiei pe care n-o putea el suferi, dar pe care Fei-Yen o adora. Erau prietene bune. Probabil că o parte din trăinicia acelei prietenii o consolidase chiar el, cu ura lui! Fei-Yen ştia că el o ura pe Jinjing; aşa că ea o iubea. Şi o asculta. Din păcate...

Scaunul se trase lângă scaunul lui. Biyu se aşeză şi şopti:

- Prinţesa are probleme sufleteşti. Pe lângă problemele din dragoste, are o mare tristeţe cauzată de imposibilitatea de a-şi ajuta tatăl. Are o problemă nelămurită cu mama ei, motiv pentru care cam ridică vocea la ea... Şi, pe lângă toate astea, are şi un admirator.

Hai, că ăsta chiar era breaking news-ul zilei! Florentina avea "un admirator fanatic"! Unul singur? - ar fi întrebat el cu sarcasm...

- Unul uriaş, extrem de serios, extrem de vizibil după părerea mea, dar pe care ea nici nu l-a observat.

Privea monitorul şi rememora raportul scris - cel în care Biyu detaliase activitatea lor din ultimele 24 de ore. Căuta personajul...

- Thomas Tabacu.

Cee? Se răsuci încet... Ochii albaştri păreau veseli:

- Ieri, a aşteptat-o în camera ei, aranjând o vază uriaşă plină-ochi cu trandafiri roşii. A mers unde l-a dus ea, a stat unde l-a pus ea, a vorbit despre ceea ce a vrut ea. Iar ea a şters-o de lângă mine şi l-a dus în iarbă, în spatele vilei. Din păcate, au vorbit în romanes - aşa că nu am detalii despre partea asta. Ea a rostit de multe ori numele "Vincent"; l-a rostit şi el de câteva ori. Ea a menţionat şi fetele, colegele de la şcoală - semn că i-a povestit cum a decurs plimbarea cu yahtul. Apoi m-au văzut şi au coborât tonul vocii. Au vorbit despre Aurari - în sensul că el rostea câteva cuvinte şi ea turuia, pe un ton uşor indignat.

Deci Florentina îi spusese lui Thomas despre libertatea aproape deplină pe care o avea în Aurari. Probabil îi explicase că-i plăcea libertatea aia - nu?

- Şi apoi ea a rostit numele "Liwei".

Cum-cum? Îl menţionase pe băiatul lui? Da' ce-i venise?

- Iar el a sărit cât colo, şocat de ceea ce-i spusese ea. Gestul lui a amuzat-o, aşa că i-a explicat ceva zâmbind. El n-a răspuns. Ea a continut cu un fel de enumerare...

Şi dacă mai făcea pauze de-asta o pocnea - că prinţesa îl pomenise pe Liwei şi el nu ştia în ce context...

- După care ea a spus ceva despre Vincent şi Liwei. Ceva ce l-a făcut să se uite lung spre pădure şi să nu mai reacţioneze. Ea s-a ridicat, a vrut să-l ajute să se ridice, dar el nu i-a acceptat ajutorul şi s-a grăbit să se îndepărteze de ea. În momentul ăla, ea s-a dus după el. L-a mai întrebat ceva, iar el a răspuns tăios în franceză: se duce să-şi ajute mama să pună masa. Iar după discuţia asta ea a scos trandafirii pe hol şi s-a încuiat în camera ei. Şi nu s-au mai văzut nici o secundă măcar. Nici chiar la masă. Azi dimineaţă, trandafirii se mutaseră pe masa din livingul vilei. Iar gerbera care fuseseră pe masa din livingul vilei s-au mutat în livingul conacului.

Oo, Doamne! Bufni într-un hohot sănătos de râs... Şi ea zâmbea:

- De-asta l-am numit uriaş, serios şi extrem de vizibil. Nu înţeleg însă de ce tocmai ea nu-l vede!

- Familia Tabacu a apărut în viaţa familiei Ionescu în 2011, când Ştefan a cumpărat conacul. Thomas avea pe atunci 10-11 anişori. A copilărit alături de copiii familiei Ionescu - nu s-a făcut nici un fel de discriminare între ei. Mai ales atunci când Ştefan a descoperit că puştiul îi respectă dorinţa şi învaţă pe rupte la şcoală... Dar părinţii lui n-au uitat nici o clipă cine sunt, cum au ajuns la conac şi care le e locul. L-au educat în spiritul lor - aşa că el se consideră băiatul servitorilor şi, chiar dacă vorbeşte deschis cu Ana şi Ştefan, le spune "dna Ana" şi "dl Ştefan". Părintele e "dl Aleodor", şeful pazei e "dl Toni"...

Ochii albaştri îl priveau drept, cu atenţie - şi-i zăpăceau concentrarea. Încerca să fie fluent în exprimare, să fie coerent, pentru că ea era lângă el, îl privea drept, iar el era conştient că i-ar fi fost de-ajuns doar să se aplece spre ea ca s-o sărute. Aşa că se sprijini de spătar - şi-şi adună gândurile:

- Indiferent ce simte, indiferent ce-ar vrea el să se întâmple, Thomas va încerca să stea deoparte faţă de ea. Pentru că ştie cine e el; şi ştie cine e ea.

- Ştie că ar fi o iubire imposibilă.

- Nu. Ştie că, atâta timp cât ea nu decide să îl aleagă pe el, el trebuie să stea deoparte. Din poziţia lui de "băiat al servitorilor", are o singură şansă - să îl vrea ea. Deşi e fata lui vitregă, Ştefan o adoră pe Florentina. Şi nu-i refuză absolut nimic. Dacă ea va spune că îl vrea pe Thomas, îl va primi pe Thomas.

Ochii albaştri erau uimiţi... după care sprâncenele se arcuiră uşor a mirare... şi reveniră într-un zâmbet:

- Adică pe tânărul şcolit, bursier chiar, plin de bun-simţ şi respect la adresa tuturor, care-şi cunoaşte foarte bine locul şi e îndrăgostit lulea de ea. Şi-o ascultă şi o sprijină şi se gândeşte mereu la ea - că de-aia îi supraveghează pagina de Facebook...

Aproba, aproba...

- Nu-i prost deloc!

- Nu-i - şi-şi calculează şansele de ceva vreme. Mai nou, prinţesa a primit undă verde la adolescenţă; iese cu colegele, cu **un** coleg,

dansează la petreceri prin România... Thomas a început să se compare cu ceilalţi potenţiali candidaţi la mâna ei. Vincent nu-i o ameninţare pentru el - e prea mic, e necopt şi-a golănit non-stop. Dar Liwei...

Se întreba dacă ea ştia cine e Liwei, de vreme ce nu-l prezentase...

- Liwei, băiatul meu, e tot în anul doi, ca şi el. La Drept - la ştiinţe politice. Are, ca şi el, medii mari care-l propulsează în topul universităţii. Sunt amândoi buni prieteni cu ea încă din copilărie. Dar Liwei are ceva ce el nu are. E copilul meu. Are, cum se zice, "sânge albastru". De-asta a sărit în sus când a auzit de el. Şi acum, că am făcut calculul ăsta, îmi amintesc că aţi venit într-o zi de la liceu şi v-aţi întâlnit cu el aici, în living.

Biyu aprobă scurt.

- El a fost acelaşi Liwei dintotdeauna - ea însă s-a grăbit să urce. Iar seara, când a venit Ana, a ţipat la ea - a vrut să ştie dacă au promis-o vreunui tânăr. E limpede acum că ea s-a sfătuit atunci cu Thomas. El ştia de bunele relaţii dintre mine şi Ştefan, ştia că băiatul meu e bun prieten cu ea, ştia...

Şi acum ştia şi el că Florentina rostise numele băiatului lui cu un scop... Biyu aprobă:

- Se joacă şi-i testează pe toţi. Pe Vincent, l-a ţinut la distanţă până în ultimele cinci minute. Pe Thomas l-a pupat pe obraz şi-apoi l-a pocnit cu Vincent şi cu Liwei. Susţine sus şi tare că n-o interesează dragostea şi măritişul - dar postează cu subînţeles pe Facebook.

- Se joacă cu ei. La 17 ani, ce să facă - să fie serioasă?

Tânăra râdea şi nega de mama focului... Tresări - îi suna mobilul. Îl luă şi făcu ochii mari... Biyu se ridică:

- Cam atât a fost de spus. Eu...

O prinse de mână şi-o trase înapoi pe scaun:

- N-am terminat - n-am plănuit ce facem de-acum încolo. Stai puţin.

Apăsă butonul verde şi încercă să zâmbească, în chineză desigur:

- Da, rândunico.
- Ce faci? Unde eşti?
- Unde să fiu - la birou, ca întotdeauna.
- Te rog frumos să vii acasă.

Serios? Cum adică?

- Te rog frumos să te ridici, să încui acolo şi să vii acasă.
- Rândunico,
- Şi să nu-mi spui că iar nu e Ana acasă.
- E la spital, la Ştefan.
- Sun-o, spune-i să vină acasă şi vino şi tu acasă.
- Iubito, crede-mă că aş vrea din tot sufletul să vin! Dar dacă
- Isamu, nu mai merge cu explicaţiile astea! Mi le serveşti de prea mulţi ani, ca să mai pot să le-nghit! Vii acasă sau nu?
- Rândunico,
- Vii acasă sau nu vii acasă?
- Aş veni cu
- Gataa!

Urlase la el! Hei! Ce-i venise să urle aşa în telefonul ăla? Soţia lui se controlă imediat - şi întrebă, gâfâind serios:

- Vii sau nu vii? Da sau nu? Şi nu mai încerca să-mi oferi scuze! Oferă-mi un răspuns! Respectă-mă, ce dracu - şi răspunde-mi la întrebări!

Chestia aia cu "respectă-mă" chiar era o jignire gratuită! O respectase şi-o iubise şi-o iubea şi-acum şi-o s-o iubească întotdeauna! El n-o respecta pe ea?

- Vorbeşte odată! Vii sau nu vii azi acasă?

Încerca să facă pe dura cu el! Ha! Îşi drese scurt vocea şi-i oferi ceea ce-i ceruse - răspunsul scurt şi la subiect:

- Nu vin.

Soţia lui scoase un urlet puternic, prelung...

Auzi limpede clac-ul. Îi închisese-n nas. După ce-şi primise răspunsul, Fei-Yen închisese... Iar el fusese atât de prost încât o oprise pe fata asta aici - şi-i permisese să audă toată conversaţia, toate urletele şi ţipetele... La naiba!

Azvârli mobilul pe birou şi oftă greu - că exact în clipa când el se convingea că gândul lui era dezaxat rău, divinitatea îi organiza momente de-astea! Biyu ştia acum că el are probleme în căsnicie! Se putea trezi cu ea pe capul lui, goală puşcă şi chitită să-i îndeplinească orice moft, să-i pună creierii pe moaţe şi să se mărite astfel cu un mafiot peste medie...

O simţi ridicându-se - şi întoarse involuntar capul spre ea. Nu ştia de ce, simţea nevoia să-i vadă mimica. Biyu era palidă şi speriată şi-şi pierduse de tot glasul! De-abia îi auzi şoapta!

- Dacă te pot ajuta cu ceva...

Negă scurt şi-şi acoperi faţa cu palmele. Şi oftă din nou greu, din toţi rărunchii - vipera aia nenorocită o tot sfătuia pe Fei-Yen să divorţeze! Vipera aia de Jinjing trebuia reeducată! Şi-o să se ocupe personal de reeducarea curvei ăleia! Momentan, însă... Momentan, nu spuneau nimic. Ea nu pleca, el nu cobora mâinile de pe faţă... Foşnetul îl făcu să tresară!

- Noapte bună.
- Noapte bună.

Gata - plecase? Sau mai dura puţin până rămânea singur în birou? Trebuia să se gândească bine...

Ţac. Uşa se închisese. Luă o ţigară, o aprinse...

Se întâmpla ceva ciudat cu el. De când apăruse Biyu în vila asta, el trecea prin tot felul de stări vechi în ipostaze noi! Şi, fiind învăţat cu ele în alt fel, îl tot luau prin surprindere.

De exemplu, Biyu. Îi atrăsese atenţia cu ochii albaştri. Apoi, fusese o prezenţă discretă, oarecum omniprezentă. Mintea lui îi tot jucase farse - să se-apropie, să nu se-apropie... Şi-acum, azi, uite că se gândise să se aplece şi s-o sărute! Nu se gândise s-o urce pe birou sau să-i indice canapeaua - se gândise la sărut. Semn, probabil, că nici măcar o damă discretă nu voia! Numai că avea o altă problemă acum! Stătea în birou, se uita lung la propriul telefon şi se întreba ce voia. Ce simţea el că vrea să facă, să obţină, să se-ntâmple cu viaţa lui. Iar răspunsul nu se referea la preselecţia pentru postul de amantă. Pentru că nu îşi dorea o amantă. Şi nu şi-o mai dorea nici măcar pe rândunica lui. Îşi dorea doar o fetiţă. Şi cum rândunica lui nu mai putea să ducă sarcinile la sfârşit - sau măcar în apropierea punctului în care şansele de supravieţuire ale fetiţei lui erau îngrozitor de mici dar diferite de zero... Iar fata asta era un copil nevinovat şi-avea doar jumătate din vârsta lui...

Se simţea nesigur. Habar n-avea ce voia de fapt, aşa că era extrem de nesigur! Nu ştia ce să facă! Nu ştia ce-ar trebui să facă - şi nici măcar nu-şi dădea seama dacă trebuia să facă ceva sau nu! Era confuz rău de tot; mintea lui plutea într-o ceaţă densă...

Un singur lucru era cert - Biyu nu-l putea ajuta nicicum. O încurcătură sentimentală cu ea ieşea complet din discuţie! Iar o aventură cu ea chiar era de domeniul SF-ului! Ea era tânără şi frumoasă; el era bătrân, ridat şi foarte ataşat sufleteşte de soţia lui!

La ce dracu se gândea el acolo? La o concluzie? Sau stătea să-şi analizeze analiza?

Stinse ţigara şi reveni la monitor - nu se va mai gândi la prostiile astea! Apăsă refresh - că punctul de pe ecran nu se clintise... Soţia lui era tot la viperă. Probabil că individa aia o convinsese să-l sune şi "să pună picioru'-n prag", cum spunea Ştefan. Fei-Yen îi ascultase sfatul şi îl sunase. Acum, rândunica lui era supărată iar vipera jubila şi-şi freca mâinile şi se pregătea să bârfească mâine cu tot oraşul...

Îşi spusese sie însuşi că nu se va gândi la prostiile astea. Tocmai o făcuse. Aşa că deschise o pagină nouă, intră pe youtube şi optă pentru un clasic - Bach. Concertele pentru violoncel. Două ore de concert superb, care-l va ajuta să se concentreze la treaba lui. Avea atâta treabă...

Diamant

Descuie uşa, intră şi oftă greu - de când aterizase şi până acum, umblase ca un bezmetic prin Bucureşti, pe la tovarăşii de afaceri. "Se adâncise în muncă" - şi plecase spre casă cu gândul că intră, se aşează pe canapea şi închide ochii. Şi adoarme. El uitase complet că copiii

locuiau cu el acum. Erau foarte vorbăreţi, foarte veseli; discutau în bucătărie. Discutau chestiuni vesele - ultima petrecere din Aurari. Agata se gândea la următoarea petrecere pe care-o va organiza Azur; băiatul lui, bulibaşă cu capul pe umeri, socotea costurile şi încerca să caute nod în papura ideilor soră-sii...

Se descălţă şi-şi luă pantofii; şi traversă livingul aşa, tiptil, pe vârfuri. Voia să ajungă sus, în dormitor, şi să pornească laptopul. Raina nu-l sunase; nici nu-i scrisese vreun SMS. Rămăsese ca ea: "Dacă vrei, vorbim diseară". Adică dacă voia el. Calculul îl ducea la concluzia că regina raiului lui ar fi trebuit să fie acum online, rujată şi coafată şi pregătită să zâmbească dulce la cameră de parcă nu se-ntâmplase nimic ciudat...

Răsuci uşor cheia dormitorului...

Laptopul pornea; el se schimba - şi-şi simţea inima strânsă şi stomacul ghem...

User, parolă... Pe Facebook n-avea nici un mesaj de la ea. Pe pagina ei de Facebook... nu apăruse nimic nou. Oare îl aştepta pe mail? Pe mess? Ei aşa vorbeau de obicei - pe mail-urile speciale. Deci...

Deci, avea un mail de la Ana. ***Fwd: Dna Rebeca***. Ce mail era ăla? Click... Citea, afla ce se întâmplase la conac după plecarea lui şi nu-i venea să creadă cât de tâmpit era...

Scoase telefonul şi-i selectă numărul. Suna... Suna şi nu-i răspundea - că era supărată rău pe el... Luă oficialul - şi-i selectă numărul. Acum o suna pe ambele telefoane în simultan. Nu se putea să n-audă! Suna... Suna... Apăsă tastele:

"Raina, te rog, răspunde!"

Enter. Scria acelaşi mesaj şi pe FB - şi punea din nou telefoanele să sune în simultan... Şi ea nu răspundea nicăieri...

Dacă nu se simţea bine? Dacă se întâmplase ceva rău cu ea? Era tentat să creadă că soţia lui stătea acum în mijlocul patului, cu compresa pe frunte, iar Florina îi dădea să mănânce supă de pui şi-o dregea cu zeamă de varză şi Antinevralgic. Îi plăcea să creadă că toate electronicele piuiau în jurul ei, dar ea era supărată şi nu voia să-i răspundă. Era foarte posibil să fie aşa. Şi totuşi, nu putea scoate din calcul posibilitatea ca soţia lui să aibă nevoie de ajutor. Fizic. Nu putea să nu se gândească la varianta neagră...

Mail-ul fusese scris de Thomas şi trimis pe adresa Anei. Ea i-l trimisese lui fără să facă vreun comentariu. Era tentat să creadă că Părintele aflase instantaneu ce se întâmplase - şi n-o lăsa pe Raina singură nici chiar la toaletă! Dar dacă...

Nu putea suna pe nimeni. Nu-l putea suna pe Aleodor, nu-l putea suna pe Toni... Nici pe Thomas...

La dracu cu toate! Se repezi şi ieşi. Alergă pe scări, năvăli peste ei în bucătărie şi-şi prinse fata de braţ:

- Dă de Raina! Întinde cărţile! Acum!

Agata tăcea...

- Fă, nu sta! Dă de ea!

- Am dat de dimineaţă. V-aţi certat şi e supărată. Mi-a ieşit picată la pat. Dar nu e nimic serios - mâine va fi ca nouă. Tată, voiam să-ţi spun...

Voia să-i spună...

- O să fie bine. O să vă certaţi, o să fiţi foarte supăraţi, dar până la urmă un bărbat o va aduce pe Trésor înapoi. Şi-o să fie bine.

Deci ea vedea în cărţi... Sau nu?

- Ai văzut tu asta-n cărţi?

- Da. Încă de la început, am văzut asta în cărţi. Am văzut vindecarea unchiului Ştefan, am văzut succesul mătuşii Ana, am văzut ghinionul Florentinei... Şi-apoi am văzut întoarcerea lui Trésor. Şi pe voi fericiţi. O să se termine cu bine.

Dacă ea zicea aşa... Azur oftă scurt:

- Hai să mâncăm.

Şi gata - îi pierduse pe amândoi. Se duseseră să pună masa. Iar or să-l bată la cap cu prostioare amuzante care-l lăsau rece...

Scoase oficialul şi selectă numărul Adinei. Suna...

- Bună seara.

- Bună seara. Te-am deranjat?

- Nu, deloc!

- ... Voiam să te întreb dacă e totul în regulă.

- ... Da, totul e în regulă.

- Cred că nu mai eşti la birou la ora asta...

- Nu, sunt într-o vizită scurtă la Rebeca.

Aha! Ura! Bravo! Isteaţă fată! Îi rămânea dator! Se grăbi să-şi joace rolul şi să primească informaţiile ei:

- Da' ce s-a întâmplat? Adică s-a întâmplat ceva?

- I-a fost rău azi. A mâncat nişte prăjituri din comerţ şi i s-a făcut rău. Nu pare toxiinfecţie alimentară, ci doar o frişcă prea grasă. E aproape remontată; mâine, probabil că se va simţi ca nouă...

- ... Poţi, te rog, să mi-o dai la telefon?

- Nu prea pot, pentru că doarme.

Adică nu voia să vorbească cu el, şi pace. OK!

- Aa, sigur, las-o să doarmă! Lasă, că o sun mâine dimineaţă...

- OK. O să-i spun, oricum, că ai sunat.

- Bine, Adina. Îţi mulţumesc.

- N-ai pentru ce. Noapte bună.

- Noapte bună.

Apăsă butonul roşu şi se lăsă tras în living, la masă. Copiii lui încă mai disecau oportunitatea unei noi petreceri; mintea lui stăruia în vilă, în apartamentul soţiei lui, unde Adina încerca să o înveselească fără mari sorţi de izbândă...

O s-o sune mâine. O să-i scrie o lungă scrisoare... Sau poate-o să-i scrie doar că o iubeşte! Şi că plecase tocmai pentru că nu voise s-o facă să sufere! Nu ştia ce-o să-i scrie; nu se putea concentra la gândul ăla. Copiii lui negociau petrecerea - şi erau gălăgioşi şi agitaţi...

Florentina

Tii! Era aproape miezul nopţii! Iar se luase cu cititul şi uitase să se culce! Dar, la urma urmei, era sâmbătă - nu? Putea să stea până târziu! Ce altă treabă avea de făcut mâine, decât să doarmă? În condiţiile în care colegii ei petreceau prin cluburi, Vincent petrecea cu cine ştie ce mândruţă pe genunchi iar ea era încuiată în vilă "din motive de securitate"?

Gata - se încruntase! Aştepta să pornească hardughia aia de laptop... Facebook... Avea mesaje noi. Multe. De la o singură persoană - chiar Vincent, marele petrecăreţ! Se simţea acidă şi nedreaptă...

"Bună dimineaţa, prinţesă Fló! Ce mai faci tu?"

Ăsta fusese mesajul de la zece fix. Aşa scria pe ecran: 10:00. Nu se îndoia că afurisitul "o mirosise" că era gâscă şi credea în semne copilăreşti, aşa că pândise cu grijă ora exactă... Următorul mesaj fusese trimis pe la doişpe jumate.

"Prinţeso, noi ieşim diseară într-un club. Nu ştiu care, probabil că unul cu muzică de dans. Dacă vrei să vii şi tu, eşti invitata mea."

Daa, sigur - cum să n-o invite Vincent tocmai pe ea?! Colegul ei o "re-atacase" şi la patru jumate.

"Nu răspunzi la mesaje. Nu-ţi porneşti FB-ul de pe mobil. S-a întâmplat ceva?"

Iar după cinci minute primise şi continuarea:

"Oare eşti supărată pe mine?"

Urmase un lung şir de link-uri de youtube - muzică probabil - şi un nou mesaj:

"Să înţeleg că nu-ţi mai place muzica veche?"

N-avea rost să se emoţioneze de-atâta grijă şi atenţie ce i se acorda; Vincent ştia că ea nu-şi văzuse mesajele - că FB-ul nu i le marcase ca fiind văzute. Colegul ei încercase din greu să pară foarte-foarte preocupat de ea...

"Pornim spre club. Chiar nu vrei să vii şi tu?"

Apoi încă unul.

"Suntem în Le Baoli. Haai, te roog, vino şi tu!"

Şi încă unul!

"Nu ştiu de ce faci aşa! Măcar răspunde-mi! Spune un "Lasă-mă-n pace!"! Spune ceva!"

Hei! Deja o credea proastă! De ce tot insistase cu rahatul ăsta? De ce n-o sunase, la urma urmei?! Ia să-i răspundă tăios!

"Bună. Acum am văzut mesajele tale. Nu pot să vin în club. Sunt foarte supărată şi nici nu mă simt prea bine. Petrecere frumoasă."

Send. Iar ştirile se reîmprospătară chiar acum, punându-i în faţa ochilor un set variat de fotografii din clubul ăla. Fotografii în care apăreau cam trei sferturi din colegii ei, cu Adéle în frunte şi Vincent în planul secund. Nu, nu încercau să pară împreună. Nici nu încercau să nu pară împreună. Ea dansa în prim-plan; undeva în spate, aşezat la una dintre mese, Vincent vorbea ceva cu Nicholas. Foştii amanţi erau acum exact ca doi străini! Şi nu putea să nu observe că toţi erau "ultramoderni", în timp ce Vincent purta nişte pantaloni şi-o cămaşă uni...

Ce dracu voia ăsta de la ea? Ce încerca să obţină? Însurătoarea? Sau doar aventura? Habar n-avea...

"Da' ia mai dă-l încolo de ameţit!"

Apăsă iconiţa mesajelor, studie îndelung lista... şi cum Thomas nu figura în lista aia, deschise fereastra de mesaj. Şi constată că el văzuse mesajele ei. Şi nu catadixise să-i răspundă. Ia să vadă ea dacă avusese ceva activitate pe febeu...

"Pentru a judeca păsările, nu e de-ajuns să învăţ zborul.
Nici o aripă nu-mi dă acest drept!
Cum nu pot judeca întunericul doar închizând ochii...
Asta nu mă poate împiedica totuşi să îngân privighetorile,
chiar dacă trilul meu e doar un biet fluierat de afon.
Dealtfel perspectiva morţii nu-mi poate fura bucuria vieţii,
oricâte dureri aş purta din iarnă-n iarnă.
Cred că nu e bine să judec lumea dintr-un mugur.
Nici florile, că înfloresc.
Nici oamenii de zăpadă, că visează.
...
Cine sunt eu, să întreb de primăvară urşii?
...
Pentru a judeca cerul,
nu e de-ajuns să privesc pământul de sus."

Ei bine, din toată pologhia asta ea înţelegea că Thomas n-avea ce sfaturi să-i dea, pentru că nu-şi mai bătea capul să-i rezolve ei problemele! Şi nici nu mai voia să fie implicat în ele! "Cine sunt eu, să întreb de primăvară urşii?" echivala cu "Cine sunt eu, să discut cu fata omului care-mi adăposteşte familia?" Iar partea cu îngânatul privighetorilor şi afonul o anunţa că Thomas se simţea net inferior lor - ei, lui Vincent, lui Liwei probabil... Cam aşa vedea ea lucrurile acum, când Thomas dispăruse brusc din viaţa ei...

Apăsă ecranul şi se ridică. Şi se mută la fereastră. Era întuneric în camera ei; oraşul strălucea frumos, multicolor...

Ar fi trebuit să se culce. Dar n-avea chef. Aşa cum n-avea chef nici să se schimbe, să-şi ia chinezoaica şi să se ducă în clubul ăla! Ce să caute acolo? Hiturile momentului? Nu-i plăceau! Iar dacă colegii îşi dădeau seama că Vincent se dădea la ea iar ea nu zicea "Nu", o să fie foarte rău! Că erau guralivi şi iubeau democraţia! Pentru ei, disecarea problemei era perfect normală! Aşa că...

Aşa că era din nou sâmbătă seara, ea era din nou încuiată în vilă, mămica ei uitase din nou s-o sune... Şi nici somn nu-i era...

Întoarse fotoliul spre geam şi se aşeză. Şi privi lung cerul spuzit de stele... Pentru a judeca păsările, nu e îndeajuns să înveţe zborul...

Rebeca

Adina începuse să foşnească uşurel. Venise în pijama de mătase, peste care îşi pusese halatul de mătase - şi foşnea ca la balamuc! Asculta foşnetele alea, mima un somn adânc şi fără vise sau regrete şi aştepta să rămână, totuşi, singură...

Gata - Adina se dusese în living. Lăsase uşa întredeschisă şi pornise televizorul la volum minim. Prinsese un post românesc; acum, dintr-un loc şi mai îndepărtat de patul ei se auzeau zgomote de farfurii ciocnite ca de-o noră stângace...

Nu-l sunase pe Diamant. Nici nu-i răspunsese la mesaje. Şi negase atunci când Adina o întrebase, prin semne, dacă vrea să vorbească cu el. Pentru că nu voise - şi nu voia - să redeschidă subiectul ăla care se numea "noi doi". Despre ceea ce se întâmplase în ultimul timp nu mai voia să discute. Absolut deloc. Voia să uite totul. Voia ca Trésor să se întoarcă, iar ea să poată să uite totul şi să redevină familia de dinaintea zilei de 9 martie. Atâta tot.

Adina aia era tare... insistentă, când voia ea. Avea fata aia un stil de-a sta pe capul omului... Mamă-mamă! Indiferent cât de acră fusese ea, Adina nu se lăsase; îngroşase obrazul şi stătuse pe capul ei! Stătuse lângă ea. De pe la şase, când se dezmeticise cât de cât şi fusese dusă în pat, Adina stătuse lângă ea. Şi făcuse numai ce voise ea - ea, adică Adina! O hrănise cu linguriţa, o doftoricise, o tot tocase la cap cu serviciul şi bârfele şi sfaturile şi glumele şi poantele... O îngrijise cât putuse ea de bine. Şi nici nu insistase cu "răspunde-i", sau cu "sună-l"! Din punctul ăsta de vedere, nu putea să-i reproşeze nimic. Adina o pusese pe picioare fără să încerce să se joace de-a psiholoaga. Era bine...

Acum, ea cică dormea. Iar Adina cică nu ştia că pacienta se prefăcea, pentru că avea nevoie de-un strop de linişte şi de limpezirea propriilor gânduri...

Ei bine, da. Făcuse o prostie mare azi. Se îmbătase în asemenea hal, că îşi amintea ca prin ceaţă cum Aleodor spusese ceva iar ea nu pricepuse o iotă! Şi voise să-i spună ceva, dar habar n-avusese ce să spună aşa că bălmăjise ceva, nici ea nu ştia ce... Şi se învârtise casa cu ea şi simţea şi acum izul de vomă în nări...

N-o să repete isprava asta. Niciodată. La cât de rău se simţise azi toată după-amiaza, cu siguranţă n-o să se mai apropie vreodată de alcool! Nu în viaţa ei privată. Că, uite - se îmbătase mangă, făcuse ca toate alea şi tot degeaba! El nu se întorsese...

Habar n-avea ce-ar fi vrut Diamant să-i spună; adică de ce-o sunase. Şi nici nu era nerăbdătoare să afle. Pur şi simplu n-o interesa! Adică...

Adică se simţea singură. Părăsită şi tristă şi singură şi nebăgată în seamă de nimeni. Simţea că problemele ei sunt doar ale ei. Că nimănui nu-i pasă de problemele ei. La urma urmei, Diamant venise până aici doar ca să-şi satisfacă necesităţile fiziologice! Şi cum nu reuşise să-şi rezolve problema, spălase putina! Regina venise azi în Bourges, venise în conac, dar la ea nu venise. Nici n-o băgase în seamă! Ana-Maria Ionescu, şefa ei, n-avusese azi nici o intenţie să se vadă cu ea - subalterna-problemă. Se văzuse cu copiii, cu Aleodor, cu... Cu cine voise ea să se vadă. Cu cumnata ei, Rebeca Ionescu, nu voise să se vadă. Şi nu se văzuse. Regina era şi acum la spital. Ştia asta sigur de la Adina; adică de la Aleodor. În urmă cu vreun sfert de oră, Părintele venise şi se interesase de starea "bolnăvioarei"; Adina îi spusese că se simte bine şi întrebase dacă şefa aflase de isprava ei. Aleodor spusese că nu ştie; că ea e încă la spital şi nu l-a mai sunat în ultimele trei ore. Deducea deci că aflase - şi nu-i păsa. Că de-aia nu venea să-i rupă urechile şi cocoaşa cu făcăleţul! Fiindcă nu-i păsa! În fine...

Oare Diamant o sunase pentru că îi păsa? Sau pentru că, dacă ea păţea ceva din cauza lui, regina o să-l pedepsească aspru? Probabil că de-asta - pentru că nu voia să fie pedepsit. Pentru că Ştefan o să se trezească în curând şi-o să afle totul - şi-o să-şi cheme vărul şi-o să-l certe... Sau o să-l dezlege de ea... De femeia care nu mai putea să-l facă fericit...

De fapt, nu ştia de ce se întâmplaseră toate astea. Poate că, într-adevăr, mintea lui Diamant zburase la Trésor - şi îi jucase o festă urâtă. Poate că apăruse o altă femeie - una tânără, frumoasă, lipsită de probleme, cu timp berechet de pus la dispoziţia lui! La urma urmei, o junâ de 18-20 de ani, stilată şi masată şi unsă şi smulsă şi pregătită nonstop pentru a-i îndeplini lui Diamant orice fantezie... Indiferent ce hram purta individa, indiferent dacă era dublu licenţiată, proastă grămadă, curvă sau fată mare - dacă reuşea să-l facă fericit pe Diamant, cel care era în realitate fratele din sufletul regelui...

Dacă Ştefan o să decidă să-l dezlege de ea...

Dacă o să-i dezlege vreodată...

De fapt, nici nu trebuia să-i dezlege! Dacă ea va afla, cândva, că în viaţa lui Diamant fusese o altă femeie - chiar şi numai pentru cinci minute, în condiţii excepţionale de disperare maximă...

Dacă Diamant o să se apropie vreodată de altă femeie... chiar şi numai pentru cinci minute...

Ea îl iubea pe Diamant. Ea simţea dragostea lui. O simţise şi azi de dimineaţă. Dar i se păruse... I se păruse înăbuşită. Ciuntită. Era acolo, în sufletul lui, dar nu se revărsase asupra ei. De-abia picurase...

Dacă va ajunge, într-o zi, să nu mai simtă dragostea lui Diamant...

Nu vor conta motivele. Şi nici factorii care duseseră la asta. Nici scuzele. Nici promisiunile. Nici jurămintele. Şi nici chiar Ştefan! Nici chiar Trésor! Dacă într-o zi n-o să mai simtă dragostea lui Diamant învăluind-o, o să se ducă la bucătărie, o să ia cuţitul şi-o să şi-l înfigă în inimă. Şi-atât.

19 aprilie 2020 - duminică

Isamu

Mobilul începu să cânte. Îl luă şi răspunse:

- Da.

- A venit un curier pentru dra Ionesco.

Cum-cum? Un curier? La nouă jumate dimineaţa? Da' ce-şi mai comandase de pe net?

- Detaliază.

- Trandafiri roşii.

Aa, un curier! Începu să râdă şi se ridică:

- Semnează pentru ei şi adu-i în vilă.

Porni spre uşă:

- Ia dosarul lui Vincent Périer, colegul Florentinei, şi adaugă la final o coală albă. Sus scrii mare, frumos, "buchete megalomanice de trandafiri roşii". Şi faci două liniuţe. Mititele, ca să nu irosim spaţiul.

Piao începu să râdă:

- Iar?

Aprobă şi ieşi:

- Da. Cred că o să ne trebuiască o coală A3...

Râdeau... Cobora grăbit - era foarte curios să vadă ce trandafiri alesese băiatul ăla! După cum văzuse el pe FB, de dimineaţă, el socializase toată noaptea în timp ce ea dormise neîntoarsă! Intră în bucătărie:

- Isabelle, te rog să pregăteşti o vază albă. Încăpătoare.

Femeia nu pricepuse mare lucru, dar se conforma cu mare plăcere:

- Desigur! Imediat!

Ieşi, abţinându-se să nu râdă:

- Pentru trandafirii Florentinei.

Şi-acum să vadă buchetul...

"Aoleu, măi băiatule! Păi nu aşa se face! Nu cantitatea contează!"

Era răutăcios, pentru că şi calitatea, şi cantitatea din faţa ochilor lui meritau superlativul...

Florentina

Ciocănitul o făcu să tresară. Da' cine ce voia de la ea?

- Intră.

Uşa nu se deschise; ciocănitul, însă, se repetă. Aşa că se ridică şi deschise ea uşa. Şi constată că în faţa uşii ei era... un buchet uriaş de trandafiri, cu picioare...

- Ca de obicei, au sosit prin curier.

Aoleu! Se repezi să-i ia vaza din mâini:

- Vaai, ce mulţi sunt...

- Mulţi şi mari şi foarte frumoşi şi parfumaţi. Să ţii geamul deschis, să nu te axfisiezi!

Isamu râdea, ea râdea... Lăsă vaza pe birou; şi cum îşi simţea obrajii arzând de la atâta sânge îndesat în pomeţi, nu găsi curajul necesar ca să-l privească:

- Mulţumesc.

- N-ai pentru ce.

Şi-atât - uşa se închisese. Privea buchetul...

Ca de obicei, era rotund. Dar era gigantic, faţă de celălalt! Şi-avea şi-un bilet! Ia să vadă ea...

Nu ştiu de ce eşti supărată, dar sunt sigură că acum te simţi un pic mai bine. Aşa că mă grăbesc să te fac să zâmbeşti!

Asta nu era o replică de prin filme - dar nici ea n-apucase să vadă chiar toate filmele făcute de taică-su, aşa că...

Aşa că erau mari, frumoşi, parfumaţi...

Reveni la laptop. Vincent era online pe mobil. Nu-i scrisese nimic azi, semn că putea să doarmă dus - că doar îşi mâncase noaptea într-un club de fiţe...

"Eşti fantastic! Nu încetezi să mă surprinzi! Sunt superbi - şi m-au făcut să zâmbesc. Îţi mulţumesc!"

Send. Şi-acum... Şi-acum, click pe Friends... Périer. Click. Iată mama... Iată tatăl... Iată pe cineva care se părea că era verişoara...

Îşi nota, repede-repede, ca să nu piardă ideea aceea minunată...

Rebeca

Apăsa tastele cu o apatie soră cu depresia deja! Era unşpe jumate, în curând or să se ducă să mănânce prânzul, iar ea simţea că nu simţea nimic. Nici bine, nici rău. Ea - şi toată viaţa ei, sufletul ei, mintea ei - era o lungă linie perfect orizontală. Pur şi simplu, mergea tot înainte - fără entuziasm, fără speranţă...

Regina revenise la conac. Nu ştia când; presupunea că pe la două-trei dimineaţa. În orice caz, la nouă fix Ana intrase în birou. Îi întrebase ce se mai întâmplase, ce mai făcuseră ei pe plan profesional, după care îi invitase în biroul ei. Discutaseră despre afaceri. Luaseră decizii: ăla e servit, ăla mai aşteaptă, comanda cutare trebuie executată cu prioritate, ăla n-are ce căuta prin calculele lor... Nu auzise nimic despre Diamant. Nici de bine, nici de rău. Nici de afaceri, nici de căsnicie. Ana nu-şi pomenise nicicum cumnatul. Vorbise numai de afaceri. Ocolise şi numele lui Nicu Cărare, semn că n-avea veşti despre reginuţa ei...

Era... dreaptă. Nu mai găsea în ea destulă putere ca să "emită" o concluzie. Nu mai ştia ce să creadă, ce să spună... Începea să aibă dubii inclusiv asupra ei - asupra a cine e ea, Rebeca Ionescu! Ei se comportau atât de normal, de firesc, de... De parcă nu se-ntâmplase absolut nimic! De parcă ei trăiau în lumi diferite - iar toate problemele se desfăşurau în lumea ei, în timp ce în lumea lor şiroiau laptele şi mierea! Şi nu înţelegea... Adică nu ştia cum să se comporte aşa, surghiunită în lumea ei! Ea avea probleme! Avea milioane de întrebări şi de griji şi probleme şi cuvinte pe care-ar fi vrut să le scoată din ea! Iar ei erau toţi în cealaltă lume! Ea era singură cuc aici... Ea, în lumea ei, se gândea la Trésor, la Diamant... Ei, în lumea lor, se gândeau la afaceri. Şi atât. Jalnic...

O trădaseră. Toţi. Cu Diamant în frunte. Nimeni nu-i mai căuta ei fetiţa. Nici chiar poliţia. Nici chiar subalternii! Nimeni n-avea rezultate! În afară de chinezul ăla de la Nisa, nimeni n-avea nici o idee măcar! Iar ceea ce ştia chinezul ăla se bloca undeva... probabil la chinezul celălalt, care avea şi el tot interesul să pună gheara pe Ştefan şi să-l convingă să se recupereze la Cannes, cu afacerea cu chinezii vârâtă sub nas. Vremurile erau perfecte pentru afacerile regelui! Conjunctura le era favorabilă...

De jumătate de oră, în birou nu se mai auzea decât zgomotul tastelor. Regina se informase; acum studia ceva, probabil rapoartele celorlalţi consilieri. Sau un roman bun. Sau nişte poze. Oricum, nu spunea nimic. Nici ea, nici ei. Era ciudat...

Îşi aprinse o ţigară şi oftă scurt - să se-apuce de treabă. Avea de recuperat. Intenţiona să repună Franţa pe picioare - doar aşa, ca să le demonstreze că poate şi ştie să facă chestia aia! Ca să devină cât mai indispensabilă! Ca să-i doară cât mai tare atunci când or s-o găsească pe podeaua bucătăriei...

Luă sticla şi-o ridică - şi bău pe nerăsuflate aproape jumătate de litru de apă. Îi venea să plângă. Nepăsarea lor o rănea, aşa că o durea sufletul - şi-ar fi plâns, dacă n-ar fi ştiut că Ana ar fi luat-o în biroul de sus şi-ar fi pus-o să vorbească despre toate problemele alea din lumea ei... Şi cum ei îi era frică să deschidă gura şi să spună că s-ar putea ca Diamant să aibă acum o altă femeie care-l face fericit, ea înghiţea apă... Înghiţea...

Florentina

Cât era ceasul?... Uau! Şapte seara! Da' ştia că timpul zburase ca vântul şi ca gândul azi! Nici nu realizase...

Apăsă pauza şi se ridică. Şi se întinse lung, cu poftă - că amorţise rău acolo...

Azi, avusese "zi de informare". Azi, se jucase de-a psiholoaga - şi se auto-analizase. Adică se analizase pe ea însăşi, privindu-se prin ochii lui Vincent. Făcuse o şmecherie - căutase pe net după numele părinţilor lui şi le găsise filmele. Şi avusese "zi de vizionare". Descoperise nişte lucruri foarte interesante! Descoperise, de exemplu, că Vincent avea o memorie ieşită din comun - reţinea foarte bine şi replicile, şi indicaţiile regizorale. Privind cu atenţie filmele părinţilor lui, recunoscuse în ele unele fraze pe care el i le spusese ei cu varii ocazii. La unele recunoscuse chiar şi gesturile! Chiar şi mişcarea sprâncenelor, sau a capului! Vincent sorbea fiecare şoaptă a părinţilor lui - şi lua notiţe, exersa în particular... După care se întâlnea cu ea şi punea în practică ceea ce învăţase. Şi-i reuşise, ce mai! O cam dusese de nas...

Acum, după atâtea ore de vizionare, se întreba ce voia Vincent de la ea. Găsea doar două posibile răspunsuri. Primul, voia să-i pună creierii pe moaţe ca s-o convingă să se culce cu el. Aşa, ca să-şi completeze panoplia. Al doilea, voia să-i pună sufletul pe moaţe ca să se însoare cu "cornul abundenţei". Şi să rezolve toate problemele financiare ale lui, ale părinţilor lui, ale rudelor şi prietenilor lui şi ale tuturor urmaşilor lui. Ambele variante puteau fi adevărate; trăgea deci concluzia că nici Vincent nu ştia ce vrea. Momentan, voia s-o dezbrace şi să-şi completeze panoplia. Dacă va fi mulţumit de prinţesă iar prinţesa va fi mulţumită de el, probabil că-şi va continua "rolul" - că poate împuşca două chestii dintr-un foc şi se şi însura cu ea! Dacă nu... Dacă nu, rămâneau amici. Aşa cum rămăsese amic şi cu Adéle...

Ciudat - nu se simţea scârbită de individul ăla. Descoperirea pe care-o făcuse azi nu o afecta foarte tare. Nici ea nu prea ştia ce planuri are cu el - în sensul că, da, ar fi vrut să beneficieze de "tehnica" lui, dar nu suspina foarte tare dacă n-o fi să fie. Aşa că...

Aşa că nu ştia ce-o să fie. Şi nici de ce. Văzând şi făcând. În orice caz, făcuse o descoperire... un pic amară. Asta e! Viaţa nu putea fi numai dulce! Mai erau şi hapuri de-astea...

Minimiză filmul şi intră pe Facebook. Oare-i scrisese cineva? Altcineva în afară de Vincent? Că el sigur îi scrisese ceva care începea cu "Vrei", continua cu "cafea" şi se termina cu semnul întrebării! Ia să vadă ea...

"Mă bucur că am reuşit să te fac să zâmbeşti. Mai târziu, dacă ai chef, te invit la o plimbare pe-afară."

Maică-sa era scenarist - normal că el ştia multe sinonime!

... Să iasă cu el pe-afară? El îi răspunsese pe la doişpe; acum era şapte seara. Sigur, pentru el ora nu era un impediment! Dar ea...

Ea era, de fapt, foarte nemulţumită. Şi înfuriată. Şi supărată. Thomas nu-i mai scrisese nimic! Nici nu-i răspunsese la mesaje! Şi mai era o chestie care o supăra rău! Mămica ei rămăsese ieri la spital. Aseară, n-o sunase. Nici azi n-o sunase. Şi dacă nici diseară n-o s-o sune...

Diamant

Gata - acum chiar că se supăra dacă nu-i răspundea! Luă specialul şi selectă numărul ei.

- Da.
- Bună seara, iubito...
- Bună seara, iubitule.
- Ce mai faci tu? Te simţi mai bine?
- Da; azi mă simt un pic mai bine. De ce?
- Pentru că ţi-a fost rău aseară. Şi nu m-ai sunat.
- Mi-a fost extrem de rău. N-am putut să vorbesc la telefon.
- Nu m-ai sunat nici azi, deşi sunt sigur că Adina ţi-a spus că

te-am căutat...

- Da, azi chiar n-am avut când să te sun.
- Ai fost ocupată?
- Foarte ocupată. A venit şefa. Am avut o zi plină la birou!
- Aha...

Şi nu prea mai ştia ce să-i spună... Ea continuă discuţia pe tema aia:

- Şi acum, tot în birou sunt.
- Păi e duminică seara!
- Şi ce dacă?! Nu se pune!

Bufni într-un râs aproximativ vesel... Şi ea părea oarecum veselă:

- Nu ştii că am de recuperat? Recuperez pe rupte! Că mi se apropie deadline-ul!
- Aha...
- Tu ce-ai făcut azi?
- O să râzi - dar şi eu am fost la treabă.
- Păi, azi? Duminică?
- Da. Am recuperat ziua pe care-am chiulit-o...
- Aha...

Şi-acum tăcea ea şi-şi punea ambiţia să nu continue...

- ... Atunci te las să-ţi faci treaba.
- Bine, iubitule. Vorbim.
- Vorbim.

Şi cam atât - auzi tonul...

... Poate că era foarte ocupată. Poate că era doar foarte supărată pe el! Cine ştie?! Oricum, nu-l putea suna pe Aleodor, să-l întrebe care era de fapt atmosfera la conac şi starea sufletească a Rainei; şi nici pe Adina nu voia s-o mai sune, ca să nu pice de cretin sau de bleg. Era ciudat - Raina îi răspunsese la telefon, vorbise normal cu el, chiar râseseră la un moment dat! Dar răceala dintre ei se simţise extrem de limpede! Şi nu ştia cum să facă...

S-o mai sune o dată diseară, pe la zece?

... Lăsă telefoanele pe masă şi se ridică - o să se ducă să se plimbe prin Aurari. Mai vorbea şi el cu lumea, mai auzea una-alta... Poate trecea şi pe la mămica lui! Şi poate-o convingea să-i întindă cărţile! Indiferent ce-i va spune ea, el va putea acum răstălmăci cuvintele ei! De când cu accidentul lui Ştefan, ştia că putea oricând să-şi spună "Mama se înşeală; ce, nu s-a mai înşelat o dată când cu accidentul lui Ştefan?"...

Rebeca

Lăsă telefonul pe masă şi apucă mouse-ul. Acolo era un patru, nu un trei! De-asta nu-i dădea ei totalul corect! Ia să modifice ea acolo... Gata - acum era perfect. Acum putea spune că-şi terminase socotelile.

Ce mai avea de făcut? Contractele şi comenzile. Ia să se-apuce de comenzi - şi făcea şi contractele, în tandem.

Era foarte ocupată. Se îngrijea de afaceri. Trebuia să-şi revină, să-şi reia locul şi rolul în organigramă. Trebuia să le demonstreze că tâmpenia aia cu neplata chiriei fusese un accident nefericit care n-o să se mai repete vreodată! Trebuia să fie cuminte, ca s-o ierte regina şi să nu-i spună regelui... Că era riscant. Dacă Diamant al ei îşi regăsea fericirea... cu altă femeie...

Florentina

Oftă greu şi deschise, totuşi, fereastra de mesaj. Şi trecu încet palma peste taste...

"Bună seara, mami. Cum se simte tati?"

Send. Aştepta...

"E bine. E tot la fel. Sunt chiar acum cu el - şi e foarte bine."

Şi... Şi? Hai, nu mai scria nimic?

... Se părea că nu. Se părea că mămica ei reuşise să uite din nou de copiii ei. Nu-i sunase nici azi la nouă, aşa cum încercase să-i obişnuiască. Nu era consecventă. Adică era neatentă, pentru că era lângă tati al ei - care avusese întotdeauna un efect de "shut down" asupra ei, regina lui. Ea era doar fata ei şi-a lui Florentin! De ce emitea pretenţii de-astea exagerate, cum era sunatul zilnic? Ce-avea? Voia s-o supere? Şi să se vadă surghiunită în Aurari? Aici, de bine-de rău, se ducea la liceu şi mai vedea feţe prietenoase! Acolo nu vedea decât oameni bătrâni, fete uşor prostuţe şi mulţi băieţi de la pază. Mai bine aici, deci!

"Dacă ai veşti, să mă suni."

Primi prompt un emoticon care arăta OK...

Apăsă ecranul şi se strecură în pat. Ce-ar fi să se culce? Că şi-aşa se simţea obosită! Şi pacă era şi-un pic ameţită de la parfumul florilor ălora! Nu era un mare fan al mirosului de trandafiri; ăştia, însă, miroseau incredibil de plăcut! Şi de tare! Ăştia erau nişte trandafiri de-ăia fermecaţi...

Ana-Maria

Patul era destul de confortabil. Era nici tare, nici moale; era aşa cum trebuia să fie pentru ca pacientul să nu capete dureri de şale. Soţul ei oricum nu simţea durerea, că era sedat tot...

Îl privea lung, îi strângea mâna în mâinile ei şi concluziona că "nu funcţionase". Şi poate nici n-o să funcţioneze. Partea aia cu "vorbeşte-i" era egală cu zero. Nu se-ntâmplase nimic. Vorbise non-stop până acum, de-i şi amorţise maxilarul - şi tot nu-l convinsese să se trezească! Nu mai ştia...

Era linişte în rezervă. Ea stătea cu Ştefan pe pat; Seniorul consulta fişierul ei cu contracte proaspete şi-şi nota informaţiile absolut necesare pentru ca sforile să se tragă astfel încât ea să conducă impecabil afacerile...

Era foarte linişte...

Oftă greu - n-o să mai rămână mult aici. Vreo cinci minute doar; pe urmă se ducea la conac, lua un somnifer şi se ruga să adoarmă repede. De atâtea ore îi vorbea încontinuu! Şi nu-l trezise! Nu reuşise să-l determine să iasă din coma aia nenorocită! Şi nu ştia ce să facă, ce să spună ca să-i revadă azi ochii! Şi să-i audă azi vocea! Nu mai ştia...

La urma urmei, de ce să mai rămână cinci minute? Întrebă, fără să-l privească:

- Ai terminat?
- Mai am un pic.

Deci mai avea un pic. Nu putea să plece...

Îşi privea lung soţul, îi ţinea mâna în mâinile ei, îi mângâia uşor degetele şi-şi amintea...

Îşi amintea prima lor noapte. Adică prima noapte când nu-i mai fusese frică de el. Când venise s-o ia de la Florentin. Ehei, ce tinerel fusese pe-atunci! Şi ce frumuşel! Nu că acum n-ar mai fi fost frumos foc! Dar atunci avusese un aer foarte... Foarte aparte! Şi-i arătase inelul - şi-i tăiase respiraţia, arătându-i că burlacul convins venise să se-nsoare... Şi-apoi o dusese la Giuleşti - şi-o scosese de-acolo pe braţe... Şi-o urcase în avion, unde o sărutase şi-i arătase în ce hal îi bătea inima atunci când o săruta pe ea...

Şi-apoi lucrurile fuseseră cu totul altfel. Apoi, ea se îndrăgostise de el cu viteza luminii. Şi se-ntâmplase. Şi fusese atât de fericită... Din clipa aia, când se lungise pe covor şi băuse cremă de whisky şi-i spusese că-i aruncase toate butoanele pe pereţi pe-acolo şi că juca ţontoroiu' central în inima ei, lucrurile nu se schimbaseră. Niciodată. Fusese - şi era - fericită alături de el. Chiar şi atunci când fuseseră departe unul de celălalt - ceva, un simţ ascuns al el, flerul sau cine ştie ce chestie paranormală din ea simţise dragostea lui. Ea se simţise iubită, de-a lungul războiului cu Jun. Stătuse cuminte în casa lui Sami, departe de Ştefan, văzuse "telenovela" lui cu Rebeca pe youtube dar simţise că soţul ei o iubeşte ca-n prima zi. Ca la început, adică. Ca întotdeauna - că nu ştia care fusese "prima zi", nu ştia care fusese la el "începutul", dar ştia că dragostea lui nu scăzuse niciodată în intensitate. Nici chiar atunci când ea îl supărase rău! Nici chiar atunci când se certaseră - că avuseseră şi ei certurile lor... Chiar şi atunci când o

certase, Ştefan o iubise la fel de mult. Era ciudat, da - dar...

Îşi amintea cearta lor din Aurari, când cu laptele lui Philippe... Cuvintele lui... Hm! Nu degeaba spunea Philippe că omul ăsta nu are nevoie decât de ea! Ştefan îi îndeplinise întotdeauna toate dorinţele! Iar ea avusese grijă să-i îndeplinească lui toate dorinţele! Ce frumoasă fusese noaptea în care Grasu îl adusese la cabinet iar medicul Petrescu i-l arătase pe Şuncă la ecograf! Ce frumos fusese când medicul împinsese targa în salon iar ea îl văzuse în picioare, cu Léon pe braţe! Ce frumos fusese când îl văzuse năvălind în dormitorul apartamentului de pe Ştefan cel Mare! Ce frumos...

Va fi în continuare frumos. Pentru că nu-l va lăsa să moară. Nu-l va lăsa să cadă pradă gândurilor negre şi tristeţii şi slăbiciunii prin care va trece anul ăsta. Îl va chinui şi-l va forţa să lupte - şi să redevină regele ei. Ştia deja că el nu-i va refuza nici o dorinţă...

- Gata - am terminat. În 48 de ore, rezolv toată lista.

Bun. Se ridică, privindu-şi lung soţul... De ce nu se trezea?

- Mă duc să dau un telefon.

Aprobă cu capul...

Trebuia să aibă răbdare. Să aştepte, să îndure starea asta nenorocită de-acum şi să fie tare. Şi să-şi păstreze puterile pentru momentele când soţul ei va pica pradă deznădejdei.

Oftă greu... Era atât de frumos! Şi atât de slăbit...

"Să-l rogi să se facă bine. Iar el o să se facă bine." Aşa spusese mereu băiatul ei cel mic - care era cel mai calm, cel mai liniştit şi mai analitic dintre ei toţi. Philippe o privise drept şi-i spusese să-l roage să se trezească. Şi-i amintise că Ştefan nu-i refuza ei nimic niciodată...

La urma urmei, îi vorbise azi atâtea ore! Ce mai contau două-trei fraze în plus? Ce-o costa să încerce? În afară de gustul amar al descoperirii că soţul ei începuse să-i refuze rugăminţile, ce altceva se putea întâmpla?

Se aplecă încet asupra lui... Doamne! - cât de slăbit era! Doamne, Dumnezeule! Oare o să-şi mai revină vreodată?

"Nu, Ana! N-ai voie să gândeşti aşa! Ştefan se va face bine!"

Încet, încet de tot, se apleca până la el... la urechea lui... Simţea izul slab de after-shave; simţea şuviţele de păr în palma dreaptă... Închise încet ochii:

- Ştefane... Te iubesc. Şi mi-e foarte dor de tine. Te rog, vino înapoi! Dacă mă auzi...

Oftă din nou - era greu... Îi era al naibii de greu! Dar trebuia să încerce! Trase aer în piept şi smulse cuvintele alea din sufletul ei!

- Dacă mă auzi, să ştii că eu vreau să vii înapoi.

Gata. O spusese! Îi ceruse să vină înapoi! Acum, el trebuia să-i îndeplinească dorinţa! Îşi lipi obrazul de obrazul lui... Ce bine era! Ce bine era aici, lângă el! Aproape că-i putea simţi din nou dragostea! Se retrase un pic, cât să-l sărute...

Simţea din nou dragostea lui... deşi ştia prea bine că Ştefan era în comă - că n-avea gânduri, n-auzea, nu simţea nimic...

Şi era atât de frumos... şi atât de slăbit...

Se reaşeză pe scaun. Lăsă capul pe saltea, îi luă mâna şi şi-o aşeză pe obraz. Şi oftă greu - simţea gustul amar...

Ştefan

Ana!

"Dacă mă auzi..."

Ana ofta! Ana lui! Ea era! Îi simţea parfumul... Simţea parfumul ei, simţea

"Dacă mă auzi, să ştii că eu vreau să vii înapoi."

Regina lui voia... să vină înapoi? De unde să vină înapoi?

... Stop! Unde era?

Îl sărutase!

De unde să vină înapoi? Păi nu era lângă ea? De ce-i spunea să vină înapoi?

Hei! Unde era? Unde plecaseră buzele ei? Unde era Ana lui? Şi de ce era atât de întuneric? Încercă să deschidă ochii...

... Se întâmplase ceva. Nu putea deschide ochii. Simţea că doarme - şi totuşi, nu se putea să doarmă! Îi simţise parfumul! Îi simţise sărutul! Şi îi auzise cuvintele! Nu dormea! Dar de ce nu se putea trezi?

Anaa!

Nu putea s-o strige, nu putea să ridice mâna s-o prindă... Ce naiba se întâmplase?

Aha! Simţea ceva pe mâna stângă! Cineva îl luase de mână... parcă...

Uite-o! Aici era! Aici - chiar sub palma lui! Şi trebuia să-i facă semn acum! Trebuia s-o facă atentă! Avea nevoie de ea, să-l ajute să deschidă ochii! Iar dacă ea credea că el doarme, şi pleca...

Trebuia s-o facă atentă. Trebuia să-i arate... Simţea obrazul ei sub buricele degetelor; încerca să mişte mâna, să-i arate că se trezise deja - şi-avea mare nevoie de ea...

Ana-Maria

Simţea din nou dragostea lui... Şi simţea cum degetul lui mare o mângâia uşor pe obraz... Uşor de tot, ca o părere... Ceea ce însemna că...

Deschise ochii şi încercă să zărească cifrele de pe panou. Ştefan era conectat la panoul ăla; orice schimbare de temperatură, de puls, orice flatulenţă era înregistrată de aparatura aia. Cifrele alea erau singura ei certitudine. Pentru că era foarte posibil ca oboseala şi propria dorinţă din suflet să-i joace o festă; iar mângâierea uşoară, aproape insesizabilă, să fie doar în mintea ei. Din păcate, mâna lui îi obtura vederea. Aşa că întoarse capul, ca să-i sărute palma. Şi privi panoul. Şi...

Şi zâmbi uşor, simţind că mai are un pic şi leşină...

Reveni cu capul pe saltea. Scoase mobilul din buzunar. Agenda... Seniorul... Call... End call. Bun! Oftă din nou şi rosti tare, ca să fie sigură că regele ei o auzea:

- Suntem prea obosiţi amândoi. Hai să ne odihnim.

Băgă telefonul în buzunar şi se grăbi să pună palma peste palma lui. Aşa, apăsându-l bine de obraz, simţea mult mai fermă mişcarea degetului lui! Ştefan încerca s-o mângâie pe obraz. Primul lucru pe care-l făcea soţul ei, după ce se trezea dintr-o comă de 41 de zile, era să-i mângâie ei obrazul...

Îi mângâia şi ea mâna, tot aşa - cu degetul mare...

Ştefan

Nu - Ana nu pleca. Ana voia să se odihnească amândoi. Dar el nu se simţea obosit! El abia se trezise! Adică se simţea de parcă abia se trezise! El voia să deschidă ochii - şi nu putea! Şi nu ştia de ce! Şi era ciudat - pentru că se simţea... împietrit, incapabil de a se mişca, dar gândul ăsta nu-l speria...

Degetul ei îi mângâia mâna, semn că ea simţea mângâierea degetului lui...

Ana-Maria

Uşa rezervei se deschise larg.

- Gata - am venit.

Da, ştia că venise. Adică era evident că venise - nu? Mişcarea degetului se oprise - semn că şi Ştefan îl auzise...

- Te pregăteşti să pleci?

Mângâie apăsat mâna soţului ei şi-apoi reveni la mângâierea anterioară, cu degetul mare. Şi-i simţi din nou degetul pornind încet pe obrazul ei... Întinse mâna stângă pe lângă scaun şi-i făcu Seniorului semn că nu...

- ... Ce e? Ce s-a întâmplat?

Seniorul nu ştia "ultimele noutăţi". Ea nu se grăbea să i le spună... Şi totuşi!

Cu aceeaşi mână, îi făcu semn să se apropie. După care o ridică pe deasupra capului şi-i indică obrazul. Era sigură că mişcarea degetului lui Ştefan era vizibilă acum! O simţea ea destul de puternică! În plus, chiar dacă piuitul aparatelor era oprit, cifrele alea erau mult diferite de cele care "tronaseră" atâtea săptămâni pe perete! Paşii se apropiară grăbiţi...

Auzi un foşnet scurt...

Ptiu, drace! O rupsese la fugă! "Rupsese cimentul", cum se spune! Seniorul gonea după medici; ea realiza că în cel mult 30 de secunde o să fie ridicată de pe scaun şi scoasă afară - că veneau academicienii ăia să-l analizeze din nou pe toate părţile...

Trebuia să-i spună.

Bănuia că soţul ei nu-şi amintea nimic. Adică, bănuia că acum, la nici cinci minute de la trezirea din comă, mintea lui Ştefan nu analiza nicicum trecutul - ci de-abia se căznea să înţeleagă prezentul! Aşa că şopti, în romanes:

- Ştefane, fii atent! Ştiu sigur că mă auzi, aşa că fii atent la ce-ţi spun eu acum! Nu ştiu dacă îţi aminteşti ce s-a întâmplat. Ai pornit spre *Mister P* şi te-ai prăbuşit cu elicopterul. Adică ai sărit din elicopter, cu câteva secunde înainte ca elicopterul să se prăbuşească. Ai trecut printr-o operaţie afurisită; te-au cusut ăştia şi te-au ghipsuit şi te-au oblojit tot. Şi te-au ţinut sub sedative, în comă indusă, ca să se lipească oasele şi organele şi să te poţi reface cât mai repede. Acu' o săptămână, medicii au încercat să te trezească; dar n-au reuşit. Îţi aminteşti ceva de atunci? Îţi aminteşti voci, sau...

Soţul ei tăcea; degetul lui continua să se mişte, invitând-o parcă să continue - că el nu era în stare să pălăvrăgească la aşa oră înaintată... OK!

- Ştefane, fii atent la mine! Eşti în spitalul din Bourges, conectat la toate tipurile de aparate din dotarea ăstora. Şi toată tehnologia asta n-a fost în stare să te scoale - tot eu te-am trezit din comă. Senioru' tocmai a rupt cimentu' - s-a dus să-i cheme pe academicieni să-ţi ia temperatura. Fii atent la mine - că nu mă joc cu vorbele! Până acu', ai fost cuminte. Şi te-ai refăcut binişor. Da' dacă îmi faci acuma vreo figură, atât îţi zic - ştiu unde şi care e sertaru' cu chestii metalice ascuţite din rezerva asta. Şi ştiu în ce parte a corpului meu trebuie să le înfig, ca să plecăm împreună de-aici. Să nu-ndrăzneşti să-mi faci vreo figură! Auzi? Auzi, Ştefane?

Era sigură că o auzea - degetul se mişca încontinuu... Auzea ropotul apropiindu-se pe coridor... Uşa se dădu de perete:

- Dnă Ionesco, vă rog să ieşiţi.

Prea bine! Sărută din nou mâna soţului ei şi se ridică:

- Să ai grijă! Să nu-mi faci vreo surpriză...

Îi simţea mâna la fel de grea, la fel de moale, inertă... Doamne! - ce luptă infernală începea azi! Îi aşeză mâna pe pat, se răsuci spre ei şi-l străfulgeră pe Alain Bouchard cu privirea ei verde:

- Sunt pe coridor.

"Şi să nu îndrăzneşti să-l bagi iar în comă, că te-a luat mama dracului! Clar?"

Da - vedea pe mutra lui că "transmisia" fusese extrem de limpede! Păşi deci spre dreapta. Duzina de halate albe, verzi şi albastre se repezi pe lângă ea, spre pat. Iar Seniorul o apucă de braţ şi-o trase afară, pe coridor.

Gata! Îl înhăţă de tricou şi-l scuturâ scurt:

- Să nu-i laşi să-l bage iar în comă! Auzi? Să nu-i laşi să-l culce din nou!

- Stai liniştită!

- Băi, eu nu glumesc! Dacă-l bagă iar în comă, io mor! Io le iau gâtu', dacă mi-l culcă iar!

- N-or să-l culce. N-or să poată.

Poftim? Cum adică, n-or să poată?

- Am setat aparatura astfel încât să nu se poată mări electronic doza peste doza anterioară. Dacă i-au scăzut doza cu un gram, n-or să poată s-o crească cu două grame. Nu-i las eu să-l culce din nou! Stai liniştită, da?

- ... Sigur? Adică sigur nu mă minţi, cu chestia cu aparatura?

- Nu, Ana. Am vorbit cu *Mister P*, după încercarea aia nereuşită, şi am comandat un program care să-i împiedice să se joace cu zemurile.

Aoleu! Şi dacă va fi, totuşi, nevoie să-l adoarmă din nou?

- Eu rămân aici, cu el. Şi n-am să le permit să-l adoarmă, dacă chiar nu e cazul să-l adoarmă.

Păi dacă rămânea el aici...

Problema pazei lui Ştefan se rezolvase, aşa că în mintea ei se făcea loc pentru evenimentul în sine - pentru vestea minunată...

Zâmbi - şi simţi chiar şi ea cum străluceşte de fericire:

- S-a trezit! L-am trezit! I-am şoptit că îl rog să se trezească şi l-am sărutat. Şi pe urmă am pus capul aşa cum ai văzut, iar el a început să mă mângâie pe obraz!

Seniorul o trase şi-o îmbrăţişă uşor:

- Tot tu ai făcut-o şi de data asta! Tu l-ai convins să se potolească, tu l-ai convins să-şi pună ordine-n viaţă, tu l-ai sprijinit, tu l-ai făcut fericit... Şi tot tu l-ai trezit din comă! Bravo!

Simţi pupatul apăsat în creştet! Şi se simţi din nou în siguranţă, aşa că începu să tremure destul de rău...

- Ştia el ce ştia, când a simţit că n-are voie să te piardă...

Aşa era! Ştiuse el ce ştiuse, de venise mereu după ea şi n-o lăsase să putrezească lângă Florentin! Ştiuse el ce ştiuse, când se aşezase la picioarele ei şi-i îndeplinise toate dorinţele! Ştiuse el ce ştiuse când...

Începuse să tremure tot mai tare. Acolo, în rezervă, nu-şi dăduse seama că acumulase chiar atât de multă tensiune! Probabil că abia acum scotea din ea teama şi gândurile negre pe care le înăbuşise cu grijă până acum. Alea pe care i le insuflase realitatea slăbită care zăcea în pat şi cuvintele tuşii Perla. În orice caz, tremura rău, se simţea agitată şi confuză şi parcă-i venea să plângă. Ştia, simţea că în curând o să aibă nevoie de nişte calciu şi-un calmant intravenos...

- Ano, fii atentă la mine! Ăştia or să se-apuce acu' să-i verifice fiecare celulă - să se asigure că e iar întreg şi OK şi să-i ajusteze medicaţia şi planu' de recuperare. Or să stea acolo cu el toată noaptea. Eu o să stau lângă ei, cu mâna pe telefon - că cu telefonu'-i bat pe-ăştia, în caz că nu-s cuminţi! Tu n-ai ce să faci aici în noaptea asta. Du-te la conac şi odihneşte-te. Şi întoarce-te mâine dimineaţă, plină de energie şi de răbdare - că greul abia de-acum începe!

Aprobă, grăbită - într-adevăr, abia de mâine dimineaţă o să-nceapă cu adevărat greul!

- Ceva îmi spune că afurisitu' ăsta de rege al tău e îndeajuns de căpos ca să n-asculte decât de tine. Şi trebuie să fii atentă şi plină de energie, ca să-i faci faţă!

Zâmbea şi aproba - da, aşa era, Ştefan era extrem de căpos atunci când voia el ca lucrurile să se facă într-un anume fel!

- În plus, dacă eşti aici, ăştia pot încerca să te convingă să-l adoarmă din nou. Sau să facă cine ştie ce cercetări sau studii pe el.

Aoleu! Asta aşa era! Păi le lua gâtu' dacă se gândeau la rahaturi de-astea!

- S-a trezit singur, natural, neajutat de ultimele minuni ale medicinii. Pot fi tentaţi să facă un referat sau

- Să nu-i laşi să facă aşa ceva! Şi să nu-i laşi să-i implanteze cine ştie ce drăcii!

- Stai liniştită - că nu trec de mine. Dar dacă nu eşti aici, le pot spune că n-au acordul tău, aşa că să nici nu-ndrăznească! Şi nu-ndrăznesc! Fugi de-aici! Fugi, să nu te găsească!

- Da' stai cu el, da? Nu-l laşi singur!

- Bineînţeles că nu-l las singur!

- Vrei să-ţi las un băiat? Uite, ţi-l las pe Toni!

- Nu-mi laşi pe nimeni. Te duci la conac şi te culci. Şi nu anunţi pe nimeni, momentan - că nu se ştie dacă n-or să trebuiască totuşi să-l adoarmă din nou. Mai ales pe copii şi pe nea Dumitru - lor le spui mâine, după ce-i analizează ăştia celulele.

- Bine.

- Iar lui Aleodor îi zic eu azi - că el trebuie să se ocupe de nişte

chestii ultrasecrete...

- Bine.

- Fugi! Toni, glonţ la conac! Fără opriri, fără să anunţaţi ceva. Să dezlegi câinii şi să faceţi toţi noapte albă azi - că frige!

- Am înţeles.

- Iar de mâine dimineaţă, dublezi paza. Îl suni pe Matei şi-i ceri să-ţi trimită zece inşi, cei mai serioşi pe care-i are. Şi faci echipe mixte.

- Am înţeles.

Seniorul o mai pupă o dată în creştet şi se grăbi să revină în rezervă, să închidă uşa...

Uite că se trezise Ştefan al ei...

- Şefa, hai să mergem!

Aprobă, dar nu-l urmă. Se apropie de uşa rezervei... Medicii vorbeau destul de... haotic. Vorbeau toţi odată. Probabil că ei pricepeau ce ziceau acolo; probabil că fiecare medic specialist îi dicta asistentei lui tot felul de constatări medicale. Ea însă, care nu-i vedea, avea senzaţia că erau bulibăşiţi rău...

Puse palma pe uşă. Acolo, înăuntru, era soţul ei - şi se trezise. Era mai bine. Mâine o să fie şi mai bine! Iar poimâine o să fie şi mai bine...

Uşa se deschise brusc, speriind-o de moarte! Seniorul îi puse laptopul în braţe, zâmbind cu gura pân' la urechi:

- Ştiam eu! Aah, cât de bine vă potriviţi! Căpoşi amândoi!

Cum-cum? Uşa se re-închise în nasul ei... Ia uite-l! Toni o prinse de braţ:

- Hai, şefa! Hai, că ne-ntoarcem mâine!

Da! Avea dreptate! Trebuiau să plece cât mai repede! Trebuiau s-o şteargă de-acolo - şi să ajungă cât mai repede în fortăreaţă! Seniorul spusese că paza va face noapte albă iar dulăii vor avea acces pe toată proprietatea. Adevărul era că în curtea aia domnea verdeaţa...

Se răsuci şi se privi lung în oglinda liftului. Era obosită, avea cearcăne mari, dar strălucea şi emana fericire... Şi-ar fi trebuit să facă cumva să-şi mascheze strălucirea aia, că o să traverseze tot holul spitalului şi-o să iasă din clădire pe sub lentilele aparatelor foto...

Ştefan

Îi simţise sărutul; apoi ea se ridicase, iar mâna lui sfârşise pe cearceaf. Singură. Auzea un uruit puternic, iar vocile erau extrem de şterse; chiar şi pe ea, o auzise extrem de şters atunci când îi spusese că mai bine se odihneau. Şi după aia nu-i mai spusese nimic... El n-avusese cum s-o facă să vorbească, să-i spună ceva - orice - ca să-i audă glasul...

Hei! Ce era asta? O lumină albă îi inundase ochii! Şi-acum era iar întuneric? De ce era atât de întuneric?

Iar! Iar vedea lumina albă! Iar era întuneric! Ce naiba...

Era confuz. Foarte confuz! Nu ştia ce era cu el! De ce nu se putea mişca? De ce nu putea deschide ochii? De ce auzea atât de înfundat? Şi ce era uruitul ăla?

În jurul lui auzea... o mulţime de voci. Era un fel de bombănit continuu, ca într-un restaurant aglomerat. Nu înţelegea ce vorbeau. Nu ştia...

Aha! Piuitul! Ăla era un piuit de monitor cardiac! Asta însemna că era într-un spital. Presupunea, deci, că oamenii din jurul lui erau medici. Dar de ce era într-un spital? Şi de ce ea ieşise? Simţea că soţia lui nu mai era aici, lângă el. Gândul ăsta îl sperie un pic - nu ştia unde e şi de ce, nu ştia de ce se simţea paralizat complet, iar ea îi aşezase mâna pe cearceaf şi plecase...

Piu... piu... piu... piu...

Îi uruia capul rău de tot. Bombănitul lor îl obosea îngrozitor. Gândul că era paralizat complet îl speria îngrozitor. Gândul că...

Piu... piu... piu... piu...

Măcar ochii să-i deschidă! Măcar atât! Încercă să-şi concentreze toate puterile asupra mişcării pleoapelor... Şi nu-i reuşea...

"Haai, Ştefane! Trage tare de ele! Trebuie să le deschizi!"

Hai... Hai odată! Haai...

Gata. Le deschisese. De ce era în continuare întuneric beznă? Oare era în moarte clinică? Şi de ce-i uruia capul în halul ăla?

Piu... piu... piu... piu...

De ce plecase Ana lui? De ce îl lăsase singur? O dăduseră ei afară? Iar ea ascultase de ei? Sau...

Sau, poate că Ana lui nu suporta să stea înăuntru. Poate că el nu se putea mişca pentru că se întâmplase ceva - şi paralizase. Pusă în faţa unei asemenea nenorociri, Ana lui...

Piu... piu... piu... piu...

Ana lui n-ar fi abandonat. Ana ar fi insistat să-l salveze. Şi să-l trezească. Cu gândul la miracolele medicinii moderne, Ana lui l-ar fi trezit, l-ar fi ajutat să se repună pe picioare, l-ar fi înscris în toate programele mai mult sau mai puţin experimentale...

Era, oare, paralizat?

Piu... piu... piu... piu...

Era, oare, pe coridorul spitalului? Ieşise ca să poată plânge? Ca să-şi poată plânge nenoricirea şi ghinionul? Dacă el era paralizat...

Piu... piu... piu... piu...

Donnes moi de quoi tenir tenir
Je ne veux pas dormir dormir
Laissez moi voir venir le jour...
Donnes moi de quoi tenir tenir
Je ne veux pas dormir dormir
Laissez moi voir venir le jour...

Uruitul era şi mai puternic. Deja nu-i mai auzea pe ei - auzea doar uruitul ăla înfiorător. Şi piuitul obsedant al monitorului cardiac, care parcă se suprapunea peste melodia aia... Peste fragmentele de versuri pe care şi le amintea...

J' espere ne plus jamais faire souffrir quelqu' un
Comme je t' ai fait souffrir

Oare era afară, pe coridor? Oare plângea? Plângea din cauza lui? O făcuse să plângă?

Piu... piu... piu... piu...

Je n' etais qu' un mauvais presage
On s' est aime
Puis vint l' orage
Moi qui aimais tellement ton sourire...

Ea făcuse întotdeauna tot ce voise el. Şi făcuse ea o şmecherie ca să nu mai plângă în preajma lui. O chinuise şi-i mâncase nervii şi cu afacerile, şi cu alarmele, şi cu nebunia lui cu plânsul, şi cu luatul ei de lângă copii...

Moi qui aimais tellement ton sourire
Je n' entends plus que tes soupirs

Iar lumina aia! Şi iar întunericul ăla compact!

Cu siguranţă, era în spital. Auzea monitorul cardiac, se simţea pipăit şi strâns şi testat şi răsucit - şi nu putea să reacţioneze nicicum la "atacul" medicilor. Iar medicii nu-l ajutau deloc! Nu-i făceau o injecţie, ceva, ca să-l ajute să se trezească!

Oare era în moarte clinică? Oare îl operau chiar acum?

Da' cum naiba ajunsese el aici?

... piu... piu... piu... piu...

Nu se putea concentra...

Piu... piu... piu...

Şi gata.

Ana-Maria

Toni viră dreapta şi acceleră spre vilă. Abia aştepta să ajungă acasă! Abia aştepta să le spună! Ba nu - că n-avea voie să spună nimic! Seniorul avea dreptate - până nu erau siguri că starea lui Ştefan e stabilă, n-au voie să sufle un cuvânt! Şi-aşa, or să se repeadă toţi să-l viziteze la spital! Or să facă un adevărat pelerinaj prin rezerva lui! Or să-l bombardeze cu praf şi microbi şi-or să-i umple capul cu problemele şi vaietele şi caznele lor! Iar el numai de ei n-avea nevoie acum!

El trebuia să stea liniştit, să se refacă, să-şi amintească încet-încet ce se întâmplase...

Na! - că plecase val-vârtej şi n-apucase să-l întrebe pe Bouchard ce-şi amintea soţul ei acum!

... Na! - că o luase razna! De un' să ştie Bouchard ce gândea Ştefan al ei? De vreme ce Seniorul nu-i lăsa să se apropie de Ştefan cu minunile medicinii, de un' să ştie ăia ce gânduri circulau prin mintea soţului ei? "Cititorul de gânduri" n-avea voie să ajungă la etajul ăla...

Toni opri lângă aleea care ducea la vilă. Iar Aleodor îi deschise portiera:

- Bine-ai venit.

Seniorul spusese că îl anunţă el pe Aleodor - aşa că era OK să fie întâmpinată cu chiar atât de multă nerăbdare. Coborî:

- Bine te-am găsit. Hai să vorbim.

Spionul îşi pusese halatul peste pijama şi ieşise în curte în papuci. Doamne! - îi venea să râdă! Şi-şi simţea paşii dansând pe aleea aia, în drum spre vilă! Era mult prea fericită ca să poată ascunde secretul...

În sfârşit - descuie şi intră. Şi se repezi în living:

- Te-a sunat?

- Îţi dai seama că m-a sunat! Tu sper că n-ai sunat pe nimeni!

- Nu - n-am sunat pe nimeni.

- OK. Schimbă-te - mă duc să fac un ceai. Bei ceai, da?

- Da. Da' nu verde. Am primit ordin să dorm în noaptea asta, aşa că...

- Am înţeles - porţie dublă de tei.

- Nu dublă - că, dacă mă sună, trebuie să fiu în stare să mă scol!

- Sigur, şefa! Am înţeles!

Bun - dacă înţelesese, era perfect! Alergă în dormitor, lăsă laptopul pe noptieră şi începu să se dezbrace. Adică să-şi smulgă hainele de pe ea şi să le-arunce pe-acolo, că n-avea timp să le aşeze frumos, să le protejeze, să le... La naiba cu textilele alea! N-avea răbdare! N-avea stare! Soţul ei se trezise - şi-o mângâiase pe obraz!

Bufni în râs şi deschise dressingul - ei, poftim! Fusese de-ajuns ca el să se trezească, iar ea redevenise euforică şi îndrăgostită lulea de el! Şi-i stătea, iar, mintea la prostii! Soţul ei o mângâiase pe obraz, aşa că ea îşi smulgea hainele de pe ea! Doamne! - era euforică rău de tot...

Nu se putea controla. Nu se putea opri. Râdea şi-şi punea pijamaua - şi-i tremurau mâinile şi picioarele, aşa că nu prea nimerea prin găurile alea... Şi halatul - şi repede în living! Poate că Seniorul îi spusese lui Aleodor chestii importante, pe care se ferise să i le spună şi ei! Unde era spionul ăla?

- Gata?

Aprobă şi se repezi la canapea. Şi se trânti lângă el şi bufni în râs:

- Doamne! - nu mă pot opri! Adică nu mă pot înfrâna!

- Îmi dau seama că eşti plină de adrenalină! Vezi, că frige!

- Oo, nu! Nu poţi să-ţi dai seama în ce stare sunt eu acum! Ştii cum sunt? Uită-te şi tu!

Şi-i arătă în ce hal îi tremură mâinile:

- M-am aplecat la urechea lui şi am făcut aşa cum mi-a spus Philippe: i-am spus, pe un ton imperativ, că vreau să se trezească. Şi s-a trezit! Ştii cum a fost? Doamne, cum a fost!

Aleodor aproba cu capul, zâmbind, şi părea foarte concentrat la mişcarea linguriţei în cană... Luă şi ea cana ei:

- Ţie ce ţi-a zis Seniorul?

- Nu mare lucru. Doar că s-a trezit, aşa că am doişpe ore ca să-mi execut ordinele.

Hait! Ăsta avea ordine!

- Ce ordine?

Şi gustă din ceai - şi se fripse bine de tot! Aarş, ce ustura!

- Ţi-am spus că frige!

- Iar eu ţi-am spus că nu mă pot opri! Ce ordine?

- Acum, că Ştefan s-a trezit, Seniorul îl anunţă pe Isamu iar eu trebuie să-l anunţ pe *Mister P*. Iar după fix două ore, dacă el nu mă sună să-mi anuleze ordinul, trebuie să-i anunţ pe Covaci şi pe Moreau. Care anunţă şi ei mai departe celelalte umbrele şi insignele.

- Da' de ce după două ore? Ce ordin? Băi, vorbeşte româneşte!

- Două ore sunt mai mult decât de-ajuns pentru ca medicii să-l analizeze şi să decidă dacă îl lasă aşa, treaz, sau îi induc din nou coma. Tu probabil că nu ştii - dar Seniorul are un soft care-l ajută să controleze aparatura ălora. Şi, din câte am înţeles, softul ăsta a fost modificat în aşa fel încât să nu permită mărirea dozei peste doza anterioară. Adică dacă

- Mi-a zis cum funcţionează. Crezi tu că pot să-l adoarmă din nou?

- Ei, nu. Adică nu prin sistemul computerizat, prin perfuzie. Dar, dacă e absolută nevoie, Seniorul poate autoriza o injecţie de-aia clasică...

Mm - ce prostănacă fusese, că acceptase să plece din rezervă! Dacă *Mister P* voia să-l culce pe Ştefan, putea s-o facă oricând! Iar ea, gâscă proastă, nu se prinsese de şmecheria asta! Mm...

- Stai liniştită, că nimeni n-are interes să-l culce din nou! Tu te descurci impecabil cu afacerile - dar sunt unele lucruri pe care numai flerul lui le poate rezolva. Mediul e afaceri e uşor misogin; îţi zâmbesc amabil, îţi strâng bărbăteşte mâna, semnează contracte dar...

Asta aşa era - mediul ăla de afaceri era misogin rău de tot...

- În plus, ştiu şi ei ceea ce ştiu şi eu. Cu toţii ştim că tu îl vrei treaz. Dacă te supărăm foarte tare, poţi să laşi să se afle că regele s-a trezit iar umbrelele l-au culcat la loc. O asemenea veste ar supăra foarte multă lume, mai ales de-aia oblică, şi-ar face duşmanii să-şi frece mâinile de bucurie şi să atace în forţă. Afacerile n-au voie să se-mpiedice; aşa că noi bem ceai aici iar ei fac pe dracu'-n patru să-l ţină treaz...

Ei, na! Acum, că auzise socoteala aia cu injecţia clasică, simţea că n-o să mai poată să adoarmă...

- Orice variaţie de-asta somn-trezire-somn dăunează grav aceferilor. Şi imaginii noastre, a tuturor. Deci, în caz că l-ai trezit prea repede şi trebuie să-l culce la loc încă vreo săptămână, e mai bine să nu se afle. Ar fi un semn de slăbiciune maximă. Regele e atât de slăbit încât nu se poate trezi din comă nici după atâtea zile de tratament intensiv... Partenerii or să înceapă să se gândească la eventualele sechele neurologice - şi asta îi poate face să-şi piardă încrederea în capacitatea lui de a gestiona concernul în toată complexitatea lui. Îţi dai seama ce-ar însemna asta?

Da - însemna retragerea regelui şi înscăunarea lui Diamant. Care nu era în stare să-l conducă nici dacă ar fi avut reginuţa pe genunchi şi cea mai fericită căsnicie de pe planetă! Veste mai proastă nu putea exista...

- Lasă lucrurile aşa cum le-am cântărit şi le-am aşezat noi. Eu unul nu cred că or să-l adoarmă din nou. Dacă tu i-ai spus lui Ştefan că vrei să se trezească, n-or să mai poată să-l adoarmă. Că doar îl ştii cum e el, când vine vorba de tine!

Asta era gargară ieftină. Scoase telefonul şi selectă numărul Seniorului. Suna... Suna...

- Da, Ana.

- Vreo schimbare?

- Nu. Lucrurile sunt aşa cum le-ai lăsat tu.

Adică Ştefan rămăsese treaz. Perfect!

- Mă suni, dacă se schimbă ceva.

- Bineînţeles. Încearcă să te odihneşti.

- OK.

Buton roşu - şi ceai de tei îndulcit cu miere. Trebuia să se odihnească, în condiţiile în care se simţea agitată şi îngrijorată...

- Şi cum a fost? Mai zi-mi!

Să-i mai zică?... Mai bine nu.

- Zi-mi tu cum a fost cu Rebeca.

- Păi, cum să fie... Eram în birou, la treabă, când m-a sunat Thomas şi m-a chemat de urgenţă la Rebeca. Am gonit până acolo şi am găsit-o în cadă. Era ruptă de beată; era în pragul comei alcoolice. Florina dădea cu duşul pe ea şi-i zicea să se trezească, iar ea vorbea cu Trésor despre ce culoare trebuie să fie floricelele de primăvară. M-am întors în living, unde bietul băiat încerca să strângă voma de pe covor. Şi-a vărsat şi sufletu' din ea. A băut whisky. Tocmai ea, care nu bea nici măcar un pahar de vin neîndoit cu apă! Ceva îmi spune că a băut

juma' de sticlă, cel puţin.

Aprobă încet cu capul şi căscă din tot sufletul - i se închideau ochii de somn...

- După ce-a curăţat-o bine şi-a îmbrăcat-o într-o pijama, Florina ne-a chemat s-o luăm de-acolo. Am luat-o pe sus - era moale ca o cârpă. Am lăsat-o cu Florina în dormitor şi i-am ajutat pe băieţi să scoată covorul. A fost de coşmar, ce mai!

Bău şi ultima înghiţitură de ceai şi lăsă cana pe masă:

- Într-o zi, o să te pun să-mi explici de ce cel mai stimat şi respectat serviciu de informaţii din Uniunea Europeană nu e-n stare să găsească trei mercenari, o duduie şi-un copil. Dar nu azi. Momentan, spune-mi ce concluzie au tras aspergerii.

După două-trei secunde de ezitare, Aleodor oftă greu:

- Aspergerii spun că omul care a comandat totul se fereşte să se apropie de aia mică. Datele lui Cheng arată că n-au trecut-o niciodată de graniţele Ucrainei. Şi nici de cele ale Rusiei. Deci, individul e ori rus, ori ucrainean.

Ucrainean n-avea cum să fie, fiindcă ăia n-aveau de ce să vrea s-o omoare pe Rebeca. Deci era rus.

- Mai departe.

- Mai departe, calculele lor se împotmolesc în incapacitatea noastră de a găsi un fir.

- Cheng are firul ăsta la o distanţă de 48 de ore de oamenii lui. Ţineţi-vă de el.

- Ne ferim să ne apropiem de firul lui Cheng. Ceea ce i se permite lui, nu ni se permite şi nouă. Nu facem parte din aceleaşi cercuri selecte...

- Părinte...

Doamne, cât de obosită era! Lăsă capul pe spătarul canapelei:

- Nu încerca să mă tromboneşti. Şi nu încerca să te fofilezi de la acţiunea asta.

- Nu mă fofilez. Aştept. Mai devreme sau mai târziu, indivizii vor face o mişcare greşită. Atunci, eu o să mă reped şi-o să înhaţ copilul.

"Înhaţi pe dracu! De unde te repezi tu - de la câteva mii de kilometri distanţă?"

- Părinte, de ce crezi tu că eu sunt blondă?

Aleodor se ridică şi luă pernele-fantezie:

- Şefa, eu nu cred nimic. Eu ştiu ce pot oamenii mei şi oamenii tăi. Ai tăi pot ataca cu gloanţe. În timp ce indivizii ripostează, ai mei pot sări geamul din spate şi pot înhăţa fetiţa.

Pernele sfârşiră lângă ea; Părintele o prinse uşor de umeri şi-o ajută să se întindă pe ele... Încercă să-i atragă atenţia că raţionamentul lui era greşit:

- Dacă voi sunteţi... la distanţă... iar oamenii mei... nu ştiu... unde să...

Avea senzaţia... Ridică mâna şi îl prinse de rever. Şi încercă să-l scuture, cu ultimele puteri:

- Fir-ai...

O adormise...

Isamu

Film mai plictisitor ca ăsta nu exista! Era, deci, perfect pentru un biet consilier obosit şi trist. Simţea cum pleoapele i se lipesc, încetişor... Hei!

Melodia mobilului îl dezmetici instantaneu! Cine suna, la ora asta?... Seniorul? Uau!

Sări în picioare şi alergă la scări! La naiba! Până urca el în birou, o să piardă apelul! Aah! - şi ştiuse că nu-i bine să stea în living! Ştiuse că ar fi trebuit să moţăie pe canapeaua lui! Validă cardul, năvăli în birou şi apăsă butonul verde:

- Da.

- Salut.

Trânti uşa şi-şi trase, scurt, sufletul:

- Salut.

- S-a trezit.

... Poftim?

- Ana l-a trezit, în urmă cu jumătate de oră.

Ana îl trezise? Păi... cum?

- I-a cerut să se trezească - şi s-a trezit.

Serios? Adică chiar Ana îl trezise? Şi chiar aşa, doar spunându-i că trebuie să se scoale? Hm...

- A rezistat treaz vreo zece minute, după care a aţipit la loc. L-au analizat, l-au răsucit pe toate părţile şi mi-au propus o nouă medicaţie. Mie mi se pare OK; ţi-am trimis-o şi ţie, să-ţi arunci privirea pe ea. Dacă e OK, dă-mi un semn - ca să le dau undă verde.

- Mă uit imediat. Concluzia ta?

- Concluzia mea e că suntem pe drumul cel bun. Iar mâine dimineaţă o să-i testez eu memoria. Dacă e OK, o să începem să lucrăm la recuperarea lui.

- Subscriu. Ana unde e?

- La conac. Era atât de agitată, că am trimis-o să se odihnească şi i-am ordonat Părintelui să-i pună somnifer în ceai.

Zău?! Iar ăla, la cum îl ştia el, chiar se conformase! Începu să râdă:

- Tu chiar vrei să-l vezi bătut măr pe Părintele nostru!

- Eu am nevoie de ea mâine aici. O vreau lucidă şi odihnită, adică pregătită să primească orice tip de veste. Repet: a rezistat treaz doar zece minute. Iar medicaţia asta nouă conţine analgezice cât pentru un elefant. El o să se simtă în stare să mute munţii - dar n-o să poată nici măcar să ridice un deget sau să deschidă ochii. O să se sperie, cu gândul că e paralizat. Toate drăciile astea or să piuie pe-aici - şi-atunci ea o să-şi piardă controlul.

- O să şi-l regăsească şi-o să-l pocnească pe spionu' ăla de-o să-i scoată dinţii din gură!

- Faptu'-i consumat. Doarme. M-a sunat adineauri şi mi-a zis.

- OK. Deci ea e la conac. Piao decolează în juma de oră maximum.

- Bine. Să n-o mai lase singură de-acum încolo.

- Îl instruiesc eu în privinţa asta.

- Vorbim.

- Vorbim.

Deschise fişierul trimis de Senior şi selectă numărul lui Piao. Suna...

- Da.

- În juma' de oră trebuie să fii pe Mandelieu.

- Am înţeles.

- Fă un ocol până la mine, să vorbim.

- Acum pornesc.

Buton roşu - bietul Piao îşi trăgea costumul peste pijama, ca să nu piardă nici o secundă...

Analizele de pe ecran erau bune. Ştefan era foarte slăbit - de-asta aţipise după doar zece minute. În plus, îşi imagina cu uşurinţă prin ce trecuse în alea zece minute! Agonie şi extaz! Agonia gândului paraliziei şi extazul indus de prezenţa Anei! Spre deosebire de Senior, el simţise pe pielea lui agonia aia! Fusese şi el în comă, demult de tot, în tinereţe. Ştia cum era momentul ăla când conştientiza că era treaz dar nu se putea mişca, nu putea deschide ochii, nu putea scoate un geamăt, nimic...

Tratamentul i se părea OK. Adică era tratamentul clasic - nu vedea în lista aia nici o invenţie recentă a industriei farmaceutice. Regele era foarte bine tratat şi foarte bine îngrijit. O să se recupereze relativ repede. Mobil, mesaj, OK, send...

Mesaj nou, către pilotul elicopterului garat pe Mandelieu... Gata.

Deci se trezise Ştefan... Ce ciudat!

Îşi aprinse o ţigară şi se sprijini de spătarul scaunului. El, Isamu Chèn, devenise un individ extrem de ciudat! Da, se bucura pentru Ştefan! Se bucura că se trezise, că analizele erau în continuare bune, că mâine începea recuperarea... Dar bucuria aia îi era umbrită de gândul că Ştefan se va vindeca şi se va întoarce aici la vilă - moment în care Biyu se va întoarce la Nisa, el se va odihni singur în "camera

lui", cea de lângă "camera lui Fei-Yen"... În fine!

Habar n-avea ce era cu el. Se simţea atras de fata asta cu ochi albaştri şi zâmbet frumos. Nu era în regulă - ştia şi el asta! Dar nu se putea abţine. Adică nu se putea opri. Nu se putea înfrâna. Încercase, îşi impusese să-şi vadă de-ale lui... Din fericire, toată "erupţia" aia se producea în interiorul lui. Ea nu ştia nimic din toate astea. Cu puţin noroc, Ştefan se va întoarce repede - iar ea va pleca, iar el îşi va spune că nu fusese să fie... Cu puţin noroc, va reuşi să ascundă erupţia aia de ea. Odată cu plecarea ei, se va stinge şi mica lui nebunie. Şi-atunci toate lucrurile se vor rezolva de la sine. Doar să reziste el! Era din ce în ce mai greu...

Azi, pe la şapte jumate, ajunsese cu calculele la faptul că ea auzise discuţia lui cu Fei-Yen. Şi deci ştia de problemele din căsnicia lui. Şi deci era posibil ca în curând ea... La opt, când se aşezaseră la masă, trăsese concluzia că ea nu-şi va risca niciodată cariera de bodyguard VIP doar pentru o aventură cu el! La opt şi zece, ea îl privise lung, foarte serioasă. Şi iar se gândise că în curând ea...

De fapt, nici el nu ştia ce voia. Deci, habar n-avea cum va reacţiona atunci când ea va face primul pas spre el! Depindea de moment - nu? Dacă va fi într-un moment de-ăla "pro"... Dar dacă va fi într-un moment "contra"...

La urma urmei, el ce voia? O voia pe Fei-Yen - dar nu cea de acum, ci cea din urmă cu 11 ani. Ştia că ceea ce voia el era imposibil. Se îndoia că, după revenirea lui Ştefan la Cannes şi plecarea lui Biyu către următoarea ei misiune, el va reuşi să se ducă acasă şi să-şi imagineze că toată tărăşenia cu urletele ei şi cuvântul "divorţ" i se va şterge din minte! Indiferent cum se va comporta ea atunci! Aşa că ceea ce voia el era imposibil de obţinut. Era singurul nebun care-şi imagina că lucrurile mai puteau fi cum au fost. Iar în condiţiile astea...

Readuse pe ecran analizele lui Ştefan. Căuta... Căuta... Greutate: 52 de kilograme. Regele era o umbră de om, slăbit, incapabil să ridice mâna măcar cinci centimetri. Aşa că toate gândurile lui erau egale cu zero. Ştefan nu va reveni la Cannes - nu în următoarele trei luni! Trei luni erau, de fapt, 90 de zile. Adică 2.160 de ore. Aproape 130.000 de minute. 130.000 de şanse să audă ciocănitul ei în uşa biroului... Sau nu!

Închise totul, zâmbind slab, şi se ridică - o să discute cu Piao în living. Francezii trebuiau să intercepteze ceva-ceva, ca să nu se-apuce să scormonească prin beciuri după vechea aparatură de interceptare. Trebuia să le dea şi lor nişte fărâmituri - nu? Că dacă ăia se-apucau să le asculte din nou comunicaţiile electronice...

20 aprilie 2020 - luni

Florentina

Era pregătită de şcoală. Adică aproape pregătită. Trecu cu degetul prin dreptul parfumurilor... Coafura de azi necesita o adiere dulce-acrişoară. Una discretă - doar două fâsuri. Îşi luă geanta şi mapa şi ieşi.

Ca de obicei, în living era forfotă mare. Frăţiorii ei erau gălăgioşi de dimineaţă! Erau băieţi - aveau energie multă-n ei! Ea cobora uşor, că exersa pasul "pe furiş" numai bun de strecurat între patru pereţi fără ochi...

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

Isamu o pofti să-şi ocupe locul lângă Biyu. Se conformă - şi îl văzu zâmbind larg:

- Am o veste bună pentru voi. Aseară, în jurul orei 11,30, Ştefan s-a trezit.

...

Primul reacţionă Léon - începu să aplaude şi să chiuie! Aproape imediat, chinezoaicele începură şi ele să aplaude... Ea nu aplauda. Ea era în pragul leşinului; strângea bine mapa la piept şi nu putea să respire...

- A rezistat treaz zece minute, după care a adormit la loc.

Deci tati al ei... Păi se trezise, sau nu?

- Are nevoie de foarte multă odihnă, dat fiind faptul că a reuşit să slăbească până la 52 de kilograme.

Aoleu! Aşa puţin? Păi ea, la înălţimea ei, avea 54! Tati al ei avea mai puţin decât ea?

- Medicii nu i-au mărit cantitatea de sedative, dar nici nu i-au mai micşorat-o. Deci, în dimineaţa asta o să se trezească din nou.

- Şi putem să mergem la el?

- Nu, Léon. E prea slăbit ca să reuşească măcar să se mişte un pic. N-o să vă poată răspunde, n-o să poată deschide ochii - n-o să poată nici măcar să ridice mâna de pe cearceaf! Trebuie să aveţi răbdare...

Da - trebuiau să aibă răbdare. La urma urmei, se trezise - nu? Asta era foarte important - că reuşise să iasă din comă! O să mănânce, o să se întremeze şi

- Ana l-a trezit, nu-i aşa?

Simţi cum îi creşte instantaneu tensiunea...

- Da, Philippe; Ana l-a trezit.

- I-a spus să se trezească, iar el s-a trezit. Nu-i aşa?

- Ba da; aşa e.

Adică mămica ei ştiuse încă de aseară, de la unşpe jumate - şi ei nu-i spusese...

- Am vrut să vă spun, ca să ştiţi şi voi că Ştefan e bine. Şi acum, hai - fugiţi la şcoală!

Nu-nu! Ea mai avea nişte întrebări! Multe-multe întrebări!

Philippe prinse mâna lui Jiao şi o trase spre glasvand:

- Diseară, trebuie să stăm de vorbă. Trebuie să mă înveţi o melodie nouă, pentru Ştefan.

"Pentru tata, băăă!" Aah, Doamne!

- Sigur, Philippe! Tu alegi melodia iar eu te învăţ s-o cânţi.

- Dar trebuie să fie o melodie clasică. Lui Ştefan îi place muzica clasică.

"Lui tata, băă!"

- Şi Ana ascultă multă muzică clasică.

"Mama, băă!"

- Aşa că trebuie să găsim o melodie care să le placă şi lui, şi ei.

- Stai liniştit - sunt multe melodii clasice. O să alegem cu atenţie...

Puştiul ieşise deja. Léon mai avea câţiva metri şi ieşea şi el. Acum era momentul! Se răsuci spre Isamu şi nu mai apucă să deschidă gura...

- Nu ştiu decât că s-a trezit. Pot să-ţi povestesc cifre de prin

analize; dar mă îndoiesc că vrei să le auzi.

Asta aşa era...

- Ana e încă la conac. Doarme. Dar sunt sigur că, atunci când se trezeşte, urcă în blindată şi goneşte la el. Şi-o să mă sune şi-o să-mi spună multe-multe lucruri...

Mda...

- Hai - fugi la liceu.

Păi normal că fugea la liceu! Ce - ea putea să chiulească vreodată? Ea era ca nebunii ăia de tocilari - turbată după statul la toate orele! Hm...

N-avea de ce să mai insiste. Chinezul n-o să-i spună nimic în plus. Aşa că se grăbi să iasă şi să ajungă pe bancheta limuzinei. Şi trânti portiera după ea - uite-aşa, că era un car de nervi!

Nu-i ieşea din cap ăla micu'! Puştiu'! Philippe! Până şi chinezoaicele astea se bucuraseră - numai el fusese serios şi pragmatic ca întotdeauna! De parcă nu se-ntâmplase nimic notabil! Aah! Îi venea să se repeadă peste el în blindată şi să-i altoiască una! Să-i pună ea zâmbetu' pe buze! Păi el se bucura, sau nu? Şi ce fel de bucurie era aia? Şi de ce nu-i spunea odată "tata"? După atâţia ani, el tot "Ştefan" îi spunea! Cât dracu îi mai lua ca să-i intre-n cap că era "tata"? Şi mămica ei - ea era principala vinovată pentru chestia asta! Ea ar fi trebuit să-l ia de ciuf şi să-l plesnească de să-i dea borşu'! Şi să-l educe cum trebuie! Auzi - Ana şi Ştefan! Doamne! - mare noroc avea copilu' ăsta că nu-l educa ea! Mare, mare noroc!

- Tu de ce eşti aşa supărată?

Îi făcu semn s-o lase-n pace - că n-avea chef de socializare cu ea. Auzi - "Ştefan"!

... Mămica ei o dezamăgise crunt! Păi ce vorbiseră ele două? Ce stabiliseră ele două? Stabiliseră s-o anunţe imediat cum se întâmpla ceva nou? Stabiliseră! Iar ea, ce făcuse? Îl trezise pe tati şi nu se-nvrednicise s-o anunţe şi pe fi-sa! Deşi, de când se ştia ea, fusese întotdeauna prezentă drepţi la toate solicitările mamei ei! Acum era luată de proastă! De gâscă proastă! Mm...

... Tati al ei se trezise duminică seara. Cu o zi înainte, sâmbătă, ea urlase pe-acolo prin rezerva lui - şi nu reuşise să-l facă s-o audă. Putea jura că mama ei nu trebuise nici măcar să vorbească pe un ton normal! Probabil că-i şoptise la ureche! Şi, ţup! - gata, se trezise! Păi cum să nu se trezească Ştefan Ionescu atunci când i-o cerea soţia lui, Ana-Maria? Că doar Ana-Maria era cea mai importantă persoană din viaţa lui! Pe ea o asculta întotdeauna! Ei îi făcea întotdeauna toate plăcerile şi-i îndeplinea întotdeauna toate dorinţele! Hm...

Din punctul ăsta de vedere, relaţia dintre ea şi tati al ei nu era deloc corectă! Pentru ea, tati al ei era centrul Universului! Pentru el, ea era doar copilul cel mare. Şi poate că nici măcar fata lui nu era! Că nu era - nu? Era fata lui Florentin! Şi în certificatul de naştere, tot fata lui Florentin era! La "tată", scria "Florentin Manolache"! Nu se-nvrednicise să schimbe hârtia aia, s-o facă măcar să pară că e fata lor! O lăsaseră aşa - fata ei cu florarul. De ce, numai ei ştiau... Numai el ştia...

Centrul Universului ei era Ştefan Ionescu. Centru universului lui Ştefan Ionescu era Ana-Maria Ionescu. Realitatea era evidentă. Şi crudă. Tati al ei era tot ce-avea ea mai de preţ; iar el o lăsa la Cannes şi-şi lua giuvaerul şi plecau singuri prin croaziere, prin vizite în ţări străine... Fotografiile lor emanau fericire. Şi dragoste. Ei doi, dacă se aveau unul pe celălalt, erau împliniţi. Şi n-aveau nevoie de altceva sau altcineva. Într-un fel, îi înţelegea; în alt fel, însă, o durea mult când constata că tati al ei o pupa pe frunte şi se-ntorcea cu spatele şi-şi vedea de giuvaerul lui. Se simţea părăsită, trădată, uitată...

Într-o zi, o să le spună toate astea. Probabil că a doua zi după căsătorie - o să-i roage să vină amândoi pe canapea, o să se aşeze în faţa lor şi-o să le spună totul. Ei n-or să priceapă nimic - fiindcă ea, Florentina, nu era o persoană indispensabilă pentru ei. Ea, însă, va avea satisfacţia că în sfârşit le spusese ceea ce gândea! Ea o să se simtă mult mai bine! Şi-o să-şi ia bărbatul şi-o să plece de la ei. Şi-o să încerce să uite... de tati al ei... şi veşnica lui iubire, mama ei...

Dar, înainte de asta, o să-l educe pe-ăla micu. Ajunseseră la şcoală; ea aştepta, în timp ce Philippe şi Léon se grăbeau spre clădirea albă... Îl privea lung pe muciosul ăla mic, slăbănog şi pletos şi ciudat, şi-i "programa" o reeducare pe cinste...

Ştefan

Cerul se întuneca. Cerul ăla senin, traversat de nori albi bucălaţi, se întuneca. Era ciudat - parcă asista la un apus "cu repezitorul"...

Gata. Era beznă.

Auzea din nou uruitul - dar era ceva mai slab. Acum, pe lângă uruit, auzea şi zgomote. Şi cuvinte. Erau... două femei. Vorbeau cu voci coborâte. Ştiau că el doarme. Vorbeau despre un accident - o coliziune frontală între două maşini. Una dintre ele tocmai spunea că ea se ocupase de şoferul care intrase pe contrasens - şi care, deşi suferise traume majore, supravieţuise încă patru ore după ce ieşise din operaţie. Deci femeile erau cadre medicale...

"- Şi mă gândeam aşa... Mă uitam la el şi mă gândeam - ce ghinion pe el! Numai el ştie ce s-a întâmplat de-a intrat pe contrasens - şi n-a putut să spună nimic din ceea ce s-a întâmplat acolo!"

"Cât de grav era?"

"Tu n-auzi că a fost o minune că l-au readus la viaţă acolo, la faţa locului?"

"Deci a fost foarte grav."

"Foarte. Şi uită-te şi tu ironie! Ăla era *safe*, în maşina lui - şi-a murit. Omul ăsta a sărit din elicopter - şi-a supravieţuit bine mersi!"

"Una e să cazi printr-o pădure şi alta e să te ciocneşti frontal de alt bolid! Ştii că, la coliziunile frontale, forţa maşinilor se adună!"

"Ştiu. Dar, totuşi - uită-te şi tu ce diferenţă!"

"Au fost mai multe chestii care au dus la diferenţa asta. Şoferul tău n-avea cască de protecţie! Şi, din câte am auzit la ştiri, nici centură de siguranţă."

"Asta aşa e..."

"Îţi dai seama că s-a lovit şi de volan, şi de parbriz..."

Le auzea îndepărtându-se... Avea sentimentul că rămăsese singur...

Deci, una dintre ele se ocupase de un şofer care-a intrat cu maşina pe contrasens. Situaţie foarte dificilă, cu răni multiple, cu resuscitare... Şi apoi spusese că e o ironie, a sorţii probabil, faptul că "omul ăsta" a sărit din elicopter şi-a supravieţuit. Oare la el se referise? Sau la alt "omul ăsta"?

Foşnetul îl luă prin surprindere! Mai era cineva aici, cu el! Asculta... Paşii se îndepărtau, calmi... Parcă erau paşi bărbăteşti - pantofi cu toc bărbătesc; dar îi uruiau urechile, aşa că nu putea fi sigur...

Oricum, acea persoană nu venea la el. Se îndepărta. Încercă deci să se concentreze, să-şi adune gândurile...

Cele două femei erau cadre medicale. Asta însemna că el era acum într-un spital. Deci, el păţise ceva. Nu degeaba nu-şi putea mişca nici măcar pleoapele! Păţise ceva, un accident - şi fusese adus aici, operat probabil, ţinut adormit cu sedative...

"Omul ăsta a sărit din elicopter." Încerca să-şi amintească... Scormonea prin minte, prin propriile amintiri, după un elicopter...

Parcă-parcă îşi amintea crâmpeie... Aha! Vedea pădurea! O vedea foarte clar, cu ochii minţii - semn că o văzuse şi în realitate. El sărea de undeva, peste pădure. "Una e să cazi printr-o pădure"...

Mintea lui voia să-şi amintească. El voia să se asigure că n-are goluri de memorie - şi, bineînţeles, voia să scape cât mai repede de întrebările alea grele care-l chinuiau acum! Cine ştie cine era aici cu el! Cine ştie cine era posesorul pantofilor bărbăteşti! Regina lui fusese lângă el ieri; dar azi nu mai era aici. Şi cum era într-un spital, şi cum ieri auzise piuitul unui monitor cardiac, era sigur că avea o mulţime de senzori lipiţi pe el. Senzorii ăia nu trebuiau să indice faptul că era treaz. Trebuia să rămână calm, să se prefacă încă adormit şi să-şi pună mintea la treabă! Deci!

Sărise din elicopter, deasupra unei păduri. Sărise pentru că...

Începea să-şi amintească... El căuta amintiri legate de accident, dar îşi amintea lucruri din trecutul ceva mai îndepărtat...

Îşi amintea că petrecuse mult, mult timp alături de regina lui. Avusese un fel de vacanţă... de 8 martie! Da! Acum îşi amintea vacanţa de 8 martie! Că îşi amintea mărţişorul cu şnur alb-roşu! Între 1 şi 8, lenevise alături de ea! Pe 9, dimineaţa... când deschisese ochii... o văzuse pe ea şi, în spate, uşa dormitorului de la conac. Deci fuseseră la conac. Mâncaseră, apoi dansaseră tango...

Uruitul creştea cu repeziciune în intensitate... Simţea că întunericul ăla din jurul lui începe să se-nvârtă...

Trebuia să oprească cumva uruitul. Ca să audă dacă persoana cu pantofi bărbăteşti se întorsese. Trăgea concluzia că gândul la tangoul ăla îi crescuse tensiunea. Ştia, din povestirile tatălui lui, că hipertensiunea dă vâjâit în urechi. Şi cum regina lui îi crescuse întotdeauna tensiunea - în sensul bun, desigur...

Deci, dansaseră tango şi apoi... Şi apoi... El ar fi trebuit să se ducă la ruşi - la cei doi bărbaţi pe care îi vizualiza mental chiar acum. Dar nu plecase spre ei. Plecase spre... Scormonea prin memorie, în căutarea programului pe care şi-l făcuse... La ruşi, trebuise să ajungă a doua zi. Pentru ziua de luni, avusese programată... vizita la nea Nicu Cărare. Şi-apoi plănuise să revină la conac, să cineze cu ea acolo. Apoi ea primise mesajul prinţesei, aşa că stabiliseră să mănânce la Cannes. Şi-apoi el pleca la ruşi, iar după două zile se întâlnea cu Ana pe aeroportul din Bonn şi plecau să viziteze catedrale. Asta avusese el de făcut. Bun!

Ajunseseră la aerodrom - şi-acum îşi amintea foarte bine soarele puternic şi bocancii maro ai pilotului. Îi rămăseseră în minte fiindcă restul salopetei-uniformă era albastru - numai bocancii fuseseră maro. O sărutase şi urcase în elicopter. Un elicopter albastru marin, cum îi plăcea lui. Îşi pusese centura şi deschisese laptopul. Şi pilotul ţipase ceva la el... "Închide-l şi pune-ţi casca!" Îl închisese şi îşi pusese casca. O închisese bine şi pornise sistemul audio. "Închide-o bine! Şi desfă-ţi centura!" Revedea, cu ochii minţii, aparatele alea care licăriseră ca la nebuni şi cifrele roşii care "jucaseră" ca-n filme pe bord...

"OK, Ştefane! Deci trebuie să sari! Că, dacă nu sari, cazi cu drăcia! Şi mori - că-i plină-ochi cu zeamă inflamabilă!" Aşa gândise atunci...

Revedea, de sus, imaginea copacilor, a crăcilor şi frunzelor zburătăcite serios de curentul de aer provocat de elice... " Sari! Sari odată!" N-avusese curaj să sară; pilotul îl ajutase "să se scurgă"...

Oare pilotul scăpase? Din câte ştia el, în general, pilotul se prăbuşeşte odată cu elicopterul lui. Mai ales că modelul ăla de elicopter...

Când simţise că alunecă prin gaura aia mare, se gândise "fă-te ghem". Mâinile în X pe piept, faţa acoperită cu palmele, picioarele strânse ghem... Oare făcuse bine ce făcuse? După ce-şi acoperise faţa, nu mai văzuse nimic. Şi nici nu-şi amintea unde încasase prima lovitură de cracă - în ce zonă a corpului. Ar fi fost minunat să se fi lovit doar la picioare şi la mâini! Atunci când se ghemuise aşa, nu calculase că spatele rămăsese descoperit... Nu calculase gâtul, ceafa...

De ce nu se putea mişca? Oare îşi rupsese coloana?

... Ia să lase el prostiile alea! Ia să facă un experiment! Adică să-l refacă - pentru că ieri reuşise s-o mângâie pe Ana lui pe obraz, iar ea îi simţise mângâierea. Deci coloana lui era "funcţională" cel puţin până la nivelul omoplaţilor. Ar fi trebuit să-şi testeze şi picioarele...

Încercă să-şi dea seama în ce poziţie erau. În mod normal, picioarele stăteau cu vârfurile spre exterior. Ia să încerce să le tragă cu vârful spre interior!

... Nu-şi dădea seama de rezultat... Dar degetele de la mâini mai funcţionau? Ia să încerce cu mâna dreaptă... Da; dreapta funcţiona. Stânga?... Şi stânga. Bun. Acum era un pic mai liniştit. În privinţa picioarelor, nu se îngrijora. Medicina avansase "de mama focului" în ultimii ani. Pentru paralizia de la brâu în jos apăruseră şi intervenţia invazivă, şi cea neinvazivă. Iar primul paralizat operat "modern" devenise tătic acu' şase luni - adică la trei ani după operaţie. El nu mai putea deveni tătic; dar avea o regină foarte frumoasă, pe care-o iubea mult - şi căreia nu voia să-i refuze nimic. Iar auzea vâjâitul ăla...

"Gata, Ştefane! Calm! Calm, că te citesc ăştia-n cifre că te-ai trezit şi te iau iar la controlat şi răsucit pe toate părţile! Şi ea nu-i aici, lângă tine, să-i supravegheze!"

Era un pic mai bine... Simţea cum se calmează, aşa că era tot mai bine... Auzea paşii cu toc bărbătesc apropiindu-se - şi-şi testa şmecheria aia cu autocontrolul... Aha! Pornise monitorul cardiac! Sunetul de la monitorul ăla! Auzea din nou piuitul ritmic! Aştepta să afle ce decizie luau tocurile acum, când posesorul lor privea cifrele... Decidea să se îndepărteze din nou. Bun! Deci îl fraierise! Minunat! Trebuia să se menţină aşa, calm... Şi acum calcula...

Probabil că era foarte dimineaţă. Ana lui dormea, deci, la conac - că dacă el se prăbuşise în Bourges, probabil că era la spitalul din Bourges! Dar, dacă îl transferaseră la vreun ultra-spital din Paris, Ana dormea în duplex...

Nu ştia în ce oraş era. Habar n-avea câte zile dormise - dacă moţăise doar câteva ore, după operaţie, sau zăcuse în patul ăsta luni în şir. Până nu venea ea, el trebuia să se prefacă adormit. Nu-i rămânea altceva de făcut decât să fie cuminte şi să nu se clintească nicicum. Şi să folosească timpul ăla ca să-şi pună mintea la contribuţie. Sărise dintr-un elicopter - şi, cu siguranţă, casca nu putuse face minuni! O lovitură-două la cap tot încasase! Bănuia deci că existau în mintea lui nişte goluri de memorie. Aşa că o să încerce să le identifice. O să înceapă cu chestii simple: cum îl cheamă, câţi ani are, câţi copii, câte sute de milioane de euro neimpozabili... Nu! Pardon! Făcuse primul miliard în 2016! Câte sute de milioane de euro neimpozabili mai avea de făcut ca să completeze cel de-al doilea miliard!

... Oare putea să râdă? Adică el râdea, în mintea lui; oare musculatura feţei arăta chestia asta?

Ana-Maria

Hei! Cât era ceasul?

Deschise ochii - şi sări în fund! Unde era? Cât era ceasul? Unde-i era mobilul? Sunase Seniorul? Sunase medicul? Dobitocul de Aleodor o adormise aseară! Dacă o sunase Seniorul iar ea nu auzise, îl rupea pe spion cu bătaia! Sărea cu picioarele pe el!

Era în... livingul vilei, pe canapea. Îşi amintea că aici adormise - chiar înainte să-l înjure pe idiot. Era în pijama şi halat. Pe masă aşteptau, cuminţi, telefoanele. Le luă şi le verifică. Şi constată că era OK - n-o sunase nimeni. Avea un singur mesaj... de la Piao.

"Te aştept în livingul conacului."

Stătea în living - adică venise val-vârtej încoace. Cu siguranţă, îl trimisese Isamu. Dar ce rol avea Piao... În fine!

Păi, să se ridice de-acolo şi să gonească la spital! Îi era dor de el! Îi era dor de ochii lui! Şi de vocea lui! Şi abia aştepta să-l sărute din nou - şi, de data asta, s-o sărute şi el!

Năvăli în dressing şi trase un deux-pieces la nimereală. Şi-o cămaşă oarecare. Mm, ce obosită se simţea! Avea ochii înnisipaţi rău - că dormise cu lentilele verzi! Încă un motiv să-l plesnească rău pe Aleodor! Alergă în baie. Arăta ca o epavă...

Apă caldă, săpun, puţină pudră şi puţin creion! Şi repede la spital!

... Nu; că dacă soţul ei deschidea azi ochii şi-o vedea aşa, îl dădea în palpitaţii majore! Nu arăta foarte bine; avea cearcăne. Aşa că adăuga fondul de ten, anticearcănul, fardul de pleoape, rimelul... Şi-o bombănea un pic pe Tasnim, femeia care o învăţase să-şi răsfeţe în fiecare zi soţul cu ochii ăia perfecţi de felină sexy...

Gata? Gata! Telefoanele, laptopul şi la drum! Ieşi, încuie uşa şi alergă afară. Şi constată că maşinuţa de golf o aştepta parcată frumos, perfect paralel cu aleea... Doamne, ce nebunie! Ce răsfăţ! Oare deveniseră... "nomenclaturişti"? Adică "burghezi"? Aveau angajaţi personali, aveau şofer personal care să-i plimbe prin curte pe-acolo... Oare o luaseră razna?... Cine ştie! Urcă în maşinuţă:

- Neaţa.
- Bună dimineaţa.

Şi-atât. Ea nu ştia dacă paza ştia că se trezise Ştefan; el nu ştia dacă ea era atât de agitată pentru că se trezise Ştefan, sau întârziase la vreo întâlnire de afaceri...

Toată lumea soţului ei era un pic misogină. Uneori, chiar şi anga-

jaţii ăia personali aveau o problemă în a comunica cu ea. Îi lăsa în pace. Situaţia în sine îi convenea. Atitudinea ei un pic rece îi ţinea la distanţă - şi-i împiedica să i se urce-n cap. Ştefan făcea poante cu ei - dar ei se temeau de Ştefan. De ea n-aveau de ce să se teamă. În ochii lor, principala ei armă era telefonul cu care-şi anunţa soţul că au supărat-o angajaţii. Şi nu-l folosise niciodată, aşa că...

Aşa că ajunsese la conac. Coborî şi năvăli înăuntru:

- Neaţa.

Piao se ridică, zâmbitor de parcă venise dintr-un concediu prelungit în care dormise pe rupte:

- Neaţa.

Aleodor se ridică şi el:

- Neaţa, şefa! Micul dejun vă aşteaptă.

- Am plecat. Pa!

- Stai! Stai, că trebuie să-ţi dau raportul şi să-ţi spun ce-am primit important pe mail!

Daa, cum să nu! Îl privi lung, edificator, pe Piao:

- Mergem.

- Şefa, nu pleca nemâncată! Şi neinformată!

Bătu scurt cu palma în geanta laptopului:

- Bagă mail!

- Şefa, nu face aşa!

Apucă mâneca chinezului şi-l smuci după ea. Gata, ea plecase!

- Şefa, stai niţel!

Daa, cum să nu! Băgă degetele-n gură şi trase un fluierat de-ăla aşa cum o învăţase Ştefan. Şi auzi imediat motorul blindatei pornind, după colţ. Aah, ce băiat straşnic era Toni ăsta!

- Şefa, stai un pic!

Se grăbea spre colţul conacului iar Piao se grăbea cu ea; aşa că îşi permise să-l ia peste picior:

- Nu stau - că mă adormi din nou.

- Şefa, stai!

- N-auzi că n-am timp să stau?

- Şefa, n-ai mâncat nimic! O să ţi se facă rău pe-acolo!

Toni oprise blindata pe alee şi-i deschisese portiera din spate. Apucă portiera aia şi se întoarse - şi-şi fulgeră consilierul din privire:

- Iar pentru chestia asta tu eşti principalul vinovat. Punându-mi prafuri în ceai, mi-ai consumat timpul pentru micul dejun de azi. Despre restul, discutăm când mă întorc.

Urcă pe banchetă şi trânti portiera. Iar Toni demară spre poartă. Piao şopti, privind-o lung:

- A avut dreptate.

- Poftim?

- Isamu - a avut dreptate când mi-a spus să nu te mai las singură.

Păi... Aa, chestia cu prafurile în ceai! Ştia că ideea cu adormitul artificial venise de la Senior; dar Piao nu trebuia să afle asta. Aşa că scoase telefonul din buzunar:

- A avut dreptate. Să nu mă mai laşi să te las să pleci.

- Categoric!

Ei îi venea să râdă; bietul Piao era mult prea îngrijorat ca să sesizeze exprimarea cel puţin ciudată. Suna...

- Da.

- Care e situaţia acolo?

- Neschimbată. Vorbim când vii.

- I-au schimbat medicaţia?

- Da. O discutăm când vii.

- Tu i-ai spus lui Aleodor să

- Da. Îţi explic totul când vii.

- Pregăteşte explicaţiile atunci - pentru că în cinci minute ajung.

Ea închidea, Toni accelera serios, Piao tăcea...

Deci, situaţia era neschimbată. Adică Ştefan rămăsese treaz. Îi schimbaseră medicaţia - era OK, atâta timp cât îi scoteau sedativele şi-i băgau analgezice! Şi el îi ordonase Părintelui s-o culce cu de-a sila. În privinţa asta, o să-i arate degetul ăla "de avertizare"...

Florentina

Poezia asta era chiar frumoasă! Da' frumoasă-frumoasă de tot! Thomas se întrecuse pe el însuşi în dimineaţa asta! Like şi comment.

"În fiecare zi, descopăr că versurile tale sunt tot mai speciale!"

Send. Iar telefonul îi vibră scurt. Aoleu! Telefonul! Tati al el! Îl luă şi descoperi că are un SMS... de la Vincent.

"Te rog, poţi să vii puţin în laboratorul de chimie?"

Laboratorul ăla era pe acelaşi etaj cu sala lor de clasă. OK, putea să se ducă în laboratorul de chimie. Dar de ce să se ducă acolo?

"De ce?"

Dădu să apese send, dar ezită... Se întoarse spre Biyu:

- Am o problemă...

Chinezoaica se ridică şi se aplecă peste pupitrul ei - mascând-o astfel faţă de toţi colegii din sală...

- ... Vincent tocmai m-a întrebat dacă pot să mă duc în laboratorul de chimie.

Tânăra îi ceru mobilul, citi mesajul şi zâmbi:

- Te-a întrebat dacă poţi să vii în laboratorul de chimie. Adică să vii şi tu...

Adică Vincent era deja în laboratorul de chimie... iar ochii albaştri o priveau cu subînţeles... Zâmbi şi ea cu subînţeles:

- Şi pot?

- Eu zic că poţi! Întrebarea e dacă vrei!

- ... Să zicem că vreau. Pot?

- Tu poţi să faci orice vrei tu să faci. Iar ce vrei dar nu poţi să faci, îmi spui mie - şi te ajut eu să faci. OK?

Oo, Doamne! Bufni în râs - şi porniră amândouă spre uşă.

- Dacă constaţi că vrei să ieşi din laboratorul de chimie şi nu poţi, mă anunţi. Te descurci tu - pocneşti din degete, baţi din picior...

Aa, acum era chiar afurisită! Ştia de ce mergeau ele două în laboratorul de chimie!

- Nu glumesc! Sunt de părere că astfel de tineri trebuie să primească indicii clare apropo de cât de mare le e teritoriul şi ce le e permis să facă în el. Dacă el ignoră indiciile tale, fă-mi un semn - şi i le trasez eu cu marker roşu.

OK, aşa o să facă. Se apropiau de uşa laboratorului. Era închisă. Simţea cum i se forma golul în stomac... Biyu deschise uşa şi intră - şi se asigură că laboratorul ăla era *safe* pentru ea. O urmă.

Într-adevăr, Vincent o aşteptase în laboratorul de chimie. Presupusese că ea va intra iar Biyu va păzi uşa pe dinafară. Confruntat cu apariţia chinezoaicei, tânărul avea o problemă...

Chinezoaica închise uşa şi răsuci yala. Şi se sprijini de uşa aia, scoase telefonul, accesă internetul... După două-trei secunde, le făcu semn că totul e OK, să-i dea bătaie acolo că ea e ocupată cu altele...

Situaţia era destul de... stupidă. Veniseră amândoi aici în căutarea unui colţişor discret unde să se pupe în linişte. Chinezoaica năvălise în colţişorul ăla, îl verificase de atacatori şi colegi indiscreţi şi "îl asigurase". Acum, ea stătea cu spatele la ei şi citea ştirile; ei stăteau în picioare, la vreo doi metri de ea, şi se holbau la ea. Era stupid! Era "ca-n filmele cu proşti"! Erau prostuţi rău de tot - şi el, şi ea!

Se răsuci spre el, zâmbind amuzată... El o privea, zâmbind şi el... Aşa, sub forma asta veselă, parcă era OK. El. El parcă era OK. Mintea ei rămăsese sub imperiul descoperii frazelor de prin scenariile maică-sii. Vincent pierduse 2.000 de puncte fără să ştie că le pierduse...

Fu cuprinsă uşor cu braţele... Vincent şopti:

- Te-am rugat să vii aici pentru că mi-era foarte, foarte dor de tine.

I-auzi! Din păcate pentru el, mintea ei nu se lăsa pradă vorbelor frumoase - ci căuta prin memorie filmul în care unul dintre actori rostise vorbele alea frumoase! Câte puncte pierduse Vincent...

... Oricum, chestia asta nu mai conta. Adică nu prea mai conta. Sărutul era OK; nu documentase şi săruturile din filmele alea, aşa că îi acorda prezumţia de nevinovăţie şi presupunea că măcar "punerea în scenă" era originală, din inspiraţia lui...

Era, în sfârşit, adolescentă. Nu chiulea de la ore - dar avea şi ea

porţia ei de adolescenţă! Măcar o porţioară mică-mică...

Ana-Maria

Ieşi din lift şi dădu cu ochii de zâmbetul Seniorului. Ea nu zâmbea. Ea era foarte, foarte supărată pe el! Furioasă chiar! Bărbatul din mijlocul holului ridică palmele - se preda, da, dar răul era făcut! Ridică degetul ăla de atenţionare, în romanes:

- Să nu mai faci! Niciodată!
- Nu ştiu ce-am făcut, dar promit că nu mai fac!
- Să nu le mai spui niciodată să-mi dea somnifere.

Gata - ucisese zâmbetul. Acum era serios:

- Erai mult prea agitată aseară, ca să risc să te las să faci noapte albă.
- Mă puteai pune să promit că iau un somnifer. Nu le mai da aripi! Ieri, mi-a dat somnifer la ordin. Poimâine, se poate gândi să mi-l dea cu de la el putere - că se vede cu ochiul liber cât de obosită sunt.
- Asta e exclus.
- E exclus doar până se-ntâmplă.
- Ştii bine că...

Nu-i mai acorda atenţie - intră în rezerva soţului ei.

Ştefan

Aha! Se deschisese uşa! Era... Nu prea ştia cine era. Nu erau tocurile bărbăteşti. Nu erau nici papucii asistentei. Ştia, simţea că intrase cineva - dar nu ştia cine intrase! Aştepta...

Presimţea că era Ana lui, dar nu-şi permitea să spere - ca să nu simtă dezamăgire...

Auzi un pocnet uşor - cineva pusese ceva pe un corp dur. Şi-acum auzi un foşnet! Cine era? Cine venise? Ce pocnise aşa? Era vreun medic? Era prieten sau duşman? Uruitul creştea, încet-încet, în intensitate; piuitul monitorului cardiac se iuţea...

Aha! Parcă simţea... Parcă simţea parfumul ei! Ea era? Venise?

Simţi ceva moale, pufos şi fin căzându-i pe faţă. Şi simţi parfumul ei. Şi nu se putu abţine să nu tragă adânc aer în piept... Să nu încerce măcar...

Ana-Maria

Daa, era treaz! Era treaz şi-o recunoscuse! Uite că nu greşise când decisese să întârzie cinci minute şi să se facă cochetă! Îi simţise parfumul! Zâmbi... şi şopti:

- Bine-ai revenit, iubirea mea...

Oare deschisese ochii? Adică oare voia să deschidă ochii? Se ridică şi-şi trase părul - şi constată că nu, nu deschisese ochii... Nu-i nimic! Îi închidea şi ea! Nici o problemă!

Îl sărută şi-i simţea dragostea. Abia acum, după ce Ştefan se trezise, ea se simţea din nou iubită. Îl sărutase de fiecare dată când venise la spital; dar numai acum...

Monitorul cardiac piuia destul de repede - semn că tensiunea lui o cam luase razna. Decise să pună punct sărutului; se aşeză, puse capul pe saltea şi-i puse palma pe obraz. Fu imediat mângâiată...

Mm - ce frumoasă era dragostea! Şi ce fericită era ea acum, când ştia că soţul ei se trezise - şi o recunoscuse! Avusese momente când se gândise că era posibil să n-o mai recunoască...

Seniorul ocolea patul. Habar n-avea unde se ducea sau ce voia să facă! Şi-aşa nu-l vedea din poziţia aia! Vocea lui sparse brusc tăcerea:

- Ştefane, dacă mă auzi, strânge mâna dreaptă.

Ştefan

Aha! Vocea guturală inconfundabilă a Seniorului! Deci ale lui erau tocurile bărbăteşti! Ce bine că...

Păi Seniorul era aici, în spital? Cu el? Pe Senior îl trimisese nea Nicu Cărare?... Păi, pe cine să trimită - pe Zâna Măseluţă? Încercă să strângă mâna dreaptă - să o strângă tare, că nu ştia care-i erau de fapt puterile... Şi simţea că îl furnică tot corpul, că forţa i se scurge prin buricele degetelor...

- Bun. Pentru "Da", strângi mâna dreaptă; pentru "Nu", nu faci nimic. Ştii cine sunt?

Evident! Îi strânse mâna.

- Ştii unde eşti?

Într-un spital, logic! Da, ştia; aşa că îi strânse mâna.

- Ştii cum ai ajuns aici?

Voia să ştie dacă-şi amintise accidentul. Strânse mâna.

- Ai un verişor?

Aah, ce tâmpenie! Îi strânse mâna, bombănindu-l în gând fireşte şi pentru întrebarea idioată, şi pentru furnicăturile destul de dureroase...

- Cunoşti limba franceză?

Da' ce-avea cu el? Voia să-i antreneze bicepsul drept? Se conformă, că n-avea încotro...

- Mă iubeşti?

Hait! - că asta era întrebarea cu schepsis. Bineînţeles că nu-i strânse mâna - şi mai scoase şi limba la el, tot în gând... Iar Seniorul începu să râdă, în romanes:

- 'Rai tu să fii de afurisit! Că ne-ai trecut pe toţi printr-o spaimă groaznică!

Da, ştia asta. Şi el trecuse printr-o spaimă groaznică! Şi încă mai trecea! Îi strânse mâna, întrebându-se cum dracu să facă să comunice cu el, să-şi rostească întrebările...

- Mişcă piciorul drept. Măcar degetele. Încearcă să le mişti.

OK! Dreptul deci! Se concentră asupra mişcării, simţind că obosise deja...

- Bun. Şi stângul.

Şi stângul. Îl furnica rău şi-l durea - dar voia să facă testul ăsta. Dacă mişca şi stângul...

- E perfect. Gata; trage-ţi sufletul.

Fiu! Răsuflă uşurat - şi simţi că parcă şi ultimul dram de forţă ieşise prin răsuflarea aia! Da' ce era cu el? De ce se simţea atât de sfârşit?... Păi, probabil că stătuse în comă până acum. Normal că era slăbit! Nu?

Încerca să-şi canalizeze toată atenţia şi toată forţa către mâna stângă. Către obrazul ei. Regina lui era aici, cu el - semn că nu-l abandonase nici o clipă măcar! Regina lui...

Ana-Maria

Seniorul îşi aducea un scaun lângă pat. Ea profita de poziţia un pic mai inspirată decât cea de aseară şi privea panoul. Cifrele erau destul de mari. Ştefan era emoţionat, sau...

- Că-ţi place sau nu, o să te ţin de mână. Să-mi faci semn, când vrei să mă opresc sau să vorbesc mai mult despre ceva anume. O să încerc

Decise să îl întrerupă:

- Ai dureri?

Aştepta...

- A răspuns că da. Medicii spun că simte nişte furnicături dureroase în tot corpul. Şi că-i vâjâie urechile, din cauza tensiunii.

Deci mângâierea obrazului ei îi provoca dureri. Bineînţeles că asta nu îl împiedica să o mângâie în continuare... provocându-i ei o strângere de inimă şi-o durere sufletească surdă...

- Tocmai a confirmat şi el. Deci - o să încerc să vorbesc cât mai rar şi să fiu cât mai explicit. Şi să-ţi anticipez întrebările. Să nu încerci să vorbeşti, că n-ai să reuşeşti. Ai ajuns la recordul de 52 de kile. Nu

te suprasolicita. Şi încearcă să nu te enervezi. Orice variaţie mare de tensiune îţi poate provoca un leşin de toată frumuseţea - şi năvălesc universitarii peste noi şi mă întrerup din povestire. OK?

Oftă greu şi se ridică. Şi-i aşeză palma între palmele ei. Îl privea lung - privea muşchii feţei, atentă să prindă orice tresărire...

- Uite care-i şmecheria. Ai sărit dintr-un elicopter şi ai căzut de la o înălţime considerabilă, printr-o pădure deasă de copaci înalţi şi groşi. Dacă nu ţineai laptopul scut pe piept, mureai. Dacă n-aveai casca-n cap, mureai. Dacă nu era pădurea atât de deasă, mureai. Ca printr-un miracol, ai reuşit să nu-ţi frângi gâtul. Şi nici coloana. Ţi-ai rupt şi mâinile, şi picioarele; iar interiorul l-ai zdrobit tot. Medicii te-au operat de sus până jos. Şi te-au ţinut în comă indusă, ca să ţi se poată închide rănile şi ca să te refaci cât mai repede. Până aici ai înţeles?

Da - înţelesese. Văzuse şi ea mişcarea slabă a degetelor.

- O să dureze mult până să joci din nou paiduşca. Muşchii ţi s-au atrofiat, toate organele din tine sunt cârpite, aşa că în următoarele şase luni o să te odihneşti bine şi-o să faci multă-multă recuperare. Dacă eşti cuminte şi asculţi de conferenţiari...

Probabil că Ştefan al ei promitea chiar acum, în mintea lui, că o să fie pacientul-model al anului...

- O să le spun medicilor să "converseze" cu tine prin strângerea mâinii. Şi cum în curând o să poţi să deschizi ochii, dar o să mai dureze până să reuşeşti să strigi după ajutor, o să-ţi pun în mâna dreaptă un dispozitiv. Şi-o să am încredere în tine şi în spiritul tău de observaţie.

Seniorul se ridică şi descuie primul sertar al noptierei. Şi scoase un fel de mâner cu curele. Era o combinaţie ciudată între... detonatorul de grenadă şi boxul băieţilor de la curăţenie. I-l punea chiar acum pe mână; îi strângea bine curelele...

- Fă o probă.

Degetele se mişcară uşor; iar mobilul Seniorului începu imediat să piuie...

- Bun. Eu sunt internat aici cu tine încă din noaptea accidentului - şi-o să rămân aici până te externezi. Ori de câte ori te simţi în pericol, strânge pumnul drept - şi, în maximum zece secunde, o să fiu lângă tine. Şi-acum o să-ţi deranjez regina, pentru că o să vorbim cu mâna ta stângă...

Degetele soţului ei se strângeau încet şi se extindeau... de parcă Ştefan încerca să apuce ceva, sau... Ce voia? Că nu-l înţelegea! Ce trebuia să facă ea? Să se ridice? Să-i strângă mâna? Nu înţelegea! Întoarse capul spre Senior; dar primi o ridicare din umeri... aşa că improviză. Răsuci încet palma de dedesubt. Degetele se opriră; doar degetul mare...

Asta voia...

Reveni spre Senior şi-l privi rugător - îi mai lăsa cinci minute? Da; zâmbea, aproba şi pornea spre uşă...

Lăsă din nou capul pe saltea şi-şi puse palma pe obraz. Paşii se opriră doar o secundă - doar cât să oprească piuitul ăla enervant al monitorului cardiac. După care îşi continuară drumul. Şi ieşiră. Uşa se închise...

Era aşa de bine...

Deci soţul ei era bine. Nesperat de bine, adăuga ea! Mişca şi mâinile, şi picioarele. Şi-şi amintise şi accidentul, şi chestiile de mai demult. Putea spune că era un miracol...

Ştefan se trezise aseară târziu. Ea ajunsese azi la spital la zece jumate. Soţul ei avusese tot timpul necesar să se gândească la ceea ce se întâmplase - şi să-şi umple mintea cu întrebări legate de "mersul lucrurilor". Cu siguranţă, avea întrebări legate de copii. Cu siguranţă, avea întrebări legate de afaceri. Dacă le-ar fi putut rosti, ea ar fi trebuit să-i răspundă. Şi, ca să poată să-i răspundă la toate întrebările, ar fi trebuit să-i spună şi despre atacul asupra conacului, şi despre răpirea lui Trésor, şi despre cum conducea ea afacerile - şi se ducea şi la ruşi, şi la nemţi, şi negocia cantităţi şi semna contracte şi fusese invitată în Elveţia...

Prefera să tacă. Dacă îi spunea că îl iubeşte, sigur îi creştea iar tensiunea. Dacă-i spunea să stea liniştit, că totul e în ordine, îi stârnea întrebările alea - şi nu era bine. Dacă se apuca să-i povestească pe îndelete totul, îl dădea în leşin. Aşa că prefera să tacă... Şi întorcea chiar acum capul şi-i săruta palma şi revenea cu capul pe saltea - fiindcă nu putea să-i spună nimic...

Ştefan

Era linişte. Nu-i mai uruia capul. Furnicăturile însă rămăseseră - şi furnicăturile, şi durerea surdă care-i chinuia tot corpul. Deci "se frânsese tot"; îl operaseră, îl cususeră şi-l dreseseră şi-l ţinuseră probabil în costum gipsat - şi poate că încă mai avea costumul ăla, deşi nu simţea tifonul întărit cu gips...

Ana lui nu spunea nimic. Stătea sub palma lui şi tăcea. Soţia lui încerca să-l menajeze, să-l ferească de veşti... Dar măcar veşti despre copii putea să-i dea! De ce nu-i spunea nimic despre copii? Şi despre tatăl lui! Şi despre afaceri! De ce tăcea?

... Oare vânduse afacerile?

Iar uruia rău... Simţi sărutul în palmă - şi-o auzi încet de tot, ca într-un metrou de-ăla vechi, ceauşist.

- Stai liniştit. Lucrurile merg foarte bine şi acasă, şi în afaceri. Te rog să te linişteşti; da?

Da, o să se liniştească. Încet, că nu putea să-şi încetinească bătăile inimii aşa, dintr-un foc...

Lucrurile merg foarte bine şi acasă, şi în afaceri... Asta însemna că copiii erau liniştiţi. Probabil că-i adusese aici, să-l vadă cu ochii lor că supravieţuise şi să audă cuvintele medicilor. Iar dacă copiii erau liniştiţi, era bine. Era foarte bine... Probabil că afacerile le conducea Nicu Cărare acum. Sau Seniorul. Probabil că Isamu îi ajuta "la greu", din biroul de la Cannes. Dacă nu cumva făcuseră ei cumva să-l convingă pe chinez să vină aici, la Bourges, ca să fie cât mai aproape de Senior! N-avea cum să afle asta, aşa că nici nu încerca să-şi dea seama cum funcţiona acum concernul Ionescu. Dar era evident că nu îl vânduse. Ana n-ar fi spus că lucrurile merg foarte bine în afaceri, dacă le-ar fi vândut. Ana lui nu l-ar fi minţit în halul ăsta. Era bine...

Deci lucrurile merg foarte bine...

Deşi nu putea să-şi rostească întrebările, ca să afle răspunsul la ele, se liniştea. Simţea el că se linişteşte. Şi uruitul ăla scădea...

Auzi uşa deschizându-se; Seniorul bombăni ceva, iar soţia lui îi sărută din nou palma şi se ridică. Nu! Unde se ducea?

- Vin universitarii, să te asculte cu stetoscopul. Să fii cuminte, da?

Nu apucă să-i simtă parfumul - Ana lui se aplecase mult prea repede! Şi-i fura un sărut şi iar se ridica mult prea repede! Nu! Să nu plece! Ea trebuia să rămână aici, cu el! Puteau s-o lase să stea aici! Ce dracu - nu găseau ei un locşor şi pentru ea?

- Bună dimineaţa, dnă Ionesco.

- Bună dimineaţa, dle Bouchard.

Nu mai era lângă el - vorbea cu medicii. El se înfuria foarte tare chiar acum, ca să facă cifrele de pe aparatură să se mişte. Încerca să o aducă înapoi; încerca din toate puterile să o determine să rămână...

- O dimineaţă minunată - nu-i aşa?

- Într-adevăr, este o dimineaţă fermecată...

Doamne, cât de frumos râdea! De ce nu venea lângă el? De ce nu stătea lângă el? Nu! Să nu plece!

- O să vă rog să ne lăsaţi să avem o discuţie cu soţul dvs...

"Nu! Nu pleca!"

- Desigur!

"Nu, Ana!"

Strângea cu îndârjire degetele - dar o simţea îndepărtându-se... Uşa se deschise iar. La naiba!

Ana-Maria

Ieşi, trase uşa după ea şi îl privi concludent pe Piao:

- Intri şi stai lângă capul lui. Şi te asiguri că nici nu mi-l omoară,

nici nu-i implantează rahaturi electronice.

Fără un cuvânt, chinezul intră... Oftă greu, copleşită de ceea ce părea a fi bucurie panicată... Seniorul zâmbi şi-o trase în braţele lui:

- Vino-ncoa, femeie frumoasă ca Luna! Vino să te liniştesc... şi să-ţi spun o chestie.

Sigur că se ducea la el! Că doar el era unul dintre puţinii prieteni adevăraţi pe care-i aveau! Fu strânsă bine în braţe şi pupată apăsat pe creştet:

- Bravo! Aşa te vreau! Nu ştiu ce dracu se făcea omu' ăsta, dacă nu te-ntâlnea pe tine!

Nici ea nu ştia ce dracu s-ar fi făcut dacă n-ar fi fost regele ei...

- Ai auzit ce i-am spus...

Da, auzise ce-i spusese...

- Nu l-am minţit, să ştii. Aşa o să fie. O să zacă acolo luni în şir.

- Acolo sau la conac.

- Ano...

Bine, bine, tăcea...

- Nu e încă momentul să-l externezi. În orice clipă, inima poate să-i joace o festă. E îngrozitor de slăbit - şi problema e că, în momentul în care o să poată să vorbească, o să întrebe de afaceri. Şi n-am cum să-l mint.

- O să-i spun eu despre afaceri. O să-i spun eu totul. Ştii bine că pe mine mă ascultă altfel.

- Ştiu; dar dacă mă întreabă într-o zi de joi în care tu eşti la Volgograd, dracu m-a luat!

- N-o să te întrebe decât atunci când vrei tu să te întrebe, domnule şef peste butoane!

- Nu, Ana. S-ar putea să nu funcţioneze aşa.

- Atunci, când te întreabă, pune-i graficul în faţa ochilor şi anunţă-l că insist ca eu să fiu cea care-i povesteşte totul. Asta ar trebui să-l ajute să se abţină măcar 2-3 ore...

Seniorul oftă greu... şi-i dădu drumul:

- Sună-l pe nea Dumitru. Aleodor şi-a făcut treaba, aşa că te rog - sună-l pe socră-tu şi fă-l fericit. Şi ai grijă cum îi spui - că e om bătrân...

Da - să-l sune şi să-i dea vestea cea bună. I se arătă capătul coridorului; porni spre peretele ăla şi scotoci după telefonul oficial... Suna...

- Da, Ana.

- Bună dimineaţa, nea Dumitre.

- Bună dimineaţa.

- Uite, te-am sunat ca să-ţi spun că Ştefan s-a trezit.

Tăcere...

- S-a trezit, e conştient, îşi aminteşte totul, mişcă mâinile şi picioarele...

Tăcere... Scăpă un suspin - şi închise repede ochii, ca să nu-i cadă afurisitele alea de lentile din ochi:

- E bine, nea Dumitre! A scăpat! E bine!

Socrul ei începu să plângă de-a binelea:

- Oo, Doamne! Slavă cerului! Slavă cerului că s-a trezit! Că nu mai credeam...

- Acum poţi să crezi, nea Dumitre. S-a trezit, e conştient, cooperează - adică răspunde la întrebări...

- Păi poate să vorbească?

- Încă nu. Dar ne înţelegem binişor, după părerea mea!

- Aha...

Nu voia să-i dea detalii aşa, prin telefon; aşa că continuă:

- Acum nu-i mai rămâne decât să se recupereze. Are 52 de kile; e slăbit...

- Normal că trebuie să se recupereze. Şi medicii ce zic?

- Nu ştiu - că abia au intrat în rezervă...

Se căznea să chicotească, ca să-l ştie liniştit...

- Am înţeles. Bine, Ana. Atunci aştept să mă suni, când ai veşti.

- Sigur, nea Dumitre.

- Te sărut.

Şi-i închisese, grăbit să se ducă-n părculeţ şi să anunţe pe toată lumea...

Îşi tamponă cu grijă lacrimile, se asigură că nu pierduse lentilele şi porni spre Senior. Care-o aştepta, sprijinit de perete... Decise să tacă şi ea. Şi chiar atunci Seniorul deschise discuţia, în romanes:

- Promiţi să asculţi de medici?

- Promit.

- Şi promiţi că n-o să-l iei de-aici prea devreme?

- Promit.

- ... Mă văd nevoit să recunosc că ai dreptate. Cel mai bun loc pentru recuperarea lui Ştefan e conacul. Incinta aia a devenit acum fortăreaţa perfectă. Iar duşmanii pot fi tentaţi să încerce să-l omoare. Şi duşmanii, şi nemulţumiţii - că l-ai luat pe chinezu' ăsta consilier, iar asta îţi consolidează mult imaginea şi poziţia...

Acu' ce făcea - o certa pentru Piao?

- Şi mai e o chestie. S-a trezit, e conştient şi în vreo două săptămâni o să poată să şi comunice - adică să te ajute să conduci afacerile. Are nevoie de protecţie serioasă.

- O să-i pregătesc conacul. Să fie pregătit, în momentul în care medicii pomenesc despre externare.

- E mai bine aşa. Aerul curat, liniştea şi curtea aia uriaşă or să-i facă bine. Şi mai e şi Rebeca, care se concentrează de minune atunci când o ţine şeful ei în stres...

- O să mă apuc să pregătesc toate cele de trebuinţă. O să le comand pe şest, să nu se-audă...

- Exact. Pe lângă aparatura aia, o să ai nevoie de trei surori medicale şi-un medic care să stea 24 din 24 alături de el. Alege-i cu grijă - îţi trebuie angajaţi de încredere.

- O să mă gândesc la chestia asta. Promit!

- Gândeşte-te. Eu spun doar un nume: Sami Fakhouri.

Poftim? Ridică sprâncenele, sincer uimită la auzul acelui nume...

- E un tip foarte corect, foarte cumpătat, imposibil de cumpărat sau şantajat. E un foarte bun profesionist, din punct de vedere medical. Are pentru tine anumite sentimente care-l obligă să nu te refuze. Şi ştiu că n-a acceptat nimic pentru perioada cât v-a ascuns - financiar vorbind. Cred că acum, în momentul ăsta, i-ar prinde bine un salariu obscen de mare...

"Acum, în momentul ăsta" ilustra limpede că Seniorul îl documentase recent pe Sami. Interesant...

- Da, aşa e. L-am documentat. Am căutat în memorie un medic care să aibă toate calităţile necesare şi nu l-am găsit decât pe el. Şi pe ginecologul tău - dar asta e altă discuţie...

Da, asta cu ginecologul era altă discuţie...

- Acum, în momentul ăsta, Sami e căsătorit cu o musulmană pe nume Jada şi are doi copii: un băiat, Aidin, şi o fată - Adana. Amândoi sunt în clasele primare, ei locuiesc cu chirie...

- Păi nu mai lucrează la Spitalul Universitar din Nantes?

- Ba da, dar fondul locativ al spitalului a primit o altă destinaţie. Apropo - când calculezi cadrele medicale şi fondul locativ, să ai în vedere că Jada este chirurg şi profesor suplinitor la Universitatea din Nantes. Adică n-o să vină şi ea la conac.

- OK. O să mă gândesc la ei.

- Gândeşte-te şi hotărăşte-te. Şi, dacă vrei, discut eu cu el.

Zău?! Îl lămuri din priviri că el chiar ar fi discutat degeaba cu bunul musulman... şi porni spre capătul coridorului:

- Mă duc să fumez o ţigară.

- OK.

Toni o urma; ea se grăbea rău, că numai la Sami nu-i stătuse ei mintea în ultimul timp...

Da, ştia că musulmanul Sami era o fiinţă "aşa cum trebuie". Ştia că ar fi fost persoana ideală pentru a avea grijă de soţul ei şi a-l ajuta să se recupereze repede. Aflând că se căsătorise şi avea doi copii, era foarte liniştită în privinţa lui. Sami îşi refăcuse viaţa alături de o musulmană. Exact aşa cum ar fi trebuit să facă de la început. Trecuseră nouă ani - timp în care nu se mai văzuseră. Ea mai apăruse pe youtube; dar se îndoia că omul ăla o căutase vreodată pe net! Iar dacă o căutase, se interesase strict de soarta ei - dacă e bine, dacă e sănătoasă, dacă soţul ei "apărea cu plus" prin programele de ştiri...

Sami era OK. Dar nu-i va spune şi lui asta acum. O să mai aştepte.

O să-l pună pe Isamu să-l documenteze discret - deşi asta era riscant, pentru că Sami ţinea de imam Mohssen, care "păstorea" traficul din portul Nantes...

Nu. N-o să-l documenteze. Atunci când o să audă că putea să-l ia pe Ştefan acasă, o să contacteze direct spitalul din Nantes. Şi o să solicite transferul lui Sami la domiciliul unui pacient. Din câte ştia ea, pentru cazuri cum era soţul ei, legea permitea transferuri de-astea. Aşa se tratau toţi "marii netransportabili" - luau medici de la stat, îi "transferau" câteva luni şi-i plăteau ei. Aşa se făcea...

Până atunci, însă, nu se va mai gândi a asta. Văzând şi făcând. Măcar să audă azi că săptămâna viitoare îşi putea duce regele acasă! Măcar să fie bine!

Ştefan

În jurul lui era un mormăit teribil. Şi-un uruit şi-un zumzet - şi se simţea obosit şi iritat şi supărat şi...

Avea senzaţia că erau cel puţin 20 de indivizi în jurul lui. Mult prea mulţi, după părerea lui! Toţi zumzăiau şi bombăneau, de parcă haliseră "sămânţă de socializare"... Medicul era OK. Alain Bouchard se prezentase frumos, civilizat, îl anunţase că o să-l ia de mână şi-o să-i pună "câteva întrebări", absolut necesare pentru a corela informaţia lui cu cifrele de pe aparate şi a-i stabili medicaţia... Alea "câteva" se transformaseră în "foarte multe". Parcă-l interoga de nişte ore bune - aşa de obosit şi de supărat se simţea...

- Auziţi un uruit în momentele astea?

Da. Îi strânse mâna şi simţi nevoia să ofteze: de ce ieşise? De ce plecase regina lui?

- Simţiţi o durere în tot corpul, ştiu asta. Haideţi să-mi spuneţi dacă este o durere surdă, o durere slabă sau o durere puternică. Este o durere surdă?

Nu. De ce nu rămăsese aici, cu el? De unde până când asculta regina aurarilor de-un medic de la spitalul din Bourges?

- Este o durere slabă?

Da. Fie el şi conferenţiar, sau universitar, sau laureat Nobel? De ce plecase de lângă el? Ea nu ştia

- Bun, dle Ionesco. Foarte bine!

"Mă bucur că eşti mulţumit!" Ea nu ştia cât de greu îi era lui fără ea? Mai ales acum, când el avea o mulţime de întrebări iar ea ştia toate

- Să încercăm să facem testul de motricitate. Adică să îl refacem. Încercaţi să mişcaţi degetul mare de la piciorul drept.

Da' ce făcuse - uitase ce testase acu' 20 de întrebări? Îi făcu pe plac. Degetul mare de la dreptul. Gata? Îl lăsa în pace?

- Şi cel de la stângul...

Şi cel de la stângul. "Hai, şterge-o de-aici! Las-o să intre şi tu du-te unde vezi cu ochii şi lasă-ne!" Era obosit şi irascibil şi-i uruia capul tot mai tare...

- Bun. O să vă rog să-mi spuneţi dacă simţiţi ceva.

Da, simţea că îl ciupea de pulpa stângă. Individul era idiot...

- Foarte bine. Haideţi să-mi răspundeţi la câteva întrebări acum. Vă numiţi Ştefan Ionesco?

Da. Capul îi uruia foarte, foarte tare...

- Aveţi 45 de ani?

Da, avea - în actele franţuzeşti rămăsese aşa, "uşor mai bătrâior". "Da, maestre - 45 bătuţi pe muche! Aşa-i că mă ţin bine?" Îi venea să râdă...

- Sunteţi născut pe 5 ianuarie?

"Pe 5 ianuarie s-a născut Marylin Manson. Tot 45 şi el. Aşa-i că te oftici că nu eşti Capricorn, ca noi?" Se săturase până peste cap de individul ăsta! Tonul vocii lui i-l "indica" aşezat comod pe scaun, pregătit să toace aşa ore în şir...

- Aveţi o fată pe nume Florentina?

Avea - şi era chiar foarte îngrijorat din cauza asta! Prinţesa lui îl iubea mult - şi suferea pe măsură atunci când îl ştia bolnav. Spera din tot sufletul ca Ana să fi avut mare grijă de prinţesa lui!

- Aveţi un frate pe nume Diamant?

Nu, n-avea. Individul era pueril rău!

- Aveţi un văr pe nume Dumitru?

Gata! Până aici! Strânse pumnul drept, bine-bine... şi auzi imediat uşa deschizându-se. Gata - era salvat! Vocea guturală părea chitită să ucidă doar aşa, rostind cuvinte:

- Ce s-a întâmplat?

- ... Nu s-a întâmplat nimic!

"Ba s-a întâmplat! Mă toci la cap ca pe psihopaţi! Lasă-mă-n pace!" Se pregătea să mai strângă o dată pumnul drept, când auzi o voce care i se păru cunoscută...

- Cred că a obosit. Atâta tot.

Cunoştea vocea asta! Dar de unde o cunoştea? Medicul încerca să pară indignat de aşa constatare copilărească:

- Cu siguranţă, se simte obosit! Totuşi, a rezistat treaz mai bine de jumătate de oră!

Aşa; şi? Asta trebuia să însemne mult? Lui nu i se părea chiar aşa de mult... Aceeaşi voce cunoscută lui dar "neidentificată" încă replică, uşor tăios de data asta:

- Am urmărit cu atenţie aparatele. Oscilaţiile de tensiune s-au produs în special la repetiţii şi la testul memoriei. Repetiţiile l-au înfuriat. Şi întrebările cu răspuns negativ l-au înfuriat.

Ia uite-l, ce bătăios era! Şi ce direct! Ptiu! - să nu-l deoache! Da' cine era bărbatul ăsta care-i ţinea partea cu atâta înverşunare? N-apucă să se gândească prea mult la asta - Seniorul ordonă:

- O să vă rog să-l lăsaţi să se odihnească. Şi să reluaţi testările când se trezeşte.

- Ştiţi bine că trebuie să-i ajustăm

- A stat cu medicaţia asta atâtea ore; poate să mai stea încă vreo două-trei.

Ia - că acu' era acu'! Dacă ascultau de el...

Daa! Ieşeau! Ascultau de el! "Bravo, colonele! Aşa îmi placi!" Îi venea să aplaude - şi nu putea să se mişte... Auzea foşnetul şi paşii - le auzea bine, fiindcă se calmase şi nu-i mai uruia capul... Scaunul hârâia încetişor pe gresie... şi se apropia! Ana era! Ana lui! Intrase o dată cu Seniorul! Şi venise iar lângă el! "Hai, iubirea mea! Stai jos şi lasă-mă să te iubesc..." Îi lua mâna... La dracu!

Uruitul reveni instantaneu! Şi uruitul, şi durerea, şi toate celelalte! Nu era Ana! Era colonelul! Aah, băgăcios individ! Strânse mâna dreaptă, ca să-l enerveze bine de tot cu piuitul ăla...

- Stai liniştit - sunt eu aici. Şi nu-i mai las să te invadeze.

Ba nu era el aici! El se uşchea repejor s-o aducă pe Ana! Strângea clapa aia - o ţinea strânsă, adică încerca s-o ţină strânsă, ca să-i piuie-n creieri...

- Ce s-a întâmplat? Te doare?

Da, îl dureau toate alea, dar nu-i strângea mâna. Strângea clapa şi-l înjura straşnic... Tare, ca să audă şi el înjurăturile peste uruit... Iar Seniorul îi lăsă mâna pe cearceaf şi se ridică:

- Ştefane, mă sperii! Dă drumu' la maneta aia, că mă duc să-i chem înapoi!

Aa, nu! Asta nu! Dădu drumul clapei.

- Vrei să te odihneşti?

Nu. O voia pe Ana. Dar cum să-i spună asta?... Păi...

... Păi, încercă să mângâie cearceaful - şi nu ştia dacă-i reuşeşte, pentru că obosise rău şi parcă nu se mai putea concentra chiar aşa de bine... Celălalt bărbat se grăbi să se îndepărteze:

- O chem imediat!

Aşa! Bravo! O să afle el cine era bărbatul ăla - şi-o să-i facă un cadou frumos! Aştepta - şi încerca să se calmeze, ca să nu mai uruie... Uşa se redeschise - iar Seniorul exclamă:

- Ano, fă-i ceva! Că ia uite ce tensiune are! Şi leşină nebunu' - şi-o luăm de la capăt cu analizele şi cu testele şi ne ia mama dracului dacă află şefu'!

Nu-nu! Gata, el era foarte cuminte! Dacă venea ea, era cuminte! Aştepta, încerca să se calmeze, să se concentreze...

Parfumul ei!

Ana-Maria

Uşa se deschise iar Piao îi făcu semn să intre. Se conformă - şi îl văzu pe Senior "explodând" şi verbal, şi gestual:

- Ano, fă-i ceva! Că ia uite ce tensiune are! Şi leşină nebunu' - şi-o luăm de la capăt cu analizele şi cu testele şi ne ia mama dracului dacă află şefu'!

Ei, na! Le făcu semn să iasă - şi bineînţeles că nici unul dintre ei nu se clinti... Se aplecă asupra lui şi-şi aşeză părul pe obrazul lui. Ştia ea ce-i place regelui ei! Îi strânse şi mâna stângă şi zâmbi cu subînţeles:

- Te-au înfuriat conferenţiarii ăia - aşa-i?

Da - conferenţiarii îl înfuriaseră.

- Şi pe mine m-au cam enervat. Nu ştiu de ce dracu îi învaţă să-şi înfurie pacienţii... Probabil, ca să aibă pacienţi! Nu? Vin la capu' patului, înfurie pacientu', îi fac o injecţie cu glucoză şi ţup! - salariul e asigurat...

Ea zâmbea, ei probabil că zâmbeau, el sigur zâmbea - că monitorul piuia normal acum...

- Oricum, s-au uşchit. Suntem doar noi trei acum.

Auzi imediat piuitul mobilului Seniorului. Da' ce se întâmplase?... Ea nu ştia ce se întâmplase, el nu putea să-i spună... Îşi privea lung soţul - îi privea lung trăsăturile parcă împietrite şi se lupta din greu cu tentaţia de a-i pune pe cap drăcia aia care-i aşeza gândurile sub formă de imagini, pe un monitor special... Piao păru cel mai inspirat dintre ei trei:

- Probabil că pe mine nu m-a recunoscut.

Da - îi făcea semn că aşa era, că nu-l recunoscuse. OK!

- E Piao. L-am luat consilier personal şi-l chinui trăgându-l după mine peste tot. Dă bine la imagine, zice Isamu...

Soţul ei nu reacţiona...

- ... Dar despre asta o să te rog să nu vorbim acum. Ştiu că îţi doreşti să afli totul, instantaneu eventual. Eu te rog mult să nu mă obligi să-ţi spun acum. Eşti foarte slăbit şi, după cum auzi şi tu, orice variaţie a bunei tale dispoziţii face drăcia aia să piuie mai repede. Şi cheamă conferenţiarii. Şi-ţi prelungeşti inutil recuperarea. Îţi promit că o să-ţi spun totul, atunci când o să te întremezi. E bine?

Da. Era bine. Îi strângea mâna. Perfect! Îl sărută... şi se aşeză. Şi-şi puse iar palma pe obraz. Ştefan se liniştise... Unul dintre ei, nu ştia cine, oprea piuitul...

- ... Mă auzi?

Da - o auzea.

- Te iubesc...

Şi el o iubea - şi încerca să mişte toată mâna şi nu-i reuşea decât să se obosească foarte tare şi să se enerveze din nou...

- Pot să fac nani aici cu tine? N-am dormit foarte bine azi-noapte, din cauza emoţiei. Iar tu sigur eşti obosit după ce-ai înfruntat toată armata de conferenţiari a ăstora. Facem amândoi nani?

Da - făceau amândoi nani. Îi sărută palma şi se aşeză comod...

Ştefan

Ce minune...

Ana era aici, cu el. Îi simţea obrazul sub palmă. Parcă-i simţea răsuflarea uşoară pe încheietura mâinii... Se gândea la ea, îi conştientiza prezenţa şi parcă-i simţea parfumul...

Ciudat; în momentele astea, îşi amintea ziua de 18 martie 2006. Ziua căsătoriei lor. Ziua când Isamu o adusese la castelul din Turenne - iar ea străbătuse toată grădina aia megalomanică şi venise să spună "Da"... Ca o ironie a sorţii, mintea lui se grăbea să treacă peste amintirile de acolo; mintea lui voia să ajungă repede-repede la amintirea survolului hotelului Martinez. Atunci, o ţinuse în braţele lui şi se gândise că, dacă nu îl omoară glontele, prăbuşirea sigur o să-l omoare! Atunci, în perioada aia, zburase mult. Şi recunoscuse şi el, în gând fireşte, că "prea o căutase" în ultima vreme pe calea aerului... Şi-apoi zâmbise şi simţise că o să îmbătrânească frumos în braţele ei şi-o să moară, vorba lui nea Nicu Cărare, boşorog rablagit şi impotent...

Uite că se prăbuşise. După cum singur concluzionase atunci, o căutase până o găsise. Cumpărase îndeajuns de multe avioane şi elicoptere ca să reuşească să se prăbuşească cu unul dintre ele. În fine - nu se prăbuşise, dar nici nu variase prea departe de finalitatea aia. Şi uite că nu murise... Să fie, oare, un semn? Să fie semnul care-i arăta că avusese dreptate? Şi că va îmbătrâni frumos în braţele ei?

Regina lui nu se mişca. Părea că doarme. Spusese că nu dormise foarte bine, pentru că fusese emoţionată. Oare adormise?... Tot ce se poate! Era linişte în rezervă; era o atmosferă plăcută, nici prea caldă dar nici prea rece, nici prea uscată dar nici prea umedă... Poate adormise! Asta numai ea ştia! În orice caz...

În orice caz, Seniorul îi spusese că era slăbit. Da - se simţea slăbit. Se simţea vlăguit de tot! Şi cum azi se confruntase de multe ori cu imposibilitatea de a spune şi de a face anumite lucruri, recunoştea cinstit că aveau dreptate. El trebuia să stea cuminte aici şi să se refacă. Cu cât era mai cuminte, cu atât mai repede va reuşi să deschidă ochii, să vorbească... Să ridice singur mâna spre ea... S-o cuprindă singur cu braţul...

Îi era dor de ea! Abia aştepta s-o revadă! Ştia, simţea că regina lui era frumoasă ca întotdeauna. Habar n-avea în ce hal arăta el, după ce căzuse prin crăcile alea din amintirea lui! Dacă-şi zdrobise faţa...

Trebuia să doarmă. Să se odihnească. Armata aia de conferenţiari o să se întoarcă - şi n-or să se lase până n-or să-şi obţină toate rezultatele testelor tâmpite pe care i le programaseră! Aşa că oftă greu... şi simţi cum îl cuprinde somnul...

Florentina

Băgă uniforma în şifonier şi se grăbi să se aşeze la birou. Facebook... Oare ce mai era nou în mediul virtual?

Avea un mesaj. De la Vincent, bineînţeles!

"Dacă îţi fac rost de-o scutire, o convingi pe chinezoaică să ne încuie în laboratorul de chimie? Nu contează ora..."

Ia uite-l, ce obraznic se făcuse! Ia să-i răspundă ea cu o obrăznicie şi mai şi!

"- Depinde ce planuri ai, apropo de laboratorul de chimie.

- Planuri? N-am planuri, dar promit că sunt cuminte!

- Păi dacă promiţi că eşti cuminte, de ce să mai vin?!"

Vincent nu reacţiona... Reacţiona ea - îi trimise un emoticon care râdea cu lacrimi şi continuă:

"- De fapt, ăsta e un banc românesc. El şi ea sunt pe câmp. El ară parcela lui, ea pe a ei. La prânz, el aşează masa sub un pom şi o cheamă să mănânce cu el. Ea îl refuză, pe motiv că ştie ea că el n-o să fie cuminte. El insistă, promite şi-şi ia angajamentul că va fi îngeraş; şi-atunci ea îi spune "Păi şi-atunci de ce să mai vin?!" E un banc...

- Am înţeles. Bancul. N-am prea înţeles dacă vrei să fiu cuminte sau nu!

- Încă nu m-am gândit la asta. Văzând şi făcând!

- Prinţeso, nu te juca!

- De ce nu?! Ce, tu nu te joci?

- Eu? Mă joc?

- Da, tu te joci.

- Nu mă joc deloc!

- Ştii bine cine e tata - iar ceea ce faci tu cu mine e o joacă destul de periculoasă, să ştii!

- Nu e o joacă.

- Nu ţi-e frică să nu te vezi nevoit să te-nsori cu mine?"

Vincent nu mai scria... Ea rânjea la monitor şi aştepta răspunsul... Acum el scria...

"Florentina, vrei să te căsătoreşti cu mine?"

Păli. Şi înlemni. Păi...

Păi... tot ceea ce mai putu să facă... fu să mute săgeata... şi să apese X-ul din dreapta sus... Şi să se sprijine de spătarul scaunului, şocată de întrebarea aia...

Era linişte. Nici pianul lui Philippe nu se auzea! Era o linişte atât de adâncă, încât îşi auzea respiraţia grăbită, speriată...

Ce dracu-i venise? De ce dracu-i pusese întrebarea aia? Se tâmpise? Aveau 17 ani! Vârsta legală pentru căsătorie era 18! Ce-l apucase, să-i pună întrebarea aia? Era dement?

Telefonul piui scurt. Hei! Îl înşfăcă, încercând să-şi spună că putea fi mămica ei... Nu. Tot el era. Îi trimisese un mesaj. Îi era frică să-l deschidă...

Ei bine, n-o să-l deschidă! Nu-nu! O să-l sune pur şi simplu! Că şi-aşa nu era ea un mare fan al socializării online! Suna... Suna... Auzi păcănitul - şi apoi vocea lui:

- Bănuisem eu că te joci!

Clac! Îi închisese-n nas! Mm...

"OK! Hai, liniştește-te şi gândeşte cu capul - nu cu fundul!"

Încerca să se liniştească... Să-şi regăsească obiectivitatea şi logica şi flerul...

Vincent se juca cu ea. Simţea că pierde teren; adică simţea că "o lălăie" cu o virgină încuiată rău. Încerca "s-o descuie", ca să se cațere odată pe ea şi să poată să meargă mai departe. Chiar chestia asta o să i-o scrie acum! Apăsă pe numele lui, pe mesaj... Şi totuşi! Ce-i scrisese el ultima oară?

"Te iubesc. Vreau să fiu al tău. Tu vrei să fii a mea?"

Deci aşa! Cică o iubea! Ia să-i scrie ea o chestie inteligentă, cu care să-l plesnească îndeajuns de tare încât să-l potolească măcar două săptămâni! Se gândea... Nu. O să fie sinceră.

"Căsătoria nu se numără printre lucrurile urgente din planurile mele."

Send. Şi ducă-se dracului, cu tot cu scenariile maică-sii! Redeschise FB-ul şi apăsă pe numele bunului ei prieten. Şi începu să scrie, încercând să-şi stăpânească tremurul mâinilor...

"Dobitocul de Vincent m-a întrebat azi dacă vreau să mă căsătoresc cu el. De ce îşi bate joc de mine? De ce mă crede o gâscă proastă, o leşinată gata să-i pice-n pat şi să-l mai şi umple de bani pentru prestaţie? De ce? Am eu faţă de proastă? Ţie ţi se pare că sunt o proastă încuiată care-şi închipuie că primul care-i zice de măritiş o să fie şi ultimul?"

Send. Şi scoase şerveţelele, că-i dăduseră lacrimile... Thomas scria... mult...

"Du-te la dl Isamu şi roagă-l să-ţi dea un calmant. Şi răspunde-i la întrebări, dacă îţi pune întrebări. Dna Ana e foarte grijulie în ceea ce te priveşte; e posibil ca dl Isamu să aibă deja informarea referitoare la Vincent. Te aştept să te-ntorci."

Deci el o trimitea la Isamu... Prea bine! Poate că aşa era bine să facă - nu? Ieşi şi ciocăni la uşa biroului, care se deschise prompt... Intră. Şi, la vederea ei, Isamu împinse tastatura şi se ridică imediat:

- Ce s-a întâmplat?

Păi... Păi, îl speriase serios cu lacrimile ei! Încercă să zâmbească:

- Te rog frumos, poţi să-mi dai un calmant?

- Bineînţeles! Dar numai după ce-mi spui ce s-a întâmplat.

Şi venea la ea! Făcu un pas în spate:

- Nu s-a întâmplat nimic. M-am speriat - dar o să-mi treacă.

- Florentina, de ce te-ai speriat? Ce s-a întâmplat? Te rog să-mi spui!

Marele lui noroc - sau marele ei ghinion - era că fusese bine educată. N-o ştersese pe uşă-afară, să se-ncuie în camera ei şi să se facă că n-aude cum bate el la uşă! Isamu o apucă de braţ şi-o conduse cât putu el de gentil şi de repede la canapea... OK! Se aşeză şi oftă greu:

- E vorba de Vincent.

- Vincent Périer? Colegul tău?

Aprobă cu capul... şi îndrăzni:

- Mama ţi-a spus cumva ceva despre el?

- Mama ta a discutat cu mine despre el. Eu i-am spus că nu e un pericol pentru tine. Dar trag concluzia că m-am înşelat!

- Nu, nu te-ai înşelat. E formă fără fond. Doar că m-am speriat...

- De ce te-ai speriat?

Tocmai partea asta nu putea s-o spună! Încercă să deturneze un pic ţinta discuţiei:

- Crezi că poţi să afli anumite lucruri despre el?

Isamu se ridică şi... Şi-i aduse nenorocitul ăla de dosar pe care i-l arătase acu' câteva zile! Şi pe care o invitase încă de-atunci să-l citească! Şi de care ea uitase complet! Ia să vadă ea...

Isamu

Florentina se liniştise. Ceea ce citise acolo o calmase instantaneu! Habar n-avea ce se întâmplase; dar ştia deja unde să se uite ca să afle răspunsul la întrebarea aia! Abia aştepta să se facă unşpe noaptea! O privea, îi privea trăsăturile frumoase şi începea să înţeleagă... şi să-i pregătească dobitocului ăluia o sperietură pe cinste... eventual una cu chinezi înarmaţi până-n dinţi, deşi un asemenea "asalt" sigur ar fi înfuriat-o rău pe prinţesa adolescentă...

Ochii negri se ridicară spre el:

- Tu l-ai făcut. Aşa-i?

- Da, eu l-am făcut.

Primi dosarul şi un pupic pe obraz. Prinţesa se ridică:

- Îţi mulţumesc că ai grijă de mine.

Nu-nu! Se grăbi să se ridice:

- Stai!

- Nu mai am nevoie de calmant. Mulţumesc.

Şi ieşea, zorită - şi trăgea uşa după ea, semn că nu mai discutau... Se grăbi la birou şi scoase telefonul. Mesaj pentru Biyu.

"Azi s-a întâmplat ceva care l-a făcut pe Vincent să o sperie. Pregăteşte un raport detaliat."

Send.

Avea o problemă. Mare! Era singur la Cannes, cu prinţesa speriată, iar Ana nu prea putea fi deranjată! Şi nici nu ştia ce să-i spună! Până nu obţinea conversaţiile electronice ale prinţesei cu individul şi raportul bodyguardei, n-avea ce să-i spună! La naiba! Cum să facă?

Florentina

Încuie uşa şi se reaşeză la birou. Şi zâmbi şi-şi suflă sonor nasul în şerveţel...

"- Gata. M-am întors.

- Şi te simţi mai bine?

- Mult mai bine!

- Perfect. Dă-mi adresa lui - că, de spart nasul, eu i-l sparg!

- Nu e cazul. E o formă fără fond. Lasă-l! O să măcăne ce-o să măcăne şi-o să-i treacă!

- Prinţeso, te rog să nu-i mai dai ocazia să-i crească tupeul. Că intru la arest - şi e nasol dacă nu-mi dau examenele la timp!

- Stai liniştit, că nu e cazul. Nici n-ai de ce să-i spargi nasul! Are aşa un nas care nu merită osteneala..."

Şi emoticon care râde şi gata - log out. Avea de învăţat. Pesemne că şi Vincent învăţa - că nu-i mai scrisese nimic...

Ana-Maria

Ştefan dormea dus. Asta-i permisese ei să iasă - fuma o ţigară, în camera aia "pentru fumători". Fuma, "recapitula" ziua de azi şi zâmbea - soţul ei nu se mai înfuriase atunci când ea fusese înăuntru. Conferenţiarii se întorseseră şi-l studiaseră pe toate părţile; dar ea stătuse

lângă el, cu palma pe umărul lui, aşa că regele nu mai făcuse monitorul ăla cardiac să piuie repede-repede...

Piao îşi drese scurt vocea - şi nu mai spuse nimic, aşa că se întoarse şi le zâmbi amabil. "Comitetul de pace", reprezentat de medic şi director, venea să-i propună un armistiţiu...

- Dnă Ionesco, avem rezultatele analizelor.

OK! Să înceapă negocierea!

- Dl Ionesco s-a trezit - şi e stabil. Dar, din păcate, e mult prea slăbit ca să riscăm să-i reducem sedativele şi mai mult. Aţi văzut - cum aude ceva neplăcut, cum face puseuri de tensiune...

Asta aşa era - nu-i putea contrazice...

- Vă propun să discutăm din nou despre starea dlui Ionesco vineri sau sâmbătă. Până atunci, o să-l menţinem aşa - conştient şi lucid, dar în imposibilitatea de a se mişca.

Aprobă cu capul - Ştefan al ei chiar nu trebuia să înceapă să se plimbe prin rezervă! Ştia ea ce era în mintea soţului ei...

- Există riscul să-i pocnească operaţiile, să-şi forţeze organele... Există riscul să devină dependent de analgezice, dacă îi mărim dozele - şi-ar trebui să le mărim, dacă îi scădem sedativele.

Aşa era, aşa că aproba...

- Dar o să înceapă mâine şedinţele de masaj. Ele îi vor ameliora circulaţia sângelui şi îl vor ajuta să scape mai repede de furnicături.

OK. Era de acord şi cu masajul.

- Dacă aţi putea să staţi aici cu el, ar fi perfect! Am observat că

- Nu pot sta aici zi-lumină. Dar voi veni în fiecare seară.

Vedea pe chipurile lor că nu le convenea situaţia... Zâmbi:

- Vorbesc eu cu el. O să înţeleagă situaţia, mai ales când o să-i amintesc despre copii...

- Bine, dnă Ionesco. Oricând aveţi întrebări, nemulţumiri, sugestii, sau doriţi un sfat, aştept să mă sunaţi.

- Bine, dle doctor.

Căzuseră la pace, aşa că îşi strângeau mâinile...

- Noapte bună, dnă Ionesco.

- Noapte bună.

Gata - plecau. Reveni spre Piao şi şopti:

- Aş fi vrut să-i pot contrazice - dar, din păcate, n-am putut. Tot ceea ce au spus mi s-a părut logic...

- Tot ce-au spus e logic. E cel mai bine aşa - să-l menţină în starea asta. Pe măsură ce se întremează, o să poată să se mişte, să deschidă ochii, să vorbească... Dar de analgezice să ştii că n-o să scape. O să aibă dureri mari atunci când o să înceapă gimnastica de recuperare!

- Ştiu. Şi e bine că nu-l îndoapă de-acum cu ele. Ţi-am spus - totul mi s-a părut logic.

- Crezi că îl poţi convinge să coopereze cu medicii?

- Da.

- Chiar şi atunci când nu eşti tu lângă el?

Aprobă şi porni spre salon - era şapte seara, aşa că ar fi trebuit să se întoarcă la conac... Intră în rezervă.

Ştefan

Aha! Auzise iar uşa! Intrase... Intrase Piao - avea tocuri bărbăteşti. Dar între deschiderea uşii şi închiderea ei trecuse un timp destul de lung... ca să fi intrat şi ea. În plus, n-o lăsa Piao singură pe Ana pe hol! Aşa că mişcă degetele cât mai repede, ca să ştie şi ea cât de dor îi fusese de ea! Şi-o auzi râzând! Oo, Doamne! Ana lui râdea! Parcă-i şi vedea chipul! Parcă o vedea, parcă-i vedea bucuria... şi strălucirea aceea specială pe care o văzuse ori de câte ori îi arătase că o iubeşte... Simţi salteaua lăsându-se uşor... şi se abţinu şi nu oftă. Regina nu venise să stea cu el, sub palma lui. Regina venise să-i spună ceva. Se simţi sărutat - şi iubit...

- Ştefane, trebuie să-ţi spun ceva.

Aha! Îl luase de mână! Bun! Îi strânse mâna, anunţând-o că era pregătit să audă că ea trebuie să plece...

- E şapte seara. Am stat azi cu tine toată ziua. Nu m-a sunat nimeni, semn că ai consilieri foarte înţelegători...

Îi strânse din nou mâna...

- Numai că ar trebui să mă duc să-i bag în şedinţă. Îţi dai seama că abia aşteaptă să afle veşti despre tine!

Da, îşi dădea seama...

- Şi trebuie să vorbesc şi cu copiii. Isamu le-a spus că te-ai trezit; dar nu le-a dat amănunte. Eu nu i-am sunat deloc azi...

Şi-ar fi certat-o pentru asta, dacă ar fi putut să vorbească...

- O să te las aici, cu Seniorul. Şi mă întorc mâine. E bine?

Da. Era bine. Îi strânse mâna.

- Nu ştiu dacă o să pot să vin de dimineaţă; dar seara sigur te vizitez!

Nu - să nu-l mai viziteze! Să se ducă la Cannes, să aibă grijă de copii!

- ... Ceva nu-ţi place. Vrei să vin de dimineaţă?

Nu.

- ... Vrei să vin seara?

Nu.

- ... OK. Dar există o problemă! Tu o să fii foarte ocupat aici. O să începi masajul, ceea ce înseamnă că o să oboseşti repede şi o să dormi mult. Eu, însă, n-o să pot să mi te scot din minte. Şi n-o să rezist să nu te văd 24 de ore. Nu ţi-am spus - dar, de-o săptămână, te vizitez zilnic. Ce să fac - dacă nu pot...

Ei, nu putea! Ba să poată! Că şi el putuse, atunci când îl vânase Jun... Şi slăbise şi se uscase pe picioare şi aproape că dăduse-n hepatită... Oftă greu şi-i strânse mâna.

- Vin seara. Bine?

Bine. Regina câştigase, aşa că îl săruta - mulţumindu-i astfel că fusese înţelegător şi "o comisese" din nou şi nu-i refuzase nimic...

- ... Mâine seară, vrei să vin cu copiii?

Nu. De ce să-i aducă aici? Ca să-l vadă aşa, moale ca o legumă şi imobil ca un paralizat? Ca să-şi dorească să le vorbească şi să nu poată nici măcar să geamă? Nu.

- Bine. Atunci o să te mai întreb săptămâna viitoare...

Da. Până săptămâna viitoare, poate... Poate reuşea măcar să deschidă ochii - nu?

- Să te odihneşti. Şi să nu te mai superi! Te rog!

"Bine, iubirea mea. N-o să mă mai supăr."

- Nu uita - eşti cu Seniorul. Bine?

"Bine. Da' să ştii că nu e chiar aşa de minunat traiul cu colonelul ăsta!" Ce bine că nu putea vorbi! Seniorul s-ar fi supărat... După ce se mutase cu el aici, în spital...

De câte zile stătea el în spitalul ăsta, în comă? Din păcate, nu putea să întrebe. Ei nu se grăbeau să-i dea răspunsuri la posibilele lui întrebări...

Trebuia să doarmă. Să se odihnească. Şi să fie cuminte. Ca să se întremeze şi să poată să vorbească. Şi să întrebe şi să-şi primească răspunsurile. Şi să-i spună cât de mult o iubea. Ea îl săruta de "pe curând"; el simţea că-i era deja dor de ea...

Ana-Maria

Intră în conac şi-i zâmbi slab Florinei:

- Bună seara.

- Bună seara.

- Aleodor e în birou? Sau s-a dus acasă?

- E în birou, cu dna Adina şi dna Rebeca.

- Bine. Cina e la opt jumate azi.

- Am înţeles.

Bun! O coti din scurt spre birou:

- Dă-mi laptopul.

Piao şovăi, dar se conformă. Geanta i se părea grea. Pesemne că era mai obosită decât se credea ea... Intră în birou:

- Bună seara.

- Bună seara şi bine-aţi revenit!

Aleodor era plin de viaţă - presimţea veştile bune despre rege. Rebeca părea circumspectă. Ea ştia că în seara asta trăgeau linia şi aflau totalul - şi afla şi ea dacă era concediată sau nu. Lăsă laptopul pe birou, trase clama şi scoase cuţitul din teacă:

- Părinte...

Era o linişte perfectă - şi doar Piao îşi vedea, calm, de drumul spre biroul lui... Se răsuci şi indică, cu vârful cuţitului, locul exact unde voia să-l vadă pe Aleodor stând în poziţie de drepţi. Din fericire pentru el - şi mai ales pentru ea -, consilierul ei se conforma... Lipi lama de bărbia lui şi fixă vârful în dreptul traheei:

- Dacă o singură dată îţi mai permiţi să-mi pui somnifer în băutură, o să porţi helancă pentru tot restul vieţii tale.

El o privea şi tăcea. Ea îl privea şi-l asigura că nu glumea - şi că nu agrease deloc faptul că subalternul ei ascultase de ordinul unei persoane care nici măcar nu-i era coleg! Hm... Ridică o sprânceană, dominându-l...

- Am înţeles.

Înţelesese? Sau... Da, înţelesese. Aşa că discuţia pe tema aia se încheiase. Coborî cuţitul:

- Aţi pregătit videoconferinţa?

- Da.

Mai aveau un sfert de oră. Bun! Îi întoarse spatele şi reveni la birou:

- Cine participă?

- Toţi consilierii. Plus Grasu şi Titel. Invitat special, *Mister P*.

Perfect! Băgă cuţitul înapoi în teacă:

- Ceva nou pe mail?

- Da. Daria solicită o întrevedere cu tine - fie ea şi electronică.

Daria, directoarea hotelului "cu schepsis" din Nantes.

- O facem mâine dimineaţă, la zece fix. Altceva.

Aleodor nota... şi continua:

- Nuţu Jardin vrea să vorbească între şase ochi...

Cu ea şi cu şefa lui, Rebeca.

- Diseară. Notează-l la zece şi anunţă-l.

- Fernando a primit o informare de la Leu' Paraleu' lui Grasu. Vrea să-ţi vorbească imediat cum treci prin România.

- Piao, notează.

Piao se conforma...

- Luka are veşti legate de Franko Obradovic.

Ăsta era foarte important! Era proprietar influent de pământ în Croaţia - iar ea avea interes la el, în caz că nu putea să tragă autostrada prin Ungaria!

- De bine sau de rău?

- De bine pentru noi.

- Spune-i să se abţină până îl vizitez. Altceva.

- ... Alexander spune că miercuri seara are nevoie de tine.

Seara! Ei, poftim! Ăştia chiar nu pricepeau cum stătea treaba acum, după ce regele se trezise?

- Are o petrecere cu conaţionali. Spune că e important.

- Discutăm. Altceva.

- Aspergerii ne transmit că Sandor Csanyi o să aibă în curând probleme cu legea.

"Şerifu" OTP-ului - şi "Isărescul Ungariei" - îşi julea nasul. OK!

- Ţineţi situaţia sub observaţie atentă. Vreau să ştiu ce afaceri face acum cu Madaras şi fraţii Agardi. Dar mai ales cu Madaras. Poate-i punem piedică!

- Mai ştii?!

Părintele chicotea şi râdea - dar sprâncenele tot încruntate-i erau, semn că figura ei cu cuţitul îl cam scosese din papuci... Păi, n-avea ce-i face! Să se obişnuiască! O fi fost ea femeie - da' cuţitu' ăla era al dracului de bărbătesc!

Porni calculatorul şi porni şi camera. Mai avea zece minute până la videoconferinţa cu consilierii. Timp berechet, zicea ea, pentru discuţia cu copiii. Iar dacă se prelungea, nu-i nimic - începeau ei discuţia! Ştia sigur că Isamu înregistra fiecare secundă... Mail-ul... Isamu era online. Bun! Îl invită să-i vadă camera şi-şi puse căştile - problemele ei particulare erau, azi, strict problemele ei. Isamu o invita să-i vadă camera... Şi ia uite-l ce făcea! Cică îşi aranja repede cravata, pentru revederea cu şefa! Bufni în râs:

- Eşti teribil!

Chinezul ei zâmbi... şi ridică o sprânceană:

- Bănuiam eu!

- Ce faceţi? E linişte acolo?

- Da. E linişte şi pace aici. Copiii sunt bine...

- Ce zici - am timp să vorbesc cu ei?

- Eu zic că da! Mă duc să-i chem!

- Fugi!

Şi cum rămăseseră din nou ei patru, opri sunetul şi-i lămuri:

- Regele e bine. Mişcă mâinile şi picioarele, semn că nu are leziuni vertebrale. Îşi aminteşte tot - de la copilărie până-n clipa când a sărit din elicopter. Şi e indispus. Are o mie de întrebări pe care nu le poate rosti. Îl ţin la limita dintre treaz şi leşinat. Nu deschide ochii, nu vorbeşte... În schimb, a dezvoltat o complicată tehnică de-a anunţa tot spitalul când nu-i place ceva - se înfurie, aşa că monitorul cardiac piuie tot mai accelerat. A dezvoltat-o repede, ceea ce mă face să cred că abia aşteaptă să revină la şedinţele cu voi. Este totuşi prea devreme pentru asta. Nu i-am spus nimic din ceea ce s-a întâmplat. Nu ştie despre afaceri decât că merg bine - şi bănuieşte, probabil, că le conduce *Mister P*. O să-l las neinformat până se mai întremează. Apreciez că până săptămâna viitoare. După aceea...

Şi restul pricepeau ei. Reporni sunetul şi le făcu cu mâna. Copiii fremătau - chiar şi Philippe era agitat rău...

- Bună seara, ieduţii mei...

- Haai, mami!

Léon se alinta rău...

- Bună seara, mami!

- Ce face Ştefan? Cum se simte?

- Se simte bine. Adică mai bine decât sâmbătă. S-a trezit de-adevăratelea. E foarte atent şi foarte grăbit să se facă bine.

- Mami, când putem să-l vedem?

- Săptămâna asta, nu.

Şi-o tuflise rău pe prinţesă... Philippe se grăbi să-şi spună părerea:

- Ştefan nu are nevoie de noi. Acum, are foarte mare nevoie de linişte. Şi de tine.

Ochii negri coborâră încet spre frăţiorul cel mic... Aoleu! O să-l plesnească prinţesa! Se grăbi să deturneze discuţia:

- Într-adevăr, are mare-mare nevoie de linişte. Este extrem de slăbit. Nu se poate mişca. Nu poate deschide ochii. Nu poate scoate nici măcar un geamăt. Îl ţin pe sedative, ca să nu se mişte şi să nu trebuiască să-l îndoape cu calmante. În curând, o să înceapă recuperarea - şi o să aibă dureri mari. Iar dacă îl îndoapă de-acum cu calmante, poate deveni imun la ele. Poate deveni dependent de ele... Sunt medicamente puternice. E de preferat să le ia cât mai puţin timp. Deloc, dacă se poate.

- Dar tu ai vorbit cu el? Adică

- Eu i-am vorbit. Mult. I-am spus tot ceea ce trebuia să audă ca să fie liniştit şi să se concentreze pe recuperare. Nu i-am spus despre Trésor, iar despre afaceri ştie doar că merg bine. Despre voi ştie că sunteţi liniştiţi şi vă vedeţi de şcoală - şi aveţi încredere în el, că se va face bine cât mai repede. Am profitat de faptul că nu mă poate întreba nimic...

- Mami, dar se poate să intre din nou în comă?

- Şansele sunt mici. Uitaţi cum stă treaba... Ori de câte ori se înfurie, sau se sperie, sau se îngrijorează de ceva, inima îi bate mai repede. Îi creşte tensiunea şi e în pericol să leşine. Şi e în pericol să strice munca medicilor. Dacă-i pocnesc operaţiile...

- Păi eu am văzut că operaţiile s-au lipit!

- Da, prinţule; da' tăieturile alea de la suprafaţă au fost făcute ca să poată medicii să coasă ceea ce e înăuntru. Dacă pocnesc cusăturile din interior, face hemoragie internă.

- Aa...

- Dar haideţi să nu ne gândim numai la lucrurile care pot merge rău. Acum, lucrurile merg bine. Şi cum nu e singur acolo, eu simt că

lucrurile se îndreaptă spre mai bine.

- Aha! Bine, mami! Tu când vii acasă?

- Nu ştiu. Chiar voiam să vă spun... I-am promis că o să trec în fiecare seară pe la el.

- Aa, stai liniştită, mami! Că noi stăm cuminţi aici şi ne vedem de şcoală!

Léon mai avea puţin şi-o îndemna să nici nu mai treacă pe la ei! Ia uite-l! Da' când se făcuse prinţul cel mare atât de... "darnic"? Se grăbi să îl contrazică:

- O să vin şi acasă. Dar n-o să pot să stau mult.

- Aha! Bine, mami.

- Prinţeso, tu ce zici?

- Eu zic să stai cu el şi să-l ajuţi să se recupereze repede.

- Iar tu, Philippe?

- Păi eu ce să zic... Oricum n-am terminat încă melodiile!

Ce melodii? Băiatul ei se încruntă la cameră:

- E surpriză.

Aa, melodiile! Alea pentru Ana şi Ştefan!

- Bine. Promit că, dacă vin acasă, o să stau cu căştile pe urechi, ca să nu-ţi stric surpriza.

Primi o aprobare cu capul. Era serios. Nu sesizase gluma...

- Auzi, mami? Să-mi spui dacă ai nevoie de mine acolo! Că vin şi te ajut!

Bineînţeles că dragostea pentru mami învinsese dragostea pentru tati! Nu apucă să-i răspundă prinţului cel mare, pentru că prinţul cel mic i-o luă înainte:

- Ana nu are nevoie decât de Ştefan.

Nu-nu! Stop!

- Philippe, te rog să nu vorbeşti aşa. Ştii bine că am nevoie şi de voi!

- Ştiu. Dar el are mare nevoie de tine. Şi cum el e bolnav, trebuie să te ocupi în primul rând de el. Stai liniştită, că nu mă supăr!

Ştia că el nu se supăra... Îi răspunse totuşi lui Léon:

- Stai liniştit, Léon; atunci când o să am nevoie de ajutorul tău, o să te rog să mă ajuţi. Bine?

- Bine, mami. Acum ai conferinţă cu consilierii?

- La fix.

- Păi e fără două minute! Fugi şi pregăteşte-te!

- Bine, copii. Vă rog să-mi promiteţi că sunteţi cuminţi şi nu-l supăraţi pe Isamu.

- Promitem.

Le făcea cu mâna...

- Pa, mami!

- Pa, ieduţii mei!

Gata - ei se grăbeau să discute veştile bune. Isamu se reaşeză:

- Sunt liniştiţi, să ştii!

- Ştiu. Dacă eşti tu acolo, sunt şi eu liniştită...

- O să vreau să discutăm o problemă sensibilă, când vii pe-aici.

- Mâine sunt prinsă aici şi nu numai. Dar mâine noapte vin acasă.

- Bine, Ana. Ne revedem la şedinţă.

- Bine.

Log out... Închidea camera, închidea calculatorul...

- Luaţi-o înainte.

Toţi cei trei consilieri se grăbeau să iasă. Ea mai stătea puţin. Ea îşi trecea chiar acum mâinile prin păr...

Philippe era tot mai pragmatic. Nu ştia dacă asta era bine sau rău; dar faptul că "nu ştia de glumă" era un minus. Cu siguranţă, un psiholog ar mai fi găsit vreo două duzini de minusuri... În vacanţa de vară, o să-l trimită iar în Aurari. Îi mersese bine cât stătuse acolo. O să discute cu nea Dumitru, să-l întrebe dacă era cazul să le cheme din nou pe fetele alea...

Léon înţelegea situaţia aşa cum era. Şi nu-i stătea mintea la mami a lui, semn că îl preocupa ceva important... Oare ce? O să-l roage pe Isamu să-l descoasă subtil...

Iar prinţesa era ca un resort strivit la maximum. Dădea să răbufnească. Se întâmplase ceva; şi cum tati al ei era indisponibil iar cu mami ea nu prea vorbea deschis, Florentina îşi măcina nervii încercând să-şi rezolve singură problemele. Cu Isamu nu putea discuta, cu mama ei nu-i venea să discute - că era mama ei şi avea toate pârghiile necesare impunerii deciziei părinteşti... Cum să facă, să ajungă la ea? Cum să facă să o determine să o considere prietenă? Că ea încerca din răsputeri să-i fie mai mult prietenă decât mamă! N-o bătea la cap cu stereotipuri părinteşti, nu-i interzicea una sau alta, încerca să-i îndeplinească toate dorinţele...

Era obosită şi bulversată. Avea mare, mare nevoie de vreo 24 de ore de somn - şi de alte 24 de ore departe de toate problemele curente. Dar cum n-avea nici o şansă să doarmă măcar opt...

Se ridică şi ieşi - avea de ţinut o şedinţă destul de complicată, dată fiind prezenţa invitatului special. Şi pe urmă mânca, după care făcea şedinţa cu Nuţu, după care trebuia să discute şi cu Rebeca, după care trebuia să audă ce avea flerul lui Piao de spus despre şedinţele astea. Opt ore de somn? Ehei...

Rebeca

Stătea corect pe scaun şi aştepta discuţia cu Nuţu. Nu avea prea multe de spus. Nici la şedinţă nu rostise mai mult de cinci fraze, nici la cină...

Azi se revăzuse cu soţul ei. Nu i se păruse schimbat. Fusese acelaşi Diamant dintotdeauna. I se păruse normal să nu primească "semnale" din priviri - că ţinuseră o şedinţă foarte extinsă, şi mai fusese şi Nicu Cărare de faţă! Şi nu ştia ce să spună...

El n-o mai sunase. Nici ea nu-l sunase pe el. Era ciudat - erau căsătoriţi, dar nu-şi vorbeau. Deşi nu se certaseră. Era foarte, foarte ciudat...

Îi era frică să se gândească la motivele pe care le avea soţul ei să se comporte aşa cu ea. Dintre ei doi, doar el putea să vină la ea; ea era sechestrată în conacul ăsta, departe de el, de Aurari, de căsuţa lor, de înţelepciunea lui nea Dumitru... Dacă el nu venea, nu se vedeau. Sigur, asta nu-i scuza cu nimic decizia de-a nu-l suna ea pe el! Dar îi fusese frică. Ultima lor conversaţie fusese destul de tăioasă...

Îşi simţea căsnicia ruptă - sfâşiată la propriu. Căsnicia lui cu ea se mai ţinea doar în legătura făcută de Ştefan. Dacă regele ar fi spus acum "vă dezleg"... Avea senzaţia că, dacă Ştefan ar fi spus asta, totul ar fi dispărut într-o clipă - exact ca o vrajă, sau ca o eliberare, sau... Dacă ar fi fost dezlegată de el, ea s-ar fi prăbuşit. S-ar fi zdrobit instantaneu - şi-ar fi murit. Îi era frică. Nu se temea de moarte; se temea de moartea dragostei ei...

Nuţu Jardin era pregătit de videoconferinţă. Regina însă ieşise - avea ceva de discutat cu Piao. Ea evita să privească ecranul; se gândea la Diamant, la dragostea ei, la viaţa ei...

Trésor dispăruse de-o lună jumate. Iar ea căzuse, da, după dispariţia reginuţei ei - dar nu se zdrobise. Nu. Se lovise destul de rău, dar nu murise. Dacă însă va rămâne vreodată fără el...

O s-o întrebe pe Ana dacă putea să-şi viziteze soţul. Se îndoia că va auzi un răspuns pozitiv; dar trebuia s-o întrebe măcar. Regina avea atât de multe probleme pe cap, că probabil că nici nu observase subţierea familiei cumnatului ei! Poate că, dacă ar fi ştiut, ar fi vorbit ea cu el, sau...

Şi dacă vorbea ea cu el - iar el o convingea să-l dezlege? Dacă Diamant era fericit acum cu altă femeie? Omul ăla ştia să fie foarte convingător, atunci când voia el. Aşa că...

În seara asta trebuia să-şi afle viitorul - să afle dacă reuşise să-şi îndrepte greşeala şi să readucă Franţa printre fruntaşele într-ale afacerilor. De când intrase "sub supraveghere specială", nu mai avea acces la datele celorlalţi consilieri. Orbecăise până acum, încercând să sprinteze cât putuse ea de tare...

Uşa se închise. Paşii se apropiară. Regina se aşeză şi porni sonorul:

- Salut, Nuţule.

- Să trăiască şefa! Şi şefa a mică...

Se grăbi să zâmbească - şi să redevină atentă:

- Să trăiască şi omu' meu de bază. Ce mai faci tu, Nuţule?

Gata - îl urnise. Acum trebuia să fie atentă, să-l asculte şi "să-l descurce". Şi pe urmă trebuia să-şi afle viitorul. Dacă nu sprintase destul...

Diamant

Atmosfera din living era foarte plăcută. Chiar îi plăcea! Sincer! Grasu şi Titel rămăseseră la o ultimă cafea, după şedinţă. Pălăvrăgiseră o grămadă despre toţi consilierii! Şi despre toate afacerile! Bârfiseră ca trei babe caţe... Grasu schimbă brusc tema discuţiei:

- Auzi, mă? Tu ce crezi - când mai vine şefa încoace?
- Nu ştiu. N-o să prea mai vină - că dacă s-a trezit regele...
- Da, normal - o să stea cu el la spital.
- Da' ce, mă - te ceri interogat de şefa?
- Nu. Da' mă gândeam că, dacă vine ea, poate s-o aducă şi pe Rebeca.

Cum-cum? Grasu părea că vorbeşte foarte serios:

- Serios acum! N-a mai venit pe-aici de-o grămadă de vreme!
- Nu uita că are multă treabă acolo.
- O avea, mă! Da' tu nu uita că acolo e un consum nervos şi-un stres care, dacă nu sunt compensate cu linişte şi pace, or s-o pună la pământ într-o zi!

Avea dreptate; dar era Titel aici, aşa că nu-i prea venea să comenteze pe tema aia... Culmea! - tocmai Titel fu cel care continuă discuţia:

- Şi eu zic la fel. Ar trebui să vină aici măcar 48 de ore. Să-şi limpezească mintea, să se liniştească... Să staţi şi voi liniştiţi, departe de nebunia din afaceri. Şi departe de probleme.

De parcă puteau sta departe de răpirea reginuţei lor!

- Bă, să ştii că io îi zic lu' şefa!

Gata, trecuse în dialect - aşa că se grăbi să-l oprească:

- Nu-i zici nimic.
- Da dă ce, bă? Ce - ţi-o pare rău că vine nevastă-ta încoa!
- Nu. Nu-mi pare rău dacă vine. Dar trebuie să iasă din conac cu Ana - că oricare altu' dintre noi e prea mărunţel, şi riscăm să picăm cu tot cu avion. Nu uita că ăla care ne-a furat fetiţa vrea să o omoare pe Raina mea! Aşa că locul ei e la conac. Păzită bine şi de Toni, şi de Părinte, şi de Moreau şi de toţi ceilalţi.

Grasu tăcea, Titel tăcea... Îşi luă ţigara şi intră în bucătărie.

Ei bine, vorbise serios. Deşi poate că lucrurile ar fi mers puţin mai bine aici, în Aurari, el prefera s-o ştie la conac, în siguranţă. Ferită şi de duşmani, şi de el - bărbatul ei. Nu se simţea în stare...

O revăzuse acum prima oară după ce se fofilase şi-o ştersese mişeleşte de la ea. După ce nu fusese în stare să-i arate că o iubeşte - şi că sunt în continuare o familie. Nu i se păruse mai tristă, sau mai gânditoare. Nici nu-i făcuse cu ochiul, dar nici nu-l evitase. Nici nu-l aprobase, nici nu-l contrazisese. Fusese... pur şi simplu ea. Cea de zi cu zi. Cea atentă la şedinţă. Nu-i dăduse de înţeles că-l vrea acolo, lângă ea. Poate se jenase şi de ceilalţi consilieri, şi de nea Nicu Cărare... Oare se jenase şi de Titel?

... Doamne, ce întrebare tâmpită îşi înfipsese-n minte! Doamne, ce prost era! Acum n-o să mai poată să-şi scoată idioţenia aia din minte, chiar dacă va număra "cu secunda" ultimii nouă ani! Mm, îi venea să-şi dea palme...

Îi era dor de ea. Ar fi vrut să se ducă la ea, să o strângă în braţe şi s-o sărute. Doar atât. S-o simtă în braţele lui şi să încerce să-i insufle speranţa lui. Şi dragostea lui. Simţea că dragostea ei slăbise mult...

Stinse ţigara şi reveni în tăcerea mormântală din living:

- Lasă, bă, că mă duc eu la ea. Şi-aşa, şefa mi-a pus în vedere că vrea să-mi vizitez săptămânal nevasta. Şi ştii că pe şefa nu e bine s-o contrazic...
- Ştiu, ştiu...

Grasu răspunsese fără tragere de inimă, semn că nu-l credea "neam"... Se reaşeză între ei:

- Bă, când mergem la Fernando? Că aţi auzit ce-a zis şefa - omu' are să-mi zică o vorbă.
- Păi dacă mâine dimineaţă mă duc să vorbesc cu băiatu' meu, mâine seară putem să mergem să facem un blackjack!
- ... Nu. Îi chemăm pe amândoi la Cernica mare - şi vorbim acolo, în birou' lu' şefu.
- Gata, şefuţu! Aşa facem!

Grasu era foarte fericit că depăşiseră "momentul Rebeca". Aşa că-l trase sub braţul lui şi-i frecă scurt capul tuns la numărul unu:

- Şi pe urmă te trimit la treabă, bă! Că miros nişte albaştri prin discuţia asta - iar albaştrii sunt în ograda ta!
- Las' că rezolvă băiatu'! Să vezi tu ce-i rezolv eu pă dinamoviştii ăia care ţi-au supărat băiatu' dă suflet! Auzi, şefuţu? Da' băgăm şi-un blackjack?
- Bă Grasule, ştii ce zic eu? Eu zic să băgăm un şah. Sau un go.

Titel râdea, Grasu îl bombănea...

Aşa era perfect. Ei nu trebuiau să ştie ce era în mintea lui, în sufletul lui... Ei nu trebuiau să ştie viaţa lui. Mai ales Titel. De ăsta i se făcuse brusc o frică îngrozitoare! Ăsta, dacă ştia să-şi joace cartea... Ea putea să calculeze că bărbatul ei avea o fată şi-un băiat în Aurari - şi-i iubea mult, iar copiii lui erau alături de el clipă de clipă. Şi putea să-şi amintească de Alin - care, din câte ştia el, avea zece anişori şi era mândria lui Titel. Dacă ea făcea calculul ăsta...

Se ridică:

- Ia să mă duc io să somez frigideru...
- Şefuţu', bagă-i taxă dă protecţie!
- Da, şefuţule! Şi dacă nu să lasă convins, zi-mi mie! Ştii că am tehnică...

Oo, da! Ştia el câtă tehnică avea Titel! Şi la taxe de protecţie, şi la femei! Chiar acum, în momentul ăsta, la cei 50 de ani împliniţi, omul lui de bază avea un cârd de vreo şase amante-n simultan...

O să insiste ca Raina să stea la conac. O să se ducă el la ea. Ca să n-o vadă venind aici şi dând ochii cu Titel.

Ana-Maria

Cât discutaseră ele cu Nuţu, Piao readusese tabelele la zi. Avea graficele afacerii. Stătea bine. China "duduia" la viteză maximă, urmată îndeaproape de Rusia. Pe locul trei era "surpriza serii" - Rebeca. Fata asta accelerase serios! Se pusese cu burta pe muncă - şi făcuse ea ce făcuse şi-şi revenise "ca-n basme" fără să trebuiască să iasă din fortăreaţă...

O aştepta. Ştia că consiliera ei n-o să încerce să se sustragă de la discuţie. Ştia că era îngrijorată şi pentru căsnicie, şi pentru micuţă, şi pentru ameninţarea cu "debarcarea"...

Senzorii de pe hol păcăneau, rând pe rând... Cioc-cioc.

- Intră.

Rebeca se conformă:

- Pot să te deranjez cinci minute?

Aprobă cu capul, pregătită să-l expedieze pe Piao de-acolo. Dar nu fu nevoie de asta. Mai ales că venise şi Aleodor! Aoleu! - hal de consilieri interlopi! Veneau ţinându-se de mână! În fine - ea o pusese pe Rebeca sub controlul Părintelui, aşa că n-ar fi trebuit totuşi s-o mire prezenţa lui... Părintele se aşeză pe unul dintre cele două scaune; consiliera ei îi puse în faţă un dosar şi luă, frumos, poziţia de drepţi:

- Am făcut tot ce-am putut eu ca să readuc Franţa pe locul ei - cel de redută de bază a regelui. Nu ştiu dacă am reuşit... Oricum - dacă activitatea mea din ultimele două săptămâni nu şi-a atins scopul, să ştii că mai mult decât am făcut nu pot să fac. Nu aşa, încuiată aici. Ori mă laşi să ies şi să-mi fac treaba, ori... Dacă am eşuat, sunt pregătită să-mi primesc pedeapsa.

Aha! I-auzi! Ea era pregătită să-şi primească pedeapsa! Şi-o spunea stând aşa, drepţi, de parcă i-ar fi luat gâtu' dacă ar fi eşuat! Ce copil era...

Deschise fişierul cu grafice şi îl selectă pe cel comparativ - cel obţi-

nut de Piao. Print... Luă hârtia şi se ridică:

- Hai pe canapea.

Ea - că pe ei doi îi expedia mintenaş! Se aşeză şi-i întinse hârtia:

- Asta e situaţia "la zi".

Consiliera ei făcuse ochii mari...

- N-am să te pun să-i depăşeşti pe fraţii Donichioiu. Tu nu vinzi tancuri şi gaze; tu ai altă gamă de produse. O să te rog doar să nu mai faci. Să nu mai laşi niciodată afacerea ca să te ocupi de prostii.

Rebeca aproba şi-i evita privirea. Se pregătea să plângă...

- Ceea ce făceai tu atunci era o prostie, de vreme ce Cheng este în permanenţă la 24 de ore distanţă de Trésor.

Aha! Ia uite-o, ce atentă era acum!

- Dar nu poate să le anticipeze mişcările şi să le iasă-n cale. Sunt imprevizibi. Am senzaţia, de fapt, că ei sunt decidenţii. Numai ei ştiu unde-or să doarmă mâine - şi dacă n-or să trişeze închiriind un avion privat. Până nu dau un nou semn de viaţă, Cheng n-are nici o şansă să reducă din distanţa faţă de ei.

Cumnata ei aproba violent cu capul şi-şi ştergea lacrimile. Nu plângea - dar lacrimile ieşeau pur şi simplu din ochii ei. Ştia cum era starea aia, aşa că puse punct acelei teme de discuţie:

- Dar nu se lasă. Le suflă-n ceafă - şi am senzaţia că şi-a primit ordinele de undeva de foarte de sus... Din Asia.

Bun! Şi-acum oftă greu:

- O să vă rog să mă lăsaţi să discut în particular cu cumnata mea.

Mai că nu fugeau la uşă, aşa se grăbeau! Hm... Îi ceru mâna şi o strânse în mâinile ei:

- Chiar dacă par neatentă şi dezinteresată, nu sunt aşa. Şi tu ştii că nu sunt aşa. Dacă nu am venit zilnic să-ţi povestesc despre cum încearcă Cheng să-ţi găsească fetiţa, asta nu înseamnă că am uitat de ea. Iar dacă l-am lăsat pe Diamant să plece acasă mai devreme, asta nu înseamnă că am rezonat cu decizia lui de-a pleca. Şi nu e un semn că nici măcar n-am vorbit cu el. Ştiu că aveţi probleme în căsnicie. Ştiu că n-aveţi cum să le depăşiţi. Ştiu că nu e bine aşa. Dar n-am ce vă face.

Rebeca oftă greu şi şopti:

- Mi-e frică să nu-şi găsească pe alta...

- N-o va găsi pentru că nici n-o caută. El te caută pe tine. Şi, de fiecare dată când crede că te-a găsit, descoperă că s-a înşelat. El caută, de fapt, dragostea. Sentimentul care îl făcea să plutească. Tu mai simţi că pluteşti atunci când eşti cu el?

- ... În orice altă parte decât în dormitor, da. Pentru că în dormitor nu ne mai întâlnim. Iar atunci când ne întâlnim, ne întâlnim degeaba. Ori încep eu să plâng, ori îşi aminteşte el de reginuţa noastră...

- Mi-e frică să vă îndemn să staţi mai mult timp împreună. Amândoi vreţi să plutiţi - adică vreţi să simţiţi dragostea celuilalt. Numai că acum sunteţi prinşi într-o situaţie de criză majoră. Cineva v-a furat copilul. Chiar nu e momentul să vă scoateţi ochii...

Cumnata ei aproba...

- Tocmai de-asta, o să te rog să nu-mi ceri să te ajut să ajungi în Aurari. Nu pot să fiu de acord cu iniţiativa asta. Încercaţi să petreceţi mai mult timp pe mess. Şi la camera video. Altă rezolvare n-am. În orice caz... În ziua când a venit şi el la spital, am avut o discuţie pe tema asta. O discuţie destul de limpede. I-am impus să te viziteze săptămânal. Şi i-am promis eu că tu nu vei păţi niciodată ceea ce a păţit Safira.

Acum o panicase...

- Mi-a spus că nu vrea să se despartă de tine, pentru că te iubeşte şi nu vrea să te piardă. Şi mi-a spus că în noaptea aia te-a făcut să plângi. Vrea să se ascundă de tine ca să nu te mai facă să suferi. Numai că n-am să-l las să facă asta. În general, membrii familiei sunt împreună şi în clipele bune, şi în cele rele. Aşa că nu-i permit lui Diamant să te iubească atunci când vă e bine şi să se-ascundă de tine atunci când vă e rău. Aşa cum nici ţie nu-ţi permit să-ţi "îngheţi" căsnicia, cu gândul că după ce vine Trésor o s-o dezgheţi tu cumva şi-o să fie ca la început. E limpede, da?

- Da.

- Nu mă faceţi să mă concentrez asupra voastră şi să vă împac eu. Da? Că eu pot să vă-mpac! Nu ştiu dacă puteţi voi să vă împăcaţi în condiţiile impuse de mine! Nu-mi forţaţi intervenţia! Că vă iau pe amândoi şi-l pun pe Piao să vă injecteze corespunzător. Şi vă încui în dormitor şi 48 de ore n-o să mai puteţi să ieşiţi de-acolo! Şi nu-i sănătos aşa - nu-i nici sănătos, nici normal... Bine, cumnată?

- Bine.

- Şi-acum fugi la culcare.

Rebeca îi luă mâna şi i-o sărută:

- Săru' mâna!

- Să creşti mare. La minte. Şi să fii cuminte. Şi să nu mai faci niciodată prostia pe care-ai făcut-o în afaceri.

- Nu mai fac! Jur!

- Hai, du-te şi odihneşte-te. Că mâine o iei de la capăt.

- Noapte bună.

- Noapte bună, Rebeco.

Şi gata - terminase şi cu ea. Îl mai avea pe Piao... Şi pe urmă putea să se încuie în dormitor. Şi să se bucure şi ea, în sfârşit, că regele ei se trezise...

Cioc-cioc. Ei, poftim! Piao îşi pierduse curajul! Era şi el obosit...

- Intră.

Uşa se deschise doar puţin... Thomas?

- Îmi cer iertare că vă deranjez; dar trebuie neapărat să vă spun ceva. Adică să vă arăt ceva.

Îi făcu semn să ia loc lângă ea. El se grăbea să se conformeze... Ea simţea că, uneori, şi-ar fi dorit ca băiatul ăsta să nu mai fie chiar în halul ăsta de politicos şi închistat într-un protocol pe care nu i-l impusese nimeni...

- Azi, Florentina mi-a scris pe Facebook.

I-auzi! Prinţesa ei nu se putea abţine să nu socializeze pe sub nasul oamenilor serviciilor! Mm... Primi tableta şi înlemni...

Deci, "dobitocul de Vincent" îi întrebase fata dacă vrea să se mărite cu el! Ce frumos! Iar fata ei nu catadixise nici măcar s-o invite pe ea, mama ei, la o discuţie! Nici măcar n-o întrebase când se-ntoarce acasă! O întrebase Léon - ea nu catadixise...

Oricum, citea şi simţea că se calmează. Prinţesa era extrem de realistă! Incredibil de realistă, de fapt! Îşi amintea că ea, pe vremea când avusese vârsta aia dificilă, fusese mult mai "ataşată sufleteşte" de George! Florentina ei ştia de ce era "iubită şi adorată" ca-n manele. Din păcate, prinţesa ei pleca întotdeauna de la premisa că ea e bogată, ei sunt săraci şi deci tot ceea ce îi atrage spre ea sunt averea lui tati şi bustul bine conturat. Exista riscul să pice-n depresie...

Thomas şopti:

- N-am ştiut ce să-i spun. Am simţit-o speriată - şi n-am vrut să risc să mă joc de-a psihologul. Am încercat să-i dau alt subiect de gândire şi am trimis-o la dl Isamu. Sper că n-am făcut o greşeală...

Citea şi nega - nu, nu făcuse o greşeală. Fusese genial! Zâmbi:

- Ai fost genial. Ar fi trebuit să faci psihologia.

Bietul tânăr se fâstâcise rău - amuţise şi-şi tot frământa mâinile, cu obrajii roşii ca roşia... Ea citea... Îi înapoie tableta:

- Mie nu mi-a pomenit nimic despre asta. Ce spun eu - nici despre Vincent nu mi-a spus mare lucru! Dacă n-ar fi fost Biyu cu ea, habar n-aş fi avut despre joaca băiatului ăsta cu ea!

- Eu o simt schimbată. În sensul că e mult mai determinată să facă ce vrea ea - şi a aflat că vrea să fie adolescentă... în sensul ăsta, al relaţiei cu un băiat. Eu nu o pot opri. S-a întâmplat, de câteva ori, să încerc s-o opresc sau s-o răzgândesc şi să-mi închidă FB-ul în nas preţ de 48 de ore. Şi să-şi vadă nederanjată de planurile ei. E... altfel.

- Are multe pe cap. Iar adolescenţa e dificilă. Bine, Thomas. Te rog să nu-i spui că mi-ai spus. Şi să încerci să-i ţii sub observaţie. Eu ajung la Cannes mâine noapte; dar poimâine dimineaţă o să-i fac o vizită lui Vincent. Isamu l-a documentat serios, aşa că n-o să am probleme în potolirea lui.

- Am înţeles.

- Încearcă să o sfătuieşti să discute totuşi problemele astea cu mine. Degeaba o iau eu la descusut - n-o să mă audă decât atunci

când o să vrea să mă audă. Ajut-o să vrea să mă audă.

- Sigur - o s-o iau cu uşurelul şi-o s-o conving că nu sunteţi o bălăuriţă şi că îi vreţi binele. Şi că sunteţi singura care poate şi vrea s-o ajute.

- Exact.

El tăcea, ea tăcea... Tânărul se ridică şi porni spre uşă:

- Noapte bună, dnă Ana.

- Thomas...

Luase poziţia de drepţi, pregătit să-i aducă un ceai, sau micul dejun, sau un pachet de ţigări netimbrate din Republica Moldova... Oftă greu:

- Eu încerc să fiu un om normal. E destul de dificil, de vreme ce numai om normal nu sunt! Tu ai crescut aici, în casa asta. Eşti "de-al casei", cum se spune. Dar ai uneori momente când te comporţi după un protocol, o etichetă pe care nu ţi-a impus-o nimeni. Şi mă simt de parcă încerci să pui între mine şi tine un zid.

- Dnă Ana, dar n-am încercat niciodată să fac aşa ceva!

- Ştiu. E un reflex involuntar. Florina şi Luis au insistat îndeajuns de mult şi-au reuşit să ţi-l insufle. Thomas, tu eşti un pic şi copilul meu. Că ai crescut şi sub ochii mei. Şi sunt mândră de tine ca de copiii mei. Te rog, nu mai încerca să-mi aminteşti că tu eşti băiatul familiei Tabacu iar eu sunt contesa de Perigord. Bine?

Nu primea răspuns...

- Bine, Thomas?

- Să mă iertaţi că vă spun... Nu e vorba de mama sau de tata. E vorba de mine. Ştiu ce-aţi făcut pentru mine. Ştiu ce s-ar fi ales de mine dacă n-aş fi avut şansa să cresc aici, sub ochii şi îndrumarea dvs. Şi nu pot să fiu altfel. Vă respect prea mult, ca să-mi permit să fiu altfel.

Serios? Îl privea lung... El o privea lung, serios şi îmbujorat rău de tot... Decise să insiste:

- Şi chiar nu poţi face nimic în privinţa asta?

- Dacă vreţi dvs, o să încerc să mă schimb. Nu ştiu dacă o să reuşesc; dar vă promit că o să încerc.

Diplomat pân' la Dumnezeu - o împăcase şi se şi asigurase că o să rămână aşa cum voia el! Zâmbi împăciuitor:

- Iar eu promit că o să încerc să mă obişnuiesc cu protocolul tău.

- Dvs. nu trebuie să promiteţi nimic. Nu mie, oricum!

Diplomat şi şmecher şi isteţ foc...

- Noapte bună, Thomas.

- Noapte bună, dnă Ana.

Îl privea lung - îl măsura, îl cântărea şi-i dădea acelaşi rezultat ca şi în urmă cu nouă ani. Pe atunci, îşi spusese că o să aibă o problemă cu băiatul ăsta. Acum constata că avea o problemă cu băiatul ăsta. Ştia deja că va avea întotdeauna o problemă cu băiatul ăsta... care era extrem de atent cu Florentina ei...

Gata - îşi amintise de ea şi se încruntase. Iar el ieşise. Aşa că se ridică şi porni spre laptop - să-l oprească şi să se ducă la culcare. O să discute mâine dimineaţă cu Piao. Simţea nevoia să se întindă pe pat, să închidă ochii şi să-şi amintească mângâierea regelui ei. Ca să-şi poată imagina că simte şi acum mângâierea lui.

Isamu

Lăsase uşa întredeschisă şi se aşezase pe canapea. Citea *"The portrait of a Lady"* , de Henry James. Adică încerca s-o citească. Nu se putuse concentra la paginile cărţii; după ce insistase preţ de vreo oră, descoperise că nu pricepuse nimic. Aşa că deschisese cartea undeva la mijloc şi aşteptase... Şi acum aştepta. Biyu nu mai putea întârzia mult. Era zece jumate, iar fetele dormeau duse la ora 11 - ca să fie odihnite de dimineaţă, când plecau cu copiii. Aştepta...

Aha! Urechea lui, antrenată zeci de ani, prinsese un foşnet! Era curios...

Cioc-cioc-cioc. Ea era. Şi nu năvălise peste el, ci ciocănise în uşa întredeschisă. Uneori uita că fetele astea, bodyguardele VIP, aveau curs special de bune maniere.

- Intră.

Biyu se coformă şi închise uşa. Şi îi întinse hârtiile:

- Raportul extrem de detaliat referitor la ziua de azi.

Îl luă şi o pofti să se aşeze lângă el. Şi o privi lung, drept:

- Ce s-a întâmplat azi?

- Până la ora unsprezece, s-a întâmplat ceea ce se întâmplă întotdeauna. Amândoi se comportă de parcă nici prin gând nu le trece să se observe reciproc. Dar s-au studiat pe sub sprâncene. La pauza de la unsprezece, el a ieşit şi i-a dat un mesaj. A rugat-o să vină puţin în laboratorul de chimie.

- Şi ea s-a dus!

- Ea m-a întrebat pe mine dacă poate să se ducă. Era evident că voia să se ducă; aşa că ne-am dus amândouă în laboratorul de chimie. Unde el a încercat s-o convingă, fără cuvinte, că e îndrăgostit lulea de ea. Când s-a sunat, noi am plecat primele. Apoi a apărut şi el. Şi nu s-a mai întâmplat nimic, din punctul de vedere al contactului între ei.

- Asta înseamnă că a atacat-o informatic.

Se ridică şi-i făcu semn să-l urmeze. Se aşezau amândoi la birou, el trăgea tastatura... Oare prinţesa îşi schimbase parola, în ultimele 200 de zile?... Nu. Iată contul de Facebook al prinţesei. Messages, Vincent Périer...

Păi, acum era evident ce se întâmplase - el plusase, ea glumise, el profitase de gluma ei şi "o dăduse în chestii serioase". Ea se speriase. Şi... Şi, după ce închisese FB-ul... Ce făcuse Florentina după ce închisese FB-ul? Avea un indiciu; căuta deci pe server convorbirile ei telefonice... Se sprijini de spătarul scaunului:

- Băiatul ăsta e mult mai şmecher decât pare.

- E descurcăreţ şi are prezenţă de spirit. Şi are, probabil, şi foarte multă experienţă...

Da - cu siguranţă, lunga listă de june care-i rămăseseră prietene bune era o dovadă a experienţei individului! Păi...

- O să-i spun Anei, mâine seară. Nu vreau să-i transmit aşa ceva electronic.

Tânăra aproba... El evita s-o privească, pentru că simţea un iz de iasomie - şi era obosit şi îşi putea pierde autocontrolul...

- ... În principiu, individul va trebui supravegheat cu mult mai multă grijă. Cel puţin până ia Ana o decizie în privinţa lui! Îţi dai seama că ea are multe pârghii să-l determine să renunţe!

- Oo, da!

- Fii cu ochii pe el. Încearcă să-l determini să renunţe - dar fără să vorbeşti cu el.

- Asta nu va fi o problemă.

Se simţea privit lung. Vedea, cu coada ochiului, că ea îl privea lung, drept - şi nu ştia de ce, simţea că pozează... Hai, că se tâmpise! O privi şi el drept:

- Deci am stabilit.

- Am stabilit. Noapte bună.

- Noapte bună.

Ieşea...

Ei bine, putea spune că era nebun. Dement. O privise drept, iar ea îl pocnise cu zâmbetul ăla frumos, special... Şi se grăbise să se ridice şi să iasă, de parcă îi fusese teamă să n-o atace sau...

Dacă Ana venea mâine noapte acasă, poate că se ducea şi el acasă. Poate că dormea şi el în patul lui. Nu în patul lor - în al lui. Încă nu era momentul să deschidă subiectul căsniciei normale. Ştefan era imobilizat la pat, nu vorbea, nu se mişca...

Spera ca şeful lui să se refacă repede. Să se întoarcă repede aici, la Cannes. Sosirea lui i-ar fi garantat cel puţin trei luni de program normal 9-19! Abia atunci ar fi putut să spere într-o împăcare cu Fei-Yen! Până atunci, orice discuţie pe tema aia ar fi dus la o ceartă straşnică. Şi numai de certuri n-aveau ei nevoie acum! Rândunica lui se gândise la divorţ - şi-şi convinsese şi băiatul să aprobe ideea. În privinţa asta, era ca un acrobat pe sârmă. Orice greşeală îl putea costa scump...

Nu. Între el şi Biyu nu va fi niciodată nimic. Nici măcar o idilă! Nici măcar un flirt! Exclus! Ea avea viaţa ei, cariera ei... El avea viaţa lui, căsnicia lui... Exclus!

22 aprilie 2020 - miercuri

Isamu

Tresări - că îl speriase serios! Ana se trezise îngrozitor de devreme! Era de-abia şase dimineaţa - şi uite-o intrând în birou, îmbrăcată în costumul de piele! Da' ce-avea? Unde se ducea? Că nici nu se-nseninase bine!

- Neaţa.

- Neaţa.

- Raportul lui Biyu.

Oups! Era furioasă! Se ridică şi i-l dădu:

- În mare, nu s-a întâmplat mare lucru. Vincent a testat-o - a invitat-o la o şedinţă de "sărutat-viteză" în laboratorul de chimie, după care i-a scris pe FB. Acolo a fost declicul - a speriat-o foarte tare cu întrebarea pe care i-a pus-o.

- A întrebat-o dacă vrea să se mărite cu el. Iar ea s-a sfătuit cu Thomas. Din punctul ăsta de vedere, sunt extrem de supărată pe ea. Ar fi trebuit să se sfătuiască cu mine. Că sunt mă-sa - şi, mai mult decât mine, n-o iubeşte nimeni. Nici chiar ta-su!

Deci aflase totul, probabil de la Thomas. Perfect!

- I-am spart contul de Facebook aseară. Poftim.

Ana citea... şi lăsa hârtia pe birou:

- Foarte bine i-a făcut. Dacă ea crede că se poate juca aşa cu unul ca el, se înşeală. Individul a mirosit-o - şi i-a aflat vulnerabilităţile. Nu-l vrea, dar se pupă cu el. E evident planul individului. Şi-o să-i spun şi lui asta.

Aha! Deci voia să se ducă peste Vincent aşa, dis-de-dimineaţă! Perfect! Zâmbi cu subînţeles:

- Ei îi spui?

- Ei n-am ce să-i spun. Atâta timp cât ea n-are ce-mi spune mie, nici eu n-am ce-i spune ei.

- Nu-i spui, dar intervii în viaţa ei.

- Intervin în organizarea familiei mele. Dat fiind faptul că ta-su e în spital, sarcina asta îmi revine mie acum. Şi să zică mersi că el e indisponibil - că-i juca mânzu' în picioare dacă afla de rahatu' ăsta cu căsătoria! Şi-o juca şi pe ea în picioare, după ce afla cum ridică ea coada pe la nasu' mânzului. Am dreptate?

Avea dreptate - şi trebuia să rămână aşa, furioasă, ca să poată să-l sperie pe Vincent. Aşa că aprobă cu capul:

- Ai perfectă dreptate. Mai ales în condiţiile în care Ştefan e în spital iar tu eşti mai mult plecată. Ar trebui să fie mai înţelegătoare. Mai înţeleaptă, la urma urmei.

Ana scoase telefonul, selectă un număr...

- Neaţa. Vino urgent la vilă.

Chemase pe cineva. Nu ştia pe cine. Probabil, pe Raul - şeful curăţeniei din Cannes. Regina nu voia să-ncingă o trântă mică cu un puşti de 17 ani; voia doar să-l şocheze pe Vincent îndeajuns de tare ca să nu fie nevoită să-l bată. Că, dacă-l bătea, putea avea probleme cu părinţii lui. Regele îşi instruise foarte bine regina - fără plângeri sau reclamaţii, fără dosare civile sau penale, fără valuri...

Ana-Maria

Aştepta. Avea în faţa ochilor aleea care ducea la vila familiei Périer. Şi fierbea de furie. Venise cu două maşini de la curăţenie; băieţii, toţi "doi pe doi", aveau armele la brâu. Ştefan îi detaliase acţiunile astea de îndeajuns de multe ori, ca să le poată organiza şi ea. Special pentru băiatul ăsta, se simţise extrem de inspirată! Îi copsese nişte momente de neuitat! Raul tăcea mâlc... Se întoarse totuşi spre el:

- ... Cum ţi se pare planul meu?

- Acţiunea asta? Destul de... OK.

- Crezi că va avea efectul scontat?

- Dacă puştiu' ăsta e aşa cum sunt puştii, da - o să se pişe pe el de frică. Şi n-o să-şi permită nici să mai respire!

Clar - Raul bănuia ce probleme avea prinţesa cu colegul ei. Spera că nu făcuse imprudenţa să-i fi informat şi pe băieţi...

Aşteptarea asta era îngrozitoare. Voia să se termine odată! Voia să se ducă acasă - ca să nu poată fi acuzată că nu fusese acolo când voise prinţesa să-i vorbească! Bănuia că, după ce-o să se mai întremeze, Ştefan o să conducă afacerea prin internet. Ea o să se ducă doar să zâmbească, să bată palma şi să semneze actele; restul o să facă el. Atunci, poate că o să aibă mai mult timp pentru copiii ei. Îi plăcea să creadă că aşa va fi; pe lângă problemele cu copiii, ştia că problemele cu afacerile se vor intensifica. Or să înceapă negocierile directe cu Agardi. O să fie greu... Pentru ea, o să fie infernal. Dacă el ar fi preluat măcar şedinţele cu consilierii, sau...

- Aha! Iese!

Ia - ieşea?... Da. Deci ăsta era Vincent Périer... Staţia lui Raul piui scurt:

- Şefu', iese!

- Aşteptaţi până ajunge pe trotuar - pe urmă intervenţi. Nu uitaţi - ţineţi-vă de plan!

- Sigur, şefu'!

Asta însemna că şi băieţii bănuiau ce problemă avea prinţesa cu colegul ei. Mm...

Vincent ăla nu era aşa, o chestie ieşită din comun. Avea cam 1,80, era şaten, purta o frezăde-aia "pe stil vechi" şi, după cum observa ea, n-avea ochi deschişi la culoare - albaştri sau verzi. Nici cine ştie ce trapez n-avea. Nici tricepşi. Nici fesieri. Nici o parte a fizicului lui nu ieşea în evidenţă! Era ca un ceai de tei - banal! Păi, la 17 ani, Ştefan al ei fusese "dinamită cu piper"! Şi-l amintea în şatră, în poieniţă. Şi-l amintea la Nicuşor în vilă. Păi bărbatu' ei, la 17 ani, rupsese Bucureştiu'-n paişpe! Ăsta era un *loser* trist...

Îl privea şi nu-i venea să creadă că prinţesa ei se pupa cu banalitatea aia...

- Atenţie...

Raul n-avea timp să se delecteze cu imaginea; el era la serviciu şi îşi vedea de sarcina de-a coordona "acţiunea". Loserul pleca la liceu. Nu observase limuzina ultimul răcnet din faţa casei lui. Nu observase nici BMW-urile cu geamurile fumurii. Băiatul ăsta era tare prostuţ! Oo, Doamne! Probabil că se aşteptase s-o cunoască ieri pe mama Florentinei - adică a doua zi după ce ceruse prinţesa de nevastă! Şi, pentru că mama Florentinei nu dăduse nici un semn de viaţă, trăsese concluzia că prostuţa nu spusese nimic acasă! O să aibă o surpriză uriaşă...

- Trei... doi... unu... Start!

Portierele BMW-ului din faţă se deschiseră larg - iar uriaşii năvăliră pe trotuar. Puştiul îi observă abia acum - şi avu reacţia clasică a loserilor prinşi cu ocaua mică. Făcu un pas în spate şi înlemni, cu ochii la ei. Raul coborî şi el şi răcni:

- Bă! Ia vino-ncoa!

Ia uite-i! Îl luau în română! "Bravo, Raule!" Florentina era salvată... Vincent avu reacţia normală, firească a francezilor puşi faţă-n faţă cu o duzină de interlopi români - făcu încă un pas în spate. Fu imediat înconjurat şi înhăţat. Acum nu-l mai vedea. Ştia că îl bumbăceau uşor - adică îl smuceau şi-l înghionteau şi-i dădeau şuturi în cur, ca nişte *bully* cu experienţă...

- Staţi aşa! Stop!

Îi oprise - că aşa se făcea! Intra în grupul lor, ca să-i zică că dna Ionesco binevoieşte să-i adreseze două-trei vorbe... Asta o să dureze cel puţin 15 secunde - aşa că se privi scurt în oglindă, să fie sigură că nu-şi stricase machiajul... Era perfectă. Hai - nu i-l aducea la plesnit?

Aha! Băieţii spărseseră cercul! Gata! Raul îl apucase de geacă şi-l smucea spre blindată! Vincent Périer era roşu ca focul. Freza se transformase în arici - şi ştia sigur că avea turul nădragilor murdar de praf şi cremă de bocanc! Băieţii de la curăţenie adorau bocancii cu tablă-n

bot... Ochişorii loserului studiau cu atenţie asfaltul.

Nu se înşelase. Vincent Périer era în pragul ruşinii maxime - pata pe pantaloni. Îi venea să râdă - şi, dacă râdea, ştia că n-o să poată să latre la el, ci o să-l dojenească părinteşte...

Gata - i-l adusese la un metru de limuzină. Raul "rearanjă" statura puştiului - îl aplecă la 90 de grade. Şi-l trase fără milă de păr, ca să-i ridice moaca din pământ. Ochişorii bietului băiat erau plini de lacrimi - iar tenul i se îngălbenise accentuat. Ochişorii dăduseră de propria reflexie, în geamul blindatei. Probabil că-şi spunea ultima rugăciune, sau...

Băieţii îi înconjurau - ascundeau scena de ochii trecătorilor. Ea aştepta... Gata. Apăsă butonul geamului. Încruntată, mimând cu măiestrie furia, îl străfulgeră până-n adâncul sufletului. Şi-apoi aplecă un pic capul şi-l măsură din creştet până-n tălpi... şi apoi din tălpi până-n creştet... Reveni la electrocutare şi ridică degetul de atenţionare:

- Găseşte alte teme de discuţie - unele adecvate vârstei şi interlocutoarei. Şi nu mai încerca să-ţi scurtezi adolescenţa, dle Périer. Nu mai aduce vorba despre căsătorie; că nu eşti pregătit pentru aşa ceva.

Bietul greieraş nu zicea nimic... Nici nu mai respira! Raul îl ţinea acolo, înţepenit serios, iar ea îl electrocuta şi-i promitea din priviri "artificii măreţe"... Gata - ajungea! Pentru prima discuţie cu el, chiar era de-ajuns!

- Ai înţeles? Sau trebuie să dezvolt subiectul?

Şters, timid, gâtuit de spaimă şi emoţie şi toate celelalte, Vincent Périer bâigui fără voce:

- Am-am înţeles, nu...

Înţelesese. Bun. Reveni pe banchetă şi apăsă butonul. Geamul se închidea repede, că era limuzină cu ştaif...

Nu auzea ce-i spunea Raul acum, dar era evident că-i făcea instructajul: discuţia asta amiabilă rămânea între ei iar el se potolea şi-şi vedea de lungu' nasului şi toate celelalte. Şi, mai ales, *mucles*! Ştia deja că Vincent nu se va mândri cu isprava de-a uda nădragii în faţa reginei aurarilor...

Gata - "îl repuseseră pe traseu". Adică îl reaşezaseră la verticală, îi atârnaseră geanta cu laptopul de gât şi-i puseseră mapa-n braţe - şi-l încurajaseră "manual" să se grăbească, să nu întârzie la ore. Raul reveni lângă ea pe banchetă şi trase portiera:

- Gata, şefa! Greieraşu' e potolit, instruit corespunzător... Auzi, şefa? Da' ce i-a făcut prinţesei?

Întoarse capul şi-l privi drept, curioasă de reacţia lui:

- Voia s-o ia de nevastă.

O secundă, două... Bufni şi ea în râs şi-i altoi una peste tricepşi:

- *Mucles*, bă!

Limuzina se scutura serios - Raul râdea în hohote...

- Bă! Discreţie maximă!

- Stai liniştită, şefa! Că nu-i fac eu prinţesei aşa ruşine, să spun şi altora ce guşter îi dă ei târcoale! Că se face de râs, cu aşa admirator!

- Nu e admirator; e lipitoare.

- Las' că o şi admiră! Că e frumoasă de pică! Nu se poate să nu-i curgă balele după ea!

Într-adevăr, cu siguranţă saliva excesiv după aşa trup atletic... Aprobă şi reveni spre geam - porniseră spre vilă. Traficul era destul de aglomerat; înaintau cu 20 la oră...

- Bă! Ia - scoateţi girofarele! Da' nu porniţi goarna - băgaţi doar luminile!

Da' ce-i venise? Că nu se grăbea nicăieri! Dădu să-l întrebe asta, dar nu mai apucă - ochii îi căzură asupra loserului care păşea grăbit pe trotuar... Paşii îi erau îngrijoraţi. Strângea mapa la piept ca pe-o comoară de preţ. O bucura mult constatarea că puştiul nu se grăbise să dea vreun telefon... Capul lui se întoarse brusc - semn că BMW-ul din faţă turase excesiv motorul. Paşii îi şovăiră; Vincent ar fi vrut să bage bărbia-n piept, dar nu se putea opri din a privi coloana aia "semi-oficială"... deşi ştia că, din spatele geamurilor, era privit de multe perechi de ochi... Zâmbi:

- Raule, am uneori senzaţia că n-ai pic de milă!

- Faţă de cine merită, am de toate. Ăsta merită doar şuturi în cur. Şi i-am rămas dator - aşa că, dacă îi mai face probleme prinţesei, te rog io mult să mă suni!

Aprobă, privindu-l lung...

Gata. Acum mergeau la vilă. Cât era ceasul? Şapte jumate. Copiii plecaseră deja. Hm...

Isamu

Limuzina frână în faţa glasvandului. Claude se grăbi să deschidă portiera. Aştepta; bănuia că va vedea, în sfârşit, un zâmbet de-ăla răvăşitor de care-i plăcea lui... Nu. Nu zâmbea deloc. Da' de ce? Acţiunea nu se desfăşurase aşa cum plănuise ea? Ana intră în vilă:

- Au plecat, aşa-i?

Copiii? Da.

- Da, acu' vreo cinci minute.

Regina era nemulţumită pentru asta? Hm... Se grăbi s-o ajungă din urmă:

- De ce - voiai să întârzie?

- Nu. Dar nu-mi place că nu m-au găsit acasă. Deşi ştiu că sunt acasă.

- Să ştii că îşi închipuiau că eşti în dormitor, dormind dusă. Léon m-a întrebat: "Mami doarme, nu-i aşa?". Am aprobat, iar alte întrebări n-au pus...

- OK. Ce mi-ai pregătit?

Şi gata, intraseră în birou... Închise uşa:

- Înainte de toate, ţi-am pregătit un sfat şi o grevă.

Aşa... Încercă să fie extrem de serios - şi de prietenos-sfătos:

- Vorbeşte cu prinţesa. Invit-o la o cafea şi vorbiţi.

- Aş vorbi degeaba cu ea, dacă ea nu vrea să vorbească cu mine. Aş ţine un lung monolog care nu ajută la nimic. Dacă ea nu e pregătită să discute cu mine, ştii bine că orice cuvinte i-aş spune, ar ricoşa din ea! Ştii, da?

- Ştiu; dar eu te sfătuiesc să faci tu primul pas. E un moment dificil pentru ea. Dispariţia lui Ştefan din preajma ei e greu de suportat. Iar tu, orice-ai spune, eşti totuşi un fel de concurentă a ei!

- Tocmai pentru că mă percepe ca fiindu-i concurentă, nu e bine s-o bat la cap aşa, "pe uscat" - cum se spune. Trebuie să vrea ea să facem pace. Altfel, n-aş face altceva decât s-o îndepărtez de mine. Şi nu vreau să risc s-o văd făcând prostii... Te rog să mă crezi că ştiu ce spun! Viaţa cu o adolescentă e mult mai dificilă decât viaţa cu un adolescent!

Ştia asta. Şi ştia că el nu cunoştea viaţa de adolescent decât aşa, din teorie - Liwei crescuse cu maică-sa... Regina zâmbi cu schepsis:

- Ziceai ceva despre o grevă...

Zâmbi:

- Exact. Nu mai fac nimic şi nu mai spun nimic până nu aud ştiri despre Ştefan.

Fu imediat invitat pe canapea:

- Păi hai să-ţi dau ştiri. Deşi ţi-am povestit totul azi-noapte...

- Nu mi-ai povestit partea cealaltă. Aia care-mi place mie mult. Aia cu voi doi...

Acum era OK. Acum, regina zâmbea - şi strălucea din nou, pentru că îşi amintise momentele din rezervă... Acum, el era foarte atent. Momentele astea ale lor erau, în ultimul timp, bucuria lui. Momentele lor şi veştile de la Universitatea din Nisa. Dacă el era lipsit de asemenea momente, se bucura pentru ale lor...

Rebeca

În birou era linişte. Lămuriseră urgenţele zilei la nouă dimineaţa; acum se ocupau de urgenţele alea. Aleodor tăcea şi ţăcănea de zor...

Hei! Se întâmplase ceva! Auzea paşi apropiindu-se în fugă, pe coridor. Aleodor se ridică şi el:

- Ce s-o fi întâmplat?

Uşa se dădu de perete - iar Adina năvăli, roşie ca focul în obraji, şi ţipă:

- Am primit o scrisoare! Una nouă!

Primeau zilnic zeci de scrisori. Asta, însă, o făcuse să ţipe...

I se tăiase respiraţia - şi n-avea putere să se mişte de-acolo... Părintele se repezi la Adina:

- Dă-o-ncoa!

Ce să i-o dea - că i-o smulsese secretarei din mână! Şi era scrisoarea ei, nu a lui! Şi ăsta se repezea şi scutura plicul A4 pe biroul lui! Ia uite-l!

Hei! Ce tupeu pe el! Ăsta îşi băgase mâinile pân' la gât în scrisoarea ei! Îl văzu ridicând o hârtie împăturită şi-un CD.

Hei! Ăsta îi citea scrisoarea! Şi nici nu sesiza că el citea scrisoarea ei, iar ea rămăsese în continuare la biroul ei!

Parcă citindu-i gândul, Adina se repezi la ea:

- Să nu plângi! Şi să nu te sperii!

Închise ochii - să nu plângă, să nu se sperie... Se simţi smucită, răsucită şi îmbrăţişată cu putere:

- Să nu te sperii - auzi? Să nu te sperii! Acum, că avem veşti de la ei, Cheng o să reuşească să-i găsească! Şi s-o aducă înapoi!

Şi dacă pe CD-ul ăla erau imagini cu cadavrul ei?

Îmbrăţişarea dispăru; în locul braţelor Adinei apărură palmele lui Aleodor:

- Rebeco! Rebeco, uită-te la mine!

De ce să se uite la el?

- Deschide ochii şi uită-te la mine! Auzi? Rebeco, mă auzi?

Da, îl auzea. Aprobă cu capul.

- Deschide ochii. Hai, că eu sunt - Aleodor! Deschide ochii!

OK! Trebuia să fie atentă la ce se întâmpla - că era vorba despre fetiţa ei! Deschise ochii şi dădu de privirea lui panicată.

- Hai să vedem ce ne-au trimis. Hai - hai la canapea!

Se lăsă ridicată şi condusă şi aşezată pe canapea. Părintele se repezi şi luă hârtia:

- Adino, pune CD-ul!

Nu-nu! Să nu pună CD-ul! Nu voia să vadă cum îi omorâseră copilul! Negă repede, violent...

- E o scrisoare de răscumpărare - aşa că pe CD-ul ăla sunt imagini cu Trésor! Rebeco, ai încredere în mine! Da? Ai încredere în mine, că şi eu vreau s-o găsesc! Şi am ordin s-o găsesc! Şi-o s-o găsesc, băga-mi-aş picioarele în sufletu' şi Dumnezeii lor de nenorociţi!

Hait! - că Părintele era implicat pân' la gât şi-avea polițe mari de plătit! Pesemne că îl scuturase Ana serios, între patru ochi, şi-i vorbise despre despărţirea de concernul Ionescu...

Aleodor se aşează lângă ea şi-i puse coala A4 în faţă.

Pe coala aia era, într-adevăr, o scrisoare de răscumpărare. Una stupidă, scrisă cu decupaje din ziare.

"25 aprilie, ora 2 AM. Rue Jacques Rimbault / D976, în părculeţ. Adu 40 kg de aur: 30 kg într-un troller şi 10 kg într-o geantă de voiaj. Să le aduci personal. Şi nu face glume cu noi."

Asta era tot. Făcuseră risipă de hârtie - şi economie de decupaje. Nu ştia de ce, în clipele astea creierul ei dădea dovadă de un pragmatism ciudat...

- Hai că-i bine! Dacă vor recompensă, atunci e bine! Patruj' de kile de aur sunt floare la ureche! Avem noi aici 200 de kile! Hai - liniştește-te şi hai să vedem CD-ul! Da? Da, Rebeca?

Nu ştia de ce o vedea ăsta aşa de... neliniştită! Că era mai liniştită ca niciodată! Şi era ciudat...

- Rebeca...

Da - ce dracu mai voia? Că era agitat ca dracu şi-o enerva rău mişcarea aia rapidă a mâinilor şi vocea gâfâită şi mutra panicată!

- Vedem CD-ul. Da, Rebeca?

Nu-şi putu descleşta maxilarul, aşa că aprobă cu capul. Da, îl vedeau. Adina apăsă play; pe plasmă apărură nişte purici de-ăia de film din anii '80...

Uite-o!

Oo, Doamne! Era vie! Vie şi nevătămată! Slavă Cerului!

- ...Tu-vă muma-n cur de nenorociţi!

Părintele trăia momentul la intensitate maximă - şi era foarte nemulţumit de ceea ce vedea! Şi zău că nu înţelegea de ce! Că ea era mai mult decât mulţumită că-şi vedea fetiţa vie şi nevătămată...

Micuţa ei era serioasă. Guriţa ei era bine închisă - iar colţurile gurii erau coborâte. Nu părea supărată - părea doar serioasă. Şi atentă la instrucţiunile celui care-i spunea ce să facă. Atenţia ei îi arăta clar că n-o drogau...

- Dă mai tare!

Adina se conformă iar Părintele răbufni:

- Minunat! E fără sunet! Minunat!

Şi-acum îi înjura din nou, dar în ţigăneşte. Adina nu le ştia limba; Aleodor se folosea acum de asta ca să-şi dezlănţuie toată panoplia de cuvinte urâte pe care le ştia. Şi ştia multe...

O puseseră să se răsucească din profil. Ea se conformase, aparent imediat. Acum o puseseră să se-ntoarcă cu cealaltă parte spre camera de filmat... Acum îi spuseseră să se răsucească încet - să facă o piruetă. Ea se conforma - stătea dreaptă şi se rotea încet...

Se aplecă spre plasmă. O puseseră să arate semnul din naştere - micuţa lalea de doi centimetri, din dreptul inimii. Ea era - reginuţa ei. Nu se îndoia că ea era...

Îi spuseseră să se îmbrace. Îşi aranja bluziţa. O privea...

Micuţa ei nu era speriată. Părea...

Se aplecă din nou - Trésor luase de pe podea un ziar. Îl despături şi îl întorcea spre cameră...

- *Nice Matin*.

Atât spusese Aleodor - şi scosese mobilul. Ea nu putea spune nimic - persoana care o filma pe Trésor făcea zoom pe ziarul ăla. Se vedea clar data - 21 aprilie 2020. Hm - chestiile astea trebuia să le reţină şi să le ia în calcul atunci când încerca să afle informaţii legate de Trésor! Nu de alta - dar, din câte vedea ea acum, fetiţa ei fusese ieri în Nisa...

Şi-acum făceau zoom pe chipul ei... Luau din nou cadru larg... Şi din nou purici. Gata - atât îi trimiseseră. Acum, trebuia să fie foarte atentă - şi foarte lucidă şi realistă. Pentru că Aleodor se ridica şi se grăbea să recupereze discul... Şi se întorcea la ea:

- Rebeco, uită-te la mine! Uită-te la mine!

OK, se uita la el. Părintele părea... disperat. Părea dispus să facă orice, numai să audă un "Da" de la ea! Dar, ce voia de la ea?

- Rebeco... Lasă-mă să încerc şi eu. Te implor! Dă-mi mie originalele! Dă-mi să le duc la francezi, la laborator! Chinezii au încercat prima oară şi n-au reuşit! Lasă-ne să încercăm şi noi! Vor recompensa pe 25 - sâmbătă!

- Recompensa e o cacealma.

- Rebeco, fii serioasă!

- Recompensa e o cacealma menită să mă scoată pe mine din fortăreaţă.

- Rebeco, nu ştiu ce e! Nu am acum stare să mă gândesc ce e - şi nici nu vreau să risc să iau decizii înainte să aud ce spun experţii despre chestiile astea două! Dar, te implor! Dă-mi-le mie! Lasă-mă să încerc şi eu! Ştiu că n-am avut rezultate până acum, ştiu că chinezu' de la Nisa a început al doilea biblioraft cu dovezi palpabile, dar te implor! Dă-mi o şansă!

Îl privea şi nu spunea nimic. Nu înţelegea de ce se milogea aşa de ea! Şi nu înţelegea de ce el credea că francezii erau mai buni la chestia asta decât mafia chineză! Nu de alta - dar, de-a lungul anilor, mai discutaseră ei pe tema asta iar Aleodor fusese întotdeauna de acord că chinezii erau daţi dracului...

- Le duc la laborator, le întorc pe toate părţile cu specialiştii de acolo şi le aduc înapoi - şi poţi să le trimiţi lu' Cheng! Eu nu-ţi cer decât să-mi dai 24 de ore avans. Te rog! Te rog, Rebeco! Mi le dai?

Aprobă cu capul - iar spionul se repezi şi-o pupă pe frunte! Ia uite-l! Ce dracu-i venise?

- Adino, sună la aeroport! Repede!

Ei erau ocupaţi - ea suna la aeroport, el scana scrisoarea. Şi copia filmarea pe calculatorul lui. Ea se uita la ei şi nu-şi dădea seama de ce acei doi adulţi, experimentaţi amândoi în viaţa asta "agitată" a consilierilor contelui Ionescu, nu pricepeau că era o cacealma. Nu înţelegea...

Reveni spre plasmă. Ecranul era negru - dar ea se uita la ecranul ăla şi se gândea...

Filmarea fusese făcută într-o cameră goală. Se văzuse doar peretele alb. Iar pe jos era ciment - când ea se aplecase să ia ziarul, se văzuse cimentul. Camera nu părea să aibă ferestre. Lumina pe care-o văzuse ea în filmare provenise de la un neon. Unul puternic. Fusese filmată cu o cameră mică - cel sau cea care o filmase mai mişcase mâna din când în când... Iar ziarele care apăreau dimineaţa pe piaţă erau tipărite noaptea. Erau trimise la tipografii seara târziu. Existau imprimante care puteau tipări pe hârtie de ziar...

Se gândea, calcula şi realiza că avea de-a face cu nişte indivizi extrem de meticuloşi. Nu făcuseră nici o greşeală. Nu-i trimiseseră decât ceea ce voiseră ei să-i trimită - şi anume, dovada că Trésor trăia. Nici un indiciu, nici o scăpare - nimic! Habar n-avea cum ajunsese plicul aici, la conac. Presupunea că venise cu poşta, nu cu un curier. Presupunea că fusese expediat de la un oficiu poştal din Nisa. Chiar şi dacă ar fi filmat-o în Rusia, pe la doişpe, tot ar fi avut timp să ajungă pe teritoriul Franţei şi să pună scrisoarea la poştă. Aşa că...

- Şefa, am pus ceva pe server. Ia-le de-acolo acum!... Da, sunt legate de Rebeca... Da... O las cu Toni la conac şi gonesc la Paris, la laborator... Da... Da...

Probabil că Ana fusese de acord cu ideea lui - că nu-l auzea milogindu-se şi de ea. Pesemne că cumnata ei anticipase scrisoarea asta şi se hotărâse deja să-i acorde şi spionului o şansă! Cine ştie! În orice caz, Aleodor spunea "Da" şi alerga pe-aici prin birou...

- Am înţeles. Te ţin la curent cu noutăţile... Vorbim.

Gata - primise undă verde. Şi iar se repezea la ea! Da' ce-avea cu ea?

- Rebeco, te las aici cu Adina şi mă duc la Paris. Da?

Aprobă cu capul.

- Să nu ieşi din conac! Auzi? Să stai aici, cu Adina! Adino, stai cu ea!

- Bineînţeles că stau cu ea!

- Să n-o scapi din ochi - auzi? Şi să n-o laşi singură!

- Da' du-te, bă, odată - şi nu ne mai toca la cap! Du-te, că suntem fete mari şi ne descurcăm şi singure!

Întoarse capul şi-o privi lung... Aleodor se repezi şi-i luă ambele mâini. Şi le pupă apăsat - şi ţâşni spre uşă:

- Stai liniştită, că o scot eu la capăt! Te sun!

Gata - se uşchise Aleodor... Adina se trânti pe canapea lângă ea:

- Doamne! Ciudat individ! Nu ştiu cum dracu l-am suportat atâţia ani!

Prefera să tacă - nu era "domeniul" ei, chestia asta cu suportatul...

- Da' să ştii că nu-i băiat rău. Şi chiar vrea să te ajute!

Da, ştia şi ea că voia s-o ajute...

- ... Poate că are dreptate! Poate că francezii or să reuşească să-i găsească!

Francezii erau cantonaţi în Franţa; chinezii erau pretutindeni în lumea asta mare. Iar raportul de forţă şi influenţă le era net favorabil oamenilor lui Fang. Dar... Dar ştia deja că recompensa aia era o cacealma. Şi simţea că nu primise nici un indiciu - nici în filmare, nici în tăieturile alea. Totul era o cacealma, inclusiv ziarul, inclusiv ştampila poştei expeditoare. În plus, merita şi Aleodor o şansă. Spionul nu era nebun, să insiste să-şi demonstreze singur incompetenţa! Insistase cu un scop. Aşa că...

Aşa că se ridică şi se întoarse la birou. Voia să-şi copieze şi ea filmarea şi scrisoarea. Şi plicul. Aleodor luase şi plicul...

N-o să se uite la ele. Nu putea să se uite la ele. Dar voia să le aibă. Erau imaginile cu fetiţa ei. Poate că erau ultimele imagini ale fetiţei ei încă în viaţă...

O să se ducă la întâlnirea cu ei. O să încerce s-o recupereze. Poate că Ana îi speriase îndeajuns de tare ca să-i determine "s-o lase baltă"! Îi era datoare fetiţei ei măcar să încerce! Îi era datoare bărbatului ei, care îşi iubea reginuţa ca pe ochii din cap... şi nu mai era om...

Telefonul ei începu să piuie. Oftă greu - o suna regina...

Ana-Maria

Deci indivizii trimiseseră la conac o nouă scrisoare. Una de răscumpărare, de data asta. Privea scanarea de pe ecran şi se abţinea de la comentarii. Isamu era mut ca un peşte şi încruntat ca un comandant de oşti pus să detoneze bombe nucleare în oraşele suprapopulate. Era evident că nu-i plăcea faptul că Aleodor luase originalele... Oftă greu:

- Trebuie să încerce şi el.

- Mi se pare normal să încerce şi el. Să încerce orice vrea el - dar să nu se joace cu viaţa unui copil nevinovat.

- Nu se joacă cu

- Ba exact asta face - se joacă cu viaţa ei! Dacă dă de un fir şi se repede ca berbecu', poate s-o omoare!

- Dacă stă în fund pe scaun şi emite supoziţii, poate să moară el. Sau să-şi dea demisia. Ambele variante sunt proaste. Aşa că lasă-l să încerce.

Ochii negri o fulgerară, furioşi:

- Acum te joci tu cu viaţa ei!

Ei, na! Se încruntă la el:

- Filmarea a fost făcută ieri dimineaţă. În 24 de ore, o puteau ascunde inclusiv în spaţiu.

Se băteau din priviri... OK! El o ceruse! Luă telefonul şi selectă numărul lui Cheng. Suna...

- Da.

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

- Poţi să-mi spui, te rog, unde s-a aflat ieri, între orele 7 şi 14?

- ... Sigur. O clipă.

Asculta liniştea mormântală din biroul lui Cheng...

- Au dormit în Olomouc, în Cehia. S-au trezit foarte devreme; au plecat la şase jumate din camera pensiunii şi s-au învârtit prin oraş până la nouă - când au ţâşnit brusc spre autostradă. Au şofat toată ziua, cu rândul, şi au înnoptat în Angermunde, în Germania.

- Iar ea a fost cu ei.

- Ea a fost în permanenţă pe bancheta din spate a autoturismului.

- OK. Mulţumesc.

- Stai! Ce s-a întâmplat?

- Am primit o nouă scrisoare. Una de răscumpărare, de data asta.

Cheng nu-şi permite să urle la ea să-i trimită scanarea, aşa că tăcea şi-o asculta.

- Şi-o filmare cu ea arătând numărul de ieri al Nice Matin. Între Nisa şi Olomouc sunt peste o mie de kilometri. Dar tu spui că, de la şase jumate dimineaţa, Trésor s-a aflat în permanenţă pe bancheta din spate a unui autoturism. Ceva nu e în regulă.

Cheng tăcea...

- Părintele a luat originalele şi-a pornit spre laboratoarele DCRI de la Paris. Ţi le va trimite cândva în noaptea asta. Până atunci, îţi trimite Isamu scanarea şi fişierul video. Te rog, fă cumva s-o găseşti.

- O să fac tot posibilul s-o găsesc.

- Mulţumesc.

Şi buton roşu. Consilierul ei scrâşnea, nemulţumit...

- Trimite-i, te rog, scanarea şi filmuleţul.

Isamu aproba cu capul şi scrâşnea... OK! Rebeca, call...

- Da.

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

- Am văzut şi eu filmarea şi scrisoarea. Te rog să stai liniştită.

- Stau foarte liniştită, pentru că am văzut-o şi m-am convins că ea e bine.

- Te rog să nu ieşi din conac.
- Nu ies.
- O să-l sun pe Toni, să-i spun ce are de făcut. Ar fi foarte bine dacă ai avea pază personală.
- Aici nu pot pătrunde. Nu mai pot. De-asta m-au chemat pe mine cu recompensa: încearcă să mă scoată din fortăreaţă.
- Să nu le faci pe plac. Să nu ieşi de-acolo orice-ar fi!
- Nu ies de-aici.
- Şi să nu te sperii - că o găsim.
- Ştiu, şi nu mă sperii.
- Bine, Rebeca. Imediat cum am veşti, te sun.
- Aştept. Stau cuminte la birou, îmi fac treburile şi aştept.
- Vorbim.
- Vorbim.

Bine că măcar cumnata ei era liniştită! Bine că nu făcuse din nou o criză de-aia cu cădere de calciu şi calmare intravenoasă! Bine că măcar Rebeca...

Diamant

Şarada asta era stupid de simplă. Gigi Chelu' încerca să-l toarne pe Tibi "Fruntelată" Boghici. Încerca din greu, iar chestia asta nu-l lăsa să doarmă noaptea. În concluzie, nu mai dădea randament ziua. Încercase să-şi înregistreze rivalul în cel mai contraindicat loc - cazinoul din Pipera al concernului Ionescu. Ghinionul lui Gigi era că vorbise deja cu poliţiştii - şi-i umpluse de promisiunea adrenalinei la maximum şi-a avansării-n grad. Acum, albaştrii îi cereau ceea ce le promisese - înregistrarea ambientală care să dovedească faptul că Tibi ordonase "accidentarea mortală" a lui Samir Moustafa, şeful cel mare de la restaurantul turcesc din Baicului. Tibi venise la întâlnire, spusese ceva-ceva dar nu recunoscuse aşa, pe faţă, că "spărsese cana". În plus, Fernando se prinsese de mişcarea lui Gigi şi-i bruiase înregistrarea. Pe bandă se auzea un fâşâit puternic, care făcea mormăitul lui Tibi neinteligibil. Acum, albaştrii umblau după Gigi, să-i ceară înregistrarea. Gigi fugea de ei şi încerca să dea de Tibi - care se prinsese că fusese înregistrat, aşa că îşi mesteca supărarea la urechea protectorilor. Iar protectorii lui Tibi începuseră să se-ntrebe ce mai face Fernando - şi când are şi el cinci minute libere, să-i primească şi să fie recompensat pentru originalul înregistrării bune. Aia trasă de aparatura lor din cazino. Treaba se-mpuţise rău; Fernando fugea de ăia şi căuta ajutor la el, şeful lui. Care se uita la filmarea camerelor de supraveghere din cazino, asculta cuvintele lui Tibi şi fuma o ultimă ţigară, după care pornea spre Bucureşti, să-şi salveze omul din tirul albaştrilor flămânzi după adrenalină. Părea complicat, dar era extrem de simplu. Până ajungea el la Cernica Mare, se rezolva şi încurcătura cu albaştrii. Dl Mirciulescu era într-o şedinţă; imediat cum ieşea de acolo, o să-l sune şi-o să-şi primească sarcina. Nu era una grea - doar două telefoane avea individul de dat. Privea imaginile şi se întreba ce dracu s-ar fi ales de el dacă Ştefan nu s-ar fi îndrăgostit de Ana. Probabil că ar fi rămas aurar în poieniţa cu gărduleţ rustic - nu? Ar fi rămas cu Safira, ar fi fost un bulibaşă bulibăşit rău...

Telefonul începu să cânte. Raina lui? Ia uite...

Nu-l mai sunase, după şedinţă. Îl suna acum. Oare primise aprobare să-i facă o vizită?

- Da.
- Bună.
- Bună.
- Te-am deranjat?
- Nu - fumam o ţigară.
- Eşti în oraş?
- Sunt în Aurari.

Raina lui tăcea, el tăcea... Nu - el nu tăcea deloc!

- S-a întâmplat ceva?
- Da. Am primit o scrisoare de răscumpărare.

Primise o scrisoare... Reuşi, greu ce-i drept, să lase ţigara în scrumieră. Şi cam atât. Îşi auzi soţia oftând greu:

- O scrisoare şi o filmare cu ea.

Avea o filmare! Indivizii le trimiseseră o filmare!

- Era normal să trimită şi aşa ceva. N-o pot mutila, aşa că o filmează.

Da! Aşa era! De-aia o filmaseră - fiindcă ştiau că n-au voie să-i facă nici un rău! Şi doar nu erau tâmpiţi, să se-apuce să-i ciopârţească părul! Soţia lui se grăbi să-l lămurească:

- Eu zic că e o cacealma.
- Indiferent ce zici tu, te rog să nu ieşi din conac! Te rog!
- N-am să ies din conac. Ştiu că vor să mă scoată de aici ca să mă poată omorî.
- Când vor recompensa?
- Sâmbătă, la 2 noaptea. Locul de întâlnire e aici, în Bourges. Din câte ştiu eu, e un parc acolo. Un părculeţ cu multă verdeaţă.
- Raina, să nu te duci! Să nu ieşi din conac!
- N-am să ies din conac.
- ... Şi ce vor ca recompensă?
- 40 de kile de aur.
- E o cacealma ieftină. Să nu te duci - auzi?
- Nu mă duc.
- Să nu te duci - că habar n-ai ce sunt în stare să
- Am spus că nu mă duc!

Stop - că o înfuriase cu insistenţa aia! Şi chiar nu era momentul să se certe şi s-o facă să plângă! Schimbă registrul:

- Trimite-mi-le şi mie.
- Chiar acum le copiez pe server.

Serverul! Repede! Accesa serverul... Aştepta să apară fişierele; el tăcea, ea tăcea... Iată şi scanările! Repede - scrisoarea! Citea... Raina lui oftă greu:

- Acum, că am văzut-o că e bine, sunt un pic mai liniştită.

Zâmbi:

- Eu încă n-am apucat s-o văd; dar te aud pe tine, te simt calmă şi sunt şi eu calm.
- Părintele a plecat spre laborator. Cum am veşti, te sun.

O simţea dornică să pună punct conversaţiei. Nu încercă s-o determine să mai pălăvrăgească un pic cu el:

- Bine. Da' să mă suni, da?
- Bineînţeles.

Şi-acum el tăcea, ea tăcea... Soţia lui oftă din nou:

- Vorbim. Pa!
- Pa!

Apăsă butonul roşu şi porni filmul. Şi apăsă pauza. Îşi privea lung reginuţa...

Părea calmă. Părea atentă. O îmbrăcaseră într-o bluză verde şi o pereche de blugi. Îmbrăcăminte banală şi comodă... Ideală pentru călătorii lungi...

O privea... şi se gândea... Şi descoperea că n-avea de ce să se mai gândească, sau să mai calculeze ceva. Pentru el, lucrurile erau simple. Dacă Raina o să iasă din conac şi-or să reuşească s-o omoare, copilul ăsta o să fie orfan de ambii părinţi.

Închise filmarea şi pozele şi se ridică - trebuia să plece la treabă. Fernando îl aştepta la Cernica Mare. Iar afacerile trebuiau să meargă înainte la viteză sporită, ca să nu-şi piardă ei importanţa - şi să nu-i omoare copilul.

Isamu

Încerca să pară atent la ecran - dar nu reuşea. Gândul că regina îi dăduse lui Aleodor probele îl scotea din minţi! Păi ea nu ştia cât de importante erau originalele alea? Cheng ar fi scos tot untul din ele! Le-ar fi răsucit şi le-ar fi stors până ar fi obţinut indiciul! Şi-ar fi găsit-o pe Trésor! Dar ea i le dăduse Părintelui, să le ducă francezilor. Adio amprente, adio corpuri străine... Adio şansă de-a afla ceva mai mult decât ştiau acum! Se tot uitase la filmare, dar nu găsise nici un

indiciu. Şi nu era în regulă. Nu exista "lucru perfect făcut". Acolo, undeva în filmul ăla, era un indiciu! În scrisoarea aia era ADN-ul celui care-o păzea pe Trésor! Şi el n-avea acces la ele! Francezii or să le amprenteze - şi, dacă nu erau atenţi, puteau distruge tocmai indiciul salvator! Hm...

Ia - că-l suna cineva. Era... Cheng. Bun!

- Da.

- Ştiu cum au reuşit să ne păcălească. Acu' două nopţi, pe la două, unul din oamenii noştri "a adormit în post" un sfert de oră.

Mm, asta chiar era rău! Asta se lăsa cu avertismente serioase! "Dormitul în post", expresie generică, acoperea o largă gamă de motive întemeiate pentru concediere!

- Dar asta ţine de trecut. M-am concentrat asupra ei - a locului unde e acum. Şi e pe undeva prin Elveţia - ori la Zug, ori în Burgdorf.

Evident, era într-o ţară neutră...

- Am discutat şi cu Fang. Şi noi zicem că recompensa e o cacealma.

- Nu vă înşelaţi. Încearcă s-o scoată din fortăreaţă, ca să poată s-o omoare.

- Exact. Filmarea este făcută într-o încăpere fără mobilă - un depozit probabil. Iar faptul că au trimis un CD, nu un stick, îmi arată că sunt de modă veche - şi nu le place să li se intercepteze discuţiile.

- Ai dreptate. Şi eu suspectez un serviciu de informaţii.

- Al lor nu e - ştiu sigur. Poate fi al ruşilor, poate fi al elveţienilor... Oricum, investigaţia merge mai departe. Te sun când aflu ceva.

- OK.

Lăsă telefonul pe birou - deci Trésor era în Elveţia. Adică departe de jurisdicţia lor. Îşi storcea mintea, în încercarea de a afla acel indiciu, acea scăpare a "regizorului", şi ştia mie-n sută că n-o s-o găsească. Erau profesionişti...

Luă iar telefonul. Mesaj nou pentru Rebeca.

"E o cacealma. Te rog să nu ieşi din conac. Şi te rog să ai încredere în noi."

Send - şi înapoi la treabă. Recompensa trebuia predată sâmbătă dimineaţa, iar el ştia prea bine că n-are voie să amâne afacerile atâta timp. Va trebui să facă eforturi serioase să se concentreze - nu-i ieşeau din minte imaginile alea! Nu-i ieşeau din minte colţurile lăsate ale guriţei...

Florentina

Se întâmplase ceva ciudat. Adică nu se întâmplase nimic, dar avea ea sentimentul că liniştea asta se datora unui eveniment ciudat...

Vincent era acelaşi Vincent dintotdeauna. Împinsese discreţia la extrem - nu-i mai arunca nici o ocheadă, nu-i mai adresa nici un cuvânt... Chestia ciudată era că, de 24 de ore, tânărul nu-i mai scrisese nimic. De parcă o lăsase baltă. Şi nu înţelegea de ce! După ce avuseseră "incidentul" ăla cu căsătoria şi sunatul şi jucatul, n-o mai contactase nicicum. Se întreba, deci, de ce. Că păruse ahtiat după ea, turbat s-o sărute şi s-o strângă în braţe în laboratorul de chimie - şi multe altele! Brusc, Vincent părea că abandonase...

Ea nu putea spune că regreta. Adică nu ar fi regretat un eventual abandon din partea lui. Dosarul făcut de Isamu îi deschisese ochii şi-i confirmase mare parte din zvonurile pe care le auzise de-a lungul timpului. Nu, nu era îndrăgostită de el - şi nici nu-l plăcea cine ştie ce. Dar... Dar i-ar fi plăcut să continue joaca. Sau idila - sau cum s-o fi chemând ceea ce fusese între ei! Nu de alta, dar dăduse de gustul adolescenţei. Şi-i plăcuse. Şi, de vreo 48 de ore, nu-i mai scrisese nimeni nimic. Alte "opţiuni" în afara lui n-avea... Adéle era pedepsită pentru ultima noapte de dezmăţ din club, Denise era în pericol de corigenţă la Sociologie... Ea se simţea singură, uitată...

Blindata trecu de poartă. Oftă greu - gata, colivia intrase în închisoare...

- Eşti supărată?

Chinezoaica avea din nou chef de vorbă. Aprobă cu capul - la urma urmei, nu-i era duşmancă, nu?

- Din cauza lui?

- Nu neapărat.

Se simţea privită cu curiozitate... Zâmbi slab:

- Colivia a revenit în închisoare. Iar chestia asta nu poate să mă bucure. Şi premiu'-ntâi de la vară o să aibă gust amar...

Biyu nu mai zicea nimic - aştepta frânarea, ca să coboare şi s-o flancheze până la glasvand... Ea aştepta chinezoaica... Coborî şi porni spre glasvand. Şi încercă să-i zâmbească mamei ei. O privea şi-o găsea... îngrijorată. Da' ce se întâmplase?

- Bine-ai venit.

- Bine te-am găsit.

Ele nu se pupau de obicei - şi deci nu se pupau nici azi. Spre marea ei mirare, fu poftită pe canapea. Iar în clipa aia simţi că înţelege totul - tot ceea ce i se păruse ciudat şi nu ştiuse să identifice. Mămica ei... plus Isamu, plus dosarul, plus toate serviciile care aveau toate pârghiile de a-l trage pe Vincent la o distanţă considerabilă... Mămica ei se aşeză lângă ea:

- Şi ce mai faci tu? Că n-am mai vorbit de mult aşa, ca fetele!

Bufni în râs şi o privi lung:

- Da' ce-ţi veni? Că vorbim tot timpul!

- Dar nu aşa, ca fetele.

"Nici n-am vorbit vreodată ca fetele! Că eşti mama, nu Adéle!" Mămica ei îşi aprindea o ţigară. Ridică scurt din umeri... şi încercă un răspuns îndeajuns de mulţumitor ca să fie lăsată în pace:

- Păi, dat fiind faptul că Nicole a făcut un test de toată jena la fizică, eu am ţâşnit în forţă spre premiu'-ntâi cu coroniţă. În rest, să ştii că n-am făcut mare lucru.

- Aha... Deci asta vorbeşti tu cu fetele, atunci când chicotiţi - despre fizică şi coroniţă. Hm...

Mămica ei avea un stil aparte de-a o corecta atunci când greşea în relaţia cu ea şi nu voia să se certe cu ea. Ridică din nou din umeri şi tăcu...

- Nu de alta - dar fizica şi premiul de la şcoală intră la discuţia "în familie". Sperasem să vorbim despre altceva.

Prea bine! Fie ca ea!

- La urma urmei, şi eu sperasem să vorbim despre altceva. Dar nu prea avem despre ce să vorbim... pe partea aia la care te referi tu.

O făcuse să râdă. Bun! Avea şanse mari să scape neciufulită...

- După petrecerea de la Bar En Biais, în povestirile tale apăruse un nume masculin...

Acum începu ea să râdă:

- Da, aşa e...

- Şi nu vrei să vorbim despre el?

- Aş vrea, dacă am avea ce să vorbim despre el.

Ce, era uimită? Continuă:

- După plimbarea aia prelungită cu yahtul şi limuzina, nu s-a mai întâmplat nimic. Probabil şi-a dat seama că nu umblu noaptea prin paturi străine. Şi nu e genul care să crească virgine până-n noaptea nunţii. Aşa că "a luat curba la dreapta", cum se zice, şi s-a orientat spre altele.

- Aha...

Auzise un "Aha" cu schepsis. Şi cum Isamu n-avea nici un interes să-i ascundă mamei ei vreo frântură din viaţa prinţesei nesupravegheate, continuă:

- În plus, am aflat că Isamu l-a documentat. Am văzut şi eu documentarea aia; şi nu pot zice că mă interesează în mod special un asemenea tânăr. Îl găsesc cam nestatornic...

Mămica ei bufni în râs:

- Prinţeso! Eşti gentilă când foloseşti asemenea termeni pentru asemenea tânăr!

Începu şi ea să râdă:

- Ce să fac - sunt fata contelui Ionesco şi sunt premiantă! Normal că ştiu multe cuvinte - şi le folosesc într-un limbaj elevat...

Râdeau ca două fete... care ştiau, fiecare, varianta celeilalte şi

sesizau toate ascunzişurile şi tertipurile şi şmecheriile celeilalte...

Se simţea intrată pe un teren nesigur. Nu prea stăpânea "arta fentării" - şi discuta cu mama ei, nu cu Adéle! Aşa că decise să schimbe subiectul:

- Şi tu? Tu ce mai faci?

- Uite, mă pregătesc de plecare.

Aa, da? Iar? Adică din nou? Mămica ei stinse ţigara:

- Azi dimineaţă, Rebeca a primit o scrisoare de răscumpărare.

Aoleu! Serios? Adică ea îşi scosese complet din minte problema puştoaicei din Bourges! Uitase complet de verişoara ei...

- Şi un CD cu imagini cu Trésor. Nu pare a fi o chestie reală, răscumpărarea asta. Dar e fata ei - aşa că ea poate face prostii. Va trebui să mă duc şi să controlez acţiunea. Că nu-i de joacă.

Aprobă scurt cu capul:

- Bineînţeles! Şi cum e aia mică? Cum sunt imaginile?

- E o filmare de-un minut. Au pus-o să se răsucească, să-şi arate la cameră semnul din naştere, să arate un ziar franţuzesc cu data de ieri...

Exact ca-n filme. În fine - nu era ea în măsură să judece modul în care indivizii ăia încercau să jecmănească o mamă putred de bogată; constata şi ea, aşa, că metodă mai puerilă nu putuseră găsi...

- O să mă duc deci la Bourges, zilele astea. Am discutat cu Isamu. Mi-a spus că sunteţi incredibil de cuminţi. Mai ales tu, care suporţi cu greu "regimul de detenţie" de-aici.

- Nu-l suport cu greu. Aştept vacanţa.

- Apropo - voiam să discut cu voi despre asta. Unde vreţi să vă petreceţi vacanţa?

- Eu vreau în Aurari.

- ... Şi-o spui cu tărie-n voce...

- Acolo sunt mai liberă. N-o mai car pe fata aia după mine până şi la budă. Acolo e altfel. Şi fetele sunt mai prietenoase, mai sincere... E şi bunicul, e şi Agata...

"E şi Alex, dar pe-asta o ştiu numai eu şi nu ţi-o zic nici dacă mă storci ca pe terorişti..."

- La Aurari mă gândisem şi eu. Dar eu oscilam între Aurari şi conac. Tati o să se întremeze - şi-o să pot să-l scot din spital. Vreau să-l duc la conac. E aer curat, e linişte, e o securitate draconică...

Iar ea se încruntase rău, pentru că uitase de tati al ei... şi nu-i venea să creadă că preferase să se ducă în Aurari, la Alex, în loc să se gândească să stea cu tati al ei...

- Dar ştii bine că, în cinci ore, ajungi fără probleme de pe H-ul lui Diamant, în curtea conacului. În plus, există o altă problemă. Dacă ne strângem toţi acolo, individul care a răpit-o pe Trésor poate fi tentat să ne atace. Nu e bine să ne strângem toţi într-un loc. Înţelegi ce vreau să spun...

Da, înţelegea, dar chestia asta n-o făcea să se simtă mai bine. Îl pusese pe primul loc pe Alex - şi nu-i venea să creadă că făcuse o asemenea tâmpenie!

- Deci tu zici că Vincent Périer nu e o temă de discuţie de-aia, ca-ntre fete.

- Nu, mami. Vincent Périer are alte treburi; iar eu am alte treburi. Şi mă bucur că s-a dezmeticit şi-a lăsat-o baltă.

Nu de alta, dar surpriza discuţiei "ca-ntre fete" se mai estompase - şi-şi amintise că Biyu fusese pe scaunul din faţă al blindatei în care el o pupase cu foc... şi toate celelalte. Inclusiv în laboratorul de chimie...

Chiar - cum de mămica ei n-o întreba nimic despre laboratorul de chimie? Că nu se putea să nu ştie despre el! Chinezoaica raporta zilnic! Isamu punea zilnic rapoartele alea pe masa mamei ei! Cum de nu adusese vorba despre asta?

Mama ei se ridică - iar ea reuşi în ultima clipă să se înfrâneze şi să nu facă gestul ăla de-a se feri de palma părintească!

- Bine, prinţeso. Nu uita - voi, copiii mei, sunteţi mai presus de afaceri şi de problemele familiei. În clipa în care vrei să mai discutăm aşa, ca fetele, e de-ajuns să spui - şi vin şi vorbim. Bine?

- Bine, mami.

Şi gata - o lăsase pe canapea şi pleca. Se ducea în birou. Trebuia să discute cu Isamu, să vadă cum dracu făceau s-o recupereze pe-aia mică! Mama ei era foarte ocupată - toate problemele picaseră pe capul ei acum...

Îşi luă mapa şi laptopul şi se ridică şi ea - se ducea să se schimbe şi să mănânce. După care îşi făcea lecţiile şi învăţa. Învăţa pe rupte. Tocmai îşi pusese-n cap să-i lase dracu de băieţi şi să se concentreze asupra şcolii! Că avea o nesperată şansă să termine a unşpea prima pe clasă! Şi nu-i plăcea deloc descoperirea pe care-o făcuse azi! Auzi la ea - îl pusese pe Mister Plete ăla mai presus de tati al ei! Şi pe Vincent - îşi tot storsese mintea, apropo de el, în loc să se gândească cum să facă să-l ajute pe tati al ei să se recupereze mai repede! Plecase la plimbare cu Vincent ăla, în loc să ceară să se ducă la spital...

Isamu

Uşa păcăni. Îşi scoase căştile de pe urechi şi zâmbi:

- E şmecheră pân' la Dumnezeu, cum zice Ştefan!

Primi o aprobare scurtă cu capul. Ana ocoli biroul... apucă bine tăblia de lemn şi începu să-i care şuturi! Hei! Dădu să se ridice, s-o oprească, dar... Furioasă, scrâşnind din dinţi şi fulgerând din privire, Ana ţinea tăblia cu ambele mâini şi şutuia din tot sufletul rama exterioară a biroului - şi-şi descărca nervii pe mobilier, ca să nu facă pareză... Şi nu simţea durerea - aşa că el tăcea, privea propriul monitor şi scormonea prin minte după un unguent eficient, la care adăuga o şosetă cu gheaţă...

Gata. Obosise. Şi oftase greu... Oftă şi el:

- Aşa-s adolescenţii. Simt nevoia să aibă în permanenţă un secret. Mai ales ea, care ştie prea bine că poate face examenul coproparazitologic fără măcar să bănuiască că l-a făcut!

Ana se aşeză pe scaun şi rosti cu voce calmă:

- După cum spuneam - dacă ea nu vrea să vorbească cu mine, nu va vorbi cu mine. Indiferent de cât de multe ori o să-i vorbesc eu. A sunat Părintele?

- Nu, dar a sunat Cheng. Au avut o breşă în dispozitivul de supraveghere; aşa au reuşit ăia să-i ducă oamenii de nas şi să schimbe originala cu o sosie.

- Ceea ce mă face să calculez un dispozitiv amplu şi din partea lor. Şi un aparat de contrainformaţii puternic.

- Puternic şi concentrat cu toate forţele asupra micuţei. Au făcut schimbul în mai puţin de 15 minute.

Ochii verzi îl priviră lung:

- Am senzaţia că nişte servicii concurează pentru supremaţie - şi-o fac pe spinarea unei fetiţe de şapte anişori.

- Asta e şi senzaţia mea. Şi, privind lucrurile prin prisma asta, îţi dau dreptate în privinţa lui Aleodor şi-a francezilor. Chiar dacă asta pălmuieşte serios serviciul lui Cheng...

- Eu vreau copilul. Atât şi nimic mai mult. Nu e lupta mea - e lupta lor. Şi-o să le reamintesc asta, atunci când mai vorbesc cu ei.

Cu ei - cu superiorii lui Nicu Petriceanu adică. Aprobă şi-o văzu revenind spre monitor. Era serioasă. Sub masca aia serioasă încă mai mocnea furia...

Ştefan

Îşi asculta propriile bătăi ale inimii. Monitorul cardiac avea sunetul pornit. Seniorul nu-i putea spune să numere oi, aşa că îi asigura el un fond sonor monoton, numai bun pentru un pui de somn...

Dar nu mai putea să doarmă. Cât dracu să mai doarmă? Dormise pe rupte! Se simţea mai treaz şi mai odihnit ca niciodată! Şi, în plus, avea un gând care nu-i dădea pace. Nu ştia ce făcea acum Ana lui. Presupunea că era la Cannes, cu copiii... Sau era în Aurari? Dacă azi era duminică, atunci putea fi în Aurari... Sau aici, la conac - deşi se înţeleseseră să nu aducă acum copiii la spital...

Îl ţineau aşa, sub forma asta de semi-paralizie moţăită. Nu-i scădeau sedativele. Sau analgezicele. Habar n-avea ce zemuri băgau ăştia în el! De fapt, habar n-avea nimic despre el! Ştia că sărise din elicopter pe data de 9 martie; auzise ceva despre 41 de zile, dar habar n-avea câte zile dormise din momentul ăla încoace! Şi deci nu putea să calculeze nici măcar în ce zi erau azi! Şi nici nu putea să întrebe asta! Seniorul nu catadixea să se gândească la el prin prisma lui - şi nu încerca să-i ghicească întrebările. Seniorul îl păzea... şi se ruga, probabil, să nu înceapă să vorbească. Ca să nu pună întrebări. Ca să nu afle ce se-ntâmplase...

Oare se întâmplase ceva rău?

... Probabil că da. Altfel, Ana i-ar fi spus din prima clipă cine conduce afacerile - şi-ar fi detaliat acel "afacerile merg bine". Deci se întâmplase ceva...

Statul în pat, singur cu gândurile lui, nu-i pria. Aşa că strânse degetele de la mâna dreaptă - şi tresări, speriat de piuitul extrem de tare...

- Ce-i, Ştefane?

"Nu ştiam că eşti aici. Voisem să te chem, să mai vorbim şi noi..."

- Ai dureri?

Şi fu imediat luat de mână.

- Ai dureri?

Nu, nu avea dureri. Nu simţea nimic. Îl ţineau legumă - uitase?

- E ora trei. Ana e la Cannes acum. Se pregăteşte să-l viziteze pe Alexander.

Deci Ana lui preluase sarcina de-a se plimba între consilieri... Interesant!

- Diseară are o petrecere cu conaţionali.

Aoleu! Şi se ducea ea să negocieze cu ăia? Strânse imediat palma dreaptă! Iar piuitul strident concură cu piuitul grăbit al monitorului cardiac! Aoleu! Păi ce dracu făcuseră ăştia - o băgaseră pe ea "la înaintare"?

- Stai liniştit, că totul e aranjat. E o petrecere. Iar rotiţele sunt unse corespunzător. Ea se duce doar să guste ordeful şi să facă aerobic.

Aha... Pe cuvântul lui? Adică sigur nu-l minţea? Nu putea să-l întrebe...

- Ştefane, nu mai încerca să pui întrebări. Şi nu te mai gândi la afaceri - că afacerile merg în sus, la viteză constantă, şi sunt sub protecţie sporită zilele astea. I-am promis nevesti-tii că o las să-ţi povestească ea totul. Şi ştii că nu pot să-mi încalc promisiunile faţă de ea.

Păi dacă era aşa... Dacă era el absolut sigur că Ana era în siguranţă... Adică dacă era el de acord ca Ana...

Întinse degetele de la mâna stângă. Încerca să le întindă bine, ca să-l facă să priceapă că voia să-i elibereze mâna... O secundă, două... Gata - pricepuse.

- Ce-i? Vrei să plec?

Acum era acum! Simţea cearceaful sub degetul mic; aşa că încercă să unească indexul de degetul mare... Nu reuşea - dar simţea că le mişcă. Le strânse, le extinse, le strânse din nou... Şi din nou... Şi din nou, deşi începuse să-l furnice rău carnea...

- Vrei să vorbesc...

"Daa! Bingo! Despre mine! Spune-mi în ce hal sunt eu acum!"

Trebuia să arate spre el, ca să n-audă poveşti nemuritoare despre Scufiţa Roşie! Întinse degetul mare - îl depărtă cât putu el de celelalte. Mâna n-o putea mişca, să-i facă un semn mai concludent. Dacă Seniorul nu pricepuse...

- Stai puţin.

Se ducea undeva... Oprise piuitul. Şi se întorcea. Bun! Oare pricepuse? Fu din nou luat de mână:

- Vrei să-ţi vorbesc despre tine?

Daa! Îi strânse mâna...

- OK. O să încep cu începutul. Cu fişa de internare. Şi-o să vorbesc rar, ca să poţi să mă opreşti în punctele în care vrei să-ţi detaliez sau să-ţi traduc termenii medicali.

Da. Îi strânse mâna. Era extrem de atent...

Isamu

Aha! În sfârşit, Cheng avea veşti! Se grăbi să răspundă:

- Da.

- Salut.

- Salut.

- Am refăcut traseul parcurs de Trésor ieri.

Ana îl privea cu ochi atenţi, aşa că apăsă difuzorul şi lăsă telefonul pe birou:

- Ascult.

- De dimineaţă, au profitat de breşa din dispozitivul nostru şi au înlocuit-o cu o sosie.

- Deci au avut sosia pregătită.

- Da; au avut o a treia sosie pregătită.

- A treia?

- Ştiu - şi pe mine m-a surprins descoperirea asta.

Ana îşi nota ceva - probabil nişte semne de exclamare apropo de uşurinţa cu care individul "producea" copii aproape identici cu Trésor!

- Au scos sosia din pensiune pe braţe, învelită într-o păturică. Era şase jumate dimineaţa. Nici măcar n-au avut nevoie de un copil care să semene cât de cât!

Asta aşa era...

- În timp ce ei învârteau sosia prin oraş, Trésor a fost dusă în prima parcare şi urcată într-un elicopter.

- Iar proprietarul elicopterului este...

- Este o firmă de curierat.

Cee?

- Puştoaica a călătorit într-un Samsonite.

Fripse un pumn în birou - că nu se mai putea abţine! Îndesaseră copilul într-o valiză! Ăştia nu-şi dădeau seama ce însemna să transporte un copil într-o valiză!

- Calmează-te - că sigur n-au riscat s-o sufoce acolo! Elicopterul i-a dus la aerodrom. De unde un avion cargo i-a dus până în Grenoble.

În Grenoble! Unul dintre oraşele de bază ale concernului lui Fang! El unul era din ce în ce mai şocat de ceea ce auzea!

- N-au stat decât zece minute acolo. Şi nu ştiu cum, prin cine le-a parvenit ziarul. Cert este că au filmat-o într-un hangar - şi în zece minute au terminat totul. Au urcat-o într-un avion privat închiriat pur şi simplu pe numele "familia Dubois, compusă din Marie, Jacques şi Hortense" şi au aterizat în Pinsk.

Unde?

- În Belarus. Unde jurisdicţia noastră ştii că e limitată.

- Acolo are Shen Qiao oameni!

- Are, dar nu sunt atât de bine informaţi ca ai noştri. Şi au şi multe alte treburi de care trebuie să se ocupe. Planul de zbor al cursei s-a schimbat "din scurt", cu câteva minute înainte ca avionul să treacă graniţa Lituaniei. Până s-au dezmeticit ei, familia Dubois s-a urcat într-un elicopter şi-a zburat în Laudona, în Letonia. Acolo i-a aşteptat o maşină, în jurul căreia s-a construit repede un dispozitiv impresionant - şi-am luat-o de la capăt cu joaca de-a şoarecele şi pisica.

Clar! Înşfăcă ţigările de pe birou - era un car de nervi...

- Aveau totul pregătit din timp. Nu aşteptau decât breşa în aparatul nostru. Au lucrat impecabil, semn că s-au pregătit impecabil, cu o meticulozitate ieşită din comun...

Cu o meticulozitate demnă de-un stat major în efectiv complet...

- Fang e furios deja. E sigur că recompensa e o cacealma şi mi-a spus că îi va scrie Rebecăi diseară şi-o va sfătui personal să nu dea curs solicitării indivizilor. Iar mie mi-a pus în vedere să găsesc copilul în maximum zece zile - că, dacă nu, o să-mi urc bibliorafturile în avion şi-o să vizitez China. Şi-o să am multe explicaţii de dat.

Mda...

- O să încerc s-o găsesc cumva. Nu ştiu dacă e bine s-o găsesc, dat fiind faptul că ciocnirea dintre aparatul nostru şi aparatul lor poate duce la adevărate războaie urbane... Îţi spun sincer că eu unul prefer să dau explicaţii Chinei. Şi ştii ce de? Cel care stă în spatele întregii acţiuni e mai puternic decât credem noi. Îşi permite să plătească zil-

nic 50 de mercenari cel puţin - indivizi de-ăia care lucrează de obicei pe cont propriu. Plus cheltuielile aferente punerii în scenă. Şi, la cât de bine se-nţeleg lupii ăştia solitari, trag concluzia că remuneraţia lor este peste medie.

Ana sparse tăcerea:

- Vreau o listă cu numele lor.

Cheng presupusese că auzea cu ecou fiindcă era pus pe speaker; dar fusese luat prin surprindere de solicitarea reginei. Nu se cereau asemenea liste... Şi ea ştia asta, aşa că completa:

- Listă. Nume, prenume, număr de asigurări sociale, serie şi număr de paşaport, ţara de baştină, denumirea unităţii unde a făcut şcolarizarea, numele persoanei care îi contactează de obicei pentru asemenea joburi... Listă.

- Lista e imposibil de făcut.

- De ce?

- Pentru că în fiecare ţară apar alţii. Acum e în Lituania, aşa că e înconjurată de lituanieni. O duc în Estonia, o preiau estonienii de la graniţă - sau de la elicopter. Şi nu apelează mereu la aceleaşi persoane. Că de-aia lucrează cu lupi solitari şi nu cu afacerişti locali. Şi de-aia nu reuşim să o recuperăm.

Ana tăcea... Vorbi el:

- Ce soluţie ai?

- La rahatul ăsta care se întâmplă acum nu există soluţie. Unica soluţie pe care-o văd eu e să crape individul. Să se-nnece cu caviar şi să moară. Şi-atunci avem o şansă s-o înhăţăm.

Mda. Jalnic...

- Singura mea speranţă reală, în momentul de faţă, este o solicitare la nivel înalt. Şi eu vreau s-o găsesc şi s-o salvez; dar în momentele astea îmi doresc mult să-mi iau bibliorafturile şi să mă duc cu ele în China. Şi să-i conving să bată ei cu pumnul în masă.

Cheng era cu nervii la pământ, dacă-şi închipuia că în cadrul unei întrevederi oficiale cu uşile închise se va discuta soarta copilului Trésor Ionescu...

- Eu altă soluţie n-am. În orice caz, vineri nu sunt în Nisa.

- OK. Dacă mai ai alte veşti, sună-mă.

- Dacă ai alte idei, sună-mă.

- Vorbim.

- Vorbim.

Apăsă butonul roşu... Era linişte... Păi, trebuia să fie sigur că Ana înţelesese de ce nu va primi niciodată lista aia:

- Nimeni nu face liste cu lupi solitari.

- Nimeni nu va discuta, la nivel înalt, despre Trésor Ionescu. O asemenea listă, băgată într-un Excel, va "întoarce" peste vreo trei luni 20 de nume de intermediari solicitaţi periodic. E o cale spre vârful piramidei.

Şi-şi închipuia ea că intermediarii ăia or să se emoţioneze la vederea ochilor ei verzi? Ana plecă privirea spre propriul birou:

- Mi-e frică să nu încep să primesc bucăţi din ea.

- Atâta timp cât regele e bine şi se reface, n-o să primeşti bucăţi din ea.

Femeia de la birou nu ştia cum să-l convingă, aşa că tăcea... Şi el tăcea... Ba nu! El avea chiar acum ceva de spus!

- Poate ar fi mai bine să vă petreceţi weekendul la Bourges. Tu şi copiii. Faptul că indivizii încearcă s-o scoată pe Rebeca din conac este cea mai bună dovadă că conacul este acum impenetrabil. Şi îmi permite mie să trimit chinezoaicele aproape de "locul acţiunii". Şi să fac o şmecherie.

Ana tăcea şi îl privea cu atenţie. Iar el şovăia, pentru că ideea care îi venise-n minte era riscantă... Dar era o idee. Trebuia s-o rostească, pentru ca ea să îl contrazică iar el să şi-o poată şterge din minte:

- Vreau s-o trimit pe Biyu, deghizată, să ducă recompensa.

- Nu. De livrarea recompensei se va ocupa Aleodor.

- De ce?

- Pentru că CD-ul ăla e opera unui serviciu secret. Şi avem şi noi un serviciu secret - ba chiar mai multe! Şi toate se bat cu pumnii-n piept că ne protejează - dar nici unul dintre ele n-a produs măcar un răhăţiş, în toată nebunia asta!

- Nu lăsa soarta copilului în mâinile unor bugetari!

- Soarta copilului nu se va decide în părculeţul ăla!

- Soarta copilului atârnă de modul cum vor decurge lucrurile acolo!

- Copilul nici măcar nu va fi pe-aproape!

- Iar agenta lui Aleodor habar n-are la ce să se uite şi ce să caute!

- Agenta lui Aleodor o să care genţile!

- Şi n-o să observe nimic din tot ce se va întâmpla acolo!

- Nu o pune pe fata aia în pericol!

- Fata aia e antrenată tocmai pentru pericol!

- Agenta lui Aleodor e ca şi moartă!

- Şi-o să moară degeaba! N-o să producă absolut nimic! Moartea ei n-o să aducă nimic bun pentru noi!

- Moartea lui Biyu ar aduce ceva bun?

Gata - acum se simţea răzgândit. Nu Biyu va duce recompensa; Biyu le va lua urma şi va ajunge la copil. Şi-l va recupera.

- Nu Biyu va duce recompensa; Biyu le va lua urma şi va ajunge la copil. Şi-l va recupera.

- Eşti cel mai înverşunat

- Bineînţeles că sunt înverşunat! Trebuie să recuperăm fetiţa! N-avem voie să n-o recuperăm!

- De ce?

- Cum adică de ce?

- De ce eşti aşa de înverşunat?

- Pentru că

- De ce eşti mai înverşunat decât maică-sa şi taică-su? De ce tu ţipi la mine şi-ţi baţi capul şi te agiţi cât toţi la un loc?

Păi...

Ana îşi aprinse o ţigară şi se ridică. Şi apucă scaunul - şi porni spre biroul lui...

Oftă greu şi-şi acoperi faţa cu palmele. În sfârşit, avea ocazia să-şi spună ofu - şi să se descarce şi el de toate gândurile negre şi poate să primească un sfat... Se simţea mângâiat uşor pe spate...

- ... OK... Puştoaica aia mică mi-e tare dragă! Are ea ceva, nu ştiu ce, care m-a fermecat... Nu e vorba numai de Trésor. E vorba de mine. De mine şi de visul meu - care-o să rămână vis.

Ana nu-l întreba nimic; doar îl mângâia uşor pe spate. Soţia lui Ştefan era fermecată, pentru că palma ei parcă făcea cuvintele mai uşor de rostit...

- ... Adevărul e că sunt incredibil de aproape de divorţ.

Palma se opri. Probabil că era uimită...

- Nu vreau să te simţi vinovată pentru chestia asta. Nu e vina ta. Faptul că stau aici cu lunile nu e principalul motiv care-a făcut-o să se gândească la asta. A început să mă urască de mai demult...

- Nu cred că Fei-Yen te urăşte.

- Ba da. Mă urăşte. În timp ce tu făceai mâncăruri arăbeşti, eu am dus-o în Aurari. Şi apoi tot eu m-am dus şi i-am vorbit despre o fetiţă. Şi apoi tot eu... Ea crede - adică simte - că ceea ce s-a întâmplat atunci, pierderea sarcinii de-atunci e de vină pentru faptul că nu mai poate avea copii. Ştii că am mai încercat, dar...

- Ştiu.

- I-am spus că nu e nici o problemă! Că facem fertilizare in vitro şi apelăm la o mamă purtătoare! Dar nici n-a vrut să audă! Nu e vorba despre orele pe care le petrec aici; e vorba despre mine. Eu sunt, pentru ea, întruchiparea răului suprem. Rândunica mea mă urăşte. Rândunica mea profită de plecarea lui Liwei la Nisa şi doarme în camera lui. Mai nou, se-ncuie în camera lui...

- ... N-am ştiut... Îmi pare rău...

- Asta e. Poate că nu ne-a fost scris să sfârşim împreună. În orice caz, a reuşit să-l convingă pe Liwei să fie de acord cu divorţul. Iar eu i-am spus că nu vreau să aud cuvântul ăsta. Că, dacă o aud spunându-l, o omor. Aş fi în stare, să ştii! Aş fi în stare s-o omor pe rândunica mea! O iubesc mult prea mult - înţelegi? O iubesc atât de mult, încât nu pot trăi ştiind că nu mai sunt legat de ea! Ea a fost... Ea a fost totul pentru mine.

- Şi-atunci de ce spui că "a fost"? O iubeşti şi refuzi ideea divorţului. De ce spui că "a fost"?

- Pentru că nu sunt nebun, s-o chinui obligând-o să aibă o căsnicie alături de mine. Dacă vrei, sunt ca Grasu - n-o las să-şi refacă viaţa, dar nici nu mă grăbesc să revin în viaţa ei.

- Grasu are o cu totul altă istorie.

- Ştiu. Şi ştiu că şi rândunica mea poate avea o altă istorie... O relaţie.

- Isamu, tu vorbeşti serios?

- Divorţul a apărut recent pe buzele ei. Adică luna trecută. Perioada februarie-martie. E o chestie mult prea bruscă, să fie cauzată doar de problemele noastre. Şi-a băgat cineva coada - mai exact, două persoane. El şi prietena ei cea mai bună. Pe care, apropo, o consideră cea mai bună prietenă a ei doar pentru că ştie că eu o urăsc.

- Nu trage asemenea concluzii.

- Nu pot să nu trag asemenea concluzii. Sunt doctor în afaceri - e normal să fiu prostuţ în dragoste, nu?

Făcuse o glumă ca s-o înveselească; numai că Ana nu reacţionă la gluma lui:

- Sfatul meu este să te duci acasă şi să discuţi cu ea. Să vorbiţi ca doi oameni normali. Îţi spun un secret. Viaţa mea alături de Florentin nu a fost întotdeauna lapte şi miere. M-a bătut, m-a ameninţat... În cazul meu, a apărut Ştefan - şi băieţii lui, care l-au ţinut pe Florentin departe de noi. Dar dacă nu apărea Ştefan, mai devreme sau mai târziu tot ne-am fi despărţit. Cu balamuc, cu bătăi, cu poliţie şi spitalizare şi proces de custodie a copilului - sfârşitul ar fi fost acelaşi. Indiferent cât de mult ne-am iubit noi la început. Sfârşitul era inevitabil. În cazul vostru... În cazul vostru, distanţa dintre voi nu are cum să fie un lucru bun. Faptul că tu trăieşti practic aici, în vila Ionescu, e un mare dezavantaj pentru voi. Până acum, Fei-Yen s-a concentrat asupra lui Liwei. Şi poate că n-a observat întotdeauna distanţa dintre voi. A fost ocupată cu altele. Acum însă, când băiatul vostru a plecat la Nisa, ea a descoperit că e singură... Dacă vrei să te retragi ca să-ţi salvezi căsnicia, să ştii că te înţeleg perfect. Şi sunt prima persoană care îl anunţă pe Fang că e momentul să părăseşti biroul ăsta. Vrei s-o fac? O fac. Mai presus de afaceri, de carieră, de bani - mai presus de orice, e familia.

Întoarse capul şi-o privi lung... Şi zâmbi:

- Eu nu mai am o familie. Mă mint şi mă amăgesc că am - dar singura mea familie e Liwei. Pe care, apropo, Florentina l-a bănuit la un moment dat de "atac la prinţesă"!

- Nu încerca să schimbi subiectul. E mult prea important, ca să-l laşi pe planul doi.

- Ana... Atâta timp cât Ştefan e în spital iar tu călătoreşti mult, eu nu am ce căuta lângă rândunica mea. Dar nici nu-mi permit să o las să plece. Înţelegi? Prefer să-mi "îngheţ" căsnicia până la momentul când voi putea fi prezent în ea!

- Înţeleg. Şi s-ar putea să funcţioneze, să ştii! Dar, în România avem o vorbă: "Ochii care nu se văd, se uită". Când şi când, trebuie să-i faci o vizită. Adică să treci pe-acasă. Să-ţi faci simţită prezenţa fără s-o baţi la cap cu divorţul, sau fetiţa, sau... Ştii tu - treci pe-acasă să-ţi iei cămaşa preferată! Sau treci pe-acasă să-i duci personal florile pe care i le-ai comandat azi. Femeilor le plac asemenea surprize. Sunt chestii care rămân acolo, în memorie...

Aproba, privind-o lung...

- Eu plec la şase. E trei jumate. Cred că, dacă ai vrea, ai avea timp să treci pe-acasă...

- ... Crezi tu că ar fi o idee bună?

- Da. Poate că azi n-o să-ţi zâmbească; dar cine ştie ce-o să se întâmple peste două săptămâni!

- ... OK. Trec pe-acasă, să mă schimb. Dar nu-mi pun mari speranţe în chestia asta, să ştii!

- Ştiu. Dar important e să încerci! La urma urmei, poate vei avea chiar tu nevoie de vizitele astea.

Ca să se convingă pe el însuşi că ultima, unica soluţie viabilă era totuşi divorţul. Într-adevăr - cine ştie când va avea el nevoie de concluzia asta! La cum îşi ştia el rândunica, la cum decurgeau acum lucrurile, planul Anei de a-i împăca avea şanse zero de reuşită...

Ana-Maria

Plecase? Sau nu plecase? Că o cam lălăise! Ba că nu luase flori, ba că n-avea un motiv plauzibil să se ducă acasă, ba că aştepta un mail... Aproape că-l dăduse afară din birou, ca să reuşească să-l convingă să plece odată!! Da' plecase? Scoase telefonul şi selectă numărul lui Claude.

- Da.

- A plecat?

- ... Acum a ieşit pe poartă.

- Bun! Mersi!

Repede - s-o sune pe Fei-Yen acum! Spera să nu facă o greşeală - de vreme ce fericirea ei era principala cauză a nefericirii chinezoaicei...

- Da, Ana.

- Bună!

- Bună.

- Ce mai faci? Eşti acasă?

- Nu, sunt la o prietenă.

Deci, exact ca naiba! Mm...

- De ce?

- Pentru că Isamu tocmai a plecat spre casă.

Tăcere.

- Am vrut să ştii... dacă eşti cumva în oraş, să ştii că el

- Ana, am o rugăminte la tine. Te rog să nu te amesteci. Nu şi în chestia asta. De dragul lungilor ani de prietenie dintre noi două. Bine?

I-o spusese pe un ton serios, un pic rece. Hm... Decise să încerce să pară... "neştiutoare" şi foarte bine intenţionată - şi să-şi acorde şansa de a insista să-i împace:

- ... Ce să zic...

- Eu zic să nu mai zici nimic. E vorba de familia mea, aşa că sunt problemele mele. Şi nu sunt de acord să te amesteci în ele.

Se simţea pălmuită verbal peste ambii obraji... "Hai, Ano - dă-i 'nainte! Că poate reuşeşti totuşi! Pentru chinezul tău fermecat - pentru binele lui!"

- Mda... Îmi pare rău să aud că aveţi probleme.

- Sunt sigură că îţi pare rău. Oricum, n-a fost vina ta. Şi nici a soţului tău. A fost vina soţului meu, care s-a bazat prea mult pe faptul că îl iubesc. Şi vina mea, pentru că i-am permis să facă tot ce-a vrut să facă. Şi cum n-a fost vina ta, te rog să nu te amesteci.

- Am înţeles. Şi îţi promit că nu mă voi amesteca.

- Bine, Ana. La revedere.

- La revedere...

Şi-atât - Fei-Yen îi închisese în nas...

Deci acum avea o problemă nouă. Problema sufletească a consilierului ei. Nu ştia cum s-o rezolve, de vreme ce Fei-Yen invoca lungii lor ani de prietenie ca să-i ceară să nu-ndrăznească să se apropie de ei! La urma urmei, ele două nu prea mai erau prietene! Ultima oară când se văzuseră, schimbaseră destul de puţine fraze. Anul trecut, în octombrie. Aflase azi că rândunica lui Isamu avea o "foarte bună prietenă"... Una care nu era fan înfocat al soţului prietenei ei...

Ea ştia o chestie. Învăţase pe propria piele că, atunci când unul dintre soţi nu-şi mai dorea mariajul, acel mariaj era ca şi desfăcut. Aşa că nu-l vedea prea bine pe bietul ei consilier...

O să aibă grijă de Isamu. O să încerce să-l îndrume, încet-încet, către acceptarea realităţii. Dacă Fei-Yen era atât de înverşunată...

Isamu

Băgă cheia în broască şi-o răsuci. Şi descoperi, nu fără o urmă de uimire, că soţia lui nu schimbase yala. Foarte interesant...

Ei bine, decisese să urmeze sfatul Anei. Deşi el era opusul planului lui - ăla cu îngheţarea oricăror relaţii cu rândunica lui până la revenirea lui Ştefan la Cannes. Poate era bine să le combine - adică să fie nevăzut şi neauzit o perioadă de timp, după care să pice aşa, pe nepusă masă, înarmat cu un buchet de flori şi-un zâmbet şi-o îmbrăţişare şi să-şi schimbe cămaşa. Şi să iasă repede, înainte ca ea să se dezmeticească şi să-i ceară în gura mare divorţul. Le combina deci. Îi aducea azi un buchet de flori, ştiind că în următoarele două săptămâni o să fie ca şi inexistent pentru ea...

Vila era cufundată în linişte. Îşi privi ceasul... Patru fix. Ori era la shopping, ori era la "prietena ei". Ori la el - cel care-o aştepta, răbdător, până reuşea să-şi convingă soţul să divorţeze. Numai ea ştia unde era acum! El n-avea laptopul la el - şi stătea bine cu nervii, adică n-o să pornească calculatorul din birou ca să-i interogheze emiţătoarele. El se grăbea să umple vaza cu apă... Să aşeze florile pe masa din living, chiar în faţa uşii...

S-o sune?

... Mai bine nu.

Ieşi, încuie uşa şi se grăbi la maşină - Ana pleca azi în Germania, aşa că el trebuia s-o ajute să se pregătească de petrecere. Conaţionalii lui Ştefan erau marea lui plăcere. Erau un fel de gangsteri...

Ana-Maria

Petrecerea din seara asta o să fie foarte interesantă. Azi, în mod special, o să danseze. Marcel Neamţu' îmbătrânise frumos, se însurase cu Altheea, făcuse copii - dar nu se schimbase nicicum. Era un mare iubitor al frumosului. Iar dansul ei îl fascinase întotdeauna. Nu-i ieşea din minte gândul că Trésor vizitase ieri Germania! Deci, oamenilor ei le tot scăpa o chestie, ceva! Şi nu reuşeau s-o găsească! Băieţii lui Marcel erau mult mai vigilenţi - mai ales atunci când îşi primeau ordinele de la însuşi Marcel! O să facă ea o şmecherie...

Cioc-cioc-cioc! Cine era? Piao deschise uşa, zâmbind:

- Biyu.

Deci umbra Florentinei venise să-i spună ceva... Îi zâmbi tinerei şi-i făcu semn să-şi tragă un scaun lângă ea. Biyu se grăbi să se conformeze şi coborî mult tonul vocii:

- Florentina are probleme.

- Te ascult.

- E singură, prietenele o ignoră iar unicul personaj cât de cât interesat de ea e un neserios pus pe poante nesărate.

- De neserios m-am ocupat eu, în dimineaţa asta.

- Problema e că individul nu e periculos. E foarte interesat de ea. Iar ea nu poate spune că îi displace.

Aşa; şi?

- Şi are probleme şi cu Thomas, tânărul de la conacul din Bourges.

Ia! Ce probleme avea prinţesa cu Thomas? Că în ultimii nouă ani fuseseră prieteni la cataramă!

- E îndrăgostit de ea. Iar ea nu observă asta.

Sau poate observase - dar nu-l plăcea, sau îl considera "prea mărunţel", sau...

- În orice caz, are probleme. E singură, părăsită de mai toată lumea şi îşi petrece zilele învăţând în camera ei.

- Şi-ar trebui să-şi găsească o preocupare, dacă se plictiseşte.

- Am observat că citeşte.

- Asta nu e o preocupare pe gustul unei adolescente de vârsta ei. Problema e că am primit azi o scrisoare de răscumpărare din partea răpitorilor lui Trésor. Aşa că shopping-ul şi plimbările pe faleză ies din discuţie în următoarele două săptămâni. Reiau discuţia noastră de la începutul colaborării cu voi: prinţesa este domnişoară. Şi aşa trebuie să rămână, până când spun eu că poate să-şi înceapă viaţa sexuală.

- Am înţeles.

- În privinţa ei, am încercat să discut cu ea problemele astea. M-a fentat cu măiestrie şi mi-a spus că nu e interesată de Vincent. Atâta timp cât fata mea mă va ocoli cu grijă, nu-şi va putea rezolva problemele. Înţelegi? Pentru că eu sunt aici pentru ea; dar ea nu vine să discute cu mine. Ea e acum în camera ei şi se gândeşte cum să mă păcălească mai bine!

Chinezoaica se înroşise serios - şi probabil că-şi blestema gândul ăla care-o pusese să vină să încerce să rezolve ea problemele prinţesei... Păi, dacă tot o avea aici, hai să lămurească problemele!

- Atunci când e în paza ta, te ascultă pe tine. Iar tu îl asculţi pe Isamu. Şi, atâta timp cât eu nu spun "las-o să se ducă cu ăla", n-o laşi să se ducă cu nimeni.

- Am înţeles.

- Bun.

Reveni spre monitor - iar tânăra se ridică şi se grăbi să iasă... Mm, ce-o scosese din sărite!

Ia să rezolve ea problemele prinţesei! Da' pe toate, aşa! Că se simţea în formă! Mail nou, către Grasu - că el dormea în Aurari în fiecare seară.

"Salut, Grasule!

E posibil ca prinţesa să înceapă să viziteze mai des orăşelul Aurari. Special pentru vizitele ei, te numesc responsabil de ceea ce se întâmplă acolo. În sensul că Florentina e domnişoară - şi nu are binecuvântarea mea să schimbe chestia asta. Ştiu că e plin de body-guarzi tinerei şi frumuşei pe-acolo. Instruieşte-i corespunzător, ca să n-avem probleme.

Ana"

Send. Şi gata - rezolvase ea toate problemele prinţesei! Poc - uşa se deschise larg... Ia uite-l, ce vesel era!

- Bine v-am găsit!

- Bine-ai revenit! Cum a fost?

- Perfect! Nu era acasă!

Fusese perfect pentru că Fei-Yen nu fusese acasă? Isamu se grăbi să se aşeze pe scaunul eliberat de Biyu:

- Hai să aruncăm o privire pe lista invitaţilor.

Îl privea lung, întrebându-se dacă avea vreun rost să încerce să afle... Nu. Ar fi încercat degeaba. Isamu era "de neatins". Iar socoteala lui era socoteala lui - mai ales în ceea ce privea familia lui. Aşa că zâmbi... şi şopti:

- Azi, vreau să-l conving pe Marcel Neamţu' să scaneze străzile, după Trésor.

- Crezi tu că se bagă în aşa ceva?

- Marcel Neamţu'?

- Ai dreptate - ăla se-aruncă cu capul înainte în orice chestie îi zice Ştefan să se-arunce. Dar n-ar trebui să ai o discuţie cu *Mister P*, înainte să faci chestia asta?

Nega încet cu capul, zâmbind... Isamu zâmbi şi el:

- Cât crezi că o să funcţioneze aşa, pe bază de vrajă?

- Atât cât o să funcţioneze. Momentan funcţionează - nu?

Chinezul ei fermecat zâmbea şi aproba... Ea îl privea şi-şi imagina cu uşurinţă ce taifun era în sufletul lui...

Ştefan

Era linişte în rezerva lui. Era... nouă jumate, dacă nu-l părăsise intuiţia. Aflase azi că vizita medicală "pica" dimineaţa la şapte jumate şi seara la şapte jumate. Trecuseră cam două ore de când medicul îl luase de mână şi-l întrebase dacă are furnicături sau dureri...

Începuse azi recuperarea medicală. Adică masajul. Două femei îl frământaseră şi-l masaseră de-i merseseră fulgii! După ce scăpase din mâinile lor, adormise buştean! Şi uite că acum, "la buza nopţii", nu mai putea să adoarmă...

Auzea, uneori, ţăcănitul tastelor Seniorului. Omul ăsta nu ieşise azi din rezervă. Din câte auzise el, stăteau încuiaţi... Ce nebunie!

Seniorul îşi drese scurt vocea:

- Ia uite, Ştefane! Ca să vezi! Mă sună nevastă-ta!

Ana! Îl suna Ana! Da' de ce nu auzise melodia telefonului? Tocurile se apropiară grăbite:

- Ia - că o pun pe speaker!

Da! S-o pună pe speaker! Să-i audă vocea! Îi era atât de dor de ea...

- Da.

- Bună seara, stimate domn!

- Bună seara, preafrumoasă doamnă!

Aah! O să-i crape capu' pentru drăgălăşeniile astea! Şi le mai spunea şi de faţă cu el!

- Ce fac domnii mei? Cum îşi petrec frumoasa seară de miercuri?

Deci azi era miercuri! Bun! Să nu uite să calculeze data exactă...

- Domnii tăi stau încuiaţi în rezervă.

- Aha! Şi sunt cuminţi?

- Bineînţeles! Trebuie să menţionez că ne-am încuiat de bunăvoie aici, ca să n-ajungă asistentele la noi...

- Apreciez grija şi graţia cu care încerci să mă linişteşti în privinţa asta. Stimate domn, oare soţul meu s-a dus devreme la culcare azi?

- Soţul tău e aici cu mine - şi e nerăbdător să te-audă.

De ce-o păcălea? Îşi închipuia că regina lui nu auzise ecoul convorbirii până acum?

- Atunci o să te rog să apeşi butonaşul cu difuzor... şi să-i pui telefonul la ureche.

- Da' de ce?

Aah, ce băgăcios se făcuse tipul ăsta! Ana începu să râdă:

- Pentru că vreau să-i dau o explicaţie şi să-i spun un secret.

- Aha! Am înţeles! Bine; stai o clipă... Numără până la trei şi spune.

Simţi telefonul lipindu-i-se de obraz. Asculta...

- Bună seara, iubirea mea...

Ea era! Regina lui!

... Ceva nu era în regulă. Se simţea ameţit. Avea senzaţia că inima îi bătea un pic mai repede. Şi uite că fuseseră de-ajuns alea câteva cuvinte ca să ameţească serios...

- Iubirea mea, mă tem că n-am să pot să vin azi la tine. Alexander ţine morţiş să mă ducă la o petrecere, în Bonn central. Aşa că eu şi Piao tocmai am aterizat în ţara lui Goethe. Party-ul ţine până pe la patru dimineaţa...

Îi asculta vocea şi simţea că omenirea întreagă se-nvârte uşor de jur împrejurul lui...

- Azi n-am să pot să vin la tine. Dar mâine, pe la prânz, o să-ţi fac o vizită.

Oo, da! Să-i facă o vizită! Neapărat!

- Şi-acum vreau să-ţi spun... Vreau să-ţi spun că te iubesc. Şi mi-e dor de tine. Şi mi-aş dori din tot sufletul să fiu acum acolo, lângă tine, sub palma ta... Să mă mângâi uşor şi să-mi arăţi că mă iubeşti... Să te sărut şi să-ţi spun că te iubesc... mult...

"Şi eu te iubesc, iubirea mea! Te iubesc cum nici nu-ţi poţi imagina!"

- Şi, dacă nu mi-ar fi frică de interceptări, l-aş ruga pe Senior să facem videoconferinţă - pentru că mi-e foarte, foarte dor de tine...

"Eu nu te-am văzut de atâtea zile... Şi nu pot deschide ochii - să te văd, să-mi umplu mintea şi inima cu chipul tău şi să plutesc..."

- ... Noapte bună, iubirea mea. Pe mâine.

"Noapte bună, iubirea mea. Să ai grijă..."

Ana nu închidea; Ana asculta - şi se ruga, probabil, să audă un geamăt sau măcar o răsuflare sau...

Gata. Închisese. Seniorul nu ştia asta, aşa că ţinea telefonul... El nu putea mişca gâtul, sau vreun muşchi al feţei...

- ... Cred că a închis deja. Aşa-i?

Da, aşa era.

- Că nu-ţi mai cresc nivelurile hormonale.

Poftim?

- Simţi că ai ameţit - aşa-i? Că văd pe monitor că eşti plin de hormoni de-ăia "iubăreţi". Te bălăceşti în fericire, Ştefane!

Da - se bălăcea în fericire. Se simţea iubit...

- Eu zic să te culci. Acum, cât o ai proaspătă în minte. Poate-o să visezi azi! Mai ştii?

Într-adevăr, poate o visa pe regina lui...

24 aprilie 2020 - vineri

Ana-Maria

Cât era ceasul? Şapte? Uau, ce târziu se făcuse! Îşi luă laptopul şi troller-ul şi ieşi. Şi se ciocni de Isamu, care-i luă imediat mânerul valizei din mână:

- Hai, că te aşteaptă jos.

Copiii o aşteptau jos, în living. OK! Se grăbi să-i dea ultimele instrucţiuni:

- Te rog să fii cuminte. Da?

- O să încerc să fiu cel mai cuminte.

- Isamu, nu glumi! Lasă fata aia-n pace!

- Da' o las! Nu-i fac absolut nimic!

- Te rog! Eu nu glumesc deloc!

- Nici eu nu glumesc. O las în pace. Am înţeles - ideea mea n-a fost bună.

- Serios! Fata aia e aici ca să aibă grijă de prinţesă! Prinţesa merge cu mine, aşa că ea are liber până ne-ntoarcem noi! Bine?

- Bine.

Îşi urmă copiii şi ieşi. Şi decise, într-o clipă, că va pedepsi prinţesa:

- Eu merg în faţă, cu prinţii.

Aproape imediat, pantofii cu toculeţ şovăiră... şi virară spre blindata din spate. Se întoarse, surâzătoare, şi făcu cu mâna spre încruntarea chinezului de lângă glasvand:

- Pa!

- Pa.

Bun! Urcă pe bancheta din spate şi-i aşteptă şi pe ei. Şi-i trase în braţele ei şi-i sărută pe creştet - că erau cuminţi...

- Mami, mai spune-mi o dată - de ce Jiao nu poate să vină cu mine?

- Pentru că şi Meili, şi Biyu rămân aici.

- Dar de ce nu merg cu noi?!

- Fiindcă suntem foarte bine păziţi la conac.

- Dar eu aveam foarte multă treabă cu Jiao!

- Philippe... Ştiu că îţi place mult să cânţi la pian. Şi ştii că te încurajez să cânţi mult, ca să exersezi şi să devii un pianist foarte bun. Dar, pe lângă pian, sunt multe alte lucruri pe care ar trebui să le faci. Ca de exemplu, joaca.

- N-am cu cine să mă joc acolo.

- Te poţi juca cu Léon. Care merge şi el fără antrenoarea de bătăi.

- Eu mă jucam bine cu Trésor. Léon e prea mare - nu vrea să se joace jocurile mele.

Băiatul ei cel mare se grăbi să răspundă el:

- Uite, de data asta o să fac o excepţie şi-o să mă joc Piticot şi Nu te supăra frate. E bine?

- E bine. Dar nu te superi dacă câştig!

- Nu mă supăr...

Prinţul cel mare era foarte înţelegător...

Oare ce făcea Florentina în maşina din spate? Oare deschisese o discuţie veselă cu Piao? Oare tăcea mâlc? Oare suferea măcar un pic? Măcar cât negru sub unghie? Oare o durea distanţarea mamei ei? Sau îşi pusese căştile şi-şi sorta muzica? Tare mult i-ar fi plăcut să afle chestia asta...

Isamu

Plecaseră. Gata - n-o mai putea răzgândi. Statistic vorbind, era o realitate faptul că Ana era mai uşor de convins într-o discuţie faţă-n faţă decât într-una electronică, online. Aşa că planul lui o să moară

în faza de plan...

Urcă scările, pregătind cartela de la birou, şi tresări - ia uite cine-l aştepta lângă uşă... Biyu îl privea drept:

- De ce a spus să mă laşi în pace?

Mm, ce auz ascuţit avea! Şi ce minte iute! Şi ce determinare de-a afla tot ce-o interesa! Oare mintea aia iute bănuia o lăsare-n pace... sentimentală? Hm...

Descuie biroul şi-o pofti să intre. Şi cum ea rămase în picioare, chiar lângă uşă, se aşeză la biroul Anei:

- Am avut o idee, legată de problema livrării recompensei. Ea n-a fost de acord cu ideea mea, aşa că...

Biyu nu părea dornică să iasă, dar nici nu rostea vreo întrebare. Aştepta continuarea...

- ... Noi, partea chineză a protecţiei familiei Ionesco, nu participăm la acţiunea care va avea loc în noaptea asta în Bourges. Este acţiunea celor două servicii de informaţii - român şi francez -, la care se adaugă angajaţii concernului Ionesco... Rebeca n-are voie să iasă din conac. Mai ales acum. Aşa că recompensa va fi livrată de o agentă de-a lui Aleodor. Or s-o deghizeze, or s-o pună să înveţe să meargă ca Rebeca... O să fie o nebunie.

- Iar eu ce rol aş fi putut avea?

- Tu ai fi putut să te strecori acolo - şi să iei urma atacatorilor. Agenta lui Aleodor e ca şi moartă - de vreme ce indivizii vor s-o omoare pe Rebeca, nu văd altă reacţie din partea lor apropo de persoana care va căra sacoşele cu aur. Tu, cu cunoştinţele, antrenamentul şi aparatura ta, ai putea să-i reperezi şi să-i urmăreşti. Şi să dai de Trésor.

- Există posibilitatea ca cei care se vor duce să lichideze agenta să nu aibă nici o legătură cu fetiţa. Sau cu bărbaţii care o păzesc.

- Ştiu. Dar există posibilitatea să aibă o minimă legătură... Cel puţin una electronică. Un telefon, ceva... O cale de a-i anunţa dacă operaţiunea a reuşit sau nu. Vezi tu... Cheng nu poate să dea de ei. Fetiţa e încuiată într-un fel de zorb uman - e înconjurată de un mare număr de mercenari. Cheng nu se poate apropia de ei. Mercenarii ăştia primesc informaţii foarte importante, foarte exacte, într-un timp record. Dispozitivul lui Cheng a şchiopătat doar un sfert de oră - iar în timpul ăsta ei au reuşit să schimbe fetiţa cu o sosie. Zorgul ăsta e îndeajuns de mare pentru a nu-i permite lui Cheng să vadă micuţa prizonieră...

Biyu aprobă cu capul:

- Cele două tabere se supraveghează reciproc cu maximă atenţie. Eu aş fi o apariţie nouă.

- Ţi-am citit cu atenţie dosarul, aşa că te contrazic - tu n-ai fi o apariţie. Nu te-ar observa...

- Şi cum ei sunt foarte concentraţi asupra taberei adverse...

- Exact. Acum, problema e următoarea. Eu nu-ţi pot ordona să faci o acţiune care nu are legătură cu misiunea ta actuală. Iar dacă îl contactez pe Fang, practic te-aş da de gol. Aşa că ieşirea ta din vilă s-ar numi "permisie". Şi cum eu nu-mi permit să te rog să-ţi asumi riscul de-a fi ucisă la noapte...

Tânăra îl privea şi zâmbea...

- Deci, după cum spuneam - întrucât acţiunea care se va petrece în noaptea asta în Bourges nu are nici o legătură cu misiunea ta actuală, sunt foarte cuminte şi te las în pace. Aşa cum a spus Ana.

Şi-i zâmbi şi el. Se priveau şi-şi zâmbeau... Iar el îşi amintea că, în 48 de ore, nu primise nici măcar un nenorocit de "Mulţumesc pentru flori"...

- ... Deci noi avem liber azi...

- Azi şi mâine, probabil.

- În cazul ăsta, putem să ieşim în oraş?

Să iasă în oraş?

- Mă gândisem să mergem printr-un mall. Shopping. Haine în principiu...

Deci ea îi propunea "s-o schimbe" cu o colegă, în cabina de probă a unui magazin din mall. Interesant...

- După care cred că fetele n-ar avea nimic împotrivă să stăm să pălăvrăgim într-un club, până dimineaţa.

Iar schimbul invers se va produce în club. Fata asta era un geniu! Aprobă cu capul şi-o văzu pornind spre uşa biroului:

- Mă duc să le spun să se pregătească.

- Vorbesc eu cu Claude.

Biyu ieşi, închise uşa...

Ce dracu făcea? O trimitea pe fata asta la moarte?

Acum, îi părea rău că fusese sincer. Şi că aprobase ideea cu mall-ul. Adică i-ar fi putut spune totul, dar ar fi putut s-o oprească aici, în vilă. În parculeţul din Bourges o să fie aglomeraţie mare! O să fie un adevărat război acolo! Un război al nervilor! Şi poate şi-un război al gloanţelor! Iar el o trimitea...

Dacă fata asta păţea ceva...

Îşi aprinse o ţigară şi oftă greu - nu-i plăcea deloc chestia asta pe care-o făcuse cu ea! O punea în pericol! Agenta lui Aleodor avea orele numărate, cum se spune! Iar el nesocotea şi ordinele Anei, şi ordinele propriului bun-simţ şi-o lăsa să se ducă...

Mai putea da înapoi? Ce-o să se facă el dacă o să descopere, de dimineaţă, că Biyu murise? Dincolo de scandalul cu Ana, dincolo de pedeapsa Chinei - ce-o să se facă el? O să aibă pe conştiinţă viaţa ei...

Ar fi trebuit să-l sune pe Cheng, să-i spună să trimită o sosie a lui Biyu la mall. Dar nu-l suna. Nu încă. Ezita. Fuma, se gândea la ea şi-şi simţea sufletul mic... mititel...

Rebeca

În jurul ei se desfăşura febrila activitate de urnire a şedinţei. Regina era în avion - dar Aleodor avea şefi şi trebuia să conecteze serviciile şi să le-ajute să se armonizeze. Iar la tot balamucul ăsta o să participe şi Diamant. Nu, n-o să fie aici, lângă ea, ţinând-o în braţe şi încercând s-o încurajeze; o să moţăie în Aurari, în patul lui de două persoane. Şi-o s-o încurajeze cel mult online. Avea aşa o stare apatică de sictir total...

- Gata! Suntem online!

Spionul se trânti pe scaunul de lângă ea şi începu să facă conexiunile... Primul apăru Diamant. Era serios. Părea un pic nervos... Şi nici prin gând nu-i trecea să-i arunce nevesti-sii un zâmbet - chiar şi unul fals, chinuit... Iat-o şi pe Ana. Iată-l şi pe Mirciulescu... Şi pe Moreau... Hai - mai erau mulţi?

- Bună seara tuturor.

Se salutau haotic - dar asta nu era important. Aşa erau şedinţele astea online - fiecare zicea "pe limba lui" şi pe urmă Ana decidea în ce direcţie înainta căruţa. Se simţea scârbită şi sictirită rău...

- Am pregătit toate cele necesare pentru acţiunea de azi. Planul vi l-am trimis pe mail, de dimineaţă.

Mirciulescu aprobă:

- L-am primit şi ne-am conformat. Agenta e în drum spre voi.

Moreau aprobă şi el:

- Agenţii noştri sunt pregătiţi să preia dispozitivul.

Aleodor se repezi să continue:

- Iar eu am pregătit valizele.

Ana voia să ştie amănunte:

- Cine conduce dispozitivul la faţa locului?

Părintele începu să turuie despre cei doi spioni şefi, unul român şi unul francez. Ea nu stătea să-l asculte. N-o interesa şedinţa asta, la care nu participau şi chinezii. Ăia era singurii capabili să-i găsească fetiţa - şi fuseseră excluşi din acţiunea de azi. Fang îi scrisese, pe la cinci, şi-i explicase în termeni prietenoşi că Cheng studiase dovezile pe toate părţile şi trăseseră concluzia că recompensa era o cacealma. Şi o sfătuise, la fel de prietenos, să nu iasă din conac în noaptea asta. Bineînţeles că nu era nebună să se ducă s-o împuşte ăia...

Ea făcea abstracţie de onor adunarea. Ea îşi privea, apatică, soţul. Nici măcar nu încerca să-l întrebe de ce prefera s-o încurajeze de la distanţă! Nici măcar nu voia să ştie dacă el mai spera în revenirea micuţei lor acasă! Ea îl privea şi se întreba... Nu. Nu se întreba nimic.

Nici el n-o întreba ceva. Părea atât de dezinteresat... Atât de distant, atât de nepăsător, de rece...

Diamant

Se holba la monitor şi nu-i venea să creadă! Femeia aia avea aşa un sictir şi-o scârbă de toată acţiunea...

Îi venea să-i zică vreo două. S-o cheme în privat, s-o sune şi să-i spună să nu mai zacă pe scaunul ăla ca o nesimţită! Avea o mutră care cerea palme! Toţi oamenii ăia se căzneau să-i găsească fetiţa - şi pe ea o durea-n cur! De parcă nici nu-şi mai dorea să se-ntoarcă Trésor! De parcă se săturase s-o aibă alături de ea - s-o crească, s-o ajute, să-şi bată capul să facă temele cu ea, s-o spele, să-i dea să mănânce, să-i citească seara poveşti... Acum, în clipa asta, mutra soţiei lui era mutra unei femei căreia nu-i mai păsa. Şi-i venea să-l sune pe Părintele şi să-l pună să afle de câte zile nu mai sunase femeia aia la Interpol şi la poliţie! De câte zile nu mai încercase să afle veşti despre reginuţă! Ar fi gonit pe Otopeni, s-ar fi urcat în avion şi s-ar fi dus acolo, peste ea. Şi-ar fi plesnit-o bine peste mutra aia nesimţită!

Îşi aprinse o ţigară şi încleştă bine maxilarul - nu era bine să vorbească acum. Se simţea furios; iar oamenii ăia făceau eforturi mari să dea de urma fetiţei lui. Nu era bine să le lase impresia că şi mama, şi tatăl micuţei prizoniere erau sătui de crescut şi educat copilul...

Isamu

Cobora treptele în urma lor. Privea când creştetul brunet, când rucsacul de pe umărul ei. Îşi simţea sufletul mic - o urma şi se întreba... Şi nu înţelegea de ce, după 20 de ani de pericole, îl pocnise tocmai acum îngrijorarea! Niciodată nu se mai gândise aşa la pericolele misiunilor oamenilor lui! Nici când îl implicase pe Gilles în ajutarea reginei fugare, nu simţise teama asta! Să fie oare o premoniţie? Trebuia oare să asculte de sentimentul ăla şi să ia decizia s-o oprească? Nu ştia...

Traversau livingul. Paşii ei păreau hotărâţi. Păreau siguri, fermi... Meili şi Jiao se grăbiră să iasă:

- La revedere!
- La revedere!

Biyu se răsuci pe-un călcâi şi îl privi drept.

- Te rog - fă cumva să reuşeşti!
- Te asigur că voi face tot posibilul să reuşesc.

Părea atât de hotărâtă - şi atât de calmă, de sigură... O chemă la el, cu degetul, şi-i şopti la ureche:

- Dar, dacă devine periculos, te rog să nu rişti.
- Bineînţeles.
- Nu uita că te aştept să te-ntorci.

... Ia uite ce surpriză îi făcuse el! Şi uite ce surprinsă era ea - nu se clintea, nu reacţiona, nu ştia ce să răspundă... Se trase uşor în spate - şi se hotărî, într-o clipă, să-i arate că vorbise foarte serios:

- Să ai grijă.

Biyu roşise uşor - dar de data asta nu-şi mai ascundea obrajii de ochii lui. Aproba cu capul şi îl privea drept...

"Oare, dacă o sărut, o s-o conving să nu rişte inutil?"

"Oare de ce-aş săruta-o? Ca să-i arăt că vreau să se întoarcă? Ca s-o mobilizez să fie precaută?"

"Oare ce se petrece cu mine? De unde până unde gândurile astea?"

Nu căuta răspunsurile la întrebările alea. Nici n-avea cum să le găsească, aşa că nu le căuta nicicum. O privea şi atât. Şi tare se temea el că le vedea şi ea...

Brusc, Biyu păşi în spate:

- Am plecat.
- OK.

O văzu ieşind. Închise glasvandul în urma ei... Purta negru - un negru mat compact, îndeajuns de şic ca să fie etalat prin mall şi îndeajuns de acoperitor ca să-i asigure camuflajul perfect. Urca în maşină... Plecaseră.

Se simţea obosit. Se simţea îngrijorat. În orice alte circumstanţe, starea asta de nelinişte l-ar fi făcut să anuleze toată operaţiunea - dar era vorba despre Trésor, aşa că nu putuse...

Oare îi înţelesese corect cuvintele? Oare înţelesese de ce-i spusese că o aşteaptă să se întoarcă? Oare îi citise întrebările din minte? Greu de spus...

În orice caz, n-o minţise. O va aştepta toată noaptea să se-ntoarcă. Se va chinui cu nerăbdarea, cu îngrijorarea, cu veştile proaste care-or să curgă dinspre Aleodor... Se va îndopa cu tutun şi cafea, îşi va înfrâna cu greu tentaţia să le sune... Se va gândi, probabil, şi la Fei-Yen - pentru că, dacă fata asta murea, el o să descopere brusc că-i rămăsese doar rândunica lui. Da, ştia că gândea ciudat; dar aşa gândea el acum. Şi, după 48 de ore de aşteptare a unui semn din partea soţiei lui, nici nu mai voia să-şi corecteze gândurile. Aşa că stătea lângă glasvand, privea lung semiîntunericul de-afară şi se gândea că îşi dorea mult, mult de tot s-o revadă pe Biyu de dimineaţă. Şi-atât.

Florentina

Smuci trollerul şi apăsă clanţa. Şi zâmbi, închise ochii, trase adânc în piept aerul plin de parfum de frezii proaspete...

- Mă bucur să descopăr că de data asta le-am nimerit.

Aii, ce-o speriase! Sărise inima din ea! Bufni în râs:

- Băi, să nu mai faci! Că m-ai speriat de-am zis că pocneşte inima-n mine!
- Iartă-mă! Am crezut că m-ai văzut...
- Nu, n-am apucat decât să deschid uşa - şi m-a lovit parfumul ăsta incredibil...
- Eu nu-l mai simt. M-am obişnuit cu el.

Într-adevăr, el aşeza flori în glastre de ceva vreme. Trăgea concluzia că Thomas "mersese la sigur" cu freziile astea, pentru că nu-i mai pusese o singură vază - ci trei... Tânărul de lângă masă lăsă florile şi se repezi la ea:

- Aoleu, de ce nu zici că-i greu?!
- Fiindcă nu-i greu!

"Şi ce dacă" - ar fi spus el, care se repezise şi-i luase mânerul şi-i trăgea valiza în cameră...

Intră şi ea şi se apropie de masă. Doamne! - erau uriaşe! Florile astea, freziile - erau uriaşe! Nici nu se comparau cu freziile pe care le ştia ea! Erau mari şi cărnoase şi colorate violent...

- Să înţeleg că-ţi plac florile...

Aproba cu capul, admirând petalele alea cărnoase, care parcă trosneau de sănătate şi prospeţime...

Uşa se închise. Şi se încuie. Înlemni preţ de-o clipă - Thomas încuiase uşa...

Şi-acum venea la ea! Gata - era "în gardă"! Era pregătită să ţipe la el şi să-l dea afară! Că sigur venea să-i ceară socoteală pentru ultimul mesaj - ăla cu Vincent şi căsătoria! Şi nu-i permitea să-şi bage chiar atât de adânc nasul în treburile ei sentimentale! Tânărul îi luă florile din mână:

- Şi ce-ai mai făcut tu în ultimul timp?

Se apucase să le bage în vază. Adică el îşi continua activitatea, de parcă nu încuiase uşa... Hm! Se grăbi să răspundă precaut:

- Nu mare lucru; am învăţat ca apucata. Marea mea concurentă la locu'-ntâi pe clasă şi-a furat-o rău la fizică, aşa că am o şansă reală să ies învingătoare la puncte. Şi să-i iau locul.
- Ştii că locul întâi te obligă să menţii ştacheta ridicată...
- Ştiu. Dar, la urma urmei, ce altă treabă am?! Nu?
- Nu ştiu. Eu înţelesesem că ai avea şi altă treabă...
- Ce vrei să spui?
- Că nu mi-ai mai spus cum merg ostilităţile cu Vincent.

- Păi, nu prea merg. Adică e nepăsător ca întotdeauna - şi nu mi-a mai scris. Aşa că ceea ce putea să fie, n-a mai fost.

- N-a mai fost cu el. Dar, vorba aia - e plină lumea de băieţi şi fete...

- Nu - nu se iveşte nici un alt candidat la orizont. Uneori chiar mă întreb de ce!

- Şi ce-ţi răspunzi la întrebarea asta?

- ... Uneori îmi răspund că le e frică de bodyguarzi - şi, implicit, de tata. Alteori îmi răspund că probabil fac eu ceva greşit, sau...

Thomas începu să râdă:

- Poate chiar faci tu ceva greşit! Poate ţi-e frică de ei - iar ei simt asta! Nu? Poate că ei ar vrea să se apropie de tine, dar pe tine te sperie perspectiva asta şi îi respingi!

Începu şi ea să râdă - dar cu un râs nervos:

- Tot ce se poate! La urma urmei, îţi dai seama că mi s-ar duce vestea că sunt gâscă...

Tăcere... Continuă:

- Şi că nu-s în stare nici măcar să-i pup!

Ultimele patru frezii sfârşiră înapoi pe masă. Fu prinsă de braţe şi întoarsă spre el. Thomas îi luă mâinile şi-şi puse palmele ei pe obraji. Şi o privi drept:

- Poţi să exersezi pe mine.

... Ha?

Rămăsese aşa, ca proasta! Adică, zău că nu se aşteptase! Da' nu se aşteptase chiar deloc la chestia asta! Thomas îi propusese să exerseze pupatul pe el! Era nebun? Şi mai şi stătea în faţa ei, cuminte ca o statuie, cu ochii închişi, pregătit să joace rolul "materialului didactic"...

Măiculiţă, Doamne!

Într-o clipă, mintea ei făcuse totalul. Adunase mesajul lui Vincent cu florile, încuierea uşii, invitaţia şi calmul lui - şi simţise că face combustie spontană! Transpirase toată şi-şi simţea obrajii fierbinţi ca plita-ncinsă! Şi nu putea să se mişte - era mult prea uimită ca să poată să mişte mâinile şi să-i dea drumul! Stătea ca proasta în picioare în faţa lui, cu palmele pe obrajii lui, şi-l privea - şi nu putea să reacţioneze...

Brusc, pe chipul lui apăru un zâmbet amuzat:

- Fii serioasă - da? Într-a patra, te-am ajutat cu engleza. Într-a opta, te-am ajutat cu ecuaţiile. Acu' doi ani, tu m-ai ascultat când învăţam pentru facultate. Nu e mare scofală - o să vezi!

Nu era mare scofală... De fapt, ea ştia câtă scofală era chestia asta cu pupatul. Dar lui nu-i spusese. Adică îi dăduse de înţeles ceva-ceva, dar nu fusese explicită. Şi uite că el... De ce se oferise să fie material didactic pentru sărutat? Oare voia doar s-o ajute? Exista un asemenea ajutor, venit din partea unui prieten oarecare? Nu mai auzise niciodată de asemenea "lecţii" între prieteni! Dar nici nu era vreo tipă foarte populară, sau vreun oracol al liceului, să audă multe chestii despre adolescenţă şi adolescente...

Ochii negri se deschiseră brusc, făcând-o să tresară!

- Sau crezi că încerc să pun gheara pe tine?!

Aa, nu! Exclus! Îşi trase imediat mâinile - şi făcu şi-un pas în spate:

- Nu e vorba de asta.

Îl văzu revenind spre flori:

- Ştii bine că nu mi-aş permite nici să mă gândesc la aşa ceva!

- Ştiu. Şi ţi-am spus - nu e vorba de asta.

Şi gata - ea voia să pună punct discuţiei chiar acum! Se răsuci şi-şi luă trollerul - şi îl duse lângă şifonier, îl deschise larg...

Thomas ieşea... închidea uşa... Gata.

Se lăsă să pice lângă valizoi şi-şi apăsă cu putere palmele peste obraji - mamă, Doamne! Doamne! - ce fusese asta? Ce se-ntâmplase azi cu el? Ce-i venise, să-i propună chestia asta? Nu-i era frică de camerele de supraveghere? Nu-i era frică de părerea contesei Ionescu? Nu se temea să fie bănuit că îi făcea prinţesei avansuri? Ce-i venise să facă asta?

Stătea în fund pe covor, privea teancurile de haine din valiză şi încerca să se liniştească. Încerca să-şi calmeze bătăile inimii. Încerca să-şi limpezească mintea. Azi, atunci când îl avusese în faţa ei, între palmele ei, realizase pentru prima oară că bunul ei prieten Thomas avea 20 de ani. Şi nu mai juca demult remi cu ea şi cu Léon. Azi, realizase că ţinuse în palmele ei capul unui bărbat - şi se speriase îngrozitor şi...

De ce pe Vincent nu îl percepuse ca fiind un bărbat, dar pe Thomas - da? Despre Vincent ştia că e "profesor în amor", vorba cântecului! Despre Thomas ştia că e bursier! De ce pe "maestrul" Vincent îl percepuse ca fiind adolescent, iar pe Thomas...

Ameţise. Şi nu ştia ce să creadă. Nu ştia ce să facă. Nu ştia cum să facă să-şi poată potoli bătăile inimii. Nu ştia unde să se ducă şi ce să facă. Nu ştia ce să creadă şi ce să spună. Era ca un ghiveci de sentimente şi gânduri şi idei, scurs pe covor...

Ana-Maria

Ciocăni corect la uşa rezervei. Seniorul miorlăi persuasiv:

- Intră...

Prea bine! Să se joace atunci! Îşi compuse un zâmbet corespunzător şi deschise uşa - şi-i salută:

- Bună ziua, ieduţii mei...

Seniorul bufni într-un hohot straşnic de râs. Privirea îi fugi spre peretele cu cifre - spre monitorul cardiac. Inima lui Ştefan bătea mai repede. Puţin mai repede. Celelalte cifre, însă începuseră să crească... Da' ce se întâmplase? Adică ce însemna schimbarea asta? Seniorul îi făcu semn să se apropie şi tastă ceva pe laptop:

- Te aşteptam. Cu nerăbdare - adaug eu, care am învăţat deja limbajul strângerii de mână...

Îi arăta ecranul. ***"Compoziţia sângelui şi multe alte chestii. Ăia sunt hormonii. E fericit."*** Deci sosirea ei îi făcuse regele fericit...

Se aplecă şi-l sărută... Şi-l sărută... Şi zău că nu-i venea să pună punct sărutului, pentru că îi fusese extrem de dor de el... Auzi un foşnet - şi vocea Seniorului:

- OK. Am înţeles. Nu sunt indiscret, aşa că mă duc să fumez o ţigară.

Şi-l auzea ţăcănind ceva la laptopul ăla... Acum ieşea... Gata - erau singuri. Puse punct sărutului şi şopti, zâmbind slab:

- ... Bine te-am găsit...

Soţul ei era mai frumos ca niciodată... Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Eşti aşa *shukar*... şi eşti al meu... pentru totdeauna...

Nu-i era greu să-şi imagineze ce-ar fi vrut să-i spună Ştefan acum... Şi cum el nu putea să spună nimic, iar chestia asta sigur îl scotea din minţi, se ridică şi se aşeză pe marginea patului. Într-adevăr, soţului ei îi crescuse tensiunea... Decise să schimbe subiectul:

- Am fost în Germania, la Alexander. A fost o petrecere de-aia cu băutură şi femei şi manelişti celebri...

Tensiunea era în continuare ridicată - dar măcar nu mai creştea!

- Am stat la masa ta. Cred că arătam ca un fel de Al Capone cu paiete - Piao în dreapta, Alexander în stânga, tovarăşii tăi veneau unul câte unul şi se ghemuiau pe scaunul din faţa mea... A fost frumos. Eu una m-am distrat pe cinste aseară!

Nu, nu reuşea să-l calmeze aşa... Oftă uşor, ca o boare:

- Şi, ce să zic - a trebuit să mă sacrific! Le-am zâmbit dulce, le-am spus că în principiu e OK dar vorbim de mâine-ncolo... şi-am ţopăit până mi-am distrus flecurile. Şi tu ştii că eu am flecuri bune, trainice! Ei bine, am plecat de acolo fără flecuri. Şi obosită frântă - dar antrenată la maximum. Ştii cum mă simt? Ca Eliud Kiptanu la sfârşitul maratonului! Obosită, dar învingătoare!

Iar îl făcuse să râdă; iar era fericit... Lăsă capul pe pieptul lui şi-i ridică încet mâna. Şi-o puse pe braţ...

- Doamne, Ştefane! Cât de bine e în braţele tale! Lasă-mă să stau în braţele tale! E atât de bine să mă ştiu iubită... de tine...

Degetul mare o mângâia uşor pe braţ... Era aşa de bine...

25 aprilie 2020 - sâmbătă

Ana-Maria

O măsura lung. Păşea încet, se rotea în jurul ei şi-o măsura pe toate părţile. Şi trăgea concluzia că agenta adusă de Aleodor era "corespunzătoare". Aveau aceeaşi înălţime, aceeaşi constituţie, peruca imita perfect părul Rebecăi... Vorbea şi româna, şi franceza - dar va fi o problemă dacă bărbatul care va veni la ea îi va vorbi în romanes...

Agenta avea două căşti - nu una. Se întreba dacă auzea doi oameni în simultan... sau dacă îi convingea cumva să vorbească pe rând...

Toată chestia asta era o mascaradă inutilă. Indivizii ăia nu erau proşti. Iar pe poarta conacului intraseră azi trei dube - toate trei îndeajuns de mari ca să ascundă în partea din spate două duzini de sosii. Azi nu se va întâmpla nimic. Nimic bun pentru familia Ionescu. O privea şi încerca să nu-şi pună acea întrebare care-ar fi putut s-o răzgândească - şi s-o salveze pe femeia asta, punând-o în pericol pe Trésor. Trebuia să fie obiectivă. Şi realistă. Trebuia să aleagă între viaţa nepoţelei ei şi viaţa femeii ăsteia. Trebuia să fie câinoasă şi să nu se-ntrebe dacă femeia asta avea copii...

Se răsuci scurt spre Toni:

- E bine. Să nu ieşiţi din ordinele lui Aleodor.

- Bineînţeles.

Şi-acum se grăbea să iasă - trebuia să fie câinoasă şi lipsită de suflet şi inumană şi profitoare şi nemernică şi...

Urcă scările, parcurse tot holul ăla infernal de lung şi intră în biroul soţului ei. Şi închise uşa şi-o încuie. Acum putea să-şi scoată lentilele verzi şi...

Rebeca

Celula de criză era în criză. Cam pe la două fără un sfert, Aleodor atinsese nivelul de adrenalină maxim - plus 25% peste. Era în birou, lângă ea. Şi era agitat ca dracu. Lucra la trei laptopuri deodată. Avea înşirate pe masă cinci mobile, fiecare cu destinaţia lui ferm notată pe post-it-uri colorate. Era conectat cu toată acţiunea care se desfăşura acum în părculeţul de la intersecţia Rue Jacques Rimbault cu D976. Chiar în părculeţul de lângă Primăria oraşului Bourges. La intersecţia aia era aglomeraţie mare...

Se aplecă şi privi ecranul pe care se derulau în timp real imagini din părculeţ...

Nu - la intersecţia aia fusese aglomeraţie mare. Acum nu mai era nici dracu. Parcă dăduseră toţi bir cu fugiţii! Sigur, locul era împresurat; dar ei i se părea că avea de-a face cu dispozitivul STAS. Indivizii care o răpiseră pe Trésor erau aşi în materie de dispozitive de-astea. Şi modelul românesc, şi modelul franţuzesc, şi modelul chinezesc...

Aleodor o prinse de braţ:

- În zece secunde, Toni ajunge la gard!

Deci începea bâlciul... Oftă greu:

- Ea are copii?

- Nu. Dar are bărbat. Şi-o să se-ntoarcă azi la el. Eşti drăguţă să încetezi cu tâmpeniile?

Viaţa femeii ăleia nu era nicidecum o tâmpenie. Dar prefera să tacă. Aleodor era un butoi plin cu adrenalină...

- Uite-i!

Da, îi vedea şi ea. Toni oprea blindata lângă gard, chiar pe trecerea de pietoni, şi cobora şi alerga să-i deschidă femeii portiera... Îi cobora valizele... Aleodor făcea ca toţi comentatorii sportivi la un loc, dar ea parcă nici nu-l auzea... Femeia intră în părculeţ. Iar spionul se repezi la tastatură - şi era nervos şi grăbit şi apăsa taste greşite şi înjura din tot sufletul...

Agenta purta haine "cu schepsis". Avea o cameră video miniaturală în nasturii mari, fantezie, ai pardesiului. Îşi închisese nasturii atunci când coborâse. Într-adevăr, era destul de frig la două noaptea, aşa că gestul ei nu ridica suspiciuni. Transmisia era bună. Femeia ştia să păşească în aşa fel încât să nu hâţâne excesiv camera...

Gata - ajunsese la locul de întâlnire. În mijlocul părculeţului erau o fântână arteziană şi patru bănci. Ea se aşeza pe banca dinspre ieşirea unde-o aştepta Toni. Decizie cam contraproductivă, de vreme ce calea de scăpare era în spatele ei acum... Dar probabil că aşa era procedura - pe celula de criză n-o interesau imaginile din singurul punct "acoperit" de bodyguardul femeii, aşa că ea trebuia să "ţintească" obiectivul spre celelalte trei puncte cardinale...

Părintele făcuse bulbuci la colţurile gurii - şi căpătase un ton uşor răguşit. Îşi acoperi faţa cu palmele - acum trebuiau să aştepte...

- Mai sunt cinci minute.

Încă cinci minute... Doar cinci minute...

Ana-Maria

Zăcea lungită pe patul imens, cu palmele sub cap. Privea tavanul. Nu putea să privească posterul familiei lor - posterul acela din 2011. Pe de-o parte, ei nu-i plăcea posterul ăla din care lipsea Philippe. Pe de altă parte, era o profitoare inumană care ucidea oameni în numele binelui familiei ei. Era groaznic...

Oare aşa se simţise şi el? Probabil că da! Probabil că aşa se simţise Ştefan ori de câte ori trebuise să răcorească pe vreunul! Indiferent de fapte! Indiferent de răul pe care-l făcuse individul ăla! Ştefan al ei era un om echilibrat, cu un suflet de aur. Sufletul lui probabil că suferise mult mai rău decât suferea acum sufletul ei. Sufletul lui contabilizase multe momente de-astea... Multe victime... şi direct implicate, şi colaterale...

Nu era bine să stea aici. Gândurile astea nu-i făceau bine. Îşi privi ceasul şi se ridică - două şi cinci. O să se ducă în birou şi-o să-l ajute pe Aleodor. Şi-o s-o supravegheze pe Rebeca. Cumnata ei i se păruse suspect de calmă - şi-avea o mulţime de pistoale la îndemână!

Ieşi şi se grăbi să coboare... Oare se întâmplase ceva acolo, în piaţă? Dacă o abordau pe agentă în romanes, totul se ducea pe apa Sâmbetei! Femeia aia nu rupea o boabă! Nici cât de-un "Hai noroc"! Se dădea de gol cu viteza sunetului! Ce prostie!

Intră în birou:

- Părinte, raportul.

- Totul a mers conform cu planul. A ajuns acolo la fără cinci, s-a aşezat pe bancă şi aşteaptă.

Îşi privi din nou ceasul:

- E şi şase minute.

- Şi zece, după ceasul misiunii.

Deci trecuse un sfert de oră - şi n-o abordaseră... O privea lung - privea silueta de pe ecran, genţile, umbra dată de iluminatul public...

- ... I-a dat cineva târcoale?

- Nu - nimeni. Parcul e pustiu. Iar traficul pe şosea e ca şi inexistent. Nimeni nu i-a dat nici o atenţie.

Deşi vedea clar cele două genţi aşezate, tentant, pe bancă... Privea imaginile, scena în sine... Nu - nu era bine. Avea un presentiment. Nu era bine deloc!

- ... S-a întâmplat ceva.

- Şefa, treij' de inşi stau cu ochii pe ea - şi nu s-a întâmplat nimic! N-a abordat-o nimeni, n-a sunat-o nimeni...

- Nu. Nu-mi place. Trimite-l pe Toni s-o ia de-acolo.

- Toni, du-te şi ia-o de-acolo.

- Da, Părinte - imediat!

Puse palma pe umărul Rebecăi:

- Dacă e ceva, spunem că ai stat acolo zece minute peste termenul impus de ei. Şi deci, dacă vor să se-mbogăţească, să pună mâna

să plece din timp de-acasă.

Capul roşcat aproba încet; ea privea imaginile... Toni intră brusc în cadru. Făcea paşi mari, grăbiţi. Din păcate, camera de supraveghere la care se uitau ei n-avea sunet. Şi probabil că nici n-ar fi reuşit să capteze ceva - era camera din mansarda primăriei, la o distanţă considerabilă de banca pe care stătea agenda. Filmarea nasturelui nu se mişca... Toni apăru în cadru. Îl văzu întinzând mâna deasupra camerei... şi ridicând staţia de emisie-recepţie:

- Părinte, cheamă ambulanţa!

La naiba!

Toni înhăţă braţele agentei şi-o mută repede pe trotuar. Şi începu manevrele de resuscitare. Aleodor îi transmitea omologului francez că au nevoie de-o ambulanţă. Ea nu se clintea - şi nici Rebeca nu se clintea. Ele priveau imaginile şi preferau să tacă mâlc, să nu facă supoziţii, să nu tragă concluzii fondate pe bănuieli...

Brusc, Toni se opri. Se apleca spre dreapta ecranului... Şi le arăta ceva, la camera de la nasture. Ce dracu era aia? Înhăţă staţia lui Aleodor:

- Ce-i aia?

- Un ac. L-am găsit înfipt în gâtul ei.

- Ăla n-are ce căuta la poliţie sau procuratură.

Bărbatul reuşi să ascundă acul la timp - paramedicii trântiră trusa de prim-ajutor lângă el şi preluară resuscitarea. Toni se ridică, scoase mobilul... Spre marea oftică a lui Aleodor, Toni o suna pe ea.

- Da, Toni.

- Acţiunea "recompensa" a eşuat. Au omorât-o. Am recuperat din gâtul ei un ac extrem de subţire.

- Îl iei şi-l bagi în buzunar. În acte. Cu atenţie, că e otrăvit.

- Da, şefa.

- Recuperează valizele şi du-le în blindată. Că ştii bine că sunt doldora cu aur...

- Da, şefa.

- După care vii la conac.

- Da, şefa.

Bun! Buton roşu şi ordine proaspete:

- Piao, ia-te de telefon: poliţia, criminalistica, partenerul francez - tot tacâmul. Să iasă ca la carte acţiunea asta!

- Las' pe mine, şefa!

Bineînţeles că nu intenţiona să-l dea la o parte ca să facă ea asemenea treburi! Ea ţinea palma pe umărul Rebecăi şi privea cu atenţie imaginile...

Camera prinsă la nasture strălucea ciudat. Paramedicii nu ştiau despre acul ăla; aşa că se luptau s-o readucă pe femeia aia la viaţă. Iar ea, Ana-Maria Ionescu, simţea că toate speranţele i se prăbuşiseră. Ea ştia ce om avea la pază - şi cum îşi şcolea Ştefan subalternii. Dacă Toni spusese "au omorât-o", nici o tonă de zeamă n-ar mai fi reuşit să repornească muşchiul cardiac! O otrăviseră...

Spera să afle că murise în somn. Că nu simţise nici înţepătura, nici spasme, nici...

Aleodor era mut. Aleodor privea imaginile şi nu înţelegea ce se întâmplase. Cum se întâmplase. Era inutilizabil. Se agitase atât de mult, încât reuşise să se convingă pe el însuşi că or să reuşească să recupereze fetiţa - şi că misiunea asta o să fie un mare plus în dosarul femeii ăleia. Aleodor privea imaginile şi nu se mişca, nu ofta, nu clipea...

Scoase telefonul şi începu să caute... Call.

- Da.

Se auzea un murmur slab... Hm! Ia să-ncerce!

- Unde eşti?

- În primărie.

Ei, poftim! Breaking news! Cheng era în primărie! De ce dracu îşi imaginase ea că omul lui Fang o să stea cuminte la el acasă şi-o să aştepte informarea scrisă? Hm... Cheng oftă scurt:

- Sosia e moartă.

- Iar acul care a omorât-o e acum în port-actul lui Toni al meu. Fă cumva să-ţi parvină - şi ocupă-te de el.

- Imediat.

Închise şi oftă greu:

- Cheng o să ne spună denumirea otrăvii.

Tăcere... Nu mai urmărea imaginile camerei din nasture; urmărea ceea ce capta camera de pe primărie. Pârculeţul era luminat ca ziua acum. Era un furnicar de oameni acolo - civili şi poliţişti. Alergau de colo-colo, de parcă ucigaşii femeii ăleia se puteau ascunde după trunchiurile rare ale copacilor... Îl bătu scurt pe umăr pe Aleodor:

- Misiunea a eşuat.

Capul brunet se plecă încet...

- Nu a fost vina ta. Dacă nu ducea ea valizele, le-ar fi dus altcineva. Iar finalul ar fi fost identic.

Rebeca se ridică:

- Pentru că ei vor să mă omoare, nu să mă falimenteze.

Exact. Îşi muşcă limba, pentru că consiliera ei se îndrepta către uşă... Decise s-o oprească:

- Unde te duci?

- În birou.

- De ce?

- Ca să mă culc.

Serios? Se ducea să se culce?

- Rebeco...

Fu privită cu ochi reci, inexpresivi... Ridică un deget de avertizare:

- Te duci în biroul meu şi te culci pe canapeaua de acolo.

- Da, şefa.

... Trebuia să aibă încredere în ea. N-avea încotro! Îi făcu semn că e liberă... Uşa se deschise, se închise, paşii se îndepărtară... Îl bătu uşor pe umăr pe Aleodor:

- Hai - ia legătura cu ei. Vezi dacă ei ştiu ceva mai mult decât ştim noi.

Spionul se conforma, fără tragere de inimă... Începu un mesaj nou... pentru Senior.

"Te rog, când îl prinzi treaz, aminteşte-i consilierii şi importanţa lor; pentru că azi trebuie să-i spun totul."

Send. Şi-acum selectă numărul lui Diamant.

Diamant

Era linişte. Era întuneric şi-o linişte perfectă. Era un fum gros, dens în living...

Privea cifrele ceasului electronic şi fuma. Aştepta veşti. Aştepta să afle dacă în noaptea asta dădea-n extaz, rămânea în agonie sau îşi zbura creierii - că avea o nevastă căpoasă care-şi iubea mult fetiţa...

Telefonul începu să cânte; îl luă şi răspunse:

- Da, Ana.

- Acţiunea s-a sfârşit. Agenta a fost ucisă.

Agenta... Oftă greu şi stinse ţigara:

- Raina ce face?

- E bine. S-a dus să se culce.

... Adică Raina putea să doarmă? Azi, acum, în condiţiile astea, ea putea să doarmă? Mm... Cumnata lui îi simţi încruntarea:

- A fost o cacealma. Eşuată.

- Bănuisem eu că nu se poate termina atât de repede...

- Ia un somnifer şi culcă-te. Vorbim de dimineaţă, când am rapoartele tuturor.

- Bine, Ana. Noapte bună.

- Noapte bună, Diamante.

Apăsă butonul roşu... Scoase încă o ţigară şi-o aprinse, grăbit. Şi se sprijini de spătarul canapelei. Deci acţiunea eşuase... Raina se dusese să se culce...

Se întâmplase ceva cu nevasta lui. În 9 martie, n-o putuseră calma decât cu sedative. Azi, la şedinţă, i se păruse atât de indiferentă, atât de absentă - de parcă nu era vorba despre copilul lor! Şi despre căsnicia lor! Acum, afla că ea se dusese să se culce...

Nevasta lui, Raina lui, era o femeie caldă şi iubitoare. O femeie care se implica, punea suflet, ajuta pe toată lumea, râdea sau plângea

atunci când interlocutorul râdea sau plângea... Nevasta lui, cea din 8 martie, nici n-ar fi acceptat să se ducă altcineva în părculeţul ăla! Iar atunci când ar fi aflat că agenta murise, nevasta lui ar fi bocit-o şi şi-ar fi smuls părul din cap de durere! Şi uite că Raina stătuse apatică pe scaun până acu' câteva minute, când se dusese să se culce...

Nu putea să nu calculeze comportarea nevestei lui. Ştia sigur că Aleodor o ţinuse lângă el la acţiunea asta! Ştia că Ana nu închisese ochii în noaptea asta! Automat, şi Raina stătuse lângă ei! Şi uite că tocmai ea, mama fetiţei a cărei viaţă era acum în pericol, se dusese să se culce! Şi nu catadixise să se-ntrebe dacă prostănacu' ăla din România dormea, sau...

Se simţea pustiit. Gol. Ea deschisese uşa sufletului lui şi ieşise afară, în goană, în căutarea lui Trésor. Chiar dacă el încercase s-o strecoare înapoi, să o asigure că fugea el în locul ei - Raina nu privise în urmă. Ea plecase deja din sufletul lui - iar el n-o putuse urma. Raina ieşise şi lăsase uşa sufletului lui deschisă, să intre durerea...

Ce rost mai avea? Adică mai avea vreun rost? Toate lucrurile care se întâmplau, toate eforturile Anei, toate visele lui şi speranţele în salvarea căsniciei - totul era distrus! Totul era inutil! Raina plecase deja! Voise ea musai să plece...

O să stea aici, pe canapea, şi-o să caute un motiv care să-l determine să nu-şi lase copiii orfani de ambii părinţi. Să nu-şi părăsească reginuţa în ghearele indivizilor. Să nu-şi zboare creierii. Fuma şi se bucura mult că era întuneric în living şi nu-şi vedea inelul...

Ana-Maria

Aleodor vorbise cu ambele umbrele - şi-acum continua să privească părculeţul de pe ecran. Spionul nu se dezmeticise încă din uimirea cauzată de uşurinţa cu care era fentat. Şi probabil că socotea şi moartea femeii ăleia... Decise să-i dea de treabă, ca să-l ajute să-şi scoată amănuntele din minte:

- Francezii ţi-au dat expertiza scrisorii?

- Da. Mi-au dat-o cât ai fost tu la spital. M-am gândit s-o discutăm la masă, dar am sperat că lucrurile or să evolueze în direcţia bună - şi-o s-o recuperăm pe Trésor, iar toată nebunia asta va deveni inutilă. N-am să te mint spunându-ţi că raportul francezilor e liniştitor...

- Detaliază.

- Scrisoarea e franţuzească. Toată. Coala A4 e franţuzească, ziarele sunt franţuzeşti, lipiciul e franţuzesc... Au pudrat-o şi-au analizat-o cu cea mai mare grijă - şi n-au găsit nici măcar un milimetru pătrat de amprentă sau de ADN uman. De parcă au ştiut că o să se termine cu criminalistica...

Bineînţeles că toată "acţiunea" aia se dorise a se termina cu criminalistica!

- Iar în privinţa fetiţei... Nu ştiu. Nu înţeleg! Deci, nu pot să înţeleg cum dracu reuşesc să organizeze totul chiar atât de bine! N-avem nici un indiciu! Da' nici unul! Absolut nici unul! Dă-ţi seama că totu' s-a petrecut în faţa primăriei - da? Şi toată seara a mărşăluit poliţia pe-acolo! Başca oamenii serviciilor! Şi ştii ce-i şi mai rău? Îmi zice băiatu' meu că şi chinezii care-au ieşit din primărie sunt la fel de rătăciţi pe-acolo cum sunt şi-ai noştri! Cine dracu e ăsta de face jocu' ăsta? Şi cum dracu îl face, de-i reuşeşte atât de bine?

- Nu ştiu. Dar tu eşti cu nervii la pământ.

Părintele trase unul dintre laptopuri şi începu să apese tastele - că el era perfect, n-avea pic de stres sau de furie...

- Aşa că îţi iei telefoanele şi blindata şi te duci acolo. Rămâne Piao la butoanele de aici.

Fără să scoată un cuvânt, Aleodor se ridică şi ieşi. Ia uite-l! Da' ce, se supărase pe ea? De ce s-ar fi supărat pe ea? Că nu spusese ceva "dramatic", sau...

Piao se ridică şi puse laptopul lângă ultimul laptop din dreapta:

- Isamu îmi bate obrazul că nu-l informez prompt.

Ia - aşa făcea Isamu? În fereastra de mess era un singur mesaj.

"E două jumate şi la Cannes, şi la Bourges. Şi n-am nici o veste de la tine. Hm..."

OK! Scoase telefonul special...

- Da.

- A fost o cacealma. Au ucis agenta de la distanţă, cu ajutorul unui ac otrăvit.

Tăcere...

- Şi nimeni, nici una dintre umbrele nu-mi poate spune cum au reuşit să omoare un om fără să se apropie de el.

- Au ucis doar agenta?

- Da; din fericire, s-au rezumat la a o ucide pe ea.

- Nu sunt alte victime...

- Nu.

- OK. Încui-o pe Rebeca în beciul conacului.

- Nu pot să fac asta. În schimb, mă văd nevoită să-mi încui copiii. Din nou.

- Ăsta era al doilea punct despre care voiam să vorbim.

- Vorbim - şi eu zic aşa: din clipa asta, plimbările şi shopping-ul şi distracţiile outdoor ies complet din discuţie. Până nu desluşim cum au omorât-o pe agentă, nu vreau să risc nimic.

- Deşi ştii bine că nu s-ar apropia de copiii tăi...

- Poate că nu i-ar ucide; dar o toxină care să-i paralizeze vreo două săptămâni la pat poate că s-ar jena să folosească. Ca să nu mai amintesc de miile de boli...

- Ai dreptate. Îţi trimit fetele la conac?

- Nu. Copiii nu vor ieşi azi din incinta conacului.

- Să-l pui pe Toni să numească un supraveghetor în sala de comandă. Să-l instruiască să stea cu ochii pe panoul ăla 24 din 24, fără întrerupere. Aveţi acolo toţi senzorii necesari identificării şi opririi intruşilor de tot felul - dar trebuie să vadă cineva semnalele sistemului de alarmă.

- Chiar acum o să trimit pe cineva acolo.

- Bine, Ana. Iar eu îţi voi trimite raportul lui Cheng imediat cum voi intra în posesia lui.

- Apropo - cum de Cheng a avut azi treburi prin Bourges?

Tăcere... Hm! Bănuise ea! Zâmbi slab:

- Vorbim.

- Vorbim.

Apăsă butonul roşu...

Se aşeză lângă Piao - că nu putea să doarmă. Nu acum, înainte ca acţiunea din părculeţ să se încheie. Dacă Aleodor avea probleme cu poliţia, sau cu oamenii lui Moreau...

Diamant

Era trei jumate. Trecuse deja o oră de când vorbise cu Ana - adică de când cumnata lui îl anunţase că Raina se dusese la culcare. Nu se ridicase de pe canapeaua aia. Nu pornise televizorul. Nu se oprise din fumat. Deja nu mai putea respira în livingul ăla! Probabil că ieşea fum de ţigară inclusiv prin coşul casei! Stătuse pe canapea şi se gândise că Raina doar susţinuse că se duce să se culce. Că, de fapt, se dusese în camera ei şi plânsese - şi minţise pentru că voise să plângă singură. Calculând aşa, aşteptase ca soţia lui să plângă pe săturate şi să se liniştească. Şi să-l sune, ca să discute despre ceea ce se întâmplase. Aşteptase... Îşi făcuse o mulţime de gânduri, îşi compusese o mulţime de fraze în minte... Şi ca s-o împace, şi ca s-o consoleze, şi ca s-o încurajeze...

Trecuse o oră de când aflase el că operaţiunea eşuase. Trecuse o oră jumate de la momentul când agenta SIE se aşezase pe banca aia pe care-o văzuse el în Google Maps şi se pregătise să negocieze viaţa lui Trésor. Avea trei opţiuni. Prima, să mai aştepte. Că poate intrase Ana peste ea - şi deci Raina lui discuta întâi cu Ana. A doua, să o sune el. Deşi putea să pice într-un moment nepotrivit şi s-o audă plângând în hohote - şi să cedeze şi el... Şi, cea de-a treia opţiune - putea

să se ducă şi el la culcare. Cum voia el! Alegerea era a lui! Habar n-avea ce făcea ea acum - şi poate că se încuiase în apartamentul ei, aşa că nici Ana nu ştia ce făcea Raina lui acum...

Şi dacă o lăsase singură în apartamentul ei, unde peste tot exista o urmă a existenţei fetiţei lor...

Gata! Acum o suna! Luă telefonul şi-i selectă numele. Suna... Suna...

- ... Da.
- Ce faci?
- Dorm.

Cum-cum? Raina căscă din tot sufletul:

- Tu ce faci?
- Stau în living.
- De ce nu te duci să te culci?

"Stop, Diamante! Stop! Ia-o uşor, cu uşurelu', că n-ai sunat-o ca să vă certaţi!"

- ... Pentru că nu pot să dorm.
- De ce?
- ... Pentru că mă gândesc la ceea ce s-a întâmplat azi acolo.
- Nu s-a întâmplat nimic. A fost o cacealma, menită să mă scoată din conac şi să mă ducă undeva unde să mă poată omorî.
- Ştiu; şi tocmai de-asta nu pot să dorm.
- N-ai de ce să te îngrijorezi. Eu sunt bine. Dorm în biroul lu' şefa; şi probabil că aici o să dorm vreo două săptămâni, la adăpostul geamurilor blindate.
- Asta e o veste îmbucurătoare pentru mine.
- De ce? Şi ţie îţi place că sunt prizonieră aici?
- Iubito, nu eşti prizonieră!
- Ba tocmai asta sunt - prizonieră! Nu mai am voie nici măcar să mă duc acasă! La 50 de metri distanţă de conac, în curtea conacului! Cum poate să-ţi placă chestia asta?
- Îmi place pentru că te ştiu în siguranţă.
- Mie nu-mi place chiar deloc!

Serios?! Tonul ei răstit îl râcâise rău peste supărarea cauzată de indiferenţa ei; aşa că atârnă şi el diplomaţia-n cui şi se stropşi la ea:

- Poate-oi fi vrut să-m faci o vizită!
- Mai ştii?!

Ia uite-o! Devenise de-a dreptul obraznică! Mârâi la ea, printre dinţi:

- Fă, nu face aşa cu mine!
- Atunci nu mai spune căcaturi! Că nu-i nici o plăcere să stai prizonier între patru pereţi! Fie ei şi de conac din secolu' nouăşpe!
- Fă, am zis s-o laşi uşor!
- Da' nu mai pot, Diamante, s-o las uşor! Şi nici nu mai vreau s-o las uşor! Că nu mai pot!
- Las-o uşor, că încep şi eu să zbier!
- Da' zbiară! Ce - te ţin io să nu zbieri?

Prea bine! Zbieră şi el:

- Cum ai putut, fă, să te duci în birou şi să te culci şi să nu-mi dai şi mie măcar un SMS? Tu ştii cum m-am chinuit io până acu', fă? Tu ştii cum am stat io până acu'?
- Cum ai stat? În cur în living!

Gata! Până aici! Apăsă butonul roşu şi se ridică. Şi se grăbi să deschidă larg toate geamurile - că pereţii ăştia nu meritau chinul prin care-i trecea el, din cauza ei! Pereţii ăştia ai lui nu zbierau la el - şi nu-i ziceau că stătuse-n cur în living!

Îşi luă cele două telefoane şi le îndesă în buzunare. Şi se ridică - nu, nu era îndeajuns de liniştit ca să poată să adoarmă, dar nici n-o să mai stea în cur în living, ca prostu', să se gândească la ea! Strânse deci urmele trecerii lui pe-acolo şi se retrase în bucătărie. Se grăbea să le spele. Că Agata nu era vinovată cu nimic, să stea de dimineaţă să cureţe după el!

Freca scrumiera aia cu îndârjire; o freca şi scrâşnea unele lucruri nu foarte măgulitoare la adresa curului ei, care dormise de se-mpuţise canapeaua sub el...

Deci aşa - se simţea prizonieră... Da' unde voia ea să se ducă? Pe unde-o mâncau pe ea tălpile să se plimbe? Şi cu ce scop? Că el ştia sute de inşi care adorau să stea acasă! Cunoştea zeci de bătrâni care nu mai ieşiseră de ani buni din perimetrul orăşelului! Şi nici băieţii de la paza conacului nu ieşeau în fiecare noapte-n club! Pe ea unde-o mânca-n cur să se ducă? Şi ce plănuia să facă pe-acolo? Şi cu cine? Şi de ce? Şi cum? Şi de câte ori? Şi-al dracu să fie el dacă nu-i intrase în cap ideea asta nouă... contraproductivă şi contraindicată, dar foarte apăsătoare...

La urma urmei... La urma urmei, dacă el îi era fidel ei, asta nu însemna că şi ea îi era automat fidelă lui! Nu? Ştefan era ocupat pe la Cannes, pe la sârbi, pe la ruşi... Aleodor pleca cu săptămânile uneori... Adina era obişnuită cu "vizitatul pe furiş", aşa că n-ar fi pârât-o...

"Şi eşti aşa de cretin uneori, că mă şi mir că nu te-ai făcut uşier!" Îi intrase-n cap cea mai proastă socoteală care putea exista pe planetă. Rumega la ea şi freca bine-bine cana...

Gata. Totul era curat ca lacrima. Ieşi, stinse lumina şi observă abia acum lumina care venea de sus, de la etaj...

- Ce-i cu tine, tată?

Ce era cu el? O privea lung... Agata îl privea lung, cu ochi serioşi, îngrijoraţi...

- Nimic. N-am putut să mă culc, ştiind că acolo...
- Tată, nu te mai gândi la asta. Trésor o să fie bine până la final. Şi nu uita - un bărbat o s-o aducă înapoi acasă. Unul brunet, care-mi pică de ghindă - şi care vine de la drum lung. V-aţi certat?

Ajunse lângă ea, o întoarse frumos spre scări şi-o luă pe după umeri. Şi urcară amândoi scările în tăcere... după care o împinse uşurel în camera ei:

- Noapte bună.
- Noapte bună.

Intră în dormitor, închise uşa şi-o încuie. Şi oftă greu - nu putea s-o pună să dea de Raina şi să jure că-i spune tot adevărul...

Asta e! În loc să stea în cur în living, o să stea lungit în pat! Dar de dormit, sigur n-o să reuşească să doarmă!

Auzi! El stătuse în cur în living! Hm...

Ana-Maria

Acţiunea din părculeţ se cam încheiase. Bugetarii studiaseră locul crimei - îl întorseseră pe toate părţile de vreo trei ori, după părerea ei. Şi, după felul cum păşeau, îşi dădea cu uşurinţă seama ce-o să citească în rapoarte: vorbe goale despre cum habar n-aveau cum şi de ce murise biata femeie... Oftă greu:

- Hai să închidem aici şi să încercăm să dormim. Ştii cum se spune - noaptea poate fi un sfetnic bun!

Piao aprobă cu capul şi începu să oprească laptopurile... Scoase telefonul şi selectă numărul socrului ei. Era patru jumate; o să-l trezească cu jumătate de oră mai devreme decât de obicei...

- Da, Ana.
- Sărut mâna.
- Să trăieşti.
- Acţiunea a fost un eşec.
- Sper că Rebeca e bine!
- Rebeca e foarte bine - doarme dusă, în biroul lui Ştefan. Dar agenta care s-a dus acolo cu valizele a murit. Au ucis-o cu un ac otrăvit.

Tăcere...

- Încă nu ştim cum au reuşit; cert este că nimeni şi nimic nu s-a apropiat de ea. Şi totuşi...
- Asta înseamnă că au fost pregătiţi s-o omoare.
- Au fost pregătiţi să omoare persoana care le aducea valizele. Indiferent cine era ea.
- Au vrut să facă o demonstraţie de forţă.
- Una nouă, dat fiind faptul că până acum au plănuit impecabil, au executat impecabil...

Socrul ei oftă greu:

- Ai avut dreptate - nu au vrut-o pe Trésor.

- Ei vor să destabilizeze Franţa. Prin orice mijloace. Ştiu că Ştefan e conte în Franţa şi rege în România. Vor să-i taie legăturile cu ţările lui de bază, ca să-l determine să se mute.

- Dacă nu ai dovezi palpabile, eu zic să spui întotdeauna "cred că".

- Bine. Cred că se doreşte mutarea noastră în Rusia.

- ... De ce Rusia? De ce nu Serbia? Sau Italia? Luka îl idolatrizează pe Ştefan! Iar ultimele evenimente din Italia arată că e dorit şi acolo!

- Pentru că am un indiciu. Mai bine spus, am calculat o chestie. Am studiat graficul consilierilor, de la începutul anului şi până în prezent. Înainte de accident, mergeau toţi în acelaşi pas. După accident, Rusia şi-a accelerat creşterea - şi acum conduce plutonul.

- Poate că şi-au accelerat-o pentru că n-au mai fost ţinuţi în frâu. Ţara aia e paradisul afaceriştilor - mai ales al celor aşezaţi de partea puterii. Ban la ban trage. Orice pas înainte deschide tot mai multe uşi...

- Nea Dumitre, eu rămân la părerea mea. Ştii bine că i-am vizitat pe toţi. Şi cooperez cu toţi. Ştefan e dorit în Rusia. Rău!

- Mda... Eu rămân la opinia mea. Până nu ai dovezi clare care să arate asta, trebuie să tratezi ideea asta ca pe o supoziţie.

- Ai dreptate. Aşa o să fac.

- Bun. Rebeca ce face? Cum se simte? Cred că e supărată...

- Rebeca ştia că recompensa asta e o cacealma; şi n-a pus la suflet eşecul, cât a suferit pentru viaţa femeii ăleia.

- Vorbeşte cu ea. E o fată sufletistă, chiar şi atunci când încearcă să pară turnată din oţel.

- Chiar acum mă duc în birou. Sper s-o găsesc dormind...

- Crezi tu că poate să doarmă?

- A fost foarte calmă, foarte lucidă şi n-a reînceput să plângă. Da, cred că doarme la ora asta.

- Păi, dacă doarme, dormi şi tu! E... patru jumate la tine. Măcar patru ore de somn să prinzi şi tu!

- Bine, nea Dumitre. Cum am veşti, te sun.

- Noapte bună, Ana.

- Noapte bună.

Apăsă butonul roşu şi se grăbi să iasă. Piao o urma, la un pas distanţă...

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Intră în birou, închise uşor uşa... Oare chiar dormea? Se apropie încetişor, pe vârfuri... Da - întoarsă cu spatele spre uşă, Rebeca sforăia de zburătăcea frunzuliţele micuţe de pe perna-fantezie! Lăsă telefoanele pe birou, se aşeză comod în fotoliu... şi căscă cu poftă, ca să încerce să cheme cumva somnul...

Ştefan

Mm, ce bine dormise! Neîntors, cum se zice! Masajul ăla straşnic îl obosise bine - şi-i şi pusese sângele în mişcare! Simţea din nou furnicături...

- Te-ai trezit?

Bătu uşor cu degetul în cearceaf - "Da, m-am trezit şi te chem lângă mine, să-mi zici ultimele ştiri". Nu putea vorbi, aşa că probabil va auzi ultimele cancanuri... Fu luat de mână:

- Regina mi-a spus să-ţi fac testul ăla serios, pentru memoria colectivă. Deci, concentrează-te şi răspunde sincer. Ai şase consilieri?

Nu, avea şapte consilieri. Ba chiar nouă, dacă-i număra de două ori pe cei care gestionau câte două ţări.

- Diamant are o maşină blindată?

"Nu, are două. De ce eşti, mă, rău şi te porţi aşa urât cu mine? Şi-mi pui întrebări de grădiniţă?"

- Protectorul tău locuieşte în Franţa?

Da.

- Protectorul tău locuieşte în Aurari?

Nu.

- Acum îţi dau drumul, ca să poţi să răspunzi. Câte sute de milioane ţi-ai pus bine, cadou de pensionare?

Încercă să strângă bine degetele - şi să extindă doar înjurătura. Că îi punea întrebări tâmpite! Când vreodată îşi făcuse contele Ionescu inventarul în fata amicilor?

- Lucia locuieşte în Bergamo?

Da.

- Lucia are un băiat pe nume Giorgio?

Nu, Lucia nu avea copii. Nu-i trebuiau... încă. Jos pălăria pentru femeile deştepte şi inteligente!

O să fie un interogatoriu lung şi anevoios. Dar se va concentra şi-l va da gata pe tot. Regina lui voia să ştie cât de apt era soţul ei pentru a relua afacerile. Sau se temea de golurile de memorie, de sechelele neurologice...

Isamu

Era şase şi-un sfert, iar fetele tocmai intraseră în living. Râdeau; erau vesele. Chiar dacă vorbeau încet, chicoteau destul de tare...

O aştepta. Era atât de fericit, atât de bucuros s-o aibă din nou aici, vie şi nevătămată, că-i venea să-şi strice tot planul - şi s-o întâmpine în uşa biroului! Dar se abţinea. Nu voia ca vreuna dintre celelalte fete să înceapă să suspecteze ceva. Aşa că îi descuiase uşa şi-acum aştepta...

Dat fiind faptul că uşa era întredeschisă, le auzea destul de bine. Ajunseseră, în sfârşit, la etajul unu - la el. Oare o să vină să-i spună ceva? Sau nu observase nici ea mişcările din părculeţ şi atacul? Cheng, cel care o ajutase pe agenta Biyu să plece şi-apoi să revină în Cannes neştiută de nimeni altcineva, avea doar acul. Chestie care nu-l ajuta prea tare. Dacă avusese el nerv să stea cuminţel în primărie şi să studieze de departe "scena crimei"...

Le auzi spunându-şi "Noapte bună". Aşa că îşi trecu grăbit degetele prin păr, ca un adolescent fără minte care crede că îşi poate impresiona partenera de discuţie doar aşa, cu freza şi cravata...

Cioc-cioc-cioc. Prea bine - fie ca ea şi de data asta!

- Intră.

Tânăra se conformă şi închise uşa. Şi se opri lângă biroul mic şi desfăcu rucsacul. Ţâşni de pe scaun, nerăbdător să vadă ce-i adusese! Biyu scoase o coală împăturită... şi oftă greu:

- Au trimis o agentă să livreze recompensa. Din fericire, n-au trimis-o pe ea...

- Ştiu că agenta a murit. Şi sper ca tu să ştii ceva despre asta - pentru că nimeni din cei prezenţi acolo, nici chiar Cheng, nu ştie nimic despre asta. Singurul indiciu este un ac pe care Toni l-a recuperat din gâtul femeii şi care presupunem că e otrăvit.

- Au folosit otravă bună; eficientă. Şi-au "livrat-o" cu o dronă.

Deci aşa o omorâseră! Dar... Dar cum dracu reuşiseră să fenteze camera de supraveghere de pe primărie? Cum de nu observase nimeni nimic? Da' chiar nimeni-nimeni? Drona era o chestie care zbura - dar era echipată cu mai multe instrumente şi accesorii care nu puteau trece neobservate! Capul brunet se plecă din nou:

- Una "cap de linie".

Adică una militară. Una care, programată de un om isteţ, putea comite crime "pe pilot automat". Una de-aia ultrasilenţioasă, ultradotată, a cărei posesie era interzisă pentru civili. Hm! Foarte... Foarte neliniştitor! Mercenarii ăia aveau drone ultrasofisticate? Deja simţea că-i pierise somnul!

- Dacă n-aş fi simţit vibraţia, n-aş fi văzut-o nici eu.

Serios? Ce vibraţie?

- Ce vibraţie?

Biyu îşi scoase, scurt, ceasul i i-l puse în palmă. Era... Era ceasul "special" primit în clipa când fusese acceptată de şcoala lui Fang! Ceasul ăla plin cu senzori de toate felurile! Mm, ce fată! Ce minunăţie de fată! Era deşteaptă foc! Şi frumoasă foc! Şi supărată foc! Îi venea s-o întoarcă spre el şi s-o sărute - ca să-i treacă supărarea! Dar...

Ochii albaştri se ridicară brusc spre el:

- Am urmărit-o şi am văzut cum au acţionat. S-au folosit de capacităţile dronei şi au traversat pârculeţul pe sub ramurile copacilor. Agenta a fost ucisă de la nivelul solului, de la vreo 50 de metri distanţă. Nici măcar nu i-a interesat dacă e ea, sau vreo sosie! Sau vreun manechin de plastic! Au trimis drona să facă treaba - şi-atât.

- Bănuiesc că e prea mult să te întreb dacă ştii cine-a trimis-o...

Tânăra zâmbi:

- Nu, nu cred că ar fi prea mult...

Ia uite-o! Zâmbi şi el:

- Ştii cumva cine a trimis drona?

- Da, ştiu.

Primi acum şi coala împăturită:

- Trei bărbaţi caucazieni înghesuiţi într-o maşină comună.

Ia - ce maşină? Pe bilet, Biyu notase semnalmentele aproximative ale celor trei - şi menţionase şi distanţa dintre ea şi ei. Mm, ce minunăţie de fată! Şi notase şi datele maşinii - o Toyota model 2014, neagră, "de oraş", înmatriculată în Franţa - departamentul Aube. Pe bune? Adică datele maşinii ăleia chiar erau reale? Uau! Nu se putu abţine să n-o privească cu sinceră uimire...

- Au aşteptat drona pe Impasse Saint-Martin, un intrând meschin care intersectează Rue de Sarrebourg în apropiere de giratoriu. După ce-au recuperat-o, au ieşit din oraş şi au oprit la cele două giratorii de pe centură. Acolo i-a aşteptat un elicopter şi-un şofer.

Hait - că mai avea o hârtie! Măi, să fie! Ia - ce elicopter?

- Cei trei au urcat în elicopter, şoferul a preluat maşina şi şi-a continuat drumul spre Orléans... Iar dacă n-ar fi fost beznă în zona aia, îţi aduceam şi indicativul aparatului de zbor. Dar aşa...

Dar aşa, nu-i adusese decât marca şi culoarea. Asta nu era o problemă - şi-aşa era, probabil, un elicopter neînmatriculat pe undeva! Alta era chestiunea acum! Dacă o bătea, pe motiv că se subestima rău de tot şi nu observa că ea făcuse toată treaba, oare o să-i mai zâmbească aşa frumos? Că era fascinantă când zâmbea! Nu ştia de ce, dar se simţea euforic - şi nu prea se putea stăpâni la ora asta, cu oboseala asta. Se grăbi să... încerce măcar să pară altfel decât fascinat:

- Îţi mulţumesc. Nu ştiu cum ai făcut de-ai aflat toate astea; dar să ştii că eşti o agentă foarte bună. Eşti...

Şi nu prea ştia cum să-i spună că este, pentru că ochii albaştri îl priveau drept şi-l zăpăceau...

- Eşti fantastică!

Biyu roşi violent şi plecă grăbită capul. Da' de ce plecase capul? Ce - ce spusese? Fusese sincer! Era fantastică! Şi fantastic de frumoasă... Şi simţea că, dacă ar fi luat-o acum pe după umeri - chiar şi într-un gest pur colegial -, n-ar fi reuşit s-o sărute, pentru că ea ar fi leşinat...

Şi uite-aşa râdeau ei amândoi şi ezitau şi parcă ar fi făcut un pas în faţă - dar nu chiar acum...

"Ştii ceva? Tu vrei? Sau nu vrei? Nu de alta, dar e şase dimineaţa, sunteţi singuri în birou, ea sigur bănuieşte ce-i în mintea ta, atmosfera e destinsă, obrajii ei sunt roşii deja..."

Ridică mâna, cu intenţia de-a o lua pe după umeri - dar se răzgândi într-o clipă! Şi cum ridicase deja mâna, simţi că nu mai poate da înapoi ca un puşti stângaci! Aşa că se rezumă la a pune palma pe braţul ei. Şi-o simţi tresărind - şi retrăgându-se uşor, ca o părere sau...

Stop! Se înşelase amarnic! Stop!

Improvizaţie!

- Du-te şi tu şi odihneşte-te.

Primi o aprobare cu capul - şi-o simţi "ţâşnindu-i" de sub palmă! Dar... Ce naiba...

Uşa biroului se închise scurt. Şi-l dezmetici. Uite că rămăsese ca prostul în picioare, lângă birou, cu hârtiile şi ceasul în mână şi cu ochii după ea! Hei!

Hei! Gata! Gata cu toate prostiile din capul lui! Se grăbi să se aşeze la birou. Telefonul - trebuia să-l sune pe Cheng...

- Da.

- Unde eşti?

- În avion, survolez Nisa.

- Fă un ocol pe Mandelieu. Trebuie să-ţi dau urgent un plic.

- Tu glumeşti - da?

- Absolut deloc. Fă un ocol pe Mandelieu - şi n-o să regreţi!

- ... OK.

Apăsă butonul roşu şi se ridică - o să ducă el personal plicul. Că era prea important, ca să-l lase pe Claude să-l ducă! Luă deci un plic, îndesă hârtiile şi ceasul în el, porni spre uşă şi... Şi se opri. Ana nu era acasă, aşa că el nu putea pleca nicăieri. La naiba!

Trebuia să se oprească. Acum. Se întâmplase ceva cu el - ceva foarte grav, care-i stricase concentrarea şi echilibrul şi calmul. Trebuia să se gândească... Nu. Întâi, trebuia să-l trimită pe Claude cu plicul la aeroport. Şi trebuia să se concentreze foarte bine - fiindcă o greşeală, acum, le-ar fi dinamitat şansele de-a o recupera pe Trésor!

Îi făcu un apel lui Claude şi reveni la birou. Se reaşeză, îşi trecu încet palmele peste cap, peste păr...

Deci, ea se retrăsese atunci când o atinsese palma lui. În condiţiile în care amândoi ştiau că începuseră să se comporte ciudat unul faţă de celălalt, că roşeau şi se fâstâceau şi-şi mai strecurau o poantă sau o aluzie, în condiţiile în care nici unul dintre ei nu păruse deranjat de micile apropouri, el decisese să facă totuşi primul pas serios. Prima ei reacţie fusese să se ferească de palma lui. Iar cea de-a doua reacţie fusese să alerge la uşă. Să se îndepărteze cât mai repede de el. Ambele reacţii îl conduceau la aceeaşi concluzie: Biyu îi observase "semnalele" şi se temuse să-l refuze direct, ca să nu fie înlocuită. Sau abuzată cu de-a sila. Încercase deci să-l ţină la o distanţă cât mai mare, fără să-i lase însă impresia că îl ţinea la distanţă. Azi, acum, nu-i mai reuşise. Singură cu el în birou, îi fusese frică de el. Iar lui alte indicii nu-i mai trebuiau.

Băgă plicul într-un alt plic, unul cu protecţie antişoc, şi începu să zmângălească, în chineză, pe o coală A4.

"Unu: eu i-am ordonat să se ducă acolo. Doi: fă cumva să găseşti fetiţa!"

O băgă în plic, lipi plicul şi deblocă uşa. Claude grăbi pasul şi intră.

- Iei blindata şi suita şi goneşti pe Mandelieu. Acolo, te întâlneşti cu Cheng. Îi dai personal plicul ăsta şi îi spui că doresc să fiu informat în secunda în care primeşte el răspunsuri.

- Am înţeles.

Bine că înţelesese!

Înşfăcă mouse-ul şi se năpusti spre monitor: extrasele bancare! Sau mail-ul! Orice, numai nu femeia aia! Nu Biyu! După descoperirea pe care o făcuse azi, chiar nu voia să se mai gândească vreodată la ea!

Doamne! Şi când se gândea că în mintea lui încolţise gândul că încă mai avea şanse să devină tătic...

Doamne, ce prostie! Oare cum de reuşise să dea dovadă de atâta prostie? Oare vârsta era de vină? Oare de-asta se apucau bărbaţii de 40 de ani să divorţeze? Habar n-avea - era prea furios ca să se gândească la asta! El se gândea la altceva! El se gândea că "calculase" o fetiţă cu ea! Şi nici măcar nu trecuseră de "pragul primului sărut"! Cum reuşise să fie atât de prost? Şi atât de orb? Nici măcar n-o pupase pe obraz, dar calculase copii cu ea! Nu putea să priceapă...

Ana-Maria

Tresări şi deschise ochii - hei! Cât era ceasul? Şi unde era Rebeca? Descoperi că rămăsese singură în birou, aşa că se ridică şi-şi verifică telefoanele. Era zece. Îngrozitor de târziu...

Păi, era îmbrăcată şi încălţată - şi înnisipată bine, că iar dormise cu lentilele colorate în ochi. Putea să coboare în biroul consilierilor ei - nu? Luă laptopul şi ieşi.

Abia aştepta să afle veşti despre acţiunea de azi-dimineaţă. Nu se putea, totuşi, să nu fi găsit nimeni nimic! Într-un pârculeţ mititel, supravegheat în simultan de trei forţe puternice, nu se putea să se strecoare cineva sau ceva care... Părerea ei!

Oare cum murise femeia aia? Şi ce-or să-i audă urechile la următoarea întrevedere cu generalul Mirciulescu? Parcă-i era teamă să

încerce să-şi răspundă... Intră în birou:

- Neaţa.
- Neaţa, şefa.

Răspunseseră într-un glas - ca la şcoala generală. Erau, dealtfel, cuminţi ca trei şcolari premianţi! Rebeca era la calculatorul ei, spionul la al lui, iar dintre ei consilierul chinez o privea cu ochi calmi şi liniştiţi şi plini de încredere... Piao ştia ceva despre Trésor. OK! Se opri în faţa spionului:

- Părinte, veştile.
- Şefa, să mor io dacă am vreo veste! M-a luat mama dracului căutând veşti - da' n-am găsit nici una!
- Atunci opreşte-te. Verifică-ţi mail-ul şi ocupă-te de afaceri.

Scoase telefonul şi selectă numărul lui Isamu.

- Da.
- Neaţa.
- Neaţa.
- Ai veşti?
- Am promisiunea unei veşti, peste vreo zece minute.

De la Cheng, cel mai probabil. Bun!

- Atunci aştept să mă suni.
- Sfatul meu este să-l suni tu. Să simtă şi el că e mângâiat, după atâta muncă...

I-auzi! Bufni în râs:

- Hai că-l sun acum.
- Vorbim.
- Vorbim.

Se răsuci spre ei:

- Ei, poftim! Isamu zice că în zece minute Cheng "emite" o veste!

Aleodor era vişiniu la faţă - şi transpirat leoarcă, deşi în birou nu erau mai mult de 25 de grade. Spionul nu-şi ascundea disperarea... Şi cum Aleodor părea pregătit să-şi accepte eşecul şi să-şi mănânce papara, îl electrocută.

"Mi-ai spus să-ţi dau ţie scrisoarea, s-o duci la francezi şi s-o analizezi acolo. Deşi ştiai că ăia pot distruge probe importante - fie din neatenţie, fie din necunoaştere, fie din rea-voinţă. Te-ai ocupat de acţiunea asta. Ai avut mână liberă să faci ce vrei. Şi constat că n-ai rezultate. Pentru acţiunea asta primeşti zero puncte."

Gata - terminase "transmisia", aşa că o privi pe Rebeca:

- Cică să-l sun eu, ca să simtă şi el că e mângâiat, după atâta muncă...

Rebeca zâmbea slab şi aproba cu capul, inducându-i un puternic sentiment de iminentă criză de plâns şi cădere de calciu... Cheng. Call.

- Da.
- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.
- Te-am sunat ca să te întreb dacă ai vreo veste, vreo concluzie, ceva...
- O să te rog să-mi acorzi încă cinci minute - pentru că încă mai lucrez la redactarea raportului.

Începu să râdă:

- În cazul ăsta, te rog să nu te grăbeşti...
- OK. Promit că mă voi grăbi îndeajuns de puţin ca să nu uit vreun amănunt, dar îndeajuns de mult ca să mă încadrez în cele cinci minute.
- Aştept. Şi-ţi mulţumesc anticipat.
- ... N-ai pentru ce. Cinci minute.

Îi închisese. Acel "îţi mulţumesc anticipat", rostit pe acel ton special, îl făcuse pe Cheng să se fâstâcească preţ de-o clipă... Se aşeză la măsuţă şi porni laptopul. Şi-şi aprinse o ţigară:

- Ce avem la micul dejun?
- Specialitatea de azi e mămăliguţă cu brânză şi smântână. Şi ouă răscoapte. Delicioasă - un real festin. Dar cum mămăliguţa nu e bună reîncălzită, cred că un sandwich cald sau...

Ridică receptorul şi formă numărul bucătăriei.

- Da.
- Neaţa, Florina.
- Bună dimineaţa, dnă Ana.
- Ce ne faci bun la prânz?
- Ciorbă de perişoare şi tocăniţă de văcuţă.
- Tocăniţa e gata?
- În jumătate de oră, e gata.
- Când e gata, dă-mi un semnal.
- Desigur.

Închise şi reveni spre el:

- Mămăliguţa nu ţine de foame. Azi mă duc la spital şi încep informarea regelui - şi-o să-mi ia câteva ore bune doar să-i spun pe scurt titlurile!

Aleodor pălise, Rebecăi îi cam căzuseră pometii... Încă nu primise nimic de la Cheng. Bun!

- Azi îl informez referitor la evenimentele din 9 martie. Presupun că mă voi rezuma la evenimentele din familie; pentru că nu-l văd îndeajuns de calm ca să suporte veştile astea fără să leşine sau să-şi crape vreo cusătură. Mâine, dacă se simte bine, îi spun şi despre afaceri. Iar de poimâine putem spune că avem din nou şef.

Tăcere... Ea fuma şi tăcea; ei se uitau la ea şi aşteptau decizia ei...

- *Mister P* a dat vreun semn?
- M-a sunat pe mine şi mi-a spus să stau liniştit, că se ocupă el de hârţogărie.

Serios? Îl sunase pe Aleodor ca să-l asigure că-i făcea el treaba? Ce frumos! Acum era furioasă... Acum se gândea să-i facă bătrânelului ăla "o imprudenţă" şi să-l înfurie bine-bine - aşa cum o înfuriase şi el pe ea! Mm...

Trebuia să se calmeze. Deciziile nu se luau la nervi, aşa că trebuia să se calmeze...

- Copiii s-au trezit?
- Băieţii, da. Prinţesa încă nu a ieşit din camera ei.
- OK.

Şi iată şi mail-ul lui Cheng! Ia să vadă ea ce zicea raportul...

Citea şi nu-i venea să creadă că partenerul chinez aflase atât de multe lucruri! Şi luase atât de multe măsuri! Cheng investiga elicopterul acum; oamenii lui îl filau pe proprietarul maşinii Toyota care le asigurase indivizilor scăparea. Identitatea indivizilor era dată în lucru, chiar dacă omul lui Fang era sceptic în privinţa unei reuşite pe partea aia de anchetă. El miza pe elicopter; dacă afla proprietarul, mergea uşor - urmau ancheta, interogatoriul, amprentarea aparatului... Şi capturarea celor trei. Şi totuşi, uite că la final Cheng recunoştea cinstit că nu ştia unde e acum Trésor. Ieri seară fusese în Suedia. Interesant...

- ... Ce zice? Ce-a descoperit el?
- A descoperit cum au ucis-o - cu o dronă militară. După capabilităţile aparatului, Cheng suspectează că este de provenienţă rusă.

Ridică privirea spre el. Era mat - în zece secunde leşina...

- Ţi-am trimis şi ţie raportul. Rebeco, eşti în continuare consemnată în conac.
- Am înţeles.
- Piao, află dacă modelul de dronă descris în raport poate ajunge aici, pe teritoriul conacului.
- Imediat.

Scoase telefonul şi selectă numărul lui Nicu Cărare. Că el era, la urma urmei, şeful ei - el o sprijinea şi-o proteja. Iar faptul că era răsfăţata lui nu-i dădea totuşi dreptul de-a se căţăra în capul lui...

- Da.
- Bună ziua, dle Petriceanu.
- Bună ziua, Ana.

Era destul de supărat...

- Dle Petriceanu, sunt sigură că ai aflat ultimele noutăţi...
- Da, am fost informat.

Oftă greu şi lăsă baltă limbajul ăla convenţional - trecu la romanes:

- Nea Nicule, mie mi-e frică. În clipa asta, mi-e îngrozitor de frică.
- De ce, Ana?
- ... Pentru că le-am înţeles calculele. Şi planul. Şi mi-e frică să le anticipez mişcările.
- Ce vrei să spui?

- ... Că unicul lor scop este lichidarea Rebecăi. N-au reuşit atunci când au atacat conacul. N-au reuşit atunci când au pus copilul să-i scrie "Adio". N-au reuşit nici acum, cu acul otrăvit. Mi-e frică să mă gândesc ce va urma.

- Într-un fel, e bine să-ţi fie frică - e un semn că îţi respecţi adversarul şi îi recunoşti capabilităţile. Dar n-ar trebui să fii chiar atât de speriată.

- Mi-e frică să n-o mutileze. Şi să n-o omoare.

- Asta nu se va întâmpla niciodată.

- Uitându-mă la ceea ce au făcut azi-noapte, îmi dau seama că orice e posibil...

- Ano, ascultă aici la mine! Asta, chestia asta cu mutilatul şi omorâtul, n-o să se întâmple niciodată! Ascultă aici la mine, că sunt om bătrân şi ştiu ce ştiu! Nu se vor atinge de copil!

- Nu ştiu ce să zic...

Şi folosise tonul ăla sfârşit, plin de îndoială şi de disperare şi tristeţe şi deznădejde...

- Ano, ascultă aici la mine! Am vorbit cu Fang, acu' vreun sfert de oră, pe marginea raportului lu' chinezu' lui.

Adică Cheng avusese raportul gata în urmă cu un sfert de oră! Măi, să fie! Şi ea îşi permisese să-şi imagineze că Cheng chiar lucra pentru ea! Ha!

- Iar după ce mi-a zis ce-a descoperit omu' lui, am dat şi io vro două-trei telefoane. Şi-am aflat că aia mică e în Germania şi e foarte bine. Da' nici dracu nu ştie unde anume, în Germania. Nici ăla care-i comandă nu ştie! Ăia trei care sunt cu ea au ordin să nu spună niciodată unde sunt. Ştii tu - cel mai bine păstrat secret e ăla care nu e spus.

- Ştiu, nea Nicule. Deci zici că e-n Germania...

- Da. Azi, acum, e în Germania.

- Dar ăia care-ţi zic ţie pe unde e aia mică, de unde ştiu?

- Păi chestiile astea se află cam la o oră după ce aia mică trece graniţa. Ştii tu - ăia trei apelează la nişte persoane din ţara în care au intrat. Şi atunci se află că au intrat.

Deci ăia trei aveau oameni de legătură prin toate ţările Europei. Bun! Era bine de ştiut...

- Ano, stai foarte liniştită - că aia mică e foarte bine. Şi n-or s-o ciopârţească niciodată. Oamenii ăia cu care vorbesc io ştiu multe. Şi ştiu multă lume. Acolo-i răspunsu' la întrebarea care te interesează pe tine. Da' e prea devreme ca să rostesc întrebarea aia. Înţelegi?

- Înţeleg, nea Nicule. Şi-ţi mulţumesc că ai grijă de mine şi nu mă uiţi.

- Cum să te uit, mânca-ţi-aş ochişorii ăia frumoşi şi sufletu' ăla mare din inima ta?! Cum să te uit?! Când mi-e drag de tine de mor?!

- Nea Nicule, te rog!

- Ba să nu mă rogi! Să pui mâna să îngrijeşti de afacere ca de copilu' tău! Şi să-ţi pui bărbatu' pe picioare şi să-l aşezi la locu' lui pe tron! Şi să-ţi ţii familia unită!

- Aşa o să fac.

- Te sărut, Ano!

- La revedere, nea Nicule.

Buton roşu - şi informare:

- Trésor e în Germania acum. Şi e foarte bine. Mi-a garantat că nu se vor atinge de ea. Şi mi-a spus că oamenii cu care vorbeşte el ştiu multe lucruri - dar încă n-a venit vremea să pună întrebarea pe care le-aş pune-o eu. În concluzie, eu îl sun acum pe Alexander...

Apăsă butonul verde şi continuă:

- Şi-l vizitez diseară. În Austria.

Consilierii ei erau de acord. Rebeca o privea cu ochi atenţi. Ea îşi privea cumnata şi încerca să-i transmită să stea liniştită, că nu se va opri până nu o va găsi pe Trésor. Şi i-o va aduce acasă.

- Nici un model de dronă, nici chiar militar experimental, nu poate survola perimetrul dintre emiţătoare.

Deci Părintele alesese bine modelul de emiţătoare care înconjurau proprietatea. Asta era o informaţie foarte liniştitoare...

Grasu

Diamant calcula. El tăcea şi evita să-l privească. Deşi era maestru la calcule, Diamant ura să fie întrerupt când calcula. Fuma deci şi-şi savura cafeluţa şi aştepta...

- ... Da, Grasule; e bine. E cu plăţile la zi acum. Pune-i în vedere să nu mai întârzie; că, dacă mai face pocinoage de-astea, îl trimit pe Titel pe capul lui. Şi-o să fie nasol.

- O să-i zic. Diamante...

Ochii albaştri îl priveau lung...

- ... Ce dracu s-a întâmplat azi-noapte la conac?

- Nimic. Au încercat s-o omoare, dar n-au reuşit. Au omorât o muiere adusă de Aleodor. Francezii anchetează, serviciile scriu rapoarte, Cheng probabil că scormoneşte după indicii...

Aşeză, sfătos, palma pe braţul lui:

- Hai, zi-i - ce s-a întâmplat azi-noapte?

- Nu s-a întâmplat absolut nimic.

- V-aţi certat?

Nu realiză când făcuse Diamant gestul ăla; se pomeni înşfăcat de guler şi smuls de pe scaun şi adus "în zbor" foarte-foarte aproape de ochii albaştri... Prietenul lui scrâşni printre dinţi:

- Nu s-a întâmplat nimic. Iar tu nu eşti tata, să-mi ţii socoteala. Aşa că să nu-ţi mai permiţi să-mi ţii socoteala.

I se dădu drumul... aşa că reveni pe scaun şi încercă să fie împăciuitor:

- Ştiu, Diamante. Da' ce să fac - de când a intrat Ştefan în spital, mă simt... Cum să zic eu... Mă simt obligat să

- Nu eşti obligat decât să-ţi faci meseria. Nu te mai băga în socoteala mea. Niciodată. Şi nu-mi mai pune întrebări din casa şi patu' meu - că n-o să-ţi placă ce reacţie o să am. Clar?

Aprobă cu capul şi încercă să pară calm şi destins...

- Pe-ăla din sectoru' patru să i-l dai lu' Titel.

- OK.

- Te ocupi de sectoru' şase. Tot. Şi de doi. Pe restu' le rezolvăm săptămâna viitoare.

- Da, şefu'.

Diamant fuma şi socotea - trecuse la sectorul doi. El evita să-l privească. Descoperise că bunul lui prieten nu mai voia să fie ajutat. Tocmai acum, când avea cea mai mare nevoie de ajutor! Şi când el era cel mai dornic să-l ajute! Uite că nu-i mai permitea nici măcar să se intereseze de viaţa lui particulară!

... Se simţea refuzat, respins...

O să vorbească cu Ana, atunci când o mai prindea în Aurari.

... Nu. O să vorbească cu Ana diseară. O să-i spună că el nu mai avea nici un fel de influenţă asupra lui Diamant. Şi că omul ăsta părea OK, dar în realitate avea sufletul negru ca smoala. O să-i spună să fie atentă la nebunii ăştia doi - că nu era în regulă ceea ce se întâmpla între ei. O să-i spună...

O să-i spună că voia să ajungă la Ştefan. El. El singur, voia să se urce în avion şi să se ducă la spital. Şi să-l vadă. Să-i vorbească. Să simtă şi el, în sfârşit, că şeful lui era bine - şi-o să se facă bine şi-o să se-ntoarcă la el. Ştia că absenţa lui Ştefan îşi aducea şi ea aportul la starea de nervozitate care-i cuprinsese pe toţi. O să-l roage să se însănătoşească repede - şi-o să încerce să uite câte luni zăcuse el în Aurari, prăbuşit pe unde nimerise, ţinându-se cu mâinile de operaţii...

Florentina

Mm, ce bine dormise! Aerul curat şi liniştea perfectă ajutaseră mult patul ăla moale să o poarte pe aripile viselor până acu' un sfert de oră! Când se trezise, se simţise remontată; aşa că făcuse repede un duş straşnic şi se îmbrăcase. Şi-şi amintise că nu mâncase micul dejun - aşa că se grăbea chiar acum să coboare...

Ia uite-o şi pe mămica ei! Alergă şi se repezi s-o îmbrăţişeze:

- Neaţa, mami!

- Neaţa, prinţesă somnoroasă.

- Mm, nu mă mai certa! Ştii ce bine dorm aici? E incredibil! Şi nu înţeleg de ce e aşa! Când dorm aici, chiar mă simt odihnită şi remontată!

Mămica ei închise laptopul şi se ridică:

- Mă bucur. Du-te şi mănâncă ceva - şi ia în calcul că prânzul e la unu fix iar Florina a făcut ciorbă de perişoare şi tocăniţă.

- Aoleu!

- Da, ştiu - silueta ta tocmai a făcut un AVC.

Bufni în râs - mămica ei era "super" atunci când voia ea! O văzu pornind spre uşă:

- Să fiţi cuminţi! Pa!

- Păi unde te duci?

- La spital.

La spital! La tati la el! Se repezi la ea:

- Merg şi eu!

- Nu.

Nuu?... Şi-o refuza aşa, făţiş şi-n gura mare?

- În primul rând, mi-a spus că nu vrea să-l vedeţi acum, când nu poate nici măcar să deschidă ochii. În al

- Şi cum ţi-a zis ţie chestia asta? Dacă el nu vorbeşte, cum ţi-a zis ţie una şi alta?

- L-am întrebat dacă vrea să veniţi şi voi şi mi-a făcut semn că nu. Şi-am luat-o din motiv în motiv, până când a răspuns afirmativ. Deci - în al doilea rând, eu mă duc acolo ca să-i spun ce s-a întâmplat după ce el a sărit din elicopter. Aşa că azi eu o să vorbesc mult iar el o să se enerveze foarte tare. Chiar nu-i momentul să veniţi şi voi.

- Da' vreau doar să-l văd!

- O să-l vezi pe săturate când o să fie şi el pregătit să te vadă.

Şi ieşea... Da' nu era corect aşa! Nu era corect! Alergă după ea:

- Mami, te rog!

- Florentina, nu insista. Insişti degeaba. Să fii cuminte.

Acestea fiind spuse, contesa urcă pe bancheta din spate. Iar Toni închise portiera. Iar ea văzu propria reflexie în geamul fumuriu al blindatei; avea o moacă de prostănacă "cu diplomă"...

"Păi, dacă-i pe-aşa, stai aşa! Stai aşa, mămică - că o să-ţi pară ţie rău!"

Făcu o piruetă scurtă şi porni, furioasă, în ocolirea conacului. Las' că-i arăta ea! Vedea ea! O să-i pară rău!

Ţintea către vile - dar nu se ducea acasă. Se ducea să se plimbe prin curte. Adică să caute un locşor ascuns unde să-şi plângă nenorocirea...

Ana-Maria

Prinţesa plecase. Era furioasă. Băga mâna-n foc că Florentina se ducea chiar acum în curte, în căutarea celui mai ascuns loc din pădurea aia, unde să se-aşeze pe iarbă şi să coacă o răzbunare pe cinste la adresa mamei ei! În momentele astea, prinţesa o ura rău; iar şansele ei de-a deveni cândva prietena fetei ei scădeau cu repeziciune...

N-avea ce-i face. Nu putea s-o ia cu ea nici la spital, nici pe unde avea ea treburi. Diseară se ducea la Alexander, în Wels. Trebuia să vorbească cu el, să-i spună ce aflase despre Trésor - şi să încropească un plan de acţiune pentru eventualitatea în care oamenii lor dădeau de cei trei indivizi. Implicit, şi de ea. O să călătorească cu Piao - şi-o să umple planul ăla cu informaţiile lui despre zemuri dezlegătoare de limbi. Cei trei indivizi erau singurii care ştiau unde era nepoţica ei - şi trebuiau interogaţi înainte să se sinucidă... în caz că erau într-atât de demenţi încât să se sinucidă ca să nu dezvăluie locul unde-o ascundeau...

Ce nebunie!

În orice caz, azi avea o grămadă de treabă. Se ducea acum la Ştefan ca să-l pună la curent cu cele mai importante evenimente care se petrecuseră în timp ce el zăcuse în comă. După care se ducea în Austria. După care nu mai ştia unde trebuia să se ducă - nu se gândise la asta... Probabil că, mâine dimineaţă, o să se întoarcă la spital. Probabil că azi, acum, n-o să poată să-i vorbească mai mult de jumătate de oră - că nu rezista el să nu se sperie, sau să nu se înfurie, sau să nu dispere pentru imposibilitatea de a-şi rosti întrebările şi sfaturile...

Trebuia să fie sinceră şi să recunoască - evenimentele recente o depăşeau. Se simţea depăşită de turnura pe care o luaseră lucrurile. Se lupta cu un inamic invizibil mult mai puternic decât ea - şi era complet lipsită de experienţă, de tact, de diplomaţie... Ea suferise, de dimineaţă, pentru viaţa pe care inamicul ei o curmase fără să clipească. Era complet lipsită de apărare...

În plus, nu ştia de ce, simţea că nu mai are încredere oarbă în chinezi. În Isamu poate că încă mai putea avea încredere. Dar ceea ce făcuse Cheng în ultimele 12 ore o pusese pe gânduri. La Bourges, la faţa locului, se declarase complet lipsit de informaţii. După câteva ore bune petrecute la Nisa, produsese raportul ăla înfricoşător de exact. Pe care i-l trimisese mai întâi lui Nicu Cărare. Prea multe mişcări ascunse. Prea multe contradicţii. Flerul ei o sfătuia să intre în gardă. Chinezii erau puternici - mai puternici decât umbrelele ei. Dacă chinezii...

"Ştefane, oare sunt foarte exagerată dacă azi o să te rog să te faci bine cu viteza luminii?" Dacă-l întreba chestia asta, îl dădea în infarct. Aşa că tăcea... şi ofta greu...

Florentina

Se grăbea. Da' rău de tot! Trebuia să ajungă în capătul curţii, la ultimul dulău de lângă gard. Ca să simtă ea că se îndepărtase la maximum de distanţă de chestia aia cu turn de pază şi reguli foarte stricte, unde ea era prinţesă prizonieră...

Hei! Cine venea? Întoarse capul... Ete-l şi pe băgăciosul ăsta! Thomas gâfâia serios:

- Stai!

- Ba nu stau deloc!

- Stai, mă!

- Lasă-mă-n pace!

- Nu pot să te las!

- Ba poţi - da' nu vrei! Că ţi-a zis ea să te ţii după coada mea şi să mă-mpaci până se-ntoarce ea! Aşa-i?

Thomas ajunsese lângă ea - gâfâia greu:

- Dacă te referi la dna Ana, nu - nu mi-a zis nimic.

- Şi-atunci de ce-ai venit după mine? De ce nu poţi să mă laşi în pace? Bă, lăsaţi-mă în pace! C-o iau razna! Nu vă mai ţineţi după coada mea!

- Mi-a spus Biţu că te-ai trezit şi te-ai dus în conac. Şi m-am dus după tine şi-am aflat că te-ai certat cu dna Ana şi-ai plecat spre pădure. Şi nu pot să te las singură pe-aici.

- De ce, mă? De ce nu poţi? Ce-ai cu mine?

- N-am nimic cu tine; da' nu pot să te las singură când te ştiu supărată.

- De ce, mă?

- Fiindcă nu pot - na! Nu pot eu să te ştiu supărată!

Daa, sigur! Nu putea el...

Acum tăcuse. Mergea lângă ea şi tăcea. Şi ea tăcea. Ea îşi vedea de drumul ei. Ea chiar voia să ajungă pân' la ultimu' dulău! Uite-aşa, ca să-l scoată pe-ăla din sărite şi să-l facă să latre până rămânea fără glas! Ca să nu mai fie ea cea mai furioasă fiinţă vie din curtea asta! Ca să irite şi ea pe cineva pân' la criza nervoasă! Ca să se răcorească...

Făcea, în continuare, paşi mari şi grăbiţi. Thomas n-avea probleme în a ţine pasul cu ea. Tăceau amândoi. Nu prea mai era ceva de spus... de vreme ce el ţinea deseori cu mama ei, iar asta însemna s-o contrazică pe ea şi s-o înfurie şi să se certe din nou...

Mergeau în tăcere. Or să şi stea în tăcere. Şi-or să se-ntoarcă în tăcere. Şi gata.

Ştefan

Asculta ţăcănitul tastelor. Seniorul lucra la o chestie cu multe cuvinte. Cunoştea bine sunetul slab, ascuţit al tastelor de laptop. Era o diferenţă mare între tastele de laptop şi cele de tastatură. Astea erau ascuţite şi mai slabe; alea de tastatură aveau ecou - de parcă toate "cântau" litera o - şi se auzeau mai tare, mai... necioplite. În plus, logica îi spunea că Seniorul nu căra desktopul după el, într-o valiză încăpătoare; aşa că trebuia să fie un laptop...

Cioc-cioc! Oare cine venise?

- Intră.

Asculta... şi nu auzea nimic...

- Bine v-am găsit, ieduţii mei...

- Bine-ai venit, mamă căpriţă.

Hei! Ana se stropşi, în romanes:

- Bă, ia vezi tu cum faci să ţi-o furi!

- Mamă căpriţă, dacă mi-ai adus nişte iarbă de-aia bună, cu multă nicotină, promit că nu mai fac!

- Nu ţi-am adus - dar ştiu pe cineva care dă chiar acum fuguţa la cumpărături...

Şi uite că, în loc să vină la el şi să-l sărute, Ana se ducea să trimită unul dintre băieţi la cumpărături... Păi, asta e! O aştepta! Ce mai putea să facă...

- Gata, s-a rezolvat.

Ce bine! Se grăbi să-i facă semn cu degetele - o voia cât mai repede aici, lângă el! Soţia lui începu să râdă, semn că îi văzuse nerăbdarea... Şi iată şi mâna ei pe obrazul lui... Iată şi sărutul... fermecat...

- Ţi-am mai spus vreodată cât de mult te iubesc?

"Da, iar dacă n-ar fi urâtu' ăsta aici, cu noi, te-aş ruga să detaliezi..." Era îndrăgostit...

- Cum a decurs testul de memorie?

- Perfect. N-are pierderi de informaţie.

- Asta e bine...

Îşi aducea scaunul... Se aşeza lângă el... Simţi perna lăsându-se un pic - iar Ana lui îşi lipi palma pe obrazul lui şi şopti:

- Am venit să-ţi spun totul.

Totul... Totul! Venise, în sfârşit, să-i spună ce se întâmplase cât dormise el! Uraa!

- Seniorul spune că nu putem folosi aparatele de bruiaj aici, din cauza maşinăriilor din cameră, care e posibil s-o ia razna rău de tot şi să cheme medicii. Aşa că o să vorbesc foarte încet... Iubirea mea, a venit momentul să afli totul. Pentru că am mare nevoie de tine - şi de sfaturile tale. Mă descurc binişor în rolul de regină; dar sunt unele lucruri care mă depăşesc. Aşa că o să-ţi povestesc... Şi, dacă văd că te-nfurii din nou, o să chem medicii să-ţi mărească dozele...

Da - era de acord cu tot ce spunea ea! Numai să-i povestească odată! De aproape două luni de zile, afacerea mergea fără el! Şi habar n-avea cum şi cine-o conducea! Trebuia să afle...

- În dimineaţa când tu te-ai urcat în elicopter, eu n-am plecat la cumpărături. N-am putut să plec. Pur şi simplu! Şi am văzut cum se legăna elicopterul, am înţeles că aveţi probleme... Am alergat până la locul unde-ai căzut tu. Te-am găsit şi am chemat salvarea. Iar Toni a sunat-o pe Rebeca şi a chemat-o la aerodrom.

"Da' de ce? Ce treabă avea ea cu prăbuşirea mea?"

- S-a gândit că Părintele era plecat cu treburi. Şi cum eu aveam nevoie de-un om priceput la toate... După ce-a venit ambulanţa, noi doi am ajuns la spital - iar pe ea am trimis-o la conac. Atunci, Rebeca a descoperit că conacul fusese atacat.

Poftim?

- Nu mai era nimeni în viaţă acolo. Decât câinii.

Poftiim?

- Cinci băieţi de la pază, plus bona lui Trésor, au fost găsiţi decedaţi. Împuşcaţi în cap.

Cee?

- Iar Trésor nu era nicăieri.

Cum-cum?

- Au răscolit curtea, au scanat-o, au survolat-o şi-au scotocit-o frunză cu frunză. Şi n-au găsit-o. Şi atunci am anunţat poliţia că Trésor a fost răpită.

Aia mică fusese răpită?

- Tu ai intrat în operaţie, Aleodor a reuşit să se întoarcă la conac... Trésor este şi acum prizonieră în mâinile unor străini.

Puştoaica era prizonieră! Mamă, Doamne!

- În noaptea aia s-a internat Seniorul aici, cu tine. Eu m-am întors la conac, iar pe la unu jumate a venit şi *Mister P*. Am făcut şedinţă extinsă cu toţi consilierii. Şi am fost ridicată de pe scaunul meu şi aşezată pe scaunul tău.

Cine făcuse asta? Cine fusese dementul care-o expusese aşa? Nicu Cărare, nu? Că ăla era dement şi-o iubea şi-o sorbea din privire şi nu mai putea după ea! Nebunul ăla!

- Şi, din momentul ăla, eu conduc afacerile.

Aoleu! Mamă, Doamne!

- Eu şi numai eu, ajutată "la greu" de Isamu, protejată "la greu" de Fang...

Doamne! - să-i fie frică Ăl de Sus să se scoale el din patu' ăsta! Că-i tăia pe toţi! Toţi consilierii lui, cu nea Nicu Cărare-n frunte! Îi alinia şi-i tăia după catalog!

- Ştefane, după cum văd eu pe peretele ăsta, eşti în pragul leşinului. Te rog să te linişteşti.

Cum dracu să se liniştească, dacă aflase că Nicu Cărare îşi bătuse joc de toate eforturile lui de a-şi ţine regina departe de orice pericol? Şi-o azvârlise în mijlocul luminii reflectoarelor? Iar chinezul ăla afurisit de la Cannes uita toate explicaţiile lui şi toate instrucţiunile lui şi-o lăsa să strălucească în prim-plan?

- Ştef... dacă nu... eu mă...

N-o mai auzea. Îi uruiau îngrozitor urechile!

- ... ca să mă duc... Alexand... seara... Trésor...

Nu - degeaba se căznea să înţeleagă ce-i spunea. Strânse mâna dreaptă - mobilul Seniorului piui, iar vocea soţiei lui se opri...

Mâna ei îl mângâia pe obraz. El încerca să se liniştească, dar nu reuşea. Conacul fusese atacat, puştoaica fusese răpită, Ana conducea afacerile... El simţea că se-nvârte întunericul cu el...

Simţea că îl ia somnul...

Florentina

Renunţase la planul de-a ajunge chiar până la ultimul dulău. Se oprise la vreo 200 de metri de cuşcă. Simţise că se mai liniştise - că animalul ăla nu e vinovat cu nimic pentru nefericirea ei. Şi, decât să-l audă hămăindu-i peste gânduri, mai bine...

Era linişte. Adică nu vorbeau. Stăteau în fund pe iarbă, unul lângă celălalt, şi tăceau... Din punctul ăsta de vedere,Thomas îi respecta dorinţa - şi n-o toca la cap. O lăsa să se gândească la ale ei. Numai că acum ea avea o problemă. Ea ar fi vrut să vorbească... Şi nu prea putea, pentru că în clipa când realizase că bunul ei prieten devenise bărbat, parcă se ridicase un zid între ei... Şi nu mai putea să-i spună câte-n lună şi-n stele. Parcă Thomas se depărtase puţin de ea. Nu ştia ce să creadă...

Oftă greu - poate reuşea el să deschidă discuţia! Ea era mută şi-i venea să plângă...

Păsările îşi cam făceau de cap. Cocoţate sus, în coroanele înalte ale copacilor, pălăvrăgeau de zor. Ei tăceau. Ei se gândeau...

Oftă din nou - şi-şi acoperi faţa cu palmele... Gata!

- ... De ce nu m-a luat, mă, şi pe mine? De ce nu m-a luat la spital? Ea nu-şi dă seama că mi-e dor de el? Şi că vreau să-l văd? Şi că poate aş vrea şi eu să-i spun ceva? Acu' s-a trezit - şi uite că eu n-am voie să mă duc la el!

Thomas nu se grăbea să-i răspundă... La naiba! Scăpă un suspin...

- ... De ce îl ţine... doar pentru ea?... De ce e... aşa egoistă?... N-am şi eu un suflet? Ai? Pe mine... nu mă doare sufletu' după el?... Eu n-am nimic să-i zic?... Ai? Aşa crede ea?

Fu cuprinsă cu braţul şi trasă şi strânsă în braţe... Şi ascunsă de toate relele pământului... Bufni în plâns:

- Mi-e dor de el!

... Păsărelele o bârfeau. Parşive ca de obicei, se uitau la bocetul ei şi-o bârfeau de zor. Dulăul o auzise şi el şi lătra... Numai el o ţinea ascunsă bine în braţele lui - şi încerca s-o consoleze fără cuvinte, doar mângâind-o pe umăr...

Ana-Maria

Nu mai stătea cu capul pe perna lui. Se ridicase. Privea aparatele. După o oră de povestit, Ştefan al ei primise doză mărită de calmante - şi tot în pragul leşinului era şi acum. Ceea ce făcea ea de-o oră încoace părea total contraproductiv...

Oftă greu şi se ridică:

- Ţi-am spus o parte din lucrurile care s-au întâmplat până acum. A fost o surpriză pentru tine - se vede clar, pe toate ecranele din rezerva asta. Eu zic să ne oprim.

Mâna lui strânse prompt maneta, făcând mobilul Seniorului să piuie.

- Te rog, nu face aşa!

Ba o făcea din nou!

- Ştefane, ceea ce ai aflat tu azi te-a bulversat rău! Hai să facem o pauză! Mâine, după micul dejun, vin din nou şi continui povestirea.

Mobilul Seniorului piuia cu frenezie...

- Îţi promit că mâine îţi spun şi restul de lucruri care s-au întâmplat. Hai să ne oprim acum. Hai să folosim următoarele 24 de ore ca să te gândeşti la ceea ce ai aflat.

Nu, era exclus să asculte de ea...

- Eu plec azi în Austria, să vorbesc cu Alexander şi să încerc să aflu informaţii noi despre Trésor. Tu stai cuminte aici, linişteşte-te, gândeşte-te...

Soţul ei nu mai strângea maneta...

- Îţi promit că mâine mă întorc şi-ţi spun şi restul. Bine?

Contrar bănuielilor ei, Ştefan nu-i strângea mâna...

- Ştiu că te-ai supărat pe mine. Dar să ştii că am luat decizia asta pentru binele tău.

Nu! Nimic! Se supărase! Păi, treaba lui! Să se supere! N-avea nici un rost să-i toace la ureche atunci când era nervos! Pe lângă uruitul din urechi, probabil că mintea lui scăpa informaţii valoroase; aşa că se opreau acum.

Se aplecă şi îl sărută... Şi se grăbi spre uşă:

- Să fii cu ochii-n patru.
- Evident.
- Vorbim.
- Vorbim.

Ieşi, urmată de Piao:

- La ce oră decolăm?
- La unu jumate.

Minunat! O să se plictisească rău în avion...

Ştefan

Aah, Doamne! Ce femeie afurisită! Şi căpoasă, şi afurisită! Îl lăsase cu ochii-n soare şi plecase în Austria!

Fu luat de mână, iar Seniorul mârâi la el:

- Bă! Ia potoleşte-te! Că iar leşini - şi ea are nevoie de tine treaz, nu comatos!

Asta aşa era...

- Acu', că ea ţi-a zis ce era important, eu o să-ţi zic amănuntele. Şi-o să înţelegi de ce lucrurile sunt aşa cum sunt acum. În primul rând, lovitura la conac au plănuit-o cu cel puţin două luni înainte. Şi au avut informaţii din interior - informaţii confidenţiale, de securitate. Au intrat pe poartă cu două maşini transformate în aparate de bruiaj. Au lichidat toate bipedele din curte şi din conac. Pe băieţii de la pază i-au prins în vila lor, în camera de supraveghere. Iar planul lor a fost să o omoare pe Rebeca.

Cum? S-o omoare pe Rebeca?

- Dar Rebeca era la aerodrom. Iar aia mică n-ar fi fost acasă, dacă n-ar fi încercat-o un pui de răceală. Băieţii de la pază au fost cantitate neglijabilă pentru ei; bona fetiţei a intrat la "victime colaterale". Dar pe aia mică n-aveau cum s-o omoare - fiindcă nu vor să distrugă neamul Ionescu, ci să-l "dizloce".

Adică... cum?

- Vezi tu, Ştefane? Ţi s-a dus vestea că eşti geniu în afaceri; aşa că fanii te doresc din toată inima! Şi cum tu eşti foarte legat de Franţa...

... Seniorul avea două mari calităţi. Prima - era omul lui Nicu Cărare şi-avea acces la informaţii mult mai detaliate decât aveau ei. A doua - era legat sufleteşte de el şi n-avea nici un interes să-l mintă. Ceea ce auzea el acum erau, de fapt, cuvintele bătrânului lui protector...

- Tu o domneşti cu China. Nu eşti ahtiat să vrei tot mai mult; tu, dacă l-ai avea doar pe Isamu, ai fi pe culmile extazului. Pe lângă chinezul tău, te-ai îngrijit şi de Rebeca, şi de Diamant. Şi de Luka. Şi sunt unii oameni care consideră că, după atâţia ani, ar fi cazul să te mai ocupi şi de alţii.

Deci aşa... Mda...

- Bun. Mă bucur să descopăr că te-ai mai liniştit.

Ba nu se liniştise deloc - dar ţinea musai să afle totul! Adică trebuia să afle totul! Şi trebuia să se concentreze şi să gândească obiectiv - fiindcă regina avea nevoie de ajutor...

- Continuăm - da?

Da.

Florentina

Prânzul era un pic cam prea protocolar, după părerea ei...

Se întorseseră din curte cu jumătate de oră înainte de "startul oficial" al mesei. Îşi spălase ochii plânşi cu apă rece, se refardase şi reuşise să mascheze faptul că bocise în hohote - arăta ca şi cum doar lăcrimase un pic. Thomas nu încercase s-o consoleze cu cuvinte - se rezumase la a-i ţine capul pe umărul lui, poziţie care o ajutase mult să bocească rău şi să se calmeze...

Se întorseseră la conac în tăcere...

Se întâmplase ceva între ei. Aseară, când el îşi pusese palmele ei pe obraji şi-o sfătuise să-l sărute ca formă de exerciţiu, se întâmplase ceva. Nu ştia ce. Nu-şi putea da seama ce anume produsese declicul din capul ei. Dar aseară fusese prima oară când realizase că Thomas era bărbat. Nu-şi amintea să fi simţit urme de barbă în palmă, nu-şi amintea să fi fost apucată altfel, sau răsucită altfel... Poate că era altceva - poate că abia aseară corelase vârsta ei cu vârsta lui! Şi florile care tot apăreau în camera ei! Adică el, care în ultimul timp apărea lângă florile din camera ei...

Nu ştia...

Se întinse după pâine - şi-i aruncă o privire fugitivă. Şi reveni repede spre farfuria ei - că roşise uşor, iar chestia asta era ceva nou...

Ce naiba era cu ea? Că ea avea ceva, nu el! El mânca, bine-mersi, şi pălăvrăgea cu Léon! Ea uite că roşise - şi era evident că, spre deosebire de vizita anterioară la conac, era mută şi pitită toată între propriii umeri! Ce se întâmplase cu ea?

... Păi, nu se întâmplase nimic. Doar descoperise... Descoperise că crescuseră. Amândoi. Ea una nu se mai simţea atât de dornică să-i împărtăşească lui secretele. Nici alea legate de Vincent, nici alea legate de fortăreaţă...

Nu ştia de ce dar, de când cu răpirea lui Trésor, Thomas începuse să-i dea dreptate mamei ei. Întotdeauna. Să fie mămica ei chiar atât de înţeleaptă? Să fi primit el dispoziţie să-i "popovăduiască" deciziile? Asta numai el ştia! În orice caz, parcă nu mai erau pe aceeaşi

lungime de undă. Nu ştia de ce; pur şi simplu, parcă nu mai vedeau viaţa la fel! Şi poate că nici n-aveau cum s-o vadă la fel! El era bărbat, ea era domnişoară! Alte viziuni, alte interese - alţi hormoni, la urma urmei! El ar fi trebuit "s-o cotească" spre interese realiste; ea ar fi trebuit să dezvolte un puternic simţ al frumosului şi să insiste cu eticheta. Că-şi anunţase mama că voia să fie adolescentă, iar în secunda doi aflase cum trebuia să fie viitorul ei soţ. Şi uite că, din păcate, n-o să se mai poată sfătui cu bunul ei prieten. Din păcate, n-o să poată să-l întrebe "ce şi cum", apropo de viitorul ei soţ. Va trebui să se căznească să-l descifreze singură. Şi-ar fi avut nevoie de ajutorul lui, că fusese întotdeauna sincer şi avusese grijă de ea...

Mai luă o felie de pâine - şi-i mai aruncă o ocheadă. Era foarte prins în polemica aia cu Părintele. Discutau politică - de-aia externă, desigur. Avea senzaţia că spionul era pus în dificultate... Thomas turuia. Vorbea foarte bine franceza. Avea un accent plăcut - poate un pic "hârşit", cu scăpări împrumutate din franceza stradală. Dar nu era ceva deranjant. Per total, vorbea foarte bine franceza. Era bursier...

Decise să-l întrerupă - aşa, bădărăneşte:

- Părinte, ce ştii - când se întoarce mama de la spital?

- Nu se mai întoarce. Adică a plecat deja spre Austria.

Se uşchise repejor, preocupată de ale ei... Aprobă cu capul - şi-şi umplu gura cu mâncare. Aleodor reveni la subiectul politic; Thomas, însă, tăcea. Se simţea privită... Ea evita să-l privească...

Nu ştia ce se întâmplase - dar nu mai era ca înainte. Parcă-i era frică de el... un pic. De partea aia care ilustra termenul "bărbat". Şi parcă-i era jenă de el. Parcă nu-i mai venea să pălăvrăgească cu el câte-n Lună şi-n stele. Pur şi simplu, aşa - nu mai putea! Era prietenul ei "de juma' de viaţă", dar...

Rebeca

Se aşeză şi introduse parola. Şi se grăbi să-şi verifice mail-ul. Avea un "gol" de jumătate de oră, numai bun să facă videoconferinţă cu el. Era foarte curioasă dacă soţul ei se-nvrednicise să-i scrie ceva...

Nu - nimic de la Diamant. Nici "iartă-mă că n-am fost alături de tine azi-noapte", nici "să-ţi fie ruşine pentru felul cum ai vorbit cu mine". Nici măcar un mail gol! Nimic-nimic!

... Mesaj nou...

Nu. Fără mesaj nou. Dacă Diamant decisese să n-o caute deloc până acum, însemna că era prea furios pentru ceea ce-i zisese nevastă-sa azi-noapte, ca să se-apuce s-o caute. Şi nici ea nu putea spune că îi trecuse supărarea! Păi dacă el s-ar fi urcat în avion la zece seara, la ora două dimineaţa ar fi putut să fie lângă ea! Nu de alta, dar nu fusese vorba decât de viaţa ei! A nevestei lui - sau soţiei, cum voia el s-o numească! Un maniac plin de bani şi putere încerca s-o omoare! Pe el îl interesa chestia asta câtuşi de puţin? Că stătea în România, îşi vedea de treburi, dormea noaptea-n Aurari...

Nu putea să nu facă o comparaţie cu familia Ionescu - Ştefan şi Ana. Ea fusese alături de Ştefan şi pe vremea când Jun încercase să-l omoare, şi după aceea. Văzuse cu câtă plăcere se regăseau ei în fiecare dimineaţă. Văzuse cu câtă grabă se căutau şi se repezeau să fie din nou împreună. Aşa fusese şi ea cu Diamant - chiar făcuse lungi comparaţii şi trăsese concluzia că ea avea o dragoste imensă, aşa cum avea şi Ana. Şi uite că şi ea, şi Ana treceau prin momente grele. Mai bine spus, şi Ana şi Diamant treceau prin momente grele. Ştefan era blocat în spital. Ea, nevasta lui Diamant, era blocată în conac. Ana se ducea în fiecare seară la Ştefan, deşi trebuia să gestioneze un imperiu uriaş. Diamant conducea o ţărişoară mărunţică şi nu catadixea să-i trimită nevesti-sii nici măcar un mail gol...

Închise mail-ul şi deschise interfaţa cu banca - să vadă încasările şi să valideze tranzacţiile. Să folosească la maximum timpul pe care-l avea. Că dacă stătea cu ochii pe pereţi şi mintea la bărbatul ei, n-avea nimic de câştigat.

Ana-Maria

Amândoi erau foarte atenţi la ea. Deşi terminase expunerea planului pe care-l "copsese" de dimineaţă, nici Alexander şi nici Piao nu scoteau un sunet... OK!

- Ţi-am spus ce s-a întâmplat în Bourges şi cum. Ţi-am spus ce-a păţit omul lui Nicu al lui Titel, când i-a văzut pe stradă şi s-a luat după ei. Am venit azi la tine special ca să modific ordinul anterior. În cazul în care vreunul dintre oamenii tăi o recunoaşte pe Trésor pe stradă, scoate pistolul, trage un foc de avertizare şi urlă la ei să stea pe loc. Şi apoi face pe dracu-n patru să-i prindă măcar pe ăia care-or să încerce să înlesnească fuga femeii. Şi le injectează zeama pe care-o să ţi-o scrie Piao pe-o hârtie. Şi-abia apoi cheamă întăriri şi-o dubă încăpătoare.

Alexander era năuc, Piao era roşu ca focul...

- Ăştia lucrează draconic. În sensul că numai ăia trei care sunt cu Trésor ştiu unde e Trésor. Şeful lor nu află decât numele unui oraş - şi îl află cu întârziere. Aşa că e foarte posibil ca indivizii să încerce inclusiv sinuciderea, doar să nu trebuiască să rostească o adresă. Înţelegi?

- Da, şefa. Să-mi zici zeama - şi văd eu cum fac.

Bun - în Alexander avea încredere, că era stăpânit de rigoarea aia germană, bună...

Piao continua să tacă. Era în continuare roşu. Căuta ceva pe laptop - şi-i evita privirea. Evident, chinezului îi displăcea profund planul ei. Însă n-o contrazicea - aşa că n-avea şanse să afle ce anume greşise. Oare partea aia cu focul în aer fusese o exagerare? Alexander o rupse din gânduri:

- Dacă dormi aici, sun câţiva amici - şi, înainte de cină, semnăm nişte contracte.

- Contracte despre...

- Despre haine - multe şi variate.

Haine - adică mărfuri neperisabile, adică contrabandă. Alexander avea un foarte bun "aparat uman" de producere a documentelor mai frumoase decât ar fi fost originalele. Mergeau bine afacerile cu neperisabile. Din păcate, beneficiul era mic, indiferent cât de mari erau cantităţile... Aprobă:

- Semnăm. Aranjează întâlnirea. Piao, ne întoarcem la Bourges mâine dimineaţă.

Alexander se grăbea să iasă. Piao nu ridica nasul din laptop, semn că nu era pregătit să-şi susţină argumentele cu care îi combătea decizia. Dar le căuta chiar acum şi le aranja în minte. Scoase telefonul oficial. Menu... Games...

Diamant

Iar era întuneric în livingul lui. Iar făcuse fumăraie mare acolo. Făcea ce făcea şi uita să deschidă geamurile...

Azi încercase să-şi facă de treabă. Să-şi umple timpul cu muncă. Să vorbească cu oamenii, să se întâlnească cu tovarăşii, să verifice cazinourile şi vilele de protocol din zonele în care avusese întâlniri de afaceri. Toţi se uitaseră ciudat la el, în prima fază. Maşinăria inventată de vărul lui funcţiona atât de bine, încât pe unii, spre ruşinea lui, nu-i mai văzuse de vreo două luni! Şi cum ştiuseră că totul merge perfect, îl priviseră ciudat...

Nu, nu-l sunase. Şi nici nu-i scrisese. Raina nu-şi amintise azi de el...

Avea senzaţia că se terminase. Mariajul lui. Avea senzaţia că ea pusese punct mariajului cu el. Avea sentimentul că aştepta degeaba... Sigur, îl sunase Aleodor! Spionul îl bombardase practic cu informaţii! Primise şi el raportul lui Cheng - dar Părintele îl tot sunase şi-l tot bătuse la cap ba cu una, ba cu alta...

Apropo! Azi îşi scosese pălăria în faţa sprâncenatului pe care-l împuşcase cu multă plăcere în 2011 şi pe care se văzuse nevoit, la un moment dat, să-l ierte pentru moartea lui Gilles! Îl iertase, dar nu-l uitase. Şi fusese întotdeauna retras şi precaut faţă de el - că se mai

întâlniseră de câteva ori, şi la Cannes, şi pe la paranghelii cu frac şi icre verzi-gălbui. El nu putea să fie aşa ca Cheng ăla. Probabil că sprâncenatul îl iertase pe el pentru glontele din Orléans chiar în clipa când primise ordin s-o facă - adică în 2011, între Crăciun şi Revelion, la câteva minute după ce Fang îi condusese pe ei la maşini şi strânsese mâna lui Ştefan. El nu putea fi aşa. El îl iertase pe Cheng în 2018 - şi nu pentru vreo "faptă de vitejie", ci pentru "faptele de vitejie" cu care chinezul ăla îi răsplătise rânjetul amabil, de-a lungul timpului. Şi tot nu-l uitase! Şi tot precaut era, în relaţia cu el! În fine...

Raina lui nu-l sunase, nu-i scrisese... Nu-l surprinsese cu apăsarea soneriei...

Ar fi putut să se ducă la culcare. Şi gata - mâine era o altă zi, cu o altă dispoziţie, cu alt moral, cu alte pătanii... Ar fi putut s-o sune - călcându-şi în picioare demnitatea de bărbat căruia i se spusese că stătuse în cur în living... şi cam atât. Ar fi putut să mai aştepte - că poate îşi amintea totuşi de el şi-l suna...

Şi dacă nu mai aştepta el deloc? Dacă rezolva el problema chiar acum, în clipa asta?

Se ridică, oftând greu, şi mută toate cele la bucătărie. N-avea acum stare de ele. Şi poate că mâine nici n-o să mai conteze dacă îşi spălase sau nu scrumiera! Şi-aşa, îşi bombardase sistematic ambii copii cu fum de ţigară - de parcă n-ar fi ştiut că e cancerigen, iar ei sunt totuşi copii! De când se ştiuse el, fumase oriunde-i venise să fumeze. Din punctul ăsta de vedere, educaţia din şatră nu-i prinsese chiar foarte bine. Da, bărbatul e bărbat! Da, femeia are datoria să aerisească după el. Dar chestia asta cu "bărbatul", cel puţin în privinţa lui, se ciocnea violent de cealaltă educaţie - aia a lui Ştefan. Aia care-i spunea să-şi respecte femeia, să-şi respecte copiii, să-i iubească şi să-i ajute şi să-i ferească de rele... inclusiv cenzurându-se şi renunţând el la propriile tabieturi...

Urca scările şi se întreba, la modul cel mai serios, cu ce o ajutase el pe Trésor - care locuise în Franţa, cu care interacţionase destul de puţin, cu care se jucase şi pe care-o iubea enorm... dar căreia nu-şi amintea vreodată să-i fi schimbat pampersul...

Îşi dădea seama că pornea cu gândul de la un subiect şi sfârşea la altul. Şi nu trăgea nici o concluzie, pe nici unul dintre subiecte. Pornise de la "jos pălăria" şi ajunsese la rememorarea trecutului; pornise de la fumatul în casă şi analizase educaţia primită de la Ştefan... Capul lui era chisăliţă. Concentrarea lui avea valoarea zero. El, Diamant Ionescu, avea acum mintea vraişte - şi recunoştea cinstit că mintea lui nu mai valora nici cât o ceapă degerată şi mucegăită...

Intră în dormitor şi nu mai închise uşa. Ce folos?! La ce s-o mai închidă? Ce - n-or să-l vadă, oricum, când or să se scoale? Ba da! Poate-or să-l vadă chiar acum, noaptea! Dacă făcea zgomot mare...

Se lungi încet pe pat. Întinse mâinile în lateral... Ridică mâna stângă, pipăi colţul saltelei... Aici fusese cuţitul Safirei. De-aici îl luase în noaptea-n care se dezlegase de ea. Se întreba... Oare dacă el n-ar fi cunoscut-o pe Raina, Safira l-ar mai fi înşelat? Dacă n-ar fi făcut pe dracu-n patru să fie mai mult plecat, dacă nu l-ar fi băgat pe Cornel în casă, Safira ar fi cedat? Adică ar fi "atacat-o" el? Că nu se aruncase ea de gâtul lui - el se repezise la picioarele ei şi-i jurase câte-n lună şi-n stele...

Nu mai conta. Nimic nu mai conta. Privea lung tavanul...

Se gândea la viaţa lui. La ciotul ăla de viaţă...

De fapt, nu era chiar un ciot. Era jumătate de viaţă! Avea 34 de ani! Şi-ntotdeauna îşi spusese că mai mult de 70 n-o să prindă el, că or să-l omoare ori femeile, ori ciroza... Acum nu mai obişnuia să bea. Ciocnea la ocazii, dar mai mult de-un pahar nu bea. Nu-i mai plăcea. Trăgea deci concluzia că, uite, avusese totuşi dreptate - şi o femeie o să-l omoare...

Se ridică încet şi se opri în faţa oglinzii. A oglinzii Safirei. Ea voise o oglindă mare, să se vadă toată din cap până-n picioare...

Avusese o nevastă frumoasă. Adică amândouă erau frumoase. Una fusese "de Aurari"; cealaltă era "de Franţa". Amândouă cochete, amândouă concentrate asupra fericirii bărbatului lor... Până la un punct doar. Până la punctul în care se întâmplase ceva. Acel "ceva" care le determinase să-l lase. Nu-şi dădea seama dacă le făcuse el ceva, sau...

Poate că el era de vină - nu? Poate făcea el ceva! Că doar nu erau amândouă nebune...

Se privea lung...

Păi, ce mai putea spune? Ăsta era el! Exact ăsta era! Diamant Ionescu! Înăltuţ, bine făcut, brunet cu ochi albaştri, cu haine de firmă, cu pistoalele la ham, cu blindata... Cu conturile - lei, euro, dolari, ruble, yeni... Dar el, Diamant Ionescu, aşa cum se vedea acum în oglindă, n-avea decât fizicul. Atât. Fizicul şi creierul. Fizicul era aşa dintotdeauna - iar lor le plăcuse, că se băgaseră de bunăvoie sub el! Pesemne că acolo sus, la "cutiuţă", era ceva în neregulă...

Privea punctul ăla din mijlocul pieptului - punctul unde bătea inima. Acolo, în punctul ăla, se întâmplaseră multe de-a lungul timpului. Acolo simţise şi bune, şi rele. Acum nu mai simţea nimic. Acolo, în sufletul lui, nu mai era nimic. Nu simţea nimic...

Oare el, Diamant Ionescu, om al cărui suflet simţise dragostea pură, mai putea trăi aşa, gol? După dragostea aia intensă, puternică, după ce soţia lui îl ridicase spre soare şi-l făcuse să strălucească şi să se-mbete cu fericire, oare mai putea trăi aşa?

... Din 9 martie până acum, trăise aşa - gol. Şi nu-i fusese bine deloc. Aşa că...

Aşa că trase pistolul din toc, îl încărcă, ridică piedica şi băgă ţeava în gură. Aşaa...

"Ţi-e frică, Diamante? Ţi-e frică de moarte?"

... Asta era o întrebare prostească. Nu-i era frică de moarte. Nu-i fusese niciodată. Aşa că...

... Dacă apăsa pe trăgaci, scăpa. Ştia cum se simte glontele; presupunea că, la aşa armă bună şi aşa traiectorie, de la aşa distanţă minusculă, n-o să simtă absolut nimic. O să moară instantaneu. Puf! Exact ca la pana de curent - se oprea totul brusc. Şi nu mai simţea nimic, nu mai ştia nimic... Pornea cu viteza sunetului spre iad, că ştia prea bine ce făcuse în ultimii 34 de ani... Or să-l găsească, or să-l jelească... Or să vină poliţia, procuratura, criminalistica... Or să-l îmbrace în costum, or să sune la Stoica... Şi-or să-l ducă la groapă. Şi gata.

Şi-apoi Ana o să trebuiască să numească alt şef peste România. Cel mai probabil, o să-l pună pe Grasu. Titel n-o să comenteze, deşi omul ăla dăduse dovadă de o loialitate ieşită din comun... Copiii lui or să poarte doliu... Nea Dumitru o să sufere mult... Mămica lui...

... O să moară cu gândul că nu plecase cu Azur în peţit - şi nu-l văzuse mire. Că nu-şi măritase fata... Că îşi lăsase copiii singuri pe lume... Că nu se-nvrednicise s-o găsească pe Trésor, fetiţa lui... Că nu ştia nimic de "copiii lor" - toţi ceilalţi copii care aveau şi sângele lui în vene. Că nu se întrebase niciodată ce mai fac - dacă mai trăiesc, dacă sunt bine, dacă întreabă vreodată de tatăl lor... Nu se gândise niciodată că, din sutele lui de milioane, ar fi putut să le dea şi lor măcar de-o ciungă... sau de caiete, sau de ghete... De mâncare...

Ce fel de om era el, Diamant Ionescu? Ce-or să spună oamenii despre el când or să afle?

... Ce-o să zică Ştefan când o să afle? Vărul lui era acum în spital, imobilizat şi sedat şi perfuzat. Mâine, cineva o să-l sune pe Senior şi-o să-i dea vestea; Seniorul o să-i spună lui Ştefan. Ce-o să spună Ştefan când o să afle?

... El, Diamant Ionescu, era un ratat. Moartea lui n-o să reprezinte mare pagubă pentru ceilalţi. Or să-l plângă şi-or să-l uite. Exact aşa cum el o uitase, mulţi ani, pe Safira. Numai că moartea lui, apărută acum, o să le facă probleme foarte multor oameni. Şi în afaceri, şi în familie. Nea Dumitru fusese greu încercat anul ăsta - şi încă mai era greu încercat, ştiind că Ştefan e încă în spital iar nora lui conduce afacerile. Moartea lui ar fi fost o lovitură grea pentru bărbatul care-l crescuse şi-l învăţase şi-l făcuse bulibaşă... Mămica lui ar fi rămas fără unicul ei copil... Azur şi Agata ar fi rămas orfani de ambii părinţi... Apoi, Ana ar fi trebuit să pună alt consilier peste România. Apoi ar fi trebuit să caute alt consilier pentru consilier. Şi nu prea avea opţiuni. După cum spunea mereu Ştefan, Grasu era unic... Şi mai era ceva. Ana s-ar fi concentrat asupra României. Dar şi Franţa probabil că ar fi şchiopătat... Fiindcă simţise dragostea reginei raiului lui mulţi ani - iar sentimentele alea nu puteau dispare aşa, într-o

clipă. Raina ar fi realizat radicalitatea deciziei lui. Ar fi realizat că nu-l va mai vedea vreodată, nu-l va mai auzi... Că rămăsese văduvă. Iar Trésor rămăsese orfană de tată. Şi-ar fi clacat Raina lui. Deci, Aleodor ar fi trebuit să preia Franţa; afacerea cu insigne s-ar fi împiedicat magistral fără Părinte. Şi aia cu Aspergerii ar fi avut de suferit. În concluzie, or să-l plângă şi-or să-l uite - dar moartea lui acum, azi, ar fi stricat totul. Şi mai era ceva... Sprâncenatul o căuta pe Trésor pentru că aşa voia Fang. Iar Fang voia asta pentru că îl rugase Ana. Dacă Ana... Dacă sprâncenatului i se schimbau ordinele, Trésor a lui ar fi fost pierdută pentru totdeauna. Ar fi avut soarta mamei ei - furată de la părinţi, dusă în altă ţară, vândută pentru cerşit, sau pentru furat, sau pentru pedofilie...

... Nu putea să moară. Nu acum. Nu încă. Şi cum până acum făcuse el ce făcuse şi trăise şi aşa, cu sufletul gol, o să facă un efort şi-o să continue să trăiască aşa până se refăcea Ştefan. Îi era dator vărului lui. După ce făcuse toate greşelile din lume, după ce se răsfăţase şi-şi făcuse de cap şi-l pusese de fiecare dată pe Ştefan în postura vărului care trebuise să-i dreagă cioacele şi să-l ierte, atâta lucru putea să facă şi el pentru vărul lui. Acum, când Ştefan avea nevoie de el, o să fie aici - şi n-o să-i înşele speranţele.

Pentru Ştefan. Şi pentru cumnata lui.

Trase încet ţeava din gură...

Dezarmă pistolul, îi puse şi siguranţa...

Lăsă hamul şi armele pe noptieră şi se grăbi să revină în bucătărie. Înghiţi un somnifer... Şi cam atât. Mâine o să fie o zi nouă, cu probleme noi, cu păţanii noi...

26 aprilie 2020 - duminică

Florentina

Cât se făcuse ceasul? Şapte? Mm - cât de devreme era! Dar uite că se trezise la şase - şi nu mai reuşise să adoarmă. Făcuse o baie straşnică, îşi uscase părul... şi se înfuriase. Ca de fiecare dată când îl spăla, părul ei se înfoiase şi se încreţise ca la balamuc. Aşa că luase o decizie radicală şi se apucase să-l întindă. Aşa - că citise ea, la un moment dat, pe net că tinerele care nu vor să-şi strice definitiv cârlionţii apelând la zemuri chimice şi le întindeau cu placa. Acum, la şapte dimineaţa, cobora încet mâna, atentă să n-o păţească tocmai la ultima şuviţă... Gata.

Ia uite ce păr lung avea ea...

Evident, nu avusese răbdare să-l întindă ca lumea. Cârlionţii nu mai erau isterici - se transformaseră în bucle largi, lejere. Freza aia "uşor afro", lungă până la jumătatea spatelui, se transformase în onduleuri largi, lungi până la cureaua blugilor. Şi zău că-i plăcea la nebunie noua ei frizură! Se privea în oglindă şi observa cum zâmbetul îi străluceşte...

Păi, să se ducă în curte! Oare Thomas se trezise? Că ea ar fi avut chef să discute cu el! Azi, acum, se simţea curajoasă; aşa că îşi luă geaca şi se grăbi să iasă. Şi alergă până la scări, ca să nu-şi trezească mama cu ţăcănitul sacadat al senzorilor...

Florina era în living - punea masa. La vederea ei, ochii negri se măriră instantaneu! Bufni în râs:

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa! Aduc imediat micul dejun!
- Nuu, nu-i nici o grabă! Mă duc în turn, să văd răsăritul!

Şi nu mai aşteptă replica ei referitoare la răsăritul care se produsese deja - ieşi, în pas de dans, în curte.

Era fericită! Aşa, cu buclele astea minunate, zău că era în culmea fericirii! Făcu o piruetă - şi-apoi încă una, mirată de foşnetul ciudat pe care-l făcea părul ei...

- Bună dimineaţa.
- Neaţa, Biţule!
- S-a întâmplat ceva?

Negă şi-o rupse la fugă spre turn:

- Mă duc să văd răsăritul!

Ia să încerce ea un sprint! Că nu mai sprintase de mult - şi se simţea "ruginită"! După ce se lăsase de aikido, se făcuse o puturoasă...

Alerga, simţea cum taie vântul... Trecea prin pete de soare... Prin stropii de soare ce se strecurau printre frunzele dese... Mm, ce frumoasă-i libertatea!

Descuie uşa şi intră. Şi porni voinicește pe scări. Oare mai era tableta aia sus? Trebuia neapărat să-şi facă o poză! Că cine ştie cât timp o să-i mai stea părul aşa frumos! Spre sfârşitul "călcatului" se cam plictisise şi începuse să dea rasol...

Daa! Uite şi tableta! Se trânti pe şezlong şi se grăbi s-o pornească. Pornea greu... Repede! Cameră foto... Poză! Şi încă una! Şi încă una! Trebuia să facă multe-multe, ca să fie sigură că se-alege măcar cu una... Ia - ce ieşise?... Tii, ce frumoasă era! Mult mai frumoasă decât cu cârlionţii ăia isterici! Acum, aşa, era "de vis"! Curat fotomodelă, cum comentau ele la şcoală pozele de prin reviste! Facebook... Avea un mesaj. Dar mai întâi posta fotografia aia! Aştepta... Gata. Ia - cine-i scrisese?

Ciudat; foarte ciudat! Vincent îi scrisese că îi e dor de ea. ***"Mi-e dor de tine"*** - aşa-i scrisese... Acum, ea avea două opţiuni. Prima, să-i răspundă - şi să se lase angrenată într-o discuţie cât era ziulica de lungă. A doua, să nu-i răspundă - şi să riște ca el să tragă concluzia că ei nu-i era dor de el. Nu ştia ce să facă...

Hei! Uşa turnului tocmai se închisese! Cine venise după ea? Toni,

oare? Venise să verifice dacă prinţesa era în siguranţă? Sau îi adusese Florina micul dejun?... Sau venise mama ei?

Nu; Thomas îi adusese micul dejun. Urca scara în spirală, extrem de atent la tavă. Ea îl privea lung şi trăgea unele concluzii... interesante, apropo de el în general. Şi mai trăgea o concluzie interesantă - tocmai îl măsurase din cap până-n picioare. Pe Thomas, bunul ei prieten din copilărie. Foarte ciudat...

- Neaţa.

- Neaţa.

Tava sfârşi pe măsuţă. Ochii negri o priviră şi se măriră mult... Bufni în râs:

- Ce zici? Eu cred că e mai bine!

- În general, cel mai bine e aşa cum îţi place ţie. Ţi-am adus micul dejun.

- Mulţumesc.

- Mă duc să-mi termin treaba.

- Nu vrei să mănânci cu mine?

- Am mâncat deja.

- Atunci vrei să-mi ţii companie?

Da, voia. Dar nu părea foarte încântat de chestia asta... Îi făcu loc lângă ea, pe şezlong, şi trase masa mai aproape:

- Nu pari încântat de perspectiva discuţiei cu mine.

- Ţi se pare.

- Nu încerca să mă duci de nas - că te-am văzut, cu cât chef te-ai întors din drum.

- Ştii bine că am întotdeauna chef de-o discuţie cu tine. E vorba de tata. Vrea să facă nu ştiu ce adaptare la scări, pentru dl Ştefan; şi trebuie să-l ajut.

- Ce adaptare?

- Zicea că o să vrea să urce şi să coboare; şi cum n-o să poată merge din prima, voia să-i facă un fel de rampă pentru scaunul cu rotile.

- Spune-i să n-o facă. I-ar da tatei sentimentul că scaunul ăla e permanent; şi l-ar întrista rău.

- Ştiu, şi ştie şi el. Dar, pe de altă parte, cred că l-ar întrista rău imposibilitatea de a coborî singur scările. Şi nici sentimentul că are veşnic nevoie de ajutor n-o să fie un plus pentru recuperarea lui.

- Să vorbească totuşi cu mama, înainte să se-apuce. Ea ştie cel mai bine dacă tati o să aibă nevoie de rampă sau nu.

- O să-i zic.

Micul dejun era delicios. Înfuleca la propriu, că-i era o foame teribilă...

- ... Cum l-ai îndreptat?

- Ce?

- Părul.

- Aa! Cu placa. Nu vreau să bag chimicale-n el. L-ar toci şi-ar trebui să mă tund. Şi uite ce frumos e aşa, lung!

- Într-adevăr, e foarte frumos...

Thomas privea masa. Şi copacii. Şi pereţii, probabil. Numai pe ea n-o privea! Oare de ce?

- ... Auzi? Tu eşti supărat pe mine?

- Nu. De ce să fiu supărat pe tine?

- Habar n-am! Că, vorba aia - nu ţi-am făcut nimic de data asta!

- Şi-atunci ce-ţi veni, să crezi că sunt supărat pe tine?

- Păi, faptul că nu mi-ai zis părerea ta sinceră apropo de noul meu *look* e un amănunt foarte neliniştitor!

Thomas începu să râdă - şi nici de data asta nu se întoarse spre ea:

- E foarte frumos. E ca-n reviste. Dacă ţie îţi place aşa, fă-l aşa; dar mie îmi plăcea mai mult creţ.

- ... De ce?

- Pentru că era sănătos şi lucios şi pufos. După douăj' de călcări de-astea, o să se tocească şi-o să-şi piardă strălucirea.

- Nu există! Am balsam bun!

Primi o ridicare din umeri...

- Dar tu ce zici: e mai bine aşa, sau creţ?

- Cel mai bine e aşa cum îţi place ţie.

- Hai, mă! Nu mai face aşa! Zi-i! Cum îmi stă mai bine - creaţă sau doar ondulată?

- Ţie îţi stă bine oricum.

- Mă!

- Vorbesc serios. Tu eşti frumoasă oricum. Cred că şi cheală ai fi la fel de frumoasă!

Bufni în râs - Thomas şi-o imaginase cheală! Era teribil! Se aplecă şi-l pupă apăsat pe obraz:

- Îţi mulţumesc că ai mereu grijă de moralul meu!

Nu, nu primea răspuns... Ea râdea, cu ochii la el; el continua să se încăpăţâneze să privească pe geam...

Îl privea, îi privea trăsăturile şi le descoperea... interesante. Aparte. Ca marea majoritate a băieţilor, Thomas semăna cu mama lui. Care era o femeie chinuită de greutăţi şi ridată de vreme, dar frumoasă. Trăsăturile lui erau armonioase, "legate" frumos una de cealaltă... Bărbatul de lângă ea privea copacii, probabil; ea îl privea pe el şi... Şi calcula...

"Draga mea, fii atentă la calculul ăsta! Diseară te-ntorci în fortăreaţa de pe Coasta de Azur. Şi n-ai şanse să-l vezi pe tati al tău până pleci. Imediat cum ajungi acolo, o să fii iar încuiată în temniţă - în colivia din temniţă. Adio ieşiri, adio plimbări, adio viaţă..."

Degeaba încerca ea să se amăgească - nu, nu era veselă. Era mai tristă ca niciodată. Şi cum tati al ei nu era lângă ea, s-o asculte şi s-o sfătuiască, cum mami umbla langa prin lume... Cum poate că, în lungile ei peripluri prin ţări străine, Ana-Maria Ionescu începuse să lanseze printre holteii de-nsurat zvonul că prinţesa devenise adolescentă şi începuse să-şi caute jumătatea...

Oare ce-ar fi zis mămica ei dacă ar fi aflat că fata ei, prinţesa Florentina, se pupase rău de tot cu băiatul servitorilor? I-ar fi stat inima-n piept? S-ar fi simţit dezamăgită? S-ar fi înfuriat? Că astea erau stările prin care o treceau pe ea interdicţiile impuse de mămica ei! Oare, dacă îl sărută acum pe Thomas, mama ei o să facă o criză de nervi? Şi-o s-o pârască lui tati?

... Şi dacă o pâra lui tati, ce? Era supărată fleaşcă şi pe el! Că el zisese că nu vrea să-l vadă copiii slăbit şi nepregătit! El considerase că n-are nimic important de auzit de la ei! Că doar auzea, nu? Pe multiubita lui Ana o auzea foarte bine! Tati al ei preferase să nu-şi audă copiii...

Ce-ar fi "să le facă pocinogul" şi să-l sărute? Aşa, ca să simtă şi ei că-i doare sufletul?

Se aplecă şi îl sărută pe obraz. Mult mai uşor, de data asta. Se retrase un pic, fără să-l scape din privire... Thomas devenise serios...

Dar dacă mămica ei umbla prin lume şi-i căuta ei un bărbat "după toate canoanele", oare ce părere o să aibă atunci când o să afle că fata ei, prinţesa, îl sărutase pe băiatul servitorilor?

Se aplecă iar. Îl sărută din nou. Puţin mai la stânga - mai spre buzele frumoase, serioase...

Iar el ce părere avea?

... El n-avea nici o părere. Era serios. El nu se clintea de-acolo - habar n-avea de ce...

Un al treilea sărut... şi mai aproape...

Ochii negri se închiseră încet...

"Stop! Stop, demento! De ce-ţi baţi joc de el? El nu ţi-a greşit cu nimic! El ţi-a vrut întotdeauna binele şi te-a ajutat cum a putut el mai bine! Tu de ce vrei să-l foloseşti acum ca pe-o unealtă de înfuriat părinţii? Tu-ţi dai seama ce-or să-i facă lui, când or să afle că a stat să-l pupi tu? Pe tine te ciufulesc - dar te iartă, că eşti fata lor! Dar el?"

El nu se clintea. Aştepta, cu ochii închişi. Următorul ei sărut ar fi trebuit să respecte traiectoria şi distanţa - şi să se aşeze pe colţul buzelor. Ea ştia asta, el presupunea asta...

Să-l sărute totuşi?

... Ce reacţie o să aibă el? Ce-o să facă el? Că nu era de lemn - gândea! Şi-ncă bine şi iute! Ce-o să facă Thomas dacă ea îl sărută din nou - de data asta pe buze?

... Se trase în spate şi reveni la micul dejun:

- Să ştii că e adevărat: noaptea e un sfetnic foarte bun.

- Ştiu.

Acelaşi ton dintotdeauna, acelaşi calm dintotdeauna... Muşcă cu poftă din sandwich:

- M-am odihnit bine şi mi-a mai trecut supărarea. Şi am înţeles şi eu că nu era, totuşi, momentul să mă duc la spital.

- Dl Ştefan a fost dintotdeauna un bărbat foarte activ, mândru, cu o ţinută dreaptă, elegantă... Normal că nu vrea să-l vedeţi aşa, picat la pat.

- Exact. Şi mai e o chestie. Dacă m-aş fi dus acum la el, n-aş fi putut să-i spun ceea ce voiam să-i spun. Şi n-aş fi vorbit nici despre ce mai fac eu, nici despre cum e la Cannes; n-aş fi avut despre ce altceva să-i vorbesc decât despre şcoală. Şi-asta ar fi însemnat să-mi stric surpriza. Că el nu cred că ştie de performanţele mele şcolare.

- Aşa că mai bine stai aici în turn, mănânci şi-i pregăteşti o surpriză...

Aprobă, începând să râdă...

- Mm - uneori eşti chiar diabolică!

Hei! Asta fusese cu dublu înţeles? Sau...

N-o să afle niciodată câte înţelesuri avuseseră cuvintele lui. N-o să-i spună el; iar ea n-o să aibă nici curajul, nici tăria necesare ca să "investigheze". Aşa că renunţă la analiza aia; îl îmbrânci cu umărul, în joacă. Fu imediat îmbrâncită cu umărul, în joacă; iar el se răsuci şi luă tableta:

- Ia să vedem ce mai e nou prin topurile muzicale...

Mânca, râdea şi aproba. Era mândră de ea. Gândise cu capul şi nu riscase să-şi bage prietenul în gura contesei. Şi nici nu riscase să-l piardă de prieten. Aşa era cel mai bine.

Rebeca

Se trânti pe scaun şi oftă greu - şi-şi trecu palmele peste obrajii galbeni ca lămâia...

Se simţea obosită. Adică "la pământ". Dormise în porţii azi-noapte. Avusese o cascadă de coşmaruri, care mai de care mai îngrozitor, care-o făcuseră să sară în fund din oră-n oră, speriată, cu inima bătându-i incontrolabil. Îl visase pe Diamant. Îl visase murind. O dată murise de glonte, o dată murise înnecat... O dată se prăbuşise la pământ - iar ea avusese sentimentul că soţul ei se otrăvise...

În general, visele despre moarte aveau o semnificaţie bună. Dar sperietura rămăsese. Imaginea fusese groaznică. Şi acum simţea că-i porneşte inima în galop când îşi amintea imaginea din mintea ei! Stătuse în picioare în faţa ei. Ea văzuse cum din pieptul lui iese o lamă - ca şi cum cineva îl înjunghiase din spate, cu o sabie pe care-o împinsese pân' la prăsele. Ochii albaştri se măriseră un pic; din colţul gurii se prelinsese un firicel de sânge. Iar ea sărise din somn - şi simţise că se sufocă şi-o doare-n coşul pieptului... Groaznic!

"Hai, Rebeco! Bagă gaz! Eşti obosită, eşti îngrijorată, dar regina se-ntoarce azi aici - şi-o să vrea să te-asculte la lecţii, ca de obicei! Nu uita - trebuie să păstrezi ritmul de creştere al Franţei. Hai - la muncă cu tine!"

Deschise mail-ul, iar uşa se deschise larg:

- Neaţa, colega!

- Neaţa.

Părintele era, ca de obicei, "vitaminizat" - traversa camera aia cu paşi mari:

- Am terminat cu declaraţiile şi anchetele. S-a terminat cu bine, cum se zice. Oficial, a rămas că s-a sinucis.

Şi-asta însemna că se terminase cu bine? Interesant...

- Moreau a considerat că nu e momentul potrivit pentru o anchetă extinsă. Cât e Ştefan în spital, nu e bine să se işte valuri.

Normal - aflau duşmanii şi-i atacau! Spionul se trânti în propriul scaun:

- Şi cum mi-am terminat treaba aici, peste fix două ore decolez spre Turcia. Ştii tu - chestia cu insigne. Ţi-am trimis raportul final al anchetei poliţiei pe mail. Şi vezi, că l-am informat eu pe Diamant.

Îl informase el pe Diamant...

Ce tâmpenie!

Se ridică şi se grăbi spre uşă:

- Lipsesc juma' de oră.

- Şi-o oră, dacă vrei! Regina încă doarme la ora asta - şi e-n Austria!

Numai de regină nu se-ngrijora ea acum! Tocmai realizase că făcuse o tâmpenie monumentală! Şi se grăbea s-o dreagă!

Urcă scările şi alergă în biroul ei cel vechi. Şi scoase laptopul din dulap - repede, că n-avea timp de pierdut!

Diamant

Băiatul lui era extrem de mândru de ispravă. Azur reuşise să termine anul contabil cu plus, pentru al treilea an consecutiv. Orăşelul Aurari prospera sub conducerea băiatului lui. Se bucura sincer pentru reuşita lui...

Telefonul reîncepu să cânte. Tot ea era?... Da, tot ea. Aşa că apăsă pe butonul de volum şi lăsă aparatul pe masă. N-o să-i respingă apelul, dar nici n-o să-i răspundă - o s-o ignore. Nu voia să vorbească cu ea. N-aveau ce vorbi. Dacă ea era acum în toane bune, el nu avea aceeaşi dispoziţie. Aşa că nu o să vorbească cu ea.

- Tată, de ce nu-i răspunzi?

- Pentru că n-am de ce să răspund.

- Nici dacă te rog eu mult?

- Nici dacă.

- ... Cum vrei tu. Mă gândesc doar că... Ea a fost furată de la părinţi - nu?

Ridică din umeri - de unde dracu să ştie el dacă fusese furată, pierdută sau vândută? Sau făcută pur şi simplu cadou?

- E soţia ta şi nu ştii chestia asta?

- Da. E soţia mea şi nu ştiu chestia asta.

Era limpede? Băiatul lui îl privea lung... Azur reveni spre dosarul din faţa lor:

- De 1 mai vreau să fac petrecere mare.

- Vrei tu musai să sărbătoreşti ziua muncii?

- De ce nu?! La petrecerea asta o să fac anunţul cu bilanţul pozitiv. Or să se bucure!

- Îţi dai seama că or să se bucure!

- Am avut cheltuieli mari; iar unii dintre ei chiar începuseră să şuşotească pe la colţuri, că o să ieşim pe pierdere...

Aha... Renunţase. Nu-l mai suna. Cine ştie ce dracu voise să-i zică! Poate voise să-l întrebe dacă mai stătea în cur pe canapea, sau se ridicase! Nu? Bine că nu-i răspunsese - că stătea în cur pe canapea şi se uita la contabilitatea orăşelului Aurari...

Hait - că avea un mesaj!

Rebeca

Îşi aprinse o ţigară şi aruncă bricheta pe masă:

- Fir-ar...

Nu-i răspunsese. Ştia sigur că Diamant văzuse apelurile ei! Şi nu voise să răspundă! Diamant nu-şi rătăcea niciodată telefonul! Şi nici nu-l dădea pe silent! Şi dacă l-ar fi dat pe silent - îl lăsa pe vibraţie! Diamantu' ei...

Nu era în regulă. Ceea ce se întâmpla cu ei nu era în regulă chiar deloc! Luă telefonul şi începu un mesaj nou...

"Te rog să mă ierţi pentru aseară."

Send. Altceva nu ştia ce să mai scrie. Lăsă telefonul pe masă şi-şi acoperi faţa cu palmele...

Exagerase. Şi greşise. Fusese supărată... Fusese împietrită de supărare. După ce murise agenta, după ce aflase ce se întâmplase în părculeţul ăla, îşi împietrise supărarea - ca să nu înceapă să plângă. Ca să nu pice. Să nu cheme Părintele salvarea, să-i facă un calciu

şi-un calmant. În prezenţa cumnatei ei, nu-şi permitea să se manifeste. Îşi îngheţase suferinţa şi preferase să fie rece. Distantă. Neatinsă de veştile rele. Îi reuşise - Ana o privise, după care îşi continuase treburile. Nu se îngrijorase pentru mama lui Trésor. Fusese bine...

Fusese bine până exagerase. Până se necăjise pentru absenţa lui. Atunci, răbufnise. Îi vorbise urât. Îi reproşase nu că nu fusese aici, lângă ea, ci că stătuse în cur pe canapea...

Diamant nu-i răspundea. Ştia, simţea că îi citise mesajul! Şi uite că nu-i răspundea! Uite că îl supărase mult prea rău...

Diamant

Azur se dusese să facă o cafea. Agata plecase pân' la mămica lui, s-o ajute la ceva; aşa că băiatul lui se dusese să facă o cafea iar el... El cedase şi luase totuşi telefonul. Citise mesajul. Acceptarea greşelii şi scuzele nu-l mângâiau cu nimic. Acolo, în coşul pieptului lui, nu simţea nimic - nici supărare, nici bucurie. Nici bine, nici rău. Nici dragoste, nici ură. Absolut nimic. În sufletul lui era gol...

Nu, n-o să-i mai răspundă. Niciodată. Adică în următoarele două luni. N-o s-o mai lase să zgârme şi să râcâie rana din sufletul lui. Şi nici el n-o să rişte să-i rănească sufletul - nu mai mult decât îl rănise până acum. Peste vreo două luni, el o să stea din nou în faţa oglinzii, cu ţeava pistolului în gură. Şi o să apese pe trăgaci. Şi n-o s-o mai facă niciodată să plângă şi să sufere din cauza lui. Fiindcă o iubea - nu putea s-o rănească...

Lăsă telefonul pe masă - tocmai auzise ceştile aşezându-se pe farfurii. Cafeaua era aproape gata. Iar el avea, totuşi, nevoie de câteva secunde ca să-şi repună pe chip masca aia calmă şi destinsă. Nu voia să-şi chinuie copiii...

Ştefan

Parcă începea să simtă nişte furnicături... Şi, pe lângă furnicături, parcă începuse să simtă şi-o durere surdă... circulându-i prin tot corpul, prin fiecare milimetru de muşchi...

- Te-ai trezit?

Încercă să mişte mâna - şi-l săgetă o durere cruntă! Mm...

- Ai dureri?

Da, avea dureri. Mari. Îl săgetase toată mâna - şi-acum se întindea în trup, creştea în intensitate...

- Stai puţin... Acum ar trebui să te simţi mai bine.

Nu, nu se simţea mai bine. Nu simţea nici o schimbare - simţea doar durerea aia nenorocită care creştea în intensitate! Aşa că încercă să extindă degetele, ca să răspundă "Nu"...

- Gata! Mă duc s-o chem!

Da, s-o cheme! S-o cheme pe Ana! Acum, când simţea că o să depăşească toate barierele propriei neputinţe şi-o să urle...

Durerea îi cuprindea, încet-încet, mâna dreaptă... Piciorul stâng... Cel drept...

- Am venit.

"Ce bine că ai venit! Sărută-mă şi ia-mă în braţe! Şi ajută-mă să suport durerea asta!" Simţea că e în pragul leşinului! Simţea...

- Fugi şi cheamă medicul! Fugi!

În sfârşit! Şi uite că tot Ana lui îl înţelesese...

"Te rog, strânge-mă în braţe! Haide! Mă doare foarte rău..."

Soţia lui îi ghicea gândurile, aşa că lăsa capul pe pieptul lui şi încerca să-i lase impresia că îl îmbrăţişa...

Clar - era rablagit rău de tot! Nu ştia dacă accidentul era de vină, sau coma. Dar era la pământ! La propriu! Încercase să mişte mâna, iar efortul îl doborâse într-o clipă! Păi până reuşea el să meargă din nou singur, o să vină Crăciunul! La naiba! Afurisită situaţie! Afurisit accident...

- Trebuie să-i facem un calmant. Uitaţi - aici e problema.

Probabil că arăta vreun aparat, sau...

- Aşa arată durerea cruntă în tot corpul. Parte de la masaj, parte de la reducerea dozelor.

- În cazul ăsta, poate-ar fi mai bine să nu mai reducem dozele două-trei zile. Să-l lăsăm să se stabilizeze.

- Asta vom şi face. Pe de altă parte, dacă renunţă la calmante şi suportă durerea, o să reuşească să vorbească mai repede.

Da! Perfect! Las' să-l doară! Trebuia să reuşească să articuleze cuvinte; trebuia...

- Prefer să amânăm un pic acest moment.

"Nu, Ana! Nu-l mai amâna! Te implor! Ştii câte am să-ţi spun? Ştii cât de multe cuvinte se-ngrămădesc acum în mintea mea şi nu pot să iasă?" Pesemne că nu ştia...

Se întâmpla ceva. Probabil că îi făcuseră o injecţie, ceva - că amorţea. Durerea se transforma cu repeziciune în amorţeală. Din păcate, n-o să reuşească să vorbească azi; n-or să-l lase...

- ... Acum se simte mai bine. Vedeţi? Valorile au scăzut deja.

Probabil că da - amorţise tot...

Era linişte în rezerva lui. El simţea cum redevine păpuşa de paie de-acu' câteva zile. Simţea că nu mai poate să mişte mâna - nici nu mai putea să se gândească s-o mişte! Îl readuseseră la stadiul de legumă ofilită...

- Gata. Acum nu mai simte nimic - nici durere, nici amorţeală.

Corect! Reuşiseră să-l reducă la tăcere! Acum ce făcea - îi premia?

- Vă mulţumesc.

Le mai şi mulţumea! Gata - se supărase foarte-foarte tare pe ea! Nici nu mai voia s-o audă! Ia să facă el telefonul Seniorului să piuie, ca să-i facă să iasă amândoi! Ca să se culce, pe nervii lor! Şoapta ei îl sperie un pic:

- Ştefane, uite cum stă treaba. Am chemat medicul să-ţi facă un calmant, fiindcă nu vreau să simţi durerea acum. Pentru că trebuie să-ţi povestesc mai departe - iar tu n-ai voie să te superi, sau să te sperii. Trebuie să fii foarte atent, să te concentrezi şi să reţii tot ce vei auzi acum. Am mare nevoie de sfaturile tale! Şi trebuie să ştii totul, ca să poţi să-mi dai sfaturi bune! Da, Ştefane?

Ar fi vrut să-i răspundă totuşi...

Parcă-l luase de mână. Nu era foarte sigur - îl readuseseră la stadiul de legumă... Auzi vocea Seniorului:

- Piao unde e'?

- La locul de fumat - se ocupă de tabele.

- Aha. Mă duc să-l bat la cap.

- OK.

Deci el pleca. Îi lăsa să discute. Adică o lăsa pe ea să povestească...

Ana avea, totuşi, dreptate. El trebuia să afle totul - ca să poată s-o oprească, în caz că se pregătea să facă vreo prostie. Trebuia să aibă grijă de ea. Trebuia s-o ferească de rele... atât cât putea s-o ferească. În starea în care era el acum, nu putea decât să se gândească s-o ferească...

Ajunsese o legumă inutilă. Un fel de păpuşă a lor. Nu era în stare nici să vorbească, nici să se mişte... Cu siguranţă, nu putea nici măcar să-şi controleze urina! Cu siguranţă, îi puseseră sondă! Ajunsese...

- Plecările mele în vizită la consilieri se numesc "turnee". Aşa le spunem noi. Pentru că mă fardez aşa cum ştiu eu, am o garderobă foarte bine gândită şi calculată, iar toţi cei care mă văd se opresc şi se uită la mine ca la o starletă de film.

Normal că se uitau la ea! Dacă era frumoasă...

- Primul meu turneu a fost un succes total. Am lăsat toate umbrelele cu gurile căscate. Am uimit toate serviciile, partenere sau nu. I-am dat pe toţi afaceriştii cu cracii-n sus atunci când am negociat cu ei...

Deci ea negociase cu ei... Interesant!

Gata - trebuia să înceteze cu gândurile alea! Trebuia să fie atent la povestirea ei! Ana o să-i vorbească despre afaceri. El trebuia să fie atent... Să se concentreze, să nu adoarmă şi să o asculte cu atenţie. Şi să reţină cât mai multe amănunte. Regina lui conducea afacerile...

Isamu

Fetele mâncau şi pălăvrăgeau de-ale lor. El mânca şi surfa pe tabletă. Se uita la poze. Erau frumoase. Ilustrau fericirea de-atunci. Ultimul lui concediu alături de Fei-Yen şi Liwei. 2018, luna aprilie. Fuseseră la Tokyo. Făcuseră fotografii cu cireşii înfloriţi. Îşi amintea momentele fantastice... Momentele când râseseră din suflet - şi se pozaseră reciproc...

Uite-i! Ce frumoşi erau! Ce fericiţi! Liwei se distrase pe cinste atunci! Ştiuse că pleacă la Nisa - şi fusese mai mult decât încântat de ideea de a-şi petrece două săptămâni alături de părinţii lui! Rândunica lui nu mai fusese niciodată în Japonia. Fusese fascinată de tot ce văzuse acolo. Iar atunci când ajunseseră în oceanul de cireşi înfloriţi violent... Trecu la imaginea următoare.

Asta era o fotografie dulce-amară. Ei doi - el şi ea. El ţinând-o pe ea în braţe, râzând către fiul lor - care le făcuse fotografia. Aparatul foto profesional îşi făcuse datoria. Li se vedeau inclusiv porii pielii! Se vedeau petalele căzând în spatele lor! Li se vedea fericirea... Dragostea...

Lăsă tableta pe masă şi începu să se servească cu mazăre. Îi plăcea mazărea - cea pregătită de Emilie. Punea ea ceva, un ingredient secret, care-o făcea dulce-acrişoară. Era aparte; lui îi plăcea aşa. Acum, în mod special, mazărea aia era extrem de apetisantă! Iar el, extrem de neîndemânatic! Punea câte puţin, observând ezitarea tacâmurilor din dreapta lui...

Gata - îi ajungea atâta mazăre. Luă tableta şi trecu la următoarea fotografie. Intrase în zona peisajelor. O să se bucure de gustul mâncării - că trecuse de portrete...

Special pusese tableta în dreapta - spre ea. Sperase ca ea s-o observe - şi să observe conţinutul fotografiei. Trăgea concluzia că îi reuşise şmecheria...

Voise s-o anunţe şi pe ea că renunţase. Şi-o lăsa în pace, aşa că n-avea de ce să-i mai fie frică de el. Nu voise s-o sperie; nu voise decât... Voise să fie fericit. Dar nu putea fi fericit - nu cu ea. Ea nu voia să fie fericită cu el - nici măcar cinci minute, sau cinci zile, sau cinci secunde, cât de-un sărut. Şi-atunci, de ce să-i zăpăcească el viaţa? De ce să mai insiste? La urma urmei, nu spusese el întotdeauna că cel mai bine era să renunţe înainte să se-apuce? Că era prea bătrân pentru ea, că avea familie, că ea avea o carieră strălucită în faţă? Uite că renunţase! Şi se simţea foarte liniştit! Şi ea era, probabil, liniştită după ce văzuse cât de fericită era familia lui. Nu? Auzise ea răcnete la telefon - dar în orice cuplu existau momente frumoase şi momente mai puţin frumoase! Voise ca ea să vadă acele momente frumoase - ca să ştie că el, Isamu Chèn, nu o ducea chiar atât de rău cum credea ea. Cum se vedea acum. Voise să-i arate ce are el. Ce avusese - şi va mai avea, după ce se întorcea Ştefan. Acum era liniştit. Biyu ştia. Acum, distanţa dintre ei va reveni repede la o valoare confortabilă pentru amândoi.

Următoarea fotografie... Următoarea... Asta era chiar frumoasă! Asta cu Fei-Yen făcând îngeraşi în petalele cireşilor era superbă! Iar el avea nevoie de-o altă felie de pâine. Nu mai lăsă tableta pe masă; o întoarse puţin spre ea, cât s-o lase să observe părul lung şi zâmbetul fericit...

Se grăbea să termine prânzul, ca să se întoarcă în birou. Avea foarte multă treabă. Avea o grămadă de contracte de finalizat! Ana o să vină în curând acasă - şi cum afacerile n-aveau voie să încetinească, el trebuia să printeze, să îndosarieze, să ştampileze, să semneze...

Avea aşa de multă treabă, că sigur nu mai apuca să se-ncurce sentimental cu una dintre fetele astea. Mânca şi se grăbea - şi derula fotografiile din concediul din 2018...

Florentina

Îşi luă troller-ul şi ieşi. Şi se opinti cu el pe scări - Thomas se lupta cu troller-ul lui Philippe, care era prea mic ca să-şi care singur bagajul pe scări. Îl urma, evitând să-l privească...

Mergeau către uşă ca furnicile - unul în spatele celuilalt. Nici unul dintre ei nu vorbea. Toţi trei erau supăraţi. Şi ei se simţeau, probabil, părăsiţi...

Era frumos afară. Din fericire, era soare. Putea să poarte ochelarii ăia cu lentile negre. Nu-i vedea nimeni ochii trişti, plini de lacrimi. Buzele zâmbeau uşor - dar ochii dădeau să plângă...

Se întorceau la Cannes. Singuri. Mămica lor avea treabă - era la spital, la soţul ei. Nu sunase după ei. Nici nu se gândise să vină să mănânce cu ei. Mămica lor era a tăticului lor - şi se ocupa de el. Ei erau destul de mari - se puteau descurca singuri. Şi, atunci când nu se puteau descurca singuri, aveau o mulţime de angajaţi care să-i ajute. Foarte reconfortant gândul ăla pentru mama ei! Foarte liniştitor! Ea cu siguranţă nu se gândea acum la ei! Ea ştia că aranja Isamu transportul, îi urca Aleodor în limuzină, îi ducea Toni la aeroport...

Se aşeză pe bancheta din spate şi trase portiera. Şi lăsă laptopul lângă picior. Şi privi lung tetiera din faţa ei. Aştepta să plece. Se gândea că habar n-avea de ce dracu bătuse drumu' până aici... Ah, da! Bătuse drumul până aici pentru că primiseră o scrisoare de răscumpărare - şi fusese prea periculos pentru ei să stea încuiaţi la Cannes, sub supravegherea mafiei chineze. În plus, mama ei avusese treabă aici. Aşa că-i târâse după ea, îi încuiase bine şi plecase la spital. Iar ei stătuseră încuiaţi aici... Acum, pericolul trecuse; puteau să se întoarcă în închisoarea de pe Coasta de Azur. Era culmea! Locuiau pe Coasta de Azur, în cea mai răsfăţată zonă a Rivierei franceze, şi n-aveau voie să iasă din casă! Ce tâmpenie...

Cioc-cioc! Ce voia? Întoarse capul şi-l privi lung. Thomas îi făcea cu mâna. Încerca să zâmbească şi-i făcea semn de la revedere... El n-avea nici o vină pentru nefericirea ei. Nu el o provocase, nu el o întreţinuse... El încercase s-o înveselească şi să-i ţină companie. Şi se oferise şi de "material de studiu" la lecţia despre sărut! El era OK. Aşa că îi făcu şi ea cu mâna... Ea era tristă - şi vedea cât de trist era şi el... Gata - porniseră spre aeroport. Spre închisoare. Spre camera ei mobilată occidental, spre manuale, spre plictiseala cotidiană... Spre Vincent şi Adéle şi Denise şi Biyu...

Ce trebuia să facă, ca să adoarmă? Că ea voia să doarmă. Până mâine, dacă era posibil! Ce trebuia să facă, să doarmă până pleca la şcoală?

Simţea un fir de păr dând să se smulgă din pielea capului. Îşi întinsese părul. Acum era lung pân' la cureaua blugilor. Şi cum ea nu era obişnuită cu acea lungime, se aşezase pe el - se sprijinise de banchetă şi-l agăţase. Şi-o durea, normal! Se ridică şi încercă să-l tragă pe tot într-o parte...

Ajungeau, intrau în avion, se înălţau, pluteau un timp - după care aterizau, urcau în blindate, treceau grăbiţi pe lângă oamenii de pe trotuare şi intrau în curtea vilei. Şi gata. Philippe o regăsea pe Jiao şi-o aresta lângă pian, Léon o regăsea pe Meili şi-o aresta în curte, la antrenament... Ea o regăsea pe Biyu - şi se-ncuia în camera ei, ca să scape de întrebările chinezoaicei. Şi citea, după care constata cum nu-i scrisese nimeni pe FB, după care se plictisea fantastic pân' la cină, mânca şi se culca. Şi mulţumea Celui de Sus că venea ziua de luni şi se ducea la şcoală...

Ana-Maria

Nu ştia dacă era trează sau aţipise cu ochii deschişi. Toni conducea încet, cu grijă să n-o zdruncine prea tare. Şi cum în maşină era linişte şi-o căldură plăcută şi-un parfum slab de iasomie, avea senzaţia că aţipise...

Făcu un efort şi clipi des - şi deschise larg pleoapele. Intraseră în curtea conacului. Aleea era cufundată în beznă - razele lunii nu treceau de coroanele bogate ale copacilor... Cine era acolo, în capătul aleii? Lângă conac? După costum, Părintele era. Dar nu voia să presupună - fiindcă spera să nu fie el, ci un tânăr de la pază care voia să se-nvoiască în seara asta. Simţea că nu mai putea face faţă unei

discuţii cu spionul...

Ba spionul era. Şi urca pe scaunul din faţă. Mm...

- Ce face? Cum se simte?

- Bine. E plin de calmante şi de veşti. Acum doarme. Dar mâine, când se trezeşte, o să aibă toate informaţiile de care are nevoie ca să tragă concluziile corecte şi să ia deciziile corecte.

- Perfect! Cum a suportat veştile?

- Bine. Medicii l-au ţinut în pragul somnului, aşa că nu i-a mai crescut tensiunea...

Aleodor tăcea... Toni frână în faţa vilei iar Părintele se grăbi să coboare:

- Hai - promit că nu te chinui mai mult de zece minute.

Coborî şi îi zâmbi lui Piao:

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Intră în vilă şi arătă spre living:

- Am nevoie de o tastatură de-aia din două bucăţi. Şi un sistem care să-i prindă încheieturile în aşa fel încât mâinile să-i stea în dreptul tastelor.

- ... Eşti sigură că a venit momentul pentru aşa ceva? Adică mă gândesc că mişcarea degetelor pe tastatură e complexă. Iar dacă n-o să poată să scrie, moralul lui o să pice rău... În plus, nici n-a deschis ochii! N-o să vadă ce scrie!

- Ai perfectă dreptate. Dar, în viaţă e bine să fii pregătit din timp. N-o să poată să turuie ca un speaker. Tastatura o să-l ajute mult, mai ales în prima fază. În plus, nu trebuie să stea neapărat în fund; iar mâinile pot sta şi pe lângă corp, pe pat. De-aia ţi-am cerut una din două bucăţi.

- Acum am înţeles ce vrei. OK - în 24 de ore o să ai tot sistemul. Pot să te bat la cap zece minute?

- Da.

Fu poftită pe canapea; se aşeză, zâmbind:

- Dar să nu faci ceai - că nu mi-e sete.

Obrajii spionului se înroşiră instantaneu:

- Ştii bine că nu mi-aş fi permis să fac aşa ceva fără un ordin ferm!

- Ordin din partea cui? A mamei mele?

- A lui *Mister P*.

- Nu *Mister P* ţi-a dat ordinul ăsta. Dar am depăşit deja momentul acestei teme de discuţie, aşa că te ascult.

Aleodor tăcea... Ea tăcea...

- ... E vorba despre consilieri. Cei trei consilieri de importanţă maximă.

Oups! Acum chiar că era atentă la el!

- Să încep cu Rebeca şi Diamant. Ultima oară când au vorbit, în noaptea de după acţiunea din Bourges, discuţia a durat mai puţin de-un minut. S-au certat. Iar de-atunci n-au mai vorbit. Ieri, pe la zece dimineaţa, Rebeca s-a dus la ea în apartament. Datele informatice îmi arată că l-a căutat pe net. Şi l-a şi sunat de câteva ori. Apelurile au ajuns la telefonul lui, dar el nu a răspuns. Şi nici nu a intrat pe net. Apoi Rebeca i-a scris un SMS: "Te rog să mă ierţi pentru aseară". El nu a răspuns. E evident că au probleme mari...

- Şi-or să mai aibă. Dacă ei nu-i vine mintea la cap, or să aibă inclusiv bătăi. Vezi tu, Părinte - toate familiile au probleme, la un moment dat. Marea lor majoritate au probleme cu banii. Atunci când n-au probleme cu banii, au probleme cu dragostea. Iar familiile care au probleme cu banii se uită la ei şi râd şi spun "Vaai, săracii oameni bogaţi"...

Era foarte obosită, dacă ajunsese la asemenea "performanţe" jalnice... Aleodor oftă greu:

- Am vrut să ştii. Diamant e destul de nesupravegheat acolo. Rebeca stă în conac, cu Adina - e supravegheată în permanenţă. Dar el îşi ia blindata şi pleacă - şi nu ştie nimeni ce-i în mintea lui, în variile momente ale zilei.

- Nici nu-i pot pune bodyguard personal. Diamant e un bărbat puternic - o să treacă şi peste asta.

- Diamant e un bărbat îndrăgostit.

- Un bărbat puternic, îndrăgostit.

- Şi cu probleme în dragoste. Cred că ar fi bine să iei în considerare posibilitatea ca Rebeca să-şi ia un scurt concediu - şi să-l petreacă în Aurari, cu el.

- Ar fi o idee minunată - dar trebuie să vină de la ea, nu de la tine. Părinte - dacă un om nu vrea să facă un lucru, n-o să-l facă. Indiferent sub ce formă îi zice şefa lui să-l facă. Dar, în principiu, sunt de acord cu concediul lor. Au muncit mult în ultima perioadă. Iar discuţiile despre Trésor se poartă aici, pe pământ franţuzesc. Fetiţa a fost furată de aici, de pe teritoriul conacului... Da - le-ar prinde bine o minimă depărtare de locul ăsta.

Aleodor aprobă şi o privi lung:

- Avem probleme şi cu consilierul chinez.

Zău?! Bufni în râs:

- Gata, Piao a cedat nervos?

- E vorba de Isamu.

Cum-cum? Isamu? Ce tot zicea ăsta?

- Stă încuiat în vila ta cu săptămânile, de parcă ar fi accesoriul biroului, nu consilierul tău.

- N-are încotro.

- Şefa, eu în privinţa lui nu-mi permit să emit supoziţii. Îmi permit doar să spun ceea ce aflu - operativele băieţilor mei. S-au ciocnit într-o zi de soţia lui, pe stradă. Era furioasă; plângea şi ţipa în chineză, la telefon. Şi conducea ca dracu. Şi nu ştiu ce dracu i-a apucat s-o urmărească...

Dacă SIE o urmărise pe nevasta lui Isamu, era rău; dacă bodyguarzii Chinei observaseră prezenţa serviciului secret român, era un dezastru...

- Nu era nimeni cu ea. Nici un bodyguard, nici o maşină de filaj - nimic!

Zău? Uite, pe-asta n-o credea! Pe-asta chiar nu putea s-o creadă! Nevasta unui important membru al mafiei chineze nu putea să umble singură pe stradă! N-avea voie, în primul rând! Nu permitea Fang aşa ceva! Deci chinezii ştiau deja că băieţii lui Aleodor se jucaseră de-a cometa cu Fei-Yen...

- A intrat la o adresă. După un sfert de oră, la aceeaşi adresă a apărut un bărbat. Care-a năvălit val-vârtej în imobil. Au stat cam cinci minute; după care ea a plecat cu el, cu maşina lui.

Fei-Yen plecase cu bărbatul! Şi mai rău!

- Băieţii s-au ţinut după ei. Când au ajuns la Isamu acasă, ea era mult mai liniştită. Ba chiar zâmbea! Au intrat amândoi, iar ea a trimis doi băieţi de la pază să-i recupereze maşina...

Aşa...

- Bărbatul a plecat la zece noaptea.

Serios?

- Eu nu-mi permit să emit supoziţii - doar rostesc faptele. Individul se numeşte Victor Fabre şi e psiholog. Are CV-ul plin de şcoli înalte şi lucrări ştiinţifice. Are 50 de ani şi-un fizic de invidiat la vârsta lui. Şi-a mai vizitat-o de trei ori de-atunci. Adică zilnic.

Ha?

... Părintele tăcuse. Semn că aştepta un răspuns de la ea. Păi... Ridică pumnul şi începu să extindă câte un deget:

- În primul şi-n primul rând, retragi băieţii. Azi. Acum. Să nu se mai apropie de ea. Femeia aia nu umblă nici pân' la veceu nesupravegheată; iar dacă China observă atenţia SIE îndreptată asupra ei, dracu ne-a luat pe toţi!

Primi o aprobare. Continuă cu degetele:

- Nu-i ascultăm telefonul. N-o interceptăm ambiental. N-o urmărim prin oraş. Nu-i cercetăm psihologul. Nu ne băgăm nasul unde nu ne fierbe oala.

- Asta le-am spus şi eu băieţilor, când am văzut raportul. Dar voiam să ştii că Isamu are probleme.

- Ştiu. Adică ştiam.

Aleodor făcuse ochii mari... Nu, n-o să stea la bârfă cu el:

- Este o problemă care nu ne priveşte. Este problema lor. Iar eu

ştii bine că nu mă amestec în problemele sentimentale ale consilierilor mei.

- Ştiu. Şi să ştii că mă bucur sincer pentru decizia asta! Ar fi fost o problemă uriaşă pentru mine să trebuiască s-o filez în continuare!

- Păi poţi să răsufli uşurat, cum se spune...

Aleodor începu să râdă... şi redeveni serios:

- Iar ultima problemă e prinţesa. Care a plâns azi, la plecare. Şi-a plâns şi atunci când tu ai plecat la spital şi-ai lăsat-o pe ea la conac.

Aprobă încet cu capul...

- Eşti ocupată cu foarte multe lucruri. Şi, din păcate, copiii trebuie să aştepte după lucrurile alea. Philippe e foarte încântat că are pianul şi chinezoaica. Léon se descurcă şi el de minune, deşi mă aşteptam ca tocmai el să fie cel depresiv... Florentina e foarte supărată.

- E normal să fie supărată. Tati al ei e în spital. Şi dac-aş fi stat lângă ea zi şi noapte, tot foarte supărată ar fi fost. N-are nevoie de mine - are nevoie de el. Iar el nu e pregătit s-o primească.

- Voiam doar să ştii că moralul ei e la pământ. Şi, din tânăra extrem de veselă şi plină de viaţă, s-a transformat în depresiva cu buzunarele pline de şerveţele. Şi nu cred că e doar din cauza lui Ştefan. E singură şi realizează că a devenit prizoniera propriei siguranţe.

OK, acum ştia. Gata? Aleodor se ridică:

- Te las să te odihneşti. Ce planuri ai pentru mâine?

Ce planuri avea pentru mâine?...

- Mâine dimineaţă mă întorc la Cannes. Şi, în funcţie de ceea ce discut cu Isamu, mă pregătesc pentru un nou turneu. O să fie greu, pentru că o să insist să ajung în fiecare seară în rezerva soţului meu. Dar cred că e posibil - nu?

- Orice e posibil. La urma urmei, afacerile se discută ziua, nu? Şi se şi semnează ziua! Nu e neapărată nevoie să faci nopţi albe pe la petreceri...

Aprobă...

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Intră în dormitor, închise uşa şi-o încuie. Şi oftă greu...

Isamu ştia totul. Nu se putea să nu ştie! Iar dacă nu ştia... Dacă nu-l mai interesa ce făcea soţia lui...

Nu - n-o să se amestece în treburile lor. N-avea dreptul. Viaţa lui Isamu îl privea strict şi personal. Problemele lui cu Fei-Yen îl priveau strict şi personal. La vârsta lor...

Dacă o voia în birou, să spună - şi stătea în birou. Dacă voia să-şi ia concediu o săptămână, să spună - şi nu era o problemă. Era dispusă să-l ajute. Adică era dornică să-l ajute. Dealtfel mâine, când ajungea la Cannes, o să-i spună că rămâne ea în birou, cu afacerea şi cu Piao. Şi-o să-i cam dea vânt pe uşă-afară! Poate că lucrurile încă mai puteau fi salvate! Adică lucrurile chiar puteau fi salvate! Fei-Yen şi Isamu erau căsătoriţi. Lucrurile puteau fi salvate...

Trebuia să se odihnească. Mâine avea o zi grea. Luă agenda de pe noptieră şi începu să noteze. "Afacerea cu China" - avea de semnat contractele... "Discuţie cu Florentina" - trebuia să vorbească cu fata ei, să se asigure că totul era OK... "Discuţie cu copiii" - cu ceilalţi doi copii ai ei, care poate că păreau OK dar nu erau aşa... "Turneu?" - aşa, cu semnul întrebării. Că poate nu trebuia să-i viziteze pe toţi; poate trebuia doar să-i viziteze scurt, punctual! O să vorbească mâine cu ei - cu fiecare. Şi, în funcţie de ce spuneau ei...

Oare-o să funcţioneze sistemul cu tastatura? Ştefan al ei era maestru în tastatură - dar în aia normală, pe care-o vedea. Habar n-avea cum o să se descurce aşa, pe nevăzute! Ea spera să fie bine. Pentru că Seniorul era acolo, cu el, zi şi noapte - şi putea să-i răspundă la toate întrebările. Ştia, simţea că mintea soţului ei gemea de atâtea întrebări nerostite...

27 aprilie 2020 - luni

Ana-Maria

Mm, ce bine era acasă! Şi totuşi, ce bine-ar fi fost să rămână la conac...

Uite, asta nu era bine. Gândul ăsta nu era bun deloc! Nu putea fi egoistă, să facă doar ce vrea ea! Trebuia să facă şi ceea ce-ar fi vrut ceilalţi să facă ea - şi să le permită lor să facă şi ei, în sfârşit, ceea ce voiau ei să facă! Aşa că zâmbea şi-şi revizuia mental replicile...

Blindata opri pe locul de parcare; coborî şi se grăbi spre glasvandul deschis.

- Bine-ai venit!

- Bine te-am găsit! Paa!

Isamu ridică mirat sprâncenele... Îşi exemplifică cuvintele cu gesturi:

- Eu - acasă. Deci, tu - miniconcediu.

- Nu-nu! Eu - birou!

- Tu - miniconcediu. Eu - cert copiii, bucătăreasa, fata-n casă, paza, poliţia, armata şi trupele din Crimeea. Piao - birou. Tu - miniconcediu.

Isamu nega şi râdea; Piao râdea şi aproba... Îşi reluă drumul spre scară:

- Paa!

Îi făcea cu mâna în spate, ferm hotărâtă să-l pună pe Claude să-l evacueze dacă nu pricepea de vorbă frumoasă...

- ... Să aveţi grijă aici; da?

Aprobă cu capul - sigur că aveau ei grijă aici!

- Mă întorc diseară.

- Cum vrei tu! Eu n-am nimic programat pentru mâine...

- Pa!

- Pa!

Hait - că-i reuşise! Isamu plecase! Măi, să fie! Cine ştie...

Poate că se gândise şi el, în ultimele ore petrecute singur în liniştea biroului - şi-şi făcuse unele totaluri! Poate decisese să-şi salveze căsnicia! Poate decisese să folosească acele câteva ore ca s-o prindă pe Fei-Yen cu psihologul! Şi să se rupă de ea! Numai el ştia de ce decisese să accepte miniconcediul...

Descuie biroul, lăsă laptopul înăuntru şi ieşi. Şi ciocăni uşor la uşa prinţului cel mare.

- Intră.

Se conformă - băiatul ei o văzu şi se repezi s-o îmbrăţişeze... Mm, ce bine era! Ce mult o iubea băiatul ei!

- Bine-ai venit! Ce bine că ai venit!

- Am venit special ca să vorbesc cu voi.

Îl trase spre pat:

- Şi vreau să discutăm serios. Mi-am dat seama că, în ultimul timp, am fost destul de absentă din vieţile voastre. În condiţiile în care şi tati a lipsit din vieţile voastre. Nu e în regulă aşa...

- Mami, stai liniştită! Acum, la sfârşitul anului şcolar, toţi trei tragem tare ca să terminăm cu medie mare! Acum e perioada aia când se dau teste şi se iese la tablă. Acum e de tras!

- Vrei tu să ieşi primul?

- Da. Vreau să ies primul. Ca să fiţi mândri de mine!

- Noi suntem mândri de tine, clipă de clipă. Da? Pentru noi, ştii bine că şcoala e importantă - dar nu crucială...

- Ştiu, ştiu... De fapt, Florentina o să-i facă o surpriză foarte plăcută lui tati. Una dintre colegele ei a dat chix la o materie; aşa că ea are şanse reale să iasă prima pe clasă. Şi vreau să ies şi eu primul - ca să leşine tati când o afla!

- Mă! Ia vezi tu ce planuri ai cu tati! Da?

Léon râdea şi aproba...

- Puiule, eu mă bucur mult să descopăr că eşti bine. Şi că nu te-a afectat foarte mult absenţa mea.

Léon oftă greu... şi zâmbi totuşi:

- Eu să ştii că am înţeles situaţia. Adică ştiu că eşti foarte, foarte ocupată. Ştiu că sunt şi afacerile, e şi răpirea lui Trésor, şi recuperarea lui tati... Dar ştiu sigur că el o să se facă bine - şi-o să revină la conducerea afacerilor. Atunci, tu o să ai din nou timp să stai cu mine. Aşa că aştept să se facă el bine. Şi să revină lucrurile la normal.

Mda...

- Şi o să mă preocup, în timpul ăsta, de marile mele urgenţe - şcoala şi aikido. Apropo - nu ţi-am spus! Îţi mulţumesc pentru body-guarda "pe sufletu' meu"!

Şi-o şi pupa apăsat pe obraz, că-i adusese mami "jucărie"...

- Deci, să înţeleg că tu eşti liniştit; da?

- Da, mami. Sunt foarte liniştit. Tati e în spital; e bine păzit, s-a trezit din comă şi acum o să se refacă încet şi sigur. Chinezii au luat urma lui Trésor iar revenirea ei la conac e doar o problemă de timp. Tu eşti înconjurată de o armată de protectori mari şi mici - şi eşti în siguranţă. Lucrurile s-au aşezat acum - şi m-am liniştit şi eu. Şi mai e o chestie...

Ce chestie? Că murea de curiozitate să afle ce gândea prinţul! Tocmai descoperise că gândea "super"... Léon se aplecă spre ea şi-i chicoti la ureche:

- ... Florentina pare chitită să-şi găsească un mândruţ. Şi cred că, până la sfârşitul anului, sigur o să-l găsească. Aşa că, atunci când tu nu o să mai fii ocupată cu afacerile, o să ne ai în grijă doar pe noi doi - pe mine şi pe Philippe. Puştiul e OK, are priorităţile lui...

Îl ciufuli uşor, în glumă:

- Oricum - tu ştii bine cine-i prinţu' lu' mami...

Da, ştia - şi-i plăcea mult să fie prinţu' lu' mami... Îl sărută pe frunte şi se ridică:

- Mă duc să vorbesc şi cu Philippe. Şi-apoi o s-o aştept pe Florentina în living...

- Bine, mami. Eu am de scris la franceză - şi pe urmă o invit pe Meili la un antrenament în curte.

Bine - dacă aşa voia el... Ieşi şi se grăbi să ciocăne la uşa prinţului cel mic. Nu primea răspuns... Mai ciocăni o dată. Aşteptă, dar... Apăsă clanţa şi intră.

Philippe cânta cu căştile pe urechi. Cu siguranţă, asculta ceea ce cânta. Probabil că era mult mai bine aşa, cu căştile - nu auzea decât propria interpretare, aşa că-i era mult mai uşor să se concentreze... Îi făcu cu mâna, ca să-i atragă atenţia - iar el se opri, fără să ridice privirea din partitură:

- S-a întâmplat ceva?

- Nu neapărat. Am venit să văd ce mai faci - şi să stăm şi noi de vorbă! Acum am câteva ore libere; mă gândisem să le petrec alături de voi...

- Nu cred că o să reuşeşti. Léon e ocupat cu lecţiile, iar eu trebuie să-mi fac tema pentru dl Blier.

Mda... Şi totuşi - de ce era băieţelul ei atât de special? De ce tocmai băieţelul ei? Ea îşi dorise din tot sufletul să aibă un prinţ normal...

- Stai liniştită - că nu sunt supărat pe tine.

Poftim?

- Ştiu că Ştefan are nevoie de tine, iar tu nu poţi sta fără el. Şi nu mă supăr că îţi petreci timpul cu el.

Se aşeză lângă el:

- În vacanţa mare, vrei să te duci la bunicul, în Aurari?

Ochii verzi se ridicară şi-o priviră drept:

- Nu văd de ce mă întrebi asta. Fac faţă cu brio la şcoală, lecţiile la pian merg foarte bine, nu mai am probleme cu vorbirea... De ce vrei să mă duc din nou la fetele alea?

Aoleu! Philippe conştientizase foarte bine ce se întâmplase atunci în Aurari! Repede, s-o dreagă cât mai bine!

- Eu nu mă gândisem la ele. Mă gândisem la copiii din Aurari. Tu aici nu ai copii cu care să te joci. Acolo, însă, sunt o mulţime de băieţi şi fete de vârsta ta.

- Te îngrijorează socializarea mea?

Micul prinţ nu era prost deloc - şi nu era nici surd, aşa că sigur auzise unele discuţii purtate de fetele alea... Aprobă încet cu capul.

- N-ar trebui să te îngrijoreze. La şcoală, mă joc cu copiii. Şi nu le vorbesc numai despre muzică; vorbim şi despre desene animate, şi despre lecţii...

Trebuia să discute cu Jiao despre asta. Dacă ea spunea că, într-adevăr, prinţul cel mic socializa cu copiii la şcoală... în sensul normal, general al socializării...

- Dar ştii bine că nu mă deranjează să mă duc acolo, la bunicul Dumitru. O laşi pe Jiao să vină şi ea cu mine?

- O s-o întreb dacă vrea să vină şi ea.

- Iar eu o s-o rog să vină şi ea. Să vedem! Poate-o să vrea! Explică foarte bine - şi chiar ştie să cânte la pian!

Îl privea lung... el o privea lung...

La urma urmei, ea ce voia? Ce voia de la el? Băiatul ei avea o preocupare foarte serioasă! Îi plăcea să cânte la pian! La şcoală nu cânta la pian - nu? Că n-avea pian! La şcoală stătea printre copii! Şi socializa cu ei! Putea să-l acuze pentru că aici, acasă, în timpul lui liber, avea o preocupare? Una frumoasă, preferabilă jocului în online?

Se aplecă şi-l sărută pe frunte - şi încercă să îndulcească discuţia:

- Problema e următoarea. Tati s-a trezit din comă şi se reface repede. Curând, va ieşi din spital - şi se va reface la Bourges, în linişte şi aer curat şi mâncare bună. Medicii apreciază că îl vor externa cândva în luna iunie. Tot atunci, urmează nişte afaceri foarte importante. Atât de importante, că mă tem că mă vor ţine săptămâni întregi pe drumuri. Voi o să intraţi în vacanţă. Puteţi rămâne aici, puteţi veni la conac sau puteţi să vă duceţi în Aurari. Aici, n-aveţi decât opţiunea statului în vilă - şi-a plimbărilor prin parc. La conac n-aveţi decât curtea aia mare şi plimbările prin Bourges. În Aurari, însă, aveţi şi copii - şi foarte multe alte activităţi distractive. Florentina vrea să-şi petreacă vacanţa la bunicul. Léon e încă nehotărât. Tu unde vrei să-ţi petreci vacanţa de vară?

- ... Dacă promiţi că nu le chemi iar pe fetele alea, să mă bată la cap cu lecţiile lor, merg şi eu în Aurari. Şi promit că mă joc cu copiii. Dar nu prea mult; da? Trebuie să exersez la pian! Trebuie să-mi îmbunătăţesc digitaţia! Da?

Aprobă şi-l sărută din nou pe frunte... Philippe luă căştile:

- Şi acum, să nu te superi pe mine - dar trebuie să exersez.

Hm! Îşi folosi tonul persuasiv:

- Şi nu mă laşi şi pe mine să ascult ce exersezi tu?

- Nu, pentru că exersez la surpriză.

Aha... OK! Se ridică:

- Te las să exersezi atunci.

Băiatul ei îşi puse căştile pe urechi, ridică mâinile asupra clapelor... şi le lăsă jos, privind-o lung. "Hai, ce faci - încerci să trişezi? Pleacă! Nu trişa!" Zâmbi şi-i făcu cu mâna:

- Spor la treabă.

- Mulţumesc.

Şi tot nu se apuca, pentru că ea nu închisese uşa în urma ei...

Ieşi şi-şi recuperă laptopul din birou. Şi cum Piao se instalase deja la biroul lui şi se apucase de treabă, coborî scările - mai avea jumătate de oră până la terminarea ultimei ore de curs a Florentinei.

Isamu

În mod cu totul ciudat, mergea cu paşi uşor dansanţi. Deşi nu era fericit. Nu era nici măcar înveselit de modul "glumeţ" în care fusese trimis în miniconcediu cu Fei-Yen! O cunoştea extrem de bine pe regină; ştia cum gândea, cum acţiona şi cum îşi ţesea urzelile pentru a obţine ceea ce voise să obţină. Azi, regina voise să obţină un consilier întors acasă, la soţia lui, măcar pe perioada prânzului. El păşea vesel şi se gândea la planul lui...

În primul rând, Biyu ieşise complet din calculele lui. Că nu-l voia

ea - şi oricum nu s-ar fi potrivit, la aşa diferenţă de vârstă şi de planuri de viitor! Nu era ahtiat după sex sălbatic; nu mai era ahtiat nici după planul cu amanta discretă şi fetiţa sufletului lui. Acum, în momentul ăsta, plănuia să lămurească lucrurile cu rândunica lui. Spera s-o găsească acasă. Spera să fie îndeajuns de puternic ca s-o scoată din ascunziş, s-o aducă în faţa lui şi să se privească în ochi; şi să-i spună că era prea bătrân ca să se reconvertească profesional, să-şi facă o cârciumă tradiţională sau să-şi cumpere un tractor şi-un petic de pământ şi să cultive bio. El va rămâne consilier toată viaţa lui. Va avea programul ăla nenorocit toată viaţa lui. Şi cum nu accepta sub nici o formă ideea divorţului cu acte, el îi cerea să conceapă in vitro o fetiţă. Şi apoi era de acord ca ea să ducă viaţa pe care voia s-o ducă - cu condiţia ca, în momentul în care el reuşea să plece de la birou, s-o găsească acasă, zâmbitoare şi amabilă şi dornică de-o discuţie deschisă, pe varii teme. Îi va spune că n-avea de ce să-i fie frică de el; pentru că el îi va jura, azi, că nu se va apropia fizic de ea decât atunci când o să i-o ceară ea. Şi nu se va supăra dacă ea nu-i va mai cere vreodată să se apropie şi s-o strângă în braţe. Pur şi simplu, nu accepta ideea divorţului! Era familia lui! Se căsătorise tânăr, din dragoste. Iubise o singură femeie în viaţa lui - pe ea. Nu putea să renunţe la ea. Nu putea s-o lase să plece. Lui îi ajungea atât - să se ştie căsătorit cu ea. Să ştie că are o familie compusă dintr-o soţie înţelegătoare, un băiat bursier şi o fetiţă micuţă şi drăgălaşă foc. Şi nu-i cerea decât să fie discretă...

Înfipse cheia în uşă şi-o răsuci. Şi auzi o bufnitură - şi tropăitul mărunt. Şi simţi că înnebuneşte! Fugise pe scări! Fugise de el!

Descuie, intră şi trânti uşa. Şi se repezi pe scări, după ea! Auzi imediat uşa trântindu-se şi încuindu-se. Păi acum chiar se înfuriase rău! Acum, tot calculul lui calm se dusese dracului! Se apropie de uşa încuiată şi ciocăni scurt:

- Bună, rândunico.
- Lasă-mă-n pace!

El salutase calm, ea ţipase la el.

- Te rog să te calmezi.
- Lasă-mă-n pace!
- Rândunico, n-am venit să ne certăm.
- Te rog, lasă-mă-n pace!
- Iar eu te rog să nu mai ţipi.
- O să ţip! Şi-o să sun la poliţie, dacă nu mă laşi în pace!

Ei, pe dracu!

- Te rog frumos, deschide uşa.
- Nu!
- Nu vreau decât să discutăm!
- Nu avem ce discuta!
- Te rog, rândunico!
- Sun la poliţie, să ştii!

Da? Suna la poliţie? Hm - foarte interesant... Făcu doi paşi în spate:

- Bine - fie cum vrei tu. Dar să ştii că, mai devreme sau mai târziu, tot va trebui să discutăm!

Tăcere...

- Pentru că te iubesc. Şi nu pot să te pierd. Şi sunt sigur că există o rezolvare la problema noastră.

Tăcere... Oftă greu:

- Am revăzut fotografiile noastre din Japonia. Am realizat că dragostea mea pentru tine n-a scăzut niciodată în intensitate. Nici chiar acum, când mă ocoleşti cu grijă şi-mi vorbeşti cum îmi vorbeşti, să ştii că dragostea mea pentru tine e la fel de puternică cum a fost atunci când ne-am căsătorit.

Tăcere...

- Am venit azi acasă special ca să găsim o soluţie. Ştiu sigur că putem să...

Nu mai continua - auzise melodia mobilului ei şi-şi pierduse concentrarea... Rândunica lui plângea?

"A venit!"

Cu cine vorbea? Cu individa aia?

"E la uşă! Înţelegi? E la uşa camerei! Şi mi-e frică!"

Şi-o spusese printre suspine...

Făcu un singur pas - şi sări o singură dată. Izbi uşa cu ambele picioare. Tocul trosni. Iar ea ţipă. Iar el ateriză în picioare şi înfipse umărul în uşă.

Uşa trosni din nou şi se izbi violent de perete.

Fei-Yen îl privea cu ochi îngroziţi. Ţinea telefonul în faţa gurii şi îl privea. Şi tremura în ultimul hal! Uau! Cât de speriată era! Adică nu speriată - îngrozită! Îl privea, îngrozită, şi tremura în ultimul hal...

Ca să ajungă la ea, ar fi trebuit să străbată cei doi metri până la pat şi "să-l sară". Avea însă sentimentul că ar fi făcut o greşeală. Rândunica lui nu mai tremurase aşa decât o singură dată - în Aurari, în ziua când Ştefan năvălise peste ei şi scosese cuţitul din cizmă, iar ea pierduse sarcina. Atunci, tremurase de frica lui Ştefan; acum...

Îndesă mâinile în buzunare:

- Te rog, închide telefonul.

Capul ei nega violent, grăbit...

- Te rog din suflet - închide telefonul.

Iar nega! La naiba!

- Problemele se discută şi se rezolvă în familie. Fără martori, fără opinii din exterior. Închide telefonul.

Auzi clar vocea feminină spunând ceva prin casca meschină. Fei-Yen nega în continuare...

- Nu te-am lovit niciodată-n viaţa mea! Nu te-am bruscat niciodată! Şi nici n-am s-o fac vreodată! Te rog, închide telefonul.

Vocea feminină continua să vorbească... Vocea feminină tăcuse. Iar rândunica lui privi aparatul... şi apăsă butonul roşu. Gest care nu-l bucură nicicum - fiindcă o făcuse la îndemnul vocii feminine...

- Am venit ca să-ţi spun că te iubesc. Şi că nu pot să accept ideea divorţului. Şi că m-am gândit la o rezolvare la situaţia asta.

Tremura la fel de tare. Era la fel de speriată. Deşi era evident că n-o să intre peste ea, ea tot tremura îngrozitor! Se sprijini de tocul uşii, încercând să-i demonstreze că putea să stea acolo ore-n şir, şi oftă:

- Lucrurile sunt simple. Noi doi nu vom divorţa. Noi doi vom muri căsătoriţi în acte. Dar, pentru că te iubesc, nu-ţi mai cer decât o fetiţă. Doar atât.

Iar nega de mama focului! Îşi continuă imperturbabil monologul:

- După ce se externează Ştefan, mergem la doctor. Şi concepem in vitro o fetiţă minunată, pe care-o s-o nască o mamă purtătoare.

- Nu!
- Ascultă-mă până la capăt.
- Nu!
- Te rog, ascultă-mă!
- Nu!
- Rân

Nu mai apucă să continue - rândunica lui începu să urle!

- Nu! Nu mai vreau copii cu tine! Nu mai vreau să fac copii orfani din naştere! Nu mai vreau!

Orfani din naştere? Cum...

- Vreau doar să mă laşi în pace! Auzi? Lasă-mă în pace! Dacă mă iubeşti, lasă-mă...

Şi dăduse din criza de urlete, în criza de plâns... Oftă greu:

- Tu nu înţelegi că nu pot să trăiesc dezlegat de tine?

Fei-Yen împreună palmele, tremurând şi suspinând rău:

- Tu nu înţelegi că eu nu mai pot trăi legată de tine?

Nu mai putea trăi legată de el...

Brusc, tot planul lui se spulberase. Brusc, planurile şi calculele lui căpătaseră o nouă dimensiune! Nu era vorba despre mama purtătoare! Nu era vorba nici despre el! Nu era vorba despre programul lui fluctuant, despre... Era vorba despre copii. Orfani. Ea îl percepea pe Liwei ca pe un copil orfan de tată. Uitând că, până mai acu' câţiva ani, prezenţa lui alături de băiatul lui existase totuşi. Liwei avusese tată. Ei doi petrecuseră împreună destul de mult timp - mai ales în copilăria băiatului lui... Ca dovadă, Liwei îl suna şi acum... Destul de rar, ce-i drept...

Oare Liwei se considera orfan de tată?

... Gândul ăla tocmai "activase" un calcul nou în mintea lui. Şi cum avea o minte iute, calcula chiar acum - şi trăgea concluzii care-l făceau

să se încrunte rău...

Fei-Yen întinse mâinile spre el, într-un gest de apărare:

- Nu!

Ce "nu"?

- Nu! Te rog!

Ce anume "nu"? O electrocută scurt... "Nu te apropia de mine! Nu mă ucide!" Cam asta încerca ea să-i spună. Constata că rândunica lui era îngrozită de el...

"Nu - n-am să mă apropii. N-am să te ucid. Nici măcar n-am să te-ntreb de ce crezi că aş face-o!"

Aprobă cu capul şi-i întoarse spatele. Şi se grăbi să coboare treptele şi să iasă. Se îndrepta către maşină, încruntat, calculând abia acum că vila lui era supravegheată discret şi de Moreau, şi de Fang... Urcă la volan şi demară. Şi scoase telefonul. Piao... Call...

- Da.

- Trimite o maşină la Hotel Carolina.

Piao tăcea... Apăsă butonul roşu. Şi viră dreapta şi intră în parcarea hotelului Carolina.

Trebuia să se gândească la ceea ce descoperise azi. Trebuia să se gândească la ea - şi la el. Şi la ceea ce mai putea fi între ei. Dacă mai putea fi ceva între ei, desigur! Azi, rândunica lui îl rugase din priviri să n-o ucidă! Iar el nici măcar n-o îmbrâncise vreodată! Rândunica lui tremurase îngrozitor şi urlase şi plânsese...

Trebuia să-şi adune gândurile şi să-şi facă şi el calculele. Că nu voia s-o îngrozească. Nu voia s-o chinuie. Trebuia să facă ceva, să n-o mai chinuie! Ori s-o lase să divorţeze, ori să găsească...

Intră în recepţie şi se apropie de tânără:

- O cameră.

Primi formularul. N-avea acum stare să se gândească la o soluţie pentru ochii lui Fang; aşa că-şi scrise propriile date, cele reale - că şi-aşa îi auzise tot mapamondul certându-se... Primi cardul şi porni spre scări. Şi încercă să fie destul de explicit fără să fie explicit. Băieţii ăia din maşină trebuiau să-i asigure paza. Mintea lui, aia iute care nu se obosise să calculeze câte minusuri câştigase el în calculele rândunicii lui, îi şoptise că în vremurile astea tulburi nu era bine să rămână nepăzit. Că era consilierul preferat al reginei, creierul din umbră, iar pe-asta o ştiau şi prietenii, şi mai ales duşmanii. Iar cel care ordonase uciderea Rebecăi era o persoană influentă...

Intră în cameră şi încuie uşa. Şi se aşeză pe maginea patului. Avea o priveliştе... acceptabilă - prin fereastra generoasă vedea clădirile din jur. Clădiri pestriţe... aşa ca viaţa...

Nu era vorba despre el. Şi nici despre băiat. Era vorba despre rândunica lui. Care rămăsese singură în ditamai vila şi alesese să şi-o facă prietenă pe individa aia al cărui nume el nu-l mai putea rosti nici aşa, în gând. După ce rămăsese singură în vilă, rândunica lui îşi calculase viaţa. Pusese fiecare eveniment din viaţa ei în calculul ăla - şi-i dăduse un plus, sau un minus. Iar totalul ieşise negativ. Acum ştia de ce nu mai mergea mariajul lui. Acum ştia ce se întâmplase. Rândunica lui calculase totul prin prisma ei. Naşterea băiatului văzută prin prisma ei, cinele în familie ratate de el - dar văzute prin prisma ei, săptămânile petrecute de el în vila contelui - văzute prin prisma ei...

Rândunica lui împlinea anul ăsta 39 de ani. Era o femeie frumoasă, care se îngrijise cum trebuie. Avea un soţ-fantomă şi un băiat care alesese să facă facultatea în alt oraş - şi care-o să se căsătorească, probabil, în oraşul ăla şi-o să se stabilească acolo. Era o femeie extrem de isteaţă. Realizase singurătea din jurul ei, realizase probabil apropierea menopauzei... Nu era o femeie singuratică. Nu era de părere că divorţatele sunt cele mai fericite femei de pe pământ. Adora conceptul de familie! Şi probabil că îi dăduse chiar el ideea care-o ajutase să-i spună astăzi indiciul către planul ei! Rândunica lui plănuia un alt copil - unul făcut in vitro şi născut de o mamă purtătoare! Dar era hotărâtă să nu-l facă tot cu bărbatul-fantomă! Era hotărâtă să găsească un bărbat foarte prezent, foarte inteligent, foarte manierat şi înţelegător...

Iar zilele treceau, ea le număra, le nota în calendar... Iar el îi tot spunea că nici nu voia să audă de divorţ... Că o-mpuşcă dacă o aude pomenind cuvântul ăla...

Trebuia să facă ceva. El. Problema nu ea era - ci el! Ea era extrem de realistă! El era visătorul care-şi închipuia că soţul-fantomă era iertat din oficiu... Că ea îşi dorea tot ce-şi dorea el şi nimic mai mult... Că femeia de 39 de ani abia aştepta să conceapă in vitro o fetiţă pe care s-o crească singură, pe care s-o educe singură, căreia să-i şteargă lacrimile cauzate de absenţa lui tati...

Avea de ales. El. Fie o lăsa să divorţeze, fie... Care era cealaltă opţiune a lui? S-o chinuie? Asta nu era o opţiune! Chiar o iubea pe femeia asta! Şi-atunci, care era cealaltă opţiune? Să lase lucrurile aşa cum erau acum? Să se-ncuie în birou şi să aştepte ca rândunica lui să se răzgândească? Hm...

Auzea murmurul apropiindu-se pe hol... şi-şi jura lui însuşi că, dacă vor năvăli peste el, or să mănânce cea mai cruntă bătaie din viaţa lor...

Nu - nu intraseră peste el. Se opriseră la uşă. Şi-acum nu mai spuneau nimic - sau vorbeau în şoaptă, ca să nu-i audă el bârfind despre şefu' şi problemele lui sentimentale...

O să stea aici cuminte şi-o să se calmeze. Şi-o să se gândească la o soluţie. La urma urmei, avea şi ea dreptate când spunea că nu vrea să mai facă un copil fără tată! Dacă ea - sau orice altă femeie de pe planeta Pământ - îi făcea o fetiţă, el o să continue să se ducă la birou. Şi-o să-şi spună că o face pentru bani - ca să le asigure un trai îndestulat şi-un viitor lipsit de griji. O să găsească el o scuză plauzibilă...

Cum să facă? Ce să facă? Simţea că nu ştie...

Florentina

Coborî din blindată şi porni spre glasvand. Şi tresări - mămica ei o privea lung şi-i promitea o discuţie "condimentată" bine...

- Bine-ai venit.

- Bine te-am găsit.

"Şi las' că vezi tu! Doar să deschizi discuţia - şi să vezi ce-ţi amintesc cum ai uitat de noi şi nici în cur nu te mai doare de soarta noastră!" O să mănânce bătaie - dar o să se simtă uşurată...

- Cum a fost la şcoală?

- Ca de obicei.

I se aruncă o privire acidă, aşa că decise să continue:

- Nu ştiu de ce profesorii îşi închipuie că luni elevii vin la şcoală plini de energie şi chef de-nvăţat.

Mâna se întinse spre canapea - iar râsul i se păru un pic fals:

- Pesemne că n-au Facebook, nu? Şi nu urmăresc paginile elevilor lor!

- Pesemne...

Se aşeză şi lăsă geanta pe masă. Şi-o privi lung - hai, acum se certau? Mama ei îşi aprindea o ţigară... şi întindea pachetul spre ea.

- Nu, mulţumesc, nu fumez.

N-o credea! Hai, că asta-i culmea! N-o credea că nu fumează! Negă din nou... Şi gata - nu mai insista. Îşi vedea de ţigara ei. Bun!

- Şi cum ziceai că merge şcoala? Sau nu ziceai?

- Nu ziceam, dar zic acum. Merge bine. Şi te rog să mă laşi să te surprind în privinţa asta; OK?

- Dacă mă surprinzi plăcut, eu una n-am nimic împotrivă.

- Bun!

Şi cam atât avusese de spus despre şcoală. Ea mai avea ceva de spus despre şcoală?

- Deci şcoala merge bine... Viaţa socială merge la fel de bine?

- Viaţa mea socială e moartă - ai uitat?

- N-am uitat. Dar parcă era un băiat care-ţi mânca rujul... Vincent parcă...

Începuse cu rahaturi de copii mici. Iar ea n-avea ce discuta pe tema asta! Nu aşa, la mişto, şi nu aici şi nu cu ea! Tăcea şi-o privea lung...

- Şi nu mi-ai zis - cum merge mâncatul rujului?

- Nu merge. Nu i-a plăcut aroma.

- Şi-atunci s-a gândit să treacă la lucruri concrete, nu? Că altfel

nu se explică cererea în căsătorie într-a unşpea...

Hait! Ştia totul! Era un dezastru...

- Aşa-i că ai uitat complet cine eşti şi unde locuieşti? Şi câte servicii secrete sunt cuprinse în termenul "măsuri de securitate"? Ai uitat ce ţi-am spus despre FB?

Da, uitase complet. Din punctul ăsta de vedere, putea spune că e deja o adolescentă mediocră. Că aşa gândea! Îşi imagina că pagina ei de Facebook nu era supravegheată de nimeni, că putea să scrie orice acolo, că...

- Am discutat, în ultimele zile, cu multă lume. Şi cu Grasu, şi cu Biyu, şi cu Isamu... Cu Aleodor, cu tataia Dumitru... Şi m-am întristat. Am făcut întotdeauna tot ce mi-a stat în puteri ca să ne înţelegem bine şi să fim ca două prietene. Fac în continuare eforturi mari să-ţi îndeplinesc dorinţele, să nu te mai simţi ca o pasăre în colivie. Iar tu...

OK! Hai să discute atunci!

- Da; recunosc că ai încercat să-mi faci pe plac. Dar

- Dar asta nu e de ajuns, ca să fim prietene. Nu e de-ajuns ca să vii să vorbeşti cu mine, să-mi spui

Ei, la dracu! Nu-şi mai ascunse indignarea:

- Ce să vorbim? Ce să-ţi spun? N-am mai vorbit o dată? Nu m-ai refuzat ferm? Ce rost mai are să vorbim? Că şi-aşa vorbim degeaba!

- Despre ce anume simţi tu că vorbim degeaba?

- Despre mine şi libertatea mea!

- Nu vorbim degeaba. Doar că, în momentul ăsta, nu pot face mai multe concesii în privinţa libertăţii tale. Trésor a fost răpită; Rebeca e la pământ! Diamant e şi el în pragul unei crize nervoase! Iar SIE habar n-are cine i-a omorât agenta! Aşa că nu-mi permit să te las să umbli langa cu fetele prin mall! Că nu vreau să aflu că te-au răpit şi pe tine!

Ridică scurt mâinile a fatalitate: "Vezi? Ţi-am spus eu că vorbim degeaba!" Mămica ei plecă încet capul - şi-o struni repede, din privire... Prea bine! O să tacă din gură, o s-o lase să toace tot ce voia ea să toace şi pe urmă o să se ducă să-şi facă temele! Că ce altceva avea ea de făcut după ce intra în vila asta? Mămica ei trăgea cu sete din ţigară şi-o privea lung...

- ... Dată fiind situaţia, nu pot să te las să te distrezi cu prietenii prin oraş. Dar iau în calcul închirierea unui apartament spaţios, mobilat corespunzător, unde să poţi să-ţi inviţi prietenii la o cafea şi-un fursec.

... Pe bune? Adică chiar voia să-i închirieze un apartament?

- În apartamentul ăla, Biyu poate să stea în bucătărie cât sunteţi voi ocupaţi cu bârfa. Iar în celelalte camere poate să intre doar dacă o inviţi tu. Că, la urma urmei, nu mi s-a părut o fiinţă chiar aşa de acră, să-ţi doreşti s-o încui printre borcanele cu murături din debara...

Serios? Nu făcea mişto de ea? Chiar îi dădea atâta libertate? Adică atât de multă libertate? Nu-i venea să creadă!

- Dar, dacă eu fac chestia asta pentru tine, promiţi că o să fii mai deschisă cu mine? Promiţi că n-ai să-mi mai ascunzi evenimentele din viaţa ta?

- Da! Promit!

Cum dracu să nu promită?! Mămica ei îi închiria un apartament doar aşa, ca să aibă ea unde socializa când şi când! Nici una dintre colegele ei nu mai avea aşa ceva! Oferta aia era "super"!

- Vincent a mai făcut vreun pas spre tine, după cererea în căsătorie?

Negă scurt cu capul.

- OK. Atunci în convenţia noastră mai intră o clauză. Pe viitor, dacă-ţi mai place de vreun băiat, îţi reamintesc că vreau să aflu asta imediat cum ţi-a gustat rujul. Pentru că tu eşti o partidă "ca-n poveşti" pentru 99% din holteii faliţi de pe planetă - şi nu vreau să fii dezamăgită. Nici în dragoste, nici în amor.

Aprobă cu capul - o să-i spună şi gata! N-avea acum nici timp, nici stare să se gândească la legătura dintre mama ei, Aleodor, discuţia cu Biyu şi dispariţia bruscă a lui Vincent chiar după cererea aia în căsătorie! Momentan, era foarte atentă la convenţie!

- Sper ca despre următorul mâncător de ruj să aflu de la tine - nu de prin rapoarte, nu din spionajul SIE...

Ia uite, că SIE se îngrijora de viaţa ei sentimentală... Mămica ei se ridică:

- Ca să nu mă mai întristez. Că nu cred că merit să mă tratezi aşa cum mă tratezi acum.

- Mami, dar...

N-avea rost să continue - mămica ei pornise spre scară şi ridicase şi mâna, s-o oprească! Discuţia se încheiase - aşa decisese ea. Ca de obicei, mămica ei trebuia să aibă ultimul cuvânt...

Deci, ce stabiliseră? Că mămica ei îi va pune un apartament la dispoziţie... Şi-i cerea să fie sinceră cu ea. Păi, nici o problemă! O să fie foarte sinceră! Dacă Biyu va sta la bucătărie, va fi foarte uşor să rostească cu sinceritate "Nu"-uri pe bandă!

Tii, ce bine!

Îşi luă bagajele şi urcă şi ea în camera ei - trebuia să-şi facă repede temele. Brusc, realiza că în apartamentul ăla putea da şi petreceri! Şi trebuia să-şi pregătească mişcările de dans!

Isamu

Se apropia din nou de uşa propriei locuinţe. Era pregătit să continue discuţia cu soţia lui. Avea flori, avea prăjituri, înghiţise un calmant, îşi pusese gândurile în ordine... Plănuia să câştige maximum din ceea ce putea câştiga azi, aici, acum. Plănuia să o implore să nu divorţeze. Să mai aştepte. Iar pentru asta, plănuia chiar şi să-i jure că n-o să mai vină niciodată acasă dacă nu-l chema ea! Deşi ideea asta îl cam irita, de vreme ce era şi vila lui...

Descuie şi intră.

Văzu imediat cele două valize de la baza scărilor. Şovăi; dar reuşi să se controleze, să intre, să încuie uşa după el...

"OK - deci rândunica ta împachetează. Fii calm, vorbeşte-i încet şi frumos - şi poate-o convingi să nu plece!"

Să fie calm! Păi, era extrem de calm! Că doar înghiţise pilula corespunzătoare, nu? Lăsă cumpărăturile pe masă şi urcă la etaj.

Fei-Yen părea... calmă. Poate înghiţise şi ea un calmant - nu? Orice era posibil! Poate că se aşteptase să-l vadă revenind, pentru a relua discuţia! Îl cunoştea prea bine - ştia că soţul ei nu renunţa niciodată la discuţie înainte de a ajunge la o decizie! Aşa că împacheta bluze de vară, în dormitor, cu uşa dormitorului larg deschisă. Le lua de pe umeraş, le împacheta frumos, le punea în valiză... Intră şi el în dormitor:

- Începe să-mi fie frică să te întreb unde pleci.

- Ţie? Ţie ţi-e frică?

- Da. Pentru că te iubesc şi nu pot să te pierd. Şi pentru că eşti prietenă bună cu Jinjing.

Soţia lui zâmbea acum:

- Jinjing nu are ce căuta în deciziile legate de mariajul meu. Crezusem că ai o părere ceva mai bună despre mine...

- Am o părere foarte bună despre tine. Dar ştiu că vorbeşti zilnic cu ea; şi nu-mi permit să sper că discutaţi doar despre modă şi politică...

Soţia lui aproba - semn că ghicise foarte bine tema discuţiilor lor...

- Adevărul e că mă simt obosită. Foarte obosită. Nu atât fizic, cât psihic. Mă simt obosită şi stresată şi ameninţată.

- Ameninţată? De mine?

- Nu numai de tine; de toată lumea. Poate o iau razna - cine ştie?!

- Te rog să fii serioasă!

Ochii negri îl priviră lung, amuzaţi:

- Ţi se pare ţie că glumesc?

I se părea lui că glumeşte?... Nu. Negă deci - şi-o văzu revenind la împachetat:

- A început să-mi fie frică să dorm singură aici. Am început să aud mobila trosnind, perdelele foşnind... Iar de când a dispărut fetiţa familiei Ionescu, am început să întorc capul pe stradă, să mă asigur că n-am pierdut paza. Iar peste toate astea, mai sunt şi discuţiile noastre în contradictoriu. Eu nu mai pot trăi aşa, să ştii. Simt nevoia să fac câţiva paşi în spate, să mă detaşez de toţi şi toate şi să mă liniştesc.

Aşa că am decis să mă mut două săptămâni la vila din Montbeliard.

La casa lor de vacanţă. El era de acord cu asta - acolo, paza imita mult sistemul de la conac. Acolo, rândunica lui era în perfectă siguranţă.

- Sper că n-ai nimic împotrivă!

Păi, ce să mai zică...

Fei-Yen se oprise din împachetat. Îl privea drept, calmă şi serioasă, şi aştepta opinia lui. Iar el... El decise într-o clipă să se folosească de toate şmecheriile pe care le ştia, ca s-o convingă să nu divorţeze! El se aşeză pe marginea patului, ca să fie mai scund decât ea, şi-şi compuse o mimică tristă, resemnată:

- Te înţeleg. La urma urmei, şi aici, şi acolo eşti la fel de singură! Eu trebuie să rămân deseori la birou... Iar atunci când vin acasă îţi inspir frică...

Mizase pe gestul ei preferat - de fiecare dată când el stătuse aşa şi-o privise aşa, ea îşi pusese palmele pe capul lui şi-l lipise de ea. De data asta, însă, palma ei se aşeză pe umărul lui:

- Nu-mi inspiri frică. Adică nu întotdeauna. Eu te înţeleg că treci printr-o perioadă de stres, cu problemele de la birou. Dar te-ai înfuriat acolo şi ai venit aici să te răcoreşti. Şi m-ai speriat. Nu e vorba numai de tine, să ştii! Aici mă urc pe pereţi de plictiseală! Acolo am grădina, am... Acolo e linişte. Şi e o atmosferă foarte plăcută - foarte liniştitoare.

Aprobă cu capul - că n-avea ce să mai câştige acum:

- Da. Poate e mai bine să te retragi o perioadă acolo. Să te gândeşti la tine, la noi doi...

Iar ea zâmbea uşor şi aproba, promiţându-i din privire că se va gândi mult la ei doi...

- Sper să-ţi fie dor de mine! Sincer! Fiindcă mie mi-e foarte dor de tine - zilnic! Şi nu mă refer numai la ştii tu ce!

Primi încă o aprobare - şi fu sărutat părinteşte pe frunte:

- Stau doar două săptămâni. Ar trebui să fie de-ajuns...

Şi-atât. Fei-Yen continua să împacheteze... deşi umpluse deja trei valize, în condiţiile în care casa de vacanţă gemea de haine...

Nu mai avea ce să câştige. Adică nu mai putea s-o facă să renunţe la planul cu vila de vacanţă. Aşa că se ridică:

- Vrei să te ajut să împachetezi?

- Nu, mă descurc.

Da, se descurca incredibil de bine. Ba chiar se grăbea un pic - nu le mai împacheta frumos, ordonat, să nu se şifoneze...

- Te rog să iei pază serioasă cu tine.

Primi o aprobare cu capul.

- Şi Liwei are paza sporită. Te rog din suflet!

Primi o nouă aprobare. Ea era foarte ocupată...

O privea şi se întreba... De fapt, nu se întreba nimic. Constata doar. Constata răceala ei - şi felul cum sentimentele ei se ascunseseră sub masca amabilă, serenă, liniştită. Constata răceala gesturilor ei. Constata că soţia lui tocmai îi ceruse două săptămâni de evadare din căsnicie iar el i le dăduse fără măcar să clipească. Şi mai constata o chestie. Constata că nu-l durea sufletul. Constata că între sufletul ei şi sufletul lui apăruse o distanţare... O reţinere... Era ciudat!

Şi fu şi mai ciudat atunci când constată că nu-l trăgea aţa să o ajute - aşa cum nu-l trăgea aţa s-o sărute înainte să plece! Între ei doi apăruse ceva - un zid rece şi respingător...

O privea şi ştia, simţea că nimic nu va mai fi la fel. Nici dacă ea se va întoarce remontată şi pregătită să-şi reia căsnicia alături de el - cuvântul ăla nenorocit făcuse daune ireparabile în sufletul lui. Deşi, la urma urmei, era doar un cuvânt - şi poate fusese aruncat la nervi, sau la supărare...

Oricum, n-o s-o sărute. N-o s-o îmbrăţişeze. N-o s-o ajute nici să-şi ducă bagajele la maşină. Şi n-o să-i mai spună absolut nimic. O să plece şi-atât.

Se răsuci şi ieşi. Coborî grăbit treptele, luă florile şi prăjiturile şi le mută de pe masa din living, în coşul de gunoi din bucătărie. Şi ieşi.

Se întorcea la birou - că avea treabă cu Ana. În rest, alte planuri n-avea. Nici planuri, nici gânduri. Ceea ce se întâmplase azi era...

Florentina

Încerca să înveţe la sociologie şi nu reuşea. Nu-i ieşea din minte chestia cu apartamentul! Şi nici chestia cu Vincent! Adică mămica ei aflase despre cererea lui în căsătorie - şi, în loc s-o ciufulească îngrozitor fiindcă încercase să ţină secrete cuvintele lui, îi închiria un super-apartament doar pentru ea şi prietenii ei? Aşa spusese - "prietenii"! Nu "prietenele"! Ea ce dracu să priceapă din asta? Că "avea aprobare" la prieteni? De-ăia cu ghilimele? Ce să priceapă ea din toate câte se întâmplaseră în ultimul timp?

Îşi luă telefonul şi-şi verifică FB-ul. N-avea nici un mesaj. Adéle fusese cu Nicholas în mall, Denise ieşise prin centru... Vincent părea ocupat cu altele - că nu posta nimic... Interesant!

Mesaj nou... pentru Vincent.

"Bunăă! Ce mai faci?"

Nu de alta, dar avea o presimţire. Mămica ei ştiuse despre cererea în căsătorie. Iar azi o întrebase dacă Vincent mai făcuse vreun pas spre ea. Semn că-şi băgase ea năsucul şi degeţelele şi măsurile de securitate...

"- Bună. Bine, încerc să învăţ.

- Încerci?

- Da. Şi nu-mi reuşeşte.

- Păi de ce?

- Pentru că mă tot întrebam cu ce-am greşit, de te-ai retras.

- Nu m-am retras.

- Ba da, te-ai retras. Nu mi-ai mai scris, nu mi-ai mai vorbit... Am crezut că s-a întâmplat ceva!

- Ce să se întâmple?

- Am crezut că ţi-am făcut probleme acasă.

- Ce probleme?"

Şi-acum el avea o problemă - trebuia să scrie despre cererea în căsătorie fără să pomenească de cererea în căsătorie...

"- În fine, nu contează. Deci nu ţi-am făcut probleme acasă.

- Nu, nu mi-ai făcut.

- Perfect!"

Ia uite-l! Redevenea obraznic! Ia să schimbe ea subiectul:

"- La ce înveţi?

- La sociologie.

- Haha! Şi eu, tot la sociologie!

- Ciudată coincidenţă...

- Cine ştie?!"

Aşa, cu un pic de subînţeles! Tare era curioasă cum se comporta "Vincent cel strunit", după ce fusese strunit de dna contesă!

"- După-amiază ai chef de-o plimbare prin oraş?

- Chef am; dar nu cred că o să am aprobare."

Tăcere... Tăcere... Oare ce gândea Vincent acum, în momentele astea? Că nu scria nimic! Şi nu ştia cum gândeau tinerii de 17 ani, aşa că... Gata - scria. Şi scria mult!

"- Ştii, mă gândesc cu groază că o să vină vacanţa şi n-o să te mai văd zile în şir!

- Mă tem că aşa va fi - pentru că în vacanţa de vară mă duc în România.

- Vrei tu să te duci acolo? Sau vrea mama ta?

- Vrem amândouă."

Şi iar nu mai scria nimic... Aştepta - ce să facă?! Aştepta să se dezmeticească, să se replieze, să-şi pregătească cuvintele, să le scrie...

Surpriză - aşteptase degeaba! Vincent dăduse log out! Hai, că era bine! Încă două-trei de-astea şi putea spune că numărul ei de admiratori atinsese un minim istoric...

Log out şi ea. Că n-avea ce să-i facă. Între pupicurile lui şi propria siguranţă, bineînţeles că alegea să nu fie răpită şi schingiuită şi trimisă acasă bucată cu bucată! Hm!

Ia să se concentreze ea asupra manualului de sociologie! Că-i promisese mamei ei o surpriză plăcută! Şi-şi imagina cu uşurinţă uimirea lui tati al ei când va afla că fata lui era prima din clasă! Îşi imagina ochii măriţi, gura întredeschisă... piuitul accelerat al monitorului car-

diac... La naiba!

Trânti tomul gros pe birou şi se ridică. Şi se apropie de fereastră. Era o zi superbă în Cannes... Ea era încuiată aici... fără vreo şansă de scăpare... Cu moralul la pământ, cu disperarea dând să răbufnească într-un plâns isteric...

Stop! Între momentul ăsta de "minim istoric" şi momentul 15 iunie mai erau aproape două luni! Şi promisiunea apartamentului!

"Şi-a dracului să fiu eu, dacă o să termin a unşpea tot fată mare!"

Ia să vadă ea ce mai scria în cărţulia aia...

Zâmbea...

Isamu

Trase glasvandul şi intră. Şi descoperi că cele trei "colege de suferinţă" serveau cina în compania Anei. Hm!

- Bună seara.
- Bună seara.

Ana lăsă imediat tacâmurile în farfurie. Începu să râdă:

- Stai acolo liniştită!
- Nici nu mă gândesc!

Evident, se ridicase şi se grăbea spre scări! Aah, ce femeie căpoasă! Şi ce tâmpenie - se simţea privit insistent! Ei bine, el renunţase deja; aşa că îşi vedea de drumul lui, spre scară, fără să le acorde ochilor albaştri vreun fel de atenţie... Fu poftit să urce primul, dar îi aruncă o privire concludentă... Ana oftă greu:

- Miniconcediul tău a fost extrem de "mini"...
- Nu a fost alegerea mea.

Tăcere... Decise să o informeze:

- A decis să-şi petreacă următoarele două săptămâni în casa de vacanţă.
- Aşa a decis ea?
- Da. Iar eu i-am aprobat decizia.
- Pot să te întreb de ce?

Da, putea, dar nu acum - încă nu ajunseseră în birou... Validă el cartela şi nu continuă decât după ce închise personal uşa:

- Se simte obosită psihic. Se simte stresată şi ameninţată şi-i e teamă să stea singură în casă.
- Asta e o chestie nouă...
- A spus că, după dispariţia lui Trésor, a început să-şi caute paza cu privirea, să se asigure că e în siguranţă pe stradă. Rândunica mea nu e chiar atât de puternică cum pare.

Se aşeză pe canapea şi oftă greu:

- N-am ce să-i fac. E schimbată. Când m-a auzit intrând în casă, a fugit şi s-a încuiat în dormitor. Am spart uşa şi-am văzut-o tremurând îngrozită... Amândoi am făcut daune mari în căsnicia noastră. Eu am bătut-o la cap cu fetiţa făcută in vitro şi născută de-o mamă purtătoare; ea l-a convins pe Liwei să-mi spună că el e de acord cu divorţul nostru. Eu am ameninţat-o că îi zbor creierii dacă o mai aud pomenind de divorţ; ea nu mai pomeneşte de divorţ, dar se-ncuie în dormitor şi plânge şi mă ameninţă că sună la poliţie... Nu e bine ce se întâmplă. Nu e normal; aşa că am preferat să plec şi s-o las să se liniştească. M-am dus într-un hotel şi mi-am limpezit gândurile. Şi am încercat să ajung la o concluzie...

Ana tăcea şi îl privea lung, cu ochi trişti...

- Acum, în momentul ăsta, aş insista degeaba. Acum, prezenţa mea îi face rău. Aşa că am lăsat-o să plece două săptămâni la vila de vacanţă. Şi jur că n-am s-o deranjez nici măcar cu un telefon. Dacă după astea două săptămâni o să ajungă la concluzia că-i e mai bine aşa...
- Îmi pare rău să aud că aveţi probleme. Mă simt vinovată pentru problemele voastre.
- Nu trebuie să te simţi vinovată. Nu e vina ta. Şi nici a lui Ştefan. Am fost absent de lângă ea foarte mult timp, inclusiv înainte să vă cunosc pe voi. Lipseam cu lunile - dar ea nu s-a gândit niciodată la divorţ. S-a gândit la familie, la Liwei, la viitor... Azi, mi-a spus că nu vrea să facă încă un copil orfan de tată.

Chipul Anei suferi transformări mari - din starea de tristeţe, femeia de lângă el devenise oripilată...

- Iar faptul că şterge cu buretele absolut toată prezenţa mea lângă băiatul nostru îmi arată că e hotărâtă să ne despărţim. Nu-mi trebuie decât o confirmare a calculului meu. Pe care-o voi primi, probabil, peste două săptămâni.
- E foarte posibil ca Ştefan să se externeze până atunci.
- Îţi mai spun o dată - nu e vorba despre Ştefan. N-a fost niciodată vorba despre el. E vorba despre ea. Ea s-a schimbat mult. Şi nu m-aş mira să descopăr că are pe cineva... Pe altcineva.
- Eu nu cred asta.
- Eu nu cred nimic. Eu ştiu doar ceea ce constat personal. În privinţa ei, am constatat că îşi doreşte să se depărteze de mine în următoarele două săptămâni. Îi respect dorinţa - şi aştept decizia ei.

Ana tăcea - nu prea ştia cum să-şi rostească sfaturile... Îşi aprinse o ţigară şi zâmbi:

- Vezi tu, Ana... Eu am învăţat multe lucruri de la tine. Iar unul dintre ele este că doi oameni nu pot fi împreună dacă unul dintre ei vrea să plece. Tu i-ai spus lui Ştefan că e de-ajuns să te ţină de mână. Da? Şi i-ai spus că poate să facă ce vrea el, cu cine vrea el; dar, în clipa când el nu se va mai obosi să-şi ascundă escapadele de ochii tăi, o să-ţi iei actele şi-o să porneşti spre poartă. Îţi aminteşti când i-ai spus asta?

Da, îşi amintea - şi era destul de palidă, mai ales după ce aflase că el învăţase "armonia-n căsnicie" de la ea!

- Aşa spun şi eu: e de-ajuns ca ea să mă ţină de mână. La fel cum e de-ajuns să-mi arate că nu se mai oboseşte să se ascundă de mine. Degeaba m-aş căzni eu s-o iau de mână, dacă mâna ei e ocupată - nu? Aşa că...

Aşa că Ana tăcea mâlc... Începu să râdă:

- Mingea e acum în terenul ei. Aştept să văd ce decizie ia - mi-o pasează mie, sau găseşte alt coechipier?

Era calm, liniştit şi dezinvolt - şi râdea atunci când vorbea despre posibilitatea ca el şi Fei-Yen să se despartă. Iar ea era roşie-n obraji şi îi evita privirea. O pusese pe femeia asta într-o postură tare nefericită! Aşa că o bătu uşor pe mână şi se ridică:

- Stai liniştită - că o să supravieţuiesc şi cu ea, şi fără ea! Hai să vedem ce mai fac afacerile!

Se ridică şi se mută la biroul mic. Porni calculatorul şi ridică receptorul. Interiorul bucătăriei...

- Da.
- Isabelle, te rog frumos, îmi aduci cina în birou?
- Sigur că da! Imediat!

Bun! Şi-acum, afacerile!

Ana-Maria

Avea probleme mari. Uriaşe! Era într-o situaţie nenorocită rău - şi nu ştia cum să reacţioneze, ce să spună...

Cum să facă să-l trezească pe Ştefan şi să-l determine să se ridice şi să vină aici şi să-şi ajute consilierii? Că pe ea o depăşeau de departe problemele lor! Isamu era în pragul divorţului! Diamant şi Rebeca erau în pragul păruielii - şi-al despărţirii! Aleodor se despărţise de Adina! Doamne! - dacă şi Angel, sau Luka... Sau, mai rău, dacă şi Gabriel... Şi, colac peste pupăză, Vincent Périer o întrebase pe Florentina dacă vrea să se căsătorească cu el! Timp în care Thomas îi punea prinţesei trandafiri "de dragoste" în cameră! Oare ce-i apucase pe toţi, să-şi bulibăşească aşa viaţa privată? Aveau ceva cu ea?

Biyu

Tentaţia

30 aprilie 2020 - joi

Isamu

Era şase jumate dimineaţa - iar el descuia uşurel glasvandul şi se strecura afară, pe mica terasă de la etajul unu...

Se trezise la şase şi nu mai putuse să doarmă. Nu putuse să-şi scoată din minte ultima discuţie cu ea! Adică penultima discuţie cu ea! Fusese îndeajuns de neinspirat să se gândească la ea, înainte să adoarmă. Aşa că îşi visase soţia tremurând şi plângând îngrozită. Era deci nedormit, îngrijorat...

Amânase un pic duşul de dimineaţă - ca să nu trezească toată casa cu fâşâiala aia. Se strecurase la bucătărie şi făcuse el cafeaua. Şi se înarmase cu un pachet nou de ţigări, pentru că trebuia să se gândească foarte bine...

Deci soţia lui nu-l mai suporta. Îi era groază de el. Dat fiind faptul că n-o lovise niciodată, descoperirea asta îl rănise rău! Da, era normal să-l urască! Era normal să încerce să-l pedepsească ascunzându-se de el! Dar să fie îngrozită de el... De ce? Ce-i făcuse, ca să fie atât de speriată? Ce-şi închipuia ea că o să-i facă el? Credea c-o s-o bată? Sau că o s-o împuşte? Ce era în mintea ei?

Şi de unde până unde trăsese ea concluzia că băiatul lui fusese orfan de tată? Ce-i venise cu chestia aia? Oare ei doi discutaseră despre asta - şi-i spusese Liwei că se simţise orfan de tată? Oare băiatul lui îi reproşase vreodată mamei lui că îl făcuse cu un om veşnic absent? Nu pricepea de unde apăruseră cuvintele alea pe buzele soţiei lui! Le gândise ea? Sau le rostise băiatul lor?

Scoase telefonul roşu din buzunar - linia sigură, asigurată de China... şi zâmbi: era de-a dreptul maniac. Lui, chestia asta cu "consiliatul" îi intrase rău în sânge! La şase jumate dimineaţa, era în pijama, cu halatul pe deasupra şi avea toate cele trei telefoane la el...

Era extrem de devreme. Dacă îl suna acum, sigur îl trezea din somn! Numai că trebuia să-l trezească din somn - ca să-l facă să înţeleagă că pe el ideea divorţului chiar îl îngrozea. Liwei trebuia să realizeze cât rău îi făcea tatălui lui atunci când lua cuvintele mamei lui şi "i le livra" lui. Poate că băiatul lui nu ştia... Sau nu-şi dăduse seama...

Call. Suna... Suna...

- Mda...
- Neaţa, Liwei.
- ... Neaţa, tată!

Încă-i mai spunea "tată". Hai că-i bine! Zâmbi slab:

- Te-am trezit din somn - aşa-i?
- Da. Da' nu-i nimic - că oricum mă trezea alarma la şapte!
- Vestea asta mă bucură. În sensul că îmi mai ridică din vinovăţia pe care-o simt în suflet. Te-am sunat, totuşi, la şase jumate...
- Stai liniştit! Spune-mi - ce s-a întâmplat?
- Păi... Ce să zic... Nu ştiu dacă ştiai - Fei-Yen s-a mutat în vila de vacanţă.
- Ştiu. Mi-a spus.
- Ţi-a spus cumva şi de ce-a făcut-o?
- Da. A spus că se simte obosită şi stresată şi a început să-i fie frică.
- Ţi-a spus şi de ce anume i-e frică?
- Da. I-e frică să nu devină victimă colaterală în păţania cu micuţa.

Deci asta-i spusese rândunica lui băiatului ei... Liwei deveni brusc precaut:

- Am sentimentul că ţie ţi-a spus altceva.
- Nu - tot asta mi-a spus şi mie. Dar nu ştiu dacă nu cumva mai e ceva.
- Ce anume?
- ... În ziua când s-a mutat, i-am făcut o vizită neanunţată. Şi am avut surpriza să descopăr că rândunicii mele îi e frică de mine.

Tăcere...

- Iar atunci când i-am vorbit despre fertilizarea in vitro şi mama purtătoare mi-a spus că nu vrea să facă încă un copil orfan de tată.
- Poftim?

Şi băiatul lor era oripilat de aşa cuvinte...

- Cum ai spus că a spus?
- Te rog să-mi spui sincer - te-ai simţit vreodată orfan de tată?
- Tată, încetează! Ce dracu! Cum poţi să spui aşa ceva?!
- Ea a spus-o; iar de când a spus-o ea, am început să mă gândesc serios la chestia asta.
- Ba să nu te mai gândeşti deloc! Fii serios, da? Fii foarte serios! Că nu m-am simţit niciodată orfan de tată! Da, ţi-am dus deseori dorul; dar niciodată nu te-am scos din inima mea! Pentru că ţi-am simţit dragostea! Înţelegi? Chiar şi atunci când erai departe de mine, tu mă sunai - iar eu auzeam în vocea ta sentimentul de tată care-şi sună băiatul! Cum să mă simt orfan?!

Liwei era furios, aşa că nu-şi prea găsea cuvintele în franceză...

- Tată, uite ce se-ntâmplă de fapt! Mama e cu nervii la pământ. Nu ştiu ce are, dar plânge din te miri ce - şi-a devenit foarte emotivă şi sensibilă şi ciudată! Jinjing a dus-o la un psiholog. Ăla i-a dat nişte pastile. Ea le ia - şi e un pic mai bine de-atunci. Dar sunt pastile din plante, cu efect destul de slab. E un tratament de durată, după cum zice Jinjing. Aşa că mama o să tot spună prostii, încă vreo trei luni de-acu' încolo! Te rog să nu le pui la inimă! Da? Te rog să fii serios şi să nu mai pleci urechea la toate tâmpeniile pe care le spune ea! Da, tată?

Băiatul lui părea foarte îngrijorat; aşa că zâmbi:

- Da.
- Promiţi? Adică înţelegi ce vreau să zic!
- Da, înţeleg.
- Şi promiţi că nu mai asculţi tot ce spune ea? Că spune multe, să ştii! De când cu picajul ăsta al ei, nu-i mai tace gura!
- Bine, Liwei. Am înţeles. De fapt, n-am ştiut că are o depresie, că ia pastile...
- Nici eu. Mi-a spus chestia asta luna trecută, când am fost la ea. Mi le-a şi arătat, că n-am crezut-o - şi-am vrut să fiu sigur că nu ia tratament pentru o boală serioasă! Mi le-a arătat, mi-a arătat şi agenda aia jurnal pe care-o ţine şi mi-a spus că n-ai mai trecut pe-acasă, că pe ea o doare mult absenţa ta, că nu mai e dispusă să trăiască singură... Atunci m-a întrebat ce părere am eu dacă voi decideţi să divorţaţi. Îţi aminteşti discuţia noastră de-atunci...
- Da. Mi-o amintesc foarte bine.
- Recunosc - atunci, ea m-a rugat să te sun şi să aflu cam care-ar fi părerea ta despre divorţ. Şi să ştii că m-a bucurat mult când am aflat părerea ta! Că prea o luase razna! Ai pus-o mintenaş pe şine...

Băiatul lui chicotea complice... Oftă greu:

- Nu ştiu ce să zic...
- ... Tată! Să nu-mi spui că e adevărat!
- Ce? Divorţul? Nu - tehnic vorbind, e foarte neadevărat. Dar, la urma urmei, divorţul e o procedură care anulează o hârtie. Atâta tot. Sunt milioane de cupluri care divorţează şi rămân împreună.
- Vrei să spui că şi tu te gândeşti la divorţ?
- Eu mă gândesc la ea. Să-i fie ei bine. Pe mine nu certificatul de căsătorie mă aduce mereu la ea.
- Ştiu. Dar... Nu ştiu. Parcă mi-e greu să vă văd divorţaţi. Adică despărţiţi.
- Mie îmi e şi mai greu decât îţi e ţie. Dar... Dar, să vedem ce-o să fie peste două săptămâni! Poate că mutarea la casa de vacanţă o să-i priască - şi-o s-o ajute să se liniştească.
- Într-adevăr, avem o şansă...

Şi-o spusese cu voce tristă, gânditoare...

- Liwei... Noi o iubim pe Fei-Yen. Da?... O iubim şi-i vrem binele. Da?
- Da, tată.
- Dacă ei îi e mai bine fără hârtia aia, o s-o anulez. Dar nu înainte de a mă asigura că e dorinţa ei - şi nu a lui Jinjing.
- Nu cred că Jinjing are vreun interes s-o vadă divorţată de tine.

- O să verific cu atenţie pista asta. Fiindcă interese pot fi multe. Şi, până nu mă asigur eu că e bine să anulez hârtia, n-o s-o anulez. Bine?

- Bine, tată.

- Acum eşti mai liniştit?

- Da; acum, da.

- Şi eu sunt mai liniştit. Mai ales după ce-am aflat răspunsul tău la întrebarea mea.

- Ştii bine că tu vei rămâne întotdeauna tata. Da?

- Da.

- Să nu uiţi chestia asta. Că nu se va schimba. Tu eşti tata - şi-o să rămâi tata până mor.

- Bine, Liwei. Şi-acum spune-i tu tatălui tău ce mai face Amélie...

Băiatul lui bufni într-un hohot de râs...

- Amélie face foarte bine.

- Bun; mă bucur să aud că Amélie face foarte bine...

Se liniştise. Asculta râsul lui Liwei şi se simţea liniştit... Băiatul lui coborî tonul vocii:

- Am sentimentul că o să încerci să mă descoşi; şi nu sunt pregătit să fiu descusut.

- Bine. Atunci te las să te pregăteşti de facultate.

- Bine, tată. Vorbim.

- Vorbim.

Apăsă butonul roşu, băgă telefonul în buzunar...

Deci rândunica lui lua pastile...

Habar n-avusese că Fei-Yen fusese la un psiholog. Adică nu-şi dăduse seama că e depresivă - şi că are nevoie de ajutor de specialitate. N-avusese nici un indiciu! Vizita ei la Victor Fabre nu-i ridicase suspiciuni... Şi nici nu stătuse cu ea în casă... Şi nici nu se gândise la modul cel mai serios la motivul apariţiei ţipetelor ei în telefon. Ţipetele astea erau, într-adevăr, ceva nou. Dar el avusese foarte multe alte lucruri pe cap: accidentul lui Ştefan îl obligase să se ocupe intens de tot concernul. Şi era ceva-ceva de muncă... Plus balaurul bicefal, care accelerase serios de-atunci şi care-l obligase să ţină ştacheta sus, să nu se lase depăşit în materie de business...

Una peste alta, primise unele răspunsuri, la unele întrebări. Aflase ce se întâmpla cu Fei-Yen. Punea schimbarea pe seama vârstei şi a modificărilor hormonale. Rândunica lui avea aproape 39 de ani. Poate că începuse să simtă apropierea menopauzei! Cine putea şti... El n-o putea ruga să-şi viziteze medicul de familie, să-şi facă analize; aşa că trebuia să se bazeze pe ceea ce ştia, pe ceea ce afla de la Liwei... şi cam atât. Nu prea avea cum s-o ajute...

Aruncă ţigara şi zâmbi razelor puternice ale soarelui: o ajuta chiar acum, respectându-i dorinţa. O lăsa în pace. Nu-şi făcea simţită prezenţa în viaţa ei. N-o suna, nu-i trimitea flori... O urmărea "clasic", cu softul care punea emiţătoarele ei pe hartă, şi-atât. Şi, cine ştie - poate că, peste 11 zile, o să se pomenească cu ea aici, la vilă! Şi-or să-şi revină amândoi! Orice era posibil, nu?

Soarele ardea cu putere. O să fie o zi frumoasă. Copiii plecau azi în Aurari, unde Azur organiza o mega-petrecere de 1 Mai. Regina o să se ducă la spital; dar asta se va întâmpla diseară. Aşa că se gândea chiar acum să beneficieze şi el de vremea superbă şi să iasă prin oraş. Să revadă cu ochii lui produsele pe care le comanda de obicei online. Parcă-i era dor de-un pic de viaţă normală, printre rafturi...

Ana-Maria

Emilie le pregătise un prânz consistent. Azi, acum, decizia ei o să afecteze serios copiii. Hăpăiau, grăbiţi să se ducă să împacheteze - că aveau avion la ora patru. Ei se duceau în Aurari, ea se ducea la Ştefan la spital... Léon şi Florentina înghiţeau aproape nemestecat; Philippe, în schimb, era de-un calm incredibil. Şi parcă era şi-un pic supărat... Sau nu?

- Philippe, tu eşti supărat?

- Un pic.

- De ce?

- Pentru că iar plec în Aurari.

- Credeam că-ţi place să mergi în Aurari!

- Îmi place; dar am de repetat la pian. Şi nu pot să repet singur. Tema de weekend e destul de grea, să ştii!

- Şi ai avea nevoie de Jiao...

- Da.

Léon se grăbi să înghită, ca să întrebe:

- Mami, de ce fetele nu vin cu noi în Aurari?

Observă, cu coada ochiului, mutra picată a Florentinei... şi răspunse:

- Pentru că n-aveţi nevoie de pază acolo.

- Dar ştii ce mă gândisem eu?

- Ce te gândisei tu?

- Mă gândisem la proiectul Florentinei. Ştii tu, clasa de aikido. Cred că Meili ar putea să mă ajute să-l "reactivez".

Serios? Aşa se gândise el?

- Ar fi super! Îţi dai seama? Să facem clasă de aikido în Aurari?

Prinţesa era în pragul fierberii - aşa că zâmbi:

- Sunt mulţi copii acolo. Cred că ai putea să faci o şcoală de aikido...

- Ei, nu chiar şcoală! Dar ar fi frumos să continuăm cu ce-a început Florentina! Ştii ce fericiţi erau copiii când făceau ore cu ea?

- Serios?

- Foarte serios! Mai ales fetele! Îţi dai seama că ele nu se duc la orele de arte marţiale ale băieţilor - că ar trebui să se îmbrace în trening! Iar unele dintre ele au părinţi mai obtuzi, aşa...

- Păi şi-atunci cum faceţi? Faci tu ore cu fetele?

- Nu. Eu fac o clasă de băieţi iar Meili face o clasă de fete!

Habar n-avea de ce insista Léon s-o vadă pe Meili în Aurari; dar la asta se va gândi imediat după ce-l va întreba pe Isamu de ce voia Léon s-o ia pe Meili cu el:

- Ar fi frumos să le invitaţi pe fete să-şi petreacă un miniconcediu acolo. Dar, dacă vreţi voi să le puneţi la treabă...

Philippe o privi lung, serios:

- Nuu, că nu le folosim non-stop, aşa! Doar două-trei ore! Pe urmă le lăsăm în pace!

Era un scump! Zâmbi, pregătindu-se să ciufulească prinţesa:

- Atunci eu zic să le faceţi invitaţia. Şi pe urmă vă descurcaţi voi cu rugămintea...

Florentina rosti scurt, tăios, în romanes:

- Eu pe-a mea n-o invit.

- De ce? Crezi că nu ştie să danseze?

I se aruncă o uitătură urâtă... Ridică scurt din umeri, revenind la limba română:

- Atunci, mă tem că rămân toate trei aici.

Léon răbufni imediat:

- Haai, maami!

- Prinţule, nu e frumos să ai trei musafire în casă şi să le iei la distracţie doar pe două dintre ele!

- Ştiu! Da' de ce să n-o luăm şi pe Biyu?

Florentina ridică vocea, în romanes:

- Fiindcă nu vreau eu! Na!

Léon ridică şi el vocea, tot în romanes:

- Da' de ce nu vrei? Ce-ai cu ea? Că nu mai ştie ce să facă să-ţi intre-n graţii!

- N-am nimic cu ea! Da' nu vreau să să ţină după mine p-acolo!

- Da' îi zici să nu se ţină după tine! Uite, poftim - o iau eu cu mine, la aikido! Că ştie aikido, nu?

Florentina lăsă tacâmurile în farfurie şi îşi înjunghie din privire fratele:

- Dacă aia merge în Aurari, io rămân acasă! Adică aici!

Philippe îşi privea lung sora - şi se întreba, probabil, dacă răgetele lor "anulau" înţelegerea făcută cu mami... Léon bombăni:

- Sigur, trebuia să faci tu notă discordantă!

- Eu nu vreau să vină aia cu mine!

Decise să spargă scandalul:

- Tu poate vrei să te duci la liceu mâine. Şi să ţopăi singurică în camera ta.

Ochii negri se umplură cu lacrimi... La naiba!

Era într-o situaţie destul de... dificilă. Chinezoaicele "funcţionau" împreună. Dar parcă nu voia să le ducă şi în Aurari. Invitarea lor acolo ar fi lăsat impresia că "China" acaparase fiecare colţişor al vieţii familiei Ionescu. Cu siguranţă, Nicu Cărare n-ar fi apreciat pozitiv mesajul pe care îl trimitea ea părţii superioare a organigramei. Aşa că oftă greu... şi mută discuţia înapoi, în franceză:

- Léon, o să trebuiască să organizezi singurel orele de aikido. Iar tu, Philippe, mă tem că vei exersa singur.

- Pot să exersez şi singur; dar risc să învăţ totul greşit.

- Atunci, poate-ar fi mai bine să nu exersezi deloc. Şi să te bucuri şi tu de soare, de aerul curat, de copii...

Şi îl privi lung, pătrunzător... deşi se îndoia sincer că băieţelul ei o să înţeleagă rostul privirii ei...

- ... Ai dreptate. Lasă, că exersez când ne întoarcem.

Micul prinţ îşi amintise discuţia lor - aia despre Aurari şi profesoarele ei. Şi dorinţa "Anei" de a-l vedea socializând cu copiii. Bun! Léon puse mâna peste mâna ei:

- Iar eu o să le propun să jucăm un fotbal. Că, vorba aia - de luni încolo, o să fac aikido cât poftesc eu!

Exact! Aprobă, înveselită de capitularea prinţului ei...

"Ei bine? Sper că eşti fericită acum!"

Prinţesa n-o privea. Mânca, încruntată, şi mesteca mâncare cu supărare... Făcuse pe placul ei. Oare mai câştigase măcar un punct în ochii ei? Sau notase punctul ăla în dreptul fraţilor ei? Nu ştia...

Isamu

Uşa pocni - iar Ana intră în birou, zâmbind slab:

- Gata - au decolat.

Aprobă cu capul - el ştia foarte bine cum decolaseră, cum se întorseseră fetele...

- Jiao spune că Philippe nu s-a lăsat; i-a spus că de data asta trebuie s-o lase aici, dar data viitoare o să facă el cumva ca s-o ia cu el în Aurari.

- Ei doi se înţeleg foarte bine.

- Nesperat de bine.

- Spre deosebire de Florentina şi Biyu...

- Şi ele s-ar înţelege la fel de bine, dacă prinţesa s-ar întoarce la 16 ani. Dar cum timpul nu poate fi dat înapoi...

Aprobă... Cioc-cioc. Doar de două ori. Deblocă uşa şi le văzu intrând în birou. Erau extrem de serioase amândouă. Dar ce se întâmplase? Meili îl privi cu ochi atenţi:

- Copiii au decolat cu bine.

Aprobă cu capul, că ştia deja asta...

- Am înţeles că se întorc duminică seara...

Aprobă din nou, "mirosind" rugămintea de-a ieşi prin oraş...

- Atunci, crezi că diseară putem să ieşim în oraş?

- Sigur că da. O luaţi şi pe Biyu?

- Nu; ea nu vrea să meargă la dans.

Deci Biyu nu voia să meargă la dans... OK!

- O să-l anunţ pe Claude.

- Mulţumim.

- Cu plăcere.

Şi cam atât - ieşeau, grăbite probabil să-şi facă programare la coafor sau... Ana zâmbea:

- E ciudat.

- Ce anume?

- Normalitatea e ciudată, atunci când se manifestă la oameni care nu sunt normali.

Bufni în râs - bizară exprimare! Şi ea râdea:

- Înţelegi tu...

Înţelegea el... Şi calcula chiar acum că Ana pleca diseară la Bourges, Meili şi Jiao plecau în oraş... Biyu se adâncea, probabil, în lectură...

- Mă duc să mă pudrez - că nu mai am răbdare!

Bineînţeles că nu mai avea răbdare! Se grăbea să ajungă lângă soţul ei! Care, apropo - o aştepta cu aceeaşi nerăbdare...

Ăsta - gândul familiei frumoase, fericite - era un gând pentru după plecarea reginei. Şi gândul în care Biyu citea până seara târziu, tot pentru după plecarea reginei era. Avea o presimţire; iar pe tema asta, a presimţirii lui, trebuia să calculeze cu foarte multă grijă. Trebuia să ia în calcul şi opinia lui, trebuia să ia în calcul şi opinia ei... Motivele ei, motivele lui, riscurile pentru ea, implicaţiile unei asemenea decizii... Trebuia, în primul rând, să-şi dea seama ce voia el. Asta era o necunoscută uriaşă...

După ce pleca Ana, o să se gândească serios la asta. Şi nu, n-o să facă imprudenţa să-şi sune soţia! Trecuseră mult prea puţine zile! Risca s-o audă iar urlând la el! Promisese că va fi nevăzut şi neauzit - şi se va ţine de promisiunea asta! Iar în condiţiile astea... În condiţiile în care, la noapte, el o să fie singur în vilă cu Biyu...

Stop! Avea de făcut plăţi acum! Avea de făcut viramente, de urmărit două comenzi, de uns nişte transporturi mari...

Diseară.

Florentina

Decolaseră de jumătate de oră deja. Îşi verificase FB-ul, mess-ul, toate canalele de comunicaţie - şi nu, petrecerea nu se anulase. Ba chiar îşi confirmase prezenţa însuşi Fermecătoru'! O să fie super petrecerea asta! O să danseze şi-o să se distreze... Şi-o să joace din nou, pe sub privirile lor, în lumina reflectoarelor puternice de pe terasă, sub atenta supraveghere a camerelor de luat vederi...

Nu, nu se putea vizualiza acolo. Avea un gând, mititel ce-i drept, care n-o lăsa să se transpună în propriile planuri şi să viseze cu ochii deschişi. Gândul ăla se referea la căpoşii ăştia doi - fraţii ei mai mici. Care parcă se coalizaseră împotriva ei. Urcaseră primii în avion şi se înfipseseră pe canapea. Se lăţiseră pe toate cele trei locuri - contrar prevederilor de zbor, Léon aşezase ambele rucsace pe canapea, ocupând astfel locul ei. Ca un fel de "tu n-ai ce căuta"...

Se ridică şi se apropie de ei. Şi întoarse scaunul, ca să-i privească în faţă:

- V-aţi supărat pe mine?

Léon o fulgeră cu ochi încruntaţi:

- De ce întrebi? Ce, îţi pasă?

- Bineînţeles că-mi pasă! Sunteţi fraţii mei, da? Şi suferim toţi trei de aceeaşi boală! Contita!

- Eu nu sufăr de contită. Şi nici tu. Tu suferi de egoism.

Poftim? Cum-cum?

- Te gândeşti numai la tine, faci tot ce poţi ca să-ţi fie ţie bine, ignori toate persoanele din jurul tău, toate dorinţele lor, toate planurile lor - iar astea toate la un loc se numesc "egoism".

- Nu-i chiar aşa, să ştii! Îmi pasă de voi! Şi-ncă foarte mult!

- Daa, iar chestia asta chiar se observă uneori!

- Prinţule, nu mai vorbi aşa! Că nu e foarte în regulă să le ducem pe fetele alea trei la Diamant în bătătură, să observe calculele de-acolo!

Hai, că parcă-parcă "îl întorsese"! Se grăbi să continue:

- Am auzit la conac o vorbă fugitivă care zicea că ăia care-au furat-o pe Trésor au avut informaţii din interior. Ştii tu, de-alea despre pază şi electronice. Şi nu e foarte OK ca fetele astea trei să vadă pe unde sunt amplasate camerele din Aurari, pe unde şi când şi cum patrulează paza pe-acolo...

- Tu nu vezi că eşti proastă? Păi nu sunt zilnic nas în nas şi cur în cur cu noi? La ce le-ar trebui să ne fure din Aurari? Nu ne pot fura zilnic de la şcoală?

- Tu nu vezi că eşti niţel mai prost ca mine? Păi astea sunt anga-

jatele lu' tati? Sau ale lu' Fang? Ăla care domneşte în locu' lu' Jun?

Léon tăcea şi-şi mesteca supărarea...

- Crezi că s-ar băga să ne fure ele? Păi de ce s-ar risca ăla să se dea de gol că ne-au furat chinezii?! Nu le pune pe ele să ne fure; are alte milioane de angajaţi, să aleagă din ei persoana potrivită! Şi astea doar se fac că au o urgenţă la veceu - şi dispar de lângă noi cinci minute! Şi gata! Puf! Toţi copiii familiei Ionescu dispar fără urmă...

Léon mesteca în continuare la supărarea lui... Începu să râdă:

- Haai, nu pune bot! Te-ajut eu cu cursurile de aikido! Te şi bat, na!

Frăţiorul ei mai mare bombăni ceva neinteligibil şi ridică tableta, ca să n-o mai vadă! Philippe o privea lung, serios:

- Şi pe mine cum mă ajuţi?

- Stau cu tine şi te-ascult la lecţii!

- Nu ştii să citeşti notele. Aşa că nu-mi eşti de nici un ajutor.

Asta cam aşa era... Tii, ce idee!

- Dar o ştiu foarte bine pe învăţătoarea din Aurari care predă şi muzică. N-o fi ea academiciancă, aşa ca Jiao; da' pân' la clasa a cincea se descurcă...

Puştiul părea ceva mai liniştit - dar tot nu era convins... Îi trimise o bezea:

- Las' că te-ajut şi pe tine! Nu te las io aşa, neajutat! Vorbesc eu cu învăţătoarea, să vină la tataia şi să te ajute cu pianul. OK?

- OK. Dar dacă nu e bună, să ştii că-i zic!

- Foarte bine! Zi-i! Să pună mâna să se pregătească cum trebuie!

Gata - îl împăcase pe pici! Bun! Reveni la Léon:

- Ce zici, maestre - tragem o trântă-n părculeţ?

- Lasă-mă-n pace!

- Hai, mă! Că io vorbesc serios! Te-ajut eu cu aikido!

- Ce dracu să mă ajuţi tu, mă? Că tu eşti rablagită şi ieşită din formă!

Aa, minunat! Chiar n-avusese nici un chef să-şi bată capul cu puştimea din Aurari! Se ridică, ofensată pân' la cer:

- Mulţumesc, Léon! Eşti foarte gentil!

Se aşteptase să fie împăcată cu viteza luminii; dar uite că Léon nu venea după ea... Păi, asta e! Să se descurce singur cu căpriţele lui din Aurari! Ce credea el, că nu se prinsese ce-i venise aşa, deodată, să apuce fetele de kimono şi să le trântească pe saltea? Ehei - puştiul era în urmă cu şmecheria rău de tot! Las' că ştia ea...

Deci diseară ajungea în Aurari... N-avea timp decât pentru cină şi discuţia cu învăţătoarea. Dar mâine dimineaţă...

Mâine dimineaţă, poate că ar fi fost totuşi bine să-l ajute niţeluş pe Léon. Mai ales dacă făcea cursul ăla de aikido în curtea şcolii - care era în apropierea rondului cu brad prin care toate maşinile trebuiau să treacă. Dar ăsta era un gând pe care trebuia să-l cântărească bine. Că băieţii din Aurari erau educaţi să devină bărbaţi; iar în calculele lor nu existau neveste de-astea "moderne", "emancipate" ca-n filme...

"Măi fată, da' de ce eşti tu aşa proastă? Păi frati-tu are dreptate când zice că eşti rablagită şi ţi-ai ieşit din formă! Ce vrei tu - să pici nasol şi să-ţi rupi vreun picior? Şi să vizionezi petrecerea pe youtube?"

Aşaa... Ce mai era nou în modă? Chiar era curioasă...

Ana-Maria

Era în capătul holului - iar nerăbdarea parcă o îndemna să alerge. Piao nu era foarte înalt - dar făcea paşi mai mari, aşa că el doar mergea repede... În sfârşit!

Frână - şi ciocănit la uşă. Paşii se apropiau, aşa că îşi drese scurt vocea... Uşa se deschise. Seniorul îi făcu semn să păşească în spate. Se conformă - ce se întâmplase?

- Doarme. Doarme dus de mai bine de patru ore, iar chestia asta îi face bine...

Aha! OK! Nici o problemă! O să-l lase să doarmă! Acum, că ştia că e la zece metri de el, zău că nu se mai grăbea deloc!

- L-au analizat iar din cap până-n picioare. Organele s-au lipit impecabil şi se refac destul de repede. Oasele s-au sudat drepte. Rănile s-au închis. A rămas doar cu slăbiciunea generală, cu care-o să se lupte mult timp de-acum încolo. Tomografiile sunt impecabile, el pare să-şi amintească totul...

Asta era o veste minunată...

- Şedinţele de masaj sunt perfecte pentru el acum - dar uite că-l obosesc serios şi-l cam "dărâmă". Medicii spun că, atâta timp cât el nu se plânge de dureri, e bine să-i micşoreze în continuare dozele.

Da - era de acord cu decizia asta.

- Dar, de la un punct încolo, să ştii că or să stagneze. Iar el o să trebuiască să pună mâna să mănânce solide, ca să tindă către o viaţă normală. Şi-atunci moralul lui o să pice - fiindcă o s-o tot vadă pe asistentă plimbând plosca...

Asta aşa era...

- Aşa că uite ce-ţi propun. Azi, în seara asta, cere-i să deschidă ochii.

Cum-cum?

- La cum îl ştiu eu pe Ştefan, n-o să te refuze. De mâine, o să pot să-i aduc un monitor - şi-o să-l las să vadă ştirile. Şi-apoi or să urmeze dispozitivele pe care i le-ai cerut Părintelui. Şi-apoi o să te tot apeleze pe mess... O să urmeze videoconferinţa...

Da, da, da, era de acord cu tot ce spunea el...

- Turneele tale or să se înteţească. Te aşteaptă afaceri mari; şi, pe măsură ce vremea se îmbunătăţeşte în Europa, o să se accelereze şi comerţul. Tu o să fii mai mult plecată. Chestia asta cu venitul aici o să devină un lux...

Asta aşa era...

- Deci ăsta o să fie planul nostru în prima urgenţă. Să-l facem să deschidă ochii, ca să-i punem tastatura sub degete şi ecranul în faţă.

- OK.

- Şi-ţi dai seama că, din clipa când o să-şi amintească pe unde sunt tastele, eu o să am o viaţă extrem de grea...

Da, îşi dădea perfect de bine seama câte întrebări or să citească ochii Seniorului - şi câte răspunsuri o să-i rostească gura...

- Hai - intrăm?

- Intrăm. Piao, dacă vrei, du-te la conac, mănâncă omeneşte, odihneşte-te, trage-ţi sufletul...

- Nu mai ai nevoie de mine?

- O să am întotdeauna nevoie de tine...

Chinezul roşise violent, în timp ce Seniorul începuse să chicotească şi s-o bombăne că n-avea suflet în ea şi-şi chinuia consilierul...

- Dar nu cred că o să se mai întâmple ceva "măreţ" azi. Dacă e vreo urgenţă, mă suni. Sau vii încoace. OK?

- OK.

- Pa.

- Pa.

Şi-acum rămăseseră singuri... Îl privi lung, hotărâtă să afle adevărul:

- Chiar e aşa de bine cum spun ăştia p-aici?

- Da, Ana. Conform cu analizele, e nesperat de bine. Doar că slăbiciunea îi joacă feste mari. Are în continuare dureri şi-l furnică tot corpul...

Oof, bietul ei Ştefan...

- Şi, pe viitor, o să aibă şi-o depresie nenorocită. Şi nemulţumirea că, în ciuda tuturor eforturilor lui de-a te ţine deoparte, ai ajuns în lumina reflectoarelor şi în atenţia tuturor. O să aibă şi teama cauzată de vizitele tale în Rusia...

- Corectează-mă dacă greşesc, te rog. Gabriel are un copil...

- Gabriel a luat un copil orfan şi-l creşte ca pe copilul lui, după ce mama copilului a murit.

Ridică o sprânceană, cu subînţeles:

- Serios?

Seniorul ridică un deget de atenţionare:

- Serios.

Deci chestiunea copilului ăluia era sensibilă rău...

- Şi nu se iveşte prin planurile lui şi-o nevestică?

Primi o negare scurtă. Fermă. Semn că Gabriel o să moară burlac.

Foarte interesant!

- Da' nişte mândre figurează pe-acolo, prin planu' doi...

- Nu-i gay, aşa că...

Aşa că planu' doi era plin-ochi cu miss-e.

- Iar Andrei?

- Ce-i cu el?

- Andrei nu plănuieşte nevastă şi copil?

- Andrei plănuieşte nişte bani. Atunci când o să se-nsoare, o să aleagă un seif - şi-o să procreeze cu scârbă.

Asta era o veste proastă, mai ales după ce-l văzuse holbându-se la prinţesă...

- De ce mă întrebi chestiile astea?

- Fiindcă sunt panicoasă şi-mi place să mă gândesc la ce-i mai rău.

- Ca să-ţi meargă întotdeauna bine - ştiu, mi-a spus Ştefan. Şi crezi tu că unul dintre ei o să încerce o manevră sentimentală?

- Orice-i posibil!

- Ar trebui să fie tâmpiţi să facă aşa ceva!

Da, dar ea nu se referea la contesă, ci la fata ei! Şi parcă nu-i venea să limpezească acum socotelile din mintea Seniorului. Parcă nu se simţea pregătită să audă sfaturi despre încuiatul prinţesei în seif! Fiindcă nu putea să facă aşa ceva - n-o putea încuia şi mai mult decât o încuiase deja! Zâmbi deci:

- Da' prin planurile tale cine şi ce figurează?

- Prin planurile mele figurează, momentan, bărbatul tău. După aceea, habar n-am. Cariera îmi mănâncă tot timpul, să ştii!

- Ştiu. Dar ştiu şi că *Mister P* e un personaj care adoră conceptul de familie - şi pe-ăla de viaţă particulară.

- Da, pe ale lui le adoră la maxim!

"Haai, nu-mi spune că tocmai tu te-ai adâncit brusc în muncă!" Îl privea lung şi trăgea concluzia că nu se adâncise, ci se scufundase de tot în ea... Şi era păcat! Că era bărbat "bine" - şi-avea toate şansele să-şi facă o nouă familie! În fine...

Oare cât mai dormea Ştefan? Îi era dor de el! De ochii lui! Azi o să-i ceară să deschidă ochii; şi, dacă o să-i reuşească şmecheria...

Florentina

Viaţa ei mergea din bine în mai bine. Mai să creadă că dăduse cu blindata în ceva scârbos! Nici Grasu, nici Titel n-aveau timp să-i plimbe pe ei; aşa că ea călătorise azi în compania lui Vali Calu - şi-a şoferului lui preferat, Alex! Băiatul ăsta era pe zi ce trece tot mai *shukar*! Oare ce mânca, de-avea aşa constituţie de-i tăia ei respiraţia? Hm...

Tăcea; dar turuise până acum. O oră îi tocase gura! Numai bancuri şi poante şi mişţouri - de probabil că-i durea burta pe amândoi de-atâta râs! Descoperise că ochii negri se ridicau des spre oglinda retrovizoare, atunci când ea scotea câte-o "perluţă" veselă; îi tot făcuse să se ridice, cât fusese drumul de lung. Acum, însă, tăcea. Vali vorbea la telefon. Era ceva legat de nu ştiu ce manelist care voia să-şi trimită încă de azi duba cu instrumente în Aurari. Şeful pazei ştia cât de contraindicată era o atare mişcare - că maneliştii anilor '20 obişnuiau să fie "reportofoanele" poliţiei, iar ăsta care-avea speranţe să încalce codul nescris din Aurari era prichindel şi cam muritor de foame, aşa...

Bradul se făcuse... Se făcuse baobab, ce mai! Începu să râdă - gândul ăla fusese ghiduş rău de tot... Şi cum ochii negri o priveau din nou prin oglindă, curioşi apropo de tema ei de amuzament, se trase între scaune... inspiră adierea dementială de after... şi-i şopti la ureche:

- Bradu' ăsta s-a făcut mare cât un baobab!

Alex bufni în râs şi aprobă. Se delectă, preţ de-o clipă, cu buzele perfecte şi dentiţia albă ca-n reclame - şi reveni pe banchetă. I se pusese un gol gigantic în stomac şi-un nod mare-mare în gât şi-i frigeau rău obrajii... La naiba!

Se mută din scurt pe locul ei şi se aplecă spre geam - ca să se ascundă după tetiera lui Vali. Afurisit bufeu! Şi afurisită roşeaţă în obraji! Se dădea de gol ca o proastă! Ca o gâsculiţă împiedicată! "Aoleu, prinţeso, ce gâscă eşti!"

Privea casele şi se gândea...

Descoperise o chestie un pic ciudată. Vincent o pupase cu aplomb şi-o strânsese în braţe ca pe-un giuvaer de preţ - dar nu simţise nici golul din stomac, nici arsura din obrajii. Alex ăsta o privise de câteva ori şi râsese cu ochii-n parbriz - şi ia uite că o trecuseră toate călduriile... Ciudată chestie! Se simţea atrasă de şoferul din Aurari! Deşi, vorba aia - nu refuza niciodată o discuţie constructivă pe teme sensibile de prin manuale! Pesemne că partea aia cu dragostea n-avea nimic în comun cu partea "ştiinţifică"...

Gata - ajunsese la bunicul Dumitru. Care bineînţeles că îi aştepta pe pragul casei - şi era fericit... Se grăbi să coboare - şi cum cuvintele lui Léon o loviseră rău în orgoliul ei de adolescentă suplă şi mobilă şi maestră-n toate cele, sări peste gărduleţ şi sprintă până la el! Bunicul ei râdea:

- Uşurel, prinţeso - că mă dărâmi!

Îl strânse cu putere în braţe şi-l pupă cu aplomb pe ambii obraji:

- Bine te-am găsit, bunicule!

- Bine-ai venit, nepoată! Bine şi veselă, observ eu acum...

Da, era veselă! Era mai fericită ca niciodată! Îşi întinsese părul, în avion - şi-şi simţise din nou buclele foşnind şi dansând pe spate! Şi cum Alex avea cea mai bună poziţie pentru a observa buclele ei artistice...

Iar Alex ăla? Din nou Alex ăla? Da' ce era cu ea? Chiar o luase razna de tot cu băiatul ăla?

- Ia spune tu - ce veşti bune îmi aduci?

- Îţi zic - da' te juri că nu mai zici la nimeni?

- Mă jur - să mor io!

OK! Îi şopti la ureche:

- O să termin anu' ăsta şefă pe clasă.

Fu prinsă bine şi pupată cu foc... şi se răzvrăti:

- Da' să nu zici! Că e surpriză!

- Nu zic! Nu m-am jurat?

Ba da, se jurase. Iar Alex tocmai trecuse prin spatele lui. Măiculiţă, ce bărbat! Ce plete! Ce spate! Ce fizic! Şi ce forţă - că ţinea troller-ul ăla cu o uşurinţă incredibilă! Repede - după el!

- Mă duc în casă - că nu vreau să mă reclame ăştia micii că am pus monopol pe tine!

Bunicul ei râdea şi aproba şi-i dădea drumul...

"După cum spuneam, prinţeso - o să faci pe dracu-n patru să termini a unşpea înţepată. Da' dacă n-ai să reuşeşti, nu te-ngrijora - că vii aici, în Aurari! Şi n-ai şanse s-o începi pe-a doişpea virgină!" La ce planuri îi treceau ei prin minte acum, când mergea la doi metri în urma lui şi-l măsura cu coada ochiului...

Stop! Stop, că sigur era şi tuşa Perla pe-aici! Şi-o vedea cum se holba la Alex - şi adio planuri măreţe! Scoase repede telefonul... Aşa era mult mai bine! Îl vedea tot cu coada ochiului - dar părea foarte atentă la telefon! Apăsa de zor pe ecranul inactiv, că ea cică scria un mesaj... Apăsa şi calcula şi-şi făcea planul... Bun!

Mergea... Şovăi un pic la urcarea treptei; trecu peste prag, încercând să mărească puţin distanţa dintre ei... Calculând... "Şi-acum o să intri în cameră şi-o să laşi troller-ul lângă şifonier..." Calcula secundele, paşii...

Trei, doi, unu, start. Luă curba strâns, pe după toc. Şi descoperi că nu apreciase corect distanţa şi timpul - nu se ciocnise de el! Da' nimeriseră fix faţă-n faţă! Improviză - făcu un pas în dreapta... în simultan cu el. Şi-acum repede, unul în stânga! Tot în simultan cu el! Cică încerca să-l lase să treacă - ha-ha! Ridică privirea şi începu să râdă:

- Scuzee!

- Nu, eu scuze!

OK - şi-acum în ce parte se ducea el? Că se ducea şi ea în aceeaşi parte! Erau pe stânga, deci dreapta, evident! Şi dreapta şi el! Perfect! Bufni în râs şi ridică palmele, "predându-se" artistic... Şi nu-i veni să-şi creadă ochilor când îl văzu predându-se exact la fel ca ea... şi râzând cu ochii la ea...

"Gata cu joaca, prinţeso! Că, la urma urmei, el ar trebui să-ţi aţină ţie calea - nu tu lui!" Stătea cuminte şi-l lăsa să treacă. El trecea,

râzând cu ochii la ea...

Măiculiţă, ce bărbat! Şi tocmai o observase şi pe ea bărbatul ăla!

Stop! Uşa rămăsese deschisă! Nici gând, deci, să chiuie şi să facă "dansu' victoriei"; plecă iar privirea spre telefon şi porni încetişor spre fereastră... simţind că-i cam tremură genunchii şi mâinile şi toate alea...

Lăsă fruntea pe zid, lângă toc, şi închise ochii - că era plină de adrenalină şi sigur se-nroşise ca un rac...

Reuşise! Îi reuşise şmecheria! Îi aţinuse calea! Şi râseseră unu' la celălalt! Măiculiţă, ce privire avea băiatu' ăsta! Topea sloiurile de gheaţă când se uita aşa pe ele! Pe ea una o topise toată...

Şi se simţea aşa de bine...

Brusc, nu mai simţea nevoia să termine a unşpea înţepată. Era într-o situaţie foarte... anapoda. Avea la Cannes un franţuz de vârsta ei, "profesor în amor" uns cu toate alifiile şi printre cei mai buni elevi din clasa lui. Şi cu gusturi şi viziuni identice cu ale ei. Dar i se-aprindeau obrajii după şoferul din Aurari care, la 24 de ani, se lupta să termine clasa a noua. Numai că avea "circumstanţe atenuante" pentru acea... nesincronizare nepotrivită. Vincent era un francez tipic - fusiform şi cam şters, aşa. Alex, însă, avea de toate. Inclusiv privire de-aia care topea icebergurile. Alex avea acel ceva care-i dădea ei bufeuri şi-i făcea goluri în stomac şi-i umplea mintea cu gânduri obraznice rău de tot. Din punctul ăsta de vedere, nici nu mai conta dacă era "profesor" sau nu! Că doar n-o fi novice, cu aşa fizic şi aşa meserie şi aşa limuzină sub fund! Nu?

Băgă telefonul în buzunar şi reveni spre cameră: îi trecuse roşeaţa din obraji, îşi stăpânea bine emoţiile acum... Să se-apuce de despachetat, nu?

Mâine, o să-şi facă drum pe lângă orele de aikido ale lui Léon. Dacă va fi cazul, va interveni şi ea. Aşa, cu un sfat şi-o exemplificare scurtă. Una singură - cât să ştie şi el că prinţesa asta era informată în multe privinţe şi-avea condiţie fizică bună. Iar restul se rezolva mâine seară, la petrecere. În orice caz, ea pe băiatul ăsta nu-l rata! Nu-nu! Nu-l rata nici moartă! Că cu aşa super-bărbat care-i creştea instantaneu tensiunea îi plăcea şi ei să-şi rupă... ce-avea de rupt! Şi-a dracului să fie ea dacă n-o să-l facă să-i predea el "pupicul de Aurari"! Ăla adevărat, plin de sare şi piper şi condimente! Ăla "cu bătaie scurtă" spre orizontală! Vincent n-avea cine ştie ce spor cu franţuzismele lui...

Şi dac-ar fi ştiut ei, oamenii de pe planetă, ce gândea ea acum şi despre cine...

Isamu

În sfârşit, reuşise să-şi usuce părul. Reuşise, de fapt, să facă o baie aşa cum visase el demult să-şi facă - una clocotită, a la long. Se simţea... "răscopt" - dar hidratat corespunzător. Parcă toţi porii pielii i se deschiseseră - şi respira prin milioane de găurele mici-mici...

Se trânti pe pat şi-şi răsfiră bine părul pe pernă - încă era umed, trebuia să se zvânte bine...

Era a treia zi de când rândunica lui se retrăsese la vila de vacanţă. Habar n-avea ce făcea ea acolo - se abţinuse să pornească softul de urmărire. Şi se abţinuse să-i facă telefonul să arate celelalte aparate cu aceeaşi utilitate din jurul lui. Avea un soft bun, minunat, care-i putea răspunde instantaneu la întrebări! Dar nu-l folosea. Nu voia să trişeze. Nu voia nici să afle la ce ore se derulau şedinţele ei cu psihologul. Simţea nevoia de a lăsa lucrurile să curgă în modul lor firesc, natural. Nu voia să-i influenţeze decizia. Într-un fel, era tentat să-şi pună rândunica la un test. Voia să ştie ce sentimente mai avea în suflet pentru el. Dacă mai avea. Voia să ştie ce decizie lua ea acum, când lucrurile erau aşa cum erau... şi cum vor fi şi de-acum încolo. El nu se va schimba. Programul lui nu se va schimba. Planul lui nu se va schimba - chit că se ducea la o clinică, cumpăra un ovul şi-şi făcea o fetiţă! Dacă ea nu putea trăi nici măcar cu programul lui de-acum...

Una peste alta, iată-l lungit în camera lui - camera liberă de la etajul unu. A patra cameră - cea unde locuise dna Ionescu. Urmele trecerii ei pe aici dispăruseră demult. Ştefan schimbase camera asta încet-încet... de parcă încercase să şteargă amintirea mamei lui fără să simtă că şterge amintirea mamei lui. Contele nu intra niciodată în camera asta. Dar el unul nu se simţea ciudat aici; de fapt, se simţea destul de obosit. Şi chiar se pregătea să tragă un somn pe cinste! Patul dublu era bun, comod...

Cioc-cioc-cioc!

... Cum-cum?

Clipi des, ca să-şi dea seama dacă nu cumva aţipise...

Nu aţipise. Era treaz. Şi auzise clar cele trei ciocănituri în uşă. În momentul ăsta, în casă erau doar ei doi - el şi Biyu. Şi uite că ea ciocănise la uşa lui, cu binecunoscutul deja semnal... Ce să facă?

Dacă se ridica şi-i deschidea, probabil că va trebui să o poftească în cameră. Nu? Doar n-or să discute aşa, pe hol! Dacă nu-i deschidea...

... La urma urmei, mariajul lui era pe ducă! Ce naiba! - nu se putea minţi chiar aşa! Mariajul lui era zero acum! Mutarea soţiei lui în casa de vacanţă, în condiţiile în care el nu trecea cu săptămânile prin casa din actul de identitate, era cea mai puternică dovadă că mariajul lui era reprezentat strict de certificatul de căsătorie! Şi-atunci, oare... Oare să-i deschidă?

Cioc-cioc-cioc! Din nou!

Sări în picioare - şi se repezi să pornească aparatul de bruiaj de pe masă! Se asigură apoi că halatul de prosop îl acoperea corect... şi deschise larg, vijelios, uşa:

- Da.

Şi...

Şi avu surpriza să constate... că şi ea avea un halat. De mătase, ce-i drept; alb cu flori mari, roz. Închis corect. Îl vedea cu coada ochiului. Îşi impusese - şi reuşise - să nu coboare privirea spre el. O privea drept, în ochi... atent, serios, calm... Biyu era extrem de fâstâcită - şi nici glas nu prea mai avea:

- ... Îmi cer scuze că te deranjez la ora asta...

- Nu mă deranjezi. S-a întâmplat ceva?

Întrebare tâmpită în momentele astea, când erau singuri în casă şi stăteau faţă-n faţă, în halate, proaspăt duşaţi, proaspăt... Spre deosebire de el, ea era extrem de încurcată de situaţia în care era pusă:

- Nu. Adică, da. Într-un fel.

- Te ascult.

Şi-o asculta atent - şi-şi scotea toate gândurile din minte şi-şi impunea s-o privească strict în ochi şi să nu piardă nici o literă, nici un sunet, nici un indiciu...

- Am o problemă. Adică o rugăminte.

- Te ascult.

Capul brunet se plecă imediat... Ce ciudat!

O avea aici, în faţa lui, în halat. Venise cu o problemă - sau o rugăminte, nu era foarte sigură... Şi nu-l mai privea. Probabil că roşise rău şi-l înjura chiar acum din tot sufletul, că era căpos şi făcea pe prostu' şi n-o poftea odată să intre în camera cu pat dublu... Decise să insiste:

- Îmi spui?

Biyu aproba - dar tot nu ridica privirea... Şi era linişte şi-un semiîntuneric "ca-n filme" pe holul de la etajul unu al vilei contelui...

- ... Ajută-mă să fiu fericită.

Cum-cum?

... Privea creştetul brunet şi calcula. Brusc, mintea lui se umpluse cu calcule! Biyu îl ruga s-o ajute să fie fericită! Şi pe-asta chiar că n-o învăţase la şcoala lui Fang! Asta era "creaţia" ei! Sau a lui Cheng! Aici calcula el acum - la graniţa dintre dorinţa ei de-a avea o escapadă cu el, consilierul contelui, şi dorinţa lui Cheng de a-l şti pe consilierul contesei departe de problemele din căsnicie. Că îl cunoştea prea bine pe omul lui Fang! Ştia că-i asculta telefonul roşu! Cheng era la curent, în momentul ăsta, cu faptul că mariajul familiei Chèn atârna într-un capăt de amintire. Şi zău că nu l-ar fi mirat să descopere că nebunul îi dăduse fetei ăsteia ordin să-i mai ridice moralul un pic! Iar în condiţiile astea...

- ... Ajută-mă să fiu fericită. Aşa ca ea.

Cum-cum? Ca ea? Care, "ea"? La cine se referea?

- ... Am zărit fotografia. Şi

Ca Fei-Yen! Gata - acum o s-o pocnească! Se repezi şi-o apucă de păr - şi-i împinse capul spre spate, ca s-o privească-n ochi:

- Cum îţi permiţi?

Ochii albaştri înotau în lacrimi. Biyu şopti, privindu-l rugător:

- Te rog!

Ce dracu era cu femeia asta? Ce-i venise? Scrâşni, săgetând-o cu ochi furioşi şi scuturând bine mâna cu care-o ţinea:

- Tu eşti nebună? Tu ştii ce spui?

- Da, ştiu.

- Tu ţi-ai citit vreodată contractul? Bănuieşti măcar ce scrie-n el?

- Da. Ne obligă să-l ştim pe de rost...

O smucise rău de tot - probabil că-i şi rupsese nişte păr! Dar nu era momentul să calculeze asta! Continuă să scrâşnească şi s-o scuture:

- Şi vrei să sfârşeşti la reeducare? Ştii ce păţesc bodyguardele care "fraternizează" cu clientul?

- Da, ştiu.

- Şi-abia aştepţi să ajungi la reeducare!

"La violul în grup şi bătăile şi drogurile şi toate câte se-ntâmplă în luna petrecută în incinta aia!" Îi venea s-o bată! Rău! Că era o gâsculiţă prostuţă şi-şi punea cariera-n joc pentru o prostie!

- Eu nu vreau... decât să fiu... fericită... Puţin...

- Şi dacă se află? Rişti o lună de reeducare pentru "puţină fericire"?

Scutură bine capul brunet - că poate i se-ntorcea mintea de pe unde era plecată:

- De ce nu te-ai dus cu fetele în club? De ce-ai venit la mine?

Tânăra gemea şi plângea - şi-i ţinea bine mâna cu ambele mâini, încercând să-şi protejeze părul de smuciturile puternice. Continuă:

- Cum îţi permiţi să-ţi închipui că eu sunt aici ca să te fac pe tine fericită?

- Dar nu

- Pe tine sau pe altcineva?

- Nu

- Ţi se pare ţie că sunt vreun gigolo, sau ceva asemănător?

- Nu.

- Şi-atunci cum îţi permiţi să vii la mine şi să mă rogi să te fac la fel de fericită cum o fac pe soţia mea?

Şi gata - îi dădu drumul şi-o îmbrânci cu putere. Biyu reuşi să nu se dezechilibreze - şi se lovi cu spatele de perete. Şi-acum îl privea... El o privea, furios, hotărât s-o trimită repejor la mansardă... Îşi primi explicaţia în şoaptă:

- ... Dacă mă duceam cu ele... mă pârau... şi se afla...

- Şi te-ai gândit să vii la mine!

- ... M-am gândit... că ar fi minunat... dacă am uita amândoi... de probleme şi...

Se gândise că ar fi fost minunat dacă ar fi uitat amândoi de probleme şi...

Îi întoarse spatele şi reveni în cameră. Şi-şi luă pachetul de ţigări. Îşi aprindea tacticos o ţigară... O auzea plângând pe hol...

Reveni în cadrul uşii. Suflă lung fumul... şi întrebă, pe cel mai calm ton de care era capabil:

- Când ţi-a dat ordinul? La ce oră?

După câteva secunde de uimire, Biyu îşi şterse scurt lacrimile:

- ... Nu mi-a dat nimeni nici un ordin.

- Eşti sigură? Nu de alta - dar n-o să-ţi placă reacţia mea atunci când descopăr că sunt mînţit!

Capul brunet se plecă din nou - iar tânăra păru că se linişteşte un pic:

- Nu mi-a dat nimeni nici un ordin. Nu ştie nimeni că am coborât. Ceasul şi telefonul sunt sus, lângă pat.

- Şi nu ţi-e frică să nu sune?

Iar îl privea, speriată... Mai trase un fum şi continuă:

- Soţia mea s-a mutat în casa de vacanţă - şi se pregăteşte să-mi ceară divorţul. Iar toată odiseea luării acestei decizii s-a petrecut pe telefonul ascultat de Cheng. Care ştie că azi colegele tale sunt în club, Ana e la Bourges, copiii sunt în Aurari, bucătăreasa sforăie în apartamentul personal... Nu ţi-e frică să nu-ţi sune telefonul?

Acum primi o aprobare timidă...

- Şi-atunci n-ar fi mai bine să te duci să stai lângă el?

Ia uite-o! Nega! Mai trase un fum:

- Nu te înţeleg! Pe cuvântul meu că nu pricep nimic!

Biyu plecă din nou capul - şi începu să-şi rearanjeze halatul. Îl strângea bine-bine, de parcă încerca să-l transforme-n helancă...

Se abţinea cu greu să nu zâmbească! Doamne, ce copilă era! Ce copilă fără minte! Trebuia să afle ce citea fata asta - deşi, privind la ceea ce făcea şi deciziile pe care le lua, era tentat să bănuiască două-trei titluri...

- ... Au spus că sunt cu doi centimetri mai înaltă decât standardul; aşa că nu mă încadrez în marea masă a bodyguardelor. Dar au o divizie de bodyguarde mai speciale. Unele care se deghizează în secretare personale. Şi nu puteam... Nu puteam să mă întorc acasă. Aşa că am semnat. Eu n-am fost niciodată fericită. M-au tăiat la angajare. Şi... Din primele două misiuni am scăpat. Florentina e a treia misiune a mea. Dar dacă ea pleacă în România toată vara...

Într-adevăr - dacă copiii lipseau de-acasă trei luni...

Oftând greu, tânăra se dezlipi de perete... şi păşi spre capătul holului - spre scară. Gata - nu mai voia să fie fericită. Nu cu el. Nu cu bădăranul care-i smulsese părul din cap şi-o îmbrâncise şi-o lovise de perete şi-o întrebase dacă nu prefera să stea sus şi să-şi păzească telefonul. Hm!

- Stop.

O oprise. Minunat! Acum... Acum, ea privea covorul, într-o postură abătută, poate şi resemnată...

Reveni în cameră şi stinse ţigara. Şi ridică puţin vocea, ca să-l audă:

- Eşti absolut sigură că poţi fi fericită cu un bărbat de aproape dublul vârstei tale?

- Nu.

Hm! Interesant! Primise un răspuns ferm! Reveni în cadrul uşii:

- Şi-atunci?

- ... Sunt absolut sigură că pot fi fericită cu tine. Dar poate că ai dreptate! La urma urmei, nu e numai riscul meu.

Şi iar pornise spre scară, mult mai grăbită de data asta...

Dacă nu se-ntâmpla azi, nu se va întâmpla niciodată. Azi, acum, erau singuri în vilă. Ocazie care nu se va repeta prea curând! Şi deci...

"Tu, la urma urmei, ce vrei?"

... Oftă greu:

- Vrei să mă ajuţi la o chestie?

Hai, c-o oprise din nou! Mm, ce afurisit era, atunci când voia el! Câte milioane de şmecherii ştia! Aştepta... Încet, fără să ridice capul, Biyu se răsuci - şi reveni în faţa lui. Şi se opri, de data asta, la doi metri de el. Hm...

- ... Dar promiţi să nu spui nimănui, niciodată, că m-ai ajutat?

Da, promitea. Aproba cu capul. Ieşi deci în hol şi-o pofti să intre... şi încuie uşa după el:

- Mă îndoiesc că condiţiile din noaptea asta se vor repeta în următoarele... şase luni.

Tăcere...

- Aşa cum mă îndoiesc că telefonul tău va suna înainte de unu noaptea.

Tăcere... O prinse uşor de umeri şi-o conduse în faţa oglinzii.

Imaginea lor era foarte... ciudată! El se uita în oglindă; ea însă privea covorul. Era cu jumătate de cap mai scundă decât el. Era... O prinse uşor de şolduri:

- De ce-ai semnat?

- ... N-am avut încotro. Tata murise; iar mama de-abia putea să se întreţină pe ea, darămite şi pe mine!

Oof, ce copil era! Îi răspunsese ca la interogatoriu! Dar probabil că o speriase rău cu scrâşnitul şi bruscatul... Începu să urce uşor palmele peste mătasea albă:

- ... N-ar fi trebuit să semnezi... O femeie aşa ca tine... trebuia să fie liberă...

Mm, cât de bine mirosea! Şi ce minunăţii ascundea halatul ăsta!

Şi-al dracului să fie el dacă n-o să uite totul în noaptea asta! Absolut totul! Şi afacerile, şi măsurile de securitate, şi problemele, şi rândunica - totul! Minunăţia asta de fată o să-i ia minţile - şi-o să-l facă să uite totul! Deja începuse să aibă "pierderi de informaţie", de la parfumul incredibil... Cu ce săpun se spălase, de era aşa de catifelată?... Şi de ce era, totuşi, chiar atât de crispată şi de tensionată?

- ... Uită-te la mine.

Nu, nu se uita la el. Se uita-n pământ, stătea dreaptă ca un băţ şi era roşie ca roşia coaptă rău...

... Ar fi trebuit să aibă o discuţie cu ea. Poate şi să-i dea un calmant - că era ca un arc care dădea să bufnească. Dar n-avea timp de de-astea. N-avea răbdare, de fapt. Strecură palma pe sub mătase - şi constată imediat că avea un efect teribil asupra ei...

- ... Uită-te la mine...

I-ar fi fost greu s-o facă - de vreme ce el "plecase-n explorare" rău de tot şi n-o lăsa să se dezmeticească şi să asculte de el... Nu-i nimic! Avea o mână liberă! Şi la chestia asta nu renunţa! Aşa că ridică încet mâna, ajunse până la gât şi-i ridică el bărbia, atent la ceea ce-i va arăta oglinda aia...

... "Serios? Pe bune?" Ciudat - nu se ştia vreun mare maestru...

În fine! Trebuia să lămurească unele lucruri cu ea. Acum. Aşa că...

- Biyu... Trebuie să-mi promiţi... că nu spui nimic, nimănui, niciodată...

Şi era un mare prostănac - fiindcă avea în birou cutia cu sticluţe care garantau tăcerea absolută, dar nu le va folosi... Din lipsă de timp... Din cauză de nerăbdare...

- ... Promiţi?

- ... Promit...

- Şi mai vreau să-mi promiţi... că nu mă pui la suflet...

Biyu nu mai promitea nimic - părea în pragul leşinului...

Stop! O apucă de braţe şi-o răsuci - şi-o prinse de halat şi-l trase cu putere! Jos! Jos cu prostia aia! Şi gata cu toate prostiile!

... Nu era prea sigur cum parcursese cei doi paşi - dar se pomeni în pat! Peste ea!

Şi gata! Tehnic vorbind, din clipa asta putea spune că "se-ntâmplase"...

Vila lui Ştefan era fermecată - începuse să se rotească încetişor...

Era atât de frumoasă! Mult, mult prea frumoasă! Şi uite că şi ea îl dorea - încerca să scoată halatul de pe el şi nu putea, pentru că n-o lăsa nici să respire! Şi nu se oprea, ca s-o lase să-l dezbrace! Nu mai putea să se oprească! Reuşea cu greu să se controleze, să nu-şi piardă concentrarea... să fie sigur, clipă de clipă, că îi îndeplinea dorinţa...

Vila se rotea încetişor...

Ana-Maria

Uşa rezervei se deschise larg - iar Seniorul îi făcu semn să intre repede! Se conformă şi văzu imediat beculeţul verde aprins. Ştefan se trezise! Minunat! Se grăbi să ajungă la el... Şi nici nu se aplecă bine asupra lui, că auzi foşnetul degetelor pe cearceaf... Nu. Azi trebuia să-l determine să deschidă ochii. Aşa că îl sărută uşor pe frunte:

- Bună seara, iubirea mea...

Foşnetul încetă. Probabil că era confuz... Se aplecă şi-i şopti la ureche, abţinându-se cu greu să nu râdă:

- Iubire, o să-ţi spun un secret. Cât am stat şi-am aşteptat să te trezeşti, m-am tot uitat lung la tine. Şi să ştii că am luat hotărârea să abuzez de prerogativele de regină... şi să te rog... să-mi îndeplineşti o dorinţă...

Probabil că soţul ei urla acum, în mintea lui, dornic să afle ce dorinţă avea regina lui! Păi...

- ... Eu o să te sărut. Şi-o să sper că, atunci când o să mă ridic, o să fiu privită cu dragoste... cu multă dragoste...

Nu, musculatura fină a feţei nu era pregătită să-i arate gândurile şi sentimentele soţului ei...

- ... Mi-e dor de ochii tăi... De dragostea din ochii tăi. Te rog...

Şi nu mai zicea nimic - îi prindea capul în palme şi îl săruta... Timp în care Seniorul scădea mult intensitatea luminii din rezervă...

"Te rog, iubirea mea! Mi-e dor de ochii tăi! Mi-e foarte-foarte dor de ei! Te rog..."

Îl săruta şi se ruga Celui de Sus ca dorinţa ei să nu-i provoace dureri sau vreo complicaţie la nivelul ochilor...

Ştefan

Regina lui îl rugase s-o privească. S-o admire, să-i arate cât de mirat era de aşa femeie frumoasă... Sărutul se prelungea - iar el devenea nerăbdător, totuşi! Aşa că decise să i-o ia niţeluş înainte! Ia să vadă el... dacă reuşea... să tragă de pleoape...

Nu. De tras, nu le putea trage. Încercă deci să mijească ochii. Îi strânse bine-bine... şi încercă să vadă...

Hai, că reuşise! Vedea o umbră! Hai, că era bine! Ia să clipească! Cu riscul de a-şi relipi pleoapele! Clipea deci - şi-şi simţea ochii grei şi plini de nisip şi praf...

Mm, ce bine-ar fi fost să poată să plângă un pic! Ca să-şi spele ochii! Ăştia sigur nu-i puseseră nici un fel de picături în ochi! Şi, vorba aia - zăcea în comă de zeci de zile! Normal că...

"Normal că, ce? Nu ţi-a zis Seniorul că eşti caz de siguranţă naţională? Şi că te spală şi te îngrijesc ca pe preşedinţi? Nu lipsa picăturilor e problema! Pune mâna şi clipeşte ca lumea! Munceşte, dacă vrei s-o vezi!"

Muncea - adică clipea... Clipea...

Parcă se vedea un pic mai bine... Şi, cu cât se vedea mai bine, cu atât mai rău se-nvârtea camera cu el...

Hei! Sărutul se sfârşise! Acum o să vrea să-i vadă ochii! Şi nu era sigur că va fi mulţumită cu aşa victorie meschină! Clipi din nou des - şi încleştă bine maxilarul şi pumnii şi toată fiinţa lui şi trase bine de pleoape... Bine de tot...

Era... Era un înger. Soţia lui era un înger incredibil... Palma ei îi mângâie uşor obrazul:

- Mă ierţi pentru durerea pe care-o simţi acum?

Ce durere? Nu simţea nimic! De când o revăzuse pe ea, nu mai simţea nici racheta, nici cutremuru', nimic! Plutea...

- ... Doamne! Ştii cât de dor mi-a fost de tine?

Da, ştia. Simţea. O vedea în ochii ei. Azi, Ana-Maria purta lentilele verzi. Aşa că putea să stea liniştit - indiferent cât de mare şi de puternică va fi dragostea în care-o vor învălui azi ochii lui, Ana-Maria n-o să plângă. Nici chiar de bucurie! Aşa se mobiliza ea - şi reuşea să-şi convingă ochii să rămână uscaţi...

Soţia lui era mai frumoasă ca niciodată...

1 mai 2020 - vineri

Isamu

Era liniște. Atât de liniște, că-i auzea respirația...

Nu se gândise nici o clipă... Adică se gândise mult la ea, de-a lungul zilelor care urmaseră apariției ei aici; dar nu-și închipuise nici o clipă... Nu-și imaginase cum va fi. O privise, o măsurase lung - dar atât. Nu-și imaginase cum va fi atunci când vor fi doar ei doi - iar el o va strânge în brațe. Nu-și imaginase ce va face și cum; nu știa de ce, că de obicei era o minte prevăzătoare și analitică și obișnuia să descompună fiecare acțiune în pașii componenți și să-i calculeze pe fiecare în parte...

Nu știa dacă mai trecuse vreodată prin așa ceva. Dacă mai simțise vreodată ceea ce simțise acum, cu ea. N-avea nici stare, nici chef să facă "o analiză comparativă", cum spunea Ștefan. Pur și simplu, nu putea s-o compare cu ceva - sau cineva! Nu putea s-o compare cu soția lui... Și nici cu celelalte tinere pe care le cunoscuse, de-a lungul vieții. Stătea lângă ea și...

Putea spune că "călcase pe de lături cu folos". Amândoi obținuseră ceea ce voiseră să obțină. Ea fusese fericită. El uitase de toți și toate. Aici, în camera asta, se desfășurase un moment foarte special...

Vila se rotise încetișor... Poate că era obosit. Poate că lungile săptămâni de zăcut în biroul contelui Ionescu își puseseră amprenta asupra lui. Nu știa de ce fusese așa. Și parcă nu voia să știe dacă modul cum decurseseră lucrurile "ținea" de Biyu, sau de alți factori. Fusese ceva special. Ceva unic. Ceva ce nu se va repeta niciodată - dată fiind raritatea momentelor când vila asta va fi goală. Și cum copiii or să-și petreacă vacanța mare în Aurari...

Oftă greu - că nu voia s-o vadă plecând din vilă. Și realiză imediat că oftase greu - și se grăbi să încerce măcar "s-o dreagă":

- Și-acum să vedem cum fac să strecor în vilă pilula de-a doua zi...

- Nu e nevoie.

Serios? Cum așa? Lua pastile? Biyu se ridică pe marginea patului:

- Mi-au cusut trompele.

Aa... Aoleu! Se grăbi s-o tragă înapoi, lângă el, și-o mută și-o "aranjă" cu capul pe pieptul lui. Și începu să maseze, încet, zona scalpului - zona din care ieșea părul pe care-l smucise el de mama focului... După câteva secunde, tânăra se răzvrăti - ridică capul și-i sărută mâna și sări în picioare și se repezi la halat...

Nu. El nu se ridica de-acolo. Nici nu prea putea, nici nu voia să se ridice. Ar fi fost tare anapoda s-o conducă la ușă... și eventual să-i și mulțumească pentru ajutor! Aștepta deci. Aștepta s-o vadă ieșind... Jaluzelele erau deschise, așa că lumina lunii îi permitea să-i vadă graba un pic stângace...

Se îmbrăcase. Se grăbea la ușă. Răsucea cheia. Și... Și se oprea și îl privea lung și tăcea... El tăcea și se delecta cu fâstâceala ei...

- ... Voiam să-ți spun... Nu știu dacă e normal să spun asta; dar...

Dar? Hai, nu-i spunea cât de fantastic fusese? Și ce amant minunat era el? Aștepta - și-i venea să râdă rău... Biyu își ascunse, scurt, fața sub palme:

- Nu, nu pot să spun!

- Atunci n-o spune. Știi, uneori lucrurile vorbesc de la sine...

Gata - o speriase rău. Și-acum se fâstâcise și mai rău! Se ridică într-un cot:

- Cred că suntem amândoi foarte obosiți. Și a venit momentul să ne odihnim.

Aproba, grăbită - și zâmbea, bucuroasă că se-ndurase de ea și rostise el cuvintele ideale... Lipi degetul peste buze, amintindu-i că despre ceea ce se întâmplase azi aici nici unul dintre ei nu va sufla o vorbă... Ea lipea propriul deget peste buze, zâmbind... Lăsă capul pe braț. Ușa se deschise, se închise încet...

Se grăbi să se ridice - și se repezi la halat! Repede - trebuia să ajungă în birou! Acum! În clipa asta! Ar fi fost tare bine să se poată teleporta...

Deschise și el ușa. Asculta, atent... Aha! Scara de la mansardă! Închisese scara! Perfect! Năvăli în hol, validă cartela, se repezi la biroul lui Ștefan... Wake up! Repede! Hai, se trezea odată? Doamne, ce calculator puturos! Se trânti pe scaun și-și aprinse o țigară. Și înhăță, războinic, mouse-ul. Camerele de supraveghere... User, parolă... Click pe imaginea din mansardă. Și click pe night vision. Așaa...

Ajunsese deja în mica ei cămăruță. Intrase, închisese ușa, probabil c-o și încuiase... Stătea lângă ușă, în picioare. Stătea cu spatele la obiectele din cameră - nu știa dacă se simte rău, sau rememorează momentele-cheie, sau...

Pufăia cu sete din țigară, fără s-o scape din privire. Era... Era la limita superioară dintre agonie și extaz. Fetele nu știau de camerele de supraveghere. Erau mascate perfect în căpăcelele sistemului de securitate - a senzorilor. Ăia erau "inofensivi", după părerea ei; iar el o privea și aștepta să vadă ce va face. Va lua telefonul, să anunțe îndeplinirea misiunii? Se va culca? Va face o criză de plâns? Pufăia și aștepta...

Aha! Își trecuse degetele prin păr! Și uite-o că râdea! Probabil își amintise ciufuleala... și masajul de după! "Haai, Biyu - fă ceea ce trebuie să faci! Hai!" De ce era nebun și-o ruga, în gând, să raporteze îndeplinirea misiunii? De ce se aștepta să fie mințit? Și manipulat? De ce era tentat să aleagă "varianta negativă"?

Biyu își scoase halatul și se așeză pe marginea patului. Și se ghemui sus, cât mai sus pe pernă; se înveli bine...

Pufăia și aștepta... Avea sentimentul că aștepta degeaba...

Era frumoasă. Tânără și frumoasă și specială - și foarte rău chinuită de viață. Putea să afle trecutul ei, ca să-și confirme eventualele bănuieli, dar n-o putea face fără ajutorul lui Cheng; așa că renunță chiar acum la planul ăsta. Decidea că îi acordă prezumția de nevinovăție, credea povestioara rostită de ea apropo de "de ce-a semnat" și renunța...

Clar - aștepta degeaba. Biyu se culcase. Se lungise pe pat - și aștepta să adoarmă. Eveniment care nu se va petrece prea curând, de vreme ce îi vedea bine ochii deschiși...

Biyu calcula și ea. Calcula și ciufuleala, și bănuiala lui legată de Cheng și ordin... Calcula și clipele când simțise, probabil, că nu mai poate să respire - și-o să leșine... Poate calcula și riscurile legate de o eventuală repetiție a vizitei ei în camera lui! Asta numai ea știa! Oricum, el luase deja o hotărâre - isprava lui de azi nu se va repeta. Niciodată. Era încântat că fusese, că se desfășurase așa cum se desfășurase... și că se terminase frumos. Și decidea să n-o expună pe fata asta unui risc major. Dacă-i prindea, Fang l-ar fi mustrat ușurel pe el - și-ar fi pedepsit-o dublu pe ea... Și nu merita o asemenea pedeapsă. Era un copil special, cu un suflet special; nu merita să intre la reeducare. Merita să fie fericită...

Și ce fericită fusese!

"Da' ce fericit ai fost tu, șmechere!"

Gata - că nu stătea la palavre pe teme de-astea nici chiar cu propriul gând! Mută fereastra camerei de supraveghere într-un colț al ecranului și porni mail-ul. Îi era somn, dar nu putea să doarmă. Până n-o știa pe ea adormită, nu putea...

Florentina

Cum-cum? Parcă auzea un ciocănit... Da - ciocănea cineva! Se ridică în capul oaselor și încercă să se acopere cu pătura pân' la gât:

- Intră.

Ușa se deschise cu zgârcenie... Ia uite cine avea insomnie! Îi făcu semn să vină lângă ea și se lăsă să cadă pe pat: fata asta, verișoara ei, era îmbrăcată "pân' la gât" la șase jumate dimineața...

- Neața! Te-am trezit, așa-i?

- Un pic. Da' nu-i nimic - că mă culc la loc, dacă nu-mi dai treburi de făcut.

- Nu, nu-ţi dau. Fă, hai să-ţi zic o super-bombă!

Hai să-i zică o super-bombă...

- Ia ghiceşte tu cine mi-a confirmat adineauri că vine la petrecerea din Aurari...

Habar n-avea - preşedintele sau premierul?

- ... Victor!

Da? Care Victor?

- ... Fă, tu n-auzi ce-ţi spun io aici?

- Ba aud; da să mor io dacă pricep! Care Victor?

- Haai, făă!

Na, că se supărase asta mică! Ridică scurt din umeri:

- Nu ştiu la ce Victor te referi. Victor Ponta? Victor Ciutacu?

- Victor Racovici.

Racovici... Racovici... Aa, Victor al lu' Nicuşor!

... Aoleu! Sări în fund, cu ochii măriţi de spaimă:

- Fă! Taică-tu ştie ceva dă el?

- Nu ştie certitudini - da' are bănuieli! Nu ştii că când ne-am dus noi la ziua lui, m-a sunat şi m-a întrebat dacă mai sunt fată mare? Nu ţi-am zis?

- Ba da, fă - mi-ai zis!

- E! Dă-ţi seama că azi o să-l vadă p-aici!

- Apropo - taică-tu rămâne în seara asta în Aurari?

- Cred că da - că zicea că n-are nimic programat pentru azi. Cred că stă-n Aurari cât e ziulica de mare!

Deci adio socoteală cu defilarea ei pe la brad pe-acolo...

- Grasu şi Titel or să fie plecaţi; da' tata rămâne aici.

- Aha... Las' că vedem noi cum facem, să vă pitiţi pe undeva!

- ... Da' de ce să ne pitim?

- Păi ca să nu vă vadă taică-tu pupându-vă!

- Fă, nu mai zice aşa, că mă ia cu migrenă! Cum să ne pupăm?! Ce-ai - ai dementţit de tot?

"Da' ce dracu vrei să faceţi - să vă-nvârtiţi în jurul bradului până ameţiţi şi cădeţi în cur?" Ciudat soi de om era verişoara asta a ei! Ciudat şi încuiat rău...

- Fă, să nu mă zici! Să nu zici nimănui că io l-am invitat, că mă omoară tata!

- Nu zic, fă, stai calmă! Da' vezi, să nu te dai tu de gol! Că ete ce-ţi joacă ochii ca la balamuc!

Agata se repezi la oglindă - şi începu să râdă:

- Fă, să ştii tu că să cam vede...

- Hai, du-te şi culcă-te!

- Ce să mă culc - că am treabă cu bunica!

- Atunci du-te la bunică-ta şi fă treabă. Şi las-o uşor - că se vede de la trei poşte ce emoţii ai! Fii mai calmă! Da, vine, bun, bravo! Da' stai întâi s-ajungă, da? S-ajungă el aici şi pe urmă vedeţi voi ce mai faceţi!

Agata aprobă - şi se strecură afară din cameră... Oof, Doamne! - ce probleme aveau puştoaicele de paişpe ani din Aurari! Bine că nu locuia aici! Bine că stătea în altă ţară! Că n-ar fi rezistat - zău!

Se lăsă să cadă pe pernă şi-şi trase plapuma peste cap - somn uşor...

Diamant

Citea şi nu-i venea să creadă că citeşte dialogul ăla...

Azi era petrecere mare în Aurari. Veneau lăutari de soi, veneau şi nişte familii foarte respectate din nordul ţării... El avusese, aseară, o presimţire - aşa că-şi sunase un bun amic, programator-şef la Siveco, şi-l rugase să spargă contul de Facebook al lui Victor. Ca să nu expună calculatorul Agatei în faţa omului SIE. Aseară, primise câteva pagini de dialog. Le citise cu maximă atenţie, dar nu găsise nimic compromiţător; nimic care să arate că fata lui şi băiatul lui Nicuşor "aveau ceva în derulare". Iar azi, la nouă şi-un sfert, bunul lui amic informatician îl sunase şi-l anunţase că avea un mail. Îl descărcase, scosese discuţia la imprimantă...

Stătea în blindată, în faţa casei mamei lui, şi citea. Şi simţea că-i pocnesc capul şi inima şi toate vasele de sânge...

Nu ştiuse că Agata îl invitase pe Victor la petrecere. Nu ştiuse că Victor o ţinuse-n şah toată săptămâna, pe motiv că taică-su a plecat să-şi viziteze bijuteriile de prin ţară şi nu poate să-l întrebe dacă îl lasă să vină la petrecere. Fata lui nu păruse să-şi amintească faptul că videoapelul era la fel de comun acum ca SMS-ul pe vremuri - insistase zilnic cu invitaţia... Şi uite că azi, la şase dimineaţa, Nicuşor se întorsese din vizita-control. Victor se milogise de el să-l lase să vină la petrecere; iar Nicuşor nu-l refuzase. Iar puştiul o mesăgise repede pe Agata pe Facebook. ***"6:12 Tata tocmai a intrat în casă. I-am spus de petrecere şi a fost imediat de acord. Gata, zână mică - la patru fix intru pe poarta orăşelului! Aşa că pregăteşte-te de joc - că n-am să te las să stai jos!"*** Zână mică? Recitea fraza aia şi nu putea s-o "înghită" neam...

Băiatul lui Nicuşor îi spunea Agatei lui "zână mică"... Şi-o mesăgea la şase şi douăşpe... dimineaţa...

Împături colile şi le băgă în buzunar. Şi-şi aprinse o ţigară. Privea lung volanul lui Claire, emblema, şi se gândea...

Se gândea la el. La viaţa lui. La faptul că Rebeca nu-i mai făcuse ieri nici un apel măcar. El refuzase să-i răspundă în ultimele zile; iar intensitatea cu care ea îl căutase scăzuse zi de zi... până la zero. Ieri, soţia lui îl lăsase în pace. Nu-l mai sunase deloc. De parcă...

Da, îl durea sufletul când se gândea că o să bage pistolu'-n gură şi-o să apese pe trăgaci. Dar îl durea şi mai rău sufletul atunci când calcula şi realiza că Raina redevenise Rebeca - şi era la fel de neinteresată de el ca orice altă Rebeca de pe suprafaţa Terrei! În condiţiile astea, viitorul lui era limpede. Îşi făcea conştiincios treaba, îl şcolea pe Grasu într-ale afacerilor lui Titel şi, atunci când Ştefan se va mai întrema, îşi zbura creierii. Avea, însă, o problemă. O durere sufletească şi mai mare decât dispariţia reginei raiului lui. Copiii. Toţi - şi ai lui, şi ai lor. Îşi neglijase copiii în ultimul hal! De parcă-i făcuse doar aşa, ca să fie făcuţi! Sigur, n-o să se-apuce acum să se ocupe de ei - că bătea rău de tot la ochi şi risca să mai afle de nişte răpiri de minori! Sau risca să-i confişte şefa pistoalele şi să i se dea la schimb o chinezoaică de-aia caftangioaică! Aşa că o să moară, în curând, cu durerea asta în suflet.

Scoase iar colile... Parcă auzea cuvintele lui Nicuşor, la petrecerea băiatului lui! Parcă le-auzea chiar acum! "Victor al nostru a insistat zilnic, nu care cumva să nu poată Agata să vină"... "Zilnic venea în atelier şi mă toca la creieri!"... "Şi pe ea a sunat-o de vreo 40 de ori!" El nu aflase nici măcar de-un singur telefon! Lui nu-i spusese fetiţa lui nimica-nimicuţa! Dar... Dar o înţelegea pe Agata lui. Avea un tată dement, înarmat cu două pistoale şi-un biblioraft plin-ochi cu necrologuri pe care "le semnase" personal. Tatăl ei, balaurul cu pistoale şi principii solide, îi spusese nu care cumva s-o ducă vreodată la ginecolog şi să afle că făcuse păcatu' înainte să împlinească 18 ani! Cum să-i spună Agata lui că avea un admirator acum, la 14 ani? Şi cum să-i spună ea lui că îi cam plăcea de admiratorul ăla?

El unul simţea că n-o să mai reziste mult aşa... singur. Iar ceea ce citise era, totuşi, adevărat. Lui Victor îi plăcea de Agata - iar ea "n-avea nimic împotrivă", cum se spune. În condiţiile astea, în momentele astea când era mai conştient ca niciodată că n-o să prindă Crăciunul viu, realiza că avea totuşi ocazia s-o mărite măcar pe ea! Putea să-şi "aranjeze pe viaţă" măcar unul dintre copii! Putea juca măcar la o nuntă! Pe Azur nu-l putea însura - nu acum şi nu cu o femeie aleasă de el! Dar Agata lui...

Agata lui avea doar 14 ani. Era un copil. Un copil nevinovat... Era prea mică pentru măritiş. El simţea cum îl arde sufletul când se gândea c-o s-o dea unui băiat! Fie el şi Victor - care era crescut şi educat aşa cum trebuie! Şi c-o să ţopăie ca un dement şi-o să ştie că fetiţa lui n-avusese nici măcar copilărie! Dar... Dar n-avea ce face. Dacă voia să se asigure că măcar unul dintre copiii lui pornise cu dreptul pe drumul vieţii, trebuia s-o mărite. N-o să mai reziste mult fără Raina lui;

iar dacă el murea, cine ştie ce făceau mama şi unchiul lui cu copiii! Cine ştie ce decizii luau! Poate îi dădeau cu de-a sila după vreun rateu doldora de bani - sau după vreo momâie cu titlu nobiliar! Îl ştia el pe nea Dumitru! Ştia el cum se însurase Ştefan cu Rubina! Şi ştia şi cum gândea mămica lui - care trăise multe rele şi nedreptăţi după ce ieşise din "linia directoare" a femeii măritate STAS! Dacă el murea, poate că Azur va fi însurat cu fata vreunui bulibaşă cu stare şi renume... Poate că Agata...

Avea acum şansa nesperată de-a o mărita el pe Agata. De-a o da celui pe care-l dorea ea. Dacă-l dorea, fireşte! Ridică din nou hârtiile...

"Mi-ar plăcea să vii în Aurari, la petrecerea de 1 Mai"... "O să fie super-distracţie! Vii?"... "Te rog să nu mă refuzi! Eu am venit la petrecerea ta - da?" Fetiţa lui insistase... zilnic...

Împături colile, le îndesă în buzunar...

O s-o facă. O să intre peste ele şi-o s-o facă chiar acum! Şi, dacă Ăl de Sus se-ndura de chinul şi suferinţa lui, poate o să aibă bucuria...

Coborî şi porni spre uşa casei... Apăsă soneria. Paşii se apropiau - iar el habar n-avea cum să-i spună tot amalgamul de cuvinte din mintea lui...

- Aa, Diamante! Intră!

- Săru' mâna.

- ... Să trăieşti! Da' ce-ai păţit?

- Agata e la tine?

- ... Da, facem amândouă cadourile pentru grupa mică. Ce-ai păţit, mă?

- Vreau să vorbesc ceva cu ea.

- Aa, bine! Vezi că e în camera ei!

- Vino şi tu.

- De ce, mă? Ai nevoie de martori?

- Da.

- ... Fii, mă, serios!

Nu-nu! O apucă de cămaşă şi-o trase după el. Şi îi simţi împotrivirea. Hei! Se răsuci, o prinse de braţe şi-o smuci spre hol! Şi-o îmbrânci pe holul ăla!

- Mă! Ce dracu ai, mă?

N-avea timp să-i răspundă - că afla ea acuşi ce-avea el!

- Mă! Să nu te iei de fată! Auzi?

Da, auzea!

- Mă! Să nu te prind c-o acuzi de cine ştie ce gărgăuni ai tu în cap! Sau ce-a vorbit unu' şi altu'!

Încă un brânci - şi-o prinse, ca să n-o vadă fugind în camera de ghicit! Apăsă clanţa, împinse uşa, o împinse pe ea înăuntru, intră şi el şi închise uşa.

Agata stătea la birou. Făcea, într-adevăr, cadouri pentru grădiniţă - împacheta bomboane şi jucărele în celofane transparente. Apariţia lor vijelioasă o oprise. Privirea lui, ciudată probabil, o făcuse să se-ngălbenească toată...

Îşi aşeză mama pe pat, trase scaunul de la masă şi-i făcu fetei lui semn să vină la el. Agata sări în picioare şi se repezi să se conformeze...

Se priveau. Drept. El se uita în jos la ea, ea se uita în sus la el - şi-i înfrunta privirea cu un calm şi-o seninătate care-i dădeau fiori... Şi calcula acum că atâta o bârâia la cap cu "fata mare", că o să i se acrească bietei fete şi-o să-l strângă pe unu'-n braţe doar ca să scape de cicăleala lu' ta-su... Puse palmele pe umerii ei... Încercă să-i mângâie uşor umerii, ca s-o facă să înţeleagă că nu venise s-o joace-n picioare...

- ... Ce-ai, mă, cu fata? Ce ţi s-a năzărit?

Încercă să zâmbească:

- Mai întâi şi mai întâi, jură-te pe sufletu' maică-tii că o să spui adevărul.

Mămica lui ridică mâinile a fatalitate - şi începu să ţipe:

- Ia! - că iar l-a apucat! Ce-ai, bă, cu copilu' ăsta? Că-i cuminte! E cel mai cuminte copil pe care l-am văzut vrodată!

Fetiţa lui roşise rău, jenată de ţipetele bunică-sii... Insistă:

- Te juri?

- Da - mă jur.

Se jura... aşa, la modul general...

- Mă jur pe sufletu' mamei că spun numa' adevăru'.

Asta era cu totul altceva... Mămica lui decise să folosească tonul calm, mieros:

- Diamante, maică - ce-i cu tine? Ce-i cu tine, băiatu' meu? De ce-o chinui aşa pe fi-ta?

O chinuia? Lui nu i se părea! Erau în orăşelul ăsta taţi mult mai dementi decât el! Aşa că... Aşa că... Se aplecă un pic spre ea:

- Ţi-e frică de mine?

O electrocută scurt - şi descoperi că era îngrozită de el, dar masca asta cu măiestrie...

- ... Pentru că am două pistoale? Şi pentru că ţi-am zis că te omor dacă-mi greşeşti?

"Şi nu uita că ai jurat..." Într-un târziu, primi o aprobare cu capul. Prea bine! Îşi scoase hamul şi-l întinse spre mama lui - care se grăbi să-l ia şi să-l îndese în buzunarul şorţului...

- E puţin mai bine acum?

Da, era puţin mai bine acum... Puse palma dreaptă în dreptul propriei inimi:

- Mă jur pe sufletu' meu, al nevestei mele şi-al copiilor mei că n-am să-ţi zic şi n-am să-ţi fac nimic. Doar să fii sinceră!

Agata lui aproba repede-repede, mult mai liniştită probabil...

- ... Mai eşti fată mare?

- Da, tată.

Mama lui aproape că-i luă vorba din gură:

- Şi-o să tot fie fată mare, ca să crape ciuda-n toate neterminatele alea din sateliţi! Ai înţeles? Că ale dracu să fie ele dacă le tace meliţa vro clipă! Şi să uită cu ciudă pă fata noastră, că-i cuminte şi nu-i şade mintea la prostii!

N-o băgă în seamă - el avea treabă cu Agata:

- Îţi place de Victor al lu' Nicuşor Racovici?

Gata - se făcuse albă ca hârtia...

- Când cu ziua lui, am trecut şi eu pe la Nicuşor, să-l felicit pentru băiat. El mi-a zis că Victor te-a tot sunat, a tot insistat să te duci la ziua lui... L-a tot tocat pe el la cap...

Agata începea să bănuiască unde bătea taică-su cu discuţia aia... Continuă:

- Am aflat că tu i-ai făcut lui invitaţia la petrecerea de azi. E adevărat?

Primi o aprobare.

- Te-ai simţit obligată să-i întorci "trataţia" şi insistenţa?

O nouă aprobare.

- Doar atât?

Aştepta... Aştepta... Aha! Negase! Buun!

- Spune sincer - ţie îţi place de Victor?

Mămica lui şopti imediat:

- Diamante, nu face asta!

Îşi privea fata şi-o îndemna, din privire, să nu-i fie frică şi să răspundă sincer...

- ... Nu ştiu. Cred că da.

Oo, da! Minunat!

- Vrei să te măriţi cu Victor?

- Nu!

Ei, poftim! Se repezise să zică "Nu"! Hm...

- Te-ai gândit bine? Pentru că, dacă vrei să te măriţi cu Victor, eu sunt de acord, să ştii!

Mămica lui începu să zbiere, în simultan cu negările febrile ale capului fetei lui:

- Mă dementule! Mă cretinule! Cum să să mărite fata la paişpe ani, mă? Tu te-ai tâmpit dă tot?

Nu - nu era bine aşa. Dacă începuse ea să zbiere, adio discuţie! Trebuia să lămurească lucrurile acum! O împinse până la birou şi-o aşeză pe scaun. Şi se aşeză în genunchi în faţa ei şi-i strânse cu putere mâinile:

- Fetiţa mea, uită-te bine la mine. Eu sunt tatăl tău - şi te iubesc ca pe ochii din cap! Chiar dacă uneori nu-ţi arăt asta! Ţi-am spus

întotdeauna că nu te promit niciunuia şi nu te dau niciunuia - iar tu o să-ţi alegi singură bărbatul, atunci când o să vrei tu să-l alegi. Am aflat că Victor moare de focu' tău - şi nu mai ştie altceva decât numele tău. Dacă îţi place de el şi vrei să fie al tău, e de-ajuns să spui. Iar eu mă duc şi bat palma cu taică-su. Un singur lucru o să te rog...

Şi-al dracului să fie el - că o speriase în ultimul hal! Fetiţa lui tremura toată şi începuse să suspine! Simţi cum i se umplu ochii cu lacrimi... şi scăpă un suspin! La naiba! Începu s-o scuture uşor:

- Io atâta te rog pe tine! Să nu rămâi gravidă! Auzi? Să nu faci copii înainte de 18 ani! Da, Agata? Da, iubita mea? Să nu faci copii! Să nu te nenoroceşti! Auzi? El o să te dorească - că eşti frumoasă ca o zână! Să nu rămâi gravidă, iubita mea!

Agata se smuci din mâinile lui şi-l prinse de reverele cămăşii. Şi începu să ţipe la el, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji:

- Nu vreau să mă mărit! Nu vreau!

Instantaneu, încasă "din scurt" trei tălpi de papuc pe spinare!

- Dementu' dracu' care eşti dement! Dementule!

Şi-ncă una!

- Dracu te-a luat, dacă ai promis fata! Auzi?

Şi-ncă una!

- Dacă ai făcut căcatu' ăsta şi-ai promis fata, bag cuţitu'-n tine, mă!

Şi-ncă una!

- Ieşi din casa mea! Ieşi afară!

Se simţi tras şi îmbrăţişat de mânuţele micuţe:

- Lasă-l în pace!
- Ieşi!
- Nu mai da în el!
- Taci, fă!
- Nu mai da în tata!

Linişte... Bunica îşi altoise şi nepoata. Nepoata urlase la bunică. El iscase un scandal incredibil cu tâmpenia din capu' lui! Dar...

Era linişte. Agata plângea şi încerca să-i protejeze lui spatele cu mâinile ei iar mămica lui gâfâia greu...

- ... Ce ţi-a venit, dementule? Ce dracu ţi s-a pus pă creier?

Oftă greu şi scoase hârtiile - iar ea se repezi să i le smulgă din mână...

Ştia că greşise. Ştia că n-ar fi trebuit să vină azi aici şi să facă discuţia asta. Şi mai ştia ceva - ştia că Cel de Sus contabilizase totul. Toată viaţa lui. Şi decisese să nu-i dăruiască fericirea de-a vedea măcar unul dintre copiii lui căsătorindu-se...

- ... Tăticule...

Oof, Doamne! Doamne, ce mai suspina! Doamne! - ce tâmpit era!

- Tăticule, io nu vreau să mă mărit!
- Atunci n-ai să te măriţi. Stai liniştită - că ţi-am zis că tu decizi...
- Tăticule, să nu mă măriţi!

Era tâmpit "cu diplomă"! Reuşi cu greu să se desprindă din strânsoarea mâinilor ei:

- Mă jur că nu te mărit fără voia ta! Da? Mă jur că nu fac un pas fără să-mi zici tu să-l fac! Da? Da, iubita mea?

Sărăcuţa de ea! Dădea din cap că da şi-l privea cu ochi speriaţi...

- Da' îmi zici - da? Atunci când o să vrei, să nu-ţi fie frică de mine! Da?

Da - aproba.

- Da, iubita mea? Da, Agata mea? Îmi zici - da?

Da - îi zicea! Mămica lui începu să râdă:

- Mă dementule! Mă! Tu nu cumva te-ai speriat de "zână mică"?!

Din fericire, mama lui se calmase. Şi cum venise momentul să încerce s-o calmeze un pic şi pe Agata, decise să bage capul în fusta ei şi să aprobe. Şi-şi auzi imediat mama bufnind în râs:

- Bă, răsuflatule! Aşa vorbesc copiii în zilele noastre! Bă! "Zână mică" e un fel de "dragă" de-ăla de prin tinereţile tale! Aoleu, ce încuiat eşti!

"Aşa, aşa - fă-mă albie de porci! Hai, că o simt că se linişteşte! Mai zi-i!"

- Vai de curu' tău, bă! Bă! S-a dus dracu şmecheria din tine! Nu mai ştii, bă, nici două faze cu dichis! Şi habar n-ai cum sunt copiii din 2020! Bă, boşorogule ramolit! Ete de ce-a dementţit el! Pentru "zână mică"! Bă...

Fetiţa lui îi ridică capul şi începu să-i aranjeze părul:

- Pe bune? De-asta te-ai speriat tu?

Aproba, pentru că o vedea pe ea zâmbind...

- Hai, mă, tată!

"Ce să fac şi eu! M-am speriat! Că eşti frumoasă ca o zână - şi ăla-i lup tânăr şi plin de şmecherie!" Încerca să pară jenat de propria prostie...

- Măi tăticule!

Na, că-l pupase pe frunte! Oftă greu... şi auzi uşa deschizându-se:

- Hai, că asta le-a întrecut pe toate!

Gata! Rămăsese doar cu ea! Minunat! Îi prinse capul în palme:

- Să-mi zici, da? Să nu-ţi fie frică de mine! Că io nu-ţi vreau răul - da? Io vreau să fii tu fericită!

- Stai liniştit, că-ţi zic!

- Agata mea, io n-am vorbit nimic cu Nicuşor. Io am tăcut şi-am ascultat şi-am băgat la cap. Şi-am înţeles că fi-su s-a aprins tot de focu' tău. Şi de-aia am venit azi la tine - ca să aflu şi părerea ta! Iubita mea, io ştiu cum gândeşti tu! Io ştiu că astea sunt secrete pe care ar fi trebuit să i le zici Safirei, iar ea să mi le zică mie! Da' nu ştiu cum să fac fără maică-ta! Înţelegi? Io ştiu că tu nu poţi să vorbeşti de-astea cu mine! Da' trebuie să-mi zici - da? Dacă nu poţi să-mi zici aşa, în faţă, scrie pe ceva! Da? Scrie-mi bileţele!

- Da, tată. Stai liniştit, că

- Fă cumva să aflu - da? Ca să pot să-mi fac şmecheriile şi să fie aşa cum vrei tu, nu cum visează el! Da?

- Da, tată.

Se asigură că o convinsese... că îi câştigase încrederea... şi-i pupă ambele mâini. Şi dădu să se ridice - dar fu tras înapoi, lângă ea:

- Da - îmi place de Victor. Da' nu e ceva "dramatic", aşa, cu bocete şi smuls păru' din cap de doru' lui. El n-are decât să toace câte-n lună şi-n stele - pe mine nu mă scoate din planu' meu! Io nu vreau să mă mărit înainte să termin şcoala. Şi să ştii că am întins cărţile şi-am aflat că primu' meu copil o să fie băiat şi-o să se nască peste şapte ani.

Serios? Îl lăsase mască cu vestea asta... Fetiţa lui bufni în râs şi se grăbi să-i şoptească la ureche:

- Peste şapte ani, o să fii bunic!

O strânse cu putere în braţe şi-o pupă apăsat - că era un înger... Iar de undeva din bucătărie mămica lui răcni:

- Bă! Mai baţi mult fata aia la cap? Hai, las-o, că-i dai migrene!

Corect! Trebuia să pună punct discuţiei acum, când încheierea era veselă! Se ridică şi-şi aranjă cămaşa:

- Te-ai supărat pe mine?
- De ce să mă supăr pe tine?
- Că am năvălit peste tine şi te-am speriat.
- Nu. Ba chiar mă bucur că ai venit să vorbim! Mi-am dat seama că tu nu eşti ca alţi taţi - şi ştii să mă asculţi şi mă înţelegi, pe mine şi problemele mele.

Pe bune? Aşa de... "minunat" era el? Se îndoia sincer! Că era un tată absent cu săptămânile...

- Te duci azi în Bucureşti?
- Nu.
- Atunci ce vrei să pregătesc pentru prânz?
- Nu ştiu; ce vrei tu.
- Atunci fac friptană cu *french fries*.

Aprobă şi-i făcu cu ochiul. Şi ieşi.

Bun! Porni grăbit pe coridor şi intră în bucătărie. Mămica lui îl aştepta cu hamul pregătit - şi cu zâmbetul pe buze. Luă armele şi ridică degetul - şi-o electrocută, şoptind printre dinţi:

- Ăla e serios! Stai cu ochii pe ea!

Gata, o "aterizase"! Nu mai zâmbea deloc! Slavă Cerului, că pricepuse şi ea că n-avea copil aşa de dobitoc cum şi-l imaginase! Se grăbi să iasă, să urce în Claire... Porni motorul şi demară spre propria casă.

Deci Agata lui ignora toate apropourile şi şmecheriile băiatului

ăluia. Şi nu putea fi scoasă din planul ei. O să se mărite după ce termină liceul... Iar peste şapte ani...

Purtase o discuţie "constructivă" cu fata lui. Asta era bine. Era însă extrem de rău că o făcuse acum, aşa, presat de gândurile negre din mintea lui. Îşi simţea sufletul negru ca smoala; se simţea stors, cu nervii la pământ şi obosit şi scârbit de singurătatea care-i umplea viaţa...

Se ducea acasă, lua un somnifer şi se culca. Şi gata.

Isamu

Isabelle intra în bucătărie - şi lăsa uşa deschisă, semn că va pune mâncarea pe masă. El privea celălalt ecran - camera din mansardă. Oare o să coboare şi ea? Nu era în cămăruţa ei...

Aha! Uite-le! Coborau treptele! Le vedea pe camera de supraveghere de la etajul doi! Şi cobora şi ea! Bun! Stinse ţigara, îşi rearanjă părul... Aşteptă să le vadă aşezate la masa din living... Isabelle punea mâncarea pe masă...

Acum era acum! Se ducea să mănânce cu ele - aşa era normal şi firesc, nu? Sigur, ar fi putut cere prânzul în birou; dar... Dar voia să o testeze. Să se asigure că Biyu putea păstra secretul celor întâmplate azi-noapte. Aşa că se ridică şi ieşi.

Cobora treptele; le auzea vorbind despre noaptea în club... Gata - ajunsese şi el în living:

- Salut.
- Salut.

Până aici, nimic anormal. Se aşeză pe locul lui şi studie platoul cu ochi critici... Cu coada ochiului, o observa pe ea - care îşi umplea tacticos farfuria... Bun! Terminase! Luă el lingura şi "atacă" tot la mazăre. Fetele comentau noaptea petrecută în bar, ea le asculta, el le asculta...

Oare o întrebaseră cum îşi petrecuse ea noaptea? Probabil că nu - că nu erau nici prietene, nici "o echipă". Se reuniseră în formaţia asta cu ocazia solicitării contesei Ionescu. În rest, probabil că se cunoşteau din vedere, de la antrenamentele obligatorii de autoapărare şi tir. O asemenea întrebare, venită de la o colegă pur întâmplătoare, ar fi fost în primul rând nepotrivită. Dar nu se îndoia de faptul că în căpşoarele alea două încolţise deja gândul obraznic...

O să evite s-o mai invite în birou. Când vor avea de vorbit despre Florentina, o să urce el la mansardă... Adică nu - că problema Florentinei nu se putea discuta aşa, în gura mare, oriunde şi oricând şi oricum! O să încerce s-o cheme în birou numai atunci când era şi Piao de faţă... Dar Piao era consilierul Anei acum. O să...

O să-şi vadă, netulburat, de ale lui. Şi-o s-o invite în birou ori de câte ori va trebui să îi spună un secret! Că, la urma urmei, dacă-şi schimba acum atitudinea şi comportamentul, dădea şi mai mult de bănuit! Aşa că...

Aşa că...

Biyu pălăvrăgea acum cu ele. Le promitea că data viitoare o să meargă şi ea în club - deşi nu era aşa mare amatoare de petreceri. Nu trăgea cu coada ochiului; îi asculta vocea. Era normală. Nici o inflexiune mai ciudată, nici o schimbare a tonalităţii... Era aceeaşi Biyu de ieri dimineaţă. Sau, mai bine spus, de ieri de la prânz. Iar asta îl bucura mult! De dimineaţă, avusese emoţii mari gândindu-se ce-ar fi putut ieşi dacă ea se va da de gol! Avusese chiar momente când se gândise să susţină că o drogase, sau că o obligase...

De ce încerca să-i scape pielea? De ce căuta scuze pentru "greşeala" ei? Şi, la urma urmei, de ce miza pe faptul că el era "consilierul principal", iar asta-i va aduce iertarea din oficiu? Trecea prin stări şi gânduri ciudate...

În orice caz, ceea ce se întâmplase aseară n-o să se repete. Niciodată. Indiferent ce părere avea ea apropo de ceea ce se întâmplase aseară. Condiţiile de aseară nu se vor repeta prea curând - iar el nu era de acord să o expună pe fata asta! Nici Jiao, nici Meili nu erau prostuţe! Aveau inteligenţă mult peste medie! Şi erau învăţate să se spioneze reciproc! Şi-aşa, în mintea lor circula deja gândul că cine ştie ce se petrecuse azi-noapte... Aşa că n-o să marşeze la viitoarele ei iniţiative. O să le înfrâneze din faşă. Indiferent ce-or să-i audă urechile, indiferent ce-o să facă ea...

... De ce îşi închipuia că tânăra de 24 de ani o să se repeadă să recidiveze?

Scoase specialul şi începu un mesaj nou, pentru Ana

"Traficul de net îmi arată că vei primi curând o invitaţie în Rusia."

Cel mai bun tratament, cel mai eficient era munca. Şi-avea la treabă... mamă-mamă! Send.

Diamant

Stătea în sufragerie, pe canapea, şi se uita la televizor. Băgase laptopul pe televizor, ca să vadă imaginile mai mari. Selectase doar patru camere de supraveghere: cea de la poarta orăşelului, cea din dreapta rondului, cea din faţa restaurantului şi cea din sală - sala de petreceri, construită în spatele restaurantului. Alesese una singură din sală pentru că, imediat cum maşina lui Nicuşor o să treacă de poartă, o să pună acolo imaginile de la altă cameră din interior. Şi-apoi o să înlocuiască şi camera din rond, şi pe cea din faţa restaurantului...

Agata era acum în rond, cu Florentina şi încă vreo 20 de fete. Vorbeau de-ale lor. Erau vesele - se pregăteau mental de petrecere. Le vedea agitaţia specifică grabei adolescentelor de-a se aranja "la marea artă"...

Şi iată şi maşina lui Nicuşor! Băiatul de la pază se asigura că era OK... El se apleca, încet, de parcă încerca să vadă mai de-aproape revederea dintre el şi ea...

... Păi... numai atât?

Îşi aprinse o ţigară şi se grăbi să se mute, cu tot cu laptop şi ţigări şi scrumieră şi cafea, pe covor - la un metru de plasmă. Că nu-i venea să creadă că salutul ăla de la distanţă, fluturatul mâinii preţ de-o secundă, era în realitate tot semnul revederii lor! Mai ales că Agata lui se-ntorsese apoi cu spatele la el! Iar şoferul nici nu încetinise măcar, darămite să oprească în dreptul ei! Zău că nu pricepea ce se întâmplase acolo...

Ei, poftim! Ea era în rond, mai încinsă la discuţii ca niciodată! Iar el tocmai cobora din maşină... şi se grăbea spre restaurant! Na, situaţie! Păi ce făceau copiii ăştia doi?

... Nu făceau nimic. Da' chiar nimic-nimic! Erau de-abia în faza tatonărilor de la distanţă. Nu se putea să aibă ei atâta prevedere şi atâta minte şi şmecherie ca să regizeze atâta indiferenţă! Pur şi simplu, erau... copii! El era un boşorog senil care se gândea numai la prostii - şi uitase cum fusese şi el în tinereţe...

Pe ecran, în parcul de la rond, Agata râdea şi făcea câţiva paşi de joc; în sala din spatele restaurantului, unde se va ţine petrecerea tineretului, Victor socializa de mama focului cu Azur. Se îndoia sincer că băiatul lui ar fi marşat la vreo şmecherie a puştiului ăluia; aşa că...

Aşa că o să rămână aici, pe covor, şi-o să-i supravegheze cu mare grijă. Ca să nu rateze nici o ocheadă, nici o şoaptă - nimic! Deşi le lăsase pe mâini bune, adică îi spusese lui Vali Calu să le pună "codiţe" Agatei şi Florentinei, el n-o să se clintească de-aici! Fata lui era un înger - dar în băiatul ăsta n-avea pic de încredere! "Zilnic venea în atelier şi mă toca la creieri!"... "Şi pe ea a sunat-o de vreo 40 de ori!"... "Zână mică"...

Grasu

Aah, ce porcărie! Ce nemernicie! Îi venea să dea cu mobilul ăla de pământ - că-i stricase toate calculele! Cămătaru ăla micu' tocmai îl invitase la un barbeque, pe la unşpe, la el în curte! Şi nu putea să-l refuze - că erau prieteni şi parteneri buni! Şi uite cum o să rateze el petrecerea din Aurari...

Nu, nu-i venea să chefuiască. Îşi aranjase afacerile astfel încât să

fie liber azi. Ana discutase cu el o problemă spinoasă - prinţesa şi holteii din orăşel. El nu apucase să discute serios cu cea pe care cu mândrie o numea "Sufletu' meu". N-avusese când. Afacerile astea îi mâncau rău ficaţii...

Dacă Ana pusese problema asta într-o discuţie cu el, însemna că avea ea unele informaţii de natură să o îngrijoreze. Iar prinţesa se făcuse frumoasă... şi focoasă. Pentru holteii din Aurari, Florentina era o pradă apetisantă din toate punctele de vedere! Tânără, deşteaptă, frumoasă, bogată...

Scoase mobilul şi selectă numărul lui Vali Calu.

- Da.
- Salut.
- Salut.
- Am o sarcină pentru tine. Mai bine zis, o rugăminte...
- Te ascult.
- ... Diseară, la petrecere, pune tu doi vulturi să o spioneze pe prinţesă.

Vali începu să râdă:

- Stai liniştit, că s-a rezolvat deja!

Serios? Se rezolvase?

- Diamant mi-a dat dispoziţii clare, aşa că "am organizat deja dispozitivu'", cum se zice!

Aa, bun! Dacă se ocupase Diamant, era perfect!

- Bine, mă! Cum merge treaba acolo?
- Mă, e destul de mare agitaţia. Au sosit invitaţii - şi e aşa o vânzoleală, că simt cum mă apucă migrena!
- Aha. Băi, io vorbesc serios de tot! Vezi, că şi şefa a zis să stăm cu ochii atenţi la ea!
- Ştiu, mă! Stai liniştit, da?

O să încerce... În fine!

- Bine, mă. Vorbim.
- Vorbim.

Buton roşu. Acum... Acum, să treacă la partea a doua a planului lui. Prinţesa era supravegheată, da - dar vulturii stăteau cu ochii pe ea, nu pe ei! Şi cum Sufletu' lui era un munte de şmecherie, trebuia s-o facă să lase garda jos - şi să le arate vulturilor ţinta privirilor ei. Aşa că derulă lista din agendă... Derula... Derula... Adrian şi Copilu' de Aur. Şi Guţă. O să aranjeze cu ei trei.

Ana-Maria

Isamu "avusese SMS-ul aurit", ca să zică aşa. Mânca masa de seară şi-şi verifica mail-ul - şi constata mesajul de la Gabriel...

"Bună.

Mica mea anchetă, despre care am discutat la vizita ta anterioară, s-a finalizat, aşa că sunt pregătit să-ţi prezint rezultatul ei şi să luăm o hotărâre. În altă ordine de idei, am strâns pentru tine patru duzini de dosare proaspete; când ai 24 de ore libere, te aştept să ne uităm pe ele şi să le hotărâm destinul.

Andrei freamătă lângă mine şi-mi face semne către bibliorafturile de pe biroul lui...

Anunţă-mă cu 24 de ore înainte să vii - umbrelele solicită zgomotos să te vadă la dans!

Gabriel"

Foarte zurliu mesajul; foarte cursiv, maleabil şi "săltăreţ". Gabriel îi scrisese despre destinul dosarelor, freamătul lui Andrei şi solicitările zgomotoase ale umbrelelor. Avea sentimentul că ar fi trebuit să-l urecheze, dar nu putea - fiindcă sub toată exprimarea asta zurlie se ascundeau cel puţin 100 de afaceri noi-nouţe...

Oftă greu şi-i făcu Seniorului semn să vină să vadă. Îl aştepta să citească...

- ... Du-te.
- Îţi dai seama că nu pot să nu mă duc!
- Adică nu, m-am exprimat greşit! Duceţi-vă!

Aproba, cu ochii la Piao - al cărui blocaj îi făcuse maxilarul să se oprească din mestecat... Îl lămuri şi pe el:

- Rusia ne solicită prezenţa.

Consilierul ei aprobă cu capul. Părea că-şi revenise - aşa că apăsă reply.

"Bună.

Mâine dimineaţă decolez din Bourges. Te anunţ din timp ora şi locul aterizării.

Ana"

Send. Aşaa... Seniorul o privea cu ochi miraţi:

- Mi-a scăpat mie ceva în ultimul timp?
- Nu, nu cred. De ce?
- Pentru că nu ştii nici ora, nici locul aterizării. Şi e un pic debusolant...
- Adevărul e că nu le ştiu. Nici Piao nu le ştie. În funcţie de ceea ce spune Isamu pe tema asta, o să aflu şi eu ce şi cum. Şi-o să-i comunic şi lui Gabriel.

Piao lăsă pâinea în farfurie şi se avântă vitejeşte spre telefoane... Bărbatul îşi trase scaunul lângă ea:

- Sunt numai ochi şi urechi, să ştii!

Prea bine!

- La fiecare vizită în Rusia, am aterizat direct pe aeroportul Gumrak. Chiar în buza oraşului, la îndemâna lentilelor umbrelelor şi nu numai. Dar sunt de părere că prea multă rutină strică. Aşa că, dacă Isamu crede că măsurile de securitate o impun... înţelegi tu... pot ateriza pe aeroportul din Volgodonsk. Sau pe ăla din Elista. Din Volgodonsk, pot să mă deplasez pân' la Volgograd pe calea aerului sau cu maşina - că sunt doar cinci ore pe şosea, ajung la timp pentru "marea buricească" pe care mi-o pregătesc ei. Din Elista pân' la ei fac tot cinci ore. Dar dacă aleg tot calea aerului, pot lua un elicopter... cu care pot ateriza pe aerodromul Pitomnik, la câteva străzi distanţă de aeroportul Gumrak...

Îl ameţise rău... Ridică scurt din umeri:

- Deci, nu ştiu nici când, nici unde ajung. Să stea pe fază şi să aştepte veşti.

Mobilul Seniorului începu să piuie lung. Aoleu! Ştefan! O auzise Ştefan! Se repezi să ajungă la el şi să-l ia de mână:

- Ce-i? Am greşit?

Nu, nu o strângea de mână.

- Vrei să nu mă duc?

Nu, nu voia să nu se ducă.

- ... E bine aşa cum am spus eu?

Nu era bine cum spusese ea... Doamne, cât de greu era aşa, pe ghicite! Privea, atentă, ochii verzi - şi încerca să înţeleagă...

- Stai aşa! Stai un pic...

Habar n-avea ce-i venise Seniorului cu "stai aşa" - că doar nu pleca nicăieri, nu? Dar dacă-i spusese să stea aşa...

Avu senzaţia că Ştefan al ei se încruntase un pic... Hei! Parcă respira mai accelerat! Ce-i făcuse - umblase la zemuri?

- Ce-i cu tine? Nu te simţi bine?

Ochii verzi se măriră un pic. După care, nu mică-i fu uimirea să vadă cum geana dreaptă se închide şi se deschide...

Asta era? De-asta apăsase butonul? Ca să-i facă ei cu ochiul a şmecherie? Bufni în râs:

- Doamne!

Şi-acum îl săruta, că era un scump şi-un dulce... şi era şi nebun, că-şi cauza suferinţă şi durere doar ca s-o încurajeze pe ea...

Florentina

Petrecerea promitea să se-ncingă rău. Aici, în sala mare din spatele restaurantului, era îngrămădeală - şi aşa o densitate înghesuită de manelişti celebri pe centimetrul pătrat, că începuse să-şi facă probleme! Diamant era în Aurari - dar probabil că se dusese în restaurant,

la petrecerea "seniorilor". Grasu era în Bucureşti, cu treabă. Petrecerile - amândouă - se difuzau live pe canalul de youtube al orăşelului. Iar aici era aşa de mare îngrămădeala, că ea sigur n-o să se vadă de nici un fel! Şi chestia asta o oftica la culme! Se pregătise temeinic pentru "videoconferinţa" cu colegii ei! Mai ales cu colegul ei! Dădu-se check-in în Aurari, anunţase pe FB că va dansa de va rupe dalele din crâşmă, că muzica bună se difuza azi live în online... Purta "o combinaţie mortală" - un maieuţ negru mulat, pantaloni negri mulaţi şi-un fel de jachetă de plasă albă, croşetată din mătase, cu ochiuri mari, lungă până aproape de călcâie... Şi ea nu se vedea în online-ul ăla! Asta era cruzimea supremă...

- Bună seara tuturor!

Copilul de Aur luase microfonul - spre marea ei disperare, cauzată în principal de poziţionarea undeva la vreo 20 de metri de el... şi de camerele video...

- Înainte de toate, ne organizăm un pic! Prinţesă Florentina - vino-ncoa să-ţi spun ceva!

Voia să-i spună ceva... Hait! - că Copilul de Aur voia să-i spună ei ceva! Uraa! Se pomeni apucată de mijloc:

- Hai - că te-ajut eu.

Cum-cum? Păi - şi se-nroşi îngrozitor, instantaneu, pentru că Alex era foarte determinat să-i facă un coridor generos pân' la manelist! Şi n-avea nici timp, nici rost să-l întrebe ce-l apucase şi cu ajutorul ăla, şi cu mâna pe talia ei - tinerii murmurau în timp ce manelistul ei preferat organiza organizarea... Şi nu se putea dezmetici! Da, păşea - dar era atât de confuză, atât de... nesigură de rolul tânărului de lângă ea...

Gata - ajunsese lângă Copilul de Aur. Care se grăbi să-i ceară mâna... S-o privească lung, admirativ, şi s-o pună să facă o piruetă de-aia lentă - moment în care clarinetistul fluieră a admiraţie iar sala izbucni într-un vuiet îngrozitor iar obrajii ei se-nroşiră rău... Microfonul se ridică prompt:

- După cum ai auzit şi tuu... Azi, acum, aici... *Recunoaşte Româ-ni-a, toată Româniaa!*

Uau! Şlagărul ei preferat! Sigur, şi al lor - urlau şi aplaudau şi răcneau de se cutremurau geamurile... Formaţia nu se-apuca de cântat - că oricum nu s-ar fi auzit nimica-nimicuţa în hărmălaia aia...

- Nu-i bine! Bă! Adă masa aia!

Aa, nu! Nu-nu! Sus pe masă n-o urca! Se simţi prinsă de braţe - şi se smuci în spate:

- Nu-nu!

Copilu' de Aur ridică microfonul şi continuă să improvizeze:

- *La tine s-a terminat şmecheria / Viaţa mea / Te rog, te roooog!*

Da, el o ruga iar Alex punea un scaun între ea şi masă... ca să urce mai uşor... Ea nega, sala o îndemna să se urce odată pe masa aia...

Ochii negri străluceau. Buzele frumoase râdeau. Alex, "acel" Alex care-i dădea ei goluri în stomac şi obraji roşii, îi oferea mâna lui - ca s-o ajute să urce pe masă...

"Bine. Dar numai pentru că insişti tu!"

Pas pe scaun, pas pe masă. Aplauze furtunoase. Le zâmbea, mulţumea frumos cu capul iar în mintea ei concluziona că palma lui era fierbinte şi foarte catifelată, ca de doamnă pedantă care foloseşte creme bune...

- Biţăă!

Biţă, maestrul în tarabană pe care Copilu' de Aur îl "moştenise" de la Florin Salam, se-apucă de lovit instrumentul. Iar microfonul se ridică, o dată cu mâna lui, care îi cerea imperios să facă ce spune el în microfonul ăla:

- *Înnebuneşte-mă, hai - cucereşte-mă, hai - zăpăceşte-mă*

Nu se mişcase. Nu se clintise! Dar acum era momentul ideal să se-apuce de coregrafia ei! Start!

- *Şi... Şi... Şi-şi-şi-şi-şi...*

Clarinetistul intră în forţă în refren.

"Iubeşte-mă, iubeşte-mă, hai iubeşte-mă, zăpăceşte-mă"

Cântau doar ei - manelistul, clarinetistul şi tarabana. Ea dansa. Sala era în delir. Se simţea plină de emoţie - şi probabil că "duduia adrenalina-n inima ei"! Se vedea în oglinzile de pe pereţi - iar mişcările îi ieşeau incredibil de bine! Cu toată temerea şi emoţia şi cocktail-ul care-i făcea picioarele să tremure şi obrajii să frigă... Nici ei nu-i venea să creadă ce minunăţie de dans se transmitea acum în online...

Prima parte din refren "o ucisese". Buun! Rotire 90 de grade la stânga şi dans "de profil" cu mişcare faţă-spate la ţac-ţac! Copilu' de Aur "se prinsese" de şmecheria ei: *Femeie pe gustul meu...* Clarinetistul o răsfăţa cu multe-multe note... Manelistul o dorea de mama focului numai din glas, aşa: *Tu eşti aşa cum vreau eu...* Biţă ucidea tarabana. *Femeie pe placul meu... Eşti număru' unu, să mor io!*

Şi bis refrenul, că suna foarte bine şi sala adora reprezentaţia...

Alex rămăsese lângă masă. Se uita, bineînţeles, la ea - că unde altundeva putea să se uite, dacă nu la ea? Nu era bodyguard, ci şofer! Ea îi oferea lui "dansul din profil", în prim-plan, şi-i observa fixitatea privirii în oglinzile de pe pereţi...

Ia, că maestrul "îi organiza" din nou! Pornea şi formaţia uite-acuşi! Deci, reîncepea refrenul! Ia să facă ea o şmecherie! Melodia avea "timpi morţi", cum le spunea ea pauzelor muzicale pe care-şi făcea piruetele-surpriză. Şi-avea un plan...

Un-doi-trei-patru. Stop! Piruetă cu cădere pe vine!

Sala vui; câteva voci feminine scăpară câte-un ţipăt. Alex dădu să se repeadă s-o prindă. Iar ea îşi propti privirea "ucigătoare" în ochii lui şi începu să cânte uşurel, odată cu Copilul de Aur, legănându-se şi ridicându-se încet şi legănându-şi şoldurile aşa cum învăţase pe vremuri în Nantes: *"Recunoaşte Ro-mâ-ni-a, toată România / La mine s-a terminat şmecheria"*

Alex roşise. Bufnise în râs atunci când înţelesese că prinţesa îl păcălise cu "căzătura" şi, în secunda doi, "descifrase" corect tirul şi subînţelesul privirii ei. Şi roşise şi trăsese deja unele concluzii. Deşi el nu se căznea să-i transmită ei ceva, ea vedea limpede pe chipul lui acel "nu prea cred"...

Şi-acum ea dansa de mama focului, aşa cum îi plăcea ei, cu luminile multicolore jucându-i pe ochiurile de mătase albă şi cu camerele de luat vederi aţintite asupra ei...

Şi i-auzi ce zicea maestru, când îi făcea ei semn să ucidă tot ce mişca în sala aia! *Haai... Haai...* Ea îl făcea pe "hai", Alex încerca să se uite pe deasupra mulţimii - să nu apară vreun diliu şi s-o fure, sau...

Lungeau melodia, aşa cum obişnuia s-o facă Florin Salam. Clarinetistul venise lângă masă şi improviza, punându-i la dispoziţie "toate condiţiile" pentru a se dezlănţui. Iar ea se dezlănţuise! Clarinetul mergea bine lateral; aşa că se concentra la mişcarea strict stânga-dreapta. Îi ieşea binişor, deşi n-o prea exersa; era mai grijulie cu opturile. Laterale perfect drepte nu exersa decât rareori - că n-avea muzică pentru aşa ceva! Adică avea - dar nu se-nnebunea după ea... În fine!

Se făceau "permutări" acum - se pregăteau de strofa unu! Cameramanii se mutau, luminile se ajustau... Copilu' de Aur se opri în faţa ei... şi-i arătă, din priviri, să-i dea 'nainte cum ştie ea - că se sincroniza el cu ea, nu viţăversa!

"Nici o femeie din lume / N-are frumuseţea ta"

"Vaai, mersi, maestre!"

Iaca ce făcea nebunu'! Se punea într-un genunchi în faţa ei!

"În genunchi îţi cer iubire / Viaţa mea, inima mea"

Hai, că era culmea! Da' ce făcea - îşi făcea reclamă?

... Probabil! De ce nu?! Nu?

"Păi bine, maestre! Reclamă să fie! Că şi eu îmi fac reclamă pe munca ta!"

Iată cum făcea ea afaceri profitabile pentru ambele părţi... România se legăna pe balans... Franţa probabil că avea o problemă...

Lângă tine zece vieţi / Jur că nu m-aş sătura / Ai atâtea calităţi / De nu le pot număra

"Zău, maestre? Vaai, merci!" Îi trimise o bezea dulce, iscând isterie în primele rânduri de admiratori...

Şi hai să-l cucerească şi să-l zăpăcească! Pe Alex, desigur! Hai-hai-hai-hai-hai...

Petrecerile din Aurari erau incredibile...

Ana-Maria

Privea imaginile şi nu-i venea să-şi creadă ochilor...

Soţul ei adormise la puţin timp după ce aflase că regina va ateriza mâine la Volgodonsk, având autorizaţie şi trâmbiţând pe toate canalele aeroportul din Elista. De acolo o să sune "un prieten", s-o ia cu limuzina lui personală şi s-o ducă la Volgograd. Probabil că îl liniştise mult vestea că regina lui era şmecheră aşa ca el. În plus, îl sărutase de noapte bună, îl ţinuse de mână şi-l adormise jucându-se cu degetele prin părul lui. Mâine, soţul ei o să se trezească zâmbind...

Revenise la conac. Făcuse o baie straşnică, îşi îngrijise epiderma şi buclele şi decisese să-şi verifice totuşi mail-ul înainte să se culce. Descoperise deci mesajul lui Diamant. Descoperise că cumnatul lui o ruga din tot sufletul să nu-i mai spună Rebecăi nici măcar o aluzie apropo de viaţa privată şi familie şi bărbat şi trăinicia căsniciei... Lor n-avea ce să le facă. Dar tinerei care se unduise de mama focului sus pe masă, ca o animatoare experimentată, ar fi avut o mie una chestii de făcut! Mm...

Şi totuşi, n-o să-i facă nimic. O s-o lase să se distreze. Din câte observase ea, Florentina fusese foarte bine păzită - la fiecare colţ al mesei stătuse câte-un băiat de-al lui Vali Calu. Dacă o încuia în camera ei de la Cannes, sau în turnul de la conac, chiar risca s-o piardă! Trebuia s-o lase să fie liberă, când şi când...

Cuvintele lui Diamant o îngrijoraseră. Deşi nu spuneau mari secrete, îi demonstrau că cumnatul şi cumnata ei "erau la cuţite". Şi chiar dacă "o mâncau degeţelele" să-şi bage iar coada şi s-o strunească pe Rebeca, de data asta n-o s-o facă. Diamant simţise intervenţiile ei - şi n-avea nevoie de ele, ci de hotărârea nevestei lui. Diamant nu-şi dorea o nevastă împinsă de la spate şi îndemnată să facă şi să spună una şi alta; voia să simtă el că nevasta lui chiar îşi doreşte căsătoria lor! O eventuală intervenţie din partea ei ar fi fost inutilă...

Diamant

Geamurile erau închise. Din nou. În livingul lui era fumăraie mare. Din nou. De data asta nu-şi mai plânsese jalnicul final de viaţă; spionase petrecerea tineretului. Văzuse demonstraţia de dans a Florentinei, care se bucurase de "victorie" şi de succes şi de "baia de aplauze" îndeajuns de mult ca să uite că numai animatoarele contra cost dansau sus pe mese... Îi scrisese Anei şi-apoi se dusese la geam. Aşteptase trecerea fetei lui pe stradă. Adică renunţase la spionarea ei prin camerele de la supraveghere. Agata lui era un înger - şi-atât. Zău că n-ar fi rezistat să vadă cu ochii lui că nu era chiar aşa cum credea el...

Agata şi Victor nu se apropiaseră unul de celălalt azi nici măcar zece secunde - se spionaseră de la distanţă, chestie egală cu zero...

Ana nu-l sunase... Nu-i scrisese... Nici chiar acum, nici chiar ca să-l anunţe şi pe el că se trezise Ştefan... Nici Raina lui nu...

Trase încet pistolul din toc. Frumoasă armă! Bună şi frumoasă! Trainică! Se bazase întotdeauna pe ea - iar ea nu-l dezamăgise niciodată. Cu siguranţă, n-o să-l înşele nici acum! Clac. Clac.

... Ezita. Cântărea pistolul în palme şi ezita...

Ar fi vrut să meargă până la capăt azi. Pentru că îi era al dracului de greu fără ea! Şi simţea că nu mai poate! Şi nici nu mai vrea! Simţea că ajunsese la capătul răbdării, al puterii de a trage căruţa mariajului... Ar fi vrut să poată să uite de toate celelalte - să ţină cont doar de el şi de dorinţa lui. Şi să apese trăgaciul. Dar...

Dar era vorba şi de Ştefan, şi de mama lui, şi de unchiul lui, şi de copiii lui... Lăsase mult prea multe lucruri nerezolvate! Sufletul lui nu era împăcat cu starea de fapt de acum! Nu-l putea lăsa pe Ştefan cu fundu'-n baltă! Nu putea să-şi lovească mama cu aşa un gest nenorocit! Unchiul lui avea deja inima slăbită de accidentul unicului lui băiat! Copiii lui aveau nevoie de el... Toţi copiii lui...

Tresări - şi fu cât pe ce să scape pistolul ăla din mână! Ptiu! - ce se speriase! Da' ce dobitoc era el - se juca cu pistolul încărcat şi pregătit de tragere! Ia - cine se-apucase să-l sune, tulburându-i concentrarea absolut necesară sinuciderii?

... Ca o culme a cruzimii, pe ecran scria "Raina"...

Ar fi putut să-i răspundă. Adică să apese butonul verde şi s-o lase să audă focul de armă. Aşa, ca formă de cruzime maximă! Dar...

Avea o întrebare care-l chinuia rău. Şi cum ea îl suna pe special... El nu putea să răspundă... Aşa cum nu putea nici să-l sune pe Aleodor de pe oficial, într-o problemă atât de specială...

Aştepta... Aştepta... Gata - se oprise. Luă telefonul şi se grăbi să-l sune pe spion. Suna...

- ... Da!
- Salut.
- Salut.
- Te-am trezit?
- Nu - eram sub duş şi...
- Aa... Scuze.
- Nu-i nimic! Spune!
- ... Uite, voiam să te întreb... Oare Ana a mai discutat cu Raina mea în ultimul timp?
- Nu. Adică au discutat o grămadă despre afaceri - da' despre privat, absolut nimic.
- ... Eşti sigur?
- Foarte sigur. Nu uita două chestii! Una: am sarcină să o păzesc pe nevastă-ta propriu şi personal! Două: la mine ajung datele traficului de net şi telefon! Ana n-a discutat cu Rebeca decât personal - şi numai probleme de afaceri.

Aşa deci... Auzea păcănitul în cască, semn că îl suna cineva - probabil tot ea...

- ... Ce-i cu tine, Diamante? Ce te apasă?
- ... Faptul că nu m-a sunat.
- Faptul că **nu te-a mai** sunat.
- Da. Faptul că nu m-a mai sunat.
- Sunt sigur că, dacă ar fi putut să iasă din conac, ar fi venit personal în Aurari ca să-ţi livreze mesajul.
- De ce nu mi l-a scris?
- Nu ştiu. S-ar putea să fie un mesaj care trebuie rostit, nu trimis pe net ca o compunere oarecare! Cine ştie...

Spionul ăsta era prea deştept pentru secolul ăsta...

- Aleodoare... Ea mai poartă inelul?
- Nu-l scoate niciodată de pe deget. Nici când se spală, nici când doarme... Niciodată.

Aşa deci... Iar păcănea telefonul...

Nu putea să fie chiar atât de dement încât să ignore complet faptul că Raina îl sunase, totuşi, azi! Că doar insista în continuare - nu? Aşa că oftă greu...

- Iar în rama foto de pe biroul ei e acum poza ta, nu a micuţei voastre. Diamante, eu ştiu prin ce treci tu acum. Da' să ştii că n-ar trebui să fii chiar atât de trist! Că, de iubit, te iubeşte sincer! Oftează la fiecare cinci minute de dorul tău!
- Eşti tu sigur că de dorul meu oftează ea?
- Da. Îmi apare că verifică FB-ul, apoi mail-ul şi-apoi o aud oftând. Îi e dor de tine.
- ... Nu pot să mai vin acolo. Nu pot să vin plin de speranţă şi să descopăr că venirea mea o face să sufere!
- Dar de răspuns la telefon, să ştii că ai putea să răspunzi totuşi!

Da, bine, las' că ştia el mai bine ce-avea de făcut şi ce nu!

- Bine, Părinte. Mersi! Vorbim!
- Vorbim, Diamante.

Apăsă butonul roşu şi lăsă telefonul pe masă. Evident, aparatul începu imediat să cânte...

O să ia un somnifer şi-o să se culce. Şi-atât.

2 mai 2020 - sâmbătă

Ana-Maria

Străbătu coridorul micuţ şi intră în cabină. Şi se aşeză pe scaun - acum o lua de la început. Mail-urile, rapoartele, analiza tuturor impresiilor cu Piao... Viaţa era destul de redundantă...

Piao se aşeză în faţa ei şi-şi deschise repede laptopul... Mm, ce somn îi era!

- Îţi propun ca, de pe aeroportul din Elista, să zburăm până la Pitomnik.

Să zboare! Ăsta era nebun! Chinezul îşi păstră calmul:

- Ar fi bine să ne deplasăm cu un elicopter.

Curat nebun!

- Pe de-o parte, arată că accidentul lui Ştefan a avut cauze tehnice, nu de afaceri. Pe de altă parte, arată că nimeni şi nimic nu te poate speria. Şi eşti îndeajuns de matură ca să nu te gândeşti la atentate care nu există.

Deci aşa... Mai bine nu.

- Nu cred că m-aş putea urca într-un elicopter. Nu acum! Adică nu anul ăsta - şi poate nici la anul.

- Ar fi totuşi bine s-o faci. Nu ştiu - asta e părerea mea.

Asta era părerea lui - şi-a ei, dar n-o s-o recunoască nici pişcată cu ceară...

- ... Oare s-a terminat petrecerea din Aurari?

Ridică scurt din umeri:

- Nu ştiu. De ce?

- Păi... Credeam că vrei să aflu cum s-a terminat.

Cum adică?

- Adică dacă Florentina a ajuns cu bine acasă.

- Aa, stai liniştit! A ajuns mai bine decât îşi imagina chiar şi ea! La cât de bine e păzită şi supravegheată...

- Aha! În altă ordine de idei, din câte ştiu eu, Cheng a plecat azi în China.

Aoleu! Ia uite - uitase complet că superiorii "i-o promiseseră" consilierului lui Fang...

- Se va duce acolo cu ordinul expres de a cere susţinere politică pentru găsirea lui Trésor.

Susţinere politică? Pentru o franţuzoaică de 7 anişori? De ce făceau mişto de ea?

- El pare optimist şi plin de energie. Dar, să vedem!

Într-adevăr - nimic nu era sigur până nu se stabilea sigur... Era obosită şi debita prostii... Se ridică, zâmbind:

- Te superi dacă mă lungesc un pic?

- Nu, chiar deloc! E important să fii odihnită la petrecere...

Şi nu numai! Fraţii o aşteptau ca să discute afaceri - şi înainte, şi după bairam! Ăia erau doi - şi erau isteţi şi temuţi şi foarte influenţi...

Pe Gabriel ştia cum să-l ia. Ştia cum să-l tempereze. Pe Andrei nu-l ştia prea bine - dar fratele cel mic sigur mergea pe urmele fratelui mai mare! Dacă Gabriel o lăuda frăţiorului mai mic...

... Dacă printre hârtiile pregătite de ei era o singură capcană, fiscală sau juridică...

- ... Ai gentuţa la tine?

- Bineînţeles.

- Atunci luăm un elicopter.

- Am înţeles.

Înţelesese perfect totul. Tare bun ajutor îi era ei Piao ăsta! Şi când se gândea că-l ocolise cu înverşunare...

Isamu

SAF Consulting "zbura spre infinit" - ăla cu plus, desigur! Era tare mândru de rezultatul pe aprilie! Nu că se păstrase în fruntea plutonului - că menţinuse diferenţa! Afurisiţii ăia doi, balaurul bicefal, domneau peste un adevărat imperiu, cu resurse şi posibilităţi nelimitate! Şi uite că le făcuse faţă chiar şi aşa, fără Piao!

Apropo de Piao - tocmai îi venise un gând năstruşnic! Când copiii vor intra în vacanţă, dacă Ana va dori să renunţe la bodyguarde, o să-i scrie lui Cheng că are el nevoie de Biyu, pe post de consilieră-secretară. Şi-o să adauge şi steluţa aia care-i va permite s-o strângă fără teamă în braţe! La urma urmei, de ce nu?! Fei-Yen nu dăduse nici un semn de viaţă...

Avea momente când rememora noaptea de 30 aprilie - şi se surprindea zâmbind şi făcând gesturi un pic stângace...

O s-o întrebe - şi gata! O s-o întrebe dacă voia să continue misiunea cu el. Dacă ea zicea că da, atunci făcea solicitarea către Cheng. Dacă ea zicea că nu, dat fiind faptul că Biyu îşi juca impecabil rolul şi nu-i acorda nici cea mai mică atenţie...

Eh! Să ajungă cu bine în 15 iunie - şi vedeau ei ce mai făceau după data aia!

Telefonul oficial începu să cânte. Îl luă... Fang!

- Da.

- Salut.

- Salut.

- Te-am deranjat?

- Nu - sunt în birou.

- OK. Te-am sunat ca să-ţi spun că, azi, Cheng şi-a luat biblioraturile şi a plecat în China.

Aha! Da, normal că o asemenea veste n-avea voie să treacă neobservată de toate serviciile care le supravegheau lor telefoanele!

- Vestea asta mă bucură.

- Şi pe mine. I-am dat sarcină expresă să solicite intervenţia oficială a Chinei în problema micuţei Trésor Ionescu.

"Daa, şi-o s-o obţină instantaneu, aşa!" Începu să râdă:

- Iată o veste care mă bucură şi mai mult...

- Îmi dau seama! Serios vorbind acum - nu-mi place deloc ce se întâmplă cu ea. Şicanele astea trebuie să înceteze.

- Sunt de aceeaşi părere cu tine.

- Oficialităţile franceze au mai contactat-o pe Rebeca Ionescu?

- Nu ştiu; cred că nu! Ana nu mi-a spus nimic pe tema asta.

- Deci n-am greşit - e nevoie de o intervenţie la nivel înalt.

- Da - e nevoie de intervenţia lor.

- Păi, să sperăm că consilierul meu e îndeajuns de convingător ca s-o obţină.

- Să sperăm!

- În altă ordine de idei, Ana e la Cannes?

- Nu, azi şi mâine e în Rusia.

- Înţeleg...

Şi făcea o pauză de-aia care dădea de înţeles că graficul SAF Consulting o să ţâşnească şi mai şi, de poimâine-ncolo...

- Bine, Isamu. Dacă ai veşti, mă suni.

- Bineînţeles!

- Vorbim.

- Vorbim.

Buton roşu...

Deci Cheng nu avea informaţii noi despre Trésor. Situaţia era neschimbată - aşa că fusese convocat de urgenţă la urecheat. Nu se îndoia că afurisitul ăla o să scape basma curată; se îndoia că bau-baul plasat de Fang în mediul telecom o să aibă sorţi de izbândă! După atâtea zile de la dispariţia micuţei, jocurile erau deja făcute. Uriaşul care voia s-o omoare pe Rebeca îşi aranjase deja apele. Acum, întrebarea era: Beijingul putea împiedica uriaşul? Şi China, şi Rusia aveau interese comune. Se sprijineau reciproc, atunci când terţii nu observau "fraternizarea" lor. În ce măsură era China dispusă să ridice un deget la Rusia, pentru a salva o fetiţă de şapte anişori?

Calculul ăsta îi lăsa un gust amar...

Oftă greu şi deschise harta interactivă - pentru moment, o să-şi permită să fie optimist. Pentru că nici el nu putea s-o găsească pe Trésor. Iar dacă se învenina de pomană cu mizeriile lor politice, n-avea nimic de câştigat.

Florentina

Cum-cum? Deschise încet un ochi, doar cât să vadă dacă se făcuse lumină de-adevăratelea... Da - se făcuse lumină afară. Se simţea obosită, semn că nu dormise opt ore... Deci, şase dimineaţa plus... vreo patru ore, egal zece. Era ora zece. Oră perfectă pentru "culegerea roadelor" de pe FB!

Se întinse cu poftă şi se ridică. Şi trase laptopul în pat - poate reuşea să adoarmă iar după aceea...

Petrecerea fusese un succes total. Dansase ca o apucată! Descoperise că Alex primise rolul de-a avea grijă de ea. Râsese, amuzată de micul ei secret care-l poziţiona pe tânărul ăla în rolul lupului paznic la oi... Pe la trei, începuse şi el să danseze. Dansa bine; nu ca ea, dar nici ca scândura. Era OK. Îi fusese frică să-şi testeze norocul în privinţa lui... şi nu numai, aşa că nu riscase să ţopăie ei doi singurei pe sub nasul supraveghetorilor discreţi ai lui Diamant; se dusese deci, cu tot cu el, în cercul prietenelor Agatei. Şi dansase fără grijă lângă el. Şi, uneori, şi cu el. Se distraseră de minune...

La cinci jumate, petrecerea se sfârşise. Porniseră toţi spre casele lor. O bucată de drum, Alex o parcursese cu ei. Sigur, fusese şi Azur în grupul lor - aşa că ea una nu riscase nimic! Ajunsese acasă, făcuse un duş, postase un comentariu la superlativ apropo de petrecere şi se culcase. Dormise dusă...

Gata. Ia să vadă ea... Mesaj nou de la Vincent! Un link. Sonorul la minim, click... *Faudel - Tellement je t'aime*. Normal că nu-i trimisese vreun şlagăr de-al Narcisei - că era vorbitor de franceză! Dar mesajul melodiei era mai mult decât concludent... Îi trimise un *thumbs up* şi opri FB-ul - parcă-parcă i se-nchideau ochii...

Ana-Maria

Încă 50 de metri - şi putea spune că scăpase...

Cât moţăise în avion, se mai gândise la balaurul bicefal şi transportul pân' la el. Decisese că era mai bine să nu se lase drogată. Nu de alta, dar nu călătoreau îndeajuns de mult, de la aeroport pân' la sediul firmei, ca să-i treacă efectul zemurilor consilierului ei! Îşi spusese că se va mobiliza cu sloganul "Dacă-i musai, cu plăcere" şi nici nu va clipi în faţa elicopterului. Din fericire, Piao avea în gentuţa lui şi pilule; din fericire, ea pleca întotdeauna de la premisa că oamenii recomandaţi de prietenii ei meritau să aibă prezumţia de nevinovăţie. Înghiţise deci o pilulă şi, în cinci minute, se simţise îndeajuns de puternică pentru a-l cunoaşte personal pe Ianukovici-fiul şi-a purta cu el o discuţie informală despre ce voia el - portavioane sau pantofi albgălbui de damă. Iat-o deci în elicopter, apropiindu-se cu repeziciune de coloana de maşini...

Drăcia zburătoare se apropia de sol; ea îi privea lung pe cei doi fraţi - care, în mod ciudat, stăteau azi unul lângă celălalt ca un front comun - şi se delecta cu uimirea lor...

Buf! Gata, erau pe sol - iar cei doi frăţiori se repeziseră "după responsabilităţi", Gabriel spre ea şi Andrei spre Piao. Mi-nu-nat! Hai, Olexandre ăla pe unde era? Sau nu se simţea în stare să atace problematica pantofilor de damă? Trebuia să fie foarte atentă, să se cenzureze, să se tempereze şi "să trezească" flerul! Că dacă intra în contractele ălora cu atitudinea asta "războinic-curajoasă", putea face daune mari!

În sfârşit! Prinse mâna lui Gabriel şi coborî din elicopter.

- Bine-ai venit!

- Bine v-am găsit!

O cam alerga la maşină... Mm, ce cald şi bine era în maşina asta! Gabriel trase portiera şi zâmbi:

- Nu-mi închipuiam că o să te mai văd vreodată coborând din elicopter.

- De ce?

- Din motiv de 9 martie.

- Aa, fii serios! Avioanele sunt mult mai periculoase!

Citea pe chipul lui că n-o credea "neam"... Andrei zâmbea:

- Ce face Ştefan? Cum se simte?

- Face paşi mici, dar rapizi. A redeschis ochii şi cred că se pregăteşte mental să-şi dreagă vocea. Şi pe urmă îi returnez telefonul...

Râdeau toţi patru... Aoleu, telefonul! Ia să-şi sune ea prinţesa...

Suna... Suna... Nu răspundea... În România era unşpe deja! Păi cât dormea puturoasa?... Nu - buton roşu. Puturoasa ţopăise de mama focului până dimineaţa - aşa că n-o să-i răspundă. Hai să-l sune pe prinţul cel mare! Deşi şi el petrecuse... Sună o singură dată - iar Léon îi răspunse cu binecunoscutul deja chiot "Maamii"...

Rebeca

Îşi privi ceasul, a mia oară poate pe ziua de azi... Telefonul special, Diamant, call... Şi tot nu voia să-i răspundă...

Prea bine! Mesaj nou! Deci...

Ecranul alb n-o inspira nicicum. Simţea că-i vine să plângă... rău...

De ce dracu nu-i răspundea la telefon? Ce-avea? O amantă? Sau două? Sau nouă? Sau i se scârbise de nevastă-sa?

La dracu! Bufni în plâns şi azvârli telefonul pe birou. Şi bineînţeles că Aleodor se repezi la ea:

- Ce s-a întâmplat?

Nu putea să-i spună...

- ... Tot nu-ţi răspunde - aşa-i?

Aprobă...

- ... O să-ţi spun un secret. M-a sunat, aseară târziu.

Aseară târziu? Cu Aleodor vorbise soţul ei în timp ce ea îl sunase în disperare? Hm...

- Întâi m-a întrebat dacă Ana a mai vorbit cu tine. I-am spus că da, dar numai despre probleme de serviciu. În clipa aia mi-am dat seama ce-l apasă pe el...

Aha! Ia - că Părintele ştia ce-avea Diamant! Îşi şterse grăbită lacrimile şi-l privi cu ochi plini de speranţă...

- ... De fiecare dată, a fost nevoie de intervenţia Anei ca să-l suni. Sau ca să încerci să reveniţi la o relaţie normală. Cred că el a simţit asta. Şi a simţit că Ana te-a cam împins de la spate...

- Dar nu m-a împins niciodată de la spate! Întotdeauna am vrut să revenim la o relaţie normală! Eu am vrut - da? Nu ea - eu!

- Ştiu. Dar modul cum încercai tu să obţii relaţia asta normală nu era normal. Adică nu ducea în direcţia bună. Ori de câte ori ai păşit tu în direcţia bună, ai fost împinsă de Ana. Altfel, să nu te superi că-ţi zic - dar ai cam bănănăit pe lângă calea cea bună! Şi când a venit el aici - el fugea după tine, tu te îndepărtai de el...

Aha...

- E normal ca un bărbat ca Diamant să nu vrea să marşeze acum la împăcare, atâta timp cât tu eşti împinsă de la spate de altcineva. Înţelegi?

Aprobă... şi oftă din nou:

- Eu cred că are pe alta.

- Eu nu cred chestia asta. Al doilea lucru pe care-a vrut să-l ştie aseară a fost dacă tu mai porţi inelul de la el.

Cum-cum?

- Ştiu, pare ciudat. Dar am senzaţia că bărbatul tău se simte părăsit. Şi cum un bărbat ca Diamant nu mă poate întreba pe mine cum stai cu dragostea...

Ei, na! Că doar nu şi-o închipui că are un amant!

- Eu zic să-i scrii. La urma urmei, pare a fi singura modalitate de a te asigura că mesajul chiar ajunge până la el! Adică până la telefonul lui!

- Părinte... Pot să te întreb o chestie?

Da, putea. Şi totuşi, uite că nu putea să-l întrebe tocmai chestia asta! Cum să-l întrebe dacă "ăla micu'" îi dădea şi lui rateuri? Or fi fost ei prieteni şi colegi la cataramă; dar...

Luă din nou telefonul. Rămăsese la ecranul alb...

Deci Diamant se simţea părăsit. Foarte interesant...

Trebuia "să atace" problema cu multă diplomaţie. Şi cu şmecherie. Şi-apoi trebuia să-l întrebe pe Grasu dacă bărbatul ei îşi găsise ţiitoare! Pe Titel nu-l putea întreba chestia asta... Deci, cu şmecherie şi multă diplomaţie...

"Oare te-am pierdut?"

Send. Şi-acum aştepta... Părintele revenise la biroul lui - şi încerca să n-o privească, să-şi înfrâneze curiozitatea specifică meseriei şi să nu întrebe ce-i scrisese...

Şi dacă nici acum nu-i răspundea...

Diamant

Îl întreba dacă l-a pierdut? Da' de ce credea ea că îl pierduse? Apăsa butoanele, încruntat...

"N-o să mă pierzi nici după ce-o să ajung pe lumea cealaltă."

Aşa - că nu se preocupa ea chiar aşa de tare de persoana lui, ca să înţeleagă subtilităţi fine cu pistolari pe lumea cealaltă! Hm...

"Ciudat - mă eviţi de foarte multă vreme... Şi credeam că te-am pierdut!"

Serios? Aşa credea ea? Se aşeză şi-şi aprinse o ţigară. Şi se puse pe tastat.

"Nu vreau să stăm de vorbă despre tot felul de prostii şi nimicuri pentru că, de fiecare dată când am făcut-o, am suferit amândoi. Eu nu vreau să te mai fac să suferi."

Şi ia uite, drăcie afurisită! Nevestei lui îi reuşise şmecheria! Îl acaparase într-o discuţie interminabilă cu finalitate zero! Raina lui era prea şmecheră...

"Nu mă faci să sufăr. Adică sufăr mai mult atunci când te caut şi nu-mi răspunzi."

Asta era o mişcare mai mult decât copilărească! Ia să pună el punct dialogului!

"Atunci nu mă mai căuta, nu? Şi-aşa, să ştii că şi în clipa de faţă stau în cur în living! Nu merită, crede-mă!"

Mm? Oare era prea dur?... Nu. Send. Şi gata cu vorbăria. El avea treabă. Stătea în cur în living şi studia încasările. Era foarte ocupat...

Rebeca

Citea, recitea şi nu-i venea să-şi creadă ochilor...

Gura ei proastă spusese porcăria aia în dimineaţa zilei de 25 aprilie - atunci când Aleodor ţinuse musai "să-şi arate muşchii şi spiţele umbrelei" şi-o trimisese pe femeia aia la moarte. O spusese la nervi - la furie, de fapt. Îşi dăduse seama că făcuse o greşeală şi-i ceruse iertare. Dar uite că n-o iertase...

Mesaj nou...

"Sperasem atunci să vii şi tu aici. Sperasem să fii lângă mine. Eu ştii bine că n-am voie să ies! Iar dacă veneai şi tu, poate-i convingeam să renunţe la livrarea recompensei!"

Send. Oare... Oare o s-o ierte vreodată? Probabil că nu! Un bărbat ca Diamant, cum zicea Aleodor, nu ierta asemenea reproşuri, rostite cu asemenea cuvinte! Un bărbat ca Diamant, supărat şi chinuit de taifunul care lovise familia lui...

"Am fost ocupat. Trebuie să muncesc, n-am timp de plimbări RO-FR-RO."

Aa... Hai, că acum se supăra ea pe el! N-avea timp de plimbări! Apăsa ecranul...

"Atunci cred că ar fi mai bine să te concentrezi asupra muncii. La urma urmei, de ce te-ai mai plimba până aici?! Ce motiv ai avea să-ţi pierzi timpul aiurea?!"

Send. Aşaa... Aleodor şopti, în romanes:

- Fă, voi nu cumva vă scoateţi ochii fără sonor?

Ba da. Îi aruncă mobilul şi băgă mâinile-n sân. Că era un car de draci! Dacă bărbatu' ei nu mai găsea motivaţie să să plimbe din România-n Franţa şi-ndărăt, să nu să plimbe! Să stea în cur în living şi să se facă că munceşte! Ete la el! Şi ete şi la ea - ce proastă era! Ce tolomacă fantastică era ea! Că-l tot suna şi se milogea de el şi el făcea pe primadona! Ia - că-i mai venise o idee!

- Dă-l încoa!

Aleodor nu-i arunca telefonul, ci i-l aducea personal. Bun! Repede, mesaj!

"Iar dacă-ţi vine de stins lumina, nu mai face turism sexual - ia-ţi ţiitoare locală."

- Făă! Nu!

Send. Şi răcnet:

- Gata! *Rien ne va plus*! Să să ducă să să-nţepe cu cine-o sta să fie-nţepată! Că mie nu-mi mai trebuie!

- Rebeco,

- Ia uite la el! Io îi zic că-i fac doi băieţi şi el îmi dă ţeapă! Vine noaptea parşiveşte, mă ia-n braţe şi să culcă! Da' aşa-i normal, Aleodoare? Să vină la năvastă-sa ca la hotel, ca să doarmă?

- Când s-a întâmplat asta?

- Ultima oară când a fost p'-aici! La dracu - că nici nu mai ştiu când dracu a fost asta! Luna trecută, na!

Aleodor studia calendarul, încruntat pân' la Dumnezeu...

- ... Zi-i, fă! Când a fost asta? Când s-a-ntâmplat?

- Da' io mai ştiu când s-a-ntâmplat? Într-o zi - na!

Spionul o bombănea şi ucidea calendarul din priviri... Iar seriozitatea lui o punea serios pe gânduri şi-o calma, pentru că părea să fie o problemă reală... Oftă greu:

- Pe 18 aprilie. Când au venit copiii aici, la şefu' la spital. Şi el s-a dus cu ei şi pe urmă a plecat fără măcar să-mi zică că pleacă. Ştii că aşa a făcut? Ştii că, după ce m-a pus să mă culc, s-a ridicat şi-a rupt uşa? Şi-a dormit în conac? Şi ştii că de dimineaţă m-a ocolit cu grijă? Şi că a plecat fără măcar să zică "Pa, fă"? Aşa a făcut! A lăsat valiza la mine, ca la biroul de bagaje, şi-a şters-o! Păi aşa-i frumos, Aleodoare? Aşa face un bărbat cu nevasta lui pe care-o iubeşte şi-o respectă şi nu mai poate de focu' ei? Ai?

Aleodor nu-i răspunse; luă telefonul şi selectă un număr.

- ... Cu stimă! Ce mai faci, nea Dumitre?

Cum-cum?

- ... Aha! Obosit după petrecere, aşa-i?

Îl sunase pe nea Dumitru? Da' ce-i venise? Voia să-l pârască pe Diamant, că nu-şi înţepa nevasta?

- Aha. Nea Dumitre, uite de ce te-am sunat... Am o rugăminte mare la dumneata... N-ai putea să-l muţi pe Diamant la dumneata acasă?

Ha? Ridică mirată sprâncenele...

- Suspectez că a ajuns la capăt.

A ajuns la capăt... Care capăt? Ce capăt visa ăsta?

- ... Da, ştiu. Dar copiii n-au cine ştie ce influenţă asupra lui.

Ca să ce? Copiii lui or să aibă întotdeauna influenţă asupra lui! Ce-avea ăsta, se tâmpise?

- ... Nu, mai bine nu. Dacă are vreodată nevoie de arme, Doamne fereşte! Şi ştii bine că aşa un bărbat isteţ poate găsi multe alte soluţii...

Zău că nu pricepea o iotă...

- ... Aşa. Şi pentru restul o să vorbesc cu Grasu... Da, nea Dumitre. Bineînţeles! Ştie Grasu!... Toată stima!

Părintele lăsă mobilul pe masă:

- Dă telefonu' încoa!

- Da' de ce, mă? Ce-ai?

- Am o nevoie imperioasă de a-i scrie lu' Diamant vorbele care

să-l împiedice să-şi zboare creierii.

Bufni într-un râs nervos:

- Hai, că te-ai dementţit!

- Ba tu te-ai prostit de tot. ***"N-o să mă pierzi nici după ce-o să ajung pe lumea cealaltă."*** Astea nu-s fraze de Diamant. Bărbatul tău n-a inclus niciodată propria moarte în vreun mesaj! Iar neputinţa de-a se culca cu tine nu i se trage de la vreo ţiitoare. Centrul de comandă al soldatului din nădragi să ştii că e în creier!

Pe bune?... La dracu! Pe bune! Ăsta era mai serios ca niciodată!

Înlemni. Realiză că era foarte posibil ca, în clipele astea, bărbatul ei să...

Aleodor se ridică din nou şi veni şi-i luă telefonul. Prea bine! Să-i scrie el! Ea tocmai realizase că făcuse tâmpenii monumentale... care-l puteau costa pe soţul ei viaţa...

Era linişte... Părintele "compunea" de zor...

- Gata. I-am zis aşa: ***"La mine să vii numai atunci când o să-ţi aduci aminte că sunt nevasta ta şi te iubesc. Să vii atunci când ai nevoie de dragostea mea. O să-ţi aminteşti tu, într-o zi, unde e dragostea adevărată."*** Dacă muşcă momeala, în trei ore e aici. Îl iei de guler, îl plesneşti şi-apoi îl pupi. Şi-i arăţi că îl iubeşti îndeajuns de mult ca să-l convingi să nu-şi zboare creierii! Ai priceput?

Da - pricepuse...

- Aşa. Şi de-acu' încolo, când îţi mai vin dracii, aminteşte-ţi ce suflet are bărbatu' tău - şi cât de mult vă iubeşte şi pe tine, şi pe Trésor. Şi încearcă să vezi dincolo de calmul lui. Că nu-i calm deloc, să ştii! E în pragu' depresiei! L-a uşuit pe Grasu! Nu mai vorbeşte nimic cu nimeni despre problemele din inima lui! S-a izolat deja! O păşi el tot drept şi mândru - da' în spatele pasului ăsta să ştii că de-abia se târăşte!

Mda...

Hait - că mobilul piui! Diamant îi răspunsese...

"Atunci când o să simt din nou dragostea ta, o să vin. Până atunci, însă, prefer să stau aici."

Zâmbi, pe lângă monitor:

- Trebuie să ajung urgent în Aurari.

- Da, bine spus "trebuie"! Întrebarea e dacă chiar îţi doreşti să ajungi azi în Aurari! Că dacă o faci doar ca să-l împaci pe el...

Dacă o făcea doar ca să-l împace pe el... Zâmbi... şi-i trimise soţului ei ultimul mesaj pe ziua de azi.

"OK, să vedem ce se poate face în privinţa asta..."

Send. Şi-acum înapoi la muncă! Şi să nu uite să se intereseze când mai venea Ana la conac! Trebuia neapărat s-o convingă pe şefa ei s-o ajute cumva să ajungă în Aurari, la soţul ei! Pentru că el nu putea "funcţiona" normal aici, în locuinţa lui Trésor. Şi parcă nici ea nu prea mai putea...

Isamu

Telefonul oficial începu să cânte... Ia uite cine-l suna! Liwei! Se grăbi să-i răspundă:

- Salutare, maestre!

- Ave, Caesar!

- Ia uite-l...

- Daa, ia uite-l, în ce vreme minunată e el acum! În soare puternic şi verdeaţă multă! Ia hai pe Croisette!

Se ridică şi porni spre canapea:

- Liwei, eu ştiu că tu eşti un tânăr glumeţ din fire; dar nu-i frumos să faci glume de-astea cu tatăl tău, să ştii!

- Nu glumesc! Sunt în faţa porţii! Hai - ia-ţi adidaşii şi tricoul verde! Te-aştept!

Deci venise de la Nisa ca să-l scoată pe el la plimbare... Oftă greu:

- Ana nu-i acasă.

- Aa, OK! Nici o problemă! Da' o cafea bei cu mine - da?

- Aa, bineînţeles! Intră, te rog!

- 30 de secunde!

Apăsă butonul roşu şi ieşi - şi coborî vijelios treptele, grăbit să o roage pe Isabelle să le facă două cafele...

Ia uite cine era în living! Tocmai ea! Biyu ridică privirea - şi-i zâmbi "dublu". Adică întâi cu schepsis, scurt, şi-apoi amabil şi dezinteresat, lung. El nu se formaliză - îi zâmbi doar cu subînţeles:

- Ocupată?

Da, aproba cu capul. Citea ceva. Adică întinsese pe masa din living o mulţime de hârtii. Bun - treaba ei! Socoteala ei, hârtiile ei! Puse palma pe umărul ei, preţ de-o secundă doar:

- Atunci nu te întrerupe!

Şi atât - alergă în bucătărie:

- Isabelle, te rog - două cafeluţe!

- Sigur, imediat!

Şi-acum repede la glasvand! Îl vedea coborând deja din maşină! Măi, ce elegant era... Cam prea elegant, după părerea lui. Semn că venise cu un scop. Tare era curios să afle scopul vizitei băiatului lui! Într-o zi de sâmbătă atât de însorită, fiul lui renunţase la ieşitul în gaşcă şi-şi pusese costum "cu schepsis"... Şi-i vorbise despre adidaşi şi tricou, semn că ştiuse unde vor sta de vorbă ei doi...

- Bine te-am găsit!

- Bine-ai venit!

Îmbrăţişare puternică şi, desigur, glumă!

- Auzi? Eu nu-mi amintesc să te fi văzut mâncând multe grisine în copilărie...

- Le mâncam pe-ascuns, tocmai ca să nu mă vezi tu! Ca să te surprind!

Daa, bineînţeles! Şi bineînţeles că livingul avea acustică bună, aşa că Biyu auzea tot dialogul lor... Se aşeză lângă el:

- Şi ce mai zici tu? Ce mai faci?

- Uite, cu treburi prin Cannes.

Cu treburi? Ridică mirat sprâncenele...

- Două treburi importante. Prima treabă mi-a dat-o mama când m-a rugat să iau nişte haine şi să i le duc la vilă.

Aşa. Şi-a doua treabă? Liwei şopti:

- Apropo - te-a mai sunat?

- Nu.

O secundă, două...

- Aşa că am portbagajul full. Iar a doua treabă te priveşte strict.

Zău? Băiatul lui îi şopti complice:

- Ţi-am adus poze!

Poze?

- Cu Amélie.

Serios?! Ia - unde erau pozele? În telefon? Îi luă telefonul din mână! Ia - unde erau pozele?

Băiatul lui râdea cu poftă...

Florentina

Ziua de azi era extrem de frumoasă. Azi i se întâmplaseră numai lucruri bune! Iar finalul acestei zile prevestea încă un lucru bun... sau poate două...

În prima parte a zilei, se bucurase de succesul nebun al filmării dansului ei pe masă. Şi îl ajutase pe Léon să le impresioneze pe fete - le îndrumase la aikido. Fusese întâi *uke*, apoi *nage*, apoi le aranjase ea degetele la priză - că ele îl cam "mângâiau" pe prinţ, iar atitudinea asta în timpul unui curs de lupte le putea asigura chiar şi fracturi! Toate fuseseră încântate de antrenament şi se înscriseseră "în masă" la lecţia doi, care se va desfăşura mâine dimineaţă. Ea, însă, n-o să-i însoţească şi mâine. Îi ajungea cât aikido făcuse azi. În plus, care erau şansele ca Alex să se oprească din nou din drum şi să-i urmărească mişcările cu maximă atenţie? Nu? Îi venea să râdă...

După aikido urmase binemeritatul prânz. Şi siesta în faţa laptopului. Vincent nu-i mai scrisese nimic. Thomas nici măcar nu-i dăduse like la filmare. Asta e - dacă nu-i plăcea dansul ei, să se uite pe Mezzo

la balet! Băiatul ăsta devenise foarte... bătrânicios. Şi era evident că, pentru el, o distracţie de calitate însemna lectura unui nou volum din "Psihologie aplicată în arta *fine cuisine*"! Nu ştia ce se întâmplase cu bunul ei prieten, dar se-ntâmplase sigur ceva...

Şi, pe la cinci, Agata venise s-o ia la plimbare. Se tot plimbaseră prin orăşel - şi prin cartierele-satelit, fireşte! Descoperise că, de când cu dansul de azi-noapte, pe ea o cunoştea foarte multă lume... Se plimbaseră cu folos, cum se zice; îl luaseră şi pe Azur, aşa că adunaseră cam 25-30 de fete şi băieţi, toţi mai mari decât ea, cu care se-nvârtiseră de mama focului pe străduţe pe-acolo. Atmosfera de seară era plăcută. Începea să se răcorească... Ea aştepta să se răcorească şi mai şi, ca să strănute, ca să pună Alex geaca lui pe umerii ei...

Da, ştia, era incorigibilă!

De jumătate de oră, mergeau unul lângă celălalt. El era "Alex cel de toate zilele" iar ea tăcea şi asculta. Descoperise că Agata nu se înşelase - nimic din ceea ce era Alex nu-l recomanda ca viitor membru al neamului Ionescu. Băiatul ăsta avea de toate - mai puţin ceea ce-i trebuia unui aspirant la titlul de "ginere"! Al lui Diamant sau al lui tati al ei! În ţigăneşte n-avea probleme; dar în română scotea pe gură expresii destul de "ciudate". Iar în alte limbi străine zău că nu simţea nevoia să-l "evalueze"! Îi era de-ajuns ce auzise deja...

Brr, ce frig! Ia - că-i venea... Îi venea... Hapciu!

- Sănătate!

Îi mulţumi Agatei şi redeveni atentă la drum. Nu putu, bineînţeles, să nu constate că verişoara ei fusese singura care se cramponase într-o formulă de politeţe...

Se plimba uşurel prin Aurari, în mijlocul grupului, şi re-auzea cuvintele mamei ei: " Tu, prinţeso, trebuie să îl găseşti pe acel bărbat care să poată intra cu fruntea sus în familia noastră - şi cu care să nu-ţi fie ruşine să mergi la seratele unde mergem noi." În momentele astea, realiza că ar fi mers cu drag pe la serate cu Alex de braţ - dar ar fi evitat cu îndârjire contactul cu ceilalţi participanţi la seratele alea... Iar Grasu îi spusese "maică-ta mi-a spus că în Aurari sunt mulţi holtei care dospesc musculatura la sala de forţă şi joacă cu foc pe diferite ritmuri - da' nici unu' nu corespunde cerinţelor". Nu, nu era nebună, aşa că recunoştea evidentul...

Nu - nu Alex era cel ales! Dar nici Vincent! Şi-atunci, care era alesul? Tot mămica ei îi spusese "eşti la vârsta la care trebuie să îţi găseşti bărbat". Ea îl căuta - da' zău că nu-l zărea, pe-acolo pe unde-l căuta ea! Nici n-avea cum să-l zărească! Pe net, printre fraţii colegilor ei, nu era. În Aurari, nu era. În alte părţi nu era ea, aşa că...

Tresări - şi fu cât pe ce să scape un ţipăt! Alex începu să râdă:

- Scuză-mă - n-am vrut să te sperii...

Sigur, nu voise decât s-o îmbrace în geaca lui! Şi-i mai şi freca braţele, s-o încălzească! Creierul ei avu nevoie doar de-o secundă ca să apese "reset". Îi zâmbi timid:

- Stai liniştit. Mulţumesc.

- N-ai de ce. Orăşelul e în câmp - e normal să fie mai rece decât zice televizorul...

Bineînţeles... Uite că gestul lui, after-shave-ul şi drăcuşorul ăla obraznic din mintea ei "răsuciseră contuarul" - şi uite că Alex revenise "pe plus"...

Las' că vedea ea ce făcea! Văzând şi făcând - nu? Momentan, nu făcea nimic - că erau în public. Dar data viitoare... cine ştie...

Era cald şi bine şi plăcut în geaca lui... Era nebună rău...

Ana-Maria

Gabriel se aplecă spre ea:

- Te rog să mă scuzi câteva minute.

OK, îl scuza. Uzanţa spunea că, atâta timp cât nu erau ambii consilieri la masă, afaceriştii aşteptau. Iar ea lua "pauză de împrospătare mentală". O ameţiseră rău...

Petrecerea era frumoasă. Civilizată. Multă muzică "dulce", rusească. Asta-i plăcea la petrecerile de aici, din Rusia - acolo unde-o duceau consilierii ei nu se îmbăta nimeni. Miza era prea mare. Cifrele erau prea mari. Afaceriştii erau prea mari, la urma urmei! Junele însoţitoare, adică escortele, se ameţeau uşor - cât să danseze un pic mai lasciv şi să arate un pic mai multă epidermă. Dar nu picau pe jos. Era foarte frumos, foarte civilizat... Habar n-avea Piao ce pierdea pentru că stătea în hotel!

Melodia asta îi plăcea. O asculta, se uita la junele care improvizau stângu'-dreptu' şi şi-o imagina printre ele pe Florentina făcând pasu' ăla frumos, rusesc, plin de armonie şi energie tinerească şi bocănit de tocuri de fată tânără şi neliniştită... Andrei se aplecă spre ea:

- Mă bucur că-ţi place muzica noastră.

- E plăcută. Şi dansantă. E dulce ca un ecler cu multă frişcă...

Îi exemplifica dansând cu mâna prin aer...

- Şi nu-ţi vine s-o dansezi?

- Păi nu vezi c-o dansez?

I se indică spaţiul generos din mijloc; bufni în râs:

- Excesul de dans dăunează grav afacerilor, după cum zicea o reclamă de demult!

- În schimb, cred că o Florentina aplaudată şi aclamată ar face foarte bine afacerilor. Şi nu numai.

Serios?! Aşa credea el?!

- Şi nu cred că Léon şi Philippe s-ar plictisi aici.

La partea asta nu-l putea combate - pe la mese erau şi minori de vârsta băieţilor ei. Erau din alt soi - de-ăia spilcuiţi şi înţoliţi şi dotaţi cu toate minunile tehnologiei. Pozau; stăteau la mese, în posturi "interesante", şi se abţineau cu greu să nu caşte. Şi se mai holbau când şi când la fetele care dansau - şi care erau mult prea mari pentru ei... Copiii ăia veniseră ca să fie văzuţi. Adică reţinuţi vizual. Totul era pe bani în sala asta mare...

- Ce zici? Îi aduci şi pe ei, când mai vii la noi?

- Nu ştiu. Nu cred.

- De ce?

- Pentru că sunt prea mici pentru asemenea călătorie şi asemenea petreceri.

- Băieţii, da - s-ar putea să aibă nevoie de câteva luni de antrenament, ca să se mişte aşa. Dar Florentina te asigur eu că e destul de mare ca să danseze acolo, în mijloc!

Ei, hai! Întoarse capul şi-l privi drept. Şi plecă capul spre dreapta: "Măi băiatule, tu chiar nu-ţi dai seama ce spui aici!" Andrei etala deja zâmbetul victoriei:

- Serios! Am văzut-o cu ochii mei azi-noapte, pe youtube! La petrecerea din Aurari!

O văzuse cu ochii lui... Realiza că Andrei Donichioiu stătuse, azi-noapte, cu ochii în monitorul pe care dansase Florentina ei... Realiza că vestea asta o lovise rău, brusc, violent...

- ... Ştiai, sper, că s-a transmis pe youtube, live...

Pesemne că avea o mutră tare lungă, de vreme ce-i dăduse impresia că ea habar n-avea pe unde-şi petrec timpul liber copiii ei şi cum! Se grăbi să aprobe:

- Da, ştiam.

- Ea ar da foarte bine aici. Şi s-ar distra de minune. Şi nu şi-ar mai irosi timpul şi energia pe youtube - le-ar consuma mult mai constructiv.

Vestea că Andrei se holbase azi-noapte la Florentina o bulversase; aşa că nu mai avea nici răbdare, nici stare să-l contreze cu cuvinte meşteşugite:

- Andrei, ce încerci să-mi spui?

I se făcu semn să-i pună urechea la dispoziţie... iar consilierul ei începu să-i şoptească şi să arate, neaoş, cu degetul prin sală:

- Prima masă din stânga - 25 de ani, gaze naturale. A treia masă, în rândul doi - 27 de ani, software. E preferatul GRU. Mult în spate, lângă perete, sunt doi. Unul are 30 şi două trusturi media iar celălalt are doar 22 - dar taică-su lucrează cu Gabriel.

Adică trafica portavioane. OK...

- Masa din dreapta lor - 33, divorţat, fără copii. Oţelării. Contracte cât cuprinde, afacerea lui duduie la 110%. Ştiu, o să spui că-i

cam prea bătrân. Dar se aude că are o problemă... sau două. Şi, în cinci ani, fie crapă în puşcărie, fie pe patul de spital. Oricum ar fi, o să lase-n urmă un fluviu de lapte şi miere! Două mese mai în dreapta sunt doi fraţi. Amândoi lucrează cu mine. Au un tată exigent, care ştie să se impună; aşa că, în funcţie de care-i alesul prinţesei, vom şti şi noi care-i norocosu' care primeşte jumătate din împărăţie. Şi tot aşa până-n capăt. Vrei să ţi-i povestesc pe toţi?

Negă - nu simţea nevoia să audă chiar tot inventarul holteilor...

- Zeci, dacă nu chiar sute de milionari şi miliardari tineri şi frumoşi şi dornici să se-ndrăgostească de o tânără frumoasă şi de familie bună, căreia să-i ofere totul la picioare!

- Să ştii că Florentina nu-i chiar aşa de "barosană", s-o observe uriaşii ăştia de-aici!

- Florentina are două atu-uri majore. Primul este titlul nobiliar. 90% din juni sunt copii de neica-nimeni cu sânge extrem de roşu... Iar al doilea atu este ea însăşi. Ce observi tu la adunarea asta?

Ce observa ea la adunarea asta? Păi... Habar n-avea! Era obosită şi stresată de acel "am văzut-o cu ochii mei"...

- Blonzi cu ochi albaştri. Toţi. Au nevoie de sânge proaspăt! Şi de un nume onorabil, în faţa căruia toată lumea îşi scoate pălăria! Iar pentru cele două atu-uri ale ei, să ştii că mare parte din junii ăştia chiar s-ar apuca să aştearnă unele lucruri la picioarele ei!

Nu se îndoia că mare parte din tineretul de-aici ar fi surâs aprobator când ar fi aflat rezultatele contabile ale lui Ştefan şi-ar fi observat decolteul uşor creol...

- Deci, eu zic s-o iei cu tine când mai vii aici.

Nee, n-o să-i fie aşa uşor! Începu să râdă:

- Stai liniştit - Florentina n-are planuri de măritiş!

- Nu încă.

Iar dacă ar fi ştiut el ce planuri măreţe treceau chiar acum prin mintea Florentinei...

Din fericire, Gabriel revenea la masă. Reluau, deci, maratonul discuţiilor cu şi despre bani. Venea vesel, semn că-i reuşise şmecheria pe care se grăbise s-o pună la punct... Andrei puse punctul final discuţiei pe acea temă:

- Adu-o totuşi şi pe ea, data viitoare. Cine ştie de unde sare iepurele...

"Nu-i aşa? Poate sare chiar din jobenul Donichioiu!" Zâmbea, aproba gânditoare cu capul şi privea spre orchestră, încolo...

Punctul ăla final o lămurise - adică îi spulberase orice urmă de îndoială. Andrei ţinea musai s-o cunoască personal pe Florentina. După ce se holbase la ea pe youtube îi venise ideea...

Gabriel se reaşeză lângă ea:

- Ce-i? Ce ţi-a spus frati-miu de te-a pus pe gânduri?

Îl privi lung, drept:

- Mi-a făcut inventarul holteilor prezenţi.

- Aha! Bun!

Bun, deci! Şi el se gândise la o încuscrire... Reveni spre sală.

Se părea că Gabriel nu-şi prea putea ascunde gândurile de ochii ei. Avea ea un ceva anume care-i strica "armura"! Era de-ajuns să-l privească drept - şi zărea, pe după armură, adevărul. Acum, de exemplu, zărise limpede bucuria de-o clipă cauzată de inventarul holteilor prezenţi - din care făcea parte şi frati-su mai mic! Lui Gabriel i-ar fi surâs mult mariajul ăla... Decise să le zdruncine amândurora zâmbetele victorioase de pe buze:

- Nu - nu cred că e cazul să mă gândesc la asta.

- De ce - ţi-e frică să nu se mute aici?

- Prinţesa adoră soarele şi căldura, aşa că varianta asta nu există. Dar însăşi ideea de înrudire cu o familie din Rusia îmi displace profund.

- De ce?

- Ţara şi oamenii de aici sunt lunecoşi. Şi periculoşi. Sunt multe vorbe goale în chirilice...

- Te-a învăţat inclusiv zicalele lui...

Şi-o spusese cu tristeţe în glas... Se aplecă spre el:

- Hai să-ţi spun o chestie. Te-ai supărat pe el, atunci când a început războiul din Ucraina iar el a încercat să se implice cât mai puţin în el.

- Da, m-am supărat. Pentru că a fost un fricos!

- A fost precaut.

- Aici, unde sunt eu şerif, n-are de ce să fie precaut.

- Hai să te-ntreb o chestie. Câte avioane Falcon 50 deţine compania noastră de turism?

- ... Dacă nu mă înşeală memoria, patru.

Luă telefonul oficial şi-i activă ecranul:

- Vrei să căutăm împreună pe net ştirile şi imaginile cu avionul Falcon 50 care s-a prăbuşit în 2014 pe aeroportul Vnukovo? "Accident" în care a murit Christophe de Margerie, un individ care la vremea aia era gigantic în comparaţie cu Ştefan?

Evident, nu primea răspuns... Lăsă telefonul pe masă:

- Ştefan are şi el două atu-uri. Primul: trăieşte între ape. Nu vrea nici sus, nici jos. Începătorii pescuiesc la suprafaţă, aşii pescuiesc pe fundul apei. Aşa că el stă la mijloc.

Puse palma stângă în faţa ochilor ei. Iar palma dreaptă o ridică la verticală:

- Al doilea atu - degetul mare. Ori de câte ori navighează în ape de mijloc, are grijă să mănânce atât cât îi permite degetul mare.

Şi opri degetul mare în palma apei de mijloc:

- Şi uite-aşa o să trăiască frumos şi-o să ajungă bătrân şi impotent ca ştiţi voi cine...

Bufniră amândoi în râs, la unison. Amândoi ştiau vorba lui Nicu Cărare! Şi amândoi râdeau destul de ciudat...

Una peste alta, rezolvase o grămadă de lucruri azi! Şi-o să mai rezolve câteva! Că ia uite cum venea rusul să bată palma cu ea! Pe ăsta îl ştia; era OK. Pe ăsta îl servea...

Iar la problema aducerii Florentinei aici, în preajma lui Andrei, o să se mai gândească. Era riscant să încerce să-l păcălească pe Andrei fluturându-i pe sub nas mâna prinţesei; pe de altă parte, dacă reuşea şi-l ameţea cu prezenţa ei, îi ţinea pe fraţi în şah - şi le lăsa impresia că, într-un fel sau altul, pentru un motiv sau altul, Ştefan o să treacă prin Rusia mult mai des. Şi...

Şi la asta o să se mai gândească şi mâine. Şi poimâine. Şi, cât mai curând posibil, la Cannes, încuiată cu Isamu în birou. Era o problemă foarte, foarte sensibilă...

Isamu

Se întinse lung, cu poftă, încercând să se dezmorţească... Ei bine, da - recunoştea cinstit că îi era dor de Piao! Da' rău de tot! De când plecase Liwei, de la trei după-amiază, nu se mai ridicase de la birou! Mâncase cina în faţa monitorului...

Ar fi trebuit să facă un duş şi să se culce. De când conducea Ana afacerile, viaţa lui de consilier era mult mai... calmă. Şi mai ordonată. Nici urmă de alarmele din trecut! Nici urmă de agitaţia furibundă şi goana cu documentele şi... De parcă toţi, subalterni şi parteneri, se aliniaseră drepţi la apelul reginei şi se preocupau intens ca sprâncenele ei frumoase să nu se încrunte...

Era extrem de obosit, dacă gândea asemenea parabole...

Cioc-cioc-cioc!

... Deci aşa se traducea zâmbetul pe care-l văzuse azi, la masa din living! Hm...

Era zece. Cu siguranţă, Meili şi Jiao nu dormeau! Deci o văzuseră când coborâse. Camera lui Biyu era ultima pe coridor. Nu putea trece de colegele ei neobservată. Aşa că ele ştiau unde era ea acum... Probabil că tânăra îşi pregătise şi o scuză plauzibilă pentru prezenţa în birou la ora asta...

Cioc-cioc-cioc. Insista. Normal că insista! O văzuseră fetele coborând! Nu putea să nu-i dea drumul înăuntru! Adică, vrând-nevrând, va trebui să-i deschidă uşa! Dacă ea pregătise nişte hârtii pentru el, era mai mult decât ciudat ca el să i le refuze! Că el le ceruse - nu? Aşa că apăsă butonul - măcar s-o bage-n birou! Să n-o lase să fie văzută

păzind uşa aia! Biyu intră şi zâmbi:

- Am pus documentele cap la cap.

Îi arăta un dosar, în timp ce închidea uşa... Uşa "cu schepsis", pe care cel din afara biroului o deschidea doar cu cartelă...

Acum putea spune că erau singuri... neştiuţi de nimeni, neauziţi de nimeni, nevăzuţi de nimeni...

Biyu se apropie, puse dosarul pe marginea biroului... Ochii albaştri îi transmiteau milioane de mesaje, de la somaţia de-a spune "Da" până la rugămintea arzătoare de a nu spune "Nu"...

Tânăra păşea, încet, în spate... Se aşeza, încet, pe canapea - pe perna din dreapta, ca să-l vadă pe lângă monitor...

Era frumoasă. Chiar şi aşa, nefardată şi nearanjată şi îmbrăcată într-un trening comun, era frumoasă. Specială... Şi totuşi, îşi spusese lui însuşi că ceea ce se întâmplase joi fusese o singură scăpare. Adică nu scăpare - ci evadare. Pentru el, ceea ce se întâmplase joi fusese o evadare. Cât fusese cu ea, uitase tot - şi bune, şi rele. Evadase din propria viaţă, din propriile complicaţii, din propriile gânduri şi îngrijorări şi supărări... Îşi spusese, vineri dimineaţă, că evadarea nu se va repeta. Niciodată. Azi, acum, Biyu îl ruga - şi-l soma totodată - să vină lângă ea şi să evadeze din nou. Mintea îi urla să nu transforme evadarea în relaţie stabilă - în timp ce el personal îşi dorea să se ridice, să se repeadă să o strângă în braţe...

Ce să facă?

- ... Ştiu că este un raport important. Şi foarte sensibil. Am încercat să-l fac complet, să...

Ce ciudat! Tânăra de pe canapea încerca să-i spună că ea îşi dăduse toată silinţa să-l ajute să uite de probleme! Lui, evident, îi reuşise - o făcuse fericită! Dacă ea revenise azi la el, cu aceeaşi solicitare, probabil că-i reuşise de minune...

- Iar ceva îmi spune că era nevoie de el. Nu ştiu dacă trebuia unul nou, sau doar nişte explicaţii, sau...

Acum ce făcea - îl întreba cum i se păruse lui evadarea de joi? Sau voia să ştie dacă era adeptul bancului cu "n-am simţit gustul, aşa că mai beau un pahar"?

S-ar fi ridicat. Şi s-ar fi dus la ea. Adică ar fi sărit în picioare şi-ar fi sărit peste birou şi-ar fi plonjat spre ea! Şi asta nu era bine! Evadarea era una singură - şi la puşcăriaşi, şi la bărbaţii însuraţi! Aşa că decise s-o răzgândească cu viteza sunetului:

- Încerci să-mi spui că n-ai simţit gustul primului pahar, aşa că ai mai bea unul?

... Înlemnise. Şi se înroşise toată. Cuvintele lui o pocniseră rău! Şi, cu siguranţă, îi spulberaseră toate planurile de-a transforma evadarea în relaţie stabilă... Oftă greu:

- Tu ce vrei, de fapt?

Evident, nu primea răspuns...

- Atunci când ai pregătit dosarul ăsta, ce plan ai avut în minte? Ce motivaţie ai avut ca să strângi toate hârtiile astea şi să mi le aduci azi aici?

Tăcea...

- Eu unul sunt de părere că anumite lucruri nu trebuie schimbate. Iar anumite momente nu trebuie testate la infinit. Anumite lucruri îşi pot schimba gustul...

Biyu se ridică şi porni spre el:

- Mie mi-e greu să-mi pun gândurile în cuvinte. După cum spuneai şi tu - uneori, faptele vorbesc de la sine...

Asta era culmea! "Îl bătea" cu propriile cuvinte! Că, vorba aia - îl cam bătea... Şi uite în ce situaţie stupidă îl punea! Venise să-l ridice de pe scaun! Întinsese mâna spre el! Şi nu se descuraja, deşi el nu-i răspundea la invitaţie! Ce tâmpenie!

Era linişte. Era o atmosferă foarte... încurcată! El stătea pe scaun; ea stătea în picioare, cu mâna întinsă spre el. Stupid! Dar...

"Dar, la urma urmei, tu ce vrei? Tu, care stai încuiat aici şi visezi fetiţe şi fericire-n căsnicie - ce vrei? Chiar credeai că, după ceea ce s-a întâmplat joi noaptea, se va opri?"

El chiar crezuse că Biyu se va opri?

Înhăţă încheietura ei şi-o răsuci, ridicându-se. Şi-o cuprinse cu braţul liber:

- Pune-le în cuvinte! Acum!

O răsucise cu mâna la spate - şi-o lipise de el. Aştepta... Capul brunet se lăsă pe spate, pe umărul lui - iar vocea ei sună ciudat în liniştea din birou:

- Cunoşti vreo persoană încă-n viaţă care, după ce a cunoscut fericirea, alege să trăiască în tristeţe?

Mda... Răspunsese corect - ce mai! Aşa că dădu drumul încheieturii... şi o întoarse cu faţa la el:

- Fetele ştiu unde eşti?

- Bineînţeles. Ne învaţă să ne spionăm între noi. Spre binele nostru, desigur...

Ochii albaştri îl priveau drept; lui nu-i prea venea să presupună apropo de ceea ce ştiau fetele... Buzele frumoase zâmbiră cu subînţeles:

- Prinţesa este o fire complicată. Va necesita multe rapoarte... mai ales dacă viaţa ei socială se va intensifica... chestie care presupun că se va întâmpla în curând...

În momentele astea, îi venea să-i spună că e diabolică... Şi nu-i spunea, pentru că avea buze frumoase - şi le admira, aşa că nu se putea concentra... Trecu încet cu degetul peste ele:

- Într-adevăr... Florentina este o fire încăpăţânată... care nu va renunţa... la viaţa socială...

Biyu continua să zâmbească - şi se apuca de desfăcut nasturii cămăşii lui:

- Mă îndoiesc că va putea renunţa... la ceva ce-a descoperit recent... şi îi place mult...

Mm, ce bine mirosea femeia asta! Porni încet, cu tot cu ea, spre canapea... Şi se pomeni aşezat! Ia uite-o!

- Probabil că s-ar bucura de ceea de descoperă... şi-ar încerca variaţii...

Intenţia ei era evidentă - aşa că o opri:

- Nu înainte de a aprofunda descoperirile recente...

Biyu roşi violent - şi bufni în râs şi se grăbi să-şi schimbe traiectoria şi să se aşeze pe canapea... Renunţând, cu evidentă bucurie, la planul de-a prelua ea conducerea "ostilităţilor"...

Se ridică şi se grăbi să stingă lumina - aprofundarea descoperirilor recente era o chestiune de durată. În plus, prea multe variaţii stricau plăcerea descoperirii! În opinia lui, variaţia trebuia să apară cu o clipă înaintea instalării rutinei. Şi încă n-ajunseseră la momentul ăla.

Florentina

Viaţa socială din Cannes era frumoasă. Şi, în momentele astea, n-o necăjea nicicum. Vincent ieşise azi cu fetele în mall. N-o interesa care dintre cele şase colege ale ei era noua lui cucerire. Ca de obicei, el era extrem de discret şi nu dădea asemenea informaţii. În schimb, îi trimisese ei un indiciu extrem de concludent! Chiar aşa se numea fotografia pe care i-o trimisese pe mail - "Indiciu"! Un buchet superb de trandafiri, purtând denumirea "indiciu", devoala perfect surpriza de mâine seară! De parcă-i trimisese lista de cumpărături! Sigur, nu-l putea acuza de grabă - sau de eşec. Ideea de a mai primi un buchet megalomanic de trandafiri îi plăcea la culme! Se pregătea să-i trimită şi ea o surpriză - nişte buze ţuguiate ca-ntr-un pupic. Dar momentan studia fotografiile. După aceea, mai vedea ea ce mai făcea!

Fereastra de mesaj se deschise brusc.

"Bună seara, prinţeso."

Ia uite - mămica ei socializa pe FB! Păi, să-i răspundă - nu?

"- Bună seara, mami.

- Ce faci? Te-am deranjat?

- Cum poţi să mă întrebi chestia asta?! Ştii bine că tu nu mă deranjezi niciodată!

- Aşa ştiusem şi eu. Dar te-am sunat azi; şi am presupus că dormeai la ora aia..."

Ouch, ce-o pălmuia...

"- Şi nu m-ai sunat când te-ai trezit. Am presupus că ai avut

foarte multă treabă...”

O ţinea din palmă-n pumn - aşa ciufulea la ea! Şi pe bună dreptate, la urma urmei! Ar fi putut s-o sune - nu?

“- Aşa că acum, seara, m-am gândit să nu te deranjez totuşi!

- Nu mă deranjezi. Iar azi, recunosc, am avut foarte multă treabă. Ceea ce nu justifică însă nicicum faptul că nu te-am sunat, scăpare pentru care îmi cer iertare şi pe care promit să n-o repet...

- OK. Eşti iertată. Cum merg lucrurile acolo?

- Binişor. Adică bine.

- Eu am aflat că merg de minune!”

Serios? Aşa aflase ea?

“- Andrei Donichioiu mi-a spus că s-a uitat pe youtube, la petrecerea de acolo - şi lucrurile merg foarte bine.”

Andrei Donichioiu, băiatul lui Leonard, se uitase la petrecerea din Aurari...

“Zice că v-aţi distrat pe cinste. Şi că ştii să dansezi foarte bine.”

Stop! Ăla se uitase la dansu’ ei! Îl ştia pe-ăla - îl văzuse de vreo trei-patru ori, în urmă cu vreo doi-trei ani, la Cannes. Şi îl putea vedea zilnic ori de câte ori voia ea, în poze. Brusc, realizase cine era Andrei Donichioiu; şi se îngălbenise toată şi nu-i mai venea să zâmbească...

“Şi mai zice să te aduc şi pe tine aici, când sunt eu invitată pe la petreceri.”

Hait - că ăla voia s-o vadă dansând pe masa lui!

“Zice că în distinsa adunare aici de faţă circulă câţiva zeci de holtei interesanţi, în caz că vrei să te măriţi.”

Stop! Stop aşa...

Mămica ei era acum la petrecere - că de-aia se dusese în Rusia, fiindcă ăia aveau o petrecere cu granzi şi voiau să negocieze afaceri. Andrei Donichioiu, cel care conducea afacerile albe din Rusia ale tatălui ei, se uitase azi-noapte la o petrecere anunţată pe site-ul orăşelului Aurari şi-atât. Şi concluzionase că ea dansa foarte bine. Şi că, în caz că voia să se mărite, la petrecerile din Rusia putea găsi foarte mulţi holtei interesanţi. Închise ochii - şi vizualiză sala, mesele, pe mămica ei la masă... Categoric, mama ei n-o mintea. Categoric, ăla era lângă ea acum. Categoric, deci, ea trebuia să răspundă “cu dichis”. Şi mai ales cu multă grijă! Deci...

“- Eu acolo? Nici o şansă!

- De ce nu?! La urma urmei, petrecere se cheamă şi asta unde sunt eu acum! Deci, dacă vrei, data viitoare poţi să vii şi tu.

- Ştii bine că am o mulţime de teste şi teze şi proiecte pentru şcoală! Chiar n-am timp de aşa ceva!”

Send. Aştepta... Mămica ei probabil că îi arăta lui Andrei telefonul...

“- Zice că, dacă ai găsit timp pentru chestia aia minusculă din Aurari, ar fi bine să găseşti timp şi pentru o petrecere ca lumea.

- Mămico, te rog să-i spui că îi mulţumesc pentru invitaţie - dar până pe 15 iunie sunt extrem de prinsă cu şcoala.

- OK, o să-i spun. Vrei să-ţi aduc poze cu holteii de-aici?

- Nu.

- Unii sunt chiar interesanţi, să ştii!

- Nu.

- Nici măcar un “nu încă”?

- Până fac eu 22 de ani, se-nsoară toţi. Aşa că nu, mulţumesc.”

Mama ei nu scria - probabil îi arăta din nou mobilul şi râdea cu schepsis...

“- Bine. Deci voi sunteţi bine.

- Foarte bine.

- Bun. Vorbim mâine.

- Sigur, mami! Petrecere frumoasă!

- Pa, prinţeso.”

Mami dăduse log out... Derulă şi începu să recitească discuţia cu ea - că i se cam tăiase respiraţia când auzise de individul ăla...

Clar - Andrei o voia acolo. Adică, în fine - aşa vedea ea lucrurile, prin prisma tinerei de 17 ani care tocmai primise dezlegare să-şi caute bărbat. Faptul că el şi pierduse o bună bucată de timp uitându-se la petrecerea din Aurari spunea multe! Din poziţia lui, de consilier pentru Rusia, Andrei Donichioiu avea cu totul alte centre de interes! Se holbase pe youtube tocmai la petrecerea lui Azur pentru că avusese un interes! Că avea tati al ei o vorbă: cu cât un om e mai important, cu atât mai ocupat va fi - şi cu atât mai multă atenţie îşi va organiza timpul. Andrei n-ar fi stat pe youtube doar aşa, ca să afle cât de bun organizator era nepotul lui Ştefan! Hm...

Deci dl Andrei Donichioiu trăgea cu coada ochiului spre ea... Fata şefului lui... Tânără, frumoasă, cultă... care deţinea toate atuurile unui mariaj de succes...

Categoric, din punctul de vedere al părinţilor ei, Andrei Donichioiu era de preferat lui Vincent! Şi mai categoric, Alex nu se vedea deloc atunci când era pus lângă asemenea afacerist! Ea, însă, nu prea ştia ce să zică. Andrei ăla avea peste 30 de ani. Şi-l amintea şaten cu ochi căprui. Şi-l amintea înalt şi slab - şi destul de şters, din punctul de vedere al prezenţei. În schimb, îşi amintea că îşi auzise tatăl vorbind deseori despre el cu cuvinte frumoase. Tati al ei spunea mereu că Gabriel e cu armele iar Andrei e cu luxul. Şi cu cartea - cu ştiinţa. Andrei ăsta “avea cap”. Făcuse o facultate - habar n-avea care, dar asta nici nu conta... Avea peste 30, avea şcoală, avea avere, avea renume - şi stătea cu fruntea sus în orice adunare, de vreme ce el conducea afacerile alea legale... Părinţii ei îl cunoşteau deja...

Ce nebunie!

Una peste alta, uite că mica ei “afacere” cu Copilul de Aur fusese profitabilă pentru ea! Vincent se reaprinsese repejor, Alex îi pusese geaca pe umeri, Andrei o invitase să joace pe la petreceri ruseşti... Hai, că era din bine în mai bine!

“Ia să vezi tu, prinţeso, că o să ajungi să fugi de ei...”

Orice era posibil!

Trecând peste euforia cauzată de succesul brusc în dragoste, ea rămânea totuşi realistă. Andrei Donichioiu putea fi periculos. În privinţa lui, trebuia neapărat să discute cu mama ei. Spera din tot sufletul să nu afle că mămica ei agrea într-un fel planurile ăluia...

Eh! Şi dacă le agrea! Acum, tăticul ei se trezise! Aşa că nu mai era o problemă! Nu trebuia decât să ajungă la el, la spital şi s-o pârască! Şi-o răzgândea el instantaneu! Deşi era sigură că mămica ei nu se gândea la asemenea aranjamente... cu asemenea indivizi.

Isamu

Evadarea fusese un succes total. Cam scurtă, după părerea lui... Dar, deh - nu în fiecare zi erau singuri în vilă! Încercase să se încadreze într-un timp rezonabil, fără să pară grăbit sau egoist sau... Ea se cenzurase mult - şi chiar îşi acoperise gura cu palma, neştiind probabil cât de bine izolat fonic era biroul ăsta...

Stătea pe marginea canapelei. Se îmbrăcase. Nu se putea ridica. Nu se putea dezmetici! Evadarea “Biyu” era mai puternică decât calmantele - sau decât drogurile. Se simţea oprit în pragul închisorii. Simţea că trebuia să treacă pragul ăla - dar încerca să tărăgăneze cât mai mult momentul...

Prea târziu - îl trecuse deja. Ciudat - în momentul ăsta, închisoarea era reprezentată de căsnicia lui. Se gândise la ea - iar prima idee fusese “nu m-a sunat nici azi”... Realitate crudă, tristă... care-i smulse un oftat greu...

Biyu se ridică şi ea. O simţea îmbrăcându-se, grăbită... Tânăra aprinse lumina şi se întoarse spre el:

- Te las să citeşti raportul.

Îl lăsa să se gândească. Interesant...

- Dacă vrei să-l modific, sau... În caz că vrei să îl refac, îl refac.

Necoaptă într-ale dragostei, probabil că îşi imagina oftatul ăla ca pe-un fel de “ce fraier am fost, să-mi pierd din nou timpul cu începătoarea asta”! Ce copil era! Se grăbi să-i lămurească nelămuririle:

- Raportul e perfect. N-ai ce să modifici la el.

Era bulversată... De ce era bulversată?

- Te miră chestia asta?

Obrajii ei se înroşiră violent:

- Sincer, da.

- De ce?

Capul brunet se plecă, grăbit... şi-şi primi răspunsul în şoaptă:

- ... Fiindcă eu găsesc redactarea lui stângace şi plină de lipsuri...

Ca orice "copil necopt", avea mintea plină de scene de prin filme de tot felul. Doamne! - îi venea să râdă... Rămase, totuşi, serios:

- E perfect. Pentru că e sincer.

Acum o lămurise?... Da. Rămăsese în aceeaşi poziţie de copil certat, cu mâna pe clanţa uşii - pe care însă nu o apăsa, semn că îşi dorea să continue discuţia... Prea bine!

- Când te duci sus, spune-le că trebuie să îl refaci.

- OK.

Şi iar era linişte... Ea nu se grăbea să iasă... Se ridică:

- O să te rog să pregăteşti o analiză a comportamentului lui Vincent la şcoală. Să fie gata până pe 6 - că vreau să o discut cu Ana.

Biyu ridică mirată capul:

- La şcoală, comportamentul lui nu arată nici un fel de interes faţă de Florentina.

- Ştiu. Tu fă analiza, oricum.

Era nedumerită? Da' de ce era nedumerită? Se opri în faţa ei - şi se aplecă, să-i şoptească la ureche:

- Cunoşti tu vreo persoană încă-n viaţă care-şi doreşte să se întoarcă în închisoare după ce evadează?

Hei! Iar băgase bărbia-n piept! Fata asta era de-a dreptul incorigibilă! Îi ridică el capul şi constată că era roşie ca focul în obraji - şi nu-l putea privi, aşa că strângea ochii bine-bine... Coborî încet degetul pe gâtul e - şi văzu cum se transformă expresia chipului frumos...

- ... Până pe 6. Neapărat.

Zâmbea şi aproba cu capul...

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Tânăra se strecură afară din birou. Închise uşa... Doamne, ce nebunie!

Şi ia uite ce nebunie - acum îl apucase şi pe el! Stătea ca prostu' în picioare lângă uşă şi zâmbea tâmp, cu mâna pe clanţă şi gândul la ea! Aah!

Reveni la birou, porni softul de urmărire şi introduse emiţătorul soţiei lui. Era... Era în vila de vacanţă. OK - dacă acolo îi plăcea ei să stea, acolo să stea! Treaba ei! El tocmai descoperise unele lucruri! Printre care era şi un aspect extrem de important în ceea ce-l privea pe el personal! "Lucrurile funcţionau" - şi-ncă bine, semn că nu asta o determinase pe Fei-Yen să-l pună pe Liwei să-l întrebe ce părere avea despre divorţ! Aşa că, dacă partea de relaţie fizică mergea bine, alta era hiba! Altul era motivul pentru care soţia lui prefera să doarmă în camera băiatului! Poate că Jinjing era hiba - nu? Poate că individa aia spusese unele lucruri care-i zăpăciseră rândunica! Poate că individa aia adusese alt bărbat în preajma ei! Asta numai ele două ştiau! El unul avea acum certitudinea că nu partea fizică era problema. Şi nici dormitul lui în birou nu era problema. Fei-Yen vizitase deseori mansarda. Stătuse chiar şi-o săptămână aici - şi adorase spaţiul, atmosfera, timpul petrecut alături de el! Alta era hiba...

Close. Nu ştia care era hiba. Dar era o hibă mare. Fei-Yen nu-l sunase, nu-i scrisese... El insista să nu-i scrie, să n-o sune... El ajunsese să-i spună Anei că, dacă un om nu mai vrea să stea cu omul de lângă el, orice insistenţe erau zadarnice. Aşa că...

Aşa că lucrurile se schimbaseră. Şi ei doi se schimbaseră. El ajunsese să-i spună lui Biyu că vrea să se întoarcă pe 6 cel târziu... Şi-asta în condiţiile în care, cu vreo 20 de minute înainte, îşi spusese că nu se va ridica de pe scaun, că nu va marşa la intenţia ei, că evadarea era una singură...

Mail. Send and receive. Nu voia să se gândească la evadare. Cu cât se gândea mai mult la ea, cu atât mai multe motive găsea pentru a evada din nou! Redescoperea sinceritatea tinerei - plăcerea de a observa sinceritatea gesturilor femeii fericite. Avusese uneori sentimentul că soţia lui îşi jucase rolul şi se gândise că pierde serialul preferat...

Stop! Gata cu gândurile! Tocmai găsise un nou motiv pentru a-i cere lui Biyu raportul mâine seară! Şi nu era bine aşa! Îi ceruse să promită că nu-l pune la suflet! Şi tocmai asta făcea fata asta acum - devenea din ce în ce mai legată de el! Se ataşa de el! Se îndrăgostea de el! Şi nu era bine! Nu trebuia să se întâmple asta! Nu-nu! N-o să fie de acord cu asta! În iunie, Biyu se va întoarce la Nisa - şi va pleca în următoarea ei misiune! Biyu n-avea voie să plece cu el în suflet! Copilul ăla n-avea voie să sufere! Nu din cauza lui! Nu de-asta cedase - nu ca s-o facă să sufere! El era însurat - şi intenţiona să rămână însurat! Toată nebunia asta se va sfârşi prin plecarea ei, revenirea lui Ştefan la Cannes, revenirea lui în dormitorul conjugal...

"Tocmai spuneai stop gândurilor..."

Ce era cu el?

Primul mail era un spam. Al doilea era un newsletter. Încă un newsletter... şi mail de la Ana.

"Bună seara, stimabile consilier fermecat.

Aprodul Piao mă anunţă că tocmai am primit veşti din regat. Luka are nevoie de mine mâine la Sombor, unde mi-a aranjat o scurtă bârfă de palat cu Irisko Bonta - preafrumoasa Marchiză de OTP. De la el o să mă duc direct la Angel, cu care mă văd în palatul lui de vară din Bilbao. Poimâine, vântul va umfla pânzele corabiei care mă va duce la Bordeaux, unde am un lunch informal cu pastorul ce conduce sinodul nostru. Apoi voi călări, alături de vajnicii mei cavaleri de elită, până la Bourges... şi decolez în toiul nopţii, pentru că marţi dimineaţa trebuie să mă văd cu Delfina Lucia. Marţi seara dorm în Ulm, miercuri vizitez Wels-ul... Miercuri seara sper să reuşesc să mă întorc la Bourges, la căpătâiul preaiubitului meu rege. Iar de vineri dimineaţa revin în sala tronului - şi folosesc la greu călimara, pana şi sugativa. Şi sigiliul regal. Crezi că pot să-mi fac o ştampilă cu semnătura personală?

E oficial - regina a luat-o razna... Hihihi!

Aminteşte-mi, vineri dimineaţa, să discut cu tine două aspecte foarte importante, referitoare la prinţesa Florentina.

Ana, regină consortă"

Nu, regina n-o luase razna. Era foarte obosită, foarte stresată, era cu cei doi fraţi, constatase că în cinci minute i se umpluse ochi agenda - aşa că simţea nevoia să refuleze cumva...

Trase tastatura, apăsă Reply...

OK - un singur gând! Unul singur! Şi pe urmă chiar bloca gândurile de soiul ăsta!

O să-i mai ceară lui Biyu rapoarte doar până la 1 iunie. Dacă toate vor ieşi bine, iar rândunica lui o să revină la Cannes la fel de stresată şi speriată de el, o să-i scrie lui Cheng. O să-i spună să pună în dreptul numelui ei o steluţă. Dacă Cheng aproba... Dacă Cheng aproba iar ea îi demonstra că era capabilă să se detaşeze de el, să-şi încuie mintea şi sufletul şi să nu-l lase să se strecoare acolo, atunci da - lucrurile or să meargă înainte. Dacă nu, o să-i încuie uşa-n nas. Pentru că nu voia să-i facă rău. Şi nu voia să-şi facă lui însuşi rău.

Deci, reply! "***Scumpa noastră regină consortă***"...

Râdea şi constata cu câtă uşurinţă degetele lui apăsau tastele şi compuneau acel mesaj "în limba Regelui-Soare"...

Rebeca

Oof, în sfârşit! În sfârşit, o găsise! Repede - copy, paste... Send. Oare era online? Diamant obişnuia să stea online şi să se declare offline...

Diamant

Laptopul piuise. Avea un mail. La ora asta zurlie, presimţea că ştia deja de la cine era mail-ul ăla. Nu de la regină, categoric! Aşa că...

Aşa că oftă greu şi apăsă totuşi pe mail...

"Ce bine că eşti!
E o întâmplare a fiinţei mele
şi atunci fericirea dinlăuntrul meu
e mai puternică decât mine, decât oasele mele,
pe care mi le scrâşneşti într-o îmbrăţişare
mereu dureroasă, minunată mereu"

Nevasta lui îi trimisese versuri...

Era mult prea obosit, mult prea pustiit ca să încerce să deschidă un tab nou, să caute melodia aia pe youtube. Aşa că se rezumă la a o scrie ca atare.

"Direcţia 5 - Am nevoie de tine"

Send. Şi log out. Nu era în starea necesară pentru un prelungit schimb de melodii de dragoste. Mai bine se culca. Mai bine...

7 mai 2020 - joi

Isamu

Nu - degeaba. Se amăgea degeaba cu gândul că, dacă stătea lungit pe patul ăla ultracomod şi ţinea ochii închişi, o să şi reuşească să adoarmă! Nici o şansă! Era două dimineaţa - stătea aşa de mai bine de trei ore şi nu căscase nici măcar o dată...

Se ridică deci şi se apropie de fereastră.

Avea sentimentul că nu era bine aşa. Adică faptul că era atât de bine, nu era bine. Biyu avusese raportul pregătit chiar duminică seara. O refuzase, pe motiv că sigur trebuia să-l recitească şi să caute ce-i scăpase! Sigur îi scăpase ceva! Prea îl terminase repede-repede... O luase repede - încă de când deschisese uşa biroului, el exclamase destul de tare "Nu-mi spune că l-ai terminat deja!" Copilul din ea fusese sincer - şi-atunci el o trimisese să-l recitească... Ea îi zâmbise la fel de drăguţ şi amabil, deşi privirea ei se întristase... Luni seara, citiseră împreună raportul. Fusese perfect - complet şi complex şi foarte sincer. Marţi seara, el o rugase chiar în timpul cinei să se ocupe de analiza lui Vincent. Ea aprobase, după care Meili şi Jiao ceruseră să se ducă la cumpărături. El le organizase personal deplasarea. La cinci minute după plecarea lor, patul ăsta cunoscuse nerăbdarea discuţiei despre Vincent Périer... Iar aseară ea intrase în birou şi-i arătase analiza lui Vincent. Şi iar discutaseră...

Nu era bine. Discutau mult prea des! Aseară, Biyu se aruncase de gâtul lui! Iar el se repezise la propriu la ea! Şi nu era bine chiar deloc! În condiţiile în care la 15 iunie ea va ieşi definitiv din vila asta, ceea ce făceau ei doi chiar nu era bine! Despărţirea din iunie îi va lovi rău pe amândoi! El, de bine-de rău, rămânea încuiat aici; dar ea o să plece mai departe. Şi-o să fie departe de el. Şi poate-o să dea peste vreun mârlan care-o s-o forţeze, contra cost - moment în care copilul din ea o s-o facă să plângă...

Trebuia să discute cu ea azi. Trebuiau să vorbească limpede, cu cuvinte clare - nu cu jocuri verbale de genul rapoartelor şi analizelor ălora! Se simţea nesigur. El. Simţea că, pe 15 iunie, va fi tentat să-i ceară lui Cheng o secretară-consilieră... ca să încerce s-o salveze...

Ca s-o salveze pe ea? Sau ca să evadeze el? Nu-şi prea dădea seama care dintre motivaţii era mai puternică... Şi-asta era ciudat, de vreme ce femeia asta nu-i putea face fetiţa pe care-o dorea...

Oftă greu... Greu de tot, pentru că era confuz iar asta era o senzaţie nouă care-l punea serios în încurcătură...

O să discute cu ea azi.

Se grăbi să iasă şi să valideze cardul - somniferele tari erau în seif.

Ana-Maria

Tii... Ce bine era acasă...

Aseară, avusese nevoie de un somnifer ca să reuşească să adoarmă. Fusese extrem de obosită. Înainte să-i ceară lui Piao somniferul, simţise că-i vine să plângă de oboseală! Toată agitaţia de săptămâna asta o extenuase îngrozitor! Viaţa alături de Ştefan al ei o puturoşise mental - iar acum, când trebuia să-şi stoarcă fiecare neuron şi să suprasolicite fiecare conexiune, simţea că ameţeşte. Ieri, în rezerva lui, se jucase prin părul lui ca să-l adoarmă şi simţise că e pe cale să facă un atac de panică. Îl privise, încercase să-şi imagineze ce calcula mintea lui, cum îi calcula deciziile şi paşii pe care-i făcuse în afaceri şi fusese în pragul unei sperieturi pe cinste! Soţul ei îi răspundea în continuare prin strângerea mâinii. Nu-i reduseseră sedativele pentru că făcea masaj intensiv - iar durerea l-ar fi doborât. Dar săptămâna viitoare o să insiste să-i ducă tastatura pregătită de Părinte. Şi-o să le spună să-l

maseze mai cu milă. Avea mare nevoie de nişte explicaţii la "Da"-urile alea! Şi, cu siguranţă, i-ar fi prins bine şi nişte motivaţii pentru "Nu"-uri! Dacă ea greşea, era rău...

Se trezise plină de energie. Ştiuse că se întoarce acasă, aşa că se ridicase imediat din pat şi se îmbrăcase în paşi de dans. Avionul zburase mult prea încet, şoferul condusese mult prea prudent, ocolul până la domiciliul lui Piao durase prea mult... Dar uite că, în sfârşit, cobora şi ea din blindată şi se grăbea spre consilierul ei fermecat - care-o privea şi râdea, bucuros de revedere... Intră şi-l îmbrăţişă:

- Bine te-am găsit!

- Bine-ai venit! Şi veselă, observ eu...

Isabelle ştergea geamurile, aşa că decise să-i şoptească la ureche:

- Mi-era aşa de dor de casă!

- Şi de mine, ştiu...

Da, şi de el. Îi dădu drumul şi porniră spre scară:

- Copiii sunt cuminţi?

- Foarte cuminţi. Îngrijorător de cuminţi, de fapt.

- Te referi la Florentina?

- Mă refer la timpul pe care-l petrec în camerele lor. Cine ştie ce-or face ei acolo!

- Ce încerci să-mi spui?

- Că nu prea am motiv să intru în camerele lor. Iar la şcoală ştiu ce fac - că umblă cu spioanele după ei! Aşa că singurul loc unde pot refula sunt camerele lor.

- Apropo de camerele lor - e pe birou, nu-i aşa?

- Ce te face să crezi că l-ar fi lăsat în living?

Într-adevăr - ce-o făcea să creadă că prinţesa ar fi lăsat în living buchetul de trandafiri primit de la Vincent duminică seara? Apăsă clanţa, admiră din uşă florile... şi intră în birou:

- Foarte frumos.

- Exact ca-n poză.

Care poză? Consilierul ei o invită pe canapea:

- După petrecerea din Aurari, i-a trimis pe mail poza de pe site, pe care a salvat-o cu numele "surpriză".

Mda; foarte romantic! Foarte... "ca-n filme", aşa!

- Vreo veste nouă despre el?

- Absolut nimic. Parcă s-a călugărit!

- Nu s-a călugărit - ştie care-i miza. Şi ştie că, dacă a intrat în jocul ăsta, n-are voie să greşească. Prima greşeală va fi şi ultima. Probabil că ia pastile sau...

- Urmează, oricum, un tratament. La ce cazier impresionant are, mă îndoiesc că-i trecea cu apă rece.

Aah, ce afurisit era! Bufni în râs şi se ridică:

- OK! Hai să-ţi povestesc!

Deschise geanta şi scoase hârtiile:

- Irisko ştia de ce a sunat-o Luka şi-a invitat-o să facă o excursie în Serbia. A venit pregătită. Mi-a adus câteva cifre interesante, apropo de Sandor Csanyi şi situaţia lui financiară.

- Le vom studia pe îndelete, puţin mai târziu.

- Angel m-a chemat la Bilbao pentru că a mirosit o afacere grăsună. A apărut un nou transportator - unul care avea în casă, dosită sub saltea, suma necesară pentru înfiinţarea firmei, başca vreo două duzini de nave. Într-o lună, a reuşit să înfiinţeze firma şi să stabilească rute sigure cu Guineea-Bissau şi Sierra Leone. Şi s-a şi apucat de transportat. Deja are agenda plină pe următoarele două luni...

Isamu ridică o sprânceană... şi zâmbi:

- Guineea-Bissau am înţeles-o. În privinţa Sierra Leone, am bănuieli; aşa că o să întreb China, ca să am certitudini...

Guineea-Bissau era unul dintre cele mai sărace state din lume; Sierra Leone era un fel de "ţara tuturor posibilităţilor" care cică nu mai avea diamante decât de câteva sute de milioane de dolari anual. Dar treaba aia cu diamantele era "spre final", cum se spune. Sigur exista un alt interes acolo... În fine!

- Întreabă. În orice caz, m-a plimbat prin Bilbao, pe la parteneri. Chestii de rutină. Ştii tu: eram în oraş, cu afaceri, şi am trecut să-i salut şi să-i întreb ce mai fac, cum merg treburile, dacă consilierul meu e cuminte...

Isamu ştia cum mergeau chestiile alea, aşa că aproba. Bun! Ajunsese la partea de povestire care nu-i plăcea:

- Lunch-ul informal a avut finalitate zero. N-a aflat nimic despre Trésor. Nimic utilizabil pentru găsirea ei.

Într-o singură secundă, chipul destins al consilierului ei se metamorfozase în chipul unui mafiot chitit să radă de pe suprafaţa pământului orice formă de viaţă ostilă lui...

- Delfina Lucia mi-a prezentat cifrele şi mi-a cerut permisiunea să suplimenteze cu 5%. Piao n-a ştiut ce să-mi spună despre asta. Iar eu n-am auzit niciodată foarte multe explicaţii pe tema afacerii ăsteia. Aşa că am încercat să-i demonstrez că are nevoie de o împrospătare, şi m-am ales cu demonstraţia faptului că Italia necesită o suplimentare.

- Ne uităm împreună, după ce mănânci.

- Şi să nu uiţi să-mi explici cum e cu fetele astea! Să ştii că "s-a simţit" că eram nepregătită!

- Îţi explic, stai liniştită! Când vreodată te-am mai menajat eu când a venit vorba despre explicaţii?

- Niciodată, evident! O să roşesc rău...

Isamu râdea, iar ea simţea că roşeşte deja! Gata, hai să depăşească momentul:

- Plimbarea Germania-Austria a fost o demonstraţie de forţă. Şi un maraton de semnături.

- Ştiu, am văzut plăţile.

- Erau necesare.

- Erau necesare şi le-ai făcut la timp.

Bun - dacă verificase el şi constatase că nu se înşelase în privinţa plăţilor... Oftă greu:

- Mă pregătesc să-i duc tastatura la spital.

- Du-i-o, cu prima ocazie când mai treci pe la el. Chiar dacă o să-şi piardă din mobilitate şi-o să aibă dureri - crede-mă că îl doare mult mai mult faptul că nu poate spune ce gândeşte! Te aude pe tine, află ce de treabă faci tu şi se simte inutil! Nici măcar un sfat nu-ţi poate da! E frustrant pentru el!

- Prima oară când mai trec pe la el, îi duc tastatura. Probabil că n-o să mai poată să mişte braţele şi capul...

- Dar o să prindă glas. Şi-o să poată să comunice cu consilierii fără să le arate cât de slăbit e. Nu uita că ei nu l-au văzut la spital...

Într-adevăr - tastatura nu putea să transmită informaţii despre rege... Continuă:

- Îi face bine programul TV. Seniorul i-a făcut o selecţie de canale foarte inspirată! Ieri, de exemplu, l-am găsit amuzându-se copios cu Johnny Bravo!

Isamu nu părea să-l ştie pe Johnny Bravo. Nici o problemă - era sigură că, în 24 de ore, curiozitatea o să-l determine pe chinezul ei fermecat să piardă cinci minute pe youtube...

- Şi cam ăsta-i raportul meu.

- Bun. Raportul meu e pe birou. Trei teancuri consistente, plus dosarul explicativ, plus spionarea copiilor...

Era de-a dreptul fermecat...

- Cele două aspecte foarte importante legate de prinţesa Florentina. Ascult.

Păi...

- Primul aspect se referă la viaţa ei socială. Nu poate ieşi cu colegii prin oraş, aşa că am convenit să-i închiriez un apartament ultramodern şi s-o las să-i invite acolo.

- Va sfârşi prin a se încuia cu Vincent în dormitor.

- Moment în care Biyu pune uşa jos şi-l învaţă pe aspirant să zboare.

- Moment în care Florentina va sări să-l apere - şi se va repezi şi asupra ta.

- Moment în care-o voi lua de mânuţă şi-o voi duce la tati al ei, să-i spună ce-a făcut şi să-i afle opinia...

Isamu nu mai comenta, dar nici n-o privea încurajator la adresa planului ăla ca-n filme...

- Dacă nu-i dau libertate, şi-o ia singură. Prefer, deci, s-o văd

liberă sub organizarea mea.

- Evident. Deci vrei să-i găsesc un apartament.

- În prima fază, vreau să te prefaci că-i găseşti un apartament.

Acum chinezul ei îi înţelesese stratagema şi zâmbea...

- Şi las' că vine vacanţa de vară - şi pleacă la bunicu'!

Primi o aprobare cu capul:

- Şi al doilea aspect foarte important?

- Al doilea aspect foarte important... Andrei Donichioiu a început să-şi calculeze şansele de-nsurătoare.

Ochii negri se măriră mult...

- Ştiu, sună a ştiinţifico-fantastic. Dar aşa-mi spune mie flerul. Întâi a văzut-o într-o videoconferinţă cu mine. Apoi a văzut fotografiile din telefonul meu. Şi-apoi, sâmbătă seara, m-a anunţat că a văzut-o live pe youtube. Şi că dansează foarte bine. Şi că ar fi o idee minunată s-o iau cu mine la petrecerile din Rusia. Mi-a făcut inventarul holteilor avuţi prezenţi în faţa ochilor mei, mi-a expus atuurile prinţesei... Şi-a insistat. Iar atunci când eu i-am spus că prinţesa n-are planuri de măritiş, a spus "nu încă". Iar frati-su nu-i străin de calculele lui. Şi mi-e frică.

- De furat, crede-mă că n-are cum s-o fure! Nici dacă vine cu trupa de comando, n-are cum să se apropie de ea!

- Ştiu. Dar dacă vine cu flori şi cadouri, s-ar putea să nici nu se numească "furt"!

- Prinţesa ta e mult mai isteaţă de-atât, să ştii!

- Iar el e mult mai şmecher de-atât, să ştii! Poate să-i spună "Vino cu mine - iar eu îl voi convinge pe cel care-a furat-o pe Trésor să renunţe la planul de a-i ucide pe Rebeca şi pe Ştefan". A stat cu capul pe umărul meu, cât m-am conversat cu ea - şi chiar şi-a permis să-mi sugereze replicile!

Isamu se gândea, "rumega" informaţia, o întorcea pe toate părţile... Ea aştepta - şi spera că va auzi un sfat utilizabil...

- ... Discută cu ea. Discutaţi deschis. E foarte important ca ea să ştie cine e el - şi mai ales ce-i poate pielea. Pe Vincent, care e practic unica ei "ofertă", îl ţine la distanţă de minune - pentru că ştie cine e, aşa că ştie armele cu care va fi atacată şi le parează fără probleme. Cheam-o aici, în birou, şi fă discuţia de faţă cu mine. Ca să simtă că eşti sinceră, că nu ai promis-o lui Andrei şi că mariajul pe care-l doreşte el iese cu desăvârşire din discuţie. O să pregătesc un dosar concludent despre el.

- Am sentimentul că dragostea ei pentru Ştefan a făcut-o să absoarbă toate informaţiile care i-au scăpat lui, prin preajma ei. Aşa că ştie deja cam cine e Andrei. Am avut cu ea o discuţie concludentă...

Îi întinse telefonul oficial; Isamu îl luă şi arătă spre birou... Ia să vadă ea ce-i pregătise chinezul ei fermecat...

Dosarele şi colile erau aliniate "la linie". Deasupra lor trona un A4 cu câteva rânduri...

Conform cu planificarea lui Isamu, ea lua micul dejun în birou - timp în care se iscălea pe toate foile alea. Apoi, avea program de înfrumuseţare din cap până-n picioare. Revenea după prânz acasă, avea o "gaură" de două ore şi, la şase, decola spre Bourges. Perfect! Chinezul ei era fermecat... I se returnă telefonul:

- Flerul tău are dreptate. Ştefan îi bloca şi-i ţinea la distanţă pe amândoi. Tu n-ai cum să faci asta. Trebuie să-i laşi să se apropie şi să-i fentezi. Iar dacă sunteţi amândouă, fentele voastre îi pot deruta şi-i pot face să greşească. Dar trebuie să vă sincronizaţi perfect - ceea ce se poate obţine doar printr-o conlucrare strânsă şi-o foarte bună înţelegere...

Asta aşa era - iar prinţesa n-o prea considera prietena ei... Isamu porni grăbit spre uşă:

- Mă duc să-ţi aduc micul dejun.

Adică o să se gândească pe îndelete la asta şi-o să găsească o modalitate de-a le face să conlucreze. Bun! Dacă se ocupa el, parcă era un pic mai liniştită...

Păi, să se-apuce de semnat! N-avea timp de pierdut! La zece fix trebuia să fie la înfrumuseţare!

Rebeca

Uşa se deschise vijelios. În sfârşit! Zâmbi:

- Neaţa, Puturoşel!

Adina intră... în paşi de dans:

- Neaţa, şefuţaa!

Hait - că era uşor euforică...

Secretara zâmbea. Şi dansa. Păşea spre birou şi dansa o chestie ciudată, un amalgam de vals cu cha-cha-cha... Şi făcea inclusiv paşii în spate şi se oprea şi dădea din poponeţ de trei ori... Şi făcea şi piruete... şi mai şi gesticula... de parcă avea castaniete-n mâini...

În minte i se contură, ferm, mesajul...

Nu - n-o s-o întrebe. Nici n-o să-i strice surpriza cu o exclamaţie. O s-o lase să spună singurică, să-i arate ce-avea de arătat...

Adina se apropia, încet-încet... Râdea cu ochii la ea, bucurându-se sincer de bucuria ei... Amintindu-şi propria bucurie, clipele când...

Secretara se opri în faţa biroului:

- Vino-ncoa!

Sigur că se ducea la îmbrăţişat! Ocoli biroul şi... fu luată de mână! Ia uite ce făcea nebuna! O invitase la dans! Adina ţopăia makidoneşte, aşa cum învăţase pe vremea când Aleodor habar n-avusese să joace paiduşca! Oof! Hai să-i facă pe plac! Era o fată tare bună!

Şi-aşa jucau ele paiduşca, plimbându-se uşurel prin biroul ăla...

Brusc, se pomeni cu ea în faţă. Ochii căprui străluceau - iar chipul Adinei radia, fericit. Secretara şopti:

- A ieşit pozitiv!

Se repezi şi-o luă în braţe - şi-o şi săltă un pic de la pământ, să simtă că se bucura sincer pentru ea!

- Aoleu! Lasă-mă jos!

"Bineînţeles că te las jos! Doar n-o să te ţin aşa toată ziua!"

- Tu eşti nebună? Ştii câte tone am?

- Nu, dar ştiu sigur câte tone o să ai...

Încasă o palmă peste umăr:

- Glumeaţă ca şefu', aşa...

Da, uneori îi reuşeau glumele "a la Ştefan"... O trase spre canapea:

- Şi, ia zi-i - câte săptămâni?

- Mă, cred că şase. Că aşa ar ieşi dacă calculez zece zile după...

- Aha. Păi du-te la un control serios!

- Chiar azi mă programez!

- Foarte bine! Auzi? Da' el ce-a zis?

- El? El n-a zis absolut nimic. Dar nici n-a fost nevoie să zică. Adică am făcut duş, am făcut testul... şi-am ieşit cu el în mână. El se îmbrăca - şi m-a văzut şi s-a oprit... I-am văzut mimica; ştii? I-am văzut prima reacţie. Primul gând. Ştii cât de fericit era? Da' ştii cum era? Strălucea tot! Strălucea şi plutea şi emana fericire! Eu nu l-am mai văzut niciodată atât de fericit! Nici chiar când eram noi doi, n-a fost aşa de fericit!

Normal - dacă-i făcea Adina un băiat, normal că Toni...

- Deci, de când a văzut testul, n-a mai scos nici un sunet! I-am luat mau', cum se zice! Şi ştii cât mă bucur că nu-i şi Aleodor la conac azi? Ştii cât mă bucur că nu trebuie să-i zic şi lui de ce sunt aşa fericită? Acriturâ ăla era-n stare să-mi strice bucuria!

- Nu - nu ţi-ar fi stricat-o. S-ar fi bucurat pentru tine. Poate i-ar fi stricat-o lui - dar asta e altă socoteală...

- Ba-i aceeaşi socoteală! Aşa că, mai bine că nu-i aici! Nu azi! Ce dracu - să ne strice bucuria chiar în prima zi?

Începu să râdă:

- Adinuţo, să fii atentă - că acum creierul tău chiar conştientizează schimbările hormonale, iar pe undeva prin subconştientul tău e şi informaţia că gravida are stări emoţionale accentuate... Să nu-i spargi capul gratuit, gândindu-te că eşti gravidă aşa că te va scuza.

- Aa, nu! Stai liniştită! Că nu mai am nimic de-mpărţit cu el!

"Observ"... Adina se ridică:

- Auzi? Eu am auzit o chestie...

Aha! Ia să vadă ea dacă putea să fenteze răspunsul fără să facă gravida să plângă...

- ... Am auzit că există nişte semne care pot să spună ce e - fetiţă sau băieţel...

Aprobă, zâmbind...

- ... Şi nu mi le zici şi mie?

- Şi ce mă fac dacă începi să plângi, că nu-i cum voiai tu?

- Hai, fii serioasă! Poate să fie orice! Şi gemeni! Nu mă deranjează! Dacă-s sănătoşi, pot să fie şi patru, eventual de-acelaşi fel!

Daa, sigur, n-o deranja... Adina trecu la dialect:

- Hai, fă, nu face aşa! Zi-i şi mie!

Păi, hai să-i zică!

- Atunci facem o destăinuire şi-un chestionar. Ia să-mi spui tu mie mai întâi dacă aţi schimbat salteaua din dormitor. Şi-apoi ce-aţi mâncat.

Adina părea că nu pricepuse...

- Hai - zi-mi secrete din budoar!

Secretara roşi violent:

- Aa... Păi, după ce m-am despărţit oficial de Aleodor, relaţia noastră a prins un puternic accent de "năbădăi"... Exact ca-n filme! Adică odată îmi trimitea SMS şi mă convoca ultraurgent în fostul meu birou de la etaj! Şi nici nu intram bine, că "mă lua pe sus" şi "mă punea jos" - cum se zice... Foarte... Foarte ca-n filme. Ca să zic aşa...

I se şopti la ureche:

- Ca să zic aşa, m-a-ntins pe toţi pereţii ăia de-acolo! Nici nu-mi închipuisem că se pot face mari chestii pe pereţi!

Da, bineînţeles că nu-şi închipuise...

- În plus, a hotărât brusc că trebuie să conducă toată treaba. Chiar m-am supărat, într-o dimineaţă - eu îl puneam jos, el mă punea jos, eu mă căţăram sus, el mă repunea jos...

Că doar nu era fraier, să-şi dorească fetiţă...

- Şi-a mai făcut o chestie... Adică nu ştiu dacă are legătură cu chestia asta cu băiatul şi fata; dar...

Îi oferi urechea, să-i şoptească încetişor...

- El se repezea şi termina. Şi pe urmă mă punea jos şi-mi arăta artificii. Şi pe urmă mă ţinea în braţe şi-mi şoptea câte-n lună şi-n stele... De parcă insista să mă ţină acolo, culcată, ca să se prindă odată ce-i de prins...

Aoleu! O să crape inima-n Aleodor când o să audă ce mândreţe de băiat făcea Adina! Se grăbi s-o oprească:

- OK. Chestionarul-fulger acum: ce-ai mâncat mai mult - carne sau peşte?

- Aa, categoric carne!

- Ce-a fost mai preponderent - sarea sau zahărul?

- Categoric, sarea. Tu nu vezi cât m-am făcut?

Într-adevăr, se cam împlinise!

- De când m-am mutat la el, în aprilie, am luat trei kile! Şi ştii de ce? Pe mijlocul mesei stă întotdeauna un castron uriaş, porţionat, cu ronţănele - sticksuri, chipşi, alune, biscuiţei, tot felul de chestii de-astea. Iar la ambele picioare ale canapelei stă câte-o sticlă de Coca-Cola. Şi ştii ce face afurisitul? Ronţăie toată seara, profitând de faptul că el aleargă ziua prin curte pe-aici şi arde caloriile în exces. Iar atunci când l-am rugat să ia tentaţia de sub nasul meu, l-a acoperit cu un prosop. Îţi dai seama cum se vântură prosopul ăla la fiecare zece secunde...

Îşi dădea seama cât efort făcea Toni s-o convingă să ronţăie şi ea chestii sărate...

Păi, ce mai putea să zică? Nimic! Trésor crescuse şi pe sub nasul Adinei, aşa că fata asta sigur "poftea" la împletit fundiţe în cosiţe. În concluzie, ea nu se va exprima azi.

- Deci? Ce e?

Bufni în râs şi se ridică:

- Nu ştiu - se măsluieşte cartea.

Profită de uimirea ei şi se mută la birou. Aşa...

- ... Fă, nu face de-astea! Zi-mi ce e, că mor!

- Nu ştiu ce e. Nici doctoru' n-o să ştie ce e, până pe la şapte luni, aşa.

- Da' după chestionar şi toate alea, ce e?

- Nu ţi-am zis că se măsluieşte cartea?

Şi nu ştia că era uneori de-o prostie infinită? Văzuse cum îi pică bietei fete bucuria de pe faţă... Oftă greu:

- Chestionarul şi confesiunea fac parte dintr-un test mai amplu. Până acum, după răspunsurile la primii doi bumbi, e băiat.

Şi-acum o să-i dea şerveţele şi-o să încerce s-o convingă să nu mai plângă... Pe chipul Adinei înflori un zâmbet mare-mare - iar femeia din faţa ei strânse pumnul drept şi începu să se comporte tipic fotbalistic:

- Yes! Yes-yes-yes! Yess!

Fiu! Trecuse prin emoţii mari... Piruetă - Adina se grăbea să iasă:

- Mă duc să-mi aduc o sticlă de Cola. Şi nişte chipşi.

- O să te faci cât un tanc...

- Oricum mă fac cât un tanc!

- Opreşte-te.

Se oprise. Bun!

- Ceea ce trebuia să se întâmple, s-a întâmplat deja. Dacă nu e programat să-i crească, să ştii că nu-i mai creşte - indiferent câtă sare bagi în tine. Mai bine du-te să-ţi aduci nişte fructe, nişte biscuiţi de casă, nişte numere de telefon - de-alea cu analize şi ginecologi...

Adina îi trimise o bezea şi ieşi...

Hai, că-i bine! Dacă gravida era cuminte, chiar era bine!

Deci Adinuţa o să aibă un băieţel... Ce bine! Probabil că Toni se ascunsese în grajd, încuiase bine uşa şi urla şi juca şi făcea ca toate alea pe-acolo! Nici nu visase şeful pazei de la conac să aibă el vreodată un băiat! Nu cât lucra pentru Ştefan! Băieţii ăştia de-aici, din conac, erau extrem de retraşi faţă de "lumea înconjurătoare". Erau cam ca legionarii, aşa - prinşi de munca lor. Dacă voiau copii, însămânţau şi reveneau la muncă. Nu erau prea multe femei pe lumea asta dornice să trăiască singure, să-şi crească singure copilul şi să aibă musafiri când şi când... Aşa cum fusese şi ea, care ştiuse de la-nceput că Diamant va locui în România iar ea va locui în Franţa...

"Doamne! Doamne, unde e fetiţa mea? Unde e comoara mea? Oare e bine? Oare mai trăieşte?"

Oare mai trăia?

... Culcă rama foto pe birou şi luă mouse-ul - dacă plângea acum, strica bucuria Adinei. Aşa că n-o să plângă. O să strângă din dinţi şi n-o să plângă... decât peste vreo oră, aşa, în căsuţa ei...

Diamant

În sfârşit, ajunsese în parcarea cazinoului! Ce dracu-i venise lui să planteze orăşelul la aşa distanţă de Bucureşti? Ce fusese-n capu' lui? Nu-şi putea imagina ce-i venise când dăduse atâta bănet pe pământu' ăla de la cuca măcăii...

Vră dreapta şi opri motorul. Şi scoase specialul. Azi, în mod special, o să facă o excepţie. Era fericit, era binedispus, ascultase tot drumul dedicaţia ei muzicală, primită dis-de-dimineaţă - aşa că o s-o sune. Raina, call... Şi suna... Suna...

- ... Da.

La dracu! Plângea! O auzise clar trăgându-şi nasul! Şi-i recunoştea vocea plânsă dintr-o mie!

Într-o clipă, Diamant cel vesel şi binedispus "sări" în partea cealaltă - în negativ. Întrebă, tăios:

- De ce plângi?

- Oof... Plâng pentru că azi Adina mi-a spus că e gravidă. Şi era atât de fericită, că mi-a amintit cât de fericită am fost eu...

Adina aia trebuia împuşcată-n frunte - că se dusese şi-şi etalase fericirea pe sub nasul mamei care-şi căuta copilul...

- Şi mi-am dat seama... Mi-am dat seama că reuşisem să dau deoparte necazul. Adică mă scufundasem toată în muncă şi-mi băteam capul cu afacerile şi cu graficul şi cu competiţia dintre ţări. Şi mă gândeam mereu la tine, la depărtarea dintre noi şi la ceea ce-aş putea eu să fac ca să reduc din depărtarea asta. Este ca şi cum aş fi

- Taie vorbăria. De ce plângi?

- ... Fiindcă mi-am dat seama... că mi-e dor de ea...

Adică până acum nu i-a fost dor de ea? Interesant...

- Mi-am dat seama că uitasem...

Uitase de copilul lor! Interesant!

- Uitasem ce-i pot face. Îmi spusesem că vor avea mare grijă de ea; că Ana are dreptate, aşa că n-or să-i facă nici un rău. Şi azi mi-am dat seama...

Da? Azi îşi dăduse seama? Păi şi el îşi dăduse seama de ceva, tot azi! Chiar adineauri! Se grăbi s-o întrerupă:

- Şi eu mi-am dat seama de ceva azi. Mi-am dat seama de ce decisesem atunci să nu mai vorbesc cu tine. De ce nu-ţi răspundeam la telefoane. Şi de ce preferam să nu-mi dai nici un semn de viaţă. Uite de-asta!

Apăsă butonul roşu şi înjură straşnic toţi Dumnezeii şi Cristoşii ăluia care strânsese trupa şi-o trimisese în 9 martie la conac... Telefonul începu să sune. OK - hai să se certe straşnic!

- Da.

- De ce-mi închizi, mă? De ce nu vorbeşti cu mine, mă? De ce nu eşti alături de mine atunci când am nevoie de tine, mă?

- Pentru că tu nu eşti niciodată alături de mine când am **eu** nevoie de tine! Şi nici când ai tu nevoie de mine, nu mă chemi lângă tine! Nu mă ţii lângă tine! Mă dai deoparte! Mă împingi şi mă tratezi ca pe-un străin şi-ţi boceşti singură amaru'! Ce dracu să mai caut lângă tine, fă? Dacă tu n-ai nevoie de mine, io de ce să insist? Ce-s io - prostu' casei?

- De ce vorbeşti aşa? De ce spui căcaturile astea?

- Fiindcă astea-s căcaturile care mă fac să nu stau lângă tine! Şi să nu te sun! Te las să-ţi treacă! Dac-o fi să-ţi treacă, bine! Dacă nu, asta e!

- ... Cum, Diamante, "asta e"?!

- Da, asta e! Aşa cum ai auzit! Dacă n-o să-ţi treacă, asta e!

- ... Crezi tu că o să putem să trăim aşa?

- Evident că n-o să putem să trăim aşa! Da' nu-ţi face griji - că am io grijă să nu suferi prea mult.

- ... Ce vrei să zici?

- Că, dacă nu faci cumva să simt io că mă vrei în viaţa ta, io n-am să stau în viaţa ta. Şi-o să am grijă să nu suferi prea mult din cauza mea.

- Diamante, bagă-ţi minţile-n cap!

- Sunt mai bine băgate-n cap ca niciodată! M-am dezmeticit şi io - şi acum chiar sunt cu toate minţile băgate-n cap!

- Diamante, tu nu cumva vrei să ne despărţim?

Oftă greu - că, după voce, o simţea tremurând toată...

Renunţă la tonul răstit - îi oferi singurul ton de care mai era capabil acum, cel supărat:

- Nu, fă. Io, când te-am legat de mine, te-am legat pă toată viaţa. Şi m-am jurat că o să te fac fericită. Da' nu mai eşti fericită, fă! Şi nu mă mai laşi să ajung la tine, să te fac fericită! Io am făcut tot ce-am ştiut eu - şi n-am reuşit, fă, să ajung la tine! Şi nu pot, fă, să stau lângă tine şi să te văd că suferi şi să ştiu că n-am cum să te-ajut! Că nu pot! Că te iubesc! Pricepi? Şi tu suferi pă sub nasu' meu şi nu mă primeşti lângă tine! Io nu pot, fă, să ştiu că te-am pierdut! Înţelegi? Nu pot să stau lângă tine şi să ştiu că nu mai eşti a mea! Pricepi? Acu' pricepi de ce nu te sun şi nu vin la tine? Tu nu mai eşti lângă mine, fă! Mi te-a luat aia mică - şi tu te-ai dus cu ea! Şi io am rămas singur aici, cu corpu' tău - şi-al dracu să fiu dacă-mi vine să fac ceva cu el! Că-i gol! Gol-puşcă! Pă dinăuntru-i vid complet! Şi io nu te-am luat că muream după curu' tău; te-am luat că aveai suflet în tine! Şi mă primisei în sufletu' tău şi mă iubeai şi mă simţeam iubit! Acu' mă simt lăsat pe marginea drumului, cu corpu' tău în braţe! Tu ai plecat!

Acu' pricepuse? Sau trebuia să-i mai toace o dată la ureche?... Se părea că pricepuse. Nici nu mai plângea, nici nu zicea nimic...

- Fă, te rog io din tot sufletu' meu - lasă-mă-n durerea mea în pace! Stai acolo, rezolvă-ţi treburile, umblă pă unde vrei să umbli - da' lasă-mă! Nu mă mai suna! Nu-ţi mai pune corpu' să mă sune! Şi nu-l mai pune să-mi scrie! Lasă-mă să stau aici şi să mă-ngrop în treaba mea! Şi tu vezi-ţi dă treaba ta! Şi, după ce ţi s-o-ntoarce ce-o fi să să-ntoarcă, gândeşte-te bine dacă s-a-ntors ceva şi pentru mine. Şi, dacă nu s-a-ntors decât pentru voi două, nu mă suna...

Îi venea să plângă rău - şi nu era bine să plângă, că acu' cobora din Claire şi-l vedea toată omenirea cu ochii roşii şi bocit şi ud ca un câine bătut...

Apăsă butonul roşu. Şi-şi trase nasul. Dacă nici acum nu pricepuse...

Pesemne că pricepuse - că nu-l suna să-i ceară lămuriri...

Pesemne că îi dădea dreptate - că nu-l suna nici să-l contrazică...

Pesemne că era plecată - că corpu' ei nu suna, să încerce să-l mintă...

Răcnetul îl sperie îngrozitor! Ridică grăbit privirea - ce dracu? Cine dracu-l ataca?

... Nu-l ataca nimeni. Paza de la cazino gândea - şi se gândea la rahaturi mari, de vreme ce deciseseră să năvălească şi să-i facă coridor pân' la intrare! Mutra şefului pazei era lungă şi-un pic speriată. La cei 50 de ani ai lui, omul ăla bănuia cam ce-i trecea şefului lui prin minte; vedea chiar acum pe chipul lui lupta dintre speranţa că el o să coboare ca să intre-n cazino şi groaza că o să se-audă un foc de armă - şi-atunci omu' ăla o să trebuiască să sune la 112 şi să spargă cumva geamul blindat ca să-l scoată şi să încerce să-l resusciteze...

Nu. N-o să-şi zboare creierii. Nu acum. După ce se întorcea Trésor. Dacă nevasta lui o să descopere că ceea ce revenise în ea era doar pentru fetiţă, el n-o s-o mai chinuie - o să-şi zboare creierii. Până atunci însă, îşi luă laptopul şi telefoanele şi coborî.

- Să trăiască şefu'!

- Şi toţi subalternii lui.

Trecea printre ei - şi descoperea că privirile lor îl făceau să se simtă ciudat, aşa că grăbea pasul ca să scape de ele... Intră.

- Să trăiască şefu'!

- Şi şefuţu' ăl mic!

Clar - Bebe era cel care-l pusese pe şefu' pazei să-l scoată din gândurile negre! Ăsta era şi mai speriat decât ăla de-afară! Prea bine!

- Câţi clienţi sunt în cazino acum?

- Păi, nu mulţi. Vreo 20...

- Evacuează-i.

Era nelămurit...

- Dă-le banii înapoi şi spune-le că am închis pentru renovare. Ai cinci minute.

Intră în birou şi lăsă laptopul lângă tastatură...

Ea nu-l suna, semn că de data asta fusese mult mai explicit... Şi s-ar putea să-l sune Ana, să-l întrebe ce mai face şi unde este şi de ce umblă aşa, depresiv şi singur şi cu pistoalele la subraţ...

Nu putea să discute chestiile astea cu ea. Nu pentru că era femeie, nu pentru că era cumnata lui... Nici cu Ştefan nu le putea discuta! Aşa era felul lui! Unele lucruri, unele secrete erau ale lui şi numai ale lui! Pesemne suferea de reminiscenţele copilăriei petrecute departe de taică-su...

Trecuse pe la cimitir de atâtea ori - iar la nea Mihai Manolache nu se dusese... Nici nu-şi amintise măcar de el! Ce era-n capu' lui?

... De fapt, era normal să nu treacă pe la el. În sufletul lui, nea Mihai Manolache avea valoare zero. Numele de pe certificatul de naştere era o chestiune pur tehnică. Lunga lui absenţă, coroborată cu "programul de vizitare" mai strict decât cel de la Rahova, îl scosese din sufletul lui. Pe măsură ce Diamant Ionescu crescuse, Mihai Manolache din sufletul lui se micşorase...

Pe măsură ce Trésor Ionescu crescuse, Diamant Ionescu din sufletul Rebecăi Ionescu se micşorase...

Îi venea să plângă - şi, din fericire, reuşea să înghită nodul din gât, să nu-l lase să iasă odată cu hohotele disperate... Reuşea să nu se facă de râs pe-aici... Reuşea să nu răspândească în toată România vestea că Diamant, vărul regelui aurarilor, era la pământ - şi-şi bocea şi sufletul din el, pe unde-apuca...

- Gata, şefuţu - am rămas doar noi.

Bun! Piruetă pe-un călcâi - şi se grăbea să revină în sala de jocuri...

Trase pistolul şi împuşcă primul slot din dreapta. Şi pe următorul. Şi pe următorul. Şi continuă, mulţumit că bodyguarzii se aruncaseră deja la podea iar Bebe se ascunsese în spatele lui...

Gata prima tură de sloturi! Şi primul încărcător! Celălalt pistol! Şi celelalte sloturi! Mm, mergea repede! Îi plăceau sunetele distorsionate, de aparate care promiteau să ia foc cât de curând...

Bun! Terminase încărcătoarele. Şi sloturile. Şi era mult mai calm acum. Începu să-şi reîncarce armele:

- Suni la fabrică şi ceri sloturi noi. Suni la firma de interioare şi le zici să vină să schimbe tapetu' şi mocheta - şi să împrospăteze tavanu'. Suni la firma de mobilier şi le zici să aducă şase mese de lux. Le pui aici, în partea asta. Suni la fata mea şi-i zici că, săptămâna viitoare, redeschidem locaţia asta - şi să ne trimită şase talentate ochioase foc. Luni seara, când trec pe-aici, să văd baloane la intrare, firmă nouă, reporteri - ştii tu, tot dichisu'. Dacă luni seara ochiu' meu vede ceva frumos aici, aveţi toţi o primă de la mine.

- ... Sigur, şefuţu'! Acu' ne-apucăm!

Reveni în birou doar ca să-şi ia laptopul. Era mult mai calm. Era mult mai bine acum, după ce-şi vărsase necazul pe electronicele alea şi descoperise că toţi din cazinoul ăla îl respectau şi-l ştiau de şef. Brusc, se simţea remontat, reaşezat pe şină, accelerat către-nainte...

Ştiuse el că Ştefan nu-i nebun atunci când scoate cuţitul şi devastează chestii neînsufleţite...

Scoase specialul şi selectă numărul lui Grasu.

- Da, şefuţu!
- Grasule, zi-mi o crâşmă la care ai tu pile mari de tot...
- ... Şefuţu, ăsta-i un test? Sau mă iei în balon?
- Io nu te iau în nimic, mă! Io te trimit către, nu te iau în!

Tăcere... şi explozie veselă:

- Aa, ia uite-l! Bă, tu te crezi şef întreg?
- Nu, bă - te ţin antrenat pentru când se-ntoarce şefu'-ntreg!
- Daa, mersi că te gândeşti la forma mea fizică!
- Grasule, lasă vrăjeala şi sună să-l taie pe Ghiţă!
- Uite-acuşi!
- Şi zi-le să-l pârlească bine, mă!
- Le zic! Auzi, şefuţu? Da' nu-ţi vine ţie pe la nas iz de rumegătoare?

Iz de rumegătoare... Chicoti:

- Mă! Ţie ţi s-a pus la inimă machiaju' ăla frumos, arăbesc!
- Ba să ştii că altceva mi s-a pus mie la inimă! Colesterolu' lu' Ghiţă!
- Bine, bă. Hai la behăitoare!
- Hai!

Închise şi urcă la volan - o să bage-n el ca spartu'! Două oi întregi o să devoreze! Se simţea bine - se simţea plin de viaţă, plin de dorinţa de-a avea activitate... măcar acum, la final...

Florentina

Deci ajungea acasă şi discuta cu mămica ei. Hm... Îi trimisese mesaj, puţin înainte de ora zece, cum că o aştepta acasă şi avea ceva de vorbit cu ea. Vorbeau - nu asta era problema! Tema discuţiei era problema! Încercase s-o identifice; momentan, oscila între dansul pe masă şi invitaţia în Rusia. Poate le discutau pe amândouă, nu?

Biyu îşi drese scurt vocea. Şi asta voia să-i zică ceva... Păi, de ce nu-i zicea? Nu mai apucă să se-ntoarcă spre ea - fu prinsă de braţ:

- Stai puţin!

Hait - Vincent o oprise! Da' ce-i venise s-o oprească aşa, în văzul tuturor? Tocmai el, cel mai nepăsător coleg din clasa ei...

- Am o rugăminte uriaşă la tine!
- Spune!
- ... Trebuie să ajung urgent acasă! Mă duci tu? Te rog!

Părea speriat, panicat, agitat...

- Sigur! Hai!

Şi grăbeau pasul, că trebuiau să ajungă urgent...

- Mi-a dat mama SMS că mă aşteaptă de urgenţă acasă. Şi-acum nu răspunde la telefon! Şi nu ştiu ce s-a întâmplat!

Aprobă cu capul - deci era o urgenţă. OK, se grăbeau cât puteau ei de tare!

- Sper că nu te superi!
- Ei! De ce să mă supăr?! E o urgenţă - nu?
- E o urgenţă îngrozitor de urgentă!

Acu' ce-avea - vorbea prostii?... Nu, era doar agitat. OK! Biyu rosti scurt, în spatele ei:

- Întârziem un sfert de oră - îl ducem pe Vincent acasă... Are o urgenţă... OK.

Deci? Ce părere avea Isamu?... Isamu spusese OK. Bun! Făcu ultimii paşi în fugă şi urcă pe banchetă. Şi-i făcu loc în stânga ei, că n-aveau timp să ocolească caroseria. Puse palma pe umărul şoferului:

- Te rog, ne grăbim să-l ducem pe Vincent acasă.
- OK.
- Ştii adresa?

Da, o ştia - şi era, totuşi, ciudat că şi-o amintea după atâta timp... Biyu urcă în faţă, trase portiera şi lămuri problema:

- Ieşim în trombă pe poartă, facem dreapta, la primul semafor facem stânga şi surfăm cu-a doua pe Croisette.

Cum-cum?

... Nu mai apucă să se dezmeticească - fu răsucită, trasă, îmbrăţişată şi sărutată...

... Ia uite-l, ce şmecher era... Ia uite, ce gâscă fusese ea... Ia uite, ce aliată într-ale socializării avea ea în persoana chinezoaicei ăsteia...

Vincent "se pierduse". O săruta şi-şi plimba mâinile pe mare parte din ea - cap, gât şi braţe. Şi spate, atunci când găsea un locşor liber între ea şi banchetă. Şi-o săruta rău de tot, cu nerăbdare şi grabă şi-o poftă teribilă...

Şi totuşi! Năvălise aşa pe ea... Nu se făcea! Păi era un domn? Sau...? Încercă să-l împingă un pic - şi să se tragă din sărutul ăla sufocant. Evident, sărutul se sfârşi - şi fu bombardată cu şoapte şi săruturi pe mai toată suprafaţa feţei:

- Dumnezeule! Doamne, ce frumoasă eşti! Şi ce dor mi-a fost de tine!
- Şi mie mi-a
- Te rog, nu mă respinge! Nu-mi respinge dragostea! Te iubesc! Lasă-mă să-ţi arăt că te iubesc!
- Vinc
- Ştiu că nu mă crezi! Ştiu că trecutul meu te face să fii precaută! Dar adevărul este că te iubesc! Te ador! Te visez noaptea! Eşti pretutindeni în mintea mea! Stau ore-n şir cu ochii la poza ta! Mă uit ore în şir la filmările cu tine! Şi nu pentru că eşti atât de frumoasă! Şi nici pentru că dansezi incredibil de bine! Ci pentru că te iubesc! Te rog, lasă-mă să te iubesc! Lasă-mi măcar o şansă!

Îi prinse mâinile şi îl desprinse totuşi de pe ea... De cum îi dădu drumul, Vincent împreună palmele a rugăciune:

- Îţi jur că n-am să-ţi mai vorbesc niciodată despre căsătorie! Îţi jur că n-am să mai fac niciodată ceva care te-ar putea speria! Dar lasă-mă să-ţi arăt că te iubesc! Lasă-mă să-mi deschid sufletul în faţa ta! Te rog - uită-te în sufletul meu! Dacă tu te uiţi în sufletul meu, o să vezi că nu te mint! Florentina... Te rog... O singură şansă...

În sfârşit, se oprise! Întinse mâinile şi-l prinse de guler. Şi-l trase spre ea - că prea vorbea mult băiatul ăsta...

Şi-acum se sărutau "organizat"... Acum, lucrurile erau mult mai "french"...

Acum, după ce ea îi acorda şansa asta, Vincent se calma cu repeziciune - şi scotea şmecheriile din joben destul de repede, pentru că palmele porniseră uşor-uşor în explorare fermă... Adio cravată... Adio primul nasture... şi-al doilea...

Dragostea asta "french" o ameţise rău...

Săruturile porniră brusc spre dreapta. Pe obraz, pe ureche, pe gât - şi, cu o forţă pe care n-o bănuise la el, fu prinsă de umeri, răsucită spre dreapta şi... trasă şi culcată pe banchetă şi pe genunchii lui şi pe braţul lui şi sărutată şi explorată...

Miji ochii, curioasă să-l vadă... Iar asta chiar nu era actorie, ci plăcere pură... Reînchise ochii: când zisese mămica ei că-i închiriază apartamentul ăla?

... Probabil că asta ar fi întrebat şi el, care-o ridicase un pic ca să beneficieze de gât... şi decolteu...

Hei! Hei-hei! Stop! Nici chiar aşa! Nu era nici locul, nici momentul! Bineînţeles că nu trebui să repete gestul - iar cămaşa reveni repejor peste dantela sutienului...

Mâna cobora acum pe şold... Oups - ea era în fustă! Spera că nu va fi cazul să-i altoiască un genunchi, sau... Nu. Coborâse pân' la gleznă şi-apoi revenise-n zbor la cămaşă. Hm...

Vincent ştia că, în fiecare secundă, câştiga sau pierdea puncte; evident, încerca să primească cât mai puţine minusuri... Şi probabil că-i era destul de greu să se abţină, să se cenzureze...

Câştigase un vagon de puncte... Sau două... Sau un tren întreg... cu tot cu locomotivă...

Biyu îşi drese scurt vocea. Iar Vincent înlemni... Deschise şi ea un ochi - care-i problema? Vincent se uita prin parbriz. Chipul lui era... vizibil disperat:

- Am ajuns...

Adică surfaseră cu-a doua pe Croisette? Deja? Sau o păcăliseră - şi merseseră drept? Ochii căprui reveniră spre ea:

- Am ajuns!

OK, deci ajunseseră... Păi, să se ridice - nu?... Nu; o ridica el. O ridica şi-o săruta şi-i rearanja ţinuta ciufulită rău... După care-o cuprindea iar cu braţele, ca să-i şoptească la ureche:

- Te-ai supărat pe mine?

Negă cu capul...

- Nici pentru că am recurs la tertipul cu mama şi nu ţi-am spus cinstit planul meu?

Nega, zâmbind... Vincent zâmbi şi el:

- Iar asta înseamnă că... dacă mai am vreodată o urgenţă...

Nega, pe nervii lui desigur...

- Adică nu mă mai duci? Deloc-deloc?

- Probabil că nu.

Vincent se repezi la portieră. Iar ea se repezi şi-l prinse de braţ:

- Pentru că n-o să mai ai urgenţe de-astea cu mama ta. O să am eu un apartament.

Acum era uimit-blocat... Se sprijini de spătarul canapelei:

- La revedere, Vincent. Vorbim.

Tăcere... Întoarse capul şi-l privi lung, drept:

- Vorbim.

- ... Vorbim.

Gata - coborâse. Portiera pocni. Profită de geamurile negre - scoase mobilul şi accesă FB-ul! Repede! Îl vedea îndepărtându-se, nesigur... Gataa! Vincent! Mesaj!

"Ce faaci?"

Send. Paşii grăbiţi încetiniră, tânărul scoase telefonul... şi se răsuci spre limuzină! Biyu zâmbi:

- Start.

Şi gata - porniseră spre casă...

Măiculiţă, ce senzaţii! Ce momente! Ce atingere! Cât pe ce...

Deci aşa era "dragostea-n *french*"...

"Ei bine, draga mea Adéle, îţi dau dreptate - curat profesor!"

Şi uite cum se gândea ea din nou că n-o s-o prindă 15 iunie neînţepată... Că, la urma urmei, nu Alex era cel ales! Alex ştia "dragostea-n romanes"; şi i-o putea arăta şi după ce se-nţepa ea în *french*! La urma urmei, chestia asta cu înţepatul chiar era o problemă "de moment"! O problemă unică! Nici nu prea conta care era primul! Îi putea testa pe amândoi...

Şi era conştientă că nu prea era OK gândul ăsta al ei cu testatul şi pe unul, şi pe celălalt... Nu era o uşuratică. Nu era de părere că trebuia să-i testeze pe toţi înainte să stabilească cine-i era alesul. Nu era chiar aşa de neserioasă. Dar era evident că Alex nu putea fi alesul ei. Şi nici Vincent nu putea fi alesul ei - erau mult prea multe diferenţe între ei şi idealul descris de mama ei. În concluzie, dacă se va înţepa cu vreunul dintre ei, o va face strict din plăcere. Sau din plictiseală. Sau din furie şi dorinţă de răzbunare pe situaţia stupidă în care era. Nici unul, nici celălalt nu era bun pentru ea. Iar acel Andrei Donichioiu care apăruse brusc ca iepuraşul din joben, potrivit perfect în şablon, nu-i inspira decât teamă...

O să fie ce-o să fie. La urma urmei, dacă mama ei chiar îi închiria un apartament, o să fie ce-o să fie! Poate că Vincent o să ajungă îndeajuns de aproape de ea ca să o convingă. Poate că nu. Poate că o să ajungă în apartamentul ăla cu altcineva - deşi chiar nu se prefigura un alt tânăr în viaţa ei... Poate că se va întâmpla în Aurari! La urma urmei, acolo erau alţi tineri, cu alt curaj...

La urma urmei, de ce ţinea ea musai să se-nţepe? Auzise că înţepatul ăla era dureros. Şi-apoi, zău că nu era aşa o mare urgenţă...

La urma urmei, obţinuse ceea ce-şi dorise să obţină. Avea o minimă libertate. Avea doi admiratori - sau mai mulţi, dar pe care încă nu-i observase ea! Avea şi momente fierbinţi "ca-n filme"...

Las' că mai vedea ea ce făcea!

Limuzina intra pe poarta vilei. Ea era mai liniştită ca niciodată...

Rebeca

Prânzul fusese amar. Din nou. Cuvintele lui Diamant îi stăruiau şi acum în minte - şi pe ecran, pentru că îi ceruse lui Aleodor înregistrarea şi-şi făcuse singurică transcriptul... Pe care îl analizase pe toate părţile, îl colorase, îl subliniase...

Era tristă. Diamant avea dreptate - îl refuzase, îi refuzase ajutorul... Şi, cu siguranţă, îşi canalizase toate sentimentele către micuţa lor. Nici nu ştia dacă să-i mai spună "micuţa lor"! Poate era mai potrivit să-i spună acum doar "micuţa ei"...

Cioc-cioc. N-avea putere să spună cuvântul care să-l facă pe musafir să intre. O făcu Adina.

- Intră!

Uşa se deschise...

Lăsă baltă mouse-ul şi hârtiile şi glisă cu scaunul spre stânga. Şi-apoi spre înainte. Şi puse cotul pe birou şi bărbia-n cot şi îl privi lung, atentă, pe bărbatul care traversa biroul...

Toni se opri lângă biroul Adinei şi se aşeză în genunchi. Nu într-un genunchi - în ambii genunchi! Roşie ca focul în obraji, Adina şopti:

- Hei! Ce faci?

Toni ştia prea bine ce avea de făcut. Era mai stăpân pe el ca niciodată! Scotea din buzunar inelul... care, iată, nu era într-o cutiuţă de-aia clasică, stupidă, şi nici nu se ridica spre femeia care-i punea coroana - stătea cuminte în pumnul lui... Vocea lui puternică răsună ciudat în liniştea din încăperea asta!

- Vreau să-ţi spun că vestea pe care mi-ai dat-o de dimineaţă mă bucură enorm. Îmi mângâie sufletul - şi mă face să sper că viaţa mea, care a început să urce în clipa în care te-am cunoscut, va merge şi în continuare spre mai bine. De dimineaţă n-am scos un sunet. Am fost prea uimit, prea fericit...

Adina zâmbi - şi îl mângâie părinteşte pe creştet:

- Nu-i nimic. Nu m-am supărat, să ştii!

- Ştiu.

Inelul se ridică - dar nu se întinse spre ea:

- Din punctul meu de vedere, din clipa în care tu vei accepta acest inel, eu mă voi considera soţul tău. Dacă tu vrei ca inelul să fie însoţit de un certificat de căsătorie, dau o fugă până-n oraş şi depun actele. Dacă vrei să purtăm verighete, în drumul de întoarcere mă opresc şi la biserică. Dar, din punctul meu de vedere, în clipa în care tu vei întinde mâna spre mine...

Adina îl privea, zâmbea şi nu prea pricepea ce-avea de făcut... Abia acum Toni zâmbi:

- Ce zici - vrei să fiu eu soţul tău?

Iar prostuţa nu întindea mâna dreaptă spre el - o unea cu cea stângă şi-şi îmbârliga bine degetele sub bărbie şi râdea, extaziată:

- ... Bineînţeles că vreau!

Toni aştepta... Adina nu se dezmeticea... El ridică un pic inelul:

- Şi-asta înseamnă că

- Da!

Şi tot îmbârligate-i erau degetele - fir-ar ea să fie de euforie zăpăcită din capul ei...

- ... Şi nu eliberezi un inelar - care-ţi place ţie?

Sprâncenele secretarei se ridicară... Adina bufni într-un hohot teribil! Şi-şi pocni fruntea cu palma! Şi, în sfârşit, întinse mâna dreaptă spre el! El îi punea inelul... Ea nu părea să observe ce însemna momentul ăsta pentru el - semn că trebuia s-o bage urgent în şedinţă pe fata asta şi s-o instructeze şi să-i spună că, dacă îi greşea omului ăluia, în 24 de ore era colivă cu tot cu băiat...

Şi iată şi sărutul. Erau frumoşi. Scena era frumoasă. Era o amintire minunată! Aşa că se întinse, luă mobilul şi le făcu o poză. Şi-ncă una. Şi-ncă una, ca să fie sigură că măcar una dintre ele ieşise acceptabil...

Glisă cu scaunul înapoi - în spate şi spre dreapta. Gata - îmbrăţişarea şi clipele de tandreţe erau numai ale lor acum. Şi-aşa, era indiscretă rămânând aici şi riscând să le-audă şoaptele...

Trăgea concluzia că nici o cerere în căsătorie nu semăna cu alta. A ei implicase cuţitul lui Ştefan, casa de la Cernica mică şi două cutii de Durex. Şi nici o întrebare. Diamant n-o întrebase dacă vrea să se lege de el. Ştefan presupusese că discutaseră partea aia, sau... Ceea ce văzuse ea aici fusese frumos, special... Şi cuvintele lui fuseseră speciale! Nu se aşteptase ca Toni, care tăcea mai tot timpul, să ştie şi asemenea cuvinte frumoase! Pesemne că se gândea de mult timp la ele, le tot răsucise şi le schimbase ordinea şi şlefuise frazele... Cine ştie!

Oricum, era frumos. Acum ieşeau amândoi. Nu se îndoia că graviduţa va face o plimbare romantică prin curte...

Îşi amintea cum fusese când îi spusese ea lui Diamant. Adică cum năvălise Diamant peste ea în baie, cu ambalajul testului de sarcină în mână... Şi cum o purtase 48 de ore pe braţe şi-o hrănise şi-o adăpase şi-o schimbase şi-o pupase şi-o mângâiase şi-i citise versuri frumoase... Şi-apoi plecase înapoi, în România...

Nu mai conta. Avea amintiri frumoase cu Diamantul ei. Trăiseră clipe speciale, momente foarte aparte...

"Tu nu mai eşti lângă mine, fă! Mi te-a luat aia mică - şi tu te-ai dus cu ea!"

Nu putea spune că nu era aşa...

"Şi io am rămas singur aici, cu corpu' tău - şi-al dracu să fiu dacă-mi vine să fac ceva cu el! Că-i gol! Gol-puşcă! Pă dinăuntru-i vid complet! Şi io nu te-am luat că muream după curu' tău; te-am luat că aveai suflet în tine! Şi mă primisei în sufletu' tău şi mă iubeai şi mă simţeam iubit! Acu' mă simt lăsat pe marginea drumului, cu corpu' tău în braţe! Tu ai plecat!"

Nu putea spune că plecase chiar aşa de tare... Adică... Adică ea îl iubea în continuare. Nu putea trăi fără el. Pentru Diamantu' ei, era capabilă să facă moarte de om...

Gândurile, întrebările din gândurile alea o purtau spre un calcul pe care-i era frică să îl facă. Aşa că decise să printeze transcriptul... şi să deschidă mail-ul. Acum avea treabă. Dacă-şi smulgea părul din cap şi bocea până-şi pierdea cunoştinţa, nu câştiga nimic - nici dragostea lui, nici revenirea comorii ei acasă. În schimb, dacă muncea, câştiga nişte bani. Şi câştiga şi încrederea şi ajutorul reginei. Trebuia să muncească.

Îndesă hârtiile în buzunar şi reveni în faţa monitorului - trebuia să muncească.

Ana-Maria

Urcă grăbită treptele, constatând că făcuse ce făcuse şi iar întârziase la întâlnirea cu fata ei... Ciocăni corect la uşă.

- Intră, mami!

Se conformă, încercând să zâmbească cât mai natural:

- Bine te-am găsit!

- Bine-ai revenit!

Florentina se grăbea s-o îmbrăţişeze... şi s-o invite să ia loc pe scaun:

- Ştii cât mă bucur că ai venit?

- Bănuiesc... Dar nu bănuiesc motivul bucuriei.

Fata ei îşi trase scaunul de la birou şi se aşeză în faţa ei:

- Păi mă bucur că te văd! Şi că stăm şi noi de vorbă aşa, ca fetele!

Începu să râdă - putea să-i ceară hârtie şi pix şi să-nceapă să-şi noteze doleanţele prinţesei...

- Auzi, mami? Pot să te-ntreb o chestie?

Aprobă cu capul.

- Tu îl ştii pe Vincent...

- Chiar mai bine decât bănuieşte el că l-aş putea şti!

- Bun! Perfect! Crezi că pot să socializez cu el? Adică putem să ieşim împreună, sau...

- Ţi-am spus şi repet - poţi să te joci de-a adolescenţa cu cine vrei tu. Dar până la un punct.

- Aha!

- Şi te sfătuiesc să te joci cu grijă. Nu uita - alesul tău trebuie să întrunească anumite condiţii. În momentul în care simţi că unul sau altul se apropie de sufletul tău, trece-l prin condiţiile astea. Dacă nu le întruneşte, fă cumva să-l îndepărtezi de tine. Ca să nu-ţi faci singură rău.

Şi arătă spre inimă. Florentina ei aprobă, grăbită:

- Aa, bineînţeles! Mami, voiam să-ţi zic o chestie. Da' promiţi că nu i-o zici lu' tati?

Prinţesa voia să aibă secrete cu ea... Foarte interesant!

- Promit.

- ... O să termin a unşpea prima pe clasă.

Oo, minunat! Se ridică şi-o pupă apăsat pe frunte... Florentina ei jubila:

- Aşa. Şi-acum sunt cuminte şi te ascult cu maximă atenţie.

Bun!

- În primul rând, dă-mi voie să te felicit pentru demonstraţia de dans din Aurari.

- Mulţumesc.

- Nu te pot felicita, însă, pentru decizia de-a o face pe o masă.

Posomorâre...

- Tu ştii cum se numesc fetele care dansează pe masă...

Da, aproba şi se-ncrunta cu viteza sunetului...

- Dat fiind faptul că s-a întâmplat o singură dată, la o singură melodie, poţi spune că "ţi-a scăpat". Dar, pe viitor, te rog frumos să nu mai faci.

- Îţi dai seama că nu mai fac! Atunci, în momentele alea, nu mi-am dat seama...

- Ştiu. Şi de-asta nu te cert, ci doar te rog frumos să nu mai faci...

Categoric, n-o s-o mai facă...

- În al doilea rând, trebuie să ştii că Andrei Donichioiu a devenit interesat de tine.

- Eu nu-s interesată de el, aşa că să-şi orienteze interesu' spre est, la el acolo!

- Nu e bine să-i comunic chestia asta. Băieţii ăia doi, fraţii Donichioiu, sunt un fel de căpcăuni, aşa...

Prinţesa se întreba, din nou, dacă maică-sa se-apucase s-o promită...

- Nu mi-a zis verde-n faţă că te-ar face ţarina lui; dar m-a informat că te-a văzut noaptea pe youtube. Şi a început să facă şi să spună lucruri care-l dau de gol. I-am dat răspunsuri la fel de evazive ca întrebările lui, dar bine ţintite: momentan, eşti ocupată cu şcoala. Şi nu petreci absolut deloc. Asta înseamnă că, cel puţin o lună de-acum încolo, te rog să nu te vezi prin filmări sau poze...

Primi o aprobare grăbită... Decise să atace acum problema asta:

- Pe de altă parte, ideea lui nu-i rea. Ai putea să mergi cu mine, atunci când sunt invitată la petreceri.

- Nu prea cred.

- ... De ce?

- Fiindcă ştiu cum se face "matematica mesei". Tu, Piao şi consilierul. Trei. Rămâne un singur scaun liber. Dacă îl ocup eu, afaceristu'

unde mai stă?

- Mesele alea suportă până la şase scaune, fără a face mesenii să se lovească cot în cot. Dacă vrei să vezi cum sunt petrecerile adevărate, te iau cu mine cu multă plăcere.

Ochii negri o priveau lung, bănuitori, parcă şi-un pic acuzatori...

- Bărbatul ăla care întruneşte condiţiile noastre nu se-nvârte nici prin Aurari, nici prin cercul colegilor tăi. Vino cu mine o dată. E bine să vezi cum arată un asemenea bărbat - ca să ştii ce să cauţi!

Florentina zâmbi cu amabilitate:

- OK! Dacă e într-o sâmbătă, atunci merg şi eu. Da' nu la ăla.
- Te referi la Andrei?
- Păi la cine altcineva?!
- Dacă te referi la Andrei, spune "Dar nu la Andrei".

Mai făcuseră ele "meditaţii" pe tema necesităţii obişnuirii prinţesei cu limbajul elevat - tocmai ca să nu-i scape vreodată vreun porumbel care să strice totul...

- La Luka e bine?
- Da. La Luka e perfect. Şi să ştii că poţi să mă iei şi în România! Că şi-acolo sunt serate cu schepsis!

"Dacă-ţi închipui c-o să te măriţi cu vreun interlop român sau vreun băiat de securist scăpătat, te-nşeli amarnic!" Aprobă şi se ridică:

- Momentan nu se întrevede nimic dansant la orizont. Cum aflu data şi locul, te anunţ. Bine?
- Bine, mami.

Decise să iasă...

Nu reuşise să discute cu ea. Prinţesa îi vorbise despre "ca fetele" - dar fusese reţinută şi distantă. Florentinei încă-i era frică de mama ei...

Apăsă clanţa şi intră în camera lui Léon. Care se ridică, fără un cuvânt, şi se grăbi s-o îmbrăţişeze cu toată forţa lui... Oof, Doamne! Îl trase afară din cameră - şi deschise uşa lui Philippe:

- Bună ziua, maestre!
- Bună ziua, Ana.

Îl sărută pe frunte şi porni spre fotoliu:

- Te rog frumos, ne cânţi şi nouă un concert?
- ... Vă cânt. Ce concert vreţi?
- Ăla care-ţi place ţie cel mai mult.

Băiatul ei cel mic se concentra, îşi aduna gândurile... Ea se aşeza pe fotoliu şi-şi aşeza prinţul pe genunchi...

Era unul dintre cele mai plăcute momente pe care le trăise după ziua de 9 martie...

Isamu

Ana plecase în urmă cu un sfert de oră. Iar el n-avea stare să-şi vadă de treburile SAF Consulting. El avea o problemă uriaşă - şi nu se putea descotorosi de ea până n-o rezolva! Aşa că se ridică şi ieşi; şi începu să urce scara în spirală... Urcă şi scara mansardei şi viră dreapta, pe sub privirea atentă a lui Meili. Intră pe coridorul îngust, trecu prin faţa uşilor deschise şi ciocăni în toc.

- Da.
- Trebuie să discutăm ceva.

Biyu se ridică şi se grăbi să-l urmeze. Contrar tuturor "uzanţelor", acum erau consilier şi angajată; aşa că el mergea în faţă, un pic grăbit... Descuie uşa biroului şi intră. Şi se aşeză la birou, o invită să se aşeze în faţa lui...

Şi-acum trebuia să-i spună... Cum dracu să-i spună chestia asta?

Chipul tinerei se transformă "din scurt". Licărul vesel din privire se stinse; seninătatea dispăru, lăsând locul unei seriozităţi "de oţel"... Îşi aprinse o ţigară şi oftă greu:

- În urmă cu o săptămână, ţi-am spus că vreau să-mi promiţi două lucruri.

Acum era galbenă ca lămâia. Îşi închipuia, cu siguranţă, că cineva aflase...

- În privinţa unuia dintre ele, ai promis. În privinţa celuilalt, nu ai spus nimic...
- ... S-a aflat?
- Nu, nu s-a aflat. În schimb, faptul că nu ai promis cel de-al doilea lucru mă apasă serios.

Capul brunet se plecă imediat...

- Te rog, uită-te la mine.

Nega? Hm...

- Te rog, uită-te la mine.

Biyu oftă greu... şi se conformă.

- Promiţi?

Nu. Nu promitea.

- ... Te rog, nu te juca! Nu te implica în momentele de fericire! Ştii bine că mai mult de 365 de zile nu pot să te ţin aici, cu mine! Şi bănuieşti, sper, că s-ar putea ca următoarea ta misiune să nu fie OK deloc!

Acum aproba. Bun!

- Nu ştiu ce se va întâmpla după 15 iunie. Sunt din ce în ce mai hotărât ca, până atunci, să fac un artificiu care să te ţină aici până în 15 martie 2021. Dar n-o voi face, dacă nu promiţi.

Şi nu promitea... Se sprijini de spătarul scaunului:

- De ce?

Primi o ridicare din umeri. Una complet nemulţumitoare pentru el!

- Te-am rugat să nu te joci!
- Nu înţeleg de ce crezi că mă joc!
- Tu chiar nu-ţi dai seama în ce situaţie afurisită eşti!
- Ştiu perfect în ce situaţie sunt.
- Şi totuşi, nu promiţi!

Exact - se încăpăţâna şi nu promitea! Nu voia ea! Oftă greu... că nu ştia cum s-o convingă...

- ... Nu pot să promit nimic, în privinţa asta.
- De ce?
- Nu ştiu. Pur şi simplu, nu pot!

Extrem de încăpăţânată! Aproape că zărea zâmbetul victoriei pe buzele ei! Trebuia să facă cumva s-o convingă! Şi cum nu prea ştia ce putea să facă, decise s-o ameninţe:

- S-ar putea să nu-ţi mai cer rapoarte.
- Asta este o decizie care-ţi aparţine întru totul. Şi pe care n-o pot influenţa, orice-aş face. Aşa că...

Aşa că mingea era din nou în terenul lui.

- Nu ţi-e frică să nu schimb foaia?

Nu - nu-i era frică.

- Crezi că n-aş putea să mă comport altfel?

Ba da, ştia prea bine că el putea schimba radical foaia...

- ... Ceea ce se întâmplă acum... Eu nu vreau să stric ceea ce se întâmplă acum. Te rog - nu mă obliga să
- Te rog, nu mă obliga să mint.

Şi-asta însemna că... Asta însemna că stingea ţigara, se impunea şi-o trimitea înapoi la mansardă. Stinse ţigara şi-o electrocută cu ochi încruntaţi:

- N-am să-ţi permit să mă pui la suflet. Fiindcă ai avea numai de pierdut dacă o faci.

Biyu aprobă cu capul, semn că "primise informaţia"...

- ... OK. În momentul ăsta, consider că am discutat acest aspect. Şi ţi-am expus limpede părerea mea.

Tânăra aprobă din nou. De data asta chiar zâmbea - aşa că se grăbi să mai lămurească un aspect:

- Intenţionez să-i solicit lui Cheng să-ţi noteze o steluţă roşie în dreptul misiunii ăsteia. Astfel încât, atunci când o să treci prin anumite stări sufleteşti pe care nu le vei putea masca, să nu ai probleme în viaţa profesională. Te-ar deranja?
- Ce? Să se afle? Nu, nu m-ar deranja.

Deci şi ea era de acord ca şefii şi colegele ei să afle despre ce rapoarte discutau ei doi. Era de acord instantaneu, semn că se gândise deja la varianta steluţei... Hm...

Trebuia să se gândească bine la fata asta. La motivele ei. La planurile din mintea ei. Avea de-a face cu o tânără extrem de isteaţă. Iar

în condiţiile astea, cine ştie ce planuri îşi făcuse ea-n minte înainte să-şi pună halatul de mătase şi să coboare la etajul unu! Trebuia să se gândească foarte bine...

- ... Bine. O să te anunţ, când o să fac solicitarea.

Tânăra aprobă şi scoase din buzunar o hârtie:

- Raportul meu.

I-o întindea. Şi îl privea lung, amuzată de îngrijorarea lui... Nu se obosi să-l ia:

- E incomplet. Refă-l.

De data asta, buzele ei zâmbiră. Victorioase. Iar ea se ridică, fără să-şi ascundă strălucirea fericită a ochilor:

- Îl refac şi ţi-l aduc după cină.

Se ducea să-l refacă, să-l...

Acum se lămurise. Copilul din ea se juca. Îi plăcea şi joaca de-a rapoartele, şi momentele lor, şi poate şi senzaţia pe care i-o dădea adrenalina provocată de posibilitatea ca cineva să afle ce făceau ei doi în birou. Şi parcă mai era ceva... O posibilitate micuţă, infimă, dar reală totuşi...

Care erau şansele ca Biyu să-l fi pus la suflet încă dinaintea halatului de mătase?

Care erau şansele ca Biyu să-l scoată din sufletul ei dacă diseară o s-o lovească şi-o să-şi bată joc de ea?

Care erau şansele ca el să reuşească să se comporte aşa?

... Oftă greu - avea de făcut plăţi. Şi documente. Multe. Mai bine să se concentreze la ele. Chiar şi numai ideea de-a ridica mâna asupra unei femei îi displăcea profund - darămite...

Ştefan

Era şapte jumate. Seniorul îi spusese că Ana lui ateriza la Bourges la şapte şi zece. Deci trebuia să apară din clipă-n clipă...

Era obosit. Se simţea stors de vlagă. Emoţia revederii cu ea îl împiedicase să se odihnească - aşa că stătuse huhurez la televizor. Şi-acum constata că fusese gâscan - şi-ar fi trebuit să-l roage pe omul ăsta să-l adoarmă cumva...

Cioc-cioc!

Venise!

Adrenalina îi inundă instantaneu corpul. Inima i-o luase deja razna. Îşi simţea tâmplele zvâcnind. Simţea că se umpluse de energie! Şi-asta însemna că azi, acum, o să reuşească să-i spună!

Îşi pusese-n cap să-i spună că o iubeşte. Cu cuvinte. Îşi pusese-n cap să facă un efort şi să vorbească. Trebuia să comunice cu ea! Cu ei! Avea senzaţia că ei erau foarte calmi şi liniştiţi - şi nu-şi dădeau seama cât de multe lucruri voia el să spună! Şi nu putea! Trebuia să-i oblige cumva să-l ajute să le spună! Să le ceară să-l ajute să avanseze pe calea refacerii! Şi cum numai din strânsul mâinii n-o să reuşească niciodată să le spună să-l ajute să vorbească, o să facă el pe dracu-n patru să-i spună! O să reuşească s-o facă să înţeleagă că trebuiau să dialogheze! Trebuia să găsească ea o soluţie...

Şi era greu, fiindcă se simţea ameţit - şi mai încercase să deschidă gura, când Seniorul nu fusese atent, dar nu reuşise decât să obosească rău şi să-şi dărâme singurel umbra de optimism pe care-o avusese...

O auzea intrând, salutând veselă... Seniorul întreba "ce-ai adus acolo", ea spunea "o drăcie electronică"...

Trase adânc aer în piept, smuci de maxilar - iar usturimea cauzată de ruperea pielii uscate de pe buze îl făcu să geamă!

Ana-Maria

Hei! Ştefan!

Trânti cutia în braţele Seniorului şi se repezi spre pat! Şi văzu cum pieptul soţului ei se umple cu aer - şi-l auzi gemând numele ei!

- Aa!

La naiba! Puse frână lângă pat şi-i acoperi imediat gura cu mâna:

- Nu!

Ia - ce făcuse? Reuşise să distrugă toată munca medicilor? Cifrele de pe perete o luaseră razna...

- Mm!

Doamne, ce căpos! Mm-ăia pe nas acum! Reveni la el:

- Nu vorbi! Nu mai spune nimic! Te rog!

Îl simţi încordându-se - şi se grăbi să ridice palma, ca să nu-l vadă smucind capul şi leşinând... Era roşu ca racul - şi-o privea cu ochi disperaţi şi gemea... Şopti, simţind că ochii i se umplu cu lacrimi:

- Nu vorbi! Nu te extenua!

- Un!

- Nu mai spune nimic!

- Un!

- Ştefane!

- Aa!

La dracu! Ridică vocea la el:

- Nu mai vorbi! O să leşini!

Îl oprise în ultima clipă... Soţul ei închise ochii - şi scoase aerul din piept într-un oftat amar... Fir-ar să fie de treabă!

- Nu mai poate să tacă.

Clătină încet capul - că se extenuase rău căposul ăsta, aşa că testul cu tastatura ieşea azi complet din discuţie...

- Trebuie să spună ce gândeşte. Nu poate doar să asculte. Mai ales când ştie cât de multe lucruri ar trebui să-ţi spună - şi despre tine, şi despre el, şi despre afaceri... Despre copii... Despre nea Dumitru, despre...

Aşa era - dar uite ce făcuse căposul! Se dereglase de tot! Oftă greu:

- Ştiu. Şi tocmai de-asta îi adusesem o tastatură mai specială...

Ochii verzi se deschiseră imediat - şi-o priviră cu speranţă şi recunoştinţă... Îl privea, privea buzele sângerii şi-i venea să-l ia la bătaie rău de tot - că sigur simţea usturimea...

- Auzi, Ano? Ţi-am mai spus vreodată că eşti genială?

Da, îi spusese. Dar nu asta era important acum. Soţul ei abia aştepta să afle şi el cât de specială era tastatura aia! Şi nu ştia cum s-o roage să-l ierte mai repede şi să-i pună tastatura sub degete...

- Ia uite, Ştefane, ce ţi-a adus nevastă-ta!

Soţul ei părea mulţumit de "cadou"...

- O probăm?

Bineînţeles că el abia aştepta să apese tastele! Îi făcu loc Seniorului şi se grăbi la Piao:

- Te rog, fă rost de un strugurel hidratant.

- Sau o cremă specială.

- Da - o cremă specială.

Consilierul ei "rupsese uşa"... Luă un tifon şi se grăbi să-l ude. Şi reveni lângă pat. Umezea uşor buzele, încerca să şteargă sângele fără să-i provoace usturime... Seniorul robotea pe-acolo, trăgând de fire... Ia - se potriveau clemele micului monitor?... Bineînţeles că se potriveau! Doar erau "meşterite" de Aleodor - care nu producea nici măcar un cuvânt despre Trésor, aşa că simţea nevoia să performeze în toate celelalte ordine pe care le primea. Clemele alea prinseseră monitorul de suportul televizorului. Erau unul sub altul acum. Era foarte bine - soţul ei trebuia doar să plece un pic privirea...

Primi partea stângă a tastaturii şi i-o aşeză sub palmă. I-o prinse de încheietură... Degetele slăbite încercau să se îndoaie, să "exploreze" poziţionarea butonaşelor... O să fie destul de dificil - era obişnuit cu tastaturile STAS, iar asta era mai mică...

Seniorul porni monitorul:

- Ia să vedem dacă le-am pus corect...

Le pusese corect. Aşa se exprima el când nu putea să spună "fă-i o probă". Era bine...

- Aici, la degetul mare, în lateral, simţi un buton? De aici ştergi ecranul. La celălalt deget mare e butonul on-off... Nu ai tastele din exterior - shift şi tab. Şi nici pe cele numerice. Ai doar literele. Aici e backspace... Aici e Enter... Jos aici sunt cratima şi semnul întrebării... Punctul şi virgula sunt tot jos, în dreapta...

Soţul ei apăsa încet fiecare tastă... Cifrele de pe ecranul aparatului care-l monitoriza începuseră să coboare, pe măsură ce el descoperea că putea să comunice...

Enter. Apăsase toate tastele. Le terminase. Acum...

"ana"

Începu să râdă:

- Prezentă!

Cifrele de pe perete arătau că regele ei era fericit... Îi fură un sărut uşor de tot, să nu le provoace suferinţă buzelor frumoase...

"je taime comment un fou aime une idee"

Îl certa cu degetul - acum o răsfăţa rău...

Şi acum vedea începutul unui mesaj care-o să-i facă să se certe rău. Nu va reacţiona; îl va aştepta să apese Enter. Scria destul de greu...

"te implor, du-te la cannes şi încuie-te în dormitor"

- Nu.

"diamant poate să conducă afacerea."

- Diamant conduce afacerea. Partea lui de afacere. Ca de obicei.

"nu mai ieşi în faţă..."

- Locul meu este acolo unde ar trebui să fii tu. Atâta timp cât tu eşti regele, eu îţi ţin locul. Iar *Mister P* a fost de acord cu chestia asta.

"vorbesc eu cu el. nu mai ieşi în faţă. du-te la cannes şi încuie-te acolo."

Aa, da? Ia să-l potolească ea!

- Te rog, mă laşi să discut puţin cu soţul meu?

Seniorul se grăbi să iasă. Şi să închidă uşa. Rămăseseră doar ei doi...

"Sunt microfoane pe-aici? Ne-a plantat vreo urechiuşă, să ne asculte şoaptele?" Soţul ei nu ştia răspunsul la întrebarea asta... Prea bine! O să-i şoptească foarte încet, la ureche!

- În prima ta noapte în spital... Primul lucru pe care l-a făcut *Mister P* a fost să-l trimită pe Senior aici. Iar primul lucru pe care l-a făcut Seniorul când a ajuns aici a fost să pună între tine şi aparatura spitalului propriul laptop. Ai înţeles?

Soţul ei clipi concludent. Bun!

- Diamant a venit aici în ziua aia şi mi-a spus că medicii te pot salva fără probleme - dar *Mister P* te poate ucide cu un singur telefon. Mi-a spus că Perla vedea în cărţi moartea ta... Diamant mi-a spus că *Mister P* trebuie să rămână neutru. Că, dacă îl las să conducă el, poate să spargă şi să vândă afacerea.

Soţul ei tasta destul de repede...

"mister p nu va face niciodată asta"

- Şi eşti dispus să-l laşi să conducă afacerea, ca să vezi care dintre noi doi are dreptate?

"da"

- Ştefane...

Ochii verzi o trimiteau de urgenţă în nişa de nouă metri pătraţi de sub pat...

- Eu conduc deja afacerea. Sunt deja în faţă. Apăs pe butoane - şi treaba merge înainte, semn că le apăs bine...

"e periculos"

- E şi mai periculos să mă ascund acum. Am intrat în horă, trebuie să joc!

"nu mai ieşi din vilă"

- Ba să ştii că fac turnee chiar de mare succes! Odată-mi vine să le fac consilierilor o vizită surpriză! Şi-i iau la rând şi le pic pe cap ca CTC-ul! Să-i vezi ce cuminţi şi ascultători sunt...

"nu mai ieşi din vilă"

Făcu un pas în spate - şi-l privi lung, serioasă:

- I-am spus lui Isamu, i-am spus lui *Mister P*, am spus-o tuturor celor care m-au întrebat cum mi se pare sarcina asta nouă! O să ţi-o spun şi ţie. Mediul de afaceri mi se pare misogin până-n adâncul măduvei spinării! Şi constat acum că tu eşti la fel de misogin ca şi ei!

Îi întoarse spatele şi-l auzi gemând. Porni spre uşă:

- Nu-nu! M-am săturat să tot fiu luată drept o femeie extrem de frumoasă şi-atât! Sunt capabilă să conduc afacerile astea! Şi-am să le conduc! Şi-am s-o scot la capăt cu toate - şi cu tovarăşii, şi cu duşmanii! Şi cu Trésor! Şi cu copiii noştri! Am s-o scot la capăt şi cu tine, să ştii!

Auzi un nou geamăt. Deschise uşa:

- Am plecat. Pa.

Soţul ei strigă de-a binelea:

- Aa!

Iar Seniorul îi blocă trecerea şi-o împinse înapoi, în rezervă:

- O să fac o chestie care-o să uimească pe toată lumea. Cu tastatura din dreapta o să-i rup lui degetele, iar cu aia din stânga o să-ţi sparg ţie nasu'. Iar după aia o să-mi iau sarsanaua şi-o să plec - că mai am destule alte treburi în afara voastră, să ştii! Şi nu-s nici consilier marital, nici mediator!

Fu împinsă la pat şi răsucită spre Ştefan. Iar Seniorul ordonă, fără să-l scape din privire:

- Tu termină cu căcaturile - că se descurcă de minune şi e mai bine păzită ca niciodată! Locul ei e în faţă acum! Iar tu termină cu căcaturile alelalte - că nu-ţi spune să te-ascunzi pentru că te crede proastă!

Ha? Păi el de unde ştia ce discutaseră ei aici?

- Nimeni nu te consideră proastă. Te-au considerat neştiutoare la început - dar s-au lămurit repede ce-ţi poate capul şi pielea şi acum te tratează de la egal la egal.

Daa, sigur! Ştia el că o tratau de la egal la egal! Se răsuci spre monitor - şi verifică, cu coada ochiului, ecranul. Era gol, evident...

- Băgaţi-vă minţile-n cap - şi discutaţi constructiv. După cum arată peretele ăla, în maximum zece minute Ştefan o să doarmă dus.

Deci aşa - în maximum zece minute...

Oftă greu - şi scoase, o dată cu suflul de aer, tot necazul provocat de încăpăţânarea cu care "fusese trimisă la cratiţă". Reveni spre soţul ei, se aplecă şi-l sărută... Tastele ţăcăneau...

"ce fac copiii?"

- Sunt bine. Sunt cuminţi şi ascultători. Au înţeles situaţia, au înţeles de ce trebuie să stea încuiaţi în vilă şi să meargă la şcoală cu bodyguardele chineze...

"mi-e dor de ei."

- Vrei să ţi-i aduc sâmbătă aici?

"da"

- Atunci sâmbătă o să-ţi facem o vizită.

Ştefan scria...

"nu te-am crezut niciodată foarte frumoasă şi atât."

- Ştiu.

"şi ştii bine că am încredere în tine."

- Ştiu.

"am încercat mereu să te ţin departe de ochii lor. pentru că sunt oameni periculoşi."

- Şi ai făcut foarte bine. Dacă nu mă piteai chiar aşa de bine, n-aş fi reuşit acum să-i uimesc - şi să-i joc uite-aşa...

Îi arăta cum îi juca ea pe toţi pe degete... Ochii verzi se întristau...

- ... Ce e, iubirea mea? Ce nu-ţi place?

"mi-e dor de tine."

- Eu, dacă n-ar fi milioanele de afaceri mari şi mici, probabil că aş înnebuni...

"iartă-mă..."

Ei, na! Îşi trase scaunul lângă pat şi se aşeză comod, ca să se joace cu degetele prin părul lui şi să-l adoarmă:

- Stai liniştit, că te-am iertat. Indiferent ce crezi tu că ai făcut - ştii bine că eşti întotdeauna iertat din oficiu...

Ea încerca să glumească, el părea mai trist ca niciodată...

"trebuia să plec cu maşina..."

- Eu mă bucur că ai plecat cu elicopterul. Cine ştie ce se putea întâmpla cu blindata...

"din cauza mea eşti tu acum în atenţia lor..."

- Ştefane... Îmi place sarcina asta nouă. Îmi place să-i văd cum fac când apar eu. Toţi leii-paralei care tunau şi fulgerau pe sub privirea ta atentă s-au făcut aşa nişte lei-paralei cu mănuşi de gală...

Soţul ei nu mai scria... Păi, normal că nu mai scria! Era obosit! Nu

spusese Seniorul că în zece minute dormea dus? Începu să chicotească, în încercarea de a-l ajuta să adoarmă repede şi să viseze frumos:

- Să vezi ce frumos e... Se-nşiră toţi supuşii pe pistă, numa' unu' şi unu'; iar consilierul, încorsetat în ţinuta de gală, ia poziţia lângă scara avionului. Şi atunci apar eu - buclată, fardată, îmbrăcată după ultimul răget al modei, căţărată pe toace de-alea infinite şi cu pălărie cu boruri mari şi ochelari de starletă pe nas... O să-ţi aduc poze, de la Părintele. Să vezi tu ce nevastă ca-n filme ai...

Scria ceva... ***"pozr"***. Cerea poze - şi era obosit, nu prea mai nimerea tastele...

- O să-ţi aduc şi poze, şi filmări. Şi cobor eu scara avionului, iar consilierul îmi pupă mâna şi-mi ia laptopul şi-mi oferă braţul şi păşeşte stângaci - că ei nu ştiu pasu' ăla de însoţitor de starletă...

"sunr ascuktătiri?"

- Foarte ascultători. Cred că le e jenă să mă contrazică! Adică să încerce să-mi dirijeze deciziile! Dacă le zic că vreau să stau io în faţă la şofer, să vezi ce feţe fac! Şi cu câtă graţie îmi spun că ei mă consiliază să stau totuşi în spate, că aşa s-au antrenat băieţii de la pază - cu VIP-ul pe bancheta din spate...

"spune"... Aproape adormise Ştefan al ei...

- Şi ştii ce-mi place? Facem videoconferinţă cu toţii, iar eu le trasez liniile directoare. Şi pe urmă le zic "Vorbim" şi le zâmbesc dulce şi le fac cu mâna - aşa ca miss Univers când iese din scenă... Iar ei, monumente de testosteron şi sânge rece şi-alte alea fac şi ei cu mâna, complet dezorganizaţi şi încurcaţi de noul salut... *Mister P* le-a zis, la prima şedinţă, că el e consilierul-şef şi-i supraveghează deja pe toţi. Şi-atunci l-am pus să promită că am libertate deplină în privinţa deciziilor care vizează neamul Ionescu - iar el a promis şi-a spus că a îmbulinat-o... Că a intrat în echipa consilierilor, aşa că au îmbulinat-o cu toţii...

Ţac... ţac... ţac... ***"lol"***. Ştefan visa frumos acum. Lăsă capul pe pernă şi şopti, privind lung profilul slăbit:

- Je suis perdu, vois-tu / je suis noyé, / inondé d' amour; / je ne sais plus si je vis, / si je mange, / si je respire, / si je parle; / je sais que je t' aime...

Lăsă capul pe pernă şi închise ochii. Nu se mai ducea azi la conac - rămânea aici cu el. Ca s-o găsească tot aici, când se trezeşte...

Rebeca

Stătea lungită în pat, în întuneric, şi privea rama foto...

Micuţa ei era frumuşică foc. Moştenise chipul lui Diamant... Nee - avea şi de la ea unele trăsături! Forma bărbiei era de la ea! Şi forma sprâncenelor! Şi, bineînţeles, culoarea ochilor! Şi Diamant avea ochi albaştri - dar azi, aici, acum, ochii micuţei ei semănau cu ochii ei...

O privea şi realiza cât de mare era, totuşi, posibilitatea ca ea şi Trésor să nu se mai revadă vreodată... Realiza cât de mare era posibilitatea să sune telefonul - şi să afle că soţul ei apăsase pe trăgaci şi...

Se ridică şi aduse şi cealaltă ramă foto - cea din living. Acolo avea fotografii mai multe. Derula... Derula... Stop.

Puse cele două rame una lângă cealaltă. Diamant în rama din dreapta, Trésor în rama din stânga...

Oare putea trăi fără ea? Oare, dacă nenorocitul care ordonase uciderea cumnatei regelui se înfuria... Culcă încet rama din stânga...

Oftă greu - nenorocită socoteală! Şi nenorocit rezultat! Se bătea cu pumnii-n piept că murea fără fetiţa ei, că nu putea trăi fără ea, că nu mai era om fără ea - dar trăia, practic, fără ea de două luni deja! Sâmbătă se împlineau două luni! Iar ea era vie, nevătămată şi premiantă într-ale afacerilor! Că era pe locul trei în graficul şefei ei! Mai făcuse o şmecherie cu păpuşa, mai improvizase cu calmante, mai venise el... De, vorba aia, ajunsese să uite de ea! Nu aşa-i spusese lui Diamant la telefon? Că uitase de fetiţa lor? Şi nu tot ea îi spusese lui Diamant că o să-i facă doi băieţi "indiferent" ce se va întâmpla cu Trésor? Uite că, în subconştientul ei, simţise încă de pe-atunci că era foarte posibil să nu-şi mai revadă vreodată fetiţa! Şi, vorba aia - nu plănuise să-şi zboare creierii, ci să-i facă soţului ei doi băieţi... Doi, nu unul...

Şi uite cum trăgea ea concluzii... Uite cum îşi privea ea lung soţul şi trăgea concluzii...

Stătea singură de ceva vreme. Un timp, Diamant o tot vizitase, o tot sunase... Şi, uşor-uşor, se îndepărtase de ea. La fel de uşor, ea trecuse de la zecile de telefoane zilnice către autorităţile care-o căutau pe Trésor, la sutele de telefoane care-l căutau pe el. Da, trăia şi acum fără el - că îi despărţeau mii de kilometri! Dar azi nu sunase nici la Interpol, nici la DCRI - sunase la el. Adică nu sunase - îi trimisese nişte versuri. În loc să caute pe net ştiri despre fetiţa ei, ea căutase poezii de dragoste... Şi-apoi ascultase melodia pe care i-o trimisese el... Ca şi cum dragostea ei, echilibrat împărţită între ei doi, pornise într-adevăr în 9 martie în căutarea fetiţei ei - dar gonea acum înapoi, la Diamant! Care însă fugea de ea acum! Erau nebuni...

Îşi scoase inelul şi-l lăsă pe pătură. Îşi privea mâinile... Vedea scobitura în forma degetului, pielea un pic decolorată...

Putea să trăiască fără el?

... Nu - degeaba încerca să calculeze aşa. Dacă ar fi ştiut unde e Trésor, sau unde trebuia să-i scrie, probabil că i-ar fi scris 24 din 24! Aşa că nu calcula bine...

Dragostea ei alergase după Trésor. Diamant rămăsese singur - şi se supărase rău atunci când el încercase să alerge cu ea, dar ea îl împinsese deoparte şi sprintase spre micuţa ei. Acum, Diamant se supărase. Adică se săturase s-o tot aştepte! Diamant se îndepărtase mult de ea. Iar ea, dragostea ei, alerga din toate puterile ca să se-ntoarcă la ea - ca să alerge mai departe pân' la el! Soţul ei se îndepărtase...

Până acum, dragostea ei se împărţise între ei doi - fetiţa şi soţul. Da, el nu locuise cu ele - aşa că, probabil, îl răsfăţase rău atunci când "îl prinsese" la conac. Şi în Aurari îl răsfăţase rău... Pentru el, bărbat învăţat să-şi trăiască viaţa singur, răsfăţul ei fusese un fel de paradis... Normal că Diamant se obişnuise cu paradisul ăla! Şi normal că nu-i plăcea chestia asta chinuită de-acum! Şi mai erau şi supăraţi fleaşcă amândoi - că le furase un dement copilu'...

Pentru Diamant, ceea ce primea acum nu mai era de-ajuns. Era sinceră şi recunoştea, cu mâna pe inimă, că nici ea nu s-ar fi mulţumit...

Oare ce se va întâmpla dacă, într-o zi, o să primească un sicriu la conac? Iar în sicriu va fi cadavrul lui Trésor?

... Probabil că nu se va putea ocupa de înmormântarea ei. Probabil că medicii nu vor reuşi s-o repună pe picioare înainte de parastasul de 40 de zile. Aşa că, după ce se va externa, ea se va duce la cavoul micuţei ei... Şi...

Şi nu şi-ar zbura creierii. După ce-ar avea certitudinea că o pierduse, s-ar uita după el - soţul ei. S-ar gândi că şi el suferă, că şi lui îi e greu, că era micuţa lui de suflet, că... Că soţul ei are nevoie de ea - soţia lui. Şi că, undeva în subconştientul lui, ideea că ea o să-i facă doi băieţi îl ajutase să treacă un pic mai uşor peste pierderea reginuţei lor. Ar încerca să ajungă până la el, să-l convingă să o primească lângă el, să îl sprijine, să-l ajute măcar cu o vorbă bună... Ar suporta cu stoicism toate cuvintele pe care el i le-ar fi adresat - şi se referea, bineînţeles, la cele acuzatoare. Că doar ea pierduse copilul - nu? Ea lăsase copilul la conac şi plecase la aerodrom! Ea lăsase paza mult diminuată...

Dacă Trésor va muri, ea nu-şi va zbura creierii. Ea se va grăbi la soţul ei - şi se va grăbi să rămână iar gravidă. Nu putea trăi, totuşi, fără copil...

Simţea că îl pierde pe Diamant. Simţea că ea era soţia lui... dar, mai mult decât soţie, era mama fetiţei lui. Ei trăiau la distanţă; din punctul ăsta de vedere, n-avea rezolvare. Iar atunci când el venea la ele, îşi lua comoara în braţe şi strălucea tot. Începuse să vadă lucrurile altfel decât le văzuse până acum...

"Tu nu mai eşti lângă mine, fă! Mi te-a luat aia mică - şi tu te-ai dus cu ea!"... "Acu' mă simt lăsat pe marginea drumului, cu corpu' tău în braţe! Tu ai plecat!" Învăţase pe de rost cuvintele lui...

"Ştii, Diamante? Aş putea să spun şi eu chestia asta! Aş putea să spun că mă simt părăsită şi trădată - şi că, imediat cum n-ai mai avut copii la conacul ăsta, te-ai concentrat la copiii din Aurari. Şi mie

mi-ai căutat nod în papură ca să ai motiv să nu mai treci pe-aici, să nu-mi mai răspunzi la telefon...” “Aş putea să spun că nu ridici un deget ca să dai de-un capăt de informaţie şi s-o găsim”... “Aş putea să spun că eşti egoist şi te gândeşti numai la tine şi ce-ţi doreşti tu - şi nu-ţi pasă de suferinţa mea şi o calci în picioare “...

Ar fi avut multe de spus. Şi ea. Dispariţia lui Trésor deschisese “cutia Pandorei” din minţile lor. Dezlegase gândurile pe care, în orice alte condiţii, nici el şi nici ea nu le-ar fi rostit vreodată. Dispariţia lui Trésor îi adusese, de fapt, pe marginea prăpastiei! Dacă Aleodor îl sunase pe nea Dumitru şi-i dăduse de înţeles că Diamant se pregătea “să sară gardu’” de bunăvoie...

Culcă fotografia lui. Ridică fotografia lui Trésor. Dacă, la un moment dat, Diamant îşi va zbura creierii ca s-o elibereze pe Trésor...

Nu. Diamant n-o să facă niciodată asta. Indiferent cât o iubea el pe Trésor! Diamant n-o să riște să o omoare pe ea! Fiindcă, dacă se omora, ştia că ea îl va urma imediat! Ca dovadă, doar ce se gândise la posibilitatea asta - şi privea fotografia şi constata că ar fi respins-o pe fetiţa lor şi-ar fi urât-o şi-ar fi gonit-o, sau...

Culcă şi fotografia ei. Şi-şi puse inelul înapoi pe deget - indiferent ce va fi, ea va rămâne soţia lui Diamant până în ultima clipă a vieţii ei. Şi după moarte - că n-or să fie nebuni, să-i scoată inelul înainte s-o îngroape...

Se răsuci cu spatele la fotografii. Şi închise ochii.

“După ce ţi s-o-ntoarce ce-o fi să să-ntoarcă, gândeşte-te bine dacă s-a-ntors ceva şi pentru mine. Şi, dacă nu s-a-ntors decât pentru voi două, nu mă suna”...

Dragostea ei mai avea un pic - doar un pic mic de tot - şi reajungea la ea. Şi-apoi o să alerge constructiv, în direcţia lui. Şi-atunci or să le arate tuturor că nimeni şi nimic nu-i putea doborî pe ei doi.

8 mai 2020 - vineri

Ana-Maria

Mobilul ei începu să cânte. Oficialul. Se grăbi să-l ia... şi să răspundă:

- Da.
- Bună.
- Bună, Cheng.
- Te pot vizita cinci minute?
- Bineînţeles!
- Mulţumesc.
- Te aştept.

Închise şi-şi privi ceasul. La unu fix trebuia să decoleze spre Sremska Mitrovica. Era de-abia ora zece, dar ea era în trening - aşa că... Isamu îl anunţa pe Claude că aşteptau musafiri... Tot baletul ăsta cu securitatea începea s-o obosească...

- Poate avem noroc!

Poftim? Isamu zâmbea încurajator... Aa, da - poate aveau noroc. Ea una se cam îndoia de norocul ăla - dar... Fu rândul mobilului lui Isamu să cânte. Păi ce, ajunsese deja?

- ... Da. Să intre.

Se părea că ajunsese! Consilierul ei se grăbea spre uşă:

- Mă duc eu - poate-i smulg vreun secret, vreo şmecherie, ceva!

Să se ducă el... Ea una se muta pe canapea. Şi se gândea chiar acum că nu se putea totuşi să aibă chiar atât de mult noroc încât “s-o descurce” China cu problema răpirii nepoatei ei! Aseară târziu primise un mail destul de neliniştitor, apropo de Diamant! Cumnatul ei vorbise cu Rebeca la telefon, după care se dusese în cazino şi redecorase. Cu pistolul. Tensiunea din familia lor creştea îngrijorător. La ce cuvinte spusese el şi auzise ea, presimţea că tensiunea asta o să ducă la capete sparte, mâini rupte şi ochi vineţi - şi zero finalitate normală, practică, logică, de bun simţ...

Uşa rămăsese deschisă. Îi auzea urcând. Cheng spunea că a îmbătrânit, pentru că zborul i se păruse mult mai lung de data asta; Isamu râdea şi spunea că poate-a ocolit avionul, ca să-i scadă lui încrederea în forţele proprii... Şi iată-l.

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.

Îl invită să se aşeze lângă ea:

- Da’ ştiu că te-au ţinut ceva-ceva...
- Da, am participat la o mulţime de şedinţe...

Normal că nu se dusese până acolo doar pentru Trésor... Chinezul o privi lung, serios:

- Mă tem că am o veste proastă pentru tine.

OK, nici o problemă - bănuise că n-o să primească cine ştie ce ajutor... pe lângă tona de ajutor pe care-o primea acum.

- La nivel diplomatic înalt, bunele relaţii de cooperare ruso-chineze primează în faţa vieţii unui copil de şapte ani.
- Mă aşteptasem să fie aşa.
- Eu, nu. Eu mă aşteptasem ca datele din biblioraftul meu, coroborate cu actuala stare de fapt, să-i convingă să acţioneze. Şi să nu lase apele să se tulbure mai mult decât le-a tulburat accidentul lui Ştefan.

Îl privea lung şi încerca să decodifice mesajul; el tăcea şi nu-i dădea nici un indiciu... Isamu oftă greu:

- Măcar au lăsat lucrurile aşa cum erau acum opt zile?
- Da. Mi-au spus că va trebui să mă descurc aşa cum m-am descurcat şi până acum. Că m-am descurcat foarte bine - şi mi-au arătat propriile documente, ca dovadă că au dreptate...

Îl bătuseră cu propriile arme! Ha! Ştiuse ea că China are momente de sadism, dar...

- Nu mi-au dat undă verde să-i lichidez, dar nici nu mi-au interzis

să mă apropii de ei.

- Care "ei"?

- Ei, executanţii din jurul fetiţei. Pur şi simplu, mi-au dat de înţeles că asta e maximum din ceea ce pot face ei în privinţa asta. Şi că trebuie să mă descurc cumva cu cât am primit. Am insistat, le-am explicat, dar... Îmi pare rău - nu i-am putut convinge.

- Nici n-aveai cum să-i convingi. La nivelul ăla, Trésor e cel mult un moft.

- Îţi promit

- Nu trebuie să-mi promiţi nimic. Şi chiar te rog să nu-mi promiţi nimic!

- Atunci, Isamu, îţi promit că n-am să mă dau bătut - şi-am să fac pe dracu-n patru s-o găsesc şi s-o aduc, vie şi nevătămată, în curtea conacului din Bourges.

Consilierul ei aprobă, monument de seriozitate:

- Am să ţin minte lucrul ăsta.

Cheng se ridică şi întinse mâna spre ea:

- O să te rog să-mi scuzi graba - dar, cu cât mă întorc mai repede la Nisa, cu atât mai repede prelucrez informaţiile primite recent şi obţin indiciile din ele. N-aş vrea să constat că, în lipsa mea, au schimbat-o din nou cu vreo sosie!

- Bine, Cheng.

Şi, de data asta, îl conducea ea:

- Te rog să mă ţii la curent cu mersul lucrurilor.

- Aa, bineînţeles! Mai ales că nu pot interveni dacă n-am aprobarea ta!

Isamu o trase un pic de bluză, încercând "s-o semnalizeze" să nu treacă de prag. Aşa că încetini:

- Eu te rog doar să nu intervii în momentele când e periculos pentru ea.

- Bineînţeles că nu voi interveni dacă nu sunt mie-n sută sigur de sorţii de izbândă! Este totuşi un copil de şapte anişori! Nu pot face un război urban în jurul ei - nu?

Aproba şi-l privea lung... Cheng porni spre scară:

- Vorbim.

- Vorbim.

Isamu ţâşni pe lângă ea:

- Te conduc eu.

Îl lăsa pe el să-l conducă... Reveni la biroul ei.

Deci China nu se amestecase în socotelile lor. Mai bine spus, China le oferise de la bun început ajutorul maxim - şi nu mai ceda nici un milimetru în privinţa asta! Nu putea să se plângă de chestia asta, de vreme ce Aleodor Gaboraş produsese zero rezultate iar nea Nicu Cărare avea doar nişte zvonuri...

Îşi aprinse o ţigară şi încercă să se concentreze asupra cifrelor. Trebuia să le reţină. Azi o să discute cu două persoane extrem de importante. Dacă-i reuşea şmecheria, putea spune că autostrada europeană era pe jumătate finalizată.

Isamu

Cheng pornise spre parter. Şi era destul de grăbit, semn că zicea "săru' mâna" că scăpase atât de ieftin! Păi dacă-şi închipuia că scăpase, o să-l înveţe el să nu mai spună vreodată "hop" înainte să treacă de poartă! Îl înhăţă de braţ şi ţâşni cu el pe scări:

- Hai!

Evident, Cheng se apucase de balustradă! Evident, nu se oprise! Evident, nu comenta nimic!

Ajunseră în living. Bun! Îl smuci şi-l îndesă în bucătărie - unde Isabelle şi Emilie păşiră în spate, ca două oiţe speriate... Îl întoarse spre el şi-l atacă în şoaptă, în chineză:

- Cu mine nu-ţi merge! Ascult!

Ochii negri deveniră... trişti:

- După ce am vorbit patru ore non-stop, după ce am prezentat datele şi concluziile şi le-am spus că o intervenţie diplomatică la nivel înalt ar putea rezolva problema, m-au întrebat de ce vin eu cu solicitarea asta. De ce nu vine umbrela ei cu ea. Că se-nţeleg foarte bine, ei cu el - n-ar fi decât o formalitate...

Mda... Păi... Hm! Adică... Adică...?

Cheng scoase o hârtie împăturită... pe care bineînţeles că se repezi să i-o ia!

"Mi-au spus că e de datoria noastră să protejăm familia Ionescu, iar fetiţa e membră a familiei. Dar nu avem nici dreptul, nici datoria să ne amestecăm în problemele interne ale concernului Ionesco."

Clar. Se lămurise. Acum chiar era lămurit! Îi înapoie hârtia iar Cheng se grăbi să iasă:

- Vorbim.

- Vorbim.

China proteja familia contelui, dar nu-i făcea curăţenie în afacere...

Îşi aprinse o ţigară şi porni spre geam. Iar cele două femei se despărţiră imediat - porniră una spre dreapta, cealaltă spre stânga. De ce erau aşa speriate, nu ştia...

Se uita lung spre grădină şi calcula...

Deci, "bunele relaţii de cooperare ruso-chineze primează în faţa vieţii unui copil de şapte ani". Asta însemna că personajul care comandase uciderea Rebecăi era un rus "la nivel înalt". Plus "problemele interne ale concernului Ionesco"...

Leonard?... Păi, Leonard nu era rus. Nu făcea afaceri cu Rusia. Nu se apropia nicicum de cei doi fii ai lui - îşi vedea strict de traficul cu armament către ţările arabe, de traficul de droguri, de controlat economic ţări sărace de prin Africa... Leonard era prea ocupat, ca să se lege la cap cu asemenea "potlogărie". El, ca s-o omoare pe Rebeca, ar fi trimis un singur lunetist. Nu s-ar fi complicat...

La urma urmei, chiar avea senzaţia că greşea atunci când se gândea că scopul atacării conacului fusese uciderea Rebecăi! Femeia aia putea fi omorâtă în atât de multe feluri! Inclusiv prin otrăvirea apei menajere! Inclusiv prin otrăvirea comenzii online de alimente! Inclusiv prin bombardarea conacului! În plus, conacul fusese atacat după ce Rebeca ieşise de-acolo - şi cum nu plecase cu elicopterul, ci cu o blindată...

Nu voiseră s-o omoare; nu voiseră nici informaţiile din calculatoare. Voiseră...

Voiseră o pârghie cu care să-l poată clinti pe rege. O sfoară de care să poată trage, ca să-l "dezrădăcineze" din Franţa. Iar regele era aşa un tip uriaş şi solid, că dacă nu acţionau sfoara şi pârghia cu multă atenţie, riscau să-l vadă rostogolindu-se peste ei. Şi ucigându-i cu propria greutate. Ştefan nu murise; Ştefan se trezise - şi-şi revenea destul de bine, după părerea lui. Aşa că punea un "Nu" în dreptul lui Leonard şi continua să socotească. Încet, cu grijă şi atenţie, fiindcă nu era bine să facă presupuneri în asemenea problemă sensibilă...

Rusia... Rusia avea foarte multe grupuri de interese. Nu era un expert în ele; dar ştia sigur că Serghei Aksionov ar fi putut fi convins să dea o mână de ajutor la dezrădăcinarea regelui din vestul Europei şi mutarea lui în est! Ştefan era prieten bun cu Serghei. Se înţeleseseră minunat încă din prima clipă! Deci, aici nota o steluţă...

Olexandre Ianukovici nu avea de ce să se implice în răpirea micuţei. Ăla nu se încurca cu prostii. În plus, ce-avea de împărţit, împărţea cu Gabriel şi Andrei. Ăla ştia ce înseamnă o organigramă stufoasă; şi nu lucra "pe departe", ci rezolva punctual problemele pe care le avea cu diverşi indivizi. Nu tăia tot copacul dacă vedea o omidă pe-o crăcuţă...

Dimitri Popov era prieten şi partener "fără pată"...

Boris Lazarev avea treabă cu Ştefan în măsura în care regele avea nevoie de gaz ca să topească nişte inele second - şi n-avea...

"Rodka" Papanov avea de împărţit strict cu Leonard...

Problemele interne ale concernului Ionesco" plus "bunele relaţii de cooperare ruso-chineze" dădeau un singur rezultat. Fraţii Donichioiu. Unul dintre ei avusese ideea de a-l dezrădăcina pe rege din Franţa - şi, eventual, de a-l îndepărta şi de Diamant. Socotind aşa, toate piesele puzzle-ului se potriveau de minune! Angajaseră mercenari sârbi - ca să-l discrediteze pe Luka, alt mare favorit al lui Ştefan - şi trimiseseră

scrisorile de răscumpărare din Nisa - ca să arunce o umbră de îndoială asupra umbrelei chineze. Şi n-avuseseră nevoie de informator - ăia doi cunoşteau foarte bine sistemul de securitate de la conac, de vreme ce-l tot vizitaseră periodic şi li se răspunsese la curiozitatea firească. Calculând aşa, lucrurile erau evidente. Se întreba, însă, care dintre ei era sursa răutăţilor - Gabriel sau Andrei? Gabriel era "partea violentă" - dar, tocmai pentru că se ştia care dintre ei are armată privată, era tentat să se gândească la un plan al lui Andrei. Sau, poate că planul fusese al lui Gabriel, iar Andrei tocmise mercenarii! Asta numai ei ştiau! În clipa asta, el îl boteza pe cel care ordonase atacarea conacului cu numele "Ursul". Ca să-i fie mai uşor să se refere la el. Deci, "Ursul" trăia în Rusia şi făcea parte din concernul Ionesco...

Nu se putea lupta cu fraţii Donichioiu. Nu el, oricum! Nu din poziţia de consilier al lui Ştefan! Tot ceea ce-i mai lipsea situaţiei actuale ca să scape complet de sub controlul Anei era o răfuială între consilieri! Iar dacă se ducea şi se milogea de ei s-o elibereze pe micuţă, obţinea cel mult nişte hohote de râs! În plus, în vremurile astea tulburi, Ana-Maria Ionescu era mai circumspectă decât de obicei. Da, zâmbea şi glumea şi asculta de el; dar în mintea ei calculele erau destul de clare. Nimeni nu-i era 100% prieten. Nici chiar Seniorul. Nici chiar Nicu Petriceanu. Nici chiar părinţii ei...

Din punctul ăsta de vedere, el nu putea face nimic. Şi ştia că, în timp ce el avea informaţiile astea, Trésor umbla de mânuţă cu patru persoane extrem de periculoase, care puteau ceda oricând... Care n-ar fi clipit mai altfel dacă ar fi primit ordin s-o lichideze... Prichindica cu bucle frumoase şi ochişori albaştri o să sufere mult de-acum încolo. N-avea ce-i face...

Stinse ţigara şi decise să se concentreze la problemele cu adevărat urgente. Ca de exemplu vizita Anei în Serbia. Tocmai la Luka se ducea ea azi! Şi se ducea cu un scop precis! Autostrada europeană! Avea o întâlnire informală, pe marginea unei piscine, cu Amalija Obradovic şi Fran Korosek. Întâlnire de care probabil că "Ursul" aflase în secunda unu...

Care erau şansele ca "Ursul" să se-apuce să "dinamiteze" autostrada europeană?

... Habar n-avea care erau şansele ca Andrei şi Gabriel să încerce s-o împiedice pe Ana să cumpere pământ în Croaţia şi Slovenia. Dar ştia mie-n sută ce-i va spune el lui Piao azi! Regina trebuia să le spună tuturor că, o dată finalizată autostrada aia, lucrurile vor merge mult mai lin în afaceri. Iar Ştefan va fi mult mai liniştit şi mai mulţumit şi se va putea ocupa cu mai multă grijă de consilierii lui. În funcţie de conjunctură, moment şi buna dispoziţie a fraţilor Donichioiu, poate era bine ca regina să le strecoare, în şoaptă aşa, că regele plănuia să se ocupe cu maximă atenţie de Rusia. Al cărei potenţial îl cunoştea şi despre care primea constant veşti minunate de la soţia lui. Poate "ţinea", cum zicea Ştefan...

Oftă greu şi decise să le lase-n pace pe femeile alea două - adică să iasă. Le speriase cu intrarea vijelioasă, cu şuşotitul în chineză...

Timpul le va rezolva pe toate. Fraţii se vor da de gol, ca orice doi fraţi absolut normali care aveau momentele lor de grabă neatentă. Dar soluţia asta era de durată. Iar în timpul ăsta micuţa Trésor va suferi...

- Ce ţi-a spus?

Ei, poftim! Îl aşteptase în uşa biroului şi-i văzuse mutra lungă şi posomorâtă! Se grăbi să improvizeze:

- Nu mare lucru. Doar că ar fi bine să fii atentă în Rusia. Nu atât la afacerişti, cât la cei doi consilieri. Zicea că a auzit unele lucruri care l-au pus pe gânduri. Şi anume, China şi-a exprimat îngrijorarea apropo de disponibilitatea contelui de a se muta în est.

Ana aprobă şi porni spre etajul doi:

- Mă duc să mă pregătesc.

"Deja?" Era zece şi-un sfert, iar ea voia să se îmbrace, să se coafeze, să se fardeze... Da - deja. Pentru el, înfrumuseţarea consta în bărbierit şi pieptănat; la ea era mult mai complicat, şi deci de mai lungă durată.

Se aşeză la birou şi începu un mail nou, către Luka. Omul ăla trebuia avertizat referitor la ultimele modificări din aritmetica afacerilor.

Florentina

Era din ce în ce mai mulţumită de viaţa ei prezentă. Îl duceau din nou pe Vincent acasă. De data asta, el plecase primul din liceu - şi-l "pescuiseră" de la semafor, din capătul străzii. Bineînţeles că nu pierdeau vremea... Bineînţeles că el adora s-o ţină pe braţul lui, "la îndemână" cum se spune, şi s-o sărute foarte *french*...

... Hei! De ce se oprise? Adică de ce n-o săruta? Că, vorba aia - acuşi ajungeau! Şi adio *french kiss*! Vincent o privea cu ochi rugători:

- Ce-ai zice dacă mâine dăm o raită prin împrejurimile oraşului?

Da' ce-i venise?!

- Mergem la un picnic! Ce zici?

Negă scurt:

- Mâine mă duc la tata la spital.

Panică! Se panicase! El mizase că petreceau sâmbăta împreună - şi-i punea creierii pe moaţe pe-ndelete!

- Serios - mâine merg la tata la spital!

- Atunci ieşim azi?

Nu prea ştia ce să zică...

- Hai să ieşim diseară! Uite, hai să mergem la o cafea! Oriunde vrei tu! Ce zici? Vrei?

Şi părea pregătit să facă o criză de nervi cu plâns şi întins pe asfalt şi ameninţări cu suicidul...

- ... Te rog! E vineri azi! N-ai de învăţat pentru mâine!

Prea bine! Scoase mobilul şi selectă numărul lui Isamu.

- Da.

- Bună, Isamu!

- Bună, Florentina.

- Spune-mi, te rog - crezi că e posibil să ies diseară la o cafea în oraş?

- Mă tem că nu.

Nuu? Da' de ce? Că ea intenţionase să spună "Da"!

- Ana a plecat deja la Luka.

Aa... Vincent observase imediat schimbarea de mimică, aşa că se uita pierdut prin parbriz...

- De ce - te-au invitat colegii la o cafea?

- Într-un fel...

- Înţeleg. Îmi pare rău - dar azi chiar nu se poate.

- OK, nici o problemă! Paa!

- Pa, Florentina.

Apăsă butonul roşu şi se ridică totuşi într-o poziţie normală:

- Nu pot să ies nicăieri diseară. Mama a plecat din oraş, aşa că...

Vincent nu spunea nimic... Păi, nici ea nu prea mai avea mare lucru de spus. Regula era regulă. Aşa că îşi rearanja cămaşa, îşi punea cravata...

- ... Chiar crezi că lucrurile pot funcţiona aşa?

- Aşa, cum?

Primi un gest larg şi-un ton destul de răstit:

- Aşa!

Ridică scurt din umeri - nu-i spusese ea, de la bun început, că n-o să funcţioneze? Poftim! Avusese dreptate! Nu funcţiona!

- Pot să vin la tine? În vizită?

Ha? Făcu ochii mari-mari - şi-l privi cu nedisimulată uimire... Tânărul de lângă ea îşi acoperi faţa cu palmele:

- Îţi dau cuvântul meu de onoare - nu pot să continui aşa!

"Deci aşa se pune stop unei relaţii care nu ducea către finalitatea scontată de tine..." Interesant! Nu putea spune că băiatul ăsta n-avea tehnică! Era chiar maestru!

- Prinţeso, trebuie să-ţi spun ceva.

Să-i spună. Şi pe urmă să coboare şi să se ducă acolo unde avea el treabă. Gândul că adolescenţa ei tocmai "luase pauză" o întristase rău... Fu îmbrăţişată - iar Vincent începu să-i şoptească la ureche:

- Prinţeso, trebuie să găsim o soluţie! Pentru că eu nu pot să continui aşa. Înţelegi? Eu vreau să fiu al tău! Eu te iubesc! Şi te doresc, să fii a mea! Şi nu pot să mă mulţumesc cu chestia asta! Eu vreau să te văd fericită! Şi simt că nu eşti fericită aşa, cu improvizaţia asta! Te rog - spune-mi ce trebuie să fac şi pe cine trebuie să conving ca să putem scăpa de improvizaţia asta! Spune-mi cu cine trebuie să vorbesc, ca să pot să te scot din fortăreaţa aia şi să te ajut să trăieşti o viaţă normală! Trebuie să vorbesc cu mama ta? Sau cu Isamu ăla? Spune-mi!

Na - că nu voia să-şi ia tălpăşiţa, ci insista serios să-şi bată capul cu ea! Negă scurt:

- N-ai cu cine să vorbeşti. Lucrurile nu se vor schimba - nu înainte ca problemele din familia mea să înceapă să se rezolve.

Blindata se parcă din scurt. Ajunseseră. Vincent îi strânse cu putere mâna în mâinile lui:

- Prinţeso... Te rog, fă cumva să ne vedem diseară! Oriunde, oricând, oricum - dar, te rog, ajută-mă să câştigăm azi un sfert de oră pentru noi. Ştii tu - azi un sfert de oră, săptămâna viitoare douăzeci de minute, peste două săptămâni o jumătate de oră...

Şi-o privea edificator, că tocmai începuse s-o înveţe cum se câştigă teren în faţa adulţilor cu putere de decizie...

- ... O să încerc - dar nu promit nimic, să ştii!

Vincent îi sărută mâna, privind-o cu ochi plini de speranţă... şi se repezi şi-o sărută. Şi se grăbi să coboare. Şi-apoi şoferul se grăbi să demareze...

Constata că băiatul ăsta era "profesor" în mai multe privinţe, că tocmai o convinsese să arajeze ea apele cu Isamu ca să iasă totuşi la o cafea azi...

Nu. N-o să se ducă nicăieri. N-o să încalce regulile mamei ei doar aşa, fiindcă avea Vincent chef de plimbare! Lucrurile erau aşa cum erau - nu? Dacă el nu se putea împăca acum cu canoanele şi restricţiile din viaţa ei, era evident că n-o va face nici în viitor! Şi-atunci, de ce să se mai obosească cu el?!

... Poate pentru că-i plăcea stilul *french*? Şi pentru că el era "profesor" în mai multe privinţe? Poate pentru că îşi dorea să fie o adolescentă normală? Iar alt profesor nu se prefigura în viitorul ei? Mm...

Nu. Nu se ducea nicăieri.

... Deci mămica ei plecase la Luka... Evident, lor omisese să le spună aşa amănunt nesemnificativ... Probabil că se baza pe Isamu - şi pe chinezoaice. Şi pe faptul că avea doi băieţi cuminţi şi-o fată mai mult decât ultrapăzită! Cine ştie! În orice caz, se simţea... un pic dezamăgită de mama ei. Care îşi vedea de treaba ei, nedisturbată, de parcă uitase complet că avea trei copii...

Cum dracu reuşea Léon să nu clacheze? Cum reuşea el să nu plângă de dorul ei? Că prinţul cel mare era topit tot după maică-sa! El cum reuşea să fie calm şi vesel şi să se concentreze la şcoală? Şi să-şi piardă timpul liber antrenându-se cu Meili? El cum de nu urla la multiubita lui mamă să-l bage-n seamă? Habar n-avea...

Intraseră pe strada lor. În maximum două minute, poarta se va închide în urma ei. Şi se va încuia. Şi gata - până mâine, era încuiată în cazarmă...

Oare cum o să fie mâine la spital? Oare tati al ei o să-i vorbească? Oare o s-o certe? Dacă aflase de comportarea ei din ultimul timp şi de răcnetele şi reproşurile pe care i le adresase mamei ei, o s-o certe...

Ajunsese acasă. Aştepta... Cobora... Intra.

- Bună, Florentina.

- Bună, Isamu.

- Îmi pare rău - a trebuit să plece.

Aprobă încet cu capul - ştia că trebuise să plece. Adică bănuia că nu plecase să viziteze Serbia, ci avea treabă...

- În orice alte condiţii, ştii bine că îţi organizam cu multă plăcere o plimbare prin oraş!

- Ştiu. Stai liniştit, că am înţeles situaţia. Asta e! Dacă nu se poate, nu se poate şi gata! Şi-aşa, trebuie să-mi fac temele azi - că dacă facem weekend-ul la conac...

O urmau amândoi, fără să mai spună ceva... Deschise uşa şi intră în camera ei - să se schimbe, să mănânce şi să se apuce de învăţat! Bine că măcar era realistă şi tocea manualele alea! Altfel s-ar fi urcat pe pereţi de plictiseală...

- De fapt, cred că facem o şmecherie.

Pe bune? Făceau o şmecherie? Nu prea credea... Isamu zâmbi:

- De la Luka, Ana se duce direct la Ştefan. În privinţa voastră, nu mi-a dat instrucţiuni speciale pentru azi. Aşa că mă simt curajos, cum se spune...

Aşa... se simţea curajos...

- Dat fiind faptul că n-ai mai ieşit niciodată la plimbare după cină, pot să-ţi aranjez o ieşire-fulger pe la nouă. Dar mergi cu Biyu.

Aprobă cu capul, incapabilă de-a mai scoate vreun sunet după ce auzise ce "grozăvie" propunea Isamu...

- Mergeţi fără blindată - luaţi un BMW de la pază. Iar ea merge cu un bodyguard la braţ. O să încercăm să pară o chestie foarte incognito-normală. Beţi o cafea, pălăvrăgiţi jumătate de oră... E bine aşa?

Aprobă din nou, mult mai "vioaie"!

- Dar te rog să nu-l anunţi şi pe el. Nu acum, oricum!

Aprobă, compunându-şi un chip care-i pregătea lui Vincent suferinţe complexe... Isamu începu să râdă:

- Eşti teribilă. Hai - mănâncă şi tu ceva.

Oo, da! O să se-ndoape! La aşa veste minunată, o să ceară porţie dublă! Moralul ei spărsese instantaneu tavanul şi se-ndrepta cu viteza luminii spre cer!

Ana-Maria

Vila era perfectă: micuţă, discretă, extinsă în special pe verticală - în jos. Isamu îl instruise corespunzător pe Luka, aşa că fusese adusă în "Star Trek-ul" imobiliar al mileniului...

Coborau treptele. Piscina era la subsol. Se gândise foarte bine proprietarul atunci când "implementase" o piscină şi aici! La fel ca Ştefan, care făcuse în cazinoul din Le Mans nişte veceuri de-alea izolate straşnic şi mobilate cu fotolii luxoase...

Luka era, ca de obicei, agitat. Avea o stare ciudată - lângă bucuria "defilării" cu şefa la braţ persista îngrijorarea cauzată de "greutatea" întâlnirii. Deşi, vorba aia - Amalija era în costum de baie iar Fran beneficia deja de serviciile drei care-l însoţea azi şi care-i masa uşurel umerii... Piao era, în schimb, foarte calm. Avea cel mai comod rol pe care-l putea primi! Stătea cu laptopul în braţe şi era atent la gestica celor doi invitaţi - şi-atât avea el de făcut la întâlnirea asta de afaceri! Nu va înţelege nimic din discuţie, fiindcă nu era vorbitor de romanes; dar îi va spune cine, când şi cum "cârcotise tare-n gând"...

Amalija o observă prima - şi se grăbi să se ridice. Îi făcea cu mâna, veselă, şi-l anunţa şi pe Fran că venise regina... Mr. Fran Korosek era foarte sexy azi. Poza mult - foarte mult, după părerea ei, care-l cunoştea de ceva vreme şi-l văzuse în toate ipostazele... Parcă erau nebuni, toţi trei! "Se băteau" în ochelarii de soare într-o piscină localizată la subsol! Inclusiv ea! Zău că nu erau întregi la minte...

Tânăra se repezi s-o strângă în braţe:

- Ana! Anuşka!

O îmbrăţişă uşurel, "de damă":

- Nici nu-ţi imaginezi cât mă bucur să te revăd!

Ba da, îşi imagina. Şi ea se bucura - mai ales că "era pe bani"! Şi erau prietene bune, în sensul că se tot cadoriseau de sărbători... Se reîmbrăţişau acum. Auzea multe cuvinte într-o limbă slavă, pe un ton entuziast... Şi îl privea lung pe Fran, un mare admirator secret al ei, care n-avusese niciodată ocazia s-o strângă în braţe aşa, prieteneşte şi cu bucurie sinceră pentru revedere - din motiv de Ştefan... El o privea - juna îl masa şi-i şuşotea ceva la ureche, dar se ostenea degeaba...

- Hai - fă-te comodă! Ce bei?

- Păi, cred că un nectar...

Gata - pe Amalija o expulzase, aşa că Fran se apropia, zâmbind cu subînţeles... Se îmbrăţişară. Şi se pupară, pe obraz desigur. Şi fu condusă la unul dintre şezlongurile super-ultra:

- Fermecătoare ca de obicei!

- Mulţumesc.

- Mă bucur că ţi-ai rupt câteva ore şi ne-ai invitat la o discuţie relaxată...

Da, şi ea se bucura mult. Şi cum ajunsese la şezlong, începu să desfacă nasturii rochiei:

- Trebuia să discutăm ceva. Un secret ultrasecret. Şi, bineînţeles, trebuia să vă adresez o rugăminte...

Împinse bumbacul peste umeri - moment în care Amalija începu să râdă:

- Scumpa mea, tu nu cumva vrei să fac infarct!

- Doamne fereşte! Da' ce-ţi veni?

- Păi vii cu fizicul ăsta incredibil, de nici puştoaicele de 18 ani nu-l au, şi îl etalezi în costumaşul ăsta obscen de mic?

- M-am gândit să mă bronzez un pic. Dar, dacă vrei tu, mă învelesc cu un prosop...

Primi cocktail-ul şi-un pupic - iar Fran se aşeză lângă ea:

- Deci, ziceai că discutăm un secret ultrasecret...

- Şi o rugăminte.

- Le aştept cu nerăbdare pe amândouă.

OK! Îşi scoase ochelarii şi oftă greu:

- Ştiţi bine că, de când Ştefan a avut accidentul ăla nenorocit, eu mă ocup de afaceri.

- Oo, ştiu, da! Şi ştiu şi ce se discută după ce-ţi iei laptopul şi chinezul şi pleci!

Amalija era euforică - ea una "presupunea" şi nişte cocktail-uri băute dis-de-dimineaţă, pentru încălzire, circulând netulburate prin circuitul ei sanguin. Fran îi strânse mâna în mâinile lui:

- După cum spuneam: ascult. Întâi rugămintea, apoi secretul.

- OK. Rugămintea este să mă ajutaţi să-l binedispun pe Ştefan. Iar secretul este tocmai modul în care vă rog să mă ajutaţi să-mi ajut soţul să se recupereze mai repede.

Le dăduse şah - binedispunerea soţului ei putea consta inclusiv într-o echipă de 12 clovni talentaţi! Pocni din degete - Luka se repezi cu cele două dosare... Cel albastru era pentru Fran, cel roşu era pentru Amalija...

Se ridică de pe şezlong şi se apropie de piscină. Pentru reuşita micului ei plan, avea mare nevoie de nişte bazine...

- Auzi, Anuşka? Pot să te rog să fii sinceră cu mine?

- Nu trebuie să mă rogi - promit că sunt sinceră.

Amalija o prinse de braţ şi şopti:

- Câte operaţii ai?

- Zero.

- Nu, pe bune acum! Câte operaţii ai?

- N-auzi că nu sunt operată absolut deloc?

- ... Nici măcar burta?

- Nimic!

- ... Nu te cred!

- Mă jur pe viaţa şi ochii lu' Ştefan al meu că nu te mint! N-am nici măcar o operaţie de apendicită - darămite una estetică!

Ochii tinerei se proptiseră, neaoş, în bustul ei... Se simţi datoare să completeze:

- Multe creme bune. Multă saună. Mult masaj. Multă sală. Şi multă dragoste.

- Clar - dacă e cu multă dragoste...

Îi apăsă buzele cu degetul - că despre dl Franko Obradovic, proprietar de terenuri în Croaţia cu o influenţă aproape ireal de mare, mai mult sponsorul decât soţul tinerei de 25 de ani, ele două vorbeau "numai de bine"... Ia - apa era încălzită?... Bineînţeles că era încăzită! Era la teperatura ideală pentru două-trei ture de bazin! Şi cum ei trebuiau să-şi studieze dosarele, sări în apă.

Şi-acum trebuia să facă mişcări "ca-n filme", chestie care pe ea una o cam irita. Dl Fran Korosek trebuia să vrea **el** să-i pună o vorbă bună la frati-su mai mare! Care era cel mai mare transportator din Slovenia! Dacă îl câştiga pe omul ăla de partea ei...

Toată mişcarea asta de azi era menită să-l sperie un pic pe dl Andras Agardi. Omul se retrăgea din afaceri - se muta pe alt continent. Şi vindea influenţa din Ungaria - dreptul de folosinţă al pământului, cu tot ceea ce implica asta: active, pasive, umbrelă, influenţă... O scosese la mezat birjăreşte, aşa - anunţase că face licitaţie pentru tot pământul pe care-l păstorea. Şi, cu foarte mult tupeu, anunţase că ungurii aveau drept de preempţiune asupra terenului, până în iunie. Deci, din ianuarie până acum, aşteptase oferte. Şi ioc unguri... Omul "şi-o furase" rău; dar nu plecase nasul. Din contră - frati-su, Gabor Agardi, naţionalist convins, încerca să facă rost de bani ca să-l cumpere el! Nu reuşea, evident - că erau fraţi, aşa că or să se mute împreună unde se mutau! Dar făceau gălăgie mare, ca două caţe-n piaţă, şi organizau tot felul de scenete ca să atragă atenţia asupra mărfii...

Ştefan îl căutase pe Andras în ianuarie şi îşi exprimase dorinţa de a-i cumpăra pământul. Ba chiar oferise în plus, pentru vânzarea "pe loc"! Individul avea, însă, ambiţuri. Cică el era cinstit, corect şi parolist. O să moară cinstit şi corect. Şi sărac - se gândea ea şi zâmbea în timp ce aluneca uşurel, unduit, spre fundul bazinului...

Deci, Ştefan îi făcuse deja o ofertă. Pe lângă el, îşi anunţase intenţia de-a cumpăra şi Gergely Madaras - cetăţean născut ungur, dar devenit prin varii artificii american. Deşi individul îşi exprimase dorinţa de-a reveni în ţara natală, de-a face şi de-a drege şi de-a investi în bunăstarea şi prosperitatea patriei lui, nu-l convinsese pe Andras să uite de renunţarea la cetăţenia maghiară. Iar Gabor nu-l putea suferi, tocmai pentru că era "un trădător". Cu Ştefan se purtaseră frumos. Vorbiseră frumos, discutaseră civilizat... Ştefan era un domn "cap-coadă"; şi totuşi, fraţii Agardi nu-l puteau suferi pe cetăţeanul francezo-român de origine franceză şi etnie rromă...

Făcea "pirueta" artistică, la capătul piscinei, şi se gândea că Agardi ăştia doi erau blestemaţi - să aibă de ales între un trădător şi-un ţigan... Şi să tot ceară bani de la Sandor Csanyi, bancher prin definiţie - adică afacerist cu dobândă şi relaţii mai mult spre Vest decât spre Est...

Ea era româncă. De-aia adevărată, "originală". Da, avea cetăţenie dublă şi era contesă; dar, la origine, era româncă get-beget. Şi-o să le arate ea lor! O să le arate un menuet superb, impecabil, în urma căruia o să-i bată pe toţi de-o să le sune apa-n cap! Inclusiv pe-ăla care, se zicea prin bătrâni, apărea atunci când doi oameni se certau şi câştiga totul. Ea o să-l bată inclusiv pe ăla. Avea ea ceva special care sfida legile firii...

Se apropia de marginea bazinului. Şi de discuţia pe marginea ofertei. Dosarele aveau aceleaşi preţuri, aceleaşi condiţii - doar cantităţile difereau. Era şi normal - Obradovic era proprietar, dar Korosek era doar transportator. Adică utilizator. Korosek îi deschidea ei uşa către proprietar - un bătrânel foarte simpatic, foarte la locul lui şi foarte "departe" de orice fiinţă vie care nu avea referinţe şi nu era recomandată de un om de încredere de-al lui. Korosek era de încredere; avea deci nevoie de el, să-l ţină de braţ atunci când vizita castelul bătrânelului...

Şi gata. Îşi terminase "băiţa". Acum ieşea, se lungea pe şezlong şi stătea să se bronzeze artificial. Era bine-n imperiul luxului...

Mâna lui Fran o aştepta, s-o ajute să iasă din apă. Evident, nu-l refuză! Fu deci condusă la şezlong - şi-l lăsă pe el s-o învelească în prosop. Tânărul o privea şi nu-i venea să creadă că Ana-Maria Ionescu, contesa neatinsă de bisturiu, reuşise să se îmbăieze "a la long" fără să-şi strice machiajul, fără să-şi deregleze sutienul, fără să obosească, fără să-şi piardă izul de parfum... Ehei - ce bine era în imperiul luxului! Să nu uite să-i trimită lui Isamu un bax de bere - că el îi făcea rost de toate invenţiile recente ale Chinei!

Amalija se aşeză lângă ea:

- Eu n-am înţeles care-i finalitatea.

Pe bune? Zâmbi slab:

- Nici eu. Consider-o, deci, o dovadă de intenţie. Gândiţi-vă la ea. Şi discutăm după ce se mai întremează un pic Ştefan. Să vedem ce iese şi cu cealaltă variantă...

Femeia râdea din tot sufletul şi aproba. Reveni spre Fran:

- Deci? Ce ziceţi - mă ajutaţi să-l binedispun pe Ştefan?

- Da. Eu te ajut. Voi avea grijă ca informaţiile astea să ajungă la fratele meu şi să aibă efectul scontat. În caz că ai nevoie de el, sunt sigur că o să te ajute.

Nu se îndoia că fratele mai mare îşi va servi fratele mai mic, pentru care avea o slăbiciune teribilă...

- În privinţa Croaţiei, poţi să fii liniştită - că s-a aprobat deja!

Deci se aprobase deja! Începu să râdă şi-i făcu cu ochiul:

- Deci *cherchez la femme* funcţionează în toate limbile...

Fran râdea, amuzat de stilul lor de-a vorbi "ca fetele"...

Şi-acum se bronzau. Şi bârfeau. Şi serveau o gustare caldă. Şi dansau şi se distrau. Şi pe urmă ea se ducea să-şi binedispună soţul! Abia aştepta! Poate-o să-l vadă zâmbind... măcar un pic...

Florentina

Se simţea ciudat. Se simţea ca un evadat care fugise din închisoare împreună cu gardianul trădător...

Erau într-un BMW de la pază. Ca de obicei, Biyu stătea pe scaunul din dreapta. Ea cică era cu şoferul - un tânăr din subordinea lui Claude. În ceea ce-o privea, preferase să se lase în jos pe banchetă - şi să tacă. Ieşise incognito din vilă. Reuşise să-l convingă pe Isamu să încalce regulile şi s-o lase să iasă cu Vincent. Era nouă şi-un sfert. Nu mai ieşise niciodată singură la ora asta...

Maşina opri pe dreapta. Biyu se întoarse şi-i făcu cu ochiul:

- Şi-acum scoate-l de-acolo.

Da - să-l scoată din casă! Telefonul, numărul lui... Suna.

- Da.
- Bună.
- Bună.
- Ce faci - te-am deranjat?
- Nu, deloc. Mă uitam la un film plictisitor...

Evident - dacă era aşa maestru, normal că filmele "pentru începători" nu-l mai emoţionau, nu? Zâmbi slab:

- Eşti singur acasă?
- Da. De ce?
- Pentru că te-am sunat ca să te întreb ceva.
- ... Spune.
- ... Mai e valabilă invitaţia pe care mi-ai făcut-o azi?

Vocea lui Vincent se învioră instantaneu:

- Da - bineînţeles!
- Atunci te aştept.

Şi buton roşu. Aşa... Biyu râdea; bodyguardul nu-şi permitea decât să zâmbească... Perdeaua de la etaj se trase scurt. Vincent "scana" strada... Chinezoaica îl semnaliza cu ecranul luminat al telefonului...

Gata - luase startul. Lăsase perdeaua şi se apucase de pregătit-viteză. Vila din dreapta ei se lumina cu o rapiditate care-o uimea... Aha! Uite-l cum fugea prin casă! Doamne! - era nebun! Ia uite-l ce fugea pe-acolo...

- Prinţeso, îţi spun un secret...

Biyu apăsa de zor ecranul telefonului... Ia - ce-i scrisese acolo?

"După cum spuneam, el e perfect pentru antrenament. Dar am ordin să-l iau de pe tine şi să-l fac să zboare. Să nu uiţi chestia asta."

Mm, cât de directă era fata asta când voia ea! Îi înapoie telefonul şi reveni spre vilă - ia! Ce făcea?

Luminile se stingeau cu repeziciune... Uşa se deschise, Vincent ieşi, încuie... Doamne! - uite-l cum încerca să se grăbească fără să alerge! Îi deschise portiera şi-i făcu loc lângă ea. Iar vulcanul Vincent năvăli în maşină:

- Bună seara, bună seara...

Piruetă, sărut straşnic... şi fu imediat trasă în braţele lui şi cuprinsă cu braţul:

- Doamne, ce bine e!

Râdea - că era foarte bine. Şi ea era de părere că aşa era foarte bine. Îl simţea fericit, ştia că era fericit pentru că în sfârşit ieşea cu ea - aşa, ca adolescenţii... În simţea... vibrând. Parcă tremura tot de fericire! Şi-o tot pupa, ba pe frunte, ba pe păr... Şi-o mângâia cu mâna rămasă liberă - când pe umăr, când pe obraz, când pe cap...

Mergeau spre o cafenea, habar n-avea care. Şi era fericită. Îl cuprinse cu braţele - în sfârşit...

Ana-Maria

Intră în rezervă:

- Bună seara, bună seara...
- Bine-ai venit, plimbăreaţo!

Îl vedea pe Ştefan căznindu-se să întoarcă capul măcar un pic - şi-i vedea chipul şi parcă-i simţea durerea cauzată şi de efort, şi de neputinţă... Făcu ultimii paşi în fugă şi se repezi să-l sărute - şi să-l oprească din chinul efortului... Se întreba cum o să fie mâine, când o să vrea să-şi privească copiii şi...

Îşi împietri zâmbetul pe chip şi puse punct sărutului. Şi privi lung ochii verzi - şi se delectă cu sentimentul acela special...

- ... Hai, spune-i ce ispravă ai făcut tu azi!

"Da' tu de ce te bagi? Lasă, că ştiu eu ce-am de făcut!"

- Pune-i tastatura.

Aşa; că, dacă avea treabă, Seniorul nu se mai preocupa de alţii!

Ochii verzi o priveau, îi priveau chipul şi-o asigurau că era mai frumoasă ca niciodată... Ea adora să se simtă iubită - ar fi stat aici, aşa, pentru totdeauna... Şi totuşi, trebuia să-i spună! Cine ştie când se trezise - şi când o să-l doboare iar oboseala! Se aşeză pe marginea patului:

- Hai să te-ntreb o chestie. Tu mi-ai zis întotdeauna că ţările fostei Yugoslavii ne sunt prietene şi aliate; nu?

Da, aşa îi spusese.

- Ei bine, asta mi-a zis şi chinezul nostru fermecat de la Cannes. M-am sfătuit şi cu el, am desenat liniuţe colorate pe multe hărţi... Şi, azi, am fost într-o vilă selectă din Sremska Mitrovica. M-am bălăcit în piscină, am servit delicatese, am dansat, am bârfit... M-am întâlnit cu Amalija Obradovic. O ştii - frumoasa şi tânăra soţie a lui Franko Obradovic...

Soţul ei scria...

"ai simţit tu nevoia să scapi de încă o poşetă cu sclipici?"

Bufni în râs:

- Nuu, azi nu ne-am cadorisit. Adică azi am cadorisit-o cu un dosar.

"ce dosar?"

- Aşa; şi, pe lângă noi două, a participat la sindrofie şi Korosek cel mic. Îl ştii pe Fran...

"ce treabă ai tu cu fandositul ăla mic?"

- Pe viitor, o să am treabă cu Henrik. O să-l rog să-mi ofere braţul...

"spune-i seniorului să-mi aducă vitamine. multe. urgent."

Ei, na! Scoase hârtia din buzunar şi i-o puse în faţa ochilor. Hârtia pe care-o compusese în avion - şi care conţinea şi termenii înţelegerilor, şi explicaţia micului ei plan "dublu-adeziv"... Îl aştepta să citească, să se gândească, să calculeze... Gata - citise. Acum scria...

"vino mai aproape"

OK, se aplecă spre el - poate voia să-i spună ceva... Nu - scria din nou.

"ok, my bad. lipeşte-ţi fruntea de buzele mele, femeie mai frumoasă ca luna şi mai deşteaptă ca regele ei..."

Era teribil! Voia s-o pupe pe frunte - semn că trăgea bine sforicelele...

- Nu uita că femeia mai frumoasă ca Luna şi-a învăţat şmecheriile de la regele ei...

Nu, nu uita - şi era mândru de aşa elevă silitoare...

"mâine vin copiii, da?"

- Da. Aterizează în jur de zece.

"ce bine... mi-e dor de ei..."

Îşi dădea seama că îi era dor de ei...

"ce crezi că or să zică, atunci când or să mă vadă aşa?"

- Cum, aşa?

"aşa, imobilizat la pat"

- Te-au văzut şi în comă - aşa că or să se bucure că eşti bine şi te refaci repede.

Soţul ei nu mai apăsa tastele, semn că nu-i prea dădea dreptate...

- Stai liniştit. Mâine or să te vadă imobilizat la pat. Peste două săptămâni, or să te vadă ridicat. Iar peste-o lună o să vă plimbaţi împreună prin curtea conacului.

Nu, tot nu scria nimic... Oof, Doamne! Seniorul avusese dreptate - o să fie o luptă grea. Regele era încăpăţânat. Şi realist. Regele ştia ce vor gândi copiii lui mâine; ce vor simţi. Regele suferea deja, pentru suferinţa copiilor lui. Oof!

Lăsă capul pe umărul lui... N-avea cum să-l ajute. Mâine, o să fie aşa cum o să fie. Nu putea schimba ea lucrurile. Nu putea decât să fie alături de el. Să-l sprijine, să-l încurajeze... şi să-l ajute să se ridice, după ce va cădea. O s-o facă - o să-l sprijine. Şi-o să-l remonteze. Chit că o să-l ameninţe că plânge dacă mai spune prostii! Şi chiar o să se apuce să plângă! O să facă şi-o să spună tot ce va fi necesar, ca să-i ridice moralul!

Trebuia să vorbească cu copiii. Trebuia să le spună ce au de făcut. Dacă ea îi instruia corespunzător, poate că Ştefan al ei n-o să sufere chiar atât de mult...

Florentina

Cafeaua fusese delicioasă. Fusese... normală - dar atmosfera şi interlocutorul o transformaseră în cea mai gustoasă cafea de pe Pământ! Întâlnirea asta, "evadarea" ei, durase doar o oră. Dar fusese...

Băuseră cafea într-un bar obscur de la periferia oraşului, înconjuraţi de turişti, prostituate şi luzări ieşiţi din şomaj. Stătuseră la o masă cu două scaune, lipită de perete. Biyu şi bodyguardul stătuseră la masa de lângă ei - şi nu le acordaseră nici cea mai mică atenţie! De fapt, din clipa când intraseră în barul ăla, paza ei păruse că era ocupată cu socializarea! Se simţise tare bine; aproape că se simţise "normală"...

Vincent era un partener de discuţie minunat. Pălăvrăgiseră nonstop! Habar n-avea despre ce pălăvrăgiseră. Nu-şi amintea nimic din ceea ce spusese el, sau ea. Dar era fericită, pentru că nu se contrazise seră. Şi îl văzuse şi pe el fericit. Şi acum era fericit. Mergeau pe o stradă prost luminată, aşa că se ţineau de mână. Şi îl simţea fericit. Probabil că şi el îi simţea ei euforia...

Urcă în BMW şi oftă greu - şi-acum or să-l ducă acasă şi-o să se ducă şi ea acasă şi-or să revină la puşcăria de zi de zi...

- Ce-i? De ce oftezi?

Ei, poftim - o şi auzise! Ridică din umeri, deşi era evident că n-o să scape...

- Prinţeso, de ce oftezi? Ce nu-ţi place? Ce te supără?

- Nu mă supără nimic! Oftez şi eu aşa...

Sărut dulce... şi, bineînţeles, insistenţă:

- Serios acum - de ce oftezi?

- ... Pentru că te duc acasă şi mă duc şi eu acasă şi redevenim Florentina şi Vincent - cei de dimineaţă...

- Prinţesa mea... Eu sunt la liceu aşa cum sunt pentru că nu vreau ca reputaţia mea proastă să păteze reputaţia ta impecabilă! Crede-mă că mi-e îngrozitor de greu să ştiu că vine pauza, iar eu trebuie să mă prefac că am alte treburi - şi deci o să irosesc zece minute în care aş fi putut să te ţin în braţe şi să te sărut...

Şi-o sărută, ameţind-o serios...

- Pentru că, dacă nu te-aş iubi atât de mult, dacă nu mi-ar păsa de tine atât de mult cât îmi pasă, crede-mă că nimeni şi nimic nu m-ar fi putut convinge să nu te ţin în braţe toată pauza - şi să nu mă mut la pupitrul de lângă tine, să nu te bombardez cu bileţele şi mesaje şi toate celelalte...

Şi iar o sărută... Iar ea prefera să-şi închidă mintea, gândurile despre fiul de scenaristă şi regizor, şi să se bucure de momentul în sine - de frumuseţea momentului, de sentimentul ăla special care parcă-i inundase fiecare celulă a corpului...

- ... În realitate... nu mai pot dormi... nu mai mănânc mare lucru... În realitate, tu eşti o prinţesă - dar nu una normală, ci una fermecată!

Pe bune? Bufni în râs - şi începu şi el să râdă:

- Serios! Tu eşti fermecată, aşa ca-n poveşti... iar eu sunt realist... şi sincer... şi recunosc, acum, aici... că sunt îndrăgostit lulea... de tine...

Ea, dacă ar fi fost îndeajuns de proastă ca să-şi rostească gândurile, ar fi recunoscut că în momentele astea simţea cum începe să se îndrăgostească de Vincent Périer... Şi n-ar fi vrut să facă asta - că ştia că nu era bine să pună la suflet un bărbat care nu se potrivea în şablonul familiei ei, dar îi era tare greu să se împotrivească sentimentului...

Se opriseră de ceva vreme. Pesemne că ajunseseră deja la el acasă. Vila părinţilor lui Vincent nu era la fel de "centrală" ca vila unde locuia ea...

- Prinţeso... Când mai ieşim la o cafea?

- Nu ştiu. Vorbim. Vedem noi!

Privirea lui o ruga să se ocupe ea de problema ieşitului la cafea, de vreme ce iată ce succes avea când se ocupa ea...

- Pa, prinţeso!

- Pa, Vincent.

Tânărul coborî şi închise portiera. Şi nu se clinti de lângă maşină, deşi şi BMW-ul ăsta avea geamuri fumurii...

Pornise spre casă.

Scoase telefonul şi accesă FB-ul. Avea mare nevoie de-un sfat! Avea mare nevoie de-un "Nu"! Trebuia să-şi re-echilibreze sentimentele! Că erau dezechilibrate rău de tot! În numai o oră, Vincent reuşise să se strecoare acolo unde n-avea voie să ajungă vreodată! Şi nu era bine! Nu era bine chiar deloc!

Selectă numele lui Thomas.

"- Eşti?

- Ştii bine că, pentru tine, sunt întotdeauna!"

Nu, nu era o exagerare - Thomas intrase de pe mobil.

"- Am o problemă măricică...

- Te ascult."

Acum avea o problemă uriaşă, fiindcă nu putea să-i spună că e îndrăgostită! Nu lui! Aşa că... improviză:

"- În ultimele 60 de minute, am dus o viaţă aproximativ normală. Şi mi-a plăcut.

- ... Mă tem că o să am nevoie de ceva mai multe informaţii...

- Am ieşit cu Vincent la o cafea. Am ieşit incognito, aşa că te rog să nu-i spui mamei...

- Nu-i spun. Dar cum ai făcut? Ai fugit pe geam?

- Nu, m-a ajutat Isamu. Adică el mi-a organizat ieşirea incognito.

- Sigur n-ai făcut tu o şmecherie?

- Foarte sigur. Dealtfel am mers cu chinezoaica...

- Aha. Şi zici că ţi-a plăcut să fii common people.

- Da. Şi mi-a plăcut să ies cu Vincent."

Aşa. Că trebuia totuşi să-i spună care era problema, nu?

"- Asta e cu totul altceva. Înseamnă că a făcut el o şmecherie, să-şi spele imaginea...

- Nu, n-a făcut. Şi nici nu e el cel ales. N-are cum să fie! Nu se potriveşte în tiparul descris de mama!

- Şi-atunci de ce-ţi pierzi vremea cu el?

- Fiindcă e singurul care îşi pierde vremea cu mine.

- Mda..."

Se simţea curajoasă, aşa că se grăbi să continue:

"- Şi pentru că nu-i e frică să mă strângă în braţe şi să mă sărute."

Thomas nu scria... Tot nu scria... Păi, normal că nu putea s-o întrebe dacă se culcase cu Vincent ăla, nu? Deci, continua tot ea:

"- E foarte atent cu mine, foarte galanton şi îşi ştie lungul nasului. Adică n-a încercat să-mi desfacă vreun nasture sau vreun fermoar.

- Asta e bine pentru el. Fiindcă ar putea să păţească lucruri mari, dacă umblă acolo unde n-are el treabă!

- Ştiu. Chestia e că îmi place să-mi petrec timpul cu el. Şi mă simt fericită, atunci când sunt cu el."

Thomas nu scria...

"- Ştiu că nu e bine - dar am cam început să mă gândesc la el. Ştii tu - mă trezesc brusc că mă gândesc la el!

- Nu-i bine. Mai ales că zici că nu-i el cel ales!

- Ştiu că nu e bine.

- Distanţează-te de el. Sau apropie-te foarte-foarte mult de el."

Cum-cum? Îi trimise câteva semne de întrebare...

"- După ce-o să-i simţi prima oară aroma flatulenţei şi-o să-i auzi mi-minorul din râgâit, lucrurile or să revină la normal."

Oo, Doamne! Bufni într-un hohot strașnic de râs...

"- Indiferent de locul pe care decizi să-l ocupi faţă de el, nu uita că el nu e o opţiune de durată. Dacă n-ai cu cine ieşi, ia-l pe el. Dar aminteşte-ţi întotdeauna că el este cea mai proastă decizie de dinaintea lui "stau acasă şi dorm de plictiseală"."

Daa, sigur! Şi cu sentimentele astea noi cum făcea? Nu prea ştia ce să zică... Thomas continuă să scrie.

"- Să înţeleg că ai rezolvat problema care te apăsa.

- ???

- Problema sărutului. Presupun că ai rezolvat-o...

- Da, am rezolvat-o.

- Şi? Aşa-i că n-a fost cine ştie ce?

- A fost creepy! A fost french şi ca-n filme, aşa că prima lui "mişcare" m-a speriat..."

Thomas îi trimise un emoticon care râdea cu lacrimi...

"- Am ajuns acasă. Vorbim mâine, la conac?

- Bineînţeles. Mă duc să şterg praful în turn.

- Oki. Paa!

- Paa!"

Coborî şi se grăbi să intre în living. Isamu zâmbea slab:

- Hai că-i bine - nu ne-a prins şefa cu şmecheria. Cu puţin noroc, nici n-o să ne prindă!

Aprobă cu capul, încruntându-se uşor - că mama ei nu-şi sunase nici azi copiii...

- Ce s-a întâmplat? Ce n-a fost bine?

- Totul a fost perfect. Numai că...

- Numai că...

- Mama ne promisese, într-un timp, că ne sună în fiecare seară la nouă.

Evident, Isamu tăcea... Ridică scurt din umeri:

- Asta e! O să se facă tata bine - şi-atunci, vorba aia: mama o să stea pe capul nostru toată ziulica!

Îl făcuse să râdă! Foarte bine! Intră în camera ei - şi se grăbi să iasă iar:

- Isamu!

- Da.

- Îţi mulţumesc că m-ai ajutat să ies incognito.

- Cu multă plăcere. Sper că a fost mai plăcut decât laşi să se vadă...

Şi-o privea cu subînţeles... Aprobă cu capul şi reveni în camera ei. Şi închise totuşi uşa - că nu voia să rişte să-l audă întrebând "cum a fost" aşa, cu subînţeles...

Deci Vincent susţinea, sus şi tare, că era îndrăgostit lulea...

Sto! Gata cu Vincent ăla! Deci, mâine pleca la Bourges - şi mergea la tati al ei! Abia aştepta să-l revadă! Ia să-şi pregătească ea hainele... Special pentru tati al ei, o să se îmbrace "super". O să-şi pună deux-pieces-ul negru, cu pantaloni drepţi şi sacou de doamnă. Cămaşă roşie, pantofi cu toc micuţ, părul prins corect... Ia să-şi pregătească ea bagajul! Şi să nu uite să pună şi manualele! Tati al ei se refăcea cu repeziciune - iar ea ţinea musai să-l uimească cu performanţa de a fi cea mai studioasă din clasa ei! Ca să-i demonstreze că nu se lăsase pe tânjeală! Ca să simtă şi el că fetiţa lui merita puţina libertate pe care o primise...

Isamu

Cioc-cioc-cioc. Era, din nou, singur în birou. Deblocă uşa şi se ridică. Şi decise s-o întâmpine în picioare - o să afle ea imediat de ce...

Biyu intră. Şi se blocă, preţ de-o clipă - după care închise uşa şi se opri la un metru de el:

- Mi-am terminat raportul.

Îi întindea o hârtie. Bun! N-o luă:

- Ascult.

- Plecarea ai văzut-o. N-a ridicat probleme. Pe drum, am observat că s-a lăsat în jos - de parcă ne ajuta, pe mine şi pe Eugène, să părem un cuplu care iese la o cafea...

Aha! Porni încetişor în ocolirea ei:

- Aşa...

- A fost foarte tăcută tot drumul. Şi nici n-a butonat telefonul. Am ajuns la adresă, i-am spus să-l scoată din casă... Abia acolo m-a lăsat să văd cât de mult i-a plăcut, de fapt, ideea lui incognito.

Reajunsese în faţa ei. O privi lung, pătrunzător:

- Detaliază.

- I-a dat telefon şi l-a luat pe departe.

Porni iar în ocolirea ei, pe partea pe care venise...

- Ce face, dacă l-a deranjat, dacă e singur acasă...

Aşa...

- Şi apoi l-a întrebat dacă invitaţia lui mai e valabilă. Moment în care am auzit şi eu vocea lui. Era extaziat, plin de speranţă...

Era în spatele ei, aşa că îi trase uşor părul într-o parte:

- Aşa; şi?

- Şi-apoi i-a spus că îl aşteaptă şi i-a închis. Eu i-am scris pe telefon...

Ea spunea, el o săruta pe gât, ea avea brusc probleme de exprimare...

- ... că el e perfect pentru antrenament... dar am ordin să-l iau de pe ea... şi să-l fac să zboare, în caz că depăşeşte măsura...

Serios? Aşa cum o depăşea el acum? Nu de alta, dar o cuprinsese cu braţele şi încerca să afle dacă slăbise sau se îngrăşase în ultimele 24 de ore... Ea nu mai zicea nimic... Păi, de ce tăcea? Ce făcea? Nu-şi spunea raportul?

- Şi?

- ... Şi n-a zis nimic... El a venit...

El trecuse deja de bariera de bumbac şi redescoperea faptul că femeia asta avea sâni incredibili...

- ... A luat-o imediat în braţe...

Şi-a explorat-o, probabil, cu mult mai multă jenă decât o explora el pe femeia asta incredibilă...

- ... A ţinut-o în braţe tot timpul... ceea ce i-a făcut ei multă plăcere... La bar, am stat la mese diferite... Au vorbit tot timpul... A fost foarte fericită...

Aşa cum era ea acum? El devenise foarte obraznic, aşa că vocea ei devenise cu repeziciune tot mai ştearsă...

- ... Şi?

Nici o şansă - atâta timp cât el era îngrozitor de obraznic, ea nu putea vorbi... Iar el era obraznic...

- ... Şi?

- ... Şi...

Şi tot degeaba - el n-o lăsa deloc! Şi nici n-o s-o lase! O s-o ţină aici, aşa, în picioare, până o s-o audă ţipând! Uite-aşa! Şi pe urmă o s-o anunţe că raportul era incomplet - şi cum el avea nevoie de raport azi, o s-o roage să îl refacă şi să i-l aducă tot azi...

Era linişte. El era obraznic. Rău! Ea n-avea nimic împotrivă... Hârtia din mâna ei căzu... Îi privea profilul, o săruta pe gât şi pândea momentul... care se apropia... cu repeziciune...

O lipi de el... O ţinea bine... Bine lipită de el...

Doamne, ce frumoasă era!

... I-ar fi plăcut să ştie ce era în mintea ei. I-ar fi plăcut să se fi gândit la asta înainte să decidă să fie obraznic - şi să-i pună pe cap aparatul care-i putea răspunde la întrebare. Şi totuşi, poate că era mai bine

aşa - să nu-i ştie gândurile. În momentele astea, era foarte conştient de efectul pe care l-ar fi avut asupra lui nişte "veşti negative"... Tocmai acum, când redescoperea sentimentul ăla plăcut al reuşitei de-a vedea ce efect "devastator" avea el uneori...

Acum era momentul... de bun simţ să se retragă. O făcu deci. Şi-o sărută din nou pe gât:

- Am sentimentul că raportul tău este incomplet. Te rog deci să te duci sus... să-l refaci... şi să mi-l aduci tot azi. Ana o să mi-l ceară...

Buzele frumoase zâmbeau - iar Biyu aproba, roşie-n obraji... Îi rearanjă bluza şi făcu un pas în spate:

- Îl aştept. Indiferent cât de târziu o să-l termini. În caz că nu mai sunt în birou, ştii unde mă găseşti...

Aproba, cu capul plecat şi obrajii roşii ca focul...

Se reaşeză la birou şi trase o hârtie. Şi notă, să nu uite: ***"picături"***. Că n-avea nevoie de "cititorul de gânduri", ci doar de o altă noapte singuri în vilă şi-o sticlă cu vin roşu... Uşa se deschise, se închise...

O s-o picure. Până la 1 iunie, trebuia neapărat s-o picure şi să afle adevărul! Pentru că îi plăcea să se joace cu ea - îi plăcea efectul ăla fantastic pe care-l avea asupra ei. Şi nu era, totuşi, OK. El impusese nişte reguli; şi tot el le încălca. Nu era în regulă aşa. Trebuia să primească nişte certitudini...

Hait - că-i scrisese regina! Subiectul mail-ului era concludent: ***"Chiar trebuia să iasă incognito cu neseriosul ăla?"*** Ia să vadă el cine-l turnase; şi să salveze urechile prinţesei! Nu de alta, dar mama şi fiica se vor întâlni mâine la capul tatălui; şi nu era momentul unei discuţii în contradictoriu între ele! Bietul Ştefan habar n-avea că fata lui se avântase în adolescenţă...

Ana-Maria

Ştefan dormea. Din fericire, dormea dus. Dacă i-ar fi văzut încruntarea...

De data asta, nu mai putea spune că Vincent era vinovat pentru ceea ce se întâmplase azi în viaţa "social-sentimentală" a fetei ei. El stătuse cuminte în casă şi se uitase la un film! Ea avusese mâncărici - şi-l corupsese şi pe chinezul fermecat...

Explicaţia lui Isamu era logică. Dar, din punctul de vedere al mamei, era complet nemulţumitoare! Individul ăla era extrem de neserios! Aşa că apăsă reply...

"Te rog să-i pui individului codiţă. Vreau urgent poze cu el în compania altei femei!"

Send. Şi log out. Se indispusese rău - aşa că se va grăbi spre conac. Spre pat. Trebuia să se odihnească. Mâine o să fie o zi infernală...

Isamu

Stătea lungit pe pat. Nu dormea. Nu voia să adoarmă. O aştepta să-i aducă raportul. Nu că avea nevoie de el - n-avea nevoie de el. O lămurise el pe Ana şi-şi primise deja dispoziţiile. Voia să aştepte venirea ei pentru că luase o hotărâre importantă. Încuiase biroul şi se retrăsese în camera din capătul holului. Şi încuiase uşa. Făcuse un duş, se lungise pe pat...

Cioc-cioc-cioc. Era doişpe fără un sfert. El îi spusese că aşteaptă raportul, indiferent cât de târziu îl termină. Şi totuşi, n-o să-i deschidă. N-o s-o lase să intre. N-o să evadeze azi cu ea. Trecea printr-o stare nenorocită...

De fapt, nu voia să exagereze. Azi, în birou, exagerase un pic. Impusese regula lui "nu facem variaţii" - după care variase rău de tot! O atacase şi variase rău! Şi nici măcar n-o lăsase să-i spună dacă agrea variaţia aia! Bine, ea nu se plânsese - dar...

Cioc-cioc-cioc. Nu, îşi impunea să nu-i deschidă... Chiar dacă Fei-Yen nu-l căutase pe nici unul din canalele de comunicaţii pe care le avea...

Anul ăsta "schimbase prefixul". Făcuse 40 de ani. Ajunsese la o vârstă la care "joaca" de-a filmele de dragoste nu-şi prea mai găsea rostul. Iar fiecare gest, fiecare iniţiativă pe care-o lua el lipea în mintea şi inima tinerei Biyu cărămizile ataşamentului. Şi nu era bine. El trebuia să rămână pentru ea doar o aventură. Astfel încât, la finalul misiunii ei, să poată să revină la Nisa şi să plece în următoarea misiune fără să regrete că îl cunoscuse. Fără să regrete că plecase din casa familiei Ionescu. Ca să obţină asta, trebuia să o lase mai uşor cu momentele de fericire... şi cu cele de evadare. Deci, azi nu evada...

Conturul mobilului se lumină. Nu-l băgă în seamă - pusese toate telefoanele cu faţa-n jos, aşa că era linişte... Se întreba ce făcea Biyu acum, când era în faţa uşii lui - iar el n-o invita să intre...

Cioc-cioc-cioc. Insista. Foarte interesant! Oare o să se-apuce să-l strige? Dacă începea să-l strige, zău că ieşea la ea şi-o pocnea! Că se dădea de gol, ca fraiera! Şi-aşa, avea sentimentul că Meili şi Jiao or să înţeleagă, în curând, de ce colega lor revenea din birou roşie-n obraji şi un pic neatentă, un pic nesigură...

Aha! Foşnise ceva! Ce se întâmplase? Se ridică - şi văzu imediat hârtia împinsă pe sub uşă...

O să recurgă la un şiretlic. O s-o pună pe Meili să-l spioneze pe Vincent - şi-o să petreacă mult timp cu ea în birou, discutând despre băiatul ăla. O să găsească el motiv să stea câte-un sfert de oră cu ea la palavre - deşi ideea de-a se juca cu nervii lui Biyu nu era chiar aşa de bună...

Se ridică şi luă hârtia. Ia să vadă el ce se întâmplase azi la barul ăla! Şi mai ales ce perluţe scosese băiatul ăla pe gură! Cât era Ana plecată, Florentina era responsabilitatea lui. Nu-şi permitea să-i scape vreun amănunt...

9 mai 2020 - sâmbătă

Ştefan

Avea emoţii. Pentru a şasea oară pe ziua de azi, simţea că-i uruiau urechile. Vizita medicală fusese un chin, masajul fusese un alt chin...

Ceasul din colţul televizorului arăta ora nouă. El se simţea obosit - dar nu voia să adoarmă. De când intrase în recuperare intensivă, dormea câte patru-cinci ore. Şi, vorba aia - veneau copiii! Nu? Nu voia să-l găsească dormind; s-ar fi grăbit să plece, ca să-l lase să se odihnească. Şi-i era dor de ei! Voia să-i vadă! Voia să vadă cu ochii lui că copiii erau bine... Că erau liniştiţi, că zâmbeau...

Soţia lui se aşează lângă el:

- Iar?

Clipi aprobator - da, iar! Ce - venise să-l dojenească? Soţia lui îl sărută... Lui îi era din ce în ce mai greu să accepte gândul că Ana lui, femeia frumoasă din faţa ochilor lui, stătea şi-l îngrijea şi-i ridica moralul cât putea ea... În timp ce el, idiot notoriu, nu fusese în stare să plece la timp - şi trebuise să urce în elicopter...

Dacă nu "ucidea" gândurile alea negre, Seniorul o să-i mărească doza. Şi-o să-l transforme într-o legumă incapabilă de-a mişca măcar un deget! I-o promisese, după a doua "alarmă emotivă"; îi spusese că îi mărea doza şi-l lăsa aşa, fleşcăit tot, ca să sperie zdravăn copiii! Îl credea în stare - de vreme ce el promisese că va fi cuminte, şi uite ce tâmpenii făcea tocmai azi...

Trebuia să se calmeze cumva. Ca să-şi vadă azi copiii. Ca să poată să le scrie să fie liniştiţi, că el se reface destul de repede, că o să vină în curând acasă... Că ei trebuiau să fie cuminţi, pentru că mama lor trebuia să se ocupe de afacere acum...

Ce-o să zică fata lui, când o să-l vadă aşa? Ce-o să zică prinţesa lui?

Nu! Trebuia să se liniştească... Aşa că o să deschidă o lungă discuţie cu Ana, pe tema afacerilor. Ca să nu se mai gândească la prinţesă - şi la opinia prinţesei.

Florentina

În sfârşit! Trase portiera şi se abţinu cu greu să nu ofteze - în sfârşit, era în blindată! Şi mergeau la spital! În sfârşit, o să-l revadă pe tati al ei! Dacă era norocoasă, poate că o să reuşească să-i spună... că avea un coleg cu care ieşea uneori la o cafea... Oare o s-o certe?

Fraţii ei erau foarte gălăgioşi. Léon abia aştepta să-i spună lui tati ce bine-i reuşeau antrenamentele cu Meili; iar Philippe vorbea, ca de obicei, despre muzică. Ea tăcea. N-avea rost să înceapă să-l toace şi ea pe Toni la cap. Omul ăla o să capete o migrenă zdravănă în următoarele cinci minute...

Îşi reverifică telefonul. Nici o veste de la Thomas, nici o veste de la mama ei... Vincent era ***"Amoureux"***, după cum anunţa statusul lui, şi nu se grăbea să lămurească curioşii apropo de "cine-i fericita"...

OK! Hai, porneau odată spre spital? Că abia aştepta să-l vadă pe tati al ei!

Ana-Maria

Telefonul lui Piao piui scurt. Deci veniseră copiii. Bun! Se ridică şi se apropie de Ştefan:

- Au venit.

Cifrele de pe perete îşi începură creşterea...

- Ştefane, te implor - nu face aşa! Nu mai face aşa! Îţi faci singur rău! Opreşte-te!

Nu părea capabil să se controleze... Seniorul oftă greu:

- Se vede treaba că va trebui să-i măresc din nou doza.

"dacă faci asta, mă scol de-aici şi-ţi rup gâtu!"

Încerca să-şi calmeze soţul; îl mângâia pe frunte şi pe mână şi încerca să-l convingă cumva să nu-şi mai facă rău... Să nu strice revederea cu copiii...

Florentina

Uşile glisară ferm. Ieşi din lift şi porni spre capătul holului - spre mama ei. Încercă să zâmbească, să pară că nu-i observase îngrijorarea de pe chip... Fu îmbrăţişată uşor:

- Bine-aţi venit.

- Bine te-am găsit.

Acum era rândul prinţilor la îmbrăţişat... Mama ei nu porni spre rezervă - puse palmele pe umerii băieţilor şi-o privi lung:

- Nu cred că o să puteţi vorbi cu el azi.

De ce? Dormea?

- De ce?

- Pentru că e foarte emoţionat. Încă de dimineaţă, emoţia cauzată de revederea cu voi l-a făcut să aibă variaţii de tensiune. Când a sunat Toni, toate aparatele au luat-o razna. Seniorul i-a mărit doza de calmante, ca să-l liniştească înainte să leşine. Aşa că nu ştiu dacă o să reuşească să vă scrie ceva.

Să le scrie? Nu să le spună?

- Vrei să spui că nu vorbeşte?

- E prea obositor pentru el să vorbească; aşa că i-am adus o tastatură specială. Şi scrie. Să sperăm că mai poate să mişte degetele...

Mama ei îşi bătea joc de ea! Îi spunea încontinuu că tati al ei era bine! Iar ea descoperea acum că era ca şi paralizat...

- Deci, vă rog să nu vă pierdeţi optimismul. Da? Vă rog să zâmbiţi şi să nu-i arătaţi că sunteţi îngrijoraţi pentru el. E important să vă vadă pe voi veseli şi optimişti. Moralul lui e destul de scăzut...

Léon porni spre capătul holului:

- Stai liniştită, că mă ocup eu de asta!

Oo, nu! Dacă se ocupa el, era un dezastru! Se grăbi să-l urmeze. Şi mămica ei venea, împreună cu Philippe... Nebunul de Léon începu să alerge - şi strigă din toţi rărunchii:

- Taatii!

Oo, nu! Năvălea peste el! Şi strica totul!

Ştefan

Léon? Léon îl strigase? Auzea paşii grăbiţi alergând... Aha! Intrase! Şi se apropia de el! Doamne! - băiatul lui! Venise băiatul lui!

Patul se mişcă scurt - iar chipul rotunjor, vesel, îi apăru brusc în faţa ochilor!

- Tati!

Băiatul lui îi prinse capul în palme - şi-l sărută apăsat pe amândoi obrajii!

- Tati! Ce bine că te-ai trezit!

Da, şi el se bucura mult că se trezise din comă - şi-şi revedea băiatul... Care îl mângâia chiar acum "voinicește" pe cap şi râdea, fericit:

- Mi-a fost dor de tine! Ştii ce greu mi-a fost să stau cuminte şi să aştept să te trezeşti? A fost îngrozitor de greu! Tu ştii cât am tocit cărţile, ca să reuşesc să stau cuminte, aşa cum a zis mami? Doctor docent m-am făcut!

Turuiala lui şi râsul şi strălucirea fericită a ochilor îi inundaseră sufletul cu bucurie...

Brusc, o mână micuţă împinse cu fermitate capul lui Léon - iar Philippe i se aşeză în faţa ochilor:

- Bine te-am găsit!

"Bine-ai venit, micule prinţ!" Nemernicul îi mărise doza, aşa că

nu putea să scrie... Fu pupat tot pe amândoi obrajii, dar mult mai uşor. Şi-apoi fu privit cu ochi serioşi, atenţi:

- Te doare?

Nu. Nu-l durea. Nu putea să clatine capul, nu putea să scrie... Încercă să răspundă verbal; trase aer în piept şi reuşi să scoată un "u" chinuit rău...

- Nu mai vorbi. Ana zice că oboseşti dacă vorbeşti. O să vorbesc eu. Bine?

Bine. Să vorbească el. Să vorbească ei, de fapt. Să-i spună câte-n lună şi-n stele - îi fusese înfiorător de dor de ei, aşa că voia să-i privească şi să-i asculte şi să-şi umple mintea cu ei. Că or să plece înapoi, la Cannes...

Băiatul lui vorbea despre muzică. Despre el, spunea doar că îşi face temele şi e cuminte. În rest, îi povestea despre lecţiile de pian. Îl vedea pe Léon aplecându-se mereu, ca să-l vadă şi pe el...

Florentina

Se oprise în pragul rezervei. Nu intrase. Îi privea. Nu-i venea să creadă că ceea ce vedea ea acum era adevărat - deşi se gândise mult la momentul ăsta şi exact aşa şi-l imaginase, cu ei năvăliţi peste tati al ei şi cu ea exclusă din revedere...

Ca de obicei, Philippe vorbea despre muzică. Léon, agitat din fire, se tot foia - şi se ridica şi se apleca, să-l vadă tati şi pe el... Nici unul dintre ei nu părea să observe că sora lor mai mare lipsea din reuniunea de familie...

Seniorul porni spre ea:

- Hai, intră!

Nu, n-o să intre. N-avea loc acolo, lângă ei. Şi nu simţea nevoia să le vadă bucuria mai de-aproape. Aşa că neagă cu capul.

- Intră şi du-te la el! Hai, că abia aştepta să veniţi!

Poate că, într-adevăr, el îşi dorise să vină şi ea. Dar fraţii ei fuseseră ceva mai iuţi de picior - şi ocupaseră tot locul disponibil. Iar mama ei nu zicea nimic. De dincolo de pat, de lângă Philippe, mama ei o privea lung - şi nu zicea nimic, nu-i transmitea nimic...

Brusc, auzi o şoaptă gâjâită rău:

- Flo...

O strigase! Tati al ei o strigase!

Ca la un semn, toţi cei trei adulţi întoarseră capul spre aparatele de pe perete! Involuntar, capul ei făcu aceeaşi mişcare! Şi văzu...

- Hai, prinţeso! Vino-ncoace!

Léon se hotărâse să-i cedeze locul. Dar...

Dar nu se putea clinti. Îl privea, vedea chipul slăbit, vedea ochii care clipeau des... şi nu putea...

Văzu cum tatăl ei strânge din dinţi - văzu mişcarea maxilarului! Îl văzu cum trage aer în piept, cum descleştează dinţii - şi auzi din nou şoapta gâjâită!

- Flo!

Seniorul o prinse de braţ şi-o trase spre pat:

- Haide...

Păşea spre el - şi nu-i venea totuşi să păşească, pentru că se apropia de el şi observa tot mai multe lucruri... Tot mai multe minciuni... Observa chipul tras şi trupul slăbit... Observa curelele care-i ţineau tastatura legată de mână... Ochii i se înceţoşară, invadaţi de lacrimi... Nu. Nu putea şi pace! Se opri deci.

- Da' hai, dragă, odată! Nu vezi că te-aşteaptă?

Léon se oţărâse la ea, nemulţumit că îi cedase locul lui iar ea, nerecunoscătoare, nu-l ocupase imediat... Mama ei insistă şi ea:

- Hai.

Nu-nu! N-o să poată să-l vadă! Scuturâ grăbită capul, iar lacrimile îi alunecară pe obraji:

- Nu pot.

Linişte. Stupoare. De ce păreau toţi atât de miraţi? Nu putea şi gata! Nu putea să-şi vadă tatăl paralizat în pat şi să râdă şi să se bucure şi să ţopăie pe lângă el, aşa cum făceau ei!

- Flo!

Oo, nu! Iar o strigase! Şi vedea, simţea că fiecare sunet pe care-l scotea îl chinuia şi-l obosea şi făcea cifrele alea să crească...

- Florentina...

Mama ei îngustă scurt ochii - şi-o străfulgeră, furioasă deja:

- Hai - nu-l mai face să te strige.

- Da' nu pot...

- Florentina Theodora, vino încoace.

Nu-nu! Făcu un pas în spate. Nu putea să se ducă la el! Plus că plângea de-a binelea acum! Şi nu le zisese ea să-i ridice moralul? Ce, îşi închipuiau că ochii ei plini de lacrimi făceau bine la moral? Mama ei se ridică:

- Vino şi spune-i tatălui tău ce mai faci tu...

Nu-nu!

- Spune-i pe unde petreci şi cu cine...

Păli - că o şantaja în cel mai ordinar mod...

- Spune-i despre Vincent. Şi despre cafeaua incognito de aseară.

Cee?

Era o liniştе mormântală în rezervă. Fraţii ei tăceau mâlc. Seniorul nu se clintea. Piao se făcuse mic pe scaunul lui. Iar mama ei o fulgera cu ochi furioşi... Iar în liniştea aia mormântală, strigătul tatălui ei avu forţa unui tunet!

- Fă!

Se răsuci pe-un călcâi şi-o rupse la fugă!

Ana-Maria

După cum bine apreciase, era un dezastru... Şi tocmai ea "i-o făcuse"! Tocmai prinţesa, în care ea una îşi pusese toată baza! Mârâi scurt:

- Piao, start!

Consilierul ei ţâşni după Florentina. Ea se grăbi să intre în câmpul vizual al lui Ştefan:

- A fugit. Cred că îi e frică să n-o certi.

Ochii verzi erau măriţi de furie. Soţul ei privea tavanul - şi respira extrem de repede... Léon se aplecă spre el:

- Stai liniştit, că prinţesa e cuminte. Da' a început să vrea să iasă şi ea cu colegii. Mami şi Isamu i-au organizat două ieşiri de-astea - şi a fost bine, din câte am înţeles eu. Iar Vincent ăsta să ştii că nu e periculos pentru ea. Am senzaţia că nici nu-i place de el cine ştie ce!

Se grăbi să-l oprească:

- Vincent e coleg cu ea. Şi nu cred că iese cu el pentru că îl place; cred că Vincent e modul ei de-a mă pedepsi.

Ochii verzi coborâră un pic - şi-o priviră lung, drept...

- Puştiul nu e periculos. Am avut o discuţie cu el, între patru ochi - şi l-am "închis" în "pătrăţica" lui...

Soţul ei o privea lung... Zâmbi înţelegător - exact ca o mamă nevoită să accepte faptul că copiii ei crescuseră mult:

- Adevărul e că prinţesa are 17 ani. Şi îşi doreşte să primească puţină libertate. Pe măsură ce o primeşte, îşi doreşte tot mai multă...

"Şi primeşte şi mai multă libertate? O laşi să iasă cu băiatul ăla?" Aprobă... Léon începu să chicotească:

- Daa! S-o vezi, ce dansează la petrecerile din Aurari! Copilul de aur i-a făcut o super-dedicaţie la ultima petrecere! Şi ştii ce frumos a dansat? Toată lumea a aplaudat-o la final!

Soţul ei o privea şi încerca să-i pătrundă în minte - să afle instantaneu totul...

- Vorbim după aceea. Copiii se duc la conac şi noi vorbim. Bine?

Nu primi un răspuns; dar îl văzu mutându-şi atenţia asupra lui Léon. Aşa că porni spre uşă, scoase telefonul...

"Dacă nu vrea să urce, las-o în pace."

Send lui Piao. Oftă greu, încercând să facă abstracţie de privirea Seniorului...

Florentina

Năvăli afară din spital - şi se repezi la blindată! Toni se grăbi să-i deschidă portiera:

- Ce s-a întâmplat?

Nu-i răspunse - se aruncă pe banchetă şi trase portiera. Şi-o şi blocă. Toni o privea lung, interzis... Îşi acoperi faţa cu palmele - şi bufni în plâns!

Dezastru! Mama ei aflase! Şi-o pedepsise - o pârâse lui tati al ei! De ce făcuse asta? De ce-o pedepsise aşa?

Auzi o portieră deschizându-se. Acum or s-o scoată de-acolo şi-or s-o ducă pe sus înapoi, să-i spună lui tati al ei despre Vincent... şi ruj... şi plimbarea incognito de aseară, despre care uite că mama ei aflase până la urmă...

- ... De ce n-ai vrut să te duci la el?

Piao? El voia să discute cu ea?

- S-a trezit la cinci azi - l-a trezit emoţia revederii cu voi. A stat ca pe ghimpi până aţi ajuns - şi s-a gândit mult la voi, la cum o să fie când ajungeţi şi voi... Lucru care l-a afectat, pentru că i-a tot crescut tensiunea... Era prea obosit ca să facă faţă discuţiei cu voi; aşa că bărbatul care stă cu el i-a mărit dozele. Ca să n-aveţi surpriza să-l vedeţi leşinând...

Deci de-asta... Iar ea îl chinuise - nu se dusese la el, lucru care îl făcuse pe el să încerce să vorbească şi să se extenueze şi mai mult...

- Hai înapoi, la el.

Negă scurt:

- Nu pot să-l las să mă vadă aşa! Şi nu pot să-l văd aşa! N-o să pot să-i zic nimic!

Un mobil piui scurt. Nu era al ei, aşa că...

- ... Vrei să vii? Sau aştepţi aici?

- Prefer să aştept în maşină.

- ... Chiar dacă ştii că absenţa ta e extrem de dureroasă pentru el.

"Las' că nu suferă el chiar aşa de mult! Îi are pe băieţi! Şi-o are şi pe multiubita lui Ana!" Apropo de Ana:

- Cum a aflat mama unde-am fost eu ieri?

- Are multe căi de a afla unde te duci şi ce faci acolo. Vii sus?

Negă din nou. Iar Piao coborî şi se grăbi să revină în spital...

Deci tati al ei aflase... Doamne! - n-o să mai aibă vreodată curaj să dea ochii cu el! Dacă el ştia deja că Vincent îi mânca ei rujul... Nu - cu siguranţă, ştia deja totul despre Vincent. Avusese grijă mămica ei, sau Seniorul - şi ştia totul. Îşi şterse lacrimile, înciudată...

Nu putea să se ducă sus. Nu putea să-l vadă aşa - şi, eventual, să pară neafectată de faptul că tati al ei era imobilizat la pat. Ea nu putea să facă pe clovnul, aşa ca Léon - nici chiar dacă ar fi ştiut că maimuţăreala ei i-ar fi făcut lui bine! Ea nu putea să-l mintă - nu pe tati al ei! Şi dacă voia să-l mintă, nu putea să-l mintă...

Or să mai vină la el. Poate că atunci el o să se simtă mai bine. Şi atunci o să intre şi ea. Atunci, poate că o să-i spună despre Vincent...

Scoase telefonul şi selectă numărul mamei ei. Suna... Suna...

Ana-Maria

Ia uite ce făcea prinţesa! Nu se-nvrednicise să intre să-l pupe pe taică-su - da' îi dădea ei telefon, să-i zică să vorbească ea cu el să nu se supere! Avea mare noroc prinţesa că tati al ei nu dormea! Că aşa i-ar fi zis ea unele lucruri...

Băieţii îl ţineau pe Ştefan ocupat; dar soţul ei era deja marcat serios de reacţia prinţesei lui, aşa că trebui să-i răspundă:

- Da.

- Mami, te rog să mă ierţi! Da' nu pot să vin acum la el!

Prinţesa plângea în hohote. Şi părea sinceră. Aşa că, în secunda doi, îşi schimbă atitudinea şi tonul:

- Am înţeles asta. Te rog să te linişteşti.

- Nu pot să mă liniştesc!

- De ce?

- Fiindcă l-am supărat!

- Şi vrei să-l împaci?

- Ştii bine că vreau să-l împac!

- Atunci tu te linişteşti, iar eu pun telefonul la urechea lui. Şi îl împaci. OK?

- OK.

Se ridică şi veni lângă soţul ei. Îl privi lung, pătrunzător:

- Florentina vrea să te împace.

Ştefan aprobă, clipind încet. Léon se ridică imediat:

- Philippe, hai să ieşim un pic afară!

Ce bine! O să poată să-i spună ea ceea ce scria Ştefan pe tastatură!

- Poţi să scrii?

"da"

- O să-i citesc eu; bine?

"bine"

Minunat! Puse prinţesa pe speaker... Uşa se închise... Zâmbi slab:

- Gata, prinţeso. Tati te aude.

Tati auzi clar ultimele două suspine - şi mucii traşi "voiniceşte". Iar Florentina miorlăi, în romanes:

- Tati, mă auzi?

- Scrie că te aude.

- ... Tati, io nu pot să vin acum la tine! Pe mine mă doare sufletu' numai când mă gândesc că stai acolo în pat şi te doare tot corpu' şi nu poţi să te mişti! Tocmai tu, care nu stăteai o clipă locului şi erai plin de viaţă! Io nu pot să fac ca toate alea pe-acolo, ca Léon! Io uite şi tu în ce hal bocesc pe-aici! Şi nu vreau să mă vezi tu cum plâng! Că ştiu că te doare sufletu' când ne vezi pe noi supăraţi şi cu lacrimile pă obraji.

Îl privea lung şi descoperea că prinţesa avea şmecherie dublă - una nativă şi una învăţată temeinic de la tati al ei...

- Tati, poţi să mă ierţi că nu vin azi la tine?

- Scrie că da.

- Şi te-ai supărat rău pe mine?

- Scrie că nu. Aşteaptă... Te întreabă cine e Vincent.

- E un coleg de clasă. Unu' oarecare - nici nu contează.

- ... Te întreabă de ce ieşi cu el, dacă e unu' oarecare.

- ... Fiindcă nu mai vreau să ies singură, ca o pustnică. Vreau să schimb şi eu două vorbe cu cineva! Altcineva decât paza! Ăia îmi dau întotdeauna dreptate! Că dacă sunt şefa lor, normal că-mi dau dreptate...

Ştefan scria ***"şmecheră ca maică-sa"***; ea îl admonesta cu degetul, că era rău şi "pasa problema" în cârca ei...

- Tati, te-am supărat rău?

- Scrie că nu... Scrie să nu ieşi din cuvântul meu... Scrie să fii cuminte... Scrie să dai cu ăla de pământ, dacă e obraznic...

Prinţesa începu să râdă - tot aşa, pe fundalul trasului mucilor:

- Stai liniştit, că n-am uitat mişcările de la aikido! Şi abia aştept să le exersez pă cineva - dă preferinţă mai înalt ca mine, aşa, ca să-mi crească şi mie moralu'... Da' e cuminte rău "tristu'" ăsta, tati! E cuminte şi nu iese din cuvântu' meu! Ştii că mă şi enervează, la un moment dat?

"după cum spuneam, şmecheră ca maică-sa..."

Se aplecă şi-l sărută pe frunte - soţul ei era un înger...

- E cuminte, că ştie cine eşti tu şi ce putere ai. Şi ştie că sunt promisă - aşa că nu să bagă. E timid ca o fată mare...

Ea minţea cu nerusinare, el bineînţeles că n-o credea...

- Auzi, tati? Nu-i aşa că io nu sunt promisă?

"ce i-a venit?"

- Scrie că nu eşti promisă nimănui.

Ochii verzi o dojeniră pentru răspunsul ăla ferm; îl asigură, din gesturi, că îi spunea totul după ce rămâneau singuri...

- Aha. Mă gândeam eu că nu-mi faci tu aşa nenorocire...

"După cum îţi spuneam - vorbim pe îndelete după ce pleacă ei." Ştefan clipi a aprobare.

- Tati scrie aşa: "spune-i că, atunci când se simte ea în stare, o aştept să vină la mine să-mi spună totul."

- Îţi promit că vin! Data viitoare, o să vin sigur! Da' mi-e că or să fie bursucii ăia doi acolo - şi n-o să putem să vorbim şi noi...

"bursucii?"

Ptiu, drace! Abia acum înţelesese ea de ce Florentina nu putuse să intre azi la Ştefan! Tii, ce prostănacă fusese! Se grăbi "s-o dreagă":

- Data viitoare, o să am grijă ca tu şi tati să discutaţi între patru ochi.

- Bine, mami... Tati, să ştii că io te iubesc mult! Şi nu pot să trăiesc fără tine!

Prinţesa reîncepuse să suspine; Ştefan oftă greu - şi citi pe mimica lui întristarea...

- Şi te rog să te faci bine cât mai repede!... Fiindcă am nevoie de tine! Multă-multă nevoie de tine!

"şi eu te iubesc mult"

- Şi el te iubeşte mult.

"abia aştept să te văd!"

- Abia aşteaptă să te vadă.

"să fii cuminte, să n-o superi pe Ana"

- Să fii cuminte, să nu mă superi...

"să nu se lase pe tânjeală cu şcoala. şi să-l lase pe vincent pentru vacanţă."

Nu mai apucă să-i citească şi asta - prinţesa bufni în plâns:

- Pa, tati!

Ei, poftim! Închisese! Doamne, ce adolescentă demoralizată în ultimul hal! Oftă greu:

- Prinţesa a descoperit că e adolescentă - şi nu se comportă ca atare. Despre asta voia să vorbească cu mine în dimineaţa când te-am condus la aeroport... Din fericire, e o adolescentă înţeleaptă - a înţeles că răpirea lui Trésor a fost o cascadorie cu 1% şanse de reuşită şi le-a reuşit la perfecţie. A înţeles că cel care-a pus la cale răpirea ei e capabil să încerce să răpească pe unul dintre ei - ori pe ea, ori unul dintre băieţi. Ascultă de mine şi de Isamu, o plimbă pe chinezoaică după ea... Încearcă să coopereze cu chinezoaica, deşi ea îi spune de obicei "nu"... Isamu e un tactician mult mai bun decât mine. La prima ieşire organizată, i-a filtrat prietenii. La cea de-a doua, i-a trimis pe toţi patru în imperiul luxului. Şi apoi i-a făcut un dosar foarte concludent apropo de Vincent, trecutul lui şi posibilul viitor...

"cine i-a spus că e promisă?"

- Îţi aminteşti discuţia noastră de-acu' patru ani? Aia referitoare la liceu şi adolescenţi puşi pe căpătuială?

Da, şi-o amintea. Îşi amintea perfect cine avusese ideea cu zvonul ăla, cine răspândise zvonul, cine nu acceptase nici măcar să audă opinia ei...

- După ce i-am spus cum trebuie să fie soţul ei ca să aibă alături de el o căsnicie lungă şi fericită, i-a intrat în cap că e promisă. Nu prea are în anturaj personaje aşa cum l-am descris eu pe candidatul ideal; a avut, probabil, senzaţia că "îi dinamitez" şustele fiindcă o păstrez pentru cel ales de noi. Dar am lămurit problema. Pesemne a vrut să fie sigură că n-am minţit-o...

Soţul ei nu mai spunea nimic... Zâmbi slab:

- Dacă vrei şi promiţi că eşti cuminte şi nu te mai agiţi aşa ca azi, o aduc mâine. Şi vă las să discutaţi între patru ochi. Vrei?

"da"

- În cazul ăsta, mă duc să aduc băieţii.

Primi o aprobare clipită, aşa că se grăbi să iasă.

Florentina

Aha! Gata - vizita se sfârşise! Veneau la maşină! Erau fericiţi amândoi... Normal că erau fericiţi! Că ei avuseseră loc lângă patul lui tati! Se mută în dreapta şi aşteptă...

Măiculiţă, ce gălăgioşi erau! Toni porni motorul şi demară; ea se întoarse spre Léon şi rânji ameninţător:

- Gata? Sunteţi fericiţi?

Într-o secundă, fratele ei înţelese şi tonul, şi rânjetul; şi îi răspunse în romanes:

- Noi, da - suntem foarte fericiţi. Tata, în schimb, cred că are sufletu' negru ca catranu' - că fi-sa a făcut fiţe şi figuri şi nu s-a dus nici măcar să-l pupe!

- Fi-sa n-a prea avut loc de frăţiorii ei iubiţi!

- Mucles, fă - că io m-am dat la o parte şi ţi-am făcut ţie loc! Şi tu i-ai întors curu' şi-ai şters-o!

Asta aşa era - numai că nu era genul care să rămână fără răspuns la asemenea fraze:

- Lasă, că ştiu io pă una care abia aştepta să se-aşeze lângă el!

Léon ridică degetul la ea:

- Fă! Tu să ştii o chestie dă la mine! Dacă tu crezi că mama e duşmanca ta, eşti cea mai tâmpită creaţie a lu' Dumnezeu pă pământ!

Dădu să se-nfigă în părul lui - dar Toni tună, de la volan:

- Încă un cuvânt, şi vă dau vânt din maşină - şi vă plimbaţi pe jos până acolo.

Şi uite cum se lăsase tăcerea... Philippe decise să spună şi el ceva:

- ... Cred că s-a bucurat când a auzit că Jiao mă ajută cu lecţiile de pian. Nu? Tu ce zici, Léon?

- Bineînţeles că s-a bucurat! Cum să nu se bucure?! Tu n-ai văzut cât de fericit era când te auzea cântând la pian? Ştii bine că-i place să te asculte...

Daa, sigur că-i plăcea să-şi asculte băiatu'... Şi ştia că era, totuşi, cea mai tâmpită creatură a lu' Dumnezeu pă pământ - că nici ea nu putea să-şi explice puseurile astea de ură şi invidie şi gelozie prosteasc...

Ăla micu' "toca" despre notele lui. Léon îi cânta în strună. Philippe nu sesiza că ea nu spunea nimic... În fine; o să-şi zică că ăla micu' habar n-avea ce spuseseră ei în romanes. Că Philippe nu vorbea decât română şi franceză. Deci, n-avea de unde să ştie care era în realitate atmosfera dintre ea şi Léon. Şi cum prinţul cel mare îşi revenea instantaneu la sentimente mai bune şi nu ţinea supărarea mai mult de 5 secunde, iar ea era maestră în a-şi ascunde adevărata stare de spirit...

Las' că ajungea ea la conac! Şi se calma acolo! Plănuia să ţipe şi să urle şi să trântească mobila pe-acolo! Că ştia ea cât suferea tati al ei fiindcă n-o văzuse azi! Şi n-o văzuse nu pentru că nu voise ea să se ducă la el; ci pentru că ăsta mare fugise să fie el primu'! Iar pe-ălălaltu' micu' îl dusese măria-sa regina personal şi-l pusese să stea în unicul loc rămas liber! Şi-o expulzaseră de lângă tati al ei - şi nici în cur nu le păsase...

Ştefan

Era linişte acum. Copiii plecaseră în urmă cu vreun sfert de oră. Erau doar ei doi în rezervă. Piao păzea uşa pe dinafară, Seniorul se dusese să facă un duş şi să-şi limpezească mintea...

Soţia lui se aşezase lângă el şi pusese capul pe pieptul lui. Îl pusese aşa, uşurel; nu se lăsase cu toată greutatea. Îl proteja şi-l răsfăţa şi-l cocoloşea rău de tot... Şi-l ferea, probabil, de veştile neplăcute - aşa că Vincent ăla probabil că mâncase deja un tub întreg de ruj princiar...

Vizita copiilor îi făcuse bine. Şi apoi îi făcuse foarte rău. Se bucurase mult să-i revadă. Se bucurase să-i regăsească veseli, optimişti, plini de viaţă şi de veşti bune. Prinţesa însă... Băieţii se repeziseră la el; ea se simţise exclusă - şi de-aia fugise. Şi de-aia, şi din cauza lui Vincent ăla... Dacă se ocupase Isamu de problema sentimentală a prinţesei, el unul era extrem de liniştit. Îl ştia el pe consilierul lui! Chinezul fermecat, cum îl numea Ana, era mai afurisit decât cel mai afurisit părinte psiholog care trăia pe planeta Pământ! Isamu n-ar fi permis niciodată ca Florentina să fie victima vreunui excrocel sentimental; aşa că, atâta timp cât bunul lui prieten veghea asupra fetei lui, el unul era foarte liniştit...

Liniştea din rezervă şi calmul pe care i-l inducea îmbrăţişarea uşoară a soţiei lui îl ajutau să-şi limpezească gândurile. Pe măsură ce le limpezea, descoperea cât de bulibăşite erau acum vieţile oamenilor dragi lui. Accidentul lui, adică dispariţia lui din preajma lor îi arun-

case pe toţi într-o bulibăşeală fantastică! Ana lui lăsase baltă gătitul prin corespondenţă şi şedinţele de saună şi masaj şi se apucase de negociat cantităţi şi termene şi de strâns mâini de afacerişti dubioşi! Copiii lui îşi pierduseră şi bruma de libertate pe care-o avuseseră! Léon insistase să-i spună că nu mai ieşeau nici în parc, nici la shopping - dar asta nu era nici o problemă, atâta timp cât chinezoaica lui îl învăţa aikido iar chinezoaica lui Philippe îl învăţa pe mezin să apese melodios clapele! Dar nu era normal să fie aşa! Nu era normal ca băieţii lui să nu scoată nasul din casă cu săptămânile! Nu era normal...

Fetiţa lui crescuse - era adolescentă acum. Era tânără şi frumoasă - şi voia să fie admirată "în consecinţă". Voia să aibă un prieten - şi, probabil, şi-un iubit. Că vârsta la care fetele ieşeau de sub incidenţa "sexului cu minore" scăzuse de la 18, la 16 ani - iar ea făcuse 17 şi era încă domnişoară. Iar toate colegele ei probabil că "depăşiseră momentul". Normal că...

Seniorul îl instruise să nu pună întrebări despre Trésor. Problema nepoţelei lui era foarte sensibilă; şi, din câte înţelesese el, ducea către Est - către ruşi. Mai mult nu reuşise să scoată de la omul lui nea Nicu Cărare; dar nici n-avea nevoie de mai mult de-atât! El ştia cel mai bine ce bătălie se ducea între anumiţi oameni din Rusia şi anumiţi oameni din China, în privinţa atenţiei pe care-o primeau din partea regelui aurarilor! Avea el ceva special care-i făceau să-şi scoată ochii şi să tragă de el ca de gumilastic...

Şi încă n-apucase să vorbească cu Diamant, cu tatăl lui, cu contele... Cu Isamu - consilierul lui cel mai avizat şi prietenul lui cel mai bun...

Picajul lui îi făcuse pe toţi să-şi piardă controlul şi ţinta. Ceea ce el făcuse să fie un mănunchi de caractere care se întrepătrundeau şi "curgeau" către aceeaşi ţintă devenise o masă haotică de sentimente şi acţiuni contradictorii. Dispariţia lui din vieţile lor, fie ea şi temporară, bulibăşise totul. Iar Ana, femeia care-l ajutase să ţină totul unit, se ocupa acum de afaceri - şi nu era maestră în domeniu, aşa că sigur neglija celelalte aspecte pe care ar fi trebuit să le îndrume. Neglija propria viaţă - propriile momente de linişte şi relaxare. Pe-alea "le ucisese" printre primele probabil! O ştia el pe ea, cum făcea - se punea pe locul doi şi se ocupa de toţi ceilalţi cu prioritate! Dar nu putea s-o certe pentru că încerca să se descurce cumva... Probabil că neglijase şi socializarea - partea aia în care ea îşi vizita prietenele... Probabil că făcea eforturi mari să fie aproape de copii... Probabil că nu reuşea să fie lângă ei, pentru că trebuia să fie a afacerilor...

Încercă să mişte degetele... Nu - nici o şansă! Îl sedase individul ăla "ca la balamuc"! Şi era şi obosit - stors de vlagă şi de emoţiile de dimineaţă, şi de cele din timpul vizitei copiilor, şi de efortul de-a striga după fetiţa lui...

Ar fi vrut să-i scrie reginei lui s-o lase pe Florentina mai liberă. Fetiţa lor nu putea fi îngrădită - nu putea fi legată într-un loc, împotriva voinţei ei. Fetiţa lui, atunci când se simţea controlată, se zbătea şi scăpa - iar riscul de-a scăpa într-o direcţie greşită era uriaş. Chiar şi Ana lui spusese că, probabil, Vincent ăla era o răzbunare a prinţesei pe ea...

Nu putea să scrie nimic. Nu putea să-i spună...

O să încerce să doarmă. O să spere că regina lui va fi aici şi atunci când el se va trezi. Atunci o să poată să-i spună... despre Florentina... Şi-o să-i spună şi de Diamant... O s-o roage să-l aducă aici pe tatăl lui - că îi era dor de el...

Florentina

Maşina trecu încet pe lângă turn - şi acceleră spre vilă. Toni nu mai spusese nimic, după ce-i "strunise"; dar, din locul unde stătea ea, îi vedea maxilarul mestecând uşor furia... Că parcă înnebuniseră copiii contelui, după ce scăpaseră de sub supravegherea lui! Până şi ea observase că, după accidentul tatălui ei, toate lucrurile se răsuciseră cu susu'-n jos! În plus, Toni era îngrozitor de apăsat de dispariţia lui Trésor - şi de problemele securităţii conacului. Şi de multe altele probabil - că era bărbat în putere, tânăr, fără restricţii părinteşti...

Blindata opri în dreptul aleii care ducea spre vilă. Coborî şi porni spre uşa larg deschisă. Şi calculă că, dacă vedea pe vreunu' în faţa ochilor ei acu', o să urle la el - că de ce lăsa uşa aia deschisă? Ca să intre toţi teroriştii şi să-i răpească?

Nu ştia ce dracu era cu ea, de devenise aşa de ţâfnoasă şi de crudă şi de rea cu toată lumea...

Urcă scările şi năvăli pe coridor. Şi deschise larg uşa camerei ei.

Thomas zâmbi, împingând ultima frezie în vază:

- Bine-ai venit!

Bombăni, repezindu-se la geam:

- Bine, pe dracu!

Închise geamul - că era curent şi-o trăgea la draci! Mm, ce furioasă era!

- Ce s-a mai întâmplat acum?

Ce s-a mai întâmplat acum? Se răsuci pe-un călcâi:

- Ce s-a mai întâmplat acum? Mă-ntrebi ce s-a mai întâmplat acum? De toate s-au întâmplat! Şi nici una n-a fost prea plăcută!

Tânărul porni spre ea, cu braţele întinse a îmbrăţişare calmantă:

- Serios, prinţeso - ce s-a întâmplat?

Porni spre dreapta - că nu voia să fie calmată, ci intenţiona să explodeze rău cu mobila de pământ:

- Ce s-a întâmplat? Îţi zic eu imediat ce s-a-ntâmplat! Ăia doi s-au repezit peste el! Şi-au ocupat tot spaţiu' disponibil! Iar aia n-a catadixit să ne spună adevăru' până acum! Ştii că tata e o legumă? Că zace-n pat, neclintit, şi-are nişte tastaturi legate de mâini şi vorbeşte prin ele? Adică scrie? Tu-ţi dai seama cât de rău e tata?

- Eu îmi

- Tu-ţi dai seama câţi ani or să-i trebuiască lu' tata să se facă bine?

- Eu îmi dau seama că, acu' o săptămână, dl Ştefan era în comă. Iar azi e conştient şi poate să comunice cu toată lumea. Şi n-are pierderi de memorie, n-are sechele neurologice, a început să facă masaj şi kinetoterapie...

Din spatele ei, din cadrul uşii, Aleodor întrebă:

- Hei! Ce-aveţi de vă certaţi?

Se răsuci şi-l fulgeră cu ochi furioşi:

- Tu să nu te bagi!

Bun! Şi-acum înapoi la trădătoru' ăla!

- De ce i-ai zis? Ai? De ce i-ai zis lu' mama ce ţi-am zis eu aseară?

- Pentru că nu pot să te las să te îndrăgosteşti de ăla.

Ei, pe dracu! Se repezi spre vaza cu flori:

- Ba mă îndrăgostesc de cine vreau eu!

Jos cu vaza aia! Jos! O azvârli cu furie pe podea - şi-o văzu spărgându-se şi azvârlindu-şi cioburile în toate părţile pe-acolo! Bun! Apucă de măsuţă acum:

- E viaţa mea, mă! A mea! Io o trăiesc - nu tu!

Jos cu masa! Asta trebuia să fie mai grea - aşa că o azvârli cu putere! Şi-o văzu răsucindu-se cu viteză şi sfârşind cu picioarele-n sus! Aleodor se grăbi să intre:

- Gata, eu zic că

Ea se grăbi spre fotoliu:

- De ce te freacă pe tine de viaţa mea, mă? Ce - tu stai încuiat cu paznicii după tine? Tu trebuie să te pupi pe-ascuns, pe bancheta din spate, ca o curvă?

Părintele o prinse de braţe:

- Hai, gata!

Se descotorosi de el fără probleme, înhăţă fotoliul şi-l îmbrânci cât colo:

- Nu! Tu eşti liber, mă! Tu te duci unde vrei tu, la oricare vrei tu, şi-i faci ce vrei tu oriunde şi oricând vrei tu! Şi pe urmă vii şi-mi zici mie ce să fac cu viaţa mea!

Părintele insista s-o ţină de braţe:

- Florentina, ajunge!

Scăpă iar de el - şi porni acum spre Thomas:

- De ce i-ai zis, mă? Te-ai gândit tu că trebuia să ştie?

Thomas era roşu ca racul - şi-o privea cu ochi un pic speriaţi. Părea blocat acolo, în colţul în care se retrăsese atunci când ea azvârlise cu vaza. Dar nu, n-o să scape de ea! O să-l ia de gulere şi-o să-l zdruncine de-o să-i sune apa-n cap! Şi-o să-i dea una! O să-l pălmuiască! Că îşi pusese toată speranţa în el şi-i spusese toate secretele ei - şi el era un trădător care-o pârâse în secunda doi!

Stop!

Auzea pianul... din camera lui Philippe... şi calcula că ăla micu' avea câte-un pian în fiecare clădire, în fiecare cameră... Şi la Cannes, şi în conac, şi în vilă, şi la bunicul...

Gata! Până aici! Alergă la uşă:

- Staţi aşa - că vin acu'!

Trecu ca vijelia pe lângă uşa lui Léon şi năvăli în camera lui Philippe. Şi se repezi şi-i altoi o mare palmă în cap!

- Cretinu' dracu care eşti! Băă! Tata zace legumă-n pat şi ţie îţi arde de cântat?

Şi-l apucă bine de braţ şi începu să-i altoiască palme pe spinare:

- Te duci la el, în prima zi când îl găseşti treaz, şi-i zici de Beethoven? Şi de Brahms? Cretinule! Prostule! Boule!

Şi-l altoia din toate puterile ei - şi tot nu era de-ajuns! Nu-nu! Îl trase de-acolo - îl smuci pe spate, ca să-l pună-n cur pe covor! Şi-şi înfipse mâinile în părul lui şi începu să tragă stânga-dreapta!

- Dobitocu' dracu şi cretinu' dracu şi boule şi prostule şi idiotule care eşti! Autistule!

Fu prinsă de mijloc, săltată şi smucită spre uşă. Dădu drumul părului lui Philippe - sări scurt pe picioare, sări vertical şi-i altoi spionului un mare cap în gură! Scăpă deci din mâinile lui - şi se repezi înapoi, la copilul care se ghemuise pe covor! Şi începu să care şuturi pe unde apuca, zbierând din tot sufletu' ei:

- Te doare-n cur de noi - numa' Bach te freacă pe tine! N-ai sentimente, mă! N-ai! Ana? Ştefan? Mama şi tata, băă! Mama şi tata! Autist tâmpit ce eşti!

Se simţi apucată din nou - de data asta "cu tehnică". Spionul îşi adusese aminte de lecţiile de lupte - o înhăţase perfect! N-avea cum să-i scape! În plus, nici nu mai voia să scape. Se calmase. După ce-l bătuse pe cretinu' ăsta micu' de-i sunase apa-n cap şi-i zisese ea nişte chestii despre educaţie, nu mai voia să-l lovească. Se rezumă, deci, la a urla la el:

- Autist tâmpit blocat în pianu' lui!

Se simţi apucată şi de picioare - şi văzu, preţ de-o clipă, ochii furioşi ai lui Thomas. Se controlă în ultimul moment şi nu-l lovi cu picioarele - mai adăugă un urlet pentru ăla micu':

- Unii învârt roata - tu apeşti pe clape! Boule!

Gata - o scoseseră pe hol. Aleodor răcni:

- Las-o! Vezi de el!

Thomas îi dădu drumul - şi se întoarse în camera lui Philippe. Iar Părintele scrâşni printre dinţi:

- 'Rai tu să fii de împielităţată! Las' că vezi tu acu'!

Îl cam subestimase pe spion. Avea forţă-n el! O ţinea "ca la carte" şi-o târa fără milă pe holul ăla! Da' nu era ea genul care să renunţe la luptă! Aşa că răcni la el:

- Dă-mi drumu'!

- Las' că vezi tu ce-ţi dau! Stai aşa!

Reveniseră în camera ei - şi fu îmbrâncită spre propriul pat. Îmbrâncită cu forţă, că nu se putu opri înainte să cadă pe saltea... Uşa se trânti. Ia - ieşise? Se uşchise?

Nu. Părintele era furios. Era roşu ca racul la faţă, transpirat şi cu ţinuta vraişte - şi era furios! Era, deci, momentul să nu-l lase să câştige puncte - sări din pat direct în picioare:

- Tu să nu te bagi în viaţa mea, mă! Auzi? Tu n-ai nici un drept să te bagi în viaţa mea!

- Da! Aşa-i! Tu eşti prinţesă - eu sunt un nenorocit de sclav pe plantaţia lu' tac-tu!

Da-da! Aprobă încet cu capul, rânjind cu satisfacţie, ştiind cât de rău îl jignea cu aprobarea aia... Spionul se-ngălbenise - că îl jignea rău... Se auzeau ţipetele înfundate ale lui Philippe... Aleodor scoase mobilul:

- Ştiu eu pe cineva care are tot dreptul să se bage-n viaţa ta! Şi chiar sunt curios să aflu ce părere are de faptul că l-ai bătut pe Philippe!

Aoleu! Pe cine suna? Bărbatul butona de zor mobilul:

- Şi ştii ce-mi place? Că e lângă tac-tu - şi, dacă urlu îndeajuns de tare, o să mă audă şi el!

Aa, nu! Nu-nu! Se repezi şi-i smulse telefonul din mână! Şi sări în spate, în poziţia de apărare! Aleodor ţâşni spre ea:

- Fă, dă telefonu'!

Fentă în stânga şi-l îmbrânci pe pat - şi fugi lângă uşă:

- Nu-nu!

- Dă telefonu'!

Spionul se repezise spre ea - ea ţâşni pe lângă cioburile de pe jos, spre geam! Iar afurisitul o prinse de sacou! Renunţă fără regrete la haină - viră spre dreapta. Şi se simţi înhăţată tocmai de mâna cu mobilul! Aoleu! Luă telefonul în stânga - şi fu smucită spre el! Cu ultima brumă de forţă, ridică mâna şi izbi telefonul de pământ!

Şi-acum scăpase!

Fu răsucită şi prinsă de gulerul cămăşii. Apucă să vadă ochii plini de furie ai bărbatului din faţa ei. Cu coada ochiului, zări mişcarea iute...

Palma se lipi de obrazul ei. Cu forţa unui baros. Durerea parcă o paraliză - şi-i tăie şi respiraţia, şi genunchii, şi forţa...

Rămasă fără sprijin, căzu.

... Se auzea, înfundat, plânsul lui Philippe...

O năucise! Uau! O lovise perfect - de la tâmplă pân' la buze! Şi-i dăduse drumul exact în momentul ideal pentru ca forţa loviturii s-o împingă spre perete - cu capul înainte! Era năucă! Ameţise, îi suna apa-n cap la propriu şi simţea gust de sânge în gură...

Pasul! Ăla făcuse un pas! Instinctiv, încercă să strângă genunchii la piept, să se ghemuiască...

- Aşa! Hai că-i bun şi sclavu' la ceva! Deştept, tac-tu ăsta - că ia uite ce sclav priceput şi-a luat!

La dracu! Îşi acoperi capul cu braţele - era ameţită, toată falca stângă îi amorţise, se simţea nesigură iar ăla venea s-o bată...

- Auzi, fă? Hai să-ţi zic şi io vreo două - de-alea psihologice, aşa, cum i-ai zis tu lu' Philippe! Auzi? Dacă te simţi tristă şi deprimată, mănâncă nişte îngheţată! Sau ia o pilulă! Sau du-te la psihiatru, să-ţi dea ăla de cap! Sau, la urma urmei, aruncă-te, fă, de la etaj! Că eşti în stare, la cât creier lipsă ai în cap! Da' nu-ţi bate joc de toţi şi toate, fă! Că nu eşti tu buricu' universului! Şi nu toţi ăia din juru' tău sunt sclavi, aşa ca mine! Unii au sânge albastru-n ei, fă - aşa ca tine! Şi-al tău să ştii că nu-i cu diamante-n el! Sunteţi egali, tu şi ăla pe care l-ai bătut azi şi l-ai făcut albie de porci! Ba, dacă vrei să ştii, ăla-i mai inteligent ca tine! Ăla, dacă te uiţi în dosaru' lui medical, are IQ mai mare decât al tău!

Nu reacţiona - îşi acoperise capul cu braţele şi încerca să nu respire foarte tare, ca să n-o lovească din nou... Îl auzea foşnind prin cameră...

- ... Şi-ţi mai zic una, fă! Că mă doare-n cur dacă mă dă mă-ta afară - da' pentru căcatu' pe care mi l-ai zis azi, tre' să ţi-o zic musai pe-asta! Să ştii, fă, că stăpânii de sclavi sunt de două feluri - de-ăia care sunt respectaţi şi de-ăia care se fac respectaţi. Tac-tu e un domn - şi sclavii îl respectă doar fiindcă există şi e aşa. Tu eşti o răsfăţată acră şi rece şi goală pe dinăuntru ca un balon! Tu tre' să ţipi şi să dai palme ca să-i convingi pe sclavi să se prefacă că te respectă! Ai înţeles? Tac-tu şi mă-ta sunt oameni cu O mare! Tu eşti o parvenită cu valoare zero! ZERO!

Tot ce se poate! La urma urmei, şi ea realiza că avea momente când o lua razna...

- Vino-ncoa!

Nu! Să nu vină la ea! Se strânse şi mai mult - şi scăpă un ţipăt când se simţi apucată de braţ! Aleodor îi dădu imediat drumul. Dar era prea târziu - se şi văzuse luată de-acolo şi pocnită iar, aşa că bufnise în plâns...

- Nu eşti tu buricu' pământului, fă! Şi-ar trebui să cobori nasu' mai jos şi să vezi eforturile oamenilor din juru' tău! Şi-al sclavilor, şi-al rudelor tale! Şi-ar trebui să-ţi pese de sentimentele oamenilor

din juru' tău! Şi-ale sclavilor, şi-ale rudelor! Că în clipa asta să ştii că autista aia mare tu eşti! Da-da! Asta eşti! Aşa eşti tu acu', când taică-tu nu mai e prin zonă, să te pună pe şine! Autistă şi egoistă şi surdă şi chioară şi nesimţitoare la toate eforturile pe care le fac oamenii din jurul tău ca să te-ajute să ieşi din autismul tău! Din prinţesa scumpă şi dulce şi respectată şi iubită de toţi sclavii, te-ai făcut o autistă acră! Şi proastă!

Paşii! Iar venea! Nu - să nu vină!

... Nu, nu venea. Ieşise. Şi trântise uşa-n urma lui. Şi-o şi încuiase...

Nu se putea clinti de-acolo...

Da - avea dreptate. Atâta "prinţeso" o dereglase rău! Se purta urât cu toată lumea! Inclusiv cu mama ei! Inclusiv cu fraţii ei - cu amândoi! Inclusiv cu bunicul, pe care-l trombonea şi-l juca pe degete... fără să-i pese că îl minţea şi-şi făcea şmecheriile pe pielea lui... Şi pe Thomas îl tratase urât... Uitase să mai spună "mulţumesc", uitase să-şi mai spele farfuria... Imediat cum tati al ei ajunsese la spital iar mama ei luase laptopul şi plecase cu afacerile, ea se schimbase. Devenise foarte... Foarte...

Trase încet mâna de deasupra... Mm, cât de amorţită era! Încercă să se tragă pe lângă perete, să se ridice... Reuşi să ajungă în colţ - şi se sprijini de zidul rece. Nu putea să se ridice - îi tremurau îngrozitor picioarele...

Aleodor avea dreptate. Mare dreptate! Tot ceea ce-i spusese era adevărat! Ea era o nesimţită surdă şi chioară şi rece...

Ea ce voia de la viaţă? De ce era ea aşa? De ce devenise aşa? De ce se transformase în chestia asta hidoasă de-acum? De ce?

Oare avea nevoie de tratament? Era posibil să aibă totuşi nevoie de pastile - nu? Dacă era mai mereu tristă şi abătută şi-avea puseuri de-astea de furie oarbă, poate că suferea de vreo chestie psihiatrică! Şi avea nevoie de tratament! Fie calmante, fie antidepresive, fie...

Auzea în continuare plânsul lui Philippe. Simţea că o doare sufletul când îl auzea - şi-i plăcea să creadă că sentimentul ăsta de durere era un semn că era tratabilă, recuperabilă...

Tresări - şi se sperie îngrozitor de vibraţie! O suna cineva! Nu, nu scotea telefonul din buzunar - nu era în stare să vorbească acum... nici cu mama ei, nici cu Aleodor... Bietul Philippe plângea în continuare...

Doamne, ce prostie imensă făcuse! Îl bătuse pe frăţiorul ei! Îl bătuse şi-l făcuse autist! Şi-asta după ce-şi văzuse de atâtea ori mama şi tatăl oftând, cu tristeţea pe chip şi gândul la băieţelul care făcea terapie în Aurari...

Dacă ceea ce făcuse ea azi o să-l sperie pe Philippe... Dacă cuvintele ei, sau palmele, or să-l facă să...

Nu putea să se ridice, să se ducă la el - şi să-l strângă în braţe şi să-l roage s-o ierte şi să-i spună că îl iubeşte. Nu putea nici să scoată telefonul şi să-l sune pe Aleodor, să-l roage să îl liniştească cumva pe Philippe. Nu putea să se mişte de-acolo - pe lângă durerea loviturii care-i făcea falca să zvâcnească, se simţea ameţită şi nesigură... Şi nu voia să riste să facă o prostie şi mai mare decât prostia pe care-o făcuse deja. Aşa că lăsă încet capul pe perete...

Freziile se răspândiseră pe covor. Unele căzuseră mai la margine - şi ori ea, ori Aleodor le călcaseră... Măsuţa zăcea în colţul celălalt, cu picioarele-n sus... Fotoliul alunecase - şi rămăsese aşa, strâmb, lovit de perete...

Făcuse atât de multe greşeli... Atât de mari, atât de grele...

Rebeca

Ha? Se grăbi să se ridice - un pumn puternic, de bărbat furios, interacţionase cu uşa ei. Habar n-avea cine era - dar se grăbea să-i deschidă! Că, dacă era bărbat şi era furios, exista posibilitatea ca Aleodor să se fi încăierat totuşi cu Toni! Descuie yala - iar uşa se deschise imediat! Păşi în spate, uimită de ceea ce vedea...

Părintele intră - şi trase uşa după el. Şi şopti, cu voce gâtuită:

- Dă-mi un special de la tine.

Un telefon de-ăla vechi, cu butoane. Imediat! Se grăbi spre corpul de mobilă unde ţinea mobilele de rezervă...

Părintele părea scăpat dintr-un război. Dintr-o bătălie, de fapt. Cămaşa îi era şifonată - iar cravata atârna într-o parte, de parcă-l apucase careva de ea şi smucise iar el nu se mai preocupase s-o îndrepte. Era ciufulit. După privire, i se părea furios; după tremurul vocii, i se părea îngrozit. Bietul Aleodor păţise ceva...

Îi aduse cutia şi decise să riste:

- Ce-ai păţit?

Cartonul sfârşi pe podea. Părintele dezasambla cu viteză aparatul... Brusc, bărbatul şopti:

- Mai bine întreabă-mă ce-o să păţesc!

- Nu. Mai bine te rog să-mi spui ce s-a întâmplat.

Telefonul era asamblat. Aparatul sfârşi în buzunarul pantalonilor. Aleodor îşi aprindea acum o ţigară... Ea privea, uimită, mâinile care tremurau în aşa hal că nu nimereau cu flacăra sub vârful ţigării...

- ... Azi, mă taie.

Cum-cum? Părintele trase cu sete din ţigară, suflă lung fumul... şi şopti:

- Ana - când o să vină de la spital şi-o să afle ce-am făcut, o să mă taie. Că am pocnit-o de-am dat-o cu capu' de perete şi i-am spart botu' şi i-am învineţit juma' de faţă!

Se referea la o femeie - la Adina probabil. Se grăbi să-l mângâie uşurel pe braţ:

- Sunt sigură că se va rezuma la o discuţie explicativă.

- Nu există discuţie explicativă la faptu' că am pocnit-o pe fi-sa ca la bulău.

Pe fi-sa? Pe Florentina?... Aleodor o pocnise pe Florentina?

- Da' nu mai pot, fă! Nu mai pot! Când am văzut cum dădea în nevinovatu' ăla micu', n-am mai putut!

"Nevinovatu' ăla micu'"... Aoleu! Se-ncăieraseră copiii! Florentina îl bătuse pe "ăla micu'" - adică pe Philippe!

- Florentina l-a bătut pe Philippe?

Aleodor aprobă scurt cu capul. Iar uşa de la intrare se dădu de perete. Thomas şopti, roşu ca focul la faţă:

- Philippe nu e OK deloc!

Aoleu! A-o-leu!

În secunda doi, rămăsese singură în cameră. În secunda trei, gonea spre uşa vilei, cât putea ea de repede! Deja nu-i mai vedea...

Florentina

Reuşise să-şi mai revină. Se liniştise un pic. După ce îşi făcuse sumarul mental şi-şi recunoscuse schimbarea - şi greşelile -, îşi revenise. Ar fi putut să se ridice acum. Numai că nu se ridica. Stătea acolo, în colţ, şi asculta - şi realiza că frăţiorul ei nu era bine deloc. Realiza că fusese îndeajuns de dobitoacă să-şi nenorocească fratele mai mic... Realiza că era posibil ca Philippe să nu mai ştie să cânte la pian - să nu ştie decât să stea într-un colţ şi să se legene, cu palmele peste urechi... Realiza că tati al ei o să afle... Că ea, Florentina Theodora, fata lui Florentin Manolache - neica-nimeni rupt în coate -, îl nenorocise pe viaţă pe băiatul contelui Ionescu - care-o primise lângă el pe fata florarului rupt în coate şi-o iubise şi-o tratase întotdeauna ca şi cum ar fi fost fata lui...

De câteva minute, în camera din capătul holului se făcuse agitaţie. Philippe nu mai plângea - ci ţipa. Auzea murmure de bărbaţi şi femei - şi, când şi când, auzea şi ţipetele lui Philippe. Ţipa ca din gură de şarpe - semn că nemernica de Florentina Theodora îl nenorocise...

"Păi hai, nenorocito - du-te şi repară ce-ai stricat! Sau măcar fă-te că încerci - deşi chestia asta n-o să-l facă pe tatăl tău adoptiv să te ierte şi să te primească înapoi, în sufletul lui..."

Se ridică şi se apropie de uşă. De aici se auzea mai bine...

Thomas, Aleodor şi Rebeca erau pe hol. Îi auzea clar. Philippe părea că hâmăie ceva, ca o melodie uşor repetitivă... Ei vorbeau cu el; el hâmăia în continuare... Şi-l închipuia pe covor, cu palmele peste urechi şi ochii închişi...

Scoase telefonul şi selectă numărul lui Aleodor... care răspunse imediat:

- Tu ce vrei, fă?
- Lasă-mă să ies.
- Stai acolo şi dospeşte la ce-ai făcut! Îl auzi? Îl auzi cum face?
- Da, îl aud. Te rog, descuie uşa.
- N-am timp - sunt ocupat acum.
- Te rog! M-am calmat, am înţeles că am greşit...
- Atunci fă curat pe-acolo!

Nu-nu! N-o să se certe cu el! Insistă:

- Lasă-mă să vin să-l calmez.
- Nuu, nu mai pupi tu să te apropii de el!
- Pot să-l liniştesc! Lasă-mă să-l liniştesc!
- Tu vezi-ţi de-ale tale pe-acolo! Dă-ţi cu ruj - sau cu rimel sau cu ce te dai tu de obicei!

Şi gata - îi închisese-n nas. Hm...

Auzi clar vocea Rebecăi intrând probabil în cameră: "Philippe, hai să bei puţină apă..." Nu - n-o să bea apă. Urla. Urla din toţi rărunchii! Aleodor strigă şi el: "Fă, lasă-l!" Vocea Rebecăi zicea ceva - se auzea mai tare, semn că ieşise... Iar frăţiorul ei nu se oprea din urlat... Thomas spunea ceva - nu înţelegea ce, dar vocea îi era speriată...

Realiza că exista posibilitatea ca Philippe să fi pierdut totul... Din cauza ei...

Mâinile începură să-i tremure... rău...

Realiza ce însemnau cuvintele pe care le auzise demult... cele rostite de tatăl ei... cele despre posibilitatea ca Philippe "să dea înapoi"...

Dacă o suna pe mama ei... Nu putea s-o sune - tati al ei ar fi aflat ce se întâmplase. Şi-ar fi pocnit inima-n el! Când ar fi aflat că băiatul lui dăduse înapoi, tati al ei şi-ar fi pierdut minţile! Iar mami şi-ar fi pierdut...

Nu! Nu se putea să dea înapoi! Nu se putea! Trebuia să-i dea drumul de-aici! Trebuia să se ducă la el şi să-l facă la loc, cum fusese! Bătu uşor cu palma în uşă... Ei vorbeau pe voci ridicate, aşa că n-o auzeau... Ea plângea şi bătea cu palma în uşă - şi nu ştia decât că trebuia să facă cumva să-l repare, să fie aşa cum fusese de dimineaţă... Şi nu ştia cum...

Isamu

Telefonul special începu să piuie. Cine-l suna? Aleodor.

- Da.
- Băi, ajută-mă!

Aoleu! Dar ce păţise? Că părea speriat rău!

- Ce s-a întâmplat?
- Philippe e rău de tot!

Aoleu! Dar ce păţise Philippe?

- Ce s-a întâmplat?
- Nebuna de Florentina a sărit la el şi l-a bătut! Şi nu reuşim să-l liniştim!

Aah! Nenorocită situaţie! Şi afurisit copil, Florentina asta! Se ridică, în virtutea inerţiei:

- Ce face Philippe acum? Unde e?
- S-a refugiat în colţul camerei lui! Stă sprijinit de perete, cu palmele pe urechi, şi urlă!

Repede, oficialul! Avea nevoie de videoapelul ăla ca de aer!

- L-a bătut în camera lui?
- Da! A năvălit peste el şi-a început să-i care palme şi şuturi!

Las' că vedea ea, imediat cum se-ntorcea la Cannes!

- Videoapel, urgent!

Aleodor o punea pe Rebeca să-l sune de pe mobilul ei...

- Băi, ce dracu fac? Cum îl liniştesc?
- Ana e acolo?
- Ana e la spital, cu tot cu Piao şi calmantele lui! Băi, mâncaţi-aş sufletu' tău - zi-mi ce să fac! Că parcă-i sălbatic! Nu ne lasă să-l atingem! Se zbate şi ne loveşte - şi se loveşte de pereţi p-aici!

În sfârşit, Rebeca îl suna! Acceptă videoapelul şi-i văzu mimica speriată...

- Spune-i să-mi arate băiatul! Spune-i să întoarcă telefonul!

Din mişcarea de pe ecran, apucă să zărească chipul panicat al lui Thomas; şi apoi văzu camera...

Philippe se retrăsese, într-adevăr, în colţul opus uşii. Se ghemuise acolo - adică se lipise cu spatele de colţul pereţilor. Pusese palmele peste urechi. Şi se uita la el cu ochi îngroziţi. Avea obrajii roşii - suspina, deci respira foarte repede. Probabil că era foarte speriat. Şi tocmai ochii speriaţi, aţintiţi asupra grupului numeros din cadrul uşii, îl puneau acum pe gânduri...

- ... Spune-mi ce să-i fac! Te rog! Că nu se opreşte! Şi nu ne lasă nici să intrăm! Cum intră unu' din noi, cum urlă!
- ... Dă-mi-l pe Thomas. Şi spune-i Rebecăi să-i dea telefonul lui Thomas.

Aştepta; se reorganizau repede...

- Da.
- Spune-le să plece.
- ... Poftim?
- Sunteţi prea mulţi acolo! Spune-le să plece!

"Ziceţi să plecaţi, că suntem prea mulţi"... Privea cu ochi atenţi mimica bietului copil...

- Gata. Au plecat.
- Bun. Aşează-te pe jos.

Pe-asta o pricepuse imediat.

- Trage-te în spate până ajungi la peretele holului.

Se conforma. Avea senzaţia că Philippe respira puţin mai rar...

- Şi-acum repetă după mine. Şi eu m-am speriat de ea.

"Şi eu m-am speriat de ea."

- Parcă a luat-o razna!

"Parcă a luat-o razna!"

- Bine că a încuiat-o Aleodor în camera ei...

"Bine că a încuiat-o dl Aleodor în camera ei..."

- Dacă te rog ceva, mă ajuţi?

"Dacă te rog ceva, mă ajuţi?"

Uau! Philippe strânsese ochii, apăsase bine palmele peste urechi şi urla... Răcni în telefon, ca să se facă auzit:

- Cântă-mi ceva!
- ... Poftim?
- Spune-i să-ţi cânte ceva! Convinge-l să se aşeze la pianu' ăla şi să cânte!

Numai asta îl mai putea linişti pe Philippe acum! Pasiunea lui! Acea activitate care-i făcea plăcere! Dacă-l convingea...

"Cântă-mi ceva! Cântă-mi Bach! Te rog, cântă Bach!"

Philippe urla în continuare - şi nu părea să audă...

Hei! Thomas tocmai urlase şi el - tot aşa, din toţi rărunchii! Şi, uite minune! - Philippe se oprise... Se speriase, dar se şi oprise...

"Musette în re major!"

O secundă... Încă una... Ptiu, drace! Sărise de-acolo şi se repezise la pian! Apăsase primele clape înainte să se-aşeze pe scaun! Şi cânta...

Abia acum, mâna care ţinea telefonul începu să tremure un pic... Auzi şoapta lui Aleodor:

- Eşti genial! Să mor io dacă nu eşti genial!
- Lăsaţi-l în pace! Lăsaţi-l să cânte! Nu-i acordaţi atenţie! Are nevoie de cel puţin o oră, ca să se calmeze!
- Îţi dai seama că nu mă duc peste el să-l întreb cum se simte!
- Plecaţi de-acolo! Are cheie în uşă?
- ... Nu - tocmai ca să nu se-ncuie înăuntru!
- Lăsaţi uşa deschisă şi duceţi-vă de-acolo! Spune-i lui Thomas să nu se mişte de-acolo orice-ar fi! Să stea acolo, să asculte şi să pară extaziat de chestia asta!
- Îi zic acu'!

Aleodor şuşotea...

- Gata, s-a rezolvat.
- Bun! Nu mai şuşoti, că te aude - şi nu-i prost deloc! Scrie ce-ai

de transmis!

- OK.

- Scrie-i că, la un moment dat, Philippe o să-l roage să-i aducă apă. Că e obişnuit să bea multă apă. Să-i aducă şi să revină pe covor! Să nu-l lase singur! Şi să te cheme, sau să mă sune, imediat cum i se pare ceva ciudat!

- Da-da! Acu' îi scriu!

- Şi scrie-i să nu-l cheme la masă. S-o trimită pe Florina să-i ducă prânzul şi să-l lase în pace!

- Da-da!

- Şi ai mare grijă cum îi spui Anei! Că tu ai doi copii cu probleme mari acolo!

- Da.

Nu mai era atât de fericit - semn că la conac conflictul fusese complex... Apăsă butonul roşu... Privea în continuare copilul care apăsa clapele alea cu o naturaleţe chiar ieşită din comun...

Dacă reuşeau să-l ţină acolo o oră, lucrurile erau rezolvate. Iar în privinţa Florentinei... În privinţa Florentinei, o să reacţioneze atunci când o va avea în faţa lui. Ştia deja ce-i va spune, pentru a obţine maximul de căinţă... Că era mare şi deşteaptă, ştia de ce frăţiorul ei avea ciudăţenii - şi totuşi se repezise şi-l bătuse...

Ce-avuseseră de împărţit? Totuşi - Florentina nu-l băga în seamă pe Philippe mai mult decât o băga Philippe în seamă pe Florentina! Ce le venise? De ce se încăieraseră? Adică de ce Florentina...

Copiii fuseseră la Ştefan...

Fata asta avea probleme mari. Probleme sufleteşti. O să-i propună Anei să înceapă să-i "boteze" mâncarea - ca să n-o vadă vreodată zăcând într-o baltă de sânge, cu venele tăiate! Prinţesa nu se temea decât de tati al ei - şi cum Ştefan era imobilizat în spital...

O să discute cu Ana. Şi-o s-o convingă să-i boteze mâncarea. Asta, bineînţeles, dacă nu se înfuria Ana foarte tare - şi-atunci o să-i boteze Seniorul perfuzia...

Zâmbea şi vedea cum sprâncenele băiatului de nouă anişori se ridicau, în timp ce degetele cântau cele mai frumoase pasaje din Jurnalul pentru Anna Magdalena Bach...

Florentina

Auzea paşii apropiindu-se de uşa ei... Se mai apropiaseră de vreo 50 de ori azi. Aşa că nu mai tresărea. Îi aştepta să treacă, să coboare scările... I se părea normal ca ei să aibă grijă de Philippe - copil mult mai chinuit decât ea, prinţesa răsfăţată transformată într-o scorpie fără inimă şi fără sentimente...

Ah! Cheia intrase în broască! La ea venise! Aleodor era! Îşi acoperi grăbită faţa cu palmele... Paşii intrară... odată cu mirosul ameţitor de cină bine făcută...

- Te rog, ridică-te de acolo.

Negă grăbită - nu se putea ridica, dat fiind faptul că ar fi urmat un "uită-te la mine" chiar imposibil de executat... Paşii se opriră în faţa ei...

- ... Te rog să mă ierţi că te-am lovit.

Oftă greu:

- Te iert. Şi-ţi mulţumesc că m-ai dezmeticit. Devenisem... jalnică...

- Îmi pare rău că n-am făcut-o mai devreme, cu frumosul. Dar n-am venit ca să avem discuţia asta.

Nu? Şi-atunci... Şi-atunci, de ce venise?

- Philippe m-a rugat frumos să te descui. Nu ştiu de ce - că, la ce-am văzut eu azi, mie mi-ar fi fost frică să fac asta...

Înghiţi greu nodul din gât... şi şopti:

- A dat înapoi?

- Nu. Cel puţin, aşa pare. E la fel de ciudat cum îl ştii.

La dracu! Merita fiecare cuvânt de-ăsta acid; fiecare palmă verbală! Merita să fie călcată-n picioare...

- În orice caz, evită să te apropii de el. Nu mai suportă pe nimeni în preajma lui. Camera lui a devenit teritoriu interzis...

Cu alte cuvinte, dăduse înapoi tocmai în privinţa socializării, a apropierii de oameni... unde şi-aşa fusese deficitar...

- ... Nu i-am spus nimic Anei. Poate-i spui tu, când vine. Şi poate n-o minţi - că nu merită s-o minţi, după câte face zilnic pentru tine.

Aprobă... şi coborî totuşi palmele de pe faţă. Aleodor se aplecă, o privi lung... Spionul începu să râdă şi ieşi:

- Clar! Sunt un om mort! Mă duc să-mi scriu testamentul!

Da, ştia şi ea că se învineţise rău şi se umflase rău şi...

Se ridică şi ieşi. Şi îl văzu imediat pe Thomas aşezat pe hol, lângă perete. Îl păzea pe Philippe... probabil... Îl văzu ridicând mâna şi indicându-i să-i urmeze exemplul - adică să stea jos, în caz că voia să-l vadă pe Philippe...

Nu. N-o să stea jos. Se opri lângă tocul uşii:

- Bună.

Palmele se ridicară instantaneu de pe clape - şi se lipiră de urechi. Ochişorii se închiseseră, strâns-strâns...

Se aşeză totuşi lângă Thomas. Şi oftă şi începu să suspine... Decise să vorbească tare, ca să fie sigură că o aude:

- Philippe, te rog să mă ierţi.

Ochii verzi se deschiseră. Şi-o priviră lung. Parcă rămăseseră aţintiţi asupra obrazului ei vânăt...

- ... N-am vrut să te bat. Tu ştii bine că nu te-am bătut niciodată! Ştii că noi doi am... Noi doi am fost mereu prieteni...

Era foarte atent la ea; ea îl vedea prin ceaţă, pentru că plângea...

- Eu, de fapt, te iubesc mult. Eşti frăţiorul meu şi te iubesc! Încă de când erai în burtă la mami, eu... Eu te mângâiam şi mă gândeam că ce bine-ar fi să fii fetiţă, nu băieţel, ca să ne jucăm împreună... Mai ţii minte cum ne jucam amândoi cu maşina şi cu păpuşa? Tu conduceai maşina, iar eu mă prefăceam că sunt păpuşa Barbie şi fugeam după tine şi te rugam să te opreşti şi să mă iei şi pe mine... şi tu nu te opreai... şi eu ziceam că nu opreşti fiindcă eşti supărat pe mine...

Ciudat - îl văzu că aprobă! Foarte ciudat! Philippe îşi amintea momente de dinaintea mutării lui în Aurari?

- ... Şi pe urmă te-ai mutat la bunicul... Să ştii că nu m-am bucurat că te-ai mutat! Chiar dacă mami şi tati aveau mai mult timp pentru mine şi pentru Léon! Nu m-am bucurat chiar deloc! Mi-a fost dor de tine... A fost prima oară când am plâns şi l-am rugat pe tati să mă lase să fac vacanţa în Aurari! Mai ţii minte cum am venit la tine?

... Da? Chiar ţinea minte? Chiar nu uitase? Ridică încet umerii:

- Eu te iubesc mult. Da' ce să fac, dacă uneori sunt foarte proastă şi mă fură valu' şi vorbeşte gura fără cap... Şi nu ştiu cum să fac... să-l ajut pe tati... Când l-am văzut în pat... N-a putut să întoarcă capul spre mine! Ai văzut? M-a strigat - dar n-a mişcat capul! Nu poate nici să se mişte, nici să vorbească, nici... Tati e foarte bolnav... şi m-am speriat... Şi mă doare uite-aici...

Îi arăta că o doare în capul pieptului, acolo unde poate că-l durea şi pe el uneori... Atunci când ea sau vreun coleg de şcoală erau răi cu el...

- ... Mi-e ciudă că lucrurile sunt aşa cum sunt... Mi-e ciudă că învăţăm la şcoli diferite... şi că nu pot să dau de pământ cu cretinii care şuşotesc şi zic că te porţi ciudat... fiindcă te invidiază, că eşti deştept şi cânţi la pian şi-i baţi de departe şi la mate... Mi-e ciudă că tocmai tati a trebuit să sară din elicopter şi... Mi-e ciudă că tocmai Trésor... Mi-e aşa de ciudă! Eu sunt cea mai mare! Eu am avut grijă şi de tine, şi de Léon! Şi nu pot să fac nimic! Tocmai acum, când sunt mare şi chiar aş putea face ceva, eu... Eu simt uneori... Simt uneori că sunt împinsă la o parte - tocmai fiindcă sunt cea mai mare. Şi pot să mă descurc singură. Uneori nu pot. Şi nimeni nu vede asta. Nici mama nu vede asta. Ea are grijă de voi doi, că sunteţi mai mici... Şi mă doare aici...

Arăta iar spre inimă şi plângea rău de tot, că nu se putea abţine - şi nici nu voia să se mai abţină...

Îl văzu coborând palmele de pe urechi... întorcându-se spre clape... Cee?

... Deci, nu-i venea să creadă! Frăţiorul ei de nouă anişori... Philippe o pusese pe Jiao să-i scoată notele melodiei lui Moby! Mogâldeaţă ăsta mic pe care-l ciufulise ea azi şi pe care-l făcuse "cretin" şi "idiot" şi "autist" cânta Moby! *Why does my heart feel so bad*! Era... Era ca-n

filmele ştiinţifico-fantastice... Şi era aici, în faţa ochilor ei - şi nu se întâmpla cu un pianist experimentat, ci cu fratele ei autist de numai nouă anişori...

Thomas şopti, de lângă ea:

- *Why does my heart... feel so bad... Why does my soul... feel so bad...*

La dracu! Bufni iar în plâns!

- Nu ştiu! Nu ştiu de ce! Dar simt uneori că nu mă iubeşte nimeni! Şi că nimănui nu-i pasă de mine şi de sufletu' şi de sentimentele mele! Şi-atunci mi-aduc aminte de tati! Numai el m-a iubit întotdeauna! El a fost întotdeauna lângă mine! Ori de câte ori eu am fost tristă, tati m-a simţit - şi m-a ajutat şi m-a sprijinit şi... Şi, de când e el în spital, am descoperit că mami mă minte... Că nu-mi spune adevărul - că preferă să plece şi să se prefacă ocupată, ca să nu o întreb cum se simte tati, ce face tati, dacă mănâncă, dacă vorbeşte, dacă... Ea spune mereu că tati e bine... şi eu am descoperit azi... că nici să întoarcă puţin capul nu poate... Şi nu pot să cred... că o să se mai facă bine... vreodată...

Melodia se opri. Brusc. Aoleu! Ce făcuse? Nu cumva greşise spunându-le adevărul? Nu cumva îl speriase şi pe Philippe?... Nu. Fratele ei se ridicase. Se ducea undeva... Se dusese să aducă scaunul. Îl aşeza în dreapta, între el şi uşă, la vreo jumătate de metru de scaunul lui... Ochii verzi o priviră lung, pătrunzător. Palma micuţă bătu voinicește în perna scaunului... O voia acolo, lângă el - dar nu prea aproape de el. Prea bine! Se ridică şi-şi şterse lacrimile. Şi intră încet, să nu-l sperie şi mai rău... În spatele ei, Thomas foşnea - probabil că venea în cadrul uşii, să se asigure că putea s-o înhaţe înainte ca ea să se repeadă iar cu palmele şi şuturile pe bietul copil... Pantofii lui Aleodor se apropiau în fugă... Ochii verzi o priveau lung...

Palmele frăţiorului ei se ridicară. O bătaie din palme; o bătaie pe picioare. Două bătăi din palme, iuţi; o bătaie pe picioare. Şi iar o bătaie din palme. Iar o bătaie pe picioare. Philippe încerca s-o facă să ţină ea ritmul... Prea bine! Preluă ea rolul de a bate din palme. Îl văzu revenind spre clape...

Habar n-avea cum reuşea căpşorul lui să ţină minte atâtea melodii - că ştia îngrozitor de multe şi n-avea nevoie de partitură... şi nu greşea o notă...

Hait! - asta era *Everloving*, melodia pe care ea i-o dăduse s-o asculte într-o zi, la prânz, la Cannes... pe telefonul ei...

Frăţiorul ei era fermecat...

Thomas fredona încetişor, din uşă, făcând melodia şi mai asemănătoare cu orginalul... Brr! - se zbârlise pielea pe ea! Nu realizase niciodată că Philippe...

Îl privea, îi vedea seriozitatea cu care apăsa clapele... şi în minte i se învălmăşeau frânturi de amintiri - bucăţi scurte de discuţii între părinţii ei, toate legate de copilul încuiat în Aurari, la tratament intensiv. Ei vorbiseră atunci despre atenţie, despre coordonare, despre socializare, despre memorie... Doamne! - dar Philippe era mai mult decât atent! Îşi coordona mişcările mult prea bine! Avea o memorie cât o întreagă turmă de elefanţi! Deci, poate doar socializarea...

Hei! Tresări şi înlemni cu palmele-n sus - că se întorsese brusc spre ea!

- Să ştii că ştiu că sunt diferit de ceilalţi oameni. Şi nu sunt bolnav - sunt foarte sănătos. Bunicul Dumitru m-a dus la un control medical care a durat trei zile şi analizele au ieşit perfecte. Medicul i-a spus că sunt Asperger. Adică un alt fel de autist. Par că sunt ca toţi ceilalţi oameni, dar nu sunt. Toţi ceilalţi vorbesc mult. Eu nu pot să vorbesc. Şi eu simt multe lucruri aici, aşa ca tine. Şi le simt şi pe cele ale oamenilor din jurul meu. Autiştii nu pot să-şi dea seama atunci când oamenii din jur sunt veseli sau trişti. Eu pot. Dar nu pot să spun. Eu cânt.

El cânta...

- Dacă vrei să ştii, eu vă ştiu pe toţi. Ştiu ce simţiţi voi. Şi ştiu cum sunteţi voi şi ce gânduri aveţi în cap. Şi am găsit pentru fiecare dintre voi o melodie.

Serios? Ridică mirată sprâncenele - că asta chiar era prea de tot...

- Pe bune! Uite, zi-mi un nume - şi eu îţi cânt melodia care i se potriveşte!

Serios?... Păi... serios! Frăţiorul ei se întorsese spre pian şi aştepta, cu ochii pironiţi în clape...

- ... Ai găsit o melodie pentru Léon?

Da. Şi se repezise s-o cânte!

... Daa! O nimerise! Musette de Bach! Ăsta era Léon - veşnic grăbit în dreapta sau în stânga, veşnic repezit, niciodată trist sau abătut... Parcă-l şi vedea ţopăind de colo-colo! Parcă-l şi vedea turuind, cu ochii strălucind de veselie... Se grăbi să aplaude:

- Bravo! Chiar i se potriveşte!

- Ştiu...

- Ai nimerit-o bine de tot! Zău că el e! Ţup-ţup, ca o căpriţă, rânjind fasolea şi vorbind foarte mult...

Frăţiorul ei zâmbea şi aproba...

- Şi pentru tati? Lui ce melodie i se potriveşte?

Degetele începură să apese clapele - dar de data asta Philippe decise să o lămurească el:

- Pentru el, se potriveşte *Concertul Brandenburg nr. 3*. Partea de allegro. Este o piesă complexă, cu multe instrumente. Jiao zice că eu sunt încă mic şi nu ştiu să cânt partitura pe care ar putea ea să o scrie după original. Mi-a făcut deci o variantă mult mai uşoară... că încă nu am digitaţia necesară...

Philippe se tot plângea de propria digitaţie - da' ea era dispusă, aici şi acum, să-i dea în scris că avea o digitaţie care-i dădea pe toţi cu cracii-n sus, cum zicea tati al ei...

- Eu exersez şi încerc să mă perfecţionez tot timpul. Aşa mi-a zis ea - că, pe măsură ce învăţ şi prind viteză, o să adauge note la partitură. Ca să fie cât mai apropiată de original.

Aha! Aproba cu capul - nu-i mai trebuia nici o notă-n plus, după părerea ei...

- Ce zici? Se potriveşte?

- Da. E o melodie demnă de un rege - aşa ca tati. E dreaptă şi mândră şi sobră şi parcă-l văd în costum, elegant şi parfumat, mergând drept şi cu sufletul liniştit şi împăcat...

Căpşorul lui aproba încet - că el ştia să cânte, nu să descrie în cuvinte... Zâmbi:

- Şi-acum, după melodia regelui, nu-mi cânţi şi melodia reginei?

- Ba da. *Grande valse brillante*, compusă de Chopin. Dar şi asta e redusă pentru digitaţia mea...

Ia să vadă cât de redusă era... Da, era un pic redusă. Dar suna foarte bine şi-aşa. Era, într-adevăr, o melodie potrivită pentru mama ei...

- Ce zici?

- Zic că este, într-adevăr, mami întreagă. Parcă o văd cum păşeşte aşa, uşor, de parcă pluteşte ca-n poveşti. Şi zâmbeşte şi radiază linişte şi calm şi fericire şi pare că e o regină fermecată... Şi odată se încruntă şi-i face pe toţi să dea înapoi şi ne ia lângă ea şi ne apără...

Philippe aproba şi cânta... Simţi nevoia să intervină iar:

- Aici, parcă o văd cum merge spre tati - şi se uită în ochii lui şi-i arată că e îndrăgostită rău de tot de el...

El aproba...

- Şi-aici e veselă şi se grăbeşte să ne facă o surpriză plăcută...

Aproba... Nu voia să mai spună, pentru că fratele ei cânta foarte frumos...

- Gata. Atâta ştiu eu. Trebuie s-o învăţ pe toată - că nu se poate aşa...

Era autodidact şi încăpăţânat - şi perfecţionist. Hm...

- Uite, am o variantă simplificată şi pentru bunicul Dumitru.

Aha... Da, era frumoasă. Şi era, într-adevăr, pentru bunicul lor. Era foarte... civilizată. Parcă un pic de modă veche...

- *Sonatina în sol major* de Anton Diabelli. Ritmul e un pic mai iute, dar dacă măresc viteza mă încurc şi greşesc. Încă n-am digitaţia...

Încă n-avea digitaţia... Decise să-l oprească - fiindcă melodia devenise tristă, iar frăţiorul ei părea un pic încruntat:

- Şi Rebeca? Ei i-ai găsit o melodie?

- Pentru Rebeca, se potriveşte Mozart. *Sonată pentru pian în do*

major. Da' eu o cânt de două ori mai încet... Şi e şi simplificată de dl Blier...

Da, o recunoştea - şi, într-adevăr, el o cânta mai lent. Chiar şi aşa, era Rebeca întreagă! Copilăroasă şi iute şi zăpăcită şi vorbăreaţă şi frumoasă ca un vis... de-al lui Diamant...

- Atâta ştiu din ea. Uite, pentru Adina am ales o melodie care lui Jiao îi place mult...

Şi ei îi plăcea mult melodia asta. Yanni, *One man's dream*. Tati al ei o asculta "în disperare"! De fapt... De fapt, nu cumva bietul Philippe încerca să evite să se mai refere la tati? Ca nu cumva să-i scape un "Ştefan"? Gândul ăsta îi făcu inima să se strângă scurt... Decise să îl oprească:

- Şi Aleodor?

Degetele se opriră preţ de-o secundă doar... şi schimbară melodia. Nu! Nu se poate! Se grăbi să îl contrazică:

- Nu, nu cred că *Nocturna* lui Chopin e potrivită pentru Aleodor!

- Ba da - asta e melodia lui.

- E prea lentă! Şi prea tristă! Aleodor aţipeşte dacă ascultă asta!

- Aleodor este foarte trist. Şi foarte singur. Mă mir că n-ai înţeles chestia asta!

Paşii se îndepărtară în grabă. Oups! Iar făcuse una nefăcută... Şi probabil că se stacojise toată, că-şi simţea obrajii arzând - şi-o cam durea vânătaia...

Păi, pe Aleodor îl gonise - cum se zice. Thomas presupunea că era tot acolo, pe hol. Simţea că atmosfera era calmă - că Philippe era calm... Simţea că venise momentul pentru întrebarea aia. Aşa că decise s-o rostească:

- Şi tu? Melodia ta?

Pe chipul lui înflori un zâmbet larg... Degetele făcură un artificiu uimitor pe clape! Şi "sărira" din Nocturnă în cealaltă melodie - cea cerută de ea! Bineînţeles că prinţul cel mic adora Bach - îşi dedicase *Menuetul în sol major*... Pe care îl cânta dumnezeieşte - inclusiv floricica aia superbă, variaţia iute din clape pentru care iată că avea digitaţia corespunzătoare...

Frăţiorul ei mai mic era fermecat... Ochii i se umpluseră de lacrimi. Avea, din nou, un nod uriaş în gât. Îl aştepta să termine, ca să-i spună ceea ce voia să-i spună...

Gata terminase. Înghiţi greu şi zâmbi, simţind cum lacrimile i se rostogolesc pe obraji:

- Tu eşti un băieţel minunat. Şi un frăţior minunat. Iar eu te iubesc mult. Chiar dacă nu-ţi arăt tot timpul chestia asta, chiar dacă uneori par nepăsătoare sau distantă, în sufletul meu să ştii că te iubesc tare mult! Poţi să mă ierţi că am fost nervoasă şi mi-am vărsat nervii pe tine şi-am ţipat şi te-am bătut?

- Da. Te iert. Dar numai pentru că ai fost disperată.

Poftim?

- N-ai fost nervoasă - ai fost disperată, pentru că tata e în spital. Şi nu e bine deloc.

- Îţi mulţumesc...

Îi mulţumea... Ba nu-i mulţumea deloc! Ci repara ceea ce stricase! Că nu putea "să-l strice" şi să-l lase aşa, "stricat"! Se ridică şi îngenunche lângă scaunul lui. Şi îl strânse cu putere în braţe. Era un băieţel fermecat şi înţelegător şi-o iertase... Şi iar plângea rău de tot...

- ... Te rog frumos să nu mai plângi.

Nu putea să nu plângă! Aşa că şopti:

- Tu eşti un băieţel fermecat şi special - şi eşti frăţiorul meu. Şi sunt aşa de fericită că eşti frăţiorul meu...

Ciudat - frăţiorul ei fermecat, pe care-l bătuse azi şi-l făcuse albie de porci, o pupa pe cap şi-o mângâia pe spate...

- ... Am o surpriză pentru tine.

Ia - avea o surpriză pentru ea!

- Are legătură cu melodia ta.

Melodia ei... pe care el nu i-o cântase, dar asta nu mai conta acum...

- Să ştii că am muncit mult la ea! Aşa că te rog frumos să nu râzi!

Doamne fereşte! Cum să râdă?!

- Jur că nici n-o să zâmbesc măcar!

Frăţiorul ei se întorcea spre clape; ea se grăbea să se tragă înapoi, ca să-i facă loc...

Hait - că asta era un fel de *Can't help falling in love* a lui Elvis... Şi cică avea legătură cu melodia ei... Îi era tare greu să-şi amintească versurile, pentru că interpretarea lui era specială şi-i zăpăcea gândurile şi-aşa amestecate rău... Finalul era un pic lent... Şi-acum era din nou linişte...

De ce-i cântase Philippe melodia asta? Frăţiorul ei o privea lung; ea îl privea lung şi zău că nu pricepea... Auzi un oftat scurt - şi-şi primi şi explicaţia:

- Asta e melodia lui Thomas.

Linişte... Un foşnet - şi paşi care se îndepărtau în fugă... Şi era din nou linişte...

Philippe se aplecă şi-i şopti la ureche:

- De ce inima ta se simte aşa de rău, dacă el nu poate să nu se îndrăgostească de tine?

Hei-hei-hei! Se trase în spate - şi-l privi lung...

Deci melodia ei era aia tristă, prima - a lui Moby... Melodia lui Thomas era Elvis... Iar frăţiorul ei făcuse o legătură între ele şi-o întrebase...

Luă mânuţa lui şi o sărută:

- Eşti un băieţel fermecat. Să nu te schimbi niciodată! Da? Da' niciodată-niciodată!

Nu, n-o să se schimbe niciodată. Zâmbea larg şi nega...

Se ridică. Şi se grăbi să iasă. Evident, holul era pustiu...

Nu - nu putea să mănânce. Nu mai putea. De ce inima ei se simţea aşa de rău, dacă...

Trebuia să se gândească la asta. Trebuia să se liniştească şi să se gândească temeinic! Fiindcă nu era de joacă! Fratele ei de nouă ani făcuse conexiunea asta! Iar ea nu! Dar asta nu însemna că n-o făcuse şi mama ei... sau...

Ieşi... şi nu porni spre turn. Acolo ştia el că o putea găsi. Şi nu voia să vorbească cu el. Nu acum, oricum! Şi nu despre asta! La urma urmei, reacţia lui fusese concludentă! Nici el nu era foarte pregătit să vorbească despre asta cu ea! Că doar îl auzise ieşind în fugă...

Viraj stânga - intră pe iarbă şi se grăbi spre pâlcul de tufişuri dese... Aici era perfect. Aici n-o vedea nimeni! Se aşeză în iarbă... şi oftă greu...

Deci, după cum spunea Philippe, Thomas nu putea să nu se îndrăgostească de ea...

Ar fi scos telefonul - să intre pe FB şi să revadă discuţiile lor mai vechi. Dar asta era o analiză de făcut pe laptop, pe ecranul mare, cu mouse-ul în mână! Nu pe telefon, unde puteau să-i scape anumite detalii! Îşi amintea însă foarte bine comentariul ei: ***"Neaţa, delfin aiurit! Cine-i gâza? Zi-i cinstit!"*** El îi trimisese o poză cu o buburuză... Îşi amintea cum o întrebase ce flori îi plac... Şi-şi amintea şi vaza plină-ochi pe care-o găsise pe masa ei... Îşi amintea cum scosese ea florile de la el pe hol... Cum zăceau acum freziile pe covor... Şi realiza că, de la un punct încolo, începuse să simtă că ceva nu era în regulă cu florile alea! Şi cu invitaţia lui "de a-şi face temele" pe el! Închisese ochii şi se oferise să fie cobai-profesor pentru sărutul ei...

Îşi acoperi gura cu palma - Thomas...

Oo, Doamne! Şi-şi mai amintea ceva! Îşi amintea cuvintele verişoarei ei! Avea patru admiratori - doi blonzii şi doi bruneţi. Iar unul dintre bruneţi era sincer în inima lui! Şi cică-l cunoştea, cică era cineva din preajma ei... Agata nu ezitase - spusese "de iubit, te iubeşte din toată inima". Alex nu putea fi - aşa că...

Şi abia acum corela ea vestea asta nouă cu mesajele şi sfaturile lui Thomas! Abia acum înţelegea de ce, după accidentul lui tati al ei, Thomas se schimbase - şi începuse s-o sfătuiască să fie cuminte, să nu se mai zbânţuie pe mese, să nu rişte să se pună la îndemâna răpitorilor lui Trésor...

Chiar dacă descoperirea pe care-o făcuse azi o uimise, se simţea tristă. Chiar şi acum - descoperea că era iubită, dar chestia asta n-o bucura nicicum. Fiindcă era vorba de Thomas. Bunul ei prieten din copilărie. Care era mai mare decât ea, avea bursă de merit, avea capul

bine înfipt pe umeri, calcula perfect, era respectuos, era o enciclopedie ambulantă cu o cultură generală de invidiat şi arăta bestial în costum - dar era băiatul lui Luis şi-al Florinei Tabacu, familia care îngrijea conacul şi umplea oalele... Aşa că, indiferent cât de sincere erau sentimentele lui, indiferent cât de curată era dragostea lui, finalitatea va fi zero. Era băiatul servitorilor - aşa că nu va fi niciodată acceptat ca soţ al ei. Prinţesa Florentina Theodora Ionesco, viitoarea proprietară a industriei de înfrumuseţare pregătită de tati al ei, nu se putea mărita cu băiatul servitorilor părinţilor ei. Parcă-şi vedea mama clătinându-se pe picioare, oripilată de aşa idee; parcă-şi vedea tatăl albindu-se, îngălbenindu-se, înroşindu-se, înfuriindu-se şi întorcându-i spatele...

Indiferent ce va face el şi ce va spune ea - pentru ea, prinţesa Florentina, Thomas Tabacu era o cauză pierdută. Şi, de fapt, nici nu era o cauză! De fapt...

De fapt, nu se gândise niciodată la el altfel decât ca la bunul ei prieten dintotdeauna! Niciodată nu se gândise că el şi ea ar fi putut fi şi altceva decât prieteni la cataramă! Niciodată nu bănuise...

Îşi trecu încet degetele prin păr... Închise ochii, încercând să-l vizualizeze cu ochii minţii...

Nu. Nu-l vedea în altă postură decât cea de prieten. Aşa că nici n-o să se-apuce măcar să schimbe postura asta!

Se ridică şi se grăbi să revină în vilă - trebuia să facă curat în camera ei. Să strângă cioburile, să încerce să salveze florile... Şi să se ascundă cumva de discuţia cu el. Că, după părerea ei, nu aveau ce discuta pe tema oferită de frăţiorul ei. La urma urmei, chiar şi el spusese întotdeauna că e un nimeni cu valoare zero - că e doar băiatul servitorilor...

O să încerce să nu discute niciodată cu el despre asta. Tema asta de discuţie nu era pentru ei - aşa că n-o vor aborda niciodată. Vor rămâne buni prieteni - şi-atât.

10 mai 2020 - duminică

Ana-Maria

Privea lung ecranul şi nu-i venea să creadă că n-o sunaseră...

Ajunsese la conac la două dimineaţa. Era trei - iar oboseala dispăruse în clipa când Aleodor îi pusese DVD-ul cu filmarea camerelor de supraveghere - şi văzuse prinţesa ţipând şi aruncând cu florile şi mobila... Crezuse că visează când o văzuse tăbărând pe Philippe... Înlemnise când îşi văzuse băiatul urlând şi zbătându-se şi muşcând pe oricine încercase să-l apuce. Începuse să tremure uşor când îl văzuse ghemuindu-se în colţ, cu palmele pe urechi şi lacrimile pe obraji... Respirase din nou şi reuşise să-şi şteargă lacrimile de-abia când îl văzuse cântând din nou la pian...

Urmărise, apoi, discuţia spionului cu fata ei. Ăla fusese momentul când Aleodor venise lângă scaunul ei şi luase poziţia de drepţi. La ce palmă îi aplicase fetei ei peste faţă, normal că bietul om se aşteptase să capete cicatrici noi! Numai că ea nici nu clipise. Nici când văzuse cum săriseră stropii de sânge pe zugrăveală, nici când o văzuse lovindu-se cu capul de perete şi scurgându-se în colţul ăla, nu clipise! Aşteptase; presupusese că mai avea de văzut şi auzit multe... Aşa că auzise monologul spionului, pentru care ea una i-ar fi acordat zece cu felicitări...

Şi apoi văzuse discuţia fetei ei cu Philippe. O ascultase cu maximă atenţie. Dăduse sonorul la maxim, profitând de ora târzie şi izolaţia bună a biroului, şi ascultase cu atenţie... Privise cu atenţie gesturile băieţelului ei... Îl vedea chiar acum ţinându-şi sora în braţe, pupând-o pe cap şi mângâind-o pe spate... Apăsă X-ul din dreapta sus şi se ridică:

- Presupun că asta a fost tot...

Aleodor aprobă cu capul, privind-o lung, serios...

- În regulă. Îţi mulţumesc că ai avut grijă de copii. Şi-ţi mulţumesc că ai făcut-o fără să mă suni şi să rosteşti, în apropierea urechilor lui Ştefan, povestirea scenelor care s-au întâmplat aici.

- Ana, te rog să mă ierţi.

- Pentru prinţesă? Fii serios!

- Sunt foarte serios! N-aveam dreptul să o lovesc!

- Părinte, eu am încercat întotdeauna să-mi cresc şi să-mi educ copiii în spiritul bunei cuviinţe. Am insistat întotdeauna pe logică şi pe principiul de ping-pong al oferirii şi primirii. I-am încurajat întotdeauna să gândească - şi să se descurce singuri. Să caute singuri soluţii la problemele lor. Să devină ceea ce psihologii lui Philippe numesc "adult funcţional". Florentina este o adolescentă funcţională. Pentru ea, poala mamei nu există. Dacă face ceva, ştie că va trebui să suporte consecinţele. Atunci când a fost impertinentă şi nesimţită, a ştiut ce-o aşteaptă. Şi atunci când l-a bătut pe Philippe, undeva în mintea ei era şi gândul repercusiunilor...

Părintele tăcea - şi probabil că se simţea tare prost, că o bătuse pe fata şefei lui şi scăpa nepedepsit...

- Stai liniştit. Ai procedat corect. De fapt, ai reuşit să faci ceea ce eu nu mai pot să fac - să-i dai educaţie.

- Te rog!

- Dacă o plesneam eu, ca pedeapsă pentru ceea ce ţi-a spus ţie, aş fi pierdut şi bruma de încredere pe care-o are în mine. Mă bucur deci că ai trecut peste falsele prejudecăţi din mintea ta şi ai rezolvat problema...

Aleodor era roşu ca focul - şi nu ieşea din poziţia de drepţi...

- ... Philippe e bine acum?

- Da. A venit la cină în conac. A mâncat liniştit, a povestit... Ca şi cum nu s-a întâmplat nimic.

- Iar ea?

- Ea a mâncat în camera ei.

Deci prinţesa se autopedepsise... Bun!

- Du-te şi tu la culcare.

- Mâine te întorci la Cannes?

- Da. Mâine seară. Dimineaţă fac şedinţă cu Rebeca; iar pe la prânz, o să mă duc la Ştefan. Adică o s-o duc pe prinţesă la tati. Doar pe ea. O s-o bag în rezervă şi-o să trag uşa după ea - şi-o s-o las să se bucure în linişte de tatăl ei.

Îi făcu cu ochiul - şi-l văzu destinzându-se şi zâmbind larg... Îşi luă laptopul:

- E tare bine să fii şef - şi să ai subalterni isteţi care stăpânesc tehnologie de top! Deci aşa făcea Ştefan de reuşea să ia mereu deciziile corecte...

- Da, mai trişa când şi când...

O conducea spre ieşirea din conac...

- Tu ai mâncat?

- Da, am mâncat la spital.

Nu de alta, dar nu mai avea poftă de mâncare - nu şi după ce-şi văzuse băiatul urlând şi zbătându-se ca un sălbatic! Porni spre portiera deschisă:

- Noapte bună, Părinte.

- Noapte bună, şefa.

Urcă lângă Toni şi trase portiera. Şi porni spre vilă.

- ... Ţi-a spus?

- Despre scandalul cu copiii? Da.

- Cearta a început când au plecat de la spital. S-a luat de Léon - dar nu i-a mers. Şi, pentru că au vorbit în ţigăneşte, Philippe nu i-a înţeles. După ce i-am ameninţat că-i dau jos şi se-ntorc pe picioare de-acolo, Philippe a deschis discuţia în franceză. Şi-a ajuns repede la tema lui preferată - muzica...

Probabil că asta accentuase nemulţumirea prinţesei... Blindata opri în faţa aleii. Iar Toni se grăbi să coboare. Aştepta - aşa era protocolul pe care omul ăsta şi-l impusese singur, din ziua când dispăruse Trésor. Coborî şi se lăsă însoţită până la uşă...

- Mulţumesc, Toni.

- Cu multă plăcere.

- Noapte bună.

- Pot să te mai reţin un minut?

Evident! Îl pofti să intre - şi-l văzu oprindu-se în hol:

- Voiam să-ţi spun ceva. Nu ştiu dacă Rebeca ţi-a zis...

- ... Rebeca nu mi-a zis mare lucru, în ultimul timp.

Bărbatul din faţa ei părea... încurcat:

- S-au întâmplat unele lucruri aici. Şi...

Deci era ceva complicat. Încercă să-l bage în living:

- Hai, intră!

- Nu, nu e nevoie. Voiam să-ţi spun că Adina...

Amuţise. Voise să-i spună ceva despre Adina, dar amuţise. Încercă să-l încurajeze:

- Deci, Adina...

- Adina a acceptat inelul meu. Nu mi-a spus dacă vrea să ne căsătorim şi legal, sau...

Tii! Ia te uită! Ia te uită, ce veste minunată! Îi luă capul în palme, râzând, şi-l pupă pe frunte:

- Felicitări! Şi casă de piatră!

- Săru' mâna!

Îl privi lung... şi ridică o sprânceană, în romanes:

- Ia uite ce străluceşte băiatu' ăsta - şi io, chioară şi obosită şi neatentă cum sunt, n-am văzut...

"Băiatu' ăla" strălucea tot şi râdea, roşu ca focul în obraji... Îi dădu drumul:

- Bravo! Bine că mi-ai zis! Să fiu pregătită mâine, când dau ochii cu ea!

- Şi mai e ceva.

Mai era ceva... Mai era ceva?... Iar tăcea şi părea încurcat...

- ... Hai, Toni. Spune-mi. Mai e ceva. Spune...

Ochii negri o priviră lung... Brusc, Toni răbufni:

- Şi io mă rog la Ăl dă Sus să fie băiat!

Iaca! Adina era gravidă! Se repezi şi-l strânse bine-bine în braţe:

- Bravo! Să fie într-un ceas bun!

- Doamne-ajută! Voiam să-ţi spun - să nu te îngrijorezi pentru noi! Adică să nu crezi că o să te lăsăm cu fundu'-n baltă şi-o să plecăm!

- Nici nu mă gândeam că o să plecaţi pe undeva!

- Am discutat deja cu ea şi am stabilit să rămânem aici. Amândoi am văzut cum a crescut Thomas aici, la conac; şi am ajuns la concluzia că n-avem unde pleca. Adică n-avem de ce să plecăm.

- Ba eu cred că o săptămână de miere vă trebuie.

Toni roşi din nou:

- Ei, nu - nu e momentul...

Aprobă cu capul - daa, sigur că nu era momentul...

- ... Te las să...

- Bine, Toni. Încă o dată, felicitări.

- Mulţumim.

- Mi-aţi făcut o bucurie imensă...

Era sinceră, aşa că el o privea şi strălucea tot, fericit că "nu greşise" - cum se spune...

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Încuie uşa şi intră în dormitor doar ca să lase laptopul. Se strecură uşurel pe scări, apăsă uşurel clanţa primei uşi...

Philippe dormea. Se învelise tot şi băgase capul sub pernă - aşa cum făcea încă de când îl culcase prima oară singur. Băiatul ei se ascundea în fiecare seară - numai el ştia de ce... N-o să-l trezească. Dacă l-ar fi durut ceva, ar fi spus. Philippe era foarte grijuliu cu el însuşi...

Închise uşa şi trecu pe lângă uşa întredeschisă a lui Léon... Apăsă clanţa prinţesei... Împinse uşa... Florentina dormea dusă. Şi totuşi, n-o să intre. N-avea de ce! Vedea clar umbra întunecată de pe obrazul ei! Aşa că închise uşa... Reveni în dormitor...

Deci Toni şi Adina formau un cuplu acum. Iar Adina era gravidă. Asta era o veste bună! Secretara avea destulă minte-n cap ca să constate că mai bine ca aici n-o să-i fie nicăieri! Da, pusese deoparte o avere considerabilă; dar Ştefan îi făcuse dublă cetăţenie, aşa că nu prea avea de ce să vrea să se-ntoarcă în România! Toni era cetăţean francez, aşa că el chiar n-avea de ce să-şi dorească să se-ntoarcă în satul lui! Nici chiar ca să se facă fermier! Aşa că...

Aşa că scoase telefonul şi începu un mesaj nou, pentru Piao.

"Te rog frumos ca, de dimineaţă, să te ocupi de un sejur all inclusive în Dubai. Pentru Toni şi Adina. Este cadou de căsătorie, deci te rog s-o faci într-o discreţie împinsă la extrem..."

Send. Şi-şi aminti abia acum că nu-i spusese perioada...

Era prea obosită. Aşa că îşi lua chiar acum mâinile de pe tehnologie... şi se culca.

Florentina

Tresări - şi deschise ochii! Piuise ceva... Adică fluierase... Telefonul! Repede - cine ce-i scrisese?... Avea un mesaj de la Thomas.

"Dl Aleodor i-a arătat dnei Ana filmările camerelor de supraveghere. El zice că nu a părut foarte supărată pe tine, iar pe el nu l-a certat. Şi zice că ultima parte a discuţiei tale cu Philippe n-a văzut-o. Deci, dacă eşti şi tu de acord, cred că e mai bine să nu afle."

Cu alte cuvinte, Thomas o ruga să nu-i spună mamei ei... despre Moby şi Elvis.

"OK."

Aştepta... Aştepta... Aştepta degeaba. Discuţia se încheiase. Aşa că reveni în pat şi...

Ea nu-şi punea baza în reacţiile mamei ei. Şi nici în opiniile lui Aleodor. Bătaia ei n-o s-o mănânce nimeni de dimineaţă! Dar era sincer împăcată cu gândul că o s-o încaseze rău de tot. Şi poate-o să fie şi pedepsită. Îşi merita pedeapsa, ce mai! Ridicase nasul mult mai sus decât îi permitea bunul simţ! Şi-şi bătuse joc de oamenii din jurul ei! Devenise o răsfăţată şi-o scorpie acră...

Păi, o s-o bată şi gata! Cât putea să bată la ea, înainte să obosească? Că doar n-o să-l pună pe Toni s-o bată zece minute! Şi nici n-o să pună mâna pe coada de la mătură, sau pe curea! Ea îşi ceruse iertare, se împăcase cu Philippe...

O să fie ce-o să fie. Şi gata.

Iar în privinţa lui Thomas... În privinţa lui Thomas, n-o să fie nimic. Închise ochii.

Ana-Maria

Se apropia de conac, urmată la mică distanţă de Piao, şi îşi impunea să-şi păstreze calmul...

Consilierul ei cel mic era fermecat şi el. "Produsese" sejurul perfect, cu începere de mâine - aşa că ea avea în buzunar itinerarul. "Săptămâna de dulceaţă", cum spunea Ştefan, începea diseară la opt. Gravida o să se cam bosumfle când o să audă că are de zburat doişpe ore... Acelaşi consilier mic şi fermecat "produsese" şi aprobările, vizele, avizele, asigurările... Consilierul mic şi fermecat încerca să facă totul perfect. O cam îngrijora chestia asta, din două motive. Primul - misiunea lui Piao se va încheia atunci când Ştefan îşi va relua locul în fruntea afacerilor. Al doilea - lui Piao părea să-i placă mult noul lui rol, aşa că s-ar putea să aibă probleme atunci când o să încerce să-l îndese înapoi, sub Isamu.

Dar, văzând şi făcând! Momentan, Ştefan era în spital. Iar Piao era consilierul ei mic. Iar ea avea o grămadă de treabă!

Toni apăru brusc pe după conac:

- Bună dimineaţa.

- Neaţa. M-am gândit la ce mi-ai spus.

Aha! Devenise serios şi atent! Soase hârtia şi i-o întinse, după care îşi reluă drumul:

- Pentru detalii, discută cu Piao.

Şi-acum făcea şi ea ca Ştefan - grăbea pasul şi-o ştergea, ca să scape de chiuieli şi îmbrăţişări! Intră în conac şi porni spre living. Auzea vocile vesele... Împinse uşa şi intră:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa...

Unii erau veseli; alţii erau gânditori. Alţii, mai bine zis alta, era fardată din belşug - dar asta n-o ajuta să ascundă nici vânătaia, nici buza umflată, nici obrajii roşii şi privirea speriată...

Când intrase ea, îl văzuse pe Philippe vorbind cu ea. Iar ea aprobase de zor, zâmbind şi umplându-i lui farfuria cu crochete delicioase de caşcaval. Nu-i mai văzuse niciodată aşa, în ipostaza asta. Pe prinţesă n-o mai văzuse de mult timp ocupându-se de fratele ei mai mic! Aşa că ocoli scaunul ei, se opri între ei şi-i luă pe amândoi pe după umeri. Şi-l privi pe Philippe... Era liniştit, calm şi vesel. Îl pupă, după care se întoarse spre ea... Prinţesa oftă greu şi plecă privirea... O pupă şi pe ea pe frunte şi-şi continuă drumul. Adina nu părea să suspecteze ceva... Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Dacă-ţi zic ceva, promiţi că nu mişti un muşchi?

Femeia aprobă grăbită. Bun!

- După ce mănânci, te duci cu bărbatu' tău acasă şi împachetaţi împreună nişte costumaşe de baie. Că diseară plecaţi în Dubai, în săptămâna de miere. Stop!

Adina fremăta şi strălucea, dar nu scotea un sunet... O pupă pe obraz:

- Bravo!

- Mulţumesc...

Continuă ocolul mesei. Îl bătu pe umăr pe Aleodor, îl bătu la fel şi pe Thomas şi se aplecă la prinţul ei cel mare. Şi-l pupă şi pe el - că era cel mai cuminte copil pe care-l văzuse vreodată! Şi-acum se aşeză şi... Şi-şi aminti de Toni. Scoase telefonul... Mesaj nou către Matei - şeful curăţeniei din Bourges.

"Te muţi la conac preţ de şapte zile, cât e Toni plecat. "

Partea aia cu dublarea pazei o să i-o spună când ajungea aici. Bun! Ce-aveau bun de mâncare?... Ficăţei! Florina reuşea nişte ficăţei incredibil de gustoşi! Le făcea ea ceva, numai ea ştia ce... Rebeca îşi drese scurt glasul:

- Şefa, dacă n-ai treabă după micul dejun, eu aş vrea să stăm puţin de vorbă.

- Stăm. Şi, cât vorbim, te şi semnez.

Aleodor se grăbi să se lămurească:

- Să înţeleg că azi stai aici?

- Aproximativ.

Ce, de ce era mirat? Uitase ce-i spusese ea ieri?

- Plec diseară la Cannes. Apropo, copii - plecăm toţi patru diseară? Sau aveţi vreo urgenţă care vă obligă să plecaţi după micul dejun?

- Aa, nuu, mami! Plecăm o dată cu tine!

Şi mai bine! Unul dintre avioane era ocupat cu tinerii căsătoriţi; iar celelalte avioane mai aveau şi alte treburi! Şi alţi clienţi...

Rebeca

Se opinti şi reuşi să mute toate hârtiile într-o mână. Şi ciocăni corect la uşa biroului.

- Intră.

Se conformă şi se apropie de Ana. Avea o şefă frumoasă; foarte frumoasă. Iar biroul, scaunul, covorul, ferestrele - toate o făceau să pară şi mai frumoasă! Şi mai specială! Era atentă la hârtia din faţa ei...

- Stai jos. Lasă-le pe birou.

Se aşeză... şi oftă greu:

- Diamant nu m-a mai sunat. Şi nici eu nu l-am sunat pe el.

- Ştiu. Am subalterni care vă supraveghează telefoanele.

- ... Ştiu unde-am greşit. Şi pot să-mi îndrept greşeala. Doar că trebuie să ajung în Aurari.

Regina îi arătă două degete:

- Unu - nu pleci nicăieri acum, când Toni pleacă în săptămâna de miere. Eşti consemnată la conac, aşa cum e dealtfel şi Aleodor! Doi - de trei zile, Diamant e plecat în turul României. Strânge contracte cu clienţi noi. Din câte mi-am dat eu seama, încearcă să mă uimească. Până vineri, n-ai cum altfel să dai de el decât telefonic.

Deci Diamant se adâncise în muncă, exact ca ea... Ana se întinse peste birou şi-şi luă un teanc de contracte:

- Am nevoie de voi liniştiţi şi calmi şi concentraţi la treburi. Pentru că am unele bănuieli - aşa că plănuiesc să încep să-i atac eu.

Să-i atace ea? Pe cine să atace ea?

- Dar, pentru asta, voi doi trebuie să păreţi calmi ca două zile de vară. De-alea lucrătoare.

- Nu prea ştiu la cine te referi...

- La voi doi - tu şi Diamant. Intenţionez să-i lovesc pe răpitorii lui Trésor. Adică pe răpitorul-şef, pe care Isamu îl numeşte "Ursul". Pe Urs vreau să-l atac. Şi nu trebuie să-i dau indicii; trebuie să-l iau prin surprindere...

Aoleu! Ana voia să se ia de uriaşul care-i furase ei fetiţa şi voia s-o omoare pe ea! Aoleu!

- Cheng a fost în China. A avut o şedinţă de-aia afurisită, de opt zile. Şi mi-a zis, când s-a întors, că oficialii chinezi nu vor să apeleze la întâlnirile la nivel înalt ca să încerce s-o elibereze pe Trésor. Ştii bine că bunele relaţii de afaceri primează întotdeauna...

- Ştiu.

- În schimb, mi-a dat un indiciu. Unul foarte important. Practic, sunt 90% sigură că ştiu cine e Ursul. Şi cred că bănuiesc care-a fost motivaţia...

Regina ştia cine e Ursul... Oftă greu:

- Te rog să nu-mi spui cine e.

- N-am să-ţi spun nici cine e, nici cum ţi-am adus fetiţa înapoi. Iar dacă o să încerci vreodată să afli, o să te bat până te leşin - şi ţi-o iau şi-o duc la Cannes.

Aoleu! Da' de ce?

- După ce se va termina nebunia asta, lucrurile or să se schimbe mult. N-ai voie să-i porţi Ursului pică, sau ură. E atât de mare, că nu-i

bine să-l urăşti. Cine ştie când vreodată îţi poate veni ideea să te răzbuni...

Iar Ursul era uriaş şi avea umbrelă pe măsură...

- O să ajungi în Aurari - dar de sâmbătă încolo. Să vedem - poate mergem amândouă vineri! Că presupun că vineri o să-şi termine Diamant turneul...

OK! Putea să mai aştepte cinci zile! Aşteptase atâta până acum, că nu prea mai conta...

Regina citea fiecare contract. O interesa numele partenerului, tipul de afacere, tipul mărfii şi cantitatea. Şi-atât. Le semna pe toate. Nu voia să ştie amănunte, nu se minuna de aşa cantităţi mari... Mintea ei rămăsese la ceea ce aflase, la Urs şi la Cheng şi la China...

- ... Iar *Mister P*?

- *Mister P* este ocupat. Aşa că problema asta o vom rezolva noi - eu şi Fang.

Mai limpede de-atât nu se putea... Prea bine!

- Voiam să-ţi spun...

Ochii verzi se ridicară şi-o priviră lung...

- Te rog să nu rişti nimic. Nu pentru Trésor.

Ochii verzi o priveau lung, serioşi...

- ... Eu renunţ la Trésor.

Hârtiile de pe birou se ridicară fulgerător şi-o loviră-n cap, azvârlite de mâinile furioase. Nici nu clipi - insistă, pe acelaşi ton:

- Renunţ la Trésor.

Regina se ridică şi închise laptopul dintr-o mişcare. Continuă:

- Eu n-am nevoie decât de Diamant.

- Taci, că te plesnesc de-ţi zbor dinţii din gură!

- Am mai pierdut un copil. N-o să mor dacă mai pierd unul. Atâta timp cât Diamant e bărbatul meu, pot să pierd orice altceva.

Cumnata ei se oprise lângă uşă. Se ridică şi-o privi lung:

- De-asta zic - să nu rişti nimic. Nu pentru Trésor.

- Trésor este nepoata mea - iar eu nu renunţ la ea.

- Mie nu-mi trebuie decât Diamant. Atunci când o să stai faţă-n faţă cu Ursu', sau cum îi zice, şi-o să trebuiască să iei o decizie, aminteşte-ţi că mie nu-mi trebuie decât bărbatul meu...

- ... Bine, fă!

Uşa se deschise, dar o opri din nou:

- Şefu' ce face?

- E bine. Îşi revine.

- E conştient? Adică pot să merg să vorbesc cu el?

- Da, e conştient. Dar nu ai ce căuta acolo. Stai liniştită - în maximum o săptămână, o să-şi inaugureze mail-ul.

Perfect! Aprobă încet cu capul... Ana ieşi:

- Strânge-le şi pune-le în ordine. Le semnez când vin. Şi fă un efort ca, până mă-ntorc eu, să ţi se-ntoarcă şi ţie mintea în cap.

Şi-atât, uşa se închisese...

Zâmbi şi se apucă să strângă hârtiile - şefa şi şefu' ei erau foarte-foarte asemănători, cu mica excepţie că de şefu' îi era frică dar de şefa îi era groază...

Şi totuşi, va renunţa la Trésor. Ca să-l poată avea din nou pe Diamant.

Ştefan

Stătea lungit pe pat, cu ochii închişi, şi încerca să nu asculte fundalul sonor. Seniorul îl bombarda cu un post TV economic. Auzise atâta economie în ultimele 24 de ore, că...

Se mai gândise la ziua de ieri. Şi la copii. Se gândise şi la Ana lui, la ceea ce trebuia să facă acum soţia lui... La viaţa lui - asta nouă de-acum...

Se bucura sincer că era singur. Adică cu Seniorul. Omul ăla nu-l prea băga în seamă. Îşi vedea de treaba lui - apăsa tastele laptopului. Avusese deci timp să se gândească la toate. Ieri după-amiază ajunsese cu gândurile la sentimentele familiei lui. La gândurile şi sentimentele lor. El, tatăl şi soţul lor, le simţise durerea. Şi suferinţa. El nu mai era sprijinul lor; era piedica lor. Ei se descurcau binişor fără el, din câte aflase de la Senior. Dar veniseră aici, îl vizitaseră iar moralul lor scăzuse mult...

Deci, era mult mai bine aşa. El stătea singur aici, ei se duceau la treburile lor... Îşi umpleau minţile şi vieţile cu problemele lor şi se căzneau să le rezolve. Şi nu se mai gândeau la el - şi nu se mai întristau... Nu-l mai vedeau pe el legumă în pat... El nu mai suferea chiar atât de rău pentru că era o legumă inutilizabilă care zăcea în pat...

Cioc-cioc! Seniorul se ridicase... "Dă Doamne să fie medicul!" Acum, în clipa asta, ar fi făcut milioane de teste! Şi de analize! Ar fi stat zile în şir cu omul ăla la palavre!... Nu - Ana era. Venise din nou la leguma din pat...

Paşii se apropiară. Nu deschise ochii - nu voia să-i vadă zâmbetul plin de speranţă care ascundea cu multă măiestrie durerea sufletului. Nu voia să-i vadă ochii acoperiţi de lentilele verzi - barieră de netrecut pentru lacrimi... Cât o chinuise cu nebunia lui - şi n-o lăsase să plângă, să se descarce...

Soţia lui îl sărută - uşor, ca un vis îndrăgostit rău. El simţea un gust amar şi-i venea să plângă...

- Bine te-am găsit, iubirea mea!

N-o să-i răspundă. O s-o supere şi-o s-o facă să plece. Şi-o să fie şi ea mai fericită un pic! O să se ocupe de afaceri, de Rebeca... sau de copii... aşa cum ar fi trebuit să facă o mamă...

- Am dormit ca pe ghimpi toată noaptea! Abia aşteptam să vin la tine!

Şi-l strângea în braţe... Trebuia s-o gonească. Aşa că apăsă tastele.

"te rog să pleci."

Capul ei se ridică...

- De ce?

"pentru că vreau să fiu singur."

- De ce? Ţi-am făcut eu ceva?

"nu."

- ... Te-am supărat cu ceva?

"nu."

- ... Nu ţi-a fost dor de mine?

"nu."

- ... Eşti sigur?

"da."

Tăcere... El nu voia să deschidă ochii, ca să nu-i alunece lacrimile... Decise să continue:

"locul tău este alături de copii. du-te la copii."

- ... Vrei să plec?

"da."

- ... Dacă vrei să plec, deschide ochii. Şi uită-te-n ochii mei atunci când îmi scrii să plec.

Deschise ochii - iar afurisitele alea de lacrimi i se rostogoliră pe tâmple! La naiba! Acum o să-i ţină o lungă morală despre una şi alta! Plecă privirea spre ea, pregătindu-se să scrie din nou cuvintele alea şi s-o gonească. Iar soţia lui... începu să râdă:

- Nu, Ştefane. Asta nu se poate.

"te rog să pleci."

- Atunci când m-ai făcut să mă îndrăgostesc de tine şi m-ai luat de nevastă, trebuia să te gândeşti bine de tot dacă mă vrei alături şi la rău - nu numai la bine şi la distracţie! Pentru că acum suntem "la rău". Iar eu sunt lângă tine. Exact aşa cum am stabilit că vom face. Nu?

Ana lui era foarte veselă - foarte binedispusă de modul cum decisese el s-o dea afară! Aşa că descleştă maxilarul... Dezlipi buzele... şi şopti, uşor de tot - ca să nu ameţească:

- ... Nu vreau... aşa...

- Iubirea mea, e prea riscant să te ridic cu patul! Aş putea să te pun în orice poziţie - că medicii zic că operaţiile ţi s-au închis! Dar musculatura ta e atrofiată - şi există pericolul să pierdem şi bruma asta de "independenţă" pe care-o ai acum! Şi să-ţi mărească doza de calmante! Şi să nu mai poţi nici măcar să scrii, sau să clipeşti, sau... Uite - azi ai reuşit să şopteşti! Ai vorbit foarte bine! Ai spus bine cuvintele! Musculatura îşi revine!

Trase din nou aer în piept - şi-şi impuse să spună toate cuvintele din propoziţia aia:

- ... Nu vreau... să mă... vezi... aşa...

- Haai, Ştefane! Fii serios! Fii ceva mai serios de-atât - da?

Nu putea s-o convingă! Nu putea şi pace! Era ea căpoasă şi ţinea musai să stea cu leguma de bărba-su şi să-l păzească şi să-l bombardeze cu veşti despre copiii care aveau nevoie de el... învenindu-l rău cu dovada faptului că accidentul ăsta nenorocit stricase totul...

Auzi un piuit scurt. După o secundă cel mult, piuitul se repetă. Seniorul se ridică:

- Hai, că ai reuşit să dai aparatura peste cap!

Da, recunoştea că se înfuriase şi se simţea neputincios şi-i venea să plângă rău... Ana lui îi prinse capul în palme - şi şopti, mult mai serioasă decât până acum:

- Te rog... Te rog, Ştefane - nu mă face să cred că ai nevoie de mine doar atunci când ţi-e ţie bine! Doar la distracţii şi petreceri! Nu mă face să cred că prezenţa mea aici nu e dorită! Nu mă face să simt că nu mă vrei lângă tine... Te rog...

... În realitate, o voia aici, cu el, 24 din 24! Voia să doarmă aici cu el! Să mănânce cu el! Voia să stea lungită lângă el în pat, iar Seniorul s-o lege fedeleş de el - ca să nu mai plece... niciodată...

Trebuia să se calmeze. Pantofii bărbăteşti se plimbau când spre stânga, când spre dreapta, când spre uşă... sau geam...

- Iubirea mea, te rog să te linişteşti! Am mare nevoie de tine liniştit şi calm, pentru că azi-noapte am descoperit de ce prinţesa n-a vrut să vină ieri lângă tine. Şi am mare nevoie de ajutorul tău. Mă ajuţi?

- ... Da...

- Când am ajuns acasă, azi-noapte, am descoperit că Florentina e geloasă pe fraţii ei. Şi pe mine. Şi probabil şi pe Senior...

Cum-cum?

- Probabil că, atunci când a aflat că vine la tine, şi-a închipuit că o să stea pe marginea patului, o să te ţină de mână, o să-ţi spună câte-n lună şi-n stele - iar tu o s-o asculţi doar pe ea, o s-o priveşti doar pe ea... Ştii că voi aveaţi momentele voastre când discutaţi între patru ochi. S-au întâmplat multe, din martie până acum. Cu mine nu discută despre asta; şi presupun că a strâns foarte-foarte multe secrete, special pentru clipa când o s-o asculţi... Vreau s-o aduc după-amiază la tine. Doar pe ea. Vreau s-o bag în rezervă şi să rămân pe hol cu Seniorul. Şi să vă las să discutaţi. Ca să se descarce şi ea. Ca să se convingă ea că eşti lucid, că nu ai pierderi de memorie, că ai rămas acelaşi tati al ei... Ce zici - mă ajuţi? O bagi după-amiază într-o şedinţă prelungită?

- ... Da...

- În cazul ăsta, relaxează-te şi aminteşte-ţi mereu că lucrurile merg bine. Pentru că trebuie să-ţi spun măcar despre Vincent - despre care am informaţii. Dacă o fi să te uimească, măcar să te uimească doar cu unul...

Într-adevăr - la aşa prinţesă frumoasă, deşteaptă şi specială, slabă speranţă să nu se fi făcut o coadă considerabilă de pretendenţi...

Florentina

În jumătate de oră, Florina o să-i cheme la masă. Iar mămica ei doar ce se întorsese de la spital - unde bineînţeles că se dusese val-vârtej, singură...

Trebuia să discute cu Thomas. După micul schimb de mesaje de azi-noapte, nu mai vorbiseră. Adică vorbiseră, dar nu despre ei! Nu despre melodiile lui Philippe! Dimineaţă, de când se dusese în conac la micul dejun, el şi ea fuseseră aceiaşi dintotdeauna. Şi totuşi, se ocoliseră cu grijă. Şi mai era ceva. El părea acelaşi Thomas dintotdeauna - dar ea simţea că nu era aşa. Thomas ştia că ea aflase acum ce era în sufletul lui; şi deci, îşi dorea măcar o reacţie! Măcar un "da" sau "nu"! Sau un "poate"! Sau un "stai să vedem"! Ceva! Orice! Thomas avea mare, mare nevoie de opinia ei sinceră. Aşa că...

Aşa că scoase telefonul şi începu un SMS nou...

"Te rog, poţi să vii să-ţi spun ceva?"

Send. Se aşeză pe covor, lângă pat - între saltea şi fereastră. Era un pic ferită de privirea indiscretă care-ar fi deschis uşa... Auzea paşii apropiindu-se cu repeziciune... Cioc-cioc.

- Intră.

Thomas se conformă şi închise uşa. Şi se opri cam la un metru de ea...

Nu putea să-l privească; dar bătu încet cu palma în covor... El se aşeză lângă ea... De unde să înceapă? Păi, să înceapă de la început, nu?

- ... Deci ieri ai auzit discuţia mea cu Philippe...

- Da.

- ... Şi ai auzit şi melodiile lui...

- Ştii bine că le-am auzit.

Se grăbea să discute despre asta? Sau îl deranja tema, aşa că încerca "s-o ucidă"?... Nu mai conta. Erau amândoi aici, pe covor - şi erau singuri. Şi nu era corect faţă de el să plece disearâ înapoi la Cannes şi să nu-i spună părerea ei! Aşa că oftă... şi şopti, studiindu-şi cu maximă atenţie manichiura:

- Am sentimentul că sunt promisă cuiva. Ştiu, o să zici că ori sunt nebună, ori sunt retardată - ori am nevoie de medicamente de memorie. Dar nu-i aşa. Mama se comportă de parcă măritişul meu n-ar fi o problemă. Iar bărbatul pe care mi l-a descris ea ca fiind ideal pentru mine este aşa de rupt din filme, că mi-ar fi imposibil să-l găsesc în realitatea înconjurătoare! Şi nici nu-şi face probleme pentru Vincent... Deşi Isamu i-a făcut un raport complet şi complex, şi sunt sigură că află ori de câte ori ies cu el - de vreme ce chinezoaica aia scrie în fiecare seară câte-un raport...

Avea vreo părere?... Nu. Tăcea. Fie pentru că rostise ea numele lui Vincent, fie pentru că "bărbatul ideal" era rupt din filme şi nu din copilăria şi adolescenţa ei... Oftă din nou. Şi încercă să fie cât mai sinceră şi cât mai explicită:

- Nu vreau să te implici nicicum în problema asta. În problema cu mine şi măritişul meu şi angoasele mele sentimentale. Nu vreau să mă ajuţi nicicum în privinţa asta. Fiindcă nu vreau să te pun în pericol.

Întoarse capul şi-l privi lung...

Era serios. Privea lung prin fereastră, spre copaci - şi era serios şi atent şi atât de seren, că o îngrozea gândul la ce simţea omul ăsta în suflet acum... Continuă:

- Nu vreau să mori.

Ochii negri o priviră lung acum, miraţi...

- E complicat. E un calcul de-ăla de doctorat la Politehnică... Mama e o femeie ambiţioasă. Tata e în spital, iar asta o face să-şi dorească să facă absolut toate lucrurile perfect. Iar în încăperile prin care umblă ea în ultimul timp intră multă lume periculoasă. Dacă sentimentul meu este întemeiat, iar ea a încercat să elibereze calea vreunui partener de afaceri spre mine, orice alt bărbat care se apropie de mine e în pericol. Cu atât mai mult tu, de vreme ce ne scriem aproape zilnic... pe FB, mediu online extrem de supravegheat... Şi locuieşti aici, în locul ultrapăzit în care o mână de mercenari a intrat fluierând, aşa... Şi înveţi nepăzit în Bourges...

Thomas reveni, imperturbabil, spre fereastră...

- Nu vreau să mă ajuţi. Nu vreau să te pun în pericol. Dacă e adevărat sentimentul meu, orice "joacă" între noi ţi-ar putea aduce moartea. Şi nu vreau să mori. Eşti prietenul meu cel mai bun - şi nu vreau să fii în pericol din cauza mea. Aşa că prefer să aştept să se vindece tati. Şi să-şi pună iar cizmele. Şi, până atunci, îmi fac lecţiile pe spălăcitu' ăla trist de la Cannes...

Tresări - că se întorsese iar spre ea! Şi-acum se ridica în genunchi... Hei-hei-hei!

Bunul ei prieten îi prinse capul în palme şi-o sărută uşor pe frunte... Şi ia uite-l, ce zâmbea acum... Şi-i străluceau ochii... Se bucura pentru că avea grijă de el? Păi cum să n-aibă grijă de el? Nu era el prietenul ei bun? Nu era el Thomas al ei? Zâmbi şi ea, fericită să descopere că fusese înţeleasă...

Palmele îi dădură drumul. Thomas se ridică şi porni spre uşă. Se

grăbi să-l oprească:

- Te superi?
- De ce să mă supăr?
- Că nu vreau să mă ajuţi tu cu problemele mele adolescentine?
- Nu.

Perfect! Reveni spre fereastră... Îl auzi îndepărtându-se... Şi înlemni!

- E decizia ta. Pe mine nu m-ar deranja să mor. Nici din cauza ta, nici pentru tine.

Ha?

Uşa se deschise, se închise... Iaca-iaca! Thomas o luase razna! Da' ce-i venise?

Deci, pe el nu-l deranja să moară din cauza ei... la fel cum nu-l deranja nici să moară pentru ea! Hei! Păi ce visa băiatul ăsta - să se încaiere, pe viaţă şi pe moarte, cu "grandele" care primise promisiunea mâinii prinţesei? Prinţul din copilăria ei visa să pună mâna pe sabie şi să lupte pentru prinţesa din turn? Ia uite...

Ce nebunie!

Bufni în râs şi se ridică - Thomas o luase razna. Ori era euforic, ori era îndrăgostit lulea - numai el ştia! În orice caz, se părea că bunul ei prieten nu mai avea, brusc, problema "domniei". Nu mai era băiatul servitorilor. Că nu părea hotărât să renunţe la prinţesa domnului conte! Vorbea de parcă era chitit să lupte pentru mâna prinţesei! Aşa ca-n poveşti! Era nebun!

Bine că făcuse discuţia asta cu el! Bine că lămurise lucrurile! Acum, tot ceea ce trebuia să facă ea era să refuze ajutorul lui. Ajutorul ăla cu "exersează pupatul pe mine". Şi pe-ăla cu "joaca de-a iubirea interzisă" - că sigur o să vină şi invitaţia aia! Trebuia să-l ţină mereu la 20 de centimetri distanţă de ea... şi să aştepte să se ridice tati al ei. Şi-atunci or să se lămurească toate!

În orice caz, orice joacă între ea şi Thomas ieşea complet din discuţie. Şi partea aia cu înţepatul ieşea din discuţie! Dacă ţinea ea musai să se-nţepe, o să-l folosească pe Vincent - a cărui dispariţie n-o s-o doară nicicum. Sau...

"Hai, că eşti nebună rău de tot!" Roşise toată şi-o trecuseră toate alea numai când îşi amintise de petrecerea din Aurari! Şi de zâmbetul frumos şi de ochii negri şi de buclele negre catran şi de toate celelalte...

Ana-Maria

Se apropia de ultima uşă de pe coridor şi îşi simţea inima strânsă. Se întreba dacă fata ei o să accepte să intre azi în rezerva tatălui ei. Faptul că ea îl vizitase singură de dimineaţă îi putea lăsa Florentinei impresia că se dusese s-o pârască. În plus, vânătaia de pe obraz se înveninţase îndeajuns de mult ca să răzbească ferm prin fard. S-ar putea să fi făcut o greşeală atunci când îi spusese lui Ştefan să se odihnească, să fie pregătit pentru confesiunile prinţesei... Apăsă clanţa şi intră.

Ei bine, nu se aşteptase. Chiar nu se aşteptase s-o găsească cu manualele întinse pe tot covorul! Ochii negri o priviră lung... Încercă să zâmbească:

- Hai.

Fata ei se ridică:

- Unde?
- În Bourges. Vii?
- Da. Stai să mă schimb...
- Nu trebuie să te schimbi. Hai.
- Nu pot să merg în oraş în trening!
- Nu mergem în oraş.

O secundă, două...

Zâmbi, mulţumită că anticipase gestul fetei ei şi nu stătuse în cadrul uşii. Şi ieşi şi-o urmă. N-o mai vedea. Probabil că era în maşină deja, bombănind-o că de-abia se moşcăie...

Florentina

Îi tremurau rău mâinile. Şi genunchii. O să-i fie greu să iasă din lift...

Nu se aşteptase ca mămica ei...

De fapt, Thomas îi spusese azi-noapte că Aleodor îi arătase mamei ei filmările camerelor de supraveghere. Deci, mama ei îi auzise cuvintele - inclusiv pe-alea despre fraţii care se repeziseră şi ocupaseră tot locul... Şi pe-alea cu "aia n-a catadixit"... Cum de reuşea mămica ei să-şi păstreze calmul? Cum de nu-i smulgea dinţii din gură fără cleşte? Îi era imposibil să-şi răspundă singură. Şi parcă n-ar fi întrebat-o...

Uşile metalice se deschiseră... Fu prinsă de mână şi trasă pe coridor. O urmă.

Mămica ei nu spunea nimic. Nici în maşină nu spusese nimic. Ea una se bucurase pentru asta - că Toni ar fi avut şi el ceva de povestit, apropo de ziua de ieri...

Cioc-cioc! Paşii se apropiau, cheia se răsucea... Seniorul deschise uşa şi şopti:

- Bine-aţi venit.
- Bine te-am găsit. Mergi la o ţigară cu mine?
- ... Doarme.
- Îl trezesc eu. Deci - ne vedem la o ţigară?

Ochii albaştri o priviră lung:

- Dacă începe să piuie, ne chemi.

Aprobă, incapabilă să scoată vreun sunet... Fu împinsă în rezervă.

Tati al ei dormea. Becul de pe perete aşa arăta - că dormea... Şi-o să-l trezească, ca să vorbească ea cu el! Oof! Oftă greu... Fu împinsă spre pat. Şi fu aşezată pe pat. Mămica ei ridică braţul lui stâng:

- Bagă-te uşor pe sub fir...

Se conformă... şi lăsă capul pe pieptul lui. Tati al ei o ţinea în braţe acum... Ea era prea emoţionată, prea agitată ca să simtă cu adevărat că tati al ei o ţinea în braţe... Mămica ei ocolise patul; acum se apleca şi-l mângâia pe cap...

- Ştefane... Ştefane, trezeşte-te. Iubire... Iubiree...

Aha - parcă-parcă simţea o urmă de mişcare... Semn indubitabil că era o cretină şi-şi băga singură prostii în cap atunci când se gândea că tati al ei era legumă...

- Ştefane...
- Mm...
- Iubitule, deschide ochii.

Nu ridică capul, să vadă dacă deschisese ochii. Descoperise că, dacă o lăsa pe mămica ei să facă ceea ce ştia ea că trebuie să facă, lucrurile se aşezau minunat! Aştepta deci...

- Te-ai trezit?
- Mm...
- Ţi-am adus o surpriză.

Simţi imediat mişcarea mâinii - şi auzi ţăcănitul uşor al tastelor. Nu putea să vorbească - dar uite ce repede tasta...

- Un vizitator special. Eu mă duc să-ţi afum însoţitorul. Să fiţi cuminţi, da?

Tocurile se grăbeau spre uşă... Mâna lui încerca să se mişte... Începea să aibă emoţii şi mai mari...

Ştefan

Cum-cum? Un vizitator special? Şi-o spunea aşa, plecând "la o ţigară"?

... Parcă simţea un parfum... Un parfum familiar... Un parfum de damă, familiar...

Avea braţul stâng ridicat şi îndoit din cot. Simţea sub braţ... ceva moale, mătăsos...

Trase adânc izul de parfum în piept... Florentina? Fetiţa lui?

Îşi simţi din nou trupul inundat de adrenalină. Şi auzi imediat piuitul ăla nenorocit... Da - ea era! Se ridica! Venea spre el, să-l vadă şi s-o vadă şi el! Chipul frumos îi apăru în faţa ochilor:

- Bună ziua, tati al meu...

Cuvintele ei îi provocară "dublarea dozei" de adrenalină... Fetiţa lui îl pupa apăsat pe obraji - iar el nu putea nici măcar să mişte mâna aia nenorocită...

- Tati, te rog să faci o vrajă ca să nu mai piuie! Că mi-a zis Senioru' să-l chem dacă piuie. Şi vreau să stăm şi noi de vorbă un pic între patru ochi!

Încerca să se liniştească. Nu-i prea reuşea, fiindcă îi fusese îngrozitor de dor de ea - şi vedea obrazul vânăt şi nu ştia ce se-ntâmplase...

- Tati, te rog io mult de tot!

Încerca, încerca - dar nu putea să se calmeze instantaneu, nu? Dezlipi buzele:

- ... Flo...

- Tati, nu mai vorbi! O să ţi se facă rău!

Da, o să i se facă rău - şi-o să vină colonelul şi-o să-i mărească doza! Chestia asta era total contraproductivă! Aşa că încercă să spună cât mai multe, cu cât mai puţine litere:

- ... *T' aime*...

- Şi eu te iubesc, tati! Eu te iubesc rău de tot! Şi mi-a fost extrem de dor de tine! Tati, mă ierţi că am fugit ieri, ca o nesimţită?

- ... Da...

- Io n-am vrut să fug! Io am vrut să stau aici, lângă tine, şi să mă bucur şi eu că te-ai trezit şi eşti mai bine! Da' n-am putut! Tu mă înţelegi, nu-i aşa? Tu ştii că io, atunci când vorbesc cu tine, vreau să fii numa' al meu! Ştii, da?

- ... Da...

- Şi te-ai supărat?

- ... Nu...

- Stai un pic, să ies eu de aici - ca să stai şi tu comod...

Prinţesa îi ridica mâna şi ieşea uşurel, pe sub fir. El simţea mişcarea mâinii, dar nu o putea ajuta nicicum - de parcă n-ar fi avut pic de musculatură...

- Auzi, tati? Ţie ţi-a zis mama ceva despre ce s-a mai întâmplat în ultimul timp?

Decise să se-apuce să scrie - ca să nu obosească prea repede.

"da, dar a fost foarte scurtă şi cam secretoasă. aşa că te ascult."

Florentina se aplecă şi-l pupă pe frunte - şi-i făcu cu ochiul:

- Şmecher ca întotdeauna! Mă pui să zic, ca să mă prinzi cu gogoşile!

"clar, trebuie să inventez alte şmecherii..."

Fu pupat din nou, apăsat... iar prinţesa lui şopti:

- Ştii cât mă bucur? Tati, ştii cât de tare mă bucur?

Şi-l îmbrăţişa rău de tot... Decise s-o oprească înainte s-o vadă plângând. Începu să scrie.

"hai, nu te mai fofila şi spune totul!"

Florentina îşi şterse lacrimile şi bufni în râs:

- Ce repede găseşti tu şmecheriile... Ce vrei să-ţi spun?

"totul"

- Bine. O să încep cu accidentul tău. Deci, m-a învoit Isamu de la şcoală. Am ajuns acasă, am aflat ce s-a întâmplat şi am fost expediaţi de urgenţă în Aurari. Am stat acolo o săptămână. Adică până duminică seara. Iar luni, când m-am întors la liceu, am descoperit că Vincent a aflat de existenţa mea în aceeaşi clasă cu el. Şi e de-a dreptul grăbit să mă cunoască mai bine!

Prinţesa avea şi ea şmecheriile ei - şi le folosea din greu. De exemplu, asta cu turuitul un pic glumeţ; încerca să-l înveselească, pentru că erau nişte cuvinte în povestirea ei pe care Ana nu le auzise niciodată - şi nici nu trebuia să le audă. Păi, să le asculte el - nu? Şi, la sfârşit, să-i spună şi el că nu e promisă nimănui, că ea e cea care îşi alege bărbatul dar că bărbatul ăsta nu putea fi vreun băiat de la curăţenie sau vreun coleg de liceu! Şi să-i spună că o să vorbească cu Ana să-i dea mai multă libertate... O s-o roage să fie cuminte, să nu cedeze în faţa şmecheriilor băieţilor...

Oof, Doamne! De ce trebuia să fie el blocat aici, în patul ăsta?

Ana-Maria

Stătea corect pe banchetă. Aştepta. Toni accelera spre aeroport. Aştepta şi se gândea la ei...

După ce discutase cu fata lui, Ştefan o chemase în rezervă. O lăsase să citească micul lor dialog - partea lui, desigur, care rămăsese scrisă pe ecran. Tati îşi iubea mult fata - şi avea o tehnică aparte de-a se înţelege cu ea. O întrebase cine-i învineţise obrazul, iar ea nu voise să-i spună; ea spusese, probabil, că cineva faţă de care ea fusese impertinentă. Ştia mie-n sută că prinţesa nu l-ar fi pârât pe Aleodor! Soţul ei îi spusese şi el că nu era promisă... La final, Ştefan o rugase să fie cuminte şi cumpătată. Să asculte de mami. Şi să fie foarte atentă, nu care cumva să-i aducă vreun golănel la cină. Ştefan avea o tehnică aparte... Apoi, soţul ei o rugase să îi dea Florentinei mai multă libertate. După care spusese "dă-i libertate şi umple-i-o cu ceea ce vrei tu, dar las-o să simtă că e liberă". Temă destul de grea... pentru care avea, însă, o soluţie. Una destul de riscantă, recunoştea ea acum...

O s-o facă. O să-l roage pe Isamu să pună la punct toate măsurile de securitate necesare pentru ca prinţesa să fie în siguranţă - după care o s-o împingă în faţă şi-o s-o lase să guste niţică adrenalină! Că asta căuta Florentina ei - nişte adrenalină! O sperietură straşnică! Avea senzaţia că fata ei nu conştientizase nici acum riscul care plana asupra lui Trésor! Şi nici momentele prin care trecea acum verişoara ei! Florentina gustase atâta "dulce", atâta timp, încât se rupsese de realitate! Intenţiona deci s-o dezmeticească...

Ideea de a o duce pe prinţesă la tati fusese foarte bună. Florentina strălucea. Iar Ştefan era mult mai liniştit. Amândoi se lămuriseră - că şi el avusese nişte întrebări apropo de Vincent, şi ea avusese nişte întrebări... probabil tot apropo de Vincent. Spera că soţul ei reuşise s-o domolească pe prinţesă măcar un pic...

Încă cinci minute şi ajungeau la aeroport. Plecau cu unul din avioanele lor private, aşa că nu aşteptau după formalităţi - se îmbarcau direct. Ajungeau repede...

Scoase telefonul şi începu să-şi facă "*to do list*". Discuţia cu Isamu apropo de prinţesă şi adrenalină; discuţia cu Isamu apropo de apartamentul promis prinţesei. Discuţia cu Isamu despre Rebeca şi acel "renunţ la copilul meu"... Pe Diamant nu putea să-l sune... Poate să-l sune pe nea Dumitru?... Nu; dacă erau interceptaţi... Ca un făcut, telefonul începu să cânte...

- Da, Isamu.

- Bună.

- Bună.

- Ai primit o invitaţie de la soţii Obradovic.

Aha...

- Îţi scriu că, dacă n-ai treburi urgente, ei te invită să te relaxezi mâine şi poimâine, în compania lor, la vila lor de vacanţă din Hvar.

Vila lor din Hvar... Isamu îi şopti indiciul:

- Amfora... Pe insulă...

La Hotel Amfora? "Perla răsfăţului" dlui Obradovic? Uau!

- Sper că ai confirmat prezenţa mea odată cu zorii zilei de mâine!

- Încă nu. Amalija vorbeşte despre două zile de răsfăţ. Şi nu ştiu dacă e bine să stai atâta... Dat fiind faptul că din Ungaria răzbat zvonuri de supărare...

- Te rog să confirmi. Nu de alta, dar şi Ungaria are resort-uri răsfăţate; dar n-am fost invitată-n ele.

Aşa! Şi scoase şi limba la cel care asculta cu maximă atenţie convorbirea lor de pe telefonul oficial! Florentina era isteaţă, îi plăcea "joaca" de-a regina interloapă şi chicotea...

- Deci, confirm. Asta înseamnă că mâine pleci dis-de-dimineaţă...

- Oricât de dimineaţă e nevoie, ca să nu întârzii.

- Bine. Sper că sunteţi în drum spre aeroport...

- Suntem în drum spre aeroport.

- Atunci vorbim când ajungeţi.

- Bineînţeles!

- Pa!

- Pa!

Închise şi zâmbi slab:

- Tati are nevoie de pământ la unguri. Ăia fac nazuri, aşa că eu le amintesc faptul că Pământu-i mare... şi trăim într-o democraţie concurenţială...

Fata ei râdea tot mai tare...

- Diseară, după cină, o să vreau să discut ceva cu tine.

- Bine, mami.

- Ceva ce bănuiesc că o să-ţi placă...

Ochii negri străluceau...

Şi iată şi aeroportul! Evident, intrau direct pe pistă... Scoase portactul şi îi întinse lui Toni unul din cardurile de cumpărături. Bărbatul de la volan se prefăcea că nu-l vede...

- E ultra-all-inclusive. Şi te rog să nu mă refuzi.

Tot nu-l lua... Îl lăsa să parcheze blindata - după care o să-i ordone să ia plasticul ăla! Că, vorba aia - o dată se-nsura omu'! Dacă nici atunci nu-şi făcea de cap "fără număr"...

Florentina

De vreo zece minute, avionul atinsese altitudinea de zbor - aşa că se mutase pe canapea şi pornise laptopul. Îl rugase pe Philippe să-i sugereze el nişte melodii frumoase, cu pian, pentru privit norii pân' la Cannes. Primise imediat un link. Stătea deci cu căştile pe urechi şi asculta cele mai frumoase melodii relaxante cu pian...

Tati al ei fusese foarte limpede: "te rog să nu ne aduci vreun golănel la cină". Iar asta însemna, după părerea ei, că acea invitaţie trebuia să apară după ce el revenea la Cannes. Mai avea deci vreo trei luni de zile ca să-l găsească pe cel care merita să fie invitat la cina părinţilor ei. Evident, Vincent nu era un candidat viabil... Alex nu era un candidat viabil... Thomas ar fi fost un candidat viabil, dacă nu s-ar fi numit Tabacu. Aşa că...

Aşa că o relaţie cu Thomas ieşea complet din discuţie. Iar altă opţiune n-avea acum. Trebuia să aştepte întoarcerea lui Trésor - şi plecarea chinezoaicelor. Şi slăbirea pazei. Şi reluarea plimbărilor civilizate prin oraş. Presimţea ea că cel care va servi cina alături de părinţii ei nu era român...

Asta e! O să-şi facă "lecţiile"pe bietul Vincent, după care tati al ei o să revină acasă. Iar orizontul ei o să se lărgească un pic. Azi, la spital, îşi simţise tatăl slăbit şi vlăguit; probabil că, cel puţin în primele şase luni, o să primească multe vizite la biroul de la domiciliu...

Oricum punea problema, oricum socotea lucrurile, rezultatul era acelaşi - bărbatul care se potrivea în şablonul părinţilor ei nu era un fitecine. Socotea în continuare; dar o să ajungă cu calculele tot la fiii afaceriştilor cu care bătea palma tatăl ei. Iar ca să-i cunoască pe fiii ăia "de toată isprava", trebuia să-i cunoască întâi pe taţi. Se întreba...

La naiba! Nu-i ardea ei de de-astea! Nu-i ardea de socializare cu toţi străinii! Ea nu era aşa! Nu se simţea confortabil în prezenţa unor străini, mai ales când ştia că trebuia să-i evalueze şi "să-i înghită" cumva! Ea nu era aşa! Ea nu era ca ei! Şi-i închipuia scorţoşi, cu costumul şi cravata "sudate" de ei de la şase dimineaţa pân' la doişpe noaptea, discutând savant despre cine ştie ce sinergie a capitolului şase cu capitolul opt din tratatul de parapsihologie aplicată asupra şoarecilor de laborator albi! Ea nu făcea analize de-astea; ea "trăgea" patru poante haioase, două bancuri şi-un dans. Şi se distra de mama focului. Ăia din închipuirea ei stăteau întotdeauna pe marginea ringului de dans, ţinându-se de-o cupă cu şampanie, cu mâna cealaltă vârâtă-n buzunar, căscând discret printre dinţi... Thomas era aşa ca ea. Ei doi aveau un milion de teme de discuţie! Iar ea se simţea extrem de confortabil în prezenţa lui! Iar el avea şi vârsta, şi studiile, şi mintea, şi... Dar dacă îl chema Tabacu...

Oare dacă ea ar fi insistat extrem de mult, dacă l-ar fi implorat pe tati să-i acorde şi lui o şansă...

Parcă-i era frică să rişte să-l bage pe bietul Thomas în "colimatorul" contelui. Aşa că n-o s-o facă.

Deci, o să aştepte afaceriştii. Şi-o să ţopăie în Aurari. Şi poate-o să facă şi alte lucruri în Aurari - nu? Că acolo lucrurile stăteau cu totul altfel! Alţi oameni, alte atitudini...

Păi, văzând şi făcând! Până o să ajungă ea la tema "viitorul meu soţ", o să se ocupe de alte chestii, ceva mai urgente. Ca de exemplu pălăvrăgeala goală cu Vincent pe FB... şi o poezie nou-nouţă pentru Thomas. Uite-aşa - că se simţea inspirată!

Ana-Maria

Îşi privea lung consilierul. Isamu era extrem de serios. O ascultase până la capăt, fără să scoată un sunet, şi-acum se uita lung la ea şi nu zicea nimic...

- ... Deci?

- Ceea ce vrei tu să faci e riscant.

- Ştiu. Dar ştiu ce poate face fata mea, atunci când îşi pune în cap "să fie albastru".

- Îl subestimezi pe el.

- Nu; mă supraestimez pe mine. Că eu trebuie să-l ţin pe Gabriel ocupat; iar discuţiile despre tancuri îmi dau o puternică stare de nesiguranţă...

Chinezul ei fermecat nu zâmbea:

- Şi dacă o convinge?

- Pe Florentina mea? Numai tati al ei o poate convinge pe Florentina, crede-mă!

Isamu oftă greu şi se ridică:

- Dacă îi desparţi pe ei, ai şanse sporite să-i baţi la puncte. Dar, dacă eşuezi, pierzi prinţesa.

- N-o să eşuez. În plus, Biyu merge cu ea şi la toaletă.

- Biyu e una singură.

- Biyu reprezintă umbrela chineză.

Vedea în ochii lui că ea, contesa-mamă a Florentinei, bătea câmpii rău de tot... Continuă:

- ... Nu i-am spus lui Ştefan despre bănuielile mele în privinţa lui. Aşa că aş putea să-l pun pe el să-i sperie, la un moment dat.

- E o soluţie. Dar nu-i va reuşi - nu prin videoconferinţă!

- De fapt, mizez pe inteligenţa lui Andrei. Şi pe faptul că mă cunoaşte în postura de mamă. Ştie că nu mi-aş pune niciodată copilul în pericol. Aşa că o să fim credibile. N-o să miroasă niciodată planul nostru!

Tăcere... Păi, nu mai aveau ce negocia - că ea nu renunţa la unicul plan pe care-l avea în privinţa balaurului bicefal:

- Mă ajuţi s-o pregătim ca lumea pentru sarcina asta?

- Da.

Răspunsese scurt şi se dusese la calculatorul lui - semn că nu era de acord cu decizia ei, dar o respecta şi încerca s-o ajute să facă cumva să fie bine... Scoase telefonul şi-i făcu prinţesei un apel. Se mută pe canapea... Isamu deblocă uşa. Iar Florentina intră:

- Mama e cumva aici?

- Da. Intră.

Îi făcu semn să se aşeze lângă ea şi-i oferi o ţigară.

- Ştii bine că nu fumez!

- Ştiu; dar nu-i frumos să bag ceva în gură şi să nu-ţi ofer şi ţie.

Fetiţa ei râdea şi aproba...

- Ştefan mi-a spus să-ţi dau mai multă libertate. Iar eu ştii bine că oricum intenţionam să te ajut să socializezi mai mult cu colegii şi prietenii. O să încep deci prin a-l ruga pe Isamu să găsească un apartament spaţios, cu 3-4 camere mobilate modern, unde să-ţi inviţi colegii la o cafea şi-o vorbă lungă.

- Dacă îl găseşte Isamu, e perfect!

Şi chinezul era uimit de cuvintele şi verva Florentinei! Fata ei încerca oare să-l "perieze" pe consilierul lui mami? Cel care spunea "Da, se poate" sau "Nu, nu se poate"? Îşi privi concludent consilierul:

- Te rog să cauţi patru-cinci opţiuni. Săptămâna viitoare n-am timp de asta, dar cred că peste două săptămâni o să fie momentul ideal să ne ocupăm de apartamentul prinţesei.

- OK.

Reveni spre Florentina:

- Pe lângă asta, însă, libertatea ta o să crească şi mai şi. Vreau să te iau cu mine pe la petreceri. Nu numai la cele franţuzeşti; la toate. Pe de-o parte, sunt sigură că abia aştepţi să te distrezi în rochie de seară.

- Da' ce te face să spui asta?

- Faptul că ai 17 ani şi-un şifonier burduşit de haine cu care nu poţi merge nici în mall, nici la jazz. Başca bijuteriile, pantofii, gentuţele, parfumurile, fardurile, clămiţele...

Prinţesa zâmbea - c-o prinsese...

- Ţi-am spus că am avut şi eu 17 ani. Deci, pe de-o parte vreau să-ţi arăt soiul de petreceri la care-o să începi să mergi din ce în ce mai des de-acum încolo. Pe de altă parte, cred că e totuşi mai bine să te pun eu în lumina reflectoarelor. Alea care trebuie - nu alea de pe youtube. Mă refer la şablon... şi toate celelalte.

- Aa, bineînţeles! Îţi dai seama că de-aici, de acasă, şansele sunt nule...

Florentina roşise, din motiv de şablon şi prezenţa lui Isamu... OK! Hai să se-apuce!

- N-o să te iau în turneu. Ai pierde şcoala; în plus, ar fi de-a dreptul plictisitor pentru tine! Eu m-aş ocupa de afaceri iar tu ai sta încuiată în hotel zi-lumină - fiindcă eu am nevoie şi de Piao, şi de consilierul din ţara pe care-o vizitez. Iar tu nu poţi să ieşi în oraş doar cu paza. Deci, vizitarea ţărilor străine iese din discuţie.

Primi o aprobare. Florentina înţelegea perfect nevoia mamei ei de-a o şti în perfectă siguranţă; pentru două-trei petreceri "ca lumea", era capabilă să înţeleagă orice îngrădire, orice interdicţie, orice...

- Pentru început, o să vorbesc cu Luka, să aranjeze să fim invitate la o serată dansantă cât mai repede cu putinţă. Imediat cum primim informaţiile referitoare la ea, te chem în birou - şi ne şcoleşte Isamu pe amândouă.

- Bine, mami.

- În principiu, aceste serate vor avea două scopuri. Unu, să te ajute să te distrezi şi tu ca lumea. Doi, să-ţi aducă în preajmă tineri care se potrivesc în şablon. Îţi reamintesc că decizia îţi aparţine, dar aprobarea ne aparţine...

Florentina râdea zmeieşte...

- Încă un aspect. Şi la petrecerile astea se filmează. Iar filmuleţele vor sfârşi, mai devreme sau mai târziu, în online. Deci, e foarte posibil ca Andrei să te revadă - şi să-mi amintească faptul că "el te-a invitat primul". Din fericire, încă n-am apucat să-i spun partea aia cu "e foarte ocupată cu şcoala". În principiu, ne comportăm ca şi cum nu ne grăbim nicăieri, iar tu nu intri-n sevraj dacă nu ţopăi săptămânal. Să vedem cum decurg lucrurile, care e feedback-ul după petrecerea la Luka, cât de determinată va fi insistenţa lor şi cât va dura pregătirea ta.

Isamu o întrerupse:

- Eşti sigură că nu vrei să mergeţi la o serată aici? În Franţa? Ceva valsat?

- Nu sunt sigură de nimic. Dar parcă nu mi-aş complica viaţa cu insigne. Şi nici nu vreau să las loc de interpretări de genul "Franţa e o adevărată fixaţie pentru ele".

El pricepuse imediat, Florentina nu pricepuse chiar nimic... Păi, hai s-o şcolească - nu?

- Seratele dansante în trei timpi care se produc în Franţa sunt rare. Marea lor majoritate sunt baluri de caritate. Ştii tu - plătim un bilet obscen de scump ca să mâncăm un melc, o scoică şi trei icre negre. Doar aşa, ca să ne îmbrăcăm în tripluvoal şi să ascultăm cvartet de coarde preţ de două ore. Junii care participă la aşa ceva sunt, de obicei, copiii muşteriilor lui Aleodor. Deci, cu insigne. Ăia nu fac mare brânză-n viaţă; îşi mănâncă degeaba tinereţile prin facultăţi şi sfârşesc proprietari de asociaţii non-profit. Şi se-apucă de băut imediat cum obţin prima diplomă.

Fata ei aproba încetişor cu capul, picată pe gânduri...

- Aşa că nu te-aş duce să valsezi. Că ei s-ar repezi buluc pe aşa prinţesă "vie" iar tu te-ai plictisi inutil. Tu o să ai companie privată, nu ONG milog. Şi o să-i cunoşti automat, peste cinci ani, când vor veni să se milogească de-o donaţie.

Obrajii ei se înroşiră din nou... Oof, ce copil!

- De-asta sunt tentată să începem cu un party la Luka. Acolo n-am eu emoţii. Acolo, mă aştept ca Nenad Kasun să trimită tancul personal să ne ia de la aeroport. Tu, Isamu, ce zici?

Consilierul ei era de acord. Bun!

- Te rog să-i dai acces la baza de date cu *who's who*.

- Oricând are timp şi chef, o aştept în birou.

Deci acces nu putea să-i dea. Într-un fel, era mai bine aşa. Baza de date nu trebuia să iasă de aici; în plus, cu siguranţă prinţesa va avea milioane de întrebări când o să vadă aşa afacerişti tineri şi interesanţi foc! Şi cum ea o să fie mai mult plecată zilele astea, Florentina o să-l bată la cap pe Isamu...

- ... În orice caz, prinţeso... Scopul şi durata vizitelor tale prin ţări străine sunt secrete. Te rog să nu discuţi cu nimeni despre asta. Nici chiar cu Thomas.

- Stai liniştită. Ştiu că suntem ascultaţi şi urmăriţi.

- Iar în privinţa lui Andrei...

- Stai liniştită, mamă. În privinţa lui Andrei, te rog să mă crezi că am 1001 moduri de a-l ţine la distanţă fără să-l pierd pe drum. Şi fără să mă ciocnesc de el.

- În clipa când simţi că ceva e în neregulă, te retragi şi-mi spui. Iar asta e valabil pentru toţi, nu numai pentru el.

- Bineînţeles!

Păi, acestea fiind spuse... Florentina nu se ridică, ci se aşează mai bine:

- De fapt, hai să văd dacă am priceput cum trebuie. Andrei o să încerce să mă convingă să urnim ceva împreună, gândindu-se că o eventuală relaţie cu mine o să-l facă pe tati să se mute în Rusia. Sau s-o viziteze mai des.

- Nu. Andrei o să încerce să te ia de nevastă. Ştie că, dacă nu te leagă bine de el, n-are nici o şansă cu Ştefan.

Florentina începu să râdă:

- În cazul ăsta, eu sper că ştie la ce se-nhamă! Că poa' să fie urât de tot, dacă mă calcă pe bombeu!

- Sau nu.

Era mirată...

- Dacă se culcă cu tine, devine brusc pretendentul numărul unu. Iar Ştefan nu-l va putea refuza de ginere, pentru că ar risca să se afle tot felul de grozăvii despre tine. Pus într-o asemenea situaţie, tatăl tău ar prefera să muşamalizeze totul. Iar un eventual viol se va numi, probabil, logodnă.

Ochii negri erau speriaţi acum...

- Tu, prinţeso, eşti o pârghie. Eu încerc să te folosesc ca să ţin Rusia în frâu. Şi, poate, s-o eliberez pe Trésor. Andrei va încerca să te folosească pentru a-l smulge pe Ştefan din rădăcinile franţuzeşti. Pentru că cele mai mari afaceri şi cele mai mari sume provin din afacerile păstorite de Isamu. Pe lângă asta, iată că umbrela chineză ne protejează până la nivel de pază personală şi consilierea mea specială. Iar nea Nicu Petriceanu, bunul tău prieten şi moşneag favorit, ne mângâie pe creştet şi spune că are grijă de noi - dar o face de la distanţă.

Brusc, prinţesa vedea lumea cu alţi ochi. Un pic mai speriaţi.

- Gândeşte-te bine la tot ce ţi-am spus. Eu am multe moduri de a-i ataca pe indivizii ăia doi din Rusia. Dacă simţi chiar şi cea mai mică reticenţă, sau urmă de teamă, e de-ajuns să spui - şi dăm reset. Tu participi la valsuri discrete aici, până se reface tati îndeajuns de bine ca să mergem toţi trei în Rusia.

- Nu, mami. Nu mi-e frică de el.

- Gândeşte-te bine!

- M-am gândit, încă din clipa când mi-ai zis că ai bănuieli apropo de el. N-o să-i permit să pună gheara pe mine. Iar ca să mă violeze ar trebui să mă prindă singură - şi nici atunci n-aş fi foarte sigură că are vreo şansă...

Deci prinţesei îi intrase-n cap să se distreze prin Europa... Se ri-

dică şi-o luă de mână. Şi-o mută lângă calculatorul ei, pentru că trebuia să i-l arate pe omul ăla. Căuta filmul făcut de Piao, cel cu consilierii... Derula până la fraţii Donichioiu... I-l puse pe Andrei pe ecran şi pauză filmul:

- Va încerca să te cucerească mai întâi. Va scoate toată panoplia de lux şi bune maniere, în încercarea de a te convinge să te îndrăgosteşti de el. După cum vezi, nu e o broască chioară; e plăcut, prezentabil şi arată bine. Cu manierele stă impecabil. Cultura generală e vastă. Vorbeşte română, franceză, engleză, romanes şi rusă. E îndeajuns de deştept ca să-l sperie şi pe tati... Cred că sunt nebună, că plănuiesc să te pun sub ochii lui!

- Stai liniştită, mami. Că ştiu ce am de făcut.

- Nu. Nici nu-ţi imaginezi cum e să stai lângă el! Şi lângă frati-su! Aşa că, din clipa asta, te rog să te pregăteşti pentru tema asta ca şi cum ar fi examenul vieţii tale! Îţi jur... şi nu glumesc... Dacă nu eşti bine pregătită, rămâi acasă.

- Am înţeles, mami.

Se ridică şi-o aşează în locul ei, pe scaunul lui Ştefan. Îi întinse căştile... Play. Îşi aprinse o ţigară... Isamu se prefăcea a fi foarte atent la ceva de pe ecranul lui... Prinţesa se aşează comod - se lăsă pe spătar şi puse picior peste picior. Îl privea pe Andrei Donichioiu, îl măsura, îl studia...

Prinţesa era frumoasă foc. Era superbă! Se îngrijea aşa cum trebuie - iar sportul şi ţopăiala manelistică "uciseseră" orice urmă de grăsime inestetică sau celulită! Prinţesa ei o să-l facă pe Andrei Donichioiu să insiste... mult...

Ocoli biroul şi luă notesul. Scria, încruntată...

"Cu prima ocazie când îmi petrec ziua la Cannes, trebuie s-o duc la poligon."

Îi dădu carneţelul şi se grăbi să iasă - nu-i plăcea deloc planul ăsta al ei! Şi totuşi, o să-l pună în practică. Şi-o să stea cu inima cât o gămălie... Deşi presimţea că şmecheria lui Florentin şi "şcoala" lui Ştefan or să-l facă pe bărbatul ăla să plângă la propriu...

Intră în dormitor - iar telefonul îi vibră scurt în buzunar. Îl scoase... şi zâmbi. Isamu îi transmisese prima reacţie.

"Vrea să înveţe rusa «la viteză» şi m-a întrebat dacă există translatoare audio bune. De-alea ca un hands free, zice ea..."

Pentru prinţesa ajunsă la vârsta adolescenţei, totul avea o umbră de telenovelă...

O să fie ori foarte bine, ori îngrozitor de rău. Iar până la deznodământ, oricare va fi el, ea o să rămână fără urechi - că trebuia să se ducă să-i spună regelui...

Isamu

Îi făcu lui Biyu un apel şi oftă greu: presimţea că în seara asta o să audă din nou semnalul...

De vineri, nu-i mai deschisese uşa seara. Vineri, după ce se obrăznicise rău de tot cu ea, o trimisese să refacă raportul; dar nu-i mai deschisese uşa, atunci când ea venise "cu lecţiile făcute". Sâmbătă nu se întâmplase nimic. Azi, de dimineaţă, ea îl întrebase dacă raportul ieşise bine. Îl întrebase chestia asta la micul dejun, de faţă cu fetele. Evident, spusese că ieşise perfect. Dar era la mintea cocoşului că întrebarea aia fusese cu dublu înţeles...

Era nouă jumate, iar el o chemase în birou... Deblocă uşa. Şi se pregăti să-i explice că e foarte, foarte obosit. Şi cam atât. Nu se simţea în stare...

Realizase, în scurtul lui moment de "joacă nebunească", faptul că îi făcea fetei ăleia jocul. El impunea condiţii, dar ea îl făcea să le încalce pe toate. Şi nu era normal să fie aşa. Toată viaţa lui, fusese parolist. Acum, fata asta îl convinsese să...

Fata asta îl readusese în nebunia adolescentină dinaintea împlinirii celor 20 de primăveri. Îşi pierdea controlul în preajma ei. Redevenea puştiul de demult, pe care Jun îl pedepsise inclusiv umplându-l de sânge - şi pe care-l salvase de multe, multe ori din încurcături mari...

Avea 40 de ani acum. Nu mai era un adolescent. Aşa că nu se va mai comporta ca un adolescent. Chiar dacă asta însemna să nu se mai apropie vreodată de ea.

Tânăra intră şi se apropie de el. Şi se opri "regulamentar", vizavi de birou. Bun!

- Regina a hotărât s-o ia uneori pe Florentina cu ea. Mă refer la vizitele la consilieri. Scopul este ca prinţesa să participe la diverse petreceri... Şi să cunoască tineri mai potriviţi pentru ea decât e Vincent.

Primi o aprobare. Bun!

- Are deja un admirator aproape fanatic, în persoana unuia dintre consilierii reginei. Dar, vom fi prevăzători şi vom porni de la premisa că toată lumea poate deveni, la un moment dat, un pericol pentru prinţesă. Nu uita că, momentan, nu ştim cu certitudine cine a răpit-o pe Trésor şi de ce. Aşa că...

Biyu aproba şi-l privea lung...

- O s-o însoţeşti pe Florentina în vizitele astea. Şi o să ai grijă de ea.

- Bineînţeles.

- Pentru ca lucrurile să meargă bine acolo, o să te pregăteşti temeinic. O să vă pregătesc pe amândouă. Cum stai cu limba rusă?

- Înţeleg cam 50% din vorbirea liberă.

- Deci îţi voi aduce un translator bun.

Că ea era normal să stea cu hands-free-ul în ureche - nu?

- Pentru restul, o să discutăm de mâine încolo.

Biyu aprobă. Şi nu se clinti de-acolo... Coborî privirea spre ecran:

- Asta e tot.

- Pot să te întreb ceva?

Ridică din nou privirea spre ea:

- Nu.

Era perplexă - şi se cam îngălbenise... Reveni spre ecran. Pentru că asta era tot. N-o să redevină adolescentin cu ea! N-o s-o lase să-l pună la inimă! Ca să poată s-o ţină aici, s-o ferească de dementii cu imaginaţie bogată, trebuia s-o ţină aici; şi nu putea să facă asta dacă o simţea ataşându-se sufleteşte de el! Pur şi simplu, nu putea...

- ... Oricând ai nevoie de un raport referitor la prinţesă...

Cu alte cuvinte, ea n-o să-l mai deranjeze neinvitată... Aprobă. Şi-o văzu, cu coada ochiului, ieşind grăbită...

Şi-acum căuta apartament "la viteză" - că mâine dis-de-dimineaţă regina voia să-l vadă şi să semneze contractul de închiriere. Ana n-avea timp de pierdut, dat fiind că începea o perioadă foarte agitată pentru ea iar locaţia aia trebuia împânzită cu camere discrete de supraveghere...

"Surfa" printre fotografiile profesionale ale agenţiei imobiliare...

N-o să-i facă lui Biyu invitaţia aia, înainte să afle concluzia la care ajunsese Fei-Yen după cele două săptămâni departe de el. Nu putea să ia el o decizie înainte să afle decizia ei. Aşa că o să strângă din dinţi şi-o să-i reziste ispitei superbe cu ochi albaştri şi sâni perfecţi. Şi pe urmă mai vedea el ce făcea! Fie se întorcea în căsnicia cu soţia lui, fie...

Fie, ce? Ce-o să facă el dacă o să constate că, şi după săptămânile astea, Fei-Yen a lui se gândea în continuare la divorţ? Ce-o să facă? O să divorţeze? O s-o ţină cu de-a sila lângă el? O s-o oblige să se complacă în căsnicia de faţadă, în timp ce el o să-şi împlinească dorinţa de-a avea o fetiţă?

... De fapt, nici el nu ştia ce voia. Dacă voia ceva, desigur! Pe Fei-Yen n-o sunase azi! Pe fata asta tocmai o refuzase şi-o făcuse să sufere! Ce era cu el?

Rebeca

Fuma la geam. Privea frunzele, umbrele negre ale copacilor şi fuma. L-ar fi sunat pe Diamant - dar se abţinea cu brio...

Azi, ieşiseră toţi din conac şi-i conduseseră pe Toni şi pe Adina la maşină. Îi dusese Matei la aeroport. Special pentru plecarea lor în "săptămâna de miere", Luis le legase nişte cutii de tablă de bara din

spate a blindatei. Adinuţa începuse să plângă când văzuse "comitetul" strâns să o felicite, aşa că Toni o luase pur şi simplu pe braţe... Oare cum reuşise Aleodor să fie atât de vesel? Când îi văzuse atât de fericiţi, atât de îndrăgostiţi, cum reuşise omul ăla să aplaude şi să râdă şi să se bucure pentru ei? Uneori, lucrurile erau tare ciudate... Şi ei îi fusese greu, dat fiind faptul că îşi simţea sufletul plin cu plumb...

Îi era dor de vocea lui... De râsul lui... În clipele astea, zău că-şi dorea din tot sufletul ei să-l audă ţipând la ea! Dar să-l audă! Îi era foarte, foarte dor de el! Oare lui îi era dor de ea? Măcar pe sfert - şi tot ar fi fost ceva...

Deci, Toni era plecat în următoarele 7 zile. Ea era blocată aici, la conac. Dacă nu venea soţul ei aici, n-avea nici o şansă să-l revadă până săptămâna viitoare! Se amăgea spunându-şi că asta era bine. Că o să-l ia prin surprindere, aşa că cuvintele ei or să aibă efectul scontat. Se amăgea spunându-şi că o să-l ia repede, aşa că el n-o s-o respingă...

Oare ce făcea soţul ei acum? Oare era cu cineva? Oare era singur? Oare dormea? Oare avea insomnie, aşa ca ea? Numai el ştia; şi cum ea se abţinea cu stoicism şi nu-l suna...

Stinse ţigara fumată pe jumătate şi se grăbi spre noptieră - presimţise că azi o să aibă o stare uşor depresivă, aşa că-şi pregătise din timp somniferul.

Diamant

Trecu încet cu degetele peste taste... Nu.

Mută indexul pe dreptunghiul din mijloc; mută săgeata pe X-ul din dreapta sus. Şi apăsă butonul.

N-o să-i scrie. O s-o lase să-şi caute comoara. Avea indicii că Rebeca lui îşi regăsise calmul şi concentrarea de care avea nevoie acum, aşa că n-o s-o zăpăcească tocmai el. În graficul consilierilor, linia Franţei se menţinea stabilă pe locul trei. Isamu conducea detaşat, urmat de fraţii Donichioiu şi de Rebeca. El rămânea pe locul patru. Nu era, totuşi, o competiţie! Ţările nu puteau fi puse să lupte una împotriva celeilalte - că s-ar fi atacat reciproc! Fiecare ţară avea particularităţile ei, umbrelele ei, mărfurile ei - iar consilierii nu se comparau unul cu celălalt, ci se asigurau că creşteau împreună. Vărul lui insistase mult cu regula degetului mare; aşa că nimeni nu plănuia să ia locul nimănui. Lucia nu încerca să se urce pe penultimul loc - gest care, apropo, i-ar fi putut aduce o penalizare pe motiv de "sticlire excesivă" în patria mafiei... Iar el se mulţumea cu locul patru, ştiind că în orice moment putea ţâşni pe locul trei. Poate şi pe doi! Dacă Aleodor tulbura un pic apele alea sensibile din Rusia, fraţii s-ar fi ciocnit de-un "limitator de viteză". Iar el ar fi putut să-i depăşească - el avea doi lei-paralei care conduceau vreo 30 de sublocotenenţi unu' şi unu'...

N-o să-i scrie.

Scoase din buzunar stick-ul - ăla "special". Îl înfipse în laptop... Selectă prima filmare... Play.

... Ce vremuri! Ce momente! Ce zâmbet...

O să fie obosit mâine. Alesese prima filmare, care ţinea mai bine de-o oră. Dar era cea mai reuşită dintre toate. Era filmarea nunţii lor - a căsătoriei din biserica din Aurari. O vedea aproape zilnic. O privea de fiecare dată cu aceiaşi ochi atenţi - şi-o căuta de fiecare dată pe ea. Aşa ca acum. Nu, nu se întreba dacă mai putea fi ceva între ei. Nu se întreba dacă o va mai vedea vreodată atât de fericită, atât de... ataşată sufleteşte de el. Se întreba când o să se întoarcă Trésor. Ştia, simţea că, o dată cu reginuţa lor, se va întoarce şi dragostea ei. Adică sufletul ei. Şi ştia că undeva, în sufletul ei, era ceva şi pentru el. Pusese atâta dragoste acolo, în sufletul ei, că nu se putea să dispară toată-odată! El aştepta... Aştepta şi spera...

Era linişte în hotel. Îşi puse deci căştile - să nu-l asculte vreun plutonier zelos şi să-l prindă cu sufletul făcut zdrenţe! Raina era slăbiciunea lui. Numai ea putea să-l trântească la pământ. Dacă-l aflau duşmanii, era rău...

Florentina

Deci el era Andrei Donichioiu...

"Bun băiat"! "Bun animal", cum zicea tati al ei când îl "congratula" pe vreunul de-ăsta arătos pentru urechile lui Isamu. Nu era foarte înalt; avea cam 1,90. Era slăbănog; adică era un fel de "fotomodel feminin în costum bărbătesc". Avea forme, dar nu pusese îndeajuns de multă musculatură pe ele. Comparativ cu el, Vincent n-avea nici măcar forme - iar Alex pusese musculatură cât "să moară muierile de necaz". Andrei era undeva la mijloc. Era şaten şi avea ochi căprui - combinaţie perfect comună. Ca aspect, atunci când îl vedea în poze, ea una n-ar fi dat mai mult de-un kil de ceapă pe el. Dar atunci când individul "prindea viaţă", adică se mişca şi vorbea, căpăta o cu totul altă înfăţişare! Constituţia lui slăbănoagă devenea doar extrem de mobilă - ca a unei feline şirete, imprevizibile. Ca un fel de panteră neagră - de-aia de poster, nu de-aia jegărită de pe Discovery. Gesturile erau aparte; felul de-a se mişca era aparte. Nu era fudul - se comporta normal. Dar era o persoană aparte, cu o condiţie aparte, cu o educaţie aparte - aşa că emana acel "ceva" special... Avea o voce normală, spre subţire, deşi era fumător. Avea haine şi accesorii "de top". Puţea a super-partidă pentru orice muiere care nu-l auzise niciodată pe tati al ei spunându-şi părerea despre felina aia şireată! Probabil că nu exista femeie, în Rusia aia mare, care să nu-şi dorească să se poată strecura sub bărbatul ăla! Care, apropo, avea 34 de ani şi nici o relaţie stabilă... Şi nu văzuse şi n-auzise pe nicăieri nimic nici despre "amanta stabilă" sau "escorta preferată". Andrei Donichioiu părea total dezinteresat de sexul frumos...

Să fie gay?

Bufni în râs şi se întoarse pe partea cealaltă - daa, cum să nu! Ăla era cel mai "straight" individ din toată Rusia! Şi cel mai discret, de vreme ce nu existau nici măcar zvonuri despre "preferată". Or fi fost câteva ocazionale... Nu?

Deci bărbatul ăla era interesat de ea...

Păi, una şi cu una făceau mai multe - şi, împreună, dădeau totalul. În primul rând, nu-i plăcea că era aşa de înalt. Pentru ea, un 1,80 ar fi fost perfect. Şi nu-i plăcea că era astenic. Pentru ea, bărbatul trebuia să poa' s-o ridice pe braţe fără s-o scape. Nu-i plăcea că era aparte în atât de multe privinţe; dacă ar fi fost lângă el în filmările alea, s-ar fi simţit complexată rău... Şi încă ceva. Avea fix dublul vârstei ei. Aşa că, vorba aia - *no way*! Ea nu se simţea atrasă de el, tati al ei o să calculeze şi-o să zică "exclus"... Mămica ei spusese deja "exclus" - că individul era totuşi periculos...

Reveni cu faţa spre tavan. Şi închise ochii. Deci, o să se îmbrace cu rochiţele alea frumoase din şifonierul "special" şi-o să meargă la petreceri cu ştaif - de-alea de care văzuse în filmările cu mămica ei. Contesa se dusese la petreceri de-astea şi dansase ca să distragă atenţia partenerilor de la şmecheriile contelui. De-acum, se părea că venise rândul ei să le distragă atenţia - pentru că mămica ei avea de făcut propriile şmecherii. Primul party-demonstraţie de dans se va desfăşura în Serbia. Deci, trebuia să revadă măcar filmările cu părinţii ei acolo! Alea cu petrecerile! Tati al ei păstrase momentele memorabile. Pe el îl interesase soţia lui; ea trebuia să privească planul doi şi să înceapă să se obişnuiască cu publicul spectator. Şi cu ăla dansator. Trebuia să înceapă să-i observe. Mămica ei dansa foarte bine; cu siguranţă, atrăsese multe priviri. Ea trebuia să le găsească şi să se obişnuiască cu ele - că, vorba aia, la ea se vor holba indivizii ăia! Mami a ei dansa "regeşte"; mare parte din mişcări nu erau făcute până la capăt. Dar ea era tânără, frumoasă şi nemăritată, aşa că îşi permitea să facă mişcările complete şi complexe. Şi cum se antrenase zilnic, o să iasă o mică nebunie...

Oare la una din petrecerile astea o să-şi găsească ea soţ?... Greu de spus... Şi nu putea să se sfătuiască cu Thomas, pentru că i se ceruse discreţie totală...

Într-un fel, era mai bine aşa. Thomas suferea destul pentru starea de lucruri de-acum! Şi pentru ceea ce se întâmplase între ea şi Vincent - şi pentru ceea ce se întâmplase între ei, la conac, şi cuvin-

tele pe care le rostise ea după ce aflase care era melodia care-l ilustra pe el. Şi-o să afle în viitor unde se dusese ea şi ce făcuse pe-acolo! O să afle de Andrei! Nu trebuia să-l învenineze ea mai mult decât îl vor învenina veştile şi filmările profesionale...

Ar fi trebuit să se culce - că mâine se ducea la liceu, iar după-amiază se-apuca de studiat limba rusă! Dar...

11 mai 2020 - luni

Ana-Maria

Era deja în întârziere. Dacă nu pleca de-aici în următoarele zece minute, putea să mai zăbovească o oră jumate - şi-asta era nasol, că nu era frumos din partea ei să întârzie la propriul dezmăţ răsfăţat din hotelul Amfora...

Agenta imobiliară reuşi, într-un târziu, să descuie uşa. O urmă.

Interiorul părea a fi ca-n pozele de pe site. Holul era larg, spaţios, şi avea vedere amplă spre living. Locul ăla era amenajat exact aşa cum îi trebuia prinţesei - avea o canapea gigantică din piele, în formă de U. Şi sistem audio "cât roata carului". Bun! Trecu pe coridor şi deschise prima uşă. Aici era un dormitor. Foarte spaţios, cu pat de mijloc de doi pe doi aranjat milităreşte... În camera următoare ar fi trebuit să fie baia... şi era... Reveni în hol şi porni pe celălalt coridor. Prima uşă era un dormitor identic. Următoarea era dressing-ul. Iar în capăt era bucătăria. Era perfect.

- Îl închiriez pe ăsta. Aveţi contractul?

Agenta aprobă şi deschise diplomatul. Şi împrăştie, bineînţeles, tot snopul de hârtii pe gresia neagră! Oof, ce femeie stângace! Da, ştia că avea uneori darul de-a face oamenii din jurul ei să se fâstâcească! Dar nici chiar aşa! Îl trase pe Piao în living şi şopti, în română:

- Te rog, pune pe cineva să-l împânzească cu camere de supraveghere.

- OK. Mufa principală pentru laptop unde-o pun?

- În bucătărie.

Că îşi cunoştea ea fata, ştia că acolo o va "caza" pe Biyu!

- Mă ocup imediat cum ajungem la maşină.

Şi cum agenta se apropia cu contractul, se grăbi să-l semneze în trei exemplare. Gata - restul făcea Piao. Ea traversă livingul, ocoli canapeaua şi se apropie de fereastră.

Prinţesa i se păruse total neafectată de cele două ore de holbat la Andrei Donichioiu. Din fericire, avea o fată deşteaptă, care ascultase toate şoaptele tatălui ei şi care înţelesese de ce între ea şi bărbatul ăla nu trebuia să se clădească nimic serios. Din nefericire, fata ei trebuia să joace rolul ăla...

Nu-i plăcea deloc turnura pe care-o luaseră lucrurile. Dar prefera să vadă partea pozitivă a întregii tărăşenii - Florentina va intra în multe încăperi populate cu juni corespunzători pentru ea. Şi pentru starea ei socială. Florentina ei era capabilă să sucească minţile celui ales...

Gata? Plecau? Nu de alta, dar bănuia cam ce se va petrece în apartamentul ăsta - şi se indispusese instantaneu!

Deci, azi şi mâine îşi omora timpul liber în compania soţilor Obradovic... Spre disperarea fraţilor Agardi, care jucau o scenetă laborioasă special pentru ochii ei şi probabil că aveau frustrări mari constatând că principala lor spectatoare se aşezase comod cu spatele...

"Mm, Ştefane, Ştefane! Diabolică m-ai mai făcut!"

Îi venea să râdă...

Florentina

Închise manualul şi se ridică - avea treabă. Foarte multă treabă! Abia aştepta să se apuce serios de tema de lucru dată aseară de mămica ei! Şi cum Isamu era în birou, şi cum o parte din teme le făcuse deja în pauze, cum teoria o putea învăţa şi după cină, era hotărâtă să nu piardă nici un moment!

Năvăli în hol şi coborî treptele. Şi intră în bucătărie:

- Bună, Isabelle!

- Bună ziua, dră.

- Te rog, îmi pui şi mie prânzul pe-o tavă?

Femeia aproba şi se grăbea s-o servească... Ea aştepta şi încerca să nu-şi exteriorizeze nerăbdarea... Luă tava şi urcă treptele. Şi ciocăni cu tava în uşă. Care se deblocă, fireşte... Intră:

- Ai treabă?

- Oarecum. De ce?

- Fiindcă voiam să te rog să-mi dai de învăţat.

Sprâncenele chinezului se ridicară, scurt. Lăsă tava pe biroul mic:

- Mama a plecat, nu-i aşa?

- Da, e în Croaţia acum.

- Iar eu mi-am făcut temele pentru liceu, aşa că am venit să-mi fac celelalte teme. Alea... ştii tu care. Cu serate dansante.

Isamu începu să râdă şi se ridică. Ea se aşeză şi porni calculatorul. Mm, ce bine mirosea prânzul ei! Adevărul era că se făcuse deja ora patru iar ea nu mâncase... Primi un turn cu 50 de CD-uri:

- Ai aici toţi consilierii. Sunt scrişi. Te descurci tu...

Bineînţeles că se descurca! Desfăcu turnul şi zâmbi notaţiei de pe primul CD - "Rusia, şedinţe 2019":

- Cred că o să te rog să-mi dai şi filmările cu mama la petreceri.

- Pentru analiză, ştiu...

Ştia - şi era răutăcios, că o făcuse să roşească... Play.

Isamu

Fuma şi se uita pe actele trimise de Ana. Dl Obradovic n-o invitase neapărat ca să se bucure vizual de costumul ei de baie; o aşteptase cu contractul pregătit. Înainte ca regina să apuce să-şi lase bagajul pe covorul din cameră, el îi înmânase dosarul. Piao i-l trimisese şi lui. Îl studia şi nu-i găsea hibă, aşa că îl studia din nou... A şasea oară, probabil...

Dl Obradovic chiar agrea ideea închirierii pământului lui şi către Ştefan. Îi oferise o nişă destul de generoasă. Pe terenul păstorit de ăla circulau bunurile mai multor afacerişti. Special pentru regele aurarilor, Franko Obradovic alocase cam jumătate din servicii - asigurare, securitate, sprijin... Procentul era destul de generos, în condiţiile în care nici ceilalţi afacerişti nu erau nişte fitecine rupţi în coate! De-asta studia contractul ăla pe toate părţile! De-asta căuta şmecheria! Franko şi Ştefan nu avuseseră niciodată conflicte - nici măcar de-alea legate de ordinea dedicaţiilor muzicale pe la petreceri. Dar Ştefan nu se invitase la o discuţie cu Franko, iar Franko nu-l întrebase în ce zi i-ar face plăcere să-i facă o vizită particulară. Ana pătrunsese în "business-ul" ăsta incredibil de repede. Şi de facil. OK, tânăra soţie a lui Franko avea o influenţă majoră asupra lui şi-o privea pe Ana ca pe un veritabil guru al mariajelor fericite! Dar, totuşi, era pe bani...

Trebuia să-l întrebe şi pe Aleodor cum îi mai mergea dlui Obradovic în ultimul timp. Dacă croatul era în picaj, ar fi accelerat închirierea pământului ca să facă rost de bani şi să-şi dreagă problemele. Ca să accelereze închirierea, ar fi găsit un "uriaş" aşa ca Ştefan şi l-ar fi înfipt în pământul lui - înghesuindu-i rău pe toţi ceilalţi. Iar asta ducea la revolta clienţilor vechi. Şi la prăbuşirea întregii afaceri a croatului. Trebuia să se asigure că Ştefan nu va fi tras într-un asemenea vârtej - pentru că pica şi el, cel puţin din punctul de vedere al percepţiei partenerilor la adresa lui. În cel mai rău caz, se lăsa cu arestări...

Cioc-cioc-cioc!

Ei, poftim! Acum avea chef de socializare! Trânti mouse-ul pe birou, vizibil nemulţumit... că fata asta n-avea chef de socializare, ci de cu totul altceva...

Cioc-cioc-cioc! Era mai grăbită decât de obicei. Adică mai nerăbdătoare. Prostuţa asta mică era un copil fără minte - iar orice angajator care plătea ca să i se treacă o steluţă roşie în "catastif" o să exploateze la maximum necunoaşterea ei într-ale relaţiilor interumane lipsite de haine! Mm...

Deblocă uşa - ca să n-o audă insistând din nou. Că era jenant pentru ea! Adică îi era lui jenă de jena ei! În fine...

Biyu intră, închise uşa, veni lângă el şi-i puse în faţa ochilor un dosar. Şi mai făcu un singur pas - se poziţionă în spatele lui şi începu să-i maseze muşchii umerilor... Mm - şi ce obosit era!

... Şi ce bine era... Dacă mai făcea şi-o baie fierbinte...

Stop! Ridică mâinile şi-i prinse palmele sub palmele lui. Nu, azi nu se va întâmpla nimic din ceea ce plănuia ea să se întâmple... Era linişte - iar ea nu insista...

- ... Am făcut eu ceva?

- Nu.

- Înseamnă că trebuia să fac ceva şi n-am făcut...

Ei, na! Se grăbi s-o desprindă cu gentileţe de pe el:

- Nu. Nu e vorba de tine. E vorba de mine.

Biyu nu se îndepărtase de el - doar îşi reluase locul din dreapta lui. Şi nu-l privea - se uita undeva în covor...

- ... Nu este vorba despre tine.

- Am înţeles. Presupun, atunci, că nu mai ai de ce să ceri steluţa...

La naiba! Oftă greu:

- Uită-te la mine.

Aşa cum bine presupusese, Biyu avea ochii plini de lacrimi! Ce copil!

- Încă nu am cerut-o. Suntem în 11 mai. Iar prinţesa s-ar putea să înceapă să călătorească mult - şi să nu-şi mai dorească să-şi petreacă vacanţa de vară în Aurari. Parcă n-aş vrea să te bag în colimatorul superiorilor... dacă am posibilitatea să n-o fac.

Ei, poftim! Plângea de-a binelea! Îi curgeau lacrimile pe obraji! Nu se mai putu abţine - scăpă o urmă de zâmbet:

- Şi dacă te-ntreabă fetele de ce plângi, ce le spui?

- Că am greşit raportul şi m-ai ameninţat că mă pârăşti şefilor pentru incompetenţă.

Oof, Doamne! Bufni în râs. Iar Biyu bufni în plâns! Aah!

- Repet - nu e vorba de tine. Trebuie să primesc răspuns la o întrebare. În funcţie de întrebarea aia, o să iau o decizie. Dar, înainte de decizie, să ştii că nu se va mai întâmpla absolut nimic.

- Şi probabil nici după decizie - nu?

O privi lung, pătrunzător - că nu era foarte OK să-i ceară ea lui socotează pentru mariajul cu Fei-Yen! Tânăra porni spre uşă:

- OK, am înţeles. N-am să te mai deranjez.

- Am spus că aştept răspunsul la o întrebare.

Tânăra se îndrepta spre uşă cu paşi determinaţi. Ridică vocea:

- Nu-mi întoarce spatele!

Biyu apăsă clanţa - şi se întoarse spre el. Şi nu deschise uşa...

- Am spus că aştept un răspuns. La o întrebare. În funcţie de răspuns, aflu ce trebuie să-i cer lui Cheng.

Tânăra şopti, în franceză de data asta:

- Am avut multe colege care n-au fost atente - şi-au plâns mult. Nu sunt proastă - nu cred în scenarii siropoase de genul "Pretty woman". Îţi mulţumesc pentru tot ceea ce ai făcut pentru mine.

Hait! - că-i şi mulţumise! Şi-acum ieşea cu viteza sunetului! Şi-o să se repeadă pe scări şi-o să năvălească în mansardă - şi-or s-o vadă fetele plângând, la limita dintre furie şi deznădejde! Iar chestia aia cu pârâtul la şefi era o copilărie uriaşă! N-or s-o creadă! Hm...

Oare Biyu încerca să-l determine să solicite odată steluţa roşie?

... Se băgase într-o încurcătură teribilă... Se băgase într-o nebunie - şi nu se putea concentra, să calculeze toate variabilele din ea. Aşa că o să aştepte să vadă ce se-ntâmplă. Dacă îl contacta Cheng, o să improvizeze. Dacă nu, n-o să improvizeze - şi gata! Că, la urma urmei, nu era gigolo - şi nu se culcase cu ea pentru că îl rugase ea frumos!

Deci, terenul croat era delimitat strict. Ştefan avea o autostradă generoasă - cu cantităţi mari, cu sprijinul poliţiei, cu asigurarea mărfii împotriva hoţilor, cu sprijin din partea serviciilor secrete croate... Prea erau toate dulci! Ce voia dl Obradovic de la Ştefan? Repede, mail! Trebuia să-i scrie reginei să-l ia pe omul ăla la o discuţie clară! Că voia el ceva...

13 mai 2020 - miercuri

Ana-Maria

Privea lung prin hubloul avionului. Răsăritul roşietic, superb, n-o încânta. Se plictisise de moarte. Avea aşa un chef care ucidea orice dorinţă de-a trăi...

Ieri dimineaţă, o sunase Lucia. Avea mare nevoie de prezenţa ei azi în Milano. Cică mergeau la o prezentare de modă - una de-aia privată. În realitate, Paola, nevasta lui Giampiero Liotti, avea ceva pentru ea. Şi trebuia să-i înmâneze personal. Signore Liotti era unul dintre cei mai de temut locotenenţi ai lui Enzo Almirante. Nu era periculos decât dacă se înfuria. Nu se mai controla în momentele de furie - şi ucidea totul în jur. Un fel de Florentin cu pistoale automate... Oricum, acel Florentin era filat; aşa că o trimitea pe nevastă-sa să-i înmâneze ei ceva...

Problema asta cu mafia italiană era nouă pentru ea. Şi pentru Ştefan. Aşa că se sfătuise cu Piao, care se sfătuise cu Isamu pe canalele alea ultrasecurizate - iar Isamu o sfătuise să-l lase pe Ştefan să ia decizia asta. Aşa că, cel mai probabil, se ducea doar să ia dosarul şi să-i spună femeii că, cu prima ocazie când mai trecea pe la soţul ei, o să se consulte şi cu el, şi cu consilierii lor...

Iar de-aici se ducea la Alexander. În Austria. Strânsese omul ăla un turn de dosare - şi-i aranjase nişte întâlniri extrem de importante. "Barosane", după cum se exprimase el. Deci, în seara asta făcea afaceri. Iar mâine dimineaţă semna. Mâine seară se ducea la Angel, care avea şi el un maldăr de dosare pregătit şi-o anunţase deja la şeful vămii... La directorul vămii portugheze... Directorul general...

O să-i scrie Seniorului. Adică o să-i scrie lui Isamu; iar el o să-i transmită Seniorului mesajul. Sau să-i scrie lui Aleodor şi să-l trimită la spital? Dacă-l trimitea acolo, o să pice pe capul lui Ştefan...

Oof! - ce dor îi era ei de soţul ei! Parcă trecuse o veşnicie de când îl văzuse ultima oară! Abia aştepta să termine cu toată nebunia asta cu contractele şi să se întoarcă în rezerva lui! Şi să-l strângă în braţe - şi să se simtă din nou regina lui... Şi pe urmă o să plece din nou, pentru că şi Luka strânsese dosare - iar biroul ei din Volgograd probabil că stătea să se prăbuşească sub greutatea maldărului de hârtii...

Rezista eroic şi nu-l suna. Nici nu-i scria, prin Senior. Ori de câte ori simţea că stă să explodeze într-un acces de plâns isteric, îşi amintea că Ştefan făcea zilnic progrese; aşa că, dacă nu-l vedea câteva zile, o să descopere progresele astea la final - şi-o să fie uimită. Şi-o să-i mai crească şi ei moralul...

Aşa că se ducea, se-ntorcea, iar se ducea, iar se întorcea, îşi creştea moralul în rezerva din Bourges şi-apoi zbura la Volgograd...

Apropo de Volgograd! Isamu zicea că prinţesa venea zilnic în birou. Îşi făcea temele de liceu "la viteză", pe nemâncatelea, după care îşi lua prânzul şi se instala comod la birou - şi se uita la CD-urile cu consilierii. Mai avea vreo zece, după cum spunea Isamu, după care trecea la filmările petrecerilor. Acolo, probabil că n-o să mai mănânce, Prinţesa o să privească cu maximă atenţie chipurile celor din planul doi...

15 mai 2020 - vineri

Florentina

Sărutul *french* era OK. Dar se cam plictisise de el. Adică de situaţia asta stupidă în care Vincent o strângea în braţe în cabinetul de chimie, preţ de vreo nouă minute - că pauza, oricât de mult şi-ar fi dorit ei să schimbe chestia asta, nu dura mai mult de 600 de secunde toată...

- ... Ieşim azi la plimbare?

Poftim? Tânărul o mângâia uşor pe obraz - şi-o privea drept, rugător:

- Ieşim azi la o plimbare?
- Nu ştiu. Nu cred. Mama e plecată...
- ... Iar dacă îţi dau drumul acum şi mă aşez în genunchi în faţa ta şi te implor să dai un telefon, îl dai?

Oo, Doamne! Bufni în râs:

- Eşti teribil!

Nu, nu era teribil. Era foarte determinat să o scoată la plimbare! Aşa că făcea un pas în spate, se aşeza într-un genunchi, apoi şi în celălalt...

- Ridică-te!

Nega... OK! Scoase telefonul. Selectă numărul lui Isamu...

- Da.
- Bună, Isamu.
- Bună.
- Spune-mi, te rog - oare mama se întoarce azi?
- Da, diseară. Pe la zece jumate, cred...
- Aşa de târziu...?
- Da. De ce?
- Pentru că mă întrebam în ce măsură aş putea să ies la o plimbare azi. După ce se întunecă.
- Plimbare însemnând...
- Însemnând plimbare. Pe jos.
- Mă gândesc şi-ţi spun. Dar, în principiu, tu spune "da".
- Deci, în principiu, "da".

Vincent ţâşni "cu direcţie", aşa că o înhăţă şi-o săltă în braţe! Scăpă, evident, un ţipăt mititel! Iar Isamu începu să râdă:

- Da, în principiu "da".
- OK! Mulţumesc, Isamu!
- Cu plăcere, Florentina.

Apăsă butonul roşu... în virtutea inerţiei şi "pe orbite". Sărutul *french* devenise mult mai special...

Rebeca

Uşa biroului se deschise scurt. Aleodor intră, preocupat... Începu să râdă:

- Ce-i?
- Avem o problemă.

Serios? I se arătă un plic:

- O problemă serioasă.

Întinse mâna şi-l primi. Şi văzu plicul inscripţionat cu sigla poliţiei franceze.

"Commisariat Central de Police
1 av Maréchal Foch
06000 Nice, France"

Iar la destinatar era trecută Raina Consulting, cu adresa completă... O mână nervoasă zmângălise acolo ***"pour mme Rebeca Ionescu"***. Hm! Dădu să-l desfacă, dar Aleodor o opri:

- Nu-l desface!

De ce să nu-l desfacă?

Părintele îi făcu semn să se ridice; se conformă şi fu trasă lângă el, răsucită spre geam... Părintele îi ridică mâna cu plicul. Şi acum văzu...

Şi simţi că i se tăiaseră picioarele...

- Vino-ncoa.

O trăgea spre primul scaun... Ea nu putea să reacţioneze, pentru că prin hârtia destul de subţire observase nişte decupaje dreptunghiulare... ca alea de pe scrisoarea de răscumpărare...

- Stai aici. Şi nu-l desface. Fac imediat videoconferinţă cu Cheng - şi ne spune el ce să facem cu scrisoarea.

Da. Aşa era cel mai bine. Era perfect! De data asta, Aleodor nu ţinea musai să ducă el plicul la DCRI! Aştepta... Îi vedea graba, gesturile un pic încurcate... Se părea că reuşise - că privea ecranul laptopului...

- Da.
- Salut.
- Salut.
- Am primit o nouă scrisoare cu decupaje.
- Te rog să mi-o trimiţi mie de data asta!
- Ţi-o trimit. Momentan însă, te rog să ne spui ce avem de făcut cu ea.
- S-o trimiţi imediat încoace!
- N-aş risca s-o ţin pe Rebeca în suspans o oră. Trebuie s-o desfacem.

Pauză... Pauză... Aleodor continuă:

- M-am prins că e ceva în neregulă cu ea, înainte să deschid plicul. O trimit la tine - dar mai întâi trebuie să vedem mesajul. Şi te-am căutat tocmai ca să-mi spui cum s-o desfacem, să nu stricăm eventualele
- Adu-o la cameră.

Se ridică singură - şi se cam clătină, că nu se simţea foarte bine... Fu aşezată pe scaun. Cheng era roşu ca focul - dar încerca să zâmbească uman, amabil:

- Salut.
- Salut.
- Arată-mi-o, te rog.

Se conformă. O întorcea încet pe toate părţile...

- E un plic original?
- Da.
- Are semne de desfacere şi relipire?
- Nu. E impecabil. Probabil că l-au furat, sau...
- Atunci desfă-l normal, de la semn. Ar fi fost bine să ai nişte mănuşi chirurgicale...

De când cu prima scrisoare de răscumpărare, Adina ţinea în cub o cutie cu mănuşi de-alea. Nu mai atingea corespondenţa fără ele! Aleodor se repezea să-i aducă o pereche... Gata. Puse plicul jos şi trase încetişor de tot de bucăţica de hârtie plastifiată. Încerca să-l rupă corect, drept, pe punctele perforate...

Trase încet hârtia împăturită un pic strâmb... O despături.

"Mâine, 20:00, Rue Charlet 76, pe pod. 80 kg de aur în două valize. Dacă nu vii tu, fata ta moare."

Lipi hârtia de piept şi ridică privirea spre Aleodor, în romanes:

- Părinte, jură-te pe viaţa ta că nu trimiţi pe nimeni!
- Mă jur că, de data asta, nu mai moare nimeni!
- N-o întoarce!
- N-o întorc! Da' regina o să-mi dea ordine! Cineva o să treacă pe-acolo! Da' io mă jur că ăla care-o să treacă pe-acolo n-o să moară! Da? De data asta n-o să le reuşească!

Bine! Coborî privirea spre Cheng:

- Te rog să nu trimiţi oameni la locul de întâlnire.
- Dacă nu vrei să trimit, nu trimit. Deşi s-ar putea să aflăm din nou câte ceva...
- Nu. Nici un om. Nici măcar o dronă! Nimic!
- Bine. Promit că nu trimit pe nimeni. Ce scrie?

O întoarse spre el. Bărbatul de pe ecran se aplecă, probabil ca să citească mai bine...

- Da - nu trimit pe nimeni. Pune scrisoarea într-o ţiplă nou-nouţă.

Aleodor venea cu ţipla...

- Şi-acum fă-i nişte copii xerox. Una trimite-mi-o urgent pe fax; pentru original şi plic, o să trimit eu un curier.

Aprobă, privindu-l lung... Cheng încerca din greu să zâmbească încurajator:

- Ştii, cred, că n-or s-o omoare...
- Ştiu.
- Nu au nici un interes s-o omoare. De fapt, nu au voie să-i facă nici un rău!
- Ştiu. Vă rog să nu faceţi nimic! Nici măcar să nu-ncercaţi să aflaţi cum au făcut rost de plic! Vă rog!
- Stai liniştită. De data asta, n-o să moară nimeni. Ana ştie?

Negă încet...

- Tu sun-o pe ea. Părinte, tu sună umbrela. Iar eu îl anunţ pe Isamu.
- OK.
- Aştept faxul.

Aprobă şi se ridică. Aleodor parcă era posedat - se repezise să ridice capacul alb... O să facă vreo 20 de copii. Să fie. Scoase specialul, selectă numele şefei ei...

- Da.
- Bună, Ana.
- Bună.
- Uite, te-am sunat să-ţi spun că am mai primit o scrisoare.

O secundă de tăcere; apoi, fu invadată de dispoziţii:

- În clipa asta o pui în scanner şi mi-o trimiţi pe mail. Nu mai ieşi din conac în următoarele 48 de ore. Şi potoleşte-l pe Aleodor, fiindcă scrisoarea asta merge glonţ la Cheng.
- Am stabilit deja să trimită el un curier...
- Bun. Calm, te rog - că sigur e o cacealma!
- Bineînţeles.
- Să nu vă prind că vă mănâncă tălpile să onoraţi recompensa!
- Nu. De data asta, n-o să se mai ducă nimeni la punctul de întâlnire.
- ... Sigur?
- Foarte sigur.
- ... Bine. Tu cum te simţi?
- Eu? Mă simt bine.
- Sigur?
- Foarte sigur. Sunt foarte liniştită. Ştiu că ea e bine, că nu i-au făcut nici un rău şi că nici n-or să-i facă.
- Bun! Perfect! Încuiaţi-vă acolo. Să nu-l suni pe Toni - lasă-l să se bucure de săptămâna de miere.
- Bineînţeles.
- Spune-i lui Matei să dubleze paza şi stai liniştită - că eşti în deplină siguranţă cu el şi cu băieţii lui.
- Îi spun. Am şi eu o rugăminte...
- Te ascult...
- Te rog frumos...

O înneca plânsul, aşa că tăcea şi aştepta să-i treacă un pic... Nu! Scăpă un suspin! La naiba!

- Rebeca, spune ce vrei!
- Vreau să te rog frumos să-mi permiţi să mă duc azi în Aurari.

O secundă, două...

- ... Da. Dă-mi-l pe Aleodor, să-i spun ce-are de făcut.

Îi întinse spionului telefonul şi-şi şterse lacrimile - de data asta, n-o să mai facă greşeala să-l aştepte pe el să vină aici! Că n-o să vină! Nici data trecută nu venise! De fapt, poate că nici n-o să-i spună despre noua scrisoare de răscumpărare - tocmai ca să nu-l vadă aici! Locul ăsta avea o influenţă nefastă asupra lui! Aşa că...

Aleodor se agita de mama focului. Îşi pusese şi el nişte mănuşi. Asculta instrucţiunile reginei, în timp ce lua scrisoarea din scanner şi-o punea în plicul cu care venise, pe care-l băga într-un plic A4 cu protecţie, maro. Avea senzaţia că erau amândoi într-un laborator de

criminalistică...

Se reaşează la birou. Începu un mail nou... către soţul ei...

Renunţă. Ceea ce avea ea de spus, o să-i spună diseară între patru ochi. Momentan, trebuia să se ocupe de afacere. Şi să-şi ia cumva mintea de la scrisoare.

Ana-Maria

Privea lung printul şi îi venea să înjure rău - şi nu putea să înjure, fiindcă Lucia şi trei dintre subalternii ei erau aici, la masă...

O să facă o măgărie uriaşă. Dobitocii ăia or să rămână cu gurile căscate când or să vadă ce mesaj le transmitea regina aurarilor! Se grăbi să deschidă geanta şi să scoată cuţitul:

- Piao, fă-i poză.

Piao se conforma... Fotografia şi partea cealaltă... Rânji războinic:

- Şi detaliu cu gravura, te rog.

Partea aia cu onoare şi dreptate. Bun!

- Le asamblezi într-o singură poză. Sub poză, scrii mare ***"Aveţi 24 de ore"***. Şi i-o trimiţi lui Aleodor. S-o printeze color, pe un A3, şi să trimită mâine pe cineva s-o lipească pe podul ăla.

Apropo de pod - spera din tot sufletul să nu fie arhi-circulat. Ca să ajungă mesajul ăla direct la ţintă - la dobitoci. Adică la Urs. Era furioasă... Lucia decise să intervină:

- Şefa, dacă vrei, sun la aeroport.
- Sună.
- Te duci la conac?
- Mă duc la Alexander. Cu ocol pe la Ştefan.

Trebuia să vorbească cu soţul ei. Trebuia să-i arate scrisoarea şi să-i spună planul ei. Dacă nu era un plan bun, risca s-o omoare pe Trésor...

Isamu

Telefonul roşu începu să sune. Cheng...

Inima începu să-i bată mai repede. Realiza că putea să audă "am eliberat-o pe Trésor", la fel cum putea să audă "am găsit rămăşiţele lui Trésor". Îi era frică să răspundă... din nou...

- Da.
- Salut.
- Salut.

- Rebeca a primit o scrisoare nouă la conac. De data asta, într-un plic original al Comisariatului General al Poliţiei din Nisa.

Aoleu! Se grăbi să ridice vocea la el:

- Să nu mai trimiţi pe nimeni! Dar absolut nimeni!
- Aşa a spus şi Ana.

Hait - că decisese el de capul lui, fără consimţământul ei! Încă două-trei de-astea - şi-o să se supere şefa pe el...

- Şi aşa a spus şi Rebeca.
- Ai vorbit cu ea?

- Am făcut videoconferinţă. Părintele s-a prins că scrisoarea nu e în regulă, aşa că n-a desfăcut-o. M-a căutat, pe net, ca să-i ghidez eu...

Adică Aleodor nu mai insista să apeleze la specialiştii lui. Interesant...

- Am trimis un curier, să-mi aducă originalele.
- Bun. Eu o sun pe Ana, să văd ce planuri are ea.

Nu de alta, dar tocmai primise mail de la ea! Cu ataşament!

- Sun-o; dar ai grijă la ceea ce spui. Că s-ar putea să fiţi interceptaţi.

Cu alte cuvinte, era posibil ca Ursul să fi găsit o cale de a-i asculta... pe speciale...

- Bine.

Apăsă butonul roşu şi selectă numărul Anei.

- Da.
- Am văzut. Ce planuri ai?
- Intenţionez să le transmit şi eu un mesaj. Ţi-l trimite Piao în câteva minute - că încă mai lucrează la el.
- OK. Sper că de data
- De data asta, nu ne vom mai obosi să încărcăm aurul în valize. Că n-avem de ce.
- Bine. Tu eşti tot în Italia?
- Da; mă pregătesc de plecare. Trec pe la Ştefan, după care revin la programul iniţial.

Deci şi ea presimţea că Ursul făcuse cumva şi reuşea să-i asculte! Hm!

- Bine. Vorbim.
- Vorbim.

Buton roşu...

Deci, indivizii ceruseră dublu acum. Încropiseră tot o scrisoare din decupaje. O trimiseseră tot din Nisa. De data asta, plicul era al comisariatului. Putea jura că literele erau decupate din Nice Matin...

Ursul se căznea din greu s-o determine pe Ana să se certe cu China. Ana era afurisită şi-şi împânzea familia cu chinezi... De-ăia foarte bine antrenaţi, "cap de linie" cum spunea Ştefan... Şi se pregătea să-i transmită şi ea un mesaj Ursului. Trésor era în pericol. Iar el se părea că era singurul care realiza asta...

Mail de la Piao. Cu ataşament. Era o fotografie. Iar mesajul era ciudat: ***"Un A3 cu poza asta va fi lipit pe balustrada podului."*** Open...

... Poate că regina nu era, totuşi, atât de neexperimentată cum o credeau ei toţi. La urma urmei, găsise o modalitate de a-şi transmite mesajele către cineva imposibil de găsit! Şi-apoi, promisiunea cuţitului regelui nu putea fi luată ca o ameninţare! Onoare şi dreptate - nu? Dacă Ursul elibera copilul în 24 de ore, neatins, cuţitul se întorcea în teacă. Dacă nu...

Foarte interesant!

Se sprijini de spătarul scaunului şi-şi aprinse o ţigară. Se simţea extrem de bine. Se simţea ca un bărbat "copt", hârşit bine prin toate, maestru în ceea ce făcea... subordonat unor şefi geniali... Simţea că "nu-şi merita" şefii! Oo, da! Până n-o găsea pe Trésor, n-o să merite nişte şefi aşa ca Ştefan şi Ana! Dar de găsit, o s-o găsească - chit că o să-l facă pe Cheng să înnebunească!

Ştefan

Ciocănitul îl făcu să tresară. Nu era ora de vizită - şi avea sentimentul că ea era. Dar ştia că Ana lui era plecată în turneu! Aşa că nu putea fi ea... Şi atunci, cine era?

Seniorul se dusese la uşă... Aha! Tocuri! Asistentele lui n-aveau tocuri! Ea era! Ce bine! După două secunde, nu mai mult, regina lui se opri la cinci centimetri de el:

- Bine te-am găsit, iubitule!

Şi sărutul... Oof, Doamne! De ce nu putea s-o ia în braţe?

- Iubitule, am picat într-o vizită-surpriză pentru că vreau să-ţi cer părerea într-o problemă importantă. Şi dificilă.

OK! Hai s-o uimească cu ultimele noutăţi "din tabăra lui"! Că ea sigur se luase cu treaba şi nu aflase ce făcea el aici! Şopti:

- Spune.
- Nu mai vorbi, iubire! Nu vreau să oboseşti...
- Nu obosesc... Am avansat... un pic...

Ce frumos strălucea soţia lui! Strălucea ca un soare... Ca soarele sufletului lui! Îşi primi sărutul de mulţumire... şi-o văzu scotocind prin geantă:

- Uite ce-a primit Rebeca azi la conac.

Ia - ce? I se puse în faţa ochilor un print cu un plic, faţă-verso. Pe faţă era sigla poliţiei şi adresa Comisariatului din Nisa. Mai jos, un pix uşor nervos scrisese că e pentru Rebeca...

- Da.
- Iar în plic era o scrisoare.

I se puse în faţa ochilor altă hârtie. Una cu decupaje. Răpitorii lui

Trésor...

Trebuia să se concentreze. Seniorul îi arătase prima scrisoare şi-i povestise cu lux de amănunte ce se întâmplase atunci. Acum, el trebuia s-o sfătuiască...

- I-am spus să stea cuminte în conac. I-am spus lui Aleodor că nici măcar nu vom încerca să onorăm cererea lor. I-am spus lui Cheng să nu trimită pe nimeni.

- E bine...

- Şi am făcut o ghiduşie.

Ia - ce ghiduşie făcuse Ana lui? I se puse în faţa ochilor o a treia hârtie... Ia uite! Nevasta lui pozase cuţitul!

- Chestia asta, imprimată color pe un A3, o să fie lipită pe balustrada podului. În loc de valize doldora cu aur, plus Rebeca bonus.

Hm! Era un mare ghinionist, că nu avea putere să râdă în hohote...

- Şi-apoi au de ales - ori ne trimit fata în 24 de ore, ori vor face cunoştinţă cu cuţitul regelui!

Asta nu era chiar aşa de simplu! Ana lui nu ştia să mânuiască cuţitul! Trebuia să vorbească cu Isamu, sau cu Piao... Asta era! Piao! Şopti:

- Piao...

- ... Piao e aici. Vrei să-l chem?

- Da.

Aştepta... Gata - chinezul era atent la el.

- Piao... Să-i legi... bine... ca să-i... nimerească...

- Aa, nici o grijă! Mă ocup eu!

Băiatul ăsta crescuse, cu timpul. El nu se prinsese - dar îl regăsea acum bărbat. Unul de-ăla aşa cum trebuia să fie. Râdea ameninţător şi-i scăpărau ochii! Hai, că-i bine!

- Ana...

O avea iar în faţa ochilor.

- Să fii... cuminte... Să nu te... grăbeşti... să decizi... Judecă... totul... până la... ultimul... punct.

Ochii verzi se ridicară spre perete şi reveniră la el:

- Eei... Bag seamă că voi doi staţi încuiaţi aici şi-mi pregătiţi surprize! Ia să vă pregătesc şi eu vouă o surpriză de-aia cum ştiu eu!

Da, să-i pregătească o surpriză! Una fără cuţit, dacă se putea...

- Aşa că la faza asta cu recompensa "şi-au luat ţeapă", cum se spune.

Trebuia să schimbe urgent subiectul - că regina lui abia aştepta să se joace de-a scrima:

- Unde ai... fost?

- La Lucia. Iar de la tine mă duc la Alexander, apoi la Angel... Şi-apoi mă-ntorc la tine.

- Şi eu... te surprind...

- Vezi că ştii?

Şi-l săruta şmechera... Tocmai Seniorul se găsi să le întrerupă momentul de dragoste!

- Ai luat hotărârea corectă. Scrisoarea de recompensă e o cacealma. Să nu vă duceţi acolo.

- Bineînţeles că nu ne ducem! Şi-o să instruiesc băieţii să lipească afişul din maşină - ca să nu le dau nici măcar o ceafă de ochit!

- Foarte bine.

- Iubitule, trebuie s-o şterg. Rebeca m-a rugat să fac o şmecherie; şi mă grăbesc s-o fac!

- Diamant... ce face?

- E bine. E în România. Plimbă blindata aia şmecheră prin toate zonele defavorizate, de parcă vrea să le facă săracilor în ciudă!

- Să ai grijă... de el...

- Bineînţeles! Dealtfel...

Şi venea să-i şoptească la ureche...

- Dealtfel, am sentimentul că începând de diseară Diamant o să se simtă mult mai bine!

- ... Să-i spui... tatei... să nu vină... încă...

- Îi spun. Nu ştiu când trec pe la el, dar cu prima ocazie când vorbim, o să-i spun.

- Ana... *Je t'aime*...

Şi ea îl iubea pe el. Simţea asta în sărutul ei! O iubea mult, aşa că sigur dereglase indicatoarele alea de pe perete...

- ... Pa, iubire!

- Pa...

Şi-acum ea ieşea, iar el rămânea cu Seniorul şi cu doctorii şi maseurul... şi cu gândurile...

Diamant

Apăsa acceleraţia ca nebunul. Se grăbea. Mai avea de trecut prin Galaţi şi Călăraşi - şi-apoi ajungea şi el acasă. Se simţea mort de oboseală! Deşi dormea extrem de bine, îşi simţea mintea obosită. Simţea că e nebun - că apasă acceleraţia aia prea mult, dat fiind faptul că mintea lui obosită o să reacţioneze târziu, o să trimită târziu comanda către piciorul care trebuia să apese frâna...

Specialul începu să piuie. Apăsă hands-free-ul corespunzător:

- Da.

- Salut, Diamante.

- Salut, Părinte.

- Ce faci? Pe unde eşti?

- Gonesc ca dementu' pe autostradă.

- Deci vizitezi România...

- Da. Mai am două mănăstiri şi ajung acasă.

- Aha... Vreau să te rog şi eu o chestie.

- Zi-i!

- Apasă frâna.

Poftim?

- ... Poftim?

- Adu-o la 80.

Adică trebuia să-i spună ceva important şi nu voia să-l audă izbindu-se de parapeţi... OK! Apăsă frâna...

- Gata. Ascult.

- Rebeca te-a sunat azi?

- Nu. Trebuia să mă sune?

- Mă, nu ştiu. Da' am senzaţia că aşa ar fi fost normal. Dar, ştiind ceea ce ştiu, îmi dau seama că n-avea cum să te sune ea. E ciudat; mă simt tare anapoda, să te

- Spune ce-ai de spus!

- ... Am mai primit o scrisoare. Pentru mâine seară.

O scrisoare de răscumpărare, evident! Se grăbi să întrebe:

- Ea e bine? E calmă? Cum se descurcă?

- E foarte bine. Adică e calmă. Îşi vede în continuare de treabă. Diamante, Ana zice că e o cacealma şi a decis să nu dăm curs cererii de răscumpărare. La fel zice şi Ştefan. Şi Cheng. Şi la fel mi-a transmis adineauri şi *Mister P*.

- Atunci nu dăm curs cererii de răscumpărare.

- OK. Voiam să ştii...

- Acum ştiu. Şi îţi mulţumesc că mi-ai spus.

- Stai liniştit. De fapt, să ştii că s-a tot apucat să-ţi scrie un mail. Dar nu a trecut niciodată de adresa ta. A scris-o şi s-a oprit la subiect. Şi-a închis apoi mail-ul. Ştii că am acces la activitatea ei...

- Ştiu. Stai liniştit, că o înţeleg. Probabil că exact la fel aş fi făcut şi eu.

- Sigur nu te superi că nu te-a anunţat ea?

- Foarte sigur. Te rog, trimite-mi şi mie scrisoarea pe mail.

- Chiar acum ţi-o trimit. Să ştii că originalul a ajuns la Cheng, aşa că avem şanse să aflăm unele indicii.

- Bine. Să mă ţii la curent - da?

- Da. Tu vii încoace?

- ... Nu pot să vin. Nu că n-am timp, sau... Pur şi simplu, nu pot!

- E mai bine să nu vii. Să nu se observe nici un fel de agitaţie. Ana joacă dur pasa asta...

- ... Nu pot să vin. Dar cred că o sun diseară.

- Bine, Diamante. Hai, ai grijă cum conduci!

- Bine, Părinte. Mersi mult!
- N-ai de ce! Vorbim.
- Vorbim.

Deci nemernicii trimiseseră o altă scrisoare de răscumpărare...

"Ana joacă dur pasa asta" - asta putea însemna că Trésor era pierdută... Sau că era recuperată, în 48 de ore. În orice caz, o să se-ntâmple ceva în curând.

Înfipse din nou piciorul în acceleraţie - şi simţi cum Claire se lasă scurt din suspensii şi "se aşează" la drum. Bună maşină! O să ajungă repede la Galaţi! Şi-apoi şi la Călăraşi! Şi, cândva pe la 7 seara, o să descuie uşa propriei case şi-o s-o sune. Azi, în mod special, or să vorbească despre comoara lor...

Florentina

Se căznea să-şi aranjeze părul. Parcă nu voia s-o vadă Isamu ciufulită! Iar îl duseseră pe Vincent acasă - aşa că iar era ciufulită rău! Băiatul ăla făcuse o pasiune din a se juca prin părul ei! Şi i-l încâlcea şi-o durea rău când se pieptăna - dar lui n-o să-i spună niciodată asta, pentru că vedea ce efect devastator avea "ansamblul Florentina" asupra lui...

Coborî şi porni spre glasvandul deschis:

- Bună, Isamu!
- Bună, Florentina. Te aştept în birou.

Poftim?... Nu mai putea să-l întrebe nimic - o ştersese spre scări! Şi se grăbea rău! Hm... Îl urmă, un pic mai încet... Îşi duse laptopul în camera ei şi abia după aceea ciocăni la uşa biroului. Isamu stătea, ca de obicei, pe scaunul tatălui ei. Şi părea mai mult decât îngrijorat...

- S-a întâmplat ceva?
- Da.

Îi întindea o foaie. O luă. Deci... Mâine, la opt jumate, cineva trebuia să ducă 80 de kile de aur pe un pod... din Bourges probabil...

- Au primit-o azi la conac. Iar Ana a decis, de comun acord cu Rebeca, să nu dea curs cererii lor. În condiţiile astea, mă tem că plimbarea voastră de diseară nu se va materializa.

Aa... Păi, era evident că nu mai putea să iasă să se plimbe per pedes prin Cannes! Că nu era nebună! Şi nici foarte îndrăgostită nu era... Îi înapoie hârtia:

- Asta e! Poate altă dată!
- Cu altă ocazie, în alte circumstanţe, îţi organizez cu multă plăcere plimbarea la pas prin oraş.

Aprobă, zâmbind, şi păşi în spate...

- Încă ceva. De data asta, autorităţile nu au mai fost anunţate. Deci, te rog să nu faci nici o referire la scrisoare. Nu electronic. Şi nici telefonic.

Aprobă... şi ieşi.

Păi, asta e! N-o să se plimbe azi cu Vincent - şi gata! O să-şi facă temele pentru luni, după care o să continue "tema cea mare" - lecţiile de rusă! Poate-o să atace un pic de muzică rusească de petrecere... Poate-o s-o roage pe Biyu să o asculte vorbind în ruseşte - ca să-şi exerseze şi accentul... Că înţelesese, de la Isamu, că bodyguarda ei înţelegea niţică rusă...

Intră în camera ei şi scoase telefonul. FB, Vincent, mesaj...

"- Îmi pare rău, dar plimbarea de azi se contramandează.

- Te implor, nu-mi face asta!

- N-am încotro - trebuie s-o fac.

- Prinţeso, nu-ţi bate joc de mine!

- E vorba despre verişoara mea.

Aşa - că ea avea mai multe verişoare, nu? Avea două!... Deşi agenţii ăia care-o filau trebuiau să fie idioţi, să-şi închipuie că Agata o împiedica pe ea să iasă...

- Vine la tine în vizită?

- Mă tem că nu pot să-ţi dau detalii. Pur şi simplu, plimbarea se contramandează."

"Şi nu fii idiot, să mă pui să scriu lucruri mari pe cea mai supravegheată reţea de socializare din lume..."

"- De ce mă minţi?

- Nu te mint. Nu pot să ies azi din casă. Restul ţi-l spun mâine, între patru ochi.

- Nu te lasă mama ta?

- Hai să zicem că, da - nu mă lasă mama.

- Şi-atunci de ce încerci să mă minţi cu verişoara? De ce nu mi-ai spus de la început că nu ai voie să ieşi cu mine?

- Clar - ai înţeles totul total anapoda!

- Nu! E foarte clar că-ţi baţi joc de mine!"

Aa, da? OK! Log out! Şi mai dă-l dracu' de blonziu ameţit! Mm, ce-o înfuriase...

Evident, acum o suna! Hm! Decise să nu-i răspundă. Să se schimbe, să mănânce prânzul şi să se-apuce de lecţii. Lăsă deci telefonul pe pat şi-şi scoase treningul din şifonier. Se schimba, încruntată... Melodia aia devenise enervantă, de când era asociată cu idioţenia lui Vincent... Ieşi.

Rebeca

Specialul începu să piuie. Îl luă... şi oftă greu. Cheng era. Dată fiind ora la care-o suna, presupunea că se grăbea să-i dea primele concluzii ale "anchetei"...

- Da.
- Bună.
- Bună.
- Am analizat scrisoarea şi sunt în măsură să-ţi spun rezultatul.
- Te ascult.
- Ca de obicei, au folosit o coală A4 dintr-un top ieftin. Literele sunt decupate din Nice Matin, ediţia de alaltăieri. Lipiciul e franţuzesc. Plicul a fost trimis de la poşta din Nisa, ieri. Într-adevăr, este la prima utilizare...

Aşa...

- Hârtia e plină cu amprentele lui Trésor.

Cum-cum? Cee?

- Au pus-o pe ea să lipească decupajele.

Iar micuţa ei ştia să citească! Nenorociţii...

- Mie chestia asta îmi spune multe.
- Ascult.
- ... O pregătesc pentru o perioadă îndelungată departe de tine.
- O pregătesc pentru ruperea definitivă de mine.
- Eu n-aş merge chiar atât de departe. Unui copil de 7 anişori e foarte uşor să-i răsuceşti convingerile!
- De două luni o pistonează cu aceleaşi convingeri. Vor s-o rupă definitiv de mine.
- Eu îţi spun opinia mea. Mai departe, nu vreau să te influenţez...
- Ştiu. Unde e ea acum?
- Te asigur că nu în Franţa!

Era cretină - că îi ceruse să spună la telefon ţara şi oraşul...

- Nu ştim exact locaţia; dar e undeva în nordul Europei.

Serios? În Germania? Sau pe undeva prin ţările cu "nia" la final?

- Au vrut să-ţi transmită că ea e bine. Am identificat amprentele tuturor celor zece degete...
- Am înţeles. Îţi mulţumesc pentru ajutor. Şi pentru promptitudine.
- N-ai pentru ce. O să urmăresc îndeaproape situaţia...
- OK. Vorbim.
- Vorbim.

Apăsă butonul roşu... Accesă serverul, selectă întregistrarea convorbirii şi o ataşă mail-ului. Regina şi Aleodor - şi-atât. După aia, avea multă treabă...

La patru fix, elicopterul lui Fang ateriza în curtea conacului - cursă "oficială", de "livrare" a unui pachet special. Dată fiind conjunctura şi recompensa de mâine, livrarea era justificată. Va decola după numai cinci minute - iar ea va fi în el. Oficial, elicopterul se va întoarce direct la Nisa; neoficial, va face escală în Grenoble. Unde o aştepta

un avion privat, tot al lui Fang. Zborul Grenoble-Otopeni era inexistent în planificarea aeropoartelor - aşa că, la opt fix, va ateriza mie-n sută în Aurari. Aşa că îi va spune personal lui Diamant ceea ce avea de spus.

Isamu

Ieşi şi porni spre scară. Şi se opri, totuşi - că auzea bocăniturile ritmice din spatele uşii prinţesei... La cât de iuţi erau, era tentat să creadă că prinţesa dansa ruseşte. Adică "îşi făcea temele" pentru vizita în Rusia. Nu voia totuşi să bănuiască lucrurile astea; şi nu voia nici s-o întrerupă din antrenament. În plus, prezenţa lui i-ar fi amintit prinţesei de plimbarea pe care trebuise s-o contramandeze azi. Aşa că coborî treptele şi se aşeză la masă. Ele coborâseră primele. Cina lui se cam răcise...

- Am o întrebare.

Hait! - că Biyu avea o întrebare, de faţă cu colegele ei! O privi lung, atent, încercând să ucidă din faşă orice intenţii de-a discuta mascat...

- Florentina mi-a spus azi că mă roagă ca, mâine sau poimâine, să o ascult cum vorbeşte în rusă.

Fiu! Crezuse că copilul din ea avea din nou un puseu de răzvrătire! Aprobă scurt cu capul.

- Se pregăteşte pentru vizita în Rusia?

- Da.

- Ceea ce înseamnă că trebuie s-o învăţ cât mai multe cuvinte...

Aprobă... Tânăra redeveni atentă la propria farfurie. Rupse şi el felia de pâine şi plecă privirea.

Citise în ochii ei o umbră de tristeţe. Una mică-mică - pe care Meili şi Jiao n-o puteau observa. Biyu nu încercase să-l convingă să o cheme diseară în birou. Încercase doar să-i arate că îi respectă decizia - dar că decizia lui o întristează. Şi-atât. De parcă încercase să-i amintească unele

- Florentina a decis să nu mai iasă azi la plimbare?

- Florentina n-a mai putut să iasă azi la plimbare.

El mânca. Şi ea mânca - şi nu-l mai privea deloc...

- Au primit la conac o nouă scrisoare de răscumpărare. Şi cum de data asta reacţia noastră va fi zero, Florentina n-a putut ieşi la plimbare.

Capul brunet aprobă scurt. Biyu părea preocupată de un gând complicat...

Nu. Până nu va afla răspunsul soţiei lui, nu o va mai chema pe fata asta în birou. Va stopa orice relaţie cu ea. Fiindcă, pur şi simplu, nu ştia ce să facă! Ajunsese într-un punct în care nu înţelegea ce are el de făcut! Că, dacă voia să-i facă ea o fetiţă, trebuia să se-apuce din timp să lucreze la convingerea ei! Trebuia să vrea şi ea, nu?

... Stop! Femeia asta nu-i putea face lui copii! Era operată! Avea trompele uterine legate!

Deci, n-o s-o cheme în birou. Nici azi, nici altădată. Şi nici n-o să-i deblocheze uşa, atunci când o să vrea ea să vină în birou. Nu pentru fetiţa lui, oricum! Poate doar într-un moment de supărare maximă... Poate după un telefon răstit al soţiei lui, sau...

Rebeca

Elicopterul se apropia cu repeziciune de H-ul din Aurari. Vedea bine "comitetul de bună primire" - nea Dumitru, Azur şi Agata. Şi, bineînţeles, duzina de bodyguarzi. Pilotul îi simţea, probabil, nerăbdarea, şi parcă se grăbea...

Cobora... Gata. Îi mulţumi bărbatului de la manşă şi coborî. Şi se grăbi spre nea Dumitru, simţind că în curând o să înceapă să plângă rău... Bătrânul o strânse cu putere în braţe:

- Vino-ncoa!

Venise. Se lăsa îmbrăţişată. Şi totuşi, nu putea să uite că ea... Că din cauza ei Trésor era...

- Oof, Doamne! De ce ţi se întâmplă chestia asta tocmai ţie?

- Nu ştiu, nea Dumitre. Oi avea păcate multe...

Bătrânul o pupa apăsat pe frunte - şi-o trase repede spre alee:

- Haide! Hai să vorbim un pic, înainte să sosească Diamant.

- Încă n-a ajuns?

- Nu; încă nu. S-a prelungit discuţia din Călăraşi - că altfel ajungea de la şapte!

Deci bărbatul ei nu sosise încă... Azur îi luă geanta cu laptopul din mână şi decise să deschidă şi el discuţia:

- Pot să te rog o chestie?

- Bineînţeles.

- Te rog să te duci să-l aştepţi la el.

Poftim? Îl privi lung, mirată...

- ... Tata nu e bine deloc. Te rog - încearcă să vorbeşti cu el.

Zâmbi slab:

- N-am venit până aici ca să mă ascund mai bine; am venit ca să vorbesc cu el.

Nea Dumitru se repezi s-o îndrume:

- Atunci mergem la el. Hai, că au copiii cheie! Da' să ai mare grijă ce-i spui! Te rog! E foarte debusolat; foarte nesigur pe el. Şi pe tine. Gândeşte-te bine ce vrei să-i spui. Să nu se-ntâmple vreo nenorocire!

Agata începu să... râdă!

- Stai liniştit, bunicule - că azi se linişteşte şi tata.

Ia uite-o! Zâmbi şi ea:

- Da' tu de unde ştii?

- Mi-au spus cărţile.

- ... Şi ce altceva ţi-au spus cărţile?

- Nu pot să spun - că atunci nu se mai îndeplineşte! Da' e de bine. Se termină totul cu bine.

Dacă se termina totul cu bine, atunci parcă-parcă se simţea mai liniştită un pic...

- Auzi, Rebeca? Tu ai la conac un băiat tânăr, brunet cu ochi negri?

Brunet cu ochi negri...

- Am vreo 20 de băieţi tineri, cu ochi negri, înarmaţi până-n gât.

- Nu mă refeream la pază. Mai e şi un alt băiat tânăr cu ochi negri?

- ... Da; este.

- Aha... Şi cum îl cheamă?

- Thomas. Da' de ce întrebi?

- Aşa; că-mi apare mereu în cărţi.

- Păi tu dai în cărţi de conac?

- Nu. Dar apare.

Ce căuta Thomas în cărţile Agatei, numai ei doi ştiau...

- Auzi, Rebeco? Da' tu te-ai mai dus la Ştefan, la spital?

- Nu. De pe 9 martie, nu l-am mai văzut.

- ... Deloc?

- Absolut deloc. Am auzit veşti despre el, dar nu m-am dus la spital.

- De ce?

- Fiindcă n-am putut să ies din conac.

Nea Dumitru era mirat, că uitase el complet de interdicţia de-a se pune la îndemâna vreunui lunetist...

- În plus, cred că nu e bine să-l vizitez acum. Dacă m-ar avea acolo, s-ar grăbi să-mi dea indicaţii. Şi ar obosi îngrozitor de tare. El trebuie să-şi păstreze acum puterile pentru masaj. Şi kinetoterapie.

- Aşa e...

- E foarte slăbit, din câte zicea Aleodor. Că el s-a mai dus de vreo două ori la spital, când l-a rugat Seniorul să-i ducă una sau alta, chestii de primă necesitate. De fiecare dată, l-a chemat în timpul când Ştefan dormea. Şi normal că i-a spus o mulţime de lucruri...

- Normal! Deci băiatul meu e foarte slăbit...

- Da. Nemişcarea şi hrana la pungă l-au făcut să slăbească foarte-foarte rău. Nici să vorbească n-are forţă!

Nea Dumitru nu mai zicea nimic...

- Stai liniştit; atunci când o să simtă el că poate, o să te roage să-i faci o vizită.

- Ştiu. Şi stau foarte, foarte liniştit.

Agata grăbi pasul şi sări gărduleţul. Ea nu-şi permitea să se grăbească - şi nici să ridice privirea spre casa lui. Se simţea ciudat. Se simţea... o intrusă... în casa soţului ei... Fu împinsă uşor peste prag - iar nea Dumitru se opri:

- Eu nu mai intru.

- Nea Dumitre, te rog să nu-i spui că am venit.

- ... Bine. Te las cu copiii - bine?

Aprobă - şi rămase cu copiii. Copiii Safirei...

... Nu ştia ce să le spună. Nu ştia ce să facă! Nu ştia dacă să intre sau nu... dat fiind faptul că se simţea ca o intrusă... Agata intră în bucătărie:

- Fac imediat o cafea.

Azur o invită să ia loc pe canapea. Se conformă. El pornea televizorul... şi începea să zapeze. Căuta ştiri probabil...

Îl privea cu coada ochiului. Semăna mult cu Diamant - dar avea şi urmele trăsăturilor Safirei. Era atent la ecran. Ea îi vedea ochiul, nasul, obrazul... Azur se făcuse mare. Adică se făcuse bărbat. Deja. Nu era ca Diamant - nu emana şmecheria iute şi viclenia tatălui lui. Semăna cu Ştefan. Domina, prin simpla lui prezenţă. Nu făcea nimic special în privinţa asta - dar domina totul. Dădea camerei un aer special. Purta o cămaşă normală - dar pe el parcă stătea altfel. Purta un ceas normal; dar, la mâna lui, ceasul ăla arăta altfel... Aşa, cu coada ochiului, observa că are mâini frumoase, îngrijite. Şi un stil aparte de-a le folosi. Ţinea telecomanda aşa cum o ţinea şi Ştefan. Se îndoia că nea Dumitru mersese chiar atât de departe cu lecţiile; trăgea deci concluzia că Azur era un bărbat aparte... Special, aşa ca Ştefan...

Oare exista, undeva prin preajma lui Azur, o femeie aşa ca Ana? Că ea una nu-l vedea alături de-o femeie comună! El era ca Ştefan; deci, trebuia să existe şi-o Ană...

Tresări - telefonul lui Azur începuse să cânte!

- Da... Da... Bine. Mucles.

Tânărul închise, zâmbind:

- Tata tocmai a trecut de poartă.

Aprobă, mirată că nu anticipase nicicum micul "aranjament" al tânărului bulibaşă... Ochii negri o priviră lung:

- Te-ai gândit ce vrei să-i spui?

Aprobă încet cu capul...

- Şi eşti sigură că ceea ce vrei tu să-i spui e ceea ce trebuie să-i spui?

Aprobă din nou... Azur păru încurcat de discuţia în sine:

- Sigur? Nu de alta - dar noi ne-am mutat aici, cu el, tocmai ca să avem grijă să nu se-ntâmple ceva! Şi nu vreau să se-ntâmple ceva.

- Nu se va întâmpla nimic din ceea ce anticipezi tu că se va întâmpla.

O privea şi n-o credea în stare de atâta diplomaţie...

Decise să se ridice. Îşi aranjă bluza... şi nu porni spre uşă. Nu putea. Adică se gândea, în clipele astea, că, dacă el deschidea uşa, o vedea şi decidea să se-ntoarcă şi să fugă, ea nu trebuia să-l ajungă din urmă - aşa că-i lăsa un avans generos...

Diamant

În sfârşit, acasă! Oof - ce zi infernală avusese! Agitaţie multă, alergătură şi mai multă - şi, peste toate astea, scrisoarea de răscumpărare şi raportul expertizei lui Cheng. Îl citise în Călăraşi, în timp ce-l aşteptase pe omul lui să-şi termine treaba. Concluziile chinezului erau foarte interesante! Ăla întrevedea o şedere de lungă durată a lui Trésor sub acelaşi acoperiş cu răpitorii. El întrevedea cu totul altceva - şi nu putea să spună ce anume nici în gând, că-l durea sufletul să se gândească că istoria mamei se va repeta cu fiica...

Descuie uşa şi intră. Copiii erau acasă, că se auzea televizorul... Încuie şi puse şi siguranţa. Şi se întoarse spre living. Şi se opri, involuntar...

Venise la el?

"Cum, fă? Acu' nu mai eşti prizonieră în conac? Acu' ai putut să ieşi? Sau de-abia acu' ţi-ai adus aminte de mine?"

Raina nu-i răspundea la gândul ăla. Părea calmă şi senină - dar nu putea să fie calmă şi senină când îşi ştia copilul în mâinile mercenarilor, aşa că doar era o actriţă foarte bună...

Nu venea la el. Nu zicea nimic. Nu-l privea mai altfel, nu începea să plângă, nu... Lăsă laptopul şi geanta de voiaj lângă uşă. Şi intră în living. Azur se ridică imediat:

- Bine-ai venit.

- Bine v-am găsit.

Băiatul lui era în spatele Rainei, aşa că profita de asta şi-i făcea lui semn s-o lase uşurel, să fie calm, să nu se certe... Se opri în faţa ei - gata, ajunsese şi el. Şi-acum?

... El nu-i spunea nimic, ea nu-i spunea nimic... De ce dracu mai bătuse drumul până aici? De ce se obosise? Se plictisise la conac? Decisese să facă o plimbare prin Europa - şi începea cu România? De ce venise, dacă nu avea nimic de spus?

- ... Mi-am dat seama că ai avut dreptate. Că dragostea mea a fugit după ea, s-o caute şi s-o ajute cumva să treacă peste tot ceea ce i se întâmplă acum! Dar dragostea mea n-a găsit-o...

Aşa; şi? Venise până aici doar ca să-i spună că avusese dreptate?

- După ce am vorbit cu tine, v-am pus alături - tu şi ea. Şi am înţeles un lucru. Eu, Diamante, trăiesc de două luni departe de ea. Mi-am spus de multe ori că nu pot fără ea. Dar am descoperit că am putut, totuşi. Am văzut de firmă, am mâncat, am dormit, am asistat la căsătoria Adinei cu Toni, am râs, am glumit... Dar dacă tu n-ai fi venit la mine, dacă nu mi-ai fi scris, dacă nu m-ai fi sunat...

Ce tot zicea femeia asta?

- Dragostea mea s-a întors la mine. Şi-am întrebat-o ce vrea. Răspunsul ei nu m-a uimit nicicum...

Acu' vorbea în parabole! Iar el avea creierii storşi de vlagă! Mm... Soţia lui scoase din buzunar o hârtie, o despături şi i-o arătă:

- Azi, am mai primit o scrisoare.

- Ştiu. Mi-a trimis-o şi mie Aleodor.

- N-am să mă duc la întâlnirea cu ei. Şi n-am să-l las pe Părintele să trimită o altă agentă la moarte.

Raina lui rupse încet hârtia aia...

- Pe mine, scrisoarea asta nu mă mai interesează.

Adică? Cele două bucăţi de hârtie sfârşiră pe covor:

- M-am gândit bine, mi-am cântărit sentimentele, mi-am întrebat dragostea şi am ajuns la o concluzie. Eu pot trăi fără fetiţa mea. Dar fără tine n-aş putea trăi. Tu dai sens vieţii mele - nu ea. Aşa că...

"Aşa că ai venit până aici ca să mă-mbârligi din nou - şi să fii sigură că nu m-ai pierdut prin paturile altora!" Încerca să fie atent, să judece drept, dar nu-i reuşea decât să fie sarcastic... Ochii albaştri se umplură cu lacrimi:

- Dacă tu nu mă mai vrei, nu-i nici o problemă! Da' dacă mă vrei, să ştii că am venit hotărâtă să-ţi spun că eu vreau să-l cheme Ştefan. Ca să fie mândru şi frumos şi deştept şi norocos - aşa ca unchi-su.

Hai, că se tâmpise de tot! Îi venise poftă de făcut copii!

- Tu vorbeşti serios?

Raina aprobă scurt:

- Da. Mă mai vrei, sau nu?

Ia uite-o!

... Păi, era evident că or să se lungească la palavra asta ore-n şir! Băgă mâinile-n buzunare, după ţigări şi brichetă:

- Şi dacă zic că nu?

Hei!

... Afurisită muiere! Nu-i luase o secundă ca să-i tragă pistolul de la subraţul stâng, să bage glonţ pe ţeavă şi să-şi lipească ţeava de tâmplă! Şi cum se uita el lung la ea, descoperea în ochii ei că nu glumea... Nu încerca o cacealma sentimentală... Descoperea că femeia din faţa lui chiar se gândise la tot ceea ce-i povestise lui - şi era pregătită să apese trăgaciul...

Înlemnise, cu ochii la ea şi mâinile-n buzunare. Constata că era calmă. Raina lui era mai calmă ca un călugăr budist! Iar el simţea că-i

era frică şi să se clintească! Nici să scoată mâinile din buzunare nu putea! Creierul lui avusese o zvâcnire de energie - şi realizase că femeia asta vorbise serios! Că chiar spusese ceea ce simţise şi gândise! Raina lui...

- ... Eu am renunţat la Trésor, Diamante! Atunci când m-am urcat azi în elicopteru' lu' Fang, renunţasem deja la ea! Pentru tine, renunţ la toate - şi la ea, şi la viaţă, şi la toate! Tu mă mai vrei, Diamante? Că io nu ştiu ce-ai făcut tu pe-aici; da' faptu' că n-ai mai dat nici măcar un like la filme cu pisici m-a cam pus pe gânduri!

- Nu vorbi aşa!

- Vorbesc aşa cum simt. În clipa asta, spun tot ceea ce simt. Şi-ar fi bine să faci şi tu la fel. Că în mine nu mai e nici urmă de ea - eşti numai tu. Şi te simt. Şi m-ar durea prea tare să descopăr că încerci să mă minţi...

- Raina... Te rog, lasă pistolul. Te rog!

- Nu pot. Toată dragostea mea a alergat până acu' de i-au ieşit ochii din cap! A fugit tot drumu' de întoarcere pân' la mine - şi a ţâşnit spre tine! Şi-acum toată dragostea mea e aici! Şi vrea să ştie un singur lucru... Tu mai ai vreo urmă de Raina în sufletu' tău?

El mai avea vreo urmă...

Se simţea... ciudat. Se simţea din nou iubit - şi nu mai avusese sentimentul ăsta de atâta timp, că se simţea ciudat... Nevasta lui ridică piedica armei:

- Spune sincer...

Băiatul lui decise să intervină:

- Eu zic că e momentul să ne liniştim cu toţii...

Ridică privirea spre el. Azur era alb ca varul la faţă! Era la vreo trei metri de Raina - şi calcula, probabil, că dacă se repede la ea, n-o să poată să-i ridice mâna spre tavan, aşa că cel mai probabil ar fi trebuit s-o împingă. Iar ţeava l-ar fi ţintit pe el. Iar piedica era ridicată, degetul stătea pe trăgaci... Agata se ţinea cu ambele mâini de tocul uşii de la bucătărie şi tremura ca frunza-n vânt... Soţia lui şopti:

- ... Să nu minţi. Să nu încerci să mă minţi. Că dacă nu te simt azi, o să te simt mâine. Şi tot aşa se va sfârşi - da' o să doară mult mai mult...

Oof, Doamne! Puse palma dreaptă peste propria inimă, simţind cum ochii i se umplu instantaneu cu lacrimi:

- Eu... Eu am vrut de două ori să fac asta... M-am gândit că i-ai dat ei toată dragostea ta... şi-o să se întoarcă speriată... Şi-o să i-o laşi ei pe toată... Că e micuţă... şi-o să aibă nevoie... de ea...

O privea drept şi o lăsa să-i vadă sentimentele, gândurile...

- ... Şi m-am amăgit... Mi-am spus că nu pot să mor acum... când Ştefan e în spital... iar Ana e singură... Şi că o s-o fac după ce se externează el... Mi-am zis că e mai bine... să stau aici, singur... că poate se-ntoarce ea între timp... şi se-ntoarce şi dragostea ta... şi poate n-o să i-o laşi ei pe toată... Şi m-am repezit s-o conving pe Agata să se mărite... ca să apuc să-mi văd măcar unul dintre copii... la casa lui...

Fetiţa lui şopti:

- De-asta m-ai întrebat de Victor?

Da, de-asta o întrebase. Aproba încet cu capul, în timp ce ochii albaştri din faţa lui se măriseră mult... Scoase celălalt pistol din toc:

- Azure, vino-ncoa!

Băiatul lui se grăbea s-o ocolească pe Raina pe departe, ca nu cumva s-o sperie... Îi dădu lui arma:

- N-am s-o fac... pentru că mă uit la tine... şi mă simt iubit... Aşa ca atunci...

"Şi te iubesc exact ca atunci..."

Ochii albaştri ai soţiei lui se închideau încet...

Ţac! Slavă Cerului! Pusese piedica! Oo, Doamne!

Mâna se îndepărta de cap... Raina bufni într-un hohot de plâns! Un hohot de-ăla isteric, straşnic, de femeie care încerca să se elibereze de toată tensiunea acumulată în ultimele luni! Întinse mâinile spre ea - şi fu imediat luat în braţe şi strâns cu toată puterea! O strânse şi el în braţe. O strânse bine-bine, ca să simtă şi ea cât de dor i-a fost de ea...

Băiatul lui recuperă şi cel de-al doilea pistol - moment în care Agata dădu drumul tocului şi căzu pur şi simplu în fund pe gresie! Şi-acum Azur se grăbea s-o culeagă pe sor-sa de pe jos şi s-o liniştească cumva... Ei erau foarte bine acum; aşa că întoarse capul şi-şi afundă faţa în părul ei. Şi oftă îngrozitor de greu... Raina şopti:

- ... Am crezut că te-am pierdut!

- Cum să mă pierzi, prostuţo? Cum să mă pierzi? Când eu sunt tot al tău? Când ai văzut că vin mereu la tine, iar tu mă goneşti iar eu mă-ntorc - cum ai putut să crezi că mă pierzi?

- Când ai venit... ultima oară... am crezut...

Paşii treceau pe lângă ei, grăbiţi să ajungă la uşă şi să iasă...

- Nu, regina mea - n-ai cum să mă pierzi. Nici când o fi să mori, n-ai să mă pierzi! Că vin după tine! Şi murim împreună!

Biata lui regină plângea rău de tot...

- Îţi jur că niciodată, pentru nimic în lume, n-o să mai las rahaturile vieţii să ne despartă!

Raina îi dădu drumul doar un pic, cât să poată să-l privească:

- Iar eu îţi jur că n-am să mai pun niciodată ceva sau pe cineva înaintea ta.

Cu asta nu era de acord - dar ăsta o să fie secretul lui...

Pluteau amândoi... Nu mai plutiseră demult, iar pe el sentimentul ăsta îl ameţea serios - se simţea clătinându-se pe picioare...

Isamu

Cioc-cioc-cioc... "Oof! De ce naiba am eu mereu dreptate?"

Deblocă uşa şi-o văzu intrând. N-avea nici un dosar în mână. Asta era destul de periculos, în condiţiile în care trecuse prin faţa camerelor colegelor ei... Tânăra se opri în faţa biroului:

- Mă ofer să duc eu recompensa.

- ... Poftim?

- Mă ofer să duc eu recompensa, mâine.

Adică ea voia să ducă recompensa...

- De ce?

- Pentru că e posibil să nu fie, totuşi, o cacealma.

- Şi dacă e o cacealma?

Biyu ridică scurt din umeri. Cu alte cuvinte, dacă era o cacealma, era o cacealma - şi gata! O privea lung...

- ... Dacă trebuie să ducă cineva recompensa, prefer s-o duc eu.

... Calculase greşit. Nu era tristă. Era extrem de tristă! Era, de fapt, în cumpănă; oscila între a boci din tot sufletul şi a-şi tăia venele. Moralul ei era undeva la subsol...

- Nu sunt de acord.

Era profund dezamăgită de răspunsul lui... Tânăra îşi drese scurt glasul:

- Pot să întreb de ce?

- Poţi; dar nu cred că o să primeşti răspuns la asemenea întrebare.

Îl privea lung, încercând din greu să priceapă cum gândeşte - cum ajunsese la concluzia că n-o lăsa să se sinucidă...

- ... De ce vrei să te duci tu?

Tânăra plecă imediat capul:

- Cred că e mai bine să duc eu recompensa.

Adică ea credea că e mai bine să moară mâine. Se gândise ea bine de tot şi trăsese concluzia că 16 mai 2020 era ziua ideală pentru moartea ei! Hm...

... Stop! Mâine era în 16?

... Smulse pachetul de ţigări de pe birou - că mâine era în 16! Mâine se împlineau 19 zile de când Fei-Yen se mutase în casa de vacanţă! Şi ioc răspuns din partea ei! Probabil că nici măcar nu catadixise să se-ntoarcă în Cannes, aşa cum promisese! Că aşa promisese - nu? Că-şi ia două săptămâni de "concediu din căsnicie"! Nu pomenise nimic despre vreo prelungire a "concediului" ăla; şi nici nu se-nvrednicise să-l anunţe că vremea era superbă, apa era numai bună de bălăceală iar mintea ei avea nevoie de încă o săptămână de relache ca să-şi termine calculele! Soţia lui pur şi simplu decisese să rămână acolo! Şi să nu dea nici un semn de viaţă! Mm...

- ... Te rog, lasă-mă să duc eu recompensa.

- Nu te las. Nu sunt de acord să mori mâine în Bourges.

Hei! Umerii ei începuseră să tresară! Fata asta plângea! Fata asta chiar îl credea salvatorul ei! Iar asta însemna că îl pusese deja la inimă! La dracu! Lăsă baltă ţigara şi se ridică - şi se grăbi s-o strângă în braţe:

- Uite ce-ţi propun. Dă-mi 24 de ore - şi îţi promit că o să obţin răspunsul ăla şi-o să iau o decizie.

Capul brunet aproba violent, printre suspine...

- ... Promiţi?

- Da.

Bun! Perfect! Se aplecă, să-i şteargă lacrimile... iar ea se întoarse cu spatele:

- Nu vreau să iei o decizie.

Poftim?

- Poftim?

- Nu vreau să iei decizia din cauza mea.

- Oricum va trebui să iau o decizie.

- Dar trebuie s-o iei la timpul ei. Nu atunci când eu...

Deci avusese dreptate - el era sursa nevoii ei de-a muri mâine!

- Trebuia să primesc răspunsul pe 11. Suntem în 15 - iar eu tocmai am descoperit că am uitat să-l cer...

Şi mai descoperise el o chestie - că făcuse ea ce făcuse şi îl convinsese să-şi dezlege limba şi să-i dea explicaţii referitoare la mariajul lui, la relaţia cu Fei-Yen, la... Făcu un pas în spate:

- Livrarea recompensei e mâine la opt seara. O să am grijă să-mi afli decizia înainte de ora şase. Iar după ce-o afli, dacă tu crezi că e mai bine să te prindă ora opt în Bourges, eşti liberă să faci cum vrei tu. E bine aşa?

- Da.

- Vrei un calmant?

Biyu nega... Şi al naibii să fie el, calculatorul ăla - că tocmai piuise! Primise un mail! Afurisit mail! Cine ce avea de scris aşa de urgent, tocmai acum? Tânăra ţâşni spre uşă:

- Noapte bună.

Nu mai apucase să-i răspundă - aşa de repede se volatilizase...

OK! Păi hai să vadă cine piuise în cel mai nepotrivit moment al secolului ăsta! Se trânti pe scaun... şi retractă gândurile răutăcioase la adresa expeditorului acelui mesaj. Ana scria că...

"Mâine, la şase dimineaţa GMT, şedinţă online."

Cu el şi cu toată lista de consilieri notată în dreptul destinatarului. La ora asta, Ana era la Alexander. Probabil că terminase de semnat, sau...

Îşi setă mobilul să-l trezească la şase jumate şi împinse tastatura. În momentele astea, canapeaua nu-l "inspira". Dat fiind faptul că pe canapeaua aia...

Zăcea pe scaun, cu capul pe palme, pe birou... Şi îl mişca încet, când în dreapta, când în stânga... Că nu-i venea să creadă că uitase complet de Fei-Yen şi de căsnicia lui... Nu notase nicăieri data de 11 mai, nu-şi setase nici măcar un nenorocit de reminder pe mobil... Şi nu înţelegea! Nu putea să înţeleagă ce se întâmpla cu el! Că mare activitate n-avea în biroul ăsta, ca să spună că se luase cu treaba şi uitase de ea! Şi nu se simţea mai altfel decât până acum - aşa că nu pricepea cum de nu mai era atent cu soţia lui! Şi nu pricepea el multe alte lucruri! De exemplu, nu pricepea de ce ea îi cerea divorţul, el realiza că devenise un bolovan legat de gâtul ei - şi totuşi nu putea să accepte să divorţeze de ea! Nu pricepea cum putea s-o chinuie pe femeia aia pe care-o iubea! Nu putea să spună de ce susţinea sus şi tare că o iubeşte, dar o chinuia cu prezenţa lui, cu mama purtătoare, cu "te-mpuşc dacă mai aud de divorţ"...

Era bulversat complet. Îşi iubea soţia - dar cedase rugăminţilor tinerei cu suflet de copil. Făcea orice ca să-şi salveze căsnicia - în timp ce îşi impunea să fie de gheaţă cu tânăra cu ochi albaştri şi sfârşea prin a capitula şi a-i face pe plac. Viaţa lui privată era un talmeş-balmeş de sare cu zahăr, amestecate bine în miere şi untură. Trebuia să facă ceva - şi zău că nu ştia ce să facă, de unde să înceapă şi încotro să se-ndrepte! Nu putea concepe viaţa fără soţia lui; dar îi îndeplinea lui Biyu toate dorinţele. Era...

Avea nevoie de răspunsul ăla. Urgent. Ridică capul, întinse mâinile... Mail nou. Către Ana.

"Te rog, fă cumva să vii mâine la Cannes."

Send.

Soţia lui nu-i dădea răspunsuri. Şi trecuseră 18 zile deja. Aşa că el o să se ducă mâine să-şi răspundă la întrebări! Că nu putea să aibă pretenţia ca el să stea în fund pe scaun, încuiat în birou, iar răspunsurile să vină la el! Nu după atâţia ani petrecuţi departe de ea! Ei bine, tocmai anii ăştia or să-l ajute mâine să afle adevărul. Şi să ia o decizie.

16 mai 2020 - sâmbătă

Ana-Maria

Consilierii apăruseră toţi pe ecran. Şi erau toţi atenţi la ea. Rebeca şi Diamant primiseră instrucţiunile ei, aşa că "figurau" în imagini separate, în camere diferite... Bun! Porni propriul sonor şi le făcu cu mâna:

- Bună dimineaţa, insomniacilor...

Îi răspundeau, râzând. Nici unul nu părea grăbit să-i amintească de faptul că, dacă nu i-ar fi convocat ea la şase dimineaţa ora Londrei, ar fi sforăit pe rupte...

- V-am trezit cu noaptea-n cap ca să vă anunţ că lucrurile se precipită un pic. Ieri, Rebeca a primit o nouă scrisoare de răscumpărare. Solicitările din ea nu sunt importante; important este faptul că, de data asta, eu le voi transmite celor care au răpit-o pe Trésor un mesaj. Evenimentul în sine nu prezintă importanţă pentru voi, dar necesită anumite ajustări ale programului meu. Eu mă duc azi la Cannes. Voi petrece acolo următoarele 48 de ore. Luni dimineaţă vizitez România - că bietul Diamant mai are un pic şi nu se mai vede de-atâta hârtie adunată-n jurul lui...

Diamant aproba, ceilalţi râdeau...

- Luni seara trec pe la Alexander. Marţi plec de la el şi, seara, ajung la Angel. Maestre, tu nu te superi că te amân - aşa-i?

- N-aş putea să mă supăr pe aşa şefă; nu?

- Serios vorbind; e OK aşa?

- Sigur, şefa! La mine, lucrurile "nu ard"; le controlez bine, aşa că se întâmplă după cum le comand eu.

- Bine. Dacă găseşti totuşi ceva extrem de arzător, pune-l par avion, în cutia de documente. Miercuri o vizitez pe Lucia. Iar seara aterizez la Volgograd. Şi vă dau vouă toată ziua de joi...

- Abia aşteptăm să te avem aici, în birou, la o discuţie extrem de importantă...

Daa, Gabriel era "purtătorul de cuvânt"...

- Iar vineri dimineaţa îmi vizitez regele, iar seara îl vizitez pe Luka. Maestre, am o surpriză pentru tine.

Luka aproba - fără să bănuiască măcar ce "belea" mare dansatoare îi aducea ea...

- Sâmbătă, mă întorc în Franţa, la Aleodor şi Rebeca. E OK aşa, din punctul vostru de vedere?

Acum era rândul lor să spună că e OK. Nici unul dintre ei nu-şi permitea să-i ciufulească programul...

- Bun. Va fi din scurt, aşa că mă aştept să ungeţi rotiţele şi să le faceţi să se-nvârtă perfect. Discutaţi cu Piao - el e responsabil cu mutarea mea din dreapta-n stânga...

Piao era lângă ea; privea către cameră cu maximum de speranţă şi încredere...

- Vă ascult.

Adică se făcea că-i ascultă cu maximă atenţie. Şedinţa era înregistrată. O s-o revadă. Momentan, le privea reacţiile. Le spusese despre recompensă, dar nu le dăduse detalii. Era curioasă ce reacţii aveau consilierii ei...

Piao o lovi uşor cu piciorul pe sub masă. Asculta... Lucia îi explica chiar acum că unul dintre partenerii ei o întrebase de Trésor. Individul voise să ştie dacă regina avea nevoie de sprijinul mafiei italiene, pentru găsirea micuţei. Insul avea conexiuni în estul Europei. Deci şi mafia italiană "simţea" că micuţa e în est... Şi-acum întreba ce să facă ea, dacă o căuta iar individul.

- Nu faci nimic. Dacă readuce vorba despre asta, îi spui că ai discutat cu mine - iar eu îi mulţumesc pentru atenţia pe care ne-o acordă şi pentru că se oferă să ne ajute. Dar, momentan, nu dorim să acţionăm prin terţe persoane. Îi explici ceva legat de poliţie şi Interpol - şi riscul ca el şi oamenii lui să intre în vizorul autorităţilor. Nu dorim asta, nu?

- Categoric, nu dorim ca partenerii să aibă de suferit...

- Bun. Şi-l asiguri că, atunci când vom avea nevoie de ajutorul lui, o să-l contactez personal. Nu - o să-l vizitez personal...

Îi făcu cu ochiul - iar ea începu să râdă:

- Cred că o să-i placă ideea...

- Eu ştiu că o să-i placă ideea. Să nu-i spui cam care sunt şansele de-a mă avea parteneră de lunch informal...

Lucia nega, amuzată de mica lor bârfă... Ea privea pătratul din Rusia şi vedea mimica lui Gabriel - şi-i "descifra" gândul care socotea că regina se folosea "la greu" de şarmul personal...

La un moment dat, omul ăla o să socotească că regina se folosea un pic cam mult de şarmul personal. Şi-o să-şi amintească că regele zăcea în spital, stors de vlagă. În clipa aia, o să fie tentat să atace. La ea. Chiar dacă riscul era uriaş. O relaţie între consilierul "cel rău" şi nevasta şefului le-ar fi inundat viaţa cu adrenalină! Şi cu scântei! Şi-o putea determina pe regină să-şi folosească şarmul şi să-l convingă pe rege să se mute-n Rusia... Sau măcar să viziteze mai des ţara aia! În plus, Gabriel crescuse mult, din punct de vedere financiar. Şi al influenţei. De când Ştefan ajunsese la spital, numai Gabriel ştia cât crescuse el, de fapt! Pe hârtie, oficial, crescuse! Deci crescuse şi neoficial! Aşa că despărţirea reginei de rege ar fi fost o mişcare care i-ar fi folosit omului ăla. Ar fi putut să atace regele - şi să-i smulgă Rusia. Partea lui din afacerea rusească. Gabriel putea fi tentat să pună mâna pe tot deodată - plus regina...

Nu era genul de om care se amoreza de-o pereche de lentile colorate. Şi nici de-o nuanţă anume de tanga. Era mult prea ocupat, ca să aibă timp de aşa ceva! În plus, îl avea pe Pavel - băieţelul "înfiat" de la femeia care murise. Şi avea vreo şase batalioane de doritoare - din care jumătate erau minore, aşa că aveau musculatura mult mai "prezentabilă" decât a ei. În concluzie...

În concluzie, o să fie ce-o să fie. O să-i blocheze instantaneu toate atacurile, mari şi mici. N-avea nevoie de complicaţii sentimentale. N-avea nevoie nici de zvonurile care vor începe să circule către spitalul din Bourges. Aşa că încerca să fie cât de cât atentă la ecran, fără să fie atentă...

Şedinţa se terminase. Zâmbi:

- OK, oameni buni! Haideţi - înapoi la nani. Paa...

Râdeau şi-i făceau şi ei cu mâna. Nu se mai duceau ei la nani, chiar dacă şefa le dăduse voie să lenevească azi...

Cât era ceasul? Şapte şi-un sfert. La zece fix ateriza la Cannes. Se grăbi să se ridice - ca să aterizeze la Cannes, trebuia să decoleze mai întâi. Şi era în întârziere.

Diamant

Închise ecranul laptopului şi se grăbi să se ridice. Ţâşni spre uşă, ieşi din dormitor, luă curba la dreapta, deschise larg uşa camerei Agatei...

Nu plângea. Nu era tristă. Zâmbea. Raina lui închisese şi ea laptopul - şi îl aşteptase. Reamintirea faptului că în seara asta era livrarea recompensei n-o afectase! Porni spre ea, atent să-i surprindă schimbările mimicii...

Gata! Şefa le spusese să se ducă înapoi la nani! Aşa că o ridică pe braţe şi porni spre dormitor. O s-o culce imediat! Da' chiar imediat! O s-o întoarcă cu spatele la el - şi-or să adoarmă şi-or să se odihnească!

O aşeză pe pat şi-şi scoase puloverul. Şi ea îşi scotea puloverul. Reveniseră la pijama. Bun! Ţup în pat lângă ea! O răsucea, îi aranja perna, pătura... O pregătea pentru un somn odihnitor! Ea nu protesta...

Se lipi de ea şi închise ochii. Gata. Acum făceau nani.

De aseară, de când Azur luase pistoalele, pluteau. Nu prea mai aveau multe de spus. Se înţelegeau din priviri. Din priviri stabiliseră meniul, din priviri îşi spuseseră că ora două ar fi momentul ideal pentru un pui de somn... Nu mai vorbeau. Spuseseră mult prea multe lucruri prin cuvinte. Redeveniseră ei doi - aşa ca Ana şi Ştefan. Pluteau

amândoi...

Şi mirosea atât de bine... Deşi ea era cu spatele la el, pusese capul pe mână; iar mâna ei stătea pe pernă şi strângea mâna lui de pe pernă... Şi îşi mângâiau amândoi mâinile cu degetele... Şi nu, n-or să facă nani... Nici o şansă... Şi ea ştia că n-aveau şanse să se odihnească - şi chicotea...

Isamu

Gata - Ana trecuse de poartă. Trase glasvandul şi... Şi decise să iasă în curte. Era o dimineaţă frumoasă. Soarele ardea cu putere. Era o zi superbă. O zi plină de energie, care-şi transmitea energia şi asupra oamenilor - şi îi ajuta să acţioneze, să-şi ducă planurile la îndeplinire, să...

Blindata opri în dreptul lui. Decise să se lase purtat de energia asta transmisă de vremea minunată de afară; aşa că traversă aleea şi-i deschise personal uşa. Ana râdea:

- Neaţa!

- Neaţa!

Primi laptopul - şi-l pasă mai departe lui Claude. Şi-i oferi el mâna. Ana coborî:

- De mult nu m-ai mai întâmpinat aşa...

Da, ştia. Dar aşa simţea el azi! Aşa că îi sărută mâna şi şi-o puse pe braţ. O ducea el înăuntru. Îi plăcea să facă asta. Îi plăcea s-o vadă emanând... aşa cum emana acum. Regina, atunci când era fericită, emana ceva... Nu ştia cum să numească acel farmec special al femeii de lângă el. Aşa că nu-l numea - şi gata! O conducea la scări; Claude îi urma, pentru că el nu-i luase laptopul...

- Ce părere ai despre şedinţa de dimineaţă?

- Ai fost foarte convingătoare. Foarte stăpână pe tine - şi pe situaţie. Le-ai spus programul tău în aşa fel încât să-l accepte ca atare şi să nu se supere. Iar chestia aia cu "par avion" a

- Lasă aia! Ce crezi despre chestia cu mesajul?

- Cred cu tărie că partea cu mesajul le-a suscitat curiozitatea. Şi cred că Cheng nu poate fi chiar atât de cretin încât să nu ţină podul ăla sub observaţie! Aşa că, dacă Părintele respectă ordinele şi nu suflă o vorbă apropo de mesaj, chiar avem şanse să prindem un fir diseară.

- Cheng ce-a spus?

- Că Trésor e în Germania, la graniţa cu Polonia. Că e în ceea ce el numeşte "formaţia standard" - şi ştii deja ce înseamnă asta. Şi că nu par hotărâţi s-o ducă azi la conac. Şi probabil nici mâine.

- Iar balaurul?

- Am studiat şedinţa pe îndelete. Balaurul se aştepta să nu reacţionezi la recompensă. Dar ideea cu mesajul i-a luat un pic pe nepregătite. La un moment dat, atunci când vorbeau ceilalţi, am surprins o urmă de nerăbdare în gesturile lui Gabriel.

Ana aproba încet...

- Aranjamentul pe care l-ai făcut, faptul că tu stai azi şi mâine aici iar laptopul Rebecăi transmite azi dispoziţii din Aurari este un mesaj extrem de limpede pentru ei. Viaţa voastră, a membrilor familiei Ionescu, merge înainte. Nedisturbată de ei. Iar mesajul de pe pod va întări mesajul aranjamentului. Viaţa voastră merge înainte. Dar ceea ce au făcut ei va fi plătit cu onoare şi dreptate, dacă nu îndreaptă lucrurile în 24 de ore. E un mesaj puternic... mai ales pentru cei care-l cunosc personal pe Ştefan.

Ana se opri la baza scării:

- Mă bucur că am reuşit să transmit mesajul corect. Într-adevăr - balaurul bicefal o să înceapă să se gândească de două ori înainte să sufle flăcări. Copiii ce fac?

- Dorm. Philippe a exersat la pian până pe la doişpe jumate, că nu-i reuşea nu ştiu ce chestie la simfonia pe care-o învaţă. La unşpe jumate, Léon şi-a amintit că nu şi-a făcut exerciţiile şi-a urcat la mansardă. Şi probabil că n-a reuşit să ajungă în pat înainte de ora unu. Iar Florentina a ţopăit non-stop până la zece. Paşi iuţi - semn că se antrenează intensiv...

- Perfect. Las' că am eu ac de programul lor azi! Tu eşti liber weekendul ăsta - nu?

Regina îi înţelesese perfect mesajul; aşa că aprobă.

- OK. Profit de faptul că ieduţii dorm iar Piao are liber până la prânz şi mă duc să mă pun un pic pe picioare.

Aprobă din nou. De data asta îşi lua laptopul... Se grăbi să iasă - că făcea ceva drum până în Montbeliard! Chiar dacă mare parte din el îl parcurgea pe calea aerului.

Ana-Maria

Stătea la masa din living şi îşi aştepta copiii. Şi se uita peste mesaje. Până acum, toate semnalele erau pozitive. În sensul că nu erau. Aleodor păzea conacul - şi-avea o mulţime de lucruri de rezolvat, mai ales de-alea cu insigne, aşa că nici nu-şi vedea capul de treabă! Diamant şi Rebeca nu erau online. Normal - probabil că erau în pat! Aflase de la nea Dumitru că Azur şi Agata asistaseră la împăcarea dintre ei doi. Aflase despre pistoale, despre ruperea scrisorii... O uimise ceea ce aflase. Diamant încercase de două ori să-şi zboare creierii? Uau! Ea nu sesizase nici măcar un singur gând de-ăsta trecând prin capul lui! Şi fuseseră două, nu unul! Chestia asta o îngrijora serios... Dar bine că se rezolvase - nu? Bine că se împăcaseră! Chiar dacă zicea cumnata ei că dădea copilul la spate şi nu-i mai păsa de el - las' că ştia ea mai bine cum era chestia asta! Numai să apară Trésor - şi-şi reveneau amândoi! Că nici el nu renunţase la fata lui! Chiar dacă "o să-l cheme Ştefan, ca pe unchi-su"...

Balaurul nu emisese nici un mesaj. Nici măcar o întrebare. De dimineaţă, Andrei postase o ştire economică. Aşa făcea el, uneori - îşi transmitea intenţiile de afaceri prin postări pe FB. Metoda lui avea succes. După fiecare postare de-asta, în maximum o săptămână, acţionarul majoritar îl suna şi-i propunea cea mai bănoasă afacere posibilă. Probabil că avea el un şpil, ceva...

Aha! Auzea o uşă, la etaj! Oare care dintre ei era? Aştepta, asculta...

- Neaţa, mami.

- Neaţa, prinţesă dansatoare!

Primi un pupic pe obraz - iar Florentina se aşeză lângă ea:

- Dacă m-a pârât, înseamnă că am tropăit prea tare...

- Nu te-a pârât. Mi-a spus doar că ţi-ai luat misiunea în serios. Şi exersezi mult, pentru ca lucrurile să meargă foarte bine.

- Păi aşa şi trebuie - nu? Trebuie să reuşim! *No pain, no gain* - după cum spun vorbitorii de engleză...

- Cu toate astea, nu uita că e o misiune temporară. Spre deosebire de liceu, care e practic fabrica de cărămizi a viitorului tău.

Ochii negri clipiră scurt - iar Florentina miorlăi în romanes:

- Vaai, ce frumos ştii tu să zici...

- Fă, nu mai face mişto de maică-ta!

- Da' nu fac mişto! Zic şi eu că chestia aia cu fabrica de cărămizi e bestială!

Da, bine, ştia că la linguşenie n-o întrecea nimeni... Fata ei reveni la limba română:

- Stai liniştită, că liceul merge foarte bine.

- OK. După cum spune Luka, vineri avem party la sârbi.

- Aha! Păi, să schimb melodiile, nu?

- Nu neapărat. Partea din buric o ştii. Partea rusească o ştii. Iar sârbii nu sunt foarte stricţi când vine vorba de muzica lor. Poţi s-o dansezi oricum - nu stilul contează...

Florentina aproba aşa, în dorul lelii - semn că schimba muzica azi... Păi, hai s-o liniştească:

- Mi-a trimis lista invitaţilor. Sunt câteva nume sonore. Sunt şi câţiva ruşi cu afaceri importante. Unul dintre ei o să vină special ca să vorbească cu mine.

- Păi tu nu vorbeşti cu ruşii în Rusia?

- În general, da - vorbesc cu ei "pe teritoriul lor". Dar, atunci când sunt foarte grăbiţi, munţii se urcă-n avioane şi se deplasează ei la Mahomed.

Râdeau amândouă...

- O să studiem împreună lista invitaţilor. Din punctul tău de vedere, fireşte.

- Mămico, eu voiam să te rog... Să nu mai zici de şablon de faţă cu Isamu. Că mi-e ruşine...

- Bine. Atunci o să-ţi fac cu ochiul în punctele importante...

- Haai, maamii...

- Lasă, că nu se supără. După ce l-ai bănuit de "matrimonială neautorizată" apropo de Liwei, şi-a dat şi el seama că eşti stresată rău!

Fata ei nu ştia că ea ştia... Ei, hai!

- El mi-a spus. Te-a simţit stresată şi s-a temut ca nu cumva vizitele băiatului lui să te destabilizeze. Adevărul este că Isamu trece printr-o perioadă mai... dificilă.

- De ce?

- Fiindcă Liwei s-a mutat practic la Nisa, iar Fei-Yen a descoperit că e singură. Aşa că mariajul lui trece printr-o criză destul de serioasă.

Florentina "mesteca" informaţia...

- Eu trebuia să fiu acum în Portugalia, la Angel. Dar Isamu m-a rugat să vin la Cannes. Am venit. El e liber până mâine seară...

- Adevărul e că el locuieşte practic cu noi. Normal că s-a supărat biata femeie!

Aprobă şi puse degetul peste buze - problemele lui Isamu erau secret, nu se comentau...

- Stai liniştită. Şi zici că vineri mergem să dansăm...

- Da. Probabil că tu şi Biyu o să veniţi de la Cannes - şi ne întâlnim acolo.

- Păi tu unde te duci?

- Eu o să am o săptămână infernală. Luni sunt în Aurari, la Diamant; luni seara zbor la Alexander, în Germania. Marţi plec de la el, fac o escală extrem de importantă la un partener de afaceri iar seara ajung totuşi la Angel, în Portugalia. Miercuri plec de la el şi trec pe la Lucia. Iar miercuri seară aterizez în Volgograd. Stau acolo joi, iar vineri pe la prânz decolez spre Serbia.

- Şi n-o să aţipeşti la petrecere? După atâta alergătură...

- Mizez pe cafeaua tare şi băşii în exces...

Râdeau... Uşa de la etaj se deschidea... Ia uite - că nu-i auzise! Léon fusese în vizită la Philippe! Adică ieşiseră împreună! Zău că nu-i auzise! Dacă Léon se strecurase în camera mezinului, putea spune că marele prinţ moştenise pasul tiptil al tăticului lui...

- Neaţa, mami!

- Neaţa!

- Neaţa, mami.

Hait! - că Philippe nu-i mai spunea "Ana"! Se grăbi să-l pupe şi pe el:

- Neaţa, prinţule. Gata cu odihna?

- Gata! Suntem pregătiţi să punem osul la muncă!

Serios? Aveau de muncit? Sâmbătă? Léon îşi aranjă şervetul în poală:

- Eu am de învăţat o grămadă pentru testul la istorie. Iar Philippe trebuie să-şi exerseze simfonia - că dl Blier a cam strâmbat din nas, la ultima vizită aici.

Serios? Micul prinţ "dădea rateuri" tocmai la pian? Ochii verzi o priviră drept, serioşi:

- Da. M-am concentrat pe melodiile lui Jiao şi am neglijat tema dlui Blier.

- Să nu mai faci. Ştiu că melodiile pe care ţi le scrie Jiao sunt mai tentante; dar adevărata şcoală de muzică dl Blier o face.

- Da, ştiu. Dar a fost foarte important să învăţ repede câteva melodii. Aşa că...

Avusese el nişte melodii "urgente"... Zâmbi:

- Aşa că sunt sigură că o să recuperezi repede.

Da. Şi el era sigur de asta.

- Iar tu, prinţeso?

- Eu am o grămadă de studiat la fizică. Şi la limbile străine.

La fizică? Şi la limbile străine? I se făcu concludent cu ochiul... Oof, Doamne! Îi venea să râdă! Ridică privirea spre uşa bucătăriei:

- Haideţi să chemăm micul dejun.

Da - le plăcea să cheme micul dejun. Miorlăiau "clinc-clinc" pe diverse tonuri, spre deliciul Isabellei - care intra, râzând, cu măsuţa plină...

Păi, dacă copiii ei erau foarte ocupaţi, la fel de ocupată o să fie şi ea. Nu putea sta cu Florentina atunci când îşi făcea "lecţiile" - deşi nu i-ar fi stricat să înveţe şi ea câteva cuvinte în ruseşte. Cu Léon nu putea sta, că nu prea ştia cum să-l ajute ea la istorie. Aşa că o să-şi ia laptopul în camera lui Philippe. Şi o să asculte multă-multă muzică clasică de calitate. O să citească versuri...

Isamu

Maşina opri în faţa porţii. Şoferul se întoarse spre el:

- Vă aştept?

- ... Aşteaptă-mă cinci minute. Dacă n-am ieşit până la... şi-un sfert, poţi să pleci.

Coborî şi se grăbi spre poartă. Vedea maşina lui Fei-Yen în curte. Pe trotuar erau parcate alte patru maşini, marea lor majoritate comune. Dintre ele, una singură avea număr de înmatriculare de Paris. Restul erau "locale". Deci, avea o şansă din patru... Sau mai bine să spună că avea trei şanse din patru s-o găsească socializând cu grădinarul?

De ce era aşa sarcastic? Poate pentru că "zburase cu folos"? Adică folosise orele alea ca să-l investigheze pe mr. Victor Fabre? Pentru că avea un presentiment nenorocit apropo de psihologul ăla şi de nevoia soţiei lui de a-şi limpezi creierii "a la long"?

Apăsă clanţa şi intră în curte. Evident, poarta era descuiată. Aşa şi trebuia să fie, de vreme ce paza soţiei lui era discretă iar băieţii ăia nu erau specialişti în escaladat gardul înalt. Aveau nevoie de o cale de acces facil. Poarta rămânea deci descuiată zi şi noapte...

De dimineaţă, după şedinţă, îşi planificase mental "vizita". Şi-şi amintise de pază. Cei patru tineri care aveau grijă de Fei-Yen erau angajaţii firmei de bodyguarzi a lui Fang. Aşa că trebuise să-l anunţe pe Cheng că îi face o vizită-surpriză soţiei lui. Consilierul lui Fang dăduse dovadă de amabilitate excesivă; îi garantase discreţia şi "surpriza" vizitei şi-i oferise transportul dus-întors. Îi acceptase oferta. Fusese atât de completă, încât i se păruse mai mult o invitaţie, decât o dovadă de amabilitate sau sprijin! Zburase deci cum îi spusese el; la aeroport îl aşteptase o maşină...

Probabil că tinerii care supravegheau vila îl priveau chiar acum prin lentilele alea bune, profesionale, şi chicoteau... Dat fiind faptul că ei ştiau care dintre automobilişti intrase azi la soţia lui, dar primiseră ordin să fie discreţi...

Se simţea ca un bou cu coarne uriaşe... Că el trăgea ca prostul şi făcea bani, iar ea îi punea coarne...

Scoase cheia, descuie şi intră. Şi trase pistolul de la curea - că se aştepta la orice, în momentele astea.

Uşa micului holişor era închisă. Fei-Yen obişnuia s-o lase deschisă, tocmai ca să audă uşa de la intrare. Deşi, atunci când ea îi explicase logica lăsării uşii ăleia deschise, chiar n-avusese cine să umble la uşa de la intrare! Era... ciudat...

Auzea vocea ei. Spunea ceva. Părea veselă... Tresări - auzea acum vocea unui bărbat... Voce groasă, plăcută, de bărbat nefumător... Ea râdea... Acum ea spunea ceva... Apăsă clanţa şi împinse uşa. Şi nu păşi în living.

Soţia lui era pe canapea. Şi nu era singură.

Pe deasupra capului ei, o pereche de ochi mari îl priveau lung...

Capul brunet se întoarse scurt. Iar Fei-Yen scăpă un ţipăt şi sări în picioare - şi, cu o mobilitate şi-un simţ al spaţiului uimitoare, păşi cu spatele, printre obiectele de mobilier, până la micul minibar...

... În ultimii 40 de ani, nu mai trăise asemenea moment stupid...

Fei-Yen îşi acoperi gura cu degetele. Era... speriată. Era de-a dreptul panicată...

Bărbatul de pe canapea se ridică:

- Dle Chèn, permiteţi-mi să mă prezint. Numele meu este Victor Fabre. Sunt psiholog. Dna Chèn m-a contactat, în urmă cu două luni...

Ridicase degetul la el - aşa că-l amuţise... I se adresă soţiei lui, în chineză:

- Mi-ai rămas datoare cu un răspuns. Cu totalul tău. Îl aşteptam pe 11; dar nu m-ai sunat...

Soţia lui nega grăbită cu capul...

- Nu-i nimic. Acum mă ai aici. Ascult.

Mâinile ei începură să tremure uşor:

- ... Nu e ceea ce pare.

- Nu te-am întrebat ce e. Ţi-am cerut răspunsul.

- L-am sunat pe Victor pentru că simţeam

- Nu mă interesează de ce l-ai sunat. Şi nici de ce nu mi-ai spus că o să-l chemi să-ţi facă şedinţe la domiciliu. În schimb, aş vrea să ştiu de ce m-ai făcut să par un dobitoc încornorat fără pic de ruşine.

- Dar nu

- Un bărbat îţi face vizite la domiciliu pe sub nasul pazei. De ce n-am ştiut şi eu asta? Şi de ce n-am aflat-o de la tine?

Palmele se coborâră încet... Soţia lui şopti:

- ... Poate că am vrut să văd cât îţi mai pasă de mine. Poate că am vrut să ştiu dacă te mai interesează ce fac, unde mă duc... cine mă vizitează...

- Nu m-a interesat niciodată unde te duci şi cu cine. Am avut încredere în tine.

- Victor este psihologul meu - şi-atât.

- Nu mă interesează cine e şi ce-ţi face. Dacă e într-adevăr psiholog, sper că ţi-ai cenzurat povestirea. Că Fang e discret şi foarte ferm în ceea ce priveşte regula discreţiei.

Fei-Yen se întoarse spre bărbatul de lângă canapea:

- Nu crede că eşti psihologul meu!

Individul prinse imediat viaţă - scoase o carte de vizită şi se repezi la el:

- Doamne!

Venea, grăbit, să-i dea cartea de vizită... Reveni spre ea - şi reveni la limba chineză:

- Iar răspunsul tău este...

Ea nu răspundea; în schimb, individul îi tot întindea cartea de vizită. Şi-i rânjea amabil, ca unui copilaş prostuţ... Ridică mâna dreaptă - şi-l luă în cătarea pistolului:

- Victor Fabre, 50 de ani, psiholog şi psihiatru. Absolvent de Harvard. Burlac convins. 42 de lucrări ştiinţifice, 5 best-seller-uri în materie, domiciliat în Paris dar mutat pe Coasta de Azur în urmă cu zece ani. Listă impresionantă de pacienţi cu nume sonore. Secretara spune că sunteţi în concediu, dle Victor Fabre...

"Şi nu eşti chiar aşa bun psiholog - ai venit să-mi dai cartea de vizită, deşi m-ai văzut cu pistolul în mână şi ştii că nevastă-mea e măritată cu un mafiot." Cretinul ăsta încercase să-l trombonească pe faţă, aşa...

Îi făcu semn, cu pistolul, s-o pornească înapoi - că n-avea nevoie de cartea lui de vizită. Şi cum el se conforma cu viteză, lăsă mâna jos... şi reveni spre soţia lui:

- După cum vezi, ştiu ce faci. Şi cu cine. Ştiu şi cine te vizitează. Ştiu şi pe cine altcineva vizitează - şi-mi dau seama că tu eşti o pradă facilă pentru ei...

Fei-Yen făcu un pas spre el:

- Iubitule, eu

Ridică mâna şi-o ţinti pe ea:

- Tu nu mi-ai lăsat decât două soluţii.

O oprise, evident... Individul se băgă din nou în seamă:

- Dle Chèn, vă rog - haideţi să ne calmăm, să discutăm omeneşte...

N-avea ce vorbi cu ăla - n-avea nevoie de psiholog. Mârâi printre dinţi:

- Răspunsul. Acum.

Rândunica lui oftă greu... şi începu să suspine:

- Eu nu pot... să trăiesc aşa!... Vii val-vârtej... cu pistolul ăla... şi îmi ceri să uit... că pleci cu săptămânile... Nu pot! Nu mai am 18 ani! Nu mai sunt cea de demult! M-am schimbat! Viaţa m-a schimbat!

"Oo, da! Te-a schimbat - nimic de zis! Te-a făcut aşa o femeie indezirabilă..."

- Dacă tu crezi... că asta e soluţia...

Dacă el credea... că a o omorî pe ea era o soluţie...

Care era, totuşi, răspunsul femeii ăsteia?

"Eu nu pot să trăiesc aşa"... "Nu mai sunt cea de demult"... "Viaţa m-a schimbat"...

Fei-Yen Chèn nu se schimbase. Era aceeaşi femeie pe care-o ştia el, din poze. Dar rândunica lui nu mai sălăşluia în femeia din faţa lui.

Se răsuci pe-un călcâi - şi împuşcă femeia în care sălăşluise, atâta timp, rândunica lui. Poc!

Fei-Yen ţipase şi-şi acoperise capul cu mâinile. Vajnicul salvator de minţi şi suflete se ghemuise lângă canapea. Era linişte...

Ia - nimerise acolo unde voise el să nimerească?... Da. Portretul lor de familie era corect acum. Rândunica lui nu mai sălăşluia în femeia din poză; aşa că femeia din poză avea acum o gaură în frunte. Se răsuci şi apăsă clanţa:

- Îţi explică dl psiholog ce înseamnă asta.

Ieşi, închise uşa şi porni spre poartă. Deşi stătuse, probabil, mai mult de cinci minute, maşina îl aşteptase. Semn că Cheng ştia totul şi dăduse dispoziţiile de rigoare... Semn că băieţii de la pază ştiau totul... Şi se uitau la el ca la un bou încornorat...

Urcă pe bancheta din spate şi trase portiera:

- La aeroport.

Tânărul nu comenta - accelera serios, grăbit să scape odată de boul încornorat care tocmai descoperise dimensiunea gigantică a propriilor coarne...

Rândunica lui murise... încet, în timp... Mai conta, oare, cine-o omorâse? Mai conta dacă o omorâse mr. Fabre, sau Jinjing? Sincer, chestia asta intra la capitolul "fapt divers". Chestia asta era cancan. Îşi primise răspunsul. Fei-Yen nu mai putea trăi cu el. Îşi găsise un bărbat care putea să fie foarte prezent pentru ea. Un bărbat matur, nu la fel de atletic ca el, nu la fel de "interesant", nu la fel de "productiv material"... Un bărbat prezent, însă. Dl doctor îşi luase concediu ca să stea cu ea aici! Uite că uitase să întrebe - de când era dl doctor în concediu? Probabil că Fei-Yen dormise doar o noapte singură...

Deci, acum urmau divorţul, partajul...

Îşi acoperi încet faţa cu palmele - nu prea ştia ce să facă... Dat fiind că rândunica din Fei-Yen murise, dar el încă-şi mai iubea rândunica... Şi se simţea, totuşi, vinovat pentru lunga absenţă de lângă ea... Mama băiatului lui... Femeia care-l aşteptase întotdeauna acasă...

Buzunarul începu să vibreze... După melodie, era telefonul roşu. Iar lui parcă-i era frică să afle cine-l căuta - ea sau Cheng... Scoase totuşi aparatul din buzunar. Şi bufni într-un râs isteric. Pe ecran scria "Liwei"! OK!

- Da.

- Salut.

- Salut.

- Ce s-a întâmplat?

- Nu s-a întâmplat nimic.

- M-a sunat mama adineauri. Plângea în hohote - n-am prea înţeles ce mi-a zis. Doar ceva despre împuşcat.

- Şi te-ai gândit că am împuşcat-o pe maică-ta?

O secundă de tăcere uimită...

- ... Nu. M-am gândit că te-ai dus la casa de vacanţă şi i-ai amintit despre cum nu accepţi ideea divorţului.

- Sun-o şi spune-i următorul lucru. Ea nu va divorţa niciodată de mine. Nu atâta timp cât e vulnerabilă în faţa lipitorilor care mişună prin preajma ei. Fei-Yen va rămâne soţia mea. Va folosi absolut tot ceea ce e al meu - case, maşini, conturi, pază, totul. Dar nu va avea nimic pe numele ei. Tocmai ca să nu fie victima lipitorilor.

- Tată,

- Fiule, mama ta se întreţine acum cu un psiholog. Unul al dracului de bun, care are pe listă jumătate din somităţile din Cannes. Şi pe care le-a lăsat cu ochii-n soare şi tratamentu'-n aer, ca să se mute cu

ea la casa de vacanţă. Mama ta este acum în pericol. Lipitoarea a prins-o deja. Ei bine, n-am să-i permit lipitorii s-o distrugă. Mama ta va avea tot ce vrea ea - mai puţin dreptul de-a se lăsa în voia lipitorii. Am fost limpede, da?

Tăcere...

- Am fost limpede?

- Da, tată.

- N-o să-i permit să divorţeze. Nu vreau să aud vreodată că s-a recăsătorit şi-apoi s-a sinucis. O iubesc prea mult, ca să permit să se întâmple asta.

- Am înţeles, tată. Vorbesc eu cu ea; da?

- Eu nu mai am ce să vorbesc cu ea.

- Te înţeleg...

Îl înţelegea, pe dracu! Apăsă butonul roşu...

Nu. N-o s-o lase să se distrugă. N-o s-o dezlege de el. Dacă spilcuitul ăla puriu avea oareşce sentimente pentru ea, şi le manifesta şi aşa - necăsătorit cu ea. Dacă nu...

În cinci minute, o să fie din nou în aer. Cu siguranţă, elicopterul îl aşteptase. Cheng ştiuse...

Diamant

Era linişte. O linişte perfectă. Vorbeau "din priviri"... Vorbeau aşa de vreo două ore deja...

Se iubiseră. Şi-apoi adormiseră. Şi-apoi se treziseră. Şi iar se iubiseră. Ca nebunii! Şi-apoi nu mai adormiseră; el se apucase să-şi declame iubirea; ea îi vorbise mult despre iubirea ei... Probabil că copiii lui stăteau ca pe ghimpi - că din casa tatălui lor nu răzbătuse nici măcar o şoaptă... Hei!

Raina îl strânse scurt în braţe! Deci şi ea auzise... uşa de la intrare... Asculta, atent... Azur spunea ceva despre masă şi miros... Fata lui pusese o întrebare - dar vorbise mai încet şi-avea o voce mai melodioasă, aşa că nu-i înţelese cuvintele... Brusc, Azur ridică tonul vocii:

- Cei doi maeştri bucătari v-au adus rodul muncii lor de-o dimineaţă-ntreagă! Veniţi jos să le daţi note?

Raina bufni în râs:

- I-auzi! Pe pariu că el a dat dispoziţii, din uşa bucătăriei?

- Nici nu se cădea să felieze el salamu'!

- Iar ei îi prinde bine antrenamentul, nu?

- Da. Că individul care oftează după ea e "de şcoală veche".

Soţia lui îi dădu drumul:

- Apropo de chestia asta... Cine e fericitul îndrăgostit de aşa giuvaer de fată?

- Îl mai ştii tu pe Nicuşor Racovici, aurarul de la care ai luat inelul meu?

- Bineînţeles!

- Îţi aminteşti că Nicuşor avea un băiat şi-o fată?

- Băiatul lui Nicuşor?

Aprobă şi se ridică - şi o ridică şi pe ea:

- Da. Fata i-a murit la cutremur. De-atunci, băiatu' ăla e ţinut pe-o tipsie de platină...

Capul roşcovan aproba încet...

- Din fericire, fata mea e mult mai deşteaptă decât taică-su. Şi nu se mărită la paişpe ani. Aşa că eu zic să ne îmbrăcăm şi să ne ducem să le dăm note!

- Hai să ne jucăm de-a MasterChef!

- Hai!

Şi-acum se îmbrăcau "la băţul de chibrit". Că, după atâta dragoste, li se făcuse o foame apocaliptică!

Isamu

Descuie uşa vilei şi intră. Şi constată aerul închis, cu iz de mâncare împuţită...

Păi, ea plecase ultima - nu? Ea lăsase mâncarea în frigider - sau unde-o lăsase! Ea să cureţe atunci!

Deschise geamul şi reveni la masă. Şi-şi porni laptopul. Se simţea nervos, irascibil...

Zburase două ore. În astea două ore, nu-l mai sunase nimeni. Ea nu-l sunase, să-şi exprime nemulţumirea pentru decizia de-a o ţine legată de el. Liwei nu-l mai sunase - că nu era nebun, să se bage în gura leului furios! Cheng nu-l sunase - că era discret, aşa că-l supraveghea de la distanţă...

Accesă mail-ul şi-şi aprinse o ţigară. Dacă tot se-mpuţise aerul din casa asta, măcar să participe şi el un pic la împuţiciunea aia! Căuta mail-ul agentului imobiliar... Şi iată-i şi telefonul. Ia să-l sune - ca să meargă mai repede!

- Bună ziua, dle Chèn!

- Bună ziua, dle Audran! Deranjez?

- Dvs? Niciodată!

- Bun. Vreau să vorbim despre închirierea unui alt apartament.

- ... Alt apartament?

- Da. Unul cu patru camere, mobilat, în apropierea Avenue du Roi Albert, Quartier de la Californie.

- ... Daţi-mi cinci minute, să văd ce am la dispoziţie.

- Aştept o ofertă pe mail.

- Cinci minute - nu mai mult! Promit!

- Bine, dle Audran - cinci minute...

Agentul îi închisese, zorit să-i ofere apartamentul ideal... Zdruncinat om, agentul ăsta! La cei 45 de ani ai lui, se comporta ca un începător de 25 - plin de energie şi grăbit să scoată din joben oferta perfectă, să nu-şi piardă clientul... În fine!

Se ridică şi urcă la etaj. Deschise dulapul cu aşternuturi şi scoase un teanc de cearceafuri. Despături unul, îl aşeză pe covor... Deschise larg şifonierul. Şi începu să mute teancurile lui de haine pe cearceaf.

Se muta. O lăsa pe ea aici, în vila familiei Chèn, şi se muta el. Aşa simţea că era corect - şi faţă de ea, şi faţă de el însuşi. Asta era casa ei. Ea trăise în ea. Ea o îngrijise, ea o mobilase... Ea avea mai multe amintiri aici, decât el. Nu era corect ca el, care-şi trăise viaţa în vila contelui, să vină acum şi să se instaleze comod în casa ei! Şi să susţină, sus şi tare, că el e proprietarul din acte! Da, conform cu documentele, el era stăpân pe toate - inclusiv pe cardul din poşeta ei. Dar toate erau ale ei. Şi-ale lui Liwei. Nu zăcuse în casa lui Ştefan atâţia ani doar aşa, ca să acumuleze o avere considerabilă pe care s-o pape singur la bătrâneţe! Pentru ei muncise! Pentru ei trei! El n-avea decât o treime...

Ideea cu cearceaful nu era rea. O auzise la Ana, cândva demult. O testa acum - şi-i constata eficienţa. Golise deja şifonierul. Dacă lega bocceaua aia cu grijă, nici nu-şi şifona hainele! Era ciudat - ca şi cum Divinitatea îi aproba decizia şi-l ajuta s-o pună în practică...

Legă cearceaful şi-l duse în living. Şi verifică mail-ul. Bineînţeles că primise patru link-uri de la Audran... Click pe primul.

Ăsta era un apartament circular. Intra într-un hol pătrat, care "îmbrăca" cele patru camere. Prima era un dormitor generos; a doua era livingul. Între living şi cea de-a treia cameră era baia; iar după cea de-a treia cameră era bucătăria. Era frumos. Era... interesant. Avea uşă de trecere între prima cameră şi living. Iar toate cele patru camere, plus baia şi bucătăria, aveau acces la un holişor interior. Un fel de "living minuscul". Designerul plasase acolo o masă şi-un scaun - şi cam atât, fiindcă era foarte-foarte mic...

Click înapoi... înapoi... Trecerea aia dintre dormitor şi living îi amintea de uşa de termopan din dormitorul regelui - uşa care o ajutase pe regină să ajungă repede la bebeluş. Aşa că copie adresa şi-o lipi în Google maps. Unde era apartamentul ăsta?... La vreo cinci minute de vila regelui. Bun! Scoase telefonul.

- Da.

- Aleg prima locaţie. Peste două ore voi fi acolo, cu bagajele şi pixul pregătit.

- Să înţeleg că v-aţi hotărât...

- Da. Şi vă aştept la adresă, peste fix două ore, cu contractul de

închiriere şi cheile.

- Aa, minunat! Pe ce perioadă doriţi contractul?
- Pe perioadă nedeterminată.

Tăcere...

- Şi doresc două seturi de chei.
- Aha! Sigur, dle Chèn! Ne vedem acolo, la trei fix!
- Trei fix - nici un minut mai devreme.
- Bine, dle Chèn! Vorbim!
- Vorbim!

Eei, aşa da! Aşa, când ştia că "bătuse palma" şi încheiase afacerea, normal că era mai calm - şi-şi amintea de formulele de politeţe! Agentul lui imobiliar preferat era o figură...

Păi, să termine de împachetat - şi să-l sune pe Cheng, să-l roage să-i trimită un camion! Partea cu cămăşile şi chiloţii fusese floare la ureche, pe lângă partea de "birotică"! Trebuia să se concentreze şi să nu uite nimic! Că, dacă mr. Fabre se abţinuse până acum să scotocească prin lucrurile boului încornorat, asta nu însemna că nu-şi va trimite vreun lacheu să scotocească prin "gunoiul" pe care-l va scoate dna Chèn la poartă!

Ana-Maria

Şi iată şi finalul! Philippe apăsa cu atâta rapiditate clapele alea, că-i dădea fiori... Gata. Se grăbi să aplaude, încântată de rezultat!

- Ce zici - a fost mai bine?
- Mult mai bine! Dl Blier o să leşine când o să te-audă!
- Asta n-ar fi tocmai bine; nu?

Băiatul ei făcea poante! Era din ce în ce mai bine! Aprobă şi se ridică - şi-l sărută pe frunte:

- Acum faci o pauză - da? Te rog! Că exerciţiul ăsta "a la long" nu e foarte indicat...
- Oricum voiam să mă opresc. Nu mi-am făcut încă tema la franceză...
- Poate ar fi mai bine să ieşi cu Jiao în curte, la o discuţie.
- Nu ştiu dacă e aşa de bine să vorbesc tot despre muzică...
- Ia şi cartea de franceză. Încearcă să faci tema cu ea. Ceva îmi spune că fata asta se pricepe la pian... şi la multe altele.
- Da! Bună idee! Mă duc chiar acum să-i spun!
- S-o întrebi dacă are chef să iasă în curte cu tine. Da?
- Da, mamă.

Iar "mamă"! Oare prinţesa era de vină pentru schimbarea asta? Nu fusese foarte atentă când devenise "mama" pentru Philippe; dar avea senzaţia că schimbarea se produsese după ce Florentina sărise la el şi-l bătuse, la conac. Şi zău că nu ştia dacă era o schimbare bună...

Stop! Închise laptopul şi se grăbi să-l ducă în dormitor. După care reveni şi ciocăni la uşa prinţesei. Nu primea răspuns, semn că Florentina avea căştile pe urechi. Apăsă deci clanţa...

Da - dansa, cu căştile pe urechi. Îi făcu cu mâna...

- Ce-i - iar am ţopăit prea tare?
- Nu - chiar nu te-am auzit deloc.

"Şi-atunci ce-i? De ce mă întrerupi?" Zâmbi cu schepsis:

- Dacă scoţi mufa căştilor, ne putem antrena împreună...

Ia uite-o, ce grăbită era să lase muzica să inunde vila! Fetiţa ei era o fire veselă şi plină de energie. Uneori, vila asta avea aerul unei clădiri părăsite...

I-auzi ce asculta Florentina ei!

- Prinţeso, nu ştiam că-ţi plac vechiturile!
- Glumeşti! Astea-s cele mai mişto!

Da, astea-i plăceau şi ei. Dar nu prea se cântau pe la petreceri. Nu că ritmul lor nu se potrivea cu ritmul "hiturilor la modă"...

- Ia! Mami, arată-mi şi mie cum faci tu pasul ăla fără bătaie! Adică cu bătaie falsă!

Pasul cu bătaie falsă? Ciudat - ea nu ştiuse că improvizaţiile ei aveau un nume... Aa, la asta se referea! Puse mâinile-n şolduri şi începu să se aplece stânga-dreapta:

- Stai - că dacă nu-mi fac încălzirea, mă duc în ghips la petrecere!

Nu era de joacă; ceea ce voia Florentina să înveţe era complicat, iar ea îşi cam ieşise din formă de când conducea afacerea. Şi, după ce-i arăta pasul "cu bătaie falsă", intenţiona să-i arate şi nişte paşi machidoneşti. La petrecerea de vineri or să vină şi nişte parteneri machidoni, şi Filip Gojdu...

Isamu

Apartamentul lui era "o minune". Mirosea a mosc... sau lavandă - nu-şi dădea seama, că era doar un iz fin...

Îşi adusese hainele, semnase contractul şi achitase chiria pe-un an. Tocmai ca să nu fie tentat să renunţe la el. N-avea unde altundeva să se ducă; dacă renunţa la apartament, trebuia să se întoarcă acasă... Încă nu-şi aranjase hainele prin mobilă pe-acolo. Avea tot timpul. Momentan, pornea laptopul şi savura un ness. Găsise ness în bucătărie. Apartamentul era "la cheie". Avea şi alcool în minibar, în caz că-l pocnea dorinţa de-a se face mangă...

Se aşeză comod pe canapea, întinse braţele pe spătar, întinse picioarele sub măsuţă... Lăsă şi capul pe spate...

Tot nu-l sunase... Poate chiar îi era frică de el - nu? Poate zicea săru' mâna că se spărsese buba, iar el decisese să plece... Poate că nici nu ştia că şifonierele erau acum pe jumătate goale! Cine putea şti! În orice caz, el se simţea... ciudat. Era frumos în apartamentul lui. Se simţea, cu adevărat, acasă. Schimbarea din subconştientul lui se petrecuse extrem de repede, iar asta îl punea în încurcătură...

Laptopul piui. Ei, poftim! De-abia îl pornise, şi piuise deja! Hm... Avea un mail de la Cheng

"Am primit noile informaţii. În maximum două ore, paza de la apartament va fi organizată."

Mda... Foarte... profesionist, mesajul lui. Discret şi profesionist. Reply.

"Mulţumesc."

Mail nou. Tot către Cheng. Subiect: ***"Solicitare"***. Corp mail acum!

"Te rog, transmite-i lui Fang că solicit ca misiunea lui Biyu să fie notată cu un semn special."

Send. Şi reveni pe spătarul canapelei... Că, cu puţin noroc, va profita de maximum de indulgenţă din partea omului ăla...

Nu era vorba despre Fei-Yen. Şi nici despre Victor Fabre. Nu simţea nevoia să se răzbune pe decizia soţiei lui. Şi nici nu intenţiona să-i arate că "el alesese mai bine decât ea". Era o problemă de... respect. Al lui, pentru el însuşi. Toată China europeană aflase că Isamu Chèn zăcuse în biroul contelui, dotat cu toate pârghiile electronice necesare pentru a afla adevărul, şi-i crescuseră totuşi coarne. Acum, în momentul ăsta, el se simţea a fi "boul cu coarne gigantice". Şi nu voia să le demonstreze tuturor că şi el ştia să calce pe de lături. Voia să-şi demonstreze lui însuşi că nu o luase razna. Că nu se schimbase el. Că nu fusese vorba despre el, ca bărbat. Şi-aşa, se îndoia că mr. Fabre era vreun maestru în kama sutra... sau că Fei-Yen aflase de la Jinjing că apăruse vreo variantă revizuită şi adăugită a cărţii ăleia.

Poate că nu era vorba nici despre coarne. Şi nici despre respect. Poate că era vorba doar despre evadare. Evadase cu fata aia de multe ori - şi nu-i displăcuse nici măcar o dată. Da, voia să mai evadeze cu ea. Adică voia să evadeze definitiv cu ea - că de-aia i-o ceruse lui Cheng, nu? Ca să nu mai trebuiască să caute motive pentru prezenţa ei în birou! Şi voia să evadeze cu ea şi în afara biroului! Voia să evadeze "cu sonor"! Voia să evadeze cu adevărat, fără să încerce să se cenzureze, fără să se gândească la problemele "organizatorice" în momentele alea...

Poate că avea un puseu de "zburdălnicie tinerească"... Poate că voia doar să redescopere normalitatea...

Ce naiba voia şi el?!

... El voia, acum, să nu mai evadeze. Să n-o mai numească evadare. Rândunica lui murise. Închisoarea lui nu mai exista... dacă putea spune că mariajul cu ea fusese o închisoare... Nu mai avea de unde

să evadeze. Aşa că el voia, de fapt, normalitate. Că aşa se numea şi relaţia stabilă, şi relaţia pasageră, şi relaţia în vederea căsătoriei, şi relaţia cu mama fetiţei lui...

Şi iar îşi amintea că femeia aia avea trompele legate, aşa că nu va putea fi vreodată mama fetiţei lui...

Oftă greu şi apăsă tasta F5. Se aştepta măcar la o întrebare din partea lui Cheng. Măcar un "Tu vorbeşti serios?", sau un sfat moralizator de genul "a te răcori pe biata fată nu-i o soluţie"... Nu - Cheng nu-i transmisese nimic. Semn că "zburase" pe uşă-afară, cu printul mail-ului lui, şi-acum era într-o şedinţă afurisită...

Nu. Cheng era "în focuri". Ca să îi ducă lui Fang solicitarea aia, trebuia să întocmească un dosar - dosarul clientului. De data asta, clientul era el - Isamu Chèn. Şi cum el era o persoană importantă în organigramă, viaţa lui privată era chiar acum scrisă pe hârtie - şi documentată cu fotografii şi documente de călătorie, facturi de transport marfă, declaraţii ale băieţilor de la pază care auziseră împuşcătura...

Porni televizorul şi începu să zapeze. Căuta muzică... Nu, Mezzo nu era muzică. Altceva... Altceva... Perfect! Dădu sonorul aproape de maxim şi deschise larg toate uşile. Şi-acum o să-şi aranjeze lucrurile, o să-şi amenajeze biroul şi-o să aştepte decizia lui Fang.

Ştefan

Privea ecranul şi nu-i venea să creadă că bunul lui amic, Arnaud Perrin, o să cumpere rablagitura aia de fabrică... Nici măcar n-avea reţea de comercializare a fierului vechi! De ce cumpăra "tristeţea" aia? Analiştii estimau tranzacţia la vreo 300 de milioane de euro! Şi-asta însemna jaf pe faţă! Doamne! - ce se întâmpla cu omul ăla? Arnaud era un tip integru! Nu bea, nu juca la cazino, nu împrumuta bani - că avea destui. Ce-i venise să ia rablagitura aia de fabrică? Producţia se oprise acolo în urmă cu trei ani! Locaţia era "tristă" şi pentru mall, şi pentru ansamblu rezidenţial! Afacerea aia va fi un eşec total...

Telefonul Seniorului începu să cânte. Apăsă butonul din stânga - şi mări sonorul televizorului. Trebuia să afle de ce Arnaud cumpăra chestia aia! Şi trebuia să ceară un laptop! Trebuia să-i scrie omului ăla să nu cumpere! Era nebun?

- Ştefane, dă mai încet.

De ce? Se conforma, căutându-l cu privirea... Seniorul îi apăru în câmpul vizual - şi întinse spre el o pereche de căşti cu microfon:

- Nea Dumitru vrea să vorbească cu tine.

Tăticul lui?... Pe bune? Chiar el era?...

Opri televizorul de tot. Colonelul îi potrivea căştile pe urechi, îi aranja microfonul cât mai aproape de buze... Şopti, încercând să-şi potolească bătăile inimii ca să nu obosească înainte de salutul final:

- Da, tată.
- Ce faci tu, Ştefane?
- Bine... Mă uit... la ştiri...
- Te simţi bine?
- Da... Nesperat... de bine...
- Bravo! Mă bucur să aud asta! Ştefane, îmi zice nor-mea că nu-i momentul să pic pe capul tău în vizită. Aşa-i? Sau mă tromboneşte ea?
- Mai stai... o săptămână...
- Bine. Am vrut să fiu sigur că e dorinţa ta. Că ea te iubeşte - şi are tendinţa să fie ultraprotectivă...
- ... O săptămână...
- Am înţeles. Bine, Ştefane. Uite, dacă tot te-am sunat, hai să-ţi zic unele lucruri... În primul rând, să stai fără grijă - că ea conduce totul cu mână de fier.
- Ştiu...
- E mult mai afurisită decât eşti tu, să ştii! Îi struneşte de le merg fulgii în toate direcţiile!
- Ştiu...
- Aşa. Să stai liniştit - că am vorbit şi cu prietenul meu, şi mi-a zis şi el că ce face ea, face foarte bine. În altă ordine de idei, să ştii că fata ta s-a făcut mare. Şi nu mai e fată. E domnişoară.
- Ştiu...
- I-a spus Anei că vrea mai multă libertate. De fapt, vrea un prieten.
- Ştiu...
- Şi ce părere ai?
- Că e timpul... unui prieten...
- Bravo! Aşa te vreau! Nevastă-ta a vorbit deja cu ea. I-a zis cum trebuie să fie prietenul ăla, şi-a înţeles. Din câte ştiu eu, Ana se pregăteşte s-o ia cu ea pe la petrecerile pe unde se duce ea. Vineri se duc amândouă la Luka. Te rog să nu te-apuci să strici aranjamentul - da?
- Nu stric...
- Aşa. Că aia mică trebuie să simtă că primeşte libertatea pe care-o vrea. Şi că are o şansă să-l cunoască anu' ăsta pe prietenul ăla din visurile ei.
- Ştiu...
- Pe la petrecerile alea se perindă multă lume. Majoritatea sunt taţi. Dar asta poate că-i mai bine, nu?
- Da...
- Se distrează şi ea - şi cunoaşte lume bună. Sunt sigur că o să prefere lumea bună, în faţa colegului ei de liceu - ştii de cine vorbesc...
- Da. Categoric...
- E cuminte şi silitoare şi învaţă pe rupte. Şi nu-i iese maică-sii din cuvânt. Dacă Ana zice că azi stă acasă, nu încearcă să sară geamu' şi să escaladeze gardu'.
- Ştiu...
- Şi-o laşi să se ducă pe la petreceri, da?
- Da, tată...

Tăcere... o secundă... chiar două...

- ... Auzi, Ştefane? Eu constat că te-ai făcut băiat de treabă, mă!
- Nu chiar... Ăla care-o să fie... o să dea ochii cu mine... odată şi odată.
- Aa, sunt sigur de asta! De fapt, pe asta şi mizam! Că nevastă-ta a fost fermă, să ştii! Toate ca toate, dar până la un punct! Adică, ştii tu bancu' ăla! Râdem, glumim, dar nu... Înţelegi ce vreau să spun...
- Da...
- Şi i-a spus şi ei cum trebuie să fie prietenul ăla! Studii, bun simţ, educaţie, rafinament... Aşa cum trebuie.
- Ştiu. Am vorbit... cu Florentina... şi ştie... şi ea...
- Bun! Şi, în rest, să ştii că noi suntem bine. Azur a fost cu mine prin România; l-am introdus acolo unde trebuia să fie introdus - şi are deja sprijinul majorităţii bulibaşilor din România. În maximum un an, îl cheamă la primul stabor.
- E foarte... bine...
- Diamantu' tău e şi el bine. A venit Rebeca aici aseară, au stat de vorbă... Şi cică s-a dus Azur, pe la doişpe, şi le-a dus micu' dejun. Şi i-a scos din dormitor.
- De ce...
- Cum adică, de ce?
- Dragostea... e frumoasă...
- Da, mă - da' excesu' dăunează sănătăţii!

Oo, Doamne! Încerca să râdă - şi râdea fără voce, aşa că doar sufla în microfonul ăla...

- În rest, toate-s bune. Abia aştept să te văd!
- Şi eu...
- Auzi, mă? Hai să-ţi dau o veste bună! Da' nu te dereglez, nu-i aşa? Dacă-ţi zic, nu te ia cu tensiune, nu?
- Spune...
- Ştiai, cred, că Adina s-a despărţit de Aleodor...

Nu, pe-asta n-o ştiuse...

- Ştiai?
- Nu...
- Ei - s-au despărţit. Ea s-a săturat să-l tot aştepte să-i vină gânduri de făcut copii, iar el a recunoscut cinstit că a înşelat-o. Ea a recunoscut şi ea că are pe altcineva...

Cee? Nu mai apucă să întrebe...

- Aşa că s-au despărţit, imediat după accidentu' tău. Ana l-a dus pe Piao la conac, iar ăla i-a injectat pe toţi, ca să afle dacă vreunu' dintre ei a dat informaţii despre securitatea de acolo. Şi atunci a ieşit adevăru' la iveală.

Nasol! Nasol de tot! Zemurile lui Piao chiar dezlegau limbile! Oare se-ncăieraseră pe-acolo, prin camera de interogatoriu?

- Bun! Şi după aia ea s-a mutat în vila pazei.

Pe bune? Adică Adina îl înşelase pe Aleodor cu un băiat de la pază? Oare cu care dintre ei?

- Şi după aia să-ţi zic ce mi-a zis Rebeca azi, la prânz. Că îţi dai seama că am pus-o să-mi povestească cu lux de amănunte...

Şi-acum tăcea! Ei, poftim! Îl stârnise, îl agitase şi-acum tăcea! Îi venea să-i zică vreo două, dar se abţinea...

- Cică vine Adina la birou, de dimineaţă, în paşi de dans. Şi-o ia la o paiduşcă mică. Că doar tu le-ai învăţat paiduşca, nu? Trebuiau să exerseze, ca să nu uite pasu'!

- Aşa...

- Şi-i zice pe urmă că e gravidă...

Adina, gravidă? Deja?... Adică, da - că se despărţise de Aleodor în martie, şi-acum erau la jumătatea lunii mai...

- Şi cică a apărut şi el, niţel după prânz. Şi s-a pus în genunchi în faţa ei şi i-a zis că de dimineaţă nu i-a spus mare lucru pentru că n-a ştiut ce să-i spună. Că el n-are cuvinte care să arate bucuria din sufletu' lui. Şi a scos din buzunar un inel.

I-auzi! Inel! Cine era individu' - că murea de curiozitate şi mai multe nu!

- Şi i-a zis că, din punctu' lui de vedere, în clipa când îi pune inelu' pe deget, el se consideră bărbatu' ei.

Deci era "de-al lor" - şi de modă veche. Băieţii care păzeau conacul erau prea tineri ca să aibă gândire de-asta. Dar Adina se mutase în vila pazei. Oare o ameninţase Aleodor, de fugise biata fată din vila personalului?

- Şi că, dacă ea vrea, el se însoară cu ea şi la primărie. Şi la biserică. Se însoară oriunde şi oricum vrea ea. Şi Adina râdea şi aplauda şi nu-şi dădea seama să întindă mâna să-i pună inelu'. Cică ba aplauda, ba îmbârliga degetele...

Da, la vârsta ei, normal că secretara se emoţionase rău când îl văzuse în genunchi, cu inelul "la atac"! Dar cine era individul? Nu putea să-i vizualizeze, dacă nu ştia cine era el...

- Şi până la urmă el a întrebat-o: "Vrei?" "Da." "Sigur?" "Da." "Şi nu eliberezi un inelar, care-ţi place ţie?"

- Cine?

- Cum, cine?! Adina!

- Cine?

- Adina, mă! N-auzi?

- Cu cine?

- Păi nu ţi-am zis cu cine?!

- Nuu!

Nu mai şoptise - nerăbdarea îl făcuse să gâjâie de-a binelea! Tăticul lui bufni în râs:

- Ia uite! Că tocmai asta nu ţi-am zis!

Râdea şi-l chinuia - că-l ţinea în suspans...

- Toni, mă! Toni - şefu' pazei de la conac.

Aa... Deci Toni... Toni urcase la Adina prin spatele lui Aleodor? Hm... Pesemne că îmbătrânise; sau se lăţise mai mult decât îi era plapuma. Nu observase nimic! Şi nici nu aflase nimic! Nici măcar un zvon, nici măcar o aluzie - nimic! Dar, normal că băieţii îşi acoperiseră şeful - că-l iubeau mult...

- Acu' ai înţeles?

- Acu' da...

- Aşa. Şi pe urmă a aflat nevastă-ta şi i-a trimis o săptămână la all inclusive în Dubai.

Bravo! Foarte frumos! Meritau amândoi cadoul ăla!

- Şi zice Rebeca că abia aşteaptă să se-ntoarcă, ca s-o pună pe Florina să-i pună sare-n cap şi să afle ce e!

- Bănuiesc...

- Că zicea cumnată-ta că, dacă e băiat, Toni e KO...

- Nu prea cred...

- De ce, mă?

- ... Dacă e sănătos... poa' să fie... şi gemeni...

- Aşa e, mă! Aşa că Toni şi Adina sunt în Dubai.

- Aha...

- Ana a decis că nu e cazul să-l cheme de urgenţă înapoi.

Aici era un şpil - că tăticul lui îl sunase şi-i spunea chestiile astea la telefon cu câteva ore înainte de livrarea recompensei... Avea el o socoteală. Răspunse la fel:

- Aha...

- Că dacă e tot o cacealma, chiar n-are rost...

Nu pricepuse nimic şi nici n-avea timp să judece acum - trebuia să asigure fluiditatea discuţiei. Şi să aprobe decizia nevestei lui:

- Aşa e...

- Bine, Ştefane. Mă bucur că te-am auzit şi te-am făcut să râzi.

- Săptămâna... viitoare... vii?

- Da; săptămâna viitoare vin pe la tine.

- Bine... Te aştept...

- Să fii cuminte pe-acolo! Şi să te pui pe picioare!

- O să mă pun... mai repede... decât cred... duşmanii...

- Aşa te vreau! Bine! Vorbim!

- Vorbim...

Clac. Tăticul lui închisese... Şi nu închisese numai el. Fuseseră înregistraţi. Isamu îl învăţase să asculte fâşâitul de fundal. Atunci când se estompa fâşâitul ăla, închisese şi cea de-a treia ureche. Habar n-avea cine-l ascultase; dar acum era mult mai limpede schimbul de replici! Şi povestirea cu Toni şi Adina! Era o chestie "dublu adezivă" - specificase clar că Toni era în Dubai, dar nu specificase dacă Rebeca îi spusese la prânz, sau la masa de prânz. Zisese "a venit Rebeca aseară". Nu zisese când plecase, dacă plecase...

Azi, soţia lui voia să transmită răpitorilor un mesaj. El unul era sincer şi recunoştea, acum, că el n-ar fi avut curaj să transmită aşa ceva, în forma asta. Ana le arăta răpitorilor nepoţelei lor că viaţa merge înainte. Şi că sistemul ăla cu "kilele de aur" nu funcţiona. Ba chiar era un pic cinică - îl trimitea pe Toni în Dubai, o transporta în secret pe Rebeca în Aurari... Dacă Părintele pleca azi de la conac, şi eventual se oprea el pe pod şi lipea posterul în drum spre aeroport, chiar era ca dracu! Ăia or să se simtă jigniţi. Şi-or să atace. Tare se temea el să nu-i facă copilului vreun rău...

Pâsâi scurt - iar Seniorul îi intră în câmpul vizual:

- Gata?

Aprobă cu ochii... Şopti:

- Stai!

Îl oprise. Acum...

- ... E bine... ce face Ana... cu Trésor?

- Da. Până acum, e bine. Chestia cu scrisorile de răscumpărare nu funcţionează; iar ea le-a dat un termen ferm până la care pot să-şi scape pielea. Practic, indivizii au câteva ore la dispoziţie ca să se hotărască să returneze copilul! Avem o şansă. Una mică, ce-i drept; dar e o şansă!

Într-adevăr, era o şansă... mică, mititică de tot...

- Stai liniştit, că Matei e la conac de luni deja. A devenit maestru în păzit proprietatea!

Deci Matei îi ţinea locul lui Toni...

Se simţea obosit. Veştile îl bucuraseră; dar totalul - şi mai ales aranjamentul ăla al consilierilor - îl îngrijorase. Îi obosise mintea...

Reporni televizorul - dar doar cât să vadă ceasul. Aproape trei... Apăsă butonul şi închise ochii. Mai bine se odihnea. Diseară, o să ceară să fie "conectat" cu acţiunea din Bourges. Dacă lucrurile mergeau rău, ştia deja ce avea de făcut.

Isamu

Şi gata şi ultima mufă. Adică aşa spera el! Care se săturase de

mufat şi potrivit şi întins fire prin toată casa aia! Nici n-o închiriase bine - şi făcuse aşa o "încurcătură de fire" pe podea...

Test! Apăsă butonul calculatorului şi-şi mai aprinse o ţigară. Trebuia neapărat să comande nişte esenţă de mosc! Îi plăcuse la nebunie mirosul pe care-l găsise aici! Nu voia să-l înlocuiască cu putoarea de tutun, aşa că trebuia s-o reîmprospăteze... Test de imprimantă, test de scanner... O să facă şi testul de fax, cu prima ocazie când o să aibă cui trimite un fax. Momentan, totul mergea perfect - inclusiv conexiunea internet. Shut down...

Reveni în living şi se aşeză pe canapea. Şi văzu răspunsul lui Cheng. Sosise în cutia lui poştală în urmă cu doar cinci minute... ***"Re: Solicitare"***. Avea emoţii, ca un adolescent nu foarte "copt"...

"OK. Am notat un semn discret."

Deci se aprobase. Un semn discret. Nu putea s-o ia de mână şi să danseze cu ea prin ploaie - decât, cel mult, sus în piscina goală. Unde nu-l vedea nimeni. Hm... Dar, la urma urmei, nici nu voia să danseze cu ea în ploaie! El voia altceva de la ea! Hm!

... Făcea un calcul, din punctul lui Fang de vedere, şi i se părea ciudată acea aprobare. Date fiind ultimele... schimbări din viaţa lui, s-ar fi aşteptat măcar la un telefon! Măcar la un set de întrebări "cu schepsis"! Când colo, primise direct OK-ul... Ciudăţel!

Oricum, ştia sigur că Biyu aflase deja de "schimbare". Că Cheng, înainte să-l anunţe pe el, o anunţase pe ea! Cel puţin o anunţase - dacă n-o sunase, s-o întrebe cum i se părea ideea notării acelui semn discret în dosarul ei. Ar fi fost primul ei semn, nu? Steluţa aia roşie "deschidea calea" pentru toţi dementii...

Scoase telefonul... Mesaj nou... către Biyu...

"Îţi interzic să te apropii în vreun fel de recompensa aia. Am răspunsul, am luat decizia, am luat măsuri. Vorbim mâine seară."

Că în seara asta dormea aici. În caz că Fei-Yen se răzgândea, sau intenţiona să-i ceară socoteală pentru că împachetase şi ficusul lui preferat...

Ana-Maria

Era 19:29. Piao obţinuse, de la Cheng, toate codurile necesare pentru punerea pe ecranul monitorului ei a imaginilor pe care le capta chiar acum camera video profesională localizată într-un apartament cu vedere către pod. China avea camere video foarte bune; foarte clare. Pesemne că numai obiectivul cântărea cinci kile şi valora o mică avere...

Piao asculta comunicaţiile dintre Aleodor şi Cheng. Ei doi colaborau la acţiunea asta. Chinezul ei auzea discuţia ambientală dintre cele două staţii. Nu ştia cât de sigure erau comunicaţiile alea; dar dacă Cheng îi ştia rugămintea şi optase pentru chestia aia... În fine!

Podul nu era circulat. Din fericire, francezii din Bourges n-aveau nici un chef de plimbare în seara asta. Era linişte. Începuse să se însereze...

- Maşina e la un semafor distanţă.

Bun! Aprobă scurt cu capul. Se întreba, în momentele astea, dacă nenorociţii ştiau că Isamu era la el acasă, bine-mersi, savurând ceva comandat online şi aşteptând cu nerăbdare filmul de seară... Că asta le-ar fi scuturat zdravăn convingerile! Şi-aşa, ceea ce făcea ea era destul de riscant! Le dădea de înţeles că copilul ăla nu mai avea cine ştie ce valoare pentru ei. Şi că nu erau dispuşi să joace după cum li se cântă - nici chiar pentru Trésor! Pentru nepoţica regelui! Începuseră să sune ca familia aia dementă, care refuzase să plătească răscumpărarea pentru băiatul lor - şi-l primiseră după mult timp, tot contra cost, dar mutilat şi şocat şi...

- Vrei să vezi aranjamentul?

- Încă nu.

Era atentă la livrarea mesajului. Dacă ideea ei cu mesajul eşua, dacă echipa nu lipea ca lumea posterul...

BMW-ul negru intră în cadru. Aha! Ei erau! Geamuri fumurii... Maşina încălecă bordura şi se apropie mult de balustrada podului... Acum nu mai avea vizibilitate, aşa că aştepta... Dura ceva-ceva - dar nu se grăbea. Important era ca afişul ăla să stea lipit acolo măcar 35 de minute! Aştepta - şi nu se apleca să-şi ia o ţigară, fiindcă nu voia să scape ecranul din privire...

Aha! Plecau! Ia - ce treabă făcuseră?

... Podul era acum pustiu. Pe balustradă "trona" afişul A3. Părintele fusese înţelept - îl făcuse din pânză. Băieţii îl legaseră zdravăn, în şase puncte. Nici tornada nu putea să-l smulgă de-acolo! Şi-acum aşteptau, nu? Fie drona, fie maşina care-o s-o aducă pe Trésor...

- Pune-mi aranjamentul pe ecran.

Nu - Piao îl avea pe laptop. Nu voia să astupe filmarea camerei de supraveghere cu altceva; aşa că se deplasa personal, ca un ospătar cu experienţă - că ţinea laptopul ca pe prăjitură...

Erau foarte bine aşezaţi. Şi erau foarte-foarte mulţi. Undeva pe-o străduţă adiacentă erau plasate alte "trupe". Acolo era "grosul". Iar dacă indivizii trimiteau o dronă, or să observe imediat aranjamentul! Oftă greu:

- Aglomerarea aia e absolut necesară?

- Da. Stai liniştită - sunt toţi caucazieni. Aici e un restaurant - iar ei servesc acum cina. Imediat cum apare un trecător, un client termină masa şi iese şi-l urmează discret...

Deci aşa era aranjamentul... Ridică braţul şi-l luă pe după umeri. Şi-l trase spre ea şi-l pupă pe creştet:

- Să-i transmiţi şi lui Cheng...

- ... O să-i transmit; deşi presimt că o să-mi fur capace dacă încerc varianta nonverbală...

Bufni în râs - într-adevăr, Cheng n-ar fi acceptat ca junele Piao să-l pupe! Nici pe creştet, nici pe obraji! Sprâncenatul îmbătrânise - şi devenise distant şi foarte atent cu el însuşi... Iar Piao, consilierul ei personal, începuse să se obişnuiască cu stilul ei nonconformist şi exprimarea ciudată uneori...

Aha! Uite şi primul trecător! Un tânăr de vreo 20-22 de ani, cu o pereche de căşti gigantice pe urechi. Piao vorbea în chineză la telefon - şi vorbea pe un ton coborât, de parcă se temea să nu-l audă individul...

- ... Îl preiau băieţii imediat. Aici e un laborator mobil. Adică o maşină cu geamuri fumurii, cu cameră foto. Îl pozează faţă şi profil. Apoi, informaţiile se coroborează cu ceea ce transmite "codiţa" - adresa, numele de pe uşă, maşina în care s-a urcat...

Întinse din nou mâna spre el, iar Piao se feri:

- Mai bine nu. Am înţeles ideea.

OK - cum voia el! Piao continuă:

- N-aş vrea să afle regele...

Ha? Ridică o sprânceană... Piao era roşu ca focul şi râdea pe tăcute - că "i-o copsese" rău de tot şi era tare fericit pentru victorie...

Aha! Încă unul! Na - că ieşeau franţujii la plimbare! Şi uite cum ieşeau şi clienţii din restaurant... Probabil că aglomeraţia de puncte portocalii din partea cealaltă a podului "se manifesta" într-un bar sau în sediul vreunei poşte, ceva...

O să fie o seară lungă. Şi foarte complicată. Or să fie, probabil, indivizi care-or să se oprească să comenteze. Şi să facă poze. Probabil că unii or să încerce să ia pânza aia "suvenir"...

- În caz că vreunul o să încerce să-l ia de-acolo, avem o echipă în uniforme de poliţie pregătită să acţioneze.

- Ar fi bine să n-o facă.

- Dar probabil că o vor face. E şi ăsta un mod de-a studia împrejurimile, nu? Trimit doi beţivi să facă spectacol şi să scoată trupele noastre la iveală...

Orice era posibil...

Avea senzaţia că Ursul primise deja mesajul. Da, era un gigant "maestru-n toate cele". Dar ea era regina blândă şi bună care, atunci când avea timp liber, salva pisicuţele părăsite de pe străzi. Sigur fusese nerăbdător să-şi primească mesajul...

- Aleodor zice că, dacă vrei să vorbeşti cu Diamant, acum e momentul. Că, la fără zece, trebuie să închidem comunicaţiile dintre noi.

Da, ştia că ea stabilise ca la fără zece să înceteze orice comuni-

caţie între ei. Că la opt începea masa de seară - şi le era foame. Acum regreta sincer socoteala aia... Scoase telefonul şi selectă numărul cumnatului ei.

Diamant

Bârâitul îl făcu să sară la propriu de pe canapea! Ptiu, drace! - ce-l speriase! Lăsase telefonul pe masă - şi făcea hărmălaie mare! Îl luă...

- Da, Ana.

- Pachetul a fost livrat. În clipa asta, au 24 de ore şi 15 minute la dispoziţie ca să vă aducă copilul înapoi. Dacă n-o fac...

Îşi trase soţia aproape de el - foarte-foarte aproape de el - şi-o sărută pe frunte. Şi oftă greu:

- Dacă n-o fac, intră pe mâna mea.

- Nu. Dacă n-o fac, n-ai să te atingi de ei.

Ha? Făcu ochii mari... mari...

- Până ajungi tu, nu mai rămâne nimic din ei. Cu onoare şi dreptate. Dacă ei n-o fac în 1.455 de minute, voi toţi vă aliniaţi în spatele meu. Fiindcă sunt ai mei.

Nu ştia ce să zică... Raina oprise sonorul televizorului, aşa că sigur auzea şi ea...

- ... Sunt ai mei, Diamante. S-au atins de familia mea. Şi nu permit nimănui să se atingă de familia mea.

- ... Noi avem încredere în tine. Este decizia ta. Tu decizi...

Tăcere... Tăcere... Clac. Ana închisese. Lăsă telefonul pe canapea...

Tot ce mai putea face el acum era să-şi ţină regina raiului în braţe. S-o ţină strâns. Şi să se roage ca telefonul să reînceapă să sune - şi să afle că o maşină oprise pe pod, iar din ea coborâse comoara lor...

17 mai 2020 - duminică

Ana-Maria

Cum-cum? Ridică grăbită capul - şi încercă să dezlipească ochii... Piao o privea cu ochi încurcaţi:

- Îmi pare rău...

- Să nu-ţi pară. Ce-ai primit?

- Cheng zice că e momentul să luăm afişul ăla de acolo. Că nu mai trece nici dracu.

Aha! Cât era ceasul?... Două dimineaţa. Într-adevăr, era momentul să redevină serioşi, cum se zice!

- Să-i spună lui Aleodor să trimită aceeaşi maşină. Şi să-l ia exact la fel cum l-au pus - fără să se expună nicicum. La conac cum e treaba?

- Totul e aşa cum ai stabilit tu. Câinii sunt legaţi, paza e triplată iar poarta e larg deschisă. Nu s-a oprit nimeni până acum; dar e de-abia două. Poate că de dimineaţă - sau...

- N-o să se oprească nimeni. Şansele sunt microscopice - aşa că nu ne bazăm pe ele. Ne ţinem de plan. Poarta aia se va închide de-abia azi, la opt seara fix.

- Evident. Cheng înregistrează toate maşinile care trec prin faţa ei...

Cheng era nebun! Categoric! Filma tot traficul, 24 de ore? Asta însemna... nu că era nebun, ci că i se ordonase să performeze şi era disperat...

- Bine. Să facă aşa cum crede el că e bine. N-am... N-am idee, ce-am putea face mai departe.

- Stai o clipă!

Tasta ceva repede-repede...

- ... Ea e tot acolo unde-a fost şi ieri. Deci n-au mutat-o! N-au profitat de întuneric ca s-o scoată de-acolo!

- Întunericul ţine până pe la şase.

Îl pleoştise rău... Vedea, pe propriul ecran, acelaşi BMW negru încălecând bordura... Oftă scurt:

- ... Vreau cârpa aia. O vreau în geanta mea. Lângă laptop.

- Îi scriu acum lui Aleodor...

Nu de alta, dar ea se ducea joi la balaur - şi-o să le-o pună pe masă, s-o vadă "la prima mână" amândoi...

- ... Nu vrei să te duci să te odihneşti ca lumea?

Nu voia, totuşi, să doarmă omeneşte? Arătă spre monitor:

- Şi pe-ăsta cine-l păzeşte?

- Cei doi informaticieni ai lui Cheng.

Hm... Se ridică, zâmbind:

- *Touché*! Mă suni, dacă se întâmplă ceva!

- Bineînţeles.

- Nu te gândi că mă trezeşti - că toată ziua altă treabă n-am decât să dorm!

Piao aproba cu convingere...

Îşi luă telefoanele şi ieşi. Şi urcă încet scara aia în spirală, luminată discret de ledurile din trepte... Îşi amintea noaptea când le observase prima oară. Când coborâse în goană; noaptea când Ştefan plecase în România - şi-şi luase cuţitul. Simţise, atunci, că se sufocă. Alergase în bucătărie şi băuse Coca-Cola...

Acum, simţea că tremură. Că are inima mică-n piept. Simţea că-i este frică... de mesaj... de Urs... de decizia Ursului... Ledurile străluceau ciudat... Descuie uşa şi intră în dormitor.

Cel mai bine era să adoarmă. Şi să nu viseze. Spera să nu-şi viseze nepoţica...

Ce făcea acum Diamant? Ce făcea Rebeca? Ea adormise - o doborâse oboseala pe la unşpe. Traficul de pe podul ăla avusese asupra ei efectul oilor. La un moment dat, sprijinise capul pe spătarul scaunului.

Şi, inevitabil, i se lipiseră pleoapele. Dar ei? Ei doi? Oare ei reuşiseră să aţipească?

... Nu ştia ce să creadă. Nu ştia ce să facă. Nu ştia cum dracu reuşise Ştefan să treacă peste toate momentele astea! Că avusese şi el momente de-astea când luase decizii "radicale" şi-apoi trebuise să aştepte... Cum de nu făcuse bărbatul ei pareză? Era un mister...

Se lungi pe pat şi închise ochii. Numai să n-o viseze...

Isamu

Parcă-parcă întrezărea o rază de lumină... O rază consistentă... Cam cât "ora opt" de consistentă... Deschise ochii.

Nu recunoştea tavanul ăsta. Aşa că ridică imediat capul... Aa...

Se lăsă să cadă înapoi pe pernă - şi bufni în râs! Uitase complet de apartament! Adică normal că nu se aşteptase să se trezească aici! Oricum, putea spune că prima noapte dormită aici fusese "super"! Se simţea de-a dreptul remontat! Întinse mâna şi avu ceva dificultăţi în a aduna toate telefoanele de pe noptieră...

Ia uite! Chiar nu-l sunase nimeni! Probabil le spusese regina că era liber; că, în alte condiţii, Cheng i-ar fi consumat bateria de trei ori până acum! Era opt dimineaţa - trecuseră 12 ore de la livrarea mesajului. Podul ăla era un loc public, aşa că Cheng era acum îngropat la propriu probabil în material audio-video...

Se ridică şi se grăbi la birou - trebuia să afle urgent ce se întâmplase acolo! Da, era liber - dar în meseria lui nu existau libere! Mai ales atunci când era vorba de micuţa lui "de suflet"! Apăsă butonul şi-şi aprinse o ţigară...

Se simţea foarte bine. Nu-l sunase nimeni. Adică nici Cheng, nici Ana... Nici Fei-Yen. Şi nici Biyu. Bine, era normal ca Biyu să nu-l sune - nu? Dar Fei-Yen? Nu fusese ea curioasă să afle pe unde-i dormea bărbatul?... Probabil crezuse că se duce să se-ncuie în biroul lui Ştefan, sau...

Se simţea foarte bine - sufleteşte vorbind. Deşi era practic despărţit de soţia lui, se simţea... super! Era foarte ciudat! Când auzise de divorţ, când o auzise ţipând, când o văzuse tremurând de frica lui, simţise că îl doare sufletul! Simţise că trebuie să facă ceva, să schimbe ceva, să... Să o convingă cumva să se liniştească. Şi să-i vadă sentimentele. Acum, însă, când era mai conştient ca niciodată că totul se terminase între ei doi, uite că se simţea... super...

Şi era ciudat - că nu se gândea la Biyu atunci când trăgea concluzia asta... Nu se gândea nici la evadare, nici la bucuria pe care-o va vedea diseară în ochii ei sau la sinceritatea gesturilor ei - nu se gândea nici măcar la marea lui iubire! La soţia lui! Se gândea la prichindica de şapte anişori, ostatică în mâinile unor mercenari periculoşi... Se gândea la biata Ana, care va trăi toată viaţa cu gândul că poate greşise atunci când decisese să le răspundă aşa...

Mail. Lui Cheng.

"Neaţa. Fă-mi totalul şi zi-mi de unde preiau."

Send. Că în meseria lui nu existau libere. Iar până diseară trebuia să-şi termine treaba. Că diseară avea altă treabă.

Aştepta, bătea cu degetul în plasticul tastaturii şi sâsâia o chestie reggae - nici el nu ştia care...

Ana-Maria

Hei! Copilul! Trésor! Unde era? Ce făcuseră? Aflaseră ceva? Aveau un fir? Identificaseră un suspect?

Sări din pat - şi simţi că ameţeşte, aşa că se lăsă să cadă înapoi...

"Hai, Anuţo - hopa sus! Copilu' ăla are nevoie de tine! Hai!"

Se ridică, mai cu grijă de data asta, şi alergă la uşă. Şi coborî treptele în fugă. N-avea stare să-şi caute cardul, dat fiind faptul că prin glasvandul terasei intra lumină puternică şi-asta însemna că se făcuse târziu. Ciocăni deci la uşă... şi intră:

- Neaţa. Care e situaţia?

- E neschimbată. Filmăm în continuare. Şi aşteptăm în continuare. Primeşti afişul diseară, cu un curier...

Aprobă şi se aşeză la birou. Şi selectă numărul lui Aleodor.

- Da, şefa.

- Fă-mi totalul.

- La locul de întâlnire n-a venit nimeni. Şase dintre cei care au trecut pe-acolo au pozat pânza. Douăzeci nici n-au observat-o. Trei au încercat s-o fure. În rest, doar trecători care-au aruncat o privire nepăsătoare. Cheng i-a filat pe toţi; acum procesează informaţiile despre ei şi îi scormoneşte. La conac e linişte. N-a sunat telefonul, n-a apărut nici un curier, poştaşul n-a adus nici o scrisoare referitoare la Trésor. În faţa porţii nu s-a oprit nimeni. Pur şi simplu, nu s-a întâmplat nimic.

Nu se întâmplase nimic... Absolut nimic... Iar dacă Cheng nu scotea nimic din filmarea aia, o să fie foarte rău...

- Bine. Sună-l pe Diamant.

Închise. Începuse să se îngrijoreze la modul serios. Cel mai mult se temea să nu înceapă să primească bucăţi din copil - un deget, o ureche... Dacă nenorociţii o mutilau...

OK! Hai să încerce să se gândească la altceva. Ia să-şi verifice mail-ul! Că poate-i scriseseră ceva! Chiar dacă Piao îi verifica mail-ul din oră-n oră, ea spera totuşi...

Nu - n-avea nici măcar spamuri. OK; mail-ul special atunci... Nimic. Primise rapoartele consilierilor, dar Piao le văzuse deja - şi sigur le băgase în Excel. Deschise interfaţa cu banca. Trebuia să facă plăţi. Oare consilierul ei avusese timp să bage plăţile?... Da. Uite-le. El le băga, ea le semna electronic... Una câte una, încet, pe îndelete...

Dacă nemernicii puneau mânuţa micuţă pe masă şi...

La dracu! Îşi acoperi faţa cu palmele - dacă nemernicii...

Rebeca

Se trezise pe la şapte. El mai dormise o oră. Ea nu se clintise din braţele lui. Nu se simţise amorţită... Nu se simţise tristă... Nu-şi verificase telefoanele. Erau şi acum pe masă. Şi nu se întinsese spre ele, ca să nu-l trezească. Stătuse în braţele lui... După ce se trezise şi el, se dusese la toaletă. Şi revenise în braţele lui. N-avuseseră curaj să se privească. N-avuseseră nici poftă de mâncare. Stătuseră aşa...

Şi era aproape unşpe - şi se aştepta ca Azur şi Agata să apese din clipă-n clipă butonul soneriei...

Tresări - şi inima i se opri în loc! Telefonul ei... Diamant se întinse şi-l luă. Şi i-l dădu. Observă imediat tremurul mâinii lui... aşa că răspunse şi apăsă difuzoraşul:

- Da.

- Neaţa.

- Neaţa.

- Uite, te-am sunat ca să-ţi spun ce s-a întâmplat...

Părintele nu prea ştia cum să-i spună ce se întâmplase... Diamant rosti scurt, tare:

- Neaţa. Te ascultăm.

- Deci, operaţiunea a decurs conform cu planul. Dar nu avem nici un semn de la ei.

OK, fusese o cacealma. Ştiuse asta. Adică se aşteptase la asta. Se grăbi să întrebe:

- A mai murit cineva?

- Nu; de data asta n-a murit nimeni. Şi nici n-o să moară.

Asta era bine. Se simţea un pic mai liniştită acum...

- ... În orice caz, mesajul expiră la opt seara. Se poate întâmpla orice până atunci - nu?

- Într-adevăr, se poate s-o aducă înapoi...

Diamant o trase şi mai aproape de el...

- ... Dacă se mai întâmplă ceva, vă sun.

- OK. Mersi mult, Părinte!

- Fii serioasă!

Şi-i închisese-n nas. Hm...

Soţul ei îi luă imediat telefonul din mână şi aproape că-l azvârli pe masă. Şi-o trase şi-o strânse rău de tot în braţe! Îl cuprinse şi ea cu braţele! Şi abia acum realiză că Diamant plângea de-a binelea...

Bufni şi ea în plâns.

Ştefan

Ceasul de pe ecranul televizorului arăta că mai erau 10 minute până la doispe. Începuseră nişte prezentări de teleshopping. Aşa că opri sonorul şi pâsâi...

- Să ştii că nu-i frumos să-ţi exersezi şarmul pe mine! S-ar putea ca Ana să nu aprecieze dexteritatea cu care-o să pâsâi domnişoarele pe stradă, la toamnă!

Daa, sigur! Îi ardea de poante! Îl auzea apropiindu-se... Gata - îl şi vedea. Seniorul zâmbea înţelegător:

- Te ascult.

- ... Crezi că... regatul meu... o să scape?

Primi un oftat lung... prelung... Iar colonelul lui "de suflet" nu mai zâmbi:

- E drum lung până la concluzia finală. Depinde de ea. Dacă ia deciziile corecte, da. Dacă nu...

- ... Crezi că... Trésor... scapă?

- Da. Ea e, poate, singura care-o să scape cu bine din tot balamucul ăsta.

Asta era bine. Asta era foarte încurajator... Aştepta...

- ... Sunt tentat să cred că Ursul, cum îl numeşte Ana pe cel care stă în spatele atacului asupra conacului, este cineva din organigrama ta.

Cee? Seniorul se aplecă şi şopti:

- Andrei sau Gabriel.

Aha... Mda...

- Sunt tentat să cred că are acces la comunicaţiile voastre. Alea speciale. Şi tu ştii în ce ţară poţi găsi toate vechiturile posibile şi imposibile...

Rusia...

- Ştii cine putea "buşi" sistemul de pază de la conac...

Cineva nu din interior, ci cineva care implementase sistemul ăla... inclusiv la domiciliul personal... adică unul dintre consilieri...

- Ştii, cred, cine conduce detaşat graficul consilierilor - excepţându-l pe cel fermecat, care practic se serveşte din cornul abundenţei lui Fang...

Da, ştia - Rusia, urmată de Franţa şi de România.

- Ai observat, cred, că toate scrisorile de răscumpărare vin din Franţa...

Da, şi chiar simţea că atenţia cu care erau selectate "materialele" era de-a dreptul enervantă...

- Sunt tentat să cred că Ursul a făcut-o ca să destabilizeze familia voastră - care, dacă n-ai observat încă, e de-a dreptul indestructibilă. Iar micuţa n-o să ajungă azi la conac, pentru că Diamant şi Rebeca au urlat unul la celălalt şi nu şi-au vorbit zile-n şir - dar Rebeca e acum în Aurari şi nu ascunde asta nicicum...

Regina o ajutase să ajungă acolo. Deci Ana avea şi ea aceleaşi bănuieli...

- În mare, motivaţia e evidentă. A încercat să vă determine să vă despărţiţi de Franţa. Isamu poate lucra şi din Aurari... iar dacă se supără Fang şi vă spune "adio", există varianta Shen Qiao - alt chinez foarte OK...

Corect! Isamu ştia româneşte! Şi n-avea nevoie decât de un calculator performant, o conexiune bună la net, telefonie nelimitată şi-un batalion de subalterni care să-i printeze hârtiile aici, pe pământ franţuzesc! Sau acolo, pe pământ românesc! Aşa era...

- Din fericire, nevastă-ta nu s-a speriat chiar aşa de rău încât să se piardă cu firea.

Ana lui era o minune - ştia asta, dar se bucura să i-o confirme şi omul lui Nicu Cărare.

- A fost normal să se sprijine pe chinezul fermecat - că doar îl ştie de atâţia ani, are încredere în el! Cât timp lucrurile au stat aşa, cu ea sprijinită de Isamu, Ursul a fost liniştit. Numai că Fang l-a vizitat pe şefu' în ziua accidentului tău. Şi i-a dus garanţii solide, care ilustrează limpede sprijinul lui. În clipa când s-a aflat de ele, lucrurile s-au schimbat. Au apărut scrisorile de răscumpărare. A apărut distanţarea dintre şefu' şi Ana. Nici nevasta ta n-a fost tocmai fair-play - obişnuită să vină toţi ceilalţi la ea, l-a cam neglijat...

- Leonard... ştie?

- Nu ştiu ce ştie el. Dar să ştii că a urcat în organigrama lui. Nu e exclus să se gândească să te mute şi pe tine lângă el. La fel cum s-ar putea să se gândească să-şi ia băieţii... dat fiind că şefu' e bătrân şi s-a cam izolat la castelul proprietate personală şi nu prea acceptă trendul ăsta nou, modernist, pe care neamul lor îl adoră la propriu...

Înţelegea perfect...

- Până acum, Ana ta a luat deciziile corecte. L-a închiriat pe Piao consilier-bodyguard şi este uite-aşa cu mister Fang. China, aia din Asia, stă sprijinită pe spate şi-o admiră. Cheng a trecut pe-acolo, recent, şi-a adus un feedback peste aşteptări... N-ai greşit atunci când ai hotărât să-i spui ei totul. Ana ta şi-a învăţat lecţiile - şi acum conduce în locul tău. Conduce aşa cum ştie ea - cu zâmbete şi voce calmă şi graţie şi ochişori verzi fardaţi arăbeşte...

Da, ştia el ce-i putea reginei pielea când îşi punea-n cap să dea sala cu cracii-n sus!

- Toată lumea e fascinată de ea. Şi ca fizic, şi ca intelect. Nu ştiu cum reuşeşte să nu pună întrebări tâmpite, să nu devină redundantă, să nu-l sune pe Isamu ca să-i ceară sfatul...

- ... Am nevastă... de valoare...

- Ai, ce mai! Tot mapamondul o numeşte "femeia perfectă neatinsă de bisturiu". Iar Rusia masculină e scursă după ea. Faptul că n-a mers acolo ani în şir uite că vă este acum de ajutor! Toţi se uită la ea ca la soare - de la puştani moştenitori până la broscoi octogenari cu guşă! De la un punct încolo, chiar sunt exageraţi, să ştii - că ochii verzi sunt lentile, iar ea nu susţine niciodată că are 19 ani!

Mda...

- Chiar mă gândeam să-i zic lui Piao, când mai trece pe-aici, să stea cu ochii pe ea - că, dacă-i reuşeşte şi şmecheria la care lucrează acum, blonzii ăia s-ar putea să încerce s-o fure!

- Să nu încerce... să mi-o omoare...

- Nu. De data asta, nu e vorba de aşa ceva. Pentru că ei toţi, şi fraţii şi partenerii lor, au nevoie de tine viu şi dispus să-ţi pui inteligenţa la treabă alături de ei.

Pe-asta nu prea ştia dacă s-o creadă sau nu...

- În concepţia lor, regina trebuie să se mute acolo. Şi să ajute în continuare la clădirea afacerilor. Că îţi dai seama că, după asemenea apariţie şi asemenea performanţe, n-o s-o mai poţi încuia în vilă!

"Ei, poftim! La chestia asta nu mă gândisem! Mersi frumos!" Îi venea să-i dea cu ceva-n cap - tocmai îi arătase viitorul şi-i dăduse o migrenă nenorocită rău...

- Încă o chestie! Zice nevasta ta că vrea s-o ia pe Florentina şi s-o ducă pe la petreceri. E o idee foarte bună, să ştii!

- Ştiu că este...

- Şi-o să retractezi imediat cum o să-ţi aminteşti ce de petreceri se ţin în Rusia.

Exact!

- Exact...

Seniorul se aşează pe marginea patului:

- Hai să te-ntreb o chestie. Facem un studiu de caz. Facem?

- Nu...

- Deci facem. Să vedem! Să zicem că tu ţii morţiş să faci afaceri cu un macaronar uriaş de tot. Şi vrei musai să-l vezi că cumpără Vila California şi vă faceţi, vorba aia, vecini de uliţă la Cannes. Da' el e foarte ataşat de Macaronaria lui, aşa că nu-ţi izbândeşte neam! Faceţi afaceri profitabile, în limita bunului simţ, şi-n rest macaronarul este ocupat cu ale lui. Tu faci ca toţi dracii, îi arăţi dovezi de iubire, îi

trimiţi poze cu vila, îi faci calcule despre bunăstare - şi el, nimic! Tu atunci te oftici şi vrei să-l zdruncini - ca să-i vie mintea la cap! Şi pui mâna şi-l furi pe văr-su.

- Stai...

- Faci să pară că l-a furat altcineva, că unu' dintre macaronarii lui preferaţi l-a trădat - te descurci tu! Faci o şmecherie - că eşti şmecher! Da', totuşi, omu' nu se dă dus de-acolo neam! Te bănuie că tu eşti ăla care i-a furat văru', bănuie şi de ce i l-ai furat, da' n-are certitudini ca să te-acuze! Cum poate macaronaru' să scape, totuşi, de tine? Şi să-şi recupereze şi văru' intact?

- Stai...

- Unu - se ia de tine. Scoate pistolu' şi zice: ăsta mi-a furat văru'! Fără probe, iese-un vax. Tu ţipi şi plângi şi te duci la umbrelă, care zbiară şi urlă la umbrela lui. Total contraproductiv. În plus, ştii bine cum procedează borfaşii cu corpu' delict! La fel ai face şi tu! La cinci secunde după ce ăla zbiară că i-ai furat rubedenia, îl răceşti pe-ăla şi-l bagi în fundaţia celui mai şmecher baraj care se construieşte acu' în lume.

- Stai...

- Doi - îţi fură şi el o rubedenie, măcar să aveţi acelaşi *feeling* şi să faceţi schimb de prizonieri.

- Stai...

- Şi trei - macaronarul se conformează. Joacă ca tine, face ca tine, vine tot mai des pe la tine - şi se comportă frumos, marşează la ideile tale, îţi arată că e înţelegător şi face eforturi să facă cum zici tu - dar eşuează în toate, exact atunci când moralu' şi speranţa ta sunt la tavan. Şi îţi oferă toate hapurile amare de pe lume. Inclusiv hapul amar al tentativei eşuate de încuscrire. Ca să ţi se-acrească de el şi să te duci unde vezi cu ochii şi să-l laşi în pace în legea lui. Şi să i-l trimiţi pe văr'su ramburs, să să spele cu el pă cap el şi tot neamu' lui. Că, după ce constaţi că omu' e amar tot iar fi-sa te joacă pe deşte şi-ţi întoarce curu', nu-ţi mai arde să-l omori pe-ăla. Ai consumat deja energie, resurse, speranţe, neuroni - devine prea obositor să te-apuci să-l omori. Îl duci în pustie şi-i dai brânci afară şi pleci.

- Şi moare...

- Dacă nu-l caută oamenii lu' Cheng, da - sigur moare. Da' ăia ştiu oraşu' unde e ea. Şi au cercetaşi care-i urmăresc pe ăia. În 30 de minute de la brânci, Trésor e salvată.

Nu-nu!

- Planul Anei este foarte bun.

Bărbatul de lângă el rânjea cu satisfacţie... El încerca din toate puterile să mişte capul dreapta-stânga, ca să însemne un "nu" ferm...

- Ăia sunt doi. Ana-i una singură.

- Ăia sunt liberi... iar Flo e mică... Să nu-i fure... inima...

- Nimeni şi nimic nu cred că-i poate fura fetei tale inima.

Cum putea să spună aşa ceva? Când Florentina lui era doar un copil nevinovat? Palma Seniorului se aşeză, fermă, pe umărul lui:

- Ştefane... Florentina Theodora Ionescu este compusă din foarte multe faţete. Ţie îţi oferă cea mai frumoasă, cea mai impecabilă şi imaculată faţetă pe care-o are. Fiindcă tu eşti tati al ei - şi nu te poate dezamăgi. Florentina ta, în realitate, este o fiinţă de o viclenie greu de măsurat.

Cum-cum?

- Ştiu - nu pare. Dar aşa este. Pe bunică-su îl învârte uite-aşa pe degete. Pe Isamu a reuşit să-l convingă s-o lase să iasă cu Vincent incognito la o cafea. Iar pe Vincent ăla l-a băgat sub papuc în asemenea hal încât, de unde îl plăteau femeile pe el să le-arate ultimele noutăţi la orizontală, acum plăteşte el ca să se elibereze de tensiune.

Serios? Aşa de multe lucruri făcea fetiţa lui?

- Florentina ta, la nici zece anişori, v-a ţinut o săptămână cu convingerea că Sami este avocat. Şi-acum are 17.

Corect! Ptiu - că uitase complet perioada aia când ea îi minţea "fluierând" iar ei, adulţi inteligenţi, nu se prindeau neam...

- Nu o subestima pe Florentina. Sunt sigur că Ana n-o s-o ducă acolo aşa, "în orb". O să-i facă instructajul complet şi complex. Dacă e să-mi ascult intuiţia, probabil că Gabriel va discuta mult cu Ana iar Andrei o va însoţi pe Florentina la shopping.

Cee? Gabriel, lângă Ana lui? Andrei lângă Florentina? Încercă să urle la propriu:

- Nuu!

- Potoleşte-te, că te injectez!

- Nu! Spune-i... să nu se ducă...

- Ana ta pleacă la ruşi cu Piao. Ăla arată ca Diamant în misiune - are două hands-free-uri şi nimeni nu ştie în care dintre ele e ascuns translatorul ruso-francez. Văr-tu umblă cu două pistoale; ăsta are o gentuţă-fantezie cu sticluţe şi seringi, pe care-o poartă de gât, la vedere, şi are pe moacă diploma de maestru în toate armele posibile. Iar Florentina să ştii că nu merge nici pân' la portiera blindatei fără Biyu.

Biyu?... Aa, bodyguarda chineză...

- Şi nu uita de unde-am plecat - nimeni nu-şi va permite să rănească persoanele la care ţii tu. Tocmai pentru că ei te doresc pe tine.

- Şi tot pe mine... mă vor pedepsi atunci... când o să le-ajungă... atâta amar...

- Am spus să stai liniştit - da?

- Nu pot să... stau liniştit... când ştiu ce face... Ana mea...

- Stai foarte, foarte liniştit. Ei au acum un atu mare: fetiţa. Ei vor şti de ce vine regina la ei - şi le aduce şi fata. Îşi vor juca şansa. Când vor vedea că nu câştigă...

Tot nu era de acord cu el! Nu-nu! Putea să zică ce i-o zice! Seniorul se îndepărtă:

- Tu i-ai refuzat direct. Le-ai ascultat oferta şi apoi ai zis "Nu". Ai zis-o în aceeaşi zi, în aceeaşi oră, în acelaşi minut. Aici a fost greşeala ta. Nu ai avut bunăvoinţa să încerci să guşti prăjitura; ai refuzat-o pur şi simplu.

Revenea lângă el... Avea în mână o tabletă. O mufa la monitor... Vedea şi el ecranul. Seniorul selecta o filmare...

Ia uite-o pe Florentina lui... Chiar că "se făcuse mare"! El nu-şi dăduse seama că fetiţa lui crescuse chiar atât de mult! Bine, nici n-o prea văzuse "dezlănţuită pe masă"... Hei! De ce-o oprise?

- S-a oprit în aceeaşi clipă cu formaţia. A făcut pirueta la timp, ca să aterizeze într-un genunchi exact în momentul ideal. Şi a executat fix o rotaţie completă. Recunoşti că ceea ce ai văzut tu este o coregrafie muncită din greu?

- Da...

Degetul se întinse şi se aşeză sub ochii Florentinei. Şi-apoi coborî un pic... Simţi că reîncep să-i vâjâie urechile - fetiţa lui făcuse saltul ăla special ca să pice jos, cu ochii-n ochii ăluia...

- Nu o subestima pe Florentina. A crescut sub acelaşi acoperiş cu doi maeştri într-ale şmecheriei. Şi are-n sânge şi şmecheria lu' Florentin. Fata ta, Ştefane, ar putea urni un război, dacă-şi pune ea în minte. Şi să ştii că, după aia, dacă o rogi tu frumos, îl şi stinge. Fără să te-ntrebe cum să facă asta.

O privea lung... Era frumoasă. Şi specială. Avea tot ceea ce-şi puteau dori bărbaţii din jurul ei - inclusiv avere. Iar ea ştia asta... Ea realizase deja asta...

- ... Cine e ăla?

- Habar n-am. Un om de-al lu' Vali Calu. Nici nu contează - că nu se-ntâmplă nimic între ei. Dar ea a înţeles de la voi că învăţatul e mama reuşitei iar repetiţia e tatăl ei. A exersat "pălitura" pe pielea bietului băiat...

- ... Dă-i drumul...

Seniorul se conforma... Într-adevăr - Florentina revenise spre sală. Iar individul revenise şi el spre sală - că juca rolul bodyguardului. Nu era nimic între ei. Altfel nu s-ar fi putut abţine... Iar ea n-ar fi riscat să-şi facă un iubit în Aurari, unde bunicul ei era primar iar verişorul, bulibaşă. Iar orice zvon devenea ştire cu viteza fulgerului. Hm...

Fata lui ştia ce voia. Voia să fie adolescentă - cu tot ceea ce implica asta. O vedea cum îşi exersa bezelele pe manelist... şi se delecta cu vuietul sălii...

- ... Gata...

Seniorul se grăbea s-o oprească...

- Crezi că pot... să fac... conferinţă... cu Ana?
- Da. Bineînţeles!

Acum îşi aducea laptopul. Mai bine! Avea încredere în comunicaţiile omului ăstuia. Tableta era nesigură...

- Pune-mi căştile... ca să mă audă...
- Bine. Deşi eu, dacă aş fi în locul tău, aş prefera s-o uimesc weekend-ul viitor cu dicţia mult îmbunătăţită...

Nici nu se gândea! Voia să vorbească cu ea! Şi voia s-o audă perfect! Căştile alea erau "o minune"...

- Hai să-i facem o surpriză. Hai să intrăm pe mail-ul tău...

Parcă-parcă simţea cum muşchii feţei schiţau un zâmbet...

Ana-Maria

Cee?

Tresări şi dădu drumul mouse-ului. Şi aproape că ţipă la Piao:

- Eşti tu în specialul lui Ştefan?
- ... Nu; de ce?
- Pentru că tocmai mă invită să-i văd camera!

În două secunde, Piao se opri în spatele ei:

- Dă-i să-l vezi! Acceptă!
- Şi dacă nu-i el?
- Dacă nu-i el, vezi moaca ăluia care i-a spart mail-ul!

Şi Piao era agitat şi surescitat şi nu se cenzura... OK! Făcu click... şi răsuflă uşurată... Chinezul începu să râdă:

- Chiar mă speriasem...

"Da' în ce hal m-am speriat eu! Că eu intram pe specialul lui de prin toate avioanele!" Îl invită să-i vadă şi el camera şi porni sonorul...

- ... De ce eşti... aşa frumoasă?

Bufni în râs - nici pe patul de spital nu se făcuse om serios! Parcă observa o mică ridicare a pomeţilor - ca şi cum soţul ei zâmbea. Dar nu voia să presupună că văzuse corect; aşa că se grăbi să-i răspundă:

- Pentru că soţul meu îmi face surprize! Şi nu pot să nu zâmbesc şi să nu mă bucur atunci când îmi faci tu surprize! Ştii cum sunt eu - când sunt fericită, se zice că sunt frumoasă...
- Tu eşti frumoasă... tot timpul...
- Iar tu eşti un mare şmecher... tot timpul...

Buzele lui încercau să-i trimită un sărut...

- Cum ai reuşit să-l convingi să ne vedem?
- A fost... incredibil de... uşor...
- Aha! Pesemne aţi depănat amintiri - şi-a devenit niţel mai maleabil...
- Într-un fel... Am discutat... despre voi... fetele mele... Am văzut... filmări... cu manelişti... Şi mă întrebam... dacă vă antrenaţi... împreună... la dans...
- Ne-am antrenat împreună până acum. Momentan, îşi face lecţiile. Peste vreo oră, reluăm antrenamentul.
- ... Să ai mare... grijă de ea.

Plecă încet capul spre dreapta:

- Ştefane, tu vrei să mă superi?
- Eu spun doar... că e lunecoasă... şi te poate... păcăli...
- Ea poate să mă păcălească; dar nu-şi permite să facă aşa ceva. Ar avea mult prea multe de pierdut. Aşa că n-o s-o facă...
- Să ai grijă... de inima ei...
- Mă ocup intensiv de inima ei. Vincent e aproape istorie. În plus, vineri mergem la Luka, să dansăm amândouă. Lucrurile or să se rezolve de la sine.
- Ştiu... Să ai grijă... în Rusia... Să n-o laşi...

Să n-o lase... Ştefan obosise. Probabil că discuţia cu Seniorul fusese destul de lungă...

- Ruşii nu sunt... o alegere bună...
- Stai liniştit, iubire. E fata mea - şi o să am cea mai mare grijă de ea!
- Să ai grijă... şi de tine... Să nu laşi... pe nimeni... să-ţi fure inima...

Îl dojenea cu degetul - devenise chiar obraznic acum! Soţul ei o privea lung... Oftă greu:

- ... Mi-e foarte dor de tine...
- Dacă n-ar fi... fost accidentul... ăsta neno... nenorocit...

Obosise - gata! Se grăbi să mai lămurească un aspect, înainte să-l trimită să facă nani:

- Vrei să-ţi dau mail-ul ăla înapoi?
- Nu... Nu pot să... preiau acum...
- Păi nu preiei! Îmi trimiţi mie afacerile!
- Nu...
- ... Bine; cum vrei tu. O să încerc să-l las mai mult liber...
- Nu... O să fac... unul nou... doar pentru tine...
- ... Bine, iubirea mea...

El o privea lung, ea îl privea lung... Venise momentul declaraţiilor de dragoste. Aşa că nu mai spuneau nimic...

Rebeca

Elicopterul era unul comun; dar făcea o hărmălaie acceptabilă. Chinezii aveau numai aparatură de top...

Soţul ei o ţinuse în braţe toată ziua. Nu-şi luase mâna de pe ea! Nici acum nu se-ndura să-i dea drumul, s-o lase să plece... Oftă greu şi-l îmbrăţişă; iar el îi prinse capul în palme şi-o privi lung...

"Să nu mai pleci niciodată de lângă mine! Şi să nu te mai întrebi niciodată dacă mi-am luat ţiitoare!"

Nu, n-o să se mai întrebe niciodată prostii. Promitea solemn!

"Atunci şi eu promit să nu mă mai gândesc vreodată să-mi zbor creierii. Şi nici n-o să mai fiu gelos pe Trésor."

Nu era de acord cu partea aia, dar nici nu voia să decoleze mâine...

Parafau promisiunile alea cu un sărut... Palmele îi dădeau uşor drumul - iar senzaţia de eliberare îi dădea fiori reci ca de iarnă... Gata - că o pocnea plânsul!

Alergă la elicopter şi urcă pe scaunul din dreapta. Şi nu ridică privirea spre el. Nu putea să-l vadă aşa... rămas la marginea aleii... părăsit...

Diamant

Elicopterul dispăruse. El nu se clintise de-aici, aşa că îl văzuse îndepărtându-se în viteză... El avea încredere în Fang. Aşa că scoase telefonul special şi selectă numărul şefei lui.

- Da.
- Să trăiască şefa!
- Şi şefuţu' mic!

Ana era veselă. Bun!

- Din câte-mi şopteşte mie intuiţia, mâine o să mă urechezi personal. Aşa-i?
- Aşa-i. Dacă n-ai toate hârtiile în ordine, să vezi ce urechi lungi îţi fac!
- OK. Mă grăbesc să le pun în ordine atunci. Vorbim.
- Vorbim.

Apăsă butonul roşu... Pesemne că nici ea n-avea veşti, de vreme ce nu încercase nici măcar să-i strecoare o aluzie...

Trebuia să pună hârtiile în ordine. Ele erau în ordine; dar le va dezordona imediat, ca să aibă o preocupare care-i solicita la maximum mintea... Ca să nu se gândească, patru ore de-acu' încolo, că aparatele de zbor erau făcute din metale comune şi se puteau defecta oricând...

Ana-Maria

Deci mâine, la cinci dimineaţa, trebuiau să fie pe Mandelieu... Tii, ce uitase! Ridică privirea spre Piao:

- Vreo veste despre apartamentul prinţesei?

- Poftim?
- Când crezi că apartamentul prinţesei va fi utilat corespunzător pentru a o primi pe prinţesă?
- Este utilat corespunzător.

Serios? Aşa repede? Chinezul începu să râdă:

- A fost o temă de-o după-amiază! Am trimis o echipă bună...

Bun! Minunat! Scoase telefonul şi-i făcu prinţesei un apel.

- Cheam-o pe Biyu, te rog.

Evident, prinţesa ajungea prima... Şi iată şi chinezoaica. Bun!

- E plec mâine la Diamant. Tu îţi vezi de şcoală şi de teme.
- Sigur, mami!
- Iar după atâta învăţat asiduu, o să începi să te şi recreezi.

Piao se ridică şi-i aduse cheile. Le luă şi i le întinse Florentinei:

- Cheile apartamentului tău.

Prinţesa o sugruma rău, că era fericită...

- Şi-acum, lunga listă a lui "Nu"...

Florentina aproba. În momentele astea, putea să-i interzică să se mai apropie de vreun bărbat în următorul cincinal - ea ar fi aprobat instantaneu...

- Nu faci balamuc acolo.
- Nu.
- Nu transformi apartamentul în club de noapte.
- Categoric!
- Nu-l subînchiriezi colegilor care n-au unde să-şi ducă prietenele "la una mică".
- Doamne fereşte!
- Nu stai acolo zi-lumină, gândindu-te că înveţi în noaptea de dinaintea testului.
- Aa, sigur că nu!
- Iar fiecare deplasare acolo trebuie să fie aprobată de Isamu.
- Sigur, mami!
- Vezi, că nu ţi-am angajat şi fată-n casă. Te sfătuiesc să-i pui să strângă după ei.
- Bineînţeles!
- Şi încă un lucru. Biyu merge cu tine acolo unde mergi şi tu. Dacă nu te simţi confortabil să petreci în compania ei, poţi s-o rogi să fie nevăzută.

Florentina aprobă cu capul. O privi lung, serios, pe Biyu:

- Dacă sesizezi că prinţesa este în pericol, apuci individul de haine şi-l înveţi să zboare.

Prinţesa roşi violent - şi bufni în râs. Chinezoaica nici nu zâmbi:

- Am înţeles.
- Prinţeso, îţi reamintesc convenţia noastră...

Şi trecu la romanes:

- Vreau să aflu despre mâncătorul de ruj în aceeaşi zi în care-l gustă prima oară.
- Da, mami.
- Promiţi?
- Promit, mami.
- Bun. Să fii cuminte!
- Da, mami.

Demaraj, frână, pupat plin de recunoştinţă - şi prinţesa ieşea, grăbită probabil să plănuiască prima petrecere în noul ei apartament... Îi zâmbi chinezoaicei şi începu să-i arate cu degetele, fluierând corespunzător: o palmă jos, una sus. Se ia cu ambele mâini chestia aia de deasupra şi se azvârle cu boltă înspre uşă. Tânăra râdea şi aproba...

- Iar dacă ai probleme cu ea, anunţă-l imediat pe Isamu.
- Desigur.

Şi cam atât avusese de spus. Chinezoaica simţise asta, aşa că ieşea... Îşi privi ceasul:

- Şi-acum să vedem adevăratul efect al apartamentului ăstuia. Dacă îi ia mai mult de cinci minute ca să realizeze că nu i-am dat şi adresa, înseamnă că e euforică rău...

Piao râdea, ea râdea...

Florentina

Deci avea apartament! Nu-i venea să creadă că avea deja apartament! Mămica ei îi zisese de el - dar după aceea pomenise ceva despre "eu plec şi mă ocup când mă-ntorc"! Se ocupase înainte să plece! Tii - ce bine! Ce minunat!

Privi lung cheile... Două chei puse pe un inel, fără breloc - semn că predarea-primirea se făcuse în mare grabă. Nu-i nimic! Nici o problemă! Se ducea ea mâine la faţa locului, împreună cu Vincent, ca să vadă ce dezastru era "la faţa locului" şi să stabilească când făceau curat, când mutau mobila - că sigur era cel puţin semimobilat... Şi, bineînţeles, să stabilească data primei petreceri gen bar de zi care se va ţine acolo!

Ia să-i spună şi lui! Ca să se bucure şi el că, în sfârşit, scăpaseră de laboratorul de chimie şi bancheta din spate a blindatei! Telefon, FB... Stop! Nu FB! Cum spusese mămica ei? FB-ul era un mediu foarte atent supravegheat - iar anumite persoane erau studiate cu foarte multă atenţie! Părinţii ei aveau telecomunicaţii de două feluri, aşa că sigur erau interceptaţi şi urmăriţi...

Las' că-i făcea o surpriză, mâine! Şi mai bine! O să-l ia de la şcoală şi-o să-i spună că îl duce în unicul loc nesupravegheat de pe pământ... Nu; mai bine îi spunea că îl duce acolo unde îi promisese... Acolo unde-i spusese că-l duce. Că îi spusese deja - nu? Îi spusese despre apartament...

Apropo - unde era apartamentul ăsta?

... Na - că nu-i dăduse tocmai adresa apartamentului! Mămica ei era zăpăcită rău! Avea cheie, dar nu ştia unde s-o înfigă...

Las' că afla chestia asta mâine. Nu-i venea să se ducă acum s-o întrebe; avea senzaţia că i-ar fi lăsat impresia unei obsesii apropo de apartamentul ăla. Aşa că mâine, după ce pleca mămica ei, o să-l roage pe Isamu să-i spună lui Biyu adresa...

Şi-acum, că tot era duminică şi se făcuse destul de târziu, ce-ar fi să recitească ea lecţiile pentru mâine? Ca să iasă prima pe clasă - şi să n-o certe tati foarte tare când o să audă câte inimi zdrobise fetiţa lui!

Isamu

Taxiul opri în faţa porţii. Achită, coborî şi traversă; iar Claude îi strânse mâna:

- Bine-ai revenit.
- Bine te-am regăsit.

Râdeau...

- Cât ai lipsit tu, nu am avut evenimente. Nici comune, nici deosebite.
- Ana a plecat?
- Nu. Sunt toţi cinci acasă.

Cinci?... Aa, venise şi Piao! Bun! Chiar avea nevoie de el, pentru planul care-i încolţise-n minte acu' vreo trei ore! Aleea i se părea ceva mai lungă decât de obicei...

- Am auzit că Florentina a primit un apartament.

Deci Ana i-l dăduse deja - probabil ca s-o ştie în siguranţă, atunci când ea nu era acasă. Aprobă scurt cu capul:

- Un apartament discret, unde să-şi ducă colegii la o cafea. Asta vă uşurează vouă munca - partea aia cu păzit barurile din oraş.
- Presupun că, în maximum trei luni, o să revenim la barurile din oraş. Dar, sigur - pentru moment, e bun şi apartamentul. Firma a trimis deja paza acolo, a montat sistemul antiefracţie... S-a ocupat Piao.
- Ceea ce înseamnă că lucrurile au ieşit aşa cum trebuie.

Claude aprobă. Trase glasvandul şi intră:

- Bine te-am găsit!

Isabelle zâmbi, fâstâcită:

- Bine aţi revenit!
- Ce-avem gustos la cină?
- Cartofi franţuzeşti cu viţel.
- Mm, preferaţii mei! Perfect!

Tânăra râdea, el urca scara... Validă cartela şi intră în birou:

- Bună seara.

- Bine-ai revenit.

Ana avea cearcăne, dar zâmbea:

- Bine-ai revenit.

Se aşează pe canapea şi-o invită lângă el:

- Am văzut desfăşurarea ultimelor 24 de ore. Deşi oamenii vor rămâne alerţi cel puţin până la miezul nopţii, noi putem să discutăm. Şi e evident că n-o să se întâmple nimic în ultimele 30 de minute ale ultimatumului. Cheng are un volum de date imens de procesat; dar, în cel mult o săptămână, termină de analizat fiecare persoană. Probabil că concluziile vor fi dezolante...

Ana aproba încet...

- ... Sincer, nu cred că s-au speriat.

- Dar i-am pus pe gânduri. Am ripostat inteligent şi am reconfirmat buna colaborare cu China.

- Apropo! Ai vorbit cu *Mister P* despre asta?

O privea şi realiza că Ana uitase la propriu de umbrelă...

- Va trebui să-l suni azi. Pe la zece, te sfătuiesc eu.

- OK. Zilele tale libere cum au fost?

- Foarte pline. Şi foarte productive. Mi-am răspuns la întrebări...

Ochii căprui îl invitau să continue; el nu continua...

- ... OK. În cazul ăsta...

- În cazul ăsta, v-am pregătit un document foarte important.

Scoase stick-ul şi i-l dădu lui Piao:

- Print, te rog.

- E legat de Trésor?

- Nu; e legat de invitaţii lui Luka.

- Aa, ţi-a trimis lista!

- Da - mi-a trimis lista. Am prelucrat-o, am completat cu ceea ce am crezut eu că e interesant pentru voi...

Luă dosarul şi i-l întinse ei; ea îl luă, îl deschise undeva la mijloc... şi bufni în râs:

- OK, mă duc să mă amuz cu prinţesa...

- Amuzaţi-vă aici, în birou.

- Corect!

Că erau informaţii sensibile în dosarul ăla, pe care serviciile nu le prea ştiau! Ieşi şi urcă treptele... şi urcă în mansardă. Ia uite-o! Alerga pe bandă! Deci, sosise la timp!

- Salut.

- Salut.

- Trebuie să vorbim.

Tânăra pălise - deşi era îmbujorată bine de la alergare! Îi făcu semn să coboare ea prima... Coborau şi scara... Arătă spre ultima cameră:

- Biroul e ocupat.

Intră şi el, închise uşa şi-o încuie. Şi apucă bluza de trening, o smuci şi i-o trase de pe umeri!

"Ce-i? De ce eşti aşa uimită? Credeai că trebuie să discutăm nişte măsuri de securitate?"

Jos şi maieul! Şi brânci pe pat! Tânăra bufni în râs - şi-şi astupă gura cu palmele! Înhăţă cracii pantalonilor şi smuci. Şi cam atât avusese de scos de pe ea.

... Atacul o luase prin surprindere... şi-i cam ştersese zâmbetul de pe buze - că se căţărase pe ea îmbrăcat, ca un alpinist grăbit să înfigă steagul pe platoul vârfului Chomolungma şi s-o şteargă de-acolo înainte să vină furtuna... Mm...

... Nu părea foarte "încântată" de surpriza lui. Adică de "modul de prezentare" al surprizei. Indiferent cât de bine se simţea, Biyu nu mai aprecia "complimente" de genul ăsta. Îl pusese deja la suflet. Nu-şi mai dorea, deci, scene fierbinţi de prin filme; începuse să viseze la cuvinte frumoase şi preludii cât mai lungi...

- ... Nu-mi pot explica... cum am putut aştepta... atâtea zile...

... Poate că avusese efect. Poate nu. El unul nu-şi mai dădea seama... ce părere avea ea...

Ana-Maria

Zece fără zece. Trebuia să se ducă urgent la culcare, că mâine pleca odată cu întunericul... Selectă numărul lui Nicu Cărare. Suna... suna... iar suna, semn că îl înfuriase rău...

- Da.

- Bună seara, dle Petriceanu.

- Bună seara.

- Sper că nu te-am deranjat...

- Nu m-ai deranjat.

Mai bont de-atât era pisălogul; mai tăios de-atât era laserul. Cam acolo poziţiona ea acum tonul cu care-i vorbea bătrânul...

- ... Te-am sunat ca să-ţi spun...

- ... Spune, că te-ascult.

- Te-am sunat ca să-ţi spun că nici scrisoarea asta de răscumpărare nu a avut efectul scontat.

- La ce scrisoare te referi? La aia veche, despre care n-ai catadixit să-mi zici? Sau la asta nouă, despre care tot n-ai catadixit să-mi zici?

Tăcea - ce mai putea să facă...

- ... Şi cam care era efectul scontat, după părerea ta?

- Recuperarea copilului în bună stare.

- Aha! În bună stare! E o clauză foarte importantă, să ştii!

- Ştiu. Şi, din păcate, n-am reuşit să

- N-ai reuşit să-ţi identifici aliaţii nici de data asta. Şi n-ai reuşit să-ţi aminteşti de mine nici de data asta. Nu-i nimic! Se pare că va mai fi o dată viitoare! Poate-ţi aminteşti atunci!

- Dle Petriceanu, vreau să fiu sinceră cu dumneata.

- Păi fii! Că asta ar mai lipsi acum - să-mi torni nişte tromboane!

- De data asta, am apelat la cineva care chiar mă putea ajuta!

- Şi te-a ajutat?

- Da.

- Bravo! Bună treabă! Şi-atunci de ce m-ai mai sunat?!

- Pentru că, în ciuda ajutorului primit, tot nu ştiu nimic despre Trésor.

- Păi de ce nu-l întrebi pe ăla care te-a ajutat?

- Pentru că sper ca relaţia de rudenie dintre Trésor şi nea Dumitru să te...

"... convingă să iei atitudine măcar acum." Asta voise să spună. Dar, după "nea Dumitru", auzise clanc-ul tipic al întreruperii legăturii... Se ridică, oftând greu, şi porni spre uşă:

- Noapte bună.

- Noapte bună, Ana. Dacă sună, îi spun eu că te odihneşti.

Poftim? Îl privi lung... Isamu era foarte serios:

- Îi spun eu că te odihneşti, după o zi plină de tensiunea cauzată de răpirea micuţei, pentru că mâine dimineaţă pleci în turneu. Să faci bani. Şi trebuie să ai mintea odihnită, limpede, ca să nu scapi cine ştie ce porumbel şi să sfârşim toţi la puşcărie.

Iaca-iaca! Ridică mirată sprâncenele - Isamu avea câte-un puseu de furie o dată la cinci ani...

- Noapte bună.

Adică o expediase la culcare. OK! Ieşi şi urcă treptele. Şi descuie dormitorul...

Nu ştia ce să creadă. Nu înţelegea de ce omul ăla n-o ajuta s-o găsească pe Trésor! Deşi o cunoştea personal! Şi nu se putea să n-o placă pe prichindica lui Diamant! Şi totuşi, uite că nu ridica un deget ca s-o recupereze... Şi dacă Ursul era chiar Nicu Cărare?

... Asta i se părea o prostie uriaşă... Dar putea fi foarte reală, dacă omul ăla încerca să scape de Diamant... Sau avea informaţii despre vreo anchetă care-o viza pe Rebeca - şi încerca s-o ţină ascunsă-n conac până trecea furtuna... Sau pur şi simplu nu voia să se bage în socoteala Ursului! Dacă ar fi fost egal cu el, din punct de vedere al valorii şi influenţei, probabil că nu s-ar fi băgat să scape copilul ăla. Nicu Petriceanu fusese un tânăr curajos; dar îmbătrânise, atinsese saturaţia financiară... Aşa că...

Aşa că nu mai avea altceva de făcut decât să se culce. Şi să plece

mâine în turneu. Miercuri seara ajungea la Volgograd; până atunci, poate că...

18 mai 2020 - luni

Florentina

Cioc-cioc!

... Era pentru prima oară când cineva ciocănea la uşa ei, la şapte dimineaţa. Să fie mămica ei?... Dar mămica ei nu plecase deja? Zisese ceva de cinci dimineaţa; oare întârziase - şi amânase plecarea?

- Cine e?

- Isamu.

Hait! Îşi puse halatul şi descuie uşa. Şi se piti, bineînţeles, după ea:

- Neaţa!

- Neaţa. Scuză-mă că te deranjez...

- Nu mă deranjezi!

- Ştiu că Ana ţi-a dat aseară cheile apartamentului. Probabil că intenţionezi să-l vizitezi azi, după ore...

- Aşa mă gândisem...

- OK. Voiam să-ţi spun că am primit informaţii noi, apropo de Vincent. Şi, dacă vrei să le vezi înainte să-i dai şi lui adresa apartamentului, le găseşti în birou.

- Vin în 30 de secunde!

Chinezul aprobă, zâmbind, şi se grăbi să revină în birou. Închise uşa şi se repezi la haine - informaţii noi despre Vincent! Oare ce însemna asta? Oare despre ce era vorba? Îşi trase uniforma pe ea într-o grabă teribilă şi ieşi. Uşa o aştepta deschisă.

- Gata!

I se indică dosarul de pe biroul mic. Îl luă, îl deschise la prima pagină...

- La final. Le ataşăm în ordine cronologică...

- Normal!

Normal că nu se aşteptase ca Vincent să aibă un singur dosar! Băiatul ăla o fi fost important pentru ea - dar pentru Isamu valora cam cât o scoică din Oceanul Pacific! Dădea paginile...

Râsul îi îngheţă pe buze...

Era un set de poze. O înşiruire de poze A4 color, cu note de subsol... O căuta pe prima...

Prima poză îl arăta plecând de-acasă. Jos scria data şi ora - aseară, pe la opt jumate. Următoarea poză îl arăta oprit în faţa unui magazin... probabil! Oricum, între el şi vitrină era o tânără blondă, îndeajuns de ţipătoare ca să nu ascundă "scopul şi durata vizitei"... În subsol scria data de ieri, ora 20:35 şi "interceptare ambientală". Dădu pagina şi văzu şi interceptarea. Era sub formă de dialog...

Citea dialogul şi nu-i venea să creadă că nu se gândise tocmai la asta... Că nu luase în calcul faptul că tânărul obişnuit să aibă zilnic contact sexual cu o femeie nu se-apucase brusc să se călugărească...

Nu le luase mai mult de-un minut să se înţeleagă. Domnişoara ţipătoare accepta să se plimbe cu el pentru 50 de euro. El nu comenta preţul, aşa că porniseră înapoi... Iată-i intrând în vilă... Iar era o interceptare ambientală! Citea... Cee?

"Te deranjează dacă-ţi spun Florentina?"

Instantaneu, tensiunea îi atinse cote nebănuite - şi, probabil, lovi tavanul, traversă dormitorul, mansarda, ieşi prin tavan, străpunse stratul de nori, traversă toate straturile alea cu -sfera la final, ieşi în univers, izbi vreo patru planete... Tensiunea ei străbătea Calea Lactee cu viteză uimitoare, pentru că urechile care ascultaseră zgomotele din vila aia găsiseră de cuviinţă să facă un transcript complet - şi scriseseră toate cuvintele pe care Vincent Périer i le adresase blondei...

"Hai, gata! Că n-are rost să te înveninezi! OK, a plătit o curvă! OK, a botezat-o cu numele tău! Depăşeşte momentul, că trebuie să pleci la liceu!"

Dădu pagina... repetă mişcarea... din nou, că avuseseră limbariţă amândoi... şi descoperi ultima fotografie - blonda părăsea vila. O

interesa ora... "Şedinţa de antrenament" durase o oră. Hm...

Închise dosarul şi-l lăsă pe birou:

- Mulţumesc că mi-ai spus.

- N-ai de ce să-mi mulţumeşti. După cum spunea şi Ana - tu ai nişte beneficii pe care ţi le dă postura de viitoare contesă, şi-ar fi păcat să nu le foloseşti.

Aprobă şi ieşi. Traversă holul, reveni în camera ei...

... N-o deranja faptul în sine; o deranja că folosise numele ei. Şi o deranjau foarte rău cuvintele pe care Vincent le spusese în timpul "antrenamentului". Unele fuseseră oarecum măgulitoare la adresa frumuseţii şi-a tuturor celorlalte plusuri ale ei; altele însă...

La urma urmei, ea ce voia? Că, vorba aia - ea supravieţuia bine mersi şi fără! La el era mai dificil! Aflase chestiile astea la orele de educaţie sexuală! Ce putea ea să-i ceară lui?

... Habar n-avea. În orice caz, două lucruri erau sigure. Primul - azi, se va duce singură la apartament. Al doilea - în următoarele cinci minute trebuia să fie gata de şcoală. Şi nici n-apucase să se fardeze! Panică! Era în întârziere...

Diamant

Privea elicopterul care încerca să se aşeze cât mai lin şi simţea că are emoţii... Gata. Ţâşni spre uşa din dreapta şi-o ajută să coboare:

- Bine-ai venit!

- Bine te-am găsit!

Laptopul ăla se făcea pe zi ce trecea mai greu; sau i se părea lui, fiindcă avea emoţii? Nu ştia... Gata - erau pe alee. Porniră încet spre centrul orăşelului, aşa că deschise discuţia:

- Ştii că a început să mi se facă frică de elicoptere?

Ana începu să râdă:

- Şi ţie?

- Da. De ieri seară, a început să-mi fie şi mie frică de elicoptere.

Cumnata lui aproba încet cu capul. N-avea nevoie de lămuriri suplimentare, că era isteaţă foc... Hai să pună şi întrebarea copilărească!

- ... Ai mai primit ceva veşti? Sau informaţii?

- Nimic. Dar am tras o concluzie destul de... amară.

O asculta cu maximă atenţie.

- Am tras concluzia că decizia de-a implica China a fost corectă. L-am sunat aseară pe *Mister P*; mi-a vorbit tăios şi mi-a închis în nas. Ştii cum e - pacientul comatos zace pe masă, cu sângele şiroind, iar maestrul chirurg nu vrea să intre-n sală pentru că nu i s-a aşternut covoraşul roşu cu *Welcome*.

Deci Nicu Cărare îi cam lăsase cu ochii-n soare...

- Că dacă nu l-am sunat să-l întreb ce culoare să aibă covoraşul...

Nicu Cărare îşi manifesta răsfăţul pe viaţa fetiţei lui? Hei!

- Isamu s-a înfuriat rău când l-a auzit...

"Şi eu m-am înfuriat rău când am auzit! Îmi dai voie să-l sun? Şi să-i zic eu ce părere am despre comportamentul lui?" Tăcea mâlc...

- Dar o s-o scot eu cumva la capăt! Chit că-l rog pe Ştefan să-l cheme la spital! Chit că-l rog pe nea Dumitru să se urce-n avion şi să se ducă la el! Trebuie să ne ajute cumva! Că el e umbrela noastră! Noi ne achităm cu brio de obligaţiile faţă de el! Şi să nu crezi că mi-e jenă să-i amintesc asta!

- Eu zic să nu-i aminteşti nimic înainte să vorbeşti cu Ştefan.

Bineînţeles că cumnata lui nu intenţiona "să-i facă totalu'" lu' Nicu Cărare - da' era supărată şi trebuia să refuleze... O cuprinse cu braţul:

- Hai să-ţi zic un secret care-o să te binedispună!

- Zi-mi!

- Noi doi, eu şi Rebeca, nu ne vom despărţi niciodată.

Ana aprobă, zâmbind acum... Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Şi am decis ca, indiferent cum se va sfârşi răpirea lui Trésor, să-l cheme Ştefan. Ca să fie şmecher ca unchi-su.

Palma ei îi bătea uşor mâna, ca o garanţie că aşa o să fie...

Florentina

Mergeau la apartament. Nu prea-i mai ardea de chestia asta...

Într-adevăr, statutul ei de viitoare contesă îi aducea nişte beneficii. Acum, în momentele astea, şi-ar fi dorit să nu le aibă - pentru că îşi dăduse şi ea seama de propria schimbare. El fusese azi acelaşi Vincent dintotdeauna - dar ea nu se putuse comporta la fel ca înainte de-a vedea pozele. Auzise de-o mie de ori întrebarea "Ce s-a întâmplat"...

Nu-i spusese nimic despre apartament. Dacă ar fi aflat, Vincent s-ar fi repezit să-l viziteze. Şi, la faţa locului, s-ar fi repezit s-o strângă-n braţe. Şi asta i-ar mai fi lipsit acum, după ce văzuse pozele şi citise dialogul! I-ar fi crăpat capu' cu laptopu'! Ar fi sărit cu picioarele pe el!

Ia - că se opriseră! Aici era? Ridică privirea şi admiră clădirea înaltă, cu design futurist...

"Mămico, eşti sigură că aici mi-ai luat apartamentul? La luxury?" Da, ştia că era contesă în devenire - dar chiar şi ea se simţea răsfăţată rău... Coborî şi intrară amândouă în clădire.

- Bună ziua. Unde doriţi să mergeţi?

Biyu se grăbi să răspundă ea:

- Apartamentul drei Ionesco, etajul 16.

Etajul 16? Sigur? Portarul apăsa butonul care le chema un lift... Mamă, Doamne! Păi se sufocau toate de invidie, când or să vadă frumuseţea de apartament în care-şi făcea ea de cap! Liftul era... uriaş - încăpeau vreo zece persoane corpolente în el! Avea şi băncuţă, în caz că o dureau rău picioarele... Uşile se închiseră. Biyu şopti:

- Când ajungem sus, aminteşte-mi să discut ceva cu tine.

Da, sigur - cum să nu! Nu uita asta ce avea de spus! Nici o şansă! Toate cele trei chinezoaice erau în realitate nişte roboţi - nu uitau, nu greşeau, nu interpretau ordinul...

Iată şi etajul 16. Ieşi - şi constată lumina puternică a soarelui, care intra prin ferestrele mari şi mângâia diverşii ficuşi "uitaţi" colo şi colo...

- 168. E în capătul holului.

După distanţa mare dintre uşi îşi dădea seama că n-avea cum să fie o garsonieră... Descuie şi intră. Iar Biyu se grăbi să apese cifrele sistemului antiefracţie:

- 9428. Încearcă să-l ţii minte...

Da, o să încerce. Momentan, trebuia să viziteze bijuteria asta... mobilată complet, utilată complet, aranjată de-un maestru în feng-shui - că se simţea mult mai bine de când păşise înăuntru...

Măiculiţă, ce frumos era! Aici o să-i aducă ea pe colegii ei de şcoală? Păi, nu era de mirare că auzise ceea ce auzise aseară! Să nu bubuie muzica, să nu dea cheia la prietene "în lipsă de spaţiu", să le spună să strângă după ei... că nu răzbea singură să cureţe toată imensitatea asta minunată...

... Sigur era pentru ea? Că avea un pat de două persoane... cam cât patru, aşa! Patul ăla era o veritabilă invitaţie la făcut prostii...

"Ei, na! A fost mobilat dinainte! Nu-ţi comanda mămica ta dita-mai patul! Că n-o să dormi niciodată aici!"

Reveni în living şi se trânti pe canapea. Biyu se aşeză lângă ea:

- Voiam să-ţi zic o chestie.

- Zi-mi.

- Pe viitor, încearcă să pari mai greu influenţabilă.

Poftim?

- De când ai văzut clădirea, ai picat într-o contemplare uimită. Încearcă să pari un pic mai... obişnuită cu luxul.

Aprobă şi decise să se ridice. Mai bine se uita pe fereastră, decât în ochii albaştri!

- Mi s-a spus că o să mergi la petreceri "speciale". Nu e bine să te vadă toţi uitându-te pe pereţi, cu ochii măriţi de uimire. Atitudinea asta denotă slăbiciune şi "îngustime". Toţi cei care îţi observă uimirea, or să te considere o pradă uşoară.

Avea dreptate, ce mai! Dacă ea o să facă ochii mari şi-o să pice-n expectativă cu ochii la cine ştie ce telefon futurist, o să pară o sălbatică sosită ieri din junglă! Dar... Dar era greu! Nu, nu era vreo încuiată - şi totuşi, ceea ce văzuse azi aici era foarte aparte...

- Eu ţi-am dat un sfat. Mai departe, tu ştii...
- E un sfat bun. Mulţumesc.

Şi gata, că nu-i plăcea discuţia! Scoase telefonul şi începu să facă poze. Întâi canapeaua, apoi electronicele, apoi vederea din partea cealaltă a ferestrei... Ia hai să pozeze şi dormitorul! Repede, până nu se răzgândea! Şi-acum FB...

Album nou, postare nouă.

"Ce ziceţi, strângem mâine gaşca în noul meu apartament?"

Ataşa pozele... Avea o strângere de inimă în privinţa imaginii cu patul, dar nu putea să-l omită - că se vedea în celelalte fotografii... Asta e! Las' că se descurca ea cumva! Şi-acum să-şi tăguiască prietenii pe care-i invita! Întâi cei trei mânji: Adéle, Denise şi Vincent. Şi apoi, restul găştii! O pornea de la A, ca să nu omită vreunul...

Şi totuşi, nu era bine! Mâine va fi "ziua fetelor". Că tot nu-l putea ierta pe Vincent! Deşi, vorba aceea - nu-i greşise cu absolut nimic! Îşi luase o fetiţă de pe stradă - nu apelase la o colegă doritoare de senzaţii tari...

Îl şterse pe Vincent. Şi începu să şteargă şi băieţii. Mâine va fi "ziua fetelor". Şi-apoi mai vedeau ei ce făceau!

Ana-Maria

Alexander îşi punea hârtiile în ordine - că i le ciufulise rău. Ea citea mini-raportul lui Isamu. Se bucura să constate că Vincent Périer îşi dăduse-n petic exact în momentul ideal... Reply.

"Supărarea pe Vincent o s-o ţină cel mult o săptămână. Va trebui să găsim altceva.

Încearcă să discuţi cu ea despre invitaţii lui Luka. Şi predă-i tu, te rog, ABC-ul succesului în astfel de reuniuni.

Ţine-mi pumnii mâine!

Ana"

Send - şi înapoi la afaceri! Ia! Ce făcuse consilierul ei? Reuşise să pună hârtiile în ordine? Hai, că avea de semnat o mulţime de documente!

Rebeca

Trecea încet cu degetele peste taste şi parcă nu-i venea să le apese...

Era emoţionată. Pentru prima oară, după mult timp, simţea emoţia aia stupidă cu gol în stomac şi nod în gât atunci când se pregătea să-şi revadă soţul. O simţea chiar şi aşa, când era vorba doar de-o videoconferinţă...

Hai! Hai, că îi era dor de el! Şi simţea că şi el îşi dorea mult s-o revadă! Deci, mail-ul special... Îl invita să-i vadă camera... Îi făcu un apel şi-şi aprinse o ţigară. Încerca să se calmeze - era stupid golul ăla din stomac! Iar nodul din gât îi dădea senzaţia că din clipă-n clipă o să se înece cu fumul! Afurisită senzaţie! Mm...

Gata - era şi el online. Şi-o vedea. O invita şi el...

Iată-l pe soţul ei...

La fel ca şi ea, Diamant era acasă. Era diferenţă de-o oră între ei - şi uite că şi el obişnuia să-şi petreacă serile în Aurari, la adăpost de nebuni, drogaţi, agenţi, duşmani...

Îl privea lung şi-i transmitea că îi e foarte dor de el - pentru că era îndrăgostită lulea... Ochii lui sorbeau ecranul cu privirea - iar trupul mândru şi drept se muiase tot, că şi el era îndrăgostit lulea...

Mâine, la raportul de dimineaţă, nişte agenţi secreţi or să mănânce papara vieţii lor. Or să trebuiască să explice momentul ăsta. Ei n-aveau nevoie de cuvinte. Ei îşi vorbeau din priviri - unica limbă pe care angajaţii statului n-o puteau descifra. Aşa că tăceau şi se priveau. Şi, într-un final, probabil că or să-şi facă cu mâna şi-or să închidă. Şi-or să le facă probleme mari bieţilor bugetari...

Florentina

Nu putea să adoarmă...

Mâine avea şustă cu fetele, la apartament. Îşi pregătise nişte CD-uri cu muzică ambientală, Isamu o asigurase că băuturile vor ajunge la apartament la timp, îşi luase şi haine de schimb...

Nu-i ieşea din cap chestia aia cu "pot să-ţi spun Florentina?" - şi ceea ce urmase după. Vincent avea vise erotice cu ea? Sau voise doar să se antreneze? Sau încercase să-şi scoată din minte alte nume feminine, ca să nu se-aleagă cu capul spart? Numai el ştia. El nu comentase nicicum la mesajul ei. Şi nici nu dăduse like la poze. Nu-i trimisese nici o melodie - nimic! Destul de ciudat...

Băiatul ăsta începuse s-o încurce rău! Ştia mult prea multe şmecherii - iar ea, gâscă începătoare în domeniu, nu le putea identifica! Exista o şmecherie şi în tăcerea asta a lui! Şi uita mereu că era băiat de regizor şi scenaristă - aşa că ştia şmecherii de adult hârşit prin psihologia vieţii...

La urma urmei, nici nu era aşa înnebunită după el! Îl folosise "la greu" până acum! "Destupase mintea" pe pielea lui, nu? Era pregătită acum să-l cunoască pe cel care avea oareşce şanse să se potrivească în şablonul părinţilor ei! Şi-atunci, de ce să se compromită legându-se la cap cu asemenea individ? De ce să fie asociată cu Vincent Périer, gigolo-ul liceului? Doar aşa, fiindcă-i spusese el că o iubeşte? Hm...

Ia să pună mâna să se culce! Că mâine avea de luptat "pe frontul locului I" la capitolul "ştiinţă"!

19 mai 2020 - marţi

Ştefan

Iar îl frământase de-i merseseră fulgii în toate direcţiile... Bun maseur! Îi punea sângele-n mişcare! Şi-i dezmorţea musculatura! Şi-i dădea durere surdă în tot corpul! Dar ce bine era! Realiza legătura dintre masajele alea "straşnice" şi recuperarea lui rapidă şi mai că-i venea să-l cheme înapoi! Da, excesele dăunau sănătăţii; dar...

Telefonul Seniorului începu să piuie... Se făcuse nouă jumate. La zece începea emisiunea lui preferată - aia cu ştiri externe. Abia aştepta să afle informaţii din Rusia! Erau importante! Jumătate din oamenii de pe ecran erau paravanele bunilor lui prieteni - iar cealaltă jumătate, ale duşmanilor lui! Prezentatorul spunea una şi alta iar el îşi scria-n minte adevăratele ştiri...

- Ştefane...

Da? Seniorul se grăbea să-i pună căştile:

- Şefu'.

Nea Nicu Cărare! Ia uite... Îşi drese scurt vocea:

- Să trăiască... nea Nicu Petriceanu...
- Să trăiască şi Ştefan al lui! Ia uite-l! Te-ai trezit?
- Am făcut şi... şedinţa de masaj...
- Serios? Aşa de dimineaţă?
- M-am trezit la... şase jumate...
- Păi de ce, mă? De ce te scoli cu noaptea-n cap? În loc să te odihneşti ca lumea, să profiţi de ocazie şi să dormi şi tu pe săturate, tu te scoli înaintea găinilor?
- Nu pot să dorm... fără ea...
- Aa... Apropo de ea! Ştii ce dor mi-e de tine, mă?

Şi spunea asta după un "apropo de ea"?

- De ce?
- Păi uite-aşa! Că tu mă iubeşti şi ea nu!
- Asta e bine...
- Cum să fie bine, mă?
- Era nasol dacă... te iubea pe dumneata...

Nicu Cărare începu să râdă:

- Tot aşa şmecher ai rămas! Auzi, Ştefane? Nevasta ta a început să mă supere.
- Şi-ai zis dumneata... s-o pârăşti...
- Păi, da! Că de bătut, nu pot s-o bat! Că-i prea frumoasă!
- Să n-o baţi... că e prea frumoasă...
- Păi ştii ce mi-a făcut nevastă-ta? Absolut nimic, mă! Nici măcar un telefon nu mi-a dat! Nici măcar nu mi-a zis că a primit o scrisoare nouă! Păi aşa-i frumos, Ştefane?
- Ana ştie ce... face...
- Şi e frumos să nu mă sune? Adică nu-mi zice nimic, nu-mi trimite nimic, nici un indiciu, după care mă sună şi-mi zice s-o găsesc eu!
- Ţi-a spus Părintele... în secunda doi...
- Da' ce, mă, io vreau să mă sune Părintele? Io vreau să mă sune ea!

Trecu imediat la romanes:

- Io vreau copilu'... şi bag cinci... milioane recompensă...
- Stai cuminte! Stai cuminte, că o s-o omori!
- O s-o găsesc.
- Ştefane!
- Cinci milioane şi... identitate nouă...
- Bă, tu n-auzi să fii cuminte?
- Şi în 48 de... ore o găsesc... vie sau moartă...
- Bă, tu te-ai lovit la cap? Vie sau moartă?
- Sunt tineri... fac alta...
- Hai, că eşti dement!
- Sunt la curent... cu totul... Şi eu zic... să băgăm recompensa...
- Eu zic să stai potolit, că vin peste tine şi dracu te-a luat!

Hm! Răcnea din toţi rărunchii! Interesant...

- Nu mai tulbura tu apele cu recompensa aia! Stai potolit!
- Părintele n-a produs... nimic până acum... Şi nici Moreau... Asta pute... Las România şi... Franţa şi mă mut... şi gata...
- Ştefane, încetează!

Trase aer mult în piept şi gâjâi, să-l audă bine:

- Vreau copilul!
- Şi-o să-l ai! Da' îl vrei viu, sau mort?
- Viu sau mort!
- Hai, că eşti cretin!

Nea Nicu răgise în telefon; el zâmbea mulţumit... Că ştia el ce putea să facă omul ăsta, atunci când voia el - şi trăgea concluzia că nu voia să facă... Îl auzea cum îşi sufla furia în telefon - şi zâmbea...

- ... Hai să ne calmăm amândoi. Că n-ajungem nicăieri aşa.
- Vreau copilul.
- O să-l ai. Da' dacă îl vrei întreg şi în viaţă, ascultă de mine!

Şi-acum el cum făcea să închidă? Că, vorba aia - era cu căştile pe urechi şi mâinile pe lângă corp! Ia să încerce să ridice mâna! Încordă bine muşchii şi... Şi câştigă o săltare de-un centimetru, probabil. Şi-o durere crâncenă. Mm...

- Las-o acolo unde e, momentan! Ne ocupăm noi de ea! Noi, adică noi - umbrelele tale!

Aşa, cu ridicatul mâinii, n-o să reuşească niciodată! Ia s-o pornească el încetişor la plimbare, cu degetele! Aşa - centimetru cu centimetru, în sus pe cearceaf!

- Crede-mă că n-am uitat de ea! Şi ne ocupăm de problema asta cu cea mai mare atenţie!

Aha! Hai, că înainta! Puţin, greu - dar înainta! În cinci minute reuşea să găsească firul ăla! Seniorul îl privea dezaprobator...

- Încă nu e momentul să intervenim. Conjunctura nu ne e favorabilă. Ai răbdare!

Cum să facă să-i închidă? Privi lung ochii albaştri, rugându-l să apese el butonul roşu...

- Sunt prea multe în joc! Sunt afacerile tale, proiectele tale...

Seniorul nu se clintea - îl privea lung, dezaprobator, şi nu se clintea... OK! Planul doi! Încordă bine-bine toţi muşchii. Şi strânse bine-bine maxilarul. Începuse să audă uruitul...

- Aveţi răbdare. Ce dracu - Rebeca şi Diamant au răbdare, da? Şi tocmai voi nu mai puteţi aştepta un pic!

Uruia tot mai tare, şi cu siguranţă dereglase iar aparatura de pe perete...

- Luna asta e pierdută. Şi probabil şi luna viitoare. Dar din...

Şi-atât - nu-l mai auzea. Îi uruiau înfiorător de tare urechile... semn că făcuse tensiune... Seniorul ridică telefonul la ureche, spuse ceva...

Şi-acum se relaxa - şi simţea durerea aia crâncenă în tot corpul, başca uruitul... Probabil că subalternul îi spunea şefului că Ştefan "închisese"... Bărbatul se aplecă spre el:

- Gata - a închis. Linişteşte-te.

"Sunt liniştit tot! M-a liniştit definitiv durerea!" Aşa de tare-şi dorea acum un calmant...

- ... Ascultă de el. Că e mai bine. Şi linişteşte-te acum, înainte să leşini.

"Dacă tu crezi că liniştirea asta e treabă uşoară, te-nşeli!" Uruia şi păcănea şi-l durea rău...

Florentina

Gaşca se distra de minune. Erau aici, în apartament, de două ore deja - şi totul era perfect! Şi culmea era că nici una dintre fete nu întrebase unde-s băieţii - nici măcar aşa, din speranţa că n-or să pice şi ei...

Toate cele trei camere ale apartamentului ei erau bestiale. Una dintre colegele ei, mai pricepută într-ale electronicelor audio, îi ară-

tase butonul care "difuza" muzica în tot apartamentul. Ele nu comentaseră nicicum decizia ei de-a asculta nişte Buddha Bar... Băutura era pe placul lor, gustările se terminaseră în primele zece minute - iar tura a doua era pe drum... Atmosfera era "super"...

Dansa, în livingul apartamentului ei, alături de prietenele ei - şi se simţea fericită.

Isamu

Şi iat-o şi pe prinţesă! Hm - era şapte şi zece. Evident, n-o s-o certe... Deschise glasvandul:

- Bine-ai venit.
- Bine te-am găsit.

Primi un pupic pe obraz... şi constată cu voce tare:

- Aşa, de-aproape, chiar se vede cât de mult ţi-a plăcut!
- Glumeşti?! E de vis! Se vede că tu l-ai găsit...
- Ei, am făcut şi eu ce-am putut! Nu?

Capul brunet aproba încet, în timp ce paşii "pluteau" spre scară...

- Presupun că n-aţi apucat să vă faceţi şi temele - nu?
- Eu le fac acum. Şi după cină. Ele...

Normal că nu se îngrijora ea pentru temele colegelor ei...

- Şi? Cum a rămas? Vă duceţi şi mâine?
- Nuu, ar fi prea des! Şi-ar pierde şarmul...

Prinţesa urca treptele... I se părea cam aeriană. Cam visătoare, aşa! Parcă nu era totul în regulă! Aşa că îşi invită bodyguarda în birou ACUM! Şi o urmă.

Florentina intra în camera ei, închidea uşa... cu aceeaşi mină visătoare... Intră şi el - şi închise uşa:

- Ce-au băut?
- Strict ceea ce ai trimis tu acolo.
- ... Au fumat?
- Ele, da. Ea, nu.
- Au fumat tutun, sau iarbă?
- Au fumat numai ţigări din comerţ. Şi nu foarte multe.

Pe el îl apăsa rău problema aia - iar ea zâmbea şi nu se grăbea deloc să-l lămurească! Practic, îl obliga să rostească întrebarea aia! Şi nu voia s-o rostească!

- Sigur?
- Foarte sigur. Le-am supravegheat cu atenţie. Şi chiar am stat cu ele vreo două ore.
- Întreb pentru că mi se pare euforică. Adică uşor drogată.
- E doar foarte fericită. De când au intrat în apartament, aşa e. Dealtfel, să ştii că nu s-a apropiat de alcool; a băut numai Santal.

Serios? Euforia aia era cauzată doar de reuşita în sine? Nu-i prea venea să creadă...

- Sigur?
- Foarte sigur. În schimb, am observat două aspecte asupra cărora trebuie să se concentreze.
- Ascult.
- Primul - nu-şi ascunde emoţiile. Au uimit-o locaţia, clădirea, apartamentul - şi n-a ascuns nicicum asta. Al doilea - azi, am făcut de trei ori schimb de pahare cu ea.

Se încruntă instantaneu - că asta era grav...

- Dat fiind că în curând va ieşi în lumea bună a Europei, nu cred că e bine ce face ea.
- OK. O să discut eu cu ea.

Şi cam atât - nu?... Biyu porni spre uşă:

- Mă duc să-mi scriu raportul.
- OK. Îl vreau diseară, cât de târziu.

Tânăra aprobă, ascunzându-şi ca întotdeauna zâmbetul după părul negru ca abanosul... Ce femeie! Avea un zâmbet superb! Şi uite că-l ascundea în permanenţă! Ce-avea? De ce era... prostuţă?

Las' că se ocupa el de chestia asta! Chiar diseară! O să-i pună în vedere - nu care cumva să îndrăznească să-şi mai ascundă zâmbetul de ochii lui!

Se reaşeză la birou - şi-acum, să caute lista aia de demult, pe care-o făcuse pentru Ana. Aia în care scrisese măsurile de securitate... şi toate celelalte. Inclusiv interdicţia de a ingurgita toate trăznăile, inclusiv atenţionarea referitoare la îndemânarea anumitor oameni în a înlocui lucrurile puse la vedere. Prinţesa trebuia şcolită temeinic. Din fericire, Ana era plecată săptămâna asta; aşa că el va beneficia de toată atenţia prinţesei.

Ana-Maria

Henrik era un drăguţ şi-un amabil! Şi era şi foarte darnic! Avea în faţa ochilor o hartă a zonelor de influenţă - proaspăt updatată cu nume şi cifre. Va rămâne a ei - cadou, zisese el. Isamu avea varianta ei veche; aşa că era foarte atentă...

- Eu te pot ajuta aici... aici... aici...

Îi sublinia cu marker galben numele proprietarilor de teren... O luase din nord şi cobora uşurel spre sud - şi zău că sublinia mai mult de jumătate dintre ei! Ridică privirea spre el:

- În privinţa celorlalţi, o să mă consult cu consilierii.
- Consultă-te cu Luka - că îi ştie pe majoritatea.

Aproba încet cu capul. Omul ăsta era "o minune"...

Telefonul special piui scurt. Avea un mesaj. Hm - nefericit moment! Dar, tocmai pentru că era un moment extrem de nefericit, se grăbi să scoată telefonul.

Mesajul era de la Nicu Cărare.

"E bine. Călătoreşte mult. Şi, slavă Cerului, e întreagă!"

Trésor...

Oare cu cine discutase nea Nicu Cărare, de-şi schimbase brusc părerea apropo de copilul ăla? Oare aflase şi el ce discuţii avuseseră loc în China? Oare îl sunase Fang personal şi-l atenţionase că erau doi înhămaţi la căruţa contelui, dar chinezul trăgea iar românul se menaja? Trebuia să fie o discuţie care se petrecuse azi. Sau ieri. Oare vorbise cu nea Dumitru? Sau îl contactase vreunul dintre "uriaşii" din Elveţia? Nu va afla, poate, niciodată...

Piao o privea lung, atent... Mm - chinezul fremăta de nerăbdare, să afle ce se întâmplase! Cine-i scrisese pe special! I-l dădu şi redeveni atentă la hartă.

21 mai 2020 - joi

Ana-Maria

Se simţea odihnită. Şi frumoasă. Era mai frumoasă ca niciodată! Azi-noapte, când aterizase, fusese curată epavă! Încercănată, chinuită, ciufulită, cu ochi injectaţi şi umeri picaţi spre în faţă... Îşi acoperise chipul sub eşarfă; îi fusese pur şi simplu jenă să fie fotografiată în halul ăla! Chiar dacă aterizase în cel mai mare secret, ea ştia că în orice moment putea exista un martor. Aşa că îşi pusese eşarfa pe cap, o aruncase franţuzeşte peste umeri şi coborâse repede scara...

Era tare nerăbdătoare să vadă mimica lui Gabriel! Aseară o aşteptaseră ambii fraţi; o aduseseră la hotel, în penthouse fireşte, iar Gabriel îl asigurase pe Piao că se putea odihni liniştit în camera cealaltă - că o păzeşte el pe regină. Piao îi răspunsese, politicos, "asta nu se poate". Gabriel făcuse un fel de criză de nervi în şoaptă, dar tot nu-l convinsese pe chinez. Piao dormise în fund pe scaun, la un metru de uşa ei, aşezat strategic cu faţa la uşa de acces în penthouse. Gabriel, rămas brusc "fără ocupaţie", mărşăluise prin livingul ăla şi vorbise la telefon. În limba rusă. Oare încercase să-l înfurie pe Piao? Că nu se putea să nu-şi dea el seama că omul mafiei chineze stătea cu două hands-free-uri în urechi noaptea, când nu-l suna nimeni...

În orice caz, consilierii ei "supravieţuiseră" nopţii ăleia. Îi auzea vorbind în living. Venise şi Andrei, care părea foarte binedispus... Îşi luă laptopul, deschise larg uşa şi-şi făcu şi ea apariţia "la serviciu":

- Bună dimineaţa, consilierii mei...
- Bună dimineaţa, şefa!
- V-v-v?

Uimire... Bufni în râs:

- Veseli, voioşi, voinici?

Acum râdeau ei! Normal! Puse gentoiul pe masă şi-l deschise dintr-o mişcare:

- Ia să deschid biroul şi să fac şi-o investigaţie mică...

Adulmeca izul de la dejunul lor... Erau prea multe mirosuri în camera aia. Plus after-urile a trei bărbaţi pedanţi! Se dădu bătută:

- Nici o şansă! Deci, ce-avem bun de devorat la micul dejun?
- Orice îţi doreşti tu.

Scoase punga în care aştepta pânza A3 şi-apoi scoase şi laptopul:

- Atunci aş devora după cum urmează: patru ouă ochiuri moi, cu extrem de multă şuncă, cu ketchup şi maioneză şi-o porţie uriaşă de cartofi prăjiţi! Şi un litru de limonadă!

Andrei o privea cu neîncredere:

- Eşti sigură că asta vrei la micul dejun?
- Foarte sigură.

El se grăbea să sune room service; Gabriel se grăbea s-o ajute să mufeze laptopul:

- Lasă că îl pun eu.

Prea bine - să-l pună el! Scoase telefoanele şi le întinse pe masă, observându-l cu coada ochiului... Apăsă butonul laptopului... Acum era momentul ideal! Luă punga şi o puse frumos, cu atenţie, în geantă. După care închise geanta şi o sprijini de piciorul scaunului. Andrei se aşeză lângă laptop:

- Nu ne-ai spus cum s-a terminat cu Trésor şi mesajul.

"Aşa matinal, puişor? Unde ţi-e proverbiala răbdare?"

- S-a terminat indecis.

Gabriel se aşeză şi el, în cealaltă parte a scaunului ei:

- Păcat. Nu ştiu ce n-a funcţionat - că, vorba aia, mesajul a fost perfect!
- Ceea ce nu a funcţionat acum, va funcţiona data viitoare.
- Cu siguranţă!
- Mai ales după ce se va afla că îl port cu mine zi şi noapte.
- ... Ce anume?
- Mesajul.

Trase geanta, scoase punga şi despachetă dintr-o mişcare pânza. Şi-o întinse în faţa ei, peste laptop. Nu-i privea - o făcea Piao, care era mult mai experimentat într-ale psihologiei şi gesticii...

- ... Şi asta ce demonstrează?
- Nimic. Asta... Pânza asta... este decorul pentru planul B. Întrucât planul A, adică înţelegerea amiabilă, nu a funcţionat, o să rezolv problema răpirii nepoatei mele după planul B. Iar pânza va face parte din decor.

Gabriel propti o falcă-n pumn şi-o privi cu ochi curioşi:

- Şi în ce constă planul B?

Accesă internetul. Dexonline. Eviscerare - enter. Şi arătă, scurt, spre ecran. Bărbatul din dreapta ei bufni într-un hohot sănătos... Ridică o sprânceană la el:

- Individul se leagă de picioarele mesei. Se anesteziază local, ca să se bucure şi el de operaţiune până la sfârşit. Cu dreptate şi onoare o să-i fac o incizie de aici...

Îl împunse fără nici o jenă cu degetul sub stomac...

- ... până aici.

Sub stern.

- După care o să-i scot maţele şi-o să-l rog pe Piao să le agaţe de lustra de deasupra mesei.

Orientă degetul în sus. Evident, amândoi ridicară capetele - şi întâlniră ditamai candelabrul, ceea ce le arătă cât de realizabil era planul B şi le şterse practic zâmbetele de pe feţe...

- Şi pe urmă Piao anulează efectul anesteziei, iar noi plecăm. Dacă-i e scris să scape de planul B, crapă mie-n sută de încurcătură de maţe - că nici dracu nu i le pune perfect la loc.

Îl privea pe Gabriel - că el era cel mare şi tare, el comanda în ce direcţie se îndrepta balaurul atunci când trebuia să se deplaseze... Iar Gabriel nu mai spunea nimic. Nici nu mai zâmbea. Şi nici n-o mai privea. Se holba la ecranul laptopului, serios... Alt+F4:

- Pentru binele lor, ar fi minunat să o aducă înapoi. Neatinsă. Pentru că sunt hotărâtă să plătesc fiecare zgârietură suferită de nepoţica mea cu operaţia complexă corespunzătoare. O zgârietură la degeţelul ei echivalează cu amputarea degetului lui corespunzător.

Şocul descoperirii că regina chiar vorbea serios trecuse. Probabil că Gabriel, hârşit bine prin războiul din Ucraina şi fin cunoscător al tehnicilor GRU de obţinere a adevărului, nu putea fi impresionat doar cu atâta! Începu să strângă afişul:

- Ştefan a fost toată viaţa lui un domn; a optat pentru scrimă. Eu sunt mai atentă la detalii - şi am tot timpul din lume să mă ocup pe îndelete de fiecare dintre ei. Ore în şir... Zile în şir...

Băgă pânza înapoi în pungă:

- Sunt dispusă să le fac şi perfuzii! Ca să nu-i privez de plăcerea de a-şi petrece cât mai mult timp în compania mea! Eu una abia aştept să discut pe îndelete cu ei despre copilul de şapte ani pe care ei l-au răpit şi l-au chinuit clipă de clipă cu depărtarea de părinţii lui şi toate tehnicile de intimidare posibile, deşi copilul ăla nu le-a făcut lor absolut nimic!

Geanta laptopului sfârşi lângă scaun; accesă mail-ul, iar ciocănitul corect în uşă sparse violent liniştea care se instalase în living. Andrei ţâşni cu atâta rapiditate, că aproape că o sperie...

Păi, putea spune că Ursul îşi primise acum mesajul. Oftă scurt:

- În fine! Să depăşim momentul!

Se ridică şi ea şi bătu uşor în carcasa laptopului:

- Piao, tu ştii că exerciţiul e mama reuşitei în viaţă...
- Mă ocup eu.

Că ea se muta în cealaltă parte a mesei de 6 persoane, în faţa tăvii cu cele mai apetisante ouă ochiuri pe care le văzuse vreodată:

- Am pentru voi doi o temă de lucru afurisită.

Andrei se aşeză lângă frati-su, dar pe partea cealaltă - de parcă încerca să-i demonstreze ei că el nu trage cu coada ochiului la mail-ul regal:

- Ascultăm.
- Agardi.

Numele nu le spunea nimic. Începu să toarne ketchup peste cartofi:

- Andras Agardi. Proprietar de terenuri în Ungaria. E naţionalist - şi-are un frate ultranaţionalist, care-i alimentează fixurile cu iubirea de moşie şi de glie. Vinde tot - se pregăteşte să spele putina...

Mm, ce gustoase erau! Ia - şi şunca?... Calitatea întâia premium! Bun!

- Pământul lui e de top - că se-ntinde fâşie între graniţa de est şi cea de vest şi e bine "vascularizat" cu căi de acces. Adică autostrăzi. Tranzacţia e prea mare ca să se poată face cu valiza. Aşa că va apela la sistemul bancar, cel puţin pentru o parte din sumă. Cea mai oportună alegere ar fi OTP-ul...

O priveau lung, atenţi - şi nu pricepeau ce aveau ei de-a face cu chestia asta...

- Sandor Csanyi este cea mai bogată persoană din Ungaria. A fost preşedinte al OTP din 1992 până anul trecut, când a cedat conducerea unui ilustru necunoscut - Péter Pécsi. Cu toate astea, a rămas cel mai influent personaj din viaţa economică şi politică maghiară. El este o pârghie pe care o va acţiona *Mister P*. În privinţa lui Péter Pécsi, nu avem multe informaţii; în schimb, despre OTP ştim multe. 64% din ea pluteşte pe Bursa de la Budapesta de mai bine de 10 ani. Medget, Timur şi Ruszlan Rahimkulov deţin 9% din ea. Groupama şi MOL-ul deţin câte 8%, iar banca de investiţii Lazard încă 5%. Îi luaţi în primire pe cei trei Rahimkulov. De Groupama şi Lazard se ocupă umbrela chineză. Iar cu dl Sandor Csanyi voi discuta eu.

Aprobau amândoi - şi, bineînţeles, cereau lămuriri:

- Va trebui să ne dai nişte informaţii.
- V-am dat toate informaţiile de care aveţi nevoie.
- ... Măcar suprafaţa, sau

- Ei doi, pământul lor şi istoria legată de tranzacţia asta sunt mai mult decât cunoscute. Andras Agardi a fost îndeajuns de prost ca să-l pună pe frati-su să crească preţul. În timp ce proprietarul anunţa că ungurii au drept de preempţiune, frati-su umbla pe la bănci şi recita în gura mare că ce pământ mişto de tot o să cumpere el de la frati-su. Exact ca în Bucureştiul anilor '80, la vânzătorii ambulanţi de loz în plic. Am informaţii că toată Europa râde de ei - inclusiv ofiţerii bancari din Albania. Omul ăla a ajuns subiect de banc...

Andrei zâmbea; ea înfuleca şi hâmăia de plăcere... OK - hai să le-o zică şi pe-asta!

- Iar o bună prietenă de-a mea m-a introdus în cercul de prieteni al secretarei particulare a directorului departamentului contabilitate din OTP. Pe care l-am frecventat discret. Chiar în momentul ăsta, într-un birou din banca aia se "coc" la propriu nişte DVD-uri cu informaţii foarte interesante!

Gabriel se sprijini de spătarul scaunului:

- Bag seamă că Andras ăsta n-are nici o şansă!
- N-are. Plus că o să trebuiască să scadă la preţ.
- Păi, de ce?
- Ca să-l cumpăr eu ieftin!
- Nu cred că e bine să faci presiuni în privinţa asta.
- Nu fac nici o presiune. Se ocupă Aleodor de asta. Şi fac alţii presiuni.
- Şi e mai bine aşa?
- Da. Ştefan s-a dus la el la începutul anului şi i-a oferit mai mult decât cerea; Agardi i-a spus că ungurii au drept de preempţiune. Şi că n-are rost să-l mai deranjeze până prin iunie. Nu l-a mai deranjat. O să regrete chestia asta...

Gabriel zâmbea din nou, cu falca-n pumn:

- Cu cât îl penalizezi?
- 10%. Jumătate pentru preempţiune, jumătate pentru rasism. Lumea tinde către mondializare; în lumea asta, melancolicii romantici nu prea mai au ce căuta.

Zâmbetul ăla devenise amuzat-admirativ. Şi nu-i prea venea să creadă că bărbatul ăla o admira! Aşa că se concentră asupra ouălor - dacă se răceau, deveneau indezirabile. Şi era păcat de ele!

Florentina

Era ora patru - şi totul părea să fie bine. Nu foarte bine, ci bine. La solicitarea colegilor ei, îi invitase la apartament - cu tot cu băieţi, de data asta. Dar Vincent nu putuse să vină, pentru că plecase azi cu părinţii la Paris. Ceva legat de o sponsorizare pentru un film. Ce căuta şi el la negociere, habar n-avea...

Oricum, lucrurile mergeau bine. Nemaifiind doar ele, fetele, petrecerea era un pic mai potolită. Nu se mai dansa în adevăratul sens al cuvântului; se bâţâia stânga-dreapta, nu foarte amplu. Era ciudat; ele se bâţâiau iar ei discutau despre ultimul sistem de operare al Apple... Şi, în rest, nu făceau mare lucru: mâncau, beau şi fumau. Se făcuse o fumăraie...

Sophie se apropia de ea în paşi de dans...

- Prinţeso, te superi dacă lipsesc un sfert de oră?
- ... Nu.
- OK!

Primi un pupic pe obraz şi-o văzu grăbindu-se spre grupul băieţilor... Şuşotea ceva la urechea lui Nicholas... Ia uite-o! Îl lua cu ea! Oare unde se duceau?

... În fine - nu mai conta! Poate se duceau să cumpere ţigări! Ei ştiau! Oricum, se întorceau într-un sfert de oră! Trecu încet cu privirea peste invitaţi... căutând farfuriile şi sticlele goale - ca o bună gazdă ce era... Hai să debaraseze şi să strângă un pic pe-acolo!

... Ea strângea farfuriile, ei parcă nici n-o observau...

Ehei, câtă dreptate avusese mămica ei! Putea jura că o s-o prindă miezul nopţii spălând vasele şi strângând fărâmiturile de pe canapea! Luă tot turnul şi se grăbi la bucătărie. Unde Biyu îi zâmbi slab:

- Vrei să te ajut?
- Nu, mulţumesc; mă descurc.

Le lăsă pe dulap şi deschise maşina de spălat. Le aşeza, un pic gânditoare...

Oare ce mai făcea bunul ei prieten Thomas? Îi era tare dor de el! Ea nu-i mai scrisese; nici el n-o mai întrebase una-alta... Nici versuri nu mai postase! Sau, poate că postase - dar le setase să nu le vadă ea. Dacă erau versuri de dragoste...

Crezuse, până acum, că îi era bine. Dar nu era deloc aşa. Era singură cuc în adunarea asta! Şi zău că nu se prea distra! Zău că regreta vizita de azi! Dac-ar fi stat ea cuminte acasă, să-şi vadă de temele ei... Că avea la teme...

- Tu ai fost de acord cu chestia asta?

Poftim? Cum? Biyu era serioasă - arăta spre monitor:

- Am văzut-o că a vorbit cu tine, înainte să se retragă. Ai aprobat chestia asta?

Care chestie? Se grăbi să ajungă lângă ea - şi înlemni...

- Dacă ai aprobat-o, e OK; dacă nu, însă, cred că ar trebui să te gândeşti mai bine la lista invitaţilor de data viitoare. Şi-ar trebui să încuiem uşile celorlalte camere.

Dădu să pornească spre hol - că pe-acolo era trecerea către dormitorul ăla! Biyu o prinse însă de mână:

- Lasă-i. E prea târziu să mai intervii. Lucrurile sunt deja în desfăşurare.

Şi se desfăşurau în toată regula! O trăsese înapoi, aşa că vedea din nou ecranul laptopului. Şi nu-i venea să creadă că vedea ceea ce vedea!

- Sunt grăbiţi - semn că n-o să dureze mult. Nu intra după ei - ies ei imediat!

La urma urmei, da - dacă năvălea cu scandal peste ei, poate se făcea de râs! De vreme ce era singura virgină de la adresa asta...

- De fapt, cred că e mai bine să nu spui nimic. Să nu te creadă încuiată, sau...

Aproba încet cu capul - şi se uita ca proasta la chestia aia...

- Acum nu ne-am aşteptat la aşa ceva; dar data viitoare vom lua măsuri.

Aproba... Nu-i venea să creadă că nu se putea dezlipi de-acolo - şi nu-şi lua ochii de la ecranul ăla nenorocit...

"Gata cu holbatul! Că nu eşti fan porno! Şi nici proastă nu eşti,

să nu ştii ce fac!"

Reuşi să clipească scurt şi să se răsucească - şi reveni la maşina de spălat vase:

- Data viitoare, o să schimb placa cu ei doi. Că nu e normal ce fac ei acolo.

- Depinde cum vezi lucrurile. Din punctul tău de vedere, nu e normal; din punctul Adélei de vedere...

Mda... Împinse uşa maşinii de spălat vase, apăsă butonul şi porni spre living. Parcă pe CD-ul patru era melodia aia frumoasă care-o să-i dea pe toţi cu cracii-n sus - şi-o să-i facă să-şi ia mânzele de mână şi să facă coadă la uşa dormitorului. Deci, se opri în faţa laptopului. CD-ul patru... Melodia doi... O trase în playlist... Stop, next, start. Şi coregrafie...

După primele secunde de uimire, fetele începură să aplaude. Şi să chiuie. Băieţii erau "de lemn", deşi ea se unduia de mama focului aşa cum ştia ea - cum repetase de atâtea ori în camera ei...

Nu era o melodie "specială". Era ambientală. Era, însă, aparte. Avea un iz de Orient, pe care mişcările ei îl amplificau destul de mult. Urma figura aia cu fardul artistic şi ochii ei strălucitori...

Făcea figura cu ochii strălucitori şi-i viza pe băieţi - normal...

Răsucire uşoară la dreapta, mânuţele-n sus şi valuri din buric...

Sesiza mişcare în cadrul uşii, dar nu se-ntorcea să vadă dacă se terminase partida de sex - sau erau alţi doritori, în drum spre cealaltă cameră... Dansa şi aştepta jumătatea minutului trei, unde se petrecea o altă "fază dramatică cu ochişori strălucitori", pe care urma să o unduiască sexy pân' la podea... Start!

Ea era aproape de podea; colegii ei căzuseră undeva la etajul inferior...

- Aşa, prinţesoo! În sfârşit, una arăbească!

Iaca! Se găsise şi aia să comenteze! Era proastă? I se părea ei că era o melodie arăbească? Hm...

Dansa şi se gândea cum să le-o coacă... Cum să le-o coacă rău de tot... Partea "cu clopoţei" chiar o dansa arăbeşte tradiţional - cum o învăţase Tasnim demult de tot, pe vremea când viaţa nu fusese atât de complicată...

Şi final grandios. Şi, bineînţeles, aplauze de băieţi şi zbierete de fete! O parte o felicitau; cealaltă parte voia să înveţe să danseze aşa. Una singură i se păru un pic mai de bun simţ:

- Cum se numeşte melodia asta?

- Magaya. Chris Spheeris.

- N-am auzit...

- Ei - e o vechitură de prin 2000...

- Serios? E aşa de veche?

- Da.

- Ciudat - n-am auzit de ea...

- Normal - s-a lansat cu 2 ani înainte să te naşti tu!

Rânjea la ea - iar băieţii râdeau cu poftă...

- Ia - şi ce alte melodii interesante mai ai tu? Că văd că tu ştii o mulţime de melodii mişto de tot!

Melodia următoare va fi "*Mon amour*". Ca să nu mai zică nimeni că era arăbească. Deci, Buddha Bar V, CD-ul 1... Start.

Acum, livingul se animase. Aşa că îl traversă, atentă să nu cumva să "incomodeze" dansatoarele de weekend care se apucaseră să atragă şi ele privirile colegilor de clasă, şi se opri în faţa lor. Îl privi lung pe Nicholas:

- Casa asta nu e bordel.

Sophie se grăbi să intervină:

- Ei, el n-a ştiut...

- El a marşat la ideea ta. Data viitoare, să marşeze în altă parte - nu în casa mea. Că nu v-am adus aici ca să inauguraţi dormitorul.

Tânăra ridică imediat o sprânceană:

- Am crezut că de inaugurare te-ai ocupat tu...

OK! Înghiţi şi palma verbală, şi nodul din gât, şi-i dădu replica:

- Inaugurat sau nu - nu aveai ce căuta în patul meu.

- Dacă vrei, schimb eu aşternutul.

- Nu vreau decât să pleci. Acum.

Fu privită cu ură nedisimulată... Sophie trecu pe lângă ea, îmbrâncind-o cu umărul:

- Nici n-aveam de gând să mai stau la fâsâiala asta!

Se răsuci, pregătită să-i pareze eventuala lovitură... Sophie îşi strângea, indignată, lucrurile de pe masă. Nicholas o prinse uşor de braţ:

- Îmi cer scuze...

"Daa, sigur că-ţi pare tare rău..."

- Mi-a spus că ai fost de acord să...

Dacă-i spusese, îl minţise. Dacă nu, o minţea el pe ea acum. Informaţia nu putea fi verificată, aşa că aprobă cu capul şi-i acordă prezumţia de nevinovăţie. Tânăra trecu pe lângă ea, grăbită spre uşa de la intrare...

N-avea de ce s-o conducă. Aşa că se grăbi la laptop, să selecteze următoarea melodie. Presimţea deja că n-o să aibă timp... N-avusese. Se terminase. Fetele erau încântate de *Operatica*:

- Uau, ce mişto a fost! Asta da, melodie!

- De-asta nu ascult ceea ce ascultaţi voi. Mă feresc de compoziţiile electronice...

- Într-adevăr - instrumentele reale sună altfel...

Şi-o spunea tocmai Mikela, care probabil că n-auzise decât vioara românului care câştiga un ban cinstit cântând pe strada ei...

- Oricum, a fost super! Oare cine-a compus-o?

Hm! Zâmbi slab:

- Joaquin Rodrigo.

- ... N-am auzit de el.

- Normal - a scris-o în 1939.

Waa - păreau să spună feţele lor...

- A fost inspirat de grădinile Palatului Regal din Aranjuez, locuinţa de primăvară construită de Philip al II-lea în secolul XVI şi reconstruit de Ferdinand al VI-lea la mijlocul secolului XVIII.

Pauză... Pauză de dezmeticire... Mylène începu să râdă, cu neîncredere:

- ... Sper că nu faci mişto de noi...

- Absolut deloc. Ceea ce aţi ascultat voi este remake-ul unei părţi din *Concierto de Aranjuez* compus de Joaquin Rodrigo în anul 1939. La Paris.

- ... Nu te cred.

Prea bine! Youtube, Concierto de Aranjuez... Play! Şi-acum se delecta cu moacele lor uimite şi-i mulţumea, în gând, lui tati al ei - care, atunci când ea întrebase ce era muzica aceea ciudată, o aşezase lângă el şi-i povestise...

Ascultau cu atenţie - mai ales că îl şi vedeau pe Pepe Romero pe ecran... Acum trebuia să le mai spună câte ceva despre ceea ce auzeau - ca să nu-i piardă de ascultători:

- Joaquin Rodrigo a fost pianist. Şi, de la trei ani, a fost aproape orb. A dedicat concertul ăsta lui Regino Sainz de la Maza, profesor de chitară clasică la Conservatorul din Madrid, care l-a făcut celebru atunci când l-a cântat pentru prima oară în Barcelona, în 1940.

Îi lăsa să mai asculte un pic; mai era doar un minut până la partea a doua, care-o interesa pe ea...

- ... Mai spune!

Ia - că le plăcea! Să le spună atunci!

- Ceea ce a imitat Operatica este partea a doua a concertului. Autorul n-a spus niciodată foarte multe despre partea asta, care este extrem de tristă. Lumea a crezut că a fost inspirată de bombardamentele de la Guernica, din 1937. Dar, până la urmă, soţia lui a recunoscut, în cartea autobiografică, faptul că partea a doua a fost o evocare a zilelor frumoase din luna lor de miere şi a tristeţii cumplite pe care a simţit-o Rodrigo atunci când ea a pierdut prima sarcină.

Şi iată şi partea a doua. N-o s-o lase pe toată - că era prea tristă! Nu voia să "ucidă" propria petrecere... Vedea pe chipurile lor că recunoşteau melodia - aia, remake-ul. Şi că îi lăsase cu gurile căscate spunându-le atâtea chestii despre un concert nici foarte vechi, cum erau Bach sau Mozart, dar nici foarte nou - cum erau, probabil, chestiile alea electronice pe care le bâţâiau ei...

Gata - stop! Că-i lua somnul! Pauză. Reveni în playlist şi căută

ceva frumos cu care să continue...

- De dans, da?

- Evident!

Păi... Păi, înapoi, în youtube! Ca să le dea şi imagine! Dacă erau cuminţi, poate le punea imaginea pe plasmă... Hihihi! *Punjab by Karunesh*. Pentru că voia să-i vadă uşchiţi cât mai repede din apartament - ca să strângă după ei şi să plece şi ea. Şi să se ducă acasă - şi să nu-i mai audă vreodată cerând să vină la ea. Avusese, brusc, o revelaţie...

Gata. Play. Ieşi, grăbită să ajungă la bucătărie... îşi trase un scaun şi se aşeză lângă Biyu. Ajunsese să caute compania femeii pe care simţea uneori că o urăşte...

- ... Înainte să te întreb ce s-a întâmplat, spune-mi, te rog... De unde ştii tu atâtea lucruri despre concertul ăla?

- ... Îi plăcea mult lui tati al meu... L-am întrebat de ce-l ascultă aşa de des şi mi-a spus că e o melodie de viaţă. Şi mi l-a pus pe tot, de la început, şi mi l-a explicat. Adică mi-a povestit...

- Tatăl tău ştia chestiile astea despre *Concierto de Aranjuez*?

- Da. Deşi nu pare, tata are o cultură generală de invidiat.

- Am spus eu că pare un om obtuz? Sau incult?

- Nu. Dar prea te minunezi! Ce e aşa de ciudat?

- E ciudat ca un om atât de ocupat să-şi facă timp nu să asculte aşa ceva, ci să se şi informeze referitor la ceea ce ascultă.

Mda...

- Şi e şi mai ciudat că tu ai reţinut ceea ce ţi-a spus el. Eu te-am ascultat cu atenţie, dar am uitat deja cam jumătate din ce-ai spus tu.

În fine!

- În fine! Nu mai contează! Ce fac - pleacă?

- Nu - se bat, care să pună melodii din playlistul ăla.

Pe bune? Se aplecă, să vadă ecranul... Mylène tocmai ţipa că "asta e criminală" - şi selecta o melodie, o derula până unde ştia ea că e partea aia "criminală"... Minunat! Descoperiseră *"Wish you were here"*, a lui Bliss. O să-i evacueze cu poliţia, pe la doişpe noaptea...

- De ce te-ai întristat? Ce-i cu tine?

Ridică scurt din umeri... şi oftă din tot sufletul:

- Isamu a avut dreptate. Tata a făcut bine când a răspândit zvonul că sunt promisă şi m-a trimis la şcoală cu bodyguarzii. M-a ţinut departe de ei - de toţi ceilalţi. Ei m-au izolat, de fapt. Am avut deci tot timpul din lume să mă ocup de şcoală şi de cultura mea generală. Care, după cum am constatat azi, depăşeşte suma culturilor generale din camera aia.

- Şi de ce spui că Isamu a avut dreptate?

- Pentru că, înainte de petrecerea de la Bar En Biais, mi-a amintit că nu pot fi prietenă chiar cu toţi. Că nu pot avea aceleaşi preocupări şi aceleaşi afinităţi cu toţi. Iar petrecerea aia trebuia să-i "cearnă".

- Şi i-a cernut.

- Şi-apoi eu am făcut greşeala de a-i reinvita pe toţi. De parcă simţeam nevoia să-mi reconfirm lista...

- Simţeai nevoia de a adăuga la ei trei măcar unul în plus. Care să nu fie atât de distanţat de tine cum sunt ei trei.

Aproba încet cu capul... Tânăra o bătu uşor pe mână:

- Cred că ar trebui să-i împarţi pe categorii. Unii sunt dezirabili la o discuţie cu temă istorică; alţii sunt dezirabili la o partidă de dans. Alţii sunt clovni buni la o plimbare prin oraş...

Poate că aşa era...

- N-o să reuşeşti să ai mulţi prieteni adevăraţi. Pe marea majoritate a oamenilor din jurul tău o să-i judeci prin prisma faptului că vor ceva de la tine. E normal să fie aşa; e modul tău de-a te autoapăra de suferinţele pe care ţi le cauzează materialismul lor. Dar, din păcate, te va transforma într-o persoană veşnic bănuitoare la adresa prietenilor. Toţi vor porni în relaţia cu tine cu "prezumţia de vinovăţie" atârnată de gât...

Probabil că da...

- Eu te sfătuiesc să te duci în living şi să te bucuri de Buddha Bar la volum mare. Cei care nu agrează stilul vor pleca. Iar tu îţi vei scrie lista cu prieteni dezirabili la o partidă de dans. Ce zici?

Aprobă, zâmbind, şi se ridică:

- Pot să te rog să nu-i spui mamei ce s-a întâmplat azi în dormitor?

Chinezoaica nici nu aproba, dar nici nu nega.

- Promit că accidentul nu se va repeta.

Nu, nu-i răspundea...

- Ştii ce-a spus - să nu transform apartamentul ăsta într-un loc unde să se destrăbălează cei care nu au alt spaţiu locativ. Mi-e că n-o să mă mai lase să vin aici, dacă află...

- OK. Sunt de acord să nu-i spun eu nimic. Dar numai dacă eşti corectă şi îi spui tu.

Poftim? Să-i spună ea?

- Greşeala de a nu încuia uşile alea este a noastră: a mea şi-a ta. Dacă tu o recunoşti în faţa mamei tale, vei fi iertată "din oficiu", cum se spune...

Bine!

- OK - îi spun eu.

Biyu zâmbea şi arăta spre living... OK! Să le facă ea o selecţie frumoasă din Buddha Bar! Că ei habar n-aveau!

Şi se termina melodia!

Alergă şi se repezi la laptop! Repede! Unde era Oliver Shanti? Mai jos, mai jos... *Sacral Nirvana*. Play! Şi dans!

Biyu avea dreptate. Venise aici să se distreze - şi se va distra pe cinste! Fără să pună la suflet faptul că nu toţi ameţiţii ăştia "electronici" or să se distreze cu ea! La urma urmei, ea achita masa şi dansul - nu? Ea trebuia să se distreze! Ei, dacă voiau să beneficieze de bunăstarea cardului ei de debit, trebuiau s-o suporte - şi să-i facă pe plac. Tocmai de-asta, o să comande ceva de mâncare. Ceva bun. Dar de-abia peste-o oră. Ca să nu-i hrănească decât pe cei care meritau să fie hrăniţi. Pe banii ei...

Isamu

Nu ştia ce să facă. Avea o stare de-aia nenorocită, un sentiment trist de părăsire...

Florentina se întorsese în urmă cu jumătate de oră. Biyu intrase direct la el şi-i strecurase un bileţel concludent. ***"Doi colegi au inaugurat dormitorul. Am promis că nu spun nimic, dacă ea îi spune personal mamei ei."*** Luase decizia corectă - trebuia să câştige încrederea prinţesei... Şi-atât. Îl anunţase că se întorseseră, că lăsaseră apartamentul impecabil şi că, cel mai probabil, prinţesa n-o să mai treacă pe acolo săptămâna asta. Normal - dacă se ducea cu Ana la Luka la party, când să mai treacă pe la apartament?! În fine...

Biyu i se păruse un pic grăbită. Şi-un pic mai reţinută decât de obicei. Păstrase distanţa - o păstrase cu oarecare îndârjire, ceea ce-l făcuse pe el să se întrebe dacă greşise pe undeva, sau...

Îl sunase azi pe Liwei. Băiatul lui nu-i răspunsese - adică îi refuzase apelul. Îi scrisese apoi că e în oră şi îl sună el când termină. Se făcuse şapte seara şi nu-l sunase...

Nici Fei-Yen nu-l sunase... El n-o mai căutase...

Luă telefonul, selectă numărul de acasă - de la fosta lui casă, devenită acum casa ei... Suna şi nu răspundea...

Porni programul de urmărire şi introduse codul emiţătorului din telefonul ei. Search... Era în casa de vacanţă. Nu se întorsese la Cannes. N-avea de ce - nu? Poate după ce dl doctor îşi termina concediul...

Oare mai era cu dl doctor? Softul îi permitea să introducă un număr de telefon - folosea sateliţii şi sistemul de monitorizare al serviciilor şi găsea aparatul care emitea numărul ăla. Nu era însă foarte hotărât să-şi răspundă la întrebarea aia...

Close. Mai bine nu. Mai bine îi punea telefonul sub ascultare. Adică cerea de la Cheng transcripturile - că telefonul lui Fei-Yen fusese interceptat încă de când ieşise prima oară cu el în oraş! Ciudat - nu se gândise niciodată că femeia aia era supravegheată de mai bine de 20 de ani... De mai mult de jumătate din viaţă...

Nu - mai bine nu.

Intră în mail-ul special şi se asigură că Piao era online. Colegul lui nu mai "transmisese" nimic de aproape două ore. Oare avea treabă? Sau se prefăcea că muncea şi-i supraveghea pe fraţi pe sub sprâncene?

Ana-Maria

Gabriel adusese un DVD - adică îl primise în urmă cu un sfert de oră, de la unul dintre acoliţii lui. Nu ştia de ce nu-i putea numi pe oamenii ăia "subalterni", aşa cum îi numea pe oamenii de încredere al celorlalţi consilieri. Angel şi Diamant aveau subalterni; Gabriel avea acoliţi...

În fine! La chestia asta se va gândi după ce se întorcea la Cannes. Momentan, erau atenţi la DVD-ul ăla. Vizionau o filmare a unei întâlniri "de taină". O reuşită a serviciului de filaj şi interceptare, după cum spusese Gabriel... Ei ascultau; ea privea imaginile. Avea senzaţia că o luau la mişto - că ăia vorbeau în rusă, aşa că ea se uita la poze...

- Şefa...

Piao?

- Florentina solicită o videoconferinţă.

Aha! "Merci, prinţeso!" O să-i ducă bomboane mâine, la Luka! Se ridică şi se grăbi să-i anunţe că ea n-avea de ce să asiste la spectacol:

- Urmăriţi-l voi - că eu m-am uitat destul la poze.

Se aşeză în faţa laptopului şi începu să scrie:

"- E ceva personal? Dacă da, pune-ţi căştile.

- Da, e ceva personal."

Bun; îşi puse şi ea căştile şi începu videoconferinţa... Fetiţa ei părea un pic tristă:

- Bună seara, mami.
- Bună seara, prinţeso.
- Mami, a rămas în picioare chestia aia de mâine?
- Bineînţeles.
- Aha. OK - să ştiu să mă pregătesc şi eu...
- De ce credeai că "picase"?
- Fiindcă nu m-ai sunat! Nu mi-ai mai zis nimic de ea!
- Şi nu ştiai că, dacă pica, cineva te-ar fi anunţat şi pe tine?
- Ba da, dar...
- Astfel de informaţii nu se verifică mereu în online. Dacă e stabilit, stabilit rămâne. Dacă se contramandează, se transmite chestia asta doar o dată. Dar ştiai deja asta - nu?
- Da, ştiam...
- Eşti nerăbdătoare? Asta e? Sau ai început să ai emoţii?
- Nu, mamă. Te-am sunat ca să-ţi spun ceva.
- Spune.
- Azi am fost cu colegii la apartament.
- ... Aşa...
- Şi nici eu, nici Biyu nu ne-am gândit să încuiem dormitoarele. Adică am crezut că, la 17-18 ani, au destulă minte ca să priceapă că nu i-am invitat la bordel.

Deci unul dintre ei inaugurase dormitorul, cu una dintre ele. Hm!

- Aşa că s-a întâmplat. Adică Nicholas şi Sophie m-au păcălit şi au ajuns în dormitor.
- Păi, asta e! Dar tu de unde ştii? Ai dat peste ei, din întâmplare?
- Nu. I-am văzut pe laptopul lui Biyu.

Cu alte cuvinte, prinţesa aflase acum că era supravegheată în apartament. Nasol de tot! Mizase pe faptul că ea nu ştie...

- ... Te-ai supărat foarte tare? Promitem că n-o să se mai întâmple! O să încui ambele dormitoare de-acu' încolo!
- Stai liniştită, că nu m-am supărat. Mă aşteptasem să se-ntâmple şi asta.
- Şi-asta înseamnă că n-o să-mi iei cheile înapoi, nu-i aşa?
- Nu, n-o să-ţi iau cheile înapoi...

"Dar va trebui să găsesc o modalitate de a te supraveghea cumva." Dificilă problemă - va trebui să apeleze la unul dintre subalternii lui Isamu, care era angajat al lui Piao...

- Sigur? Că te văd gânditoare...
- Foarte sigur. Ţi-am spus în ce condiţii ţi le cer, da?

Prinţesa aproba...

- Nu; n-am să ţi le iau doar pentru asta. Stai liniştită. Vorbim mâine seară - da?
- Da, mami.
- Hai - odihneşte-te bine, că mâine o să ai activitate multă.
- Da, mami. La tine totul e bine, da?
- Da, prinţeso; la mine, totul e bine.
- OK. Noapte bună, mami!
- Noapte bună, prinţeso.

Închise camera, o acoperi şi ieşi din special:

- Piao, trebuie să discutăm ceva.

Consilierul ei se prezenta în pas alergător. Deschise un wordpad şi începu să scrie.

"Prinţesa a descoperit că apartamentul ei e supravegheat video. Deci, n-o mai putem pune pe Biyu să urmărească imaginile de acolo. Dacă se ştie supravegheată... Ne trebuie un om care să supravegheze imaginile de acolo - şi s-o anunţe pe Biyu, când e cazul să intervină."

Piao aprobă cu capul:

- Mă voi ocupa de asta sâmbătă, imediat cum ajungem la Cannes.

Bun! Şi-acum, consilierii ei - ceilalţi doi. Terminaseră de vizionat?... Nu. Mai rău! Puseseră pauză! O aşteptaseră şi pe ea... Păi, hai să mai sufere un pic! La urma urmei, la doişpe decola spre Luka! Suferinţa ei se va încheia în mai puţin de-o oră...

Florentina

Era unşpe noaptea şi ea nu reuşea să adoarmă...

Nu reuşise să-şi trieze prietenii. Nu reuşise să-şi facă lista cu colegii "de dans". Rămăseseră toţi în apartament, până pe la şase jumate. Ori le plăcuse "programul de dans", ori sunase ea prea repede după mâncare...

În orice caz, sentimentul era acelaşi. Nu se potrivea cu ei. Nu erau "din acelaşi film", cum spunea tati al ei. Ea era un fel de extraterestru printre pământeni. N-aveau aceleaşi subiecte de discuţie. N-aveau aceleaşi preocupări. Data viitoare, probabil că şmecheria cu Buddha Bar n-o să mai funcţioneze...

Oftă greu şi se ridică - n-o să reuşească să adoarmă. Îşi luă telefonul, accesă FB-ul... La unşpe noaptea, oare Thomas... Intră pe pagina lui. Nu, nu mai postase nimic de trei zile...

"- Oare eşti online?"

Send... Aştepta - şi-i venea să plângă... Mesaj nou.

"- Oare vei mai fi vreodată aici pentru mine?"

Aha! Ia uite, că scria!

"- Bineînţeles! Ce vorbe sunt astea?! Sunt mereu aici pentru tine!

- Numai că, în ultimul timp, nu mi-ai mai scris..."

Nu scria; nu-i răspundea... Ei bine, ea aştepta! N-avea de gând să-i mai trimită vreun spaţiu sau vreun punct - voia să afle răspunsul lui!

"- M-am gândit că ai destule pe cap - şi n-am vrut să te încarc şi cu ale mele.

- De ce mă tratezi aşa? Am crezut că suntem prieteni! Am crezut că prietenii îşi împărtăşesc şi bune, şi rele! De ce încerci să fii mai mult un supraveghetor al meu, decât un prieten?"

Din nou nu mai scria... Îi transmisese tot ceea ce voise să-i transmită. Era sigură că Thomas n-o să mai facă niciodată greşeala de a încerca să-i fie un fel de educator - sau de supraveghetor. Aşa că schimbă ea subiectul:

"- E liniştе acolo la tine? Tu eşti OK?

- Da. Dar trag concluzia că la tine nu e chiar totul OK.

- De ce tragi concluzia asta?

- Pentru că nu mi-ai mai scris de ceva vreme. Şi azi ai început cu un ton trist.

- Păi sunt tristă...

- Pot să te întreb de ce?

- Bineînţeles."

Şi nu mai scria. Ca să-l facă să râdă - şi s-o întrebe de ce...

Era ciudat. Scria mesaje şi râdea. Deşi se simţea extrem de tristă, uite că mesajele lui Thomas... Adică nu mesajele lui. Prezenţa lui. Îşi scriau de-un minut doar - şi uite că ea râdea! Era foarte... trist totuşi...

"- De ce, reao?

- Îţi aminteşti desenele animate din anii '60? Alea cu Popeye? Ţi-l aminteşti pe mâncăciosul care înfuleca mereu hamburgeri?

- Da.

- Ăla vedea hamburgeri în tot şi-n toate. Aşa sunt şi colegii mei. Şi toţi cei care mă cunosc după nume. Toţi mă văd o carte de debit umblătoare. Şi toţi încearcă să stea lângă mine, ca să beneficieze de cardul de debit.

- De ce spui asta?

- Am dat azi o petrecere la apartament.

- Ce apartament?"

Nu-i spusese şi lui despre apartament... Se supărase pe el, pentru că nu-şi împărtăşea succesele şi eşecurile cu ea; dar ea era de-a dreptul egoistă şi profitoare, că nu apela la el decât când îi era ei rău... OK! Să depăşească momentul! Îl anunţa acum!

"- Mama mi-a închiriat un apartament, unde să mă duc cu colegii şi colegele şi să ne distrăm. Bineînţeles că au venit toţi, bineînţeles că au făcut bisericuţe...

- A fost ca la bar, nu-i aşa? Fiecare cu treaba lui.

- Da, cam aşa a fost.

- Aşa era normal să fie. Sunt altfel de oameni. În Aurari, unde petreceai tu de obicei, oamenii sunt uniţi. Şi îi interesează unul de celălalt, pentru că sunt o societate închisă. Francezii tăi sunt obişnuiţi să trăiască printre străini. Nu-i prea interesează ce fac străinii - îi interesează de ei înşişi. Chiar şi când sunt între ei, colegii - consideră că persoanele din jurul lor sunt adulte, adică pot să se descurce singure. În plus, e democraţie - aşa că fiecare face ce vrea.

- Ştiu.

- Ai învăţat la sociologie, într-a zecea.

- Ştiu. Dar e dureros...

- Nu poţi convinge atâţia inşi să fie uniţi. Uneori, nu poţi convinge doi oameni să se unească pentru un crez comun, sau pentru un beneficiu comun!

- Ştiu. Aşa e natura umană. Dar, chiar dacă sunt conştientă de toate astea, tot sunt tristă...

- Pot să încerc să te binedispun?

- Da, poţi..."

O binedispusese deja, că râdea! Dar voia să-l lase s-o binedispună...

"Beau nectarul florilor de gheaţă, apoi înalţ zmeul zmeilor
prin poiana albastră, spre Olimp, în cerul de dincolo de cer.
Nu urc pe vrejul de fasole,
doar cobor din visul acesta în lumea cuvintelor.
Nu sunt zeul gâzelor, nici ocrotitorul pinguinilor.
Poate doar satrapul Atlantidei!
Un fel de tiran al curcubeului dintre două lumi de umbre!
Nu ştiu când am învăţat cărarea,
nici de unde e atâta culoare în muzica stelelor.
Dar ştiu că am puterea ca, între două nopţi,
să dezleg florile de rouă prin sărutul Soarelui.
Adică sunt un fel de zeu
destul de ciudat!"

Îşi revenise Thomas! Ce bine! Chiar se temuse că reuşise să-l "deregleze" cu nebunia ei! Se grăbea să scrie...

"- Nu eşti un zeu ciudat. Eşti exact aşa cum trebuie să fii!

- Am multe lipsuri.

- Ai mult mai puţine lipsuri decât toate personajele care mi-au umplut apartamentul de fărâmituri şi stropi.

- Nu e chiar aşa.

- Thomas, tu ştii ce e în spatele melodiei "Mon Amour", a lui Operatica?

- Da, concertul de Aranjuez.

- Dar în spatele melodiei Magaya a lui Chris Spheeris, ştii ce e?

- Da.

- Spune-mi şi mie, te rog, ce e în spatele melodiei Magaya."

Murea de curiozitate, pentru că ea habar n-avea...

"- Magaya este starea pe care o induce Madayin, sistemul legal al tribului Yonglu, care trăieşte în nordul Australiei. Este o stare de pace, eliberare faţă de toate ostilităţile şi dreptate pentru toţi."

Cee? Pe bune?

"- Pe bune?

- Da.

- Ei bine, una dintre caprele care m-au văzut dansând Magaya a spus: în sfârşit, una arăbească!

- Ceea ce înseamnă că dansul tău i-a păcălit.

- Nu. Înseamnă că am dansat-o arăbeşte. Eu nu ştiam ce înseamnă Magaya...

- Dar asta nu înseamnă că toţi ceilalţi te-au privit ca pe un card de debit.

- Ba da. M-au chiuit şi m-au aplaudat fiindcă ştiau că-mi place. Imediat cum n-am mai dansat, şi-au revenit şi ei...

- Prinţeso, te rog să fii serioasă!

- De ce nu-mi spui Florentina? De ce îmi spui mereu «prinţeso»?"

Ia să vadă ea de ce... Thomas nu scria... Las' că scria ea!

"- Prinţesa e pentru toţi; Florentina e doar pentru familia şi prietenii mei. Tu de ce îmi spui mereu prinţesă? Ţi se pare ţie că sunt prinţesă? În relaţiile dintre noi, mă comport ca o prinţesă?

- Dacă nu îţi spun aşa..."

Şi iar nu mai scria...

"- Noapte bună, prinţeso."

Hei-hei-hei!

"- Acum ce faci - te subtilizezi discuţiei?"

Thomas dăduse log out...

Lăsă telefonul pe noptieră...

Probabil că o blestemase cotoroanţa aia de mamă a lu' Florentin... Să se potrivească atât de bine tocmai cu băiatul servitorilor... Care, dacă nu-i spunea "prinţesă", uita că nu putea să se ridice până la ea - şi se lăsa condus de dragostea lui şi se-ntâlnea cu cuţitul tatălui ei... Şi poate ajungea totuşi până la ea - şi-i semna şi ei sentinţa... Că tati al ei ar fi omorât-o dacă ar fi aflat că se iubise cu băiatul servitorilor...

Şi se potriveau atât de bine! Dacă făcea totalul, constata că aveau aceleaşi gusturi, vedeau viaţa prin aceiaşi ochi, judecau lumea după aceleaşi reguli, adorau aceleaşi mâncăruri "de modă veche", adorau să se îmbrace cu bun-gust şi bun simţ... Erau amândoi ţigani get-beget...

Ea era "fata lui tati". El era băiatul lui Luis.

Lacrimile alunecară grăbite pe tâmple...

Se holba la tavan şi plângea - că o blestemase nenorocita aia de cotoroanţă, care o urâse pe mama ei din tot sufletul - şi o ura şi-o blestema şi pe ea, fata femeii care-i luase băiatul de-acasă...

Isamu

Tresări şi ridică repede capul - să n-adoarmă la loc! Îl suna cineva! Cine-l suna la ora asta - Ana?... Liwei?

- Da.

- Bună seara, tată. Adică bună dimineaţa...

Da' cât era ceasul? Aproape doişpe...

- Bună seara, Liwei.

- Iartă-mă că nu te-am putut suna; dar sunt în săptămâna de practică. Şi ne-a adus la o firmă de avocatură care se ocupă de drept internaţional.

- Aha! N-am ştiut!

- Păi n-aveai de unde să ştii. E o chestie aranjată de profu de drept internaţional. Stăm în Montpellier toată săptămâna asta, plus

săptămâna viitoare.

- Aha! Şi cum e la firma asta?

- E frumos. E interesant. Ne-au băgat direct "în focuri". Ne forjează ca pe hoţii de cai...

Partea asta o spusese în chineză, chicotind bineînţeles...

- Să ai grijă acolo. Şi să fii atent la tot ceea ce spun şi fac oamenii ăia. Practica e importantă; uneori, e mai importantă decât teoria! Dacă o faci acolo unde trebuie, te va pasiona meseria ta; dacă nu, o să sfârşeşti doctor în belearte...

- Aa, nici o şansă! E minunat ce se întâmplă aici!

- Ştiu. Iar pe voi v-a pus să lingeţi dosare - aşa-i?

- Da. Ne-a dat fiecăruia câte un dosar şi ne-a spus să căutăm o cale de a schimba verdictul.

- Interesant! Pot să vin şi eu?

- Tu vorbeşti serios?

- Foarte serios! Te ajut la cifre! Vă lasă cu pereche?

- Da, dar parcă n-aş vrea să-mi schimb perechea.

- Să nu-mi spui că ai reuşit să faci pereche cu Amélie!

- Bine, nu-ţi spun...

- Mă! Sper că voi faceţi practică acolo! La drept internaţional, nu la declaraţii de dragoste!

- Stai liniştit - nu-mi plac filmele americane proaste. Şi nici ei nu-i plac.

- Asta-i bine. Sunt mai liniştit acum.

- În plus, ţi-am spus: ne forjează de ne iese dreptul pe nas! Picăm amândoi în cap când ajungem la hotel.

- La acelaşi hotel?

- Da, toată grupa stă în acelaşi hotel...

Bufni în râs - băiatul lui era mult prea şmecher, ca să-l prindă aşa uşor!

- Bine. Acum sunteţi la hotel?

- Nu; suntem încă la firmă. Am ieşit să iau o gură de aer. La hotel plecăm, probabil, pe la două.

- Am înţeles. Bine, Liwei. Dacă te-ncurci, trişează - trimite-mi mie dosarul. Îl dau eu în lucru - şi-ţi găsesc trei chichiţe, să le dai să-şi aleagă!

- Bine, tată. Noapte bună.

- Noapte bună, Liwei.

Apăsă butonul roşu şi lăsă din nou capul pe birou - acum putea să doarmă liniştit.

22 mai 2020 - vineri

Ana-Maria

Soţul ei dormea. Dormea atât de frumos, că nu putea să-l trezească. Aşa că nu-l sărutase, nu-l atinsese... Doar se uitase la el. Atâta tot. Deşi îi era dor de ochii lui, de vocea lui, de cuvintele lui - n-avea suflet să-l trezească...

Mobilul special vibră; aşa că se ridică şi se grăbi să iasă. Cine era?

- Da.

- Bună seara, şefa.

- Neaţa şi ţie, consiliero.

- Şefa, tu treci pe la conac azi?

- Da. Sunt la Ştefan; în zece minute, însă, pornesc spre tine.

- Atunci te aştept.

- OK. Vorbim.

- Vorbim.

Închise şi reveni în rezervă - n-o să stea mai mult de zece minute. Nu voia să-l trezească...

Rebeca

După ce vorbise cu Ana, ieşise din vilă şi se aşezase pe prima treaptă. Aproape imediat, unul dintre băieţii de la pază apăruse lângă ea şi-o întrebase ce se întâmplase. Îi spusese că o aşteaptă pe Ana - şi-l rugase să stea cu ea, lângă vila reginei. El fusese imediat de acord; numai că îl sunase pe Toni. Care sărise din pat, de lângă nevastă-sa, şi alergase într-un suflet ca să stea el cu ea. Fie era ea o şefuţă iubită de toţi subalternii, fie aveau o regină temută de toţi - asta numai ei ştiau. Stăteau şi-o păzeau, la două noaptea, lângă vilă...

Farurile se apropiau cu repeziciune. Oftă greu - că dacă cumnata ei nu era de acord.. Chestie foarte posibilă, dat fiind faptul că nu-i plăceau excesele...

Aleodor frână lângă intrarea pe alee; de lângă el, Piao coborî şi se repezi şi-i deschise Anei portiera... Măiculiţă, ce obosită era! Zburase cinci ore non-stop! Cine ştie câte zone cu turbulenţe întâlnise... Încercă să-i zâmbească:

- Neaţa.

- Neaţa. De ce nu intri?

Ridică scurt din umeri. Îi era jenă să-i spună că nu năvălea în casele oamenilor atunci când nu erau acasă... Fu prinsă de braţ şi trasă în vilă. Rochia de mătase a reginei foşnea frumos; se potrivea cu parfumul. Regina avea gusturi bune... Şi gata - era în living.

- Ce-i cu tine? De ce nu dormi la ora asta?

- Pentru că voiam să te rog ceva.

- Te ascult.

- ... Crezi că pot să ajung în Aurari, zilele astea?

Cumnata ei o privea lung... Zâmbi încurcată:

- Nu s-a întâmplat nimic. Doar că mi-e dor de el...

- Iar lui îi e dor de tine. OK - sâmbătă o să ajungi în Aurari. Dar tot aşa - nu scoţi o vorbă, nu-l anunţi nimic... OK?

- OK.

Şi-acum mai avea o întrebare - şi nu ştia dacă s-o pună sau nu, dat fiind că era două noaptea iar Ana era obosită... Fu electrocutată din privire, doar preţ de-o secundă sau două - după care îşi primi răspunsul:

- Dormea când am ajuns eu. Şi nu l-am trezit. Dar cu siguranţă îmi pregătise o surpriză.

- Daa, ştiu că şefu' adoră să-ţi facă surprize...

- Exact. Face în continuare masaj, ia medicamente şi vitamine

şi sunt sigură că exersează pe-ascuns; aşa că pregăteşte-te să-l vezi în curând pe micul ecran al monitorului.

- Mm, abia aştept!
- Bag seamă că ţi-e dor de şedinţele lu' şefu'!
- Şefa, să nu te superi că-ţi zic - da' aşa frumos bârfeam noi doi pe vremuri, că zău că mi-e dor de el!

Ana râdea şi aproba...

- Crezi că aş putea să-l vizitez, zilele astea?
- Nu. Stai liniştită, că ţi-l aduc aici după ce-l externez - aşa că o să tot bârfiţi, voi doi!

Aprobă şi păşi spre uşă:

- Eu nu mai stau. Te las să te odihneşti...
- Bine, cumnată. Noapte bună.
- Noapte bună.

Se grăbi acum să iasă - trebuia să ia un somnifer şi să se odihnească cumva! Azi, trebuia să-şi facă treaba pe tot weekend-ul! Nu prea-i venea să comunice electronic prin serverele româneşti - nu şi atunci când trebuia să transmită afaceri...

Ana-Maria

Se aşeză comod şi-şi puse centura de siguranţă. Avionul fusese curăţat recent; mirosea frumos, a detergent şi mosc... Piao se aşeză şi el:

- Cum închide uşa, decolăm.

Da, ştia că erau foarte grăbiţi... Aha! Gata - porniseră pe pistă! În maximum cinci minute, vor atinge altitudinea de croazieră - şi-o să-şi întindă şi ea scaunul şi-o să-şi continue somnul. Nu voia să doarmă la Luka; voia să folosească orele dintre aterizare şi petrecere pentru a discuta afaceri cu omul ăla. Or fi fost ei talentaţi şi extrem de isteţi - dar trebuiau să dea raportul promp. Fără raportul ăla, nu le semna ea actele! Şi era foarte important să nu greşească! Era pe bani... mulţi...

I se închideau ochii de somn; încerca să nu aţipească, să nu doarmă câteva ore în fund pe scaun...

Florentina

Aeroportul din Nis era frumos. Adică era... rustic. Faţă de Mandelieu, era o gămălie rurală...

Buf! *Touchdown*! *The eagle has landed*! Era euforică, aşa că în minte i se învălmăşeau fraze de-astea trăznite... care i-ar fi făcut pe toţi trei să râdă cu poftă...

Oare ce mai făcea Alex? Nu se mai văzuseră de ceva vreme; şi, dat fiind faptul că se apropia perioada tezelor, era sigură că n-or să se revadă prea curând! Şi-apoi, după 15 iunie, o să pice pleaşcă în Aurari. Abia aştepta momentul ăla! Vincent părea un pic supărat pe ea; normal că ea se reorienta...

... Şi nu se putea reorienta spre Thomas... unicul pretendent care se potrivea în şablon, dar care era despărţit de ea cu milioane de garduri de oţel...

... O să încerce să uite ceea ce aflase de la Philippe. Şi-o să încerce să uite şi cuvintele lui. Thomas era un băiat minunat! Nu se putea să moară, la 20 de ani, dintr-o prostie! Că prostie ar fi fost relaţia dintre ei...

Avionul se oprise în dreptul maşinilor. Pe pistă erau... zece maşini. Două erau Hummer-e pictate în culori de camuflaj. Nu bănuise că Luka o să-i aducă aşa ceva tocmai ei...

Biyu se ridică:

- În două minute maximum, putem să coborâm.

Aha! Îşi scoase pudriera şi rujul. Îşi retuşa machiajul şifonat un pic de ticurile nerăbdării... Îşi luă bagajele şi porni spre uşa larg deschisă. Şi decise să-şi facă apariţia "în stil mare".

Ana-Maria

Privea uşa deschisă a avionului şi avea emoţii...

Fiica ei călătorise cu unul din avioanele Falcon 50. Ea îşi amintise, recent, ce păţise francezul ăla - şi cum îl învinovăţiseră pe cel care condusese maşina în faţa avionului. La urma urmei, nu conta cine comanda ca maşina să lovească avionul! Conta viaţa celui din avion! Şi dacă l-ar fi prins pe cel care ar fi ordonat moartea Florentinei - Florentina ar fi fost moartă, nu? Indiferent ce-ar fi făcut ea, indiferent ce reacţie ar fi avut Ştefan, indiferent de repercusiuni, Florentina ar fi fost moartă. De-asta existau în continuare "aranjamente" de-astea. Pedeapsa, indiferent de greutate, ar fi fost prea puţin faţă de durerea perpetuă de după...

Din fericire, prinţesa aterizase cu bine. Aici, în Serbia, simţea că "n-are emoţii". Asta nu era bine, tocmai pentru că ar fi trebuit să fie în permanenţă prevăzătoare. Dar avea ea un sentiment de linişte când auzea de ţara asta! Ursul ştiuse acest amănunt, aşa că fabricase nume sârbeşti pentru cei trei mercenari care...

Gata cu gândurile! Acum, avea emoţii pentru apariţia fiicei ei. Spera din tot sufletul să n-o vadă mascată în clovn... Uite-o!

... Îi venea să fluiere. Admirativ. Florentina ei era "brici". Dacă ar fi văzut-o taică-su acum, aşa, îmbrăcată în costum de piele, cu accesorii argintii, cu ochelarii pe nas şi pletele-n vânt, ar fi trimis-o înapoi în avion - şi l-ar fi pus pe Luka să-i aducă "la urgenţă" un seif, ca s-o încuie-n el. Fetiţa ei era frumoasă - foarte frumoasă! Din fericire, îşi lăsase părul creţ - nu-l mai întinsese. Florentina ei se lupta din greu cu chinul de-a avea părul creţ al lui Florentin - şi începuse să-l întindă, adică să-şi schimbe înfăţişarea şi să-şi spună că cu părul întins era mai interesantă...

Luka fremăta tot. Ştia de ce venise prinţesa azi aici şi "îşi făcuse lecţiile". Piao îi spusese, înainte ca ea să plece spre aeroport, că lista invitaţilor la petrecerea de diseară suferise modificări pentru a treia oară deja. Se suplimentase numărul de locuri. Nu era o creştere "ca la concert"; dar atunci când apăreau câte 5-6 holtei de-nsurat în 24 de ore, era ceva! Holteii ăştia tinerei şi plini de bani nu se găseau "pe toate drumurile"...

Gata - veneau la maşină. Îi făcu loc lângă ea, zâmbind... Ştiind că fetiţa ei era acum fotografiată "la greu" - iar zvonul apariţiei brunetei focoase o să răscolească serios nişte umbrele şi-o să-i dea ei migrene, că nu toţi holteii doritori or să se potrivească-n şablon... Prinţesa se aşeză lângă ea:

- Bună ziua, mami!
- Bine-ai venit, prinţeso!

O pupă pe obraz, asigurându-se că parfumul era corespunzător... Şi decise să nu se încrunte pentru tona de fond de ten de pe obrajii fetei ei. Or să discute despre asta diseară, când se vor pregăti de petrecere. Momentan, o lăsa aşa cum venise. Nici n-avea cum s-o re-fardeze în maşină - nu? Prinţesa se reaplecă spre ea şi şopti, râzând, în romanes:

- Uau, mami, ce mişto e!
- Ce - apariţia în capătul scării?
- Efectul apariţiei!
- Da, e un sentiment plăcut...
- ... Am zis o prostie?
- Nu. Şi ai mascat bine efectul lui "ce mişto". Discutăm la hotel, da?
- Da, mami.

Că trebuia să-i spună cum era gândul ăla cu "Ei, nu-i cine ştie ce, n-am de ce să fac ochii mari şi să-mi pice maxilarul"...

- Şi-acum unde mergem?
- Acum mergem la shopping. Adică la plimbare. Pe urmă ne deplasăm în Krusevac, unde ne-ascundem în hotel şi aşteptăm veşti de la umbrele.
- ... Aa, adică raportul!
- Da. Raportul cu poze care se referă la apariţia ta. Că dacă ceva e în neregulă, trebuie să ne gândim bine cum ieşim din hotelul ăla.

Prinţesa "mesteca" informaţia, folosind informaţiile pe care le

adunase în timp apropo de umbrele şi rapoarte şi duşmanii lui tati...

- ... Da' există riscul să nu mai mergem la petrecere?

- Nu. Suntem paroliste. Dacă am zis că mergem undeva, atunci mergem.

Ochii negri străluceau, fericiţi. În momentele astea, îşi amintea fragmentele din trecut, din copilăria fetiţei Florentina, când "negociase" aproape orice promiţându-i "chestia preferată"...

Deci, or să meargă la mall. Luka era pregătit pentru asta - încă de ieri se apucase să purice clădirea şi să-şi planteze oamenii în punctele cheie. Ea n-avea emoţii. Ştia că oamenii lui Nenad Kasun, cei îndesaţi în cele două Hummer-e, erau de fapt cel mai puternic bau-bau...

Isamu

Privea pozele cu prinţesa şi zâmbea. Într-adevăr, Florentina avusese de ce să se teamă de o eventuală înţelegere între el şi Ştefan - aşa tânără frumoasă şi stilată ar fi fost pe gustul a 99% din tinerii avuţi de pe planetă! Restul, 1%, erau cei îndrăgostiţi cu adevărat de alte tinere, mai mult sau mai puţin frumoase...

Din fericire, prinţesa îşi iubea tatăl. Prin prisma efortului de-a fi mereu "prima" în ierarhia lui, o observase cu maximă atenţie pe mami - cea care ocupa locul întâi în ierarhia lui. Învăţase multe de la ea! Învăţase bunul-gust, învăţase unde se opreşte modernismul şi începe caraghiosul...

Prinţesa era "bine". Şi, evident, "plecase la agăţat"! Gândul ăsta îl făcea să râdă. Îşi amintea cu multă plăcere de câte ori îi ţinuse gentuţa, ca să poată ea să-şi pună mânuşile alea obscen de mititele... Îşi amintea cum o ajutase să încalţe păpuşile, cum cărase sacoşele cu rochiţe şi mersese în spatele ei şi privise creştetul brunet şi simţise cum creşte inima-n el de mândrie...

Gata cu contemplarea. Prinţesa Florentina rupsese deja inimile prinţilor sârbi - asta era o certitudine! Închise fotografia şi se concentră asupra raportului. Da, avea încredere în Aleodor. Avea încredere şi în Luka. Dar el trebuia să verifice acel "E OK, pericolul este 0%". Pentru că aşa trebuia!

Florentina

Mămica ei avea treabă cu Luka. Penthouse-ul era o minciună - era un biet apartament cu trei camere, împodobit pompos. Ei mâncaseră, cât probase ea o parte din cumpărăturile pe care le făcuse. Acum stătea ea la masă. Mămica ei şuşotea cu Luka, pe marginea unor dosare cu coperţi negre...

Mânca şi răsfoia dosarul ei şi se minuna şi ea - că nu bănuise niciodată că aşa arăta "feedback-ul"... Şi cum urmau să-l bage în tocătorul de hârtie, se grăbea să se bucure de el! Şi să înveţe din el! Era prima oară când vedea aşa ceva - un fel de "dosar informativ". Trebuia să se obişnuiască cu stilul ăla, cu informaţiile alea. La un moment dat, va primi un dosar asemănător - şi va trebui să decidă ea dacă mergea înainte sau "îşi rupea un picior" şi pleca acasă...

... OK, recunoştea cinstit că numele alea o lăsau rece. Nu se putea concentra asupra lor. Pe mare parte dintre ei nu-i cunoştea nici măcar aşa, "după ureche"! În plus, lista invitaţilor era puricată şi periată de Luka - aşa că nu avea emoţii. Pe ea o interesau pozele. Propriile poze. O interesa imaginea - nu? Îşi storsese mult timp mintea ca să "coacă" ţinuta de "accesoriu la cel mai bengos Harley de pe planetă". Aşa numea ea combinaţia aia din piele, cu lanţuri nici prea mari dar nici prea mici, cu fermoare nici prea multe dar nici prea puţine...

... Rujul nu se potrivea. Adică se potrivea cu ţinuta, dar nu cu ea - cu gândul care-o adusese azi aici. N-o caracteriza acel roşcat aprins. Da, îl potrivise cu eşarfa; dar nu era "rujul ei". Diseară, în rochie, toţi oamenii care văzuseră şi ei "ţinuta Harley" or să-şi spună "Uau! Păi care-i "originalul"? Ăsta sau ăla?". Trebuia să-şi facă un stil...

Ah! Aia semăna cu un început de perniţă! Nu era în regulă! Devenise uşor sedentară! Ţopăiala ei nu lucrase perniţele de pe şolduri! Ia să-şi facă ea drum pe la sala de forţă din mansardă! Adică program de sală! Deşi o să se ciocnească de chinezoaice - şi probabil că o să le cam încurce...

... Perniţele ei erau prioritare; fetele alea puteau să se antreneze după aia. Adică, în fine - era loc în mansarda aia pentru toată lumea! În plus, peste-o lună se va muta în Aurari! Şi-acolo avea sală de forţă "la discreţie"! Trebuia să se ocupe urgent de perniţe...

Părul ei creţ strălucise incredibil în soarele puternic... Aşa, în "ţinuta Harley", i se potriveau creţurile alea violent ciufulite. Pentru petrecere, o să-l întindă - ca să-i stea un pic buclat şi să se potrivească cu rochia. Avea o rochie bleu bestială! Mătase, tripluvoal şi dantelă - combinaţie "de de toate", armonios îmbinată. Top-ul era de dantelă, poalele erau din mătase iar pe deasupra "dansa" nişte tripluvoal. După părerea ei, rochia n-o să-i pună în valoare formele. După părerea mamei ei, însă, rochia era perfectă. Da, ştia şi ea că o femeie nu trebuie să-şi etaleze toate secretele; adică formele. Dar în clipele astea era euforică...

Hai să citească totuşi polologhia! Că era importantă! Trebuia să înveţe să citească chestii de-astea. Într-o zi, o să trebuiască să ia ea decizia...

Ştefan

Oare bunul lui prieten cumpărase rateul ăla de fabrică? Habar n-avea! Chestia aia denumită pompos "televiziune economică" nu prezentase "deznodământul". Nu-l putea întreba pe Senior, din simplul motiv că ar fi primit un răspuns haios care nu i-ar fi lămurit nelămurirea... Paşii se apropiară de patul lui:

- Am o idee.

- Spune...

- Te ridic puţin cu patul?

Iee! În sfârşit, făcea progrese mari!

- Da.

- Dar nu foarte mult!

- OK.

Simţea patul ridicându-se... Simţea cum greutatea corporală se concentra înspre şale şi fund - semn că, în realitate, îl pregătea pentru poziţia normală pe scaun... Gata - asta era totul. Stătea la 45 de grade. Se simţea ciudat - îl cuprinsese din nou amorţeala... Seniorul trase braţul televizorului, se asigură că îi stătea comod în faţa ochilor... Şi-acum îl ridica şi extindea un fel de măsuţă... Ia uite - îi adusese laptopul! Dar ce voia să-i arate?

- Ştii unde e Ana azi...

Da - în Serbia. Cu Florentina. Aoleu! Florentina lui! Simţi că se panichează instantaneu!

- Prinţesa a aterizat cu bine. Şi-a făcut şi nişte shopping...

Aha! Avea raportul lui Aleodor! Ia să vadă el... Nu-i dădea raportul; îi dădea poze.

Privea ecranul şi nu-i venea să creadă că aia era fetiţa lui...

Păi, era evident că "trebuia să schimbe registrul". El. Nu mai era "fetiţa lui"; era "fata lui". Adică "fiica lui". Va trebui să se obişnuiască cu gândul ăla, pentru că realitatea asta era. Fetiţa lui rămăsese în amintiri; ecranul arăta o fiică mare şi frumoasă... Foarte frumoasă...

Seniorul ocolise patul. Acum îi lua mâna dreaptă şi i-o punea pe dreptunghiul care controla mouse-ul. Mută săgeata, apăsă butonul... Din nou... şi din nou...

Era mulţumit de ceea ce vedea. Fata lui era aşa cum trebuia să fie. Nici prea împopoţonată, nici prea comună, nici prea încrezută, nici prea plină de ea, nici prea uimită de "comitetul de bună primire" pe care-l adunase Luka pe pistă... Hummer-ele kaki erau inconfundabile. Trebuia să-l sune pe omul ăla zilele astea, să-i mulţumească...

Ana lui se descurca impecabil. Acum, că el se trezise şi începuse să se întremeze, trebuia să înceapă s-o ajute. Şi să-şi re-facă simţită prezenţa. Nu de alta, dar efectul "dinamită" al Anei va păli curând. Pe

măsură ce afaceriştii or să se obişnuiască cu ea, or să înceapă s-o cunoască. Şi să-i afle punctele slabe. Or să încerce s-o atace - chiar şi numai aşa, din principiu! Lumea afacerilor era totuşi misogină...

Păi, lucrurile erau aşa cum erau! Florentina avea 17 ani; la 18, va termina liceul şi se va îndrepta către o facultate. Care nu va fi localizată în Cannes. El nu va fi de acord cu cursurile la distanţă, aşa că la anul pe vremea asta o să plângă mult - iar Isamu, care trecuse deja prin chinul plecării copilului de-acasă, o să-l bată pe spate şi-o să-i expună punctele pozitive...

Din punctul ăsta de vedere, el trăgea acum o concluzie evidentă - până la anul, Florentina trebuia să-l găsească pe cel care avea şanse mari să-i devină soţ. Dacă fetiţa lui pleca de-acasă tot virgină, o să fie vai de ea! Departe de el, de imaginea lui de bau-bau şi de îndrumarea subtilă a Anei, fetiţa lui o să fie o victimă sigură! Erau atâţia escroci pe lumea asta! Iar unii dintre ei erau chiar talentaţi! Pe lângă problemele inerente ale vieţii, fetiţa lui va avea şi problema propriei bogăţii - a propriei siguranţe, a prietenilor-sugativă...

Oftă greu:

- Trebuie să facem cumva... să-şi găsească rapid un logodnic... aşa cum trebuie.

- Nu. Nu trebuie să faceţi nimic. E atât de determinată să nu se lase măritată "cu aranjament", că riscaţi să ruinaţi mariajul perfect şi s-o împingeţi în braţele cine ştie cărui neterminat!

Avea dreptate! La naiba! Cum să facă? Seniorul începu să râdă:

- Ehei, Ştefane! Ştii cum se zice: copii mici, probleme mici! Domnişoare mari...

- Şi stai să vezi... cum o să facă Diamant... peste doi-trei ani...

- La el, lucrurile sunt mai simple. El conduce o democraţie originală acolo - fiică-sa îl ascultă şi încearcă să nu-l supere. Şi e şi foarte calmă, foarte înţeleaptă... Florentina ta e un vulcan - abia aşteaptă să răbufnească în direcţia în care nu se aşteaptă nimeni s-o vadă răbufnind!

- Deja mă doare capul...

- N-ai de ce să capeţi tu migrene. E viaţa ei. Este, totuşi, viaţa ei - şi ea o trăieşte, nu tu. Dacă stai strâmb şi judeci drept şi faci o statistică bazată pe fapte, nici un mariaj cu primul bărbat n-a funcţionat până la final. Nici chiar mariajul Safirei!

Se încruntă rău - nebunul ăsta vorbea despre eşecul planului lui de tată!

- Las-o să înceapă cu cine vrea ea să înceapă. Ştii tu - să-i placă şi ei!

Nu, n-avea de gând să răspundă la asemenea rahat de sfat...

- Sunt sigur că începutul ăsta se va desfăşura în cea mai perfectă discreţie! Gândeşte-te că trebuie să ştie şi ea

- Ţi-a trimis numai poze?... Sau e şi text?

Da, era şi text. Ia să citească el raportul lui Aleodor!

- ... La urma urmei, trebuie să aibă un punct de comparaţie! Nu?

Nu, nu-i trebuiau puncte de comparaţie. În complicata lume a oamenilor bogaţi, apariţia lui "altul" complica şi mai rău lucrurile! Fiecare "altul" trecea prin miezul familiei Ionescu! Fiecare "altul" putea fi un "ultimul"! Şi cum ştia prea bine cum se sfârşeau relaţiile între copiii bogaţi, nici nu voia să audă!

- ... Nu e genul de fiică pe care s-o ţii legată de unul pe care nu-l vrea ea.

- Ai terminat?

Că nu discutau chestia asta! Nici cu taică-su n-o discuta! Florentina era fata lui! El se ocupase de educaţia ei! Şi tot el o s-o mărite! Cu ăla care trebuie! Las' că ştia el!

Deci, raportul începea cu sosirea Anei. Adică cu oamenii lui Nenad, care asiguraseră aeroportul cu 24 de ore înainte de aterizarea ei. Avea mare nevoie de-un telefon! Trebuia să-i spună Anei să-i aducă specialul lui... Şi un telefon nou, de-ăla sigur - că numărul lui oficial era la ea în geantă. Dacă-l lua pe ăla, prelua practic afacerile! Şi nu era momentul!

Începuse să-l doară spatele. Nu mai stătuse în fund de două luni şi ceva. Musculatura lui era la pământ; coloana nu prea putea susţine greutatea... Şi totuşi, o să strângă din dinţi şi-o să suporte. Şi-o să se obişnuiască aşa. Următoarea "figură" trebuia să fie ridicarea mâinilor. Şi a capului. Sau măcar răsucirea capului! Nu era OK să se bazeze doar pe masaj! Muşchii trebuiau să muncească! Trebuia să se-apuce să pună muşchii la muncă.

Imediat cum termina de citit raportul, revenea la televizor. Şi începea exerciţiul pentru gât. Ridicări uşoare. Aşa, la 45 de grade, era mult mai uşor pentru el să facă exerciţiul ăla! Trişa cu 45 de grade...

Ana-Maria

Conform cu socoteala ei, Florentina terminase de întins creţurile ciufulite - şi-acum îşi pregătea fardurile. Ia să se ducă să discute cu ea partea de "pictură"! Traversă livingul şi ciocăni la uşa dormitorului.

- Da, mami!

Intră şi constată că întârziase...

- Ce-i? Nu-ţi place?

- Ba da. Dar nu se potriveşte cu locul şi ocazia. Eu zic să te speli bine cu săpun - şi să vii să te fardez eu.

- Da, mami!

Se grăbea să se spele. Iar trecea prin momentul ăla în care ar fi putut obţine orice doar rostind cuvântul "petrecere"...

Rochia era bleu. Ochii erau negri. Dificilă sarcină... sau nu! Tasnim avea ochii negri - şi adora *hijaburile* de nuanţe deschise! Încerca să-şi amintească combinaţiile...

- Gata.

O aşeză în faţa oglinzii:

- Dat fiind faptul că mergem la o petrecere, trebuie să ne asigurăm că nu ne accentuăm propriul disconfort. De exemplu, nu purtăm pantofi noi-nouţi - ca să nu ne strângă. Nu ne prindem părul cu o singură clemă, la ceafă - ca să nu se desfacă. La fel şi cu fardul: nu dăm fond de ten atunci când intenţionăm să smulgem marmura de pe jos doar prin puterea tocurilor...

Florentina râdea...

- În plus, tu ai ten frumos. Şi bun. N-ai pete, n-ai riduri... 90% dintre fetele din sala aia vor fi unse până-n vârful măselelor. Tu trebuie să faci notă discordantă, ca să fii observată... În plus, uite ce frumos se vede atunci când roşeşti natural!

- Haai, maamii...

- Mucles - că am avut şi eu 17 ani, să ştii! N-am fost mereu babă ca acum!

- Ba nu eşti deloc babă! Eşti aşa de sexy, de leşină toţi! Tu n-ai văzut cum se întorceau capetele după tine azi?

- După mine? Mie mi s-a părut că după tine se întorceau!

- Ba să ştii că jumătate dintre ei erau fascinaţi de tine, nu de mine!

- Sst - să nu-i zici lui tati, că face atac cardiac...

Momentele astea "ca-ntre prietene" erau atât de rare - şi atât de plăcute...

- Nu-ţi recomand nici măcar pudra. Dar, dat fiind faptul că sala va fi bine luminată şi încălzită ca pentru umeri goi, ia-ţi pudriera la tine. Hai - apucă-te de fardat. Ce biju-uri ai?

Fiica ei se grăbi să scoată cutia din valiză... Mm - îi venea s-o pupe! Pietrele galbene contrastau superb cu bleu-ul rochiei!

- Hai - dă-i bătaie!

Florentina râdea, fericită că "se aprobase"...

- Încă ceva. Tu ai fost cu noi în Dubai... Există locuri şi mai *luxury*. Categoric, există locuri mai sărăcăcioase! Atitudinea ta trebuie să fie normală. Nici uimită, nici plictisită. Gândul predominant este următorul: "Da, e foarte frumos aici. E normal să existe un corp de iluminat... chiar dacă e un candelabru de cristal ornat cu diamante, sau o lampă cu bec incandescent... E normal să existe nişte scaune... care pot fi Ludovici sau taburete..." Indiferent unde te duci - gândeşte-te că, dacă ai intrat acolo, este pentru că te potriveşti cu locul ăla. Nu e nici prea pompos, nici prea sărăcăcios. Eşti ca locul în care

te duci. Deci, te comporţi normal faţă de locul în care te duci. Aşa cum te comporţi şi faţă de tine. OK?

- OK!

- Să nu încerci să pari superioară. Atitudinea asta nu te va face să fii superioară; te va coborî în ochii celor care te văd comportându-te ca o prinţesă de salon.

- Ştiu.

- Şi să nu te arăţi uimită. Indiferent câte diamante atârnă de candelabru. Mirată e de-ajuns; bine?

- Bine, mami.

- Hai - te las să te pregăteşti.

Reveni în livingul-sufragerie şi se apropie de Biyu:

- Tu ce porţi azi - rochie sau pantalon?

- Costum negru şi cămaşă albă.

La fel ca Piao. Era perfect. Luka purta un sacou deschis la culoare...

Începuse să aibă ea emoţii. Aşa că or să înghită amândouă câte-un Distonocalm. Şi-or să-i dea pe sârbi cu cracii-n sus.

Florentina

Intrarea în sala mare de bal - că aşa i se părea, curată sală de bal - fusese cum fusese; dar avansarea prin sala aia uriaşă reprezentase, de fapt, "piesa de rezistenţă". Mămica ei avea mâna dreaptă mai albă ca niciodată! La câţi bărbaţi o sărutaseră...

Făcuse cunoştinţă cu vreo 200 de bărbaţi între 20 şi 200 de ani... Oo, Doamne! Oare avea voie să râdă? Că-i venea să râdă rău! Chicoti şi-şi acoperi râsul cu palma - gândurile ei erau euforice, în ciuda pastilei roz pe care-o înghiţise în hotel...

Sala de bal era, într-adevăr, frumoasă. Avea şi candelabre de cristal. Avea şi nişte neoane, stinse acum, care trădau adevărata destinaţie a acelei încăperi. Aici era un restaurant uriaş. Scaunele erau îmbrăcate în mătase ornată cu tot felul de pompoane şi funde; dar aveau picioare metalice, semn că nici mesele nu erau mai cu ştaif...

Da. Sala asta era aşa ca ea. Se pregătiseră amândouă cu grijă pentru evenimentul de azi. Iar ea se simţea sigură pe ea. Mămica ei avusese dreptate - 90% din fetele tinere prezente aveau pe obraji un strat gros de tencuială maronie şi se pictaseră generos cu bidineaua...

Tot ceea ce văzuse ea aici, de când aterizase şi până în prezent, ilustra... spoiala. Imitaţia Occidentului, lipită cu pap peste zugrăveala nu foarte proaspătă. Coafuri occidentale pe păr ars cu vopsea rusească, costume de firmă ornate cu şosete de lână tricotate de bunica... Şi muzica va fi la fel. Se documentase toată săptămâna - totul era un fel de spoială şi de imitaţie şi de tentativă eşuată de-a avansa spre Vest. De parcă îşi pierduseră identitatea! Exersase cu plăcere melodii makidoneşti; sârbeştile nu i se păruseră cine ştie ce... În fine!

Se aşeză pe scaunul indicat - iar Biyu se aşeză în dreapta ei. În stânga stătea Luka; urmau mama ei şi Piao. Aranjamentul era evident - scaunul dinspre ringul de dans rămăsese liber. Aveau "vedere" spre acţiune. Iar atunci când vor veni afaceriştii, ea avea "vedere" pe lângă ei. Când se va ridica să se ducă la dans, trebuia s-o ocolească doar pe Biyu - ceea ce reducea mult riscul de a-şi sfâşia tripluvoalul...

Se aplecă spre chinezoaică:

- Vrei să dansez într-un loc anume?

- Poftim?

- Vrei să dansez în apropierea mesei noastre? Adică, nu ştiu... Ţie cum îţi e mai uşor?

Primi un zâmbet:

- Dansează unde vrei tu - şi nu mă căuta cu privirea. Îţi garantez eu că voi fi în permanenţă în preajma ta.

- OK. Cum vrei tu! Eu pot să rămân aici, la doi-trei metri...

- Eu mă voi ridica imediat cum te ridici tu; aşa că nu mă căuta cu privirea. Distrează-te, simte-te bine... De pază mă ocup eu; OK?

- OK.

Reveni la poziţia dreaptă, mulţumită că fusese gentilă şi întrebase măcar...

Formaţia era undeva în spatele ei. Ar fi trebuit să-şi răsucească gâtul ca s-o vadă. Deci, n-o să-şi răsucească gâtul! Momentan, răsuna nişte muzică disco, la volum mititel - ca să se-nţeleagă om cu persoană. Nici nu dansa nimeni pe aşa ceva! Ea una nu se grăbea. Ştia mie-n sută că or să urmeze muzicanţi vestiţi care-or să cânte live. Isamu obţinuse tot programul - chiar şi o parte din melodii. Le ascultase. Nu erau cine ştie ce. Adică n-o să transpire foarte tare făcând coregrafii complicate. Pentru prima ei petrecere "pe stil mare", era tocmai bine. Avea sentimentul că următoarea petrecere de-asta o să se desfăşoare în ruseşte...

Luka se aplecă spre ea, în romanes:

- Ai emoţii?

Negă cu capul...

- OK. Dacă te supără vreunul, dă-mi un şut pe sub masă - şi-l expediez eu! OK?

- OK.

Mămica ei o întreba, din privire, dacă era OK... Piao era şi el numai ochi - şi tot la adresa ei... O făceau să roşească! De ce erau aşa de răi? De ce se uitau aşa la ea? Îi spuseseră să se poarte normal - şi tocmai ei se purtau ciudat cu ea!

Se întoarse spre ringul de dans - că nu voia să se indispună. Se simţea ciudat. Se simţea ca fata mare bătrână scoasă la vizionare - şi toţi ştiau de ce venise ea aici, aşa că erau cu ochii pe ea, să observe către cine-i fugeau ei ochii...

Ia să-şi vadă de treaba ei! Să-i lase cu obsesiile lor şi frustrările lor şi să se ocupe de ceea ce-o interesa pe ea! Văzuse, în dosarul de la Cannes, o mulţime de figuri. Îi învăţase maşinaliceşte - mutra şi numele. Va încerca acum să-i şi identifice. Va încerca să-şi amintească ce altceva citise despre ei... Şi, bineînţeles, îi va potrivi cu grijă în şablonul părinţilor ei! Trebuia să-i "sorteze", nu? Că de-aia venise - nu ca să se mărite, ci ca să facă preselecţia. Se îndoia că va "selecţiona" mai mult de trei...

Isamu

Cât era ceasul? Unşpe jumate? Ia să se intereseze el, discret, cum mergea petrecerea - şi ce efect aveau coregrafiile prinţesei! Mesaj lui Piao.

"Care-i atmosfera? Prinţesa şi-a completat carnetul de bal?"

Send. Îi venea să râdă - nici Piao, nici Florentina nu "ţineau" la exprimări de-astea, aşa că chinezul o să roşească un pic şi-o să râdă...

Trebuia să-l întrebe, atunci când îl mai prindea la Cannes - regreta acum că se lăsase "înregimentat" în rolul de consilier al reginei? Regreta că nu spusese "Nu" - şi nu putrezise aici, în birou, alături de el? Era chiar nerăbdător să-i afle părerea...

"Biyu i-a completat trei carnete de bal. Ea n-are timp de aşa ceva - dansează."

Uau! Piao nu mai era Piao - "îl trosnise de-i zburaseră toate alea pe-acolo"! Păi dezvoltase prea repede limbajul regelui! Ia să ceară imagini! Că sigur începuseră să apară imagini! Aleodor era azi în Portugalia - dar asta nu-l împiedica să participe şi el la efortul colectiv de-a distra prinţesa! Deci, mesaj lui Aleodor...

"Ceva feedback video?"

Carevasăzică prinţesa dansa de mama focului - iar Biyu stătea pe margine şi-i completa prinţesei carnetul de bal...

Din câte ştia el, fetele lui Fang purtau ţinută STAS când participau la asemenea petreceri. Deci, dacă unghiul cameramanului era îndeajuns de bun, avea şansa s-o vadă îmbrăcată în costum negru, drept, cu cămaşă albă şi ghete de piele fără toc. Şi părul strâns corect - că era bodyguard, nu divă pop...

Putea să facă un efort şi să fie sincer - şi să recunoască faptul că îi era dor de ea... Că regreta acum prostia pe care-o făcuse aseară, când se lăsase copleşit de starea aia tâmpită de bătrâior uitat de toată familia şi n-o chemase în birou...

Iată şi feedback-ul! Mm, trei filmări deja! O accesă pe prima...

Ptiu! Să n-o deoache! Florentina Ionescu era frumoasă ca o floare... Şi strălucea, printre oamenii ăia, ca steaua printre planete...

Imaginea era mai mult decât concludentă. Biyu nu scria în carnetul de bal; se scriau singuri. Erau atât de mulţi, că făcuseră o coadă generoasă...

Se aplecă un pic - prinţesa va veni cu spatele la camera video, aşa că el va vedea privirile celor din faţa ei...

Prinţesa strălucea şi rupea inimi - şi probabil că nici nu observa "cioburile" alea picate leşinate la picioarele ei...

Imaginea era aşa cum o ştia el, de la feedback-urile de-acu' câţiva ani. Aceleaşi personaje superficiale; aceiaşi câţiva domni adevăraţi şi doamne cu adevărat stilate. Acelaşi stil occidentalo-rusesc. Şi aceeaşi strălucire aparte a familiei Ionescu. Azi, pe ecran, nu strălucea Ştefan; strălucea fata lui. Frumoasă, naturală, nechinuită de corsete complicate şi fard inutil, neornată ca vitrinele bijuteriilor fără vad comercial, nestresată de mişcări complicate învăţate de prin videoclipuri. Florentina era o stea...

Pauză! Acum!

Privea lung femeia în costum negru, care stătea între primele două mese şi privea cu atenţie peste mulţime...

Îşi aprinse o ţigară. Nu voia să se gândească la nimic. Nici măcar la ea! Voia să stea, să fumeze o ţigară... şi cam atât.

Ana-Maria

Strânse mâna întinsă spre ea - iar Boban se ridică şi se reorientă spre Luka:

- Vorbim zilele astea, da?

- Bineînţeles!

Rămâneau din nou singuri la masă... Îşi căuta prinţesa cu privirea... Da - pe ringul de dans, lucrurile erau aşa cum trebuiau să fie. Fata ei dansa frumos; nu ieşea în evidenţă nici cu pasul, nici cu cine ştie ce gest complicat. Juca în horă, alături de picturile alea umblătoare... Aah - adora să descopere că avea dreptate! Fetele alea îşi unseseră feţele ca la balamuc! Şi cum firma care filma evenimentul avea nevoie de lumină multă, "se coceau" la propriu în bătaia reflectoarelor! Începuseră să apară petele de transpiraţie! Mm - ce-i plăcea când constata că avea dreptate...

Ia - că Florentina "rupea rândurile"! Unde se ducea? Prinse braţul lui Luka... care se aplecă spre ea:

- Se duce la Aleksa Radenkovic. Oare ce melodie cere?

La cine se ducea?... Aoleu! La băiatul ăla frumuşel foc şi emoţionat rău, care roşise tot sub tirul ochilor negri? Aoleu!

... Oare aşa gândise şi Ştefan când o văzuse pe ea îndreptându-se către un manelist sau altul? Hm...

Aleksa ăla se aplecase spre ea - cică să audă mai bine - şi-i picaseră ochii-n decolteul de dantelă... Ia - că dădea din cap că da! Şi ia uite capul brunet cum se apleca scurt într-o parte, ca să-i mulţumească "aşa cum trebuie" pentru dedicaţie...

"Aoleu, prinţeso - tu ai uitat complet că Rusia e cu ochii pe tine..."

Melodia se termina... Prinţesa se oprise acolo unde simţise ea că era "punctul culminant" - adică între masa mamei ei şi costumul negru al lui Biyu...

- Şi special pentru Florentina! *Da si moja devojcica / zivela bi ko kraljica / danju ko kraljica / a nocu ko carica*... (*Dacă ai fi diavoliţa mea / ai trăi ca o regină / ziua regină / noaptea împărăteasă*)

Bufni în râs - şi-i prinse pe amândoi de braţe:

- De-acu', numa' Dumnezeu îi mai salvează! Că io nu mai pot să fac nimic!

Luka se grăbi să răspundă:

- Nici io!

Piao râdea şi el, stâlcit ce-i drept, tot în română:

- Eu nici atât!

Prinţesa dansa ruseşte - se făcuse loc în jurul ei. Picturile cu picioare se uşchiseră repejor de la aşa temă dificilă pentru ele; tinerii strânseseră rândurile şi aplaudau şi cântau şi se uitau lung la aşa dansatoare desăvârşită care-i tenta, dar îi şi ţinea la distanţă cu stilul ei perfect de-a dansa...

Aleksa ăla făcea cea mai înfocată dedicaţie din cariera lui...

Ştefan o să facă infarct...

Când o să-şi înceapă dl Dzej Ramadanovski programul, tablourile cu picioare or să-nceapă să plângă ca icoanele nefăcătoare de minuni...

23 mai 2020 - sâmbătă

Florentina

Băiatul ăsta - adică omul ăsta - cu acordeonul merita o medalie. Sigur, el nu-şi dorea decât bani - hârtie, nu metal. Toată partea superioară a evantaiului instrumentului era plină de bancnote - de parcă era cutie de casă de marcat, nu instrument muzical! Dar ea i-ar fi făcut medalie! De juma' de oră pompa cu forţă în acordeonul ăla şi-şi făcea degetele tentacule de caracatiţă - şi-i asigura ei fondul muzical pentru cel mai îndrăcit joc de care era capabilă... Pe-o melodie un pic bănăţeană, un pic sârbească, un pic gipsy - dar doar un pic, că erau mai multe Rolex-uri în sala asta decât feţe creole...

Deşi era foarte-foarte ocupată cu jucatul, nu putea să nu observe că avea deja un grup de admiratori. Nu mulţi - vreo şase. Dar ăia şase erau chitiţi s-o ia la dans! Nu prea reuşeau - graţie acordeonistului, care nu ieşea din ritmul îndrăcit... Oare aranjase mămica ei cu el, "să o hrănească" cu ritmuri îndeajuns de iuţi ca s-o determine să facă mişcări ample şi să-i ţină pe toţi la distanţă? Se îndoia sincer de aşa aranjament complex...

Ţopăia ca apucata de o oră deja. Era sufletul petrecerii. Nu ţinea musai să fie aşa - dar dacă omul ăsta cu acordeonul nu se lăsa... Era loc aici, lângă ea, pentru încă şase dansatoare înfocate! Ce - nu le lăsase ea loc? Ba era loc căcălău! Doritoare nu prea erau...

Şi piruetă spre ceilalţi admiratori! Şi spre masa mamei ei! Din când în când, mămica ei făcuse piruete de-astea - şi se uitase spre tati. Şi primise instrucţiuni - "vino lângă mine", sau "încă cinci minute", sau "atrage-le atenţia". Le descoperise săptămâna asta, uitându-se la filmările lor. De fiecare dată, mămica ei aprobase cu capul "cu schepsis". Şi urmase instrucţiunile. Acum era rândul ei să ceară instrucţiuni...

La masă, aranjamentul se schimbase. Mama ei nu mai era "prinsă" între consilieri. Între ea şi Piao apăruse un bărbat. Iar pe cele două scaune rămase libere stăteau două gorile - paravan pentru discuţia pe care-o purta mămica ei cu individul. Păi... Păi, ea una nu mai avea nevoie de instrucţiuni - trebuia să atragă atenţia tuturor asupra ei! Ca să nu se uite nimeni spre masă! Deci, start!

Chiui şi prinse poala de tripluvoal. Şi se dezlănţui ţigăneşte!

Ana-Maria

Hait - că ăsta fusese glasul prinţesei! Ce făcea fata asta acolo?

... Atrăgea atenţia asupra ei. Dansa cu faţa la masă - semn că se întorsese, văzuse schimbarea de pe scaune şi decisese să joace rolul "distragerii atenţiei". Prinţesa era autodidactă - şi-şi supraveghease cu mare atenţie mămica... OK! Se aplecă spre bărbatul din stânga ei:

- Vreau să cumpăr pământul lui Agardi.

Aştepta, aştepta...

- ... Tot? Sau...

- Tot. Toţi centimetrii pe care-i are.

- ... O să fie destul de complicat...

- Nu neapărat. Am anumite pârghii pe care-o să le acţionez, la momentul ideal. Vreau să ştiu dacă mă pot baza pe tine.

- Ştii bine că te poţi întotdeauna baza pe mine!

- OK. Atunci uite ce-ţi propun...

Zoran Duric era mai atent ca niciodată...

- ... De mâine, arată-te interesat de terenul ăla. Agardi o să afle. O să vrea să organizeze licitaţie. Când o fi să fie, mergem cu toţii...

Se trase în spate şi-l privi lung, ca să priceapă că n-or să fie doar ei doi... şi reveni la urechea lui:

- După care vă ridicaţi şi plecaţi, vizibil nemulţumiţi de preţ. Rămân eu - şi-l iau mai ieftin. Şi, pentru chestia asta... Dacă ne reuşeşte...

Bărbatul aprobă şi-şi luă telefonul... Îşi aprinse o ţigară. Suflă lung fumul... şi primi "pretenţia" celui mai influent latifundiar din Serbia. Zece cărămizi şi o punguţă cu diamante, pentru nevastă-sa. Hm... Doar zece cărămizi? Era un şpil acolo! Că or fi fost ele venit neimpozabil - dar omul îşi punea obrazul la bătaie! Nu? Era un şpil mare acolo...

Bătea cu degetul în muchia telefonului şi încerca să priceapă şpilul ăla... Zoran se aplecă la urechea ei:

- Şi mă ocup eu de show. Oameni şi regie. O facem pe prestări servicii...

Aa! Adică nu-i voia neimpozabili! Îi voia cinstiţi şi corecţi, prin virament bancar! Aprobă cu capul:

- Şi facem contractul mâine dimineaţă.

- Mâine sau oricând vrei tu. În orice caz, să-i pui clauză.

Să-i pună clauză?

- Ca să dormi şi tu liniştită...

OK! Deşi n-ar fi dormit săptămâni în şir şi-ar fi consultat două duzini de psihologi, dacă ar fi ratat pământul ăla... Aprobă. Mâna se întinse spre ea; o strânse aşa cum învăţase în biroul din Cannes iar bărbatul i-o răsuci şi-o sărută... Gest care-o făcu să zâmbească şi să se întindă şi să-l pupe dulce pe obraz...

- Ştefan ce face? Cum se simte?

- E bine. Se recuperează. Am început să facem videoconferinţe - că e greu să-l ştiu departe de mine...

- Şi el cred că oftează zilnic de dorul tău...

- Atât i-ar trebui - să nu ofteze!

Râdeau amândoi... Mâna arătă discret spre ringul de dans:

- Ai o fată care te moşteneşte. Bravo! Să aveţi grijă de ea - că nici n-a intrat bine în lumea noastră, şi ăia deja plănuiesc să-i fure minţile!

Aprobă şi rămaseră singuri... Ceru laptopul. Îl primi imediat. Document nou...

Trebuia să scrie totul acum. Ca să nu uite ceva. Trebuia să se sfătuiască şi cu Ştefan. Iar asta însemna că azi o ducea pe Rebeca în Aurari, după care revenea în Franţa, în Bourges. O să zboare azi de-o să ameţească rău...

Prinţesa se aşează - şi zâmbi, mulţumită, în romanes:

- Ei, ăsta da, aerobic!

Bufni în râs - era teribilă! Îi făcuse cu ochiul, mulţumită că fusese şi ea de folos la negocierea aia...

Isamu

Calculatorul piuise? Sau piuise visul lui? Nu erau prea multe electronice în visul lui... Şi nu mai piuiau. Deci fusese calculatorul. Dezlipi, greu, un ochi... Ridică, foarte greu, capul... La subiect scria ***"Terenul HU"***...

Hait! Terenul din Ungaria! "Hai - dezlipeşte ochii, că e important!"

Împinse scaunul şi se ridică. Făcu două-trei mişcări ample cu mâinile, să se dezmorţească... şi se reaşeză. Deci, terenul din Ungaria...

"Te rog, fă-mi urgent o analiză proaspătă pentru Zoran Duric. În ce măsură poate fi tentat să lezeze interesul meu?"

Scoase telefonul roşu şi selectă numărul roşu al lui Piao. Uite de ce insistase el să fie Piao lângă ea! Comunicaţiile Chinei erau impenetrabile! Ursul, dacă era îndeajuns de deştept ca să intercepteze mail-ul reginei, se va zgâria rău pe ochi că nu va înţelege cum era cu lezatul ăla! Că nici el nu pricepuse! De-aia îşi suna colegul...

- Da.

- Ana e acolo?

- Da. Imediat.

Aştepta. Asculta liniştea - semn că ajunseseră la hotel... Normal - era patru jumate! Mm - probabil că regina se culcase deja...

- Neaţa.

- Neaţa. Te-am ridicat din pat?

- Nu. Mai degrabă, te-am trezit eu cu piuitul...
- Nu m-ai trezit. Studiam nişte dosare.
- Aha. Uite, m-am întâlnit azi cu el, la petrecere...

Ana era foarte prevăzătoare şi nu rostea numele din mail...

- Şi mi-a venit ideea. Hapsânul ăla, dacă află că mai există un doritor, se repede şi face licitaţie. Şi se roagă să n-o câştigăm noi. Aşa că am vorbit cu el, să organizăm un fel de falsă concurenţă...
- Te-ai gândit bine. E de încredere.
- Dar e o chestie care nu-mi iese din minte.
- Ascult.
- A spus că se ocupă el de show - oameni şi regie. Vrea unul şi-o catifea. Şi cică le vrea pe prestări servicii. Contract la care mi-a zis să pun clauză, ca să nu fac riduri...

Omul organiza show-ul, contra a un milion de euro? Impozabili? Plus nişte diamante pentru nevastă-sa? Da' ce era cu el? Se repezi la calculator:

- Când aţi stabilit că semnaţi contractul?
- Eu am zis că azi. El a zis "când vrei". Acum, mă gândesc că poate nu vreau să-l semnez azi...
- Verific şi te anunţ. Odihneşte-te; programul tău de azi e solicitant.
- OK. Prinţesa doarme deja. A adormit în maşină. A adus-o Luka pe braţe până-n dormitor...
- Serios? Aşa de "intensă" a fost petrecerea asta?
- Da. Nu ţi-a dat Aleodor filmările?
- Mi-a dat trei, pe la unşpe.
- Să le vezi pe alea de la două! O să te minunezi că mai respiră!

Începu să râdă:

- Să înţeleg că e mai liniştită acum?
- Nu ştiu. N-am întrebat-o. Imediat cum aflu, te anunţ. Dar eu cred că este...

Şi ea chicotea, ceea ce însemna că prinţesa făcuse senzaţie...

- OK. Odihneşte-te. O să-i trimit lui Piao rezultatul anchetei.
- OK. Noapte bună...
- Noapte bună, Ana.

Închise şi se grăbi să se ridice - pe oamenii cu adevărat mari îi ţineau în dosarele de pe pereţi.

Florentina

Deschise încet un ochi... Tii, ce mămică frumoasă avea ea! Nici nu se mai mira că tati al ei era îndrăgostit lulea de ea! Când dormea, mămica ei părea un înger...

Ridică încet capul... Aah - ce prostie! Adormise îmbrăcată! Adică adormise în limuzină! Ultima oră de program n-o mai dansase. Se preocupase de propriul FB. Şi de imaginile de pe youtube. Avea şase cereri noi de prietenie - şi nici una nu era de la fete! Găsise totuşi de cuviinţă să nu se-mprietenească cu ei la petrecere. Ar fi fost prea... repede. Ar fi ilustrat limba scoasă după ei - şi după mediul online. Ea nu se grăbea. Adică nu se mai grăbea. După ce trăise petrecerea asta bestială, după ce văzuse ce şanse avea ea în realitate de a găsi un tânăr care se potrivea în şablon, zău că se liniştise subit! Nu se mai grăbea chiar deloc! Prima petrecere, şase mânji...

Mămica ei mormăi, printre dinţi:

- Stai calmă - că-i găseşti pe FB la orice oră. Adică şi pe la unşpe încolo...

Zău! Se repezi şi-o strânse de gât - şi-o pupă apăsat pe obraz:

- Mămico, eşti super!
- Sunt super-stoarsă de vlagă. Mi-e un somn de crăp - şi nu pot să adorm...
- Şi-atunci nu vrei să mâncăm şi să stăm de vorbă?

Mămica ei deschise un singur ochi şi-o privi lung... şi zâmbi, în romanes:

- Drăcuşor mic ce eşti! Străluceşti toată!
- Păi cum să nu strălucesc, mămico?! Tu n-ai văzut cum a fost petrecerea asta?
- Ba am văzut. Deşi am avut şi treabă, zău că am văzut!
- Şi, ce zici - am fost îndeajuns de cuminte ca să mă iei şi la următoarea petrecere?
- Da. Ai fost exagerat de cuminte. Aşa că mergi şi la următoarea petrecere.

Se repezi şi-o pupă din nou - de data asta o mitralie cu pupături! Că era o bijuterie de mămică!

- S-ar putea ca următoarea petrecere să fie la Volgograd.
- Aa, perfect! Adică nici o problemă!
- Prinţeso... Nu-i de joacă. Cu ăia doi nu-i de joacă.
- Stai liniştită - că am înţeles ce trebuie să fac. Şi n-am probleme în a-l ţine pe ăla în şah o veşnicie şi ceva!
- În privinţa lor, lucrurile sunt complicate... Tatăl lor nu mai ţine de *Mister P*. A trecut în subordinea altui afacerist. Copiii i-a lăsat sub Ştefan... S-ar putea să încerce să-i ia. Eventual, cu tot cu afacerea din Rusia. S-ar putea să încerce să-l mute pe Ştefan în Rusia, ca să-l poată muta mai uşor în organigrama lui - cu tot cu cei doi fii ai lui. Înţelegi, da?
- Da, mami. Am înţeles. Şi-am înţeles că noi trebuie să le lăsăm impresia că ne place în Rusia. Dar...
- Nu. Trebuie să le lăsăm impresia că ne place să vizităm Rusia. Şi că decizia îi aparţine lui Ştefan. El e foarte bine păzit în spital. În ultimă instanţă, probabil că vom închiria o vilă la Volgograd... Vom dormi, uneori, în vila aia... Să vedem cum o să fie. Să vedem cum decurg lucrurile. Sunt dispusă şi să cumpăr o proprietate acolo. Dar, nu uita - n-ai nici o obligaţie faţă de ăla.
- Da, mami.
- Îţi reamintesc că eşti liberă să te distrezi şi să scrutezi împrejurimile, după tineri corespunzători cu modelul pe care ţi l-am descris. Şi îţi reamintesc că, înainte să-i pui la suflet, ar fi minunat să mi-i spui - ca să îi dau la verificat.
- Da, mami. Stai liniştită - că n-am uitat nici un cuvânt din ceea ce mi-ai spus! Auzi, mami?
- Da, prinţeso.
- Tipul ăsta pe care-l caut eu... Ar trebui să aibă sânge albastru - nu?
- Depinde.

Cum-cum?

- Dacă e aşa cum trebuie, cred că tati ar putea închide ochii în faţa slăbiciunii arborelui genealogic. Că nici eu nu sunt vreo ducesă din mamă-n fiică. Dar, ca să fie acceptat, cred că ar trebui să aibă dublul tuturor celorlalte calităţi. Ştii tu...

Da, ştia ea... Adică ştiuse ea că Thomas n-avusese nici o şansă încă din secunda unu... Decise să se ridice:

- Eu mă duc să mănânc ceva. Tu mai dormi?
- Nu - că şi-aşa nu pot să dorm. Stai puţin.

Stătea! Mămica ei ocolea patul, ca să-i şoptească la ureche...

- De aici, mergem la Bourges. Pe aeroport, o să ne întâlnim cu Rebeca. Tu cobori, ea urcă; merg cu ea până pe Otopeni, unde-o preia Diamant. Iar eu mă-ntorc la Bourges, la tati - că trebuie să-i spun ce-am făcut aseară la petrecere.
- Aha! Da' de ce te mai duci ca să te-ntorci?
- Ca să nu aflu că Rebeca s-a prăbuşit cu avionul.

Aa... Sigur se-ngălbenise rău...

- Eu ştiu ce fată am; dar nu sunt sigură că ea ştie ce consilier am eu în Rusia. Gândeşte-te bine la chestia asta. Şi nu uita - în orice moment, dacă te simţi nesigură, te-ncui la Cannes cu manualele. Iar vacanţa ţi-o petreci în Aurari.
- Bine, mami. Promit că o să mă gândesc foarte serios.

Mămica ei ieşea, nu foarte convinsă că se făcuse înţeleasă...

... Ei, las' că nu era dracu chiar aşa de roşu! Se descurca ea cu ăla! Ia să se schimbe! O să-şi pună... o rochiţă. Ca să schimbe percepţia despre ţinuta aia din piele. O rochiţă vaporoasă, un pic mai lungă de genunchi, că era cald...

Deci ea ajungea azi, pe la doişpe, la Bourges...

Privindu-se aşa, prin ochii celor care-o fotografiaseră ieri la aeroport, era evident că crescuse. Adică, în fine - "avea de toate" şi nu ascundea nimic din ceea ce avea! Tati văzuse ditamai domnişoara în pozele alea! Chiar şi ea simţea că fusese tratată tot ca "o fetiţă cu fundiţă" care se ducea la grădiniţă cu bodyguardul după ea! Tocmai îi demonstrase că crescuse...

O să-l roage pe Toni să o ducă la tati la spital. Trebuia să vorbească cu el. Cu siguranţă, o văzuse ţopăind printre sârbii ăia care-o aplaudaseră şi-o chiuiseră! Aşa că trebuia să vorbească cu el! Trebuia să-l liniştească, să-i spună că nu-i ardea de măritiş... Trebuia să obţină OK-ul lui pentru următoarea petrecere. Care, dacă se va petrece la ruşi, o să-i dea lui migrene complexe...

Tati al ei nu putea să-i refuze rugămintea asta. O să aibă ea grijă să nu fie refuzată! Ştia deja cum să pună problema...

Rebeca

Era gata de plecare. Îl aştepta pe Thomas...

Oare Diamant pleca azi prin ţară? Că, dacă el pleca, rata totul! Nu se interesase; nu-l întrebase nici pe el, nici pe Aleodor... De ce oare începuse să nu mai aibă încredere în spionul lor? Oare pentru că nu primea nimic de la el, apropo de Trésor? În fine...

Cioc-cioc! Deschise uşa şi zâmbi:

- Bine-ai venit.
- Bine v-am găsit. Sunteţi gata?

Aprobă şi deschise valiza:

- Da. Sper să nu mă fi îngrăşat prea mult...

Thomas râdea - că, după răpirea reginuţei ei, se ascuţise rău de tot...

Se lungi în valiză, aşeză laptopul şi-şi trase părul pe-o parte. Tânărul coborî capacul. Îl auzea încuind toate cele trei cleme... Împinse bumbul - şi văzu lumina de afară. Acum era perfect. Acum, o să stea cuminte în valiză jumătate de oră. După care o să iasă şi-o să discute cu Ana... probabil...

Ana-Maria

Scruta pista şi i se părea ciudată - că nu vedea decât maşina lui Thomas şi-un BMW. Şi nu era obişnuită cu "pustietatea"! Plănuise să-şi debarce fiica în pustietatea asta... După ce plănuise s-o ducă la ruşi şi s-o aşeze în faţa ochilor lui Andrei Donichioiu... Ce se întâmpla cu ea? De ce-o folosea tocmai pe Florentina la chestiile astea?

Avionul se opri în dreptul maşinilor. Îşi lipi fruntea de hublou - trebuia să fie foarte-foarte atentă! Dacă observa ceva în neregulă...

Thomas coborî şi deschise portbagajul. Tânărul scoase valizoiul cu o uşurinţă cel puţin suspectă... Da, ştia că trebuia să pară o valiză plină cu haine vaporoase; dar de unde avea el atâta forţă, s-o salte pe Rebeca la înălţimea aia?... Acum era simplu - o trăgea după el. Se apropia de scara avionului... Urca în avion... Perfect! Se ridică şi-i ieşi în întâmpinare.

- Bună ziua.
- Bine-ai venit. Astea sunt hainele?
- Da. Şi electronicele pe care le-aţi cerut.

Luă cheiţa şi-l privi lung, concludent:

- Mulţumesc. Toni vine?
- Vine. Accelerează spre noi. În cel mult cinci minute ajunge şi el.

Piao se grăbi să-i amintească:

- Noi trebuie să decolăm în cel mult două minute.

OK! Se răsuci şi-şi îmbrăţişă prinţesa:

- Vă duceţi cu maşinile în hangar şi-l aşteptaţi acolo. Da?
- Da, mami. Stai liniştită.

Bine, stătea liniştită! La urma urmei, nu-i lăsa singuri acolo - nu? Şi mai era şi Biyu cu ei! Aşa că îi împinse spre uşă... Piao şopti:

- Stai jos - că ridică scara şi-am pornit!

Corect! De-acolo, de pe scaun, vedea bine hangarul!

Îi vedea alergând la maşină... Avionul se puse în mişcare în acelaşi timp cu maşinile. Ei ţâşniseră spre hangar; avionul se întorcea pe pistă...

Hai s-o descuie pe Rebeca acum. Şi s-o convingă cumva să nu-i povestească nimica-nimicuţa! Îi era un somn...

Florentina

Şi iată şi hangarul! BMW-ul se opri lângă uşi; ei avansau mai mult în încăperea aia... Thomas parcă maşina în dreapta. După care se întoarse şi-o privi lung, bucuros de revedere:

- Bine-ai venit, petrecăreaţo!
- Bine te-am găsit! Da' tu de unde ştii?
- Păi, am fost informat!

Aa! Puse mâinile-n şold şi-o "vină" în romanes:

- Alelei, Părinţele, Părinţele! Stai aşa, să ajung io la conac - şi vezi tu artificii măreţe!
- Da' ce, nu voiai să aflu io?
- Păi nu prea voiam...
- De ce?

"Fiindcă am fost la agăţat - de-aia!" Ridică scurt din umeri, în română:

- Nu ştiu; aşa...
- Stai liniştită. E normal să te distrezi. A fost o reală plăcere să mă uit la mutrele lungi din jurul tău! Le-ai văzut pe fetele alea tinere, în ce hal arătau după o oră de dans?

Aprobă...

- Nu Părintele mi-a spus; ai apărut pe youtube.

Aa...

- Te vezi în vreo şaişpe filmări - din care în zece eşti personaja principală.

Pe bune? Ea ştia de nouă filmări, toate! Şaişpe erau? Uau!

- Tu apari în zece explicaţii; dar eu am urmărit şi alte nume care apăreau lângă al tău - şi m-am uitat şi la ei.
- Mm, ai aptitudini de detectiv!

Thomas râdea şi-o admonesta cu degetul...

- Şi? Ce zici? Cum am dansat?
- Foarte frumos. Foarte... bine. Corect şi bine. Adică parcă ai fi dansatoare profesionistă!
- Ehei - cât m-am antrenat eu zilnic pentru performanţa asta!
- Serios?
- Da' ce credeai, că e aşa uşor să faci aşa?

Şi se grăbi să coboare, să ocolească maşina şi să se-apuce să-i exemplifice! Pas rusesc, piruetă iute, pas rusesc... Thomas râdea din tot sufletul şi-o privea lung... Ea juca şi râdea şi se uita la el - şi-i vedea strălucirea aia fericită...

S-ar fi oprit. Dar, dacă se oprea, el nu mai strălucea. Aşa că nu se oprea. Juca - şi râdeau amândoi...

Oare blindata lui tati făcea vreodată pană? Dacă da, acum era momentul ca toate cele patru roţi ale maşinii conduse de Toni să facă explozie! Voia mult-mult de tot să mai stea în hangarul ăsta...

Ana-Maria

Elicopterul se apropia de H-ul din orăşel. Vali Calu ştia că-i vine regina în vizită; Diamant aflase de la el, aşa că o aştepta calm la marginea aleii... Îi făcu Rebecăi semn să stea ascunsă. Şi-i făcu semn şi cumnatului ei să stea cuminte pe alee. Elicopterul cobora încetişor...

Încă o aterizare de succes! Piao ţâşni de pe locul din faţă şi se grăbi să-i deschidă uşa. Coborî şi se grăbi spre cumnatul ei. Care întinse mâinile, zâmbind:

- Sesizez oare un control-fulger?
- Sesizezi o cumnată care zboară tot mai des cu elicopterul.

- Da, şi asta. Şi trebuie să recunosc că mă bucur că ai depăşit teama, după ce-ai văzut ce-ai văzut...

Oftă greu, îmbrăţişându-l şi mai tare şi privindu-l lung pe Piao:

- Păi, trebuia s-o depăşesc. Fiindcă am zburat azi până aici ca să-ţi aduc o surpriză.

- Oopaa... Şefa mea mi-a adus o surpriză - şi m-a luat cu "cumnatu'". Deja am migrene...

- N-ai de ce. E o surpriză plăcută! E frumoasă, e dulce, îţi place ţie mult...

- Ce culoare e?

Poftim? Diamant zâmbea şmechereşte:

- Pe căldura asta, bănuiesc că e o îngheţată. Ce culoare e? Ca să ştiu la ce aromă să m-aştept...

- E roşie. Ca dragostea.

- Căpşună!

Nu! Negă scurt.

- Zmeură!

Negă din nou.

- Zi-i - că mor!

Îl privea lung şi-l întreba ce era cu el - de ce-şi pierduse perspicacitatea nativă! Chiar nu-şi dădea seama ce-i adusese ea personal din Franţa?

Ochii albaştri se ridicară pe deasupra umărului ei... Mâinile lui Diamant se desprinseră uşurel de ea... Îl prinse de cămaşă:

- Ţine-o aici o săptămână. Bine? Poate să lucreze de pe laptop. Tu ai stick de net chinezesc...

Capul brunet aproba, în timp ce Diamant pornea spre nevastă-sa...

Ia uite-l! Ia uite ce paşi îndrăgostiţi avea! Plutea Diamant - şi chiar şi-acum, când fugea de-i sfârâiau călcâiele, parcă plutea pe deasupra ierbii ăleia!

Gata - se îmbrăţişaseră. Se strângeau atât de tare, de parcă erau o singură fiinţă... Oftă greu şi-l luă pe Piao de braţ:

- Eei, ce ţi-e şi cu dragostea asta...

- Dragostea e frumoasă. Aşa, privită din afară, uneori dragostea e ca-n filme!

Într-adevăr - dragostea aia perfectă chiar era ca-n filme. Numai că nu era regizată nicicum. Era reală, sinceră, pură... Şi-i făcea ei piele de găină...

Se ducea la socrul ei, să pălăvrăgească cu el şi să-l asigure că săptămâna viitoare era aşteptat la spital; după care pornea înapoi, spre Bourges. Şi-şi scria raportul. Regele ei mânca acum prânzul şi-i aştepta raportul!

Na - că făcuse el ce făcuse şi-o pusese pe nevastă-sa să scrie rapoarte... Hm!

Florentina

Prânzul fusese delicios. Îl servise în compania lui Thomas - singurul care mânca la masa din living, din conacul ăla - şi-a lui Biyu. Care, însă, se dovedise a fi o fiinţă absolut inexistentă! Biata femeie mâncase pe fotoliu! Cică acolo avea net bun pe telefon - lângă fereastră! Ei stătuseră deci singuri la masă. Aleodor era plecat cu treabă, Rebeca plecase cu mămica ei, Adina mâncase cu Toni în apartamentul lor...

Se distrase pe cinste. Prânzul ăsta fusese "un miracol", cum zicea tati al ei! Povestiseră amândoi o mulţime de trăznăi vesele şi triste! Mai mult ea - că cică viaţa lui era destul de monotonă... Pe naiba! Thomas o stârnise să vorbească şi se delectase cu ea! Cu imaginea ei, cu cuvintele ei, cu vocea şi râsul şi gesturile ei! Thomas era îndrăgostit lulea - şi nu ascunsese astăzi chestia asta! Profitase de faptul că Florina şi Luis avuseseră treabă în bucătărie şi "se desfătase" cu ea la masă. Ei doi. Doar ei doi. Fusese...

Fusese minunat. Dar se terminase. Serviseră desertul; acum degustau cafeluţa "obligatorie" pentru buna digestie a deliciului culinar al Florinei... Oftă greu şi se sprijini de spătarul scaunului:

- Oare Toni o fi terminat de mâncat?

Thomas îşi privi ceasul şi aprobă:

- La ora asta, da.

- ... Da' tu de unde ştii la ce oră termină el de mâncat?

- Păi, după fiecare prânz, se duce cu dna Adina în vilă. Şi o culcă. La trei fix iese în curte. E trei şi zece...

- ... Şi crezi că aş putea să-l rog să mă ducă pân' la tati?

- Cred că da! Adică nu văd de ce te-ar refuza! Şi-aşa...

Şi-aşa...

- Şi-aşa, acolo ai fi mai bine păzită decât aici. Cel puţin aşa calculează el!

- Tot nu i-a trecut?

- Nici nu cred c-o să-i treacă înainte să-l ia dl Ştefan la o discuţie serioasă! De când a dispărut Trésor...

Mda... Se ridică:

- Oricum, e şi Biyu cu mine. Aşa că sunt în siguranţă.

- Ba mă tem că el va calcula invers - îşi va spune că indivizii or să fie tentaţi să atace atunci când eşti cu chinezoaica. Ca să zdruncine încrederea dnei Ana în partenerul chinez.

- Ei, hai!

- Eu ţi-am spus ce-o să zică el!

Aprobă şi se întoarse spre Biyu - şi reveni la limba franceză:

- Eu o să încerc să-l conving pe Toni să ne ducă la tata.

Femeia se ridică imediat - aşa că ieşi în curte. Şi începu să aştepte. Număra, încet, secundele... Numără doar zece - de după colţul conacului, unul dintre tinerii de la pază îşi făcu apariţia cu paşi grăbiţi... Îi zâmbi cu amabilitate:

- Ştii cumva unde e Toni?

- În parcare.

Şi mai bine! Da' nu cumva dezmembrase maşina? Să nu se fi apucat de reparat la ea! Deşi era în garanţie, iar tati nu lăsa pe nimeni să se apropie cu şurubelniţa de blindată...

Nu. Îi ştergea geamurile. Avea pe capotă patru recipiente cu lichide de diverse culori. Lustruia geamul ăla ca la balamuc... Îşi drese scurt vocea - iar el se răsuci şi zâmbi:

- Gata? Mergem?

Cum-cum? Să... meargă? Păi de unde ştiuse el că urmau să meargă undeva?

- Mergem la spital?

Aprobă grăbită, înţelegând într-un târziu că mintea omului ăstuia anticipase intenţia ei. I se indică spre portiera din spate...

Mergea la tati al ei! Ce bine! Abia aştepta!

Aoleu, mergea la tati al ei! Şi n-apucase să se schimbe! Şi nici să se pieptene! Nu se aranjase şi ea un pic! Aah!

Ar fi putut să-l roage pe Toni să mai întârzie 10 minute. Dar era atât de nerăbdătoare să-l revadă odată, că prefera să meargă aşa, "naturală"! Nu mai avea răbdare!

Ştefan

Nu înţelegea de ce Seniorul nu-i dădea lui telecomanda. Adică înţelegea dorinţa omului ăla de a-l ţine cât mai departe de posturile cu telenovele! Dar de ce-i servea talk-show-urile în reluare, nu înţelegea! Poate se gândea că la prima vizionare îi scăpaseră amănuntele...

Cioc-cioc! Oare cine era?

- Cine e?

- Eu sunt!

Ei, na! O voce de femeie tânără se prezentase, în franceză, cu "eu sunt"! Ridică uşor capul şi se aplecă spre stânga; îl lăsă pe pernă şi reveni spre dreapta. Acum vedea uşa - şi pe colonelul cel puţin nelămurit...

Cioc-cioc! Măi, să fie! Seniorul era mai serios ca niciodată:

- Parola!

Ce parolă? Ce-avea - se tâmpise? Vocea tânără începu să râdă:

- Hai să încerc cu *queen's password*! *Trei iezi cucuieţi / Uşa fetei descuieţi...*

Gata - uşa se deschisese. Seniorul îi apucă fata de braţ, o smuci în rezervă şi-i altoi o palmă la fund:

- Să nu mai faci!

Aarş! Sigur o duruse! Dăduse tare, nebunul ăla! Florentina o să erupă uite-acuşi!

- Promit că nu mai fac!

Păi... doar atât?... Da - doar atât. Îl lăsase să câştige el bătălia de la uşă - şi venise şi-şi îmbrăţişase tatăl şi câştigase astfel războiul...

Fetiţa lui...

- ... Bine te-am găsit!

- Bine c-ai venit!

Mm, ce-l mai gâtuia! Dar nu se plângea! Îl durea, dar nu se plângea deloc...

- Ce faci? Cum te simţi?

- Din ce în ce... mai bine. Fac... progrese mici... dar dese...

- Aşa-aşa! Progresele mici şi dese, cheia marilor succese!

Fetiţa lui era euforică...

- Te doare, tati?

- Un pic.

- Unde te doare?

- Peste tot... Dar aşa trebuie... E semn că nervii... funcţionează bine... iar masajul îşi... face efectul.

- Oricum, mă bucur să te găsesc bine. Şi ridicat cu patul. Chiar mă gândeam că sigur te doare spatele, de la atâta stat lungit!

- Să nu-i spui Anei... de chestia cu patul... E surpriză...

- Aa, nu-ţi stric eu surprizele! Oricum, să ştii că vine diseară pe la tine. Şi ea ţi-a pregătit o surpriză...

- Ce surpriză?

- Taatii...

Daa, ştia, era surpriză... Se grăbi să schimbe subiectul:

- Cum a fost... la Luka la party?

- Aa, a fost bestial! N-ai văzut filmările?

- Nu...

- Stai, că ţi le arăt eu!

I le arăta pe telefon. Bun şi-aşa! După ce pleca ea, o să-l pună pe Senior să i le arate pe laptop - să observe cu atenţie mutrele din jurul fetiţei lui! Că una din mutrele alea era "candidatul"...

- Uite, asta-mi place mie mult!

Ia - care-i plăcea ei mult?... Era teribilă! Şi dansa perfect... Şi era atât de frumoasă, că-i amintea de tinereţe - de frumuseţea Anei lui din tinereţe...

Nu - nu era ca Ana. Regina lui fusese deja chinuită, atunci când o cunoscuse el. Aşa că nu jucase cu foc, cu plăcere, cu pasiune - jucase potolit pe-atunci. Ca să nu fie luată la ochi de proxeneţi şi ca să n-o ia gelozia lui Florentin razna cu tocăniţa pe pereţi. Fata lui n-avea problemele pe care le avusese mama ei. Fata lui dominase, ieri, sala. Fusese cea mai frumoasă, cea mai elegantă şi cea mai talentată la dans - şi ţinuse fruntea sus. Ea nu ştia - dar, pe lângă toate epitetele alea, minţile celor din jurul ei îl adăugaseră şi pe "curată"...

- Şi uite, mai e una care-mi place mie!

Îi punea altă filmare... Nu, n-o să le vadă aşa, pe ecranul ăla micuţ. Decise să o oprească:

- Şi care din ei... e alesul?

- Tati, eu te rog frumos să fii serios! Da?

- Spune-mi cine e... că nu mă supăr...

- Nu e nici unul. N-am ales nici unul. Poftim - aşa e mai bine?

- ... Să nu încerci să... mă minţi...

- Da' nu te mint!

- Când o fi să fie... unu', să-mi zici... Să nu taci... că nu mă supăr...

- Îţi zic. Promit că-ţi zic!

- Florentina... Nimeni n-o să te... înţeleagă aşa ca mine... şi ca Ana, pentru că... noi ştim ce-i dragostea...

Fetiţa lui bufni în râs şi-l pupă din nou pe obraz:

- Stai liniştit, că nu-i cu dragoste! Momentan, mă distrez! Mami mi-a zis că mă mai duce şi la alte petreceri! Stai să văd cum e în Spania, în Austria... Să merg şi eu la un bal de-ăla franţuzesc cu melci, cvartet de coarde şi insigne! Ce - mă grăbeşte cineva?

- Da. Tu.

- Eu nu mă grăbesc nicăieri. Că nu mă mărit înainte să termin facultatea.

- Dar o să-ţi faci... un prieten înainte de... începutul clasei a XII-a.

Prinţesa trase aer în piept, chitită să-l combată energic. O electrocută scurt: "Nu încerca să-mi spui că nu-i aşa. Că acu' te-ntreb de Vincent şi ce caută ăla prin preajma ta!" Prinţesa tăcuse mâlc...

- Să nu te temi... niciodată de mine... Că îţi vreau binele... Să-i măsori cu mintea... şi să alegi cu inima... şi să-mi zici cine e... Şi dacă e aşa cum... trebuie... eu ţi-l transform... să-ţi vină mănuşă...

Începuse să obosească! La naiba! Nu voia să ceară tastatura! Nu voia să-i arate că era mai slăbit decât îl percepea ea acum! Aşa că scurtă mult discursul:

- Să nu mi-l ascunzi...

- Nu, tati. Promit că nu-l ascund. I-am promis şi mamei, să ştii! Auzi, tati? Cică următoarea petrecere o să fie în Rusia.

Cee? În Rusia?... Reacţionă în timp util - şi-şi mască teama şi nemulţumirea sub grimasa de durere...

- Te doare rău - aşa-i?

- Destul de rău...

- Oof... Vrei să te întinzi?

- Nu. Trebuie să... exersez mereu... *No pain, no gain...*

- Da, da' te doare!

Da, îl durea... Şi se simţea sfârşit... şi trist şi deprimat, fiindcă ar fi vrut să vorbească cu ea ore în şir şi nu putea...

- Tati, tu să fii liniştit! Auzi? Să fii foarte liniştit - că eu şi mami suntem în siguranţă.

- Sunt liniştit...

- La Luka, am mers cu Piao şi Biyu. Să ştii că fata asta e ca un fel de robot de ucis! Pe bune! Am testat-o eu - şi aşa e!

O testase ea, apropo de "robot de ucis"? Interesant! Ăsta era cel mai concludent semn că prinţesa spunea orice acum, în momentele când îi cerea voie să se ducă în Rusia să se distreze...

- În Rusia sunt oameni... foarte periculoşi... Să nu alegi de acolo... Du-te şi dansează dar... ţine-te departe de... toată lumea...

- Ştiu. Mi-a spus mami, mi-a spus şi Isamu... El mi i-a şi arătat! Ştii că m-a ţinut în biroul tău toată săptămâna şi mi-a arătat filmări cu ei şi mi-a povestit ce face fiecare şi cum? Stai liniştit, că mi-a zis tot felul de lucruri! Şi ştiu că e periculos! Şi că cu oamenii ăia nu-i de joacă!

- Toţi sunt periculoşi... Inclusiv nevestele lor...

- Tati, te rog să nu încerci să mă răzgândeşti! Eu vreau să merg la petrecerea aia, iar mami zice că e OK să merg şi eu. Te rog io mult să n-o răzgândeşti - bine?

- Bine...

- Aşa. Hai să-ţi zic ce ispravă am făcut la petrecere la Luka!

Hai s-o lase să schimbe vorba...

N-o să-i spună Anei să n-o ducă în Rusia. Dacă Florentina lui voia să meargă acolo, atunci va merge acolo! Atâta timp cât conştientiza pericolul pe care-l reprezentau oamenii ăia, Florentina va fi în siguranţă. Un singur lucru o să facă - o s-o roage pe Ana să-i spună când se ducea cu Florentina acolo. Ca să-i sune pe fraţii Donichioiu şi să-i avertizeze să aibă mare-mare grijă de ele! Era sigur că încă mai era temut de nebunii ăia doi. Ăia nu-şi vor permite să se joace cu vieţile membrilor familiei Ionescu...

Ăia o răpiseră pe Trésor Ionescu...

Cum să facă să le răzgândească?

Ana-Maria

Ciocăni uşor în uşa rezervei, iar paşii se apropiară grăbiţi. Senio-

rul începu să râdă:

- Dacă şi tu începi cu *trei iezi cucuieţi*, o iau razna!

Seniorul era un domn, o dojenea discret pentru vizita neanunţată a prinţesei... Intră şi-l sărută pe obraz. Şi înlemni când îşi văzu soţul cu patul ridicat...

Ştefan ridică puţin capul... şi se întoarse spre ea! Oo, Doamne! Se repezi şi-l strânse în braţe! Oo, Doamne! Era bine! Era foarte bine! Era foarte grăbit - simţea ea acum, când îl strângea în braţe şi parcă-i simţea durerea fizică...

- ... Surpriză...

- Mare şmecher eşti!

Se grăbi să-l sărute pe regele ăla obscen de şmecher... Şi, imediat cum puse punct sărutului, Ştefan şopti:

- Unde-i surpriza mea?

Ia uite-l! Era nerăbdător! Las' că-i dădea ea surpriza! Momentan, voia să se umple de el - de imaginea lui, de vocea lui, de fiinţa lui...

Ştefan

Avea o nevastă...

Ana îi adusese telefonul lui special - ca să mai stea şi ei de vorbă, când şi când! Şmecheră femeie! Cică-i pusese şi nişte jocuri, să-şi limpezească gândurile... Şi-i adusese şi trei hărţi: Croaţia, Slovenia şi Ungaria. Pe fiecare hartă erau "pictate" teritoriile, cu proprietarii, utilizatorii şi preţul pe care-l plăteau pentru utilizarea pământului. Ea negociase deja pentru Croaţia şi Slovenia. Primise 5% discount în primele trei luni - nu pentru că purta lentile verzi, ci pentru că aşa era uzanţa. În primele trei luni, investiţiile erau considerabile... Pe harta Ungariei, Ana pictase doar vecinii - şi ataşase la ea un A4 explicativ, cu linioare. Agardi n-o contactase. Dar încă era luna mai. Individul instituise "perioada de preempţiune" - nu putea s-o "retracteze", nu? Şi uite-aşa, în timp ce zilele se scurgeau încetişor, China făcea presiuni discrete, Sandor Csanyi făcea presiuni discrete, OTP-ul începea să scârţâie în relaţia cu ungurul iar amicul lui de nădejde, Zoran Duric, o să dea cu ungurul ăla de toţi pereţii. Momentan, ungurul mustăcea nemulţumit şi se pregătea să scadă preţul - că nu ştia de Zoran. Când o să audă de licitaţie, o să bage 10% la preţ; când or să se ridice sârbii de la masă, preţul o să scadă cu 10%. Iar Ana voia să-l penalizeze cu 10%. Recitea cele două rânduri explicative şi îi venea să râdă! Auzi - şovinism... Afurisită femeie! Afurisită şi deşteaptă foc! Şi secretoasă...

Nevasta lui se aplecă spre el şi şopti:

- E bine ce-am făcut eu?

- Da.

- M-am gândit că, dacă n-o să putem să-l răsturnăm pe ăla, măcar să avem un backup!

- Te-ai gândit bine.

- Şi pe care vrei să-l iei?

O privea şi nu-i răspundea. Nici n-o lăsa să-i citească răspunsul; îşi masca bucuria cât putea el de bine şi se delecta cu chipul ei vesel-panicat-temător...

- ... Haai, spune! Eu am zis că varianta din două bucăţi o să aibă costuri de întreţinere mai mari.

Ba nu - dar n-o s-o contrazică...

- ... Iubitule, ce rută îţi place mai mult?

- ... Vino mai aproape... Mai aproape...

Inspiră parfumul ei... şi şopti:

- Ambele.

Ana se trase imediat în spate! Nu, nu-l credea... El aproba încet cu capul, deşi mişcarea aia îi provoca durere... Regina lui ridică o sprânceană:

- Oare regele meu vrea să facă o demonstraţie de forţă?

- Nu chiar... În general, e bine ca... lângă autostradă să existe... şi varianta ocolitoare.

- Adică deneu'.

Gata! Până aici! Nu se mai putea abţine - aşa că încerca să râdă cât mai uşor, să nu-l apuce durerea sau tensiunea...

- OK. Am înţeles. Dar le cumpăr luna viitoare.

- Oricând vrei tu... Adică când găseşti la... promoţie...

Şi ea râdea - şi îl săruta. Era cel mai dulce sărut de anul ăsta...

Florentina

Îi venea să urle. Şi să spargă. Să arunce cu mobila pe-acolo, urlând cât să crape geamurile conacului. Şi-apoi să cheme taxiul şi să se ducă la spital şi să-l întrebe pe tati al ei de ce Dumnezeu ăla din ceruri era aşa de crud! De ce pusese în băiatul servitorilor tot ce era bun şi potrivit pentru ea? De ce nu pusese în altcineva? Avusese miliarde de trupuri la dispoziţie! Tocmai în Thomas...

Se făcuse aproape doişpe noaptea. Ei se strânseseră în livingul conacului încă dinaintea cinei. În ciuda prezenţei mamei ei, discuţia era foarte detaşată. Se pornise de la comentarea ştirilor - şi ajunseseră la E-urile din mâncare, după ce atacaseră inclusiv tema vieţii pe Marte, Jupiter şi Venus. Pălăvrăgeau - şi nu existau semnale că discuţia se va încheia prea curând...

Şi-ar fi dorit foarte mult să se plimbe cu Thomas prin curte azi. Că, vorba aia - acu' se făcea duminică dimineaţă şi se întorcea la Cannes! Renunţase la plimbare, gândindu-se că timpul petrecut alături de el o s-o facă să regrete decizia. La urma urmei, parcă nu mai erau ei prietenii ăia buni, "la cataramă", de dinaintea melodiei lui Philippe! O simţea ea - şi cu siguranţă o simţea şi el! Nu-şi mai puteau spune toate secretele, toate problemele, toate bucuriile şi micile victorii ale vieţii... De parcă se certaseră! Erau ciudaţi...

De fapt, acum se ocoleau mai cu grijă. Înainte, se ocoliseră strict cât să nu se lovească fizic unul de celălalt! Acum, se mişcau cu grijă unul în preajma celuilalt - să nu se atingă, ca să nu se interpreteze... Şi nici nu mai vorbeau ca înainte. Ei doi, ea şi Thomas, avuseseră nişte discuţii foarte încinse, pe vremuri! Ea era liberală, el era social-liberal. Răcniseră multe unul la celălalt... Şi-acum, uite că el vorbea iar ea se abţinea să comenteze... aşa cum şi el tăcuse mâlc după ce ea îşi spusese opinia...

Se schimbase ceva. Adică se schimbaseră. Ei. Nu-i plăcea chestia asta, dar...

Dar se schimbaseră. Asta e! Îşi luă telefonul şi se ridică:

- Eu mă duc să mă culc.

- Bine, prinţeso.

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Biyu se ridicase imediat, semn că "prinţesa nu necesita însoţitor"... Femeia asta o să-i fie de mare ajutor în Rusia! Aici, însă, parcă-i stătea în coaste! Putea să jure că, dacă ar fi ieşit cu Thomas la plimbare prin curte, chinezoaica s-ar fi ţinut după ei! Mm...

Ieşi din conac şi porni grăbită spre vilă. Pe jos. Auzea paşii în spatele ei, aproape...

Era tânăr. Avea 20 de ani. Era ţigan mie-n sută. Era student eminent - bursier. Era deştept de-i făcea faţă mamei ei - care chiar ştia de la tati toate alea! Era îndrăgostit de ea. Dar...

Îi venea să plângă. Rău. Şi nu voia să plângă. Dacă plângea acum, plângea cu orele! Şi dacă mămica ei venea să-i mai spună ceva, sau s-o mai întrebe ceva...

24 mai 2020 - duminică

Isamu

Ana urcase în dormitor în urmă cu jumătate de oră. Venise obosită, dar veselă; aşa că făcuse o baie pe cinste şi se ocupase de ea. Când coborâse la cină, o recunoscuse, în sfârşit, pe regina lui Ştefan! Bineînţeles că băieţii îi făcuseră capul calendar, vorbind uneori unul peste celălalt. Florentina profitase de debitul lor verbal şi fusese destul de tăcută. Nu zisese mare lucru; doar că fusese frumos în Serbia, că îi plăcuse şi că, dacă timpul şi programa şcolară îi vor permite, va merge şi la alte petreceri. Şi cam atât. Ea se retrăsese prima...

Iar Biyu urcase glonţ la mansardă. Habar n-avea când mâncase, dacă făcuse un duş... Probabil că făcuse... Îi adusese raportul atunci când fusese şi Ana în birou - că despre pământuri şi Ştefan vorbiseră în birou, nu în living! După care se volatilizase. Iar el n-avusese motiv s-o cheme...

Era... unşpe jumate. Era o oră potrivită pentru mesajul lui. Scoase telefonul...

"Dacă nu eşti prea obosită, aş vrea să vorbim ceva."

Send. Îi lăsase o "portiţă de scăpare" - oboseala. Putea să spună că dormise dusă şi nu auzise piuitul mobilului. Putea chiar să spună că îl auzise, dar fusese prea obosită ca să mai coboare! Putea spune orice - nu? Se ridică şi parolă calculatorul. Şi ieşi din birou. Închise uşa...

Era o beznă aproape perfectă; doar dinspre scări răzbătea o rază mică-micuţă de lumină...

Parcă auzise un foşnet...

Uite-o!

Arătă spre camera din capătul holului. Şi o urmă. Biyu nu aprinse lumina când intră...

Închise şi răsuci cheia. Şi oftă greu, băgând-o în buzunar - că îi fusese atât de dor de ea, încât acum, când o avea aici cu el, în beznă, parcă nici nu putea să se bucure! Mai ales că îi observa imobilitatea...

Tânăra aştepta reacţia lui. El aştepta reacţia ei - fiindcă îi fusese dor de ea, se gândise mult la ea şi... Şi poate că sperase măcar la o îmbrăţişare, sau...

El aştepta. Ea aştepta. Era linişte. Era aşa o atmosferă ciudată...

... Poate că el era de vină pentru atmosfera asta. Nu? Până acum, el condusese "ostilităţile"! Ea ascultase, cuminte, de el! Trebuia să facă ceva...

Îşi scoase haina şi-o aruncă pe jos. Şi făcu un singur pas spre ea. Şi-acum... Şopti:

- Cât ai lipsit tu, m-am gândit un pic. Şi... Mi-am dat seama că ţi-am provocat o uşoară indispoziţie.

Evident, acum tânăra îşi privea papucii...

- Şi cum nu-mi place să te văd supărată, am hotărât ca azi să fiu la dispoziţia ta.

Nu se clintea, nu răsufla... Putea jura că era vişinie toată! Zâmbi şi adăugă:

- Cu două excepţii. Prima, să nu-mi ceri să descui uşa. Iar a doua... A doua o s-o afli doar dacă o să-ţi treacă prin cap să mi-o ceri. Altfel, prefer să tac. Şi să mă pun la dispoziţia ta.

Şi-acum nu mai avea nimic de spus. Acum, totul depindea numai de ea! El era la dispoziţia ei - nu? Şi pe cuvântul lui de onoare că, indiferent ce-o să decidă ea în privinţa lui, n-o să se indispună nicicum! Deşi între ei erau vreo doi metri, parcă-i simţea parfumul...

Biyu se apropie de el... şi nu încercă să fie altfel decât practică. Îi desfăcu cureaua. Ca de obicei, se folosea de păr ca să-şi ascundă chipul - de breton, de data asta. Nu, n-o s-o dojenească, n-o să încerce să-i vadă chipul...

Mm...

Asta probabil că era răzbunarea pentru prima lor noapte - aia când el strecurase mâna pe sub halatul de mătase! Şi pentru seara aia! Aia... ştiau ei care!

... Ce nu era OK? Faptul că n-o luase în braţe? Faptul că aşteptase indicaţia ei? Doar nu se supărase!

... Nu. Îl muta încetişor pe fotoliu. Şi-l aşeza acolo. Mm, mare şmecheră! Păşea în spate... Fotoliul era în colţul dinspre geam, aşa că o vedea destul de bine acum... O vedea scoţându-şi halatul, pantalonii de pijama...

... Azi or să transpire rău...

Venea... Azi, o să facă infarct...

Uau!

Dădu s-o prindă de bluză - dar fu el prins de mâini şi aşezat "mintenaş" în poziţia prizonierului, cu mâinile-n cap! Nu-nu! De ce ea avea voie şi el nu? Biyu îl prinse din nou - şi de data asta mârâi:

- Să ştii că ştiu în care buzunar e cheia!

Aoleu! Doamne fereşte! Puse singur mâinile-n cap - că azi sigur făcea infarct!

Trebuia să fie foarte atent - că nu erau în biroul ultrasecurizat, ci într-o cameră din vilă! Erau chiar lângă camera lui Philippe! Trebuia să se controleze, să se cenzureze... ca să nu se trezească... cu ăla micu'... peste ei... Tocmai... acum... când...

30 mai 2020 - sâmbătă

Ana-Maria

Era cald şi bine în visul ei. Ştia că visează că e la Abu Dhabi, pe o plajă privată - recunoştea plaja aia, de la ultimul lor sejur acolo! În vis, Ştefan trebuia să coboare şi el din clipă-n clipă. Ea o luase înainte, ca să-i pregătească lui şezlongul... fiindcă nu se putea mişca, aşa că o să coboare în scaunul cu rotile şi...

- Ana...

Ăsta nu era Ştefan - aşa că sigur era Piao! Deschise ochii şi-l văzu la un metru distanţă de pat:

- Îmi pare rău că te trezesc - dar...

- Nu-i nimic. Adică mai bine că m-ai trezit. Visam că eram la Abu Dhabi - iar Ştefan era în scaunul cu rotile.

- În cazul ăsta, mă grăbesc să-ţi spun de ce te-am trezit.

Aprobă şi se ridică.

- Ai un mail de la Andrei.

Cee? De la ăla? Da' ce voia ăla de la ea? Ce, avea din nou un maldăr de contracte de semnat? Chiar aşa de productiv să se fi făcut mezinul?

- Scrie despre o petrecere. Cred că ar fi mai bine să îl citeşti tu.

Da! Categoric! Dacă era vorba despre o petrecere, o să citească tot - inclusiv spaţiile albe! Nu-şi mai luă halatul - năvăli în living, speriindu-l un pic pe Alexander:

- Neaţa.

Deci, mail-ul! Andrei...

"Bună,

Am, pentru diseară, patru invitaţii la o petrecere foarte importantă, pe care nici n-ai vrea, nici n-ar fi bine s-o ratezi. Cu aprobarea ta, o să confirm prezenţa a patru persoane: tu, Florentina, eu şi Gabriel.

Andrei"

Reply!

"Bună,

Confirmă doar trei. Nu ştiu ce program are Florentina pentru weekend-ul ăsta.

Te rog frumos ca, pe viitor, să refuzi din start invitaţiile care sosesc cu mai puţin de 24 de ore înaintea începerii evenimentului.

Ana"

Send. Aşa... Auzi la el! Da' ce erau ele, accesoriile lor? Ia uite-l! Uite-l ce tupeist şi încrezut se făcuse ăsta! Mai că-i venea să pună mâna pe telefon şi să-i zică vreo patru, aşa! Că prea i se urcase-n cap! Prea se credea şef! Mm...

Ia - că-i răspunsese tupeistul!

"Voi confirma trei, dacă aşa vrei tu. Dar cred că poţi s-o întrebi dacă vrea să vină şi ea. La urma urmei, programul ei pentru weekend nu e secret, nu-i aşa?

Iar dacă te temi pentru siguranţa voastră, dacă n-ai încredere în noi şi în capacitatea noastră de a vă asigura protecţia, vino şi cu bodyguarzii de la Cannes.

Andrei"

Hai, că asta era... Era... Răcni scurt:

- Piao!

Tânărul ţâşni să se prezinte instantaneu la apel!

- Uite ce scrie ăsta! Uite cât tupeu! Poftim! Tu ce zici de chestia asta?

- Eu zic să-i confirmi prezenţa prinţesei. Şi s-o faci tăios.

OK! Reply!

"Aşteaptă."

Send. Luă telefonul, selectă numărul lui Isamu...

- Da.

- Salut.

- Prinţesa e pe-acolo?

- Cred că e în camera ei. Stai puţin.

- Aştept.

Aştepta, bătând nemulţumită cu degetele în plasticul laptopului...

- Da, mami.

- Prinţeso, ai primit o invitaţie la o petrecere în Rusia. O accepţi, sau nu?

- ... Mami, eu sunt pregătită pentru orice. Ştii tu...

- Bine. Deci mergi şi tu.

- Da.

- În regulă. Dă-mi-l pe Isamu şi apucă-te de împachetat. Zbori câteva ore până acolo, aşa că...

- Bine, mami.

Isamu se grăbi să afle şi el ce se întâmplase:

- Ascult.

- Merg diseară cu prinţesa la o petrecere în Rusia. Te rog, asigură-te că e totul în ordine.

- OK. O să verific.

- Restul îţi trimit pe special.

- Bine.

- Vorbim.

- Vorbim.

Închise şi reveni la tastatură.

"Confirmă patru."

Send. Şi atât. Că restul o să discute cu el după ce ateriza. Acum, erau mai importante instrucţiunile pentru prinţesă. Voia s-o vadă tot în piele - dar de data asta, dat fiind faptul că mergeau la ruşi, o să-i spună să-şi pună cizmele. Alea ungureşti. Şi-o pălărie sexy. Şi-o să-i impună un ruj mai roşu, asortat cu manichiura şi bijuteriile. Era tânără şi frumoasă - iar roşul ăla chiar nu se potrivea cu stilul lui Andrei! Poate reuşea să-şi anuleze propriul plan şi s-o ţină departe de el...

Florentina

Privea valiza şi avea sentimentul că uitase ceva...

Respectase întocmai instrucţiunile mamei ei. Îşi luase tot ce scrisese ea acolo - plus restul de obiecte indispensabile deplasării la Andrei Donichioiu. Mămica ei specificase expres că la petrecere va purta rochia lycra! Aia roşie! Individul o să facă infarct... rău...

Peria de păr, şamponul, săpunul, parfumurile - de zi şi de seară, clamele de păr, fardurile, rujul roşu obligatoriu... Discurile demachiante - şi demachiantul, desigur... Şi totuşi - ce uitase?

Cioc-cioc!

- Intră.

Isamu deschise uşa, dar nu intră:

- Gata?

- Aproape. Simt că am uitat ceva!

- Încărcătorul mobilului.

Ptiu, drace! Bineînţeles că asta uitase! Îl aruncă în valiză şi zâmbi:

- Gata.

- Mai gândeşte-te - că nu încărcătorul era ceea ce-ai uitat. După aceea, te aştept în birou.

Se grăbi să-l urmeze:

- Lasă, că dacă am uitat ceva, are cine să se ducă să-mi cumpere de schimb!

Isamu o pofti să intre şi închise uşa:

- Mă tem că nu-i chiar aşa.

De ce? I se indică locul de pe canapea, de lângă Biyu:

- Cât eşti acolo, te rog să fii extrem de atentă la ceea ce foloseşti. Începând cu apa plată şi sfârşind cu şerveţelele de unică folosinţă. Nu există obiect care să nu poată fi contaminat astfel încât să-ţi facă rău.

Aprobă cu capul. Isamu zâmbi:

- În urmă cu nouă ani, când voi vă ascundeaţi în casa lui Sami

Fakhouri, Ştefan se ducea la *Mister P* şi-i cerea ajutorul ca să vă găsească. Iar el nu i-a pus niciodată somnifere în mâncare; l-a adormit prin instalaţia de ventilaţie a castelului.

Serios? Nea Nicu Petriceanu putea să bage somnifer în instalaţia aia? Păi nu-i era frică să nu culce tot castelul? Probabil că avea nişte dispozitive speciale, sau...

- Mă aştept ca prima ta vizită acolo să decurgă impecabil. Practic, şansele de a fi "atacată" weekend-ul ăsta sunt sub 10%. Cu toate astea, vei fi studiată cu maximă atenţie. Iar toate scăpările tale vor fi notate şi apoi exploatate. Fraţii Donichioiu trăiesc într-o lume în care, dacă pierzi un atu, rişti să pierzi tot războiul. Ei joacă un şah complicat...

Aprobă cu capul - că pricepuse ce avea de făcut.

- Mare atenţie la pahar. Atunci când ieşi din clădire, se justifică sticla cu apă cu dopul înşurubat bine; dar în interior va trebui să foloseşti paharele. Încearcă să nu le laşi din mână. Inventează nişte nisip la rinichi! Nu ştiu - te descurci tu!

- Mă descurc, cu siguranţă!

- O să-ţi dau un medalion. Are în el un emiţător. Shen Qiao, şeful concernului nostru responsabil cu Europa de Est, nu are jurisdicţie în Rusia; dar are în toate marile oraşe câte-un afacerist de încredere. Afaceristul din Volgograd se va ocupa de monitorizarea emiţătoarelor voastre. Şi el, şi omul lui Aleodor.

OK, pricepuse ce-avea de făcut. Primi un mic hands-free:

- Pare un hands-free, dar este un translator rus-francez. Să nu faci abuz. Biyu are unul identic - iar ea chiar trebuie să poarte aşa ceva în ureche.

- Am înţeles.

- Oricând simţi că eşti în pericol, fă-i lui Biyu un apel. Seteaz-o pe speed dial.

Chiar acum o seta! Scotea telefonul...

- În rest, încearcă să pari detaşată şi veselă. Şi mai ales foarte neştiutoare într-ale planurilor şi socotelilor lor. Cu cât eşti mai naturală, cu atât mai uşor îţi va fi să-i prinzi cu şmecherii...

Aproba, zâmbind cu subînţeles... Isamu oftă scurt:

- Nu ştiu dacă aţi avut vreodată conflicte, voi două. Eu n-am aflat despre aşa ceva. Dar, dacă aţi avut neînţelegeri, folosiţi-vă de lungile ore de zbor de azi ca să vă împăcaţi. La acţiunea asta, trebuie să fiţi prietene.

Aprobă, se întoarse spre ea şi "îngropă securea războiului" întinzând mâna. Biyu îi strânse mâna, zâmbind şi ea...

- Şi-acum du-te şi gândeşte-te ce-ai uitat.

Se ridică... şi ţâşni spre uşă:

- CD-ul!

Îşi amintise ce uitase! CD-ul cu melodiile cu care intenţiona să-i sucească ăluia minţile! Mm, ce prostie fusese cât pe ce să facă! Păi cum să-şi mai pună în practică planurile alea mişto de tot, dacă uita "recuzita" acasă?! Nu?

Ştefan

Telefonul Seniorului începu să cânte. Cânta destul de des. Omul ăla se ocupa de multe alte lucruri, în afara pazei lui! Din câte dedusese el în ultimele zile, colonelul Ceauşescu era om de bază în organigrama lui nea Nicu...

- Şefu'.

Aha! Aşteptă să-i pună căştile...

- Da.

- Salut, Ştefane!

- Să trăiască nea Nicu Petriceanu!

- Şi Ştefan al lui! Ce faci? Te-am trezit?

- Nu.

- Aha! Bun! Uite, te-am sunat să-ţi spun că Ana şi Florentina merg azi la petrecere în Volgograd.

Hm...

- La invitaţia expresă a lui Andrei.

Hm...

- Aia mică a decolat deja, cu chinezoaică cu tot. E pregătită corespunzător. Să stai fără grijă - auzi?

- Da, nea Nicule.

- Ana pleacă de la Alexander în jumătate de oră. Or să se întâlnească pe Otopeni - şi de-acolo merg împreună.

- Am înţeles.

- Acu', tu faci cum crezi tu. Da' io zic să-i suni.

- Îi sun imediat.

- Bine, Ştefane. Vorbim.

- Vorbim.

Nea Nicu Cărare închisese, aşa că oftă greu:

- Trebuie să vorbesc cu fraţii.

Seniorul îi luă căştile:

- De ce?

- Fiindcă Ana şi Florentina se duc azi la o petrecere, acolo.

- De ce să-i suni? De ce să nu vă vedeţi?

Serios?... Adică chiar vorbea serios?

- Dacă vrei, pot să te ajut să te mişti şi să vorbeşti normal în următoarele zece minute. Te va costa imobilizarea în următoarele două zile sau o durere cruntă. Sau amândouă. Dar eu cred că momentul în sine e nepreţuit...

- ... OK. Pune-mă pe picioare.

Că dacă azi de-abia aterizau acolo iar la noapte mergeau la petrecere, or să plece de-acolo mâine seară. Şi n-or să vină pe la el, ci or să aterizeze la Cannes - că Florentina mergea luni la liceu iar Ana avea de vorbit cu Isamu. Hai, că era bine! Lucrurile se aranjau bine...

Seniorul îi pregătea un cocktail intravenos... Branula aia era "nepreţuită", la câtă zeamă injecta în vena lui... Mm, ce frigea! Parcă o clocotise - aşa frigea! Oare ce-i pusese în seringa aia?

- Ia telefonul şi sună-i. Îţi aduc laptopul.

"Ia telefonul". Trebuia să ridice mâna şi să-şi ia telefonul de pe noptieră... Încercă să ridice stânga... Ia uite, drăcie - că-i reuşea! Durea, dar era suportabil. În plus, adrenalina provocată de micul succes de-a gesticula chiar atât de amplu îi dădea putere! Reuşi, deci, să ridice mâna îndeajuns de mult ca să ia telefonul. Acum trebuia să-i sune... Nu. N-o să-şi consume energia aşa. Începu să scrie mesajul...

"Salut. Videoconferinţă, urgent, cu amândoi."

Send lui Gabriel. Că el era fratele cel mare - el dicta către fratele mai mic. Aveau şi ei ierarhia lor. Dacă-l călca pe bombeu pe Gabriel, risca să-l înfurie; iar Ana se ducea la el azi, cu tot cu Florentina!

Primi laptopul pornit. Părea a fi pregătit de Isamu; avea iconiţele acolo unde le ştia el. Seniorul îi aranja părul; el selecta Mozilla, mail-ul lui special... Amândoi erau online. Bun! Le trimitea invitaţie... Primul care apăru pe ecran fu Andrei. Care era mai alb decât clasicele Dacia 1300 "alb-13". Interesant... Îl salută scurt cu capul, a "what's up", şi i se arătă un fel de OK nu foarte entuziasmat... Gabriel era, ca de obicei, verde militar. Fratele cel mare era undeva pe teren - vedea pădure în spatele lui. Bun!

- Salut.

- Salut.

- Salut.

- V-a fost dor de mine?

Gabriel începu să râdă:

- Asta-i o întrebare-capcană...

- Bineînţeles!

Andrei chicoti scurt, nervos. Se grăbi să înceapă discuţia, ca să nu pice leşinat în faţa lor:

- Merge treaba?

- Merge mai bine ca niciodată!

- Sper că nu-mi chinuiţi nevasta...

- Noi încercăm să n-o chinuim! Dar uite ce-i aici!

Andrei îi arăta teancurile de dosare. Gabriel aproba, privind atent ecranul. Pe-ăla nu-l păcălea prea uşor - ăla era analitic şi avea un spirit de observaţie accentuat. Şi ştia şi ceva chimie, "lucrase" mult cu oameni care trecuseră prin stări de comă - aşa că... Aşa că zâmbi:

- Păi să ştii că mi s-a făcut dor de voi; aşa că mă urc azi într-un avion şi vin!

Gabriel râdea - că sesizase gluma! Andrei însă se înroşise tot... de parcă uitase tot ce citise, tot ce învăţase şi exersase în materie de "mutră de poker". Ăştia doi se comportau foarte ciudat azi!

- Serios vorbind acum, vine Ana azi la voi şi ţi le semnează.

- Nu cred că o să vrea să semneze ceva. Vine pentru petrecere. Avem patru invitaţii la o chestie cu circuit închis...

- Şi, după cum vă ştiu eu pe voi, Gabriel o s-o însoţească prin sala de bal iar tu o s-o baţi pe Florentina la cap.

- Cam aşa ne gândisem şi noi să ne organizăm.

- OK. E foarte bine. Amândoi o să aveţi nişte ochi oblici alături; aşa că e bine.

"Şi-acu' calculaţi chinezii şi faceţi comoţie..." Andrei aprobă:

- Într-adevăr, conjunctura ne e favorabilă.

- Dar, indiferent cum pare a fi conjunctura, fiţi cu ochii-n patru.

- Îţi dai seama!

Ridică un deget de atenţionare şi electrocută camera video:

- Să aveţi mare grijă de fetele mele. Mare, mare grijă! Dacă ţineţi la vieţile voastre şi-ale neamului vostru, aveţi mare grijă...

Gabriel se repezi să răspundă:

- Îţi dai seama că avem cea mai mare grijă! De parcă nu ne-ai şti!

- Vă ştiu - dar prefer să v-o spun, ca să fiu sigur că informaţia s-a împrospătat în minţile voastre.

- E mai proaspătă ca niciodată, te asigur!

- Bine. Vreo veste despre Trésor?

- Nimic. Săptămâna trecută, miercuri, a fost în Estonia. Noi am aflat vineri, aşa că n-am acţionat - că n-o ţin în aceeaşi locaţie mai mult de 12 ore. Dar alte veşti nu mai avem.

- Dar vreo veste de la Serhiy Voronkov aveţi?

- Momentan, primim doar semnale de la el. Nu a rostit un angajament ferm.

- Să fiţi cu ochii pe el. Că poate fi uleios. Rodka Papanov v-a mai făcut probleme?

- Absolut nici una. Chiar începe să bată la ochi!

- Tocmai de-aia - aveţi grijă ce faceţi. Că nu-i de joacă. Voi ştiţi cel mai bine în ce ţară zbuciumată trăiţi acolo!

- Rodka e în picaj.

Da, ştiuse şi el asta - dar voise să-i testeze. Şi era mulţumit.

- Aveţi grijă - că oamenii ca el pică de sus şi fac multă mizerie jos.

- Da, şefule.

Eei... Şi-acum, că auzise "cuvântul magic", putea să facă încheierea - şi să pice lat, inutilizabil, 48 de ore!

- Bine. Vorbim mâine sau poimâine.

- Sigur, şefule! Vorbim!

- Vorbim.

Log out... Şopti, lăsând capul pe pat:

- Dă-mă... pe spate...

Seniorul se grăbea să-l culce...

În mod paradoxal, i se păruse că Gabriel fusese mai docil decât Andrei. Şi era ciudat! Oare mezinul se răzvrătise? Oare Gabriel îşi îmbunătăţise tehnica? Greu de spus - mai ales acum, când îl durea rău şi se-nvârtea rezerva cu el...

În loc să o sune pe ea, să o vadă şi să o audă şi să o bucure cu minutele alea de "normalitate", el îi căutase pe fraţii Donichioiu...

Bine măcar că nu-i mai vâjâiau urechile! Numai că acum era ameţit rău! Avea sentimentul că n-o să-i treacă până n-o să vomite...

Florentina

Pluteau uşurel pe undeva pe deasupra Rusiei...

Da' mare mai era ţara asta! Zău aşa! De-o oră pluteau pe deasupra ei! Preşedintele ăla de la Moscova probabil că avea o migrenă gigantică, de la condus atâţia oameni şi atâta teritoriu!

De când decolaseră de pe Otopeni şi până acu' cinci minute, mămica ei "îi făcuse instructajul". Foarte interesant, foarte util - nimic de zis. Da' cam lung. 90% din "regulament" îl ştiuse deja. Şi-l amintise, cu amănunte, şi era OK. Dar...

Era într-o stare ciudată, de nerăbdare amestecată cu curiozitate şi tristeţe. Abia aştepta să aterizeze odată - că se săturase de avionul ăsta. Era tare curioasă să-l vadă în carne şi oase pe individul ăla din filmări şi povestiri! Chiar şi aşa, "pe sticlă", realizase că era un personaj special, aparte. Abia aştepta să-l vadă în faţa ei! Nu ştia ce-avea aşa aparte! Adică, din punctul în care stătea ea şi privea lucrurile, Vincent era aparte din punctul de vedere al "promisiunilor" fierbinţi - cu declaraţii şi gesturi cu tot. Alex era aparte din punctul de vedere al fiziculuí, al... Al gândului obraznic care-l asocia cu "realizări fierbinţi" - că ăla nu făcea promisiuni, ci realiza ceea ce voia să realizeze! Iar Thomas era aparte din punct de vedere intelectual. Şi era singurul alături de care ea se simţea normal, confortabil...

Andrei era un amalgam ciudat - avea câte-un pic din toate. Înainte de orice altceva, avea 34 de ani - adică "împlinise" cu 10 ani mai multă experienţă decât oricare dintre cei trei, în orice domeniu îi analiza. Era înalt şi suplu. "Şaten cu ochi căprui" însemna "Vincent" - cu singura deosebire că ochii căprui din Rusia ştiau să electrocuteze, aşa ca tati. Spre deosebire de toţi trei la un loc, era mai şters. În schimb, îi depăşea pe departe la capitolul "cultură generală". Şi pe Thomas îl depăşea! Din câte aflase ea, Andrei terminase facultatea "pe bune"... Şi-avea şi-un fluviu de bani la dispoziţie... La fel ca şi tati al ei, schimba atmosfera din preajma lui - în sensul că, atunci când apărea şi el în cadru, "se vedea diferenţa"...

Abia aştepta să aterizeze. Începuse să aibă emoţii. Mintea îi juca feste ciudate - începea să calculeze tot felul de momente care puteau merge rău, tot felul de evenimente nefericite care se puteau întâmpla...

Era, totuşi, tristă. Singurul tânăr cu care chiar nu s-ar fi temut să se mărite îi era interzis. Era în drum spre "cornul abundenţei", în timp ce "sex-simbolul" şofa prin Bucureşti iar "mister vrajă" făcea pe supăratul şi-i trimitea floricele în mess, dar nu o ruga să-l ducă acasă cu blindata...

Ana-Maria

Imaginea de pe pistă era concludentă. Blindatele erau parcate "la rând". Putea jura că Gabriel era în prima maşină iar Andrei în cea de-a doua! Nu se putea să fie altfel! Fraţii plănuiau să le despartă - şi să-i pună ei multe-multe dosare sub nas, ca să nu se mai uite la ce făcea Florentina cu Andrei... Adică ce făcea Andrei cu Florentina...

Păi, era evident că Biyu o să sughiţe rău! Dacă nu cumva o să-şi rupă un picior! Că lui Andrei n-o să-i placă să se plimbe cu bodyguarda chineză...

Bagajele lor coborâseră deja scara. Portierele rămăseseră închise - ca-n Rusia. Îşi prinse fata de braţ şi o trase foarte-foarte aproape:

- Au venit cu maşini diferite. Vor să ne despartă. Dacă nu te simţi sigură pe tine, spune - şi mergi cu mine peste tot.

- Stai liniştită, că nu e cazul.

- ... Sigur?

- Foarte sigur. Nu sunt cu Biyu?

Da, era cu Biyu... Îi dădu drumul şi-şi luă laptopul. Şi porni spre scară:

- Hai.

Săltă ochelarii de soare de pe nas, pe cap. Şi apăru în uşa avionului. Imediat, ambele portiere se deschiseră larg. Aah, Doamne! - ce-i mai plăcea să descopere că are dreptate...

Fraţii erau pregătiţi temeinic pentru vizita asta. Gabriel purta tot verde militar - dar "strălucea" ca pentru parada paradelor. Andrei se gătise de parcă de-aici mergeau direct la biserică, să spună "Da" - şi avea o stare de nervozitate vizibilă. Şi-acum amândoi înţepeniseră - adică avuseseră "o împiedicare" de-aia de DVD, de parcă erau un

film şi se cam zgâriase discul şi sărise peste câteva frame-uri...

Evident, primul se dezmetici Gabriel - se grăbi să ajungă la balustrada din dreapta a scării. Întinse mâna în spate, spre Piao, şi-i dădu lui laptopul. Şi fu întâmpinată cu fermitate şi-un fluviu de ambrozie calitatea-ntâia:

- Bine-aţi venit!

- Bine te-am găsit.

Nu, Andrei nu sesizase nici ironia, nici promisiunea plesnelii fără regrete pentru tonul din mesaje... Decise să facă prezentările:

- Pe Florentina o ştiţi - dar sigur n-o ştiţi aşa, "într-a unşpea"!

Gabriel bufni în râs, cu ochii la Florentina ei, şi-i sărută mâna:

- Bine-ai venit:

- Bine te-am găsit.

Acum! Se răsuci şi-l prezentă pe pretendent după toate canoanele mariajelor aranjate:

- Pe Andrei ţi-l aminteşti, nu?

- Bineînţeles!

"Aah, Doamne! Trei şmecheri au contribuit la fata asta - şi toţi trei i-au dat maximum de şmecherie posibil!" Andrei făcea cu brio faţă scenei cel puţin ciudate - şi sărută mâna prinţesei:

- Mă bucur să te revăd. Dă-mi voie să-ţi spun că te-ai schimbat mult...

- Au trecut, totuşi, vreo... doi ani de când nu ne-am mai văzut!

- Cam aşa, da...

Bun! Hai să le spargă şusta:

- Mergem?

Gabriel se grăbi să-i ofere braţul:

- Îţi propun ca noi să mergem la birou.

Şi pornise deja spre limuzină, ferm convins că regina n-o să rişte o scenă în mijlocul pistei:

- Iar cât discutăm noi una-alta despre cifre, Andrei are grijă ca Florentina să nu se plictisească răsfoind internetul. El se gândise să o ducă prin oraş. Ştii tu - vizitare, shopping...

Ajunsese la maşină - iar palma ei se mutase în palma lui. O recuperă cu graţie şi-i zâmbi:

- Zece secunde, te rog.

Piruetă şi start spre limuzina numărul doi. Biyu urcase deja pe bancheta din spate; Florentina urca şi ea, în timp ce Andrei ţinea portiera...

Aha! Individul scuturase degetele mâinii stângi - semnul lui de nervozitate aproape panicată! Probabil că îi văzuse apropierea în reflexia geamurilor fumurii! Urca şi el... Dădea să tragă portiera... Şi nu, n-avea curaj să-i închidă portiera-n nas, pe motiv că n-o observase. Bun! Chestia asta îl scăpase de pălmuială! Ocoli portiera, puse piciorul în limuzină şi urcă şi ea. Şi nu se aşeză - înhăţă cravata de mătase de la gâtul lui, o răsuci scurt pe mână şi boxă cu fermitate pe lângă capul lui. Şi-l smuci bine spre spătar, gâtuindu-l un pic!

Electrocutare!

... Ridică încet un deget:

- Să nu mai foloseşti niciodată tonul de azi-dimineaţă. Nu în relaţia cu mine.

Andrei era... speriat. Roşu şi speriat. Îl auzi - la propriu - înghiţindu-şi nodul din gât! Aştepta... Şi-acum el bălmăjea:

- ... Îmi pare rău dacă aşa s-a înţeles. Am vrut doar să te fac cumva să scapi de teama de Rusia!

Se aplecă spre el şi mârâi:

- Nu încerca să mă schimbi. Că nu eşti nici taică-miu, nici bărbată-miu. Eu am 37; tu ai doar 34. Pe viitor, nu mai uita chestia asta.

Andrei aprobă scurt. Şi tăcu mâlc. Bun. Îi dădu drumul şi se retrase - şi reveni pe pistă.

Lăsă portiera deschisă şi porni spre prima limuzină. Nu de alta, dar venise repede şi frati-su - probabil să se asigure că ăla micu' nu făcea depresie! Şi poate voia să-l încurajeze după aşa "atac" al reginei-zânişoare! Ciudat - portiera se închise imediat iar Gabriel o ajunse din urmă din doar doi paşi:

- Propun să mergem la birou, să te faci comodă şi să discutăm jumătate de oră.

Urcă în limuzină, îl lăsă să închidă uşa şi zâmbi:

- Mergem la hotel.

Gabriel aproape că smulse receptorul... Spusese "otelî" - adică ascultase indicaţia ei. Acum era momentul să fie... drăguţă:

- Ne schimbăm amândouă, ne îndreptăm buclişoara, după care noi doi mergem la birou şi discutăm afaceri, iar fi-mea se duce să toace nişte bani în oraş. Apropo - amintiţi-mi să-i mai pun un milion pe card. Să nu mă pomenesc că mă sună şi mă ceartă printre suspine...

- Da, şefa...

Piao zâmbea; Gabriel râdea, sorbind-o din ochi. Ea cică nu observa asta - ea se uita pe geam şi se întreba chiar acum dacă fetei ei îi plăcea noua poziţie a lui Donichioiu cel mic. Aia în care el nu mai domina nimic - ci se culegea de pe jos, îşi scotea şţreangu' de la gât şi-şi ştergea praful de pe turul nădragilor calitatea-ntâia...

Florentina

Uau! Mămica ei era... Era "dinamită"! Îl înhăţase pe Andrei de cravată şi-l smucise de aproape că-l sugrumase! Ea una se speriase rău - că îl şi văzuse spânzurat cu fâşia aia de mătase! Abia atunci când o văzuse străpungându-l cu privirea-laser, înţelesese că n-avea cum să-l spânzure - că apucase ambele fâşii ale cravatei, aşa că n-aveau nici o şansă să vadă cum se scrie "ambulanţă" cu chirilice...

Porniseră la drum. Avea sentimentul că nu, nu mergeau la birou, aşa cum se gândiseră ei doi...

Andrei oftă greu. Şi apucă de cravată şi-o smuci. Nu, nu se desfăcea aşa uşor, iar el trăgea violent de ea şi bombănea în ruseşte, holbându-se pe geam... Ea asculta traducerea în cască - şi se bucura că n-o bodogănea pe mămica lui, ci bombănea astrele şi conjunctura proastă şi capul lui care avusese migrene de dimineaţă şi nu se gândise să recitească mail-ul înainte să-l trimită... Întoarse capul şi-l privi lung... Aştepta... Reuşise să-şi scoată "ştreangul de mătase" şi-l îndesa în buzunar...

Brusc, ochii căprui se întoarseră spre ea! Măiculiţă, ce draci avea! Zâmbi cu amabilitate, în română:

- Dacă desfaci şi-al doilea nasture, e chiar mai bine - părerea mea!

Gata - "îl băgase-n şedinţă"! El bombănise una, gândise alta şi încercase să găsească o cale de-a reveni pe poziţia mândră de până acum! Iar ea îi dăduse sfaturi de *fashion*! Gesticulă concludent:

- Al doilea nasture...

Bărbatul o privea, năuc... Gata - bufnise în râs! Şi-şi desfăcea, firesţe, primii doi nasturi! Decise să fie rea până la capăt - se ridică şi se aplecă spre el:

- Dă-mi voie...

"Şi-acum, dacă ridici privirea din nasturii ăia, eşti cea mai mare gâscă din Univers..." Acum era bine. Andrei era "casual-sexy". Reveni pe banchetă:

- Nu ştiu ce i-ai făcut; da' să nu mai faci. Că nu obişnuieşte să facă de-astea, aşa că ai supărat-o până aproape de dunga roşie...

- I-am scris, de dimineaţă, că am patru invitaţii la petrecere. Ea mi-a spus să confirm trei, pentru că nu ştie ce program ai tu. Iar eu i-am răspuns că, dacă n-are încredere în capacitatea noastră de a o păzi, poate să vină cu bodyguarzii ei.

Plecă încet capul spre dreapta:

- Ai scăpat ieftin...

Andrei aproba, privind-o lung...

- Să nu mai faci!

- Îţi dai seama că nu mai fac!

Reveni la poziţia dreaptă:

- Chestia e că am mult de învăţat pentru şcoală. Dar "mult" înseamnă nu teme, ci studiu individual. Culegeri, compendii, lectură suplimentară... E o nebunie necontrolată. Uneori şi eu mă-ncurc în ele! Da' ştii care-i chestia? Mai am două săptămâni de şcoală. Dacă fac o şmecherie şi le aranjez într-o ordine civilizată, ies prima pe clasă. Şi,

din 16 iunie, să mor io dacă mai am vreun program! Altul decât distracţia!

Andrei râdea. Destins. Şi ea râdea - reuşise să salveze situaţia, să detensioneze atmosfera, îl lămurise, îl potolise - acum puteau să treacă peste momentul ăla stupid. Dealtfel el părea grăbit să-şi aprindă o ţigară... şi să se repeadă să-i ofere şi ei una:

- Scuză-mă!
- Nici o problemă. Nu fumez.
- Norocoaso! Nici să nu te-apuci!
- Nu m-apuc. N-am de ce! Încă!
- Încă...

Scoase telefonul şi se pregăti să facă prima ei poză din "excursia" asta. Ca s-o pună pe FB, să anunţe tot poporul că vizitează Rusia azi...

- ... Şi zici că termini prima din clasă?
- Da. Am şanse mari să ies prima. Locul doi e la vreo 10 puncte distanţă - şi nu mă poate ajunge din urmă decât dacă fac eu un pas greşit.
- Iar dacă ieşi prima, ce câştigi?
- Nu mare lucru. Stima profesorilor - că colegii mei nu prea apreciază performanţe de-astea.
- Serios?
- Foarte serios. Ei sunt mai mult cu party-ul, aşa...
- Aha...

Idee! Accesă repede propriul cont de Facebook. Adéle... Poze... Iată-le! Se mută "dintr-o mişcare" pe bancheta lui:

- Uite, aşa arată ieşirile lor în oraş.

Bineînţeles că Andrei se lăsa spre ea, ca să vadă mai bine - cică...

- Am doar două prietene: Adéle... şi Denise. Adéle e un pic mai libertină decât media... şi decât cere bunul simţ, uneori.
- În ce sens?
- Păi, de exemplu, am ieşit cu ele şi cu Vincent la plimbare. Isamu a organizat totul, aşa că am fost la un super-restaurant, după care am surfat cu un yaht *luxury*... După ce ne-am depărtat de ţărm, a început petrecerea. Care a ţinut vreo jumătate de oră. Pentru ea, a fost de-ajuns ca să se retragă cu unul dintre bodyguarzi. Şi să nu rateze nici dansul, nici cocktail-urile...
- ... Şi zici că e prietena ta?
- Da. Adică amica mea - că nu ne-mpărtăşim secrete...
- Eşti sigură că vrei să-ţi pierzi timpul în compania ei? Nu de alta - dar imaginea ei o pătează şi pe a ta!
- Imaginea ei face imaginea mea imaculată. Şi mai e ceva. Tati a răspândit zvonul că sunt promisă încă dintr-a noua. Aşa că nu se apropie nimeni de mine. Băieţii n-au de ce, iar fetele mă cred încuiată. Şi sunt foarte liniştită...
- Ştefan s-a gândit bine.
- Asta e şi părerea mea. Bine, uneori nu sunt de acord cu ce-a făcut el; dar... Dar, *overall*, e mai bine aşa. Uite, el e Vincent.

Adéle avea o poză cu ei patru la Bar En Biais. O făcuse unul dintre bodyguarzi. Îşi amintea perfect momentul - se ţinuseră de mijloc şi cântaseră şi se bălăngăniseră ca plopii-n vânt... Andrei zâmbi:

- Ana ştie?
- Ce să ştie?
- De tine şi Vincent.
- Te rog! Între mine şi individul ăsta nu se întâmplă absolut nimic!
- Eu n-aş zice.
- Eu ştiu mai bine.
- Stai liniştită, că nu te spun.

Îi luă telefonul şi-l închise:

- Isamu l-a documentat. Maică-sa e scenarist, taică-su e regizor iar el gigolo-ul liceului. Nu se întâmplă nimic între mine şi el. Şi nici n-o să se întâmple.

Repede, camera foto! Se repezi pe cealaltă banchetă, la locul ei, şi făcu o poză acelei minunate clădiri normale... Acum o punea pe FB... Şi scria, la explicaţie, doar ***"Volgograd"***. Post. Reveni spre el...

Se priveau lung, drept, aparent normal... El sparse primul tăcerea:

- Mă gândisem să mergem prin oraş. Că n-are rost să baţi drumul până aici doar ca să stai pe canapea, în birou, şi să joci Tetris.
- E o idee bună.
- Ce să fie - shopping sau monumente?
- Mm... Dat fiind că stăm puţin iar valiza mea e burduşită deja, optez pentru monumente. Dar asta trebuie să includă neapărat o plimbare pe jos.

Ia uite-l - că era de acord! Păi măsurile de securitate?... Nu, n-o să-l întrebe asta. N-o să-i amintească îngrijorarea mamei ei - şi momentul şireangului de mătase. O să aştepte următorul subiect... Sau o să deschidă chiar ea un subiect de discuţie!

- Şi? La ce fel de petrecere mergem?
- Una exclusivistă.

O viră imediat în romanes:

- Cu melci sau cu friptană?

Îl făcuse să râdă cu poftă...

"Puiule, oi fi tu mare şi tare şi super-ultra; da' nu-mi ia mai mult de-o lună ca să te-ameţesc!" Şi nici n-o să fie nevoită să danseze cu el!

Isamu

Răsuflă uşurat şi se lăsă pe spătarul scaunului - ajunseseră la hotel. Adică în hotel. Neputând beneficia de sprijinul lui Shen Qiao, nu putuse pune punctele lor pe hartă. Primise, deci, informări seci - latitudine şi longitudine. Băgase la cifre în calculatorul ăla de-i ieşiseră ochii...

Mesaj nou, lui Biyu.

"Spune-mi, pe scurt, ce-au discutat."

Aştepta - şi verifica din nou mail-urile, că Ana o să înceapă să-l întrebe tot felul de lucruri despre tot felul de ruşi...

"Au trecut prin mai toate temele de discuţie: muzică, prieteni, şcoală, Vincent ş.a."

Vincent? "Aoleu, prinţeso - ai dat tot din casă..."

"După vizita la birou, mergem să vizităm monumente."

Asta nu era rău - că nu putea să se cţere pe ea în parc, şi nici nu era genul care să se pupe-n public! Deci, măcar din punctul ăsta de vedere, era liniştit!

"Stai liniştit."

Daa, uşor de spus! N-o să-şi permită să pună capul pe pernă înainte să le ştie revenite pe teritoriu francez! Hm...

Florentina

Camera de hotel era "super". Adică dormitorul penthouse-ului - unul dintre ele. Se schimba în ceva mai "casual": o pereche de blugi negri, o cămăşuţă strâmtă şi-o geacă nu foarte groasă. Era la fel de cald ca-n Paris! Era ciudat... Îşi puse şi ghetuţele cu toculeţ şi reveni în living. Unde constată că nu erau decât ei doi - Andrei şi Biyu. Şi un platou generos cu toate cele necesare unei gustări complexe...

- Mama a plecat?
- Nu; e dincolo, cu Gabriel.

Păi ce, se apucaseră deja de treabă?... Mă rog - ei ştiau! Ia - ce era acolo, pe platou? Mm...

Ea mânca, el se holba lung la ea... Se răsuci spre el:

- Nu mi-ai zis mare lucru despre petrecere. Melc sau friptană?
- Friptană.

Zâmbi cu subînţeles... şi ridică un deget:

- Revin imediat.

Alergă în dormitor şi-şi aduse laptopul şi CD-ul. Hai, start! Şi gustare! Caşcavalul pané era reuşit... Şunculiţa nu era foarte împănată... Chiflele fuseseră făcute cu vreun sfert de oră înainte - încă erau călduţe... Se răsuci spre ei:

- Voi nu mâncaţi?

Andrei se ridică şi se mută la masă. Aşezat corect pe scaun. Biyu

nega, zâmbind cu schepsis... În fine! Ea ştia! Deci, băgă CD-ul şi selectă melodia unu. Play! Şi la treabă! Mânca şi se bâţâia uşurel, aşa... pe ritm de Shantel, cu Marko cu tot... Era... gipsy etno. Suna bine. O avantaja. Îşi făcea încălzirea şi ronţăia şi încerca să nu-l privească... Şi-acum scotea mobilul, că piuise...

Vincent voia să ştie dacă revenea azi în Franţa. Că îi venise poftă să viziteze apartamentul. Scria, încruntată...

"Nu, nu vin azi. Am party diseară."

Send. Şi scoase limba la el. Şi începu să râdă - *Ta Travudia* suna foarte bine! Aşa că lăsă telefonul pe masă şi începu să danseze! Foarte disko - cu kappa, aşa! Mişcări de disko, mişcări scuturate arăbeşte şi caşcaval şi şunculiţă... Şi zău că nu se uita nicicum la mutra lui lungă...

De fapt, aştepta melodia trei. *Zna Zora*. Studiase versurile. Le studiase temeinic, cu hârtia în faţă, aşa că o să le lălăie corect! Şi pe urmă intrau în Bregovic. Şi pe urmă plecau la plimbare. Şi gata!

Ana-Maria

Studia lista invitaţilor, cea pregătită de Gabriel, şi asculta muzica din living. Îşi imagina cu uşurinţă scena - ea ţopăia şi lălăia, el stătea pe scaun şi se uita la ea... uitând complet de Biyu, care sigur se poziţionase astfel încât să-l vadă din profil...

Gabriel nu spunea nimic. Cică şi el studia lista. Din punctul unde "stătea" el, cu siguranţă scena de dincolo era şi mai limpede! Că el ştia amănuntele planului lui Andrei! Ia să se-apuce şi ea de partea ei de plan! Că, vorba aia - prinţesa era în mijlocul "executării" propriului plan!

- Care e gradul de risc din sala aia?

- 3.

3 din 5 - acceptabil. La Luka fusese 2 din 5...

- Fă-mi nişte bulinuţe.

Bărbatul bufni în râs:

- Ce să fac?

- Nişte bulinuţe. Ca să i le dau şi ei - şi să nu fie luată prin surprindere.

- ... Aa...

Acum se dumirise şi el. Ea mânca, el desena bulinuţe...

Diamant

Viaţa din orăşel era... plăcută. Ieşiseră la plimbare. Se plimbau, din nou, ţinându-se de mână. Ca-n tinereţe. Ca pe vremea când totul fusese perfect...

Nea Dumitru îi spusese că Ana se dusese azi la ruşi. Şi-o luase şi pe Florentina. Chestia asta nu-i plăcea deloc. Dar n-avea nici un cuvânt de spus în privinţa aia. Nici măcar ca unchi, n-avea cum să treacă peste cuvântul maică-sii! Dacă bunică-su nu zisese nimic, dacă taică-su nu încercase să le oprească...

Ia să facă el o şmecherie! Scoase telefonul şi selectă numărul Agatei.

- Da, tati!

- Ce faci - ai treabă?

- Nu. Citeam.

- Şi nu vrei tu să închizi cartea şi să deschizi cărţile?

- Aa, ba sigur că da! De cine să dau?

- De Florentina. Venim şi noi în cinci minute.

- Bine, tati. Pun de cafea şi le-ntind.

Închise şi-şi trase soţia spre strada din dreapta. Raina lui oftă greu...

- ... S-a dus în Rusia, cu maică-sa. Şi chiar dacă sunt păzite bine, chiar dacă *Mister P* veghează iar chinezii sunt la un metru de ele, nu pot să nu-mi fie frică.

- Te gândeşti la omul care a răpit-o pe Trésor?

- Mă gândesc la fraţi. Ăia sunt diabolici, când vor ei. Şi n-au decât un singur Dumnezeu - ei înşişi. Ana e dură cu ei - e mai dură decât Ştefan, după părerea mea. N-o să le meargă cu ea. Or să se simtă ţinuţi în lesă - şi-or să vrea să se elibereze, într-un fel sau altul. N-o pot ucide, pentru că Ştefan e păzit bine în spital iar ea e păzită de China. Dar o pot răni. Prin Florentina.

- Eu nu cred că Florentina o să se lase transformată în pârghie pentru ei.

- O pot transforma ei în pârghie. Copilul ăla o fi el deştept - da' nu-i ieşit în lume. Nu-i învăţat cu şmecheria de vulpe bătrână. Nu trebuie s-o îmbrâncească spre scopul final; trebuie doar să-i presare cadouri în cale, ca s-o determine să păşească singură.

- Ba eu să ştii că simt că te înşeli. Florentina o să-i facă să-şi smulgă părul din cap de ciudă că nu le iese jocu'!

Apăsă soneria mamei lui şi oftă din nou:

- Care crezi tu că e mai bun de escroc sentimental - Andrei sau Gabriel?

Acum Raina tăcea...

- Exact. Şi eu tot la Andrei mă gândisem. Tânăr, prezentabil, cult, curat ca lacrima, bogat... Nu trebuie decât s-o convingă o dată. O sticlă de tărie dulce ar face şmecheria... Şi pe urmă viitorul e evident.

Uşa se deschise larg. Fetiţa lui le făcu semn să intre... Porni pe holul lung şi intrară în camera de ghicit.

Cărţile erau deja întinse...

- Am dat. Îmi iese la drum lung.

Aprobă cu capul.

- Şi îmi iese în compania unui bărbat de roşu - şaten şi nu foarte gras. E veselă, are reuşită...

- Florentina e cu Ana, în Rusia. La fraţii Donichioiu. Merg diseară la o petrecere.

Fata lui se repezi la scaun - şi începu să numere cărţile...

- ... Da. Îi merge bine. E bine.

- Ce-i cu bărbatul de roşu?

- ... E cu ochii pe ea. N-o lasă singură o clipă! E plin de bani - şi-i ţine drumurile scurte.

Deci Andrei o să-i arate oraşul... Exact cum era mai rău!

- Se îndrăgosteşte de bărbatul de roşu?

- Florentina? Nu. Nici gând! E veselă, dar doar atât.

- Iar el?

- Iar el, ce?

"El se îndrăgosteşte de ea?" Fata lui îl privea lung, concludent...

- Bine. Şi-acu' dă de mine. Că vreau să ştiu cum îmi merge-n dragoste.

Încasă un pumn în umăr şi-un pupic pe obraz, ambele de la singura femeie din viaţa lui sentimentală...

Florentina

Nu-i venea să creadă! Stătea în limuzină, lângă geam, şi-şi lipise practic fruntea de el! Andrei povestea despre monumentul din piaţa aia. Cică era ridicat în cinstea eroilor căzuţi. Normal - avea şi-o flacără lângă el. Dar era...

Oraşul ăsta era, totuşi, bestial! Văzuse atâtea clădiri superbe, că ameţise rău de tot! Nu reţinuse mare lucru din ele; dar le pozase, le postase pe FB cu numele lor şi ascultase cu plăcere informaţiile rostite de Andrei. Omul ăsta nu era doar un fin cunoscător al luxului; era un fel de enciclopedie ambulantă. La istorie, cel puţin, stătea foarte bine...

- Iar aici coborâm.

Poftim? Coborau? Limuzina încerca să oprească pe dreapta - şi nu găsea loc, aşa că înainta foarte încet... Andrei rosti ceva în rusă; şoferul frână, blocând prima bandă. Pesemne că gazda ei era hotărât să pună bodyguarzii să scoată armele la restul traficului...

- Ai spus că vrei să ne plimbăm pe jos. Hai!

Aprobă şi-l urmă. În jurul lor se crease ceva agitaţie; Vasilii, şeful pazei lui Andrei, organiza ceea ce părea a fi un romb generos...

- Asta e Aleea Eroilor. Nu cred că e cazul să-ţi spun de ce se numeşte aşa...

Nu, nu era cazul. Sigur or să treacă şi pe lângă monumentul lor!

Mergeau încetişor, pe sub coroanele copacilor... în tăcere...

- ... Am senzaţia că te-am plictisit.

- Nu, deloc! Doar că... Mi-am dat seama că tu ştii o mulţime de lucruri despre oraşul tău. Şi, dacă o să vii la Cannes, eu n-o să fiu în stare să-ţi povestesc mare lucru!

- Oraşul ăsta e plin de istorie. În mare parte, roşie. Oraşul tău e mai mult... spectaculos. După cum ai observat deja, avem multe clădiri istorice - spre deosebire de tine, care trăieşti într-o strălucire perpetuă...

Aproba, zâmbind... Andrei trecu la romanes:

- Pot să te întreb ceva?

Aprobă, bineînţeles!

- Fără să te superi...

Aprobă...

- ... Încerci să pari superficială. De ce?

Poftim?

- Te îmbraci în piele neagră, asortezi totul cu roşu ţipător, mănânci ţopăind muzică balcanică - iar toate chestiile astea nu te caracterizează. De ce le faci?

- ... Nu ştiu. Pur şi simplu!

- Nu par plănuite - pentru că îţi reuşesc de minune. Nu par nici exersate dinainte - sunt naturale. Şi totuşi, nu te reprezintă. Nu sunt ale tale! Cum să-ţi spun... Eşti tu, îmbrăcată într-un costum de scafandru. De ce-ţi pui costumul de scafandru?

Zâmbi slab, privind asfaltul... şi decise să fie totuşi ea însăşi, preţ de vreo zece secunde:

- ... Să zicem că încerc să mă protejez de cei care îmi pot face rău. Am descoperit pe propria piele cât de riscant e să fii tu însuţi - şi să încasezi două-trei lovituri acolo unde doare mai tare, adică "la sentiment"...

- Nu trebuie decât să ridici între sentimentele tale şi ei un zid.

- Chestia asta încă n-am reuşit-o. M-am apucat de ea - dar e în lucru. Până pun ultima cărămidă la zidul ăla, prefer să folosesc mult roşu...

- Pot să te rog ca, în următoarele cinci minute, să fii tu însăţi?

- OK - dar numai cinci minute!

Fu prinsă uşor de talie şi îndreptată... către bărbatul din dreapta... care se ridica imediat şi lua ditamai planşeta...

Andrei Donichioiu voia un portret. Cu ea. Interesant! La ce-i trebuia, numai el ştia - că doar avea poze color pe FB, publice...

- Eu zic să stai aici.

Bine. Se aşeză pe rama de ciment de la marginea aleii. Ei vorbeau în ruseşte... Ea nu pricepea nimic, dar Biyu o privea cu ochi liniştiţi - şi femeia aia chiar pricepea totul! Aşa că era hotărâtă să fie cea mai naturală persoană în următoarele cinci minute - şi să nu spună nimic, pe motiv că pozează...

Nu prea-i plăcea că "o simţise". Sigur, era normal ca un bărbat aşa ca el, cu meseria lui, să se priceapă foarte bine la oameni! Dar prea "o simţise" din prima zi! Mai ales după ce-l zdruncinase mămica ei strangulându-l cu cravata! Andrei se redresase incredibil de repede după zdruncinătura aia! Şi, trebuia să recunoască, îl ajutase şi ea, aranjându-i ţinuta. Parcă ţinuse mai mult cu el, decât cu mama ei! Făcuse o prostie mare...

De fapt, i se făcuse milă de el. Că-l văzuse scrâşnind, indispus, şi se grăbise să-l împace. Asta-i câştigase ei puncte în ochii lui - cel care trebuia să facă o vrajă şi s-o elibereze cumva pe Trésor! Dar, în acelaşi timp, îl ajutase pe el "s-o citească"...

Cum să facă să readucă lucrurile la starea lor iniţială? Oare dacă dădea timpul înapoi... aşa ca-n filme eventual...

Andrei făcu un pas în spate. Artistul era pregătit de treabă - o privea, o măsura cu degetul... Stop! Se grăbi să-i oprească:

- Stop!

Măiculiţă - parcă-l lovise cu lopata-n creştet pe omul ăla! Cât pe ce să-i pice planşeta! Adevărul era că artistul era normal; ei erau nişte clienţi "atipici", că se plimbau prin parc înconjuraţi de bodyguarzi! Îi făcu lui Andrei semn să ia loc lângă ea; el nega, zâmbind... Ea era hotărâtă să se imortalizeze pe hârtie cu el! Aşa că-şi acoperi faţa cu palmele. Şi începu să aştepte... Aha! Venea! Se aşeza! Bun! Se simţi cuprinsă uşor cu braţul, prinsă de talie...

Înclină un pic capul spre stânga - adică spre el. Şi-acum stăteau aşa cinci minute. Şi-apoi mai stăteau cinci minute - că primul desen era al ei, iar el nu era genul care să înrămeze o copie xerox.

Ei stăteau cuminţi la pozat; artistul era la fel de palid, pentru că erau înconjuraţi de bodyguarzi... Andrei redeschise discuţia, în romanes:

- ... Îţi place Volgogradul?

Mârâi printre dinţi:

- Da.

Andrei începu să râdă:

- Poţi să vorbeşti liniştită - doar să nu te mişti. Ştii tu - nu întoarce capul, nu mişca umerii...

- OK... Da - îmi place oraşul. N-am văzut mare lucru din el - dar să ştii că-mi place. E mult mai liniştit decât Cannes-ul. Decât Franţa, în general!

- Nu - n-aş zice asta.

- Nu m-ai înţeles. Din punct de vedere vizual, arhitectural - e liniştit. E clasic şi nu foarte înalt. Mie clădirile foarte înalte îmi provoacă un disconfort puternic. Ştiai că în New York n-am putut să dorm?

- Serios?

- Foarte serios. După 48 de ore, tati a decis să renunţăm la vacanţa aia. Şi, de cum am urcat în avion, am dormit neîntoarsă. Am slăbit trei kile atunci...

- Din cauza clădirilor?

- Din cauza sentimentului pe care mi-l dau clădirile înalte. Aici îmi place. Case normale, lumini normale... Totul pare normal.

- E ciudat că spui asta. Ar trebui să fii obişnuită cu agitaţia din Cannes.

- Păi, sunt. Dar, vezi tu... În Cannes, mă plimb cu blindata între aceleaşi trei puncte mari şi late: casa, liceul şi clădirea în care intenţionez să intru. Şi m-am obişnuit cu ele, aşa că nici nu mă mai uit pe fereastră. Aici, însă, am fost foarte atentă.

- Iar eu am trişat şi te-am plimbat doar pe bulevardele mari. Ştii tu - acolo unde e zugrăvit frumos.

- Aa! Nu mă mai joc!

Andrei râdea... Încercă să fie foarte ferm hotărâtă, în glumă:

- La întoarcere, vreau să văd periferia!

- Dacă vrei s-o vezi, o s-o vezi. Deşi probabil că te-ar indispune rău - şi m-ar pocni şefa, că i-am făcut fata să plângă...

- ... Poftim?

- Viaţa-i grea peste tot - şi în Rusia, şi în România, şi în Franţa...

- Şi crezi că descoperirea asta m-ar face să plâng?

- Încerci cumva să-ţi pui costumul de scafandru înainte de expirarea celor cinci minute?

Hm... Oftă scurt:

- Atunci nu-mi arăta periferia...

- N-am să ţi-o arăt. Nu acum. Dar să ştii că, într-o zi, o să te duc la Sankt Petersburg; şi-o să-ţi arăt acolo un castel. Unul "adevărat", nu ca "tristeţile" alea de prin Franţa! Unul dotat cu tot confortul posibil. Unul foarte special, cu care eu unul am planuri mari.

- Vrei să-ţi cumperi castel?

- ... N-am să te mint. Sunt tentat să cumpăr castelul ăla. Dar nu depinde numai de mine.

- Tu ştii cum e cu imobiliarele şi momentul ideal pentru tranzacţii...

- Nu-l vreau pentru câştig; eu unul m-aş muta în el.

- Şi eziţi pentru că e tocmai în Sankt Petersburg?

- Nu.

- ... E obscen de scump?

- Nu.

Începu să râdă:

- OK, atunci nu-mi spune...

- Nu depinde numai de mine; depinde şi de ea.

Hait - că exista o "ea"! Dădu să se-ntoarcă spre el, dar îşi aminti că nu trebuia să se mişte. Aşa că tăcu mâlc...

- ... Am vorbit azi cu Ştefan.

Aha...

- Arăta foarte bine. Era slăbit, dar se vedea de la o poştă că se reface cu viteza luminii.

Adică se văzuse cu el. Videoconferinţă. Prefera să nu scoată un sunet, pentru că n-ar fi mirat-o ca tati al ei să fi făcut o şmecherie şi să reuşească să se mişte bine azi...

- Se simte la fel de bine cum pare în videoconferinţă?

- Da; e OK. Se reface repede. Mai are ceva-ceva de tras, dar schimbările sunt vizibile de la zi la zi.

- Aha...

- Eu am fost la el sâmbătă. Am şuşotit una-alta... Toate merg bine - cu excepţia unei singure chestii. Şi e îngrijorat pentru aia mică.

- ... Aia mică...

- Nepoţica lui. Trésor. E foarte îngrijorat pentru ea. Iar duminică, mama a stat la el vreo trei ore.

- E normal să stea mult - că trebuie să-i povestească ce-a făcut ea în timpul săptămânii.

- De obicei, pe tati îl informează persoana care stă cu el. Ştii cine...

- Da, ştiu.

- Tata află zilnic ce se mai întâmplă în lume... ca să zic aşa... Iar mama a dus-o sâmbătă pe Rebeca în Aurari, la Diamant. E evident că duminică a vorbit cu tati şi despre ei - adică despre Trésor! Chiar - voi aici aţi aflat ceva de ea?

- Nu. Nu s-au apropiat de graniţele noastre.

- Nasol. Mama i-a zis lui Isamu...

Făcea o pauză, întrebându-se dacă nu cumva exagerează cu discuţia aia aşa, din prima...

- Ce i-a zis?

Decise să tacă. Maestrul îşi admira capodopera - şi-o compara cu ei doi. Semn că terminase. Abia aştepta să vadă rezultatul! Adică să vadă cum arătau aşa, unul lângă celălalt! Purtase costumul de scafandru, cum zicea el, şi nu încercase să afle dacă "le stă bine împreună"!

- ... Ce i-a zis?

- A terminat...

Andrei o întoarse spre el:

- Ce i-a zis?

Îi făcu semn să vină mai aproape şi-i şopti la ureche:

- Eram în birou - studiam "datele" pe care le-a obţinut Isamu despre Vincent. Şi am auzit discuţia. Mama zicea că, dacă indivizii care-au luat-o pe aia mică nu se-apucă să producă dovezi periodice ale faptului că nepoţica ei e bine-mersi, neatinsă şi neşocată şi nedrogată şi alte alea, ea e chitită să facă o chestie foarte nasoală. Că cică ăia au avut şansa s-o aducă înapoi şi să scape - şi n-au gândit cu capu', cum zice ea. Aşa că ea o s-o recupereze, la un moment dat, repede şi bine. Aşa cum se face. Şi se ocupă umbrelele de baia de sânge care rămâne-n urmă.

Andrei se grăbi s-o întrerupă:

- Are ea informaţii despre aia mică?

- Nu cred - că n-o răbda inima să nu intervină, dacă ştia unde e mititica! Da' să ştii că în vila de la Cannes se vorbeşte mult pe telefonu' roşu - ăla special, al lu' Isamu. Şi se vorbeşte în chineză. Se pare că ăla care-a ordonat răpirea ei e unu' mare. Şi-a zis mami aşa: "Nu s-a născut încă ăla care să mă-mpiedice pe mine. Indiferent cât de mare e şi câte parale face!" Şi-l dă mereu exemplu pe Jun Chèn, care detona oameni şi pe urmă îşi făcea autocritica şi mergea mai departe...

- Jun Chèn a sfârşit colivă.

- Oare nu sfârşim toţi colivă, mai devreme sau mai târziu?

Andrei se trase şi-o privi lung... Zâmbi şi se ridică:

- Aşa zice ea. Şi nu poţi să zici că n-are dreptate!

El aprobă şi se ridică şi el:

- Într-adevăr...

Ia să vadă ea rezultatul celor cinci minute petrecute alături de el!

... Tii... Omul ăsta chiar era talentat! Iar omul ăstălalt, pe numele lui de familie Donichioiu, nu era prost deloc! Nu arătau rău! Arătau... OK. Peste vreo patru ani, nici nu s-ar mai observa diferenţa de vârstă dintre ei! Hm...

Andrei spuse ceva în ruseşte; bărbatul îi răspunse. Andrei se încruntă şi deveni tăios; bărbatul începu să bâiguie... Tii - ce rău ştia el să fie, atunci când voia ceva ce n-ar fi trebuit să obţină! Şi uite că obţinuse! Îi ceruse mapa de carton în care-şi ţinea omul colile! Probabil că iniţial întrebase de-o ţiplă de plastic, pentru desen... La vederea bancnotei de 50 de ruble, bărbatul se clătină scurt. La auzul cuvintelor lui Andrei, se repezi şi luă bancnota - şi-i pupă şi mâna!

Alelei! Ciudată scenă! Ciudată şi... neplăcută. Se simţea tare prost pentru omul ăla! Avea cam 50 de ani - şi-un talent fantastic! Şi pupase mâna lui Andrei Donichioiu pentru puţin peste 100 de euro... Mapa se întinse spre ea:

- Amintire din Volgograd.

O luă şi nu stătu pe gânduri - îl pupă pe obraz:

- Mulţumesc.

- Sper că-ţi place...

- E minunat! E foarte reuşit...

Şi plecau mai departe la plimbare... Decise să continue ea discuţia - că mai avea de spus ceva pe tema aia cu Trésor şi China şi toate celelalte. Aşa că lipi mapa de ea, încrucişă braţele peste ea - ca să fie evident că "iubea mult" amintirea din Volgograd cu el - şi făcu un mix englezo-ţigănesc:

- *Anyway*, eu una abia aştept să se rezolve problema asta. Ştii tu care...

El aproba - şi, ciudat, privea lung spre capătul aleii... Adăugă:

- Că, vorba aia - vine vacanţa de vară! Şi s-ar debloca toate! Dacă aia mică se-ntoarce, fata brunetă din spatele meu se-ntoarce şi ea la treburile ei. Mă întorc şi eu la treburile mele... de vacanţă... cu fetele prin oraş, pe la petreceri...

Acum Andrei aproba şi râdea... Oftă greu, în română:

- Asta e! O să fie ce-o să fie! Şi de-aici unde mergem?

- Nu la periferie - clar!

- Sper că nici la shopping...

- Nici la shopping...

- Nici la hotel!

Andrei nega şi râdea:

- Nici la hotel...

- Bun!

Ochii căprui se întoarseră spre ea. Erau fericiţi. Prinţesa Florentina nu mai purta costumul de scafandru...

Diseară, omul ăsta o s-o vadă pe prinţesa Florentina în costumul de zale - că pleca, vorba aia, la împuşcat pretendenţi potriviţi în şablonul părinţilor ei! Şi-o să se-mbrace în costumul de vânătoare! O să-l doară rău stomacu'...

Ştefan

Îl durea tot corpul. Deşi era din nou îndopat cu zemurile alea care-l imobilizau ca pe legumă, simţea durerea. Încercase să doarmă, dar nu reuşise. Nu se simţea obosit. Şi, pe lângă durere, îl apăsa o problemă dificilă - Florentina. Fetiţa lui era la ruşi acum. Soţia şi fetiţa lui erau în compania fraţilor Donichioiu...

- ... Nicule...

De-abia reuşise să şoptească! Aah - nenorocită situaţie! Nenorocită rău! Îi venea să urle! Şi probabil că, dacă s-ar fi apucat să urle, n-ar fi reuşit să scoată cine ştie ce decibeli... Încercă totuşi să urle, ca să se facă auzit:

- ... Nicule...

Scaunul se trase imediat:

- Da, Ştefane.

- ... Ridică-mă...

- Şefane, nu-i bine! Stai acolo cuminte!

- ... Video...

- Ana ta e acum lângă Gabriel, în birou. Nu-i bine să te vadă aşa, în starea asta. Plus că te poate vedea şi el!

- ... Isamu...

Ochii albaştri îl priveau lung - transmiţându-i că, după părerea lui, n-o să reuşească nici să iniţieze conferinţa aia...

- Video... Isamu...

- Cu o condiţie. Nu vorbeşti; scrii. Iar el îţi vorbeşte, iar tu te uiţi la el şi te asiguri că nu minte.

- ... OK...

Patul începu să se ridice, intensificându-i durerea... Bun. Era din nou la 45 de grade. Seniorul îi aranja laptopul, îl mufa la tastatura lui specială... aia de legumă handicapată...

Nu - n-o să gândească aşa. Nu acum. Trebuia să fie atent la mimica lui Isamu! Trebuia să poată să perceapă mesajele ascunse - codul lor neştiut de nimeni! Accesă mail-ul... Era online. Îl invită să-i vadă camera. O să dureze cam un minut - chinezul lui trebuia să urmărească IP-ul care-l apela, ca să afle cine-l apela! Avea mail nou, aşa că...

Gata - îi acceptase invitaţia. Acum, preţ de vreo zece secunde, Isamu trecea prin şocul revederii - şi cel al constatării transformării regelui într-o legumă handicapată - şi-şi reaşeza musculatura feţei astfel încât să-i arate un zâmbet radios, încântat de revedere! Aştepta...

Consilierul lui apăru pe ecran - şi fu rândul lui să aibă un şoc! Isamu îşi scosese cravata şi-şi desfăcuse pletele - şi-i făcea frenetic cu mâna!

- Să trăiască şefu'!

Înnebunise chinezu'! Îl "cadorisise", în română, cu fraza aia celebră în organigrama lui! Şi se manifesta "ca la Cannes" - ca o starletă începătoare care reuşise să calce pe covorul roşu şi era euforică! Ia uite-l! Se grăbi să-i scrie, în franceză:

"şi consilierul lui de suflet"

Replica aduse pe chipul lui Isamu o mulţumire sufletească sinceră:

- Ce mai faci tu, Ştefane? Ştii ce dor mi-e de tine?

"nu-ţi place cu şefa..."

- Ba da. Dar îmi lipsesc glumele tale! Şi momentele noastre! Şi am un secret ultrasecret pe care nu-l pot discuta cu ea! Ştii cum sunt? Uite-aşa!

Îi arăta un fel de resort chinuit la maximum...

"de azi, mă ai la mail-ul ăsta."

- Şi chiar crezi că o să-mi rostesc secretele în online?

"mă faci curios şi apoi mă laşi aşa?"

- Da. E un secret ultrasecret. Ţi-l spun când vin la tine.

"ok. ce fac fetele mele?"

- Fetele tale sunt foarte bine. Primesc informaţii despre amândouă în simultan. Ana e la birou, cu Gabriel. Piao zice că au foarte multă treabă. Discută geopolitică.

"şi se descurcă?"

- Se descurcă de minune. El îi zice ceva despre cineva, ea întreabă cum stă respectivul cu finanţele, el îi răspunde, ea întreabă cine e protectorul ăluia şi cât de mult îl iubeşte, el răspunde - şi, inevitabil, rosteşte numele protectorului şi-alte câteva chestii... Şi-atunci ea începe cu "de ce". De ce îl iubeşte protectorul. De ce câştigă aşa de mult. De ce face afaceri cu aia şi nu cu ailaltă. Şi tot aşa, minute în şir...

"e deşteaptă."

- Foc! Şi-l are şi pe Piao acolo, cu ea la masă! Dacă ea zice vreo prostie, el o semnalizează pe sub masă iar ea o drege. Stai liniştit, că Ana ta şi Piao al meu formează echipa perfectă!

"am încredere în tine..."

- Eu am încredere în ei! Şi individual, şi împreună! Şi, o să râzi - am încredere şi în Gabriel. Ăla nu-şi permite să facă prostii - că încearcă s-o convingă să vrea să se mute-n Rusia, aşa că e mieluşel frăgezit cu lapte şi uns cu miere...

"haha"

- Da, şi pe mine mă amuză chestia asta! I-a pus pe amândoi sub papucelul ei! E teribilă! Aşa! Iar Florentina e cu Andrei - se plimbă prin oraş. Sunt foarte bine păziţi şi discută despre monumente. O plimbă pe la statui pe-acolo...

"ok. dacă se întâmplă ceva, să mă anunţi."

- Te anunţ imediat.

"petrecerea de diseară e ok?"

- Foarte OK. E din partea lui Gabriel, aşa că prinţesa o să-şi rupă flecurile...

"le-am spus azi să aibă grijă de fetele mele"

- Ai vorbit cu ei azi?

"da. m-am îndopat cu zemuri şi m-am mişcat bine, de-aia sunt aşa acum."

- Am înţeles. Ştefane, stai fără grijă - în Rusia, lucrurile sunt sub control şi funcţionează de minune. Pune mâna şi odihneşte-te şi fă-te bine - că am un secret ultrasecret care-o să te dea cu picioarele-n sus, cum zici tu!

"dă-mi un indiciu."

- Nici nu mă gândesc!

"nu face aşa!"

- Pa, şefu'!

Îi făcea cu mâna şi râdea şi n-avea de gând să-i dea indiciul...

"pa, consilierule de suflet."

Închise ochii şi oftă greu... aşa cum putu şi el, acum, în postura de legumă handicapată...

Patul se lăsa pe spate... Durerea devenea insuportabilă... Începuse să geamă... rău... Seniorul bombănea ceva... Simţea că adoarme... cam prea repede, ca să creadă... că adormea pe cale naturală...

Isamu

Acoperi camera, opri sonorul şi se sprijini de spătarul scaunului. Şi abia acum îşi scoase rânjetul optimist de pe chip. Seniorul fusese vizibil îngrijorat. El oprise laptopul - îl văzuse, preţ de-o secundă cel mult, când venise lângă pat. Dacă era să calculeze ceea ce auzise, deducea că Ştefan simţise nevoia să-i ameninţe pe fraţii Donichioiu; aşa că îl pusese pe omul ăla să-l îndoape cu tot felul de substanţe care să-i dea energia necesară mişcării naturale a corpului. Deci, era normal ca acum să fie frânt, imobilizat în pat, cu dureri mari...

Bunul lui prieten era la limita depresiei...

Se simţea inutil. Trebuia să stea aici, în birou, şi să facă afaceri cu China. Şi s-o ajute pe regină. Dar pe rege cine-l ajuta? În afară de Senior, cine altcineva mai era lângă Ştefan? Omul ăla, subalternul lui Nicu Petriceanu, nu se preocupa şi de moralul pacientului! Avea alte treburi! Iar munca sub conducerea bătrânului îl cam dezumanizase şi-i reorganizase priorităţile şi viziunea despre viaţă! Da, avea grijă de Ştefan - de medicaţie, de bărbierit, de informare... Dar cam atât. Păcat! Fusese un om adevărat! Devenise un foarte-foarte bun om de bază în organigrama bătrânului şi-atât.

Ştefan slăbise mult. Mâine, o să-i spună să nu mai facă videoconferinţă cu consilierii. Să le scrie mail-uri, dar să nu se mai arate la camera video - nici chiar vesel şi mobil şi îndopat cu substanţe care-i dădeau puteri de Superman. Imaginea cu zeci de kile mai suplă îi ştirbea autoritatea şi-i julea rău imaginea - aia veche, cu el în floarea vârstei! Chiar nu era momentul ca subalternii lui să afle că Ştefan nu era în stare nici să ridice mâinile! Regele bolea - iar consilierii puteau fi tentaţi să devieze de la linia trasată de el şi să se încreadă în propriul fler. Şi cum duşmanii stăteau la pândă...

Florentina

Uşile duble ale sălii în care se producea petrecerea erau deschise. Mergea spre ele, la braţul lui Andrei. Zâmbea. Se întreba dacă rochia ei din lycra, largă de-i era frică să facă piruete cu ea, intra tot la capitolul "costum de scafandru" - fiindcă era roşie. Îi venea foarte bine. Mulată pe talie, largă la poale, decoltată fix cât să-i pună în evidenţă

"diametrul" sutienului, rochia aia îi venea ca turnată. Dar era roşie! Pesemne că Andrei avea o problemă de calcul - că nu prea mai zicea una şi alta...

Mămica ei era frumoasă. Superbă! Ea purta o rochie gri închis - tot din lycra. Dar a ei era gen helancă - şi nu era la fel de largă. Se aşeza frumos pe formele ei. Avea o mămică foarte "bine"! Gabriel păşea de parcă era buricul Pământului, iar gestul cu care îi oferise braţul fusese puţin stângaci...

Intrară în sală - iar murmurul amuţi, preţ de câteva secunde... Şi, exact când ajunseseră şi ei în mijlocul ringului de dans, reizbucni odată cu strigătele. Fraţii Donichioiu erau foarte populari - mai toată lumea voia să vină repejor să-i salute...

Acum trebuia să fie atentă - că pe unii n-o să-i recunoască! N-avea calculator în cutia craniană şi nici n-apucase să-i "tocească" pe îndelete în birou! Iar cu unii din ei chiar o să danseze azi! Ăştia erau curajoşi - şi-aveau atâtea rusoaice la dispoziţie, că franţuzoaica brunetă cu ochi negri o să le sune toţi clopoţeii! Trebuia să danseze mai puţin şi mai temperat. În încăperea asta erau oameni cu adevărat periculoşi.

Ana-Maria

Petrecerea era frumoasă. Evident, se cânta în limba rusă. Chestia asta o ajuta mult să rămână vigilentă...

Aranjarea mesei fusese limpede: ea stătea între Florentina şi Gabriel. Andrei stătea lângă Florentina, deşi acolo ar fi trebuit să stea Piao. Chinezul nu se supărase pentru schimbul de cartonaşe. Probabil că el aprecia mult poziţia laptopului şi megalomania gazdelor - care îl împiedicau pe Andrei să tragă cu coada ochiului la ecran. Se simţea un fel de gangsteriţă dintr-un film de categoria a II-a, telenovelistic...

Gabriel se ocupase de pază. Îşi încorsetase băieţii în costume şi-i răspândise pe lângă pereţi. Azi n-o vor vizita afacerişti; azi o vor vizita doar buni parteneri de afaceri. Discuţiile despre bani se vor petrece începând de mâine, între ei şi Gabriel. În principiu, ei veneau, luau loc, schimbau câteva cuvinte şi, în cinci minute, se uşcheau. Gabriel îi şuşotea solicitarea individului; ea spunea dacă s-o facă sau nu. În socoteala asta, aşezarea lui Piao şi cele cinci minute de schimbat cuvinte o avantajau. Piao îi transmitea lui Isamu numele individului şi-apoi îi transmitea ei "rezoluţia de la Cannes". Dacă clipea o dată, era OK. Dacă îi clipea de două ori, situaţia era oranj - deci ea spunea un "poate". Dacă tuşea, adio business. Încăperea asta mare era plină-ochi cu penali...

Prinţesa dansa frumos. Dansa cu cel de-al 14-lea personaj masculin care-o invitase la dans - un june de 25 de ani, fiul unui proprietar de concern multinaţional. Momentan se cânta muzică "normală". Iar Florentina ei dansa normal. După miezul nopţii or să înceapă problemele...

Dacă ar fi fost ceva în neregulă, Isamu ar fi anunţat-o. Şi Aleodor era la post. Din Croaţia, unde era el acum, spionul urmărea cu maximum de interes petrecerea la care participau ele - aşa că erau în cea mai mare siguranţă. Dacă Nicu Cărare ar fi aflat ceva, ar fi anunţat-o Ştefan - care nu se jenase să facă azi conferinţă cu consilierii ruşi...

31 mai 2020 - duminică

Florentina

Mm - mâncase pe rupte! O să i se facă rău... Andrei se aplecă spre ea:

- Cu ce te servesc? Vin, Cola, gin tonic?

- Acum e momentul când aş aprecia la adevărata ei valoare o limonadă...

- Aoleu! Nu te simţi bine?

- Ba da. Dar am mâncat ca haplea - şi nu vreau să mi se facă rău exact când reîncepe dansul...

Andrei se răsuci pe scaun - şi atrase imediat atenţia a doi ospătari, nu unul! Amândoi se repeziseră spre masa lor! Hm - ce bine e să fii "cineva"...

- Cred că în cinci minute începe dansul. Ăla care-ţi place ţie.

Aha...

- Iar chestia asta, sincer să fiu, mă cam indispune.

Zău? Andrei nu continua... Întrebă ea:

- De ce?

- Fiindcă eu nu dansez de-alea de care dansezi tu cu multă plăcere.

- Dar tu ce dansezi?

- Eu nu prea dansez.

- Asta e ca şi cum te-ai supăra pentru că nu câştigi la loto, dar nici măcar nu te-apuci să joci...

- Azi, înainte să plecaţi, poate dansezi o melodie cu mine.

Se aplecă spre el şi-i răspunse la ureche:

- Dacă mă inviţi, dansez!

Ospătarul o ocoli şi se opri prompt. Şi-i umplu paharul cu limonadă - dintr-o carafă aburită, plină-ochi cu lichid gălbui şi plin de coji de lime şi frunze de mentă... Mm, ce bine mirosea! Era incredibilă! Şi era desigilată! Era preparată în bucătărie! La naiba! De ce dracu nu ceruse ea un Sprite la cutie? Palma lui Andrei se aşeză uşor pe braţul ei:

- E OK.

Serios? Aşa zicea el - că era OK? Şi dacă era otrăvită, şi murea? Atunci ce mai zicea? "Scuze, am crezut că era OK"? Bărbatul de lângă ea îşi puse şi el un pic de limonadă. Şi-o bău pe toată, prefăcându-se că degustă... Şi mai turnă un pic, amintindu-i de bancul ăla cu "nu i-am simţit gustul" şi făcând-o să râdă...

Ia! Ăsta era acordeonul! Acordeonul ăla rusesc care-o făcea pe ea să chiuie şi să rupă cimentul! Înhăţă paharul şi-l duse la gură - şi începu să-l golească! Mm, ce bună era! Rece ca gheaţa, dulce-acrişoară, revigorantă - şi acordeonistul de-abia se-apucase de ridicat mesenii... Înghiţea limonada aia delicioasă, în timp ce pocnea din degetele mâinii stângi... şi mişca şi fundul pe scaun... Andrei se uita la ea şi râdea...

"Uite-acuşi o torn pe toată pe gât - şi mă duc să rup cimentul! Atunci să vezi spectacol live calitatea-ntâia! Nu ca fâsâielile alea de pe FB!"

Uite-acuşi lua startul...

Ana-Maria

Din întâmplare mai mult decât din prevedere, urmărise "evenimentele" petrecute în stânga ei. Observase crisparea prinţesei şi graba cu care el îi comandase cea mai delicioasă limonadă din Rusia. Urmărise schimbul de replici - chiar dacă nu-l auzise... Ceea ce vedea acum era concludent. Florentina era în elementul ei - şi era ea însăşi, tânără veselă şi plină de viaţă, glumeaţă, cu ochi strălucitori şi gesturi repezite şi-un pic stângace. Iar el...

Andrei Donichioiu era fascinat de fata ei. O chemase aici plănuind

s-o facă să-şi piardă minţile după el. O plimbase azi prin oraş şi-i făcuse toate poftele - şi pe-alea pe care i le ceruse ea, şi pe-alea care presupusese el că erau pe placul ei! Şi când colo, prinţesa îl ameţise rău! Bărbatul ăla se uita la Florentina, râzând mai natural ca niciodată, şi probabil că udase scaunul şi-o pusese la inimă...

Lăsă mâna pe umărul Florentinei şi-o anunţă scurt, la ureche:

- În următoarele cinci minute, plecăm.

Fata ei se întoarse imediat... Se aplecă din nou:

- Da, plecăm! Tu nu vezi cum se uită ăsta la tine? Ăsta e-n stare să te fure de sub nasu' meu!

- Mami, fii serioasă! Că nu-i singuru' care se uită! Lasă-l să se uite - că n-are curaj să joace cu mine! Eu mă duc la dans - şi mă-ntorc peste patru ore, ca să-mi iau mobilu' şi să mergem la hotel! Şi pe urmă suntem împreună pân' la Cannes!

- Am spus că plecăm. Acum.

Florentina o pupă cu ţoc pe obraz:

- Ai încredere în mine!

La dracu! În ea avea încredere pân' la capăt, cum se zice! Individul ăla parşiv era marea ei problemă!

Florentina

Ia uite ce probleme avea mămica ei! Se speria de privirea pierdută a lui Andrei! Păi dac-ar fi ştiut ea ce discutaseră ei ore în şir azi... şi cum scosese ea costumul de scafandru şi îmbrăcase platoşa... Ăsta nu era vânător de soiu' ei! Ăsta stătea călare pe cal, la marginea trupelor, şi aştepta să vină vânatu' să se predea! Ea se ducea acum la vânătoare! Ei doi nu vânau la fel - iar următoarele patru ore or să pună între ei zidul gros al acordeonistului... şi-al vânatului. Perfect!

Se ridică şi porni spre ring - dar se opri exact în spatele lui şi se aplecă. Şi zâmbi, la urechea lui:

- De ce-ai insistat atât să vin şi eu?

Ioc răspuns, ioc reacţie... Bun!

- Un om de afaceri de succes, aşa ca tine, nu-şi poate organiza drumurile în aşa fel încât să ajungă oriunde vrea el să ajungă?

Şah! Aştepta mutarea lui... Deci era mat. OK! Îl bătu uşor pe umăr, a "gândeşte-te la chestia asta", şi porni spre ringul de dans. Şi, de cum ieşi din perimetrul meselor, bătu scurt pasul ei preferat cu dreptul - şi piruetă şi palme şi chiuit şi start la joc!

Ana-Maria

Fata ei se juca cu focul! Pe scaunul din stânga era ditamai pălălaia - iar ea ţopăia în jurul ei şi-o stropea cu benzină!

Smulse pachetul de ţigări şi-şi aprinse una. Şi-l azvârli destul de evident spre mijlocul mesei...

Prinţesa juca aşa cum ştia ea - aşa cum se antrenase în camera ei, la Cannes, şi în Aurari, la bunicul. Nu era singura care juca - dar era, de departe, cea mai înfocată dansatoare din sală! Şi juca din suflet - cu plăcere, cu bucurie, cu pasiune... În 30 de secunde, Florentina ei devenise sufletul petrecerii. Acordeonistul venise chiar lângă ea; prinţesa se tot învârtea în jurul lui, iar el se răsucea pe călcâie şi-i venea s-o pupe toată - că în curând or să curgă bancnotele pe el! Holteii se strânseseră în jurul lor - unii mai la distanţă, alţii mai în faţă. Cei experimentaţi încercau să ţină pasul cu ea - dar nu ştiau ce-i puteau ei picioarele şi mâinile şi sufletul ăla avid de petrecere şi tinereţe şi adolescenţă trăită la maximum...

Prinţesa ştia că, peste vreo trei-patru ore, o să se oprească din jucat - şi-o să revină în închisoarea de la Cannes...

Andrei se întorsese spre ring. Pusese cotul pe spătarul scaunului. Habar n-avea ce-i şuşotise drăcoaica mică la ureche - da'-l făcuse să se-nvineţească rău! Era foarte serios; o privea lung, atent, şi se vedea de la patru poşte că mintea îi cocea o chestie complicată, apropo de Florentina ei...

Gabriel se aplecă spre ea şi zâmbi:

- Nu ştiu de ce, da' am impresia că ăsta micu' caută cafteală...

Hm! Zâmbi şi ea:

- Nu ştiu ce caută - dar n-o să găsească. Nu la ea.

Ochii căprui încercau să-i amintească, cu gentileţe fireşte, că prinţesa avea 17 ani - şi nu juca aşa fiindcă mâncase prea mult şi trebuia să ardă caloriile în exces... Ridică o sprânceană:

- E domnişoară. Aşa că s-ar putea să ai dreptate - şi tot ceea ce-o să găsească o să fie cafteala!

Gabriel bufni în râs şi ridică paharul - şi-o pofti să ciocnească cu el! Prea bine! Şampania cursese-n valuri la petrecerea asta, aşa că... Bărbatul din dreapta ei oftă greu:

- Mi-e milă de el!

- Te antrenezi pentru momentul când o încasează?

Hait - că acum el nu mai glumise!

- ... E singuratic. Şi e prima oară când îl văd picat pe gânduri.

- Încearcă să-i scoţi gândurile din cap; că nu cred că or să se-mplinească.

- De ce?

De ce, ce?

- De ce crezi că va fi un eşec?

- Ai mai văzut tu adolescentă s-o nimerească "din prima"?

Nu, nu mai văzuse - dar era fratele lui, aşa că-i plăcea să creadă în excepţii de la regulă... Florentina juca de mama focului cu un tânăr din ansamblul de dansuri care prezentase programe artistice scurte de-a lungul pauzelor de masă... Andrei era tot mai serios, tot mai gânditor... Gabriel nu continua discuţia - că nici nu prea mai aveau ce vorbi pe tema aia... Verifică bateriile mobilelor. Erau OK. Se aplecă spre dreapta:

- Hai - dă-le start, că trebuie să-i dovedim pe toţi până se ivesc zorii.

Ei trebuiau să muncească. Din nefericire, nu fusese îndeajuns de perspicace ca să-i dea şi lui Andrei ceva de făcut. Aşa că ei munceau, Florentina dansa, el se holba la ea şi plănuia de zor să mănânce cafteala vieţii lui... sau să distrugă familia Ionescu...

Isamu

Urmărea live text din două surse - Piao şi Biyu. Amândoi transmiteau cam acelaşi lucru - dar cu personaje diferite. Îşi simţea ochii împăienjeniţi de somn, dar nu putea să lase capul pe birou când ştia că Ana şi Florentina nu ajunseseră încă la adăpost...

"Am pornit spre hotel. E foarte zorit să-i ofere braţul."

"Pornim spre hotel. Ana îl fulgeră pe Andrei iar Gabriel nu ştie cum să facă s-o domolească."

Mm - îşi închipuia scena şi-şi dădea seama cât de mult îşi dorea Ana să scoată pantoful şi să-l altoiască "cu tocul la intelect", cum zicea ea! Probabil că ei rămăseseră în urmă - aşa că ea vedea toată scena şi-i pregătea prinţesei şmechere o corecţie părintească de-aia ca la carte...

"Suntem în limuzină. S-a aşezat lângă Ana, a scos mobilul, e foarte ocupată."

Bufni în râs - şi se sprijini de spătarul scaunului. Aştepta feedback-ul de la Piao...

"Îi dă dispoziţii lui Gabriel, care aprobă şi tace. Andrei e mut, se uită pe geam."

Deci "fetele câştigaseră meciul". Interesant... Oare le lăsaseră ei să câştige? Sau pierduseră partida "pe mâna lor", cum se spune? Era prea obosit ca să calculeze chestia asta...

"Florentina postează filmările pe FB."

Da, îi apăreau şi lui pe ecran...

"În cinci minute, ajungem la hotel."

Încă cinci minute - şi-apoi încă zece, până se încuiau singure în

dormitorul mare iar Piao şi Biyu îşi ocupau posturile. Deci, încă un sfert de oră...

Florentina

O să-i ia vreo două ore să posteze toate filmările alea aşa, de pe telefon! Şi chiar nu era momentul să facă asta! În maşină domnea acum o tăcere de-aia stupidă...

Iar Andrei părea aşa de abătut, aşa de... tuflit... Nu! N-avea suflet să-l lase tuflit! După ce-o plimbase prin oraş şi-i ţinuse companie cât fusese ziulica de lungă, nu putea să-l lase "sedus şi abandonat", cum se zice! Aşa că începu un mesaj nou.

"La început, am fost reticentă apropo de ideea vizitei în Rusia. Ştiam prin ce-a trecut mama atunci, demult, şi parcă nici n-aş fi venit! Dar m-am simţit minunat. Iar petrecerea a fost incredibilă. Îţi mulţumesc că ai insistat să vin şi eu şi ai avut grijă de mine."

Şi-atât, fără floricele, fără smiley. Îi dădu telefonul:

- Andrei...

El citea, zâmbea... şi-i returnă telefonul, aprobând încet...

Bun! Acum putea continua să posteze pe FB. Adică, nu! Acum urmărea feedback-ul pe FB. Mai posta ea şi mâine! Şi-aşa, probabil că Aleodor n-o să aprecieze pozitiv "inundaţia" de imagini cu domnişoara Ionescu...

Ana-Maria

Trebuia să recunoască faptul că prinţesa "ştia strategie"...

După ce-i dăduse ăluia telefonul, Andrei se liniştise ca prin minune. Redevenise Andrei Donichioiu cel dintotdeauna - cumpătat, calculat, încorsetat în imaginea lui impenetrabilă. În alte circumstanţe, chestia asta i-ar fi displăcut; dar cum nu o adusese pe Florentina până aici ca să-l destabilizeze pe fratele cel mic, iar Gabriel putea reacţiona destul de dur văzând efectul pe care-l avea prinţesa asupra protejatului lui, putea spune că era mulţumită de "total". Abia aştepta să-şi termine şi prinţesa duşul - şi să afle ce dracu îi zisese la masă, înainte să se ducă să ţopăie ca apucata patru ore!

Aha! Gata - venea! Porni ambele dispozitive de bruiaj şi decise ca unul să stea pe noptieră şi celălalt la ea în mână - între ele două. Şi-acum aştepta. Stătea cocoţată în moţul patului "imperial" şi-şi privea fata - şi recunoştea, cinstit, că Andrei ăla nu era chiar nebun de legat şi dus la balamuc sau la facultatea de fraieri... Că era frumoasă şi-n rochie lycra, şi-n pijama de bumbac cu pisicuţe...

Prinţesa se strecură lângă ea, în pat - şi înflori toată, pentru că şopti în romanes:

- Mămico, da' ce bine te distrai tu când io rămâneam la Cannes!

- Lasă asta. Ce i-ai zis ăluia când ai plecat la dans?

- Păi el tocmai îmi zisese că-i pare rău că nu ştie să joace ca mine - că el dansează alte alea, iar io o să plec azi şi n-apucă să danseze şi el cu mine o melodie! Şi-atunci m-am ridicat şi m-am dus şi l-am întrebat de ce-a insistat atât să vin şi io? Şi nu mi-a răspuns, aşa că l-am întrebat dacă un bărbat aşa ca el nu poate să-şi organizeze drumurile în aşa fel încât să ajungă acolo unde vrea să ajungă!

- Şi-atunci s-a făcut lila! Fă, tu vrei să mi-l bagi pe-ăsta-n casă! În vila de la Cannes!

- Stai tu liniştită - că n-o să vină niciodată acolo după mine! După ce l-ai spânzurat cu ştreang dă mătasă, nici o şansă!

- Păi, da, fă - că io-i şochez şi tu-i fluieri să vină mai aproape!

- Da' mă mai certi mult, făi mămico?!

- Păi cum să nu te cert, fă - când văd şi-aud că-i dai ăstuia speranţe false?!

- Las' că ştie el că e vrăjeală dă adolescentă fără minte! Şi-aşa, azi i-am transmis o chestie; şi, dacă ţine, Diamant şi Rebeca or să se liniştească un pic.

Hait! Aia mică vorbise cu Andrei despre Trésor! Palma i se lipi involuntar de frunte - dăduseră cu oiştea-n gard *big time*...

- Am plecat de la "ce mai face Ştefan". I-am zis că se reface repede, că e mulţumit în afaceri da' e îngrijorat pentru aia mică. Şi i-am zis că aţi discutat trei ore, duminica trecută, tocmai pe tema asta. Şi cică te-am auzit io vorbind cu Isamu, în birou, că plănuieşti s-o recuperezi pe-aia mică şi să dai la spate baia dă sânge necesară la chestia asta. Şi-am adăugat că ar fi bine ca ăia, dacă ţin la vieţile lor, să producă când şi când o dovadă că aia mică-i bine - ca să nu te-apuci să pictezi cu roşu. El a întrebat dacă tu ştii unde-i Trésor; i-am zis că nu, da' chinejii sigur ştiu mai multe. Că cică să comunică mult în chineză în vila noastră, iar umbrelele te iubeşte rău de tot...

Îi venea s-o pocnească pentru dezacord - că una era dialectul, alta era gramatica! -, dar tăcea şi-o asculta...

- Şi pe urmă i-am zis că abia aştept să să-ntoarcă picea; ca să scap dă chinezoaică şi să mă bucur şi io dă tinereţe, cu fetele prin cluburi şi baruri şi shopping...

- Tu uiţi o chestie. Acu', până-n cinşpe iunie, pot să-i zic că ai foarte multă treabă la şcoală; da după cinşpe iunie, ce-i mai zic?

- Absolut nimic. Dau eu *checkin* în Aurari şi anunţ pe toată lumea că vacanţa de vară mi-o petrec cu bunicul şi verişorii. Şi ştii bine că ăla n-a călcat niciodată acolo! Şi io de-acolo nu ies decât organizat: cu chinezoaica şi bodyguarzii, cu ţintă fixă, cu program fix, cu oră fixă de-ntoarcere acasă...

Ptiu, drace! Uitase complet de înţelegerea lor - aia cu vacanţa în Aurari! Se răsuci şi-o pupă apăsat pe frunte - şi începu să râdă:

- Fă, mie începe să mi se facă frică de tine! Că prea eşti diabolică şi te duce capu' la toate alea!

Florentina roşi violent:

- Hai, mămică...

Oftă greu... şi lăsă capul pe pernă:

- Hai să dormim. Că la unşpe fix ne trezim, ne ambalăm şi plecăm la shopping.

- Aşa e regula? Sau aşa au aranjat fraţii?

- Aşa se face.

- Aa, OK!

Lăsă dispozitivul de bruiaj pe noptieră şi stinse veioza. Şi se aşeză comod...

Privea tavanul...

- ... Auzi, mămico? Io acu' îmi dau seama...

Asculta cu atenţie...

- Ăla care-a ordonat atacu' la conac a vrut de fapt s-o omoare pe Rebeca. N-a putut, aşa că i-a luat copilu'. Acu' ăla e-n şah. Chestia e că, dacă io las impresia că vreau să-mi schimb numele de familie... într-un anume fel... ăla nu mai poa' să-i facă rău Rebecăi. Că-i rudă directă cu mine. Adică cu "cuscră-su *to be*". Nu?

Făcuse ochii mari - ea nu socotise chestia asta...

- Şi nici lu' aia mică nu poa' să-i facă nimic. Nu?

Păi... da!

- Hai, că-i bine! Hai, că o descurcăm noi cât ai zice "familia regală"! Noapte bună, mami!

- Noapte bună...

Nu se gândise niciodată la chestia asta... Prinţesa avea dreptate - dacă ea se-nrudea cu unul dintre fraţi, Rebeca era salvată. Şi Rebeca, şi Trésor, şi...

Avea o fată isteaţă foc. Şi descurcăreaţă. Şi tupeistă şi curajoasă. Andrei Donichioiu n-avea nici o şansă! Din punctul ăsta de vedere, dacă ea nu-l voia, ăla putea să facă pe dracu-n paişpe - şi tot degeaba! Florentina era în stare să se omoare - aşa cum făcuse ea atunci, demult, când Ştefan o furase şi-o dusese la Cernica şi-i vorbise despre goloneală la Miami...

Dar dacă-l voia... Dacă ea decidea să se sacrifice ca să le salveze pe Rebeca şi pe Trésor... şi pe Diamant... Şi pe bunicul Dumitru, care-ar fi fost distrus dacă micuţa păţea ceva... şi pe tuşica Perla... şi pe Azur şi Agata... La naiba!

- ... Ai adormit?

- Nu. Că ştiam că mai e ceva.

Poftim? O privi lung, mirată... Florentina zâmbea, amuzată de "grijile materne" de care dădea brusc dovadă mama ei:

- N-am ochit nici unu' azi. Ştiam că sunt periculoşi - şi nici nu m-am obosit prea tare să reţin care-i care! Aici a fost pur distracţie şi dans - atâta tot! Rusnacii ăştia nu-mi plac neam!

- Dar Andrei îţi place?

- N-auzi că rusnacii nu-mi plac?

- Andrei e român. Şi e altfel decât majoritatea indivizilor pe care i-ai văzut azi. Are avantajul că e în permanenţă în preajma ta, că vă cunoaşteţi de ceva vreme, că îl cunoaştem bine şi noi... Are multe avantaje.

- Şi dezavantaje. E prea bătrân pentru mine. Şi mi se pare prea şters. N-are sare şi piper. Io sunt naturală şi vorbesc şi dau din mâini şi zic poante iar el e ca un peşte - tace şi ascultă şi pocneşte din deş'te şi obţine un meteorit cu fundă, ca să mi-l facă mie cadou. Nu-i genu' meu. E prea... E prea "domnitor-boier", aşa. Şi-mi lasă impresia că mă lasă să toc poante şi să vorbesc şi să fiu naturală, iar el în timpul ăsta calculează planuri pe la spatele meu. Nu-mi place. Îmi dă nervozitate şi teamă.

- ... Te întreb pentru că Gabriel mi-a zis azi, la masă, că "ăla micu' caută cafteală". Semn că îi ştie planul.

- Şi io îi ştiu planul. Şi nu marşez la el. Da' ştii care-i chestia? Io îi ştiu pe amândoi - şi te ştiu şi pe tine. Oricât de atentă eşti tu, nu poţi să te baţi cu amândoi. Că fac cum au făcut acu', la întoarcere - Gabriel urcă cu noi iar Andrei pleacă singur cu limuzina! Na! Tu pe care să-l supraveghezi? Ăştia doi poa' să te facă, dacă eşti una singură. Da' dacă io fac abur şi ceaţă în juru' lu' Andrei, ţi-e ţie mai uşor să-l calci pe-ălălaltu' pă gât!

- Uiţi că Andrei e versat în materie de abur şi ceaţă.

- O fi! Da' cu mine nu-şi permite să facă rahaturi. Cu mine o să fie mai fair-play decât cu tot neamu' lui! El joacă acu' cartea vieţii lui - ţese pânza în care vrea să prindă prinţesa, regele şi o treime din împărăţie.

Bufni în râs - că era teribilă...

- Mami, io m-am prins de planu' ăstora! Gabriel te ţine pe tine ocupată cu afacerile - şi se poartă cu tine ca cu nestemata nestematelor, ca să te-mbârlige să-ţi placă Rusia! Şi, în timpu' ăsta, Andrei îmi arată frumuseţile patriei lui şi grosimea conturilor personale. Stai să vezi ce-o să se-ntâmple mâine, la shopping! Să vezi cum crapă cornu' abundenţei şi tre' să plec cu tirurile, sau cu avionu' dă marfă...

Hm...

- Io n-am probleme cu Andrei. Dacă mă văd cu el o dată pă lună, e mult! În rest, probabil că o să ne scriem pe FB. Şi ştii câte cuvinte ştiu io? Câte triliarde de cuvinte, în multe limbi de circulaţie internaţională? Din vorbe-l fac! Da' tu să stai foarte liniştită - că nu-l aduc în familia noastră. Nu e el, mămico. Adică, vorba aia - Doamne fereşte!

Şi ciocănea în tăblia patului...

- Stai liniştită. I-am zis şi lu' tati, sâmbătă când am fost la el: io nu mă mărit înainte să-mi dau doctoratu'. Şi nici liceu' nu l-am terminat! Aşa că mai sunt vreo patru ani până să-ncep să caut cu grijă, aşa, ca pentru toată viaţa...

"Da, prinţeso; da' tu vrei să începi să trăieşti acum!" Dacă redeschidea discuţia pe tema aia, cu virgina şi toate celelalte, le prindea prânzul nedormite. Aşa că aprobă cu capul şi se înveli bine, ca să-i arate că acum dormeau...

Prinţesa nu-l voia pe Andrei. Asta era bine. Foarte bine. Ăla nu era bun de soţ pentru Florentina! Ăla era ca mutu' - tăcea şi făcea. Şi, la nivelul la care era el şi la inteligenţa pe care-o avea în cutia craniană, cu siguranţă făcea numai ce voia el! Iar în condiţiile astea...

Într-adevăr, Andrei Donichioiu juca partida vieţii lui. O juca cu grijă, calcula fiecare carte, fiecare atu, fiecare mişcare... Iar ea, mama Florentinei, nu-şi va putea ajuta fata. Ca să nu-l audă vreodată spunând că fata îl vrea, dar mama fetei se opune mariajului. La un moment dat, ea o să trebuiască să-i arate că n-avea nimic împotrivă... iar decizia era a Florentinei...

Ce dracu fusese-n mintea ei, atunci când îşi băgase fetiţa în nebunia asta?

Rebeca

Stătea în braţele soţului ei. Se făcuse mititică - iar el o ţinea aproape şi-i sprijinea capul pe umărul lui. Se simţea atât de bine... Atât de sigură, atât de iubită... Se simţea atât de tristă, ştiind că îl avea pe el - şi numai pe el...

- Uite!

Soţul ei pusese pauză. Ia - ce voia să-i arate? Diamant "meşterea" la imaginea aia... Făcea zoom pe masa Anei...

- Uită-te la moaca ăstuia!

Se uita. Andrei Donichioiu era serios. O privea pe Florentina. Nu-i privea chipul - părea foarte concentrat ceva mai jos...

- ... Dacă ăsta se dă la aia mică, îi iau gâtu'!

- Dă-i drumu' să meargă.

Nu, nu-i dădea drumul. Downloada clipul. Voia să-l vadă frame cu frame. Diamantu' ei ţinea musai să se-nfurie rău azi... N-avea cum să-l oprească, aşa că îşi aprinse o ţigară. Şi întinse mâna şi decise să-şi verifice şi ea mail-ul...

- ... Ia! Fii atentă! Uite-aici!

Da, se uita. Degetul soţului ei apăsa des, ritmic, săgeata. Ei vedeau scena frame cu frame. Ochii ăluia "călătoriseră" azi-noapte pe toată suprafaţa corporală a prinţesei... Cu atenţie, cu seriozitate, cu mimica bărbatului care-şi studiază prada şi-şi face planul victoriei...

Aoleu! Nebunu' o suna pe Ana! Se repezi şi-i smulse mobilul:

- Stai, diliule! Stai! N-o suna! Nu vorbi de-astea la telefon!

- Fă, tu nu vezi că-i specialu'?

- Nici chiar pe special să nu vorbeşti de-astea cu ea! Că ăia au şi bani, şi relaţii, şi tehnologie acolo la Volgograd! Şi cred că nici telefonu' chinezului nu mai e aşa de sigur cum crede el!

- Tre' să-i spun! Tre' s-o avertizez!

Se repezi şi "derulă" în urmă - şi mută dreptunghiul mai spre stânga. Săgeată... Săgeată...

- Opreşte-te. E deja cu ochii pe el. Ştie.

Mută iar dreptunghiul:

- Gabriel e cu ochii la ea - şi vorbeşte cu ea. Iar ea nu-l bagă-n seamă - e cu ochii pe Andrei, care e cu ochii pe Florentina...

Muta dreptunghiul...

- Care îi arată fundu' şi se distrează cu alţii. Şi-apoi o ia pe mă-sa de braţ şi n-o mai scapă. Stai tu calm, Diamante - că dacă Florentina nu vrea să-l lase să se apropie, Andrei n-o să se apropie.

Fu prinsă şi scuturată bine:

- Fă! Tu-ţi dai seama că, dacă ăla o convinge cumva, dracu ne-a luat pă toţi?

- Tu-ţi dai seama că Florentina n-ascultă decât de ta-su?

- Tu ştii câte ore poţi să cotcodăceşti într-un picior după ce-ţi pun eu picături în ciorbă?

- Tu ştii ce păţeşte ăla, dacă o picură pe Florentina?

- Tu ştii cât de detectabile sunt picăturile alea, ca să acuzi pe cineva cu ele?

- Tu ştii cât de afurisite sunt bodyguardele chineze? Şi softurile alea chinezeşti care piuie dacă emiţătoarele din telefoane fac anumite mişcări unu' faţă dă ălălalt?

Diamant nu mai spuse nimic - trânti ecranul laptopului şi năvăli în bucătărie. Şi trânti şi uşa. Ea decise să nu mai spună nimic...

Ea una îl înţelegea! Exact la chestia aia se gândea şi ea! Ana luase decizia de-a o duce pe Florentina la juma' de metru de Andrei pentru că avusese un plan complex. Iar printre bumbii care motivaseră planul ei era şi Trésor a lor...

Uşa se dădu de perete:

- Tu-ţi dai seama ce-o să se-ntâmple cu mine dacă fata lu' vărmiu păţeşte ceva pe-acolo? Tu îţi dai seama că ea s-a dus acolo ca s-o ajute pe maică-sa s-o elibereze pe Trésor? Şi-ţi dai seama ce-o să fac

eu, dacă ea păţeşte ceva acolo? Îţi dai seama că mă duc şi-i zbor ăluia creierii? Şi pornesc un război interminabil cu juma' de Europă?

- Da' tu îţi dai seama că ţipi şi trânteşti şi-ţi smulgi păru' din cap fiindcă s-ar putea să cadă drobu' de sare, într-o zi?

Bărbatul ei o bătea din priviri... Oftă greu:

- Tu crezi că mie mi-e uşor să ştiu că s-au dus acolo ca să descurce ce-am încurcat eu? Că eu am făcut greşeala cea mai mare! Trebuia s-o trimit la grădiniţă! Înţelegi? Trebuia s-o trimit la grădiniţă, şi-atunci nu se-ntâmpla nimic!

Din doi paşi, Diamant ajunse lângă ea - şi-o trase în braţele lui şi oftă şi el:

- Te rog, nu mai plânge! Nu a fost vina ta! Dacă n-o găseau acasă, poate că o furau de la grădiniţă! Sau te urmăreau pe tine - şi te prindeau la aerodrom, departe de blindată, în îngrămădeală... Şi...

Aproba cu capul şi încerca să nu plângă - dar tare se temea ea că iar vor sfârşi bocindu-şi sufletele în cur pe covor...

Florentina

Arăta bine. Arăta foarte-foarte bine! Purta un costum crem. Era foarte cochetă, foarte... executive, aşa! Avea un aer de "pui de contesă". Se potrivea de minune cu el - care avea un aer de moştenitor al tronului Rusiei, aşa...

Hai, că se tâmpise!

Picta cu grijă genele ochiului drept şi aştepta instrucţiunile. Mămica ei se fardase prima; acum se îmbrăca. Prin uşa dublă a dormitorului auzea vocile de dincolo - şi ştia că venise şi el, acu' vreo cinci minute...

Oare ce-o să se-ntâmple azi?

... Păi, n-o să se-ntâmple nimic. Pentru că ea va păşi alături de mama ei. O s-o roage să nu se lase convinsă să-l ţină pe Gabriel de braţ. Să nu vadă tati al ei fotografii cu perechi. O s-o roage să meargă cu ea de braţ. Fraţii n-aveau decât să păşească pe lângă ele! La urma urmei, de ce-ar fi intrat şi ei cu ele în magazinele de damă? Să le-aştepte afară! Ia uite...

- Prinţeso...

Era gata. Se răsuci şi-o privi cu maximă atenţie. Mămica ei era foarte serioasă:

- Azi nu ne mai jucăm. Azi, mergi cu mine.

- Exact asta voiam să zic şi eu!

- Ştii programul: shopping, masa de prânz, shopping, împachetarea hainelor şi decolarea. Să nu te-ndepărtezi de mine!

- Nici nu vreau să mă îndepărtez de tine!

- Bun! Încearcă să te comporţi normal. Încearcă să nu pari nici uimită de minunăţiile din vitrine, nici ultra-bucuroasă de prezenţa lui... La vârsta lui, nu-i place să tragă de timp. E învăţat să ia ceea ce vrea - şi să n-aştepte prea mult între dorinţă şi obţinere. Mai ales că aseară a văzut cum roieşte "concurenţa" prin jurul tău. Raportul lui Aleodor arată că ai făcut ravagii...

Serios? Pe bune? Rupsese inimile holteilor? Interesant...

- Eu trebuie să par că nu mă amestec în socotelile tale sentimentale. Aşa că n-am să mă amestec. Şi-am să te rog să te comporţi normal în prezenţa lui. Adică să-i laşi impresia că, dacă vei zice "Nu", e decizia ta - nu sfatul meu.

- Stai liniştită, că

- Dacă vrei să-l pupi pe obraz după ce te cadoriseşte, pupă-l. Fără să te sinchiseşti că te văd eu.

Ia - că "primise undă verde" la pupat duşmanu'!

- Trebuie să reuşim să aterizăm cu bine la Cannes. Şi să păstrezi legătura cu el, informatic vorbind. Nu ştiu dacă sunt destul de limpede...

- Am înţeles. Trebuie să-i las impresia că o să accept şi următoarea invitaţie la Volgograd.

Mămica ei aproba - şi-o privea ciudat, fiindcă era totuşi ciudat... Scutură scurt creţurile rebele şi decise să-şi facă apariţia în living:

- Bunăă!

- Bună.

Andrei zâmbea. Adică îi zâmbea. O privea lung şi zâmbea, mut ca un peşte...

Se aşeză la masă şi scoase telefonul - ia să-şi verifice ea FB-ul! Că nu se simţea tocmai în largul ei aşa, măsurată lung de individul cu aer de boier înconjurat de sluguliţe, care se iubea doar pe el însuşi şi considera femeia ca fiind doar un accesoriu frumos.

Ana-Maria

Ăştia erau nebuni. Vindeau haine de blană la începutul lui iunie. Dar, sigur - erau în Rusia, ţară friguroasă prin definiţie, cu o vastă tradiţie în manufactura de blănuri...

De vreo cinci minute surfau prin magazinul ăsta. Două vânzătoare se ocupau de dorinţele ei; alte două vânzătoare se ocupau de dorinţele prinţesei. Gabriel căra două haine de blană - ale ei. Pe deasupra standerelor vedea clar capul lui Andrei, creştetul prinţesei, părul negru al chinezoaicei...

Făcuseră ei ce făcuseră şi le despărţiseră. Iar. Era al treilea magazin prin care prinţesa "surfa" cu fratele cel mic, pe sub ochii vigilenţi ai lui Biyu. Ori de câte ori o vedea pe fata aia, simţea că se linişteşte un pic...

Cât mai era până la revenirea la hotel? Că abia aştepta să se ducă acasă! Adică să plece de aici! Avea un sentiment de acreală accentuată...

- ... Ştii că n-a recunoscut?

Poftim? Se răsuci şi-l privi lung... Gabriel privea în direcţia celuilalt grup:

- Deşi, vorba aia - e evident...

Reveni spre hainele de blană. Voia şi una albă - ca neaua. La Cannes n-ajungeau prea multe blănuri albe...

- ... Tare mi-e mie că o să găsească ceea ce caută - şi-o să-l bagi în spital, cu fracturi multiple!

- Ce te face să crezi asta?

Bărbatul arătă spre colţul celălalt... Simţi că i se taie picioarele - Andrei tocmai o îmbrăca pe Florentina într-o haină de samur rusesc lungă până-n pământ şi largă cât să aibă pe etichetă un preţ cu şase cifre... Adolescenta prostuţă habar n-avea ce era chestia aia de pe ea - se răsucea şi se-nvârtea şi se admira în oglindă de parcă proba cel mult un halat de baie... Şi nu observa privirea lui... El întrebă ceva. Ea răspunse afirmativ. El îi ură s-o poarte sănătoasă. Ea se repezi şi-l pupă apăsat pe obraz - şi reveni la piruete şi poze şi prosteală copilăroasă în oglindă...

- ... Mă găsesc într-o poziţie ingrată. Care-mi displace mult. Dar i-am promis tatei că o să am grijă de el, aşa că trebuie să te întreb...

"Lasă, nu mă mai întreba!" Se grăbi să-i ofere răspunsul ideal:

- E decizia ei. Atunci când ea se hotărăşte, eu o să-i respect hotărârea. Iar el să facă bine să o respecte şi el. Că, atunci când vine vorba de copiii mei, nu mă joc deloc!

- Vrei să spui că ai putea să fii de acord cu...

- Vreau să spun că n-aş putea s-o mărit aşa cum vreau eu şi-apoi să-i privesc tristeţea pentru tot restul vieţii. Ea face alegerile - că e viaţa ei.

- Ştefan ştie?

- Ştefan ar fi putut s-o promită din secunda în care a avut-o la Cannes. Dar n-a făcut-o. Poate o să fie tentat, la un moment dat, s-o îndrume către o direcţie sau alta; dar mă îndoiesc că tocmai el o să accepte să-i vadă tristeţea ani în şir. Mă mai descoşi mult?

Gabriel înlemni, păli şi-apoi se înroşi tot...

Redeveni atentă la hainele de blană - deci, una exagerat de albă...

Florentina

Tot mall-ul ăla se uita lung după ea - adică după haina ei de blană. Insistase s-o poarte până la maşină. Andrei renunţase la rolul de troller

pentru haina ei şi i-o dăduse, aşa că ea păşea ţanţoşă iar oamenii se uitau lung la ea...

Piruetă pe-un călcâi - şi-şi privi mama cu ochi fericiţi:

- Ce zici - îţi place?

- E foarte frumoasă.

... Şi mai era ceva - după ton şi uitătură, era evident că o păştea o discuţie în contradictoriu, "cu strigături"... Poate că era supărată pentru că se despărţiseră în magazin! Adică le despărţiseră în magazin! Alergă şi-o luă de braţ:

- Mami, hai să-ţi zic ceva!

Se agăţă bine de braţul ei şi începu să peroreze:

- Mami, să ştii că eu sunt un copil foarte cuminte!

- Ştiu.

- Am numai note maxime şi sunt tobă de carte!

- Felicitări.

- Uite, dacă nu mă crezi, ascultă-mă la lecţii! Ia! Despre ce vrei să-ţi zic?

- Despre viaţa pe Jupiter.

- Aa, asta e o temă simplă! Dă-mi ceva mai greu!

Mămica ei râdea şi clătina capul - că se juca rău cu bărbatul ăla! Întoarse capul şi-i aruncă lui Andrei o uitătură veselă. Ochii căprui, veseli, încercau s-o imortalizeze... Păi, hai să-i facă şi lui plăcerea!

- Auzi, mami?

- Chiar foarte bine!

- Haai, maamii...

Ea râdea şi-i auzea şi pe ei râzând în spate...

- Mami, ştii, eu mă gândeam că, dacă sunt aşa cuminte, merit din când în când câte-o formă de premiere - nu?

- Bineînţeles că meriţi! Una pe zi!

- Nuu, că nu vreau una pe zi! Uite, vreau una pe lună.

- ... Nu vrei tu câte-un premiu în fiecare zi?

- Nu. Vreau unul pe lună. Da' unu' mare! OK?

- OK!

- Maamii...

- Daa...

Mai întoarse o dată capul - şi fu învăluită într-o privire plină de dragoste...

- Mami, nu-i aşa că mai venim aici, la Volgograd?

- Aşa e.

Făcu un semn de victorie - redusese vizita perpetuă la doar două zile pe lună! Ce bine! Mămica ei continuă:

- Eu, cel puţin, sigur o să mai vin pe-aici!

- Şi nu mă iei şi pe mine?

- Data viitoare, nu.

- Da' de ce?!

- Fiindcă Andrei mai are şi alte treburi - nu poate să stea să te plimbe pe tine prin oraş zi-lumină.

- Mami, da' nici nu vreau să mă plimb prin oraş! Uite, promit solemn că stau cuminte în hotel şi nici miau nu zic!

- Şi-atunci ce rost mai are să vii până aici?!

- ... Păi şi petrecerea?

Mămica ei o admonestă scurt cu degetul - aşa că se grăbi să cedeze ea:

- Atunci din două-n două petreceri! Ce zici - aşa e bine?

- Mult mai bine!

Se-ntoarse spre el şi-l întrebă din priviri - era bine aşa, o dată la două petreceri? Andrei nega, tuflit...

- Auzi, mami? Da' dacă sunt de două ori mai cuminte, crezi că

- Nu.

Răspunsese tăios - aşa că opri imediat joaca şi tăcu mâlc. Avea senzaţia că exagerase - şi greşise. Mămica ei o rugase s-o lase să pară echidistantă. Ea făcuse exact contrariul...

Hait! Că venea! Andrei venea la ea! Îl auzea cum grăbeşte pasul - şi călca mai apăsat, aşa că îl auzea foarte bine! Fu prinsă pe după umeri; iar el se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Stai liniştită, că mă ocup eu de convingerea ei.

Aprobă, cu privirea-n pământ... Nu putea să-ntoarcă capul...

După vreo trei secunde, interminabile în opinia ei, mâna se ridică de pe umărul ei. Iar paşii lui încetiniră - ca să-l readucă în spatele lor, lângă frati-su... Ridică şi ea privirea şi decise să admire vitrinele. Şi să se gândească bine la toată nebunia aia!

Individul ăsta, Andrei, ştia foarte bine unde voia să ajungă şi ce voia să obţină. Şi nu era genul răbdător - lucrurile se-ntâmplau atunci când voia el. Ca acum, de exemplu! Voise să-i transmită o "mostră" din următoarea ei vizită la el - şi-o apucase de umăr şi-o trăsese spre el şi-şi lipise buzele de urechea ei! Îi simţise respiraţia pe obraz! Şi pe gât! Şi se simţea roşie toată şi transpirată toată şi speriată rău... Că Vincent era un biet greieraş, pe lângă bărbatul de 34 de ani care nu cunoştea noţiunea de "refuz"...

Da' nu mai ajungeau odată la maşina aia? Hai - se grăbeau un pic?

Păţise adineauri exact ca atunci când avusese primul contact cu Vincent: se blocase şi se cam speriase. Acum era vorba despre un om periculos - şi la propriu, şi la figurat. Era de două ori mai speriată. Nu mai avea nici suflu! Şi nici minte, să se-ntrebe dacă o făcuse intenţionat, sau pur şi simplu aşa vorbea el extrem de încet! În orice caz, era evident că ea trebuia să se-aşeze pe-un scaun, cu picioarele într-un lighean cu apă rece, şi să facă ordine-n toate astea! Că era foarte, foarte periculos!

Deci se ducea, împacheta, pleca...

Trebuia să facă ceva. Trebuia să scape de fricile şi complexele şi blocajele alea. Andrei le va observa pe toate - şi va profita de ele. Şi nu trebuia să-l lase să profite de slăbiciunile ei! Trebuia să fie puternică - să nu-l lase pe ăla să o folosească pe post de pârghie împotriva propriilor ei părinţi! Trebuia să facă, totuşi, ceva!

Se aşeză pe bancheta limuzinei. Din fericire, mămica ei se aşeză lângă ea. Din nefericire, unicele locuri rămase libere erau în faţa ei - faţă-n faţă. Evident, Andrei urca primul - ca să stea chiar vizavi de ea! Îi venea să-i zică vreo două... Să-i urle vreo două...

Ana-Maria

Gabriel făcu un pas spre ea:

- Păi, ce să mai zic - drum bun, nu?

- Spor la treabă! Să fiţi cuminţi!

Ţoc-ţoc pe obraji. Bun! Andrei acum - ţoc-ţoc şi el! Gabriel o pupa pe Florentina; ea devenea foarte atentă, fiindcă Andrei va face pirueta...

- Pa! Să mai vii pe la noi!

- Mai vin, dacă mă invitaţi!

Mm, ce vampiriţă mică! Şmecheră pân' la Dumnezeu! Ţoc-ţoc - regulamentar, pe obraji. Fiu! Avusese emoţii pentru momentul ăsta! Le făcu cu mâna... Se aplecă spre stânga, să se asigure că coborau amândoi...

Gata, erau "încuiate" în avion. Mai aveau un hop - decolarea. Şi apoi hopul survolului până-n România. Se aşeză pe scaunul ei; Piao se aşeză în faţa ei:

- Totul e OK. În maximum cinci minute, părăsim Rusia.

Aprobă... şi-l întrebă, din privire, dacă chiar era OK să se ridice cu "jucăria" aia în aer! El aproba, serios...

Întoarse capul spre hublou. Bineînţeles că Andrei era lângă limuzină, cu ochii "spânzuraţi" spre locul de unde ştia el că e privit acum...

Bărbatul ăla juca rolul îndrăgostitului "din filme". Un rol evident, vizibil şi din alte galaxii. Îl juca destul de bine; şi totuşi, era extrem de fals în rolul ăla. Nu i se potrivea. Andrei, atunci când iubea, se comporta altfel. Nu-şi arăta sentimentele în public. Ceea ce vedea ea acum pe pistă era actorie ieftină. Mai lipsea să-nceapă să cânte - ca-n muzicaluri! Devenise chiar obositor...

Haina de blană sfârşi pe scaunul de lângă Piao - iar prinţesa se trânti lângă ea şi oftă scurt:

- Gata! Mergem?

Aprobă cu capul... Florentina se aplecă la urechea ei:

- Ce-i? Nu trebuia s-o accept, nu-i aşa?
- Nu era normal să o refuzi. El nu trebuia să-ţi ofere aşa ceva.
- ... Cum adică?
- Chestia aia e blană de samur rusesc - cea mai scumpă. Haina, la dimensiunile ei, are un preţ format din şase cifre. Şi a plătit-o din contul personal.

Prinţesa scrâşni o înjurătură de-aia elaborată, dezvoltată în timp... şi oftă din nou:

- O să i-o trimit înapoi...
- N-ai de ce s-o trimiţi înapoi. N-ai motiv. Păstreaz-o. Şi-aşa, nu prea văd unde-o s-o porţi, anul ăsta!
- Corect! Şi i-o trimit înapoi după ce mă cert cu el!
- Crezi tu că o să te certi cu el?
- Mai devreme sau mai târziu...

Într-adevăr - mai devreme sau mai târziu, or să se certe! Nu erau împreună, dar prinţesa căuta deja motive ca să se despartă de el...

- ... Am fost gâscă...
- De ce spui asta?
- Păi, de-asta! Că habar n-am de nici unele! Şi uite cu ce belea m-am ales!
- Arată a haină de blană, nu a belea.
- Mămico, nu te mai face că nu pricepi! Că ştiu că pricepi! Sunt încuiată rău, făi mămico! Şi-asta se observă!
- Nu eşti încuiată; eşti neştiutoare. Oricare dintre fetele alea tinere care încearcă să intre în graţiile lui ar fi ştiut suma exactă de pe etichetă. De-asta exista azi blana aia în magazin. Te-a testat, să vadă din ce aluat eşti făcută. Şi eşti aşa cum trebuie. Nu te-ai concentrat asupra luxului. Şi nu eşti profitoare.

Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Eşti un înger neprihănit. Un "Da" de la tine e sincer; şi la fel de sincer e şi "Nu"-ul. De-asta încearcă să te convingă să spui "Da". Cuvântul tău cântăreşte foarte mult...

Florentina ei era îmbufnată rău...

Tii, ia uite că decolaseră deja! Ce bine! Ia să se uite ea un pic pe cifre! Că se-ntorcea la Cannes - şi-o s-o ia de la început cu Isamu şi consilierii şi contractele...

Ştefan

Deschise încet un ochi...

După cum percepea el lumina din rezervă, se lăsase seara. Era în jur de şapte... Aoleu! Era şapte deja? Repede - unde era Ana lui?

- ... Psst!
- Bine te-ai trezit! Ia să te văd - te-ai şi odihnit?

Seniorul se uita atent la el - la toată faţa lui, semn că în realitate căuta alte indicii...

- Da, m-am odihnit.
- Ia ridică mâna stângă! Hai - cât poţi tu de mult!

OK! Încordă bine maxilarul - şi sus cu mâna stângă...

- Gata! Ajunge! Perfect! Ţi-am adus ceva!

Ce-i adusese? Întoarse încet capul... Cee?

- Sunt sigur c-o să-ţi placă! E făcut manual, nu cumpărat de la automat, să ştii!

Era sigur că nu-i aducea o casoletă de la tonomat! Şi totuşi, înainte de orice, el voia să primească altceva:

- Unde sunt fetele mele?
- Au decolat din Volgograd la ora locală 16. Vor ateriza pe Mandelieu la 19:30, ora noastră.
- Sunt bine?
- Foarte bine. Florentina poartă o haină de blană de-un sfert de milion de euro...

Făcu ochii... foarte mari...

- El. Încearcă. Evident, nu-i reuşeşte - dar trebuie să ştii că s-a apucat să încerce. Serios. Iar ea, atunci când nu o sperie insistenţa lui, îi dă ghes şi-apoi se-ascunde după bodyguardă. Iar el, imediat cum o prinde, atacă iar... Şi tot aşa!
- Trebuie s-o opresc...
- Trebuie să stai cuminte. Lucrurile se mişcă în direcţia cea bună. Lasă-le o săptămână, să vedem ce se întâmplă. Dacă nu se-ntâmplă nimic, o să intervină şefu'.

Nu-şi prea punea el baza în intervenţia lui Nicu Cărare...

- Hai - hai să guşti. Am anticipat bine ora de trezire, aşa că e cald.

Serios? Ia să deguste el...

Orezul cu lapte era bun. Foarte bun. Era, într-adevăr, fiert pe aragaz, din lapte adevărat. Şi mierea se simţea că e "de la producător"...

Era amar. Totul era amar - iar aerul din rezerva lui mirosea a spital. Zăcea în pat, incapabil de a ridica mâna stângă mai mult de zece centimetri, iar colonelul Ceauşescu îi dădea să mănânce orez cu lapte. I-l băga el în gură. Partea a doua a "experimentului" se va petrece cândva în toiul nopţii - şi va implica plosca...

Nu mai deschise gura. Nu mai voia să mănânce. Înghiţise cinci linguri până acum. Dacă avea noroc, or să se absoarbă prin intestin şi...

- Hai - că mierea îţi face bine.
- ... Mai bine nu.
- Ştefane, ia şi mănâncă!
- Prefer perfuzia.
- Bă, nu fii căpos! Că n-o să poţi să trăieşti cu perfuzia juma' de an!

"Ba o să trăiesc cu ea şi-un an, dacă trebuie!"

- Ai deja două asistente medicale, pentru partea asta. Şi-aşa, nu te duşează ele zilnic? Care-i problema?

"Ştersu' la cur! Asta-i problema! Am ajuns de nici să mă şterg singur la cur nu mai sunt în stare!" Lingura se ridică din nou:

- E un pas spre normalitate. Vrei să ajungi normal din nou? Sau vrei să boleşti aşa cu anii?

Mm...

- ... E dispoziţia medicului. Adică a medicilor. La 1 iulie, vor să te scoată definitiv de pe pungă. Iar mâncarea solidă te-ajută să prinzi puteri mai repede. E foarte posibil ca, în iulie, să mergi singur din nou!

Daa, negreşit! Într-o lună, gata, se apuca de atletism! Strângea bine maxilarul, că nici nu se gândea s-ajungă la ploscă... Seniorul scoase mobilul - dar nu, era hotărât să nu-l lase să câştige aşa...

- Să trăiască nea Dumitru!

Hait! Diliul îl sunase pe tatăl lui! Doamne, ce om!

- Ce mai faci dumneata, nea Dumitre? Sănătos, voios, voinic? Aud că te pregăteşti să ne faci o vizită!

Da, dar parcă "negociaseră"... Nu. Când venea vorba despre ei doi, negocierile cu nea Dumitru erau nule.

- Aha! Păi bine, nea Dumitre! Te aşteptăm săptămâna viitoare atunci! Auzi, bre? Ştii ce te rog eu să aduci? Nişte chiftele, de la tanti Perla.

Ha? Îi venise poftă de chiftele?

- Da, chiftele. Două kile. Că, uite ce face Ştefan - io vreau să-i dau orez cu lapte fiert de mine personal şi cu miere de-aia bună pe deasupra şi el nu vrea! Şi poate-o să vrea chiftele de la tanti Perla! Că, na - s-o gândi că-l otrăvesc!

Hm! Scoase limba la el, Seniorul scoase şi el limba şi continuă:

- Şi uite că stau cu lingura lângă el şi diliu' strânge din dinţi şi nu vrea să mănânce!

Oof, Doamne! Afurisit soi de om! Ochii albaştri îl fulgerară scurt:

- Zice că să mănânci.

Deschise larg gura - iar telefonul sfârşi pe pat, lingura plină-ochi sfârşi în gura lui... Şi încă o lingură plină-ochi... Privea lung telefonul - pe care Seniorul nu îl recuperase, din care nu se auzea vocea tatălui lui...

Îl dusese de nas... ca pe-un ţânc... Se prefăcuse că sună-n Aurari... Inventase toată discuţia aia cu chiftelele... Încă o lingură plină-ochi...

Râdeau amândoi pe tăcute, aşa, că cică era treabă serioasă şi-i auzea nea Dumitru hlizindu-se...

Păi, ce să mai spună?! Mai era ceva de spus? Altceva decât faptul că mâncarea solidă o să-l pună pe picioare? Şi că i se făcuse poftă de

chiftele? Seniorul aprobă:

- Da, aşa e. Sunt un norocos, că ai aşa mare respect pentru tatăl tău.

- Asta o să te coste... Îl suni pe bune şi-i zici... să-mi aducă chiftele...

- Îl sun, mă! Să vezi ce-o să se bucure atunci când o să audă că vrei chifteluţe de la tanti Perla! Gata - să-ţi fie de bine!

- Mersi... Foarte bun...

- Iar pe la zece-unşpe mănânci altceva.

Serios? Încă o masă solidă? Adică trecea pe mâncare solidă aşa, brusc?

- Cotlet de porc la grătar, cu sos de usturoi.

Aşa-i venea să-i zică vreo două "pe limba lor"...

Câteva lucruri erau certe: unu, trebuia să se-apuce să mănânce, mai devreme sau mai târziu. Mâncarea solidă îi grăbea vindecarea. Iar doi, de spălat, era spălat zilnic. Peste tot. Aşa că...

Isamu

Hainele îl mâncau îngrozitor. De jumătate de oră, "avea mâncărici". Adică încă dinaintea aterizării avionului. De când aflase că aparatul de zbor intrase în raza balizei aeroportului, nu mai putuse sta pe scaun. Trecea prin stări ciudate în ultimul timp - dar nici nu voia, nici nu putea să se gândească la ele. Nu voia să calculeze nimic. Aştepta, lângă glasvand. O să mai aştepte câteva minute...

Şi-avea aşa o mâncărime nesuferită...

Da, era cinstit şi recunoştea că-i era dor de ea. Că-i fusese dor de ea. Fei-Yen nu-l mai sunase - şi nici nu se întorsese la Cannes, după ştiinţa lui. Şi cum ea era foarte ocupată cu terapeutul ei, era şi el foarte ocupat cu bodyguarda Florentinei! Ce - ce era în neregulă la aranjamentul ăsta? Fiecare cu... ocupaţiile lui! Nu?

De fapt, poate că realiza complexitatea situaţiei. Şi poate că era doar realist. El şi soţia lui nu mai erau împreună. Din 9 martie, cu siguranţă nu mai fuseseră împreună! Se văzuseră sporadic, atunci când el decisese s-o viziteze; în rest...

Poate că încerca să se obişnuiască fără ea... Poate că încerca să se obişnuiască cu ideea că, într-o zi, s-ar putea să fie pus în faţa actelor de divorţ. Pe care s-ar putea, totuşi, să le semneze. Asta rămânea de văzut. O să studieze cu maximă atenţie actele alea - şi mai ales anturajul ei. Căsătoria cu el o izolase pe Fei-Yen de "restul lumii". Era foarte posibil ca soţia lui, deşi femeie în toată firea, să nu fie capabilă să deosebească prietenele sincere de cele profitoare. Dacă nu se ciocnise niciodată de asemenea probleme...

Oftă greu şi-şi trecu, încet, palmele peste părul proaspăt aranjat... Aranjat cu grijă, pentru că azi se întorcea Florentina - şi revenea şi Biyu... Uite-le!

"Adică uite maşina! Ce-i cu tine?"

Trebuia să se controleze! Clar! O luase razna! Dăduse-n "post-adolescenţă" - iar ele nu trebuiau să afle asta! Că, vorba aia - acuşi intra prinţesa-n vacanţă şi se muta în Aurari! Şi cine ştie ce făcea Biyu după aceea! Poate-o chema Fang înapoi...

Blindata se opri pe locul de parcare. Portiera se deschise. Strânse din dinţi - şi nici nu clipi la vederea ei... Biyu ocoli maşina şi se opri lângă Piao. Care coborâse de pe bancheta din spate. Claude ajunse şi el, în fugă, şi completă scutul uman. Ana... Ana era obosită, dar fericită. Prinţesa era extrem de gânditoare. Oare ce nu-i plăcuse prinţesei?

... Uau! Ce era chestia aia de pe ea? Un samur uriaş? Adică gigantic? Hm... Deschise glasvandul şi păşi în spate.

- Bine te-am găsit!

- Bine-aţi revenit!

Ana intră şi... răsuflă uşurată. Ca de obicei - ca după fiecare turneu încheiat cu bine. Regina ştia că ceea ce făcea ea era periculos; ştia că avea copii de crescut şi, la capitolul "afaceri", nu se simţea extrem de bine pregătită. Ştia că lumea afacerilor era misoginăă, iar soţul ei avea o armată de duşmani. Şi mai ştia ceva regina - ştia că umbrela ei se comporta ciudat. Umbrela aia "bătrânească". Prin urmare, Ana dormea iepureşte şi avea mare grijă la rapoartele lui Aleodor. Hm...

- Ceva nou?

- Absolut nimic. Cu excepţia afacerilor, desigur!

Ce frumoasă era! Şi trecea prin faţa lui atât de serioasă, atât de indiferentă... Închise glasvandul şi porni în urma lor:

- Haideţi - trageţi-vă sufletul, liniştiţi-vă... Cina e la opt jumate. Sau voiaţi mai devreme?

- Nu - e perfect la opt jumate. Abia aştept să scap de "ţinuta de călătorie"!

Evident, regina abia aştepta să zacă-n cadă şi să plângă pe îndelete... El abia aştepta ca prinţesa să observe "noutatea"... Ana continua să urce spre mansardă; Florentina se oprise în dreptul uşii camerei ei - şi privea, buimacă, cele trei buchete puse în cele trei vaze, lângă uşa ei...

- Două sunt de la Vincent. Al treilea este de la Andrei. L-au livrat acu' vreun sfert de oră...

Şi era evident care era de la Andrei - nu? Ăla care abia intrase-n gaura generoasă a vazei! Avea vreo trei kile imensitatea multicoloră...

- Vrei să te-ajut?

Prinţesa negă, scoţându-şi încet haina...

- ... S-a întâmplat ceva?

Primi o negare şi-o văzu deschind uşa şi... păşind cu grijă pe lângă flori. Şi-apoi uşa se închise... Biata Florentina era şocată...

Scoase telefonul şi făcu o fotografie "scenei"; şi se grăbi să urce la mansardă. Meili trăgea de zor pentru bicepşi; el se grăbea pe micul coridor... Uşa lui Jiao era deschisă, dar nu-i dădu atenţie. Ciocăni scurt la uşa ei. Care se deschise aproape imediat.

Ochii albaştri îl priveau lung, serioşi...

"Pot să intru?"

I se făcu imediat loc să intre. Iar uşa se închise în spatele lui. Iar capul brunet se plecă imediat...

O împinse uşurel spre perete. După uşă. Iar Biyu şopti:

- Nu cred că ele ştiu.

Hm! O trase uşor spre el, o cuprinse cu braţele... Se simţi strâns în braţe. Îi aşeză capul pe umărul lui... Şi-atât. Acum stăteau aşa - şi se bucurau că erau din nou amândoi, că nu se-ntâmplase nimic rău, că ea se-ntorsese cu bine...

Da - era fair play şi recunoscuse că avusese, câteodată, emoţii. Îşi simţise, câteodată, inima strângându-se la gândul că Rusia era mare iar Ursul era puternic, iar fata regelui era o tentaţie mai mare decât nepoţica... Nu-i era ruşine să recunoască faptul că se temuse pentru ea. O fi fost ea bine antrenată; dar Rusia era mare şi flămândă, iar Ursul... O sărută uşor pe păr:

- Bine-ai venit...

- ... Bine te-am găsit...

- ... Am sentimentul că misiunea asta nu a fost una uşoară. Bănuiesc că eşti obosită...

Capul brunet aproba de mama focului...

- Atunci, lasă raportul pe mâine. Schimbă-te, fă o baie straşnică, îndoapă-te cu cina şi odihneşte-te. OK?

- OK.

Îi dădu drumul şi păşi în spate. Şi-o văzu repezindu-se şi înhăţându-l de haină şi...

Era un copil, totuşi. Îi mulţumea pentru că nu sărea repede pe ea. Învăţa şi se adapta instantaneu cerinţelor lui. Dacă-i spusese că unele lucruri nu se spun prin cuvinte, ea îl sărută... Lui îi venea s-o bată - că fata asta se simţea un fel de "sclavă sexuală", sau "femeie gonflabilă", iar asta îl făcea pe el să se simtă ca un fel de stăpân...

... Ei, poftim! Îi dăduse drumul şi se repezise la valijoară! Aah! O să...

O să o întrebe şi chestia asta! La urma urmei... La urma urmei, de-abia acum se dezmeticea el cu adevărat! Că doar, vorba aia - era însurat de câţiva ani buni! Şi nu discutaseră, încă, despre "problema" aia cu calendarul!

- Biyu...

Tânăra se ridică, dar nu-l privi. Zâmbi:

- Cred, de fapt, că eşti mai obosită decât bănuiesc eu. Aşa că uite cum facem - îmi aduci raportul după ce te odihneşti. OK?

Stătea drepţi în faţa lui şi nu zicea nici pâs...

- OK? A fost o misiune dificilă. Presupun că s-au plimbat, au discutat, au petrecut la petrecere... Data de 3 iunie mi se pare rezonabilă. Tu ce zici?

Ea nu zicea nimic. Nici el nu mai zicea nimic, fiindcă se simţea aşa cum se simţise Ştefan în urmă cu 15 ani, când se luptase cu muţenia Anei... Capul se ridică încet... Ochii albaştri erau "profund recunoscători"... Apăsă clanţa:

- Pe viitor, mi-ar place să-mi spui atunci când eşti obosită. Să-mi spui tu.

Primi o aprobare. Cu capul. Mm - Ştefan avusese mare noroc că nu făcuse comoţie! Femeile astea două păreau la fel de încăpăţânate - şi de speciale! Aşa că ieşi, închise uşa şi coborî în birou - trebuia să supravegheze comunicaţiile prinţesei. Florentina fusese de-a dreptul şocată când descoperise "sera" de la etajul unu! Presimţea, deci, o lungă discuţie a ei cu Thomas.

Florentina

Lăsă haina pe marginea patului şi se aşeză pe covor. Şi se ridică imediat, pentru că avea nevoie de-un pix şi-o hârtie...

Deci, Andrei Donichioiu era interesat de ea. Atât de interesat că, după 48 de ore de plimbat, discutat şi dansat de una singură, îi făcuse cadou o haină de blană de-un sfert de milion de euro şi-i comandase florile în aşa fel încât să ajungă cam în acelaşi timp cu ea, ca să fie proaspete. Omul ăla era foarte hotărât să-şi joace cartea - şi să încerce să obţină, vorba ei, prinţesa, inima regelui şi-o treime din împărăţie! Gândul ăsta o speria serios! Nu de alta - dar totul fusese OK, se plimbaseră, povestiseră, glumiseră, se distraseră iar el reuşise s-o sperie doar şoptindu-i la ureche o singură frază! Ea era o gâsculiţă de 17 ani; el avea 34 şi-o vastă experienţă în materie de sucit minţile gâsculiţelor. Şi mai avea un atu, acest Andrei Donichioiu. Ştia regulile tatălui ei. Adică regulile lumii din care venea tatăl ei. Ştia, practic "scurtăturile" către victoria finală. Şi ea ştia câteva dintre "manevrele" pe care le putea face acest bărbat, ca să activeze scurtăturile şi să-şi atingă garantat scopul...

Mămica ei avea dreptate - n-o putea ajuta cu nimic. Nu putea spune "Nu, n-o las să se plimbe cu tine". Ca să nu rişte să se prăbuşească amândouă cu avionul - sau să fie atacată limuzina în care erau ea şi Gabriel! Orice intervenţie din partea ei l-ar fi îndârjit pe Andrei! Mai ales că mămica ei fusese încă din secunda doi "anti-Rusia"! Deci, practic, ea era cam singură pe frontul ăla...

Luă pixul şi oftă greu...

"1. Te invită iar la el. Nu se întâmplă nimic. Chestia asta îţi dă încredere în el.

2. Te invită iar la el. Pune cadouri, romantism, blues-uri şi te pupă.

3. Te invită iar la el. Pune cadouri, romantism, o plimbare în raiul bogăţiilor şi te droghează.

4. Se urcă-n avion, se duce la Bourges, recunoaşte ce-a făcut şi îi arată lui tati al tău inelul de logodnă. Şi-i jură că el va fi soţul ideal pentru tine."

Şi cam atât - restul evenimentelor era evident...

Părea un scenariu de film prost; dar era foarte posibil. Chiar mămica ei îi spusese că ar fi fost ideal ca ea să nimerească bărbatul potrivit aşa, din prima! Adică nici mămica ei nu agrea "testarea" la nesfârşit, aşa! Iar privind lucrurile prin prisma asta, scenariul devenea foarte realist. Andrei îşi ştia calităţile: era bogat, era inteligent, era cult, era educat după toate canoanele... Era...

Din punctul ei de vedere, ăla era perfect paralel cu ea. Nu-l plăcea - în sensul că nu se simţea atrasă de el. Şi nu plănuia să se mărite cu el nici acum, nici peste cinci ani. Dar dacă el o convingea cumva să se intersecteze... şi-apoi ştia să-şi joace cartea...

Trebuia să facă cumva "să se destupe la minte". Urgent! Individul ăla mirosea gâsculiţele de la patru poşte! Iar ea era cea mai sinceră şi deschisă gâsculiţă de pe planetă, în opinia ei! Trebuia să se obişnuiască şi cu şuşotitul la ureche, şi cu luatul pe după umeri, şi cu bluesurile - că acuşi o invita iar la el, şi sigur nu rata momentul legănatului dreapta-stânga cu ea în braţe! Trebuia să facă cumva să nu se mai blocheze, să nu mai roşească... Să nu se mai sperie...

Privea hârtia şi constata că partea aia cu "domnişoara" devenise dezavantajul ei... Şi avantajul lui, care ştia cât de greu va cântări în ochii tatălui ei faptul că era primul bărbat din viaţa ei, că voia din tot sufletul s-o ia de nevastă, că-i punea toată avuţia şi dragostea lui la picioare, că era citit şi cult şi deştept şi arătos şi înţelept şi toate alelalte...

Ea, dacă nu era atentă, îl lega pe tati al ei de Andrei. Şi de Gabriel şi de Rusia. Că ăla avea un argument puternic să ceară să se mute împreună în Rusia - nu? Dacă ea se mărita cu el, îşi lua haina de blană şi periuţa de dinţi şi termina a doişpea la Volgograd! El nu putea să se mute la Cannes - că toate afacerile lui erau cu chirilice!

La naiba!

Îşi acoperi faţa cu palmele şi bufni în râs: ei, poftim! Nu zisese ea mereu că "era momentul să se-nţepe", cum se zice? Acum chiar era momentul! Iar principala ei opţiune era - culmea! - ameţitul de Vincent! Că Alex ştia ce-nsemna dezvirginarea fetei regelui, iar lui Thomas un asemenea gest i-ar fi adus sfârşitul! Iar alte opţiuni n-avea! Actorul Vincent "sărise", brusc, în capul clasamentului...

"Hei! Gata! Să nu plângi - că urmează cina alături de mămica ta! Şi, dacă te vede cu ochii roşii, nu scapi până nu-i spui de ce plângi!"

Gata! Trebuia să se-adune şi să socotească o cale de scăpare! Trebuia să scape de Andrei! Aşa că luă iar hârtia şi trase o linie. Şi mai scrise un 1...

"1. Te culci cu Vincent.

2. Mami află şi te calcă-n picioare.

3. După ce te resuscitează medicii şi-ţi revii, îi explici calculul cu fentarea legării de Andrei."

Moment în care socoteala ei ar fi trebuit să se bifurce; pentru că mama ei ar fi putut s-o ierte, la fel de bine cum ar fi putut s-o dea pe uşă-afară... Iar tati...

Tati al ei era imobilizat la pat. În caz că Andrei ar fi fost primul, nu putea să-i ia gâtul pe motiv de onoare. Nu putea nici să ridice mâna cât să-l apuce de cravată! Şi, apropo de cravată - faza aia cu strangulatul n-o să se repete! Că ăla nu era prost şi nu accepta să stea "sub şefă"! Mămica ei va trebui să inventeze altceva, la următoarea "avertizare"! Şi cum şi ei îi era frică de fraţii Donichioiu...

Aşa că... Oftă greu...

"4. Mami te pupă, te iartă şi are motiv să-i interzică ăluia să se mai apropie de tine, pentru că ai ales pe altcineva."

Mai trase o linie. Vincent... Alex... Thomas...

Thomas ieşea complet din discuţie. Unu la mână, locuia la conac - iar acolo şi furnicile erau supravegheate cu atenţie. O relaţie între ea şi el se pedepsea ferm cu cuţitul. Aşa că n-o să-l amestece pe el în chestia asta.

Alex... Cu Alex era de două ori mai complicat - sau de două ori mai simplu! Alex trăia în Aurari, unde legea se respecta cu sfinţenie. Dacă reuşea să-l ameţească, spunându-i că părinţii ei nu ţineau la cutume, l-ar fi putut convinge să fie el primul. Că nici nu trebuia să ştie el că o să fie primul! Şi-apoi ar fi putut să-i spună că ceea ce fusese, rămânea între ei; şi că, dacă el se scapă şi spune cuiva, ea o să susţină că el o îmbătase şi-o pusese jos. Era ditamai pachetul de muşchi - povestioara ei era plauzibilă... Şi-atunci era Alex cel pedepsit cu cuţitul. Numai că Alex ştia mai bine ca oricine ce i se-ntâmpla dacă se afla că "îi făcuse felul fără autorizaţie". Aşa că ăla n-o să sufle o vorbă! Alex era deci o variantă...

Vincent... Vincent era cea mai convenabilă variantă. Ăla nu păţea mare lucru - că aici, în Franţa, chestia aia nu mai reprezenta demult cine ştie ce "breaking news". Ea era, probabil, singura virgină de 17 ani din liceul ăla! Aici, ea mânca bătaie. Dar, după ce se externa din

spital, o să fie iertată. N-avea mămica ei suflet s-o renege... Mai ales când, vorba aia, primise atâtea indicii care arătaseră spre el - şi cu pupatul, şi cu limuzina, şi cu apartamentul ăla...

Lăsă foaia jos. "Dar tu? Tu pe care îl vrei?"

... Decise să se ridice - că aia era o prostie uriaşă! Brusc, nu-l mai voia pe nici unul! De unde până acum îşi tot spusese că nu va termina a unspea "neînţepată", că dacă Biyu reuşeşte s-o oprească înainte de 15 iunie cu siguranţă n-o să se-ntoarcă din vacanţă "neînţepată", uite că nu-i mai ardea de chestia asta! Ea avea o problemă uriaşă! Îl potrivea pe Thomas în şablon - şi ştia că n-o să-l poată niciodată aduce în faţa părinţilor ei! Şi-n plus, parcă era ciudat - că se ştiau de mici, jucaseră fotbal şi macao şi se meditaseră reciproc cu problemele de la şcoală... Parcă nu-l vedea pe el în postura aia! Deşi, stând şi calculând la rece, descoperea că el tot încercase s-o apropie subtil de el... Şi cu florile, şi cu pupatul, şi cu versurile...

O relaţie cu Thomas i-ar fi adus lui sfârşitul. Dacă nu-l omora tati al ei, îl omora Luis! Care era de-o îndărătnicie şi-o căpoşenie împinse la extrem! Aşa că n-o să riste să-l distrugă pe el. Îi ajungea că se distrugea pe ea! Că mami i-ar fi înţeles decizia - dar tati... Tati al ei, care-i spusese să-i măsoare cu mintea şi să aleagă cu inima şi-apoi să-i spună lui care-i alesul ca să-l modeleze el... dacă e aşa cum trebuie...

Ce-o să zică tati al ei?... Oare putea să-l întrebe chestia asta?

Gata - se schimbase, aşa că putea coborî la cină. Dar până la cină mai avea cel puţin o oră; aşa că luă mobilul şi accesă FB-ul. Trebuia să-i mulţumească lui Vincent pentru flori şi să-l anunţe şi pe el că "trebuiau să discute serios", săptămâna viitoare. O să specifice negru pe alb că discuţia aia o să aibă loc la apartament. Ca să fie limpede tema de discuţie! Şi, dacă-l convingea... Adică dacă nu se băga chinezoaica...

Săptămâna viitoare o să organizeze iar o mega-petrecere. Atunci o să se întâmple - la petrecere. Ca să fie chinezoaica ocupată cu altele şi să n-o spioneze pe cameră! Ar trebui să mai treacă o dată pe-acolo, înainte de petrecere, să observe camerele, să caute ceva cu care să acopere lentila din dormitor...

3 iunie 2020 - miercuri

Ana-Maria

Stătea la masă şi încerca să fie atentă la mail-uri. Nu reuşea, bineînţeles - dar nici nu putea sta lângă pat! Maseurul avea nevoie de tot spaţiul disponibil. În plus, Ştefan gemea când şi când; iar ea chiar n-ar fi rezistat să stea lângă el şi să-i vadă chinul! Îi era de-ajuns că îl auzea; dacă l-ar mai fi şi văzut...

Din fericire, lucrurile se îndreptau în direcţia cea bună. Soţul ei începuse să mănânce. Momentan, primea doar mâncăruri pasate; dar azi, când ajungea şi nea Dumitru la spital, Ştefan al ei o să deguste chifteluţe de la tanti Perla...

Încă un geamăt! Unul prelung! Ridică privirea spre individul ăla... Şi ştia că nu-i bine ce face ea - că dacă-l fulgera aşa, îl determina să-l maseze mai cu milă şi îi încetinea recuperarea... Plecă privirea spre Ştefan al ei... Doamne! Cât de slăbit era! Se uscase de tot! Acum, când maseurul îi mişca musculatura, vedea cât de atrofiat era soţul ei!

La naiba! Îi venea să plângă!

"Nu-nu! Că porţi lentilele azi! N-ai voie să plângi! Abţine-te!"

Se ridică şi-şi puse un pahar cu apă. Şi se-apucă să-l înghită pe tot, supravegheată de ochii atenţi ai Seniorului... Reveni la masă. Şi se încruntă foarte tare la ecran. Ca să nu discute nimic cu nimeni. Trebuia să se mobilizeze cumva...

Soţul ei era bine. Suna ciudat, dar Ştefan era totuşi destul de bine! De dimineaţă, îl regăsise ridicat la 45 de grade. Reuşea acum să-şi întoarcă singur capul - îl ridica încetişor, îl rotea şi-l aşeza pe pernă. Dar era o îmbunătăţire simţitoare a stării lui! Şi parcă îi revenise şi-un pic de forţă! Parcă îi strânsese mâna cu mai multă putere! Oare de la mâncarea adevărată să fie? Că-i aducea ea mâncare adevărată de la conac! Îl punea pe Toni să-i aducă zilnic mâncare făcută de Florina şi biscuiţi de casă! Se îndoia că avea voie să mănânce prea multe făinoase - că numai o constipaţie îi mai lipsea, ca să fie dezastrul complet! Sau vreo ocluzie intestinală! Şi-un atentat cu bombă! Şi gata - putea zice că le avusese pe toate...

Oricum, Ştefan al ei era mai bine. Prinsese puteri. Vorbea bine - mult mai bine, mai cursiv decât săptămâna trecută. Nu prea mai avea nevoie de tastatura specială; Seniorul îi punea laptopul în poală şi-i sprijinea coatele pe perne - iar el scria, mişca mouse-ul... Stătea treaz câte patru-cinci ore. Era bine - foarte bine! Ar fi putut fi mult mai rău - cu complicaţii postoperatorii, cu probleme la rinichi, cu escare... cu răni psihice mari...

Abia aştepta să vină şi nea Dumitru! O să aterizeze la doişpe jumate. Până atunci, Ştefan o să apuce să tragă un pui de somn. Revederea cu tatăl lui o să-l solicite serios...

Florentina

Orele de liceu se terminaseră. Aştepta ca profesoara să iasă... Gata! Ridică şi vocea, şi mâinile:

- Party la mine la apartament?

Privirea lui Vincent era mirată. De ce oare? Adéle începu să râdă:

- Noi avem deja bilete la film...

"Noi"? Care, "noi"? Denise adăugă:

- Te-am invitat şi pe tine! Dar n-ai confirmat; şi-am crezut că ai treabă cu mama ta, sau...

Era ciudat; le simţea reticenţa, stropul de sarcasm... Da' ce-aveau cu ea? Că nu le făcuse nimic? Adéle încercă să pară amabilă:

- De ce nu vii cu noi la film? Mergem toţi! O să fie mişto!

Biyu se aplecă la urechea ei:

- Nu cred că Isamu o să fie de acord cu bezna din sala aia.

Aa, da? N-o s-o lase Isamu să meargă la film? Prea bine! Îşi luă laptopul şi porni spre uşă:

- Tu anunţă-l că merg la film cu fetele.

Aşa - las' că se-nţelegeau ei! Şi tot mergea la film! Las' că le-arăta ea lor! Păşea grăbită pe coridor, spre ieşire, şi abia aştepta să-i spună Isamu că "n-are voie"! Că ştia ea ce-avea de făcut mai departe!

Ştefan

Visa frumos. Ştia că doarme - şi visează - pentru că era din nou el, cel mândru şi frumos şi drept şi mare dansator de paiduşcă. Acum, în mod special, visa că e la crâşmă. Nu ştia la care dintre ele, dar era la masă. Simţea un iz ameţitor de chifteluţe...

Mirosea a chiftele. De-alea bune - de casă. Privi lung peste mese... Privea degeaba peste mese - erau goale. Era singurul nebun din crâşma aia. Pocni din degete - iar costumul negru se opri în dreapta lui. Şi i se puse în faţa ochilor un platou uriaş cu chiftele aburinde...

Nu putea să le mănânce. Nu putea să ridice mâinile. Aşa că decise să pună, totuşi, punct visului. Că n-avea rost să-şi facă poftă aiurea. Seniorul îl servea cu tot felul de prostii pasate, care de care mai verde şi mai plină de vitamine... Erau bune, nimic de zis! Vedea şi el propriile progrese! Dar aveau un gust oribil! Şi cum i se promiseseră chiftele...

Se întinse un pic, doar atât cât îi permitea "starea de sănătate", ca să nu îl apuce din nou durerile alea crunte, şi deschise ochii. Şi...

Ia uite ce chiftea mare şi rumenă îi ura lui "bună după-amiaza"...

Ia uite ce zâmbet mare şi fericit avea tăticul lui...

Începu să râdă:

- Ridicaţi-mi patul!

Îl ridicau - dar prea încet! N-avea atâta răbdare! Abia aştepta să-şi strângă tatăl în braţe! Şi el fremăta tot şi se-ncurcase în castronul cu chiftele! Tanti Perla chiar luase în serios cuvintele Seniorului! Îi făcuse două kile de chiftele acolo! Şi abia aştepta să...

Stop! Avea voie să mănânce chiftele?

... Asta rămânea de văzut. Presupunea că da - că Seniorul nu era nebun, să-i bage-n cap chiftele şi-apoi să i le refuze! Momentan, era îmbrăţişat. Straşnic. Tăticul lui îl trăsese la propriu de pe saltea - şi-l strângea în braţe de să-l îndoaie şi mai multe nu! Durerea era suportabilă, aşa că râdea printre dinţi şi încerca să-l strângă şi el cum putea, pe unde putea...

Florentina

Mall-ul era plin - ca întotdeauna. Dar ei aveau bilete la film, aşa că era perfect! Cea mai hotărâtă din grupul lor era Denise. A doua ca determinare, ea era! Trebuia să intre-n sala aia înainte să sune Isamu şi să contramandeze totul! Trebuia să ajungă acolo, pe scaunul ăla! Că de-acolo n-o să reuşească s-o mai scoată! Şi zău că voia să intre şi ea într-un cinematograf măcar o dată! Într-unul normal, public - nu într-unul privat, mic şi plin de lux şi electronice şi toate celelalte! Că de-alea se săturase! O dusese tati al ei - şi era sătulă de ele! Voia într-un cinematograf normal! Aşa ca un copil normal ce era! Adică nu copil - adolescentă. Aşa ca o adolescentă normală ce era...

Palma se aşeză pe umărul ei:

- Nu putem intra aici.

Smuci scurt umărul şi făcu doi paşi în fugă. Şi se simţi apucată de braţe - şi trebui să se oprească, pentru că altfel ar fi căzut în fund!

- Isamu spune că locaţia nu e sigură.

- E un mall! E un cinematograf public!

Fu trasă într-o parte - iar Biyu şopti:

- Nu te certa cu mine-n public!

- Cum să nu mă

- Eu fac ce-mi spune el! Iar el spune că oamenii noştri nu au verificat sala asta - aşa că nu putem intra!

- Nu e nimic de verificat!

- Totul e de verificat - de la scaune, la spectatori!

- Biyu, nu e nimic de verificat! Nu-ncearcă nimeni să mă omoare!

- Nu putem intra acolo!

- Ba da!

- Nu putem sta două ore, în beznă, într-o sală neverificată, alături de oameni neverificaţi!

Fata asta era culmea! Chiar era culmea!

- Dacă nu mă crezi, sună-l!

Da! Ia să-l sune! Să-l sune şi să-i spună ea nişte chestii, apropo de prostia aia cu sala neverificată! Scoase telefonul, selectă numărul lui...

- Da.

- Bună, Isamu.

- Bună, Florentina.

- E adevărat că nu am voie să merg la film cu colegii mei?

- Ai voie.

Poftim?... El tăcea, ea tăcea...

- Dar eu te rog să nu-ţi pui viaţa în pericol aşa. Ana e la Bourges, cu bunicul tău. Iar Rebeca e în Aurari. Conjunctura le-ar fi favorabilă lor. Şi nu ştiu dacă ne-am putea descurca cu doi copii răpiţi.

La dracu! La dracu, la dracu, la dracu!

- La apartament pot să mă duc?

- Da; acolo poţi să te duci oricând vrei tu. E supravegheat în permanenţă, aşa că acolo eşti în siguranţă.

- Bine. Atunci mă duc la apartament.

- Bine, Florentina.

Apăsă butonul roşu şi se răsuci pe-un călcâi. Unde era Vincent? Că azi îi făcea bucuria! Unde dracu era băiatu' ăla?... Nu se vedea pe nicăieri; dar o parte din colegii ei intraseră deja în sală...

Mesaj nou. Lui Vincent.

"Eu mă duc la apartament. Vii cu mine?"

Şi-acum trebuia să aştepte... Era de-a dreptul ciudat - toţi intrau, numai ea aştepta răspunsul... Aha! Uite-l! Negocia ieşirea din sală, cu bărbatul de la intrare... Gata - ieşise. Venea la ea. Şi nu era foarte încântat că "îl deranjase" cu mesajul ei. Dealtfel nu prea mai vedea în privirea lui...

Îi mulţumise pentru flori, duminică seara, iar el nu-i mai răspunsese. Nici urmă din lungile lor pălăvrăgeli electronice despre toate tâmpeniile posibile! Iar de luni dimineaţă, Vincent păruse acelaşi absent dintotdeauna. Dar n-o mai rugase să-l ducă acasă. Nici n-o mai chemase în laboratorul de chimie. De parcă renunţase, sau...

- Dă-mi un motiv ca să merg cu tine la apartament. Unul singur.

Îl trase şi-i şopti la ureche:

- Vreau să facem dragoste.

Se aşteptase să-l vadă uimit, blocat, şocat - când colo, Vincent zâmbea slab:

- Şi ce te face să crezi că ăsta e un motiv care să mă facă să merg cu tine?

Îl trase din nou spre ea:

- Poate faptul că de trei zile încerci psihologie inversă cu mine? Poate faptul că ai insistat atâta timp şi-ai investit atâtea resurse? Şi faptul că

- Şi faptul că am investit sentimente? Şi speranţe şi vise? Faptul că am îndrăznit să visez la tine? Faptul că am îndrăznit să sper că o să vezi partea pozitivă din mine?

N-avea rost să stea la palavre acolo. Că, vorba aia - pierdeau timpul aiurea! Îl apucă de mână şi-l trase spre ieşirea din mall. În mod cu totul ciudat... sau nu, Vincent o urma iar Biyu nu suna să ceară permisiunea...

Păi, las' că ajungeau ei la apartament! Şi se rezolva totul! Şi reuşea şi ea să doarmă liniştită noaptea! Ultimele trei nopţi adormise târziu, se trezise devreme şi visase coşmaruri cu haine de samur!

Ana-Maria

Stătea pe scaun şi se uita la ei. Erau tare frumoşi! Erau aşa de frumoşi... Nea Dumitru se aşezase lângă Ştefan. Îl hrănea cu chiftele. Fără pâine - că pâinea îngraşă. Iar chiftelele erau din carne de vită, ca să-l ajute să se pună mai repede pe picioare. Vorbeau în romanes. Discutau despre orăşel, despre rude, despre cunoscuţi... Despre prieteni şi duşmani...

Socrul ei era fericit. Vedea asta în gesturile lui, în trăsăturile feţei, o observa în voce... Socrul ei radia tot! Deşi era la spital, iar Ştefan era practic imobilizat la pat, nea Dumitru era fericit! Băiatul lui scăpase din accidentul de elicopter! Şi uite că se refăcea! După ce zăcuse în comă, inconştient, iată-l mâncând chiftele şi vorbind şi parlamentând şi râzând...

Ştefan al ei... Ştefan era fericit. Ochii verzi străluceau din nou. Era slăbit, era topit tot, era imobilizat la pat - dar...

Adora momentul ăsta. L-ar fi filmat, dacă ar fi ştiut că aparatul ar fi captat ceea ce vedea ea acum. Dar ar fi filmat degeaba...

- Iar Diamant e fericit. Deşi e în situaţia în care e, eu îl văd fericit. Stă toată ziulica cu nevastă-sa şi e fericit. Şi ştii ce-a zis?

- Ce-a zis?

- Că Rebeca i-a spus că îi face doi băieţi. Un Ştefan şi un Dumitru. Aşa vrea să-i cheme - Ştefan şi Dumitru. Ca să aibă şi ei, aşa ca voi, o fată şi doi băieţi.

- Tată, tu ai mai vorbit cu *Mister P*?

- Da, Ştefane. El nu poate face nimic. El n-are nici un fel de influenţă asupra ăluia care e în spatele atacului. Şi cică ăla e la putere acum, cum se spune. N-a apropiat-o nicicum pe micuţă de el. Nu poate fi legat nicicum de răpirea ei, sau de atacul asupra conacului. Dar el zice că, dacă Ana continuă treaba minunată pe care-o face acum, individul ăla o să priceapă că copilul nu-i e de nici un ajutor. Şi o s-o elibereze. Acu', el e sigur că n-o s-o aducă înapoi, la conac. Şi nici n-o să vă transmită locul de unde să vă duceţi s-o luaţi. Ăla o s-o dea jos din maşină, la periferia unui oraş, şi-o să dispară. Iar asta ar fi o treabă minunată! La ce armate a ridicat Ana ta, Trésor va fi găsită în maximum 24 de ore. Găsită în sensul de identificată. Că de găsit pe stradă şi dus la poliţie, va fi găsită în maximum 5 minute de la eliberare. Prietenul meu aşteaptă. N-are ce să facă. N-are cum să vă ajute.

Aproba încet cu capul. Soţul ei o privea lung...

- Prietenul meu spune că Ana a luat decizia corectă. Se fereşte să vorbească cu ea. A înţeles, atunci când le-a văzut pe amândouă în Volgograd, care este planul ei - şi e un plan bun. Totul e să aibă Florentina grijă...

Soţul ei aproape că se-nnecase cu chifteaua...

- Amândoi te vor acolo, la ei. Nu contează modul cum te obţin - important e să te câştige de partea lor. Lucrurile sunt la început. Ele trebuie să avanseze încet... Încetişor, aşa ca şi recuperarea ta. Ăia nu trebuie să vă înţeleagă planul...

Se grăbi să intervină:

- Şi n-or să-l înţeleagă. Am eu grijă de asta. Şi tot eu o să am grijă ca lucrurile să avanseze încet. Atât de încet cât e nevoie. Nu ne trebuie complicaţii. Şi nu o voi pune pe Florentina în pericol.

Nea Dumitru aproba şi-o încuraja din priviri... Zâmbi:

- Lasă-i pe mâna mea. Am eu ac de cojocul lor.

Socrul ei reveni spre Ştefan:

- Exact - lasă-i pe mâna ei! Are ea ac de cojocul lor!

Ochii verzi o sorbeau din priviri. Ştefan îi zâmbea... şi-i reamintea că nu se îndoise nici o clipă de capacitatea ei de a-i scoate pe fraţii Donichioiu din joc...

Florentina

Gata - liftul se oprise. Se grăbi să iasă din el şi aproape alergă la uşă! Se grăbea teribil! Se grăbea...

În maşină, îşi dăduse seama că Biyu nu avea azi laptopul la ea. Adică nu putea să vadă ceea ce vedeau camerele de supraveghere din apartament. Şi realizase că azi chiar o să se-ntâmple! Azi, chiar o să facă dragoste cu Vincent! Iar chestia asta...

Chestia asta o zăpăcea. Fiindcă îi era frică. În maşină, n-avusese curaj să-l privească! Nici măcar nu-l ţinuse de mână! Nici să-şi verifice minute în şir FB-ul n-avusese curaj...

I se făcuse frică de ceea ce urma să se întâmple acolo, peste câteva minute. Aşa că se grăbea. Nu voia să aibă timp să se răzgândească. Nu voia să dea înapoi. Azi o să se-ntâmple. Azi, o să scape de tinicheaua aia nenorocită pe nume "virginitate"! Trebuia să scape! Trebuia să...

Reuşi, în sfârşit, să descuie şi năvăli în apartament. Intră întâi în bucătărie:

- Sper că mai e cafea, de data trecută...

Scoase cutia şi zaharniţa şi se răsuci pe-un călcâi. Şi dădu de ochii albaştri, atenţi. Îi zâmbi:

- Te rog frumos - faci tu cafeaua?

Biyu aprobă, aşa că se grăbi să iasă:

- Mersi mult! Suntem în living!

Şi-l apucă pe Vincent de braţ şi-l smuci serios spre living...

Repede! Să pună muzică! Să facă gălăgie! Să pară că sunt acolo! Muzică - orice muzică! Orice! Play!

Yes! Buddha Bar! Putea să fie şi Nirvana - nu mai conta! Îl înhăţă şi-l trase înapoi pe coridor. Şi năvăli în dormitor:

- Hai odată!

Închise uşa. Şi-o încuie. Şi se repezi şi-l luă de gât şi-l sărută! Dureros de tare! Dureros, aşa cum o durea pe ea sufletul de frică... De spaimă...

... Gata! Trebuia s-o facă! Acum!

Îi dădu drumul - şi făcu un pas în spate. Şi-şi smulse cravata de la gât! Repede - jos vesta! Repede - nasturii! Afurisiţii ăia de nasturi mici, minusculi...

Era ca dracu! Ea se dezbrăca cu viteza luminii iar el stătea momâie şi nici nu se clintea! Se repezi şi-i trase cravata. Iar Vincent zâmbi:

- Ciudat! Acum te grăbeşti...

- Rău! Hai!

Jos vesta! Hai cu cămaşa aia! Doamne, câţi nasturi aveau uniformele astea! Şi nici n-ajunsese la pantaloni!

Reuşi să-i dea jos cămaşa - şi reveni la propriii nasturi. Şi-l văzu... bufnind în râs:

- Hei! Ce-i cu tine?

- Hai odată!

- Dar nu înţeleg de ce te grăbeşti în halul ăsta!

- Fiindcă termină de fiert cafeaua şi ne-o duce în living!

- Şi nu vrei să bem mai întâi o cafea?

Desfăcu fusta şi-o lăsă să cadă:

- Nu.

Abia acum, când o vedea în desu-uri în faţa lui, Vincent părea că se dezmeticeşte... Se aşeză pe pat - şi se trase spre perne:

- Vii?

Bineînţeles că venea! Numai să scape de pantofi, de pantaloni...

Isamu

Calculatorul piui scurt. Ia - cine ce-i trimisese? Adresa de mail era neconcludentă...

"Sunt încuiaţi în dormitor."

Erau încuiaţi în dormitor... Pe bune? Oof, Doamne! Ce-l mai amuzau "greşelile" de destinatar! Cineva, un bărbat, încercase probabil să-şi anunţe "contactul" că "sunt încuiaţi în dormitor"! Oare se referea la un el şi-o ea? Sau la doi puşti care se retrăseseră să fumeze o ţigară în linişte?

Mobilul roşu începu să cânte! Hei! Şi-apoi se opri! Hei! Ăsta era un apel! De la un alt număr "de China"!

Sunt încuiaţi în dormitor!

Repede - Biyu! Suna...

- Da.

- Sunt în dormitor! Sparge uşa şi opreşte-i!

Auzi tonul - semn că tânăra abandonase telefonul şi-o rupsese la fugă...

Dacă nu ajungea la timp... Dacă nu spărgea uşa aia la timp...

Florentina

Venise. Dar era... nehotărât. Adică probabil că era adeptul preludiului "a la long". Ţinea el musai s-o pupe pe toată suprafaţa feţei şi gâtului! În fine - ea n-avea o problemă cu asta. De fapt, ea avea o mare problemă cu asta! Că nu voia preludiu, ci "acţiune"! Voia să scape odată de chestia asta - şi să se rupă ceea ce trebuia să se rupă şi să scape de belea! Şi să nu mai viseze noaptea haine de blană şi indivizi care-i provocau teamă! Dar...

Dar nu era numai după ea. Era şi după el. Iar el părea dornic "s-o lălăie". Chestia era că, dacă Biyu termina de copt cafeaua aia, adio "acţiune"!

Nu-i scosese desu-urile. Poate plănuia să le scoată mai târziu? Dar, întrebare - cum plănuia el "acţiunea", dacă nu îndepărta obstacolele din calea ei?

De fapt, plănuia oare "acţiunea"? Avea senzaţia că nu, în boxerii lui nu se previziona nici urmă de "acţiune"...

Ai!

Bubuitura din uşă o speriase îngrozitor! Şi-l speriase şi pe el! Vincent dădu să se ridice:

- Ce...

Nu-nu! Biyu încerca clanţa! Iar el era gata să renunţe! Îl apucă zdravăn de gât şi-l trase înapoi:

- Las-o! Hai!

Bubuitura în uşă se repetă - la o intensitate şi mai mare! Acum dăduse cu călcâiul probabil!

- Hai!

Biyu răcni de pe hol:

- Descuie!

Vincent dădu din nou să se ridice - aşa că îl trase din nou înapoi:

- Las-o odată!

- Stai!

Bum! Şi trosc! Nebuna aia chiar spărgea uşa! Îi întoarse capul spre ea:

- Las-o! Hai odată!

- Prinţeso, tu crezi că

Bum! Trosc! Poc! Văzu silueta cu coada ochiului - şi, în secunda imediat următoare, simţi că Vincent îi dispare din braţe! Uau!

Buf!

... Avea senzaţia că "acţiunea se sfârşise"...

Da - categoric, totul se sfârşise. Ea era în pat, Vincent zburase prin aer şi aterizase în fund pe covor iar Biyu se-nfipsese bine pe picioare, chiar lângă pat - şi-l ucidea din priviri pe bietul tânăr...

Primul reacţionă el - îşi acoperi faţa cu palmele. Următoarea reacţie fu a bodyguardei - care scoase telefonul. Ei nu-i mai rămânea altceva de făcut decât...

O auzea comandând un taxi...

Se lăsă să cadă pe pat. N-avea nici o şansă! Nici cea mai mică şansă! Era singură, în faţa lor - iar ei aveau toate mijloacele s-o oprească! Era un dezastru...

- Taxiul tău ajunge în cinci minute.

Îl auzea foşnind, semn că-şi lua hainele şi pleca...

- Ţie nu ţi-e frig?

Negă încet...

- Îmbracă-te totuşi - să nu răceşti!

Făcea mişto de ea! Individa făcea mişto de ea... Şi nu ieşea din dormitor, temându-se probabil că adolescenta disperată o să deschidă geamul şi-o să se-arunce de la etajul 16...

Auzea zgomote pe hol...

- A plecat. Tu mai stai aici?

Clar - n-o să scape de pacostea asta oblică nici după moarte! O s-o urmărească şi prin rai - sau iad!

Oftă greu şi se ridică. Şi decise totuşi să se îmbrace. Vorba ei - să nu răcească...

Jandarmeriţa stătea în uşă. Scria un mesaj şi-o păzea să nu se arunce pe fereastră...

Era şi bucuroasă, şi supărată. Se bucura, la urma urmei, că nu se întâmplase azi. Nu fusese pregătită pentru aşa ceva. Nu voise să se întâmple acum, nu voise să se întâmple cu el, nu voise să se întâmple aşa - ziua şi la viteză şi pe furiş... Era supărată pentru că lucrurile rămâneseră neschimbate, aşa că diseară o să viseze cum Andrei îi dăruieşte lui tati al ei o blană de samur... şi-o primeşte la schimb pe ea, cadou legat cu fundă roşie...

Se îmbrăcase. Era pregătită să plece acasă. Dar zău că nu-i venea să se ducă acasă! Nu-i venea să dea ochii cu Isamu! Nu-i mai venea să se ducă mâine la liceu... Tocmai ea, eleva care nu lipsise niciodată neînvoită...

- ... Vrei să bem o cafea? Şi să discutăm?

Negă încet cu capul:

- Isamu ţi-a spus să mă opreşti?

- El mi-a spus "Sparge uşa şi opreşte-i".

Ridică privirea spre ea, simţind că lacrimile îi inundă ochii:

- Da' de ce stabileşte el chestia asta? De ce?

- A stabilit-o mama ta - şi ne-a informat pe amândoi, apropo de ceea ce avem de făcut în cazul în care vei veni aici însoţită de o singură persoană.

- Serios? A spus ea să mă opreşti?

- A spus să-l fac să zboare. A zburat. După care a plecat, fără să-şi exprime opinia. Apropo de opinie - în locul tău, m-aş îngrijora pentru ceea ce "emite" el acum. Fiindcă mâine trebuie să te duci la liceu.

Aprobă şi se ridică. Şi decise că n-avea rost să bea cafea. Biyu îl anunţase pe Isamu că Vincent "zburase la timp", aşa că Isamu o anunţa chiar acum pe mămica ei...

Isamu

Răsuflă uşurat. Şi se repezi la pachetul de ţigări. Îşi aprinse una, suflă scurt fumul...

Prinţesa îşi dăduse-n petic. Nesocotise cuvintele mamei ei. Şi hotărârea tatălui ei. Şi nesocotise şi rugămintea lui - nerostită, ce-i drept - să fie cuminte dacă vrea ca el să fie înţelegător şi s-o ajute să fie cât de liberă se poate, cât de populară se poate... Prinţesa "acţionase" fără să judece. Şi-asta nu trebuia să se repete.

N-o să-i ierte chestia asta cu apartamentul şi cu Vincent. Pentru că avusese încredere în ea. În inteligenţa ei, în capacitatea ei de a discerne binele de rău şi de a lua decizia corectă. Iar ea îi înşelase încrederea. Habar n-avea ce-o apucase pe Florentina - dar, atâta timp cât era "în paza lui", el nu-şi asuma răspunderea în privinţa problemelor ei sentimentale! Că nu le discuta cu el! Nu se sfătuia cu el! Şi nu-l asculta pe el! Ea nu asculta pe nimeni!

O s-o anunţe pe Ana. Acum. Adică imediat cum afla şirul evenimentelor care duseseră la spargerea uşii şi zborul lui Vincent. Trebuia să se grăbească - Biyu îi scrisese că porniseră deja spre casă. Şi nu voia nici măcar să-i dea şansa de a încerca să-l răzgândească! Trase deci tastatura şi se puse pe treabă.

Ana-Maria

Nea Dumitru îi povestea lui Ştefan ultimele isprăvi ale lui Azur. Ultimele isprăvi din ultimele trei luni. Socrul ei era foarte entuzias-

mat când vorbea de bulibaşa din Aurari! Îl asculta şi ea. Într-adevăr, Azur proceda corect. Dacă luase singur toate deciziile alea, era un bulibaşă minunat! Dar ea presimţea că era şi mâna lui nea Dumitru pe ici-pe colo, prin părţile principale...

Piao se aplecă la urechea ei:

- Ai un mail doar pentru ochii tăi.

Poftim?

- De la Isamu.

Aoleu! Se răsuci şi trase laptopul. Pe ecran scria, într-adevăr, ***"Mail doar pentru ochii Anei"***. Click.

"Înainte de orice, pune-ţi pe chip o mască serioasă şi n-o lăsa să pice orice-ar fi!

Azi, Florentina a vrut să se ducă la cinematograf cu colegii de clasă. Nu le-am lăsat să intre în sală, pentru că nu am avut cum să-i asigur securitatea acolo. S-a enervat, l-a luat pe Vincent şi s-au dus la apartament. Acolo, a rugat-o pe Biyu să facă o cafea şi i-a spus că ei sunt în living. A pus muzică şi apoi s-a încuiat cu Vincent în dormitor. Echipa care supraveghea monitoarele m-a anunţat că e cazul să intervin. Biyu a spart uşa şi l-a făcut pe Vincent să zboare. Apoi i-a comandat un taxi, iar el s-a grăbit să accepte varianta asta de retragere. Prinţesa a vrut să ştie cine a luat decizia de a-i opri; Biyu i-a spus că tu ne-ai instruit pe amândoi, ce avem de făcut atunci când ea sare calul. A refuzat discuţia cu Biyu. Sunt amândouă în drum spre casă."

Deci prinţesa se dusese la apartament chitită să rupă patul... şi ce mai era de rupt. Mm - mare noroc avea Florentina, că mama ei avea un consilier atât de bun psiholog! Că dacă n-ar fi luat-o cu "înainte de orice", probabil că ar fi urlat... anunţându-l astfel şi pe Ştefan că, în timp ce el zace imobilizat la pat, fiică-sa profită şi "se-ntinde" cu toţi golăneii... Reply.

"A reuşit?"

Şi-acum trebuia să aştepte... şi să nu-i pice masca serioasă...

- Ce s-a întâmplat?

Zâmbi "dulce":

- Eh - prostioare de prin afaceri!
- Şi nu vrei să te-ajut să le dregi?
- Prefer să te uimesc 100%...

Ştefan zâmbea... Reveni spre ecran.

"Nu. Erau în desu-uri, iar el nu era pregătit de acţiune."

Normal - că dacă-l luase pe sus şi-l zorise cu "hai-hai", băiatul fusese mai mult stresat decât dornic! Răsuflă uşurată... şi zâmbi:

- Stai liniştit, dragule - nu e o chestie dificilă. Nu pentru mine, desigur!

Ridică sprânceana la el; el încerca să ridice şi el sprânceana, dar nu era îndeajuns de întremat pentru asemenea expresii faciale complexe... Reply.

"Sunt la spital, dar pornesc spre conac. Anunţă-mă când ajung şi ele - că vreau să fac videoconferinţă cu ea."

Send. Şi shut down. Se ridică şi se grăbi să-şi sărute soţul:

- Iubitule, datoria mă cheamă la conac. Te rog - mâine, când mă-ntorc, să nu mai găsesc nici urmă de chifteluţe aici!

- Aa, stai liniştită!

Sărut... ca să-i adoarmă vigilenţa... ca să nu-l vadă făcând comoţie...

Îşi îmbrăţişă şi socrul şi se grăbi să iasă. Piao îl anunţa pe Toni că trebuiau să gonească la conac, aşa că venise momentul să alinieze suita în faţa spitalului...

Florentina

Vincent nu-i răspundea. Adică nu-şi verifica FB-ul. Mesajul ajunsese în contul lui; dar dacă el nu-l citea... Îi scrisese că, după părerea ei, ceea ce se întâmplase azi trebuia să rămână între ei. Cu siguranţă, o să-l citească până mâine! Dar ea voia opinia lui acum! Într-adevăr, dacă se afla în clasă, era un dezastru complet şi complex! Or să râdă de ea...

Blindata viră strâns la stânga. La dracu! Intraseră în curte! O să dea ochii cu Isamu acum! La dracu! Ce-i spunea ea omului ăluia? Dacă el o întreba de ce făcuse ceea ce făcuse, ea ce-i spunea? Şi cum?

Ajunsese acasă. Bineînţeles că Isamu o aştepta lângă glasvand... Decise să-şi compună o mutră serioasă. Nici supărată, nici ruşinată - serioasă. Coborî şi se grăbi să intre:

- Bună, Isamu.

- Bună, Florentina.

Aştepta. Adică nu se grăbea spre scară - mergea normal! Aştepta remarca... Iar remarca nu venea, deşi ei o urmau...

Remarca n-o să vină. Nu acum, oricum! Intră în camera ei şi închise uşa. Şi-acum...

Şi-acum, se aşeză la birou şi deschise laptopul. O s-o sune mămica ei, s-o facă albie de porci...

Ana-Maria

Năvăli în birou şi trânti uşa. Şi se grăbi să pornească calculatorul. Şi să-şi aprindă o ţigară. N-avea stare să se-aşeze pe scaun...

Mărşăluia prin birou, că calculatorul ăla trecea prin multe proceduri de logare, care mai de care mai criptate şi mai secrete şi mai şmechere şi mai puturoase...

S-o pedepsească? Păi, ce pedeapsă să-i dea? S-o ţină încuiată la Cannes, în vilă? Păi aia nu era pedeapsă! Ţopăia toată ziua în camera ei şi socializa pe Facebook! Şi era foarte fericită că îi făcea mamei ei în ciudă! Şi-atunci, s-o aducă la conac?... Era riscant s-o aducă aici. Fata asta era în stare să sucească minţile vreunui bodyguard! Îi intrase ei în cap că trebuie să facă sex înainte de 1 iulie! Avea ea fixu' ăsta!

Îi venea să urle!

Gata? Pornise rahatu' ăla de calculator?... Da. Se aşeză şi intră în contul ei. Prinţesa era online. Perfect! Îi ceru să-i vadă camera. Şi stinse ţigara. Şi-i acceptă invitaţia şi-şi aprinse altă ţigară. Fata ei apăruse pe ecran. O privea lung, serioasă, tăcută...

- Bună, Florentina.

- Bună, mami.

- Ce mai faci tu, Florentina?

- Uite, nu mare lucru. Acasă.

O privea lung, mirată să descopere că avea un copil tâmpit...

- Ştiu că ţi-a spus. I-ai ordonat să-ţi spună tot, iar el îţi spune tot!

- Da. Mi-a spus. S-a abţinut de la comentarii; mi-a transmis doar faptele. Spune-mi de ce-ai făcut asta.

- Fiindcă oricum trebuia s-o fac odată şi odată.

- Nu cred că era cazul să te strecori parşiveşte şi să încui uşa.

- N-ai fi fost niciodată de acord cu el.

- Nu mi-ai spus niciodată că el e alesul! Avusesem o convenţie, Florentino! Convenisem că mă anunţi **înainte** să te culci cu ei!

Fata ei ridică vocea la ea:

- N-ai fost aici, ca să te anunţ! Tu ai mereu treabă! Tu eşti mereu plecată! Când vreau să vorbesc cu tine, tu nu eşti!

- Am trei telefoane şi două mail-uri, plus cont pe FB!

- Şi-ai vrea să-ţi dau un SMS cu numele celui ales? Bine, mămico! De-acum încolo, o să-ţi transmit evenimentele din viaţa mea prin SMS!

Fata ei scrâşnea şi fierbea şi se uita urât la maică-sa... Şopti, ca pentru ea:

- Ah, Florentino! Florentino, Florentino - ce noroc ai tu că nu sunt eu acum la Cannes! Să-ţi rup dinţii din gură şi să te rad în cap! Florentino, Florentino...

- Ce tot "Florentino, Florentino"? Ce? Ce-am făcut? Ce mare dezastru irecuperabil am făcut?

- Măi fată, mie mi se pare că tu nu pricepi!

- Ba pricep, mămico! Pricep foarte bine! M-ai priponit de chinezoaică şi mi-ai desenat un candidat pe care nu-l voi găsi niciodată!

Da? Aşa ai făcut! Mi-ai zis că pot să mă mărit - da' numai dacă-i Făt Frumos cel pozitiv, ăla din poveste şi e-înalt şi frumos şi deştept şi licenţiat şi cu cinci ani mai mare şi toate celelalte! Unde dracu să-l găsesc eu pe Făt Frumos ăsta? În garaj? În piscină? Unde?

- Florentino,

- Mămico, una şi cu una fac două! Tot o să ajung la chestia asta, într-o zi! Că n-am să mor virgină! De ce-mi impui un bărbat din afara anturajului meu? Unu' pe care mie mi-e imposibil să-l găsesc? Nu cumva vrei să-mi aduci tu în apropiere bărbatul ales de tine?

- Am mai purtat discuţia asta de-un milion de ori. N-am să repet acum ceea ce-am repetat până am ameţit!

- Auzi? Eu am senzaţia că m-ai promis lu' ăla.

- Poftim?

- Da. Am impresia că m-ai promis lu' Andrei. Că prea au mers toate ca unse acolo! Şi prea e sigur pe el, ca să cred că e spontan şi n-aţi complotat voi un piculeţ, aşa!

- Flor

- Nu cumva ai negociat un schimb? Mă duci pe mine acolo şi-o preiei pe Trésor?

- Fă, tu te-ai tâmpit!

- Ba io cred că m-am deşteptat! Că tocmai am văzut care era şmecheria cu Andrei şi Rusia şi planu' cel mare!

Trase aer în piept, dar nu mai apucă să răspundă.

Florentina

Gata, că-i pocnea capu'! Acu' o să se sfârşească totu'! Ori o făcea de se urca-n avion şi venea şi-i lua gâtu', ori o convingea s-o lase odată-n pace! Ţipă de-a binelea:

- Dacă-i pe-aşa, poţi să-l anunţi că n-o să fie el primu'! Da? Că nu mai sunt fată mare!

Mămica ei se albise instantaneu... făcând-o să realizeze ce furtună iscase cu cuvintele ei...

Păi, gata - o iscase. Timpul înapoi nu-l putea da. În plus, mai că-i convenea furtuna asta, în clipele astea! Coborî tonul vocii:

- Exact. Am rezolvat problema - ca să nu vă mai apese aşa de tare gându' la membrana mea. Gata - s-a rupt. Aşa că nu mai aveţi ce să protejaţi.

Aşaa... Că poate scăpa, dracu, de toată nebunia asta! Şi-o lăsau în pace! Şi îl împăca cumva pe Vincent şi-şi rupea membrana pe bune şi scăpa şi de mariajul cu Andrei! Aştepta... Mămica ei stinse încet ţigara - şi reveni spre camera video:

- Din clipa asta, nu mai ieşi din casă decât ca să mergi la şcoală. Îi dai cheile apartamentului lui Isamu. Şi despre restul nu mai avem ce discuta.

Şi cam atât - mămica ei dispăru de pe ecran... Păi, Doamne-ajută!

Se ridică şi ieşi. Şi ciocăni corect la uşa biroului, care se deschise imediat... Intră.

Chinezul părea... neutru. Serios şi-atât. Îi întinse cheile:

- Mama a spus să-ţi dau cheile apartamentului.

Bărbatul aprobă şi luă cheile. Şi continuă s-o privească lung, drept, serios...

Se răsuci şi ieşi. Şi se grăbi să tragă uşa după ea - că n-avea ce vorbi cu pârâciosul ăsta!

Bun! Revenise în camera ei! Ia - Vincent îi văzuse mesajul?... Nu. Dar nu putea să închidă FB-ul, pentru că mama ei era în continuare online... şi poate voia să-i mai zică ceva, s-o mai amenınţe...

Ana-Maria

Deci aşa... Florentina "rezolvase problema"...

"Nu mai sunt fată mare"...

Deşi fata ei fusese furioasă, iar ea ştia prea bine cât de răzbunătoare era prinţesa atunci când nu-i reuşeau planurile, nu putea să-i ignore cuvintele. Acel "nu mai sunt fată mare" îi tăiase răsuflarea! Hm...

Luă specialul... şi, oricât de nepotrivită i se păru propria decizie, selectă numărul lui Isamu.

- Da.

- Am vorbit cu ea.

- Ştiu. Mi-a adus cheile.

- A mai spus ceva?

- Nu; doar că i-ai spus să-mi dea cheile.

Aah, ce prostie! Trebuia să-l întrebe! La naiba! Trebuia să-l întrebe pe Isamu dacă fata ei mai era domnişoară! Şi nu putea să-l întrebe asta! La naiba! Îşi trecu furioasă mâna liberă prin păr...

- Stai liniştită, Ana. Nu s-a întâmplat absolut nimic între ei. Am vorbit cu Biyu şi m-a asigurat că nu s-a întâmplat absolut nimic.

- OK. Te rog să mă ţii la curent, dacă mai face sau mai spune ceva.

- Sigur, Ana. Tu când te întorci la Cannes?

- Nu ştiu. Aleodor are nevoie de mine la conac, să-i semnez o tonă de acte. Rebeca trimite afacerile rezolvate la Adina, care de două zile printează la ele...

- Am înţeles. În cazul ăsta, eu îţi propun să chemi şi copiii acolo, în weekend.

- ... OK. Spune-le că sâmbătă dimineaţă vin în vizită la tati.

- Bine. Vorbim.

- Vorbim.

Buton roşu... şi idee! Repede, numărul lui Aleodor! Ăla special! Suna... Suna...

- Da, şefa.

- Salut. Thomas e pe-acolo?

- ... Salut. Cred că e în bucătărie...

- Dă-mi-l şi mie, te rog.

- ... Imediat.

Aştepta... Asculta zgomotele, foşnetele, şi aştepta...

- Alo?

- Bună, Thomas.

- Bună ziua, dnă Ana.

- Spune-mi, te rog - Florentina te-a căutat azi?

- ... Nu.

- Sub nici o formă?

- Nu mi-a scris, nu m-a sunat... De trei zile, nu am primit nimic de la ea.

- Aha! Păi, pregăteşte-te - că te sună azi!

- Am înţeles. Dar mă tem că nu înţeleg...

- Iar dacă te sună, te rog frumos, încearcă să afli când, cum, unde şi mai ales cu cine şi-a pierdut virginitatea. Mersi. Pa!

Buton roşu. Asta chiar fusese o prostie uriaşă! Mm...

Aruncă telefonul pe birou şi porni, încet, în traversarea biroului... bombănind printre dinţi...

- ... Florentino, Florentino... Cât am greşit eu, Florentino, când l-am lăsat pe tac-tu să te scarmene-ntre coarne! Cât am greşit eu că am tăcut şi v-am lăsat să vă faceţi de cap! Florentino, Florentino - câte curele peste ochi meriţi tu, Florentino, pentru căcatu' pe care l-ai făcut azi!

Şi merita şi palme şi şuturi şi merita s-o dezmoştenească şi s-o radă-n cap şi s-o joace-n picioare... Şi-apoi s-o ia de la capăt cu palme şi şuturi...

Isamu

Îi făcu un apel lui Biyu şi decise să se ridice. Deci prinţesa "juca tare", cum se spune...

Deschise uşa şi aşteptă... Îi făcu semn să intre. Şi-o privi lung, concludent:

- Eşti sigură că nu s-a întâmplat nimic?

- Mai mult decât sigură. Aveau chiloţii pe ei - iar el nu era apt

pentru actul sexual.

Ia uite ce exprimări avea fata asta, atunci când voia ea! Normal - absolvise Literele, nu? Cu exprimarea stătea foarte bine...

- Şi nici înainte de asta?

- Nici înainte de asta. Florentina nu a avut contact sexual cu nici un bărbat, de când e în grija mea.

Bun! Asta era bine! Iar dacă avusese, avusese în Aurari - unde asemenea secrete rămâneau secrete decenii la rând. Bun! Perfect!

Păi, dacă aşa stăteau lucrurile, el unul putea să fie liniştit! Îi zâmbi lung, cu subînţeles... Biyu zâmbi şi ea:

- Crezi că azi ai cinci minute libere, să te uiţi pe raportul ăla?

- Da. Azi, după zece jumate, te aştept să ne uităm amândoi pe el. Pe îndelete.

Tânăra roşi violent, dar aprobă. Şi se grăbi să iasă. Bun! Deci, diseară avea treabă...

Ieşi şi el şi ciocăni la uşa lui Léon. Nu auzea zgomote de după uşa lui. Ciocăni la uşa lui Philippe...

- Intră.

Aha! Aici erau!

- Ana spune că, sâmbătă, tati vă aşteaptă la el în vizită.

Erau bucuroşi. Foarte bucuroşi. Léon chiuia şi ţipa; Philippe aplauda. Bun! Şi-acum prinţesa... Cioc-cioc...

- Da.

Prinţesa rămăsese la birou, în faţa laptopului. Probabil că vorbea cu Vincent... sau cu Thomas... sau chiar cu Ana! În fine - nu mai conta!

- Ana spune că, sâmbătă, Ştefan vă aşteaptă la el, în vizită.

Primi o aprobare cu capul... "Păi, hai - calcă-ţi pe inimă şi încearcă să faci pe prietena ei!"

- Vrei să stăm de vorbă?

Capul brunet negă, cu obrajii înroşiţi... Închise uşa şi reveni în birou. După părerea lui, venise momentul să "surfeze" prin comunicaţiile ei electronice. Era tare curios să afle şi punctul ei de vedere, apropo de ceea ce se întâmplase în apartament! Nu ştia de ce, dar voia mult să-l afle!

Florentina

Deci aşa! Mămica ei plănuia s-o facă de râs în faţa lui tati! Adică s-o aducă în rezerva lui şi s-o pună să-i spună lui cine era "responsabil" pentru dezvirginarea ei! Că dacă ei nu-i spusese nimic, măcar lui să-i spună! Nu?

Foarte... interesant...

Se ridică şi începu să se dezbrace. Că dacă Vincent nu-şi citea mesajele, Thomas nu apărea online, mama ei îi închisese videoapelul în nas iar Isamu încerca să facă pe confidentul ei, venise momentul să se ducă la piscină şi să-şi consume viaţa făcând bazine!

"Pe pariu că-ţi trimite bodyguarda pe cap, să se asigure că nu încerci să te-nneci?" Nu punea pariu, că pierdea!

Ana-Maria

Mânca. Cina era bună - ca de obicei. Telefonul ei cânta pe masă. Nu voia să răspundă; voia să mănânce cina. Şi să-i şi priască, atât cât se putea. După ce înnotase două ore, ca apucata, Florentina "copsese" şi-şi făcuse socotelile. Şi simţise nevoia să-i vorbească. De-un sfert de oră, o suna încontinuu. Ea nu-i răspundea...

Luă telefonul şi-l întoarse cu faţa-n jos. Suna în continuare - dar nu mai cânta. Avea ecranul luminat, semn că prinţesa insista...

N-o să-i răspundă. Nu-i permitea asemenea impertinenţe. Auzi - ea nu era acolo pentru fata ei! Păi dacă nici ea nu fusese o mamă înţelegătoare, atunci zău că nu existau mame înţelegătoare pe planeta asta! Şi n-o să-i răspundă! Nu!

Ridică privirea spre Thomas:

- Te-a contactat?

Primi o negare grăbită.

- Să n-o cauţi, te rog.

- N-o s-o caut. Că nu mi-ar răspunde...

Probabil că nu...

Mânca, încerca să asimileze mâncarea şi-şi ordona în minte pedeapsa pe care i-o va aplica dacă va descoperi că azi nu fusese minţită. Avuseseră o convenţie; iar dacă Florentina o încălcase, n-o s-o pârască lui Ştefan. O s-o pedepsească. Probabil că o s-o ducă la cusut, după care o s-o încuie în vilă în următoarele trei luni...

Isamu

Cioc-cioc-cioc!

Gata! Venise! La zece jumate fix! Oare asta însemna că era nerăbdătoare? Sări în picioare şi-şi aranjă, scurt, cămaşa. Şi se grăbi să-i deschidă uşa personal...

El avea motiv să stea în costum în birou; ea n-avea motiv să se îmbrace într-o rochiţă provocatoare, la zece jumate noaptea! Aşa că el era "boboc", cu cămaşa proaspăt îmbrăcată după duşul de la nouă şi-un sfert, iar ea era în trening... Proaspăt spălat şi parfumat, dar era totuşi trening...

Închise uşa. Şi zâmbi:

- Bine-ai venit.

- Bine te-am găsit.

Bine-l găsise! Minunat! Era o gazdă jalnică! Nici vin, nici alune, nici...

În ultimul timp, lucrurile se schimbaseră mult. De la evadarea de-un sfert de oră, ajunsese la întâlnirea romantică. Tocmai se întreba dacă, până la încheierea oficială a anului şcolar, o să-nceapă să "orneze" vinul şi alunele cu o lumânare parfumată...

Se simţi cuprins uşor cu braţele...

Fata asta se hotărâse să-l facă să se-ndrăgostească rău...

... Nu. N-o să se îndrăgostească. Până nu se convingea el că Fei-Yen era bine aşa, departe de el, n-o să rişte să şi-o scoată din minte! Şi nici n-o să joace rolul îndrăgostitului - nici cu Biyu, nici cu altcineva! Aşa că o înhăţă scurt şi-o ridică de la sol. Şi porni, grăbit, spre canapea.

Florentina

Oftă greu... La naiba!

Mămica ei n-o să-i răspundă la telefon. Nici azi, nici mâine - şi poate nici peste-o săptămână! Făcuse o tâmpenie monumentală! Spusese o cretinitate de proporţii intergalactice! Şi nici nu încercase "s-o dreagă" atunci când avusese ocazia! Adică imediat după ce-o spusese! Ei îi plăcuse sentimentul ăla de refulare - de răcorire. Îi pasase mamei ei propriii nervi - şi se simţise, brusc, calmă şi liniştită! Numai că uite ce prostie făcuse! Acum, mama ei avea insomnie! Mama ei credea că fata ei "o comisese" - că se culcase cu un băiat şi nu mai era domnişoară. Făcuse o tâmpenie...

Luă telefonul, selectă din nou numărul mamei ei... Iar suna... Tot nu-i răspundea...

Trebuia să ajungă cumva la urechile ei. Era miercuri. Sâmbătă mergea la spital - şi dădea ochii şi cu ea, şi cu tati al ei! Dacă mama ei decidea s-o pârască, era rău...

Avea nevoie de un aliat. Avea nevoie, de fapt, de o cale de a-i transmite mamei ei că o minţise! Că fusese cuminte! Că nu lăsase nici un băiat să se apropie de ea! Cu siguranţă, mămica ei primise filmarea camerei de supraveghere din dormitor! Dar dacă ea îi spusese... Şi nu conveniseră "să-l trombonească" aşa pe Andrei...

Azi, dacă ăla le interceptase apelul, ea câştigase. El pierduse acel potenţial atu. Dar mama ei o crezuse. Nu putea să-i scrie - dacă Andrei afla că răcnetul ei fusese o minciună, iar era rău! Cum să facă?

Nu putea vorbi despre asta cu Isamu. Singura... adultă căreia îi putea spune calculele ei era, totuşi afurisita de chinezoaică! Şi mai era o chestie! Dacă voia ca, într-o zi, să reuşească să aibă contact sexual cu un băiat, trebuia să se-apuce încă de pe-acum să câştige nişte aliaţi! Îşi imagina cu uşurinţă ce gândea Biyu despre ea, după ce spărsese uşa şi-l trăsese pe Vincent de pe ea! De la patru pân' la zece jumate, Biyu avusese tot timpul să se gândească la ceea ce se întâmplase azi! Avusese tot timpul să-i înţeleagă planul, felul cum calculase, cum acţionase, cum o dusese de nas când o pusese să facă ea cafeaua...

Ieşi şi urcă, grăbită, treptele. Intră pe micul coridor încropit din rigips. Prima uşă era închisă. Şi cea de-a doua. Din fericire, uşa lui Biyu era deschisă; aşa că aplecă încet capul pe după toc... Nu. Nu era aici. La ora asta, Biyu nu dormea...

Hm! Poate era jos, în bucătărie! Poate îşi făcea un sandwich!

Coborî repede-repede şi constată că livingul era cufundat în întuneric. Intră în bucătărie şi...

"Deci sus nu e. Şi nici jos. Vila e sigilată, aşa că nu e nici în oraş. Nu poate fi decât la etajul unu!"

Hai să urce înapoi, la unu! Deşi, dacă era în birou...

Uşa biroului era închisă. Ca de obicei. Iar asta însemna că Biyu discuta cu Isamu... Hai să verifice totuşi şi ultima cameră - cea în care dormea de obicei Isamu! Că poate i-o dăduse lui Biyu! Cine ştie! Deci Léon avea uşa închisă, Philippe avea uşa închisă... Uşa ultimei camere era larg deschisă. Aşa era regula - în casa lor, atunci când ieşeau din camere, lăsau uşile deschise. Nu ştia de ce era aşa; dar aşa era. Probabil ca să nu se ascundă vreun atacator pe-acolo, sau...

În fine! Isamu era în birou. Biyu era şi ea în birou. Era unşpe fără un sfert. Ea umbla prin beznă şi făcea calcule de-astea... obraznice...

La naiba! Roşise toată! Şi transpirase instantaneu! Adică Isamu... Isamu...?

"... Da, dragă! Isamu! Ce, el n-are...? E tânăr! Încă nu-i "expirat"!"

De fapt, nu era deloc "expirat"! Era foarte bine pentru vârsta lui! Şi, de când îşi lăsase părul lung, devenise şi mai "OK"! Şi cum el stătea încuiat aici, în vilă... Cum nevasta lui o luase razna, iar mămica ei îi spusese că omul ăla are probleme serioase în căsnicie...

Era foarte posibil ca Isamu... şi Biyu...

Ia uite... Ia uite ce descoperire făcuse ea... Şi-i imagina... împreună... Hi-hi-hi!

Aoleu! Chicotise cam tare! Şi era în hol!

"Băi, trezirea! Şterge-o repejor la adăpost, înainte să se prindă şi ei că te-ai prins!"

Alergă în camera ei, apropie uşa... mult... Aici era în siguranţă. Acum putea fi liniştită. Dacă intrau, putea să le spună că avea insomnie - de la remuşcări. Şi că aşteptase ca ei să termine discuţia, fiindcă voia şi ea să discute cu Isamu despre ziua de azi. La urma urmei, de ce nu?! De când realizase că Isamu şi Biyu discutau chestii foarte importante în birou, pe canapea probabil, parcă prinsese curaj! Nu ştia de ce, dar îl percepuse pe omul ăla ca pe-un supraom. Adică el păruse specialist în toate, cunoscător a tot şi toate... Păruse "anormal". Şi nici nu fusese vreodată în altă ipostază decât cea de consilier specialist în toate! Nu dăduse niciodată semne că ar fi "om normal"! Aşa ca mama şi tatăl ei! Care, vorba aia - se pupaseră de zece ori pe minut, indiferent cine fusese prin preajma lor! Pe Isamu nu-l văzuse niciodată în asemenea posturi "omeneşti"... nici chiar cu nevastă-sa...

Aha! Pocnise uşa biroului! Ia!

Trase un pic uşa - ca să vadă o porţiune mai măricică din holul ăla! Camera ei avea uşa un pic spre scară. Aşa era peretele - forma un unghi uşor atipic. Vedea scările. De unde era ea nu se vedea uşa biroului...

Uite-o şi pe ea! Biyu era în trening - vedea clar asta, din cauza ledurilor încastrate în scări! Nu părea grăbită...

- Biyu!

Aha! El o strigase! Încetişor, cât să audă ea! Tânăra se oprise... El spunea ceva în chineză... pe tonul ăla vesel, pus pe glume... Ea răspundea în şoaptă... El începu să râdă... Ia - că-i spusese să vină la el! Nu pricepea chineza, dar o învăţase Léon câteva expresii! Le învăţase cu de-a sila, pentru că şi tati al ei le învăţase! Preventiv, în caz că şi următorul chinez de la Nisa o lua razna! Ea se întorcea din drum... Auzea foşnete... Aha! Se pupau! Era liniştе mormântală în toată casa, aşa că auzise limpede... Îşi spuneau noapte bună... Ceva cu "mâine"... Gata - Biyu urca treptele. Era mult mai grăbită acum! Urca "cu schepsis" - corpul imobil, picioarele un pic depărtate ca să nu foşnească treningul, păşea pe vârfuri...

Fata aia coborâse în birou în trening, dar desculţă... Interesant...

Clanc. Uşa biroului se închisese. Ea nu închidea uşa - nu încă. După socotelile ei, Isamu se aşeza acum la birou, verifica să nu se fi întâmplat ceva informatic cât "lipsise" el, după care se ducea să facă un duş. Că sigur transpirase, la aşa femeie frumoasă cum era bodyguarda aia! Brunetă, cu ochi albaştri şi buze frumoase... Şi ditamai "balcoanele" bestiale, că până şi ea le remarcase... Şi muşchii lucraţi la aparate...

Oare când începuse "idila" dintre Isamu şi Biyu? Oare Fei-Yen ştia de idila lor? Probabil că nu - chinezoaica aia nu mai intrase în vila asta încă de la Revelion... Oare Liwei ştia?... De ce şi-ar fi informat Isamu băiatul? Ce, la ce-i trebuia puştiului să ştie că taică-su avea o amantă? Şi-aşa, era o amantă trecătoare! Apăruse în martie, o dată cu colegele ei, şi va pleca o dată cu ele! Şi se-ndoia sincer că Isamu "o pusese jos" în prima seară! Că Biyu nu era uşuratică! Adică nu păruse una de-aia turbată după sex! Păruse normală...

Clanc... Foşnetele se îndepărtau... Ţac - comutatorul de la baia din capătul holului... Holul se luminase uşor, semn că lumina era aprinsă...

Zâmbi şi se ridică. Şi închise şi ea uşa - uşurel, să nu facă zgomot. Nu se mai putea duce la Biyu acum - că s-ar fi dat de gol că aflase! Trebuia să rămână secretul ei! Faptul că ea ştia... ceea ce se părea că nimeni altcineva nu ştia...

Trebuia să cântărească bine noua informaţie. Ceea ce ştia ea... Oare ceea ce ştia ea putea face rău? Le putea face lor rău? Se îndoia că Isamu ar fi avut de suferit pentru că "o pusese jos" pe angajata lui Fang. Şi el era angajatul ăluia - dar era ditamai consilierul "doxă" în materie de conte şi afaceri! Isamu chiar era indispensabil pentru Fang! Dar angajata lui Fang venise aici cu un alt scop. Cu o misiune. Ea "era la serviciu" aici! Şi era bodyguardă, nu escortă - aşa că, probabil, Fang i-ar fi înmuiat oasele bine de tot dac'-ar fi aflat că, după ce păzea prinţesa, Biyu se ocupa un pic şi de consilierul chinez! Ar fi schimbat-o, oricum! Că mai avea ăla bodyguarde, nu se-mpiedica în Biyu! Ăla ar fi chemat-o înapoi şi i-ar fi trimis ei o altă bodyguardă - una ceva mai boccie, ca să nu se repete istoria! Hm...

Avea o idee. Era o idee ciudată... Bolnavă chiar! Dar ideea asta a ei putea să-i aducă beneficii mari! Dacă ea o prindea pe Biyu cu Isamu, putea s-o constrângă să închidă ochii la următoarea tentativă de a scăpa de membrana aia nenorocită! Ca să nu mai fie ea pârghia cu care Andrei putea să-l oblige pe tati al ei să se mute în Rusia! Ca să nu rişte să devină nevasta ăluia! Iar ca să aibă ea o pârghie asupra fetei ăleia...

Nu-i plăcea să facă asta. Ea nu era aşa. Ea nu putea să şantajeze oameni. Ea avea remuşcări şi pentru rahatul pe care i-l făcuse azi lui Vincent! Dar acum nu mai era vorba doar de ea. Era vorba de tati al ei. Care nu voia să se mute în Rusia fiindcă ştia el ce ştia! Că, dacă ar fi fost aşa de bine în Rusia...

O să facă rost de o cameră video. Una micuţă, de-aia de spion. O s-o seteze să descarce imaginile în laptop. Şi-o să spere că, într-o zi, n-o să mai coboare Biyu în birou - o să urce Isamu la mansardă. Şi pe urmă vedea ea cum îi dădea chinezoaicei vestea proastă!

Lungită în pat, îşi imagina propriul discurs - şi zâmbea...

4 iunie 2020 - joi

Isamu

Copiii se pregăteau de plecare. Fetele coborâseră deja. Ca de obicei, Biyu era total dezinteresată...

Porni încet spre glasvand... Trecu prin faţa ei... Meili şi Jiao discutau, pe voci coborâte, despre nu ştiu ce film care se difuza în seara asta; Biyu era ocupată cu mobilul... Auzea paşii tropăiţi ai lui Léon... Auzea şi paşii Florentinei, care de la un timp nu mai ieşea din pantofii cu toc de 5...

Se răsuci şi-o privi lung. Că tot nu pricepea ce era în capul ei! Vincent? Individul ăla dubios de neserios? Pentru Dumnezeu! Tocmai pe-ăla îl găsise? Păi mai bine se-ncuia cu Claude! Ăla era om serios! Ăla nu se ducea "să bată toba" în tot oraşul, cum se spune! Ăla n-ar fi uitat s-o protejeze! Ce naiba fusese în capul ei?

Florentina nu-l privea. Nu privea pe nimeni. Se oprea lângă Biyu şi aştepta, cu ochii pironiţi în marmura de pe jos...

- Florentina, vino puţin, te rog!

Venea. Repede. Tot cu ochii în podea. Hm... O prinse cu braţul şi se răsuci cu tot cu ea spre glasvand. Şi şopti:

- O să vorbesc eu cu ea. O sun pe la zece, ca să fiu sigur că e odihnită. OK?

Capul brunet aprobă scurt.

- Tu ai grijă ce faci la liceu. Investigaţia mea de dimineaţă spune că Vincent şi-a verificat FB-ul pe la unu noaptea. A văzut mesajul tău, după care şi-a dezactivat contul. Nu l-a şters; l-a dezactivat doar. Probabil că acum aşteaptă cea de-a doua discuţie cu Ana.

Tăcere...

- S-ar putea să nu vină azi la liceu. Asta ar fi OK; ai tu timp să lămureşti lucrurile cu colegii. Te-ai gândit ce le spui?

- Da. Nimic.

- ... E o variantă. O altă variantă e să râzi şi să le spui că viaţa ta privată te priveşte doar pe tine. Şi că nu eşti genul care să împărtăşeşti picanterii sexuale cu amicele. L-ai scoate şi pe el din bucluc, le-ai lămuri şi pe ele, ai sparge "mitul" care te-nconjoară la liceu...

Primi o nouă aprobare. Bun!

- N-o mai suna până-n prânz. Vorbesc eu cu ea. Bine?

- Bine.

- Îţi cer prea mult dacă te rog să fii cuminte în următoarele 9 zile?

Nu primi răspuns... O pupă pe creştet:

- Las' că rezolvăm noi cumva!

Piruetă. O conducea lângă Biyu... Încetini; şi-i dădu drumul exact în faţa ei! După care îşi retrase mâna în aşa fel încât mângâie uşor braţul ei... Primi un oftat uşurel... Afurisită femeie! Dar nici cu el nu-i era jenă! Făcuse el ce făcuse şi se jucase cu focul pe sub nasul tuturor!

Post-adolescenţa lui era teribilă! Zău! Probabil că şi uniforma de pe ea îi alimenta curajul adolescentin...

Florentina

Uau! Ce fusese asta?

Revenise lângă Biyu. Băgase bărbia-n piept şi ochii-n marmură. Ceea ce i se întâmplase ei azi, acum, era teribil! Era "*on the edge*", cum se spune! După ce-l dez-cocoţase pe Isamu de pe soclul pe care stătuse atâta timp, se dezmeticise şi ea! Şi observase nişte chestii... mamă-mamă!

Mai întâi, îi observase alura. Lui. Când coborâse treptele, aruncase o privire în living. Fetele fuseseră aliniate lângă masă - ca în fiecare dimineaţă. Iar el se dusese câţiva metri spre glasvand. Se uitase afară. Aşa, văzut din spate, Isamu era un tip mamă-mamă! Costumul ăla stătea pe el mai bine decât pe manechin! Iar coada brunetă, destul de lungă, era "curat taifun prin hormonii feminini", cum zicea Adéle după ce lua o duşcă de tărie...

Apoi se oprise lângă Biyu. Şi simţise parfumul acrişor, răcoritor. Nu era Anais-Anais, preferatul mamei ei. Era altceva. Ceva cu frezie. Îi amintise parfumul freziilor mari, cărnoase, pe care i le dusese Thomas în cameră, la conac. Şi o privise, cu coada ochiului. Purta, ca de obicei, uniforma liceului. Măiculiţă, ce balcoane avea fata asta! Ce bestialitate de balcoane! Când or să pornească spre maşini, o s-o lase s-o ia ea înainte - că era curioasă apropo de restul corpului. Nu-i dăduse atenţie până acum. Dar putea jura că muşchii lucraţi la aparate nu arătau deloc rău! Nu auzise prin clasă şoapte despre "bodyguarda-n ics"...

Şi-apoi el o chemase la el. Simţise imediat izul de after "aşa cum trebuie". Şi-o apucase pe după umeri. Când o trăsese s-o întoarcă spre glasvand, avusese un şoc! Deşi, vorba aia - locuia cu el sub acoperişul ăsta de la doi anişori! Îşi amintise că şi el chinuia periodic aparatele de la mansardă. Era puternic! În costumul ăla "calitatea-ntâia" sălăşluia un bărbat "a-ntâia plus"! El îi vorbise în şoaptă. Ea ascultase cuvintele, le înţelesese, dar glasul şoptit îi împinsese imaginaţia la scena cu el şi cu Biyu - cea de aseară. Cea de dinaintea deschiderii uşii. Chiar şi acum, când stătea lângă Biyu şi privea marmura, şi-i închipuia împreună...

Gata - venise şi micul prinţ. Porneau spre şcoală. Biyu o luă înainte. O urmă... şi ridică privirea...

Deci bărbatul a-ntâia plus de lângă glasvand, alături de bestialitatea asta tânără şi frumoasă... şoptind... Alelei, măicuţă! - ce scene o să capteze camera aia din planurile ei!

Fusese extrem de inteligentă atunci când decisese să-şi lase părul desfăcut azi! Buclele brunete, lungi, îi acopereau acum obrajii roşii ca roşia roşie...

Ana-Maria

Specialul începu să cânte. Îl luă... şi se grăbi să răspundă:

- Da.
- Bună.
- Bună.
- După ton, pari doar 50% supărată...

Oftă greu - Isamu o sunase să vorbească despre Florentina...

- E bine că nu i-ai răspuns ieri. Asta mi-a permis mie azi să o sfătuiesc, apropo de discursul pentru colegele curioase. Îţi cer prea mult dacă te rog să nu vorbeşti tăios cu ea azi?

- Nu cred că vorbesc azi cu ea.

- Dacă te sună, nu-i răspunzi?

- Nu.

- Asta mă pune pe mine în dificultate. I-am promis că vorbesc eu cu tine. Şi mi-a promis că în următoarele nouă zile e cuminte.

"Şi cu ce mă-ncântă pe mine chestia asta?"

- Devine periculos. Pentru ea. Vincent şi-a dezactivat contul de Facebook. Intuiţia îmi spune că şi-a convins părinţii să-l ia la filmări, pe undeva prin Siberia. Iar dacă ei îi vine-n minte să înghită pastile şi descoperă că n-are, se poate gândi la geamul din camera ei.

- Tu chiar crezi ceea ce spui?

- Da. La 17 ani, orice e posibil. Iar ea e foarte introvertită. Tu eşti plecată, iar unicele femei cu care-ar putea vorbi sunt Biyu, Isabelle şi Emilie. Cu care nu vorbeşte mai nimic, niciodată. Are doar 17 ani, iar momentul cel mare s-a dovedit a fi un eşec monstruos. Eşti dispusă să rişti viaţa ei? Că, dacă se-aruncă, sunt câţiva metri buni până la cimentul care înconjoară vila! Şi n-o să se-arunce în picioare! Iar dacă-i lipesc geamul, o să fie şi mai rău!

Ea, la vârsta Florentinei, îl cunoscuse pe George... Şi-apoi escaladase geamul şi... Oof!

- ... OK. Deci te ocupi tu de Florentina.

- Da. Încă ceva. Am ascultat convorbirea voastră şi am făcut o

investigaţie discretă. Sunt în măsură să-ţi garantez că, atâta timp cât a fost în Franţa, Florentina nu a avut contact sexual. Nu cu un băiat! La ginecolog n-a fost niciodată. Iar Isabelle nu mi-a spus nimic despre vreo jucărie sexuală ascunsă sub patul prinţesei.

Avea omul ăsta aşa un stil de-a o face să tacă şi să fie de acord cu el! Roşise rău de tot - că n-avuseseră până acum discuţii de-astea sexuale...

- Te rog să nu-i spui lui Ştefan.

- Îţi dai seama că nu spun nimănui nimic! Ce naiba!

- Bun. Discut cu ea, după masa de prânz, şi te-anunţ ce-am mai aflat.

- Bine, Isamu. Îţi mulţumesc...

- N-ai de ce. E un pic şi fata mea, nu? După 15 ani...

Oftă greu... Consilierul ei îi înţelese încurcătura şi schimbă subiectul:

- Regele ce face?

- E bine. E fericit. A primit două kile de chiftele de la tanti Perla...

- Aha! Iar dl Ionescu?

- Aa, el e în extaz! Îşi îndoapă băiatul şi nu mai poate de fericire când îl vede vorbind, zâmbind...

- Cu mobilitatea cum e?

- Puţin mai bine. Poate să susţină mâinile pe laptop. Dar nu le poate ridica singur până acolo; iar de susţinut, le susţine doar cu coatele sprijinite pe perne. Masajul îi provoacă dureri mari...

- Aşa e recuperarea. De-asta trebuie să stea acolo, cu perfuzii - ca să-i administreze calmante şi să nu-şi chinuie sistemul nervos cu durerea.

- ... Ştiu...

- Seniorul a mai zis ceva?

- Nu Seniorul; nea Dumitru. Dar despre asta vorbim în birou.

- Bine, Ana. Vorbim.

- Vorbim.

Apăsă butonul roşu...

Deci prinţesa era, totuşi, virgină...

... De ce dracu nu putea crede asta? De ce n-ar fi crezut nici dacă ar fi auzit chestia asta chiar din gura prinţesei? De ce simţea că numai un control ginecologic ar fi putut-o linişti? Oare nu mai avea încredere în ea?

... Oare prin sentimentele astea trecuse şi mămica ei, atunci când decisese s-o şteargă din inima ei? Probabil că da... cu mica deosebire că, atunci când aflase mama ei, aflase că fata ei escaladase geamul şi fugise cu băiatul care "făcuse beleaua"...

O să vorbească cu Florentina. Despre orice altceva. Şi n-o să spună nimănui despre discuţia lor răcnită. Şi, chiar acum, o să-l cheme pe Thomas în birou şi-o să-l roage ca sâmbătă să stea la conac. Şi să obţină adevărul de la fata ei. Trebuia să ştie! Trebuia să simtă că poate avea în continuare încredere în Florentina! Că altfel...

6 iunie 2020 - sâmbătă

Florentina

Deschise încet un ochi. Era... Era şase jumate dimineaţa. Iar mobilul ei fluierase. Deci avea un mesaj pe FB... Să fie de la Vincent? Să-i fi trecut starea aia care-l determinase să-şi blocheze contul, să "producă" o scutire medicală şi să dispară din oraş?

Luă telefonul... Făcu ochii maaari...

Aprinse veioza - că trebuia să se trezească urgent şi să-şi pună creierul la muncă serioasă!

Andrei Donichioiu se apucase să-şi facă un alt cont pe Facebook. Miştoo! Îl făcuse şi se grăbise să-i scrie ei. Nu-şi pusese poză, nu-şi completase datele - doar îl făcuse, ca să-i scrie ei... Îi era şi frică să apese iconiţa şi să afle ce-i scrisese! Ăla "intrase brusc în online" ca să comunice cu ea! Mm... Apăsă totuşi iconiţa! Că era important!

"Bună dimineaţa, prinţeso."

Adică se putea preface că doarme... Nu! Nu se putea preface că doarme! FB-ul îi bifase ăluia mesajul - semn că ea îl primise şi-l şi citise! Aşa că începu să apese ecranul - cu grijă, ca să scrie corect.

"- Bună dimineaţa, Andrei.

- Nu-mi spune că te-am trezit...

- Nu-ţi spun că m-ai trezit..."

Şi smiley. Ca să pară foarte bucuroasă de trezirea lui! Cu ăsta nu era de joacă! Ăsta era chiar periculos! Aştepta. El scria...

"- Sunt la o discuţie de afaceri. Şi tocmai am primit cadou o excursie de două zile la Aşgabat. Una all inclusive. Voiam să te întreb dacă mergi şi tu."

Aşgabat suna "estic". Habar n-avea unde sau ce era Aşgabat, dar suna "pe limba lui". Aşa că era exclus! Dar cum să-i spună şi lui asta? Decise s-o ia metodic.

"- Aşgabat... Jamais couché avec, cum zic franţujii. Dar presupun că e destul de departe...

- Stai o clipă."

Stătea - şi-şi ordona cuvintele. "Sună foarte bine, e foarte tentant, dar mă tem că va trebui să te refuz." Nu! "Să refuz invitaţia. Încă de miercuri, am fost invitaţi cu toţii la Bourges. Tata e mult mai bine, aşa că ne-a chemat pe la el." Aşa o să-i scrie. Să fie atentă, să nu greşească şi să apese "te refuz"...

Aha! Primise un link de youtube! Unul amplu, de 16 minute! Hm! Chiar voia s-o convingă să spună "Da"! Ia să vadă ea...

... Făcuse ochii mari - simţea că avea ochii mari-mari! Şi gura căscată! Ecranul mobilului era mititel, dar imaginile erau concludente...

... Aşgabat era un loc superb. Luxos pân' la Dumnezeu şi-napoi, de trei ori. Ceea ce vedea ea era varianta orientală a răsfăţului împins la extrem...

Stop video. Google. Aşgabat. Search. Era capitala Turkmenistanului. Să-i fie ruşine că nu ştiuse chestia asta! Mm - era deficitară...

Oricum, Wikipedia zicea că numele turkmen al oraşului se putea traduce prin "oraşul dragostei". Aşa că îl tăiase deja din planurile ei de călătorie. Că ea nu avea nimic în comun cu dragostea. N-avea voie. Simţise că se încruntase deja...

Reveni în FB şi constată că Andrei nu aşteptase răzgândirea ei - îi scrisese! Mult!

"Un partener m-a invitat să mă relaxez, până duminică seara. Şi m-a sfătuit să nu vizitez singur.

Nu-mi răspunzi, iar asta înseamnă că vezi filmul. Îţi dai seama, cred, că nu l-aş lua pe Gabriel la relaxarea asta... HAHA!

Paza mi-o asigură partenerul. Şi iau şi eu bodyguarzii mei.

Dacă vrei să vii, vorbesc eu cu Ana. Uite, complotăm şi-i spun că tu nu ştii nimic. Că e surpriză.

Partenerul are şcoală de echitaţie, aşa că facem şi un crash

course de hrănit armăsarii...

Ne întâlnim acolo, pe aeroport, ca să nu mai ocoleşti tu pe la Volgograd...

Prinţeso...

Cioc-cioc!

Dacă încă te uiţi la film, presupun că îţi place ideea de-a vizita Aşgabatul...”

Mda... Păi, hai să-l mângâie şi-apoi să-l plesnească!

“- Uau! E super! Am rămas cu gura căscată! Dar mă tem că o să văd Aşgabatul doar pe youtube.

- Crezi tu că “nu te lasă”?

- Nu, nu e vorba de asta. Încă de miercuri, am fost invitaţi cu toţii la Bourges. Tata e mult mai bine, aşa că ne-a chemat pe la el. A fost stabilit, organizat, bătut în cuie...

- Înţeleg. Normal că vrei să te duci la el!

- Ei, la el m-aş putea duce şi luni! Că mediile mi le-a închis, pe ici-pe colo, şi parcă-i mai bine să stau doar eu cu el şi să şuşotim secrete! Dar...

- Dar ţi-e foarte dor de el.

- Mi-e foarte dor de el. Şi ştiu că şi lui i-e dor de mine. El m-a invitat. Nu pot să-l refuz...

- Evident! Păi, asta e! Dacă nu poţi, nu poţi! Mă duc acasă şi dorm până leşin! Că sunt cam obosit, ce-i drept...”

Aha! Aici voise să ajungă şmecherul ăla! Zâmbea şi scria - şi trăgea concluzia că, indiferent de vârstă şi poziţie socială, bărbaţii “vânau” cam la fel...

“- Dar de ce nu te duci în excursie cu altcineva? Că nu cred că ai avea dificultăţi în a găsi o altă companioană de relax...

- Pentru că voiam să merg cu tine. Dar dacă nu poţi, asta e! Altă dată!”

Da, stratagema era aceeaşi; dar Andrei ştia când era momentul s-o lungească şi când “îi venea bine” să oprească un anumit subiect. Foarte interesant! Şi foarte convenabil pentru ea! Ei îi convenea să nu stea ore-n şir la palavre despre “alte femei”!

“- Da, dacă se mai iveşte ocazia, merg cu multă plăcere!

- Bun! Am notat, să ştii!”

Smiley... că era un scump şi-un finuţ şi n-o gonea cu câinii şi cu tam-tam - o conducea uşurel spre punctul ales de el, ca să nu obosească prea tare fugind într-acolo... Lăsă telefonul pe noptieră, stinse veioza şi se înfofoli bine...

Şi se ridică din nou şi luă telefonul - că o fluierase iar şmecherul ăla periculos...

“- Somn uşor, prinţeso.

- Odihnă plăcută, Andrei.”

Aşa - ca să ştie şi el că ea îl credea că nuu, nu-şi lua altă companioană cu care să se-ntindă pe-acolo prin hotelurile alea luxoase! Nuu - ea era doar o gâscă mică! Ea chiar credea că Andrei se duce acasă şi se culcă - adică doarme! Lăsă mobilul, se înfofoli din nou...

Deci el voia să se relaxeze alături de ea... Oare cât l-ar fi costat “sceneta” aia cu “m-a invitat cineva”? Că nici hârtia igienică nu era gratis - după cum spuneau părinţii ei! Oraş frumos, capitală, lux... Hm!

... Ce-ar fi să-l sune acum? Să facă un videoapel? Uite-aşa - că tare-ar fi fost curioasă să-i vadă mutra plouată! El plănuise, copsese un plan laborios, aranjase cu partenerul, cu hotelul, cu şmecheriile... Nuu - de fapt, probabil că nu aranjase nimic! Probabil că nici nu era la o petrecere! Probabil că era în vila lui luxoasă, solo, şi avea insomnie - că la el era ora patru acum...

... Un domn rămânea un domn! Vincent ar fi lăsat discuţia aşa, în suspans. Andrei o încheiase politicos...

... Ce nebunie!

Privea lung palmierii din faţa geamului...

Oftă greu şi se ridică. Şi-şi puse halatul, îşi luă telefonul şi ieşi. Era linişte în vilă - o linişte perfectă. Cu toate astea, poate că erau în birou... Decise să riste să-i deranjeze. Ciocăni scurt, de două ori. Şi păşi în spate, pregătită să se-ntoarcă în camera ei...

Clanc. Împinse uşa şi intră. Şi oftă greu când văzu ochii mijiţi de somn ai lui Isamu:

- Îmi pare rău că te-am trezit...

- Stai liniştită. Ce s-a întâmplat?

Era decent - adică era în cămaşă, cu cravata la gât. Omul ăsta dormea cu cravata la gât... Ocoli biroul şi-şi trase scaunul lângă el. Şi-i dădu telefonul:

- M-a fluierat mess-ul de pe FB.

Isamu începu să apese ecranul... Ea privea ecranul şi, cu coada ochiului, îl observa...

Mirosea tot a after “a-ntâia”. Cămaşa nu se şifonase. Părul nu se ciufulise. Era ciudat - era ca un marţian veşnic perfect! Nu se mai putu abţine - şi întrebă:

- Tu dormi în costum?

Primi o aprobare cu capul... Nu întrebă “de ce”; dacă ar fi vrut să spună, i-ar fi spus! Îşi înghiţi cuvintele şi aşteptă... Isamu se încruntă, încet-încet... Şi-i returnă telefonul:

- OK. Mersi că mi-ai zis.

Se ridică:

- Mi-e frică de el. Mi-e frică să nu profite într-o zi, şi-apoi să se ducă la tata şi să-i spună că el a fost primul - şi e om serios şi mă iubeşte şi a pregătit deja inelul, popa şi luna de miere...

“Şi de-asta am încuiat uşa şi...” Isamu nu zâmbi:

- Am înţeles. Dacă vrei, “transmit” o ceartă monstruoasă între tine şi Ana şi pedeapsa de-a sta toată vacanţa încuiată-n Aurari. El acolo nu calcă; tu ai avea motiv să nu ieşi din orăşel. În trei luni, Ştefan se repune pe picioare.

Clătină scurt capul:

- Mama nu se poate descurca cu amândoi. Iar aia mică trebuie să se-ntoarcă. Da’ mie mi-e frică de el. Mi-e frică să nu mă convingă.

Sprâncenele se ridicară, mirate... Porni spre uşă:

- Am 10 la chimie; ştiu că m-ar putea convinge. Ştiu că ar putea convinge-o pe mama să mă încurajeze...

Ieşi, trase uşa după ea şi oftă uşurată - ce bine! Ce bine că, în sfârşit, îi spusese de ce se-ncuiase cu Vincent în dormitor! Acum el îi spunea mamei ei, care înjura şi spurca şi lua o pastilă şi se liniştea şi înţelegea de ce-o luase fata ei razna şi se-agăţase de gâtul gigollo-ului liceului...

Închise uşa şi se aşeză la birou. Nu mai putea să adoarmă. Simţea, din nou, golul din stomac - ăla stupid, cauzat de teamă şi emoţie şi tristeţe...

Cioc-cioc! Ei, poftim! Venise s-o mai întrebe unele chestii!

- Da.

Uşa se deschise, într-adevăr; dar Isamu nu intră:

- Ai încredere în mine?

Aprobă scurt.

- Spune-mi cine e; iar eu voi avea grijă să-l strecor până la tine.

Ha-ha! Adică îl aducea el pe Thomas aici, în mare secret, şi le aducea şi prezervative... Hm!

- Eu discut altfel cu Ana. Iar ea discută altfel cu Ştefan, după ce discut eu cu ea. Dacă îţi doreşti ca un anumit personaj să primească nişte plusuri în ochii părinţilor tăi, spune-mi numele lui.

Aa, el la asta se referea! La măritiş! Nu, nu era cazul! Aprobă şi zâmbi:

- Nu e nimeni.

Capul brunet se plecă scurt spre dreapta. “Asta e o gogoaşă de Guiness Book...” Păi, o fi fost gogoaşă - dar era a ei şi nu voia s-o împartă cu el! Aşa că se ridică şi deschise uşile şifonierului - ca să-l vadă uşchit de-acolo! N-aveau confidenţe...

Isamu

Deci aşa...

Prinţesa avea dreptate să se teamă de Andrei. Din fericire, Florentina îşi cunoştea limitele şi-şi evalua corect oponenţii - şi le calcu-

la corect armele. Andrei ar fi putut-o droga la orice oră şi prin orice mijloace! Şi-ar fi putut s-o drogheze şi pe Ana! Şi s-o întrebe, cu Piao de faţă, dacă îi permitea să ceară mâna Florentinei! Omul ăla era capabil de orice! Dar...

Dar, de la un punct nu mai putea fi de acord cu prinţesa. Ştefan nu s-ar fi grăbit s-o dea celui care-o dezvirgina! Ce naiba! Ştefan era om serios! Şi nu trăia în Aurari! Nici acolo nu se prea mai întâmpla aşa! În fine...

Partea asta cu "nu vreau să mă prindă el virgină" era cusută cu aţă albă. Florentina îşi pusese-n minte că "e momentul" - şi căuta tot felul de motive şi tertipuri ca să-şi atingă scopul. Nu, n-o învinovăţea. Era mare! Era normal să-şi dorească o relaţie normală cu un bărbat! Anormală era viaţa ei de-acum, încuiată în vilă şi în blindată! Că de-asta nu mergeau căsniciile "coapte" în cercuri înalte! Copiii ăştia erau, totuşi, chinuiţi! "Săracii oameni bogaţi", râdeau oamenii săraci. Săracii prizonieri ai propriei bogăţii... ai pazei şi securităţii personale, ai calculelor părinţilor, ai parveniţilor dornici de îmbogăţire...

Mail nou. Ana...

"Te rog, revino la comportarea normală faţă de Florentina. A vorbit azi cu mine. Restul nu poate fi discutat decât în birou."

Send...

Lăsă din nou capul pe birou. Îi era somn... Şi nu mai reuşea să adoarmă acum, pentru că Florentina nu-i spusese numele acelei persoane...

Ana-Maria

Privea lung conacul...

Copiii trebuiau să sosească din clipă-n clipă. Trecuseră de poartă. Ştefan adormise pe la nouă, imediat după masaj - aşa că ei îl vizitau la două fix. După vreo oră de pălăvrăgeală, copiii vor reveni la conac. Ea rămânea la spital - că azi era prima zi când soţul ei era luat din pat, dus în sala de recuperare şi pus să tragă de aparate. O să fie greu - şi pentru el, şi mai ales pentru ea. Din fericire, nea Dumitru plecase aseară. El n-o să vadă chinul băiatului lui...

Blindata se apropia cu viteză... Încetinea... Oprea... Portierele se deschideau... Afurisita aia mică o să intre uite-acuşi în vilă...

Piao îi dăduse un calmant. Se simţea liniştită. Nu trebuia să se certe cu prinţesa. Şi-aşa nu erau ele aşa bune prietene! Dacă se mai şi certau...

Fata ei se făcuse mare şi frumoasă... În curând, o s-o vadă de mână cu un băiat - şi-o să ştie că el era alesul... O s-o vadă sărutându-l... Oare o să reuşească să se abţină şi să nu-l ia la interogatoriu? Că, de când era regină, dezvoltase obiceiuri în consecinţă! Doar se gândea la el - şi plănuia să-l pună pe Piao să-l injecteze şi să-l descoasă bine-bine apropo de sentimente şi intenţii...

Oare o să facă faţă sarcinii de mamă? Adică de părinte? O să reuşească să se abţină, să nu i-l şocheze, să nu-l vadă fugind mâncând pământul? Era o regină pricepută; dar meseria de părinte era mult mai afurisită! Aşa că...

Îi auzea urcând treptele... Nu putea să nu constate că copiii ei nu-şi căutau mama... Nu putea să nu se învinovăţească pentru asta - fiindcă ea îi încurajase să se descurce singuri, să nu se-ascundă după poalele ei... Ea îi lăsase cu bonele şi plecase la braţul lui Ştefan...

Se aşeză la birou. Era tristă. Se simţea... inutilă. Învinsă. Viaţa o învinsese. Eşuase în relaţia cu copiii ei. Nici Léon nu mai venea în goană s-o îmbrăţişeze...

Calmantul ăsta probabil că nu era calmant - era îmblânzitor de nervi, iar ea luase porţie dublă şi-i venea să plângă rău...

Hei! Se auzea tropăit pe scări! Îşi trase repede nasul şi-şi compuse un zâmbet oarecum obosit - băieţii ei veneau s-o îmbrăţişeze... Tropăitul trecea prin faţa uşii... şi se îndepărta...

"Păi, asta e! Las' că ai o tonă de lentile de contact verzi în dormitor! Iar pân' la două fără un sfert ai tot timpul să-ţi pui castraveţi pe pleoape! Spor la treabă!"

Lacrimile alunecară pe obraji.

Florentina

Uşa camerei ei era larg deschisă. Avea deja o presimţire; nu se grăbea deci. Avea două presimţiri, de fapt - iar la cât de apăsat călca Biyu, în spatele ei, era evident că şi cea de-a doua se va materializa...

Intră. Şi zâmbi:

- Bine te-am găsit!

Thomas lăsă baltă florile şi se repezi la ea! Fu prinsă de umeri şi sărutată uşor pe ambii obraji:

- Bine-ai venit!

Şi se pomeni răsucită, luată de mână şi trasă afară... înapoi pe scări...

Prima presimţire se adeverise - dar "desfăşurarea evenimentelor" fusese exact de-andăratelea! Adică ea se gândise să-l ia pe el afară, la o discuţie; şi, vorba aia - nici n-apucase să intre bine, şi-o scosese el! Foarte ciudat...

Ocoleau vila. O ocoleau repede, grăbiţi... Thomas se opri. Inevitabil, se ciocni de el! Fu apucată, răsucită, trasă în faţa lui - iar el întrebă, în romanes, extrem de speriat:

- Ce s-a întâmplat?

- ... Poftim?

- Ce s-a întâmplat?

- ... Nimic!

- Ba s-a întâmplat ceva! Că dna Ana m-a sunat, miercuri, şi mi-a spus că mă roagă frumos ca, dacă mă suni, să încerc să aflu când, cum, unde şi mai ales cu cine ţi-ai pierdut virginitatea! Şi mi-a şi mulţumit, înainte să-mi închidă-n nas!

Serios? Aşa făcuse mama ei? Apelase la spioni? Începu să râdă:

- Şi te-ai gândit tu să te-apuci de treabă de cum am intrat pe uşă?

Thomas îi dădu drumul. O privea lung... Ea îl privea lung - şi realiza că mămica ei voia să ştie... Şi n-o întreba pe ea, ci îl punea pe el s-o întrebe...

- ... S-a întâmplat ceva. Cu tine. Eşti schimbată.

- Nu s-a întâmplat absolut nimic.

- Eu te văd rar - şi vorbesc rar cu tine. Şi îmi dau seama că s-a întâmplat ceva, în ultima lună. Te-ai schimbat uite-aşa, la 180 de grade! Şi nu e o schimbare bună, crede-mă!

- Care? Partea cu virginitatea?

- Dă-o dracu de virginitate! Tu te-ai schimbat!

- ... Nu s-a schimbat nimic. Dar nu mai pot să vorbesc cu ea. Nu ştiu... Eu am senzaţia că voi v-aţi schimbat.

- Poate că ne-am schimbat şi noi. Dar şi tu te-ai schimbat radical. Pe-asta nu poţi s-o negi! Gândeşte-te doar că l-ai luat la bătaie pe Philippe - şi el chiar nu s-a schimbat! L-ai făcut pe dl Aleodor să-ţi învineţească obrazul - şi el chiar nu s-a schimbat! Nu în relaţia cu noi! Florentina...

Da - trebuia să fie corectă şi să recunoască faptul că şi gândurile i se schimbaseră, şi centrul de interes, şi planurile, şi optica despre viaţă... Oftă greu...

- ... Îmi place să cred că prietenia dintre noi a rezistat schimbării ăsteia. Îmi place să cred că încă ne mai putem ajuta reciproc, aşa ca până acum. Măcar cu un sfat! Sau cu o ureche care ascultă şi înţelege...

Şi ei îi plăcea să creadă asta...

- ... El te-a schimbat aşa?

- Auzi? Fii serios!

- Sunt foarte serios! Că nu faceţi dragoste şi-atât! Mai şi vorbiţi! El te-a făcut să te schimbi aşa?

- Nu există nici un "el", da? Să-ţi fie clar! Nu există nici un "el"!

Tânărul bufni într-un râs nervos:

- Să nu-mi spui că e o "ea"! Te rog!

- Băi, tu te-ai tâmpit?

- Nu. Eu sunt foarte îngrijorat pentru schimbarea asta a ta! Şi mă aştept la orice!

- De ce? Ţi se pare ţie că sunt lesbi, aşa?

- Mi se pare că trăieşti într-un oraş depravat şi murdar, iar colegele tale nu-s icoane. Iar tu ai început să ieşi cu ele. Şi socializaţi. Şi-al dracu să fiu eu dacă nu mă urc în tren şi mă duc şi le smulg dinţii fără cleşte! Dacă ele te-au tras pe calea lor, să mor io dacă nu le joc în picioare!

Bufni în râs - era teribil! Şi era foarte furios! Şi era foarte... afurisit aşa, furios în romanes! Era un scump! Îi venea să-l pupe... Thomas răbufni, exasperat de râsul ei:

- Poftim! Io mă dau de ceasu' morţii aici şi tu râzi de mine!

- Nu râd de tine. Râd că eşti tare scump când te-nfurii în ţigăneşte...

Îl văzu trecându-şi mâinile prin păr, încurcat probabil de folosirea lui "scump"... Păi hai să-i zică!

- Nu, mă. Nu m-am culcat cu nimeni. Sunt la fel de fată mare ca şi până acum.

Fu înhăţată bine de cap, trasă şi pupată pe frunte! Şi-acum el ofta uşurat... şi zâmbea mult mai liniştit... Continuă:

- ... Chestia e că rahatu' ăsta cu virginitatea mea începe să fie o urgenţă.

Acum era uimit...

- Tu îl ştii pe Andrei Donichioiu? Consilierul

- Sigur că-l ştiu. A fost şi pe-aici de câteva ori.

- ... Ăla a pus ochii pe mine. Adică, cum să-ţi zic... Ăia doi, fraţii din Rusia, încearcă să-l facă pe tati să se mute la ei. Că acolo şmecheria e-n floare, aşa că ar face nişte munţi de bani de s-ar vedea din cosmos dacă l-ar avea pe tati acolo! Iar tati n-a vrut să se mute la ei. Şi îi ţine la distanţă, că sunt periculoşi. Şi acum tati e-n spital iar mama e într-o dilemă nenorocită rău. Chinejii zic că Trésor e pe undeva prin estul Europei. Toate indiciile arată că un rus a plănuit tot ce s-a întâmplat aici şi la el e aia mică. Iar fraţii sunt daţi dracului - îi ştie toată lumea. Ăia ar putea s-o găsească, dacă ar vrea s-o caute. Şi nu vor, că n-au interes s-o ajute pe Rebeca să redevină puternică şi să se concentreze la afaceri şi să facă Franţa să zbârnâie. Că vor ca influenţa lu' tati în Franţa să scadă, ca să poată ei să-l mute. Aşa că... Tu ai înţeles ceva din bălmăjeala mea?

- Bineînţeles. Da' tu ce rol ai în chestia asta?

- Păi, ăla m-a văzut pe youtube. Şi i s-a aprins un beculeţ. Ne-a invitat pe amândouă la o petrecere pompoasă, la ei. El m-a invitat pe mine şi-a insistat... Şi, cât am fost acolo, el a stat cu mine iar mama cu ălălalt... Mama e una singură. Iar ăia au afaceri separate. Nu-i poate forja pe amândoi în simultan; în timp ce ea discută cu unu', ălălalt e nesupravegheat. Înţelegi?

Da, înţelegea. Aproba energic cu capul.

- Când am plecat de-acolo, mi-a luat o haină de blană de-un sfert de milion de euro. Şi a rămas scurs-leşinat-topit pe pistă. Iar azi, la şase dimineaţa, m-a invitat să ne relaxăm amândoi weekendu' ăsta în Aşgabat. Acu', io nu-s proastă, să cred că inima lui e făcută bucăţi; io ştiu că ăla are-n plan să mă prindă, ca să-l prindă şi pe tati odată cu mine. Şi la fel zice şi Isamu, şi mama. Aşa că...

- Aşa că...

Oftă greu... şi decise să-şi privească degetele:

- Ăla poate să mă drogheze. Dacă vede că nu mă ameţeşte cu cadourile şi luxul şi şarmu' personal, e-n stare să-mi pună ceva-n mâncare. Şi, după ce mă pune jos, se duce la tati şi-i zice ce-a făcut. Şi-i zice că mă iubeşte, că el e primu' şi că vrea să se-nsoare cu mine. Ar avea un avantaj. Înţelegi? Pe lângă că e putred de bogat, că face afaceri curate şi e intangibil, că are şcoli înalte, că e cult şi citit şi "bine" şi toate alea, ar avea şi uriaşu' avantaj că a fost primu'! Aşa că nu trebuie să-i dau avantaju' ăla! Deci sâmbăta trecută am fost la Volgograd! Iar el sâmbăta asta m-a invitat să petrecem în doi într-un cuib de lux! Înţelegi? Ăla bagă cărbuni şi se grăbeşte ca dracu - că acu' vine vacanţa de vară şi mă-ncuie mama în Aurari...

Thomas o trase în braţele lui şi oftă din tot sufletul... Scăpă un suspin:

- Şi nici nu pot să stau în orăşel şi să-i zic că nu mă mai duc la el; că dacă-i vin dracii, cine ştie ce dracu face şi ce aranjează şi vă treziţi cu coşciugu' lu' aia mică la poartă...

- Oof, Doamne!

Aproba încet... El o mângâia uşor pe spate... şi o săruta pe păr... Iar ea îi simţea dragostea... şi nu putea... Dădu să se desprindă din braţele lui; dar fu strânsă şi mai tare. Aşa că negă scurt:

- Dă-mi drumul.

Îi dăduse drumul - dar era trist pentru asta... Îşi şterse lacrimile şi turui:

- Aşa că miercuri, când am descoperit că n-am voie să merg cu colegii la film, l-am luat pe Vincent şi l-am dus la apartament. Şi nu s-a întâmplat nimic - n-a fost în stare de nimic. În schimb, chinezoaica a spart uşa şi l-a azvârlit pe covor. Şi-a dat raportu', bineînţeles! Aşa că mama m-a sunat, iar eu am fost furioasă şi i-am zis că virginitatea mea nu mai e o problemă, iar ea te-a sunat pe tine - şi tot aşa... Ăla şi-a tras scutire medicală şi şi-a blocat FB-ul; mama e furioasă, Isamu se uită ciudat la mine şi-mi zice să-i zic care-i cel ales, ca să-i uşureze drumul printre jaloanele părinţilor mei... Totul e o mare porcărie.

Asta e! Acum ştia totul, aşa că putea să se ducă să-i spună mamei ei ce aflase! Pe el îl salvase, nu? Îi dăduse toate informaţiile pe care i le ceruse doamna contesă! El "rezolvase sarcina primită". Şi nici n-avea ce sfat să-i dea el. Era viaţa ei, complicaţia ei, beleaua ei... El ce să-i zică? Să se ducă cu Andrei? Să fugă de Andrei? Ce soluţie îi putea da ei Thomas?

Porni înapoi, spre stânga - şi constată că şi cea de-a doua presimţire se adeverise. Chinezoaica o urmase. Se adeverise însă alandala, fiindcă se rezumase la a sta în colţul vilei şi nu încercase să tragă cu urechea...

- Şi i-ai spus?

Poftim?

- Poftim?

- I-ai spus care-i cel ales?

Thomas părea... La naiba! Părea plin de speranţă! De parcă visase toată viaţa lui ca el să fie cel ales! Clătină scurt capul:

- Nu.

- Dar o să-i spui?

- Nu.

- De ce? Nu vrei să-i netezească el drumul? Sau te temi să nu-i pună piedică?

- Mă tem să nu-l omoare.

"Acum ai priceput? Domnule «eu sunt doar băiatul servitorilor», acum ai priceput de ce te ocolesc şi nu vreau să-ţi spun secrete din viaţa mea?"

Înţelesese. Şi mai avea puţin şi pica într-o depresie maximă. Şi nici ea nu ştia ce să-l sfătuiască - că nu-l alesese pe el. Nu alesese pe nimeni. Era aşa un deranj şi-o bulibăşeală în viaţa ei, că nu-i stătea capul la asta. Şi simţea o repulsie uriaşă pentru "sarcina" de-a alege pe cineva! Ea ar fi ales să se bage într-un tub de sticlă şi să se criogenizeze - aşa ca-n filme. Şi să se dezgheţe la anu' pe vremea asta. Aşa că...

Aşa că îşi continuă drumul. Trebuia să despacheteze, să se ducă să mănânce...

Ana-Maria

Aha! Florentina plecase! Împinse uşurel geamul şi-l închise - şi-l redeschise normal de data asta. Thomas nu se clintise de lângă perete...

- Psst!

Tânărul se răsuci spre ea. Apucă să zărească o expresie de disperare - după care chipul lui înflori la propriu... Îi făcu semn că auzise totul - şi că el putea oricând să se facă şefu' lu' Aleodor! Că avea stofă de spion campion! Tânărul roşi violent şi începu să râdă...

Nu prea mai avea ce să spună. Reveni în birou şi readuse geamul în poziţie verticală. Prinţesa îi ieşise din minte - acum, că aflase adevărul chiar din gura ei, răsuflase uşurată şi se liniştise. Dar acum avea

o altă problemă! De ce Thomas era disperat la auzul problemelor prinţesei? Oare el ştia cine e cel ales de fata ei? Oare îi spusese ea, cândva, înainte de accidentul lui Ştefan, că-i plăcea de vreun băiat? Oare...

De ce Thomas trăia la asemenea intensitate problemele Florentinei? Şi de ce n-o întrebase dacă are un "cel ales"? De ce n-o întrebase cine e "cel ales"? De ce întrebase direct dacă "i-ai spus"? El ştia cine era cel ales? Sau de-abia acum încerca să afle cine era cel ales?

Asta era o problemă complicată rău... la care, vorba aia, se va gândi mâine. Azi trebuia să se gândească la vizita copiilor. Şi la prima şedinţă de tras de fiare. Ştefan o să pice într-o depresie nenorocită rău când va descoperi că nu mai putea nici măcar să mişte greutăţile pe care, în februarie, "le făcuse să zboare"! Şi-apoi trebuia să se gândească la zborul de diseară, la afacerile cu care-o aştepta Diamant, la zborul de întoarcere de mâine... La lacrimile Rebecăi, care revenea la conac după o săptămână de vis petrecută cu soţul ei...

Uşa se dădu de perete. Léon năvăli în birou... şi se repezi la ea. Şi-o strânse tare-tare în braţe! Cât pe ce s-o dărâme! Băiatul ei se făcuse mare - şi-i fusese dor de ea, aşa că nu-şi cenzurase emoţia...

Ştefan

Abia aştepta să-i revadă! Seniorul zicea că sunt jos, la maşină. Special pentru prinţesa lui, complotase un pic cu medicul. Florentina va urca prima. În timp ce dr. Bouchard va detalia amplu procedurile de la sala de forţă, ea o să urce... Şi-or să şuşotească un pic, aşa ca pe vremuri! Şi n-o să-şi mai vadă prinţesa supărată!

Special pentru ea, o să facă un efort şi-o să ridice mâna şi-o s-o ia în braţe! Special pentru ea! Seniorul se asigurase că va avea forţa necesară...

Uşa se deschise larg. Aha! Se auzeau tocurile! Ea era! Ana lui fugea pe vârfuri! Florentina era! Începu să râdă, cu ochii la spaţiul ăla...

Uite-o!

Fetiţa lui năvăli în rezervă! Şi se repezi şi-l îmbrăţişă! Acum - acum era momentul! Strânse bine-bine din dinţi şi încordă bine-bine mâna... Suus! Suus... cât mai sus...

Nuu! Îl ajutase Seniorul! Văzuse că nu poate mai mult şi-l ajutase el! La naiba!

Fetiţa lui tresări când îi simţi mâna! Încercă s-o strângă cât mai tare... cât de tare putea...

Şi-acum fusese luat de cap. Florentina îl albea. Îl pupa metodic, milimetru lângă milimetru, pe toată suprafaţa obrazului! Şi era aşa de bine... Şmecherul ăla de colonel râdea şi făcea cu ochiul...

Tii - ce străluceau ochii negri! Ca doi tăciuni încinşi erau! Fetiţa lui radia de fericire!

- Vino-ncoa!

Capul se aplecă grăbit. O sărută pe frunte şi şopti, în romanes:

- Acu', cât nu sunt şi ei - zi-mi cine-i alesu'!

Florentina scuturâ scurt capul, râzând:

- N-am ales, tati! Nu ţi-am zis că n-am ales?

- Ba mi-ai zis; dar credeam că s-au mai schimbat lucrurile!

- Păi, s-au schimbat! Uite ce bine vorbeşti acum! Mai că mi se face frică - că dacă vrei să mă certi, vorba aia: acum poţi!

- Daa, mi-a trimis Perla chiftele şi-am prins puteri!

Râdeau amândoi... Transformă râsul în zâmbet:

- Să nu uiţi ce ţi-am spus: măsoară cu mintea şi alege cu inima. Şi nu-l ascunde. Indiferent cine e. Dacă tu îl vrei pe el, eu îl iau şi ţi-l transform să-ţi vină mănuşă. Da?

- Da, tati. Stai liniştit - când o fi să aleg, o să mă consult cu tine...

- Nu. Nu te consulţi decât cu tine. Tu îl alegi; că al tău o să fie pân' la capătul zilelor! Asta ţi-o jur eu! Eu, tatăl tău, îţi jur că nici el n-o să te lase pe tine, da' nici tu pe el! Ai înţeles, da?

Fata lui aproba, zâmbitoare... Electrocutare!

"Fă - tu l-ai ales deja! Tu-l ştii care e!"

Prinţesa sări în picioare şi se grăbi la uşă:

- Da' prinţu' ăl mare unde-o fi? Că se luase după mine! Şi să nu se rătăcească, dracu, în imensitatea asta dă' spital!

Oftă greu:

- Vino înapoi.

- Stai, să mă uit după el!

- Te rog, vino înapoi.

Venea, dar fără nici un chef...

- Nu vrei să-mi spui care e.

Prinţesa plecă imediat capul...

- Uită-te-n ochii mei.

Se codea...

- Un singur lucru vreau să ştiu. Şi vreau să te uiţi în ochii mei când auzi întrebarea.

Prinţesa se codea...

- Şi gândeşte-te că nu renunţ. Şi-or să vină şi ei - şi-o să fie o situaţie de tot rahatu'!

Gata. Ochii negri îl priveau lung, drept. O electrocută aşa cum ştia el:

- E Andrei?

- Nu.

Slavă Cerului, nu era Andrei! Fiu! Zâmbi slab:

- Bun. Atât am vrut să ştiu acum. Când vrei să-mi spui mai multe, ştii unde mă găseşti.

Florentina aprobă... Seniorul decise s-o lămurească totuşi şi pe ea:

- FB-ul tău e supravegheat. În clipa când ţi-a scris ţie, mi-a scris şi mie. Iar răspunsurile tale au ajuns şi la mine.

Ciudat - prinţesa se bucura să afle asta... Se grăbi să-i limpezească orice nelămurire:

- I-ai răspuns bine. Nu era normal să accepţi invitaţia lui. Dacă ai fi fost lângă mine, ţi-aş fi suflat nişte răspunsuri care să-i înroşească serios obrazul!

Prinţesa era foarte curioasă care erau răspunsurile alea! Că, vorba aia - o să-i mai scrie Andrei! Păi, să se dezlănţuie!

- Ţi-aş fi pus să-i scrii aşa: "Invitaţia ta mă flatează. Este foarte interesantă, foarte tentantă, mi-ar place să vizitez oraşul ăla - dar o s-o refuz, pentru că nu se cade ca o domnişoară să golănească două zile şi-o noapte cu un bărbat neînsurat, prin Aşgabat". Chestii de-astea...

Seniorul râdea; ea zâmbea doar. Iar uşa se deschise încet. Léon îl privea lung, fericit nevoie mare...

Nu era cazul să insiste cu chestia aia cu Andrei. Florentina înţelesese ideea. O să se descurce singură de-acum încolo. Individul ăla n-o să mai fie o problemă pentru ea.

Florentina

Privi descumpănită în jur...

Se întorseseră la conac. Şi se împrăştiaseră ca potârnichile. Erau ciudaţi! Erau foarte-foarte ciudaţi! Imediat cum Toni oprise limuzina, coborâseră - şi se răsfiraseră care-ncotro! Philippe fugise repede la pian! Léon fugise la Thomas, cu nu ştiu ce probleme de şcoală! Bodyguardele fugiseră după ei! Ea şi Biyu rămăseseră lângă maşină...

Thomas plecase cu Léon. Deşi o privise cu puţină îngrijorare şi fusese evident că voia să discute ceva cu ea, Thomas plecase cu Léon...

Deci rămăsese singură aici, ca proasta...

N-o să se ducă în casă. Şi nici în turn. Şi nici n-o să se pună pe plâns! Nu-nu! O să se ducă încolo, în pădure, şi-o să se aşeze pe iarbă. Şi-o să se joace pe mobil până-l consuma de tot! Şi cum îl încărcase de dimineaţă...

Tati al ei era dat dracului! O prinsese imediat! O singură dată se uitase lung la ea - şi aflase absolut totul! Cât pe ce să o facă să spună de Thomas! Şi dacă i-ar fi spus...

Oare tati al ei ar fi fost de acord să-l transforme pe Thomas pentru ea? Sincer, se îndoia de asta. Că orice părinte îşi dorea tot ce era mai bun pentru copilul lui - iar dacă ea primea o avere, bărbatul care-o voia trebuia să aducă o avere şi ceva! Thomas era falit! În plus, era băiatul servitorilor! Cum o dregea tăticul ei pe-asta? Ea era pui de

contesă! Ce, îl făcea pe el "consortul puiului de contesă"?

Avea probleme mari... Uriaşe...

Se aşează pe iarbă, intră în FB şi-o căută pe Biyu. Oare existau multe Biyu pe planeta asta? Se părea că da... Îi dădu ei telefonul:

- Care eşti?
- ... De ce vrei să ştii?
- Ca să ne împrietenim şi să ne jucăm online.
- N-am voie să mă joc în timpul misiunii.
- Nu?
- Nu.
- Şi-atunci ce tot faci pe mobilul ăla toată ziua?!
- Comunic cu Isamu, cu Piao... Cu Cheng...

Deci comunica... Interesant...

- Dacă vrei, ne jucăm offline.
- OK. Ce ne jucăm?
- Sala de forţă. Şi alergare în jurul curţii. Anduranţă, sprint - tu alegi!

O privi lung, mirată că fata aia o luase totuşi razna... Biyu îi făcu cu ochiul... şi arătă spre propriile balcoane:

- Pot să-ţi arăt nişte trucuri...

Să-i arate nişte trucuri? Pentru balcoane? Start! Piruetă - şi sprint:

- Hai mai repede! Că pierdem timpul!

Şi, cât exersau la balcoane, se-mprieteneau şi-o îmbârliga şi-i spunea tot oful vieţii ei! Şi-o convingea s-o lase mai moale! Perfect!

Ştefan

În următoarele cinci minute o să leşine... definitiv... Nici în coşmarurile lui cele mai negre nu-şi imaginase că o să fie aşa...

Ajunsese înapoi, în rezerva lui. Dacă nu-l puneau urgent în pat, o să leşine în scaunul cu rotile - şi-o să-i şocheze rău de tot, că se scurgea de-acolo şi...

După marea bucurie de la prânz, trăise marea deznădejde de după. Încă de când văzuse scaunul ăla intrând în rezervă, ştiuse că o să fie rău! Că el avea oroare de scaune cu rotile! Alea erau pentru ologi - nu pentru el! Şi totuşi, ştiuse că n-o să poată merge până la sala de recuperare. Şi nici n-or să poată să-l ducă pe braţe până acolo. Încercase, deci, să pară împăcat cu ideea. Se lăsase mutat în scaun, plimbat pe-acolo...

Sala de recuperare era o chestie plină cu saltele şi spaliere. Doar câteva aparate de forţă. O bandă, o bicicletă medicinală... În rest, "prostioare". Ei bine, tocmai prostioarele alea îl dărâmaseră! Păi el, care trăsese şi 200 pentru bicepşi, nu fusese în stare să facă 10 azi! Şi nu cu 50 de kile; cu 5 doar! Pe prima o ratase, pe-a doua o chinuise... iar de la a treia încolo îl ajutase specialistul în recuperare. Adică îi mai scosese două kile. Trăsese deci cu trei kile, până la opt. Când cedase. Şi-l ajutase specialistul trăgându-l de mâini...

Şi-aşa se întâmplase şi cu picioarele... Abdomenele nu "funcţionaseră" deloc... Pe saltea mai fusese cum mai fusese... Cu mingea medicinală reuşise cât de cât...

După două ore petrecute în sala de recuperare, putea spune că se dezmeticise. Revenise la realitate. Era zob. Muci cu carne. Era bun de legat de pat şi folosit pe post de creier şi-atât. Era o povară pentru Ana lui... Care supraveghea mutarea lui pe pat - şi-avea o privire atât de tristă... Îl aşezau pe saltea... Îi aşezau mâinile şi picioarele, că el nu era în stare să facă nici atâta lucru...

Specialistul în recuperare vorbea cu ea. Îi spunea ceva. El nu mai înţelegea ce spune omul ăla. El era în pragul leşinului, aşa că... Ochii verzi priveau, atenţi, chipul individului... Ochii verzi coborau spre el, puţin îngrijoraţi...

"Iartă-mă, iubirea mea! Iartă-mă că te chinui aşa! Crede-mă că, dacă aş putea... Dac-aş putea..."

Dac-ar putea să nu leşine - să adoarmă doar...

Ana-Maria

Ştefan al ei închisese ochii. Era foarte posibil să nu fi adormit - aşa că ea nu-şi scotea masca de pe chip...

Specialistul în recuperare avea un nume complicat - şi-o funcţie şi mai complicată. Nu se căznise să le reţină. Las' că le învăţa ea, de pe cartea de vizită! Oricum, era specialist în adevăratul sens al cuvântului! Îi explicase cu lux de amănunte cum va decurge recuperarea soţului ei. Îi spusese încă dinainte să plece spre sală că primele şapte zile erau pierdute încă dinainte să înceapă. Îi spusese că soţul ei o să fie demoralizat şi trist - şi că era foarte important să se ambiţioneze, pentru că trebuia să depună un efort considerabil... Îi spusese multe lucruri, toate foarte interesante şi de bun simţ. Acum îşi făcea încheierea. Ea asculta şi aproba...

- Dl Ionesco are programată următoarea şedinţă mâine, tot la patru. Cu tot respectul, va trebui să vă rog să nu-l mai însoţiţi.

Ha? Da' de ce?

- Aţi observat că s-a simţit jenat de propria neputinţă... Lăsaţi-mă să lucrez doar eu cu el. În sensul că faţă de mine e OK să fie slab; dar faţă de dvs... Din câte am înţeles, a avut o viaţă activă. Făcea zilnic sport...
- Da, era un mare fan al sălii de forţă...
- Normal că nu vrea să-l vedeţi în situaţia în care e acum.

"La cât de frumoasă eşti, se gândeşte că o să dai bir cu fugiţii - şi-o să-ţi găseşti un amant, că recuperarea lui pare să dureze ani în şir!" Aprobă cu capul.

- Bine. Atunci, vă ţin la curent cu progresele soţului dvs.
- Desigur. Vă mulţumim...
- N-aveţi pentru ce.

Individul se uşchea... Nu-l plăcea. Era prea vorbăreţ! Da' ce credea el, că nu observase mutrele lui Ştefan? Şi determinarea cu care îi evitase privirea? Ba le observase foarte bine! Fuseseră mai mult decât evidente! Soţul ei îşi dorise mult să poată s-o gonească de-acolo...

Îşi trase scaunul şi se aşează lângă el. Părea că doarme. Dar dacă părea doar... Uşa se închise...

- ... Ştii bine că aşa urma să se întâmple.

Aprobă încet cu capul.

- N-avea cum să zburde din prima. E slăbit, şi-a pierdut forţa... Două kile de chiftele nu pot face un miracol.

Nici cinci tone de vitamine nu puteau face vreo minune...

- ... Lasă-l cu mine; OK? Până acum a funcţionat chestia aia cu "hai să-i facem o surpriză". Lasă-l să te surprindă. Gândul la mutriţa ta uimită îl mobilizează de minune, să ştii!

Aprobă din nou şi lăsă capul pe saltea. Îşi puse palma lui peste obraz... Azi, palma lui era rece...

N-avea lentile de schimb la ea, aşa că azi nu va plânge...

Florentina

Atmosfera dădea să bubuie. Rău de tot. Atmosfera asta încărcată de la cină promitea să trimită ingredientele direct pe tavan - şi-or să se lipească, fiindcă erau unse cu sos...

Mămica ei nu-i spusese nimic. Nici un cuvânt. Zău că chestia asta n-o deranja nicicum! Decât să-i zică cine ştie ce chestii tăioase, mai bine că tăceau amândouă! Şi-aşa, la masă nu se vorbeşte - nu? Cina era bună...

Mâncau în tăcere. Erau doar ei patru la masă, plus Thomas. Aleodor plecase nu ştiu unde - fulger, aşa, că după aia revenea, împacheta şi decola spre nu ştiu ce ţară arabă... Ţăcănitul tacâmurilor era enervant - sec şi ascuţit, ca într-un film prost... Mesteca, înghiţea, alimenta furculiţa şi-i supraveghea cu coada ochiului...

Mămica ei era supărată. Da' supărată fleaşcă, nu doar supărată! Mămica ei, dac-ar fi putut, ar fi împuşcat toate tablourile din conacul ăsta! Venise de la spital supărată fleaşcă. Semn că şedinţa de exerciţii a lui tati nu mersese bine deloc... Dar ea nu ştiuse că toate începu-

turile sunt aşa? Toate "primele dăţi" erau un eşec total! Aşa fusese întotdeauna! Aşa era regula! Şi ea, la şcoală, dădea rateuri la "prima oară"! I-ar fi povestit ce păţise în prima zi petrecută în laboratorul de chimie - dar îi era frică să deschidă gura acum, ca să n-o vadă azvârlind cu cina...

Léon părea preocupat de ceva. Philippe zâmbea şi dădea ritmic din cap, cu muzica lui... Thomas mai avea puţin şi se ridica de pe scaun ca mentaliştii - şi zbura către unde-l purta acum gândul... Brusc, mămica ei lăsă tacâmurile jos:

- Eu plec azi în România. Mâine, mă întorc aici doar ca s-o aduc pe Rebeca; apoi plec în Italia. Voi rămâneţi aici până mâine seară?

Aprobă, deşi ochii ei îi priveau pe cei doi băieţi...

- Cum crezi tu, mami. Nu ştiu - mie mi-e indiferent.

- Şi mie. Eu pot exersa şi aici...

Mama ei era prea supărată ca să se mai ia de micul pianist; fu privită cu ochi furioşi... Ridică din umeri. Iar ea se ridică:

- O să-i spun lui Isamu că voi decolaţi atunci când e avionul liber. OK?

Aprobă. Mama ei ieşea, grăbită... Uşa se închidea încet...

Léon mută două chifle peste mâncarea din farfurie şi-o şterse, grăbit, pe scări. Ce voia puştiul să facă la etaj, el ştia... Philippe nu-l imita - pleca fără farfurie, doar cu chiflele...

Îl privi lung pe Thomas, care o privea şi el lung... Ridică din umeri - că habar n-avea ce-aveau toţi azi! Iar el reveni spre propria farfurie. În mod ciudat, tânărul din faţa ei "aterizase" în clipa când mama ei se ridicase...

Mânca şi se culca. Altceva chiar n-avea de făcut! Şi-aşa, şmecheriile lui Biyu o puseseră la grea încercare! Amorţise toată şi-o dureau toţi muşchii! Da' ce bine se simţea...

Ia să facă ea o şmecherie! Acum, că nu era chinezoaica prin preajmă! Ridică privirea spre el şi-l abordă în romanes:

- Auzi? Pot să te rog şi eu o chestie?

- Da. Iar după aia te rog şi eu o chestie...

Bufni în râs - era teribil... Şi râdea la ea, şi era frumuşel foc când râdea... Şi nu putea să-l omoare...

- Zi-i! Acum, până nu mă răzgândesc!

OK! Decise să şoptească:

- Fă şi mie rost de-o cameră de-aia mică, de spion.

Thomas era foarte-foarte uimit...

- Vreau s-o strecor în camera uneia de la mine de la liceu. Ca s-o prind cu minciuna.

Acum era foarte curios...

- Tot inventează chestii despre mine. Şi vreau s-o prind că minte. Poţi să-mi faci rost de aşa ceva până mâine seară?

Primi o aprobare.

- Tu ştii cum se face cu drăciile astea?

- Da. De care-ţi trebuie - de damă?

- Păi... da!

- OK.

Bun! Şi-acum era rândul lui s-o roage ceva... El întârzia cu rugămintea, că era foarte preocupat să mănânce... Păi atunci, hai să mănânce! Nu uita el că prinţesa îi rămăsese datoare!

Ana-Maria

Năvăli în dormitor şi-şi trase, dintr-o mişcare, bluza. Şi deschise larg uşile şifonierului - că era un car de draci!

Azi, cât fusese ziulica de lungă, o aşteptase pe Florentina. Iar Florentina nu venise. Nici nu-i scrisese, nici n-o sunase... Peste supărarea cauzată de starea jalnică a lui Ştefan, picase şi căpoşenia fetei ăsteia! Că, în loc să vină să vorbească cu maică-sa, se dusese la Thomas şi-şi deschisese sufletul! Chestia asta nu-i plăcea deloc! Fata ei o percepea ca pe duşmanu' ei cel mai mare! Şi nu era deloc OK aşa! Nu era deloc OK...

Se-mbrăca cu o bluză şi nişte blugi. N-avea nici un chef să se gătească "la marea artă"! Că avea draci! Şi nici nu se ducea la Versailles - se ducea în Aurari! Şi uite că afurisita aia mică era mută ca un peşte! Aah!

Luă telefonul şi selectă numărul lui Piao.

- Da.

- Ai mâncat?

- Da.

- OK. Mă schimb şi pornim spre aeroport.

- OK.

Buton roşu. Era... Era un car de nervi - şi se răzbuna închizându-i în nas omului ăla care nu mai ştia ce să facă şi cum să facă să-i îndeplinească instantaneu dorinţele...

O să-l împace în avion. Acum era prea aproape de afurisita aia mică - şi nu se putea concentra! Păi dacă nici ea, femeia care-i dăduse viaţă şi se luptase s-o ia de la Florentin şi să-i ofere un tată aşa cum trebuia şi o viaţă de huzur n-o iubea şi n-o înţelegea...

Las' că venea ea cu rugămintea! Las' că avea ea nevoie cândva de ceva! Că Florentina ei avea tot felul de nevoi, care mai de care mai interzise! Las' că avea ea ac de cojocul afurisitei ăleia mici! Mm...

Florentina

Moţăia în fotoliu. Era comod. O s-o fure somnul...

Hait - că-i piuise mobilul! Ia - cine era?... Thomas? Hm!

"Pot să-ţi spun acum rugămintea mea?"

Păi, era aproape unşpe. Să-i spună, nu?

"- Sunt numai ochi, să ştii!

- Nu vreau s-o scriu aici. Pot să vin un minut la tine?

- Vino."

Cioc-cioc! Bufni în râs şi se repezi să-i deschidă! Thomas părea vesel:

- Am venit cu rugămintea.

- Ia-o de toarte şi bag-o înăuntru.

Închise uşa după el şi i se oferi un... ruj.

- Poftim.

Îl luă. Ia - ce culoare era? Spera să nu fie roşu aprins! Trase de capac şi descoperi... o chestie electronică.

- E camera. Funcţionează pe bluetooth. O cauţi pe laptop şi recepţionezi ce-ţi transmite ea!

- Da' mai recepţionează şi altceva?

- Nu ştiu. Va trebui să-l întrebi pe dl Aleodor...

Cee? I-o ceruse lui Aleodor? Aah!

- Nu face aşa! Nu ştiu! Mi-a dat-o dna Adina, după ce s-a certat cu el. Cică ea nu vrea să aibă amintiri de la el. Probabil că a spionat-o, sau...

Da, era foarte probabil s-o fi spionat... Îl trase spre ea şi-l pupă pe obraz:

- *Merci*! E super! Şi-acum ascult - rugămintea!

Thomas... roşi uşor:

- Dacă te rog io mult de tot, mă înveţi să valsez?

Poftim?

- Trebuie să particip la balul de sfârşit de an. Şi-o să fie cu frac şi papion şi multe valsuri. Sunt printre primii, sunt bursier, aşa că nu pot să mă prezint ca o bâtă imobilă...

- Păi tu nu ştii să valsezi?

- Ei, un-doi-trei ştiu eu să fac! Da' dl Ştefan ştie valsul ăla complex, cu piruete ca la carte şi răsuciri de castel. Mă gândeam că sigur te-a învăţat şi pe tine...

- ... Da, m-a învăţat.

"Adică m-a lăsat să mă holbez, când valsa el cu mama." Trecu peste replica aia şi se grăbi spre laptop:

- Stai să bag youtube-ul şi

- Am adus eu nişte valsuri.

Aa, OK! Thomas se grăbea să bage stick-ul în televizor... Şi se prezenta drepţi la lecţie! Stop!

- În primul rând, n-are rost să iei statura asta de morcov înfipt în spate. Că nu-i concurs de dans. Eu ştiu de la tati al meu o chestie.

Îl trase în faţa oglinzii şi-l întoarse din profil:

- Mijlocul gâtului să fie în mijlocul mijlocului. Ete-aşa, vertical. Umerii spre spate, suge burta, nasu'-n sus un pic...

Mişca de el - îi trăgea umerii spre spate, îi împingea burta, îi ridica un pic capul... Ia uite ce băiat arătos era Thomas! Ce-nsemna o postură dreaptă, corectă! Îi săltă mâinile şi se băgă sub ele:

- Şi eu iau aceeaşi postură verticală. Ei, ce zici?

- Arată foarte bine. Foarte... bursier, aşa!

Bufni în râs şi-l trase în mijlocul camerei:

- Şi-acum desenăm un pătrat. Porneşti întotdeauna cu stângul, da? Iar eu pornesc cu dreptul - da' lasă-mă pe mine, tu fii atent la tine. Tu faci pas în faţă, pas lateral, stop. Pas în spate, pas lateral, stop. Ne bălăngănăm într-o cutie. Mai pe ciuci, aşa - mai din genunchi...

Făceau frumos bălăngăneală în cutie, pe "Valurile Dunării"...

- Şi-acum rotaţia. Asta e întotdeauna la stânga ta. Când păşeşti, te roteşti spre latura din stânga a pătratului. Hai!

Thomas nu era afon - mai valsase. Dar o asculta cu maximum de interes şi se rotea fix 90 de grade la stânga...

- Atenţie la umeri... Ridică umerii! Sus! Umerii şi coatele! Mâinile sus! Hai - ca la avioane!

Se descurcau binişor... Mai departe!

- Şi-acum ne legănăm uşurel umerii. Ridicăm puţin... Când spre dreapta, când spre stânga... Legănăm şoldurile în direcţia spre care ne-ndreptăm...

Şi se unduia ea, iar el o imita de minune... Tii, ce frumos dansau ei! Hai să-i complice viaţa!

- Şi-acum piruetele. Ştii să faci piruete?

Părea pierdut...

- Fii atent! O facem din trei în trei. Prima mişcare, trei paşi - un, doi trei. Acum tu faci un pas în spate şi ridici mâna, ca să mă anunţi că mă-nvârţi. Faci şi pasul în lateral, dar nu te mai întorci. Pas în faţă, rotaţie şi-acum mă culegi şi revenim la poziţia normală. Hai să încercăm cu încetinitorul. Normal un-doi-trei, pas în spate un, lateral doi, aduni picioarele trei, în faţă un, rotaţie doi, m-ai cules trei şi tot înainte...

Thomas râdea, ea râdea...

- Şi-ncă o dată, cu viteză...

Nu-i mai explica, fiindcă pricepuse şi le reuşea de minune... Melodia se termină, aşa că îi dădu drumul:

- Cam asta e. Dacă o-nvârţi de două ori, le-ai luat mau' - că puţini ştiu să se-nvârtă la vârsta asta.

Fu trasă înapoi, în poziţia de vals:

- N-am terminat. Nu m-ai învăţat eschivele.

Eschivele? Ce eschive? Thomas o antrenă într-un vals nou, pentru că începuse melodia doi:

- Eschivele - ca să nu mă ciocnesc de ceilalţi. Alea cum sunt?

Aha! Eschivele! Păi, ce melodie era asta? Era ceva cu chitară...

To really love a woman...

Aoleu!

To understand her...

Văleleu!

You gotta know her deep inside...

Hait - că ăsta era Brian Adams! Cu melodia aia afurisită rău! Se grăbi să turuie, ca să se sustragă de la dansat chestia asta:

- Păi alea sunt simple - nu te mai răsuceşti! Muţi cutia! Sau faci trei paşi într-o direcţie! Da' s-o ţii bine pe ea - că n-are ochi la spate, şi vă ciocniţi! Adică ea se răsuceşte şi tu o iei înainte şi iese ca dracu!

Ochii negri o priveau lung... Ea nu prea ştia cum să se mai sustragă acum, că el îi strângea dureros mâna... Brian Adams cânta...

Ya know ya really love a woman...

Braţul stâng o lipi de el - şi-o şi ridică puţin! Cu o forţă şi-o determinare pe care ea una nu le bănuise nicicum, Thomas păşi "după toate canoanele valsului"...

When you love a woman you tell her that she's really wanted
When you love a woman you tell her that she's the one
Cause she needs somebody to tell her that it's gonna last forever
So tell me have you ever really - really really ever loved a woman?

... De ce-i venea să plângă? De ce dansa cu el şi-i venea să urle şi să plângă şi să moară aici? Să crape inima-n ea? Pentru că el valsa perfect? Pentru că era băiatul lui Luis Tabacu? Pentru că ea n-avea curaj să spună ce vrea? Pentru că nu-i spusese azi tatălui ei... El o întrebase - dar ea...

Ochii negri o întrebau... Ochii negri o întrebau dacă simţea. Dacă îi simţea dragostea. Şi nu putea să-i răspundă. Nu putea nici să fie sinceră, nici să-l mintă - că-n ambele cazuri îl împingea ori spre cuţit, ori spre glonte! Trebuia să tacă! Să nu-i răspundă! Să-l chinuie aşa, fără răspuns... ca să nu-l vadă nici zburând spre glonte, nici prăbuşindu-se de cuţit... Al contelui sau al lui Luis...

Mâna lui o împinse în piruetă. Păşi - şi oftă greu, fiindcă o să se oprească chiar acum...

Da' de unde! O "pescuise" la măsura doi! Iar la trei se aplecase un pic spre ea - şi-o lăsase pe ea pe spate! Pesemne că observase mutra ei lungă, plângăreaţă, şi încerca "să schimbe subiectul", că zâmbea şugubăţ şi ridica o sprânceană obraznică...

"Nu, Thomas. N-o să schimbăm subiectul. N-o să revenim la lecţia de vals. Şi nici n-am să-ţi răspund la întrebări, nici n-am să-ţi pun întrebări..."

Nici n-o să-l omoare, nici n-o să-l lase să trăiască...

O mai antrena într-o piruetă... Nu mai încerca să scape, fiindcă presimţea un final concludent...

Melodia încetini. Mâna lui stângă îi puse mâna pe umărul lui - şi-apoi o cuprinse uşor... Zâmbi, privindu-l drept:

- Ştii vals. Ştii mai bine ca mine. Se vede că tu nu ţopăi ţigăneşti - ai alte mişcări.

Adică adio sărut. Îl bătu scurt pe umăr şi-i dădu drumul. Şi constată, încă o dată, că tânărul din faţa ei ar fi fost alegerea perfectă - pentru că n-o obliga să stea s-o sărute. Îi dăduse şi el drumul... Trase stick-ul din televizor şi i-l înapoie. Thomas zâmbi:

- Să ştii că mi-a prins bine "recapitularea"!

- Nu mă îndoiesc de asta! Întotdeauna prinde bine o repetiţie în plus.

Păşi în spate:

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Îl văzu ieşind, închizând corect uşa...

Era îngrozitor! Îngrozitor! El se potrivea perfect cu visele ei! Cu planurile ei! Şi n-o să fie niciodată lângă ea! Fir-ar...

Se reaşeză în fotoliu... Se lăsă mult în jos, ca să se ascundă după spătar... Scotoci în buzunare, după şerveţelul salvator...

N-avea şerveţel, aşa că îşi ştergea lacrimile şi mucii cu mânecile... Că nu putea să-l aleagă pe el, şi-o durea sufletul când se gândea că era perfect pentru ea da' nu putea să fie el... Şi-l chinuia şi pe el, că nici nu-l lăsa în pace, nici nu-i dădea speranţe...

Cum să pună toată beleaua pe Thomas? Cum să le spună că Thomas o iubeşte? Că, dacă zicea că îl vrea pe el, prima întrebare era "Da' de ce el?"! Şi ea trebuia să spună de ce el! Fiindcă se potrivea în şablon? Ha! Asta era egal cu zero, atâta timp cât taică-su meşterea şi bătea cuie la conac! Trebuia să spună că el o iubeşte! Şi-asta însemna să-i împingă inima în cuţitul contelui Ionescu... care nu ierta aşa ceva... Care şi-ar fi imaginat că Thomas "ochise peştişorul de aur" şi copsese ani în şir la socoteala asta, aşa că ar fi scos cuţitul şi i-ar fi străpuns inima... Şi l-ar fi îngropat sub geamu' servitorilor, care-i dăduseră nas şi-l lăsaseră să viseze la peştişoru' de aur...

Doamne! Doamne, ce prostie! Ce prostie uriaşă! Tocmai el...

Trebuia să facă ceva. Trebuia să-l scape pe Thomas de ea. Trebuia să-l facă s-o urască. Ca să scape măcar el! Dacă soarta ei era să fie pui de contesă - şi să-şi ducă crucea alături de ăla "ştampilat" de părinţii ei -, măcar el să scape! Măcar el...

Ana-Maria

Blindata opri în faţa casei socrului ei. Dormea la el azi. Discuta mâine dimineaţă cu Diamant. Dealtfel cumnatul ei părea extrem de obosit! Nu prea vorbiseră în ultima oră petrecută în acelaşi habitaclu, pe DN... Coborî şi porni spre casă. Şi îşi îmbrăţişă socrul:

- Bine te-am găsit, nea Dumitre!

- Bine-ai venit!

O trăgea în casă, o săruta pe frunte şi-o conducea în living... Tanti Perla se grăbi să se ridice şi s-o îmbrăţişeze:

- Doamne, Ano! Ştii ce fericită sunt? Ştii ce bine-mi pare că am greşit? Nici nu-ţi dai tu seama cât mă bucur că am greşit!

- Ba îmi dau seama! Îmi dau seama cum ar fi fost dacă

- Ana!

Se răsuci. Şi-l privi lung. Diamant intrase în living şi se apropia de ea:

- Tu eşti cumnata mea, nu-i aşa?

Se întâmplase ceva... Aprobă scurt. Şi, în secunda doi, ochii albaştri scăpărară furie. Cumnatul ei făcu un salt - unul singur! - şi ajunse în faţa ei! Şi-o înhăţă de gulerul bluzei şi-o sălta ca pe-un fulg!

Era linişte... Ea înlemnise, cu inima cât gămălia de mică... Diamant răsuci încet mâna, strângând-o cu gulerul ca într-un laţ:

- Dacă o măriţi pe Florentina cu Andrei, bag cuţitu'-n tine.

Aa... OK. Trebuia să-şi păstreze calmul - atât cât putea! Că era speriată ca dracu! Iar diliu' de Diamant o strangula de-a binelea!

- Nu-ţi zbor creierii! Iau cuţitu' şi ţi-l bag în inimă! Pân' la prăsele!

Nea Dumitru încercă să-şi compună un ton sfătos:

- Diamante, calmează-te - că n-o mărită cu nimeni.

Pumnul se desfăcu - aşa că ateriză destul de brusc...

- Io i-am zis - dacă o mărită pe Florentina cu ăla, moare în 24 de ore de cuţitu' meu. Oriunde s-ar duce şi oriunde s-ar ascunde - în 24 de ore, bag cuţitu'-n ea.

Şi cam atât avusese el de spus - aşa că se grăbea să iasă. Nea Dumitru se grăbi s-o prindă de umeri:

- Stai jos.

Privea lung bărbatul care o adorase din secunda unu - şi nu ieşise niciodată din "săru' mâna cumnată"...

- Iartă-l! Te rog io mult! E şi el stresat - că pleacă nevastă-sa mâine şi iar rămâne singur, iar Ştefan e departe de el şi nu poa' să vorbească pe net chestii de suflet...

- Are dreptate, nea Dumitre. Eu am băgat-o pe Florentina în rahatul ăsta cu Andrei - şi să ştii că tot eu o s-o scot. Şi dacă n-o să pot s-o mai scot din el, să ştii că prefer să bage Diamant cuţitu'-n mine! Decât să trebuiască să joc la nunta lor, mai bine-o văd pe ea în doliu un an de zile! Într-un an, ajunge cumnată-miu la Andrei - nu?

Şi făcu semnul internaţional al luării gâtului scurt şi fără regrete... Perla aprobă cu capul:

- Nu. Înainte să ajungă Diamant la el, îl omor eu.

Poftim? Da' ce, se ducea ea să-i ia gâtu'? Sau îi făcea cadou chiftele otrăvite? Mătuşa lui Ştefan îngustă scurt ochii:

- Ştiu şi de-alea albe, şi de-alea negre. N-am făcut decât albe până acu' - că mi-a fost frică, să nu se-ntoarcă asupra copiilor şi nepoţilor mei. Da' dacă ăla se-atinge de fată, io îl bag în mormânt. Şi io mă duc la groapa lui şi-i scuip crucea! Să n-am parte de Agata mea dacă n-o fi aşa cum îţi zic io! Dacă ăla îi face fetei rău...

Dacă Andrei îi făcea Florentinei rău... Aprobă şi se ridică:

- Dar momentan nu-i faci nimic - că şi ei ştiu ce ştii dumneata să faci. Momentan, mergem cu toţii la culcare. Şi mâine mai vedem noi ce-avem de făcut.

Socrul ei fu imediat de acord:

- Hai - hai să te odihneşti. Că se vede că eşti obosită! Nu-i treabă uşoară, să ţii în frâu atâţia oameni...

Şi nici n-o întrebase cum decursese prima şedinţă de exerciţii, semn că ştia deja de ce era nora lui aşa "neagră"...

Deci, dacă ea o mărita pe Florentina cu Andrei... Hm!

Diamant nu făcuse parte din planul lor. Adică al ei. Pe el nu-l informase ea. El auzise una şi alta şi observase una şi alta. Şi trăsese el concluzia că ea vrea să-şi mărite fata cu Andrei. Asta era bine. Asta îi arăta ei că "imaginea" era corespunzătoare. Toţi vedeau cum ea o ducea pe Florentina la Andrei - şi-o trimitea cu el să viziteze monumente. Deci, ipotetic fireşte, toţi îi spuneau lui Andrei acelaşi lucru - contesa voia să-i devină soacră! Asta era minunat! Asta poate că-i va asigura lui Trésor salvarea! Asta poate că o va salva inclusiv pe ea, într-o zi! Florentinei îi era frică de Andrei. Aşa că nu-i putea ţine piept prea mult timp. Ăla o să atace repede. Ea n-o să-l poată fenta - şi, speriată, va riposta altoindu-l cu "Nu"-ul direct în frunte! Asta-i va asigura prinţesei o retragere onorabilă - iar ei îi va permite să-i spună "las-o să se liniştească, să se mai gândească, vorbesc eu cu ea, vorbeşte şi Ştefan cu ea"... Şi tot aşa! Şi poate-o salva, totuşi, pe Trésor! Peste fix trei zile se vor împlini trei luni de când micuţa fusese luată de-acasă şi plimbată non-stop...

7 iunie 2020 - duminică

Ana-Maria

Blindata intrase pe alee. Acum era momentul. Strânse uşor mâna Rebecăi... Cumnata ei oftă greu. Şi-i ridică mâna şi i-o sărută:

- Tu eşti un înger.

- Eu sunt un înger care are mare nevoie de tine!

- Ştiu. Şi-ţi promit că n-am să te dezamăgesc. Sunt... Am discutat cu Diamant. Am stabilit că vom mai avea doi băieţi - şi ne-apucăm de ei imediat cum aflăm care e deznodământul cu micuţa noastră. Am zis că, dac-o fi să n-avem parte de fetiţa noastră, să nu sufere şi băieţii... Băiatu' - primu'. Înţelegi tu...

Da, înţelegea...

- ... Crezi că pot să mă duc mâine la şefu'?

- Da. Mâine ai putea să-i faci o vizită. Să-l suni înainte, să-i zici că treci pe la el. Şi să te duci în jurul prânzului. De dimineaţă e frânt de masaj, după-amiaza e leşinat de-atâta exerciţiu. Prânzul e tocmai bun pentru vizită. Să nu-i duci biscuiţi. Spune-i Florinei să-i facă ciorbă de perişoare. Chestii lichide.

Cumnata ei aproba... Ochii albaştri o priviră lung, îngrijoraţi:

- Diamant zice că Andrei Donichioiu se dă la Florentina. Aşa e?

Aprobă scurt. Cumnata ei se încruntă îngrozitor:

- O s-o sun. O să-i spun să nu se-apropie de el ca să încerce s-o elibereze pe Trésor!

- Să n-o suni. Niciodată. Fraţii s-ar putea să ne asculte specialele.

- ... Iar dacă le schimbăm, le schimbăm degeaba - că le dăm şi lor numerele... Şi nici nu putem să ne plimbăm cu valiza de mobile după noi...

- N-o suna. O să mai vină pe aici. Eu i-am spus deja ce-are de făcut. Spune-i şi tu, când o s-o ai aici. Până atunci însă, nu ieşi nicăieri. Nici chiar pân' la poartă.

- Am înţeles.

Rebeca deschise portiera şi coborî. Şi porni spre vilă. O privea lung şi descoperea că micuţa ei cumnată slăbise şi se cocoşase rău...

8 iunie 2020 - luni

Rebeca

Verifica încă o dată fişierele. Se asigura că luase totul, că avea stick-urile la ea, că pe mail nu rămăsese nimic important de printat...

Tocmai primise un mail nou. Adresa expeditorului părea o chestie... taiwaneză sau chineză. Sau, poate, japoneză. Şi era tentată să şteargă mesajul, fiindcă în corpul mail-ului nu era scris nimic iar în ataşament era un fişier video. Iar alea puteau rula viruşi. Numai că subiectul acelui mesaj era "Trésor". Cu é. Pipăia cu buricul degetului tasta Delete şi nu putea s-o apese...

Aleodor era plecat, cu afacerea cu insigne... Adina n-avea pregătirea necesară... Thomas era la facultate... Dacă i-o trimitea lui Diamant...

Dacă i-o trimitea lui Diamant, el o deschidea şi pe ecran apărea trupşorul fără viaţă...

Cât avea fişierul ataşat?... Era destul de măricel. Cât să-ncapă în căsuţa ei de mail. Click... Open... Yes...

Apucă, involuntar, monitorul...

Micuţa ei stătea la masă. Desena ceva. Bălăngănea picioruşul şi fredona o melodioară auzită probabil la televizor...

"Pst!"

O pâsâise! Iar ea ridicase căpşorul! Uite-o! Reginuţa ei...

Atât? Doar atât

... Filmarea se terminase. Playerul îi arăta zece secunde. Doar zece secunde... Play din nou! Încerca să fie foarte atentă...

Era într-o casă sărăcăcioasă, dar curată. Pereţii păreau vopsiţi "de mână", dar erau curaţi. Pe masă era o muşama cu flori multicolore. Nu părea să fie bucătăria - nu vedea nimic care s-o trimită cu gândul la mâncare. Trésor purta o rochiţă cu mânecă scurtă, roz. Roz bombon. O îmbrăcau cu chinezării comune... Îi lăsaseră părul desfăcut, probabil ca să fie ea sigură că nu era vreo sosie, sau...

Apăsă pauza. Chipul micuţ împietri pe ecran... Ea era. Chiar dacă slăbise, chiar dacă părea supărată, simţea că ea era! Aşa că închise filmarea şi apăsă Forward. Cheng, Diamant, Ana, Aleodor... Atât, momentan. N-avea nici un indiciu, ca s-o trimită la Interpol. N-avea nici un mesaj, ca s-o trimită la poliţie. Nici Interpolul, nici poliţia n-aveau ce face cu filmuleţul ăsta. Îi trimiseseră dovada că micuţa era vie. Atâta tot. N-aveau de gând să renunţe...

File, save... Închise laptopul şi se ridică - că o aştepta şeful ei la spital. Îi spusese să fie punctuală...

Ana-Maria

Piao îşi drese scurt vocea, aşa că o opri pe Lucia:

- Ascult.

- Mail de la Rebeca. A primit o filmare cu Trésor.

O... ce? Se grăbi să se ridice:

- Ce-a primit?

- O filmare de zece secunde. Fără mesaj, fără recompensă, fără ameninţări sau promisiuni... O dovadă că micuţa e în viaţă.

Privea şi ea imaginile... Ea era! Nici n-avea rost s-o mai dea la expertizat - că ea era! Ce dracu - îşi cunoştea nepoţica! Şi uite că iar era luată pe nepusă masă şi habar n-avea ce avea ea de făcut acum...

- Forward lui Isamu. Ea cui a trimis-o?

- Ţie, lui Cheng, lui Aleodor şi lui Diamant.

Deci i-o trimisese şi lui Diamant! Bun! Scoase specialul şi începu un mesaj nou.

"Du-te la spital, la Ştefan. Vă întâlniţi acolo. Ai grijă de ea!"

Send. Reveni spre monitor - voia s-o revadă pe nepoţica ei. Să

caute indicii. Să caute o cale de-a o aduce acasă.

Ştefan

Primise o mulţime de mail-uri. Prietenii îi aflaseră adresa nouă - aia, "de spital". Îl bombardau cu mesaje "de dragoste şi sănătate". Avea mulţi prieteni, că aproape că nu mai prididea...

- Vine Rebeca.

Aha! Puse punct, apăsă send şi ridică privirea. O aştepta să intre...

Măiculiţă, ce stafie de cumnată avea el! Nici când o luase de la Titel nu fusese aşa de aşchie! La vederea lui, Rebeca se opri, serioasă... Încercă să ridice o sprânceană "de şef" la ea:

- ... Ce faci, fă?

Chipul i se schimonosi scurt - iar cumnata lui bufni în plâns:

- Nu aşa de bine...

Oof, Doamne! Îi furaseră nenorociţii copilu'!

- Vino-ncoa! Hai - vino lângă mine.

Seniorul îi lua gentoiul din mână şi-o împingea spre scaunul de lângă pat, că ea nu mai era bună nici să păşească drept... Şi-o şi aşeza, că risca să pice pe ciment pe-acolo... Reuşi să-i apuce mâna şi-o strânse uşor:

- Nu plânge, fă! Că ţi-o aducem noi acasă!

Aproba ca bezmetica şi bocea...

- Fă! N-auzi să nu plângi? Tu vrei să mă scol de-aici?

Aproba - voia să-l vadă sculându-se din pat şi preluând frâiele şi mânuind cuţitul... Şi aducându-i fetiţa acasă...

- ... Rabdă, fă! Că după supărare vine bucurie! Auzi? Să nu cedezi! Da, Rebeco?

Da. Aproba şi nega. Nici ea nu prea ştia ce să răspundă...

- Regina mi-a spus planul ei. E un plan bun. O să funcţioneze - o să vezi!

- Ştiu... Regina... nu m-a lăsat... baltă...

- Şi nici tu să n-o laşi! Că are nevoie de tine la fel de mult cum ai tu de ea!

Rebeca aprobă şi-şi şterse lacrimile cu mâneca:

- N-o las, şefule. Hai să vezi afacerile.

- Hai să văd afacerile. Şi după aia îţi zic nişte secrete ultrasecrete...

Se dusese să aducă laptopul. Sau stick-urile - ea ştia ce moşmondea acolo! El se uita la ea şi nu-i venea să creadă că ajunsese piele şi os şi încă mai putea să stea în picioare...

- Şefule, înainte de toate... Am mai primit o filmare.

Seniorul sări şi-o prinse de braţ:

- Ce-ai zis?

- Am mai primit o filmare cu ea. Azi am primit-o - înainte să plec de la conac.

- Dă-o încoa! Unde e?

- Am salvat-o...

Iar laptopul pornea greu, pe nervii lui...

- Tot o răscumpărare?

- Nu. Sunt zece secunde cu ea. La un moment dat a pâsâit-o, ca s-o facă să ridice privirea...

Deci primiseră o confirmare - o dovadă, de fapt... Seniorul îl privea lung, el îl privea lung pe Senior... Rebeca îi privea pe amândoi şi nu zicea nimic... Colonelul zâmbea... Şi el zâmbea, că ajunseseră la aceeaşi concluzie: că avea o fată şmecheră rău... şi-un consilier care-i făcuse fetei regelui pe plac măcar o dată...

"Deci şi tu zici că e mâna ei..."

Da, şi el zicea că era mâna prinţesei...

- ... Şefu', io cred că... tu ştii o chestie ultrasecretă... despre filmarea asta...

- Când a fost la Volgograd, Florentina i-a spus lui Andrei că-şi doreşte mult ca Trésor să se întoarcă, iar ea să scape de bodyguardă şi să-nceapă să petreacă. Şi-a adăgat că ar fi bine să apară, când şi când, filmări care să arate că fetiţa ta e bine. Că altfel Ana decide să stoarcă chinezii de informaţii şi să acţioneze. I-a zis că a auzit-o pe maică-sa vorbind cu Isamu cum se duce, o recuperează şi dă la spate baia de sânge provocată de recuperarea aia.

- ... Crezi că Andrei

- Nu cred nimic. În privinţa lor, nu e sănătos să crezi. Dacă nu ştii cu certitudine, mai bine nu crezi nimic! În orice caz, fraţii vorbesc între ei. Sunt uniţi - plănuiesc împreună şi se sprijină reciproc chiar şi atunci când nu sunt de acord unul cu planurile celuilalt. Gabriel a aflat cuvintele Florentinei de la Andrei. Acum, nu ştiu care-a plănuit atacul. Nu ştiu care frate comandă oamenii care o păzesc pe Trésor. Dar dacă unul decide să se-apuce de ceva, sau să se lase de ceva, celălalt îl secondează.

Ochii albaştri străluciră scurt... O bătu uşor pe mână:

- Stai liniştită. Regina mea e fermecată - nu greşeşte niciodată. Iar fetiţa mea e mai şmecheră decât media.

Rebeca aproba...

Seniorul se dusese la laptopul lui. Luase filmarea şi se grăbise s-o studieze pe îndelete. Putea spune că erau doar ei doi... Oftă greu:

- Hai, fă - povesteşte-mi viaţa ta. Cu atenţie şi detalii - că ştii că vă verific încrucişat...

Rebeca era îndrăgostită de-aşa şef intransigent - că zâmbea şi-şi ştergea lacrimile şi-şi pregătea "raportul"...

Isamu

Stinse scurt ţigara. Trebuia să se recunoască învins. Habar n-avea unde era Trésor! Şi habar n-avea dacă în filmarea aia era Trésor, sau vreo sosie! Cheng ştia unde era micuţa acum! Cheng avea şi oamenii, şi aparatura necesare pentru a afla rapid IP-ul care folosise mail-ul ăla...

Era într-o casă de oameni nevoiaşi. După intuiţia lui, era într-o casă închiriată cu ziua - fie pentru turişti, fie pentru turism sexual. Părea o incintă care "producea" zilnic banii de mâncare. Muşamaua de pe masă era de prost-gust - şi sigur se găsea prin toate magazinele de profil din estul Europei... Vocea care-o pâsâise era masculină. Iar "Pst" suna la fel în toate limbile Europei! Nici nu era un cuvânt greu de învăţat de către boşimani, de exemplu... Rochiţa era de-aia ieftină, din care importau într-o frenezie partenerii Chinei... Creioanele erau creioane peste tot...

Unde era acum Trésor? Imposibil de spus...

Cheng nu-l suna, semn că era ocupat până peste cap cu IP-ul ăla...

Se ridică şi coborî scările - că în maximum zece minute ajungea şi prinţesa acasă. Ana îi spusese despre isprava Florentinei - aia cu pălăvrăgeala la urechea lui Andrei. I se părea de domeniul ştiinţifico-fantasticului ca un vulpoi bătrân, aşa ca Andrei, să aprindă un asemenea far asupra lui doar pentru că domnişoara brunetă îi sugerase să facă asta! Şi totuşi, o să încerce să-şi confirme pista aia. Pentru că şi el, în urmă cu trei luni de zile, îşi spusese că e absolut imposibil ca Fei-Yen să nu-l mai iubească iar el s-o înşele aproape în fiecare seară fără să simtă vreun pic de remuşcare...

Florentina

Biyu luase poziţia lângă portieră. Coborî şi se grăbi spre Isamu:

- Bine te-am găsit.

- Bine-ai venit.

Intră şi porni spre scară.

- Am o veste nouă.

Serios? Ce veste? Isamu o poftea să urce odată... Urcă şi intră în birou. Iar el o urmă:

- Azi, la doişpe fără două minute, Rebeca a primit un film cu Trésor.

Cee? Cum? Un film cu Trésor? Fu poftită să ocolească biroul...

Ia uite-o! Uite-o pe-aia mică! Părea... Părea OK. Adică părea aşa cum o ştia ea - veselă! Cânta ceva, desena cu creioane colorate şi

bălăngănea un picior. Era îmbrăcată curat, părea sănătoasă - deşi se vedea că slăbise...

Daa! Ia uite-i mutriţa! Uite ce calmă era! Trésor era bine! Foarte bine chiar! Părea să aibă toate degeţelele...

- Asta-i tot.

Normal - era o dovadă că aia mică e OK, nu un lungmetraj despre prizonieratul ei! Isamu o privi lung:

- Ana mi-a spus ce i-ai zis lui Andrei.

Adică îi spusese... Aa! Partea aia cu Trésor, dovada şi chinezoaica omniprezentă în coasta ei!

- Şansele ca filmul ăsta să fi apărut la solicitarea ta sunt destul de mici. Mai degrabă e o dovadă că, la trei luni de la răpire, Trésor încă e bine. Dar aş vrea să te rog să mă ajuţi să verificăm prima pistă. Cea cu solicitarea ta. OK?

Nu-i răspunse. Şi nici n-o să-i răspundă înainte să audă despre ce rugăminte era vorba! Cine ştie ce idei creţe avea chinezul ăsta în cap!

- Schimbă-ţi poza de profil, pe FB. Pune-ţi haina de samur şi hai să-ţi fac o fotografie fericită.

Aprobă - că nu era nimic periculos în chestia asta. Se grăbi să ajungă în camera ei şi scoase umeraşul. Simpla vedere a hainei ăleia o indispuse instantaneu...

Îşi scoase vesta uniformei şi-şi puse haina. Şi-o şi închise bine, pân' la gât. Era bine?... Parcă-i lipsea ceva... Paşii intrară în cameră:

- Hai la fereastră.

Se conformă. Fu trasă şi lipită de perete:

- Sprijină fruntea pe geam.

Trase perdeaua şi se conformă...

- Priveşte în jos... Nu - închide ochii... Aminteşte-ţi ceva ce te face să zâmbeşti un pic... Stai aşa. Nu te mişca.

Nu se mişca...

- O să-ţi aranjez părul. Sper să nu ţi-l smulg...

Nu i-l smulgea - dar o lua rău somnul, că o pieptăna cu multă grijă...

Aparatul ţăcănea sacadat... Deschise încet ochii, privi grădina din spatele casei... Ridică încet mâna şi atinse fereastra - de parcă gândul îi zbura departe, în Rusia, iar mâna se ridicase singură cu intenţia de-a atinge obrazul lui...

- ... Cred că astea ajung. Mă duc să le descarc. Vii să alegem una?

- Da.

Îşi scoase haina şi răsuflă uşurată - că dăduse-n clocot într-un singur minut, aşa...

Deci ea îi spusese lui că ce bine-ar fi fost ca răpitorii să trimită, periodic, dovezi că aia mică era bine... Iar el o invitase sâmbătă la Aşgabat, ea îl refuzase... Sigur, se dusese la spital, aşa cum îi spusese şi lui... Se-ntorsese aseară la Cannes... Azi se dusese la liceu normal, cu blindata şi bodyguarda... Şi-acum apăruse filmarea. La câteva ore după asta, ea îşi schimba poza de profil - punea una cu ea în haina cadou de la el...

"Pe pariu că în maximum trei ore se-apucă să-ţi scrie?"

Ehei - câţi bani ar fi câştigat ea dacă ar fi avut contra cui să parieze...

Diamant

Elicopterul se aşează destul de ciobăneşte pe heliportul spitalului. N-avea însă nici timp, nici stare să-i zică pilotului să scoată condica de reclamaţii! Coborî şi alergă spre lift. Îl aşteptaseră cu uşile deschise...

Cobora şi se întreba dacă Raina lui mai era aici, la Ştefan... Dacă, în ultimele trei ore jumate, apucase să-i povestească tatălui lor cum o luase bărba-su razna şi fusese gelos pe propria fetiţă... Şi cum încercaseră amândoi să-şi zboare creierii din dragoste... Gata! În sfârşit!

Năvăli pe hol. Îl văzu imediat pe Senior şi alergă la el. Şi văzu uşa larg deschisă, aşa că năvăli în rezervă...

Era aici! O găsise aici! Ce bine!

Ce bine era s-o strângă în braţe... din nou... Acum, când aveau certitudinea că Trésor era bine...

Se simţea privit lung, insistent - dar nu deschidea ochii... Şi-asta o să-i atragă o corecţie verbală cât de curând...

- ... Dac-o frângi, o plăteşti de nouă!

Raina îl îmbrânci scurt - aşa că o scăpă din mâini. Şi-l îmbrânci spre Ştefan! Vărul lui râdea şi strălucea tot, bucuros de revedere...

... Nevasta lui începu să râdă:

- ... Dacă-l frângi pe şefu', te taie şefa!

Era rândul ei să-l apostrofeze...

Florentina

La engleză îi închisese deja media. Avea "10 curat". Fizica era o problemă - luase şi-un 9, iar punctul ăla lipsă putea să-i strice şmecheria... Dacă se-apuca să tocească azi, iar mâine insista să răspundă, exista riscul să ia încă un 9 - şi să-şi strice media de-a binelea. Aşa că n-o să insiste să răspundă; o să se facă mică-n bancă şi-o să se roage să n-o asculte... foarte tare...

Mobilul fluieră. Îi scrisese cineva. Ia să vadă ea...

"Eei, domnule Donichioiu - tare mi-e mie că te-ai încurcat în propriile şmecherii..."

Andrei o salutase cu un ***"bună"*** clasic. Se grăbi să-i răspundă:

"- Bună.

- Presupun că ţi-a închis deja media, aşa că îţi mănânci timpul probând şifonierul...

- Nu, nu neapărat. Îmi place haina. O mai scot, o mai probez...

- Şi azi te-ai şi fotografiat cu ea!

- M-a fotografiat Léon. Mă uitam lung pe geam, cu gândurile plecate undeva departe... Iar şmecherul a venit pe furiş şi m-a fotografiat!

- Bravo lui! Eu n-am avut curaj...

- Să mă fotografiezi?"

Primi un smiley. Andrei continua să scrie...

"- Iar desenul e al tău. Abia după ce-ai plecat, mi-am dat seama că n-am nici o fotografie cu tine.

- Păi, poţi s-o downloadezi pe asta nouă. Sau poţi să aştepţi un pic, până la următoarea petrecere cu ştaif - şi ne face Gabriel poze împreună.

- Nu-i o idee rea! Până ne pozează Gabriel, pot să downloadez poza ta de profil..."

Îi trimise ea un smiley...

"- Gabriel a ieşit după mine. Trebuie să mă întorc la treabă. Vorbim.

- Vorbim. Baftă!"

Mai primi un smiley - de data asta unul cu pupic... Afurisit soi de om! Afurisit rău de tot! Îi venea să-l înjure aşa cum ştia ea! Că ia uite ce făcuse - îi trimisese Rebecăi zece secunde de filmare cu aia mică şi primise un sac de promisiuni! Promisiunea vizitei ei, promisiunea participării la petrecere alături de el, promisiunea fotografiei, a pupiculuui... Nevinovat, pe obraz, dar "precursor" al sărutului...

Isamu urmărea FB-ul ei. Aşa că o să vadă şi el schimbul de replici. N-avea rost să fugă repejor în birou cu fiecare ocazie - că, Doamne fereşte!, dădea peste ei într-o ipostază nepotrivită şi îşi pierdea avantajul asupra lui Biyu!

Apropo de avantajul ăla! Ea când se ocupa un pic de chestia cu rujul? Că n-avea instrucţiuni de utilizare! Trebuia să-l "desluşească" singurică...

Închise cursul de fizică şi scoase tableta din sertar. O porni. Acum avea de aşteptat - o pornea o dată pe lună, cel mult, aşa că o să-şi tot facă update-uri...

În mod cu totul ciudat, tableta nu updata nimic... OK!

Activă bluetooth-ul laptopului. Search devices... Mobilul ei, mobilul lui Léon, al lui Philippe... Slavă Cerului, Isamu era în birou cu toate cele trei telefoane ale lui, aşa că nu-l găsea... Şi iată şi un indicativ ciudat. Ăsta trebuia să fie rujul. Îl selectă; next, next, yes, next - şi tot aşa... Cu ce program să vizioneze rezultatul? Avea trei opţiuni... Alese una la întâmplare. OK. Pe ecran îi apăru o imagine neagră... Se

repezi şi scoase rujul din valiză. Îl puse pe birou, urmărind imaginea de pe ecran...

Măiculiţă, mamă! - ce film super-tare în HD o să vizioneze ea în curând! Numai că-i trebuia şi-un soft cu care să înregistreze filmările alea! Sau trebuia să afle cum să facă să transmită imaginile de pe laptop, pe calculatorul ei din Aurari! Că ea se ducea acolo iar chinezoaica rămânea aici! Iar Léon şi Philippe or să insiste să-şi ia chinezoaicele cu ei! O să fie complicat...

Se ridică şi ieşi. Şi ciocăni la uşa fratelui ei mai mare. Care bineînţeles că venea în fugă - şi călca pe călcâie...

- Da.

- Vino puţin.

Îi arătă laptopul şi închise uşa:

- Vreau s-o spionez pe una din colegele mele. Ajută-mă.

- ... Păi, e simplu! Nu vezi c-ai reuşit deja?

- Am reuşit, da. Dar dacă descarc camera în laptopul ei, cum văd filmările pe laptopul meu? Că ea e la ea acasă, eu la mine acasă...

Léon îşi trase scaunul mai aproape de birou:

- Îţi trebuie un soft. Vino-ncoa.

Se grăbi să ajungă lângă el - că, dacă fratele ei se dovedea un mic geniu în informatică, era perfect!

Ştefan

Nebunii ăştia doi erau OK acum. Petrecuseră o după-amiază minunată împreună - şi, din fericire, se asigurase cu ochii lui că Diamant şi Rebeca erau bine. Erau mai uniţi ca niciodată. Răpirea fetiţei lor nu reuşise să rupă legătura dintre ei. Iar asta era foarte bine. Atâta timp cât ei erau bine, lucrurile erau bine. Şi cum Diamant îşi privea ceasul pe furiş chiar acum, decise să pună punct vizitei lor:

- Vărule, tu nu trebuie să porneşti spre aeroport?

- Ei, las' că mai stau cinci minute!

- Dacă trebuie să pleci, atunci trebuie să pleci. N-au intrat zilele-n sac; da?

- Da, vărule.

- Rebeca trebuie să se întoarcă şi ea la treabă iar pe mine mă aşteaptă kinetoterapeutul. Aşa că ia ocoleşte tu patul ăsta mare...

Diamant se conforma... Prinse încheietura Rebecăi; prinse şi încheietura vărului lui şi strânse bine din dinţi. Suus... şi spre interior... Bun!

- Juraţi-mi că, orice s-ar întâmpla, n-o să vă despărţiţi. Şi n-o să cedaţi.

- Jur.

- Jur.

- Bun. Amintiţi-vă întotdeauna că îmi datoraţi doi băieţi. Şi că nu-i frumos să promiteţi şi să nu vă ţineţi de promisiune.

Zâmbeau. Şi el zâmbea. Bun!

- Şi-acum ştergeţi-o din rezerva mea! Că nu vreau să mă vedeţi când plec la kineto. Sunt mai pudic, aşa...

Rebeca râdea şi se apleca şi-l pupa pe obraz; Diamant o imita...

- Pa, copii!

- Pa, şefu'!

- Pa, şefu'!

Ieşeau... Ieşeau... Gata - plecaseră. Lăsă capul pe pernă:

- Tu ce crezi?

- Ce să cred?

- Ce crezi despre ei?

- Eu? Despre ei? Cred că te-ai căznit degeaba.

Deci el credea că n-or să reuşească...

- Ana i-a "dres"; nu tu. Ceea ce-ai făcut tu acum a fost o repetiţie redundantă. Iar pentru ei a fost un joc. S-au mai jucat câteva ore împreună, înainte ca unul să fie trimis hăis şi celălalt, cea. Lor le convine - că sunt îndrăgostiţi...

Se uita urât la el şi-l boscorodea, în gând bineînţeles, că-i stricase minunăţie de moment triumfător...

- Îţi chem imediat specialistul în kineto.

Da. Urma partea aia în care el constata cât de mămăligă era şi cât de mult mai avea de zăcut la orizontală. Partea aia când se simţea la marginea pragului dintre treaz şi leşinat...

Florentina

Lăsase uşa un pic crăpată. Asculta. Era unşpe noaptea. Băieţii se culcaseră încă de la zece; ea se retrăsese la zece şi-un sfert. Dar chinezoaica nu coborâse; nu încă. Probabil că colegele ei avuseseră insomnie, sau avusese el treabă...

Aha! Cioc-cioc-cioc! Asta numai ea putea să fie! Clanc! Asta era uşa biroului! Aştepta... Holul se lumina... Redevenea întunecat - semn că intrase şi închisese uşa. Acum era momentul! Start!

Ieşi şi trase uşa după ea. Şi porni spre scări, încetişor, pe vârfuri...

Simţea că inima-i bate nebuneşte. Îi era frică. Dacă o prindeau... Era în pijama, cu halatul pe deasupra şi fără papuci. Avea în buzunar rujul-cameră şi un ruj rozé. În caz că o prindeau totuşi, sau chinezoaicele celelalte nu dormeau, ea cică se ducea la Biyu să-i facă cadou un ruj...

Din fericire, scara era din ciment - nu exista riscul să scârţâie, sau...

Ajunsese la mansardă.

Era linişte. Aici intra lumina lunii, prin ferestrele din tavan. Dar holul era cufundat în beznă. Şi, odată intrată pe holul ăla... Ea se ducea la Biyu să-i dea un ruj. Era fata contesei, aşa că avea o şansă să scape nepercheziţionată...

Start!

Intră pe hol. Prima uşă era închisă. Şi a doua uşă era închisă. Uşa lui Biyu era deschisă, evident! Se grăbi să intre în micuţa cămăruţă... Ajunsese.

Patul era în stânga. În dreapta era mini-şifonierul. Chiar în colţul de lângă uşă era piciorul cu rafturi. Minunat! Aşează rujul, îl orientă spre pat, încercă să-l aşeze în aşa fel încât să nu capteze nici peretele, nici lada de sub saltea... Era bine aşa. O să-l mascheze cu... Cu... Cu o carte pusă deasupra. Fata asta avea multe cărţi! Nu ştia de ce, Biyu prefera să citească de pe hârtie - deşi avea tabletă! Reminiscenţe din facultate probabil! În orice caz, reminiscenţele astea o ajutau acum pe ea să ascundă camera. Privi lung "ansamblul"... Era bine. Perfect chiar! Hai să se-ntoarcă în camera ei şi să vadă pe ecran cât de perfect era! Ieşi în hol, păşind repede-repede... Mult mai liniştită, ştiind că acum putea să răsucească buzunarele fără emoţii...

Scările...

Dacă ieşeau acum...

Intră şi închise uşa. Şi răsuci cheia.

Fiu! Ia să vadă ea ce capta camera...

"Păi, prinţeso, se cunoaşte că eşti fata lu' tati al tău! Ai aranjat-o perfect!"

Oftă greu - că talentul nu era talent, ci lecţie. Nu era fata lu' tati al ei; era fata lu' ăla...

Nu. N-o să se indispună aşa. Nu acum, când în sfârşit "îi mergea din plin"! O să-şi spună că ăla era un talent nedescoperit. Aşaa...

Înfipse falca-n pumn şi începu să aştepte. Fiindcă voia să verifice totul pân' la final. Şi, ca să facă asta, trebuia s-o aştepte pe actriţa principală. La urma urmei, cât putea să dureze "şedinţa" din birou? O oră? Două? Nu-i era somn! Avea media închisă, iar la fizică n-o s-o asculte - că nu mai avea loc pentru note în catalog! Şi erau alţii care aveau nevoie de note de trecere...

12 iunie 2020 - vineri

Florentina

Oftă greu şi închise FB-ul - 90% din prietenii ei erau prinşi în febra sfârşitului de an şcolar. Ori îşi pregăteau petrecerile de început de vacanţă, ori îşi stabileau zilele şi orele de meditaţii. În orice caz, nu erau online. Iar ea se plictisea de moarte. Thomas nu-i mai scrisese demult, nu mai postase versuri... Fata asta din spatele ei era "plată" ca apa plată şi precaută ca un maestru budist - nu-l invita pe Isamu în camera ei...

Gata - adio internet. Închise FB-ul şi oftă greu - şi-acum să se termine odată şi ziua de azi şi să se ducă acasă. Avea de împachetat. După-amiază pleca în Aurari, la bunicul... Mămica ei era pe undeva prin Europa - şi nu se mai obosea s-o cheme şi pe ea la videoapelurile de seară, că-i ajungeau băieţii ei... Vincent nu mai venise la şcoală; nici nu-şi deblocase contul de FB. Andrei îi scria zilnic prostioare; ce mai face, dacă are medii mari, dacă o supără chinezoaica... Maximum cinci minute - apoi, inevitabil, îl chemau afacerile. Alea urgente. De parcă avea pontator cu temporizator! În fine...

Tati n-o suna. Nici nu-i scria. Ştia sigur că are un mail nou. Dar nu i-l dăduse şi ei. Oare lui Léon i-l dăduse? I-ar fi plăcut să afle amănuntul ăsta! Iar se percepea ca fiind "fata lu' ăla"...

Avea aşa o stare idioată...

Gata - venise diriginta. Se ridică, salută, se reaşeză...

Diriga vorbea, ea o asculta şi studia cu maximă atenţie tastatura...

"După cum ştiţi, e un obicei ca în fiecare an să vă prezint topul clasei..." Locul trei era ocupat de Olivier, pe locul doi era Mikael... "Locul întâi nu este o mirare pentru mine - dat fiind că anul trecut a ocupat poziţia a patra. Deci, cel mai mare punctaj din clasa voastră îl are Ionesco Florentina Theodora." Zâmbi şi mulţumi cu capul pentru aplauze. Erau drăguţi şi-o aplaudau. Dacă n-ar fi fost diriga în clasă, probabil că i-ar fi zis şi nişte fraze de duh apropo de tocilari... "Ca noutate în anul acesta, clasa voastră s-a calificat în top trei pe liceu."

Ha? Făcu ochii mari şi se grăbi să devină foarte atentă! Femeia se uita la ea:

- Florentina a acumulat îndeajuns de multe note mari ca să ocupe poziţia a doua pe liceu.

Hait! O făcuse pe-aia nefăcută! Luase argintu' pe liceu! Dracu o luase! Femeia zâmbea amabil:

- Da, Florentina - eşti pe locul doi. Bănuieşti, cred, cine e pe locul întâi - nu?

Aprobă - pe locul întâi era Silvain de la B. Multiplu olimpic la diverse discipline. Deci, dracu o luase...

- Aşa că, în 15 septembrie, aminteşte-mi să discutăm despre olimpiade. Bine?

Bine. Aprobă din nou. Acum o lăsa în pace?... Da. Continua cu restul topului. Câţi erau buni, câţi erau acceptabili, câţi păreau rătăciţi sau fugiţi de la şcolile profesionale de cameriste şi bell-boys...

Deci ieşise a doua pe liceu... Chestie care o obliga ca, din 15 septembrie, să participe la vreo trei olimpiade... O să-l roage pe tati al ei să o înţeleagă - că n-avea rost să devină expertă în matematică dacă nu voia să se facă cercetător matematician! Şi nu voia! Iar tati al ei o s-o înţeleagă şi-o s-o sfătuiască să pice preselecţia la mate... Şi pe aia la franceză... Şi gata! Părinţii ei îi spuseseră întotdeauna că nu vor o olimpică - vor o fată inteligentă şi educată. Sigur, olimpiadele alea "sunau bine" pentru părinţii ei; dar poate o iertau de chin...

Deschise FB-ul, constată că nu are net şi se-apucă de scris.

"Am ieşit prima pe clasă şi a doua pe liceu."

Şi-acum aştepta pauza. După cum zicea diriga, azi nu făceau ore. Azi socializau între ei, la un pahar de suc şi-un fursec - tratăţie din partea liceului. Prima oră era, însă, prima oră. Urmau discursurile cu planurile de viitor. Probabil că o s-o întrebe şi pe ea ce planuri de viitor are...

"Păi, doamnă dirigintă, eu plănuiesc să-mi pierd virginitatea în vacanţa asta. Şi să pierd preselecţiile la toate olimpiadele la care o să mă înscrieţi în toamnă. Plănuiesc să-l rog pe consilierul tatălui meu să-mi comande pilule de îndreptat părul, plănuiesc să-mi fac un tatuaj micuţ pe buca stângă..." Oare se lăsa cu leşin şi zbierete dacă spunea asta? Hm...

Ana-Maria

Limuzina înainta încet prin Budapesta. Dobitocul de Agardi organiza licitaţia în capitală. Era dement! Dacă îşi imagina că vreunul dintre participanţi o să vină nepregătit la capitolul bruiaj, era tâmpit...

Zoran o sunase aseară. O anunţase că vine şi el la licitaţie, împreună cu doi amici de-ai lui, şi-o rugase să nu se supere că îi e concurent. Evident, râsese şi nu se supărase! Cel mai bun o să câştige, nu? O sunase pe oficial, aşa că dansaseră menuet... În realitate, sârbul venea cu opt amici - doi oficiali, ceilalţi cică oponenţi. Nicu Petriceanu o asigurase că ea va fi singurul concurent serios la pământul ăla - ea şi Gergely Madaras. Aleodor o anunţase încă de miercuri că Andras Agardi avea tensiunea mărită şi-şi pregătise conturile şi-şi comandase ciocănel de licitaţie din abanos...

Ea una nu avea emoţii. Ea ştia ce ştia. Toţi oamenii pe care-i abordase în ultimele trei luni îşi făcuseră treaba. Discret. Aleodor o ţinuse la curent cu feedback-ul. Până şi secretara directorului de la contabilitate al OTP-ului îşi plasase bucăţelele ei de puzzle! Şi, vorba aia - dacă nu-i ieşea Ungaria, rămânea cealaltă rută! Doar că îi promisese lui Ştefan... Adică Ştefan ştia că ea o să reuşească să obţină două rute. Şi nu voia să-l dezamăgească. Adică nu voia să-l indispună - că l-ar fi indispus asemenea eşec! Ea voia pământul ăsta! Din principiu, aşa! Îl voia şi gata! Punct!

Limuzina opri lângă bordură. Ridică privirea spre Piao:

- Eşti gata?

Chinezul era roşu - şi era gata, într-adevăr. Şi Isamu era gata, în biroul de la Cannes. Şi Aleodor, care "studia situaţia" de la înălţimea biroului preşedintelui OTP din oraşul ăsta. Şi Nicu Petriceanu era gata - în Elveţia, la spa, conectat online la toată "maşinăria". Ea avea rolul reginei - făcea shopping. Păi... să se ducă să facă shopping - nu?

Coridorul era făcut; portiera se deschise. Piao coborî primul şi-i oferi mâna; coborî şi ea şi îl urmă. Privea uşile mari, de sticlă, şi se simţea centrul atenţiei tuturor celorlalţi...

Era în recepţie.

Ca la un semn, tinerii în uniforme "sparseră gaşca". Doi ţâşniră spre dreapta, spre lobby, unul porni spre barul din stânga, al patrulea făcu o piruetă şi descuie liftul VIP iar cel de-al cincilea scoase mobilul. Pe ea o aşteptaseră. Nimic de zis - în afaceri, a fi femeie era uneori un avantaj...

Urcau ei primii. Nici o problemă! Avea o socoteală şi n-o să iasă din ea! Aştepta... Băga mâinile în buzunare şi pornea aparatele de bruiaj...

Îl urmă pe Piao - care fu preluat încă de când păşi afară din lift. Un bărbat în costum negru, ungur vorbitor de engleză literară, le ura bun venit şi-i asigura că dl Agardi îi aşteaptă. "Nu mă îndoiesc de nerăbdarea lui..." rostea ea tare-n gând şi strângea bine-bine maxilarele... Uşile din capătul holului, cele două uşi ale apartamentului prezidenţial, se deschiseră larg.

Andras Agardi era un mărunţel uşor obez. Şi cam "legat". Frati-su stătea în fund pe glaful de la geam - aşa de înalt era...

- Bună ziua. Bine-aţi venit.

Piao se grăbi să-i răspundă, cu strâns de mână cu tot:

- Bună ziua. E o plăcere să vă cunosc, dle Agardi.

Ungurul avea acum probleme de... prezentare:

- Plăcerea este de partea mea, dle...

- Piao Zhong. Consilierul dnei contese.

"Ei - şi-acum, că v-aţi cunoscut, te descurci cu consilierul!" Îl salută cu capul şi nu trecu pe la strâns mâna; porni spre masa de 12 persoane. Cartonaşul ei era în dreptul celui de-al cincilea scaun...

Lăsă laptopul pe masă şi-atât. Păşea încetişor spre geam - cel rămas liber... Ştia că geamurile erau blindate, aşa că era OK să facă pe clientul mai retras... Piao se întreţinea cu Gabor. În engleză. Ăla era afon rău - scotea numai agramatisme stâlcite pe gură! Andras îi primea pe restul clienţilor... Ea îi privea, îi recunoştea şi îi saluta pe toţi cu capul...

Rolul ei era ciudat. Îl primise din Elveţia, top secret, azi-noapte. Ea n-o să schimbe nici un cuvânt măcar cu ungurii ăştia doi! Ea o să stea la fereastră şi-o să se bucure de "priveliştе". Piao, omul Chinei, o să stea la masă, la laptopul ei - pentru că China se preocupase un pic şi "plantase morcovi". Ungurul pusese multă miere în zâmbetul pe care i-l oferise ei azi! Era, însă, prea târziu. Era foarte supărată pe el! Şi pe el, şi pe frati-su - care-o măsura lung, neaoş, şi nu reuşea să strângă cantitatea de curaj necesară pentru a o aborda...

Uşile se închiseră. Erau toţi. Licitaţia - adică discuţia - putea începe. Stabileau să vorbească în engleză... că dl Agardi nu cunoştea alte limbi de circulaţie mai mult sau mai puţin internaţională... Iar folosirea unui translator electronic era inoportună, la aşa sume mari...

Individul le mulţumea pentru prezenţă. Le reamintea că discuţiile din camera asta erau strict confidenţiale. Le garanta că întâlnirea lor era sigură, că aparatele de bruiaj erau pornite... "Ale mele sunt pornite amândouă!" Ha-ha! Îi venea să râdă privindu-i moaca constipată...

Ungurul avea o problemă. Vorbea cu doişpe inşi, din care unul, adică ea, era la vreo cinci metri de ceilalţi. Deci, se uita când la ei, când la ea... Vedea, cu coada ochiului, calmul lui Piao - şi se felicita pentru decizia de a-l sfătui să-şi injecteze un calmant... Gergely Madaras, marele ei competitor, stătea în celălalt capăt al mesei. Ungurii stăteau faţă-n faţă - aranjament jenant, după părerea ei! Prea îl favoriza "pe faţă"! Ea, dacă ar fi stat pe locul ei, ar fi fost cu spatele la el - şi-ar fi ratat toate semnele pe care le-ar fi făcut ăla. Nicu Petriceanu era şmecher şi calcula corect...

Gabor începuse să distribuie dosarele. Ştia deja ce era înăuntru - harta, pliată ca să-ncapă toată, şi o listă cu "activele şi pasivele". Lista avea preţuri. Le ştia. Le văzuse la începutul săptămânii. Opinia ei rămăsese neschimbată - la lista aia aplica minusurile mărfii şi apoi scădea 10%. Penalizare. Nu-l putea lăsa nepenalizat! Nemernicul ăsta o să plătească pentru cât de supărat fusese Ştefan după discuţia cu el! O să-l coste şovinismul...

Îl lăsă pe Gabor să facă doi paşi spre ea - şi arătă spre Piao. Obţinu, bineînţeles, o secundă de uimire! Adică ea îl lăsa pe consilierul chinez să decidă? Aprobă...

Dosarele erau distribuite. Discuţiile puteau începe.

Andras le descria pământul. În detaliu. Suprafaţa, deschiderea la străzile importante, valoarea pe piaţa imobiliară, influenţa, protecţia... Unii desfăcuseră hărţile; alţii studiau preţurile. Piao deschisese şi el dosarul, dar nu se apropiase de el. Aşa era politicos, nu? Să arate un dram de interes faţă de munca imprimantei... Hi-hi!

Gabor se sprijini din nou de pervazul din dreapta ei. Iar se simţea privită lung, de sus până jos...

Gergely scosese mobilul. Calcula ceva. Era destul de botos. Probabil fusese anunţat că OTP-ul nu-l sprijină la acţiunea asta, aşa că avea firfirica drămuită... Foarte interesant!

Întoarse încet capul şi-l măsură şi ea pe Gabor ăla! Că era cretin! Şi el, şi frati-su! Păi Gabor era nume de sondor amerindian din Statele Unite? Ha! Ăştia încercau să vândă castraveţi la maestra horticultoare! Erau tâmpiţi...

Unul dintre clienţi începu să pună întrebări. La nivel de autostrăzi, cine asigura protecţia transporturilor? Andras se grăbea să răspundă...

Gata - începuseră să pună întrebări. Şi să comenteze răspunsurile. Evident, le comentau "în jos"! Ea aştepta. Sprijinea glaful şi aştepta... Silueta din dreapta ei se desprinse de geam - şi porni spre ea. Era foarte atentă...

- Vă pot servi cu o cafea?

Negă cu capul, zâmbindu-i artistic. Gabor era într-o dilemă mare - acritura de contesă îi oferise chipul ei angelic, zâmbetul fermecător şi-l refuzase... Redeveni atentă la discuţiile de la masă.

Se cam încinseseră la vorbă. Comentau că loturile erau prea înguste pentru imobiliare. Erau, oricum, mult prea înguste pentru orice altceva decât "autostrada europeană"! Ştefan avea ce construi pe ele! Ehei - câte pensiuni turistice şi hanuri şi restaurante şi magazinaşe şi curve şi şuţi şi trasfugi de-ai lui Aleodor încăpeau într-o adâncime de 30 de metri...

Nu-l întrebase pe Ştefan dacă alesese un consilier pentru Ungaria. I-ar fi scris - dar asta ar fi fost o tâmpenie monumentală, de vreme ce trebuia să tacă tocmai ca să fie "inexistentă" pentru orice tip de interceptare...

Aha! Primul afacerist se ridicase. Comenta, în gura mare, că totalul de pe hârtie este inacceptabil pentru el şi interesele lui. Andras îl asigura că nu e nici o problemă. Îşi strângeau mâinile... Îşi lua la revedere de la ei... Salută şi ea cu capul. Acum, dacă ar fi vrut, s-ar fi putut aşeza... că o cam rodea cureluşa a treia de la săndăluţa dreaptă...

Ea trebuia să-l studieze pe Madaras. Ăla avea interese imobiliare mari. Ăla se putea gândi şi el la hanuri şi hoteluri de cel mult două stele. Avea cu ce le construi. Numai că, pentru imobiliarele alea, trebuia să cumpere - şi să susţină - o protecţie mult prea mare. Adică prea scumpă. Dacă lua terenul, dădea pe mere tot ceea ce încasa pe pere! Iar dacă renunţa la o parte din protecţie, se pomenea cu tot felul de controale - ba Sanepidul, ba protecţia consumatorilor, ba o razie-două de-a poliţiei comunitare... O chestie convenabilă pentru amândoi ar fi fost, poate, un joint-venture... Care, în ceea ce-o privea, ieşea din discuţie - fiindcă ea voia pământul pentru Ştefan. I-l promisese tot al lui. Şi i-l va cumpăra, orice-ar fi!

Se ridica şi cel de-al doilea afacerist... Imediat, se ridica şi-al treilea. Că aveau de vorbit, aşa că mergeau la o cafea. Andras se cam îngălbenise...

Acum ar fi băut o cafea. Dar se abţinea. Nici nu voia să-şi aprindă ţigara - nu acum. Voia să fie atentă. Conform cu planul, clienţii începuseră să şuşotească între ei. Madaras calcula în continuare. Piao ţăcănea ceva la laptop - probabil scria o poezie în rimă liberă, sau... Andras îşi privea fratele. Care nu scotea o vorbă. Şi ăsta avea "rolul mutului". Numai că ăsta pricepuse cam despre ce era vorba în piesa de teatru de la masă. Gabor nu era prost. Era doar foarte-foarte încăpăţânat. Ăla ştia că licitaţia din visele lu' frati-su nu se va materializa; iar dacă va avea loc, totuşi, o licitaţie, ea nu va avea rezultatul scontat. Pesemne că-i arăta şi lui asta - dacă Andras nu zicea nimic...

Încă doi plecau "să bea o cafea"...

Zoran Duric se ridică şi el:

- Îmi pare rău. Nu e ceea ce-mi trebuie mie.

Andras se repezi la el:

- Este exact ce-ţi trebuie ţie!
- Nu. E prea îngust.
- Sunt şi zone cu 200 de metri adâncime!
- Nu pot face cartiere rezidenţiale lângă autostradă.
- Este ideal pentru un
- Este ideal, cred, pentru doamna. Nu pentru mine.

Şi gata - îi strângea mâna. Văzu limpede cum maxilarul lui Andras zvâcneşte de două ori... Zoran i-l adusese pe ungur exact acolo unde-l voise! Acum, totul era ca Madaras să nu se-arunce totuşi să liciteze!

Zoran ieşi. Andras ridică vocea:

- Vă propun să începem licitaţia.

Deveneau atenţi...

- Suma de pornire este de 82 de milioane.

Din capătul mesei, chiar de lângă Andras, unul dintre bărbaţii în costume bufni într-un râs sănătos... Costumul negru se ridică, bombănind ceva în sârbeşte...

Madaras smulse pachetul cu ţigări. Era un car de nervi! Probabil că îşi făcuse planuri mari cu terenul ăla! Cine ştie ce visase ungurul în ultimele două-trei luni... Şi ce-i auziseră urechile în telefon, când îl sunase Sandor Csanyi...

Încă două costume negre se ridicau...

Uşa se închise. Rămăseseră ei - ea şi Madaras. Ăla fuma; nu zicea nimic. Andras îl privi lung pe Piao:

- Deci, suma de pornire este de 82 de milioane.

- Nu avem nici o problemă în a susţine suma asta.

- Gergely?

Individul ridică privirea. Ungurii se priveau lung... Madaras părea să-l întrebe dacă era tâmpit sau îşi lăsase simţul observaţiei acasă... Piao se răsuci şi el:

- Dle Madaras?

Chinezul ei era din titan, nu-l putea străpunge laserul ungurului... Piao deschise geanta laptopului şi scoase ţipla neagră. Şi extrase scrisorile:

- Dle Agardi...

I le înmâna - adică le întindea spre el, iar Gabor alerga pe călcâie să le ia şi să le mute pân' la frati-su...

Andras Agardi citea "acreditările" - scrisorelele care o acceptau pe ea ca nouă proprietară a pământului. Politicul, serviciile, vecinii, partenerii...

Agardi ridică privirea spre Madaras... Care stinse scurt ţigara, îşi luă pachetul şi telefonul şi ieşi...

"Bozgore, te-am halit pe pâine!"

Se răsuci pe-un călcâi şi admiră frumuseţea Budapestei vara...

- ... Dnă contesă...

"Aa, acum vrei tu să vorbeşti cu mine? Eu nu vreau să vorbesc cu tine! Ia să vedem ce te faci în situaţia pe care chiar tu ai creat-o!" Piao se grăbi să răspundă în numele ei:

- Dle Agardi, preţul pământului este supraevaluat. Din informaţiile noastre, nu toată suprafaţa are acces la curent electric. Iar apă curentă are doar în raza marilor oraşe. Deci, planurile noastre necesită investiţii suplimentare.

- Investiţiile dvs. suplimentare nu sunt problema mea.

- Nu, sunt problema noastră. Plecarea în Statele Unite este problema dvs şi nu a noastră...

Zâmbea Budapestei plină de viaţă şi de praf şi de smog... Consilierul ei continuă:

- Cred că un preţ corect ar fi 75 de milioane.

Gabor ţâşni spre frati-su. Trebuiau să se sfătuiască. Dacă familia Agardi nu părăsea Ungaria în 48 de ore, urma arestarea. Şi poprirea conturilor. "Nasol", cum spunea Diamant cu voce joasă şi accent specific... În penthouse domnea liniştea...

- ... Dat fiind faptul că aţi rămas doar dvs la masă...

Se răsuci şi porni spre masă. Era privită drept... Ocoli şi-l cuprinse pe Piao cu braţele pe după gât. Şi-i şopti la ureche:

- Din 75 de milioane, scade 5% taxă de tărăgănare şi 5% taxă de şovinism. Rămân 61 de milioane. Minus 10% reducerea uzuală datorată investiţiilor viitoare, preţul final este 54,9 milioane. 50 i le dau cash. Şi i le înmânez unde vrea el să le primească.

Îl bătu uşor pe piept, se ridică şi porni spre geam... Ştia că Piao scria bileţelul iar Andras se gândea la sărurile antileşin...

Aha! Asta fusese o înjurătură în ungureşte! De când era regină, învăţase o mulţime de "fraze-cheie" - şi-asta era sigur o înjurătură! Nu îi era adresată ei... parcă. Ea aşa îşi amintea tabelul cu trei coloane - că înjurătura asta nu era o chestie cu adresă, ci una generală, referitoare la situaţia în sine...

Acum se sfătuiau în ungureşte... Gabor zicea ceva, Andras zicea altceva... Întrucât ei doi vorbeau, Piao era cel care-şi aprindea ţigara...

Budapesta era frumoasă. O să-i spună lui Ştefan că rămâne aici, să viziteze niţel. Şi n-o să-i dea indicii, apropo de rezultatul negocierii. O să-i zică că "rămăsese în pronunţare". De fapt, o să se-ncuie în hotel şi-o să sforăie. Iar pe la nouă o să decoleze spre Ljubljana. De acolo, elicopterul o s-o ducă la Golte, unde o s-o aştepte Henrik Korosek. Cărţile fuseseră făcute. Era aşteptată. Iztok Bitenc aflase de frumuseţea şi isteţimea ei şi voia s-o cunoască personal. Dacă trecea testul, primea oferta... Pe care, la aşa economie cum făcea ea aici, o să se grăbească s-o accepte... Iar discuţia cu Franko Obradovic era doar o formalitate. Primise contractul pe mail. Era rezonabil.

Se răsuci pe-un călcâi şi zâmbi micii sfade şoptite a fraţilor... Gabor tăcu. O privea lung, în timp ce Andras şogoia ceva pe limba lui...

Bărbatul îşi trase pur şi simplu fratele într-o parte. Şi porni spre ea. Era pregătită - avea şişul legat pe pulpă, aşa că nu trebuia decât să leşine artistic şi să ţintească spre vena femurală...

Bărbatul se aplecă la urechea ei:

- Totul cash. Şi ne transporţi şi pe noi.

Asta o să implice nişte costuri. Nicu Petriceanu zisese că cele 4,9 milioane de euro transfer bancar ar fi trebuit poprite. Ele urmau să dospească nişte dobândă de-aia gazoasă, care dispărea. Dacă milioanele nu produceau dobânda, trebuia s-o producă ea... Negă pentru prima solicitare, o aprobă pe cea de-a doua. Bărbatul întinse mâna spre ea. Îi strânse mâna. Îl văzu scoţând din buzunarul interior două hârtii şi-un pix. Completa spaţiile punctate chiar acolo, pe glaf... Mârâia ceva printre dinţi, iar frati-su se apropia şi el... Gabor îl bruscă pe Andras - îl trase la glaf, la semnat. Iar Andras semnă. În două exemplare.

Avea Ungaria.

Întinse mâna spre el. Individul ridică scurt o sprânceană, după care îi întoarse spatele. El se considera jecmănit. Ei i-ar fi plăcut să-l întrebe dacă n-ar fi fost mai bine să încaseze suma întreagă în ianuarie, când îl ofertase Ştefan... Dar marea ei mulţumire nu stătea în răspunsul său; stătea în reducerea babană pe care-o obţinuse. Împături deci exemplarul ei şi porni spre uşă. Piao se apucase de strâns în clipa în care Gabor începuse să scrie, aşa că o urma - şi-o depăşea, că ieşeau din penthouse iar regulile de securitate ziceau că el iese primul întotdeauna...

Liftul cobora cu repeziciune...

Încă puţin... Încă puţin...

Erau în limuzina blindată.

- La hotel.

Porniseră spre hotel.

Întinse mâna spre consilierul ei. Piao roşi violent şi-i strânse mâna. Scoase telefonul şi începu un mesaj nou.

"Sună-l pe Aleodor, să-i contacteze şi să le pregătească zborul pentru diseară. Ai grijă cum îi trimiţi detaliile!"

Chinezul aprobă şi scoase telefonul "de China" - că aşa erau comunicaţiile alea cu "ai grijă". Treceau prin Isamu, care ştia cum să le bruieze-codeze-encripteze...

Ştefan

Deschise încet un ochi... şi-l deschise şi pe celălalt. Mobilul! Unde era mobilul? Ce făcuse Ana în Ungaria?

"A rămas în pronunţare. Vorbim mâine."

Se desumflase ca o bezea nereuşită...

- Te-ai trezit?

- M-am trezit.

- Şi ce zici tu de aşa succes?

- Care succes?

Seniorul se grăbi să se apropie:

- Aşa succes cum a obţinut Ana ta!

- A rămas în pronunţare.

Îi arătă şi lui mesajul - iar bărbatul din faţa lui căpătă o mutră veselă şi-i făcu cu ochiul:

- Dacă-i pe-aşa, e ca şi rezolvat!

Ehei - cât de nenorociţi erau ungurii ăia când voiau ei...

- Hai să-ţi dau o veste bună! Ia uită-te pe FB-ul prinţesei!

Şi-i dădea telefonul lui - că de pe noile lui electronice n-avea voie să surfeze prin medii nesigure. Ia să vadă el ce zicea FB-ul prinţesei...

"Am ieşit prima pe clasă şi a doua pe liceu."

Ptiu - să n-o deoache! Deşteapta lui! Începu să râdă:

- Fii atent! Comanzi un coş uriaş cu trandafiri albi şi i-l trimiţi în Aurari. Să scrie pe el "De la tati al tău". Spor!

Colonelul ridică o sprânceană:

- Bă, da' bune chiftele face tanti Perla! Ete ce repede ţi-ai revenit!

Da, îşi revenise repede. Reîncepuse să dea ordine. Şi-i şi făcea semn să se-apuce odată de treabă! Că asamblarea unui asemenea coş dura ceva-ceva, iar până în Aurari făcea o oră numai pe DN!

Florentina

Blindata se puse în mişcare. Claude zâmbea uşor, romantic aşa... De ce zâmbea Claude? Pentru că, în sfârşit, copiii contelui plecau în Aurari? Aşa că el nu mai trebuia să organizeze tot felul de ieşiri prin oraş? Pentru că, după plecarea lor, o să poată şi el să-şi ia nişte libere, să se vadă cu iubirea vieţii lui? Numai el ştia...

Biyu părea ocupată cu telefonul... Decise să spargă tăcerea:

- Nu cred că ţi-ar fi plăcut în Aurari. Jiao şi Meili au ce face acolo; dar tu chiar te-ai plictisi! Că eu mă plimb cu fetele şi pălăvrăgesc în romanes! Şi stau cu orele pe FB!

- Stai liniştită - nu-mi doream în mod special să mă plimb ore în şir. Aici măcar am sala de forţă...

"Şi pe Isamu, ştiu..." Scoase telefonul şi accesă FB-ul. Ia să vadă ea ce mai ziceau prietenii ei de aşa performanţă şcolară...

Ia uite! Îi scrisese Thomas!

"- Uau, prinţeso! A doua pe liceu? Te-ai scos!

- Daa, m-am scos de nişte olimpiade la anul!

- Lasă, că e bine aşa! Contează fiecare diplomă, să ştii! Când vine vorba de facultate, orice hârtiuţă cu antet contează!

- Probabil - tu ştii...

- Şi-acum ce faci? Presupun că plănuieşti să dormi 48 de ore, ca să scapi de cearcăne...

- Glumeşti?! Sunt în limuzină, în drum spre aeroport!

- Uraa! Mă duc după flori!

- Nu, opreşte-te! Nu vin la Bourges!

- ... Nu?

- Nu. Mama ne vrea în siguranţă, aşa că ne duce pe toţi trei în Aurari.

- Aa...

- Daa, mâine seară am party acolo...

- Bravo! Mă bucur pentru tine!

- La tine cum a fost balul?

- Plictisitor.

- Iar valsul?

- Plictisitor. Am avut o parteneră care nici regula cutiei n-o ştia...

- Trist..."

Thomas nu mai spunea nimic... Dar ea avea ceva de spus!

"- Voiai să vin la Bourges?

- Mă gândisem că o să veniţi mai aproape de dl Ştefan. Şi mă interesasem deja de petreceri pe-aici, prin oraş. Cluburi, baruri, concerte...

- O să mai trec pe la Bourges - că o să vreau să-l văd pe tata!

- Da, dar o să pleci înainte să se înnopteze. Dna Ana n-o să te lase să dormi aici. În orice caz, n-o să te lase să ieşi la distracţie prin Bourges!

- Lasă, că vedem noi cum facem! Oricum, o să tot vin la Bourges în vacanţa asta.

- OK. Eu o să te aştept."

Asta suna... ciudat pentru ea, care ştia ceea ce ştia. Dar, oricum, discuţia trebuia să se încheie aici. Log off. Îşi oprea telefonul...

Lăsase laptopul în camera ei. Era pornit - şi recepţiona HD imagini din camera bodyguardei. O să se despartă de Biyu în avion, pe Mandelieu. Deci, după ce decola, putea să pornească laptopul lui Léon şi să se uite la ce făceau Isamu şi Biyu când erau singuri acasă! Minunat! Chiar se gândea acum, când blindata vira dreapta spre aeroport, că i-ar fi prins bine să ştie "cum decurgeau lucrurile". Avea ea unele idei - dar erau vagi şi mai mult din imaginaţie. Nu se uitase niciodată la filme cu aşa ceva, iar ceea ce văzuse pe laptopul chinezoaicei, în apartament, fusese... scurt şi cam ecranat.

Avea curiozităţi ciudate...

Oare cine venea s-o ia de la aeroport? Tot Alex? Nu de alta, dar era bine de ştiut dacă să-şi dea cu extra gloss!

O luase razna rău...

Ana-Maria

Specialul începu să cânte. Îl scoase şi zâmbi:

- Da, Părinte!

- Să trăiască a mai bengoasă şefă din viaţa mea!

- Şi consilierul ei de nădejde! Zi-i!

- Şefa, am contactat baza şi am obţinut cărbunii. Aşa că vulturu' intră-n hibernare la noapte.

- Bine, Părinte! Eu sunt în drum spre aeroport.

- Ştiu.

- Vezi, că regele e foarte ocupat zilele astea. Se odihneşte. Să nu-l suni.

- Nu, şefa! Îl las să se refacă! Ştii tu - să acumuleze puteri...

- Da-da! Că eu sunt foarte ocupată azi şi mâine - şi, când îl vizitez, trebuie să-l găsesc pus pe fapte mari!

- Sigur, şefa! Deci, să stai liniştită - că am aranjat.

- OK. Vorbim.

- Vorbim.

Închise şi şopti:

- A aranjat pentru la noapte.

Piao aproba încet cu capul. Plecarea fraţilor Agardi în State o să fie o adevărată poveste! Aleodor le obţinuse acte americane - şi aranjase să plece cu un avion privat, "prin dreapta". Cum toată Peninsula Kamceatka era o mare bază militară iar Gabriel era consilierul ei, kerosenul nu va fi o problemă... Asta, însă, o obliga pe ea să le facă o vizită fraţilor Donichioiu. Care ştiau cărui fapt se datora survolul ăla şi socoteau, probabil, că în loc să se elibereze, timpul regelui se va aglomera simţitor. Trebuia să le ducă ceea ce-şi doreau ei - o regină iubitoare de artă rusească şi-o prinţesă iubitoare de plimbări prelungite. Hm...

Gata - ajunsese la aeroport. Avea ceva-ceva de zburat, până în Serbia! O să folosească orele alea ca să-i scrie lui Grasu şi să se odihnească. Şi-o să solicite şi nişte castraveţi - să arate impecabil când se întâlnea cu dl Bitenc...

Florentina

Avionul se gara pe pistă - adică "trăgea" lângă cele trei blindate. Erau două STAS, ale orăşelului, şi blindata lui tati al ei. Deci tot cu Alex mergea azi...

Îl privea lung pe tânărul care alerga către prima blindată...

"Păi, prinţeso, o chestie e sigură - dacă îl ratezi pe băiatu' ăsta, eşti chiar proastă!" Era aşa *shukar* băiatu' ăsta şi-i umplea mintea cu aşa de multe vise frumoase... Şi scene de prin filme frumoase, de dragoste...

Trebuia să recunoască faptul că sosirea vacanţei îi cam schimbase gândurile. Până acum, mintea ei zburase la Thomas, la Andrei, la Vincent... La încurcătura în care acceptase să se bage, cu gândul că o să reuşească s-o elibereze pe Trésor şi s-o ajute pe mama ei să le ţină piept indivizilor ălora. Încheierea şcolii şi încuierea în Aurari marcaseră un nou început. Se percepea blocată în orăşel; aşa că uitase de restul problemelor şi se concentrase asupra celei referitoare la orăşel. Adică la Alex. La ultima ei vizită, băiatul ăsta fusese oarecum "informat" referitor la intenţiile ei. Acum, rămânea de văzut ce se mai întâmpla! În orice caz, planul ei era limpede ca apa de izvor. Şi începea chiar acum - că se ridica şi-şi lua valijoara...

Îşi lăsa fraţii să coboare primii - de parcă avea nevoie de un semn de Sus, fie el de aprobare sau nu...

Apăru în cadrul scării şi ridică troller-ul. Şi privi spre maşini. Léon mergea deja spre dreapta, cu Meili; Philippe cobora ultimele două trepte... şi vira şi el dreapta, cu Jiao. Ei îi rămăsese "blindata principală". Şi zâmbetul fericit al lui Alex - care, ca toţi bodyguarzii, coborâse din maşină ca să facă "prezenţa", cum zicea mama ei. Semnul de sus era limpede... Vali Calu se grăbi să-i iasă în cale:

- Bine-ai venit!

- Bine te-am găsit!

- Dă-o încoa! Tu cum de eşti fără chinezoaică?

Îi făcu semn că despre asta vorbeau în blindată - şi-i zâmbi lui Alex:

- Bună.

- Bună.

Hait - că ochii lui fuseseră sincer bucuroşi de revedere! De parcă-i fusese un pic dor de ea... Buun! Urcă pe bancheta din spate şi aşteptă... Şi gata - porniseră spre Aurari.

- Deci - cum de ei vin mereu însoţiţi, iar tu vii mereu singură?

- Aoleu, lasă-mă, că mor dacă o mai văd pe fata aia mult timp!

- De ce, prinţeso? E chiar aşa o belea mare?

- E mai rău decât beleaua! E ca râia! Intru în toaletă şi mă păzeşte la uşă! Băi, zici că-i apucată!

- Nu-i apucată; e foarte bine antrenată şi are ordine precise. E periculos să umbli cu paza şchioapă. Mai ales după ce-a dispărut Trésor!

- Da, bine, ştiu! Da' tu ce crezi - că fata asta e mai tare decât cinci bodyguarzi de-ăia bine hrăniţi de la Cannes? Ştii că eu mă duceam cu suită la şcoală...

- Prinţeso, bodyguarzii ăia întâi ţipă "stai că trag", după care trag în aer, după care trag la 45 de grade şi sună la poliţie. Îţi trebuia o maniacă de-aia care nu se jenează să vadă sânge!

- Da, ştiu... Oricum, am lăsat-o la Cannes.

- Adevărul e că aici eşti bine păzită. Şi nu-ndrăznesc ei să te fure de aici! Ce, aici e ca-n Franţa? Aici e Diamant stăpân - şi nimeni nu-şi permite să-i facă probleme lu' Diamant, să ştii!

- Ştiu...

Alex apăsă butonul de pe volan:

- Cred că abia aştepţi să începi antrenamentul pentru petrecerea de mâine seară...

- Daa!

Îi pusese manele. De-alea noi. Aşa că scotoci în geantă şi-i dădu stick-ul ei:

- Ia - pune-l pe-ăsta.

El se conforma, aparent neafectat de decizia ei de a ignora playlistul pregătit de el... Alex Puştiu cânta despre femeia top, frumoasă foc... Ochii negri o privi lung, prin oglindă:

- ... Credeam că vrei să te pui la curent cu ultimele hituri!

- Nu-mi plac ultimele hituri. De fapt, cred că am rămas "blocată" în 2014.

- De ce?

Oftă greu:

- Fiindcă după 2014 Florin s-a lăsat pe tânjeală. Iar maneliştii au luat-o razna cu "mitraliera porno". Iar din 2016 încolo chiar nu m-au mai interesat noutăţile.

Vali se grăbi să-l lămurească:

- Ultimii doi ani din viaţa lui Salam au fost un dezastru.

- Da, ştiu.

- Iar la cutremur au murit mulţi manelişti buni.

- Păi la cutremur a murit şi Salam - nu?

- Aproximativ.

Ochii negri se ridicară din nou... Se trase între scaune, ca să-i ofere şi-o "mostră" de parfum de prinţesă franţuzoaică:

- Avea datorii mari. Şi a încercat să se dea mort. Da' n-a apelat la cine trebuia; aşa că l-au prins şi l-au omorât.

Alex tăcea... Reveni pe banchetă:

- În fine. Apropo, Vali - tataia Dumitru se mai duce la Lori?

- Bineînţeles! Se duce în fiecare lună! Ştii tu...

Da, ştia ea. Bunicul ei se ducea la ea, o ruga să-i cânte o geampara şi-o umplea de bani. Că femeia aia refuzase să urce pe scenă cu proteză ortopedică, aşa că se izolase în propria vilă şi-avea zero surse de venit...

- Grasu v-a pregătit vila de lângă vila lui nea Dumitru.

Be bune? Uraaa! Aplaudă, fericită:

- Ce bine! Chiar nu-mi plăcea deloc să stau pe capul lui tataia! Când suntem toţi trei, se face aşa o îngrămădeală în căsuţa aia...

"Şi în varianta asta e aşa de simplu să ajung târziu acasă, cum se spune..."

- Iar în vila aia te aşteaptă deja un coş uriaş, cu trandafiri, de la Ştefan. Cică pentru succesul anului şcolar...

Ce mişto! Nu se obosise s-o sune şi să-i zică "Bravo, fă!"...

- Auzi, prinţeso? Tu ai adus ceva muzică veche, pentru petrecere?

- Aa, bineînţeles! Mi-am luat toate hologramele alea vechi!

- Alea ale regelui?

- Evident...

Vali râdea şi-şi freca mâinile... Ochii negri o priveau lung prin oglindă...

Păi, o să fie un drum tare lung până-n Aurari! Alex conducea foarte bine - şi era genul de şofer precaut, atunci când avea prinţesa în sarcină. Şi cum se tot uita la ea prin oglindă, o să calce des frâna... Hi-hi!

Rebeca

Îşi privea lung micuţa...

Revedea filmarea aia scurtă - aia cu desenul şi pâsâiala. O revăzuse azi de foarte multe ori. Simţise ea nevoia s-o vadă...

De fiecare dată când o văzuse, încercase să se detaşeze sufleteşte de cea pe care îşi impunea să o numească "fetiţa de pe ecran". Încercase să nu mai sufere. Încercase să-şi spună că o să fie ce-o să fie - şi, până o să mai fie ceva, ea avea extrem de multă treabă. Şi deci n-avea timp să se mai gândească la ea. Încerca...

De fapt, ea încerca o şmecherie. Ştia deja că n-o să-i reuşească - dar continua să încerce. Ea, de fapt, încerca să se convingă pe ea însăşi că n-o să sufere după Trésor. Încerca să-şi spună că, dacă o să primească sicriul ei la conac, n-o să plângă. N-o să-i pese. Încerca să-şi demonstreze ei însăşi că putea să facă băiatul acum. Că evenimentele viitoare n-or s-o afecteze - aşa că n-or să-l afecteze nici pe el. Şi deci putea să rămână gravidă. Putea să fie şi ea ca Adina - care plutea zilnic prin conac, cu palma pe burtă şi chipul fericit, visător...

Începuse să i se vadă burtica...

Ieri, la cină, secretara mâncase pe rupte. După care se albise aşa, dintr-o dată, şi vomase tot. Ea şi Florina ştiuseră că era "furia sarcinii" - hormonii care-o luau razna şi ciufuleau organismul bietei femei. Dar Toni se speriase rău. Venise într-o goană, o luase pe braţe şi-o dusese aşa până la vila lor! Şi păzise conacul prin staţie! Azi dimineaţă, o adusese el până la scaunul din birou...

Erau frumoşi. Foarte frumoşi. Îi aminteau de unele momente pe care le trăise şi ea. Puţine, ce-i drept - că Diamantu' ei locuise mai mult în România în perioada aia. Şi în perioada asta, tot în România locuia. Dacă ea ar fi rămas acum gravidă, ar fi fost exact la fel ca atunci: ea aici, el acolo. Compresele i le-ar fi pus Florina... Mâna lui ar fi ocrotit arareori bebeluşul din burta ei... S-ar fi văzut tot în videoconferinţe şi videoapeluri...

Probabil că ăsta era motivul pentru care nu reuşea să-şi "monteze" mintea - absenţa lui. Repetiţia istoriei. Dar ea încerca! Ea era atât de singură aici! Şi-i era, totuşi, atât de greu fără fetiţa ei! Ea era...

Oftă greu şi opri filmul. Îl privea degeaba. Se învenina degeaba. Trésor n-o să se întoarcă prea curând! Nici băieţelul lor n-o să se materializeze prea curând. Atâta timp cât Ştefan era în spital iar Ana conducea afacerile, n-or să înainteze către nicăieri. Or să-şi menţină poziţia. Doar Ştefan era îndeajuns de puternic ca să zguduie lumea afacerilor - şi s-o găsească pe Trésor. Până atunci...

Până atunci, o să se culce. Mâine era sâmbătă - zi lucrătoare. Avea foarte-foarte multe hârtii de printat...

Florentina

Vali Calu apăsă butonul roşu şi oftă greu:

- Nea Dumitru e în Bucureşti, cu Grasu. Ajung şi ei într-un sfert de oră...

Tii! Ce bine! Deci Alex o lua înainte cu valiza, ea îl urma, îi aţinea iar calea...

Blindata opri în faţa casei. Alex se repezi să coboare... Vali începu să râdă:

- Zăpăcit mai e şi omu' ăsta! Poftim!

- Mulţumesc.

Îşi luă stick-ul şi coborî. Şi porni în urma tânărului cu bucle brunete, chinuite de elastic. Îl auzea pe Léon agitându-se sonor undeva în spatele ei...

Mm, ce bine arăta omul ăsta! Doamne! - ce mânca de arăta aşa? Era... Era al dracului de bine! Îi venea să-l bată! Că iar se uitase lung pe el şi roşise! Era făcut în ciuda ei, Alex ăsta!

Intră în casă - iar el se răsuci şi-o privi drept, de la vreo 30 de centimetri distanţă:

- În ce cameră stai?

Ridică scurt din umeri - era rătăcită rău... Alex bufni în râs, lovind-o din nou serios cu chipul ăla armonios şi râsul impecabil:

- De fapt, toate camerele sunt la etaj...

Şi-o poftea s-o ia înainte, spulberându-i planul de-a se ciocni din nou de el...

"Da' las' că-i mai bine aşa!"

Urca scara în faţa lui şi se simţea privită lung... O să stea în camera din mijloc. Deschise uşa şi intră. Nimerise un dormitor micuţ...

Piruetă - şi zâmbet:

- Las-o pe undeva pe-aici.

El se conformă, fără să-şi ia ochii din ochii ei... Plecă un pic capul spre dreapta... Chipul lui deveni mirat...

"Fă, potoleşte-te - că ăsta nu ştie mai mult de două! Şi te trânteşte-n pat şi vă prind ăştia în flagrant! Şi iar le tragi fără să le faci! Ca atunci, cu Vincent!"

Deschise uşa şifonierului:

- Mersi.

- N-ai de ce.

Se piti după uşă. Cică inspecta mobilierul. Numără până la trei şi constată, ca pentru ea:

- Deci mâine e petrecere mare...

- Este. Că toţi elevii au trecut clasa, aşa că...

- Aha...

Nu prea avea ce face în şifonierul gol. Se lăsă deci pe spate şi-l privi lung. Iar el îi făcu cu mâna:

- Paa!

- Paa!

Gata - ieşise. Reveni în şifonier, mai numără o dată până la trei şi se duse şi-şi aduse valiza: nu prevăzuse căsoaia asta, aşa că-şi adusese haine puţine. După cină, trebuia să facă shopping online...

Scotea cămăşuţele, atentă să nu le şifoneze...

- Deci ţi-ai ales camera asta.

Vali le supraveghea "acomodarea". Bun!

- Da. Ai idee de unde pot să iau un laptop? Pe-al meu l-am uitat la Cannes...

- Îţi aduc eu unul gata "asigurat", de la specialistul nostru.

Mulţumi cu capul şi reveni la haine. Îl aştepta să plece, aşa că părea foarte concentrată la pantaloni şi tricouri...

În sfârşit, paşii se îndepărtară. Philippe îl strigase. Voia să-l roage frumos să-i aducă pianul. Îl auzea pe şeful pazei încercând să-l convingă pe micul prinţ să lase pianul la bunicul - că lui nea Dumitru îi plăcea mult să-l asculte! Nu prea-i reuşea şmecheria...

Auzi paşii intrând şi ridică capul. Şi bufni în râs şi se repezi la mătuşa Perla - care-i adusese coşul cu trandafiri albi şi un castron uriaş plin-ochi cu gogoşi înnecate-n zahăr vanilat! Ce bine miroseau...

Grasu

Coborî de la volan şi încuie blindata. Şi porni spre casă.

Primise o misiune ingrată - să vorbească cu prinţesa. Ana îi scrisese ce se întâmplase - şi cu franţuzul ăla spălăcit, şi cu Andrei Donichioiu. Şi-i spusese şi despre răcnetele prinţesei - alea referitoare la membrană. Ştia că erau o minciună, aruncată la nervi şi supărare. Ştia că Florentina lui nu făcuse aşa prostie uriaşă. Şi îi era extrem de greu să-şi adune gândurile şi să vorbească cu ea despre aşa ceva. Dar va trebui s-o facă. Va trebui s-o convingă cumva să fie cuminte! Şi să discute deschis cu Ana!

Intră şi zâmbi:

- Salut, băieţi!

- Salut, Grasule!

- Florentina e sus?

- Da, în camera din mijloc.

Léon se schimba pe zi ce trecea - creştea şi se transforma în Ştefan, cel pe care-l cunoscuse el în arest. Zâmbetul era al Anei - restul era Ştefan întreg. Şi îl bulversa rău copilul ăla! Adică îl făcea să simtă că îmbătrânise! Dacă puştiul semăna atât de bine...

Ciocăni şi aşteptă... Prinţesa începu să râdă:

- Hai, Léon - intră!

Se conformă, râzând:

- Ai să-mi dai un miel.

În secunda imediat următoare, Sufletul lui fu în braţele lui, strângându-l foarte-foarte tare... Oftă greu:

- Bine-ai venit, Sufletu' meu!

- Bine te-am găsit, Grasu al meu!

Florentina era fericită. Bun! O trase şi-o aşeză la masă:

- Sufletu' meu, trebuie să vorbim.

Chipul ei se transformă instantaneu - deveni serios:

- Deci m-a pârât!

- Nu, nu te-a pârât. Mi-a spus să discut cu tine şi să-ţi explic unele lucruri. Şi, de ce să mint - mi-a spus şi să te descos şi să aflu ce greşeşte ea şi te face pe tine să eviţi să discuţi cu ea.

Florentina oftă greu... şi începu să suspine:

- Păi cum să discut cu ea, Grasule? Ultima oară când am discutat cu ea, mi-a trasat linia directoare, după care m-a luat de păr şi-a smucit de-am zis că gata, sunt bună de implant! Şi nu făcusem nimic! M-a părut preventiv! Io cum dracu să mai vorbesc cu ea?! Ce să-i zic?!

- Ceea ce ţi se întâmplă.

- Nu pot să-i zic ce mi se întâmplă!

- Ba poţi.

- Ba nu pot - că iar mă păruieşte!

- Şi de-asta nu i-ai zis cum a fost când te-ai încuiat cu ăla în dormitor şi-ai încercat să-l convingi să te dezvirgineze?

Capul brunet se plecase...

- Prinţeso, nu mai face de-astea! Mama ta îţi e cea mai bună prietenă şi cea mai îndârjită aliată, să ştii!

- O fi! Da' io cred că încă nu-i cazul pentru discuţii de-astea. E stresată, cu afacerile şi nu numai. Şi trebuie să fie şefă. Lipseşte şi câte-o săptămână de-acasă... Poţi să crezi că, ultima oară când am vorbit cu ea, mi-a spus să-i scriu dacă vreau să-i spun ceva?

- Da. Cred şi îi dau dreptate.

- Îi dai ei dreptate? Uau!

- Da, îi dau ei dreptate. Şi cu chinezoaica, şi cu bileţelele. Nu e normal să mă trimită pe mine să vorbesc cu tine; şi nu e normal ca tu să te foloseşti de ceilalţi ca să-i transmiţi ei ce se întâmplă în viaţa ta! Şi nu e normal să ţipi la mama ta! Dacă eu aveam o fată iar ea răcnea la mine că nu mai e fată mare, eu îi luam gâtu' în secunda doi!

- Grasule, da' am 17 ani deja!

- Ştiu - şi ştie şi ea. Trésor are doar 7 anişori - iar asta nu i-a împiedicat pe ăia s-o fure de la conac. Şi-am auzit de pedofili care-au regulat copii de 2-3 anişori, să ştii! Poate că nu-i iau gâtu' lu' aia mică! Şi poate că nu-i taie degetele şi urechile, ca să le pună la plic! Da' s-ar putea să-i facă grozăvii mari!

Prinţesa tăcea din nou...

- Cea mai bună prietenă, mama ta trebuie să-ţi fie. Nu Rozica şi Maricica - mama ta. La urma urmei, nu pe mama ta trebuie s-o convingi să fie de acord cu planurile tale? Ce nevoie ai de Rozica? Poate Rozica să-i spună chinezoaicei să te lase să bei o cafea cu Vincent? Nu poate! Iar dacă poate, ce folos dacă-i spune?!

Florentina oftă greu şi-şi şterse lacrimile:

- Îmi pare rău că am răcnit la ea. Mi-a părut rău în secunda doi! Mi-am dat seama încă de atunci că am greşit...

- Ai greşit rău. Şi n-ai dres-o atunci, pe loc. N-are rost să te-apuci s-o dregi acum. N-ai s-o convingi că ai minţit-o. I-a intrat îndoiala în suflet - înţelegi? N-o să te creadă! Dacă nu te duce la ginecolog, la control, n-o să creadă. Şi n-o să te ducă la control, tocmai ca să nu tragi tu concluzia că însăşi mama ta n-are încredere în tine...

Tânăra de lângă el oftă din nou...

- E normal ca Ana să se intereseze ce faci şi cu cine. Io ţi-am mai spus ţie - tu ai o mulţime de avantaje pe care 99% din fetele din lumea asta nu le au! Eşti tânără, putred de bogată şi îngrozitor de frumoasă! Fă - tu, când te uiţi în oglindă, nu observi cât de frumoasă te-ai făcut?

Şi-i ridică bărbia şi-i văzu obrajii roşii... Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Că ai făcut sport de mică şi n-ai pic de celulită şi joacă muşchii şi fibra pă tine dă bagă toţi bărbaţii-n boale! Tu nu vezi chestiile astea? Tu nu te compari cu colegele tale? Alea care tremură ca gelatina la cutremur?

Florentina bufni în râs şi aprobă.

- Păi şi-atunci cum să nu stea mă-ta cu ochii pă tine, fă? Cum să nu-ţi pună bodyguardă pă urme, fă? Când ştie câţi bărbaţi ar vrea să pună gheara pe aşa partidă? Tu crezi că Andrei ăla moare de focu' tău? Nu, fă! Tot la beneficii se gândeşte! Şi dacă şi ăla, care are miliarde puse deoparte, se bagă să se lege la-nsurătoare cu tine, dă-ţi seama ce partidă bengoasă eşti tu! Că ăla să ştii că nu s-a băgat încă la-nsurătoare nu fiindcă n-a avut timp; ci fiindcă n-a avut de ce! Da' când te-a văzut pă tine... Frumoasă de se-nvârte galaxia-n juru' tău... Şi cuminte... Fă - spune sincer! Ai fost cuminte? Sau n-ai fost cuminte?

Obţinu un nou oftat greu:

- Sunt fată mare, Grasule. Nu s-a-ntâmplat nimic. Şi tocmai asta mă îngrijorează - că dacă ăla mă droghează şi mă pune jos, poa' să se ducă la tati şi să-i zică. Şi să mă ceară de la el. Şi tare mi-e mie că tati o să se simtă strâns cu uşa...

- Taică-tu n-o să te mărite niciodată împotriva dorinţei tale. Indiferent cine-i sună la uşă. Taică-tu o să te-ntrebe pe tine. Dacă tu îl vrei, vă luaţi; dacă nu, îi dă un şut în cur de-l zboară transatlantic, să ştii!

Florentina bufni în râs şi-şi şterse lacrimile...

- Prinţeso, ţie îţi place de greieraşu' ăla de la Cannes? Că am fost curios şi m-am uitat şi eu la pozele lui. Şi să moară mama dacă ştiu ce dracu caută ăla prin preajma ta!

- Ăla?... Pe ăla, eu l-am băgat în preajma mea. Că după ce-am vorbit cu mama şi mi-a zis cum trebuie să fie Făt-Frumos din basme, mi-am dat seama că nici nu ştiu cum să mă pup! Şi mi-am făcut lecţiile pe el, cum se zice!

- Şi cam câte lecţii ai făcut pe el? Adică ştii tu ce vreau să zic...

Tăcea, tăcea... Normal că se codea să vorbească de-astea cu el! Se grăbi să sară peste întrebarea aia:

- Prinţeso, tu crezi că greieraşu' ăla e bun pentru lecţia unu? Aia de la "avansaţi"? Că io nu cred. Pe bune! Adică nu ştiu ce-or zice fostele lui amante; da' nu-l văd bun pentru tine! Tu eşti un vulcan - el e o fâsâială miorlăită! El e cel mult sex! Şi tu nu cauţi sex! Tu nu vrei să faci sex! Tu vrei şi trebuie să faci dragoste - da? Dragoste, nu sex!

Tăcea acum...

- Şi ştii care-i chestia? Ştii de ce e maică-ta aşa îngrijorată? Ăla care-o să fie primu' trebuie să-ţi placă ţie. Înţelegi? Trebuie să-l vrei tu. Trebuie să vrei tu să se-ntâmple cu el. Că pentru tine e un pas mare, să ştii! Tu nu-ţi dai seama ce pas uriaş e ăla! Dacă nu e cine trebuie, cine ţi se potriveşte ţie, o să suferi mult!

Oftat...

- De-aia ţi-a zis maică-ta să-l ocheşti şi să i-l zici; ca să arunce şi ea o privire şi să îndrepte ce-o fi de îndreptat! Sau să te oprească la timp! E foarte importantă lecţia unu! Înţelegi?

Înţelegea - aproba şi tăcea. Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Uite, o să-ţi zic un secret. Tu o mai ştii pe Safira, nevasta lu' Diamant?

- Cum să n-o ştiu?!

- Ei bine, atunci când l-a cunoscut pe Diamant, Safira stătea la cort. Şi era ruptă-n coate. Da' era fată mare! Şi nebunu' a pus ochii pe ea, că era cuminte şi frumuşică! Da' n-a ochit-o că se-ndrăgostise de ea; a ochit-o fiindcă avea nevoie de o nevastă. Nu se califica la postu' de bulibaşă dacă nu era însurat şi aşezat la casa lui! Iar Ştefan, care era pe-atunci văduv, era la cuţite cu taică-su tocmai fiindcă nu voia să fie bulibaşă! În fine! Diamant a vrut-o pe Safira fiindcă îi trebuia nevastă. Safira l-a vrut pe Diamant fiindcă venea cu bogăţia şi înrudirea cu Ştefan. Între ei să ştii că n-a fost dragoste. Diamant mi-a zis, acu' vreo doi ani, că nu s-a simţit niciodată iubit de Safira. Aşa că, atunci când Diamant a văzut-o pe Rebeca, s-a îndrăgostit instantaneu. Aşa cum a păţit Ştefan când a văzut-o pe Ana. Iar din clipa aia, Diamant a dat-o pe Safira la spate. Şi l-a băgat pe Cornel în casă, l-a împins sub nasul ei...

Ochii negri se ridicară şi-l priviră lung...

- Să nu zici la nimeni...

Nu zicea la nimeni...

- Cornel a convins-o să stea. Iar Diamant i-a prins. Atunci s-a dezlegat Diamant de jurământu' faţă de nevastă. Ştefan a trebuit să accepte decizia lu' văr-su, pentru că era decizia bărbatului încornorat... Când a înţeles că a pierdut practic totul, şi nu-i mai rămânea decât să-şi ia hainele şi să se mute la Bucureşti şi să trăiască acolo cu unu' şi cu altu', Safira s-a dus la Mall-ul din Vitan şi s-a aruncat de la etaj. Ăla n-a fost accident. Le-a lăsat scrisori de adio şi lui, şi copiilor...

Florentina tăcea, mută de uimire...

- De-asta revin şi zic - e foarte important cu cine începi. Taică-tu nu ţine la cutume; da' chestia e că ţi se lipeşte ţie de suflet ăla care-i primu'! Şi rişti să păţeşti ca Diamant - să te-alegi cu un om care nu te iubeşte cu sufletu'! Vrei să suferi şi să plângi toată viaţa? Că ăla n-o să fie prost, să te lase să-i scapi printre degete! Ăla te ia de nevastă cu viteza sunetului! Cu tot cu muşchiuleţi şi avere te ia! Şi pe urmă îţi toarnă doi copii şi gata - problema-i rezolvată! Tu cu copiii acasă, el cu treburile lui! Aşa se-ntâmplă şi la bogătaşi, şi la sărăntoci, să ştii! Asta vrei? Să te priponească-n casă şi să fie ocupat la birou?

Slavă Cerului, nega! Bun!

- Pune mâna şi vorbeşte cu maică-ta. Că ea a fost în situaţia asta cu priponeala - şi poa' să-ţi zică cât de mişto e să stai să creşti copilu' şi să auzi că secretara se-nvârte prin juru' bărbatului tău şi-i face zâmbete şi clipeşte duios din gene la el! Cum făcea Laura pe lângă Florentin când tu ieşeai în parc în cărucior! Vorbeşte cu ea! Cei mai mari, cei mai puternici aliaţi să ştii că părinţii îţi sunt! Uite, îţi mai zic un secret. Da' ăsta chiar e secret...

Florentina aproba repede-repede...

- Tu ştii că eu am fost însurat... Şi sunt însurat, în acte... Eu am prins-o pe nevastă-mea cu unu'. Îl ascundea la mă-sa şi ta-su în casă. Era un neica-pingele de prin curu' Moldovei; n-avea nici după ce bea apă. Şi stătea la mă-sa şi la ta-su în dormitor. Când mă duceam eu pe la ei, îl încuiau în şifonier...

"Şi? Ce s-a întâmplat când ai aflat?" Ochii prinţesei urlau întrebarea aia! Se ridică:

- Mi se zice Grasu Trei Capete - ai uitat?

Obrajii prinţesei se albiră instantaneu! Hm!

- Acu' eşti în Aurari. Ai venit fără chinezoaică. Te rog din tot sufletu' meu să ai mare grijă ce faci!

Florentina aprobă, grăbită... Porni spre uşă - gata, vorbise cu ea.

- ... Să ştii că nu ţin musai să aflu cum e.

Poftim? Piruetă! Cum adică?

- Nu mă arde pe ficaţi să scap de titulatura de domnişoară. Da' nici nu vreau să risc să-l văd pe tati cum mă-ntreabă dacă vreau să mă mărit cu primul meu bărbat şi să mă mut în Rusia.

A dracului ea de treabă, cu Andrei ăla!

- Şi nu cred c-ar aprecia pozitiv o negare. Nu cred că i-ar place gândul că fi-sa sare din floare-n floare...

Asta aşa era...

Florentina se ridică şi deschise larg şifonierul. Şi se-ascunse după uşa de lemn masiv...

Era în dilemă. El. Era într-o dilemă uriaşă! Bănuia de ce venise prinţesa aici fără chinezoaică, bănuia de ce îi tot spunea lui că îi e frică să nu fie Andrei primul şi ultimul, bănuia... Simţea că prinţesa alesese deja. Şi alesese din Aurari. Iar veste mai proastă decât asta chiar nu putea exista! Că aici regulile erau limpezi - primul chiar era ultimul! Primul se ducea la părinţii ei şi începea să ridice probleme financiare şi de zestre! Şi cum nu erau băieţi tâmpiţi în Aurari...

Trebuia să discute cu Vali Calu. Să-i zică să-şi instruiască băieţii. Deşi aia putea să fie o greşeală monumentală - că vorba umbla repede prin Aurari! Şi-i făcea prinţesei "antireclamă" - adică o făcea de râs, cum se zice! Orăşelul "se mondializase". Erau mai mulţi străini decât "de-ai şatrei". Mult mai mulţi. Se formaseră multe centre de opinie; se formaseră nu grupuri, ci veritabile mase care, la o adică, "făceau front comun"... "Fata lu' regele aurarilor umblă după sculă - iar rudele şi paznicii se dau de ceasu' morţii s-o ţină departe de toţi bărbaţii apţi de-aşa ceva!" Asta puteau susţine anumite "mase" de-astea de prin sateliţi. Dacă auzea Ştefan chestia asta...

Momentan, o să tacă din gură. Era sigur că nea Dumitru începuse să construiască zidul din jurul prinţesei încă de-acum patru ani - de când prinţesa intrase la pubertate şi începuseră să i se dezvolte formele! În Aurari, nunţile se făceau la 18 - dar aranjamentele se perfectau încă de pe la 10-11! Şi aşa, cu aranjamentele făcute şi cu palmele strânse, copiii aveau voie "să se probeze". Până şi aici, raţiunea învinsese regula din străbuni... În fine!

Deci, momentan o să tacă. Mâine era petrecere mare în Aurari - şi-o să meargă şi el la petrecerea asta. O să stea mai nevăzut, aşa... O să caute tirul prinţesei. Dacă ochise pe vreunul de aici, Florentina n-o să reziste să nu-i arunce ocheade! Era tânără, era frumoasă şi ţinea musai să-şi schimbe "titulatura" înainte să plece iar în Rusia! O să se grăbească să-l ameţească pe cel ales şi să-l convingă "s-o pună jos". Aşa că mâine el o să aibă o sarcină dificilă rău...

Florentina

Nu-şi imaginase niciodată că jocurile de pe FB erau aşa de mişto! Juca o chestie de tipul "potriveşte câte trei". Potrivea diamante. Din când în când, zânişoara din colţul ecranului zbura peste pietrele ei şi le amesteca. Gestul o enerva; presimţea că, în curând, o să opteze pentru un Tetris de calitate...

De fapt, aştepta "începutul nopţii fierbinţi". Era online cu camera din ruj. La Cannes erau doar ei doi - şi era de-abia nouă. Mâncaseră, probabil, aşa că îşi făceau siesta. Şi se duşau, se parfumau, se pregăteau fizic şi mental... Hi-hi-hi!

Cioc-cioc! Cine naiba mai voia ceva de la ea?

- Intră!

Uşa se deschise cu zgârcenie. La vederea Agatei, se grăbi să se ridice şi s-o îmbrăţişeze:

- Făă, unde dracu ai fost până acu'?

- Cu tata, în Bucureşti. M-a dus să-mi schimbe garderoba.

Ţoc-ţoc - şi-i dădu drumul. Agata păşi în spate, o măsură lung... şi zâmbi:

- Fă Florentino, că frumoasă te-ai mai făcut!

- Hai, fă, nu mai zice aşa! Că tot io sunt - ce dracu!

- Nu-nu! Ţi-ai făcut tu ceva!

Negă scurt. "Doar mi-am făcut o baie "artistică", mi-am întins părul, mi-am smuls tot ce era de smuls, mi-am dat cu toate soiurile de cremă posibile, m-am parfumat şi m-am masat peste tot pe unde-am ajuns singurică..." Agata se aşeză pe marginea patului:

- Şi-acu' îmi dau io seama cât de mare e pericolu'...

Ce pericol?

- Ce pericol?

- Pericolu' din cărţile mele. Că ţi-am întins cărţile...

Aa, îi întinsese cărţile! Se grăbi să se aşeze lângă ea:

- Aşa! Şi-acu' detaliază! Mi-ai întins cărţile...

Verişoara ei bufni în râs:

- Eşti teribilă! Şi-o să fie nasol de tot...

Adică o să fie nasol de tot, da' râdea... Tare ciudat!

- Îmi ies tot ăia doi bruneţii. Blondu', adică franţuzu', te-a şters din socotelile lui, după ce v-aţi certat. V-aţi certat, nu-i aşa?

Nu se certaseră - mult mai rău. Aprobă, că o nimerise pe-asta.

- Şi-acu' mai e unu'. Unu' important, care-mi pică om de stat, aşa ca unchiu' Ştefan.

Deci Andrei... Repede!

- Ce poţi să-mi zici de ăsta?

- Că are planuri cu tine, pe termen lung. Nu e cu dragoste; e cu prietenie. Şi cu socoteli. E de-ăla de socoteşte mult...

Normal - că ăla nu socotea averea! Ăla îl socotea pe tati al ei! Merita, la 34 de ani şi câteva miliarde în cont, să se lege la cap cu fata lui Ştefan, doar ca să-l aibă pe Ştefan la îndemână? Grele socoteli...

- Da' ăia doi bruneţii sunt încinşi rău, să ştii. Cu unu' dintre ei ai făcut vorbe. Şi l-ai cam tuflit...

Aprobă...

- Nasol. Că ăla era sincer. Ăla te iubea cu toată inima. Şi încă te iubeşte, să ştii! Că-mi pică tot aşa - mort-copt după fundu' tău!

Bufni în râs - bietul Thomas! Dac'ar fi ştiut el ce vorbeau ele două...

- Iar ălălaltu' să ştii că se pregăteşte şi-şi face curaj să atace. Şi mai e o singură carte până vă ciocniţi.

I-auzi! O singură carte! O zi, o săptămână sau o lună! Hm - să-şi mai dea o dată cu cremă hidratantă...

- Şi-o să fie nasol.

Ha?

- După ce te ciocneşti cu el, îmi apari cu scandal. Şi cu o încurcătură îngrozitoare, cu o mulţime de figuri, cu multe-multe lacrimi... Nu-i bine, fă!

- Păi nu-i bine, normal! Da' bine că mi-ai zis - ca să ştiu la ce să mă aştept!

- Fă... Scandalul apare din cauza brunetului. Mai bine evită-l.

Aprobă cu capul - că ştia ea...

- Serios acu'! Decât să rişti să ţi se-ntâmple balamucu' pe care-l văd eu în cărţi, mai bine dă-l dracu! Ce, nu mai ai alt brunet?

"Ba am, fă; da' dacă mă duc cu ăla, o să vezi decese-n cărţile alea!" Oftă scurt şi zâmbi:

- OK, am recepţionat, o să fiu cu ochii-n patru. Acu' e rându' tău. Ce mai face Vi

Şi-a dracului să fie ea de treabă - Agata se repezise şi-i astupase gura cu palma şi-o făcuse să-şi muşte rău buza...

- Sst! Mai încet, nebuno!

- Da' de ce, fă? Ce, pereţii ăştia au urechi?

- Cică nu. Da' nu vreau să aflu cu certitudine că n-au! Ştii...

Ştia. Şi se gândea că de bruneţii ei vorbise "slobod", da' de Victor al ei şuşotea la ureche...

- La mine e la fel ca înainte. Doar că tata e mai calm, mai liniştit...

- Cum aşa?

- Păi, i-am scris lu' Victor. I-am zis pur şi simplu că am observat că îi place de mine, şi şi mie îmi place de el. Numai că io am numai 14 ani, iar la vârsta asta îmi stă mintea la şcoală şi-atât. Şi n-am în plan să mă mărit înainte de bac, aşa că îl rog frumos să mă lase-n pace pe tema asta.

Aoleu! Nebună era şi fata asta!

- I-ai scris aşa, neaoş?

- Da. Şi mi-a răspuns la fel de neaoş, să ştii!

I-auzi!

- Mi-a zis că şi el e foarte preocupat de şcoală şi de atelieru' lu' ta-su. Şi că nu-şi permite să-mi bată apropouri despre măritiş la 14

ani - că nu se cade! Suntem încă copii!

Ha?

- Să mor io că aşa a zis! "Suntem încă copii!" Cu semnu' exclamării la final!

- Miştooo...

- Foarte mişto! Şi-a rămas că suntem amici şi prieteni până fac eu şaptişpe, aşa...

- Aha! Şi? Cum e acum? Vă mai scrieţi? Sau aţi lăsat-o baltă?

- Ei, na! E la fel! Sau credeai c-a lăsat-o mai uşor?!

Păi... Păi nu zisese că

- Nu, fă! E la fel! Da' tata să ştii că e mult mai liniştit!

- Păi taică-tu a aflat că voi v-aţi scris?

- Normal!

Ha?

- Fă, io nu mai pricep nimic!

- Păi e simplu, fă! Am scris scrisoarea şi i-am dat-o lu' Grasu, cu rugămintea să i-o ducă lu' Victor al lu' Nicuşor Racovici. Grasu a luat-o şi mi-a adus răspunsu'. Cică a stat acolo, la Nicuşor, la o cafea, până a scris Victor ce şi cum... Iar seara, când a venit, tata era extrem de gânditor. Şi m-am dus la el şi i-am zis că io am văzut cât de afectat a fost de insistenţa lu' Victor, aşa că i-am scris o scrisoare. Şi am primit şi răspunsu'. I le-am dat pe amândouă să le citească...

Fata asta era mult mai diabolică decât toată familia Ionescu la un loc... Agata zâmbea cu subînţeles:

- Mi-a sărutat mâinile şi mi-a zis că îmi mulţumeşte că sunt sinceră cu el. Şi m-a asigurat că, orice-ar fi, el o să fie alături de mine, ţinându-mi partea. Orice-ar fi, mai puţin păcatul! Ştii tu la ce mă refer...

Da, ştia. Părinţii de fete aveau o obsesie cu păcatul ăla...

- Aşa că e liniştit. Şi eu sunt liniştită, că nu mă mai întreabă dacă vreau să mă mărit fuguţa... Şi mamaia e liniştită şi dă zilnic de mine şi de Victor...

"Ce bine că nu dă de mine şi de viaţa mea sexuală..." Se grăbi să se ridice:

- Păi bine că ai rezolvat-o!

- Daa, bine că am rezolvat-o! Dacă nu era Grasu perspicace, rezolvam mai mult de-o groază!

Evident! Grasu al ei era fermecat! Scoase rochia din şifonier şi-o întoarse spre ea:

- Îţi place?

Ochii albaştri se măriră mult... Ridică poala de dantelă:

- Lucrată manual. O port mâine, la petrecere.

Agata oftă uşor şi se ridică şi ea:

- E foarte frumoasă. O să fii foarte frumoasă.

- Tu cu ce te-mbraci?

- Cu fusta mea albă cu flori galbene.

- Păi tot cu aia?

- Da. Mă simt bine în ea. E comodă, pot să joc ca lumea.

OK! Dacă aşa voia ea...

- Vorbim mâine, da?

- Bineînţeles!

- Noapte bună, prinţeso.

- Noapte bună, Agata.

Uşa se închise încet... Lăsă rochia în şifonier şi se repezi la laptop - ia! Ratase "evenimentele"?... Nu. Patul era neatins - făcut milităreşte, la dungă. Iar Biyu făcuse un duş. Acum se îmbrăca. Deşi era noapte, îşi punea un desu negru de dantelă...

Era frumoasă chinezoaica! Era sexy! Avea, vorba aia, de toate - inclusiv fibră, inclusiv muşchi! Stătea tanga aia pe ea "la marea artă"! Mm - Isamu n-avea gusturi proaste! O privea lung...

Mâine, la petrecere, trebuia să fie foarte atentă. Meili şi Jiao erau aici - şi era foarte posibil ca ea să fi scăpat de-o chinezoaică şi să fi primit două! Dacă Grasu vorbise personal cu ea despre "partea practică a lucrurilor" şi nu numai, cine ştie cu cine altcineva mai vorbise mama ei apropo de ea...

Isamu

Cât era ceasul? Zece? Hai, că aşteptase destul! Se privi lung în oglindă...

Azi se ducea el la ea, la mansardă. Voia să scoată relaţia lor din birou - adică din spaţiul de muncă. Azi nu se putuse concentra la treabă! Azi, după ce ea se întorsese de la aeroport, greşise de patru ori o frază simplă! Mintea îi zăcuse pe canapeaua aia din faţa ochilor lui! Că era aşezată "în ciuda lui" - oricât de atent ar fi fost la monitor, vedea pielea neagră în fundal...

Era bine. Foarte bine chiar! Deşi era în halat, presupunea că n-o s-o găsească în salopeta de ski, cu şuba pe ea şi clăparii-n picioare! Scuturâ bine părul, ca să se zvânte... Era bărbierit, parfumat, aranjat şi plin de planuri care mai de care mai fierbinţi...

Ieşi şi se grăbi să urce scara. Cu cât se apropia mai mult de ea, cu atât mai grăbit era!

Chiar sări peste ultima treaptă!

"Hei! Ce faci? Te dai de gol? Şi-i bagi ei speranţe deşarte-n cap?" Că dacă-l vedea repezindu-se aşa, ca adolescentul îndrăgostit lulea, îşi făcea speranţe...

Intră pe coridor, trecu pe lângă cele două uşi deschise şi intră pe uşa ei. Şi o-nchise în urma lui.

Biyu citea ceva. Stătea în pat, în halatul ei de mătase, şi citea. Adică citise. Acum îl privea lung, serioasă...

- Deranjez?

Cartea sfârşi pe noptieră:

- Nu; deloc! Pot spune că te aşteptam...

Fu cuprins uşor cu braţele, iar ea zâmbi:

- Cu nerăbdare, aş adăuga acum...

Ea făcuse duş prima. Părul ei se uscase deja. Era mătăsos, moale şi pufos şi parfumat... Lipi buzele de urechea ei:

- Mi-a fost dor... de tine...

Mirosea ameţitor... Mirosea sexy... Foarte sexy... Şi-i oferea gâtul, nerăbdătoare...

O aplecă uşor spre spate - parfumul şi planul îl conduceau central, către V-ul de mătase...

Florentina

Nu-i venea să creadă! Deci, nu-i venea să creadă! Da' deloc-deloc-deloc! Ăla era Isamu? OK, aia leşinată toată-n braţele lui era chinezoaica! Da' ăla era Isamu? Bărbatul ăla care...

"OK, ai mai socotit o dată asta! Nu te aşteptai ca omul ăla să-şi scoată vreodată veşnicul costum negru! Şi să se pupe vreodată!" Omul de pe ecran nu se pupa - săruta sânul chinezoaicei, care era transpusă într-un univers paralel şi ardea toată...

Hei!

Tresări şi se trase-n spate - că se speriase! Iute, aşa cum îl ştia ea dintotdeauna, Isamu o dezbrăcase dintr-o mişcare! Adică dintr-o singură mişcare amplă a braţelor desfăcuse şi cordonul, şi halatul - şi-l şi azvârlise de pe umerii ei! Mătasea căzuse pe covor, la picioarele ei! Şi-acum o sărută - sau o muşca - de burtă. Chinezoaica râdea şi fierbea, într-un amestec ciudat...

Ţup! O ridicase uite-aşa, cu uşurinţa cu care ridica şi bidonul de apă de la aparatul din bucătărie! Ăla de douăj de kile! Numai că pe ăla îl apuca invers, îl ridica şi-l răsucea; pe ea o ridicase drept şi-o lipise de el! Ea se grăbise să-l ia de gât şi să-şi încolăcească picioarele în jurul lui... El se învârtea uşurel cu ea prin cameră, într-un fel de dans ciudat, iar ea îl săruta şi se bucura de pletele lui...

"Băi, ameţito! Tu eşti despuiată iar lui nici nu i s-a ciufulit nodul de la cordon!" Chinezoaica era neglijentă rău cu el...

Sau aflaseră despre camera din ruj? Iar Isamu refuza să-şi scoată halatul, din motiv de imagine personală şi prinţesă indiscretă?

... Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Era roşie ca roşia. Simţea o teamă îngrozitoare. Îi era frică - că dacă o prinsese cu spionajul indis-

cret şi-o spunea mamei ei era nasol, se lăsa cu bătaie... Şi-i era şi ruşine de el! OK, ar fi putut să-i spună că voise s-o spioneze şi ea pe Biyu, aşa cum o spiona Biyu pe ea! Dar faptul în sine, faptul că îi văzuse... Pusă faţă-n faţă cu el, n-o să poată să-şi blocheze indiferenţa pe chip şi în comportament. O să se-nroşească toată. O să transpire instantaneu, gesturile or s-o dea de gol...

El se aşezase pe pat iar ea îi împinsese halatul peste umeri...

Ea îl împingea spre saltea; el se lungea... Ea îl săruta - el închisese ochii... Ea cobora uşurel... Iar dacă ajungeau la "faze tari" era nasol... pentru ea, spioana blocată în Aurari care nu o putea trimite mâine pe Isabelle să recupereze camera - că femeia aia bufnea în plâns şi se ducea şi se autodenunţa şi spunea tot...

Nu. Nu ajungeau la faze tari. Se rezumase la a desface cordonul. Şi se aşezase mai bine...

Deci aşa...

Chinezoaica se lăsa uşurel în jos... spre extazul amândurora...

"Măiculiţă, mamă! Straşnică lecţie!" Păcat că rujul ăla nu capta şi sunet! Ar fi fost curioasă...

Şi-acum ea "muncea", el se relaxa... Nu; el o apuca de şolduri şi-o ajuta. Sau o instruia - el ştia... El se bucura de frumuseţile ei... El cobora o mână...

Ea se gândea să se-apuce de fumat - că trecea prin stări ciudate, nemaiexperimentate până acum...

Se aplecă încet spre ecran... Acum era... Era... Încă mai era...

Fusese. Chinezoaica era KO. Chinezoaica "explodase" pe spate cumva - şi rămăsese aşa, "explodată"! O trăgea el în braţele lui şi încerca s-o liniştească cumva... Ea era cu bateria pe roşu - zăcea leşinată-n braţele lui şi gâfâia ca după maraton... Şi tresărea! Ia! De ce sărise aşa? El o trase înapoi - iar ea tresări din nou! Şi "sări din şurub"!

Bufni în râs - era dementă rău! Auzi - "sărise din şurub"...

El spunea ceva, râzând... Ea răspundea, râzând şi ea... şi se lăsa uşurel pe spate...

Printr-o mişcare ciudată, simplă şi totuşi complexă, rolurile se inversară. Şi "poziţia camerei" era invers acum. Se mutaseră cu capul la picioare - iar el era deasupra. Pentru ea, era evident ce urma să vadă...

"Da' proastă mai eşti! Nu puteai să şterpeleşti şi tu o ţigară de la Grasu? Sau de la Diamant?" Că se uita la scene tari - şi tare-ar fi avut nevoie de-un calmant! Distonocalmul n-ar fi ajutat-o...

Nu se mai holba aşa, "de-aproape cu lupa"; se sprijinise de spătar. Scena era clasică - o mai văzuse prin filme, varianta "bust". Acum privea varianta "necenzurată", mai de departe aşa, şi-şi calcula propriile planuri. Deci, trebuia să-l convingă pe Alex să vrea să se urce pe ea - şi să facă treaba aia. Era exclus ca prima oară să se-ntâmple cu ea deasupra. Ştia că prima oară durea. N-o să poată să-şi provoace singură durere. Era ca la durerea de măsea - nu şi-o putea extrage singură, dar rezista dacă o apuca destistul şi smulgea de ea. Era o chestie de psihic, sau...

De-asta nu-i reuşise cu Vincent! Îl luase prea repede! Ia uite ce de "pregătire intensivă" făcea fata aia acolo! Ce-l mai mângâia şi pupa! Ea omisese să se gândească la "partea omenească" a lucrurilor! Mizase pe desu-uri; dar "procesul chimic" nu era instantaneu... aşa că...

Deci trebuia să-l convingă pe Alex... să fie de acord...

"Chiar aşa de bine e?" Se uita la ea şi nu-i venea să creadă că era chiar aşa de bine! Parcă juca teatru chinezoaica! Parcă ceva nu era în regulă! El părea calm, concentrat la treabă, iar ea mai avea un pic şi ţipa de speria pescăruşii de pe Croisette!

... Chiar aşa de bine trebuia să fie! Că omul ăla nu era genul care se lăsa prostit de-o tinerică bruneţică chitită să-i laude "performanţele" şi să-i mângâie lui orgoliul! Probabil că îşi dădea el seama de "adevărul spuselor ei"; probabil că avea unele indicii, sau simţea el ceva, sau...

Avea sentimentul că fata aia era foarte fericită - din nou... chiar acum... Fericirea părea de durată...

Brusc, amândoi se opriră - şi făcu iar ochii mari, fiindcă pletele brunete zburară prin aer ca-n filme... şi nu şi-l imaginase niciodată aşa...

Făcea o constatare ciudată. Isamu fusese întotdeauna "consilierul regelui". "Chinezul" - ăla cu C mare. "Omul mafiei chineze". Nu avusese niciodată vreun moment de slăbiciune. Râsese rar şi destul de reţinut. Vorbise întotdeauna puţin, se exteriorizase cel mult 5%... Păruse "robotul de oţel". Indestructibil şi imposibil de clintit din ale lui. Omul ăla se exterioriza chiar acum 100%! În braţele bodyguardei lui Fang! Adică avea el atâta încredere în ea? Că asta, dacă era dementă, scotea şişul din colţul patului şi i-l înfigea în gât! Avea, vorba aia, "toate condiţiile"! El era "în rai", la dispoziţia ei, în poziţia ideală... Iar ea nu scotea şişul, ci se mişca încetişor... azvârlindu-l pe el în al doilea strat de rai, ceva mai sus... Şi parcă şi mai sus...

Gata. Se prăbuşise. El. Explodase - şi-acum picase leşinat peste ea! Iar ea, ia uite-o! În loc să-l ajute să... Adică ce să-l mai ajute? Ea era preocupată să câştige puncte! Îl strângea tare-tare în braţe şi-l săruta şi-l mângâia... încercând probabil să-l facă să-şi dorească să urce şi mâine, eventual şi de dimineaţă...

"Bravo, Florentino! Straşnică lecţie!" Era o proastă, că nu luase notiţe...

Aştepta - şi bătea cu degetele în plasticul laptopului... şi trăgea concluzia că era minunat că în Franţa era cu o oră mai devreme decât în România, fiindcă s-ar fi putut pomeni cu indiscretul de Léon pe capul ei...

Aha! Chinezoaica zicea ceva! Iar el se trăgea spre perete! Ea se strecura... lua halatul ei... Asta era de notat! Isamu "nu purtase căciulă", aşa că foloseau halatul ei! Trebuia să-şi îndese o batistuţă în rochie, pe undeva - şi n-avea unde, că rochie de mătase din dantelă cu buzunare nu se inventase încă... "Proba" aia era o problemă serioasă pentru ea, virgina Florentina. Prima oară o să fie cu sânge, nu? O să fie vizibilă pe rochia ei crem... Din fericire, nu o cazaseră în casa buniculuiu; aşa că avea motiv să-şi spele singură rochia. Asta era simplu. O îndesa într-o pungă până ajungea la maşina de spălat...

Ea revenea în pat, lângă el. Se lungise cu spatele la cameră. Obtura vederea spre el - dar asta o bucura mult acum, când se gândea cum o să se înroşească toată când o să dea ochii cu el în living...

Păi, se părea că "acţiunea se sfârşise". Ia să oprească ea totul - că nu ţinea musai să-i vadă lui retragerea! Îi era ei ruşine să-l vadă cu halatul desfăcut! Aşa cum fusese "desfăşurarea evenimentelor", fusese OK; dar acum, "după război", chiar nu ţinea...

Shut down...

Îşi scoase halatul şi se lungi în pat. Era linişte. Era senin, aşa că luna lumina cu putere...

Deci aşa se desfăşurau lucrurile...

Interesant! Asta fusese, oare, "cu sex"? Sau "cu dragoste"? Isamu era însurat cu Fei-Yen. Şi o iubea pe rândunica lui. Dar rândunica aia fusese departe în seara asta iar mariajul lui scârţâia serios, după cum spusese mama ei. Iar chinezoaica asta avea forme "numa' bune"! Era foarte posibil ca Isamu să fi adoptat "politica drăgăstoasă", sau...

În fine! Nu mai conta! Nu fusese "porcos", aşa că sigur fusese "cu dragoste"! Deci aşa era "cu dragoste"...

Încerca să-şi facă un plan...

Încerca şi nu reuşea, fiindcă Vincent fusese, într-adevăr, un ameţit destul de fâsâit...

Mintea ei umbla brambura prin cartierul-satelit... după siluete cu pletele surghiunite în elastic...

Avea insomnie şi trecea prin stări ciudate, cu bufeuri şi gol în stomac...

Alex

Andrei

Santé pour enfants

13 iunie 2020 - sâmbătă

Ana-Maria

Elicopterul strălucea ciudat în soarele puternic al dimineţii. Răsăritul ăla îi dădea un puternic sentiment de nesiguranţă. Aterizarea avionului privat mai era cum mai era; dar ridicarea elicopterului aşa, cu soarele în faţă, îi provoca o spaimă teribilă! Îi amintea de plecarea lui Ştefan, de zborul sinuos, de...

Se aplecă spre Piao:

- Dă-mi un calmant, te rog.

- Imediat!

Consilierul ei se repezise la propria valiză! Piao avea emoţii. După planul executat impecabil ieri, avea senzaţia că omul ăsta o cocoţase cu o treaptă mai sus. El se îndoise că mişcarea aia cu tăcerea ei o să le reuşească! Şi le reuşise de minune! Ba chiar le reuşise în condiţiile în care nu ea îşi injectase calmantul, ci el! Mai câştigase un vraf de puncte în ochii lui... Ha-ha!

Primi pilula şi o înghiţi. Era amară; dar era bună. Adică eficientă. O să se urce în elicopterul ăla! Şi-o să decoleze spre soare! Şi-o să se gândească la copiii ei...

Apropo de copiii ei! Scoase specialul şi căută numărul lui Grasu.

- Să trăiască şefa!

- Şi Grasu al ei. Te-am trezit?

- Nu, şefa! Sunt în drum spre capitală.

Păi aşa de dimineaţă? Grasu coborî mult tonul vocii:

- Diseară am party în orăşel; aşa că trebuie să termin repede treaba, să mă-ntorc şi să odihnesc ochii!

Da, corect!

- Ai vorbit cu ea?

- Bineînţeles! Şefa, să ştii că Florentina e un copil foarte cuminte.

Adică era fată mare. Bun!

- Garantez io!

- Bine, Grasule. Atât am vrut să ştiu!

- Şefa, cred că mai trebuie să ştii ceva.

- Ascult.

- ... Pe Florentina nu-i bine s-o ciufuleşti preventiv. E bine să n-o ciufuleşti deloc. Cea mai mare şi mai dureroasă ciufuleală pentru ea e vorba lui tati al ei.

- Am înţeles. I-ai spus să vorbească cu mine?

- Da. Şi i-am spus şi nişte secrete din familie. Io cred că am convins-o să-şi ia inima-n dinţi şi să-ţi zică ţie ce-are pe suflet! Da' să nu te-aştepţi să afli ceva prin telefon. Numa' între patru ochi.

- Bine, Grasule. Hai - spor la treabă!

- Să fie!

Închise şi se ridică - şi-acum, să se urce în elicopter şi să pornească spre soare. Şi să se roage să n-aibă atât de multe păcate încât să moară strivită de pista aeroportului din Ljubljana.

Florentina

Iar o fluiera cineva... Mm... Şi era aşa de dimineaţă... O fluiera din nou. Ura oamenii care nu-şi legau ideile şi adorau să apese câte-un send după fiecare cinci cuvinte! Întinse mâna şi pipăi după telefon...

"Bună dimineaţa, Florentina."

Şi-un smiley optimist. Dacă se lua după ceasul ei, la Volgograd era acum ora nouă. La ea era opt. De ce-o piuia la opt? Ce-avea cu ea?

FB-ul îi bifase lui mesajul pe ecran. Aşa că trebuia să răspundă!

"- Bună dimineaţa, Andrei.

- Ce faci? Te-am deranjat?

- Nu, nu chiar.

- Asta înseamnă că te-am deranjat, dar nu vrei să mă simt prost pentru asta.

- Asta înseamnă că sunt în Aurari, afară e un soare superb iar dacă dezlipesc ochii acum prind ultravioletele. Aşa că îţi mulţumesc că "m-ai fluierat" aşa de matinal."

Primi un smiley cu obraji îmbujoraţi. Andrei scria...

"- Iartă-mă că te-am trezit. Nu mi-am dat seama de diferenţa de fus orar. La mine e nouă, eu sunt în birou..."

Da, ei munceau sâmbătă. Iar la Volgograd era ora nouă. Plauzibil, deci! Andrei scria...

"- Te las să închizi ochii încă două ore.

- Acum, dacă m-am trezit, nu mai închid ochii! Îmi iau costumul de baie şi micul dejun şi ies la prăjit!

- Aveţi piscină în Aurari?

- Da, dar se inaugurează de-abia marţi. Eu mă duc la plajă în livadă.

- Pot să vin şi eu?"

Ha? Privea lung ecranul... Poate să vină şi el să se prăjească lângă ea? Păi... da! Sigur! Cum să nu! Smiley care râdea cu gura până la urechi şi text!

"- Spor la treabă, Andrei!

- Spor la prăjit, Florentina!"

Şi gata - cam asta fusese discuţia de azi cu Andrei. Discutau zilnic cam cinci minute. Punctual. Nu-şi spuneau mare lucru. Era felul lui de-a spune "Vezi? Mă gândesc mereu la tine!"...

Recitea... Păi, după cum scria acolo, o s-o mai fluiere o dată azi! Că nu-i spusese de ce-o fluierase aşa matinal - şi deci avea motiv s-o mai fluiere o dată! Trebuia să-şi schimbe tonul pentru FB - faptul că Andrei o fluiera îi provoca o uşoară indispoziţie. Nu-i era de-ajuns că avea, în şifonier, o blană obscen de scumpă; o mai şi fluiera zilnic...

Căscă şi se întinse din toate puterile...

"Păi, hai - hopa sus! Trebuie să prinzi ultravioletele! Pielea ta e frumoasă când se bronzează!" Nu de alta, dar tenul ei era uşor cam... spălăcit. Mămica ei era de vină pentru asta... Şi n-avea nimic împotriva tenului ei; numai că, dacă voia ca Alex s-o găsească "accesibilă", trebuia să se apropie un pic de "media" din jurul lui. Nu?

Râdea şi alerga în baie, veselă pentru vremea frumoasă şi fluieratul de dimineaţă şi petrecerea de diseară şi planul ei cu *Kibori*...

Ana-Maria

Era foarte frumos domeniul lui Iztok Bitenc. Domnul Bitenc, bărbat înalt şi drept şi foarte pedant, sălăşluia într-o vilă asemănătoare cu un lagăr comunist - cubică, gri, lipsită de orice tip de ornament. Pe dinafară, părea un fel de cub din beton; pe dinăuntru era luxoasă ca-n filmele făcute în ciuda păturii sărace...

Vila era aşa dintr-un motiv foarte simplu - dl Iztok Bitenc era extrem de bogat. Şi de influent. Prin urmare, nimeni nu trebuia să ştie în ce camere locuia dl Bitenc. Ca să nu-l ţintească cu vreo rachetă şi să-l arunce în aer! Dl Bitenc nu făcea afaceri cu oricine. Pământul lui era organizat perfect şi protejat impecabil. Şi nu era deloc piperat. Dar, pentru ca un afacerist să aibă acces la întrevederea de principiu cu dl Bitenc, trebuia să insiste vreo trei ani, aşa... În concluzie, dl Bitenc avea 50 de ani şi 50 de milioane de duşmani. Şi-o slăbiciune pentru frumos. Şi, probabil, avea şi el obiceiul să meargă la spa în Elveţia. Pe ea o plimba pe proprietatea lui la nici o lună de când îşi exprimase ea dorinţa de a-i închiria nişte pământ! Şi-i făcuse şi "surpriza" de a-l invita pe Franko Obradovic să se plimbe cu ei! Elveţia aia era teribilă când voia ea!

O băgaseră la mijloc, cum se spune! Ea mergea pe centrul aleii, gazda în dreapta, proprietarul croat în stânga... iar bietul Henrik Korosek, cel care-i deschisese uşa şi o adusese până aici, aştepta în livingul vilei! Şi socializa cu bietul Piao - alt surghiunit al sorţii! Hm...

Vorbeau în franceză. Franko stâlcea rău cuvintele; dar dl Bitenc

adora limba lui Voltaire! Şi avea o cultură generală de invidiat! Adora poezia - adora s-o recite, chiar şi numai la nivel de vers singular! Îi amintea de Sami...

Franko le povestea despre grădina lui. El nu era un fan al trandafirilor - el avea flori mititele. "*Voilet*" spunea el la panseluţe, iar dl Bitenc zâmbea tainic şi nu se zorea să-l corecteze... Ea asculta şi se abţinea şi nu-i povestea cum plantase ea 200 de pansele şi petunii în funduri de PET-uri, într-un balcon din Lacul Tei...

- Dnă Ionesco, permiteţi-mi să vă pun o întrebare.

- Vă rog.

Iztok Bitenc se opri - şi-o privi drept:

- Ieri, aţi achiziţionat tot terenul lui Andras Agardi. Practic, v-aţi completat şi ultima piesă din traseul care uneşte Volgogradul de Gibraltar. De ce aţi venit azi la mine?

Zâmbi slab... Plecă puţin capul spre dreapta... şi oftă uşor:

- Dle Bitenc, o să vă spun un secret. Eu m-am căsătorit din dragoste. Iar soţul meu mă iubeşte şi-mi îndeplineşte toate dorinţele. De 15 ani, n-a ratat nici una, cum se spune... În luna mai, când l-am vizitat la spital, i-am expus cele două variante de a închide ceea ce el numeşte "autostrada europeană" şi l-am întrebat ce variantă îşi doreşte. El a spus "amândouă". Şi cum m-am căsătorit din dragoste...

Tăcere... Bărbatul nu zâmbi:

- Mi-aţi oferit un răspuns ciudat...

- Am presupus că cunoaşteţi deja celelalte motive. Eu vi l-am oferit pe cel pe care nu-l ştiaţi...

Pe chipul bărbatului apăru un zâmbet...

- ... Pământul nu e liber.

- Iar autostrada europeană nu este proprietatea soţului meu. Unde a putut, a cumpărat; unde n-a putut, a închiriat. Şi n-am primit niciodată reclamaţii de la proprietari. Ne place discreţia; nu ne îmbrăcăm strident, nu facem gălăgie, nu lăsăm mizerie în urma noastră...

- Ştiu. Am aflat...

Aflase, bineînţeles - Elveţia îi dăduse toate informaţiile necesare...

- Trebuie să recunosc că m-au uimit veştile pe care le-am primit despre dvs. Am mai avut experienţe cu afacerişti români. 90% din ele au fost nefericite.

- Noi avem dublă cetăţenie...

- Ştiu. Dacă n-aţi fi avut-o, probabil că n-am mai fi discutat azi aici.

- Probabil...

Şi iar mergeau în tăcere...

- ... V-aţi gândit la o rută alternativă?

- În cazul în care dvs. refuzaţi solicitarea noastră? Da.

- Iar ea este...

- Ea este Adriatica. Are plusuri şi minusuri, normal - ca toate lucrurile din viaţa noastră. Soţul meu nu prea navighează - de-asta m-am gândit la o rută pe uscat...

- Iar trecerea prin port e de durată.

Exact - încărcarea, descărcarea, tonele de hârtii, litrii de cernea-lă... Vapoarele nu dispăreau aşa uşor cum putea dispare un Fieţel burduşit cu diamante...

- ... Deci spuneţi că nu obişnuiţi să vă deranjaţi vecinii...

- Niciodată.

- Şi sunteţi discreţi.

Ridică palma şi suflă un fel de praf - sau puf - imaginar:

- Ca o boare...

Dl Bitenc râdea şi-i privea, lung, râsul de contesă de-aia adevărată... Bărbatul arătă în direcţia cubului din beton:

- Aleea asta am vrut-o albă.

- Este foarte frumoasă. Foarte specială. Am amenajat ceva asemănător la Bourges.

- Aveţi o proprietate în Bourges?

- Soţul meu are o firmă cu sediul în Bourges.

- Apropo de firma asta - aţi reuşit să vă găsiţi nepoata?

Oftă greu:

- Da. Dar nu o putem recupera. Ar fi prea periculos pentru ea.

- Şi-atunci preferaţi s-o lăsaţi în mâinile răpitorilor?

Întoarse capul şi-l străfulgeră verde:

- Nu sunt adepta intervenţiei în forţă. Eu, atunci când am o problemă, nu caut pistolul - ci telefonul.

Bărbatul începu să râdă:

- Şi iată de ce francezii zic *"cherchez la femme"*!

Ridică o sprânceană glumeaţă... În capătul aleii se vedea cubul gri...

- V-am pregătit un contract. Clauzele din el sunt cele uzuale. Vom colabora trei luni; după care ne vom reîntâlni şi vom discuta clauzele contractului.

Aprobă cu capul.

- Sunteţi de acord cu asta?

- Da.

- Mă uimiţi!

Începu să râdă şi se aplecă un pic spre el:

- Nici nu vă imaginaţi de câte ori am auzit cuvintele astea...

Din stânga ei, Franko se grăbi s-o ajute:

- Ştefan e cel mai uimit om de pe Terra!

- Apropo! Nu mi-aţi spus cum se simte soţul!

- E bine. În fiecare zi, e puţin mai bine. Medicii au început deja să vorbească despre externare.

- E foarte important să iasă din spital. Indiferent de condiţiile pe care le are acolo - psihic, spitalul îi induce sentimentul de boală.

- Ştiu. Dar nu-l pot grăbi. Face kinetoterapie, masaj, încă nu a renunţat la perfuzii...

Uşa cubului se deschise larg - şi fu poftită să intre. Bărbatul care o deschisese arătă spre dreapta şi-o luă înainte. Îl urmă - în casa omului ăsta toate camerele erau aproximativ la fel - numai mobila diferea. Şi cum avea patru etaje plus parterul, părea un uriaş labirint! Ea una se rătăcise rău de tot! Toate uşile erau identice...

Aha! Iată şi livingul! Piao părea stresat - semn că Henrik era de două ori mai stresat decât media stresului din vila asta... Se aşeză lângă Piao. Iztok Bitenc se aşeză în faţa ei. Şi scoase, din buzunarul interior al hainei, contractul...

Avea senzaţia că ăsta era momentul când ea trebuia să citească, extrem de serioasă şi de concentrată la hârtia aia, iar dl Bitenc o putea privi în voie pe femeia perfectă, neatinsă de bisturiu...

Uneori, era bine să fie femeie în lumea afacerilor! Avea unele avantaje...

Florentina

Înainta încet prin iarbă. Crescuse mare iarba din Aurari! Avea vreo 20 de centimetri! Ea nu se grăbea; soarele dogorea cu putere, toropind-o la propriu şi încingându-i rău spatele şi ceasul de la mână...

Purta o rochie fără spate, lungă până-n pământ - o rochie de plajă. Avea pe cap o pălărie cu boruri largi. Târa pătura după ea - îşi imaginase cum arată poziţia asta, văzută din stradă, şi era de mare efect! Alesese o carte "uşor necunoscută", dar care ei îi plăcea mult. Era un mamut de carte! Avea 1.300 de pagini! Autoarea scrisese un adevărat film serial acolo! Dar era frumos...

Depăşise deja rondul de la brad şi biserica. Înaintase, după părerea ei, vreo 50 de metri în livadă. Ridică privirea, "aprecie" coroanele bogate... Puţin mai la dreapta. Aici trebuia să stea, ca să beneficieze de soare încă o oră! Pe urmă se muta mai în dreapta...

Întinse pătura pe iarbă. Stătea ireal - firele înalte şi puternice o ţineau deasupra pământului, umflată de parcă era covorul fermecat... Îşi scoase şi pălăria şi-o lăsă într-o parte. Şi văzu, cu coada ochiului...

Ptiu, drăcie!

"Apăi, prinţeso, să ştii că dacă nici ăsta nu-i un semn, dracu mai ştie ce-nseamnă toată nebunia asta!" Blindata părinţilor ei se apropia, destul de încet, dinspre poartă. Geamurile erau ridicate. Deşi, vorba aia, avea toată uliţa aia la dispoziţie şi ioc trafic, Alex nu accelera...

Cine ştie cu cine era în maşină - nu? Aşa că bine că nu ridicase capul! Îl ridică acum, direct spre coroanele copacilor! Şi ridică şi

mâinile! Şi-şi trase părul spre stânga, ca să nu-i obtureze lui priveliştea! După care îşi desfăcu, scurt, şiretul rochiei. Care, ca orice rochie de plajă cuminte, căzu artistic în iarbă...

Bun!

Ieşi din materialul înflorat şi se aplecă să-l ia de pe jos. Şi "evaluă situaţia" cu coada ochiului.

Simţi că înlemneşte şi transpiră instantaneu - fiindcă blindata era exact în dreptul ei, geamul din dreapta şoferului era coborât iar şoferul era răsucit tot în scaun...

"Apăi dacă nici ăsta nu-i un semn..."

Îi venea să râdă... rău... pentru că făcea corelaţia dintre desu-ul negru al chinezoaicei, de aseară, şi costumul ei de baie de azi - negru şi destul de curajos decupat...

Păi, o făcuse şi pe-asta - cum se spune! Să se-apuce să se ungă cu cremă solară şi să treacă la prăjit epiderma - nu? Acum, că se aşezase, aprecia la adevărata ei valoare iarba înaltă! Nu simţea pământul dur sub pătură...

Ana-Maria

Avea ambele contracte semnate - iar limuzina ţâşnise spre poartă. Bun! Scoase mobilul special, selectă numărul lui Isamu...

- Da, Ana.

- Te rog, îmi aranjezi tu un zbor fulger la Bourges?

Chinezul fermecat avu nevoie de o secundă de gândire apropo de motivul pentru care nu Piao aranja zborul ăla; după care începu să râdă:

- OK. Ce să-ţi pun la bord: cutie sau fundă roşie?

- Îl cunoşti bine, aşa că las asta la latitudinea ta.

- Deci, Anais-Anais...

Râdeau amândoi, pe nervii serviciilor care ascultau "prostioare"...

- Merci!

- Plăcerea mea!

Apăsă butonul roşu.

Era romantică. Se simţea romantică şi visătoare şi îndrăgostită. Se ducea la Bourges, să-i facă o surpriză soţului ei. Îşi amintise de aleea de trandafiri albi de la castelul din Turenne, îşi amintise cum venise el în Lacul Tei iar ea îi pusese palmele pe masă şi îl sărutase... Franko începu să râdă:

- Eşti îndrăgostită lulea!

Aproba, zâmbind îndrăgostită... Că şi el era îndrăgostit - şi era orb, nu ştia că soţia lui era îndrăgostită de sacul lui cu bani... Dar cum nu era ea cea care-i va semnaliza acel amănunt, decise să înceapă un mesaj nou.

"Avem noi oare nişte candidaţi la posturile de consilieri?"

Îi dădu lui Piao mobilul... îl primi înapoi... Nu, n-aveau. Consilierul ei pornea urgent laptopul! Panică! N-aveau consilieri! Aveau pământ şi n-aveau consilieri! Nici măcar două propuneri timide, acolo! Ce dezastru...

Grasu

Se grăbea să treacă odată de biserica aia! Doamne, că mult teren îi mai pusese Diamant la dispoziţie părintelui Nicolae! Şi greu îi mai era lui să se lupte cu iarba înaltă! Când se grăbea, i se părea că n-are spor. Chestia asta îl înfuria - şi nu era bine, că se ducea să bată prinţesa la cap...

Când auzise că Florentina plecase să facă plajă, simţise că face infarct! Că ştia el ce făcea prinţesa! Şi ştia ce haine avea prinţesa! Domnişoarele din Aurari, atunci când voiau să facă plajă, îşi puneau un tricou cu mânecă scurtă! Sau îşi întindeau pătura pe balcon, nu înainte de a pune o pătură şi peste balustradă, ca să nu se vadă din stradă! Florentina stătea în livadă de mai bine de trei ore deja! Mm - ce-o să-i facă el...

Uite-o! Bineînţeles că nu se înşelase! Purta un costumaş minuscul! Cu chilot tanga! Aah! O rupse la fugă spre ea!

Capul brunet se ridică - iar privirea ei i se păru un pic speriată. Fu recunoscut. Prinţesa începu să râdă:

- Încetişor, că nu fug nicăieri!

- Nici chiar către şifonier!

Aha! Adolescenta se încruntase! Frână lângă ea şi înhăţă rochiţa de plajă:

- Îmbracă-te!

- Nici nu mă gândesc!

- Aici, în Aurari, nu-ţi dau eu voie să faci plajă aşa! Nu aici şi nu aşa!

- Că doar n-o să fac plajă în blugi şi helancă!

- Te duci la tine în cameră, pe balconul tău şi acolo poţi să faci plajă cât vrei! Şi topless, dacă vrei!

- Nu vreau! Şi nu vreau să mă bronzez în balcon! Vreau aici, în iarbă!

- Florentina...

- Grasule...

- Fă! Nu mă face să-l sun pe tac-tu! Să-i zic că nu mă mai înţeleg cu tine!

- Sună-l! Sună-l, să vedem ce zice el de chestia asta că n-am voie să fac plajă în livadă!

- Nu în halul ăsta, oricum!

- Adică cum, în halul ăsta? Cum adică? Ce - nu-i costum de baie? Sunt altele şi mai şi!

Se aplecă şi mârâi printre dinţi:

- Fă! Tu eşti în Aurari aici, nu pe acoperişu' lu' tac-tu! Aici, chestia aia de pe tine se numeşte "petic"!

- Aici, oamenii sunt mai deschişi la minte decât crezi tu!

Ia uite la ea! Ia uite ce îmbufnată era! Aşa-i venea să se-nfingă în păru' ei şi să smucească şi s-o repună pe şine... Dar dacă o smucea şi el...

Se trânti în fund pe iarbă:

- De ce faci tu chestiile astea? De ce te expui aşa aici?

- Că vreau să mă bronzez! Şi în casă mă coc de căldură! Şi oricum mă plictisesc de mor aici! Stau în livadă şi citesc o carte! Nu vine nici dracu în livadă în iunie - că n-are de ce! Că nu sunt fructe! Şi ete ce mare-i iarba! Tu, dacă nu ştiai că sunt în livadă, nu mă vedeai! Aşa-i că nu mă vedeai?

Aşa-i - n-ar fi văzut-o...

- Şi nici din case nu mă vede nimeni! Că între mine şi ele e biserica! Uite şi tu! Uite! Convinge-te tu personal că nu mă vede nici dracu! Poftim!

Oftă greu:

- Măi prinţeso...

Prinţesa era încruntată şi îmbufnată rău...

- ... Prinţeso, eu am senzaţia că tu vrei să-ţi faci un prieten aici, în Aurari.

Obrajii se îmbujorară violent. Prinţesa tăcea...

- ... Scumpa mea! Sufletu' meu! Aici nu sunt băieţi de nasu' tău! Tu, ţi-am mai spus: ai

- Am 17 ani şi m-am certat definitiv cu franţuzu' spălăcit. Mama n-a zis că n-am voie să mă pup cu unu' care n-are sânge albastru şi pedigree. De pupat n-a zis nimic. Îmi dai voie să mă pup şi io cu un băiat de pe-aici?

Cum dracu să-i zică "nu"?! Avea 17 ani! Era ditamai domnişoara! Dacă nici să se pupe n-avea voie...

- Şi stai tu liniştit - că nu-şi permite nimeni să mă pună jos! Toţi de-aici ştiu că sunt interzisă! Şi dac-aş defila în dânsa goală, ar fugi toţi mâncând pământu'! Că aşa-i soarta mea - bibelou de porţelan! Obiect de căscat ochiu' şi-atât! Stau cuminte acolo unde sunt pusă şi nu se-apropie nici dracu de mine! Apropo! Vezi tu pe vreuna aici, pe pătură? Vreuna de-aici, din Aurari? Nici Agata nu stă cu mine! Nici verişoară-mea nu se-apropie de mine! Despre ce vorbim noi aici, Grasule? Despre bărbaţi şi sex? Ha-ha! Fii serios!

La urma urmei, trebuia să fie fair-play şi să recunoască faptul că, de trei ore, Florentina citea singură - iar Agata nu se spetea cu treaba prin casă...

- ... Am înţeles. Dar atât te rog - să ai mare grijă!

Primi o aprobare cu capul - nulă, atâta timp cât nu îl cuprindea pe "mă jur pe viaţa lu' tati al meu"... S-o pună să jure?

... Şi "s-o câştige de duşman"? Că, după ce-i tăia practic calea spre băieţii din Aurari, Florentina o să-l urască rău...

Oftă din nou şi se aşeză în genunchi lângă ea. Prinţesa se uita în carte. Dar ştia că nu citea. Ştia că era atentă la el. Aşa că şopti:

- Sufletu' meu, io te rog din tot sufletu' meu şi din toată inima mea să fii cuminte! Io atât te rog! În genunchi te roagă Grasu al tău!

Prinţesa sări de pe pătură şi se repezi să-l îmbrăţişeze!

- Stai liniştit, Grasule! Stai foarte liniştit! Promit că n-am să te dezamăgesc! Şi că n-am să-ţi ies din cuvânt şi n-o să uit niciodată vorbele tale!

Aoleu! Păi peticelul ăla de pe ea era intrat la apă rău de tot! Şi mai era şi negru - adică se vedea bine cât de mic era! Şi-l luase în braţe! Se lipise toată de el! Evita să o atingă, şocat de descoperirea că prinţesa nu avea pic de "simţ al autoapărării"... Că era el Grasu al ei şi-i făcuse de mică "calne la gătal cu supă losie si catofi păjiţi" şi se jucaseră cu păpuşelele o grămadă, dar ea crescuse iar el îmbătrânise! Prinţesa nu ştia că existau bărbaţi demenţi care...?

Gata! Fiu! Slavă Cerului, îi dăduse drumul! Se grăbi să-i prindă mâna şi să i-o sărute:

- Şi-acum piteşte-te repede în iarbă! Ete ce peticel de costum ai pus pe tine! Unu' mai mititel n-aveai şi tu?

Florentina râdea şi se trântea pe pătură şi se-ascundea repede...

Se ridică şi porni spre case.

Florentina "o căuta cu lumânarea". "Îl căuta cu lumânarea", ca să fie mai exact. Şi, dacă se mai îmbrăca aşa provocator de vreo două-trei ori, chiar o să-l găsească! Da, fata regelui aurarilor era interzisă! Dar era o partidă mult prea bună, ca să nu se găsească un sinucigaş care să se-arunce pe ea! Florentina era cornul abundenţei, ataşat la o bombă. Merita tentativa de dezamorsare...

N-o să-i spună Anei cum o găsise azi în livadă. Că Ana era-n stare să uite discuţia lor de dimineaţă, să se urce într-un elicopter şi să vină cu cureaua pregătită! Şi mai rău o înrăia pe-asta mică! Mai rău o râcâia să se ducă să facă păcatul...

Trebuia să se odihnească. Gonise ca dementul şi-şi făcuse treburile. Acum trebuia să doarmă dus, pentru ca diseară să fie fresh şi foarte-foarte atent! O să ia un somnifer...

Florentina

Soarele era chiar deasupra ei. Pesemne că era prânzul deja... Nici fraţiorii ei, nici vreo altă fiinţă din orăşel nu o căutase. Nimeni nu se gândise că prinţesa trebuia să mănânce ca să supravieţuiască...

De-o oră, prăjea faţa. Razele soarelui o frigeau serios! Dar nu voia să se ridice. Voia să stea aşa încă două ore, ca să se bronzeze uniform. Şi-aşa, spatele îl prăjise trei ore! O să iasă "uşor inegală"...

Ce se auzea?

Se răsuci, greu, şi ridică încet capul. Gălăgia venea dinspre şosea. Erau voci de bărbaţi... Ia uite! Şoferii spălau maşinile la hidrant! Foarte interesant! Mai mult sau mai puţin întâmplător, Alex oprise blindata chiar în faţa ei...

Purta nişte pantaloni până la genunchi şi-un tricou alb. Era nebun - spăla maşina îmbrăcat în alb... De fapt, spăla maşina cu ochelarii de soare pe nas! Da, era normal să şofeze cu ei; dar să spele maşina cu ei...

Oare prezenţa lui acolo, sub forma asta, i se datora ei? Fusese foarte atentă la zgomotele din jurul ei şi nu auzise nici paşi, nici foşnete. Dar, cine ştie ce "pui" de spion ultrasecret era băiatul ăla! Poate c-o văzuse el cumva... Poate miza pe intuiţie - şi se gândea că statul la soare se prelungea...

În fine! Nu mai conta! Alex era chiar în faţa ei. Ea nu auzise motorul maşinii... Dar nu auzise nici motoarele celorlalte maşini! Între ea şi şoseaua aia erau vreo 30 de metri! Acum, că veniseră şi ceilalţi, începuseră să rădă şi să strige poante probabil - şi-i auzise. Îi privea lung... El spăla maşina cu furtunul; ceilalţi începuseră să "dezasambleze" interioarele - covoraşe, banchete...

Alex ăsta era foarte... interesant. În fine - ea aşa îl găsea, interesant. Pletele erau de mare efect. Avea umeri laţi, un spate bine conturat, talie subţirică, statură dreaptă... Picioare lungi... Alex era OK. Vincent părea fusiform pe lângă el. Adéle s-ar fi putut îndrăgosti nebuneşte de-un bărbat ca Alex... Un singur lucru îl strica. Când deschidea gura, cuvintele care-i ieşeau prin corzile vocale ar fi "zgâriat" rău urechile părinţilor ei! De ce să mintă - uneori, cuvintele lui îi zgâriaseră şi ei urechea! Alex nu se putea apropia de şablon. Era prea "bine" şi zgâria prea tare. Şi, pentru Dumnezeu! - era într-a noua la 24 de ani! Şi nu lua bursă! Alex nu se putea apropia de nici un şablon. Poate doar de astea de-aici, din Aurari...

Acest Alex putea fi cel potrivit pentru planul ei. Indiferent ce spuneau Grasu, sau mama ei, sau propria isteţime - ea nu mai călca în Rusia sub formă de virgină! Că ăla nu era prost deloc! Ăla abia aştepta să beneficieze de aşa avantaj uriaş! Îi luase o blană de-un sfert de milion de euro nu ca s-o ajute să-i observe bunăstarea şi mărinimia, ci ca să-şi scurteze drumul până la ea! Ăla ştia că, în clipa când tati al ei se ridica din pat, se termina şmecheria! Şi avea tot interesul să atace acum! Şi să obţină avantaje acum! Mămica ei era numai una iar Gabriel era maestru în a o ţine foarte ocupată...

Gata - terminase de spălat tabla. Îi ducea furtunul celui din spate. Care îl luă şi-l aţinti asupra lui Alex! Care sări cât colo, răcnind serios! Prea târziu - îl făcuse fleaşcă...

Se jucau cu apă. Se distrau. Se stropeau reciproc şi se alergau pe-acolo... Ea, bibelou de care nu se apropia nimeni, cu care nu socializa nimeni, cu care nimeni nu-şi permitea să se joace aşa profita din plin de propria singurătate şi-l privea lung...

Reuşise să scape de ei. Se trăsese spre stânga. Îşi scotea ochelarii de soare, râzând... Uau! Trăsese tricoul dintr-o mişcare!

Uau! Dacă Diamant se apuca să facă un calendar cu bodyguarzi sexy, spărgea piaţa! Hm...

Buclele scăpară de chinul elasticului. Alex se aplecă, îşi scutură bine părul şi începu să-l bată. Ea îl privea lung... admirativ, la urma urmei, că nu-i era jenă să recunoască faptul că tânărul ăla era de admirat...

Aoleu! Aoleu! O prinsese! La naiba! Se răsucise pe-un călcâi şi-o văzuse! Şi nu era cazul să se mai pitească acum - că o văzuse deja! Se uita drept la ea şi continua să râdă...

"Scumpo, dacă nu vrei să-l vezi că vine-ncoa, îţi vede costumaşul şi-şi pierde controlul ziua-n amiaza mare, ar fi cazul să te-ascunzi!"

La urma urmei, nici nu era frumos ca ea, puiul de contesă, să stea să se holbeze la şoferul din Aurari! Se lăsă deci încet în jos, dispărând "artistic" în iarbă...

Şi-acum, dacă el decidea să vină să socializeze...

După ce îl privise aşa, "în acţiune", parcă i se făcuse niţeluş teamă de apropierea lui de ea...

O să mai stea cel mult jumătate de oră. Pe urmă o să se ducă să mănânce prânzul. Şi n-o să mai iasă din casă înainte de petrecere. Presimţea şi-un fluierat de la Andrei, şi un telefon de la mămica ei...

Ana-Maria

Uşa rezervei era larg deschisă. Seniorul ieşise - pornise încetişor spre ea. Râdea şi-i făcea semn că nu, nu-i stricase surpriza... Intră în rezervă - iar soţul ei şopti:

- Hai odată!

Aoleu! Da' ce se întâmplase? Se grăbi să-l îmbrăţişeze - şi se simţi

luată în braţe! Uau! Sărut! Repede! Surpriza lui era "super"...

Vampirul ăla de Senior nu scosese o vorbă despre progresul uimitor al lui Ştefan... Şopti, încet de tot:

- Te iubesc!
- Şi eu te iubesc, femeie mult mai frumoasă ca luna...
- Ai o tehnică foarte bine dezvoltată de a mă face să roşesc!
- Ştiu...

Îi dădu drumul - şi abia acum Piao salută, politicos. Se grăbi să-i ia mapa din mână:

- Ţi-am adus ceva.

I-o puse în poală. Tremura toată şi fremăta şi privea uimirea cu care el privea funda roşie... Soţul ei deschise mapa - mai chinuit un pic, "mai din degete", semn că mişcarea amplă de mână fusese exersată pentru ea şi-i consumase aproape toată forţa...

Ochii verzi citeau primul paragraf, cel în care era descris proprietarul... Soţul ei dădea pagina - şi zâmbea, pentru că după Slovenia cea dificilă urma Croaţia cea "floare la ureche"... Croaţia sfârşi peste Slovenia. Ochii verzi citiră "Andras Agardi" - şi ţâşniră direct în mijlocul paginii, unde era de obicei suma. Se măriră...

Ridică mâinile, cu degetele pregătite să-l înhaţe de gât, şi mârâi în română:

- Şi-acu', dacă zici că n-avem consilieri pentru toate astea, numa' paza te mai scoate din mâinile mele!

Piao ridică mâinile, râzând:

- Eu nu mă bag!

Seniorul adăugă:

- Nici eu!

Ştefan începu să râdă:

- Am îmbulinat-o...

Se apleca spre el, cu degetele pregătite să-l înhaţe... Înhăţă uşor capul brunet şi-l penaliză rău cu un sărut - că profita de convalescenţă şi se făcuse un puturos şi nu copsese nişte consilieri pentru cele trei noi sucursale din panoplia regelui...

Florentina

Se privi lung în oglindă, pentru ultima oară... Părul mătăsos, întins aproape perfect, îi depăşea talia. Rochia i se mula perfect pe corp. Jupa neagră nu era foarte amplă; da, îi era cald, dar din fericire decolteul era generos şi în faţă, şi în spate! Pe decolteul ăla îşi pusese o cruciuliţă micuţă - că toţi oamenii din Aurari erau "fani părintele Nicolae". În urechi purta bumbi mititei cât boabele de piper. În picioare avea pantofii cu toc de 5 - ăia zdraveni, de jucat ruseşte. Fard luminos, întins cu moderaţie pe pleoape; rimel din belşug, că avea gene lungi şi frumoase. Parfum discret... Brăţară şi la mână, şi la picior...

În spate, pe bikini, îşi legase o batistă. Să fie! Simţise o strângere de inimă atunci când o legase acolo; dar se gândise că era mai bine să fie prevăzătoare. Mai bine să fie, decât să-i ducă lipsa - nu?

"... Şi ce crezi tu că o să se întâmple azi? Tu chiar îl crezi tâmpit? O fi el tufă la şcoală - da' şcoala vieţii o are toată! Că lucrează pentru Vali Calu! Tu chiar crezi că îi clipeşti de două ori din gene şi-l convingi?"

Hm! *No way*! Dar... cine ştie!

Şi-acum, hai la dans!

Grasu

Petrecerea era pe cale să înceapă. Toată lumea era prezentă - mai puţin Azur. Avea nu ştiu ce urgenţă la primărie. Tinerii nu păreau foarte nerăbdători, lăutarii nu păreau foarte nerăbdători...

Florentina era în cercul prietenelor Agatei. Ele vorbeau între ele; prinţesa asculta, un pic neatentă... şi se uita peste chipuri... El îi urmărea, atent, privirea... Prinţesa nu găsise ceea ce căutase; aşa că se scuza şi se ducea către fraţii ei. Şi către chinezoaice. Fetele alea erau o apariţie foarte exotică aici, în orăşel! Chinezoaica lui Isamu nu fusese privită chiar cu atâta curiozitate! Sigur, ea fusese nevasta lui Isamu! Fetele astea erau "killer-e"! Normal că exista o cantitate mai mare de curiozitate...

Azur apăruse parcă din pământ! Apăruse pe scenă - hop aşa, de parcă se teleportase acolo! Le ura tuturor bun venit, le spunea că este pentru el o mare bucurie că elevii şcolii şi liceului din Aurari îi permiseseră să organizeze petrecerea de sfârşit de an şcolar... Acum anunţa evenimentul - nici şcoala, nici liceul nu aveau corigenţi sau repetenţi. Aşa că azi începeau cele trei luni de distracţie! Azur îşi lua angajamentul că, în fiecare sâmbătă seară, localitatea Aurari va avea o petrecere. Fie aici, în restaurant, fie în părculeţ, fie pe terenul de festivităţi al şcolii... Cei mai mari fani ai ideii erau lăutarii! Normal! Azur plătea bine, trimitea maşinile după ei...

Prinţesa se uita la văr-su. El stătea în lateralul sălii, cocoţat pe masă, şi-o supraveghea neaoş şi pe faţă...

Petrecerea începuse.

Prinţesa ridică scurt mâinile şi începu să joace. Una dintre chinezoaice spuse ceva; prinţesa îi răspunse şi ridică poala fustei. Chinezoaica scutura din cap, Florentina râdea... Şi pornea încetişor spre ringul de dans. Se dez-cocoţă de pe masă şi porni pe urmele ei. Tot aşa, pe laterala sălii. Că n-o s-o scape azi din ochi! Dacă prinţesa plănuise ceva azi, va fi dezamăgită! Cât era el în Aurari...

Florentina

Era unşpe jumate. Era "numa' bine" să schimbe muzica! Păi numai manele? Ce era asta? Păi se unduise de-şi distrusese, vorba aia, toate cele cinci vertebre lombare! Gata! Era rândul maleolelor, al calcaneelor şi al cartilajelor genunchilor! Ia să facă ea o şmecherie...

Avansă greu prin mulţimea strânsă să admire dansatoarele şi îşi apucă fratele de braţ:

- Dacă te rog io mult de tot ceva, faci?
- Depinde!
- Dacă te rog io mult de tot să te duci la manelist să-i zici să cânte o melodie, te duci?
- Depinde de melodie!
- *Kibori*. Te duci?

Léon bufni în râs:

- Fă, tu vrei să mă vezi însurat înainte de vreme!
- Nu! Pă bune că nu! Da' nu pot să mă duc io!
- De ce, fă? Până acu' cin' te-a oprit?

Îl smuci şi-i mârâi la ureche:

- Grasu e în dreapta scenei; stă pă masă şi mă spionează aşa, pă faţă. Şi, dacă mă vede că mă duc io, mă spune lu' mama. Şi ştii că sunt pă nasoale cu ea...

Fratele ei mai mare zâmbea, amuzat:

- Şi mă bagi pă mine la înaintare! Straşnică socoteală...

Era aşa un cârnat nesuferit, că nici nu mai avea ce discuta cu el! Aşa! Îi întoarse spatele şi porni spre stânga - spre direcţia opusă lui Grasu. Îi pierise tot cheful...

Petrecerea era "super-tare". Ca toate petrecerile din Aurari. Se distra, nimic de zis. Dar avea o problemă: Alex. Omul ăla nu se apropia de ea! Da' sub nici o formă! Omul ăla păstra o distanţă de cel puţin trei metri între ei! De parcă fusese avertizat, sau...

Oare Grasu se prinsese că pe Alex îl ochise ea? Încerca să-şi dea seama dacă se dăduse ea de gol, sau... Încerca degeaba. Dacă Alex întrebase cui îi e promisă prinţesa regelui aurarilor, nici n-o mai mira "aranjamentul" din seara asta! Toată lumea ştia că prinţesa îi e promisă... călugăriei probabil! Aşa că...

Manelistul schimba muzica. Anunţa asta în gura mare. Şi zicea că e vară, e vacanţă, e sezonul nunţilor...

Se răsuci uşurel pe-un călcâi - că dacă Léon se dusese la el iar Grasu îl văzuse o să fie nasol de tot...

Frăţiorul ei era cu trei băieţi de vârsta lui. Discutau ceva; discutau atât de aprins, atât de hotărât, că i se părea ireală intervenţia lui în aranjamentul dedicaţiilor muzicale! Léon uitase rugămintea ei în secunda în care ea se întorsese să plece! Aşa că era mâna altcuiva...

Şi dacă nu era mâna nimănui? Dacă manelistul se gândise şi el la melodia asta?

Daa! Cântau *Kibori*! Chiui scurt. Fetele din faţa ei se întoarseră - şi se grăbiră să bată în retragere, să-i facă loc! Parcă şi-n spate simţea că nu mai e îngrămădeală...

Melodia începea... Vedea pe chipurile lor că erau cele mai înfocate fane ale ei şi abia aşteptau să-i fure pasu' ăla rusesc... Primele acorduri... Prima strofă...

Start!

Grasu

A dracului să fie ea de treabă! Că pe-ăsta îl bătea de-l asculta cu urechea! Manelist dement! Păi el cânta *Kibori* aici, unde "jocurile erau făcute" cu câţiva ani înainte de nuntă? Ce-avea?

Şi unde era prinţesa?

... Unde dracu era prinţesa? Sări de pe masă şi se căţără pe scaun. Căuta rochia de dantelă - şi era greu de găsit în marea aia de oameni multicolor îmbrăcaţi! Rochia avea bretele subţiri şi ioc spate! Nici o şansă s-o găsească...

Căuta... Uite-o!

Dădu să coboare de-acolo, să se ducă spre ea - dar înlemni, pentru că observă... Observă o siluetă brunetă îndreptându-se ţintit spre ea, cu eficienţa unui tanc... Cu forţa şi determinarea şi eficienţa unui subaltern de-al lui Vali... Florentina nu-l vedea - venea din dreapta ei, iar ea era foarte atentă la joc! Juca cu ochii la fetele din faţa ei...

Silueta ajunse lângă ea, o prinse de braţ şi-o smuci cu atâta forţă, că avu senzaţia că o s-o vadă căzută-n fund!

Hei!

Florentina

Se simţi prinsă de braţ şi răsucită. Adică îmbrâncită! Hei! Acu' o să-i spargă capu' - chit că se certa la cuţite cu tot neamu', plus toţi consilierii lui!

Dădu să pună mâinile-n şolduri şi trase aer în piept. Şi nu-şi mai continuă planul...

Nu era Grasu. Alex era. Alex venise ţintit, chitit să joace cu ea... Proaspăt îmbăiat şi bărbierit şi parfumat şi scrobit şi călcat...

Puse totuşi mâinile în şolduri. Şi ridică o sprânceană "evaluatoare". "Ia să te văd - corespunzi?" El nu trebuia să ştie - da' corespundea de-i bătea inima-n piept ca la balamuc...

Dema mamo but love / But love dal but love / Kenaj chavo lakeren / Devla lakeren

"De ce zici, mă, că nu eşti băiat frumos? Că eşti frumos de-mi tai suflu'!" Ea tăcea şi-l privea lung, cu mâinile-n şolduri - iar el juca şi n-o scăpa din privire... Păi să joace şi ea - nu? Să joace - că azi se părea că jucau împreună! Start!

Joj, dade, so kerav / Dade so kerav / Palavla te me merav / Devla me merav

Ea juca pe loc - bătea cimentul pe loc, doar din călcâie, cu mâinile-n şolduri şi ochii la ochii negri ca tăciunii aprinşi... Şi start orchestrala! Şi sus poala rochiei şi start pasu' rusesc! Fanele ei chiuiau, bărbaţii fluierau, era o nebunie necontrolată dansul lor...

Iar lui nu părea să-i displacă asta...

Strofa trei, aia cu "e frumoasă ca o floare din grădină", o să fie specială... Start strofa trei!

Porni în jurul lui. Ruseşte, cu toate "accesoriile" pe care le ştia! Adio coregrafie! Le făcea aşa cum îi veneau! El juca pe loc, ea juca în jurul lui şi-l măsura fără jenă de sus până jos, fanele râdeau - că ştiau ele ce joc era ăsta şi ce se-nfiripa aici, în mulţime...

Revenise în faţa lui. Era îmbujorat tot - că ştia şi el că "fusese evaluat"! Acu', întrebare: să-i zică rezultatu' evaluării? Sau să nu i-l zică? Parcă nu i l-ar fi zis; parcă-i era din nou frică de el. Dar dacă tot jucaseră "dansul împerecherii", la dracu - de ce să mai ezite? Ce dracu mai aştepta? Invitaţia lui Andrei?

Porni spre el. Direct, în forţă, cu determinare - chitită să-l dărâme, dacă nu pricepea care dintre ei doi era "şerifu'" şi nu-i ceda ei terenul lui! Alex reacţionă bine - îi ceda terenul! Numai că ea continua să înainteze spre el! Iar el continua să joace spre în spate! Încă un metru! Încă unul! Şi-apoi încă unul! Încă puţin! Gaşca din jurul lor îi urma, urlând în delir...

Asta e!

Îl ciocnise cu masa de lângă perete. Îl trăseseră băieţii - că altfel s-ar fi lovit rău în lemnele alea! Îl trăseseră sus - Alex stătea acum în fund pe masă. Manelistul făcea floricelele verbale de încheiere; ea avansase îndeajuns de mult încât acum scutura rău cruciuliţa, la vreo 10 centimetri de cămaşa lui scrobită impecabil... Îl fulgera cu privirea aia afurisită care-i spunea "Treci! Acum!", iar el era roşu ca o fată mare şi râdea şi-i cam ocolea privirea şi nu prea reuşea să nu se uite în decolteul ei...

Silueta din stânga lui dispăru - iar în locul ei apăru maleta lui Grasu...

Dacă nu se oprea acum, Grasu al ei ştergea cimentu' cu ea înainte de ultimele acorduri...

Păşi în spate. Şi lăsă cruciuliţa în pace. În schimb, înhăţă poala rochiei cu dreapta. Şi, jucând pe loc, se roti încet ca la vizionare... spre deliciul prietenilor lui şi marea plăcere a fanelor ei...

Revenise cu faţa la el - şi constată imediat că privirea lui îi ordona să fie atât de obosită încât să necesite ieşirea la aer curat - eventual în livadă, după biserică...

Şi ultimele patru măsuri. Mişcare amplă cu dreapta, ca să joace mătasea. Şi măsura patru cu piruetă pe-un călcâi. Îi întorsese spatele - acum mergea repede spre fanele ei, râzând şi făcându-le cu ochiul, iar ele o aplaudau şi se grăbeau s-o tragă în mijlocul lor...

"Fiu! Ai făcut-o şi pe-asta! Acu' o să tragi ponoasele! În cinci secunde, Grasu o să te scoată din crâşmă. Dacă ştii să urli îndeajuns de tare, poate îţi mai rămân doi dinţi în gură..."

Grasu

Fata asta o să sfârşească rău! Da' rău de tot!

Apucă umărul tânărului şi-l trase înapoi. Şi-i aruncă uitătura aia laser, plus avertizarea cu degetul! Şi ţâşni după prinţesă! Fetele alea erau iuţi şi-aveau antrenament la pitit păcătoasele; se grăbea s-o ajungă din urmă...

Ia - că i-o scoteau din restaurant! Ce bine! Băgă coatele în tinerii din jurul lui şi începu să reducă voiniceşte din distanţă... Încă puţin... Ea ieşise, el mai avea puţin... Gata!

... Unde dracu se ducea fata asta? Că pornise, scăpărând din călcâie, spre... Spre casă? Se grăbi s-o ajungă din urmă:

- Stai!

- Nu mai stau. Mă duc să mă culc. Că decât să joc cu jandarmu' lângă mine, mai bine mă duc şi mă culc.

O prinse de braţ:

- Stai!

Iar ea bufni în suspine:

- Nu stau, Grasule! Că locu' meu nu-i aici! Şi chiar dacă-s tânără şi-mi place să dansez şi să mă distrez - n-am voie! Io sunt ca un câine-n lesă! Ca o javră nenorocită strânsă-n lesă şi pusă pe lanţ! Atât am voie!

- Fă, nu vorbi aşa!

- Lasă, că nu-i cazu'! Am priceput ideea - atât am avut voie azi. Plec singură - nu trebuie să mă goneşti tu. Mă duc să mă culc. Noapte

bună.

Şi el ce să mai zică acum? Ce să mai facă? Să se ţină după ea? Să încerce s-o împace? Cum s-o împace? Aducându-i-l pe codatu' ăla la pupat - şi băgându-se între ei, să n-ajungă la alte alea?

Încetini pasul... Prinţesa nu accelera, dar nici nu încetinea... Se opri.

"Păi, hai că-i bine! Chiar dacă e supărată fleaşcă şi se duce să-şi bocească nenorocirea, măcar eşti liniştit că nu se-ntâmplă nimic azi!"

Se răsuci şi porni spre restaurant. Şi descoperi că nu fusese singurul jandarm din sala aia - Vali Calu îşi scosese subalternul din balamucul din sală şi-l instruia, printre dinţi...

Acum îl vedea bine - adică îl evalua prin prisma melodiei pe care se grăbise s-o joace tocmai cu fata regelui. Era tânăr. Avea vreo 22 de ani. Avea alură de bodyguard şi muşchi munciţi la sală. Şi plete. Probabil că pletele o făcuseră pe ea să accepte invitaţia la dans...

Ochii negri îl priveau lung, serioşi. Individul îl asculta pe Vali; dar ochii îl priveau pe el. Ridică din nou degetul - mai ferm, mai pe îndelete, ca să fie mult mai limpede mesajul de data asta...

El îl avertiza, Vali îi mârâia ceva despre virgină şi cuminte... Primi o aprobare cu capul.

Bun! Acum putea să intre liniştit înapoi în restaurant - şi să o scuze pe prinţesă în faţa ameţitelor ălora mici. O să le spună că o durea capul - şi că-şi scrântise un picior la piruetă. Şi că-i trecea până sâmbăta viitoare.

Florentina

Mergea acasă şi se culca. N-avea ce altceva să mai facă. Dar era mai bine aşa. Azi, parcă i se făcuse frică de apropierea de Alex. Că el nu era "greieraşu' de la Cannes", cum îl numise Grasu-al ei pe Vincent! El era bărbat! Era...

"Lasă, dragă, că e de-abia 13 iunie! Nici nu s-a deschis piscina! Ce, au intrat zilele-n sac? O să fie câte-o petrecere în fiecare sâmbătă! O să ai tot timpul! Sau n-ai priceput că chestiile astea cer timp?" Pricepuse, după ce descoperise că Vincent nu fusese capabil decât să zboare şi să aterizeze în fund...

- Stai!

Hei! Sări cât colo! Cine era - Vali?... Aa... Alex frână şi-i preluă din mers "viteza de croazieră":

- Unde te duci?

- Acasă. Tu n-ai văzut cât stres şi câtă bătaie de cap produce prezenţa mea? Mă duc să mă-ncui în beci - ca să fie toată lumea fericită.

El tăcea şi mergea lângă ea... Bombăni, ca pentru ea:

- Şi-aşa, ce folos?! Îi ţin pe toţi la distanţă de mine, de parc-aş avea râie!

- N-ai râie; ai altceva.

- Pe bune?

Tăcere... Bufni în râs:

- Uite, vezi? Vezi ce eficienţi sunt? Tu de ce-ai venit după mine?

- Ca să am grijă să ajungi cu bine acasă.

- Ce ţi-am spus - eficienţi pân' la Dumnezeu!

Viraj dreapta - şi intră pe iarbă. Dacă-i reuşea mişcarea asta... Yee! Îi reuşise! Venea după ea!

- Nu te duci acasă?

- De ce - te grăbeşti înapoi?

- Nu; da' nu înţeleg de ce

- De ce vreau să intru pe geam? Din principiu! Sunt adolescentă, aşa că trebuie să mă revolt. Nu mă pot revolta împotriva lor, fiindcă imaginea contează; aşa că mă revolt pe încuietoare. Azi sar geamu'.

Alex râdea şi clătina încet capul a "teribilă fată"...

Din câte ştia ea, Léon era la petrecere iar Philippe adormise la bunicul, lângă pian. Aşa că vila aia era pustie. Dacă se-nşela, murea azi; dacă nu...

La urma urmei, decât javră-n lanţ, mai bine moartă!

Se trânti pe iarbă şi se sprijini pe palme. Privea cerul... Îl privea lung... El rămăsese drepţi în dreapta ei, la vreun metru aşa... Începu să râdă:

- Dacă stai aşa şi te vede careva, dracu te-a luat! Ori te-ntorci la crâşmă, ori stai jos!

Şi cum era grăbit să stea jos, oftă greu:

- Toată lumea zice aşa, la mişto: "Vaai, săracii oameni bogaţi!". Da', uite - eu sunt bogată, da? Am toată lumea la picioare! Tata e cine e; mi-a pregătit un imperiu al bunăstării! Şi totuşi, nu sunt fericită.

El tăcea - şi era sigură că o asculta cu maximă atenţie...

- Imaginea contează. Aşa se zice. Şi aşa este. Eu am aici imaginea fetei cuminţi. Dar, de-o lună de zile, am un apartament închiriat la Cannes...

Se simţea privită lung...

- După ce s-a trezit din comă, tata şi-a dat seama că am crescut. Şi că în viaţă se poate întâmpla orice, oricând. Mi-a spus că vrea să joace la nunta mea. Şi vrea să mă vadă fericită şi la nuntă, şi după. Şi i-a spus mamei să-mi închirieze un apartament, cu rugămintea ca vizitele mele acolo să fie discrete... Şi mai multe n-a zis; a lăsat-o pe ea să-mi zică.

Tăcere din dreapta ei...

- Mama a înţeles că şi eu vreau ca lucrurile să se schimbe. A fost de acord cu schimbarea - că ea a închiriat apartamentu'! Dar la oamenii bogaţi măritişul e o chestie complicată. Indiferent de sentimente, se ajunge la contabilitate. E o chestie scârboasă, pe care eu o detest şi cu care nici ea nu e de acord...

Alex tăcea şi-o privea lung...

- Mi-a zis să-l aleg cu grijă pe cel cu care-o să mă mărit. Că trebuie să mă iubească. Şi-a adăugat să nu-mi fac griji în privinţa contabilităţii - că în cazul meu n-o să fie nevoie de calcule. Tata nu dă nici două cepe degerate pe partea financiară - înţelegi? Ei, de exemplu, s-au luat din dragoste. Şi, când a luat-o tata, ea n-avea nici de-o Cola. Şi sunt fericiţi şi se iubesc ca-n prima zi. Aşa că mama mi-a închiriat apartamentul şi mi-a ţinut o lungă prelegere despre cum vrăjesc bărbaţii care pun ochii pe avere...

Întoarse capul şi-l privi lung - că prea tăcea ca peştele...

- ... Iar tu ai pe cineva în apartamentul ăla.

- Eu mă duc, uneori, cu cineva acolo. Grasu îi zice "greieraşu' de la Cannes". Şi are dreptate - că nu e el cel ales. E vai de capul lui - nu mă-ncântă cu nimic nici prezenţa, nici prestaţia. Aşa că el e, cum se zice, "de umplutură". Mai caut. Opţiunile sunt deschise. Ai văzut că am început să merg pe la petreceri cu ştaif...

Probabil că nu văzuse - că "nu-l apăsase" foarte tare viaţa ei socială. Se grăbi să depăşească momentul:

- Zice-se că ar trebui să aibă facultate şi şcoala de bune maniere terminată cu zece pe linie. Io n-aş zice că e o chestie absolut obligatorie - că ştiu eu persoane din neamu' meu care-au învăţat din mers şcoala asta şi nu s-au împiedicat pe parcurs. Aşa că petrecerile cu ştaif sunt mai mult aerobic, aşa...

Ea chicotise; el zâmbea... Păi hai măcar să-ncerce!

- ... Hai să-ţi zic un secret.

- Crezi tu că secretele tale sunt în siguranţă la mine?

- Păi dacă ţi-am tocat secrete până acu', tu ce zici?

Alex clătina încet capul... Îi făcu semn cu degetul - "haai, vino mai aproape..." Îl apucă de gât şi... Şi-i reuşi un pupic chinuit rău! Iar el se dezmetici extrem de repede - că se trase ca pişcat cu ceară!

- Hei!

Bufni în râs şi se lăsă să cadă în iarbă:

- Şi-ăsta chiar e secret ultrasecret! Aşa-i că n-ai cum să-l zici?

- Tu eşti nebună!

- Io ştiu ce să zic...

- Îţi zic eu! Eşti nebună!

- Sunt mai întreagă ca multe altele! Tu eşti chior?

Tăcere...

- Tu, când te benoclezi în oglindă la tine însuţi, nu te vezi?

Alex îşi trecu degetele prin păr - ciufulindu-l şi mai rău - şi bâigui:

- Ba tocmai, că mă văd!

- Şi ce vezi?

- Îl văd pe Alex, şofer în Aurari! Tu, când te uiţi în oglinda ta, n-o vezi pe Florentina Ionescu? Fata regelui aurarilor?

Ei, la dracu! Ridică vocea la el:

- Şi dacă sunt fata regelui aurarilor, oi fi de piatră? Sau oi fi programată la călugărie?

- Nu mai ţipa! Că nu eşti programată pentru mine!

- Nici Safira n-a fost programată pentru Diamant! Că nici să să semneze nu era-n stare, când a făcut-o el nevastă dă bulibaşă! Da? Iar mama terminase liceul şi era vânzătoare când l-a cunoscut pe contele Ionesco! Da?

- Şi de-aia te-ai supărat tu aşa?

Întoarse capul spre cer:

- Păi cum dracu să nu mă supăr? Când io îţi toc aici de juma de oră că-mi place dă tine, iar tu sari aşa de parcă te-am pupat cu holeră?

Aha! Foşnise! Se întinsese pe iarbă, lângă ea! Uau! Braţul lui o cuprinse peste talie:

- Nu-i vorba de asta. E vorba că...

- E vorba că io sunt de aur toată, aşa, şi te-ngrijorezi să nu mă zgârii! Să nu să ia luciu'!

- E vorba că-mi taie taică-tu gâtu' dacă află!

- Vezi tu pe cineva pe-aici prin preajmă, care să-i zică?

Tăcere... Aha! Se trăsese spre ea! Palma lui îi întoarse capul spre el:

- Şi ce mă fac, dacă descopăr că taică-tu nu-ţi împărtăşeşte gusturile?

Ăsta era chiar tâmpit! Tâmpit cu diplomă! Toca acelaşi rahat *over and over*! Şi zău că-i tăiase tot chefu'! Oftă greu:

- Auzi? Ştii ceva? Tu eşti liber ca păsările cerului! Du-te la crâşmă, uită-te-n jur şi dă-i bătaie! Lasă-mă aici cu soarta mea şi cu Dumnezeii mei şi cu blestemele mele şi du-te!

- Acu' ce faci - mă goneşti?

- Da! Du-te şi joacă şi fii fericit!

- Şi dacă nu vreau?

- Da' io vreau! Hai - du-te!

- Ete că nu vreau să mă duc!

- Mă, tu n-auzi să te duci şi

Şi-o săruta şi-o strângea în braţe şi-i luase instantaneu toată puterea şi toată ambiţia de a-l vedea ducându-se...

Şi nu mai părea jenat nici de rangul ei de contesă, nici de renumele regelui aurarilor...

Îl strânse uşor în braţe - şi simţi sub palme masa musculară pe care-o admirase azi la prânz...

Greieraşu' de la Cannes... Ce căutase ăla lângă ea? Adică în preajma ei? Ce căutase ea cu el în dormitor? Vincent? Ha! S-o aducă pe Adéle aici...

Băiatu' ăsta era "cap de linie", cum se zice...

"Ei bine, da - acum chiar mă simt prinţesă! Şi-am dat de Făt-Frumos - ăla puternic şi mişto de tot şi parfumat şi care ştie ce vrea..."

Iar pentru ca Făt Frumos să gândească în tandem cu ea, îşi testa şmecheriile franţuzeşti pe el - cu degetul pe la ureche, pe gât...

Şi atingerea lui era altfel... Totul era altfel!

"Păi dacă ar fi să alegi..."

"Ce să fac, Grasule - am ascultat de tine! N-ai zis că să-mi placă şi mie?" Ăsta era un gând obraznic şi pervers, fiindcă întorcea cuvintele omului ăla împotriva lui... Că cu el vorbea mama ei şi lui îi zicea mama ei să păzească prinţesa...

Doamne, ce stil avea omul ăsta! Ce mod de-a o atinge! Îi venea să urle! Adică, în fine...

... Da, ea voia. Nu-i mai era frică de el. El era OK. El era cel mai OK de pe toată suprafaţa planetei! Cu el îi plăcea! Şi cu el voia! Chiar acum!

"Hai!"

Nu-l trăsese foarte tare - da' el fusese pe faţă şi acceptase imediat invitaţia!

Şi iată-i în "poziţia de luptă"!

Hei! Uau!

... OK, socotea că la aşa... "determinare" o s-o doară rău. Dar nu conta. Cu el era OK. O durea, se rupea şi n-o mai durea. Acum, problemă - erau în "poziţia de luptă", dar îmbrăcaţi! Dezastru...

Şi el nu se grăbea să-i tragă breteluţa de pe umăr... De pe nici un umăr...

Îi dădu drumul şi-l împinse un pic. Şi se-apucă să-i desfacă nasturii cămăşii. Mâna lui îi prinse imediat mâinile:

- Stai!

Să stea?

... Chipul lui era transformat total. Dar total! Vedea pe chipul lui... Ce mai - îl adusese exact acolo unde voise să-l aducă! Un singur pas mai era - un singur milimetru până când mintea lui ajungea la concluzia că n-o să afle nimeni niciodată... Alex zâmbi cu neîncredere:

- Stai cuminte... te rog...

Zâmbi şi ea:

- Credeam că mă placi...

- Tu eşti nebună? Sigur că te plac! Dar...

- Dar...

- Dar, nu ştiu... Eşti interzisă. Pentru mine, tu eşti cea mai interzisă femeie de pe planeta asta!

- Crezi?

Da, el aşa credea. Încă mai credea aşa. Începu să râdă şi-şi eliberă mâinile:

- Am căzut la convenţie cu ai mei. Ei nu mă ceartă, eu nu fug de-acasă. Şi nici nu le-aduc la cină neserioşi. Tu, la o adică, ai fi serios - nu-i aşa?

Îi pusese o întrebare cam complicată, la aşa temperatură mare ce-avea el acum...

- Adică, dacă se dovedeşte că ne potrivim, ai fi dispus să-ţi petreci restul vieţii cu mine?

Ochii lui se măriseră ireal - îl blocase definitiv...

- Şcolarizarea aia din mers nu-i grea. Te muţi la Cannes... La anu', după bac, facem şi nunta oficială...

"Păi dacă nu pică nici în plasa asta..." OK, hai să scoată şi ultimul as din mânecă:

- Mie mi-ar plăcea să fii tu. Ţie ţi-ar plăcea să fiu eu?

Văleu!

... Oo, da! I-ar fi plăcut la nebunie să fie ea! Ambele bretele i le trăsese! Cu tot cu sutien!

... Iar dacă-l auzea iar cu "Stai", zău că-i crăpa capul... că ameţise şi nu prea mai ştia cum o cheamă...

Fusta nu era o problemă - căptuşeala era mai încăpăţânată...

- Iei pastile?

Lua pastile?... Nu, dar era în perioada aia OK.

- Evident...

Au! Ete ce nebun! Îi rupsese bikinii! Ce dement! Bufni în râs - era grăbit ca dracu şi se-ncurca în curea şi-n nasture şi-n toate alea...

Aoleu! O s-o doară rău!

"Taci! Că te doare şi-ţi trece! Şi scapi de belea!"

Era ciudat!

Gata! Strânse bine maxilarul şi dinţii şi braţul lui şi...

Aau!

Măiculiţă, da' ce durea! Lui îi plăcea la culme - da' ea se minuna că reuşea să nu ţipe!

Aau!

Lacrima îi alunecă pe tâmplă, spre păr.

"Nu-nu! Nu te trage înapoi! Şi nu-l împinge! Că se prinde!"

Îl înhăţă bine şi-l strânse bine-bine-bine...

Aau...

Crac!

... Bufni în râs - mintea ei dementă auzise un cor angelic cântând "Aleluia"... Şi se părea că îl auzise şi el, că nu se mai clintea...

Oftă greu, uşurată...

Dădu să-l sărute pe gât - dar îl simţi zburându-i din braţe!

- Ce-ai făcut, fă!

Poftim?

- Ce mi-ai făcut!

Ei! Ce-i făcuse? Nimic nu-i făcuse! El îi făcuse ei... Începu să râdă - păi, da! Că el îi făcuse ei! El, el şi numai el! Şi râdea, că era dementă şi-o durea de-i ieşeau ochii şi acum...

- Fă! Ce mi-ai făcut, fă!

Deschise încetişor un ochi... Alex se îmbrăca cu viteza sunetului!

- Fă! Mă omoară taică-tu! Mă taie taică-tu! Şi tu râzi!

Păi cum să nu râdă?! Dacă-şi rezolvase "problema"?! Îşi imagina mutra lui Andrei Donichioiu când afla că "se grăbise prea încet" şi-i venea să râdă în hohote! Era o doamnă că râdea aşa, pe tăcute!

- Nu mai râde!

"Cum să nu râd, mă? Când sunt fericită şi bucuroasă şi liniştită ca-n rai, cum să nu râd?" Da' el de ce smiorcăia aşa? Ce - îl luase răceala? Încasă două palme uşoare peste umăr:

- Nu mai râde! La dracu!

Şi gata - se îmbrăcase. Şi trăgea de rochia ei, s-o pună la loc! Îşi închipuia, oare, că dacă lăsa rochia-n jos, se... lipea dezlipeala?

Doamne! Avea numai gânduri demente-n cap! Şi toate o făceau să râdă! Aşa că râdea! Aşa că mai încasă una peste umăr!

- M-ai omorât, fă! Tu m-ai omorât! Şi mai şi râzi!

Şi gata - se ducea repede-repede încolo, spre satelitu' lui... să caute o batistă probabil... că-l vedea lumea smiorcăind şi-l credeau fetiţă şi-i puneau pampoane-n bucle...

"Auzi, fă? Ia fă-te tu fată serioasă, că e cazu' să depăşeşti momentu'! S-a rezolvat, s-a rupt, ai scăpat de belea. Acu', ce te faci cu Alex? Că i-ai promis că-l faci prinţ! Şi nu se duce după batistă - în maximum cinci minute e înapoi, la discuţie! Că ştie că, dacă nu te convinge să taci mâlc şi să te duci la doctor să te coşi, chiar că îi ia tati al tău gâtu'!"

Aşaa! Mai întâi batista - să nu păteze rochia... Ia - chiar se rupsese? Sau fusese gâscă şi-l lăsase să plece prea devreme?... Tii! Se rupsese rău! Buun!

Se îmbrăcă şi reveni pe iarbă. Şi se chirci, că durerea încă era puternică. Hai să se gândească mai departe!

Grasu nu trebuia să afle nimic. Pe Diamant îl interesa membrana Agatei, nu a ei! Cu Titel n-avea de împărţit mai mult de-un salut - ăla era oricum rupt de copiii şefului ei. Andrei va afla, oricum, de la prima drăgălăşenie că ea nu mai e domnişoară. Mama ei putea să facă ca trenu'-n gară, că nu-i zicea cine-o rupsese! Iar cu tati era şi mai simplu! Punea palmele pe ochi, începea să plângă şi îl implora să n-o întrebe chestia asta! Deci, lucrurile erau ca şi rezolvate! Acum - aici, în Aurari...

Aici, în Aurari, lucrurile puteau fi şi mai simple! Adică putea să-i zică lu' Alex, peste vreo cinci minute, că bărbatu' din visele ei nu-şi permitea să o lovească! Niciodată! Iar el picase testul! Şi gata - scăpase de el! La fel de bine, putea s-o lălăie cu el o veşnicie! "Să rămână secretul nostru, pe motivul imaginii mele publice" - ăsta era versul de bază, cum se zice. Versul doi era "Lasă-mă să-i zic eu lu' mama, că ştiu eu cum s-o iau ca să nu te-mpuşte Diamant în părculeţ". Şi-l lălăia aşa până la sfârşitul vacanţei, când îi promitea că îi zice mamei ei totul când ajungeau la Cannes. Şi că vine şi el în Franţa, ceva mai încolo. Şi-apoi se despărţeau amiabil în online. El, la urma urmei, o să zică săru' mâna că nu-l pâra lu' tati al ei! Să-i ia gâtu'! Buun...

Auzea foşnet, dinspre sateliţi... Foşnet de paşi în iarbă... Indiferent cine era, ea era pregătită să spună că e foarte supărată pe Grasu şi stătea în iarbă şi era supărată şi s-o lase-n pace...

Alex se aplecă şi-şi băgă mâinile pe sub ea - şi-o ridică pe sus ca un fulg! Ia - că înnebunise nebunu'! Ce făcea - o ducea la mă-sa, să i-o prezinte?... Nu; o ducea mai aproape de casă. O pitea după zidul casei. Reveni pe iarbă; iar el îngenunche lângă ea şi o strânse în braţe şi o sărută pe gât şi oftă greu:

- Te rog să mă ierţi că te-am lovit. M-am speriat îngrozitor şi n-am mai judecat. Mă ierţi? Te implor!

O implora să-l ierte, mă! Ce frumos! Şi venise şi-o luase în braţe şi-o pupase ca să-l ierte... Aprobă cu capul.

- ... Te mai doare?

Aprobă din nou; iar el oftă şi slăbi strânsoarea - şi puse palma pe burta ei... Iar ea se simţea regina raiului lui, cum zicea Diamant...

- ... N-am vrut! Adică am vrut - dar n-am ştiut! Tu mi-ai zis că... Dacă ştiam, o luam încetişor - şi nu te mai durea!

"Dacă ştiai, o luai încetişor la goană - şi pân' la linia Ecuatorului nu te mai opreai!" He-he...

- ... Da' trebuia să-mi spui! De ce nu mi-ai spus?

"Ca să nu fugi pân' la Ecuator degeaba?" Prefera să tacă şi să stea în braţele lui şi să se simtă răsfăţată - că o mângâia pe burtă şi se juca cu degetele prin părul ei...

Şi cum stătea ea aşa în braţele lui, mult mai calmă şi mai liniştită şi mai dez-stresată, trăgea unele concluzii. Şi anume, că-i plăcea al dracului de mult să se simtă răsfăţată aşa, în braţele lui Făt-Frumos! Păi "greieraşu' de la Cannes" era afon rău! Băiatul ăsta, fotomodel prin definiţie, sac de muşchi şi de testosteron şi de gesturi frumoase, uite ce mişto o alinta! Şi uite cum stătea în genunchi lângă ea şi nu-i mai reproşa că-l trombinise rău şi că-l taie tati al ei... Şi nu punea întrebări tâmpite, nici nu se milogea cu "*je t'aime*" miorlau-miorlau...

- ... Ştii, voiam să-ţi spun... Eu

"Eu tocmai m-am hotărât, aşa că nu te las să spui prostii!" Îl întrerupse deci:

- Tu te-ai supărat. Şi să mor io dacă pricep de ce te-ai supărat! Nu-ţi convine că te-am ales pe tine? Nu-ţi convine că ai fost primu'? Că am fost, vorba aia, curată când m-ai avut prima oară?

- Prinţeso,

- Nu-ţi convine că poţi să fii ginerele regelui aurarilor? Că o să avem domeniu în Franţa şi firmă şi bunăstare şi toate alea? Nu-ţi convine că o să mă ai pe mine? Nu-ţi place cum arăt? Nu-ţi place

- Nu-mi place că m-ai păcălit. M-ai minţit şi mi-ai zis tot felul de lucruri şi m-ai dus de nas. Asta nu-mi place.

Păi... nu prea mai avea ce să spună. Că avea dreptate. Aşa că tăcu.

- ... Ştiu ce-o să mi se-ntâmple când or să afle părinţii tăi.

- N-o să ţi se-ntâmple nimic. Fiindcă te-am ales eu - n-ai sărit tu pe mine.

- Nu mai pot să cred nimic din ce-mi spui tu.

- Atunci o să te convingi - şi-o să mă crezi când o să vezi faptele. Oricum, o să mă ocup eu de chestia asta. De informat părinţii mei. Le spun eu.

Fu lăsată un pic pe spate, pentru că voia s-o privească... Era tare neîncrezător în cuvintele ei! Aşa că zâmbi:

- Şi-o să le spun tot. O să le spun că m-ai ocolit, că m-ai evitat, că cu greu te-am convins... Şi-apoi o să le spun cum te şi vedeai hăcuit, tăiat, schingiuit ca-n filme aşa...

Încrucişă ochii şi scoase limba pe-o parte, ca leşinaţii de prin parodii... Gata - îl făcuse să zâmbească! Super!

- Partea asta las-o în seama mea. Că ştiu cum să atac problema cu ei. Iar mama nu e absurdă. Ştie şi ea că, dintr-a noua încoace, sunt unica virgină de vârsta mea din liceu' ăla. Adică am fost o finuţă şi-o cuminte că am aşteptat atâta!

Doamne, ce zâmbet frumos avea omul ăsta! Era frumos foc! El nu vedea în oglindă cât de frumos era? Mm...

Frumosul ăla o săruta - şi-o strângea iar în braţe... ca şi cum avea nevoie de câteva minute de gândire... dat fiind faptul că tânăra din braţele lui îi turnase gogoşi pe bandă şi-l îmbârligase pân' la Dumnezeu şi-napoi... Oftă greu:

- Pot să te rog ceva?

Îl simţi aprobând repede cu capul.

- ... Pot să te rog să nu zici la nimeni?

- Nu trebuie să mă rogi. O să fie secretul nostru.

- Lasă-mă să le zic eu. Că dacă începe să umble zvonu' pe-aici, bunicu' cred că face infarct... Diamant îşi pierde minţile... Grasu

- Nu trebuie să-mi explici. Ştiu şi eu ce se poate întâmpla dacă se află aici. Şi o să am grijă să nu se afle nimic. Chiar dacă asta înseamnă să te supăr cu indiferenţa mea. Tu să ştii...

Şi iar o lăsa pe spate, ca s-o privească... Şi-o privea drept!

- Tu să ştii că eu vreau să fii a mea. Eu vreau să trăiesc cu tine până la sfârşitul zilelor mele! Eu, de când ne-am ciocnit în uşă la

bunicul tău, m-am tot gândit...

O privea drept în ochi când spunea toate astea! Alex chiar vorbea serios! Adică chiar nu se temea să o privească în ochi când îi spunea toate astea! Hm...

- M-am tot gândit că eşti frumoasă de mi-ai tăiat răsuflarea! Şi că eşti fata regelui - şi sigur eşti promisă unuia uriaş! Şi sigur eşti fată mare! Şi sigur aş încasa un cuţit în inimă dacă mi-ar putea cineva citi gândurile! Că gândurile mele... Gândurile şi visele mele...

Hm... Era frumos! Adică improvizase frumos! Şi-o şi pupa foarte frumos! O să-l lase să creadă că o îmbârligase frumos...

- ... Prinţeso...

Da?... Da... Daa! Alex tăcea... Oftă greu - şi zâmbi:

- Auzi? Ia stai un pic!

Stătea. Adică îi dăduse drumul, aşa cum voise ea. Îl privi drept, senină şi zâmbitoare:

- Da' despre ce vorbim noi aici?

Era mirat, că nu pricepuse nimic...

- Noi vorbim despre informat părinţii mei, da? Despre asta vorbim?

Alex aprobă destul de nesigur...

- Da' crezi că e cazu' să-i informez?

Gata - se făcuse lila!

- Adică să ştii că, dacă stau să mă gândesc mai bine, nu pot spune că m-am hotărât să le vorbesc părinţilor mei despre tine!

Palmele o prinseră de umeri - iar chipul lui se încruntă instantaneu! Repede! Continuarea!

- La urma urmei, cine ştie dacă ne potrivim?! Că de-asta s-a întâmplat ce s-a întâmplat, nu? Ca să fiu sigură că ne potrivim! Şi că relaţia funcţionează! Păi, ce, chestia aia de mai devreme a fost probare? Chestia aia a fost iubire? Sau dragoste? Io nu cred!

De când ajunsese cu turuiala la "chestia aia", pricepuse şi el unde bătea ea. Şi "re-înflorise", cum se spune! Acum râdea - şi ridica mâinile şi o apuca uşor de gât şi se făcea că o gâtuie... Iar ea încrucişa ochii şi scotea iar limba... Iar el ridica palmele şi-i prindea capul şi o săruta... şi-i şoptea că o iubeşte... deja...

14 iunie 2020 - duminică

Florentina

Un ultim sărut... Şi-un ultim sărut... Şi-acum şi ultimul sărut... Şi-o să-i prindă zorile şi-o să-i vadă cineva şi-o să fie nasol de tot...

Alex era total schimbat. Da' total! Faţă de Alex care se-apucase s-o sărute la doişpe fără, Alex care-o săruta acum era...

- ... Te rog, du-te în casă!

- Păi mă duc... dacă mă laşi!

- Du-te tu!... Că eu... nu te las...

Ei, na! Se lăsă pe vine şi trecu pe sub braţul lui. Şi fu prinsă de braţ şi trasă înapoi şi prinsă-n braţe şi sărutată!

- Nu pot...

Daa, nu putea! Era extrem de amorezat! Îi prinse capul în palme şi-l opri, ferm:

- Diseară.

- Unde? La ce oră?

- Nu ştiu. Sigur ne vedem diseară; dar nu garantez că ne vedem între patru ochi.

Alex se sprijini de zidul casei:

- Ai aşa un stil să-mi dai speranţe şi-apoi să dai cu ele de pământ...

Puse degetul pe vârful nasului lui şi-l scuturâ uşor:

- Diseară! Pa!

- Pa, prinţesa mea!

Daa, prinţesa lui!

Ocoli grăbită casa, se asigură că nu era nici dracu pe drum, că toate becurile de prin case erau stinse... Alergă la uşă, descuie, intră, închise, încuie...

Fiu!

Da' dacă era cineva în casă? Dacă Grasu venise totuşi după ea şi-i văzuse? Şi-o aştepta înăuntru, să bage cuţitu'-n ea?

Livingul era cufundat în tăcere. Şi în semiîntuneric. Luna era de vină pentru lumina aia - luna şi becurile de la stradă. Vedea clar că aici nu e nimeni. Nici pe canapea, nici după fotolii, nici... Deschise uşa bucătăriei şi îi zâmbi unicului obiect înalt - frigiderul. Reveni în living...

Ai!

Doamne, ce-o speriase! Doamne, în ce hal o speriase! Îi bătuse-n geam! Dementu' voia s-o vadă tăvălindu-se pe jos, în fibrilaţii! Alergă şi deschise termopanul. Iar el îşi deschise singur plasa şi-i prinse capul şi-o sărută şi-o acoperi cu săruturi grăbite...

"Auzi? Tu eşti om serios? Sau...?" Tânărul zâmbi slab:

- Iartă-mă - da' nu mă pot abţine! Şi nu-mi vine să cred!

- Uite ce-i! Dacă mai faci de-astea, să mor io dacă nu mă urc în avion şi-mi fac vacanţa în Franţa!

- Iartă-mă! Te rog io! Iartă-mă! Da' nu pot! Tu înţelegi că nu pot?

- Tu înţelegi că mă sperie gându' că ne-ntâlnim diseară? Şi ne vede lumea şi-o să te dai de gol?

- Nu! N-am să mă dau de gol! Da' tu-ţi dai seama că io o să te văd diseară şi n-o să pot nici să mă uit la tine? Ca să nu ne dăm de gol?

- Da! Exact la fel o să fac şi eu! Te rog să fii serios!

Şi-o sărută din nou. Era nebun... Sau poate nu... Se desprinse uşor din palmele lui:

- Noapte bună, Alex. Ne vedem diseară.

- Noapte bună, prinţesa mea...

Şi cum el închidea singurel plasa, închise şi ea geamul. Şi se grăbi să urce. Verifică întâi camera lui Philippe... Apoi şi camera lui Léon... Intră în camera ei şi închise uşa. Şi-o încuie.

Scăpase. Fiu!

Apucă bretelele şi-şi scoase rochia. Mm, ce cald era!

Aoleu! Batista! Repede la baie! O să facă un duş! Apa era fierbinte, evident! O potrivea ea călâie...

Era aşa de bine...

Păi...

Păi, ce mai putea spune? În afară de faptul că, pe perioada şederii în Aurari, va fi răsfăţată şi iubită ca nimeni alta? Sigur, ar fi fost multe de spus...

Ei nu-i plăcea "te iubesc". Alex i-o spusese azi de multe ori. Poate de sute de ori. Ei nu-i plăcea. Băiatul ăla n-o iubea. Iar ea nu era fanul cuvintelor aruncate în funcţie de moment şi motivaţie. Ea, când va spune "te iubesc", va fi sinceră! Adică o va spune din tot sufletul! Nu ca ei! Că şi Vincent o spusese datorită conjuncturii! Ei chestia asta îi displăcea teribil! Alex n-o iubea. Da, o dorea - că se potriveau. Se convinsese de asta. Erau potriviţi din prima până-n ultima secundă de "acţiune"! Dar n-o iubea! Exclus! El iubea altceva...

Între momentul când o lovise şi fugise smiorcăind şi momentul când o mutase lângă casă, trecuseră câteva minute bune. Iar el nu era fraier. N-o fi avut el cine ştie ce şcoli înalte - dar avea şcoala vieţii, a străzii şi-a îmbârligării domnişoarelor proaspăt ajunse la majorat. Avea şcoala banului. Şi n-avea dificultăţi în a locui aici, în Aurari - "patria legilor bătrâneşti". Fata regelui aurarilor voise să-şi înceapă viaţa sexuală cu el. Mintea lui calculase relativ repede viitorul văzut prin prisma asta! El, dacă-şi juca bine cartea, putea deveni ginerele regelui! O putea avea pe ea şi averea ei! Normal că o iubea rău - nu? O iubea de se tăvălea pe jos de dragul ei! Şi-i aţinea calea şi n-o lăsa să plece şi-o pupa de-o albea...

Păi, tare se temea ea că o să-l cam dezamăgească în septembrie! Că n-avea de gând să-l ia de bărbat! Tati al ei nu l-ar fi acceptat! Nu era potrivit pentru familia ei! N-avea cultură generală! N-avea facultate! N-avea nici renume! Era un nimeni din Aurari! Da, un nimeni arătos - dar...

Da, ea îl minţise. Dar şi el o minţise după aia. Erau amândoi doi profitori. Ea profita de el, el încerca să profite de ea... Bufni în râs - şi-o să-i pice faţa curând, când o să-i zică să-şi pună "căciulă", că ea nu lua nici măcar pastile de înfrumuseţare...

Grasu

Îşi privi lung ceasul... Petrecerea era de pomină. Tineretul din Aurari juca cu plăcere; manelistul ştia bine ţigăneşte şi adora să cânte-n limba aia - că zburau banii pe el ca la tornadă...

Unde dracu era băiatu' ăla? Vali îl trimisese să aibă grijă ca Florentina să ajungă cu bine acasă! Şi trecuse o oră deja - şi nu se-ntorsese! Scoase telefonul, selectă numărul lui Vali...

- Da, Grasule.
- Unde dracu e ăla? Că nu s-a-ntors!
- Aa, stai liniştit! M-a sunat, acu' vreun sfert de oră, şi mi-a zis că e acasă. A dus-o pe ea la casa ei, s-a asigurat că e încuiată pe dinăuntru, a spionat pe-acolo două' de minute ca să fie sigur că nu sare prinţesa geamu', după care s-a dus acasă. De dimineaţă am treabă cu el, în Bucureşti; şi-a zis că mai bine se odihneşte...
- Aha... Tu ai încredere în el?
- Da. E un băiat serios. Şi nu m-a minţit niciodată.
- ... Bine. Vezi, că mă duc şi eu acasă. Să ai grijă de prinţ!
- Stai liniştit, Grasule. Sunt la doi metri de el - şi totul e OK pe partea asta a sălii.

Vali părea vesel. Adică liniştit şi calm. Aşa că oftă greu:

- Vorbim.
- Vorbim.

Închise şi ieşi - deci prinţesa ajunsese cu bine acasă...

Chestia aia cu jucatul şi cu defilatul prin faţa tinerilor din Aurari era nouă. El nu era obişnuit cu ea! El o ştia pe prinţesa aia cuminte şi frumoasă, care roşea când auzea câte-un cuvânt nepotrivit! Prinţesa care venise alaltăieri în Aurari era total schimbată...

Trebuiau să schimbe abordarea cu ea. O să discute cu ea de dimineaţă - când o să-i treacă şi ei supărarea cauzată de supravegherea excesivă. Şi-apoi o să încerce să discute cu Ana. O să încerce s-o convingă...

Ana-Maria

Pastele erau foarte bune. Delicioase! Lucia le gătise personal! Mm - femeia asta era "numa' bună de măritat"...

- Şefa, scuză-mă că...

Piao arăta spre laptopul de lângă el, aşa că se ridică şi ocoli masa. Ia - ce era? Grasu solicita urgent o videoconferinţă... Păi, dacă era Grasu, trebuia să-şi pună căştile!

- Căştile... Să trăiască Grasu!
- Bună, Ana.

Deci era totuşi vorba de Florentina... Oftă greu:

- Ce-a mai făcut acum?!
- N-a făcut nimic. Dar nu-mi place ce se întâmplă cu ea.
- Ce se întâmplă cu ea?
- Comportarea ei e total schimbată. Ea e schimbată. Nici n-o mai recunosc! E tensionată şi ţâfnoasă şi veşnic pusă pe harţă! Iar aseară, la petrecere, cât pe ce să sară pe unu' dintre şoferi la *Kibori*! Face plajă în fundu' gol în livadă! A devenit evident, Ano! Planul şi gândul ei sunt evidente! Şi o vede lumea! Şi să ştii că nu-i bine să vadă lumea aşa ceva! Dă-i mână liberă, Ano! Dă-i voie s-o facă! Să nu te trezeşti că se-apucă pe furiş, cu cine ştie ce golan!
- Dacă n-o poţi stăpâni, trimite-o la Cannes.
- Ano, nu
- Şi încă ceva. Ai binecuvântarea mea s-o trosneşti peste bot. Că i-am spus sub toate formele că ceea ce caută ea nu e în Aurari. Şi ştie şi ea asta. Aşa că, dacă nu te mai înţelegi cu ea, trosneşte-o.
- Nu pot să dau în fi-ta!
- Ba să poţi! Că e şi fi-ta un pic, aşa!
- Ano, lasă-mă s-o duc în Bucureşti.

Ce să facă?

- O apasă rău problema lu' ăla, ştii tu care. Zice că, dacă ăla ajunge primu' la ea, capătă avantaje mari şi-l poate strânge pe Ştefan cu uşa.
- Eu n-am copil aşa tâmpit. E o povestioară scornită pentru urechile tale. Pocneşte-o şi trimite-o la Cannes.

Şi-atât. Close. Nu aveau ce discuta. Atâta timp cât Florentina nu se deranja să vorbească cu ea, mama ei, orice compromis ieşea complet din discuţie!

Reveni la masă. Şi-şi impuse să mănânce totul, cu poftă. Se simţea privită pe furiş...

Florentina

Seara era călduroasă. Rău! Azi fusese caniculă - seara era la fel de "coaptă"...

Se plimbau prin Aurari. "Prin centru", cum se zice. Erau în formaţie completă - fraţii ei, verişorii şi încă pe-atâţia tineri şi tinere. Alex era la patru persoane de ea, lângă Azur. Ea era între Léon şi Agata. O rugase frăţiorul ei să-l "flancheze", ca să nu-l asalteze fetele din Aurari. Cică ieri, la petrecere, scăpase cu greu de jucat în mijloc...

Trecuseră pe lângă Grasu de trei ori deja. Grasu-al ei îşi făcea drum prin orăşel. Se plimba de colo-colo, de parcă avea foarte multă treabă. Ea una ştia ce treabă are Grasu. Îi simţise privirea. Era foarte mândră de ea, de faptul că nu cedase şi-şi păstrase mimica senină, nevinovată. Şi era mândră şi de faptul că rezistase şi nu-i aruncase lui Alex nici măcar o privire - nici măcar una singură, mică, mititică de tot...

Pe chestia asta, la noapte o să iasă în spatele casei. Ca să se uite la stele... şi cam atât. Dacă era isteţ şi trecea şi el pe-acolo, bine. Se pupau şi se despărţeau. Atât. Dacă nu era isteţ...

Mobilul îi vibră în buzunar. "Hello, lume!" Exista viaţă acolo, dincolo de gard - şi-şi amintise cineva şi de ea! Cine oare?

"Bună, prinţeso! N-ai mai zis nimic în ultimul timp..."

Ei, poftim! Tocmai Thomas! Şi tocmai acum! Se grăbi să-i răspundă.

"Bună. Da, sunt foarte ocupată. Am un admirator secret - şi mă preocup intens de partea asta!"

Send. Aştepta... Aştepta... El primise mesajul - se bifase imediat...

"E normal să ai admiratori - ai uitat? O fată ca tine..."

Era un afurisit - şi-i mergea mintea instantaneu, că găsise răspunsul perfect...

"Nu e cel ales. Cel din sufletul meu. Dar e cineva. Aici e o linişte de-aia de-ţi toacă nervii ca la balamuc..."

El îi trimitea un smiley - şi apoi scria...

"Liniştea de acolo e propice calculelor. Ai grijă la calculele lui! Prea multă linişte îţi poate dăuna ţie!"

Era un afurisit! Deci, era un rău şi-un afurisit! Uite ce-i făcea! Ia să improvizeze un pic!

"Se uită la mine. Eu zâmbesc romantic. Pot să pup telefonul?"

Send... Aştepta...

Dumnezeule! Îi trimisese un selfie cu el din profil! Dumnezeule mare! Bufni în râs şi-l pupă pe obraz! Oo, Doamne! Şi cum se simţea privită, întoarse capul - şi întâlni privirea aia pusă pe făcut prostii... Ia - că iar vibrase!

"Dumnezeule, ce pupic dulce!"

Era dement! Şi ăsta era dement! Dementiseră toţi bărbaţii! Hei! Era ceva cu vara lui 2020! Dacă o luaseră toţi razna... Inclusiv ea, care azi-noapte... Decise să pună punct discuţiei cu el.

"Toate cele 20 de persoane de lângă mine or să înceapă să pună întrebări indiscrete în curând... Te superi dacă vorbim diseară?"

Ştia ea că nu se supăra! Thomas al ei nu se supăra niciodată... Nu. Nu se supăra. Vorbeau mai târziu. Derulă un pic mai sus... la poza lui...

Şmecherul se uitase un pic la cameră. Poza nu era chiar din profil; era cu un pic de schepsis, aşa...

El nu era ca Alex - fotomodel pletos. El era normal. Când râdea, era special; când era serios, simţea că nici ea nu putea să fie altfel. Era... El era altfel. Era ca un fel de model pentru ea. Era liniştit, era serios, stăpân pe el însuşi, controlat, lucid... Cerebral. Era cerebral. Putea scăpa din orice încurcătură, din orice situaţie, putea răspunde la orice întrebare... Era...

Băgă telefonul în buzunar - el era la Bourges. Şi era băiatul servitorilor. Şi era prietenul ei cel mai bun şi confidentul ei şi n-o să rişte să-l omoare. Aşa că diseară, sau mâine, o să-i scrie că îi plăcea de admiratorul din Aurari. Ca să-l facă să o urască. Deşi ştia că nu ura era reversul iubirii...

15 iunie 2020 - luni

Ana-Maria

Blindata se apropia cu repeziciune de castel. Azi, în mod special, Nicu Petriceanu o aşteptase cu porţile larg deschise. Ori încerca să-i arate iubirea lui necondiţionată, ori voise să demonstreze ceva - la asta se va gândi după ce pleca de-aici. Momentan, trebuia să fie foarte atentă la discuţia cu protectorul lor. Ştefan le trimisese, de dimineaţă, numele noilor consilieri. Aveau de discutat despre ele. Erau foarte importante...

Piao apăsa uşor frâna... Parca pe primul loc de lângă scară... Gata - ajunsese. Se grăbi să coboare - că uşa era deschisă iar fata-n casă îi zâmbise larg încă de când pătrunseseră în rondul generos! Se părea că Nicu Petriceanu n-o s-o certe azi. Nu? Ei aşa îi plăcea să creadă - că n-o s-o certe nici pentru că nu-l suna, nici pentru că nu-l vizita, nici pentru că făcea toate alea de capul ei...

Tot nu reparase treptele. Erau tot mai tocite! Oare de ce nu repara treptele alea? Într-o zi, chiar o să-l întrebe chestia asta! Că o stresa gândul ăla! Nu ştia de ce renova periodic castelul, dar treptele rămâneau ciungi şi betege! Hm...

- Bună ziua.
- Bună ziua.
- Vă rog - dl Petriceanu vă aşteaptă.

"Cu nerăbdare probabil..."

Urcau toţi trei treptele impecabile din castel - cele acoperite cu covoare moi... Treceau de etajul unu...

Zâmbi slab - bătrânelul ăla era teribil! O aşteptase în mijlocul holului! Şi-şi pusese costumul special pentru ea! Ei, poftim! Poftim, situaţie! Nicu Petriceanu în costum, de dragul ei!

"Anuţo, eşti teribilă!"

Bătrânul începu să râdă:

- Şi eram sigur c-o să crezi că m-am bărbierit aşa special pentru tine!

Îl strânse în braţe şi se grăbi să-l pupe pe obraz:

- Bine te-am găsit, nea Nicule!
- Bine-ai venit, Ano!

Intrară - şi fu poftită pe canapea.

- Piao, lasă laptopul - că nu-ţi trebuie.

Corect - pe măsuţa de cafea trona laptopul bătrânului, gata pornit. Se aşeză - şi tresări, că soţul ei îi făcea cu mâna de pe ecran... Îi trimise o bezea - şi se delectă cu râsul lui îndrăgostit...

- Fă! Lăsaţi-o mai uşor! Că ăsta nu-i canalu' de bezele; e canalu' de lovele!
- Oof, nea Nicule, ce-ţi mai place să mă certi!
- Păi cum să nu te cert, fă? Ţipi aşa la Grasu şi-i închizi în nas? Nu să face!

Adică... Nu-nu! Zâmbet! Îşi privi lung soţul:

- Tu vezi, Ştefane, ce-mi face?
- Văd. Şi, dacă nu te-aş cunoaşte, chiar aş crede că ai ţipat la Grasu fără motiv!

Bătrânul se aşeză lângă ea:

- Lasă, că pot s-o urechez şi fără tine de faţă! Deci, Ştefane, ţi-a făcut nevasta pocinogu' şi-a deschis autostrada europeană! Bravo, fă!

Fu prinsă de cap şi trasă la pupat. Mm, ce ştampilă îi trăsese pe obraz! Piao pricepea romanes cât de cât şi râdea cu gura până la urechi...

- Mulţumesc, nea Nicule. Venind de la dumneata, bravo reprezintă încununarea succesului meu!

Şi-l pupă şi ea, finuţ şi drăguţ. Bătrânul râdea, Ştefan îi certa cu degetul...

- Şi uite cum ne-a pus ea pe toţi la treabă! Că ai nevoie de consilieri - nu?

Da, aveau nevoie de consilieri.

- Tu zici că Luka poate să preia Croaţia şi Slovacia. Da' nu-s prea multe pe capul lui? Că el le face şi pe-alea din porturi, şi pe-alea de pe şosele şi mai ţine şi socotelile pă culori! Şi-i mai pică şi Părintele pe cap, când şi când!

- El mi-a zis că poate.

- Eu zic că e prea mult pentru el. Hai să discutăm despre varianta numărul doi.

Care era Vlatko Kaloper, subaltern de-al lui Luka. Ştefan oftă greu:

- Mie mi se pare necopt.

- Toţi au fost necopţi atunci când s-au apucat de treabă. Dar s-au copt repede.

- I-am copt la foc mare. Eu. Ana mea nu poate să-i coacă la viteză.

- Ea, nu. Dar Luka ar putea să o ajute. Ştii tu - ea pune cărbunii, el suflă-n foale...

Ea găsea afaceri, Luka perfecta rutele şi organiza transportul, Vlatko făcea hârtii şi lua notiţe şi consuma carburant mult... Ştefan era în continuare reticent:

- Sunt tentat să-l numesc pe Luka şi să-i anunţ pe amândoi că, în şase luni, fac schimb de locuri.

- Nu, Ştefane. Nu e bine să schimbi consilieru' după şase luni. Luka are o imagine impecabilă! Schimbarea lui o poate păta!

- Iubita mea, tu ce zici?

Ha? Cum îi zisese? "Iubita mea"? Nicu Cărare bufni în râs:

- Ei, poftim! Ea e cuminte şi-şi vede de muncă, iar tu ai goluri de memorie! Păi ce-am zis io, mă? N-am zis io că canalu' ăsta e de lovele?

Ştefan râdea şi aproba, un pic îmbujorat... Se grăbi să răspundă:

- Vlatko a terminat contabilitate. A făcut-o în paralel cu cămătăria. Eu nu cred că o să aibă probleme cu consiliatul.

- O să aibă probleme cu atitudinea. Tocmai fiindcă a terminat cămătăria.

Plecă încet capul, cu subînţeles:

- După ce-l vizitez eu, atitudinea lui va suferi îmbunătăţiri uluitoare...

Ştefan plecă şi el capul - şi-o străfulgeră verde, anunţând-o că-i e foarte dor de ea şi abia aşteaptă s-o vadă în rezervă, aproape de el...

- ... Bine, iubito; dacă îl pui tu pe şine...

Îi mai trimise o bezea; soţul ei îi făcu cu ochiul şi-o semnaliză cu sprânceana... Nea Nicu se uita când la ea, când la monitor - şi-i deochia rău pe amândoi...

- Deci, rămâne Vlatko. Cu mine la cărbuni şi Luka la foale.

- Da.

- În privinţa Ungariei, eu nu am obiecţii. Mi se pare foarte OK.

Imre Egressy, subaltern direct al lui Titel, actualmente şef peste "ţara lu' Har-Cov". Unul dintre puţinii locotenenţi care stăpâneau impecabil două judeţe - şi-şi mai ajuta şi colegii limitrofi, când şi când. Era doxă de afaceri, ştia ungureşte mai bine decât ungurii şi era plin de şmecherie. Şi avea 40 de ani - adică îşi ştia aliaţii şi protectorii şi interesul şi n-avea probleme de autoritate. Ştefan aproba şi el... Ochii lui îi spuneau că Imre era OK, dar Vlatko ăla chiar trebuia supravegheat foarte atent... Aprobă:

- Deci rămân ei doi.

- Dacă nea Nicu zice că e bine aşa...

Nea Nicu aproba... Întinse mâna spre el. Şi-i strânse mâna. Şi se grăbi să pună palma cealaltă peste mâna lui şi să-l roage... Să-l roage să-i fie milă de mititica lui Diamant - şi s-o ajute odată s-o salveze! Bătrânul oftă greu:

- Lasă baltă tot programul. De aici, zboară direct în România, la Imre. Te întâlneşti cu Titel pe aeroport, la Târgu Mureş. Terminaţi repede cu ăla - şi-apoi du-te pe capul lui Luka. Mâine seară să fii gata cu toate. Că după aia trebuie să zâmbiţi amândouă frumos...

Adică mergeau iar în Rusia... Bătrânul îi şopti la ureche:

- Şi fă-i să viseze frumos.

"Fă-i"! Adică şi Gabriel? Hei!

"Nu, Ano! Nu acum! Acum e Ştefan cu ochii pe voi!" Zâmbi dulce:

- Bine, nea Nicule. O să am grijă să mă încadrez în timp.

Bătrânul îi dădu o coală împăturită corect. Ia să vadă ea...

"Lasă fata să zboare."

Zău! În privinţa copiilor ei, n-aveau ce discuta. Reveni spre ecran şi se aşeză comod:

- Şi ce mai faci tu, iubitule?

- Păi, mă uit la voi şi îmi testez calităţile telepatice.

- Şi funcţionează?

El nega, uşor dezamăgit că îl chinuia nevasta lui aşa...

- În weekend vin la tine şi-ţi spun.

- Bine.

Nea Nicu puse cafelele pe masă şi se aşeză:

- Auzi, Ştefane? Cine sunt io?

- Păi... nea Nicu Petriceanu!

- Şi ce sunt io pentru voi?

Ştefan clipi scurt... şi zâmbi:

- Cea mai importantă persoană de pe planetă.

- Bun! Ştefane, o laşi pe nevastă-ta să mă-nveţe tango?

Bufni într-un hohot straşnic de râs! Ştefan râdea şi el:

- Dumneata ştii tango, nea Nicule!

- Da' nu ştiu cu figuri, mă! Ea ştie multe figuri! O laşi să mă-nveţe şi pă mine?

- Sigur, nea Nicule! Dacă şi ea vrea să te-nveţe...

Pasa măgăreaţa pe ea, aşa că scotea limba la el... şi se ridica:

- Hai să te-nvăţ tango în figuri, nea Nicule!

Nicu Petriceanu se ridica şi el şi-şi încheia haina... Piao râdea cu lacrimi! Nu mai putea chinezul de bucurie când vedea cum se jucau ei de-a interlopii periculoşi! Era, categoric, cea mai "tare" misiune din viaţa lui de mafiot chinez! Râdea cu lacrimi şi căuta pe youtube un tango nu foarte complicat... Că după aia ei dansau iar el pornea laptopul ei şi-l contacta pe Titel şi-apoi şi pe Luka şi aranja zborurile şi întâlnirile şi toate celelalte împreună cu Isamu...

Isamu

Cioc-cioc-cioc! De ce mai bătea la uşă, dacă era întredeschisă? Ce se întâmplase?

- Intră!

Intrase. Era serioasă. Şi se opri în faţa lui, vizavi de birou:

- Dat fiind faptul că Florentina îşi petrece vacanţa în Aurari, ce planuri ai cu mine?

"Ce dracu te-a apucat? Nu ştii deja ce planuri am cu tine?" Aşa-i venea să se scoale de-acolo şi să-i tragă o mamă de bătaie şi s-o dezmeticească...

- De ce mă întrebi?

- Fiindcă stau zilnic la mansardă, trag de aparate şi citesc. Şi-atât.

"Cum adică, atât? N-ai venit în birou? N-am urcat la tine? Nu ne-am văzut zilnic?" Nu înţelegea ce voia fata asta de la el! Ce-i venise cu întrebarea aia? Biyu şopti:

- Cred că Cheng îşi pune aceeaşi întrebare chiar în momentele astea...

Aa! Deci asta era!

- El te-a trimis să mă întrebi ce planuri am cu tine?

Nu aproba, nu nega...

Îşi aprinse o ţigară şi aruncă pachetul pe birou. Reuşise să-l supere. Adică să-l înfurie! Cum adică, stătea zilnic la mansardă şi-atât? Ce-avea? Ce altceva voia ea să facă? "Ce altceva voiai să faci şi nu poţi să faci?" Mm...

Poate că Cheng o trimisese să întrebe. Poate că însuşi Fang îi sugerase "să producă" un răspuns la acea întrebare! Numai ea ştia de ce venise să-l întrebe o asemenea porcărie! Şi cum el era extrem de mândru, nu voia să se ridice şi s-o invite pe canapea şi să-i strângă mâna şi s-o întrebe, domol, de ce-i punea întrebarea aia! El voia să afle singur ce-i venise fetei ăsteia să întrebe prostii! Ea era încăpăţânată şi nu-i spunea...

La dracu şi cu ţigara aia! Se intoxica aiurea! O stinse şi-o privi drept:

- Florentina o să iasă din Aurari, când şi când. Iar tu vei merge cu ea şi la Volgograd, şi la Bourges. E bun răspunsul ăsta?

Biyu aprobă şi porni spre uşă. Era grăbită... nu să transmită răspunsul mai departe, ci să iasă din birou, din camera în care era el...

- De fapt...

De fapt, şi ea îşi pusese aceeaşi întrebare - ce planuri are cu ea? De ce o ţine în mansarda aia, la dispoziţia lui? Avea vreo socoteală? Vreun plan? Vreo intenţie, mai mult sau mai puţin serioasă? Se oprise, dar privea din nou covorul...

- De fapt, încă nu ştiu. Dar n-o să te las să pleci. Iar atunci când pleci, o să mă asigur că te întorci. Repede.

Tânăra aprobă, ieşi şi închise uşa. Cu alte cuvinte, "nu veni după mine". Foarte...

Copilul din ea îşi punea întrebări fireşti pentru copilul din ea. Nu ştia răspunsurile. Sau nu voia să le bănuiască - voia să le audă din gura lui. El nu i le dădea - că nici el nu le ştia. Momentan, era însurat. Momentan, Fei-Yen era bine. Nu ţipa nici după ajutor, nici după divorţ. El nu putea păşi nici spre soţia lui, nici spre tânăra care-l întrebase azi dacă are ceva gânduri serioase în privinţa ei...

Se ridică şi ieşi. Urca, grăbit... O auzea vorbind la telefon... Deci Cheng o întrebase "cu ce se ocupă"! Interesant! O să se certe urât de tot cu el! Că nu-l sunase pe consilierul angajatorului - o sunase pe angajată! De parcă-i era jenă să-l sune pe el! Aştepta, sprijinit de capătul de rigips al holului...

Ea nu mai spunea nimic - dar asta nu însemna că încheiase convorbirea... Aha - acum o încheiase! Probabil că nemernicul de Cheng îi închisese în nas - că o auzea suspinând...

Să se ducă la ea?... Şi ce să-i zică? Avea un alt răspuns pentru ea? În afară de "nu ştiu"?

Porni totuşi pe coridor. Că o auzea suspinând. Şi nu putea s-o ştie plânsă. Da, ştia că nu era bine, ştia că reacţia lui o să-i dea ei speranţe şi vise, dar nu putea! Avea ea ceva... Intră în camera ei.

Biyu tresări şi sări cât colo! Şi-apoi bufni în plâns şi-şi acoperi faţa cu palmele... O strânse uşor în braţe...

- ... Mi-a zis... că se pare că sunt... bună de curvă...

Ha?

- Că n-ai mai... sunat-o pe soţia ta...

La dracu! Şi nu putea să-l sune şi să-i spună părerea lui sinceră, că o punea pe ea în postura pârâcioasei care se dusese la amant să se plângă de relele tratatii... Decise s-o lămurească şi nu prea:

- ... Atunci când doi oameni ajung la un hop şi descoperă că nu se mai ajută unul pe celălalt în depăşirea lui, nu există decât două soluţii. Fie se caută, se regăsesc şi depăşesc hopul împreună, fie...

- Ştiu, dar...

- Dar te-ai gândit până acum şi-ai socotit că te ţin aici din raţiuni pur fiziologice.

Plânsul se înteţi instantaneu... Ce copil!

- Te ţin aici fiindcă nu pot să-ţi dau drumul. Nu mă întreba de ce nu pot - că nu ştiu. Dar ştiu sigur că Ştefan are în oraşul ăsta 84 de angajate - şi nici una n-ar ezita să vină aici şi să-mi satisfacă nevoile fiziologice. Şi nici prin gând nu mi-a trecut să încep să le caut numerele de telefon.

Biyu îl împinse cu putere - iar el o trase imediat înapoi:

- Nu mă întreba de ce nu-ţi dau drumul. Nu ştiu. Pur şi simplu, nu pot!

Fu din nou împins - şi o trase din nou:

- Tu nu înţelegi că nu pot? Nu mai insista! Că n-am să-ţi dau drumul!

"Iar dacă soţia mea n-o să-mi caute mâna, să depăşim împreună hopul din calea noastră, tu o să fii salvarea mea!"

Oare ar fi acceptat Biyu să fie salvarea lui? Nu ştia... Momentan, renunţase la împins. Stătea cuminte în braţele lui... şi-l punea pe el pe gânduri... Da' chiar! Ia să pună şi el o întrebare!

- ... Tu ce planuri ai cu mine?

"Ia să vedem noi acum..."

În mod miraculos, Biyu se liniştea cu viteza luminii, îşi ştergea lacrimile...

- ... O să-ţi spun imediat după ce-mi spui tu.

Cee? Se grăbi să-i ridice capul! Şi se ciocni de zâmbetul ei! Şi de ochii plânşi rău... Zâmbi şi el:

- Te-ai mai liniştit?

Primi o aprobare cu capul.

- Atunci te aştept în birou. Că am treabă cu tine. Te rog să-ţi pui costumul.

Era mirată! Păi, să fie! Că tocmai "o avansase"! Las' că avea el ac de cojocul plictiselii ei! Că aşa erau copiii - imediat cum aveau cinci minute libere, se gândeau la prostii!

Se grăbi să-i dea drumul şi ieşi. Şi păşi normal până la scări, unde se năpusti să coboare mai repede...

Năvăli în birou şi se repezi la calculatorul mic. Îl porni. Porni şi imprimanta. Las' că ştia el ce-o să facă! O să-i arate el! Se plictisea? Se simţea curvă? Idiotul ăla de la Nisa o suna s-o întrebe ce activitate avea ea în casa contelui? Las' că vedea ea acuşi!

Se aşeză la calculatorul lui Ştefan şi intră în setări. Stabilea drepturi noi de acces asupra serverului... Repede-repede, că fata asta ştia să se îmbrace la băţul de chibrit...

Cioc-cioc-cioc! Afurisită femeie! Că uşa era larg deschisă...

- Intră, te rog.

Biyu intră, râzând... Pentru ochii ăia roşii din faţa lui, Cheng o să plătească scump! Foarte scump! Că tocmai înţelesese de ce nu-l sunase pe el, ci pe ea! Peste jumătate de oră, o să-i scrie un mail - şi-o să-i ceară ultimele informaţii despre Trésor! O să i le ceară lui Fang - ca să-l înfurie pe ăla, care-o să-l cheme pe Cheng şi-o să refuleze asupra lui...

- Te rog, ia loc.

Era uimită. Era prima oară când o invita la calculatorul ăla...

- În reţea tu te numeşti "consilier", eu mă numesc "rege". Intră pe server. În directorul tău sunt nişte subdirectoare. O să găseşti acolo "plăţi". Fişierul ăla trebuie corelat cu fişierul cu comenzi. Fie după sumă, fie după explicaţii. Spor.

Biyu nu se clintise. Îl privea lung şi nu păşea către biroul ei... Ridică o sprânceană:

- Iar mâine, la nouă fix, pe uşa asta vreau să intre o consilieră fardată, coafată şi veselă.

Tânăra bufni în râs! Ridică un deget la ea:

- Nu râde! Că nu glumesc! Tocmai ţi-am dat sarcină de serviciu! Şi încă ceva! Să nu te prind că joci Solitaire, că foc mă fac! Avem nişte jocuri în reţea foarte drăguţe şi antrenante! Ai înţeles?

Iar plângea. Adică râdea cu lacrimi. Oricum, ochii albaştri produceau picături...

"Te plictiseşti? Stai cu ochii-n tavan şi te gândeşti la prostii? Las' că am eu ac de cojocul tău!"

Şi-o să fie şi mai şi, fiindcă vor fi amândoi în costum... Iar ea o să scrie în rapoartele către Nisa că era consiliera lui, stătea toată ziua în birou iar costumul începuse să i se cam tocească - şi-o să jubileze cu gândul la moaca idiotului de Cheng...

Florentina

Iar era zăpuşeală în Aurari...

Păşea repede. Se grăbea. Aseară îi venise o super-idee! Aseară, gândindu-se la faptul că se plimbaseră ca nebunii trei ore şi-apoi se despărţiseră de la distanţă, copsese un plan. Orăşelul Aurari era într-o veşnică extindere; aşa că existau o grămadă de case în construcţie - de la cele în stadiu de fundaţie până la cele "la cheie"! Pe ea o cheie o interesase; că nu se ducea să se iubească pe cimentu' rece, printre fiarele de la armătură! Aşa că o vizitase pe Agata. Cât făcuse verişoara ei cafeaua, scotocise un pic pe-acolo. Şi găsise sertarul cu

cheile caselor libere. Alesese la întâmplare. Iar numărul de pe breloc nu-i spunea absolut nimic. Dacă nimerise sertarul cu cheile de rezervă de la casele date deja în folosinţă o să fie rău...

Azi se plimbase fără el. Doar cu fetele. Nu se intersectaseră. Dar pusese pe pervazul de la parterul vilei, pe glaful deasupra căruia se sărutaseră, un bileţel cu numărul casei. După două ore, bileţelul dispăruse. Dacă-l luase vântul o să fie nasol - că o să stea ca proasta singură într-o casă pustie... Iar altă cale de a-l chema n-avea - că nu-i ştia nici telefonul, nici adresa...

Mai avea vreo 20 de metri... Tresări - şi întoarse repede capul, că auzea paşi în spatele ei...

"Ei, poftim! Să mai zici tu că nu-l duce capu'!" Nu zisese niciodată că nu-l ducea capul; zisese că avea şcoala vieţii. Şi avea şi o tonă de şmecherie, că sigur o urmărise parşiveşte până aici...

Intră în curte, descuie şi intră. Şi închise uşa după ea. El nu venise spre casă - trecuse mai departe. Era precaut; îi plăcea descoperirea asta...

Casele din Aurari aveau forme diferite, dar cam acelaşi concept. Toate aveau ieşire spre curtea din spate. Traversă deci livingul, cu grijă să nu se-mpiedice de mobilă, şi răsuci butonul. Şi se trase în spate - ambele uşi erau deschise. Acum...

Se aşeză încet în fotoliu... Se gândea la isprava ei de azi, adică de adineauri, şi nu putea să nu se întrebe câte alte fete mai urmărise Alex aşa prin Aurari...

Îl vedea apropiindu-se grăbit de glasvand... Îl măsura din nou lung, critic... şi apoi admirativ...

Intrase.

Se ridică. Fu imediat luată-n braţe, săltată pe sus şi învârtită-n loc! Ia uite-l! Alex şopti:

- Doamne, eşti teribilă!

Da, ştia că era teribilă! Era şi teribil de "bine" - iar el se grăbea s-o aşeze pe canapea şi să simtă personal asta! Avea momente când i se părea că mâinile lui or s-o rupă - or să rupă bucăţi din ea...

- ... Să nu-mi mai laşi bilete.

Bilete?... Găsise biletul ei!

- Ai găsit biletul meu!

- Da. Din fericire, l-am găsit eu. Să nu mai faci! Că nu vreau să ajungi la mâna unuia sau altuia! Înţelegi? Orăşelul ăsta are multe urechi şi mulţi ochi! Şi nu vreau să afle vreunul şi să te şantajeze!

Aprobă cu capul - atât cât mai putea să aprobe în timp ce el o săruta din nou mai peste tot...

- ... Cum îl cheamă?

Poftim?

- ... Poftim?

- Cum îl cheamă, cine e şi ca ce chestie l-ai pupat duminică?

Oo, Doamne! Acum era gelos! Bufni în râs:

- Îl cheamă Thomas.

Degetele lui o prinseră uşor de păr şi traseră uşor în jos:

- Şi de ce l-ai pupat?

El o pupa pe gât şi punea întrebări indiscrete... Şi trăgea breteluţa maieului şi apoi şi pe cea a sutienului...

- ... De ce l-ai pupat?

- ... Am vrut să ştiu... dacă eşti gelos...

- Nu sunt... fiindcă eşti a mea... Eşti cu mine...

"Şi pot spune cu mâna pe inimă că nu regret asta..."

Azi, după cum auzise ea, ar fi trebuit să-i fie mai bine decât alaltăieri...

16 iunie 2020 - marţi

Ana-Maria

Evita să privească prin hublou. Ştia că Luka se grăbea cât putea el de tare. Descoperise ieri, când coborâse din blindată în faţa curţii sărăcăcioase, că graba chiar strica treaba! Când se auzise claxonat la poartă, Imre năvălise în curte în maieu şi pantaloni scurţi! Şi-apoi îl recunoscuse pe Titel şi năvălise în casă să se schimbe! Timp în care ea stătuse în blindată şi aşteptase...

Imre era un tip OK. Avea, într-adevăr, alură de cămătar. Dar nu era un băiat rău. Atunci când purta costum şi cravată, se controla admirabil! Fără cravată, apăreau problemele...

Ungurul se grăbise să se aplece la 90 de grade şi să-i pupe mâna. Şi-i făcuse personal cafeaua. Ştefan îl anunţase deja că fusese avansat, aşa că ştiuse cu ce ocazie apare regina la el în bătătură! Care bătătură i se păruse ei extrem de rustico-sărăcăcioasă! La ce purcoi de bănet avea bărbatul ăsta...

Îi pusese ea costumul în ordine şi-i făcuse ea nodul la cravată. După care îl chinuise cu nodul ăla până-i reuşise perfect. Îl instruise din toate punctele de vedere, ajutată şi de bombănelile mobilizatoare ale lui Titel. Imre o privise ciudat - era, totuşi, o şefă ciudată! Îi făcea nodul la cravată, îi spunea să sugă burta şi-apoi întreba câte curve crede el că încap pe kilometrul liniar de autostradă ungurească. Îi pusese întrebări ciudate...

Îl stabilise pe Imre în Pécs. Oraş nu foarte mare, poziţionat sub ruta lor, dar care avea aeroport. Şi "bătaie" şi spre Croaţia, şi spre Serbia. Cum voia el. Dacă trebuia să evacueze vreodată...

Luka urcase în avion. Bun! Îl privi lung pe Piao:

- L-ai anunţat că venim?

- Da. Părintele zice că s-a trezit deja - şi se-aude duşul.

Toată Europa era sub cod portocaliu de caniculă. Vlatko Kaloper făcea duş la cinci dimineaţa, părând să uite amănuntul ăsta. Până ateriza ea, o să schimbe trei cămăşi cel puţin...

Era bine să fie regină! Ea purta maieu fără spate şi pantaloni din pânză topită! Şi putea să-şi pună inclusiv pantaloni scurţi decupaţi uşor indecent! Ei, bărbaţii care se-nclinau şi-i pupau ei mâna, n-aveau costume cu pantaloni trei sferturi şi haină fără mâneci...

Era obosită şi gândea prostii...

Florentina

Stătea pe marginea şezlongului şi privea lung spre piscină, aşa...

Ocupaseră şezlonguri în rândul trei. Să nu fie foarte aproape de apă. Agata decisese că era mai bine să stea mai retrase - ca să şuşotească secrete, probabil! În orice caz, era mulţumită cu aranjamentul ăla. Alex îşi pusese prosopul pe un şezlong din dreapta bazinelor - chiar în primul rând. Dacă şi ea ar fi fost "premiantă", toată suflarea din stânga lor le-ar fi observat ocheadele! Că, vorba aia - încă nu se dezbrăcaseră! Azur abia terminase de vorbit despre inaugurarea "ştrandului Aurari"! O să-i sugereze să mai varieze şi el - că toate se numeau "Aurari", aşa că numele ăsta devenise sâcâitor...

Ştrandul era superb. Avea patru bazine. Unul de juma de metru adâncime, pentru copiii mici; unul de un metru adâncime, pentru începători. Unul de un metru jumate adâncime, pentru pensionari probabil. Şi unul de doi metri. Nici unul n-avea trambulină. În schimb, lângă bazinul piticilor era un loc de joacă minunat, cu nisip şi cascadă şi tobogane...

Deşi capul lui Alex era orientat spre Azur, simţea că din spatele ochelarilor de soare era privită lung... cam cum îl privea ea pe el, tot

prin ochelarii de soare, tot orientată spre direcţia inaugurării oficiale...

Gata. Se inaugurase. Se ridică şi ea, aplaudă şi ea... Agata zâmbi:

- Şi-acum toţi fac infarct iar eu mă îngălbenesc şi te-ntreb cum reuşeşti să arăţi aşa de bine...

Bufni în râs şi începu să desfacă cei 25 de năsturei ai rochiţei ei de bumbac:

- Aerobic, draga mea. Şi ioc îngheţată.

Agata aproba încet, uşor neatentă...

Verişoara ei purta un costum de baie întreg. N-arăta rău în el. Arăta... OK pentru localitatea în care mergea la ştrand. În Bucureşti, ar fi arătat ca o poză din anii '60. Dar se vedea că Agata făcea foarte multe exerciţii la mate. Mârâi printre dinţi:

- Pune mâna şi zbânţuie-te mai mult, dacă vrei să obţii "performanţă"!

- Am notat, să ştii!

Notase, da; dar n-o să se zbânţuie. Că ea avea un tată intransigent care ţinea loc şi de mamă; şi, vorba aia - îi era dragă viaţa! Dacă i se părea lui Diamant că fata lui făcea ceva ciudat...

Îşi scoase, simplu, rochiţa şi se aşeză pe şezlong. Agata se aplecă la urechea ei:

- Ai ucis toată adunarea. Fă, tu un costumaş mai mititel n-ai?

Negă încet cu capul, abţinându-se să zâmbească... Verişoara ei părea că voia să-i amintească partea aia cu scandalul şi balamucul din cărţi - dar probabil că nu-şi găsea cuvintele...

"Ia să mă ung eu cu nişte cremă..."

Să se ungă încetişor, cu atenţie, cu gesturi calme şi calde şi foarte speciale... Că diseară ar fi trebuit să fie şi mai bine decât aseară...

Isamu

Tânăra de la biroul mic şopti:

- Cred că am o problemă.

Serios? Avea o problemă? Ce problemă?

- Am nişte încasări care nu au comenzi.

Zău? Ia să vadă el! Se ridică, ocoli birourile şi se opri în spatele ei:

- Care?

I le arăta cu mouse-ul. Da, ştia despre ce era vorba. Puse palmele pe umerii ei:

- Intră pe server, în folderul tău... În Contracte... În Lucru... Deschide-l pe primul... Trebuie printat în două exemplare, semnat şi ştampilat. Apoi trebuie introdus în program, ca să apară comanda în tabel; apoi trebuie corelată cu plata.

Capul brunet se lăsă pe spate, iar ochii albaştri îl priviră lung, serioşi:

- Nu mi-ai spus că trebuie printate. Adică trebuie să le printez eu.

- Trebuia să le printeze Piao; dar el a plecat cu Ana, aşa că trebuia să le printez eu. Dar eu am avut treabă, aşa că

- Aşa că m-ai adus pe mine aici, la calculatorul consilierului. Trebuia să-mi spui! N-am ştiut!

- Nu-i nimic. Ştii acum. Nu sunt o urgenţă...

- Dar sunt importante! Trebuia să-mi spui! Şi când mă gândesc că ne-am jucat toată seara, în loc să...

Fata asta lungea discuţia cu un scop... Hm! Biyu se ridică:

- Iartă-mă! N-am ştiut!

Îi întoarse spatele şi porni spre canapea:

- Nici nu mă gândesc! Sunt foarte supărat, să ştii!

Se trânti pe pernă şi-o privi lung, încruntat...

Tânăra lui consilieră intrase azi în birou "regulamentară" - fardată, coafată, cocoţată pe tocuri şi îmbrăcată în costum. Ăla cu fustă. Avea o fustă de fix 30 de centimetri. Îi stătea bine. Arăta bine în minijup... Stătea în picioare lângă birou şi îl privea lung, serioasă...

Aha! Făcuse un pas spre el!

- Dar n-am ştiut!

- Trebuia să presupui! Dacă sunt atâtea foldere acolo, trebuia să le verifici!

Încă un pas:

- N-am vrut să crezi că sunt băgăcioasă, sau îmi bag nasul pe-acolo...

- Foarte rău! E bine că acum suntem în urmă cu treaba?

Încă doi paşi - şi era drepţi în faţa lui:

- Stau eu până târziu şi le fac!

O apucă de mijloc şi-o trase spre el:

- Să fii sigură că ne prinde dimineaţa aici!

Gata - bufnise în râs! Avea un râs atât de frumos! Era frumoasă! Era prea frumoasă fata asta!

Florentina

Se făcuse patru jumate - iar lângă bazinele din Aurari mai rămăseseră doar ei, tineretul...

La inaugurare, fusese arhiplin. Toată lumea venise să vadă "ştrandul"! Toată lumea probase bazinele - fiecare după vârstă şi "posibilităţi". Dar, la ora două, dispăruseră toţi. Sigur, fusese ora mesei! Copiii trebuiau să doarmă după-amiaza...

Bazinul de doi metri era gol. Băieţii se jucau în bazinul de-un metru jumate. Jucau un fel de "prinsa" amestecată cu "măgăruşul", cu mingea. Se bălăceau. Se distrau pe cinste! Erau vreo cinşpe tineri de la pază... toţi unul şi unul... Dar cel care-o interesa pe ea nu era în bazin. El stătea pe marginea şezlongului - şi nici nu se gândea să se joace cu colegii! Stătea acolo, cu ochelarii de soare pe nas, şi le dădea uneori instrucţiuni. Îl mai stropeau ei când şi când, să nu facă insolaţie... Şi pe ea o stropise Agata; îi adusese prosopul ei ud fleaşcă! Se bronzase frumos. Ultima oară când "verificase" breteluţa sutienului constatase diferenţa...

Păi, ia să se ducă ea să se bălăcească niţel! Nu de alta, dar era marţi; iar dacă azi Alex stătuse toată ziulica în Aurari, asta nu însemna că o să stea puturos şi mâine! Cine ştie pe unde-l trimitea Vali Calu! Era şofer, nu? Câştiga o căruţă de bani pe chestia asta! I se părea normal "să nu-l ţină ploşniţă la bază", cum se exprima Aleodor...

Se apropia de bazinul mare - ăla de doi metri... Nici aici nu exista restricţie pentru domnişoarele cu podoabă capilară lungă şi despletită... Apa era OK. Iar el era KO. Bun! Lăsă ochelarii de soare pe marginea bazinului şi coborî frumos în apă... I se părea de-a dreptul congelată - că se copsese ca dementa la soare până acum...

Porni încetişor, "broscuţă", spre el.

O privea. Ştia că o privea. Simţea asta, vedea asta... Tot bazinul alăturat vedea asta! Că rămăsese fascinat cu ochii la ea - şi uitase să mai întoarcă capul într-o parte! Ea se uita la el... El se uita la ea... Ea făcea mişcări ample, corecte...

Apucă bara bazinului, ridică picioarele şi le propti în ea. Şi se împinse cu putere, arcuindu-se pe spate!

Ptiu, drăcie! Iar îi reuşise şmecheria aia!

"Uite, vezi de ce-a trebuit să te antrenezi la Cannes luni în şir?" Da, muncise la saltul ăla "din reclame". Dar îi ieşea perfect. Simţea cum o mângâie apa pe spate atunci când îi reuşea saltul ăla! Şi-o simţise şi-acum!

"Eşti o obraznică şi-o inumană! Ai sărit pe spate - şi i-ai derulat prin faţa ochilor toate bunătăţurile..."

Din fericire pentru ea, acum se îndepărta de el... Anticipa capătul bazinului... Trase aer în piept şi trase cu putere de braţe - şi făcu "tumba delfinului", cum îi spunea ea. Tot pe spate, dar pe la fund. Şi-acum se juca pe fundul bazinului. Îi plăcea ei să facă aşa ca-n reclame... Şi făcea pe nervii lui şi pe răbdarea lui şi...

Ajunsese la mijlocul bazinului. Se opri - şi se ghemui pe fund. Încerca să-l vadă, dacă venise la margine... Nu; nu venise el. Dar veniseră salvamarii. La dracu! Uitase complet de ăia! De fapt, uitase de toată lumea de la ştrand! Ea se jucase doar cu el! Şi dacă le observase cineva jocul... Dacă Agata îi observase...

"Păi, hai să ieşi din apă - şi să nu te pomeneşti că-ţi dă el mâna ca să te-ajute!"

Suflă tot aerul din plămâni, apucă piciorul drept cu ambele mâini şi se împinse spre suprafaţă. Urca, urca, urca încet... Gata. Aer - şi strigăt!

- Aaa!

- Ce-i? Ce-ai păţit?

Salvamarul, evident! Răcni, simţind că se duce iar la fund:

- Cârcel!

Şi nu mai apucă să tragă aer - se dusese la fund! La naiba! Nu trebuia să dea din picioare! Încerca să dea din mâini... cât mai veridic...

Două braţe puternice o înhăţară de braţ - şi-o smuciră în sus! Măiculiţă - îi dizlocase umărul! O demontase de tot! Straşnici salvamari!

- Ia-mă de gât!

Se grăbi să se conformeze - şi să tragă aer! Că "servise" vreo două-trei guri de apă clorinată! Şi-acum trebuia să geamă de la cârcel. Complicat - ei îi venea să vomite, de la clor...

"Arta cere sacrificii." OK. Data viitoare, când o s-o mai pocnească "setea de artă", o să se abţină! Garantat!

Salvamarul se strecurase sub ea. Înota cu ea în spate. Înaintau repede spre margine... De notat - aici, în ştrandul din Aurari, n-o să moară nimeni niciodată! Poate doar de infarctul provocat de durerea dizlocării umărului! Mm...

Şi-o ducea glonţ spre ochelarii de soare... nu ai ei, desigur...

- Dă-mi mâna!

Să-i dea lui mâna?

- Ia de ea!

Nu mai apucă să întindă mâna - o apucase el de ambele încheieturi! Şi-o trăsese din apă! Hei! Când se făcuse aşa puternic?

Sfârşi în fund pe marginea bazinului. Şi, în secunda doi, fu iar luată pe braţe!

"Băi! Tu eşti dement? Ne văd ăştia pe-aici!"

Ochii negri erau mai mult decât expliciţi!

"Urlă, că te doare cârcelul!"

Daa! Apucă iar de gambă, atât cât putea şi ea cu o singură mână, şi se-apucă să geamă printre dinţi... Şi o aşeza pe şezlongul lui, pe prosopul lui...

- Unde te doare?

Încercă să arate undeva pe picior în jos. Iar tânărul care înotase cu ea în spate se grăbi s-o învelească într-un prosop:

- Ai păţit ceva? Ţi-e rău?

Se grăbi să nege - şi să se acopere cu prosopul. Ceea ce era pentru Alex, era numai pentru Alex! Nu suporta să stea ăilalţi să se holbeze la epiderma ei! Că nu pentru ei muncise ea şi se abţinuse de la îngheţată şi dulciuri şi friptane împănate...

El stătea pe şezlong, în faţa ei, şi-i masa piciorul... Strigătele din bazin se reluau, semn că ei reveneau la joaca lor... Masajul devenea un pic senzual... Ea se simţea, din nou, regina raiului lui...

- Ce zici - crezi că poţi să mergi?

Aprobă cu capul. Iar el se ridică şi-i dădu mâna. Avu inspiraţia să nu lase prosopul pe şezlong; o conducea la locul ei ţinând-o de mână şi de talie, aşa că... Aşa că ea şchiopăta serios, mai mult ţopăia într-un picior, iar degetul lui îi mângâia uşor mâna... acum, că nu-i vedea nimeni...

Gata. Se aşeză, iar Agata se repezi la ea:

- Fă, ce-ai păţit?

- Mi s-a pus cârcel. Mama lui de magneziu nenorocit...

- Da' ce-i cu magneziu'?

- Nu-i! Că dacă era, nu mi se mai punea cârcel!

El se îndepărta, în timp ce Agata începu s-o şteargă pe păr...

- Lasă-l aşa. Ajută-mă să mă schimb.

O ajuta. Ţinea ea prosopul în două, paravan în jurul ei. Îşi scoase costumul, îşi puse rochiţa... Şi chiar dacă se simţea privită insistent, refuza cu încăpăţânare să se mai uite la el...

- Gata. Mergem?

Agata se aplecă spre ea:

- Fă! Păi nu te-ai îmbrăcat!

Şi-i făcea semne concludente că nu-şi pusese chiloţi...

- Las' că nu răcesc până acasă! Mergem odată?

- Sigur! Io mă gândeam să mergem încă de pe la două; da' te-am văzut că vrei să stai la soare! Şi n-am vrut să-ţi stric plăcerea...

- Lasă, că e OK. Hai să mergem.

Îşi luau bagajele - gentuţele, prosoapele... El nu se clintea de pe şezlongul lui...

Păi dacă Alex, tânărul cu şcoala vieţii care calcula repede şi bine, decisese să n-o sprijine uşurel prin orăşel, era evident că trebuiau să salveze aparenţa! Aşa că luă prosopul şi lăsă gentuţa:

- Stai un pic.

Porni spre salvamar. Şchiopătând, firește! Tânărul sări imediat de pe scaun - şi deveni foarte atent... Se opri la un metru de el:

- Mulţumesc.

- N-ai de ce. Să fii mai atentă...

Şi părea un pic încurcat... Piruetă. Acum se ducea acasă. Tot şchiopătând. Până-n camera ei o să şchiopăteze! Doamne fereşte, să se prindă aia mică de una sau alta! Hm...

- ... Băi, da' ce-ai păţit?

- N-auzi că mi s-a pus cârcel?

- Ba da, fă! Da' cum?

- Ete, făceam al doilea bazin, când m-a săgetat pe pulpă. Şi eram la fund - ştii? Exact cum e mai nasol! Bine că am putut să mă împing cu picioru' celălalt şi să ies la suprafaţă! Şi, după ce-am ieşit la suprafaţă, am reuşit să strig - şi m-am dus la fund. Şi m-a apucat salvamaru' de braţ şi m-a scos afară.

- Fă, da' cum te-a tras Alex! Ca un fulg, fă! Când te-am văzut, am zis că nu-i adevărat! Ştii cum? Cu tot cu apă te-a scos! A fost ca-n filme! Ai ieşit şi tu, şi apa - şi apa a căzut înapoi în bazin! Foarte mişto!

- Daa, foarte mişto...

- Auzi, fă? Tu câte kile ai?

- Şaizeci fix.

- Şi ai unu şaptezeci, nu?

Da, avea dimensiunile ideale - cu zece kile mai puţin decât înălţimea.

- Şi te-a ridicat aşa repede pe braţe... Auzi, fă? Io-ţi zic o chestie - da' să nu te superi pă mine! Că io nu-ţi zic de rău, să ştii! Io te-nvăţ să-ţi fie bine!

- Zi-i, că nu mă supăr!

- ... Fă, să nu mai ieşi din casă cu costumu' ăsta. Tu ştii cum a lăsat Nicu salvarea deoparte când te-a văzut? Adică Alex te-a tras afară; şi Nicu a rămas în bazin, cu ochii la tine! Făi, costumu' tău e aşa de mic de parcă nici nu-i!

Bufni în râs şi aprobă:

- Am înţeles. Da' e nasol, fă! Că mă bronzez cu bandă! Ce dracu!

- Fii înţelegătoare! Fă şi tu plajă pe balcon, aşa ca noi! Tu n-ai văzut câte umbrele sunt în ştrandu' ăsta? Tu chiar crezi că ştrandu' a fost făcut ca să se bronzeze lumea-n el?

Evident, nu fusese făcut pentru costumul ei de baie! O să se prăjească pe balcon! Asta e! Nu putea să se lupte cu evidentul...

Nicu salvamarul rămăsese cu ochii benoclaţi în fundu' ei! Hm...

- Auzi, fă? Zici că ăla, salvamaru', a rămas un pic blocat, aşa?

Încasă o palmă pe spate - Agata era pudică şi nu vorbea prostii de-astea oricând şi oricum...

Diseară se ducea din nou la casa "lor" secretă. Era tare curioasă să afle părerea lui despre improvizaţia ei de azi! Era tare curioasă cât era el dispus să rişte! Că, vorba aia - masase picioruşul ei de veveriţă sălbatică, o condusese la şezlong şi apoi îi întorsese spatele! Şi cu siguranţă în bazinu' ăla o să se discute problema fundului ei! Probabil că or să fie cuvinte dojenitoare...

Se ducea acasă, se culca şi ieşea pe-afară diseară. Târziu. Că o să aibă migrenă şi insomnie după atâta somn, aşa că o să necesite o plimbare la aer curat. Hm...

Ştefan

Azi făcea două şedinţe de kineto - nu una. Încă zece metri şi ajungea la nenorocitele alea de aparate...

Scaunul ăsta cu rotile îl demoraliza îngrozitor...

Şi al dracului să fie el dacă n-o să ridice greutăţile alea! Uite, îşi dădea de jurat! Să n-aibă parte de regina lui dacă nu ridica azi cu braţele de zece ori! Nu la rând, că nu era supraom; dar, per total, o să facă zece ridicări complete! Câte două pe serie...

- Bună ziua din nou, dle Ionesco.
- Bună ziua.
- Sunteţi pregătit de acţiune?

"Nici nu-ţi dai tu seama cât de pregătit sunt!"

Seniorul îl apuca de-un braţ, terapeutul de celălalt... Îl târau ca pe Pinocchio pe-acolo, printre aparate...

- Sunt aceleaşi greutăţi ca de dimineaţă - cinci kilograme. Nu vă grăbiţi, nu vă

Apucă mânerele, închise ochii şi încleştă maxilarul. Şi! Ana!

- Băi!

Şi jos...

- Băi, nu face prostii!

Şi Ana! Şi jos...

- Stop!

Îl apucase Seniorul de mâini! Se repezise şi-l apucase! Terapeutul se dezmetici şi el:

- Dle Ionesco! Nu forţaţi muşchii!

"Dacă nu-i forţez, zac până-n anu' 3000!" Dar nu-i forţa acum - că începuse să cam ameţească... Aşa că îi lăsă să-i ia mânerele din mâini.

- Nu mai face de-astea!

Ei, na! O să asculte el de Senior când o face plopu' pere! Ce - de taică-su asculta? Sigur că n-asculta! De ce să asculte de omu' ăsta?

- Stai acolo şi revino-ţi! Aşa-i c-ai ameţit?

Negă, ameţind serios... Seniorul îl bombănea...

Îşi jurase lui însuşi că va face zece. Şi le va face. Chit că va trebui să-i spună despre jurământ! Colonelul era înţelegător atunci când venea vorba despre Ana lui...

- ... Băi, ce-ţi veni?
- Mi-am jurat că fac zece. Pentru Ana.
- Ţi-a cerut ea să faci zece?
- Nu. Da' vreau să pot s-o strâng în braţe... când mai vine...
- ... Bine, Ştefane. Câte două la fiecare serie - bine?
- Bine.
- Iar diseară mănânci cină solidă cap-coadă.

Ha? Deschise imediat ochii - vorbea serios?

- Şi nu protestezi la chestia asta.

Nu! N-o să protesteze! Chit că folosea plosca aia de 24 de ori pe zi! Mâncarea solidă îi dădea putere! Şi-i dădea încredere! Îi arăta că era mai bine...

Florentina

Încerca să adoarmă. Făcuse un duş, se lungise goală sub cearceaf şi încerca să adoarmă. Nu reuşea, pentru că îi era foame - şi avea ambiţie şi nu se ducea să mănânce...

Mobilul fluieră.

"- Bună, Florentina.

- Bună, Andrei.

- Ce faci? Deranjez?

- Nu. Stau în casă şi aştept să treacă dogoreala de afară.

- Da, am uitat că la voi e caniculă..."

Sigur, el locuia la zăpada veselă! Pe dracu! Aveau aceeaşi climă! Doar că la el bătea vânticelul dinspre Siberia şi stingea focul care cobora din cer...

"- Eşti la Cannes?

- Sunt în Aurari.

- Presupun că te-ai plictisit rău...

- M-am plictisit îngrozitor!"

"Nu mă inviţi tu la o plimbare «fulger» prin Aşgabat?" Aştepta, pentru că el scria...

"- Păi, să vedem ce se poate face!"

Ce se poate face? Cum adică? Îi trimise trei semne de întrebare... Spre marea ei uimire, descoperi că Andrei ieşise din online - aşa, brusc, fără să-i mai spună la revedere...

Lăsă telefonul pe noptieră şi reveni pe pernă. Privea tavanul...

Deci, diseară se revedea cu el... Cu Alex al ei, fireşte...

Avea senzaţia că greşeşte. Adică avea senzaţia că şi-aşa joaca aia nu ducea nicăieri, aşa că ar fi fost mai bine să-i pună punct. Dar, vorba aia - joaca lor abia începuse! Ce să-i spună? Că s-a supărat pe el, că n-a sărit el s-o salveze? Păi ăsta avea mult prea multă minte pentru aşa plan slăbuţ şi aşa scuză puerilă! Dacă se pomenea cu el la bunicul Dumitru era dezastru... Dacă făcea rost de numărul de telefon al mamei ei era dezastru... Cum să facă?

De fapt, ce-avea cu el?

... N-avea nimic cu el. Dar o înfuriase chestia cu costumul. Adică trebuia să se bronzeze în costum de scafandru fiindcă era în "oraşul pudicităţii"? Da' de unde până unde? Şi ăştia ce-aveau de erau aşa de constipaţi? Ce, nu se făceau nunţi în Aurari? Nu se năşteau copii în Aurari? Ce credeau ei, că copiii îi aduce Diamant cu barza?

Tresări - telefonul începu să cânte. Îl luă, mirată că Andrei prinsese glas... Mama ei?

Ana-Maria

Vlatko era mulţumit de "traseu". Avea la dispoziţie un coridor destul de generos! Schiţaseră deja hanurile şi popasurile. Trebuiau să aşeze cârciumile acum. Treabă grea - unele erau "cu ştaif", altele erau lângă parcările pentru tiriştii...

Specialul începu să cânte. Îl luă şi se încruntă instantaneu...

- Da.
- Bună, Ana.
- Bună, Andrei.
- Îmi cer scuze pentru deranj...
- Nu-i nimic!

Şi se simţea extrem de bine că-l plesnise...

- Gabriel te întreabă dacă poţi veni azi la noi.
- Azi e exclus.
- Asta i-am spus şi eu, dar a insistat...
- Repet - azi e exclus.
- Dar mâine crezi că reuşeşti să ne faci o vizită?

Mâine... Îl privi lung pe Piao:

- Rusia, mâine?
- E posibil. Să vedem ce...

Îl oprise - că Andrei insista să mai vorbească niţel!

- Mi-am pus actele în ordine - şi am contracte importante. Dacă eşti de acord cu ele şi le aprobi, scapi de cicăleala mea până în august. Gabriel, însă, are probleme. Trebuie să discute cu partenerii. Situaţia e destul de complexă...

Se simţea dusă cu preşul ca un tânc de grupa mijlocie...

- Joi, ar fi tare bine să participăm cu toţii la o serată exclusivistă cu frac şi evantai...

"Aşa, aşa... Continuă!" Bărbatul începu să râdă:

- OK, recunosc că m-ai prins. Voiam să te rog să o aduci şi pe Florentina. Ştiu că e în Aurari şi se plictiseşte de moarte acolo. Cred că serata de joi i-ar putea deschide unele opţiuni...

- O s-o întreb dacă vrea să vină şi ea. Ajung la voi mâine dimineaţă. Restul discuţi cu Piao pe mail.

- Sigur, Ana! Vorbim!

- Vorbim.

Apăsă butonul roşu... Ridică privirea spre Piao:

- Trebuie să ajungem la Volgograd mâine dimineaţă. Cât mai de dimineaţă. Joi mergem la o serată valsată. Organizează cumva toată nebunia, că trebuie să meargă şi Florentina cu noi.

Chinezul aprobă şi se apucă de telefoane...

Avea două probleme. Mari. Prima - fraţii o jucau pe degete cu o graţie şi-o amabilitate care îi creau spaimă. A doua - Andrei ştia că Florentina se plictiseşte în Aurari, ceea ce însemna că Florentina discuta cu Andrei. O durea capul...

Selectă numărul fetei ei.

- Da, mami.

- Ce faci? Te-am deranjat?

- Nu. Zăceam în casă şi aşteptam să treacă canicula. E ca-n cuptor aici, mămico!

Ştia că bunicul nu-şi lăsa nepoţii să pornească aerul condiţionat în camere, ci doar în living...

- M-a sunat Andrei adineauri. Spune că au nevoie de mine acolo. Şi cum joi suntem invitaţi la o serată valsată, te-a invitat şi pe tine.

- Aha! Păi, OK! Zi-mi cum facem!

- Ne întâlnim pe Otopeni, la noapte.

- Bine, mămico! Şi vorbim pe îndelete în avion.

- Bineînţeles.

- Bine! Atunci eu mă apuc de împachetat. Şi cred că mă duc şi la shopping prin Bucureşti.

- Bine. Pa.

- Pa, mămico.

Apăsă butonul roşu...

Avea senzaţia că era împinsă uşurel deoparte, iar Florentina şi Andrei trăgeau paravanul astfel încât ea să nu-i vadă. Avea senzaţia că ei coceau ceva... Şi ştia că nu putea să fie chiar aşa, la fel de bine cum ştia că Florentina se gândea la recuperarea micuţei lui Diamant... Şi, la 17 ani, se simţea ca un dragon capabil să întoarcă lumea invers...

O să discute mâine cu ea. Momentan, Piao avea o rezolvare - că se uita lung la ea şi aştepta să-i dea voie să zică!

- Da.

- Biyu poate ajunge pe Otopeni la două jumate. Noi putem ajunge când vrem noi...

- Hai să ajungem la două. Ca să preluăm prinţesa şi să am timp să vorbesc cu ea.

Reveni la masă:

- Hai să terminăm chestia asta - că diseară plec la Volgograd.

Vlatko se repezi să întindă toată harta. Se încruntă - că hârtia aia pocnise ameninţător, aşa de tare trăsese de ea! Îi făcu semn:

- Ia vino-ncoa! Piao, bagă un menuet!

Piao înlemnise cu telefonul la ureche şi ochii la ea...

- Menuet! Youtube! Start!

Se conforma. Întinse mâna spre Vlatko, care se codea să accepte invitaţia... Îl luă de mână şi-l "organiză" ca pentru menuet:

- Afacerile sunt în perechi de trei timpi. Cercetăm, vorbim, semnăm, organizăm, executăm, încasăm. Un-doi-trei-un-doi-trei. Afaceriştii îşi dau mâna... stând cu faţa spre aceeaşi direcţie... şi merg, la distanţă unul de celălalt. Se uită unul la celălalt şi-şi zâmbesc. Nu se apropie, nu se îndepărtează. După ce încasează, se despart şi merg spre exterior. Şi pornesc înapoi către linia de start, fiindcă urmează alt contract...

Ea păşea menuet, el încerca s-o imite cât de cât...

- Şi iar se întâlnesc, se iau de mână şi păşesc... Şi iar se despart... Şi uneori dansează la distanţă, cu faţa unul la celălalt - că nu facem afaceri pe bandă, n-avem plan, nu semnăm cu cincinalul, aşa... Se apropie, trec unul pe lângă celălalt... Se mai iau de mână şi fac piruete largi...

Vlatko se gândea că şefa era nebună iar el tocmai intrase la Bălăceanca în recuperare... Iar se întâlneau - şi îl lua de mână şi se roteau încetişor în trei timpi... Acum!

Smuci violent de el, îl ocoli prin spatele lui şi-l răsuci şi-l învârti şi-l smuci iar - şi-l şi îmbrânci. Gata - bietul om scăpase din mâna ei! Rânji ameninţător la el:

- Dacă tu păşeşti calm iar eu te zdruncin ca la rock, tu ce faci - dansezi cu mine, sau mimezi mersu' la veceu?

Consilierul ei era vânăt la faţă...

- Las-o mai uşor. Constipaţia denotă fie probleme la stomac, adică sănătate deficitară, fie mese pe sărite - adică o viaţă dezordonată. Un consilier de succes nu se constipă niciodată, nu urlă niciodată, nu se pierde niciodată cu firea, nu uită niciodată să flexeze genunchiu' şi să zâmbească...

Îl lovise rău cu menuetul ei! Începu să râdă:

- Sarcină de serviciu - două ore de menuet, zilnic. Audio. Ca să nu zici că te pun la aerobic.

- Am înţeles.

- Şi-acu' hai să pictăm harta şi să tăiem porcu' - că de la atâta menuet mi s-a făcut foame!

Piao râdea; Vlatko nu zâmbea...

Treaba asta cu harta o să-i consume două ore. Urma cina şi ultima discuţie de principiu - aia cu cifre. Şi pe urmă se urca în avion, se întâlnea cu prinţesa... Dacă nu dormea până pe Otopeni, exista riscul să urle la ea...

Florentina

Se grăbea spre primărie. Repede-repede! N-avea timp de pierdut! Vali Calu avea biroul chiar lângă biroul lui Azur! Se grăbea... Năvăli la propriu în clădire!

- Bună ziua!

- Bună ziua.

- Vali e în birou?

- Da, sigur! Poftim...

Uşa era deschisă; aşa că ciocăni în toc şi băgă capul înăuntru:

- Se poate?

- Sigur, Florentina! Ce s-a întâmplat?

- M-a sunat mama şi mi-a spus că la noapte trebuie să ajung pe Otopeni.

- Ştiu, mi-a trimis deja programul. Pleci din Aurari la unu.

Notă, undeva în mintea ei, faptul că Vali primise programul ei complet dar pe ea nu se-nvrednicise nimeni s-o anunţe ceva, orice. După care depăşi momentul:

- Mi-a spus că mergem în Rusia, la nu ştiu ce petrecere. O să stăm cel puţin 72 de ore. Şi voiam să te întreb - crezi că pot să ajung azi în Bucureşti, să-mi iau nişte haine "mai de Rusia", aşa?

- Sigur că da! Într-un sfert de oră trimit blindata la tine. OK?

- OK. Mulţumesc!

- N-ai de ce.

Ieşi şi-i făcu secretarei cu mâna. Şi, imediat cum se văzu în curte, o rupse la fugă spre casă! Că trebuia să-şi ia actele şi cărţile de credit! Şi pantalonii scurţi şi maieul turcoaz! Şi adidaşii! Şi şapca şi ochelarii de soare! Azi era incognito! Suupeer!

Gonea ca nebuna prin Aurari - şi-şi simţea părul fluturând ireal pe spate... Viraj dreapta! Săritură peste gard! Goană prin iarbă! Se propti cu umărul în uşă - că era încuiată! Aah! Cheile - unde erau cheile?

Tiit!

Bineînţeles că pe Alex i-l trimisese! Răcni, făcându-i cu mâna:

- Stai să-mi iau actele!

- Nu te grăbi!

Daa - cum dracu să nu se grăbească? Era în întârziere! Păi se făcuse şase deja! Până ajungea în Bucureşti, se făcea şapte! Până făcea shopping, se făcea opt! Plus o oră înapoi, plus o oră jumate prima maşină de rufe...

Reuşi să descuie şi alergă în casă, sus pe scări...

N-avea timp să-şi spele hainele. Dar la shopping tot se ducea! Şi dacă tot se ducea, ia să se schimbe! Uite-aşa - că o avantaja mult maieul turcoaz şi adidaşii în ton! Avea şi rucsac asortat...

Isamu

Biyu se pregătea de plecare. El o aştepta pe holul de la etajul unu. Aici nu-i vedea nimeni. Aici o să poată să-i spună...

Aha! Cobora! Îşi pusese bocancii! Chiar dacă acolo o să poarte pantofi, drumul îl făcea în bocanci. Indiferent de anotimp. Aşa era protocolul. Nenorocit protocol...

Biyu îl văzu. Şi se opri în faţa lui. O privea lung...

Îşi strânsese părul. Purta uniforma. Avea rucsacul în spate, arma la brâu...

- Deci, te întâlneşti cu Ana şi prinţesa pe Otopeni. Tu aterizezi ultima, aşa că o să decolaţi imediat...

Tânăra din faţa lui aproba... El nu putea să-i spună că avionul care o ducea pe ea pe Otopeni le aducea la Cannes pe Meili şi Jiao, cărora băieţii deciseseră să le acorde "o binemeritată vacanţă"... Şi cum venirea lor aici putea strica sceneta minunată cu consiliera şi-i încorseta din nou în minciunile rapoartelor referitoare la prinţesă...

O privea şi simţea că-i e deja dor de ea... Şi nu era normal să fie aşa, de vreme ce era îndrăgostit de rândunica lui...

"Îţi aminteşti cum a început totul? Cu ea rugându-te să o ajuţi să fie fericită, cu tine gândindu-te că o evadare te va ajuta să suporţi mai bine rebeliunea rândunicii..." Şi uite că ajunsese la momentul când Cheng îi transmitea, voalat, că nu-şi mai sunase soţia de ceva timp... La momentul când ea pleca în misiune iar el îşi dorea mult de tot să poată trimite pe altcineva...

Ar fi putut s-o roage pe Meili să meargă cu Florentina. Sau pe Jiao. Dar ar fi fost anormal. Biyu nu şi-ar mai fi găsit rostul în contractul dintre Ana şi Fang. Biyu avea ca sarcină principală paza Florentinei, aşa că colegele ei reveneau la Cannes iar ea pleca...

Ea îl privea lung şi nu spunea nimic... Decise să spargă el tăcerea:

- Să fii atentă acolo. Ştii că ruşii sunt periculoşi!
- Ştiu.
- Ţi-ai luat translatorul?
- Da.
- Să fii cu ochii pe ea! Că ea e scurtătura spre Ştefan!
- Nu o scap niciodată din ochi.
- Ştiu - dar să fii atentă la ea! S-ar putea să forţeze ea nota, gândindu-se la verişoara ei...
- Ştiu cum s-o temperez. Dacă o văd că exagerează, găsesc eu o cale de-a o opri.
- OK. Păi, ce să zic...

Ea nu zicea nimic - nu-l ajuta deloc! Îl lăsa pe el! Copilul din ea avea nevoie disperată de răspunsul lui!

- O să revii în Franţa, cel mai probabil, vineri seara.

Biyu aprobă.

- Ea cred că se va întoarce în Aurari; ceea ce înseamnă că tu te întorci aici.

O nouă aprobare. Zâmbi:

- Te aştept.
- Voi fi punctuală.

Oo, Doamne! O strânse cu putere în braţe...

- ... Promiţi?
- Promit.

Bun! O sărută pe păr şi o împinse spre scări. Gata - că întârzia la aeroport! Şi cum angajatele lui Fang erau întotdeauna punctuale, Biyu ar fi întârziat din cauza lui! Iar dacă afla Claude...

17 iunie 2020 - miercuri

Florentina

Alex viră scurt - iar blindata derapă un pic, dar intră central pe poarta aeroportului. Vali Calu începu să râdă:

- Bă, tu n-auzi că nu decolează pân' la şi jumate?
- Ai zis două? Două e!

Da - ceasul ei arăta două fix! Începu să râdă:

- Ca un Rolex cap de linie...

Vali râdea, Alex nici nu se gândea să facă ceva cu botul ăla mare şi supărat... Că mersese ieri la mall cu suita, aşa că nu se apropiase de el... Iar el o aşteptase în parcare, o adusese acasă şi-o văzuse intrând cu sacoşele şi cam atât... Şi poate că se dusese la căsuţa lor, dar o găsise goală... Şi era supărat fleaşcă de când aflase că ea se duce în Rusia, la o petrecere cu valsuri şi candidaţi la-nsurătoare putred de bogaţi...

N-avea ce-i face. O să-l lase supărat! Asta e! Nu-şi permitea să bage încă o cartelă în mobil - că mobilul ei era ascultat *overall*, aşa! Şi nici nu putea să-şi mai ia un mobil - că i-l ascultau şi pe ăla! N-avea cum să comunice cu el...

"N-am ce-ţi face. O să fii şucărit, o să slăbeşti un piculeţ... Şi vineri seara mă-ntorc în Aurari! N-o să mori până vineri!"

Blindata opri lângă scara avionului. Îi zâmbi, veselă ca la balamuc:

- Mersi, Alex!
- Cu plăcere, Florentina!

Schiţase aşa un zâmbet chinuit, că-i venea să-l pocnească! Păi Vali doar ce coborâse din maşină! El nu-şi dădea seama că îi vedea lumea? Îi făcu cu mâna şi coborî - şi fu condusă repede la scară.

Ana-Maria

Gata - venise prinţesa. Se ridică şi-şi aranjă sacoul. Aştepta, privind coridorul...

- Vrei să vă las singure?
- Stai liniştit - ne retragem noi.
- Iar eu o să-mi pun căştile.

Bine, să-şi pună căştile! N-avea obsesii de-astea cu "să nu mă audă nimeni" - că n-o să spună decât ceea ce spusese şi până acum! Şi uite-o şi pe Florentina! Tii, ce bronzată era!

Fata ei se repezi s-o îmbrăţişeze! Reuşi să-i ţină piept, să n-o dărâme:

- Bine-ai venit, uraganule!

Fu pupată apăsat pe obraz:

- Bine te-am găsit, mami! Doamne, de când aşteptam clipa asta!

O bătu uşor pe spate şi-o trase spre scaunele din faţa avionului:

- De ce, prinţesa mea?
- Fiindcă mi-a fost dor de tine! Tu crezi că e uşor aşa, fără tine? După ce-ai fost lângă noi zi de zi, crezi că e uşor să nu te mai vedem cu săptămânile?
- Ştiu că e greu. Şi pentru mine e greu, să ştii! Dar eu am o grămadă de treabă - şi mă bat toţi la cap. Mi-e mai uşor decât vă e vouă. Mai ales că voi sunteţi acum în vacanţă, adică nu mai aveţi teme. Vouă vă e mai greu să vă stăpâniţi gândurile...
- Mami, să ştii că prinţii sunt foarte ocupaţi în Aurari. Adică poţi să stai liniştită - că în următoarele două săptămâni nu-i cazu' să te îngrijorezi de ei.

Aprobă şi o privi lung:

- În schimb, să ştii că mă îngrijorez pentru tine.

Fata ei ridică mirată sprâncenele...

- Grasu zice că nu se mai înţelege cu tine. Că eşti ţâfnoasă şi

trosneşti şi bufneşti şi n-asculţi de nimeni.

- Ei, am avut un mic conflict...

Aştepta...

- Dar ne-a trecut. O să-i cumpăr azi nişte matrioşti, să-l împac.

- Deci tu zici că nu mai eşti ţâfnoasă...

- Da' nici n-am fost ţâfnoasă! M-am supărat că a venit la petrecere doar ca să stea jandarm lângă mine! Păi ce-i asta, mămico?! Mai sunt eu de jandarm? Nu-s eu om de înţeles? Nu sunt cuminte? Zi-i tu!

Se aplecă spre ea şi coborî tonul vocii, în romanes:

- Nu ştiu. Tu să zici!

- Sunt cuminte, mami. Cea mai cuminte!

Şi-o spunea aşa, veselă şi jovială ca o vrăbiuţă primăvara... O privi lung, serioasă:

- Florentina Theodora, vrei să-mi spui ceva? Că, dacă vrei să-mi spui ceva, poţi să spui.

Ochii negri o priviră drept:

- Nu, mami. N-am ce să-ţi spun. Decât că petrecerea a fost super, inaugurarea piscinei a fost super şi-am fost cât pe ce să mă-nec, că mi s-a pus cârcel. Da' m-a salvat un salvamar şi sunt OK.

Fata ei făcea pe proasta... Întinse mâinile spre ea... şi îi strânse uşor mâinile:

- Florentina Theodora, dacă vrei să-mi spui ceva despre ruj, acum e momentul. Şi îţi promit... Nu - îţi jur că nu vei păţi absolut nimic. Indiferent ce-o să-mi zici!

Fata ei îi strânse mâinile:

- Mămico, n-am nimic de zis despre ruj. Ştiu şi eu că în Aurari nu există candidaţi pentru mine. Nici măcar prieteni nu există, să ştii! Adică amici! Ăia sunt ciudaţi, mămico! Nu ştiu cum reuşeşte Azur să-i ţină aşa încuiaţi...

Încuiaţi? "Da' ce, tu eşti descuiată?"

- M-am dus ieri la mall şi mi-am luat alt costum de baie - că ăla al meu cică nu era decent! Mămico, în Aurari sunt foarte în vogă costumele anilor '60!

- Iar tu te rog să te conformezi regulilor de acolo. Nu uita - te-au primit ca musafiră. Noi acolo suntem musafiri.

- Ştiu şi m-am conformat. Da' zic şi eu... În fine! Poţi să stai liniştită - io sunt singura care-mi mănânc ruju'.

Îi prinse capul în palme şi o sărută pe frunte. Şi îi ceru din nou palmele - pe care le primi imediat...

- ... Andrei nu-ţi va face rău. Niciodată. Fiindcă ştie că tu trebuie să spui "Da". Dacă tu nu spui "Da", Ştefan nu va spune niciodată "Da". Şi nici eu. Indiferent câte nepoţele sunt în joc. Iar el ştie asta. Să nu-ţi fie frică de el!

- Da' dacă mă droghează şi

- Dacă te droghează, îi iau gâtu'. Şi el ştie asta. Aşa că n-o să te drogheze.

Tăcea; "rumega" informaţia, tăria cu care fusese rostită... Las' că avea trei ore jumate la dispoziţie să rumege! Hai să afle altceva acum!

- Despre el ai ceva să-mi zici?

- Doar că ne conversăm zilnic pe FB. Chestii mărunte - ce faci, ce zici, cum e vremea la voi...

- Şi mie de ce nu mi-ai zis până acum?

- Fiindcă ştiam că am FB-ul urmărit. Credeam că ţi-a zis Isamu că îmi scrie ăla zilnic!

- Isamu nu mai are timp să se ocupe de supraveghere aşa cum se ocupa pe vremea când Piao printa hârtii. E singur în birou. Iar afacerile sunt pe primul loc.

Fata ei aproba încet cu capul... şi găsea soluţia!

- Atunci hai să-ţi arăt direct ţie! Hai să vezi - că n-am şters conversaţia cu el!

Hai s-o vadă! Mai aveau de aşteptat până ateriza şi Biyu...

Florentina

Aterizarea fusese lină. Cârnatul de maşini se întindea pe pistă ca un fel de riglă neagră...

Putea să zică mămica ei tot ce voia ea să zică! Ei îi era frică de rusnacii ăştia! Blonzi şi înalţi şi solizi şi îmbrăcaţi în kaki - de parcă erau trupe paramilitare, sau... Îi era frică de ei. Instinctiv, se trase în spate... Chiar şi de-aici, de pe spătarul scaunului, îi vedea fugind pe pistă - şi fugeau în acelaşi pas, amintind de cadenţa militară...

- Antrenament militar.

Cum? Poftim? Biyu îi şopti la ureche:

- Antrenament militar. Şi un fost militar de carieră la conducere. Ăştia par mari şi proşti - dar ştiu să citească planuri şi să comunice prin semne.

Aha... Păi, să-i mulţumească de încurajare! Îi venea să... Hm...

- Ăla mare de lângă Andrei e Vasilii - garda lui personală. Un fel de eu supradimensionat...

Îl ştia de data trecută. Şi chiar era supradimensionat rău, îmbrăcat într-o uniformă kaki făcută parcă din lycra - că îi arăta toate grupele de muşchi lucrate excesiv...

- Dacă e aşa vizibil-ostentativ, înseamnă că şeful lui plănuieşte o plimbare nouă!

Tot ce se poate! Data trecută fusese mult mai discret - stătuse în grup cu subalternii... Gata - puteau să coboare. Intră pe coridor şi se opri. Şi-şi apăsă bine-bine pleoapele cu degetele, frecând carnea pe loc - să nu-şi ia fardul... Miji ochii şi îşi urmă mama.

Era ora şapte în Volgograd. Răsăritul era frumos - foarte frumos. Norii ăia răzleţi dădeau un aer de vacanţă întregii atmosfere! Ea, însă, cică nu observa asta. Ea îşi urma mama, cu ochii mijiţi şi înroşiţi - că cică dormise în avion şi de-abia se trezise...

Fraţii sărutau mâna mamei ei - iar Andrei se grăbi spre ea:

- Florentina...

- Andrei...

El îi pupa mâna, ea făcea o reverenţă de-un centimetru pe-un genunchi... Şi bufniră amândoi în râs! Gabriel se grăbi să-i ofere mamei ei braţul:

- Haideţi la maşini - că e frig!

Ca de obicei, mergeau cu maşini separate. Mama ei nu comenta, aşa că nici ea nu comenta. Băgă palmele la subraţ, ca să n-o ia de mână - iar Andrei... nu-i oferi braţul, ci o prinse de umeri şi se grăbi s-o conducă! Avea vampiru' ăsta un cap şi-o inspiraţie şi-o iuţime de minte şi-o şmecherie fantastică...

Urcă pe banchetă. El nu urca - rămăsese în picioare. Vorbea cu Biyu. Chinezoaica ridica probleme - ea mergea în maşină cu ei. Nu era limuzină, ci blindată mică - iar ea n-avea loc. El se cam oţăra la ea; ea îi răspundea calm dar ferm... Se aplecă puţin spre el şi dârdâi un pic:

- Mergem?

Sprâncenele se încruntară; dar reacţia fu la fel de promptă ca şi gestul. Andrei spuse ceva în rusă; portiera din faţă se deschise. Vasilii cobora, Biyu urca... Perfect! Urcă şi el acum:

- Mergem. Ai îngheţat, nu-i aşa?

Aprobă, simţind cum maşina se lasă un pic atunci când sacul de muşchi se aşeză în spate, lângă şeful lui, şi-i oferi explicaţia aia pe care-o copsese mental în avion:

- Da. N-am dormit cine ştie ce; sunt obosită, şi tocmai mă luase somnul când am aterizat...

El se răsucea... Ce frumos! Avea o pătură în maşină! Şi se grăbea s-o învelească! Se grăbea s-o facă sarma... Bufni în râs:

- Acu', dacă m-o lua somnul, te rog să-mi scuzi sforăitul...

- Stai liniştită. Dar nu cred că o să apuci să adormi; că ajungem repede, la ora asta.

"Ehei, puiule - habar n-ai tu câte ore pot să stau cu ochii închişi şi să mă bucur că scap de tine!" Închise ochii şi lăsă capul între tetieră şi tapiţerie. Îi oferea "privelişte" spre obrazul curat şi gâtul parfumat discret... Hm! De când cu Alex, înţelesese şi ea ce minunăţie era gâtul ăla! Până la Alex, gâtul fusese o chestie care susţine capul - şi care, dacă încasează lovituri, e nasol...

Era linişte în maşină... Şi chiar că o lua somnul - că nu dormise nici un strop măcar, aşa că se resimţea după soare şi bălăceală şi

shopping şi milioane de gânduri vesele şi triste...

Auzise în avion ceva despre Bourges. Mămica ei se ducea la Bourges vineri seară. O s-o roage s-o ia şi pe ea. Îi era dor de tati al ei! Nu vorbeau la telefon, nu se vedeau online, nu reuşea să ajungă la el la spital... O să-l întrebe de ce n-o suna! Că pe ea o durea mult tăcerea asta a lui! Da, ştia şi ea care erau regulile de securitate! Presupunea că aşa, blocat în spital, tati al ei era la îndemâna "urechilor duşmane" - deci, comunica puţin şi cifrat. Că ştiau "de un' să-l ia", cum se zice! Dar îi era dor de el! Ea voia să-l vadă şi să-l audă! Nu-i era frică de electrocutările lui - ştia că bărbatul de lângă ea era periculos, că tot calculul ei era foarte posibil, aşa că nu simţea că greşise păcălindu-l pe Alex! Şi tocmai pentru că simţea că făcuse bine ce făcuse, n-o să se dea de gol! Ştia ea asta! O simţea! Putea să se ducă liniştită la spital! Da' dacă mămica ei decisese s-o ţină încuiată în Aurari... Să n-o scoată de-acolo decât aşa, la "vizionări" cu rochii lungi şi evantai şi fiţe şi figuri...

- ... E mai bine?

- Mult mai bine!

- Şi-atunci îmi spui şi mie cum a fost inaugurarea piscinei?

Ha? Ridică capul şi-l privi lung - că nu-i zisese nimic de piscină...

- Ai spus că există piscină în Aurari, dar se inaugurează marţi. Iar familia Ionescu este parolistă. Deci, cum a fost la inaugurare?

Minte brici, ce mai!

- Aglomerat. Foarte aglomerat chiar. Dar, după prânz, oamenii s-au dus să mănânce. Şi-am rămas noi, tineretul...

Andrei aproba şi-o privea lung...

- Şi tocmai când mă apucasem să fac bazine, mi s-a pus un cârcel. Nasol. M-a scos salvamarul, că eu n-am mai reuşit să înot...

- Nu pari a fi o mare fană a spanacului. Mă îndoiesc că te apropii de migdale, seminţe sau nuci. Soia e pentru furaj, bananele pentru maimuţe, ciocolata pentru bărbaţi...

Oo, Doamne! Bufni într-un hohot straşnic! Andrei râdea şi el:

- Aşa că ai, probabil, un deficit de magneziu. De-aia te şi simţi obosită! Îţi recomand avocado.

- Da' văd că te pricepi!

- Să zicem că-mi place să ştiu ce mănânc. Şi mai ales de ce.

Foarte interesant! Foarte, foarte interesant... Blindata opri lângă bordură.

- Vezi? Ţi-am spus că n-apuci să adormi!

Daa, sigur că-i spusese! O ţinuse el de vorbă - că altfel ar fi adormit instantaneu! Renunţă la pătură şi coborî. Şi fu din nou condusă cu un gest atent plasat pe spatele ei...

... Dădea amabil din cap în dreapta şi-n stânga, că şi-aşa habar n-avea cine erau ăia de-o tot salutau... Contrar lui Biyu, Vasilii ăla rămăsese jos - dar Andrei era bărbat, probabil că avea pistol sau... Liftul urca repede... Ieşiră - şi porniră spre uşa din dreapta. Gabriel era extrem de agitat:

- Mă gândeam să vorbim în biroul tău.

Mămica ei aproba... Andrei o trase spre stânga. Aşa că se opri.

- Te invit în biroul meu, să te odihneşti.

Aa, o invita în biroul lui! Ce drăguţ! Sigur că mergea în biroul lui! Auzea paşii din spatele ei - şi-i venea să se-ntoarcă şi s-o pupe pe Biyu!

Ia uite ce birou avea Andrei... I se arătă canapeaua - adevărat mamut din piele albă:

- Sub perna din stânga e o pătură...

Tii, ce bine! Îşi scoase geaca şi-şi aranjă pernele. El trăgea, grăbit, draperiile. Erau eficiente - se făcea întuneric...

- Cred că ajunge...

Da, ajungea. Era un semiîntuneric foarte reconfortant şi pentru ea, şi pentru Biyu! Care îşi aducea un scaun şi se aşeza între canapea şi uşă... Se lungi şi se înveli. Şi îl văzu luând teancul de dosare de pe birou. Bărbatul îi zâmbi:

- Somn uşor!

- Succes cu mama!

Îl făcuse să râdă! Ce frumos! Ieşea... Închidea uşa din sticlă mată...

Chinezoaica puse palma pe umărul ei, preţ de-o secundă; după care scoase mobilul şi începu să apese ecranul...

"Nu vorbim nimic despre ei. Sigur au microfoane pretutindeni în jurul lor."

Aprobă cu capul şi se aşeză comod - acum dormea. Presimţea că azi o s-o scoată din nou la plimbare...

Ana-Maria

Andrei n-o minţise - o aşteptase cu temele făcute. Studiase intens la temele alea, că erau perfecte! Şi, vorba aia - nu exista perfecţiune! Dar chiar nu avea ce să comenteze! Nu-i rămânea decât să le semneze...

Şi gata şi ultimul dosar, şi ultimul sandwich. Ea numea sandwich-uri acele creaţii futuriste delicioase...

- Acestea fiind spuse, cred că cu mine ai terminat.

- Aproximativ. Despre ce e vorba în serata cu frac şi evantai?

- E o chestie bogat ilustrată. Mai mult un fel de informare a Vestului. Ştii tu, un fel de *who's who* pe-aici pe la noi...

- Deci apare în mass-media.

- Categoric!

- Umbrelele ce zic?

- Zic numai de bine, cum se spune! Dealtfel invitaţia mi-a parvenit prin *Mister P*.

Să-l creadă pe cuvânt? Sau să-l verifice? Ultima oară când fusese la Nicu Petriceanu... Ultima oară când fusese la el, la castel, discutaseră despre consilierii cei noi. Iar bătrânul îi spusese să se zorească cu ei. Spusese "Mâine seară să fii gata cu toate. Că după aia trebuie să zâmbiţi amândouă frumos." Deci, într-adevăr, el produsese invitaţiile... Şi totuşi, mai avea o nedumerire:

- Şi crezi că e cazul s-o pun pe Florentina în prim-planul presei ruse?

- Mă îndoiesc că presa rusă este problema. De fapt, mă îndoiesc că va fi vreo problemă! Estul o cunoaşte deja - servicii, aliaţi, protectori...

- Duşmani...

- Duşmani, neutri, holtei, însuraţi, divorţaţi, văduvi...

- Apropo de chestia asta - aţi primit oareşce semnale referitoare la ea?

- Nu noi; dar profilul ei de FB a fost accesat frenetic în perioada aia!

- Şi mie de ce nu mi-ai spus?

- Pentru că n-am aflat asta decât atunci când am cerut s-o aflăm. Adică în urmă cu două zile.

Să-l creadă? Să nu-l creadă? Andrei se ridică:

- Umbrelele ne informează în principal despre afaceri. Oricum, zilele astea ar fi bine ca ea să nu stea prin Volgograd.

- Trebuia să-mi spui. Că o lăsam în Aurari până joi.

Gabriel deschise uşa cu piciorul - şi intră, susţinând cu greu teancul de dosare răvăşite serios... Frati-su se grăbea să-l ajute să le aşeze pe masă - şi-apoi se retrăgea lângă geam... Fratele cel mare se trânti la propriu pe scaunul de lângă ea şi oftă din tot sufletul:

- Avem probleme mari în nord. Am avut o misiune acolo care nu ne-a reuşit.

Gata - "o luase în focuri". Aprobă şi-şi aprinse o ţigară.

- Umbrela a făcut tot ce-a fost omeneşte posibil să ne acopere; dar s-a aflat cine a dus trupe acolo. Va trebui să vorbeşti tu cu Yuri Gorevoy. Mi-a cerut deja "daune morale"...

Nasol! Ea, contesa de Perigord, trebuia să discute despre războaie eşuate şi să plătească daune... Gabriel îi puse în faţă dosarul gata deschis:

- El e. E omul preferat de opoziţie. Iar incidentul s-a petrecut pe terenul lui. A fost urât de tot...

Şi-i dădea el pagina, ca la copiii handicapaţi... Ea citea cifre - câţi morţi, câţi răniţi din ambele tabere, costuri, pagube, daune... Ce dezastru!

Uşa se deschise. Ridică involuntar capul... şi ridică şi sprâncenele: da' ea parcă dormea! Nu? Andrei se răsuci pe-un călcâi şi se grăbi să-i întrerupă:

- Un bun amic m-a invitat, în urmă cu ceva vreme, să fac o excursie *all inclusive* în imperiul lui - la Aşgabat. Aş folosi invitaţia lui ca s-o scot pe Florentina din Rusia până mâine seară.

Cee? Mezinul se întoarse spre fata ei:

- Când te-am întrebat atunci dacă vrei să mergi cu mine, ai spus că ai merge - dar erai ocupată cu şcoala. Acum eşti în vacanţă. Mergi în excursie la Aşgabat?

Prinţesa adormită se dezmeticise instantaneu! Şi-acum se uita lung la el şi nu zicea nimic...

- Ai văzut pe youtube cam ce-i acolo... Dacă tu vrei, iar Ana e de acord, în jumătate de oră decolăm. Zburăm patru ore până acolo; vizităm, ne distrăm, dormim în hotelul amicului meu... Mâine mai vizităm un pic, după care ne întoarcem. Ce zici?

Ia - că o întreba pe prinţesă! Şi ia uite-o pe Florentina, ce înflorise instantaneu!

- Dacă mama n-are nimic împotrivă, sigur! Ţi-am zis că mi-au plăcut imaginile!

Şi-acum se-ntorceau amândoi spre ea! Plus Gabriel! O luase o migrenă înfiorătoare - dementu' ăsta plănuise să-i ia fata şi să se distreze-n doi prin Turkmenistan...

- Eu nu sunt de acord.

Florentina se repezi la ea:

- Haai, maamii! Te rog io mult! Ştii ce frumos e? Toate clădirile sunt albe! Şi sunt nişte bulevarde de-alea largi şi e aşa de frumos când se aprind luminile noaptea! Haai, te rog ioo!

"Fă, te rad în cap!"

"Mămico, ai încredere în mine!"

Andrei adăugă:

- Mergem cu suita - iar amicul îmi dublează paza de fiecare dată când sunt pe teritoriul lui. E o zonă liniştită. Acolo nu se-ntâmplă nimic niciodată! Oameni paşnici, ioc jocuri de interese...

Prinţesa aproba cu capul, rânjind amplu, şi bătea mărunt din palme şi fremăta toată şi-i transmitea din privire să stea foarte liniştită, că ea merge cu Biyu... Şi nu putea să-l sune pe Isamu, să-l întrebe ce să facă - că-i săreau amândoi în cap că n-are încredere în ei... Îl privi lung pe Andrei:

- Garantezi tu că nu se-ntâmplă nimic.

- Bineînţeles!

Păi atunci... Atunci, ridică scurt din umeri, în romanes:

- Atunci duceţi-vă! Da' dacă se-ntâmplă ceva, vă caut până vă găsesc şi vă bat pe-amândoi de vă sună apa-n cap! Indiferent cât de hăcuiţi, explodaţi sau prăbuşiţi aţi fi!

Andrei râdea şi clătina încet capul şi desena pe mobil... Gabriel îşi acoperise faţa cu palmele şi hohotea de se cutremura masa... Piao o privea lung şi-i transmitea, din priviri, că Isamu spusese OK...

Păi putea să spună Isamu ce-o vrea el să spună! Până n-o vedea pe Florentina înapoi lângă ea, vie şi neatinsă, n-o să aibă linişte! Că era fata ei - nu vreo subalternă sau prietenă! Plecă privirea spre dosar. Relua cifrele, ca să aibă motiv să tacă şi să nu fie abordată...

Nu anticipase invitaţia lui Andrei. Da, văzuse şi ea discuţia de pe FB. Şi ştia ce era în Aşgabat - se documentase, în urmă cu vreo şase ani, când auzise că Ştefan va vizita monumente pe-acolo. Problema ei nu erau măsurile de securitate. Problema ei era Andrei. Ăla putea acţiona în două feluri. O putea ameţi pe prinţesă până la punctul în care o convingea să facă prostii, sau putea să dispară cu tot cu ea. Iar dacă i-o răpeau pe Florentina...

Ridică capul şi-o privi lung, edificator:

- Tu vezi ce-mpachetezi! Să nu prăbuşeşti avionu' cu atâta greutate!

"Şi vezi de emiţătoarele alea - să nu uiţi vreunu' pe-aici!" Fata ei aproba, euforică deja...

Le făcu semn să iasă. Şi-şi aprinse o altă ţigară. O să-i fie înfiorător de greu să se concentreze... Şi era vorba de armate ucise şi de războaie pierdute şi vieţile lor şi puşcărie pe viaţă dacă ea greşea...

Florentina

Deci mergea la Aşgabat cu Andrei! Super!

"Hai, plecăm?" Se întoarse spre el şi-l întrebă, din privire, dacă avea de gând să irosească timpul cu prostii! El asculta ceva în telefon - şi-o privea lung şi râdea şi-i admira "pe faţă" bucuria...

Păi las' că ştia ea ce făcea! Planul se contura cu repeziciune în mintea ei! Patru ore de zbor cu avionul erau mai mult decât de-ajuns ca să aducă discuţia despre Trésor! O să-i spună că chinezii erau ferm convinşi că micuţa fusese răpită de un afacerist din Rusia. Şi de-asta mama ei era reticentă în a cumpăra o vilişoară super-ultra aici, mai la periferie, aşa, pe care s-o facă un fel de casă de vacanţă. Las' că ştia ea cum să-l îmbârlige! O scăpa ea pe Trésor!

"Hai, bă! Mai tragi mult de timp?" N-avea stare...

Andrei îi făcu semn să revină în biroul lui - şi se grăbi s-o urmeze! Bun! Intră, pe sub privirea chinezoaicei, şi făcu o piruetă. Şi ridică palma! Că "băteau Cuba" pentru aşa succes ce repurtaseră ei în faţa mamei ei! Andrei spunea ceva în rusă şi bătea palma cu ea - încet şi cam mângâiat, aşa... Las' că nu observase ea amănuntu'! Că era foarte veselă şi adolescentă şi neştiutoare, aşa! Se repezi la Biyu şi-o trase - şi-i şopti la ureche:

- Mergem la Aşgabat!

- Ştiu. Mi-a transmis Isamu.

Îi transmisese Isamu? Deja?... De fapt, Piao era lângă mama ei, cu laptopul în faţă! Normal că...

- Şi tu ce zici - e OK?

- Pentru mine nu e o problemă. Nici jungla amazoniană nu-i o problemă...

Ăsta trebuia să fie un mesaj codat?... Nu. Ăsta era un răspuns potrivit pentru microfoanele din biroul ăsta. Şi pentru Andrei, care se apropia de ele:

- Mergem?

- Mergem!

Îşi luă geaca şi ieşi. Iar el o luă înainte. Îl privea lung... Îşi imagina plimbarea prin Aşgabat, prin imaginile pe care le văzuse pe youtube... Îşi imagina seara, cina, penthouse-ul... Ei cum or să doarmă? Amândoi în aceeaşi cameră? I se părea un pic alandala să doarmă împreună - că nu erau împreună! O fi având el vise erotice cu ea - da' de data asta visa singur! Nici nu se gândea! Îl privea lung...

N-arăta rău. Avea el stilul ăla aparte, care îmbunătăţea mult imaginea de ansamblu! Da' pe lângă Alex al ei, era ca Santalul lângă whisky! Nu-i aprindea deloc visele alea frumoase!

Intrară în lift. Coborau. Tăceau mâlc toţi trei... Uşile glisară - iar el întinse mâna şi-i ceru mâna... N-avu curaj să-l ia de mână; aşa că grăbi pasul şi ajunse lângă el. Şi iar o ţinea uşurel de spate...

Paşii chinezoaicei îi dădeau curaj... Auzea şi duduiala lui Vasilii...

Isamu

Azvârli căştile pe birou şi-şi aprinse o ţigară. Dacă nu s-ar fi abţinut mult, probabil că ar fi putut să taie biroul cu privirea! Că era furios! Era incredibil de furios! Iar o păcăliseră pe Ana! Iar le despărţiseră! Iar afurisitul ăla mic făcuse pe dracu-n patru s-o ducă pe prinţesă la distracţie! Şi să pozeze alături de ea pentru toate lentilele din lume! Toate serviciile or s-o vadă pe Florentina alături de Andrei... Şi partenerii, şi amicii, şi...

Fraţii erau buni; foarte buni! Se completau şi se susţineau reciproc! Şi, de data asta, le reuşise şmecheria! Emiţătorul Anei era în sediul firmei, cel al Florentinei călătorea spre aeroport...

Mesaj nou lui Biyu.

"Fă-mi socoteala."

Şi-acum aştepta - că cine ştie dacă fata aia avea acces la asemenea informaţii! Şi se îndoia că o să-l întrebe pe Andrei care le era paza pe-acolo, prin Turkmenistan!

"Momentan, şapte plus noi patru."

Deci şapte bodyguarzi lua Andrei cu el în Turkmenistan - în afară de Biyu şi Vasilii, maşinăria de azvârlit gloanţe. Momentan - că încă nu erau în avion. El avea o problemă - nu cunoştea detaliile zborului. În funcţie de modelul aparatului de zbor, calcula şi paza! Şi dacă nu ştia câte locuri avea avionul...

Jiao şi Meili erau sus, în camerele lor. Dormeau. Se odihneau. După cum îi povestiseră de dimineaţă, orăşelul le cam extenuase. Léon se antrenase practic non-stop; Philippe cântase practic non-stop. Iar atunci când nu cântaseră şi nu se bătuseră, stătuseră cu copiii pe-afară. Mulţi copii! Foarte activi, foarte vorbăreţi... Mental, fetele alea două erau secătuite de puteri. Făcuse bine că o trimisese pe Biyu cu Florentina...

Dacă în cel mult o oră nu primea toate informaţiile de care avea nevoie, îl suna pe Andrei! Şi i le cerea fără nici o jenă! De fapt... De fapt, luă telefonul. Cheng... Cheng... Call.

- Da.
- Andrei Donichioiu o duce pe Florentina la Aşgabat.
- ... Mă interesez şi te sun.

Ei, poftim! Poftim încurajare! Cheng nu ştiuse nimic de plecarea prinţesei cu ăla! Îi venea să urle...

Cheng se va interesa - şi, mai mult, va apela la ramificaţiile Chinei ca să o ţină pe Florentina sub observaţie. Ruşii or să afle - că n-aveau servicii încete la minte! Aşa că şi Andrei o să afle de filajul chinez! Şi-o să facă nişte crize de nervi de toată frumuseţea! O să fie frumos! O să se lase cu urlete...

Iar dacă dementii ăia doi se pierdeau cu firea la nervi şi ordonau uciderea lui Trésor...

El avea o problemă uriaşă. El trebuia să urmărească două persoane prin două ţări. Ana rămăsese cu Gabriel, să discute războaiele; Florentina plecase cu Andrei, să încerce să-l convingă s-o elibereze pe Trésor. Ana o să se ducă să discute cu cel care-l învinsese pe Gabriel. Florentina probabil că se va plimba într-o decapotabilă rapidă...

Oare o să se descurce Florentina cu individul ăla? Că Andrei era o persoană complexă! Şi, atunci când se înfuria, reţinea tot şi era răzbunător!

Punctele de pe hartă arătau că ajunseseră la aeroport... Stăteau într-un loc retras, în stânga pistei... Cât de curând, or să decoleze...

Nu ştia ce să facă. Nu ştia cum să intervină, în caz că va fi nevoit să intervină spre binele prinţesei! Nu ştia dacă să-i spună şi lui Ştefan... Momentan, o să-i spună Seniorului. Şi-o să-i sugereze să nu-i spună lui Ştefan până diseară. Iar diseară, în funcţie de ceea ce afla el de la Biyu, o să-i transmită să-i spună să-şi sune fata... sau o să-i spună să nu-i spună nimic...

Măiculiţă - ce de treabă avea el azi! Trebuia să bea urgent nişte energizant! Că n-avea voie să lase garda jos!

Florentina

Avionul era burduşit cu blonzi uriaşi cu cefe late. Chiar se întreba dacă or să reuşească să decoleze! Că or fi fost ele două nişte slabe; da' ei nu depăşeau media, ci o zdrobeau la propriu!

Andrei se aşeză lângă ea:

- Pune-ţi centura, că decolăm.

Se conformă. Iar el luă tableta şi accesă internetul... Propriul mail... Ia te uită! Îi scria lui Isamu! Interesant...

- ... Sunteţi sub protecţia lor. Trebuie să ştie şi el unde mergi şi de ce. Aştia sunt foarte suspicioşi, foarte negativişti...

Şi-i şoptise asta în romanes... Zâmbi slab:

- Poţi să-i scrii că abia aştept să ajungem!

Îl făcuse să zâmbească... Interesant!

Nu era curioasă să ştie ce tot scria el acolo. Aşa că închise ochii, pregătită să susţină că decolările îi dădeau vertij. Trebuia să se gândească...

De departe, ea zicea *no way*. De aproape, ea zicea că bărbatul de lângă ea era partida ideală - dar nu pentru ea, ci pentru alta. Că avea dublul vârstei ei şi un plan ferm în minte. Nici de departe, nici de aproape Andrei Donichioiu nu-i inspira liniştea interioară necesară unei... relaţii care ieşea din tiparul amiciţiei. Era fascinant, fermecător, bărbat adevărat plin de putere şi ştiinţă - dar nu era pentru ea. Aşa simţea ea - şi pace! Putea să facă el ce-o face - din ale ei n-o scotea! Iar dacă mămica ei n-o minţise, dacă într-adevăr tăticul ei va lua decizia ei şi-o va transforma în decizia lui...

O să fie rău! Atunci când bărbatul de lângă ea o să audă "Nu", o să fie foarte rău! Că era viclean şi şmecher şi obişnuit să câştige întotdeauna! Şi doar ce se-apucase să joace partida vieţii lui! Dacă nu-i ieşea mâna câştigătoare, o să facă urât...

"Văzând şi făcând, prinţeso! Văzând şi făcând! Momentan, vă duceţi la distracţie. Stai să vezi întâi ce face el! Şi te orientezi tu! Ştii bine că, atunci când nu vrei tu ceva..."

Chinezoaica stătea în faţa ei; lângă ea stătea sacul de muşchi. Se simţea privită lung...

Scoase mobilul, accesă FB-ul şi apoi numele lui Thomas.

"Sunt în drum spre Aşgabat, într-o minivacanţă. Super-bestial oraşul, distracţiile..."

Send. Aştepta... Nu era online... Las' că vedea el mesajul! Momentan, trebuia să caute subiecte de pălăvrăgeală. Patru ore de pălăvrăgit la altitudinea de croazieră...

Ana-Maria

Trecuseră două ore de la decolare. Aşa zicea Piao, care îi scria periodic "raportul" pe ecran! Îşi privi şi ea ceasul şi oftă greu... Gabriel începu să râdă:

- Meseria de părinte e cea mai grea; aşa-i?

Aprobă... şi se întoarse spre el:

- Auzi? Dacă tot am ajuns la subiectul ăsta... De la un timp, am senzaţia că Andrei încearcă să-mi fure fata!

Ochii căprui o priveau lung, drept, mai inexpresivi ca niciodată... Bărbatul de lângă ea negă:

- Nu vrea să ţi-o fure; vrea să-i fure ei inima. El nu recunoaşte - dar s-a îndrăgostit lulea!

Hm! Fraţi buni - se sprijineau şi se ajutau reciproc "la greu"! Reveni spre laptop:

- Eu zic că ar trebui să-i sugerezi s-o lase baltă.
- Eu nu-i sugerez nimic. Deşi e mezinul, e de necontrolat. Şi e normal, la vârsta lui, să-şi dorească o familie.
- Este foarte normal şi firesc. Dar nu cu Florentina.
- De ce?

Se aplecă spre el:

- Pentru că e cam bătrân pentru ea. Eu una mă îndoiesc că regele ar aproba o asemenea relaţie!

Tăcere... Tăcere... Continuă:

- Şi nici nu vor acelaşi lucru. Ea a descoperit adolescenţa; el vrea să iasă din ea şi să-şi întemeieze o familie.
- El n-a prea avut adolescenţă. Mă îndoiesc că o s-o refuze acum!
- Sunt plămădiţi diferit. Asta e părerea mea. Şi sunt obiectivă, să ştii!
- Ştiu. Dar ai curaj să-i spui şi lui asta?

Hm! Ridică o sprânceană la el:

- O să i-o spun, dacă mă-ntreabă. Dacă nu mă-ntreabă, nu-i spun! Nu de alta, dar eu în treburile sentimentale ale copiilor mei nu mă amestec.

"Daa, sigur - vezi să nu te cred!" Mimica lui e concludentă...

- E adolescentă. Dacă eu îi spun "dreapta", ea face stânga la per-

fecţie. Prefer să nu-i spun nimic.

- Ai spus "Nu" când te-a întrebat dacă o laşi să meargă cu el.

- Şi mama spunea "Nu" când îi povesteam eu despre plimbări la Bucureşti "cu colegii". Şi era cam de vârsta mea, să ştii!

Iar îl făcuse să râdă! Asta era bine! Se ridică şi porni spre geam:

- Victoria fără luptă nu-i victorie. Apropo de victorie - nu mi se pare că daunele morale pe care ni le cere Yuri Gorevoy sunt exagerate.

- ... Nu sunt. Dar nu ştiu în ce măsură eşti dispusă să le plăteşti.

- Cine greşeşte, plăteşte. *Fair and square*, cum se spune. Ştefan ar plăti.

- Ştiu. Dar mă gândeam... Aici, la noi, numai prostu' plăteşte.

- Depinde cum vezi lucrurile.

- Eu le văd prin ochii lor. S-ar putea să fim luaţi de proşti.

- Eu mă îndoiesc că va fi aşa. Dar cred că cel mai bine e să ne sfătuim cu regele. Şi, la ora asta, cred că doarme. Aşa că îţi propun să "parcăm" decizia până pe la două, aşa...

- O "parcăm" - nici o problemă. Încercam doar să-ţi spun că, în clipa în care se află că am plătit, or să fie unii parteneri care-or să se gândească să bată mâna pe sub masă şi să ne atragă într-o cursă.

- Gabriel, eu te înţeleg perfect. Dar eu "funcţionez" după regulile lui Ştefan. Regulile lui spun că ăla care greşeşte, plăteşte. Sârbul ăla trist mi-a plătit cu un sfert de afacere - ai uitat?

Capul şaten nega...

- Tu zici spre dreapta; eu zic spre stânga. Nici tu nu eşti foarte convins că e bine cum zici tu, nici eu nu sunt foarte convinsă că e bine cum zic eu. Ne oprim, aşteptăm ca regele să-şi facă somnul de înfrumuseţare şi-l întrebăm pe el! E bine aşa?

- E bine.

Bun! Să se-apuce de următoarele afaceri! Reveni lângă Piao şi ignoră ecranul - luă următorul dosar. Că, până la două, sigur scăpa "nesupravegheată" zece secunde, ca să citească sfatul lui Isamu!

Isamu

Emilie făcuse din nou tocăniţă. Femeia asta nu ştiuse că el era obosit; că, dacă ar fi ştiut, nu i-ar fi pus în faţă o mâncare atât de gustoasă! Trebuia să înfulece cu moderaţie, ca să nu-l ia somnul...

Meili şi Jiao vorbeau în tandem. Vorbeau mult. Erau pline de energie acum, după ce dormiseră de rupseseră mansarda aia! Îi povesteau lui despre Aurari. Şi despre copii. Trebuia să fie atent, că regele avea trei copii - nu doar o domnişoară...

- Léon e teribil, cu şcoala lui de aikido. Dar să ştii că a avut dreptate! Copiii ăia chiar îşi doreau să înveţe sportul ăsta!

- Da, am văzut şi eu...

- Ai văzut prea puţin! Ia spune - m-ai văzut în fustă?

Ha? Meili râdea:

- El a preluat grupa de băieţi, eu pe cea de fete. Am rămas un pic mirată când le-am văzut la primul antrenament, aliniate perfect, îmbrăcate în fuste plisate lungi până la călcâie...

Serios? Adică nu-şi puseseră treninguri? Da' de ce? Ce, la ora de sport de la şcoală nu mergeau în treninguri?

- Mi-am pus şi eu una - ca să le demonstrez că se pot bate şi-n fustă. Şi din momentul ăla n-am mai scăpat!

- Ştiu, v-am văzut!

- Dar n-ai văzut că am recurs la un tertip! Fetele mai mari au ridicat problema... piciorului. Atunci când ridicau piciorul, se vedea pe sub fustă. Aşa că le-am prins câte un ac de siguranţă la nivelul genunchiului...

Se grăbi să intervină:

- Deci te-ai ocupat şi de *fashion*...

- Atât cât am putut. Le-am vorbit despre fustele-pantalon, dar nici n-au vrut să audă.

- Era de aşteptat!

- Într-adevăr - acolo, schimbările se implementează în timp...

- Acolo, schimbările nu se implementează. Acolo este o societate închisă. Oamenii din interiorul gardului sunt feriţi de "agresiunile" din afară. Şi chiar dacă se duc la Bucureşti, sau în localităţile natale, revin mereu acolo. Repede.

Jiao se grăbi să răspundă ea:

- Am observat că au reguli stricte. La urma urmei, sunt reguli de bun-simţ!

- Exact. Din fericire, au un conducător bun.

- Daa, tânărul ăla e foarte potrivit pentru sarcina asta!

- Atâta timp cât este foarte atent pe cine primeşte acolo, lucrurile vor merge şnur. Ştiţi cum e - un singur măr putred poate strica toată cutia...

Ele aprobau... Jiao bufni în râs:

- Iar Philippe a fost fantastic aseară! După ce am terminat lecţia, care bineînţeles că a durat dublu faţă de cât ne propusesem noi, s-a uitat la ceas, apoi s-a uitat la mine... Şi-a cerut scuze că mi-a stricat o oră din program, după care mi-a spus că mama lui se îngrijorează pentru că el nu se joacă îndeajuns de mult cu copiii şi-şi petrece timpul în faţa clapelor. Şi mi-a propus să facem vacanţă. Adică să mă întorc în Franţa, unde ştiu limba şi pot să mă duc la cumpărături, la plimbare, la teatru... Şi, cât stau eu în vacanţă, el iese la joacă. Şi după aceea m-a invitat să mă întorc la el în Aurari.

- Şi l-ai refuzat?

Jiao zâmbea şi nega... Bun! Perfect! Nu de alta, dar fetele astea erau antrenate să vadă şi să audă tot! Iar dacă Cheng îşi punea ambiţia şi le punea să-i spioneze...

Avusese câteva zile de vis. Singuri în toată vila... Acum, trebuia să se întoarcă în birou. Trebuia să revină la atitudinea distantă, indiferentă... La nebunia aia cu "fă-mi un raport despre Florentina"...

Dar dacă Florentina era în Aurari...

O s-o ţină pe Biyu în birou. O s-o pună la calculatorul lui Piao şi-o s-o folosească pe post de consilieră. O să-i sugereze să coboare în trening - că treaba aia cu costumul fusese doar o joacă. Şi-atunci Meili şi Jiao îi vor confirma lui Cheng faptul că Biyu chiar era "folositoare" aici, în vila contelui. Probabil că nebunul o s-o sune, s-o întrebe chestii tehnice - ca să se asigure că nu reuşiseră "să le corupă" şi pe celelalte fete...

Gata - nu-i mai ardea de tocăniţă. Se ridică şi-şi duse farfuria la bucătărie... Emilie îl privea ciudat; n-avea însă stare să-i explice de ce nu mâncase tot, ca de obicei! Aşa că ieşi şi se grăbi să urce în birou. Avea treabă. Trebuia să urmărească două femei prin două ţări...

Florentina

Limuzina înainta încet, cu 30 la oră probabil. Asta era bine - oraşul Aşgabat era superb...

Era, în primul rând, populat cu musulmani. Îşi amintise de *hijaburile* ei din Nantes! Andrei îi povestise de ce era aşa - dar n-avusese cap să-i înţeleagă cuvintele. Fusese fascinată de priveliştе! Apoi, oraşul ăsta era mare - adică "aerisit". Nu văzuse-n viaţa ei atâta largheţe a străzilor, a clădirilor, a spaţiilor verzi! Încă din aeroport, rămăsese cu gura căscată! Era un fel de "grandomanie microscopică". Grandomania normală era dimensiunea Luvrului; aici, toate erau "micro". Şi tot o uimea...

Aeroportul era rotund. Îl văzuse de sus - i-l arătase el. Perfect rotund, cu un vultur uriaş deasupra... Cel mai mare aeroport din Asia. Era... wow! Şi rondul ăla uriaş din faţă, şi drumul până la oraş...

Nu putea închide gura!

"Gata - că te ia de încuiată! Şi-aşa îi pari gâscă! Gata! Măcar încuiată să nu pari!"

Se întoarse spre el, zâmbind:

- Da, e foarte frumos.

- Deci îţi place.

- Foarte mult - dar rămâne între noi...

De când decolaseră, aproape fiecare frază pe care-o scotea ea îl făcea pe el să zâmbească...

- Mergem să bem o cafea?
- Mergem!

... Uite, asta era o chestie care-i displăcea la culme! Faptul că nu pricepea ce spunea el în ruseşte! Murea că nu pricepea ce spune! Şi-avea translatorul în geantă - dar nu putea să şi-l pună... Biyu era în faţa ei - şi era calmă. Ea fusese calmă în fiecare clipă din călătoria asta! Ea avea "sarcină de serviciu" să fie calmă! În fine...

Limuzina oprea lângă unul din mamuţii ăia albi... Andrei se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Să mă ţii de mână.

Aa, da? Se grăbi să-l tragă înapoi:

- E o chestie de securitate, sau...?

Îu! Ce repede se întorsese! Ochii căprui o priviră drept:

- Da.

Aa, bun!

- Momentan.

Bufni în râs, retrăgându-se mai la distanţă... El se aplecă din nou:

- În caz că se-ntâmplă ceva, nu mai pierdem timpul - te trag direct la adăpost. Altfel, ar trebui să mă-ntorc, să te caut, să te apuc... Câştigăm cam o secundă. Aşa spun experţii în securitate.

- OK.

Îl lăsă să deschidă portiera şi adăugă:

- Momentan.

O privea lung; ea îi oferea figura aia cu sprânceana-n sus... Andrei coborî:

- OK. Momentan.

Cum adică?... N-avea rost să mai întrebe - că discuţia trebuia ucisă acum! A dezvolta tema micii idile din mintea lui era o prostie! N-o voia; aşa că îl ţinea de mână. Treceau prin coridor, spre uşile larg deschise... Ia uite ce bar megalomanic...

- E al partenerului. I-am scris, aşa că s-a asigurat că suntem singuri cuc aici.

Aprobă şi se aşeză pe-un scaun. El se aşeză lângă ea. Vedea în oglinzile din spatele barului că Biyu se oprise la doi metri de ea, în spatele ei - şi butona iar telefonul, cu faţa spre uşa de la intrare...

- E bună. Foarte bună. Chinezoaicele sunt cele mai bune.

Ha? Aa, da! O prinsese studiind securitatea prin oglinzile alea...

- Stau uneori şi mă-ntreb de ce te-a speriat Ana chiar aşa de tare.
- Dar nu m-a speriat deloc!
- Eu cred că te-a speriat.
- Nu. Doar mi-a spus adevărul. Mi-a spus cum a dispărut Trésor. Şi dacă nici conacul ăla nu e păzit "ca la carte"...
- Conacul a avut o breşă în securitate. S-au folosit de ea - atâta tot.
- Mă întreb cum au ştiut de breşa aia de la bunul început!
- Simplu. Ai tăi au stat acolo opt zile. Iar după aşa şedinţă prelungită, era evident că Ştefan o să plece, Ana o să-l urmeze iar Rebeca şi Aleodor or să tăşnească spre treburile lor. Tu n-ai observat cum e organizat totul? Regele e veşnic musafir! Consilierii stau în preajma lui atunci când îi vizitează; dar asta îi obligă să-şi amâne treburile. Şi, imediat cum el pleacă, pleacă şi ei să recupereze.

Aproba încet cu capul, privind cu maximă atenţie gesturile barmanului...

- Se ştia că Ştefan pleacă spre *Mister P*. Teoretic, Rebeca ar fi trebuit să plece şi ea, la vreo jumătate de oră după. Aleodor plecase deja...

Întoarse capul şi-l privi drept:

- Tu de ce crezi că au atacat conacul?
- Cred că aveau nevoie de informaţia din el. Datele Raina Consulting. Dar s-au ciocnit de aia mică. Şi probabil că au aflat şi de accidentul de elicopter. Ştefan ar fi plătit pentru recuperarea datelor. Dar Ana n-ar fi făcut-o. În plus, fetiţa e o pârghie spre Rebeca.
- Era.

Şi realiză imediat că poate făcuse o greşeală spunându-i şi lui asta. Poate că "valoarea" verişoarei ei o să scadă prea mult - şi-or s-o omoare...

- ... Cum adică? Au renunţat?
- Nu. Nu vor renunţa niciodată. Şi nu vor ierta niciodată, după părerea mea. Dar, de când a dispărut ea, au trecut prin multe. Şi au tras linie şi au ajuns la o concluzie. Vor mai face doi băieţi - indiferent când şi cum se va întoarce Trésor. Aşa că...

Ochii căprui o priveau lung... Zâmbi:

- Aşa-i dragostea - învinge întotdeauna.

Primi o aprobare cu capul, aşa că sprijini cotul pe bar şi capul în pumn:

- Mi-ar place să am o căsnicie ca a lor.
- Serios? Ţi-ar place să stai la câteva mii de kilometri de soţul tău?
- Nu, că nu e cazul. Dacă mă mărit, ne mutăm împreună. Dar e foarte frumoasă dragostea lor. E aşa specială, că-mi vine să plâng când îi văd împreună! Ştii cum sunt? Ca într-un cerc invizibil, făcut din dragoste! Sunt foarte speciali...
- Ştiu. Am observat şi eu.

Reveni la poziţia dreaptă:

- Şi tocmai de-asta mi-a spus mama că ea nu-mi impune nimic - ci doar mă sfătuieşte. Decizia îmi aparţine.
- Aşa e şi normal.
- Dar sunt unii părinţi demenţi care-şi "pupă" copiii pe considerente de avere sau renume...
- Sunt şi de-ăia...

Cafeaua era delicioasă - dar frigea rău... Andrei îi spuse ceva barmanului, după care se ridică... Unde se ducea?... Uau! Super! Aveau tonomat muzical! De-ăla vechi, de prin filme! Uau, ce frumos era! Sări de pe scaun şi alergă să-l ajungă din urmă - şi puse palma pe aparat, că nu-i venea să creadă că vedea aşa ceva "în carne şi oase" şi stare impecabilă...

- Din păcate, e cu CD-uri.
- Sau din fericire - nu? Decât să sară acul în momentele-cheie...

Iar îl făcuse să râdă...

- Dat fiind că tu eşti dansatoare experimentată, eu sunt anchilozat tot iar mâine seară mergem la petrecere, îmi acorzi acest dans?

"Vai, bineînţeles!" Alesese un blues...

Era un bun dansator de blues - ştia cum s-o ţină ca să-i transmită unele lucruri... Ia să deschidă ea discuţia! Că, dacă vorbeau, nu putea s-o pupe, nu?

- ... Ce-o să fie la petrecerea de mâine?
- Nimic.
- Nu cred că petrecerea asta n-are un scop. Aşa cum nu cred că o să joc geamparale...
- O să valsezi. Mult. Apropo - tonomatul n-are valsuri, aşa că eventuala repetiţie o facem la hotel...

Aprobă încet cu capul... Şi ia uite-l, ce tupeist era! Îi apăsa capul pe pieptul lui! Şi-o făcea cu un gest hotărât, determinat, care nu accepta refuz..

"Bine, mă! Fie ca tine!" Mută mâna stângă, ca să lase capul pe cămaşa lui...

Se legănau uşurel... pe sub două perechi de ochi foarte atenţi... Era sigură că serviciile îi pozau "la greu" prin camerele alea de supraveghere... Da' ce dracu dansau ei acolo? Că nu ştia melodia asta! Ce ascultau? Ratase primele două versuri...

And so I beg you / Let it be me

Ha? Cum? Ce? Ce-ce? Trebuia să fie atentă - că ăsta îşi făcea de cap cum voia el!

Don't take this heaven from one / If you must cling to someone / Now and forever / Let it be me

Era vocea lui Julio Iglesias - pe-asta o ştia! Dar melodia n-o mai auzise...

Each time we meet love / I find complete love / Without your sweet love / What would life be?

So never leave me lonely / Tell me you'll love me only / And that you'll always / Let it be me...

O chestie era sigură - Andrei Donichioiu ştia ce face! Ştia ce vrea să obţină, unde vrea să ajungă şi cum - şi îi reuşea fiecare mişcare! Ca dovadă, dansau melodii de dragoste într-un bar din Aşgabat - şi toată omenirea trâmbiţa aura de dragoste din jurul frumosului cuplu!

Trebuia să facă ceva... Trebuia să ia măsuri! Că o vedea tati al ei - şi făcea infarct! Şi nu era prea sigură că-l scăpau doctorii, dat fiind faptul că fiică-sa se bălăngănea romantic cu unul dintre fraţii ruşi... Care avea, vorba aia, alura perfectă pentru şablonul ăla nenorocit...

Slavă Cerului, se terminase! Fiu! Andrei îi sărută mâna, zâmbind în romanes:

- Straşnică repetiţie!

Bufni în râs şi aprobă, lăsându-se condusă înapoi la bar... Andrei gustă cafeaua şi constată:

- Acum e perfectă.

Pe bune? Ia! Simţea nevoia de a se ascunde după ceva, şi cum cana aia era singurul obiect disponibil... El îşi aprinse o ţigară şi suflă lung fumul:

- Serios vorbind acum - mare nenorocire, dispariţia fetiţei lor!

- Într-adevăr; mare nenorocire... Din fericire, mama ştie ce face. Şi-are nişte planuri foarte limpezi în minte. Deşi pare foarte preocupată de altele, se gândeşte mereu la aia mică! Adică cred că face un fel de *joint venture* între ele. Un gând de afaceri, un gând la Trésor...

Andrei aproba încet...

- Sunt sigură că mămica mea o s-o găsească. Că, vorba aia - are cei mai tari aliaţi!

Şi arătă cu capul spre chinezoaică. Bărbatul zâmbi şi aprobă:

- Cu siguranţă, ăia or s-o găsească. Mergem?

Negă încet... şi coborî de pe scaun. Ia să vadă ea ce alte melodii mai erau în tonomatul ăla! Oare mergea cu euro? Că ea avea euro şi lei. N-apucase să schimbe, sau... Avea senzor pentru card. Ia să-şi aleagă ea vreo zece melodii, aşa - să-i ajungă! Playlist... Elvis - ce avea de Elvis? Degetul lui se întinse, din spatele ei, şi apăsă "*Can't help falling in love*". Protestă sonor:

- E playlistul meu!

- OK, e playlistul tău...

Celine Dion. De Celine Dion avea... Trecea cu degetul pe deasupra ecranului, căutând în minte melodiile de la titlurile alea... Mâna lui îi prinse mâna - şi-o mută şi apăsă cu degetul ei "*Only one road*"... Bufni în râs:

- Prea bine! Ia să te vedem acum!

Cher! Ia - de-aici ce alegea? "*Love can build a bridge*". Minunat! N-o ştia. Era un afurisit - alegea numai cu *love*! Oricum ştia că n-o să poată să-i ţină piept... Sau...

Apăsă Michael Bolton. El apăsă "*To love somebody*"... Apăsă şi ea "*When a man loves a woman*" - şi se pomeni că îi ridică mâna şi i-o sărută... Zâmbi:

- Asta, însă, o să te coste.

- Ascult.

- Plecăm de-aici într-o decapotabilă - şi ascultăm selecţia mea.

- OK!

Andrei îi apucă şi mâna cealaltă şi selectă *Best of love*. O să adoarmă... rău... Mâna ghidată de mâna lui selecta melodiile repede-repede, de parcă îi era frică să nu se răzgândească răsfăţata...

Isamu

Bătea cu degetul în mouse. De 20 de minute, Biyu nu mai transmisese nimic. Începea să se îngrijoreze! Decise să-i scrie.

"Unde eşti?"

Aştepta...

"În aceeaşi locaţie. Dansează blues-uri - dar el a aranjat pentru o decapotabilă."

Aoleu! Plecau de-acolo cu decapotabila? Asta era rău!

"Destinaţia?"

Aştepta şi-şi aprindea altă ţigară. Şi aştepta... Şi aştepta... Şi fata aia nu scria nimic... Mesajul aproape că-l sperie!

"Pornim spre masa de prânz. Decapotabila e riscantă, aşa că o amână pentru mâine - când paza va fi pregătită pentru ea."

Fiu!

"Încearcă să afli destinaţia."

Bun! Şi-acum, că se lămurise în privinţa următoarelor două ore, era un pic mai liniştit... Deschise interfaţa cu banca - avea de făcut plăţi. Se strânseseră vreo 30 de facturi care...

Brusc, mesajul îi sări în faţă. Citi repede... Cum-cum?

Florentina

Deci, plecau spre masa de prânz. Ce bine! După al treilea blues, simţise că se plictisise rău! Nici nu mai băuseră cafeaua! Chestia aia cu blues-urile îi dădea o stare de nervozitate...

Plutea ceva în aer - că iar n-aveau subiect comun de discuţie... Iar el tăcea, nu încerca să-i mai spună ceva despre oraş, sau despre prietenul lui cel bogat din Aşgabat, sau despre Trésor...

Iar o ţinea de mână... şi mergea în faţa ei, grăbit să ajungă la limuzină... O împinse înăuntru - şi-o smuci un pic spre banchetă! Hei! Ce-a fost asta?... Evident, sfârşi pe bancheta aia! Iar el se aşeză lângă ea! Iar Biyu, confruntată cu noul "aranjament" din transport, se aşeză pe bancheta de vizavi...

Andrei ordonă ceva, în ruseşte. Se puseseră în mişcare.

Era linişte...

Brusc, bărbatul de lângă ea scoase telefonul. Scria ceva... Ea cică se uita pe geamul dinspre partea ei - dar era foarte atentă la Biyu, care stătea în faţa lor şi-i supraveghea pe amândoi... Văzu cum mâna lui se întinde - şi-i arată chinezoaicei telefonul.

Nuu! Biyu se ridica - şi se muta pe bancheta din stânga!

Telefonul căzu, sec, pe podea. Cum? Ce...

În secunda imediat următoare, mâna lui îi prinse bărbia. Şi nu mai apucă nici să inspire - fu întoarsă spre el şi sărutată...

Era dement...

Strânsoarea degetelor slăbi imediat - iar atingerea deveni una tandră, grăbită să ajungă pe obrazul ei... şi mai sus, prin păr...

Avea vreun rost să strângă pumnul şi să-i dea una la ăla micu'? Evident, nu! Şi nici dacă bufnea în râs peste sărutul lui n-avea nimic de câştigat! Că, vorba aia - era blocată în Aşgabat cu el până mâine seară! Aşa că aştepta - şi se lăsa sărutată... El sesiza stupidul situaţiei, că nu era prost - dar era căpos şi voia să insiste...

Ia să-l oprească! Adică ia să vadă ea cât de determinat era s-o facă să se îndrăgostească de el! Decise să încerce un gest de respingere - şi nu-l mai făcu, fiindcă sărutul ajunse la final...

Ochii căprui o asigurau că el era tot ce-şi putea ea dori... Oftă greu:

- Ştii, s-ar putea să te superi... Eu cred că ideea asta nu e tocmai bună.

Degetele lui se jucau pe obrazul ei:

- Şi de ce crezi tu chestia asta?

- Păi, ar fi câteva argumente destul de serioase... Pe lângă diferenţa de fus orar dintre noi, pe lângă diferenţa de vârstă...

- Tu încerci să glumeşti...

Negă şi se aplecă la urechea lui:

- Eu sunt domnişoară. Iar balauru' de tata ştie asta. Iar fata asta are ochi oblici şi-n ceafă. Aşa că ideea ta nu e tocmai bună...

Iar îl făcuse să zâmbească! Interesant!

- Suntem în 2020. Iar chestiile astea...

Cum era sărutul ăsta nou, proaspăt, mai determinat ca anteriorul...

- ... nu mai sunt aşa nişte probleme uriaşe ca pe vremuri.

- Depinde de balaur...

Omul ăsta era chitit să pună gheara pe ea! Că începu să vorbească... printre săruturi!

- Indiferent ce crede balaurul... sau bălăuriţa... decizia îţi va aparţine ţie... Iar eu vreau... să fie limpede... în mintea ta... faptul că... lucrurile sunt aşa... cum sunt... şi nici un şablon... şi nici un balaur... nu le pot schimba...

Serios?! Îi prinse capul în palme - "păi atunci hai să ne pupăm!"

Şi-acum se pupau! Rău! Iar el n-avea nimic împotrivă! Iar ea constata că decizia ei tocmai îi dăduse lui aripi... Constata că Andrei

avea acel ceva aparte şi la chestia asta cu pupatul... Avea o atitudine de-aia "de nerefuzat", care însă excludea orice intenţie a lui de a o obliga să facă ceva ce nu-şi dorea să facă... Inducându-i astfel senzaţia că şi ea voia... Şi descoperi că avea şi frână! Interesant...

- Şi cum nu vreau să te sperii, cred că e mai bine să revin pe locul meu...

Îşi recupera telefonul şi revenea pe banchetă, privind-o lung... Începu să râdă:

- Nu ştiu de ce, dar presimt că lucrurile nu se vor sfârşi aici!

- Dacă vrei să se sfârşească aici, se sfârşesc - nici o problemă. Intenţia mea nu este să mă impun azi, aici, în faţa ta; ci doar să mă asigur că nu vei refuza următoarea invitaţie la Volgograd.

Adică nu voia s-o sperie, era de acord "s-o ia uşurel", era un înger pe pământ şi-un Făt-Frumos cu statură de Roşu Împărat... Interesant!

- ... Nu ai nimic de zis?

- Ba aş avea de zis câte ceva; dar mă abţin.

- Eu te rog să nu te abţii.

Aşa o ruga el? Interesant... Oftă uşurel:

- Păi, aş putea să zic că noua ta atitudine mă miră. Pentru că este foarte diferită de atitudinea de-acum doi ani.

- La vremea aia, nu păreai să observi lumea din jurul tău. Erai ocupată cu şcoala. Nu te interesa altceva. Am decis, deci, să mai aştept.

- Ce?

- Să te intereseze şi altceva!

- Ca de exemplu?

- Ca de exemplu, măritişul.

- Nu mă interesează măritişul.

- Atunci de ce joci cu atâta plăcere *Kibori*?

- Pentru că îmi place să joc *Kibori*. Şi pentru că sunt adolescentă - şi vreau să-mi trăiesc adolescenţa.

- Aha! Atunci, rectific - în urmă cu doi ani, nu te interesa propria adolescenţă.

- Şi cum acum mă interesează...

- Cum acum te interesează, trebuia să ştii unele lucruri. Acum le ştii. Decizia îţi aparţine.

Decizia îi aparţine...

- ... Şi dacă spun "Nu"?

- Dacă spui "Nu", e "Nu". Dacă spui "Da", e "Da".

Ce "Nu"? Şi ce "Da"? Se răsuci spre el:

- Nu ţi se pare că am ajuns mult prea repede la discuţia asta?

- Sincer? Nu. Eu abia aşteptam să ajungem la discuţia asta! Şi m-am bucurat să descopăr că dansezi şi blues-uri, nu numai săltăreţe.

- Dragostea face parte din adolescenţă - nu?

El zâmbea şi aproba, fără s-o privească... Continuă:

- Dragostea e ciudată. Acţionează când i se pare ei mai nepotrivit momentul...

Era privită lung...

- Şi vine dinspre cine nu te-aştepţi, loveşte necruţător, dispare ca o boare...

- ... Încerci să-mi spui ceva?

- Da. Ai mare grijă, să n-o păţeşti!

Ochii căprui o anunţau "oficial" că o păţise deja, rău de tot...

- Există un şablon pe care mi l-au creionat părinţii mei.

- Există, în primul rând, dorinţa ta.

- Şi aprobarea lor.

- Repet - eu unul nu cred că regele e chiar aşa de obtuz cum ţi-l închipui tu!

- Regele are un cuvânt de spus. Şi regina. Şi cel care va trece proba şablonului are un cuvânt de spus.

- Şi toate fac 49%.

- Exact.

Era mirat că-i dăduse dreptate! Zâmbi:

- Deci, ai mare grijă să n-o păţeşti!

Tăcere... tăcere...

Ana-Maria

Piao întoarse laptopul spre el. Era încruntat rău - primise ceva dificil, probabil. Chinezului nu-i plăcea să-i prezinte probleme la care nu avea pregătită cel puţin o variantă de rezolvare. Aşa că o să aştepte, nu?

Semnă şi contractul ăsta şi încercă să-şi întindă bine muşchii spatelui - că amorţise de tot...

- Vrei să mergi la hotel, să te odihneşti câteva ore?

Gabriel era extrem de săritor, amabil şi atent cu ea. Negă:

- Dacă mai e cafea...

- Aduc imediat.

Rămaseră singuri. Piao întoarse imediat laptopul spre ea:

- Isamu te roagă să-ţi păstrezi calmul.

OK! Avea un mail cu subiectul ***"Prinţesa"***... Inspiră, expiră şi citi.

"Vizitează Aşgabat-ul, sunt bine. A sărutat-o."

Uau! Şi-asta însemna că sunt bine?

... Da. Că ar fi putut să dispară fără urmă încă dinaintea aterizării! Erau foarte bine...

Deci prinţesa cedase şi...

Deşi stătea să explodeze - şi să urle şi să spargă şi să-i cheme urgent înapoi -, simţea că înţelege planul prinţesei. Pe de o parte, Vincent i-o luase demult înainte lui Andrei! Şi cine mai ştia cine altcineva mai mâncase rujul prinţesei! Pe de altă parte, prinţesa ţintea la oameni ca Andrei - adulţi maturi, culţi, civilizaţi, bogaţi... Şi mai era şi problema lui Trésor, care trăgea după ea problemele lui Diamant, ale Rebecăi, ale lor - ale tuturor...

Nu se îndoia că mintea prinţesei repeta acum cuvântul "antrenament". Nu se îndoia că Andrei o să încerce. Şi nu, nu se îndoia absolut deloc că prinţesa o să refuze. Nu se îndoia că amorezul o să-şi înghită supărarea şi-o să-şi spună că nu-i nici o problemă, domnişoara era ruşinoasă, mai exista şi mâine...

Împinse laptopul spre Piao. Prinţesa era mare - şi era capabilă să decidă pentru ea. Iar el era atât de nepotrivit pentru ea, că zău că nu se îngrijora deloc în privinţa posibilităţii ca ea chiar să ajungă să-l vrea! Să se mărite Florentina ei cu unu' care habar n-avea să joace o manea simplă? Niciodată!

Ştefan

Aştepta ca Ana să intre în mail. Îi făcuse adineauri un apel; acum aştepta... Uite-o!

Mm, era preocupată! Deci aflase şi ea despre Andrei! Doamne! - cum putuse soţia lui să-şi lase fata să plece cu individul ăla în excursie?

- Bună, iubitule...

- Bună, iubito. Piao, Gabriel - evacuaţi.

Că ăia n-aveau de ce să asculte partea de discuţie referitoare la familie. Aştepta...

- Au ieşit.

- De ce-ai lăsat-o pe Florentina la Aşgabat?

- Pentru că Florentina a vrut să meargă la Aşgabat.

- Florentina vrea să meargă acolo unde-i spune mama ei. Şi ascultă de cuvintele mamei ei.

- Iar mama ei ascultă rugăminţile ei; şi, dacă sunt OK, le acceptă şi se conformează.

"Chiar e OK să se pupe cu ăla prin Turkmenistan?" Soţia lui zâmbi, în romanes:

- Mă îndoiesc că...

Că... Aa, se îndoia că era primul care-o pupa! Dar nu era vorba de pupat! Era vorba de ăla! Ăla era periculos!

- Ştiu.

"Şi totuşi, ai lăsat-o să se ducă cu el!"

- Da.

"Şi, dacă păţeşte ceva..."

- Ştefane... Fata noastră a crescut.

Fata lor crescuse, ce-i drept... Şi crescuse aşa cum trebuise să creas-

că. Aşa că trebuia "să crească" şi el şi să aibă încredere în ea. OK!

- O s-o sun diseară...

- Sun-o după doişpe, ora ei. Presupun că o să zăbovească un pic la dans... Dat fiind faptul că la Cannes n-a petrecut decât sporadic şi doar prin cluburi deschise ziua...

Oftă greu - pentru că era îngrozitor de greu să accepte că fata lui crescuse totuşi... Ana se aplecă spre cameră:

- E mare. Ştie ce face. Iar dacă tu spui "Nu", s-ar putea ca încăpăţânarea nativă s-o determine să te contrazică.

Aprobă şi oftă din nou:

- Bine. Tu cum te descurci?

- Binişor. Am o problemă...

Aprobă şi-o auzi strigându-şi consilierii...

Ar fi vrut să mai stea un pic singuri. Să vorbească. Îi era dor de ea! Era departe de ea, iar ea...

Indivizii se grăbiseră să revină la masă...

- Am, deci, o problemă. Ţi-am trimis-o pe mail.

- Am văzut. Mâine, când îl vizitezi pe Yuri, propune-i fifty-fifty. Şi nu pentru că avem o problemă financiară; ci pentru că regretăm incidentul şi vrem să-l îndreptăm, într-un fel sau altul. Dacă acceptă, asta e. Dacă nu, asta e.

Înţelesese? Da, înţelesese. Adăugă:

- Dar să nu te duci singură.

- Mă duc cu consilierii mei.

Şi-i bătea pe amândoi pe umeri, zâmbitoare...

Era frumoasă. Şi-i era foarte dor de ea.

"Femeie mai frumoasă ca luna - când mai vii să mă vizitezi? Că am o surpriză..."

Buzele frumoase formau cuvântul "vineri"...

"Să veniţi amândouă!"

"Bineînţeles!"

Deveni atent la Gabriel:

- Pe viitor, ai grijă în cine tragi. Că Yuri Gorevoy nu-i un fitecine. Iar firma nu e-n încetare de plăţi, ca să zici că ai avut presiuni financiare.

- Am înţeles.

- De-asta v-am spus să n-o forjaţi. Creşterea se face încet, constant şi cu perseverenţă; nu împuşcând chilipiruri.

Gabriel aproba, un pic încruntat...

- Pe viitor, să nu mai depăşiţi procentul. Că nu vă aleargă nimeni. Şi nu aveţi nimic de demonstrat. Iar dacă vă consideram incompetenţi, vă concediam.

- Am înţeles.

- Bine. Mai e ceva?

Ei negau... Le făcu cu mâna şi apăsă log out. Că nu mai avea nimic de spus. Nici chiar ei! Seniorul oftă greu:

- N-o mai întrista când e acolo. Pe lângă gândul la Florentina, are acum pe cap şi gândul că i-ai închis în nas!

- Regina mea n-are gânduri de-astea. N-am ce să-i spun atunci când sunt ăia lângă ea.

- Ştefane...

"Ce e?" Tăcea, încruntat...

Florentina

Se delecta cu o minunăţie de mâncare rusească. Habar n-avea cum se numea, dar era o minune! Avea de toate - smântână, mirodenii, sos... O minunăţie!

Mânca - şi se simţea privită lung... Ridică privirea spre el. Iar el zâmbi:

- Pentru mâine dimineaţă ce planuri ai?

- N-am. Tu eşti şeful cu organizarea.

Ei, poftim! Lăsase baltă bunătate de mâncare ca să organizeze dimineaţa! Era nebun...

Hait - că îi suna mobilul! Mobilul ei! Îl scoase şi... Şi se ridică:

- Scuză-mă două minute, te rog.

El o scuza, fireşte! Porni spre ieşirea din sală, cu Biyu după ea... şi-o rupse la fugă spre toaletă! Repede! Trebuia să ajungă repede la toaletă!

- Dreapta şi dreapta!

Ah - îi venea s-o pupe! Că ştia unde era toaleta! Năvăli în camera aia şi apăsă butonul verde:

- Tati?

- Bună, Florentina.

Se grăbi să intre într-o toaletă şi închise uşa:

- Tati! În sfârşit!

- Ce-i cu tine? Ce s-a întâmplat? De ce gâfâi?

Oof! Îl speriase rău!

- Stai aşa!

Apăsă butonul şi zâmbi la camera mobilului, în romanes:

- Că am fugit în veceu, ca să nu ne audă nimeni!

Tati al ei tăcea... Se grăbi să insiste:

- Pe cuvânt! Uite şi tu!

Şi-i arătă veceul la cameră! Ia - o lăsa să-l vadă şi ea?... Pe ecran apăru chipul preocupat al tatălui ei:

- Prinţeso, ce dracu cauţi tu acolo?

- Ce să caut - nimic! Mă plimb! Vizitez toate alea pe-aici!

- Cu ăla!

- Cu ăla!

- Prinţeso...

Zâmbea - era îngrijorat pentru ea...

- Isamu zice că v-aţi sărutat...

Aprobă încet cu capul, zâmbind a şmecherie acum...

- Crezi tu că e mai bine aşa?

- Crezi tu că e primul? Şi crezi tu că primul a obţinut ceva după aia?

Ochii verzi se măriră mult... Apropie mobilul de gură, ca să şoptească uşurel:

- Tati, stai liniştit.

- Nu pot să stau liniştit când ştiu unde eşti şi cu cine.

- Stai liniştit, că n-are nici o şansă.

- Nu e vorba de asta.

- E vorba că am plecat cu un bărbat în excursie.

Da, despre asta era vorba. Roşi violent:

- Tati, dacă tu în tinereţe aveai un succes nebun, să ştii că nu toţi bărbaţii sunt ca tine!

Aşa! Acum erau amândoi roşii!

- Te rog să stai liniştit. I-am zis că sunt domnişoară şi n-a comentat. Şi oricum nu sărea pe mine acum - că, vorba aia: doar ce ne-am cunoscut şi noi mai bine! Şi ştii bine că n-are nici o şansă să mă prindă!

Tatăl ei tăcea...

- Te rog io mult de tot să ai încredere în mine.

- ... Bine. Am încredere în tine. Ce-aţi făcut azi?

- Păi am ajuns aici, am vizitat, am băut o cafea, am mâncat prânzul, am fost la o şcoală de echitaţie, ne-am plimbat printr-un parc imens, am jucat la ruletă şi-acu' mâncăm. Cică după asta mergem cu limuzina în centru, să vedem luminile - care sunt bestiale, după cum zice el. Şi pe urmă mergem într-un club şi dansăm un pic şi pe urmă mergem la hotel. Unde avem un penthouse - cu două camere. Stai liniştit, da?

Probabil că tăticul ei "procesase" partea aia cu "nu sare pe mine din prima" - pentru că zâmbea mult mai calm:

- Bine, prinţeso. Să nu te desparţi de Biyu. Niciodată!

- Aa, n-am nici o şansă! Nici să vreau şi n-o să mă despart de ea!

- ... Bine. Hai, fugi la masă.

- Staai! Tu cum te simţi? Cum merge recuperarea?

- Încet. Dar fac progrese.

- Adică te refaci încet şi bine.

- Cam aşa ceva...

- Să nu te grăbeşti - ca să te refaci bine!

Tăticul ei aproba... Pupă cu ţoc camera mobilului:

- Pa, tati!
- Pa, prinţeso.

Şi buton roşu - şi ieşi din toaletă. Chinezoaica o aşteptase la intrare... Bun!

Şi-acum mânca şi pleca la plimbare! Iar dacă şi la plimbarea asta obsedatul o să vrea s-o ţină ocupată cu pupatul, o să-i zică de la obraz să aibă răbdare până la hotel! Adică, nu - că ar fi sunat ca o promisiune că la hotel o să-l pupe cu dichis! O să-l roage să fie discret. Că-i vedea şoferul limuzinei, iar ea era domnişoară şi era virgină şi deci era mai pudică, aşa...

Isamu

După cum spunea Biyu, lucrurile se liniştiseră la Aşgabat. Andrei organizase o excursie destul de solicitantă - bar, parc, cazino, prânz şi cină copioase... Acum erau în limuzină; se plimbau agale, ca să admire luminile multicolore. Iar lucrurile se liniştiseră. După ce el o sărutase din nou cu aplomb iar prinţesa îi şuşotise ceva la ureche, lucrurile se liniştiseră serios. N-o mai săruta. Îi povestea despre clădirile pe lângă care treceau. Era linişte în Aşgabat... Biyu nu mai scria nimic, că nu mai avea ce...

Chiar nu mai avea ce?

"Tu eşti OK?"

Oftă greu - că ei vorbeau pe linia Chinei, care era supravegheată şi trecea prin filtrul lui Cheng...

"Da."

Vorbeau pe linia Chinei...

Trebuia să-şi găsească o preocupare. Alta, decât aşteptarea veştilor ei! Aşa că decise să... Să-l contacteze pe Ştefan! Ia să-l contacteze el pe Ştefan! Aşa, ca să vadă ce mai face! Şi să-l liniştească în privinţa prinţesei! Mail...

Primise un mail nou, de la Piao.

"Regina îţi propune o telenovelă."

Regina îi propune o telenovelă... Piao o scrisese la opt jumate - ora Rusiei. Ia să facă el un calcul! Calcula orele, diferenţele de fus... Ridica mirat sprâncenele - fiindcă propunerea reginei venea la un sfert de oră după ce terminase discuţia cu Ştefan...

Regina îi propune o telenovelă... Deschise fişierul trimis de Senior. Citea... Citea... Recitea... Nu înţelegea cum de regele îi închisese reginei în nas! Nu se mai întâmplase niciodată ca Ştefan...

"Regina îţi propune o telenovelă"...

În general, telenovelele conţineau multă dragoste. Şi multe intrigi. Altfel, se numeau "seriale". Deci, regina îi propunea o intrigă... Reply. Apăsă semnul întrebării, mută mouse-ul... şi se încruntă rău...

Era pentru prima oară când nu-i înţelegea mesajul. Se întâmpla ceva! Ori gândise ea o chestie mult prea sofisticată, ori... Ori, nu mai ştia. Poate că "expirase" el, nu?

Luă specialul şi selectă numărul lui Cheng.

- Da.
- Ai veşti?
- Nu. Nici despre... nici despre.

Nici despre Trésor, nici despre Ana sau Florentina...

- Dar lucrurile sunt pregătite pentru mâine.

Lucrurile? Pentru mâine?

... Se întâmpla ceva cu el! Categoric, se întâmpla ceva! Ceva negativ! Nu-şi dădea seama despre ce vorbeau oamenii ăştia! Se grăbi să închidă:

- OK. Vorbim.
- Vorbim.

Apăsă butonul roşu...

Regina îi propune o telenovelă... Ce făcea regina mâine?

Sări în picioare - că regina se ducea mâine la Yuri Gorevoy, care-i cerea daune pentru trăznaia lui Gabriel! Şi-i propunea o telenovelă! În condiţiile în care Ştefan spusese să-i propună jumi-juma, daune plus colaborare! Şi spusese răspicat: dacă vrea, bine; dacă nu, la fel de bine! Pentru telenovelă, regina avea nevoie de ajutorul Chinei - pentru că individul cunoştea deja forţele lui Gabriel! Şi, după ce fusese atacat de ele, bineînţeles că le ţinea sub observaţie!

Reveni în scaun şi apucă telefonul - cel roşu, de data asta! Cheng, call...

- Da.
- Regina ne propune o telenovelă mâine. Cum o facem?
- ... Dă-mi un sfert de oră, să studiez datele şi să cer harta locaţiei. Vorbim.
- Vorbim.

Repede - harta locaţiei! Regina se vedea cu ăla pe terenul lui - la Saratov. El era deja acolo; or să se vadă la restaurantul lui. Deci, ora locală unu. Or să bată palma... Nu. Atentatul se va produce la coborârea ei din limuzină. Şi, ca să fie cât mai credibil, se va produce... cu schepsis. Astfel încât să pară că individul încercase să omoare regina. Iar pentru chestia asta, Aleodor trebuia să înceapă deja să pună săgeţi sub nasul colegilor şi omologilor.

Studia harta - şi apăsa butonul specialului, dar nu se uita unde ajunsese în derularea agendei...

Florentina

Iar o ţinea de mână. Mm, ce-o enerva partea asta cu ţinutul de mână! Aşa-i venea să-i zică vreo două...

Intrară toţi patru în lift. Liftierul apăsă ultimul buton. Fu răsucită, strânsă în braţe şi sărutată... Gata! Până aici! Îl împinse cu fermitate! Şi-şi reluă poziţia corectă, cu faţa spre uşi. Aştepta erupţia... sau scuzele! De ce nu?! Se convinsese, azi, că Andrei ştia să-şi ceară scuze atunci când greşea! O făcuse de vreo trei ori, când exagerase cu poantele sau sărise calul cu "ia şi mănâncă", "ce să căutăm la plimbare prin parc"...

Nu zicea nimic... Dar fu luată din nou de mână. Aah! Căpos individ! Căpos şi insistent! Las' că-i zicea ea!

Aşteptă descuierea uşii şi intră. Şi porni glonţ spre mijlocul livingului. Deşi doi blonzi uriaşi păziseră uşa penthouse-ului, Biyu verifica fiecare cotlon...

Oftă greu şi se întoarse spre el:

- Te rog, poţi să vii puţin?

Da, venea. Afişa un calm perfect. Dar ea ştia că Andrei Donichioiu nu era calm absolut deloc! Aşa că îl luă neaoş de gât şi-l trase spre stânga. Şi-i şopti la ureche:

- Te rog frumos să nu te superi pe mine. Dar chestia asta e nouă - treaba asta cu depăşirea barierelor invizibile. Te asigur că am observat ceea ce ai vrut să-mi arăţi! Şi te asigur că nu ignor absolut nici unul dintre lucrurile pe care mi le transmiţi! Chestia e că nu sunt obişnuită cu... N-am mai avut, cum să spun...

El tăcea şi asculta; ea se bâlbâia rău...

- ... Nu sunt obişnuită aşa. Şi să ştii că am început să mă sperii. Să nu te superi pe mine... Dar, dacă vrei să mai vin la Volgograd, cred că va trebui să bagi într-o viteză inferioară, cum se spune...

Primi un pupic pe obraz, aşa că îi dădu drumul. Şi fu poftită în camera din dreapta:

- Dormitorul tău.

Ia să vadă ea dormitorul ei... Măiculiţă, ce dormitor avea ea!

- E OK?
- Foarte OK!

Bun! Dacă mai râdea şi după ce-i pusese ea frână, era perfect! Andrei apucă clanţa şi nu ieşi:

- Noapte bună.
- Noapte bună.

Şi nu ieşea... Bufni în râs:

- Vezi? Ce-ţi spuneam?! Chestiile astea cer timp!

Pentru că uitase pupicul de noapte bună! Să-l pupe de noapte bună,

nu? Un pupic scurt îi ajungea! Unul pe obraz!

... Nu, se înşelase ea. Andrei voia să trişeze. Ăsta era un pupic de convingere... "Nu, n-ai să mă convingi..." Numai că el insista cu supersărutul lui super-ultra... Îl împinse uşor, zâmbind:

- Ai mare grijă să n-o păţeşti...

- Nu cred că regele e chiar aşa de obtuz cum ţi-l închipui tu...

Ia uite-l, ce sigur pe el era! Ia să dea cu speranţele lui de toţi pereţii!

- Mă refeream la mine, nu la el!

Andrei o privea lung şi părea că nu înţelege:

- ... Vrei tu neapărat să-mi arăţi nişte mişcări de aikido?

"Vrei tu neapărat să le vezi?" Ăsta era răspunsul pe care îl aştepta de la ea. Pe care, însă, nu i-l oferi:

- Te pot lovi şi altfel.

Sprâncenele lui se ridicară, curioase... Apăsă indexul pe locul unde era inima lui:

- Deci, te pot lovi şi altfel...

Bărbatul din cadrul uşii era blocat - că nu se aşteptase să fie ameninţat chiar aşa... Îl pupă din nou, pe obraz:

- Noapte bună, Andrei.

Şi-acum putea să se ducă la valiză. Că nu se mai întâmpla nimic azi. Scoase cheile, descuie valiza, o deschise larg...

Uşa se închise. Iar ea se întoarse spre Biyu şi-o privi lung... Chinezoaica părea calmă. Deci, dormitorul era în regulă. Ia să facă ea un duş şi să se culce! Adică să-şi pregătească selecţia de melodii "de decapotabilă" - şi replicile dure, pentru cazul în care va descoperi că individul uitase de dorinţa ei.

Ana-Maria

Cioc-cioc. Ciocănitul sacadat al lui Piao. Bun!

- Intră.

Consilierul ei se conformă, încuie uşa şi scoase dispozitivele de bruiaj. Şi se apropie de pat:

- Am vorbit cu Isamu... care-a vorbit cu Cheng... Nu putem să facem telenovela aşa cum ne gândisem noi.

- Ascult.

- Yuri Gorevoy e preferatul opoziţiei. Are pază numeroasă. Şi e reticent faţă de noi. Şi trupele, şi umbrelele lui stau cu ochii pe oamenii lui Gabriel. Implicit, pe noi. Cheng s-a gândit la o chestie comună.

O chestie comună...

- Să se tragă asupra voastră.

Adică şi asupra lui? Hei!

- N-aş prea vrea să riscăm să-l lichidăm.

- Nu riscăm nimic. Vor trimite o echipă de profesionişti.

- Iar investigaţia umbrelelor noastre, care va urma atacului, va descoperi că...

- Va descoperi că aţi fost atacaţi de mercenari. Nu se ştie de ai cui mercenari. Nişte mercenari. Se poartă pe-aici lupii singuratici...

- Lupii singuratici nu greşesc ţinta.

- Nici paza ta nu greşeşte ţinta.

Ridică sprâncenele - bine gândit...

- Umbrela spune că partenerul rus are câţiva indivizi de care s-ar descotorosi cu mare plăcere. Aşa că vor face echipe cu dubluri.

Un lunetist şi-un "încasator". Asta era, totuşi, riscant; dacă Yuri avea om la Medicina Legală...

- Cheng a aranjat totul până-n ultimul amănunt.

Aproba încet...

- ... Ceva nu-ţi place.

- Îmi dau seama ce ar însemna pentru noi să fim descoperiţi.

- N-avem cum să fim descoperiţi.

N-aveau cum să fie descoperiţi...

- ... Nu-mi place.

- Dar se va face. E aprobat, e aranjat, e plănuit la nivel de milimetru...

- Puterea joacă dublu. Întotdeauna. Ne vor avea la mână.

- Şi noi îi avem la mână.

Deci ea propusese jocul, umbrelele intraseră în joc şi-acum umbrelele câştigau pe mâna ei! Ea juca doar de umplutură! Interesant...

- ... Am un presentiment.

- Ascult.

- Nu-l pot numi; dar am un presentiment. Lasă - vorbim mâine.

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Îl aşteptă să iasă... Luă specialul şi începu un mesaj nou. Pentru Diamant.

"Treci pe la tanti Perla."

Send. Şi acum se culca. Când o să vadă mătuşa lor ce dezastru cu împuşcături i se prefigura ei mâine, or s-o apuce zorile întinzând cărţile!

Hait - că-i răspunsese! Aşa repede?

"M-a chemat ea. Zic că e bine."

Zic - deci şi Agata vedea un succes intergalactic...

18 iunie 2020 - joi

Florentina

Cum-cum? Deschise încet un ochi... Hait - că era şapte! Hai, repede! Scularea! Planul ei era o fâsâială dacă îl urnea prea târziu!

Împinse cearceaful, încetişor... iar Biyu zâmbi:

- Matinală...

Sst! Şopti, făcându-i cu ochiul:

- Am o socoteală! Ss...

Se repezi la şifonier şi scoase halatul lung de mătase. Îl îmbrăcă, dar nu-l legă; şi-şi ciufuli bine-bine părul. Miji ochii, porni spre uşă...

Fu oprită cu fix un metru înainte de a apăsa clanţa:

- Te rog să-mi spui ce vrei să faci.

Chinezoaica dormise în fotoliu, lângă pat. Şi dormise bine - că era fresh, atentă, pregătită să smulgă dinţi sau să-i asigure ei fuga pe fereastră... O prinse de cămaşă şi-o trase în jos, ca să-i şoptească uşurel la ureche:

- Andrei vrea să mă convingă să mă mărit cu el, ca să se lege de tata. Eu trebuie să-i arăt că mi-ar surâde ideea. Şi să mă pun la dispoziţia lui, ca să-i dau ocazia s-o zbârcească. Că tata tre' să se despartă de ăştia doi cât mai repede! Şi mama-i cu frati-su în Volgograd acu'!

Biyu aprobă scurt.

- Mă ajuţi?

- Depinde ce vrei să faci.

- Nici eu nu ştiu ce vreau să fac; da' îţi zic înainte să fac. Bine?

- Bine.

Bun! Porni spre uşă şi fu imediat trasă înapoi!

- Acum ce vrei să faci?

- Să mă dau cu decapotabila!

Chinezoaica începu să râdă - şi-i dădu drumul. Aşa că ieşi şi-i făcu cu mâna lui Vasilii - care ocupa absolut tot fotoliul de lângă uşa şefului lui! Îi zâmbea - aşa că primi un zâmbet STAS şi-o fluturare de mână la fel de "entuziasmată" ca zâmbetul. Dar puţin îi păsa ei de dracii individului! Traversă livingul şi ciocăni scurt. Cioc-cioc! Tare! Ca de dimineaţă!

- Da.

Deschise uşa şi băgă capul în camera lui. Andrei era în pat; o privea buimac... Zâmbi cu toţi dinţii:

- Neaţa! Ne dăm cu decapotata?

O secundă, două... Acum era momentul! Miorlăi:

- Te roog!

- ... OK!

Bun! Închise uşa şi tropăi în fugă înapoi în dormitor. Andrei dormise dezbrăcat? Ei aşa i se păruse! Şi i se păruse şi extrem de încercănat... La asta se va gândi de mâine-ncolo! Se grăbi la şifonier:

- Hai să-ţi zic!

Chinezoaica venea - că era sarcina ei s-o păzească pe prinţesa cea zurlie! Scoase pantalonii scurţi şi corsetul - amândouă din piele:

- Ăsta e un domn - numa' cravate scrobite. Eu sunt domnişoară adolescentă. Ieri mi-a arătat cum dansează el blues; azi îi arăt cum joc eu ţigăneşti ruseşti în decapotabilă. Şi diseară valsăm!

Chinezoaica râdea. Îi înţelesese planul şi râdea...

- Ca să-mi iasă chestia asta, tu trebuie să mergi cu paza.

Acum nu mai râdea...

- Tre' să fim noi doi. Că se jenează de tine. Adică ştie că ai ochi şi la ceafă şi-i spui totul mamei.

O să-şi ia sutienul roşu. Şi tanga roşii.

- Bine. Facem cum vrei tu. Cu menţiunea că, dacă lucrurile nu ies bine, tu te întorci la Cannes iar eu încasez un glonte în frunte.

Cee? Biyu era serioasă:

- Şi nu de la mama ta.

- Stai liniştită! Da? Stai foarte liniştită - că...

"Că vrea să mă călărească, nu să mă omoare!" Nu-i putea spune asta, nu? Nu... Las' că înţelegea ea! Alergă în baie.

Azi, o să se fardeze arăbeşte. O să-şi facă ochi *shadow*. Cu negru - ca şi costumaşul de piele. O să-şi pună cizmuliţele "de fugă" cu toc de 5... Şi-o să poarte exces de parfum. Încă nu se gândise la ruj; dar intuiţia îi spunea să nu-l aleagă pe-ăla roşu ca roşia... Şi-o să-şi prindă buclele în coadă de cal. Că-i făcea ochii un pic migdalaţi. Şi cercei lungi...

Azi, Andrei Donichioiu făcea infarct. Şi, după ce-l resuscita Salvarea, valsau.

Ana-Maria

Porniseră spre aeroport. Era o dimineaţă frumoasă în Volgograd. Cerul era curat ca lacrima. Or să zboare lin...

- Îmi pari supărată.

- Sunt doar obosită.

Gabriel nu era mulţumit de repetiţia acelui răspuns. I-o oferise de vreo 30 de ori azi - încă de când se văzuseră la micul dejun! Presupunea, probabil, că sub supărarea ei zăcea o migrenă...

Gabriel nu ştia nimic despre atentat. După cum spunea Piao, atacul va veni dinspre ferestre. Indiferent la ce masă vor sta ei, Gabriel va avea o singură reacţie - o va trage la podea şi va culca masa paravan! Ea avea rolul ei bine determinat - trebuia să-l tragă pe muntele ăla de om la adăpost. Că dacă umbrelele nu se sincronizau, sau profitau de ocazie pentru a scăpa de unul dintre simpatizanţii opoziţiei...

- Şi totuşi, eşti supărată.

- Sunt îngândurată.

- Te gândeşti la daune.

- Nu. Mă gândesc la Yuri.

O aştepta să continue...

- ... Dacă e o capcană?

- Poftim?

- Dacă mă atrage într-o capcană?

- N-are de ce s-o facă. E un tip foarte tăcut; foarte discret. Nu calcă pe nimeni pe bătături.

Aprobă... şi zâmbi:

- Oare cum o fi vremea la Aşgabat?

- Frumoasă. Calmă. Se pregătesc să gonească cu decapotabila prin oraş.

Serios? Aşa matinal? Gabriel zâmbi:

- De cum s-a trezit, prinţesa a sărit în haine.

I-auzi! El ştia toate lucrurile astea - ea de ce nu le ştia?

- Paza e pregătită, traseul e conturat, umbrela e la post... Chinezoaica e lângă ea...

Aprobă... Slavă Cerului, ajungeau la aeroport - că iar o întreba de ce e supărată, şi s-ar putea să se prindă totuşi de planul chinezilor...

Florentina

Aruncă o ultimă privire în oglindă şi se declară mulţumită. Aşa că îi făcu chinezoaicei cu ochiul şi porni spre uşă. Şi se opri. Scoase mobilul... De ce nu-i răspundea Thomas? Văzuse mesajul ei! De ce nu-i răspundea nimic?... În fine!

Deschise uşa şi ieşi. Şi dădu de un Andrei îmbrăcat lejer, în cămaşă hawaiană şi pantaloni de culoare deschisă... Uimit la vederea prinţesei în costumaş un pic cam prea sexy...

- ... Trebuie să recunosc că nu mă aşteptam.

Poftim?

- De la ţinuta de ieri până la cea de azi e un drum extrem de lung!

- Şi totuşi, ai fi putut s-o anticipezi. Sigur, tu ai uitat că umblu zilnic în uniformă... Iar decapotabile am "probat" într-un showroom,

acu' un an. Şi fără curenţi de aer...

- Într-adevăr - aş fi putut s-o anticipez. Mergem la micul dejun?

Îşi scoase mobilul şi accesă netul... Maps... Aprobă:

- Da. În Balkanabat.

Iar făcuse ochii foarte mari... Flutură stick-ul:

- Mi-am pregătit playlistul, să ştii!

Andrei bufni în râs... şi se sprijini de masă:

- Eşti teribilă! Ştiai?

- Bănuiam...

O privea lung, încercând probabil s-o înţeleagă - adică s-o "citească"... Păi, să n-o mai citească! Că nu erau la ora de lectură! Se grăbi să-l ia de mână şi-l trase spre ieşire:

- Hai! Că pierdem dimineaţa!

Îl auzea râzând, undeva în spate; îl trăgea serios, că cică se lăsa convins greu... Şi intrară în lift. Şi fu luată în braţe. Hai, bine - s-o mai pupe o dată! Asta e! "Arta cere sacrificii!" Andrei o privea lung... şi nu se apuca de pupat, deşi o avea în braţele lui...

- Am avut insomnie aseară.

Şi i-o spunea în romanes. OK!

- Pe la două, am ajuns la o concluzie: ai avut dreptate.

Serios? Avusese ea dreptate?

- ... E decizia ta, nu?

Aa... Da, avusese dreptate.

- Aşa că las lucrurile la latitudinea ta. După cum ai spus şi tu, cred că m-am făcut înţeles destul de bine...

Aprobă... Şi cum era un drăguţ că o lăsa mai moale şi n-o mai pupa de paişpe ori pe minut, decise să-l anunţe că "era momentul". Aşa că închise ochii.

Andrei Donichioiu nu era genul de bărbat care "să rateze startul"... Acum, totul era să nu uite ea "să-i dea startul" când şi când! Că, nefiind aşa o mare fană a lui, riscul de a nu-l pupa cu zilele era mare...

Şi gata - ajungeau la parter. Îl luă deci de mână. Şi se conformă dorinţei lui de-a poza pentru toate serviciile! Traversau recepţia pe sub ochii tuturor... Cuplu ţinându-se de mână, ea extrem de sexy, el extrem de bine, urmaţi de-o armată de blonzi uriaşi şi-o chinezoaică care nu era bonă...

Şi, dacă racheta aia roşie ca focul din faţa geamurilor era decapotata cu care se dădea ea azi, o să facă infarct...

- Eu aş fi ales-o neagră. Dar, dat fiind că a fost dorinţa ta, am presupus că n-ai gusta o chestie chiar ca o rachetă...

Urcă pe scaunul din dreapta şi zâmbi:

- Ai ales bine. Îmi place negrul - dar mai mult în after-shave.

- Şi în ţinuta personală.

Ei, na! O coti în romanes:

- Tre' să recunoşti că corsetu' roşu e de curve!

Andrei râdea - şi urca la volan. Şi-i dădea ultimele dispoziţii musculosului blond - în rusă, fireşte, pe nervii ei... Ridică privirea spre Biyu. Chinezoaica purta ochelari de soare. Nu-i vedea ochii; aşa că îi urmărea musculatura feţei... Aha! Zâmbise, preţ de-o clipă! Deci era OK! Aşa că...

- Sunt în maşina din spate.

Aprobă. Şi realiză abia acum că, dacă Andrei nu ştia sau nu putea să stăpânească racheta roşie, direct la morgă ajungeau...

Rr - ce motor! Ce rachetă supărată!

- Pune-ţi centura.

Se conformă - şi-o trecu imediat pe spate, pe scaun.

- Pune-o cum trebuie.

- Păi aşa e cum trebuie!

- Pune centura peste umăr, cum trebuie.

Se răsuci şi-l privi lung, rugător:

- Partea de jos mă ţine în scaun. Iar racheta are airbaguri. Iar cureaua m-ar irita prin zonele fără textilă. Te rog, hai să zicem că ăsta e modul meu de-a te constrânge la 90 la oră!

Frână la semafor - Andrei se întoarse şi el:

- Adică tu ai vrut decapotabilă ca să ne plimbăm cu 90 la oră?

- Păi ce rost are să gonim cu 300? Că nu ne vede nici dracu dacă gonim ca nebunii!

Se aplecă şi mârâi:

- Şi ies pozele serviciilor mişcate! Tu vrei să-ţi faci duşmani?

De când ieşiseră din lift, Andrei nu putea să nu râdă... şi să nu-i facă pe plac, că o lăsa cu centura cum voia ea...

Păi, hai să-şi pună playlistul! Înfipse stick-ul şi aşteptă... Folderul se numea, fireşte, "decapotata"... Play! Şi volum - că nu era blues! Şi mânuţele-n sus!

Andrei reîncepu să râdă:

- Tu nu eşti întreagă la minte!

- De ce?

- Păi ăsta e playlistul tău?

- Da; ăla de corset în decapotată, da. Mai ales că diseară o să sufăr rău în trei timpi...

El aproba şi râdea şi semnaliza dreapta, spre autostradă... Ea dansa din talie şi din mâini, apreciind la adevărata lui valoare faptul că Shantel mixase *Ta Travudia* special pentru brunete fierbinţi în decapotate... Şi-acum un pic din decolteu... El "surfa" cu viteză mică, băşii bubuiau matinal prin Aşgabat, oamenii se opreau să se uite la ei - capitalişti corupţi în decapotate şi cu paza după ei...

- Să nu le faci cu mâna. Că s-ar putea să arunce cu roşii către fericirea ta.

- Aa, nici nu mă gândeam să le arăt "pace şi prietenie"! Unde-ai mai văzut tu corset negru în rachetă roşie care face cu mâna la mulţime?

El aproba...

- Corsetele negre în rachete roşii fac cu mâna în altă parte...

Şi făcea şerpişor cu palma spre el şi dădea indian din cap, făcând buclele din coadă să danseze şi lanţurile de la urechi să o atingă pe gât şi pe el să se uite când la drum, când la ea... Ia - că îi prinsese mâna şi i-o săruta... Se-ntinse până la urechea lui:

- Şi mai am o surpriză! Stai să vezi!

- Stau - ce să fac...

Ea dansa, el şofa, ea trăgea concluzia că el trăgea concluzia chiar acum că erau aşa de diferiţi că viaţa lui post-căsătorie o să fie un coşmar cu pliseuri şi lăutari şi dracu mai ştia ce altceva ce-i displăcea lui mult...

Şi erau pe autostradă!

Îl văzu coborând parasolarul - avea soarele în faţă. Se aplecă şi trecu la melodia doi... Întinse mâinile spre soare şi cântă, la unison cu melodia:

- Da zna zora, da zna zora / Koju dragu ljubim ja / Ne bi zora, ne bi zora / Nikad, rujna, svanula! (De-ar şti zorile de zi, de-ar şti zorile de zi / Ce drăguţă iubesc eu / Nici într-un an, nici într-un an / Ziua nu s-ar ivi)

Şi dă-i şi dans! Andrei râdea:

- Ştii, cred, că asta-i de-a lui Luka...

- Ştiu. Şi ştiu şi ce-nseamnă, să ştii!

- Serios? Ţi-a tradus-o el?

- Mi-am tradus-o singură. Mamăă, ştii cum merge asta din călcâi?

- Sărită, aşa, într-o parte - cum îţi place ţie!

Aproba, privindu-l lung...

- ... Ce e?

- Nimic.

Îl privea - îi privea profilul şi aştepta. Avea un plan...

- ... Spune ce e!

Desfăcu centura şi se aplecă spre el - şi-i zâmbi la ureche:

- Nu ştiu dacă pot să-ţi spun.

- Ce te face să crezi că

- S-ar putea să ţi-o iei în cap. Aşa că nu ştiu...

Redevenise serios...

"Şi-acum o să te lovesc aşa de tare, că nici n-o să ştii dacă am fost intercity sau petrolier!"

Îl sărută.

Îu!

Ia uite ce făcea, afurisitul! Băgase piciorul în acceleraţia aia! Racheta roşie ţâşnise spre soare! Ea râdea, el râdea - hal de sărut ce mai era ăsta...

Şi-acum era un pic mai liniştită. Atâta timp cât el era la volan, ea putea face ce vrea - că el avea mâinile ocupate, cum se spune! Şi nici pentru partea de după decapotată nu prea mai avea emoţii! Atâta timp cât ea "se plia" pe visele lui, Andrei se controla admirabil! O anunţase că "ea decide". Aşa că n-o să aibă surpriza să constate că îi pune droguri în mâncare şi...

Reveni pe scaunul ei:

- Am senzaţia că mama o să ne bată rău de tot!

- De ce? Că n-am făcut nimic! N-am pierdut paza, n-am buşit racheta...

Îşi puse din nou centura, iar piciorul lui călcă frâna... arătându-i că insomnia de aseară "fusese cu folos"...

Aha! După "Zori de zi" urma "*Ciganca Medley*"! Tot Shantel! Avusese băiatu' ăla o inspiraţie... mamă-mamă!

Ana-Maria

Blindata înainta cu repeziciune prin Saratov. Se apropiau de hotel. Îl vedea prin parbriz. Era uriaş. Ca şi Yuri, dealtfel - bărbat masiv, hotel masiv! Nu? Hotel... şi toate celelalte. Se întâlneau în restaurant. Acolo o să fie...

Văzuse fotografiile de interior. Mese rotunde, coloane groase. Gabriel o să aibă probleme cu culcatul mesei ăleia! Că era rotundă! Ce paravan îi putea oferi o masă rotundă?! Fratele cel mare era iute de minte. Ştia din varii informări că se antrena ori de câte ori avea timp...

Frumos hotel! Modern! Semăna cu moaca unei muşte! Avea şi nas... Ce nebunie!

Bodyguarzii lui Gabriel se grăbeau să le facă un fel de coridor - deşi era evident că cei zece inşi n-or să poată acoperi în veci cei 20 de metri până la intrare! Dar, în fine...

Coborî şi-şi luă consilierul rus de braţ. Gabriel căra geanta cu bani. Piao mergea în spatele ei, cu laptopul. Ea încerca să nu arate că-i cam tremurau picioarele... Că urma să se întâlnească cu unul mai mare decât ea, iar dacă ceva nu mergea bine o sfeclea pe-aici - şi-o repatriau peste vreo lună, în coşciug metalic...

Un individ impunător, în costum negru, le ieşi în cale:

- Bună ziua. Dna Ionesco?

Aprobă cu capul.

- Vă rog să mă urmaţi.

Îl urmau - ce dracu să mai facă! Nu? Furã poftiţi într-o cameră de vreo trei metri pătraţi în care nu erau decât o masă şi-un scaun.

- O să vă rog să-mi arătaţi armele.

Gabriel se conforma; aşa că scoase şi ea pistolul din geantă. Piao avea arma la gleznă...

- Dl poate să păstreze arma. Dvs vă rog să lăsaţi pistoalele aici.

Îi permitea lui Piao să intre cu arma. Fiindcă o ţinea la gleznă, oare? Sau fiindcă era omul mafiei chineze? Greu de ghicit răspunsul... Gabriel mârâi la individ:

- Nu pot să-mi las arma aici.

- Atunci nu vă pot lăsa să intraţi.

- OK. Atunci aştept la uşă.

Individul nici nu clipi; se întoarse spre ea, iar ea aprobă. Iar el luă pistolul ei şi-l băgă în propriul buzunar:

- Dl Gorevoy vă aşteaptă.

O lua el înainte. Minunat! Îl urma şi încerca să-şi amintească că înghiţise calmantul în urmă cu un sfert de oră...

- Eu sunt la uşă.

Aprobă şi-i luă diplomatul - n-avea nevoie de el înăuntru. În clipa asta, socotea că era îndeajuns de "mare" ca să se trântească la podea şi să caute o coloană! Restaurantul era plin de coloane! Era mult mai bine aşa, la urma urmei! Piao ştia ce-o să se-ntâmple - dar Gabriel ar fi putut reacţiona nepotrivit! Intră în sală.

Crâşma era pe jumătate plină. Dl Gorevoy ocupa o masă din stânga, undeva la jumătatea sălii. Minunat! Măcar nu stăteau lângă fereastre! Îl salută cu capul şi nu primi răspuns. În schimb, fu măsurată lung, cu vizibilă neplăcere... În fine! Mai avea vreo zece metri până la el. Poate-i trecea până ajungea la scaun!

După ce-o măsură de două ori, individul îşi dădu seama că ceea ce văzuse el avea ţâţe; aşa că îşi aminti că el are ouă şi se ridică. Şi-şi strânseră mâinile:

- Bună ziua.

- Bună ziua.

Fu poftită să se aşeze lângă el, aşa că se conformă şi lăsă diplomatul între ei. Piao se aşeză lângă ea - şi puse laptopul între ei doi.

- Engleză? Franceză? Română? Romanes?

- Engleză.

Bun!

- Consilierul meu m-a informat, referitor la problema ivită între dvs şi el.

Individul aprobă cu capul.

- Am primit şi solicitarea dvs.

Individul aprobă din nou.

- Pe care am discutat-o cu soţul meu. Solicitarea dvs este rezonabilă. Dar intervine o problemă.

Abia acum îi captase atenţia... OK!

- Între concernul Ionescu şi dvs s-a creat o legătură negativă. Pe care vă propunem s-o rezolvăm pozitiv - astfel încât legătura negativă să fie anulată.

Nu, nu pricepuse nimic! Nici nu zicea nimic...

- Vă propunem ca jumătate din penalizare să o achităm cash; iar pentru cealaltă, să vă punem la dispoziţie serviciile firmei.

Îl înfuriase la maximum! Hihihi!

- O colaborare între mine şi cretinul ăla de consilier al dvs iese din discuţie.

OK!

- În cazul ăsta, diplomatul meu este acum al dvs.

Întinse mâna spre el. Yuri Gorevoy nu-i strângea mâna... Zâmbi slab:

- Vreţi să-l deschid, să vă asiguraţi că nu mi-am pus în minte să vă arunc în aer?

Individul scoase mobilul şi apelă un număr. După care reveni spre ea:

- Beţi o cafea?

- Nu, mulţumesc.

"S-ar putea să fie acră, ca tine, aşa că mai bine nu mă risc."

Bărbatul care îi confiscase ei pistolul se apropia cu paşi mari... Îşi primea ordinele la ureche... Se îndepărta, cu tot cu diplomat... Se aplecă spre Piao şi alese limba română:

- Nu-mi plac scaunele astea. Îmbrăcarea mobilierului în mătase nu-mi place.

- Nici mie.

- Scaunul e frumos aşa cum e el! Natural! Nu cu izmană pe el! Mie aşa mi se par scaunele astea - îmbrăcate în izmene. Eu, de exemplu, am o tonă de pijamale de mătase! Eu, când văd scaune de-astea, parcă îmi văd raftul cu izmene din şifonier!

Consilierul ei râdea... Adăugă:

- Cu mica observaţie că izmenele mele n-au fundă. Nici chiar la spate.

Chinezul râdea cu poftă iar individul se apropia din nou... Se aplecă iar spre Piao:

- De-aici, revenim la Volgograd? Că aş trage un

Pocnetele puternice îi acoperiră şi cuvintele, şi gândul!

Fu apucată de braţul drept şi smucită-n jos!

Au!

Atmosfera se întunecă - Piao trăsese masa paravan. Cârciuma se umpluse de urlete şi ţipete şi pocnete puternice - iar geamurile se spărgeau unul după celălalt! Ea, însă, avea o altă problemă - una uriaşă! O nimeriseră în genunchi! O ardea genunchiul stâng! Exact când o trăsese el, o nimeriseră! Puse palma pe genunchi...

Unde dracu era genunchiul ei?

Piao era ocupat cu riposta - în genunchi lângă masă, cu spatele la ea, era foarte ocupat cu împuşcarea atacatorilor şi urlatul după Gabriel. Ea, însă, nu-şi găsea genunchiul! Pipăia de zor şi nu-l găsea! Nu era acolo! Umflătura genunchiului nu mai era acolo! Ce naiba?!

Ridică cracul pantalonilor lycra - şi avu un şoc! Genunchiul ei "plecase" 90 de grade la stânga! Rotula ei era în stânga genunchiului! Cum dracu ajunsese acolo? Nu-şi amintea...

"Dă-l dracu de genunchi! Vezi să nu-l împuşte pe Yuri!" Că se aştepta la orice de la umbrela rusă! Inclusiv să-şi lichideze adversarii "pe barba ei!"

În stânga ei, nu era. Se trase mai în spate - mai spre perete. Îl văzu acum - era sprijinit de coloana din stânga. Se ţinea de braţul stâng - şi-avea mâneca roşie. Deci trăseseră direct în el. În picioare lângă el, semiflancat de coloana aia, individul în costum încerca să-şi acopere cumva şeful şi să mai şi împuşte către exterior...

Fluieratul puternic o dezmetici. Venise din dreapta - îl văzu pe Gabriel oprit în cadrul uşii. Restaurantul se evacuase - cu trei excepţii care zăceau pe jos... El îi făcea semn: "Eu am dat telefon. Tu stai cuminte acolo". Ea... Ea se răsuci în fund şi începu să-l semnalizeze cu mâinile. "Eu sunt bine. Intră şi ajută-l pe Yuri!" Primi o negare. "Intră şi ajută-l pe Yuri acum!" Şi-l fulgeră rău... Deşi era destul de departe de el, îi vedea încruntarea şi fălcile care zvâcneau, furioase...

Brusc, Gabriel năvăli în restaurant. Total neacademic - pe mijloc, prin spaţiul dintre mese, printre răniţi. Gonea ca nebunul spre ei! Aşa, în picioare! Păi fuga aia pitulată de prin filme unde era? Îl văzu oprindu-se în dreptul unei coloane din dreapta ei... Gabriel ţipă ceva, în rusă. Ciudat - de afară îi răspundea un bărbat... Păi...

Păi normal că-i răspundea! Ei nu veniseră cu două maşini? Zece ruşi înarmaţi erau "de partea lor" acolo! Ce dracu se întâmpla cu ea? Uitase complet de paza de afară! Uitase că... Imediat cum era atacată, parcă îi luau minţile!

Îl văzu pe Gabriel repezindu-se spre stânga... Nu-l mai vedea acum. Piao nu mai trăgea - Piao schimba încărcătorul. În stânga, Yuri se ţinea de braţul stâng şi-o privea lung...

Nuu!

Scăpă un ţipăt scurt - bărbatul în costum tocmai se prăbuşise la pământ! La dracu!

- Piao!

Îi arătă în stânga - iar chinezul se mută în stânga mesei-paravan! Bodyguardul lui Yuri gemea şi se ţinea cu ambele mâini de pulpa dreaptă. Era ciudat - aşa matahală uriaşă, antrenată şi pregătită şi super-doxă de pază şi apărare rămânea ca plăcinta pe ciment atunci când încasa un glonte în picior?

- Acoperă-mă!

Ăsta fusese Piao. Care lăsă pistolul lângă masă şi se repezi berbeceşte spre bodyguard! Auzea împuşcături - probabil că Gabriel îl acoperea, nu? Cu o iuţime şi o forţă pe care nu o bănuise până acum la chinezul ei cel... normal construit, Piao înhăţă gulerul hainei malacului şi-l târî până la masă. Şi i-l puse ei în faţă! Şi-apoi se repezi înapoi, în stânga mesei:

- Mai ai gloanţe?... Mă duc după Yuri!

Îl văzu făcând un pas - iar din coloana după care era adăpostit rusul săriră bucăţi de beton! Piao păşi în spate, scrâşnind ceva în chineză...

Ei se descurcau acolo. Ea trebuia să facă ceva să-l ajute pe malac! Că ăsta era mâna dreaptă a lui Yuri - şi conta cuvântul lui! Se răsuci şi simţi cum o înjunghie tot piciorul... La dracu!

Bărbatul lăsă capul pe ciment... Nu! Să nu moară!

Piruetă pe fund! Şi hai pân' la el! Nu era mult - un metru doar! Hai! Gata!

Îi apucă cureaua, mulţumindu-i în gând că-şi pusese costumul de dimineaţă, şi-o desfăcu. Garou - ştia partea asta. O ştia încă de-atunci, de demult, de pe vremea când Florentin catadixise să-şi înfigă şişul în piciorul lui Ştefan. Lega strâns cureaua aia - şi-o mai trecea o dată, că era lungă... Şi încă o dată - şi strângea bine... Gaură... Gata. Ăsta era salvat. Unde era Yuri? Se răsuci şi se ciocni de el. Şi fu prinsă de braţ:

- Ajută-mă!

"Păi asta şi fac! Că ţi s-au împăienjenit ochii deja!" Ia - ăsta avea curea? N-avea! Normal - la ce-i trebuia? Nici nu se inventase curea pentru aşa burdihan generos! O să folosească... Scaunele erau împrăştiate pe-acolo şi n-ajungea la izmenele alea cu funde... "OK, Anuţo! Mai ai cămăşi la Cannes! Şi, dacă n-ai, cumperi!" Apucă mâneca şi smuci. Şi mai smuci de vreo trei ori, că era franţuzească - şi nici n-o spălase de prea multe ori...

- Geanta...

Corect! Geanta ei! Bareta era din piele - şi era zdravănă! O desfăcu din cleme şi-o înfăşură bine în jurul braţului... Gata. Salvat şi ăsta. Consilierii ei ce dracu făceau? Băgă două degete în gură şi fluieră din tot sufletul! Piao o privi cu ochi miraţi...

- Ce dracu se-ntâmplă?

- Nu ştiu!

Ba ştia, da' juca teatru! Ochii lui spuneau că lucrurile scăpaseră de sub control... rău... Nu-nu! Sigur ştia ce se-ntâmpla! Nu accepta alt răspuns! Gabriel năvăli din dreapta, speriind-o rău de tot!

- Eşti rănită?

Arătă spre genunchi. Fu înhăţată de picior - iar asta îi provocă o durere cruntă!

- Ţipă!

Ce să ţipe? Gabriel încălecă pe piciorul ei. Şi apucă rotula şi smuci.

- Aaaaaa!

- Gata!

Ce gata? Să nu mai ţipe? Păi, nu mai ţipa! Că aproape leşinase! Picase între ruşii ăia - şi sigur avea nevoie de cremă de cucui! El mai făcea ceva acolo, la piciorul ei - dar ea nu mai avea putere să se ridice, să vadă ce anume...

Yuri mârâi ceva în ruseşte; agitaţia de la picior se opri... Observă mişcarea draperiei uriaşe de pe perete... Gabriel îi apăru brusc în faţa ochilor:

- Are cameră secretă! Suntem salvaţi!

Bun! Bine că avea cameră secretă! "Şi-abia acum zici, grăsane?" Aşa-i venea să se scoale de-acolo şi să-l pocnească cu geanta-n cap...

- Bă! Lasă-i - că o ştergem de-aici!

Malacul în costum era târât în viteză pe lângă ea... Văzu şi geanta laptopului "zburând" spre draperie... Gabriel reveni lângă ea:

- Nu pot să te iau pe sus - că ne-mpuşcă ăştia dacă ne ridicăm! O să te-mping, bine?

Aprobă; fu apucată uşurel de umeri... Din fericire, rusul avea marmură pe jos - nu covoare... Din fericire, uşa nu avea prag... Trecu pe sub draperia uriaşă... Era într-o cameră întunecată rău... Probabil că unul dintre ei aprinsese o brichetă, sau... Sus pe tavan vedea un fel de bec cu capac de tablă...

O lăsase sub becul ăla...

Vorbeau. Toţi cu toţi. Ei ziceau ceva - dar nu înţelegea ce, deşi Gabriel şi Piao vorbeau în română...

Becul se aprinse brusc - speriind-o rău! Închise repede ochii - o orbise...

Auzea paşi în jurul ei... Rusă... Română... Rusă... Piao întrebă, lângă urechea ei:

- Ana, mă auzi?

Aprobă cu capul.

- Gabriel zice că ţi-ai dizlocat rotula.

Tot ce se poate! Aprobă.

- Trebuie să mă uit la piciorul tău.

Aprobă din nou - şi strânse bine din dinţi... Durerea era oarecum suportabilă... O lega iar, parcă şi mai strâns... Se simţi descălţată:

- E bine. E OK. Trebuie să te ridici.

Începu să râdă - că-l nimeriseră în cap şi-i dăduseră idei...

- Nu râde! Trebuie să mişti piciorul!

- Fără calmant, nici nu mă gândesc!

- Nici nu te puneam să te ridici înainte să-ţi fac un calmant!

Aha! Deci nu-l nimeriseră totuşi în cap... Mm, ce bine era! Era fierbinte... şi-i lua durerea cu mâna...

- Îndoaie piciorul drept - nu stângul. Pe-ăla ţine-l drept, da?

Aprobă şi fu apucată de subraţ. Măiculiţă, ce puternic era! O săltase ca pe-un fulg! Se sprijini pe dreptul...

- Pune stângul jos. Hai - cu încredere!

Ba încetişor, aşa - că dacă trosnea şi-i ieşeau oasele prin carne era nasol de tot...

În mod cu totul inexplicabil, stângul părea la fel de zdravăn ca dreptul...

- Ia-mă de braţ. Sau de gât - cum îţi e mai uşor!

Aprobă şi îl luă de braţ. Şi îl trase spre masă. Unde se sprijini de ea şi mârâi:

- Vezi de răniţi.
- Ana,
- Vezi de răniţi!

Piao se grăbea să se conformeze; ea ridică privirea spre Gabriel:

- Sună-l pe Andrei - să se pună la adăpost. Nu le da detalii...

Abia acum realiză că maleta lui era înfăşurată strâns în jurul genunchiului ei! Iar el arăta ca Rambo după bătălie - în izmene militare şi pectorali transpiraţi! Ia uite! Da' unde dracu îi fusese mintea până acum? Nu putea decât să repete - imediat cum auzea gloanţe, parcă-i împuşcau simţul observaţiei...

Lăsă geanta pe masă şi porni uşurel la plimbare rotund, aşa, în jurul mesei... Evita să-i privească; dar vedea, cu coada ochiului, că Piao examina rana lui Yuri. Individul în costum era sprijinit de zid. Se uita lung la chinezul ei. Părea foarte suspicios...

- Andrei şi Florentina sunt bine. Se plimbă cu decapotabila pe autostradă. Le-am spus să tragă la primul popas şi să aştepte elicopterul.

- Dacă sunt în pustietate, spune-le să se mute în BMW - şi să tragă capota peste capetele bodyguarzilor.

Gabriel se grăbea să-i transmită ordinul, privind-o lung... Încercă să zâmbească:

- Spune-le că suntem bine. Să nu se sperie...

El aproba cu capul, ascultându-l pe frati-su...

- ... Noi aici suntem bine. Nu vă faceţi griji - se pare că n-am fost noi ţinta atacului. Dar e mai bine să fim prevăzători. Aşa că lăsaţi joaca şi întoarceţi-vă la hotel.

Oare erau ascultători? Sau... Gabriel aproba, cu ochii la ea... Bun! Piao ce făcea? Piao desfăcuse cel de-al doilea fermoar al genţii laptopului - şi tocmai îl injecta pe Yuri. Ia uite, minune - rusul acceptase să-l injecteze mafiotul chinez! Mişto! Probabil că văzuse "trusa medicală" şi presupusese că chinezul atât de bine dotat ştie ce face...

Gabriel se apropie de ea:

- E bine?
- Momentan, e bine.
- Sun umbrela?

Se întoarse spre Yuri:

- Sun eu sau suni tu?

Rusul păru că abia acum se dezmeticeşte! Îl văzu scotocind după telefon:

- Sun eu.

Reveni spre Gabriel:

- Vezi cum facem să plecăm de aici.

Gata - Rambo avea o preocupare...

Ea se învârtea în jurul mesei, Gabriel mărşăluia cu telefonul la ureche şi dădea ordine în ruseşte, Piao se mutase lângă bodyguard... Reveni spre Yuri:

- E grav?
- Stai liniştită.

"Aa, nici nu mă îngrijoram că n-o să scapi! După ce te-a oblojit chinezul meu, nu mori nici dacă vrei să mori!"

Oare se mai împuşcau afară? Nu-şi dădea seama. Camera era foarte bine izolată fonic. Pereţii erau acoperiţi cu tapiţerie, semn că în spatele pânzei era antifonul...

Se încruntă, pentru că trebuia să judece... repede...

Isamu ştiuse de confruntarea armată. Şi Seniorul ştiuse. Sau nu ştiuse? Telenovela i-o propusese chinezului... Era ciudat că nu-i suna specialul... Se opri. Luă specialul şi rosti, în engleză:

- Vă rog să nu spuneţi nimic.

Ştefan. Call...

- Da, iubirea mea.

O coti în romanes:

- Ce face iubirea mea?
- Iubirea ta s-a îmbuibat - şi acum se pregăteşte să ardă calorii!
- Aşa, aşa - să nu te rotunjeşti!

Râdeau amândoi; calmantul îşi făcea datoria, aşa că reuşea să râdă veridic...

- Bine, iubire. Eu am terminat aici; mă-ntorc, cum se spune, la bază. Şi, diseară, facem videoconferinţă. OK?

- OK.
- Te iubesc...
- Şi eu te iubesc. Când vii la mine?
- Cât de repede se poate.
- OK. Te-aştept, să mergem împreună să ardem calorii!
- Fii serios, da?

Nu era serios - râdea, semn că o să azvârle cu toate alea pe-acolo când o să audă că nevastă-sa fusese în tirul gloanţelor şi-şi sucise genunchiul şi nu-i povestise personal toate aceste mici picanterii din viaţa ei...

- Vorbim diseară.
- Vorbim diseară.
- Pa!
- Pa!

Buton roşu. Oftă greu...

Isamu monitoriza specialul ei; aşa că o s-o sune în cel mult 30 de secunde. O să-l roage să nu-i spună nimic lui Ştefan - s-o lase să-i spună ea. Deşi poate că era mai rău aşa - că azvârlea în ea, adăugând la vinovăţia pentru accidentul de elicopter şi poziţionarea ei în fruntea afacerilor, şi-apoi şi faptul că recursese la violenţa în familie şi azvârlise în regina lui...

- Băieţii zic că putem să mergem.
- Încă nu putem să mergem.

Piao nu terminase de oblojit la bodyguardul său. Yuri se grăbi s-o contrazică:

- Plecaţi.
- Nu vă las aici, aşa.
- Am sunat medicul. Plecaţi.

Plecă scurt capul într-o parte: "Acum mă dai afară? Aşa jalnică gazdă eşti?" Bărbatul o privea concludent:

- Ajunge în două minute. Plecaţi.

Aprobă şi-şi continuă pirueta savantă în jurul mesei - că n-o să-i lase aşa... Ştia ea de ce...

Auzi soneria mobilului lui Piao; care se grăbi să-şi pună hands-free-ul. Vorbea în chineză. Isamu decisese să ceară informaţii de la cineva care chiar le avea! Super! Ştia că era logic să fie aşa, dar se simţea totuşi "luată de blondă"...

Paşii se apropiau... Gabriel decise s-o sprijine de mijloc:

- Atacul s-a încheiat.

Aprobă încet...

- Avem doi răniţi uşor.

Aprobă încet...

- Le-am făcut daune serioase! Cel puţin şase morţi!

Aprobă încet - că aşa era în Rusia, totul trebuia să fie exagerat "la a treia"...

- Umbrela face deja investigaţii.

Aprobă încet...

Florentina

Se întâmplase ceva. Andrei nu mai zâmbea. Îşi pusese hands-free-ul şi vorbea în ruseşte. Şi nu mai zâmbea. Era... serios. Normal.

Nu-şi putea da seama ce se întâmplase! Îl privea lung... El conducea la fel de lin, la fel de repede... Punea o întrebare scurtă, asculta... Dădea un răspuns scurt, asculta... Aha! Semnaliza dreapta şi încetinea! Deci se opreau! Ba nu - intrau în parcarea a ceea ce părea să fie un fel de hostel pentru tirişti...

Deci se opreau aici. OK! Şi-aşa, se plimbaseră destul cu racheta roşie! Mai era şi drumul de întoarcere - nu? Andrei parca în dreapta, în colţul opus celor două maşini comune de lângă han...

Gata - terminase de vorbit. Ce bine!

- Ce s-a întâmplat?

- În primul rând, sunt bine toţi trei.

Cee? Făcu ochii mari-mari... Şi-l văzu coborând de la volan! Unde dracu se ducea? Se grăbi să coboare şi ea:

- Stai! Ce s-a întâmplat?

- Rusul la care s-au dus a fost ţinta unui atentat. Care s-a încheiat cu bine pentru noi.

- A murit? Ăla - a murit?

- Nu. E rănit, dar nu serios. Va supravieţui.

Fiu! Oftă uşurată şi se sprijini de portbagaj...

- Sunt în ascunzătoarea lui. Imediat cum se reorganizează paza, pornesc spre aeroport.

Aha! Bun!

- Noi stăm aici şi aşteptăm elicopterul.

Ce elicopter?

- Ce elicopter?

- Ăla care-o să ne ducă înapoi la hotel.

- Şi racheta?

- O aduc băieţii.

- Şi Biyu?

- O aduc băieţii.

Asta nu-i prea plăcea...

- Ce-i?

- O s-o certe şefu' ei, că m-a scăpat din ochi...

- Mă tem că n-am altă soluţie.

"Ei, n-ai! Pe dracu! Abia aştepţi să scapi nesupravegheat, cu mine-n braţe!"

- Ţi-e frică de mine?

Negă scurt, încruntată...

- Şi-atunci?

- Şi-atunci, nu vreau să păţească ea ceva! Că are nişte şefi bolnavi de nervi!

- Nu păţeşte nimic.

- Garantezi tu!

- Da, garantez eu.

Îl privea lung şi aştepta şi explicaţia! Andrei zâmbi, sprijinindu-se şi el de portbagaj:

- Îi trimit lui Isamu înregistrarea camerelor de supraveghere de la hotel. Şi te invit să jucăm un complicat joc de macao, în living. Ce crezi - chestia asta i-ar salva ei pielea?

Da, categoric îi salva pielea! Aprobă şi se ridică - şi se grăbi să ajungă la rachetă, să dea mai tare! Că asta era "piesa de rezistenţă"a playlist-ului ei! Începuse în forţă - şi-l făcu pe Andrei să bufnească într-un hohot de râs:

- Oo, Doamne! Nu-mi vine să cred!

- O ştii?

- Sigur că o ştiu!

Bun, deci o ştia! Coborî ochelarii de soare pe nas şi făcu un superbotic, dansând din cap, aşa... El îşi punea şi el ochelarii şi-i întorcea boticul...

Melodia era fierbinte. Îi zicea *"Bucovina Club"* în selecţia ei. Tot Shantel. Era o adaptare a celebrei melodii "*Son*". Era, după părerea ei, un fel de manea rusească cu interlopi ruşi de succes şi june rusoaice care dansau lasciv în costumaşe de baie din blană de samur...

Andrei înţelegea versurile, aşa că râdea; ea dansa aşa cum ştia ea...

Puse palmele pe portbagaj şi începu să danseze partea cu saxofonul - aia foarte sexy... El râdea în continuare şi se bucura, cu siguranţă, de "priveliştе"...

Începuse strofa doi - iar ea avea senzaţia că exagerase totuşi. Aşa că bufni în râs:

- Să nu-mi zici că-i patriotică!

- Nu-i.

- Da' cu ce-i?

Nu-i răspundea... că ar fi trebuit să spună "cu noi doi", şi-asta ar fi jignit-o rău...

Păi, la dans - nu? Cinci minute de dans lasciv cu rachetă roşie! Şi pe urmă mâncau aici, la han - că nu venea nici dracu până aici să le pună cianură-n mâncare! Elicopterul ăla o să întârzie cel puţin jumătate de oră!

Şi iar saxofon! Jos popoul! Se unduia în sus... apoi în jos... apoi iar în sus... Şi-apoi îi servea explicaţia:

- Între două şi zece pi-em, timpul meu liber s-a împărţit fifty-fifty între şcoală şi muzică.

"Şi ai luat zece la amândouă!" spuneau, probabil, ochii lui, din spatele ochelarilor de soare...

- Iar ăsta cred că e visul tuturor adolescentelor. Mai ales după ce se dau cu racheta!

Omul ăsta râdea non-stop! Da' las' că-i bine! Că, dacă râdea, nu putea s-o pupe! Era foarte bine...

Ana-Maria

Auzi o sonerie de mobil. Una clasică - de-aia cu ţâr. Yuri se grăbi să răspundă... şi se întoarse spre Gabriel:

- A venit medicul. Deschide uşa.

Consilierul ei se grăbea să deschidă cealaltă uşă - cea "oficială" probabil... Medicul ăsta era "ori şase" - adică el plus cinci malaci! Apariţia musculoşilor o dezmetici instantaneu! Dacă era o cursă? Singurul dintre ei îmbrăcat "civil" alergă la Yuri; ceilalţi se răsfirară prin cameră, privindu-i pe ei ciudat...

Se organizau după cum le ordona şeful lor - care fu imediat ridicat şi tras la masă... Păi, clar - astea erau întăririle! Hai să plece!

- Piao... Spune-i medicului ce le-ai făcut şi ce le-ai injectat şi hai să mergem.

Gabriel scoase mobilul - anunţa plecarea. Fu prinsă de braţ:

- Ana?

Da?... "Da, Ana mă cheamă. Dacă n-ai fi aşa de uriaş, te-aş corecta - dna Ionescu. Dar te iert - că mi-am făcut telenovela pe borşul tău..."

- ... O să te sun.

"Sună-mă, mă! Să vedem dacă-ţi răspund!" Aprobă şi dădu să plece spre unde avea ea treabă. Dar individul nu-i dădu drumul:

- Gabriel!

Ce dracu avea ăsta acu' - chef de vorbă? Consilierul ei se grăbea să se apropie, încruntat rău... Mâna îi dădu drumul şi se întinse spre el. Aa... Voia să vadă ea cum se împacă ei! Frumos! Acum, dacă consilierul ei o să facă

Gabriel strânse mâna lui Yuri.

Victorie!

Porni spre uşă - şi n-o mai opri nimeni acum. Redeveni, deci, atentă la ea - şi la rolul ei.

Piciorul era incredibil de bine. Şchiopăta mai mult din principiu, aşa! N-o durea. Chinezul avea calmante pentru uz veterinar probabil... Trecu de uşă şi se pomeni în camera în care scoseseră ei pistoalele la verificat. Fu oprită şi ridicată pe braţe. Gabriel, bineînţeles... Îl luă de gât şi oftă greu - simţea apropierea momentului când se va simţi în perfectă siguranţă şi va bufni într-un plâns cu sughiţuri...

Ieşiră din restaurant. Gabriel aproape că alerga... Şi, ia uite-l! Se aşezase pe banchetă şi-o aşezase în braţele lui! Băi!

...Ba nici un băi - se muta în capătul celălalt al maşinii şi-i întindea picioarele pe banchetă. Că veniseră cu o blindată, nu cu o limuzină...

Trebuia să se abţină, să-şi spună că-i e frică de el, ca să nu înceapă să-i bocească-n braţe...

Era linişte. El nu zicea nimic, ea nu zicea nimic... Ea nu se clintea, aşa că nici el nu se clintea...

Portiera pocni. Iar Gabriel ordonă:

- La aeroport!

Piao oftă greu:

- Bine că n-au fost răniţi grav! Bodyguardul sângera serios...

Adică, dacă ea nu i-ar fi pus cureaua aia... poate că...

Îşi trase încet mâinile - iar Gabriel îi dădu drumul... Îşi acoperi faţa cu palmele...

Plânsul ieşea în hohote mute...

Auzea din nou limba chineză...

Fratele cel mare o trăsese în braţele lui - dar zău că nu mai conta...

Isamu

Dacă-şi mai aprindea o ţigară, murea. Fie axfisiat, fie făcea infarct. Se simţea plin de adrenalină. La ce nebunie fusese în Saratov, s-ar fi mirat să mai aibă vreun strop de sânge-n vene! Bătălia aia de doar zece minute fusese...

Din fericire, se descurcaseră. Piao îi raportase, la viteză, că regina era "impecabilă". Iar asta însemna că Ana se descurcase şi de data asta! Şi-i dăduse din nou pe toţi cu cracii-n sus, cum zicea Ştefan cu mândrie! Nici el nu ştia cum reuşea femeia aia să facă faţă...

Prinţesa se apropia de hotel - la propriu. Emiţătorul ei era la zece metri altitudine faţă de H-ul de pe hotel - şi cobora lin. Îi venea să urle de ciudă - că Biyu era pe autostradă... Şi-o să fie pe autostrada aia încă vreo două ore, dacă nu chiar mai mult - în funcţie de curajul şoferului de-a pune acceleraţia la podea... Iar faptul că Vasilii era lângă ea nu-l mângâia cu nimic! Andrei era lângă Florentina! Combinaţia aia îl scotea din minţi! După ce văzuse pozele serviciilor...

Gata - aterizase. Băgase zoom maxim pe hartă. Vedea punctul mişcându-se... Era în incinta hotelului.

Deschise FB-ul personal şi o selectă. Mesaj.

"Spune-mi unde eşti."

Aştepta... Telefonul începu să cânte... La urma urmei, că era transcript sau înregistrare audio, tot acolo ajungea!

- Da.

- Bună, Isamu!

- Bună, Florentina. Unde eşti?

- Pe scările hotelului - coborâm un etaj. Că am aterizat pe acoperiş.

- Bine. Nu ştiu cum dracu să faci, dar fă cumva să nu păţeşti ceva până ajunge şi Biyu!

- Aa, stai liniştit - că noi am ajuns cu bine. Şi am intrat în penthouse şi nu e nimeni aici. Auzi, Isamu? Eu te rog frumos să n-o certi pe Biyu. Elicopterul era de-ăla mic - de patru persoane - şi a venit cu pilot şi copilot. Ea n-avea loc decât pe patină eventual!

- Ştiu.

- Să nu te superi pe ea că vine cu maşina. N-a avut încotro!

- Nu mă supăr. Andrei ne aude?

- Nu. A verificat penthouse-ul până acum. Ştii ce m-am gândit? Ca să nu te superi pe ea, facem o şmecherie! Băgăm o videoconferinţă şi eu pun mobilul în picioare. Şi te uiţi tu la mine până ajunge ea.

Cee?

- Şi-atunci nu mai trebuie s-o certi pe ea. Bine?

Coborî mult tonul vocii:

- Prinţeso, nu mai spune chestia asta! Că îl jigneşti rău dacă-i demonstrezi că n-avem încredere în el!

- Ştiu; da' nu vreau să o certi pe ea. Că e o fată tare bună!

Adică se împăcaseră - şi chiar "cooperau" ele două. Bun!

- Tu ai încredere să rămâi două ore singură cu el?

- Bineînţeles!

- Atunci nu e cazul să facem videoconferinţă. Nu uita - dacă te simţi în pericol, suni speed dial 9. Da?

- Da, Isamu! Şi te ţin la curent cu scorul la macao!

- Bine. Mai scrie-mi când şi când ce faceţi.

- Aha! Mama unde e?

- În avion - se întoarce la Volgograd.

- E bine?

- Da; sunt bine toţi trei.

- Perfect! Bine, Isamu! Mersi frumos că n-o certi pe Biyu!

- Speed dial 9! Şi aikido!

Florentina râdea din tot sufletul:

- Pa, Isamu!

- Pa, Florentina!

Şi-i închisese prinţesa, grăbită probabil să înceapă jocul de cărţi...

Azi era o zi înfiorătoare. Pe lângă emoţia plimbării cu decapotabila aia de mare viteză, pe lângă problema organizării şi desfăşurării atentatului, acum avea şi problema prinţesei singure cu Andrei! Şi-o să urmeze şi problema informării lui Ştefan! Nici nu se gândise încă la asta! Trebuia să-i spună bunului lui prieten că-i ajutase soţia să însceneze zece minute de împuşcături "de-adevăratelea" în Rusia... Şi dacă-i mai zicea şi de rotulă...

Florentina

Apăsă butonul roşu şi bagă mobilul în buzunar. Andrei zâmbea:

- Chiar credeai că o să fie atât de indiscret încât să se uite la noi două ore?

- Nu credeam nimic - ştiam doar că, dacă nu-i propuneam chestia asta, urma să ne suspecteze de complot. Şi îi căşuna pe Biyu. Iar fata aia chiar nu trebuia să zboare pe patina elicopterului - ca la Hollywood, aşa!

- Fata aia o să fie ciufulită, indiferent ce zici tu despre ce s-a întâmplat.

- De ce?

- Pentru că te-a scăpat din ochi. Ar fi putut să-i solicite lui Isamu sprijinul unui chinez local - şi atunci zburam cu suită.

- Şi cu Vasilii.

- Şi cu Vasilii. Ce bei?

Andrei deschisese minibarul. Zâmbi:

- Coca Cola.

- Coca Cola cu vin roşu?

- Coca Cola simplu.

Îl văzu ridicând din umeri - şi luând o doză de Cola. "Pescuia" şi o sticluţă de whisky, şi două pahare... Se aşeză la masă şi se apucă să se servească. El se grăbea tot spre minibar. Oare uitase ceva?

- Hai să vedem ce ne jucăm.

Deschisese un sertar mare, adânc. Ia - ce era acolo? Degetul lui se întinse spre maldărul de jocuri din cutia aia:

- Twister?

- Haha! Cum să nu?!

Luă pachetul cu cărţi şi fu imediat prinsă în braţe:

- Poker pe dezbrăcate?

Ridică mirată sprâncenele... El aştepta răspunsul, zâmbind cu subînţeles... Bufni în râs:

- Clar - eşti nebun!

- Asta e bine - înseamnă că ne asemănăm!

Oare?

Nu mai putea să întrebe nimic - se năpustise s-o sărute! Şi-acum chiar avea o problemă! Îmbrăţişarea devenise foarte explicită! Individul ăsta, Andrei Donichioiu, încerca din greu "să-i aprindă beculeţele"! Pesemne că încerca să-şi scoată pârleala pentru propriile beculeţe, aprinse în parcare de dansul ei lasciv...

Mm - ce grăbit era! Şi ce rău o dorea! Da' rău de tot! Mai avea puţin şi înhăţa de corset şi-l trăgea în jos!

Iaca - strecurase mâna pe sub betelia pantalonilor! Şi dăduse de şnuruleţul roşu! Şi ia uite-l ce repede pornise la galop! Mârâi nemulţumită - că, de vorbit, chiar n-avea cum să vorbească...

Hei! Gata! Până aici! Chestia cu pantalonii putea fi "din viteză"; dar asta cu măsuratul cupei sutienului era inacceptabilă! Brânci! Şi pas mare în spate!

Şi ia uite ce frumos făcuse şi el un pas în spate şi ridicase mâinile...

- Te rog să mă scuzi! Uneori, mâinile mele ignoră comenzile creierului...

"Şi eşti îndeajuns de măgar ca s-o spui rânjind satisfăcut la mine? Cu ăla micu' pregătit de atac? Măgarule!"

Andrei parcă-i înţelese gândul, pentru că redeveni serios:

- Serios acum - te rog să mă ierţi. A fost o scăpare care nu se va repeta.

"Da, bine - vezi să nu te cred!" Porni spre dormitorul ei:

- Macao clasic, fără dublat. Mă duc să mă schimb.

El nu comenta; era grăbit să se aşeze, fericit probabil că nu dezvoltau tema lui "cum îţi permiţi"...

Păi, las' că îi arăta ea lui! După macao, or să joace tabinet! Ca să-i trezească mintea din amorţire! Că, ia uite ce repede uitase de partea aia cu "te las pe tine să stabileşti când, ce şi cum"!

Ştefan

Se pregătea să plece la kineto. Mai avea zece minute şi trebuia să se lase iar mutat în scaunul ăla de handicapat...

- I-am transmis kinetoterapeutului că întârziem jumătate de oră.
- De ce?
- Fiindcă trebuie să-ţi spun ceva.
- ... Ascult.

Seniorul era serios; venea să se aşeze lângă el...

- O să încep cu certitudinea: sunt foarte bine amândouă. Şi Ana, şi Florentina.

Se încruntă, simţind cum îi creşte tensiunea:

- Ce s-a întâmplat?

- Să încep cu evenimentele majore. Ana a fost azi la Yuri Gorevoy, la Saratov. Dar, ştiind că se duce să-i dea bani şi anticipând faptul că el n-o să accepte niciodată jumătate din sumă plus colaborare, i-a propus aseară lui Isamu o telenovelă.

Aoleu! Un atentat! O înscenare! Pe teritoriul Rusiei! Şi nebunul ăla de la Cannes fusese de acord cu ea! Îl luase ameţeala...

- De care consilierul tău s-a ocupat cu maximă atenţie, cot la cot cu Cheng şi Fang. Aşa că Ana, Piao şi Gabriel au ajuns azi la hotelul rusului, iar guardul lui Yuri a vrut să oprească arma lui Gabriel. Care nu s-a lăsat dezarmat, aşa că a rămas la uşa restaurantului...

Seniorul înfipse un stick în monitorul de deasupra patului lui... Era plin cu poze. Hm...

- Ei intrând în hotel... Ei în drum spre masă... Ana a lăsat arma la bodyguard. Aşa că a stat ea lângă Yuri... I-a spus că a discutat cu tine şi sunteţi de acord cu suma cerută de el ca despăgubire. Apoi i-a propus jumătate plus servicii; el a replicat că nici nu se gândeşte să interacţioneze cu idiotu' de consilier al ei! Imediat, ea a spus că în cazul ăsta geanta ei îi aparţine lui. Şi a întins mâna spre el. Care a scos mobilul şi şi-a chemat malacul, să verifice geanta. Ăla s-a dus, s-a întors şi exact când îi şuşotea şefului lui că valiza e intactă iar banii sunt buni, un lunetist a tras în umărul stâng al lui Yuri.

Şi îi arăta imaginea - foarte bine realizată, foarte bine focalizată - cu rusul cu ochii strânşi şi picăturile de pe cămaşă.

- De-aici, reacţiile lor s-au despărţit. Piao a tras-o pe Ana de pe scaun şi a tras masa paravan. Malacul, ştiind că masa e din lemn şi e rotundă, şi-a împins şeful după coloana din stânga - care e din beton armat şi susţine, vorba aia, ditamai hotelul.

În poze era în dreapta, dar asta nu mai conta.

- Şi cum are un şef obez, a încercat să-l protejeze şi să mai şi împuşte spre în afară. Piao n-a avut probleme cu partea lui. A ochit cu grijă, aşa că nimeni nu a simţit nevoia să tragă spre masă. Oricum, cei de afară aveau ordine clare! Masa aia n-a încasat nici un glonte măcar!

De asta o să se asigure pe parcurs - că mai erau poze, şi-or să se vadă limpede găurile în lemn!

- Gabriel a sunat băieţii din suită şi le-a spus să acţioneze. După care a vrut să vină s-o ajute pe Ana. Ea l-a trimis însă la Yuri - şi a trebuit să repete ordinul, ca s-o asculte... În punctul ăsta, malacul lui Yuri a încasat un glonte în picior... Gabriel a ajuns la coloana de lângă coloana lui Yuri...

Rusnacul ăla era gras ca dracu - nu prea încăpuse după coloană...

- Gabriel i-a dat lui Piao foc de acoperire - iar chinezul l-a tras pe malac după masa lor... Iar ceea ce nu se vede este că Ana ta i-a pus imediat un garou.

Zâmbi slab - biata lui regină avea o vastă experienţă într-ale garourilor...

- Tot Piao l-a tras şi pe Yuri...

"Şi n-a făcut hernie?" Era prea concentrat asupra imaginilor ca să rostească asemenea comentarii...

- Şi, în timp ce Piao i-a asigurat lui Gabriel retragerea, regina ta l-a legat pe Yuri cu cureaua de la geantă.

Şi frumoasă, şi descurcăreaţă! Numai că consilierii lui erau cretini! Îl trăseseră pe Yuri lângă Ana - atrăgând tirul de afară asupra mesei!

- În punctul ăsta, Gabriel i-a pus Anei rotula la loc.

Cee? Ridică privirea spre el...

- Piao a tras-o cu putere - şi nu a anticipat poziţia scaunelor. Ana şi-a dizlocat rotula. E OK - i-au pus-o la loc, i-au legat o faşă elastică şi n-are probleme. Am informaţii că chiar acum, în timp ce tu vezi poze şi afli ce s-a întâmplat, ea păşeşte fără probleme prin avion şi aşteaptă cu nerăbdare să ajungă în hotel, în Volgograd. Ca să poată să analizeze cum a mers telenovela.

Deci Ana lui fusese rănită...

- Revenim la acţiune. Yuri i-a spus lui Gabriel că în spatele draperiei e o cameră secretă. I-au mutat pe toţi în ea. Acolo, Piao s-a ocupat de rănile ruşilor. Iar Ana te-a sunat pe tine...

Şi nu-i spusese nimic - nici un cuvânt, nici un indiciu măcar...

- Iar Gabriel l-a sunat pe Andrei, care era în Turkmenistan cu Florentina. Despre ei vorbim puţin mai târziu. Yuri şi-a sunat umbrela şi medicul personal. Care a sosit în mai puţin de cinci minute. Şi, după cum spune Piao, telenovela a avut succes. Yuri i-a spus Anei că o s-o sune, după care a dat mâna cu Gabriel.

Da, bine! Unde era regina lui acum? O durea genunchiul? Ce zicea Piao de genunchiul ei?

- După care au plecat glonţ spre aeroport.

Gabriel o dusese pe Ana pe braţe. Stop!

- Ăsta de ce-i dezbrăcat?

- Fiindcă maleta lui e elastică - şi a folosit-o ca să-i fixeze ei rotula.

Aha. OK. Deci o cărase până la blindată - şi se aşezase cu ea în braţe... Îngustă un pic ochii - fiindcă mintea lui nu putea să nu coreleze invitaţia lui Andrei la Aşgabat cu decizia lui Gabriel de a ţine regina în poala lui, în braţele lui...

- Nu cred că se dă la ea. Nu e genul. Nici pe

- Continuă. Ce-a mai spus Piao?

- Că acţiunea este un succes. Umbrela a avut pregătiţi nişte "soldaţi de sacrificiu". Şase morţi şi doi răniţi - toţi cu antecedente în materie de acţiuni mafiote. Şi Gabriel are doi răniţi uşor. Idiotul de Yuri nu are pază personală la hotel, iar bodyguarzii "de serviciu" au fost primii care s-au pitit bine...

În condiţiile astea, într-adevăr, acţiunea fusese un succes... Oftă greu...

- Şi-acum o să-ţi povestesc altceva. Andrei a pus-o pe Florentina la inimă.

Cee? Îl privea lung şi nu-i venea să creadă că auzea aşa ceva...

- Toate semnalele noastre indică faptul că e sincer. Ştii tu - scanarea termo, studiul gesturilor şi mimicii... Pe lângă planul din mintea lui, de-a se lega strâns de tine prin ea, au apărut şi reacţiile normale, naturale. Prinţesa e expansivă, veselă şi "neaoşă"; iar el, care nu obişnuieşte să facă gesturi ample sau neplanificate, se uită la ea şi râde şi se-nmoaie tot - şi se-ndrăgosteşte destul de repede de ea.

- Fata mea n-are ce căuta în preajma ăluia! Le-am spus-o lor, ţi-am spus-o şi ţie!

- Fata ta e mare. Şi e foarte deşteaptă. Şi nu poate fi manipulată nici de el, nici de Ana, nici de mine. Nici chiar de tine, să ştii! Fata ta ştie cine e Andrei Donichioiu - Isamu a ţinut-o o săptămână în birou şi i-a arătat tot ce trebuia să ştie ca să poată să înţeleagă adevărata dimensiune a individului! Fata ta simte că omul ăla e fals. Şi ştie şi de planul de-a te face ţar, şi de dorinţa lor de-a te avea în Rusia, concentrat asupra afacerilor de acolo. Ştie şi că Trésor a fost răpită cel mai probabil de unul dintre fraţi...

Adică se sacrifica pentru Trésor şi binele tatălui ei! Nu-nu! N-o s-o lase să facă asta!

- Şi mai ştie o chestie. Ştie cum e ea. Ea, dacă-i spui că nu-i stă bine rujul roşu, nu te crede. Trebuie să constate ea că nu-i stă bine rujul roşu, ca să renunţe la el - şi să nu simtă că a făcut o concesie, sau că şi-a călcat pe suflet ca să-ţi facă ţie o plăcere. Fata ta ştie că singurul care poate renunţa la ea e Andrei. Dacă ea spune "Nu", el va găsi instantaneu zece motive să insiste s-o convingă să spună "Da". Andrei trebuie să ajungă singur la concluzia că între ei doi nu poate fi nimic. Fie că îl ajută frati-su, fie că observă singur diferenţele din poze, din conversaţie, din comportament şi afinităţi...

Dacă Gabriel îi spunea chestia asta, poate că îl credea! Că, vorba aia - fraţii se sprijineau necondiţionat şi aveau încredere oarbă unul în celălalt! Hm...

- Aşa că uite cum şi-au petrecut ei dimineaţa. La şapte, Florentina s-a trezit. Şi s-a dus peste Andrei, să-l întrebe dacă, citez, "se dau cu decapotata".

Bufni în râs - era teribilă!

- L-a prins, cum se spune, în curu' gol în pat. Şi nedormit şi buimac şi indecis - fiindcă aseară i-a spus, mai de la obraz aşa, că ea nu e obişnuită cu avansurile dese şi repetate. Şi, dacă vrea s-o mai vadă la Volgograd, ar fi bine să calce frâna...

Asta-i spunea lui, de fapt, că fetiţa lui suportase avansurile ăluia cât fusese ziulica de ieri de lungă! Aah! Îi venea să urle!

- Aseară, s-au despărţit în living la zece jumate; ea s-a duşat şi s-a culcat imediat iar el s-a culcat pe la două. El a făcut un duş şi a vorbit cu frati-su la telefon o oră jumate. Transcriptul e lung şi e tradus "la viteză", aşa că n-are rost să-l citeşti integral. Oricum, Gabriel a luat diplomaţia din cui şi i-a spus, cu multă grijă, părerea lui. Şi anume, că e mai bine să-şi păstreze capul pe umeri şi să nu se-aprindă înainte de a treia întâlnire. Că ea e cam tânără - şi pare dornică de distracţii, nu de măritiş şi-alte alea. Frati-su a încercat să-l domolească, dar Andrei a fost foarte ferm. Senzorii noştri spun că, după discuţia cu Gabriel, s-a plimbat de nebun prin dormitor şi a fumat ca turcul. La două, a deschis geamurile şi l-a pus pe Vasilii să le închidă după ce se aeriseşte. Şi s-a culcat. Ea l-a trezit la şapte... Iar la opt, după ce el a aşteptat-o trei sferturi de oră plimbându-se prin living, a apărut şi ea. Şi l-a dus direct la decapotată.

Fotografia îi apăru pe monitor - şi-l făcu să ţâşnească din pat! Hei! Seniorul îl împinse imediat înapoi pe saltea:

- La prima vedere, par cuplul perfect, îndrăgostit şi fericit. La a doua vedere, el e sacul de bani puriu iar ea puştoaica zăpăcită care n-are ce căuta în planurile lui de însurătoare. Fata ta a învăţat mult din imaginea Sami-Ana de-acum nouă ani!

Adică la a doua vedere... La a doua vedere se observa ţinuta lui "de golf" şi ţinuta ei "de club". Şi se observa diferenţa de vârstă. El, afacerist trecut de 35; ea, puştoaica aparent minoră... cu talia dezvelită... cu corset şi... Şi, dacă şi-ar fi dat cu ruj roşu... Dumnezeule mare!

- Au plecat cu o decapotabilă roşie care i-a provocat lui Isamu dureri mari de stomac...

Invenţia aia de pe ecran putea zbura cu 400 la oră...

- Pe care, însă, Andrei n-a forjat-o peste 90 la oră.

Fiu! Chestia asta îi iertase gâtul de la tăiere! Că plănuise să-i ia gâtu' când recunoscuse marca şi modelul!

- S-au plimbat pe autostradă. Iar prinţesa i-a pus Shantel. Ţi-l aminteşti pe Shantel?

Aprobă.

- Şi-a pus şi Fanfara Ciocârlia...

Pe nervii lui - individ cult care aprecia muzica lentă bună şi încerca să se îndepărteze cât mai mult de conceptul de "lăutar"...

- Când l-a sunat Gabriel, erau pe autostradă. Au tras în prima parcare şi au aşteptat un elicopter. Ei doi au plecat în zbor; suita s-a întors pe şosea.

- Cine a stat cu ea la hotel?

- Nimeni. Au stat amândoi în living şi-au jucat macao.

Începuseră să-i vâjâie urechile...

- Isamu a obţinut, printr-un amic al lui Shen Qiao, filmarea camerei de supraveghere din living. Au jucat macao două ore, până a venit şi paza, şi apoi au coborât la micul dejun. Adică la prânz.

Deşi Andrei lăsase, cu siguranţă, doi băieţi la penthouse - şi-ar fi putut fie să coboare cu ei la masă, fie să comande masa în cameră. Aburii amorului nu-i înceţoşaseră mintea! Bun! Era bine de ştiut...

- Acum sunt din nou plecaţi. O duce la Muzeul covoarelor şi la încă o chestie - ceva cu artă. Iar la patru fix decolează spre Volgograd. Chinezoaica e lângă ea - şi e încruntată rău, semn că Isamu i-a cam ciufulit scăparea...

Şi ce folos - dacă ăla avusese două ore la dispoziţie ca să-i călărească lui fata! Că despre asta era vorba - nu? Ar fi putut să sară pe ea! Sau, şi mai rău, s-o convingă "cu picătura"! Ar fi putut s-o răpească... Să se răpească amândoi...

- ... N-ar fi îndrăznit să se repeadă pe ea. Nu înainte de primele trei întâlniri! Andrei nu e nici cretin, nici idiot, nici "nerăcorit corespunzător"! El nu vrea să-ţi fure fata; vrea să-i fure ei inima! Iar pe-asta n-o poate face cu droguri sau cu un viol!

Aprobă şi mârâi:

- Mergem odată la sala aia?

- ... Mergem.

Şi-şi lua stick-ul - şi socotea el acum că se grăbise să pună punct discuţiei şi nu văzuse şi restul fotografiilor...

- Lasă stick-ul înăuntru.

Ei, poftim! Chiar îi lăsa stick-ul! Cu alte cuvinte, nu avea nimic de ascuns! Hm...

Derula, derula... Pe astea le văzuse deja... Trecea încet peste fotografiile din decapotabilă... Înlemni la vederea fetei lui întinsă peste scaun... Sărutul...

Era tânără. Voia să se distreze. Şi voia să se simtă... importantă, la urma urmei! Scăpase din cercul ăla de bodyguarzi - şi-i plăcea să trăiască viaţa fără griji financiare! Cui nu i-ar fi plăcut cu limuzina, cu yahtul, cu decapotabila... Cu penthouse-uri nesimţit de mari, cu dorinţe care se îndeplineau singure în maximum cinci minute... Şi nu părea să realizeze că joaca ei de-a "convinge-mă" se putea sfârşi cu un pumn în creştet şi-un viol...

Situaţia asta de-acum, din momentele astea, era cât se putea de alandala. El, regele aurarilor, interlopul care construise tot "imperiul" era blocat într-un pat de spital; Ana se ducea să joace-n telenovele cu gloanţe la Saratov, Florentina "se juca cu bricheta" pe lângă cisterna Andrei... Iar el, sursa tuturor problemelor care izvorau din imperiul lui, stătea în pat, în spital, păzit la sânge, şi afla... Şi vedea...

Îi venea să plângă rău! Îi venea să-şi plângă neputinţa! Şi era jalnic - că-şi plângea singur de milă! Ele erau acolo, la nenorociţii ăia doi, iar el... se îmbuiba şi dormea şi se relaxa...

Ana-Maria

Intră în living şi porni spre masă. Se aşeză, încet... De ce n-o durea piciorul? Adică de ce putea să calce aşa de bine pe el? I se părea... ciudat! Anormal! Ea se şi închipuise cu cizmă gipsată - şi când colo...

Bătu cu palmele în scaunele de lângă ea. Piao se prezenta prompt; Gabriel întârzia, că dădea ordine! Să le aducă masa de prânz, să securizeze incinta, să aibă grijă de maşini - să nu-i arunce careva în aer...

În sfârşit, uşa se închise. Bătu iar în scaun... Fratele cel mare se aşează şi oftă greu:

- Cum e piciorul?

- Binişor. Am senzaţia că a început să se umfle.

Piao se grăbi să intervină:

- Strânge apă. O să ţi-o scot diseară. Am primit raportul umbrelei.

Consilierul ei pornea laptopul... Se întoarse spre Gabriel:

- N-ai vrut să-l salvezi pe Yuri...

- Eu n-am treabă cu el. Eu am treabă cu tine.

- De-acum încolo, o să ai treabă şi cu el. Şi-o să-l regăseşti cu atitudinea total schimbată.

- Mă îndoiesc că o să pot colabora cu el.

- O să colaboraţi - o să vezi. Florentina mea unde e?

- Vizitează Muzeul covoarelor. Nebunul de frati-miu voia să-i cumpere un exponat.

Pe bune? Se chitise el să convingă muzeul "să intre pe piaţă", cum se spune?

- Nu s-a lăsat convins decât de ea. Cică camera ei de la Cannes e prea mică pentru exponatul ăla. Şi, în plus, ea nu vrea covor în camera ei - că nu poate să joace pe covor.

- Nu l-a minţit. Îşi strânge covoraşul atunci când exersează la coregrafie.

Gabriel zâmbea...

- La ce oră vin?

- Decolează la patru iar condiţiile meteo sunt ideale, aşa că vor ajunge aici cel mai târziu la opt fix.

Aprobă scurt şi i se puse laptopul în faţă. Isamu zicea că... Că telenovela fusese un succes. Îşi privi lung consilierul rus:

- Telenovela noastră este un succes. Hai că am scos-o la capăt şi de data asta!

Gabriel era mirat:

- Ce telenovelă?

Făcu poc-poc cu degetele - şi-i dispăru consilierul din faţa ochilor! Îu! Da' ce sărise aşa? Gabriel scrâşni, de undeva din spatele ei:

- Vrei să spui că atacul a fost regizat?

- Tu vrei să spui că nişte ruşi întregi la cap n-ar fi tras în masa pe care-a culcat-o Piao paravan?

Tăcere... Bătu iar în scaun - dar nu auzi nici un foşnet, nici o reacţie... Îşi aprinse o ţigară şi trecu la romanes:

- Ştefan ştia că Yuri n-o să accepte fifty-fifty. Şi ştia şi că plata fără comentarii a penalizării îi poate face pe mulţi să urzească plase în care să încerce să ne prindă. Aveam nevoie de o reconciliere cu Yuri. Şi n-o puteam obţine decât demonstrându-i că, în momentele dificile, suntem lângă el - şi intervenim pentru salvarea lui. I-am propus lui Isamu o telenovelă; a aprobat-o şi a planificat-o în amănunt, în colaborare cu forţele Chinei. Care au contactat pe cine trebuia contactat. Aşa au apărut cei care au apăsat azi pe trăgaci. Şi cei care au încasat gloanţele trase de voi. N-a tras nimeni în masă tocmai pentru că eram eu acolo. Şi e foarte bine că s-a întâmplat cum s-a întâmplat. Dacă ai fi fost lângă mine când a început totul, puteai avea reacţii nepotrivite.

- M-ai lucrat pe la spate. Iar chestia asta nu-mi place deloc!

- Repet - aveam nevoie de o acţiune pozitivă a oamenilor noştri.

- Asta nu scuză faptul că nu mi-aţi spus nimic!

- Tu şi oamenii tăi sunteţi monitorizaţi. Yuri e mai mare decât noi. După ce te-ai dus şi i-ai ciuruit oamenii, te-a ţinut sub supraveghere atentă şi pe tine, şi oamenii tăi, şi comunicaţiile voastre...

- Şi dacă muream şi eu acolo?

- Câte gloanţe ţi-au fluierat pe la ureche azi?

Tăcere...

- Am fost înconjuraţi azi de servicii şi de camere de supraveghere. În condiţiile astea, nu ne permiteam să ne scape vreun gest sau vreo privire nepotrivite. Nici eu n-am ştiut detalii; mi s-a spus doar că Isamu a aprobat telenovela şi se ocupă de ea. Asta e problema oamenilor "de sus" - sunt atât de supravegheaţi, atât de studiaţi încât nimeni nu-şi permite să le încredinţeze secrete de maximă importanţă. Tocmai ca să nu le scape "porumbelul"!

Gabriel tăcea...

- Mai exista o variantă. Cea ca umbrela noastră "să întoarcă armele". N-a făcut-o, ceea ce-mi arată că eşti în graţiile lor...

- Trebuia să-mi spui.

- Te-ai fi încăierat cu ăla pe pistol. Şi ţi-ar fi fugit ochii pe-acolo ca la balamuc.

Gabriel bufni într-un râs nervos:

- Ha! Cât de puţin mă cunoşti!

- Într-adevăr - te cunosc foarte puţin. Pe mine mă cunosc bine - şi nici în mine n-am avut încredere, aşa că am cerut să nu aflu nimic...

Se întoarse încet pe scaun:

- Ce te supără, de fapt?

- Faptul că nu mi-ai spus.

- Sau faptul că a organizat China?

Gabriel întoarse capul şi-i oferi o uitătură de-aia crâncenă...

- Sunteţi aliaţi. Comportaţi-vă ca atare.

Consilierul ei făcu stânga-mprejur şi ieşi. Şi închise sonor uşa. Se ducea să-şi rumege supărarea...

- N-ar fi trebuit să-i spui.

- Dacă nu-i spuneam, afla singur. Şi-şi închipuia că l-am subminat şi-am încercat să îl asasinez. O să-i treacă! O să se gândească la toate şi-o să înţeleagă de ce lucrurile au fost aşa cum au fost.

Piao aproba cu capul. Ea fuma şi se gândea...

- ... Florentina chiar e la Muzeul covoarelor?

- Biyu spune că da!

- ... Spune-i lui Aleodor că, în clipa în care ei doi se urcă în avion, vreau să primesc raportul complet al excursiei la Aşgabat.

Piao tasta... Se ridică şi porni spre dormitor:

- Mă duc să mă-ntind. Am senzaţia că-mi zvâcneşte genunchiul...

Nu zicea nimic, ceea ce putea însemna că era normal să-i zvâcnească genunchiul...

Florentina

Pe lângă Aşgabat, Volgogradul era tare trist...

Se întorseseră. În avion, nu-l mai lăsase s-o pupe. Adică se arătase foarte "supărată" pentru chestia aia cu mâna obraznică şi se rezumase la a-l pupa ea pe obraz - şi-a o şterge repede din preajma lui. El simţise imediat schimbarea. Şi nu încercase nici s-o împace, nici să mai îndulcească un pic amăreala din sufletul ei. O lăsase în pace. Era la fel de prezent în viaţa ei, în proximitatea ei - dar n-o mai pistona la cap cu dragostea lui. Care şi-aşa era foarte falsă, aşa că...

Aşa că stătea lângă ea în limuzină. Voise ea să-l ţină de mână. Fusese ideea ei. Mâna lui îi strânsese imediat mâna, semn că nu era supărat pe ea, ci poate pe el însuşi... Şi nici n-o pupa, deşi Biyu ocupase de la început locul de pe canapeaua care-i permitea să se întoarcă cu ceafa către sărutul lor...

Şi uite-aşa se întorcea ea la hotel, la mămica ei... Şi se întreba ce să-i spună, cât să-i spună... Se întreba ce părere avea mămica ei de raportul pe care cu siguranţă Aleodor i-l făcuse cât plutiseră ei spre Volgograd...

Oare o să mănânce bătaie? Că plecaseră amici şi se-ntorceau, vorba aia, pupaţi rău de tot... Păi, era foarte posibil să mănânce nişte ciufuleală de-aia cum ştia mămica ei să-i aplice! Că era fată mare, nu? Oficial vorbind, era fată mare...

Aha! Îi strânsese uşor mâna de două ori! Îl privi lung... Andrei era foarte serios - şi o întrebă, în romanes:

- Intenţionezi să mă pârăşti?

Intenţiona să îl pârască? Adică, pe lângă raportul lui Aleodor, intenţiona ea... să spună ceva despre momentele pe care camerele spionului nu le surprinseseră? Ca de exemplu măsurarea cupei sutienului?

- Nu. În privinţa vieţii mele private, eu iau decizii.

Capul lui aprobă scurt, aşa că continuă:

- Şi n-am nevoie de ajutorul lu' mama ca să te lovesc. Dacă vreau să te lovesc, desigur...

- ... Şi vrei să mă loveşti?

Adică gata, se terminase?

- ... Nu ştiu. Nu m-am gândit încă.

El aprobă din nou... şi întoarse capul spre geamul din partea lui. Redeveni şi ea atentă la geamul din partea ei... că acum avea motiv să nu-l mai pupe, mai ales că va fi şi mămica ei prin preajmă...

Ajunseseră la hotel... Îl urmă. Şi decise să-l ţină de mână. Că nu mai era un secret chestia aia cu mâna. O pozaseră toate serviciile, preţ de două zile deja! Mămica ei sigur o văzuse...

Şi erau în lift. Perfect! Se întoarse, îl luă de gât şi-l trase să-i şoptească:

- Dat fiind că nu cred că o să mai avem ocazia...

"Sunt de acord să mă pupi acum de adio." Ciudat - Andrei marşa la ideea ei, deşi ar fi trebuit să se supere foarte tare că ascundea "prietenia" lor de ochii mamei ei... Îşi imagina, probabil, că aşa gândeau domnişoarele sperioase, pudice, proaspăt scăpate din puşcăria de-acasă! Numai el ştia de ce accepta "ultimul sărut"! În orice caz, îl acceptase. Şi era cuminte, nimic de zis...

Şi reveneau la poziţia dreaptă... Ea îl privea lung şi-i vedea zâmbetul uşor ciudat...

- Ce-i?

Ridică scurt din umeri. Şi ieşiră din lift. Gabriel îi aştepta în cadrul uşii:

- Haideţi - că se face târziu.

Nu, nu se grăbeau... Intră - şi fu condusă până la uşa dormitorului, unde el îi sărută mâna şi-i dădu drumul:

- Ne vedem mai târziu.

Aprobă, zâmbind... Gabriel fremăta rău în spatele lui, semn că avea treburi urgente de vorbit cu mezinul...

- Pa!

- Pa!

Şi gata. Intră în dormitor, închise uşa... Mămica ei stătea în pat, cu laptopul în braţe. Porni spre ea, zâmbind:

- Bună seara...

- Bine-ai venit, prinţeso!

- Bine te-am găsit!

Oare de ce nu se clintea de-acolo? Şi de ce nu spunea nimic? Ciudat! Se aşeză pe marginea patului - mai la distanţă, aşa, ca să n-o înhaţe de bucle:

- Cum a fost acolo? Andrei zicea că au fost împuşcături...

- Zece minute de împuşcături. Şi sânge. Eu mi-am dizlocat rotula...

Cee? Pătura se dădu într-o parte - şi văzu faşa elastică...

- E bine. Nu mă doare. Gabriel a pus-o la loc iar Piao s-a asigurat că a pus-o cum trebuie. Aşa că o să treacă.

- ... Nu mi-au spus...

- Le-am spus eu să nu-ţi spună. N-avea rost să te sperii şi să stai îngrijorată. Nu e mare lucru. Ceilalţi sunt mult mai rău - unul împuşcat în braţ, celălalt în picior... Şi şase morţi...

Şi ea se distrase ca dementa şi dansase lasciv pe lângă decapotabila roşie...

- Ar fi trebuit să-mi spună. Adică trebuia să-i laşi să-mi spună.

- Ţi-am spus eu acum - şi m-am şi asigurat că nu te-ai speriat. Tu? Cum a fost excursia?

- Foarte frumoasă. Oraşul ăla e o minunăţie!

Mămica ei aproba, senină şi zâmbitoare, şi nu-i dădea nici un indiciu apropo de păruială...

- Ce să zic... A fost frumos.

- V-aţi înţeles bine?

Aha! Asta era întrebarea cu schepsis! O privi lung, pătrunzător, şi aprobă cu capul... Mămica ei şopti:

- A mâncat rujul?

Mm... Dacă spunea că da, o păruia; dacă spunea că nu, o păruia şi-o şi ciomăgea pentru minciună! Aşa că aprobă tot aşa, cu capul.

- Şi?

- Şi nimic. Încă n-am apucat să mă gândesc la asta.

Înlemni când văzu că mama ei începe să râdă şi-i face cu ochiul! Wow! Adică n-o păruia? Nici măcar un pic?

- OK. Fă-ţi un duş, trage-ţi sufletul... La nouă, mâncăm. Iar la zece jumate pornim spre petrecere.

Aprobă şi se ridică:

- Mami, tu vineri te duci la Bourges?

- Da.

- Şi mă iei şi pe mine?

- Da. Dacă vrei să vii şi tu, da. Numai că o să te rog ca, de la spital, să te duci direct la aeroport - şi să nu te mai opreşti până-n Aurari.

- Bine, mami.

Şi cam atât avuseseră de spus - ea se ducea să-şi facă duş, mama ei citea raportul lui Aleodor şi se bucura că fata ei nu încercase s-o mintă... Bun!

Ana-Maria

Cioc-cioc! Se ridică şi porni spre uşă. Mergea greu, că i se umflase genunchiul şi nu voia să rişte vreo complicaţie... Intră în living.

- Hai să mă uit la genunchiul tău. Tu, dacă vrei, poţi să arunci o privire pe raport.

Raportul lui Aleodor? Ăla despre prinţesă şi Aşgabat? Hai să se uite pe el! Deşi, dacă avea poze, presimţea că o să se-nfurie şi-o să-şi piardă apetitul...

Se aşeză pe scaun şi se întoarse spre laptop. Prefera să se uite la pupatul lor, decât la ceea ce făcea Piao! Chinezul ăsta era maestru în ace! Şi zău că nu voia să-l vadă mânuind şi bisturie! Cine ştie ce dracu îi făcea! Şi-aşa o cam speria gândul că s-ar putea alege cu apă la genunchi...

Aleodor îşi începuse clasic raportul - cu povestea excursiei. Page down... Poze. Ia să vadă ea...

Derula... Derula... Deci, din clipa când coborâseră din limuzina care-i adusese de la avion, Andrei o ţinuse de mână... semn că primul sărut se petrecuse în limuzină... Că, dacă s-ar fi petrecut în avion, ar fi coborât scara ţinându-se de mână... Derula...

N-avea stare să le vadă acum. S-ar fi înfuriat foarte tare - şi trebuia să fie calmă azi, la petrecere! Mai ales că or să stea la aceeaşi masă - ea şi pretendentul mezin! Cine ştie ce-i auzeau urechile din gura lui!

Plecă privirea spre propriul picior - şi înlemni, fiindcă nu-i venea să creadă...

Cât fusese ea concentrată la pozele Florentinei, Piao îi băgase în picior un ac cam cât o mină de pix. Nu simţise înţepătura. Vedea, în schimb, cum prin acul ăla picura un lichid semitransparent... care cădea într-un pahar... Chinezul ridică privirea spre ea:

- E OK.

Îşi dădea şi ea seama că era OK! Şi-i vedea zâmbetul mulţumit şi ştia că o să fie OK şi de-acum încolo! Aşa că zâmbi şi ea... Şi realiză că nu era bine ce făcea ea! Că, cine ştie dacă n-o să-i vadă pupându-se chiar la masă, sub nasul ei! Şi cum Ştefan obişnuia întotdeauna să spună că nu avea voie să tragă concluzii înainte de punctul final, redeveni atentă la fotografii. Şi-şi impuse ca, după ce le vedea pe toate, să citească şi polologhia aia de raport!

Frumoasă plimbare! Foarte frumos itinerar! Ia uite ce frumos stătea Florentina în şa! Parcă luase de mică cursuri de echitaţie! Evident, după poza cu ea urma poza cu ei doi - care-o indispunea un pic... Şi poza cu ei doi călare ţinându-se de mână - de parcă făceau reclame la asigurări de viaţă sau sejururi turistice în Turkmenistan...

Nu - Andrei nu era potrivit pentru Florentina. Şi nici Florentina nu era potrivită pentru el. Nu se îndoia de faptul că Gabriel observase deja asta! Sigur, asta nu însemna neapărat că fratele cel mare îşi făcuse curaj să-i spună asta fratelui cel mic...

Mări mult ochii - ziua a doua începuse matinal, cu plimbarea cu decapotabila. Se aplecă puţin spre ecran... Andrei anticipase "lejeritatea" plimbării - dar nu fusese pregătit pentru aşa prinţesă! Cămaşa

hawaiană nu se potrivea nicicum cu ţinuta ei! O maletă i-ar fi trebuit - sau un tricou mulat, deşi era foarte posibil ca tricoul să stea pe el mai urât decât stătea cămaşa aia... Goniseră cu decapotabila... Florentina se căţărase pe el şi-l sărutase în mers - ca fetele alea cu minte fix cât o gămălie de mică... Următoarea fotografie era făcută cu telefonul. Se vedea limpede diferenţa dintre ele! Era făcută într-o parcare. Ieşiseră din blindată. Prinţesa dansa ceva - dansa sexy... Iar el râdea, sprijinit de portbagaj, şi se uita la ea...

O s-o întrebe dacă se culcase cu el. Că între momentul când ajunseseră ei doi la hotel şi momentul când intrase Biyu în penthouse trecuseră două ore şi-un pic. Adică avuseseră timp... Iar dacă Florentina...

Sus - sus la raport! Şi jos, până la ziua a doua. Şi mai jos - până la parcare... Parcare... Aha! Citea... Plecaseră cu un elicopter mic, cu doar patru locuri... Ajunseseră la hotel... Citea... Aha!

"Isamu a obţinut filmarea camerei de supraveghere din living. Au jucat macao până la sosirea bodyguarzilor."

N-o s-o întrebe nimic. Dacă o pisălogea prea mult la cap, risca s-o vadă ducându-se să se culce cu el! Ca să scape de pisălogeală! Avea o fetiţă dificilă... şi chinuită de măsurile de securitate şi obsesiile părinţilor ei...

După cum vedea ea în raport, prinţesa se descurcase admirabil. Numai că planul lor, al ei şi-al Florentinei, avea o hibă. Îi permitea lui Andrei să-şi pună propriul plan în aplicare. Ăla plănuia să pună gheara pe Florentina; iar ele i-o puneau pe Florentina la dispoziţie. Iar lui îi reuşeau toate şmecheriile şi toate tertipurile pe care şi le pusese în minte să le facă! Îşi pusese-n minte să se etaleze cu ea de mână! Îşi pusese-n minte să o sărute! Îşi pusese-n minte să anunţe întreg mapamondul că "sunt un cuplu"! Şi iată ce cuplu fotografiaseră azi serviciile...

Nu prea ştia cum să rezolve problema. Nu prea ştia cum "să trateze" cu el. Nu ştia în ce măsură ar fi fost OK să intervină ea! Prinţesa se descurcase admirabil la ţinerea lui în frâu! Iar dacă intervenea ea, oare nu strica tot ce "muncise" fata ei? Şi-aşa, se gândea... Se gândea că Florentina se lăsase îmbrăţişată şi sărutată şi se gândise la Trésor...

Nu era în regulă ce se întâmplase. Şi nici ce se va întâmpla de-acum încolo! Trebuia să facă ceva! Trebuia să-şi scape fata de Andrei! Trebuia s-o ajute să scape din capcana în care-o prinsese individul ăla! Trebuia să...

Florentina

Ea era pregătită de plecare. Era îmbrăcată, încălţată, coafată, parfumată, ornată cu chestii "de domnişoară"... Era gata să valseze cu Andrei. Presupunea că nici un alt bărbat n-o să apuce să se apropie de ea...

Mămica ei îşi finaliza machiajul. Avea o mamă foarte frumoasă! Ar fi vrut să fie şi ea aşa de frumoasă, când o să aibă 37 de ani! O privea lung şi se gândea la părinţii ei...

Ea oare lângă cine o să serbeze 37 de ani?

... Stupidă întrebare! Ia uite ce se indispusese! Şi cum asta nu era de-ajuns, întrebarea o lovi direct:

- De ce eşti încruntată?
- Nu sunt. Mă gândesc şi eu...
- La ce te gândeşti?
- Nu contează. La prostii!
- Aha! Vrei să-l bat?

Cum-cum?

- Că, dacă el te-a supărat, scot paloşul şi-l altoiesc cu latul. Ustură destul de rău, din câte mi s-a spus...
- Nu, nu e cazul.
- Eu sunt gata. Tu eşti gata?

Aprobă şi se ridică. Şi încercă să-şi împietrească un chip senin, destins, angelic şi nevinovat...

Intră şi ea în living. Şi trebui să facă un efort ca să-şi stăpânească uimirea! Wow! Aşa arăta Andrei când mergea să danseze vals? Wow!

După secunda absolut necesară pentru dezmeticire, descoperi că şi el rămăsese oarecum blocat, cu ochii la ea...

Gabriel se repezi spre mama ei:

- Cum e piciorul?
- Foarte bine. Îmi mai aminteşte când şi când că nu am avut grijă de el; dar nu mă doare rău...

Râdeau toţi - iar Andrei râdea cu ochii la ea...

- Haideţi - să nu prindem trafic.

Da - să nu prindă trafic! I se oferi imediat braţul. Şi porniră amândoi în urma mamei ei, care şchiopăta uşurel şi se sprijinea de braţul lui Gabriel...

Rochia ei nu era complicată - dar îi dădea un aer de zână-cadână. Era din mătase bleu, lungă fix până la călcâi. Era clasică - perfectă pentru vals. Aşezată pe jos, forma un cerc perfect. Avea breteluţe subţiri şi decolteu foarte cuminte. De breteluţe erau prinse mânecile, despicate deasupra. Putea spune că manşetele erau corect închise, dar avea umerii goi... Părul şi-l lăsase natural - buclat. Fiind cald şi anticipând "maratonul în trei timpi", şi-l roluise ca Maid Marian. Arăta foarte... Maid Marian! Şi purta un lănţişor subţire, cu cruciuliţă, şi cerceii-fir. Şi un inel simplu ca o verighetă. Inelul ăla o să fie foarte fotografiat azi... Presimţea chestia asta! De vreme ce ea se va prezenta la petrecerea asta la braţul lui Andrei, consilier îndrăgostit lulea, probabil că zvonurile vor înconjura Pământul cu viteza sunetului - şi vor urca şi pe staţiile spaţiale...

Evident, Andrei se aşezase lângă ea. Gabriel îl ajutase la chestia asta - se aşezase el lângă mama ei. Da, ştia că fraţii se ajutau reciproc; dar, după părerea ei, Gabriel ăla se cam juca cu focul! Auzise, fugitiv aşa, că serviciile îl pozaseră la bustul gol, cu regina pe braţe. Tăticul ei n-o să guste "poanta"...

Şi când se gândea că mâine seară o să intre în rezerva lui şi-o să trebuiască să-i dea explicaţii...

Ana-Maria

Evident, restaurantul era bine luminat. Şi foarte pompos ornat. Ruşii nu puteau valsa decât "big"! Totul era "big" la ei - şi statura, şi armele, şi afacerile, şi petrecerile...

Directorul hotelului în care intraseră se grăbi să le iasă în întâmpinare. Era foarte "pătruns" de importanţa oaspeţilor; mergea repede, repezit, cu umerii plecaţi şi capul un pic plecat. Avea o atitudine servilă...

Da, OK, bine-au venit! Să dea Domnul să fie o petrecere frumoasă! Mulţumi cu capul şi i se indicară uşile larg deschise. Iar Gabriel o trase uşor spre ele. Hai să intre!

Intră şi mai făcu doar doi paşi. Trebui apoi să se oprească. Sala răbufnise într-un murmur; şi, imediat, izbucniseră aplauzele. Şi, o dată cu ele, se ridicaseră şi trei indivizi - toţi trei mult mai "mari" decât Ştefan! Ia uite...

- Bine-aţi venit! Şi felicitări!
- Mulţumim...

Se repezeau să-i sărute mâna şi-apoi strângeau mâna lui Gabriel aşa, fugitiv - că aveau treabă cu ea! Vorbeau toţi trei în acelaşi timp - o năuciseră... Iar Gerasim Ivchenko decise să se-aşeze pur şi simplu în faţa ei:

- Incredibilă păţanie, azi în Saratov! Cine s-ar fi gândit că Yuri o să fie atacat tocmai când erai tu cu el?!

Începu să râdă:

- Eu una nu m-am gândit deloc la posibilitatea asta!

Individul o prinse de braţ şi o trase spre înainte:

- Aa, evident! Oricum, tu şi oamenii tăi aţi fost fantastici! Am vorbit cu Yuri, pe la opt. A spus că a primit informarea oficială şi-a urmărit filmarea camerelor. Şi, dacă nu erai tu şi băieţii tăi, nu scăpa azi.

"Tot ce se poate - opt atacatori, la doar o gorilă şchioapă..." Zâmbi slab:

- Ei, nici chiar aşa...

- Yuri nu exagerează niciodată. Şi nu minte. În orice caz, voi aţi fost teribili.

Mulţumi cu capul şi fu din nou oprită - pentru că Gerasim avea treabă cu Gabriel acum:

- Iar tu, domnule Rambo, ai acaparat practic toată scena!

Bufni în râs - deci nu numai ea îl "receptase" ca fiind Rambo! Foarte, foarte tare!

- Ei, na! Şefa şi-a dizlocat rotula. Şi, după ce i-am pus-o la loc, am improvizat o faşă elastică!

- Daa, sigur! Şi-ai mai şi ieşit cu ea pe braţe, aşa...

Îl certă pe uriaş cu degetul - iar Serhiy Voronkov, uriaşul de lângă el, se repezi să facă o poantă bună:

- Da chiar, mă! De ce-o laşi să calce pe picior? Du-o pe sus! Că am văzut că poţi!

Ia uite la ei! Deveniseră măgari! Se încruntă un pic, iar Gabriel se grăbi să salveze situaţia:

- Aş lua-o cu mare plăcere, că ştiu că o doare. Dar regele ar putea interpreta gestul, aşa că...

Măgarul nu mai zicea nimic; în schimb, Gerasim schimbă subiectul:

- Iar în spatele tău e adevărata mare surpriză a serii...

Mm, ce cretin era şi ăsta... I se rânji cu toţi dinţii:

- Ai oare un anunţ important de făcut?

- Nu.

Şi se răsuci spre ei:

- Sau am un anunţ important de făcut?

Florentina nega, îmbujorată; Andrei nega şi el, la fel de încurcat de discuţia incomodă şi faptul că "nu erau împreună"... Reveni spre Gerasim:

- Deci, n-am nici un anunţ de făcut. Poate doar unul mic... mititel...

Se aplecă şi-i zâmbi de aproape:

- Azi nu pot să dansez. Sunt rănită.

Rusul bufni într-un hohot zdravăn şi o trase iar spre înainte:

- Atunci hai să te conduc la masă! Eu chiar nu vreau să am conflicte cu regele...

"Că, dacă ai avea, ai umple podeaua cu borş roş'..." Ia uite ce-o indispuseseră! După rahatul ăla cu "ia-o pe sus, musculosule", o mai întrebaseră şi cum stătea prinţesa cu dragostea! Şi erau uriaşi - nu putea să le zică nici "dă-te, bă, mai încolo"...

Se aşeză pe scaunul ei, iar Andrei se grăbi s-o aşeze pe Florentina lângă ea. Bun. Partea asta îi convenea de minune! Prinţesa se descurcase până acum; dar cum toată sala se holba la ele, presimţea că în curând o să trebuiască s-o salveze de măgărisme!

Florentina

Se aşeză şi puse poşetuţa în stânga ei. Ca să nu poată el să pună mâna peste mâna ei! Şi-acum era oarecum liniştită...

Măiculiţă, cum fusese intrarea asta!

În primul rând, nu se aşteptase la aplauze. În al doilea rând, ceea ce auzise ea de la mese fusese în limba rusă - şi cum toţi rânjiseră la ei doi, presupusese că toţi rostiseră "casă de piatră" în chirilice! Andrei păruse foarte fericit de remarcile ălora - şi foarte drept, foarte sigur pe el...

Şi-apoi discuţia se purtase în franceză. Fusese foarte atentă la ea. Şi la ţinuta dreaptă. Sala imensă, ornamentele şi bărbatul impecabil de lângă ea îi insuflaseră un aer de prinţesă adevărată...

Iar când mămica ei o privise drept şi-o întrebase dacă are un anunţ important de făcut... Brr! Oare ce trecea acum prin mintea lui Andrei? Că, dacă răpirea lui Trésor era mâna lui Andrei, mititica aia era în mare pericol! Tot ce muncise el două zile în Aşgabat distrusese ea printr-o singură mişcare a capului! El construise o imagine uite-aşa de mare, iar ea i-o prăbuşise din temelii...

Andrei se aplecă spre ea:

- Ce e?

- Nimic. Mă întrebam dacă te-a supărat răspunsul meu.

Na - că iar îl făcuse să râdă!

- Nu. Chiar deloc. Nu-i bine să o minţi pe mama ta! Iar eu chiar nu vreau s-o mint pe şefa! Că, vorba aia - e şefa!

Da, sigur! Râdea şi ea şi redevenea atentă la sală, la ornamente, la celelalte rochii de seară...

"Hai, că-i bine! Dacă l-ai făcut din nou să râdă, e foarte bine! Aia mică e din nou salvată!"

Diamant

Stătea pe scaun, în faţa camerei, şi privea lung pătratul din care vorbea Aleodor. Evita să privească pătratul soţiei lui, pentru că trebuia să fie foarte atent la povestirea spionului... Nea Dumitru decise să oprească "raportul":

- Deci tu zici că lucrurile au ieşit foarte bine.

- Lucrurile au ieşit incredibil de bine! Dacă le organizam noi, ar fi fost o fâsâială! Dar aşa, elementul-surpriză a funcţionat. Iar Gabriel, cel care ar fi putut organiza atacul, a fost foarte natural. Foarte spontan. Şi, la un moment dat, şi foarte speriat!

Isamu zâmbi slab:

- Pentru că el nu a aflat despre telenovelă decât după ce s-au întors la Volgograd. Iar Piao spune că, după ce şi-a primit toate explicaţiile, s-a ridicat şi-a părăsit camera.

Ştefan decise să intervină:

- Asta nu e bine. Ăla are o armată privată la dispoziţie. Şi nişte amici la fel ca el. Şi o ţine pe soţia mea de braţ.

Unchiul lui îşi privi lung fiul:

- Ăla ştie ce vrea să obţină de la ea. Şi e-n culmea fericirii că Ana n-a cerut să fie dusă urgent la aeroport, pe direcţia Cannes!

- Se aştepta să n-o audă cerând repejor acasă. Ana are o sarcină de îndeplinit - iar ea nu pleacă niciodată înainte să-şi îndeplinească sarcinile.

- Ştefane,

- Isamu, Piao ţi-a spus dacă Ana mea a plâns azi?

Ia uite că Isamu nu răspundea... Adică răspundea mai greu, aşa:

- ... Da. A plâns în blindată, în drum spre aeroport.

- În braţele lui.

Hait - că Ştefan era gelos...

- În braţele lui.

- Ceea ce înseamnă că s-a simţit în siguranţă cu el. Ana are încredere în Gabriel. Dacă el află asta, e rău!

- Păi şi după ce au ajuns la hotel, Ana nu i-a demonstrat lui Gabriel că n-a avut încredere în el, să-l lase să organizeze telenovela?

- Tată,

- Ştefane, uite care-i treaba! Ana ta a luat problema în mâini! Şi se căzneşte s-o rezolve cum ştie ea! Nu te băga tu acum să-i strici socoteala!

- Nu mă bag. Fiindcă a fost isteaţă şi a apelat la Isamu pentru telenovelă. Dar o să-i interzic Florentinei să mai calce oriunde în apropierea lui Andrei.

- O s-o faci să plângă şi să te evite - şi să se ducă în continuare la Volgograd. Fiindcă şi ea rezolvă

- Ce rezolvă ea, tată? Ce ştie să rezolve un copil de nici 18 ani?

- Îl rezolvă pe-ăla de-i merg fulgii!

- Tată! Tu te-auzi ce spui? Ăla a pus-o la inimă!

- A pus-o, pe dracu!

- Nu-nu! A pus-o la inimă! L-au scanat cu toate alea - şi a ieşit în poze pişat tot după fi-mea!

Aoleu! Pe bune?

- ... Pe bune?

- Pe foarte bune! Temperatură, transpiraţie, hormoni - toate au ieşit cu plus! Ăla a pus-o pe fata mea la inimă! Iar ea se joacă cu el de-a

"uite-mă că nu-s"! Şi-ăla nu ştie ce-i aia refuz!

- O să ştie acum!

- Şi-o s-o dea dispărută!

- Nu-şi riscă ăla gâtu' de focu' fiică-tii!

Tatăl şi fiul se certau parte-n parte în faţa consilierilor. Iar asta nu era bine. Puse deci mâna peste mâna unchiului lui:

- Vă rog să vă opriţi. Amândoi.

Nea Dumitru se ridică pur şi simplu şi ieşi. Oof, ce om! Îşi privi lung vărul:

- Un maestru patiser face nişte merdenele. Pune foaie, brânză, ou, după care vine maestrul bucătar şi-l dă deoparte. Şi pune arpagic cu ţelină şi sos de roşii. Ce crezi că iese din cuptor?

Ştefan îl privea lung...

- Eu am înţeles planul lor. Ei încearcă să le ţină despărţite; exact acelaşi lucru îl încearcă şi ele, dar invers. Florentina stă lângă Andrei, ca să nu observe el nimic; şi se lasă trasă-n poze, ca s-o vadă Gabriel şi să observe el tot ce-i de observat. Tocmai fiindcă Gabriel are un cuvânt greu în ochii şi opinia lui Andrei. Iar Ana stă lângă Gabriel - care nu-şi permite să încerce manevre sentimentale cu ea. Şi, în timp ce îl ajută să conducă partea violentă a afacerilor, îşi face prieteni. Tu ţi-ai învăţat partenerii cu tine pe post de consilier al lui Gabriel. Ea le arată că, în prezenţa ei, Gabriel se face mititel. Iar capul ei sticleşte de inteligenţă iar în poşeta ei stă bunăstarea. Va ajunge într-o zi ca, dacă va spune "stop", Gabriel să fie oprit instantaneu. Că ea e şefa - şi el consilierul. Şi ea are şi bunăstarea, şi influenţa, şi umbrela. Şi doi consilieri chinezi care atârnă greu în matematica concernului!

Isamu decise să intervină:

- A câştigat puncte importante cu acţiunea de azi! A câştigat o sală întreagă! Când au intrat, toţi au aplaudat-o! Şi trei dintre ei chiar au asaltat-o cu felicitări şi pupături de mână!

Pe bune? Da' de unde ştia chinezul chestia asta? Că el n-o aflase! Adică Aleodor nu i-o transmisese...

- Feedback-ul pe care l-am primit în urmă cu zece minute prin Shen Qiao arată că umbrela rusă a construit azi un soclu pentru Ana. Iar ceea ce s-a întâmplat în sală, aplauzele şi felicitările, au urcat-o practic pe el. Ana a câştigat azi Rusia. Iar Gabriel are nevoie de ea - fiindcă ea are pixul. Şi autoritatea şi umbrela şi pârghiile. După ce-o să plece Florentina, Andrei o să-i spună cum s-a văzut victoria din Saratov. Şi-atunci Gabriel o să realizeze că nu mai poate conduce fără ea. A devenit indispensabilă.

Chinezul tăcu. Şi Ştefan tăcea... Chinezul continuă:

- Gabriel a abordat încă de la început o atitudine supusă faţă de ea - iar chestia asta se vede. Iese-n poze, în filmări, în live...

Dacă şi chinezul era de aceeaşi părere cu el, care auzise lunga povestire a mamei lui... Ştefan privea lung spre cameră... Brusc, vărul lui rosti sec:

- ... Nu pot să cred că aud ceea ce aud. Nu pot să cred că şi tu, Diamante, şi tu, Isamu, uitaţi că femeia aia e soţia mea.

Şi-atât - regele trântise ecranul. Magistrală ieşire - ce să zică... Oftă greu:

- Eu unul nu uit niciodată chestia asta.

- Eu nici atât - că eu îi fac rapoartele despre copii şi ce mai zic medicii din Bourges. Ana procedează bine cu fraţii.

- Asta e şi părerea mea.

Aleodor se grăbi să confirme:

- Şi a mea. Iar Florentina nu-i nici pe departe copilul de optişpe ani care nu ştie ce vrea să obţină!

Nu-nu! S-o lase pe Florentina deoparte!

- Florentina ştie cum să iasă din încurcătură; iar dacă nu ştie, improvizează. Ce facem cu Ana?

- Ce facem?

- O să fie foarte ocupată cu Rusia! Noi cum facem?

Raina oftă scurt:

- Eu mă descurc. O prind des aici, că vine la şefu'.

- Şi eu mă descurc - că pun copiii s-o sune, şi-o prind...

Regina raiului lui râdea... Isamu zâmbea doar:

- Iar la Cannes vine periodic să-şi încarce bateriile.

Aleodor concluzionă şi el:

- Eu trebuie doar să mă sincronizez cu vizitele ei la Bourges. Nu e o problemă - actele mele necesită rar aprobarea ei scrisă. Iar pe cea verbală o obţin repede în online.

- Apropo de online. Trebuie să avem grijă.

Îi privea lung iar ei aprobau... Bun!

- Propun să închidem aici şedinţa. Cred că nea Dumitru abia aşteaptă să-şi verse năduful pe pielea mea!

- Eu aş putea să mă duc mâine la şefu' la spital...

- Ca să-i spui ce anume?

- Ca să-l rog să preia Franţa. Tocmai pentru ca regina să nu mai aibă grija mea.

- Nu cred că e bine să faci asta.

- Aş putea să-i duc dosarele la spital.

- Nu. Mai aşteaptă cu asta. O să se externeze în curând - şi-o să se mute în conac. Atunci e OK să-i duci acte la semnat. Că şi-aşa e super-informat şi-are mult timp liber la dispoziţie!

"Că de-aia îi şi vin idei creţe! Stă degeaba şi se uită pe tavan - normal că-i vin idei!" Raina aprobă:

- OK. Atunci aş putea să mă duc la spital şi să-l rog să se gândească de două ori înainte să strice echilibrul fragil din mintea ei.

- Sau ai putea să stai liniştită la birou - că rezolvă ea partea asta, mâine seară.

Raina tăcu... Isamu oftă greu:

- Lăsaţi-l în pace. Are cel mai bun sfătuitor lângă el. Lăsaţi-l. E mai bine aşa.

OK! Aprobă şi le făcu cu mâna:

- Mă duc să-mi pun pielea la dispoziţia nervilor lui nea Dumitru.

Soţia lui bufni în râs:

- Baftă!

- Doamne-ajută, să fie baftă dublă!

Că la cum trântise uşa... Disconnect. Shut down. Deci aşa...

Ana câştigase Rusia. Asta putea fi o veste bună... sau rea! Că fraţii conduseseră totul nouă ani de zile din postura celor care iau 51% din decizie! Ea tocmai făcuse schimb de procente cu ei! Ce zicea el - ea tocmai le luase 50% din decizie! Ea căpătase alură de stăpână. Una de-aia a dracului. Zâmbea, respecta eticheta, spunea glumiţe - şi-apoi dădea din cap că nu. Şi aşa rămânea - fără comentarii suplimentare. Era o poziţie periculoasă pentru ea. Iar dacă ea era cu Piao lângă ea, conectată live la mister Fang, Florentina era cu Andrei - legată cu un firişor subţirel de biroul lui Isamu...

Ştefan avea totuşi dreptate...

Florentina

Sesiză mişcarea din stânga ei, aşa că deveni foarte atentă la el... Andrei lăsă şervetul pe masă:

- Ceva îmi spune că a venit, totuşi, momentul să dansezi.

Aprobă şi puse mâna în palma lui şi-l urmă păşind cu graţie de zânişoară... Andrei o luă corect în braţe:

- Observi, sper, că am ales un ritm în doar doi timpi...

Da, observase că alesese un blues - şi tare i-ar mai fi plăcut să valseze în momentele astea...

- Voiam să te întreb - cum stai cu valsul?

- Exact cum stă şi mama.

Era mirat? De ce?

- M-a învăţat tata; şi cum nu cred că s-a gândit să-mi ascundă mişcări sau figuri, eu zic că stau la fel de bine cum stă mama.

Acum pricepuse - că zâmbea.

- În orice caz, să ştii că rochia mea adoră piruetele.

- Care vor fi de mare efect. OK, am notat...

Şi zâmbeau şi se bălăngăneau armonios în ritm de blues, într-un semiîntuneric numa' bun de pupat...

- ... Ultimele 48 de ore m-au uimit.

Serios?

- De ce?

- Pentru că nu mi te închipuiam aşa cum te-am descoperit în ultimele 48 de ore.

Decise să glumească "în stilul ei":

- Şi e de bine, sau de rău?

Andrei nu se mai obosi să-i răspundă în acelaşi stil - îşi continuă ideea:

- Am descoperit că eşti o tânără superbă, fascinantă...

"Vraja mării-spuma sării, dă-i 'nainte cu tupeu..."

- Eşti o adevărată minune!

- Nu, asta chiar e o exagerare! Sunt eu, Florentina dintr-a unşpea!

- De când te-am cunoscut pe tine, aşa cum eşti acum, m-am gândit foarte serios să las burlăcia deoparte - şi să mă fac om serios, cum spune uneori bunicul tău.

Hait - că voia s-o ceară de nevastă... Adio zâmbet, adio joacă - ăsta era serios... şi vorbea serios...

- Dacă ţi s-a părut că mă joc cu tine, este pentru că am vrut să-ţi fac pe plac - şi să te-ajut să te joci. Şi să fii fericită. Adevărul este, însă, că nu mă joc. Deloc. În mintea mea sunt gânduri extrem de serioase. Nu vreau să crezi că încerc să te grăbesc sau să-ţi forţez mâna; dar trebuie să ştii că mintea mea nu stă la prostii - ci la întemeierea unei căsnicii liniştite şi fericite alături de tine.

La dracu! Roşi violent şi plecă imediat capul...

- N-am vrut să te sperii. Îmi pare rău dacă te-am speriat. Am vrut doar să fiu sincer cu tine. Uneori, joaca ta pare atât de copilăroasă încât am senzaţia că chiar şi eu sunt o glumă bună!

- Te rog, putem să mergem undeva unde e linişte şi să vorbim între patru ochi?

- Bineînţeles!

Gata - o remorcase de braţul lui şi-o scotea din sală! Habar n-avea unde mergeau... Din fericire, mergeau spre ieşire - spre locul unde aştepta Biyu. Gândul ăla o liniştea puţin. Iar i se făcuse frică...

Trecuseră de la "să mă ţii de mână" la "vreau să întemeiez o căsnicie cu tine" în doar câteva zile...

Ieşiseră din sală - iar Biyu porni imediat spre ea! Bun! Perfect! Acum putea s-o ducă oriunde voia ea! Că chinezoaica n-o s-o mai scape din privire! Mergeau spre stânga... Unde-o ducea? Era un coridor îngust...

O ducea la bar. În capătul coridorului era barul. Bun şi ăsta! Decât într-o cameră...

Fu trasă într-un separeu oarecare. Perfect! Se aşeză pe canapea - şi avu surpriza ca el să se aşeze pe cealaltă canapea, ca s-o privească drept... Păi să-i spună, nu? În română, ca să se-nţeleagă foarte bine unul cu celălalt!

- Eu... În martie, când tata a căzut cu elicopteru' ăla nenorocit iar aia mică era răpită din conac, eu plănuiam să vorbesc cu mama. S-o rog să mă lase măcar să ies cu colegii o oră, la shopping. Şi nici prin gând nu-mi trecea că o să fie aşa cum a fost! Adică mi-a dat libertate deplină - dar a legat chinezoaica de mine. Şi cum toate comunicaţiile mele sunt interceptate, ascultate şi răscolite bine...

O privea lung, atent...

- L-am prins pe nefericitu' ăla de Vincent; l-am dus de nas, l-am atras, l-am momit... Dar aia nu era viaţă. Aia cu "hai să mergem cu bodyguarda la plimbare", "hai să ne prefacem că noi doi n-avem nimic în comun", "hai să ne facem că te duc cu blindata acasă şi să ne pupăm şi noi cinci minute" - aia era o chestie aiurea rău de tot.

- Te-ai culcat cu el?

Îl privi lung, drept:

- N-auzi că sunt domnişoară?

Ia - că-l făcuse să roşească! Se grăbi să insiste:

- Sunt domnişoară - şi-aşa o să rămân până-l găsesc pe omul potrivit pentru mine! Fiindcă mie nu-mi arde de sex. Şi nici de golăneală. Puţini mai pun preţ pe curăţenia fetelor. Dar ăla căruia nu-i pasă de atâta lucru de bun-simţ pică din prima preselecţia mea!

Ochii căprui reveniră spre ea:

- Mi se pare absolut normal să gândeşti aşa. Şi aşa e normal să fie. Nu te poţi lega de un om care are scala valorilor diferită de a ta.

- Exact. Iar în scala valorilor mele nu scrie nicăieri că-mi schimb iubiţii ca pe şosete. Poate n-o să am norocul unora, să-mi nimeresc ursitul din prima; dar cu siguranţă n-o să fiu oficiu poştal.

Andrei bufni în râs - şi încercă imediat să se oprească, să se controleze:

- Iartă-mă! Te rog! Ai un stil tare ciudat de-a presăra cuvinte în fraze! Iartă-mă!

- Stai liniştit, că nu mă supăr. Aşa! Mama e mama până moare, nu? Ei bine, mama mi-a spus că bărbatul ăla pe care-l caut eu şi care are scala valorilor apropiată de a mea nu "circulă" nici prin liceu, nici pe la mall-ul din Cannes. Mi l-a povestit, cam cum îl vede ea - şi să ştii că i-am dat dreptate. Aşa îl văd şi eu. Am construit deci un şablon şi-am plecat cu ea pe la petreceri, prin cercuri prin care se perindă asemenea bărbaţi... Şi m-a tot întrebat, după fiecare petrecere: am văzut ceva interesant? Că, vorba aia - la petrecerile alea vin şi oameni care, mai devreme sau mai târziu, ar putea avea probleme cu legea! Şi care trebuie verificaţi înainte să ajungă la şablon! Spre marea ei mirare, şi a mea, să ştii că n-am putut să-i zic vreun nume...

O privea lung şi tăcea...

- Adevărul e că nu-mi arde de măritiş. Pe scăriţa aia pe care merge viaţa mea mai am de urcat nişte trepte până să ajung la primărie. Trebuie să termin liceul. Şi apoi şi facultatea. Abia după aceea am notat cu liniuţă "mărită-te".

- Ştii, sper, că pentru căsătorie nu-ţi cere diplomă de absolventă de studii superioare...

Îşi compuse o mimică dezamăgită rău...

- Poţi să faci facultatea şi măritată.

- Nu. Pentru că eu nu mă mărit fiindcă trebuie să mă mărit la un moment dat. Eu, când mă mărit, mă mărit din dragoste. Şi-o să fiu a soţului meu. Nu a cursurilor, nu a examenelor, nu a practicii - înţelegi?

Da, înţelegea. Şi nu-i convenea.

- În plus, cel care se potriveşte în şablonul meu are studiile superioare finalizate. Iar tata îmi pregăteşte o firmă uriaşă. M-aş simţi ca o gâsculiţă care vine cu averea - şi-i furnizează lui ceva de condus. De către el. Înţelegi? M-ar face să mă simt inferioară. Neterminată. Gâscă. Gâsca lui!

Andrei îi luă mâna în mâinile lui:

- Te-am înţeles. Tu nu ai înţeles ce ţi-am spus eu.

Pe bune? Nu înţelesese?

- Tu eşti o minune. O zână aproape ireală - atât de specială eşti, în ochii oricărui bărbat cu ceva minte-n cap. Iar eu am vrut să fiu sigur că ştii adevărul. Ceea ce am făcut eu în ultimele 48 de ore nu se datorează nici frumuseţii tale, nici faptului că eşti fata lui Ştefan, nici faptului că o să fii putred de bogată. Se datorează faptului că mi-ai intrat în suflet.

Uau! Plecă imediat capul - că urma "te iubesc"!

- Şi nu ţi-am spus toate astea azi nici ca să te conving să te-ncui în dormitor cu mine, nici ca să te conving să te măriţi cu mine mâine. Ţi le-am spus pentru că pari o zână debusolată. Tocmai fiindcă nu te interesează măritişul. Pe mine mă interesează foarte mult însurătoarea. Cu tine. Trebuia să te fac cumva să observi chestia asta.

Aha! OK! Aprobă şi ridică privirea:

- Iar asta înseamnă că avem o problemă...

- Nu. Asta înseamnă că eu voi avea grijă să nu uiţi cuvintele mele. Nici anul ăsta, nici la anul, nici peste doi ani...

"Pe bune? Mă aştepţi tu pe mine încă cinci ani?"

- Azi gândeşti într-un fel. Peste şase luni, poate vei gândi altfel. Vreau să mă asigur că îmi vei permite să fiu mereu în preajma ta. Şi, în clipa în care te vei gândi că poate ar fi bine să faci pasul... Încerc să te fac să mă aşezi primul la rând, în faţa şablonului tău.

Bufni în râs - şi-şi acoperi buzele cu palma:

- Şi tu pui, uneori, cuvinte în fraze...

- Rar, ce-i drept - că nu am fost obişnuit aşa. Cred că m-am molipsit de la tine...

Daa! "Uite-mă! Eu sunt soluţia! Uite - mă şi adaptez! Învăţ de la tine, ca să fiu pe placul tău!" Zâmbi cu subînţeles:

- ... Dacă-ţi spun un secret, promiţi că nu te schimbi?

- Promit.

- ... Eşti deja primul. Şi, aşa cum se vede din partea asta a şablonului... Lasă!

Iar râdea şi-i săruta mâna... Şi se ridica şi-o ridica:

- Hai să ne-ntoarcem la dans. Ne-ntoarcem la dans?

- Da.

Categoric, se întorceau la dans. Că se lămuriseră reciproc - şi tocmai îl pusese cuminţel pe şine. Era primul în faţa şablonului ei. Putea să fie liniştit. Acum, nu trebuia decât să-l aţâţe - ca să-l facă să greşească. Ca să se supere. Şi să-l supere. Ca să termine odată cu prostiile alea! Auzi - i-a intrat în suflet! Ce om! Şi ce tromboane scotea din el!

Şi iar se bâţâiau armonios în semiîntuneric...

19 iunie 2020 - vineri

Ana-Maria

Cioc-cioc! Cum-cum?

Ridică grăbită capul - bătuse cineva la uşă!

... Florentina dormea dusă, lângă ea. Aşa că se ridică şi aruncă halatul peste pijama. Şi se grăbi să descuie şi să iasă. Şi se ciocni de seriozitatea lui Andrei - motiv de şoc...

- Neaţa.

- Neaţa. S-a întâmplat ceva?

- Nu. Voiam doar să-ţi răpesc două minute...

Şi păşea în spate, semn că nu ţinea musai să discute cu ea în dormitor... OK! Ieşi şi trase uşa. Şi-l văzu întorcându-se spre cei doi chinezi:

- Vă rog frumos, ne lăsaţi singuri câteva minute?

Deci era vorba despre Florentina... Aprobă şi rămaseră singuri, aşa că îl pofti la masă. Răsuci două scaune faţă-n faţă, se aşeză şi-şi aprinse o ţigară. Şi îl privi lung, drept:

- Ascult.

Bărbatul din faţa ei îşi frânse scurt mâinile şi se grăbi să plece capul...

Tare se temea ea că prinţesa reuşise să-l ameţească rău de tot pe stăpânul autocontrolului şi cerebralităţii...

- ... De când am cunoscut-o pe noua Florentina, mă simt prins într-o tornadă. Sunt ameţit - şi simt că mă ridic şi...

"Şi baţi câmpii rău de tot, numai tu ştii de ce - că nu-ţi stă în fire să te faci de râs..."

Andrei îşi trecu scurt mâinile prin păr - şi suferi o transformare radicală! Reveni la statura dreaptă şi la siguranţa de sine dintotdeauna. Aşa că o privi drept:

- De fapt, am venit să-ţi spun că fata ta e o domnişoară fascinantă. Iar eu m-am înscris aseară în lunga listă cu bărbaţi care au decis să-şi joace cartea şi să încerce să fure inima ei.

Zâmbi slab - că era foarte serios, foarte afectat de gravitatea spuselor lui:

- Andrei... Am înţeles. Şi n-am nimic împotrivă - că presupun că vrei să ştii ce părere am eu despre asta!

- Da - aş vrea foarte mult să ştiu ce părere ai tu despre asta.

- Eu nu am nici o părere. Momentan. Viaţa ei privată e viaţa ei privată. Încerc să mă ţin departe de ea. Că şi-aşa o ascult şi-o urmăresc până-n adâncul FB-ului şi până-n fundul toaletelor de prin liceul ăla - şi ştiu că nu-i place chestia asta. Şi nici nu e normal aşa. Deci - eu nu am nici o părere. E problema voastră. E o problemă serioasă? Sau...

- Eu îmi doresc foarte tare să mă însor cu ea. Tu ce crezi - e serioasă?

- Eu nu cred nimic. Eu te-am întrebat dacă te-ai culcat cu ea înainte să tragi concluzia că ea e zâna din visul tău cel mai frumos. Că doar suntem adulţi, nu? Ştim că 50% din probleme se rezolvă în dormitor...

Iar îl făcuse să plece capul...

- Hai să fim obiectivi. Are 17 ani - şi-a dansat sexy pe lângă decapotabilă, în parcare, după care şi-a pus rochia de bal şi-a valsat impecabil. E adolescentă. Iar adolescentele sunt imprevizibile. Se-ndrăgostesc cu viteza fulgerului iar orice supărare mititică face dragostea să explodeze şi să se-mprăştie cu viteza suflului unei bombe. Să nu crezi că, dacă a copilărit în colivia de la Cannes, adolescenţa ei e altfel!

- Ştiu ce mă aşteaptă!

- Eu cred că nu ştii. Adolescenţa e zburdalnică şi nestatornică. Sfatul meu, ca mamă a ei, este să ieşi din tornadă şi s-o iei uşor. Ca să poţi să parezi zburdălniciile ei. Dacă tu te gândeşti, într-adevăr, la însurătoare, trebuie să te pregăteşti să treci prin trei certuri pe zi -

urmate toate de câte-o împăcare. Că aşa e adolescenţa ei. Se revarsă violent, ca apa care a spart barajul şi-a ţâşnit spre libertate.

Capul şaten aproba - dar el n-o privea...

- În ceea ce mă priveşte, prudenţa mă face să simt că diferenţa de vârstă dintre voi ar putea deveni, la un moment dat, o problemă. A voastră. Iar problemele ei sunt şi ale mele - că-i place ei sau nu. Dar, în rest, nu am nimic împotriva prezenţei tale în lista ei. Ba chiar pot spune că te cunosc îndeajuns de bine ca să-ţi dau chiar un avantaj!

El aproba, cu ochii în covor...

- Andrei...

...Hm! Părea răvăşit de discuţia asta "pe faţă"... Oftă greu:

- Să ai grijă de tine. Că nu-i întreagă la cap! Are doar juma de minte! Jumatea ailaltă-i plecată călare pe adolescenţă! Şi cine ştie când se-ntoarce!

Îl făcuse să râdă - şi să răsufle uşurat, probabil, în gândul lui...

- Îţi dau un sfat. Ia-o uşurel. Las-o să ţopăie şi n-o scăpa din ochi. Că, după ce ţopăie, se aşează. Îi place să fie prinţesă...

El o privea lung şi aproba repede-repede... Oftă greu şi se ridică:

- Iar mai mult de-atât nu pot să spun. Că e fata mea. Şi cuţitul lui Ştefan e la mine.

Bun! Tocmai îi zdruncinase bine toată convingerea că "mama soacră a aprobat"! Intră în dormitor, închise uşa şi-o încuie. Şi oftă greu, cu ochii la tânăra din pat...

Florentina obosise rău aseară, la petrecere. Valsase până la exasperare! Iar în limuzină o doborâseră oboseala şi peripeţiile întregii zile - şi adormise. O adusese Andrei pe braţe până aici! Iar acum, după discuţia cu el, se uita lung la ea, la Florentina ei, şi zău că arăta ca o zână - una adormită de vraja unei vrăjitoare rele, care aştepta ca Făt-Frumos să îngenuncheze lângă ea şi să o trezească cu un sărut...

Bătea câmpii.

Se lungi în partea ei de pat şi oftă greu. Ori era un actor desăvârşit şi-şi juca impecabil rolul, ori chiar se-ndrăgostise de zâna bleu - nu ştia, nu-şi dădea seama... Dar parcă n-avusese îndeajuns de mult timp să se îndrăgostească! Păi o ştia de mică, nu? De la nouă anişori - de când devenise consilierul lui Ştefan şi intrase-n casa lor! Şi tocmai acum îl pocnise! Acum, când Ştefan era în spital iar ea se concentra la afaceri - şi-şi cam neglija copiii! Prea multă aţă albă în "*amour toujour*"; suna fals...

Şi totuşi, nu putea să uite că Ştefan se îndrăgostise de ea într-o secundă, maximum două. Şi era şi acum la fel de îndrăgostit de ea. Şi făcuse pentru ea lucruri pe care probabil că nici el nu le crezuse posibile...

O s-o întrebe, atunci când se trezea. O să-i spună de discuţia lor matinală şi-o s-o întrebe dacă are planuri de măritiş cu el. Sau măcar de amor! Că chestia aia cu pupatul era frecţie cu Doina la proteză! Amorul platonic murise demult...

Oare Florentina ei îl voia pe Andrei? Ea zicea că nu; dar oare în sufletul ei...

Ştefan

Deci aşa stăteau lucrurile...

Seniorul nu scosese un cuvânt când îi pusese fotografiile de la petrecerea valsată. Era supărat colonelul pe el - că era căpos şi nu pricepea că locul lui era acum la recuperare, la kineto... Ei bine, da - recunoştea că greşise aseară, la videoconferinţă, când îşi susţinuse cu încăpăţânare opinia. Nu trebuia să intervină el. Ele se descurcau de minune! Apăsă din nou play - fişierul trimis de Isamu era "o minune"...

Andrei o vizitase pe Ana la şapte dimineaţa. În condiţiile în care o purtase pe Florentina adormită pe braţele lui la cinci jumate şi-apoi plecase. Se dusese fie să discute cu frati-su, fie să-şi spele creierii şi să-şi ordoneze vorbele. Oricum, se întorsese repede. Iar atunci când îi rugase pe chinezi să-i lase singuri, Piao făcuse click pe iconiţa microfonului şi se ridicase. Şi apăsase stop şi save când se întorsese. Rezultase o înregistrare ştearsă, înfundată, care trecuse prin biroul de la Cannes şi-apoi ajunsese la el limpede, cu tonalităţile corecte... Şi-ar fi dat orice să fie video - ca să vadă mutra nemernicului atunci când Ana îi spusese că are cuţitul lui la ea...

La urma urmei, poate că nu era nemernic...

Corelase cuvintele din înregistrare cu analizele serviciilor. Analizele chimice ale scanărilor. Amândouă spuneau că Andrei era sincer. Şi chiar era posibil să fie sincer! La urma urmei, fetiţa lui putea fi fermecătoare atunci când voia ea! Şi, cu siguranţă, obţinea tot ce voia ea - fiindcă voia ea să obţină acel ceva! Sau pe acel cineva! Oare Florentina îl dorea pe Andrei? Pozele ziceau că da; ea zisese mereu că nu. El nu mai ştia ce să creadă...

Oftă greu:

- Ce mă fac dacă Florentina mea îl vrea pe Andrei?

- Nu ştiu. I-l dai, nu? Că nu prea poţi s-o refuzi...

- ... Nu pot să i-l dau. Nu pe el.

- De ce? Că e perfect sănătos! Analizele îi sunt perfecte! Are tot ce-i trebuie ei!

Îl privi lung, mirat că Seniorul era chiar aşa de furios...

- ... Nu se potrivesc, Nicule. E prea bătrân pentru ea. E băţos, are glume răsuflate... E prea rigid. Prea serios. Lângă el, Florentina mea moare! Se ofileşte şi moare!

- Ştiu. Dar dacă ea îl vrea pe el, o să i-l dai.

Se încruntă, pentru că gândul lui tocmai intrase într-o zonă întunecată... şi zâmbi ameninţător:

- Sau nu. Să vedem. Să vorbesc diseară cu prinţesa, să vedem ce zice şi ea...

Seniorul nu-i combătea gândul ăla. Nu-i amintea că Leonard ţinea de altă organigramă - şi crescuse mult de când ieşise de sub incidenţa lui Nicu Cărare. Nici nu-i enumera multele pericole care-l păşteau, pe el şi pe tot neamul lui, dacă punea la cale uciderea nemernicului...

Prinţesa încerca să-l destabilizeze pe Andrei. Adică îl atrăsese lângă ea - şi-l juca "du-te-vino". Încerca să-l ţină ocupat, fără să ajungă extrem de ocupat - adică fără să trebuiască să-l ţină ocupat în dormitorul ei. Îl adusese în punctul ideal - în poziţia "fiţi gata". Andrei, însă, nu era genul care să stea cum zicea prinţesa - cu fundu'-n sus şi capul plecat în faţa ei. Andrei ar fi luat startul exact când ea nu se aştepta - s-ar fi năpustit asupra ei şi-ar fi pus-o jos. Asta va încerca el să prevină. Iar ca să prevină asta, trebuia să convingă prinţesa să-i spună lui Andrei "la loc comanda" şi s-o şteargă repede. Faza asta a "jocului" ei era foarte periculoasă. Ea avea nevoie de saltul lui - ca să sară cât colo, să ţipe "viol, nemernicule" şi să-l încuie. Dar dacă el era mai iute, sau mai determinat...

O să încerce s-o oprească. Deşi, s-ar putea să fie deja prea târziu. Nimeni şi nimic nu-l putea convinge pe Andrei că insista degeaba. Nici cuvintele meşteşugite ale fetei lui. Dacă lucrurile evoluaseră chiar atât de mult, Andrei trebuia să se împiedice ca să-şi accepte înfrângerea. Şi, din păcate, nu se putea împiedica nici la capitolul cultură generală, nici la capitolul "too funky" - că era în stare să ia lecţii de joc ţigănesc, dacă voia prinţesa să joace în doi...

Trebuia, înainte de toate, să afle ce voia fetiţa lui. Şi-apoi trebuia s-o ajute să şi obţină ceea ce voia. Trebuia să reuşească cumva să vorbească cu ea despre asta...

Florentina

Gata - pleca spre casă. Adică întâi îl pupa, apoi cobora din blindată, apoi îşi luau la revedere, apoi ea urca în avion şi gata - pleca spre casă. OK! Biyu coborâse deja. Vasilii n-avea de ce să coboare, dar se uita pe geamul din dreapta - aliniase privirea perpendicular pe geamul ăla... Îşi privi lung "pretendentul"... Ia uite-l, ce mirat era!

- Ce-i?

- Nimic.

- Ţi-a spus Ana că am vorbit cu ea de dimineaţă?

- Nu mi-a spus.

- O să-ţi spună, probabil după ce decolaţi...

Aprobă şi închise ochii - că ea nu putea să se ducă spre el... Degetele lui treceau uşor pe obrazul ei - şi parcă-parcă începuseră să-i dea un fior... Nee - nici gând! Tocmai îşi amintise de sărăcuţa de Trésor! Tocmai îşi imaginase cum o înhăţaseră şi-o luaseră pe sus şi poate-o şi loviseră ca s-o facă să meargă cu ei! Ăştia doi, fraţii Donichioiu, complotaseră şi plătiseră mercenarii şi-o ţineau pe verişoara ei ostatică... şi cine ştie ce-i făceau subalternii ăstora doi...

- O să-mi fie dor de tine...

Roşi violent şi plecă capul... Uraa! Coborâse! Se grăbi să-l urmeze. Şi cum mămica ei urcase deja în avion, se cam grăbeau... Andrei se opri în dreptul scării şi-i sărută mâna:

- Pa!

- Pa!

Şi hai odată, că era grăbită rău! Că zburau direct la Bourges! Repede-repede sus pe scară, cu Biyu după ea desigur... Intră pe holişor şi se repezi pe primul scaun. Şi se lipi toată de hublou. Evident, el se uita la ea... Ea îi făcea cu mâna, foarte fericită că pleca odată şi scăpa de el... "Oare au bomboane la bord?" Ar fi avut mare nevoie de o bomboană foarte mentolată...

Şi cică să-şi pună centurile... Îl vedea vorbind cu Gabriel... Fratele cel mare era nemulţumit, Andrei era calm ca un călugăr budist... Îşi făceau iar cu mâna... Avionul se pusese în mişcare... Fiu! Gata! Scăpase!

Îşi scoase centura şi alergă lângă mămica ei. Bun! Şi-acum... Primi o pereche de căşti:

- Pune-le pe urechi.

Se conformă. Avionul prindea viteză... Ea auzea vocea lui Andrei, apoi vocea mamei ei... Făcea ochii mari... Nu-i venea să creadă că... Că fusese aşa o gâscă uriaşă... Uriaş de proastă... Aha! "Cuţitul lui Ştefan e la mine"! Se repezi şi-o pupă. Şi reveni pe scaunul ei. Şi constată că el nu mai zisese nimic după aia...

- Ce planuri ai cu el?

- Să-l forţez până greşeşte - ca să am de ce să fug de el!

- Ăsta e un plan foarte riscant. E bărbat. Unul foarte determinat, care ştie ce vrea - şi nu e obişnuit să eşueze în planurile lui.

- O fi. Da' eu am nişte ani de aikido la activ. Şi-am stat în Aurari îndeajuns de mult ca să învăţ ultimele înjurături la modă.

Mămica ei nu zicea nimic...

- Stai liniştită, mami - că am eu ac de cojocul lui! În ultimă instanţă, îi zic că vreau să ne probăm înainte de logodnă. Iar logodna n-o putem face decât atunci când tati poate să joace. Tu ce crezi - Isamu poate s-o găsească pe aia mică într-un an?

- S-ar putea să n-o găsească niciodată.

Ei, na! Ochii verzi se întoarseră şi-o priviră lung:

- S-ar putea să n-o găsească niciodată. Nici vie, nici moartă.

Asta era nasol... Da' nu-i nimic - că avea ea ac de cojocu' lui! Scoase mobilul şi începu să apese tastele.

"1: îi zic că mi-e frică să nu-l pierd.

2: el sare cu un inel şi anunţăm oficial că suntem cuplu to be.

3: eu îi zic că vreau neapărat să se-ntoarcă Trésor. Şi că vreau să mă ajute el s-o găsesc. Şi îi zic că chinezii ştiu sigur că a furat-o cineva din Rusia, aşa că e obligat să mă ajute să o găsim!

4: el îl convinge pe frati-su să renunţe la Trésor, pentru că tu îi ajuţi să le meargă bine în afaceri.

5: dacă nu merge, tati îi spune că e de acord să-şi ia o proprietate în Rusia şi să se concentreze mai mult asupra lor.

Până la urmă, o să funcţioneze!"

Îi dădu telefonul. Mămica ei citea... şi-i returna telefonul:

- Punctul patru va apărea doar după logodna voastră. Aia de după probă. Ăştia nu-s proşti, să dea vrabia din mână pe ciocârlia de pe gard.

Mda...

Ei, atunci nu mai ştia! Da' un lucru era foarte sigur! Ea cu ăla nu se mărita! Şi nici nu se proba! Şi-a dracului să fie ea dacă nu relua antrenamentele de aikido! Ca să-şi reintre în formă şi să poată să-l ia frumuşel de sacou şi să-l azvârle prin aer, cât era el de mare! Da-da!

Ana-Maria

Uşile liftului se deschiseră larg; iar prinţesa o rupse la fugă. Biyu ieşi şi ea şi se opri. Chinezoaica zâmbea... O prinse de braţ şi oftă greu, în şoaptă:

- Andrei nu trebuie să ajungă la Florentina. Sub nici o formă - nici de logodnic, nici de amant. Ea s-a descurcat admirabil cu el. Dar din clipa când ea a urcat în avion, el a început să-şi pregătească atacul pentru vizita următoare. Să fii atentă.

- Voi fi atentă.

Bun! Porni şi ea spre rezervă, cu chinezii după ea...

Ştefan

Uite-o! Fetiţa lui! Întinse grăbit mâinile spre ea - atât cât mai putea să întindă mâinile după şedinţa de kineto... Mm, ce tare îl strângea! Şi ce apăsat îl pupa! Se grăbi să o strângă şi el. Şi să şoptească:

- Tu îl vrei?

Nega violent, repede-repede...

- Şi-atunci?

Florentina îi dădu drumul şi-şi şterse lacrimile. Şi turui, în şoaptă:

- E periculos. Iar mama tre' să se descurce cu amândoi. Iar ăia nu tre' să facă rahaturi prin afaceri pe-acolo. Şi-au furat-o pe Trésor şi...

- Prinţeso... Trésor nu e sarcina ta.

- Ştiu că nu e. Da' io simt că pot să-l conving să-i dea drumu'!

- N-o să-i dea drumul înainte să te apuce pe tine. Aşa că, atâta timp cât tu nu-i cedezi, Trésor va rămâne acolo unde e acum. Iubita mea... Uită-te la mine.

Ochii negri erau trişti...

- Şi eu, şi mama ta am vrea să te avem lângă noi tot timpul. Pentru totdeauna. Până la sfârşitul zilelor noastre. Dar cea mai mare bucurie pentru noi nu e să te vedem în fiecare zi; ci să te vedem fericită. Chiar dacă te-am vedea rar... sau pe net... Contează să fii tu fericită. Da?

- Da, tati.

- Să nu uiţi asta. Atunci când faci o alegere, să nu te gândeşti că o să pleci de lângă noi şi-o să fii tristă. Pentru că, dacă pleci spre fericire, va fi bine. Da?

- Da, tati.

Bun! Şi-acum trebuia s-o descoasă foarte-foarte bine. Ca să afle tot ce făcuse nemernicul ăla cu ea. Şi să găsească o cale de a-şi scăpa fata de el.

Florentina

Se trânti în scaun şi-şi puse centura. Era supărată. Era fleaşcă de supărată! Revederea cu tati al ei fusese o lungă discuţie despre Andrei ăla! Iar după jumătate de oră de tocat mărunt individul ăla, trebuise să-l pupe şi să plece la aeroport! Că rata cursa comercială Bourges-Paris şi rata şi legătura Paris-Otopeni! Şi nu-şi permitea s-o rateze - că din Paris urma să ia avionul unui amic care urma să facă o cursă Chişinău-Ankara de dimineaţă - şi-o lăsa pe ea pe Otopeni. Avionul privat cu care veniseră ele avea cursă. Trebuia să facă bani. Nu era vreo infantă sau vreo marchiză, "să bage statu' kerosen fără număr"...

Biyu se aşezase lângă ea şi-şi scosese imediat telefonul. Fata asta comunica mult! Părea maniacă cu telefonul ăla! Dar era evident că nu socializa pe FB - comunica cu Isamu. Transmitea informaţii şi primea indicaţii. Aşa că...

Aşa că revederea cu tăticul ei îi lăsase un gust amar. Foarte amar.

Nu-i zisese nimic de el. Nici ea nu apucase să-l întrebe cum se simte, dacă e mai bine, dacă a început să meargă sau... Iar pe el nu-l interesase decât de Andrei! Ce făcuse Andrei? Ce zisese Andrei? Cum o ţinuse - o pipăise sau nu? Îi pusese şi câteva întrebări jenante...

Nu-l pârâse pe Andrei. N-avea de ce s-o facă. Nu i-ar fi plăcut să fie tocată mărunt cu instrucţiuni despre pipăit! Şi-aşa îi făcuseră capu' calendar şi-i ascultau şi-i filmau şi-i supravegheau viaţa! Asta i-ar mai fi lipsit...

Ea ştia sigur că putea să-l învingă pe-ăla! Ştia mie-n sută! Ea putea să-l convingă să o elibereze pe Trésor! Şi nu după logodnă, ci înainte! Da' stătea cineva s-o asculte şi pe ea? Nu! Ei erau mai mari, mai deştepţi şi mai bine informaţi - aşa că ştiau ei mai bine ce şi cum! Hm...

Mai dura cel puţin jumătate de oră până decolau. Aşa că scoase şi ea mobilul. FB, Thomas...

"Nu mi-ai răspuns. Nu mi-ai mai scris de atâta timp. Eşti supărat pe mine. Înţeleg şi de ce - şi nu te acuz pentru că refuzi să-mi vorbeşti. Aş fi vrut să trec pe la tine, să vorbim între patru ochi. Dar a trebuit să prind cursa comercială spre Aurari. Îmi pare rău că nu mai vrei să fii prietenul meu. Se pare că şi prietenia, ca toate celelalte lucruri de pe pământ, are un punct în care moare..."

Send. Uite-aşa! Că prea făcea şi ăsta pe supăratu'!

"Bună. Nu sunt supărat pe tine. Am vrut să-ţi răspund, dar mi-am dat seama că răspunsul meu ar fi declanşat o lungă conversaţie care ţi-ar fi putut aduce dezavantaje. Îmi pare rău că nu ai putut să treci pe la conac. Chiar am fi avut ce vorbi între patru ochi! Vreau să fiu în continuare prietenul tău, indiferent dacă tu mai vrei asta sau nu."

Ha-ha! Ia uite-l!

"- Despre ce conversaţie e vorba?

- Conversaţia dintre mine şi tine. Ar fi trebuit să dai drumul mâinii lui ca să conversezi cu mine. Şi nu cred că asta ar fi fost un avantaj pentru tine."

Deci ştia de "el" - de Andrei, evident! Că discutaseră despre el ultima oară când se văzuseră, şi-i spusese planul ei! Acum, ea avea o întrebare...

"- Tu de unde ştii că l-am ţinut de mână?

- Mi-a arătat dl Aleodor pozele, când m-a întrebat dacă eu ştiu ceva despre el. Adică dacă mi-ai povestit mie ceva despre el.

- Şi i-ai spus?

- Ce să-i spun?"

Era un dulce şi-un scump - şi nu-i pusese secretele pe tava spionului! Bun! Smiley cu pupici... şi... Şi Biyu o prinse de mână. Ce-i? Chinezoaica se aplecă spre ea şi-i şopti la ureche:

- Isamu spune că FB-ul e supravegheat. Iar Andrei e puternic. Aveţi mare grijă ce scrieţi despre el!

Adică Isamu vedea, pe ecranul calculatorului lui de la Cannes, că ea vorbea cu Thomas... Se aplecă spre ea:

- Spune-i să-i spună lui Aleodor să fie şi el atent ce scrie!

- Lui i-a spus primul.

Aha... Păi, asta însemna că trebuia să-l încurajeze pe Andrei - nu? Şi să facă abstracţie de micul secret pe care-l ştiau ei, ea şi Thomas, şi să-i facă rău...

O să-l viziteze, cât de curând. Şi-o să-i spună atunci adevărul. Continuă deci conversaţia cu Thomas:

"- Aş fi avut mare, mare nevoie de sfatul tău.

- De ce? S-a întâmplat ceva?

- Da. Vrea să se însoare cu mine. Mi-a spus asta în faţă şi m-a asigurat că va aştepta până mă voi simţi eu pregătită pentru măritiş."

Send. Aştepta... Şi el aştepta... Continuă ea:

"- A vorbit şi cu mama. I-a spus şi ei. Iar ea i-a spus că nu se bagă în viaţa mea privată - dar să aibă grijă, fiindcă cuţitul lui tati e la ea acum...

- Asta înseamnă că ţi l-a pregătit.

- Într-un fel... Mi-e frică.

- De el?

- De momentul ăla... de care le e fetelor frică de obicei.

- În cazul ăsta... Trebuie să iei în considerare două lucruri. Dacă îl vrei pe el şi dacă vrei s-o faci. Atunci când amândouă condiţiile sunt îndeplinite, să ştii că n-ai de ce să-ţi fie frică. Dar dacă una dintre ele lipseşte, să nici nu-ncerci!

- Wow! Nu bănuiam că te pricepi şi la chestia asta!

- Nu mă pricep. Sunt tăcut şi ascult mult. Asta e concluzia la care am ajuns după ce-am ascultat doi ani de pălăvrăgeală în banca din faţa mea."

Chinezoaica o bătu pe braţ şi-i arătă propriul telefon. Isamu scrisese acolo "să-i spună că are nevoie de timp de gândire". Păi, hai să-i spună! Că ajunseseră amândoi secretarii consilierilor!

"- Aha... Nu prea ştiu ce să zic... Lucrurile sunt complicate. Adică sunt foarte, foarte, încurcate. Tata e în spital, aia mică cine ştie pe unde e, mama e ocupată până peste cap, pe mine mă aşteaptă un an şcolar infernal... Şi parcă e prea repede. Ne-am vizitat de două ori şi vrea să ne luăm. E prea repede pentru mine. Nici nu m-am dezmeticit, crede-mă! Nici nu mi-am dat bine seama ce mi s-a întâmplat!

- Te înţeleg...

- Tare mi-aş dori să mă înţeleagă şi el! Adică, cum să spun... El e OK. Are multe plusuri. Dar încă nu ştiu ce vreau eu de la el.

- Sunt sigur că n-o să-ţi ceară marea şi sarea şi toată dragostea ta. Nu acum. Nu cred că, la vârsta lui, are probleme în a observa cât de repede au evoluat lucrurile între voi. Iar dacă într-adevăr vrea să trăiţi o viaţă împreună, nu cred că se va aventura într-o relaţie cu tine înainte să se asigure că ai sentimente sincere pentru el.

- Nici n-aş putea să pornesc ceva fără sentimente!

- Asta înseamnă că ceva sentimente sunt deja..."

Ce să scrie... ce să scrie... Emoticon! Ăla cu obraji îmbujoraţi! Repede! Şi continuarea!

"- Dar te rog eu mult să nu zici la nimeni!

- Ştii bine că nu zic la nimeni.

- Tata m-a întrebat azi dacă vreau să mă mărit cu el."

Că fusese la Bourges, nu? Fusese la tăticul ei! Iar Andrei ştia deja asta! Şi probabil că turba de furie, că nu putea să afle ce zisese regele de aşa încuscrire!

"- Deci a aflat şi el.

- Dacă până şi tu ai văzut pozele alea, de ce crezi că el nu le-a văzut?

- Ai dreptate. Uit mereu că el află totul, întotdeauna!

- Ştiu. Şi eu uit uneori asta. Mare noroc am că nu-l mint niciodată! Îţi dai seama ce cafteală grandioasă mâncam dacă-l mînţeam azi?

- Oo, da! Şi el ce-a zis?

- M-a întrebat dacă îl vreau pe Andrei.

- Şi tu ce-ai zis?

- Că încă nu ştiu ce vreau.

- Şi el ce-a zis?

- Că, atunci când ştiu ce şi pe cine vreau, e de ajuns să-i spun lui. Iar el va avea grijă să am tot ce vreau şi pe cine vreau. Şi să fiu fericită. Exact aşa a zis - ceva mai apăsat pe fericită..."

Primi un smiley care râdea cu gura până la urechi... şi-i trimise un smiley care făcea cu ochiul. Şi continuă:

"- Dar momentan nu ştiu ce vreau. Şi nu pot să mă joc cu viaţa mea. Că e vorba de toată viaţa mea! Dacă Andrei nu e aşa cum ar trebui să fie? Dar dacă e perfect, dar nu ne potrivim? Dacă ajungem la concluzia că ne potrivim perfect, dar vieţile noastre sunt concentrate la interese diferite? Ştii tu - muzică, dans, politică, sare în bucate... Dă-ţi seama ce dezastru ar fi să mă descopăr într-o zi legată de un om cu care nu am în comun decât sexul şi certificatul de căsătorie!

- Ştiu, îmi dau seama...

- ... Mi-ar place ca primul să fie ursitul... Nu ştiu. Nu mai ştiu. Trebuie să mă gândesc. Trebuie să mă liniştesc şi să mă gândesc bine la ceea ce mi s-a întâmplat în ultimul timp. Îţi mulţumesc că vrei să fii în continuare prietenul meu. Şi că nu mă laşi la greu."

Oftă greu şi apăsă send - şi log out. Nu-i plăcea că-l minte în halul

ăsta! Thomas nu merita minţit aşa! Şi poate că, dacă ar fi ajuns azi la Bourges, i-ar fi spus şi despre Alex! Poate i-ar fi spus şi ceea ce se întâmplase în iarba înaltă din Aurari! La urma urmei, ce se putea întâmpla? Ce se mai putea întâmpla? O duceau la cusut? O măritau cu Alex cu de-a sila? Nu! Thomas n-ar fi spus nimănui asemenea secret uriaş...

Biyu îi făcea semn că Isamu spusese "foarte bine"... Ea abia aştepta să decoleze odată, ca să ajungă odată...

Oare Alex putea fi ursitul ei?

... Oare Thomas era jumătatea ei perfectă, cu excepţia potrivirii?

... Oare Thomas era ursitul ei? Şi era ea mult prea proastă ca să găsească o cale de a-i spune asta şi tatălui ei?

... Ia să încerce să se culce! Şi să nu se mai gândească la nimic! Dacă ajungea în Aurari cu gândurile astea în minte, Alex o s-o dea de gol! Trebuia să fie foarte atentă! Dacă se aflase şi în Aurari...

Ştefan

Piao se ridică:

- Ana...

Nu voia să-i dea drumul - aşa că nu-i dădu drumul. Iar regina lui bufni în râs:

- Citeşte, cititorule...

Chinezul râdea şi el, un pic îmbujorat:

- *Mister P* te invită mâine la o petrecere, la castelul lui. Specifică negru pe alb că ţinuta de tango e absolut necesară.

Ridică scurt o sprânceană... Ana oftă greu, în romanes:

- Ce-o avea cu mine?!

Seniorul începu să râdă:

- Îi e atât de drag de tine, că pur şi simplu nu se poate abţine!

Piao se grăbi să continue:

- Mi-a trimis şi lista invitaţilor. Multe somităţi franceze. Lume bună, multă politică, multe insigne...

Oftă greu:

- Ceea ce înseamnă că *Mister P* aranjează apele în afaceri. Să-ţi iei rochia de tango.

- Dacă mi-a cerut rochie de tango, o s-o primească. Dar să nu uite de piciorul meu beteag; să nu ajung pe youtube la "căzătura anului"...

Biata lui Ana se resimţea; iar Nicu Cărare uita de piciorul ei, sau o credea vreun supraom... Şopti:

- Să-l întrebi!

- Nu ratez eu aşa ocazie, stai liniştit!

Ana ştia ce trebuia să-l întrebe pe Nicu Cărare. Aşa că tăcu. Azi, acum, regina era a regelui. Toate celelalte erau "îngheţate" până mâine.

... Dacă Nicu Cărare aproba căsătoria Florentinei cu Andrei...

... Dacă o aproba şi-o şi încuraja, Andrei era un om mort.

20 iunie 2020 - sâmbătă

Isamu

BMW-ul opri în faţa glasvandului - iar Biyu se grăbi să coboare. Era serioasă, foarte pătrunsă de rolul ei de bodyguardă care-şi îndeplinise misiunea şi se întorcea la bază... Deschise glasvandul:

- Bine-ai venit.

- Bine te-am găsit.

O pofti s-o ia înainte - şi sesiză imediat izul de parfum care-i plăcea lui mult! Aşa că se grăbi să întrebe:

- Zborul a fost OK?

- Da; tot drumul a decurs fără incidente. Am urcat-o în avion şi m-am asigurat că a decolat cu bine.

- OK. Eşti foarte obosită?

- Nu. Am moţăit în avion.

- Bun. Pot să te invit în birou? Raportul tău este extrem de urgent...

- Sigur!

Oof! De ce se întorseseră fetele alea? Ar fi vrut s-o invite în camera din capătul holului...

Deschise uşa şi o conduse înăuntru. Şi trânti uşa cu piciorul. Şi văzu rucsacul căzând pe podea. Tânăra din faţa lui făcu o piruetă...

Era prea frumoasă! Mult prea frumoasă, ca să nu se repeadă la ea!

Florentina

Pista aeroportului era udă. Plouase la Bucureşti - fusese furtună. Din fericire, se oprise pe la unşpe noaptea. Călătorise singură - şi i-ar fi fost frică dacă ar fi trecut prin turbulenţe sau ar fi simţit cum jucăria din oţel dansează şi ţopăie în bătaia vântului...

Suita era pe pistă. Căuta... Nu - nici Grasu, nici Titel. Nici Diamant. Alex aştepta în blindată de data asta. Fuma. Vedea clar mişcarea mâinii şi fumul! Păi de ce stătea înăuntru? De ce nu ieşea pe pistă, aşa cum era protocolul? Hm...

Oare se aflase în Aurari de plimbarea ei prin Aşgabat?

Se ridică şi-şi trase valiza lângă uşă. Pilotul se grăbea; copilotul alergase pe lângă ea şi se repezise să coboare scara. Îi mulţumi pentru zborul lin şi se grăbi să coboare. Era foarte supărată pe el! Păi n-o aşteptase pe pistă! De ce? Nu-i era dor de ea?

Vali Calu îi luă valiza:

- Bine-ai venit.

- Bine te-am găsit.

Se grăbeau spre blindată - iar ea privea foarte atentă pista... Portiera se deschise brusc în faţa ei:

- Bună.

Aa, catadixise să coboare şi el! Mişto! Ridică privirea spre el:

- Bună.

Ia uite ce moacă de îndrăgostit lulea afişa la ea!

- Bine-ai venit.

- Bine te-am găsit.

Urcă pe banchetă, el închise portiera... Gata - plecau spre Aurari.

Vali se întoarse şi-i întinse un plic:

- De la nea Dumitru.

Aha! Ia să vadă ea... Plicul era lipit. Interesant! Oare ce secret ultrasecret îi trimisese bunicul ei acolo? Îl rupse şi scoase o coală împăturită. Şi se aplecă spre geam, ca să aibă lumină...

"Dragă Florentina,

Am vorbit cu Ştefan despre vizita ta în Rusia. Şi am decis de comun acord să nu lăsăm informaţiile referitoare la Andrei să ajungă în Aurari. Nu e bine ca oamenii de aici să înceapă să facă

supoziţii şi să discute despre asta. Mai ales că eu îţi garantez că nu te vei căsători cu acel individ decât, poate, după moartea mea!

Deci, te rog să fii discretă şi să nu vorbeşti cu nimeni despre Andrei.

Bunicul"

Perfect! Împături hârtia şi-o îndesă în buzunarul de la piept. Şi închise cu grijă năsturelul, ca să nu se desfacă...

Fiu!

Întoarse privirea spre oglindă. Ochii negri o priveau lung; o sorbeau toată şi-o mângâiau şi-o dezmierdau şi urlau iubirea proprietarului lor...

Îşi privi ceasul - unu fără cinci minute. Ridică mâinile, se întinse din toate puterile ei - cu bustul înainte, fireşte - şi căscă veridic:

- Vă supăraţi pe mine dacă nu spun bancuri?

- Da' ce-ţi veni?!

- Mi-e somn de crăp! Şi-aş trage un pui de somn până ajungem; că la două jumate tre' să fiu trează, atentă şi alertă!

- Păi de ce?!

- Fiindcă am film!

Alex bufni în râs; Vali o privea lung, înveselit de replica ei:

- Pe bune?

- Pe bune! La două jumate ora noastră se lansează online un super-film! Iar cât am fost în Rusia, am obţinut parola ca să-l văd şi eu!

- Aha...

Vali revenise spre parbriz; reveni şi ea spre ochii din oglindă. Erau veseli - şi-i jurau că, la două jumate fix, proprietarul lor o să fie sub balconul ei, cu chitara şi florile şi versurile la el! Continuă, privindu-l lung:

- E o super-producţie super-ultra. Ştii de cât timp aştept să-l lanseze ăştia?

- Aha...

Alex decise să spargă tiparul şofer-prinţesă de până acum:

- Şi despre ce e?

- Aa, o superproducţie de-aia super-scumpă. Are de toate - intrigă, bătăi, dragoste...

El aproba încet cu capul şi nu zicea nimic... Se lungi pe banchetă:

- Aşa că pe mine vă rog să mă scuzaţi.

- Te scuzăm, cu condiţia să-ţi pui centura.

Da, normal - ca să nu cadă de-acolo la frâne... De parcă o să închidă ochii! Ha-ha! O să stea trează şi-o să-i asculte. Nu se îndoia că, după cinci minute de linişte perfectă, or să înceapă să şuşotească picanterii din orăşel! Dacă bunicul ei nu fusese îndeajuns de atent cu circulaţia informaţiilor pe lângă brad, va afla asta peste fix cinci minute şi-o secundă.

Aştepta deci...

Grasu

Tare-ar fi fumat el o ţigară! Că stătea acolo de aproape o oră! Numai că plouase în Aurari, aşa că aerul era extrem de curat. Izul de fum s-ar fi simţit de la distanţă...

Văzuse şi el pozele cu prinţesa şi Andrei. El şi Titel fuseseră "convocaţi" de Diamant la şedinţă - şi deci aflase ce se întâmplase, ce se discutase, ce se hotărâse... Lui, fotografiile alea îi dezvăluiseră un secret. Al prinţesei. Aia din poze nu era prinţesa pe care-o ştia el! Şi, coroborat cu ultimele transformări ale ei, alea cu urletele la maică-sa şi cu "nu mai sunt fată mare", totalul i se aşezase în faţa ochilor, speriindu-l serios...

Florentina era schimbată. Nu ştia ce se întâmplase la Cannes. Nu ştia dacă nu cumva se întâmplase la Cannes - iar Isamu decisese să păstreze totul secret! Ştia doar că prinţesa timidă, sfioasă, cu obraji care se îmbujorau cu rapiditate din orice aluzie la sex, devenise tânăra care dansase lasciv lângă decapotabilă, pentru privirea bărbatului care-o săruta cu deosebit de multă plăcere. Prinţesa pe care-o ştia el ar fi clacat atunci când ăla o sărutase prima oară; prinţesa asta...

Nu prea putea să pună în cuvinte ceea ce gândea. Că gândurile i se amestecaseră rău în cap, într-un timp extrem de scurt! Dar avea un presentiment. Unul rău! Presimţea că prinţesa se strecurase cumva... Şi mai avea o presimţire. Una legată de codatul ăla pe care Vali îl adora şi-l lăuda şi-l ridica-n slăvi şi pe care-l lua peste tot pe unde se ducea. Vali decisese că acel Alex era cel mai bun şofer din Aurari. Cel mai de încredere ca să conducă blindata cu care călătorea familia Ionescu. Prinţesa dansase *Kibori* cu el. Şi-l urcase pe masă şi se rotise în faţa lui, oferindu-i toată "privirea de ansamblu"...

Îi era frică să se gândească la motivul acelui dans. Îi era frică să se gândească la ceea ce poate se întâmplase deja, sau poate urma să se întâmple curând! Îi era groază să descopere că va trebui să discute cu Ana... care-i spusese să pocnească prinţesa şi s-o urce în primul avion spre Cannes dacă nu putea s-o stăpânească...

Azi, sosirea prinţesei în Aurari fusese discretă. Alex era, totuşi, un şofer bun! De la rond, oprise motorul - şi parcursese toţi metrii ăia prin glisare tăcută... După ce se asigurase că Florentina se încuiase în casă, împreună cu fraţii ei, Vali schimbase câteva cuvinte cu Alex - şi se despărţiseră. Blindata pornise spre sateliţi, Vali pornise spre primărie - că trebuia să ocolească rondul ca să ajungă pe strada lui. Îi ieşise în cale, vesel şi jovial. Da, prinţesa se întorsese în Aurari. Oare era obosită? Că voia să-i facă o vizită, să mai discute şi ei! Nu, dormise tot drumul spre Aurari. Dar să nu se ducă acum la ea, că era ocupată - la două jumate voia să vizioneze un super-film pe net... sau aşa ceva. Atunci înţelesese el...

Mai erau cinci minute până începea filmul. Casa era cufundată în întuneric. El se lungise în iarbă, la vreo 20 de metri de casă. Şi aştepta. Încă mai spera că aşteaptă degeaba...

Întoarse încet capul spre dreapta - spre satelit. Era ceva curte până acolo! Casele din Aurari aveau garduri mici; iar după garduri domnea iarba înaltă, necosită, în care se-ascundea el acum. Iarbă la care nu ajungea lumina becurilor stradale... Reveni spre casă...

Tresări - şi simţi că-i pocneşte inima, fiindcă geamul bucătăriei se deschise încet... Iar din colţul casei se desprinse o umbră înaltă, neagră... Şi Florentina purta haine negre. Păreau a fi cămaşă şi eagări, sau pantaloni... Ea se aşezase pe pervaz. Individul se grăbea s-o ia de-acolo - numai că ea îl trăgea spre ea şi-l lua în braţe... Se sărutau...

Se întreba dacă să se ridice de-acolo sau nu... Dacă să-i prindă acum în flagrant, interzicându-i astfel codatului să se mai apropie de ea, sau să vorbească azi cu ea între patru ochi - şi s-o convingă să meargă cu el în Bucureşti, la cusut...

Oare o făcuseră?

... Codatul reuşise s-o ia de acolo. Ea trăsese geamul după ea - şi moşmondise ceva la el, semn că se gândise deja cum să-l facă să pară închis corect... Se luau de mână şi se tupilau până la gărduleţ... Intrau în semiîntuneric... Apoi în întunericul care le asigura anonimatul...

Mergeau drept acum. Erau grăbiţi. Treceau prin faţa lui, spre biserică - adică spre livadă. Parcă şopteau ceva! Iar chestia asta îi dădea speranţe! Poate n-o făcuseră încă! Poate că măcar codatul avea mintea pe umeri! Că ăluia chiar i se spusese că n-are ce căuta alături de prinţesă! I-o spusese răspicat Vali Calu! I-o transmisese şi el de vreo două ori! Poate că măcar ăla avea urechi să audă! Că prinţesa...

Îi privea lung... Ia uite-o! Îl oprise! Şi se atârnase de gâtul lui! Îi venea să...

La dracu! Şi bănuise el de unde apăruse brusc atâta curaj şi tupeu şi dezinhibare la Florentina! O bănuise! Şi ştiuse că treaba aia cu colegul ei nu era bună! Treaba aia cu joaca prin limuzină şi prin laboratorul de chimie îi dăduse curaj prinţesei să se-apuce de prostii! Dar acum nu era de joacă! Aici, în Aurari, chiar nu era de joacă! Dacă codatul nesocotise ordinele şi sfaturile tuturor şi se atinsese de prinţesă, o să se termine rău! Foarte rău!

... Şi, dacă încă nu se atinsese, se îndoia că o să mai poată rezista mult timp. La cum îl asalta şi-l îmbrăţişa şi-l săruta drăcoaica mică... Că iar îl oprise şi se lipise de el...

Abia dacă se mai vedeau...

Lăsă încet fruntea pe palme - că nu ştia ce să facă...

Pe de-o parte, era ordinul Anei. Care rămăsese singurul "factor de decizie" care trebuia să îngrijească şi familia, şi afacerea. Pe de altă parte, era prinţesa. Florentina avea 17 ani. Îi venise vremea...

Nu ştia ce să facă. Nu ştia...

Momentan, o să se ducă acasă. N-o să le arate şi lor că îi văzuse. Fiindcă nu ştia ce văzuse. Iar aici, în Aurari, băiatul care era primul se pregătea de nuntă mare. Nu voia să rişte să-l lege pe codatul ăla de gâtul prinţesei! Îl ştia doar din vedere; era tânăr, frumuşel şi "bine". Dar mai avea de tras până să-şi ia diploma de bacalaureat. Ar fi fost un bolovan frumos legat de gâtul ei! Ar fi tras-o în jos! Ştefan s-ar fi potcovit cu un diamant neşlefuit - şi-ar fi trebuit să-l şcolească "de la zero", cum se spune! Prinţesa în rochie bleu de mătase s-ar fi făcut rău de râs dacă ar fi apărut în sala aia de bal din Rusia la braţul codatului fără doispe clase, fără ţinută, fără nici un fel de idee despre etichetă şi bune maniere - partea a doua, aia cu uzanţa de prin castelele cu blazon la poartă...

Se ridică şi porni spre stradă. Aşa, pur şi simplu. Dacă-l vedea cineva, o să zică că auzise un foşnet - şi se dusese să verifice, să nu fie vreun şarpe. Nu existau în Aurari vietăţi "neautorizate" - nici măcar şoricei de-ăia mici! Dar prevederea era mama reuşitei, nu?

Îşi aprinse o ţigară... Suflă lung fumul şi mai trase unul, că avea mare nevoie de niţică concentrare...

O să aştepte. Azi era sâmbătă - zi de petrecere. O să se ducă şi el - dar n-o să stea cu ochii pe ea, ci pe el. Şi-o să-şi dea imediat seama ce era între ei! Că ea era o actriţă impecabilă, atunci când voia ea! Dar el putea avea lipsuri la capitolul ăsta.

Florentina

Tăceau. Că aşa voia el. Se grăbeau - aşa hotărâse el. Nu se mai oprea să-l sărute - că aşa o rugase el. Mergea deci lângă el şi tăcea. Şi nu-l privea. O cam indispuseseră "regulile" astea...

Alex se opri. În sfârşit! Se opri şi ea şi-l privi lung - şi acum? După ce-o dusese la vreo 50 de metri de biserică, în inima inimii livezii ăleia, ce-avea de gând? Îl văzu apucând de cămaşă şi trăgând-o din pantaloni! Şi...

... Ia uite! Bufni în râs - şi-şi acoperi repede gura cu palma! Că îi fusese dor de ea! Şi luase măsurile de rigoare! Ştiuse că nu puteau merge la căsuţa lor, pentru că vecinii de vizavi petreceau în curte; aşa că adusese o pătură! Şi-o pusese pe spate, pe sub cămaşă! Era nebun! Cămaşă cu mânecă lungă, plus pătura aia pe spinare...

Îl cuprinse uşor cu braţele, constatând din nou că omul ăsta părea să facă băi în lapte şi împachetări cu ciocolată...

Andrei n-ar fi putut să obţină în veci asemenea fior - şi asemenea furnicături instantanee... Nu, nici chestia aia cu cupa sutienului nu se putea compara... Probabil că nici partea asta nu s-ar fi putut compara... Probabil că n-ar fi stat în genunchi în faţa ei - nici chiar de dragul "bunătăţurilor"...

Şi era grăbit s-o dezbrace... şi s-o aşeze pe pătură şi-apoi să-şi smulgă cămaşa de pe el şi să smucească de pantaloni şi de toate celelalte şi...

Şi lumea se opri în loc... Stelele de pe cer căpătaseră toate culorile curcubeului... Îl auzea, ca prin vis, şoptindu-i să nu mai facă gălăgie... O săruta şi-o ruga... să fie doar a lui... numai a lui... pentru totdeauna...

Stelele se roteau... cerul se colora... violent... Era... ireal... Era...

Isamu

Opt jumate. Ora micului dejun. Pentru prima oară, din 9 martie, nu-i prea venea să coboare la masă...

Aseară "îşi făcuse de cap". Adică de dimineaţă. Nici ea nu se lăsase mai prejos. Când se dezmeticise, constatase că o muşcase de gât. Rău! Încercase să-i dea cu cremă, dar îl refuzase. Îl asigurase că are şi ea cremă. Şi că Meili şi Jiao nu vor observa nimic. Îl cam plesnise cu cuvintele alea - că n-avusese grijă de ea şi-i făcuse semne vizibile...

Şi-acum stătea ca gâscanul lângă uşă şi nu-i venea să iasă! După ce-o ţinuse aproape o oră în birou, la "debriefing", avea o problemă uriaşă! Se mişcase uşor azi-noapte; nu făcuse gălăgie. Dar vorbiseră destul de tare pe scări. Iar dacă fetele sesizaseră ceva - fie de dimineaţă, fie acum...

"Haai, Isamu! Curaj! La urma urmei, ai cerut semnul - nu? E o chestie oficială! Iar mâncarea te-aşteaptă deja în farfurie! Nu mai poţi să te duci să-ţi iei micul dejun în birou!"

Că avea telefon în birou, să anunţe că mănâncă sus! Şi nici chestia oficială nu era de fapt marea problemă! Fetele puteau decide s-o "excludă", lucru care-ar fi rănit copilul din ea...

Apăsă clanţa şi ieşi. Şi coborî treptele cu paşi calmi. Ele coborâseră deja. Le vedea la masă, în aceeaşi aşezare - cu Biyu în dreapta scaunului lui. Zâmbi:

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.

Se aşeză şi constată:

- Azi e o zi minunată!

Jiao se grăbi să aprobe:

- Într-adevăr, vremea e superbă!
- Şi nu vreţi să profitaţi de ea?

Tânăra îl privi drept:

- Ba da; eu aş ieşi în oraş, după micul dejun.
- Meili?
- Şi eu aş ieşi.

Se întoarse şi spre ea. Şi o văzu zâmbind şi... ridicând mâna spre gulerul treningului!

- Eu prefer să rămân aici, să mă odihnesc. Mă simt obosită; cred că am răcit...

"Ce să răceşti - că eşti răguşită de-a binelea!" Copilul din ea îi spusese să doarmă dezbrăcată, ca să răcească şi să aibă motiv să poarte gulerul treningului ridicat! Oof!

Ochii albaştri străluceau minunat... Plecă privirea spre propria farfurie:

- OK. După micul dejun, aranjez cu paza şi plecaţi la plimbare. Shopping, faleză, plajă sau parc?

Încerca să fie atent, ca să poată să informeze paza şi să le facă un minim itinerar; dar mintea lui stăruia la treningul ăla. Şi la motivul pentru care Biyu nu folosise crema specială care-ar fi făcut semnul să dispară în mai puţin de două ore. Avea senzaţia că copilul din ea decisese să păstreze un "suvenir"...

Deci plimbare pe faleză, prin parc şi apoi shopping. Şi apoi masa de prânz în oraş. Sigur, se putea. Le voia înapoi înainte de cină. Ele păreau încântate de idee... Purta discuţia aia cu ele, dar mintea lui părea blocată într-un univers paralel cu realitatea...

Fetele nu păreau să fi sesizat ceva. Vorbeau cu ea. O întrebau cum fusese la Aşgabat - partea de oraş, desigur! Ea le povestea ce văzuse, ele se minunau, puneau întrebări suplimentare, făceau constatări... Cât de curând, or să ajungă la discuţia geopolitică şi economico-socială - că aşa erau antrenate, să-şi împrospăteze mereu memoria cu tot felul de informaţii despre locuri şi oameni cu care ar putea intra vreodată în contact...

Dintr-un motiv care nu-i era foarte clar, mintea lui stăruia în universul paralel... şi încerca să adune cuvinte pe care să i le spună şi ei... Şi realiza că, dacă-i spunea cuvintele alea, o omora - şi fizic, şi sufleteşte...

Florentina

Ideea cu plaja pe balcon nu era rea. Léon era la cursurile lui de aikido, Philippe se dusese la bunicul să exerseze la pian - şi promi-

sese că, după prânz, ieşea la joacă în curtea şcolii... Ea era singură acasă. Lor le spusese că se duce din nou la ştrand. În realitate, se lungise pe balcon. Şi nu pusese pătura paravan pe balustradă. Într-un fel, i-ar fi plăcut ca Alex să fie îndeajuns de perspicace ca să treacă pe-aici - şi să intre. Pentru că aseară... Adică de dimineaţă...

Doar ce-şi amintise cum îşi petrecuse dimineaţa, şi-o luaseră iar furnicăturile - şi se simţise răscolită uite-aşa, cu susu'-n jos şi interioru' spre exterior şi toate celelalte vraişte peste tot...

Stătea cuminte pe pătură, se cocea la soare şi calcula că durerea fusese mare pe 14; dar meritase, cum se spune! Aseară... Adică azi-dimineaţă...

Mobilul fluieră. Îl luă, oftând greu - ceva îi spunea că autorul fluieratului locuia în dreapta hărţii...

Exact!

"- Bună, Florentina.

- Bună, Andrei.

- Ce mai faci?

- Binişor. Mă prăjesc la soare.

- Să ai grijă la cârcei!

- Nu sunt la piscină; sunt pe balcon.

- Te bronzezi pe balcon?!

- Da.

- De ce? Eşti pedepsită?

- Nu, dar aşa e moda în Aurari. Cine nu poartă costum de baie cu guler e consemnat să se prăjească pe balcon.

- Oo, Doamne! Nu le place costumul tău!

- Ba eu cred că le place! Mai ales lor! Dar cică nu-i frumos. Şi cum eu sunt musafiră aici...

- Lumea de acolo e ciudată. Eu unul prefer s-o ocolesc.

- Aş ocoli-o şi eu - dar eu n-am avion personal. Şi, dacă aş avea, mă îndoiesc că pilotul m-ar asculta."

Primi o serie de smiley cu gura până la urechi...

"- Vrei să vin eu acolo? Şi să mergem amândoi la piscină?

- Nu, n-are rost să te indispui şi tu.

- Puţine lucruri mă pot indispune pe mine. Dacă vrei, vin şi te duc eu la piscină. Sau, dacă vrei, vin şi te iau şi te duc la o piscină frecventată de oameni ceva mai deschişi la minte.

- Lasă, nu e cazul. Să ştii că nu-i chiar aşa de rău aici! E linişte, e aer curat, plănuiesc nişte tras la sală mai târziu... Iar diseară e party.

- Bine că ştiu! Să urmăresc youtube-ul!

- Îţi trimit eu link-urile. Odihneşte-te diseară, că tu trebuie să fii atent la ce faci acolo!

- Lasă, că mă descurc eu! Şi-aşa, mâine e duminică..."

Da, mâine era duminică. Nu prea mai avea ce să-i scrie, aşa că aştepta să-i vină lui o idee...

"- Auzi? Nu-mi iese din cap chestia cu costumul de baie! Cum arată costumul tău?"

N-avea rost să i-l descrie; aşa că se lungi pe pătură, îşi făcu un selfie, se asigură să fie decent... Send!

"Na! Să ai la ce să te holbezi toată noaptea!" Râdea de una singură în balcon... El scria...

"- Mda. Deci e negru. Trebuia să-ţi iei alb; că se poartă albul anul ăsta."

Zău! Îi expedie la viteză vreo şase smiley cu limba scoasă...

"- Voiam să te întreb ceva.

- Întreabă-mă.

- Ai avut probleme cu bunicul tău, când v-aţi văzut?

- Nu. De ce?

- Pentru că fotografiile noastre ar fi putut să-l facă să reacţioneze asupra ta.

- Nu mi-a zis nimic. După cum spunea şi mama - e viaţa mea, alegerea mea...

- Mda. Se pare că l-a marcat serios istoria cu Rubina."

Mai auzise numele ăsta... Aha! Tăticul ei fusese însurat cu de-a sila cu acea Rubina! Se grăbi să răspundă:

"- Probabil. Oricum, aici lucrurile au evoluat mult. De la bătutul palmei pe la 7-8 anişori, au trecut la înţelegeri ferme şi probat la 16-17. Şi nuntă la 18, civilizat, la primărie şi la popă...

- Bun! Deci, peste vreo 20 de ani, costumul tău negru nu va mai fi o problemă în Aurari.

- Probabil..."

Râdea singură pe balcon - şi nu fusese atentă la împrejurimi, iar dacă Alex venise după ea o să pună întrebări...

"- Prinţeso, trebuie să decolez. Pilotul mă ameninţă că, dacă nu închid telefonul, mi-l confiscă.

- OK. Decolare uşoară, spor la treabă, petrecere frumoasă...

- Mulţumesc. Petrecere frumoasă şi ţie."

Şi aştepta... Aştepta... Nu - se delogase. Ori se plictisise de lagalaga, ori chiar decola de zor pe-acolo! În orice caz, finalul conversaţiei fusese unul uzual. Nici urmă de *"je t'aime"* în el! Să îi scrie ea ceva?

... Nu. Că ea cică trebuia să se gândească. Şi avea multe pe cap, aşa că gânditul ăsta îi lua ceva timp. Lăsă telefonul sub pătură şi reveni cu capul pe palme - simţea cu o arde soarele, iar pielea i se umple de broboane de sudoare şi de bronz frumos, auriu...

Da' de ce stătea ea să se bronzeze pe balcon? Ce, altă treabă n-avea? Ia uite ce ispravă făcuse Andrei - conversase cu ea de vreo zece ori mai mult decât de obicei! Păi şi ea ce făcea? Îi trimitea poze cu costumul ei de baie şi nu se pregătea nicicum pentru revederea cu el?

Se ridică şi intră în casă: sutienul de sport, treningul şi-un maieu. Şi părul strâns - că se ducea să tragă de fiare. Să fie în formă. Să poată să-l azvârle prin aer când prindea prea mult curaj.

Rebeca

În sfârşit, se vedea luminiţa de la capătul tunelului! Adică se vedea şi ultima hârtie! Mai avea de îndosariat tencuşorul ăla şi scăpa de corvoadă! Pe Adina o rugase să le printeze şi să le ştampileze. Chestiuni "de stat pe scaun". De când era gravidă, Adina era extrem de menajată...

Uşa se deschise larg - iar Aleodor băgă capul scurt:

- Haideţi în living.

Da' ce-avea?

- De ce, mă?

Nu primi răspuns... Lăsă baltă hârtiile:

- Haidem în living! Cine ştie ce breaking news o avea de împărtăşit...

Adina aproba şi pornea spre uşă... Ea nu putea să nu se uite la burtica ei - că făcuse burtică deja...

Unde era reginuţa ei?

"Opreşte gândurile. Dacă vă dă o veste bună, nu-i amărî omului bucuria!" Aşa! Şi-acum zâmbea...

Ciudat - masa din living era plină... Erau şi câţiva băieţi de la pază! Ciudat! Ce se întâmpla aici? Aleodor făcea oficiile de gazdă:

- Haideţi - staţi jos!

Se conformă - se aşeză pe scaunul ei. Iar Adina se aşeză pe unicul scaun rămas liber - cel din faţa lui Toni. Părintele se aşeza la locul lui... Iar uşa se deschise. Luis intră, împingând măsuţa cu rotile... Le făcea o degustare? Că aşa părea - pe măsuţă erau multe ceşti! Ce era asta?

- Florina a făcut o reţetă nouă de biscuiţi. Şi vrea să ştie dacă s-o facă şi a doua oară, sau...

Aa, deci asta era! O degustare! OK! Aştepta... Luis servea cănile cu... lapte, iar Florina aducea platourile cu biscuiţi... Erau cu cacao. Pe jumătate din ei era un strat de ciocolată. Partea asta cu ciocolata o să fie o problemă - dacă se atingeau unul de celălalt, ciocolata se umplea de fărâme şi devenea indezirabilă...

Luis porni spre uşa bucătăriei - şi se opri. Şi se întoarse spre ei, foarte curios...

Florina era în spatele Adinei... cu solniţa... deasupra capului ei...

Erau nebuni! Complet nebuni! Voiau să ştie ce face Adina - fată sau băiat! Erau demenţi, că dacă prevesteau băiat şi năştea fată Toni o să înnebunească...

Gata - îi pusese sare-n cap. Acum aştepta. Şi zâmbea. Adică rânjea de mama focului! Se grăbi să se servească:

- Auzi, Florino? Eu zic să renunţi la ciocolată. Dacă pică fărâme pe ea, arată ca biscuiţii ăia din cofetării. Şi nu mai fac cu ochiul... ştii tu.

Da, ştia. Gustă... Mm, erau o nebunie! Repede - laptele! Era călduţ. Era bun... Făcea semn că era tare bun... Băieţii comentau şi ei gustul, aroma, forma şi striaţiile ca la biscuiţii spriţaţi...

În faţa ei, Adina lua şi ea un biscuite... Da, şi ei îi plăcea... Întindea mâna... spre cană... Afurisitul de Luis i-o aşezase cu toarta spre ea, nu spre dreapta...

Yee! Răsucise cana şi o luase de toartă! Primul semn că era băiat! Bun! Toni cică nu observase chestia asta...

Mai luă un biscuite... Şi încă unul... Pe fata asta din faţa ei n-o mânca nimic...

O văzu bând lapte, lăsând cana şi mârâind, nemulţumită. Şi-o văzu scărpinându-se energic la nas...

Întoarse capul spre Toni - şi încasă imediat un şut pe sub masă. Aşa că improviză:

- Auzi?

- Da.

Ce dracu să-i spună?... Ce dracu să-i spună... El o privea şi-i garanta că, dacă scotea vreun sunet, o s-o lase nepăzită rău...

- Lasă. Că nu-i o chestie.

Hai că o dresese acceptabil...

Deci Adina făcea băiat... Ce bine! Oare tot Ştefan o să-l boteze? Că dacă era să se ia după intuiţie, curtea asta o să se cam umple cu Ştefani! Şi, de la al treilea încolo, numele ăsta o să devină o problemă serioasă!

... Şi-i părea atât de rău că nu era şi Ştefan aici... Şi nici nu putea să-i povestească cum a fost - că n-avea nici un gust povestirea fără scena în sine... Nici reginuţa ei nu era aici, să mănânce biscuiţi cu lapte...

"Dacă începi să plângi, eşti cea mai cretină fiinţă de pe suprafaţa Pământului..."

Nu, nu plângea...

Florentina

Uşile sălii mari erau deschise. Muzica bubuia la volum maxim. Prinse braţul Agatei şi intrară.

Măiculiţă, ce nebunie era aici! Cum o să-l găsească ea pe Alex în supa asta generală? Agata răcni spre ea, ca să se facă auzită:

- Hai să-l găsim pe Azur!

Da, hai să-l găsească pe Azur! Azi, acum, după ce descoperise câte culori putea avea cerul înstelat în anumite momente, nu mai ţinea musai să ţopăie pe sub nasul lui Alex. Ştia sigur că, la două jumate fix, o să-l găsească la căsuţa lor! În plus, nu ţinea musai să mai fie filmată şi pusă pe youtube. Din cauza telespectatorului care-i promisese deja că o va căuta în online...

Şi mai era o chestie. Bunicul ei nu-i spusese absolut nimic despre Andrei. Nici de bine, nici de rău. Nici de planul ei nu vorbiseră - nici că-i pozitiv, nici că-i o idee tâmpită. Tati al ei n-o mai sunase. Nici mami. Iar cu Grasu se întâlnise azi în drum spre sală; şi nu-i spusese nimic. Primea brusc atâta libertate, şi de mişcare şi de decizie, că devenise suspicioasă. Se-ntâmpla ceva... Sau o să se-ntâmple ceva. Oricum, acum, în momentele astea, era mai mult decât liniştită. Ştia că Alex era tot al ei - trup şi suflet şi plăcere şi şoapte şi tot tacâmul. Aşa că nu mai voia să iasă în evidenţă. Nu mai avea de ce - nu?

Agata o trase spre dreapta. Şi-l văzu şi ea pe Azur. Care juca. Şi, ia uite ce coincidenţă - lângă el ţopăia Alex...

O să fie o noapte lungă. Şi călduroasă. Or să joace pân' la epuizare - aşa, faţă-n faţă, în cercul format de neamul Ionescu plus leşinatele lui Léon. După care or să joace-n doi, pân' la epuizarea prezervativelor din buzunarul lui. Putea jura că, după ce descoperise azi că un singur prezervativ era o idee proastă, Alex se folosise de drumul la Bucureşti şi cumpărase câteva baxuri... Şi nu ştia că ea îşi petrecuse după-amiaza urmărind, cu maximă atenţie, ceea ce se întâmplase azi în mansarda de la Cannes... Adică inspirându-se rău de tot...

Grasu

Florentina era cuminte. Suspect de cuminte. Se îmbrăcase cuminte, juca cuminte, stătea cuminte... Juca faţă-n faţă cu codatul, care nici el nu ieşea cu nimic în evidenţă...

Între copiii ăştia doi se întâmpla ceva. Adică se întâmplase ceva. Că se potoliseră ca prin minune! Iar calmul ăsta şi autocontrolul pe care-l vedea el acum la ei doi era semn de certitudine. Nu mai voiau să fie observaţi, aşa că...

Alex obţinuse ceea ce voise să obţină de la ea. Şi ea obţinuse ceea ce voise să obţină de la el. Pe la două, probabil că or să dispară de la petrecere...

Şi-o să urmeze un scandal monstruos, care-o să scuture orăşelul din temelii...

Cum să facă să oprească scandalul înainte să se producă? Cum s-o convingă pe Florentina să meargă cu el la ginecolog? Şi să renunţe la Alex? Cum să-l constrângă pe Alex să renunţe la visul de a deveni ginerele regelui? Că dacă se producea scandalul ăsta...

Ana-Maria

Nea Nicu Petriceanu îşi ornase frumos castelul. Era un om de bun gust, cu o cultură vastă. Nu "spurcase" sala asta minunată cu brizbrizuri la modă, nu adusese un DJ cu multe boxe ci o orchestră-n toată regula...

Sala minunată era plină cu somităţi. Ea venise de jumătate de oră - şi interacţionase cu vreo 15 până acum, toţi uriaşi. Că nu fusese invitată să guste ordeful, ci să-şi facă loc în lumea celor mari! Aşa că zâmbise, pălăvrăgise, socializase, lăudase rochii şi *resort*-uri exclusiviste... Se abţinuse să nu caşte... Gazda lipsea de la eveniment. Adică întârzia. Era bătrân. Probabil că-şi chemase medicul, să-l "iuţească" chimic; şi-acum aştepta ca substanţele să-şi facă efectul, ca să nu rişte să se-mpiedice în mijlocul invitaţilor şi să observe toţi cât de slăbit era. Îmbătrânise nea Nicu Petriceanu...

Piao comunica din nou cu Isamu. Nu prea aveau ce vorbi. Consilierul ei apăsa rareori tastele. Ea insistase să-l ia cu ea - şi pe motiv de pază, şi pe motiv că el era "degetele de rezervă"... De fapt, voise să ţină ocupat scaunul de lângă ea. Nu prea îi surâdea ideea de a interacţiona ore în şir cu bătrânelul ăla! După ce descoperise că nea Nicu le cam ţinea partea fraţilor Donichioiu, îl simţise ieşind din inima ei. Nu-i mai era drag. De când cu Trésor, parcă-i lăsa un gust amar...

Şi uite-l cum venea spre ea, încântat de revedere... Amar! Se ridică, zâmbindu-i cu încântare.

- Ana! Ravisantă ca întotdeauna!

Făcu o reverenţă mititică pe-un genunchi, lăsându-l să-i admire rochia de mătase cu decolteu adânc, înfiorător de mulată - şi de largă totodată -, în degrade violent. Şi se îmbrăţişară, se sărutară artistic pe obraji... Bătrânul se aşează lângă ea şi-i strânse mâna în mâinile lui:

- Ce mai faci tu?

- Bine. Binişor...

- M-am bucurat mult când am aflat cum s-a terminat cu Saratovul. Şi m-am necăjit când am auzit de genunchiul tău.

- Ei, n-a fost o problemă serioasă. "M-au dres" la faţa locului - şi acum sunt bine.

- Sigur? Nu te mai doare?

- Mă mai doare, când şi când. Dar port faşă elastică. Şi e aproape normal, ca să zic aşa...

Şi-acum tăcea şi-l aştepta să decidă el dacă vorbeau şi despre Trésor... Sau dacă o trimitea să danseze tango cu vreun instructor de

dans ultraspecialist în mişcări "pe spate"... Nea Nicu sări la romanes:

- ... Nu ştiu dacă sunt ei, sau e ta-su. Ăla a dospit mult, de când mi-a scăpat din mână. Mai are un strop şi se face cât şefu' meu. Da' a dospit la viteză. Înţelegi...

Da, înţelegea. Leonard picase pradă câştigului rapid şi mult; iar câştigul ăla neconstruit pe temelii solide lăsa loc de investigaţii şi arestări şi procese. Nasol pentru el!

- ... S-ar putea să vă vrea lângă el. Dat fiind că el a fost "sursa" saltului regelui tău, în urmă cu ceva anişori...

Da, Leonard decisese să-l salte pe Ştefan direct sub el - şi să-i ceară, la schimb, să-i ia pe fraţii-problemă...

- Şi, dat fiind faptul că Ştefan ştie să crească şi e un adevărat geniu într-ale afacerilor, s-ar putea ca şefii lui să-i susţină demersul...

Păi cui nu i-ar fi plăcut un pilon aşa stabil cum era Ştefan al ei?!

- Sau s-ar putea să vă vrea mutaţi. Pentru binele copiilor lui. Nu ştiu. N-am nici o informaţie - nici, nici. Dar acum sunt mie-n sută sigur că a fost mâna lor.

Aha! Deci el era acum mie-n sută sigur că fraţii furaseră fetiţa! Păi, asta da, victorie! Aprobă...

- Şi am sentimentul că urechile lor aud mai mult decât credeţi voi că aud.

Aprobă din nou. Şi ea avusese sentimentul că ăia le interceptau specialele...

- Poate rezolvă consilierul fermecat...

Aprobă - o să-l roage pe Isamu să facă rost de multe-multe telefoane "de China"...

Chipul bătrânului suferi o transformare uluitoare - trăsăturile se destinseră complet, ochii se închiseră, pe buze apăru un zâmbet larg, fericit... Capul începu să danseze... tango... Începu să râdă:

- Nea Nicule - dumneata trebuie să înveţi neapărat dansul ăsta!

- Ehei... Eu sunt prea bătrân pentru aşa ceva. Ştiu paşii de bază - da' n-am să trec niciodată la ăia complicaţi. Tu, în schimb, eşti tânără. Iar regele tău se reface mai repede decât anticipase omu' meu. Tu n-ai voie să uiţi paşii - ştii bine de ce...

Da, ştia...

- Şi tocmai pentru că nu ai voie să uiţi paşii, ţi-am pregătit patru antrenori. Toţi patru, dansatori consacraţi şi instructori emeriţi în materie de tango. Sunt lângă coloana a treia din dreapta ta...

Îi vedea - stăteau înşiraţi în scara măgarului şi-i zâmbeau cu încredere, de parcă încercau să-i transmită că n-or s-o scape şi nici piedică n-or să-i pună...

- Toţi patru au urmărit, săptămâna asta, multe înregistrări cu voi. Şi îţi cunosc limitele. Toţi ştiu că ai genunchiul beteag. Alege unul - oricare vrei tu.

Îi privea şi nu spunea nimic...

- ... Te rog! Pentru sufletu' meu! Că tu ştii cât de mult te iubesc eu pe tine!

Tangoul ajunsese deja la jumate, aşa că era prea târziu să se ridice acum şi să se-apuce de dansat. Deci, mai avea cam un minut ca să obţină ceea ce plănuia să obţină. Tăcea şi-i privea...

- ... Ana? Pentru sufletu' meu?

- Pentru sufletu' dumitale, o să dansez tango aici, cu soţul meu, în noaptea de revelion.

- Te rog! Nu mă refuza!

Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Dansez tango cu toţi patru - acum şi aici. Da' te juri pe sufletu' nepoţilor dumitale că, dacă îi prind pe-ăia doi cu nemernicia, dumneata aduci cumpărător pentru partea noastră - şi ne dezlegi de ei.

Se trase încet în spate, doar cât să-l vadă cu coada ochiului... Nicu Cărare avea o problemă uriaşă... Adăugă:

- Definitiv şi irevocabil.

Reveni pe scaunul ei şi întinse mâna. Dacă-l convingea să bată palma cu ea pe înţelegerea asta...

Nicu Petriceanu calcula milioane de euro - şi de riscuri, de vreme ce Leonard se făcuse cam cât şeful lui... Ea insista să ţină mâna întinsă spre el, fără să-i pese că îi vedea toată lumea...

Brusc, nea Nicu îi strânse mâna:

- Mă jur.

Victorie!

Bătrânul sărută mâna ei, ridicându-se, şi şi-o puse de braţ. Şi porni, cu ea, spre spaţiul generos din mijloc.

"Eei, Anuţo - şi-acu' să te vedem cum dracu faci să nu-ţi rupi picioru' de tot!" Că încă se mai resimţea, atunci când lua curbe strânse! Avea o problemă...

Aşteptau amândoi lângă spaţiul generos - în dreptul ultimelor mese. Melodia se apropia de final. Cei patru instructori experimentaţi o priveau lung - şi parcă nu pricepeau ce aveau de făcut! Las' că vedeau ei! Doar s-o sprijine - şi să nu-i pună piedică! Că în rest se descurca ea! Promitea solemn să nu-şi încurce picioarele cu-ale lor - că paşii ăia pe care-i făcea ea de obicei erau dificili pentru doi parteneri care de-abia acum făceau cunoştinţă...

Pam-pam! Final de tango! Şi aplauze...

Strecură braţul pe sub braţul lui şi începu să aplaude. Bătaie scurtă, pauză, două bătăi scurte, pauză. Şi tot aşa. Şi porni în traversarea ringului de dans, cu el cu tot! Nicu Cărare era perspicace - începuse şi el să bată la fel... Cei patru instructori şuşotiră un pic; şi-apoi preluară ritmul. Dansatorii păreau că le intră-n joc... Unul dintre "muşteriii" ei i se adresă mut costumului care ţinea vioara-ntâi - şi care se grăbea să interacţioneze cu pianistul...

Şi dacă nu pricepuseră ce aplauda ea acolo era rău...

Libertango! Pricepuse! Pianistul pricepuse - şi se apucase de treabă!

"Nea Nicule, eşti halit!"

Îl opri pe bătrân chiar acolo - la vreo zece metri de instructori - şi-şi începu dansul.

Păşea în jurul lui, privindu-l aşa cum ştia ea - pe sub sprâncene, cu ochii mijiţi, cu toate subînţelesurile la vedere... Nicu Petriceanu stătea neclintit ca o statuie şi râdea - şi radia tot, că dansa în sfârşit tango cu muza lui...

Piruetă pe sub nasul lui; pauză; piruetă cu plecare lascivă pe-un picior spre dreapta... Sala aplauda, ea se învârtea în jurul lui jucându-se cu palmele pe costumul lui şi-l vedea pe primul dintre instructori pornind spre ei... Minunat! Ultimele patru măsuri - unu piruetă, doi piruetă, trei piruetă şi patru cădere cu stângul întins perfect în spate, mâinile prinse bine de mâna lui şi ochii verde-otravă ridicaţi rugător spre el...

Nea Nicu era KO...

Instructorul nu era degeaba emerit; o prinse de talie şi-o trase uşor spre el. Făcu deci schimbul centrului de greutate, apucă rochia cu dreapta, se lăsă răsucită şi apucată în poziţia STAS - şi porniră amândoi într-un tango plutit cu paşi mari, cu piruete perfecte, în jurul lui Nicu Cărare... Dansa cu ochii la el, cu capul lăsat pe spate spre el, cu rochia fluturând ca aripa frântă a unui fluture de mătase...

Invitaţii ţineau, fără excepţie, ritmul... Nicu Cărare nu-şi lua ochii de la ea... Ea calcula că al doilea instructor era numa' bun pentru figurile cu bucle şi leşinat pe spate, iar pe-al treilea o să-l "consume" totuşi într-un complicat twister de picioare... Încă nu ştia ce-o să facă cu al patrulea. Dar se mai gândea la asta. Momentan, se apropia schimbul; emeritul era pregătit, aşa că şopti:

- Schimb cu piruete.

Fu răsucită cam pe loc; din fericire, anticipă mişcarea şi ţopăi un pic pe piciorul ei beteag. Şi-şi făcu piruetele ridicând şi mai mult mâna dreaptă. Una, două, trei, la a patra se simţi prinsă bine de talie - aşa că alunecă pe spate, cu mâna "prăbuşită" peste cap şi ochii la nea Nicu.

Şi nu anticipase decizia emeritului de-a se lăsa într-un genunchi cu tot cu ea! Îndoi genunchiul la fix ca să nu-i fugă talpa şi să cadă!

Auzi un *mon Dieu* de damă, undeva în dreapta. Nicu Cărare nu mai zâmbea...

Emeritul o ridica - şi cum era emerit, îi simţise reacţia aşa că decisese să-i cruţe piciorul beteag. Se-nvârtea el în jurul ei, făcând gesturile preferate ale lui Ştefan. Presimţea că o să vadă o privire tristă mâine la spital... Emeritul o apleca spre spate - şi-o trăgea spre stânga şi-o readucea la binecunoscutele deja piruete plutite cu paşi mari, care-i reuşeau întotdeauna atât de bine şi erau de mare efect...

Ultimele patru măsuri cu el. Stop. Şi brânci. Omul era buimac. Flutură fusta şi-i întoarse spatele; şi porni cu paşi concludenţi spre cel de-al treilea emerit, anunţându-l astfel că gâtul lui o să pice dacă ea se-mpiedica sau rămânea beteagă la dansul ăsta...

Paşii ieşeau minunat, deşi piciorul o cam durea... Emeritul ăsta studiase cu atenţie filmările... Şi uite că avea idei! Intenţiona s-o ia pe sus! Ăsta nu ştia câte kile are ea! OK - pe riscul lui! Se despărţeau, se reapropiau, piruetă - prinse rochia cu dreapta şi-l luă de gât cu stânga. Fu luată de talie şi săltată pe şold. Iar ei se învârteau, fluturele ei plutea, sala oo-ia, nea Nicu se-ntorcea jumate - că avusese ghinionul ca emeritul "să prindă idei" chiar în spatele lui...

Fu pusă jos, răsucită iar... Doi fluturi - şi sfârşi, extrem de previzibil, în aceeaşi poziţie care-i plăcea lui nea Nicu. Ea lungită pe piciorul emeritului, ţinându-l de gât. Dar nu-l privea pe el; îl privea pe nea Nicu. Vedea lacrimi în ochii lui. Omul ăsta era nebun rău...

Cel de-al patrulea emerit îi întinse mâna - şi-o preluă. Şi se rezumă la... un amalgam din toate nebuniile pe care mintea ei bolnavă le executase acolo...

Două piruete, plutit prin sală, paşi, bucle sucite violent...

Era o nebunie! În cel mai nebunesc punct al melodiei, era cel mai nebunesc moment al dansului ei! Erau nebuni - ea, ei, orchestra, sala...

În sfârşit! În sfârşit, încheierea! Îi dădu pur şi simplu drumul - şi-şi prinse iar rochia, cu ambele mâini de data asta. Era momentul ei teatral - care nu-i plăcea fiindcă era teatral, dar care-o ducea încet-încet către... Către... Către gazda lor. În faţa căreia se opri... şi pe care, cu ultimul tam-tam, o cuprinse cu braţele. Şi lăsă capul pe pieptul lui. Că cu el dansase ea tango azi, de fapt...

Nea Nicu plecă capul şi-i şopti, râzând, la ureche:

- Fă, dă-mi drumu'! Că ne vede franţujii ăştia şi zice că alte alea!

Ia uite-l! Se conformă - că asta e, dacă nu voia el să stea... Trebui să facă reverenţe către spectatorii care o aplaudau de zor, către cei patru emeriţi care aplaudau şi ei, către orchestră... Nea Nicu ridică vocea, în franceză:

- Ia! Ia să văd dacă am reţinut! Stânga aici...

Şi o lua de mijloc...

- Şi cu dreapta aşa!

Îi lua mâna dreaptă şi-o ridica - şi porneau aşa, ca soldaţii sovietici la atac, în hohotul şi delirul sălii...

Făcură doar doi paşi aşa, în glumă. Redeveniseră normali - iar el comanda orchestrei vals. Pe ea n-o mai chinuia până la desprinderea completă a genunchiului în părţile lui componente; o ducea la masă...

Piao fremăta. O privea şi fremăta tot - de parcă era antrenorul ei! Sau impresarul ei! Se aşeză şi mârâi la el:

- Şi tu? Tocmai tu?

Da. Tocmai el. Nea Nicu o trase înapoi, spre el. Şi îi şopti la ureche:

- Am cancer.

Vestea asta o lovise rău... O împietrise...

- E a treia recidivă. Luni plec la Viena - şi stau acolo o lună. Un sobor întreg de doctori mi-a tricotat tratamentul ideal pentru cazul meu. De-ăla modern, neomologat încă. Şi nici chiar ei, cu tot aplombul lor, nu-mi garantează că scap.

Păi asta schimba complet datele problemei!

- În cel mai bun caz, scap de tot. În cel mai rău, mai am vreo opt luni - din care doar şase pe picioare. Ano, uită-te la mine.

Păi... Îl privi drept.

- Tu eşti raza mea de soare. Atunci când te văd pe tine, uit şi de boală, şi de dureri, şi de toate rahaturile vieţii de bătrân. Tu mi-ai îndeplinit azi una din puţinele mele dorinţe - ai dansat tango cu mine. Îţi mulţumesc.

Bătrânul îi sărută mâna, grăbit să se ridice şi să se sustragă de la lunga discuţie despre plecarea la Viena. Se grăbi să-l oprească:

- Mă tem că te dezamăgesc. Ai un jurământ faţă de mine.

- Pe care mi-l voi ţine.

- Bun! După care eu am faţă de dumneata două promisiuni - şi nu poţi să mă laşi cu ele neonorate.

Era obosit Nicu Cărare - obosit şi întristat. Zâmbea totuşi, cu înţelegerea cu care bunicul zâmbeşte la auzul fabulaţiilor nepoatei...

- Una - să dansez tango cu Ştefan aici, sub ochii dumitale, pe 31 decembrie anul ăsta. Şi a doua, pe care nu ţi-am spus-o niciodată dar o tot coc în mintea mea - după ce dansez *Libertango* cu el, vreau să dansezi dumneata cu mine *Por una Cabeza*, de Carlos Gardel. Exact aşa cum a dansat Al Pacino în *Parfum de femeie*. Şi-acum, că ştii ce şi cum, ai şase luni la dispoziţie să înveţi paşii.

Întinse mâna şi-l luă de gât - şi-l trase şi-l mârâi, fulgerându-l rău de la câţiva centimetri distanţă:

- Şi să nu-ndrăzneşti să-mi dai ţeapă - auzi? Să nu-ndrăzneşti să mă faci să plâng!

Şi-acum chiar că-i venea să plângă! Rău! Că înţelesese totul - şi-l iertase într-o clipă pentru toate...

- ... Bine, Ana. O să încerc să te ajut să-ţi onorezi promisiunile. Bine?

Aprobă. Bine. Aşa era bine.

- Iar în caz că n-am să reuşesc, să nu plângi. Şi să fii liniştită - că m-am interesat ce şi cum şi o să fiţi pe mâini bune. Da?

Da. Se grăbi să-i dea drumul, că nu discutau acum despre succesorul lui. Şi el era grăbit să schimbe subiectul:

- Apropo de chestiunea cealaltă, am aflat cu certitudine că e în mâinile oamenilor lor. S-au ajutat unul pe celălalt - au copt împreună planul, au calculat împreună organizarea şi planificarea, au stabilit cum anihilează paza, cum îşi şterg urmele - tot. Ea e acum în mâinile oamenilor angajaţi de ei. Şi e bine. Încă e bine. Aud că s-a închis mult în ea - nu mai turuie, nu mai zâmbeşte...

Adică mititica începuse să simtă că nu se va mai întoarce vreodată acasă. Fraţii erau ca şi debarcaţi...

- Mai mult nu ştiu. Pune-l pe oblic la muncă; că el poate s-o găsească. Dar, te rog - promite-mi că nu te duci s-o recuperezi, atâta timp cât e în mâinile oamenilor lor!

- Promit.

- Fă-i să se descotorosească de ea - şi-atunci recuperarea ei e floare la ureche. Da, Ana?

- Da.

Palma lui o bătu uşor pe mână; nea Nicu Petriceanu se ridică şi porni, aparent jovial, spre o masă din stânga...

Nea Nicu Cărare...

... Nu se putea gândi acum la asta. Aşa că se aplecă spre Piao:

- Mâine seară îl vizitez pe Ştefan.

Iar el se apucase deja să planifice, să organizeze...

Deci nea Nicu... Nu-nu!

- Ceva veşti despre prinţesă?

- E în Aurari, la petrecere. Grasu e cu ochii pe ea.

Bun! Dacă o supraveghea Grasu, atunci putea să stea liniştită!

... Dar dacă nea Nicu...

Oftă greu şi se ridică:

- Mă duc să socializez.

Se ducea să pălăvrăgească despre rochii şi *resorturi* exclusiviste - şi-o să încerce să nu plângă totuşi.

21 iunie 2020 - duminică

Florentina

Deschise încet un ochi...

"Bag seamă că mare belea mi-am făcut cu poza aia cu costumu' de baie! Că nu mai ai somn deloc!"

Înhăţă telefonul, dezlipi şi-al doilea ochi şi oftă greu - insomniacul era...

"- Neaţa. Dormi?

- Încă nu. Neaţa.

- Te-am tot căutat pe youtube - dar n-ai apărut.

- Da, azi n-am avut cine ştie ce chef de dans.

- Înţeleg... Sigur eşti în Aurari?

- Da, în Aurari sunt. De ce?

- Pentru că Ana e la Bordeaux, la castel. Şi pe toate canalele media disponibile - tot ceea ce înseamnă online. Şi mă gândisem că, dată fiind lista invitaţilor de-acolo, poate te-a luat şi pe tine!

- Păi ce să caut eu la Bordeaux?

- Nu ştiu! Să dansezi? Să cântăreşti potenţiali pretendenţi?"

Iaca-iaca! Andrei era gelos! Apăsă check-in şi oftă greu. Aştepta... Telefonul şi GPS-ul şi sateliţii îşi făceau prompt treaba... Andrei scria din nou...

"- Da, se pare că eşti în Aurari. O veste minunată pentru mine - nu?

- Dacă zici tu...

- ... Te-ai supărat că te-am întrebat?

- Nu.

- ... OK. Scuză-mă - probabil că tocmai ai ajuns acasă şi încerci să adormi. Iar am uitat de diferenţa de fus orar!

- Nu-i nimic. Noapte bună.

- Noapte bună."

Lăsă mobilul pe noptieră, simţind că e-n stare să aţipească şi aşa, cu mâna-n sus...

Ba nu! Ia să bage dracii-n curu' lui! FB, Thomas, start!

"Super-petrecere în Aurari! Am deja un admirator - şi pare ceva serios, să ştii!"

Send. Şi-acu' ea dormea, ei îşi spărgeau capetele, mămica ei o s-o sune şi-o s-o descoasă pe un ton sfătos, înţelegător...

Ana-Maria

Iar o aşteptau cu uşa rezervei deschisă! Nu ştia ce dracu făcea omu' ăsta aici - da' nu era deloc în regulă! Uşa lu' Ştefan stătea mai mult deschisă decât închisă! Şi la non-stop se făcea mai puţin curent ca aici! Era furioasă... şi supărată...

Brusc, Seniorul ieşi în hol. Şi o măsură lung de sus până jos, după care ridică braţele şi... aplaudă:

- Bravo! Ai fost de mare senzaţie! Recunosc că, atunci când ai coborât din maşină, m-am întrebat de ce te-ai îmbrăcat ca un Ara. Dar ai fost genială!

Daa, genială pe dracu! Îl apucă de tricou şi-l smuci în stânga - înapoi cu el! Înapoi, că dracu-l lua! Aruncă peste umăr:

- Holu'!

Şi trânti uşa în nasul lui Piao. Şi-l îmbrânci cât colo pe nemernicul trădător care nu scosese un sunet! Şi care, culmea! - avea chef de glume acum! Seniorul bufni în râs şi ridică palmele:

- Eu sunt afon la tango! Te rog, nu-ţi face lecţiile pe mine!

Şopti, simţind că ochii i se umplu cu lacrimi:

- De ce nu mi-ai zis, mă?

Tăcere...

- De ce nu mi-ai zis? Credeai că spăl putina? Sau că vând totu', dacă nu mai ţine el umbrela noastră?

- Nu ţi-am zis fiindcă se rezolvă.

- Cum să se rezolve, mă? A patra oară-i cu noroc? Sau cum?

- A patra oară-i cu transplant - şi nu numai. Şi e garantat că reuşeşte.

Ştefan aproba, zâmbea şi bătea în marginea patului... Cee?

- Şi tu ştiai?

- Da. Şi n-am vrut să-ţi spun, ca să nu te văd că plângi.

"Păi, ţi-a reuşit! Uite că plâng acum!" Că începuse deja să plângă! El o tot invita să se aşeze lângă el... Şi se întindea, greu, şi lua un şerveţel şi-i tampona lacrimile... Şi-i culegea lentilele verzi de pe obraji... Râdea, afurisitul! Soţul ei, dacă n-ar fi fost în convalescenţă, zău că ar fi încasat cel puţin jumătate de oră de supărare de-aia cruntă, cum ştia ea!

- Nu mai plânge! Că se rezolvă!

- Cum poţi s-o spui cu atâta certitudine? Tu ştii câţi ani are?

- Da. Tu ştii câţi medici se ocupă de cazul lui? Şi ce minuni se-ntâmplă în Viena, la anumite spitale? Ai uitat ce minuni facem noi?

Aa...

Oftă greu şi-şi şterse lacrimile - ţărăneşte, aşa, cu tot cu pudră şi culori şi rimel. Şi scrâşni la el:

- Tu-ţi dai seama că tocmai l-am pus pe nea Nicu să înveţe paşii din *"Parfum de femeie"*?

Seniorul râdea în hohote:

- Asta s-ar putea să fie o problemă! Asta să ştii că e o problemă serioasă! E complet afon la capitolul ăsta!

- Nu ştiu! Nu mă interesează! Te ocupi de problemă!

- Păi n-auzi că nici eu nu ştiu?

- Nu mă interesează!

Ştefan râdea - şi-o privea lung... Oof, Doamne! Venise la el - şi nici nu-l îmbrăţişase! Cât despre sărut...

Se grăbea să scurteze aşteptarea... Şi-acum Seniorul şi Piao n-aveau decât să aştepte - că ei aveau multă treabă...

Soţul ei era îndrăgostit lulea, ea nu mai ştia cum o cheamă-n paşaport...

- ... Eşti prea frumoasă...

- Sunt prea îndrăgostită... de tine...

Observa cum Ştefan al ei se căznea din greu să-şi ascundă umbra de tristeţe de pe chip... Ia hai să-i schimbe gândurile din minte!

- Ţi-a spus urâciosu' ăsta ce-am stabilit cu *Mister P*?

- Urâciosu' nu mi-a spus decât că internetul e plin de tine.

- Serios? Am inundat eu internetu'?

- Rău de tot!

Era posibil! Ea nu se preocupase de chestia asta; ea, de la petrecere, gonise direct la aeroport - şi se ocupase de afaceri! Era, dealtfel, şi acum în rochia de papagal Ara - cum spusese Seniorul... Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- L-am pus să se jure pe sufletul nepoţilor lui că, dacă îi prind pe fraţi cu nemernicia, găseşte cumpărător pentru partea noastră şi ne scapă de ei definitiv şi irevocabil.

Ochii verzi o priveau lung... Clătină încet capul:

- Poţi să zici că sunt nebună. Sau laşă. Sau fricoasă. Dar ăia doi trebuie să dispară. Ăia au fost de la început picioarele care-au ieşit de sub plapuma ta.

Ştefan aprobă şi-i făcu semn să-şi aducă urechea aproape de el...

- Iar dacă Andrei are succes cu fata noastră, îl împiedic eu. De tot.

"Oo, iubitule, nu te deranja! Va fi plăcerea mea să-l împiedic pe-ăla!"

Râdeau unul la celălalt ca doi mafioţi nebuni de prin filme...

- ... Te doare genunchiul?

Se grăbi să mintă credibil - adică să nege credibil.

- Când l-am văzut pe idiotul ăla cum se lasă într-un genunchi, am zis că mor!

- Ştiu - şi eu...

Râdeau unul la celălalt... Şi era frumos regele ei - strălucea şi radia şi-i jucau ochii de fericire când redescoperea cât de îndrăgostită era regina lui de el...

Isamu

Cioc-cioc-cioc. Ia uite-o! Nu mai avea răbdare până diseară?

... De data asta, avea sentimentul că se întâmplase ceva. Nu ştia de ce - dar avea el presimţirea asta! Poate şi pentru că nu se mai întâmplase ca Biyu să-l viziteze imediat după prânz! Oricum, deblocă uşa.

Tânăra se opri în faţa lui:

- Te rog, poţi să vii un pic?

Aprobă şi-o urmă. Că sigur nu era vorba despre o nouă evadare! Meili şi Jiao erau sus, la mansardă! Şi-asta însemna că se întâmplase ceva! Urcă scara şi observă "aglomeraţia" de la aparate. Nu le dădu atenţie; o urmă pe Biyu. Fu invitat să intre în cămăruţa ei - şi fu tras spre perete. Degetul ei se întinse spre piciorul cu rafturi:

- Aia nu e a mea.

Cum-cum?

- Poftim?

- Pe raftul doi e un ruj. Nu e al meu. Nu-l recunosc.

Într-adevăr, pe raftul al doilea era un ruj. Argintiu. Iar dacă ea zicea că nu-l recunoaşte...

Porni spre el - şi se aplecă şi observă imediat că nu era argintiu, ci metalic. Puse degetul pe el, ca să nu-l mişte de-acolo, şi se aplecă...

Nu. Ruj cu butoane-n fund nu se inventase încă. Era o cameră video. Una, după părerea lui, românească. Dar putea fi şi franţuzească! Aşa, la prima vedere, nu putea spune prea multe despre ea! În orice caz, în camera lui Biyu apăruse o cameră-spion. Iar chestia asta trebuia investigată cu multă "fineţe"!

Se retrase şi-i făcu semn să nu mai spună nimic. Aşa, la prima vedere, nu-şi dădea seama dacă jucăria capta şi sunetul...

Pasul unu. Modelul ăla funcţiona prin bluetooth. Scoase telefonul, îşi porni şi el bluetooth-ul şi începu scanarea. În mod normal, fetele lui Fang nu porneau bluetooth-ul decât când trebuiau să transfere fotografiile de prin misiuni - şi numai în caz că un cataclism distrusese mufele cablului de transfer şi satelitul Chinei. Aştepta... Iată camera... Iată... Ce era ăla? Link-ul al doilea? Apăsă pe el...

Şi oftă greu...

Păi, să treacă la pasul doi! Ieşi şi-i făcu semn să îl urmeze. Coborau... Apăsă clanţa uşii Florentinei. Era încuiată. Se grăbi să aducă cheile de rezervă, din birou. Biyu nu spunea nimic - în clipa când realizase cine se apucase s-o spioneze, îşi acoperise faţa cu palmele...

Descuie şi intră. Iată laptopul prinţesei...

Nu, ecranul nu era închis. Nu era nici în stand-by. Oare... Îi redusese luminozitatea la minim. Se aşeză şi mişcă mouse-ul. În momentul ăsta rulau... Hm!

- Închide uşa.

Tânăra se grăbi să se conformeze.

- Abia acum l-ai observat?

Aproba, cu bărbia înfiptă bine-n piept.

- Când crezi că l-a putut pune acolo?

Tăcea... Nici el nu se grăbea s-o zorească să-şi amintească...

- ... Dat fiind că eu sunt nedespărţită de ea, iar ziua este în permanenţă cineva sus...

Începu să enumere, pe degete:

- Mansarda trebuia să fie goală. Tu trebuia să fii ocupată cel puţin cinci minute. Eu trebuia să fiu în birou.

- Sau în ultima cameră de pe coridor.

Sau în ultima cameră de pe coridor, într-adevăr... Minimiză totul, exact aşa cum le găsise, şi se ridică:

- Hai în birou.

O invită pe canapea şi se aşeză lângă ea:

- În ultimul timp, Florentina s-a schimbat. S-a "dezmeticit", dacă vrei să spui aşa. E tânără. E înconjurată de depravate mici şi obraznice. Şi n-a avut niciodată acces la materiale pornografice.

Obrajii tinerei "explodară" într-un roşu violent! Ridică scurt din umeri:

- Şi mai e şi insomniacă. Poziţionarea uşii ei îi permite spionajul şi spre scări, şi spre birou... E foarte posibil să-şi fi dat seama.

Biyu plecă din nou capul:

- Nu ştiu. Eu am încercat să

- Sunt sigură că nu i-ai dat tu indicii. Dar a aflat. E isteaţă şi inventivă - ca dovadă, a făcut rost de-o cameră-spion, a dus-o sus şi-a făcut rost şi de programul necesar pentru captarea imaginilor, şi de cel necesar pentru transmiterea lor în Aurari! Laptopul ei transmite imagini chiar acum, în condiţiile în care ea n-a obţinut programele astea din online! Nu mi-au apărut în traficul de fişiere al vilei!

Ea nu mai zicea nimic...

- N-o putea pune acolo decât înainte să plece în Aurari. Corect?

Nu aproba, nu zicea nimic... Evident, "toca" degeaba analiza aia! Ea se gândea la ei doi! Ea se gândea că îi văzuse... Da. Îi văzuse. Încercă s-o spună pe un ton calm, aparent nepăsător:

- Ne-a văzut. Asta e!

Ei, poftim! Începuse să plângă! Oof! Se grăbi s-o strângă în braţe...

- ... Nu înţeleg de ce plângi chiar în halul ăsta!

Tăcea...

- ... Nu a spus nimănui. Fie a încercat să obţină imagini cu care să te poată convinge să nu reuşeşti data viitoare să spargi uşa dormitorului, fie a vrut doar să afle cum e, cum se face... Ce-ar trebui să facă ea atunci când...

Ei, hai! Că plângea în hohote! Gata! Îi ridică cu de-a sila capul:

- Gata! Te rog!

Nu, nu era gata. Nega violent. O scutură uşor:

- Nu mai plânge! De ce plângi?

Şi tot nu spunea! Ei, las' că ştia el cum s-o "deblocheze"! O lăsă baltă acolo şi se ridică. Luă clipboard-ul, înfipse o coală nouă în el şi-i aduse şi-un pix:

- Scrie de ce plângi!

Ia uite ce repede scria! Printre lacrimi scria! Cădeau picăturile pe foaia aia ca la ploaie! Copilul din ea avea probleme mari... Ia - ce scrisese?

"Te-am discreditat în faţa lor!!!"

Oo... Bufni într-un hohot sănătos de râs - şi rupse hârtia:

- Te rog să fii serioasă!

Na - că plângea şi mai rău acum! O privea lung... Fata asta mai avea puţin şi căuta nişte cianură, să se omoare! Pentru că îl discreditase pe el! Doamne, ce copil!

- Cum poţi să spui asta? Cum poţi să te gândeşti că m-ai discreditat?

- Am stricat totul! Toată imaginea ta! Am...

- Mi-ai stricat imaginea în ochii Florentinei? Crezi că-mi pasă de felul cum mă vede ea?

Aproba? Aa, păi acum chiar se supăra! Fata asta încerca să-i spună că... Hm!

- Tu te-ai uitat în oglindă în ultimul timp? Fii serioasă! Tu m-ai scos din biroul ăsta şi m-ai făcut să trăiesc!

Iar nega! Ei, poftim! Se grăbi să se reaşeze lângă ea:

- În condiţiile în care trăiesc în biroul ăsta de vreo 15 ani şi sunt ca şi divorţat, ceea ce ai făcut tu cu mine se numeşte "salvare". M-ai salvat din birou şi mi-ai dat viaţă. Şi nici nu glumesc, nici nu exagerez special ca să te fac să nu mai plângi...

Îi ridică uşor capul... Ia uite în ce hal plânsese!

- Uită-te la mine. Te rog.

Nici o şansă - era roşie ca racul şi plângea în hohote...

- Vreau să-ţi spun un secret. Şi nu ţi-l spun dacă nu te uiţi la mine.

Aşa... Decise să insiste:

- Dacă vrei să afli secretul, va trebui să te liniştesti. Şi să te uiţi la mine.

Da - acum încerca să se liniştească. Îşi ştergea lacrimile şi se aduna cât de cât... Gata - deschisese ochii. Dar tot nu-l privea... Se aplecă el -

ca să se privească drept:

- Tu ai venit, într-o seară, şi m-ai convins să evadez. Recunosc sincer că m-am gândit atunci că o să evadez - şi-apoi o să mă întorc în celula mea. Şi n-o să afle nimeni niciodată. Dar, după ce-am evadat, n-am mai reuşit să mă întorc. Niciodată. Nici n-am vrut, nici n-am putut. Iar acum...

"Iar acum, dacă ea ar deschide uşa asta şi s-ar aşeza în genunchi şi m-ar implora să mă întorc, n-aş face-o." Dacă-i spunea asta... Tăcu. Că era mai bine aşa. Ochii albaştri îl priveau lung, neîncrezători...

- ... Nu-mi pasă că ne vede cineva. Indiferent de persoana care ne vede. Şi să ştii că a început să nu-mi prea mai pese nici de Nisa!

Aha! Iar roşise! Perfect!

- Te rog să nu muţi camera de-acolo.

Nega - şi apoi aproba.

- Îţi promit că n-am să mai urc la tine. Venim aici. Sau mergem în camera mea. Cum vrei tu. Bine?

Biyu aprobă... şi oftă greu:

- Când am fost la apartament... cu colegii ei... şi am chemat-o să-i vadă în dormitor... Vorbea cu mine, dar se uita la monitor. Nu putea să întoarcă capul de la monitor. Părea... blocată. O indispusese faptul că colegii ei se retrăseseră în dormitor; era jenată de discuţia pe care-o făcea cu mine şi de faptul că se întâmpla în timpul petrecerii organizate de ea. Dar rămăsese fascinată; adică

- Repet - a fost ferită de tot ceea ce înseamnă sex. Sau dragoste. Deşi părinţii ei îşi petrec mare parte a vieţii iubindu-se, o fac frumos. Fără gesturi care invită spre dormitor. Când aţi fost pe yaht, a văzut ceva din dezmăţul colegei ei?

Biyu nega... Îi trase uşor părul de pe obraz:

- Nu mai plânge. Că nu ne-am discreditat. Mai degrabă, eu te-am discreditat pe tine!

Nega repede şi iar voia să plece capul. Ei, la naiba!

- A văzut lucruri normale. Corect? Sau ţi se pare că a văzut ceva anormal?

Nu, nu i se păruse că făcuseră ceva anormal...

- ... Crezi că i-am transmis ceva anormal? Eu?

- Ca model? Nu.

- Atunci când o să primească dezlegare, o să descopere că "lecţiile" au fost pur informative. Şi că nu te poate copia. Ce - tu ai copiat pe cineva?

Nega şi iar roşea...

- Şi-acum cum faci să treci neobservată, cu ochii ăştia roşii şi cu faţa plânsă?

- Păi, mă duc să fac un duş...

Copilul din ea era teribil - şi începuse, ca şi prinţesa, să recurgă la şmecherii... Îi trase părul şi-i aplecă capul. Trecuse semnul de pe gât?... Da, trecuse.

- De ce nu te-ai dat cu cremă?

- Nu ştiu. Pur şi simplu nu am vrut!

- Cred că e momentul perfect ca să renunţi şi tu la un secret. Unul mic. Deci, ascult: de ce nu te-ai dat cu cremă?

- ... Să zicem că nu m-am putut despărţi de el.

Aha!

- Şi de ce nu mi-ai spus? Nu de alta, dar...

Începu s-o sărute pe gât, spre ceafă... Aici era locul perfect - acoperit veşnic de păr. N-o s-o muşte. O să-i facă o ventuză de toată frumuseţea!

Biyu râdea - şi stătea cuminte, să-i facă el o amintire-suvenir... Nu, n-o să meargă mai departe - că nu-i mai ardea de de-astea după ce-o văzuse plângând în hohote...

Îşi admiră "capodopera"... şi-o sărută pe obraz:

- Gata. S-a rezolvat. Când trece, mă anunţi; şi "se rezolvă".

Râdea. Ce frumos râdea! Ce bine că râdea, de fapt! Probabil că se speriase rău când realizase că una dintre fete putea fi autoarea "spionajului"! Tânăra se ridică:

- Mă duc să fac duş.

Aprobă, privind-o lung... Uşa se închise încet...

Deci Florentina îi spionase... Interesant!

Era sigur că ideea camerei îi venise imediat după ce Vincent zburase prin dormitorul apartamentului. Avusese nevoie de o pârghie de şantaj asupra bodyguardei. În caz că-l convingea pe Vincent că "a doua oară-i cu noroc", să aibă o şansă să se şi întâmple ceea ce plănuia ea să se-ntâmple! Dar asta însemna că îi prinsese. Adică îşi dăduse seama că în camera lui Biyu trebuia să pună ochiul-spion - nu la Meili, nu la Jiao. Şi cum fusese şi el în living în seara când Ana se întorsese acasă iar fata ei ţipase la ea şi-i speriase îngrozitor pe amândoi, realiza că Florentina era spionul aproape perfect...

Florentina devenise diabolică. Îşi folosea isteţimea şi curajul pentru a-şi atinge scopul. Nu părea să realizeze că unele metode şi unele scopuri erau greşite; le ignora, în numele propriilor "necesităţi"...

Din fericire, Florentina era realistă. Şi-şi cunoştea, totuşi, lungul nasului. Faţă de el, cel puţin, era extrem de atentă să nu încalce linia virtuală a bunului-simţ! Se îndoia, dealtfel, că Ana o să afle vreodată despre Biyu! Şi n-o să afle de la fata ei! Florentina n-o să-l pârască niciodată...

Se ridică şi oftă greu - ia să se-apuce să afle mai multe despre camera aia! Că voia să ştie cum făcuse Florentina rost de ea! În Franţa! Şi softul de pe laptop era de studiat! Că dacă vreunul dintre fraţii ruşi fusese amabil şi-i procurase softul şi "strecurase" de fapt un virus în reţeaua vilei era rău...

Ana-Maria

Conacul era cufundat în liniște. Nu auzea decât țăcănitul propriilor taste. Era o atmosferă plăcută. Mirosea din nou a biscuiți. Florina făcuse o rețetă nouă. Ca de obicei, era o reușită...

Încerca să-i scrie lui Yuri Gorevoy și nu reușea. Individul nu o sunase; îi scrisese. Beneficiase, bineînțeles, de inteligența și prezența de spirit a secretarei, că mail-ul era într-o engleză perfectă...

Auzea senzorii de pe coridor. Pașii se apropiau... Cinci... Șase. Îl scuti pe vizitator de ciocănit:

- Intră.

Intra. Thomas era. Părea vârât pân' la gât într-o problemă complicată...

- Dnă Ana, vă rog să mă iertați că vă deranjez la ora asta.

Era zece fără zece, așa că se scuza politicos. OK!

- Nu mă deranjezi. Doar sunt în birou, nu?

Indică spre scaunul din fața ei. Iar el se așeză și oftă scurt:

- Nu știu dacă dl Isamu urmărește FB-ul Florentinei...

- Teoretic, urmărește toată activitatea ei pe FB - de la postări, la pagini și fotografii vizualizate. Asta dacă are timp. Și n-are. Așa că sunt foarte atentă...

- ... Florentina mi-a scris, la ora șase dimineața.

Primi telefonul.

... Deci, prințesa fusese la petrecere. După care îi scrisese lui Thomas că are un admirator serios. Oare asta însemna că se lăsase sărutată și pe-acolo?

... Începu să apese ecranul.

"Prințeso, eu nu știu cum e în Aurari. Dar încerci, oare, să-mi spui că orășelul ăla ascunde acum un secret?"

Send. Și îi returnă telefonul:

- Îmi pare rău că tot folosesc contul tău ca să lămuresc problemele mele cu ea.

- Stați liniștită - nu-i nici o problemă. Și pe mine mă îngrijorează schimbarea ei.

Aha! Așa... Thomas nu mai spunea nimic... Luă specialul și selectă numărul lui Grasu:

- Ne lămurim imediat.

Suna...

- Da, șefa.

- Grasule, tu ai fost aseară la petrecere?

- Da.
- Şi s-a întâmplat ceva ieşit din comun?
- Absolut nimic.
- Eşti sigur?
- Extrem de sigur.
- Bine. Vorbim.
- Vorbim.

Isamu... Call...

- Da, Ana.
- Am o rugăminte la tine.
- Ascult.
- Trimite-mi pe mail mesajele din FB-ul Florentinei, între orele şase jumate şi şapte jumate, ora ei.
- Imediat.
- Mulţumesc.
- Cu plăcere.

Închise şi oftă greu:

- De fapt, e normal să fie aşa. E normal să mă evite. Sunt mama ei - mă evită din principiu.
- Nu, nu cred că e normal aşa. Eu nu-mi evit mama.
- Tu eşti bărbat. Ea e femeie. E cu totul altceva.

Roşise un pic...

- ... Dnă Ana, pot să vă întreb ceva?

Aprobă.

- Credeţi că Florentina se va căsători cu dl Andrei?
- Nu. Niciodată. Iar dacă o va face totuşi, va deveni repede văduvă.

Ia uite, ce ochi mari făcuse! "Da, Thomas! Ce credeai - că n-o să am grijă de fata mea până pun mâinile pe piept?" Era uimit... aşa că schimba subiectul.

- Nu ştiu dacă dna Rebeca v-a spus. Sau Toni. Au făcut testul cu sarea şi pe cel cu cana. Dna Adina face băiat.
- Nu mi-au spus. Testele astea sunt mai mult poveşti, decât teste. Nu e bine să pună prea multă bază în ele. Recunosc, şi eu le-am făcut. Şi n-au greşit niciodată. Dar în viaţă e bine să fii prevăzător - că e greu să revopseşti camera bebeluşului după ce-ai vopsit-o o dată. Culorile ies greu din tencuială.

Tânărul râdea şi aproba. Acum, când râdea, descoperea că era frumuşel foc...

Calculatorul piui. Ia să vadă ea ce conversase prinţesa! Îi făcu semn să vină lângă ea.

Şi citeau amândoi... Citeau... Se sprijini de spătarul scaunului:

- Tu ce crezi - Florentina are un admirator în Aurari?
- Nu ştiu; dar admiratorul din Rusia a avut azi migrene puternice!

Bufni în râs:

- Într-adevăr, a suferit intens toată ziulica. Şi-a înţeles că, dacă vrea să aibă pace cu ea, trebuie să înceteze s-o mai spioneze. Şi să nu-şi mai permită vreodată să fie gelos. La urma urmei, nu-i nimic între ei! Nu-s luaţi, nu-s legaţi cu jurăminte, n-au proprietăţi comune...

Thomas aproba, râdea şi strălucea de fericire...

- Stai liniştit. Dacă Grasu zice că e OK, atunci e super-OK.
- Aşa e. Noapte bună, dnă Ana.
- Noapte bună, Thomas.

Era foarte grăbit să iasă, să o lase să lucreze...

Tare de treabă, băiatul ăsta! Extrem de politicos! Şi extrem de inteligent! Şi răbdător, şi diplomat... Crescuse în umbra lui Ştefan, nu? De-atâtea ori îl surprinsese lipit de perete, cu ochii la soţul ei şi guriţa întredeschisă, că "plămădeala" lui Thomas n-o mai mira! Cea care-o să pună mâna pe el o să fie o femeie fericită! Doar să ştie el să aleagă - că nu toate mânzele generaţiei lui erau ca el! Dacă nimerea vreo neterminată...

Ia să redevină ea femeie de afaceri serioasă! Ia să recitească ea mesajul pentru Yuri! Că nu se putea duce la culcare până nu-i răspundea! Problema ăluia îi stătea rău pe creier!

24 iunie 2020 - miercuri

Florentina

Mobilul fluierase acu' vreo zece minute. Era ocupată. Juca Tetris. Nu putea să se întrerupă acum...

Ei, na! Fluiera din nou! Doamne, ce enervant era! Andrei ăla îşi făcea apariţia în cele mai nepotrivite momente!

Şi fluiera din nou. Mm...

OK! Pauză la Tetris! Ia - ce mai voia acum?

"Bună, Florentina. Ai treabă?
Sunt într-o dilemă complicată.
Aş avea mare nevoie de ajutorul tău."

Hai să-i facă pe plac!

"- Spune.
- Ce nuanţă de diamant e mai interesantă - roz sau bleu?"

... Ce-avea ăsta? O luase razna?

"- Habar n-am!
- Asta e rău. Fiindcă nu mă pot hotărî."

Păi, asta e! Sorry! Să dea cu banul, să sune un frate mai mare, să întrebe publicul...

Ia - că-i trimisese o poză! Degetele lui ţineau un inel cu diamant roz. Micuţ, finuţ, subţire, cu "bombă" deasupra - inelul clasic de logodnă al gâsculiţelor din clasa mijlocie. Hm... Şi iată şi-al doilea inel. Identic cu primul - dar cu "bombă" bleu.

"- Ce zici? Pe care să-l cumpăr?
- Nu ştiu. Depinde de destinatară, nu?
- De ce crezi că te-am întrebat pe tine?"

Cu alte cuvinte, plecase să facă shopping - şi voia să-i cumpere şi ei un diamant! Ce frumoos, măă!

"- Mie nu-mi place nici unul.
- Serios? Mie îmi plac amândouă.
- Atunci cumpără-le, dacă-ţi plac!"

Log out... Mm, ce-o înfuriase individul! Ia uite! Se apucase să-i cumpere inel de logodnă! Mm...

Telefonul începu să sune - aşa că îl lăsă pe masă şi decise să coboare în living. Léon o privea lung:

- Îţi sună telefonul...

"Şi crezi că sunt surdă, nu-l aud?"

Intră în bucătărie şi începu să-şi pregătească un sandwich savant. Léon discuta cu Philippe - se pregăteau s-o sune pe mama lor, să-i ceară voie să le invite pe chinezoaice aici. Că gata, nu mai puteau de dorul şi focul lor! Terminase ăla micu' partiturile - şi avea nevoie de unele noi! Mm...

Mămica ei n-o sunase. Iar lui Thomas nu-i răspunsese. Pur şi simplu, nu putuse să-l mintă! Cu el o să vorbească la Bourges - sigilaţi bine în turn. Până atunci, însă, nici un cuvânt despre admiratorul secret şi secret! Nici nu putea să-i spună chestiile astea aşa, în online! Chiar dacă o să fie greu să stea faţă-n faţă şi să-i şuşotească la ureche - şi-apoi să-i vadă mimica tristă...

Îşi luă farfuria şi ieşi. Fraţii ei erau ocupaţi; Philippe vorbea cu mama lui iar Léon se agita şi ţopăia. Ea n-avea treabă cu ei. Şi nici cu contesa Ionescu, care uitase complet că are o fată încuiată-n orăşel! Urca treptele - şi trăgea concluzia că era floare la ureche să-l facă pe Andrei să se supere pe ea! Că uite că nu mai suna! Luă telefonul - să şteargă apelurile ratate şi...

Şi uite că Andrei ăla era mai iute de minte decât media. Îi scrisese un SMS! Mm - insistent individ!

"Obişnuiesc să fiu întotdeauna pregătit pentru orice. L-am luat pe cel bleu - mi-a plăcut cum îţi stă în bleu."

Recitea şi scrâşnea înjurături elaborate... Şi-i venea să-i răspundă "Daa, şi mie mi-ar place să fie băiat!" - dar se pomenea cu el aici, în

Aurari, aterizând elicopterul pe şoseaua spre brad...

Lăsă telefonul şi se concentră asupra sandwich-ului - după ce mânca, făcea un duş ca la carte, se parfuma, se îmbrăca într-o rochiţă vaporoasă şi cerea să meargă în Bucureşti! Şi las' că ştia ea ce făcea!

Ana-Maria

Specialul începu să piuie. Îl luă şi tresări - numărul lui Léon? Aoleu!

- Da!
- Bună ziua, mama!

Era Philippe. Bun!

- Bună ziua, Philippe.
- Mama, te-am sunat ca să te rog să o laşi pe Jiao să vină iar în Aurari.
- Eu o las. Va trebui să-l suni pe Isamu şi să-i spui că o inviţi. Dacă el nu are treabă cu ea acolo, şi dacă şi ea vrea să vină la tine, atunci nu e nici o problemă.
- Bine, mama. Tu ce faci? Te simţi bine?
- Da, foarte bine. De ce?
- Pentru că nu ne-ai mai sunat de mult. Şi m-am gândit că poate ai fost bolnavă, la spital!

Încercă să râdă natural, încruntându-se pentru deja clasica ei scăpare:

- Nu, n-am nimic. Sunt sănătoasă tun. Dar umblu mult cu afacerile. Iar din avion se zice că nu-i bine să suni, pentru că telefoanele interferează cu aparatele de zbor ale avionului. O să trec zilele astea pe la voi. Bine?
- Bine, mami. La revedere, mami.
- La revedere, Philippe...

Închisese băiatul ei...

Iar uitase complet de copii! Nu ştia cum dracu reuşea - dar şi-i scosese din minte de parcă nu erau copiii ei! De parcă dispăruseră - se topiseră din gândurile ei! Şi nu era OK aşa! De exemplu, nu-l întrebase pe Thomas ce-i răspunsese prinţesa! Şi nici n-o sunase! Nici măcar două rânduri pe FB nu-i trimisese! Devenise o mamă jalnică...

Uite de ce femeile de carieră nu trebuiau să aibă copii! Iar femeile cu copii nu trebuiau să facă carieră! Dacă-i auzea Ştefan gândurile, făcea infarct şi depresie în simultan...

Telefonul reîncepu să cânte. Acelaşi apelant - dar de data asta presimţea că va vorbi chiar cu posesorul acelui număr...

- Bună, Léon.
- Bună, mami! De unde ştiai că eu sun?
- Păi, presupuneam că ţi s-a făcut dor de Meili! Nu?
- Mami, tu îmi citeşti gândurile...

Bineînţeles! Râdeau amândoi...

- Eu sunt de acord. Circuitul îl ştii, că i l-am spus lui Philippe...
- Spune-mi-l şi mie. Preventiv.
- Bine. Sună-l pe Isamu; dacă el spune că e OK, sun-o pe ea şi întreab-o dacă îi face plăcere să îşi reia antrenoratul în Aurari. Şi vezi ce se-ntâmplă!
- Da, mami! Mami, noi când mai mergem la tati la spital?
- Nu ştiu. Momentan, tati e foarte ocupat cu kinetoterapia. Cred că mai e un pic şi se mută la conac. Şi pe urmă o să puteţi să staţi acolo, cu el!
- Aa, nu! Nu, mami! El o să aibă nevoie de multă linişte! Şi ştii că noi, băieţii, suntem gălăgioşi! Da' voiam să mai trecem şi noi pe la el...
- Vorbesc cu medicul şi vă anunţ; bine?
- Bine, mami. Să mai vii pe la noi!
- Vin, imediat cum consilierii îmi lasă şi mie 12 ore de vacanţă!
- Bine! Paa, mami!
- Paa, Léon!

Închise şi selectă numărul prinţesei... care răspunse imediat:

- Da.
- Bună, prinţeso.
- Bună, mami!

Ia uite-o, ce jovială era!

- Ce mai faci tu?
- Uite, mă jucam Tetris.
- ... Pe bune?
- Pe bune! Stau în camera mea şi mă joc Tetris.
- Păi tu te-ai dus în Aurari ca să joci Tetris?
- Da. Uneori, am şi eu nevoie de niţică linişte! Ştii tu...
- Ştiu. Te-am sunat ca să te întreb dacă vrei să o inviţi pe Biyu în Aurari.
- Adică Meili şi Jiao se mută iar în Aurari.
- Cam aşa ceva.
- Mami, dacă vine, se va plictisi etern. Ea nu e ca Meili, să-i placă aikido şi copiii. Iar cu pianul n-o are. Ea aici se plictiseşte rău! La Cannes, măcar cunoaşte limba! Măcar poate să iasă în oraş, să viziteze pe-acolo!
- ... Bine. O să vorbesc şi cu Isamu, să vedem ce zice şi el.
- Aha. Bine, mami.
- Tu eşti bine, da?
- Da. De ce?
- Pentru că eşti incredibil de tăcută.
- Zici tu?!
- Da. Nu m-ai mai sunat, nu mi-ai scris...
- Mami, nici tu nu m-ai mai sunat!
- Dar eu am fost ocupată cu afacerile!
- Iar eu am fost foarte ocupată cu temele!

Touché!

- În plus, se pare că la anul o să trebuiască să mă prezint la nişte olimpiade. Încă nu m-am hotărât la ce materii; da' când m-oi hotărî, o să fie vai de timpul meu liber!
- Ai dreptate. Bine, prinţeso. Atunci vorbim.
- Sigur, mami! Vorbim!
- Pa.
- Pa, mami!

Şi gata - prinţesa închisese. Era, probabil, îngrijorată - că a ţine VIP-ul într-o ţară şi bodyguarda-n altă ţara era un lux şi-o destrăbălare teribilă! Ori de câte ori Florentina ieşea din România, bodyguarda trebuia să zboare Mandelieu-Otopeni! Iar ea ştia asta - că luase notă maximă la economie...

Isamu, call.

- Da.
- Bună.
- Bună.
- Te-au sunat prinţii mei?
- Da, amândoi. Fetele sunt de acord, aşa că tocmai le aranjam transportul.
- Aha. Biyu nu vrea să meargă şi ea în Aurari?
- Pe Biyu te rog să o laşi aici.

Poftim?

- Prinţesa nu m-a sunat; şi bănuiesc că nu-şi doreşte să se simtă urmărită şi filată pe-acolo. Iar eu aş cam avea nevoie de Biyu aici.

Serios? Avea nevoie de Biyu acolo? Da' de ce?

- În urmă cu vreo săptămână, aşa, am descoperit că e maestră în printat, ştampilat şi îndosariat. Aşa că am luat-o "consilieră temporară", cât se joacă Piao de-a Rambo.
- Aa, OK!
- Sper că nu te superi...
- De ce să mă supăr?!
- Că nu ţi-am cerut părerea referitor
- Nu mă supăr. Fă aşa cum ştii tu că e bine. Şi cum ţi-e mai uşor.
- Bine, Ana. Le aranjez transferul pe Otopeni şi îi transmit amănuntele lui Diamant.
- OK. Vorbim.
- Vorbim.

Buton roşu... Deci Isamu...

Păi, normal că o folosise pe fata aia la birou! Că el muncea singur acolo! Şi, după accidentul lui Ştefan, se ocupa de foarte-foarte multe lucruri - toate foarte importante! Nu era supraom, nu? Chestiunile de uzură le putea face ea...

Deci prinţii erau asiguraţi, prinţesa se juca Tetris, la Cannes treaba mergea şnur... Să se uite pe planurile trimise de Vlatko. Că erau importante. Dacă punea hostelurile prea apropiate, rezulta o cheltuială inutilă - nu?

Florentina

Auzi la ea! Să i-o trimită pe chinezoaică încoace! Asta-i mai trebuia - belea care s-o fileze pe-acolo, prin livadă! Scoase telefonul şi selectă numărul lui Isamu - că dacă nu primea o certitudine, murea...

- Da.
- Bună, Isamu.
- Bună, Florentina.
- Spune-mi, te rog... Am înţeles că Meili şi Jiao sunt invitate aici, în Aurari.
- Ai înţeles corect.
- Aha... Mă întrebam dacă nu cumva Biyu s-a supărat că n-am invitat-o aici...
- Nu s-a supărat. Oricum, nu putea veni. Am treabă cu ea.

La dracu! Roşi violent şi scânci un "Aa" aproximativ descumpănit...

- Mă ajută la acte, în birou.
- Aa, am înţeles! OK! Credeam că s-a supărat pe mine! Ştii că nici data trecută n-am invitat-o...
- Stai liniştită.
- Bine, Isamu! Mersi mult!
- N-ai pentru ce.
- Paa!
- Pa.

Apăsă butonul roşu de câteva ori - să fie sigură că legătura se întrerupsese... şi fluieră admirativ! Ia uite, ce şmecherie inventase Isamu...

Mm - o luase cu cuburi reci pe şira spinării când auzise "am treabă cu ea"! Chinezul ăla era o persoană foarte serioasă; foarte sobră. Tonul lui îi ilustra rareori sentimentele! Şi, când spusese că are treabă cu ea, creierul ei "ciocnise" cuvintele de imagini - şi-i îngheţase şira spinării! Instantaneu! Se gândea cu groază că, mai devreme sau mai târziu, se va întoarce la Cannes - şi va da ochii cu el. Dacă şi atunci îşi va aminti de imagini... Brr!

N-avea cum să oprească laptopul. N-avea cum să recupereze camera-spion. N-avea de ce să ceară să se întoarcă la Cannes. Nu putea să spună că-şi uitase ceva acolo, sau... Asta e! O să aştepte! Probabil că n-o să se mai uite în dormitorul femeii - că, vorba aia, acum era mai lămurită ca oricând apropo de... Şi cu siguranţă mama ei ştia de prezenţa lui Biyu în birou. Şi probabil că bănuia şi de ce Biyu fusese cea aleasă să printeze contracte şi să socotească cifre! Mămica ei era isteaţă foc - şi era prietenă cu soţia lui Isamu, aşa că...

Aşa că intră în primărie şi zâmbi:

- Bună ziua.
- Bună ziua.
- Vali Calu e?
- Sigur! Poftim!

Se grăbi să intre - şi se abţinu cu greu să nu se încrunte. În faţa biroului lui Vali stătea Grasu...

- Ei, bună!

Repede, reacţia jovială!

- Bunăă! Deranjez?
- Nu, deloc! Spune!
- Pot să ajung şi eu azi în Bucureşti?
- Sigur! Plimbare sau shopping?
- Plimbare la shopping.
- Într-un sfert de oră.
- Perfect.

Dădu să iasă, dar se opri - pentru că Grasu bombăni:

- Nicu e pregătit, are maşina pregătită...

Vali tăcea, semn că aproba... Zâmbi şi păşi în spate:

- Vali, pot să te rog să mă trimiţi tot cu Alex?

Se uitau amândoi la ea... Ridică din umeri, zâmbitoare şi inocentă pân' la Dumnezeu:

- M-am obişnuit cu el. Conduce bine şi nu bruschează maşina. Şi nu mi-e frică, dacă o calcă mai tare.

Aştepta...

- ... OK. Îl sun acum.
- Mulţumesc.

Şi cum Grasu o privea lung, serios, şi-i promitea o lungă discuţie despre acel Alex, se grăbi să iasă. Şi s-o rupă la fugă spre casă. Trebuia s-o şteargă urgent! N-avea ce vorbi cu el! Că nu era tatăl ei! Şi n-o ajuta cu nimic, atunci când dădea de necaz! Nu făcea altceva decât să pălăvrăgească şi să-i toace la ureche dispoziţiile doamnei contese! Iar ea n-avea nevoie de tocatul lui! S-o lase în pace!

Isamu

Le făcu loc să treacă. Erau foarte vesele. Abia aşteptau să ajungă în Aurari. Le era dor de băieţi. În mod cu totul ciudat, Meili vorbea despre note muzicale iar Jiao despre *tekatana*, *ukemi* şi *kokyu*. Familia Ionescu avea un efect foarte ciudat asupra oamenilor...

BMW-ul se puse în mişcare. Îl urmărea cu privirea, că parcă nu-i venea să creadă că avea el aşa un noroc chior...

Bun!

Piruetă. Ochii albaştri îl priveau lung, din dreptul scărilor. Şi cum Isabelle robotea pe lângă biroul din living, porni spre ea:

- Prinţesa m-a sunat şi m-a întrebat dacă te superi că nu te-a invitat şi pe tine.
- I-ai spus, sper, că nu.
- I-am spus că am treabă cu tine, în birou. Dar, sigur - asta nu-i scuză lipsa de gentileţe. Nu te-a sunat...
- Nu-i nimic; nu mă supăr. O înţeleg; îi înţeleg nevoia de-a se simţi liberă măcar aşa, teoretic!

Aproba, zâmbind. Urcau treptele... Fu luat de mână - şi nu refuză invitaţia ei. Îl ducea către camera lui; făcea rapid inventarul mental, să-şi amintească dacă azvârlise hainele pe-acolo...

Intrară - şi i se dădu drumul imediat. Biyu îl privea lung... Se sprijini de perete. Şi decise să tacă mâlc.

- ... Dacă mă ţii mereu aici, or să-şi dea seama.
- I-am spus Anei că eu nu te las în vacanţă în Aurari. Pentru că am nevoie de tine în birou, să faci treaba pe care-o făcea Piao. A înţeles şi mi-a spus să fac aşa cum îmi e mie mai uşor. Şi a completat: "fă aşa cum e mai bine". Eu consider că aşa e mai bine. Tu ce crezi?

Pe chipul ei înflori un zâmbet uriaş:

- Eu cred că, dacă mă prezint la birou în ţinuta asta, o să te superi pe mine. Aşa că mă grăbesc să mă schimb şi...

Şi o oprise, fiindcă nu voia s-o lase să se ducă să se schimbe...

Nu. El voia să danseze cu ea. Uite-aşa - filmarea cu Ana ucigând patru experţi în tango îi făcuse poftă de dans! El n-avea pretenţii de paşi complecşi; nu cerea decât un blues... Propunere care ei i se părea un pic bizară, dar pe care n-o refuza...

Îi împinse părul după ureche şi şopti:

- Îţi dai seama... că în următoarele zile... o să te acopăr cu semne...
- S-ar putea... să fac la fel...

Aoleu! Chiar aşa?... Chiar aşa...

Florentina

Se apropiau de Bucureşti. Şi cum călătoriseră în tăcere, dat fiind

că pe scaunul din faţă stătea un bodyguard de-al lui Vali, se trase un pic spre scaune:

- Putem să mergem întâi la Cernica?

Tânărul se întoarse imediat:

- La Cernica?

- Da. La Cernica mare. Am ceva de aranjat acolo. M-a rugat mama - şi-am uitat complet până acu' vreo cinci secunde...

- OK!

Frână bruscă, viraj cu glisare - şi se-ntorceau, ca să intre pe şoseaua de centură... Reveni pe spătarul banchetei... Ochii negri se ridicară spre ea - şi-o somară să nu facă o nebunie! Să nu se dea de gol! Zâmbi slab:

- Zice că, după ce-o să se externeze din spital, tata o să locuiască la conac. Dar, uneori, o să viziteze şi România. Şi vrea să pregătesc casa de la Cernica. Că nu-i normal să se facă pelerinaj de amici şi prieteni şi parteneri pe deneu până-n Aurari, pe sub nasul poliţiei...

- Normal! Iar dacă pelerinajul intră-n Aurari, chiar bate la ochi!

Deştept bodyguard!

- Exact. Aşa că trebuie să aranjez alea pe-acolo. Zicea că o să aducă şi nişte echipamente medicale, pentru orice eventualitate... Şi nişte aparate de kinetoterapie... În fine; mi-a zis să fac un pic de ordine.

- Păi, nici o problemă! Că suntem şase, vorba aia!

- Nu, nu cred că scoatem mobila acum! Adică nu cred că mama îşi doreşte "să rateze" mutatul mobilei. Trebuie să strâng chestiile mici - haine, pahare... Nimicuri. Şi-o să fac poze după aia, să i le trimit pe mail. Ca să calculeze distanţele, să ştie ce aparate medicale să închirieze.

Nu mai auzi nici un comentariu, aşa că se opri. Înaintau pe strada lor; se vedea vila... Şi frână... Perfect! Se grăbi să coboare:

- Nu stăm mult - promit!

- Nu te grăbi!

Daa, cum să nu?! Intră în curte şi salută paza:

- Bunăă!

- Bună.

Ocolea casa, că nu avea cheie - dar într-unul dintre ghivece era o cheie de rezervă pentru uşa din spate... Iat-o! Descuia... Şi intra. Bun!

Casa era curată-bec... Ce ghinion! Urcă treptele, profund nemulţumită... Şi în camera ei era curat. Ce porcărie! Cineva făcuse curat aici! Probabil firma de curăţenie a lui Diamant, nu? Păi...

Păi, în primul rând să facă niţică gălăgie. Televizorul. Start. Era pe TVR. Ghinion! Ea căuta postul cu manele! Oare mai exista postul cu manele? Sau îl interziseră verticalii ăia de la CNA?... Exista. Dădu puţin mai tare şi se apropie de geam. Şi se trase lângă draperie. Studia cu maximă atenţie strada...

Bodyguarzii ieşiseră din maşini. Vorbeau cu paza de la vilă. Păreau foarte dornici să socializeze. Alex, însă, rămăsese lângă maşină. Parcă-i era frică să intre-n curte! Ce dracu era cu el? Trase violent draperia; iar mişcarea îi atrase atenţia, că ridică capul... Deschise geamul şi zâmbi:

- Te rog, vii puţin?

Da. Venea. Băga capu'-n piept şi venea. Repede de parcă se temea de fulgere, sau de vreo tornadă! Ei, poftim! Ea să nu se dea de gol? El să nu se dea de gol! Că uite ce făcea! Uite ce moacă făcea şi ce cocoşat mergea! Las' că-i zicea ea una-alta! Doar să-l prindă sus - nu?

Aha! Intrase în casă! Perfect! Îl aştepta în cadrul uşii... Venise. Şi era furios rău!

- Fă, tu vrei să-mi ia ăştia gâtu'?

- Nu. Io vreau altceva. Şi, dacă mai scoţi o singură flăcărică pă nări, nu mai vreau nici aia. Şi-o să-ţi pară rău, să ştii! Să mor io dacă n-o să-ţi pară rău!

Ochii negri se uitau lung la ea... Lui nu-i prea venea să se-apuce... Decise să-i spună scuza pe care-o gândise ea:

- ... Ăia au treabă jos. Noi avem treabă sus. Io ies prima şi le zic că tu muţi cărţile în mansardă - şi mai ai o ladă şi termini. Şi pe urmă vii şi tu şi mergem la shopping! Şi nu te mai apropii de mine! Aşa e bine?

Se părea că nu era bine. Că se încruntase rău. Mm...

- ... Ce-ai?

- N-am.

Ce n-are? Fu privită concludent:

- Nu umblu cu ele la mine.

Aa... Îl apucă de braţ şi-l trase şi-l aşeză pe scaun:

- Stai jos, să nu te vadă de-afară.

Alergă în dormitorul mare şi luă cutia din sertarul noptierei. Şi reveni în faţa lui şi i-o puse-n faţa ochilor.

Îu! Ia uite-l! Da' grăbit era! În mod ciudat, era grăbit s-o tragă în braţele lui!

... Aa... OK! Nu de alta, dar acum era foarte grăbit. Şi parcă era mai bine aşa. Ajunsese şi ea la înălţimea lui! Şi n-o mai durea spatele după aia!

- ... Să nu scoţi un sunet! Auzi?

Aprobă grăbită - n-o să scoată un sunet... dacă o să reuşească...

- ... Nu e bine!

Ba era foarte bine!

- Stai!

Ba nu stătea deloc!

- Prinţeso, stai!

Ei, păi atunci stătea de tot! Ia să se ducă ea la Mall!

- Încuie uşa!

Cum?

- Eşti nebună? Dacă urcă careva, să m-ajute? Încuie uşa aia!

Aa... OK! Se conformă - şi descoperi că şi el ştia să se grăbească... Hihi!

Grasu

Apăsă scurt soneria. Aştepta... Yala se răsuci - iar Léon îi deschise larg uşa:

- Bine-ai venit!

- Bine v-am găsit! Ce faceţi?

- Uite, ne pregătim de cină. Şi vorbim cu fetele!

I-auzi! Vorbeau cu "fetele" alea de dublul vârstei lui! Mare şmecher! Semăna cu taică-su! Le salută pe chinezoaice cu capul şi reveni spre el:

- Aha. Florentina e?

- Da, e sus. Cred că se mesăgeşte cu *amoreux*-ul ei!

Cu cine? Puştiul începu să râdă:

- Cu Andrei ăla. Îmi place s-o tachinez; e teribilă când se înroşeşte din păr până-n bărbie şi-şi bulbucă ochii, aşa...

Şi el era teribil, când vorbea despre sor-sa! Aprobă şi se grăbi să urce treptele...

O s-o întrebe pur şi simplu. O să-i arate că ştie. La vârsta lui, îi plăcea să creadă că cunoştea câteva tertipuri care-l ajutau să fie convingător! Ciocăni deci...

- Intră.

Se conformă:

- Bună, prinţeso.

- Bună, Grasule.

Nici urmă de "Grasu al meu". În punctul ăsta, lui îi era foarte limpede ce se întâmplase! Aşa că închise uşa şi răsuci cheia. Şi-şi trase singur scaunul lângă pat. O privea lung...

Prinţesa stătea tolănită în pat, pe-un turn de perne moi, şi se juca la mobil. Nu-l privea. Nu-l băga nicicum în seamă. Se juca în continuare. Adolescenţa o schimbase mult...

- ... Ana ştie că te-ai culcat cu Alex?

- Nu.

Un răspuns prompt, sigur, sincer... O privea lung... Ea apăsa ecranul ăla, de parcă nici nu era atentă la discuţia cu el... Prinţesa continuă, pe acelaşi ton calm:

- Oricum, să ştii că nu pare să-i pese de ce face fata ei. M-a

sunat azi. Ştiai?

- Nu, nu ştiam.

- Da. M-a sunat să mă întrebe dacă vreau s-o chem pe chinezoaica mea aici. Nu de alta, dar alelalte două vin încoace; şi a mea s-ar putea să se supere pe mine, că nu o invit şi pe ea. Şi cam atât mi-a zis. Nimic despre Andrei, nimic despre ce mai fac eu, care mai e viaţa mea...

- Da' tu i-ai spus ce mai faci tu?

- Da. I-am spus că stau în camera mea şi mă joc Tetris. A fost mulţumită cu răspunsul; că n-a insistat pe tema asta...

Şi se juca în continuare; tocmai îi picase o piesă proastă, că se încruntase şi-i scrâşniseră fălcile...

Trebuia s-o ia cu uşurelul. Cu binişorul. Prinţesa trebuia să ajungă ea la concluzia lui - nu să adopte concluzia lui. Aşa că... Aşa că oftă:

- Prinţeso, nu e bine aşa.

- Nu e. Dar aşa e. Şi n-am ce face.

- Ba da, prinţeso - ai ce face. Cere-i să te duci la ea. Şi vorbeşte cu ea.

- M-ar refuza - că are multă treabă.

Telefonul sfârşi pe cuvertură:

- Mama e a părţii masculine a familiei. E a tatei, a lui Léon, a lui Philippe... A consilierilor, mai nou... În privinţa mea, se vede că sunt fata lu' Florentin - şi m-a făcut din greşeală!

- Nu-i adevărat! Ştii bine că nu-i aşa! Şi să nu te mai aud vreodată spunând rahatu' ăsta - că foc mă fac!

- Haai, Grasule, las-o jos! Ştii de câte ori m-a sunat tata? O singură dată! M-a sunat când eram în Aşgabat, să mă întrebe ce dracu caut cu ăla acolo! Şi cam atât, să ştii! Nu m-a mai sunat după aia! Şi nici înainte de aia nu m-a sunat vreodată! Iar când am fost la el, singura lui preocupare a fost să mă toace la cap tot cu ăla! Că io nu-l vreau pe ăla! Că ăla nu-i bun pentru mine! Şi tot aşa! Da' nimic despre mine, Grasule! Nimic! E evident, să ştii, că eu sunt fata lu' Florentin şi-atât!

- Tu eşti fata lui Ştefan. Să-ţi intre bine-n cap chestia asta!

"Da-da!" Capul ei se mişca a "lasă, nu e cazul să te căzneşti să mă faci să mă simt mai bine". Iar luase telefonul ăla nenorocit... Se aplecă spre ea şi şopti:

- Sufletu' meu...

Şi nu-şi mai găsea cuvintele - fiindcă descoperea că acel apelativ, special şi unic în toată viaţa lui şi-a ei, nu părea să mai treacă de zidul invizibil pe care Florentina îl aşezase între ei doi...

- Eu te înţeleg. Era normal să-ţi doreşti şi asta. Acum ştii cum e. Da' nu-i de joacă, Sufletu' meu! Chestia asta chiar nu-i de joacă! Te rog - vino cu mine în Bucureşti!

- Nu.

- Vino cu mine în Bucureşti - şi te duc eu undeva şi te face la loc!

- Nici nu mă gândesc!

- Pe Alex îl lămuresc eu. Da' tu trebuie să te faci la loc, Sufletu' meu! Şi să vorbeşti cu Ana! Să discuţi serios cu ea! Că nu-i o femeie rea! Şi e mama ta şi nu poate să-ţi vrea răul! Şi dacă-i spui că vrei s-o faci, o să vezi că o să te lase!

- Nu, Grasule. Nu merg la Bucureşti. Şi nu mă cos.

- Şi preferi să stai aşa, la mâna lu' Alex ăla!

- Da! Cu menţiunea că Alex e la mâna mea - nu invers!

- Alex ăla e un pârlit de şofer care habar n-are dacă Mircea Eliade a fost scriitor, sculptor sau taximetrist! Da' tocmai Alex ăla te poate ţine la mâna lui!

- Ar vrea el!

- Prinţesa mea! Alex ăla nu e prost! Ştie că va deveni multimilionar în clipa când tu îi spui lui Ştefan "tată, eu îl vreau pe Alex şoferul"! Şi e normal să fie numa' lapte şi miere şi să te ţină uite-aşa! Sufletu' meu! Ce-i cu tine? Tu eşti o fată isteaţă! Tu nu obişnuiai să te laşi folosită!

- Nu, Grasule! N-ai înţeles! Eu îl folosesc pe el! Şi-o să-l folosesc pân' la toamnă, când o să mă întorc la Cannes şi-o să-l folosesc pe altu'! Ai înţeles?

- Dacă tu crezi că el o să stea cuminte şi-o să tacă şi-o să ţină secretu' şi-apoi o să te lase să pleci şi-o să se gândească că te-ntorci tu în vacanţa de iarnă şi reluaţi de unde-aţi rămas, eşti cea mai fraieră prinţesă care-a existat vreodată!

Apăsa ecranul, atentă la joc - vedea cum îi fug ochii de la o piesă la alta, din dreapta-n stânga...

- ... Sufletu' meu, io ştiu că Alex ăla e tânăr şi frumos şi plin de chef de dragoste! Da' cu şcoala e la pământ! Dacă-l cauţi de şerveţele, n-are - îşi trage mucii, nu-i şterge! Iar la capitolu' cultură generală nu-i nici măcar tufă de Veneţia! E tufiş neaoş din pădure! Iar după vreo lună de iubit pe-ascuns pe-aici, prin livadă, să ştii că toate diferenţele astea dintre voi or să-nceapă să te deranjeze! Şi-o să fie rău, Sufletu' meu! Că o să te simtă! Că se concentrează la tine, să te convingă să-l iei de bărbat şi să-l faci multimilionar! Şi ăsta, dacă te simte că nu-l mai vrei, e-n stare să se ducă la bunică-tu şi să-şi ceară dreptu'!

- Ăla n-are drepturi asupra mea.

- Ăla a fost primu'. Aşa-i?

- Putea să fie şi-al patrulea - ăla n-are drepturi asupra mea.

- Sufletu' meu

Telefonul sfârşi iar pe cuvertură - iar ochii negri îl săgetară cu furie:

- Ştii ceva? S-ar putea să-i zic lu' tata că îl vreau pe Alex şoferu'. Şi-o să mi-l dea pe Alex şoferu'. S-au mai văzut în neamu' ăsta cazuri de tufe din pădure care-au ajuns trandafiri nepreţuiţi. O să-nveţe şi el. Şi-o să fie aşa cum trebuie.

- Dar

- Eu în Bucureşti nu merg. Iar cu mama n-am ce vorbi. E viaţa mea. Lăsaţi-mă în pace. Dacă io vă respect pe voi şi nu vă zic toată ziua ce să faceţi şi ce să ziceţi şi pe unde să vă coaseţi şi vă las în pace, ia lăsaţi-mă şi voi în pace! Că nu mai sunt de-o şchioapă! Sunt ditamai! Sunt majoră de-un an jumate deja! Şi n-oi fi chiar aşa de proastă, să nu ştiu ce vreau şi ce-mi trebuie mie!

Şi gata - îşi încheiase pledoaria. Îşi luase telefonul. Continua să se joace, mulţumită probabil că "i-o tăiase"...

Păi, era evident că insista degeaba. Aşa că se ridică, duse scaunul la loc, descuie uşa şi ieşi. Şi se grăbi să coboare treptele. Băieţii n-aveau probleme cu "fetele" - puneau masa şi aduceau mâncarea. Erau extrem de veseli...

- Eu am plecat. Poftă bună.

- Mulţumim!

Léon îl conducea; el încerca să-şi ascundă cumva încruntarea... Ieşi. Şi porni spre casă.

Prinţesa îl bulversase. Era complet schimbată. Îi vorbea altfel, pe alt ton, cu alte cuvinte...

N-o să spună nimic, nimănui. Momentan. O să aştepte câteva zile. Poate că noaptea va fi un sfetnic bun pentru prinţesă; poate că o să-i aducă lui în minte cuvintele care-or s-o convingă să accepte drumul la Bucureşti, la ginecolog! Poate...

Ana nu va trece pe-aici prea curând - că era ocupată cu afacerile, iar atâta timp cât copiii erau în Aurari, ea îi percepea în siguranţă. Şi nu-i verifica foarte atent. Până venea ea, poate reuşea s-o convingă pe micuţa rebelă! Nu de alta - dar dacă Ana afla ce se întâmplase... Şi dacă-şi dădea seama că şi el aflase, şi nu luase prinţesa de bucle şi n-o târâse urgent la ginecolog şi-apoi la avionul Otopeni-Mandelieu...

26 iunie 2020 - vineri

Florentina

Iar o fluiera individul ăla... Era sigură că el era! Că ieri n-o fluierase deloc! Şi cum erau oarecum certaţi...

Cum erau oarecum certaţi, iar Trésor era în mâinile oamenilor lui, decise să pauzeze jocul. Şi intră în FB. El era.

"- Bună dimineaţa, supărici.

- Bună dimineaţa, Starship Enterprise."

Primi un smiley rânjit şi-un OK.

"- Recunosc cinstit că ai dreptate. Mi-am dat seama că m-am lăsat furat de val. Tocmai de-asta, am returnat aseară inelul.

- Asta e o veste care mă linişteşte. Recunosc cinstit că gestul tău m-a cam speriat...

- Ştiu. Şi îmi pare rău că te-am speriat. Dar tu nu ştii cât de greu e să ai răbdare atunci când eşti în situaţia mea! Că încă nu te-ai gândit la discuţia noastră!

- Ei, m-am speriat şi mi-a trecut. Dacă zici că l-ai returnat...

- Aseară, la şapte jumate."

Ia să-l pupe! Că era un scump - şi returnase "lancea de atac"! Smiley cu pupici. Şi buze roşii. Primi un smiley îmbujorat...

"- Şi ce mai faci tu? Cum e apa din piscina din Aurari?

- Habar n-am. Sunt în casă, mă joc Tetris.

- Oare există macao virtual? Să ne jucăm din nou împreună?

- Nu ştiu. Poate-o exista! Dar eu nu ţi-l recomand. E vineri, eşti la birou probabil...

- Ba sunt la o negociere afurisită.

- Şi stai cu mine pe FB în timpul negocierii!

- Da. Îi las să-şi scoată ochii, după care le dau soluţia şi semnăm. Dar încă n-au ajuns la faza aia. Aşa că profit de momentul de respiro şi stau cu tine pe FB...

- Aha...

- Vii weekend-ul ăsta la mine?

- Nu pot. I-am promis bunicului că îl ajut să facă curăţenie generală.

- Tu?

- Da, eu. De ce?

- Ştiam că Diamant are firmă de curăţenie în Aurari!

- Are, dar bunicul a refuzat să lase nişte oameni angajaţi să-i facă curăţenie. Din principiu.

- Aha... Scuză-mă puţin."

Îl scuza - ce să-i facă! Probabil că ajunseseră în punctul ăla critic al negocierii...

Deci Andrei returnase inelul... Interesant!

"- Gata.

- La tine, puţin chiar înseamnă puţin!

- Fiecare cu puţinul lui, nu?

- HAHA!

- Chiar nu poţi să vii la mine?"

Ăsta era căpos rău de tot! Îi trimise un smiley trist.

"- Mi-e dor de tine...

- Atunci vino tu la mine! Eu spăl geamurile, tu baţi covoarele!

- Dacă vrei să vin să bat covoarele, vin.

- Hei! Am glumit! Cum să baţi tu covoarele bunicului meu?!

- Cu bătătorul?

- Nu, serios acum - hai să lăsăm gluma deoparte. Weekend-ul ăsta n-am cum să ies de-aici. Şi cred că nici weekend-ul viitor. Oamenii ăştia mă tot implică în viaţile lor! Şi am şi teme de vacanţă! Iar mama e prinsă până peste cap cu turneele ei!

- Înţeleg... Asta nu schimbă faptul că mi-e dor de tine.

- Şi mie mi-e dor de tine...

- Începe negocierea. Pa!

- Pa!"

Fiu! Scăpase la marele fix! Dacă intrau în "da' ce dor mi-e mie de tine", risca să se pomenească cu el în Aurari, în trening, chitit să bată covoare! Că, vorba aia - ce nu făcea un adevărat învingător ca să învingă?! Nu?

Deci returnase inelul... sau nu - dat fiind că era şmecher şi-i plăcea să câştige întotdeauna...

Tresări - îu! Îi suna mobilul! Léon era! Se grăbi să răspundă:

- Da.

Fratele ei gâfâia serios:

- Băi, eşti acasă?

- Da.

- Porneşte repede calculatoru'! Că ne sună mami şi tati!

- Acu' îl pornesc!

Şi hai repede la calculator! Abia aştepta să-l revadă pe tati al ei!

... Ciudat - pentru prima oară-n viaţa ei, nu se bucura că putea să-l aibă doar al ei preţ de două-trei minute, înainte să ajungă prinţii...

Apăsă butonul calculatorului din camera lui Léon şi oftă greu. "Ne sună mami şi tati." Mami era acum lângă tati. Dacă Grasu îi spusese lui mami ce aflase, tati pe care-o să-l vadă ea azi n-o să fie fericit deloc...

Nu. Dacă tati ar fi aflat ce făcuse ea, ar fi făcut infarct. Aşa că sigur nu-i spusese. Adică nu aflase. El. În privinţa ei, însă, avea dubii mari. Mama ei ştia să poarte măşti impecabile! Era foarte posibil să-i zâmbească şi să pară fericită de revedere; şi, peste patru ore, să intre în Aurari înarmată cu maşina de tuns păcătoase...

Calculatorul pornise. Dar ea nu intra în mail. Ea aştepta. Dacă-i vedeau pe toţi trei, părinţii ei or să evite să facă o discuţie tăioasă...

Ana-Maria

Stătea pe marginea patului, lângă soţul ei, şi aştepta videoconferinţa. Copiii fuseseră pe-afară; şi cum orăşelul era destul de mare, de spaţios, dura ceva până ajungeau la calculator!

Soţul ei era bine. Se mai întremase. Încă avea dureri; îi păstrau branula la mână, pentru orice eventualitate. Dar se vedea că prinsese puteri. Se vedea că mânca bine şi îşi punea ambiţia cu aparatele. În ritmul în care se refăcea el, putea să spere că 31 decembrie chiar o să-i prindă dansând un fel de Libertango foarte-foarte potolit...

Din 8 până-n 9 martie, soţul ei suferise transformări uluitoare. După ce dansaseră prin dormitor, îl văzuse pe targă, în comă, cu oasele frânte. Apoi îl văzuse operat. Apoi, reoperat. Apoi îl văzuse numai piele şi os, pierdut în patul ăla...

Şi-apoi, brusc, îi ceruse să se trezească. Iar el se trezise. Îi ceruse să deschidă ochii; iar el îi deschisese. Primele cuvinte nu i le ceruse ea - le spusese el, smulgându-şi buzele şi făcând aparatele să piuie...

Oare venise momentul să-i mai ceară ceva? Că ea ar fi avut multe de cerut de la el! Dar până la "ridică-te şi umblă" mai era mult! Ştefan se întremase binişor, începuse să se îngraşe, lucra mai bine la orele de recuperare...

Azi, ochii soţului ei străluciseră atunci când îi văzuseră uimirea. Ridicase cu fiecare mână câte 5 kilograme. Şi-o privise. Şi strălucise, deşi efortul de-a ţine greutăţile alea îl chinuise rău...

Să-i ceară să se chinuie pentru ea? Parcă n-avea suflet să facă asta! Parcă nu voia să-l grăbească! Dar, pe de altă parte, lui omisese să-i spună că Trésor devenise foarte introvertită. Şi nu mai discutau electronic sau telefonic despre nepoţica lor. Nicu Cărare spusese că s-ar putea ca fraţii să-i intercepteze. "Le tăiase macaroana" şi vorbea cu Ştefan între patru ochi...

Şi iată şi invitaţia lor! Ştefan tresări şi el:

- Aha! Au ajuns!

Ia să-i vadă ea pe mânjii ei... şi pe căpriţa zburdalnică şi neascultătoare...

Mânzul cel mic râdea. Era fericit de revedere. Mânzul cel mare tropăia pe-acolo şi îşi exterioriza extazul provocat de faptul că erau amândoi pe ecran - şi mami, şi tati. Florentina stătea cuminte pe scaun, se uita la ei şi zâmbea. Părea foarte... reţinută.

- Hei, salutare!

Ştefan le făcea cu mâna. Făcu şi ea cu mâna, iar Léon începu să turuie:

- Uau, tati! Nu-mi vine să cred!

- Şi stai, că asta nu-i totul!

Îl simţi încordându-se tot - şi se abţinu în ultimul moment şi nu-l opri! Soţul ei ridică încet mâna stângă, sus-sus de tot, după care făcu rotirea amplă şi o luă de gât. Şi o trase spre el şi-o pupă pe obraz. Iar copiii lor începură să aplaude:

- Uau! Super!

- Tati, nu-mi vine să cred!

- Bravo, tati!

- Păi voi ce credeaţi - că stau cât e ziua de lungă cu burta-n sus şi mă uit la desene animate? Nuu - mă pun oamenii ăştia la treabă rău de tot! Şi uite că fac progrese mari. În curând, mă uşchesc de-aici. Veniţi la conac, să staţi cu mine?

Doamne, ce om! Doamne, ce încăpăţânat! Discutaseră deja chestia asta! Stabiliseră deja că el avea nevoie de linişte, ca să se pună odată pe picioare! Şi el se-apuca să-i întrebe pe ei chestia asta! Adică le forţa mâna să nu-l refuze! Soţul ei recurgea la un şantaj sentimental incredibil... Léon făcu o mutriţă descumpănită:

- Tati, nu ne mai amăgi! Tu n-ai nevoie de noi acolo, să ţopăim şi să facem gălăgie peste odihna ta! Tu trebuie să te recuperezi! Lasă, că o să tot venim la conac! Io zic că e mai bine să te vizităm, decât să stăm cu tine.

- Philippe, tu ce zici?

- Eu cred că te-ar supăra pianul meu. Eu cânt mult, şi cred că te-aş enerva cu repetiţiile mele.

- Iar tu, prinţeso?

Florentina ridică scurt din umeri:

- Cum vrei tu, tati. Dacă vrei, io vin! Că io nu-s capră, ca iezişorii ăştia doi, să ţopăi şi să behăi toată ziua!

Şi-acum Léon se lua de sor-sa, sor-sa insista să se ia de el, Philippe îi privea cu mimică calmă iar Ştefan râdea cu poftă... Iar ea înţelegea de ce soţul ei încercase să-i atragă pe copii la el...

Privi lung ecranul; alese un punct undeva în mijloc şi zâmbi. Şi începu să calculeze.

Dacă Ştefan susţinea ritmul ăsta alert al recuperării, la sfârşitul lui august o să poată să-l ducă la conac. Copiii puteau sta cu el două săptămâni, că nu era un dezastru; după care începeau şcoala, aşa că se mutau înapoi la Cannes. Ea o să trebuiască să stea mai mult la conac - adică departe de copiii ei... Şi până acum, tot departe de copiii ei stătuse! Nu la conac, ci la spital! Aşa că mare schimbare nu era...

Simţea că-şi neglijează copiii. Simţea că privirea lui Léon căuta pe ecran chipul ei. Simţea că Philippe nu primea atenţia de care avea nevoie. Simţea că prinţesa ar fi avut foarte multe de spus - şi, probabil, spunea săru' mâna că mama ei era prea ocupată ca s-o ia la o discuţie între patru ochi. Perioada asta era nenorocită rău - şi-o să se prelungească, acoperind practic perioada în care prinţesa avea disperată nevoie de mama ei!

Şi n-avea rezolvare...

Ia - că îşi făceau pa-pa! Le trimise şi ea câte-o bezea, iar soţul ei apăsă ecranul... şi căzu, sfârşit, pe saltea. Aoleu! Ce era cu el? Se grăbi să se ridice, să-i aşeze mâna pe pat, să culce patul ăla... Seniorul se repezea să-i ia laptopul şi-l întreba dacă se simte bine... Nu, nu se simţea bine deloc! Dar absolut deloc!

- Cheamă medicul!

- Nu!

Ia uite-l! Nu voia să cheme medicul! Da' ce era cu el?

- Trece...

"Şi să te las să gâfâi şi să gemi până trece?" Înnebunise soţul ei? ... Nu. Nu înnebunise. Voia foarte mult să se externeze. Iar puseul ăsta de slăbiciune ar fi mutat data externării spre septembrie. Aşa că se aşeză lângă el şi lăsă capul pe umărul lui. Ştia că prezenţa ei îi dădea putere şi-l ajuta să se liniştească...

Grasu

Se apropia cu repeziciune de casa codatului. Era furios. Trebuia să se stăpânească cumva - că, dacă-i deschidea maică-sa, stârnea un iureş cât un uragan de mare! Femeia aia ar fi judecat la viteză - şi-ar fi gonit la nea Dumitru! Şi intrau toţi în doliu! Că pocnea inima în nea Dumitru dacă auzea că unica lui nepoată...

Doamne! - ce nenorocire putea să stârnească fata asta! Şi ea se juca pe mobil şi zău că nu-i păsa!

Apăsă soneria şi-şi drese scurt glasul... Păreau paşi de om tânăr, iute... Uşa se deschise larg.

- Salut.

- Salut.

Păşi în spate; Alex ieşi şi trase uşa după el. Şi îl privi lung, drept, calm şi senin... Şopti:

- Să nu îndrăzneşti vreodată să vii la mine să-mi ceri ajutorul!

Sprâncenele codatului se ridicară imediat! Sus-sus! Era foarte mirat! Păi, pe tema asta n-aveau ce discuta! Nici acum, nici mai târziu, nici dacă-l făcea prinţesa multimilionar! Aşa că îi întoarse spatele şi porni spre poartă. Nu-l mira faptul că nu auzea nici un cuvânt, nici o replică...

Gata. Se ducea acasă. El atât avusese de spus. Şi-o să vadă el, codatul ăsta! O să vadă el! Că prinţesa era iute de minte şi şmecheră şi agilă - şi-o să-l ducă de nas! O să vadă el, peste vreo două luni, ce-o să şi-o fure rău de tot! Că tot la vorba lui o să ajungă prinţesa! Tot la vorba lu' Grasu-al ei! Şi-o să meargă cu el la Bucureşti, până la urmă! Şi-atunci băiatu' ăsta o să şi-o fure rău de tot! Că dacă zicea că se culcase cu prinţesa, o ducea la toţi doctorii din Bucureşti - şi-i scotea sute de certificate care să demonstreze minciuna lui!

Las' că vedea el, codatu' ăsta!

27 iunie 2020 - sâmbătă

Florentina

Era două treişcinci şi el nu venise...

O să mai stea până la şi patruzeci. După care o să plece. Şi-o să se culce. Şi n-avea decât să facă ture pe-acolo, prin jurul casei, până-şi dezlipea talpa de pantofi! Păi nu stabiliseră ei că două jumate fix? Ce se întâmplase?

... Poate se întâlnise cu cineva pe drum; şi trebuise să facă conversaţie, sau să mimeze că se duce altundeva.

Se trânti în fotoliu şi oftă greu. Nu putea să se joace la mobil, că s-ar fi văzut lumina colorată a ecranului...

Aha! Uite-l! Venea! Părea... grăbit. Normal - că întârziase la întâlnirea cu Raiul! Dar părea şi preocupat. Nu ştia de ce, avea senzaţia că în mintea lui Alex cocea un gând...

Glasvandul foşni... Şi uite că nu venea la ea! Îşi trăgea scaunul de la masă şi se aşeza acolo! Hm...

- ... Cred că a apărut o problemă.

Pe bune? Ce problemă?

- Grasu a aflat. I-ai spus tu ceva?

- Nu. Şi-a dat seama. Sau ne-a urmărit.

Uau - sărise-n picioare!

- Că a zis ceva despre livadă, la un moment dat. Stai jos.

- Nu-mi place! Nu-i bine, să ştii! Nu-i bine chiar deloc!

Oftă greu şi se ridică. Şi îl apăsă ea pe umeri, ca să-l aşeze:

- Linişteşte-te - că Grasu n-are nici o putere asupra alor mei.

- Dacă Grasu spune

- Grasu n-o să spună niciodată nimic nimănui. Că-şi ştie lungu' nasului. Şi i-am zis să nu se amestece în viaţa mea privată - că nu-i nici tata, nici rudă bună cu mine.

Îi trase picioarele şi-l încălecă. Şi îl luă de gât. Era încruntat rău...

- ... Pe bune - ce te îngrijorează?

- Faptul că a aflat. Şi faptul că nu mi-ai zis că ai vorbit cu el.

Zău?! Improviză la viteză:

- Azi am vorbit cu el. Adică aseară. A venit la mine şi m-a întrebat dacă mama ştie. I-am zis că nu, a zis să-i zic, eu l-am asigurat c-o să-i zic... Şi cam atât. N-am vorbit mult...

Şi tot supărat şi îngândurat era... Îi trase uşor elasticul din păr - şi se confruntă cu primul refuz: Alex îi smulse elasticul şi-şi reprinse părul. Ia uite-l, ce supărat era!

- Eşti prea supărat, ca să cred că e vorba numai despre asta!

- A venit azi la mine. La uşa alor mei. Îţi dai seama ce iese, dacă află mama?

- Ce iese?

Şi de ce se holba aşa la ea? Ce - se mira că habar n-are ce-o să facă mama lui atunci când o să afle? Fu apucată cam ciobăneşte, aşa, şi împinsă din braţele lui:

- Fă, tu nu-ţi dai seama ce iureş se poate isca aici!

- Da' tu te-ai gândit ce iureş se poate isca dacă o pui cu fata regelui? Fată mare sau nu?

- Dă-ţi seama că m-am gândit!

- Aşa; şi? La ce concluzie ai ajuns?

- Că n-ar fi fost mare dezastru! Da' tu ai fost fată mare! Şi eu ţi-am făcut ruşinea! Tu ştii ce m-aşteaptă pe mine şi pe tot neamu' meu dacă se află chestia asta?

Îşi luă jacheta şi telefonul şi ridică degetul la el:

- Uite ce-i! Avusesem o convenţie! Nu spui nimănui nimic şi nu ne dăm de gol! Iar eu vorbesc cu mama şi cu tata şi aranjez lucrurile! Ce n-a fost limpede?

- Totul a fost foarte limpede! Şi nici tu nu trebuia să spui nimănui! Da' lui Grasu i-ai spus!

- Tu n-auzi că a priceput totu'? A priceput singur! Că nu-i prost!

- Da? Serios? Ştii ce mi-a zis azi, când a venit la mine? Că să nu îndrăznesc vreodată să-i cer ajutorul! Ce-nseamnă asta?

- Că e furios pe tine! Şi până nu se-ndreaptă lucrurile, aşa o să rămână!

- Sau înseamnă că mi se pregăteşte ceva?

"Înseamnă că eşti prost făcut grămadă şi nu mai avem ce discuta!"

Îi întoarse spatele şi porni spre glasvand. Şi bineînţeles că fu smucită imediat înapoi:

- Unde te duci?

- Acasă! Unde dracu să mă duc?!

- Şi mă laşi aici?

- Bineînţeles că te las aici!

- Fă, nu vorbi aşa cu mine!

- Atunci nu mai face căcaturi de-astea cu mine!

- Fă, e viaţa mea în joc aici!

- Serios? Şi-a mea! Sau credeai că eu o să scap mai ieftin, dacă nu sunt atentă cum se aşează apele?

- Tu scapi - că eşti fata lui! Da' mie îmi taie gâtu' cu cuţitu'!

- Îţi taie pe dracu!

Se smuci şi porni spre glasvand. Şi fu iar smucită înapoi:

- Stai!

- Ba nu stau deloc! Gata!

- Stai!

- N-auzi că nu stau?

- Nu poţi să pleci şi să mă laşi aşa!

- Ba pot! Că io am venit aici fericită şi liniştită şi tu ai venit cu draci în cur şi cu spume şi să-mi ceri mie socoteală!

- Nu-i adevărat.

- Ba-i foarte adevărat!

- Ba nu!

Aa, lui îi ardea de rânjit acum! Ete că ea nu voia să rânjească cu el! Ea se ducea chiar acum acasă!

- Nu pleci nicăieri.

- Ba plec.

- Ba nu.

- N-am să stau aici ca să mă cert cu tine!

- Da' ca să te iubeşti cu mine stai?

Să se mai iubească cu el? Ha! Îi întoarse iar spatele:

- Nu-mi mai arde.

- Ba eu cred că-ţi arde!

- Ba nu!

- Ba da!

Ce nemernic! Mânca bine! Şi trăgea de fiare mult! Nu putea să-şi elibereze mâinile - că i-ar fi arătat ea cum se simt nişte palme bine ţintite!

- Vino-ncoa!

- Dă-mi drumu'!

- Ba nu-ţi dau drumu' deloc!

Ba, mai rău - o sălta sus pe masă! Era dement! Trecu la psihologia inversă - nu se mai luptă cu el, ci doar îl privi cu mutră tristă:

- Tu chiar crezi că-mi mai arde?

- O să-ţi ardă imediat!

Se îndoia că, dacă-i smulgea el textila cu atâta determinare, cheful o să-i revină ca prin minune! El, însă, credea cu tărie în calităţile lui de a influenţa libidoul ei. Ea era atât de scârbită de discuţie şi de atitudinea lui şi... Şi de faptul că o cătărase pe masă, o împinsese neaoş pe spate şi plănuia "să i-o tragă" repejor, contra cronometru, ca la curve...

Era scârbită de atitudinea lui. Părea că uitase complet de ea! De fiinţa "Florentina"! El avea în faţa ochilor o femeie cu picioarele-n sus - şi se concentra strict asupra actului sexual. Şi cum nu voia s-o prindă zorii aici, dând explicaţii despre "de ce nu-ţi mai place cu mine", decise să-i placă. Teatral, aşa. Ca să facă mişto de el. Deşi, la urma urmei...

Diamant

Urcă pe scaunul din dreapta şi trase portiera. Grasu mai avea de vorbit cu Vali câteva chestii. El aştepta, că nu se grăbea deloc - cursa comercială decola la şase, el era muşteriu vechi iar ceasul arăta de-abia ora patru...

O să-şi surprindă din nou soţia. Şi-apoi or să-l surprindă şi pe Ştefan! Şi, dacă îl prindea în toane bune, poate-o să-l facă să întrevadă planul din mintea lui! Nu de alta, dar insomnia din noaptea asta "fusese cu folos"!

Ideea îi venise de la chinezoaice. Alea veniseră la relaxare aici! La joacă cu copiii! Amândouă adorau copiii! Meili adora să le înveţe pe fetiţe aikido. Jiao ţinuse un adevărat concert aseară, pentru nea Dumitru şi tanti Perla. Agata îi povestise că unchiul lui fusese încântat de talentul tinerei şi-i dăruise, la final, un lănţişor frumos. Şi cică roşise rău chinezoaica şi se luptase mult cu el, în încercarea de-a refuza cadoul... Îi spuseseră "suvenir din misiune". Avea unchiul lui aşa un stil de-a nu accepta să fie refuzat...

Dacă-i reuşea mişcarea cu Ştefan...

El ateriza la nouă jumate. Pe la nouă, o să-i scrie că are o rugăminte. Şi că nu i-o poate transmite în online, aşa că o să i-o şoptească la ureche. Ştefan o să înţeleagă că era ceva "cu dragoste". Şi cum vărul lui trăia şi el departe de soţia lui, o să bănuiască...

Ce dracu tot făcea Grasu acolo? Că nu mai avea răbdare! Îl ciocăni în geam. "Hai odată!" Grasu mai aruncă două vorbe şi alergă la portieră...

- Gata, şefuţu - am decolat!
- Las-o uşor, că nu pierd avionul.

Că ăia opreau lunar avionul ca să urce întârziatul Ionescu în el! Nu era o problemă...

- Păi şi-atunci de ce-ai zis că "hai odată"?
- De-aia! Că sunt îndrăgostit şi mă grăbesc la iubita mea!

Grasu zâmbea...

- Tu ce-ai?
- Ce-am?
- Eşti picat într-un gând complicat!
- Nu sunt. Da' la ora asta nu pot să zburd.
- Aa, nu ţi-ai făcut somnu' de înfrumuseţare...

Grasu aproba şi râdea...

"Bine, mă! Stai singur cu gându' tău atunci!"

Reveni spre parbriz. Deci o oră pe deneu, o oră în aeroport, trei ore jumate prin aer... Oare găsea în aeroport un shop deschis? Să-şi cumpere două kile de răbdare?

Florentina

Telefonul fluiera... Fluiera iar...

"Bună.

Ocupată cu curăţenia?"

Se întinse lung, cu poftă, şi-şi lăsă trupul pradă saltelei moi.

"- Da, sunt la scosul covoarelor.

- Sigur nu vrei să vin să le bat?

- Stai liniştit, că are cine să le bată.

- Cine?

- Azur.

- Aa... Crezusem că te ajută vreun bodyguard.

- Curăţenia se face în familie. Rufele se spală în familie...

- Bineînţeles. Aşa şi trebuie! Atunci te las să termini treaba. Când ai chef, mă găseşti aici.

- OK."

Lăsă telefonul pe noptieră şi privi lung lumina strălucitoare de afară...

Dimineaţa de azi fusese extrem de ciudată. N-avusese nimic din frumuseţea celorlalte întâlniri cu el. Se purtase foarte... ciudat cu ea. Întâi cearta, apoi chestia aia pe care n-o putea numi "dragoste" fiindcă fusese strict "sex de nevoie"... Se părea că-l excitau certurile cu ea. Habar n-avea! Nu se pricepea la de-astea, nu o interesase niciodată subiectul - dar uite că azi-dimineaţă trebuise să joace teatru ca s-o lase-n pace! Că, vorba aia - lui îi plăcuse! Dacă ei nu i-ar fi plăcut, probabil că el s-ar fi grăbit să reia "lecţia trei" până-i plăcea şi ei! Că aşa făcea de fiecare dată când i se părea lui că nu-i arătase toate culorile cerului! Aşa dispărea câte-o cutie întreagă de cauciuce...

Diseară era petrecere în Aurari. Dar se îndoia că o să se ducă. Parcă nu mai era atât de nerăbdătoare să dea ochii cu el! După ce fusese tratată ca un obiect cu proeminenţe şi gaură...

N-avea chef de nimic. Nici de micul dejun, nici de vremea superbă de-afară... N-avea chef nici de pălăvrăgit cu "fluiericiul"... Nici de tras la sală...

Poate că azi era ziua aia când stătea în pat şi se juca la mobil. Şi-atât.

Ana-Maria

Blindata opri lângă Mercedesul lui Isamu. Claude se grăbi să-i deschidă portiera:

- Bine-ai venit.
- Bine te-am găsit! Ceva noutăţi?
- Da.

OK, era atentă... Bărbatul râdea de-a binelea.

- A înflorit grădina. Toată. E o plăcere să fac rondul pe-acolo!

Îl certă cu degetul, râzând... şi intră.

- Bine-ai venit.
- Bine v-am găsit.
- Ce mai face Ştefan?
- Ei, cum îl ştii - face excese. Am vorbit ieri cu copiii. A ţinut musai să le arate că se reface într-o zi cât alţii într-o săptămână, aşa că a ridicat stânga şi m-a luat de gât. Şi a vorbit cu ei vreo cinci minute, după care i-a trebuit jumătate de oră ca să-şi revină şi să reuşească să articuleze din nou cuvinte.

Isamu clătina încet capul...

- Nu mai are răbdare. Spitalul ăla a devenit o corvoadă pentru el.
- Şi spitalul, şi faptul că nu se poate reface într-o zi cât alţii într-o săptămână...
- Şi depărtarea de mine, de copii...
- Veştile pe care le primeşte...

Serios? Ce veşti? Validă cartela şi intră în birou - iar Biyu se grăbi să se ridice de la calculatorul mic:

- Bună ziua.
- Bună ziua.

Porni spre canapea; Isamu o ruga pe chinezoaică să-i lase singuri... Îşi puse deoparte gândul ăla şi se aşeză.

- Şi veştile despre afaceri sunt grele pentru el. Tu faci treaba lui. El ştie cât de periculos e, îşi aminteşte că accidentul lui te-a obligat să-i preiei sarcinile şi îşi pierde răbdarea. Şi face excese.

Aprobă... şi zâmbi:

- Deci ai o consilieră.
- Am. Iar asta îmi permite să-i dau sarcinile lui Piao şi să fac rapoarte complexe. Ţi-am pregătit o informare despre prinţesă.

Isamu se ridică şi se grăbi spre biroul mare. Îl măsură lung, de sus până jos... puse şi gândul ăla deoparte şi-şi aprinse o ţigară. Şi primi un dosar:

- Andrei îi scrie zilnic. Unele sunt nimicuri, altele sunt lucruri serioase. De exemplu,
- O să le citesc după ce vorbim. OK?

Primi o aprobare... Nu-nu! Gândurile alea erau numai şi numai ale ei!

- Vlatko şi-a făcut temele. Le-ai văzut?
- Am aruncat o privire. Nu cred că e o idee bună să construieşti din lemn. E o zonă în care vremea îţi poate juca feste. Iar asigurarea nu-ţi poate oferi cine ştie ce sume.

- Atunci va trebui "să recalibrăm".

- Cred că e mai bine aşa. Construieşti dinspre oraş spre pustietate. Şi te extinzi pas cu pas.

Aprobă şi oftă greu:

- Mă paşte un nou turneu.

- Mai degrabă multe vizite scurte. Nu cred că mai ai de ce să faci "turul consilierilor". De exemplu, Luka pare să aibă dosarele pregătite. Ai putea să-l vizitezi luni - şi-apoi să te întorci ori aici, ori la Bourges, ori să dai o fugă la copii...

Aprobă şi se ridică:

- Ia să vedem ce mi-ai pus pe birou...

Se aşează pe scaunul lui Ştefan şi lăsă "problema Florentina" deoparte. Avea în faţă patru teancuri considerabile de dosare! Isamu trecuse la o nouă abordare - nu-i mai aranja hârtii, ci dosare. Probabil că fusese ideea lui Biyu...

Deschise prima copertă. Aşa!

Acum - primul ei gând fusese că bodyguarda lui Fang îşi împachetase şi-un costum cu fustă atunci când plecase în misiune. Şi împachetase şi o pereche de pantofi cu toc cui. Descoperirea o mirase. Apoi îşi amintise că exista shopping-ul online, iar vacanţa şcolară începuse de două săptămâni deja. Şi apoi, când se aşezase, "beneficiase" de izul de parfum lăsat în urmă de silueta înaltă, cu forme frumoase. Şi înţelesese rolul şi scopul fustei şi-al pantofilor. Îl adăugase pe cel al fardului discret şi se abţinuse - nu zâmbise... Şi-apoi îl măsurase pe el. Şi cam atât - nu? Când discutase cu el despre Fei-Yen, când îl tot împinsese spre soţia lui, fusese rugată să nu se amestece în viaţa lui privată. Nu se amesteca. Tocmai descoperise că Isamu n-avea nevoie de sfaturile şi sugestiile ei ca să se descurce!

Şi ce se mai descurcase! Tânără, frumoasă, stilată, cultă... Bufni în râs - iar el se grăbi să exclame:

- Să nu-mi spui că mi-am notat bancurile tocmai în contractul ăla!

- Aa, nu! Claude mi-a spus că a înflorit grădina. A spus-o într-un context şi într-un mod foarte speciale...

Isamu râdea şi el...

- Pot să te rog să-mi organizezi tu mâine un tur complet al înfrumuseţării?

- Nu trebuie să mă rogi. E în prima tăviţă.

Ia uite! Se gândise deja la înfrumuseţarea ei! Consilier de nădejde! Avea mare grijă de "imaginea firmei"...

Lăsă baltă contractul şi oftă greu. Că nu putea să nu-i spună ce vorbise cu nea Nicu! Isamu o privea lung...

- ... *Mister P* e la Viena.

- Ştiu.

Ştia?

- Mi-a spus Fang. Mi-a trimis un dosar în toată regula!

Ia uite! Şi ei nu-i spusese nimic!

- E bine. L-au operat şi e bine. Se reface aşa cum trebuie. Mai stă o săptămână acolo, ca să fie siguri că totul e în regulă, după care îl externează.

- În cazul ăsta, cred că muza lui ar trebui să-l aştepte acasă - nu?

Chinezul aprobă şi-şi luă pixul:

- Deci, una bucată muză... transportată la Bordeaux... pe 6 iulie, că îl externează pe 5 dar mai are unele mici discuţii de afaceri la Viena... Ce rochie plănuieşti? Largă? Dreaptă?

Îl privea lung, râdea şi clătina încet capul - era teribil! Nici nu se mai mira că fata aia se grăbise să-şi comande pantofi cu toc de doişpe...

Rebeca

Dl Pinon voia 500 de containere. Le voia luni, în Bordeaux. Era nebun! Încerca să-i scrie constatarea asta în termeni "dulci"...

Mobilul Adinei începu să cânte. O văzu înflorind la propriu... Deci era de dragoste. Bun! Reveni spre ecran.

"Stimate dle Pinon, cu regret vă informăm că Raina Consulting vă poate pune la dispoziţie, luni, în Bordeaux, doar 322 de containere. Mai avem disponibile alte 259 de containere, în Marsilia." Dacă-i scria aşa, ăla înjura şi înhăţa Pagini Aurii! Trebuia să reformuleze.

- Rebeca? Toni te roagă să te duci până jos, în parcare.

- Curier?

- Nu. Vrea să-ţi arate ceva.

OK! Se ridică şi porni spre uşă.

- Ia-ţi şi telefoanele. Că, dacă te sună Diamant, ştii că eu nu răspund!

Da, ştia că nu-i răspundea lui Diamant. Avea ciudăţeniile ei! Cică ea nu se băga în chestiuni de familie, aşa că nu răspundea la apelul soţului pe telefonul soţiei. Asta e! Dacă nu voia ea! Ieşi şi se grăbi spre scări.

Deci, trebuia să reformuleze.

"Stimate dle Pinon, în momentul de faţă Raina Consulting are disponibile în portul Bordeaux 322 de containere. În cazul în care cifra 500 este fermă, vom face tot posibilul să transportăm containerele pe care le avem libere în Marsilia, astfel încât luni la prima oră să le puteţi prelua. Cu stimă şi deosebită consideraţie, bla-bla-bla." Era mult mai bine aşa. Împinse uşa şi ieşi. Şi se minună şi ea de vremea fierbinte... Franţa nu obişnuia să "transpire" aşa în iunie! Sigur, era sfârşitul sfârşitului lui iunie. Dar...

Auzea voci dinspre parcare. Trei la număr. Una era a lui Toni. Mai era o voce de bărbat tânăr. Şi mai era cineva care râdea... şi spunea ceva... cu vocea lui Diamant...

Diamantu' ei! Chiui şi-o rupse la goană spre el!

Lung mai era conacu' ăsta! Nu se mai termina! Iar ea îşi ieşise din formă rău de tot! Trebuia să iasă din birou şi să reînceapă să facă mişcare! Musai! Viraj dreapta! Uite-l! Soţul ei râdea şi-l trăgea pe Toni, să nu-l răstoarne fuga nevestei lui...

Ţup! Şi îmbrăţişare! Şi sărut! Şi gata - ziua de azi se sfârşise pentru ea... Se simţea învârtită pe sus şi mutată undeva - pe direcţia vilei lor probabil...

- ... Raina mea...

Aproba, privindu-i strălucirea fericită...

- Am venit să te răpesc.

Serios?

- Mă laşi să te răpesc?

Aprobă, se agăţă bine de gâtul lui şi-l prinse şi cu picioarele. Şi începu să ţipe subţirel ca-n filme:

- Ajutor! Răpitoru'! Mă răpeşte! Ajutoor!

- Fă, stai cuminte - că ne vede lumea!

- Şi ce?

- Fii cuminte. Că nu te mai răpesc dacă nu eşti cuminte, să ştii!

Sări jos şi-i dădu drumul. Acum era cuminte foc...

- Vreau să te răpesc până la Ştefan.

- Răpeşte-mă, că nu mă supăr.

- Mi-e dor de el. Şi vreau să-l rog ceva.

- Şi pe urmă te-ntorci în România?

- Mă-ntorc luni dimineaţă.

... Probabil că soţul ei i-ar fi reamintit că, dacă nu era cuminte, n-o mai răpea. Dar nu putea. Soţia lui se atârnase rău de el şi-l pupa şi mai rău - şi nu putea zice nimic! Hihi!

Diamant

Ciocăni scurt la uşa rezervei. Paşii se apropiau...

- Cap sau pajură?

Seniorul era un glumeţ, ca de obicei! Se grăbi să-i facă plăcerea:

- Baccara.

Uşa se deschise larg:

- Aoleu, ce te-ai mai şmecherit, Diamante!

- Păi am crescut şi eu, maestre! Că doar nu era să rămân la albaneagra!

- Aa, nici nu se face...

Intră şi se grăbi să-şi îmbrăţişeze vărul:

- Bine te-am găsit!

Braţul lui Ştefan îl înhăţă de gât şi-l strânse zdravăn:

- Bine şi întremat m-ai găsit!

Măiculiţă, ce schimbare! Ce progrese! Nu era "ca-n tinereţe", dar nici ca data trecută, când nici nu putuse să salte cotu' din pat! Braţul îi dădu drumul.

- Fă, treci la pupat!

Da - să-i facă şi ei loc la pupat... Şi s-o cuprindă cu braţele - că-i fusese tare dor de ea! Ştefan îi privea lung, cu ochi veseli:

- Ce mai faceţi voi, drăcuşorilor?

- Păi, uite, eu sunt neascultător şi mă dau cu avionu'. Da' ea să ştii că era "corespunzătoare"! Am răpit-o din birou!

- Atâta-i trebuia - să ardă gazu' aiurea pe-o vreme aşa de frumoasă! Fă, tu vrei să te bat?

Raina nega repede...

- Păi şi-atunci ce dracu faci? Tu nu vezi că eşti galbenă ca Luna de vară? Ieşi din castel şi trage aer curat! Şi fă mişcare! Aşa-i că nu te-ai mai dus sus, la aparate?

Aproba...

- Pune mâna şi bagă fibră! Ia uite-aici!

Şi-i arăta brandul lui de Popeye în pijamale...

- Gata, şefu' - ordinu' s-a recepţionat!

- Aşa! Şi, în afară de muncă, ce mai faceţi voi?

Se grăbi să preia "firişorul" ăla şi să mute discuţia spre rugămintea lui:

- Păi, uite... Noi, adică partea asta din noi, a avut insomnie. Şi a copt un gând.

- Aha! Un gând cu cacao, sau cu vanilie?

- Unul cu miere.

Ochii verzi îl priveau lung... şi sclipiră scurt, doar preţ de-o clipă, parcă doar pentru el:

- Am înţeles. O să mă ocup de chestia asta. În rest, ce mai faceţi voi?

- Uite, îi dăm Anei bătăi de cap.

- Bă! Ia vezi! Să nu-mi ridaţi regina, că dracu v-a luat!

Nu-nu! N-o ridau chiar deloc! Îşi pupă regina pe obraz şi aruncă o privire spre chipul ei. Era fericită. Sincer fericită. Oare pricepuse socoteala lui? Acel "cu miere" fusese cam evident...

- Auzi, Nicule? Ia vino un pic - că am nevoie de tine.

Seniorul se prezenta prompt.

- Bă! Ia dă tu drumul la consiliera mea şi vino-ncoa!

Se conformă, râzând. Ştefan râdea şi el:

- Nicule, te rog - pune-ţi tu mâinile peste urechile consilierei mele...

Raina lui râdea şi-şi ştergea lacrimile - şi stătea cuminte între palmele Seniorului... Se aplecă spre vărul lui.

- Bă, visu' tău erotic e OK. Da' nu cred că mă externează ăştia până-n august. Şi nu e deloc în regulă să primesc mail-uri de afaceri prin reţeaua spitalului.

- Aa, nu! Eu mă gândisem la perioada de după externarea ta! Ana zicea că o să stai la conac.

- Păi la conac o să stau. Bă, merge - preiau eu treaba ei, cât stau acolo. Da' îmi laşi două-trei zile după externare. Şi ţi-o împachetez şi ţi-o trimit eu.

- Bine, vere.

Dădu să se ridice, dar fu prins de cămaşă:

- Stai... Florentina e bine?

- Da; de ce?

- Că mi s-a părut gânditoare când am vorbit ultima oară cu ea.

- E îngrijorată şi ea! Îţi dai seama că nu-i vine bine că i s-a pus lu' ăla pata pe ea!

- Nici mie nu-mi place chestia asta. Dar aveţi dreptate - atâta timp cât eu sunt aici, nu-i bine să mă bag în socotelile voastre. Că dracu ştie ce dragon iese din cuptor, şi ne ciufuleşte socoteala...

Aproba...

- Să ai grijă de ea. Vrea mai multă libertate. Măcar în Aurari s-o primească!

- Aa, acolo e liberă ca pasărea cerului!

- Să-i zici lu' Grasu să nu pună pe vreunu' s-o fileze. Că se prinde prinţesa - şi e nasol. Poa' să pice într-o depresie nasoală. Şi cum Ana nu e lângă ea...

- Stai liniştit - că am eu grijă de moralul ei.

- Bine, Diamante.

Se ridică şi se grăbi să îndepărteze palmele de pe urechile Rainei şi s-o cuprindă iar cu braţele. Soţia lui râdea din tot sufletul şi strălucea...

Florentina

Serile din Aurari erau căduroase. Nici nu începuse iulie şi se simţea zăpuşeala aia nenorocită...

Era zece jumate. Petrecerea începuse la zece. Ea invocase o migrenă, aşa că zăcea în moţul patului şi juca Tetris...

Na - că suna telefonul fix! Avea o deviaţie pe noptieră, dar ar fi trebuit să-i transfere cineva apelul de jos, de la centrala telefonică! Şi n-avea cine, că băieţii erau la petrecere! Aşa că se concentră asupra jocului - las' să sune! Cine ştie cine era şi ce voia...

... Şi dacă era bunicul? Dacă nu se simţea bine?

... Dacă nu se simţea bine, o suna pe tanti Perla.

... Sau nu?

... La dracu!

Lăsă baltă mobilul şi ieşi. Şi coborî scările, furioasă. Insistentă persoană, asta care suna! Înhăţă receptorul şi răspunse, furioasă:

- Da!

Nu vorbea nimeni... Şi nu auzea nimic... Mm!

Video-panoul de pe perete piui, speriind-o rău! Ia uite! Lăsă baltă telefonul şi se apropie de el...

Avea un mesaj scris. De la un... vecin, probabil! Îl accesă.

"Te rog, vino la petrecere!!!"

Ia uite-l! Alex era! Da' de unde dracu îi scria? De la maică-sa de-acasă? Se grăbi să-i răspundă:

"Mă doare capul, aşa că m-am culcat."

Şi gata - se ducea sus, că o durea rău capul. Şi iar piuia...

"- Dacă te doare capul, nu poţi să dormi. Te rog, vino la petrecere!

- N-auzi că m-am culcat deja? Sunt în pijama! Nu vin nicăieri!"

Şi accesă identificatorul - nu de alta, dar putea să nu fie Alex! Toate casele din Aurari aveau câte-un video-panou de-ăsta, pe care bătrânii îl foloseau cu multă plăcere ca să se "viziteze" de la distanţă! Pe ecran era un număr. Acelui număr îi corespundea... Ia uite-l! Sigur era Alex! Se dusese la căsuţa lor! Isteţ individ! Un singur reproş avea să-i facă - Azur şi Agata ştiau că în ziua de 27 iunie, la zece jumate, ea fusese singura fiinţă vie care putuse răspunde la mesajele din casa asta! Iar toate mesajele din Aurari treceau prin serveru' ăla mare de sub birou' lu' Diamant! Aşa că...

Aşa că era extrem de pisălog! Acu' ce mai scrisese?

"Te rog, vino la petrecere! Sau, uite, vino până la mine!"

Aa - păi până aici! Apăsa furioasă literele... Reciti cu atenţie...

"De ce să vin până la tine? Ca să-mi scoţi tricoul şi să mă pui pe masă şi să-mi ridici fusta şi să-mi tragi chiloţii într-o parte şi să mi-o tragi ca la curve? Din nou?"

Perfectă construcţie gramaticală! Send. Şi-acum ştergea conversaţia - că el sigur pornise deja spre discuţia faţă-n faţă...

Să-l aştepte în living?... Porni în sus pe scări - ce folos?! Reamintirea "evenimentelor" de azi-dimineaţă o întorsese pe dos. Cam aşa se derulaseră lucrurile. Iar chestia asta îi împrospătase în minte cuvintele lui Grasu. Ăla parcă fusese cobe - aşa de bine "o nimerise"! Începuseră s-o deranjeze diferenţele! Şi mai ales faptul că individu' nu se mai căznise deloc s-o facă să se mărite cu el! Păi aia de azi-dimineaţă fusese caznă? Zău aşa! Fusese ceartă-n toată regula! Şi-apoi fusese bătaie de joc la adresa ei! Ăla îşi bătuse joc de ea! Şi n-o să scape - nu-nu!

Se trânti în pat, luă telefonul şi constată că pierduse bătălia! Fir-ar a dracului de treabă! Acu' trebuia să joace vreo douăj' de jocuri sin-

gură, ca să facă monedele necesare pentru o nouă bătălie! Fir-ar...

Poc!

Îu! Sări cât colo - că îi pocnise geamu'! Da' ce dracu...

Poc!

Diliu' era jos deja! Şi arunca cu pietricele!

Poc!

"Stai, diliule! Că dacă-mi dai cu piatra-n cap sau în ochi, să vezi tu ce păţeşti!"

Se grăbi să deschidă geamul. Alex gâfâia greu şi-i arăta spre geamul de la parter.

- Nici nu mă gândesc!

Tânărul şopti, printre suspine:

- Vino jos.

Cum-cum?... Adică... Alex suspina de-a binelea!

- Vino până jos.

Hait - că-l apucase bocitu'! Da' ce-avea?... În fine - nu mai conta. Oricum, el se dusese deja spre geamul ăla! Nu-l mai vedea! Aşa că decise să coboare totuşi...

Din fericire, Léon şi Philippe le scoseseră şi pe bodyguarde la dans. Că dacă ar fi fost aici oblicele alea mici şi iuţi şi afurisite...

O aştepta în dreptul geamului. Îşi privea pantofii şi suspina. Şi... Zâmbi - şi-şi trăgea mucii. Mda...

Apucă doar să descuie - Alex împinse geamul şi-o împinse şi pe ea! Şi năvăli în living! Aoleu! Ce voia asta?

Fu înhăţată de umeri - şi... Şi-i dispăru din faţa ochilor!

- Iartă-mă!

Ia uite-l! Se dilise de tot, băiatu' ăsta!

- Iartă-mă! Auzi? Să mă ierţi! Că nu mi-am dat seama! Iartă-mă!

Picase-n genunchi în faţa ei! Şi suspina şi-i cerea iertare! Ia uite...

- Io nu pot să mă abţin când te văd! Fierbe sângele-n mine şi când mă gândesc la tine! Darămite când eşti în braţele mele! Io te iubesc şi nu pot fără tine! Şi mă pierd tot când sunt cu tine! Iartă-mă! Nu ştiu ce dracu m-a apucat ieri!

Acu' plângea de-a binelea! Alex plângea, în genunchi în faţa ei! Hei! Încercă să-l ridice:

- Hai sus!

- Nu-nu! Până nu mă ierţi, nu mă ridic! Că nu pot să trăiesc fără tine! Şi, dacă nu mă ierţi, io-mi zbor creierii!

Boala tuturor băieţilor din Aurari - una-două, îşi zburau creierii! Era normal, logic - erau înconjuraţi de pistoale!

- Să mă ierţi! Auzi? Să mă ierţi! Că n-am vrut să te fac să te simţi ca o curvă! Da' n-am mai putut! Când te văd, nu pot să mă abţin! Eşti frumoasă şi-o iau razna!

- Bine. Hai sus!

- Nu. Mă ierţi?

- Alex, scoală de-acolo!

- Mă ierţi?

- Te iert. Scoală de-acolo!

Gata - se lăsa ridicat. Adică se aduna de pe covor - că era prea mare, nu putea să-l ridice ea... Şi-o privea lung... Îl privea lung...

- ... Chiar aşa de cretin am fost?

Păi, ce să spună... Chiar fusese aşa de cretin şi-o tratase ca pe-o curvă?... Da. În opinia ei, da. Aprobă - iar coşul cu mere de pe masă, izbit de mâna lui, glisă, zbură "grandios" juma' de metru şi se izbi de perete! Reacţionă imediat:

- Hei!

Ce făcea - demola casa?... Nu. Bocea. Rău. Sigur, regreta "evenimentele" de ieri! Şi cu siguranţă îşi simţea ameninţată poziţia de "viitor ginere al regelui"! Îşi anulase toate eforturile într-o singură noapte! Normal că bocea...

Da' prea bocea "cu foc"! Mai să-l creadă pe cuvânt, că-i părea rău!

... Poate chiar îi părea rău! Cine ştie! Oricum, chestia asta trebuia să se oprească - scena asta cu el bocind şi azvârlind diverse chestii pe-aici, prin living. Aşa că porni spre el... şi-l prinse în braţe. Şi fu acum mie-n sută sigură că băiatul ăsta plângea de-adevăratelea...

- ... Hei! Gata! Că te-am iertat!... Gaataa!... Gata, Alex!

- Nu-i chiar aşa, să ştii!

- Ba e chiar aşa! Ai făcut o greşeală, ţi-ai cerut iertare şi te-am iertat - da? Hai să punem punct chestiei ăsteia - da?

- ... M-am speriat. Grasu m-a speriat când mi-a zis. Am crezut că te-a convins să mă dai deoparte!

Serios? Pe-asta n-o credea...

Aoleu! Se auzea cheia-n uşă!

Fu înhăţată - şi zbură la propriu prin aer! Hei!

N-apucă nici să clipească - erau în bucătărie. Geamul se deschise larg. Pluti iar prin aer, pe deasupra pervazului - şi ateriză în spatele casei. Şi se pomeni cu el în spatele ei! Fu prinsă de mână, trasă lângă perete... Lângă ea, Alex se lipise de zidul casei - şi stătea drept, cu capul pe zid şi ochii închişi... Ea auzea vocea lui Philippe spunând că a ajuns acasă cu bine şi acum se duce să se culce...

Puştiul venise singur. Vorbise la telefon. Probabil că Azur îl rugase să-l sune, să fie sigur că ajunsese cu bine - adică nu uitase numărul, nu încurcase casele, nu rupsese cheia-n uşă...

Dădu drumul mâinii lui şi-l ocoli. Şi dădu să escaladeze iar geamul. Numai că fu trasă înapoi:

- Nu pleca!

- Băi, trebuie să mă-ntorc!

- Te rog, nu pleca!

- Băi, puştiul

- Puştiul se duce la culcare! Nu pleca!

- Puştiul s-ar putea să se ducă în camera mea, să mă-ntrebe dacă mă mai doare capul!

- Le-ai spus şi lor?

- Că mă doare capul? Bineînţeles!

Fu înhăţată iar de mijloc şi trecută instantaneu pervazul ăla! Şi fu prinsă de braţ!

- Să te-ntorci! Auzi? Să te-ntorci! Că te-aştept aici! Te-ntorci, da?

Se întorcea?

- Te-ntorci! Da, iubita mea? Te-ntorci! Te rog!

Părea disperat... Aprobă. Şi i se dădu drumul. Închidea el geamul - adică îl apropia. Şi se lăsa în jos lângă zid. Nu, nu era bine!

- Aşteaptă-mă mai încolo, în întuneric!

Primi o aprobare, aşa că închise geamul şi reveni în living. Şi aprinse lumina - ca să adune fructele alea! Că nebunu', când era nebun, făcea unele chestii de-i stătea mintea-n loc!

- Ce faci?

Ptiu, drace! Sărise inima din ea! Philippe o privea lung, de pe scări... Încercă să zâmbească:

- Adun astea de pe jos.

- ... Păi cum au căzut acolo?

- Ei... Au căzut şi gata!

Luă coşul şi se apucă să strângă merele... Nu-l auzea urcând... OK! Oftă greu:

- Am coborât să mai iau o pastilă. Şi era întuneric şi n-am fost atentă şi m-am lovit. Şi m-au apucat dracii şi-am azvârlit cu ele.

- Aha! Da, normal că ai azvârlit cu ele.

Cum-cum?... Nu, nu făcea mişto de ea. Era Asperger - aşa vorbea el. Zâmbi deci:

- Am fript un deget în picioru' mesei de-am zis că fac pe mine de durere! Şi mi s-a pus pe ele!

- Păi să-ţi pui compresă la deget, ca să nu ţi se umfle!

Aprobă şi lăsă coşul pe masă:

- Da' tu de ce-ai venit aşa repede?

- Mie nu-mi prea place acolo. E lume multă, e gălăgie, e fum...

Îl luă pe după umeri:

- Am înţeles - nu e genul tău de concert.

- Exact.

- Atunci hai să ne odihnim!

- Hai!

Îl pupă pe creştet şi-l împinse spre camera lui:

- Noapte bună, Philippe.

- Noapte bună, Florentina.

Intră şi ea în camera ei şi închise uşa. Şi-o încuie sonor, ca să ştie piciul că era încuiată şi să nu se-apuce să ţipe prin casă cine ştie ce...

Se apropie de geam - acum trebuia să aştepte cinci minute. Philippe adormea repede. Bunicul spunea că e din cauza pianului. Partiturile erau în două chei diferite, iar creierul piciului le desluşea pe amândouă deodată şi coordona ambele mâini; aşa că în căpşorul lui se produceau mai multe conexiuni - sau cam aşa ceva. Nu fusese foarte atentă...

Chiar în faţa ei, în întuneric, strălucea un punct. Era ţigara lui Alex. Se mişca, când şi când. O aştepta. Se aşezase în iarbă, probabil, şi o aştepta. Şi rememora discuţia şi se liniştea probabil, convins că chiar îl iertase...

Era evident că o aştepta pentru că voia să o ducă iar în căsuţa lor. Iar ea nu prea ştia ce să facă. Adică s-ar fi dus... şi nu prea. Ar fi vrut să continue discuţia cu el. Ca să nu mai treacă vreodată prin clipele prin care trecuse data trecută. Dar nu prea s-ar fi dus... fiindcă nu-i prea ardea de iubit. Nu azi. Avusese o stare îngrozitoare azi - zăcuse toată ziua în pat, indispusă pân' la Dumnezeu! Şi nu-i ardea de iubit şi gata! Nici nu era pregătită! Adică nu se duşase, nu se pregătise... Nu era pregătită - na! Simţea că omul ăla n-o aştepta doar ca s-o împace verbal, aşa...

Deschise şifonierul şi scoase rochia lungă, neagră. Se schimbă şi optă pentru espadrile. Descuie uşor uşa şi se strecură afară. Şi coborî treptele pe vârfuri... Ieşi pe geamul de la bucătărie şi alergă spre el. Se ridicase - o aştepta în picioare. Şi era fericit! Ia uite-l ce fericit era! Fu luată uşor în braţe...

- ... Iartă-mă. Am fost un idiot. După chestia aia de la Cernica, m-am zăpăcit de tot! Adică eu nu sunt aşa! Nu-mi place repede şi pe fugă! Nu cu tine - înţelegi? Dar am crezut că...

"Ai crezut tu că mie-mi place repede şi pe fugă!"

... Păi, cine fusese capră şi-l băgase-n casă pe sub nasul colegilor lui? Şi "confiscase" prezervativele din noptieră? Şi "descleiase scaunul la viteză"? Nu ea? Avea şi el dreptate să fie uşor confuz...

- Eu, de când te-am cunoscut pe tine, visez să stau zile-n şir cu tine-n braţe! Şi să te privesc şi să te sărut şi să-ţi spun cât de mult te iubesc eu pe tine! Şi n-am parte de asta! Mereu e pe fugă! Ba că ne vede cineva, ba că trebuie să te-ntorci acasă...

Păi nu zicea el că fierbe sângele şi că nu se poate abţine şi toate alea? Acu' voia să stea ore-n şir cu ea-n braţe?

- Mergem la căsuţa noastră. Bine?

- Nu.

Acum îl tuflise de tot...

- Toată ziua, am avut o stare nenorocită rău. Nu-mi arde! Pe cuvânt că nu-mi arde!

Fu strânsă din nou în braţe:

- Nu putem să stăm aici. Riscăm să ne vadă cineva. Hai la căsuţa noastră - şi mă jur pe sufletu' lu' mama şi-al lu' tata că n-o să se-ntâmple nimic din ceea ce nu vrei tu să se întâmple. Bine?

Zău că n-avea nici un chef...

- Fă şi mie nebunia asta! Stai şi cu mine o oră! Numa' o oră! M-am jurat că nu...

Aprobă şi-o luă înainte - că până acolo aşa mergeau, ea în faţă iar el la vreo 20 de metri în spatele ei. Şi ştia ea prea bine ce-o să se-ntâmple în căsuţă! Că nu era fraieră deloc! Certurile din pat atrăgeau împăcările din pat! Spera doar ca, de data asta, s-o fi înţeles. Şi să-şi repare greşeala de dimineaţă. Ca să nu mai stea şi mâine cu gândul că o trata ca pe-o curvă.

30 iunie 2020 - marţi

Ana-Maria

Fiu! Răsuflă uşurată şi se grăbi să coboare - că îi reuşise şmecheria şi venise incognito în Aurari! Nimeni nu ştia că era aici - decât Isamu, Vali Calu şi şoferul. Nu venise să stea; venise să-şi vadă familia. Şi să plece. Repede. Jalnică mamă...

Piao o depăşi şi se grăbi să apese soneria. Consilierul ei îşi intrase în rol - se deghizase. Adică se-ascunsese după ochelarii de soare şi se făcuse mititel şi cocoşat... Uşa se deschise larg.

- Ei! Ia uite-i! Bine-aţi venit! Haideţi - intraţi!

Se conformă şi-l îmbrăţişă. Iar Piao dădu mâna cu el şi se repezi la masă. Scotea laptopul, zorit să-şi facă de treabă... Intră în bucătărie. Socrul ei o urmă, mirat:

- Ce-i cu voi?

- Nimic. Sunt în trecere. Nu stau decât două ore - mă aşteaptă Alexander, în Germania.

- Aha... Păi, ce să zic... Să vă pun masa!

- Am mâncat în avion. Nea Dumitre, mă îngrijorează Florentina.

- Serios?

Cum-cum? Ridică mirată sprâncenele:

- Cum adică?

- Adică eu am impresia că şi-a găsit un prieten aici, în Aurari. Unul de-ăla de plimbări seara prin orăşel.

Aoleu! Îl privea lung - şi nu-i venea să creadă că bunicul Florentinei agrea ideea aia...

- Iese în fiecare seară la plimbare, cu Agata şi fetele. Şi ele nu se plimbă singure - se plimbă cu băieţii. Ştii tu - două găşti mari. De când cu plimbările astea, Florentina s-a cuminţit - nu mai poartă franţuzisme mini, nu s-a mai dus la piscină cu costumaşul de Cannes... Nu mai ţipă, nu mai mârâie nemulţumită... Nu ştiu de ce zici că te îngrijorează; că şi-a revenit, cum se zice!

"Şi-asta înseamnă că şi-a găsit un prieten? Crezi dumneata că un pupic pe furiş o mulţumeşte?" Ha!

- Nea Dumitre, eu iau fata la Cannes.

- Ba s-o laşi aici! Că nu se-ntâmplă nimic! Chiar ei o păzesc de ei!

Cum-cum?

- Înainte să vină copiii, Vali a făcut şedinţă cu toţi băieţii. Absolut toţi. Le-a spus că Philippe trebuie protejat de certuri şi scandaluri, că Léon trebuie protejat de fetiţele cu fundiţe şi că Florentina e domnişoară - şi e interzisă tuturor bărbaţilor din orăşel. A fost foarte răspicat. Aşa că ei o păzesc de ei!

Dacă era pe-aşa... Oftă greu:

- ... Discută zilnic pe net cu Andrei. Iar Isamu presimte o nouă invitaţie în Rusia. Trebuie să vorbesc cu ea.

- E într-a treia casă de pe dreapta. Hai - vin cu tine.

- Ba eu te rog să stai de vorbă cu Piao. Despre nea Nicu Cărare.

- Aoleu! Da' ce s-a întâmplat?

Arătă spre sufragerie şi ieşi:

- Mă-ntorc repede.

Deci, a treia casă de pe dreapta...

Florentina

Era foarte atentă în oglindă. Se pensa. O singură greşeală putea însemna începutul dezastrului...

Era singură acasă. Philippe era la joacă, Léon era la şcoala de aikido, chinezoaicele parcă erau lipite cu pap de ei - iar lor le plăcea

la culme, că îi vedea cât de fericiţi erau cu paznicele după ei! Asta era ciudat...

Telefonul din living începu să sune. Oare cine-o fi? Coborî, grăbită... Iar pâlpâia becul de la video-panou! Da' ce-i venise? Evident, avea un mesaj scris.

"Mama ta e în Aurari. Eu am adus-o de la aeroport. Mă duc să mă schimb şi să vorbesc cu ea."

Aoleu! Văleleu! Dezastru! Nu-nu! Apăsa repede-repede literele...

"- Te-am rugat să mă laşi să vorbesc eu cu ea!

- E o jignire uriaşă să nu-i spun eu.

- Băi, lasă jignirile de Aurari! Că mama e contesă de Cannes, nu funcţionează după regulile de-aici!

- Nu ştiu cum să fac...

- Nu faci nimic. Te faci că plouă. O să vorbesc eu cu ea.

- Vorbeşti azi?

- Sigur că vorbesc azi!

- Da' să vorbeşti! Vezi, că nu stă mult! Peste două ore, trebuie s-o duc iar la aeroport.

- Asta înseamnă că a venit special să vorbească cu noi. Îi zic eu. Tu să nu te-apuci să faci tâmpenii!

- Mie nu-mi place chestia asta.

- Nu te juca cu vieţile noastre! Lasă-mă să-i spun eu! O cunosc de 17 ani, ce dracu!"

Şi se aplecă spre fereastră - ia uite-o pe mămica ei...

"Măiculiţă, mamă - dacă se-apucă nebunu' să spargă buba, dracu te-a luat!"

Alex nu scria nimic... Ea privea când panoul, când pe mămica ei...

"Haai, Alex! Fii cuminte!"

"Bine. Fă aşa cum ştii tu. Dar să ştii că, dacă vrea să vorbească cu mine, eu sunt pregătit. Doar să-mi zici, şi vin."

Fiu! Erase conversation... Soneria piui scurt. Se îndepărtă uşurel, pe vârfuri, şi reveni la uşă pe călcâie. Şi descuie - şi "explodă":

- Maamii!

Mămica ei intră şi o îmbrăţişă:

- Bine te-am găsit.

- Bine-ai venit! Tii, ce surpriză!

- Daa, curată surpriză! Am zis să pic aşa, neanunţată; ca să văd şi eu cum vă petreceţi voi vacanţa!

Aha! Venise s-o prindă cu unu'! Foarte mişto! Foarte subtil, anunţul ăsta! Mămica ei porni spre masă:

- Băieţii pe unde sunt?

- Léon e la şcoala de aikido iar Philippe e la joacă în curtea şcolii.

Ia uite ce mirată era! Adăugă:

- Că nu cântă non-stop la pian, să ştii. Şi-a făcut doi prieteni - şi bat maidanu' ăla în lung şi-n lat, zilnic. E cu Jiao; cred că îl ajută şi ea un pic cu socializarea...

Buclele şatene aprobau:

- Atunci, eu zic să profităm de faptul că suntem singure şi să stăm de vorbă.

Doamne-ajută! Şi apără şi păzeşte! Se grăbi să se aşeze lângă ea. Şi cum mama ei îşi aprindea o ţigară, se repezi la bucătărie şi-i aduse scrumiera. Şi luă atitudinea aia de mieluşel nevinovat... I se oferi o ţigară; se grăbi s-o refuze.

- Cum te simţi în Aurari?

- Bine. Îmi place în Aurari, să ştii! E linişte, e pace... E câte-o petrecere în fiecare sâmbătă...

- Aha... Am aflat că ieşi seara la plimbare cu un băiat.

I-auzi! Începu să râdă:

- Nu, mami. Ies cu tinerii de vârsta mea. Şi băieţi, şi fete. Şi cu Agata şi Azur, şi cu Léon şi Philippe...

- Deci nu ieşi cu un băiat anume...

Ochii verzi o priveau cu subînţeles... Păi, hai măcar să-i dea un indiciu - nu?

- Nu. Deşi să ştii că n-aş zice nu...

Mâna cu ţigara se opri la jumătatea drumului... Deci era exclus. OK! Continuă:

- ... Asta, sigur, dacă ar avea vreunul curaj să mă invite la plimbare! Da' până acum nu s-a ivit nici unul. Dacă sunt cine sunt, normal că nu se-apropie...

Ţigara ajunse la buze... reveni la scrumieră...

- Înţeleg... Atunci uite ce-ţi propun eu. Facem o convenţie. Tu îmi spui sincer şi cinstit ce faci. Şi cum îţi merge. Şi ce mai e nou prin viaţa ta. Sincer şi cinstit şi prompt şi fără frică - că sunt mama ta, nu duşmanul tău de moarte.

- Mami, dar

- Iar eu o să am grijă să primeşti tot ceea ce vrei să primeşti. Şi pe cine vrei să primeşti.

Aleluia! Erau salvaţi amândoi!

- Dar pun o condiţie.

Hm...

- Să-mi spui înainte să te-apuci.

Dezastru...

- Momentan, toţi băieţii din Aurari au interzis la tine. Le-a spus-o Vali Calu în şedinţă, în gura mare, pe limba lor. Aşa că, dacă îţi place de vreunul, eu zic să-mi spui cinstit. Dacă e un băiat cu capul pe umeri, primeşte dezlegare să te plimbe pe unde vrei tu. Dacă vrei să te pupi cu el, îmi spui. Şi primeşte dezlegare să te pupe. Bine?

Aprobă cu capul.

- Dar îmi spui înainte. Pentru că până acum ai făcut exact invers. Te-ai apucat să faci, înainte să te întrebi dacă e bine ce faci. Şi dacă noi, părinţii tăi, suntem de acord cu ceea ce vrei tu să faci.

- Mami,

- Şi s-a dovedit că poţi să faci trăznăi mari.

- Mami,

- Nu-mi amintesc să-mi fi spus vreodată că vrei să intri cu Vincent în dormitor şi să încuiaţi uşa după voi. Dacă-mi spuneai, probabil că aş fi fost de acord. Că nu sunt absurdă. Dar nu mi-ai spus. Aşa că schimbăm regula. Spui înainte să faci.

Aprobă din nou, simţind imperioasa nevoie de a-şi da singurică palme dese peste ochi:

- Bine, mami.

Mămica ei zâmbi... şi-i întinse iar pachetul cu ţigări! Îl refuză din nou:

- Nu, nu m-am apucat de fumat.

Gentuţa se deschise - şi-o văzu scoţând... La dracu! Îşi trecu scurt mâna prin păr:

- Nu m-am apucat nici de de-astea.

Prezervativul sfârşi pe masă:

- Pune-l bine; să ai, când o fi să te-apuci.

OK! Îl luă şi-l băgă în buzunar, ferm hotărâtă să-l păstreze amintire... Era linişte în living...

Ochii verzi o priveau lung...

- ... Dacă vrei să-mi spui ceva, acum e momentul ideal.

Ha-ha! Sigur! Cum să nu! Ridică umerii şi zâmbi inocent:

- Nu, mami. N-am nimic de spus. Nici despre... nici despre.

Mămica ei se ridică:

- Bine.

Şi ia uite cum pleca mămica ei... Ba nu! Stop!

- Pot să te întreb ceva?

- Întreabă-mă.

- Până acum, ziceai că băieţii din Aurari nu-s de nasul meu. Adică să nu m-apuc să caut prin Aurari, că n-am să găsesc. Şi-acum zici că

- Acum zic că, dacă-ţi place de vreunul de-aici, întâi vorbesc eu cu el. Ca să-i fie limpede că n-are şanse de-nsurătoare cu tine. Dacă-i convine şi lui, bine; dacă nu, sunt sigură că ocheşti tu altul. Orăşelu'-i plin de băieţi unu' şi unu'!

Deci aşa...

- Pentru plimbări nocturne, sunt buni. Dar nu şi pentru discuţii serioase referitoare la viitor.

Şopti, simţind că îi vine să plângă:

- ... Cam cât de "sus" trebuie să fie un băiat, ca să fie OK pentru voi?

Mămica ei începu să râdă. Ia uite, ce-o amuza discuţia asta! Ei îi venea să plângă, iar mama ei râdea!

- Nu chiar atât de sus cum e Andrei. Dar mult mai sus decât holteii de-nsurat din Aurari. Tu eşti o domnişoară bogată. Eşti cetăţean francez, ai viitorul asigurat iar clasa a unşpea ai terminat-o a doua pe liceu. Indiferent dacă băiatul la care visezi tu acum e lefter sau deţine jumătate din planeta Marte - dacă nu e printre primii la facultatea lui, nu te sfătuiesc să i-l prezinţi lui tati! Că l-ai prezenta degeaba!

Adică... Oare Thomas... Era printre primii la facultatea lui; dar... Îl ştiau oamenii, prietenii lui tati şi partenerii şi serviciile şi spionii, că e băiatul servitorilor de la conac! La dracu! Zâmbea şi-şi stăpânea admirabil plânsul...

... Nu! Nu Thomas! Nici Thomas, nici Alex, nici Andrei, nici nimeni! La dracu! Rămânea nemăritată şi gata! Şi la dracu cu toate! Aprobă cu capul, ca s-o vadă plecând odată spre nepreţuiţii ei băieţi...

Mămica ei porni spre ea. Şi puse palma pe umărul ei... Nu ştia de ce dracu nu se ducea la copiii ei şi n-o lăsa-n pace...

- ... Hai, spune cine e.

Nu! N-o să-i spună nimic! Fiindcă n-o să înţeleagă niciodată nimic! Şi n-o s-o înţeleagă nici pe ea! Şi n-o să priceapă ce era-n mintea ei şi în sufletu' ei! Se grăbi să turuie:

- Nimeni.
- Prinţeso...
- Nu ţi-am spus că nu e nimeni?
- Hai, spune-mi! La cine-ţi zboară mintea şi inima?

Se grăbi să se ridice:

- La nimeni. Ce mai face tati? Cum se simte?

- E bine. Tot mai bine. Face uneori acte de bravură şi îl doboară efortul - şi încearcă să ascundă asta de medici, ca să-i convingă să-l externeze odată... Chiar ai vrea să stai la conac cu el?

Şi să trăiască 24 din 24 sub ochii lui Thomas? Şi alături de Thomas? Ştiind că n-o să-l aibă niciodată? Nu!

- Nu. Am zis aşa ca să nu se supere. După ce l-au refuzat şi Léon, şi Philippe...

- Am înţeles. Bine! Dacă vrei, rămâi aici! Să nu uiţi ce-am vorbit.
- Nu uit.
- Înainte - nu după.

Aprobă - şi auzi melodia mobilului...

Gata - doamna contesă avea treabă. Răspunsese şi se grăbise să iasă. Nu părea să observe că nu-şi pupase fata de "la revedere"...

Ana-Maria

Deci planurile de zbor se schimbaseră. Pleca peste trei ore, nu peste două - aşa că avea timp să mănânce cu copiii! Bun! Mesaj nou, lui Grasu...

"Vino până la nea Dumitru".

Send. Băgă mobilul în buzunar...

Discuţia cu Florentina fusese... "constructivă". Ea una aflase foarte multe lucruri din discuţia asta! Aflase că prinţesa avea un iubit! Şi că se culcase deja cu el! La cum îi picaseră maxilarul şi optimismul şi mimica atunci când auzise "înainte, nu după", la cum îi zvâcnise carotida când auzise "spune, acum e momentul", nu mai avea nici un dubiu! Florentina nu mai era domnişoară! Şi se părea că îşi folosise toată isteţimea convingându-l pe bietul nefericit să încalce toate ordinele şi toate regulile şi să se culce cu ea! Că, după cum o simţise ea, prinţesa nu trecuse printr-o aventură pasageră - ci avea un iubit statornic... Iar ea, mama ei, nu putea să afle cine era acel iubit statornic - nu aici, în Aurari, unde a investiga chestia asta echivala cu a informa toţi locuitorii...

Perioada era extrem de nenorocită. Se apropia "sezonul" concediilor bugetarilor în toată Europa. Afacerile mergeau "ca la balamuc". Consilierii mustăceau şi-şi dădeau coate, care să fie primul la vizitat. Vlatko şi Imre erau începători şi "construiau de la zero", aşa că aveau mereu nevoie de ea. Iar Ştefan se chinuia şi-şi forţa recuperarea, ca să se externeze odată. Aleodor părea un factotum desprins din filmele cu extratereştri - făcea şi partea cu insigne, şi pe cea cu umbrelele, avea grijă şi de Rebeca, se ocupa şi de Aspergeri... Şi-i spusese, la ultima videoşedinţă, că din păcate o să înceapă să o bârâie la cap. Insignele voiau să discute direct cu regina. De vreme ce afacerea aia mergea strună, presupunea că nu erau probleme. Că era doar o chestie de pozat alături de dansatoarea de tango în rochie de papagal. Dar, cine putea şti...

În orice caz, decizia Florentinei de a-şi face un iubit statornic în Aurari venise exact atunci când ea trebuia să călătorească. Era un dezastru... Grasu puse frână şi gâfâi scurt:

- Bine-ai venit!

- Bine te-am găsit. Am vorbit cu Florentina. Şi am senzaţia că-mi ascunde ceva. Ceva legat de viaţa ei sentimentală.

Bărbatul din faţa ei aproba şi gâfâia, chinuit serios de efortul de-a goni până aici.

- Nea Dumitru zice că s-ar putea să-i placă de un băiat de-aici. Tu ce ştii?

- Eu ştiu că toţi au interdicţie la ea.
- Nu asta te-am întrebat.

O secundă, două...

- ... Eu am observat că îşi tot aruncă privirea spre unul dintre şoferi.

- Aha. Ai mare grijă, să nu-şi arunce şi nada! Că să ştii că e-n stare să-l convingă!

- Ştiu. Mi-am dat seama că şi-a băgat în cap să se-apuce de prostii!

- I-am spus ei, îţi spun şi ţie. Înainte de orice, vreau s-o văd vorbind cu mine. Şi cerând aprobarea mea. Nu a ta, nu a lui nea Dumitru - a mea.

- Am înţeles.

- Că dacă ocheşte vreun neisprăvit şi e dezamăgită, n-o să poată vorbi cu voi. Iar dacă eu nu ştiu "oficial" de neisprăvit, n-o să vorbească nici cu mine. Şi-o să sufere în ea şi-o să-i suporte ăluia neispräveala. OK?

- OK, şefa!

Îl bătu uşor pe umăr:

- Nu stau decât trei ore azi. Vii şi tu la prânz?
- Nu, vin, şefa - că trebuie să gonesc la Bucureşti.
- Iar?
- Da. Am de luat ceva - şi-apoi plec spre Bacău, Iaşi, Suceava...

Aprobă:

- Bine, Grasule. Spor la treabă!
- Să fie!

Porni spre casă - tare se temea ea că făcea o greşeală lăsând-o pe Florentina aici! Dar dacă o lua pe sus şi o trimitea la Bourges, nu făcea decât să mute problema "din dreapta-n stânga" şi să "inflameze" rău speranţele şoferului ăluia! Iar dacă o trimitea la Cannes, prinţesa reîncerca să se sinucidă din prea multă nefericire iar Isamu devenea posac şi trist şi singur în birou. Aşa că nu ştia...

Grasu

Fiu! Fusese cât pe ce! Făcu stânga-mprejur şi-şi reluă alergarea. De data asta nu mai sprinta...

O băgase pe mânecă! Rău! Ana picase-n Aurari incognito şi pe nepusă masă tocmai ca s-o prindă pe prinţesă cu mâţa-n sac! Şi-o prinsese, ce mai! Prinţesa ascunde ceva în viaţa sentimentală? Măiculiţă, mamă - ce-ar face Ana dacă ar afla ce ascundea prinţesa prin viaţa ei sentimentală...

N-avusese inimă s-o pârască. Ar fi putut să-i spună direct: "Ano, ce bine că ai venit! S-a întâmplat ceva!" Şi pe urmă s-ar fi pus între ea şi prinţesă şi-ar fi încasat el bătaia ei. Şi pe urmă Ana ar fi găsit o cale să o despartă de codatul ăla. Dar n-avusese inimă s-o spună. Strecurase nişte ocheade - pentru care Ana n-ar fi pedepsit-o niciodată pe Florentina. Într-un fel, o pregătise pe Ana pentru momentul când va afla că ocheadele se transformaseră în sărut. Şi tot aşa, din pas în pas, până

la adevăr. Dar planul lui se spulberase imediat. Ana voia ca Florentina să aibă încredere în ea. Şi cum adolescenţii nu vorbeau cu părinţii lor din principiu, planul lui eşuase înainte să se lanseze...

Acum, singura care mai putea îndrepta lucrurile era Florentina. Trebuia să se ducă la mama ei şi să-i spună că, într-o seară, după dans, fiind obosită şi un pic ameţită de paharul de bere pe care-l băuse, se agăţase excesiv de gâtul unui şofer. Care era şi el beat - deşi asta era imposibil, pentru că una dintre condiţiile absolut obligatorii la selecţia şoferilor era lipsa permanentă a alcoolului din sânge! Şi se-ntâmplase, după care ei îi fusese frică să-i spună mamei ei ce se întâmplase. Dar regreta acum că nu avusese încredere în mama ei. Şi venea şi-i spunea acum. Se lăsa cu bătaie şi cu încuiat la Cannes - dar măcar "buba se spărgea controlat"! Dacă codatul deschidea gura, sau erau neatenţi şi-i vedea cineva...

Nu ştia cum să facă. Nu ştia cum să-i spună el Anei ce se întâmplase! Nu ştia dacă să-i spună! Era posibil ca Sufletu' lui să-i zică, peste vreo două săptămâni, s-o ducă la Bucureşti la ginecolog...

"Asta e, Grasule! O s-o încasezi rău - da' măcar e pentru Sufletu' tău!" Că, nespunându-i Anei ceea ce ştia, tocmai îşi pusese pielea la saramură pentru copiii ăştia doi! Codatu' era cel puţin inconştient, că se băgase în asemenea încurcătură! Dacă se afla...

Florentina

Se lungise în pat. Nu-i mai ardea de pensat. Nu-i mai ardea de nimic! Discuţia cu mama ei o bulversase rău - şi-o şi întristase...

Nu mai putea să-i spună - nici acum, nici mai târziu. Nu mai putea decât să-l roage pe Grasu să o ducă la cusut, înainte de revenirea în Franţa. Îi văzuse pe geam; după ce mama ei plecase, ea urcase în camera lui Philippe şi se uitase lung după ea. Şi-i văzuse. După gesturile calme ale ei, deducea că Grasu-al ei n-o pârâse...

Nu mai avea ce să facă. Nu mai putea să spună "Mami, îmi place de Alex". Alex ar fi fost scormonit bine prin arborele genealogic - şi-apoi ar fi discutat direct cu mama ei. Chiar dacă l-ar fi "montat" bine dinainte, ca să ştie ce să spună, părinţii lui nu puteau fi montaţi! Şi, după cum auzise ea, părinţii lui erau "de modă veche". N-ar fi acceptat nici în ruptul capului ca băiatul lor să fie gigollo-ul prinţesei! Şi s-o plimbe şi s-o pupe şi s-o găurească şi să-i ţină de urât şi cam atât - ca un gigollo! Aşa că Alex n-ar fi primit OK-ul mamei ei. Ar fi trebuit atunci să caute un altul...

Ce porcărie!

O oboseau toate rahaturile astea! Viaţa ei era un amalgam de porcării împuţite şi jegoase şi pline de nitroglicerină, care stăteau să explodeze la fiecare pas mai apăsat! Ascunsese atâtea lucruri, atâtea schimbări, că nu mai ştia cum să se descurce cu ele şi cum să le dea de cap ca să fie bine! Şi zău că nu mai voia! Zău că şi-ar fi dorit să poată să sune la Cannes şi să ceară cu Isamu şi să-l roage să facă o vrajă şi s-o întoarcă în timp în clipa când începuse *Kibori*! Adică, nu! S-ar fi întors în avion, înainte de aterizarea pe Otopeni!... Adică, nu. S-ar fi întors şi mai mult. Şi şi-ar fi dat două palme şi-ar fi aruncat camera-ruj la gunoi... Că era blocată în Aurari, iar Biyu avea vedere bună - şi, dacă o găsea, sigur îi spunea lui Isamu... Şi-atunci chiar că nu mai avea obraz să se întoarcă la Cannes... Să vadă cum toată lumea se uită lung, ciudat la ea - şi Isamu, şi bodyguardele, şi Claude, şi Isabelle, şi...

Isabelle! Cannes!

Înşfăcă telefonul şi începu să caute numărul de fix... Suna...

- Reşedinţa Ionesco, bună ziua.
- Bună, Isabelle. Florentina sunt.
- Bună ziua, dră!
- Ce mai faci tu? Te-am deranjat?
- Nu, deloc! Mă pregăteam să pun masa...
- Aha! Uite, te-am sunat pentru că am două rugăminţi mari la tine.
- Sigur!
- Prima este să faci tu o vrajă în camera mea, ca să miroasă din nou a iasomie şi levănţică acolo...
- Sigur, dră!
- Iar cea de-a doua este să-mi opreşti laptopul. Am plecat în fugă şi l-am uitat pe birou, pornit. Şi mă gândesc să nu se-ncingă şi să ia foc. Trage-l din priză pur şi simplu. Bine?
- Bine, dră!
- Îţi mulţumesc mult!
- N-ai pentru ce!
- La revedere, Isabelle!
- La revedere, dră!

Buton roşu! Şi laptop! Repede! Trebuia să se asigure că Isabelle "tăia transmisia" înainte s-o descopere Isamu!

Isamu

Cioc-cioc! La ora asta, probabil că Isabelle voia să-i invite la masă. Deblocă uşa, zâmbind uşor - nimeni şi nimic nu va fi vreodată atât de perspicace încât să-i prindă într-o postură jenantă...

Isabelle intră, îi zâmbi lui Biyu şi veni spre el:

- A sunat dra.

Florentina? Serios?

- Mi-a spus să vă rog să îmi descuiaţi camera ei.

Serios? De ce?

- De ce?
- Pentru că mă roagă să fac curat acolo. Şi să-i opresc laptopul.

Hei! Pe bune?

- Zicea că a plecat în fugă şi l-a uitat pornit. Şi şi-a dat seama că, dacă se încălzeşte foarte tare, poate să ia foc.

Genială! Florentina Ionescu era genială! Se ridică, abţinându-se cu greu să nu râdă:

- Aoleu! Păi să ştii că aşa e! Dacă se-ncinge, chiar poate să ia foc!

Luă cheile şi o urmă. Descuia uşa, încercând să-şi amintească dacă uitase el ceva acolo... Deschise uşa şi se grăbi să intre. Şi exclamă:

- Tii, ce zăpuşeală e aici!

Isabelle trecu în viteză pe lângă el:

- Bine că a spus!

Daa! Ea deschidea geamul, el se ducea la laptop... Puse palma pe el. Era OK. Se aplecă şi-l opri de la buton:

- Frige. Jucăria asta mică a încins aerul aşa.

Trase şi firul din el şi porni spre uşă:

- Gata - reşedinţa Ionesco e salvată.
- Perfect! Chiar mă îngrijorasem...

Serios? Chiar se îngrijorase? O privea lung... Isabelle se fâstâci instantaneu şi mototoli, scurt, şorţul:

- Adică mă îngrijorasem că o să ia foc...

Nu, se îngrijorase pentru altceva. Aşa că aştepta şi-o privea lung...

- ... De fapt, mă îngrijorasem pentru mine. Am început să mă întreb dacă nu cumva o să trebuiască să-mi caut alt serviciu în curând.
- De ce?
- ... Familia Ionesco nu prea mai locuieşte aici...
- Dar se va întoarce aici. Stai liniştită - atâta timp cât există vila asta, o să existaţi şi voi două: tu şi Emilie. Şi, dacă vrei să ştii, am instrucţiuni precise să nu vă las să plecaţi. Am în birou un plan cu puncte - ştii, ca o piramidă. De jos în sus. 10% plus la salariu, 20% plus la salariu, zile libere, micşorarea programului de lucru, angajarea de ajutoare pentru voi două...

El urca cu mâna pe piramida virtuală, ea era roşie ca racul... Începu să râdă:

- Până la ultimul punct: sechestrarea, cu tot cu familiile voastre.

Isabelle bufni în râs şi-şi acoperi gura cu palma. Ieşi:

- Dar asta implică construcţii noi în curte; aşa că te rog să-mi spui din timp, dacă vrei să te sechestrăm.

Reveni în birou, închise uşa şi zâmbi:

- Ce zici tu de chestia asta?

Biyu zâmbea şi ea:

- Zic că n-a fost indiscreţie.

- A fost o indiscreţie uriaşă. Eu zic că şi-a rezolvat problema. Şi nu mai are de ce să fie indiscretă. O aduci tu?

Tânăra aprobă şi trecu pe lângă el. O mârâi scurt, că era sexy şi-i stătea bine pe tocuri... şi reveni la birou. Deci prinţesa găsise o cale...

Inventiv copil! Adică inventivă femeie! Găsise rezolvarea perfectă! El nu se gândise la Isabelle! Că se întrebase şi el cum ar putea prinţesa să oprească un dispozitiv electronic aflat în paza lui, la câţiva kilometri distanţă de ea! Şi nu-i venise-n minte mişcarea aia cu Isabelle şi curăţenia şi incendiul! Era teribilă, ce mai!

Camera-ruj va rămâne la el. Adică în seif. Pentru că intenţiona să i-o returneze personal. N-avea nimic de câştigat dacă făcea asta; dar, dacă ştia cum s-o facă, avea totuşi de câştigat ceva.

Florentina

Verifică din nou camera video... Nu. Transmisia nu se reluase. Nici n-avea cum! Îi dispăruse brusc de pe ecran, semn că "veriga" se oprise. Şi nu putea reporni - decât dacă o repornea Isamu! Ar fi trebuit să pornească laptopul, să caute programelul instalat de Léon... Asta în caz că Biyu găsea totuşi camera iar el voia să ştie dacă una dintre colegele ei o spiona pe furiş...

În fine!

Azi era foarte binedispusă! Azi era o zi minunată - deşi era marţi! Cele trei ceasuri rele se produseseră deja, concentrate în minutele de discuţie cu mama ei! Aşa că decise să fie curajoasă! FB, Vincent...

Unde era Vincent? Îi scrise numele în bara de căutare... Vincent Périer dispăruse din online. Adică îşi făcuse un alt cont, pe alt nume. Şi îşi pusese, probabil, altă poză de profil. În asemenea hal se şocase...

Da' de ce se şocase în halul ăla? Că ei nu se certaseră! Adică el, după ce zburase prin dormitorul ăla, îşi luase hainele şi ieşise. Şi nu-şi mai spuseseră nimic! Ba chiar ea îşi ceruse, într-un fel, iertare pentru cele întâmplate! El văzuse mesajul, dar nu-i răspunsese. Iar ea nu mai verificase contul lui - că avusese alte treburi, ceva mai importante! Cândva între cele două momente, cel al zborului şi cel al căutării de azi, Vincent îşi şterse contul...

Aşa că asta nu putea fi decât mâna mamei ei... căreia nu-i spusese nimic despre ziua aia, despre încuiatul în dormitor - nici înainte, nici după ce răsucise cheia. Trăgea deci concluzia că mămica ei "rezolvase problema"! O rezolvase de-i merseseră fulgii! Îl şocase în asemenea hal că îl făcuse să dispară cu totul! Şi uite că ei nu-i spusese nimic... curioasă probabil să afle cât de răbdătoare putea fi fiică-sa după ce făcea trăznăi...

Cu siguranţă, trimisese nişte băieţi de-ai lui Raul să-i facă "bau"! La aşa renume de interlop periculos ce-avea tati al ei, la aşa bodyguardă chinezoaică ce-avea ea, un singur bau fusese de-ajuns - Vincent se volatilizase...

Ei, na! Se volatilizase! Sanchi! Îşi zisese, probabil, Francesca Innocenta şi-l găsea printre prietenii Adélei! Dar mai târziu! N-avea stare să-l caute acum! Se simţea curajoasă, aşa că îl selecta pe Andrei...

"Cioc-cioc..."

Aştepta... El nu scria nimic, nu devenea albastru... Insistă, ca să-i facă mobilul să vibreze sau să scoată sunete:

"Ocupat?"

Şi iar aştepta... Şi tot degeaba...

"Mă gândeam la tine; şi-am zis să ciocăn uşor, să văd dacă eşti. Dar probabil că ai treabă."

Send. Categoric, Andrei avea treabă. Şi, pe lângă treaba lui, presupunea că frati-su mai mare nu agrea proaspătul apetit pentru socializare al mezinului. Chestia asta cu mesajele era, totuşi, uşor puerilă pentru un bărbat cu afacerile şi valoarea lui Andrei! Recitea... Hai să pună punct - în caz că vedea totuşi mesajele, să nu se-apuce s-o ţină la pălăvrăgeală ore-n şir!

"Vorbim diseară. Sau când ai tu cinci minute libere. Pa!"

Şi buze roşii şi gata - ea se ducea să tragă la sală! Că Alex adora să se joace cu musculatura ei! Se-ascundeau în căsuţa lor, sus în dormitorul mare, şi se iubeau a la long. Şi-apoi el se apuca să deseneze cu degetul pe ea. Mare pictor! Mare pasionat de pictură! Mare şmecher - c-o convinsese să lipsească de-acasă câte două ore în fiecare noapte...

Ana-Maria

Deschise uşa şi ieşi în balcon. Şi se aşeză pe unul dintre şezlonguri. Seara era călduroasă până şi aici, în Köln! Se căpăcise de tot clima... Alexander băgă capul pe uşă:

- Ce-i? Nu te simţi bine?

- Ba da. Dar sunt obosită. Stai să-mi spăl creierii cinci minute - şi mă-ntorc.

- Aa, stai liniştită! Lasă, că vorbim mâine!

"Când să vorbim mâine, mă? Mâine nu mă plimbi pe la şase tovarăşi de-ai tăi?" Băiatul ăsta credea că o să stea cu el aici pân' la anu'! Iar pe ea o sunase deja Angel - şi nu ca să-i transmită că el e bine şi se descurcă de minune singurel! Oof...

Aşa perioadă afurisită nu prinsese parcă niciodată. De când preluase afacerile, nu se mai simţise niciodată atât de... indispensabilă! Începuseră să tragă de ea către toate părţile Europei! Şi tocmai acum Florentina făcuse pasul, tocmai acum bunicul ei lăsase garda jos, tocmai acum Grasu avea de cărat valize şi acte prin toată România...

Oare aveau chinezii aparat de făcut clone? Că voia să-l folosească şi ea! Să-şi facă o clonă care să stea cu Florentina. Şi o clonă pentru băieţi - care chiar îi simţeau lipsa. Şi-o clonă pentru afaceri. Adică două clone pentru afaceri. Iar ea să se-ascundă în rezerva lui Ştefan. Se putea?

... Dacă aveau aparat de făcut clone, probabil că utilizarea lui costa o avere. Dar, dat fiind faptul că ea comanda patru bucăţi, era posibil să obţină o reducere... Era prea obosită...

Se ridică şi reveni în living:

- Stop. Tu unde pleci?

- Te las să te odihneşti! Vorbim mâine!

- Mâine seară s-ar putea să mă duci la aeroport. Vorbim azi.

Alexander făcea stânga-mprejur... Oare Ştefan era online?... Nu era. Şi mai bine că nu era - fiindcă se simţea tentată să-l roage să-l preia pe Aleodor, cu insignele şi Aspergerii. Ei îi era frică de partea aia - n-o stăpânea, era dificilă, ea nu cunoştea multe dedesubturi...

Gândul îi zbura tot la fetiţa ei... Oare nimerise un neisprăvit? Greu de spus. Văzuse în casa părinţilor ei o dragoste minunată; dar nu văzuse niciodată în dormitor. Din punctul ăsta de vedere, Florentina ei era nepregătită. Şi cine ştie ce trăznăi povestiseră colegele ei pe la liceu! Cine ştie ce nebunii, ce...

... Nu. Cu siguranţă, nu nimerise un neisprăvit. Fata ei avea gusturi frumoase! Şi-avea cel mai frumos exemplu în faţa ochilor ei - pe tati! Aşa că sigur nimerise un băiat civilizat, cu comportare frumoasă, cu toate doagele la locul lor... Şi cum băiatul ăla nesocotise toate ordinele pe care le primise, başca ordinele date de propriul creier, era evident că se purta înfiorător de frumos cu ea! Nu fiindcă o iubea, nu fiindcă era el un gentleman - ci fiindcă la capătul comportării lui frumoase era bunăstarea. În clipa când ea o s-o ia pe Florentina din Aurari, buba o să se spargă. Iar dacă nu reuşea să afle în timp util cine era misteriosul şofer şi să vorbească cu el înainte de plecarea prinţesei de-acolo, o să fie rău...

Nu erau decât vreo douăzeci de şoferi în oraşelul ăla - şi numai vreo trei săriseră de 30 de ani... Singurul pe care-l ştia ea era tânărul care conducea blindata. Tânărul cu plete lungi şi buclate. Dar i se părea o tâmpenie monumentală ca Florentina să rişte chiar în halul ăla! Fata ei, cea pe care-o cunoştea ea, n-ar fi făcut-o! Să se cupleze cu cineva din anturaj? Nuu, exclus! Mai degrabă, să facă ocheade vizibile spre cineva din anturaj, ca să deturneze atenţia tuturor de la adevăratul ei punct de interes...

... Să-i investigheze totuşi pe şoferi?... Şi dacă se afla în orăşel că-i investiga? Dacă se afla şi de ce-i investiga?

... Să pună mâna să muncească - şi să lase prostiile. Alexander era pregătit de discuţie. Spre deosebire de fata ei, care tăcea ca muta şi...

2 iulie 2020 - joi

Florentina

Privea, când şi când, mobilul. Începuse să fluiere acu' vreun sfert de oră. Ea nu era curioasă ce-i scria Andrei - că numai el îi mai scria, în ultimul timp. N-o mai interesa partea aia. După atâtea zile... şi nopţi în care fusese răsfăţată şi iubită şi alintată şi mângâiată la greu şi bombardată cu complicate disertaţii despre cât de mare era iubirea lui pentru ea...

Adevărul era că se supărase degeaba pe Andrei. Nu-şi verificase FB-ul - atâta tot! Dar asta era ciudat, fiindcă îl avea pe mobil - şi-i rămânea aprins beculeţul ăla albastru, dacă avea mesaje necitite! Nu putea să nu-l vadă! Când îşi băga mobilul la încărcat, nu vedea beculeţul ăla?

Luă totuşi telefonul. Scrisese că...

"Bună, Florentina.

Ce mai faci tu? Mi-e foarte dor de tine!

Am fost plecat câteva zile şi mi-am uitat mobilul ăsta la birou. De-asta nu ţi-am răspuns."

Şi-atât... Putea Andrei să-şi lase mobilul în birou şi să lipsească două-trei zile de lângă el? Nee, exclus!

"Bună. Ai fost plecat de lângă propriul mobil? Tocmai tu? Nu te cred."

Send. Era supărată pe el pentru aşa minciună îngogoşată rău! Vrajă, vrajă - dar să n-o ia de proastă! Că odată zicea vorba aia...

"Da, prinţeso. Vorbesc cu tine de pe un alt mobil."

Ia uite...

"L-am luat special pentru tine."

Ia uite!

"Am mai multe mobile acum. Ştii tu..."

Da, ştia: oficialul, specialul şi - mai nou - mobilul *pour elle*... Oo, Doamne! Bufni în râs... şi apăsă ecranul:

"Şi m-ai uitat la birou?"

Aşa - era adolescentă, era normal să scrie prostii...

"Nu. Am uitat mobilul. Pe tine te-am luat cu mine..."

Nu se dezminţea - acelaşi vrăjitor cu corniţe...

"- OK. Bine-ai revenit atunci!

- Bine că te-am regăsit! Că, la cât am lipsit, mă aşteptam să te cam superi...

- Nu-s chiar aşa supărăcioasă...

- Perfect! Vii mâine la mine?

- Dacă "se aprobă", vin!

- Se va aproba. Că e cu de-alea ruseşti de care-ţi plac ţie.

- Oo, atunci să văd cum fac să se aprobe - nu?

- Nu. Nu face nimic. Mă ocup eu de organizare.

- OK! Atunci mă duc să-mi pun costumaşul ăla negru şi să le-nevesc pe balcon.

- N-ar fi mai simplu să vizitezi un solar din Bucureşti?

- Nuu, bronzul de solar e fals! Eu vreau bronz adevărat...

- Şi nu vrei bronz rusesc adevărat? Că şi la noi e cald! Mergem la o piscină?

- Mergem!"

"Şi faci infarct rău de tot!" Sau sărea pe ea şi-o convingea... Păi, să sară! Că "problema era rezolvată"! Da' nu sărea el - nu aşa aproape de chinezoaică! Aoleu! Să nu uite de chinezoaică!... Da' nu uita mămica ei! Repede! Să-i scrie, să-l convingă s-o ducă la piscină!

"- Abia aştept! Mă duc să împachetez!

- Să nu uiţi costumul!"

Buze roşii şi gata - că ea avea treabă! Împacheta acum!

Ana-Maria

Isamu o folosea pe Biyu şi la treburile din birou, aşa că avea timp să facă spionaj - şi "prinsese" conversaţia aia la cinci minute după ce se încheiase. Citea şi nu-i venea să creadă! Acum, cu noua informaţie în minte, cuvintele prinţesei - şi mai ales motivaţia lor - erau evidente...

- Ana...

Da? Ce era? Seniorul arăta spre uşă şi mima cu buzele cuvântul Bouchard... Medicul! Se grăbi să se ridice, iar uşa se deschise larg:

- Bună ziua, dnă Ionesco!
- Bună ziua, dle Bouchard.
- Mă bucur mult să vă revăd!
- Bucuria este reciprocă.

Îşi strânseră mâinile, iar bărbatul arătă spre pat:

- Ce ziceţi dvs de aşa pacient cuminte?
- Ce să zic... Nu pot decât să-l felicit - nu?

"Că e şmecher şi face excese când nu-l vezi tu!" Râdeau toţi cinci de complezenţă...

- Dnă Ionesco, am obţinut rezultatele ultimelor analize. Şi raportul medicului care se ocupă de recuperare. Conform cu ele, în maximum o lună, dl Ionesco primeşte actele de externare semnate şi ştampilate.

Gata? Îl externa? Gata?

- În maximum o lună - în funcţie şi de el, şi de dvs.

Şi de ea? Da' de ce? Că, vorba aia - plătise spitalizarea la timp!

- Dânsul trebuie să continue refacerea în acelaşi ritm alert.

Aoleu!

- Iar dvs trebuie să rezolvaţi problemele de pe această listă.

Ia! Ce listă? Ce trebuia să facă, să-l ia acasă?

... Trebuia să obţină toată lista aia de aparatură medicală şi s-o instaleze în conac. Şi trebuia să dovedească faptul că angajase un medic specialist şi-o asistentă, cu regim 24/24. Bun!

- Am notat - şi după-amiază plec la shopping!
- Nu trebuie să cumpăraţi aparatura; o puteţi închiria de la noi. Dat fiind că n-o să aveţi ce să mai faceţi cu ea de la un punct încolo...
- Aa, perfect! Atunci să vă dau adresa de livrare, nu?

Dr. Bouchard râdea:

- Daţi-mi întâi numele medicului şi al asistentei; adresa de livrare cred c-o avem în actele de internare. Maseur şi kinetoterapeut avem noi - că amândoi şi-au făcut deja concediul şi se pot deplasa zilnic la domiciliu două-trei ore. Cu medicii şi asistentele stăm mai rău, dat fiind că vor trebui să rămână cu dl Ionesco...
- Am înţeles! Medicul şi asistenta! Mă ocup şi vă ţin la curent.
- Desigur. Vă sfătuiesc să vă ocupaţi din timp; pentru că e vară, e sezonul vacanţelor...

Da, ştia şi ea că toată lumea, de la gunoier la prim-ministru, adora să se bălăcească-n mare şi să stea la soare! OK! Acum o lăsa să se converseze cu soţul ei? Medicul se aplecă pe lângă ea şi-l privi pe Ştefan. Care râdea, fericit pân' la Dumnezeu! Şi ia uite ce făcea Bouchard! Îi arăta OK! Păi ei complotaseră aici? Sau ce făcuseră? Care era şpilul?

Medicul se îndrepta acum spre uşă şi-i făcea ei cu mâna:

- La revedere, dnă Ionesco. Nu uitaţi - cererea de închiriere a aparaturii şi numele!
- Nu uit! Acum m-apuc!

"Hai, ieşi odată?"

Gata, ieşise. Se răsuci şi-şi strânse soţul în braţe... Ştefan şopti:

- Grăbeşte-te - că abia aştept să plec de-aici!
- Bine. Dar tu să nu te grăbeşti! Să nu te mai grăbeşti! Că cine ştie ce se-ntâmplă - şi, Doamne fereşte!
- Stai liniştită.
- Nu stau deloc liniştită! Te-am văzut cum faci şi cum tragi de tine şi te chinui! Să ştii că, dacă se-ntâmplă ceva la conac, în cinci minute ajungi înapoi aici!
- Bine, şefa.

Ia uite-l, ce obraznic se făcuse! Îi fură un sărut şi se ridică:

- Auzi? Care-a fost chestia cu OK-ul?
- Păi... Posibilităţile mele de-a te surprinde plăcut sunt limitate. Aşa că mă folosesc de toate ocaziile disponibile!

Pe bune? Cum adică? Seniorul o lămuri:

- Noi ştiam încă de alaltăieri; dar a vrut să-ţi facă o surpriză, aşa că nu l-am putut refuza.

Aşa deci...

- Îţi reamintesc că Sami Fakhouri lucrează tot la Spitalul Universitar din Nantes.
- O să-i contactez. Piao, urgent - solicitare oficială către
- Nu vrei mai bine să vorbeşti cu el mai întâi?
- Nu pot să-l sun aşa, deodată, după nouă ani în care n-am dat nici un semn de viaţă, şi să-i zic că vreau să mă ajute din nou!
- Cum crezi! S-ar putea să te refuze!
- La suma pe care-o trec în contract, n-o să mă refuze.

Seniorul o privea dezaprobator...

- Lasă, că ştiu eu! Că ştii bine că am tehnică!
- Ştiu. Şi ştiu că-l ştii şi pe el, aşa că realizezi cât de mare e riscul să-ţi închidă telefonul în nas.
- Da; da' tu ai uitat că eu îl cunosc personal pe imam Mohssen...

Colonelul bufni în râs:

- Doamne! Doamne, cât de diabolică eşti tu uneori!
- Sunt! De-aia mă iubeşte lumea - că sunt diabolică...

Piao ridică mâna:

- Am făcut cererea. Dacă vrei să arunci o privire şi să scrii suma...

Oo, Doamne!

"Vezi? Vezi ce diabolică sunt? Şi vezi cât ajutor primesc, pentru a împinge propriul diabolic la extrem?"

Râdeau toţi patru în hohote... Ştefan al ei radia tot...

Rebeca

Se făcuse târziu. Mai verifica o dată mail-ul şi se ducea la culcare.

Primise un... mail gol. Fără subiect, fără mesaj. Doar un ataşament - o poză. Fusese trimis de... postedefrance@yahoo.com. Asta nu era adresa oficială a poştei! Era un mail de yahoo ca toate celelalte! Iar asta însemna că... Asta putea însemna că... Din fericire, fusese trimis pe Raina Consulting. Derulă mai jos... Înlemni, cu ochii la guriţa serioasă...

File, save attachment, desktop, OK... Minimiză totul şi deschise fotografia.

Reginuţa ei era serioasă. Foarte serioasă. Nu mai stătea dreaptă; parcă era un pic aplecată de umeri...

Reginuţa ei era tristă...

Oftă greu - trecuseră patru luni deja. Patru luni de când micuţa ei fusese furată. La şapte ani... După ce văzuse, cel mai probabil, cum femeia care-o creştea şi-o îngrijea dintotdeauna încasează un glonte în frunte, după ce fusese adormită şi luată pe sus şi dusă...

Reginuţa ei era foarte deşteaptă. Mai deşteaptă decât media. Investise toată dragostea şi atenţia ei în ea! Trésor a ei ştia deja ce i se întâmplase. Şi chiar dacă îi dăruise toată dragostea şi atenţia ei, chiar dacă fuseseră cele mai unite şi mai strâns legate mamă şi fiică de pe Pământ, uite că nu-şi dăduse seama ce făcuse atunci când angajase bona! Practic, o pregătise pe Trésor pentru momentul răpirii! Nenorociţii aveau o femeie cu ei; femeia o îngrijea pe Trésor. Femeia aia putea să-i spună că e noua ei bonă - şi că trebuiseră să fugă de la conac, pentru că mami era în pericol. Iar bona cealaltă plănuise s-o omoare, sau cine ştie ce altceva...

Oftă greu şi-şi acoperi faţa cu palmele - în momentele astea, din fotografia asta, Trésor îi transmitea...

"Bună, mami. Eu sunt bine. Nu mai sunt răcită. Bona cea nouă spune că încă nu e momentul să mă întorc acasă. O să stau cu ea şi de-acum încolo. Nu înţeleg de ce durează aşa de mult pentru tine să rezolvi problema. Probabil că e o problemă complicată. Sau ai foarte multă treabă la birou. OK, eu aştept. Stau cu bona cea nouă şi aştept să rezolvi problema."

Aşa spuneau ochişorii serioşi, guriţa cu colţurile lăsate, statura un pic aplecată - că probabil c-o mai altoiau pe spinare, când protesta sau cerea cine ştie ce...

Îşi şterse lacrimile şi se grăbi să-şi pună un pahar cu apă. Că o s-o sune Diamant...

Oof, Doamne!

Reveni la birou şi salvă mail-ul. Apăsă forward, ataşă mail-ul salvat şi începu să scrie adresele. Regina, Diamant, Isamu, Cheng... Aleodor... Şi mai erau Ştefan şi Seniorul - dar lor nu le putea trimite mail. Comunicaţiile ei puteau fi interceptate. Aşa că oftă greu şi apăsă Send. Şi luă telefonul. Toni...

- Da, Rebeca.
- Te rog, poţi să vii puţin în birou?
- ... Sigur! Imediat! S-a întâmplat ceva?
- Da. Nu e grav. Adică nu te speria...

Şi-o bufnea plânsul rău de tot...

- Vin imediat!

Închisese şi-şi abandonase nevasta-n pat şi sărise-n izmene...

"Rebeco, adună-te! Că, vorba aia - e de bine! E vie! E supărată, e aplecată - dar e vie! Revino-ţi şi concentrează-te!"

Avea nevoie de un stick, ca să salveze mail-ul pe el. Unul nou-nouţ, neatins de calculatoarele astea din conac.

Ştefan

Privea lung fotografia şi-i venea să-njure foarte, foarte tare... Seniorul şopti, oftând greu:

- După indiciile din imagine, poza a fost făcută în Ungaria, acu' două zile.
- Adică!

Bărbatul se ridică şi puse degetul pe fotografie:

- Ăsta-i un ziar în ungureşte.

Da, era un ziar în ungureşte - că era imposibil de citit.

- Am prelucrat-o şi-am mărit-o; în colţul ăsta e data. 30 iunie.
- Poate fi din întâi.
- Nu - că e cotidian.

Corect - nimeni nu ţinea cotidienele pe tarabă de pe o zi pe alta. Aşa că...

- E făcută în 30 iunie, în prezenţa lui Andrei Donichioiu.

Cee? Îl privi lung, stupefiat de concluzia aia... Seniorul începu să argumenteze, pe degete:

- Pe 30, nu şi-a verificat FB-ul. A făcut-o de-abia azi. Ştii discuţia cu Florentina...

Da, o ştia.

- Mâine e invitat la o paranghelie cu manelişti ruşi. Şi plănuieşte şi-o piscină cu Florentina.

Da, ştia discuţia. Dar nu-i spusese Anei nici despre petrecere, nici despre piscină!

- Ştie că FB-ul prinţesei e supravegheat de Isamu personal. Le interceptează comunicaţiile. Amână anunţul pentru că ştie că ea ştie deja - şi vrea să vadă dacă intenţiile Anei sunt sincere.
- Adică dacă Ana se amestecă în problemele sentimentale ale prinţesei. Putem să vorbim cu Ana?
- Nu. Şi nici nu trebuie să vorbim cu ea. Ştie deja ceea ce ştim noi. Şi, după cum vezi, se descurcă admirabil!

Serios? Lui nu i se părea că "făcutul nimic" era o chestie admirabilă...

- Andrei începe să-şi piardă concentrarea şi autocontrolul. S-a dus personal să ia fotografia - iar pe-asta Cheng ar putea-o afla cu uşurinţă, prin Shen Qiao. Fratele cel mic ţine musai să vadă costumaşul negru de baie mai de-aproape - şi, pentru asta, face concesii.
- Nu. Fratele cel mic vrea să pipăie costumaşul de baie. Pentru asta face concesii - nu pentru o vizită de curtoazie.
- Şi? Intenţionezi să-ţi bagi năsucul în socotelile prinţesei?

Intenţiona să-şi bage năsucul în socotelile prinţesei?... Zâmbi slab:

- Dacă mi-o drogheză, îi iau gâtul fără regrete. Dacă nu mi-o drogheză, o să fie cel mai vânăt *kyu* din istoria aikido-ului. Aşa că, nu - nu-mi bag năsucul.

Seniorul era foarte dornic să bată Cuba... Oftă greu şi-i făcu plăcerea. Şi şopti:

- Să sperăm că Rebeca şi Diamant mai rezistă.
- Rebeca şi Diamant rezistă atâta timp cât sunt împreună. Mă duc să văd ce fac!

Se ducea să afle dacă Diamant pornea urgent spre Bourges...

Diamant

Îşi şterse lacrimile şi oftă greu - reginuţa lui era supărată rău pe tatăl ei...

El ar fi trebuit s-o salveze. El - tatăl ei. Nu mama ei - ci tatăl ei! Aşa că se ridică şi se apropie de video-panou. Selecta orăşelul, selecta cartierul, activa lista... Nea Dumitru... Suna... Ecranul se lumină:

- Da, Diamante.

Îl trezise din somn! La naiba! Şi-acum o să-i dea insomnie...

- ... Unchiule, io vreau să pun recompensă pentru Trésor a mea.

Insomnia era garantată! Era privit lung...

- I-au trimis Rainei o fotografie. Şi e tristă. Şi înfrântă. Şi io nu mai pot s-o las aşa! Trebuie s-o salvez!
- Stai cuminte. Vorbeşte întâi cu Ana. Cumnată-ta n-a uitat de nepoata ei, să ştii!
- Ştiu! Da' io nu mai pot s-o las aşa tristă!
- Diamante, calmează-te. Ia o pilulă şi liniştеşte-te. Şi mulţumeşte Cerului că nu e altă răscumpărare!
- Unchiule, io
- Tu te duci la calculatoru' ăla şi-o apelezi pe nevastă-ta. Şi îi zici să stea liniştită, că te duci tu la ea mâine. Şi te uiţi pă ea destul de concludent ca să priceapă că ea vine încoace - nu invers. Ca să nu stea la conac mâine. Pricepi? Că nu degeaba i-a trimis-o noaptea - au ei o socoteală pentru ziua dă mâine. Pricepi?

Aprobă - că pricepuse, iar socoteala şi planul i se păreau de bun-simţ.

- Omu' nostru dă bază nu-i la post. Până se-ntoarce, nici nu te beşi mai altfel!

Corect! Nea Nicu Cărare era la Viena, conectat la perfuzii! Ar fi fost cel mai nepotrivit moment ca să pună recompensa!

- Aşa e, unchiule. Ai dreptate. Mă duc s-o sun.
- Aşa! Vezi, că am primit veste de la Senior - Ştefan împachetează pentru externare.

Serios?

- ... Serios?
- Foarte serios. Da' să nu zici la nimeni. Nici lu' Grasu şi lu' Titel să nu le zici. Că nu-i bine să se afle. Şi Ana ţine chestia asta secretă. Senioru' zice că ăia nu vă pot acapara mail-urile pe care le primiţi - dar "prind" ceea ce vă trimiteţi voi între voi. Pricepi, da?

Aprobă - că pricepuse.

- Aşa! Fugi la ea şi spune-i! Şi vezi cum şi ce faci, să şi priceapă ce-i spui!

Da, sigur! Să-i spună că se ducea el la ea - şi s-o cheme-ncoace.

Ana-Maria

Privea fotografia şi se gândea... Se gândea, calcula şi socotea... Dacă şi Isamu, şi Seniorul ajunseseră la aceeaşi concluzie... Se răsuci spre Piao:

- Hai să scriem un mail nou. În engleză.

El era pregătit.

- Subiect, "Fetiţă dispărută". Mesaj. Stimate doamne, stimaţi domni...

El scria cu ochii la ea...

- Fetiţa din imaginea ataşată este Trésor Ionescu, în vârstă de şapte ani... fiica lui Diamant şi Rebeca Ionescu... şi nepoata dlui Ştefan Ionesco, conte de Perigord şi viconte de Limoges şi Turenne şi şmecher dă mare bază şi dă mare valoare şi alte alea...

Piao râdea cu ochii la ea şi apăsa tastele de parcă era android...

- Şterge partea cu contele, lasă partea cu şmecherul; da?

- Bineînţeles.

- Aşa... Fetiţa a fost răpită în data de 9 martie din Bourges... Fotografia ataşată a fost făcută în data de 30 iunie, într-o localitate din Ungaria... Vă solicităm respectuos ca, dacă aveţi informaţii referitoare la fetiţă şi locul unde se află acum... să ni le transmiteţi cu promptitudine. Cu stimă şi deosebită consideraţie, Ana-Maria Ionesco, contesă de Perigord... Pune şi poza mea în costum de baie, ca să-şi amintească mai repede cine sunt...

Piao nu mai râdea - se uita în ecran...

- Ce-i?

- Gabriel te invită în Rusia. Iar Andrei o invită pe Florentina. În simultan. Au trimis mail-urile în simultan...

Ia! Ia să vadă ea!

"Bună, Ana.

Dl Yuri Gorevoy mi-a trimis mail-ul de mai jos. L-am contactat şi i-am spus că nu accepţi invitaţii neanunţate cu 24 de ore înainte. Te roagă să faci o excepţie, pentru că mâine seară pleacă în Japonia cu probleme de afaceri. Am indicii că vrea să ne propună o afacere uriaşă. Şi eu te rog să faci o excepţie.

Gabriel"

Urma mail-ul în rusă al dlui Gorevoy.

- Să traducem chestia asta, să vedem ce zice. Deşi e foarte probabil să nu zică mare lucru...

"Bună, Ana.

Mâine seară sunt invitat la o petrecere aşa cum visează Florentina de mult timp. Gabriel spune că vii în Rusia. Te rog mult, adu-o şi pe ea.

Andrei"

O ruga mult! Ce frumos! O şi mângâia, ca să coopereze! Scoase telefonul oficial şi selectă numărul Florentinei. Suna... Suna - că era târziu, probabil dormea la ora asta...

- Da, mami.

- Ce faci? Te-am trezit?

- Aa, nu. Moţăiam la televizor.

Da, se auzea un fel de televizor.

- Andrei te invită mâine în Rusia, la o petrecere aşa cum visezi tu de mult timp.

- Ştiu. Mi-a spus de petrecere. Dar zicea să-l las pe el să se ocupe de organizare. De-aia nu ţi-am zis nimic.

- Şi vrei să mergi?

- Glumeşti?! Bineînţeles că vreau să merg!

- OK. O să-ţi trimită Piao un mail cu organizarea. Probabil că vin să te iau, după ce-o "pescuiesc" pe Biyu de la Cannes.

- Bine, mami! Aştept mail şi împachetez!

- Nu împacheta multe - că ne-ntoarcem poimâine.

- Daa, da' mâine cică mă duce la piscină!

Ia uite-o! Nu rata nici o ocazie ca să aţâţe jaru' de sub curu' ăluia!

- Bine. Să fii atentă pe-acolo - că Rebeca tocmai a primit o fotografie nouă cu aia mică.

Tăcere...

- Să nu accepţi extravaganţe. Adică să nu mai ceri extravaganţe - că el e întreg la minte, nu plănuieşte să se-arunce cu parapanta către Kremlin.

- Aa, stai liniştită. Că mi-a trecut furia aia cu decapotate.

- Bine. Păzeşte mail-ul şi împachetează. Pa!

- Pa, mami!

Închise, încruntată... Reveni spre Piao:

- Unde rămăsesem, cu mail-ul?

- La destinatar.

- ... Fă o filtrare în baza de date cu adrese. Tot ce se termină cu hu.

Ochii lui Piao se măriră incredibil de mult!

- Absolut tot: parteneri, prieteni, duşmani, reviste de modă şi de fiţe... Tot. Şi listei noastre uzuale - de la Rebeca până la Interpol.

Nu, nu se-apuca...

- Şi după aia fă cumva să o iau pe Biyu de pe Mandelieu şi să luăm şi prinţesa de pe Otopeni. Şi trimite programul peste tot unde trebuie trimis.

Că ea nu mai ştia... aşa că se ducea să se culce. Adică să împacheteze. Ca să ajungă la Volgograd cândva de dimineaţă, trebuia să decoleze azi, înainte de doişpe noaptea.

3 iulie 2020 - vineri

Rebeca

Era întuneric beznă. Şi era destul de frig, deşi fusese împachetată într-o pilotă groasă...

Părintele şofa cu grijă. Ştia că, la orice zdruncinătură, putea s-o omoare acolo, în spate! Ea, însă, nu se prea mai gândea la asta. Se gândea la răspunsul reginei la acea fotografie. Nu se aşteptase...

Regina avea un mod foarte inedit de a da mass-message! Sigur, se baza pe faptul că Trésor sigur nu mai era acum în Ungaria! Dar, chiar şi aşa, gestul ei îi ilustra determinarea. Şi prevestea recompensa. Multă, foarte multă lume o să se uite bine la fetiţele de pe stradă! Acel "conte de Perigord" suna a bani mulţi! Başca insignele! Aşa că...

Aşa că, cel mai probabil, Trésor n-o să mai intre în Ungaria. Aşa cum nu intra niciodată nici în România. Dacă Ana reuşea să facă şmecheria asta în toate ţările Europei... Nu! Mai bine nu! Că dacă n-o ţineau în Europa, cine ştie unde-o duceau! Aşa că, Doamne fereşte!

Blindata încetinea, vira... Vira din nou... Frână. Motorul se opri. I-auzi - Aleodor alerga să deschidă! Se făcu, brusc, lumină.

- Te-am lovit? Te rog, spune-mi că nu te-am lovit!
- Nici n-aveai cum!

Că-i îmbrăcaseră capul în perne, de parcă era o vază de pe vremea dinastiei Ming... Fu despachetată şi scoasă din portbagaj. Aleodor arătă spre avion:

- Hai - fugi la Diamantu' tău!
- Aleodoare...

Nu putea să-i spună că era un tip "super" şi că ea îi dorea din tot sufletul să-şi găsească o fată serioasă şi să se-nsoare şi să facă copii... Nu putea să spună mai nimic! Plânsese până să plece de la conac; aşa că nu prea mai putea vorbi. Da' înţelegea el - că era băiat deştept! Îl pupă pe obraz şi alergă spre avion. Pilotul urcase deja; pornea motoarele... Sus! Sus pe scară şi la drum! Că o aştepta Diamantu' ei! Că ei doi puteau trece peste orice, atâta timp cât erau împreună!

Aleodor îi făcea cu mâna de lângă blindată. Cică el pleca; în actele de zbor, el era la bordul avionului. Bietul spion o să aştepte aici două ore, până ajungea ea la Belgrad - unde schimba avionul cu o cursă comercială. Şi-o lua Diamant de la aeroport... Îi făcu şi ea cu mâna. Şi intră în avion. Se aşeză pe primul scaun...

Ar fi trebuit să doarmă. Să încerce măcar! Că era noapte! Dar nu putea. Adică...

Diamant

Aştepta. Adică se învârtea la leu'-n cuşcă. De când se modernizase aeroportul ăsta, n-o mai putea lua de pe pistă atunci când venea cu curse comerciale. O aştepta deci în aeroport. Se învârtea ca un leu în cuşcă pe-acolo! Băieţii lui erau calmi; dar băieţii aeroportului erau destul de constipaţi când vedeau atâtea pistoale într-un singur loc...

Uite-o!

Se repezi spre ea! Şi-o prinse-n braţe şi-o trase repede spre băieţii lor! Raina lui se-ascunsese toată în cămaşa lui - aşa că le făcu semn că pleacă. Şi se simţi împins de la spate. Hai, că ieşeau repede...

Brusc, soţia lui scăpă un suspin:

- Doamne, ce tristă e!
- Ss!
- Ai văzut ce tristă e?
- Ss!
- Diamante,
- Ss...

Că, dacă mai scotea vreo vorbuliţă îl apuca şi pe el bocitul - şi-atunci se termina totu'! Se-aşezau în cur pe jos şi boceau!

... Din fericire, nu mai spunea nimic. Şi încerca să-şi stăpânească plânsul. Aşa că ieşiră din aeroport şi-o trase spre Claire... Gata. Acum porneau spre casă. Contact, a-ntâia, demaraj. Maşina era ascultătoare...

- ... Am venit să vorbim despre Ştefan.

OK, vorbeau despre Ştefan.

- ... Nu mă pot hotărî la zodie. Adică aş vrea să fie Leu. Ca să fie puternic. Dar şi Fecioară e bine - să-l iubească fetele...

Îi strânse mâna, zâmbind slab:

- Da' dacă iese Berbec ce-are?
- Draci în cur are! Tu-ţi dai seama ce războinic ar fi?
- Războinic repezit. Nu-i bine! Taurul e căpos, de Gemeni să n-aud, Racul plânge şi dă înapoi...

Fetiţa lor se va întoarce, probabil, la sfârşitul anului - şi-asta însemna că băiatul lui se va naşte în septembrie sau octombrie viitor...

- ... Eu cred c-o să fie Balanţă.
- Şi eu cred la fel. E bine Balanţă - nu?

Da, era foarte bine Balanţă. Până-şi revenea Ştefan, până îi mai trecea micuţei lui sperietura...

Mâna Rainei îi strângea cu putere mâna...

Ana-Maria

Evita să-şi privească fata. Era prea frumoasă. Adică se făcuse mare şi frumoasă. Şi purta o rochie roşie, mulată, şi pantofi cu toc. Nu ştia de ce, avea senzaţia că Florentina se juca...

Pentru ea, era evident că Florentina o făcuse. Ştia exact ce trebuia să pună în evidenţă, din tot corpul ei, ca să-i rupă lui Andrei minţile definitiv! Şi parcă i se schimbase şi mersul! Parcă păşea "cu intenţie"! O să aibă o problemă...

Întoarse capul spre Biyu. Şi o privi lung, pătrunzător.

"Să ai grijă de ea. Şi să n-o laşi să se culce cu ăla."

Chinezoaica era mai mult decât sigură că Andrei n-avea nici o şansă... Reveni spre fata ei:

- Eşti pregătită?
- Da, mami.
- Bun. Să fii atentă. Că ţi-am zis ce ispravă am făcut aseară! De data asta eşti pe cont propriu, pe terenul lui, printre amicii lui. Să nu faci imprudenţe. Să nu rămâi singură cu el. Să nu-l laşi să decidă singur cine ştie ce excursii; şi, mai ales, nu ieşi din Volgograd!

Se aştepta ca prinţesa să erupă violent, pe motiv de cicăleală excesivă; când colo, fata ei aprobă, privind-o cu maximă atenţie:

- Da, mami.
- Încearcă să eviţi discuţiile despre Trésor, Rebeca sau Diamant. Tati e bine, e la spital, se reface - şi nu te sună niciodată. În rest, nu cred că trebuie să dai alte explicaţii.
- Am înţeles.

Da, înţelesese. Dar cine ştie dacă va face ceea ce trebuia să facă! Era Florentina, aşa că... O îmbrăţişă şi-o sărută pe ambii obraji:

- Să ai grijă.
- Stai liniştită. Şi tu să ai grijă - că te duci iar la ăla cu atentatu'!
- Bine. Promit că ne vedem mâine dimineaţă, la hotel.
- Şi eu promit.

Fu sărutată pe obraz; tânăra brunetă, superbă, scutură scurt părul şi-şi puse ochelarii de soare. Şi zâmbi:

- Biyu, eşti gata?
- Da.

O privea lung... Florentina se îndepărta, păşind drept şi mişcând uşor şoldurile, împrăştiind în jurul ei iz de trandafiri... Chinezoaica era în costum. Ea păşea drept - şi nu mişca şoldurile. Ea era la serviciu acum. Şi cum le vedea depărtându-se, calcula că două persoane foarte importante rămâneau azi în Volgograd... La naiba!

Se răsuci şi se aşeză lângă Piao. Care îi puse imediat laptopul în poală. Ia - ce voia să-i arate?... Nimic. O aşezase, ca să n-o îmbrăţi-

şeze Gabriel - care urca în avion imediat cum cobora prinţesa. Bun consilier! Îi venea să-l pupe...

Florentina

Dimineaţa era fantastică. Superbă! La opt jumate, soarele strălucea ireal pe cerul impecabil de curat...

Apucă balustrada şi coborî treptele. Şi îşi înhăţă pretendentul de cămaşă şi se-apucă să-l pupe aşa cum îi plăcea lui... Cineva îi lua valiza - nu ştia cine, dar i-o dădea... Şi îl privea lung, fiindcă nici el nu închisese ochii...

Ce dracu avea omu' ăsta cu ea? Adică chiar aşa de aerian era, să-şi închipuie că o să reuşească să pună gheara pe ea?

Brusc, ochii căprui se ridicară; şi-l simţi... făcând cu mâna! Ia uite! Da' ce-i venise? Se-ntoarse şi ea şi dădu de moaca serioasă a lui Gabriel...

"Hei! Salut! Ce zici, ce mişto i-am pus lu' frati-tu creierii pe moaţe! Ai?"

Bufni în râs:

- Bună, Gabriel!
- Bună, Florentina.

Ea venise, deci el pleca. Îi făcu corespunzător cu mâna:

- Pa, Gabriel!
- Pa.

Ia uite-l! Ăsta nu gusta glume! Interesant! Fu prinsă uşor de braţ:

- Hai! Ţi-am pregătit o super-surpriză!
- Mm, abia aştept s-o cunosc pe super-surpriză!

Andrei râdea şi o conducea la limuzină... Aia blindată, care-i plăcea lui - care avea un scaun special pentru Biyu... Urcă pe banchetă. Bineînţeles că el stătea lângă ea, Biyu se grăbea spre scaunul lateral, Vasilii "parcase valiza" şi-acum avea locul lui lângă şofer...

Şi sărut... Tot sărut... Îi plăcea mult s-o sărute... Şi-acum îi plăcea s-o privească, să-şi treacă încet degetele peste obrazul ei neatins de fond de ten şi pudră...

- Bine-ai venit...
- Bine te-am găsit...
- ... Tu ştii ce dor mi-a fost de tine?
- Nu ştiu. Dar aş putea presupune... după nerăbdare...

Andrei începu să râdă:

- Ia uite-o! Da' cine s-a repezit la cine jos, pe pistă?
- Păi să nu crezi că am venit cu temele nefăcute! Tu n-ai observat "îmbunătăţirea"?

Şi făcea semn spre chinezoaică...

- Aţi discutat?
- Nu neapărat. Cred că a presupus "în regie proprie".

Evident, ceea ce spunea ea îl făcea pe el să râdă...

- Păi să ştii că am avut şi eu o discuţie cu Vasilii.
- Aha...
- Şi i-am spus unele lucruri. S-ar putea să-l găseşti... schimbat.
- S-ar putea! În orice caz, pe fratele tău l-am găsit destul de schimbat.
- De ce spui asta?

Profită de ocazie şi îi dădu de înţeles că era mai comodă poziţia fără el aplecat peste ea:

- Pentru că părea destul de... circumspect. Adică acru.
- Nu din cauza ta. Are unele probleme...
- *Business or pleasure*?

Iar îl făcuse să râdă...

- Nu ştiu. În ultimul timp, nu prea mai împărtăşim impresii.
- Deci sunteţi oarecum certaţi.
- Nu chiar...

Nu voia să-i spună. OK!

- Aa, ştiu! Acea chestie pur frăţească, unică... Da, cunosc.

Iar râdea...

- Şi cum ziceai că e cu surpriza?
- Surpriza e surpriză. Ai luat micul dejun?
- Am ronţăit ceva în avion, pe la şase.

Scotea telefonul. Deci aranja el pentru micul dejun. Ce bine! Iar vorbea în ruseşte pe nervii ei... Dar era normal să vorbească ruseşte cu ruşii - nu?

Andrei purta un after negru. Reţinuse cuvintele ei. Probabil că reţinuse toate cuvintele ei! Chestia asta o cam îngrijora... Dar, văzând şi făcând! Atacase problema acrelii lui Gabriel, se ciocnise de un zid, aşa că era momentul să-l întrebe ceva despre oraş! Când vorbea despre orice altceva în afară de ei doi, Andrei era o persoană minunată!

Ana-Maria

Paşii se apropiară grăbiţi. Ridică privirea şi-i zâmbi:

- Neaţa.
- Neaţa.

Gabriel calculase repede aşezarea; pentru că îi sărută mâna şi se trânti pe scaunul din faţa ei. Şi oftă greu. Ridică mirată sprâncenele, aşteptând şi explicaţia la oftatul ăla...

- ... Nu ştiu. Sunt obosit şi am multe pe cap. Iar frăţiorul meu nu mă ajută chiar deloc!
- Adică?
- Adică e aerian complet!
- Şi vrei să-l aterizez?
- ... Poftim?
- O trimit acasă. Şi aterizează. Crezi că e cazul să fac asta?

Nu primea răspuns...

- Te întreb pentru că nu te-ai mai plâns până acum că nu te ajută. Adică nu ştiu cum aţi "funcţionat", la ce v-aţi ajutat sau cine
- Nu - de ajutat, mă ajută. Dar imediat cum află că vine ea, l-am pierdut. Se ocupă de organizare, de aranjamente, de tot felul de surprize, dispare cu orele uneori...
- Treaba şi-o face, să ştii! Îţi arăt graficele dacă vrei!
- Ştiu graficele. Nu asta-i problema.
- Şi atunci care-i problema?
- ... Nu ştiu. În fine - lasă-mă pe mine! Adică lasă-l pe el - că se descurcă de minune! Yuri m-a sunat, acu' două zile. Mi-a zis să te anunţ că săptămâna asta, cândva, o să te invite pe la el, să discutaţi ceva. N-a menţionat o dată, aşa că nu ţi-am spus nimic. Că n-aveam ce să-ţi spun! Şi m-am pomenit ieri cu mail-ul lui! Ce era să fac - ţi l-am trimis şi...

Aprobă şi-i întinse laptopul lui Piao:

- Te rog, îl duci tu pe masă? Mulţumesc.

Şi se aplecă spre Gabriel, trecând la romanes:

- Să ştii că, la 34 de ani, e îndeajuns de mare ca să decidă dacă e bine să facă un anumit lucru sau nu.
- Ştiu. Dar nu mă pot obişnui!
- Ştii, sper, că n-ai să poţi să-l ţii lângă tine pân' la 90. Da?
- Nu e vorba de asta!
- Atunci despre ce e vorba?

Evident, se jena să-i spună! Aşa că insistă:

- Tu eşti fratele lui mai mare, eu sunt mama ei. Despre ce e vorba?
- ... Nu prea cred că ea îi va aduce fericirea. Da, e fascinantă. E tânără şi frumoasă şi spontană şi-l face să râdă non-stop. Dar nu cred că e o idee bună.
- I-ai spus şi lui asta?
- Nu direct. I-am dat de înţeles. Dar nu mă aude.
- Nici ea nu m-ar auzi pe mine. Aşa că nici nu mă obosesc să-i spun! M-ar lua de duşman - şi n-aş avea nimic de câştigat.

Ochii căprui o priveau lung... Ea aştepta...

- ... Adică nici tu nu prea agreezi ceea ce se întâmplă între ei?
- Eu stau în expectativă. Între pupat şi măritat e drum lung. Iar fiică-mea încă nu a gustat din fructele pasiunii, dacă înţelegi ce vreau să spun...

Era roşu, dar aproba.

- Şi nici nu pare dispusă să guste. Nu se grăbeşte deloc în direcţia asta. Dacă el are atâta răbdare s-o aştepte, bine. Dacă nu, nu. Dar ar fi bine să accepte şi el decizia ei. Şi să nu încerce s-o grăbească sub nici o formă. Că nu sunt de acord cu aşa ceva. Dacă ai ocazia să vorbeşti cu el despre asta, te rog să-i spui.

- O să-i spun. Şi-o să devin eu duşmanul lui!

- Nu cred că, la vârsta lui, mai gândeşte ca Florentina mea. Atunci când a venit să mă anunţe că s-a aşezat primul la coada de peţitori, eu i-am spus să pună frână şi să aibă grijă de propriul suflet. Şi să nu uite cum sunt adolescentele. Să se înarmeze cu răbdare. Fata mea e fermecătoare prin natura ei - spontană şi sinceră şi zăbăucă. Dar mă îndoiesc că conştientizează ce i se întâmplă. Şi ce se cere de la ea. Ce se doreşte de la ea...

Gabriel o privea lung...

- Eu nu mă amestec între ei. Să facă ce vor! Sunt vieţile lor, nu? Uite, îţi spun un secret ultrasecret...

El se apleca şi mai mult, ca să audă secretul...

- Eu, la optişpe, am aruncat hainele pe geam şi-am ieşit să duc gunoiul. Şi m-am mutat la Bucureşti.

Era mirat...

- Acum, întrebare. Tu ce crezi - atunci când am făcut asta, a contat cu ceva ceea ce mi-a tocat mama la ureche ani în şir?

Nega şi râdea... Ridică fatalist braţele:

- QED!

Ridica şi el braţele, vizibil bucuros că erau amici şi-şi împărtăşeau secrete...

- Meseria de părinte e dificilă ca mersul pe sârmă. Nu ştii niciodată dacă, după ce dai un sfat, vei fi prieten sau duşman. Iar atunci când previziunea ta se va împlini, nu ştii niciodată dacă eşti mai prieten sau mai duşman...

Gabriel râdea şi aproba...

- Lasă-i pe ei - că ne stoarcem degeaba creierii, noi doi! Nu mi-ai mai povestit demult despre Pavel! Ce mai face?

- Bine. Creşte. E cuminte.

- A trecut a patra, nu?

- Da; a trecut într-a patra.

- Cred că n-are rost să te-ntreb dacă a luat premiu...

Nega şi aproba - era evident că băiatul crescut de un militar aşa ca omul din faţa lui lua numai FB-uri...

- Şi? Ce planuri de viitor ai cu el?

- Mi-ar place să facă o şcoală militară.

- Lui i-ar place să facă o şcoală militară?

Gabriel aproba, asigurând-o din priviri că Pavel voia absolut tot ceea ce voia el - idolul şi mentorul lui...

- Atunci e perfect. Hai să punem osul la muncă. Că nu e-n regulă să muncească numai el!

Aha! Se întorsese să-l vadă pe Piao! Bine că nu se întorsese şi Piao! Chinezul avea tehnică...

Florentina

Faţa era OK, spatele părea şi el OK... Păi, hai să iasă la soare!

O adusese într-o minunăţie de vilă selectă, cu grădină generoasă. O asigurase că erau singuri pe toată proprietatea - mai puţin doi bucătari şi doi ospătari. Şi-apoi o condusese înăuntru, în vilă. Avusese o strângere de inimă când intraseră; dar îşi spusese că era Biyu cu ea, aşa că erau două cunoscătoare de arte marţiale contra unui holtei înflăcărat - şi-aveau şanse să învingă. Apoi, fusese condusă în faţa uşii pe care scria, în rusă desigur, "vestiar". Şi pusese piciorul în prag - şi refuzase să intre acolo înainte să afle care era surpriza! El spusese doar "ultraviolete"; ea ceruse imediat valiza, că n-avea costumul de baie pe ea. Vasilii se grăbise s-o aducă din portbagaj, ascunzându-şi cu greu neplăcerea creată de noul rol de bagajist. Iar ea se schimbase. Se privea cu ochi critici; se felicita pentru lungile ore petrecute în cămăruţa ei din Aurari, la smuls şi uns. Arăta "de zile mari"! Azi, Andrei Donichioiu făcea infarct! Sau AVC! Sau o gafă monumentală care-o să-l coste foarte-foarte mult...

Îşi puse şi baticuţul-fantezie cu volănaşe şi-l legă pe-un picior. Şi decise să iasă.

Biyu era ocupată cu mobilul.

- Ce zici?

Fu măsurată de sus până jos; tânăra zâmbi:

- E OK. Dar o să avem o problemă. Dacă-l fac să zboare-n piscină, se supără.

- Atunci nu-l face să zboare!

- Ştii bine că am ordine clare.

- Ştii bine că pot să-l înfrânez în orice moment.

- Înfrânează-l - că nu-i bine să-l fac să zboare. Pune-ţi ochelarii pe cap; e mai bine...

Se conformă şi ieşi din vestiar. Şi primi indicaţia şoptită:

- Dreapta până la a doua alee.

Dreapta. Trecu de prima alee, ajunse la a doua şi făcu stânga. Şi iată şi piscina! Mare, frumoasă, "grandioasă", înconjurată de paturi cu baldachine albe şi de şezlonguri super-ultra...

Andrei ocupase un şezlong din partea opusă piscinei. Se tolănise acolo, îmbrăcat fireşte - doar îşi descheiase cămaşa. Avea ochelarii de soare pe nas. Îi spunea ospătarului cum să aşeze micul dejun pe masa din stânga lui. Nu păruse s-o fi observat - spre deosebire de Vasilii, care stătea pe şezlongul din rândul doi, în dreptul şefului lui, şi se îngălbenise rău...

Porni în ocolirea piscinei - că doar nu era s-o ia prin apă până la el, ca-n filmele cu fraiere! Iar monologul lui amuţi ca prin minune...

"Pe bune? Chiar aşa de uimit eşti?" Păi, era. Cum zisese Grasu? "Trupul ei plin de fibră şi cu ioc grăsime" se deplasa armonios către el! Ochişorii ei îl priveau pe el! Costumaşul "de Cannes" părea OK şi-n Volgograd...

Ospătarul uitase să lase farfuria pe masă... Vasilii nu se clintea...

Andrei avea ochelarii de soare pe nas. Nu mai vorbea. Se uita drept spre ea. Nu încerca nicicum să-şi ascundă uimirea...

O să ocupe şezlongul din partea opusă mesei. Că prea "amuţise pe faţă"! Mersi de compliment - dar, vorba aia, omul nu trebuia să zboare-n piscină! Nu trebuia să zboare deloc! Iar ea trebuia să fie foarte atentă cu aţâţatul jarului! Că săreau scântei şi-o ardeau...

Lăsă şezlongul aproape pe spate, ca să-i taie lui Vasilii ăla vederea spre "bunătăţuri"; întinse prosopul peste pernă şi-şi scoase fustiţa-fantezie. Moment în care Andrei întoarse capul spre ospătar. Se grăbi să-l "scuze" repejor de lângă pumnul corector:

- *Spasiba* (mulţumesc).

Andrei revenise imediat spre ea. Ospătarul bălmăji ceva în rusă, o mulţumire probabil pentru dezmeticire, şi "decartă" în viteză cealaltă farfurie şi paharele. Şi, în timp ce ea se lungea comod pe burtică şi-şi trăgea părul spre dreapta, individul în costum se îndepărtă cu paşi mari. Ia - ce le adusese acolo? Gustărică rece. Mm - ce bine arătau toate...

- ... Ăsta e costumul cu care te-ai dus la piscina din Aurari?

Aproba cu capul, zâmbind...

- Să ştii că nu prea se potriveşte cu piscina aia.

- Ştiu. Şi tocmai de-asta am decis să nu repet experienţa. În unele locuri şi în unele privinţe nu e bine să fiu căpoasă...

El aproba, zâmbind... Ea lua o felie de pâine cu icre negre - de-alea uriaşe, care sigur n-or să-i rămână printre dinţi...

- ... Te-ai apucat să înveţi rusa?

- Nu neapărat. Dar două-trei vorbe trebuie să ştiu - nu? Fac parte din cultura generală!

- Două-trei vorbe nu strică niciodată. Şi cam ce-ai învăţat?

- Păi pe *spasiba* l-ai auzit...

Da, îl auzise; aproba şi râdea.

- *Dobrîi den* (bună ziua) şi *da svidania* (la revedere)...

- Aşa...

- Care sunt verişori cu *zdrastvîite* (salut)...

Râdea şi aproba...

- *Izvinite* (mă scuzaţi) - şi după aia *en francais*... Sau formula magică *kak vas zavut* (cât costă), care merge în 50% din cazuri... *Deni* (ziua) şi *noci* (noaptea)... *Bistra* (repede) e opus cu *medlenno* (încet)... *Vsiera* (ieri), *segodnia* (azi) şi *zavtra* (mâine)... *Praznic* se potriveşte la chestia aia unde mergem diseară?

Râdea şi dădea din cap ca apucatul...

- Da' ştii ce n-am înţeles? De ce pe pagina de net cu cuvinte şi expresii uzuale în limba rusă era şi cuvântul *narucinichi* (cătuşe)?

Gata - el nu mai respira! El hohotea şi se ţinea cu mâinile de burtă! Probabil că era dificil pentru Biyu să nu se exteriorizeze... Luă şi-o felie cu icre roşii:

- E clar - site-ul era virusat.

Hei! Da' unde pleca? Şi de ce pleca? Aa, da - se ducea să ceară nişte apă. Că trebuia să se liniştească, iar pe masă era numai apă cu bule. În fine... Întoarse capul spre Biyu:

- Am spus prostii?

Chinezoaica nega; pe sub ochelarii de soare scăpase o lacrimă... Bun! Perfect!

Mânca şi bălăngănea piciorul drept - aşa, ca fetele frumoase. Era bine la soare; nu se simţea aşa de tare răcoarea dimineţii. Se simţea bine. Era într-o grădină superbă, lângă o piscină mie-n sută încălzită, lungită pe un super-şezlong foarte comod, îmbrăcată - în sfârşit - cu costumaşul ei cât jumătate de batistuţă şi se delecta cu icrişoare "categoria I-a plus". Erau gustoase. Se simţea prost că ea halea şi fata asta se juca pe mobil... Se întreba de ce oare Vasilii nu pornise cu demaraj după stăpână-su...

Ia - că se-ntorcea! Băuse apă - şi presupusese că o să continue cu noile ei cunoştinţe generale, aşa că-şi adusese o sticlă de doi litri... Îl lăsă să se aşeze şi oftă:

- Şi mai sunt. *Kakoi segodnia deni* (ce zi e), *skolko vremeni* (cât e ceasul), *vovremia* (la timp), *rano* (devreme), *pozdno* (târziu), *mesto* (loc), *uliţa* (stradă), *perekrestok* (intersecţie), *skorost* (viteză), *opasnîi* (periculos), *kraja* (furt), *v* (în), *na* (pe), *za* (după), *pered* (în faţă), *riadom* (în lateral), *pod* (sub) şi tot aşa. Dar trebuie să-mi bag minţile-n cap, cum spune tata, şi să fac lucrurile aşa cum se fac ele - de la zero către infinit, din pas în pas. Aşa că o să cumpăr un *idiot's guide*, din Cannes. Şi românii fac ghiduri bune...

Poanta cu *idiot's guide* fusese anihilată total de descoperirea că prinţesa chiar se-apucase de învăţat ruseşte...

- ... Ce-i?

- Nimic. Nu încetezi să mă uimeşti!

- Nici tu! Dacă nu erau lecţiile mamei...

Şi arăta către propria faţă...

- ... mă-mpiedicam pe alee când am făcut la stânga. Tu nu mănânci?

Nu. Nu-i mai ardea. Nega. Se ridică:

- Atunci hai să ne bălăcim.

Nega din nou. Da' de ce?

- Du-te tu.

Păi, să se ducă! Era o piscină a-ntâia; n-o să cadă când o să iasă din apă. Care apă era de-un bleu ireal... Făcu proba cu piciorul - şi constată că era, evident, caldă!

- Le-am spus s-o încălzească cum trebuie. Că nu cred că te-ai apucat de ronţăit avocado...

Negă, zâmbind "dulce":

- Sunt adolescentă...

"Da, eşti foarte adolescentă" - părea să aprobe capul lui într-o dungă, aşa...

Pe margine scria mare, cu vopsea neagră pe alb-marmură, "2 m". Aşa că sări în apă.

Super! Şi super costumul siliconat, care-o să aibă grijă să nu arate nimic din ceea ce nu voia ea să arate! Explora fundul, că nu ştia dacă în partea cealaltă era mai ridicat...

Nu. Era otova. Se ridică pe lângă perete, apucă bara, puse picioarele pe ea şi împinse cu putere. Şi iar îi reuşise saltul ăla superb de delfin - iar asta însemna că Vasilii se înverzise... Şi nu era bine să râdă, că lua apă la bord şi "strica aspectul"...

Două tumbe erau de-ajuns. Ia să revină ea la soare! Că nu venise să înoate - venise să beneficieze de ultraviolete! Ieşea civilizat, pe scăriţă, că nu erau în filme cu fraiere... El nu se grăbea s-o învelească cu prosopul, semn că nu prea era... "dispus" să se ridice chiar acum... Scutură bine părul şi se aşeză cu burta la soare. Şi oftă din tot sufletul - că o făcuse şi pe-asta!

Şi era linişte şi pace la piscina super-ultra din Volgograd... Păi, să spargă ea tăcerea!

- Apa e super, să ştii!

- Ştiu.

Şi iar nu mai zicea nimic... Îl privi lung - "da' ce dracu ai, de taci ca un peşte?"

- Tot nu-mi vine să cred că te-ai apucat de învăţat ruseşte!

- În toate există un început...

Şi iar tăceau ca proştii... Păi, să tacă atunci! Adică, nu - că-i suna lui mobilul. Şi uite că se ridica!

- Mă scuzi câteva minute.

Aprobă şi reveni spre soare - era un telefon de afaceri. Iar Biyu purta hands-free-ul înfipt în ureche 24/7. Andrei nu era prost deloc...

Diamant

Se grăbi să scoată cheia lui şi descuie uşa:

- Am deschis eu geamurile, să se aerisească...

Raina aproba, mută... Îşi conduse soţia la canapea:

- Hai, stai jos. Fac un ness?

Da. Voia un ness. Lăsă uşa bucătăriei deschisă, ca să-l audă, şi se-apucă să frece la viteză ness-urile alea:

- Zicea Părintele, acu' vreo oră, că Ungaria fierbe. Iar Piao a început deja să primească feedback. A făcut-o Ana "la marea artă"!

- Aşa e. Nu mă aşteptam să facă ceea ce-a făcut!

- Daa... Sunt sigur că nici ei nu s-au aşteptat ca ea să facă ceea ce a făcut! Nu?

Şi se aplecă şi-i făcu cu ochiul. Raina zâmbea chinuit... Continuă:

- Parcă şi văd mutra lu' ăla micu'! Tu-ţi dai seama cum e ăla micu' acum? Primeşte feedback negativ şi îl citeşte alături de prinţesa perfectă, aproape interzisă...

- ... Mie nu-mi place ce face Florentina cu el. N-ar trebui să se expună aşa. O vede tot mapamondul cu el de gât!

- Şi ce?

- Cum, şi ce?! Diamante, tu te auzi ce spui?

- Da. Tu ştii cine-i Andrei ăla şi cam ce-i poate capu' şi contu' şi gaşca de amici?

Nu mai primi răspuns...

- Prinţesa a intrat în viaţa mondenă "pe uşa din faţă", la braţul unui burlac destul de vânat de junele aspirante. Ăla are o reputaţie impecabilă. Aşa, împreună, fac cuplul aproape perfect.

- De ce aproape perfect?

- Pentru că nu e perfect. Se văd diferenţele dintre ei. Ea e plină de viaţă; el e o moluscă tristă. Uite, o să-l rog pe Aleodor să-mi trimită şi mie monitorizarea presei ruse! Că tare sunt curios ce zice presa despre cuplul atipic!

Aduse cănile în living, se aşeză lângă ea şi-şi aprinse o ţigară. Şi suflă lung fumul, râzând:

- Sunt curios să văd prin ce tertipuri jurnalistice reuşesc bieţii oameni de presă să nu-l numească "moluscă tristă".

Raina tăcea; scotea telefonul... Oof! Avea fotografia ei în telefon! Se aplecă şi sprijini capul de capul ei. Şi privi şi el fotografia. Şi... descoperi primul aspect pozitiv din ea:

- E îmbrăcată curat. O ţin curată. Pantalonii par călcaţi, să ştii! Uite - vezi? Nu-s şifonaţi! Probabil că-i calcă sub salteaua de la pat, ca-n armată...

- E posibil...

- Şi bluza e curată. Vezi că are manşetele curate? Ştii că nu-i place

să-şi sufle nasul, iar lacrimile şi le şterge cu mâneca atunci când e necăjită! Chestia asta îmi zice mie aşa: ori n-are mucişori în nas, ceea ce înseamnă că nu plânge... Ori nu plânge, ceea ce înseamnă că o ţin ocupată şi se ocupă de moralul ei... Ori nu-i necăjită. Ori o şterge aia tot timpul cu un şerveţel. Deşi, uite - nasul nu e înroşit. Şi nici ochişorii. N-a plâns.

Raina nega - nu, nu plânsese. Bun!

- Dacă stă aşa, înseamnă că e cuminte. Adică nu le dă motiv s-o lovească sau să ţipe la ea. Apropo! Mă îndoiesc că ţipă la ea! Ştii că ea lăsa întotdeauna căpşorul în jos atunci când ţipai la ea! Vezi că acum ţine capul drept? Se uită drept la cameră! Deci nu ţipă la ea! Că nu-i e frică de ei! Aşa e?

- Aşa e...

- Sandalele nu sunt prăfuite, semn că o cară mai mult în braţe sau cu maşina...

O zbârcise cu maşina, pentru că asta însemna că puteau s-o transporte oriunde în Europa atâta timp cât o acopereau cu o pătură şi conduceau regulamentar... Raina oftă greu:

- Cred că o să mă duc până la Cheng.

- ... De ce?

- Fiindcă ăla nu mai comunică cu noi pe canalele obişnuite. Care sunt interceptate. Ăla stă pe-un munte de informaţii. Şi tare-aş vrea să le aflu şi eu!

- Vrei să merg cu tine?

- Nu. S-ar simţi buricul Universului şi singurul pământean care ştie de ea. Şi nu cred că e cazul să ne vadă lumea cum ne luăm de mână şi mergem la el ca la descoperitorul Gerovitalului.

- Aşa e... Deci te duci singură...

- Dacă mă lasă Ana să mă duc. Nu uita că eu n-am voie să ies din conac! De dimineaţă, Aleodor a stat două ore în hangar, ca să nu riscăm să mă prăbuşească vreunu'!

Aproba, îngândurat...

- ... Auzi, Diamante? Nu ţi se pare că s-a mai îngrăşat?

Sincer? Nu. Aprobă cu fermitate:

- Se vede la fălcuţe! Uite!

Şi aprobau amândoi de zor... ca doi disperaţi care se luptau să găsească un fir de care să se prindă ca să rămână la suprafaţă...

Florentina

Iar făcea shopping. De ce, numai el ştia... Probabil că era în lipsă de inspiraţie! Sau nu-i reuşiseră surprizele! O dusese în imperiul luxului. Ea se prefăcea că-i place; dar tare s-ar fi dus să hălăduie printr-un parc, să ronţăie popcorn sau pufarine, să zacă în iarbă cu ochii la joaca pechinezilor şi bişonilor...

- Pot să te rog ceva?

Aprobă - când nu putea el s-o roage ceva?!

- Trebuie să trec pe la birou. Şi vreau să mergi cu mine. Mergi?

Aprobă.

- Dar te schimbi înainte să mergi.

Aprobă, întrezărind mica joacă de-a "îmbrac-o pe Barbie"... El o trăgea prin dreptul standerelor şi-al rafturilor şi comanda în viteză; ea îl urma şi vedea cum vânzătoarele pasau articolele vestimentare către cârdul de angajate ale magazinului, care îi urma... O voia în costum. Bine! Dar o să-i fie cald...

Costumul era vernil. Geanta şi pantofii erau galben-pai. Eşarfa era bleu. Făcea combinaţii ciudate! Şi-acum o trăgea spre bijuterii! Da' ce tare se grăbea! Turuia în rusă - şi primea acces la un dulap întreg, să-şi aleagă personal...

- Hai!

Gata? Ce alesese? Că nu pusese mâna pe nimic - dar vânzătoarea intrase-n criză cardiacă şi rânjea cu toată dantura! Acum unde-o ducea?... O ducea să se schimbe. Prea bine! Intră în cabină - o cameră în toată regula... Canapeaua se umplea cu repeziciune, că se întreba - pe bună dreptate - de ce-o voia chiar atât de îmbrăcată... Rămase singură.

Păi, hai să se schimbe!

... Din fericire, costumul avea o croială normală. Aşa ceva purtase mămica ei în 2012. Era foarte sobru, foarte corect croit... şi-i stătea foarte bine. Se privi lung în oglindă... şi concluzionă că aşa voia să arate în ziua în care primea diploma de licenţă. Sau de master - ce-o fi să fie. Îi stătea bine. Îi dădea vreo cinci ani în plus...

Nu cumva se simţea apăsat de diferenţa de vârstă? Şi încerca s-o "îmbătrânească" un pic? Sau încerca s-o apropie mental de momentul căsătoriei? Că ea aşa-i spusese - că se va mărita, dar după absolvire! Oare Andrei încerca "să-i facă poftă de măritiş"?

Cioc-cioc! Da' ce, n-avea răbdare? Deschise uşa... şi una dintre angajatele magazinului îi întinse o cutie. Aici ce mai era?... Ia uite...

Nu-i prea plăcea întorsătura pe care o luau lucrurile. Trebuia să se orneze cu toate alea! Cercei, lanţ, ceas, brăţară, inele... Şi nu voia să se orneze. Nu voia să se transforme în accesoriul lui. Aşa se percepea acum, când se privea lung în oglindă...

Se aşeză pe canapea. Şi oftă greu. Şi începu să aştepte, că ştia ea că o să apară şi el...

Şi uite că nu apărea...

Mobilul fluieră. Îl scoase şi...

"Ce s-a întâmplat? Nu sunt numărul tău?"

Lăsă telefonul lângă ea şi continuă să aştepte... Uşa se deschise, se închise... Evident, Andrei se aşeză lângă ea:

- Ce e? Nu-ţi plac?

- Ba da. Sunt frumoase. Dar...

- Dar...

- Dar nu sunt pentru mine. Nu se potrivesc cu mine. Eu nu mă potrivesc cu ele! Sunt frumoase, sunt măsura mea, dar...

- Dar nu te reprezintă. Te simţi ca o marjoretă îmbrăcată în costumul mascotei.

Poftim? Făcea mişto de ea?... Nu. Era foarte serios. Şi foarte hotărât să discute problema. Aşa că îl contrazise:

- Mă simt ca o puma reîncarnată în costum de peştişor de acvariu. Sau viceversa - nici nu mai contează...

Andrei zâmbi:

- OK. Scoate-le. Pune-ţi rochiţa ta şi hai să mergem la plimbare.

Negă - şi acum era uimit!

- Trebuie să ajungi la birou. Mergem la birou.

- Ba mergem la plimbare. La birou o să ne ducem după aceea. Şi n-o să mai fie cazul să te echipezi în costumul mascotei. OK?

Adică dacă mergeau acum la birou, trebuia să poarte chestia aia savantă; dacă mergeau mai târziu, nu mai era nevoie. Foarte... interesant! Oftă greu:

- Cine trebuia să mă vadă în ţinuta asta?

- Tata.

Haa? Andrei se ridică:

- A trecut, fugitiv, prin oraş. M-a sunat, i-am spus că eşti şi tu aici şi-a spus că, dacă îţi face plăcere să dai ochii cu el, lui i-ar place mult să te revadă.

Se ridică:

- Hai.

- Nu.

- Hai la birou!

- Nu mergem la birou. Nu acum.

- Nu e frumos din partea mea să-l las să mă aştepte!

Îl văzu scoţând mobilul - aşa că se repezi să-l oprească:

- Nu face asta!

- Florentina...

Se cam încruntase; şi-o cam mârâise. Aşa, în starea asta, Andrei Donichioiu îi inducea o puternică senzaţie de teamă. Renunţă deci la insistenţa de-a merge să-l revadă pe Leonard; reveni pe canapea şi-şi trecu încet degetele prin păr...

Îl auzea vorbind în rusă... Râdea, vesel... Se simţea tare prost că n-o dusese capul şi făcuse pe prinţesa sensibilă la orgoliu... Şi se oftica foarte-foarte tare că n-o să aibă ocazia să se revadă azi cu Leonard -

care, cel puţin teoretic, ştia ce făcuseră odraslele lui! Ştia de atacul asupra conacului şi de răpirea micuţei! Şi care, dacă se convingea cu ochii lui că fata lui Ştefan adora Rusia, le putea spune "să dreagă onorabil" situaţia - adică s-o elibereze pe biata ei verişoară... Ce tâmpenie! De ce n-o dusese capul? De ce nu fusese îndeajuns de deşteaptă ca să prevadă "întâlnirea absolut întâmplătoare" a tânărului cuplu cu viitorul socru mare? Hm - pe lângă toate astea, acum socrul ei aflase că prinţesa nu venea la birou pentru că nu-i conveneau hainele... Ce rahat incredibil! Ce irosire a tuturor eforturilor ei! Ce

- Gata. Hai, schimbă-te - că mergem la masă.

Nu se clintea... Andrei se coborî la nivelul ei şi-o privi drept, serios:

- Niciodată, pentru nimeni şi nimic în lume, să nu faci ceea ce nu vrei tu cu adevărat să faci. Să nu te laşi niciodată nici manipulată, nici convinsă. Bine?

- Bine.

- Niciodată!

- Niciodată.

Voia el să se asigure că reţinuse accentul de pe "niciodată"... Îl văzu pornind spre uşă:

- Hai, schimbă-te. Că ne aşteaptă la restaurant.

Adică... Andrei îi făcu cu ochiul - şi închise uşa cabinei. Adică îi aştepta la restaurant! Leonard nu se supărase - înţelesese situaţia şi schimbase locul întâlnirii! Perfect!

Îi venea să chiuie!

Se repezi la haine - unde era rochiţa ei? Unde-o pusese?

Ana-Maria

Era linişte în penthouse. Nu vorbeau cu voce tare aici. Îşi scriau. Gabriel se dusese pe balcon, să discute la telefon o chestie complicată în rusă. Piao îi pusese raportul pe ecran. Îl citise repede, pe fugă - şi totuşi, îl înţelesese perfect. Cât lipsiseră ei, Andrei câştigase toate punctele pe care-şi pusese în minte să le câştige! Aşa-i venea să-l lege fedeleş şi să-l bată ea bine - ca să fie şi ea câştigătoare la puncte o dată...

Leonard vizitase Volgogradul. Scurt, doar preţ de două ore. Gabriel fusese cu ea în Saratov; dar Andrei nu refuzase invitaţia tatălui lui. Iniţial, stabiliseră să se vadă la birou. Apoi, aleseseră de comun acord un restaurant. Şi se întâlniseră acolo. Florentina ei se simţise foarte bine în compania tatălui lui Andrei! Chestia asta o mira un pic... dat fiind că prinţesa îi spusese, de câteva ori, că omul ăla i se pare fals şi uleios...

Şi Isamu, şi Seniorul spuneau că Andrei "lipsise cu folos" de pe FB-ul prinţesei. Adică el "produsese" noua fotografie primită de Rebeca aseară. Ei n-aveau informaţii de localizare a mezinului; dar le puteau obţine. Sigur, trebuiau "să emită" o solicitare ca să spere să primească nişte răspunsuri! Subiectul era sensibil şi foarte înceţoşat; cine ştie cum afla ăla şi...

"Scrie-i lui Cheng că îl rog să-mi obţină informaţiile referitoare la activitatea lui Andrei în perioada 30 iunie-2 iulie. Dar să-i spui asta după ce părăsim Rusia."

Piao aprobă şi închise fişierul. Se ridică:

- Mă duc să mă lungesc măcar două ore.

Nu-i era somn, dar nici nu mai putea să zâmbească. Mezinul rânjea, cu ambele gheare puse pe Florentina ei, iar tartorul cel mare făcea psihologie cu ea! Iar dacă n-ar fi fost vorba de Trésor, ar fi văzut ei amândoi - şi împreună, şi independent!

4 iulie 2020 - sâmbătă

Florentina

Petrecerea era "pe gustul ei". Sau să-i spună... praznicul? Era fericită, aşa că gândea prostii! Şi-i venea să râdă...

Omul ăsta era teribil! Părea că devenise dependent de ea! După atâtea ore de stat non-stop împreună, Andrei făcuse un lucru neaşteptat - se ridicase de la masă tocmai în timpul melodiilor săltăreţe care pe ea o făceau să joace, dar pe el îl făceau să se aşeze! Acum, de exemplu, era în picioare. Discuta cu un invitat - unul ornat ca vitrina lui Nicuşor aurarul. Şi, deşi vorbea cu ăla, se uita la ea - şi-i făcea tot felul de semne. Iar atunci când n-avea ce semne să-i mai facă, ridica o sprânceană admirativă la adresa ei. Andrei profita de faptul că mămica ei nu venise la petrecere, aşa că ieşea în evidenţă "pe săturate", cum se zice...

Aha! O melodie nouă! Asta sigur era manea! Dar nu lua startul... momentan. Ca să nu se păcălească - nu prea ascultase manele ruseşti şi nu voia să rişte...

Daa, era manea mie-n sută! Ia să se ducă ea pân' la el, aşa, în paşi de dans - şi să-i întrerupă din discuţie! Start!

De cum se puse în mişcare, observă că tenul lui Andrei devine uşor gălbui. Privirea lui era rugătoare. "Nu mă pune să ţopăi manele! Te rog!" Habar n-avea de ce omul ăla îşi închipuia că marea ei plăcere era să-l chinuie pe el! Dar o să vadă el! N-o să-l chinuie; în schimb, o să-i pună-n poală un sac de puncte - toate pozitive! Uite-acuşi! Mai avea vreo doi metri... Un metru... Încetinea un pic - o ruga rău de tot să-l lase-n pace...

"De ce? Mama nu făcea la fel cu tata? Tu nu vrei să fii tratat regeşte?"

Ciudat - Andrei nu părea încântat de idee...

"Târziu, nenică! Am venit! Asta e - suferă!" Piruetă - şi manele.

Fetele râdeau şi-o încurajau pe limba lor; ea ştia că era filmată distrându-se la maxim foarte-foarte aproape de Andrei...

Acţiunile lui creşteau cu repeziciune la bursa ad-hoc din sala asta mare şi foarte împopoţonată...

Hait - c-o luase de mijloc! Adică o-mbrăţişase! Şi-o şi lipise bine de el! Ia uite ce descoperire - Andrei dansa manele... Un fel de manele reggae - dar mişcarea se potrivea cu ritmul şi ocazia...

Palma lui îi prinse părul, îl trase spre stânga şi-l mută peste umărul ei. Îl mută, în sensul că îl apăsă bine peste forme, cât era el de lung... OK; îl ierta pentru "dezmierdarea neautorizată", dar numai fiindcă se filma. În alte condiţii, zău că s-ar fi supărat pe el!

... Sau nu? S-ar fi supărat pentru o singură "scăpare"?

... Uite de-asta n-ar fi trebuit să accepte blana aia de samur! N-avea mustrări de conştiinţă; nici nu se simţea obligată faţă de el să facă ceva sau să-i permită lui ceva. Dar uite că existenţa cadoului îi pusese semne de întrebare în dreptul unor reguli care până acum avuseseră punct la final. Hm...

- Trebuie să te-ntreb ceva.

OK!

- Dar nu acum; când plecăm.

OK!

- Până atunci, ne jucăm - tu cu ele, eu cu ei. Ce zici?

Aprobă şi porni spre ring. Bineînţeles că-i dăduse imediat drumul, bucuros că scapă de corvoada de-a se "filma" în gaşcă cu toţi arestabilii mai notabili...

Deci el se juca pe la mese, ea se juca pe lângă celelalte mari petrecăreţe. Şi pe urmă el o întreba ceva. Şi pe urmă se duceau la hotel. Şi se-ntâlnea cu mămica ei. Şi gata.

Ştefan

Ar fi vrut să doarmă. Şi-ar fi dorit mult chestia asta! Când colo, la cinci dimineaţa, stătea în pat şi se uita la înregistrarea dansului Florentinei cu Andrei. Şi se indispunea - şi se gândea ce bine-ar fi fost să nu fi avut el insomnie...

Ciudat - Seniorul zâmbea:

- Ce-i?

- Nimic.

Închise totul şi-şi culcă singur patul. Nu aveau ce discuta. Nu despre Florentina! Şi nu despre planul pe care toţi îl lăudaseră, pe care doar el îl dezaprobase cu tărie şi care uite ce porcării producea! Doamne! - şi cât se străduise el să-şi ţină copiii departe de indivizii ăia doi! Cât se străduise să-i invite la el în perioadele când copiii fie nu erau acasă, fie erau foarte ocupaţi în camerele lor! Şi uite la ce se ajunsese! Ea dansând în braţele lui, el pipăind-o fără jenă în faţa tuturor! Tare-ar fi vrut să aibă o cale sigură de comunicaţie - şi să-i spună soţiei lui vreo două! Că mintea prinţesei umbla langa pe tărâmul adolescenţei, printre norişori cu tentă sexuală, dar mintea Anei ar fi trebuit să fie foarte bine înfiptă în realitate! Hm...

Florentina

Evident, ţinti spre bancheta "lor". Evident, el ţinti lângă ea. Evident, Biyu ţinti scaunul ei. Vasilii se trânti pe scaunul din dreapta şoferului. Iar limuzina porni spre hotel.

Instantaneu, Andrei porni spre ea. Iar ea ridică mâna, să-l oprească. Iar el nici nu se sinchisi de gestul ei - o apucă de subţiori şi-o trase pur şi simplu culcată peste el, orizontal pe banchetă!

Ia uite-l!

Scăpă un ţipăt, încercând să se depărteze măcar de sărutul lui! Iar el bineînţeles că strânse bine-bine braţele în jurul taliei ei! Hei! Se grăbi să-l admonesteze:

- Sper că-ţi aminteşti cuvintele alea ale mele care spun că păşeşti pe un teritoriu periculos!

- Sper că şi tu îţi aminteşti cuvintele mele care spun că ceea ce voiai ieri poate să nu mai fie de actualitate şi azi...

- Sper că eşti serios!

- Sper că realizezi că eşti o tânără obscen de frumoasă! Iar eu, un bărbat îngrozitor de normal!

I-auzi! Bufni în râs - ea era frumoasă, el normal... Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Sper că n-ai uitat chestia aia cu domnişoara...

- N-am uitat-o.

- Şi nici chestia aia cu "mai am un an de liceu, după care mă apuc de facultate"...

- Nici pe-aia n-am uitat-o.

Şi se-apuca s-o sărute pe gât! Măăi, dar ce hotărât era! Stop!

- Şi totuşi, văd că

Nu mai vedea nimic - Andrei se smucise spre marginea banchetei şi-o aşeza chiar acum între el şi perna din spate! Ia uite! Era prizoniera lui! Da' ce-avea, de-o ataca aşa?

- Voiam să te-ntreb o chestie.

Aprobă, serioasă şi foarte atentă la întrebarea lui.

- Între ultima ta vizită aici şi vizita asta au trecut câteva zile. Te-ai gândit la discuţia noastră? Aia în care tu ţi-ai exprimat dorinţa de a te concentra asupra studiului în următorii cinci ani, iar eu mi-am exprimat dorinţa de a aştepta cinci ani în faţa şablonului tău?

Aprobă şi oftă greu:

- Da. Dar să ştii că n-am ajuns la o concluzie. Adică e cam ca economia mondială; cunoaştem plusurile şi minusurile, dar soluţia nu se întrevede la orizont.

- Dar... Dar ţi-ar place să mă găseşti în faţa şablonului, când ajungi la el?

Aprobă, zâmbind, amuzată de menuetul lui...

- Şi ai fi dispusă să cedezi în anumite privinţe?

- Depinde de privinţe...

- ... Vreau să fii a mea.

- Mă tem că în privinţa asta nu sunt încă dispusă să cedez.

- Dar să te prefaci eşti dispusă?

Poftim? Ridică mirată sprâncenele... El îi luă mâna şi şi-o aşeză pe obraz:

- Fiindcă eu sunt dispus să fac ceea ce-mi spui tu. Aşa cum îmi spui tu. Atât cât îmi dai tu voie să fac.

Şi puse şi el palma pe obrazul ei. Şi-acum...

Şi-acum aşteptau. El o aştepta pe ea, să se dezmeticească. Ea parcă nu era foarte convinsă că voia să joace jocul ăsta...

- ... Nu vreau să te sperii. Nu vreau să greşesc. Mă las condus de tine. OK?

Se lăsa condus de ea? Foarte interesant... Păi, hai să facă întâi o verificare; nu? Ridică palma; şi-o ridică şi el. Puse palma la loc, iar el o imită imediat... "Navigă" încet prin zona cefei, coborî pe spate...

Nu putea să nu facă o comparaţie între palma lui şi palma lui Alex, care era determinată şi ştia exact unde voia să ajungă şi de ce. Andrei ştia şi el unde voia să ajungă; dar asculta de ea, ştiind că în cele din urmă ea îl va conduce acolo unde voia el să ajungă. Era evident asta - nu? Apoi, mai era ceva în gestul lui. Era vârsta. Şi experienţa. Alex se grăbea să ajungă la final; Andrei, bărbat pedant cu înclinaţie către moţul topurilor, prefera să se bucure de fiecare fază pe care-o parcurgea pe drumul până la final. Fiindcă ştia că va ajunge la final mai devreme sau mai târziu, într-un fel sau altul. Acum, în mintea ei se ivise o întrebare aparent fără răspuns. Va ajunge Andrei până la finalul pe care şi-l dorea? Ea spunea că nu; dar...

Dar, momentan, erau în limuzină. Şi mergeau spre hotel. Mai mult de 20 de minute nu va dura jocul lor. După care ea va ajunge lângă mămica ei - şi nu se va mai despărţi de ea nici măcar la shopping! Aşa că...

Aşa că decise să închidă ochii. Şi să revină cu mâna pe spatele lui... să ocolească peste umăr, să coboare un pic... Doar un pic, fiindcă era mirată să descopere că acel bărbat pe care nu-l dorea sub nici o formă reuşise să-i umple mintea cu "gânduri cu prostii" şi sistemul circulator cu "furnici mici-mici"...

Mai coborî mâna puţin... încă puţin... şi dădu de cureaua pantalonilor. De care era foarte hotărâtă să nu treacă! Ea! Aşa că degetele ei începură "să păşească" pe loc. Iar mâna lui îşi continuă drumul. Mai jos, mai jos... Stop! Că era domnişoară, nu? O domnişoară respectabilă, cum era ea, nu putea face invitaţii chiar aşa de "evidente" - nu?

Şi iată-i blocaţi într-o dilemă - acum, încotro? Ea nu-i putea sugera o direcţie, el nu voia să ia iniţiative care-o puteau speria... Deschise ochii - şi constată că o privea. Cu atenţie, cu dorinţă, cu un milion de intenţii şi gânduri şi promisiuni că n-o va speria nicicum... Că o va asculta orbeşte...

- ... Să nu uiţi... chestia aia...

Cu domnişoara - ştia el! Nu, n-o uita. Era ferm convins că n-o va uita! Aşa că împinse cu piciorul în portieră - şi se mută mai sus pe canapea. Afurisitul părea că-i ştie intenţia, pentru că îi făcea loc pe banchetă...

Fu de-ajuns să ridice mâinile.

- *Boje moi*! (Dumnezeule!)

Andrei era KO. Adică era, cum se spune, la dispoziţia ei. În clipele astea, dacă-i spunea "Hai", făceau copii pe bancheta limuzinei. În clipele astea, dacă-i spunea "O vreau pe Trésor", o primea pe Trésor...

Dar nu putea s-o spună. Chestia asta cu Trésor era mai mult teoretică. Ceea ce se întâmpla pe bancheta asta era o noutate pentru ea - dar pentru el era cel mult o joacă cu 50% şanse de finalizare practică. Şi nici chiar ea, adolescentă idealistă cu minte puţină, nu putea să creadă că bărbatul ăsta, indiferent cât de "furat" era de ea şi de momentul în sine, ar fi cedat privighetoarea din colivie pentru o rugăminte de-a prinţesei care-şi planificase nunta în 2025...

Nu putea s-o spună. Nu mai putea să spună nimic. Diferenţele dintre el şi Alex erau evidente! Şi uite că, în momentele astea, dacă ar fi

fost doar cu el, poate că...

"Ţine minte, prinţeso - să nu rămâi niciodată singură cu el! Că s-ar putea să te convingă!"

Şi-ar fi convins-o cu uşurinţă, fiindcă avea el ceva... care-o făcea să se piardă, să se gândească mai departe şi mai departe şi... Şi nici nu-i clintise rochia - aşa că reînnoia gândul ăla cu "să nu rămâi niciodată singură cu el"...

Şi avea un stil şi o determinare aparte care... Care-o făceau să se piardă! Se pierduse toată-n braţele lui! Hei! Unde era mintea ei? Unde era atenţia ei? Stătea ca o plăcintă pe bancheta aia! Şi nici nu mai ştia pe unde trecuseră palmele lui! Hei! Un pic de luciditate! Că, vorba aia - era domnişoară, nu? Şi cică nu era dornică să-şi înceapă viaţa sexuală!

Trebuia să pună cumva frână propriilor intenţii! Aşa că deschise ochii. Şi coborî mâinile. Şi imediat cum întâlni cămaşa, se pomeni cu el "corespunzător" la sărutat... Chestie care demonstra faptul că era atent, că nu se pierduse aşa ca ea, că pentru el chestia asta intra la "pasul firesc către" şi nu era prima oară când îl făcea...

Avea un stil incredibil de-a obţine ce voia el - ea voise să-l oprească, el voise să obţină o prelungire a acelui moment... şi-o obţinuse...

El "o complimentase" de câteva ori, în rusă bineînţeles. Era momentul să-l complimenteze şi ea - nu? O să-i spună că... Dacă-i spunea chestia aia cu butoanele pe care-o spunea mama ei, îşi dinamita singurică şansele de scăpare...

- ... Cred că...

- ... Şi eu cred că ne apropiem de hotel.

Aprobă, aşa că reveniră amândoi pe canapea... Îşi rearanja părul, că rochiţa sfidase orice reguli şi stătuse cuminte la locul ei...

- ... Aş vrea să-ţi spun un secret. Dar mi-e că o să te superi pe mine.

- Crezi tu că sunt aşa supărăcioasă?

- Nu. Dar e un secret care implică două chestii care te-ar putea supăra rău. Şi nu vreau să te superi pe mine. Aşa că prefer să tac.

Serios?! Îl privi lung, ameninţător:

- Mă supăr şi mai rău dacă eziţi în a-mi împărtăşi secretele tale.

Andrei râdea şi nega... OK! Se mută lângă geam - că se supărase foarte rău!

- Nu sunt dispus să risc să te superi pe mine.

- N-am să mă supăr.

- Sigur?

- Sigur.

- Chiar dacă te-am minţit?

- Dacă m-ai minţit şi recunoşti şi încerci să îndrepţi minciuna, mă supăr doar pe jumătate.

- Dar tot te superi, aşa că...

"Ei, păi dacă vrei să nu spui, nu spune!" Se uita lung pe geam şi descoperea că îi convenea să fie supărată pe el - fiindcă sentimentul de slăbiciune provocat de momentul de pe banchetă se disipa cu repeziciune...

- ... Mai bine nu.

- Mai bine nu.

Gata - venise lângă ea. Şi-o cuprinsese cu braţele. Şi-o răsucea, ca s-o sărute pe gât şi s-o readucă la "temperatura de maleabilitate"...

- ... Te superi pe mine dacă recunosc că te-am minţit?

Dădea din cap a "aşa şi-aşa"...

- Chiar dacă am făcut-o ştiind că o să te superi acum dar o să-ţi treacă peste ceva timp?

Dădea din nou din cap, fiindcă nu putea să ghicească la ce se referea - şi în ce privinţă o minţise -, aşa că nu putea să aprobe...

- ... Te rog să nu te superi... Te rog să încerci măcar să înţelegi... de ce am luat decizia pe care-am luat-o...

- ... Promit că o să încerc...

Şi iar tăcea ca mutul, pe nervii ei...

- ... E în seif.

Serios? Pe bune? Ce era în seif?

- ... Deşi ştiam că te-ai supărat... n-am putut să-l returnez...

Inelul cu diamant bleo... Oftă greu:

- Eşti nebun...

Acum aproba el...

- ... Sunt nebun după tine... Nu mai am somn... Sunt neatent... Am început să te visez noaptea... Şi mă îngrozeşte gândul... că sunt nebun după tine... iar tu nu întrevezi nici o soluţie...

Se trase uşor spre geam. Şi oftă din nou:

- Pe mine mă îngrozeşte gândul că în luna mai tu erai consilierul lui tata, ăla din poze, iar azi aflu că n-ai putut să-l returnezi.

- Tu îţi dai seama că nu ţi-a luat decât două luni ca să mă faci să o iau razna de tot?

Se grăbi să plece capul:

- Da. Şi parcă mi-e frică să mă gândesc la asta.

- De ce?

- Pentru că lucrurile avansează extrem de repede. Mă simt depăşită de evenimente. Mă simt ca un copil buimac, pe care îl scoală mama lui din somn dis-de-dimineaţă şi nu se poate dezmetici nici când a ajuns la şcoală! Ştii ce vreau să spun - ca picii ăia pe care mama îi trezeşte, îi hrăneşte "pe repede înainte", îi îmbracă "pe repede înainte", îi duce la şcoală "pe repede înainte"...

- Simţi că te grăbesc. Ştiu - şi eu simt că te grăbesc rău. Dar nu e din vina mea. Eu am senzaţia că situaţia asta se lungeşte la infinit!

Serios? I se părea lui că lucrurile se mişcau cu dificultate? Palma lui îi ridică capul şi-i atinse uşor obrazul:

- Eu aş vrea să pot azi să gonesc acasă, să deschid seiful, să gonesc înapoi la hotel... Să dau două telefoane şi să organizez totul... Eu aş vrea să nu te mai duc niciodată la aeroport. Iar atunci când te duc la aeroport, aş vrea să pot urca în avion - şi să cobor acolo unde cobori tu, să merg acolo unde mergi tu, să... Aş vrea să fiu ca Ştefan. Şi-aş vrea ca tu să fii ca Ana.

Maare vrăjitor! Zâmbi slab:

- Cine ştie - poate că, într-o zi, o să fim aşa.

- Tu ai vrea să fim aşa? Să fii Ana mea?

Bufni în râs:

- Eşti teribil...

Şi uite că aştepta răspunsul ei - semn că iar o cotise şi-o ocolise şi-o condusese subtil spre finalul dorit de el, şi anume răspunsul ăsta...

- Momentan, ştiu cu certitudine că, deşi n-am pornit spre casă, îmi doresc mult să revin aici. Şi să nu fii ocupat la birou.

"Mat, maestre!" Avea şi ea, uneori, sclipirile ei de geniu într-ale vrăjelii! El părea mulţumit de răspunsul pe care-l primise; şi cum limuzina se oprea în dreptul unei clădiri foarte bine luminate, se abţinu şi nu răsuflă uşurată. Ajunseseră la hotel. Încă două-trei minute, până ajungea în dormitor - şi scăpa. Şi nu-i mai apăsa butoanele, ceea ce însemna că nici ea nu-şi mai simţea mintea cufundată în aburi denşi de lapte şi miere şi furnici mici-mici care-i creşteau tensiunea...

Ana-Maria

Era din nou linişte. În living era linişte, Florentina nu se mai foia... Deschise încet un ochi. Şi dădu de ochii negri larg deschişi. Fata ei zâmbea, veselă...

- Neaţa.

- Neaţa.

- Cum a fost?

- Cum să fie - ca de obicei! Adică super-bine!

- Te-ai distrat bine, zici...

- Foarte bine.

Aprobă... şi continuă să zâmbească:

- Iar mica voastră idilă?

- E bine şi ea. Merge înainte.

- Ai ceva să-mi spui?

- Nu, mami!

- Nu uita convenţia noastră! Înainte, nu după!

- Nu uit! Înainte! Da' dacă nu se prefigurează nimic la orizont,

eu ce să zic?! Nu?

Corect! Dacă nu se întrevedea necesitatea unei discuţii cu mama ei, ce rost avea să se-apuce să facă discuţia încă de pe-acum?! Oftă şi închise ochii:

- Nici eu n-am prea dormit azi-noapte. Hai să ne odihnim până pe la unşpe. Şi pe urmă cred că mâncăm şi pornim spre casă.

Florentina aproba - şi se abţinea şi nu întreba unde era "acasă"...

- Mergem amândouă în Aurari. Tu rămâi acolo; Rebeca şi Biyu merg cu mine în Franţa.

- Bine, mami.

- Vrei să rămâi în Aurari? Că nu e obligatoriu, să ştii! Poţi să te duci la conac!

- Şi ce să fac la conac - să fug de una singură pe la garduri pe-acolo? Lasă, că e bine în Aurari! Diseară e party mare...

Prinţesa prinsese gustul party-ului - şi făcea exces...

- Tot nu vrei s-o iei pe Biyu cu tine?

- Nu. Are Isamu treabă cu ea.

Ridică mirată sprâncenele...

- Am vorbit cu el şi mi-a zis că o foloseşte în birou, pe post de Piao.

Aa... Se speriase!

- Lasă, că eu stau bine în Aurari! Chiar îmi place, să ştii! Ies prin orăşel, vorbesc cu fetele, mă plimb cu Agata... Mă duc la sală şi muncesc silueta... Şi dorm. Ştii ce bine se doarme acolo? Incredibil! Mă aşez în pat, închid ochii şi mă mai dezmeticesc de-abia peste 12 ore! Să dormi şi tu acolo vreo două-trei nopţi! Să vezi ce odihnită o să te simţi după aia!

Aprobă şi închise ochii:

- Atunci rămâi în Aurari.

Prinţesa obţinuse ceea ce-şi dorise, aşa că nu comenta...

- ... Am văzut înregistrarea.

Nu deschidea ochii. N-avea de ce. Nu voia s-o electrocuteze, nu voia s-o constrângă în vreun fel să spună anumite lucruri... Nu voia să-i spună că ştia ce se întâmplase în limuzină... Auzi întâi un oftat... Şopti:

- Vorbim în Aurari. Bunicul vrea să vorbească cu tine despre asta.

- Bine, mami.

Şi-acum se odihneau.

Diamant

Micul dejun era foarte gustos. Şi totuşi, o să rişte şi-o să rămână nemâncat. Deci...

- Agata, tu mai întinzi cărţile?

- Bineînţeles!

- Şi ce-ţi arată ţie cărţile?

- Că lucrurile merg spre mai bine.

Aprobă, mestecând cu poftă... Fata lui tăcea...

- Hai, spune!

- Păi, eu văd că unchiul Ştefan se externează în curând.

Aha! Bun! Perfect!

- Dar, atunci când dau de el, îl văd alături de Rebeca. O să locuiască la conac.

Normal!

- Ana o să facă multe vorbe. Şi pe urmă se măsluiesc cărţile - că ea vorbeşte cu multă lume...

Aşa...

- În rest, toate-s bune.

- Pe Trésor o vezi?

- Da. E în afara cărţilor.

Deci n-o să se întoarcă prea curând...

- Iar Florentina?

- Florentina o să aibă o problemă. Şi o s-o depăşească.

- Cu Andrei?

- Nu ştiu. Sunt mulţi bondari prin preajma ei... În orice caz, o iubesc doi indivizi. Unul brunet, unul şaten.

Deci şi Andrei. Interesant!

- Despre brunet ce poţi să-mi spui?

- Că este sincer. Şi serios. Şi are gânduri serioase.

- E din Aurari?

Agata clătina capul...

- Fă! Tu mă mai fierbi mult aici?

- Nu, tată! Da' de unde să ştiu eu?! Îmi apare departe de ea!

- Normal - că ea-i la ruşi acum!

- Dar se-ntoarce diseară aici - şi să ştii că şi pentru ziua de mâine tot departe de ea îmi apare!

Deci nu era din Aurari! Fiu! Slavă Cerului! Îl trecuseră toate migrenele când o auzise...

- ... Şi e tânăr? Sau...

- Tată!

Da! Ce? Era şi el curios! Ce - n-avea voie să fie curios? Agata se încruntase la el; el se stropşea la ea, Raina lui râdea... Bine că râdea! Bine că uitase de "e în afara cărţilor"! Bine că măcar acum, cu câteva ore înainte de plecarea la conac, râdea...

Ana-Maria

Tăceau. Nu mai era nimic de spus. Spuseseră practic totul! Ea povestise partea ei, Florentina povestise partea ei, nea Dumitru analizase foarte bine ambele povestiri, Diamant şi Rebeca tăcuseră mâlc... Prinţesa şopti:

- ... Andrei a prins aripi. Adică l-am prins. E amorezat rău de tot. Mi-a cumpărat deja un inel de logodnă...

Se grăbi să se asigure măcar că avea martori care puteau confirma că o avertizase:

- Ştii, cred, că n-o să tărăgăneze prea mult lucrurile...

- Ştiu. Şi să ştii că-mi convine asta!

Serios? Ridică mirată sprâncenele...

- Nu-mi place de el. Nu-mi stârneşte nimic. Sinceră să fiu, mi-ar fi convenit să ne certăm azi, în drum spre aeroport. Dar nu mi-a dat motiv. Şi m-am gândit la aia mică...

Diamant se grăbi să intervină:

- Să nu te gândeşti la ea. Se ocupă Cheng de asta.

- Sunt sigură că

- Să nu te gândeşti decât la tine. Vorbesc foarte serios!

Rebeca completă:

- Şi eu spun acelaşi lucru. Nu te gândi că o poţi salva pe Trésor. Ăia au o mie de căi de a-şi şterge urmele! Să nu te gândeşti niciodată la Trésor, când ai de-a face cu el!

Florentina aproba încet cu capul... Decise să atingă şi varianta aia:

- Tu ce părere ai despre el? Şi te rog să fii sinceră! Te rog să te gândeşti că e vorba despre tine şi despre el - iar el a venit deja la mine şi mi-a spus că s-a înscris primul la coada de pretendenţi la mâna ta.

Prinţesa oftă din nou:

- Nu. Nu e el. Oricât de amorezat e el, oricât de potent financiar şi de cult şi de gentleman - nu. Poa' să stea şi-n cap în vârfu' roţii mari din Londra; nu-mi inspiră absolut nimic.

- Atunci, poate-ar fi mai bine să-i refuzi următoarele invitaţii.

- Nu vreau să le refuz. Vreau să mă duc acolo. Ca să-l determin să greşească.

Nea Dumitru încercă să-şi compună un ton calm şi sfătos:

- Şi cam ce înţelegi tu prin greşeală din partea lui?

- Orice! Inclusiv să încerce să se culce cu mine!

Cee? Şi-i spunea bunicului ei chestia asta aşa, în faţă?

- Nu mi-e frică de el! Şi nu mă dau în lături să-l pocnesc de să-i sară dinţii pe pereţi! Şi nu uitaţi că Biyu o să fie lângă mine!

Ea una prefera să tacă. Nea Dumitru ştia şi fără să-i amintească ea cât de uşor era pentru un bărbat să învingă o femeie - mai ales când

era ajutat de acea creatură mutantă pe nume Vasilii...

- Stai liniştită, mami - că n-are nici o şansă să-mi facă rău! Presimt că în maximum o săptămână mă invită iar la el. Şi-abia aştept să i-o coc! Şi să ţi-l pun la picioare, învins şi tăcut şi ascultător!

- Florentina... Scopul tău nu trebuie să fie să-l învingi.

- Ba da! Fiindcă el ştie unde e Trésor! Şi el e ăla care nu dă ordinu' să fie adusă înapoi!

- Nu face supoziţii. Niciodată.

- Mamă! A lipsit de pe FB exact în perioada când a fost făcută poza lu' Trésor! Ia să-i zici lu' Isamu să afle pă unde i-a umblat picioarele! Şi să vezi ce repede să leagă toate!

Prinţesa se aprinsese rău de tot! Îi făcu semn s-o lase uşor - că nu era "pă viaţă şi pă moarte"... Socrul ei oftă greu:

- Mă tem că Florentina are dreptate. Orice schimbare în atitudinea ei trebuie să fie provocată de el. Că altfel ar însemna că e provocată de tine. Şi nu-i bine să ţi-l faci pe-ăla duşman. Ştii că-l trage şi pe frati-su după el - şi-atunci e grav! Dacă amândoi devin duşmanii tăi, e rău de tot, să ştii!

- Ştiu. Şi m-am asigurat că Gabriel îmi cunoaşte intenţiile. Prinţeso, uite care-i şpilu'...

O trase în faţa ei:

- Hai să presupunem că accepţi să te măriţi cu el.

Florentina bufni într-un hohot zdravăn de râs, aşa că se grăbi s-o scuture bine de umeri:

- Fă!

- Păi cum să nu râd, mămico?! Tu nu te-auzi ce zici?

- Să presupunem că lucrurile se aşează de aşa natură că te măriţi cu el. În secunda doi, Ştefan îi pune în vedere că ginerele lui nu poa' să fie un consilier oarecare. Aşa că îl ia din Rusia şi-l duce în Franţa. Şi-i dă fie afacerea cu insigne, fie pe cea cu Aspergerii. Oamenii ăia nu sunt forjaţi la adevăratele lor capabilităţi. Un om ca Andrei îi poate transforma într-o forţă notabilă pe piaţa mondială a informaţiei! Şi să ştii că ramura asta poate fi extinsă mult! Inclusiv prin "departamente" paranormale! Când va descoperi ce corn al bunăstării i-a pus socră-su pe braţe, Andrei nici n-o să mai ştie că există lucruri în Rusia cu care are amintiri plăcute! N-o să mai aibă ochi nici pentru ţara aia, nici pentru frati-su! Iar în privinţa lui Gabriel, ăla poate să-l urmeze. Se poate stabili în Belgia, de exemplu, de unde poate coordona toată activitatea violentă a business-ului. Deşi ceva îmi spune că Leonard îl va trimite urgent pe celălalt băiat al lui ca să cumpere partea lui Andrei. Că nu ratează ăla aşa ocazie de-a înhăţa afaceri curate...

Probabil că prinţesa uitase deja de la ce idee porniseră la pălăvrăgit despre afaceri...

- N-ai să te muţi în Rusia. Va veni el în Franţa.

- Bine, mami. Am înţeles. Dacă o să-l vreau pe el, o să te-anunţ din timp.

Clar - fie nu-l voia neam, fie era prea hotărâtă să-l "îngenuncheze" ca s-o mai poată ea răzgândi. Aşa că decise să renunţe... Iar Florentina decise să pună punct discuţiei:

- Staţi liniştiţi. Dacă lucrurile vor evolua aşa cum bănuiesc eu, data viitoare o să-mi arate castelul pe care l-au cumpărat pentru tati. Şi-o să vorbim despre viitor. Şi-o să-i cer să facă cumva s-o găsească pe Trésor. Mă descurc eu - n-aveţi grijă! Că ştiţi că sunt descurcăreaţă iar la şmecherie numai tati mă-ntrece!

Da, ştia că are o logoree extrem de eficientă... Florentina se repezi s-o îmbrăţişeze:

- Eu zic să mă duc să mă culc - că nu mai pot de somn!

Fu pupată apăsat pe obraji, Rebeca primi şi ea două ştampile de prinţesă adolescentă... Uşa se închise în urma ei.

Şi-acum - ce decizie luau? Socrul ei o privea lung:

- Să nu cumva să-ţi schimbi opinia acum! Să nu schimbi nici o virgulă din ceea ce ai susţinut până acum! Că dacă prinţesa îi dă un şut în cur iar el bănuieşte că tu ai antrenat-o, dracu ne-a luat pe toţi!

- Stai liniştit, nea Dumitre - ştiu că trebuie să rămân imparţială. Şi-o să rămân imparţială, indiferent cât de mult o să-mi doresc să bag cuţitu'-n el. Sunt în stare să fac multe - de la a-l pune pe Piao să-i interogheze pe-amândoi, până la a-i aşeza la aceeaşi masă cu mine şi a-i întreba ce sumă vor ca să-mi returneze nepoţica.

- Să nu mai spui niciodată asta! Să nici nu te gândeşti să-ţi vinzi fata!

- Nici nu mă gândeam să fac asta! Dar cred că, pentru suma corectă, ar fi în stare să facă ei o vrajă şi să afle adresa unde e ţinută ostatică aia mică. De la surse, bineînţeles...

O priveau lung... Ridică vocea:

- Piao!

Tânărul se grăbi să intre.

- Luaţi loc. Am un plan cu sorţi mari de izbândă. Dar, ca să reuşească, trebuie să-l discutăm acum, aici, între patru ochi, până-n cele mai mici detalii. Să stabilim semnalele, discursurile...

Că nu puteau să comunice electronic fără să rişte să fie interceptaţi...

Isamu

Trase glasvandul şi zâmbi slab:

- Bine-ai venit.

- Bine te-am găsit.

Arătă spre scară:

- Cum a fost?

- Cum să fie - ca de obicei. Nimic nou...

Ceea ce însemna că-i adusese un sac plin cu noutăţi... Şi avea senzaţia că era slăbită - semn că făcuse foamea şi stătuse huhurez două nopţi fiindcă o păzise pe prinţesă... Validă cartela şi-o invită în birou. Şi, deşi arătă spre canapea, Biyu nu se aşeză; îl aşteptă să închidă uşa şi se grăbi să-l informeze:

- Am straniul sentiment că Florentina nu mai e domnişoară.

Hm...

- Şi s-a întâmplat în Aurari.

Hm...

- Are toate simptomele, cum se spune. Şi face gesturi şi ia decizii pe care o domnişoară nu le-ar face şi nu le-ar lua prea uşor.

Văzuse şi el dansul ei pe youtube; acum, prin prisma certitudinii din vocea lui Biyu, şi-l amintea şi-şi dădea seama că era foarte posibil...

- E deschisă spre el. E permisivă, a căpătat mers studiat, pare să ştie foarte bine punctele lui de interes maxim... Dansul de la petrecere a fost nimic pe lângă ceea ce-a făcut la piscină!

Serios? Da' ce făcuse la piscină?

- Când şi-a făcut ea apariţia, el a amuţit iar ospătarul a fost cât pe ce să scape tava. Iar Vasilii a fost în pragul infarctului.

Serios? Individul ăla, în pragul infarctului? Păi asta însemna că problema chiar era serioasă!

- Se joacă cu el. Îl joacă pe degete. Iar el e vulpoi bătrân şi ştie cum să se comporte ca s-o facă să ajungă chiar ea la concluzia care-i convine lui.

- Asta nu-i bine chiar deloc!

- Mă îndoiesc că va marşa vreodată la ideea de-a se culca cu el. Aşa că, cel mai probabil, o să trebuiască să-l pocnesc pe el. Ceea ce îmi va atrage furia lui Vasilii.

- Pe-ăla ai aprobarea mea să-l împuşti.

Biyu aproba - şi, din fericire, ştia că veştile îl tulburaseră îndeajuns de mult ca să-l determine să vorbească prostii...

- Despre asta trebuie să vorbim pe îndelete, zilele astea. Ţi-e foame? Mergem să mănânci?

- Nu. Am mâncat în avion.

- Vrei să te odihneşti?

Capul brunet nega, buzele frumoase zâmbeau...

O prinse de mână şi-o trase spre uşă. Şi nu viră la stânga, ci la dreapta. Că n-aveau de ce să meargă sus, în mansardă, de vreme ce camera lui mirosea a iasomie şi lavandă...

Rebeca

Ana îşi lua la revedere de la nea Dumitru. Ea o făcuse deja; aşa că stătea pe scaunul din dreapta şi strângea uşor mâna lui. Claire depăna, în surdină, hiturile de demult ale Direcţiei 5 - alea pline de amintiri frumoase...

- ... Tu crezi că planul Anei e bun?

- Da.

Diamant bombăni ca pentru el:

- Mie mi se pare riscant ca dracu.

- Totul e riscant acum. De când a dispărut Trésor, totul e pe muchie de cuţit. Dar s-ar putea să-i păcălească cu planul ei. Dacă ştim să ne jucăm bine rolurile...

- Mi-e frică de planul ăsta...

- N-avem încotro. Planul ei ne dă o şansă - una mare! Că dacă ajungem la recompensă...

Şi ştia şi el că recompensa era cea mai proastă idee care-ar fi putut exista...

- ... Eu am încredere în ea. Şi în tot ce calculează ea. Calculează ca Ştefan. Şi joacă tare. Şi e de partea noastră.

Diamant îi sărută mâna şi sâsâi. Venea Ana...

Portiera pocni. Claire se puse în mişcare. Coloana de BMW-uri îi urma... Ea se gândea că mai aveau doar o oră - şi-apoi ea urca în avion şi cine ştie când or să se mai vadă...

Treceau de bradul uriaş din rond...

- Trage pe dreapta.

Poftim? Se întoarse, mirată - uitase ceva? Ana zâmbea:

- Trage pe dreapta, Diamante.

Soţul ei se conformă. Iar regina veni mai aproape, între scaune:

- Privirea la mine, cumnate.

Ce se întâmplase? Diamant se conforma...

- După ce ne duci la aeroport, te întorci aici. Şi începi să-ţi pui ordine în viaţă. Mănânci bine şi variat şi dormi pe săturate - chit că te-ndopi cu somnifere. Şi, în fiecare dimineaţă, treci pe la mămica ta. Şi-n fiecare seară. Şi-i duci flori şi bomboane şi tot ce ştii tu că-şi doreşte ea. Pentru că o să avem mare nevoie de ea; iar ea trebuie să vrea să facă ce-i spunem noi să facă. Pricepi?

Da, soţul ei pricepea că trebuia să fie exemplar de cuminte. Nu prea pricepea de ce, dar ordinul "per ansamblu" era limpede!

- Planul meu e bun. Dar o să dea roade de-abia după ce se-apucă ea de treabă.

Diamant era mai buimac ca niciodată... Ana reveni pe perna banchetei:

- Iar restul îl discutăm la momentul potrivit. OK?

- OK.

- Fii cuminte, Diamante. N-o supăra pe mămica ta. Şi ai încredere în mine!

- Da, Ana. Am încredere în tine. Şi n-am să-ţi ies din cuvânt.

- Bun. Şi-acum calc-o.

Soţul ei se conformă imediat...

Reveni şi ea spre parbriz. Trebuia să se gândească bine la ceea ce auzise! Că nici ea nu era mai lămurită! Planul reginei era bun; dar oare care era rolul soacrei ei în "aritmetica" acelui anunţ?

Isamu

În sfârşit, adormise. După atâtea zile şi nopţi de nesomn, după nebunia care se-ntâmplase în camera asta, Biyu "picase". Parcă-parcă auzea un început de sforăit...

Era un profitor şi-un rău şi-un indiscret - că stătea sprijinit în cot şi se uita la ea! Şi-o mai şi dezvelise - ca s-o vadă toată! Post-adolescenţa asta a lui era o pacoste...

Nici acum, la începutul lunii iulie, n-o sunase pe Fei-Yen... Nu ştia de ce; ştia, în schimb, de ce n-o s-o sune nici de-acum încolo. Nu mai voia s-o sune. N-avea de ce! Nu mai găsea nici o motivaţie ca să-şi caute soţia din acte! Nu mai simţea...

Stătea lângă ea şi se simţea vinovat faţă de ea. Ar fi vrut s-o vadă cu adevărat fericită - dar se cenzura şi se controla şi-şi impunea să păstreze atitudinea un pic rece, un pic superioară... Ar fi vrut să-i spună ce era în mintea lui. Şi în calculele lui. Ar fi vrut să-i spună planurile lui. Se gândea că, dacă ceva nu mergea cum calculase el, dezamăgirea ei va fi cruntă - şi-aşa reuşea să se abţină, să nu strice...

Se întreba, în momentele astea, ce simţea Biyu pentru el. Era important. În calculele lui, rezultatul calculelor ei era crucial! Că dacă ea...

Nu mai era vorba despre evadare. Şi nici despre semne speciale, nici despre cât de frumoasă era ea sau cât de "atrăgător" era el. Lucrurile erau prea serioase, ca să nu se gândească şi la varianta în care Biyu plănuise să iasă din tabelele şi calculele lui Fang! Dacă ea încercase să se agaţe de-un fir de putere, tot ceea ce se întâmplase între ei doi putea fi un plan foarte bine pregătit, foarte bine regizat, magistral executat... Iar dac-ar fi fost aşa...

Nu era bine să se gândească la asta acum. Şi nici mai târziu. Nu trebuia să bănuiască; trebuia să afle cumva rezultatul ei! Trebuia să-l ştie! Tot viitorul depindea de motivul care-o determinase să-şi caute fericirea la el! Că aşa-i spusese atunci când venise prima oară în camera asta - s-o ajute să fie fericită măcar un pic! Dar oare asta-şi dorea Biyu? Fericirea? Sau îşi dorea să o scape el de contractul cu Fang? Chinezul avea reguli stricte iar clauzele din contract erau clare. Ieşirea din firma de pază nu era deloc uşoară! Necesita inclusiv aprobarea Chinei! Afurisită problemă...

Era frumoasă... şi specială... iar inima lui era plină de ea - jaspul lui minunat...

Ar fi vrut s-o trezească şi să-i spună. Dar se abţinea. O privea şi se gândea şi calcula că trebuia să găsească un moment propice şi să-i "boteze" fie supa, fie paharul cu suc. Şi-apoi s-o interogheze "ca la carte". Înainte să afle adevărul gol-goluţ, nu putea decât s-o privească...

Azi, în mod cu totul şi cu totul excepţional, or să doarmă amândoi aici. Îmbrăţişaţi. Fiindcă nu se putea abţine! Unul dintre visele lui frumoase fusese să se trezească a doua zi în braţele ei! Iar mâine dimineaţă o să-şi împlinească visul!

O învelea încet, atent să nu-i scape vreun colţişor şi s-o vadă răcită... Bun! O cuprinse cu braţul şi lăsă capul pe pernă. Simţea, deja, că o să aibă o insomnie afurisită rău...

Florentina

Trase glasvandul şi se strecură în living. Iar Alex se repezi şi-o strânse în braţe:

- Mi-a fost dor de tine!

- Şi mie mi-a fost dor de tine! Da' rău de tot!

N-o minţise atunci când spusese că îi fusese dor de ea! Ia uite ce dor îi fusese de ea - o strângea s-o frângă şi-o pupa s-o sufoce şi mai multe nu...

- Vino-ncoa!

O ducea spre scări. Urcau... Fu aşezată pe marginea patului. Iar el se aşeză lângă ea şi-i strânse cu putere mâna în mâinile lui:

- Ce se întâmplă între tine şi Andrei Donichioiu?

Cum-cum?

- Aţi strâns deja vreo 10.000 de vizualizări pe youtube. Iar eu mi-am dat seama că m-ai luat de prost. Şi să ştii că nu sunt prostul tău.

Stop - că pricepuse cu totul altceva! Numai că n-avu timp să reacţioneze...

- Aşa că vreau să ştiu ce este între tine şi el. Şi vreau să ştiu şi ce cauţi azi aici, cu mine. Că mie nu-mi place chestia asta cu doi deodată. Nu-i normală. Şi eu nu-s amantu' tău. E limpede?

Se răsuci pur şi simplu şi-i acoperi gura cu palma. Ia uite-l, ce încruntat şi hotărât şi determinat era... Zâmbi:

- Ăla este consilieru' lu' tata. Are 34 de ani şi vreo 3.400 de amante, probabil. Şi îi ţine pe toţi pretendenţii mei departe de mine -

şi mai ales de mama. Care îţi dai seama că n-ar putea rezista la câţi taţi turbaţi zice Aleodor că o filează în ultimul timp.

Alex o privea cu ochi dezamăgiţi - adică "doar rahatul ăsta de invenţie gogonată îl puteai scoate din tine?"... Îi lăsă gura-n pace, dar luă mâna lui în mâinile ei:

- Cam de când am început să apar pe youtube, pe la petreceri, spionul a început să raporteze. Cică estul Europei e destul de "redundant" - se cam însoară ei între ei. Mai ales ruşii. Ăia tânjesc rău de tot după nişte sânge proaspăt, pe cât posibil brunet! Şi cică eu am toate calităţile: şi brunetă, şi franţuzoaică, şi bogată. Şi nici n-am picioarele-n ics, platfus şi dinte-pauză şi barbă şi mustaţă. Aşa că mama şi tata s-au sfătuit şi au luat decizia să-mi atârne un fel de bolovan de gât. Că ştii şi tu că tata e-n spital iar mama mai mult pe drumuri! Iar nepoată-mea aia mică a fost furată de la conac! Asta ar mai lipsi - să mă fure vreun aspirant!

Acum părea convins de-a binelea! Tii - ia uite ce "eficientă" putea să fie, când voia ea!

- ... Şi mie de ce nu mi-ai zis?

- Fiindcă nu trebuia să se afle în Aurari. Nu trebuia să ştie nimeni de-aici.

Alex îşi trase mâna şi se ridică:

- Eu sunt "nimeni", nu?

- Tu eşti foarte important. Mai ales pentru mine. Şi tocmai de-asta n-am vrut să afli.

- N-ai vrut să-mi spui pentru că sunt important pentru tine!

- Da. Şi nu voiam să ne certăm.

- Dacă tu crezi că asta e o ceartă, te-nşeli!

Oftă greu... şi decise să-i dea repede lovitura de graţie:

- N-ai fi trebuit să afli. În maximum o lună, ar fi oprit chiar ea sceneta dintre mine şi individul ăla. Că se externează tata - şi s-ar putea să mă mut la Bourges, să stau cu el.

Tăcere... Continuă:

- Spun că s-ar putea, fiindcă e la fel de posibil să stau aici până în 14 septembrie. Fiindcă am vorbit cu ea unele lucruri...

Tăcere...

- Mama a observat că, brusc, simt o mare dorinţă de a sta aici, în Aurari - şi fără bodyguarda mea. Şi fără să mai ies în evidenţă cu dansuri provocatoare şi costume de baie minuscule. M-a întrebat dacă-mi place cineva de-aici. Nu era momentul să fac confesiuni ample; aşa că i-am spus strict ceea ce-am putut să-i spun la momentul ăla.

Tăcere... Se ridică:

- Asta e! Mă duc să mă culc.

- Stai jos.

Se conformă - nu de alta, dar aici, în Aurari, "pe limba lui", ea se numea "extrem de neserioasă"...

- Ce i-ai spus?

- Că există în orăşel un tânăr frumos foc care-mi face inima să vibreze şi picioarele să plece la plimbare pe-aici cât e ziulica de lungă.

- ... Asta i-ai spus!

- Da.

- Şi tu crezi că "s-a prins"!

- Eu nu cred nimic. Eu sunt sigură că acum, în timp ce noi doi vorbim, ea se uită pe dosarul tău.

Aha! Se-ntorsese imediat! Zâmbi slab:

- Am mai avut un pretendent în Franţa. În 24 de ore a obţinut totul despre el - inclusiv fişa de externare din maternitate. Şi cu el n-am jucat *Kibori*; doar ne-am distrat, noi şi încă două colege, preţ de două ore într-un bar oarecare din oraş. În cazul tău, trebuie să recunoşti că are mult mai multe indicii...

Da, era de acord cu ea - că dădea din cap... Chicoti:

- Crezi că îi place ce vede în dosarul tău?

- Nu ştiu. Eu ăsta sunt! Dacă-i place, bine; dacă nu, mă îndoiesc că pot să fac ceva ca să-i placă.

Se ridică din nou:

- Iar eu sunt asta. Şi întotdeauna va exista ceva mic-mic ce-aş putea schimba, ca să-mi îmbunătăţesc imaginea în ochii părinţilor tăi.

- Stai jos.

- Mă duc să mă culc.

- Te rog, stai jos!

- N-am de ce să mai stau! Eşti pesimist ca dracu - şi vreau să plec înainte să mă molipsesc de la tine!

Evident, Alex se grăbi s-o oprească - şi se aşeză şi el pe pat:

- Stai aici şi spune-mi care-i şpilu' cu ăla! Că din comentariile de pe youtube se înţelege că aveţi chestii fierbinţi, voi doi! Şi se-aud zvonuri de nuntă mare!

Aa, da? Perfect! Scoase telefonul şi accesă FB-ul. Derula în jos, în timp... Începu să-i arate fotografiile şi filmările:

- Aici e primul party la care am fost. În Serbia. Aici a început nebunia. Ca să scape de ei, mama a aranjat cu Andrei să joace rolul iubitului meu. Şi, pentru că s-au îndoit de mine şi de faptul că i-aş putea suporta pipăiturile inerente rolurilor noastre, mai întâi m-a invitat şi pe mine la o petrecere la care a fost mama cu el şi cu frati-su şi am devenit amici... Apoi prieteni... Aici m-a invitat într-o excursie de două zile la Aşgabat, în Turkmenistan, dar mi-a fost frică să mă duc singură, fără mama... După cum vezi, sceneta a început înainte de vacanţa de vară...

Se simţi cuprinsă cu braţul - şi se abţinu şi nu zâmbi...

- Apoi am ajuns cu el la Aşgabat - unde a fost bestial şi unde am devenit oficial "împreună"... A doua zi ne-am plimbat cu o decapotabilă, tocmai ca să observe toată lumea cât de "împreună" suntem noi...

Şi-i arăta şi pozele cu ea unduindu-se pe la portbagajul decapotabilei... Derula, că nu se mai întâmplase nimic cu Andrei... Degetul lui opri pagina:

- Aici am fost porc şi te-am necăjit...

Da, exact, acolo o căţărase el pe masă... Depăşi momentul:

- Şi-a urmat petrecerea de aseară. Deci, practic, l-am vizitat de trei ori. Tu chiar crezi că, după trei plimbări prin Rusia, eu m-aş culca cu el? Adică aş fi atât de nebună şi de ahtiată după sex că m-aş culca cu el? Iar părinţii mei ar accepta chestia asta? Că nu uita că am fost cu mama! Şi cu chinezoaica şi cu chinezu' lu' mama! Tu chiar crezi că, în condiţiile în care doar noi doi ştim ceea ce ştim, eu m-am culcat cu individul ăla aseară? Sau te gândeşti că aşa se zice - că a treia oară-i cu noroc?

Fu înşfăcată bine de maxilar - cu un gest utilizat mai degrabă la interogatorii, decât la o discuţie împăciuitoare:

- Fă! Tu să nu încerci să mă duci pe mine de nas! Auzi? Să nu încerci să te joci cu mine! Că io te iubesc, fă! Te iubesc cu tot sufletu' şi toată inima mea! Să nu-ncerci să mă ţepuieşti - auzi? Că io-mi zbor creierii! Da' s-ar putea să-i zbor pe-ai tăi mai întâi! Că nu te las să-ţi baţi joc de mine! Ai înţeles? Nu te las să fugi de mine! Şi să te dezlegi de mine şi să fugi la ăla! Ai înţeles, da?

- Cine-a fost primul?

Alex îi dădu drumul şi se ridică.

- Dacă-l voiam pe el, mă culcam cu el de la-nceput. Că să nu crezi că el n-o şti cum se face! Şi să nu-ţi închipui că tu eşti singuru' interesat!

Iaca! Făcuse o piruetă şi se aruncase la picioarele ei! Era nebun? Sau juca teatru?

- Fă! Tu ştii în ce hal m-am speriat? Tu ştii cum am stat io azi toată ziua? Şi îţi dai seama ce-am simţit şi ce-am gândit când am aflat că vă aduce Titel de la aeroport? Tu-ţi dai seama cum m-am simţit eu când am descoperit că sunt brusc dat deoparte? Şi-ţi dai seama cum am stat aici şi te-am aşteptat atâtea ore?

Aproba - că îşi dădea seama...

- ... Să nu mă laşi, iubirea mea! Să nu mă laşi! Să nu-ţi baţi joc de mine şi să mă laşi! Că io te iubesc, auzi?

Da, auzise "din prima", cum se zice.

- Io te iubesc şi nu pot fără tine! Să nu mă laşi! Te rog!

Oof, Doamne! Chiar îl speriase cu dansul pe lângă Andrei şi cu secretomania aia! Îl luă de gât şi-l strânse uşurel în braţe:

- Stai liniştit - că n-am să te las niciodată!

Ha! Nici el pe ea! Ia uite ce repede se ridicase cu tot cu ea şi-o

depusese uşurel pe pat! N-o lăsa - nu-nu! Nici o şansă!

... Nu suportau comparaţie - el şi Andrei. Dar ea una îl prefera pe Alex. Momentan.

6 iulie 2020 - luni

Ana-Maria

Dimineaţa fusese superbă - dar, din păcate, începuse să se înnoreze. Bătea un vânticel răcoros, aducător de ploi de vară. Dar nu se grăbea înăuntru. Nea Nicu Cărare intrase în curte. Ea îl aştepta sus, în capătul scărilor - şi zâmbea, fiindcă transplantul reuşise iar el se deplasa în scaunul cu rotile doar fiindcă era puturos...

Era singura care îl aştepta - singura lui musafiră. Tot personalul castelului era aliniat drepţi în curte! Dar copiii lui, nepoţii... Nepoata favorită... Ei merseseră la spital. Îl vizitaseră, din câte aflase ea. Aici, însă, nu-l aştepta decât regina aurarilor. Iar chestia asta îi provoca ei o indispoziţie teribilă. Ştia că va vedea indispoziţia lui şi se va indispune şi ea. De vreme ce ea îşi anunţase călătoria la Bordeaux încă de-acum două zile, iar el nu-i transmisese în nici un fel că se simţea obosit şi prefera să amâne vizitele, îşi dădea cu uşurinţă seama cât de mult şi-ar fi dorit Nicu Cărare să-şi vadă copiii şi nepoţii aici sus, în moţul treptelor! Şi uite că nu era decât ea... Îmbrăcată într-o rochiţă de pânză topită lungă şi largă, încălţată cu espadrile, ţinând bine borul amplu al pălăriei "de grădinărit"...

Limuzina opri în dreptul scărilor. Bodyguarzii năvăliră spre ea - şi deschiseră toate uşile, plus portbagajul. Unul extindea scaunul, altul lua haina şi pălăria, altul ţopăia de colo-colo cu laptopul... Se concentrau la portiera din spate. Se cam certau, care să-l ia oarecum pe braţe, de unde să-l apuce, cum să-l mute ca să nu-i provoace dureri sau, şi mai rău, să-i rupă operaţia...

Şi iată-l şi pe nea Nicu! Era obosit, slăbit şi cam palid - ca după operaţie, na! Dar o privea şi zâmbea. Mustăcea moşneguţul ăsta afurisit de şmecher...

Îl salută cu capul; i se răspunse la fel. Unul dintre tineri îi spuse ceva, aşa că i se făcu semn să aştepte. Normal - trebuia să-i bage-n seamă şi pe servitori, nu? Scaunul era electric; iar el îl mai folosise, că îl manevra cu uşurinţă. Se depărta de maşină, ca să poată şoferul s-o mute de-acolo... Se ducea la ei, schimbau câteva cuvinte... El se grăbea să revină lângă scări...

Începu să coboare. Bătrânul zâmbea şi-o aştepta... Se lăsă pe vine lângă el şi-l sărută pe obraz:

- Bine-ai venit acasă.

- Bine te-am găsit! Da' cu ce ocazie?

- Păi, uite - copiii sunt în Aurari, consilierii sunt la muncă iar Ştefan e ocupat cu kinetoterapeutul. Iar eu mi-am amintit că dumneata ai aici o grădină superbă...

Fu măsurată lung, admirativ:

- Şi-ai zis să-mi faci florile să se ofilească de invidie!

Ridică din umeri - "Ce să fac, nea Nicule, dacă mi-a fost scris să fiu aşa..."

- Păi atunci hai să ne plimbăm!

Hai să se plimbe! Se îndepărtau de vânzoleală, de angajaţi...

- ... Mereu surprinzătoare, ca să zic aşa...

- Da, recunosc că îmi place să fac surprize. Plăcute, sper...

- Extrem de plăcute, crede-mă! Chiar dacă drumul a fost lung şi obositor - tu îmi dai energie ori de câte ori eşti lângă mine.

- Nea Nicule, nu te-ai schimbat absolut deloc!

- Păi şmecheria nu-i stocată în ficat - nu?

Nu, nu era stocată în ficat...

Grădina era superbă - violent colorată în toate nuanţele verii.. Se grăbi spre trandafirul pe care-l adora, dar al cărui butaş nu se prinsese nici la Cannes, nici la Cernica:

- Ştii, nea Nicule - întotdeauna te-am invidiat pentru frumosul ăsta.

- Pentru Julio Iglesias? Da' ce-ţi veni?! Că nu-i cine ştie ce soi!

- Eu iubesc trandafirul ăsta. Iar la mine nu s-a prins. Nici la

Cannes, nici la Cernica. La Bourges, în pădurea aia răcoroasă, nici n-avea rost să-ncerc să-l plantez. Dumneata eşti printre singurii proprietari de Julio Iglesias pe care-i cunosc - şi pe care-i invidiez.

- Să nu mă invidiezi pentru el. Da, e o Grandiflora superbă; da, miroase ameţitor. Dar e răsfăţată şi capricioasă şi-nţeapă din toate puterile ei!

Venise lângă ea; acum se întindea, apuca una dintre tulpini... Hm! Avea cuţit la scaun! Foarte interesant! Îl curăţa de spini:

- Uite - vezi? Vezi ce greu e să-i cureţi spinii?

Da, vedea... Zâmbi slab:

- Şi ştii de ce e aşa de greu?

- De ce?

- Fiindcă ştie că e frumoasă. Şi vrea să fie admirată cât mai mult timp. Aşa că trebuie să rămână în tufa ei.

Bătrânul aproba:

- Ia vino tu încoace, să-ţi zic o vorbă...

Se prezentă prompt lângă el şi primi floarea.

- Tu, Ana, eşti copilul din sufletul meu. Ştiai?

Nu, nu ştiuse. Şi nici nu prea înţelegea cum venea chestia cu copilul ăsta.

- Eu am mulţi copii. Sunt toţi aici.

Arăta spre cap.

- Dar tu eşti printre puţinii mei copii care s-au strecurat aici...

Şi-acum arăta spre inimă...

- ... şi pe care refuz să-l las să iasă. Indiferent cât de urâcioasă eşti uneori...

Iar o certa... Îl sărută pe obraz:

- Dacă mi-aş dori vreodată să am un tată, să ştii că mi-ar place să fii dumneata tatăl meu.

- Ana... Tu eşti o zână; ştiai?

Ştia - şi râdea şi-şi ascundea râsul după trandafirul ei superb...

- Ia vino-ncoa!

Unde se ducea? Se grăbi să-l urmeze; şi descoperi că nea Nicu Cărare tocmai se apucase să-şi defrişeze grădina. Intenţiile lui erau evidente...

Nu se putea supăra pe el. Nu putea să-i refuze dorinţele. Nu putea să nu-l asculte - adică să-i ignore sfaturile. Şi simţea că omul ăsta n-o putea sfătui de rău. Dacă el spunea că era mai bine ca Trésor să stea acum cu răpitorii ei...

Nea Nicu defrişa intensiv grădina - ochise nişte trandafiri galbeni ca lămâia... De-ăia Grandiflora, că doar făcea un buchet pentru regină - nu pentru vreo contesă sau...

- ... Să ai grijă de regele tău.

- Ştii bine că am întotdeauna grijă de el.

- Dar te pregăteşti să-l muţi la conac. Să ai grijă - să nu-l uiţi acolo.

- N-am să-l uit. Cu riscul de-a ne transforma amândoi în două persoane foarte cicălitoare şi foarte protective...

- ... Să fii atentă la Andrei. S-a îndrăgostit de fata ta; şi, după cum mi-aud mie urechile, ea nu-i împărtăşeşte sentimentele.

- Aşa spune şi ea - că n-are planuri cu el.

- De-asta spun - să ai grijă. Că pe ea nu se poate răzbuna; dar ţinta imediat următoare, tu eşti.

Aproba încet...

- Gabriel e schimbat.

Poftim?

- Înainte să preiei tu afacerea, te considera o femeie frumoasă şi foarte inteligentă. Şi foarte şmecheră. Între timp, au apărut respectul şi admiraţia.

Aha! Bun! Minunat!

- Şi totuşi, răspunsul nu-i la el. E la altcineva.

Aha...

- Cât eşti acolo, să nu-l scapi din privire pe Andrei. Şi să nu stai niciodată cu spatele la el. Deşi Ştefan le-a repartizat afacerile aşa, să ştii că Andrei e cel uleios şi Gabriel cel vertical.

Asta observase şi ea...

- ... Am auzit că ai scris deja o solicitare către Spitalul Universitar din Nantes.

Aprobă.

- O s-o vadă şi el, după-amiază - că iese din tură la şase. Nu ştiu cum să faci - dar ar fi tare bine să reuşeşti să-l convingi să accepte postul. Ar fi soluţia ideală şi pentru tine, şi pentru el.

- De ce? Are probleme?

- ... Cam. Ştii că s-a căsătorit cu o colegă de la spital...

- Am aflat.

- Au doi copii - un băiat de şapte ani şi-o fetiţă de şase ani. Sunt lumina ochilor lui. Şi amândoi au probleme de sănătate.

Hm! Se încruntase instantaneu când aflase că Allah era cel puţin la fel de crud ca Dumnezeu...

- Soţia lui e OK; el, în schimb, a început să se resimtă. Are aproape 55 de ani; dar e cam "copt" cu sănătatea.

- Şi nu s-a tratat?

- Nu. S-a ocupat de soţia lui, care e un înger... Şi-apoi au apărut problemele financiare. S-a pus sclav la bănci şi şi-a cumpărat o casă în Nantes. Iar banca i-a pus deja ipotecă pe ea. Şi mai sunt şi copiii, cu necesităţile şi problemele lor...

Hm...

- În aceeaşi situaţie e şi sora lui. Din fericire, băiatul ei e sănătos tun. Dar cu banii stă rău - că numai bărba-su are serviciu.

Aprobă, socotind deja că suma trecută de Piao în solicitarea către spital părea cam mică...

- Fă cumva să-l ajuţi; că şi el te-a ajutat pe tine. Şi e de încredere, să i-l dai pe rege pe mână.

- O să fac pe dracu-n patru şi-o să-l conving.

- Tu ai mai vorbit cu el?

- Nu. Ne-am scris o singură dată - când mi-a trimis fotografii de la nunta lui. L-am felicitat şi i-am reamintit că băieţelul trebuie să fie întotdeauna primul. Şi-atât. N-a mai dat nici un semn de viaţă.

- Ce-i drept, să ştii că a fost foarte ocupat!

Evident! Nevasta ca un înger, plus doi copii, plus Tasnim şi Jaser şi băieţelul lor...

- Auzi? Da' de ce băiatul trebuie să fie întotdeauna primul?

- Ca să-i caftească pe impertinenţii care-i trag surioara de codiţe.

Nea Nicu râdea şi se ţinea cu mâna de operaţie... Ea râdea şi realiza că inima omului din scaunul ăla avea un loc special pentru ea - secretara din Braşov ajunsă regină a aurarilor... Ce nebunie! Scaunul se puse din nou în mişcare:

- Să ştii că, deşi am fost ocupat la Viena, n-am uitat discuţia noastră! M-am uitat la film şi-am învăţat paşii.

- Păi te-au lăsat să dansezi pe-acolo?

- Nu; dar îi ştiu pe de rost!

Era teribil!

- Auzi? Da' dacă eu o să fiu Al Pacino, tu n-o să fii scândura aia din film - da?

Bufni în râs - era teribil!

- N-o să stai ca scândura!

- Când vreodată am fost eu scândură în materie de dans?!

- Aşa-i. Să ştii că am aranjat cu unul din emeriţii ăia de la petrecere să vină în august aici şi să mă antreneze.

- Am înţeles. Dacă-l vezi că nu se descurcă, dă-mi un telefon - că n-o să poţi să dansezi fără parteneră. Iar dacă te văd oamenii dansând pe-aici cu un bărbat, intră la idei!

Nea Nicu o dojenea cu degetul şi râdea - şi iar accelera scaunul ăla, că mai văzuse o Grandiflora potrivită pentru buchetul ei...

Piao o să se plictisească rău în maşină. Şi-apoi o să mănânce prânzul cu băieţii, în curtea din spatele castelului probabil. Deşi nea Nicu era o gazdă minunată, n-o să-l lase sufletul să-l invite şi pe chinez la masă - şi "s-o împartă" pe ea cu el. Nici unui tată nu-i prea convenea să-şi împartă copilul cu altcineva, nu? Şi-apoi porneau iar spre aeroport...

Oare cum se simţea Ştefan? Oare ce să-l sfătuiască ea azi - să facă mişcare cu moderaţie, ca să-şi păstreze puterile? Sau să se suprasolicite, în speranţa că îşi putea scurta recuperarea?

O să vadă ea cum şi ce-o să facă. Şi ce-o să-i spună soţului ei. Momentan, se plimbau prin grădină. Iar ea primea trandafiri. Momentan, norii se risipiseră. Soarele redevenise arzător. Era o zi minunată...

Sami

Uşa directorului se deschise larg. Tânăra asistentă ieşi, asigurându-l pe bărbatul dinăuntru că "scăparea nu se va repeta"... Fu poftit să intre. Se conformă.

Ura biroul ăsta. Nu-i plăcea. Era plin de cărţi - ca o bibliotecă chicioasă de cartier. Parcă simţea în nări izul de hârtie veche, de bibliotecă bătrânească... Bărbatul care "păstorea" cărţile alea nu-i ştia gândurile, aşa că îi zâmbea:

- Ia loc, te rog. Te-am chemat pentru că am primit o solicitare.

Poftim? O... ce?

- În luna martie, o persoană foarte importantă din Franţa a avut un accident de elicopter, la Bourges. Medicii de acolo l-au reasamblat şi l-au pus cât de cât pe picioare; dar nu-l externează decât dacă angajează un medic şi o asistentă care să locuiască cu el şi să-l îngrijească corespunzător. Este ceea ce directorul spitalului din Bourges a numit "un caz special, de siguranţă naţională"...

I-auzi! Un VIP! Ura VIP-urile...

- Soţia lui ne-a trimis solicitarea. A scris în ofertă o sumă obscen de mare şi faptul că te vrea neapărat pe tine. Am obţinut dosarul medical de la Bourges...

Pe care i-l dădea chiar acum... Deschise coperta şi dădu tocmai de solicitare! Era o scrisoare... normală. Era în franceză, firește... Oare cine era VIP-ul ăsta? Şi de ce soţia lui scrisese numele lui? Că el nu trata VIP-uri la UPU! Probabil că îl recomandase cineva...

Coborî privirea spre semnătură - şi avu un şoc...

- ... Din reacţia ta, deduc că o cunoşti.

- Îi cunosc pe amândoi.

- Şi, ce zici? Eşti de acord să te muţi la ei câteva luni?

Câteva luni? Aşa de mult?

- Soţul ei a sărit dintr-un elicopter în derivă şi-a căzut prin 20 de metri de pădure stufoasă. A fost un miracol că nu şi-a frânt gâtul! A stat în comă mai bine de-o lună...

Aoleu! Ia să vadă el...

Nu. N-o să vadă nimic acum. Închise dosarul şi se ridică:

- Pot să amân răspunsul până mâine?

- Bineînţeles! Du-te acasă, studiază pe îndelete dosarul, discută şi cu Jada...

- Mulţumesc.

Se grăbea să-i strângă mâna şi să iasă! Fiindcă trebuia să gonească acasă! Trebuia să vadă ce păţise contele! Sărise din elicopter? 20 de metri de pădure stufoasă? Nu-i era greu să-şi imagineze cum arătase trupul de pe targă - şi cum arătase biata Ana!

- Sami!

Da? Ce mai voia?

- Ştiu că Aidin e programat la operaţie în august. Îmi dau seama că îţi doreşti mult să fii alături de el. Dar eu zic să nu refuzi postul ăsta. Îţi oferă o avere; şi, din câte ştiu eu, chiar nu ţi-ar prisosi suma aia!

Serios? Ce sumă? Redeschise coperta - şi se clătină brusc când citi suma...

- Dosarul din mâna ta poate fi răspunsul la rugăminţile tale către Allah. Gândeşte-te bine! Dacă refuzi, dai cu piciorul la rezolvarea tuturor problemelor tale! Să ştii că m-am uitat cu atenţie peste acte; iar omul ăla o să mai zacă vreo şase luni! Părerea mea!

Şase luni a 30.000 de euro... Uau!

- Du-te şi vorbeşte cu Jada. Şi convinge-o să fie de acord.

Aprobă şi se grăbi să iasă - că, după ce o convingea pe ea, trebuia s-o convingă pe Tasnim să o ajute cu copiii! Până acum, rezolvase problema copiilor aranjându-şi turele astfel încât să nu se suprapună! Şi ducându-i la moschee atunci când aranjamentul turelor eşuase! Dar dacă el pleca, Jada trebuia să facă cumva cu copiii! Erau prea mici ca să rămână singuri acasă; iar ideea bonei ieşea categoric din discuţie! La cât costa operaţia lui Aidin...

Florentina

Telefonul fluieră - iar ea se grăbi să-l ia, fericită că făcea o pauză de la teme...

"Bună seara, zână mică..."

Ia uite-l! Bufni în râs şi se grăbi să-i răspundă!

"Bună seara, Prince Charming..."

Ia uite-l! Îi trimisese un smiley îmbujorat! Da' ce, se ruşinase doar de la apelativul ăla? Adică... se ruşinase, oare, de la Charming? Sau de la Prince?

"- Ce mai face frumoasa mea companioană de petreceri şi excursii relaxante?

- Îşi face tema de vacanţă la chimie. Mândrul meu companion de momente frumoase ce mai face?

- Îşi face temele de afaceri. Şefa lui o să-l asculte în curând; şi nu vrea să fie prins cu ele nefăcute.

- Aha...

- Tu de când lucrezi la chimie?

- De vreo două ore.

- Eu am făcut teme de afaceri toată ziua. Şi acum cinci minute am descoperit că era cât pe ce să fac un porcuşor pe caietul "de curat". Atunci, am decis să mă opresc şi să-mi relaxez puţin mintea. Şi, imediat cum au ieşit afacerile, Te-am văzut în mintea mea pe tine..."

Un răspuns lung, elaborat, copt bine şi uns cu mirodenii, ca să aibă efectul scontat... Ea va fi ceva mai scurtă - şi la fel de eficientă.

"- Mi-e dor de tine."

Aştepta, aştepta... Îi văzuse mesajul, dar uite că nu-i răspundea... Poate intrase cineva - nu? Că el făcea teme de afaceri - şi sigur era cu secretara în birou!

... Degeaba - nu-i răspundea. Poate venise frati-su peste el! Cine ştie! Oricum, era rândul lui să scrie ceva. Şi nu scria. Până se-apuca el să apese ecranul, ea avea treabă cu tema la chimie. Deci! Dacă 5 ml soluţie NaOH necesită la titrare 10 ml soluţie acid oxalic ($H_2C_2O_4.2H_2O$) de concentraţie 0,1M, care este puritatea NaOH utilizat, ştiind că la prepararea soluţiei s-au solubilizat 10 g substanţă într-un flacon cotat de 500 ml? Trebuia s-o ia metodic...

Şi iar o fluiera! Ia - ce-i mai scrisese după "mi-e dor de tine"?

"- Mai eşti?

- Da. De ce?

- Am încercat s-o şterg de-aici, dar nu se poate. Şi am şi multe teme de făcut. Aş fi vrut să vin eu la tine - să te iau şi să mergem acolo undeva.

- Unde? În RO? De ce-ai vrea să vii în RO?!?!?!

- Fiindcă ştiu nişte locuri care ţi-ar place mult. Dar, repet - nu pot s-o şterg de-aici. Vii tu sâmbătă?

- Să vedem. Mie îţi dai seama că mi-ar face o deosebită plăcere...

- Atunci rămâne stabilit pentru sâmbătă?

- Da. Văd eu cum o conving pe mama!

- Ştii bine că de partea asta mă ocup eu! Ţi-am demonstrat, cred, că mă pricep la convins mămica ta...

- Daa...

- Iar dacă reuşesc să aranjez lucrurile aşa cum îmi doresc eu, sâmbătă te duc la Sankt Petersburg.

- OK!

- Vreau să-ţi arăt un loc foarte special, care pentru mine înseamnă foarte mult. Şi cu care am planuri mari.

- OK! Abia aştept!

- Şi încă ceva..."

Şi iar nu mai scria nimic - de parcă era sadic şi încerca s-o chinuie cât mai rău... Ea era afurisită şi nu-i scria...

Deci: 5 ml de soluţie NaOH necesită la titrare 10 ml soluţie acid oxalic ($H_2C_2O_4.2H_2O$) de concentraţie 0,1M. Ia să-şi noteze partea asta aşa cum ştia ea... Aşa. Acum - care este puritatea NaOH utilizat, ştiind că la prepararea soluţiei s-au solubilizat 10 g substanţă într-un flacon cotat de 500 ml? Formula... Verifica rezultatul... Minunat! Era "de olimpiadă", cum se zice! Închise caietul şi deschise cartea. Legile fundamentale ale chimiei. Pe-astea trebuia să le ştie şi noaptea-n vis! Legea conservării masei substanţelor. În cursul reacţiilor chimice, masa produşilor

Iar o fluierase! Repede - ce-i scrisese?

"- Mi-e foarte dor de tine. Parcă ai plecat de-o veşnicie! Ştiu că nu e bine, ştiu că n-ar trebui să-ţi spun, dar de când ai plecat, nu mai sunt om. Nu mai ştiu ce să fac, nu mai ştiu când şi unde să mă duc, mintea mea e plină de tine... Mă trezesc, uneori, că trec cu mâna peste taste şi zâmbesc - şi-mi aduc aminte de degetele tale... Uneori am senzaţia că le simt..."

Iaca! Avea vise erotice cu ea! Şi-o anunţa şi pe ea chestia asta! Aşa, ca un fel de avanpremieră la vizita la Sankt Petersburg - nu? Şi cum el scria, se apucă şi ea de scris. O să-i trimită nişte versuri - aşa, ca să-i arate că Florentina Ionescu nu era numai buricească şi poante şi scene fierbinţi! Ea scria, el scria... El fu mai iute de mână.

"Eu nu mai sunt eu. Şi am înţeles de ce Gabriel îmi tot spune că ceea ce fac eu nu e bine şi că nu suntem făcuţi din acelaşi aluat. Dintotdeauna, eu am fost un pic al lui. I-a plăcut să aibă grijă de mine, să-mi arate drumul cel bun, să mă sfătuiască şi să-mi dea ponturi. Acum, însă, sunt tot al tău. Cred că e gelos..."

Încă puţin... Send şi ea!

"Dacă m-ai chema, ar zvâcni
O mie de păsări în colivii;
O mie de uşi s-ar da-n lături
Şi s-ar umple văzduhul de păsări
Şi - ca legătura de chei a Pământului -
Ar zăngăni apele sub mâinile vântului
Şi s-ar vesti dezgheţul pretutindeni!
Izvoarele-ar căpăta călcâie şi pinteni
Şi-ar începe să călărească la vale
Pe trunchiuri de copaci, peste pietre aspre şi goale;
Sloiul albastru al singurătăţii s-ar sparge în hău -
Tu, dezgheţul meu, soarele meu!"

Ei bine? Era mat? Sau... Era nedumerit. Smiley era nedumerit.

"Dar despre asta vorbim altă dată. Fiindcă nu e creaţia mea, ci a Ninei Cassian. Aştept cu nerăbdare invitaţia oficială, aprobată de mama; între timp, o să verific prognoza meteo din Sankt Petersburg."

Send. Că acolo, în Sankt Petersburg, în castelul cumpărat pentru părinţii ei, o să-şi dea el în petic! Aşa...

Deci, legea conservării masei substanţelor.

Sami

Aştepta deschiderea uşii. Jada parcase maşina în urmă cu cinci minute - dar dura ceva până scotea toate cumpărăturile, până pregătea copiii... Se simţea ca un nemernic, că stătea în fotoliu şi-o aştepta să intre; dar nu se putea ridica. Citise tot dosarul ăla din scoarţă-n scoarţă; era uimit de veştile din el. Şi cum soţia lui era şi-aşa obosită, stresată şi îngrijorată la maxim, ştia că trebuia s-o convingă cumva să-l lase să plece la Bourges. Da, suma din contract era extrem de convingătoare; dar ea trebuia să rămână singură aici, cu copiii. Iar asta însemna că moscheea nu mai era o soluţie pentru copii. Când lucra de noapte, trebuia să o roage pe Tasnim să-i primească pe copii la ea, sau să vină ea aici cu Tarek... Chestie destul de greu de obţinut, de vreme ce ele două nu-şi vorbeau de mai bine de cinci ani...

Descuia... Împingea uşa... Îi arunca o privire la început obosită, apoi nemulţumită şi plină de reproş la adresa lipsei lui de bun-simţ şi compasiune şi înţelegere...

- Bună, tati!

- Bună, tati!

Copiii se grăbeau la el. Se grăbeau încet, ca în fiecare seară... La naiba! Până şi Adana venea încet! Tratamentul ăla era o pacoste! O încetinea şi-i omora toată graba copilărească! Şi era o fetiţă atât de veselă! La naiba!

Aidin îl îmbrăţişă uşor:

- Azi am scris foarte-foarte mult!

- Bravo! Şi ce-ai scris?

- Imam Mohssen mi-a dat să traduc dintr-o carte cu poezii în franceză!

Imam Mohssen era orice, numai nu învăţător. Ideile erau, însă, bune după părerea lui.

- Şi ai verificat dacă ai tradus cum trebuie?

Nega, bineînţeles!

- Mâine, să încerci să găseşti poeziile şi să verifici dacă ai tradus cum trebuie. O să vezi că, uneori, sensul cuvintelor se schimbă.

Adana îi băgă sub nas un *hijab*:

- Tati, uite ce-am făcut la moschee!

Ce făcuse? Cususe bucăţele de pânză pe *hijab*. Arăta ca un costum de papagal proaspăt ieşit dintr-o confruntare cu o pisică.

- E foarte frumos! Bravo!

Uşa bucătăriei se închise scurt. Evident, ea era supărată pe el! După ce că nu ieşise să-i ia sacoşele din portbagaj, nu se-nvrednicise nici măcar să se ridice din fotoliu! Se ridică acum:

- Ia mergeţi voi să vă schimbaţi; că eu trebuie să discut un pic cu mami.

Intră în bucătărie, închise uşa... Jada nu-i acorda nici o atenţie - punea cumpărăturile la loc. El tăcea şi aştepta. Aştepta...

- ... Am luat gauffre. Adana m-a rugat să iau mai multe - să-i ajungă şi ei.

Stop. O luă de umeri şi-o aşeză la masă. Şi se aşeză lângă ea. Jada oftă greu:

- Lasă-mă să pun astea la loc! Acum vin să mănânce!

- Opreşte-te cinci minute.

Evident, era nemulţumită de intruziunea lui în socotelile ei! Aşa că... Aşa că puse dosarul pe masă şi bătu cu palma în el:

- Azi, la spital, am primit dosarul ăsta. În el e rezolvarea problemelor noastre. Dar, ca să beneficiem de el, trebuie să plec în următoarele şase luni.

Soţia lui sări practic de pe scaun:

- Bine. Du-te unde vrei tu.

- Te rog, vino înapoi.

- Ţi-am spus - du-te! Lasă, că mă descurc eu aici! Văd eu!

- Stai jos odată!

- Ba nu!

Se ridică şi el - şi avu, involuntar, o atitudine ameninţătoare. Jada păşi imediat în spate:

- Că nu faci tu treaba mea! Nu pui tu toate astea la loc!

- Dacă nu stai jos, le pun direct în tomberon! Stai jos odată!

Şi iar era ameninţător, deşi chestia asta nu-l caracteriza deloc... Trosnind şi bufnind, Jada trânti pachetele pe masă. Şi se aşeză. Îşi reluă şi el locul:

- Îţi aminteşti de Ana?

- Nu.

- Ana, femeia pe care am ascuns-o în casa noastră - şi care a schimbat-o pe Tasnim, care m-a schimbat pe mine...

- Contesa aia?

- Da; contesa.

- Da, mi-amintesc de povestioara aia. Adică de minciuna aia sfruntată.

Făcuse atunci o mare greşeală - îi spusese despre mafia chineză. Iar Ana şi copiii ei şi contele Ionescu deveniseră "minciună". Hm...

- Soţul ei a sărit dintr-un elicopter, în martie. A fost operat, a stat în comă indusă... Acum se recuperează, la spitalul din Bourges. Şi e

momentul să se externeze. Dar e un personaj mult prea important pentru protectorii lui, ca să-şi permită să-l lase nesupravegheat medical. Mai ales acum, când el e imobilizat la pat iar afacerile trebuie conduse cumva. Aşa că ea, soţia lui, a făcut o solicitare scrisă către Spitalul Universitar din Nantes, prin care cere să-i fiu lui medic curant, la conacul lor din Bourges. Şi îmi oferă un salariu lunar de 30.000 de euro net.

Deschise dosarul, îl răsuci şi i-l puse în faţă. Şi se ridică:

- Uită-te în el. Pun eu cumpărăturile la loc.

Acum el muncea iar ea studia documentele. Pentru că nu era un nesimţit insensibil care ţinea cu dinţii de rolul lui de "bărbat" - şi putea să pună cumpărăturile la loc. Iar ea trebuia să se uite în dosarul ăla, ca să accepte în sfârşit realitatea...

Uau! Ce de gauffre luase! Dar de ce le luase aşa, în pungi? De ce nu luase tot baxul, dacă plănuise să facă aşa un stoc uriaş? În fine...

Aşeza pungile, sticlele şi borcanele şi se gândea... Calcula că se schimbaseră mult amândoi; şi că greutăţile vieţii ăsteia nenorocite îi transformaseră în doi ciudaţi... Pe ea o transformaseră într-un arici veşnic pus pe atac; el devenise individul sedentar care, ca să nu se certe cu ariciul ţâfnos, prefera să stea în fotoliul lui şi să ţină cartea în mâini. Şi să se complacă în rolul individului sedentar nesimţit...

Copiii. Lumina ochilor lui. Şi-ai ei. Cea mai dureroasă lovitură pe care-o primiseră amândoi erau copiii lor. Amândoi erau bolnavi. Aidin trebuia operat; Adana va trebui internată şi tratată intravenos, sub atenta observaţie a medicului de specialitate. Amândouă erau intervenţii costisitoare. Plus ipoteca pe casă, plus ratele pentru maşină... La care ar fi trebuit să adauge medicamentele lui... Dar criza financiară care-i strangula lună de lună nu durea atât de mult ca imaginea copiilor lor. Care-i iubeau mult pe amândoi, care încercau mereu să stea prin preajma lor, dar la a căror vedere inimile lor se strângeau şi dureau...

Gata - masa era curată iar sacoşele goale. Le îndesă în dulap şi ieşi - Aidin sigur nu reuşise să-şi pună pantalonii de trening! Nenorocita aia de operaţie devenea urgentă...

Într-adevăr, băiatul lui se căznea cu pantalonii. Nu se putea apleca mai mult de-atât; şi cum nu putea să îndoaie piciorul...

- Hai, că am venit!

Iar ochişorii negri îl priveau cu bucurie şi recunoştinţă, strângându-i inima... El încerca să nu vadă decât pantalonii, dar nu reuşea...

- Gata. Hai să mănânci cina.
- Da. Mama a luat gauffre?
- A luat şi gauffre.
- Ce bine!

Era un mare fan al gauffrelor. Adana nu prea mai găsea gauffre în dulap după ce trecea fratele ei pe-acolo! Dar lasă, că o convingea el cumva pe Jada; şi-or să se rezolve toate. O să le cumpere gauffre de 30.000 de euro! Să nu mai rămână vreodată fără gauffre...

Intră în camera fetiţei lui - care-i zâmbi:

- Tati, mă ajuţi să pun *hijabul*?

- Da, dar după ce mănânci. Te rog! Ştii că lui mami nu-i place...

Ea aproba şi ieşea, el lua rochiţa de pe pat şi nu putea să nu constate că "babysitting-ul la moschee" începuse să-i transforme fata, devenind astfel o soluţie de evitat...

Era prea bătrân pentru rahatul ăsta de viaţă. Se simţea îmbătrânit şi obosit şi scârbit de toţi şi toate. Scrisoarea Anei îi amintise zilele de demult, când ea îi luminase viaţa şi-l făcuse, încet-încet, să se dezlege de trecut şi să plănuiască viitorul. Iniţial, îl plănuise cu ea. Dar ea plecase. El improvizase - adică ieşise cu Jada. Nici acum nu ştia de ce femeia asta îl alesese pe el! Şi de ce insistase cu el! Şi de ce-şi mai bătea capul cu el! Poate... pentru copii?

Agăţă umeraşul de spătarul scaunului şi se grăbi să coboare. Le auzea guriţele jos, în living. Voia să le pună el masa, ca s-o lase pe ea să citească hârtiile alea. Numai că masa era pusă. Soţia lui ignorase dosarul... Se aşeză pe scaunul lui:

- Poftă bună.
- Mulţumim.

Şi-acum mâncau şi nu mai spuneau nimic. Că la masă nu se vorbeşte. Nu era sănătos - înghiţeau aer şi-i dureau burticile...

- ... Am crezut că ai glumit!

Jada îl abordase în engleză - semn că discuţia chiar nu mai putea aştepta! Prea bine!

- Cu ce anume?
- Cu ea! N-am crezut că există!
- Deşi ţi-am arătat fotografii cu ea şi cu copiii...
- N-am crezut că e contesă! N-am crezut că există contele ăsta!
- Există. Eu l-am cunoscut personal - am ajutat la naşterea băiatului lui. E un bărbat înalt, foarte îngrijit, foarte pedant, foarte inteligent şi foarte puternic. Iar acum zace-n pat, slăbit şi sleit de puteri. Eu înţeleg de ce ea vrea să-l scoată din spital şi să-l ducă la conac. Sunt două hectare de verdeaţă acolo, păzite foarte-foarte bine. El trebuie să se refacă - şi să fie ferit mai ales de duşmani. Pentru că, dacă bărbatul ăsta moare, odată cu el mor toţi - ea, copiii, vărul, cumnata... Când o să dispară el, ziarele vor fi pline de scandaluri - fiindcă o să dispară afacerea. Iar din afacerea lui mănâncă îngrozitor de multă lume - de la cerşetori, la politicieni şi oameni de afaceri foarte influenţi.

Jada tăcea; se gândea...

- Sunt putred de bogaţi. Nu banii sunt problema lor - ci securitatea lui. De-asta m-a cerut special pe mine - pentru că i-am mai ajutat o dată. Şi ştiu că am principii şi sunt un om de încredere. Şi nu m-aş lăsa niciodată nici mituit, nici şantajat.

Jada continua să tacă.

- Nu-mi place să plec de lângă voi în momentele astea. Dacă accept postul, vă las singuri aici într-o perioadă infernală. Şi nu-mi place să fac asta. Pe de altă parte, 30.000 de euro pe lună sunt un vis. Dar totul depinde de tine. Tu decizi. Dacă vrei să mă mut acolo şi să încheiem anul 2020 cu 150.000 de euro în cont, mă mut. Rezolv problema copiilor şi apoi semnez contractul. Dacă însă vrei să refuz, refuz.

Şi-acum o privea lung... Frumoasa lui soţie, îmbătrânită înainte de vreme, nu spunea nimic... Reveni şi el spre farfurie. Îi înţelegea nevoia de-a se gândi - şi nu-i cerea un răspuns acum. Urma o perioadă grea - ambii copii erau în vacanţă, Aidin se opera în august, Adana se interna în septembrie probabil, Tasnim era certată cu ei...

- ... Nu ştiu ce să zic. Nu ştiu dacă o să reuşesc să fac schimb de tură, când se operează Aidin. Şi nu pot să-l las singur şi să plec la muncă!

- Ştiu. O să încerc să vorbesc cu directorul. Poate îţi dă două-trei zile de concediu.

- Din concediul pe 2021?

Aici avea ea dreptate - concediul din 2020 "îl păpase" cu analizele premergătoare operaţiei...

- ... Pe de altă parte, contractul ăsta ne-ar rezolva problemele - şi ne-ar da şi-un plus pentru la anul. Dar tu poţi să faci chestia asta?

- Ce? Să stau să-l păzesc? Nu poate fi chiar atât de greu...

- Singur, fără asistentă, s-ar putea să fie greu uneori.

- Mă descurc. O s-o rog să angajeze şi o asistentă. În plus, sunt sigur că o să fiu înconjurat de bodyguarzi. Ştii că legea îi obligă pe bodyguarzi să aibă minime cunoştinţe medicale...

Ea aproba, el calcula că bodyguarzii ăştia sigur erau de-ăia "speciali", care aveau vaste cunoştinţe de anatomie - dar de-alea care foloseau la ologirea adversarilor, nu la oblojirea şefului...

- ... Cred că ar trebui să accepţi.
- Şi tu cum te descurci singură aici cu toate?
- Nu ştiu. O să mă descurc! Văd eu! Fac eu cumva...

Asta nu era o soluţie. Aşa că scoase mobilul şi selectă numărul lui Jaser. Suna... Suna şi nu-i răspundea... Aha!

- Da.
- *As-salamu alaykum*, Jaser.
- *Walaykum assalam*, Sami.
- Te deranjez?
- Nu, deloc! Ne uitam la un film...

Aha! Nu auzea bombăneala surorii lui, semn că ea nu era lângă el...

- Uite de ce te-am sunat. Am primit o ofertă generoasă pentru

a fi medicul personal al unui bolnav. În următoarele şase luni, dacă accept oferta, voi locui acasă la el. Iar dacă soţia ta acceptă să o ajute pe Jada cu copiii, îi ofer 5.000 de euro lunar. Te rog să-i transmiţi tu oferta mea.

- ... Sigur! Îi spun eu!
- Mulţumesc. *As-salamu alaykum.*
- *Walaykum assalam*, Sami.

Lăsă telefonul pe masă - că o să sune în maximum cinci minute! Jada zâmbea cu neîncredere:

- Crezi tu că o să accepte?
- Da. Dacă nu plătesc rata nici luna asta, banca îi evacuează şi le vinde casa.

El vorbea zilnic cu Jaser la spital. Ei n-aveau de ce să fie certaţi - ele zbieraseră tot felul de lucruri una la cealaltă...

- ... Eu nu cred că acceptă. Iar dacă acceptă, probabil că o să pice tot pe Jaser!

Jada avea o părere foarte proastă despre Tasnim. Şi n-o învinuia - chiar şi el avusese deseori senzaţia că Tasnim n-o plăcea pe cumnata ei aşa, din principiu...

Telefonul începu să cânte. Apăsă butonul verde şi apoi difuzorul:

- Da.
- Am vorbit cu Tasnim. A spus că nu e nici o problemă să-i ţină ea pe Aidin şi Adana. Doar să-i aducă Jada, în drum spre serviciu.
- Bine. Vă aşteptăm mâine seară la noi, să discutăm şi să stabilim lucruri concrete.
- La opt fix.
- La opt fix.
- Vorbim.
- Vorbim.

Închise şi reveni la limba franceză:

- Copii, ce-aţi zice voi dacă v-aţi petrece timpul liber jucându-vă cu Tarek?

Adana sări ca friptă:

- Şi cu Tasnim?
- Bineînţeles!
- Ar fi perfect!

Copiii lui o adorau pe Tasnim. Sigur, şi ea îi adora pe copiii lui - şi suferea mult când îi ştia aşa, bolnavi. Şi-o lua razna şi-o acuza pe Jada că nu se îngrijise pe perioada sarcinii, şi-apoi că nu-i îngrijise aşa cum trebuia când fuseseră mititei... Deşi problema lui Aidin apăruse încă dinaintea naşterii, aşa că treaba aia cu îngrijirea era o răutate inutilă...

Copiii discutau între ei acum. Erau bucuroşi că nu se mai duceau la moschee, să stea lângă copiii ăia care nu vorbeau decât despre religie şi Coran şi Mahomed... Strânse uşor mâna soţiei lui:

- O să-i rog să vă lase să veniţi în vizită.
- Stai liniştit.
- Sunt oameni foarte buni; foarte calzi şi primitori. Sunt sigur că n-or să zică nu.
- Nu-i ruga nimic! Nu risca să te înlocuiască!
- Bine; atunci nu-i rog nimic... Deşi să ştii că s-ar putea să insiste să vă cunoască!
- Dacă insistă ei, venim; dar, te rog, nu periclita nicicum contractul ăsta! Avem nevoie de el ca de aer!
- Bine.

Şi se priveau lung - şi uite că erau mult mai calmi, mult mai...

Banii ăştia - mai bine zis, lipsa lor - erau o pacoste! Îi schimbaseră şi-i înrăiseră şi-i transformaseră... Se aplecă şi-i fură un sărut. Acum era mult mai bine! Acum zâmbea şi ea...

7 iulie 2020 - marţi

Ana-Maria

Specialul începu să cânte. Ea avea treabă - Luka îi adusese trei afacerişti noi. Începuse să discute cu ei "la grămadă"; era la limită cu timpul, Alexander o aştepta diseară în Austria ca să-i prezinte două duzini de oameni cu bani şi nevoi diverse... Încerca să se concentreze la discuţie - dar se aştepta să fie chemată la telefon, pentru că discuţia lui Andrei cu Florentina fusese mai mult decât limpede...

- Mă scuzaţi că vă întrerup...

Piao îi întindea mobilul; îl luă şi se grăbi să intre în camera alăturată. Închise uşa:

- Da.
- Bună, Ana.
- Bună, Andrei.
- Te deranjez doar 20 de secunde; cât să-i dai voie Florentinei să-şi petreacă weekend-ul în Sankt Petersburg.
- Şi de ce crezi că or să-ţi trebuiască doar 20 de secunde ca să mă convingi?

Andrei începu să râdă:

- Ai perfectă dreptate! Mă bazasem pe cuvintele tale - cele în care spuneai că nu te amesteci în viaţa ei personală...
- Nu mă amestec. Dar are destul de multe pe cap zilele astea. Spunea ceva despre temele de vacanţă şi olimpiadele dintr-a doişpea.
- Ştiu, şi mie mi-a vorbit despre ele...
- Deduc că ai vorbit deja cu ea despre Sankt Petersburg...
- Da, am întrebat-o dacă îi face plăcere să ne petrecem weekend-ul acolo. Şi a răspuns afirmativ.
- Atunci răspund şi eu afirmativ. Dar pun două condiţii. Prima se referă la organizare. Te ocupi cu maximă atenţie de tot ceea ce implică weekend-ul ăsta - de la aterizare până la decolare. A doua se referă la Biyu. Dacă va fi cazul să zburaţi, te rog să te asiguri că elicopterul va avea îndeajuns de multe locuri.
- Bineînţeles.
- Bine, Andrei. O să-i spun lui Piao să te contacteze, să puneţi la punct transportul.
- Transportul i-l asigur eu. Vin şi-o iau de pe Otopeni. Doar să ajungă Biyu acolo de dimineaţă...
- O să ajungă la ora pe care i-o spui tu lui Piao.
- Perfect. Mulţumesc, Ana!
- N-ai pentru ce, Andrei.
- Vorbim.
- Vorbim.

Buton roşu. Şi oficialul. Căuta numărul prinţesei... Suna...

- Bună, mami!
- Bună, prinţeso. Eşti ocupată?
- Toceam la chimie. Ştii tu - să nu se pună praful peste informaţie!
- Aha! Bun! M-a sunat Andrei.
- Aha! Legat de Sankt Petersburg, nu?
- Exact.
- Şi mă laşi, da?
- Te las - ce să fac...

Râdeau. Ea râdea mai chinuit; prinţesa însă punea în râsul ăla toată fericirea cauzată de noua "şedinţă de joacă" cu individul ăla! Îi venea să urle...

- Atunci să m-apuc să împachetez, nu?
- Mai amân-o puţin. Că e sâmbătă. Nu cred că e cazul să te grăbeşti chiar aşa...
- Aa, nu! Că nu mă grăbeam!
- Ştiu!

Şi-acum râdea un pic ameninţător...

- Merg cu Biyu, da?
- Bineînţeles.
- Bine, mami. Atunci aştept mail de la Piao - da?
- Da.
- OK! Perfect! Pa, mami!

Ia uite-o, ce-o expedia! Frumos!

- Pa.

Închise şi se grăbi spre uşă: ea era la serviciu acum. Nemulţumirea, îngrijorarea şi gândurile sumbre trebuiau să aştepte până la aeroport.

Florentina

Deci pleca sâmbătă la Sankt Petersburg! Interesant! Foarte interesant...

Avea senzaţia că joaca asta cu Andrei trebuia să se oprească. Făcând "rezumatul" pentru Alex, realizase că nu se văzuse cu individul ăla decât de trei ori! Şi deja o invita la Sankt Petersburg, ca să-i arate un loc foarte special, care însemna foarte mult pentru el şi cu care avea planuri mari! Amalgamul ăsta îi lăsa senzaţia unei tentative de logodnă... Iar dacă vedea inelul ăla cu diamant bleu, probabil c-o s-o ia razna de tot! O să-i pocnească capul! Cum dracu să-i spună "Nu"? Şi Trésor? Ce se făcea prichindica aia mică, dacă ea îl înfuria pe nemernicul care avea acum putere de decizie asupra vieţii ei? Cum dracu să-i zică ea "Nu"? Şi zău că nu voia să fie nevoită să-l refuze! Sau să-l amâne! Imediat după logodnă urma stinsul luminii! Şi-asta chiar era exclus!

Intrase într-o încurcătură îngrozitoare! Cum să scape din ea? Trebuia să se gândească bine...

Sami

Intră în anticameră iar secretara se grăbi să ridice receptorul...

Azi se simţea minunat. Se simţea remontat! Parcă dansa când mergea - aşa de bine se simţea! Femeia fermecată ştia farmece "la distanţă" - că îi readusese pe amândoi la viaţă...

Intră în birou:

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa, Sami.

Îi puse dosarul în faţă:

- Am semnat.
- Perfect! Deci Jada a fost de acord...
- Da.
- O să-i fie greu singură cu copiii. Dar intenţionez să ridic problema în cadrul şedinţei de mâine; poate putem să facem noi ceva s-o ajutăm.
- Poate doar să n-o programaţi în ture de noapte; altceva...
- Sunt sigur că există şi altceva ce poate s-o ajute. Mâine, la şedinţă, toate capetele strânse acolo or să scoată cel puţin o idee bună!
- Am vorbit cu sora mea. A fost de acord să ţină ea copiii peste zi. Aşa că...
- Aşa că o să discutăm mâine, în şedinţă.

Omul ăsta era tare căpos! Aprobă - dacă ţinea el musai să discute mâine la şedinţă...

- Chiar acum o anunţ pe dna contesă că ai semnat şi tu. Cred că o să se bucure mult!

Probabil că o să se bucure...

- Şi cred că, de mâine, o să te solicite sonor la Bourges. Îţi dai seama că trebuie să obţină lunga listă de necesităţi medicale pe care s-o îndese în reşedinţa aia! Aparatură, medicamente, milioane de consumabile...

Pe-asta n-o luase în calcul...

- Eu zic să profiţi de ultimele zile petrecute în Nantes şi să ieşiţi undeva. Să vă mai destindeţi şi voi! Că prea au năvălit toate pe capul vostru de la un timp!

Aprobă şi porni spre uşă:

- Mulţumesc.
- N-ai pentru ce! Ea a făcut solicitarea...

Da, ea făcuse solicitarea; dar directorul ar fi putut să nici nu-l întrebe! Ar fi putut să-i scrie Anei că nu se poate lipsi de un medic din UPU, dată fiind perioada concediilor sau acuta lipsă de cadre medicale...

Deci Ana o să ceară transferul lui... săptămâna asta, probabil. Gândul nu-l prea încânta. Jada lucra azi de dimineaţă; dar, de mâine intra în tura a doua. Trebuia s-o roage pe Tasnim să vină ea la ei; să n-o pună pe Jada pe drumuri, cu copiii adormiţi, în toiul nopţii...

Oare or să se-mpace azi? Greu de spus. Tasnim era imprevizibilă, Jada era mândră...

Ana-Maria

Dădu să coboare din blindată, dar se opri. Suna oficialul. Oare cine era? Număr necunoscut...

- Da.
- Bună ziua.
- Bună ziua.
- Dna Ionesco Ana-Maria?
- Da.
- Vă sun din partea Spitalului Universitar din Nantes.
- Vă ascult.
- Dl doctor Sami Fakhouri a semnat contractul trimis de dvs.
- Perfect! Minunat! Vă mulţumesc că m-aţi anunţat!
- Cu multă plăcere. La revedere.
- La revedere.

Ciudat telefon - individa i se păruse crispată şi se cam bâlbâise... Dar, probabil că directorul din Nantes îl sunase pe directorul din Bourges. Şi, când văzuse "conte", se emoţionase rău! Şi uite că Sami n-o sunase personal...

Îl supărase pe bunul musulman Sami. Ce era el supărat pentru suferinţele copiilor lui şi pentru criza financiară, dar ce-l supărase ea! Dacă n-o sunase el ieri, când aflase că Zaynah Masrood avea din nou nevoie de ajutorul lui - şi de data asta îl invită jumătate de an la conacul atât de interzis în 2011...

O să-l sune diseară. Momentan, trebuia să coboare din blindată şi să alerge la avion. Că era deja în întârziere.

Ştefan

Seniorul zâmbi:

- Deci musulmanul Sami a acceptat postul.
- Asta e perfect. N-aveam încredere în altcineva. În plus, el ştie cam despre ce-i vorba prin afacerile mele; aşa că n-o să trebuiască să mă ascund cu laptopul în veceu...
- Exact. În altă ordine de idei, trebuie să ştii că Andrei a invitat-o pe Florentina, sâmbătă, la Sankt Petersburg.

Hm!

- Şi, imediat după ce a vorbit cu Ana şi-a obţinut OK-ul ei, a gonit la aeroport.

Hm!

- S-a dus glonţ la castel şi a început pregătirile. E o agitaţie îngrozitoare acolo! Firma de curăţenie a trimis patru echipe, ca să facă faţă la aşa sarcină amplă!

Hm...

- A aranjat deja cu cateringul şi şi-a contactat amicii. Pregăteşte pentru prinţesă un weekend de vis. Sâmbătă vor vizita oraşul, vor lua prânzul într-o casă plină de istorie, vor călări în împrejurimi... Cina de la castel o să fie un vis! Şi-apoi o scoate la cazino şi într-un club

de fiţe. Iar pentru duminică programul e şi mai amplu. Plănuieşte s-o plimbe pe la toţi amicii lui.

- Plănuieşte s-o ţină non-stop în braţe şi s-o prezinte ca fiind logodnica lui.

- Tot ce se poate! Mă îndoiesc că a cumpărat inelul cu diamant albastru doar aşa, fiindcă i-a plăcut lucrătura!

Cee? Inel cu diamant albastru? Bunul lui prieten oftă greu:

- Florentina ştie de inel. Şi sunt sigur că nu i-a convenit situaţia - dar nu prea are ce face.

- Ba are ce face! Şi-o s-o sun şi-o să-i spun ce-ar trebui să facă!

- Eu te rog să n-o faci. Fiindcă şi eu am aceeaşi presimţire pe care-o are şi ea.

Pe bune? Ce presimţire? Seniorul îi şopti la ureche:

- Ar fi fost prea simplu să fie mâna lui Gabriel - personaj prin definiţie violent şi înconjurat de mercenari dubioşi. Exact la fel calculează şi ea. Mai ales după ce el i-a dat indiciile cu filmarea şi fotografia...

- Nu e bine, Nicule! Fetiţa mea n-are ce căuta în asemenea socoteli periculoase!

- Fetiţa ta e deşteaptă şi descurcăreaţă şi a pus la punct un plan bun. Totul e să se descurce cu el! Că ăsta ştie să fie convingător, dacă vrea el!

Oftă greu...

- N-o să-şi permită s-o bruscheze; o să-şi bată capul s-o convingă. Şi-aici e decizia ei. Iar la cum o cunosc eu, sunt 99% sigur că n-o s-o convingă.

- Dar mai e 1% ăla care mă scoate pe mine din minţi! Ana când mai vine aici?

- Nu ştiu. E în drum spre Austria acum. Are treabă până peste cap. Cred, totuşi, că în cel mult trei zile o s-o vezi aici, lângă tine.

- Atunci o să-i transmit ce-am de transmis prin ea.

- E foarte bine aşa. Ana trimite mesajul la Isamu, care i-l dă lui Biyu... Da - e foarte bine aşa.

Oftă greu... şi se încruntă:

- Dacă nemernicul o bruschează, mă jur pe ce-am eu mai scump că nu prinde Revelionul!

- Nu prinde nici 23 august - indiferent cât de bine s-ar ascunde! Şefu' şi-a revenit miraculos după operaţie; şi e plin de viaţă, cum se spune...

Daa, sigur! Până acţiona nea Nicu Cărare, acţiona el! Că era fata lui! Şi consilierul lui! Doamne! - dacă-i brusca fetiţa...

Sami

Aha! Veniseră! Ia uite ce mare se făcuse Tarek! Şi ia uite-i, ce frumoşi erau toţi trei! Lăsă perdeaua să cadă şi deschise larg uşa:

- Bine-aţi venit!

- Bine v-am găsit!

Tasnim era veselă; dar nu se grăbise să-l îmbrăţişeze. Semn fie că avea emoţii mari, fie că acum avea ceva de împărţit cu el. Făcu abstracţie de gestul ei; strânse mâna cumnatului, mâna nepotului...

Aidin şi Adana îl acaparară imediat pe Tarek; el arătă spre canapea. Jaser zâmbea, binedispus:

- Uitasem cât de frumos e la tine! Chiar n-ai discutat deloc cu vreun maestru în feng-shui?

- Absolut deloc. Nici nu cunosc vreun designer de amenajări interioare!

- Nuu, nu e amenajarea! E aerul! Şi atmosfera! E o căldură plăcută aici la voi...

Îi mulţumi cu capul pentru compliment. Iar Jada intră cu tava cu cafele.

- Bine te-am găsit!

Jaser se grăbea s-o îmbrăţişeze; Tasnim se ridicase doar... Luă el tava; iar sora lui începu să turuie:

- Recunosc, am fost o nesimţită. Şi te rog să mă ierţi.

Jada aprobă cu capul.

- Am fost foarte geloasă, pentru că l-ai atras pe Sami lângă tine. Iar el s-a grăbit să se conformeze, de parcă se săturase de cicăleala şi de angoasele mele. Şi, atunci când ne-am certat, am spus cuvinte pe care le regret din toată inima.

- Şi eu am spus multe atunci. Şi regret şi eu faptul că am deschis gura atunci şi-am spus ceea ce am spus.

Gata - se împăcaseră. Se grăbi să-şi tragă soţia pe canapea:

- Haideţi să ne savurăm cafeaua şi să stabilim cum faceţi cu copiii.

Sora lui se grăbi să-l contrazică:

- Ba haideţi să ne aşezăm şi să ne povestească Sami cum e cu oferta generoasă pe care-a primit-o.

Prea bine! Zâmbi, privind-o lung:

- Ţi-o mai aminteşti pe Zaynah Masrood?

Sora lui sări ca arsă:

- Aoleu! Ce-a păţit?

- Ea, nimic. Soţul ei s-a salvat dintr-un elicopter în derivă sărind pur şi simplu din el. A căzut prin 20 de metri de pădure stufoasă. A trecut prin operaţii la toate cele patru membre, are-o tăietură uite-aşa de mare pe burtă şi a fost menţinut în comă indusă mai bine de-o lună de zile. Dar a scăpat cu bine. Acum e slăbit şi sleit de puteri. Trebuie doar să se refacă; să-şi refacă masa musculară şi să revină la tonusul de dinainte de accident. A fost un om foarte activ; o să-şi dorească să redevină urgent cel de dinaintea accidentului. Iar în starea în care spun analizele că e, trebuie domolit. Ca să nu facă excese şi să ajungă urgent înapoi la spital. Deci, rolul meu e să mă asigur că e cumpătat şi nu-şi dă sufletul încercând să răstoarne zilnic câte-un record personal. Şi, atunci când mă duce de nas şi-şi răstoarnă recordurile, trebuie să-l culeg de pe unde pică, să-l duc în pat şi să-i injectez ceea ce are nevoie. În rest, probabil că o să citesc mult...

"Spre deosebire de Jada mea, care-o să se transforme într-o umbră cu cearcăne negre..."

- Aa, păi atunci e perfect! Stai liniştit - că noi o să ne descurcăm perfect aici! Vin eu cu Tarek la voi! E bine, Jada?

- E bine.

Cu jumătate de gură - că sora lui avea 42 de ani şi-o trecere violentă spre menopauză, aşa că sigur n-o să se poată abţine şi-o să-şi bage nasul şi în frigider, şi în şifonier, şi în educaţia copiilor...

- Stai liniştit - da? Că ne-am împăcat! Serios! Jada, să ştii că n-am crezut niciodată că tu ai avut vreo vină pentru starea de sănătate a copiilor! Că nu sunt nebună, să nu cred în cuvintele medicilor! Dar am fost foarte necăjită când am aflat că sunt bolnavi. Şi atât m-a dus pe mine capul - să spun că tu puteai face mai multe pentru ei! Ce să fac - eram şi eu supărată...

Jada aproba, cu capul plecat. Soţia lui era foarte puternică atunci când venea vorba despre îngrijirea şi protejarea copiilor lor; dar, când se discuta despre copiii lor, nu putea decât să tacă şi să plângă. Se grăbi s-o cuprindă cu braţul:

- Ştie că ai greşit. Şi te-a iertat. Hai să schimbăm subiectul.

- Da - ai dreptate! Doamne, ce proastă sunt! Iartă-mă, Jada!

Gata - chestia asta îi pusese capacul. Soţia lui începuse să suspine. Îi făcu surorii lui semn că, dacă mai deschidea gura o singură dată, o pocnea de-o scotea prin geamuri! Iar Tasnim ridică din umeri - că nu i se părea să fi făcut ceva greşit! Aah! Femeia asta avea o gură cât Strâmtoarea Gibraltar de mare! Şopti, la urechea soţiei lui:

- Îţi aduc puţină apă?

Da, voia puţină apă. Dădu să se ridice - numai că mobilul lui începu să cânte... Era un număr de Franţa. Avea o presimţire...

- Hai - nu răspunzi?

- Dacă faceţi linişte perfectă, o pun pe speaker.

Tasnim se repezi şi-l imobiliză pe Jaser - dar nu-i acoperi gura, cum ar fi fost logic... Zăpăcită mai era! Sărută fruntea soţiei lui şi acceptă apelul. Şi activă difuzorul.

- Da.

- *As-salamu alaykum*, Sami.

- *Walaykum assalam*, Zaynah.

I-auzi ce râdea! El zâmbea doar...

- Oo, Doamne! Sami, nu-mi vine să cred!

- Nici mie nu mi-a venit să cred când am văzut solicitarea scrisă adresată spitalului din Nantes.

Şi cum folosise un ton elocvent, Ana redeveni şi ea serioasă:

- Ştiu, primul pas a fost destul de stângaci şi nereuşit...

- Mă aşteptasem să mă suni tu. Nu să te adresezi conducerii spitalului. De parcă ai şters totul cu buretele.

- Ştiu. Dar n-am vrut să te sun. Adică o persoană foarte influentă, foarte importantă mi-a amintit de tine - şi m-a sfătuit să fac cumva să te conving să accepţi să ne ajuţi din nou. El a fost uşor... insensibil; şi-a bazat informarea pe criza financiară. Eu însă n-am uitat nimic din ceea ce s-a întâmplat în 2011. Şi te cunosc, oricum, mult mai bine decât te cunoaşte el. Aşa că...

Tasnim chicotea pe tăcute şi-i arăta că uite-aşa se fofilase Ana, rostind cuvinte frumoase aşezate în fraze alambicate, şi-l ameţise şi-l împăcase... Nu-nu! Zâmbi şi folosi tot tonul supărat:

- Aşa că ai decis să-i scrii şefului meu.

- Nu. Am decis să-ţi dau şansa de a spune "Nu" fără a-mi spune mie "Nu". Adică, într-un fel, am încercat să protejez anul 2011...

Tasnim arăta OK, cu gura până la urechi; el aproba, fiindcă era deja împăcat...

- Şi crezi că l-ai protejat?

- Nu ştiu. Pe de o parte, am aflat că ai viaţa ta acum. Şi e legată de Nantes şi de Jada. Şi de copii. Şi de Tasnim, probabil, deşi cel care mi-a adus informaţiile referitoare la tine a decis să o excludă pe ea...

Acum, sora lui era oripilată de faptul că "fusese lăsată pe-afară"...

- În plus, n-am mai vorbit din 2011.

- Ţi-am scris, în 2012.

- Iar eu ţi-am răspuns imediat. Şi nu mi-ai lăsat impresia că vrei să continuăm corespondenţa. Ceea ce m-a dus la concluzia că lucrurile frumoase din 2011 au avut o încheiere frumoasă...

"Vezi? Ce ţi-am spus? Stăpâneşte arta asta ca nimeni alta!" Asta aşa era...

- În plus, tu erai cu soţia ta, eu eram cu soţul meu... Pe de altă parte, n-am vrut să te simţi obligat să mă ajuţi din nou. Şi nici n-am vrut să fii tentat să-ţi dai demisia, ca să te muţi la Bourges - şi să revoluţionezi astfel viaţa ta şi a familiei tale. Şi au mai fost vreo alte 11 motive, toate la fel de importante...

Era teribilă! Tasnim se strâmba la el, Jaser strălucea cu gura până la urechi, Jada zâmbea şi ea... Bufni în râs:

- Aha!

Auziră toţi oftatul de uşurare al Anei! Chiar era teribilă!

- Bine, Ana. Am semnat contractul. Dar cred că ai aflat deja asta...

- Da, am aflat. Şi te-am sunat tocmai ca să mă urechezi şi să-ţi mulţumesc că ne ajuţi din nou.

- Ajutorul e reciproc, să ştii!

- Speram să spui asta! Pentru că sunt o fire corectă - şi mi-a fost destul de greu să găsesc punctul de echilibru al ofertei noastre...

- Lasă asta. Zilele astea, o să vin la Bourges. Trebuie să-l văd, să vorbescu cu medicii care l-au tratat, să te ajut să alegi cea mai bună aparatură...

- Şi să te muţi.

- Şi să mă mut.

- O să locuiţi la conac. Şi cum ştii că noi suntem o familie megalomanică, presupui probabil că avem o casă spaţioasă acolo. Conacul e aproape gol, pentru că copiii noştri sunt în vacanţă. Deci, dacă vrei, poţi să vii cu soţia şi copiii.

- Nu, mă tem că asta nu se poate.

- De ce nu?! Ai putea să-l numeşti "semi-concediu"...

- Nu, Ana. Jada este legată de spital. Dar sunt sigur că or să vină să mă viziteze din când în când...

- Ar fi perfect! N-aş vrea să stric ceea ce a clădit timpul.

- Ceea ce am clădit noi şi timpul nu poate fi stricat.

Şi-şi sărută soţia, care zâmbea acum...

- OK. Atunci, aştept veşti de la tine. Oricând vrei tu, te aşteptăm la Bourges.

- Păi spune-mi când vrei să vă vizitez!

- Oricând vrei tu.

- ... Şi dacă nu te găsesc acolo? Ţi-am spus că vreau să

- Stai liniştit - în clipa în care pleci din Nantes, eu o să pornesc spre Bourges. Doar să-ţi faci rezervarea la avion online. Ştii tu...

Râdea şi aproba - da, s-o facă online, ca pe vremuri...

- Îmi pare bine că te-am auzit râzând din nou. Şi abia aştept să ne revedem.

- Şi eu sunt nerăbdător să te revăd.

- *As-salamu alaykum*, Sami.

- *Walaykum assalam*, Ana.

Apăsă butonul roşu. Tasnim izbucni în aplauze şi ţipete:

- Ce bine! Ce bine! Pot să vin şi eu?

- Nu.

O blocase - şi distrusese cea mai mare dorinţă din adâncul sufletului ei...

- Trebuie s-o ajuţi pe Jada cu copiii.

Şi-acum era încruntată şi-şi mesteca nemulţumirea...

- O să-ţi trimit poze. Deşi ştii că sunt foarte stricţi când vine vorba de asta...

Sora lui aproba încet... şi găsea soluţia!

- Da' când merge Jada cu copiii acolo, pot să merg şi eu?

- Nu ştiu. O s-o întreb. Bine?

- Bine. Da' o întrebi, da?

- O întreb.

Şi-acum, că o liniştise, se ridică - îi promisese soţiei lui un pahar cu apă. Tasnim povestea despre Ana. Povestea totul, minut cu minut, aşa că...

Ana i se păruse veselă. Iar dacă ea era veselă, însemna că soţul ei era bine. Că se refăcea bine. Iar ea era optimistă în privinţa asta. Iar în condiţiile astea, trebuia să fie atent când va împacheta. Să nu uite cărţile...

8 iulie 2020 - miercuri

Ana-Maria

Cioc-cioc. Nu trebui să cânte din nou parola; uşa se descuie şi se deschise. Seniorul i se păru obosit:

- Bine-ai venit.

- Bine te-am găsit!

Se grăbi să-şi îmbrăţişeze soţul şi să-l sărute. Şi zâmbi:

- Ce-ai făcut - l-ai pus să joace poker cu tine toată noaptea?

- Nu. A stat cu urechile ciulite. Rusia a vorbit mult azi-noapte.

Aha! Deci Rusia avusese insomnie! Interesant...

- Şi-a aflat ceva important?

- Da. A aflat ce pregătiri se fac la Sankt Petersburg, pentru petrecerea weekend-ului.

Aoleu, ce-o mai muştruluia din ton! Decise să schimbe pur şi simplu subiectul:

- Eu am vorbit cu Sami.

- Ştiu, am ascultat discuţia voastră.

- Atunci ştii că o să vină să te viziteze şi să discute cu Bouchard...

Ştefan aprobă scurt cu capul. Era în continuare încruntat, vizibil deranjat de faptul că ea refuza să discute despre Florentina...

- O să-şi aducă hainele la conac. În conac. Nu ţi-am spus, dar plănuiesc să refac dormitorul din actualul tău birou; iar pe el vreau să-l cazez în camera de lângă tine. Cred că e mai bine să stai acolo, în clădirea protejată cu geam antiglonţ, aproape şi de clădirea pazei, şi de Rebeca şi Aleodor...

El aproba, încruntat...

- Nici mie nu-mi prea surâde faptul că l-am luat din familia lui şi l-am reintrodus în viaţa noastră. Dar n-aveam încredere în nimeni altcineva.

- Ştiu. Nici eu. Ţi-am spus - nu el e problema.

Nu el era problema... Trecu încet cu degetul peste mâna lui:

- Ca să fac o avanpremieră a calculelor mele - să ştii că-mi surâde ideea să mă deghizez din nou şi să mă duc la imam Mohssen. Aş avea multe să-i spun. Şi cred că şi el ar avea câte ceva de spus... după o minimă informare, după o atentă cercetare a informaţiilor care-i vor parveni pe canalele lor... Francezii nu produc nimic. El poate produce ceva. El poate produce în primul rând o intensificare a căutărilor, obligându-i astfel să-şi restrângă "spaţiul de joacă" în est. Asta îl ajută pe Cheng să-i identifice - şi să se-agaţe de ei.

Ştefan nu părea convins... Zâmbi:

- În plus, trebuie să recunoşti că-mi stătea foarte bine deghizată!

Tot nu zicea nimic...

- OK, m-ai prins! Adevărul e că mi-ar place să văd cum se transformă mimica fraţilor atunci când văd fotografiile mele cu moscheea. Şi când acţiunile mele încep să le facă telefoanele să sune.

- Nu te juca cu chestia asta. Moscheea e sfântă pentru ei. Dacă nu eşti dispusă să le dai ceea ce-ar putea cere, să nu te apropii de ea. Iar în privinţa mimicii lor... Să nu uiţi niciodată că spre moschee privesc mulţi oameni. Unii privesc prin binocluri; alţii, prin camere foto. Unii privesc prin lunete... Nu uita că *hijabul* nu e blindat. Şi nu uita niciodată că nu pot trăi fără tine.

Aprobă şi se ridică:

- Nu mi se va întâmpla nimic. Niciodată. Lucrurile s-au mai schimbat, de când stai încuiat aici.

- Ştiu. Dar lucrurile se schimbă mereu. Nimic nu e veşnic.

Aprobă din nou. O indispusese. Ea venise veselă, să-i spună veştile bune şi să plănuiască culoarea aşternuturilor din dormitorul lui, iar el...

- ... De ce o laşi pe Florentina să se ducă la el?

- Pentru că e singura care-l poate învinge. Şi am încredere în ea, că o să-l învingă.

- Florentina e un copil.

- Florentina nu mai e demult un copil.

- Toţi suntem copii, undeva în sufletul nostru.

Da, bine - ce spunea ea, ce bălmăjea el...

- Te rog să-i transmiţi un mesaj.

OK. O să i-l transmită. Primi hârtia. Se grăbi s-o despăturească şi descoperi mesajul scris chiar de mâna lui.

"Dacă se va întâmpla ceva în Rusia, orice, trebuie să-mi spui imediat. Trebuie să aflu imediat cum Andrei face ceva ce pare ciudat. Să-mi spui toate agresiunile, mari şi mici, asupra ta. În privinţa asta, să nu rişti să te bată sau să te răneasscă cumva. Să te gândeşti întotdeauna la propria siguranţă. Să-ţi aminteşti întotdeauna că prefer să vorbesc cu un medic care să rezolve discret problema, decât să insişti cu "Nu" şi să ţi se întâmple lucruri extrem de rele. Tata."

- O să i-l trimit la aeroport.

- Bine.

Şi cam atât. Era supărată pe el...

- ... Ana...

Da? Ce mai voia?

- ... Nu uita niciodată că şi tu mi-ai spus lucruri cu care nu am fost de acord; şi totuşi, le-am ascultat şi le-am luat în calcul atunci când am decis pro sau contra.

Asta aşa era. Zâmbi slab:

- Nici n-aveam pretenţia să cresc atât de mult, atât de repede, ca să le ştiu chiar pe toate! Cât despre a te depăşi pe tine, ştii bine că asta iese din discuţie...

- ... Vii înapoi?

Negă - că nu se mai ducea la el. Că era supărată pe el.

- ... Nici dacă te rog?

"Ehei, Ştefane - cum ştii tu să mă-mpaci întotdeauna!" Se reaşeză pe marginea patului. Soţul ei o trase în braţele lui...

- ... Sunt foarte îngrijorat pentru voi. Atâta tot. Sunt în rolul tău - care mă opreai întotdeauna lângă uşă şi-mi aranjai cutele imaginare şi mă rugai să am grijă... Şi-mi spuneai să mă întorc repede, pentru că îmi pregăteşti o surpriză...

Asta aşa era. Îl cicălea de-atâţia ani cu "ai grijă" ăla, că se mira că mai stătea aşa de bine cu nervii!

- Acum e rândul meu să-ţi spun să ai grijă. Crezi că e corect să te superi pe mine pentru asta?

Negă...

- Şi-atunci de ce te superi?

- Pentru că eu nu mă încruntam la tine; şi nu încercam să te domin. Eu îţi zâmbeam şi te mângâiam şi te-nconjuram cu dragoste...

Ştefan nu mai zicea nimic acum...

- Cu toate astea, te înţeleg - stai încuiat aici, departe de toate lucrurile şi toate veştile, şi ştii că nu poţi să intervii dacă se întâmplă ceva rău. Dar o să te externezi şi-o să-ţi revii. Eu aşa cred. Până atunci, însă, va trebui să ai încredere în mine. Dacă n-am dat cu oiştea-n gard până acum, n-o să dau nici de-acum încolo. Ne-am extins; ne merge bine. Graficele sunt în aceeaşi urcare constantă. Ungaria pare a fi un succes total. Slovacia şi Croaţia pornesc mai greu - dar nu stau pe loc. Mă caută afaceriştii ca pe Mama Omida. Drumul nostru este

- Florentina este punctul nostru slab.

- Florentina este punctul nostru puternic. Tocmai pentru că toată lumea o crede un punct slab.

Iar nu mai zicea nimic. Se răsuci pe-un călcâi şi zâmbi:

- Dar despre asta cred că ar trebui să discuţi cu Isamu. E fata mea; e normal să fiu subiectivă...

Soţul ei zâmbea şi aproba...

Şi-acum, că în sfârşit îl convinsese şi-l liniştise, putea să se ducă să-l sărute. Şi s-o ia de la început cu Sami şi conacul. Că încă nu stabiliseră nuanţa aşternuturilor din dormitorul lui.

11 iulie 2020 sâmbătă

Isamu

Biyu era pregătită de plecare. Şi el era pregătit pentru plecarea ei. Era împăcat cu gândul că jaspul lui se ducea din nou în Rusia - şi avea ca principală sarcină s-o apere pe Florentina de măritiş. Altceva îl apăsa acum...

- ... Vino puţin.

O întorcea din drum. Dar nu era superstiţios. Coborâseră doar două trepte! Reveneau la etajul unu; descuia biroul... Închise uşa şi scoase hârtia:

- Ştefan mi-a trimis un bilet pentru Florentina. L-a scris cu mâna lui, semn că prinţesa trebuie să-i urmeze întocmai instrucţiunile... Ştefan îi transmite să fie cuminte. Adică să nu rişte nimic. El presimte atacul lui Andrei. Şi presimte şi tensiunea lui, aşa că se aşteaptă ca ea să spună "Nu" iar el să insiste. Mult. Scrie aici aşa: ***"Să te gândeşti întotdeauna la propria siguranţă. Să-ţi aminteşti întotdeauna că prefer să vorbesc cu un medic care să rezolve problema discret, decât să insişti cu "Nu" şi să ţi se întâmple lucruri extrem de rele."*** Ştii ce înseamnă asta - da?

- Bănuiesc; dar prefer să spun că nu şi să primesc instrucţiuni clare.

- Dacă nu-l poate respinge cu frumosul, el o sfătuieşte să nu-l caftească. Ci să strângă din dinţi, să-l suporte şi-apoi să-i spună lui.

- N-o să facă niciodată asta.

- La cum îl cunosc eu pe Andrei, e-n stare şi s-o drogheze, şi s-o lege de pat.

- Florentina n-o să accepte niciodată agresiuni asupra ei.

- Florentina are sub 60 de kile şi e un copil. Iar ăla îşi joacă cartea vieţii lui şi-are alături un malac care-l ascultă cu sfinţenie. Uite ce ai tu de făcut...

Era extrem de atentă...

- ... Încearcă să împiedici cumva momentele lor de intimitate. N-o lăsa singură. Dacă el îţi ordonă să ieşi, ascultă doar de ea. Dar dacă ea îţi spune să ieşi, n-o contrazice. Ca să fiu foarte limpede: e important să vă-ntoarceţi de-acolo vii şi nevătămate. Restul se poate repara. Da? Ai înţeles?

- Am înţeles.

O prinse bine de umeri şi-o privi lung:

- Trebuie să vă-ntoarceţi cu bine. Te rog să faci cumva să vă întoarceţi amândouă cu bine. Da?

- Da.

- Să nu rişti. Să nu te repezi la el. Să nu-i dai lui Vasilii motive să te atace.

- Am înţeles.

- Şi să te-ntorci. Da? Să nu uiţi nici o clipă că te-aştept aici.

- N-am să uit.

- ... Promiţi?

- Promit.

Bun. O sărută... şi apăsă clanţa:

- Doamne, ce greu e!

- Într-adevăr, este foarte greu...

Coborau... Şi nu ştia cum să facă, ce să facă şi ce să spună ca s-o convingă să suprime antrenamentul şi să nu reacţioneze, să nu acţioneze...

Maşina o aştepta. Claude era lângă glasvand. Nu mai putea s-o sărute; nu mai putea să insiste, sau... Trase glasvandul şi puse palma pe umărul ei:

- Ne vedem duminică.

- Duminică seara.

- Vorbim.

- Vorbim.

Biyu ieşi. Palma lui căzu... La dracu!

Închise glasvandul şi porni înapoi, spre scări. Îi venea să urle! Îi venea să apuce de tot ce putea înşfăca şi să arunce şi să spargă şi să rupă şi să urle! Şi s-o oprească! Doamne! Cum reuşise Ana să reziste atâtor mii de plecări ale lui Ştefan?

... Ciudat; nu se întrebase niciodată cum reuşise Fei-Yen să reziste...

Deblocă uşa biroului şi-şi reluă locul pe scaunul lui Ştefan. Pentru el începea o zi infernală - şi o noapte infernală şi-o a doua zi infernală...

Dacă dobitocul ăla sărea pe Florentina...

Florentina

Treceau în viteză de poarta aeroportului. Tăceau. Prezenţa chinezoaicei ucisese discuţia. Şi prezenţa lui Vali ar fi ucis-o - în sensul că ar fi spus bancuri şi-ar fi glumit toţi trei, dar despre plecarea ei la individul din filmare n-ar fi discutat. Alex o privea uneori lung prin oglindă...

În noaptea asta nu se mai întâlniseră. Îi "trimisese" vorbă că pleacă la Sankt Petersburg; adică, la plimbarea de aseară, discutase cu Agata despre asta - iar el fusese la nici doi metri de ele. Alex ştia unde se duce ea. N-apucaseră să vorbească despre asta. Lui o să-i fie greu s-o aştepte...

Biyu apăruse în Aurari cu zece minute înainte de plecare. Îi dăduse două hârtii - una de la Isamu, una de la tăticul ei. Le citise în ordinea în care le primise. Mai întâi, Isamu o anunţase că Andrei pregătise castelul pe care-l cumpărase împreună cu Gabriel în 2017 şi în care plănuiseră pe atunci să instaleze familia Ionescu. Castel şi decizie pe care tatăl ei le refuzase instantaneu. Chiar se întrebase, atunci când aflase acel "amănunt", cum de fraţii nu vânduseră castelul ăla până acum?! Că doar trebuise să fi costat o avere! Şi nu-l foloseau la nimic - nu? Stătea părăsit şi pustiu în Sankt Petersburg, iar ei locuiau la Volgograd! Şi uite cum făcuse ea legătura între invitaţia din 2017 şi răpirea lui Trésor şi invitarea ei azi într-un loc foarte special, care pentru Andrei însemna foarte mult şi cu care el avea planuri mari... Apoi urmase biletul tatălui ei, care-o lăsase mască...

Păcat că chinezoaica le arsese pe amândouă chiar acolo, în Aurari, chiar sub ochii ei! Ar fi vrut să le recitească, cu ceva mai multă atenţie. Dar...

Tăticul ei îi trimisese un bilet destul de neliniştitor. În opinia lui, care avea acea capacitate teribilă de-a presupune corect viitorul, Andrei o să încerce s-o facă logodnica lui. Cu frumosul sau cu urâtul. El îi transmisese ca, decât să rişte să fie bătută şi legată de pat şi violată "cu urâtul", mai bine să accepte "logodna" - şi să ajungă mâine cu bine înapoi, la adăpost. Şi "o dregeau" după aia, cum se spune. Trebuia să se gândească bine...

Avea acum o şansă să iasă din încurcătura cu Alex. Care nu era o încurcătură decât în măsura în care încă nu se gândise cum s-o dreagă! De dres, o dregea ea cumva! Chit că se muta la Bourges! Problema "Alex" nu era o problemă. El era uşor de "răsucit". O băga pe mămica ei în faţă, spunea că mama ei nici nu concepe să o lase să se mărite cu altceva decât un super-duce de Londra... Dacă îl convinsese ea, vorba aia, "cu proba-n faţă" că ea şi Andrei jucau un rol, era limpede pentru ea că îl putea convinge de orice! Aşa că...

Deci, dacă ea se ducea azi în Rusia şi se culca cu Andrei... Putea să spună "Nu" de câteva ori. El o să-i ocolească nu-urile şi-o să fie ca el. După care trebuia să-i explice şi lui cum de "se dăduse domnişoară" când ea avea o oareşcare experienţă în domeniu. Ar fi putut să pună problema în aşa fel încât el să se supere că n-o găsise "curată şi neprihănită" şi să returneze inelul... Şi-apoi ea se întorcea în Franţa, plângea şi-şi suspina povestirea modificată aşa cum trebuia... Şi-o duceau la cusut. Bun! Chestia era însă că Alex o să spună, mai devreme sau mai târziu, ce se întâmplase. Iar dacă afla mama ei, sigur o băga într-un interogatoriu de-ăla afurisit rău de tot! Şi dacă auzea mămica

ei pe unde umblaseră picioarele unicei ei fete şi când şi unde se desfăcuseră...

Nu - nu va funcţiona aşa. În plus, nu voia ea să fie cusută! Pentru ce? Ca s-o doară din nou? Şi ca să afle şi el, cel care "o credea nouă", că ea trecuse şi pe sub Alex, şi pe sub Andrei? Nu-nu! Trăsese deja o minciună uriaşă! Dacă o trăgea şi pe-a doua, nu rezolva problema - ci se adâncea în minciuni. Şi chiar că n-o mai putea scoate la capăt! Aşa că...

Aşa că, uite avionul. Era "ca-n filme" - luminat cu schepsis, cu scara coborâtă, cu Vasilii drepţi la baza scării... Blindata se opri. Iar Biyu coborî, nu înainte să mârâie printre dinţi:

- Aşteaptă puţin.

Nu ştia de ce ţinea fata asta musai să interacţioneze cu malacul ăla periculos. Probabil că aşa erau procedurile - nu? Ea, oricum, aştepta puţin. Îi convenea, în momentele astea, să aştepte...

Hait - că ia uite-l cum apăruse junele aspirant în uşa avionului...

Alex scrâşni scurt, printre dinţi, o chestie uşor nedefinită - în romanes. Iar Andrei se grăbi să coboare scara aia. Măiculiţăă, ce se mai ferchezuise...

Puse palma pe umărul lui Alex:

- Ne vedem duminică seara.

Şi restul pricepea el - nu era nici locul, nici momentul să se lase interceptaţi bălmăjind prostii de-amor! Andrei se repezi şi-i deschise portiera! Îşi aranjă un rânjet extaziat şi se grăbi să coboare - şi fu imediat strânsă în braţe...

Din fericire, o săruta aici - unde tabla maşinii obtura privirea lui Alex iar oglinda din dreapta nu-i arăta decât cel mult până la gât...

Andrei era în extaz - că o îmbrăţişa din nou:

- În sfârşit! Da' nu mai veneai odată?!

- Păi, uite-mă c-am venit!

- Hai!

- Hai!

Şi-o luă de mână şi-o trase spre scară. Şi aşa de rău se grăbeau, că ia uite cum fugeau ei înaintea valizei...

Fu trasă în avion - şi îmbrăţişată şi sărutată din nou! Aoleu! Pe-asta chiar s-ar putea s-o fi văzut Alex! Nu ştia cum era poziţionată blindata faţă de hublourile alea mititele...

- ... Ce-i cu tine?

- Nimic! Ce să fie - nimic!

- Eşti... reţinută.

Îl trase şi-i şopti la ureche:

- Nu prea mă simt în largul meu cu atâta lume în jur.

Mergea gogoşica?... Mergea. Era trasă spre scaunele alea faţă-n faţă. În faţa lor, pe măsuţă, tronau paharele, sticla cu şampanie, cutia cu bomboane de ciocolată şi-un frumos bucheţel de flori. Era nebun - or să se verse în toate direcţiile la decolare... Andrei îşi prinse centura:

- Decolăm imediat cum jandarmii noştri termină de negociat.

Jandarmii?

- Că nu ştiu ce-au de negociat, da' negociază de zor. Ia să-i bat în geam!

Şi ciocănea serios în hublou şi se agita... Vasilii îl văzu imediat. Andrei îi făcu semn de "hai odată". Şi în sfârşit veneau şi ei! Da' chiar - ce-avuseseră de negociat?

- Ce-or fi vorbit?

- De-ale lor. Chestiuni de securitate. Am senzaţia că nu se-nghit neam...

Da, şi ea avea senzaţia asta...

- În fine! E treaba lor! Adică nu trebuie să se-nghită; trebuie să aibă grijă de noi. Nu?

Aprobă şi gustă o bomboană - că şi-aşa or să se verse la decolare...

- Şampanie?

Negă - nu voia să se facă criţă. Nu era momentul...

- Hai, că pornim imediat.

Da, urcaseră şi ei. Se aşezau unul lângă celălalt. Era frumos - era ca-n Stan şi Bran... Reveni spre el - şi-l văzu dând paharul peste cap. Hm... Se sprijini comod şi adoptă o poziţie de gânditoare curioasă:

- Tu de ce eşti aşa agitat?

- Eu sunt agitat? Glumeşti! Sunt mult mai calm decât am fost ieri la prânz, de exemplu! Şi ţine cont că nici n-am dormit cine ştie ce!

- De ce?

- ... Poftim?

- De ce ai fost agitat la prânz? Şi de ce n-ai reuşit să dormi cine ştie ce?

- ... O să vezi.

- Nu-i frumos să-mi răspunzi evaziv la aşa întrebare sinceră şi directă...

Andrei râdea şi nega... Şi ceda imediat, fireşte:

- ... OK. Sunt agitat fiindcă mergem la Sankt Petersburg.

- E ceva special la oraşul ăsta?

- Da. E ceva foarte special. Te rog - nu mă trage de limbă! Îţi promit că o să-ţi spun totul când ajungem!

Aha... Ia să-i arate că era un pic mai inteligentă decât o credea el:

- Are cumva legătură cu anul 2017?

Spre marea ei mirare, Andrei nici nu clipi - darămite să-şi domolească agitaţia fericită:

- Nu. 2017 s-a terminat la 1 ianuarie 2018. Noi suntem în 2020.

Interesant răspuns! Mai să creadă că-i anticipase întrebarea...

- Sigur nu vrei şampanie? Nu e aşa de tare cum crezi...

Negă din nou, privindu-l lung... Luung...

- ... Iar îmi laşi sentimentul că s-a întâmplat ceva...

- Nu s-a întâmplat nimic. Mă întrebam doar cât din planul pe 2020 are legătură cu planul din 2017.

Ochii căprui o priviră lung... Aha! Acum îl potolise! Gata, se terminase cu agitaţia! Andrei îşi aprinse o ţigară şi zâmbi:

- Nimic din planul de acum nu mai aminteşte de planul de atunci. Dar despre asta îţi propun să discutăm diseară.

- OK! Macao?

- Macao!

Bun! Jucau macao până le ieşeau ochii, după care dormeau un pic şi-apoi aterizau în Sankt Petersburg. Şi se distrau. Timp în care ea trebuia să afle răspunsul la întrebarea "cât de oportună ar fi povestirea unui viol la urechea mamei". Socoteală destul de complicată, cu foarte multe variabile şi necunoscute şi-un uriaş factor de risc...

Ana-Maria

Îşi privi ceasul şi constată că tot nu aterizaseră... Ce porcărie!

Picase dis-de-dimineaţă pe capul lui Angel. Care era mai cuminte ca niciodată - şi făcea mai mulţi bani ca niciodată! O aşteptase cu actele pregătite. Semna şi-şi privea ceasul şi-şi punea baza în Piao - care chiar citea ceea ce primea de la Angel şi îi dădea ei la semnat...

Florentina era cu Andrei, în drum spre Sankt Petersburg. Iar ea habar n-avea cam cât putea să mai valoreze biletul lui Ştefan în ochii fetei lui. Mai ales după ce accidentul de elicopter pusese o distanţă considerabilă între ei şi-i surghiunise departe unul de celălalt. Se întreba ce gânduri chinuiau acum mintea prinţesei. Se întreba cât de dispusă era Florentina să mintă grosolan, în încercarea de a ascunde data la care se produsese prima ei noapte de amor. Că în privinţa asta n-avea dubii - în avionul privat care va ateriza curând în Sankt Petersburg nu exista nici o domnişoară! Se întreba ce părere va avea Andrei dacă va ajunge să descopere chestia asta...

Se întreba ce dracu căuta ea aici, să semneze acte importante, dacă mintea ei umbla langa prin Rusia şi pe-aiurea pe-acolo! Se ridică şi luă o foaie de hârtie şi-un pix - că trebuia să calculeze chestia asta, chit că după aia făcea pareză şi crăpa!

Deci, Florentina nu mai era domnişoară. Era cu Andrei în Sankt Petersburg, în castelul pe care el se va grăbi să i-l prezinte sub denumirea de "dar de nuntă". Nu-l voia pe Andrei - dar voia s-o elibereze pe Trésor. Poate că-i va ceda deci... Poate că va fi isteaţă, să-l îmbete şi-apoi să şoptească nişte "Nu" şi-apoi să ţipe că vaai, ce tare-o doare... Şi-apoi venea înapoi. Şi avea de ales. Ori susţinea sus şi tare că el

fusese primul şi că ea nu voise... chestie pe care-o va contrazice cearceaful din castel şi urechea fină a lui Vasilii... Ori susţinea că se speriase foarte tare, că el o forţase - chestie pe care-o va contrazice cu tărie Andrei...

Şi dacă Florentina n-o să-i cedeze?

La dracu - că nu-i ieşea nici un rezultat! Nu putea să calculeze chestia asta şi pace!

Mototoli hârtia şi reveni la masă. Şi-i dădu foc, în scrumieră. Piao o privea pe sub sprâncene; Angel o privea drept, un pic îngrijorat... Trase laptopul şi scrise mare, într-un word: ***"Unde e prinţesa acum? Chestia asta mă scoate din minţi!"*** Şi-acum semna "ca primăriţa" teancul de hârtii din faţa ei. Că le văzuse Piao, aşa că erau foarte OK!

"Încă nu au aterizat. Mai au cam jumătate de oră de zbor, pentru că li s-a decalat ora aprobată de turn. Au jucat cărţi cam jumătate de oră, după care s-au mutat pe scaune alăturate şi s-au culcat. Ea a adormit aproape imediat; el tot tresare şi se foieşte. A aşteptat-o cu şampanie, ciocolată şi flori. E foarte agitat, vesel şi exuberant. Nu uita că Isamu e online cu Biyu, 24/7, pe linia Chinei. Iar ea spune că lucrurile sunt OK."

Bun! Dacă Isamu era online cu fata aia... Deşi nu prea ştia ce putea să facă fata aia dacă Vasilii se aşeza în calea ei cu dispoziţia de-a o opri...

... La urma urmei, nu era evident că tot ceea ce făcuse Florentina fusese menit să-l ameţească îngrozitor pe Andrei? Şi să-l atragă în braţele ei? Ce dracu - era femeie în toată firea! Mişcările prinţesei nu erau un mister pentru ea! Se întâlneau pentru a patra oară - iar el cumpărase deja inelul cu diamant bleu şi plănuia să-i arate azi castelul "dar de nuntă"! Florentina pusese gheara pe Andrei. Dar problema ei nu era succesul nebun al prinţesei; problema ei era necunoaşterea planurilor prinţesei. Florentina ar fi vorbit cu un psiholog bătrân şi acru cu mult mai multă plăcere decât vorbea cu ea, mama ei! Asta era problema...

Florentina

Sankt Petersburg era un oraş superb. Îl vedea din limuzină, cam pe sărite aşa - că Andrei se antrena de zor pentru campionatul de pupat-a-la-long... Începuse s-o irite insistenţa lui. Devenise enervant. Ce-avea cu ea? De ce-o chinuia?

... De fapt, el habar n-avea c-o chinuia. El era îndrăgostit - şi plutea şi se topea tot când o săruta pe ea. Aşa că nu observa faptul că dinspre ea nu emana cine ştie ce sentiment...

Sărutul se frânse brusc - iar el sări practic de pe banchetă:

- Aha! Am ajuns! Vino-ncoa!

OK, venea. Dar... unde să vină? Ridică mirată sprâncenele când îl văzu cum împinge trapa limuzinei...

- Hai repede!

Bine, hai repede! Să-l mai întrebe dacă era OK să-şi pună cutia craniană la îndemâna vreunui lunetist? Probabil că ar fi făcut-o degeaba! Aşa că se strecură şi ea prin gaura din tavan şi fu imediat luată în braţe. Mâna lui arăta în faţă. Ia să vadă ea...

Măiculiţăă, ce castel în toată regula... Ce castel superb, bestial, incredibil de mare şi de frumos şi de rupt din poveşti... Începu să râdă:

- O anumită persoană care locuieşte în Franţa şi ne primeşte uneori în vizită la castelul lui s-ar înverzi rău dacă l-ar vedea!

- Ştiu. Şi nu s-ar înverzi doar din cauza castelului.

Bineînţeles că lui nea Nicu Cărare nu i-ar fi convenit deloc să afle că contele îşi trimitea hainele la noua lui reşedinţă şi tocmea un învăţător iscusit să-i dezlege tainele chirilicelor...

Era superb! Ce mai - era ca-n poveşti! Da - castelul ăsta o făcuse mat! Era cinstită şi recunoştea că nici n-avea rost să încerce să-şi ascundă uimirea - că n-ar fi reuşit, aşa că nici nu se-apuca...

Fu ştampilată straşnic pe obraz - iar Andrei începu să râdă:

- *Dobro pajalovăţ* (Bine-ai venit)!

Începu şi ea să râdă:

- *Nu, ia naşel* (Bine te-am găsit)!

Măiculiţăă, ce tare o strângea în braţe! O frângea de tot! Da, înţelegea că era fericit - şi că totul se aranjase aşa cum voia el, inclusiv adaptarea ei la viaţa din ţara lui adoptivă! Da' chiar o durea! Că o strângea rău de tot! Nici nu mai simţea ştampilele alea cu care încerca s-o albească - aşa de tare o durea...

Uite că nici acum nu observa că ea era un pic cam prea reţinută pentru bucuria lui expansivă şi plină de serotonină... Ea, în schimb, observa şi "partea tehnică" a pregătirilor - bărbaţii în costume răsfiraţi în jurul clădirii, cei doi servitori care coborau în grabă treptele... Observa că nu se zărea nici picior de fustă - nici la pază, nici la deservirea proprietăţii...

Limuzina opri în dreptul treptelor. Iar el slăbi, în sfârşit, strânsoarea braţelor:

- Doamne, ce minune! Ce minune că eşti aici!

N-avea ce să spună, aşa că decise să plece capul. Şi, la urma urmei, de ce nu?! - decise să revină în maşină, ca să iasă civilizat pe la portieră... Şi habar n-avea când reuşise el să intre ca să iasă ca să ocolească maşina şi să-l găsească lângă portiera deschisă...

Gata - era pregătită să intre.

... Dar el nu era pregătit. Curtea se animase. El dădea ordine - un fluviu de ordine, de parcă spunea câte două fraze deodată... Îl aştepta să termine. Aştepta...

- Hai!

- Stai!

Şi-l oprise. Bun! Îl trase în faţa ei şi şopti în romanes:

- Te rog mult să te linişteşti.

Parcă-i dăduse cu leuca-n moalele capului...

- Agitaţia ta mă sperie. Cred că am înţeles ce caut eu aici - şi ce caută castelul ăsta în planul weekendului nostru. Dar nici una, nici cealaltă nu justifică agitaţia ta. Te rog din suflet măcar să încerci să te linişteşti.

Tăcea şi-o privea lung...

- Suntem aici, am ajuns la timp, n-am avut evenimente nedorite... Hai să ne bucurăm de astea două zile. OK?

- OK. Te-am speriat foarte tare?

- Nu. M-ai speriat cam... Cam atât.

Şi-i arăta cu degetele cinci centimetri.

- Şi cam cât de tare trebuie să te sperii ca să încerci să fugi la aeroport?

- Cam atât.

Cam cât lungimea unui A4.

- Bine. Mă liniştesc.

OK. Atunci îi făcea cadou un pupic şi intrau.

... Sigur, după ce-i făcea el cadou un mega-sărut cum îi plăcea lui! Mm...

Ştefan

Se simţea sfârşit. Şi dus de nas şi condus cum le venea lor mai la îndemână. Seniorul ştiuse încă de ieri ce-i va pune azi în faţa ochilor - aşa că îl dusese mai devreme la kineto tocmai ca să fie sfârşit şi să n-aibă putere să reacţioneze violent cu perfuzia sau...

Andrei organizase un weekend de-a dreptul regal. Curăţase castelul ăla ca pentru un summit NATO. Mutase forţe impresionante la pază. Adusese şase armăsari unul şi unul, de la crescătoria unui amic de-al lui, din Smolensk - plus trei îngrijitori-antrenori, plus şei de zeci de mii de euro bucata, plus multe alte accesorii pentru călărie. Concepuse un meniu de şapte stele, stropit bine cu vin de calitate. Angajase, special pentru weekend-ul ăsta, doi bucătari şi doi ospătari. Şi doi majordomi. Toţi bărbaţi. Asta era o manevră de intimidare josnică şi de ultima speţă! Individul ăla o să aibă de-a face cu el cât de curând! Că-i speria fata! O inhiba şi-i inducea o stare de teamă nervoasă,

tocmai ca să poată să profite mai uşor de ea! Mm...

După cum raportase Biyu către Isamu, mai întâi vizitaseră castelul. Chestie care le luase mai mult de două ore. Andrei făcuse pe ghidul - iar Florentina lui fusese uimită de toate bogăţiile îndesate în clădirea aia. Apoi o condusese în "camerele ei" - aşa se exprimase individul atunci când deschisese uşa dublă. Îi pusese la dispoziţie un fel de apartament cu trei camere, cu tot confortul, şi-o anunţase că el "locuieşte" în apartamentul perfect identic de vizavi. După care o poftise la o plimbare prin curte - un fel de domeniu de vreo şase hectare, dacă-şi amintea el bine. Conacul din Bourges avea o curte dominată de pădure; curtea castelului din Sankt Petersburg era o imensă pajişte presărată cu grădini şi lăculeţe artificiale şi pâlcuri de copaci, pe care ei o vizitaseră azi călare. Activitate care le luase alte două ore...

Acum îşi trăgeau sufletul - adică făceau un duş, se schimbau şi-şi pregăteau mental planurile pentru după-amiază. După care mâncau prânzul în sala mare şi apoi plecau langa prin oraş. Fetiţa lui o să fie uimită - că avea ce vedea acolo, iar nemernicul sigur n-o să rateze nici un obiectiv turistic! Şi probabil c-o s-o plimbe şi pe canalele alea frumoase - şi nu cu vaporaşul, ci cu şalupa de lux a vreunui prieten! O s-o obosească bine-bine alergând-o prin oraş şi vorbindu-i mult; apoi o s-o îmbuibe cu un giga-meniu la cel mai luxos restaurant din oraş. Apoi o s-o ducă într-un cazino, unde zgomotul de fond şi agitaţia şi luminile or s-o dărâme psihic. Şi-apoi o s-o ducă într-un club. Unde Florentina lui o să danseze măcar două melodii - din principiu! Şi aşa, obosită fizic şi psihic şi cu mintea făcută franjuri, o s-o ducă la castel şi-o să scornească un motiv să-i bată la uşă - altul decât clasica deja cană cu zahăr împrumut.

Se simţea obosit şi sleit, făcea asemenea calcule şi nu putea să urle, sau...

Să facă videoconferinţă cu ei? Să-i "apeleze" ca să-i felicite pentru frumoasa distracţie de weekend, după care să le ureze petrecere frumoasă în continuare şi să ridice degetul la ei şi să spună "să fiţi cuminţi"? Cui ar fi folosit intervenţia lui? Florentinei i-ar fi dăunat - fiindcă ar fi arătat opinia tatălui ei apropo de planurile pretendentului. Lui Andrei i-ar fi folosit mult răspunsul la întrebarea "ce părere are Ştefan despre". Aşa că nu-i suna. O să-l roage pe Senior să nu-l lase să-i sune nici mai târziu, când îngrijorarea lui va atinge cote maxime. Florentina avea un plan. Dacă el îi strica planul... Dementul ăla adusese 50 de bodyguarzi pentru paza castelului. Şi cărase după el încă zece. Plus cei şase angajaţi care deserveau castelul, plus Vasilii... Toţi împotriva unei tinere de 17 ani şi-a unei singure bodyguarde...

Oare Florentina îi înţelesese mesajul? Încercase să fie limpede fără să fie foarte explicit. Dar oare ea îl înţelesese? Nu putea s-o sune, să se asigure că...

Ana-Maria

Întinse degetul şi-l lipi pe ecran:

- Chestia asta nu-mi place.

Piao zâmbi slab:

- Stai liniştită - că nu se sperie ea de individul ăla!

- Nu se sperie de el; dar crezi că ea are vreo şansă în faţa celor 50 de malaci care ascultă de individul ăla?

- Sincer? Nu.

Îi aprecia sinceritatea. Aprecia faptul că nu încerca s-o mintă aşa, de încurajare. Fotografia era limpede ca apa plată - în spatele frumosului cuplu, Biyu era practic înconjurată de şase inşi masivi, plus Vasilii! Şi chiar dacă părea sigură pe ea, calmă, atentă şi alertă în toate părţile, ştia ea ce gânduri îi treceau bietei fete prin minte! După cum raportase Aleodor, în castelul ăla aşteptau acum 60 de bărbaţi - toţi subalterni ai lui Andrei! La aşa forţe, individul nici nu trebuia să rostească ordinul! Se subînţelegea...

Florentina petrecea alături de Andrei cea mai frumoasă zi din viaţa ei. Nici în Dubai nu petrecuse prinţesa aşa de bine! Niciodată n-o mai văzuse atât de fericită, atât de... liberă... Aici, acum, recunoştea că ţinerea prinţesei în închisoarea părintească avusese părţile ei bune. Florentina nu se ataşase de Andrei; dar asta nu se vedea acum, când era atât de fericită pentru libertatea totală şi minunăţiile din jurul ei...

Erau în club acum. Prinţesa era obosită. În maximum jumătate de oră, vizitarea extinsă a oraşului, cina exclusivistă şi cazinoul îşi vor face partea lor de plan - iar ea se va declara învinsă. Aşa că or să meargă la castel... Şi Biyu era una singură - iar Vasilii ăla avea reputaţie de robot ascultător când venea vorba de stăpânul lui...

Îşi aprinse o ţigară:

- Spune-i lui Isamu că îl rog să mă informeze prompt. Că nu pot să dorm.

- Imediat.

Piao nu-i amintea de oboseala zilei de azi. Şi nici de vizita-fulger în Portugalia, de mâine. Se conforma. Deşi n-avea copii, chinezul ăsta o înţelegea totuşi...

Florentina

Începuseră să-i tremure serios picioarele. După atâta hălăduială, după atâtea locuri şi informaţii şi distracţii şi momente superbe, se simţea ameţită...

Andrei n-o mai pupa. După ce pusese 10.000 de euro pe cifra 11, la ruletă, şi-o sărutase până căzuse bila într-o căsuţă de-aia mică, n-o mai sărutase aproape deloc. Câştigase. Ea se bălăcise în sloturi şi pierduse toţi banii; Andrei pariase o singură dată, pe 11 - ziua de azi. Iar sărutul ei îi adusese noroc. Câştigase o mică avere, după standardele marii majorităţi a clienţilor cazinoului ăluia! Şi n-o mai săruta. O ţinea în braţele lui, era nedespărţit de ea - dar evita s-o mai sărute. Poate era superstiţios - nu? Poate se gândea că avea noroc la bani - şi-asta însemna că în noaptea asta or să se odihnească pe rupte...

Limuzina opri lângă scări. Andrei coborî - şi nu se grăbi, semn că folosise acele câteva secunde ca să "comunice" tăcut cu Vasilii... sau cu oricare altul... Portiera se deschise; el se aplecă şi-o ridică pe braţe. Ia uite-l! Bufni în râs şi îl apucă de gât:

- Te rog! Sunt grea!

- Eşti obosită. Şi nu vreau să risc să adormi înainte să avem o ultimă discuţie.

Aha! Discuţia aia cu schepsis, probabil! Bine - treaba lui! Dacă ţinea el musai "să şi-o fure"...

O urca pe scări... O ducea înăuntru... Îi spunea majordomului ceva, numai el şi Vasilii ştiau ce... Avea senzaţia că mergeau spre "camerele lor" - şi se cam mira de aşa grabă şi lipsă de tact...

Într-adevăr - intrară în "camerele ei". Fu aşezată pe unul din scaunele din living. Ciudat... Andrei renunţă la haină şi se aşeză lângă ea - răsucit spre ea:

- I-am spus să ne aducă două căni cu lapte cald. Ajută la odihnă...

Aprobă încet... El privea lung pe deasupra capului ei... Biyu trecu pe lângă ea şi intră în camera din dreapta - unul din dormitoarele mici. Se răsuci - că nu ştia unde era Vasilii la aranjamentul ăsta! Şi-asta era important acum!

- E dincolo. N-are de ce să mă păzească înăuntru - nu? Că nu mă atacă nimeni...

Asta era cu dublu înţeles - Biyu avea inclusiv rolul de-a o apăra pe ea de atacul lui...

- Cum ţi se pare excursia noastră, până acum?

- Superbă. Incredibilă! Dar credeam că ai observat opinia mea...

- Am observat-o. Iar castelul?

- Castelul e perfect. E rupt din poveşti!

- Am avut probleme mari în 2016, când am început să scotocim piaţa imobiliară. Oferta e generoasă. Rusia are castele mai mari şi mai frumoase decât are Franţa. Şi ne-am oprit, într-un târziu, la ăsta. Recunosc că eu am înclinat balanţa spre el. De când l-am văzut prima oară, am simţit că ăsta e castelul unei Ionescu.

I-auzi! Bufni în râs:

- Castelul unei Ionescu!

Andrei aproba, majordomul muta cănile cu lapte pe masă... Ieşea...

- Da. Castelul unei Ionescu. Pe-atunci, i se potrivea mănuşă Anei. Şi cum ea a acceptat întotdeauna cu multă plăcere invitaţiile la Bordeaux...

Diferenţele dintre cele două castele şi cele dintre invitaţii erau uriaşe - dar ea una prefera să tacă...

- ... OK. Deci, am cumpărat castelul ăsta jumi-juma, cu Gabriel. A fost o investiţie serioasă; şi, pe vremea aia, conjunctura financiară era destul de nefericită. Dar am făcut un efort şi l-am luat. Pentru că aveam mare nevoie de Ştefan aici, la noi - chiar şi numai sub formă de vizitator ocazional! Am cumpărat proprietatea, am renovat-o, am utilat-o corespunzător şi i-am oferit-o. Iar el a refuzat-o fără măcar să aibă răbdare să audă motivul cadoului nostru! A spus "Nu" fără să se uite la hârtiile din mâna lui Gabriel. Nici n-a vrut să se atingă de ele! A fost un moment foarte neplăcut...

Aprobă încet:

- Îmi dau seama...

- După ce el a spus tăios "nici nu mă gândesc" şi-a plecat glonţ la aeroport, a început balamucul. Gabriel a fost atât de furios, că a vrut să-l demoleze; mi-a fost imposibil să-l răzgândesc, aşa că m-am dat la o parte. Şi soarta a făcut ca acest castel din poveşti să fie monument istoric cu acte-n regulă; aşa că nu se putea demola. Când a aflat asta, Gabriel a spus să-l vindem. Eu m-am opus. El s-a înfuriat iar foarte tare... N-am putut să-l vând. Cum să spun... Am simţit că nu pot să-l dau. Chiar dacă şi Ştefan, şi Ana urăsc locul ăsta. E castelul unei Ionescu! Nu ştiu dacă înţelegi ce vreau să spun; dar mi-e imposibil să renunţ la el. Şi, văzându-te pe tine azi aici, fericită că eşti aici, liniştită şi destinsă şi fascinată de toată munca şi de toată plăcerea pe care-am pus-o în clădirea asta, în curtea asta uriaşă...

Ea tăcea, el ar fi zis săru' mâna să mai scoată şi ea câteva cuvinte...

- ... Azi, am simţit că visul meu poate deveni realitate. Iar castelul ăsta va fi al tău. Azi, m-am văzut cumpărând partea lui Gabriel şi punând totul pe numele tău.

Oftă greu şi bău un pic de lapte - puţin, cât să nu i se poată reproşa că îi refuza trataţia. Şi-i răspunse la întrebarea "Vrei să-ţi dau ţie castelul meu?":

- Eu nu-l doresc. Pentru că valorile materiale mă lasă rece. Ai observat, cred, că nu am zeci de proprietăţi prin Franţa şi câte-o limuzină în fiecare dintre ele. Nu-mi doresc să acumulez bunuri; îmi doresc să fiu fericită, aşa cum sunt părinţii mei.

- Părinţii tăi n-ar mai fi chiar aşa de fericiţi dacă n-ar fi bogaţi.

"Haai, nu se poate să fii chiar aşa de prostuţ!" Plecă capul într-o parte:

- Ştii câte proprietăţi are mama pe numele ei? Una singură. Casa bătrânească de la Cernica mică. Pe care tata a vrut s-o vândă, dar pe care ea a vrut s-o păstreze din motive sentimentale. Acum înţelegi ce vreau să spun? Nici el nu-i oferă cartiere întregi, dar nici ea nu i le cere. N-au nevoie de ele. Se au unul pe celălalt...

Andrei o privea lung...

- Dacă va fi să fie, va fi castelul nostru. Indiferent ce scrie în actele lui.

Bărbatul din faţa ei se aplecă şi-i luă mâna. Şi i-o sărută, privind-o lung:

- Bine. O să mai vorbim despre asta.

Daa, mare gentleman! O amâna pentru o dată ulterioară! Ha-ha! De parcă ea nu ştia cât de mult îl bucura vestea că n-o să trebuiască să-i doneze ei ditamai castelul, după ce cumpăra şi partea lu' frati-su firește... Ia să se-apuce şi ea de planul ei! Că el îşi dusese planul la îndeplinire! Deci, să înceapă cu începutul:

- Cred că aţi omis un aspect. L-aţi omis atunci şi îl omiteţi şi acum.

- Şi anume?

- Simţul observaţiei lui. Deşi lucrurile par roz-bombon şi dulci ca o fabrică de dulciuri, voi doi sunteţi supăraţi pe tata. Iar el mie-n sută a observat asta.

Tăcere. Bun!

- Păreţi împăcaţi cu starea de fapt, dar nu sunteţi. Vă vine să-l înhăţaţi şi să-l bateţi bine de tot...

Andrei începuse să râdă - dar nu-şi permitea să aprobe... Începu să răsucească uşurel cana pe masă:

- Tata a încercat dintotdeauna să o ţină pe mama uite-aşa, pe palme. Şi a încercat să nu o amestece nicicum în afacerile lui. Ca s-o protejeze şi de duşmani, şi de lumina vieţii publice. Şi de foarte multe altele, aş adăuga eu... În fine! A făcut singur toată treaba - iar pe ea a lăsat-o să se ocupe de noi şi să se distreze pe la petreceri şi prin vacanţe luxoase. Acum însă, după accident, a văzut şi el cât de bine se descurcă mama cu consilierii lui. Încet-încet, o să se obişnuiască şi cu ideea contesei afaceriste. Şi-atunci or să ajungă la un consens.

- Vrei să spui că acum nu se prea înţeleg?

- Vreau să spun că tata a construit o afacere uriaşă. Mama a mai adăugat la ea încă trei ţări. Aşa că o să fie nevoie de doi oameni care să susţină aşa imperiu vast.

Gata - "îl băgase-n şedinţă", cum se spune! Andrei făcuse ochii foarte mari şi înlemnise... Zâmbi slab:

- Înainte de accident, trebuia s-o ia cu el ca să-i ajungă timpul şi pentru viaţa lor privată. Acum, după accident, ar putea fi mai rău. Iar mama are alergie la estul Europei; dar în vest n-are nici o palpitaţie. Dacă ea se ocupă de vest, el va avea timp să se ocupe de est. Pierd orele petrecute împreună în avion; dar câştigă timp în doi după turnee. Înţelegi? Se duce fiecare la treaba lui, rezolvă fiecare problemele lui, şi-apoi se întâlnesc pe-un aeroport oarecare şi pleacă împreună în Dubai *all inclusive*! De plăcere!

Era mut, imobil de parcă era extensia scaunului ăla... Continuă:

- Noi, copiii. nu mai suntem ţânci de-o şchioapă; ne descurcăm singuri. Eu mai am un pic şi termin liceul, intru la facultate... mă mărit... Léon, la cât de afurisit şi de şmecher e, bag mâna-n foc că o să se-nsoare la optişpe şi-o zi...

Şi i se părea tare ciudat că Andrei Donichioiu, bărbat inteligent şi perspicace, nu se gândise încă la varianta aia...

- Nu s-au ascuns niciodată de mine; aşa că am auzit multe şi-am calculat multe. Şi, de când merg cu ea pe la petreceri, aud foarte multe noutăţi. Iar în privinţa afacerilor, să ştii că rezolvarea e extrem de evidentă!

Ridică mâinile şi strânse pumnii; şi începu să enumere şi să extindă degete de la mâna dreaptă:

- Tata trebuie să vadă de China, de Franţa şi de România. Musai. Că e conte, e regele aurarilor iar chinezii n-or să accepte niciodată să fie pasaţi doamnei contese.

Trecu la mâna stângă:

- Mama e şerif în Spania şi Portugalia. Şi n-are emoţii nici în Italia, unde macaronarii au luat cu săruri şi s-au repezit s-o plimbe cu gondola, să iasă pozele serviciilor mişto ca-n reclame. Austria şi Germania sunt drepte ca linia dreaptă - mama n-ar avea probleme cu ele, dacă tata îi netezeşte periodic calea. De Luka cred că se va ocupa tot tata. E o chestie sentimentală - părerea mea, care l-am cunoscut personal pe Filip! Ungaria e rută nouă, iar Croaţia şi Slovacia sunt "de backup". Şi cum mama s-a descurcat de minune acolo şi-a tras de sfori ca la ea acasă - cum se spune...

Vedea pe chipul lui un început de zâmbet - de-ăla victorios...

- ... Aici, în Rusia, nu-i de mama. Aici e treabă de bărbat, cum zice bunicul meu. Iar dacă vouă vă trece supărarea, s-ar putea să-l vedeţi pe tata mult mai des!

- Supărarea ne-a trecut demult.

- El nu e de aceeaşi părere. Şi parcă nici eu n-aş fi de aceeaşi părere, să ştii...

- Te înşeli dacă-ţi închipui că eu sunt supărat pe tatăl tău.

Se aplecă puţin spre el:

- Tu ai în suflet un necaz mare. Ai venit aici, te-ai stabilit aici şi ai pus afacerea pe picioare. Şi te-ai zbătut şi ţi-ai stors creierii şi ţi-ai rupt pantofii încercând s-o faci mare - dar el a avut foarte multă treabă, aşa că multe din iniţiativele tale au sucombat în faşă. E normal să fii necăjit - iar el ştie asta.

- Repet - nu sunt necăjit.

- Iar eu îţi amintesc socoteala: e conte, e regele aurarilor şi e legat de China până-n ultima zi a vieţii lui. N-o să-l poţi dizloca din locurile astea.

- Nici nu vreau să

- Vrei să-l ai aici. Şi să clădiţi un bastion al imperiului - unul cel puţin la fel de puternic cum sunt România, Franţa şi China.

Andrei decise să tacă. Hm... Împinse cana şi reveni pe spătarul scaunului:

- Dacă am numai 17 ani, nu înseamnă că mintea mea zburdă cu telefericul.

Îl făcuse să bufnească într-un hohot straşnic... Se ridică, râzând şi ea, şi-şi făcu magistrala încheiere:

- E aproape unşpe. Nu vrei tu să continuăm studiul geopoliticii de dimineaţă?

Andrei se ridică şi el:

- Ba da. Ai dreptate - e târziu şi suntem amândoi obosiţi.

Porni spre uşă, să-l conducă şi să încuie... că nu stătea descuiată nici dacă-i confisca cheia... Şi bineînţeles că se oprise înainte să iasă - şi iar o strângea în braţe şi-o săruta... Şi-acum o privea lung şi nu-i dădea drumul...

- ... Aş vrea să-ţi pun o întrebare. Şi nu-mi vine să cred că mi-e frică s-o rostesc!

Daa, îi era frică de tremura tot şi căuta o pătură să se-ascundă sub ea! Mare vrăjitor, Andrei ăsta! Zâmbi:

- Ia-ţi inima-n dinţi şi zi-i!

Zicea, dar după ce râdea...

- ... Ţi-ar place să locuieşti aici?

Aa, minunat! Toată ziua muncise la răspunsul ăsta! Start!

- Acum, în momentul ăsta, nu pot să spun decât că mi-ar place mult să vin cât mai des aici.

Tăcere... Start explicaţie!

- Ştii, răspunsul final e rezultatul unui calcul complicat, cu multe variabile. Am ajuns, cum se zice, la linia a patra a rezolvării. Încă n-am răspunsul final. Răspunsul intermediar este că îmi place aici. Aici, în Rusia. Aici, în castel. Aici, cu tine.

Ar mai fi avut două-trei propoziţii de-astea scurte de spus. Dar deveniseră inutile. Îl convinsese după primele trei. Andrei Donichioiu era scurs tot şi nu mai ştia de el... O săruta fără intenţii, semn că-l pălise rău de tot cu răspunsul ei şi-acum plutea pe norişori roz şi-i plecase langa şi concentrarea, şi sângele rece, şi tonele de planuri şi calcule şi aranjamente...

Şi-i plecau uşurel la drum şi palmele... Se retrase uşor:

- Noapte bună, Andrei.

- ... Noapte bună.

Îi dădea drumul - mai greu, că aşa erau despărţirile, grele... Ieşea... Ieşise. Îi făcu cu mâna şi închise uşa. Şi răsuci cheia. Şi lăsă fruntea pe lemnul rece - că nici ea nu ştia cum dracu reuşise de-l îmbârligase chiar în halu' ăla...

Hai să se ducă şi ea la culcare!

Piruetă - şi dădu de Biyu. Care-i făcea semn să nu scoată un sunet şi-o chema la ea... Se conformă. Fu împinsă în dormitorul mare - şi apoi fu trasă afară, pe balcon. Chinezoaica şopti:

- Să nu mai descui uşa aia azi!

- Dacă vine, nu pot să nu-i descui!

- Florentina, nu te juca!

- Tata a spus să nu mă joc cu propria siguranţă! Tu-ţi dai seama ce se-ntâmplă dacă mă baricadez aici?

- Tu-ţi dai seama ce se-ntâmplă dacă nu poţi să-i faci faţă?

- Da. Iar tata a zis să nu risc să-mi facă rău; să fac tot ce trebuie făcut ca să scap şi să ajung mâine seară cu bine înapoi în Franţa. Şi de restul se ocupă el.

Chinezoaica o privea lung...

- ... Aşa a spus tatăl tău.

- Da.

- Când?

- Când s-a apucat să scrie biletul ăla! Ştii care - da? Că tu mi l-ai adus!

- Asta nu înseamnă că l-am şi citit!

- Îţi jur că asta scria în el!

- Florentina, uită-te la mine!

Da' i se părea ei că se uita în altă parte? Chinezoaica se aplecă spre ea şi-i şopti la ureche:

- Nu sunt sigură că pot să-i ţin piept lui Vasilii.

Aa, da? O apucă de cămaşă şi-o bruscă - şi-i şopti şi ea la ureche:

- Iar eu nu sunt sigură că mai suport multe pipăieli. Aşa că prefer să-i dau ocazia să-şi dea-n petic azi. Ca să se termine odată!

Şi gata - că, dacă Andrei avea microfoane aici, dracu o luase!

Reveni în dormitor şi-şi pregăti maieul şi pantalonii scurţi - era cald, iar dormitul în aer condiţionat ieşea complet din discuţie. Se schimba, încruntată... Biyu intra şi închidea uşa balconului...

- ... Eşti sigură că poţi să treci prin asta?

Aprobă cu capul.

- ... Eşti sigură că asta vrei?

Aprobă din nou.

- ... OK. Eu ascult de ordinele tale. Dacă tu vrei să ies, ies. Dar nu uita nici o clipă ce ţi-am spus.

Bine, n-o să uite! Şi-aşa, se îndoia că Andrei avea nevoie de Vasilii ca să izbândească! Era genul de bărbat care nu accepta astfel de "ajutor" - tocmai fiindcă ştia cine e şi ce poate! Vasilii şi Biyu or să fie "colegi de suferinţă", pe scaune alăturate... Ce nebunie!

Îşi pregăti halatul şi se urcă în pat. Şi-acum aştepta! Dacă nu venea până la doişpe, se culca. Dar până atunci, ia să-şi verifice FB-ul! Oare cum îşi petreceau colegii ei vacanţa de vară?

Diamant

Cât era ceasul? Zece jumate. În Rusia era unşpe jumate. Probabil că erau tot în club - că nu rata Florentina o noapte de ţopăială-n libertate...

Pistoalele erau curate. Nu le mai folosise de ceva vreme. Dar tocmai de-asta le curăţa lunar - ca să se asigure că, cu prima ocazie când le va folosi, totul va funcţiona aşa cum trebuia. Le curăţase în urmă cu 11 zile. Le curăţa şi azi. Nu voia să devasteze casa. Nu voia nici s-o facă pe-aia nefăcută şi s-o sune pe prinţesă. Voia să se abţină. Aşa că îşi curăţa armele. Le pregătea pentru următoarea confruntare. Şi-şi dorea mult, mult de tot ca următoarea confruntare să fie cu Andrei Donichioiu! Avea totul stabilit în minte! După două ore de conferinţă cu regina raiului lui, după ce citise raportul chinezului, îşi făcuse tot planul în minte! Ştia totul pas cu pas!

Se urca în avion, zbura, ateriza - astea erau de umplutură. O să zboare ziua, ca să nu atragă atenţia. De la aeroport, o să ia un taxi până la birou - că, dacă se ducea ziua, îl găsea la birou! Logic! Ar fi putut avea o problemă cu armele, la intrare. Dar miza pe faptul că era vărul regelui; şi miza şi pe faptul că Andrei nu va bănui absolut nimic, aşa că o să se grăbească "să dea bine" şi-o să-l invite sus aşa, înarmat. Deci, ajungea în birou. Primele patru gloanţe din pistolul de la subraţul strâng or să sfârşească în capul lui Vasilii. Asta era mişcarea unu. Mişcarea doi era pistolul din dreapta. Avea, special pentru momente tensionate, nişte gloanţe mai speciale. Lua chiar acum unul şi-l examina... Cu astea o să-l împuşte pe Andrei, în umăr probabil. Dar dacă nu-l nimerea în umăr, putea trage practic oriunde, mai puţin la cap! Un singur glonte dacă-l nimerea, era perfect! Îl paraliza. Îl trântea la pământ şi-l paraliza aşa, trântit la pământ. După care urmau ceilalţi guarzi - cei şase malaci de pe coridor. Patru gloanţe în Vasilii - îi rămâneau opt. Plus alea şmechere. Plus încă doişpe în încărcătorul din buzunar. Pe-ăia îi rezolva repede - n-avea emoţii. Şi-apoi îl lua pe Andrei şi-l trăgea după biroul blindat. Şi-i băga siringa-n gât şi-l punea să spună unde e Trésor. Şi cam atât! Iar dacă n-o să vrea să spună, o să-l decapiteze. Uite-aşa - ca jihadiştii ăia supăraţi rău. Cuţitul o să-l ţină la gleznă...

Dacă nemernicul îndrăznea azi să se atingă de Florentina...

Dacă nemernicul ăla îi făcea Florentinei ceva împotriva voinţei ei, el pleca glonţ spre aeroport. Zbura glonţ la Bourges. Se ducea glonţ la conac. Şi făcea dragoste cu soţia lui - şi-o implora să rămână gravidă! Şi-apoi decola spre Volgograd. Iar dacă nemernicul îi făcea Florentinei ceva cu voia ei, se ducea la aeroport şi făcea exact acelaşi lucru. Fiindcă Florentina era acum în Sankt Petersburg, în castelul ăluia, din cauză că Trésor era prizoniera acelui individ. Aşa că nu exista milă pentru nemernic. Indiferent dacă ea zicea "Da" sau "Nu" - ăla o să moară. Şi cam atât.

Dar era de-abia zece jumate. Prinţesa o să reuşească să strige după ajutor cândva pe la două, probabil. De-asta nu se grăbea cu curăţatul. Pistoalele trebuiau să funcţioneze impecabil. El va muri în Rusia; dar n-avea voie să moară înainte să-şi găsească fetiţa şi să facă dreptate. Aşa că pistoalele trebuiau să funcţioneze impecabil...

Uşa Agatei scârţâi uşor. Mm... Şi-acum o să-l bată la cap! Minunat! O să-l vadă cu armele întinse pe masă şi-o să se sperie şi-o să-l toace la cap ore-n şir! Şi-o să se sperie rău fetiţa lui! O să-şi închipuie că ta-su plănuia din nou să se sinucidă! Ce porcărie!

- Ce faci, tată? Nu poţi să dormi?

Negă încet cu capul.

- Din cauza Florentinei?

Acum aproba...

- Stai liniştit; o să fie bine.

Serios? O privi lung...

- Serios. Azi s-a distrat pe cinste. În noaptea asta se ceartă cu el. Şi mâine se întoarce aici.

Dacă zicea ea...

- Florentina e bine. Şi o să fie bine. Andrei n-o să poată să-i facă rău.

Dacă zicea ea...

- Bunica zice că Trésor e bine. Şi că, peste un pas, unchiul Ştefan merge acasă - iar lucrurile or să meargă mai bine. Zice că, peste ceva timp, Andrei şi Gabriel or să plângă lacrimi amare - şi atunci Trésor o să pornească spre casă.

Aşa zicea mama lui?... Da' lui de ce nu-i zisese toate chestiile astea? Că o rugase să-i zică tot ce vede-n cărţi, legat deTrésor!

- Hai să mergem la culcare. O să fie bine.

Dacă zicea ea... Fetiţa lui se apropie şi-l luă de umeri:

- Hai. Te rog!

- Termin aici şi mă duc la culcare.

Agata se aplecă şi-l privi drept:

- Bunica spune mereu că soarta se poate schimba într-o clipă. Dar asta se-ntâmplă numai atunci când noi facem lucruri care pot schimba soarta. Acum, soarta ne e favorabilă nouă. Te rog frumos - nu face lucruri care pot schimba soarta. Bine?

Ce să mai zică...

- Bine, tată?

- Bine.

Fu sărutat pe obraz:

- Te rog eu să nu stai mult. Da?

- Bine.

Şi se-ndepărta fetiţa lui, grăbită să-l lase să-şi asambleze armele şi să se culce... Stop-stop! Că azi era sâmbătă!

- Da' tu cum de nu eşti la petrecere?

- Mă simţeam obosită. În plus, am avut treabă.

Serios? Avusese treabă?... Da. Întinsese cărţile până acum. Fusese ocupată.

- ... Bine. Fugi la culcare. Promit că nu stau mult.

- Noapte bună, tată.

- Noapte bună.

Agata urca treptele... Revenea în camera ei, închidea uşa...

Oftă greu...

Deci Florentina o să fie bine. Aşa ziceau şi mama lui, şi fetiţa lui. Iar dacă era pe-aşa...

Îşi reasambla armele şi se ducea la culcare. Fiindcă mâine era duminică - iar Andrei nu era la birou duminică. Aşa că, dacă va pleca spre aeroport, o va face luni.

Florentina

Tresări şi lăsă telefonul pe pernă. Se auzise uşa. Uşa vecinului ei. Asculta, atentă... De pe fotoliu, Biyu o privea lung, serioasă...

Cioc-cioc!

Deci venise. Hm...

Chinezoaica îi făcu semn cu capul - "Nu deschide uşa". Îi făcu semn să descuie ea. Biyu îi răspunse tot prin gesturi: "Lasă-te în jos şi închide ochii". Negă şi zâmbi "cu sonor":

- Te rog, deschide tu.

I se aruncă o privire dezaprobatoare... Chinezoaica se conformă. Iar Andrei zâmbi, din cadrul uşii:

- Bănuiam eu că n-ai adormit încă...

Nega, zâmbind şi ea...

- Vii să-ţi arăt ceva?

Ridică mirată sprâncenele - "ce să-mi arăţi?" Ca răspuns, Andrei întinse mâna... Prea bine! El era în halat; semn că ea anticipase bine continuarea serii. Îşi puse şi ea halatul şi coborî din pat. Şi îl luă de mână. Traversau holul... Intrau în "apartamentul" lui... Biyu îi urma cu paşi hotărâţi...

Livingul lui era aranjat altfel. Masa nu era în mijloc, ci înspre ferestre. Fotoliile nu erau grupate, ci răsfirate pe lângă pereţi. Nu se putu abţine şi constată:

- Tu ai loc să valsezi...

Imediat, mâna lui o angajă într-o piruetă - şi uite ce frumos valsau ei pe-acolo, avansând încet spre fotoliul de lângă uşa dublă... Îi dădu drumul:

- E frumos aici, la tine. Şi dincolo e frumos. Ştii că nu-mi dau seama unde-i mai frumos?

- Ştiu. Nici eu nu-mi dau seama...

Şi uite-aşa profita ea de "ocazie" şi scăpa de îmbrăţişat şi pupat - privea pereţii şi mobila şi candelabrul uriaş atârnat chiar în mijloc...

- Dar în privinţa dormitorului o să fii uimită. Pentru că am trişat.

Serios? Trişase?

- Castelul nu are decât un singur dormitor cu adevărat matrimonial. Apartamentul tău este de fapt un spaţiu pentru oaspeţi. Adevăratul dormitor este aici.

Şi-o împingea uşurel prin uşile duble... Şi auzea...

Fata asta era nebună? Venea după ea în dormitor? Se răsuci scurt şi-o străfulgeră cu ochi furioşi.

"Da' ce dracu n-ai priceput din ce ţi-am spus ceva mai devreme? Stai jos şi lasă-mă să-l fac să greşească!"

"Nu te las singură cu el!"

Îi întoarse spatele şi-l urmă. Şi apucă uşa din dreapta şi-o închise-n nasul ei. Aproape imediat, Vasilii bombăni un "*come sit down*" îndulcit îngrozitor de rău...

Dormitorul lui era uriaş! Uau! Ăsta era un dormitor megalomanic rău...

- Ăsta e, de fapt, dormitorul.

Era... Avea şi el un pat dublu. Adică cvadruplu - că părea să fie patru pe patru, aşa, ca la nebuni... Şifonierele - trei la număr - erau "nesfârşite". Geamurile erau uriaşe - şi dădeau spre curtea din spate. Ia - ce se vedea de-aici?... Momentan, nimic; dar ziua sigur se vedea toată curtea din spate! Tot domeniul! Toate grădinile şi toate lăculeţele şi toate băncile şi aleile şi toată superbitatea aia care, uite, era luminată "cu schepsis" noaptea, de parcă era obiectiv turistic...

Andrei o cuprinse cu braţele:

- Îţi place?

Aprobă încet cu capul...

- ... Sper să nu te sperii...

Zâmbi... Şi negă. Şi şopti tare-n gând "Doamne-ajută!".

... Palmele lui se mişcau uşor. Ca să n-o sperie. O sărută pe gât

şi-i şoptea că nu mai văzuse niciodată o femeie aşa ca ea... "Femeie"? Anticipa un pic - după socoteala lui, fireşte...

... Nu putea să se plângă de derularea evenimentelor. Nici dac-ar fi sărutat-o, nu s-ar mai fi plâns! Era ceva în el, în gesturile lui, care-i plăcea. Poate siguranţa? Poate fermitatea? Poate absenţa grabei? Nu putea spune cu certitudine...

... Dac'ar fi fost şi Alex aşa... Adică dacă el n-ar fi fost Andrei Donichioiu, răpitorul lui Trésor, inamicul părinţilor ei...

Începuse să ameţească - aşa că îşi tot amintea chipul verişoarei ei, ca să rămână lucidă...

- ... Să nu te sperii...

Nu prea ştia ce să spună în privinţa asta; că tocmai îi desfăcuse cordonul halatului. Bine, oricum halatul ăla "deraiase" rău de tot... Lăsă halatul să cadă şi se răsuci. Şi zâmbi:

- Sunt îngrozită. Dar o să încerc să trec peste asta...

O privea ciudat - şi zâmbea ciudat. Se şi vedea învingător! Ehei - habar n-avea el cât de departe era victoria aia! În fine...

... "Migrau" prin cameră... Din două mişcări, halatul lui sfârşi undeva pe covor... Nu prea înţelegea ce şuşotea el acolo - vorbea ciudat. Un cuvânt în română, patru în rusă... şi-n romanes câteva...

Aha! Îi spusese ceva! Dar o spusese în rusă! Ce dracu era cu el? Şi-o imagina profă în chirilice? Dădu să ridice sprâncenele, dar nu mai apucă - fiindcă fu din nou ridicată pe braţe. Şi nici n-apucă să spună "Aoleu", că ajunseseră în pat!

Stop!

Înfipse piciorul în saltea şi sări în spate:

- Nu!

Fu înşfăcată de gleznă - iar ochii căprui o priviră lung, serioşi:

- Nu-ţi fac nimic.

"Serios? N-aş prea zice..."

- Mai stai puţin. Ştiu că eşti obosită, ştiu că pare anormal, dar te rog să mai stai puţin.

Să mai stea puţin în patul lui! Mişto faza!

"Tu, de fapt, ce vrei? Vrei să-l faci să greşească? Sau vrei să te odihneşti, pentru plimbarea de mâine?"

... Nici ea nu ştia ce voia! Că nu rezolvase calculul ăla cu Alex şi data exactă când se întâmplase! Şi nici n-o dusese capul să se gândească la o sursă de înroşit cearceaful - în caz că făcea individul ăsta ce făcea şi-i reuşea şi planul ăsta...

Încet, fără s-o scape din privire, Andrei se aplecă... Păi, bine! S-o pupe pe picior, dacă aşa voia el! Da' să se pregătească să-ncaseze un călcâi în frunte! Că, dacă se apropia de zona interzisă, "şi-o fura de n-avea suflu"!

... Nu. Imediat cum o simţise renunţând la atitudinea de resort încordat la maximum, renunţase şi el la pupat. Piciorul ei nu era chiar aşa de interesant - aşa că venise la maieu. "Ataca" de la talie-n sus; împingea uşurel bumbăcelul moale, pufos...

Iar o luase cu ameţeală...

Măiculiţă! - ce bărbat!

Nu! Trésor! Ăsta o furase pe Trésor!

"Să-ţi aminteşti întotdeauna că prefer să vorbesc cu un medic care să rezolve discret problema"... Tocmai îşi amintise chestia asta...

Era cald azi în Sankt Petersburg... Pesemne că nu funcţiona aerul condiţionat... Îşi simţea părul lipit de spate, semn că transpirase... Hei-hei-hei!

Îl oprise. La cum se repezise şi-l înhăţase de încheietura mâinii, sigur îl învineţise! Şi se-ncrunta la el şi abia aştepta să deschidă ochii şi să-i vadă încruntarea şi să se potolească cu împinsul pantalonilor scurţi... Andrei nu deschise ochii:

- ... Mai stai... puţin... Puţin de tot...

Să stea s-o pipăie?! Asta era culmea tupeului!

- Nu.

Ia uite, ce uşor o săruta acum! Mare şmecher! Miza, probabil, pe căldura care se aşternuse brusc peste Sankt Petersburg...

- ... Nu-ţi fac nimic...

Serios? Pe bune? Atunci de ce voia s-o dezbrace?

- Nimic-nimic...

Nimic-nimic? Da' chiar nimic?... Nu ştia ce să spună...

Era cald în Sankt Petersburg. Foarte cald. Şi lui îi era cald. Şi se gândea, probabil, că ei nu-i era îndeajuns de cald pentru planurile lui. Că acum renunţase la coborâre; voia să urce. OK, mai fusese pe-acolo, aşa că...

Aşa că iar o pupa - şi începuse s-o enerveze chestia asta! Cu toată căldura din Sankt Petersburg - chestia asta chiar trebuia să se termine odată! Iar omu' ăsta părea hotărât s-o pupe aşa până mâine! Ia să-i dea avânt, ca să aibă motiv să-l pălească şi să se ducă şi ea la culcare!

Îmbrăţişarea ei avu efectul unui boom cosmic!

Într-un minut, maximum, rupeau patul!

Şi-a dracului să fie ea, dacă nu rupea patu' ăla! Zob îl făcea! Aşchii şi arcuri şi burete de saltea!

... Nu! Stop! Trésor! Trésor-Trésor-Trésor!

Încercă să-l împingă puţin şi reuşi să şoptească:

- Nu!
- Te rog!
- Mi-e frică!
- N-ai de ce!
- Nu!
- Te rog!
- Andrei, nu!

Iaca - acu' nici n-o mai băga în seamă! Nici nu se mai ostenea să se căznească s-o convingă! Era "în poziţia ideală" - şi probabil că-şi blestema toţi partenerii de afaceri producători de lenjerie intimă, pentru că o produseseră!

- Nu vreau!
- Ss!
- Andrei!
- Ai încredere în mine!
- Nu pot!
- N-o să te doară!

Aoleu! Gata! Frână! Îl împinse bine, din toate puterile:

- Nu!
- Promit!
- Nu!

"Şi dă-te odată de pe mine!" Împingea cu nădejde la el şi nu reuşea să-l răstoarne...

Uraa! Se răsturnase singur! Perfect! Se ridică în fund şi-şi rearanjă maieul. Că terminaseră cu joaca pe seara de azi. Iar o seară ulterioară n-o să mai vadă el câte zile-o avea! Cum zisese tati al ei? Să-i spună toate agresiunile mari şi mici asupra ei! Tocmai o agresase serios! Deci avea ce să-i spună! Pupăturile lui erau istorie! Perfect!

Dădu să coboare din pat - numai că braţul lui o prinse uşor de mijloc... Oof! Nu mai putea s-o şteargă acum - că venea după ea, s-o împace şi s-o descânte de sperietură! Uite ce belea picase pe capul ei! Aah! O să adoarmă-n fund, la palavre! Oftă greu - că aşa se săturase de rahatu' ăsta...

Şi era linişte - de parcă Vasilii şi Biyu adormiseră, sau nu le păsa câtuşi de puţin...

- ... Ţi-e frică de mine.
- Nu. Dar nu mă simt pregătită pentru asta.
- Sau n-ai încredere în mine.
- Dacă n-aveam încredere în tine, mimam un sforăit credibil.

Tăcere... Tăcere... Îşi trecu degetele prin păr:

- Sunt obosită. A început să mă doară capul de oboseală. Şi nu sunt pregătită. Aici, în capul meu, e...
- Vrei o pastilă de migrenă?

Negă...

- ... Pe de-o parte, să ştii că nu-i mare chestie. Şi, cu puţină atenţie şi răbdare, chiar nu doare.

"Daa, pe tine sigur nu te doare!" Îi stătea-n gât discuţia asta...

- Şi-o s-o faci odată şi odată. Ştii asta, nu?
- Ştiu. Şi mi-e frică.
- Îţi spun un secret. Să nu-ţi fie niciodată frică, atunci când eşti

cu mine.

Era de-a dreptul îngrozitor!

- Pentru că te iubesc mult prea mult ca să-mi permit să n-am grijă de tine. Începând cu sticla cu apă plată şi terminând cu noaptea asta.

Chiar era îngrozitor! Iar ea voia foarte tare să se termine odată cu pălăvrăgeala şi pipăiala şi să se ducă să se-ncuie în camera ei! Hm...

El nu mai zicea nimic - dar nici nu-i dădea drumul... Oftă greu:

- ... Nu sunt pregătită.

Andrei oftă şi el:

- OK. Atunci hai să zicem că s-a întâmplat.

Cum-cum? Îl privi lung, mirată de ideea aia... Şi fu trasă înapoi, lângă el:

- Deci a fost, s-a terminat, suntem fericiţi...

Ăsta o luase razna rău de tot, că zâmbea când ar fi trebuit să o-njure bine "că-l urnise şi-l desumflase"... Ia - c-o ridica din nou! Ce voia să facă?

- Ai un păr fantastic. Incredibil! De ce stai pe el?

Da, avea nişte cârlionţi interesanţi - iar el se grăbea să-i ridice pe pernă şi s-o reaşeze lângă el...

- Tu ştii ce păr frumos ai?

Aprobă - că ştia.

- Des, gros, mătăsos...

Se juca cu părul ei. Era nebun...

- Şi piele creolă şi fină...

Da, o ştia şi pe-asta...

Degetele lui coborau pe gât, pe maieu...

N-apucă decât să tresară - saltul lui o luase prin surprindere! Sărise-n genunchi lângă ea! Şi simţi cum toată pielea capului i se dezlipeşte instantaneu de craniu!

- Auu!

Instinctiv, înhăţă mâna care-o trăgea de păr! O înhăţă cu ambele mâini - că-i smulgea părul din cap! Înfipsese mâna în pernă cu tot cu părul ei! Andrei rosti tare, sec:

- Şi ai şi draci în cur. Da' pe-asta o rezolvăm acu'!

Mai smucise o dată! Doamne! Ăsta o scalpa aici!

- Auu!

Nu primi răspuns; în schimb, simţi cum pantalonii scurţi dispar pur şi simplu de pe ea! Nu!

- Nuu!

La dracu! O smucise încă o dată! Şi-i dispăru din raza vizuală!

Pocnetul o făcu să tresară! Auzi vocea groasă, dulce a lui Vasilii! Doamne! Biyu!

Nu!

- Nu!

- Zici că nu eşti pregătită pentru asta? Ba eşti udă fleaşcă!

- Nu!

Se dezbrăca! Îşi scotea boxerii! Şi-asta îl făcuse să slăbească puţin strânsoarea! Repede - acum, cât durerea nu-i tăia răsuflarea şi putea să vorbească!

- Andrei, nu face asta! Te rog!

- Las' că vezi tu imediat!

- Andrei, nu!

- Te joci cu mine? Tu te joci cu mine?

- Nu face asta! Nu!

- Ba o fac. Şi-ţi trec toate spaimele şi gata.

- Nu! Nu face asta!

Încerca să se cţtere pe ea - şi nu reuşea, fiindcă îl împingea şi dădea din picioare şi-i tot zicea că "Nu"!

- Vasilii!

Nu! Îl chema pe-ăla! Ţipă:

- Nu face asta! Că dracu te-a luat!

Mâna se îndepărta de capul ei - şi-i trăgea încet părul, parcă fir cu fir!

- Ba o s-o fac. Şi-o să fii a mea. Şi-o să-ţi treacă şi migrena, şi frica! Te descânt imediat!

- Nu!

Palma liberă o apucă de gât - şi strânse scurt.

... Simţea că se sufocă... că-şi pierde puterile... şi îl vedea... căţărându-se... şi nu putea respira...

Brusc, strânsoarea dispăru. Îşi umplu plămânii cu aer şi-i scoase într-un urlet - şi-i bloca calea spre victorie cu ambele mâini!

Şi iar o smucea de păr - dar prefera să rămână chelă, decât să-i elibereze calea spre victorie!

Încă o gură de aer!

Şi încă un urlet!

Şi nu-l lăsa să-i mute mâinile şi să câştige! Că ea avea ambele mâini libere!

- Făă! Gataa!

Urlase la ea în ţigăneşte! Urlă şi ea la el!

- Nu vreau! Nu te vreau! Te urăsc!

Aha! Ezitase! O nouă gură de aer - şi-un nou urlet!

- Te urăsc! Vedea-te-aş mort şi cu flori pă piept şi cu coliva la cap!

Aha! Nu mai insista cu aceeaşi determinare! Trase iar aer în piept şi-l "mitralie", printre suspine:

- Dă-te joos! Dă-te, că mă omoor! Îmi tai gâtuu'! Nu te vreaau!

Şi-a dracului să fie ea dacă mai putea să facă altceva decât să-i blocheze calea spre victorie şi să plângă-n hohote...

Strânsoarea dispăru. Şi el. Patul se lăsă brusc, lângă ea. Şi încasă un tir rapid de lovituri de călcâie aplicate "din toată inima"!

- Jos! Jos, nenorocito! Jos!

Oo, da!

Ateriză violent pe podea - şi se repezi după noptieră! Şi urlă iar, cu toată puterea pe care i-o dădea spaima amestecată cu speranţă din momentele astea:

- Biyu!

Nu - nu-i răspundea... Oo, Doamne! O omorâse pe Biyu! Vasilii o omorâse pe Biyu!

Gândul ăla o dezmetici într-o clipă - şi-i canaliză forţa şi atenţia spre scăpare! Trebuia să scape de-aici! Şi era pe cont propriu - aşa că trebuia să se-adune şi să scape!

Redeveni atentă. Unde era nenorocitu'? Trebuia să scape, iar ăla putea să se ducă după pistol! Că nu umbla cu pistol la el, da' sigur avea o armă pe-aici pe undeva!

... Andrei se îmbrăca. Era furios. Trăgea nădragii pe el şi scrâşnea şi înjura pe limba lui...

Între ea şi uşă era patul - şi vreo douăj' de metri de dormitor. Şi el - care n-avea de făcut decât vreo trei paşi ca să-i blocheze trecerea. Nu putea să fugă. Nu putea să rişte! Îl înfuriase - îl blestemase şi-i spusese că-l urăşte şi că l-ar vedea cu mare plăcere mort şi cu flori pe piept, aşa că ăla era acum la capătul răbdării şi-al dracilor şi-al autocontrolului...

Cum să scape?

Avea vreo armă pe-aici, pe lângă ea? Ce putea să folosească?... La dracu! Avea doar ciucurii de la draperie! Şi nu era proastă, să se spânzure - că n-o să-i reuşească! Avea nevoie de

Nu! Se-ntorsese! Se-ntorsese spre ea!

La dracu! Instinctiv, se trăsese în spate! Şi-i arătase că era îngrozită! Şi-asta o să-i dea lui curaj! Iar ea n-avea nici o armă, nimic!

Andrei se aplecă, smulse halatul de pe covor şi-l azvârli spre ea:

- *Otvali* (Valea)!

Victorie!

Se repezi şi înşfăcă halatul. Şi nu-l mai îmbrăcă - îl înfăşură pe ea! Şi sări spre uşă!

Năvăli în living.

Slavă Cerului! Vasilii n-o omorâse pe Biyu. O imobilizase. O pusese să stea ghemuită pe covor, cu genunchii sub ea şi cu mâinile perfect întinse deasupra capului. Şi ăsta era maestru în smuls părul; cu o mână "o ancorase" bine cu capul dat spre spate şi cu cealaltă ţinea pistolul înfipt în gura ei...

Vasilii o privea. Pe ea. Brusc, malacul rosti scurt, sec:

- *Go there. Fuck him.* (Du-te acolo. Culcă-te cu el.)

No shit! Porni spre uşă. Şi, în trecere, apucă unul dintre paharele

de pe masă. Piruetă; îl izbi de masă şi-şi puse ciobul la gât:

- *Let her go*. (Dă-i drumul.)

Şi era linişte din nou - cu excepţia bufniturilor şi blestemelor bombănite din dormitor...

Vasilii o privea lung; ea îl privea lung, calmă...

"Apăi dacă-i agresiune, măcar să fie una aşa cum trebuie!"

Apăsă ciobul şi-l trase un pic - cât să curgă o picătură. Rânji la el:

- *Go there and be his bitch. It's your last night together, so use it wisely*. (Du-te acolo şi fii târfa lui. E ultima voastră noapte împreună, aşa că foloseşti-o inteligent.)

Moaca cretinului era împietrită... Zgomotele din dormitor se opriseră...

La dracu!

Ptiu - ce-o speriase! Urlase cretinul ăla din dormitor - urlase ceva pe limba lui! Şi-o speriase! Şi-acu' chiar că se tăiase! Din păcate, urlase tot în ruseşte. Nu pricepuse nimic! Vasilii îi răspundea tot în rusă, privind-o tot pe ea... Şi-o ustura tăietura aia ca dracu, semn că chiar îi reuşise "punerea în scenă"... Andrei bombănea acum...

Malacul băgă pistolul la curea. Şi-o ridică pe Biyu de pe covor şi-o îmbrânci spre uşă. În secunda imediat următoare, degetul chinezoaicei îi indică ei să iasă. Porni deci spre ieşire, fără să renunţe la ciobul ei...

Biyu ţinea uşa deschisă şi-o aştepta, iar ea realiza că dacă tatăl ei afla ce se întâmplase azi aici o să răstoarne lumea şi-o să pornească un război infernal cu neamul Donichioiu...

Stop. Lângă uşă. Privi lung spre uşile dormitorului - şi începu să suspine, în romanes:

- Am simţit că eşti fals. Am simţit ce vrei de la mine. Şi-am ştiut că o să încerci să mă foloseşti. Şi totuşi, m-am lăsat atrasă în capcana ta. Nu trebuia să ascult de şoaptele tale; trebuia să ascult de bunicu'. Fiindcă a avut dreptate - sunteţi toţi la fel.

Aruncă ciobul şi ieşi. Şi se grăbi spre uşa ei. Auzi uşa închizându-se în spatele ei, moment în care răbufni într-un hohot de plâns nervos... cu tremurat şi ameţeală şi cădere de calciu probabil... Chinezoaica o înhăţase de mijloc şi-o ducea cam pe sus acum...

La dracu! Avusese dreptate! Fata asta avusese dreptate! N-ar fi trebuit să descuie uşa! N-ar fi trebuit să întindă coarda cu el! Crezuse că e pregătită să-i ţină piept şi să-şi joace rolul - dar habar n-avusese ea ce putea el să facă, cât de puternic era, cât de "inventiv"...

Biyu o strânse uşor în braţe:

- Gata. Linişteşte-te. A trecut.

Negă violent, printre suspine:

- Încuie! Încuie uşa!

- Am încuiat-o.

Ridică capul şi aruncă o privire - şi realiză că uşa aia se încuia doar cu o yală nenorocită! Şi că era de-ajuns umărul malacului ca s-o rupă-n două! Ţipă, îmbrâncind-o:

- Pune ceva acolo! Pune masa! Pune ceva!

Iar fata asta era proastă şi insista s-o ia pe ea în braţe! Nu!

- Pune ceva! Blochează uşa! Trage masa!

Chinezoaica se grăbi să-i îndeplinească dorinţa. Ea una nu mai putea să stea în picioare; aşa că se aşeză pe covor, atentă la operaţiunea de blocare a uşii...

Gata. Era în siguranţă. Adică avea câteva secunde în plus la dispoziţie, să găsească un cuţit sau...

Plângea şi tremura toată. Biyu o ţinea în braţe şi încerca să o liniştească cumva. Stăteau ca proastele pe covor şi-şi jeleau prostia... Că fata asta ar fi trebuit s-o pocnească peste bot când auzise că se dăduse mare şi tare şi se crezuse zâna zânelor şi maestra şmecheriei...

- Florentina... Opreşte-te, că faci cădere de calciu - şi n-am ce să-ţi dau ca să-ţi treacă. Şi nu vreau să le cer lor.

Aa, nu! Categoric, nu! Negă violent şi încercă să-şi şteargă lacrimile, ca să se liniştească. Deşi n-avea unghii mari, simţea cum se zgârie pe faţă - semn că tremura în ultimul hal...

- ... A reuşit?

Nu. Negă ferm.

- Te rog să nu minţi.

Negă din nou.

- E important - e foarte important să nu minţi!

- N-a reuşit... că l-am blestemat... şi i-am zis... să-l văd mort... şi că-l urăsc... Şi am pus... mâinile...

Chinezoaica o mângâia şi-o pupa pe cap - şi era tare ciudat... Că ele două nu fuseseră nici pe departe prietene...

- ... Florentina, fii atentă la mine. Da? Eşti atentă la mine?

Aprobă.

- N-or să se întoarcă - nici el, nici Vasilii. L-ai făcut să greşească. Şi nu e prost, ştie ce greşeală uriaşă a făcut. O să te lase să te liniştească şi o să încerce să te împace mâine. Lasă-mă să văd tăietura.

Da. O lăsa. Chinezoaica se încruntase când îi văzuse isprava, aşa că oftă cu suspine cu tot:

- Trebuie să faci... cumva să treacă... până mâine... Că dacă află tata... îl omoară... şi începe un... război cu

- Stai liniştită. O să treacă până mâine.

Daa, o să treacă mai mult de-o groază...

- ... Mâine plecăm de-aici... şi nu mai... venim niciodată...

- Din păcate.

Hait - că înnebunise chinezoaica!

- Din păcate, n-o să am ocazia să mă răzbun pe Vasilii.

Aa...

- ... Au avut un plan - şi s-au sincronizat foarte bine. Vasilii a stat non-stop cu ochii pe mine. De vreo două ori l-am întrebat ce vrea, şi-a zis că nimic. Când tu ai ţipat, eu m-am repezit să te-ajut cumva. Iar el m-a ajuns din urmă şi m-a strangulat cu un fir de oţel. Şi m-a imobilizat. Florentina, în noaptea asta s-au petrecut lucruri foarte importante. Aşa că trebuie să-l informez pe Isamu acum.

- Nu!

- Ss! Ascultă! Isamu mi-a spus, când am plecat de la Cannes, să fac în aşa fel încât să te apăr fără să risc să ne putrezească oasele pe-aici. În seara asta am scăpat. Mâine dimineaţă plecăm. Dar, ca să reuşim să plecăm cu bine, Isamu trebuie să trimită un avion de care să n-aibă nimeni curaj să se apropie. Înţelegi?

Da, înţelesese. Isamu trebuia să trimită un avion de-al chinezilor, ca să nu le prăbuşească Gabriel cu rachete...

- În plus, suntem amândouă afectate de ceea ce s-a întâmplat. Avem nevoie de mintea lui limpede. OK?

Da. Avea mare, uriaşă nevoie de mintea lui Isamu! Că se băgase în aşa o încurcătură nenorocită care putea isca un război total...

- Spune-mi ce s-a întâmplat acolo. Dar sincer - pentru că s-ar putea să vă confrunte cineva, la un moment dat...

Aprobă...

- M-am lăsat dusă la pat... A vrut să mă dezbrace... Şi nu l-am lăsat. Atunci, m-a lăsat să cred că a renunţat... Şi pe urmă... m-a luat de păr aşa... şi a tras... şi a încercat... Şi atunci i-am zis... L-am blestemat şi i-am zis că nu-l vreau... Mi-a dat brânci din pat - şi atunci te-am strigat... Şi a zis "valea" - şi am fugit.

- Bine. Hai - ridică-te. Te ajut să ajungi până la pat.

Nu comentă; se lăsă dusă în dormitor. Porni spre şifonier - că de patul ăla n-avea nici o intenţie să se mai apropie! Cine ştie ce aşternuturi "cu schepsis" îi pusese...

Îşi luă o pijama lungă şi se aşeză într-un fotoliu. Chinezoaica scosese telefonul. Tasta în draci! Tasta ca dactilografele experimentate! Oftă greu:

- Şi dacă îţi interceptează mesajele?

- Pe telefonul ăsta, nu interceptează nimeni nimic.

Aha... Păi dacă era ea aşa de sigură că nu intercepta nimeni nimic...

Plecă privirea spre propriile mâini.

Doamne! - cât de proastă fusese! Cum putuse să accepte să se ducă noaptea în dormitorul lui? Cum putuse să accepte "să mai stea puţin"? Cum de nu văzuse planurile lui? Că erau atât de evidente! Acum le vedea atât de limpede! Rememora ultima jumătate de oră şi-i vedea limpede planurile!

Ridică încet mâna şi-şi pipăi creştetul... Părea OK. Îşi simţea

pielea capului amorţită şi-o durea; dar părul părea OK. Îşi amintea că, demult, fusese la un spectacol de circ şi văzuse acrobatele atârnate de păr; iar tati al ei îi explicase că, fiind împletit, părul avea rezistenţa funiei... În fine!

Oftă greu:

- Să-i spui că îl rog să nu-i spună tatei.

- Momentan, îi spun cu obiectivitate tot ce s-a întâmplat. Să fii sigură că nu se va repezi să transmită totul mai departe! Ţi-am spus - el e liniştit şi calm şi obiectiv. Du-te şi spală bine zgârietura aia cu apă rece şi săpun.

Aprobă şi se grăbi să intre în baie. Şi se opri - că tocmai se văzuse în oglindă şi se speriase... Capul i se transformase într-un sac umflat. Părul era o claie de noduri. Ochii de-abia se mai vedeau - două pungi mari, roşii, tăiate de o dungă de gene... Se aplecă şi studie zgârietura. Era mai mult o tăietură; sângele se uscase, aşa că era vizibilă rău...

Trebuia să se liniştească. Andrei n-o să mai vină azi la ea; aşa că ea trebuia să se ocupe de imaginea de coşmar din oglindă! Mâine dimineaţă, la micul dejun, avea ambiţia să arate "ca nouă"! Tocmai ca să-i facă-n ciudă! Ceea ce încercase el cu ea fusese un plan josnic şi mârşav şi lipsit de orice urmă de umanitate! Îşi amintea cum se zbătuse şi cum încercase să-l vadă, ca să-i anticipeze mişcările, să...

"Gata, Florentina! Gata, că plânsul ăsta nu-i bun! Potoleşte-te! Dă cu apă rece pe ochi şi potoleşte-te! Şi fii foarte atentă la ce face fata asta! Că dacă află tati al tău ce s-a întâmplat..."

Şi dacă afla şi de ce se întâmplase aşa, dacă îi povestea nenorocitul cum domnişoara se dusese noaptea-n dormitorul lui şi se lăsase pupată şi pipăită şi aşezată pe pat...

Brr! Era rece ca gheaţa! Udă prosopul şi reveni în cameră. Iar Biyu îi întinse o foaie de hârtie:

- Ai o scrisoare.

O cee? O scrisoare? Nenorocitul îşi permisese să-i scrie scrisori?

"Suntem amândoi obosiţi şi supăraţi. Odihneşte-te. Vorbim mâine."

Ia uite-l! Chinezoaica o privea lung, curioasă...

- Cică suntem amândoi obosiţi şi supăraţi. Să mă odihnesc, că vorbim mâine.

- Bun! Vezi că am deschis geamurile. Să nu ne bage ceva în instalaţia de aerisire. Pune ceva pe tine.

Se grăbi să ia pătura şi să şi-o pună pe umeri. Chinezoaica se aşeză pe marginea patului:

- I-am scris. Acum aşteptăm.

Aprobă şi se aşeză lângă ea. Acum aşteptau... Oftă greu:

- Ai avut dreptate. Nu trebuia să-i deschid uşa.

- Şi tu ai avut dreptate - mâine, ai motiv să-l împingi la distanţă.

- Mi-e frică să-l împing.

Tăcere - şi ea ştia de Trésor... Scăpă un suspin:

- Am crezut că te-a omorât!

- Ss! Nu mai plânge!

- Te-am strigat şi n-ai răspuns şi am crezut că te-a omorât!

- Ss!

Şi-i lua prosopul din mâini şi i-l punea pe faţă, ca s-o ajute cumva să se desumfle cât de cât...

- ... O să se vadă rana mâine! O s-o vadă bunicu'!

- N-o s-o vadă. Ai eşarfe în valiză, nu? Măcar una! Ai?

Aprobă... şi oftă din nou:

- N-am făcut nici o şmecherie. A fost prea şmecher pentru mine. M-a dus de nas.

Degetul chinezoaicei îi apăsă buzele... Corect! Dacă erau microfoane pe-aici... Şi era foarte posibil să fie...

Lăsă capul pe umărul ei - era supărată. Foarte supărată! Ea plănuise să o elibereze pe Trésor! Şi nu reuşise absolut nimic! Reuşise doar să se sperie îngrozitor de rău, să se lase pipăită de individul ăla, să se lase pozată şi filmată cu el... Să amărască inima tatălui ei, care şi-aşa era amărât şi de zăcutul în spital, şi de depărtarea de soţia lui...

Isamu

Deci asta se-ntâmplase acolo...

Nimeni nu putuse să prevadă planul lui Andrei. Fusese a patra lui întâlnire cu Florentina. Bine, doar ei doi ştiau cum decurseseră primele trei întâlniri! Şi cât de "departe" ajunseseră! Dar dacă Biyu nu se înşelase, iar Florentina nu mai era domnişoară, probabil că ajunseseră destul de departe...

Trebuia să facă două informări - una pentru Ştefan şi una pentru Ana. Ştefan trebuia menajat. Ana, însă, trebuia să ştie ce se întâmplase în Rusia - fiindcă o să se ducă la ei, cât de curând! Iar dacă Andrei îi spunea ceva, sau făcea vreo glumă nesărată...

Selectă numărul lui Biyu. Sună doar o dată - vocea ei răspunse prompt:

- Da.

- Dă-mi-o la telefon.

Aştepta... Prinţesa suspina serios:

- Să nu-i spui lui tati! Te rog!

- Nu-i spun. De-asta te-am sunat - ca să-ţi spun că n-o să-i spun nimic ce l-ar putea determina să le facă o vizită.

Asculta... Florentina suspina - dar parcă se liniştea...

- Dar Anei trebuie să-i spun. Că ea o să se ducă acolo - şi-o să stea faţă-n faţă cu el! Ea trebuie să ştie! Ca să ştie la ce se poate aştepta din partea lui!

Evident, acum suspina mai rău!

- Spune-mi sincer - a reuşit?

- Nu.

- Bine. O să scriu întâi informarea ei. O să ţi-o trimit pe telefonul ăsta, iar tu mă suni şi-mi spui dacă e OK sau nu.

- Bine.

- În timp ce eu scriu, tu te linişteşti. Da?

- Da, Isamu. Îţi mulţumesc că ai grijă de mine.

- E normal să am grijă de tine, nu?

Deşi, vorba aia - nu erau rude! În fine!

- O scriu şi ţi-o trimit.

- Bine.

- Pa.

- Pa, Isamu.

Perfect! Florentina o să se liniştească mult mai repede acum!

Păi, să-i scrie Anei - nu? Şi să-i amintească faptul că nu era momentul să facă un pas radical în privinţa Rusiei. Să-i amintească faptul că ea nu se amesteca în viaţa privată a prinţesei... Dificilă sarcină! Oare idiotul ăla de Andrei mai încerca vreo mişcare azi? Că dacă încerca iar să se culce cu ea, se urca el în avion! Şi rezolva el problema! Chinezeşte, aşa!

Ştefan

Deci aşa!

Sus! Sus, la primul rând! **Raport ref. vizita Florentinei la Sankt Petersburg.** Citea descrierea programului - aterizare, vizite, mese, distracţii... Citea şi vedea ditamai capcana întinsă fetiţei lui! Şi citea mai departe cum Andrei o condusese, cu tact şi graţie şi gesturi şi cuvinte frumoase, direct în capcana aia!

Dar şi ea! De ce îi mai descuiase uşa? De ce acceptase să se ducă să-i mai arate ceva? De ce intrase noaptea în dormitorul lui? Şi de ce o lăsase pe Biyu în living? Şi de ce Biyu nu scosese pistolul la malacul ăla? De ce nu-l împuşcase-n frunte? Nu înţelegea! Nu le înţelegea pe fetele astea! Şi nici pe ei nu-i înţelegea! Ce dracu se-ntâmplase după accidentul lui? O luaseră toţi razna? Sau se tâmpise el - şi-şi pierduse capacitatea de a înţelege realităţile din jurul lui?

Deci "se duseseră în vizită". Amândouă. Bine că n-o lăsase pe Biyu în cameră - nu? Bine că măcar se gândise să o care după ea! Că dacă Vasilii ăla n-ar fi avut o preocupare, poate că...

Andrei o dusese în dormitor. Probabil că reluaseră giugiulelile.

Şi-apoi el încercase iar ea nu voise. Şi-atunci se ciondăniseră - el că o iubeşte şi vrea să fie a lui, ea că nu era pregătită pentru asta... Biyu raportase că auzise foşnete şi-apoi dialog răstit. Florentina o strigase; ea se ridicase iar Vasilii, care nu era nici pe departe prost, o imobilizase "fluierând"! Iar Florentina şi Andrei ţipaseră unul la celălalt. Biyu raportase că, după ce se întorseseră în camerele lor, Florentina fusese foarte supărată. Şi, după ce încuiaseră uşa, sperietura ieşise la iveală - începuse să plângă şi recunoscuse că o cam alergase prin dormitorul ăla, ca s-o convingă. Dar ea nu se lăsase convinsă. Evident, era speriată. El îl ştia bine pe Andrei. Sub imaginea de mâţă blândă stătea un caracter dominator şi-un fizic puternic. Era un bărbat care nu accepta că "Nu" era o variantă de răspuns plauzibilă. El unul citea şi-şi imagina scena uşor alergată pe-acolo...

Presupunea că o bruscase. O smucise destul de serios, că ea era frumoasă iar el avea planuri mari în minte...

Oricum - bine că scăpase! O să-i spună - dacă o mai prindea că se ducea în Rusia, se ridica din pat şi se ducea după ea. Şi-i arăta el ei!

Seniorul încerca să afle ce vorbise Andrei la telefon după ce Florentina revenise în camerele ei. Probabil că nu reuşea să obţină traducerile "la urgenţă" - că prea era încruntat! Sau... Îşi compuse un ton serios, uşor tăios:

- ... Ascult.

- E plin de draci. A urlat la frati-su că a avut dreptate şi i-a închis în nas.

Aşa; şi?

- ... Şi-acum nu răspunde la telefon. Gabriel îl sună non-stop şi el nu răspunde.

Aha! Deci chiar nu se întâmplase! Adică nu reuşise s-o convingă! Planul lui eşuase, speranţele lui se izbiseră violent de zidul prinţesei... Trase laptopul lângă el şi culcă patul:

- Dacă-i răspunde, mă scoli.

- Bineînţeles.

Că acum putea să aţipească un pic. Dacă Andrei urla, plin de draci, însemna că nu reuşise...

Ana-Maria

Citea şi se simţea... dezamăgită. Fetiţa ei trecuse prin clipe de coşmar - iar chinezoaica nu putuse s-o ajute. Dar ea una se aşteptase la asta! Că doar îl ştia pe Vasilii! Şi-l ştia şi pe Andrei - şi tocmai de-asta se gândea că se aşteptase...

Era dezamăgită de Florentina. În primul rând, pentru că se imaginase a fi puternică şi şmecheră - şi pusese la cale o telenovelă stupid de ireală! Fata ei nu trăia pe planeta asta! Fata ei se uita în oglindă şi-şi închipuia că avea puterea de a face lucruri inimaginabile! Se vedea un fel de zână, buricul Universului, Mata Hari secolului XXI... Dar nici ea, mama ei, nu fusese mai brează! O lăsase să se ducă la ăla! O lăsase şi-n excursia exclusivistă la Aşgabat, şi-n excursia asta... Şi nu-i zisese nimic ăluia când îi văzuse pupându-se ca doi amorezi amorezaţi...

Şi mai avea un motiv de dezamăgire. Fetiţa ei, după ce fusese victima unei agresiuni, nu se grăbise s-o sune. Nu încercase să-i spună ce se întâmplase - şi cum o trăsese nenorocitul de păr şi cum se căţărase pe ea. Nu. Îi povestise lui Biyu - probabil fiindcă fusese prea speriată ca să-şi poată înghiţi cuvintele! Şi realizase că era blocată în Sankt Petersburg, la mâna lui Andrei, iar Isamu era îndeajuns de puternic ca s-o salveze de-acolo! Biyu îl informase pe Isamu, Isamu o informase pe ea...

De ce Florentina nu-l sunase pe Piao? Că şi el avea telefon "de China" - şi era lângă ea în 99% din cazuri! De ce Florentina nu avea încredere în mama ei?

Împinse laptopul şi se ridică:

- Noapte bună.

- Ce să-i răspund lui Isamu?

- Nimic. Nu aşteaptă un răspuns, aşa că...

Intră în dormitor iar Piao oftă scurt:

- Noapte bună.

Închise uşa, se lungi în pat...

Isamu o asigurase că se ocupa el de paza prinţesei - că trimitea, mâine, avionul lui Fang să o ia de acolo, aşa că revenirea ei pe pământ franţuzesc va fi o formalitate. Apoi, îi spusese că decisese să-l protejeze pe Ştefan şi îi trimisese un adevăr uşor deformat. Şi-apoi o sfătuise, respectuos, să nu ia măsuri împotriva lui Andrei. Îi amintise că încă nu o găsiseră pe Trésor, iar toate indiciile arătau că fata era undeva în Est. Şi menţionase, cu cuvinte protocolare, că la un moment dat Andrei ar fi putut s-o ajute să recupereze fetiţa. Dacă ar fi vrut, desigur. Consilierul ei fermecat părea să "uite" că acum, după ce fusese blestemat şi respins din toate puterile, Andrei era mai îndârjit ca niciodată...

Andrei ştia că îşi dinamitase singurel unica, infima şansă pe care-o avusese la mâna prinţesei în clipa când luase prinţesa de păr şi-o bruscase. Şi încercase s-o violeze. Nu-i reuşise violul, ca să-i reuşească şi împăcarea "de după", aşa că scopul tentativei lui era foarte limpede. Chinezul fermecat folosise cuvinte protocolare, "de dex". Ei, cuvintele alea îi dezvăluiseră scena în toată "goliciunea" ei! Andrei o pusese-n pat, o luase de păr şi profitase de durerea ei - şi-o dezbrăcase. Şi încercase s-o cucerească violând-o - şi numai ea ştia cum dracu făcuse de-l fentase totuşi...

Sau nu-l fentase?

... Doamne! De ce fetiţa ei nu putea să vorbească cu ea? De ce nu venea la ea, să plângă pe umărul ei? Îi era frică de ea? Plănuia oare să-şi chinuiască mama până o vedea făcând un accident vascular cerebral? De ce Florentina refuza, brusc, să mai fie fata ei?

... Ea de ce refuzase, cândva demult, să mai fie fiica femeii din Braşov?

Trebuia să adoarmă cumva. Ca să nu pună mâna pe telefon şi s-o sune pe Florentina. Sau, şi mai şi - ca să nu-l sune pe el. Că, dacă se pierdea cu firea şi suna la aeroport, se lăsa cu vărsare de sânge - şi-un război urât, violent...

În concluzie, habar n-avea ce se întâmplase, de fapt, la Sankt Petersburg. Habar n-avea dacă fusese viol sau doar tentativă. Dar ştia sigur că, dacă Florentina nu-i va lămuri acea nelămurire în maximum 48 de ore, ea, mama Florentinei, îşi va ridica palmele de pe ea - şi-o va lăsa să facă ce vrea ea. Şi nu-şi va mai asuma nici o responsabilitate în privinţa ei. Dragoste cu de-a sila nu se poate. Iar Florentina era, totuşi, fata căposului de Florentin...

12 iulie 2020 - duminică

Florentina

Era bine. Arăta acceptabil. Faţa ei se mai desumflase... iar moralul îşi mai revenise. După ce descoperise că Biyu îi descâlcise nodurile din cap, viaţa i se păruse niţeluş mai roz...

Se băgase în pat aseară. Biyu îşi trăsese scaunul lângă ea, dându-i un puternic sentiment de siguranţă... Dar nu reuşise să adoarmă. I se tot păruse că aude ba voci, ba paşi. Aşa că o rugase să vină lângă ea în pat. Chinezoaica se conformase imediat. Şi tot nu reuşise să adoarmă! Patul era extrem de comod - dar avea un defect. Era la fel de comod ca patul din dormitorul lui. Aşa că sfârşise ghemuită în fotoliu, cu Biyu aşezată pe scaun lângă ea. Acolo reuşise să adoarmă. Chinezoaica îşi pusese o pernă-n poală şi-o invitase să pună capul pe ea. Şi se apucase să-i descurce cârlionţii. De la un punct încolo, percepuse munca ei ca pe-un joc; şi adormise. Nu visase nimic, semn că fusese foarte obosită...

Isamu nu mai spusese nimic, după ce ea fusese de acord cu raportul încropit de el. Nici tati n-o sunase, nici mami...

Tresări - degetele lui Biyu pocniseră! Tânăra îi arăta prin semne că auzea paşi apropiindu-se pe coridor! Aha! Îşi rearanjă ţinuta, hotărâtă să-l înjure bine dacă nu pricepuse din prima...

Cioc-cioc-cioc. Biyu puse mâna pe pistol şi descuie. Şi deschise larg uşa. Vasilii părea la fel de "malac" ca întotdeauna - o ignora pe femeia din uşă şi se uita la ea:

- *Good morning*. (Bună dimineaţa.)

Aşa. O fi fost bună pentru el! Ea nu-i împărtăşea opinia, aşa că tăcea şi se uita lung pe el şi-atât.

- ... *Breakfast ready*. (Micul dejun pregătit.)

Bun! Îşi luă telefonul şi porni spre el. Şi-i făcu semn, din încheietură, să se dea în spate. Malacul nu era chiar prost - sau fusese instruit corespunzător, că se conforma... Ieşi. Şi se stropşi la el:

- *You lead the way*. (Ia-o înainte.)

Se aşteptase să se conformeze, aşa că nu era mirată, sau...

Castelul ăsta devenise aşa un loc indezirabil... şi megalomanic şi plin de chestii vechi îndesate cu mult prost-gust... Vasilii deschise uşile şi intră. Şi ocoli pe departe masa - că pricepuse ce-avea de făcut ca să nu se-apuce răsfăţata să-l sune pe tati şi să-l lase fără VIP...

Andrei stătea în capul mesei. Acolo stătuse şi ieri; dar, ieri, ea nu înţelesese aranjamentul mesei ăleia. Acum observa asemănarea cu protocolul de la conac - şi aşa repede i se micşora pofta de mâncare... Că fusese proastă şi-şi imaginase că e şmecheria-ntruchipată şi-l avea la degetu' mic şi-l răsucea aşa cum voia ea...

Bărbatul se ridică, zâmbind slab:

- Bună dimineaţa.

Zâmbi şi ea - tocmai "îi copsese" una proaspătă, aşa că trebuia să-l facă să coboare garda ca s-o încaseze toată:

- Bună dimineaţa.

Andrei îi trase scaunul din stânga lui. Apucă braţul lui Biyu şi o conduse la scaunul de lângă scaunul tras de el. Şi se aşeză, scurt, în stânga ei. Şi nu-i mai dădu atenţie lui - care rămăsese în picioare, cu scaunul tras şi calculele ciufulite rău...

Scaunul reveni lângă masă. Iar el reveni pe locul lui:

- Ai dormit bine?
- Foarte bine.
- Deci ţi-a trecut durerea de cap...
- Nu. Migrena nu mi-a trecut.

Se aplecă şi-l fulgeră cu seriozitate:

- O să-mi treacă atunci când zice tata să-mi treacă.

Ochii căprui o priveau lung... Reveni pe spătarul scaunului:

- Şi momentan nu mi-a zis nimic. Aşa că am o migrenă. Probabil de la fusul orar.

Mm, ce bine se controla Andrei! Ce calm şi seren părea! De parcă ea nu ştia ce dorinţă arzătoare simţea-n suflet să se scoale de-acolo şi să-i arate el ei cine-i şefu'! Dar uite că se abţinea... impecabil, după părerea ei...

Majordomul servea micul dejun. Ei tăceau. Vasilii era pedepsit - stătea pe unul dintre scaunele lipite de perete. Ea una nu intenţiona să-l invite la masă, aşa că...

Aşa că, poftă bună! Împinse farfuria-platou şi luă o chiflă. Şi muşcă cu poftă din ea. Erau gustoase! Dar erau reci - semn că micul dejun era "cu catering". Perfect! Nu otrăvise făina...

- ... Nu mănânci?
- Ba da!

Şi-i arătă chifla. Mm, ce rău se încruntase!

- Acum ce faci - îţi închipui că vreau să te otrăvesc?
- Nu; dar aseară mi-ai lăsat impresia că ai regretat faptul că nu m-ai drogat înainte să mă inviţi să-mi arăţi dormitorul tău şi toate celelalte. Şi nu vreau să repetăm momentele neplăcute. Nici nu vreau să experimentez eventualele momente plăcute.

Se aplecă iar şi-l privi drept - şi puse punctul final:

- Că tata mi-a zis că am migrenă. Şi mă doare capul de-mi taie toată forţa şi tot cheful de viaţă. Aşa că...

Aşa că el nu mai spunea nimic - şi nici nu mai degusta cu poftă din farfuria lui... Muşcă din nou din chiflă. Era foarte bună! Avea ceva mai multă sare decât chiflele normale. Probabil că ruşii adorau sarea, sau...

- ... După micul dejun, îţi propun să ieşim prin oraş.
- OK. După micul dejun ieşim în oraş.

Unu, doi, trei, patru - şi continuare:

- Că ne grăbim un pic. Avionul ne aşteaptă încă de la opt jumate! Şi nu-i frumos să abuzăm de bunăvoinţa dlui Fang Kwok Lo - nu?

Se aplecă şi-l privi lung, zâmbitoare:

- Dacă a fost gentil şi şi-a trimis avionul să ne ia, nu se face să întârziem pân' la unşpe...

Pe-asta cu avionul chinezului avusese Isamu grijă să n-o afle; aşa că Andrei înlemnise cu chifla la jumătatea drumului spre gură. Şi-o privea lung, perplex... Muşcă iar din chiflă şi se aplecă iar spre el:

- În orice caz, te rog să iei în considerare, la următoarea mea vizită în Rusia, că este exclus să mai calc vreodată în această clădire.

Chifla sfârşi pe farfurie.

- Am amintiri urâte aici. Aşa că n-am s-o mai vizitez.

Muşcă iar din chiflă şi ridică sprâncenele:

- Nu te bucuri?
- Să mă bucur? Florentina, tu te auzi ce spui?
- Da, să te bucuri! Vânzarea ei îţi va aduce lichidităţi importante! În loc să plăteşti utilităţile şi întreţinerea, încasezi contravaloarea! Nu ştiu cum merg imobiliarele pe-aici - dar la aşa castel frumos sigur o să organizezi licitaţie!
- N-am să-l vând.
- Cum vrei! Eu aici nu mai calc. Mama mă îndoiesc că o să vină vreodată în vizită. Ar mai fi Rebeca Ionescu... Perla Ionescu... Mai ştii şi alte Ioneşti? Că eu nu mai ştiu...

Ochii căprui se îngustară - iar Andrei scrâşni:

- Afurisită migrenă!
- Mă doare de mor! Simt că mi se desprinde pielea capului, aşa, şi-mi cade tot părul...

Şi gesticula amplu cu mâna liberă, în timp ce muşca din cea de-a doua chiflă...

- ... Şi nici nu pari dispusă să faci ceva ca să-ţi treacă...
- Nu trăi din supoziţii - că îmbătrâneşti repede!

Andrei trânti furculiţa în farfurie. Gata - îi asigurase silueta slăbuţă şi talia de viespe! Bun!

- Şi eu am trăit din supoziţii şi m-am hrănit cu vorbe frumoase - şi-a fost nasol. Uită-te la mine şi învaţă! Nu trăi din supoziţii!
- ... Deci nu vrei să mergem prin oraş.
- Repet - ne aşteaptă avionul.

Gata - sărise-n picioare, furios "pe faţă":

- Atunci vă duc la aeroport. Doamne fereşte! - să nu întârziaţi!

Se ridică, mult mai normal decât el:

- Da. Cred că e o idee bună. Îmi iau valiza şi mergem.

Andrei se întoarse spre Vasilii - aşa că se grăbi să-l oprească:

- Lasă, că ne descurcăm.

Şi-acum ele ieşeau, grăbite să ajungă înapoi în camerele lor şi să-şi ia valizele... Biyu simţea nevoia să-i mulţumească pentru că "fusese cuminte" şi nu se mai atârnase de gâtul lui - şi-o luase pe după umeri, ca o încurajare...

Oftă greu - că acum urma lungul drum cu maşina şi despărţirea de la aeroport...

Isamu

Îşi simţea ochii împăienjeniţi de oboseală - dar îşi impunea să fumeze, să bea cremă de ness şi să fie foarte atent la calculatorul ăla! Oamenii partenerului spuseseră că blindata ieşise destul de "vijelios" pe poarta castelului. Iar Biyu îl informase că acum stăteau amândouă pe banchetă - iar Andrei stătea vizavi de Florentina şi nu mai scotea un cuvânt. Dar se aştepta ca individul să treacă repede la "dres" situaţia. Chestia asta îl înfuria rău...

Aha! Mesaj de la Cheng!

"Tocmai am fost informat că au solicitat autorizaţie de decolare la ora locală 9:30."

Bun! Era nouă şi zece în Sankt Petersburg. Într-adevăr, drumul până la aeroport dura cam douăzeci de minute...

O să aştepte să ajungă - şi-apoi să decoleze. Şi abia după aceea o să-i informeze şi pe părinţii Florentinei că fata lor scăpase de Andrei, de data asta.

Florentina

Colegii ei erau puturoşi - nu postau nimic pe FB. Depăşiseră pragul secretomaniei - ajunseseră la puturoşenie crasă... Şi nici urmă de Vincent - nici aşa, la căutare, nici printre prietenii prietenilor ei. Hm! Ăla se şocase serios! Oare se mutase cu şcoala? Oare-ar fi trebuit să-l sune, ca să-l ajute să se liniştească? Nu prea ştia ce să zică...

Andrei sparse brusc tăcerea:

- Vreau să-ţi spun ceva.

În romanes. Hm! Ridică privirea şi-l fixă, drept:

- Ascult.

- ... Pot să te rog să vii lângă mine?

Negă. Iar el se aplecă spre ea şi-i luă mâna şi-o aşeză graţios între palmele lui. În fine...

- ... M-am pierdut cu firea. Recunosc, am fost de-o idioţenie incredibilă - dar pur şi simplu n-am mai judecat! Am sperat că n-ai să mă mai refuzi. Am sperat... Am sperat că a apărut şi în sufletul tău ceva.

- Indiferent ce-a apărut în sufletul meu - ai avut tu grijă să striveşti totul!

- Te rog, nu mai vorbi aşa!

Îşi trase mâna şi bătu în propria cutie toracică:

- De ce nu?! Tu ai strivit tot ce-a fost aici! Eu de ce te-aş menaja pe tine? După ce-ai făcut ce-ai făcut aseară?

- Florentina... Tu ai 17 ani. Eu am 34. Pentru tine, poate că toată chestia asta e o joacă. Dar pentru mine e extrem de serios totul. Tu ai toată viaţa înainte. Eu am ajuns la vârsta marilor decizii. În plus...

Andrei se ridică şi se aplecă până la urechea ei:

- În plus, eu ştiu cum e. Tu încă nu. De-asta nu ţi-o doreşti aşa cum o doresc eu.

Aha! Da? S-o creadă el! Dar, în fine - avusese aseară momente când exclamase tare-n gând "Ce bărbat"...

- M-am pierdut cu firea. Tu eşti tânără şi frumoasă şi liberă. Iar eu te doresc mult prea mult, ca să risc să te pierd.

- Şi nu te-ai gândit nici o clipă că, făcând ceea ce-ai făcut, mă îndepărtezi de tine!

- Ba da.

- Şi totuşi, ai riscat!

- Nu. N-am vrut să risc. Am vrut foarte mult să reuşesc - ca să fii a mea. Şi să te ajut să treci peste frică şi să fim fericiţi.

Nu, zău?! Se abţinea de la comentarii - că limuzina era mică, iar dacă se-ncăierau aici exista pericolul să-şi rupă vreun os!

- Mi-am impus să reuşesc. Atunci când te-ai ridicat, am simţit că o să te pierd. Şi mi-am impus să reuşesc.

- Şi ai reuşit.

Îl împinse ciobăneşte - că prea venise călare pe "spaţiul ei":

- Ai reuşit să striveşti tot ce-ai clădit până acum. Felicitări.

Andrei oftă greu, din tot sufletul - cu măiestria unui actor de Oscar... Şi cum era un bărbat inteligent şi iute de minte, calculă repejor plusurile şi minusurile notate în dreptul lui şi decise să se şi informeze, dacă tot deschisese discuţia şi încasase minusuri "fără număr":

- ... Ştefan a aflat?

- Nu ştiu. Dar te asigur că o să afle totul, în clipa când intru în rezerva lui.

- În cazul ăsta...

Hait - că era nebun! Scosese cutiuţa din buzunar! Ăsta se chitise s-o ia de nevastă!

- În cazul ăsta, să-i spui ce-am vorbit acum. Şi să-i spui că inelul era aseară sub pernă.

Ia uite şi inelul! Chiar exista inelul ăla! Şi chiar avea diamant bleu! Păi ăsta vorbise serios! Se-ndrăgostise şi voia s-o ia de nevastă! Deşi avea dublu vârstei ei şi locuia în cealaltă parte a Europei! Era nebun de legat! Clar!

- Mi-am dorit mult să-l scot de-acolo şi să ţi-l pun pe deget. Şi să simt că eşti, într-un fel, legată de mine - chiar şi numai aşa, printr-un inel şi-un cont de Facebook...

Visase s-o reguleze şi pe urmă s-o lege de el! Ce frumos! Ce... fascinant! Mişto plan avusese omul ăsta! Şi habar n-avea el cât de aproape fusese de împlinirea viselor lui frumoase!

- Visasem că se va întâmpla, şi-apoi o să-l scot de-acolo şi-o să mă aşez la picioarele tale şi-o să te rog să-l primeşti nu ca pe-un inel de logodnă, ci ca pe-un cadou... Şi mi-am dorit atât de mult să-l scot de-acolo, că mi-am pierdut răbdarea. Poate că, dacă nu năvăleam aşa, reuşeam într-un târziu să te conving.

- Numai tata mă poate convinge, dându-mi voie să-mi treacă migrena. Dacă ai fi fost ţigan, ai fi ştiut chestia asta.

Aşa - că el nici nu era ţigan. Leonard nu era ţigan, era din neam de greci comercianţi. Ta-su se despărţise de "ramura Malaxa" a neamului lui şi se reapucase de comerţ. După care fi-su se despărţise de comerţul civilizat şi se apucase de trafic de arme şi de droguri - şi nu numai. Aşa! Iar mă-sa era albă ca spuma laptelui! Aşa! Iar ăştia doi învăţaseră ţigăneşte doar ca să-l îmbârlige pe tati al ei mai bine! Aha!

- ... În orice caz... N-am să vând castelul. Şi n-am să returnez inelul. Am să te duc la aeroport, aşa cum vrei tu, şi-am să te las să pleci. Pentru că am înţeles când, cum, unde şi ce am greşit.

Serios? Înţelesese? Se îndoia sincer de chestia asta!

- ... Tu nu poţi fi grăbită. Iar eu nu am dreptul să te grăbesc. Eu, dacă vreau să ajung la tine, trebuie să mă las condus de tine.

Ridică scurt din umeri - tocmai îşi amintise că ea era adolescentă, aşa că era normal să nu-şi bată capul cu altceva decât cu rujul de azi şi petrecerea de mâine...

Aha! Ajunseseră la aeroport! Minunat!

- Florentina...

Da! Ce mai era?

- ... Te rog să mă ierţi pentru ceea ce s-a întâmplat aseară.

Ete la el! Îşi compusese o moacă tristă şi se căznea din greu să pişe ochii şi nu-i reuşea... Hm!

- O să încerc să trec peste ultimele două zile. Să vedem.

Na - că iar se apleca la ea!

- Florentina,

- Am ajuns.

Se opriseră lângă avion. Iar ea se grăbea să plece! Ăsta ce dracu nu pricepea?... Aha! Se trăgea în spate, încet, privind-o lung... Ea se simţea foarte stăpână pe ea şi pe situaţie, deşi încă nu coborâse din limuzina lui - şi putea în orice moment să-l audă ordonându-i şoferului "s-o calce"...

Vasilii deschise portiera. Andrei nu se clintea... Oftă greu:

- ... O să încerc să trec peste toate.

Şi-i făcu semn lui Biyu să iasă pe partea cealaltă. În secunda doi, bodyguarda ei îi asigură ieşirea; aşa că se ridică şi ieşi. Şi ocoli civilizat maşina, fiindcă îi stătea în cale... Andrei coborâse, bineînţeles - şi-o opri:

- Promiţi că încerci?

Aprobă şi nu zâmbi:

- Da. La revedere, Andrei.

- La revedere, Florentina.

Că n-avea nici un chef să-l mai pupe! Ea l-ar fi pupat "pe gingii cu ranga", cum zicea Diamant! Din fericire, individul realizase cât de mult o îndepărtase şi cât de fragil era acum "firul" dintre ei, aşa că nu insista nici măcar s-o pupe pe obraz, sau...

Urcă scara şi oftă greu:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa. În cinci minute ne ridicăm de la sol.

Aprobă şi se grăbi să se aşeze undeva - nici nu mai conta unde...

Ştefan

Seniorul îl privea lung, cu telefonul la ureche...

- A urcat în avion. El nu revine la maşină... Yang ridică scara... Vasilii îi spune, probabil, că arată ca un prost... Avionul porneşte spre pistă... Vasilii îi mârâie de-aproape nişte chestii... Gata - urcă în limuzină.

- Şi-a interpretat rolul, pentru ochii noştri. Urmează partea sonoră. Urechile ciulite - că acu' îl sună pe frati-su. Şi fă rost de înregistrare, de la Isamu! Urgent!

La dracu! Iar îi crescuse tensiunea! Avionul lui Fang decola de pe teritoriul lui Gabriel! Fratele cel mare era practic "proprietarul moral" al aeroportului ăla - că-i înscăunase pe toţi, şi toţi îi erau datori vânduţi! Dacă ăla făcea vreun gest acum...

- ... A sosit înregistrarea discuţiei din limuzină.

Aprobă:

- Mai târziu. Urechile ciulite. Şi ochii pe radare. Gabriel e nebun...

Seniorul nu răspundea - se concentra asupra ecranului şi tot clickăia mouse-ul...

- Avionul accelerează... Datele de bord arată bine... Radarul e "curat"...

El simţea că începe să-i vâjâie-n urechi - şi nu putea să se calmeze...

- ... A decolat, pe direcţia Helsinki.

Aprobă şi lăsă capul pe saltea - încă patru ore de chin. Patru ore de survolat apă. Fang decisese ca avionul să ocolească Europa prin nord. Habar n-avea dacă era o decizie bună. Nu se putea gândi la asta. Nu putea calcula...

- ... Îl sună pe frati-su...

Tăcea - că poate-i transmitea "live" înregistrarea, deşi se îndoia că Seniorul îşi mai amintea bruma de rusă pe care-o ştiuse cândva...

- ... Nu. Doar l-a anunţat că Florentina a plecat. Iar el împachetează şi se întoarce la Volgograd după-amiază. Au stabilit că discută la birou. La întrebarea "eşti supărat?", a răspuns cu "vorbim diseară". Şi i-a închis în nas.

Deci Andrei nu avusese "nervul" necesar părţii audio din planul lui! Probabil că fetiţa lui reuşise să-l înfurie foarte tare...

- ... Înregistrarea din limuzină e perfectă. N-a pornit bruiajul...

- A vrut să fie înregistrat. Ăla e mesajul pentru mine.

- Şi nu vrei să-l asculţi?

Negă - dacă asculta acum "replicile" interpretate de actorul Andrei, făcea infarct şi murea. Aşa că mai bine nu...

Ana-Maria

Piao zâmbi slab:

- Gata - a decolat.

- Bun. Sun-o pe Biyu.

Chinezul se conforma - şi-i întindea telefonul...

- Da.

- Bună, Ana sunt.

- Bună ziua.

- Dă-mi-o la telefon, te rog.

- Imediat.

Aştepta...

- Da, mami.

- Bună, Florentina.

- Bună dimineaţa, mami.

- De ce nu m-ai sunat?

- ... N-am vrut să mă audă. Nici acum nu ştie dacă voi aţi aflat ceva. Şi n-am vrut să primească răspuns la întrebarea asta.

O minciună plauzibilă. Măcar se căznise să găsească o scuză civilizată, nu?

- Spune-mi ce şi cum s-a întâmplat.

- Nu s-a întâmplat nimic.

Poftiim?

- Am fost proastă şi m-am luat după el. M-am lăsat atrasă în capcana lui. Dar nu i-a reuşit planul. Am fost tare şi nu l-am lăsat.

În sfârşit, realizase şi ea că picase ca proasta în capcana lui! În sfârşit, nu se mai credea invincibilă!

- Spune-mi ce s-a întâmplat.

- ... A încercat să mă convingă. Cu frumosul. Când a descoperit că nu reuşeşte, a încercat să mă violeze. Şi nu l-am lăsat să reuşească. Iar după ce l-am blestemat şi i-am zis că mă omor dacă mă violează, m-a lăsat să plec.

Oare?

- Gândindu-mă mai bine, cred că se aştepta la un refuz. A insistat, crezând probabil că îl refuz din joacă adolescentină; dar când l-am blestemat, a lăsat-o baltă.

- Iar de dimineaţă ce-aţi discutat?

- Nu mare lucru.

I-auzi! Tăcea şi aştepta, simţind că se înfurie foarte tare...

- I-am tot retezat tentativa de-a face conversaţie normală. Şi m-am cerut la aeroport. S-a conformat. În maşină, şi-a cerut iertare... Biyu îmi face semn; stai puţin... Cică a înregistrat discuţia din limuzină şi i-a trimis-o lui Isamu.

Cu alte cuvinte, ea nu stătea acum la palavre. Dacă mama ei voia să ştie ce vorbise cu ăla, să-l sune pe Isamu! Foarte frumos! Foarte... modern! Era uite-aşa de aproape de momentul când îşi ridica palmele şi-o lăsa de izbelişte...

- În mare, şi-a cerut iertare şi a încercat să mă împace. Mi-a arătat şi inelul, a scornit o minciunică drăguţă despre aseară şi inel şi planurile şi dorinţele lui...

Parcă simţise, afurisita, că întinsese coarda nepermis de mult...

- A tot încercat să mă împace. Şi i-am retezat-o destul de ferm. Dar a rămas "în pom", cum se zice. Mami, tu eşti sigură că nu pot să intercepteze ce vorbim noi?

- Da.

- Bun. Că mă gândesc la aia mică. Ştii tu...

- Nu te mai gândi. Dacă mă sună să te invite undeva, ce-i spun?

- Nimic. Spune-i să mă sune şi să mă întrebe personal dacă vreau să-l vizitez. Şi-atât - că mă descurc eu cu el.

- ... Bine. Te duci glonţ în Aurari.
- Bineînţeles.
- Şi eşti cuminte.
- Bineînţeles!

Al doilea "bineînţeles" fusese plin de nemulţumire... Oftă greu:

- Tot nu-mi spui cum îl cheamă?
- Nu are un nume. Mamă, îţi dau cuvântul meu că, atunci când o să aibă un nume, o să ţi-l spun!
- Bine. Pa.
- Pa.

Prinţesa închisese, grăbită să scape de cicăleala maică-sii...

Oare cum îl chema? Cine era tânărul din viaţa secretă a Florentinei? Oare era de familie bună? Probabil că da - că în Aurari nu erau primite "rateuri". Dar mai mult decât familia bună nu putea să aibă. Aşa că era exclus din start de pe lista potenţialilor viitori gineri ai contelui Ionescu. Spera din tot sufletul că prinţesa realiza chestia asta. Ca să nu fie dezamăgită, să nu plângă... Să nu se gândească să fugă cu el, sau să se omoare...

Isamu

Citea informarea lui Cheng şi nu prea ştia ce să creadă... Senzorii arătau în continuare că Andrei era sincer. Iar chestia asta îl bulversa rău! Deşi era foarte normal, foarte plauzibil ca Andrei chiar să se fi îndrăgostit de aşa fată frumoasă, tânără şi isteaţă şi spirituală şi plină de viaţă - după ceea ce se întâmplase azi-noapte...

Florentina era exact aşa cum el voise, probabil, să fie - şi nu avusese voie să fie. Leonard îşi crescuse copiii cu stricteţe. Băiatul cel mare, Mihai, fusese "preferatul" lui. Cel care-l urma în afaceri - şi care era acum înfipt bine-bine în afacerea lui. Gabriel şi Andrei trebuiseră stăpâniţi cumva, în timp ce el avusese multă treabă cu Mihai. Ei crescuseră în umbra tatălui lor. Şi fuseseră cam ca Florentina - ţinuţi bine din scurt, trimişi la şcoală, ascultaţi la lecţii... Antrenaţi după ore - Andrei cu meditatori de economie, finanţe şi politică iar Gabriel cu antrenori şi specialişti în arme şi geopolitică şi tactică militară... În fine!

Era foarte posibil ca Andrei chiar să fie foarte îndrăgostit de fascinanta Florentina. Frumoasă, veselă, spirituală... Ce nu era de iubit la fata asta? Hm...

Bine că reuşise să plece de-acolo! Bine că se descurcase! Bine că avusese curajul şi tăria să se lupte cu el! Abia aştepta să se revadă cu Biyu - şi să afle exact ce se întâmplase acolo! Ştia, simţea că Biyu nu raportase decât o zecime din adevăr! Şi-abia aştepta să afle totul! Ana trebuia să ştie totul - şi n-o să obţină mare lucru de la fata ei! Hm...

Cheng zicea că avionul survola Marea Baltică. Tranzitau apele teritoriale ale Poloniei. Zburau glonţ spre Paris. Pe CDG o să se facă schimbul; acolo, Biyu o s-o urce pe Florentina într-unul din avioanele lui Ştefan. Prinţesa pornea înapoi spre România, micul lui jasp pornea spre Nisa...

Mai avea câteva ore bune, înainte s-o revadă. Dar asta nu mai era o problemă. Acum, că o ştia în siguranţă, era mult mai liniştit - şi mai răbdător. Important era s-o aibă aici în siguranţă - nu?

Sami

Ridică încet capul - adormise?... Nu. Stătea cuminte, cu ochii închişi. Şi probabil că se odihnea - nu? De mult nu se mai "retrăseseră" la o discuţie înainte de prânz! De mult nu mai profitaseră de puţinul timp pe care-l petreceau împreună! Şi de mult nu mai fusese aşa! De când aflaseră că Aidin are probleme, lucrurile începuseră să se strice, încet-încet...

Se răsuci şi-o cuprinse cu braţul:

- Ce planuri ai pentru mâine?

Jada ridică scurt din umeri:

- Păi n-am mari planuri. Mâine la trei trebuie s-o duc pe Adana la control.
- Iar pe Aidin îl duci la Tasnim?
- Dacă tu ai treabă, da. De ce?
- Fiindcă mă gândeam să le fac mâine o vizită la Bourges.
- Chiar voiam să te întreb - când te-apuci de treabă?
- Ar cam trebui să mă apuc. Contele ăla pe care-l cunosc eu nu prea are stare să stea blocat în spital...

Soţia lui încerca să zâmbească credibil:

- Deci mâine pleci...
- Dacă-mi fac azi rezervare online, da.
- Bine. Presupun că o să vorbim mai mult prin mesaje...

Da, că ea era şi cu copiii, şi cu serviciul... Zâmbi:

- O să fac o mică "nebunie". O să cumpăr o tabletă. Şi ne vedem pe net.

Aşa era mult mai bine! Ia uite-o ce se înveselise, când auzise rezolvarea aia! Era foarte reconfortant pentru el să descopere că greutăţile şi nenorocirile vieţii nu reuşiseră să ucidă acel ceva special care-i convinsese pe amândoi să spună "Da"... Jada se ridică:

- Îţi faci rezervarea?
- Te grăbeşti?
- Mă întreb ce fac copiii.
- Se joacă.

Nu primi răspuns. Semn că nu joaca lor o îngrijora pe ea, ci posibilitatea ca Adana să ceară ceva iar Aidin să încerce să-i dea el - şi să cadă, sau să se lovească... Oftă şi se ridică şi el:

- Dacă operaţia lui nu reuşeşte, o să-i luăm proteză inteligentă.

Capul brunet aprobă scurt. Şi-atât. Soţia lui se îmbrăca, grăbită...

... N-avea rost să continue discuţia pe tema aia. Tot nu reuşeau să discute despre copii - despre ceea ce putea merge rău în starea lor de sănătate. Îşi iubeau mult copiii - şi se asemănau foarte mult, ei doi. Nu puteau discuta despre copiii lor. Se gândeau la ei clipă de clipă; dar cuvintele refuzau să iasă...

Păi, să se ducă să-şi facă rezervarea! Şi-apoi să împacheteze câteva haine, cât pentru 48 de ore. Presupunea că n-o să stea mai mult; că nu se ducea să se mute mâine! De-abia se revedeau şi discutau despre starea lui Ştefan. Apoi Ana va comanda aparatura, el va reveni în Nantes şi-şi va aranja lucrurile astfel încât "să intre în conservare"...

Şi iar făcea ce făcea şi rata vizita Adanei la medic...

Nu. N-o să se indispună. De trei ani, el tot rata vizite de-astea la medic! Probabil că toată lumea îl considera un tată jalnic, care lăsa sarcina copiilor în grija soţiei şi se menaja psihic! N-avea rost să încerce să schimbe asta. Lucrurile or să se rezolve. Operaţia lui Aidin o să fie un succes, tratamentul Adanei va da roade până la urmă...

Hai să facă rezervarea! Îşi închipuia cum Ana va răspunde la telefon, va afla că mâine "primea musafiri" şi va începe să dea ordine - să-i aranjeze lui cazarea, transportul, paza... că or să-l păzească bine, după standardele de securitate ale contelui...

Isamu

Aştepta lângă glasvand. Din nou. Ar fi stat la poartă - dar nici chiar ea nu trebuia să ştie cine simţea el că se-ntoarce azi aici; aşa că se abţinuse şi nu ieşise din vilă. Aştepta...

Uite şi blindata! Ea unde era? Aah, cât ura geamurile alea fumurii! Acum, le ura din suflet! Aştepta, impunându-şi să nu se clintească...

Venise. Trase glasvandul şi aşteptă - că ea îşi lua valijoara, aşa că revederea se prelungea...

La dracu! Nu ridica privirea din pământ! Fir-ar a dracului de treabă să fie!

- Bine-ai venit.
- ... Bună...

Dădea să plângă! Îi luă mânerul din mână şi-o apucă zdravăn de braţ. Şi goni cu ea prin livingul ăla! Repede, în birou! Trebuiau să discute - urgent! Trebuia s-o ajute să treacă peste ceea ce se întâmplase

acolo! Adică trebuia să afle ce se întâmplase - şi s-o liniştească! Că o bodyguardă antrenată de oamenii lui Fang nu plângea aşa, cu una-cu două! Ceea ce însemna că în castelul ăla se întâmplaseră lucruri mari!

Sus! Sus pe scări! Repede!

Lăsă valiza lângă uşă, o deblocă şi-o împinse în birou. Şi trase uşa după el şi-o prinse bine de umeri:

- Să nu plângi - auzi? Să nu te prind că plângi!

Ia - plângea? Bineînţeles! Plângea în hohote! Biyu încercă să şoptească:

- Nu pot... să mă opresc...

- Ba să te opreşti! Că te pocnesc de nu te vezi!

Nega şi hohotea. Ia s-o zdruncine un piculeţ, cât să pară credibil:

- Îţi lipesc una peste ochi de te-nvârt în loc! Şi-ţi scot şi dinţii din gură!

Nu, nega în continuare. Nu izbândea nimic aşa! O trase la canapea şi-o aşeză acolo:

- Stai aici!

Şi-acum calmantul din seif - ăla al Anei! Că n-avea timp să coboare la bucătărie, să le caute pe celelalte! Apa...

- Înghite ăsta. Hai!

Se conforma... Bun! Se aşeză lângă ea:

- Important e că aţi ajuns amândouă cu bine. Adică aţi ieşit amândouă de-acolo cu bine. Doar atât contează - că nu v-au omorât, nu v-au violat, nu v-au detonat în aer... Sunteţi amândouă bine. Asta contează. Aşa stabilisem încă de când ai plecat, da? Ştii că vorbisem, noi doi, şi stabilisem să faceţi tot ce e necesar ca să vă-ntoarceţi cu bine! V-aţi întors cu bine. Gata cu plânsul - că toate celelalte intră la amănunte, da? Iar totalul "e cu plus"!

Tânăra îşi şterse scurt lacrimile:

- Ea zice că n-a reuşit. Dar a ieşit de-acolo în maieu, cu halatul înfăşurat peste talie, umflată de plâns şi cu părul încâlcit îngrozitor. Aşa că, nu ştiu...

Cu alte cuvinte... Mm...

- Nu ştiu ce să zic. Nu ştiu ce s-a întâmplat acolo. Iar ea era ferm hotărâtă să-i dea ocazia să greşească! Zicea că s-a săturat de pipăiala şi pupăturile lui. Când s-a dus cu el în dormitor, era hotărâtă să-i dea şansa să-şi dea în petic! Şi-a ieşit de-acolo fără pantaloni pe ea.

Deci trebuia să sune în Aurari şi să le spună s-o drogheze cumva... La dracu!

- Iar eu n-am putut s-o ajut! Când a ţipat... Cretinul ăla de Vasilii m-a invitat să mă aşez lângă el. N-am putut să-l contrazic - când am ezitat, s-a ridicat. Dacă mă aşezam oriunde altundeva, ar fi venit după mine. Aşa că am stat pe scaunul de lângă el... Când ea a ţipat, m-am repezit spre ea. N-am făcut decât un pas... M-a strangulat cu firul... M-a pus în genunchi, ghemuită, cu mâinile întinse... cu pistolul în gură... N-am putut s-o ajut... Vorbeau în romanes - n-am înţeles nimic... Dar ea ţipa şi plângea în hohote... El părea furios... Ea a ieşit de-acolo în fugă, plângând, cu halatul înfăşurat la viteză... Vasilii i-a spus să se ducă înapoi, să se culce cu Andrei. Iar ea a spart un pahar şi s-a tăiat la gât... Andrei a urlat din dormitor, să ne dea afară... Abia atunci mi-a dat drumul. N-am putut s-o ajut. N-am

- E mai bine că n-ai ajutat-o. Orice intruziune între ei îi dădea lui motiv să mai încerce o dată. De-asta Ana nu s-a băgat între ei nici măcar cu un sfat; el trebuie să ştie că tot ce se întâmplă între ei este neinfluenţat de alte persoane. Doar aşa, cuvintele Florentinei sunt strict ale Florentinei. Ai înţeles?

Da, înţelesese, dar asta nu schimba cu nimic sentimentul de vinovăţie din sufletul ei...

- Hai să faci un duş şi să te linişteşti. Bine?

Biyu aprobă şi sări în picioare. Şi se repezi la valiză, şi-apoi la uşă...

Eei...

Păi hai să sune în Aurari! O să vorbească cu... dna Ionescu. Florentina n-ar fi putut să-i povestească bunicului ei cum îşi pierduse pantalonii prin dormitorul lui Andrei! Dna Ionescu era singura femeie care-ar fi putut scoate o povestire din gura ei. O să-i spună să-i toarne pe gât un pahar de tărie. Nu whisky; ceva foarte dulce şi foarte tare. Coroborat cu sentimentul de siguranţă pe care i-l dădea orăşelul, Florentina o să cedeze. Şi-o să fie sinceră.

Iar după ce suna în Aurari, se ducea să facă şi el un duş. N-o să folosească baia de sus, de la doi - că era baia contelui şi era încuiată. Aşa că azi or să experimenteze partea de "*sharing*"...

Post-adolescenţa lui era teribilă...

Florentina

Titel vină strâns stânga - şi tăie calea maşinilor de pe contrasens. Poarta era deschisă...

Nu vorbiseră mare lucru. De la Otopeni până aici, nu vorbiseră aproape deloc. Era ciudat! Era consilierul lui tati, era om de maximă încredere, dar...

- ... Grasu nu-i în Bucureşti?

- E la Arad zilele astea. Diamant e prins cu nişte discuţii... Dacă n-aş fi fost eu liber, probabil că ar fi trimis Vali blindata. Şi probabil că tanti Perla ar fi urcat în avion după tine. E foarte agitată, foarte speriată...

Aproba încet cu capul...

- Voia să vină şi ea la aeroport. Zicea că a întins cărţile şi ştie ce s-a întâmplat. Şi că eşti foarte speriată, iar din păcate Ana nu poate să vină să te liniştească.

Când putea Ana să-şi facă două ore şi pentru fiică-sa?! Nu?

- Poţi să ai încredere în ea. Că n-a pârât pe nimeni niciodată. Nici pe Agata, nici pe Azur, nici pe Ana... Diamant nici acum nu ştie când s-a apucat Azur de făcut vizite nocturne. Numai ea ştie. De-aia îţi spun - dacă simţi nevoia să te descarci, urechile ei sunt numa' bune! Fiindcă gura ei e întotdeauna închisă bine. Şi nu-şi permite nimeni s-o interogheze pe ea. Am zis că e bine să ştii chestia asta...

Aprobă din nou, oftând greu... Blindata opri în faţa casei mătuşii ei; iar Titel se răsuci-n scaun şi-o privi lung:

- Oricum, eu îţi zic o chestie. Andrei ăla e intangibil; şi la fel e şi frati-su. Dar unele lucruri sunt sigure. Unu: tu şi el n-o să fiţi niciodată căsătoriţi. Doi: nici un membru al neamului Ionescu n-o să se mute vreodată în Rusia. Trei: atunci când Ştefan o să preia afacerile de la Ana, o să se descotorosească de partea din Rusia. Ori îi vinde lui Leonard partea lui, ori altuia; dar de scăpat de ei, scapă până-n 2021. Aşa că, ori de câte ori te gândeşti la ăla, adu-ţi aminte de certitudinile astea. Da?

Da. Aprobă şi zâmbi strâmb:

- Deci zici că tanti Perla e de încredere...

- De cea mai mare încredere. Am testat-o personal - şi, dacă îi explici ce vrei să obţii, să ştii că te ajută. Ştie să profite de toate avantajele pe care i le dau vârsta şi talentul; şi face ea ce face şi aşează lucrurile...

Bun! Se grăbi să-l pupe pe obraz:

- Mersi mult!

- Să creşti mare! Hai, fugi - că te-aşteaptă!

Bun! Să fugă! Coborî şi fugi către femeia care o aştepta în uşă...

Tanti Perla ştia deja totul. Avea ea sentimentul că ştia deja! Că aflase - fie din ceea ce transmisese Isamu, fie din cărţi, fie... Tanti Perla era bătrână. Şi foarte inteligentă. Şi trecuse prin foarte-foarte multe experienţe vesele şi triste. Şi aflase, de la oamenii cu care intrase în contact, foarte-foarte multe alte experienţe... Şi vesele, şi triste...

Mătuşa ei o pofti să intre, fără nici un cuvânt. Se conformă. O aşteptă să încuie uşa... Casa era cufundată în linişte, semn că erau singure... Fu împinsă pe hol. Probabil că o ducea în camera de ghicit...

Da. Erau în camera de ghicit. Uşa se încuie scurt:

- Gata. Acu' nu vine nimeni să ne deranjeze.

Asta era bine. Era foarte bine... Tanti Perla se grăbi să închidă geamul, bombăind:

- Fir-ar el al dracului să fie de nenorocit! Las' că-l rezolv eu! Las' că vede el! Ah, Doamne! Să-l ferească Sfântu' să m-apuc eu iar

de treabă! Că să vezi tu atunci! În juma' de an se curăţă! Dacă-i fac eu ce ştiu eu să fac, în juma' de an dă colţu'!

Serios? Nu putea s-o întrebe - că era extrem de furioasă... Primi un pahar plin-ochi cu un lichid vişiniu:

- Ia - dă-l peste cap!

Da' ce era acolo?... Mirosea a vişinată. Probabil că era vişinată - nu?

- Hai, dragă! Acu' ce faci - te gândeşti că te droghez?

Nu. Nu se gândea deloc la asta. Iar mătuşa ei era furioasă. Bombănea şi tot muta lucrurile de colo-colo... OK! Hai să bea un pic!

Mm, ce tare era! Dulce şi tare! Dar nu putea să-l bea pe tot! Că i se făcea rău de la atâta alcool!

- Ia - stai jos acolo!

Se conformă.

- Taie cărţile.

Se conformă. Tuşica se aşează şi ea - şi începu să le-ntindă. Era foarte încruntată, foarte...

- ... V-aţi despărţit oarecum certaţi.

Asta aşa era.

- El te iubeşte, să ştii! E sincer! Da' e o problemă. El are un plan. Uite aici, în capu' lui - reuşita şi Ştefan! El nu s-ar bucura pentru nunta voastră aşa cum s-ar bucura pentru că ar pune gheara pe Ştefan! Aşa că, indiferent cât de tare te iubeşte - să ţii minte de la mine! Te ia doar pentru taică-tu! Ca să pună gheara pe taică-tu! În inima şi capu' lui, Ştefan e mai presus de tine! Iar dacă Ştefan nu face ce-i cere el, să ştii că o să se răzbune pe tine! Pricepi? Că ştie că taică-tu te iubeşte! Şi ştie că el te-a luat şi s-a legat de tine şi-a pus burlăcia-n cui ca să pună mâna pe taică-tu! Florentino, fii atentă la mine! Dacă tu îl iei pe-ăsta, n-o să ai viaţă bună! O să te bată şi-o să te chinuie şi-o să fii bătaia lui de joc! Că Ştefan n-o să pună botu' la toate ideile lui creţe! Ştefan o să se despartă de ei - de amândoi! Aşa mi-a ieşit în cărţi - că se desparte de ei! Şi-i dă dracului şi nu mai are ochi pentru ei! Ia şi bea acolo-aşa!

Da - bea, că era prea supărată ca s-o mai necăjească şi ea! Tanti Perla număra...

- Uite! Poftim! E cu frati-su - şi face vorbe! Pun planu' la cale! Mama lor de nemernici... Acu', să vezi tu că or s-o cheme pe Ana acolo! Să vezi tu! Să nu-mi zici tu mie "tuşico" dacă n-o cheamă acolo! Auzi? Tu să fii fată serioasă! Să zici tot ce ţi-a făcut! Că io ştiu că nu i-a reuşit manevra! Io i-am văzut necazu', azi-noapte; şi ştiu sigur că n-a reuşit! Da' să nu minţi! Să zici tot! Că e important! Că mă-ta se duce acolo - şi e exact ca tine, cu un singur chinez după ea! Măcar fata aia a ta e bodyguardă şi ştie caftea!ă; da' ăla e informatician, ştie cu tasta! Ce protecţie are mă-ta în faţa ălora doi? Care-s fiecare cu malacu' lui personal?

Asta cam aşa era...

- Bea vişinata aia, să-ţi faci curaj, şi zi-mi clipă de clipă cum a fost. Frumos şi civilizat şi fără ruşine. Că e pă viaţă şi pă moarte. Şi dacă nu-mi zici mie, vine bunică-tu şi te droghează - şi spui tot. Da' e păcat să ajungem la de-astea...

Asta aşa era... Luă paharul şi-l dădu pe gât. Pe tot. Acu' era ameţită bine... şi i se cam răsucea stomacu'-n loc. Aşa că oftă greu...

Scoase telefonul şi-l puse pe masă. Şi decise că o să-l fixeze cu privirea... Bun! Şi-acum îl răsucea încet - întâi spre dreapta... Oftă greu:

- ... Io nu-l vreau pe-ăsta. E un bărbat mişto, după toate standardele. Arată bine la vârsta lui, e deştept, e un domn, stă ţoala bine pă el, are gusturi, vorbeşte cum trebuie... Da' are de două ori mai mulţi ani ca mine. Şi e răsuflat. Adică de multe ori eu m-am distrat şi el a stat ca stâlpu' şi s-a distrat uitându-se la mine cum mă distrez. Avem alte firi; suntem diferiţi. Şi, cum să zic... Nu mă trage inima la el. O fi el frumos şi mândru şi rupt din basme; da' inima mea rămâne rece la tot ce face el. Şi când mă pupă - nu-mi place. Parcă are gust de tutun... Nu ştiu; e... E greu de spus. Da' nu e el.

- Nu-ţi intră-n inimă.

Exact - nu-i intra în inimă...

- ... Ştii, tuşico... Io m-am făcut mare acum. Şi am început să văd unele lucruri... apropo de noi doi... Pe lângă ce s-a văzut la cameră... pupături şi dansuri şi ţinut în braţe... Au fost mai multe. Adică n-a stat ca stâlpu' când am fost doar noi doi.

Tuşica aproba...

- ... De ce să mint - a fost mişto. Adică, na - ştie ce şi cum! La vârsta lui, nu se mai bâlbâie aşa ca ameţitu' meu de coleg de la Cannes. Şi s-a simţit diferenţa. Ştii? El a fost foarte... ferm.

- Normal. El ştia ce voia să obţină!

- Nu neapărat! Adică n-a încercat de mai multe ori! Azi-noapte a fost prima oară când a încercat de-adevăratelea! Da' aşa se poartă el cu femeile! E hotărât şi ştie ce-are de făcut! Înţelegi?

Tuşica aproba... Fixă iar telefonul cu privirea şi oftă greu:

- ... Şi e rău faptul că mi-a plăcut?

- Nu. Era normal să-ţi placă. Şi era anormal să-ţi placă atât de mult încât să nu observi diferenţele dintre voi şi să-l tragi deasupra ta.

Bun! Dacă se-nţelegeau aşa bine până la final...

La dracu! O să-i spună totu'! Nu mai putea ţine totu' în ea - trebuia să spună cuiva! Şi poate, la final, o să audă şi-un sfat bun! Că uite ce prostii făcuse, dacă se luase numai după capu' ei!

Ana-Maria

Isamu profitase de linia sigură a Chinei şi-i trimisese informarea detaliată a nopţii trecute - partea văzută de ochii lui Biyu. Simţea că-i vine să se ridice, să scoată cuţitul şi să reteze lămâiul din colţ! Simţea că avea mare nevoie de regulile lui Ştefan - care devasta tot, când se înfuria! Tare-ar mai fi devastat şi ea, dacă nu s-ar fi temut c-o să-i alunece lama şi-o să se taie ca proasta...

Deci o trântise pe Biyu la pământ, sugrumând-o cu un fir de oţel, şi-o imobilizase. Şi-i băgase pistolul în gură. O ţinuse aşa, ca să n-o poată ajuta pe Florentina...

Da - partea aia o înfuria. Dar i se părea normală. Fusese o luptă între bodyguarzi, pe care Vasilii o câştigase. Însă faptul că Vasilii o ameninţase pe Florentina cu arma în gura chinezoaicei, aia era cu totul altceva! Îi ordonase să se ducă să-l reguleze pe Andrei! Iar malacu' ăla nu-i dădea ordine fetei ei - nu în viaţa asta! Chestia asta o s-o lămurească cu el cu prima ocazie când ajungea în Rusia! Trebuia să se gândească foarte bine cum făcea - şi ce pedeapsă-i dădea! Malacul era sclavul lui Andrei. Dacă mai şi prindea ură pe duşmanii lui Andrei...

Apropo de Andrei! N-o sunase! Nu încercase nici să-i câştige aprobarea, nici să-şi ceară iertare pentru cele întâmplate în castel! Interesant...

- Ştii cumva unde e Andrei acum?

- Acasă. După ce a urcat-o pe ea în avion, s-a urcat în avionul lui şi s-a întors la Volgograd. A discutat cu Gabriel în birou. S-au întâlnit acolo special pentru discuţia aia...

Adică se încuiaseră în unicul loc unde nu-i putea spiona nimeni...

- După care au plecat fiecare la treburile lui. Gabriel are nişte întâlniri informale azi. Andrei e acasă.

Mda...

- Sami şi-a rezervat bilet de avion. Aterizează mâine la zece jumate, în Bourges.

- Trebuie să ajungem acolo în seara asta.

- OK.

Nu trebuia să acţioneze acum. Nu trebuia să reacţioneze nicicum! Până nu vorbea cu Ştefan, n-avea voie să ia decizii! Că ăia doi erau balaurul - şi erau extrem de periculoşi! Ea trebuia să-i viziteze anul ăsta de multe ori...

Florentina

Se făcuse cinci după-amiaza. Stăteau la palavre de mai bine de două ore! Şi era beată de-a binelea! Da' ce bine se simţea! Ce bine era aşa, cu sufletu' descărcat...

Ridică privirea spre mătuşa ei:

- Tuşico, dă-mi un sfat.
- Zi-i!
- ... Cum să fac să mă despart civilizat de el?
- Păi, va trebui să te depărtezi de el mai întâi. Încet - nu pune piciorul în prag, nu-i sparge capul, nu-i urla chestii măreţe... Ştii tu - încet-încet. V-aţi apropiat extrem de repede. Dacă încerci o depărtare rapidă, se lasă cu smulgere. Dureroasă. Ştii tu - ca atunci când desfaci bandajul de pe bubă. Dacă smulgi, iese cu tot cu coajă...

Da, ştia...

- Răspunde-i la telefon, dacă te sună. Şi la mesaje, dacă-ţi scrie. Dar refuză ferm şi politicos toate invitaţiile la el. Nu te mai duce în Rusia. Poţi să invoci orice motiv. La 17 ani, ai tot dreptul să te sperii după ce îţi arată într-o noapte şi castelul-reşedinţă, şi inelul cu diamant, şi scula sculată!

Bufni în râs şi aprobă...

- Nu te mai duce acolo. Dacă Ana îţi zice să mergi cu ea, e OK; dar stai cu ea! Nu mai pleca cu el în oraş! Iar la petreceri, mergi doar dacă merge şi ea!
- Da - aşa o să fac.
- Iar când te vezi cu el, fii reţinută.
- Aa, bineînţeles!
- Şi mai ales... Mai ales, nu-i spune niciodată despre ceea ce s-a întâmplat în Aurari!
- ... Cum adică?

Tuşica Perla zâmbi slab:

- Te rog să nu mă iei de proastă! Da? Ştiu că eşti cu un bruneţel de-aici, de la noi.
- Nu sunt cu nici
- Ba ai un bruneţel, încă de când ai venit aici - din iunie. Mi-ai apărut în cărţi. La prima petrecere - mi-ai picat cu dragoste şi c-un brunet. Şi de-atunci sunteţi uite-aşa.

Uite-aşa ca zalele de la lanţ. Dezastrul era complet acum...

- Stai liniştită, că nu te spun. Doar să ai grijă - să nu vă daţi de gol. Şi să fii foarte atentă ce-i promiţi lui. Dacă îl ţii cuminte în rolul lui, e OK. Dacă însă faci greşeala să-i promiţi anumite lucruri...

Aha! Deci să nu-i promită...

- Băieţii de-aici nu-s foarte isteţi. Dar sunt cinstiţi şi corecţi. Adică atunci când zic ceva, se ţin de cuvânt. Şi cer aceeaşi tratatie. Dacă i-ai promis că-l iei de bărbat, goneşte la aeroport - şi nu te-ntoarce vreodată!

Bufni în râs:

- Hai, tuşico...
- Io vorbeam serios; da' dacă vrei tu să râzi aşa... Cât stai aici, să nu uiţi - promite numai ce ştii că poţi onora. Altfel se termină nasol.
- Aha... Tuşico...
- Da, prinţeso.
- ... Tu crezi că mama o să accepte vreodată ideea că am pe cineva din Aurari?
- Nu. Niciodată. Mama ta vrea pentru tine un viitor cât mai bun. Iar băieţii de-aici nu-s un viitor bun pentru tine. Sunt proşti şi cam din topor. Andrei ăla avea comportamentu' ideal pentru viitoru' tău bărbat; da' nu era bărbatu' potrivit pentru tine. Trebuie să cauţi un băiat tânăr, rafinat şi politicos. Şi inteligent. Ştiu că pare o sarcină imposibilă; dar să ţii minte cuvintele pe care ţi le zic eu acu'! Toată viaţa ta să le ţii minte!

Mătuşa ei se apleca spre ea...

- Fiecare dintre noi are o jumătate perfectă. Şi puţini dintre noi o găsim în viaţa asta. Tatăl tău şi mama ta s-au găsit. Chestie care echivalează cu un miracol - că sunt atâtea miliarde de oameni pe pământ... Eu nu mi-am găsit jumătatea. Eu m-am măritat cu cel pe care mi l-a ales tata. Şi a fost bine. Dar soarta mi l-a luat; şi-a murit. Şi apoi am ales eu. Tatăl lui Diamant nu a fost jumătatea mea perfectă. Nici pe departe! Era însurat şi nu intenţiona să se despartă de nevasta lui. Şi venea la Diamant ca un musafir, şi încerca să pară taică-su - şi Diamant se topea tot când îl vedea... M-am înţeles bine cu el. Foarte bine. Pentru că şi eu, şi el am conştientizat lipsurile din potriveala noastră. Şi am completat amândoi golurile. Ne-am şlefuit şi ne-am transformat astfel încât să ne potrivim. Aşa că nevasta lui n-a reuşit să ne despartă. Nici fratele lui n-a reuşit, nici Dumitru, nici gura lumii...

Cu alte cuvinte, să se pregătească să umple golurile - nu? Că n-avea nici o şansă să-şi găsească jumătatea perfectă...

- Găseşte un băiat bun, cu suflet bun. Unul educat, care să ştie să se comporte - şi să fie respectuos. Găseşte un băiat pentru care simţi tu că vrei să te-apuci să şlefuieşti la tine. Iar atunci părinţii tăi şi-ai lui or să vă ajute să umpleţi golurile. Da, Florentina?

Aprobă şi se ridică:

- Da. Oare e deschis la frizerie azi?
- ... Da' ce-ţi veni?
- Vreau să mă tund scurt.
- Din cauza lui?
- Şi din cauza lui. Şi din alte motive.
- Care-s alea "alte motive"?
- ... Se încurcă. Şi îmi ţine de cald. Când transpir, se lipeşte de mine - şi mă scoate din minţi. Trebuie să-l împletesc în fiecare noapte... Trebuie să-l conving cumva să stea civilizat, atunci când încerc să mă coafez... Sunt creaţă. Arăt ca o bombă.
- Stai jos acolo.

Şi se grăbea după foarfecă, probabil...

- Tuşico, lasă-mă să mă duc la frizer.
- Nu-nu! Că tu eşti în stare să te razi în cap! Stai jos acolo! Ţi-l aranjez eu. Şi răspund eu, când o să-ntrebe mă-ta cine te-a ciuntit şi cu ce drept!

Se reaşeză. Şi oftă greu:

- Tuşico... Io nu cred că o să-mi găsesc vreodată jumătatea.
- Ia stai tu acolo cuminte şi taci din gură! Hai! Că-s doi bruneţei cu dragostea la picioarele tale; şi n-or fi chiar amândoi aşa dezastru de nerecuperat!

Râdea şi stătea cuminte... Şi tare-ar fi vrut să îi spună despre Thomas! Măcar s-o întrebe dacă băiatul ăla din visele părinţilor ei trebuia să aibă "sânge albastru"! Pur şi simplu nu putea! Tuşica Perla ştia despre brunetul din Aurari; dar nu avea nici un indiciu despre Thomas. Iar dacă Alex era oarecum protejat de furia părinţilor ei prin simplul fapt că locuia cu familia în orăşelul ăsta, părinţii lui Thomas erau la bunul plac al tatălui ei. Care era, totuşi, conte...

Ştefan

Soţia lui era foarte tristă. Foarte abătută. Şi foarte furioasă. Şi-un pic speriată, pentru că îi adusese povestirea bodyguardei - şi nu decupase din ea partea aia cu faţa umflată şi părul încâlcit şi halatul înfăşurat peste talie...

- ... Eu să ştii că mă iau de el!
- N-ai de ce să te iei de el.
- Cum, n-am de ce?! A încercat să-mi violeze copilu'! Şi cine ştie dacă nu cumva a şi reuşit!
- N-a reuşit decât s-o îndepărteze de el.
- Eu nu-s aşa sigură de chestia asta.
- Iubita mea, hai să ne gândim puţin! Dacă reuşea, eu cred că Florentina noastră claca. Şi nu se mai scula din pat. Zăcea acolo şi plângea până leşina. Ori, ea a ieşit în fugă, speriată şi grăbită să se îndepărteze de el. Iar el, dacă ar fi reuşit, n-ar mai fi răcnit la Vasilii să le dea afară pe-amândouă! Nu, iubito. A avut în plan să reuşească. L-a instruit pe Vasilii să-i îndepărteze chinezoaica din cale. A încercat şi cu frumosul, şi cu urâtul. Dar nu a reuşit.

Ana nu era chiar aşa de convinsă...

- Te rog să te liniştesti. Că nu a reuşit decât s-o sperie foarte tare - şi să-şi taie singur craca.
- Şi totuşi, nu pot să mă liniştesc. Că eu am fost de acord cu planul ei tâmpit! Şi eu i-am dat voie, de fiecare dată, să se ducă la el!
- Iar el a dat cu mucii-n fasole! Iar ea e acum ferm hotărâtă să

nu se mai apropie de el!

- Da, pentru că e speriată. Dar timpul o s-o ajute să se liniştească. Iar prezenţa lui Diamant o să-i amintească de Trésor.

- Să n-o mai băgaţi pe Trésor în socotelile voastre. Nici tu, nici ea. Sunteţi prea constipate amândouă, din cauza ei. Iar ea nu face parte din socotelile voastre.

Ana era stupefiată de concluzia lui...

- Indiferent ce faceţi voi, Trésor e o "problemă de afaceri". A fost răpită nu ca să vă convingă pe voi să mergeţi în Rusia. Ea este "în ograda mea". Iar eu sunt încă aici. După ce-o să mă mut la conac, mă voi ocupa personal de problema ei. Până atunci, lucrurile stagnează. Iar tot ceea ce puteţi voi obţine sunt dovezi ale existenţei ei. Poze şi filmări cu ea - de-alea lipsite de indicii.

Soţia lui aproba, încruntată...

- Linişteşte-te. Dacă au acţionat împreună când au furat-o, atunci decid împreună în privinţa ei. Momentan, Andrei e supărat - şi-l doare sufletul când realizează cât de aproape de reuşită a fost şi cât de mult a greşit din propria prostie. De el se va ocupa Gabriel. Întotdeauna s-a ocupat el de fratele mai mic. O s-o facă şi acum. Şi-apoi or să aştepte amândoi externarea mea...

Ana se aplecă la urechea lui:

- Am un plan, în privinţa Rebecăi. Dar ţi-l spun după ce te muţi la conac.

- ... Crezi că e un plan bun?

- Da. Dacă îl urnim în momentul potrivit, e planul care-o va elibera pe Trésor.

- Atunci mi-l spui la conac.

Primi o aprobare. Reuşi să ridice mâna şi să pună palma pe obrazul ei:

- Eşti supărată...

- ... Nu vorbeşte cu mine. Florentina - nu vrea să-mi spună nimic. O tot trag de limbă, îi tot spun şi-i arăt că pot şi vreau s-o înţeleg... Dar mă ocoleşte. Mă evită. Adică mă ignoră.

- E normal să fie aşa. Tu şuşoteai cu mămica ta?

Nega...

- Las-o; o să-ţi spună totul, mai devreme sau mai târziu. Nu uita că e adolescentă! E normal să se răzvrătească!

- Mi-e frică să nu-şi încerce puterile pe vreun nevinovat din orăşel!

- Şi dacă le-ncearcă?

Ana era siderată...

- Mai devreme sau mai târziu, adevărul o să iasă la iveală. El o să-şi primească pedeapsa pentru că a ignorat toate avertismentele şi s-a încrezut în cuvintele ei mai mult decât în ordinele tuturor superiorilor lui. Iar ea o să-şi primească pedeapsa decisă de părinţii ei! Nu e normal să fie aşa?

- Ba da. Dar e fata mea...

- Şi-a mea. Şi ştiu că n-o să poată să crească doar din îndrumări şi sfaturi. Trebuie să se şi lovească. Să ştii că, cu cât îi interzici mai multe, cu atât mai tare se va lovi!

- Ştiu. Mâine vine Sami.

- Da, mi-a zis Seniorul...

- O să venim pe la tine, să vă vedeţi, să discutaţi... După care cred că ţi-l iau şi-l pun la treabă!

- Să-i spui să se grăbească. Că vreau acasă.

Ana îi fură un sărut:

- Bineînţeles! Tot nu mi-ai spus dacă vrei aşternuturi albastre.

- Vreau aşternuturi roşii. Din mătase. Şi cătuşe cu puf roz - ca să nu le rătăcesc prin atâta roşu.

Primi un ghiont subtil, aşa că continuă:

- Şi două asistente medicale "pe sprânceană", îmbrăcate cu hălăţele scurte şi decoltate şi cu portjartier şi boneţică...

Primi un ghiont ceva mai ferm acum...

- Şi cu tocuri cui şi parfum dulce şi bot botoxat şi ruj negru...

Ana lui râdea din tot sufletul acum şi se prefăcea că-l gâtuie! Continuă:

- Ca să le pun să năvălească peste domn' doctor şi să scriu un amplu tratat despre relaţiile interculturale între persoane de religii diferite...

Seniorul îi făcea semn că o luase razna; Ana îl sărută, râzând... El râdea şi-o sărută şi se bucura că reuşise să pună punct discuţiei despre Florentina...

13 iulie 2020 - luni

Florentina

Aştepta. Era două jumate. Acuşi apărea şi el... Aha! Uite-l! Se grăbi să se ridice - şi simţi imperioasa nevoie de-a se repezi la el! Şi a-l lua în braţe! Simţi imperioasa nevoie de-a se simţi în siguranţă... La dracu!

Glasvandul foşni uşor - şi, în secunda doi, fu îmbrăţişată şi sărutată... Şi era aşa de bine, aşa de linişte aici, în braţele lui... Şi ştia că nu era bine să simtă aşa - că însemna că-l punea la inimă, iar asta ar fi fost un dezastru...

Brusc, sărutul se frânse - iar el îi dădu drumul şi-o luă de cap:

- Nu se poate! Te-ai tuns!

- L-am mai scurtat.

- L-ai scurtat? Ba l-ai ciuntit de tot!

Ba nu-l ciuntise deloc! Tanti Perla o tunsese foarte frumos, în scări! Astfel încât nimeni niciodată să nu mai poată să-şi înfăşoare părul ei pe mână şi să încerce să i-l smulgă!

- De ce te-ai tuns?

Făcu un pas în spate şi se descotorosi de mâinile lui:

- Şi ce - dacă m-am tuns, nu mă mai vrei?

- ... Cum poţi să spui aşa ceva?!

- Păi îi dai atâta cu "te-ai tuns"! Da, m-am tuns! Se încurca îngrozitor şi era un chin să trec vara cu el desfăcut! Şi dacă-l tot prind, chelesc în frunte! Şi, la urma urmei, tu ce vrei - pe mine, sau părul meu?

Alex începu să râdă - şi porni spre ea:

- Ai dreptate. Da' m-ai luat pe nepregătite! Nu mă aşteptasem...

Şi-i examina tunsoarea acum... Oftă greu:

- ... E chiar aşa dezastruos?

- Nu. E frumos. Îţi stă bine şi aşa. Da' m-ai luat prin surprindere. Te-am văzut când ai venit - şi-l aveai lung. Şi pe urmă te-am aşteptat la plimbare, dar n-ai venit...

- ... N-am putut să vin.

- ... De ce? Ce s-a întâmplat?

Oftă greu şi se strecură în braţele lui:

- Cretinu' ăla a încercat să se culce cu mine. Şi, atunci când l-am refuzat, a încercat să mă convingă să stau.

- Şi a reuşit?

Ridică capul şi-l privi lung...

- Că, dacă a reuşit, e un om mort.

- N-a reuşit. L-am lovit şi l-am blestemat până i-a trecut tot chefu'.

Alex nu spunea nimic. O privea şi nu spunea nimic... Plecă capul. Şi oftă din nou:

- N-a reuşit. Da' m-am speriat...

- ... Te-a tras de păr.

Hm...

- A încercat să te convingă apucându-te de păr şi folosindu-se de durere.

Ei, poftim! Să mai zică tanti Perla că băieţii din Aurari erau proşti! Aprobă încet cu capul...

- ... Doamne... Doamne, să nu-mi iasă-n cale! Să nu-mi iasă-n cale, că bag cuţitu'-n el!

- Ba îl laşi în pace - că nu se cade să te bagi în faţa lu' tata.

- Florentina... Dacă dau ochii cu el, scot cuţitul şi-l înfig în pieptul lui. Dacă scapă, bine; dacă nu...

Ăsta era un motiv de îngrijorare - nu atât pentru siguranţa lui Andrei, cât pentru ea, care căuta o cale să "stingă" amiabil şi mai ales discret relaţia cu Alex...

- ... Florentina, spune-mi sincer! A reuşit?

- Tu n-auzi că nu?

Auzea, dar n-o credea...

- ... N-a reuşit. Şi n-ai să-i faci nimic. Pentru că a fost vina mea. N-aveam de ce să mai ies din dormitorul meu, după ce ne-am spus noapte bună. Mi-a întins o plasă; şi-am căzut ca proasta-n ea. Faptul e consumat. Iar eu am acum motiv să nu mai dau ochii cu el.

- Mama ta ştie?

- Îţi dai seama că a informat-o tot "aparatul din subordine"...

- Şi ce-a spus? Te pune în continuare să joci rolul iubitei lui?

- N-am vorbit încă cu ea. Dar nu cred că mai riscă să mă ducă prin preajma lui. Dacă a fost nebun să încerce, deşi ştia prea bine că jucăm nişte roluri...

- Te rog să nu te mai apropii de el.

- O să încerc.

- Cum adică, o să încerci?

- Adică o să încerc să mă ţin departe de el. Dar dacă mama zice că sceneta trebuie să continue...

- ... Nu înţeleg. Eu nu înţeleg chestia asta. Ăla e un nenorocit! Iar ea mai poate să te pună în pericol, de dragul unei scenete?

- Alex...

Îl privea concludent, ca să priceapă odată să îngroape subiectul...

- ... Mi-a fost foarte dor de tine...

Da, îi fusese dor de ea. Îşi revenise - o sărută şi-o strângea-n braţe "cu subînţeles"... Iar ea, de ce să mintă - abia aşteptase să ajungă în braţele lui! Aşa că trase uşor elasticul... şi şopti:

- Tu n-ai de ce să te tunzi; nu-i aşa?

Nega şi-o sărută şi-şi strecura degetele pe sub tricoul ei... Mm...

Sami

Se îndreptau spre ieşirea din oraş. Nici nu-şi imaginase că domnul conte locuia "în centru"! Ana pomenise ceva despre "conac"; deci, trebuia să fie la periferie...

Bărbatul de la volan îl aşteptase la aeroport. Nu afişase o hârtie cu numele lui; venise direct la el. Semn că ştiuse pe cine trebuia să ia. Se prezentase într-o franceză impecabilă: Toni, şeful pazei de la conac. Fusese cât pe ce să-l întrebe cum de nu era la conac, dacă era şeful pazei! Se abţinuse şi-şi rostise şi el titulatura completă. Descoperise apoi că Toni nu venise singur. Şi că paza contelui era extrem de discretă, în Franţa. De-abia după ce ieşise din aeroport, observase şi el că bărbaţii care păruseră foarte ocupaţi în aeroport îi urmaseră pe ei. Opt inşi. În spatele blindatei erau două BMW-uri negre...

Maşina încetinea. Se trase spre scaunele din faţă:

- Am ajuns?

- Da, aici e.

Acolo era - la poarta aia mare, monumentală, păzită de doi bărbaţi uriaşi în salopete negre...

- Conacul e păzit foarte bine. Nici şerpii, nici şobolanii nu intră pe teritoriul lui. Avem câini de-a lungul gardului...

Pe el îl lăsa mască drumul umbrit de copacii uriaşi, superbi ca-n poeziile lui de suflet...

- V-am pregătit o listă cu rugăminţile mele.

Cum-cum?

- Poftim?

- V-am pregătit o listă cu rugăminţile mele, în calitate de şef al pazei.

- Aa, sigur! Stai liniştit, că nu-ţi voi ridica probleme!

- Ştiu. Dar nu vreau să vă-mbolnăviţi de inimă aici, "în sarcina mea". Aşa că trebuie să ştiţi unele lucruri.

Şi scotea şi-i dădea o hârtie. Se grăbi să o ia:

- Promit că o citesc azi.

- Mulţumesc. Conacul este deservit de o familie de români. Florina găteşte şi face curat iar Luis meştereşte tot ce se strică. Orice doriţi, găsiţi la el. Băiatul lor, Thomas, îi ajută atunci când e cazul.

- OK. Te rog să-mi spui Sami.

- OK. Nu cred că aţi fost informat... În martie, conacul a fost

atacat. Au murit şase oameni - iar fiica directoarei firmei care funcţionează aici a fost răpită. Vă rog să citiţi cu atenţie hârtia aia; pentru că nu vreau să avem probleme.

- Stai liniştit. Bine că mi-ai spus! Nu ştiusem...

Bărbatul se încruntase îngrozitor, semn că din paza lui fusese răpită fiica... Nu era genul care să pună întrebări incomode; mai ales că tocmai văzuse conacul... şi rămăsese mască...

- Zidurile alea de iederă sunt din plexiglas antiglonţ.

Cee?

- Iar dacă ieşiţi din conac noaptea, să nu vă îndepărtaţi de el. E mai bine. Băieţii au ordine clare; şi, până se lămuresc lucrurile...

Categoric, n-o să iasă noaptea din conac. Nici n-avea de ce! Blindata începetini:

- În dreapta sunt cele trei vile - a personalului, a şefilor şi a proprietarilor. În stânga e vila pazei. Dacă doriţi să ieşiţi din perimetrul proprietăţii, vă rog să mă anunţaţi.

- OK.

Şi gata - parca maşina lângă conac, în faţa vilei pazei. Se grăbi să coboare - şi inspiră adânc aerul curat, răcoros... Toni coborî şi el şi-i scoase valiza din portbagaj. Dădu s-o ia - dar bărbatul păru că nici nu-i observă gestul şi-o luă înainte:

- Dna contesă vă aşteaptă.

Dna contesă îl aştepta...

O să-i fie greu să se obişnuiască cu noua Ana. Presupunea că ea era aceeaşi Ana dintotdeauna - dar numai în interior. Exteriorul se schimbase. Probabil că îmbătrânise un pic... Şi era la fel de frumoasă, la fel de specială... Probabil că milioanele de "dna contesă" pe care le auzise până acum îi schimbaseră comportamentul. Probabil că era mai "intangibilă", mai... Încă de-atunci, din 2011, simţise în comportamentul ei "sângele albastru". Presupunea că sentimentul din 2020 va fi mult accentuat. Aşa că parcă-parcă simţea un pic de dezamăgire... Îl urmă pe Toni şi intră în conac.

Uau! Uau, ce living! Ridică privirea spre tavan, uimit...

- Bine-ai venit.

Ana! Unde era?

... Ea era! Era... Începu să râdă:

- Într-adevăr, eşti fermecată.

Iar ea bufni în râs:

- Serios?

Aprobă, grăbindu-se s-o îmbrăţişeze:

- Foarte serios! Noi îmbătrânim - tu întinereşti!

- Acum exagerezi!

O îmbrăţişă uşor:

- Bine te-am găsit!

Ana îl bătu uşor pe spate:

- Ştii cât mă bucur să te revăd?

Ia - chiar se bucura?... Da; ochii ei străluceau, fericiţi.

- Şi eu - din clipa când am văzut hârtia oficială, am început să simt nerăbdarea. M-am tot gândit la voi; dar n-am vrut să vă scriu. Ştii de ce...

- Nu prea ştiu...

- Ei - chestiuni geopolitice. Imam Mohssen mă tot întreba de tine; aşa că am preferat să nu aflu noutăţi, ca să nu risc să-mi scape ceva la urechea lui.

- O să râzi; dar mă pregătesc să-i fac o vizită.

Serios? Se pregătea să-i facă o vizită lui imam Mohssen?

- Dar despre asta o să discutăm mai târziu. Hai să-ţi arăt conacul şi să-ţi prezint vecinii tăi pe următoarele şase luni.

- Hai!

Traversară livingul şi intrară într-o cameră parcă la fel de spaţioasă. Ana făcu prezentările:

- Sami Fakhouri, medicul lui Ştefan. El este Piao Zhong, consilierul meu personal...

Iar asta însemna că chinezul din 2011 nu mai lucra pentru ei - nu? Evident, nu putea să întrebe...

- Aleodor Gaboraş, consilierul nostru pe probleme geopolitice şi de informaţii...

Îl recunoştea pe bărbatul din rândul doi, de la concertul Orange...

- Pe Rebeca o ştii din Bucureşti, nu?

Aprobă - o ştia pe roşcovana lui Diamant. Cea din cauza căreia se sinucisese mama copiilor lui Diamant.

- Este şefa firmei din Franţa şi cumnata mea. Iar ea este Adina, secretara Rebecăi şi soţia lui Toni.

Îşi păstră zâmbetul amabil - şi "ucise" instantaneu gândul care-i amintea că, în Theatre du Chatelet, femeia asta îl ţinuse de braţ pe domnul Gaboraş! Uau! Viaţa lua uneori curbe ample...

- Cred că Adina o să te cam bată la cap. Are o mulţime de întrebări...

Serios? Avea întrebări pentru el? Femeia se ridică, râzând, şi se întoarse din profil... Aa!

- Sigur! Nici o problemă!

Rebeca se grăbi să întrebe:

- Şi ne poţi spune dacă e băiat sau fată?

- Aa, bineînţeles! După poziţia şi forma buricului!

Aleodor zâmbea; Rebeca râdea din tot sufletul. Adina, biata Adina, îi privea buimacă - că nu scria nicăieri pe internet despre asemenea metode de diagnosticare... Ana porni spre uşă:

- Aici e biroul firmei. Hai să-ţi arăt şi restul.

Da - hai să-l salveze de secretara gravidă! Avea senzaţia că tocmai făcuse o glumă uşor nesărată...

- Aici e bucătăria. Sami Fakhouri, medicul lui Ştefan. Florina - cea care are grijă de stomăcelele noastre.

- Îmi pare bine. Dacă doriţi anumite feluri de mâncare, vă rog să-mi spuneţi.

Femeia asta părea dezgheţată - şi dornică nu să-l servească pe el, cât să nu-şi supere şefii! Părea că se-ndreaptă spre 50 de ani; probabil se simţea îmbătrânită, probabil se temea pentru postul ei... Numai ea ştia! Oricum, zâmbi:

- Orice, numai nu mâncare arăbească. Dacă faci sarmale cu mămăligă, e perfect.

O salvase, cum se zice - se vedea pe chipul ei că deja îl adora pe "medicul lui Ştefan"! Asta era bine - n-o să facă indigestie...

- Soţul ei se ocupă de conac - partea tehnico-administrativă. Iar băiatul lor, Thomas, e un tânăr fermecător! O să vezi - o să adori să discuţi cu el ore-n şir!

Florina se înroşise rău de tot şi-şi făcea de treabă pe lângă masă...

- Şi-acum hai sus.

Da - hai sus. O urma... Nu se mai putu abţine:

- Diamant e în Bourges?

- Diamant e în Aurari. El conduce România.

Deci Rebeca conducea Franţa iar Diamant conducea România... Ana îi înţelesese gândul, că zâmbea:

- Nimic nu-i poate despărţi pe ei. Nici chiar răpirea fetiţei lor nu i-a despărţit!

Se grăbi s-o ajungă din urmă:

- Mi-a spus Toni ceva-ceva; dar n-a intrat în amănunte...

Ana aproba şi grăbea pasul... şi deschidea ultima uşă din şirul de uşi din stânga coridorului:

- M-am gândit că aici te vei simţi perfect.

- Ştii bine că nu-mi trebuie decât un pat şi-un fotoliu.

"Şi văd acum că-mi oferi confortul unui hotel de şapte stele" - că avea inclusiv măsuţă de scris şi birou şi laptop şi tabletă şi alte drăcii acolo...

- Oricând vrei, e de-ajuns să-ţi trimiţi hainele cu un curier - şi le aranjează Florina. Se pricepe, să ştii! E cu noi din 2011 - de când a cumpărat Ştefan conacul.

Aprobă, privind-o lung... Ea îl privea lung şi nu înţelegea de ce el nu spunea nimic...

- ... E ciudat. Te regăsesc exact ca-n 2011! Şi e ciudat!

Arătă spre ea:

- Poftim! Roşeşti exact la fel ca atunci!

- Unele lucruri nu se schimbă în timp.

- Copiii presupun că sunt în vacanţă...
- Sunt în Aurari.
- Departe de tine?
- Da. După cum spuneai chiar tu, copiii mei nu sunt copiii mei; sunt fiii şi fiicele setei vieţii de viaţă. Ei vin prin noi, dar nu din noi, şi deşi ei sunt cu noi, totuşi ei nu ne aparţin.

Ridică mirat sprâncenele... Iar ea ridică umerii a fatalitate:

- Te aşteptai să le uit?
- Sincer? Da.
- Tu ai uitat Minulescu?

Nega - nu uitase Minulescu... Ana oftă greu:

- În martie, în ziua când Ştefan a avut accidentul de elicopter, nişte nenorociţi au atacat conacul. Au ucis şase adulţi şi au răpit-o pe fetiţa Rebecăi. În realitate, au căutat-o pe ea. Ca s-o omoare. Ca să-l rupă pe Ştefan de Franţa. Şi de România. Diamant, deşi trăieşte departe de Rebeca, nu poate trăi fără ea. Ştefan şi-ar fi pierdut ambii consilieri de bază. Şi probabil că s-ar fi găsit într-o încurcătură afurisită. Probabil că i se pregătiseră şi nişte probleme cu legea... Dar Rebeca era la aeroport - acolo unde s-a produs accidentul. Ei i-au furat fetiţa... El a fost operat şi ţinut în comă... Iar eu am devenit brusc şefă peste toţi şi toate.

Serios? Ea era şefa tuturor?

- Eu conduc afacerile. Lumea zice că mă descurc binişor...
- Nici nu mă îndoiam că te vei descurca admirabil cu toate!
- ... Ştefan se va muta aici. Din clipa aia, conacul ăsta va fi "de neatacat". Iar după câteva săptămâni, Rebeca se va muta în Aurari. Acolo chiar n-o pot omorî. Şi-atunci, lucrurile or să se aşeze. Atunci, mizez pe slăbiciunea lor - provocată în principal de întârirea noastră. Şi mizez, fireşte, şi pe-un mic plan de-al meu. Atunci, dacă avem noroc, Trésor se va întoarce.
- Fiind vorba de un plan pus la punct de tine, e evident că micuţa se va întoarce...

Da, ştia că era uns cu toate alifiile...

- Până atunci, însă, te rog să nu ieşi nicăieri înainte de a-i spune lui Toni.
- Mi-a spus şi el partea asta. Şi mi-a dat o hârtie cu regulile. O s-o studiez cu maximă atenţie şi-o să mă conformez.
- Până atunci, te invit în biroul tău.

Biroul lui? Adică îi dădea un birou? Ana ieşea... O urmă. Şi-o văzu deschizând uşile duble din capătul holului - cele de lângă uşa lui. Ia uite...

- Vom muta biroul în colţ. Aici vom pune patul. Dar aranjamentul ăsta depinde mult de aparatura pe care-o vom închiria de la spital; aşa că...
- Deci aici îl aduci...
- Da. Atunci când a cumpărat conacul, aici era dormitorul nostru.

Şi se-ntorcea şi-i arăta... Uau!

- Aşa a trecut peste perioada pe care eu am petrecut-o în Nantes - a făcut un poster uriaş cu noi patru. Când m-am întors, am decis să-l păstrăm - deşi nu mai era tocmai "corect". Şi, după ce Philippe a împlinit şapte ani, am schimbat fotografia.
- Să n-o dai jos. Şi să n-o acoperi cu aparatură. Imaginea asta o să ajute mult la recuperarea lui!

Ana aproba...

- Dacă eşti îndeajuns de "vocală", obţii aparatură mobilă - adică pe roţi. Dar o să te rog să scoţi covorul. Ca să n-avem surprize neplăcute.
- Nici o problemă. Vrei să mâncăm înainte de a merge la spital?
- Întâi muncim - după aceea ne distrăm.

Minunat - o făcuse să râdă! Era atât de frumoasă, atât de specială atunci când râdea! Era o zeiţă! O zeiţă fermecată... Oftă greu:

- Nu cred că mă voi putea obişnui cu gândul că noi toţi îmbătrânim şi tu nu! Hai la spital!
- Hai la spital!

Ieşeau... Ana continua să zâmbească:

- Sper că Jada nu s-a supărat foarte tare pentru solicitarea mea.
- Jada era foarte supărată pe mine. Dar a început să-i treacă. După ce am întrezărit rezolvarea unei părţi considerabile a problemelor noastre, mi-am revenit; şi-a început să-şi revină şi ea.
- Şi cum cealaltă parte a problemelor voastre nu se poate rezolva decât în timp...
- Asta înseamnă doar că suntem în drum spre mai bine; nu?
- Exact. Aţi pornit spre bine; fiecare pas înseamnă "mai bine".

"Şi-o să ne prăbuşim, dacă operaţia eşuează..." Prefera să tacă...

- ... Ce problemă are băiatul tău?

De ce oare îşi închipuise că Ana nu ştia absolut totul? Când era evident că "aparatul executiv" îi furnizase absolut toate informaţiile referitoare la el şi familia lui?

- ... Pe scurt, piciorul drept e "blocat". Trebuie operat. Dacă operaţia reuşeşte, o să poată să păşească normal; dacă nu, o să necesite o proteză care să-l ţină în poziţia normală şi să-l ajute să flexeze încheieturile.
- Iar fetiţa?
- ... La ea, e un tratament de durată.
- Sau nu.

Poftim? Ana nu răspundea; cobora treptele... N-o urmă:

- Ce vrei să spui?
- Că ai fost dezinformat. Sau, mai bine spus, informat incomplet.

Acum coborî treptele sărind câte două-trei deodată!

- Cum adică?
- Adică am făcut o mică investigaţie - şi-am aflat că, pentru ea, există un tratament care-ar putea rezolva definitiv problema în cel mult trei luni.

Serios? Vorbea serios? Ana zâmbea:

- Dar nu ţi-l spun decât după ce semnezi.

Ce să semneze?

- Ce să semnez?
- Acordul de înscriere a copiilor în fundaţia noastră.

În ce fundaţie? Hei! Femeia asta spunea lucruri incredibile! Şi nu-i răspundea la întrebări - îi "aruncase" nişte cuvinte şi-acum îşi continua drumul! O prinse de braţ şi-o răsuci şi-o apucă bine de umeri:

- În ce fundaţie?
- ... Ştefan Ionescu nu înseamnă numai afaceri şi cavaleri şi bani negri. Înseamnă şi multe organizaţii nonprofit şi fundaţii - şi pentru excelenţă, şi pentru copii abandonaţi, şi pentru copii bolnavi... Aleodor ţi-a pregătit actele; imediat cum semnezi, îţi dau datele referitoare la tratament.
- Chiar crezi că o să semnez aşa ceva?
- Da. Pentru că semnezi doar înscrierea lor - nu şi acordul pentru tratament.

Ana păşi în spate; el era prea uimit ca s-o urmeze...

- Hai.

Ea se grăbea; el nu se putea clinti...

- Hai!
- Nu mai fac nici un pas, până nu-mi lămureşti chestia asta!
- OK!

Ia uite-o! Scosese telefonul! Păi...

- Te rog, ia dosarele şi vino în living. Mulţumesc.

Pe cine chemase? Şi despre ce dosare era vorba? Nu se putea dezmetici! Ce dosare? Ce fundaţii?

Uşa se deschise larg. Aleodor intră, evaluă într-o clipă situaţia şi porni spre el:

- Dl conte Ionesco a înfiinţat în Europa un număr de 14 fundaţii şi organizaţii nonprofit. Toate sunt finanţate prin donaţii ale persoanelor fizice şi juridice şi prin sume puse la dispoziţie de guvernele statelor pe teritoriul cărora funcţionează.

Şi-i întindea o hârtie! Ce hârtie era aia?... Ia uite ce făcea - îi arăta lista cu fundaţiile contelui Ionescu!

- El se ocupă de toate - strângere de fonduri, identificarea cazurilor care necesită ajutorul fundaţiilor, identificarea specialiştilor ideali în fiecare caz în parte, organizare administrativă şi legală... Tot.

Era ciudat. Se simţea ciudat. Era ca într-un film SF în care el exista

într-o realitate paralelă iar toţi ceilalţi erau altfel...

- Ana ţi-a vorbit despre fundaţia franceză "*Santé pour enfants*". Cred că numele spune totul - nu?

Da. Numele spunea totul. Se mai întâlnise cu numele ăsta de cel puţin trei ori doar anul ăsta! Pe unul dintre copii îl salvase chiar el! Fusese victima unui accident de circulaţie - el îl stabilizase, după care se pusese problema amputării ambelor picioare. Fundaţia "*Santé pour enfants*" aflase de cazul lui - şi îl transportase de urgenţă în Germania, la un centru de cercetare în domeniul ortopediei, unde universitarii de-acolo reuşiseră să-i salveze picioarele. Ştia asta pentru că se interesase de caz. Îl impresionase. Puştiul fusese strivit între două maşini în timp ce traversase regulamentar, pe verde... Şi-şi amintea foarte limpede agitaţia celor două tinere voluntare de la fundaţie; felul cum se mişcaseră, cum vorbiseră la telefon, cum se repeziseră încoace şi încolo... În două ore, organizaseră totul - şi urcaseră copilul la heliport. Tot spitalul vuise în ziua aia...

- Am obţinut dosarele medicale ale copiilor tăi.

Scăpă hârtia - pentru că mâna îi porni şi se-nfipse în gulerul lui! Bărbatul nici nu clipi:

- Poziţia în care m-a aşezat contele Ionescu îmi permite să obţin foarte multe informaţii. Şi să fac foarte multe lucruri.

Nu, nu-i dădea drumul... Ana şopti:

- Ştefan nu înseamnă numai rege; înseamnă şi conte.

- Dosarele medicale sunt confidenţiale.

- Nu şi pentru serviciile secrete franceze.

Aleodor îl lămurise într-o secundă. Şi-l şi dezmeticise! Aşa că îi dădu drumul - că, totuşi...

- Consiliul Aspergerilor le-a studiat cu atenţie şi a făcut unele propuneri. Pe care le-am dat în lucru. Poftim.

Şi-i dădea dosarele! Măi, să fie! Chiar era într-un SF regizat impecabil! Doar că nu-şi ştia rolul. Nu ştia nici o replică, nici o indicaţie regizorală - nimic! Stătea în picioare, lângă scări, şi...

Ana porni spre el:

- Pentru Aidin, au propus un centru medical privat din Bologna. Au acolo toate dotările necesare. În plus, doar acolo poate fi adus profesorul universitar Rutherford, de la Universitatea Stanford. Pentru Adana, au propus o unitate de cercetare din Düsseldorf. Este singurul loc din Europa unde poate veni Liu Jian Feng, cercetător de marcă în domeniu. Nu va cerceta pe fetiţa ta; îi va aduce tratamentul şi se va ocupa de administrarea lui. În dosarul ei vei găsi o listă cu copiii care au primit deja tratamentul şi evoluţia lor post-administrare. Nu mă aştept să te-ncrezi în nişte hârtii; aşa că pe laptopul de sus, din camera ta, sunt deja salvate coordonatele celor doi specialişti. Au fost informaţi de principiu, aşa că îi poţi contacta la orice oră...

Nu-i venea să creadă...

- Dacă nu eşti de acord cu propunerile noastre, nu e nici o problemă. Putem găsi alte soluţii, la fel cum putem rămâne la medicii şi intervenţiile pe care le-ai ales deja. Decizia îţi aparţine. Dar, indiferent ce decizie iei, te rog să semnezi înscrierea copiilor în fundaţie.

- Nu pot să semnez aşa ceva.

- De ce?

- ... Operaţia lui Aidin, aşa cum este ea stabilită acum, costă 60.000 de euro. Iar profesorul Rutherford e o somitate care nici nu se-ntoarce la dreapta pentru suma asta!

- Sami... Nu e vorba despre bani. Niciodată n-a fost vorba despre bani.

- Acum, e vorba despre bani.

- Nu. E vorba despre copii.

Nega - că era vorba despre sume astronomice...

- Profesorul Rutherford are o rată de reuşită a operaţiilor similare de 96%. Iar Liu Jian Feng are o rată de 100%. E vorba doar despre copii. Le poţi asigura copiilor tăi vindecarea completă. Cu o singură semnătură.

- Nu pot accepta aşa ceva.

- Dar o vei accepta.

Poftim?

- Poftim?

- O vei accepta. Pentru că îţi iubeşti copiii.

- Ana,

- E de-ajuns să-l rog pe Aleodor să dea câteva telefoane, iar voluntarele fundaţiei o vor căuta pe Jada. Ea va semna fără să clipească. Vom ajunge tot acolo - dar ne vom întrista amândoi.

- Nu. Eu nu semnez aşa ceva.

Şi-i puse individului dosarele în braţe. Aleodor aprobă, îşi recuperă şi hârtia şi se îndepărtă... Ana zâmbea slab, parcă în ciuda lui... Porni spre ea:

- Mergem la spital?

- Da.

Şi gata - discuţia pe tema asta era închisă! Mergeau la spital şi discutau despre recuperarea soţului ei! Despre aparatură, despre asistenta medicală, despre kinetoterapeut... Dar despre copiii lui nu vor mai discuta!

Tresări - Ana fluierase! Extrem de puternic! Nu se aşteptase! Adică... I se oferi un zâmbet complice:

- Aşa "îi claxonează" Ştefan. Iar ei adoră stilul ăsta! Sunt încartiruiţi aici, încuiaţi bine-bine şi au acelaşi program zilnic - aşa că orice variaţie e binevenită.

Aprobă în virtutea inerţiei - mintea lui rămăsese la fundaţie, la dosare... la... Ce însemna oare "consiliul Aspergerilor"? Ştia ce erau Aspergerii; dar nu ştiuse că aveau şi-un consiliu. Şi deci habar n-avea ce rol avea consiliul ăla! Era ciudat...

Blindata opri în mijlocul aleii. Ana urcă în spate; o urmă.

- Mergem la spital.

Bun! Deci mergeau la spital, la conte... Contele-rege care era când conte, când rege...

De ce făcuse contele fundaţiile alea? Oare încasa bani negri prin ele? I se părea ciudat; banii ar fi trebuit să-i parvină lui, nu diverşilor medici care salvau vieţile copiilor! De ce-ar fi vrut contele să plătească pentru însănătoşirea copiilor unor străini? Avea mustrări de conştiinţă? Însănătoşea copiii unor oameni cărora le va cere mai târziu diverse favoruri? Părinţii băiatului pe care-l stabilizase el n-aveau cu ce să-l ajute pe conte. Erau oameni comuni - salariaţi comuni. Era bulversat...

În minte îi stăruiau cuvintele Anei. Profesorul Rutherford avea o rată de reuşită de 96%... Iar individul cu nume asiatic avea o rată de 100%... în vindecarea unei boli pe care medicina pe care-o ştia el o va trata, poate, peste vreo 10-12 ani...

Decise s-o ia metodic. Că toate nelămuririle lui trebuiau să aibă o explicaţie! Se întoarse spre ea:

- De ce?

- De ce, ce?

- De ce salvaţi nişte copii cu care n-aveţi nimic în comun?

Ana oftă greu... şi ridică din umeri:

- Pentru că trebuie să-i salveze cineva. Nu?

Negă - că nu era aşa!

- În România, unde sistemul de sănătate este îngrozitor de subfinanţat, sunt medici care scot bani din propriul buzunar şi se duc şi cumpără medicamente pentru pacienţi. Şi faşe şi mănuşi chirurgicale şi spirt şi vată... Ei de ce-şi dau salariul pentru nişte oameni cu care nu au nimic în comun?

Aşa de rău era în România? Nu ştiuse...

- Pentru că nu e vorba despre bani. E vorba despre oameni. În cazul nostru, e vorba despre copii. Despre nişte fiinţe inocente cu care cineva...

Şi arăta în sus, spre cer probabil...

- ... a făcut glume proaste. Cineva trebuie să îndrepte lucrurile. De ce ne-am apucat s-o facem noi? Nu ştiu. Pur şi simplu, am simţit că e momentul să facem ceva "productiv".

Ana se aplecă spre el:

- În plus, dă bine la CV. Ştii tu - insigne, ONG-uri... spectacole de caritate, strângere de fonduri...

Încercase să încheie cu o glumă, în timp ce el se simţea tare prost...

- Am bănuit că n-o să accepţi aşa, din prima. I-am spus deja lui

Aleodor să amâne contactarea Jadei până la 1 august. Mie mi-ar face o deosebită plăcere să semnezi tu. Pentru că ştiu cât de mult înseamnă copiii tăi pentru tine - şi cât de mult suferi atunci când te gândeşti că nu-i poţi ajuta prea mult. Te rog - uită-te pe hârtiile din dosarele alea. Vorbeşte cu specialiştii. Din poziţia în care a ajuns acum Ştefan, omenirea se vede altfel. Medicina a făcut paşi uriaşi în ultimii cinci ani. Dar informaţia nu s-a răspândit aşa cum trebuia. Liu Jian Feng trăieşte, munceşte şi studiază în China. Rezultatele lui nu ajung prea uşor în Europa - n-au loc de rezultatele europenilor. Şi nici industria farmaceutică nu e de acord să-şi "dinamiteze" producţia de medicamente pentru care a plătit deja bani grei. Tratamentul domnului Liu este cunoscut în China; în Europa, probabil că testele şi hârţogăria îl vor face accesibil peste vreo 20 de ani. Fetiţa ta are nevoie de el acum - nu după ce se mărită.

Să se mărite? Fetiţa lui va apuca să serbeze 14 anişori doar dacă va fi extrem de norocoasă!

- În trei luni, fetiţa ta poate fi vindecată. Iar viaţa ei primează în faţa banilor.

- Te rog, nu mai vorbi aşa.

Ana oftă greu... şi nu mai spuse nimic. Poate că era mai bine aşa...

Profesorul Rutherford avea onorariul "la secret"; zvonurile pomeneau ceva despre sute de mii de euro. Cercetătorul chinez îşi risca şi cariera, şi viaţa atunci când le spunea superiorilor lui că pleacă în vacanţă în Europa - ceea ce însemna că sticluţele pe care le trecea ilegal peste graniţele Chinei costau o avere...

Toni scotea telefonul, apăsa butoanele... "În cinci minute, ajungem la spital." Deci mai aveau cinci minute... Hai să-şi mai răspundă la o întrebare:

- ... Ce înseamnă "consiliul Aspergerilor"?

- În 2012, Ştefan a angajat un grup de tineri cu capacităţi intelectuale ieşite din comun. Scopul lor era adunarea de informaţii care să-l ajute să conducă afacerile. Încet-încet, numărul lor a tot crescut... S-au înfiinţat "sucursale" în fiecare ţară în care avem afaceri... Consiliul Aspergerilor este format din reprezentanţii acestor sucursale.

Adică cei mai inteligenţi şi bine informaţi angajaţi ai contelui se strânseseră şi studiaseră dosarele medicale ale copiilor lui...

- ... De ce faci asta?

- De ce încerc să te ajut? Pentru că ai nevoie de ajutor. Şi pentru că a venit momentul să-ţi întorc ajutorul.

- Mi-ai întors ajutorul în 2011.

- Da, ţi-am întors ajutorul în 2011. Dar ţi-am spus atunci că şi tu eşti un om fermecat. Şi ai sarcina să clădeşti şi să modelezi doi oameni fermecaţi - aşa ca tine. Omuleţii tăi au nevoie de ajutor medical. După ce-l vor primi, tu îţi vei putea continua menirea pe pământ. Trebuie să ne achităm de sarcini până la sfârşit - nu?

Da - dar nu aşa! El...

- ... Mă pui într-o situaţie imposibilă. Mă cunoşti - ştii cum sunt.

- Ştiu cum eşti. Şi tu mă cunoşti...

- ... Nu pot, Ana! Sunt prea mulţi bani!

Femeia de lângă el reveni la poziţia corectă pe banchetă...

- Mi-ai stabilit deja un salariu obscen de mare! Nu pot să pri

- Dacă te concediez, primeşti?

Nega încet cu capul... Blindata încetinea...

- ... E decizia ta. Iar eu o voi respecta - indiferent ce vei decide tu. Dar îmi rezerv dreptul de a trimite voluntarele la Jada.

Era mai mult decât evident că n-o va putea răzgândi! Aşa că oftă greu şi coborî şi el. După gesturi, îi era uşor să observe că reuşise s-o înfurie de-a binelea...

Ştefan

Atmosfera din rezervă era veselă. Era ca o zi de duminică. Sami avea imaginea unui musafir mucalit, care înveselea camera asta...

Revederea cu el fusese extrem de plăcută. Seniorul îi arătase fotografii recente; dar toate fuseseră "bust", cu accent pe riduri. Aşa, privit "pe de-a-ntregul", Sami Fakhouri se transformase într-un medic rotofei, mucalit şi veşnic pus pe şotii. Şi-l făcuse să râdă din tot sufletul! Atitudinea lui îl înveselise şi pe Bouchard, care-şi dezlegase limba şi era acum foarte vorbăreţ. Trecuseră în revistă dosarul lui medical; apoi făcuseră lista cu aparatura necesară la conac. Acum discutau despre diverse metode de înzdrăvenire a lui, unele de-a dreptul ghiduşe. Erau momentele frumoase când râdeau cu toţii...

Se adunaseră toţi în jurul patului lui. Regina lui stătea lângă el - şi-i ţinea mâna în mâinile ei. Ochii lui Sami coborau, când şi când, spre gestul ei...

Era sigur că nu semnase. Şi nici n-o să semneze. Musulmanul Sami, cum îl numea Ana, era un om cu principii solide. Şi nu se apleca niciodată - nici chiar pentru copiii lui. Că de-asta fuseseră sfătuiţi să-l caute pe el - fiindcă nu se apleca niciodată! Era ciudat - dar nu se apleca nici pentru copiii lui...

Nu se îndoia că Ana va reuşi să-i ajute copiii. Regina lui, dacă era cazul, o va contacta personal pe Jada! Iar ea va semna cu siguranţă! Numai că lui chestia asta îi ridica probleme mari. Pentru că plănuia "să-l rezolve financiar" pe Sami Fakhouri pentru următoarele patru generaţii - iar Sami era genul care nu primea nici măcar un euro cadou. Trebuia să facă cumva să-i îndese pe gât o mică avere...

Şi-avea deja un plan... care s-ar putea să funcţioneze...

Ana avea dreptate - Sami Fakhouri era şi el un om fermecat. Iar el unul avea încredere deplină în Sami Fakhouri. Nu ştia de ce - pur şi simplu! Era ciudat...

Ana-Maria

Intră în birou şi închise uşa. Aleodor oftă greu:

- E aşa un om căpos care mă scoate pe mine din sărite...

- E un om vertical. Nu acceptă bani nemunciţi.

- E un om nebun - refuză banii care-i pot însănătoşi copiii.

- Nu-i refuză; caută în adâncul lui motive ca să-i refuze. Când va constata că motivele astea nu există, va semna.

- Iar dacă el nu semnează, soţia lui sigur va semna.

Aprobă şi se aşeză la biroul ei:

- O să semneze el. Cei doi specialişti ce-au spus?

- Rutherford a spus că se simte onorat de solicitarea noastră. Maestrul Liu m-a rugat să încerc să vorbesc cu Fang. Că, dacă îl solicită Fang, China nu va ridica obiecţii - şi-i va fi lui mai uşor să treacă tratamentul peste graniţă.

- Spune-i că, în clipa când actele vor fi gata, dl Fang va contacta China.

- O să-i comunic. Sami ce face acum - se uită pe dosare?

- Nu s-a întors cu mine; a rămas la spital. Vrea să asiste la şedinţa de kineto şi să stoarcă toate informaţiile din Bouchard. Diseară o să doarmă la conac. Şi ceva îmi spune că va petrece săptămâna asta cu Ştefan. Apropo - te rog să-i spui Florinei să-i pregătească camera şi să-l calculeze şi pe el la meniu.

- Imediat.

Se întoarse spre cumnata ei:

- Hai - pune-mă la semnat. Că cine ştie ce-o să se-ntâmple mâine!

Rebeca râdea şi se repezea cu teancul de hârtii...

Las' că semna el! Îl convingea Jada! Era sigură că Sami o să-şi viziteze familia înainte să se mute "de tot" aici. Şi nu va rezista să nu-i spună Jadei despre oferta lor! Femeia aia avea toate doagele la locul lor - aşa că îl va convinge ea!

Sami Fakhouri îmbătrânise un pic. Se mai rotunjise un pic. Dar rămăsese acelaşi bun musulman dintotdeauna.

15 iulie 2020 - miercuri

Diamant

Suna... Suna... Unde era soţia lui?

- Da!

- Ce faci, iubito?

- Uite, am fost până la bucătărie. M-a chemat Florina, să mă pună să gust o chestie cu nume complicat.

- Serios? Ce chestie?

- Un sos. Nu mă-ntreba cum se numeşte, că habar n-am! Mi-a zis, dar a fost mult prea complicat să-i reţin numele. Aşa că...

- Deci te joci de-a maestrul degustător...

- Daa, de-a Masterchef...

Râdeau amândoi; el îi asculta râsul sincer fericit şi parcă-parcă se liniştea şi el...

- Dimineţile de la conac au devenit super, să ştii!

Dimineţile... Nu pricepea nimic.

- Sami e teribil.

Aa, Sami...

- Da, mi-l amintesc din 2011...

- Nu, nu ţi-l aminteşti! Pe-atunci n-a fost niciodată aşa! Păi uite, ştii ce-a zis de Adina? Eu l-am întrebat dacă poate să ne spună ce e, fată sau băiat. El a răspuns imediat: da, poate, după poziţia şi forma buricului. Dă-ţi seama ce moacă a făcut Adina!

Îşi dădea seama ce rău se putea supăra Adina când descoperea că fusese luată la mişto! În fine...

- E teribil. Ştii cum? Te-ri-bil! Abia aştept să se-ntoarcă şefa diseară! Că sigur or să stea de vorbă o grămadă!

Cine ştie pe unde era Ana, pe la ce consilier! Cumnata lui devenise demult "a afacerii"!

- Iubito...

Voia să-i spună, dar parcă nu-i venea să-i spună...

- Diseară.

O întristase şi pe ea! Oof! Ce-i venise, s-o sune? N-avusese nimic să-i spună! Şi totuşi, o sunase! Şi-acum se întristase şi ea!

- Cred că pe la opt plec de-aici; deci, la unşpe aterizez. Ce-mi pregăteşti bun de papă?

Încercă să râdă cât mai credibil:

- Friptană cu mujdei. Fără cartofi prăjiţi, că-ngraşă.

- Mm, super-meniu! Şi la desert?

- Dragoste cu ciocolată...

- Ia să mă duc io să mă schimb şi să mă pregătesc şi să vorbesc cu aeroportu'...

Râdea - dar se întristase şi ea. Ştiau prea bine amândoi că nu se vor vedea diseară! Vorbeau "prostii" ca să-i dea lui Aleodor şansa de-a pune gheara pe nenorociţii ăia doi! Că dacă ei atacau diseară... Sau măcar se agitau câtuşi de puţin... Şopti, în romanes:

- Să nu întârzii mult. Auzi? Să nu întârzii mult - că mă topesc de dorul tău!

- Şi mie mi-e dor de tine...

Ei, poftim! Probabil că zâmbea, cu lacrimile pe obraji! Aah, cât de idiot era el uneori! Da' las' c-o dregea el imediat!

- Te-aştept! Pa!

- Pa!

Închise şi aruncă telefonul pe masă - o făcuse să plângă, cu prostia lui! O agitase aiurea! Era miercuri! Era iulie! Raina n-avea nici un motiv să plece de la conac! Şi probabil că avea şi ea treabă - nu numai el! Afacerile erau în floare! Ei trăgeau tare, să ridice graficele alea! Uite ce tâmpenie monumentală făcuse...

Ştefan

Ridică încet privirea spre Senior... Nici el nu era mai vesel. Nici lui nu-i plăcea starea de lucruri din prezent. Aşa că trase tastatura şi începu să caute mail-ul de luni - ăla cu informarea referitoare la consilieri şi treburile lor. Se simţea "plin de adrenalină" - şi simţea nevoia să facă o demonstraţie de forţă. Pentru balaurul bicefal. Ia să vadă el...

Rebeca

Îşi şterse lacrimile şi zâmbi: deci Diamantu' ei se topea de doru' ei...

Şi ei îi era dor de el. Dar nu putea să plece de la conac. Probabil că nici el nu putea să plece din Aurari. De vreo patru anişori, aşa, el jongla mai mult între Aurari şi Bucureşti. Afacerea lui era înfiptă bine; pe el nu-l deranjau nici organele, nici duşmanii. Diamant devenise un om temut în România. Maşinăria înainta fără s-o mai mâne el de la spate. Probabil că şi asta contribuia la telefoanele lui - faptul că stătea în orăşel cât era ziulica de lungă...

Aleodor răspunse la telefon... şi se ridică:

- Vin imediat.

Unde se ducea?... Nu mai conta. Ieşise. Cine ştie ce treburi avea - că el era mereu "în priză" şi niciodată nu ştia dacă va pune seara capul pe aceeaşi pernă de pe care-l ridicase de dimineaţă.

Oftă greu... Greu de tot... Îi era atât de dor de el! Da' atât de dor! Parcă de fetiţa ei nu-i era aşa de dor cum îi era de Diamant! Poate şi pentru că pe fetiţa ei nu ştia unde să se ducă s-o vadă! Poate că, dacă ar fi ştiut măcar localitatea...

Avea uneori aşa un sentiment stupid de vinovăţie... că-i era mai dor de soţul ei, decât de fetiţa ei...

Oare unde era fetiţa ei acum?... Oare cine-i putea răspunde la întrebarea asta? Andrei? Nicu Cărare? Cheng? Şeful lui Fang, poate?... Nu; Fang n-avea şef, ci un consiliu de şefi. Poate unul dintre ei ştia...

Oare, dacă-l contacta pe Leonard... Dacă-l contacta şi-l ruga să se intereseze el, contra cost firește...

"Fă! Ia stai tu cuminte! Că oamenii de deasupra ta lucrează deja la problema asta! Şi tu eşti în stare, cu isteţimea ta, să ciufuleşti tot ce muncesc ei! Stai locului!"

Păi uite că stătea locului! Ce dracu să facă...

Uşa se deschise vijelios. Aleodor traversa biroul cu paşi mari... Ia - că-i adusese o hârtie! Ce scria acolo?

"Stimată dnă Rebeca Ionescu,

Date fiind situaţia geopolitică din Europa Centrală şi de Est şi unele informaţii care mi-au parvenit pe canale demne de încredere, vă aduc la cunoştinţă faptul că în Serbia s-a ivit un debuşeu important în comerţul internaţional. Întrucât dl Ştefan Ionescu m-a asigurat că dvs. deţineţi produsele potrivite pentru acest debuşeu, în cantităţile necesare, vă solicit prezenţa astăzi, 15 iulie, la 13.00 GMT, în hotelul Hyatt Regency Belgrade.

Sunt la curent cu situaţia dificilă în care vă aflaţi şi vă asigur, pe această cale, că veţi fi în perfectă siguranţă. Dealtfel, v-am aranjat deja transportul către locul de întâlnire.

Aştept cu nerăbdare să vă revăd.

Cu stimă şi deosebită consideraţie,

Nenad Kasun"

Iaca-iaca! Întâiul sârb în materie de arme şi nu numai voia s-o aibă azi la Belgrad, la o discuţie despre debuşee! Era... Era imposibil. Lăsă hârtia pe birou:

- Nu pot să mă duc.

- Ba poţi. Şi-ar fi bine să te grăbeşti - că uite cât e ceasul!

- Nu pot. Şefa nu ştie nimic de chestia asta!

- Da' ştie şefu'!

- Şefu' ştie că nu pot să ies de-aici!

- Şi ştie şi de problema noastră de comunicaţie! Ia uită-te tu un pic cine cui a trimis scrisorica aia!

Cine cui o trimisese?

... Păi, n-avea cap de mail. Începea direct cu mesajul. Şi era scoasă la imprimantă. Ciudat... Aleodor mârâi, în romanes:

- Întoarce-o, fă! Aoleuu...

Da - s-o întoarcă! Şi ia uite... scrisul olograf, un pic chinuit, al lui Ştefan...

"Du-te la aeroport. Acum."

Acu' se ducea!

Sări în picioare şi alergă la uşă - acu' se ducea! Doar să-şi arunce o bluză şi-o fustă într-o pungă!

Ieşi în curte şi-o rupse la goană spre vilă! Aah, ce prostie! Trebuia să-şi ţină o valijoară în conac! Uite cât drum avea de făcut! Şi gonea de-i scăpărau călcâiele şi şi-l imagina pe Aleodor râzând de ea, la geam, şi pregătindu-se să-l cheme pe Toni cu blindata...

Oare cu ce avion o transporta la Belgrad? Oare zbura singură? Că, dacă zbura singură, îşi lua şi bigudiurile! Sau măcar drotul! Să-şi ia drotul? Trebuia neapărat să-şi ia fardurile! Şi parfumul - să nu uite parfumul!

"Daa, fă - parfumu' de mujdei!"

Gata cu gândurile - că, dacă râdea, nu putea să fugă! Şi ea se grăbea rău de tot!

Diamant

Cineva voia ceva de la el - îi tot apăsa soneria. El nu prea voia să se ridice din pat - că tocmai se hotărâse să doarmă pân' la iarnă! Nu trecuseră mai mult de 30 de minute de când închisese cu regina raiului lui - şi n-aveau insigne de teleportare, aşa că nu ea-i apăsa soneria! Iar el nu era dispus să primească vizite! Să-l lase-n pace!

... Mm...

... Şi-avea o sonerie de-aia de scula morţii din Bucureşti şi-l zgâria rău pe timpane...

Gata! Până aici! Sări din pat şi se repezi pe scări! Ia las', că-l învăţa el minte! Ce dracu nu pricepea? Dacă nu-i răspundea de atâta timp, de ce dracu insista?! Descuie şi smulse uşa aia din ţâţâni!

Nea Dumitru îl privea lung, serios:

- Îmbracă-te.

Păi, era nea Dumitru. Şi era serios. Ascunse deci dracii şi supărarea şi scoase calmul:

- Da' ce s-a întâmplat?

Unchiul lui făcu un pas în stânga şi arătă undeva în spatele lui:

- Pleci în Serbia.

Unde pleca? Şi ce-i arăta?... Îi arăta... un ambulanţier! Da' ce dracu se întâmplase?

- Hai - trage-ţi nădragii şi du-te.

- Stai aşa, că n-am priceput nimic! Plec în Serbia?

- Da.

- ... Da' cine zice că plec în Serbia?

- Văr-tu.

Ştefan? Adică Ştefan îl trimitea în Serbia? Cu un individ îmbrăcat în uniformă roşie... de SMURD... Îşi trecu încet mâna prin păr...

- Şi zice să nu te grăbeşti să te-ntorci. Că nici ea nu se grăbeşte să se-ntoarcă la conac.

Aoleu!

Îl înşfăcă de cămaşă şi-l trase-n casă! Şi sus pe scări, cu el cu tot!

- Când ţi-a zis? Cum?

- Pe telefonu' din China. M-a sunat şi mi-a zis să-i las să aterizeze. Şi-a zis să nu faci ca Gigi Becali - să nu încingi cărbunii pe balconu' hotelului. Că nu se face! E obrazu' lu' Nenad Kasun în joc; şi nu se face să-i afumi penthouse-ul.

Nenad Kasun! Ştefan ascultase discuţia lui cu Raina şi apelase la Nenad Kasun ca să le aranjeze lor o întâlnire într-unul din hotelurile lui!

- Zicea să comanzi civilizat friptana. Şi să sari peste mujdei. Că şi mujdeiul îngraşă.

Înşfăcă hamul şi şi-l puse dintr-o mişcare:

- Şi ea ştie?

- Tu ce crezi?

Da, normal! El ce credea?! Se repezi-n pantofi - şi ieşi în goană:

- Încuie dumneata!

Că el nu putea să se oprească! Îl aştepta ambulanţierul ăla, să-l ducă la regina raiului lui!

Florentina

Orăşelul Aurari moţăia. Era prânzul. Era foarte-foarte cald, foarte-foarte linişte... Cee?

Se repezi şi-şi luă telefonul - că iar o fluierase! Se trezise Andrei! Sau nu era Andrei?

"Bună."

Ba el era! Ia uite, ce tupeu pe el! Se-apucase iar s-o mesăgească! Ce tupeu avea individu' ăsta!

"- Bună.

- Te-am deranjat? La tine e ora două; dormeai?

- Nu. Îmi făceam temele.

- Alte teme?

- Nu, tot alea de vacanţă...

- Uitasem cât de multe teme de vacanţă aveam într-a unşpea...

- Sunt multe, într-adevăr."

Şi aşa-i venea să-l înjure bine-bine, că era mai iute de minte şi mai isteţ şi mai şmecher decât ea şi nu reuşise să-l îmbârlige să o elibereze pe Trésor...

"Mi-e dor de tine..."

Mârâi printre dinţi:

- Ei, uite - nici de-a dracu nu-ţi răspund la rahatu' ăsta! Nici de-a dracu!

Sau să-l întrebe dacă vânduse castelul? Dacă-l întreba chestia asta, s-ar putea ca Rebeca să primească la conac o bucăţică din copil. Un deget sau o ureche - chestii de-astea mărunte, dispensabile... Oftă greu şi începu, totuşi, să scrie.

"Eu nu ştiu dacă mi-e dor de tine sau nu. Te-am visat, azi-noapte."

Send. Ia să-l vadă ea acum... Aha! Îl băgase-n şedinţă! Nu mai scria nimic! De fapt...

De fapt, uite cum stătea ea frumuşel în cur pe scaun, la birou, şi se întreba dacă nu cumva toată vorbăria aia cu el trecea printr-o "şedinţă" de-aia de-adevăratelea! Că abia acum se dezmeticise ea! Aia doi erau fraţi - şi erau trup şi suflet unul pentru celălalt! Mămica ei le zicea "balaurul bicefal" - şi, în adâncu' sufletului ei, era îngrozită de ei! Aşa că era foarte posibil ca ăia doi să stea umăr lângă umăr chiar acu' - şi "să coacă" mesajele pentru ea la două creiere pline de şmecherie! Hm...

"Ştii cumva când se externează Ştefan?"

Asta era "cu schepsis". Era limpede ca autocritica din şedinţele clasei a unşpea!

"- Nu. Mama ştie. Am înţeles că a început deja demersurile...

- O s-o întreb pe ea."

S-o întrebe! Da' când o întreba - înainte sau după ce îi explica despre ce fusese vorba în scena aia cu el despuiat, încercând să-i mute ei mâinile din calea "cocoşului" lui? Că tare-ar fi vrut să ştie "înlănţuirea evenimentelor viitoare"!

Andrei scria. Mult. Ea nu putea să nu constate că, deşi era în siguranţă în Aurari, deşi azi-noapte n-avusese probleme în a zbura printre stele alături de Alex, deşi avea certitudinea că nimeni niciodată n-o s-o trimită cu de-a sila în Rusia la el, simţea totuşi un gol în stomac şi-un început de nod în gât...

Ce dracu avea ăla de scris atâta?

"Ai avut dreptate. Nu sunt ţigan - iar graba şi dorinţa de-a simţi că eşti a mea m-au făcut să uit cum funcţionează lucrurile în familiile normale. Voi sunteţi o familie normală - nu o familie de ţigani.

Iar tu eşti o adolescentă serioasă. Una dintre puţinele adolescente serioase pe care le-am cunoscut vreodată. Singura, probabil...”

Ete, fleoşc! Acu’ încerca s-o complimenteze! Lăsă telefonul pe masă. FB-ul zicea că Andrei îşi continua ideea...

“Eu te iubesc sincer. Te iubesc cu toată fiinţa mea. Trăim la distanţă - şi nu mi-ai dat nici un indiciu că speranţele mele nu sunt deşarte. Am interpretat tăcerea ta verbală prin prisma faptului că ai doar 17 ani. Şi m-am ghidat după limbajul nonverbal. Sâmbătă, după ce ţi-am arătat castelul, după ce am petrecut ziua aceea de vis, n-am mai rezistat - am avut nevoie de o certitudine. Am vrut să simt că eşti a mea. Şi m-am grăbit nepermis de mult.”

Aşa, aşa! Ete ce frumos ştia el să-şi facă autocritica...

“După ce se externează Ştefan, o să-i fac o vizită. O să încerc să-i prind într-o zi când sunt amândoi acolo - pentru că trebuie să vorbesc cu amândoi. O să le spun ce s-a întâmplat. Şi de ce s-a întâmplat aşa. Sper să mă înţeleagă.”

Ia uite! Răcni la telefon:

- Ce să înţeleagă, mă? Că mi-ai băgat mâna-n păr şi te-ai urcat pă mine? Şi că te-ai pus să-mi îmblânzeşti dracii din cur? Ce să înţeleagă?

Dobitocul scria...

“Ştiu că eşti supărată pe mine. Ştiu că am făcut o prostie care practic a anulat tot ce-am clădit până acum. Şi ştiu că nu mai poţi avea încredere în mine şi în cuvintele mele. O să vorbesc cu Ana şi cu Ştefan. Dacă ei consideră că mai merit o şansă...”

Scrâşni printre dinţi:

- Sigur - dacă ei îmi zic “serveşte-l pe-ăla”, cum să nu te servesc?! ‘Z gâţii mă-tii de nemernic...

Şi-o înneca plânsul şi simţea că iar începe să tremure... Şi era singură cuc în casă, că ăia micii aveau treburi arzătoare prin orăşel cu chinezoaicele...

Şi nu ştia cui ar fi putut să-i ceară ajutorul...

“Nu mă aştept să-mi răspunzi. Probabil că te-am speriat din nou...”

Plângea şi-şi ştergea lacrimile - şi-i tremurau mâinile şi o îngrozea gândul că o cunoştea chiar atât de bine încât ştia ce efect aveau cuvintele lui asupra ei... Şi ştia şi momentul exact când începuse să plângă - ceea ce însemna că o cunoştea prea bine...

Soneria!

Se repezi pe scări - şi descuie fără să se mai întrebe cine era la uşă! Bunicul ei năvăli în casă:

- Unde-i telefonu’?

Ce telefon?

- Telefonu’ tău! Ăla pe care-ţi scrie! Unde e?

... Ştia că-i scrie...

Nu-şi putea controla tremuratul...

- Florentino, gata! Calmează-te - că am venit io! Şi am io ac de cojocu’ lui! Hai - unde-i telefonu’?

- ... Sus...

- Hai!

O trăgea el - că ea nu mai era bună de nimic... Fu aşezată pe pat... Ea plecase capul - şi ţinea ochii strâns închişi. Bunicul ei bombănea înjurături elaborate - probabil că citea mesajele ăluia...

- Florentino, uită-te la mine!

Îşi şterse lacrimile şi se conformă.

- Isamu m-a sunat şi mi-a zis că-ţi scrie - şi că te sperie din nou. El m-a trimis să te-ajut. Iar io zic că e momentul să-l suni pe Andrei.

Cee? Să-l sune? Se grăbi să nege repede-repede cu capul!

- Ştie că te-a speriat. Cred că ştie şi că plângi. Dacă te-apuci să-i scrii, nu faci decât să-l ajuţi! Nu te poţi calma când scrii! Şi nu poţi să-i transmiţi prin scris ceea ce simţi în momentele astea! Trebuie să-l suni! Acum! Ca să te-audă plângând şi să-şi piardă autocontrolul! Fă-l să cedeze - înţelegi? Ia toată furia şi neputinţa din tine şi transmite-i-o lui!

Adevărul era că, dacă îl suna acum şi-o auzea bocind în halul ăsta, cu siguranţă îl destabiliza emoţional! Că şi-l imagina îmbrăcat corect, aşezat comod în scaunul directorial de la birou, fumând şi trimiţându-i ei psihologie aplicată pe pielea unei gâşte de 17 ani...

- ... Şi dacă o omoară pe-aia mică?

- N-o omoară. Nu-l lasă frati-su. Sună-l!

Luă telefonul... Constată ultimul mesaj...

“Eu vreau să întemeiez o familie alături de tine. Vreau să mă căsătoresc cu tine, să-ţi dăruiesc toată dragostea mea, toate sentimentele din sufletul meu... Vreau să te fac fericită. Vreau să-ţi ofer o căsnicie aşa cum au părinţii tăi. Şi îmi dau seama cât de mult am greşit în faţa ta. Şi nu pot să accept gândul că am pierdut totul dintr-o prostie! Nu se poate! Nu accept să te pierd aşa!”

Apăsă butonul verde. Suna... Suna... Bunicul şopti, zâmbind ameninţător:

- Vezi? Nu se aştepta să-l suni! Ştie ce-nseamnă să te-audă acum - şi ezită! Hai că-i bine!

Suna... Aha! Răspunsese! Dar... Dar nu spunea “Alo”. Nici “Bună”. Asculta doar. Îi asculta suspinele... Start!

- Când m-ai invitat în Sankt Petersburg...

Bunicul ei aplaudă scurt, mut - şi-i făcu semn să-i dea ‘nainte, că era bine şi-o să-l facă zob şi muci cu carne şi-o să-l strivească afiş pe jos pe-acolo...

Nu trebuia decât să-l învenineze. Să-i spună toate cuvintele care-l puteau face să se zgârie pe ochi şi să-şi dea palme şi să distrugă tot biroul. Trebuia să-l destabilizeze. Şi ştia deja cum va face asta. Start!

- ... Pluteam. Eram fericită. Nu mai ştiam de mine. Împachetam şi cântam şi pluteam pe-aici. Şi mă tot uitam la ceas şi nu mai aveam răbdare să treacă odată timpul şi să plec şi să ajung...

Aha! Mai oftase o dată! Repede! Să nu-l lase să vorbească! Că acu’ vorbea ea!

- Tu habar n-ai ce reuşisei să clădeşti în inima mea.

- Florentina,

Nu-nu! Acu’ vorbea ea! Şi ridica tonu’, ca să-l facă să tacă!

- Tu nici n-ai idee ce furtună era în inima mea! Da-da! Tu nu-ţi dai seama ce-a fost în inima mea! Şi cum m-am simţit io alături de tine! Şi cât de fericită am fost io! Şi cum stăteam noaptea şi-ţi reciteam mesajele şi râdeam ca proasta şi mă gândeam şi-mi aminteam ce frumos a fost şi când m-ai plimbat prin Volgograd, şi la Aşgabat, şi

- Florentina, ascultă-mă!

- Acu’ vorbesc io!

Aşa! Urlase la el! Şi-acu’ vorbea ea!

- Acu’ vorbesc io! Că zici că nu ţi-am vorbit şi că am tăcut! Lasă-mă să vorbesc, dacă tot m-am apucat să vorbesc!

Ia - o lăsa?... Da. O lăsa. Putea să nu mai urle. Buun...

- ... Io am crescut cu blindată şi bodyguard şi escortă. Şi n-am ieşit nicăieri fără mama sau tata. Io n-am ştiut ce-i aia plimbare de mână-n doi. Tu m-ai luat de mână şi m-ai eliberat din colivia în care trăiam. Şi m-ai făcut să simt că plutesc - şi că sunt fericită. Nu trebuie să-mi spui cât de mult mă iubeşti. Am simţit dragostea ta. M-ai învăluit în ea - aşa cum o învăluie tata pe mama în dragostea lui.

Bunicul îi prinse capul în palme şi-o sărută pe frunte - că tocmai scosese un porumbel de-ăla atomic! Şi se pregătea să-l detoneze în inima ăluia! Dealtfel, Andrei tăcea...

- ... Şi, după ce m-ai luat de mână şi m-ai ridicat spre soare, m-ai înhăţat de păr şi mi-ai smuls chiloţii şi te-ai urcat pe mine.

- Flo

- Şi-ai distrus totul.

- Florentina,

- Ai strivit tot ceea ce clădisei în inima mea.

- Dar

- Îmi scrii degeaba acum. Nu faci decât să zgârmi cu băţul printre cioburi - şi să mă răneşti.

- Nu vorbi aşa!

- Nu ştiu ce planuri ai în continuare. Dar ar fi tare bine să nu mai zgârmi prin cioburile alea. Că mă doare. Şi nu cred că ţi-am făcut vreun rău, ca să mă faci să simt durerea pe care-o simt acum.

- Te iubesc, prostuţo! Nu pot să te pierd! Înnebunesc când mă gândesc că pot să te pierd!

Şi ea, şi bunicul ei aveau ochii măriţi de uimire! Auziseră... o voce plângăreaţă?

- Eu nu mai am viaţă fără tine! Înţelegi? Bântui pe-aici ca un leu în cuşcă! Şi simt că te-am pierdut şi nu pot face nimic ca să te-aduc înapoi! Şi-mi pierd minţile! Înţelegi?

- Nu mă poţi aduce înapoi zgârmând printre cioburi. Nu mai zgârma. Te rog.

Tăcere... Tăcere... Hai să lămurească şi partea a doua:

- ... Spui că vrei să vorbeşti cu părinţii mei. Vorbeşte - dar asta te va ajuta cel mult să-ţi speli obrazul în faţa lor. Nici mama, nici tata nu pot să şteargă amintirea nopţii din castel. Şi probabil că nici n-or să vrea s-o facă. Să ştii că, după prima mea vizită în Rusia, mama mi-a spus că ea nu se amestecă în viaţa mea sentimentală. Iar eu am întrebat-o ce părere are despre tine. Mi-a spus şi bune, şi rele. Şi plusuri, şi minusuri. Dar nu a încercat să mă ajute să calculez totalul. E un calcul pe care trebuie să-l fac singură. Şi nu pot să-l fac acum. Sunt... Sunt multe lucruri care... Sunt...

La dracu - se încurcase şi-i venise iar să plângă...

- ... Nu mai plânge...

- Nu mă mai face să plâng! Am fost atât de fericită! Doamne! - am fost atât de fericită!

- Nu mai plânge! Te rog!

- Lasă-mă să mă liniştesc. Lasă-mă să încep să calculez. O să mai vin la tine. O s-o rog pe mama să mă ia cu ea. Trebuie să trec de bariera care e acum între noi. Şi mi-e frică de tine. În clipa asta, mi-e foarte-foarte frică de tine.

- Flo

- Nu încerca să mă ajuţi să trec peste barieră. O să mă determini să fug. Nu mă face să fug! Dacă vrei cu adevărat să reclădeşti sentimentele din inima mea, lasă-mă întâi să mă vindec.

Tăcea acum - îl redusese la tăcere...

- ... Lasă-mă să mă întorc. Dar nu mă trage tu înapoi.

Şi gata - buton roşu. Bunicul ei ce părere avea?

... Oftând greu, bunicul lui se aşează lângă ea:

- De ce te-ai apucat să-l împaci? După ce-ai dat cu el de toţi pereţii, de ce te-ai apucat să-l scoli şi să-l ştergi de praf şi de sânge?

- ... Fiindcă mi-e frică... să n-o omoare pe-aia mică...

Şi degeaba o trăsese în braţele lui - se pusese pe bocit, şi-asta n-o să-i treacă prea uşor... Şopti, printre suspine:

- E nebun, bunicule! E puternic! Are puterea supremă acolo! Şi e nebun! Şi e-n stare să-i facă rău! Dracu ştie unde-i ălălalt acu'! O fi la mama dracului, în afaceri cu bombe! Şi dacă ăsta are fir roşu cu ăia care-o au pe Trésor acum, putea să-i sune şi să le zică să-nceapă s-o ciopârţească!

Bunicul ei nu zicea nimic; o mângâia uşor şi nu mai zicea nimic...

Isamu

Fuma ca turcul - şi simţea că-i zvâcnesc tâmplele. Simţea nevoia imperioasă de-a începe un mail nou, de-a ataşa înregistrarea la el şi de a-l trimite lui Ştefan. Şi Anei. Şi lui Leonard. Şi lui Andrei - că, la urma urmei, prinţesa avea dreptate! Puterea îi luase ăluia minţile - îl făcuse să se creadă atotcunoscător, atotputernic şi atotstăpân. Şi nu i-ar fi stricat un duş rece de dezmeticire! Numai că prinţesa avea dreptate în multe privinţe - dacă Andrei avea fir roşu cu cel care ţinea mânuţa lui Trésor...

Nenorocită situaţie!

N-o putea ajuta nicicum pe Florentina. Nici Ştefan n-o putea ajuta. După părerea lui, dacă Ştefan intervenea acum, în 24 de ore Florentina dispărea fără urmă, cu tot cu Andrei. O fura şi se-ascundea cu ea. Şi nu mai scotea capul din ascunzătoare decât după ce copilul lor făcea primii paşi. Planul Florentinei reuşise mult prea bine - Andrei era îndrăgostit lulea...

A dracului încurcătură sentimentală! Nu vedea ieşirea din ea!

Ridică telefonul roşu. Cheng, call...

- Da.

- Ai informaţii noi?

- Absolut nimic. O ţin în Est - şi, mai nou, dorm în maşină şi conduc cu rândul. Sunt foarte precauţi, foarte atenţi... Se opresc rar la hosteluri; uneori stau două ore, alteori doar cinci minute... Nu ne putem apropia la mai puţin de 24 de ore de ei.

- ... OK. Sună-mă, dacă ai veşti.

- Te sun. Vorbim.

- Vorbim.

Deci Trésor era imposibil de recuperat. Mai ales acum, după ce Andrei "strivise tot ce clădise în sufletul ei" şi "zgârma printre cioburi" - şi i se interzisese să încerce s-o tragă peste barieră... Luă din nou telefonul roşu - şi selectă numărul dlui Ionescu. Ăla "de China", fireşte! Suna...

- Da, Isamu.

- Sunteţi lângă ea?

- Da.

- Pot să vorbesc cu ea?

- Sigur!

Era ciudat - dar dl Ionescu avea încredere deplină în el. În timp ce el nu reuşea să uite...

Prinţesa suspina serios:

- Bună, Isamu.

- Bună. Ascultă-mă cu atenţie. Da?

- Da.

- L-ai blocat. E blocat - nu ştie ce să facă. El e în Volgograd, tu în Aurari - pe teren interzis lui. Bănuieşte că ai vorbit cu cineva despre noaptea aia. La Ştefan n-ai fost, cu Ana n-ai dat ochii - dar au cu toţii linii speciale "de China". Nu ştie cine ce ştie - nu ştie din ce parte o să fie lovit. Iar tu i-ai spus să aştepte să-ţi treacă. El e acum ca un pistol cu glonţul pe ţeavă şi cu piedica ridicată - şi fără ţintă. În punctul ăsta, e foarte posibil să cedeze - şi să facă o prostie. Dar, ca să cedeze el, trebuie să fii tu tare. Nu mai posta nimic pe FB. Nu da nimănui nici un mesaj. Nu apăsa nici un Like. Bagă telefonul în carantină. Stai în ascunzătoare şi nu-i arăta nici că respiri!

- Am înţeles.

- Iar din momentul ăsta, eu, Isamu Chèn, te rog să nu mai rosteşti niciodată cuvântul "Trésor". Nici pentru el, nici pentru altcineva. Nici în Aurari, nici la Cannes. Uită cuvântul "Trésor". Fiindcă pistolul ăla din Rusia caută acum o ţintă. Şi n-o să ţintească spre copil; o să ţintească spre tine.

Florentina tăcea - nici nu mai suspina...

- Am folosit toate mijloacele pe care le deţinem şi am aflat adevărul. E sincer când spune că te iubeşte. Iar copilul ăla e o pârghie îngrozitor de puternică spre tine. În punctul ăsta, cred că e capabil să treacă peste cuvântul lui Gabriel şi să folosească copilul ca să te obţină pe tine. Ai înţeles?

- Da.

- Nu-l lăsa să acţioneze. Stai cât mai ascunsă de el. Dacă greşeşte, noi suntem pregătiţi să acţionăm. Am vorbit cu Cheng, adineauri. Sunt la 24 de ore distanţă de ea. Lucrurile au evoluat. Nu se mai opresc să doarmă omeneşte, prin hosteluri; dorm în maşină şi conduc cu rândul. În momentul ăsta, nimeni şi nimic nu-i poate opri. Decât el. Şi doar dacă obţine ceea ce vrea. Adică pe tine. Ai înţeles?

- Da.

- Nu-i da ocazia să te obţină.

- N-am să i-o dau.

- Dacă-ţi mai scrie pe tema "voi doi", răspunde-i politicos cu probleme de fizică. Sau de matematică. Nu mai dezvolta subiectul cu el; refuză-l politicos dându-i să-ţi rezolve temele!

- Am înţeles.

- Şi să nu-ţi fie frică - că n-are curaj să vină acolo. Dacă există pe Pământ un loc unde Andrei n-o să calce vreodată, locul ăla se numeşte Aurari.

- Am înţeles.

- Discuţia ta cu el rămâne între noi patru. OK?
- OK.
- Hai - nu mai plânge. Ieşi pe-afară. Nu sta singură în casă.
- Bine.
- Pa, Florentina.
- Pa.

Apăsă butonul roşu... şi ignoră privirea ei fixă. Reveni la problemele de afaceri. Rămăsese între ei patru. Pentru că prinţesa n-o să calce prea curând în Rusia - aşa că Biyu n-avea de ce să-şi stoarcă acum creierii să pună la punct răzbunarea pe Vasilii.

Rebeca

Se făcuse ora trei. Stătea ascunsă după zid - şi spiona strada pe lângă draperie. Penthouse-ul avea draperii groase. Nu le desfăcuse; le lăsase legate. Geamurile erau antiglonţ; dar era în Serbia, "patria mercenarilor singuratici" antrenaţi în război, iar Gabriel avea cheia depozitului cu rachete...

Oare pe unde era Diamantu' ei? Strada era destul de animată - oamenii păreau toropiţi de caniculă. Chiar în faţa hotelului "se coceau" două maşini albe. Nenad Kasun avea maşini albe, probabil ca să pară discrete... Nu ieşea nimeni din ele. Doar fumul de ţigară, când şi când - când băieţii decideau că era momentul să aerisească un pic şi coborau geamul de-un deget...

Tresări - şi scăpă un ţipăt! Uşa! Uşa pocnise!

Se repezi la pat - şi se-aruncă practic după el! Şi trase pistolul de la curea! Şi auzi un răcnet de bărbat:

- Nu trage, fă!

Diamant? El era? Sau cine era? Repede, piruetă - că era cu capu' spre perete, nu spre uşă!

- Raina, nu trage! Nu trage, mânca-ţi-aş sufletu' - că şi-aşa sunt rănit până-n adâncu' inimioarei mele...

El era! Vocea lui era!

Da' dacă nu era el?

Acu' era linişte - nu mai zicea nimeni nimic. Da' ea tot avea dubii! Aşa că ridică uşurel cuvertura, constată că patul avea picioare şi întinse mâna cu pistolul. Şi ridică şi cealaltă parte. Şi văzu uşa deschisă - da' nici urmă de picioare în cadrul ei...

- Eu sunt. Pot să intru?

Vocea era, totuşi a lui! Da' nu se putea încrede în asta. Şi nici în băieţii ăia doi ai lui Nenad Kasun, ăia de la uşă, nu se putea încrede! Aşa că ţipă la el:

- Să te văd mai întâi.

Aştepta... Aha! De după zid apărea o mână... El era! Inelul! Inelul lui cu diamant roşu! Doamne, în ce hal o speriase!

Bărbatul ei începu să râdă:

- Uite-aşa e viaţa noastră - plină dă adrenalină...

Oo, Doamne! Habar n-avea el câtă adrenalină circula prin viaţa ei acu'! Începu să râdă şi se ridică în genunchi:

- Da' ştiu că ştii să-ţi faci apariţia!
- Da' şi tu ştii să mă-ntâmpini!

Ştiau amândoi ce şi cum! El venise cu flori, ea îl aşteptase cu pistolu'...

Toate erau istorie - şi florile, şi pistolul, şi băieţii ăia care închideau uşa în urma lui...

Şeful ei era o minune... Un înger şi-o minune şi-un suflet cum nu mai exista altul...

Ana-Maria

În sfârşit, ajunsese şi ea la conac...

Trecuse pe la spital. Îl găsise pe Ştefan dormind. Seniorul o pusese la curent cu ultimele veşti. Sami fusese omniprezent zilele astea - cu excepţia orelor de somn, trăise practic cu ei în rezervă! Îl însoţise pe Ştefan peste tot! Şi-şi notase tot! Tratament, exerciţii, opinii ale medicilor, propriile observaţii... Îşi "documentase" pacientul la sânge, cum se spune! Sami Fakhouri era un bun musulman; şi un om vertical. Şi-un medic foarte bun. Acceptase să aibă grijă de Ştefan; îşi luase sarcina asta foarte în serios...

Oare semnase?

Zâmbi şi deschise portiera:

- Îţi mulţumesc, Toni.
- E plăcerea mea.

Da, era plăcerea lui să-şi lase zâna-n pat şi să o plimbe pe ea cu blindata!

- Noapte bună.
- Noapte bună.

Porni încet în ocolirea conacului - că se ocupa Piao de laptop şi toate celelalte...

... Nu. Sami nu semnase. Încă nu. Îşi umpluse timpul cu Ştefan - şi suprimase gândurile legate de copii. Şi, probabil, o aştepta ca să discute despre Ştefan - nu despre copii! N-o să insiste. Omul ăla nu putea fi grăbit aşa. La vârsta lui, la educaţia lui, Sami lua singur deciziile, atunci când voia el să le ia. N-o să-l grăbească. Încă nu i se spusese că îşi adusese hainele. Deci, presupunea că o să se ducă să împacheteze personal. Şi să discute cu soţia lui. Aşa era normal - discuţiile mari, importante pentru familie, se făceau în familie. Iar ea nu era parte din familia lui. Deci, ei doi vor discuta acum despre Ştefan.

Deschise uşa şi intră. Şi-i zâmbi bărbatului din fotoliu:

- Bună, Sami.
- Bună, Ana.

Arătă spre cartea din mâinile lui:

- Tot versuri?
- Te aşteptai să-mi schimb obiceiurile, la vârsta mea?

Râdea şi nega... Cartea sfârşi pe măsuţă:

- Te aşteptam.
- Ştiu. Sper că n-am întârziat prea mult...
- Nu. Ai venit la fix, cum se spune!

Se aşeză pe fotoliul de lângă el. Şi îl privi lung, atentă...

- Ştefan e pregătit de externare. Dar nu ştiu în ce măsură îl pot eu ajuta.

Poftim? Acum era uimită...

- E un bărbat mândru şi ambiţios. Iar eu n-am nici o putere asupra lui. Nici bărbatul care stă acum cu el nu are cine ştie ce succes în a-l convinge să nu se extenueze, să nu încerce zilnic să-şi depăşească limitele...

Aproba încet cu capul, pregătind mental o discuţie cu soţul ei - una de-aia cu făcăleţu' la vedere...

- Aşa că eu, în afară de a-l îndopa cu vitamine şi a-l resuscita după momentele de ambiţie maximă, nu prea am ce să-i fac.

Ia uite-l! Era rău!

- Tu n-ai cum să-l convingi s-o lase uşurel; nu?
- Nu. Se grăbeşte să revină la viaţa normală. Şi la afaceri. S-a luptat atâţia ani să mă ţină departe de ele şi de pericolele din ele, că îi e imposibil să accepte gândul că acum sunt prima-n faţă. Şi ştie că nu poate da timpul înapoi; aşa că încearcă să tragă momentul revenirii lui la conducerea afacerilor cât mai aproape de el.
- Şi-şi face rău.
- Exact. Şi omite cu bună ştiinţă cifrele care-i arată că fiecare exagerare îl încetineşte de fapt...

Acum aproba el...

- Mizez pe mutarea lui la conac. Are aici doi consilieri importanţi. Şi poate prelua deciziile în privinţa lor. Dar s-ar putea ca asta să nu ajute prea mult.
- Normal! Nu e o problemă de testosteron...
- Poate o să fie totuşi mai bine. Dacă vin şi copiii...
- Chiar voiam să te întreb - pe el nu-l vizitează nimeni niciodată? Şi nu-l sună nimeni niciodată?
- Nu. El trebuie să lase impresia că e rupt de afaceri - ca să nu

năvălească toţi pe capul lui.

- Asta nu se aplică şi în cazul familiei. Copiii erau nedespărţiţi de voi. Crede-mă că ceea ce am descoperit zilele astea m-a uimit...

- Copiii trebuie să aştepte. El nu-i cheamă. Şi nici nu-i sună. El, de fapt, nu suportă realitatea - faptul că e imobilizat în pat. Nu suportă să fie perceput aşa.

- Şi-o să fie şi mai rău pentru el - fiindcă n-am să-l las să zacă încuiat în dormitor. Şi nici n-am să-l car în cârcă. Am să-l pun în scaunul cu rotile şi-am să-l scot în curte, la soare şi aer curat. Şi, dacă o să protesteze, am să fac un balamuc imposibil de descris prin cuvinte.

- Chiar te rog să te impui. Pentru binele lui, să te impui întotdeauna!

- Atunci facem o convenţie. Când şi când, vii aici şi mă ajuţi să mă impun.

- Tu nu ştii - dar eu n-am mai trecut pe la Cannes de zile bune...

- Apropo de Cannes - acolo ştiam că e un consilier chinez. Fratele cel bun, parcă...

- Este în continuare. A devenit "consilierul fermecat". Nu mai pot concepe viaţa fără el...

Sami râdea şi aproba:

- Aha! Când mi l-ai prezentat pe Piao, chiar mă gândisem că cine ştie ce s-a întâmplat de-aţi renunţat la aşa consilier de nădejde...

- N-are nici o şansă să scape de-acolo, crede-mă!

- Cunoscându-vă, te cred...

Râdeau amândoi...

- ... Copiii tăi ce mai fac?

Păi... Păi, oftă greu:

- Sinceră să fiu, nu prea ştiu. Sunt în Aurari, la socrul meu. Care zice că sunt bine. Léon a înfiinţat o şcoală de aikido pentru copii, împreună cu bodyguarda chineză care-i asigură paza... Philippe cântă la pian cât e ziua de lungă...

- Serios? Philippe cântă la pian?

- Da. Profesorul lui spune că e pregătit să susţină un concert în toată regula! Dar nu vreau să-l las să se lanseze în showbiz. Are lecţii de făcut. Are de recuperat pe socializarea cu copiii...

Sami se răsuci spre ea:

- Simt că îmi scapă ceva, apropo de Philippe.

- E Asperger. L-am bănuit de autism, iar Ştefan l-a mutat în Aurari - cu tot cu psiholog şi tutori. Şi s-a demonstrat că e Asperger.

- Acum am înţeles.

- O să-l cunoşti. Sper să şi rezişti discuţiei cu el - fiindcă are uneori momente când te lasă mască...

- O să încerc să-i rezist. Mai aveţi un Asperger aici - şi i-am făcut faţă cu brio.

Serios?

- Thomas. E incredibil de inteligent. Şi de special. E... E aşa cum trebuie să fie.

Uite că nu-şi pusese niciodată problema lui Thomas! Într-adevăr - era incredibil de inteligent! Dar ea una explicase asta prin pasiunea cu care tânărul sorbise fiecare sfat al lui Ştefan şi-l transformase în lege! Nu se gândise că era posibil...

- Crezi tu că e Asperger?

- Nu ştiu. Dar dacă nu e, să ştii că are un implant electronic în creier. Unul de calitate.

Ei, na! Deci Thomas avea simptome de Asperger...

- Şi prinţesa? Cred că s-a făcut mare şi frumoasă...

- Mare şi frumoasă şi încăpăţânată - aşa ca toate adolescentele! Are 17 ani şi a terminat clasa a unşpea pe locul doi pe liceu.

Sami fluieră scurt a admiraţie... Oftă:

- Şi-a dat cu nasul de adolescenţă - şi cere tot mai multă libertate...

- Şi tu n-ai încotro şi i-o dai...

- După care constat că se-ascunde de mine şi mă tratează ca pe-un duşman...

- Te tratează ca pe mama ei. N-ai să vezi adolescentă vorbăreaţă cu mama ei! De-aia îşi fac mamele conturi pe Facebook - ca să afle ce mai fac fetele lor!

Povestea era mult prea lungă, ca să o dezvolte acum. Aşa că trecu direct la final:

- Mă îngrijorează un pic nevoia ei bruscă de libertate. Şi faptul că n-a vrut să-şi ia chinezoaica în Aurari.

- Are şi ea o chinezoaică?

- După răpirea nepoatei mele, fiecare copil a primit câte-o bodyguardă chineză. Una "de top". A ei zace la Cannes. Iar chestia asta mă cam îngrijorează.

- Ana... Toţi copiii tăi or să zboare, mai devreme sau mai târziu.

- Ştiu. Şi ştiu că ea o să zboare prima. Încerc, în ultimul timp, să-i arăt direcţia corectă către care să se-ndrepte. Dar mă îndoiesc sincer că o va urma.

- O să zboare întâi invers. O să cadă, o să se lovească... Şi pe urmă o să zboare pe direcţia dată de tine. Şi pe urmă vorbiţi. Cam aşa se-ntâmplă...

Da, dar în cazul lor nu era chiar aşa de simplu...

- ... Ştiu că doare. Toate mamele trec prin durerile astea. E practic a doua naştere! Prima e fizică; a doua e sufletească.

- E fata lui tati. Şi primeşte o avere. E borcanul cu miere la care tânjesc toţi holteii din jurul ei.

- Iar ea ştie asta şi-i cântăreşte cu atenţie. Fata ta e foarte inteligentă! De ce uiţi asta?

- Fiindcă ştiu cât de sufletistă e.

- Şi-atunci, de ce nu eşti acum în Aurari, lângă ea?

- Pentru că nu vrea să vorbească cu mine. Am încercat. M-am dus, am luat-o cu binişorul, am descusut-o şi n-am obţinut decât nişte "bine" protocolari. Dacă ea nu vrea să-mi spună, nu-mi spune nici moartă!

- Iar tu nu eşti acolo atunci când e ea dispusă să spună.

Aprobă scurt cu capul.

- Şi nici nu poţi s-o cari peste tot cu tine. Din dilema asta n-o să poţi ieşi. Dar să ştii, Ana... Poate că copiii tăi ţi se par calmi, liniştiţi şi fericiţi. Poate că par OK aşa, preocupaţi cu ale lor. În realitate, ei au întotdeauna nevoie de tine. Şi ziua, şi noaptea, şi azi, şi peste douăzeci de ani... Chiar şi după ce-or să zboare pe drumul lor - vor simţi lipsa ta. Şi vor suferi.

Aprobă şi se ridică:

- Nu pot decât să-ţi dau dreptate. Şi să-ţi spun că cunoşti foarte bine problema asta, aşa că tu n-ai voie să faci greşelile mele. Deci, o să înţelegi de ce îţi spun că am pregătit deja camera de lângă camera ta. Pentru soţia şi copiii tăi. Sunt bineveniţi aici la orice oră, în orice zi.

- Îţi mulţumesc.

"Şi dac-ai fi tu drăguţ şi amabil şi n-ai mai tărăgăna lucrurile cu dosarele alea şi cu semnătura..." Nu putea să-i spună asta...

- Am terminat evaluarea lui Ştefan. Sunt pregătit să-mi preiau postul. Mâine dimineaţă mă întorc la Nantes. Împachetez, discut cu Jada, îmi iau la revedere de la ei...

- Le spui că sunt bineveniţi aici la orice oră...

- Le spun tot ce mi-ai spus tu...

Aşa - în asta intra şi oferta cu fundaţia şi tratamentele copiilor, perfect...

- Şi luni mă-ntorc aici - şi mă ocup de montarea aparaturii. Dacă tu te ocupi de acte, marţi îl aducem pe Ştefan acasă.

- E perfect aşa.

Sami îi sărută mâna:

- Noapte bună, Ana.

- Noapte bună, Sami.

El pornea spre scări, ea pornea spre uşa conacului - că dormitorul ei era în vilă...

Ieşi - iar Toni îşi drese scurt glasul. Nu putea să nu observe că avea angajaţi "spirt", care-o iubeau mult... Îl luă de braţ:

- Hai să mă conduci acasă - şi să-ţi spun ce minune o să se-ntâmple marţi.

Toni zâmbea şi aproba...

Ştefan

Deci marţi se externa...

Marţi, o să se plimbe cu căruciorul ăla prin curtea conacului...

Era realist. Ştia că nu se întremase - nu încă. Da, putea sta ore-n şir cu patul ridicat. Putea tasta zi-lumină, atâta timp cât ţinea încheieturile pe laptop. Dar nu putea sta în fund mai mult de jumătate de oră. Deşi era slab ca aşchia - musculatura nu-i putea susţine propria greutate. Nu se simţea în stare să se-ndoape, iar dacă s-ar fi îndopat cu de-a sila ar fi făcut colaci de grăsime şi-un burdihan inutil...

Şi exista riscul să năvălească toţi pe el... Şi n-o să-i poată primi în dormitor, aşa că o să trebuiască să-i primească în birou... Adică în altă cameră... În care putea ajunge doar cu căruciorul, fiindcă picioarele nu-l puteau susţine nici măcar sprijinit temeinic de doi bărbaţi "ca brazii"...

Nu putea da ochii cu ei. Cu nici unul dintre ei. Simţea că nu mai voia să se externeze! Era îngrozitor! Voia să scape de-aici - dar, când se gândea că or să-l vadă băieţii lui de la conac aşa, slăbit şi leşinat într-un căruţ cu rotile... El, regele mândru care fusese întotdeauna un tip atletic şi nu se dăduse-n lături de la a goni din toate puterile, de la a lovi cu pumnul, de la a mânui cuţitul şi pistolul... Nu putea nici să-şi strângă nevasta-n braţe! Era o legumă! O legumă al cărui singur uz era stoarcerea de informaţii. Nu de decizii - pe-alea le lua Ana, după ce-l storcea de informaţii. Din tot regele ăla mândru al aurarilor, din contele de Perigord iubit de toată lumea nu rămăsese decât creierul...

În clipele astea, îl înţelegea perfect pe Stephen Hawkins...

Se trezise din comă de mai bine de două luni. Dar asta nu-l ajutase cine ştie ce. Nu recuperase mare lucru. Şi nu se putea suporta aşa, neputincios! La dracu - avea nevoie de muierea aia care trecea când şi când şi-i punea şi-i lua plosca! Era neputincios! Era...

Era flămând de libertate - de familia lui, de copiii lui... Şi-i ocolea cu grijă, fiindcă nu putea...

Dac-ar fi ştiut Seniorul ce-i trecea lui acum prin minte...

O să se externeze marţi - aşa cum spuneau ei. O să se mute la conac. O să aibă grijă ca Aleodor să fie ocupat pe teren. Şi-o s-o trimită pe Rebeca în Aurari în clipa când va putea să preia Raina Consulting de la ea. O să se descurce cu Adina; şi, în ultimă instanţă, cu Thomas. O să roage copiii să rămână în Aurari... O s-o roage pe Ana să se ducă ea la consilieri... Iar el o să sufere de singurătate...

Nu suporta să fie văzut în halul în care era acum. Nu suporta şi pace. O să-i supere, o să-i facă să se simtă indezirabili... Dar dacă nu putea... să le arate că aveau un tată şi soţ handicapat...

16 iulie 2020 - joi

Sami

La conac, o să poarte cămăşi. N-avea cămăşi "de concert"; dar nici de-alea de tractorist. Avea cămăşi civilizate, care-l avantajau în măsura în care croiala îi umfla umerii şi făcea burta să pară mai mititică! Dar cum presupunea deja că Ştefan nu va primi vizite multe, erau OK. Dl conte o să perfecteze afaceri în pijama, nu?

O să evite blugii. Avea mulţi pantaloni normali, de stofă. Chiar dacă or să iasă amândoi la plimbare şi-o să se aşeze pe iarbă pe-acolo, o să evite şi blugii, şi treningul. Că nu se-apuca de jogging. Şi nici n-o să muncească cot la cot cu contele în sala de forţă. Va trebui să stea lângă el - să-l ajute, în caz că se supraaprecia şi trăgea prea mult şi-şi pierdea puterile şi cădeau greutăţile pe el...

Aha! Ajunseseră şi ei acasă! N-o să-i strige; o s-o lase pe ea să observe cheile de pe masă şi florile din vază şi să urce în dormitorul lor. Voia să discute cu ea între patru ochi. Trebuia să-i spună despre oferta Anei. Copiii lor aveau o şansă; iar dacă şi Jada spunea că trebuiau să accepte oferta...

Paşii urcau treptele, grăbiţi... Soţia lui se aruncă de gâtul lui!

- Bine-ai venit!
- Bine v-am găsit!
- Ce surpriză! Da' n-ai zis nimic, că vii!
- Am vrut să te surprind.
- Şi ţi-a reuşit, crede-mă!

O sărută, bucuros că nu fusese certat foarte tare... Jada era foarte-foarte grăbită să se informeze:

- Cum e? Cum a fost? Cum e contele?
- E bine. E aşa cum mi-l aminteam - căpos şi neascultător şi determinat să facă numai ce vrea el, transformându-mi astfel mie viaţa în chin...
- Aha! Şi ea?
- Ea... Ea a întinerit. M-am simţit pensionar când am văzut-o.

Jada era mirată. Trecu încet degetele prin părul ei:

- O s-o cunoşti şi tu - că v-a invitat pe toţi acolo.
- Serios?
- Foarte serios. Pentru soţul ei a pregătit dormitorul mare din conac. Pentru mine a pregătit camera de lângă dormitor. Şi-a pregătit şi camera de lângă camera mea - pentru voi.
- ... Şi tu crezi că e cazul s-o folosim?
- Da. Cel puţin o dată. Când am ajuns acolo, am coborât din maşină şi-am simţit ceea ce n-am mai simţit de foarte mult timp - aer cu adevărat curat. Ştiai că aerul cu adevărat curat are iz de amoniac?
- Da. Şi-ţi umezeşte nasul - îl face "să lăcrimeze".

Aproba... şi continua:

- Mi-a mai oferit ceva. Ceva despre care trebuie să vorbim la modul cel mai serios.
- O slujbă full time?

Negă, privind-o lung - că soţia lui se speriase de gândul mutării din Nantes...

Nu. Nu putea să-i spună acum. Adana urca scările - şi părea grăbită. Înţelesese şi ea că venise tati... Îi fură soţiei lui un sărut:

- O să-ţi spun - dar nu acum. Să nu audă copiii.

Micuţa lui chiui şi se repezi la el:

- Tati! Ai venit acasă!
- Da. Am venit ca să vă văd!
- Şi te-ntorci înapoi?
- Va trebui să mă întorc la Bourges.
- Şi stai mult?
- Cred că da.
- Şi mai vii acasă, da?

- Da. Bineînţeles. Şi sunt sigur că o să veniţi şi voi la mine! Veniţi, da?

- Sigur că da!

Reveni spre ea:

- Am venit ca să împachetez şi să-mi trimit hainele la conac. Stăm toţi patru weekend-ul ăsta şi ne bucurăm de familia noastră. Iar luni dimineaţă plec la muncă.

Jada îl sărută pe obraz:

- OK. Mă duc să pregătesc cina.

Aprobă şi-o urmă - că trebuia să coboare el, dacă nu voia să rişte să-şi audă băiatul grăbindu-se pe scări şi căzând...

18 iulie 2020 - sâmbătă

Ana-Maria

Auzea mobilul ca prin vis... Şi las' că răspundea Piao, care ştia toate răspunsurile la toate întrebările de pe pământ... Că ea se culcase la două, aşa că era frântă...

Stop! Pe lângă mobil, auzea şi ciocănitul în uşă! Şi-asta însemna că Piao nu ştia chiar toate răspunsurile! Deschise deci ochii - şi clipi des, că vedea prin ceaţă...

- Da.

Uşa se deschise - iar chinezul se apropie în fugă:

- Neaţa. E Luka - pe special.

Deci se întâmplase ceva. OK! Apăsă butonul verde:

- Da.
- Neaţa.
- Neaţa.
- Scuză-mă pentru ora nebună. Dar e urgent ca dracu.

Aha! Se ridică în fund, ca să n-adoarmă la loc:

- Ascult.
- Am informaţii care necesită prezenţa ta urgentă în Nis.

Informaţii...

- Referitoare la?
- Referitoare la rugămintea ta de demult.

Trésor!

- Te rog, dacă poţi, să vii cât mai repede.

- Într-un sfert de oră găsesc un mijloc de deplasare şi pornim spre tine.

- Vă aştept.

Consilierul ei, monument de politeţe şi de admiraţie pentru şefa lui, îi închisese-n nas... Hm!

- Piao!
- Aici sunt.
- Alexander mai are azi treabă cu noi?
- Doar să ieşiţi în lume.

Adică să pozeze pentru servicii. Bun!

- Atunci avem două urgenţe. Prima - trebuie să ne teleportăm la Nis. A doua - Rebeca şi Diamant trebuie să părăsească Serbia înainte să aterizăm noi acolo.

- Imediat!

Iar ea trebuia să împacheteze. Şi să evite să se întrebe dacă azi o va răscumpăra pe Trésor. Că înnebunea dacă îşi punea întrebarea aia şi nu găsea răspunsul la ea!

Diamant

Deschise încet un ochi... Da - nu se înşelase. Cineva ciocănea foarte uşor la uşă. Aoleu! O trezise?... N-o trezise. Cât era ceasul? Şapte jumate... Se ridică uşor, să n-o trezească, şi se grăbi la uşă. Şi observă abia acum biletul care "dansa" uşor pe sub uşă...

Îl luă şi-l despături. Era o jumătate de A4.

"Ştefan m-a anunţat că Serbia se-ncinge. Ana vine la Nis, chemată urgent de Luka. Ştefan spune că ar fi bine să mergeţi la conac. V-am pregătit transportul. Plecaţi la opt. Nenad Kasun"

Oftă greu - mica lor "perioadă de miere" tocmai se sfârşise...

Reveni în pat. O strânse iar în braţe. Iar Raina lui deschise ochii şi încercă să zâmbească:

- Trebuie să revii urgent la Bucureşti...

- Nu. Trebuie să mergem la conac. Ana vine aici, chemată valvârtej de Luka; aşa că noi trebuie să ne volatilizăm...

Soţia lui se ghemui în braţele lui:

- Şi mai stai cu mine - da? Mai stai măcar azi! Da?

- Stau şi azi, şi mâine. Stăm amândoi încuiaţi în căsuţa noastră... şi ne iubim... rău de tot...

Ea aproba...

- Şi dacă nu ieşim pe uşa asta la opt, o să avem o problemă uriaşă de transport - că se supără prietenul nostru...

Regina raiului lui se ghemuia mai bine... semn că mai stăteau puţin aşa, înainte să se întoarcă în locul plin de amintiri cu reginuţa lor...

Florentina

Deschise încet un ochi... Cât era ceasul? Nouă şi-un sfert? Păi, putea să mai doarmă vreo patru ore! Că diseară mergea la party-ul din Aurari! Şi trebuia să fie fresh! Nu se mai filma, aşa că putea să danseze liniştită!

Se răsuci cu spatele la fereastră - şi băgă capul sub pernă. Era cald aşa - dar era întuneric...

Cine dracu o suna la ora asta nebună? Cine-şi amintise, brusc, aşa, de ea? Înşfăcă telefonul şi...

Trebuia să se calmeze. Trebuia să-şi amintească de cuvintele lui Isamu. Andrei nu intra aici; prin deducţie logică, era de-ajuns ca ea să nu iasă, ca să fie în siguranţă! Apăsă butonul verde:

- Bună dimineaţa, Andrei.

- Bună dimineaţa, Florentina. Te-am deranjat?

- Nu neapărat. Dormeam.

- Asta înseamnă că te-am deranjat!

- Nu; asta înseamnă că, după ce vorbim, mă culc la loc. Aşa că nu m-ai deranjat.

- Ai un stil foarte aparte de-a mă face să nu mă simt îngrozitor de prost că te-am trezit...

- M-am culcat la patru. E nouă şi-un sfert. Te asigur eu că o să adorm la loc, până pe la doişpe!

- Aa...

Şi nu zicea nimic... Păi, să zică ea atunci!

- S-a întâmplat ceva?

- Într-un fel, da. Am făcut rost de două bilete la "Lacul lebedelor". Balet pe gheaţă. E un spectacol care se pune foarte rar în scenă - şi pe care n-ai voie să-l ratezi! Şi voiam să te întreb la ce oră să vin să te iau de pe Otopeni!

Şi era vesel şi jovial... Încercă să zâmbească amabil, ca să aibă un ton "corespunzător":

- Te rog să nu te superi; dar eu nu vin.

- De ce?

- Pentru că e un drum lung şi zău că n-am nici o dispoziţie! Şi sunt şi nedormită, iar asta înseamnă că o să mă ia o migrenă afurisită...

- ... Deci n-ai nici o dispoziţie...

- Sincer, nu - n-am nici o dispoziţie să zbor ore-n şir ca să văd balet pe gheaţă. Îmi dau seama că e ceva aparte, dar ideea nu mă atrage. Te rog să nu te superi, dar nu vin.

- Nici dacă te rog eu mult?

- Eu te-am rugat prima...

Andrei tăcea... Şi ea tăcea, fiindcă nu voia să redeschidă discuţia aia a lor cu iubirea şi greşeala şi iertarea şi toate celelalte...

- ... Eşti sigură?

- Da.

- Are cumva legătură

- Dacă avea legătură cu noi doi, îţi spuneam că are legătură cu noi doi. Dar nu are. Pur şi simplu, nu sunt "fan balet"! Fie el pe poante sau pe patine! Şi nu vreau să zbor opt ore şi ceva ca să mă uit la balet pe patine! Te rog să nu te superi - dar de data asta refuz invitaţia ta.

Fusese politicoasă şi folosise cuvinte civilizate. Dar ridicase un pic tonul la el. O enervase cu "are legătură", aşa că îi scăpase...

- Bine, Florentina. Am înţeles.

Înţelesese, pe dracu! Turui:

- Altă dată, cu altă ocazie, în alte circumstanţe şi pentru alt motiv, vin cu plăcere. Dar baletul nu e printre lucrurile care să mă ţină captivată ore-n şir.

- Bine. Te rog să încerci să adormi la loc.

- Nu trebuie să încerc; ştiu mie-n sută c-o să-mi reuşească fără prea mari sforţări...

Andrei râdea; râdea şi ea...

- Vorbim.

- Vorbim. Pa, Andrei!

- Pa, Florentina.

Şi gata - el închisese. După cum decursese discuţia şi după tonul lui, deducea că se descurcase binişor la apelul ăsta! Aşa că era momentul ideal să se bage sub pernă şi să închidă ochii! Diseară juca la party - şi-apoi juca "în privat", printre stele...

Ana-Maria

Coborî scara iar Luka se repezi să-i sărute mâna:

- Bine-ai venit!

- Bine te-am găsit! Hai!

Se grăbea îngrozitor! Că nici acum nu ştia de ce-o chemase aşa "vijelios"! Şi simţea că-i pocneşte un vas la cap, dacă nu afla urgent de ce-o chemase! Se grăbeau la maşină... Luka urcă lângă ea. Piao trase portiera din faţă. Porniseră cu demaraj.

- Spune, că-mi pocneşte capu'!

Bărbatul porni bruiajul şi oftă scurt:

- Dragomir, băiatul cel mic al lui Nenad Kasun, a pus gheara pe unul dintre cei trei. Ştii tu - cei trei din pozele chinezului de la Nisa. L-a săltat pe problemele lor personale - că ăla a călcat pe becu' lui Dragomir de cinci ori până acum, şi l-a tot fentat. Şi, dacă tot l-a prins, s-a gândit că o să vrei să ai şi tu o vorbă cu el!

Aprobă şi-şi privi lung consilierul:

- Piao, răsfoieşte-ţi notiţele de chimie.

Chinezul aproba, zâmbind ameninţător... Luka zâmbi şi el:

- Da' cred că le răsfoieşte prea târziu. Dragomir l-a prins ieri dimineaţă. L-a injectat, ca să discute despre treburile lor neterminate... Şi pe urmă m-a sunat şi mi-a zis să te chem. Iar ăla, când ţi-a auzit numele, a început să toarne tot.

Aah! Nu se poate! Ratase bunătate de interogatoriu! Aah!

- Că aşa s-a prins că ăla e unul dintre cei trei! A avut acte false; dacă nu deschidea gura... Dragomir ştia despre ce e vorba. Şi-a chemat băieţii cu creier, a printat mail-ul tău şi l-au citit pe toate părţile. Şi a stors tot ce se putea stoarce din el. Zice că şi-a notat totul cu grijă... Şi nu i-a dat drumul. Te-a aşteptat şi pe tine. În caz că n-a pus el întrebările corecte, sau ai tu întrebări suplimentare...

Aproba, gânditoare...

- E aici, aproape de aeroport. Are jumătate din depozitele din zona de marfă, aşa că şi-a amenajat un mic "birouaş"...

Luka se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Obişnuieşte să-şi trimită victimele în cimitire de prin alte ţări.

Normal - era băiatul unui individ extrem de inteligent, extrem de grijuliu cu propriul viitor...

Deci n-o s-o găsească azi pe Trésor. O să dezgroape trecutul; dar prezentul va rămâne un mister. Cheng nu avea informaţii noi... Nici nu putea să-i ajungă pe ăia din urmă, nici nu-şi permitea să pună un blocaj în faţa lor...

- Am ajuns.

Da, ajunseseră repede. Intraseră pe poarta unei curţi gigantice, plină cu hale mititele... Se simţea ca-n filmele proaste, de duzină - purta un deux pieces cu eşarfă asortată la geantă şi pantofi, iar în jurul ei mişunau indivizi în salopete murdare, iar blindata trecea în viteză prin bălţi pe care pluteau pete de motorină... Ce coşmar!

Luka îi dădea şoferului instrucţiuni; ea şopti către Piao:

- Chiar dacă l-au interogat ei; află ce i-au dat. Şi, dacă nu e reţeta corectă, ocupă-te de el.

- Bineînţeles.

Chinezul ei ştia ce avea de făcut. Şi, probabil, abia aştepta să se-apuce de treabă! S-o fi săturat, săracu', de atâta secretariat...

Intraseră într-una dintre hale. Una păzită, ca-n filmele proaste, de nişte indivizi solizi care afişau, atârnate de gât, clasicele AKM-uri... Înaintau spre zona întunecată - iar şoferul nu aprindea farurile... Iar Luka o bătea uşor pe mână, semn că aşa trebuia să fie - ca-n filmele proaste cu buget redus şi regizori nu foarte inspiraţi...

- Opreşte aici.

Şoferul se conformă.

- Haideţi.

El cobora primul. Ea aştepta să coboare Piao... şi-l urma. Şi abia acum observă nişa din întuneric! Acolo era o nişă! Ca un fel de perete fals, sau...

În nişa aia era un zid. Şi-o uşă. Vocea groasă întrebă, în sârbă, cine e; Luka se prezenta... Uşa se deschise larg.

Ia uite ce şmecherie avea băiatul lui Nenad Kasun aici! Hala avea perete dublu! În peretele ăla dublu era o cameră de vreo 5 metri lăţime - şi 20 de metri lungime. Aici era amenajată "camera de tortură". Sau, mai degrabă, "camera de informare"? Că individul nu era schingiuit pe-un aparat de tortură profesional - era atârnat civilizat de-un stâlp absolut banal...

Tânărul Dragomir Kasun se repezi la ea:

- Dnă Ionescu! Ce onoare să vă am azi aici!

Îi zâmbi "artistic":

- Bună dimineaţa. Şi mulţumesc pentru invitaţie!

- Vă rog! Este plăcerea mea! Când mi-am dat seama pe cine-am pus de fapt gheara, primul meu gând a fost la rugămintea dvs!

- Dragomir - te rog să depăşim momentul lui "dvs". Ana - da?

- Desigur, dnă Ionescu! Cum să nu...

Era un mare şmecher - şi-un mare cuceritor, după cum umbla vorba prin lumea mondenă sârbă... O conducea în capătul cel mai îndepărtat de uşă - unde avea amenajat un "frumos colţişor de discuţii", cu canapea şi măsuţă şi minibar şi frigider...

- L-am săltat ieri dimineaţă, pe probleme personale. Mi-a faultat nişte afaceri bănoase - şi n-a făcut-o la ordinul cuiva. Se pare că, după ce-a ieşit din misiunea "conacul", mai mult a şomat decât a pigulit contracte scurte. Aşa că s-a găsit să-şi câştige existenţa luându-se de oamenii mei!

- Mare greşeală...

Tânărul arătă spre individul atârnat de stâlp:

- Într-adevăr - mare greşeală... Eu n-am vrut să-l descos decât strict pe problema mea. Că, vorba aia - în aşa o nenorocire cum s-a întâmplat la conac, orice amănunt contează! Dar a început să toarne din el, vorba aia, ca inundaţia. Băieţii mei s-au ocupat de el; şi a spus tot ce m-a interesat. Pe urmă l-am sunat pe Luka, să-i zic de unele afaceri şi să-l întreb când vă puteţi vedea cu tata. Şi imediat cum am zis "dna Ionescu", cretinul a ridicat capul din piept şi-a început să vorbească...

- Sper că n-aţi ratat nici o şoaptă!

- Absolut nici una. Stâlpul ăla e filmat non-stop. Am derulat şi-am revăzut totul. Am notat absolut tot ce-a spus.

Primi un snop de coli printate. Măi, să fie! Ia să vadă ea... Erau doişpe coli. Doişpe coli printate, scrise mărunt, de declaraţie obţinută cu durere şi droguri...

- Poftim şi DVD-ul.

Corect - stâlpul era filmat non-stop... O să le vadă mai târziu. Acum se grăbea să-şi pună chinezul la treabă - şi să obţină altă înregistrare!

- Tu mai ai treabă cu el?

- Nu. Eu l-am ascultat la lecţii. Dar e o problemă.

Serios? Ce problemă? Dragomir se aplecă spre parfumul ei:

- Cred că va trebui să-l întrebaţi aici ce şi cum. Băieţii mei sunt "de top". L-au stors şi la propriu, şi la figurat - şi l-au frăgezit interior-exterior. E destul de şubred, ca să-l transportaţi la Nisa sau...

Aprobă iar Piao se ridică:

- Ce i-au dat?

Specialistul în frăgezeală era chemat de urgenţă să spună reţeta... Ea vedea cum ochii lui Piao se măresc tot mai mult, pe măsură ce individul rostea denumirea zemurilor... Chinezul se reaşeză lângă ea şi-i şopti la ureche:

- La ce e acum în el, e o minune că mai răsuflă!

Aprobă şi-şi aprinse o ţigară:

- Nici o problemă. Interogatoriul lui Dragomir e foarte bun. Diamant mai e în Serbia?

- Nu. Au decolat la opt şi-un sfert.

Conform cu ordinele ei, nu? Pe-asta n-o calculase corect - că dacă l-ar fi chemat pe Diamant, s-o ajute... Ia să citească ea hârtiile alea!

- Cu ce să vă servesc, dnă Ionescu?

- O cafeluţă, te rog.

Şi-acum citea interogatoriul. Aplecată un pic spre Piao - ca să citească şi el. Era în sârbo-română - un paragraf în sârbă, urmat de traducerea lui în română. Că doar familia ei figura printre prietenii buni ai lui Kasun-tatăl, aşa că beneficia de tratament special...

Rebeca

Urcă în blindată - iar Diamant se grăbi s-o urmeze. Toni părea vesel:

- Bună dimineaţa.

- Neaţa, maestre!

- Am veşti.

Ce-avea? Primi o hârtie, iar blindata se puse în mişcare:

- Şefa e în Serbia, în Nis.

- Ştiu.

- Da' nu ştii de ce s-a dus acolo. Unul dintre partenerii de încredere a pus gheara pe Miroslav Jovanovic.

Cum-cum? Înhăţă scaunul şi se trase lângă el!

- Mai mult de-atât nu ştiu. Şi nici Aleodor nu ştie. După cum zice el, şefa stă de-o juma de oră de vorbă cu ăla.

Ana vorbea cu unul dintre mercenarii care-o furaseră pe Trésor! Doamne! Dacă ea afla azi...

Se lăsă trasă în spate, spre banchetă:

- Vino încoace.

Ce noroc că era cu el! Ce noroc că venise şi el! Că ea n-ar fi rezistat veştii ăsteia, dacă n-ar fi fost cu el! Ar fi pocnit inima-n ea! Ana putea să afle... Trésor putea să...

Ana-Maria

Destăinuirea lui Adam Nikolic, care "purtase" acte false pe numele de Miroslav Jovanovic, era completă. Şi complexă şi plină de amănunte care se suprapuneau incredibil de bine peste ceea ce aflase ea de la Cheng. Citea şi recunoştea că "sprâncenatu' de la Cannes" merita un container de bere...

Scopul atacului asupra conacului fusese uciderea Rebecăi. Ordinul ăsta fusese - lichidarea Rebecăi Ionescu, punct. Intraseră şapte inşi, cu două maşini de bruiaj. O căutaseră, n-o găsiseră... Fuseseră cât pe ce să împuşte şi copilul. Dar capul operaţiunii răcnise la ei şi-i oprise. Zicea Miroslav ăsta de pe stâlp că-i recunoscuse semnalmentele. Şi o adormiseră şi-o furaseră. Da, avuseseră cu ei şi o femeie. Care nu era bonă, ci specialistă în telecomunicaţii. Ea "fentase" maşinile de bruiaj şi obţinuse, de la "capul" operaţiunii, ordinul "luaţi copilul". Dracu ştie cum izbândise să fenteze giga-aparatele de bruiaj! Poate prin Morse, sau... Dracu ştie! Oricum, trupa se despărţise; şi cum noul plan impunea ca o parte dintre ei să meargă cu copilul, fuseseră selectaţi ei trei: Spasojevic, Jovanovic şi Banjac. O luaseră cu ei şi pe femeie, o anume Sonja Regin. Nume fals, desigur, ca şi numele lor! Dealtfel, omul de pe stâlp răspunsese la diversele întrebări cu acelaşi răspuns - nu, nu se cunoscuseră între ei. Se văzuseră atunci pentru prima oară. Veste extrem de proastă - că nu putea să afle numele real

al celorlalţi...

Şi uite-aşa plecaseră ei la plimbare prin Europa... Folosiseră maşini comune - şi nici ei nu ştiuseră când urmau să schimbe maşina "deconspirată" cu una nouă. Dispoziţiile "angajatorului" le parveneau prin Nadja. Ea suna undeva; şi se întorcea cu ordinele şi informaţiile. Deci n-o să afle cum dracu reuşiseră... Înnoptaseră în hosteluri de-o stea. Nadja intrase în cameră împreună cu fetiţa şi "soţul", iar ceilalţi doi dormiseră în maşină, păzind cu rândul intrarea. Starea de jeg şi oboseală şi frecuşul "turelor" se adunase la sentimentul de spionaj reciproc, aşa că trăiseră într-un perpetuu conflict mocnit. Şi se cam ciondăniseră din cauza micuţei - care iniţial fusese răcită, apoi fusese obosită, apoi fusese plângăcioasă, apoi făcuse crize de nervi... Nadja îi tot luase apărarea lui Trésor. Şi "cheltuise banii pe prostii" - chestii pe care Trésor le cerea atunci când o luau cu ei prin magazine. Jovanovic stătea prost cu nervii - şi spusese mereu că o dăduseră-n bară, că se legaseră la cap cu copilul, că din cauza copilului or să-i prindă şi-or să înfunde puşcăria... Jovanovic ăla găsise, în 3 aprilie, o "breşă"; şi, când Nadja intrase în baie să facă un duş, se apucase s-o bată pe Trésor. Atunci, fetiţa se speriase rău... Nadja o scosese din mâinile lui. O oblojise şi reuşise s-o împace cât de cât. Şi, ca o bună specialistă în comunicaţii ce era, comunicase. Iar pe 10 aprilie primiseră noul ordin. Se deplasaseră deci în Brno, drum care le luase câteva ore bune. Şi, la trei dimineaţa, pe 11 aprilie, o sedaseră pe Trésor, o băgaseră într-o valiză încăpătoare şi o duseseră în gară, în sala cu casete cu bagaje. Caseta 11. În ea găsiseră patru pungi cu "onorariul". Luaseră pungile şi băgaseră copilul înăuntru. Şi răsuflaseră uşuraţi şi porniseră fiecare pe drumul lui, fără să-şi ureze chestii cu "la revedere". Toţi patru erau "lupi singuratici" - şi se suportaseră cu greu de-a lungul acelei luni...

Deci, din sâmbăta dinaintea Paştelui, Trésor schimbase paznicii. Erau în iulie. Era foarte posibil să-i mai fi schimbat de două-trei ori până acum...

La restul de întrebări, individul nu mai răspunsese. Adică nu ştiuse ce să răspundă. Cine plănuise atacul? Habar n-avea - ordinele referitoare la atac le parveniseră prin persoanele care îi contactaseră şi-i antamaseră şi le dăduseră actele cu noile identităţi. Cine le spusese când să atace? Habar n-avea. Ei se prezentaseră "la ordin", la hotelul din Bourges, şi executaseră ordinul - adică se plimbaseră zi-lumină prin oraş. Zile în şir. Şi, brusc, îi contactase Nadja. Ea una avea mare nevoie de Nadja aia...

Partea asta o interesa. Mult! Partea cu persoana care îl contactase şi-l angajase pe el. Se numea Piotr Baranowski. Dragomir fusese extrem de amabil şi-i scrisese, cu litere italice, ceea ce ştiuse el despre unul şi altul. Despre dl Baranowski scrisese că era un traficant de arme mărunt, din nordul Poloniei, care avea vreo patru şefi deasupra lui. Îi scrisese şi pe ei - şi probabil că era tare mândru de aşa informare completă...

Jovanovic spusese tot ce ştiuse. Din interogatoriul lui Dragomir nu lipsise nici o întrebare. Ea n-ar fi reuşit să scoată mai mult, dacă insista. Aşa că stinse ţigara şi se întoarse spre Piao:

- Crezi că poţi obţine mai mult?

- La ce substanţe au injectat în el şi la ce scrie pe hârtiile alea, nu. Iar detaliile de genul "programului pe zile" ar fi, zic eu, inutile.

Aprobă şi trase geanta laptopului. O deschise, ridică emblema şi trase cuţitul. Şi se ridică, oftând greu:

- Cât de rău îmi pare că Diamant nu-i aici!

Piao se grăbi să o urmeze:

- Crezi că e cazul să faci asta?

- Da. Sunt parolistă.

- Şi totuşi...

- Adu mesajul.

Piao părea buimac... Las' că-şi amintea el imediat care era mesajul ăla! Vâjâi cu cuţitul spre Dragomir şi-apoi spre camera de supraveghere. Şi-l văzu oprind-o din telecomandă. Bun!

- Luka!

- Da, şefa.

- Eşti cameraman.

Băiatul lui Filip Gojdu era alb ca varul, dar îşi pregătea telefonul...

Se apropie de stâlp. Pe măsură ce se apropia, începea să vadă urmele "frăgezelii şi stoarcerii". Individul avea o statură impunătoare; băieţii lui Dragomir avuseseră destul "material" de zdrobit, tăiat şi ars şi tocat mărunt-mărunt... Ridică cuţitul şi-i ridică bărbia cu latul vârfului:

- Ştii cine sunt eu?

Ochii căprui păreau nesiguri. Dar bărbatul aprobă.

- Spune-mi de ce; şi îţi curm suferinţa.

Nu pricepuse...

- De ce-a vrut s-o omoare pe Rebeca?

- ... Nu ştiu...

- De ce a furat copilul?

- ... Nu ştiu...

- Unde e copilul acum?

- ... Nu ştiu...

"Da' prost mai eşti, măi, mister Muscolo! Nimic nu ştii!" Ăsta era secretu' succesului în asemenea afaceri - nimeni să nu ştie nimic despre nimeni şi nimic. Tocmai pentru a obţine răspunsuri de-astea în momente de-astea! Se răsuci spre Dragomir:

- Am o rugăminte.

- Vă ascult!

- Te rog, pune băieţii să-l dea jos de-acolo.

- ... Vreţi să-l luaţi de-aici?

- Nu. Vreau să mi-l întindă pe masa aia.

Şi indică cu cuţitul masa de sub becul cu capişon de tablă. Dragomir părea nedumerit. Sau nu ştia cum s-o refuze. Că era "masa aia bună"...

Acum se dezmeticise. Dădea ordinele. Iar Piao se opri lângă ea:

- O fac eu.

- Tu ai rolul tău, bine demarcat. Azi, tu "joci pe masă". Şi te sfătuiesc să porţi mănuşă - că maţele ăstuia or să fie pline de sânge.

- Ana, nu te lăsa filmată!

N-avea rost să se certe cu el. Că era şefa - făcea ce voia ea, nu? Iar ea voia să facă ceea ce spusese că o să facă! Că acuşi îi suna telefonul - şi zbura la Volgograd fără escală! Mm...

Domnul Jovanovic era trântit destul de "ciobăneşte" pe masă... Ciudat - găsea forţă să se împotrivească! Probabil că simţea apropierea sfârşitului, sau...

Îl privea şi-şi amintea propriile cuvinte. Şi vizualiza "sarcina" pe care ea însăşi şi-o dăduse, în urmă cu mai puţin de-o lună. Se pregătea psihic să bage cuţitul în burta ăluia...

Îşi amintea perfect perioada când Ştefan îi vorbise despre tăieturi. Şi pe cea când "se jucase" în bucătărie, pe diverse tipuri de carne. Şi totuşi, nu prea ştia cum şi cât să apese. Azi, cuţitul regelui era ascuţit "brici". Trebuia să fie atentă, să nu-i taie şi maţele... Cum să ajungă ea la maţele ăstuia? Cum să-l taie pe burtă? S-o facă "ca chirurgii"? Strat cu strat? Nu era maestră în anatomie; chirurgie nu ştia "neam"! Nu exersase niciodată pe carne de om! Habar n-avea cât să taie, sau...

Dl Jovanovic era pregătit. Şi chinezul ei era pregătit - era alb ca hârtia, dar adusese pânza cu mesajul. Le zâmbi tinerilor de lângă masă - şi le făcu semn să întindă chestia aia "ca la miting"... Îşi privi lung chinezul:

- Fă-l să stea.

El nu spunea nimic - doar se conforma... Ea îşi căuta nodul din gât, golul din stomac - dar nu le găsea... Pentru că omul ăsta n-o rănise pe Trésor, dar participase la lichidarea a şase oameni nevinovaţi din incinta conacului...

Dl Jovanovic nu se mai mişca. Era moale ca o mămăligă. Doar ochii o priveau, îngroziţi... Şi începuse să gâjâie, în tentativa de-a mai zice ceva probabil...

Era cam târziu pentru răspunsuri. Sau rugăminţi. Ea una se săturase. Nu le mai voia. Ea voia doar să-şi termine treaba aici şi să plece.

Se mută lângă el - lângă capul lui. Împinse vârful cuţitului. Şi trase ferm, de la buric pân' la capul sternului.

Nici nodul, nici golul... Ciudat!

Piao îi era asistent de nădejde. Depărta "operaţia", care necesita o nouă incizie. Se conformă, cu ceva mai multă fermitate. Ciudat - chiar era ca-n chirurgie! Ca-n imaginile de pe net! Foarte ciudat! Era normal să fie aşa - dar descoperea că nu se aşteptase totuşi...

Şi iată şi intestinul subţire! Ca-n pozele de pe net! Mai trebuia un pic acolo... Un pic acolo... Dl Jovanovic gâjâia de mama focului...

Gata. Apucă maţul cu vârful cuţitului şi-l servi pe Piao. Care sări pur şi simplu pe masă şi-şi făcu rolul.

Mi-nu-nat!

Piruetă - iar toţi cei şase bărbaţi din spatele ei, inclusiv Dragomir, făcură un pas în spate! Le zâmbi "artistic":

- Aveţi o cârpă, un şerveţel...

Da, toţi aveau cârpe şi şerveţele. Şterse cu atenţie vârful cuţitului şi-l duse înapoi, în teaca din geanta laptopului. Dl Jovanovic gâjâia, holbându-se la propriile maţe... Ia - Luka ce făcea? Dormea-n front, sau...? Luka filma. Încerca să filmeze cu schepsis, de la gâtul lui Piao în jos...

Îşi luă ţigările şi le îndesă în gentuţă. Că plecau. Împacheta...

Dragomir se opri lângă ea. Şi tăcu mâlc. Toţi tăceau. De unde în camera aia fusese un murmur continuu, acum nici unul nu mai sufla... Se aplecă spre băiatul lui Kasun:

- ... Eviscerare. Şi-apoi anularea anesteziei. Dacă nu crapă de durere sau de hemoragie, dă colţu' de încurcătură de maţe.

Tânărul bufni într-un hohot straşnic! Continuă:

- Iar asta îi aşteaptă pe toţi. Şi pe ceilalţi doi, şi pe femeie... Şi pe membrii celorlalte echipe. Şi pe cel care-a pus la punct detaliile. Şi pe cel care-a copt planul. Şi pe cel care-a dat ordinul. Pe toţi. Până nu-mi văd nepoţica acasă, teafără şi nevătămată, n-am să mă opresc. Am să-i caut şi-n jungla amazoniană - şi-am să le fac exact acelaşi lucru. Până se-ntoarce ea.

Piao se opri lângă ea. Era serios; era, probabil, dezamăgit că şefa nu-i ascultase sfatul. Luka trecuse la pozat. Maţul ăluia o să devină vedetă...

- Dragomire, îţi mulţumesc pentru ajutor.
- N-aveţi de ce să-mi mulţumiţi - a meritat-o cu vârf şi-ndesat!
- Să nu uiţi să-mi faci factură.

Tânărul se încruntă instantaneu!

- *Boje moi*! Nici nu mă gândesc!

Îşi luă gentuţa - că plecau chiar acum:

- După cum spune soţul meu... nici hârtia igienică nu-i gratis. Iar între aşa parteneri de afaceri stabili şi serioşi şi statornici şi săritori la nevoie nu trebuie să existe dubii contabile. Te rog să-mi faci factură. Şi o compensăm. OK?

Nu, nu era OK - nu voia să-i facă factură şi pace!

- Te rog. Aşa e normal să fie. Şi o compensăm.

Dragomir aprobă, la fel de încruntat. Întinse mâna spre el. Şi cum el îi sărută mâna, zâmbind de data asta, decise să fie curajoasă; şi-l sărută pe obraz:

- Îţi mulţumesc. Şi mă grăbesc să mă retrag - că dacă ţi-ai bătut capul cu ăla atâtea ore, cred că eşti obosit...

- Aa, nu tocmai...

Dar o conducea la uşă, grăbit poate să ajungă apoi la masa aia şi să vadă cu ochii lui cum se mişcă muşchiul cardiac, sau...

- Voiam să vă întreb - vreţi să încerc să pun mâna şi pe ceilalţi doi? Şi pe femeie?

- Sincer, aş fi tentată să dau de femeie. Dar îmi dau seama că ea nu cunoaşte decât timbrul unei voci. Şi-un număr de cartelă prepay. Aşa că ar fi o pierdere inutilă de timp şi de resurse. O să discut direct cu dl Piotr Baranowski.

- Dacă vreţi, vă pot ajuta să daţi de el. E un tip mai discret; şi cum ştiu că nu aveţi afaceri în Polonia...

Se opri înainte să iasă şi şopti:

- Am afaceri cu China. Şi mi-e de-ajuns.

Dragomir roşea frumos - şi-asta îl ajuta, cu siguranţă, să dea gata lumea mondenă...

- La revedere, Dragomir. Mi-a părut sincer bine că ne-am revăzut.

- Sărut mâna, dnă Ionescu.

Şi se despărţeau graţios ca-n Stan şi Bran - iar ea se grăbea aşa de tare să plece de lângă maţele ăluia...

Urcă în blindată. Luka o urmă. Piao urca în faţă... Ordonă:

- Ne întoarcem la aeroport. Eu mă duc la conac - să aranjez dormitorul lui Ştefan şi să-l pun pe Părintele la munci grele. Piao, iei filmarea şi fotografiile şi te duci glonţ la Cannes - şi le rezolvaţi amândoi în birou. Te aştept diseară la Bourges cu originalul, cu un film blurat prin părţile esenţiale şi cu fotografii A4 concludente. Spune-i lui Isamu că îl rog să îl documenteze pe dl Piotr Baranowski.

Aştepta... Ce-aveau, de nu răspundeau? Îi privi lung, mirată...

Luka era alb ca hârtia. Piao era lila - înlemnise cu capul drept şi privirea aţintită-n parbriz. Tăceau. Amândoi. Îşi şocase consilierii...

Reveni spre geamul din stânga. Era parolistă. Şi se bucura sincer că reuşise să facă ceea ce făcuse. De-acum încolo, nimeni niciodată n-o s-o mai ia de femeie frumoasă şi-atât. Azi, Ana-Maria Ionescu devenise regina aurarilor "cu drepturi depline"... Şi, peste câteva zile, Ana-Maria Ionescu va fi regina aurarilor cu vergi pe fund - că la aşa decizie, aşa acţiune şi aşa filmare, regele ei o să halească vitamine şi-o să facă un efort considerabil să se ridice, să ia cureaua...

Diamant

Radio-ul cânta în surdină. Raina lui rezolva afacerile restante. Ajunseseră de comun acord la concluzia că era mai bine să stea amândoi în birou, decât să se-ntristeze în căsuţa lor...

Oare ce făcuse Ana în Serbia? Nu primiseră nici o veste, nici un telefon - nimic! Aleodor "se-nfrăţise" cu propriul calculator. Se holba în monitor şi tot click-ăia cu mouse-ul ăla...

- Aha! Mail de la Ana!

Avea mail de la Ana!

Instantaneu, se repeziră amândoi la spion! Ce le scria Ana?

"Piotr Baranowski. Bagă investigaţie amplă, că trebuie să vorbesc cu el."

Ana îi scrisese lui Aleodor... Ia - că avea şi ataşament! Părintele îl deschidea... El simţea că i se taie picioarele - că era într-un tandem de sârbă cu română uşor stângace şi-arăta ca un interogatoriu...

- Staţi aşa, că îl printez.

Da. Era perfect dacă-l printa. Se grăbi să-şi strângă soţia în braţe şi s-o ducă la canapea. Biata lui Raina reîncepuse să tremure... Oof, Doamne!

Isamu

Telefonul roşu începu să cânte... Piao? Da' ce-i venise!

- Da!
- Vin la Cannes.

Ştia asta - i-o scrisese când plecaseră de la întâlnirea cu Dragomir!

- Ştiu.
- Am decolat în urmă cu cinci minute.
- Ştiu.
- ... Să trimiţi pe cineva să mă ia...
- Bineînţeles! Ce-i cu tine?
- Să trimiţi blindata.
- OK. S-a întâmplat ceva?
- ... Vorbim.

Ce dracu avea ăsta?... Na - că-i închisese! Măi, să fie! Îşi privi lung consiliera... Biyu îl privea lung şi nu înţelegea...

- Piao e şocat.
- Ceea ce înseamnă că ceva sau cineva l-a şocat; nu?
- Piao nu se şochează. Niciodată.
- Ceea ce înseamnă că în toate există un început...

Ea zâmbea; el nu prea. El îl ştia pe Piao - care nu se şoca nicio-

dată! Şi care tocmai se şocase serios!

- De ce n-o suni?

- Fiindcă nu vreau să fim interceptaţi. Se duce la conac. Iar Piao vine încoace. N-are telefon roşu lângă ea, aşa că...

Jaspul lui superb aproba, gânditoare...

- O să vină şi-o să ne spună. Cum stăm cu contractele?

- Binişor. Suntem la zi.

Şi asta însemna că stăteau binişor? Hm...

Se întâmplase ceva. Abia aştepta să afle ce anume! Dar, până afla, trebuia să îndure... Luă telefonul şi selectă numărul dlui Ionescu.

- Da.

- Bună ziua, dle Ionescu.

- Bună ziua, Isamu.

- Dle Ionescu, copiii sunt în Aurari?

- ... Da. De ce?

- Fiindcă am sentimentul că ar trebui să stea azi în Aurari.

- Aa, stai liniştit - că nu pleacă nicăieri!

- Bun. Vă ţin la curent cu veştile... atunci când le voi avea.

- Bine, Isamu. Vorbim.

- Vorbim.

Închise, încruntat. Dl Ionescu nu suspecta nimic. Era vesel - dar nu îndeajuns de vesel ca să-l facă să creadă că el ştia de ce era Piao şocat! Aşa că nu ştia...

Nu ştia nimic! Şi trebuia să îndure încă două ore de gânduri şi bănuieli, până ajungea Piao în birou!... Nu trebuia să îndure nimic.

- Vino puţin, te rog.

Biyu se conforma. Şi se abţinea destul de greu să zâmbească... Da' de ce se abţinea? Îi făcu semn cu mâna:

- Nu. Înapoi, te rog.

Se întorcea - iar el trăgea cu coada ochiului la picioarele perfecte...

- Vino puţin, te rog.

O secundă de gândire... Venea mai încet, zâmbind de data asta...

- Nu-i bine. Înapoi, te rog.

Ia uite-o, ce ţâfnoasă era! Pufnea pe nas, râzând...

- Vino puţin, te rog.

Îl privea lung - şi încerca să-i citească gândurile...

Biyu îşi desfăcu sacoul. Şi mai desfăcu un năsturel la cămaşă. Îşi trecu degetele prin păr, scutură uşor capul... Copilul din ea se juca de-a "secretara particulară"... Venea şi mai încet, unduindu-şi trupul superb...

Era frumoasă... prea frumoasă...

Tânăra se opri lângă el. Mm - azi purta dres de mătase... şi purta parfumul ăla care-i plăcea lui...

Dacă biroul ăsta ar fi putut să vorbească... Să spună cum se jucau ei de-a şeful şi secretara particulară...

Ana-Maria

Laptopul piui. Ia să vadă ea cine prinsese glas!

Aleodor îi trimisese un mail.

"Bună.

Piotr Baranowski nu ţine de organigrama noastră. Nici măcar de consiliul nostru. E oarecum racordat la reţeaua lui Mateusz Swiderski, în sensul că face afaceri multe şi dese cu Wojciech Lichota, subalternul lui direct. Dl Baranowski e 60% independent. Ascultă cu atenţie sfaturile unei persoane cu reşedinţa în Letonia.

Amănuntele ţi le spun când ajungi.

Părintele"

Exact cum era mai rău - reşedinţa din Letonia era în Uniunea Europeană şi avea legături puternice, istorice, cu imperiul rus...

Începuse s-o doară capul. Era obosită. Nu dormise destul. Şi cum dl Baranowski va fi o lungă sursă de migrene de-acum încolo, decise să oprească laptopul... şi să se culce.

Florentina

Tropăitul se apropia cu repeziciune. Ăsta Léon era. El scutura toată casa când alerga. Era înalt şi solid; normal că nici o construcţie nu-i putea rezista mult timp...

Ia - că-i ciocănise la uşă! Fratele ei devenea, pe zi ce trecea, tot mai apropiat de tati! Lucra la politeţuri; o să le rafineze el, mai devreme sau mai târziu! În fine!

- Intră.

Uşa se deschise larg:

- Hai jos, că te-a chemat bunicu'.

Serios? Dar ce se întâmplase? Se grăbi să coboare în living. Şi nimeri în ditamai şedinţa extinsă...

- M-a sunat un bun prieten de-al meu.

O spusese în franceză - să înţeleagă şi chinezoaicele. Iar asta însemna... Aoleu! Sunase Nicu Cărare! Da' ce se întâmplase? Se întâmplase ceva cu tati, la spital?

- Mi-a spus că ar fi bine ca, în următoarele 24 de ore, să nu ieşim din orăşel.

Da' ce, planificaseră să se ducă pe undeva azi?

- Şi acelaşi lucru mi l-a spus şi Isamu. Dar el a fost mai "punctual" - s-a referit la voi trei.

Isamu se referise la ei, Nicu Cărare "extinsese" sfatul... Ciudat!

- Am vorbit cu Ştefan - care nu ştie motivul sfaturilor lor. Ştie doar că mămica voastră i-a făcut o vizită lui Luka, în Serbia. După care a plecat glonţ spre Bourges. Dar Piao a decolat din Nis pe direcţia Cannes - semn că îi duce personal ceva lui Isamu. Flerul meu îmi spune că acel ceva e legat de Trésor.

O găsise pe-aia mică? Reuşise s-o găsească pe-aia mică? Ce bine!

- Aşa că stăm cuminţi aici, nu ne îndepărtăm de brad şi aşteptăm veşti. Bine, copii?

- Bine, bunicule!

Şi-acum le întorcea spatele şi se grăbea să iasă! Da' ce se-ntâmplase, de-l bulversase chiar în halul ăsta? Nu mai putea să întrebe... Şi erau şi oblicele astea aici, aşa că...

"Draga mea, chestia asta are unele certitudini. Unu, nu e vorba despre Andrei! Doi, nu e vorba nici despre ce-ai făcut tu cu Alex."

În condiţiile astea, putea să se ducă liniştită sus şi să-şi continue temele. Şi să se joace Tetris. Jocul ăla era o pacoste - dădea dependenţă...

Ana-Maria

Ciocăni uşor la uşa rezervei. Care se deschise imediat.

- Bună.

- Bună.

Intră şi porni spre pat. Ştefan al ei era frânt - probabil că iar trăsese ca apucatul de aparatele alea... Îl sărută... şi şopti:

- Bine te-am găsit...

- Epuizat m-ai găsit!

Da, epuizat; dar puţin mai întremat decât aseară! Nu? Toată munca aia de la aparate ajuta la reclădirea musculaturii! Degeaba făcea el pe rănitul răsfăţat; îi plăcea starea de epuizare, că dădea rezultate...

- Spune-i şi lui ce-ai făcut.

Ei, poftim! Trebuise să se bage Seniorul în socotelile ei! Ştefan privi peste capul ei - şi-şi pierdu instantaneu zâmbetul -, după care reveni spre ea:

- Ce-ai făcut?

- Ceea ce am spus că o să fac.

Poc! Trosc! Colonelul avea draci majori...

- Ana...

Regele ei o dojenea nu pentru că făcuse cine ştie ce trăznaie, ci pentru că evita să-şi recunoască trăznaia... Îi luă mâna în mâinile ei şi zâmbi, dezmierdându-l uşor:

- L-am eviscerat pe Miroslav Jovanovic.

Seniorul mârâi, în spatele ei:

- Bun! Şi-acu' zi-i de la-nceput! Zi-i totu'! Ca să ştie totu'!

Clătină încet capul - era rău cu ea, deşi ştia că n-avea dreptate... Ştefan îi strânse mâna:

- Şi cine e Miroslav ăla?

- Unul dintre bărbaţii care au plimbat-o pe Trésor în martie.

Ridică privirea... Era stupefiat - era înmărmurit cum rareori îl văzuse... Redeveni atentă la mâna lui:

- Când am pus mesajul pe pod, la ultima lor cerere de recompensă, am spus că o să-i prind rând pe rând pe toţi. Şi-o să-i pun pe-o masă, o să-i tai pe burtă şi-o să le-agăţ maţele de lustră. Şi-o să-i las să moară cum vor ei - fie de durere, fie de hemoragie, fie de încurcătură de maţe. Ceva îmi spune că Miroslav Jovanovic a murit de ordinul lui Dragomir Kasun. Că puştiul părea vizibil afectat de suferinţa lui, şi...

Şi cam atât fusese dispusă să spună acum, când Ştefan era epuizat de efortul depus în sala de kineto şi-l mai pocnise şi ea cu vestea că nevastă-sa se hotărâse să se facă maestru chirurg...

Era linişte... Scoase telefonul şi oftă greu:

- Trebuie să vorbesc cu *Mister P*.

Seniorul se grăbi să scrâşnească printre dinţi:

- Te cred şi eu! Da' îl suni de pe telefonu' meu - nu de pe-al tău!

Întinse mâna, primi telefonul... Formase el, aşa că aştepta...

- Da.

- Bună ziua, dle Petriceanu.

O secundă, două... Bătrânul urlă, în romanes:

- Fă, tu ai luat-o razna!

Asculta, zâmbind slab, urletele lui...

- Fă, tu te-ai tâmpit de-a binelea! Păi eu te duc să te-arăt la toţi ca pe-o zână şi tu te-apuci să îngrozeşti omenirea?

- Sunt regina aurarilor.

- Eşti pe dracu! Eşti nevasta lu' Ştefan!

- Care e frumos şi mândru ca soarele - da' asta nu l-a împiedicat niciodată să fie rege.

- Ano...

- Începând de azi, oamenii or să înceapă să mă ia în serios. Toţi - şi afaceriştii, şi duşmanii. Azi le-am sunat alarma rău de tot.

- Şi deci ţi-ai atins scopu'! Gata - eşti un *killer* în fustă!

- Nu ăsta era scopul meu.

- Da' care e scopu' tău? Tu ce vrei să obţii, fă? Tu unde dracu vrei să ajungi cu căcatu' pe care l-ai făcut azi?

- La Piotr Baranowski.

- ... Ce-ai zis?

- Vreau să ajung la el. Ca să aflu cine l-a contactat. Ca să ajung la cine l-a contactat. Şi tot aşa. Până la nepoata mea.

- Tu să stai locului în banca ta! Auzi, fă? Tu să stai locului, că habar n-ai!

Se încruntă - şi scăpără scântei şi mârâi în telefon:

- Dacă în 24 de ore Trésor nu e la conac, zbor direct în Letonia.

Tăcere...

- Ţară mică, populaţie răsfirată. În 24 de ore-l aflu.

- Ano, stai locului!

- Şi sigur are o lustră-n casă! Şi-o masă sub ea!

- Ano,

- Şi-are Piao al meu destule zemuri şi destulă baterie-n telefon ca să-nregistreze declaraţia completă.

- Fă!

- Şi pe urmă plec în Rusia, nu?

- Fă, stai potolită!

- Nici nu mă gândesc!

- Făi Ano, stai locului!

- Eu sunt regina aurarilor. Şi-mi caut nepoata. Ăsta e felul meu de-a o căuta - şi-a o şi găsi.

- Ăsta e felul tău de-a sfârşi la doi metri sub pământ!

- Mi-ai dat mână liberă să-mi găsesc nepoata. Şi mi-ai promis, cu martori, că mă susţii. Te rog frumos să mă ajuţi să vorbesc cu Piotr Baranowski. Mulţumesc.

Buton roşu... Era o linişte apăsătoare... Oftă greu:

- Dragomir l-a sunat pe Luka. Pusese mâna pe individ, pe probleme care-i priveau personal. L-a injectat şi l-a frăgezit şi-a scos din el ce-l interesa. Şi pe urmă s-a gândit la continuarea propriului program - şi l-a sunat pe Luka, să-i spună că, oricând am chef să discut afaceri cu el, sunt binevenită. Ăla a auzit numele meu şi-a făcut destăinuiri complete. Până am ajuns eu acolo, Dragomir scrisese tot. Doişpe foi... N-aveam ce să mai scot de la el. Iar dacă-l iertam, murea oricum - la cum îl frăgeziseră şi câtă zeamă injectaseră-n el. Piao s-a crucit că mai era viu, când a auzit reţeta pe care i-au servit-o; aşa că...

Aşa că era în continuare linişte...

- Aşa că am făcut ceea ce am spus că fac atunci când pun mâna pe vreunul dintre cei care mi-au furat nepoata. Am scos cuţitul tău şi l-am eviscerat. Şi i-am pozat maţele atârnate de lustră - adică de becul din tavan. Şi-atât.

- Ai avut martori?

Aproba, zâmbind...

- Tu îţi dai seama ce-ai făcut?

- Tu îţi dai seama că, atunci când m-am întors să cer un şerveţel, au sărit toţi un metru în spate? Cu Dragomir în frunte?

Soţul ei era supărat fleaşcă...

- ... Luka a înregistrat totul. Piao îi duce filmarea lui Isamu. El se ocupă de ea - şi obţine nişte poze A4 cu maţele în prim-plan. Şi-apoi mă duc în Rusia, să semnez contracte şi să discut afaceri la ultima masă din colţ.

- Ano, ai făcut o prostie uriaşă!

- Am făcut ceea ce trebuia să fac.

- Ba ai

- Din clipa când îi pun pozele în faţă, Andrei Donichioiu n-o să mai îndrăznească să-mi pipăie fata. Nici pe textilă, nici pe sub ea. Şi-o să sisteze antamarea verighetelor.

Tăcere; Ştefan părea că abia acum îşi amintise...

- Începând de azi, sunt în siguranţă. Şi eu, şi familia mea. Azi, Trésor a pornit pe lungul drum spre casă.

"Hai, colonele - nu mai trânteşti cu alea pe-acolo?" Colonelul nu trântea nimic...

- ... Nu mai sunt femeia frumoasă neatinsă de bisturiu. Sunt regina ta.

- Unde l-ai tăiat? Unde eraţi?

- Într-o cameră din fundul unei hale de marfă a lui Dragomir.

- Ăla are camere de luat vederi în halele alea!

- Le-a oprit.

Soţul ei dădea să izbucnească în zbierete; se grăbi să-l liniştească:

- Iar dacă spune ceva, porneşte o lungă anchetă despre propriile practici. Nenad n-o să-şi lase niciodată copilul să sfârşească la zdup. Nu uita că Dragomir l-a săltat pe ăla, cu băieţii lui... Eu am stat în camera aia mai puţin de 60 de minute. Ei erau acolo de 24 de ore.

Ştefan nu spunea nimic... Îi dădu drumul şi se ridică:

- Am fost foarte atentă la ceremonia de la castelul din Turenne. La bine şi la rău. Pân' la moarte. Şi-am fost atentă şi la şedinţa cu *Mister P*. Eu doar supraveghez ca afacerile să meargă înainte - nu schimb regulile după care funcţionează ele. Mă duc la conac, să-i fac bucuria lui Diamant.

- Ana!

Da? Ce mai voia? Simţea nevoia imperioasă s-o certe?

- Să-mi aduci şi mie înregistrarea.

Aprobă... Soţul ei ridică, atât cât putu, sprânceana dreaptă:

- Că vreau să calculez cât de lung trebuie să fie cuţitul tău.

Poc! Trosc! Colonelul cedase! Bufni în râs şi aprobă; şi bineînţeles că se-ntoarse din drum, pentru că trebuia să-şi sărute regele...

Isamu

În sfârşit! Portiera blindatei se deschise; iar Piao năvăli pe asfalt! Uau! Era galben ca lămâia! Ce dracu se întâmplase acolo? Îi deschise

glasvandul... Bărbatul trecu pe lângă el:

- Ai calmante în birou?

- Da.

Şi cam atât - se grăbeau să ajungă în siguranţa biroului... Piao şovăi la vederea lui Biyu; dar îşi continuă drumul spre canapea:

- Te rog, lasă-ne singuri.

Jaspul lui minunat se grăbi să iasă. Închise uşa şi porni spre seif. Şi scoase pastilele alea bune, tari... Piao dădea paharul cu apă peste cap de parcă tocmai venise din deşert, sau...

Se aşeză lângă el:

- Ascult.

Şi uite cum, în loc de-o povestire-raport, primi telefonul!

- Caută în transferuri... O filmare şi zece poze...

Aha! Transferuri... Ce dracu era acolo, în pozele alea?

... Nu-i venea să-şi creadă ochilor... Îl recunoscuse pe individul din pozele lui Cheng - deşi era "frăgezit" bine...

Piao îşi acoperi faţa cu palmele şi şopti:

- Vrea filmarea blurată şi poze A4 cu maţele.

... Ana voia o dovadă că îşi căuta în continuare nepoţica - şi nu ierta pe nimeni, când venea vorba despre micuţă. Vestea aia îl dezmetici - şi-l şi calmă ca prin minune! Lăsă deci telefonul pe masă:

- Le facem mai târziu. Cum dracu i-a venit ideea asta cu maţele pe lustră?

- ... Atunci când le-a arătat pânza cu mesajul de pe pod, le-a spus fraţilor că, atunci când o să dea de cei care au furat-o pe Trésor, o să-i eviscereze şi-o să le agaţe maţele de lustră. Momentul a fost amuzant - stăteau la masă, ea a arătat în sus şi amândoi s-au uitat spre candelabru şi s-au albăstrit... Am crezut că glumeşte...

- Nu e chiar atât de glumeaţă. Cine l-a tăiat - tu sau vreunul de la pază?

- Ea.

Cee?

- ... Poftim?

- Uită-te la filmare, dacă nu mă crezi!

Repede - filmarea! Pornea greu... Pornise. Auzea gâjâitul... Ana se muta şi ridica ferm cuţitul...

- ... I-am zis că nu e bine, i-am zis că mă ocup eu... Nici n-a clipit!

Vedea şi el că era foarte sigură pe ea... Păi... Ia uite-l! Adrenalina îl ajutase să sară pe masă aşa, ca supereroii de prin filme! Normal că Piao era şocat! Nu numai că asistase la execuţia aia - participase la ea!

Trebuia să se concentreze. Să-şi adune gândurile şi să se concentreze. Că tocmai intrase într-o alarmă de-aia "de-o viaţă" - şi, dacă greşea, înfundau toţi puşcăria! Opri înregistrarea:

- Cine a filmat?

- Luka, cu telefonul lui. După ce am transferat-o pe telefonul meu, am şters-o de pe-al lui.

- Ai şters-o de peste tot pe unde s-a salvat?

Aproba...

- Cine a fost de faţă?

- Dragomir Kasun şi oamenii lui. Unşpe inşi.

- Ceva camere de supraveghere?

- Una singură. Pe care ea i-a spus să o oprească - şi pe care el a oprit-o.

- Sigur?

- Sigur. M-am uitat discret peste tot, când am intrat - şi-avea una singură, aţintită spre stâlpul de interogatoriu. Camera are sistem de protecţie - se poziţionează cu obiectivul în sus atunci când este oprită.

Bun! Bravo! Era nesperat de bine!

- Şi ea? Cum a suportat scena?

Piao arăta, fatalist, spre telefon... că doar văzuse şi el cum suportase ea scena...

- ... E bine. Trebuie să fim foarte atenţi când facem procesarea - atâta tot. N-o s-o blurăm - o s-o acoperim cu dreptunghiuri negre. N-avem voie să greşim!

Piao aproba, cu faţa acoperită de palme...

- ... Măcar l-a interogat, înainte să-i facă felul?

- L-a interogat Dragomir. L-au îndopat cu atâtea zemuri, că ăla a spus şi ce nu-i interesa pe ei! Ne-au aşteptat cu DVD-ul şi transcriptul...

- Şi ai verificat dacă

- După ce mi-au spus ce-au injectat în el, n-am mai verificat nimic. Omul ăla ar fi trebuit să fie mort când am ajuns noi!

Deci ăia îl drogaseră "la greu", îl interogaseră "la greu"... Piao băgă mâna în buzunar şi scoase un teanc gros de coli, împăturit uşor stângaci... Îl bătu bărbăteşte pe braţ:

- ... Hai, că nu-i chiar aşa un dezastru! Ba să ştii că e un succes total! Tu-ţi dai seama? Deşi n-aţi organizat nimic, a ieşit totul perfect! Şi sunteţi amândoi protejaţi! Hai să ne-apucăm de treabă! Trebuie să inaugurez un laptop nou - că filmarea şi pozele n-au ce să caute într-un calculator cu reţea.

Piao nu se putea apuca de nimic - nu-şi revenise încă. Piao aproba şi fixa cu privirea paharul de pe masă...

Las' că-i trecea lui! Îi dăduse un calmant puternic! Hai să scoată laptopul din seif, să-i taie internetul şi să se-apuce de prelucrat filmul ăla! Că, vorba aia - acuşi sunau fraţii, s-o cheme în Rusia!

Diamant

Stătea corect pe canapea şi-şi ţinea soţia în braţe. Tăceau amândoi şi-o priveau pe Ana...

Spionul depăşise momentul tensionat cauzat de povestirea ei detaliată; discuta cu ea despre planul de acţiune. Părintele trebuia să facă cumva să-i înlesnească ei o discuţie cu Piotr Baranowski. Aleodor era foarte atent şi-şi storcea mintea "la greu" ca să producă măcar o idee bună - dacă informaţii despre Trésor nu putuse produce...

Pe ei doi nu-i băgau deloc în seamă, chestie care-l bucura mult. Îşi privea cumnata. Era ciudat - că nu o găsea schimbată. Era aceeaşi Ana dintotdeauna! Deşi hăcuise azi un om, Ana nu se schimbase nici un pic...

Cumnata lui îi spusese că nu ştiuse de ce o chemase Luka; că, dacă ar fi ştiut, l-ar fi luat şi pe el. O asigurase că se simţea răzbunat şi aşa, de la distanţă. Avea sentimentul că nu-l crezuse...

De fapt, avea sentimentul că ei nu realizau ce făcuse Ana. Filmarea şi pozele or să ajungă aici diseară, cu Piao. Iar în clipa asta simţea că are un început de gol în stomac - dar nu fiindcă Ana ucisese un om, ci fiindcă Isamu şi Piao aveau în mâinile lor condamnarea ei... Deşi ştia prea bine cine era Ştefan şi ce putea, cine era Nicu Petriceanu şi ce putea - şi cum puteau dispare orice martor, orice probă sau declaraţie...

Oare Nicu Cărare aflase de isprava Anei? Era ciudat - bătrânul nu sunase...

Ana tocmai spusese ceva despre Cheng. Se aşezase şi deschisese laptopul - şi rostise numele sprâncenatului de la Nisa. Nu ştia ce voia de la el - nu putea fi atent la ea. De când aflase că Ana eviscerase un mercenar, mintea lui percepea cuvintele dar nu le "procesa". Se aplecă şi căută chipul Rainei lui...

Da. Era bine. Era veselă. Deşi Ana n-o găsise pe Trésor, deşi nu le adusese nici măcar un indiciu sau o veste despre reginuţa lor, Raina lui era veselă. Ştia, simţea că cumnata ei se ocupa intens de găsirea micuţei! Şi era liniştită şi veselă! Îi fură un sărut, zâmbind, şi reveni spre Ana. Tot nu procesa cuvintele ei; dar nu voia să fie "interpelat". Că nu ştia ce să-i răspundă - că nu-i procesa cuvintele...

Se simţea aşa de bine...

Florentina

Telefonul începu să cânte. Brusc, aşa! Oare era mămica ei? Se grăbi să-l ia...

Omul ăsta era o adevărată pacoste, atunci când voia el! Încercă să râdă foarte natural:

- Bună, Andrei!
- Bună, Florentina. Deranjez?
- Nu. Răsfoiam lectura suplimentară...
- Tu înveţi chiar tot timpul?
- Nu, nu chiar tot timpul...
- Dar acum învăţai.
- Nu neapărat. Răsfoiam lectura suplimentară.
- Şi nu simţi că ai obosit?
- Păi...
- Faci teme încă de dimineaţă! N-ai obosit?
- Ba da; un pic.
- Atunci ar trebui să te şi recreezi un pic.
- Păi cred că ies cu fetele pe-aici, prin orăşel.
- Eu cred că ieşi cu mine în oraş.
- Tu glumeşti! Să mă urc în avion la ora asta?

Nu de alta, dar era şase seara!

- Nu; să ieşi la poartă.

Poftim?

- Te aştept.

Cum-cum?

... Se repezi la geam! Unde era? Venise nebunu' în Aurari? Nu, nu-l vedea la poartă...

- ... Florentina?
- Da.
- Te aştept la poarta orăşelului.

Aa, la poarta orăşelului! Perfect! Să-i dea cu flit atunci!

- Stai puţin, că nu pot să ies azi.
- De ce?!

Mm, ce tăioasă fusese întrebarea aia! Ce repede îşi schimba omul ăsta dispoziţia! Adică ce uşor îi era omului ăsta să folosească indicii care arătau o cu totul altă dispoziţie decât avea în realitate! Se grăbi să-i răspundă:

- Fiindcă bunicul a primit un telefon care i-a zis că ar fi bine ca săptămâna asta să nu ieşim din orăşel.
- OK. Numai că eu sunt cu o blindată şi o suită de zece bodyguarzi. Şi mai vii tu cu încă zece. Şi mergem în Bucureşti şi servim cina împreună, după care te-aduc înapoi. Atâta tot.

Deci el era cu blindata şi zece bodyguarzi. Mai aducea ea încă peatâţia...

- Deci, te aştept la poartă.
- Trebuie să întreb dacă am voie să ies; că Diamant nu-i aici...

Aah, la dracu! Îi scăpase "porumbelul" cu Diamant! Doamne, cât de proastă era ea uneori!

- OK. Întreabă. Aştept. Dar să ştii că, peste fix 15 minute, o să intru - şi-o să mă duc direct la nea Dumitru, care în situaţia de azi îl reprezintă pe tatăl tău, şi-o să-i spun că intenţionez să mă căsătoresc cu tine.

Cee?

- Nu de alta, dar am senzaţia că tu şi mama ta sunteţi foarte secretoase; şi nu cred că e corect aşa. Aştept. Cinşpe minute. Fix.

Şi-i închisese! Văleleu! Ce dracu să facă ea acum?

... Păi, să întrebe dacă are voie să iasă! Mămica ei, call...

- Da.
- Bună seara, mami.
- Bună seara, prinţeso.
- Mami, uite, Andrei m-a invitat azi dimineaţă la un balet pe gheaţă. Şi am refuzat - că ştii că nu-s aşa mare fan al baletului. Şi, uite, tocmai m-a sunat şi mi-a zis că e la poarta orăşelului şi că mă aşteaptă, să mergem în Bucureşti şi să luăm cina împreună.

O secundă, două... Aştepta ca mămica ei "să proceseze informaţia"...

- Şi tu ce zici - vrei să iei cina cu el?

Era foarte serioasă! Deci înţelesese! Perfect! Începu să râdă şmechereşte, presupunând că Andrei o să asculte cu multă atenţie interceptarea convorbirii ăsteia:

- Eu? Păi, eu n-aş zice nu...
- Bine. Du-te la bunicul; eu îl sun şi-l rog frumos să vă organizeze el paza.
- Bine, mami! Paa!
- Pa.

Aşa! Până aici era bine! Că mămica ei era la conac, aşa că va fi floare la ureche pentru ea să primească înregistrările telefonului ei! Cu ce să se-mbrace? Cu ce să se-mbrace...

Deci, cină în Bucureşti. Se îndoia că el era în costumul "de afaceri". Probabil că purta ceva *casual*. Aşa că o să-şi ia rochiţa verde cu bretele - aia dreaptă, din bumbac. Şi teneşii, gentuţa... Nu. Nu rochiţa "de butoi". Scârba pe care-o emana cârpa aia din bumbac era evidentă! Scoase rochiţa de satin - că era "mai de Bucureşti". Topul era mulat, decoltat roman, iar partea de jos era bufantă, scurtă deasupra genunchiului, cu voal pe dedesubt...

Îşi prinse părul într-o coadă simplă şi ieşi.

La vederea ei, Léon începu să râdă:

- Gata - pleci la plimbare?
- Plec cu Andrei în Bucureşti.
- Păi ai voie să ieşi din orăşel?
- Da - mi-a dat mama voie.

Meili întrebă, serioasă:

- Vrei să merg cu tine?

Negă şi se grăbi să iasă. Şi porni spre casa bunicului.

Oare plănuia s-o fure? Adică... Adică o anunţase deja că el venise cu zece bodyguarzi. Şi că ea putea să mai vină cu încă zece. În caz că "organiza" un ambuteiaj, ăia zece ai lui o săltau pe ea - iar ăilalţii îi reduceau la tăcere pe cei zece ai ei. Deşi, cine ştie dacă era dispus omul ăla să-şi rişte viaţa aşa pentru ea... ştiind că, la urma urmei, n-o putea ţine răpită o viaţă... Şi că, tot la urma urmei, se-ntâlnea munte cu munte, iar el o să mai dea ochii cu tati al ei...

Cel mai probabil, venise val-vârtej ca să se asigure că nu-l uitase - adică nu-l trecuse la rubrica "no way". Asta era o veste proastă pentru ea. Iar o s-o pupe şi-o s-o pipăie...

Da' las' că diseară avea party-n Aurari! Cu Alex! Diseară o să-şi scoată pârleala pentru pipăielile ăluia! Aah - abia aştepta petrecerea aia!

Se îndrepta spre poarta bunicului ei. Acelaşi lucru îl făcea şi BMW-ul negru - accelera dinspre brad, spre poartă. Şi oprea în faţa porţii... Bunicul ei ieşea din casă - şi-i arăta ei spre maşină, grăbit şi preocupat... Urcă pe bancheta din spate:

- Bună.
- Bună.

Şi cam atât - nu era Alex, aşa că... Bunicul ei urcă lângă ea:

- Mergem la poartă.

Ochii negri o priviră lung, uşor îngrijoraţi:

- M-a sunat Ana. Vezi, să ai mare grijă cu ăsta! Că e nebun! Nebun de legat!

Aprobă scurt cu capul:

- Mă descurc. Mi-a zis tati - să fiu cuminte şi ascultătoare cât să scap cu bine. Că după aia intervine el.

Bunicul ei aprobă:

- Mai ales că suntem într-o situaţie nasoală. Diamant e la conac iar Grasu pe undeva pe la Arad. Titel e singurul care poate să intervină. L-am băgat în priză; dar n-am ştiut unde să-l trimit să organizeze paza. O să încerc să aflu acum...

Aprobă încet cu capul...

- Încearcă să nu-l înfurii. Ştiu că e greu. Ştiu că ţi-e frică de el. Vrei să-ţi dau un pistol?

Cee?

- Să-l ai la tine? Pentru orice eventualitate?

Negă repede-repede! Bunicul ei o luase razna rău! Cum să-i dea pistol, dacă ea nu mai ţinuse niciodată în mână un pistol?!

- În orice caz, să nu-ţi fie frică! Că Isamu ştie - şi a zis că îţi supraveghează cu multă grijă emiţătoarele. O să-l rog să-l contacteze pe Sun Peng. Să vă fileze şi chinezii. E mai bine.
- Bunicule, eu nu cred că o să rişte să mă fure.
- Aa, stai liniştită! Că n-are nici o şansă! Mie mi-e frică să nu

te sperie!

- Nu mă sperii eu aşa uşor - stai liniştit!

Bunicul ei o bătu uşor pe mână... şi zâmbi:

- Grigore Vieru a zis, cândva demult, că femeia învinge tot, apoi plânge.

Începu şi ea să râdă - că o să-l învingă pe Andrei azi...

- Deci, să fii liniştită. Că eşti bine păzită. Nu-ţi dau suită din Aurari - te urmăreşte Isamu prin satelit. Iar când intri în Bucureşti te preiau băieţii în civil ai lui Titel. E mai bine aşa - ăia sunt mai mulţi şi mai nevăzuţi. Andrei n-o să ştie decât că sunteţi urmăriţi; dar n-o să poată să calculeze oamenii.

- E perfect aşa. Bunicule, unde-a fost mama azi? Şi de ce trebuie să stăm în Aurari?

- Despre asta vorbim când te întorci.

Deci era "strict secret"...

Trebuia să fie calmă. Să aibă încredere în Isamu şi în Titel. Şi trebuia să-şi amintească cuvintele lui Isamu: sub nici o formă, să nu amintească de Trésor. Cum spusese Isamu? Că, în punctul ăsta, Andrei era capabil să treacă peste cuvântul lui Gabriel şi să acapareze copilul - şi să-l folosească în aşa fel ca s-o obţină pe ea. În mod ciudat, nu-i era frică de varianta asta...

Poarta orăşelului era larg deschisă; dar cele trei maşini erau oprite în trapezul generos de pe DN1. Isamu avusese dreptate - Andrei nu intra în Aurari... Hm!

BMW-ul opri în faţa porţii. Iar bunicul ei se grăbi să coboare. Andrei coborâse deja - şi nu-şi luase ochii de la geamul din spate, acolo unde ştia el că era ea...

Ia să se ducă la ei! Uite-aşa! Ca să-l audă spunându-i bunicului ei despre căsătorie şi să se înfurie şi să se-ntoarcă repejor în Aurari! Că nici nu-i mai era foame! Momentan, îşi strângeau mâinile. Acceleră şi se opri între ei. Iar ochii căprui o priviră scurt:

- Bună.

- Bună.

Măiculiţă! Doar preţ de-o secundă o privise - dar o sorbise toată! Parcă o scanase, aşa se uitase la ea! Isamu avea dreptate - Andrei era sincer... Bărbatul în ţinută *casual* arătă spre blindată:

- Închiriată cu banu' jos, imediat cum am aterizat. La volan, Vasilii. Două blindate "de fugă", cu băieţii mei. Dacă dumneata ne mai dai încă două BMW-uri...

Bunicul ei nu zâmbi:

- Nu vă dau. Că nu e cazul. Iar în Bucureşti veţi fi bine păziţi. Unde mâncaţi?

- La Casa Oamenilor de Ştiinţă.

Bunicul ei dădea uşurel din cap... Andrei decise să pluseze:

- Mergem, mâncăm şi ne-ntoarcem.

- Aha... Auzi? Hai să te-ntreb ceva!

- ... Sigur!

- Ai venit cu un avion privat?

- Da.

- Şi ce nume ai scris în acte?

Andrei nu mai răspunse...

- Ai venit pe alt nume, ai închiriat maşinile pe alt nume, te-ai fofilat până aici, ai strâns din dinţi şi te-ai abţinut şi n-ai sunat-o decât după ce ai ajuns în faţa porţii... De ce n-ai intrat?

Andrei nu răspundea... Bunicul ei se răsuci pe-un călcâi. Ia - c-o întreba pe ea acum!

- Vrei să ieşi în Bucureşti, să iei cina cu el?

- Da.

Răspunsese cu calm, nici prea repede dar nici prea târziu. Răspunsese perfect. Bunicul ei îşi privi scurt ceasul:

- Atunci, la zece te rog să fii acasă.

Îşi privi lung curtezanul - ce părere avea, se puteau încadra în intervalul orar aprobat de bunicul ei? Andrei aprobă. Aşa că îşi sărută bunicul pe obraz:

- Am plecat. Paa!

- Pa.

Andrei se grăbea s-o urmeze... Şi porniseră spre Bucureşti.

Palmele lui o traseră spre el - şi-i prinseră uşor gâtul şi-o invitară la sărut... Un sărut pe care nu-l refuza, dar la care nu participa - că nu ridica un deget şi nu mişca un muşchi... El insista, ea rămânea "de piatră"... Şi, într-un târziu, i se dădu drumul:

- De ce?

- De ce, ce?

- De ce nu mă vrei?

- Ce te face să crezi asta?

- Comportarea ta, de exemplu.

- Comportarea mea corespunde ultimelor evenimente dintre noi.

"Hai - redeschidem discuţia? Sau...?" Tăcea...

- ... Casa Oamenilor de Ştiinţă ştie că venim?

- Da.

- Dar pe alt nume.

- Evident!

- De ce te-ai strecurat aşa azi? De ce n-ai venit pur şi simplu să mă iei?

- Pentru că n-ai fi mers cu mine.

- Crezi?

- Sunt sigur.

- Nu mă cunoşti...

- Ba da. Te cunosc - şi îi cunosc pe toţi cei din jurul tău. La cinci minute după ce-mi apărea numele pe teritoriul României, eram împiedicat să mai ajung la tine.

- Şi ai vrut musai să cinăm împreună azi.

- Da.

- De ce?

- ... Cum adică, de ce?

- La ultima noastră discuţie referitoare la noi doi, te-am rugat să mă laşi să mă liniştesc şi să încep să calculez. Te-am rugat să nu încerci să mă ajuţi să trec peste bariera dintre noi. Te-am rugat să nu mă tragi tu înapoi la tine. De ce-ai venit azi aici? Şi de ce mi-ai spus ceea ce mi-ai spus?

- ... Fiindcă nu vreau să te pierd. Calculele tale s-ar putea să nu fie corecte. Şi nu sunt dispus să te las să ajungi la concluzii eronate - şi să te pierd doar pentru că te-am ascultat şi am făcut cum ai vrut tu.

Clătină încet capul - n-ajungeau nicăieri în felul ăsta...

- ... N-ai de ce să-ţi fie frică de mine. Ştii bine că n-o să-ţi fac niciodată rău.

- Faptele te contrazic. Aşa că

- Tot urma s-o faci, într-o zi.

- Şi te-ai gândit să alegi tu locul şi momentul. Şi modul cum se va desfăşura "operaţiunea".

- Locul era ideal! Era casa noastră!

- Stop! Aia nu e casa ta. Şi nici a mea. E un castel din Sankt Petersburg.

- E castelul nostru.

- E castelul din care fratele tău are 50%.

- Mâine, va deveni castelul tău.

Clătină încet capul - se lupta degeaba cu el...

- ... Tu chiar nu mă vrei?

Ei, la dracu! Se trase lângă portieră şi se concentră asupra geamului. Vasilii accelera ca posedaţii - nu-şi dădea seama că ăsta era deneu, nu autostradă rusească...

- ... Florentina...

- Eu, acum, sunt îngrozită de tine. Dacă te gândeai că vii şi mă iei şi mă duci la COŞ şi mă-mpaci, ai calculat greşit.

Ei, poftim! Se mutase lângă ea!

- Florentina,

- Eu, acum, îmi amintesc cuvintele tale - dacă nu vin în 15 minute, intri la bunicul şi mă ceri de nevastă. Chestie care mă îngrozeşte.

- Florentina...

Aşaa... Îl adusese exact acolo unde voise ea! Oftă greu:

- Eşti învăţat să fii şef. Şi să comanzi peste toţi şi să obţii tot ce vrei tu, instantaneu eventual. Cu mine n-o să funcţioneze aşa. Eu nu

sunt subalterna ta. Şi nici vreuna din alea care stau cuminţi la ordin ca să pigulească fărâmituri. Dacă vrei să ajungem undeva, noi doi, va trebui să înveţi să îmi respecţi dorinţele.

- Vrei să te duc înapoi?

Negă scurt.

- Atunci ce vrei?

Minunat! Se răsuci şi începu să enumere, pe degete:

- Să nu-mi mai spui ce să fac. Să nu-mi mai impui să fac ceea ce vrei tu. Să nu-mi mai dai termene limită. Să nu mai încerci să mă violezi. Şi să renunţi la ideea cu nevasta. Că chiar nu-i momentu' pentru aşa ceva.

O privea lung... Reveni spre geam:

- Nu sunt proprietatea ta. Nu-mi mai da ordine.
- Nu ţi-am dat niciodată ordine!
- De unde stau eu, toate sforile pe care le tragi ca să obţii ceea ce vrei tu se numesc ordine.

Fu luată de mână:

- Florentina, uită-te la mine.

Nu, nu se uita la el nici moartă...

- Te rog!

Asta era cu totul altceva! Îi aruncă o uitătură încruntată.

- Ai dreptate. Anii de şefie mi-au insuflat o atitudine de stăpân. Nu mi-am dat seama că o folosesc şi în relaţia cu tine. Te rog să mă ierţi că am făcut-o. Îţi promit că o să fac tot ce-mi stă în putere să-mi revin şi să mă comport normal cel puţin faţă de tine.

Asta era, deci, cu totul altceva. Îi zâmbi - scurt, că-i ajungea faptul că reuşise "s-o îmbârlige" - şi reveni spre geam...

- ... Nu ai nimic de spus?

Negă scurt.

- ... Într-un fel, poate că e mai bine să oprim aici discuţia.

Aprobă scurt. Şi-l auzi spunând ceva în ruseşte. Vasilii lăsă baltă concentrarea la drum şi desfăcu gentoiul de pe scaunul din dreapta. Văzu, cu coada ochiului, un laptop...

Va fi un drum lung. Şi foarte tăcut. Făcuse ea ce făcuse şi-l dusese de nas şi-l împinsese la oareşce distanţă de ea! Perfect! Ea o să se holbeze la câmpiile ţării; el o să-şi citească mail-urile sau revista presei. Şi, când ajungeau, mâncau şi vorbeau despre Casa Oamenilor de Ştiinţă. Era o locaţie mare şi exclusivistă; o să-l lase să pară unicul informat, ca să vorbească el...

Ana-Maria

Luă telefonul şi apăsă butonul verde:

- Da, nea Dumitre.
- Au plecat spre Bucureşti. Se duc la Casa Oamenilor de Ştiinţă.
- Le-ai dat suită?
- Nu. N-au nevoie de suită. A venit cu zece malaci, plus Vasilii. Trei blindate.
- Aha! Îl informez imediat pe Titel.
- Ano, pe mine omul ăsta mă sperie.
- Stai liniştit, nea Dumitre; că nu-i aşa de balaur precum pare!
- Nu, nu e vorba de asta. Mă sperie pentru că are o putere mare asupra ei. Ea ştie ce ştie; şi se gândeşte mereu la ceea ce ştie, aşa că se conformează doleanţelor lui.
- Lucrurile se vor schimba în curând.
- Dar ea este cu el acum.

Asta aşa era... Decise să pună punct discuţiei:

- Îl sun pe Titel.
- Spune-i că Florentina trebuie să fie acasă la zece fix. Aşa am convenit cu el.

Bufni în râs:

- Bine, nea Dumitre! Te ţin la curent!
- Să mă suni, dacă se-ntâmplă ceva!
- Sigur că te sun! Vorbim!
- Vorbim.

Închise şi selectă numărul lui Titel.

- Da, şefa.
- Sunt cu trei blindate. Cina are loc la COŞ, la Lahovari.
- Acum m-apuc!
- Bun! Te rog să pui băieţii să-i aştepte la intrarea în Bucureşti.
- Bineînţeles! Stai liniştită, că am înţeles ce am de făcut.
- ... Bine, Titele. Contez pe tine.
- Vorbim.
- Vorbim.

Apăsă butonul roşu...

Piao era în avion, în drum spre conac. Aleodor era inutil la acţiunea asta. Isamu, din fericire, compensa inutilitatea spionului... Se răsuci spre spion:

- Află-mi cum a ajuns azi Andrei în Aurari.
- Imediat.

Deci, Isamu coordona acţiunea... Din punctul ăsta de vedere, era foarte liniştită. Din punctul de vedere al locaţiei cinei, era foarte neliniştită. COŞ-ul era "uşor rotund". Şi foarte exclusivist - în sensul că organiza doar mese cu catering şi doar pentru sume obscen de mari. Andrei sigur închiriase toată incinta...

Dacă individul ăla avea brusc ideea să fure prinţesa...

Isamu

Biyu era încruntată. De fapt, era foarte supărată. Florentina era în România, în aceeaşi maşină cu Andrei şi Vasilii, iar ea era la Cannes! Micul lui jasp fierbea de furie! Şi de neputinţă...

Luă telefonul şi selectă numărul Seniorului.

- Da.
- Salut.
- Salut.
- Monitorizezi şi tu ceea ce se întâmplă în România?
- Bineînţeles. Stai liniştit - că mi-am trimis nişte iscoade discrete, aşa că lucrurile nu vor degenera.
- Bine. Ştefan ce face?
- Din fericire, doarme. Dar nu ştiu cât o să mai dureze starea de acalmie...
- Mai bine nu-i spune ce şi cum.
- Să vedem. Vorbim.
- Vorbim.

Dacă Seniorul îi spunea lui Ştefan că Florentina era singură cu Andrei, îl dădea-n accident vascular cerebral! Dar dacă nu-i spunea şi se întâmpla ceva...

Florentina

Casa Oamenilor de Ştiinţă era superbă. Ea şi-o amintea de pe vremea când venise aici cu familia. Dar acum era şi mai şi! După ce-o închiseseră pentru publicul larg, o renovaseră şi-o bibiliseră şi-o transformaseră într-un restaurant de lux! Andrei se părea că ştiuse asta. Solicitase ce era mai bun! Luau masa în Salonul Oglinzilor - singuri-singurei! Paza se răsfirase prin curte iar Vasilii rămăsese la blindată...

Andrei făcea eforturi mari ca să-i intre-n graţii! Vorbea numai ce-i plăcea ei, făcea numai ce-i convenea ei, nu se mai grăbea s-o pupe... Dacă îl lăsase el pe Vasilii la maşină... Dacă decisese el, din proprie iniţiativă, că Vasilii n-avea ce căuta prin preajma cinei lor...

Mâncarea era foarte bună. Nu prea avea ea poftă de mâncare - dar asta era altă discuţie. Momentan, serveau o gustare caldă. Foarte bună. Foarte bine pregătită. Andrei părea jovial; ajunsese cu turuiala la istoria clădirii...

Şi era aşa de plictisitor totul... Că ştia cine era lângă ea, ştia de ce era lângă ea şi o cuprindea aşa o scârbă şi-un sictir etern...

Gata - ea nu mai voia gustare caldă. Evident, el observă imediat asta:

- Nu mănânci?

- Mi-ajunge atâta.

Mâna lui împinse propria farfurie:

- Atunci hai să ieşim pe balcon. Să vezi ce frumos au amenajat grădina!

Bine; hai să iasă pe balcon... O conducea - şi nu se putea abţine să nu pună mâna pe spatele ei, şi-apoi imediat pe talie... Se opri. Şi fu imediat cuprinsă cu braţele, de la spate:

- Îţi place aici?

Aprobă încet cu capul...

- Vrei să fie a ta?

Cee? Întoarse capul şi-l privi lung, siderată...

- În două săptămâni, proprietatea asta poate fi a ta. Nu trebuie decât să vrei să fie a ta.

Oftă greu:

- N-o vreau.

- Deşi îţi place.

- Deşi îmi place.

- De ce n-o vrei?

- Pentru că n-am ce face cu ea.

- Am putea locui aici...

Aoleu! Acum plănuia să se mute-n România! Iar asta însemna că Andrei calculase mult mai departe decât se gândiseră ei că va calcula! Sau, desigur, o testa "la greu"! Ia să-i pună ea piedică la ambele variante:

- Şi cu afacerile cum faci?

- I le las lui Gabriel. Sau cui spune Ştefan să i le las.

Deci Andrei luase în calcul varianta cu el mutat în România...

- ... Adică te gândeşti să te pensionezi?

- Nu. Să mă mut.

Dacă el voia să se mute-n România, dar să nu se pensioneze, calculul lui era limpede! Diamant dispărea din peisaj iar el prelua conducerea României, din postura de ginere al tatălui ei! Clătină încet capul:

- Nu e bine, să ştii!

- Ce nu e bine?

- Să faci asemenea calcule.

- Prinţesa mea...

Şi se lipea de ea şi-o săruta pe gât, că abia aşteptase să-i dea ea ocazia... Andrei îi şopti la ureche:

- Dacă tu vrei să locuim în România, atunci mă mut în România. Sunt sigur că Diamant abia aşteaptă să se mute la conac, sau la Cannes...

Ia uite ce "permutări" socotise el! Ha-ha! Se grăbi să-i strice socoteala aia:

- Eu o să locuiesc la Cannes.

Bărbatul din spatele ei începu să râdă:

- OK, nu e o idee foarte rea... M-aş putea obişnui cu gândul, să ştii!

- Ce gând?

- Că o să lucrez zi-lumină cu socrul meu.

Păi, gata! Se răsuci spre el:

- Te rog să nu mai faci asemenea calcule nerealiste.

- Crezi tu că nu m-aş descurca?

- Crezi tu că tata face un pas în spate şi te instalează în biroul lui?

- Nu; dar o să se înzdrăvenească şi-o să vrea să-şi ia regina şi să-i ofere un concediu ultra-all inclusive. Unul de-ăla de doi-trei anişori. Iar chinezul ăla nu e al lui - e al Chinei. În condiţiile astea, rolul meu devine destul de evident...

- Nu mai face calcule nerealiste.

- ... Crezi tu că n-ar avea încredere în mine, să mă lase să-i conduc afacerea?

- Nu e o problemă de încredere. Şi nu cred că rolul tău va necesita vreodată mutarea din Volgograd.

- De ce?

N-avea rost să-i spună...

- ...Tata spunea că, la cum îl ştie el pe Ştefan, am şanse!

- Nu înainte de căsătorie. Iar eu nu mă mărit înainte să termin liceul.

O tot săruta pe gât...

- Şi nici nu ştiu cu cine-o să mă mărit. Aşa că...

N-o mai săruta pe gât... Porni spre uşă:

- Aşa că nu mai face calcule.

Fu oprită şi trasă înapoi - în braţele lui, civilizat, faţă-n faţă, ca la orice discuţie serioasă între doi oameni serioşi:

- Eu vreau să mă căsătoresc cu tine. Şi mă abţin cu greu să nu-ţi cer o decizie. Dacă aş avea inelul la mine, te-aş întreba clipă de clipă...

Serios? Aşa de hotărât era el să pună burlăcia-n cui?

- Nu e vorba nici de Ştefan, nici de afaceri. E vorba doar de tine. Te-am revăzut aşa, adolescentă, şi m-am îndrăgostit pe loc. Instantaneu. A fost foarte ciudat - a fost ca un val de căldură care m-a pocnit brusc... Nu crezi că există aşa ceva!

Ridică scurt din umeri - prefera să nu discute pe tema aia.

- Există. Aşa s-a îndrăgostit Ştefan de Ana. A intrat pe poarta Bambinei, a văzut-o pe Ana şi l-a lovit. A înlemnit acolo - şi-a uitat că venise cu nevasta promisă, că erau atâţia oameni în jurul lui, că îl vedea atâta lume... Pur şi simplu - s-a îndrăgostit instantaneu. Aşa m-am îndrăgostit eu de tine în dimineaţa zilei de 30 mai 2020...

Puse palmele pe reverele lui şi decise să nu-l privească:

- Ştii... Eu nu mă pot căsători acum. Nici nu pot, nici nu vreau. Nici nu e logic să mă mărit înainte să-mi termin măcar prima parte din şcoală! Am ieşit a doua pe liceu, mă aşteaptă un an greu, cu olimpiade, cu ţinta locului întâi... Cu aşteptările şi speranţele lui tati, care nu mi-a zis niciodată că vrea să fiu campioană olimpică, dar care ştiu că s-ar simţi tare mângâiat de aşa performanţă...

El aproba cu capul, ea îi tot aranja reverul... Oftă scurt:

- Şi mă simt tare prost când te aud vorbind aşa. Adică te cred - că, vorba aia, uite unde suntem! Şi uite cum am ajuns aici! Nu?

Andrei aproba din nou.

- Aşa că eu mă simt prost, să ştii, când tu îmi tot vorbeşti despre căsătorie şi planuri pentru după căsătorie. Adică tu insişti, eu te refuz, tu iar insişti, eu iar te refuz... Nu e OK. Am senzaţia că încerci din greu să-mi schimbi planurile. Şi cum ştiu că n-am să mi le schimb, şi-o să iau căsătoria în calcul de-abia după ce intru la facultate, simt aşa, că te rănesc şi te-ntristrez şi-ţi fac rău. Şi nu vreau să-ţi fac rău. Că n-am nimic cu tine. Da' nici nu pot să spun "hai"...

- Am înţeles. Şi-ţi promit că n-am să mai încerc să te grăbesc.

- Promiţi şi că n-ai să mai faci calcule în avans?

Andrei îi dădu drumul - şi bufni în râs:

- Probabil că, în alte condiţii, ai fi spus "nu mai face planu' ca ţiganu'"!

Intră în salon, râzând şi ea:

- Probabil...

Fu prinsă de braţ, răsucită şi strânsă-n braţe "cu toate subînţelesurile":

- Eşti teribilă!

- Sunt! Şi, după cum spuneam, te pot răni rău. Şi voluntar, şi involuntar. Încearcă să te protejezi. Adică nu mai face calcule în avans. Viaţa e neprevăzută...

- Da' tu de ce faci calcule în avans?

Ridică mirată sprâncenele...

- De ce plănuieşti să te măriţi după liceu? Că, vorba ta - viaţa e neprevăzută...

- În viaţa mea, există unele certitudini de necontestat. Iar una dintre ele este terminarea liceului înainte de "Da".

- Şi mai ai şi alte certitudini pe care-ar fi bine să le ştiu?

- Da. Ar mai fi câteva...

Fu trasă lângă masă - iar Andrei răsuci scaunul, se aşeză şi-o aşeză pe genunchii lui:

- Te ascult cu toată atenţia de care mai sunt capabil... dat fiind prezentul palpabil...

Că o ţinea de mijlocel şi pusese mâna pe piciorul ei...

- Păi, ar fi certitudinea "mami". Care a fost fermă în exprimare atunci când a zis "vreau să ştiu ce vrei să faci, nu ce faci". Deci, tot ceea ce fac eu trece întâi prin filtrul ei. Şi nu se materializează decât dacă spune ea "Bine".

Andrei aproba şi-o sorbea din privire...

- O altă certitudine este "tati". Ceea ce spune el are întotdeauna valoare de certitudine. Şi mi-a spus, ultima oară când am discutat despre viitorul meu, "aşteaptă să redevin rege". Aştept deci!

- Serios? Când ţi-a spus el asta?

- Când am fost la el penultima oară.

Că dacă zicea "ultima", puţea a minciună! Mai-mai că o crezuse...

- În schimb, sunt multe-multe incertitudini. Pe-astea nu eşti curios să le auzi?

- Ba da.

- Una dintre incertitudini, de exemplu, se referă la ziua de azi.

Acum era foarte-foarte mirat! Mima mirarea extremă! Zâmbi cu subînţeles:

- Nu prea ştiu cum se va termina ziua de azi. Şi nici locul unde voi fi azi, la ora zece.

- Incertitudinea asta e simplă şi ţi-o demontez eu. Ziua de azi se va termina cu tine în Aurari şi cu mine în avion. La ora zece fix, tu vei fi cu siguranţă în Aurari.

Hm... Se ridică:

- Mai ştii?! S-ar putea să fie aşa...

Andrei încercă s-o tragă înapoi:

- Sunt parolist. Şi ştiu că nu-i de joacă cu nea Dumitru.

OK, hai înapoi - dacă voia el! Dar se-ntorcea aşa cum voia ea! Că avea un plan - şi, dacă-i ieşea, o să-i arate ea ce înseamnă "ud fleaşcă"! Aha! Vedea el uite-acuşi!

Mişcare scurtă - şi-l încălecă:

- Atunci, la zece, o să fiu în Aurari. Dar tu s-ar putea să nu fii totuşi în avion...

Îl "zdruncinase" rău! Îi sunase toate alarmele posibile! Era în rochiţă azi - şi se-aşezase "la punct ţintit"! Hm...

- După cum spuneam...

Începu să se mişte încetişor:

- Nu ştiu cum se va termina ziua de azi. Nici tu nu ştii. Nimeni nu ştie... Nici mama... Nici tata... Nici bunicul...

Andrei se aprinsese instantaneu, ca şemineul - ăla bun, "pe gaz". Andrei îşi amintise instantaneu partea cu "promit să nu te mai grăbesc" şi se bucura din plin de iniţiativa ei! Şi nu se clintea "neam" - dar privirea lui spunea totul...

"Hai, prinţeso! Că, dacă-ţi iese, scapi de el! Indiferent cum îţi iese chestia asta!"

Geamurile erau larg deschise, paza era afară iar ospătarii probabil că se folosiseră deja de oglinzile din cameră - şi aşteptau la uşă, cu tăvile pregătite şi ochii cât cepele la oglinzile alea... Şi mai erau şi serviciile, cu antenele lor cu tot, şi băieţii lui Titel de jur-împrejurul curţii. Deci, dacă nu-l putea stăpâni, trăgea un urlet şi-un "Viol" cu toţi decibelii din dotare - şi era foarte posibil să scape. Aşa că...

Aşa că, hai - nu? Cum făcea cu Alex - şi era "super"? Sărut cu schepsis, joacă cu degetele pe la ceafă şi mişcări lente de bazin... când rotunde, când drepte...

Hait! - c-o înhăţase! Şi-o trăsese scurt!

Şi, la dracu - îi sărise şi ei tensiunea-n aer! Că, vorba aia - nu era Pinocchio, iar mintea ei tocmai rememorase momentele cu Alex şi... Şi aşa, cu ochii închişi, parcă era cu Alex...

"Nu-nu! Deschide ochii! Eşti dementă?"

Deschise ochii mari-mari de tot!

Andrei era KO - plutea undeva departe, pe norişorul speranţelor lui de-a conduce afacerile socrului lui... Eventual din poziţia "călare pe fata şefului lui"... Hm!

Realiză, brusc, ce se întâmpla de fapt acolo. Realiză că se făcea de râs. Că aşa cuplu atipic care închiria toată coşmelia doar ca să servească cina-n doi era memorat uşor. Şi că ea mai trecuse pe-aici, cu mama şi tata şi fraţii ei. Şi-o să mai treacă pe-aici. Şi chiar se făcea de râs! I se ducea vestea că "se-ntindea" cu Andrei pe-aici!

Andrei tocmai îşi amintise că ea purta rochie azi - şi "explora" pe sub ea. Îl lăsa să "exploreze" - că aşa se-ajungea la "ud fleaşcă"! Şi după aia mâncau, nu? Şi se-ntorceau frumuşel în Aurari! Şi-avea şi el o amintire plăcută din excursia în România!

Găsise şnuruleţul. Se oprise. Aştepta protestul - dar ea nu protesta... El avansa, timid... Acum!

Gemu uşor - iar şemineul "explodă"! Hai! Mişcare fermă şi "cu viaţă"!

Nee - o oprise imediat! Îi prinsese capul în palme - şi-ncepu s-o sărute şi s-o bombardeze cu şoapte:

- Hai s-o facem! Te rog! Nu te mai juca! Hai! Hai, iubire! Hai...

OK, era momentul teatrului. Un optuleţ din şolduri şi-o privire un pic rătăcită - şi-acum şemineul incendiase toată mobila de deasupra lui, Andrei aproape că putea palpa victoria, acel "Da" al ei...

Lăsă capul pe umărul lui şi-l sărută pe gât... Deschise ochii, îşi impuse să rămână serioasă şi şopti:

- Sună-l pe tata.

Pompierii iscusiţi ajunseseră la faţa locului - cu vreo patru utilitare pline-ochi cu apă şi spumă - şi porniseră toate furtunele din dotare. Incendiul era sub control. Andrei se dezmeticise... Alt optuleţ:

- Îl suni?

- Tu ai înnebunit?

- Aproape. Iar dacă el spune că e OK, în secunda doi...

În secunda doi făcea uite-aşa - da' nu ca acum, doar peste nădragii lui!

- Prinţeso, nu pot să-l sun!

- De ce?

- Cum să-l sun şi să-l întreb dacă îţi dă voie să faci dragoste cu mine?!

- Iei telefonul, formezi numărul...

- Nu pot să fac asta.

- Nu poţi, sau nu vrei?

Tăcere... Acum - repede! Că încasa o bătaie soră cu moartea dacă nu-l ţinea aşa, "aprins":

- Hai, sună-l! Te rog! Nu te mai juca! Hai! Hai, iubire! Hai...

Era riscant ce făcea ea aici - dar nu se putea abţine! Avea poliţe mari de plătit individului ăsta! Aşa că folosise exact cuvintele lui... Palmele o prinseră de şolduri - pe deasupra rochiei, de data asta - şi-o opriră:

- Nu pot să-l sun. Dar pot face altceva. Pot să mă duc la el.

Clătina încet capul, zâmbind...

- De-aici, zbor glonţ la Sankt Petersburg şi iau inelul din seif. Şi mă-ntorc la aeroport şi zbor la Bourges. Şi te cer de nevastă. Şi n-o să ştie nimeni niciodată că s-a întâmplat înainte să spună el "OK".

I-auzi! Se grăbi să-i strice socoteala:

- Şi ajungi la vorba mea - mă forţezi să mă mărit acum. Adică mă forţezi să fac ceea ce nu vreau să fac...

- Nu. Doar îţi pun inelul pe deget. Şi ne numim logodnici. Şi-atunci avem voie.

- Şi în maximum o lună facem nunta. Nu merge...

Îi luă palmele şi le mută pe genunchi. Şi-i făcu semn cu degetele "să pornească la plimbare"... Andrei stătea în cumpănă...

"Hai, prinţeso! Hai cu opturile!"

Opturi... şi cerculeţe... şi liniuţe... Iar ajunsese mâna lui la şnuruleţ... Iar ardea mobila de deasupra şemineului...

- ... Hai s-o facem!

- Sună-l!

- Nu pot!

- Dacă mă vrei, sună-l!

Şi ce-o mai voia! Din tot sufletul lui o voia! Dar uite că nu mai răspunsese... Mai gemu o dată - şi-l muşcă de gât:

- Sună-l odată!

- Nu pot!

Îşi compuse o mimică încruntată şi dădu să se ridice, împingându-l uşor:

- Atunci du-mă acasă!
- Nu!

Şi iar îi comanda el ce şi cum să facă din şolduri!

- Atunci sună-l!
- Nu pot!
- Andrei!
- Rămâne secretul nostru! Jur!

O trăgea înapoi în braţele lui şi se grăbea să stabilească el mişcarea... Ea tăcea şi se conforma... El scotocea de zor printre voaluri pe-acolo, că se-ncurcase în ele...

Hait! Că devenise prea obraznic! Ia să-i pună capacul! Ce - ea nu ştia să fie obraznică? Ba ştia! O învăţase Alex... Mâna îi porni...

Ba nu! Să fie cuminte! Că ea stârnise chestia asta! Şi tot ea trebuia să scape!

Şi ştia nemernicul ce şi cum...

Gata! Gata, că o făcea pe-aia nefăcută! O lua ea razna - şi chiar se-ntâmpla ce nu trebuia să se-ntâmple!

Îi înhăţă mâinile şi le smuci - şi şi le puse pe gât. Aşa cum îi plăcea lui - cu degetele pe ceafă, prin păr. Şi-l prinse de mijloc. Şi deveni fermă în mişcări - hotărâtă şi fermă.

- Stai!

Clătină scurt capul - că nici nu se gândea!

- Stai!

Păi tocmai acum? Când era aşa de aproape de "ud fleaşcă"?

- Nu!
- Ba da!
- Nu!
- Ba da!

Şi muşcătură de gât:

- Ba da, ba da, ba da!
- Nu! Stai!

Se lupta degeaba cu ea. Era prea târziu - nu se mai putea opri el! Hai să mai geamă o dată - să-l inspire! Că dacă-i venea ideea să se ridice de-acolo, era nasol de tot! Era un bărbat puternic - şi erau atâtea mese goale pe lângă pereţii ăia... Şi-avea omu' ăsta atâta forţă, atâta determinare şi atât de multă experienţă - şi pe mese, probabil...

... Şi gataa... era ud fleaşcă - şi la propriu, şi la figurat - şi-o strângea în braţe de să-i scoată ochii... Ospătarii probabil că chicoteau - "marele" Andrei Donichioiu tocmai finalizase în propriii nădragi... "făcut" de-o virginuţă de 17 anişori care nici măcar nu se ostenise să-şi desfacă fermoarul rochiei...

- ... De ce-ai făcut asta?

Oare dacă o pălmuia acum, "se punea"? Adică îl penaliza mămica ei dându-i interdicţie la prinţesă? Probabil că da! Aşa că îl privi drept - şi începu să-i rearanjeze freza ciufulită serios:

- Pentru că nu eşti fair play. Vii pe-ascuns, nesocotind rugăminţile mele, mă salţi de-acasă şi m-aduci aici. Şi mă-ndemni să mă culc cu tine peste cuvântul tatălui meu. Şi premeditezi toată chestia asta cu gândul la biroul de la Cannes.

Uau - ce ochi uriaşi făcuse!

- Poate că te-ai îndrăgostit de mine; poate doar îţi doreşti trofeul familiei. Dar n-o să mă câştigi niciodată încercând să mă convingi să-l fentez pe tata. Şi nici folosind termenul "udă fleaşcă". Ni-cio-da-tă!

Fu îmbrâncită cu putere - şi, din fericire, fu inspirată şi se sprijini pe-un singur picior, aşa că nu căzu pe covor, ci se răsuci şi frână violent în lemnul mesei. Andrei o înhăţă de rochiţă - şi-o smuci la un milimetru de chipul lui furios!

- Fă! Tu să ai mare grijă! Mare de tot! Că nu ştii cu cin' te joci! Şi nu ştii cum şi ce pot să-ţi fac! Auzi? Auzi, fă?

O zguduia bine acum - şi-o readucea la un milimetru de chipul schimonosit de furie:

- Tu, de-acu' încolo, să faci ce-oi şti să faci şi să nu mai rămâi vreodată singură cu mine între patru pereţi! Să te legi cu lanţuri de oblica aia! Tu, fă...

Iar o zguduia - şi nu-şi dădea seama, probabil, că o şi lovea cu pumnul când o zguduia...

- Tu, dacă nu vrei să fii nevasta mea, să mă eviţi din toate puterile tale! Că, dacă te mai prind vreodată, n-o să mă mai abţin! Şi-o să te pun jos! Şi-o să te îmblânzesc! Şi-o să te măriţi cu mine instantaneu! Auzi, fă?

Da, auzea - da' nu-şi permitea să clipească... Andrei o scutură scurt dreapta-stânga - iar rochiţa pârâi! Nuu!

- Auzi, fă?

Măiculiţă, ce urlet!

În secunda imediat următoare, se simţi azvârlită cât colo! Şi căzu pe ciment!

Paşii se apropiau de ea! Nuu! Îşi acoperi instinctiv capul cu braţele! Fu apucată de braţ şi scuturată iar:

- Auzi, fă?

Da! Aproba violent cu capul - da, auzise...

Paşii se îndepărtau... Se opreau... Foşnea... Răcnetul o sperie îngrozitor!

- Azi ai câştigat tu! Da' data viitoare, să n-am parte de ce-am eu mai scump pe lume dacă nu ţi-o fac!

Paşii! Iar venea!

... Nu venea! Pleca! Se îndepărtau paşii! Oare pleca de tot? Nu-şi permitea să deschidă ochii, sau să ridice mâna...

Avea senzaţia că rămăsese singură... Era atât de speriată, că nu se putea clinti de-acolo...

Titel

Ia - că Andrei ieşise din clădire!... Da' de ce ieşise singur? Şi de ce făcea paşii ăia grăbiţi, uriaşi, către blindată?

... Se întâmplase ceva! Categoric, se întâmplase ceva! Andrei Donichioiu era furios! Încerca să se controleze, dar avea privirea unui om furios! Adică a unui nebun!

Blocă uşile blindatei şi mârâi:

- Staţi aici.

Şi-o rupse la fugă spre clădire! Unde era Florentina? Repede! Ar fi trebuit s-o sune - să se asigure că era bine! Că era în clădire! Da' nu putea să se oprească! Gonea spre scările alea... Năvăli înăuntru şi răcni:

- Florentinaa!

Unul dintre ospătari arătă spre dreapta:

- În Salonul Oglinzilor.

Aha! Ştia unde era salonul ăla! Adică bănuia că ăla cu oglinzi multe trebuia să fie Salonul Oglinzilor! Apucă tocul, puse frână, păşi înăuntru...

Oftă greu şi se apropie de ea:

- S-a uşchit. Liniştează-te.

Florentina cedă - exact ca Ana. În clipa când avu certitudinea că pericolul trecuse, tânăra de pe ciment bufni într-un şir mitraliat de suspine... O ridică uşurel şi-o conduse la unul dintre fotoliile de pe margine:

- Stai jos. Ce ţi-a făcut - te-a bătut?

Îşi acoperise faţa cu palmele - şi nega ferm cu capul. El nu era prea sigur - că-i vedea rochia un pic pârâită în dreptul umărului! Dar chestia asta o s-o investigheze cu altă ocazie. Se grăbi să afle "varianta ei":

- Te-a speriat!

Capul brunet... se clătină a "aşa şi-aşa".

- Te-a ameninţat!

Acum primi o aprobare.

- Crezi că e ceva serios?

Florentina ridică scurt din umeri...

- Crezi că o să înţeleg ce s-a întâmplat aici doar aşa, din mişcările capului tău?

Nega... Şi nu râdea, semn că era speriată rău...

- Hai - te duc la mine acasă, până vine blindata să te ia. Da' aici nu te mai las să stai!

Florentina aprobă şi păru că-şi revine - se ridică, se grăbi spre

obiectele de pe masă...

Ia să se intereseze el dacă masa era plătită; că nu se făcea să-şi păteze Ştefan obrazul cu măgăriile lui Andrei! Şi pe urmă să-l sune pe Vali, să trimită blindata după ea! Că el nu putea s-o ducă - la opt fix trebuia să fie la IGPR, la o discuţie amplă despre nişte subalterni de-ai lui care "călcaseră pe bec". Şi nu putea să chiulească de la ea.

Florentina

Parcurseseră drumul în tăcere. Titel era preocupat; ea era foarte furioasă şi foarte speriată. Şi ştia că în maşină puteau fi ascultaţi - aşa că tăcuse. Dar ajunseseră acasă la Titel, aşa că nu mai era mult şi se elibera şi ea...

Gata - erau înăuntru, iar uşa era încuiată.

- Hai în living. Ce ţi-a făcut nemernicu' ăla?

Se aşează la masă şi oftă greu:

- Păi, ce să-mi facă... Nimic. În afară de frecuşul psihic, nu-mi face nimic!

- Şi ce înţelegi tu prin frecuşul psihic?

- Îmi tot toacă la ureche că vrea să mă ia de nevastă. Că să ne căsătorim. Azi a început cu căcaturi de genu' "Dacă-ţi place la COŞ, într-o săptămână devine proprietatea ta. Şi putem locui aici, dacă vrei". Şi alt căcat de-ăsta: "Diamant o să vrea să stea la conac, aşa că cineva trebuie să conducă România. Şi cine altcineva e mai de încredere decât ginerele lu' Ştefan?"...

- Şi bănuiesc că i-ai tăiat macaroana - şi atunci el s-a înfuriat, te-a trântit pe jos...

- Nu, n-a fost chiar aşa...

- Atunci cum de el a plecat ca racheta plină de draci iar pe tine te-am găsit picată pe-acolo?

- Păi, m-am răzbunat. Şi m-a trântit pe jos. Şi-a plecat plin de draci, spunând că de data asta am câştigat eu - da' data viitoare se jură că mă-mbrânzeşte el...

Titel se aplecă şi puse palma peste palma ei; şi-o privi lung, serios:

- Cum te-ai răzbunat? Şi de ce?

Păi... Păi, nu mai putea să rabde! Şi să ţină chestia aia-n ea - nici usturimea lui "udă fleaşcă", nici euforia cauzată de "ud fleaşcă"! Aşa că o să i le spună şi gata!

- Când am fost ultima oară la el... M-a invitat la Sankt Petersburg, la castelul ăla pe care-l cumpăraseră pentru tati. Am petrecut o zi de vis. După care a încercat să mă convingă cu frumuşelul. Şi cum eu n-am stat, iar el era obosit şi nerăbdător, am trecut uite-aşa de-aproape de-un viol cu scalpare prin smulgere...

Titel nu era Grasu. Grasu al ei, atunci când auzea grozăvii de-astea, se-aprindea instantaneu - răcnea, urla, spărgea şi băga gloanţe pe ambele ţevi. Titel era altfel. Nu reacţiona nici gestual, nici verbal. Dar chipul lui se transforma încet-încet - şi ilustra furia şi determinarea de a plăti el poliţele pe care ea, la vârsta şi statura ei, nu putea să le plătească... Continuă:

- Aşa. Pe motiv că cum adică, nu sunt pregătită să-mi încep viaţa sexuală? "Eşti udă fleaşcă!" - a zis el, smulgând chiloţii de pe mine. Atunci i-am zis că nu-l vreau. Şi l-am blestemat. Şi aşa am scăpat - mi-a dat brânci cu picioarele când i s-a acrit de "vedea-te-aş mort şi cu flori pe piept". Azi, i-am plătit-o. M-am aşezat în poala lui - şi-acum e el ud fleaşcă-n nădragi.

Ochii negri se măriră instantaneu! Rânji, simţind din plin euforia sufletească:

- Şi înjură şi spurcă şi e plin de draci... şi de zeamă...

Titel îşi revenise. Rădea pe tăcute şi-o bătea uşurel pe mână... Redeveni totuşi serioasă - şi oftă greu:

- ... Mi s-a făcut frică de el. Adică i-am prins frica, după chestia aia de la castel. Aşa că vreau să-l gonesc. Să-l lălăi şi să stau ascunsă şi să nu mai poată să ajungă la mine. Da' uite că ne-am pomenit cu el la poarta orăşelului! Şi ştii ce mi-a scris? Că, dacă nu ies în cinşpe minute, intră el - şi mă cere de nevastă de la bunicu', care-l reprezintă pe tati.

- Şi-ai ieşit! Ce era să mai faci...

- Am ieşit... Oricum, stă foarte bine cu nervii! Eu spărgeam toată mobila-n capu' lui dacă-mi făcea ceea ce i-am făcut eu lui azi!

- Auzi? Da' cum dracu de ţi-a venit ţie chefu' să te joci cu el? Că tu asta faci - te joci cu el! De când v-aţi întâlnit prima oară, ăluia i s-au aprins călcâiele după tine. Tu cum dracu de-ai ajuns în acelaşi pat cu el?

- Am... Am aflat că insista de zor să merg şi eu cu mama în Rusia. Şi m-am gândit... M-am gândit la aia mică. Am crezut că o să-l pot convinge s-o elibereze.

- Crezi tu că aia mică e la Andrei?

- Nu poate fi la Gabriel. Ar fi prea evident - fratele violent organizează o lichidare-n masă şi-o răpire! E prea evident! Trésor e la Andrei. Şi mai e o chestie... I-am zis că îmi doresc ca Rebeca să primească uneori dovezi că fetiţa e bine; că atunci paza mea slăbeşte şi am şi eu parte de-un pic de libertate! Şi în două-trei zile a apărut o poză cu Trésor... Apoi o filmare cu Trésor... Apoi el a dispărut din online vreo trei zile - şi-a apărut încă o poză...

Titel nu mai zâmbea...

- ... La început, a fost frumos. Eram fericită. Că să ştii că chiar mi-a plăcut compania lui! Aşa, de la distanţă, e cel mai bengos bărbat pe care-l ştiu şi nu e tati al meu! Da' în ultimu' timp a început cu rahaturi. Şi are un stil foarte nenorocit... Îmi inspiră o stare de groază. De teroare. Spune două cuvinte cu dublu înţeles şi gata - m-a băgat în corzi!

- Sper că Ana ştie tot ce ţi s-a întâmplat cu el!

- Ştie. Dar nu poate să intervină. Că ăla poa' să zică că relaţia noastră nu merge fiindcă se bagă mama... Şi cum ea se tot duce pe-acolo şi stă prin preajma lui Gabriel...

Titel se reînfuria cu repeziciune...

- Trebuie să vorbesc cu mama. Trebuie să facem un plan, ca să scap de el fără să aflăm că a omorât-o pe-aia mică. Fiindcă eu nu-l mai suport pe-ăsta! Mi-e frică de el! Şi mi-e şi scârbă, în ultimul timp, să mă tot pupe şi să mă tot pipăie! M-am săturat, la dracu! Că nu visează decât sex şi mărire! Mă simt ca un accesoriu! Ştii tu - iei cizmele fiindcă-ţi dă cadou pălăria mult-visată...

- ... Să vorbeşti cu Ana. Că eu o să vorbesc cu Diamant şi cu Grasu. O să încerc să-mi eliberez programul, astfel încât să fiu mai la îndemâna ta. Tu rămâi în Aurari vacanţa asta?

- Nu ştiu. Tata o să se externeze - şi-o să se mute la conac. Presupun că o să stau şi pe-acolo...

- Indiferent unde stai - să fii în permanenţă bine păzită. Şi să ai în permanenţă emiţătoare la tine. Multe! Că ăsta nu renunţă aşa uşor! Ăsta nu ştie termenu' "eşec"! O să te mai ciocneşti de el - o să vezi! Şi e îndeajuns de versat ca să te sperie chiar şi numai din privire!

Aprobă cu capul... Titel se ridică:

- Vrei un suc? Un sandwich, ceva?

- Nu, nu vreau nimic.

- Eu n-am mâncare gătită - că în ultimu' timp navighez din crâşmă-n crâşmă. Vrei să comand ceva?

- Nu pot să mănânc.

Titel nu mai spuse nimic. Îi dădu telecomanda şi ieşi. El avea treburi; ea avea televizorul în faţa ochilor...

Rebeca

Nu mai putea să respire. Nu mai putea să clipească. Nici Diamant nu se mai clintea! Aleodor nu mai răsucea pixul...

Piao ajunsese şi el la conac. Venise cu două DVD-uri. Amândouă rulau - unul pe calculatorul ei, unul pe calculatorul de lângă calculatorul ei. Le sincronizaseră. În dreapta erau imaginile "cenzurate" de Isamu; în stânga era grozăvia care-i şocase pe toţi...

Ana era foarte calmă. Îngrozitor de calmă. Studia cu atenţie imaginile cenzurate. Ei toţi se holbau la cele necenzurate. Ei erau toţi şocaţi - că regina blândă şi bună ca o zână mânuia cuţitul regelui de parcă era al ei de-o veşnicie... şi hăcuise cu sânge rece un om...

Gata - filmarea se terminase. Ana scoase CD-ul original - cel necenzurat:

- Piao, câte exemplare din acest film există pe Pământ?

- Unul singur - cel din mâna ta.

- Sigur nu mai există unul la Cannes?

- Foarte sigur.

Cumnata ei se răsuci încet şi-şi privi lung chinezul:

- Eşti sigur?

- Foarte sigur.

Ana aprobă cu capul - dar mişcarea fu înclinată, de parcă încercase să spună "să te pună dracu să minţi, şi vezi tu hăcuire artistică"...

- Părinte, faci zece copii de-alea cenzurate. Şi le încui în seif. În seiful tău, nu al firmei!

- Da, şefa.

- Şi îmi pui, pe patru stick-uri, câte un exemplar din fotografiile patru, şase şi opt.

- Da, şefa.

Ana ieşi. Uşa se închise. Nimeni nu scotea o vorbă... Piao îşi trecu încet degetele prin păr şi oftă din tot sufletul... Diamant oftă şi el... Oftă şi ea - că pentru reginuţa lor mică pusese Ana mâna pe cuţit! Pentru fetiţa lor...

Aleodor se ridică şi se grăbi spre turnul cu DVD-uri. Piao se aşeză la calculatorul lui. Ei rămăseseră în picioare - nu aveau unde să se ducă... Nu prea mai aveau ce să spună...

Florentina

Opri sonorul televizorului - auzea un uruit... Ia - suita era?... Sigur că da! Suita! Şi blindata! Şi Alex al ei! Tii - uitase complet de Alex al ei...

Se ridică şi-şi luă gentuţa. Şi intră în bucătărie:

- A venit blindata.

- OK. Să mergi direct în Aurari - şi să nu mai ieşi de-acolo zilele astea!

- Îţi dai seama că nu-mi permit să fim două răpite!

- Aşa! Să stai acolo cuminte! Şi să vorbeşti cu Ana! Să-i spui tot ce s-a întâmplat - auzi?

Aprobă cu capul şi fu condusă la uşă.

- Pa.

- Pa.

Ieşi şi se grăbi spre maşină. Se grăbea serios - şi totuşi, se simţea privită insistent... Da' ăştia la ce se holbau?

... La dracu! Uitase de rochiţă! Uitase că era ruptă! Şi se vedea - şi fusese proastă, că stătuse la televizor în loc să se-apuce s-o coasă! Mm...

Urcă pe bancheta din spate şi trase portiera. Iar Alex semnaliză stânga... şi mârâi, profitând din plin de faptul că erau singuri în maşină:

- De ce-ai ieşit cu el?

- Fiindcă a venit şi m-a invitat la cină.

- Şi n-ai putut să-l refuzi!

- Nu! N-am putut să-l refuz!

- Păi, normal! Că e baştan cu avere şi studii superioare!

Aa... Îl privi lung, încruntată:

- Ce vrei să spui?

- Că joci la dublu. Când nu e el, sunt eu. Când apare el, mă laşi şi pleci cu el.

- Şi tu începi să crezi că mă culc cu el?

- Eu cred din ce în ce mai tare că mă iei de prost.

La dracu!

- Şi nu cred că merit să mă iei de prost. Că m-am aşezat la picioarele tale şi ţi-am dat inima mea - şi tu-ţi baţi joc de mine!

Aah, ce cretin! Scăpă un suspin - de ciudă:

- Nu te iau de prost!

- Ba mă iei de prost şi mă amăgeşti şi mă-mbârligi cum îţi vine mai bine. Iar chestia asta n-o să rămână aşa, să ştii!

Aah, ce idiot! Ce cretin idiot! Îl pocnise gelozia! Şi-ncepuse "să emită" concluzii!

- Nu te-am luat niciodată de prost. Am fost întotdeauna sinceră cu tine. Şi dacă nu mă crezi, să fie păcatu' tău!

- Cum poţi să insişti să mă minţi în continuare? Când vine ca amorezu' la poartă şi pleci cu el - şi te-ntorci singură şi cu rochia ruptă?

- Ne-am certat urât de tot! De-aia-i rochia ruptă!

- Sau ai încercat s-o rupi cu el - şi nu i-a convenit?

Indiferent ce spunea ea, el avea fixaţia lui! Hm! Se trase corect pe banchetă şi întoarse capul spre geam:

- Nu vreau să ne certăm. Şi nu vreau să te combat. Eu am fost sinceră. Dacă nu mă crezi, n-ai decât să baţi câmpii! Eu n-o să-ncerc să te luminez!

- Păi pentru că nici nu vrei să mă luminezi - nu? Tu vrei şi dulceaţă-n Aurari, şi pe baştanul cu studii!

Nu, n-o să-i mai răspundă...

- Îţi place şi, şi. Ăla te plimbă prin toate minunăţiile pământului, eu mă aşez la picioarele tale şi-ţi fac toate poftele şi te iubesc şi te alint...

Strângea din dinţi, că nu voia să-i dea apă la moară...

- Da' las' că ştiu ce-am de făcut! Nu mă mai iau după tine! Nu te mai las pe tine să stabileşti una şi alta! N-o să fiu prostu' tău, să ştii! Dacă ţi-ai pus în cap să mă prosteşti, să ştii că n-o să-ţi meargă! Nu-nu!

Tăcea - şi simţea cum îi alunecau lacrimile pe obraji...

- ... Las' că ştiu ce fac! Vali mă ţine mai mult prin Aurari - la dispoziţia voastră, a ta şi-a fraţilor tăi! Aşa că o să aflu imediat cum vine maică-ta! Şi las' că mă duc eu la ea şi-i spun adevărul! Mă-mbrac frumos, iau inelul şi mă duc la ea! Şi-i spun că sunt om serios, că te iubesc şi că vreau să te iau de nevastă!

Întoarse capul şi-l privi lung, prin oglindă:

- Nu te juca cu viaţa ta! Mama trebuie întâi pregătită pentru asemenea veşti! Dacă te duci şi i-o zici verde-n faţă, te taie! Te-ntreabă dacă te-ai culcat cu mine; şi, după ce spui "Da", mai oftezi o dată şi mori cu cuţitu' lu' tati înfipt în inimă!

Alex n-o privea. El privea drumul. Ea vedea ochii negri încruntaţi...

- ... În plus, cine ţi-a spus că vreau să mă mărit cu tine?!

Blindata încetini un pic; ochii negri o priveau lung prin oglindă...

- Ce te face să crezi că tot mai vreau să mă mărit cu tine?

- Ai mare grijă ce spui acolo...

- Că dacă tot am unu' cu avere şi studii, de ce dracu m-aş mai uita la tine! Nu?

Alex fu extrem de inteligent - şi tăcu, pentru că ea începuse deja să ţipe:

- Că aşa se pune problema, dacă faci crize de-astea de gelozie, deşi ţi-am spus foarte limpede ce caut cu ăla prin oraş! Şi, în loc să te gândeşti că azi ne-am certat vizibil şi am pus punct scenetei, tu visezi cai verzi pe pereţi! Şi mă bănui că mă culc cu unu' şi cu altu' şi-n dreapta şi-n stânga şi-s un fel de curvă scorpie, aşa! Să ştii că, dacă faci de-astea, nu prea-mi mai vine să-mi leg viaţa de viaţa ta! Că aia nu-i viaţă, cu un bărbat gelos şi înspumat şi plin de idei creţe! Dacă tata îi făcea crize lu' mama pentru fiecare bălos care-a salivat după curu' ei, se ducea dracului totu'! Aha!

Hai - nu mai zicea nimic?... Nu. Îşi vedea de şoferia lui acolo. Reveni spre geam - că discuţia era încheiată...

Se întreba ce-o să mai urmeze... Se întreba cum dracu să facă să-l potolească pe nebunu' ăsta... Cum dracu să facă să se şteargă din mintea şi inima lui Andrei - de care-şi bătuse azi joc "la marea artă"... Că ăla chiar era în stare s-o fure... Sau, şi mai rău, să se răzbune... Sau s-o omoare...

Ei, poftim! Tocmai acum, când voia şi ea să se gândească la ale ei şi să găsească o soluţie salvatoare, ăstuia-i ardea de manele! Poftim!

... Îi pusese *Kana Jambe*. Originalul lui Bogdan Artistu. Chiar că nu mai putea să se concentreze acum...

- ... Dă-mi mâna.

Ia uite-l ce făcea! Întinsese mâna în spate, printre scaune! Ei, uite că nu voia să-l ia de mână! Nu-nu! Nu voia nici moartă! Îşi înfipse mâinile-n sân! Aşa!

- ... Te rog!

Ba nici nu se gândea! Se trase mai spre geam.

- Nu-ţi bate joc de mine!

Iar avea impresii! Păi să stea acolo, cu impresiile lui cu tot! Mârâi printre dinţi:

- Vezi de maşina aia - că murim pe deneu ţinându-ne de mână!

"Şi n-oi fi proastă, să te iau de mână când cântă ăsta despre cum îţi laşi tu părinţii şi averea şi fugi cu mine-n lume! Că-ţi, vin, dracu, idei - şi dau din lac în puţ! Nu mă fură ăla, mă furi tu!" Asta i-ar mai fi lipsit...

Cică se uita pe geam; cu coada ochiului îi vedea mâna... Ia - că se-ntindea să o apuce de picior! Se trase şi mai spre portieră! Se lipi de portieră!

Cu un scrâşnet şi-o bombănitură, Alex îşi trase mâna. Şi, în secunda doi, habitaclul maşinii bubui la maximum de decibeli! Au! Se speriase... Şi-i venea să râdă acum, pentru că nebunul începu să răcnească:

- Din dragoste pentru tine / Las tot să fugim în lume / Da' renunţ la tot ce-i al meu / Fără-fără să îmi pară rău!

Era nebun...

- Las mamă, las tată, las tot ce-i al meu de dragul tău / De tine, de tine are nevoie sufletul meu...

Îi venea să râdă rău - Alex o luase razna...

Păi, putea s-o ia razna cât voia el! Că acum era supărată pe el! Foc şi pară! Îi venea să râdă...

Diseară era party în Aurari, iar ea vedea deja cu ochii minţii cum or să danseze ei doi *Kana Jambe* înghesuiţi în mulţime... Îndeajuns de înghesuiţi ca să aibă motiv să nu se dezlipească unul de celălalt...

Uite, pe chestia asta o să-i facă o surpriză! Avea în geamantan un tricouaş până-n talie, nesimţit de larg. Şi-o să-şi pună fusta-pantalon - care nu era crăpată-n părţi, aşa ca-n videoclip, dar semăna mult cu "originalul". Şi se-mpăcau! Cum să nu se-mpace ea cu bărbatul care se-aşeza la picioarele ei şi-o răsfăţa şi-o iubea şi-i îndeplinea toate dorinţele...

Ana-Maria

Telefonul special piui scurt. Ia - cine-i dăduse apel? Titel? Uau! Repede, mail!

- Piao, intră în special!

Nu se îndoia că chinezul se conforma... Mai ales după ce revăzuse filmarea aia de vreo două' de ori, că sigur participase şi el la "cenzurarea" originalului... Piao se ridică:

- Titel solicită videoconferinţă.

Se grăbi să se aşeze în locul lui şi-şi puse căştile. Titel era... obosit. Şi preocupat şi îngândurat.

- Bună.

- Să trăiască şefa!

- Şi consilierul ei cel bengos!

Evident, îl făcuse să râdă...

- Şefa, prinţesa a ajuns cu bine în Aurari.

Aprobă cu capul - că nu se îndoise nici o clipă că aşa va fi...

- Iar ăla nu s-a întors în crâşmă, să continue s-o sperie.

S-o sperie? Păi...

- Acu', ea mi-a zis mie unele lucruri. Şi sper că ţi le-a zis şi ţie. Că ăla, din câte zice ea, i-a făcut lucruri pentru care n-ar trebui să scape nepedepsit!

Da' ce-i făcuse?

- Ascult.

- ... Deduc că nu ţi-a zis ea...

- Ascult.

- ... Deci de-asta mi-a dat tanti Perla stick-ul şi mi-a zis că s-a jucat de-a reportofonu' azi...

Şi mai rău - Florentina discutase cu Perla! Dar... Dar, cu cine era să discute, dacă maică-sa nu fusese lângă ea - nu? Oftă greu:

- Dă-mi-o pe mail.

- Acum o pun. Să-ţi zic partea mea acum. Au intrat veseli în incinta COŞ; ăla şi-a plasat paznicii în curte, iar în clădire au intrat doar ei doi. Şi, după juma de oră, ăla a ieşit înspumat şi cu draci pe el. Am fugit după ea şi-am găsit-o trântită pe ciment, cu rochiţa ruptă de parcă a înhăţat-o şi-a scuturat-o din tot sufletul...

Andrei ăla se juca rău de tot cu viaţa lui!

- Am dus-o la mine, până a venit blindata din Aurari. Şi mi-a zis că ăla deja se vede însurat cu ea şi "montat" ca mâna dreaptă a lui Ştefan. Iar ei i s-a acrit de el. Zice că deja îi e scârbă de el; că o face să se simtă ca un accesoriu.

Hm...

- Şi am dedus că a început să o strângă cu uşa. Mi-a spus că îi e frică de el. Că spune doar două cuvinte cu dublu înţeles - şi e de-ajuns ca s-o bage-n sperieţi şi-o convingă să nu riposteze, sau...

Hm...

- ... Din câte zice ea, azi s-a răzbunat pe el pentru ceea ce i-a făcut el la castel. L-a făcut să-şi dea drumu'-n nădragi. Şi-ţi dai seama că l-a anunţat că i-a plătit-o, iar ăla n-a înghiţit uşor aşa afront...

Ia uite ce-o dusese capu' pe prinţesă! Păi de-astea calcula ea? De-astea făcea ea? De-astea cu scăpat în nădragi? Adică cu "scene fierbinţi"? Hm! O scăpase rău din mână!

- Oricum, să ştii că e de aceeaşi părere cu mine - vrea să pună punct relaţiei cu el. Şi zice că trebuie să vorbească cu tine, fiindcă îi e frică să nu se răzbune ăla... Ştii, înţelegi la ce mă refer...

Şi-i arăta cam cât un copilaş de şapte anişori... Aprobă.

- Cred că tanti Perla ştie răspunsul la întrebarea "ce dracu s-a întâmplat la castel".

Aprobă:

- Cu siguranţă, ea îl ştie. Îţi mulţumesc că

- Şefa, lasă asta. Hai să facem cumva să fiu mereu prin preajma ei! Că dacă mai iese din Aurari, e periculos! Iar Diamant e prins cu alte alea, Grasu călăreşte ţara în perioada asta...

- ... O să mă gândesc serios la chestia asta. Vorbim mâine - OK?

- OK, şefa. Să ştii că părea ea sigură pe ea şi bărbată, aşa - da' era speriată...

Nici nu se îndoia că prinţesa se speriase atunci când ăla o azvârlise pe jos! Florentina nu era proastă - ştiuse că un bărbat mândru, ca Andrei, nu reacţionează bine la "scăparea-n nădragi"...

- Şefa, io te rog o chestie. Să nu mă spui, că ţi-am spus ce mi-a zis ea.

- Nu te spun.

- Nu de alta, da' văd că a vorbit cu mine aşa cum vorbeşte cu Grasu. Ştii tu - deschis şi fără autocenzură. Şi cred că, în cazu' ăsta, e mai important să afli tot ce i se-ntâmplă, decât s-o ciufuleşti o dată şi-apoi să crezi că toate-s bune şi frumoase.

- Ştiu şi-ţi dau dreptate. Stai liniştit, că nu te spun.

- OK. Te las să asculţi ce zice tanti Perla.

- Vorbim.

- Vorbim.

Copia înregistrarea... O pornea...

În mare, Perla îi povestea exact ceea ce-i scrisese Isamu - numai că ea folosea cuvinte clare, limpezi. Aşa, cu cuvintele astea, scena era şi mai înfiorătoare...

Se gândea că i-ar fi fost prinţesei atât de simplu să se înregistreze, exact aşa cum făcuse Perla, şi să-i trimită mamei ei înregistrarea... Că nu era vorba doar despre obrăzniciile lui Andrei - era vorba despre plimbările mamei ei în Rusia! Ăia doi erau puternici! Şi mândri şi nesupravegheaţi! Deja o furaseră pe Trésor! Deja plănuiau, probabil, o nouă modalitate de-a o omorî pe Rebeca! Sau, şi mai rău, chiar pe Diamant! Că dacă Andrei se visa mâna dreaptă a lui Ştefan... Se gândea că fata ei n-o sunase imediat cum aflase că ăla se visa adjunctul

lui Ştefan - şi şef, probabil, inclusiv peste Isamu...

Florentina nu voia să vorbească cu ea. Era limpede acum. Nu că nu putea - nu voia să vorbească cu ea. O pedepsea, probabil, pentru că îi lăsase cu paza şi se dusese să facă afaceri...

... N-o s-o sune. N-o să-i spună nimic când or să se vadă. N-o să deschidă discuţia cu ea. O s-o lase să fiarbă! O s-o lase să se macine şi să-şi spargă capul şi să-i clocotească sufletu' - până o-mblânzea! Până lăsa nasu' jos şi venea la maică-sa şi "golea sacul trecutului"! Nu se mai putea aşa! Florentina o luase razna rău de tot! Plecase cu Andrei să mănânce cina - şi se folosise de farmecele personale ca să se răzbune! Tot nu-i crescuse mintea! Se credea în continuare buricul universului! Fata ei nu pricepuse nimic din clipele din castel...

Opri înregistrarea şi se ridică. Şi reveni la treburile ei - studia încasările. Trebuia să coloreze subalternii. Piao avea, uneori, momente când se fofila de la activitatea asta. Azi, se fofilase. Adică preferase "să rezolve restanţele". Avea restanţe, nimic de zis. Trebuia să bage socotelile pe ziua de azi, să facă viramentele, să aprobe nişte tranzacţii, să studieze două rapoarte stufoase - unul de la Aleodor, celălalt de la consiliul Aspergerilor...

Nu voia să se gândească la Florentina. Voia să fie atentă acolo, la afaceri. Că nici prinţesa nu se gândea la ea! Şi, atâta timp cât Florentina era în Aurari, era în siguranţă.

Sami

Aştepta. Jada culca copiii; el aştepta, în bucătărie, şi-şi impunea să nu-şi aprindă o ţigară... O altă ţigară...

Azi trebuiau să discute despre oferta Anei. Ziua de azi fusese superbă - dar el suferise clipă de clipă, cu ochii la copii. Care se bucuraseră pentru ziua de azi, petrecută alături de ambii părinţi. Pe ei, problemele de sănătate nu îi împiedicau să se bucure; dar el... El, care ştia că micuţii lui nu puteau face ceea ce făceau ceilalţi copii... Că o simplă răceală ar fi putut s-o omoare pe Adana... Că băiatul lui, dacă nu-i reuşea operaţia, putea purta toată viaţa proteză...

Uşa se deschise brusc, speriindu-l un pic. Jada zâmbea:

- Gata - sunt în paturile lor.

Aprobă - simţea că nu putea să descleştеze maxilarul... Soţia lui se aşeză lângă el:

- Ce-i cu tine?

Ridică scurt din umeri... Şi decise să vorbească totuşi:

- Ana ştia totul. Şi despre noi, şi despre copii, şi despre ipoteci şi datorii...

Nu trebuia s-o privească - ştia că vestea asta o indispusese...

- Şi ştii ce mi-a spus? Că cineva... şi-a arătat în sus, cu subînţeles... a făcut glume proaste cu copiii care suferă. Şi atunci trebuie să existe altcineva, de-aici de pe Pământ, care să încerce să îndrepte lucrurile.

- I-ai zis despre operaţie?

- Nu i-am zis. Ştia. Ştia totul. Consilierul ei este aşezat într-o poziţie din care află totul. Probabil că ar putea să afle inclusiv câte nave extraterestre au vizitat Pământul săptămâna asta!

El chicotea; ea nici nu zâmbea...

- Sunt puternici. Sunt foarte puternici. Ea era la mine-n casă, ascunsă de mafia chineză, pe vremea când soţul ei era acceptat în cercuri cu insigne.

- Ştiu. Mi-ai spus.

- Iar de-atunci au trecut nouă ani.

- Ştiu.

- Puterea lor a crescut mult.

- Normal!

- Aşa că azi, acum, dl conte are 14 fundaţii şi organizaţii nonprofit, răspândite prin toată Europa. El se ocupă de ele. El, prin angajaţi - desigur...

Jada îl privea lung...

- Ai auzit de "*Santé pour enfants*"?

- Bineînţeles că am auzit!

- Ana mi-a pus în faţă două contracte cu fundaţia asta. Unul pentru Aidin, unul pentru Adana.

- Pe care le-ai semnat, sper!

Puse palma peste mâna ei:

- Pe care nu pot să le semnez.

- Tu eşti nebun!

- Nu! Eu ştiu câţi bani implică chestia asta!

- Sunt banii lor! Şi ţi-i oferă ţie! Adică, mă rog - copiilor tăi! Cum să nu semnezi?!

- Te rog să taci şi să mă asculţi până la capăt.

Soţia lui îşi trase mâna. Îşi aprindea o ţigară, încruntată rău...

- Dl conte are, în fiecare ţară în care derulează afaceri, un număr de angajaţi extrem de inteligenţi. Ea i-a numit "Aspergeri". Când a obţinut dosarele medicale ale copiilor noştri, a reunit ceea ce ea numeşte "consiliul Aspergerilor" - reprezentanţi din fiecare ţară, probabil. Ei au studiat datele alea şi au oferit două soluţii. În privinţa lui Aidin, au selectat un centru medical privat din Bologna şi pe profesorul universitar Rutherford, de la Stanford. Pentru Adana, au ales un centru de cercetare din Düsseldorf şi un "cercetător de marcă în domeniu", al cărui nume nu l-am reţinut. Dar care cercetează în ţara lui natală, China, unde a obţinut deja un tratament viabil. Rutherford are 96% rată de reuşită la operaţiile similare. Chinezul are 100%.

- Iar ei achită tratamentul pentru cât timp?

Adică? Ridică sprâncenele...

- Pentru Adana - câte luni de tratament îi achită ei?

- Adana se poate vindeca complet în trei luni.

Soţia lui, cadru medical ca şi el, rămăsese cu gura căscată...

- Astea sunt propunerile lor. Dosarele erau destul de groase; ea a menţionat "cazurile precedente asemănătoare", ceea ce înseamnă că erau acolo analize, rezultate, fişe medicale, fişe de observaţie post-tratament...

- ... Adana poate scăpa definitiv în trei luni?

Aproba încet cu capul... Jada nu mai spunea nimic...

- Şi a adăugat că, dacă n-avem încredere în propunerile lor, avem dreptul să optăm pentru orice alte variante. Nu mi-a îndesat soluţiile ei pe gât; mi-a spus că deciziile îmi aparţin în totalitate. De costuri se ocupă fundaţia; dar tratamentul noi îl alegem.

Jada tăcea...

- Eu... Eu, dacă n-aş fi ştiut a cui e fundaţia şi cum de-au apărut brusc contractele astea, aş fi semnat cu ochii închişi! Dacă ar fi venit cineva la mine, la spital, şi mi le-ar fi pus în faţă, aş fi semnat în secunda doi! Dar e... Cum să spun... Tu ştii cum sunt eu. Ştii cum gândesc. Ştii că nu sunt un profitor.

- Ştiu.

- Atunci, i-am oferit o ascunzătoare şi 800 de euro pe lună. Ea ne-a ajutat pe amândoi - şi pe mine, şi pe Tasnim. Eu am ajutat-o să nască. Am fost... Am fost chit, cum se spune. Acum, după nouă ani, ea apare din nou. Mă găseşte într-o fundătură - înglodat în datorii, cu amândoi copiii bolnavi... Şi mă ia de la spitalul din Nantes, mă mută într-un conac ultra-luxos şi-mi dă ca principală sarcină să-i ţin soţului ei de urât. Pentru "efortul" ăsta, mă plăteşte regeşte şi-mi tratează ambii copii. Nu e corect. Simt eu că nu e corect...

- Nu te pune să-i ţii lui de urât; te pune să-l păzeşti cu maximă atenţie.

- E super-păzit. Are vreo 20 de bodyguarzi, conacul e fortificat şi umplut cu aparatură...

- Tocmai de-asta - singura soluţie pentru duşmanii lui e să strecoare un angajat acolo. Şi cum ea nu are nevoie de bodyguarzi, ci de un medic... Ştii bine că e de-ajuns să-i bage o seringă de aer în venă!

Clătină încet capul - nu era chiar aşa...

- Vreau să vorbesc cu ea. Dă-mi numărul ei de telefon.

Poftim?

- ... Hai - dă-mi numărul ei! Sau nu vrei să mi-l dai?

- Ţi-l dau, dar după ce-mi spui de ce vrei s-o suni.

- Vreau s-o întreb unde trebuie să mă duc ca să semnez eu con-

tractele alea.

Jada n-o cunoştea pe Ana. Nu avusese nimic în comun cu ea. Nu "receptase" niciodată ajutorul imens pe care i-l dăduse lui Ana - nu ştia transformarea lui, nu ştia de desprinderea, lentă şi dureroasă, de amintiri...

- Hai! Semnez eu, dacă tu zici că nu poţi!

- Stai jos.

Nu de alta, dar se ridicase şi începuse să se agite prin bucătărie!

- Ba nu stau deloc! Vreau să vorbesc cu ea!

- Dacă nu semnez până la 1 august, vorbeşte ea cu tine.

O oprise. Bun!

- Aşa mi-a spus - că, la 1 august, dacă nu semnez, o să trimită voluntarele la tine. Dar că s-ar întrista - pentru că mă cunoaşte şi ştie cât de mult îmi iubesc copiii. Şi s-ar întrista rău dacă ar descoperi că pun problema financiară înaintea binelui copiilor mei.

- Şi-i iubeşti - nu-i aşa?

Hei!

- Îţi iubeşti copiii! Pentru că eu, pentru copiii mei, să ştii că semnez şi cu teroriştii! Şi sunt în stare să mă duc să mă detonez, după ce ştiu sigur că ei sunt bine!

Oof...

- Semnezi, da? De fapt, ce ţi-a dat să semnezi? Tratamentul?

Era zăpăcită. Bucuria veştilor pe care i le dăduse o zăpăcise rău - că-i spusese deja ce primise la semnat!

- Sami, ce ţi-a dat să semnezi?

- Înscrierea copiilor în fundaţie.

- Păi şi de ce nu semnezi?!

- Nu ştiu...

- Te rog să semnezi! Te rog din tot sufletul meu să semnezi! Sami, nu fii încăpăţânat! Pe lângă că poţi să ratezi tratamentul oferit de ea, poţi s-o superi atât de rău încât să te dea afară! Şi sfârşim înapoi în fundătură!

Aprobă - că asta aşa era! Ana îl ajuta pe musulmanul Sami - ăla fermecat, pe care-l cunoscuse ea în 2011! Dacă descoperea că musulmanul ăla se schimbase...

- Semnezi, da? Te rog! Semnezi? Luni, când te duci acolo, semnezi! Le semnezi pe amândouă! Da?

Aprobă şi zâmbi:

- Semnez.

Şi, pentru chestia asta, primea un sărut plin de dragoste şi recunoştinţă şi speranţă şi...

O trase în braţele ei şi-o strânse tare-tare. Şi decise într-o clipă că ziua asta minunată se va sfârşi aşa - îmbrăţişaţi, învăluiţi în speranţă...

- ... Auzi?

- Da.

- ... După ce le semnezi, crezi că or să-ţi dea şi ţie un exemplar?

- Ştii bine că se semnează în trei exemplare.

- Nu contractele; dosarele. Crezi că

- Dosarele sunt ale mele.

- Şi le-ai lăsat acolo?

- I le-am dat consilierului înapoi. Dar sunt sigur că le voi găsi în camera mea, pe masă.

Tăcere... Adăugă:

- Lângă tastatura calculatorului în care găsesc datele de contact ale specialiştilor propuşi de ei.

- ... Serios?

- Foarte serios. Aşa m-a aşteptat - cu camera mea mobilată şi utilată complet, cu datele de contact ale specialiştilor, cu dosarele...

- ... Tu crezi că tratamentul chinezului ar fi bun pentru Adana?

- Nu ştiu. S-ar putea să fie bun! Ştii bine că chinezii sunt o societate oarecum închisă, când vine vorba despre invenţii şi descoperiri. La urma urmei, de ce n-ar fi - dacă Occidentul le refuză soluţiile, ei de ce s-ar milogi de Occident! Nu? Au pe cine trata! Sunt două miliarde! Sunt atâţia occidentali care se internează în centre de-astea de cercetare...

Jada aproba...

- ... O să mă uit cu mare atenţie la tot ce scrie acolo. Şi o să vorbesc şi cu chinezul. N-am să accept tratamentul doar aşa, pentru că consilierii ei spun că e cel mai bun.

- Ştii, mă gândeam... Mă gândeam să-l facem.

Poftim? Tocmai ea spunea asta? Nu-i venea să creadă!

- La urma urmei, de atâţia ani de zile încercăm cu medicamentele europene - şi nu cedează boala. Aerosolii îi fac bine; dar doar îi ameliorează starea.

- O să vorbesc cu el.

- ... Am mai auzit de profesorul Rutherford. E o somitate în chirurgia ortopedică.

- E printre cei mai buni specialişti din lume. Şi se ocupă mai ales de cazuri dificile.

- Şi de cazuri plătite regeşte, prin fundaţii de-astea...

Da, şi de cazuri plătite regeşte...

- ... Probabil că îl aduc aici fiindcă ar fi prea complicat să ne ducă pe noi acolo. Aidin e minor; trebuie să-l însoţească un adult... După reinstituirea vizelor, presupun că transportul nostru ar fi o complicaţie; nu?

Nu mai voia să discute; aşa că aprobă, sperând că Jada n-o să mai spună nimic...

- ... Mă crezi că mi-era groază de operaţia lui? Şi-acum simt că nu mai am răbdare?

Bufni în râs şi-i fură un sărut:

- Te cred. Şi eu simt o nerăbdare teribilă să plec odată, ca să ajung, ca să semnez... Să vorbesc cu chinezul...

- ... Pe care dintre ei crezi că or să-l trateze primul?

- Nu ştiu. Dar nu cred că-i vor trata în simultan.

- De ce?

- Fiindcă eu sunt la conac iar tu nu poţi fi în două ţări deodată.

Jada aproba...

O să fie o seară lungă. Or să tot vorbească despre dosare şi tratamente! El o să ajungă să-şi dea pumni în cap că nu le citise - nici măcar nu le frunzărise, să vadă ce era-n ele! Dar va fi o seară frumoasă. Va fi o seară minunată...

Florentina

Petrecerea promitea să dărâme coşmelia - cât era ea de trainică! Başii la maximum îi făceau cutia toracică să vibreze, când şi când. Supa generală aducea a miting care răsturna guverne...

Alex al ei avea chef de dans - şi se abţinea cu greu să nu se mute de-acolo, de lângă tovarăşii lui, să n-o privească prea insistent...

I-auzi! *Kana Jambe*! Uraa!

Ochii negri o priviră lung, drept... Ea făcea mişcări turceşti din talie şi aştepta să se termine intro-ul...

Mânuţele-n aer! Şi hai un pas în faţă!

Ca la un semn, tinerii din jurul lui făcură un pas în spate! Hei!

... Şi el era un pic buimac... Mai ales că ieşeau amândoi în evidenţă rău de tot...

"Păi oricum o să le tragi, prinţeso! Hai măcar să ştii de ce le tragi!"

Că o scalpa mămica ei când afla ce şi cum...

Din dragoste pentru tine / Las tot să fugim în lume...

Hai rotund! Rotund şi pe loc! *Kana Jambe* mergea bine cu mişcări turceşti, lente, presărate ici-colo cu cerculeţe iuţi... Alex se dezmeticise - începuse să danseze. Tot aşa - rotund şi turceşte... Şi era frumos foc şi-i aprindea beculeţele şi-i dădea idei...

Ajunsese în faţa lui. Făcea mişcări puturoase, turceşti, de iatac... Venea refrenul ăla periculos - că dacă dispărea şi ea, mămica ei făcea AVC şi murea...

Las mamă, las tată, las tot ce-i al meu de dragul tău...

Hait - c-o trăsese la el! Se-mbârligaseră de tot, lipiţi unul de celălalt! Şi se unduiau amândoi spre podea, uşurel, în chiotele celor care-i vedeau...

De tine, de tine are nevoie sufletul meu...

Hai şi mişcarea aia obraznică! Măiculiţă, ce le mai reuşea! Se vedea că "aveau antrenament"! Se vedea cam tare, aşa... cum se frecau unul de celălalt de parcă acu' rupeau uşa către pat - şi rupeau şi patu', imediat cum ajungeau în el...

Aha! Partea de tarabană! Se trase mai în spate - şi trecu la tremuriciul din buric. Tot ăla turcesc, normal! Bruneţica aia din videoclip fusese veriga slabă la partea asta! Scândură! Ea era ruptă din localurile alea turceşti "cu ştaif"... Şi-un pic de piruetă la final - şi era cu spatele la el la strofa doi.

Hai acum să-mparţi cu mine / Adevărata iubire...

El nu părea deranjat de spatele ei - se prezentase prompt "s-o susţină" şi cu palmele, şi cu bazinul, şi cu sufleţelul...

Da' de dragul tău nu mai pot / Vreau să-mpart cu tine tot...

Şi ce mai chiuiau nebunii! Mânuţele sus - şi pe spate, ca să-l mângâie uite-aşa, obraznic... Ridică privirea spre el - ia! El ce părere avea de aşa "mesaj" ce transmiteau ei acolo? El... El o privea drept, cu toate intenţiile din lume... mai mult sau mai puţin legate de căsuţa lor secretă... Inclusiv cu intenţia aia de-a o urca într-o maşină, oricare, şi-a accelera înspre lumea mare...

Las mamă, las tată...

Involuntar, întindea faţa spre el - în căutarea sărutului. Nu se putea controla! Nu se putea abţine...

Îl simţi dezlipindu-se de ea - dar luând-o frumuşel de şolduri. Gata - îl scăpase din mâini! El o punea să facă mişcarea aia rotundă, rapidă din fund - ca s-o dezmeticească. Fusese cât pe ce să se dea de gol! Fusese cât pe ce să facă cumva să ajungă la el şi să-l sărute! Tocmai ea, marea şmecheră, marea isteaţă mare...

Da' nu se mai termina odată melodia asta?

"Fă! Dacă-ţi pică moaca aşa când el nu vrea să te pupe, se prind toţi! Rânjeşte! La urma urmei, oricum o să le tragi! Bucură-te acum, când încă poţi să le faci!"

Deci el voia mişcare din poponeţ. Prea bine! Va primi mişcare... de-aia obraznică!

Piruetă. Şi-napoi, lipită de el - aşa ca mai devreme, cu picioarele îmbârligate! Îl înhăţă de găicile pantalonilor - şi-acum comanda ea mişcarea lui! El râdea, uimit - şi ridica mâinile sus-sus de tot, "ca să vadă tot poporu'" că nu el avusese iniţiativa... Ea se lăsa pe spate, cu tricoul ei obraznic până-n talie, şi-i arăta toate bunătăţile... Bietul Alex o privea un pic speriat...

Şi gata - maestrul încheiase melodia. Mm, straşnică melodie! Se grăbi să-l prindă de gât - şi-l trase spre dreapta. Şi-l pupă pe obraz:

- Super!

Aşa - ca să se vadă că "era doar de petrecere"! El îi prinse mâna şi i-o sărută:

- Super...

Iar din boxe bubuiră floricelele lui Florin Salam. DJ-ul avea ceva cu ea! Şi cu el! Le pusese Florin Salam şi Raluca Drăgoi - care li se potrivea "mănuşă"! Invitaţia lui la dans era evidentă...

Hai să le facă! Pe toate! Şi pe urmă să le tragă pe toate! Da' ce bine era când le făcea! Cum zicea Salam? *Ce bine-i să fii fericit... cu cine ţi-ai dorit!* Era tare bine - şi era fericit bărbatul din faţa ei! Aşa de fericit, că-i venea să-i cânte prima strofă! Dar se abţinea...

Nu va exista nimeni în lume / Să mă iubească aşa ca mine / Fericită mă faci mereu / Tu eşti cheia sufletului meu...

Şi-acum era rândul lui să se abţină...

Nu va exista nimeni în lume / Să te iubească aşa ca mine / Şi fericit mă faci mereu / Tu eşti cheia sufletului meu...

Îşi cam pierduseră fanii - manele de-astea dansau toţi, şi mai aveau şi alte treburi în afară de-a le face lor galerie! Alex se aplecă la urechea ei:

- Hai după boxe.

Aoleu!

- Nu-nu!
- Hai!
- Nu-nu!
- Nu mă face să-ţi cânt...

Nega, râzând, şi se apuca de-o piruetă - ca să nu-i mai şuşotească atâta la ureche... Că dacă-i cânta partea aia cu *"nu vei regreta că m-ai luat de bărbat"*, era nasol...

Ana-Maria

Se pregătea să se lungească în pat şi să pună punct zilei de azi. O zi extrem de agitată. Şi de însângerată. O zi mohorâtă...

Nu se gândea la maţele ăluia. Nici la opinia lui Ştefan, apropo de maţele ăluia. Nu se gândea nici la Isamu - şi nici la faptul că era posibil ca, în momentele astea, mâna lui să-i întindă lui Fang DVD-ul compromiţător. Nu. Ei nu-i ieşea din minte gândul că Florentina n-o sunase! Nici măcar n-o sunase ca s-o anunţe că revenise cu bine în Aurari! Îşi verificase mobilul din cinci în cinci minute - dar prinţesa nu se-nvrednicise... Socotise, probabil, că o s-o sune bunicul - aşa că n-avea rost să se mai agite ea... După ce ăla dăduse cu ea de ciment, Florentina...

Mobilul piui scurt. Specialul. Hei!

Lăsă baltă ţigara şi alergă la masă! Florentina?... Nu. Gabriel. Solicita o videoconferinţă pe special. Oftă greu şi porni laptopul - trebuia să vorbească cu el...

Uite de-asta n-o s-o caute ea pe Florentina! Uite de-asta n-o să deschidă ea discuţia! Dacă n-ar fi avut oameni aşa ca Titel, dacă Perla nu s-ar fi gândit să se înregistreze, telefonul lui Gabriel ar fi prins-o total nepregătită! Fiindcă fata ei tăcea mâlc! De parcă nu ştia că ăia erau periculoşi! De parcă nu ştia că mama ei se ducea în Rusia însoţită doar de Piao! Care, apropo - avea o mână ocupată cu laptopul! Aah - ce-i venea să se urce-n elicopter, să se ducă în Aurari şi s-o joace-n picioare...

Mail, parolă... cameră... Porni înregistrarea şi-l invită să-i vadă camera. Gabriel era foarte serios. Era într-un halat de prosop. Foarte... ingenios mod de a o anunţa că nu vor discuta afaceri! Oare fraţii făceau schimb de abordare? Oare o să se pomenească înhăţată şi sărutată de bărbatul în halat de prosop? I se părea o prostie - că ea nu era Florentina! Dar cine ştie ce-i circula ăstuia prin minte...

- Bună.
- Bună.
- Iartă-mă că te sun atât de târziu...
- Nu-i nimic.
- Sunt foarte-foarte îngrijorat; şi de-asta...

Aprobă şi aşteptă...

- ... Chestia e că eu sunt tatăl lui. Ştii? Tata ne-a lăsat cu mama şi-a plecat cu Mihai să facă bani; iar eu am avut grijă de mezin încă din clasa întâi! Eu îl îmbrăcam, eu îi făceam pachetul, eu l-am învăţat să-şi coasă ciorapii... Eu i-am caftit duşmanii, eu i-am pus plasturi...

Aprobă - da, înţelegea partea asta...

- Şi-acum mă simt, brusc, inutil. Până acum, îmi mai cerea uneori sfatul. Şi-mi povestea şi bune, şi rele. Dar acum e mut. A amuţit de tot. Şi mă ignoră complet. Mă scoate din minţi!

Aştepta...

- ... Tu ştii, cumva, ce s-a întâmplat azi la cina lor?
- Florentina nu m-a sunat decât ca să-mi ceară voie să iasă la cină cu el. După aia, n-a considerat că trebuie să-mi mai spună ceva.

Gabriel o privea lung - şi-avea o moacă sincer disperată... Ia să se intereseze ea "care era pulsu'" pe-acolo, prin Volgograd!

- De ce? Ce s-a întâmplat cu el? Ce-a făcut?
- ... A aterizat, s-a urcat în blindată şi-a venit glonţ la birou. A trimis secretara acasă, şi-a făcut un filtru cu cafea şi şi-a tras scaunul lângă geam. Şi, de-o oră jumate, stă acolo şi se uită la panorama oraşului şi ascultă Clayderman. Şi nu scoate un cuvânt.

Clătină capul dreapta-stânga - adică "of-of-of, sărăcuţul"...

- Vasilii m-a sunat şi m-a chemat la birou. Unde m-am ciocnit de tăcerea lui. Şi de imobilitate. Practic, am vorbit o oră cu o stâncă! Aşa stă pe scaunul ăla - ca o stâncă rece! Şi nu ştiu ce dracu s-a întâmplat acolo, în Bucureşti! Îmi dau seama că s-a întâmplat ceva rău; şi mă

îngrozeşte gândul că o să mă-ntrebe ce să facă, iar eu o să-i dau un sfat negândit, necalculat...

- Vasilii nu ştie ce s-a întâmplat?

- Nu. Pe el l-a pus să aştepte în maşină. Şi spune că, după jumătate de oră, frati-miu a ieşit ca vijelia şi-a cerut să ajungă urgent la aeroport. Şi n-a vorbit decât cu pilotul, ca să-i spună că vrea să decoleze imediat cum ajunge.

- ... Pe Florentina ai sunat-o?

- ... Nu pot s-o sun pe ea. Pe de-o parte, cred că nu mi-ar răspunde. Iar dacă mi-ar răspunde, sunt sigur că aş da-o peste cap. Că nu cred că ea chiuie şi joacă pe-acolo...

"Ba s-ar putea să auzi muzică şi chiuieli - că e sâmbătă, e zi de party..." Oftă greu:

- Dacă îţi spun ce-am aflat eu "prin metode specifice", promiţi că nu spui nimănui de unde-ai aflat?

- Promit.

- ... Fratele tău vrea să se însoare. Acum. Că are 34 de ani, e la vârsta întemeierii familiei şi a găsit o tânără frumoasă şi spirituală care-l face să râdă şi-i pune soarele sus pe cerul vieţii. Numai că Florentina mea nu vrea să se mărite înainte de a termina facultatea. Şi e domnişoară. El simte că o scapă - că pupatul şi plimbatul nu-l leagă cu nimic de ea. Simte că, în orice moment, ea poate să cunoască pe unul cu mai multe calităţi în grila ei decât el. Aşa că încearcă să o lege de el. Adică să se culce cu ea. Azi, din câte am înţeles eu, a încercat să-i arate că e dispus să renunţe la absolut totul pentru ea. Că se poate muta în România, la fel de bine cum se poate muta în Franţa. Fata mea nu-i nici geniu, nici psiholog cu experienţă. Şi a învăţat să-i privească pe toţi prin prisma faptului că ea e cine e iar ei trag la avere şi influenţă. L-a bănuit imediat că face manevre, prin ea, ca să-l câştige pe Ştefan. El a insistat cu căsătoria; ea a insistat cu şcoala. El a insistat cu legatul ei de el. Şi aici am o "lipsă de informaţie" - că n-am interogat ospătarii. Cert este că el a ieşit din clădirea aia după ce-a dat cu ea de ciment.

Gabriel se albi instantaneu! Uau - ce-i picase faţa! Se grăbi să continue:

- E normal să-l găseşti pironit în faţa geamului, cu ţigara şi cafeaua şi Clayderman. Se întreabă dacă mai poate salva ceva - adică dacă mai are ceva de salvat. După ce data trecută, la Sankt Petersburg, a încercat ceea ce ea a numit "viol cu scalpare prin smulgere"...

Bărbatul de pe ecran îşi acoperi faţa cu palmele, făcând-o să se felicite că înregistra totul... Continuă:

- Nu are răbdare cu ea. Şi îl înţeleg, să n-aibă răbdare. Tocmai atunci când s-a hotărât să se-nsoare, cea aleasă de el fuge de el! După miile de tinere care fugeau după el, Andrei e acum în postura alergătorului care încearcă să câştige cursa vieţii lui. Şi se confruntă cu un iepuraş tânăr şi foarte speriat...

Gabriel îşi băgase degetele-n păr. Se ţinea de cap şi se uita la ecran, cu ochii măriţi...

- Dacă vorbeşti cu el, spune-i că eu rămân în continuare neutră. Este strict treaba lor. El are 34 de ani - şi răspunde pentru propriile fapte. Florentina nu pare să mai asculte de mine - a dat de libertate şi-a primit mână liberă, de la mine şi de la Ştefan, să-şi caute un logodnic pe măsura ei. Dar n-a văzut niciodată, în casa noastră, trânteli pe ciment şi violuri cu păr smuls. Aşa că, după părerea mea, şansele lui de a deveni logodnicul ei sunt acum zero. Indiferent pe unde-a plimbat-o şi cât de bine s-au distrat.

Gabriel îşi trecu iar palmele peste faţă - şi oftă greu:

- N-am ştiut de Sankt Petersburg. Mi-a spus doar că s-au plimbat, că a câştigat la ruletă când l-a sărutat ea...

- Ceea ce ştiu eu despre Sankt Petersburg este verificat. Când a ajuns în Aurari, Florentina a plâns, s-a încuiat în camera ei iar seara a vrut să se tundă scurt. Iar chinezoaica ei era în living în noaptea aia. Vasilii a ţinut-o acolo, imobilizată, cu pistolul în gură, aşa că a auzit tot ce s-a întâmplat în dormitor.

- ... Va trebui să reconsider relaţia mea cu acest Vasilii. A devenit foarte ataşat de Andrei. Mult prea ataşat - constat eu acum.

Deci Vasilii îl minţise pe Gabriel. Bun! Nici nu mai intenţiona să se ia de el, când trecea pe-acolo! Că se ocupa Gabriel de treaba asta! Oricum, dacă ei doi nu suflaseră o vorbă, devenea evident cine-l informase pe fratele mai mare...

- ... O să-i spun s-o lase în pace. Nu sunt făcuţi unul pentru celălalt. Iar tot ceea ce mi-ai spus tu arată acelaşi lucru - trebuie să se termine cu nebunia lu' frati-miu!

Se aplecă spre cameră:

- Eu nu mă amestec. Nu încă. În clipa când Florentina vine la mine şi-mi spune ce s-a întâmplat, atunci voi lua măsuri. Dar nu înainte.

Gabriel aprobă:

- Eu mă duc chiar acum înapoi la birou.

- Te sfătuiesc să n-o faci.

Şi-acum tăcea...

- E cu Vasilii. Ăla nu-i nebun, să-l lase să-şi zboare creierii. Că rămâne fără el - şi nu i-ar conveni deloc ideea asta. Las-o pe mâine. O să asculte Clayderman, o să se-mbete şi-o să adoarmă. Mâine, odihnit, viaţa i se va părea un pic mai roz decât a părut azi.

- Andrei nu funcţionează aşa. Şi nu se-mbată.

Ridică scurt din umeri:

- Atunci fă cum ştii tu că trebuie să faci.

- OK. Îţi mulţumesc că mi-ai spus ce ştiai tu.

- N-ai pentru ce.

- Şi-ţi mulţumesc că nu l-ai pedepsit pentru ceea ce ai aflat.

Se încruntă - şi-l fulgeră scurt:

- Noapte bună, Gabriel.

Se stacojise tot!

- Noapte bună.

Şi-acum se grăbea să oprească camera! Hm...

Închise mail-ul şi reveni la fereastră: ciudată conversaţie! Foarte ciudat comportamentul lui! Încerca să joace rolul tatălui lui Andrei... Dar poate că asta nu era chiar aşa ciudat. Leonard n-o sunase nici măcar o dată, după accidentul lui Ştefan! N-o sunase nici măcar când îşi văzuse băiatul sărutând-o pe Florentina! Omul ăla avea o relaţie rece cu copiii lui cei mici. Crescuseră departe de el. Probabil calcula că, din postura de tată, făcuse pentru ei tot ce putuse să facă - avere şi-un protector puternic şi influent. În rest, erau bărbaţi - se descurcau şi fără ghidajele părinteşti. În fine...

Luă laptopul şi ieşi. Şi porni spre uşă. Ieşi în curte, auzi imediat vocea bodyguardului...

O să-i ducă laptopul lui Piao şi-o să-l roage să se uite la înregistrare - şi să-l studieze cu maximă atenţie pe bărbatul ăla. Fiindcă ei i se păruse foarte sincer. Şi nu putea fi aşa. Nu putea fi sincer 100%. Gabriel Donichioiu nu putea fi sincer 100%...

Florentina

Se făcuse aproape miezul nopţii. Şi nu mai dansau "în doi". După nebunia aia cu Salam şi Raluca Drăgoi, se scuzase şi se dusese să-i spună Agatei ceva foarte important. Simţise nevoia "să spargă" imaginea lui "noi doi" - aia proaspăt formată la *Kana Jambe*. Prea se sincronizaseră! Prea o sorbise din privire! Prea se-ntinsese ea după sărutul lui! Prea se "conduseseră" unul pe celălalt la mişcările alea explicite! Chiar şi ea trebuia să recunoască faptul că dansaseră foarte explicit... iar o domnişoară, aşa ca ea, n-ar fi trebuit să se unduiască pe piciorul lui până la şliţ şi-napoi, în mod repetat...

Pălăvrăgise cu Agata vreo cinci minute. Apoi revenise la dans - varianta aia iniţială, cu el la un metru-n faţa ei. Redeveniseră deci "indiferenţi", deşi auzeau tot manele de dragoste şi dor...

Ea avea un presentiment. Ea, Florentina Theodora, avea un presentiment uite-aşa de mare! Gigantic! Ea simţea că erau supravegheaţi cu maximă atenţie - iar faptul că dansau la distanţă acum nu rezolva cu nimic problema ochilor puşi să stea pironiţi asupra lor. Se simţea privită de undeva din spate...

La urma urmei, nici n-ar fi trebuit să se distreze aşa de bine azi! După ce ieşise la cină - şi se-ntorsese cu rochiţa ruptă, parcă era prea veselă pentru aşa evenimente cum trăise ea! Bunicul ei nu era fraier deloc! Tanti Perla văzuse-n cărţi... Mai erau şi chinezoaicele alea două, care nu dansau manele da' nici nu ratau aşa petrecere - şi aveau ochi de vulturi...

Se opri din bâţâială - şi răcni, făcând cu mâna:

- Eu am plecat. Paa!
- Stai! Unde pleci?
- Acasă, să mă culc.
- Da' mai staai!

Fetele din jurul ei strânseseră cercul, grăbite s-o oprească. Nu - negă şi le făcu iar cu mâna:

- Sunt obosită. Vorbim mâine, da?
- Da' acu' începe distracţia! Abia acu' începe să bage de-ale noastre!
- Pa!

Rupse cercul şi porni spre ieşire. Şi auzi vocea lui Alex la urechea ei!

- De ce pleci?

Se opri şi-i răspunse tot la ureche:

- Suntem filaţi rău amândoi. Eu plec; tu rămâi aici şi joacă de parcă nu-ţi pasă că am plecat!
- Eu te duc până acasă.
- Tu nu înţelegi că
- Vali mi-a spus să te duc în fiecare seară până acasă. E sarcina mea. Hai!

Şi-o şi împingea spre uşă! Ia uite! Ia uite ce trăznaie! Deci Vali îl pusese... să fie bodyguardul ei personal... Oo, Doamne! Vali pusese lupul paznic la oaie! Bufni într-un hohot de râs...

- Da, ştiu, e chiar culmea! Hai!

Şi ieşiră din sală - şi din balamuc. Acum, trebuiau să aibă foarte mare grijă ce vorbesc! Păi...

Păi, momentan nu-i venea nimic în minte. Aşa că tăcea. Noaptea era caldă - puturos de caldă. Cerul strălucea, plin de stele... El mergea la jumătate de metru în stânga ei...

Ce-ar fi putut vorbi ei doi, astfel încât să nu se înţeleagă că vorbesc despre ei? Păi... Păi, despre maşină!

- Ştii ce-am observat azi?
- Ce?
- Că blindata a început să scârţâie.

Se simţea privită lung...

- Serios! Pe dreapta - că eu stau mereu în dreapta banchetei. N-ai simţit că scârţâie?
- ... Sincer, nu.
- Nu ştiu ce se-aude - dar e ca un scârţâit. Azi a apărut - când m-ai luat de la Titel.

Şi-asta nu fusese o idee extrem de inspirată, că se certaseră când o luase el de la Titel. Şi risca să se-nţeleagă altceva...

- ... O să verific. Să vedem - poate că ai dreptate!

Adică... Îl privi ea lung - adică relaţia lor scârţâia? Sau pricepuse că se referea la filaj?... După cât de încruntat era, pricepuse că relaţia scârţâia. Oof!

- Habitaclul e bine izolat fonic. Probabil că scârţâie bancheta. O să verific.

Reveni spre drum.

- ... Dar ar trebui să stai în ea, ca să se-audă din nou.

Cum-cum?

- Că dacă nu stă nimeni pe ea, normal că nu scârţâie! Mai târziu, mă ajuţi să verificăm dacă scârţâie bancheta?

Adică se vedeau azi la căsuţă?

- Nu cred. Ţi-am spus că simt că mă paşte o răceală.

Nu se mai întorcea să se asigure că era şi vişiniu - nu numai încruntat...

- ... Cum vrei tu! Până acum, nimeni nu s-a mai plâns că scârţâie. De-aia mă gândisem că poate vrei să mă ajuţi, să descoperim ce scârţâie. Să mă apuc s-o repar!
- Să vedem cum mă simt de dimineaţă...

Şi iar tăceau... Şi mai aveau un pic de tot şi ajungeau...

- ... Auzi? Mie nu-mi iese din cap! Eşti sigură că scârţâie? Că nu ţi s-a părut?

Ridică din umeri - ce mai era să spună?! Că scârţâie relaţia lor? Că i se păruse - şi se-mpăcaseră la *Kana Jambe*? Paşii din stânga se opriră:

- Noapte bună.
- Noapte bună, Alex.

Intră în curte, se apropie fără grabă de uşă... Intră; şi, închizând uşa, îl văzu răsucindu-se pe-un călcâi şi îndepărtându-se grăbit, pe direcţia petrecerii...

Încuie şi se descălţă. Şi păşi uşurel, să nu-l trezească pe Philippe...

Se certaseră? Sau nu se certaseră? Habar n-avea! Oricum, începuse "frecuşul". Partea aia în care ba se certau, ba se-mpăcau - şi nu se-mpăcau bine, că iar se certau. Ura partea asta! Că începuse cu acuzaţiile lui! Şi nu era corect aşa! Ea nu făcuse nimic! Adică nu-l înşelase! Ce dracu - nu se culcase cu Andrei!... Da' plecase cu Andrei să ia cina în oraş... Şi se dusese cu Andrei să viziteze Sankt Petersburg... Şi-l tot pupase pe Andrei...

Încuie uşa camerei şi-şi verifică mobilul. Nici un apel, nici un mesaj... Nici un apel de la mămica ei, nici un mesaj de la Andrei... Ce porcărie!

O să facă un duş şi-o să se culce. Iar mâine, dacă n-avea treburi urgente, n-o să iasă din casă. O să mimeze o răceală. Adică o să răcească. O să facă un duş rece şi-o să răcească cobză! Şi-o să stea înfofolită-n pat şi-o să aştepte să treacă perioada asta nenorocită cu certuri şi-mpăcări! Şi, la urma urmei, dacă Alex se supăra şi-o părăsea, era perfect! Că şi-aşa trebuia să se despartă de el! Nu? Nu trebuia să se certe definitiv cu el înainte să se externeze tati al ei? Ca să nu se pomenească cu el la uşă, ridicând pretenţii la mâna ei - şi spunând adevărul? Ba trebuia...

Intră în baie şi scăpă de hainele de pe ea. Şi dădu drumul la apă rece.

19 iulie 2020 - duminică

Florentina

Tanti Perla le adusese gogoşi calde. Înfuleca deci gogoşi calde, pudrate din belşug cu zahăr vanilat, şi "le stropea" cu ceai fierbinte îndulcit cu miere. Şi-şi trăgea, periodic, mucii. Că răcise. Se trezise răguşită şi transpirată şi cu febră...

Aha! O fluierase mobilul! Léon începu să râdă:

- Ia - care dintre ei e aşa matinal?

Îi aruncă o uitătură câşă şi-şi luă telefonul. Fratele ei continuă în acelaşi ton:

- M-aş mira să fie ăsta "loco"; aşa că nu poa' să fie decât rusu'...

Îl privi lung, îngrijorată deja de cuvintele lui:

- Care "ăsta loco", mă?
- Ei, las' că ştii tu care!
- Care, mă?
- Păi, Alex!

Aoleu! Îşi puse pe chip o mutră oripilată de aşa concluzie:

- Da' ce-are a face Alex cu mine, mă?
- Ei, las' că ştii tu ce-are!
- Băi, tu eşti dement la cap?
- Acu' n-o lua şi tu personal, aşa! Da' nu-mi amintesc să te mai fi văzut vreodată dansând aşa cu altu'!
- Alex are ordin de la Vali Calu să aibă grijă de mine! De-aia merge cu noi peste tot prin Aurari! Şi de-aia mă aduce acasă în fiecare seară! Nu fiindcă aia şi ailaltă!
- Aa... N-am ştiut...
- Păi vezi, că ai început să zici căcaturi! Şi dacă te-aude mama, chiar te crede!

Fratele ei ridică palmele a predare:

- Gata, nu mai zic nimic! N-am ştiut!

Ei, da! Nu ştiuse!

... Tocmai îi venise-n minte o variantă nou-nouţă! Nu cumva mama ei se-apucase "să tatoneze terenu'" prin Léon? Că n-o mai întrebase demult cum îl cheamă pe bărbatul la care-i zbura ei gândul! Şi-o credea în stare să-şi pună copiii să se spioneze între ei! Tati al ei aşa făcea cu consilierii; era foarte posibil ca şi mama ei să se gândească la soluţia asta...

Deci, telefonul. Fluierase pentru că... Pentru că avea un mail. De la Andrei. Nu un mesaj pe Facebook; un mail în toată regula...

Simţi că începe să tremure. Şi că i se făcuse, instantaneu, frică. Simţi că i se pune un nod în gât... pentru că îşi bătuse joc de el ieri şi-apoi nu încercase să-l împace - iar Trésor era acolo, în mâinile oamenilor lui...

"Dragă Florentina,

Încep prin a-mi cere scuze pentru ziua de ieri. Şi pentru modul cum am vorbit, şi pentru cuvintele pe care ţi le-am spus, şi pentru modul cum am decis să rezolv problema şi să plec. Nimic din ceea ce am făcut ieri nu-mi face cinste. Şi nu încerc să caut o scuză pentru comportamentul meu. Încerc doar să fiu obiectiv şi să-ţi spun calculul meu. Pentru că mi-am petrecut noaptea trecută calculând. Şi am ajuns la un rezultat. Final. Pe care trebuie să-l ştii şi tu, dat fiind faptul că eşti implicată în calculul meu.

Ieri, am fost extrem de furios. Am sperat, în ultimele 50 de zile, că toate clipele frumoase pe care le-am petrecut împreună au avut asupra ta măcar un strop din efectul pe care l-au avut asupra mea. În ultimele 50 de zile, eu m-am îndrăgostit nebuneşte de tine; iar tu te-ai distrat şi te-ai jucat cu mine. Am înţeles asta azi-noapte."

Léon o privi lung, serios:

- Fă, ce scrie ăla acolo? Că te-ai făcut galbenă ca lămâia!

Păi cum dracu să nu se facă galbenă? Dacă-i scrisese negru pe alb că el se-ndrăgostise iar ea se jucase cu el? Omul ăla tocmai pricepuse "despre ce fusese vorba"! Iar Trésor era în mâinile oamenilor lui! La dracu!

Nu se mai obosi să-i răspundă; reveni la telefon. Deci, a înţeles asta azi-noapte...

"Am înţeles asta azi-noapte. Am înţeles că planul meu urgent de a-mi întemeia cât mai repede o familie frumoasă, puternică, clădită pe dragoste nu este şi planul tău urgent. Tu plănuieşti familia peste vreo 7-8 ani. Şi nu te acuz pentru decizia asta. Tu eşti tânără; trebuie să-ţi trăieşti adolescenţa şi să te bucuri de ea. Trebuie să-ţi termini şcoala, să faci o facultate...

E normal ca tu, la 17 ani, să vrei să te distrezi şi să te joci. E normal ca eu, la 34 de ani, să vreau să mă căsătoresc şi să am copii. Dar dacă adun la anii mei cei şapte ani ai tăi, ajung la o cifră care acum mi se pare inacceptabilă. A amâna întemeierea familiei mele încă şapte ani mi se pare o decizie nepotrivită pentru mine. Am simţit asta în ultimele zile, dar am refuzat s-o accept până acum. Pentru că te iubesc - şi nu-ţi poţi imagina cât de tare doare constatarea că toate speranţele mele au fost în zadar...

Azi-noapte, am înţeles totul. Şi am hotărât să accept realitatea. Nimeni şi nimic nu te poate convinge să-ţi schimbi planurile. E normal să fie aşa. Iar eu nu sunt în măsură să ţi le schimb. Tu şi numai tu iei deciziile legate de viitorul tău. Tot ceea ce pot face eu este să mă retrag. Să fac un pas în spate şi să încerc să ajung la următorul rezultat.

Trebuie să ştii că am început să calculez în ce măsură pot să te uit şi să merg mai departe."

Yuhuu! Scăpă un chiuit răguşit rău - iar Léon sări de pe scaun:

- Ia! Ce zice?

Îi făcu semn să nici nu-ndrăznească să se-apropie de ea! Ia - ce zicea mai departe? Deci...

"Trebuie să ştii că am început să calculez în ce măsură pot să te uit şi să merg mai departe. Şi să caut o altă femeie - una care poate să întemeieze acum o familie, alături de mine. Aşa că n-am să te mai deranjez cu mesajele, cu invitaţiile şi cu apariţiile-surpriză.

Am vrut să ştii asta, pentru că nu vreau să crezi că sunt supărat pe tine. Nu vreau să-ţi trăieşti viaţa gândindu-te că îţi pregătesc cine ştie ce surpriză neplăcută. Nu vreau să te sperii. Am să dispar din viaţa ta nu pentru că plănuiesc să mă răzbun - aşa cum te-ai răzbunat tu ieri pentru ceea ce s-a întâmplat în Sankt Petersburg. Am să dispar pentru că vreau să încerc să-mi îndeplinesc cel mai mare, cel mai puternic vis - cel de-a deveni tată.

Calculul pe care îl încep după ce-ţi trimit acest mail este complicat. Şi bănuiesc că îmi va lua ceva timp să-l termin, să ajung la un rezultat. Dacă voi descoperi că viaţa m-a purtat mai departe, vei primi şi tu o invitaţie la nunta mea - din postura de fiică a lui Ştefan. Dacă voi realiza că mi-e imposibil să te uit, voi scoate inelul din seif şi mă voi duce la Ştefan. Şi voi deveni tată la 44 de ani - sau când vei decide tu că e momentul să devii mamă. În orice caz - atunci când voi ajunge la un rezultat, indiferent care va fi el, îl vei afla şi tu.

Închei prin a te asigura, încă o dată, că din acest moment noi doi suntem amici - eu redevin consilierul tatălui tău, tu redevii fata şefului meu.

Andrei"

Şi cu asta, gata - pusese punct, apăsase Send şi se-apucase de celălalt calcul. Deschisese fişierele vechi cu datele mândruţelor pe care le refuzase până acum. Mi-nu-nat! Se ridică şi porni spre uşă:

- Mă duc să-i arăt bunicului!
- Stai, fă!
- Nu stau - că e urgent!
- Măcar zi-mi dacă e de bine!
- E de foarte bine!

Şi cu asta, gata - ea se grăbea! Era duminică, era ora zece deja, aşa că riscul de-a da nas în nas cu Alex prin orăşel era mare!

Ana-Maria

Se grăbea. Alerga pe holul ăla! Piao ţinea cu greu pasul cu ea! Ea ar fi vrut să se poată teleporta...

Se înfipse în uşă - şi-o găsi, bineînţeles, încuiată. Aah!

- Hai odată!

Seniorul se grăbea să-i deschidă - dar asta nu mai conta. Ea îl ura pentru că găsise uşa încuiată tocmai acum!

Năvăli în rezervă şi se repezi la soţul ei. Şi-l pupă scurt şi-i puse hârtia-n mâini. Şi-atât - îl privea lung, fericită, şi-l aştepta să citească... Ştefan nu se apucă de citit, ci lăsă hârtia pe pat:

- Bine-ai venit.

- Bine te-am găsit. Ţi-am adus nişte veşti minunate! Abia aştept să le citeşti şi să-mi zici părerea ta!

- OK. Dar nu m-apuc de citit decât după ce te linişteşti.

Adevărul era că ar fi trebuit să se liniştească... Nu de alta, dar năvălise ca taifunul peste el... şi nici nu-l pupase cum trebuie...

Ia - acum era mai bine? Acum îl pupa corespunzător?... Da. Acum obţinu strălucirea fericită a ochilor verzi. Şi invitaţia de-a se aşeza pe pat, lângă el - invers, ca să stea cu capul pe umărul lui şi s-o ţină el cu braţul...

El citea; ea n-avea stare să răs-citească mesajul lui Andrei. Ea aştepta, cu ochii închişi, bucurându-se de îmbrăţişare...

- ... Mda... Pare OK.

- Este OK.

Scoase şi hârtia din buzunar şi i-o întinse:

- Listingul telefonului lui în ultimele 6 ore. Omologul lui Fang a fost amabil şi-a completat cu numele...

Nume de femei - toate. Andrei se pusese pe reactivat fostele mândre - sau tocmai plecase la cucerit unele noi! În orice caz, sunase cel puţin 20 de femei. Mai concludent de-atât nu se putea...

- Piao, putem să-l ţinem sub supraveghere discretă pe Andrei?

- Bineînţeles.

- Atunci îl ţinem sub supraveghere discretă.

Bun! Scoase şi DVD-ul şi i-l puse în palmă:

- Şi-acum calculezi.

- ... Ce?

- Lungimea cuţitului meu! Şi lăţimea, şi grosimea...

Ştefan se grăbea să tragă măsuţa cu laptopul; Seniorul se grăbea să încuie uşa şi să vină să vadă şi el...

Se ridică. Că nu era cel mai bun moment să stea la îndemâna lui. Dacă o ciufulea în faţa consilierului personal, îi ştirbea autoritatea...

Florentina

Cioc-cioc! Oare cine era? Lăsă tableta pe pat:

- Intră.

Uşa se deschise... Aa, Agata! Verişoara ei zâmbea:

- Ce faci, dragă? Leneveşti?

- Oarecum. Sunt răcită.

Şi uite c-o pleoştise... Tânăra se aşeză pe marginea patului:

- N-am crezut, când mi-a zis unchiul. Am crezut că n-ai chef să ieşi la plimbare!

- Ba chef aş avea; da' nu mă simt bine deloc. Aşa că...

Aşa că o văzu scoţând telefonul şi scriind ceva, probabil un mesaj... Asta puţea de la trei poşte a spionaj! Şi ştia ea pe cineva capabil s-o trimită pe-asta mică să afle ce şi cum era şi cu răceala, şi cu scârţâitul! Întrebă, circumspectă:

- Ce faci?

- Îi zic lu' Azur că eşti răcită rău şi nu mergi la plimbare.

- ... Da' de ce?

- Fiindcă e jos, în faţa porţii, cu gaşcă cu tot. Şi n-are rost să stea toţi acolo - că se-apucă babele să bârfească dacă îi văd strânşi la poarta ta.

Aha!

- Tu iei ceva pentru răceala asta? Nişte pastile, ceva?

- Iau de toate. Mă simt bine; adică nu am febră. Da' mă simt slăbită, aşa. Nu-mi arde nici să mor!

- Aha... Nasol! Că gaşca e-n formă! Bârfim petrecerea de ieri - ştii? Şi nu putem să bârfim şi *Kana Jambe*, dacă nu eşti şi tu de faţă...

Fata asta era din ce în ce mai ciudată! Ia să-i taie ea macaroana!

- Auzi? Nu cumva începi şi tu ca ameţitu' ăla de Léon? Cu Alex şi cu rahaturi?

- Nu. Nu-ţi ţin eu contu'. Eşti mare, e viaţa ta, e decizia ta...

Şi zău că nu pricepea nimic din bălmăjeala aia...

- Bunica zice că o să ai o ceartă-n dragoste. Da' că o să treacă. Şi-o să fii fericită. E un pic bulversată, fiindcă zice că te-ai certat cu consilierul din Rusia; şi ea îţi vede fericirea c-un şaten, aşa ca el. Dar ea nu ştie ce ştiu eu. Ea nu rosteşte decât numele tău când descântă cărţile. Eu am zis, de dimineaţă, şi numele lui; şi mi s-a înfăţişat tot scandalul, în toată monstruozitatea lui...

Serios? Zisese şi numele lui?

- Da' s-ar putea să scapi. S-ar putea să se-ntoarcă soarta; şi să scapi de balamuc. Dacă Margherita reuşeşte...

Cine?

- Cine, fă?

- Margherita. Bruneta aia focoasă cu ochi albaştri şi mijlocel micuţ şi şolduri mari, rotunde... Margherita, cu care te iei tu de obicei la întrecere când începe dansul.

Aa, Margherita! Da' ce treabă avea aia cu ea?

- Da' ce amestec are ea în cărţile mele, fă?

- Are. De aseară, are. Că te-a dus pe tine, după care s-a întors la petrecere şi-a jucat cu ea până dimineaţă! Şi de-alea, şi de-alelalte! Şi n-a precupeţit nici un efort - şi nici nu s-a îndepărtat c-un pas de ea.

Adică... Adică Alex îi făcuse avansuri lu' Margherita? Hm...

- Tot orăşelul zice că se potrivesc. Că sunt de vârste potrivite iar părinţii se înţeleg bine. Dacă aude şi el vorbele astea, poate scapi de balamuc.

Slabe speranţe! Da' dacă zicea ea...

- ... El s-a prins că a fost primu'?

- Nu ştiu. Şi nu mă interesează subiectu'. Sunt foarte obosită şi vreau să mă culc.

Şi se trase mai jos pe pernă. Hai, nu se uşchea odată?

- ... N-o să vă pârăsc - că n-am nici un interes să vă fac rău. Atâta-ţi spun: ai mare grijă cu el. Că din iunie, de când v-aţi apucat de amor, scandalul e tot mai aproape.

Aprobă cu capul... şi oftă greu:

- ... Auzi, fă? Da' e sincer?

- Da. El e mai sincer decât e rusul. Da' te iubeşte mai puţin decât rusul.

Iaca breaking news despre Andrei...

- Şi amândoi la un loc te iubesc de mii de ori mai puţin decât celălalt brunet. Cel pe care-l dai la spate. Ăla, dacă i-ai da o şansă, ar putea fi rezolvarea tuturor problemelor tale.

Aprobă... Agata se ridică:

- Te rog - fă cumva să schimbi soarta. Fă cumva să nu izbucnească scandalul pe care-l văd eu acum în cărţi. Bine, Florentina?

Aprobă iar.

- Pa.

- Pa.

Agata se grăbea să iasă... Hm!

Deci Alex era sincer. Dar o iubea mai puţin decât o iubea Andrei. Asta era o veste nouă - până acum, nu crezuse "neam" nici cuvintele individului, nici pe-ale celorlalţi! Se vede treaba că putea să-şi bage-n cap c-o iubise...

Cu Thomas nu mai vorbise de-un car de ani. Luă telefonul, accesă FB-ul...

"Bună, Thomas."

Şi, cât îl aştepta pe el să-i vadă mesajul, surfa pe pagina lui - pe care n-o mai accesase de când hăul... Nu postase poezii. Nu mai postase nimic. Ultimul mesaj era vechi de-o săptămână - era o fotografie

panoramică a Bourges-ului noaptea. O poză pentru turişti probabil, dar foarte frumoasă...

"- Bună, Florentina.

- Ce mai faci? N-am mai vorbit demult! Şi nici versuri n-ai mai scris...

- N-am mai scris, că am avut treabă. Conacul fierbe la propriu.

- Aoleu! De ce?

- Nu cred că e bine să-ţi răspund aici... De fapt, ştii de ce. Sunt multe de făcut. Parterul e plin de cutii şi cutiuţe şi sacoşele şi sticluţe..."

Adică... Adică se externa tati al ei! Tii, ce veste minunată!

"- Uraa! Ştii cumva şi ziua?

- Nu, dar cu siguranţă n-o să fie mâine."

Adică tati al ei se externa poimâine! Doamne, ce veste minunată!

"- În plus, mâine aşteptăm un musafir foarte important."

Un musafir foarte important era... Nicu Cărare? De ce s-ar fi dus Nicu Cărare la Bourges?

"- Nu şi-a trimis nimic în avans, aşa că şi mâine va fi o zi infernală..."

Ăsta Sami era! Clar! Sami nu-şi trimisese bagajele în avans! Se grăbi să apese ecranul.

"- E o veste minunată. Să vedem cum facem să vorbim - că am multe să-ţi spun!

- Ar fi minunat dacă ai putea să vii aici. Şi eu am multe să-ţi spun.

- Păi, o să vorbesc cu mama; să vedem ce zice ea!

- OK. Fug să-l ajut pe tata!

- Fugi! Paa!

- Paa!"

Şi cam atât. Păi, dacă ea se ducea la Bourges...

Dacă ea se ducea la Bourges, iar se-ngelozea nebunu' de Alex! Şi iar o bănuia că aia şi ailaltă cu cine ştie cine de la conac! Fără să bănuiască măcar că ea chiar plănuia aia şi ailaltă...

Deci Thomas o iubea infinit mai mult...

Ce nebunie!

Trebuia să fie foarte atentă ce făcea cu Thomas! Că, spre deosebire de Alex, pentru Thomas chiar o durea sufletul! Nu voia să-l omoare! Nu voia să-i facă vreun rău! Şi, privind lucrurile prin prisma asta, se gândea ea acum că n-o să poată să-i povestească cine ştie ce... ca să nu-l facă să sufere...

O iubea de mii de ori mai mult...

Doamne, ce nenorocire! Cum dracu să facă?

... Mai întâi şi mai întâi, trebuia să găsească o cale să pună punct relaţiei cu Alex. Şi habar n-avea cum să facă asta în aşa fel încât finalul să fie discret - şi să nu se pomenească cu el la uşa bunicului ei. Îi promisese că-l face prinţul ei, că se mărită cu el, că îl mută la Cannes alături de ea...

Lăsă telefonul pe noptieră şi se înveli bine. Şi privi tavanul. Trebuia să găsească o cale...

20 iulie 2020 - luni

Ştefan

Era atent la dr. Bouchard. Le dădea ultimele instrucţiuni. Dat fiind că "dna contesă are la conac un batalion de fete care pot ţine locul asistentei" şi "starea dlui conte e mai mult decât stabilă", treaba cu asistenta picase. Doctorul renunţase la acea cerinţă. Va sta un singur cadru medical cu el - şi anume, Sami. Lui îi convenea; că tocmai îşi ştersese din minte partea aia cu asistenta intrând, "constatând" plosca şi apucându-se să-l cureţe pe unde trebuia curăţat! Deci, el era foarte vesel! Primeau acum instrucţiunile pe care le-ar fi primit asistenta. Bouchard vorbea mult; Sami şi Ana îl priveau drept. El îi privea pe toţi trei, rând pe rând...

Sami redevenise medic. Purta un halat alb. Avea statură dreaptă, de persoană "cu greutate". Sami fusese dintotdeauna "bărbatul *barro*", aşa că atitudinea lui nu era ceva care să-l mire. Nu încerca să pară *barro*; era *barro*. Era inteligent, judeca drept şi avea principii din care nu-l putea nimeni scoate. Asta-i plăcea la el. Într-un fel, Sami era "regele medicilor". Adică, nu - era viceregele medicilor. Rege cu drepturi depline, în sufletul lui desigur, rămânea medicul Petrescu...

Ana lui radia. Era fericită, că mâine îşi ducea bărbatul acasă - şi putea, în sfârşit, să stea cu bărbatul ei! El unul se îndoia de chestia asta. O lăsa să spere că vor sta împreună cât vor fi zilele de lungi; în realitate, regina lui o să plece poimâine cu afacerile...

Parcă îmbătrânise un pic regina lui. Doar un pic. Era la fel de frumoasă; dar parcă nu mai era la fel de mândră. Umerii păreau un pic aduşi spre faţă. Pe umerii ei apăsau acum afacerile. Toate. Lucrurile se vor schimba, începând de poimâine. Că discutase cu Seniorul - şi îmbrăţişase imediat sfaturile lui! Mâine era ziua "de mutare"; de poimâine, "punea lenevia-n cui" şi se apuca de afaceri. Aspergerii plângeau de dorul lui! Afacerea cu insigne stagna, în ciuda eforturilor Părintelui! Iar Diamant plângea de dorul roşcovanei lui! Iar Ana trebuia să plece pe la consilieri! Aveau cu toţii mare, mare nevoie de el! Şi tare-i era frică să nu constate că lunga lui convalescenţă îl rupsese de realitate... Seniorul îl asigurase că nu ratase lucruri grandioase. Îl pisase el la cap, nu? Îi dăduse el zilnic ştirile - şi-l updatase, cum se spune! Dar sigur mai erau o mulţime de chichiţe şi şmecherii, mai ales în privinţa afacerişti mărunţi...

Regina lui suferea mult, de când el trebuise să sară din elicopter. Lăsase baltă totul - şi copiii, şi pe ea însăşi - şi se-apucase să facă treaba lui. Ca dovadă, copiii îşi găsiseră alte preocupări - şi nu simţeau nevoia s-o sune. Ştia sigur, de la Senior, că copiii n-o sunau niciodată...

În punctul ăsta, el rememora situaţia de demult - cu Ana vânzând papuci chinezeşti şi Florentina crescând cu bunicii dinspre tată... deşi situaţia nu se putea compara, iar Florentina se simţea bine în Aurari...

Oare prinţesa lui o să vină mâine la conac? El aşa spera! Că trebuia să discute cu ea despre Andrei! Putea jura că şi acum, după ce individul îi trimisese scrisorica aia extrem de liniştitoare, ea tot mai tremura la gândul că locuia pe aceeaşi planetă cu el! Trebuia s-o pună-n gardă, apropo de anumite lucruri; trebuia să-l pună pe Aleodor s-o înveţe cum se foloseşte teaser-ul - armă "de damă" la care Andrei nu s-ar fi gândit niciodată... Trebuia să facă cumva s-o ajute să se liniştească, să spună ceea ce-o apăsa...

Şi, pe lângă toate astea, se mai ivise o problemă. Începând de poimâine, el se va deplasa într-un scaun cu rotile. Gândul ăsta îl chinuia îngrozitor... Nu vedea rezolvare la scaunul ăla cu rotile, de vreme ce nu era-n stare nici să stea-n fund... Nici să se şteargă la fund - că n-ajungea niciodată la toaletă...

Oftă greu. Iar Ana întoarse imediat capul spre el! Îi zâmbi împăciuitor şi şopti:

- Sunt obosit; atâta tot.

Ea se grăbea să aprobe - şi încerca să-l electrocuteze, ca să afle dacă nu cumva era supărat...

Mâine se muta la conac. Şi începea s-o ajute şi el. Şi începea recuperarea aia pe care-o gândise el - aia accelerată până-n pragul leşinului. Trebuia să facă cumva să-şi revină mai repede! Trebuia să ia greutatea de pe umerii ei! Era deşteaptă şi descurcăreaţă; dar era... Era doar regina. Iar conducerea regatului era o sarcină prea grea pentru ea.

Nenorocită situaţie! Nenorocit accident...

Sami

Conacul era cufundat în linişte. După agitaţia febrilă de azi, liniştea de-acum părea ciudată...

Azi finalizaseră aranjarea camerei lui Ştefan. Montaseră toate aparatele, le verificaseră - iar Thomas râsese şi se lăsase "analizat" de toţi senzorii ăia şi de toate ecranele... Fusese o activitate plăcută. Se distraseră. Păruse o joacă. Dar nu era o joacă. El nu se jucase chiar deloc! Dacă omitea un singur fir, o singură mufă, dacă un singur senzor nu citea corect... Pe ei îi cuprinsese euforia întoarcerii regelui acasă. El încercase să nu se lase prins în euforia generală. Reuşise, destul de greu, să-şi păstreze gândurile alea serioase şi concentrarea. Aparatura era montată - şi funcţiona perfect. Mâine, când va veni aici, Ştefan va fi în siguranţă.

Îl uimise comportamentul celor trei oameni care se ocupau de conac. Îi lăsase "complet nepregătiţi" şi îi găsise azi "înarmaţi" cu de toate. Pregătiseră pentru Ştefan o mulţime de invenţii, toate menite să-i uşureze traiul de convalescent! Meşteriseră un sistem care să-l ajute să se ridice cu patul! Dublaseră patul! Puseseră două saltele - care să-i permită "dispozitivului" să ridice partea de sus, exact ca un pat de spital! Meşteriseră un sistem de mânere care să-l ajute să se ridice-n fund - şi să se tragă la marginea patului. Ăla era inutil - că n-ar fi reuşit să se aşeze singur în scaunul cu rotile! Dar ei îl făcuseră totuşi - că poate voia să-ncerce, sau... Sau poate că îl făcuseră pentru mai târziu; pentru momentul când contele va fi îndeajuns de puternic să se ţină bine de mânerele alea, să încordeze un pic picioarele şi să se mute în scaun. Numai ei ştiau...

Contele ăsta era iubit de toată lumea. Începuse să înţeleagă de ce. După ce aflase despre fundaţii, după ce auzise involuntar anumite lucruri, înţelegea de ce azi, după cină, auzise discuţia aia în bucătărie. Adina poftise lapte cu biscuiţi de casă. Nu venise să-i mănânce în living, în prezenţa medicului care citea dintr-o carte scrisă "desenat"; stătuse în bucătărie, "cu personalul". Şi cum ea nu ştia limba lor, vorbiseră în română. Făcuseră o şedinţă-n toată regula - fiindcă firma care trebuia să le aducă rampa electrică întârzia livrarea. Comandaseră o rampă specială pentru scări; o rampă "atipică". Rampa aia era absolut indispensabilă, dat fiind că dormitorul era la etaj - iar toată lumea înconjurătoare începea la parter. Firma venise, măsurase şi garantase că livrarea se va face azi. Dar apăruse o problemă, aşa că o vor livra mâine. Avea un presentiment urât, apropo de rampa aia; mâine, pe la prânz, consilierul cu legitimaţie de spion o să dea câteva telefoane - şi-o să cam urle. Rampa va veni poimâine. Uneori, aşa funcţionau lucrurile în Franţa...

Nu calculase corect, atunci când discutase cu Jada. Nu găsise dosarele în camera lui. Da, în calculator erau salvate, pe desktop, toate datele care-i trebuiau pentru a-i contacta pe cei doi specialişti; dar dosarele... Datele alea medicale, informaţiile despre tratamentul Adanei, informaţiile despre pacienţii deja trataţi de chinezul ăla - alea nu erau în calculator. Şi stătea în cumpănă. Era nouă jumate. Ana plecase "la ea acasă" imediat după cină, ca să-i pregătească contelui hainele. Că trebuiau re-mutate în conac - dacă el va locui acolo. Mâine dimineaţă, Florina şi Luis se vor agita din nou foarte-foarte tare... Rebeca va fi din nou foarte-foarte ocupată în birou - de parcă ea nu era parte a efortului colectiv...

Roşcovana era tristă. Din câte înţelesese el, Diamant plecase aseară spre România. Normal că era tristă! Normal că-i era dor de el! Că se iubeau sincer - şi trebuiau să trăiască despărţiţi, în condiţiile în care fetiţa lor fusese răpită...

Ăla era un gând foarte-foarte trist. Trebuia să-l oprească. Îl opri. Gândul următor se referea la... La o situaţie aproximativ similară. El aici, Jada în Nantes cu copiii...

În conac erau doar el şi familia agitată. Consilierii erau în vila lor. Ana era în vila ei. El se întreba dacă dosarele alea erau în biroul de la parter, sau în livingul consilierului-spion. Şi se întreba şi dacă nu cumva Ana încerca să-l înveţe lecţia compromisului... Şi zâmbea când constata că învăţa cu rapiditate lecţia asta - fiindcă uite că nu se schimbase, nu se pregătise de culcare...

Păi, hai să se ducă şi să-i arate că-şi învăţase lecţia! Nu? Învăţa cu multă plăcere toate lecţiile predate de ea...

Ieşi, coborî treptele, traversă livingul şi împinse uşa conacului. Şi auzi imediat un tuşit bărbătesc - care-l cam sperie... Bărbatul în uniformă zâmbi, în franceză:

- Ăsta e semnalul nostru. Tocmai ca să nu vă speriem...

Iar el era bodyguardul care păzea intrarea - pricepuse acum chestia asta. Zâmbi şi el:

- Nu ştiam. Oricum, de mâine, n-o să mai reuşiţi să mă speriaţi...

Râdeau...

- Aleodor e "la el acasă", nu?

Bărbatul aprobă şi scoase staţia. Şi rosti ceva în ea - în romanes, firește...

- Pot să mă duc şi singur - e prima vilă pe aleea aia.

- Dar dacă vă duceţi singur, eu şi colegul meu ne mutăm mâine de-aici. Aşa că nu vă duceţi singur.

Aprobă - deci aşa era "protocolul de securitate"... Dealtfel, iată-l şi pe colegul "plimbăreţ"! Dădu să pornească spre el - dar fu prins de braţ şi oprit:

- Dle doctor, vă rugăm frumos să nu ieşiţi niciodată singur după ora nouă seara.

OK! Aprobă.

- Că aşa e regula - după nouă seara, nimeni nu merge prin curte fără pază.

Aprobă din nou. Bărbatul "prinse" o mimică rugătoare:

- Şi ne dă afară dacă...

Aprobă iar, zâmbind, şi se lăsă "preluat"... Şi mergeau spre vila consilierilor... Decise să deschidă acum discuţia aia:

- Paza e foarte strictă aici!

- Este; că, după ce s-a întâmplat ce s-a întâmplat în martie, nu mai e de joacă!

Se îndoia că oamenii ăştia se jucaseră în februarie; aşa că clătină încet capul:

- Am auzit şi eu de fetiţa Rebecăi...

- ... Nu e numai că au furat-o; da' au ştiut exact cum sunt camerele de supraveghere şi ce trebuie să aducă cu ei ca să le bruieze. Şi-au lichidat şase oameni. Pe toţi i-au omorât cu câte-un glonte tras în frunte. Au fost mercenari - şi le-a mers planul ca pe roate. Nici atunci paza nu era o joacă de copii; da' acum nu mai avem voie să greşim.

Normal - şase adulţi împuşcaţi în frunte aşa, "din prima"...

- Curtea asta e plină de verdeaţă. Şi chiar dacă e împânzită de senzori, iar gardu' e înalt şi avem 20 de dulăi "unu' şi unu'", Toni a decis ca nimeni să nu umble singur prin curte după lăsarea serii. Şi să ştiţi că nici ziua n-o să fiţi singur... dacă înţelegeţi ce vreau să spun...

Înţelegea - şase oameni împuşcaţi în frunte, aparatura bruiată, fetiţa răpită...

- ... Şefu' vine mâine dimineaţă?

- Teoretic. Practic, hârţogăria o să ne mănânce vreo două ore. Deci, cred că ajunge la fix ca să ia masa de prânz.

- Să nu mai spuneţi niciodată asta.

Poftim? Era mirat...

- Să nu mai spuneţi niciodată ora la care vine el. Sau la care pleacă. Şefu' vine dimineaţă... probabil. Şi, dacă ştiţi că vine dimineaţă, ar fi bine să ziceţi că, cel mai probabil, o să apară pe la patru-cinci...

Aprobă - nu se gândise...

- Să nu vă supăraţi pe mine că vă zic. Vă rog eu mult!

- Nu mă supăr! Chiar mă bucur că îmi spui chestiile astea - că nu am mai fost niciodată într-o situaţie ca asta. Şi nu vreau ca, din cauza mea, să se întâmple cine ştie ce.

- Sigur?

Poftim?

- Sigur nu vă supăraţi?

- Sigur.

- Atunci adaug că şi la telefon ar fi bine să fiţi la fel de secretos...

Aproba, râzând... Bărbatul îi deschise uşa şi se opri:

- Aleodor e în apartamentul de la parter. Eu vă aştept aici.

- OK.

Intră şi ciocăni la unica uşă de la parter... Care se descuie şi se deschise.

- Salut. Deranjez?

- Nu, deloc!

Fu poftit să intre şi se conformă. Şi zâmbi:

- Am discutat cu soţia mea despre *Santé pour enfants*.

Aleodor dădea din cap afirmativ şi zâmbea...

- Mi-a spus că, dacă nu semnez, îmi sparge capul - şi vine-ncoace şi semnează ea.

Îl făcuse să râdă. Bun!

- M-am gândit că are dreptate. Şi, la calviţia mea accentuată, chiar nu mi-ar sta bine un plasture şi-o cicatrice...

Aleodor râdea şi aproba...

- Am bănuit că o să găsesc dosarele pe birou. Dar m-am înşelat.

- Sunt în birou. În primul sertar. Eu am vrut să le pun lângă tastatură; dar Ana mi-a zis că nu-i bine să le las într-un loc care să-ţi insufle un sentiment de presiune, de împingere către un anume rezultat...

Aha! Dădea uşurel din cap, constatând că încăpăţânarea lui o făcuse pe Ana să-şi bată capul inclusiv cu "fineţuri" de-astea...

- Le-am adus la zi şi le-am pus în sertarul de sus.

Aprobă şi apăsă clanţa. Şi nu deschise, totuşi, uşa:

- Le-ai adus la zi...

- Profesorul Liu Jian Feng a revenit azi în China.

Aha - îşi terminase "plimbarea europeană" azi... Hm!

- Voiam să-ţi spun o chestie. Pe care n-o să ţi-o spună nimeni, niciodată; pe care poate c-ai fi observat-o singur, la un moment dat... L-am cunoscut pe Ştefan tot în 2011, ca şi tine. L-am filat mulţi ani înainte de a-l cunoaşte personal; cu toate astea, atunci când am devenit consilierul lui, am fost luat complet prin surprindere. Păruse un interlop foarte-foarte norocos; dar era un general care calcula şi organiza totul cu grijă şi atenţie, astfel încât să câştige fiecare bătălie, fie ea mare sau mică. De-atunci au trecut nouă ani. Şi nu mai e general. A ajuns la stadiul în care face vrăji.

Cum-cum?

- Dă aşa din deget, spune ce e de făcut şi se face. Şi toate-i reuşesc de minune. De parcă are la dispoziţie o armată de spiriduşi fermecaţi şi nişte baghete magice înghesuite prin seif pe-acolo...

Hm! Încerca să-l încurajeze să semneze...

- A înfiinţat divizia de Aspergeri atunci când a simţit că creşte mai repede decât poate el să crească. Atunci, în 2011, Ştefan a fost luat de pe poziţia lui şi urcat câteva trepte mai sus. N-a trecut prin fazele intermediare. N-au vrut să-l lase să-şi macine tinereţea şi talentul căznindu-se să urce; l-au urcat ei. Iar el a simţit că, pentru a putea stăpâni noua poziţie, are nevoie de foarte multe informaţii. Pe care nu le putea aduna singur - că el trebuia să conducă afacerile, iar plapuma tot creştea, şi creştea şi se-ntindea...

Aleodor arătă spre masă. El nici nu se clinti. Iar spionul se grăbi să continue:

- Oamenii ăştia, Aspergerii, nu sunt somităţi. Ăia tocesc manualele şi se plafonează în ele - şi devin academicieni în oasele mâinii drepte şi-atât. Aspergerii au baza, au isteţimea nativă şi studiază rapoarte şi ştiri. Şi-şi pun isteţimea la lucru. Dă-mi voie să-ţi explic cum funcţionează Consiliul Aspergerilor.

Şi iar îl invita să se-aşeze! Păi, hai să se-aşeze atunci! Aleodor se aşează în faţa lui şi... începu să şoptească:

- Luăm un caz ipotetic. Băiatul unui şef de stat din lumea a treia descoperă că a contactat nu ştiu ce drăcie de virus - şi e-n stadiul terminal, adică antibioticele nu-l ajută cu nimic. Ta-su se plânge la insigne; insignele îl contactează pe Ştefan. El face dosarul medical, prin degeţelele şi legitimaţiile mele... şi strânge Consiliul Aspergerilor, ramura "pe medicină". Ăia studiază datele, analizele, ce mai e acolo; şi fiecare caută în memorie o soluţie la problema omului. Dacă Aspergerul din Serbia ştie de-un vraci local care a făcut un ceai minune dintr-o plantă cu rădăcina-n sus, deschide gura şi zice. Şi zice şi ăla din Spania despre cercetătorul lui, care a extras din ficatul de maimuţă o enzimă verde. Se analizează variantele - medical vorbind. Se alege varianta cea mai bună pentru pacientul în cauză. Se face raportul, în care figurează toate variantele în ordinea descrescătoare a şansei de reuşită şi "se serveşte" tatălui bolnavului. El citeşte, se consultă cu cine ştie el şi de obicei acceptă tratamentul numărul unu. Plăteşte totul *fair & square* - iar de organizare se ocupă Ştefan. Ştii ce spun - locaţie, transportul specialiştilor, ustensile, eprubete, analize... Aprobări oficiale şi neoficiale pentru toate astea - că uneori specialiştii n-ar trebui să ajungă în locul unde ajung... După ce analizele post-tratament arată că totul e OK, pentru că a găsit soluţia salvatoare, Ştefan primeşte o sumă reprezentând 20% din totalul notei de plată. Aspergerii care au dat soluţii de tratament împart 10% din suma pe care-o încasează Ştefan. 40% sunt cheltuieli organizatorice - că şi eu am de uns tastele pe care le apăs, iar oamenii sunt calici rău. Şi tot din ăştia se plăteşte şi "cadoul" pentru specialist - ca să marşeze şi data viitoare la "cascadorii" de-astea. Restul de 50%, de obicei, sfârşeşte în contul mare al unei fundaţii medicale. Că e caz medical - nu politic sau militar. Alea au alt regim - cu alt circuit al banilor, cu alte conturi, alte contracte...

Rămăsese cu gura căscată - la propriu...

- Toate fundaţiile sunt non-profit. Ceea ce ne permite nouă, tuturor, să trimitem voluntarii prin spitale...

Aha...

- Anul ăsta, *Santé pour enfants* a încasat din donaţii 79 de milioane de euro. Şi luna iulie încă nu s-a încheiat.

Pe bune? Atâta bănet încasase fundaţia aia pentru copii? Păi, era şocat! Că era fundaţie medicală! Şi nici nu putea să-şi imagineze cât încasaseră fundaţiile alea politice! Îl "blocase" rău...

- Te întrebi ce câştigă Ştefan la chestia asta. De ce face asta.

Nu, nu se mai întreba nimic. Rămăsese blocat aşa... fără întrebări. Spionul începu să socoată pe degete:

- Câştigă influenţă la şeful de stat. Câştigă influenţă şi imagine la afacerea cu insigne. Câştigă stima şi respectul oamenilor de rând cărora le salvează rudele. Bani nu câştigă; nu din fundaţii.

Serios? Nu câştiga bani din fundaţii? Păi nu figura prin ele? Măcar un salariu tot câştiga!

- Are la bani... să-i ajungă pentru 1.000 de ani! Pentru că are un imperiu uriaş, clădit în timp, pe reguli stricte şi de bun-simţ. Şi de-asta imperiul lui nu scârţâie niciodată. Ştefan nu se caliceşte niciodată. Lucrează după regula degetului mare...

Avea un salariu, probabil; dar îl dona, probabil - că avea la bani să-i ajungă pentru 1.000 de ani...

- O să stai aici, cu el, şi-o să afli multe - şi din fundaţii, şi din celelalte afaceri... Eu sunt colonel SIE. Spionaj extern. Au vrut să mă avanseze-n grad acu' doi ani, dar am refuzat. Nu-mi trebuie un CV mai stufos; n-am ce face cu el. Eu vreau să rămân la omul ăsta. Eu, atunci când o să auzi că am insomnie şi-am dat în hepatită, să ştii că m-am gândit că o să mă concedieze Ştefan...

Începu să râdă - acum se lămurise. Se ridică:

- Mă duc să scotocesc în birou.

- OK. Scotoceşte, citeşte totul, sună-i... Vezi, că ţi-am pus pe calculator şi-un socotitor de fus orar.

Aprobă şi se grăbi să iasă:

- Mulţumesc. Noapte bună.

- Noapte bună.

Deci aşa funcţiona contele...

Ieşi şi porni pe drumul de întoarcere spre conac. Bărbatul care-l însoţea tăcea acum. Probabil că îi văzuse faţa lungă şi gânditoare - şi, ştiind că vorbise cu consilierul cu legitimaţie, îl lăsa să se gândească la ceea ce aflase...

Acum, abia aştepta să vină contele! Abia aştepta să-l vadă "în acţiune", adică conducând afacerile! Murea de curiozitate să afle totul! Era un rege foarte... atipic! Un şef foarte atipic! Abia aştepta să vadă "cum funcţionează" Ştefan Ionescu! Şi se gândea el acum că fusese fraier - că, deşi o cunoştea bine pe Ana, nu-şi putuse imagina de ce femeia fermecată era atât de strâns legată de soţul ei! Nu se gândise...

Cum ajungea înapoi, în camera lui, se apuca de citit dosarele alea. Murea de curiozitate să vadă în ce consta tratamentul pentru Adana! Aidin avea nevoie de o operaţie; dar ea avea nevoie de-un miracol...

Florentina

Termometrul "indica de bine". Nu mai făcuse febră. Se simţea, oricum, mai bine! Mult mai bine! Şi moralul ajutase mult la însănătoşirea grabnică! Scrisoarea lui Andrei, vestea că Alex o dansase pe Margherita până la epuizare, vestea că tati al ei se externa...

Nu primise azi nici o veste de la mama ei. Nici de la Aleodor, nici de la bunicul... Thomas spusese "sigur nu mâine". Iar asta însemna că azi aranjaseră conacul. Mâine o să ajungă tati al ei acasă. Poate că se gândeau să-l lase să se re-acomodeze cu clădirea, cu oamenii... Ieşise din conac "pe picioare", cum se spune - şi revenea, probabil, în scaunul cu rotile. O să-i fie greu să se adapteze la noua viaţă. Erau scări în conac; urcarea şi coborârea lor vor fi dificile...

Se aşteptase s-o sune şi pe ea cineva. Da, aveau telefoanele ascultate; dar... Nu era vorba de ea, în mod special. Nici pe Léon nu-l suna nimeni. Iar Philippe n-avea telefon. Era vorba aşa... în principiu! Pe ei trei îi încuiaseră în Aurari şi uitaseră de ei! Păi frumos era aşa? Făceau copii şi-i pasau pe la rude? Aşa se simţea - ca un copil pasat "la tataia". Era tristă... N-o suna nimeni, n-o căuta nimeni...

Agata ştia adevărul - şi era ciudat că nu se supărase pentru că "i-l suflase" pe Alex... Se gândea la scandal - ăla pe care-l vedea ea în cărţi. Şi tanti Perla îl vedea - dar numai partea care o privea pe ea, pe prinţesă. Şi, după cum înţelesese ea, scandalul din cărţile mătuşii era mult mai mic decât cel din cărţile nepoatei. Chestie care îi dădea un sentiment de siguranţă - şi de linişte. Ea n-o să se "scandalagească"; el o să fie înspumat rău...

Agata o rugase să facă cumva să ocolească scandalul. Să schimbe soarta astfel încât scandalul să nici nu izbucnească. Agata locuia în Aurari - iar scandalul aici va fi. Normal că era circumspectă şi-şi dorea să fie linişte şi pace, aşa ca-n fiecare zi... Dacă o să fie scandal, o să-l afecteze pe Alex. Şi, probabil, şi pe bunicul ei. Ea una n-avea nimic împotrivă - că bunicul stătea în Aurari, cu ei, da' nu se-nvrednicea să-i deranjeze cu vreo întrebare sau vreo informaţie...

Era rea. Şi egoistă. Dar nu putea să fie altfel. Tati al ei se externa mâine! Iar ei nu-i spuneau nimic! Nu se-nvredniceau să-i spună şi ei ceva! Şi ştiau cât de mult îl iubea pe tati al ei! Şi cât de mult ţinea la el şi cât de rău suferea pentru tati al ei! Şi nici în cur nu-i durea de suferinţa ei! Las' că le-arăta ea lor! Or să vadă ei! O să le facă cadou un scandal de n-or să-l poată duce tot! Şi-apoi ei îi mergea bine! Ei or să se spele pe cap cu scandalul iar ea o să fie fericită cu un şaten! Buun!

... Că şi-aşa n-o să aibă parte de Thomas al ei! N-o să i se permită niciodată să se mărite cu băiatul servitorilor! Iar el ştia asta - că de fiecare dată îi amintise cine era el şi cine era ea! Aşa că, dacă tot nu-i era scris să fie cu el, las' că o să fie cu şatenul! Poate-o fi şi ăla bun la ceva!

... Nu, autosugestia n-o să funcţioneze aşa... Dar nici n-o să se mai gândească la Thomas! Nu-nu! Că se gândea degeaba la el! Ia să joace ea Tetris mai departe! Era vicecampioană; şi-avea ambiţia să devină campioană *en titre* la jocul ăla.

21 iulie 2020 - marţi

Isamu

Îşi privea micul jasp şi-i simţea tristeţea. Era foarte ciudat - Biyu era tristă pentru că pleca "la muncă". Descoperirea asta îl făcea să se simtă ciudat - deşi era, totuşi, normal ca tânăra din faţa lui să se desprindă greu de zilele frumoase petrecute "la joacă" în birou, în costume sexy, cu el alături...

Îi fură un sărut - şi zâmbi:

- Conacul e o fortăreaţă. Iar prinţesa va fi euforică. Nu cred că o să ai probleme...

Nu, n-o să aibă probleme - şi ea ştia asta. Dar tot tristă era...

Plutea ceva în aer. Plutea un cuvânt. Mai bine spus, o propoziţie simplă, compusă doar din subiect şi predicat. Care nu trebuia să se audă. Biyu nu trebuia s-o rostească. Iar ochii albaştri tânjeau după refularea aia! Aşa că îi acoperi buzele cu degetul; şi cântări, într-o clipă, că dacă îi va aminti acum de înţelegerea lor de demult, cea cu "să nu mă pui la suflet", isca un plâns nervos şi-o întârziere în tot programul. Şi obţinea doar o bodyguardă cu ochii roşii şi moralul la pământ. Că ceea ce voia ea să spună, ceea ce avea ea nu trecea aşa, cu una-cu două. Aşa că nu spuse nimic. Absolut nimic. Nici ea nu spunea nimic...

- ... Hai - să nu întârzii.

Biyu aprobă şi coborî scara. Era din nou în uniformă; avea din nou rucsacul pe spate. O privea şi se întreba...

Era ciudat - se întreba când o să audă propoziţia aia! Că o s-o audă, până la urmă! Copiii nu ştiau să păstreze secrete; aşa că o s-o audă în curând... Şi se mai întreba ceva. Ăsta era, practic, singurul moment, în ultimele zile, când se întreba ce mai face Fei-Yen...

Plecările lui Biyu îi aminteau de rândunica lui. Cât fusese Biyu lângă el, rândunica fusese inexistentă pentru el. Dar...

Trebuia să se gândească la asta. Trebuia să găsească motivul - sistemul care "declanşa" întrebarea referitoare la rândunică. Nu înţelegea de ce, imediat cum Biyu cobora scările, rândunica îi revenea în minte. Şi-apoi el revenea în birou, verifica rândunica, constata situaţia neschimbată şi-l cuprindea dorul de Biyu. Era ciudat. Simţea şi gândea ca un bărbat care avea o relaţie cu o femeie - şi, atunci când rămânea singur, o verifica pe femeia cu care avusese o relaţie. În alte condiţii, i-ar fi fost extrem de simplu să analizeze situaţia, personajele, psihologia lor şi să facă totalul. Acum era vorba despre el. Descoperea că era mult mai complicat decât fusese atunci când se poziţionase în afara "triunghiului amoros"...

Deschise glasvandul şi dădu să pună mâna pe umărul ei. Dar "ratase momentul" - ea se grăbise să iasă... Şi ratase şi momentul lui "te aştept vineri sau sâmbătă, în funcţie de programul prinţesei"...

Gata - era în BMW. Pleca. Geamul era coborât, deci ea nu se uita la el - scotocea în rucsac. Ar fi vrut să se uite la el - dar era discretă, ştia că nimeni nu trebuia să afle... Oare ar fi vrut să se uite la el? În condiţiile în care el tocmai ratase cele două "semne" cu care o obişnuise? Hm...

Închise glasvandul - că ratase şi momentul închiderii glasvandului! Gata! Trebuia să se gândească serios la tot ce se-ntâmpla cu el! Că nu era bine aşa! Nu era bine chiar deloc! Se grăbea spre birou, hotărât să-şi invite băiatul la o cafea... Şi să nu verifice emiţătoare - să nu primească certitudini...

Trebuia să afle ce căuta el în triunghiul ăla amoros. Ura triunghiurile amoroase - le detesta, din simplul motiv că cel puţin unul dintre cei trei o să sufere. Iar suferinţa îi va fi amplificată de fericirea celorlalţi doi. El trebuia să iasă din triunghi. Trebuia să găsească o cale să uite fie rândunica, fie jaspul...

Trânti uşa şi se repezi la pachetul de ţigări.

Trebuia să se rupă de una dintre ele. Sufletește vorbind - trebuia să o expulzeze pe una dintre ele din inima lui! Şi ştia că gândea aşa

pentru că îl durea sufletul să se gândească la despărţirea de ea - femeia alături de care fusese timp de zeci de ani... şi care acum nu-l mai voia... Şi se-amăgea cu gândul că va rupe relaţia cu Biyu şi va rămâne cu rândunica... Şi vor merge din nou în Japonia, când înfloreau cireşii... Şi vor fi din nou bine... Îndrăgostiţi ca atunci, demult...

Pe cine dracu încerca el să păcălească? De ce refuza să fie realist? De ce prefera să se despartă de femeia care-l făcea acum fericit, optând pentru cea care-l făcuse fericit cândva? Şi care devenise îngrozită de el din simplul motiv că-şi dorea pe altcineva? De ce mai credea - sau spera - că va reuşi să fie din nou fericit cu rândunica?

... Stătea de mult prea mult timp în biroul ăsta. Se sclerozase. Nu mai judeca drept. Nu mai vedea ştiri cu oameni normali ducând o viaţă normală; vedea doar ştiri economice din viaţa bursei. Şi-l afectase. Rămăsese ancorat de rândunica lui. Rămăsese blocat, agăţat de ea...

I-ar fi prins tare bine un mic concediu. Măcar 24 de ore departe de birou! Şi de probleme! Dacă Liwei putea să vină azi la el, o să-l invite pe terasă. Sau în curte. Ca să inspire şi el aer curat, să-şi oxigeneze creierul...

Trebuia să iasă din triunghi. Urgent. Dar, înainte de orice, trebuia să discute cu băiatul lui. Ca să iasă din triunghiul ăla cu sufletul împăcat. Şi să nu se mai întoarcă vreodată în el.

Florentina

Cioc-cioc! Uau, câtă energie! Ăsta Léon era! Marele tanc nu cunoştea noţiunea de "uşurel"!

- Da!

Uşa se dădu de perete - iar fratele ei rânji, strălucind de fericire:

- Ia-ţi electronicele şi hai!
- Unde, bă?
- La tati, la conac. Hai!

Păi...

- Hai odată! Că a venit Grasu să ne ia!

Aha! Se repezi şi-şi luă rucsacul - şi îndesă în el tableta şi telefonul. Gata - era gata!

- Hai odată, că întârziem!

Şi n-aveau voie să întârzie - că pierdeau aprobarea de decolare şi întârziau la întâlnirea cu tati! O rupse la fugă spre uşă! Şi spre scări! Repede! Năvăli în living - iar Grasu întinse mâinile spre ea:

- Mi-a fost dor de tine, Sufletu' meu!

Şi ei îi fusese dor de el! Se repezi de gâtul lui... Grasu şopti:

- A dracului ea de treabă, care m-a ţinut departe de tine!
- Şi tot departe rămâi - că nu mergi cu noi...
- Da' mergem împreună la aeroport; şi avem trei ore, să tot vorbim!

Vestea asta era nou-nouţă - şi-o cam pocnise... Grasu îi dădu drumul:

- Vorbim despre toţi şi toate. Bine?

Aprobă cu capul - că, brusc, nu mai avea nici un chef! Fu condusă la ieşire...

Evident, Alex era parcat în spatele BMW-ului lui Grasu. Şi coborâse de la volan, că cică avea parbrizul murdar...

Nu se mai văzuseră de sâmbătă seara. Duminică, ea nu ieşise din casă. Şi nici luni. Probabil că o aşteptase la căsuţa lor azi-noapte - iar ea nu venise, iar el nu putuse s-o apeleze prin reţeaua orăşelului...

Se uita lung la ea. Ştergea geamul şi se uita lung, drept, la ea. Iar ea se uita la el... şi-i vedea toată lumea cum se holbau unul la celălalt...

"Gata - că nu pleci pe Marte! O să te-ntorci aici! Or să vă expedieze din nou - că au treabă împreună!"

Zâmbi şi plecă privirea. Şi urcă pe bancheta din spate a maşinii lui Grasu. Care era acum ocupat cu ordinele... BMW-ul ăsta avea doar geamuri fumurii, aşa că nu era bine să se-ntoarcă...

Grasu urcă la volan şi porni motorul. Şi blocă portierele. Acum era singuri. Acum or să vorbească...

Porniseră spre aeroport.

Grasu

Accelera spre ieşirea din orăşel; spre poartă. Florentina tăcea. Ştia că or să discute despre "problema ei" şi tăcea...

Trecu de poartă, viră dreapta şi acceleră. Şi deschise discuţia:

- ... Nu e bine ce faci.
- Din fericire, Andrei s-a orientat spre alte femei - unele mai dornice să-i facă copii decât sunt eu. Aşa că e bine, totuşi, ce fac.
- Dă-l dracu pe ameţitu' ăla! Că nu de ăla mă doare pe mine acu'!

Tăcere...

- Te-ai dat în spectacol cu el, sâmbătă. Pe urmă ai răcit. El s-a dat în stambă cu Margherita - care ştii bine că e caţă şi nu ştie ce-i aia discreţie. Şi vrea să se mărite repejor, că are deja douăj' de ani şi zero oferte. El, din câte am văzut eu acum, începe să cedeze nervos. Nu e bine ce faceţi.

Florentina nu mai încerca să-l contrazică... Bun!

- Vorbeşte cu maică-ta, când ajungi la conac. Spune-i ce s-a întâmplat. Şi cu cine s-a întâmplat. Sparge buba asta departe de oraşel. Nu stârni aici un balamuc gigantic; sparge buba aşa, la distanţă. Ăsta-i sfatu' meu.
- Şi dacă-i spun mamei, care-i câştigu'? Că el e aici; şi, după ce-a văzut plecarea în goană, o să creadă că mă duc la conac ca să mă-ntâlnescu cu vreunu'! Că şi cu Andrei a făcut crize de gelozie, să ştii!
- Vorbesc eu cu el. Îi zic eu ce şi cum - şi-l potolesc şi-i spun că s-a terminat oarecum amiabil.
- Nu ştiu dacă se mai poate sfârşi amiabil.
- ... I-ai promis marea cu sarea...
- Şi cu mâna mea deasupra.

Scăpă o înjurătură straşnică...

- Grasule, nu poţi "s-o amortizezi" pe-asta. Şi ştii ceva? Nici nu vreau s-o amortizez! Că m-au făcut şi m-au pasat la mamaia Stela şi la Adina! Şi acum, la bunicu'! Ştii că mama nu m-a mai sunat deloc?
- Ştii că mă-ta ştie tot? Şi n-a aflat nimic de la tine?
- Ştii că mama n-a mai dat ochii cu mine de vreo lună, aşa?
- Ştii că e de-ajuns să zici "vreau la mama" şi eşti dusă instantaneu la mă-ta?

Tăcere...

- ... Mă-ta-i supărată fleaşcă. Ea încearcă să fie prietena ta, să te-ajute să treci peste perioada asta în care te ciocneşti de tot felul de bondari, şi tu fugi de ea! Şi te-ascunzi de ea!
- Grasule, tu ce crezi - mama ar accepta să-şi mărite fata cu un băiat de rând?
- Nu. Niciodată. Să-ţi scoţi din cap gându' ăsta - că cât o fi el de Făt Frumos, nu se sfârşeşte bine!

Aşa! Ca să ştie şi ea că Alex ăla chiar n-avea şanse să-i devină bărbat cu acte-n regulă!

- ... Iar dacă mai e şi incult şi neterminat, dracu te ia când te-aude că vrei să te măriţi cu el! Dacă e doar băiat de rând, îţi explică cu frumosu'; dacă e neterminat, te joacă-n picioare. Că a băgat şcoală-n tine ca să fii deşteaptă şi să ai viitor ca lumea - nu ca să aduni neterminaţii şi să-i faci domni la masa lu' tac-tu!

Tăcere... Se pregătea să-i mai zică vreo două şi despre Andrei. Ca să n-o mai audă vreodată îngrijorându-se despre Trésor. Se gândea să-i zică că aflase chinezu' de la Nisa o informaţie proaspătă, cum că Andrei se înfuriase şi vânduse fetiţa... Florentina şopti:

- Nu la Alex mă refeream...

Nu la Alex se referea! Adică mai era unu'! Mai era un neterminat! Îl dădu dracului de trafic şi-şi întoarse chipul furios spre ea:

- Fă, tu o cauţi rău de tot zilele astea!

Prinţesa îşi acoperise faţa cu palmele... Reveni spre parbriz:

- Găseşte unu' domn; aşa ca taică-tu. Unu' cu care să nu-ţi crape

obrazu' de ruşine când stă la masă cu taică-tu. Nu mai ochi toţi neterminaţii. Că-ţi baţi joc şi de tine, şi de sufletu' tău! Şi de sufletu' părinţilor tăi!

Tăcere...

N-o să-i zică nimic de Andrei. Şi nici de Trésor. Florentina nu-l voise pe-ăla de la început - din prima clipă. În plus, dacă diseară Ana îi spunea Florentinei altceva despre aia mică, chiar c-o făcea de oaie! Şi-i pierdea încrederea! Sufletu' lui se schimbase mult; iar meseria lui îl îndepărtase, în perioada asta, de ea. Relaţia lor specială se cam năruise...

Relaţia lor nu mai era cea de anul trecut. Florentina parcă nici nu mai era Sufletu' lui! N-o mai percepea el acolo, în mijlocul sufletului lui! Ieşise - adică se strecurase pe furiş, de mână cu individul ăla...

N-avea nimic cu Alex. Nimic personal. Ura însă genul ăla de oameni care "se cuplau" pentru avere şi mărire. Că nu era vorba de dragoste - nici pe departe! Individul ăla o tot plimbase cu blindata, de-a lungul timpului! O plimbase şi-n ianuarie, când o luase şi-o dusese la aeroport! Şi nu i se-aprinseseră călcâiele după ea! Or, iubirile astea "fulgerătoare" ridicau mereu un semn de întrebare în mintea lui. Ştefan se îndrăgostise fulgerător - dar fusese prima oară când o văzuse pe Ana. Ştia sigur asta - că studiase cu multă atenţie trecutul...

Nu. Alex nu era pentru Florentina. Ridică privirea şi-o măsură, prin oglindă. Era extrem de încruntată...

- ... Vrei să vorbesc eu cu el, când mă-ntorc de la aeroport?

- Nu.

Auzise un "Nu" ferm, de femeie care ştie ce vrea şi ce nu...

Nu putea s-o ajute. Nu putea s-o scoată din fixaţiile ei. Florentina se schimbase. Devenise distantă, secretoasă şi rece şi dominatoare...

N-o să se amestece el în treburile lor. O să încerce să vorbească cu Ana. Totul era s-o prindă o dată în Aurari... Şi ea nu prea mai venea în Aurari, din lipsă de timp şi dorinţă de-a sta cu regele ei cât mai mult...

O să-l roage pe Diamant s-o cheme în orăşel. Şi-o să vorbească atunci cu ea. Dacă era inspirat şi reuşea să-i strecoare un calmant înainte să deschidă discuţia, poate-o scăpa pe Florentina de binemeritata corecţie părintească...

Ştefan

Se vedea gardul conacului - gardul ăla înalt, din beton. Peste vreo 30 de secunde, Toni va vira stânga; şi suita va vira stânga. Seniorul îşi va continua drumul înainte, spre viaţa lui, spre problemele lui... Adică spre Bordeaux - şi-apoi spre următoarele lui misiuni. Încercase să-l invite să-l mai viziteze, dar primise doar o aprobare cu jumătate de gură - adică un "Nu se poate" politicos...

Se apropiau de poartă. În sfârşit, se apropiau de poartă...

Nu reuşise să se odihnească azi-noapte. Se trezise de vreo trei ori - de fiecare dată, după un mic coşmar. Se visase scăpându-se în pantaloni - şi deschisese ochii, oripilat de gândul că nu se putea şterge... Se visase căzând cu scaunul pe scări - şi tresărise şi-ncercase să se împingă cu mâinile, ca să nu-l ridice ei... Se visase apoi în birou. Uşa se deschisese. Leonard intrase, vesel nevoie mare, scosese două pistoale şi-l împuşcase. Şi nu mai putuse să adoarmă după ce se liniştise. Brusc, îl năpădiseră gândurile. Alea negre. Şi parcă nu mai simţise nerăbdarea de-a se externa! Se întrebase, în dimineaţa asta, dacă Sami ştia să folosească pistolul. Şi dacă ar fi acceptat să-l folosească, într-o atare situaţie. Nu-şi permisese să-l întrebe, când se revăzuseră; aşa că n-avea răspuns la întrebarea asta.

Blindata opri în faţa uşii duble. Toni năvăli de la volan... Regina lui îi strânse uşor mâna:

- Am emoţii...

Îi ridică mâna şi i-o sărută. Iar portiera se deschise. Se întreba dacă ea îi simţise "scăparea" - că nu prea reuşise să-i coboare mâna lin. Nu era stăpân pe propriile forţe; n-avea atâta putere ca s-o susţină şi pe ea. Şi era şi gânditor şi neatent...

Şi iată şi scaunul lui "de conac". "Tronul". Îi comandaseră un model electric, sofisticat. Se simţea ciudat. Ei încercau să-i uşureze chinul iar el se indispunea văzându-le eforturile. Trebuia să se reobişnuiască cu masca veselă...

- Iubire, fii atent!

Era atent. Ana lui desfăcu două cleme - şi coborî cotiera din stânga a scaunului. După care apăsă un buton de pe panoul sofisticat al cotierei din dreapta. Iar scaunul... Ei poftim, drăcie! Scaunul îşi întindea fundul spre el! Ce nebunie! Unde naiba găsiseră ghiduşia asta?

- Poţi să te ridici puţin?

Da, putea. Sprijinit în mâna stângă, ţinându-se bine de tetieră cu dreapta... Se aşeză. Iar scaunul glisă ascultător înapoi... Doamne! - cât de mult îl iubea femeia asta! Soţia lui îi fură un sărut:

- Şi-acum e ca-n "Ziua independenţei" - ca la navele spaţiale.

Da, scaunul avea joystick. Ia s-o pornească el repejor spre uşile alea - că-l vedeau băieţii...

Constata că micul prag primise o mică rampă... Şi gata - era în conac.

Familia Tabacu se aliniase în scara măgarului - şi fremăta la propriu:

- Bine-aţi revenit!

- Bine v-am regăsit! Florino, unde-s biscuiţii mei?

Femeia nu sesiză gluma; se repezi şi ridică capacul tăvii de pe masă. Nebuna copsese o tonă de biscuiţi! Oamenii ăştia erau îngrozitori când voiau ei... Întinse mâna spre Luis; care se grăbi să-i strângă mâna. Şi Thomas... Şi iată-l şi pe Aleodor, năvălind din birou. Da' ce-avea?

- Şefu', bine-ai revenit la muncă!

- Bine te-am regăsit! Da' lasă munca pe mâine; că m-am cam dezobişnuit, să ştii!

- Gata - şefu'! Nu mai zic nimic!

Spionul îi strânse scurt mâna şi se repezi la Ana. Şi începu să şuşotească, secretos pân' la Dumnezeu... Regina lui se transforma într-un vulcan în pragul erupţiei... care, ciudat - erupse pe un ton calm:

- Le spui că, dacă mâine la orele 18 comanda noastră nu este onorată integral, pot s-o considere anulată. Iar mâine, la 18 şi-un minut, te ocupi de ei. Îi vreau falimentaţi în maximum şapte zile.

- Da, şefa.

- După care îi suni pe ceilalţi şi comanzi patru bucăţi. De-alea simple, drepte. Şi gata!

- Da, şefa.

Da' ce se-ntâmplase?

- Ce s-a întâmplat?

Soţia lui oftă greu... şi trecu de la furie, la tristeţe:

- Dobitocii n-au terminat rampele.

- Ce rampe?

- Rampele pentru scări.

Adică se-apucase să-i comande şi rampe! Hm... Şi era aşa de supărată pe chestia asta cu rampele! Hai s-o împace!

- Nu-i nimic. Şi-aşa nu mă grăbesc nicăieri săptămâna asta!

- Dar trebuie să urci şi să cobori, nu? Aparatele sunt la doi iar biroul e la parter! Tu eşti între!

- Mă duc băieţii. Te rog să nu te necăjeşti.

Ana lui îşi puse instantaneu masca veselă pe chip:

- OK! Da' tot îi falimentez! Aşa, din principiu!

Ridică degetul la ea, mai mult sau mai puţin în glumă... şi avansă spre scări. Ia să vadă el cum făcea acum...

Thomas şi Luis se prezentară prompt dreapta-stânga. Nu-nu!

- Spune-i lui Toni să trimită doi băieţi de la pază.

Că unul era om bătrân iar celălalt era necopt! O fi fost el slăbit; dar i-ar fi cocoşat pe-amândoi pe scările alea! Luis îndrăzni, timid:

- Sunt nişte scânduri în beci. Până vin rampele...

Se grăbi să aprobe:

- Pune scândurile.

Şi era prea târziu pentru ele - cel puţin acum! Cei doi voinici trimişi de Toni năvăliseră în living - şi se repeziseră la el! Ia - că-l luau cu tot cu scaun! Ăştia erau nebuni!

- Băi, stop! Stop - că muriţi aici!

- Ba nu murim, şefu'! Că suntem patru!

Erau patru?... Da; ei doi în faţă, Aleodor şi Thomas în spate. Nu mai apucă să protesteze - se simţi ridicat de la sol, aşa că se prinse involuntar de cotierele alea...

Şi-l urcau pe scări ca pe faraoni, în litieră... cu rotile... Şi ştia că e greu, constata că ei făceau eforturi să nu-l zdruncine, să nu-l încline... Ca pe nitroglicerină îl urcau! Hm...

Era un şef iubit. Oamenii lui îl iubeau mult! Şi-aveau mare grijă de el! Da' nu-şi dădeau seama că grija asta a lor îl făcea să se simtă...

"Ateriză" la etajul unu:

- Vă mulţumesc.

- Stai liniştit, şefu'!

Hm... Ana puse palma pe umărul lui:

- Până-n prânz, Luis o să pună scândurile. Iar mâine o să avem rampe în tot conacul.

N-avea rost să-i amintească faptul că rampele alea vor fi total inutile peste-o lună; strânse din dinţi, ridică mâna şi-o bătu uşor pe palmă. Şi porni spre uşa dormitorului...

Din fericire, uşa aia era deschisă. Vedea bine aparatura medicală. Ştiuse că va vedea chestiile alea albe; dar nu se aşteptase la contrastul gigantic între ele şi mobilierul conacului. Reuşea, totuşi, să-şi păstreze zâmbetul...

Intră - iar Ana trecu pe lângă el şi începu să râdă:

- Bine-ai venit acasă!

Râdea şi el - şi-i vedea strălucirea fericită şi freamătul şi încerca să râdă cât mai veridic...

- Luis a meşterit un pic la pat. O să vezi! A făcut o super-treabă! Şi-a mai meşterit ceva...

Îi făcea semn s-o urmeze în baie... Uau! Soţia lui se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Nu-i aşa că e mişto?

Ba era mişto de tot! Ăsta era un dispozitiv de care chiar avea nevoie! Gata cu coşmarurile lui legate de ploscă! Tocmai le luaseră locul coşmarurile cu el picat lângă veceu, în curul gol! Neşters, eventual! Aproba şi râdea veridic...

- Sami e cazat în prima cameră. Chiar lângă noi.

Aprobă scurt şi profită de faptul că erau singuri:

- A semnat?

- Bineînţeles! Aleodor zicea că Jada l-a ameninţat că-i sparge capul dacă nu semnează. Aşa că vorba aia cu *cherchez la femme* a funcţionat şi în cazul lui...

Aprobă şi reveni în dormitor:

- Cât e ceasul?

- Unşpe jumate.

- Ai treabă?

- ... Nu. De ce?

- Fiindcă mă gândeam să probăm patul.

Regina lui se blocase... Îi făcu cu ochiul, iar ea roşi violent:

- Eşti nebun!

- Mai rău - sunt îndrăgostit lulea!

Iar pe chestia asta primea un sărut de-ăla Disney... Oftă greu:

- Oricât de mult mi-aş dori să probez patul cu tine, ceva îmi spune că nu vei marşa la ideea mea. Aşa că o să mă retrag la masă... şi-o s-o chem pe Rebeca.

Ana aprobă şi şopti:

- E tristă. Diamant a plecat duminică seara, iar de-atunci ea are aşa o atitudine tristă şi resemnată...

Se apropia de masă şi constata scrumiera, ţigările, cana cu cafea... Îl aşteptaseră cu cafea...

- Mă duc s-o chem.

- Ana!

O oprise. Bun! Redeveni foarte serios:

- Azi e zi de relache. De mâine, însă, o să preiau eu insignele şi Aspergerii. Iar peste vreo săptămână-două, în funcţie de ceea ce găsesc în actele Raina Consulting, o să preiau şi Franţa.

Soţia lui aproba...

- Diamant m-a rugat, la ultima vizită la spital, să fac cumva s-o ascund pe Rebeca în Aurari. Iar eu cred că asta e o idee bună, date fiind circumstanţele...

Soţia lui aproba...

- Nu te superi - nu?

Soţia lui nega...

- Nu-ţi închipui că sunt nemulţumit de felul cum te ocupi tu de afacerile astea...

Soţia lui nega şi zâmbea acum...

- ... Diseară vii să probăm patul?

- Bineînţeles! Şi după aia ne odihnim!

Ia uite-o! Făcu ochii mari - iar ea bufni în râs şi se grăbi să iasă...

Reuşise să-şi ascundă nemulţumirile. Reuşise să ascundă gândul că toată armata asta de oameni cocoloşea şi îngrijea un handicapat. Era conştient de realitate - era un handicapat! Dar gândul ăsta nu-l mai durea acum chiar aşa de mult. Revenirea la conac era, totuşi, de bun augur. Revenirea, felul cum fusese primit, scaunul ăsta sofisticat - toate îi dădeau sentimentul că handicapatul avansa spre vindecare. Pornise de la comă şi fracturi multiple, trecuse prin hrana intravenoasă şi vorbitul din privire şi ajunsese la plimbatul singurel cu scaunul. Şi la discuţia cu Rebeca. În curând, o să poată să se ridice... Apoi o să poată să păşească... Apoi, Sami o să se întoarcă la familia lui...

Acum, în momentul ăsta, o să facă o şmecherie uriaşă.

În dimineaţa zilei de 9 martie, când ieşise din vilă, îi spusese tânărului care-l plimbase cu maşinuţa că se gândeşte să ia nişte cai. Ca să călărească pân' la birou. Glumise, evident! Aleodor se oferise să călărească alături de ei şi să sufle-n trompeţică... Azi, acum, când se întorsese la conac, constata că gluma lui se adeverise. Îşi luase cal. Unul zdravăn, electric, plin de opţiuni ultrasofisticate şi mişcări de domeniul SF-ului. Aşa că el îşi va petrece zilele în şea. În şeaua armăsarului lui. Nu putea fi cal, dacă el era rege - nu? Trebuia să fie armăsar...

Zâmbea... Ciocănitul fu aproape imperceptibil; ridică vocea, ca să-i dea curaj şi să-i stârnească răbufnirea plânsă:

- Hai, fă - treci la ascultat!

Uşa se deschise cu zgârcenie... Consiliera lui cea roşcovană zâmbea; dar ochii albaştri înotau în lacrimi...

Florentina

În sfârşit! Doamne! - da' mult mai călătorise! I se acrise de-atâta zburat! Îl descususe pe Toni până acum, dar nu auzise decât "o să vezi când ajungem". În concluzie, fierbea de nerăbdare! Îi venea să sară din blindată - şi să fugă pân' la conac! Hai - de ce n-o călca odată?

Gândăceii ăştia doi o călcau pe nervi! Se agitau şi chirăiau pe banchetă şi-i stricau toate gândurile şi socotelile! Da, şi ea era fericită! Da' nu făcea în halu' ăsta! Ce-aveau - haliseră ardei iute?

În sfârşit, blindata se opri. Şi avu prima... surpriză. Thomas o aşteptase lângă uşă...

Gata! Gândurile ei erau vraişte! Şi calculele erau la fel de "ciufulite"! Tocmai rupsese toată "capodopera" - şi recalcula de la început! El o iubea de mii de ori... Doamne! Ce nebunie!

Gândăceii coborâseră şi alergaseră în conac. N-avea rost să mai încerce să se apropie de tati al ei în următoarele cinci minute; aşa că deschise portiera şi coborî mult mai domol decât ei. Şi porni spre el:

- Bună.

- Bună.

Scurt, natural şi fără ezitări - îl prinse de braţ, se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe obraz:

- N-are rost să mă mai grăbesc acum...

Îl azvârlise într-o ceaţă densă...

- E ocupat în următoarele cinci minute. Aşa că vin şi te-ntreb: *Ia zi-i, delfin aiurit: / Cine-i gâza? Zi-i cinstit!*

Thomas bufni în râs - şi se-mbujoră un pic:

- Ai ţinut-o minte!

- După cum spuneai şi tu - sunt cea mai înfocată cititoare a ta!

Da' în ultimu' timp nu mi-ai mai hrănit setea de poezie...

- Ţi-am spus că am avut treabă. Am meşterit mult, cu tata...

- Dar aşa, mental, le ai pregătite, nu? Doar să găseşti cinci minute şi-o tastatură şi să le dai drumul pe FB!

El aproba şi râdea...

- Şi nu-mi spui câteva versuri, în avanpremieră?

Ochii negri se ridicară pe deasupra ei; se rotiră scurt, de parcă voia să se asigure că nu-i spiona nimeni...

- *"Nu sunt poet. / Locuiesc în lumea sentimentelor, / chiriaş într-un castel de vise. / Descarc prin inimă lacrimi / din izvorul dorului, / cum stelele povestesc lumina / între două zile şi o întrebare. / Nu sunt poet / pentru că nu am muză. / Sunt, aici, un fel de mamă însărcinată cu cerul. / Din când în când, printre lacrimi şi fericire, / descarc sentimente..."*

Îşi compuse o mimică de KO... iar el bufni în râs:

- Hai, te rog!

- E superbă! Mai ai?

Nu, nu mai avea avanpremiere... şi nici starea necesară versurilor. Aşa că schimbă subiectul:

- Presupun că toată lumea e sus...

- Nu. Toată lumea e acolo unde ar trebui să fie într-o zi normală. Dna Ana a spus să nu-l sufocăm năvălind toţi pe capul lui. Când aţi venit voi, discuta cu dna Adina...

- Aha... Păi, mă duc să-l pup şi eu. După-amiază, dacă ai timp şi chef, poate dăm o raită prin curte pe-aici.

- Cu siguranţă!

Bun. În cazul ăsta...

În cazul ăsta, intră şi se grăbi să urce treptele - că nu era frumos din partea ei să întârzie atâta la revederea cu el! Două-trei minute erau acceptabile; dar cel de-al patrulea minut îl lăsa pe tati al ei să creadă că prinţesa lui avea aici, la conac, puncte de interes ceva mai interesante decât el!

Biyu urca în spatele ei... Mm, ce-o mai enerva prezenţa fetei ăsteia! Dar n-avea ce-i face - şi celelalte chinezoaice îşi urmaseră "clienţii"...

Auzea balamucul din dormitor, tirul de cuvinte al lui Léon... Evident, "marele tanc" povestea despre şcoala de aikido din Aurari! Se opri - auzise vocea tatălui ei...

Era chiar acolo, în dormitor... Tati al ei...

Mai făcu un pas... încă un pas... Biyu şopti:

- Dacă nu e în pat, înseamnă că e în scaun, la masă.

Deci era în scaun la masă... Nu "pe scaun", ci "în scaun". În scaunul cu rotile. Chinezoaica încerca s-o obişnuiască deja cu ceea ce va vedea - ca să nu se sperie iar şi să fugă, cum fugise din spitalul din Bourges... Chinezoaica asta nu era o fată rea. Avea ordine pe care trebuia să le respecte. În rest, era la fel ca ea: tot două mâini, două picioare, un creier, o inimă... un suflet...

Intră în dormitor.

La vederea ei, chipul tatălui ei se destinse instantaneu... Braţul se întinse spre ea; aşa că se grăbi să-l îmbrăţişeze. Şi decise, pe loc, că nu-i va mai da drumul.

Ştefan

Fetiţa lui era fericită. Venise şi-l îmbrăţişase - şi-o desprinsese cu greu de gâtul lui! Aşa, prin desfacere, nu reuşise! Trebuise s-o invite să ia loc lângă el, ca să poată să respire iar normal! Şi-acum era rege - stătea în scaunul lui "regesc", cu fetiţa lui în stânga şi regina în dreapta şi băieţii în faţă - şi le asculta turuiala grăbită...

Léon acaparase total discuţia! Sigur, era vorba despre proiectul lui - primul proiect serios din viaţa lui. Şcoala de aikido din Aurari. Meili îi alimenta povestirea cu tot felul de indicaţii mascate, de genul "dar a fost teribilă scena cu ăcele de siguranţă!". Ea arunca "grenade" de-astea - Léon turuia explozia. Fetele îşi prinseseră fustele cu ace de siguranţă, după care deveniseră mult mai deschise către aikido. Normal - fetele din Aurari erau altfel...

Începuse să obosească. Îl cam durea spatele - că nu era obişnuit să stea atâta timp în fund. La spital, stătuse ridicat cu patul - oarecum ergonomic. Acum, coloana şi bazinul susţineau toată greutatea corporală. Era el slăbit - dar şi musculatura îi era slăbită... Decise să schimbe subiectul:

- Iar tu, Philippe? Cum merge pregătirea concertului?

- Care concert?

- Pe care-o să-l dai aici, la conac, înainte de începerea şcolii.

- N-am ştiut că o să dau un concert!

- Păi ţi-l organizez eu! Nu vrei să-ţi organizez un concert la conac? Cu public, cu camere de luat vederi...

Băiatul lui calcula...

- ... Şi cine vine la concert?

- Cei cărora le dai invitaţii. O să facem împreună invitaţiile - şi stabileşti tu cine vrei să vină.

Philippe zâmbi:

- Şi pot să invit şi oameni din Aurari?

- Poţi să inviţi pe cine vrei tu! Dar, vezi - când îi inviţi, să te pregăteşti sufleteşte ca unii să te refuze. Poate n-or să reuşească să ajungă; poate or să fie ocupaţi...

- Bine, tati. Mă apuc să fac lista invitaţilor.

Şi se ducea să facă lista invitaţilor. Se grăbi să-l oprească:

- Nu mai stai cu noi?

- Păi şi lista invitaţilor cine-o face?

- O facem împreună mâine, sau poimâine! În general, invitaţiile se trimit cu două săptămâni înainte de data concertului. Ca să nu uite lumea. Deci, avem tot timpul până la sfârşitul lui august.

- Aa...

Se-ntorcea la masă... Ana se ridică:

- Mă duc să-i spun Florinei să pună masa.

Şi să stabilească cine unde stătea la masa de 12 persoane. Că erau 13 adulţi la 12 scaune...

Adică erau 13 adulţi la 12+1 scaune. Trebuia să-şi amintească mereu că el avea deja scaun... Se căznea să nu se-ncrunte, că erau toţi cu ochii pe el...

Soluţie salvatoare! Toţi vor mânca pe scaune; el va mânca în şeaua armăsarului, ca regii plecaţi să cucerească tărâmuri îndepărtate...

Ana-Maria

Regele cobora încet scările. Scândurile lui Luis erau late şi groase - şi grele, adică stabile. Dar unghiul scărilor era mare. Exista riscul să alunece... Aleodor cobora pe lângă el, pregătit să-l înhaţe în caz că...

Fiu! Gata - era la parter! Perfect! Alergă şi-i deschise uşa - şi bufni în râs, că simţea cum pluteşte pe deasupra covoarelor...

Bucuria ei îl făcea şi pe el să strălucească. Ştefan al ei râdea sincer. Şi parcă era un pic mirat de voioşia ei săltăreaţă! Da' cum să nu fie veselă, când în sfârşit îl avea aici, afară din spital? Cea mai mare reuşită de până acum, externarea era! Aşa că să nu mai fie aşa mirat! Că ştia el ce ispravă reuşiseră să facă!

Evident, el stătea în capul mesei. Aranjarea, după părerea ei, era bună - adică n-or să "hăulească" peste masa aia. Pe-o parte stăteau ea, Léon, Meili, Piao şi Aleodor. Pe partea cealaltă, Florentina, Philippe, Jiao, Biyu şi Adina. În capăt era "improvizaţia" - Sami şi Thomas. Ei stăteau faţă în faţă cu Ştefan. Sami stătea lângă Adina, din motive mai mult decât evidente...

Florina şi Luis umpleau masa cu bunătăţuri... Îi auzea comentând nerăbdători, pe tonuri coborâte...

Ea se uita la regele ei. Îl sorbea din privire şi-l deochia, ca o regină rea ce era - dar nu se putea abţine să nu-l privească! În sfârşit, îl avea aici - cu ea! În sfârşit, era acasă! La cea de-a doua casă - dar tot "acasă"! Şi el era fericit! Se vedea de la Nisa fericirea lui! Oof, Doamne!

Şi când se gândea că mâine, probabil, ea o să trebuiască să plece...

Ştefan nu-i spusese mare lucru despre "ce facem după masă". Presupunea că diseară or să facă o videoconferinţă extinsă, cu toţi con-

silierii. Şi-o să afle şi ea unde se ducea mâine. Înainte de videoconferinţă, o să vorbească jumătate de oră cu tăticul lui. Sau numai cinci minute - în funcţie de cât de dornic era nea Dumitru să zboare trei ore, poimâine. Şi probabil că era foarte dornic! Deci, numai cinci minute... Oare putea să-i propună o plimbare prin curte? Sau "îl grăbea" şi-l obosea teribil cu ideile ei creţe şi nerăbdătoare? Parcă-parcă era un pic obosit...

Îi strânse uşor mâna:

- Eşti obosit?

- Un pic. Nu sunt obişnuit cu poziţia asta. La spital stăteam într-un unghi convenabil de vreo 60 de grade...

Nu se gândise la asta...

- Stai liniştită. Mâncăm şi mergem la nani. Vii şi tu - da?

Aprobă cu capul, abţinându-se cu greu să nu-i amintească partea aia cu "şi pe urmă ne odihnim"...

Era fericită. Îi ardea de glume. Îi venea să spună prostii! Dacă n-ar fi fost copiii şi sentimentul că soţul ei ar fi luat gluma ca pe-un apropo subtil, ar fi spus-o! Dar bine că erau copiii...

Plecă privirea spre bol. Şi-i aruncă o uitătură scurtă, pe sub sprâncene... Aha! Grimasa! Avea dureri! La naiba! Îl durea spatele, mijlocul, probabil că-i amorţiseră picioarele... Aah - ce proastă putea să fie ea uneori! Că ea avusese ideea "mesei extinse"! Ideea ei şi bucuria aia plutită îl făcuseră pe Ştefan să accepte masa "la 90 de grade"! Ce tâmpenie!

Nu mai putea da înapoi. Erau toţi strânşi la masă; dacă el se scuza acum, înainte măcar să guste supa, distrugeau totul! Toată euforia şi impresia că lucrurile reveniseră la normal! Să mănânce deci repede - şi să-i scurteze suferinţa aia! Nu gândise chiar deloc...

Mestecă agale cu lingura prin bol... căutând o şmecherie care să nu bată la ochi... Aha!

- Iubire, tu ţi-ai luat pastilele de prânz?

Nu. Nu le luase - ştia asta sigur! Ştefan negă; aşa că se aplecă şi-l privi lung, edificator, pe Piao:

- Piao, te rog - aduci tu pastilele?

Evident, Sami se ridică instantaneu:

- Le aduc eu.

OK, să le-aducă el! Că Piao era "prins" între Meili şi Aleodor; avea destul spaţiu de manevră să-i butoneze medicului un mesaj...

Sami

Halal medic era şi el! Uitase de medicaţia pacientului! Aah! Ce tâmpenie! Urca scările, furios... Intra în dormitor, deschidea cutia...

Telefonul îi vibră scurt în buzunar. Cine ce voia cu el tocmai acum?... Oare se întâmplase ceva cu copiii? Oare Jada avea rezultatele analizelor lui Aidin?

"Ana te roagă, discret, să strecori şi-un calmant printre bulinele alea."

Iar mesajul ăsta venea de la Piao - al cărui număr îl salvase în agendă ieri... Mda!

Trebuia să redevină atent - şi concentrat la rolul lui. Euforia tuturor îl cuprinsese şi pe el. Conacul ăsta mare şi sobru înviase azi, în clipa când Ştefan trecuse peste prag. Şi se lăsase furat de bucuria şi febrilitatea lor. În plus, nu era obişnuit cu "subtilităţi" de-astea. Era medic - lui, pacienţii îi spuneau răspicat că au nevoie de calmante! Ştefan era un pacient special; în plus, era un conte îndrăgostit lulea. Pentru zâmbetul fericit al contesei lui, putea îndura schingiuiri inimaginabile...

Luă şi calmantul şi coborî - partea asta o s-o discute cu Ştefan după ce Ana pleca de la conac. Trebuiau să stabilească nişte coduri verbale - că era om bătrân, se obişnuia mai greu cu aluziile fine şi nici nu ştia limbajul lor "din priviri".

Florentina

Ca de obicei, Florina se întrecuse pe ea însăşi. Ca de obicei, Thomas stătea pe un loc care-i permitea să-i tot arunce ocheade scurte. Ca de obicei, ea nu-i putea răspunde din motiv de "asistenţă numeroasă" vizavi de ea...

Stabiliseră că vor ieşi la plimbare prin curte, mai spre seară. Or să vorbească atunci. Dar, până atunci...

Philippe stătea în stânga ei. N-o băga nicicum în seamă - primise "start" cu concertul ăla, aşa că negocia cu Jiao piesele pe care le va cânta la "marele eveniment". În faţa ei, mămica ei era inabordabilă - când ridica nasul din farfurie, îl ridica "pe direcţie" şi-şi sorbea soţul din priviri! Léon avea de pălăvrăgit cu Meili, Adina îl tot toca pe Sami la cap cu dimensiunile bebeluşului în devenire, Thomas polemiza cu Aleodor şi Piao referitor la alegerile legislative din Grecia... Probabil că doar Biyu se simţea un pic stingheră. Că ea nu vorbea cu nimeni - nu-i auzise glasul nici măcar o dată. Dacă ar fi stat una lângă cealaltă, ar fi părut certate la cuţite...

Tati al ei mânca bine. Mânca cu poftă. Era vesel. Era foarte atent la discuţiile din jurul mesei. De fiecare dată când lăsa furculiţa în farfurie, o făcea ca să pună palma peste mâna mamei ei - care mânca cu o singură mână, pentru a o ţine în permanenţă pe cealaltă la dispoziţia lui...

Gândindu-se obiectiv, trăgea concluzia că toată agitaţia de azi îl obosise. Aşa că abia aştepta să mănânce şi să se culce. Mămica ei n-o să se clintească de lângă el - că aveau pat triplu acolo, aşa că...

"Aşa că, Grasule, vedea-te-aş în situaţia mea de-acum! Că tare mi-ar place să constaţi şi tu că n-ai nici o şansă să interacţionezi cu părinţii tăi! Darămite să-ţi împărtăşeşti secrete capitale cu mama! Care mamă e mie-n sută a tatălui! Tare-aş vrea să văd cum te-ai descurca tu în locul meu!"

Deşi momentul era ideal, atmosfera era ideală, ocazia euforică era unică - nu putea vorbi cu mama ei despre Alex. Nu se simţea în stare să spună ce făcuse. Nu era foarte sigură că ideea sinceităţii debordante era bună. Îl putea stăpâni pe Alex. Putea găsi cuvintele potrivite pentru a-l face să renunţe - şi să ducă secretul lor cu el în mormânt. În plus, mai era o chestie. Se obişnuise aşa... "cu pereche". Era aici, la conac, lângă tânărul care-o iubea de mii de ori mai mult decât oricare altul de pe planetă. Şi nu ştia "cum stă". Nu ştia dacă voia să riste totuşi să-i pună viaţa în pericol, gândindu-se că era bursier iar politeţe ca a lui "nu se mai ezista pe planetă"...

N-o să discute cu mama ei înainte să discute cu Thomas şi să afle dacă bărbatul ăla era bun pentru ea. Aşa că hotăra chiar acum că va amâna spovedania doar 24 de ore...

... Oare Piao observa că Biyu tăcea mâlc? Nimeni nu observa izolarea prinţesei; dar izolarea bodyguardei prinţesei o observa cineva? Era ciudat...

Ştefan

Vedea uşa dublă în faţa lui şi se simţea ca un maratonist pe ultimii 20 de metri. Se mobiliza serios să împingă joystick-ul! Mâncatul la verticală chiar era o provocare pentru el! Între condiţiile "puturoşeşti" din spital, cu el înclinat confortabil şi susţinându-şi coatele pe perne atunci când mânca, şi cele de aici era o diferenţă colosală! Îi cam tremurau braţele alea moi ca două mămăligi... handicapate... Iar dacă Sami o să deschidă gura şi-o să rostească cuvântul "kineto", probabil că o să cedeze nervos şi-o să facă grevă...

Evident, regina lui pluti pe deasupra covorului şi-i deschise larg uşa! Oof! Ce-o să se facă el cu regina lui fericită? Cum o să-i spună el rugămintea lui? Ce cuvinte o să folosească, să nu o supere? Habar n-avea...

Ocoli patul şi Ana se grăbi să-l ajute:

- Hai să-ţi arăt şmecheria. Apeşi aici...

Simţea cum scaunul se ridică cu tot cu el...

- ... până ajungi la înălţimea patului. Şi apoi eu ţin contra iar tu te-aşezi.

Ea "ţinea contra" - ţinea piciorul pe roata scaunului, să nu se răstoarne. Hm...

- M-au tocat mărunt-mărunt cu chestia asta cu contra. N-au găsit soluţie la posibilitatea răsturnării. Nu-i pot pune o greutate - că l-ar transforma într-un tanc! Aşa că, să nu încerci să te dai singur jos - OK?

- OK.

- Promiţi că o să-l foloseşti pe Sami "la greu"?

- Promit.

Soţia lui se repezea la şifonier - şi-i scotea o pijama... N-avea nici un rost să se certe cu ea. Şi nici s-o întristeze. În plus, mişcarea îi făcea bine - îl obosea, dar îl "dezgheţa". O să se schimbe - că aşa era normal, la urma urmei!

Evident, ea îl ajuta - cu grijă la branulă... Evident, el strângea din dinţi şi suporta durerea şi încerca să facă mişcările cât mai ample... ca să-şi recâştige, uşor-uşor mobilitatea... Era pregătit de culcare.

- Mă schimb şi vin şi eu.

Da - să se ducă să se schimbe. Adică să nu se schimbe aici - că-l dădea în infarct! În plus, tare bine i-ar fi prins două-trei minute de relache, că poate-i mai trecea durerea...

Se simţea... disecat. Avea "sus" şi "jos". Durerea îl tăiase-n două. Întoarse încet capul în dreapta... în stânga... N-avea buton să-l cheme pe Sami. Şi nu era bine să-l sune de pe telefonul lui cel nou. Hm...

Aştepta, cu ochii închişi... Scotea, încet, telefonul din buzunar... Punea mâna pe pernă, că nu era-n stare s-o ţină-n sus... Tăticul lui... Apel... Suna... Difuzor...

- Da.

- Bună ziua, tată.

- Aa, Ştefane! Ce mai faci tu?

- Uite, m-am externat azi.

- Bravo! Tii, ce veste bună! Şi unde eşti?

- La conac.

- Aha! Păi aşa-i cel mai bine! Să fii aproape şi de consilieri, şi de medici! Zicea Ana că o să-ţi propună să rămâi la conac; da' nu mi-a mai zis dacă

Tăticul lui primise o veste care-i deschisese apetitul de discuţie. Iar el se simţea sfârşit - şi la fel de sfârşită era şi diplomaţia lui. Îl întrerupse deci:

- Vii mâine încoace?

- Mâine... Nu, mâine n-am cum. Stai puţin.

Stătea - că, la urma urmei, zăcea tolănit în pat, aşa că nu era un mare efort să stea!

- ... Vineri dimineaţa sunt la tine. E bine?

- E foarte bine.

- Şi cum te simţi?

Zâmbi slab:

- Fericit.

- Bravo! Şi eu mă bucur mult să aflu că ai scăpat din spitalu' ăla! Bine, Ştefane - vorbim!

- Vorbim.

Apăsă butonul roşu... Se simţea sfârşit - atât de sfârşit, că nu mai putea să strângă telefonul şi să ridice mâna ca să-l pună pe noptieră, aşa că prefera să stea nemişcat... cu ochii întredeschişi, concentrat să nu geamă... Ana reveni lângă el:

- Voiai să vină mâine?

- Nu. Lasă-l. Dacă nu poate să vină mâine, înseamnă că are treburi serioase acolo.

- ... Mai dai telefon?

- Nu.

Se ocupa ea de telefon... Era în situaţia drogatului care voia să se lase - şi cu cât voia mai mult să nu strige după droguri, cu atât mai mare era dorinţa de-a striga după droguri...

- ... Cheamă-l pe Sami...

Patul se ridică imediat - de parcă sărise... Se simţea de-a dreptul paralizat - durerea îl paralizase, că nu putea să se clintească "neam"...

Aha! Venise! Nici nu mai putea să deschidă ochii ca lumea! Era obosit şi-l durea îngrozitor... Mâna puternică se lipi de gâtul lui... "Haai, domn' doctor - ştii bine ce am!" Aştepta... Parcă-parcă simţea răceala în braţ - deci îl înţelesese şi-i făcea un calmant intravenos...

Ana-Maria

Ciudat - deşi îl eviscerase pe individul ăla ca un chirurg cu experienţă, nu se putea uita la injecţia cu calmantul! Foarte ciudat! În fine...

Se urcă repede în pat şi calculă "poziţia de nani". Ar fi vrut să-l ţină-n braţe; dar nu era după ea, ci după cum spunea Sami că ar fi fost bine să stea! Aşa că aştepta... Gata.

- Ce zici - ar sta mai bine pe-o parte?

- Da. Dat fiind că o să tot stea pe spate, hai să-l întoarcem pe-o parte.

Minunat! Las' că-l întorcea el! Ea se lăsa repejor în jos şi-şi punea braţul la dispoziţia capului soţului ei...

Bun! Şi-acum stăteau aşa şi adormeau şi se odihneau amândoi! Bun...

... Ştefan al ei mirosea a spital. Adică părul îi mirosea a spital. Probabil de la perna aia din spital - nu? Că doar nu erau să-i pună lui, special, Lenor verde sau...

- ... Tata vine de-abia vineri...

- Am auzit.

- ... Mâine preiau Aspergerii şi insignele.

- OK.

- ... O să-l tocesc pe Aleodor de dimineaţă... Săptămâna viitoare, probabil, preiau şi din Franţa...

Îi mai spusese lucrurile astea. Numai el ştia de ce le repeta! Dar îl lăsa să le repete - dacă voia el...

- ... Pot să te rog ceva?

- Da.

- ... Te duci mâine la Cannes?

- Dacă trebuie să mă duc, atunci mă duc.

- ... Ca să poată Isamu să vină aici...

- OK. O să-l pun pe Piao să-mi aranjeze un zbor cu noaptea-n cap...

- ... Diseară facem videoconferinţă...

- Facem. Extinsă sau restrânsă?

- ... Nu ştiu dacă o să vrea să participe şi el...

- ... Când te trezeşti, eu zic să-l suni şi pe el. Şi să-l inviţi la şedinţa noastră. Îi face plăcere să fie implicat în toate cele! E un bătrânel tare băgăcios, să ştii! Iar la capitolul "curiozitate", e mai rău ca muierile!

Ştefan râdea uşurel - probabil că durerea cedase... Îl sărută uşor pe frunte:

- Hai să ne odihnim. Hai - că-mi pică ochii-n gură de somn! Atâta m-am agitat azi, că nu mai pot!

Capul brunet dădea să aprobe - nu prea se mişca... Închise ochii. Acum trebuia să stea nemişcată, ca să-l lase să adoarmă. Adică trebuia să adoarmă şi ea. Adică nu trebuia să adoarmă - nu acum, ci după ce adormea el. Ca să n-aibă surpriza că "o ştergea" în birou, sau cine ştie ce altă ghiduşie îi trecea lui Ştefan prin minte acum...

- ... Ana...

- Da.

- ... Te iubesc...

- Şi eu te iubesc...

Şi-acum or să viseze atât de frumos...

Florentina

Degusta nişte struguri. Boabă cu boabă. Era singură în living - chinezoaica ei se convinsese că "pupila" n-avea şanse s-o şteargă din

fortăreaţă, aşa că se dusese "să-şi tragă sufletul". Să se spele, să se schimbe, să-şi despacheteze cele patru haine pe care le cărase în rucsac...

Ea stătea cuminte în living şi ronţăia boabă după boabă. Şi aştepta să apară cineva. Oricine. Ar fi avut câte ceva de spus fiecăruia! Dacă ar fi apărut mămica ei, i-ar fi spus despre Alex! Dar...

La cină, cele două scaune rămăseseră goale. Ei mâncaseră în dormitor. Semn că statul în fund atâtea ore îi dereglase iar tăticul. Era rea şi urâcioasă şi acră şi-şi spunea că mama ei ţinuse musai să-l vadă proţăpit la prânz...

Oare dna contesă chiar nu observa cât de multă nevoie avea fata ei de ea?

... Dacă i-ar fi păsat, poate că ar fi observat ceva-ceva. Dar aşa...

După ce aflase, de la unu' şi altu', că fata ei aproape că fusese violată în Rusia... După ce Titel îi spusese că o găsise trântită pe ciment, cu rochia ruptă, şocată...

Pur şi simplu, nu-i interesa de viaţa ei! Pe nici unul dintre ei! Probabil că mai interesaţi erau Isamu şi Biyu, decât părinţii ei! Probabil că şi Vali Calu se gândea la ea mai mult decât se gândeau părinţii ei! Iar în condiţiile astea...

"În condiţiile astea, Grasule, tare mi-aş dori să fii aici - şi să trăieşti şi tu ceea ce trăiesc eu."

Şi cam atât.

Strugurii erau buni. Erau "unul şi unul". Cozile ciorchinilor erau tăiate la fix 45 de grade, de parcă erau trandafiri, sau... Ştia că erau culeşi automatizat; dar erau atât de impecabili, atât de corect tăiaţi...

Îi venea în minte o super-melodie... Începuse să dea din cap... Era foarte obraznică, fiindcă era o melodie "cu prostii"... *I like it... I like it a lot... Stip there, sooner or not... Right there, there on the ground...* Oare ce-ar fi zis Alex dacă l-ar fi pus jos? Pe covor? Părea deschis spre unele lucruri; dar nu era genul care să se uite la filme cu prostii de-alea "de dragoste". Nici n-ar fi fost foarte "de dragoste" o asemenea scenă! De când trecuse în tabăra "cunoscătoarelor", trebuia să recunoască faptul că ar fi găsit incomod, dur şi aspru covorul... Hm!

Uşa se deschise larg. Iar Thomas intră şi începu să râdă:

- Aici erai!

- Da, aici eram...

- Chiar începusem să mă întreb de ce nu mai vrei să ieşim la plimbare!

- De fapt, te aşteptam ca să ieşim la plimbare.

- Iar eu te căutam peste tot...

- Şi nu te-ai gândit să mă mesăgeşti pe FB...

- Nu m-am gândit...

Ieşi în curte. Şi-acum?

- Hai uşurel pe lângă vile; mergem rotund şi ne-ntoarcem prin spatele lor.

Aprobă - că nu conta... Mergeau încet pe alee... şi nu spuneau nimic... Ah, ce uitase!

- Nu mi-ai zis cum ai terminat tu anul doi!

- Păi, tot bursier. Locul nu contează - nu?

- Nu, nu neapărat. Dar eram curioasă...

Nu-i răspundea...

- Deci - locul este...

- Locul trei.

- Mm, un onorabil loc trei!

- Dat fiind că locurile unu şi doi erau date deja, am luat ce-am mai găsit!

Deci şi la el erau mulţi piloşi... Şi iar tăceau...

N-o să poată să-i spună despre Alex. Pur şi simplu! Şi probabil că nici despre Andrei n-o să poată să spună mare lucru! Oftă greu... şi spuse cam ce putea să spună despre "partea aia din viaţa ei":

- S-a terminat cu ăla din Rusia. În sfârşit, s-a terminat. El visa mariaj şi copil; şi-a zis c-o lasă baltă cu mine. Că eu mai am şapte ani până la "Da" iar el nu poate să aştepte atât. Şi s-a dus. Toată lumea, toţi specialiştii mamei spun că s-a apucat serios să-şi caute nevastă. Aşa că am scăpat de el.

- Foarte bine. Nu era bun pentru tine. Eraţi foarte diferiţi...

Aprobă... Şi tot nu putea să-i spună despre Alex! La naiba!

- Eşti tristă şi îngândurată.

- Sunt. Că nici acum n-am vorbit cu mama despre el. Şi despre toate peripeţiile prin care-am trecut în ultimul timp.

- Ai rugat-o să staţi de vorbă şi n-a vrut?

Nega încet...

- Ea n-o să vină să te-ntrebe ce şi cum! Am înţeles că te-a tot tras de limbă, iar tu nu i-ai zis absolut nimic. E normal să te pedepsească un piculeţ...

Dacă zicea el...

- ... Îţi pare rău că te-a lăsat în pace?

- Cine? Mama?

- Nu. Andrei.

- Deloc. Era drept ca o scândură şi acru ca un executiv fără viaţă personală. În afară de blues, nu ştia să lege două mişcări. La un moment dat, eu mă unduiam până la pământ iar el stătea în picioare şi se holba la mine - şi făcea pe importantu'...

- Ţi-am spus că nu vă potriveaţi...

- ... Auzi? Apropo de unduială - e vreo distracţie prin orăşelul ăsta? O discotecă, un club, ceva?

- Sunt câteva cluburi...

- Aha! Şi tu ai multe treburi zilele astea? Că poate mergem într-un club!

- Nu ştiu dacă putem ieşi chiar acum - adică azi. Tu cât stai aici?

- Nu ştiu. Cât vreau eu - că vorbesc cu tati şi "se aprobă" aşa cum zic eu.

- Atunci, poate ieşim vineri. Că în timpul săptămânii nu-i cine ştie ce "acţiune" prin cluburi...

- Atunci mergem vineri. Da' s-o iei şi pe prietena ta!

Tânărul de lângă ea roşi uşor:

- N-am prietenă.

- Pe bune?

- Pe bune.

- Păi ce fel de poet eşti tu, fără muză?

- Ţi-am spus încă de când ai venit - *nu sunt poet / pentru că nu am muză*!

- Atunci mergem doar noi doi?

- Dacă nu vrei să-l luăm şi pe Léon... Toni vine sigur; şi el, şi Biyu.

- Daa, şi-un regiment mai mic, aşa...

Râdeau...

- Da' mergem într-un club unde se ascultă Moby!

- Tu ai o fixaţie cu Moby ăla!

- Nu neapărat! Îmi place! Adică îmi plac unele melodii! Nu toate - unele!

- Ca de exemplu?

- De exemplu, *Flower*.

- *Flower* provine dintr-un vechi cântec al sclavilor, care se numea "*Green Sally Up*". Un cântec de copii. *Green Sally up*, copiii săreau. *Green Sally down*, copiii se lăsau în jos. *Last one squat gotta tear the ground* - ultimul rămas în picioare era fraierul găştii. Şi cam atât. Moby repetă acelaşi lucru până la exasperare.

- Da, dar beat-ul e super!

Thomas clătina dezaprobator capul, de parcă încerca să spună că se aşteptase să fie căpoasă şi s-o răsucească după cum îi convenea ei...

- Şi-mi place şi *Honey*.

- Remake după "*Sometimes*", al lui Bessie Jones. Anii '30. Bunicul lui Bessie Jones a fost sclav.

Tot sclav?

- Altul!

- *Why does my heart feel*

- Te rog! Mai spune şi altceva, în afară de acelaşi lucru? Dacă n-ar fi pianul, nici n-ai clipi mai altfel! E fundalul sonor ideal pentru depresivi şi sinucigaşi!

- *Destroyed*!

- Apropo de *Destroyed*! Ştii cum a făcut coperta? Faţa albumului?

Negă - nu ştia...

- Era pe aeroportul LaGuardia, zborul avea întârziere şi a observat un afişaj electronic. Pe el rula textul "*All unattended luggage will be destroyed*". Dar afişajul era prea scurt, aşa că cuvintele apăreau pe rând. Şi a făcut o poză cu ultimul cuvânt.

Pe bune? Chiar nu ştiuse...

- La *Be the one*, a filmat singur videoclipul. Nu ştiu - mie oamenii ăştia nu-mi plac. Îmi par superficiali. E ca-n Mărgineanu; vecinu' şi-a luat o capră pe post de *pet*, s-a apucat să lipească căcăreze pe-un A3 şi-a apărut repede la televizor, *Că a descoperit pictura / Numai din căcăréze*!

Bufni în râs - era teribil...

- Nu-mi plac genul ăsta de abordări. Nu zic că trebuie să munceşti de să-ţi iasă ochii ca să faci o capodoperă. Dar nici nu poţi să mizezi numai pe chestii spontane. Eu, după ce-am terminat anul, am redeschis cutia cu CD-uri vechi. Aşa că redescopăr Queen.

Oo!

- Oo! Te rog! Să nu facem o paralelă între Moby şi Queen - da?

- Nu facem! Da' uite - să-ţi dau un exemplu! *Why does my heart feel so bad, why does my soul feel so bad, why does my heart feel so bad, why does my soul feel so bad, why does my*

- Opreşte-te, că am înţeles!

- Nu, n-ai înţeles! Spune-mi dacă înţelegi ceva din asta! *Each morning I get up I die a little / Can barely stand on my feet / Take a look in the mirror and cry / Lord what you're doing to me / I have spent all my years in believing you / But I just can't get no relief, Lord!*

Şi recita cu atâta patos *Somebody to love*...

El era ideal pentru ea. Era fascinant! Era... El avea puterea de a-i schimba convingerile! Şi nici tati al ei nu-i schimba ei convingerile! O convingea să facă ceea ce o ruga el, dar nu-i schimba convingerile! Thomas nici nu se căznea foarte tare să-i schimbe gândurile! Şi i le schimba, vorba aia, pe loc! Parcă nu-i mai venea în minte *"I like it"*! Şi nici *Flower*! Era...

Era deschis, era vesel, vorbăreţ... Era apropiat de vârsta ei, aveau aceleaşi gusturi, era inteligent - avea un computer în loc de creier, că ştia atât de multe lucruri c-o speria... Era rafinat, avea bun-gust, era îngrozitor de binecrescut... Îşi ştia locul şi lungul nasului... Era bursier... din nou...

Era o diferenţă uriaşă de valoare între Thomas şi Alex. Grasu avea dreptate - Alex n-avea ce căuta alături de ea pentru tot restul vieţii. Dacă le-ar fi dat să aleagă între Thomas şi Alex, părinţii ei ar fi ales Thomas fără să clipească! Şi ea...

Ea simţea că Thomas era ideal pentru ea! Parcă ştiuse dintotdeauna asta - aşa simţea, că avusese dintotdeauna informaţia aia în minte! Şi ştia că el o iubea de mii de ori mai mult decât oricine altcineva! Aşa că n-avea voie să-l piardă! Şi cum "intrase deja în viaţă" cu Alex...

Poate că, dacă era sinceră şi-i spunea că nu mai e domnişoară... Poate că o iubea îndeajuns de mult ca să mintă. El. Să spună că el fusese primul. Poate! Dacă o iubea cu adevărat, minţea! Dar poate că n-o să-i spună nimic lui; poate că o să se ducă cu Grasu în Bucureşti... la un medic...

Habar n-avea unde ajunsese cu recitatul. Că nu-l mai ascultase. Mintea ei era vraişte! Se holba "tot înainte" şi se gândea... Se gândea că el era jumătatea ei! Ursitul ei! Şi poate că avea o şansă să fie acceptat de părinţii ei! Dacă ea ştia cum să pună problema, dacă lăsa nasul jos şi vorbea omeneşte şi cu sinceritate cu părinţii ei... Dacă rezolva cumva cu Alex...

Toate astea se puteau împlini. Era îndeajuns de şmecheră ca să obţină toate astea! La dracu - îl făcuse ea pe Andrei să vină fuguţa-n România ca s-o împace! Şi-apoi îl făcuse s-o părăsească! Acum, în momentele astea, simţea că nu era nebună! Şi că chiar putea să-l primească pe el - pe Thomas al ei! Aşa că...

Unde dracu erau? Unde ajunseseră? Întoarse capul, să vadă unde era conacul, sau dacă-i urmărea cineva...

- Ce e?

- M-a furat peisajul - şi habar n-am unde suntem!

- Mai avem 50 de metri până la gard. Dacă vrei, ne întoarcem!

- Nu, nu vreau să ne întoarcem.

- Sigur?

- ... Sigur. De ce?

- Pentru că pari un pic nesigură...

O mai şi simţea în secunda doi! Hm...

- Nu vreau să ne-ntoarcem. Vreau să mergem înainte. Şi mai vreau ceva.

- Ce?

Întinse mâna... Şi-i strânse bine mâna. Gata - acum se plimbau ca îndrăgostiţii...

Nu mai recita Queen... Nu mai zicea chiar nimic! Da' de ce? Ce-avea? Întoarse capul şi descoperi că tânărul de lângă ea se cam albise la faţă...

- ... Ştii, cred, că te-ar putea vedea paza cu băiatul servitorilor de mână...

Ei bine, uite că n-o să-l mai certe! Nu şi de data asta! De data asta, o să-l penalizeze rău de tot!

Îl opri, veni în faţa lui... Era speriat - parcă prea speriat...

Find me somebody to love... Find me somebody to love...

Ridică încet palmele... Era alb ca varul - dar nu se clintea... Îi prinse capul în palme... Pe măsură ce îl trăgea spre ea, vedea cum ochii negri se închid...

Şi n-avea curaj... Parcă nu-ndrăznea! Parcă...

"Parcă eşti proastă! Vrei să-l pierzi? Că-l pierzi, dacă te tot faci că nu-i observi sentimentele!"

Nu, nu voia să-l piardă... Thomas şopti:

- Ne vede paza...

- Mă vede paza. Să nu te clinteşti deloc-deloc...

Şi-acum îl va săruta...

Realiza că avea în faţa ei, în palmele ei, un bărbat în toată firea... şi că nu se juca... Că, spre deosebire de Alex şi Andrei, cu el nu se juca... deloc...

"Tu chiar îl vrei?"

... Greu de spus. În orice caz, îi voia dragostea. Voia să se simtă iubită. Aşa că, acum...

"Hai odată! Aoleu, ce bleagă eşti! Tu aştepţi să vă vadă cineva, ca să te oprească înainte să-l săruţi?"

Ăsta da, gând mobilizator!

... Şi-acum nu mai gândea nimic...

... Acum, deşi el o asculta dumnezeieşte şi nu se clintea, ea se simţea iubită... din simplul motiv că omul ăsta făcea tot ce-i cerea ea să facă, poate fără să înţeleagă de ce voia ea ca el să facă una sau cealaltă...

Oare o găsea... copilăroasă? Se trase uşurel în spate...

... Nu; o găsea fermecătoare. Îl fermecase de tot! Rămăsese aşa, neclintit, cu ochii închişi... deşi, vorba aia, "nu-i aplicase" un sărut de-ăla care să-l dea pe spate, sau...

Zâmbi, roşind uşor:

- Şi cum cred că ne-au văzut deja, să nu te mişti...

Thomas se înroşise tot - dar zâmbea...

- Lasă-i să mă pârască pe mine - nu pe tine.

Îi apucă mâna, o îndoi din cot şi-o aşeză corespunzător; după care îl luă frumuşel de braţ şi păşi înainte:

- Deci tu studiezi Queen. Ia să m-apuc eu să studiez Celine Dion! Că de Moby nu mai am chef! Parcă e redundant, aşa - şi repetitiv şi cam neinspirat...

Înaintau spre gard, spre locul unde vor întâlni aleea care făcea înconjurul curţii, iar el râdea şi nu spunea nimic...

- O să încep cronologic... cred. Cu albumul *On ne change pas*. Îţi place *D'amour ou d'amitié*?

Evident, el tăcea - dar era roşu... Perfect! Start!

- *Il pense a moi, je le vois, je le sens, je le sais, / Et son sourire me ment pas quand il vient me chercher / Il aime bien me parler des choses qu'il a vues / Du chemin qu'il a fait et de tous ses projets...*

Acum recita ea iar el tăcea...

- OK! O să mă ocup serios de chestia asta, cât stau aici. Că n-am Celine Dion în Aurari. Şi probabil că nici n-aş putea-o asculta, de

câte bubuieli manelistice răsună pe-acolo! Dar pe Celine Dion o s-o studiez cu maximă atenţie zilele astea!

El aproba - ce mai putea să zică...

- Şi pe-aici ce mai e nou?

- Nu mare lucru...

- Daa, ştiu...

Deci nu voia să discute...

- ... Să-mi zici dacă îţi zice cineva ceva.

Fu bătută uşurel pe palmă:

- Stai liniştită.

- Nu, serios!

- Foarte serios - stai liniştită.

... La urma urmei, era bărbat - se descurca el... cumva...

Oare... Întoarse capul şi-l privi lung - oare...

Era mai înalt decât Alex. Asta era ciudat, că părinţii lui erau amândoi mărunţei. Dar poate că informaţia genetică "sărise" o generaţie; poate că viaţa liniştită şi îndestulată de la conac îl ajutase să se dezvolte aşa. Era... un pic slăbuţ. Faţă de Andrei, era mai slăbuţ; faţă de Alex, era şnur. Sigur, nu trebuia să-l compare aşa - că nu puteau fi comparaţi, la urma urmei! Erau atât de diferiţi... În fine!

Era brunet, avea ochi negri, purta părul tuns ciudat - şi veşnic ciufulit... Avea zâmbet frumos. Buzele lui formau un zâmbet fascinant! Aveau o formă aparte; erau foarte... aparte. Nasul era normal - adică potrivit... Sprâncenele erau normale...

Era un om normal - un tânăr normal. Nu ieşea cine ştie ce în evidenţă, dacă nu deschidea gura. Dar, când deschidea gura, o azvârlea într-o contemplare mută... Categoric, ei doi aveau ce vorbi! Ea avea ce învăţa de la el! Thomas era "o enciclopedie cu picioare"...

... O enciclopedie care zâmbea chiar acum:

- Semeni mult cu dl Ştefan.

Serios? De ce? Ochii negri se întoarseră spre ea doar preţ de-o secundă:

- Ai moştenit "radiografierea"...

Bufni în râs:

- Ei!

Thomas decise brusc să schimbe subiectul:

- Putem să mergem la Jacques Coeur Theatre. În fiecare seară cântă altcineva. Sau la Les Concordes. Sau la La Bamba Berrichonne. Să ştii că nu prea există viaţă în oraşul ăsta după ce se închid magazinele. Mai greu să găsim ceva dansant...

- Atunci, poate dăm o petrecere aici, la conac. Fie înăuntru, fie în curte.

- Nu cred că dl Toni ar accepta ideea cu concertul în aer liber. Înăuntru, poate... Şi la volum mititel, că se-aude...

- ... Am o idee. Comandăm căşti wireless. Şi dăm tare!

- Mm, bună idee! Te pricepi la organizare! Semeni cu dl Ştefan...

- Dacă zici tu...

Că ea s-ar fi comparat mai degrabă cu mămica ei... Cu micul amendament că ea nu şi-ar fi abandonat copiii aşa. N-ar fi făcut copii doar ca să fie făcuţi - şi să-i crească cin' se nimereşte. Şi să-i paseze pazei, să aibă paza grijă de ei. Mm... Trebuia să schimbe urgent gândurile alea din mintea ei! Deci, apropo de ieşirea în oraş... Aha!

- Las' că vedem noi unde mergem! Găsim noi o distracţie!

- O să mă interesez, diseară, cine pe unde petrece. Găsim noi ceva!

Găseau ei ceva...

Porniseră înapoi, spre vile...

Zona asta era foarte înverzită. Era plină de tufişuri înalte! Acum, ar fi putut să-l oprească din nou - şi să nu-i mai spună să stea nemişcat. Numai că... Numai că erau singuri de ceva vreme. Iar regulile stabilite de Toni spuneau că toate persoanele care ieşeau în curte trebuiau să fie urmărite discret. Şi se gândea că, poate, prima oară nu fusese nimeni pe-aproape; dar după ce-i hămăise dulăul pe lângă care trecuseră...

Nu putea - şi nu voia - să-l omoare. Nu putea să-l pună într-o lumină proastă în ochii părinţilor ei! Că s-ar fi uitat câş la el nu pentru că ea îl sărutase, ci fiindcă el o lăsase să-l sărute! Aşa că...

Aşa că se întorceau în conac. Sau poate că ea rămânea la vilă. Se îndoia că mămica ei ieşea azi din dormitorul de la etajul unu; aşa că putea să se ducă la culcare fără nici o grijă! N-avea cu cine vorbi...

Ştefan

Era nouă jumate. Era ora ideală pentru şedinţă. Îşi privi lung soţia... şi zâmbi:

- Te rog, îmi aduci tu armăsarul?

Ana era nelămurită... Arătă spre scaun. Acum râdea - şi-i aducea, bineînţeles, armăsarul electric. Se pregătea să se urce pe invenţia aia faţă de care avusese unele reţineri, dar care iată că funcţiona perfect...

Se opri la masă:

- Vii să facem conferinţă cu consilierii?

- Bineînţeles! Nu pot rata ocazia de-a vedea moaca lui Andrei...

Nu vorbiseră nimic despre Florentina. Se îndoia că vor vorbi acum, aşa că nu comenta...

- Le dau mesaj, să fie online peste zece minute?

Aprobă şi porni spre toaletă - că trebuia s-o facă şi pe asta, pân' la urmă! N-o putea amâna la nesfârşit - nu?

- Vrei să vin cu tine?

Negă scurt - că mai bine se ocupa de mesajele alea! Gândul toaletei - şi amintirea coşmarurilor - îi ridicaseră instantaneu nivelul de ţâfnă...

Aşeză scaunul lângă veceu, blocă roţile, coborî cotiera stângă... Şi-acum apuca mânerele... Se ridica încetişor, doar un milimetru probabil... Înainta centimetru cu centimetru, ca să nu cadă cu capul de podea... Pantalonii de pijama acum... tot centimetru cu centimetru, dreapta-stânga...

Se calmase ca prin minune...

Se reîngrijora, fiindcă nu se putea muta singur din pat în armăsar - aşa că problema era doar pe jumătate rezolvată...

"Da' mofturos te-ai mai făcut! Se vede că te-au răsfăţat toţi rău de tot!"

Da, era răsfăţat. Şi oricum îşi spusese, pe la opt, că va încerca să-şi petreacă timpul în scaun - ca să nu zacă inutil în pat, ca să-şi muncească musculatura...

Ana-Maria

Consilierii erau toţi conectaţi - şi-şi lansaseră invitaţiile. Ea nu le accepta - că Ştefan nu venise încă. Avea un bărbat extrem de... mândru? Sau de încăpăţânat? Probabil că amândouă contribuiau la determinarea cu care el refuza s-o strige...

Şi iată-l revenind în dormitor! Era victorios; strălucea tot... Întoarse laptopul spre amândoi:

- Gata?

- Gata.

Le accepta invitaţiile; ei apăreau pe ecran... Ia uite-i! Uite-i ce socializau de zor! Ea îi invita, rând pe rând, să vadă camera laptopului; Ştefan se uita lung la ei şi zâmbea...

Era liniştit. Era calm şi destins şi plin de optimism vesel. Bun! Deşi ştiuse de problema ploscăi, nu-şi imaginase dimensiunile ei! Ştefan era mult mai liniştit acum! Mult mai liniştit...

Gata - momentul de socializare se încheia. Erau toţi atenţi, alerţi... Lăsă capul pe umărul soţului ei:

- Bună seara, consilierii noştri...

- Bună seara, şefii noştri...

Cam ăsta era răspunsul; sigur, venea haotic şi rânjit rău... Ştefan preluă discuţia - cu un ton atât de serios, că le reteză instantaneu veselia:

- După cum vedeţi, sunt la conac acum. Şi vă stau la dispoziţie, începând de mâine.

Tăcere - informarea lui fusese un pic ambiguă. El se grăbi s-o detalieze:

- De tratat, trataţi în continuare cu Ana. Dar de discutat eventualele nelămuriri sau dubii, le discutaţi cu mine. Şi noii afacerişti îi discutaţi tot cu mine... De asemenea, informaţiile de la Consiliu le veţi primi tot prin mine. Sugestii? Obiecţii?

Acum vorbeau pe rând. Începuse Diamant - care bănuise cam ce-o să audă şi se grăbea să le dea celorlalţi puterea exemplului. Ea se uita în ecranul "Rusia 2". Andrei nu părea să fie mai vesel sau mai trist... Lângă el, în ecranul 'Rusia 1", Gabriel fuma şi-şi aştepta cu calm rândul...

Fratele cel mare scăpase de pericolul de-a rămâne singur peste Rusia - adică de a-şi vedea fratele fugind în UE cu prinţesa. Probabil că atunci, demult, în 2011, Leonard avusese o discuţie extrem de serioasă cu amândoi. Şi-i "programase" să lucreze întotdeauna împreună. Să nu se despartă niciodată. Într-adevăr - împreună, erau o forţă. Despărţiţi, erau doar doi consilieri normali - adică "de stăpânit". Mare parte din grijile lui Gabriel se referiseră nu la faptul că Florentina nu îl iubea pe Andrei, ci la iminenta despărţire a mezinului de Rusia. Acum era foarte liniştit...

Fratele cel mic scăpase şi el de pericolul de a fi despărţit de cel care-l îngrijise întotdeauna - de "tatăl informal". Înainte să decidă ruperea de Florentina, Andrei nu sesizase că, dacă se însura cu ea, se muta în partea cealaltă a Europei - şi-şi vedea fratele pe net, sau în concediu. Văzuse doar farmecele bruneţelei cu vino-ncoa şi perspectiva postului de "mână dreaptă a regelui" - iar cuvintele fratelui lui ricoşaseră din el ca din zid. Acum, însă, redevenise... Donichioiu. După aproape două luni de "muncă", ea şi Florentina obţinuseră... nimic. Reveniseră în momentul zero. Nu făcea aprecieri la adresa lor - dar ele două ieşiseră destul de şifonate din nebunia asta...

Soţul ei îi strânse uşor mâna - aşa că redeveni atentă. La fix - se discuta despre următorul ei turneu. Ei ziceau că n-au nevoie de şefa - că încă mai strâng contracte. Stabileau, deci, să-i viziteze punctual... Stabileau, veseli, să-l deranjeze pe şefu' după un program omenesc de tipul 10-12 şi 17-19... Andrei râdea, înveselit de programul regelui...

Ştefan se folosea de momentul ăla ca să-i scrie lui Isamu să nu se îndepărteze de camera video - că ei vorbeau şi după şedinţă...

Pe-ăsta n-o să-l ierte. Pentru ceea ce-i făcuse fetei ei, n-o să-l ierte nici moartă! Nici pe patu' de moarte n-o să-i dea iertarea! Trésor...

Îşi drese scurt vocea:

- Încă ceva.

Redeveniseră toţi serioşi.

- De săptămâna viitoare, reluăm apelul pentru găsirea nepoatei mele. Toţi.

Rebeca se albise; Diamant se cam înroşise. Continuă:

- Pe măsură ce trec pe la voi, o să vă aduc unele lucruri care vă vor ajuta în munca de convingere. Nu uitaţi: partenerii, umbrelele, tovarăşii. Toate cele trei categorii trebuie să primească un reminder... şi ceea ce vă aduc eu. Dar despre asta vom vorbi pe larg când ne vedem. Până atunci, o să-i fac o vizită lui *Mister P*. Poate ne ajută şi el cu informaţii sau ponturi...

Toţi aprobau. Cele mai veridice, sincere şi deschise aprobări veneau din Rusia...

Se ridică şi se grăbi să iasă - că încheiau ei acolo! Ea era supărată pe ei! Cu excepţia lui Luka - şi-a lui Isamu, fireşte! -, nici unul nu produsese vreo băşină apropo de copilul ăla! De parcă nici nu le spusese să fie cu ochii-n patru! Mm...

Ciocăni la uşa lui Sami. Paşii se apropiau, grăbiţi... Medicul ei preferat nu zâmbea:

- Calmant?

- Nu. Mă întrebam dacă ai nişte Diclofenac.

- Am; depinde pentru ce îl vrei!

- Pentru masaj.

Şi arăta spre dormitor... Primi imediat tubul:

- Cu rugămintea să nu faci excese.

OK! N-o să facă excese! Ştia ea o super-şmecherie, compusă din acţiunea binecunoscută a unguentului şi un pic de extract uleios de muşeţel - informaţie strict secretă primită de la Perla. O să le amestece şi-o să-i facă un masaj uşor... Iar mâine, pe la doişpe - adică când o să-l trezească Isamu -, Ştefan se va simţi complet remontat!

Trebuia să se ocupe de soţul ei. Ca să nu se ocupe de balaurul bicefal. Şi ca să ajungă în vilă atât de târziu încât să nu se ducă să-şi bată cu bestialitate fata, pe motiv de muţenie. Şi de atitudine. Şi de rupt membrana.

Ăia doi o înfuriaseră la culme!

Zâmbi slab şi reveni în dormitor. Şi constată că laptopul era închis iar Ştefan o aştepta "să-i ţină contra la armăsar"... Ce nebunie!

Isamu

Aştepta. Liwei intrase pe Avenue du Roi Albert. Ajungea repede...

Deschise glasvandul şi se aşeză pe canapea. N-o să-l aştepte drepţi. O să-l aştepte... normal. Spera într-o discuţie normală, deschisă... Îl vedea parcând, coborând, dând mâna cu Claude... Băiatul lui crescuse mare! Adică devenise bărbat! Tocmai "se reactivase" gândul ăla cu Liwei şi Amélie...

- Bine te-am găsit!

- Bine-ai venit!

Porni "fondul muzical" şi lăsă telecomanda. Şi începu să toarne cafeaua. Liwei îl privea lung, serios... Ridică privirea:

- Ce-i?

- Nimic. Te găsesc schimbat. Şi-mi place schimbarea asta.

Poftim? Băiatul lui nu continua... O să continue el:

- Adevărul e că n-am mai ajuns demult la o persoană autorizată "să-mi scurteze cosiţele"...

Liwei începu să râdă:

- Nu mă refeream la cosiţe. Apropo - îţi stă foarte bine aşa!

- Mulţumesc. Nu e prea lung?

- Nu. E... aparte. Îmi place. Dă bine la costum.

Bun! Bine că ştia...

- Şi ce-ai mai făcut tu, în timp ce eu mi-am făcut de cap în vacanţă?

- Nu foarte multe. Cum mă ştii - în birou!

- Te privesc şi parcă n-aş zice că ţi-ai petrecut chiar tot timpul în birou. Ţi-am spus - te găsesc schimbat.

Nu, despre asta n-or să discute nicicum. Atacă frontal:

- Fei-Yen nu m-a mai sunat.

- Eu am vorbit cu ea. Vorbim aproape zilnic.

Aşa; şi? Tăcea... Şi Liwei tăcea, pe nervii lui...

- ... Şi?

- Şi, nimic. E bine. E foarte bine chiar. E tot în Montbeliard. Nu mi-a lăsat impresia că plănuieşte să revină curând la Cannes...

- Poate să revină oricând vrea ea. Eu mi-am schimbat domiciliul.

Era mirat...

- Mi-am închiriat un apartament. Nu trec niciodată pe-acolo - e mai mult un spaţiu de depozitare pentru haine şi nimicuri. Dar asta îi permite ei să se întoarcă liniştită acasă.

- N-am ştiut...

- N-ai ştiut că avem probleme?

- N-am ştiut că te-ai mutat.

- Ştii acum. Apropo - ce părere ai despre isprava mea cu apartamentul?

- O părere foarte bună. Ţi-am spus că eşti schimbat!

Ei, hai - că era prea de tot! Se sprijini de spătar:

- Cum adică, schimbat?

- Eşti mai calm şi mai destins. Eşti aşa cum te ştiam eu dintotdeauna. Se vede că ţi-ai luat problemele de pe umeri...

Şi dac'ar şti el ce probleme noi îşi pusese pe umeri... Decise să mute discuţia dinspre el, spre Fei-Yen:

- ... Deci ea e bine.

- E foarte bine. E calmă şi veselă. Are o grămadă de treburi acolo, după cum zice ea. Şi-a comandat flori noi, a reamenajat grădina... A cumpărat o mulţime de lucruri noi în casă... Nu mobilă - chestii de

decor. Cică are şi-un bonsai!

O avea! Ăla era un copăcel pretenţios; se îndoia că domnul doctor o s-o lase să petreacă prea mult timp în compania "tufănelei", aşa că biata plantă o să se usuce repede...

Îi venea să-i mai pună o întrebare. Una singură. Dar s-ar fi dat de gol, ca un prost, şi-ar fi căpătat imaginea unui gâscan; aşa că decise să tacă... Tăceau amândoi...

- ... Să ştii că am venit pregătit.

Serios? Pentru ce?

- Pentru ce?

- Pentru destăinuirile complete pe care le aşteptai.

Liwei se ridică şi porni plasma. Şi scoase un stick... După care reveni lângă el:

- Vacanţa asta am umblat mult - şi prin Franţa, şi prin afara ei. De exemplu, mi-am petrecut ultimele două săptămâni în Arta.

Unde?

- În Grecia.

Aa...

- Am îmbinat utilul cu plăcutul. M-am înscris voluntar într-o fundaţie...

Băiatul lui schimba imaginile... Aa... Începu să râdă:

- Bag seama că e adevărată vorba aia care zice că dragostea cere sacrificii...

- Nu e un sacrificiu. Adică eu nu-l percep ca pe-un sacrificiu. Dacă mă duceam singur, da - poate că-mi bombăneam soarta crudă. Dar aşa, cu ea, toate supliciile sunt foarte plăcute...

În fotografia asta latră de-un metru jumate se vedea clar cât de plăcut era supliciul lui Liwei...

- Suntem un grup de vreo 50 de voluntari, toţi mai tineri de 25 de ani. Nu avem o ţintă anume - mergem într-un oraş şi facem ceea ce e de făcut! Cei care se pricep la pietre, îngrijesc pietrele; cei care se pricep la oameni, îngrijesc oamenii. Cei care se pricep la flori, îngrijesc florile. Facem tot ceea ce trebuie făcut ca să

Se repezi şi-i luă telecomanda - şi arătă spre ecran:

- Iar cei care împart cadouri la copii...

Băiatul lui se tolăni la propriu pe canapea şi etală un zâmbet larg:

- Cei care împart cadouri la copii se pregătesc psihologic să-şi întemeieze o familie.

Îl făcuse mat... Liwei se delecta la propriu cu imaginea de pe ecran:

- I-am spus cine sunt. Nu a deranjat-o nicicum faptul că tu eşti consilierul lui Ştefan - şi nu numai. M-a rugat doar să-i promit că nu te voi urma în carieră. Şi i-am promis. Şi cam atât am discutat despre "partea asta a lucrurilor"...

Tăcea...

- Cred că ştia cine sunt încă dinainte s-o observ eu. Ca amic, am ajuns destul de greu până la ea; mai greu decât alţi tineri care i-au devenit amici. Probabil că s-a convins mai greu... sau m-a studiat cu grijă, m-a observat... M-o fi urmărit cu detectivi particulari, sau şi-o fi pus prietenele să mă spioneze discret... Oricum - sigur a observat cu câtă încăpăţânare mă ţineam după ea! Probabil i-a plăcut chestia asta...

Tăcea...

- E mult mai "limpede" mental decât orice altă persoană pe care-o cunosc. Cred că o depăşeşte şi pe Ana lui Ştefan! Nu se împiedică în chestiuni abstracte. Trăieşte din informaţiile reale. Zvonurile sunt egale cu zero pentru ea...

Aha...

- Nu ţipă niciodată. Nu se enervează niciodată. Când se necăjeşte, ridică privirea spre cer preţ de câteva secunde şi-apoi zâmbeşte şi spune ceva mobilizator. Fie că după un lucru rău va veni unul bun, fie că viaţa e sinusoidă şi-or să vină şi evenimente mai bune... Uneori, e de-un optimism strigător la cer!

Oftă greu:

- Aţi stabilit data?

- Nu. Am stabilit că o să ne căsătorim... cândva. Şi-o să avem şi copii. Şi cam atât.

- Şi tu ce părere ai despre chestia asta?

- Eu? Eu cred că lucrurile nu trebuie grăbite. Niciodată. Fiecare eveniment, fie el bun sau rău, apare atunci când trebuie să apară. Când i-a venit vremea.

- Cu excepţia celor care n-or să apară niciodată. Şi-a celor care au termen clar de finalizare.

Băiatul lui se întreba unde voia să ajungă...

- Tu o să-ţi ridici diploma de absolvent în vara lui 2022.

- Iar pe cea de doctor în ştiinţe politice în 2025. Ea o să devină doctor în drept. Tot atunci - că avem din ce plăti bonele, în caz că evenimentul "naştere" îşi va face apariţia înaintea evenimentului "doctorat".

Măi, să fie! Da' pragmatic se mai făcuse băiatul lui! Liwei începu să râdă:

- De când sunt cu ea, am înţeles că grijile dau riduri. Şi-am priceput, în sfârşit, ce voia Ştefan să zică cu bucata de sare care-o să cadă la un moment dat...

- ... V-aţi gândit unde-o să locuiţi?

- Momentan locuim la mine, în apartamentul pe care mi l-ai închiriat tu acu' doi ani. Dar, dacă va veni evenimentul numit "apartamentul personal", o să ne cumpărăm un apartament.

Aha! Trase aer în piept şi constată că "nu luase startul la timp"...

- O să-ţi fac o vizită, înarmat cu praline şi carnetul cu note - ca mijloc de convingere...

- Nu-mi faci o vizită înarmat cu ea?

- Tată... Azi, am venit ca să stăm noi de vorbă. Data viitoare, probabil că o să vin cu ea. Că trebuie s-o cunoşti şi tu. Iar ea abia aşteaptă să te cunoască.

- Pe Fei-Yen a cunoscut-o deja?

- Nu.

"Şi nu e nerăbdătoare s-o cunoască şi pe ea?" Prefera să tacă... Liwei oftă greu:

- Încă nu e momentul să o cunoască pe ea. Dar pe tine cred că te poate cunoaşte chiar mâine!

Serios? Cum adică? Adică de ce pe el da şi pe ea nu? Era bulversat...

- Ţi-am spus - te-am găsit schimbat. Tu ţi-ai rezolvat problemele. Mama încă nu.

Deci la asta se referea schimbarea lui... Mda...

- ... Pot să te întreb ceva?

- Nu.

Din gama întrebărilor personale, nu putea să-l întrebe nimic. Trecu la următoarea fotografie... şi zâmbi:

- Stick-ul ăsta rămâne aici.

- Sau îl copiezi pe-un DVD - că sunt unicate.

Erau unicate? Băiatul lui aproba încet:

- Este unicul exemplar. Evit să le multiplic. Am trecut prin multe de-a lungul vieţii - şi-am învăţat din ele, ca să zic aşa...

Adică ştia el foarte bine cât de publică trebuia să fie imaginea lui, "băiatul lui Isamu Chèn - mafiotul"... Da, îi pusese băiatului lui la dispoziţie o avere considerabilă; dar îi legase de gât un bolovan uriaş. Constatarea asta îl făcu să ofteze greu...

- Nu ofta; că nu-mi pare rău că sunt cine sunt. Şi nu te-am acuzat niciodată că nu te-ai făcut contabil-şef la vreun butic "cu de toate". Sunt mândru de tine. Sunt mândru că sunt băiatul tău. Dincolo de orice funcţie sau ocupaţie, suntem toţi oameni. Iar tu eşti un om foarte special. Mi-aş fi dorit să fiu ca tine...

"Ţi-ai fi dorit tu să fii mafiot?" Asta era o întrebare stupidă, de vreme ce îi înţelesese foarte bine cuvintele... Băiatul lui luă telecomanda şi derulă... derulă...

Ca o ironie a sorţii, aveau şi ei o fotografie printre copacii înfloriţi violent. Una identică cu cea făcută în Japonia. Şi ei erau fericiţi - şi ei radiau... Băiatul lui oftă lung... şi zâmbi, pe-un ton visător:

- Când sunt cu ea, parcă plutesc şi simt că ameţesc...

Aprobă, zâmbind - în sfârşit, Liwei venise pregătit "să facă destăinuiri complete"...

Ştefan

Zăcea ca un bondar răstignit tot, pe burtă. Era aşa de bine...

Când o auzise că vrea să-l dezbrace, avusese o strângere de inimă. Că nu se simţise în stare nici măcar să fie el "partea pasivă"! Dar soţia lui nu se gândise, aşa ca el, la "prostii". Îi pusese o pereche de boxeri, îngenunchease lângă el şi-i dăduse să ţină o căniţă. În care, descoperise el, Ana lui amestecase nişte creme şi nişte picături maronii. Se lăsase uns pe toată suprafaţa corporală - de la gât pân' la tălpi. Şi-apoi se întorsese pe burtă. Ea "îl aranjase" într-o poziţie foarte comodă - şi-şi continuase masajul ăla uşor ca o dezmierdare...

Era aşa de bine... Se simţea destins - ca o praştie picată pe jos. Toţi muşchii îi erau "blegi"! Nu-l mai durea nimic! Parcă avea piele de gheaţă - nici urmă de durere, sau de contractură musculară! Simţea doar furnicăturile alea slabe, plăcute, semn că amestecul făcut de ea acţiona...

Concluziona că Ana lui era o mult mai bună maseuză decât disperatu' ăla din spital - care-l frământase ca pe cozonac şi-i dăduse dureri şi amorţeli şi furnicături dureroase...

I se-nchideau ochii de somn... şi de plăcere...

Era aşa de bine... cu ea...

Ana-Maria

Reveni în dormitor - şi se apropie uşurel de pat... Oof, Doamne! Picase lat şi-aşa rămăsese! Tot iureşul zilei de azi se acumulase peste oboseala provocată de efortul de-a fi "normal" - şi-l doborâse! Ştefan al ei dormea dus! Se lungi lângă el - şi renunţă la planul de-a dormi îmbrăţişaţi. Nu voia să-l trezească. Nu voia să-l mişte din poziţia aia atât de comodă...

Soţul ei sforăia un pic... Poziţia capului îi împinsese buzele într-un început de botic... senzual...

Ea pleca mâine la Cannes, ca să vină Isamu aici... O să-i fie dor de el! O să stea minute-n şir cu ochii pironiţi asupra unui obiect oarecare şi mintea plină de întrebări - fiindcă o să se tot întrebe dacă mâncase bine, dacă masajul avusese efectul scontat, dacă lipsa exerciţiilor de azi influenţa capacitatea lui de-a face exerciţii mâine...

Din fericire, puteau face videoconferinţă. Din nefericire, n-o să se repeadă să-l deranjeze din cinci în cinci minute - că soţul ei mergea mâine la birou, şi-avea de recuperat o grămadă...

Era aici, lângă el, şi-i era deja dor de el. Hm...

22 iulie 2020 - miercuri

Isamu

Era pregătit de plecare. N-avea bagaj; pleca "cu mâinile-n buzunare". Avea la el tot ce-i trebuia: actele, telefoanele şi ţigările. N-o să doarmă la conac...

Uite-o! Se grăbi să iasă în curte:

- Bine-ai venit!
- Bine te-am găsit!

Fu îmbrăţişat cu putere... iar ea şopti:

- Doamne! - ştii ce bine e cu el acasă?

Da, ştia - şi aproba...

- E incredibil! E... E atât de aproape de normalitate!
- Ştiu.
- ... Hai, că devin melodramatică - şi nu-i bine. Fugi la aeroport!

Aprobă şi zâmbi:

- Să fii cuminte!

Ana bufni într-un hohot de râs... Da - era fericită. După cum călca, se vedea de la două poşte că plutea! Aşa că se grăbi să urce în blindată - să ajungă odată la aeroport, să decoleze, să aterizeze şi să-şi revadă micul jasp! Liwei îl găsise schimbat în bine; aşa că...

Florentina

Ungea "artistic" mierea pe biscuit. O ungea cu încăpăţânare, cu determinarea unui maestru budist care trebuia să convingă mierea aia să se scurgă prin amestecul de făină, cacao şi arome... Biyu ungea şi ea - dar nu încerca să ajungă la performanţe uluitoare, aşa că ea chiar reuşea să se hrănească...

Se trezise la nouă fix. Îşi pusese ceasul să sune, ca să poată să se trezească! Se îmbrăcase la viteză, gonise în conac şi... Şi constatase că mămica ei plecase încă de la şase. Iar tăticul ei dormea dus. Iar ora de masă a consilierilor era opt, aşa că ei erau deja la muncă. Încântător... Azi chiar ar fi vrut să-i spună mamei ei despre Thomas! Nu de alta, dar ceea ce se întâmplase ieri, ceea ce descoperise... Ceea ce era el trebuia să fie al ei. Şi prespunea că o să depună oareşce muncă de convingere cu părinţii ei - că era vorba de băiatul servitorilor...

Ei, poftim! Acum începuse ea cu rahatul ăla cu băiatul servitorilor! Ce naiba era cu ea?

Uşa se deschise larg:

- Ei, neaţa!
- Neaţa.
- Să ai poftă!
- Într-adevăr - nu mi-ar strica nişte poftă...

Thomas se aşeză în faţa ei:

- Ce-ai - de ce eşti pleoştită?
- ... Mama a plecat la şase dimineaţa...
- Plănuisei să vorbiţi azi?

Aprobă încet cu capul...

- Din câte ştiu eu, sunt şanse s-o revezi mai spre seară.
- Odată plecată, rămâne plecată câte-o săptămână. Se duce pe la fiecare, să-i consilieze. Şi cum a mai luat recent nişte pământ, s-au înmulţit şi consilierii. Aşa că, poate peste vreo două săptămâni să mă intersectez absolut întâmplător cu mama mea!
- Nu mai vorbi aşa!

Atunci n-o să mai vorbească deloc! Îi era perfect perpendicular...

- ... După ce mănânci, mergem în turn?

Aprobă - că şi-aşa n-avea chef nici să moară! De ce să fie proastă şi să nu profite de ocazia nesperată de-a se învenina bine-bine consta-

tând din nou că el era ideal pentru ea, dar îi era complet interzis?! Hm...

- ... Nu, e clar - tu ai ceva!

Ridică privirea şi-l fulgeră cu seriozitate, în romanes:

- Nu vreau să-ţi fac rău. Şi, înainte să vorbesc cu ea, riscul de a-ţi face rău e uriaş.

Se cam îngălbenise, dar o privea cu atenţie...

- Mi-a spus că vrea să ştie tot ce fac - dar înainte să m-apuc să fac. Deja am cam trişat; nu vreau s-o dau în bară...

Lăsă biscuitul în farfurie şi se ridică. Şi se grăbi să iasă:

- Nu vreau să greşesc. E prea important!

Şi gata - era afară! Iar dacă ieşea şi el, chiar c-o îmbulina! O rupse la fugă spre vilă... Chinezoaica fugea în urma ei... Îi venea să plângă...

La urma urmei... Încetini. Şi scăpă un suspin. Biyu bombăni încetişor:

- Ştiu că nu-ţi place să fii mereu urmărită. Dar e mai bine să te urmăresc eu, decât băieţii ăştia de pe-aici.

Îndesă mâinile în buzunarele treningului...

- ... Ei probabil că ar fi raportat prompt aseară...

Adică... Adică...

"Hei! Dezmeticeşte-te! Adică ea te-a văzut! Adică l-a convins pe Toni că te urmăreşte ea - iar ceilalţi se pot ocupa de pază..."

Aprobă scurt cu capul. Şi nu mai auzi nimic. Aşa că se duceau în vilă acum...

O să-şi facă ordine prin haine. O să strângă ceea ce nu mai purta şi-o să le pregătească de "călătorie". Hainele de valoare se duceau la licitaţiile caritabile; hainele celelalte se duceau, probabil, la săraci - habar n-avea, ea doar le împacheta, altcineva le făcea să dispară...

Trebuia să se calmeze cumva. Trebuia să se liniştească psihic - şi sufleteşte, pe cât posibil. Asta era extrem de greu, de vreme ce Alex locuia în acelaşi orăşel cu bunicul ei...

După ce-şi aranja hainele, o să se ducă totuşi în turn. Că acolo nu erau camere de supraveghere - şi sigur venea şi el! Şi puteau trişa...

Da' las' că la haine mergeau mai târziu! Viră stânga, intră pe iarbă... şi zâmbi:

- Ne-ntrecem până la turn?

- Numai dacă promiţi că nu te oftici când o să mă vezi întrecându-te!

Ia uite-o! O rupse la fugă din toate puterile! Las' că-i arăta ea ei!

Isamu

Frumos se mai făcuse conacul ăsta! Era mare, monumental... Era uriaş. Pădurea din jurul lui crescuse aşa de mare, că îi dădea un aer monumental... Un aer de mini-castel. Avea şi turn - nu? Putea trece drept minicastel...

Abia aştepta să-l revadă pe Ştefan! Zău că-i era dor de el! Îi simţise rău lipsa! După atâţia ani petrecuţi împreună, nedespărţiţi...

Şi ia uite pe cine revedea el...

Florentina era în turn. Biyu era lângă uşa turnului - că nu era indiscretă din fire, iar a sta în coasta prinţesei şi aici chiar era o prostie. Micul lui jasp nu ştia că azi or să se revadă; privea lung blindata şi calcula, probabil, că se-ntorsese Ana...

Maşina ocoli conacul şi se opri în parcare. Toni zâmbea:

- Când am plecat eu spre aeroport, încă mai dormea. Florina s-a minunat, că nu-i e poftă de biscuiţi de-ăia de casă; iar Sami ne-a spus că i-a făcut Ana ieri un masaj cu cremă pentru dureri şi un ingredient secret... Şi că nu s-a clintit toată noaptea.

Deci se trezea anchilozat! "Bravo, domn' doctor!" Dar, deh - poate că aşa era mai bine pentru Ştefan! Nu avea pretenţia că le ştie chiar pe toate... Porniră amândoi spre uşă.

- Am impus nişte reguli draconice aici. Nimeni nu mai umblă langa prin pădurea asta. Paza e dublată, le-am dat băieţilor teaser-e şi pistoale cu tranchilizant...

- Te-ai gândit bine.

- Ştefan e foarte bine păzit aici.

- Ştiu. Şi ştie şi el. Şi Ana ştie...

Aha! Biyu înlemnise când îl văzuse! Şi cum Toni ştia că ei se cunoşteau şi nu erau duşmani, îi zâmbi - şi-i făcu cu mâna. Primi un zâmbet şi-un salut identic... Îşi zâmbeau reciproc - iar el nu-i ascundea cu nimic că-i era dor de ea, aşa cum nici ea nu părea dornică să poarte masca bodyguardei "la post"... Se apropiau de uşă... Îşi amintea că băiatul lui îl găsise ieri schimbat în bine - şi-i vorbise ca unui pacient vindecat, în ziua externării... Toni şopti:

- Mai aveţi vreo veste despre Trésor?

Negă încet cu capul - iar bărbatul de lângă el oftă greu... Pentru că se simţea vinovat pentru dispariţia fetiţei - şi chiar dacă după 9 martie se căsătorise şi urma să devină tată, poate că îşi dorea să fi rămas la conac în dimineaţa aia şi măcar să-ncerce să-i împiedice...

N-avea ce-i face. N-avea rezolvare la problema lui Toni. Aşa că tăcu şi intră în clădire.

Aleodor se ridică imediat:

- Bine-ai venit!

- Bine te-am găsit!

Mm, ce balamuc era aici! Cine boncănea în halu' ăsta? Fu condus spre scări:

- Se montează rampele.

Pentru scaunul cu rotile. Uitase de scaunul cu rotile! Probabil că Ştefan era extrem de încruntat când vedea scaunul ăla...

- Au întârziat cu livrarea. Trebuiau să vină alaltăieri. Şi-au ratat şi ziua de ieri. Şi uite ce balamuc fac - da' aud că şefu' sforăie din toate puterile...

Păi dormea şi acum? La zece? Interesant!

- Mai aveţi ceva veşti dinspre estul Europei?

Negă încet. Începea să se simtă vinovat pentru omisiunea de a-l suna pe Cheng şi-a se informa subtil... Aleodor deschise încet uşa dormitorului. Oare se trezise?

... Da' de unde! Puturosu' de şef al lui dormea dus, răspândit în tot patul ca un pisoi de-ăla de prin pozele cu pisoi "prăbuşiţi" de pe internet... Sami se apropia grăbit; păşi în spate, că nu voia totuşi să-l trezească, şi ieşiră. Bărbatul întinse mâna dreaptă:

- Sami Fakhouri.

- Isamu Chèn.

Aha! Ştiuse de el - normal! - de pe vremea când Ana se ascunsese în casa lui! Dar de cunoscut, se cunoşteau abia acum. Şi uite că Sami nu prea ştia ce să facă - adică dădu să pornească înapoi, spre dormitor:

- Îl trezesc imediat.

- Lasă-l să doarmă - că nu mă grăbesc înapoi.

Aleodor se grăbi să protesteze:

- Ei, na! Lasă! Hai să-l trezim - că altfel capătă migrene.

- Are Sami rezolvare la migrene. Lasă-l să se odihnească. Şi-aşa, rampa încă nu e montată. O să vrea să coboare în birou...

Sami nu prea ştia ce să facă - de cine să asculte. Insistă:

- Oricum trebuie să vizitez şi biroul!

Aleodor se grăbi să re-acapareze:

- Da, bună idee! Hai jos, în birou!

Şi-l trăgea iar pe holul ăla... Auzi un oftat greu:

- Rebeca e tare tristă, de când Diamant s-a întors în România. Nu ştiu dacă ţi-a zis Ana - au decis ca, indiferent cum se termină istoria cu Trésor, să mai aibă doi copii. Doi băieţi. Pe primul îl va chema Ştefan. Şi-or să se-apuce de el imediat cum se termină tărăşenia cu Trésor. Ca să nu se sperie ea în timpul sarcinii...

Aprobă şi intră în birou:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa şi bine-ai venit!

Rebeca se grăbea să-l îmbrăţişeze. Ei doi, consilierii de Franţa, aveau o prietenie mai aparte... şi-şi iubeau regele cam la fel de mult. De-asta, probabil, avea reacţiile astea cu el. Şi poate că mai era şi gândul că el îi putea cere lui Cheng ştiri... Pe Adina o îmbrăţişă uşurel - că "luase proporţii", iar imaginea ei îl făcuse să ezite. După care strânse mâna lui Piao... şi nu-i mai dădu drumul:

- Unde e laptopul regelui?
- Pe biroul meu.
- Atunci hai la el. Tu intri online; în timpul ăsta, eu îl convoc pe Cheng la o videoconferinţă. Şi să vezi ce-i fac dacă nu are veşti!

Era chiar lângă scaunul Rebecăi. Îi vedea ecranul. Se ocupase de firmă până acum. Dar se oprise. Putea jura că se cam îngălbenise biata femeie...

Florentina

Nu stătuse în turn decât o oră. Thomas nu venise. Normal - îi ajuta pe muncitori să monteze rampa! Ca să termine mai repede! Aşa că renunţase la citit sus; merseseră amândouă în vilă. Biyu acceptase imediat să o ajute cu hainele! Şi nu-şi închipuise că activitatea aia o să fie aşa de plăcută! Insistase să-i dea şi ei câteva rochiţe; tânăra nu le refuzase, dar nici nu reuşise s-o convingă să le probeze. Se mulţumise, deci, cu gândul că or să-i stea foarte bine. Şi trecuse la "faza doi" - clămiţe şi farduri. Clămiţe, Biyu nu voia de nici un fel - meseria o obliga să-şi strângă părul şi să-l menţină departe de orice "artificiu" care-i putea ciunti imaginea de bodyguardă de încredere. Dar farduri avea voie, în timpul liber. Aşa că scotocea şi scormonea şi se minuna şi ea că are chiar atât de multe cutiuţe cu praf colorat...

Ascultau muzică de dans - de-aia frumoasă, în franceză. Celine Dion. Căutase melodiile mai vesele, mai "săltăreţe" - că pe-alea de dragoste le păstra pentru turn. Ea ţopăise până acum; era rândul lui Biyu să danseze uşurel dreapta-stânga...

La ochii negri ai fetei ăsteia trebuiau nişte farduri pale, sidefii. Pudră îi pusese deja deoparte, două nuanţe - una asemănătoare cu tenul ei, pentru faţă, şi una un ton mai deschisă - pentru ochi. Avea ochi mici - trebuia să-i "lumineze" un pic. Poate mai târziu o învăţa şi cum să se fardeze! Probabil că nu ştia - că n-o prea văzuse fardată "la serviciu". Dacă o lăsa, îi arăta ea ce mutriţă "de manechin" putea purta pe la Cannes, în timpul liber! Hihi!

Cioc-cioc! Oare terminase Thomas cu rampa aia?

- Intră!

Că era foarte veselă! Uşa se deschise:

- Bună, bună.

Cine e? Aa!

- Bună, Isamu!

Deci venise şi el la tăticul ei! OK! Foarte bine! Că ea rămăsese în pană de idei, apropo de salvarea micuţei lui Diamant! Bărbatul în costum nu-i acordă cine ştie ce atenţie - porni spre Biyu:

- Trebuie să discutăm o problemă.

Se grăbi să revină şi ea la farduri - că ea cică nu ştia nimic... Nu? În mod cu totul ciudat, azi ei doi vorbeau în franceză:

- Am nevoie de tine la Cannes.
- Dacă consideri că Florentina este bine păzită aici, nu cred că e o problemă...
- Este foarte bine păzită. Iar dacă iese pe undeva, le are pe Meili şi Jiao. Deci, plecăm după masa de prânz.
- Am înţeles.

Ea le vedea picioarele. Se uita în cutia cu farduri - dar observa şi pantofii. Iar pantofii lui Isamu porniră spre ea! Oups! Oare...

Se oprise în faţa ei. Trebuia să ridice capul - nu? Hai să-l ridice! Şi să încerce să nu-i arate că ştie ceea ce ştie despre el şi Biyu! Îşi compuse o mutră de copil nevinovat şi-l privi drept...

Şi Isamu o privea drept. Şi era şi foarte serios. Bărbatul întinse mâna; involuntar, întinse şi ea mâna. Şi... La dracu!

- Avusesem impresia că eşti puţin mai isteaţă de-atât.

La dracu! Camera-ruj! Tocmai îi pusese-n palmă camera video!

O ardeau obrajii îngrozitor! "Se aprinseseră" instantaneu! Şi ea, care crezuse că... Adică sperase că...

Isamu nu-i aşteptă replica; se răsuci şi ieşi. Că nu venise ca să-i ceară socoteală pentru "spionaj" - ci doar ca să-i arate că aflase, că "remediase problema"...

Rămăsese doar ele două în cameră - şi-acum...

Nu putea să ridice capul - Biyu era aici, lângă ea... Şi nu prea ştia ce să-i spună. Adică nu ştia cum să-i explice de ce pusese camera video în camera ei. Ar fi fost dificilă o confesiune acum. Ar fi trebuit să-i vorbească despre Vincent, despre ceea ce se întâmplase la apartament, şi-apoi şi despre Thomas... Şi poate-o s-o pârască chinezoaica, apropo de Thomas şi seara de ieri... Tânăra porni spre uşă:

- Ce să zic - îţi mulţumesc pentru rochiţe. Şi pentru intenţie. Dar eu nu folosesc farduri. Aşa e protocolul în meseria mea. Şi nici nu simt nevoia să mă colorez pe la pleoape.

Mm... Biyu ieşi:

- Mă duc să împachetez.

"OK, du-te! Da' du-te mai repede!" Aah - nu mai pleca odată?!

Gata! De cum o văzu ieşind, aruncă rujul în cutia cu farduri şi cutia pe covor. Şi se repezi afară! O ocoli din scurt pe tânără şi-şi continuă goana spre uşă - repede, după Isamu! Cu el chiar trebuia să vorbească despre asta! Dacă pierdea prietenia lui, dracu o lua! Tocmai acum! Tocmai când o să aibă mai multă nevoie de el! Isamu putea "amortiza" vestea că prinţesa nu mai era domnişoară! Dacă voia s-o amortizeze, fireşte! Şi, dacă nu voia... Adică dacă nu mai voia...

Aha! Uite-l! Se ducea spre conac! O rupse la fugă după el. Deşi făcea oareşte zgomot, el nu se întorcea să vadă cine venea "ca acceleratu'"... Încetini - şi preluă pasul lui. Şi se grăbi să-şi ceară scuze:

- Îmi pare rău că am pus-o acolo. A fost o prostie. Dar am

Isamu nu era dispus s-o asculte:

- Nu avem ce vorbi despre asta. Ana nu ştie; Ştefan, nici atât. Fă cumva să nu afle - şi să nu se repete asemenea curiozităţi.
- N-a fost o curiozitate. N-am ştiut că
- Fă cumva să nu afle, Florentina! Că ei nu agrează asemenea iniţiative - nu venite din partea copiilor lor!

Iar dacă el îi tăia cuvintele aşa... Ea ce să mai zică?! Să mai zică ceva? Isamu parcă grăbi pasul:

- În ce mă priveşte, rămâne între noi.

Fiu! Ce bine! Îi venea să-l pupe pentru cuvintele alea! Se opri...

Şi totuşi, trebuia să-i spună despre ce fusese vorba. Isamu spusese "să nu se mai repete asemenea curiozităţi" - semn că bănuia o curiozitate a ei faţă de el şi Biyu! Şi trebuia să ştie şi el că nu fusese o curiozitate - iar faptul că-i văzuse pe ei fusese un accident nefericit! Aşa că scoase telefonul şi...

Porni înapoi, spre vilă - trebuia să se gândească bine. Să-şi ordoneze gândurile şi să-i trimită un mesaj concentrat care să cuprindă totul - şi scuzele, şi regretele, şi explicaţia pentru camera-spion.

Isamu

Intră în conac - oare se trezise? Se făcuse destul de târziu... Adică nu mai avea răbdare! Da' nu se trezea odată? Abia aştepta să-l ia la o discuţie "ca băieţii"!

Aleodor "coordona" plecarea oamenilor care montaseră rampele. Terminaseră treaba - acum împachetau. Părintele era foarte agitat...

- S-a trezit?

Primi o negare, aşa că porni spre scară:

- Probabil că nu i-am înţeles eu bine intenţia - şi voia să-l trezesc când am ajuns!
- Oricum, cred că e momentul să se trezească. Nu e bine să zacă atâtea ore în poziţia aia - nu?

Îi confirmă cuvintele şi începu să urce...

Rampa era exact ca-n pliantul de prezentare - şi era "cap de linie". Într-adevăr, era o rampă specială. Ştefan se va urca pe ea sus, va apăsa butonul, iar chestia aia îl va depune jos, la parter, dintr-un singur drum. N-o să trebuiască să coboare între etaje ca să schimbe rampa. Ana se gândise foarte bine - şi luase decizia corectă atunci când nu sunase să anuleze comanda, ci doar îi ameninţase c-o anulează...

Mobilul oficial vibră scurt. Avea un mesaj. Presimţea că era de la Florentina, aşa că îl scoase...

"A fost o prostie, pentru care îmi cer scuze. Am pus-o acolo după ce a spart uşa, la apartament. Am vrut doar să-i aflu secretele, ca să o conving să nu mai fie atât de strictă cu mine. N-am ştiut nimic, n-am bănuit nimic. Oricum, mi-am dat seama că am făcut o gafă uriaşă..."

Bun! Dacă-şi cerea scuze şi realiza ce gafă uriaşă făcuse, putea s-o ierte - nu? Că şi-aşa o iertase încă de când descoperise rujul în camera jaspului lui! Motivul apariţiei camerei video nu era el... Bun!

Apăsă încet clanţa dormitorului, împinse uşa... Sami se ridică, zâmbind:

- Chiar cred că e momentul să se trezească.

Aprobă şi intră. Şi ocoli patul, că Ştefan dormise cu faţa spre geam... Tii - ce frumos dormea!

Îşi trase scaunul între cap şi geam şi se aşeză. Puse mâna pe braţul lui - şi folosi un ton puternic, în română:

- Să trăiască şefu'!

Ochii verzi se deschiseră instantaneu! Oo, ce buimac era! Se aplecă, zâmbind:

- Profiţi că te-a adus Ana la Bourges, departe de mine, şi sforăi în timpul orelor de program!

Gata - îl văzuse. Îl recunoscuse imediat, aşa că etala un zâmbet de-ăla gigantic:

- Neaţa!

- Salut - că ciorba-i aproape gata!

Era mirat?

- E unşpe şi-un sfert.

Acum era panicat! Oftă greu:

- Ştiind că te-a culcat ea, nu mă miră odihna prelungită...

- Mi-a făcut masaj aseară. Nici nu mai ştiu dacă l-a terminat sau nu!

- Te asigur eu că l-a terminat. Ştii că nu lasă lucrurile în suspans...

Ştefan încerca din greu "să se-adune"... Se ridică:

- Ştiu, eşti anchilozat. Ai dormit neîntors, aşa că e normal să te doară tot corpul. Hai să te-ajut.

Ciudat! Nu protesta nici la intenţia rostită, nici la masajul lui energic! Interesant... Ia - sigur nu protesta? Nu. Era vesel şi încerca să-şi întindă şi el musculatura. Bun! Reuşi să-l întoarcă cu faţa-n sus - iar Ştefan se trase în sus pe pernă. Se aşeză pe marginea patului... Bunul lui prieten turui, bătându-se cu palma peste burtă:

- Mm, ce târziu s-a făcut! Oare consilierii au mâncat toţi biscuiţii?

- Nu ştiu. Dar bănuiesc că, dacă i-au mâncat chiar pe toţi, ţi-a făcut Florina alţii.

- Atâta-i trebuia - să nu facă! Mi-e o foame de lup!

- Dacă biscuiţii stau în living, să ştii că te-aşteaptă.

Ochii verzi îl priveau lung, veseli:

- I-ai văzut tu?

- Am văzut platoul cu capac pe masă. Mă îndoiesc că e gol, aşa că...

- Aa, exclus! Oare pe unde mi-e halatul?

Sami se grăbi să i-l scoată din şifonier. Mm, ce se mai chinuia să se-mbrace... Anchilozase bietul Ştefan! 12 ore neclintit, pe burtă...

- Bun! Şi-acum ţine tu contra la armăsar.

Ce să facă? Prietenul lui arătă spre scaunul cu rotile de sub geam:

- Adu armăsarul şi ţine-i contra!

Hai să-i aducă "armăsarul"! În privinţa lui "ţine-i contra", o să se descurce el... Sami îi văzuse mutra "în dificultate", aşa că se apropie:

- Pune piciorul pe roată şi ţine-l bine.

OK! Dar, de ce? Medicul făcea ceva la scaun... Aa... Bufni în râs:

- Ştefane, Ştefane - ce te mai iubeşte soţia ta!

- Şi mă şi răsfaţă foarte tare!

- Oo, da!

Regele se muta "în şea"... Iar Sami venea cu cutiuţa:

- Pilulele de dimineaţă.

Le luă el:

- După ce mănâncă, da?

- Da.

Ştefan "demară" de lângă el:

- Dar înainte de orice altceva, scuză-mă două minute.

Îl scuza. Se apropie de fereastră... Sami se grăbi să ajungă lângă el - şi să turuie, pe un ton foarte coborât:

- Dacă ştii că te-ascultă, te rog să-i spui să nu-şi forţeze musculatura. Şi să ceară calmante când îl doare.

De ce?

- O să-l duc azi sus, la aparate. Şi cum e dornic de recuperare, o să tragă de el până-n pragul leşinului. Crezi că poţi să-l convingi să n-o facă?

Nega încet cu capul...

- ... Îşi face rău dacă se forţează prea mult.

- Ştiu. Şi ştie şi el. Dar nu poate să n-o facă. Aşa că sfatul meu este să-l luaţi pe Thomas cu voi. Să te-ajute să-l muţi de la un aparat la altul - şi, în caz de leşin, să-l sprijine până aduci tu sărurile.

Medicul nu era fericit cu rezolvarea găsită de el...

- ... Chestia asta cu toaleta e verificată? Sau face azi primul test?

- E verificată.

Asta era bine... Scoase o carte de vizită şi i-o întinse:

- Chiar dacă nu mă ascultă, îmi place să cred că opinia mea are o oarecare greutate în ochii lui. Dacă ai probleme cu el, pârăşte-l.

Sami luă cartonaşul, zâmbind... Adăugă:

- Iar dacă vrei să vorbeşti între patru ochi cu Liu Jian Feng, îl pot aduce aici în 24 de ore.

- ... Cred că o să-l caut pe net. Să nu bată drumul până aici doar pentru o discuţie...

- Cum vrei! Repet - îl pot aduce aici în 24 de ore.

Bărbatul de lângă el aprobă scurt - şi se grăbi să aranjeze aşternutul de pe pat. Hm...

Sami Fakhouri era un bărbat mândru care nu cerea ghidaje - şi nu credea în ghidajele puse de alţii. Spera din tot sufletul ca aceste calităţi ale tatălui să nu se transforme în dezavantaj pentru copii...

- Hai la biscuiţi!

Gata? Deja? Ia uite-l! Păi trăgea concluzia că exersase ceva-ceva ieri - nu? Că el se pregătise psihic să aştepte!

- Care ajunge primu' primeşte şi cremă de ciocolată!

Porni spre uşă:

- Atunci ajung eu primul, ca să primeşti tu mierea.

Ştefan flutură războinic degetul prin aer:

- Ei, poftim! Nici n-ai ajuns bine, şi m-ai şi tuflit!

Sami râdea, el râdea şi ieşea... Şi-acum porniseră spre micul dejun! Scaunul prindea ceva viteză - simţea că Ştefan se grăbeşte...

- Hei! Au montat rampa!

- Da. Cât ai dormit tu, ei au bormaşinat şi-au boncănit şi-au făcut gălăgie şi mizerie şi-au montat ambele rampe.

Era uimit...

- Toate lucrurile pe care le face soţia ta sunt perfecte. Masajul nu putea fi altfel - nu?

- Tu eşti nebun? N-am auzit nimic! N-am simţit nimic!

- Normal - te-ai liniştit atunci când ai scăpat din spitalul ăla. Psihic, eşti foarte liniştit; eşti în conac, în siguranţă, la o aruncătură de băţ de birou - şi de consilieri. În plus, ieşirea din rezerva aia reprezintă cel mai mare pas spre normalitate pe care l-ai făcut până acum. La toate astea adaugă aerul curat de aici, mâncarea delicioasă, patul comod şi regina - şi iată somniferul perfect!

În privinţa rampei, el ştia cum funcţionează - aşa că se ocupase de pregătirea coborârii. Blocase roţile scaunului, apăsase butoanele care înălţaseră marginile de siguranţă de pe talpa rampei şi apăsase butonul verde. Ştefan observase cu maximă atenţie paşii pe care trebuia să-i urmeze el data viitoare. Şeful lui aluneca uşurel spre parter; el cobora un pic mai încet, fiindcă-i fusese tare dor de el - şi parcă simţea nevoia să-l privească...

Gata. Acum apăsa Ştefan butoanele. Nici nu era greu - erau numerotate... Îi deschise el uşa livingului.

Ia uite - nu era nimeni aici... Scaunul trecu pe lângă el - iar Ştefan deschise uşa bucătăriei! Se ducea la Florina?... Nu. Negocia laptele

cald. Ceruse două căni... Se aşează la masă şi verifică "nivelul" biscuiţilor. Era corespunzător - femeia aia era nebună...

- Mm, ce foame mi-e! Şi ce bine mă simt! Ptiu, să nu mă deochi singur!

Râdea şi gusta biscuiţii - delicioşi... Ştefan se opri lângă el:

- Ştii cât mă bucur că ai venit la mine?

- Tu ştii de câte ori m-am încuiat în vilă, ca să rezist tentaţiei de a-ţi face o vizită-surpriză?

Nu, nu ştia. Bănuia, probabil... Continuă:

- Dar m-am gândit că e Seniorul cu tine - şi, dacă apar şi eu la spital, se poate interpreta.

- Ştii bine că n-ar fi fost aşa.

- Cel puţin două persoane ar fi interpretat "trio-ul" umbrelă-China-rege. Şi n-ar fi fost bine. Cheng spune că sunt la fel de grijulii, la fel de inabordabili... Iar ea e la fel de imposibil de salvat. Aşa că...

- ... Aşa că n-avem mari şanse s-o vedem prea curând intrând în conac.

- Mă tem că nu.

Florina intră, cu cănile cu lapte cald. El îşi privea lung prietenul, "constata" mimica supărată... Aştepta ca Florina să revină în bucătărie... Se aplecă spre el:

- Tu îl ştii pe Cheng. Ştii că e om de acţiune. Ştii că "e ţinut la bază" de câţiva ani buni, aşa că tânjeşte după nitică acţiune ca după aerul curat de la conacul ăsta... Din rapoartele lui lipseşte "partea sonoră". Mă îndoiesc că oamenii care-i filează pe mercenarii ăia nu au recepţionat absolut nimic din ceea ce s-a vorbit în preajma fetiţei. Iar dacă Cheng spune că nu se poate interveni... Crezi că Nisa are vreun interes ca comoara să

- Nu cred nimic. Ştiu doar că, de patru luni jumate, copilul ăla e prizonierul unor mercenari. Iar *Mister P* încearcă să rezolve problema "la masa verde". În rest, toate sunt suspiciuni.

- Cheng are două biblioraturi pline-ochi cu informaţii. L-a început pe-al treilea. Din câte mi-a spus azi, comoara e în Lituania acum. Dar nu se ştie unde-o să fie diseară...

Ştefan mânca biscuiţi cu lapte, încruntat...

- Au o dubă - una modificată, cu motor puternic. Continuă să şofeze non-stop, zi şi noapte - şi tot nu li se pot anticipa opririle. Cheng zice că, cel mai probabil, în duba aia îşi fac nevoile - că trag la câte-o pensiune, când şi când, o dată la două-trei zile. Şi stau fie o oră, fie zece minute. De fiecare dată, doi rămân afară - unul în faţa, celălalt în spatele pensiunii. Uneori, atunci când ies, ies burduşiţi cu bagaje - semn că cineva le duce provizii...

- Îi poate găsi pe cei care îi ajută?

- Tu ce crezi?

Ştefan era ambiţios şi răsfăţat - dar nu era absurd, să-şi închipuie că Cheng era un fel de medium priceput. Sau că primea informaţii de la cineva care făcea salturi în timp şi teleportări. Regele mesteca - şi căpătase o mimică serioasă. Calcula; socotea recompensa... Decise să îi gonească gândul ăla:

- Ştiu. Şi eu m-am gândit la recompensă. Părerea mea, însă, e că e total contraindicat să lansezi o sumă. Dacă vreun pişpirel se decide brusc să se-mbogăţească...

Ştefan tăcea şi mânca...

- Aşteaptă să plece Ana în turneu. Aşteaptă să răspândească imaginile cu eviscerarea. Alea pot clinti un pic lucrurile.

- Bineînţeles! Imaginile alea îi vor face să-şi ia o rulotă - şi să nu oprească niciodată!

- Ştefane...

Ochii verzi îl priviră lung...

- Florentina a reuşit să-l zguduie din temelii pe-ăla. Deşi s-au despărţit amiabil, deşi el pare neatins de eveniment iar ea pare cam "ciufulită" după aşa-zisa relaţie cu el, nu e chiar aşa. Am vizionat de câteva ori videoconferinţa de aseară. Andrei are acum sub fund un scaun de fachir compus din morcovi. Şi nici nu răsuflă, ca să nu-şi clatine echilibrul şi concentrarea şi să pice-n ei. Las-o pe Ana să ajungă la ei - şi să le-arate că n-a glumit deloc în privinţa comorii. Andrei pare calm şi împăcat cu situaţia - dar e un taifun în plină desfăşurare. Tocmai l-a repus frati-su pe şine - şi i-a dezmeticit creierul şi i-a explicat cu lux de amănunte cum e scaunul de fachir. După ce le arată ea filmuleţul şi pozele, ei s-ar putea să cedeze. Dacă ei ajung cu calculul la însănătoşirea ta, planurile de viitor şi şansele de împlinire ale planurilor lor, s-ar putea să renunţe la aia mică.

- Aia mică e un atu la care nu-şi permit să renunţe.

- Ceea ce a făcut Andrei cu Florentina e ca o ghilotină cu cuţitul ridicat.

Ochii verzi îl priveau lung...

- El nu şi-a dat seama ce face. Dar Gabriel a fost obiectiv - şi-a observat totul. Gabriel ştie cel mai bine unde-i capul lui Andrei acum - şi cât de mare e pericolul să se desprindă de pe umeri.

Ochii verzi erau neîncrezători...

- E de-ajuns să te uiţi la el şi să-i spui: "Ai încercat să-mi violezi fata" - şi toate planurile lor dispar, pulverizate...

- Glumeşti! Ăia n-or să serbeze Revelionul tot sub comanda mea!

- Ăia or să încerce să te convingă să-ţi vinzi partea din afacerea rusă lui Leonard. Nu acum; prin octombrie, aşa...

Ştefan aproba încet...

- Sfatul meu e să-i dai - dar numai după ce recuperezi comoara.

Biscuitul sfârşi azvârlit în lapte:

- Sfatul tău tinde către infinit, aşa! Rahatul ăsta se poate lungi pân' la adânci bătrâneţi!

- Dacă zici tu! Eu n-aş prea crede că

- Adică ar trebui să le zic: "Bine, mă, vă vând - da' vreau 500 de milioane plus copilul!"?

- Nu. Ar trebui să le zici: "Vă înţeleg dorinţa de a lucra cu tatăl vostru. Dar nu-mi permit să vă pierd acum, când sunteţi practic zona-tampon care i-a împiedicat pe răpitori să ducă copilul în Rusia."

Ştefan era mască...

- N-au trecut-o niciodată graniţa în Rusia. Aici au greşit fraţii Donichioiu - au vrut să ţină prada departe de proprietar. Şi au greşit. Poţi să le ceri să se implice şi să te ajute să recuperezi micuţa. Iar după aia îi eliberezi, cum se zice...

- Şi ce fac dacă mi-o aduc între patru scânduri? "Şefule, am încercat - da' ăia s-au speriat şi s-au aruncat în aer cu tot cu aia mică." Ce le mai zic atunci?

Tăcu - Ştefan avea, totuşi, dreptate... Nici şefului lui nu-i mai ardea de discuţia pe tema aia... Tot Ştefan sparse tăcerea:

- ... Afacerile chiar merg aşa de bine cum văd eu prin grafice?

- Da. Tot ce vezi tu e adevărat. Oamenii tăi se ocupă de imperiu cu cea mai mare atenţie. Iar afacerea e în creştere constantă.

- ... Cum se instalează Ungaria?

- Nesperat de repede şi de bine. Cred că în august o să-nceapă să iasă pe plus.

Ştefan aproba încet...

- Celelalte au depăşit punctul zero încă de la 15 iulie. Dar ştii deja asta...

Da, ştia... Prietenul lui zâmbi slab:

- Aseară, dacă-mi aduc bine aminte, te rugasem să veniţi la mine. Cum de-ai venit singur?

Aah! În sfârşit!

- Liwei e foarte ocupat în vacanţa asta. Şi Fei-Yen are foarte multă treabă...

Ochii verzi îl priveau lung... Lăsă biscuitul şi-şi aprinse o ţigară. Şi decise să fie sincer:

- Băiatul meu s-a înscris voluntar într-o fundaţie non-profit foarte mare. Ajută la... La nici nu ştiu ce - că n-are o ţintă anume! Ştii cum sunt fundaţiile mari - au şi ramură de ecologie, şi ramură de mediu, şi socială, şi... Vacanţa asta şi-a petrecut-o voluntariind de zor. Şi n-a voluntariat singur; aşa că au hotărât că se vor căsători şi vor avea şi copii.

Ştefan era interzis... Scoase mobilul şi începu să caute pozele:

- Atunci când vor simţi ei că a venit momentul pentru căsătorie. Sau pentru copii.

Îi dădu mobilul. Ştefan se repezise să i-l ia, semn că înţelesese...

Râdea prietenul lui! Râdea şi dădea din cap a "mare pezevenghi, Liwei ăsta"...

- ... Asta e super! Pe-asta s-o faci mare - pe pânză!

Aprobă - că nu făcea nimic pe nici o pânză. Nu-şi lega băiatul de mafia chineză mai mult decât îl legase deja...

- Iar rândunica?

- Rândunica e la Montbeliard, în casa de vacanţă, cu un psiholog. Şi nu vrea să se-ntoarcă la Cannes. N-are de ce să se-ntoarcă.

Ştefan devenise acum foarte-foarte îngrijorat:

- Doamne! N-am ştiut! Dar nu era mai bine s-o internezi într-un centru specializat? Adică cu mai mult de-un specialist lângă ea?

Nega încet şi-l privea concludent - dar prietenul lui era prea îngrijorat ca să-i înţeleagă mesajul...

- Şi totuşi - cred că... Nu! Cred că trebuie să te duci să stai cu ea!

- Ea vrea să stea cu psihologul.

- Şi tu o laşi!

Aprobă încet:

- Da, o las. Iar dacă descopăr că nu are de-a face cu o lipitoare, o să semnez şi divorţul...

Ştefan era din nou blocat...

- După ce Liwei s-a mutat la Nisa, a rămas singură. Iar eu n-am fost lângă ea. Mai bine spus, eu am lipsit de lângă ea îndeajuns de mult timp, pentru ca ea să nu-şi dorească să fiu eu cel care preia de la Liwei postul de companion al ei. Aceeaşi opinie a avut-o şi Fang - pentru că paza ei nu m-a informat apropo de locurile unde se duce rândunica mea şi persoanele cu care se vede. Când mi-am dat seama ce se întâmpla, am descoperit că i se făcuse frică de mine. Că voia să ne despărţim, dar era îngrozită de gândul că trebuia să-mi spună asta. La un moment dat, l-a convins pe Liwei să-mi transmită că el e mare, are viaţa lui acum şi n-are nimic împotriva divorţului nostru...

Ştefan era tot mai perplex...

- S-a mutat în casa de vacanţă. Cu psiholog cu tot. E un bărbat respectabil, deştept, stabil financiar, cu dosar impecabil... Îi mai ţin un pic în şah - că vreau să mă asigur că n-o vânează ca să pună mâna pe cornul abundenţei. După care o să divorţez.

- Nu-mi vine să cred!

- E singurul lucru de bun-simţ pe care-l mai pot face pentru ea. E încă tânără. Are şi ea o şansă să-şi refacă viaţa. Dacă omul e serios şi-o vrea pe ea, nu bunurile ei, eu le dau binecuvântarea - şi le plătesc şi paza pân' la sfârşitul zilelor lor.

- ... Şi tu?

- Eu?

- Tu ce faci?

- Eu, nu uita că ţi-am spus că am un secret ultrasecret pe care nu-l pot împărtăşi în online...

Ochii verzi se măriră ireal de mult... Fuma şi tăcea - şi zâmbea, că în sfârşit avea şi el o "şmecherie sentimentală" de discutat "ca între băieţi", aşa...

- ... Şi nu-mi spui şi mie cum o cheamă?

Zâmbea şi tăcea. Momentul lui de refuz făcea parte din "menuetul" discuţiei ca între băieţi, nu?

Ştefan împinse şi el cana - şi-i luă o ţigară. Acum afumau amândoi livingul conacului... Prietenul lui îl privea lung şi îngusta ochii şi calcula...

- ... Să vedem! E cineva din anturajul tău. Cineva în care ai încredere. Să vedem...

Să vadă...

- ... Mărunţică şi slabă nu poate fi - că-ţi aminteşte de rândunica ta. Înaltă şi solidă, nu - nu eşti genul care să aprecieze aşa ceva. Deci, habar n-am!

Bufni în râs - concluzia venise ca un duş rece...

- Îmi spui?

"Nu, nu-ţi spun. Gândeşte-te şi află singurel." Aşa...

- ... Tu ai stat în vilă. Deci e cineva care a intrat în vilă. Iar în punctul ăsta mă opresc.

Că ştia cine erau femeile care intraseră în vila de la Cannes şi nu voia să rostească nume "fără aprobare"! Conacul nu era antifonat corespunzător... Trase un fum şi-şi privi lung ţigara:

- După ce Piao a plecat cu Ana, mi-a fost greu să fac munca a doi oameni. Hârţogăria mă omora cu zile! Aşa că am avansat-o pe Biyu - am făcut-o consilieră temporară. E maestră în printat, ştampilat, îndosariat, validat, mail-uit, procesat corespondenţa...

Îi vedea cu coada ochiului zâmbetul gigantic... Ştefan trase şi el un fum - şi continuă discuţia:

- Şi-acum ea e blocată aici, cu Florentina. Dacă ai nevoie de ea acolo, nu e nici o problemă - trei copii cu două bodyguarde sunt uşor de permutat, atâta timp cât Philippe cântă la pian.

Aprobă încet cu capul:

- Chiar voiam să te rog, dacă poţi, să te dispensezi de ea de la paza copiilor...

Ştefan aproba... Aproba şi el... Ridică din nou privirea spre el:

- Atunci, dacă n-ai nimic împotrivă, plecăm după masa de prânz. Că nu-mi place că Ana e singură la Cannes. Chiar dacă e în perfectă siguranţă - am eu o strângere de inimă...

- Apropo de Ana... Să fii foarte atent la ea. Ştii cum e ea - lucidă şi puternică şi descurcăreaţă şi îmbrăcată într-o armură impenetrabilă... Mie nu-mi place ce se-ntâmplă acum. Nu-mi place că trebuie să poarte ea armura mea. Ştii că nu e "femeia de oţel"!

- Ştiu. Şi

- Ştii că, imediat cum a trecut pericolul, se trânteşte pe covor şi plânge şi tremură ca frunza-n vânt!

- Ştiu.

- Să ai grijă de ea! Auzi? Te rog!

- Stai liniştit - Ana ta e pe mâini foarte bune.

- Ştiu. Dar nu pot să stau liniştit! Fiindcă ştiu ce urme lasă perioada asta înăuntrul ei!

- Ana ta e mult mai puternică decât o ştii tu. Până acum, te-a lăsat să fii tu cel puternic; şi a acumulat atâta putere-n ea, că n-ai de ce să te îngrijorezi pentru psihicul ei.

- Eu atât îţi spun - ai mare grijă de Ana mea!

Aprobă cu capul - indiferent ce spunea el, Ştefan nu putea să n-o ţină pe-a lui...

- ... Hai să mergem în birou.

- Hai.

Că ei abia acum începeau "şedinţa"! Până acum, discutaseră "ca băieţii"...

Ştefan

Veştile pe care i le adusese Isamu erau foarte bune. Cu excepţia informaţiilor despre Trésor, primise numai veşti bune azi! Cât de curând, elicopterul lui Fang se va aşeza pe H-ul din curte - şi din el or să coboare un şef cu o medalie şi un subaltern cu buchetul de flori! Probabil că se vor vorbi cu nea Nicu Cărare, să asiste şi el la premiere...

Isamu se dusese să discute cu Sami despre specialistul chinez care avea tratamentul necesar Adanei. Îl luase şi pe Aleodor - care se ocupa de "mutarea" tuturor pionilor necesari succesului medical. Rebeca printa "în draci" situaţia financiară - de parcă se pregătea să-i predea deja afacerea şi să se mute diseară-n Aurari. Iar el... El simţea că-i este foarte-foarte dor de Ana. Isamu spusese "nu-mi place că Ana e singură la Cannes". Îi băgase şi lui ghimpele-n suflet! Deşi, vorba aia - nu era deloc singură acolo! Era Piao în vilă, cu ea! Era Claude şef peste pază! Aşa că intra chiar acum în mail-ul special - cel nou... O invita să-i vadă camera - şi-i făcea un apel...

Consiliera lui era calmă. Era atentă la ceea ce făcea. Dacă n-ar fi cunoscut-o atât de bine, ar fi zis că Rebeca "funcţiona" perfect. Şi totuşi, biata lui cumnată dădea să plângă - nu scosese un cuvânt de mai bine de cinci minute. Şi nu era genul care "îl lasă să se gândească la ale lui". Rebeca ştia că micuţa ei nu putea fi salvată acum... Şi suferea mult... Şi suferea şi de dorul lui Diamant - singura persoană pe care-o iubea şi la care ar fi putut să ajungă. Gândul ăsta îl înfuria rău...

Mâine, Aleodor o să plece cu treburi. Stabiliseră, după-amiază, o lungă discuţie despre afacerea cu insigne. Aleodor n-avea ce căuta aici - jobul lui era să alerge de-a lungul şi de-a latul mapamondului. Aşa că, de mâine-ncolo, or să rămână doar ei doi - el şi cumnata lui. Zău că nu ştia ce-o să-i spună! Zău că habar n-avea cum va reuşi s-o oprească din plâns! Îl îngrijora mult faptul că n-o să reuşească să se consulte cu ea, apropo de modul cum recuperau micuţa...

Gata - regina îl invita s-o vadă. Îşi puse căştile şi stabili legătura. Mm, ce frumoasă era!

Ana lui se aplecă şi puse coatele pe birou. Şi-i zâmbi de-aproape:

- Ce mai face regele meu?

- Regele tău îţi duce dorul. Rău!

- Păi, să vedem ce se poate face - nu?

- Iubire... Indiferent cât de dor mi-e mie de tine, cât de mult îţi doreşti tu să te-ntorci aici şi cât de bine-am dormit azi-noapte, te rog să nu chiuleşti.

- Da' cine-a zis că chiulesc?!

- Eşti hotărâtă să chiuleşti orice-ar fi. Te rog să n-o faci...

"Că presimt un telefon din Rusia, în următoarele ore!" Venirea lui Isamu la conac era, într-adevăr, un motiv de alarmă serioasă la Volgograd...

- OK. Atunci nu chiulesc...

- Ce program ţi-ai stabilit pentru ziua de azi?

- Păi, întrucât m-am apucat să-l stabilesc de dimineaţă, n-am prins oră la înfrumuseţare decât de la cinci încolo. Aşa că o să mă îmbuib şi-o să urc la aparate...

- Isamu se întoarce azi. Deci, te rog - dacă te sună vreun consilier, ia-l pe Piao şi du-te.

Ana aproba, zâmbitoare... amuzată pentru îngrijorarea lui...

- Să asculţi de Isamu - da?

Aproba, la fel de zâmbitoare... Îi înţelesese cuvintele; aşa că decise să schimbe subiectul:

- Ai avut vreun conflict recent cu Florentina?

- Nu; de ce?

- Fiindcă n-a trecut deloc pe la mine azi. Băieţii au venit; ea, nu. Şi mă gândeam că poate-i e frică să n-o pârăşti!

- Nu, n-am avut conflicte. Am lăsat-o să fie liberă - şi probabil că s-a obişnuit aşa, nesupravegheată...

Iar dac-o spunea aşa, pe tonul ăsta, era evident că ele două erau certate...

- Pot să te rog s-o suni azi?

- O s-o sun. Deşi mă îndoiesc că eu sunt problema...

Cu alte cuvinte, să discute el cu prinţesa. Hm...

Decise să tacă. Să privească imaginea de pe ecran, să se delecteze cu zâmbetul soţiei lui şi să tacă. Ea îl privea lung, cu ochi îndrăgostiţi, şi-i zâmbea "cu schepsis". Iar el stătea în scaun de aproape două ore. Durerea de spate creştea cu repeziciune în intensitate...

Ana se delecta cu imaginea lui... Erau îngrozitori! Chiar erau teribili! Tăceau mâlc şi-şi transmiteau, din priviri, milioane de sentimente minunate! Erau îndrăgostiţi ca-n prima zi...

Uşa biroului se deschise larg - iar Thomas băgă capul pe uşă:

- Mama vă invită la masă...

Ana oftă greu:

- Hai - fugi şi mănâncă.

- Promiţi că mănânci şi tu?

- Da; promit.

- ... Atunci, poate ne revedem diseară...

Ea aproba, delectându-se cu imaginea lui...

- Pa, iubire.

- Pa, iubire.

Log out, plasturele peste ochiul camerei... Ce era cu ei? După atâţia ani, încă mai dădea dovadă de "reminiscenţe adolescentine"...

- Hai, şefule - vii la masă?

Aprobă. Şi-o urmă. Paşii Rebecăi erau trişti...

Isamu

Biyu urca scara în faţa lui. El o urma şi încerca să pară atent la propriul telefon... Gata - erau în avionul lui Fang.

Îndesă telefonul în buzunar şi zâmbi:

- Abia aştept să decolăm!

Capul brunet aprobă scurt. Micul lui jasp nu-i ieşea din cuvânt! Şi-l observa cu atenţie clipă de clipă! Dacă el părea indiferent, ea se conforma în secunda doi. Oare, dacă el o să devină brusc "normal", ce reacţie o să aibă ea?

Ea se aşezase pe unul din primele scaune din faţă. El se aşeza pe scaunul de lângă canapea...

Avea un plan...

Revederea cu Ştefan fusese constructivă din toate punctele de vedere. Şi-i oferise, brusc, un răspuns foarte plauzibil la întrebarea "De ce?" - cea legată de Fei-Yen. Se întâmplase în birou; Aleodor adusese vorba despre Andrei - şi faptul că era periculos ceea ce se întâmpla acum cu el şi Florentina. Adică el era mie-n sută sigur că lui Andrei îi trecuse - că ajunsese s-o urască pe Florentina, aşa că îi trecuse iubirea. Ştefan îl contrazisese: "Opusul iubirii nu e ura." Atât spusese - şi-i sunase lui toţi clopoţeii şi-l dezmeticise instantaneu, pentru că şi el ştiuse vorba aia dar o uitase complet...

Aşteptarea îl călca rău de tot pe nervi - că avea un plan...

Aflase, deci, de ce Biyu i-o ştergea din minte pe Fei-Yen. Începea să conştientizeze sentimentele din sufletul fetei ăsteia. Iar atunci când le conştientiza, realiza sentimentele din sufletul lui. Şi uita de Fei-Yen. Explicaţia era stupid de simplă: opusul iubirii era uitarea. Indiferent ce ziceau psihologii sau ameţitele îndrăgostite lulea de pe FB - demenţii care-şi urmăreau fostele neveste şi le-njunghiau şi le-mpuşcau o făceau din ură. Iar ura nu era opusul dragostei, ci arma distructivă a dragostei...

"Hai odată!" Decolau... Nu mai avea răbdare...

El se vindeca de Fei-Yen. Începuse s-o uite. După ce atâţia ani, zi de zi, trăise cu gândul la ea, descoperise că ea nu-l mai voia. Şi era ferm convinsă că nu-l mai vrea! Îl respinsese cu o forţă şi-o determinare care-l zguduiseră din temelii, cum se spune... Aşa că iubirea lui pentru rândunică se stingea. Încet, dar sigur. Atunci când era cu Biyu, iubirea cea nouă înlocuia, încet-încet, iubirea cea veche... Hm!

Gata! Becul roşu se stinsese! Minunat!

Se ridică şi se mută pe canapea:

- Vii lângă mine?

Capul brunet se întoarse imediat; ochii albaştri păreau nedumeriţi... Bătu cu palma în canapea - că nu renunţa la planul lui! Şi uite-o cum venea să se aşeze lângă el... Privind în podea, ce-i drept, dar conformându-se dorinţei lui... Bun! Îi ridică bărbia cu degetul:

- Vrei să petreci alături de mine următoarea oră?

Era speriată acum, dar aproba. Aşa că luă tableta de pe masă şi-o porni. Şi băgă firul de net în mufă - îi trebuia conexiune bună...

Întoarse capul şi-o privi lung... Era roşie şi încerca să fie atentă la sigla tabletei - ca să nu trebuiască să se uite la el...

- Biyu...

Trebui să-i ridice el capul...

- Chiar vrei să petreci alături de mine următoarea oră? Dar sincer...

Primi un oftat - şi-o aprobare mult mai destinsă. Aşa că accesă youtube-ul... *Fail compilation*... Prima filmare. Roti amplu mâna şi-o învălui cu braţul - şi-o trase în braţele lui. Ciudat - Biyu îl cuprinse cu mâinile de mijloc...

O să fie bine. Ora asta o să fie o minune! Iar dacă totul mergea aşa cum trebuia să meargă, poate-o să aibă norocul să se vindece repede, nedureros...

Ia uite! Ia - ce dracu-i venise ăluia să sară în butoiul cu apă? Chiar îşi închipuise că o să şi nimerească în gaura aia mică? Oamenii simpli erau cei mai mari blooperi, când se-apucau să se distreze! Biyu râdea şi ea - şi-l ţinea ferm în braţe...

Ştefan

Rampa îl ducea la etajul doi. Era în trening, era pregătit psihic şi sufleteşte... Porni spre capătul acelei camere - spre aparate.

- O să te rog să facem o convenţie. Tu nu te suprasoliciţi, eu nu te părăsc.

Sami zâmbea; zâmbea şi el şi-şi vedea de drumul lui... Glonţ la telefon, că trebuia să-l cheme pe Thomas... Suna...

- Da.
- Ai treabă?
- Nu, dle Ştefan.
- Sigur?
- Foarte sigur.
- Atunci ia-ţi un trening şi vino sus, la sală.
- Imediat.

Bun! Se mută lângă stepper:

- Când o să reuşesc să mă caţăr în chestia asta?
- Să te caţeri, ai putea şi acum. Dar de folosit, o să-l foloseşti cândva prin octombrie.
- ... E prea târziu în octombrie. Trebuie să-l folosesc în august.
- Ştiu. Dar n-ai să poţi să-l foloseşti înainte de octombrie. Nici dacă tragi zi-lumină de celelalte, n-ai să reuşeşti. Toţi avem limitele noastre. Până nu se inventează vreun tratament militar ca-n filme, trebuie să te împaci cu gândul ăsta.

Aprobă... amintindu-şi că omul ăsta, deşi era medic, aştepta răbdător să treacă zilele până la operaţia copilului lui... Auzea paşii grăbiţi ai lui Thomas - şi-i mulţumea că se grăbea...

- Hai - mutaţi-mă şi haideţi să ne-apucăm de treabă.

Ciudat - nu se mai simţea handicapat, deşi îl mutau ca pe-o păpuşă de cârpă... Sami îi pregătea greutăţile; el îl măsura lung pe Thomas şi-i "cocea" un program de antrenament intensiv...

- Ai mai tras de fiare până acum?

Nega, evident!

- Sigur?

Acum aproba.

- Păi, tocmai te-apuci.

Aproba din nou. Bun!

- Dar, înainte să te-apuci, spune-mi cum ai terminat anul doi.

Thomas roşi violent:

- Al treilea din an.

Uau! Pe bune? Chiar terminase pe locul trei?

- Chiar voiam să vă întreb... La toamnă, o să trebuiască să aleg o specializare. Şi nu prea ştiu către ce să mă orientez!

Normal - dacă le-nvăţase pe toate "de locul trei", normal...

- Dreptul îmi place; dar economia parcă îmi place mai mult. Gestiunea este, însă, meseria de viitor a momentului. Şi nu ştiu...
- Pentru drept, trebuie să fii vulpe. Să-ţi placă să întorci adevărul aşa cum îţi convine ţie. Diamant ar fi academician la materia asta, dacă ar simţi brusc nevoia să aibă diplomă. Pe tine, însă, parcă nu te văd făcându-le celorlalţi rău. Că în orice lucru există bine şi rău - iar asta se vede perfect în afaceri. Ca tu să câştigi, uneori, celălalt trebuie să piardă...

Tânărul era roşu ca racul, dar îl privea cu maximă atenţie...

- Gestiunea este de viitor - pentru că prea puţini tineri preferă să se-ngroape în hârtii pân' la moarte. Gestiunea e ca şi călugăria - zero viaţă privată, zero familie, zero dorinţe personale. E o meserie care implică muncă la birou. Sedentarism. Te urci în maşină, şofezi până la scaunul de la birou, de pe care te mai ridici doar când termini treaba şi te muţi înapoi în maşină. Şi-ajungi acasă şi te culci şi-o iei de la capăt a doua zi. Eu nu te văd şoarece cu ochelari. Eu te văd director de firmă.

Mm, ce roşu era!

- Dar asta e opinia mea. Tu ştii cel mai bine cum eşti, ce-ţi place şi unde te vezi peste zece ani. Tu eşti singurul în măsură să decidă viitorul lui Thomas Tabacu.

Apucă mânerele şi trase cât putu el de tare. Primele mişcări erau floare la ureche; abia după a zecea o să se resimtă...

- ... Şi eu înclinasem spre economie.
- Repet - eu te văd director peste propria firmă. Dar tu faci şcoala aşa cum trebuie - de la A la Z. Nu întotdeauna ceea ce scrie prin manuale e ceea ce trebuie făcut. De aceea, cred că ar trebui să fii întâi angajat într-o firmă. Adică trebuie să iei informaţia primită în facultate şi s-o aplici pe firma altuia. Să ştergi ceea ce ai învăţat inutil, să înveţi ceea ce nu ţi s-a predat în facultate, să cunoşti şmecheriile şi artificiile pe care le ştiu angajaţii cu experienţă... Şi-apoi să-ţi deschizi propria firmă.

Thomas aprobă cu capul - şi zâmbi:

- Ar fi bine să reuşesc să-mi găsesc serviciu când termin. E plină Franţa de economişti...
- Acum mă superi, să ştii!

Îl înlemnise acolo... După câteva secunde, tânărul oftă greu:

- Mondializarea n-ar fi o problemă. Dar nu ştiu dacă ea ar gusta mondializarea asta.

Hait - că acum el era cel înlemnit! Thomas roşi din nou:

- Bine, ea nici nu ştie că mă gândesc la gândurile ei legate de mondializare!

Ce nebunie!

- Hai - treci la muncă! Câte zece din fiecare - aşa, de încălzire.

Tânărul se grăbea să-i îndeplinească ordinul. Stărui o clipă cu privirea asupra lui... Da - dacă îl punea să tragă vreo două luni, o să obţină un super-bărbat! Nu de-ăla musculos - de-ăla adevărat, echilibrat armonios! Fata aia o să adore mondializarea! Zâmbea...

Era ciudat. Avea "fler de antrenor", dar numai în familie. Prima persoană pe care-o antrenase el fusese Diamant. Care se făcuse... mamă-mamă! Urmase Rebeca - iar ea sfârşise căsătorindu-se cu Diamant şi devenind o Ionescu în toată regula. Următoarea persoană fusese Léon - care era deja membru al familiei. Florentina se antrenase singură - adică tot în compania lui, tot după sugestiile lui mascate... Ana se antrenase cot la cot cu el într-un timp... Thomas intrase acum "la antrenor". Se-ntreba cum o să intre băiatul ăsta în familia Ionescu! Probabil că o să-l angajeze la firma vreunui bun prieten de-al lui, cu rugămintea să fie stors şi ciufulit şi ascultat la lecţii "la maximum". După care, probabil că o să-i deschidă el o firmă... Că se-ndoia că avea Luis bani puşi deoparte măcar pentru capitalul social...

Thomas era, oricum, parte din familia Ionescu. Încă din 2011, era un pic şi copilul lor - al lui şi-al Anei. Un copil cuminte, silitor, ascultător... Şi tot o să-i facă firmă! O să vadă el!

Ana-Maria

Deci prinţesa era atât de supărată, că nici pe tati al ei nu-l mai băga în seamă! Hm... Luă telefonul şi-i selectă numărul. Suna...

- Bună ziua, mami.
- Bună, prinţeso. Ce faci - te-am deranjat?
- Nu. Sunt în turn - citesc.
- Ciudat - mă aşteptasem să aud că eşti lângă tati al tău...
- Nu, că are treabă. S-a dus la sală, cu Sami. Şi n-are rost să mă duc şi eu.
- De ce spui asta?
- Fiindcă trebuie să se concentreze la exerciţii. Dacă sunt şi eu acolo, îi vine chef de vorbă. Şi-şi pierde ritmul respiraţiei şi puterea.
- Aha... Am vorbit cu el înainte de prânz. M-a întrebat dacă suntem certate.
- Poftim?
- Tati mi-a spus că n-ai trecut azi pe la el. Şi s-a gândit că, de vreme ce el nu ţi-a făcut nimic, trebuie că eşti supărată pe mine...
- Nu, mami! Nu sunt supărată pe nimeni! Nu ştiu ce v-a venit...
- Cine ştie ce ne-a venit! La urma urmei, e normal să fie aşa cum a fost ieri, de exemplu - nu? Am fost în aceeaşi locaţie, dar nu ne-am văzut, nu ne-am vorbit...

Florentina tăcea...

- Aflu despre Sankt Petersburg din rapoarte, aflu despre COŞ din îngrijorările lui Titel... Timp în care tu mă suni ca să-mi ceri voie să ieşi la cină şi-apoi mulţumeşti şi închizi - şi-atât...

Florentina continua să tacă...

- Nu-mi amintesc să-ţi fi făcut eu ceva. Ţi-am îndeplinit toate dorinţele. Am făcut tot ce-a trebuit ca să primeşti ceea ce ai cerut. De ce nu vrei să vorbeşti cu mine? Crezi că sunt duşmanul tău? Crezi că nu te-aş înţelege? Crezi că sunt în stare să-ţi fac rău? De ce nu-mi spui ce te apasă? Că te-apasă lucruri grele! La ce-am aflat eu din rapoarte, te apasă nişte amintiri grele...

Auzi un oftat... şi cam atât.

- Te rog, Florentina! Te rog din tot sufletul meu - vorbeşte cu mine! Ştii bine că nu există problemă fără rezolvare! Şi ştii că eu sunt cea mai dornică să te-ajut să-ţi rezolvi problemele!

- N-am nimic. N-am probleme. Mi le-am rezolvat. Ieri, te-am lăsat să stai cu el - că ştiam cât de nerăbdători eraţi să staţi împreună. Azi, când m-am trezit, am aflat că ai plecat la şase. El a dormit până pe la unşpe - şi l-a trezit Isamu şi-au coborât în birou... Stai liniştită - că n-am probleme. Iar dacă am, le rezolv singurică. Iar despre Sankt Petersburg şi toate celelalte n-am să-ţi spun niciodată nimic - fiindcă tu faci afaceri cu ei, iar ceea ce s-a întâmplat acolo nu trebuie să te afecteze în afaceri. La tati o să mă duc, probabil, mai spre seară. Deşi să ştii că nu-mi prea surâde ideea descusutului lui. Presupun că o să încerce să mă tragă de limbă - iar dacă află el chiar că iese nasol de tot...

Nea Dumitru avea dreptate - prinţesa era prinsă ca-ntr-o menghină între familia ei, răpirea lui Trésor şi secretele pe care ea le considera capitale.

- Stai liniştită - că nu suntem certate. Suntem doar foarte ocupate amândouă. O să găsim noi un moment să stăm de vorbă.

- ... Deci nu vrei să-mi spui...

- Îţi spun. Dar nu acum şi nu aşa.

- ... Bine. Te rog să nu-l mai ignori pe tati.

- Nu-l ignor.

- Ba îl ignori. Şi nu-i bine. Îl răneşti.

Florentina tăcea...

- Pa.

Apăsă butonul roşu şi oftă greu. Piao o privea cu îngrijorare... Încercă să zâmbească:

- Adolescenţa - ce perioadă de neînţeles...

El aproba, deşi habar n-avea cum era adolescenţa şi prin ce treceau ea şi Florentina...

Momentan, va fi foarte prinsă cu afacerile. Dar imediat cum termina cu vizitele la consilieri, o să-şi facă timp să se oprească 24 de ore în Aurari. Cu Piao cu tot. Trebuia să vorbească cu socrul ei...

Chit c-o s-o drogheze - şi tot o să scoată o confesiune de la ea! Titel îi spusese despre planurile şoptite de Andrei la urechea prinţesei; planurile de afaceri. Pe alea trebuia să le ştie...

Isamu

Ajunseseră la vilă. De-un sfert de oră redeveniseră colegi. Regreta asta din toată inima - fusese aşa de bine-n avion... În fine!

Coborî şi se grăbi să intre în vilă. Piao părea un pic preocupat...

- Salut.

- Salut.

Îşi primi informarea în şoaptă:

- Adolescenţa e o perioadă de neînţeles.

Deci Florentina nu se lăsa! Hm...

- OK. Ce program aveţi voi azi?

- Are programare la înfrumuseţare. Zicea că pleacă imediat cum ajungi tu.

- Mergi cu ea, sper!

- Bineînţeles!

Bun! Porni spre scări:

- Mă duc să-mi preiau postul.

Intră în birou şi zâmbi:

- Bună.

- Bună.

Ana se ridică şi se grăbi să iasă:

- Am fugit la înfrumuseţare! Paa!

- Pa!

Făcu stânga-mprejur şi se abţinu greu să nu râdă! Ana cobora la parter, Biyu urca spre mansardă! Ce nebunie! Toate se-aşezau perfect! Ia s-o conducă pe Ana şi să se grăbească să se-ncuie în vilă cu ea! Deşi ştia că era periculos, că încă de la plecarea la conac simţise că Biyu avea ceva important să-i spună...

Florentina

Intră în conac şi porni spre scară. Deci tati al ei era la aparate...

La urma urmei, cât o să mai stea la aparatele alea? Nu foarte mult, evident! Că n-avea îndeajuns de multă forţă ca să-şi petreacă toată ziulica muncindu-şi musculatura! Acuşi cobora! Putea să-l aştepte în dormitor, nu?

Porni pe coridor, spre dormitorul părinţilor ei - că poate era mai bine s-o găsească acolo... Auzea pianul lui Philippe - care exersa de zor, cu uşa larg deschisă... Intră în dormitor.

Nu, nu putea sta aici. Exclus! Reveni în hol, închise uşa... Pianul nu se mai auzea... Şi-o fi pus căştile! Cine ştie! Porni spre scări.

- Te duci sus?

Cum-cum? Se opri... Philippe o privea lung, serios:

- Nu te duce sus. E mai bine.

- De ce?

- Fiindcă se chinuie. Şi nu vrea să te vadă că-l vezi că se chinuie.

Pe bune... Daa, că ştia ăsta micu' fineţuri de-astea subtile! Dădu să-şi reia drumul, dar el continuă:

- S-a dus şi Léon - şi n-a stat mai mult de-un minut. A zis că a ajuns la jumătatea programului de exerciţii şi e extenuat deja. Aşa că a luat-o pe Meili şi au ieşit în curte, să facă aikido.

Deci aşa... Da' el era singur aici?

- Jiao unde-i?

- A chemat-o Toni, să-i arate nu ştiu ce aparat de pază şi protecţie.

Aha... Păi...

- Pe bune! Nu te duce sus! Eu cânt aici pentru el! Ştiu că-i place şi că îl face să zâmbească şi îi cânt!

Oof, biet nebun! Adică biet copil special... Dădu să pornească spre parter - dar îşi aminti că nu pusese o întrebare foarte importantă! Aşa că dădu în marşarier:

- Da' el cu cine e?

- Cu Sami şi cu Thomas.

Deci era şi Thomas sus...

Păi, să se ducă-n turn şi să citească! Ce altceva mai avea de făcut, în condiţiile în care nimeni n-avea timp de ea? Iar de aikido n-avea ea chef? La ce dispoziţie avea ea acum, fie sfârşea caftită bine la Urgenţă, fie îi băga pe amândoi în spitalizare. Aşa că...

Isamu

Viaţa lui sclipea în tonuri de roz. Încuiase vila, urcase la mansardă şi uitase de toţi şi toate. Şi văzuse roz! Era ciudat...

Era, probabil, prima oară-n viaţa lui când văzuse roz. De obicei, vedea argintiu sau alb. Azi văzuse roz - ca la nebuni... Ca la bărbaţii ajunşi în perioada aia dificilă a post-adolescenţei...

Foşnetul îl făcu imediat atent. Hei! Ea ce culoare văzuse? Văzuse vreo culoare - sau doar realitatea înconjurătoare? Pe el îl cam furase valul de roz, şi...

Se simţi luat de mână. Deschise imediat ochii! Avea un presentiment... Mâna lui "pluti" şi fu aşezată peste inima ei. Iar Biyu oftă din

tot sufletul! Mm, ce puternic i se mişcase cutia toracică! Hm...

Te pomeneşti că "o dăduse-n bară"! Se grăbi să întoarcă capul:

- Ce e? De ce oftezi?

- Pentru că mă simt ciudat...

Aoleu!

- Ţi-e rău?

Că tocmai îşi amintise că nu verificase "din sursă sigură" informaţia aia cu legatul trompelor! Biyu nega...

- Te doare capul?

Nega iar... Ochii albaştri se deschiseră încet - şi fixară tavanul. Iar buzele frumoase zâmbiră:

- Mă doare sufletul. E o durere plăcută...

Să facă o măgărie şi s-o întrebe dacă avea un spasm muscular cardiac? Chiar dacă îşi dorea foarte mult s-o vadă dez-îndrăgostindu-se de el, parcă nu putea să-i facă aşa o măgărie uriaşă...

- Cred că te iubesc...

Aoleu! Aoleu!!

Ochii albaştri se închiseră imediat - şi-i simţi şi el fiorul! La dracu!

Sări ca ars! Îşi smulse mâna din mâna ei şi sări din pat! Şi scrâşni printre dinţi, grăbindu-se să-şi recupereze hainele:

- Fă-ţi bagajul - te întorci la conac.

El se îmbrăca, ea îl privea lung... Biyu oftă greu:

- De ce?

- Pentru că Florentina e la conac. Iar tu eşti bodyguarda ei. Iar convenţia era următoarea: eu te fac fericită dacă tu nu mă pui la inimă. M-ai pus; voi avea grijă să nu mai fii fericită. Nu datorită mie, oricum!

Ajunsese la cămaşă. Se îmbrăca grăbit... Biyu se ridică pe marginea patului:

- De ce faci asta? Pentru că ţi-am spus ce simt?

- Nu. Pentru că simţi ceva pentru mine.

Tânăra se grăbi să se ridice - şi porni spre el:

- Cum să nu simt ceva pentru tine? Când încă din prima clipă am simţit că-mi tai răsuflarea numai când te uitai la mine?

O plesni peste mâinile care dădeau să-l îmbrăţişeze:

- Nu-mi place să repet - te îmbraci, îţi faci bagajul şi te duci la conac.

Fu înhăţat de gulerul cămăşii:

- De ce mă pedepseşti aşa?

Aa, o pedepsea? Păi nu - că de-abia acum începea pedeapsa ei! O apucă de ciuf şi scuturâ bine:

- Pentru că nu trebuie să simţi nimic pentru mine! Pentru că nu eu sunt viitorul tău! Pentru că ceea ce este între noi n-are viitor! Şi nu trebuie să simţi ceva pentru mine! Auzi? Trebuie doar să fii fericită - şi-apoi să uiţi!

Îi dădu drumul şi se grăbi să iasă. Las' că se-mbrăca pe drum! Sau în birou! Nu mai voia să stea cu ea acolo! Nu mai putea! Prostuţa îl pusese la suflet! Nu-l minţise! Biyu chiar îl iubea! Nu era o chestie de sex, sau de timp liber - era iubire. Era un dezastru...

Intră în birou şi-şi azvârli haina şi pantofii pe canapea. Era un car de nervi! Îi venea să se ducă înapoi şi s-o bată! Numai în cap s-o bată! S-o lovească până uita că-l iubea! Până-i dădea o amnezie de-aia permanentă! Ce spera fata asta? De ce-i spusese cuvintele astea? Că şi el o simţea tropăindu-i prin suflet - dar nu se-apuca să-i facă declaraţii de dragoste! Tocmai ca să n-o destabilizeze! Tocmai ca să nu ducă relaţia lor către un nivel din care nu se mai puteau întoarce! Ea tocmai păşise peste pragul ăla - peste "punctul din care nu se mai putea întoarce". Dacă n-o ciufulise destul de credibil, poate că n-o să reuşească s-o tragă înapoi...

Gata - era din nou "regulamentar". Se trânti pe scaun şi încercă să se concentreze asupra mail-ului...

Deşi era foarte furios, realiza că nu obţinuse nimic - nici atunci, nici acum. De când era cu ea, mintea lui refuza să accepte realitatea. Refuzase să accepte faptul că uitase de femeia vieţii lui, refuzase să se împace cu gândul că alături de Biyu chiar era fericit - şi eliberat şi tânăr şi plin de viaţă şi...

La naiba cu el! El oricum era condamnat la biroul ăsta! Ea era problema! Ea se îndrăgostise de el! El îi pusese creierii pe moaţe - şi tot el o certa, că avea o problemă sentimentală!

Cioc-cioc-cioc!

Ei, poftim! Venise aici acum! Ce spera - să repare ceea ce stricase spunându-i adevărul? Spera să-l împace? Să-l convingă să n-o trimită la conac? Să-l implore să uite cuvintele ei de azi? Ce voia? Îi deschise uşa; şi rămase un pic... mirat când o văzu în uniformă, cu rucsacul în mână... Ciudat - n-avea ochii roşii! Nu plângea! Asta era o chestie nouă...

- Sunt gata.

OK! Înhăţă telefonul:

- Sun imediat la aeroport.

Ea nu ieşea, el nu suna...

"Unele lucruri sunt aşa cum sunt. Nu se pot schimba. Unele lucruri sunt dincolo de putinţa mea de-a le schimba." Cam aşa traducea el, în cuvinte pompoase, acel "Rahatul ăsta nu va putea schimba faptul că te iubesc" pe care i-l transmiteau ochii ei...

Păi, n-avea decât să facă ce voia ea! Era un copil, din punct sentimental de vedere - era normal să facă prostii de-astea copilăreşti! Selectă numărul lui Claude. Suna...

- Da.

- Biyu trebuie să ajungă urgent la aeroport.

- Să coboare.

Buton roşu:

- Poţi să cobori.

I se întoarse spatele. Evident, copilul din ea îi spunea că e foarte supărat - aşa că ea se conforma şi-i întorcea spatele şi jubila pentru mesajul ăla de "rezistenţă" la toate pedepsele lui viitoare...

Şi-acum el ce să facă cu copilul ăsta? Cu jaspul lui?

... Stop! Chiar el îi spunea "jaspul lui"! Chiar el o aşezase pe locul ăla - alături de el! Şi-atunci cum voia el ca fata asta să nu se implice? Dacă el se implicase "până-n gât" - cum să rămână ea insensibilă la schimbarea lui? Băiatul lui îi spusese că se schimbase... în bine...

Cum să facă?

... Cum putea să fie viitorul? Se mai gândise el, la un moment dat, la asta - la variantele de viitor pe care le avea. În aproape toate, apăruse şi ea. Într-una singură apăruse rândunica - în cea mai neplauzibilă, incredibilă şi imposibilă variantă. I se păruse mai realistă varianta cu el divorţat, singur, retras în biroul ăsta "la călugărie"...

Dacă o alegea pe ea... pe jaspul lui...

Dacă o alegea pe ea, va fi fericit. Chiar şi fără fetiţă - pentru că ceea ce se legase nu mai putea fi dezlegat. Cu siguranţă, ea o să fie deschisă tuturor opţiunilor! Inclusiv variantei înfierii! Ea n-o să spună niciodată nu! Ea, dacă el înceta cu rahaturile astea pe care i le făcea şi cu ciufuleala şi frecuşul şi nebuniile din capul lui, chiar o să-i aprobe toate iniţiativele! Şi chiar o să-l aştepte cuminte acasă - dacă el o să-i ceară asta! Ea putea sta încuiată-n vilă un an... dacă el promitea că în a 366-a zi o să descuie uşa şi-o să fie doar al ei...

Plecase. Şi nu putea s-o sune, s-o întoarcă din drum. Claude nu era prost deloc. Iar el nu era, totuşi, dispus să-i dea fetei ăsteia "spaţiu de manevră". El refuza să-şi mai recunoască greşelile! Nu! Le făcea, ţinea cu dinţii de ele! Erau greşelile lui! Şi poate că nici nu erau greşeli - nu? Poate că era bine să facă aşa... Poate că un test-două nu-i stricau fetei ăsteia! Şi nici lui! Decât s-o drogheze şi s-o interogheze "ca la carte", obţinând toate răspunsurile reale într-o jumătate de oră, parcă era mai bine aşa... clasic. Nu ştia de ce, dar avea nevoie de "joaca de-a supăratul". Pentru post-adolescenţa lui. Probabil. Aşa că luă iar telefonul - să sune la aeroport...

Florentina

Ieşi din conac şi porni spre dreapta. Spre poiana cu pitici. Era în perfectă siguranţă - din motive numai de ea ştiute, Biyu se întorsese

extrem de repede...

Era aproape întuneric. Era înnorat. Deşi nu era foarte târziu, era aproape întuneric...

Tăia iarba înaltă cu paşi mari, fermi. Ştia unde vrea să ajungă - şi se grăbea rău! Verdeaţa bogată o s-o ascundă acolo. Thomas n-o să poată să dea de ea. Şi nici tati al ei. Că-şi lăsase telefonul pe masă, în living. După ce aşteptase ore-n şir ca tati să coboare, după ce constatase că mâncau cina separaţi - ei jos, el şi Sami sus -, după ce ingurgitase cu greu în timp ce ascultase bombăneala lor despre cât de greu şi de chinuit făcea tăticul ei exerciţii simple la aparate STAS, după ce aşteptase încă o oră ca el să-şi tragă sufletul şi s-o cheme totuşi "pe la el"...

Într-adevăr, poiana era înverzită violent. Aici n-o s-o vadă nimeni. Luis nu se mai ocupase de ea - nu tunsese iarba. Piticii de-abia se mai vedeau...

Se trânti în mijlocul poienii, la vreo trei metri de maşină. Foşnetul din spatele ei se opri şi el... Oftă greu:

- Pot să te rog să vii lângă mine şi să mă asculţi un pic?

- Vin şi nerugată...

Biyu încerca să fie... om. Probabil că avea momente când îi displăcea să fie bodyguardă... Păi, hai să-i spună ce-avea de spus!

- ... Tu ştii că eu am 17 ani, nu?

- Da, ştiu.

- ... Şi-am fost crescută într-o colivie, păzită bine şi de rele, şi de pericole...

- Asta nu pot decât s-o presupun...

- ... Întotdeauna a fost ca ei - şi niciodată ca mine. Atunci când am vrut ceva, am fost convinsă cu măiestrie că fie e un lucru rău, fie e inutil, fie nu se face aşa... Niciodată n-a fost 100% ca mine. Şi... Vincent a fost "captura" mea. Îl ochisem încă dintr-a noua. Şi nu mă băgase deloc în seamă înainte să apari tu. Pesemne că tocmai tu i-ai atras atenţia asupra mea; sau, nu ştiu... Au vrut să ştie totul. Întotdeauna. M-au urmărit şi m-au interceptat şi mi-au citit mesajele şi scrisorile şi bileţelele - totul. Şi mi-au aranjat totul în cale cum au vrut ei. Apropo - nu ştiu dacă ştiai, dar Vincent a dispărut. Complet. După ce l-ai dat afară din apartament, dus a fost! Nu mai are cont de FB, şi-a schimbat telefonul... Uneori mă întreb dacă nu cumva l-au omorât, sau dracu ştie...

- Nu l-au omorât. El s-a speriat şi a fugit. S-a transferat cu liceul în Reims - părinţii lui fac un film acolo...

Deci se transferase cu liceul... Fiu! Începu să râdă:

- Ştii că asta-i o uşurare uriaşă? Crezusem că l-au omorât! Că sunt în stare!

- Ei nu omoară oameni aşa, oricum şi oricând şi din orice motiv.

"Ha! Nu-i cunoşti!" Preferă să continue cu tema iniţială - cea de dinainte de "apropo":

- N-am mai rezistat. După ce ai spart uşa şi l-ai dat afară, am cedat. Am simţit că trebuie să fac cumva să scap din chingile lor! Şi mi-a venit o idee tâmpită... izvorâtă în principal din faptul că trebuia să fac cumva să scap din canalul pe care mă-mpingeau ei. Am crezut că te pot convinge să ţii cu mine. Să mă ajuţi să scap. Am crezut că secretele tale erau o cale către tine... Iartă-mă că te-am spionat! N-am vrut! N-am vrut decât să scap...

Biyu o trase spre ea - şi-o pupă pe cap!

- Stai liniştită!

La dracu! Şi asta o pupa pe cap! De ce toţi făceau chestia asta? Chiar îşi închipuiau că are nevoie de pupăturile lor? Sau de compasiunea lor? De ce făceau asta? De ce?

- Ceva îmi spune că ar fi trebuit să mă rezum la un "OK" scurt...

- ... E ciudat. Până acum, n-au ştiut cum să mă lege mai strâns - să-mi limiteze mişcările şi cuvintele şi planurile şi viaţa! Iar acum mi-au dat drumul! Au tăiat toate chingile şi-au fugit! Toţi au fugit ca potârnichile în toate direcţiile! Şi-am rămas singură! Tocmai acum, când aveam mai multă nevoie de ei! Mama s-a dus în Europa - cât mai departe de mine! Tata s-a încuiat în dormitor - şi nu m-a chemat nici măcar ca să se-asigure că mai trăiesc, sau că n-am şters-o cu gigollo-ul local! Bunicul nu mă sună cu anii! Diamant e cu aia mică pe cap! Grasu e prin România pe undeva - şi, când mă vede, nu ştie să zică decât "Nu"-uri! Vreau să vorbesc cu ei! Vreau să le spun ce mi se întâmplă şi să aud de la ei sfaturi normale, de oameni normali! Vreau să găsesc o cale să vorbesc cu ei fără să simt că mă leagă iar cu chingile şi mă-ncuie în puşcărie! De ce-au fugit toţi? De ce nu mai e nici unul prin preajma mea?

- Ştii, nu cred că au fugit chiar toţi...

Serios? O privi lung, mirată... Biyu o bătu scurt pe umăr şi se ridică:

- Sunt aici, aproape... Ştii tu.

Da' unde se ducea?... Se ducea aici, aproape - pe direcţia conacului. Ca s-o vadă Toni şi să nu vină şi să constate că ea şi Thomas stăteau în iarbă, în beznă, şi şuşoteau...

Oof! Uite că o găsise totuşi... Thomas se aşeză în locul lui Biyu şi oftă greu, dându-i telefonul:

- Ai vrut să fii liberă. Eşti liberă. Acum zici că nu-ţi place. Nu te înţeleg...

- ... M-au ţinut protejată şi ferită şi-au decis în locul meu. După care mi-au dat drumul şi-au şters-o. De parcă fac un experiment - cum se descurcă un boşiman în mijlocul Tokyo-ului...

- Eşti teribilă...

El râdea, ei îi venea să plângă...

- ... Hai, te rog! Nu face aşa! Te-au lăsat să iei singură deciziile care te privesc! De ce te superi?

- Fiindcă nu-i normal să-mi dea drumul aşa! Am nevoie de unele sfaturi! Chiar îşi închipuie că, dacă am ieşit a doua pe liceu, sunt vreun geniu, aşa?

- Probabil că da...

Adică se tâmpise ea...

- Adevărul e că este o perioadă tare nasoală. Dl Ştefan e imobilizat aici - iar dna Ana trebuie să conducă afacerile... Dl Diamant suferă după Trésor... Mai e şi pericolul care planează asupra ta - ştii tu, pericolul dinspre Est... E o perioadă dificilă. Ai avut ghinion, că "eliberarea" ta, cum o numeşti tu, se petrece acum. În mod normal, dna Ana te-ar fi ajutat. N-ar fi retezat totul dintr-o dată; te-ar fi eliberat încet, cu grijă, şi te-ar fi sfătuit...

Daa, mai ales "dna Ana"...

Fu trasă spre spate - şi decise să nu se împotrivească. Dacă i-o fi scris să rămână cu el... care-i aşeza acum capul pe braţul lui...

- ... Cred că o să public o carte cu poezii în romanes.

Cee? Bufni în râs - şi ridică imediat capul, să se asigure că nu se lovise la cap în vreo piatră...

Prin deşertul dintre două piramide, mă învelesc cu oceanul
într-o clipă albastră cât o şoaptă de delfin îndrăgostit de stele...

Lăsă din nou capul pe braţul lui - dacă i-o fi scris să rămână cu el...

Fixez vidul în menghina realului, apoi disec întregul în părţi infinite,
o lume de lumi în căutarea adevărului risipit prin minciuna de zi cu zi,
un strigăt umil a disperare totuşi...
Precum un melc în cochilie, respir speranţe,
mă îngrop în verde rai,
dar ard în focul dintre două tăceri şi o iubire nesfârşită...

Poeziile lui erau minunate - chiar şi în romanes... Thomas oftă greu...

Între timp, iarba amestecă lumina cu seva pământului,
în malaxorul din care se ridică viaţa.

Ridică un deget:

- Dacă vrei, le scriu eu! Tu le reciţi, eu le notez repede-repede...

- Atunci, uite - noteaz-o pe-asta. Începe cu dedicaţia: *"Pentru o foarte bună prietenă a mea, care era atât de importantă încât se percepea a fi insignifiantă..."*

Era extrem de răutăcios...

Eu sunt nemuritoare!

Aoleu, ce tare ţipase! Şi mai şi ridicase mâna spre cer!

Strig asta cerului, şoptesc şi Lunii vestea!
Să crape în rotirea ei supusă vremelniciei!

Era teribil, cum recita el poezie în romanes! Bufni în râs - era teribil...

Eu sunt nemuritoare,
precum punctul din jurul căruia se desenează infinitul!
Hei! Infinitule!

Aoleu, da' ce tare ţipa! De ce atrăgea paza la ei?

Tu eşti nemărginit pentru că eu cred asta!
Şi-ţi dăruiesc acest gând
odată cu lacrima mea...
odată cu iubirea mea...
poate şi cu moartea mea...

Scotoci scurt prin iarbă - şi-i întâlni mâna pe care-o ţinea sub capul ei. Mână pe care se grăbi s-o strângă... Iar vocea lui se domoli...

Sunt o nemuritoare ciudată!
Mă nasc şi mor din când în când -
Aşa...
pentru diversitate...

Acum, în clipa asta, îşi dorea foarte-foarte mult să se răsucească, să se ridice într-un cot şi să-l sărute. Dar el ţipase atât de tare, în liniştea perfectă din curte, că parcă nu voia să rişte să-l omoare...

- Ştiu că n-ai cu cine vorbi. Şi mă doare asta. Mă doare faptul că nu observi că eu te ascult cu cea mai mare atenţie!

- Ce folos - tu n-ai putere de decizie. Uită-te şi tu - sunt în cel mai sigur loc de pe pământ, păzită de cei mai straşnici paznici din Franţa, iar fata asta e obligată să stea-n picioare, în beznă, să mă păzească pe mine!

- Fata asta e cea mai bună dovadă că, deşi te simţi infimă, eşti uriaşă - şi pentru părinţi, şi pentru prieteni...

- Dar eu nu vreau să fiu uriaşă!

- Până acum ziceai că nu vrei să fii infimă...

- Vreau să fiu normală!

- După ce dl Ştefan o să se întremeze, o să redevii normală. Apropo - vrei să vorbeşti cu el? Acum - vrei să vorbeşti cu el?

Decise să nu-i mai răspundă - că şi-aşa îi răspundea degeaba, aşa că...

- Spune! Că, dacă vrei să vorbeşti cu el, te-ajut eu! Te ridic, te duc în conac, te urc pe scări, ciocăn la uşa dormitorului şi te-mping înăuntru! Dar o fac degeaba, dacă tu intri şi taci mâlc!

Se răsuci cu faţa spre el - şi-l cuprinse cu braţul:

- Tocmai de-aia - hai să stăm aici şi să consemnăm poezie în romanes...

Thomas clătina încet capul, gândindu-se că prinţesa dădea dovadă de copilărie tardivă... Ei îi venea să-l sărute - şi se abţinea eroic, pentru că sigur îl auziseră băieţii "spunând prostii" în romanes şi ştiau că trebuia să fie şi ea pe-acolo prin preajmă... Şopti:

- Delfinule... Mai spui?

Nu; nega.

- Nici dacă te roagă gâza ta mult de tot să mai spui?

Acum o privea. Din fericire, era beznă - şi nu-i venea obrajii roşii ca focul...

Dansez syrtaki.
Dă-le încolo de tristeţi!
Sparg durerile cu patimă,
una câte una;
fiecare pahar cu pelin,
vieţii îl închin.
Fiecare iubire mă-nvaţă
necunoscutul dintre spini,
nebunie în călcâie,
înalt în paşii ce-or să vie,
ameţitoare plete,
verdele câmpiei...
Sub buze fragede
strivesc o veşnicie;
În clipe de dor
te împletesc, iubire...

Şi-ar fi vrut atât de mult să-l sărute... şi nu putea... Nu putea să-l omoare... să-l dea pe mâna lor, să-l omoare ei fiindcă iubea... Thomas reveni spre cer:

Dansez de nebun.
Doar s-o face inima
scrum!

Ridică mâna... şi puse palma pe obrazul lui. Şi oftă greu:

- Nu pot să te omor. Nu vreau să te arunc în gura lor, în furia lor... În mintea lor dementă plină de arme şi de coşciuge...

- Deşi ţi-am spus că aş muri cu plăcere pentru tine...

- Fără să te gândeşti vreo clipă ce-o să se-ntâmple cu inima mea după ce mori tu...

- Fără să îndrăznesc să mă gândesc chiar atât de departe... Nu mi-e frică de ei. Şi nici de moarte. Mi-e frică doar de tine.

Cee? Îl privea lung... Nu putea să-l întrebe "cum adică"...

- Singura care mă poate omorî cu adevărat, tu eşti.

Serios?... Serios. Tocmai se ridicase - şi se aplecase asupra ei! Degetele lui îi trecură uşor peste obraz...

Eşti o femeie frumoasă,
cu dorinţe flămânde...

Şi-i atingea buzele cu buzele lui - clipă în care ameţi instantaneu şi simţi că îngheaţă...

Mă arunci în extaz
până dincolo de sânge...
Te mângâi uşor...

Involuntar, aplecă capul spre palma lui - că era aşa de bine...

Cum să te iubesc
fără să-ţi devin sclav?
Cum să te păstrez
doar pentru mine?

Foşnetul o făcu să tresară! Iar în secunda doi Thomas reveni lângă ea, pe iarbă...

Auzeau amândoi dialogul - Toni o întreba pe Biyu ce face noaptea prin curte, ea râdea şi spunea că "e la serviciu"... El ezita - şi-apoi întreba dacă totul e OK, iar ea spunea că da...

Decise să se ridice:

- Mai bine mă duc la culcare.

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Şi-acum, repede - unde era chinezoaica ei? Aha - uite-o! Se grăbea, ca să se-ndepărteze de el - şi să-l "pescuiască" şi pe Toni cu ele, ca să nu-l expună pe Thomas...

- Hai să mergem la culcare.

- Hai.

Toni se grăbi s-o răzgândească:

- Mai stai, dacă vrei! Da' nu ştiam cine e acolo!

- Noi eram. Apropo, Biyu - ştii povestea BMW-ului din poiană?

- Nu.

- E BMW-ul cu care mama a fugit de trupele lui Jun Chèn, în 2011. A fost o nebunie atunci...

- Eu eram mică - încă nu intrasem în "afacere", ca să zic aşa...

Toni mergea cu ele - şi-asta era perfect, fiindcă Thomas era practic salvat... Păi, să le povestească despre BMW - dar fără să-l implice pe fratele lui Isamu.

- ... Mama l-a cumpărat fără acte, de la un geambaş de maşini de-al altui afacerist român. Am mers cu el un pic; ne-am ascuns într-o

căsuţă, iar unul dintre oamenii lui Diamant ne-a recunoscut şi ne-a trimis locul şi ora la care ne aşteptau să ne salveze... Am stat în BMW-ul ăla, pe bancheta din spate, la vreo 20 de metri de intersecţia cu pricina. Şi-am văzut, pentru prima oară, cum mor oamenii. Cum zboară gloanţele şi lovesc zidurile şi cade tencuiala... Cum intră gloanţele în tabla maşinilor... Cum cad oamenii pe asfalt şi mor - şi cum sunt luaţi de mâini şi de picioare şi "recuperaţi" şi azvârliţi în dube, în spate...

Biyu nu spunea nimic; nici Toni nu era mai vesel...

- ... Uneori, îmi face bine să-mi amintesc partea asta. Pentru că m-au ţinut legată bine, protejată bine - şi am tendinţa să uit anumite lucruri. Să cred că viaţa e frumoasă şi sigură şi plină de lapte şi miere şi biscuiţi de casă...

Tot nu spuneau nimic...

- Tata a păstrat BMW-ul fiindcă aşa a spus la telefon - că mama vrea să aibă o amintire din războiul ăla. Că cică din BMW-ul ăla ne recuperaseră oamenii lui Aleodor. Iar atunci când ăla l-a sunat pe tati, el i-a zis că noi eram recuperaţi, că eram în drum spre Aurari iar mama îl roagă să păstreze BMW-ul - că are valoare sentimentală... Nu ştiu de ce l-au păstrat încă nouă ani după ce s-a terminat războiul ăla. O fi un şpil, ceva...

- O fi!

Viră stânga şi-i făcu cu mâna lui Toni:

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Acum era ceva mai liniştită... Intră în vilă şi porni spre camera ei:

- Noapte bună.

- Mai ieşi azi?

Negă încet cu capul...

- Dacă ieşi, să-mi faci un apel.

Acum aprobă.

- Că ai văzut - sistemul funcţionează...

Da, sistemul funcţiona... Zâmbi; iar chinezoaica îi zâmbi şi ea:

- Noapte bună.

Intră în camera ei, încuie uşa... Scoase mobilul - de ce vibrase? Pe drum, îl simţise vibrând în buzunar...

M-am săturat să-mi fiu.
Aşa că mă împart.
Răscoliţi-mi trupul!
Să ardă pe rugul iubirii!
Vânturaţi-mi cenuşa
pagină cu pagină...
Sunt născut în afara planului;
atingerea mea nu era promisă nimănui.
Poate nici nu trăiesc!
Mă amestec, în disperare, cu iluziile.
Nici nu ştiu când visez,
nici de ce îmi curg cuvintele
ca şi când nu ar mai avea loc...

Îi era ciudă că era doar băiatul servitorilor... La dracu!

Trebuia să facă ceva! Dar... ce? Ce putea ea să facă? Să-i scrie mamei ei un lung email despre el? Să-i scrie doar numele lui - şi să adauge că el e cel pe care-l vrea? Şi ce-o să urmeze? După ce Vincent se mutase în colţul celălalt al Franţei... semn că fusese şocat bine, la un moment dat...

Să-i spună tatălui ei despre el?... Cum să-i spună? "Ştii, tati, mie îmi place de Thomas." Asta era o prostie uriaşă...

Nu, nu aşa mergeau lucrurile. Ori fugea cu el - şi se căsătoreau şi gata -, ori... Ori, nu mai ştia...

Şi mai era şi Alex - căruia îi promisese că-l face prinţ...

O să încerce să fie mai nevăzută pentru Thomas. Că nu voia să-i facă rău. Şi nu voia să-şi facă ei însăşi rău. Acolo, în poiană, îngheţase - un sentiment nou, care-o speriase un pic fiindcă îi dăduse fiori... Fiindcă el era... Era el. Thomas. El era foarte special - aproape nepământean! Era pus bine, deoparte, departe de toţi ceilalţi - ca să nu se contamineze de la ceilalţi...

Ce nebunie!

Ia să pună mâna să se culce! Că mâine dimineaţă urca şi ea la sală! Şi trăgea de aparatele alea cot la cot cu tati al ei! Ce-o să facă - o s-o dea afară de-acolo? Hm...

24 iulie 2020 - vineri

Florentina

Aha! Se auzea o maşină! Lăsă cartea pe masă şi se ridică. Cine era?

Blindata viră stânga, pe după conac. Trebuia să aştepte, ca să vadă cine venea; aştepta... Aoleu! Bunicul! Bunicul Dumitru era!

Într-o clipă, i se tăiară picioarele - şi se sprijini de geamul turnului, să nu pice! Bunicul venise la conac...

Dacă venise cu vestea că Alex îi făcuse aseară o vizită...

Scoase telefonul - oare o sunase, iar ea nu simţise?... Nu. N-o sunase nimeni. Dar asta nu însemna nimic! Ăsta nu era un "barometru" al nervilor bunicului ei! Ionescu Dumitru era capabil să ţină nervii-n el luni în şir - până ajungea faţă-n faţă cu cel pe care trebuia să-şi verse supărarea! Şi, deşi i se părea vesel şi binedispus, ea îşi simţea inima mică-n piept...

Pe cine putea ea să întrebe ce şi cum? Pe Diamant nu, pe tanti Perla nu... Pe Agata! Care oricum ştia totul! Suna...

- Da.
- Bună, fă! Florentina sunt!
- Aa, bună!
- Ce faci? Ai treabă?
- Oarecum. Sunt la bunica...
- Şi nu te faci tu că ai nevoie la veceu? Că doar ce l-am văzut pe bunicu' intrând în conac - şi-am mare nevoie de nişte veşti proaspete din Aurari!
- Stai aşa... Gata - sunt în veceu.

Chiar se dusese în veceu! Doamne! - câtă lipsă de perspicacitate... În fine!

- Ce zic cărţile? Ceva vorbe "la nivel înalt"?
- Nu. Nimic nou. Dar scandalul tot n-a dispărut, să ştii. E la doar un pas de tine!

Asta era nasol... În fine!

- Iar temperatura care e pe-acolo, pe la brad?
- Fă, ce să zic... Temperatura e destul de bună. Calmă şi caldă. Nici caniculă, nici ger. Tu vii mâine încoace?
- Nu ştiu. Nu cred.
- Aha... Nasol. Că e party. Ştii că în fiecare sâmbătă e party...

"Da, da' tu nu ştii cum o să jucăm toţi şi toate când o afla mama ce şi cum!" Se grăbi să rămână fermă:

- Nu ştiu dacă ajung. Nu cred. Tati se simte bine - îi face bine prezenţa noastră. Mai râde şi el, cât e mama plecată...
- Aha! Să-i transmiţi sănătate din partea noastră!
- Sigur că îi transmit!
- Şi stai liniştită - că momentan e cald şi bine în Aurari.

Doamne, ce stângace erau amândouă! Halal comunicare codificată ce făcuseră ele!

- Pa, Agato!
- Pa, Florentino!

Deci bunicul nu aflase nimic... Adică Alex rezista eroic - şi nu spunea nimic nimănui. Bun!

Reveni pe şezlong, dar nu luă cartea. Aştepta, cu ochii pironiţi asupra geamurilor din capătul conacului - cele de la dormitor... Uite-i! Bunicul era vesel! Bun! Deci nu venise s-o pârască...

Ştefan

Tăticul lui era foarte fericit. Avea limbariţă - scotea cuvinte mitraliate repede-repede, de parcă se temea că va trebui să plece şi n-o să apuce să spună tot...

Discutaseră cam un sfert de oră în dormitor. Tăticul lui fusese destul de suspicios faţă de Sami; aşa că decisese să vorbească în romanes. De parcă pe omul ăla îl interesa despre Trésor şi Nicu Cărare şi Leonard Donichioiu...

Din câte spunea tăticul lui, care discutase două ore aseară cu Nicu Cărare, bătrânul nu putea interveni. "Nu pot interveni" - asta fusese replica "general valabilă" când venise vorba despre Trésor. Nu putea interveni nici ca să-i convingă să le-o returneze, nu putea interveni nici ca să-i determine să o abandoneze, nu putea interveni nici măcar ca să afle unde era micuţa! După părerea tatălui lui, Leonard îl bloca pe Nicu Cărare. Leonard se mutase în altă organigramă - şi crescuse mult, de când scăpase din chingile bătrânului. Afacerile i se lăţiseră. Intrase în forţă pe "piaţa medicală" - medicamente experimentale, organe şi multe altele. Şi cercetări militare. Marinarul nebun nu mai tranzacţiona arme; le inventa. Era pe val, că omenirea o luase razna...

Tăticul lui îşi exprimase îngrijorarea că răpirea lui Trésor putea fi comandată chiar de Leonard... Da - ăla era îndeajuns de mare ca să fie "nederanjabil". Iar dacă aia mică fusese, într-adevăr, răpită la comanda lui, era un miracol că mai trăia. Dar avea o nedumerire. Scopul iniţial al atacului fusese uciderea Rebecăi. De ce renunţase la scopul principal? Oare "capturarea" micuţei valora mai mult decât uciderea soţiei lui Diamant? Sau accidentul lui schimbase termenii problemei? Nu putea calcula chestia asta...

În orice caz, revenirea lui Trésor era încă departe. Aşa că vorbiseră şi despre Florentina... El îşi contrazicea tatăl. Discutase cu prinţesa lui ieri. Îşi petrecuseră aproape toată ziua împreună! Florentina îl aşteptase la uşa dormitorului - şi nu se mai dezlipise de el nici în birou! Îl ajutase ea - îi adusese hârtiile din imprimantă, le ştampilase, le găurise, le îndosariase... Se jucaseră foarte frumos ieri. Dar nu discutaseră despre ea - şi nici despre peripeţiile prin care trecuse, din martie până acum. Despre Andrei nu voise ea să discute - râsese şi spusese: "Bine că s-a terminat! Dă-l dracului de băţ răsuflat!" Aşa că nu insistase. Se mulţumise cu constatarea că individul "nu lăsase sechele" şi nu o mai descususe...

Zicea tăticul lui că era posibil ca Florentina să aibă un admirator-doi în Aurari. Ar fi fost anormal să n-aibă! Era frumoasă era deşteaptă - ce nu era de admirat la ea?! Aşa că îşi liniştise tatăl, schimbaseră câteva vorbe şi despre "cu cine-o măriţi" - şi în momentul ăla tăticul lui se înfuriase rău, fiindcă-l anunţase că nu programase nimic, nu plănuise nimic, nu ochise nici o partidă "straşnică"...

Mâncau. Ei. Tatăl lui mitralia cuvinte - şi nu prea apuca să bage-n gură. O să-i fie foame în avion - că plănuise să plece pe la trei... Ei - îi punea Florina nişte biscuiţi la pachet! Femeia asta ar fi trebuit plătită la biscuite! Câte tone de delicii mici frământaseră şi copseseră mâinile ei...

După ce pleca tăticul lui, se ducea sus, la aparate. Ziua de ieri şi-o petrecuse doar în birou; azi, va trebui să-şi facă exerciţiile fizice. Iar o să pice stors de puteri...

Oare când mai venea Ana lui acasă? Îi era dor de ea... rău...

Florentina

Ia - cum arăta?... Arăta bestial! Aşa şi trebuia - că se ducea la un party! Unul dintre colegii lui Thomas îşi serba ziua de naştere. În sfârşit, oraşul Bourges va fi oripilat de nişte başi nocturni...

Petrecerea se ţinea la vilă. Adică în curtea vilei. O curte generoasă, după cum înţelesese ea. Îşi luase, deci, pantaloni. Deşi era iulie, nopţile puteau fu răcoroase. Îi asortase cu o cămăşuţă în ton şi cu sacoul negru. Nu voia nici să iasă în evidenţă, nici să pară "reclamă vivantă" - sau vreo încuiată. Cică marea majoritate a invitaţilor or să fie în blugi. Chestia asta îi dăduse bătăi de cap...

Păi, hai să pornească spre petrecere!

Ieşi şi-şi găsi chinezoaica în living. Şi ea era gata - şi uite-o în rochiţă! Interesant... Biyu ridică sprâncenele:

- Nu te aşteptai...

- Nu mă aşteptam. Recunosc că m-ai luat prin surprindere...

- Am vorbit cu Toni, după-amiază. Dat fiind că o să intrăm şi noi în curte, va trebui să ne amestecăm în mulţime.

- Păi şi dacă se-ntâmplă ceva...

- ... Dacă se-ntâmplă ceva...

Dacă se-ntâmpla ceva, ce făcea - ţipa tare? Făcu semnul pistolului iar chinezoaica ridică scurt poala rochiţei...

- Aa, OK! Doar să nu dansezi rock'n roll!

Biyu râdea şi nega... ştiind că, la o eventuală rotaţie prin aer, pistolul prins pe picior va isca evacuarea generală...

Gata - plecaseră la party! Minunat! Ia - ei unde erau?

- Ne aşteaptă în parcare.

Aa... OK!

- Ai vorbit cu tatăl tău?

- ... Ce să vorbesc cu el?

- I-ai spus despre delfin?

Arş! Era roşie ca roşia coaptă bine...

- Eu zic să vorbeşti cu el. Măcar să ştii că ai făcut-o şi pe-asta! Adică ai folosit toate şansele pe care le aveai!

Da' ce-i venise, să-i dea sfaturi în dragoste?! Tânăra zâmbea:

- Spre deosebire de Vincent, să ştii că pe el ar fi tare bine să nu-l scapi din mână!

Aa, bine! Aprobă şi se încruntă un pic - că ea nu se apucase s-o sfătuiască apropo de Isamu...

Stop! N-avea nimic cu fata asta. În plus, era drăguţă şi-i dădea unele sfaturi. Nu erau sfaturi rele, aşa că n-avea de ce să se supere pe ea. Bun...

Ocoliră conacul - iar Thomas se ridică de pe portbagajul blindatei:

- Gata?

- Gata.

Urcau în spate; Biyu stătea în faţă, lângă Toni... Care întoarse maşina, dar nu demară spre poartă - ci apăsă telecomanda...

Uau! Queen! Le pusese Queen! Şi tura motorul, dar nu pornea... Thomas râdea cu ochii la ea, semn că el fusese cu ideea, el alesese melodia... Începură să cânte amândoi - iar blindata porni încetişor, cu un kilometru la oră, spre poartă.

Tonight I'm gonna have myself... a real good time
I feel alive... and the world it's turning inside out - Yeah!
I'm floating around in ecstasy
So don't stop me now... don't stop me

Toni acceleră.

'Cause I'm having a good time having a good time

Şi-acum "îi dăduse blană" - şi zburau spre petrecerea aia!

I'm a shooting star leaping through the skies
Like a tiger defying the laws of gravity
I'm a racing car passing by like Lady Godiva
I'm gonna go, go, go,
There's no stopping me!
I'm burning through the sky, yeah!
Two hundred degrees
That's why they call me Mister Fahrenheit
I'm trav'ling at the speed of light
I wanna make a supersonic man out of you

Da-da! Vedea el azi!

Dansau, cântau şi dădeau din mâini ca apucaţii! Da' ce bine era! Era super!

Don't stop me now
I'm having such a good time
I'm having a ball
Don't stop me now
If you wanna have a good time
Just give me a call
Don't stop me now 'cause I'm having a good time
Don't stop me now yes I'm having a good time
I don't want to stop at all... yeah!

Intrau în oraş - şi răcneau tot mai tare!

I'm a rocket ship on my way to Mars
On a collision course
I am a satellite, I'm out of control
I am a sex machine ready to reload
Like an atom bomb about to
Oh oh oh oh oh explode
I'm burning through the sky - Yeah!
Two hundred degrees
That's why they call me Mister Fahrenheit
I'm trav'ling at the speed of light
I wanna make a supersonic woman of you

Pe bune? Voia să facă o femeie supersonică din ea? OK! Las' că vedea el, omul supersonic! Se repezi şi-l prinse de cămaşă - şi începu să-l zguduie:

- Don't stop me! Don't stop me! Don't stop me! Hey-hey-hey!

El, săracu', râdea şi încerca să se predea înainte să-i rupă nebuna cămaşa...

- Don't stop me! Don't stop me!

Iar de pe scaunul din faţă corul cântă

- U! U! U!

Doamne, ce seară minunată o să trăiască ea azi!

25 iulie 2020 - sâmbătă

Isamu

Urmărea cu maxim interes propriul telefon. Ăla al Chinei. Deşi erau "oficial oarecum certaţi", Biyu îşi făcea meseria - îl informa apropo de prinţesă şi petrecere. Din câte spusese ea, Florentina şi Thomas dansaseră pe rupte. Colegul sărbătorit era mare fan al muzicii vechi - exact ca prinţesa. Florentina era în elementul ei - şi sigur va insista să intre la facultate! Acum, că ştia "cu ce se mănâncă"...

Aha! Mesaj nou! Biyu zicea că...

"Încep blues-urile. Am un presentiment."

Aoleu! Ce presentiment avea?

"Detaliază."

Aştepta - şi se simţea oarecum... neliniştit pentru tonul pe care-l foloseau amândoi, serios şi concentrat şi plin de termeni "de serviciu"...

"Presimt că Toni va vedea ceea ce n-ar trebui să vadă."

Deci, Toni o să vadă ceva ce n-ar trebui să vadă. La blues-uri. Oftă greu - că-i mai spusese ea, nu demult, că la conac trăia un admirator uriaş al prinţesei. Iar asta însemna că prinţesa îl observase, în sfârşit, pe Thomas. Şi că lucrurile avansaseră cât de cât - aşa că prinţesa era pregătită să le arate colegelor lui Thomas cât de ocupat era el... şi cu ghilimele, şi fără. Asta era o veste proastă - pentru că Toni nu ştia fineţuri sentimentale. Nu atunci când era vorba despre fata şefului lui! Şi deci n-o să-şi informeze şeful cu graţie şi grijă pentru tensiunea lui. Trebuia să-l anunţe pe Sami, să aibă calmantele la îndemână...

Era ciudat; îşi amintea, în momentele astea, că Ana îl întrebase, la un moment dat, ce părere are despre Thomas. Iar el spusese că e "aşa cum trebuie". Nu bănuise că... Adică nu bănuise nimic. Dar, retrecându-l acum pe tânărul de la conac prin filtrul minţii, realiza că n-o minţise. Dacă Florentina îl alegea pe Thomas, o să fie foarte bine. Şi pentru ea, şi pentru părinţii ei, şi pentru tânărul acela extrem de isteţ...

"Urmăreşte atent situaţia. Dacă degenerează, mă anunţi - şi îl sun eu."

Aşa. Că putea să-i spună şefului pazei că Ana bănuia deja "cuplul în formare" şi nu se încrunta atunci când se gândea la asta. Poate-o să ţină...

Florentina

Ia uite ce coincidenţă! A doua melodie era Celine Dion! Ce frumos! Oare "se vorbiseră"?

... Nu, nu se vorbiseră. Se ascultase numai muzică bună azi. Toţi dansau. Era destul de aglomerată curtea...

Nu se îndoia că Biyu era pe undeva prin apropiere. Nu se îndoia că Toni era lângă ea. Miza pe prezenţa ei de spirit - şi pe faptul că şeful pazei era un bărbat discret, care nu făcea balamuc...

Acum, ea trebuia să fie extrem de explicită - pentru ca Toni să vadă că era ideea ei, nu a lui! Aşa că îl trase pe Thomas spre ea şi-l anunţă, încetişor, la ureche:

- Vreau să-ţi spun un secret.

- Spune.

- E un secret uriaş. Iar dacă îl spui cuiva, fii atent - că e păcatul tău!

- Îţi jur că n-am să spun nimic.

Păi atunci... Atunci, hai să-i spună!

- Ştii, mă gândeam...

Pauză de ilustrat seriozitatea şi determinarea şi fermitatea gândului ei...

- Zilele astea... Adică serile astea, cât stau la conac...

El nu părea să înţeleagă - că asculta în continuare, atent...

"Ei, la dracu! Gata! Hai să fim serioşi!"

Îi prinse capul în palme. Şi-l sărută. La modul cel mai serios şi evident şi plin de intenţii de-alea "vinovate"...

... Nu se mai legănau. El nu mai conducea dansul. El, de fapt, nu se clintea! Ea îl săruta, el nu se clintea... Deschise încet ochii...

Evident! Bineînţeles! Cum altfel?! Avea ochii larg deschişi - şi fixa cu privirea, probabil, mutra încruntată a lui Toni! Aah!

O lăsă baltă şi oftă greu, printre dinţi:

- Vezi? Despre asta îţi spuneam! Se ţin după mine ca holera!

Thomas oftă greu:

- Îţi promit că despre asta o să discutăm diseară. Ieşim la plimbare prin curte şi vorbim.

Aprobă cu capul - zău că n-avea nici un chef să discute despre chestia asta! Nici despre chestia cu holera, nici despre chestia cu serile la conac...

De ce dracu le plăcea oamenilor să discute? Ardeau gazu' aiurea! Tocau timpul şi disecau problema până le pierea tot chefu'! Da' dacă voia el să vorbească...

Nu-i plăcea că nu-i răspunsese la sărut. Ea îl sărutase; el stătuse mămăligă, cu ochii în ochii lu' Toni.

Sau se uitase la altcineva?

Oare se uitase la altcineva? La vreo colegă, poate?

... Or să discute diseară. Categoric! O să-l întrebe la cine se uitase - şi de ce. Şi de ce n-o sărutase, dacă tot zicea c-o iubea! De ce n-o sărutase ca lumea ieri seară, în poiana cu pitici... Şi multe altele. Or să discute până-n zori! Şi n-o să-i permită s-o mintă! Trebuia să ştie adevărul! Că dacă "se băga" să-i spună lui tati despre el, iar el avea unele dubii sau ezita...

Şi poate-or să discute şi despre domnişoară. *To be or not to be - this is the question...*

Ce nebunie!

Ana-Maria

Aleodor conducea preventiv. Toni era cu prinţesa, la o petrecere, aşa că o luase Aleodor de la aeroport. Era şi obosit, şi constipat; conducea, deci, preventiv...

Era obosită - o durea capul de oboseală! Alexander avusese probleme în Austria. Din fericire, le rezolvase azi. Pe la nouă, Gabriel o sunase şi o rugase să le facă o vizită-fulger mâine. Că aveau şi ei o problemă - un client nou, care voia s-o cunoască personal înainte să semneze un contract gigantic. Clientul era legat direct de afacerile lui Serghei Aksionov. Piao o lămurise repede, apropo de "activitatea" fostului premier al Crimeei. Într-adevăr, ăla era uriaş. Ăla le putea da fraţilor Donichioiu de muncă pân' la Revelion, fără să-i bată prea tare capul cu "lista"! Dar făcea parte dintr-o încrengătură care-i putea da ei migrene mari...

Leonard era în război cu unul dintre oamenii de bază ai şefului din tinereţe al lui Aksionov. În general, oamenii de bază, atunci când "deveneau independenţi", erau independenţi şi nu prea. Aksionov era pe partea opusă lui Leonard. Şi voia să facă afaceri cu copiii lui Leonard. Era ciudat... şi îmbârligat şi nasol de tot - că, dacă-i refuza, risca să nu se mai întoarcă din Rusia...

De ce voiau băieţii lui Leonard să facă afaceri cu un individ care avea afaceri cu prietenul duşmanului tatălui lor?

... O să afle asta pe la nouă. Că nu dormea Ştefan al ei mai mult de-atât, fără masajul ei special! Aşa că se grăbea să coboare, să pornească spre uşă...

Piao era tăcut, Aleodor nu scosese decât două saluturi şi-atât...

Rampa era sus. Era bine - însemna că o folosea, nu? Ia - cealaltă rampă era jos?... Da. Bun! Piao şopti:

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Intră în dormitor - şi tresări, că nu se aşteptase...

- Bine-ai venit.

- Bine te-am găsit.

Sami lăsă cartea şi se ridică:

- Am simţit nevoia să-l păzesc - că era plin de energie. Şi se descurcă atât de bine cu rampele, că am zis că mai bine îl opresc eu aici, decât să-l găsim de dimineaţă picat sus, printre aparate...

Aprobă cu capul:

- Cum merge partea de aparate?

- Merge bine. Dar se grăbeşte. El vrea să se urce pe stepper în august. I-am spus că o va face sigur în octombrie, dar are auz selectiv...

Da, Ştefan avea uneori auz selectiv...

- În rest, e cuminte. Îşi ia medicaţia, respectă orele de masă, respectă cele două ore de birou - adică nu încearcă să stea mai mult... Moralul e bun...

- La aparate e problema.

- Exact - sus la aparate e problema. Acolo trage de el până la limita leşinului. Depăşeşte epuizarea - tinde către leşin. Şi nu e bine.

Aşa e - nu era bine... Zâmbi:

- O să discut cu el mâine dimineaţă. Du-te şi tu şi odihneşte-te.

- Bine. Voiam să-ţi spun... Am vorbit azi cu profesorul Rutherford. Mi-a spus că a studiat cu atenţie dosarul medical pe care i l-a trimis fundaţia - şi operaţia va decurge fără probleme.

Aprobă:

- Când îl operează?

- În august. Nu ştia exact data - Aleodor se ocupă de programare...

- Dar august e sigur.

- Da - august e sigur.

Bun!

- Atunci, cred că e bine - nu?

- E foarte bine. Îţi mulţumesc.

- E plăcerea mea, Sami.

Medicul ei fermecat nu porni spre uşă, ci spre ea. Aşa că se îmbrăţişară - şi parcă simţi şi ea greutatea de pe umerii lui şi tensiunea...

- Noapte bună.

- Noapte bună, regină fermecată.

Bufni în râs! Ia uite-l! Sami ieşea, râzând şi el...

Păi, să se schimbe şi să se-ntindă lângă soţul ei. Azi, Ştefan dormea chircit. O să se ghemuiască în spatele lui, să-i ţină cald... Să-i transmită un pic din energia ei. Şi, bineînţeles, să reuşească şi ea să adoarmă! De obicei, în asemenea momente de oboseală cruntă, avea insomnie...

Florentina

În sfârşit, ajunseseră acasă! Pica de-a-mpicioarelea de oboseală! Ţopăise ca dementa - şi, deşi nu jucase ruseşte nici măcar un pas, efortul de-a dansa în ritmuri de disco-aerobic o cam secătuise de puteri...

Toni nu vră stânga, spre parcare, ci dreapta. Şi opri blindata în dreptul uşii conacului. Thomas era vesel:

- Somn uşor.

- Somn uşor.

Îl văzu coborând - iar Toni coborî şi el:

- Thomas!

Da' de ce-l oprise? Mai avea ceva de

Oo, nu!

Biyu o cuprinse cu braţele şi şopti:

- Nu ţipa! Nu spune nimic! Lasă-i în pace!

Cum să nu spună nimic?! Ăsta scosese pistolul la Thomas! Ăsta îl împuşca pe Thomas!

- Nu-i face nimic! Îl sperie doar! Nu ţipa - că scoli toată populaţia şi iese scandal mare!

Adevărul era că Thomas se oprise - iar Toni pusese pistolul la capul lui cam teatral, aşa! Aprobă - şi i se dădu drumul... Îl privea lung - Thomas privea asfaltul, extrem de serios...

- Fii atent aici la mine! Cască bine urechea, că n-am să repet vreodată! În clipa în care te-ai culcat cu ea, ţi-am zburat creierii.

Capul brunet negă încet:

- Ştii bine că n-o să fac niciodată asta.

- Eu atât îţi spun: o să stau cu ochii pe voi. Şi-o să te las s-o bagi - ca să mori băgat. Ca să-i vină şi ei mintea la cap.

Nu-i venea să creadă că auzise cuvintele astea din gura lui Toni! Păi omul ăla păruse foarte... normal! Constata acum că avea idei ciudate...

Nici Thomas nu era mai familiarizat cu "faţa asta" a şefului pazei...

Toni "se replie" scurt. Şi, în două secunde, pistolul sfârşi în toc iar şeful pazei ajunse din nou la volan. Blindata demară cu scârţâit spre vile...

N-avea ce vorbi cu el. N-avea de ce să intre într-o polemică cu el. Toni "copsese" planul ăsta toată noaptea - aşa că îl executase impecabil. Şi tocmai de-asta, ea era liniştită. Deşi nu ţinuse niciodată un pistol în mână, ştia cum funcţionează. Ştia că toate pistoalele au siguranţă. Şi ştia unde e şi cum se scoate şi se pune. Toni nu scosese siguranţa. Executase deci un plan elaborat, foarte credibil...

Adevăratul pericol se va petrece peste vreo două ore. Era şase; în jur de opt, Toni va apela la telefonul uneia dintre chinezoaice ca să îl sune pe Piao - şi s-o ceară pe mama ei. Şi "s-o pârască la mama" - fiindcă îşi iubea prea mult şeful, ca să rişte să-l dea în tensiune. Aşa că adevăratul pericol va începe la ora opt. Probabil că mămica ei o s-o sune, oripilată de aşa veşti cum o să-i şuşotească omul ăsta...

Îl privea lung... N-o să-l întrebe de ce ţinea musai s-o pârască. Ştia deja de ce. Şi chiar miza pe pâra lui! Mămica ei va afla de la Toni numele celui ales de fata ei... aşa că "va răbufni" departe de ea. Şi-apoi o să ceară lui Piao un calmant şi-o s-o sune. Şi-o să-i vorbească normal - pe un ton normal, cu cuvinte normale. Se puteau înţelege bine, dacă vorbeau amândouă normal...

O să încerce să-i explice aşa, la telefon. Dar numai dacă o suna de pe telefonul lui Piao, pe telefonul lui Biyu. Pentru că nu primise nici invitaţia la nuntă-n Rusia, nici invitaţia de-a se prezenta urgent la tati, cu planurile de viitor bine conturate-n minte. Thomas era în pericol inclusiv din partea aia a "socotelilor"...

Blindata se opri lângă vilă. Coborî şi nu trânti portiera - o închise civilizat, imediat după salut:

- Somn uşor.

Ocoli blindata...

- Florentina!

Nici nu se gândise că n-o s-o amenințe un pic şi pe ea! Aşa că se întoarse şi-i zâmbi:

- O să vorbesc şi eu cu mama. Somn uşor.

Îl lăsase mască - Toni nu se aşteptase ca prinţesa să-l dorească cu adevărat pe băiatul servitorilor... Intră în vilă.

- Bravo.

Îi mulţumi cu capul... Biyu zâmbea:

- Isamu ştie. Şi nu mi-a ordonat să-i pun piedică, dacă se-apropie prea mult de tine. Pe de altă parte, încă e în vigoare ordinul cu "fă-i să zboare". Aşa că...

Aşa că, erau ele amice bune şi se-nţelegeau de minune - dar Thomas o să zboare imediat cum ea se lua de pantalonii lui. OK, bine că ştia!

- Somn uşor.

- Somn uşor.

Intră în camera ei, închise uşa...

Îşi scoase hainele şi renunţă şi la duş, şi la pijama - se ghemui sub pătură şi închise ochii. Că trebuia să se odihnească, să aibă mintea limpede când o să sune telefonul.

... Zâmbea, cu ochii închişi şi telefonul strâns bine în palmă...

Ana-Maria

Deschise încet un ochi... Ia uite cine era matinal! Zâmbi... şi se întinse uşurel:

- Mneaţa...
- Neaţa, iubirea mea...

Era un şmecher... şi-un scump...

- Sper că nu te-am trezit cu sforăitul meu "prăbuşit"...
- Nu. M-a trezit parfumul tău.

Cum-cum? Aa... Şmecher pân' la Dumnezeu!

- Aseară, m-am gândit că mi-e dor de tine - şi mi-ar place să mă trezesc lângă tine. Toată noaptea, am dormit fără vise. Şi la un moment dat ţi-am simţit parfumul. Am deschis ochii... şi te-am văzut...
- Şi mie mi-era foarte dor de tine...

Ochii verzi o priveau lung... OK! Hai să fie sinceră!

- ... A apărut o problemă urgentă.

Aprobă şi se ridică:

- Mă duc să aduc laptopul.
- Între timp, eu mă plimb cu armăsarul...

Da, se plimba - dar numai dacă-i ţinea Sami contra! Se grăbea să ciocăne la uşa lui - iar el se grăbea să iasă, să-i spună "Neaţa" şi să ajungă în dormitor, "la serviciu"... Coborî treptele şi-şi privi scurt ceasul. La ora asta, laptopul era... la Piao. Care era în living, la biscuiţi. Deschise uşa - şi-i zâmbi consilierului ei:

- Neaţa.
- Neaţa.
- Bună dimineaţa.

Hait - Toni era în living... Bărbatul se ridică:

- Te aşteptam.

Deci, probleme cu paza. Se grăbi să se apropie de el... Toni şopti, în romanes:

- Ieri, Florentina şi Thomas au fost la o petrecere.
- Ştiu.
- Dar nu ştii că, în timpul petrecerii, Florentina l-a sărutat pe Thomas.

Oups! Prinţesa "spărsese cana"...

- Am stat non-stop cu ochii pe ei - pe amândoi. El şi-a văzut de treaba lui. Sărutul a fost iniţiativa ei. Iar el nu s-a clintit nicicum la iniţiativa ei. N-am vrut să anticipez ceva - sau să gândesc eu ce şi cum, apropo de gestul ei. Aşa că, atunci când am ajuns înapoi, am avut o discuţie cu el...

Îl văzu bătându-se scurt peste tocul pistolului...

- De faţă cu ea şi chinezoaica. Iar ea a zis că o să discute cu tine. Aşa că problema, după părerea mea, e trei sferturi rezolvată.

Aprobă scurt cu capul:

- OK.
- Am făcut o greşeală?

Ce greşeală?

- Am greşit că am discutat cu el?
- ... Nu. Ai făcut foarte bine. Chestia asta e nouă la ea; am avut unele bănuieli în privinţa lui, dar mă îndoiesc că el a dat startul. Iar ei i-am pus în vedere că vreau să ştiu ce face, dar dinainte să se-apuce să facă. Şi, repet - n-am ştiut de noile ei planuri.
- Am senzaţia că chinezoaica e de partea ei. Adică se ţine de şmecherii şi-o ajută.

Pe bune? Începu să râdă:

- Chinezoaica are ordin "să-i facă să zboare". Pe unul l-a azvârlit doi metri prin aer; întrucât Thomas e mai solid, probabil că nu vrea să facă ruptură de şale, sau...

Toni zâmbea amabil, semn că Biyu chiar făcuse unele şmecherii iar el se cam prinsese de ele...

- Mulţumesc că mi-ai spus.
- N-ai pentru ce. O să fiu vigilent în continuare.

Aprobă şi porni spre Piao - că avea nevoie de laptop. Abia aştepta să afle care era decizia regelui, apropo de solicitarea fraţilor de-a face afaceri cu prietenul duşmanului tatălui lor! Cât despre sărutul fetei ei...

Păi, spusese că o să discute cu ea, nu? O aştepta la discuţie! Era aici, la dispoziţia ei...

Ştefan

Fuma şi privea lung hârtia proaspăt zmângălită...

Desenase "schema de influenţă". Conform cu desenul lui, afacerea cu rusul era destul de riscantă. El unul se ţinea cât mai departe de lumea politică; era greu, dar se fofilase până acum. Avea însă de-a face cu Erik Smirnitsky - "pila" unui prim-ministru. Al unei ţări "uşor agitate". Sferele de influenţă erau evidente... Şi chiar dacă individul era susţinut de un personaj controversat, avea el un presentiment...

- ... Du-te la întâlnire. Întreabă-l cum stă cu umbrela. Pune-i nervii la încercare. Fă-l să cedeze - să se-nfurie şi să plece. Şi gata!

Regina lui se aplecă peste masă şi trase o linie roşie între Leonard şi acel Smirnitsky:

- Două lucruri mă pun pe gânduri. Unu: rapoartele umbrelelor, care spun că omul este "o oază de rai" într-o mare de rahat. Doi: veştile care spun că Leonard o să încerce să-şi tragă băieţii sub propria aripă protectoare.

Aleodor se grăbi să-şi rostească nelămurirea:

- Nu văd de ce Leonard s-ar alia cu amicul duşmanului lui.
- Eu nu văd că Leonard se luptă cu duşmanul ăla. Zice-se că Rodka Papanov a încercat să-l omoare pe Andrei, în urmă cu nouă luni. Leonard n-are chiar atât de multă răbdare, când vine vorba de băieţii lui. Iar Gabriel nu vinde gogoşi - şi nu şcolarizează bucătari.

Părintele tăcuse mâlc... Ana clătină încet capul:

- Nu - cu ăsta nu bat palma.

O privi lung, concludent:

- În caz că devine periculos, bate palma cu el. Şi-aşa nu facem Revelionul cu balaurul alături!
- Le sunt de-ajuns 24 de ore ca să-mi coace o arestare. Nu - nu batem palma. Şi ştiu şi cum o să fac ca să-l "pasez".

"Şi nu-mi zici şi mie?" Regina lui devenise foarte secretoasă. Îşi aprindea o ţigară - iar gestul, aruncarea brichetei pe masă, îi arăta lui că Ana era deja în criză de timp. Avea ideea, îşi făcuse planul şi abia aştepta să-şi pregătească armele... Hm! Interesant! Nevasta lui devenise mai pricepută decât el la chestia asta! Mm...

- Evacuaţi.

Consilierii se evacuau... Şopti:

- Femeie mult mai frumoasă decât Luna - ce pui tu la cale?

Ana se ridică, se grăbi să ajungă în spatele lui şi-l cuprinse cu braţele:

- O să-i printez propria organigramă. Şi-o să fac o conexiune între el şi răpirea lui Trésor.

Aoleu! Mâna îi ţâşni singură - şi-i apucă mâinile... Fu sărutat pe obraz:

- Iar peste print o să-i pun declaraţia şi poza declarantului. Ştii tu - aia cu maţele...

Era diabolică...

- Şi pe urmă îi spun că nu-i cu supărare, mă ridic, întind mâna spre el... E un domn; o să-mi strângă mâna. Serviciile or să aibă poze frumoase. Şi-apoi or să aibă şi migrene, de la şedinţa răstită...

Îi luă mâna, i-o sărută... şi răcni:

- Piao!

Uşa se deschise prompt... Îl electrocută, zâmbind:

- Şefa ta te pune la munci grele zilele astea!

Îl băgase-n alarmă pe bietul chinez!

- Să fii atent şi să nu greşeşti - că e important. Trebuie să vă întoarceţi vii de-acolo!

Chinezul aprobă... Ridică privirea spre ea:

- Ce zice regina mea - dăm o raită prin curte?

Bineînţeles că dădeau o raită prin curte! Era soare afară! Era cald, plăcut... Iar după ce Piao mânărea organigrama ăluia şi "producea" declaraţia decedatului, ea o să plece... iar...

Poate-o convingea să se-ntoarcă! Ar fi aterizat în toiul nopţii; dar...

Florentina

Se îndepărtau de conac. Încet, agale, că nu se grăbeau. Ieşiseră la plimbare - nu? Agitaţia se terminase, aşa că ieşiseră şi ei...

Ei bine, da - azi i-ar fi spus despre Thomas. Ei - nu lui. Că el ar fi putut s-o convingă să se răzgândească - şi nu era dispusă să-l piardă pe Thomas. Cu ea ar fi vorbit. Da, ar fi ieşit ciufulită la propriu din discuţia aia - dar ar fi informat-o. Iar ea l-ar fi informat pe el. Iar el ar fi avut măcar 5 minute de gândire înainte să spună "Nu". Viaţa lui Thomas ar fi fost protejată de "şocul veştii"... Dar nu apucase să-i spună. Îi văzuse ieşind la plimbare, împreună, şi nu-i întrerupsese. Se întorseseră la conac pentru masa de prânz. Şi-apoi ea plecase - deci, nici o şansă să mai discute cu ea. Iar el urcase la aparate - deci, nici o şansă să mai discute cu el...

Şi iat-o plimbându-se cu Thomas prin curte! Ea mergea cu mâinile la spate, el îndesase palmele în buzunare... Biyu era la vreo zece metri în spatele lor... Mergeau mereu pe aceeaşi alee, de parcă n-aveau două hectare de verdeaţă la dispoziţie... Presimţea că dulăul spre care mergeau o să înceapă să se-agite în curând, aşa că or să vină şi nişte "băieţi veseli" de la pază să se plimbe cu ei...

Păi, hai să spargă tăcerea aia stupidă!

- Ai spus că trebuie să vorbim.

- Da. Aşa am spus. Şi cred că ar fi bine să vorbim...

- OK. Vorbim.

Şi-acum vorbea el!... Vorbea odată?... Nu, tăcea ca un peşte... OK, vorbea tot ea!

- Păi, să vorbim - nu? Presupun că voiai să vorbim despre "se ţin după mine ca holera" - nu despre alte alea.

- Voiam să vorbim despre aseară. Şi despre azi-dimineaţă.

- Adică voiai să vorbim despre Toni?

- Despre Toni, voiam doar să-ţi cer scuze, în numele lui, pentru limbajul pe care l-a folosit.

Ha?

- În privinţa celor petrecute azi-noapte, nu am nimic de spus. Cred că am spus destul până acum. E decizia ta. Şi cum nu cred că ai discutat azi cu dna Ana...

Acum ce făcea?! Îi reproşa că nu-şi informase mama? Ha! Se grăbi să contraatace:

- Ştii ce nu înţeleg eu? Eu nu înţeleg ce vrei. Unde vrei să ajungi.

- Nicăieri.

- Atunci ce vrei?

- Nu bănuieşti ce vreau?

Ba cam bănuia ea ce voia el; şi bănuia că, dacă ajungeau cu discuţia în punctul ăla, se vor certa rău de tot. Aşa că prefera să tacă...

- ... Aş fi vrut să încerci măcar să vorbeşti cu mama ta. Că ştie tot ce s-a întâmplat - dar nu deschide ea subiectul. Ea vrea să-i vorbeşti tu. La fel cum şi eu vreau să-i vorbeşti tu.

- Să-i vorbesc eu! Şi ce să-i zic?

- Să vorbeşti cu ea.

- Nu se poate vorbi cu ea!

- Se poate vorbi foarte omeneşte, foarte bine şi foarte constructiv cu dna Ana.

- Atunci vorbeşte tu cu ea!

- Eu vreau să văd că vorbeşti tu cu ea.

Poftim? Se grăbi să se oprească:

- Cum adică?

- Adică vreau să văd că îţi doreşti tu să vorbeşti cu ea. Dacă îţi doreşti asta îndeajuns de mult ca să te şi duci să vorbeşti cu ea.

- Şi să dinamitez totul!

- Nu; să te gândeşti ce să-i spui ca să nu dinamitezi nimic.

Cu alte cuvinte...

- Eu vreau să văd că vrei tu. Fiindcă unica opinie care contează cu adevărat e a ta. Eu sunt egal cu zero. Ce vreau eu e egal cu zero pentru ei.

- Te-nşeli!

- Când vine vorba despre tine, chiar şi ceea ce vor ei tinde spre zero.

Mm... Căpos soi de om! Arătă spre conac:

- Cu cine să mă duc să vorbesc? Ea e undeva pe culoarul de zbor, la altitudinea de croazieră! Şi se duce, nu vine! Iar el e leşinat tot printre aparatele alea! Cu cine să mă duc să vorbesc?

Thomas nu mai spunea nimic. Nu-i amintea că azi, când părinţii ei ieşiseră la plimbare, avusese tot timpul din lume să se ducă să se plimbe cu ei - şi să le spună, la urma urmei, amândurora că simţea că începe să se-ndrăgostească! Atât dac'ar fi spus...

Nu - degeaba! Totul era zadarnic! Făcu o piruetă pe-un călcâi şi porni, grăbită, spre conac. Adică spre vilă. Se ducea acasă şi se-ncuia în camera ei şi gata!

Fu imediat ajunsă din urmă - şi oprită. Ochii negri o priviră drept, cu seriozitate:

- A aflat totul, de dimineaţă. Şi n-a venit să vorbească cu tine, aşa cum n-a venit nici să-mi ceară mie socoteală. Eu m-aş duce oricând la ei - şi le-aş spune adevărul. Dar cuvintele mele n-ar valora nici cât o ceapă degerată, dacă nu sunt întărite de cuvintele tale.

Aa, OK! Se eliberă frumuşel din mâinile lui şi îl bătu scurt pe braţ:

- Stai liniştit - că o să vorbesc cu ea. Am tot timpul! Cum sentoarce, vorbesc cu ea!

Îl ocoli şi-şi reluă drumul spre solitudinea camerei ei.

... La urma urmei, se cam supărase "ca prostu' pe sat". Tot el avea dreptate! Dacă se ducea el să le spună că e îndrăgostit de fata lor, îi râdeau în nas! În cel mai fericit caz! Că era foarte posibil să-l taie instantaneu - sau să-l împuşte, sau să-l gâtuie, sau să-l otrăvească! Băiatul servitorilor tânjea la fata contelui! Pedeapsă exemplară scria pe el! Pe când, dacă ea le spunea că mintea începuse să-i zboare la băiatul servitorilor...

Probabil că s-ar fi încruntat amândoi. Şi-ar fi scăpărat nişte scântei - tati din ochi, mami din gură şi din palme. După care ar fi trimis-o cu Biyu să se-ncuie în turn şi-ar fi făcut "şedinţă de familie". Şi s-ar fi întrebat, probabil, ce puteau ei face ca s-o răzgândească pe prinţesă... S-ar fi gândit să-l mute pe el cu facultatea-n China. Apoi, poate s-ar fi gândit să-i dea un pic de aripi lui Andrei - pretendent mult mai potrivit în şablon... Ar fi fost, poate, tentaţi să comploteze un piculeţ cu un holtei "aşa cum trebuie" - să i-l bage ei uşurel pe sub nas, să-i şoptească nişte informaţii interesante despre el prin terţe persoane absolut dezinteresate...

Oricum, îşi storcea degeaba mintea - mama ei era la altitudinea de croazieră iar tatăl ei era undeva la limita dinspre pierderea cunoştinţei. Aşa că se ducea, se-ncuia în camera ei şi îşi vedea de treaba ei. Şi nu mai ieşea de-acolo nici ca să mănânce! Că el nu voia s-o audă vorbind cu el - voia s-o audă vorbind cu părinţii ei! Deci, n-avea de ce să încerce să stea prin preajma lui.

Intră, năvăli în camera ei şi trânti uşa. Mm...

Ia să-şi vadă ea de treaba ei! Că avea foarte multă treabă! Ajunsese la un nivel la care nu reuşise să urce mai sus de locul trei! Şi ţinea musai să devină campioană la Tetris!

Ana-Maria

Era foarte ocupată cu mobilul oficial. Se uita pe ştiri. Nu putea spune că o interesa foarte mult ce model de poşetă făcea furori luna asta; putea însă garanta că tăcerea din limuzină era cel mai bun lucru care se întâmplase până acum! Gabriel şi Andrei nu vorbeau nici măcar între ei - darămite cu ea!

Aha! Ajunseseră la birou! Perfect! Aştepta să i se deschidă uşa... Gata. Coborî şi zâmbi:

- În sfârşit! Abia aştept să vă arăt ce v-am adus!

- Acum chiar sunt curios!

"Daa, sigur că eşti foarte curios! Că dacă ălălaltu' a eşuat, poate izbândeşti tu - nu?" Aşa-i stăteau în gât ăştia doi...

Îi regăsise uniţi - şi puternici. Practic, azi, când trăgea linia şi făcea totalul, socotea că singura care avusese de pierdut în toată nebunia

asta fusese ea - prin Florentina! Ei erau neschimbaţi; dar fata ei trecuse milimetric pe lângă viol. Şi "probase" cimentul şi dracii lui Andrei. Şi se speriase îndeajuns de mult ca să-şi dorească să se tundă scurt. Aşa-i venea să scoată cuţitul şi să-i picteze cu roşu pe-amândoi...

Intrară în lift. Uşile se închiseră. Iar Andrei se răsuci scurt şi-o privi drept:

- Dacă ai cinci minute...

Aprobă, privindu-l lung... Bărbatul reveni spre uşi. Era extrem de calm. Lângă el, Vasilii părea un soldat de teracotă - imobil, insensibil, intangibil...

Reveni şi ea spre uşi. Tocmai "copsese" un plan nou-nouţ! Mm, ce-i mai plăcea planul ei! Ce bine că mobilaseră birourile cu aluminiu! Şi ce bine că era vară şi la Volgograd - iar ea se-mbrăcase cu helanca de la Isamu! O să ceară o carafă mare cu apă cu gheaţă... Hai - nu mai ajungeau odată?

... Ajunseseră. Intră în anticameră. Evident, secretarele o salutau frumos...

- Bună ziua. Kristina, te rog, îmi aduci o carafă mare cu apă cu gheaţă?

- Sigur! Imediat!

Intră în birou şi-şi scoase sacoul. Mm, ce răcoare era aici! Ştefan chiar se răsfăţa în Rusia! Adică chiar era răsfăţat în Rusia! Îl aşteptau cu clima reglată... Îi arătă lui Piao biroul ei - adică al lui Ştefan - şi ridică puţin vocea:

- Andrei!

Îşi aprinse o ţigară; îl auzea intrând, închizând uşa... Oftă greu:

- Doamne! - ce n-aş da să-l cunosc personal pe torţionarul care-a inventat tocul la femei!

Aşa - că se simţea mai sigură pe ea coborâtă de pe cataligele alea! Piruetă - şi electrocutare:

- Ascult.

- ... Nu ştiu dacă Florentina ţi-a spus... Am convenit, de comun acord, să nu ne mai vedem un timp.

- Relaţia ta cu fata mea nu mă interesează.

Tocmai îi băgase pumnu'-n gură şi-i tăiase tot aplombul...

- ... Am vrut să ştii şi tu.

- Eu ştiu tot. Întotdeauna. Scuză-mă un minut, te rog.

Ieşi şi-şi electrocută şi secretara:

- Apa?

Femeia sări în picioare şi înhăţă carafa de pe birou. Mm, ce bine arăta! Era "ca-n reclame" - carafă de cristal de-un litru, curbată artistic, plină-ochi şi aburită bine! Bun! O luă şi porni spre biroul lui Andrei. Că acolo se-ascundea matahala cu pretenţii de gardă de corp!

Deschise uşa şi intră. Şi iată-l şi pe Vasilii! Zăcea scurs pe-un scaun, la masă, şi butona telefonul! Minunat!

Ochii albaştri se ridicară şi-o priviră preţ de-o clipă. După care individul îşi corectă poziţia - şi deveni foarte atent la ea. Lăsă carafa pe masă, lângă el; apucă spătarul unuia din scaunele libere, îl smuci bine spre-n spate şi se folosi de "avânt" - şi-l nimeri pe dobitoc "în plin" pe umărul stâng!

Vasilii scăpă un răcnet - şi sări în picioare! Repede! Doi paşi spre el - lăsase scaunul în spate, aşa că îi fu uşor să-l tragă cu boltă şi să-l altoiască din nou! Individul răcni din nou - şi de data asta răcni numele stăpânului lui!

"Apăi stai aşa, dobitocule - că vezi tu artificii!"

Îl săltă din nou - şi-l azvârli pe direcţia lui. Evident, Vasilii se dezmeticise de tot - şi-şi amintise ce-nvăţase pe la şcolile pe unde-l şcolise Gabriel! Aşa că pară cât de cât lovitura. Porni spre el, furioasă, strângând pumnii - iar individul păşi grăbit în spate şi răcni ceva în ruseşte! Ceva cu "*ubiti*"! Oopaa! Asta începuse să spună cuvinte mari! Mârâi la el, în engleză:

- Pe cine omori tu, mă?

Jap-jap peste ochi, cu dreapta - că distanţa îi permitea mişcarea asta! Stânga îi porni spre stânga lui - şi-i trase pistolul din ham şi-l aruncă undeva peste umăr:

- Pe cine omori tu, mă? Pe mine? Ia omoară-mă, mă!

Şi cum se uita fix în ochii ei, calculă preţ de-o clipă... şi-şi luă inima-n dinţi. Trase stânga în spate, îndoi cotul ca şi cum scotea o armă de la curea şi-o azvârli spre el. Şi cum ochii lui, alimentaţi de gândul că ea era nevastă de cuţitar, urmăriră traiectoria mâinii ei, iar el fentă lovitura iminentă în burtă, strânse bine pumnul drept şi-l azvârli în sus cu toată puterea pe care i-o dădeau furia şi spaima şi tona de adrenalină din vene!

Ptiu, drace! Direct în bărbie-l pălise! Şi ce-l pălise! Jackie Chan scria pe ea! Douăj' de ani dac'ar fi repetat mişcarea asta, nu i-ar fi reuşit chiar aşa! Îl năucise rău de tot! Malacul se-mpleticise doi paşi spre dreapta - şi se lăsase pe spate, pipăind după sprijinul peretelui! Urlă la el:

- Jos! Jos pe covor! Faţa-n jos! Mâinile la ceafă! Mişcă!

Vasilii se conforma - greu, dar se conforma! Bun! Piruetă - şi făcu abstracţie de siluetele din uşă. Se ducea la masă, să-şi ia carafa cu apă! Păi doar nu era nebună, să bea toată apa aia congelată - nu? Şi, dacă n-o folosea, la ce-o mai comandase! Nu? Trebuia s-o folosească! Înhăţă cana - iar Gabriel oftă greu:

- Ana, încearcă să

- Tu vezi-ţi de-ale tale.

- Serios acum - l-ai

- Vezi-ţi de-ale tale!

- Ana, hai să

Ei, la dracu! Trase aer în piept, închise bine ochii şi urlă isteric:

- Ieşi!

Şi-acum era linişte din nou... Şi era nasol de tot, că urlase din toţi rărunchii şi ameţise rău...

Redeschise ochii. "Scena" înlemnise aşa cum fusese la urletul ei - îngheţase exact ca-n filme. Bun!

Balans cu piciorul în spate - şi azvârli carafa spre Vasilii. Dar o azvârli îndeajuns de tare ca s-o izbească de perete. Evident, recipientul se sparse sonor - iar cioburile şi cuburile de gheaţă şi apa aia sloi se-mprăştiară peste tot...

Era din nou linişte... Ridică degetul ăla "de atenţionare" - şi reveni la tonul calm:

- Nimeni nu-i spune fetei mele unde să se ducă şi pe cine să fută când ajunge acolo. Cu atât mai puţin, tu.

Şi-acum "spărsese misterul" reacţiei ei - aşa că începuseră să foşnească, în spatele ei. Porni deci spre uşă:

- Consideră chestia asta primul avertisment.

Trecu printre ei - şi abia acum observă că Piao stătuse un pic mascat după Andrei şi ţinuse pistolul în mână. Ea oricum ştiuse că chinezul ei e aici, aşa că "se percepuse" în siguranţă! Nu-şi permise nici să-i zâmbească chinezului, nici să-i facă vreun semn; traversă anticamera, fără să le dea atenţie celor trei femei panicate probabil de urletul ei şi reveni în propriul birou. Ridică ţigara, trase cu sete ultimul fum şi-o stinse din scurt:

- Închideţi uşa şi aprindeţi becurile.

Se apropie de geam. Acum, în clipa asta, simţea că, dacă-i prindea că aprindeau lumina, îi va da afară - nu din birou, ci din clădire...

Era ciudat - deşi se lăsase de-atâtea luni de aerobic şi de tras de aparate, n-o dureau mâinile - şi nici nu-şi scrântise oareşce cartilagii. Şi-i mai şi reuşise mişcarea aia cu pumnul! Îl năucise pe malacul de două ori mai mare şi mai greu decât ea! Era foarte ciudat...

Piruetă. Erau aliniaţi la masă, cu laptopul deschis şi dosarele aşezate frumos în dreptul ei - şi-o priveau cu teamă. Chiar şi bietul Piao se temea de ea! Dar nu el o interesa. Andrei era vişiniu - se-aştepta, probabil, din clipă-n clipă s-o vadă repezindu-se la el, înhăţându-l şi trântindu-l pe jos şi luându-l la şuturi mărunte. Tot pe motiv de "nimeni nu-i spune fetei mele..." şi toate celelalte. Gabriel era palid - o privea cu respect... Îndesă mâinile-n buzunare:

- Care dintre voi a reuşit performanţa de-a pune gheara pe domnul Erik Smirnitsky?

Gabriel plecă privirea spre masă:

- Pe mine m-a abordat.

- Şi-ai stat să fii abordat. Hm...

- Vreo două luni, mi-a dat târcoale fără să reuşească să se-apropie. Apoi a apelat la umbrelă ca să mă contacteze. M-am fofilat cât am putut; am umblat în ultimele zile prin toate cotloanele ţărişoarei ăsteia! Şi, acu' două zile, mi-a ieşit în faţă în plin public.

- Ajutat de umbrelă?

- Ajutat de şeful lui.

- Şi nu te-ai putut depărta de el.

- Nu. Eram într-o conjunctură aglomerată rău şi foarte tensionată. A venit pur şi simplu, s-a prezentat oficial - cum se spune - şi mi-a zis că vrea să facă afaceri cu noi. După care a cerut să vorbească direct cu tine. I-am spus că te voi anunţa prompt, apropo de rugămintea lui - şi-a scos din buzunar oferta aia foarte avantajoasă pentru noi. După care a pomenit despre garanţiile pe care e dispus să ni le dea, ca să demonstreze bunele intenţii pe care le are el. N-am putut să-l refuz sau să-l tărăgănez - repet, nu eram singuri...

Hm... OK - să zică că i-o înghiţea pe-asta!

- Acceptăm sau nu oferta? Tu ce părere ai?

- Ar fi ideal dacă l-am putea refuza politicos.

Ăsta era "sfatul iniţial", sau "sfatul post-refularea cu gheaţă a reginei"? Uite că nu-şi putea da seama...

- Andrei?

- Omul are un cazier impresionant în materie de înşelat, minţit, tras pe sfoară...

- Îi ştiu cazierul. Nu asta te-am întrebat.

Îl văzu trecându-şi scurt mâinile prin păr, cu gestul ăla care trăda nervozitatea cauzată de propria nesiguranţă...

- Nu. Categoric, trebuie să-l ţinem departe de noi.

- Piao?

- Îl refuzăm politicos.

Luă dosarul negru şi-l azvârli pe covor; şi-l deschise pe cel alb:

- Am discutat cu regele problema dlui Smirnitski şi am ajuns la acelaşi rezultat: îl refuzăm politicos. Şi facem asta în felul următor. Oferta lui este foarte tentantă, suntem măguliţi de atenţia pe care ne-o acordă şi de faptul că ne-a selectat pe noi pentru a îi fi parteneri de afaceri. Daar...

Scoase poza cu maţele şi le-o puse în faţă:

- Dar am avut recent o discuţie cu dl Miroslav Jovanovic. Adică dl Adam Nikolic, după cum l-a botezat mă-sa şi ta-su şi lui nu i-a plăcut deloc.

Le dădu şi poza cu "măsuţa de lucru" a lui Dragomir:

- A fost o discuţie calmă şi constructivă. Şi foarte sinceră.

Amândoi erau albaştri şi nu răsuflau...

- N-am vorbit despre dl Smirnitski; am fost interesaţi să aflăm cât mai multe lucruri despre Trésor Ionescu.

Poza nepoţelei ei - aia în care era serioasă şi-avea colţurile guriţei un pic coborâte.

- Iar dl Jovanovic a menţionat, printre altele, că la dispariţia nepoatei mele au conlucrat şi anumite persoane din organigrama dlui Smirnitski.

Scoase şi organigrama, pe care Piao încercuise un arestat şi-un decedat:

- Aşa că nu găsim oportună legarea unei relaţii de afaceri cu el. În ciuda garanţiilor lui, ne rezervăm dreptul de a păstra o minimă distanţă faţă de el şi organigrama lui, până se va rezolva problema şi se va afla adevărul. Desigur, nu e ceva personal. Afacerile sunt afaceri. Iar dacă dl Smirnitski ne va ajuta să găsim fetiţa şi s-o ducem acasă... la ea acasă... bineînţeles că relaţia dintre noi se va schimba în consecinţă.

Băgă iar mâinile în buzunare:

- Ăsta-i discursu'. Alea-s aşii. Coaceţi sosirea, sceneta şi plecarea. La ce oră mă văd cu el?

- La opt, la cină.

- Bun. Aveţi ceva de semnat?

Aprobau amândoi, cu ochii pironiţi în maţele ăluia... Zâmbi:

- Eviscerare. Nu m-aţi crezut...

Gabriel ridică privirea spre ea:

- Era imposibil de crezut...

"... că o să-i scoţi maţele pe-afară - la fel cum era incredibil de crezut c-o să-l cafteşti pe Vasilii pân' la loc comanda..." I-auzi! Hai să-i spulbere speranţele timide! Apucă tot setul de fotografii şi-l întinse spre el:

- Sunt parolistă. Iar astea sunt special pentru voi. Să aveţi ce să le arătaţi subalternilor şi partenerilor, atunci când le amintiţi că suntem nerăbdători s-o avem din nou acasă pe-aia mică.

Astea erau adevărata lovitură - astea în care se vedea că, contrar bănuielilor lor, costumul negru nu mânuia cuţitul ci atârna maţele pe lustră! Aşaa...

Erau amândoi "transportaţi" în studiul fotografiilor. Andrei mutase "partea de afaceri" în poală, ca să poată să-ntindă "partea pentru oameni" pe toată masa. Le studiau cu maximă atenţie. Se vedea limpede cum căutau detaliile care le puteau răspunde la întrebări... Îşi privi lung consilierul:

- Arată-le. Că tot nu cred.

Piao aprobă şi scoase stick-ul de sub cămaşă. Şi-l atârnase de gât cu un şnur - şi din prevedere, şi pentru efectul vizual... Vocea individului gâjâia încetişor în birou... Ea stătea în picioare lângă ei şi-i privea lung, drept, căutând adevărata opinie în trăsăturile lor...

Andrei era "de fier". Gabriel era sincer şocat. Ciudat - tocmai pe fratele violent îl încerca o puternică senzaţie de vomă...

Filmarea se terminase. Piao scosese stick-ul - şi-acum dădea restart, din motive lesne de înţeles. Îşi aprinse o ţigară, oarecum mulţumită că rămăseseră pe scaune, cu ochii pironiţi în fotografiile blurate:

- Doişpe pagini dactilo au ieşit din el - plan, organizare, complici, colegi, mod de acţiune, mod de deplasare, tactică, comunicaţii... Şi totul s-a potrivit cu ceea ce-a obţinut investigaţia lui Cheng. Numele pe care le-a rostit sunt deja date-n lucru. Şi cum l-am interogat în Serbia, mă aştept să meargă repede...

Să le spună de nea Nicu Cărare?... Avea senzaţia că bătrânul stătea sub papucul ăstora - şi-i cam proteja. Nu din prea multă dragoste, evident! Bănuia că îl aveau cu ceva la mână - ceva compromiţător. Sau făcea Leonard presiuni asupra lui... deşi erau în organigrame diferite acum... Se aşeză pe scaun:

- Dar ăsta-i viitorul pe termen mediu. În viitorul pe termen scurt, voi vă strângeţi dosarele iar eu îmi pun secretara "să producă" o gustare consistentă. Şi-apoi eu semnez iar voi coaceţi prăjitura de la cină. Şi vedem noi ce mai facem după aia. Kristina!

Ridicase vocea doar un pic - uşa se deschise prompt... Îi zâmbi bietei femei vizibil speriată:

- Te rog, fă tu o vrajă şi adu-ne o gustare cât mai consistentă...

Îi... dereglase de tot. Secretara nu mai zâmbea, Andrei nu mai clipea, Gabriel plănuia o citronadă care să-i taie starea de rău... Asta e! Nu-n fiecare zi e duminică! Apropo - azi e marţi! Trei ceasuri rele! Aşa că...

Ştefan

Îl durea spatele. Nu foarte rău, dar îl durea. Nu se plângea de chestia asta, pentru că nu voia să se clintească de-acolo, din birou. Piao era în "legătură telefonică directă" cu telefonul lui Jiao. Ea era sus, în camera ei; telefonul era aici, în faţa lui... În fine!

Din fericire, dl Smirnitski era vorbitor de franceză. Se-nţelegeau fără translator. Momentan, de-un sfert de oră, împărtăşeau drăgălăşenii şi serveau cina. Se râsese mult - că individul nu era un căpcăun, iar regina lui ştia să se facă plăcută...

Aha! Înhăţă braţul lui Aleodor! Auzise clar "Dnă Ionescu..." - aşa, cu puncte-puncte! Acum era acum! Conta enorm ce-o să spună el acum! Spre marea lui uimire, auzi vocea... Anei!

- Dle Smirnitski, noi ne-am cunoscut azi. Dar sunt sigură că ştiţi multe lucruri despre mine.

- La fel cum şi dvs ştiţi anumite lucruri despre mine. Sper că nu tocmai lucrurile de prin presă...

- Dle Smirnitski, eu am o problemă uriaşă.

"Nu, Ana! Nu te milogi de el!"

- Am o nepoţică.

Ha?

- O bijuterie de nepoţică de şapte anişori, frumoasă şi deşteaptă. E nepoata mea şi-o iubesc ca pe copilul meu. Şi-a fost răpită din Franţa în martie.

Dacă-l ocolea pe departe şi-l pălea cu "Nu"-ul, nu obţinea nimic - doar îl înfuria excesiv. Avea senzaţia că Ana se pregătea să-l pălească. Şi nu putea s-o sune, să-i spună... Adică n-avea timp ca s-o sune acum, s-o oprească. O auzi continuând:

- Noi, familia, împreună cu amicii noştri, cu organele franceze şi cu Interpolul, am investigat răpirea ei cu cea mai mare atenţie. Am dat, recent, de unul dintre oamenii care-au participat la răpire. Ne-a spus unele lucruri, unele amănunte, a rostit unele nume...

Aha! Acum era acum! Ridică privirea spre Aleodor - şi şopti:

- Fii pregătit s-o suni şi să-i spui să schimbe subiectul!

Părintele înhăţă specialul... Ana oftă greu:

- E o perioadă dificilă. Pe de-o parte, dispariţia ei. Pe de altă parte, extinderea noastră. Am discutat cu soţul meu. I-am arătat propunerea dvs. Şi a fost de acord cu ea.

Cee? Mări mult ochii - ce spusese femeia aia?

- Şi eu sunt de acord cu ea, şi consilierii noştri... Numai că există o problemă. Cel pe care l-am interogat noi a rostit multe nume. Le-am verificat cu multă grijă. Două dintre ele figurează în organigrama dvs.

- Daţi-mi-le - şi, în 24 de ore, amândoi vă vor sta la dispoziţie.

- Vi le dau - deşi să ştiţi că n-am ce face cu ei. Unul e la răcoare, celălalt e la loc cu verdeaţă. Şi se pare că cel încă în viaţă n-o să-mi poată spune mai multe decât mi-a spus deja cel pe care l-am interogat. Îmi permit să vă fac şi eu o ofertă...

- ... Credeţi că

- Nu cred nimic. Vă fac o ofertă. Mă ofer să revin în Rusia în prima zi de după întoarcerea nepoatei mele acasă. Vom discuta atunci despre toate - şi despre afaceri, şi despre politică... Dar nu mai devreme de acel moment.

- Şi spuneţi asta pentru că un ameţit a bălmăjit numele a doi oameni de-ai mei!

- Nu. Spun asta pentru că nu îmi permit să risc nimic. Ba, mai mult - o spun pentru că îmi permit să sper într-un minim ajutor din partea dvs...

Individul nu se aşteptase să audă "ajutor", aşa că tăcuse...

- Ştiu, simt că nu sunteţi implicat în răpirea nepoatei mele. Nu aveţi nici un motiv să vă implicaţi în aşa ceva! Dar sunt femeie; sunt obişnuită să trişez, să zâmbesc frumos şi să cuceresc aliaţi... pentru găsirea nepoţelei mele... Care, de mai bine de două luni, este plimbată doar prin ţări est-europene... şi e în mâinile unor mercenari independenţi... care nu vor recompense... ci par să încerce să tragă nişte sfori, să influenţeze unele decizii...

- ... Şi credeţi că eu vă pot ajuta.

- Dvs. sunteţi mai implicat politic decât suntem noi. Întrucât am primit doar două cereri de răscumpărare pentru ea, nici una serioasă, suntem tentaţi să credem că motivul răpirii ei nu este pecuniar. Rămâne, deci, motivul politic.

- Am înţeles. O să încerc să aflu mai multe despre răpirea nepoatei dvs. Să-mi daţi câteva informaţii...

- Consilierul meu vă va trimite datele pe mail. Vă mulţumesc că mă înţelegeţi. Şi vă asigur că, imediat cum micuţa noastră va reveni acasă iar lucrurile se vor lămuri, vă vom face o vizită. În doi, sper - că soţul meu abia aşteaptă să vă cunoască personal!

- Sper că soţul dvs se simte bine acum!

- Se simte mai bine. Se recuperează. Face paşi mari; e tânăr şi, din fericire, a primit toată asistenţa medicală de care a avut nevoie. A rămas doar o problemă de timp.

- Ştiu. Adică îmi dau seama. Oricum, bine că a scăpat cu bine! Rareori aud de supravieţuitori ai accidentelor de elicopter!

- A fost norocos. Şi a avut un pilot foarte bun.

- Şi a purtat casca.

Aha! Deci ştiuse amănunte despre accidentul lui! Adică "îl documentase" foarte bine! Soţia lui părea veselă acum:

- Deci încercaţi să ne ajutaţi să rezolvăm marea problemă a comorii noastre.

- ... Nu ştiu despre ce comoară vorbiţi; dar în privinţa nepoţelei, vă ajut cu multă plăcere. Nu e vorba doar de relaţia de afaceri; am eu o sensibilitate aparte pentru copii...

- Comoara este nepoţica noastră. O cheamă Trésor. Trésor Ionescu.

- Interesant! Nu mă aşteptasem! Chiar o cheamă Trésor?

- Da. E comoara părinţilor ei. Şi a noastră, a tuturor. E un copil extrem de isteţ, plin de viaţă, vesel şi optimist... În fine - aşa era înainte să fie răpită! Acum, stau uneori şi mă gândesc că au trecut patru luni de când au răpit-o. Şi probabil că au înfrânt-o - dacă înţelegeţi ce vreau să spun...

- Înţeleg perfect. Ştiu cum lucrează oamenii de teapa lor, atunci când au de-a face cu ostaticii.

Ana tăcea... el zâmbea... Iar Smirnitski se grăbi să adauge:

- Ştiu cum lucrează mercenarii, independenţi sau nu, atunci când iau ostatici. Am prieteni ale căror rude au trecut prin asemenea experienţă.

- În orice caz, eu sunt hotărâtă să nu las lucrurile nepedepsite. Am anunţat deja că ceea ce păţeşte nepoţica mea va fi înmulţit cu zece şi întors celui care i-a făcut rău.

- E posibil ca tocmai anunţul ăsta să-i determine să nu o elibereze.

- Credeţi?

Tăcere... Tăcere... Auzi o borlboroseală în rusă; iar Aleodor şopti:

- I-a arătat pozele cu maţe!

Aproba încet cu capul... Ana şoptea ceva, n-o mai auzea... Probabil îi spunea că pedepsele nu se vor opri decât atunci când Trésor o să revină acasă! Ea ştia! În orice caz, regina lui se descurcase admirabil! Incredibil! Regina lui era atât de şmecheră, că îl speria...

- ... Înţeleg. Da, aţi luat decizia corectă. Asta chiar este o motivaţie puternică pentru ei! Eu, dacă aş fi avut-o pe nepoţică şi-aş fi văzut asta, m-aş fi grăbit s-o returnez!

- Şi tocmai de-asta, subalternii mei se vor ocupa de informarea discretă a tuturor persoanelor cu care vor intra în contact.

- În cazul ăsta, pregătiţi-vă să reveniţi repede în Rusia! O să-mi pregătesc unele ferestre în agendă, ca să vă pot primi prompt...

Râdeau amândoi de complezenţă... Iar soţia lui schimbă tema discuţiei:

- M-am mai întâlnit cu meniul ăsta. Spre ruşinea mea, n-am reţinut cum se numeşte. Fiica mea e "maestra" în rusă...

- Am văzut că "a început să cocheteze" cu Rusia.

- Da, a fost curioasă să vadă cum mă distrez eu prin ţări străine... Şi, probabil, se întreba de ce tatăl ei călătoreşte atât de mult! Dar se pare că s-a lămurit. Că îşi petrece vacanţa de vară în România, cu bunicul ei.

- A fost doar o distracţie?

Ana tăcea... Iar individul se grăbi să turuie:

- Frigăruile acelea se numesc *şaşlik*. Pe platoul ăsta sunt *zakuski*... Iar la desert eu unul o să servesc o *vatruşka* - un fel de prăjitură cu brânză dulce. Dar dvs. vă recomand *piroşki*.

- Mulţumesc. Cred că o să comand câte puţin din toate...

Gata - discuţia care îl interesa pe el se terminase înainte de discuţia despre meniu. Şopti:

- Aleodoare, continui să asculţi. Cum sesizezi ceva, o ajuţi!

Spionul aproba, atent la ceea ce se auzea din telefon...

Ana lui era teribilă. Îl zăpăcise înfiorător pe omul ăla! Şi-l şi convinsese "să arunce o vorbă" despre Trésor! Avea o regină incredibilă, ce mai!

28 iulie 2020 - marţi

Ana-Maria

Se apropia de uşa biroului şi simţea cum oboseala i se scurge prin picioare - şi redevine plină de energie şi veselă şi foarte nerăbdătoare... Năvăli peste ei:

- Bună dimineaţa!

- Bună dimineaţa şi bine-aţi revenit!

Alergă şi-şi îmbrăţişă soţul... după care îşi trase scaunul lângă el:

- Ce zici, ce nevastă şmecheră ai?

- Ce să zic - poate doar că mă simt uşor complexat?

- Te rog! Tot ceea ce ştiu, am învăţat de la tine!

Soţul ei o sărută... după care o trăgea în braţele lui şi se concentra asupra lui Piao:

- Deci, ea a intrat în biroul meu din Volgograd şi a scos fotografiile...

- Nu. Ea a intrat în birou şi a cerut o carafă cu apă cu gheaţă.

- ... Serios? O carafă?

- Da. Pe care-a folosit-o într-un mod foarte neaşteptat...

Ea râdea, cu ochii la veselia lui Piao; soţul ei o privea lung...

- Dar cred că povestirea ar fi fadă; aşa că am adus filmarea de la supraveghere.

Pe bune? Aşa făcuse?

- Le-am spus celor de la pază că trebuie să o şterg - şi m-au lăsat să mă ocup de ştersul ei.

Super! Abia aştepta să vadă reacţia soţului ei când o s-o vadă rotind războinic scaunul!

Avea, uneori, senzaţia că se descurca prea bine. Atât de bine, că în curând o să fie angajată "cu normă întreagă" în concernul Ionescu! Na - că făcea carieră la bătrâneţe...

Florentina

Oftă greu... şi-şi şterse lacrimile. Şi se lăsă pe spate - că mai bine privea cerul. În momentele astea, se simţea atât de singură încât nu mai conta! Nimic nu mai conta! Nici răceala previzibilă, nici foarte apropiatele gânduri de sinucidere... Biyu bombăni încetişor:

- Vine Thomas.

Să vină! La urma urmei, nu mai conta... Iarba foşnea uşor... Îl vedea cu coada ochiului - dar nu voia să se uite la el, aşa că se uita la cer...

Thomas se aşeză în iarbă, lângă ea. Acum îi vedea spatele şi capul... Oftă greu:

- Tu nu vezi că nu vrea să vorbească cu mine? Că mă ocoleşte? Poftim! A venit din turneu şi s-a dus glonţ la el! Şi nu l-a mai lăsat din mâini! Stă cu el de mână şi la budă! Au mâncat în dormitor, bot în bot! Cu cine dracu să vorbesc?

- Prinţeso,

- Tu chiar crezi că nu vreau să vorbesc cu ea? Ba vreau! Că am foarte multe să-i spun! Capu' meu stă să pocnească, de câte cuvinte s-au adunat în el! Da' uită-te şi tu - mă evită pur şi simplu!

- Opreşte-te.

Bine! Se oprea!

- Pot să te rog să nu mai plângi?

... La urma urmei, nu era evident că plângea degeaba, ca proasta? Hm... Îşi şterse lacrimile... şi cam atât. Şi era linişte...

- ... Voiam să te văd vorbind cu ea... pentru că am nevoie de o certitudine. Eu - am nevoie de o certitudine. Vreau să simt că nu sunt singur. Adică că nu sunt singurul care s-a implicat sufleteşte. Ai înţeles acum?

Da - petrecuse ultimele 48 de ore încuiată în camera ei, aşa că avusese tot timpul din lume să priceapă ce încercase el să obţină cu "Vorbeşte cu mama ta"...

- ... Lucrurile trenează de vreo... opt ani jumate. În urmă cu opt ani jumate, în 27 decembrie, eu m-am îndrăgostit de tine.

Cee? Cum-cum?

- Toni ne-a spus că veniţi; am ieşit în curte, cu mama şi tata, şi am văzut cum vine blindata... Şi-apoi ai coborât tu. Probabil că nu-ţi mai aminteşti - purtai o pelerină albă, de blană, şi-aveai gentuţă, mănuşi şi bentiţă cu urechi bleo. Şi cizme bleo. Aveai părul desfăcut - era superb aşa, inele-inele... Rămăsesem cu gura căscată la tine; dar tu n-ai observat. Tu erai veselă - turuiai despre conac. Eu nu mai ştiam cum mă cheamă... Ai venit la mine şi ne-am strâns mâinile şi ai spus "Bună, eu sunt Florentina Theodora" - iar eu am clipit şi-am făcut o moacă aiurită rău şi-am tăcut chitic... Poate-ai crezut că sunt ruşinos, sau că "mi-a mâncat pisica limba" - dar adevărul e că nu mai ştiam cum mă cheamă. Mă uitam la tine... De-atunci, din 27 decembrie 2011 te iubesc. De-adevăratelea - cu tot sufletul meu, cu toată fiinţa mea...

Iar ea, bleagă şi încuiată, nu sesizase chestia asta...

- De-atunci, adorm cu tine-n gând - şi te visez deseori ba la conac, ba în Bourges... Uneori faci lucruri trăznite - mai ales atunci când sunt foarte obosit... Eşti pretutindeni în gândurile mele. Şi la facultate, şi la cumpărături, şi în camera mea... Eşti în temele mele, în versurile mele... În ciuda tuturor cuvintelor rostite de părinţii mei, eşti în gândurile şi planurile mele de căsătorie...

Voia să se căsătorească cu ea. Şi el. Da, se aşteptase la asta - că, în ultimul timp, o armată întreagă de holtei avea planuri de căsătorie cu ea! Inclusiv "gheneralul" Andrei! Dar, în mod ciudat, pe Thomas chiar îl credea! Adică...

- ... Am sperat că o să mă observi - dar nu m-ai observat. L-ai observat pe Vincent. În clipa aia, am simţit că trebuie să intervin. Cu riscul de-a fi alungat de-aici, cu riscul de-a fi "convins" chimic să te scot din minte... Nu-mi pasă ce se întâmplă cu mine. Nu-mi pasă dacă mor azi, sau peste 80 de ani. Dacă mi-e scris să mor pentru că te iubesc, voi muri împăcat. Oricum eu mor în clipa când te vei căsători cu altcineva! Atunci, sufletul meu o să moară. Nu ştiu...

În mod cu totul ciudat, mintea ei nu calcula că Thomas era cel mai "motivat" financiar s-o ceară în căsătorie! Era mult mai motivat chiar şi decât Vincent! Chiar şi decât Alex! Părinţii lui Alex aveau oareşce avere - Thomas n-avea decât mărunţişul strâns de părinţii lui, care se-ncadra probabil în zona zecilor de mii de euro... Ce ciudat!

- Am observat şi eu că dna Ana te evită. Iar dl Ştefan se ascunde de toată lumea, atunci când e în scaunul cu rotile. Ştiu prin ce-ai trecut; ştiu ce-ar trebui să-i spui mamei tale, înainte să ajungi să rosteşti numele meu. Ştiu că ţi-e greu să vorbeşti despre dl Andrei...

De ce "dl Andrei"? De ce nu "javra de Andrei ăla"? Era prea politicos!

- Până la urmă, cred că o să mă duc la dl Ştefan. O să-i spun eu. O să-i cer permisiunea să încerc măcar să-l înduplec să mă lase să încerc să pun în sufletul tău...

Tânărul de lângă ea îşi acoperi faţa cu palmele şi oftă greu... Greu de tot...

Se ridică într-un cot şi se întoarse spre el. Îi trase uşor mâinile... Ochii negri erau închişi - strâns închişi, probabil din cauza durerii din sufletul lui... Se aplecă şi îl sărută. Şi fu strânsă în braţe, de data asta.

... Era emoţionat. Se simţea în gesturi, în sărut - în toată fiinţa lui. Acum, că avea "termen de comparaţie", îi identifica bine reacţiile. Alex îi demonstrase că o doreşte; Vincent îi demonstrase că era dispus să-i ofere "dragoste ca-n filme". Andrei îi demonstrase că ştie unde vrea s-o aducă - şi nu se lasă până nu era ca el. Thomas era sincer emoţionat... şi un pic stângaci şi reţinut...

Era atât de sincer! Era o stângăcie sinceră! Şi curată, nepătată de vreun interes fizic sau financiar! Era o stângăcie care încerca să n-o supere, să n-o sperie, să nu fie obraznică... şi care, în mod ciudat, îi plăcea...

Oare, dacă-i spunea, îl ajuta un pic să se liniştească?... Hai Să

încerce măcar!

- Ştii ce-i ciudat?... De aproape nouă ani de zile, tu eşti prietenul meu cel mai bun. Tu ştii despre mine lucruri pe care nu le ştie nimeni altcineva - nici chiar spionii mamei mele. Şi e ciudat, pentru că am fost prieteni atâta timp... şi am descoperit, recent, că nu e numai prietenie. Şi să ştii că există o motivaţie care mă îndeamnă să nu vorbesc cu părinţii mei despre tine. Am descoperit că eşti singurul pe care vreau să-l feresc de furia lor. Nu vreau să păţeşti tu ceva...

Thomas o privea lung...

- ... Nu ştiu ce-i în sufletul meu. Nu m-am întrebat niciodată dacă m-am îndrăgostit sau nu - şi cine e "fericitul câştigător". Dar există în sufletul meu ceva puternic care-mi spune să am mare grijă de tine, să nu păţeşti tu ceva... Eşti singurul pe care l-am întrebat "cine-i gâza"...

Îl făcuse să râdă...

- ... Nu ştiu dacă eşti în sufletul meu sub formă de prieten, sau de îndrăgostit. Ştiu doar că eşti în sufletul meu... şi am mare-mare grijă de tine... Şi mă-ntristez şi sufăr când verific FB-ul şi descopăr că tot nu mi-ai scris nimic... Şi stau şi disec pozele tale pe toate părţile, să-mi dau seama care-i fericita câştigătoare...

Gata - trecea ea pe iarbă. El se grăbea s-o sărute... să profite de iarba înaltă şi de discreţia chinezoaicei...

... Nu, cuvintele ei nu-l liniştiseră nicicum. Era la fel de stângaci - la fel de grijuliu să n-o sperie, să n-o pipăie obraznic... Era un tânăr ciudat. Reacţiona ciudat. De parcă trăia în anii '90, sau... Sau se temea să nu pară obraznic, să nu-i lase impresia că şi el se grăbea să stingă lumina...

- ... Îmi dai voie să mă duc la dl Ştefan şi să-i spun?

- Nu.

Părea la fel de calm... Zâmbi:

- Trebuie să-i spun eu - că pe mine chiar mă ia în serios! În plus, nu vreau să păţeşti tu ceva... Şi, ştiind că Toni e perfecţionist, o să fac o şmecherie...

Îl împingea pe el în iarbă şi se ridica ea - şi punea capul pe braţul lui, că era aşa de bine cu el...

Se simţea iubită - se simţea de parcă era prima lui dragoste. Şi uite că se gândea acum cum să facă să fie "prima şi ultima" lui dragoste! Era foarte, foarte ciudat...

Ana-Maria

Cioc-cioc!

... Oare bătuse cineva? Sau adormise deja - şi bătuse doar în visul ei? Asculta... Cioc-cioc!

Îşi impuse să deschidă ochii. Şi se ridică uşurel, să nu-l trezească pe Ştefan... Deschise uşa. Toni zâmbea strâmb:

- Şefa, iartă-mă că te trezesc din somn...

- Nu-i nimic. Ce s-a întâmplat?

Bărbatul îi întinse un stick:

- Am montat camere noi de supraveghere în curte. Şi-au înregistrat ceva interesant.

Aprobă cu capul - cine ştie ce înregistraseră camerele de supraveghere...

- Să-mi zici dacă crezi că e cazul să-i înmoi oasele.

Poftim?... Ridică un deget:

- Stai puţin.

Reveni în dormitor doar ca să ia tableta; şi închise bine uşa după ea, să nu-i audă totuşi Ştefan. Ia să vadă ea ce înregistraseră camerele...

Florentina stătuse lungită în iarbă - ea şi gândurile ei. Chinezoaica butona obsesiv deja telefonul ăla... Iată-l şi pe Thomas... Vorbeau ceva - iar Florentina ei era supărată fleaşcă... Prinţesa îşi ştergea lacrimile... El se lungea lângă ea... Spunea ceva... Adică povestea ceva... Florentina îl privea lung şi tăcea... Hm! Avea o problemă! Imaginile astea îi arătau limpede că avea o problemă serioasă...

- Ţi-am zis că l-am strunit, sâmbătă dimineaţa. Era şi ea de faţă - şi-a auzit ce i-am zis. Acu', eu nu ştiu cum să interpretez faptele lor. Şi nu ştiu ce să fac! Că el, la o adică, ar intra în jurisdicţia mea măcar aşa, din principiu!

Într-adevăr, Thomas ar fi putut intra în jurisdicţia şefului pazei! Dar... Privea "desfăşurarea evenimentelor" şi zău că nu i se părea nepotrivită - adică "modernă", ca-n anii 2020...

- ... Pot să-i înmoi oasele; dar cred că aş înfuria-o pe ea. Pot să vorbesc cu el, finuţ şi discret, la fel cum pot să-l spun lu' taică-su. Cum decizi tu.

- Nu mai intervii nicicum. Mă ocup eu de problema lor. Dă-mi telefonul.

Toni se conforma fără să clipească... Selectă numărul lui Aleodor. Suna; ea vedea pe ecranul tabletei cum reveneau amândoi în iarbă, fără intenţii "vinovate"...

- Da, Toni.

- Ana sunt. Am o urgenţă.

- Ascult.

- Copiii trebuie să plece mâine, după micul dejun, spre Aurari. Toţi trei copiii. Te rog, aranjezi tu zborul Bourges-Otopeni, cu oprire scurtă pe Mandelieu?

- Sigur! Acum m-apuc!

- Mulţumesc.

Buton roşu... Îi returnă şi stick-ul:

- Rămâne între noi.

Şi arătă concludent în spate, spre uşa dormitorului.

- Sigur, şefa. Deci să nu mă iau de el...

- Nu. Că s-ar putea să devină şeful tău - şi nu ţi-ar place să aveţi probleme neterminate.

Toni făcuse ochii mari... Ridică din umeri:

- Viaţa e imprevizibilă! Iar el e bursier! Şi se cunosc de mici! Sunt prieteni la cataramă de-atâta timp! Chiar n-ai prevăzut chestia asta?

Nu, n-o prevăzuse - era perplex...

- Vedem. Te ţin la curent cu desfăşurarea evenimentelor. În orice caz - nu-i mai spune lui nimic.

- Am înţeles.

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Se strecură înapoi în dormitor, închise uşa... Îl trezise? Nu. Atunci se ducea la geam, că trebuia să se gândească un pic...

Băiatul ăsta, Thomas, era ca şi băiatul ei. Crescuse aici, la conac - mâncase cu ei la masă, îşi făcuse temele lângă Florentina ei, îl văzuse robotind alături de mama şi tatăl lui, îl văzuse "antrenându-se" cu băieţii de la pază... Iar ea, ori de câte ori venise la conac, adusese "ceva gustos şi ceva frumos" şi pentru Thomas. În mod ciudat, el rostise întotdeauna "dna Ana" iar ea nu-l simţise distanţându-se de rolul de "băiatul ei"...

Thomas avea 20 de ani. Florentina avea 17. Nu era o diferenţă mare; în plus, tânărul ăsta avea mai multă minte decât STAS-ul vârstei lui cronologice. Aşa că, da - se încadra în lunga listă cu pretenţii referitoare la viitorul ei ginere. Trebuia să fie deştept - şi era. Trebuia să fie licenţiat - nu era încă, dar intrase bursier în anul III. Trebuia să fie "aşa cum trebuie". Şi era. Cum îi spusese ea Florentinei? Nu trebuie să fie bogat, nu trebuie să fie ţigan, nu trebuie să aibă titlu nobiliar... Toate erau "opţionale" în lumea regelui-conte care nici acum nu-şi rezolvase "decalajul de vârstă" din actele franţuzeşti. Dar trebuia să poată să stea cu fruntea sus alături de familia Ionescu. Şi putea. Ei trebuiau să se simtă mândri de noul membru al familiei lor - iar ea una, dacă el ar fi fost noul membru al familiei ei, s-ar fi simţit tare mândră! Mai mândră decât în cazul lui Andrei! Mult mai mândră! Thomas era natural - nu studiat şi "dresat să zâmbească mereu spre dreapta". Şi era deştept...

Ciudat - într-o zi de martie, ea îl întrebase pe Isamu ce părere are despre Thomas Tabacu. El întrebase "din ce punct de vedere", iar ea spusese "din toate punctele de vedere". Iar el zâmbise şi spusese "E un tânăr aşa cum trebuie". Atât de puţine cuvinte - şi atât de limpezi şi cuprinzătoare...

Thomas era "aşa cum trebuie". Şi, din câte observa ea, era şi "ataşat

sufleteşte” de prinţesă... În privinţa asta, nu ştia dacă să se încrunte sau nu. Că venise la ea de multe ori, să-i spună ce făcea Florentina sau ce zicea Florentina - dar niciodată nu-i dăduse de gândit, apropo de motivul pe care-l avea să ţină prinţesa sub supraveghere! Erau prieteni din copilărie, da - dar Thomas jucase cu ea rolul fratelui mai mare. Undeva pe parcurs, motivaţia lui părea că se schimbase...

Ce intenţii avea Thomas? De ce “ţintea” la prinţesă? Un caracter aşa ca el, pentru care şeful pazei era “dl Toni” iar secretara era “dna Adina”, putea încerca o manevră sentimentală cu prinţesa multimilionară? Ar fi făcut-o pentru bani? Sau ar fi făcut-o pentru conte? Sau n-ar fi făcut-o nici mort, dacă nu era vorba despre sentimente? Trebuia să se gândească bine...

... O să-l roage pe Piao să stea de vorbă cu el. Sau poate chiar pe Toni! O să-l roage pe Piao să-i lase lui Toni o sticluţă şi “instrucţiunile de folosire”. Toni putea să-l invite pe Thomas la o discuţie, să-i spună că “hai să cinstim pentru bebeluşul meu şi nevasta mea”... şi să mute, încet-încet, discuţia spre Florentina. Şi să-l înregistreze cu toate aparatele din dotare - alea cu temperatură şi transpiraţie şi hormoni şi toate celelalte drăcii cu care-l scanaseră pe Andrei, de exemplu! Luă grăbită mobilul - să nu uite să-l anunţe şi pe Toni că “îl punea la muncă grea”!

29 iulie 2020 - miercuri

Florentina

Micul dejun era gustos. Nu mai aveau biscuiţi cu lapte; azi serveau omletă cu şuncă. Singura omletă pe care-o putea ingurgita fără să i se aplece era cea făcută de Florina. Mama lui Thomas gătea dumnezeieşte...

Mămica ei era veselă. Trişa - tati încă mai dormea, aşa că ea mânca repede acum, cu ei, ca să poată să-l hrănească pe el atunci când se trezea. O auzise plănuind să-l răsfeţe rău, dat fiind faptul că oricând putea să-i sune telefonul şi să se vadă nevoită să plece...

- Iar voi, copii? Voi ce planuri aveţi pentru azi?

Philippe se grăbi să răspundă:

- Eu am foarte mult de exersat la pian. Trebuie să mă pregătesc serios pentru concert!

- Léon?

- Eu, nu ştiu. Cred că o s-o obosesc foarte tare pe Meili - sau o să mă apuc, totuşi, de temele de vacanţă...

- Prinţeso?

“Eu abia aştept să termin de mâncat, ca să te invit la o discuţie.” Ridică privirea...

Părea rece. Dezinteresată şi rece. Mimica mamei ei arăta clar că o întrebase doar aşa, ca să nu fie acuzată de discriminare! Că, dacă era după ea, nici în dos n-o interesa...

Ridică scurt din umeri. Nu ştia ce face azi. Poate se ducea undeva în curte, unde ştia ea că n-o vedea nimeni, şi-l chema şi pe el. Şi stăteau acolo - şi gata! Ce - o interesa, brusc, de soarta ei?

- Vă spun eu - recalculaţi-vă planurile. Că la zece fix decolaţi spre Aurari.

Ce frumos! Gata - pasa copiii la tataia! “Bravo, mămico! Ţi-a reuşit şi de data asta!” Îşi impunea să nu scoată un cuvânt...

Îşi privi ceasul - nouă şi-un sfert. Plecau la fără un sfert, probabil. Împinse farfuria şi se ridică:

- Mm, ce târziu e! Şi am o grămadă de împachetat!

Le întoarse spatele şi se grăbi spre uşă. Şi cum nimeni nu zicea nimic, ieşi.

O rupse la fugă spre vilă - să apuce să şi împacheteze, să şi plângă, să-i şi treacă roşeaţa ochilor...

Ana-Maria

Interesant...

Prinţesei nu-i picase bine plecarea în Aurari. Cu siguranţă, Florentina avea multe motive să-şi dorească să fie aici, la conac. Şi tati, şi Thomas, şi verdeaţa bogată... Mami plecată mai tot timpul... Chinezoaica “uşor complice” - că o văzuse cu ochii ei cum butonase telefonul ăla cu spatele la cei doi tineri din iarbă... Dar se conformase. Se dusese să împacheteze. Rămas la masă, Thomas o privise lung... şi-apoi mai privise în urma ei vreo două secunde. După care avusese o reacţie concludentă - plecase capul spre farfurie şi trecuse cu furculiţa prin omletă într-un gest care zicea “totuşi este trist în lume”...

O să discute cu el azi. Nu acum - că Ştefan se va trezi din clipă-n clipă! După ce soţul ei servea micul dejun, cobora în birou şi apoi urca la aparate - după ce pica, frânt de oboseală, şi adormea în cinci minute. Atunci o să-l cheme pe Thomas la ea şi-or să discute. Ei se înţeleseseră întotdeauna bine; Thomas fusese întotdeauna deschis, sincer cu ea. Azi, o să audă o poveste. Iar după ce plecau toţi şi se liniştea lucrurile, Toni o să-i confirme - sau infirme - povestea asta. Că se arătase dornic să joace rolul de chimist-reportofon. Aşa că...

Aşa că reveni la propria farfurie. Philippe tocmai întreba dacă Jiao merge cu el. Trebuia să-l dezamăgească... şi să-l convingă cumva să mai lase pianul, să se joace cu copiii...

Isamu

În sfârşit, ajunseseră şi ele! Nu le aştepta la glasvand - le aştepta lângă scară. Nu voia să pară foarte "afectat" de sosirea lor, aşa că...

Le vedea coborând din maşină, grăbindu-se la portbagaj... Gata - veneau. Jiao era prima; Meili o urma la distanţă mică. Între ele două şi Biyu era cam un metru - de parcă jaspul lui ezita să intre, sau tocmai îşi amintise că se despărţiseră oarecum certaţi, sau...

Petrecuseră, săptămâna trecută, o după-amiază de vis. În clipa când urcase în avion, pe aeroportul din Bourges, el unul nu mai ţinuse cont de nimic - se comportase aşa cum simţise că vrea să se comporte. Şi fuseseră amândoi fericiţi. Apoi ajunseseră la vilă - şi ceva de-aici, poate interiorul pe care-l percepea ca fiind "la serviciu", îl împiedicase să continue să se comporte aşa cum simţise că ar fi vrut să se comporte. Şi interiorul, şi gândul că fata asta se îndrăgostise deja de el...

Oricum, nu mai conta. Faptul era consumat. Se certaseră, el o pedepsise trimiţând-o la Bourges... Ţinând-o acolo o săptămână...

Nu-l privea. Încerca să privească orice altceva, numai nu pe el! Era supărată... Le zâmbi:

- Bine-aţi revenit!
- Bine te-am găsit!
- Regina spune că sunteţi într-o mini-vacanţă - deci trag concluzia că copiii v-au stors de puteri!
- Oarecum. Ne-am jucat zi-lumină...
- Şi-aţi cântat zi-lumină, ştiu...
- Bineînţeles!
- Iar Florentina?

Şi-o privea drept, aparent dezinteresat de ea... Ochii albaştri îl priviră drept, calmi:

- În privinţa ei, în cursul zilei de azi îţi prezint un raport complet.
- Deci ea a fost ocupată.
- Foarte ocupată.

Şi-atât scosese de la ea. OK! Le pofti să urce:

- Ştiţi - masa e la unu. În rest, sunteţi în mini-vacanţă.
- Crezi că putem ieşi azi în oraş?
- Bineînţeles. Unde?
- La shopping.
- Eu voiam să vizitez centrul!

Meili şi Jiao nu se înţelegeau în privinţa programului. OK!

- Vă hotărâţi şi-mi spuneţi după prânz.

Păşi şi el pe planşeul etajului unu şi-o opri:

- Biyu...

Mm, ce supărată era! Îi arăta atâta indiferenţă, atâta "colegialitate", că era evidentă supărarea ei! Îi arătă, din privire desigur, că-i fusese dor de ea:

- Când crezi că termini raportul?

Privirea ei îl lămuri imediat:

- Azi. Înainte de prânz, probabil.

Deci şi ei îi fusese dor de el. Bun!

- Nu te grăbi. Ceva îmi spune că Ana îl va citi cu maximă atenţie.

Tânăra aprobă şi-şi reluă drumul spre scară - că era totuşi supărată pe el...

Nu. Îşi reluase drumul pentru că fetele erau aici - şi îi puteau spiona, dacă li se părea ciudată nevoia lor de-a scrie şi citi rapoarte imediat cum se revedeau.

Deblocă uşa şi intră în birou. Şi închise corect uşa după el. Vor discuta după prânz.

Florentina

Îşi luă troller-ul şi porni spre uşa avionului. Ca de obicei, fraţii ei erau primii-n toate - şi la coborât, şi la urcat, şi la îmbrăţişat părinţii şi bunicul...

Oare dacă ea s-ar fi dus la Florentin şi-ar fi stat alături de fetiţele lui blege şi şterse, pe cine-ar fi îmbrăţişat el prima?

... Stupidă întrebare! Florentin şi-ar fi luat ameţitele şi i-ar fi întors ei spatele! Că nu era fata lui! Adică, din clipa când îl alesese pe Ştefan Ionescu, ea nu mai fusese fata lui. Şi uite că Ştefan Ionescu nu mai era "disponibil" pentru ea. Ştefan Ionescu dormise dus azi, când plecaseră ei la aeroport. Nu reuşise să-şi ia la revedere de la el... Asta nu însemna că aşa dorise el, ci că aşa dorise mama ei... care pusese stăpânire pe el şi-l ţinea doar pentru ea...

Ieşi în soarele puternic, torid, de pe pistă.

Băieţii i-o luaseră înainte rău de tot - şi cam agitaseră paza. Evident, frăţiorii ei mergeau cu "limuzina numărul doi". De la volanul limuzinei numărul unu, Alex o sorbea din ochi, scurs tot în scaun şi zâmbind în extaz...

"Păi, prinţeso, eu zic să nu mai fii supărată! Că îţi scoţi pârleala cu vârf şi-ndesat diseară! Te răzbuni pe-ndelete, cât e noaptea de lungă!"

Alex nu coborâse de la volan - că avea cine să se ocupe de bagajul ei. Dar chiar şi aşa, îi privea umerii, îşi amintea "continuarea" şi parcă-i veneau gânduri cu prostii...

Vali Calu o aşteptase cu portiera deschisă:

- Bine-ai venit.
- Bine v-am găsit. Măiculiţă, da' ce cald e aici!
- Păi, vorba aia - numa' sâmbătă nu-i august!

Corect! Se aşeză şi-i zâmbi lui Alex:

- Bună.
- Bună.

Şi văzu, cu coada ochiului, cum micul cocoloş de hârtie zboară printre scaune - şi se opreşte lângă piciorul ei! Hei! O luase razna? Se grăbi să-l calce - că Vali era chiar lângă portieră... Acum urca... Porniseră spre Aurari.

- Şi ce mai face şefu'?
- Şefu' face foarte bine. Şi foarte mult kineto.
- Păi, da - că trebuie să se recupereze!
- Da, da' el face cam prea mult kineto. Medicul încearcă să îl oprească, dar el îi dă înainte şi se forţează şi insistă...
- Nu mai poate, săracu', să zacă. Niciodată nu i-a plăcut să stea. E un om de acţiune...
- E. În plus, mama profită că e la butoane şi-şi cam face de cap.

Tăcere - ei doi nu-şi permiteau să facă aprecieri referitoare la mămica ei şi activităţile pe care le făcea ea. Continuă deci:

- Tata l-ar fi făcut din încheietură pe-ăla care-a făcut parte din comando-ul de la conac; mama i-a pus maţele pe lustră "pe viu". Comparaţi imaginile şi daţi-vă şi voi seama ce nerăbdător e tot mapamondu' să-l vadă iar pe tata jucând paiduşka!
- Mai ales mapamondu' ăla care nu ţine cu el!
- Exact. Aşa că el e mai tot timpul extenuat. Că mai are un motiv să vrea să se pună repede pe picioare.

Tăceau, tăceau... Vali se întoarse spre ea:

- Şi nu ni-l zici şi nouă?
- Ba da. Acum, că m-ai întrebat, ţi-l zic. Se pregăteşte de nuntă mare.

Blindata începu tinis. Vali se întoarse, siderat, şi-o privi lung... Se sprijini pe spătarul banchetei:

- Nu e nimic stabilit. Da' tocmai m-am hotărât să n-aştept până îmi iau doctoratul. Şi cum aş avea două opţiuni, să zicem că i-am transmis lui tati-al meu să se facă repede bine. Aşa că se conformează - că ştii că mă iubeşte şi nu-mi refuză nimic...
- Ştiu, ştiu... Şi zici că ai deja două opţiuni...
- Da.
- ... Te superi pe mine dacă-ţi zic că sunt îngrozitor de curios?
- Nu mă supăr. Da' nici nu-ţi zic ce opţiuni am. Că sunt secrete.

- Bine, nu-mi zice!... Sunt din Aurari?
- Una din România, una din Franţa.
- Aha...
- Şi nu te gândi la prostii - că România-i mare iar eu am câte-un cont pe fiecare reţea de socializare cât de cât măricică.
- Nici nu mă gândeam la prostii...

Era linişte în maşină...

Alex nu scosese nici măcar un sunet. Nici nu respirase! Îi ascultase cuvintele şi le memorase. Diseară or să discute... mai ales pe marginea opţiunii din Franţa. Era un tip gelos şi avea educaţie "de Aurari" - de bărbat care chiar îşi conduce familia. Avea şi o mare slăbiciune pentru ea...

Se aplecă şi lăsă capul pe genunchi:

- Doamne, ce somn îmi e!
- Păi lungeşte-te pe banchetă!
- Dacă mă lungesc, aţipesc. Şi nu mai reuşesc să adorm la loc, în Aurari. Mai bine trag de mine...

"Şi mă trag mai spre dreapta, ca să-mi citesc bileţelul..." Că tocmai recuperase discret cocoloşul...

Alex era un tip iute. Şi practic. Şi asculta manele. Thomas i-ar fi scris patru pagini de versuri superbe; el îi scrisese doar că o iubeşte - şi riscase să fie descoperiţi doar ca să-i amintească asta...

Diseară, or să sară scântei uriaşe în căsuţa lor. Tocmai de-asta, o să se culce imediat cum ajungea - să fie odihnită...

Ştefan

Florina punea masa; soţia lui tocmai deschidea uşa conacului - şi-o ţinea deschisă, ca să iasă şi el...

Nu putea spune că-i displăcea ideea de-a ieşi un pic dintre zidurile conacului; în schimb, îi displăcea mult ideea de picnic. Până acum, ieşiseră doar la plimbare - şi se-nvârtiseră prin curte, pe alei. Azi, însă, o să trebuiască să se ridice din armăsarul lui electric. Regina ţinea în mâna stângă o pătură, semn că plănuia să-l mute pe iarbă...

Înaintau spre poiana cu pitici - şi spera din tot sufletul să nu se gândească să se urce în BMW... Soţia lui se grăbi să intre pe iarbă:

- Ce zici - aici e bine?

Acolo? La marginea poienii? Da, era bine. Ia să vadă el dacă armăsarul agrea iarba... Mda; înainta destul de bine. O lăsa el uşor, să nu dea de vreo groapă şi să se răstoarne - şi s-o vadă alergând la aeroport, pe motiv că avea multe contracte de semnat la Cannes...

Se opri lângă pătură. Evident, băieţii de la pază se grăbeau să-l mute lângă regină... Strângea din dinţi şi reuşea cu greu să nu se-ncrunte, gândindu-se că Ana lui o să se întristeze dacă-i vedea moaca "corespunzătoare" stării de spirit...

Era la picnic.

Soţia lui se aplecă şi-i fură un sărut; şi se lungi pe spate:

- Tii - ce bine e...

Se lăsă şi el pe spate - mai uşurel, să nu-l apuce durerile... Iar Ana lui se răsuci scurt spre el:

- Tu ai fost ocupat cu trasul de fiare, toţi anii ăştia. Da' n-ai făcut niciodată aerobic. Hai să te-nvăţ aerobic!

Cee? Regina lui începu să râdă - şi se-apucă să fredoneze şi să ridice ritmic mâinile:

- *Eu sunt o tipă binee / Tu eşti un tip OK / Tu vino lângă minee / Eu ştiu exact ce vreei...*

Bine - hai să-i facă pe plac! Ridică şi el mâinile. Şi începu să cânte o dată cu ea:

- *Tu eşti o tipă bine / Eu sunt un tip OK / Tu vino lângă mine / Eu ştiu exact ce vrei.*

Ana continuă - şi începu să legene mâinile şi să-şi rotească pumnii:

- *Toată lumeaaa!*

Unul dintre băieţii de la pază fredona "linia melodică"; ei se jucau de-a "mânuţele-n aer"... Ea "făcea ca-n club" şi dădea şi din cap şi din talie şi râdea şi-i făcea cu ochiul... Bineînţeles că râdea şi el, pentru că avea o regină şmecheră care-i organizase o lecţie de aerobic în aer liber... Şi-i "sufla" răspunsul la întrebarea "cum să reuşesc să-l păcălesc pe Sami şi să fac mai multă mişcare decât îmi recomandă el"...

Isamu

Uşa era întredeschisă. Le auzea pălăvrăgind jos, în living...

El mânca azi în birou. Ele mâncau în living. Nu, n-avea nimic cu ele. Dar n-avea chef să coboare. Adică nu putea el să coboare. Că nu voia. După ce îşi dăduse seama că exagerase cu supărarea... adică cu reacţia la auzul declaraţiei ei de dragoste, decisese să nu se mai apropie de ea. Poate şi pentru că o auzise râzând, când coborâse cu ele... Şi nu voia s-o indispună, sau...

Ciudat - se simţea "tuflit". Se simţea trist şi depresiv şi se autopedepsea fără să-i ceară cineva s-o facă. Nici lui nu-i venea să creadă că făcea chestia asta! N-o mai făcuse niciodată. Era ciudat...

Probabil că, după masa de prânz, or să iasă prin oraş. Probabil că ea o să se ducă cu colegele la plimbare...

De ce dracu se simţea atât de depresiv? Ce-avea? O luase razna? Ce era în mintea lui? De ce avea reacţiile astea? Ajunsese deja la andropauză? Îi înnebunise hormonii? Ce-avea?

Mesteca înciudat mâncarea, privea uşa întredeschisă şi le auzea râzând...

Ana-Maria

Îşi sărută soţul şi zâmbi:

- Mă duc să gospodăresc.
- Iar eu rup aparatele. Şi pe urmă mergem împreună în birou.

Aprobă şi se grăbi să coboare. Scoase telefonul. Mesaj lui Toni. ***"Mai ai filmarea pe stick?"***

Ieşi din conac şi porni încet spre vilă. Că n-avea încredere în pereţii acelei clădiri. Adică n-avea încredere în soţul ei, că nu trăgea cu urechea! Ştefan n-avea nici cel mai mic indiciu despre Thomas; o informare prea "bruscă" îi putea declanşa un puseu de tensiune - şi-o criză cu urlete...

Paşii o ajunseră din urmă iar stick-ul se întinse prompt:

- Bineînţeles.
- Mersi. Ţi-l dau diseară.
- Nu-i nevoie - n-am nimic altceva pe el, aşa că...

Aha... Viră stânga, spre uşă:

- Ţi-l returnez, oricum.

Intră şi se grăbi să verifice livingul. Era bine; era ordine şi curăţenie. Uneori, uita că Florina trecea neauzită şi nevăzută şi făcea vrăji...

Se aşeză pe canapea şi-şi aprinse o ţigară. Şi selectă numărul lui Thomas.

- Alo?
- Bună, Thomas. Ana sunt.
- Da, dnă Ana.
- Te rog, poţi să vii puţin la vilă?
- Sigur! Imediat!

Şi-acum se întreba - să-i pună imaginile pe tabletă, sau pe plasmă?... Mută tableta pe masă - o să vadă ea unde-o să i le pună. Avea senzaţia că afişarea secretului lui pe-un metru jumate-n diagonală ar fi părut o acuză. Aşa că... Aşa că, momentan, aştepta. În funcţie de reacţiile lui, de cuvintele lui...

Gata - venise. Alergase până aici. Îl auzise tropăind, deşi obişnuia să umble în adidaşi... Îl auzea intrând... Părea puţin mirat.

- Stai jos şi trage-ţi sufletul! De ce-ai alergat aşa?

Nu-i răspundea, dar se aşeza. Şi cum îl invitase pe canapea, îl avea la juma' de metru de ea...

Îl privea lung. Îl... "evalua", într-un fel. Era frumuşel. Era înăltuţ, nu foarte "bine" - dar nici scândură sau sticks... Era îngrijit. Nu avea

“atu-urile” unui bodyguard din Aurari, şi nici pe cele ale lui Andrei. Dar avea o imagine îngrijită, clasică. “Corectă”. Ştia deja că e înfiorător de deştept...

Ochii negri o priveau cu atenţie - şi parcă şi cu un pic de teamă...

- ... N-ai mai venit să-mi spui ştiri despre prinţesă...

- N-am prea avut ştiri despre ea. A fost ocupată - n-a postat pe FB, nu mi-a mai scris... Recunosc, nici eu nu i-am scris...

Da, aşa spunea şi Isamu - că traficul Thomas-Florentina scăzuse brusc... Oare atunci aflase prinţesa despre gândurile prietenului ei din copilărie? Atunci când scăzuse cantitatea de pălăvrăgeală? Ştia cum era relaţia cu “cel mai bun prieten” - pălăvrăgeală non-stop, pe toate temele posibile şi imposibile! Poate că atunci aflase prinţesa...

Oftă greu şi luă tableta:

- Ştiu că nu v-aţi mai scris, în ultimul timp. Am presupus că aţi vorbit...

- Nici de vorbit, n-am mai vorbit. Adică nu aşa de mult cum obişnuiam să vorbim...

Îl simţea speriat - şi totodată determinat să treacă peste atmosfera tensionată şi propriile blocaje verbale şi să spună adevărul...

- ... De ce? V-aţi certat?

- Nu. Dar... Dar, pe de o parte, ea s-a schimbat. Punctele ei de interes s-au schimbat.

- Poate că şi punctele tale de interes s-au schimbat, când şi când, pe parcursul anilor.

- Aşa e. Dar la ea a fost o schimbare bruscă. Şi comportamentul, şi gândirea... Şi peripeţiile prin care-a trecut au fost altele. Întotdeauna mi-a vorbit cu uşurinţă despre tărăşeniile de la şcoală; a început să-şi piardă aplombul când a apărut Vincent... Iar despre dl Andrei nu am vorbit aproape deloc.

Aha...

- ... Un timp. Că după aia ne-am întâlnit aici şi-a răbufnit...

- A răbufnit - şi tu nu mi-ai spus...

Obrajii lui Thomas deveniră instantaneu vineţii...

- Stai liniştit. Ştiu tot ce-a fost între ea şi Andrei. Am aflat - că am mulţi consilieri, mulţi spioni plasaţi în jurul ei... Ştiu tot. Dar mă bazam pe confirmarea - sau infirmarea - venită din partea ta. Florentina mea, deşi e înconjurată de foarte multă lume, e singură. Şi, în mod ciudat, are un singur prieten adevărat. În mod şi mai ciudat, te-a ales pe tine pentru rolul ăsta - deşi 99% dintre fete fac confidenţe către fete...

- ... Vă rog să mă

- Te rog să nu-ţi ceri scuze. Sau iertare. Ţi-am spus - ştiam deja totul. Ştiam de la Biyu, “la prima mână” - cum se spune. Altceva voiam să te întreb... A vorbit cu tine despre Vincent?

- Da. Şi v-am spus tot ce mi-a spus ea.

- Asta pentru că Vincent a fost “de antrenament”. Nu a interesat-o de el câtuşi de puţin. Cu el sau fără el era acelaşi lucru. Iar el a fost destul de rezervat în relaţia cu ea. A fost... *french*. Andrei a avut mult mai mult curaj - pentru că ştia ce vrea să obţină de la ea. Şi are o vârstă şi-o experienţă considerabile în materie de ameţit femei. Iar ea n-a putut să vorbească despre ceea ce i s-a întâmplat. Nu cu tine. Despre Aurari aţi vorbit?

- ... Vă referiţi la partea sentimentală a orăşelului?

- La petrecerile din Aurari. La ultima petrecere desfăşurată acolo, a dansat *Kana Jambe* cu unul dintre şoferi. Şi-au dansat “ca-n videoclipuri” - au ridicat tot tineretul în picioare, la chiuit.

- Nu. Despre petrecerile la care merge în ultimul timp nu mi-a spus nimic. A observat că nu sunt un mare fan al manelelor - şi nu-mi mai spune despre ele.

- A observat că nu eşti un fan al manelelor? Sau al modului în care dansează ea manele?

Era nelămurit... Zâmbi:

- Ţi-am spus că ştiu tot. Ştiu şi despre comentariile pe care le-ai scris la filmările ei de pe FB.

Acum era uimit...

- Am la Cannes un chinez fermecat. Să nu mă întrebi cum face - dar informările lui sunt complete, complexe şi la subiect. Mă şi sperie uneori...

Zâmbea şi el... şi ridica din umeri:

- Deci ştiţi deja că despre Aurari nu prea vorbim...

- Te-ai întrebat vreodată de ce?

- ... De ce nu vorbeşte cu mine despre Aurari?

- De ce nu vorbeşte cu tine despre dragoste. Despre dragostea ei.

- ... Poate pentru că sunt băiat? Adică nu sunt fată?

Clătină încet capul... şi luă tableta:

- Vreau să-ţi arăt ceva.

I-o dădu, împreună cu stick-ul. Îl punea singur... Nu mai apăsa play - pentru că recunoştea scena, primul frame... şi-i tremurau rău mâinile...

- Ţi-am spus că ştiu totul. Nu absolut totul; doar totul.

Capul brunet nu se ridica...

- Despre asta aţi vorbit?

Primi o aprobare grăbită - şi-un oftat...

- ... Dnă Ana, vă rog să nu o pedepsiţi pentru ceea ce aţi văzut în filmul ăsta. Pedepsiţi-mă pe mine - nu pe ea.

- Eu nu mă amestec în viaţa sentimentală a fetei mele.

Thomas tăcea... Îi luă tableta şi-o lăsă pe masă:

- Nu m-am amestecat nici cu Vincent, nici cu Andrei - şi n-o să mă amestec nici cu tine. Face ce vrea - e viaţa ei, e alegerea ei... Ea le face, ea le trage. Pe ea a încercat Andrei s-o violeze - nu pe mine. Problema mea e alta. Problema mea nu e ce faceţi voi. Le faceţi, le trageţi, iar viaţa merge mai departe. Problema mea e direcţia către care se îndreaptă viaţa. Voastră. Înţelegi?

Capul brunet aproba grăbit... Decise să tacă. Tare curioasă era ce-avea el de spus, apropo de filmare - şi nu numai...

- ... Dnă Ana, eu... Eu îmi doresc tare mult, în momentele astea, să se deschidă pământul - şi să m-ascund de dvs. Pentru că ar fi trebuit să evit momentele din filmarea aia.

- De ce să le eviţi?

- Pentru că ştiu cine sunt, ştiu ce sunt şi ştiu care mi-e locul. Iar locul meu nu

- Eşti un student eminent, care

- Sunt băiatul servitorilor de la conac. Nu încercaţi să mă convingeţi că nu-i aşa - scrie negru pe alb, în certificatul de naştere.

“Eşti ca şi băiatul meu!” Trase aer în piept, dar tresări - şi nu mai apucă să spună nimic! Thomas tocmai ridicase capul şi “se chitise” s-o privească drept!

- Dnă Ana, dvs. mă cunoaşteţi bine. Am crescut sub ochii dvs. Ştiţi că nu pot să mint - nu pe dvs! Eu o să mor curând.

Cee?

- O să mor, pentru că ea o să se căsătorească.

Aa... Uau!

- Şi, deşi ştiu ceea ce sunt şi ceea ce simt şi am făcut ceea ce aţi văzut că am făcut ieri, să ştiţi că nu-mi permit nici să visez la ceea ce dvs numiţi “direcţia către care se îndreaptă viaţa noastră”. Chiar dacă ştiu de ce s-a întâmplat ceea ce aţi văzut dvs în filmare, ştiu că ea va rămâne pentru mine doar un vis frumos. Viaţa mea şi viaţa ei nu se îndreaptă către acelaşi lucru. Ştiu asta. Din păcate, ea mi-a înţeles visul - şi-a decis să conducă lucrurile către filmarea aia. V-am spus: este vina mea. Deşi încerc să n-o angrenez şi pe ea în visul meu, nu-mi reuşeşte întotdeauna... Iar ea mi-a înţeles visul - şi nu ştiu de ce face ceea ce face... în loc să fugă...

Uimitor! Discutau despre dragoste fără să discute despre dragoste! Ce nebunie! Băiatul ăsta era un geniu...

- Indiferent cât de mult îmi doresc ca viaţa ei şi viaţa mea să formeze “viaţa noastră”, nu sunt nebun. Ştiu că asta e imposibil. Îmi cunosc locul şi lungul nasului.

- Şi ce te faci dacă ea se îndrăgosteşte de tine?

- Asta nu se va întâmpla niciodată.

- Soţul meu are o vorbă - “niciodată” şi “imposibil” sunt două minciuni. Nu există niciodată. Şi nu există imposibil. Soarta se poate schimba într-o clipă.

- Soarta mea e scrisă deja.
- Soarta ta e o carte cu pagini albe. Tu o scrii.
- Dnă Ana,
- Thomas, de ce fata mea nu-ţi poate împărtăşi momentele din viaţa ei privată? Deşi vă cunoaşteţi de nouă ani şi sunteţi, vorba aia, confidenţi?

Iar era vineţiu-roşcat...

- O să te rog ca, pe viitor, măcar tu să vii să vorbeşti cu mine. Te-ai convins, cred, că nu sunt o fiinţă imposibilă - şi se poate vorbi cu mine.
- Da, dnă Ana.
- Momentan, Florentina e în Aurari. Dar o să revină aici, la conac. Îţi dau o temă pe care s-o rezolvi înainte să vină ea. O temă cu trei puncte.

Şi-i ceru mâna. Evident, nu fu refuzată... Îi strânse degetele în pumn - şi începu să le extindă, rând pe rând:

- Gândeşte-te foarte bine la ceea ce te-am întrebat: de ce fata mea nu-ţi poate vorbi despre anumite lucruri... Gândeşte-te că, în ceea ce o priveşte pe ea şi viaţa ei sentimentală, ea ia deciziile... Şi gândeşte-te la faptul că tatăl ei nu ştie nimic.

Şi-aici îl certă un pic din privire - pentru că Ştefan ar fi trebuit măcar să bănuiască ce se-ntâmplase ieri şi de ce! Îi dădu drumul:

- Gândeşte-te doar - bine?

Thomas aprobă...

- Discuţia asta rămâne între noi.
- Da, dnă Ana.

Se ridică şi luă stick-ul:

- Am avut o discuţie cu Toni, apropo de chestia asta.

Mai primi o aprobare... Zâmbi:

- Îi duci tu stick-ul?
- Sigur.

Şi cum se priveau... şi cam atât, tânărul se dezmetici - făcu un pas spre uşă. Făcu şi ea un pas în lateral, "să-i elibereze coridorul"... Ea îi zâmbea; el era serios... şi n-o ştergea repejor, fericit că scăpase de pedeapsă:

- Dnă Ana...
- Da, Thomas.
- ... Pot să vă întreb ceva?

Aprobă...

- ... De ce nu mă pedepsiţi? De ce discutaţi cu mine aşa?

Oof, ce copil era! Îi făcu semn să se apropie, în trase în jos... Îi prinse capul în palme şi-l sărută pe frunte. Şi porni spre dormitor:

- Tocmai ai transformat tema cu trei puncte în temă cu patru puncte.

Intră în dormitor, închise uşa şi se apropie de fereastră. Îl aştepta să iasă...

Îl măsura lung şi-l supunea ultimului "test" - îl vizualiza în costum, aranjat şi spilcuit, îndopat cu calmante, înconjurat de "onor adunarea" alături de care serveau ei de obicei meniul cu melci şi scoici sofisticate...

"Ptiu, să nu te deochi!"

Dacă Florentina ei avea destulă minte-n cap... Dacă el îşi deblocă odată mintea aia genială, încuiată din păcate în certificatul de naştere, ce bine-ar fi! Băiatul ăsta era perfect! Era inteligent, manierat şi-şi ştia locul şi lungul nasului! Şi se potrivea cu fata ei! Văzuse asta cu ochii ei! O văzuse şi la masă, şi în curte, şi în filmarea lui Toni... În plus...

Cum spusese? "Eu o să mor curând, pentru că ea o să se căsătorească." Uau! Nu se aşteptase... Aşa cuvinte speciale, aşa formulare specială pentru sentimentul ăla special... Ştefan al ei, mult mai "manelizat" la vremea aceea, îi spusese "Tu eşti cea mai frumoasă femeie pe care-au văzut-o vreodată ochii mei". Thomas era crescut în Franţa - şi-l avusese ca idol pe Ştefan-contele. Thomas scria versuri... Hm!

Băiatul ăsta chiar o iubea pe Florentina. O iubea sincer. Iar fetiţa ei îi simţise iubirea - că un asemenea sentiment puternic, curat, se simţea imediat...

Îi plăcea de băiatul ăsta. Îi plăcea de el la nebunie! Îi venea s-o sune şi să-i spună că Thomas era bărbatul ideal pentru ea - dar ştia că ar fi speriat-o îngrozitor cu cuvintele alea! Indiferent cât de mult... sau de puţin îl iubea ea pe el! Dacă îl iubea!

Ia să redevină ea serioasă! Ia să lase fabulaţiile şi planurile bazate pe aburi în vânt - şi să calculeze viitorul bazându-se pe chestii concrete!

Păi, tocmai îi dăduse lui o temă. Grea. Iar ea una primise o temă şi mai grea - să discute cu tatăl prinţesei...

Nu. Încă nu era momentul pentru discuţia ei cu Ştefan. De-abia după ce Florentina revenea la conac şi discuta cu "noul Thomas", după ce ea reuşea să discute la modul cel mai serios cu prinţesa... Nu! După ce discuta Toni cu Thomas şi-i punea "picături de adevăr" în pahar, ea o să afle dacă mai avea vreun rost ca Florentina să revină la conac înainte să se mărite. Iar dacă va afla că nu se înşelase, că băiatul ăsta chiar o iubea pe prinţesă, o să se gândească cine cu cine discuta - şi când intra şi Ştefan în "hora discuţiilor". Soţul ei era mult prea fragil, ca să-şi supună sistemul nervos - şi circulator - unei asemenea veşti. Ea una n-avea nimic împotriva ideii ca Thomas să-i devină ginere. Şi rudă. Dar cine ştie ce era în mintea soţului ei...

Dacă se va dovedi că Thomas avea sentimente sincere pentru prinţesă, o să-l ajute ea.

Simţea un gol în stomac. Era o senzaţie tare ciudată! Realiza că ajunsese la momentul ăla "special" al soacrei mici - şi se simţea tare ciudat! De parcă avea deja emoţii! Hm.. "Eu o să mor curând, pentru că ea o să se căsătorească." Nu-i ieşea din minte! Băiatul ăsta era... Era... Era aşa cum spusese Isamu - aşa cum trebuia să fie.

Isamu

Telefonul îi vibră scurt. Îl luă, încercând să nu piardă firul calculului pe care-l făcea...

"Biyu a intrat pe poartă."

Hait - că ea se-ntorsese! Cât era ceasul? Cinci şi-un sfert? Da' de ce se întorsese?

... Adio calcul! Trebuia să-l facă de la început! La naiba! Şi numai din cauza ei! Da' de ce se întorsese? Ce se întâmplase? Se certase cu fetele? Păţise ceva? O supăraseră? Nu se simţea bine? Ce se întâmplase?

Lăsă telefonul şi decise, într-o clipă, că n-o va aştepta la parter. Deblocă uşa biroului, după care reluă calculul. Cel mai afurisit, mai complicat şi mai lung calcul - ultimul. Uşurel, cu grijă, cu răbdare...

Puse degetul pe rândul unde ajunsese, fiindcă îi auzea paşii apropiindu-se - şi nu voia să uite iar unde ajunsese...

Nu; nu venise în birou. Sigur observase uşa deschisă! Dar uite că decisese să continue să urce...

Calculul. Şi abia după aceea discuţia. Continua deci să calculeze... Tot înainte... Făcu un semn - şi notă repede rezultatul intermediar, că ameţise de la atâtea cifre...

Iată şi rezultatul final. Îl introduse în tabel. Era corect?... Da. Era corect. La eurocent. Save... Se ridică şi-şi scoase haina. Şi ieşi.

Era linişte; era suspect de linişte... Hai să urce la ea! Urca... Scara mansardei era coborâtă - dar nu neapărat ca o invitaţie... Urcă. Şi porni pe coridor, spre camera ei. Era calm, pregătit pentru o discuţie - sau pentru a reveni în birou fără nici un cuvânt...

Uite-o. Se lungise pe pat. Drept, corect - cu mâinile drepte pe lângă corp. Privea tavanul. Era serioasă. Nu mai era supărată. Nici tristă nu părea...

Intră şi se aşeză pe marginea patului. O privea lung... Ea privea lung tavanul... Şopti:

- Nu-ţi dau voie să te îndrăgosteşti de mine.

Ochii albaştri nici nu clipiră:

- De ce?
- Pentru că am 40 de ani, soţie şi copil. Iar viitorul tău poate fi altfel.
- Viitorul meu e într-un mormânt.

Clasica "lecţie" predată la şcoala de bodyguarzi - ea îi aparţinea

lui Fang, viaţa ei se putea sfârşi oricând... Hm! Chestii care le zdruncinau încrederea în propriul viitor; în existenţa propriului viitor, de fapt. N-o s-o lase să se demoralizeze aşa:

- Cel puţin 20 de variante ale viitorului tău sunt mult mai roz decât mine.

- Sunt gardă de corp. Mâine, pot ajunge pe-o masă de la morgă.

- Tocmai de-asta - bucură-te de fiecare minut pe care îl trăieşti...

Ochii albaştri coborâră spre el - şi îl priviră lung, pălmuindu-l parcă pentru acel "trăieşte-ţi viaţa, da' fără mine dacă se poate"... Ce copil era!

- Dragostea vine la pachet cu suferinţa. Nu te îndrăgosti - nici de mine, nici de altcineva. Ca să nu suferi niciodată. Bucură-te de fiecare minut în care poţi să fii fericită. Şi nu te gândi niciodată la altceva.

Buzele frumoase începură să zâmbească:

- Mă gândesc în fiecare secundă la tine...

Oof, ce copil! Dar... Dar, nu se aşteptase el oare să audă şi asta? După ce fusese idiot şi-o făcuse să se îndrăgostească de el... Oftă greu şi se ridică. Şi porni spre uşă. Nu se putea discuta cu ea. Pur şi simplu! Gata - o zăpăcise de tot! Îi zăpăcise mintea - raţiunea! Fusese un fraier...

Dădu să iasă; dar vocea ei îl opri:

- Ştiam că eşti însurat. Ştiam câţi ani ai - şi ştiu bine ce viitor am eu. Mi-ai spus să mă bucur. Trebuie să ştii că, de când am reuşit să mă strecor în misiunea asta, am simţit că viaţa mea ia o turnură frumoasă. Iar de când te-am cunoscut pe tine, sunt fericită. Chiar şi atunci când m-ai dat afară - te-am visat în noaptea aia. Şi m-am trezit zâmbind...

Serios? Chiar vorbea serios? Chiar îl visase? Adică chiar era fericită? Fusese fericită chiar şi atunci când o dăduse afară? Jaspul lui ridică scurt braţele:

- Nu-ţi cer nimic! Nici măcar să mă placi câtuşi de puţin! Iar ceea ce simt eu mă afectează doar pe mine! De ce te supără asta?

- Pentru că ştiu cât de rău doare dragostea. Şi n-am să te las să te îndrăgosteşti de mine.

Ieşi. Şi porni pe coridor.

- Dar să fiu fericită mă laşi?

Constata că îl oprise din nou... Că el se oprise, deşi ea nu i-o ceruse...

La urma urmei, nu ştiuse el oare cât de fericită era ea alături de el? Cât de fericită fusese şi când se jucaseră de-a şeful şi consiliera, şi când se jucaseră de-a colegii dezinteresaţi, şi când o ţinuse în braţele lui şi-i pusese filmuleţe haioase - şi-o sărutase şi se comportase, în sfârşit, normal cu ea...

Păşi în spate. Un pas... Încă un pas... Ajunsese iar în dreptul uşii; dar mai făcu un pas. Şi se sprijini de toc. Şi-o privi lung, serios...

Ei bine, ea era veselă. Adică nu - era fericită. Îl întorsese iar din drum. Deşi era supărat - cică - pe ea, îi făcea ei pe plac. Se tot întorcea la ea... chiar şi-atunci când ea nu-l chema...

Ea era fericită. El de ce nu putea fi fericit?

... Nu putea fi fericit?

... Zâmbi:

- Tu nu accepţi decât varianta ta?

- Exact. Întotdeauna. Am fost prima din clasă la cursul ăsta.

Şi era aşa un copil... fericit... Care-şi pierdea zâmbetul, transformându-se încet într-o femeie foarte serioasă, foarte determinată...

- ... Vreau să fiu fericită. Şi vreau să uit că mâine pot ajunge pe-o masă, la morgă. Iar dacă a te iubi pe tine mă face fericită, atunci să ştii că te voi iubi în continuare. Că-ţi place sau nu.

Şi revenise spre tavan. Era din nou serioasă, hotărâtă să facă numai ce voia ea... Foarte interesant! Hm!

Intră în cameră şi se apropie de pat. Dar nu se mai aşeză lângă ea; îngenunche lângă pat şi puse capul pe pernă - lângă capul ei. Şi oftă greu:

- Adevărul e că şi eu te iubesc.

Ochii albaştri deveniseră incredibil de mari...

- Nu ţi-am spus şi nu ţi-am arătat asta, pentru că noi doi aveam o convenţie. Te pusesem să-mi promiţi că nu mă pui la suflet. Dar n-ai scos un sunet atunci. Am sperat că ai promis în gând... şi deci o să rămână secretul meu, iar tu n-ai să suferi la un moment dat...

Obrazul pe care-l vedea el era roşu ca eticheta Coca-Cola...

- ... Soţia mea din acte e în casa de vacanţă, într-o terapie prelungită alături de-un academician în psihologie... Băiatul meu e mare, plănuieşte să se-nsoare... Iar eu sunt însurat, în realitate, cu munca. De-aia eu îmi permit să te iubesc - pentru că nu ies de-aici. Iar atunci când voi suferi, nu mă va vedea nimeni. Îmi voi pune masca serioasă, pătrunsă de greutatea muncii mele... şi voi suferi. Şi mă voi adânci în muncă îndeajuns de mult ca să reuşesc să nu ies de-aici - să zac "internat" în birou. Într-un târziu, rana din suflet o să se cicatrizeze... şi gata. O să mă doară rău; ştiu deja asta. Dar aş putea suporta o durere mult mai mare... pentru că mă faci fericit... Mă faci să uit de toate - inclusiv de mine. Alături de tine, eu sunt fericit...

Jaspul lui nu se clintea... Ridică capul şi-o privi drept:

- Eşti îngrozitor de frumoasă. Dar nu te iubesc pentru că eşti frumoasă. Te iubesc pentru că eşti specială. Ai un farmec aparte, care m-a frapat la început... şi care, pe parcurs, m-a legat de tine... şi te-a ajutat să intri în sufletul meu...

Reuşise s-o sperie de-a binelea...

- ... Când mă gândesc că o să pleci, mă sperii. Fiindcă ştiu ce-o să însemne pentru mine plecarea ta - dispariţia ta. Şi nu pot să te opresc la mine. Cu mine. Eu sunt însurat cu munca; aş risca să te transform în prima mea soţie, care şi-a trăit jumătate din viaţă departe de mine... Te iubesc prea mult ca să te chinui aşa. Aşa că o să te las să pleci... Şi cum ştiu deja cum o să fie viitorul, oscilez clipă de clipă între a fi fericit şi-a te face să mă urăşti... ca să nu te doară prea mult atunci...

Îi întoarse capul spre el - şi mângâie uşor obrazul roşu:

- Tu eşti jaspul meu - aşa îţi spun în gând, "jaspul meu". Iar puseurile tale nu sunt ale tale; sunt ale copilului din tine... pe care îl văd uneori atât de limpede... Tu nu mă poţi salva. Tu încă te mai poţi salva - dar eu n-am nici o şansă. Aşa că o să fim fericiţi, amândoi... şi-apoi o să pleci... şi-o să suferi... fiindcă eşti căpoasă şi n-o să vrei să te salvezi...

Palma ei se aşeză peste palma lui; ochii albaştri se închiseră, grăbiţi... Jaspul lui şopti:

- Te iubesc...

Şi-al dracului să fie el, că era în al nouălea cer - şi n-ar fi trebuit să fie aşa... Tânăra începu să râdă:

- Mm, ce bine e!

- Şi ce rău o să fie!

Fu imediat strâns în braţe:

- Dar e bine acum!

- Căpoasă...

Râdea şi-l strângea bine-bine în braţe... Şi se-apuca să-l sărute şi să-i tot repete că îl iubeşte...

Era atât de bine... Se simţea atât de fericit...

Nu. Nu mai putea să ţină-n el toate astea. Trebuia să-i arate şi ei cât de fericit era! Şi cum fetele alea două se puteau întoarce în orice moment, iar jaspul lui trebuia protejat de orice sursă de suferinţă, o ridică şi ieşi cu ea pe braţe. Că uşa camerei lui se-ncuia cu cheia. Iar Isabelle înţelesese deja totul, aşa că...

Ana-Maria

Coborau împreună scările. Regele ei "trişa la greu" - profita de faptul că rampa funcţiona şi singură, aşa că el o privea pe ea. Ea trebuia să se uite pe unde calcă...

Gata - erau în living. Mergeau la locurile lor, la masă... Rebeca şi Adina aveau o problemă "de sarcină". Adina era ferm convinsă că face băiat, pentru că începuseră să-i apară pete pe faţă - şi parcă i se umflaseră şi buzele. Rebeca susţinea că mamele de fete se umflau şi se umpleau de bube şi făceau un bot uriaş. Adina o contrazicea; Rebeca nu sesiza că "agita gravida" şi-o ţinea pe-a ei... spre deliciul lui Sami, care chicotea destul de tare dar pe care ele nu păreau să-l observe...

Mm, dar ce înverşunate erau amândouă! Bătu uşor cu cuţitul în pahar:

- Doamnelor, vă rog!

Le oprise. Se uitau la ea... şi, după doar o secundă, primi două rânjete "amabile". Amândouă erau hotărâte să continue polemica imediat cum regina le va scăpa din ochi...

- Florina!

Uşa se deschise imediat. Îi zâmbi femeii cu subînţeles:

- Ia spune-mi, că tu ştii sigur - când te umpli de bube şi faci bot? Când e fată, sau când e băiat?

Femeia zâmbi strâmb... şi ridică din umeri. Şi abia acum observă ochii ei roşii... La naiba! Se grăbi să se ridice:

- Ce s-a întâmplat?
- Nimic. Nu s-a întâmplat nimic.
- Fii serioasă! De ce plângi?
- Nu plâng. E de la ceapă, am

Palma lui Ştefan lovi masa - şi-acum se lăsase o linişte perfectă... Soţul ei îşi electrocută angajata:

- Spune ce s-a întâmplat.

Tăcere... şi-un suspin:

- ... A plecat Thomas.

Cee?

- Unde-a plecat?
- Nu ştim.
- Cum, nu ştiţi?! Sunaţi-l!
- L-a sunat taică-su.
- Şi ce-a zis?

- A zis că s-a dus să înveţe să danseze. Şi că se-ntoarce sâmbătă. Şi i-a închis în nas şi n-a mai răspuns de-atunci... Şi pe urmă şi-a oprit telefonul...

Femeia asta plângea cu sughiţuri... Ridică scurt din umeri:

- Deci, se-ntoarce sâmbătă!
- Da, dna Ana; da' cine ştie unde s-a dus el!

Ştefan încercă să zâmbească amabil:

- Ai uitat că are unde să doarmă în Bourges?

- A lăsat cheia pe birou. Şi când m-am dus să-l caut, am văzut că şi-a împachetat nişte haine...

Hait - că Thomas începuse să facă lucruri ciudate! Se grăbi s-o apuce de braţ şi s-o tragă spre uşă:

- A lăsat vraişte şi-a şters-o?

Da; aproba.

- Iar tu ai strâns după el.
- Nu, n-am apucat...
- Perfect! Vreau să văd cum a lăsat camera.

Ştefan se grăbi să completeze:

- Iar eu îl dau în urmărire.

Adică îşi punea băieţii de la curăţenie să-l găsească. Probabil că plecase cu maşina, aşa că...

Florina încerca să se liniştească; nu prea reuşea, fiindcă avea o vârstă, mergeau repede şi tocmai îi plecase băiatul de-acasă...

- Nu mai plânge! În zece minute îl găsim!

- Da, dnă Ana; da' de ce-a plecat? Că nu i-am zis niciodată nimic!

- Nu ştiu - dar îţi promit că o să aflu.
- Şi şi-a oprit şi telefonul...

În sfârşit! Apăsă clanţa, împinse uşa şi constată "dezastrul" - fugise în goana mare, pe-ascuns...

Intră - şi observă imediat tableta şi căştile de pe birou. Oare... Apăsă butonul. Ecranul se lumină. Hm...

Thomas era isteţ. Prea isteţ uneori. În plus, primise "temă de gândire" de la mama Florentinei, aşa că se grăbise să şi-o facă! Începuse cu punctul unu, ca toţi elevii foarte bine pregătiţi, foarte siguri pe ei. De ce Florentina nu putea să discute cu el despre dragoste? Poate pentru că dansase *Kana Jambe* cu şoferul, aşa ca-n videoclip? Poate pentru că el nu ştia să danseze ca ea? Habar n-avea la ce concluzie ajunsese Thomas. Habar n-avea dacă începuse şi el să bănuiască faptul că prinţesa avea "oareşce interese ascunse" în Aurari. Poate că înţelesese ce făcuse Florentina...

Thomas plecase să se răzbune. Îşi oprise telefonul, semn că nimeni şi nimic nu-l putea determina să renunţe la planul lui. Intenţiona să se-ntoarcă tocmai sâmbătă... Îşi luase şi haine - uşile şifonierului erau deschise şi se vedeau clar lipsurile de prin teancuri...

- Nu mai plânge. Se întoarce sâmbătă.
- Da' de ce-a plecat?
- Fiindcă vrea să înveţe să danseze.

Şi-i arătă imaginea de pe tabletă. Gata - plânsul îngheţase... Zâmbi slab:

- Pune-ţi căştile.
- Nu, nu trebuie. Am înţeles.

Deci înţelesese. Bun!

- S-a dus la o profesoară de dans. Şi plănuieşte să stea până sâmbătă. Şi-a oprit şi telefonul... Hai - hai să ne-ntoarcem.

Florina nu comenta... Ei nu-i ieşea din minte gândul că ea îi spusese despre isprava Florentinei - aia cu *Kana Jambe*, şoferul şi dansul "ca-n videoclip"... Videoclip pe care Thomas îl văzuse azi, probabil, de multe ori - şi pe care-l oprise într-un punct cheie, gen Lambada...

Se îndoia că un tânăr aşa ca Thomas nu cunoştea "ABC-ul Lambadei". Aşa că era vorba, totuşi, de o răzbunare. Oftă greu: acum erau doi care ajunseseră la concluzia că prinţesa nu fusese cuminte... Constatarea aia îi întărea bănuielile, şi asta nu era bine deloc...

Intră, iar Ştefan se grăbi să le lămurească:

- L-am sunat pe Matei, care a dat câteva telefoane şi-a aflat adresa unde e parcată maşina. Stai liniştită - că e pe mâini foarte bune.

Serios?! Îl privi lung, cu subînţeles - şi i se făcu cu ochiul. Deci nu se înşelase...

El nu trebuia să afle ceea ce ştia ea. Nu acum, oricum! Se aplecă deci şi-i fură un sărut:

- Măcar e o bună dansatoare?
- Printre cele mai bune.

Oo... Bătu uşor umărul Florinei, semn de "e pe mâini bune şi-o să se-ntoarcă sâmbătă doxă de dans" şi se aşeză lângă soţul ei. Iar femeia începu să mute farfuriile pe masă. Se grăbea teribil - realiza că întârziase cu masa, că îl lăsase pe conte să aştepte...

Va trebui să aibă mare grijă de Thomas. Prinţesa putea "să-l zgârie" rău. Trebuia să facă cumva să-l protejeze...

Florentina

Era de-abia unşpe noaptea - dar nu mai avea răbdare! Cum să stea închisă-n camera ei până la două jumate?! Când se simţea plină de energie... şi de nerăbdare? Iar dacă el nu va fi la fel de nerăbdător ca ea, o să zacă în fotoliu pân' la două jumate... Mm, ce prostie!

Gata - era în spatele casei. Se grăbi să iasă din conul de umbră - şi alergă la glasvand. Şi se sperie îngrozitor, pentru că glasvandul se deschise! Hei!

Mâna lui o trase în casă. Şi fu strânsă în braţe, ridicată de la sol, învârtită scurt, lăsată iarăşi jos, prinsă de cap şi sărutată...

- Doamne! Doamne, cât te iubesc! Doamne, ce dor mi-a fost de tine!

Daa, chiar îi fusese dor de ea! Şi ce dor - că trăgea deja de tricoul de pe ea!

- Hei!

Târziu - i-l smucise şi aproape i-l scosese! Hei! Roti scurt mâinile şi şi-l trase înapoi pe cap!

- Vino-ncoa! Vino, mânca-ţi-aş sufletu' tău!

Ba nu prea s-ar fi dus! Că prea era zorit s-o tragă pe scări!

- Hai! Hai sus!
- Stai!
- Hai! Te rog!
- Stai, nebunule!

Ba nu stătea - o lua razna de tot şi-o sălta pe umăr ca pe sac! Ia uite-l! Scăpă un ţipăt scurt - iar el alergă spre scară:

- Nu ţipa! Nu ţipa, că ne prind ăştia şi ne omoară!

- Ba nu ne omoară deloc.

Fu imediat lăsată jos chiar acolo, pe scară! Şi fu prinsă bine de umeri:

- Ce-ai spus?
- Că nu ne omoară nimeni.
- ... Ce vrei să spui?
- Tu eşti surd?
- Florentino, ce-ai făcut?!
- N-am făcut nimic!
- Şi-atunci de ce spui că nu ne omoară nimeni?

"Păi fiindcă nu ne omoară nimeni!" Ce-avea ăsta, o luase razna?

- Le-ai spus?

Negă scurt cu capul. Iar el îi dădu drumul, vizibil dezamăgit... Continuă să urce scările - şi intră în dormitor:

- Nu le-am spus exact ce şi cum - aşa, cu subiect şi predicat. Dar am vorbit cu tata...

Aha! Alergase după ea - şi-acum o trăgea şi-o aşeza pe pat şi se aşeza repejor în genunchi în faţa ei...

- Ştii că s-a mutat la conac...
- Ştiu. Am auzit...

Şi era plin de speranţă şi fremăta tot... Şi mirosea ameţitor, a after bestial şi săpun bun... Şi era la picioarele ei, pregătit să-i îndeplinească toate dorinţele... Păi, hai să-l trombonească!

- Am stat de vorbă cu el. Mult. Despre multe chestii. Şi despre cum se simte, şi despre cum mă simt eu...

Era plin de speranţă şi de nerăbdare... Îi trase cu grijă elasticul din păr:

- Printre altele, m-a întrebat cum mă simt aici, în Aurari. Şi i-am zis că bine... M-a întrebat dacă mă plictisesc... Eu i-am zis că nu...

Îşi trecea încet degetele prin părul lui - şi vedea că-i plăcea, dar încerca să rămână atent la cuvintele ei...

- Mi-a zis că s-a uitat pe net şi a văzut că mă distrez pe cinste... I-am zis că, da, mă distrez foarte bine - mai ales că nu mă distrez singurică...

Îl răsuci lângă pat şi se grăbi să-l încalece:

- Şi-atunci m-a întrebat dacă am pe cineva.

Panică! Era speriat serios acum...

- Eu am dat din cap că da...

El nu mai ştia ce să zică, dacă să mai zică ceva...

- Şi mi-a zis că vrea să ştie două lucruri. Primul, dacă ne potrivim. Am răspuns afirmativ...

El aştepta să audă cel de-al doilea lucru - iar dacă ea rostea acum cuvântul "căsătorie", sau orice alt cuvânt înrudit cu "acţiunea" aia, bietul Alex făcea infarct...

- ... Al doilea, dacă sunt fericită. Şi-am răspuns afirmativ.

Aştepta... Aştepta continuarea, nu? Că regele ar fi trebuit să vrea să ştie amănunte despre viitorul lui ginere! Şi cum nu voia să fabuleze mai mult decât fabulase deja, ridică scurt din umeri:

- Şi cam atât am vorbit, apropo de mine. În rest, am vorbit mai mult de el. Şi de Léon, de Philippe... De clasa a doişpea...
- ... Deci i-ai zis că ai pe cineva din Aurari.

Aprobă.

- Nu te-a întrebat dacă-l cunoaşte, sau...

Negă - şi-i spulberă îndoielile:

- Ştia că nu i-aş fi spus. Aşa că, cel mai probabil, şi-a activat deja spionii. Iar asta înseamnă că sâmbătă seara dansăm iar *Kana Jambe*. Şi mă săruţi - că îţi dau eu voie...

O săruta chiar acum, cică de antrenament... Şi-o trăgea şi-o muta pe covor. Că avea planuri mari. Voia să fie el "şeriful". OK, ea n-avea nimic împotrivă! Mai ales că nu prea se simţea în forma aia bună...

De fapt, nu-i plăcea că-l trombonise. Nici nu ştia de ce se avântase în comentariul ăla arhi-lung! Ar fi fost de-ajuns să spună "Nu, n-am apucat să le zic nimic"! Şi gata - Alex oricum n-ar fi plecat, s-o lase cu ochii-n soare...

Îl lăsa să-i scoată tricoul şi se întreba de ce-l trombonea mereu... De ce nu încerca să-l depărteze de ea, să-l pregătească măcar un pic pentru 15 septembrie - data la care relaţia lor se va sfârşi...

Mm, ce bine arăta! Mişcarea aia amplă cu tricoul antrenase o mulţime de muşchi - şi-i aprinsese brusc toate beculeţele! Păi, probabil că de-asta îl trombonise - fiindcă îl voia liniştit şi calm, concentrat asupra ei... Ca acum...

Măiculiţă, mamă! Îi tăiase răsuflarea!

... Stele vişinii... şi roz... şi bleu...

Isamu

Stinsese lumina. Nu obişnuia să o stingă nici când dormea - păstra întotdeauna măcar veioza aprinsă, ca să vadă mobilierul atunci când sărea din somn şi se repezea la calculator sau la telefon. Acum, însă, stătea în beznă. O beznă 99% compactă - se vedeau ledurile de la tastatură, ledul de la placa de reţea...

Nu voia să adoarmă. Voia să se gândească la ea. Să "stingă" munca, cu tot ceea ce însemna ea, şi să se gândească la Biyu. Pentru că azi fusese fericit. Se lăsase pradă propriilor sentimente - iar ea făcuse exact la fel. Azi, făcuseră dragoste... multă... completă şi complexă şi liberă şi neîngrădită de gânduri sau de planuri de viitor... Fuseseră fericiţi. Amândoi. Şi se simţiseră împliniţi. El îi văzuse fericirea şi eforturile de a-l face fericit - şi se simţise împlinit...

Azi, dragostea lui o transformase pe Biyu. Îi scosese armura de "soldăţel". Adică ea şi-o scosese - când îl văzuse fără armura de consilier, renunţase şi ea la armura de bodyguardă. Şi-l uimise - că îşi închipuise că o cunoaşte, dar descoperise că habar n-avusese el...

Era ciudat...

Nu ştia ce să facă. Nu ştia dacă să-şi schimbe sau nu planurile de viitor. Nu ştia dacă să reia gândul cu el şi ea şi fetiţa înfiată de ei. Gândise azi cu voce tare; era mai conştient ca niciodată că femeia aia o să moară dacă va fi ţinută încuiată-n casă, la crescut copilul! Dacă el rămânea "la serviciu" iar pe ea o încuia în casă, n-o să funcţioneze... Dacă o aducea consilieră aici, trebuia să-l concedieze pe Piao - chestie imposibilă, pentru că Fang n-ar fi aprobat în veci asemenea *ménage a trois* cu el, ea şi firma lui Ştefan...

Nu ştia ce să facă. Pur şi simplu, n-avea nici o idee! Nici nu voia s-o piardă, nici nu putea s-o ţină alături de el, nici nu putea s-o facă bodyguarda Florentinei "pe vecie"...

Îi spusese azi că el e căsătorit cu firma - nu cu soţia retrasă la casa de vacanţă, în compania specialistului psiholog. Oare începuse să se vindece de Fei-Yen? Nici el nu ştia...

Se ridică şi porni spre birou... Aprinse monitorul, se aşeză şi selectă softul de urmărire. Era... doişpe fără zece. Fei-Yen ar fi trebuit să doarmă la ora asta. Era miercuri; deci, putea fi cu Jinjing, într-un bar, la o cafea prelungită... Putea fi singură în vilă... Putea fi în vilă, cu cineva...

Da. Era în vila din Montbeliarde. Şi se întreba el acum... după ce fusese atât de fericit în compania jaspului lui, se întreba...

Dacă o dezlega pe Fei-Yen de el, o dezlega de protecţia pe care i-o dădea statutul de "soţie de mafiot". O lăsa la bunul plac al celor din jurul ei. În ultimul timp, Fei-Yen se înconjurase cu oameni dubioşi cu planuri ascunse, cu...

Apăsă butonul "Analiză" - că trebuia să ştie adevărul. Indiferent dacă va fi dureros sau nu. Softul analiza... scana... "Processing" - aştepta... "Results". Click.

Mobilul ei era în casa de vacanţă. Era la etajul unu - şi detectase încă un aparat asemănător. La o distanţă de 5 cm de el. Îi dădea şi numărul - pe care n-o să-l confrunte cu numărul specialistului în psihologie. Era o înşiruire de cifre pe care el n-o cunoştea. Nu era numărul lui Liwei. Nu era nici numărul lui Jinjing. Poate îşi mai luase un telefon... ca să nu-i intercepteze el convorbirile cu maestrul psiholog...

"De ce eşti prost? Chiar crezi că e momentul să faci pe dezinteresatul?"

Nu. Poate că încerca să fie neconvingător... Să nu se convingă, pe

el însuşi, că schimbările prin care trecea viaţa lui erau necesare - şi ireversibile. Ajunsese într-un punct de cotitură. Lucrurile nu mai depindeau doar de el - depindeau de ei. Iar Fei-Yen nu era, totuşi, prizoniera lui. Sau proprietatea lui. Iar după atâţia ani, n-avea dreptul s-o lege de el. Dacă ea nu mai voia să fie cu el...

Selectă numărul... Copy... Paste în caseta text... Search. Răspunsul fu instantaneu: dr. Victor Fabre...

Se întinse şi aprinse veioza. Şi selectă interfaţa cu banca - avea treabă. Trebuia "să facă totalul" - să-şi socotească activele şi pasivele. N-o s-o lase "în fundul gol", cum se spune. Dar va găsi o cale de a-i da partea ei fără a o expune vulturilor. Jinjing era un vultur experimentat...

Pedeapsa

Sebi

Turnul

1 august 2020 - sâmbătă

Sami

Conacul ăsta era "o minunăţie"! De când se mutase aici, parcă îşi revenise - parcă redevenise el însuşi, Sami cel de demult. Se odihnise mult mai bine, i se limpeziseră gândurile... Durerile fuseseră ceva mai uşoare... Îi revenise calmul ăla sfătos, clădit pe miliardele de versuri citite de-a lungul anilor...

Se trezise dis-de-dimineaţă. La şase, făcuse videoconferinţă cu Jada. Şi copiii. Soţia lui îi trezise la ora aia "nebună" pentru că şi lor le era dor de el. Şi discutaseră până la şase jumate - când trebuiseră să plece. Jada îi ducea la Tasnim, în drum spre spital. Îi era greu soţiei lui...

Oricum, nu mai reuşise să adoarmă. Îşi pusese treningul şi ieşise în curte. Decisese, brusc, "să revină la viaţă". Şi cum descoperise, aseară, că meniul de la conac îi făcuse pantalonii să înceapă să alunece de pe "talia virtuală", se simţise "motivat". Evident, paza îl preluase imediat cum păşise în curte. Îl rugase pe tânărul de lângă uşă să-i spună pe unde putea să alerge prin curte, în aşa fel încât să nu oblige un paznic să facă jogging cu el. Tânărul râsese şi-i spusese că, dacă aştepta până la şapte, "prindea" antrenamentul de dimineaţă. Aşteptase. Îşi băuse cafeaua şi aşteptase, aşezat la una dintre mesele din curte. Şi prinsese, într-adevăr, antrenamentul. Băieţii de la conac se antrenau. Şi ei alergau prin curte. Bine, ei alergau "de-adevăratelea"! Iar el se simţise obligat să alerge în pas cu ei, ca să nu le strice socotelile şi timpii şi ritmul. Antrenamentul consta în alergare susţinută. Nu goneau; alergau susţinut. Aflase, după ce încercuise toată curtea, că stilul ăla de alergare se numea "în cadenţă". Nu se simţise în stare să continue, deşi îl invitaseră "să continue" cu ei. Urmaseră exerciţiile fizice. Nu fusese pregătit să pice leşinat după a treia genuflexiune; aşa că se retrăsese tot la masă. Făcuse exerciţii pentru abdomen - de-alea "de damă". Ridicase picioarele, le menţinuse ridicate, le lăsase jos...

Aerul de aici era fantastic! Era aer "din creierii munţilor" - şi erau, vorba aia, la nici un kilometru de Bourges...

Aha! Venea cineva! Se aplecă, să vadă cine era... Aa! Recunoştea maşina! Se-ntorsese Thomas! Oare se-ntorsese "specialist în dans"? Sau de-abia desluşise "paşii de bază"? Întrebarea aia era uşor obraznică, de vreme ce ştia prea bine unde se dusese băiatul ăsta şi de ce...

Toni apăru de după conac şi-i zâmbi:

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.
- Aud că v-aţi făcut antrenamentul de dimineaţă cu băieţii mei.
- E mult spus, antrenament. M-am hotărât să încerc să ies din sedentarism; şi mi-am zis că cel mai simplu leac e alergarea.
- Păi aşa e! Alergarea e "sfântă"!

Aprobă... Nu găsea potrivită întrebarea legată de motivul care-l făcuse pe şeful pazei să se aşeze lângă el aşa, netam-nesam, fără un scop vizibil, aşa că tăcea şi el... Uşa conacului se deschise larg. Cine venea? Florina îi zâmbi:

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.
- V-am adus şi biscuiţii. Dacă doriţi lapte...
- Nu, mulţumesc. Nu sunt un mare fan al laptelui...

Toni servea lapte, aşa că ea aşeza farfuriile şi cana...

Şi iată-l şi pe tânărul Thomas! Îl măsură scurt - şi reveni spre propria cană cu cafea. Thomas era acum "maestru în dans". I se schimbase mersul. Şi ţinuta. Şi încrederea în sine. Habar n-avea cu cine "studiase" băiatul ăla în ultimele trei zile - dar era o profesoară bună! Uite ce mândreţe de bărbat se-ntorsese acasă...

Ciudat! În tinereţea lui, se spunea că stagiul militar cioplea caracterul tinerilor şi-i transforma în bărbaţi. La generaţia asta modernă, se părea că femeia era "cheia"...

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa, golanule nesimţit!

Aoleu! Păi ce-avea cu el? Adică, în fine - ştia ce-avea cu el, dar nu i se părea normal să-i vorbească aşa de faţă cu el, un străin... Tânărul îşi păstră calmul:

- Degeaba te superi pe mine. Nu am
- Degeaba, ai? Degeaba? Unde-ai fost? Pe unde-ai golănit? Eu te-am educat frumos - nu te-am învăţat să-ţi faci bagaju' şi s-o ştergi parşiveşte de-acasă şi să golăneşti cu zilele!
- N-am golănit deloc.
- Ba ai golănit, nesimţitule!

Paşii se apropiau în fugă - întoarse involuntar capul şi-l văzu pe Luis apropiindu-se, gâfâind serios... Bărbatul se repezi la Thomas:

- Nemernicule!

Aoleu, ce palmă-i altoise pe spinare! Toni sări în picioare:

- Gata!

Da' de unde! Tatăl îşi altoi din nou fiul:

- Unde-ai fost, nemernicule?

Şeful pazei interveni - înhăţă vesta tatălui şi-l smuci în spate. Thomas trânti valiza de asfalt:

- V-am spus unde mă duc! V-am spus limpede şi sincer!
- Unde, nemernicule? Unde-ai zis că te duci?
- Ţi-am spus la telefon! De zece ori m-ai sunat - de zece ori ţi-am spus!

Luis dădu să se repeadă din nou la el - iar Toni se aşeză între ei:

- A fost la Flavia.

Gata - tânărul era salvat... pentru moment.

- Iar şefu' a ştiut - că el i-a dat număru' ei.

Era salvat "definitiv". Dacă ştiuse Ştefan, Thomas avusese "cea mai puternică învoire din lume"... Interesant!

- Şi i-a asigurat şi paza.

Cearta se stinsese. Se uitau unul la celălalt - Florina la Luis, Luis la Thomas, Thomas la Toni, Toni la Luis... El îi privea pe toţi şi-şi amintea că Ştefan nu ştiuse unde plecase Thomas, ci trebuise să telefoneze şi "să-l dea în urmărire"...

Toni îl bătu, scurt, pe Luis pe umăr:

- Are douăzeci de ani. Să nu uiţi chestia asta...

Şi-acum venea şi-o lua pe Florina şi-o conducea uşurel spre uşă... Luis se răsuci scurt - şi porni, furios, spre zona de unde venise, spre vile. Thomas îşi ridică valiza şi porni şi el spre uşă...

Ar fi vrut să-i spună să nu-şi mai oprească mobilul pe viitor. Că asta îi înfuriase părinţii - faptul că-şi oprise mobilul. Atmosfera de la conac părea liniştită - dar în realitate era tensionată. Se discuta mult despre atac - despre dispariţia fetiţei Rebecăi. Băieţii de la pază discutau, pe şoptite, despre asta. Ştefan discuta, uneori, cu consilierii - şi cu Aleodor, şi cu Rebeca. Discutau cu voce tare, cu amănunte, şi rosteau deschis întrebările la care nu aveau răspuns. Probabil că stilul ăsta sincer îi ajuta să-şi limpezească gândurile...

Se ridică şi intră şi el în conac - să facă un duş şi să se ducă la serviciu. Ana nu dormise la conac, aşa că Ştefan se va trezi pe la opt şi-un sfert. Şi trebuia să-l informeze, apropo de sosirea lui Thomas şi de cuvintele lui Toni. Era sigur că şeful pazei nu-şi permitea să mintă fără aprobare...

Ana-Maria

Se apropia de orăşel. Elicopterul zbura drept. Era liniştită, din punctul ăsta de vedere. După ce aflase că Thomas se întorsese la conac, se liniştise. Şi cum Luka fusese prompt şi-şi făcuse temele, decisese să treacă azi şi pe la socrul ei. Voia să stea de vorbă cu el. Voia să-i spună despre descoperirea ei - despre Thomas. Socrul ei îl cunoştea; până acum, nea Dumitru avusese numai vorbe de laudă despre el. Era tare curioasă să afle ce va avea azi, după ce va auzi povestirea ei!

Nu-i ieşea din minte fraza aia! "Eu o să mor curând, pentru că ea o să se căsătorească." Fraza aia o lovise rău...

Toni o asigurase că, în seara asta, va reuşi să discute cu Thomas. Dar discuţia cu nea Dumitru nu putea să aştepte până mâine, pentru că mâine ea trebuia să se ducă în Italia. Trebuia să discute cu nişte proprietari de cazinouri. Fusese invitată - semn că activitatea Luciei acolo devenise vizibilă. Fie voiau "să se certe", fie "să se-nfrăţească". Erau nişte indivizi neutri. Iar ea nu făcuse mişcări mari sau suplimentări în Italia. Cine ştie ce voiau de la ea...

Elicopterul cobora spre H... Piao se pregătea de coborâre - îşi verifica laptopul, telefoanele şi gentuţa cu "chestii ajutătoare", de care nu se despărţea chiar niciodată... Era maniac cu fiolele alea! Da, erau foarte folositoare! Dar avea senzaţia că chinezul devenise chiar atât de maniac doar după ce atârnase maţele pe lustră. Piao se pregătea pentru "interogatoriul vieţii lui" - cel care le va dezvălui informaţia crucială pentru recuperarea micuţei...

Vali deschise uşa, aşa că se grăbi să coboare.

- Bine-ai venit.
- Bine te-am găsit.
- S-a întâmplat ceva?
- Nu. De ce?
- Pentru că numai Ştefan obişnuia să vină "în vizită surpriză"...
- Trebuie să vorbesc cu nea Dumitru. Şi, bineînţeles, să mă asigur că copiii n-au uitat cum arăt!
- Aa, nici o şansă!

"Habar n-ai tu! De când au plecat de la conac, nu m-am mai învrednicit să-i sun..." Piao răcni, de pe partea cealaltă a elicopterului, arătând spre laptop:

- Eu mă duc în primărie, la Diamant.

Se ducea să-i arate ultimele veşti de la Cheng. Adică filmarea-bombonică şi siropul amar al imposibilităţii recuperării fetiţei lui. Aprobă... Oare cum reuşise Ştefan să îmbine afacerile cu viaţa de familie? Că el nu omisese niciodată vreun telefon! Pesemne nu era atât de pricepută ca el în a îmbina munca şi viaţa privată...

- Apropo - copiii sunt cuminţi?
- Foarte cuminţi. Léon şi Philippe sunt mai tot timpul la joacă cu copiii. Apropo, şefa; voiam să-ţi zic... Băiatul tău cel mare începe să fie în pericol aici.

Serios? Da' ce păţise? Îl privi lung - şi i se făcu cu ochiul, semn care-o făcu să râdă...

- Iar Florentina stă mai mult în casă. Zice că e prea cald ca să iasă ziua. Iese seara la plimbare, cu tineretul de pe-aici; în rest, nu face mare lucru...
- Cred că-şi face temele.
- ... E posibil! La asta nu m-am gândit...

Intră în curtea socrului ei şi oftă scurt:

- Îi spui tu lui Diamant că sunt la nea Dumitru?
- Sigur, şefa! Imediat!

Bun! Se apropia de uşa larg deschisă... Nea Dumitru râdea:

- Măi Anuţo - tu, în loc să îmbătrâneşti, întinereşti!

Îl îmbrăţişă, râzând:

- Nu-i adevărat, nea Dumitre! Îmbătrânesc frumos - atâta tot.

Fu pupată apăsat pe amândoi obrajii:

- Las' că ştiu eu! Bine-ai venit!
- Bine te-am găsit! Şi belea mare ţi-am adus...
- Aoleu! Păi, hai - intră, să-mi dai beleaua!

Intră în living şi se aşeză la masă:

- Nea Dumitre, am o frază care nu-mi iese din minte.
- I-auzi! Păi mai ţine-o un pic, să aduc şi eu o cafea...
- Nu pot. Stai jos.

Bătrânul se aşeză. Îl privea lung... Oftă - şi nu zâmbi:

- Eu o să mor curând, pentru că ea o să se căsătorească.

O privea lung... Socrul ei zâmbi brusc, larg - semn că pricepuse:

- ... Asta-i fraza!
- Da.
- Şi cine ţi-a zis-o?
- Thomas.

Acum pălise... Îşi aprinse o ţigară şi începu să enumere pe degete:

- A terminat anul doi pe locul trei pe facultate. A intrat în anul trei bursier. E deştept peste medie şi isteţ de mă sperie uneori. Îşi cunoaşte lungul nasului şi e de-o politeţe strigătoare la cer. Şi, când a auzit că ea a dansat *Kana Jambe* cu un şofer din Aurari, s-a dus să înveţe să danseze.
- Să ce?
- Să danseze. Trei zile şi trei nopţi a durat "şcolarizarea"...

Şi nu mai trebuia să-l privească cu subînţeles, pentru că înţelesese - şi râdea uşurel, şmechereşte...

- Şi nu ştiu cum să-i spun toate astea lui Ştefan. Nu ştiu nici dacă să i le spun sau nu!
- Ea ce zice - e cazul să i le spui?
- Ea s-a căţărat pe el şi l-a sărutat, în iarba înaltă de la conac.

Îi îngheţase râsul pe buze...

- Toni mi-a arătat filmarea camerelor de supraveghere din curte. Nea Dumitre, mie îmi place băiatul ăsta. E bun pentru ea - şi are stofă de membru al familiei.
- Categoric!
- Ce să fac? Dă-mi un sfat!
- ... Întreab-o pe ea. Dacă ea îl vrea...
- Ea ştii bine că nu vorbeşte cu mine! Ea, ori de câte ori am vrut să vorbesc cu ea, a tăcut şi m-a lăsat să monologhez de una singură!
- Insistă! Vrei s-o chem încoace?
- Nu. O să mă duc eu la ea. Deşi, vorba aia - am ţinut-o la conac, aproape de mine şi de Ştefan, şi n-a scos un cuvânt...

Socrul ei clătina încet capul...

- ... I-am spus lui Toni să-l interogheze diseară.
- Nu! Mare prostie!
- O să-l invite la o bere şi-o să-l picure. I-a lăsat Piao zeamă de dezlegat limba... Dar ştiu deja ce-or să-mi audă urechile. Băiatul ăsta e îndrăgostit lulea de ea! Iar ea e adolescentă acum, aşa că fuge cu îndârjire de toţi adulţii cu forţă de decizie asupra vieţii ei! Singurul care mai poate ajunge până la ea acum e Ştefan. El ar putea s-o convingă măcar să încerce, sau... Nu ştiu. E tare greu să ai fată!
- Ohoho! Şi stai, că ăsta-i de-abia începutul!

Da - urma logodna, căsătoria, graviditatea, naşterea... Toate presărate cu inerentele probleme, poate şi cu certuri...

Soneria piui scurt. Nea Dumitru se ridică:

- Diamant trebuie să fie.

Deci, adio sfat - că, dacă afla Diamant, înnebunea şi se ducea peste prinţesă şi-i punea pistolul la cap şi-o întreba dacă voia să se mărite cu Thomas...

Florentina

Hait - c-o speriase îngrozitor! Telefonul începuse să sune exact în mijlocul jocului! O speriase! Nu se aşteptase! Agata făcuse cucu-bau. Începu să râdă şi-i răspunse:

- Da, fă.
- Ce faci?
- Mă joc.
- Aha. Ia un calmant.
- ... Da' de ce, fă?
- Fiindcă maică-ta e aici, la bunicul.

Cee? Auzea tonul...

Păi dacă venise mămica ei, ia să se pregătească ea frumos, aşa... Să se schimbe, să se fardeze, să-şi pieptene bine buclele... şi să se ducă s-o întrebe, de faţă cu bunicul fireşte, de ce se întorsese cu spatele la copiii ei! Şi de ce nu mai era mama copiilor ei!

Sări în picioare şi se repezi la şifonier - ştia deja ce rochiţă o să poarte la discuţia asta!

Ana-Maria

Da' mult îi mai lua lui Diamant să intre-n casă! Ce tot făcea acolo?

- Ana...

Da? Se răsuci - şi simţi cum stomacul i se strânge ghem...

- Sărut mâna.
- Bună ziua.
- Îmi cer scuze că vă deranjez...

Îşi cerea scuze că o deranja... Reveni spre masă şi hotărî să stingă ţigara:

- Nu mă deranjezi.

Avea mare nevoie de alea trei secunde - alea în care stingea ţigara. Îl cunoştea pe băiatul ăsta! Era şoferul blindatei care-i plimba de obicei pe ei - pe ea şi pe Ştefan! Şi pe copii! Era şoferul din filmarea cu *Kana Jambe*. Şi era îmbrăcat într-un costum impecabil, bărbierit impecabil... Stomacul i se făcuse ghem - un ghem dureros...

Apăsă bine mucul şi se ridică. Acum... Acum, cum i-o fi norocul! Se răsuci şi-l privi drept. Iar tânărul se grăbi să turuie:

- Nu ştiu dacă mă cunoaşteţi...
- Te cunosc. Tu ne duci şi ne aduci cu blindata.
- Exact.

Scormonea prin memorie după nume... Nu - nici o şansă aşa! Vizualiza aeroportul, pista, portiera blindatei... Alex! Aşa îl strigase Vali! Încercă să-i zâmbească cât de cât:

- Alex.
- Da, Alex.

Preferă să tacă. Dacă ea tăcea iar el se emoţiona, poate-o lăsa baltă... Sau...

- ... Dl Ştefan a venit cu dvs?
- Nu. El e în Franţa.

Era din nou linişte... Brusc, socrul ei "explodă" spre uşă:

- ... Anuţo, îţi pregătesc o cameră? Eşti obosită? Vrei să te lungeşti puţin?
- Nu, nea Dumitre.

Că nu se va putea fofila la nesfârşit! Şi nici n-o s-o şteargă din faţa problemei! Ştefan n-ar fi recurs la asemenea tertipuri! Ştefan ar fi stat drept şi-ar fi înfruntat problema!

- Atunci hai că pun masa! Cât e ceasu'? Ia uite ce târziu e!

Era doar doişpe jumate. Iar bunicul Florentinei n-ar fi trebuit să încerce s-o scape aşa pe nepoata neascultătoare! Se încruntă scurt:

- Nu mi-e foame.

Îl oprise la fix - încă un pas, şi-ar fi rămas ea singură cu Alex...

Bărbatul din faţa ei nu clipise nici la "eşti obosită", nici la "ţi-e foame". Bărbatul ăsta n-o să se dea dus aşa uşor. Venise cu un scop; bărbaţii din Aurari nu renunţau aşa uşor...

... O să facă ceea ce trebuia să facă. Va sta dreaptă şi va suporta consecinţele propriilor decizii. Îl privi drept, încurajator:

- Te ascult.
- Dl Ştefan va veni curând aici?
- Nu ştiu. Nu cred. Dacă trebuie să vină, va veni. De ce întrebi?
- Pentru că trebuie să discut cu dânsul. Şi cu dvs. Cu amândoi.
- De ce?
- ... Pentru că eu sunt un om serios. Adică nu sunt genul care se-ascunde şi încearcă să scape, sau... Nici nu vreau să scap! Adică, nu ştiu dacă înţelegeţi...
- Nu înţeleg nimic. Despre ce anume trebuie să discuţi cu noi?
- Despre nuntă.

Hait! Făcu ochii mari... Nea Dumitru începu să râdă:

- Şi vrei să-ţi fie ei naşi?

Alex zâmbi doar:

- Nu cred că se poate ca socrii mici să fie şi naşi...

Bunicul Florentinei înlemni... Ea se sprijini încet de masă - şi puse palma peste ghemul din stomac, că nu mai putea să respire... Nea Dumitru devenise palid... Alex îi privea când pe el, când pe ea, şi începea să înţeleagă ce făcuse... Tânărul păli - şi-o privi pe ea:

- ... Mi-a zis că v-a spus! Adică, în fine - că v-a dat de înţeles că...

Scoase mobilul şi-i făcu un apel lui Piao. Şi oftă greu:

- Nu ne-a spus nimic.
- Păi atunci... Ce să zic; eu, v-am spus - sunt om serios. Şi am cele mai serioase şi sincere şi statornice intenţii cu ea.

Oo, nu! Băga mâna în buzunar! Nu! Să nu scoată mâna! Nu!

I se arătă o cutiuţă aurie, cât un inel de logodnă de mare...

Socrul ei întinse încet mâna - şi porni spre Alex. Care făcu un pas în spate:

- Mi-a spus că v-a spus! Adică că ştiţi!

Nea Dumitru apucă cămaşa lui Alex - şi o strânse bine în pumn:

- Te-ai culcat cu ea?

Tăcere... Bătrânul scutură uşor pumnul:

- Te-ai culcat cu Florentina?

Alex începuse să înţeleagă ce se întâmpla. Aşa că rosti, cu jumătate de gură:

- Suntem împreună de-o lună jumate...

De-o lună jumate? Din iunie?

... Din iunie... Din 13 iunie - prima zi de vacanţă... Petrecerea...

Pumnul se desfăcu - socrul ei făcu doi paşi în spate... Tânărul reveni spre ea:

- Şi cum a fost fată mare, tot ceea ce sunt, reprezint şi am eu i se aşterne la picioare.

Auzi uşa de la intrare - probabil că venise Piao. Bun! Alex se răsuci pe-un călcâi, aruncă o privire pe coridor... Îl văzu "înflorind" tot... Ochii negri reveniră spre ea:

- Iar părinţii mei abia aşteaptă să o cunoască!

Închise încet ochii - acum se va dezlănţui iadul...

Diamant

Deci Trésor era bine. Omul lui Cheng reuşise s-o identifice, pe una din camerele de supraveghere a traficului din Ostroleka. Ieri dimineaţă, Trésor fusese în orăşelul ăla din Polonia - şi fusese foarte bine. Privea şi el imaginile alea. Din păcate, se îndepărtau de cameră; se vedea doar spatele. Avea însă statura corectă, nuanţa corectă de păr, tunsoarea corectă, mersul corect... Dar dacă Cheng spunea că micuţa din imagine era Trésor, el unul avea încredere în spusele lui. Mai ales că vedea "dispozitivul" pe care-l cunoştea deja - ea cu femeia în faţă, doi indivizi în urma lor la doi metri...

Purtau haine comune. Era cald, aşa că ei purtau şepci iar comoara lui avea o pălărioară de copii - una de-aia ieftină, care nu ieşea cu nimic în evidenţă. Femeia era şatenă şi nu foarte corpolentă. Avea

Mobilul lui Piao piui scurt. Chinezul privi afişajul şi se ridică:

- M-a chemat Ana.
- Hai că merg şi eu! Ea a văzut imaginile astea?
- Tu ce crezi?!

Evident! Cum să nu le vadă tocmai ea?! Închise ecranul şi se ridică. Şi-l urmă pe chinez. Se grăbea, pentru că şi chinezul se grăbea...

Doamne, ce zi minunată avea el azi! O văzuse pe micuţa lui! O revăzuse! După atâta timp...

Raina lui o să plângă! Şi-apoi o să râdă! Şi-apoi o să plângă din nou! Dar după aceea o să zâmbească - şi-o să rămână aşa, zâmbitoare. Fiindcă micuţa lor era bine. Era sănătoasă - iar asta era extrem de important acum, când nu mai primiseră nici o veste despre ea de-atâta amar de timp...

Soarele ardea cu putere. Îl frigea pielea! Şi simţea că pluteşte! Doamne! - ce zi minunată!

Florentina

Intră şi închise uşa. Şi auzi o voce cunoscută...

Ridică privirea...

Deci Alex era aici, în livingul bunicului ei. Poate îi adusese mamei

ei bagajele din blindată - nu? Porni şi ea spre living. Şi îl auzi... râzând!

- Mama spunea că, fiind fata dvs, nu poate fi decât fermecătoare - aşa ca dvs!

Oo nu! Nu! Nu-nu! Făcu doi paşi în fugă şi-l îmbrânci - şi zbură pe lângă el, cât mai departe de el:

- Tu ce cauţi aici?

Era nedumerit. Adică buimac. Se uita la ea şi părea că nu pricepe! Repede - se-ntoarse către bunicul ei:

- Bunicule, ce caută Alex aici?

Bunicul ei nu reacţionă nicicum - dar mama ei îi răspunse pe un ton calm:

- A venit să te ceară de nevastă.

Cee? Adică dementu' se-apucase să le spună? Ridică scurt vocea la el:

- Le-ai spus?

- Da. Le-am spus totul.

Hait - că venea la ea!

- Şi ţi-am adus ceva.

Ia - că băga mâna-n buzunar! Sări în spate - şi zbieră la el:

- Stai pă loc! Stai acolo!

Ba nu stătea deloc! Venea chitit la ea! Ţâşni spre masă:

- Stai aşa! Că tu ai luat-o razna şi vezi nunţi pă pereţi p-aici!

Aha! Acum îl oprise! Mai făcu doi paşi - şi puse masa între ei doi! Bun! Rânji ameninţător:

- Nici să nu te gândeşti!

Alex scoase mâna din buzunar - şi-i arătă o cutiuţă aurie:

- Poate că e prea devreme pentru nuntă. Dar logodna a întârziat deja nepermis de mult.

Bufni într-un râs nervos:

- Ce logodnă, mă? Ce logodnă visezi tu aici?

Aha! Acum începuse să se dezmeticească! Redevenise serios:

- Logodna noastră.

- Ha-ha! Asta-i o poantă bună!

Ochii negri scăpărară furie:

- Eu sunt un om serios. Şi am cele mai serioase intenţii cu tine.

Zău! Puse scurt mâinile-n şolduri - şi reîncepu să ţipe:

- Io n-am nici o intenţie cu tine! Aşa că ţine drumu', cum să zice!

Îl amuţise de tot. Minunat! Se-ntoarse spre mama ei - şi răbufni într-un râs nervos:

- I-auzi, mămică, ce zice ăsta! Că logodnă şi-alte alea!

Mama ei nu reacţionă nicicum. Dar se aşteptase la asta; aşa că se-ntoarse spre bunicul ei:

- Bunicule, tu auzi ce zice ăsta?

Bunicul ei n-o privea - fixa cu privirea zidul şi nu părea s-o fi auzit... Mişcarea îi atrase imediat atenţia - Alex făcu un pas spre ea:

- Prinţeso, linişteşte-te.

- Ba nu mă liniştesc deloc! Că văd că te-ai dementţit de tot!

- Prinţeso, opreşte-te!

- Nu-nu! Nu mă opresc deloc!

- Le-am spus totul - opreşte-te! N-ai de ce să-ţi fie frică - că le-am spus eu totul!

Aa, da? Ia să-i arate ea lui ce părere avea de chestia asta! Năvăli spre el:

- Ce le-ai spus, mă? Ce gogoşi le-ai turnat? Că mă mărit cu tine? Mincinosule!

Alex o prinse de umeri:

- Florentina,

Se smuci şi-i scăpă; şi-l înhăţă de cămaşă şi-l smuci din toate puterile ei spre uşă:

- Ieşi afară imediat, mincinosule!

- Prinţeso,

- Ieşi, n-auzi? Ieşi, că-mi vin dracii! Mincinosule! Diliule! Dementule care eşti!

Alex se răsuci - şi se opri:

- Eu vreau să mă-nsor cu tine!

Aha! Se auzise uşa de la intrare! Ţipă:

- Da' io nu vreau să mă mărit cu tine! Nu vreau nici moartă! Ieşi!

Îi mai dădu un brânci şi-i întoarse spatele. Şi pufni, grăbită să se apropie de mama ei:

- Ia uite la el! Ce gogoşi v-a tocat până acum?

Ochii verzi o priveau lung. Mama ei nu scotea un sunet... Îşi trecu scurt degetele prin păr:

- Ce minciuni v-a turnat, ca să vă facă să mă daţi lui? Ce v-a zis? Că s-a culcat cu mine? Asta v-a zis?

Tresări - vocea lui Diamant parcă tună în spatele ei!

Diamant

Deschise uşa şi dădu să-i facă loc lui Piao - dar auzi vocea răstită a Florentinei... şi-o voce de bărbat... Şi iar auzea vocea Florentinei! De data asta ţipa de-a binelea!

"... nici moartă! Ieşi!" La cine ţipa prinţesa? Intră, precaut, presimţind că aia mică se-ntrecuse cu gluma şi răcnea aşa la maică-sa... Se apropia de uşa livingului... Îl vedea pe nea Dumitru oprit la un metru de uşă, privind fix un punct nedefinit... "Minciuni"... "Să mă daţi"... Ce tot zicea aia mică? Mai făcu un pas. Şi văzu şi haina neagră de costum. Şi auzi clar cuvintele Florentinei. "Că s-a culcat cu mine? Asta v-a zis?"

Recunoscu, acum, buclele brunete prinse-n coadă. Şi realiză, într-o clipă, că ăla era Alex! Şoferul! Cel pe care-l pusese Vali să aibă grijă de Florentina prin Aurari!

"Minciuni"? "Să mă daţi"? "S-a culcat cu mine"?

Imaginea i se înroşi scurt în faţa ochilor. Mâna reacţionă singură - trase pistolul din hamul stâng şi-l aşeză la tâmpla tânărului. Picioarele îl duseseră singure în punctul ideal pentru poziţia aia! Iar cuvintele îi ieşiră pur şi simplu de pe buze!

- Te-ai culcat cu ea?

... Nu primea răspuns. Îl privea; îi vedea profilul. Încleştase maxilarul - şi o privea lung pe Florentina...

Ana-Maria

Dezastrul era complex. Şi aproape complet. Două variabile lipseau - părinţii lui Alex şi bulibaşa. Dar asta se va "remedia" curând...

Era linişte. Diamant îşi aştepta răspunsul. Alex nu i-l dădea, pentru că o privea pe Florentina şi realiza ce i se întâmpla... Ce i se întâmplase pe 13 iunie, ce i se-ntâmplase după 13 iunie...

Socrul ei nu se clintise de-acolo - părea complet rupt de realitate. Aşa că rosti scurt:

- Piao, vezi de nea Dumitru. Diamante, coboară pistolul.

- Nu, Ano! Eu îl reprezint pe Ştefan! Iar dacă ăsta ţi-a necinstit fata, o să-i zbor creierii - exact cum ar face şi el!

- Eu sunt mama ei, nevasta lui Ştefan şi cumnata ta. Şi îţi spun să cobori pistolul.

Şi el nici nu se gândea... Oftă greu:

- Te rog, lasă pistolul şi sună-l pe Azur.

Nu, nu lăsa pistolul... Ocoli masa şi trase unul dintre scaune:

- Alex, stai jos şi cheamă-ţi părinţii.

Tânărul dădu să se conformeze - dar Diamant mârâi printre dinţi:

- Să nu-ndrăzneşti să te clinteşti...

Ei, la dracu! Ţâşni spre el şi-l îmbrânci, ridicându-i mâna cu arma spre tavan:

- Gataa!

Îl salvase pe Alex! Bun! Apucă de cumnatul ei şi-l zgâlţâi zdravăn:

- Gata, că nu mai pot! Încetează! Încetează, că crăp aici!

Diamant încetase. Ba, mai mult - realizase cât de întinşi erau nervii ei în momentele astea, şi părea speriat...

- Sună-l pe Azur! Şi tu stai jos odată!

Alex se grăbi să se conformeze. Ceea ce îl făcu pe Diamant să

scoată telefonul...

Îşi trecu scurt degetele prin păr... şi se răsuci spre fata ei.

"De ce-ai făcut asta? De ce mi-ai făcut asta?"

Ochii ei păreau foarte mulţumiţi de răzbunarea pe mama ei...

"De ce ţi-ai făcut ţie însăţi asta?"

Nu primea răspuns... Îl auzea pe Diamant chemându-şi de urgenţă băiatul... Scoase telefonul şi selectă numărul lui Vali Calu.

- Da, şefa.

- ... Ia zece băieţi aşa cum trebuie şi veniţi la nea Dumitru.

- Imediat.

Şi-acum... Şi-acum, nu mai ştia...

Deci Florentina şi Alex... De-o lună jumate, Florentina şi Alex... Cum dracu reuşiseră să nu-i vadă nimeni? Cum reuşiseră să se-ascundă? Cum dracu reuşise ea să-l convingă pe el să marşeze la chestia asta? Şi cum de fusese el atât de idiot, să-şi închipuie că toată lumea vorbea minciuni şi ea era singura care-i spunea adevărul? Cum... Cum fusese posibil?

Scoase celălalt telefon, specialul, şi selectă numărul lui Sami. În Franţa era doişpe. Teoretic, erau amândoi sus, la mansardă...

- Da.

- Unde sunteţi?

- Sus, la aparate.

Deci avea o şansă... Trebuia să încerce măcar. Aşa că şopti:

- Sami, te rog, fă cumva ca Ştefan să nu poată răspunde la telefon azi.

- S-a întâmplat ceva?

- Da. Ceva ce îl poate omorî. Dacă află ce s-a întâmplat aici, Ştefan moare. Te rog - fă cumva şi ia-i telefoanele.

- Bine. O să încerc să mă ocup eu de chestia asta.

Oftă greu:

- Îţi mulţumesc.

Apăsă butonul roşu - iar Diamant mârâi:

- Spune-i Părintelui să-i blocheze apelurile.

Aha! O idee mult mai bună! Căuta numărul lui Aleodor...

Florentina

Ce mişto! Super-mişto! Se uita roată, aşa, în jurul ei şi constata că totul era super!

Mămica ei se ocupase de toate! Îl salvase pe ginerică de gloanţele lui Diamant - şi-l şi poftise să ia loc! Se-ngrijise de inima bunicului ei - îl trimisese pe Piao să-i injecteze un calmant! Îl sunase pe Sami - şi-acum îl suna pe Aleodor, să-l protejeze pe conte de veştile proaste! Şi-l convocase şi pe marele bulibaşă, cu bodyguarzii lui cu tot! Da - mămica ei era strategul perfect! Şefa perfectă! Se ocupase de toate! Salvase tot ce era important pentru ea!

"Da, mămică! Bravo! Felicitări! Acu' am văzut şi eu cine cât contează pentru tine! Şi nu mă mai mir că nu mă suni zile-n şir! Dacă nu te-ai obosit tu să-mi arunci măcar o înjurătură..."

Îi aruncase o întrebare tâmpită - de ce! Şi nici măcar nu se obosise s-o rostească...

Iar se auzea uşa aia de la intrare! Îi venea să zbiere la ei s-o lase deschisă - c-o deschideau şi-o închideau la exasperare, şi-or s-o strice... Oare cine venise? Cine era - părinţii lui Alex? Ăia care-l încurajaseră să vrăjească prinţesa, ca să devină ginerele lui Ştefan Ionescu?... Nu. Vali era. Îl privea lung... El "evalua" dintr-o privire situaţia şi părea că înţelege - că se uita lung la Alex... Îşi primea ordinele fără să-l scape din privire...

Şi uite-l şi pe Azur! Hm! Voia să ştie ce se întâmplase. Şi bineînţeles că tot mămica ei deschidea gura şi-l lămurea! Cu varianta ei, desigur! Ce mişto!

"De ce, mămico? De ce-mi faci asta? De ce nu poţi să mă iubeşti măcar un pic?"

Nu voia să plângă - aşa că întoarse capul spre Alex...

Era supărat. Era negru de supărare! Stătea la masă, cu coatele pe masă şi palmele lipite şi fruntea pe ele... Şi zău că-i era milă de el! Aşa cum stătea acolo, cu ochii închişi şi fruntea pe palme, spunându-şi ultima rugăciune...

Era normal să fie aşa - să n-o iubească nimeni. Era rea. Era insensibilă şi inumană şi nu-i păsa pe câte cadavre trebuia să calce ca să obţină ceea ce voia ea. Azvârlea cu rău în jurul ei. Împroşca cu otravă...

Nu se va mai apropia vreodată de Thomas. Şi nu-i va mai adresa vreodată vreun cuvânt. El trebuia să scape. Trebuia să trăiască. Lui nu trebuia să-i facă rău! El trebuia să scape... de ea...

Diamant

Băiatul lui asculta, atent. Ana îi spunea ce se întâmplase. Încerca să fie cât mai scurtă, dar să nu omită nimic...

Cum-cum? Alex venise s-o ceară pe Florentina de nevastă? Hei! Îl privi lung pe tânărul de la masă... Nu. Nu venise s-o ceară de nevastă. Că n-adusese nici o sticlă şi nici o salbă - şi nici nu era cu ta-su alături! Ana încerca să aplaneze conflictul. Ştia că urma judecata - şi pedeapsa pentru inconştienţii ăştia doi! Încerca să îndulcească puţin situaţia - ca să minimizeze, pe cât posibil, pedeapsa bulibaşei...

Ce dracu fusese în capul ăstuia, când se-apucase s-o pună jos pe cea mai interzisă femeie din Univers? Ce fusese-n mintea lui? Oare... Oare încercase să ajungă ginerele lui Ştefan? Că dragoste se-ndoia că era între ei doi! Alex ăsta, dacă-şi aducea el bine aminte ce scria în dosarul de "angajare", se-ncurca numai cu femei măritate. Gândire de burlac - alea măritate nu voiau să se mărite din nou, aşa că...

Băiatul lui ridică mâna:

- Am înţeles. Mergem la primărie - trebuie să vorbesc cu ei.

Da! Aşa! Bună idee! Trebuiau să iasă din casa lui nea Dumitru! Se grăbi să iasă şi-l privi lung pe Vali Calu:

- Mergem toţi la primărie. Pui trei băieţi cu Alex şi trei cu Florentina. Şi te asiguri că nici unul dintre ei n-are arme la ei.

- Da, şefu'.

- Şi, până ajungem acolo, gândeşte-te bine şi adu-ţi aminte ce anume te-a făcut să-l pui tocmai pe el paznic la ea. Iar după ce-ţi aduci aminte motivu', vii la mine - că avem şedinţă.

Vali aprobă, alb ca varul la faţă... Bun! Reveni în casă - şi le făcu loc să iasă. Scoase mobilul... Selectă numărul mamei lui.

- Da, Diamante.

- Mămico, te rog - ia-o pe Agata şi mergeţi la Léon şi Philippe. Şi staţi acolo cu ei.

- Bine, mă! Da' de ce?

- Să iei şi băieţii tăi de la pază şi să-i duci să vă păzească acolo. Da?

Tăcere...

- Da, mămico?

- Da, Diamante.

Apăsă butonul roşu şi oftă greu - nea Dumitru tocmai trecuse pe lângă el, sprijinit de Piao. Unchiul lui mergea cocoşat, cu capul plecat. Era distrus...

Trase cheia din uşă, ieşi şi încuie. Şi porni în urma lor.

Începuse să se afle. Adică agitaţia băieţilor de la pază şi graba cu care Azur trecuse pe străzi pe-acolo le atrăsese atenţia. Acum, convoiul o să-i facă să se strângă ca la urs...

Dinspre satelit se vedea apropiindu-se un grup numeros de oameni - în principal băieţi tineri...

Nu mai ştia...

Ana-Maria

Scaunul i se părea rece ca gheaţa. Tare se temea ea că făcuse tensiune...

Azur era un bun bulibaşă. Până acum, se descurcase impecabil!

Evacuase secretara şi mutase scaunele din anticameră în linie. Îi aşezase pe ei acolo: ea, nea Dumitru, Diamant şi părinţii lui Alex. Nu avea curaj să ridice privirea spre oamenii ăia. După ce auzise ceea ce auzise, nu mai avea curaj...

Azur îi dusese pe amândoi în biroul lui. Îl luase şi pe Vali Calu, pe post de "forţă de menţinere a liniştii şi ordinii". Omul ăla se achitase bine de sarcină. Nu trebuise să latre la Florentina decât de două ori - şi-o amuţise. Azur avusese nevoie de declaraţiile lor - nu de-un scandal. Şi cum ea tot intervenise peste Alex, Vali o ameninţase că-i lipeşte gura cu scoci. Şi-o redusese la tăcere. Bună "forţă de menţinere a liniştii şi ordinii"...

Prima luată la întrebări fusese fata ei. Care povestise un fel de grozăvie - că ea fusese cuminte şi neprihănită, iar el îi tot făcuse ochi dulci şi-i câştigase încrederea cu faptul că era şoferul părinţilor ei. Adică era de încredere. Şi se dusese la petrecerea de la sfârşitul anului şcolar, unde dansase cu toată lumea - adică şi cu el... După care el o dusese acasă; şi-o trăsese în spatele casei şi-o pupase şi-o vrăjise şi-o pusese jos. Şi ea zisese "Nu", dar el insistase. Şi se grăbise foarte tare, aşa că ea nu mai apucase să riposteze. Povestioara ar fi fost credibilă... poate pentru romăncele fete bătrâne, mămăliguţe şi cu hormonii turaţi la maximum! Ea îşi cunoştea bine fata! După ce văzuse cu ochii ei cum spărsese Biyu uşa dormitorului, putea spune c-o cunoştea destul de bine! Evident însă, nu îndeajuns de bine...

Azur nu era prost deloc. O întrebase: "Dacă zici că te-a cam violat, de ce n-ai venit să-mi spui?" Ea motivase că-i fusese ruşine; şi îi fusese frică să facă scandal în Aurari. Că dacă mama ei umbla langa cu lunile prin Europa şi nici măcar n-o suna s-o întrebe de sănătate, iar tatăl ei fusese internat în spital, cine i-ar fi luat ei apărarea? Cuvintele alea, aprecierile la adresa ei, o duruseră mult... Azur voise apoi să ştie de ce tânăra violată marşase şi-a doua zi la relaţia cu violatorul ei! Şi-atunci fata ei oftase greu şi-i spusese că fusese şantajată...

Şi-apoi ea, mama acelei tinere, îi mulţumise în gând lui Azur; pentru că tânărul bulibaşă nu-i mai pusese şi alte întrebări tinerei. Trecuse la interogatoriul lui Alex. Care povestise cum Vali îl pusese să aibă grijă de Florentina, să nu se apropie nimeni de ea cu gânduri necurate... Cum dansaseră *Kibori* la petrecere, după care ea voise să se ducă acasă iar Vali îl trimisese cu ea - şi-l avertizase, mai mult sau mai puţin voalat, că era interzisă... Cum intrase prinţesa pe iarbă, iar el se dusese după ea... Iar ea îi spusese că, deşi toată lumea ştia că e fată mare şi "interzisă", ea avea un apartament secret la Cannes iar membrana nu mai era demult... Şi se repezise şi-l sărutase - şi-aici prinţesa năvălise cu gura pe el şi-l făcuse mincinos şi intervenise Vali şi-o amuţise... Alex îşi continuase povestirea cu discuţia lor - care pe ea, mama acelei tinere, o oripilase şi-o făcuse să-şi dorească să se crape pământul şi s-o înghită...

Alex recunoscuse, cinstit, că se lăsase convins de cuvintele ei. Că îşi dorise ca acele cuvinte să fie adevărate. Şi că ea îi spusese că îl alesese pe el să-i fie soţ. Prinţesa năvălise iar cu ţipetele, Vali o ameninţase că-i lipeşte gura... Florentina îi spusese lui Alex tot ceea ce un tânăr ca Alex ar fi trebuit să audă ca să cedeze şi să-i facă pe plac. Îi promisese mâna ei! Îi vorbise despre "şcolarizare" într-ale bunelor maniere din cercurile înalte franceze! Îi povestise despre cum se mutau împreună la Cannes, despre nunta de după bacalaureatul ei... Şi-l întrebase dacă el vrea ca ea să fie a lui. Iar el o strânsese în braţe - fiindcă era frumoasă şi specială. Şi-apoi nimic din comportamentul ei, din gesturi, nu-i dăduse de gândit. Iar când realizase ce se întâmplase, ce făcuse, sărise în picioare şi fugise... Şi-apoi se întorsese, cu gândul că poate-o convingea să meargă amândoi în Bucureşti la un ginecolog... Iar ea îl întrebase de ce fugise! Ce nu-i convenise! Îl întrebase dacă nu-i convenea că era alesul ei - şi că fusese primul, aşa "ca la carte"! Şi dacă nu-i convenea să fie ginerele regelui aurarilor, să aibă domeniu în Franţa şi firmă şi bunăstare - şi ea simţise din nou nevoia de-a pica, printr-o gaură din podea, până-n centrul Pământului... Atunci îl convinsese Florentina să se ascundă - să nu spună nimănui nimic. Ea îşi luase angajamentul că-şi informa ea părinţii. Iar el, credul... Ce nemernică!

Doamne! - când se schimbase în halul ăsta fata ei? Când? Cum? Ce-o determinase să se schimbe chiar în halul ăsta?

Îl auzea povestind... despre "căsuţa lor"... în care se-ntâlniseră pe-ascuns... Azur decise să îl oprească:

- Stop.

Era linişte...

- Florentina, tu ce spui despre ceea ce a zis Alex?

- Spun că este o minciună sfruntată. Şi că ar trebui să-i fie ruşine pentru ceea ce-a inventat ca să-şi scape pielea.

- Alex, tu ce spui despre ceea ce a zis Florentina?

Tăcere...

- Nu spui nimic?

Tăcere...

- Unul din voi minte.

Florentina răbufni într-un râs nervos:

- Bine zis, "unul"!

Gata! Până aici! Nu mai putea suporta minciunile ei! Se ridică şi se opri în uşă:

- Bulibaşă - cu permisiunea ta, am o propunere.

Ochii albaştri o priviră lung, serioşi:

- Ascult.

- Piao are la el o substanţă care îi poate determina pe amândoi să spună adevărul şi numai adevărul.

Florentina se răsuci scurt pe scaun şi-o privi cu ură:

- Acu' vrei să mă şi droghezi?

N-o băgă în seamă - întoarse capul spre tatăl lui Alex:

- Este o substanţă sigură, pe care a mai folosit-o şi cu alte ocazii. E eficientă şi nu are efecte secundare. Dacă părinţii lui Alex nu au nimic împotrivă...

Tatăl lui nega - nu, nu avea nimic împotrivă. Mama lui nu răspundea - îşi acoperise faţa cu palmele...

- ... E o idee bună. Cheamă-l pe Piao. Florentina, tu o să aştepţi în altă cameră.

Prinţesa sări în picioare - şi dădu să se repeadă la uşă. Vali o prinse însă de braţ. O prinse cu fermitate, oprind-o destul de brutal...

Ochii negri îi aruncară o uitătură plină de ură şi reproşuri...

Plecă privirea spre telefon şi reveni în anticameră. Nu mai putea să-i privească. Fata ei o făcuse de râs! Se făcuse de râs! Făcuse de râs toată familia Ionescu! Şi nici măcar nu realiza asta! Florentina nu înţelegea ce făcea! Nu înţelegea cât rău făcea - şi îşi făcea sie însăşi! Oftă greu...

- Da, Ana.

- Te rog, ia-ţi gentuţa şi vino înăuntru.

- Imediat.

Apăsă butonul roşu - şi făcu o piruetă, reveni în uşa biroului... Îl privi lung, pătrunzător, pe Azur:

- Bulibaşă, trebuie să ştii că eu, mama Florentinei, nu îl acuz pe Alex.

Azur aprobă.

- Şi nu cer judecată pentru el.

- Dar răul e făcut. Aşa că vor fi amândoi judecaţi.

De ce Azur încerca să o facă să simtă că tentativa ei de a-l scăpa pe Alex era în realitate tentativa ei de a o scăpa pe Florentina?

... Aprobă cu capul şi se grăbi să revină pe scaunul ei. Nea Dumitru nu spunea nimic... Diamant nu spunea nimic... Nici ea nu avea ceva de spus... Părinţii lui Alex, deşi ar fi avut milioane de lucruri de spus, tăceau...

Uşa se deschise scurt. Odată cu Piao, intră şi murmurul oamenilor strânşi afară... Ce dezastru!

Diamant

Dădea uşurel din cap - aşa, a constatare. Asculta interogatoriul din birou şi dădea din cap. Şi trăgea unele concluzii... interesante!

Orăşelul lui... nu mai era orăşelul lui. Nu mai era şatra din sufletul lui. Se... diversificase. Se... mondializase. El nu se mai identifica cu orăşelul ăsta. Veniseră mulţi străini... care se amestecaseră cu oamenii de-aici şi-i ameţiseră şi-i schimbaseră mult...

Şatra lui fusese unită. Oamenii se spionaseră între ei - şi avuseseră grijă unul de celălalt. Şi fuseseră alături unul de celălalt şi se apăraseră reciproc, se protejaseră reciproc... Oamenii ăştia de-acum, din anul 2020, "se luaseră cu treburile" - şi nu se mai protejaseră. Pe copila aia chinuită care-şi aştepta interogatoriul în biroul lui n-o protejase nimeni! Auzea despre plimbări, despre *Kibori*, despre ocheade şi semne şi manele-n doi... Auzise despre plajă în livadă! Şi despre cârcei în piscină! Şi despre iubit într-o casă nelocuită! Şi nimeni nu observase nimic! Nimeni nu o supraveghease pe Florentina! Sceptrul lui Ştefan! Unica fată a lui Ştefan, întemeietorul moral al orăşelului Aurari! Fuseseră prea ocupaţi, ca să aibă grijă de ea! Îi era scârbă de orăşelul Aurari! I se făcuse o silă şi-o lehamite...

Nici el n-avusese grijă de ea. Nici Grasu. Aşa că...

Femeia asta de lângă el era distrusă. Ambele femei erau distruse - că el fusese aşezat, cu mult sadism, între cele două mame! El se referea la femeia din stânga - la cumnata lui. La femeia care-i căuta lui fetiţa... Care omorâse un om, cu speranţa că gestul ei o să ajute la întoarcerea lui Trésor...

Era îngrozit de gândul că, după ce Florentina o să confirme spusele lui Alex, el o să stea faţă-n faţă cu unchiul lui - şi-o să trebuiască să-i explice cum fusese posibil...

Spre marele lui ghinion, Ştefan era în Franţa acum. Dacă el ar fi fost aici, în livingul lui nea Dumitru, nu s-ar fi ajuns la momentele care vor urma. Ştefan l-ar fi ascultat pe Alex până la final - după care ar fi luat mâna Florentinei şi-ar fi pus-o în palma lui. Şi şi-ar fi anunţat fata că era căsătorită acum. Ştefan nu i-ar fi permis Florentinei să ridice vocea - nu s-ar fi ajuns la judecată...

Ştia deja ce va auzi din gura Florentinei. Şi ştia legea. Ştia ce va urma. Dezastrul era inevitabil...

Florentina

Uşa se deschise larg. Tresări - şi sări în picioare! Gata? Veneau s-o ia, s-o drogheze şi s-o interogheze?... Da. Terminaseră cu Alex. Îl aduceau aici. Îl cărau ei, că era ameţit şi nu se putea ţine pe picioare... Vali o apucă de braţ şi-o smuci spre uşă:

- Hai!

Se conformă.

De cum ieşi din birou, observă că bărbatul şi femeia de pe primele scaune erau calmi. Nu plângeau, nu jeleau, nu-şi smulgeau părul din cap... Iar asta însemna că zeama lui Piao era eficientă. Deci o să spună absolut totul...

Mimica lui Diamant era... detaşată. El se detaşase de toată tărăşenia! Şi pe-ăsta îl durea fix în cur de soarta ei! Ia - doamna contesă ce făcea? Îşi studia manichiura, desigur! Iar bunicul? El se holba în plintă. *Voila* aliaţi! *Voila* familie...

Fu împinsă în birou - iar Piao arătă spre fotoliu. OK! Acolo o să stea! Şi, în timp ce se aşeză, luă o decizie. Una foarte importantă. Decise că va spune adevărul. Şi că îl va spune repede - îndeajuns de repede, ca să apuce să se şi explice. Ca să audă şi mama ei de ce se întâmplaseră toate astea! Ca să audă toată lumea cum doamna contesă îşi plantase copiii cu bunicu' şi plecase langa să vâjâie cu cuţitu' prin aer şi să facă miliarde de euro! Ca s-o facă de râs!

Se grăbi să întoarcă capul - văzuse acul de la seringă... Arş, ce frigea! Involuntar, se încordase toată...

- Gata - relaxează-te.

Da-da! O să se relaxeze! Şi-o să spună tot! Spera că Azur pornise camera de supraveghere! Că poate înregistra interogatoriul - şi-l vedea şi tati al ei!

Ana-Maria

Ciudat - zâmbea. Trist, dar zâmbea. Şi mai ciudat, însă, era faptul că se felicita pentru ideea de a-l chema pe Piao! Prinţesa îşi schimbase radical "depoziţia"! Ba, mai mult - recunoscuse că premeditase totul...

Azi, propunerea ei salvase un copil. Alex se încrezuse copilăreşte în minciunile Florentinei. Şi-o dorise - că era frumoasă, deşteaptă şi dornică de iubire! Indiferent ce decizie va lua Azur, Alex era salvat. În ochii oamenilor din Aurari, el era salvat...

Avea o fată deşteaptă... Diabolică... O fată care-şi dorise libertatea cu atâta ardoare, că ajunsese să-şi urască mama... De-asta nu vorbea Florentina cu ea - pentru că o ura. Nu spunea asta - dar o simţea. În sufletul ei, Florentina o ura... Poate şi pentru că, fiind cea mai mare, îşi văzuse mama ocupându-se mereu de "cel mic", şi-apoi de "cei mici"... Poate şi pentru că îşi văzuse mama plecând cu tatăl - şi acordându-i lui toată atenţia şi toată dragostea... Poate şi pentru că dragostea lui Ştefan se împărţise în mod egal între ei - dar dragostea ei, a mamei lor, se canalizase mereu către "cel mic"... Şi dragostea, şi grija, şi atenţia şi răsfăţul...

Oftă greu - Azur tocmai o întrebase "de ce". "De ce ai ales să faci asta aici, cu Alex?" Aproape imediat, auzi un suspin... şi încă unul...

"... M-au ţinut încuiată în colivie... ca-n puşcărie... şi le-au spus tuturor că sunt promisă... Şi ştiu că or să mă mărite cu cine vor ei... Ştiu că cel pe care-l vreau eu... n-o să fie niciodată al meu... Ştiu că or să-l omoare... dacă află că îl vreau pe el..."

Probabil că Azur avea inima-n el cât un bold - şi se ruga fierbinte la Dumnezeu, plus toţi sfinţii din calendarul ortodox, ca prinţesa să nu rostească vreun nume...

"El e tot ce-mi doresc... şi n-o să-l am niciodată... aşa că viaţa mea o să fie... un rateu total... Numai el mă iubeşte... Nimeni altcineva... Nici chiar ei toţi la un loc... Şi n-o să am parte de el... N-o să fiu niciodată fericită..."

Partea asta trebuia s-o reţină neapărat! Ea ştia că acel cineva o iubeşte - şi că n-o să-l aibă niciodată! Ea bănuia că ei, ea şi Ştefan, or să-l omoare dacă-l află! Credea asta cu tărie - că altfel i-ar fi spus numele... Şi toate indiciile arătau către Thomas - care-o iubea, dar era "băiatul servitorilor"...

Brusc, prinţesa începu să ţipe!

"Aşa că nici ei n-or să fie fericiţi! O să mă răzbun pe toţi! De la tati-al meu, până la nefericitu' pe care-or să mi-l lege de gât! Pe toţi o să mă răzbun! Pe toţi o să-i chinui! Şi-o să-mi bat joc de ei şi-o să-i chinui şi-o să-mi bat joc de ei..."

Dăduse într-un plâns cu sughiţuri, iar schimbarea instantanee de dispoziţie o îngrijora acum...

Azur încerca să o liniştească. Ea plângea şi repeta obsesiv că o să-i chinuie pân' la moarte... Interogatoriul se terminase - Piao tocmai trecuse, grăbit, dinspre gentuţa de pe birou spre fotoliu... Oftă greu - că nu mai ştia...

Socrul ei îi strânse cu putere mâna. Diamant se grăbi să-l imite - şi-i strânse cealaltă mână. Încercau s-o încurajeze cumva... sau...

Azur ieşi din birou şi închise uşa după el. Şi îi privi lung, rând pe rând... Bietul Azur! Era prima lui judecată serioasă, gravă, din Aurari! Şi trebuia s-o judece tocmai pe Florentina! Grea sarcină apăsa pe umerii lui!

Ar fi vrut să-i spună să uite gradul de rudenie şi să judece drept; dar părinţii lui Alex ar fi luat-o ca pe-o tentativă de a-i influenţa decizia. Tăcu deci. Iar el oftă greu şi se sprijini de uşă:

- Nu pot lua acum o hotărâre. Vă rog să mă înţelegeţi - şi să nu-mi cereţi acum o hotărâre.

Aprobă cu capul. Era sigură că nici părinţii lui Alex nu erau nerăbdători să afle ce-o să păţească băiatul lor pentru că nesocotise toate ordinele şi toate sfaturile şi se-ncrezuse în vorbe goale şi mişcări lascive din buric...

- ... O să-i încui singuri, în case separate. Ca să n-ajungă unul la celălalt şi să n-ajungă nimeni la ei. Iar decizia o voi da mâine, la nouă dimineaţa.

Asta nu fusese o întrebare, ci o afirmaţie. Aprobă din nou. Azur reveni în birou, dar doar ca să-şi ia telefonul. Îl suna pe Vali - care ieşise, în urmă cu jumătate de oră, ca să potolească mulţimea strânsă la poartă...

Florentina

Se grăbeau. Şi o grăbeau. Se simţea ameţită - încă se mai învârtea lumea cu ea, când şi când. Dar lor nu le păsa. Ei o grăbeau. Probabil că tot aşa îl grăbiseră şi pe Alex...

O duceau într-o casă goală. O încercuiseră - iar Vali Calu o ţinea de braţ. O strângea cu fermitate, ca să-i fie limpede că n-avea rost să-ncerce să fugă, sau...

Se strânseseră toţi ca la urs. Se holbau la ea. Mormăiau printre dinţi. Avea senzaţia că, atunci când îl scoseseră pe Alex, mulţimea din Aurari fusese mai "vocală"...

Ea mergea în faţă, cu Vali. În faţa ei mai erau doi bodyguarzi - dar mergeau pe laterale, probabil ca să-i ferească de oamenii din jur. Ea "era dusă" - ca o prizonieră. Ca o hoaţă prinsă cu marfa sub fustă...

Nu - nu se uita în jos. Se uita la ei. Nu-i era frică. Şi nu-i era ruşine. Spusese adevărul, da? Îl salvase pe Alex! Le spusese că ea sărise pe el - că ea avusese iniţiativa! Gata, el era salvat! Acum, pe ea n-aveau decât s-o dea afară! Şi-aşa, abia aştepta să plece de-aici! Se plictisise rău de tot! S-o ducă în Bucureşti! Sau în Franţa, la Cannes! Şi-acolo se plictisea înfiorător - dar acolo avea vila! Avea piscina! Acolo era Isamu! Putea să-l toace la cap zi-lumină! Aici, prea puţini oameni tineri aveau îndeajuns de multă minte-n cap ca să ţină o discuţie inteligentă cu ea! Le descususe pe fetele mai mari, apropo de ultimele tendinţe în muzica reggae, şi erau "tufă"! N-avusese rost să le descoasă apropo de Mozart, sau de ultimele mişcări politice din Asia. Aşa că...

Treceau pe lângă casa care le adăpostise nopţile speciale... În casa următoare era Alex. Ştia că era tot nelocuită. Acum, era păzită straşnic. Şi casa următoare era păzită - dar nu virară la dreapta... Abia în următoarea o duceau. Probabil că la mijloc o să stea Azur - ca să nu le vină lor ideea să-şi facă semne pe fereastră sau...

Nu. Ei nu-i era ruşine pentru ceea ce făcuse. Toţi oamenii ăştia de-aici, din Aurari - adică toţi cei căsătoriţi sau logodiţi - făceau sex! Nu făcuse altceva decât să-şi trăiască viaţa! Şi, vorba aia - nu se-ntinsese cu Alex prin locuri interzise! Nu-l "călărise" în pârculeţ, la brad! Nu se-atârnase de gâtu' lui în mijlocul oraşului! Păstrase decenţa! Nu mai defilase la piscină în costumul ăla jenant, care - apropo! - în Franţa era etalat în toate vitrinele şi pe toate puştoaicele îndeajuns de slabe ca să încapă-n el! Ea una nu făcuse nimic rău. Nu simţea că făcuse o greşeală! Nu faţă de oamenii din Aurari! Pe Alex, da, îl minţise. Şi-şi minţise şi bunicul, prin omisiune - că nu-i spusese şi lui ce făcea ea. În rest, avea sufletul împăcat.

Fu împinsă în casă. Intră, iar Vali o opri. Şi-i ridică mâinile şi-o percheziţionă scurt. Îi luă mobilul, verifică să n-aibă cuţite sau alte arme... Şeful pazei se apropie de panoul de pe perete. Probabil că-l bloca, să nu cumva să facă prinţesa videoconferinţă cu tati...

Gata. Era încuiată înăuntru.

Se trânti pe canapea şi porni televizorul. Că se plictisea "etern"! De ce n-o dădeau azi afară? Fiindcă nu găsiseră încă o pedeapsă pentru el? Ăştia trăgeau de timp rău de tot! Îşi băteau joc de vacanţa ei! Deja consumase jumătate din ea! De ce n-o evacuau acum?

... Ah, da! Nu asistase încă la pedepsirea exemplară a inconştientului care-i făcuse "pocinogul"! Şi nu-i făcuse încă mămica ei morală! Doamna contesă era ocupată momentan! Hm...

Grasu

Găsise poarta orăşelului închisă. Claxonase de două ori, înainte să i se deschidă. Nu se oprise să le ceară socoteală; se mai întâmplase să fie ocupaţi cu altele, sau să-i cheme Vali de urgenţă...

Se apropia de brad. Era mirat - agitaţia depăşea "media" de sâmbătă la prânz. De obicei, la ora asta şi pe canicula asta, abia dacă vedea zece suflete în pârculeţ! Orăşelul avea momentele lui de "ruralitate". Acum, însă, era aglomeraţie mare acolo! Se întâmplase ceva...

Trecu de biserică şi frână. Şi coborî geamul:

- Salut, Ioane!
- Salut.
- Ce-i cu agitaţia asta?

Bărbatul oftă greu... şi-i răspunse:

- ... Alex, şoferu' de pe blindata lu' Ştefan, a necinstit-o pe Florentina.

... Probabil că doar ochii îi mai reacţionaseră - se măriseră ireal...

- Bulibaşa i-a ascultat pe amândoi; şi-acum i-a încuiat separaţi şi se gândeşte ce pedeapsă să le dea. Că cică, auzi - de-o lună jumate se-ntâlnesc pe-ascuns...

Spuseseră tot... El spusese tot, gândindu-se probabil că părinţii Florentinei vor încerca să îngroape scandalul - şi i-o vor da de nevastă. Prostănac credul...

- Mâine la nouă dă verdictul. Vezi, că a venit şi Ana. E la nea Dumitru, cred...

Aprobă şi se grăbi să demareze.

Deci se aflase totul. Ah, Doamne! Şi le spusese! Adică îi spusese afurisitei mici! Îi spusese să vorbească cu maică-sa! Ana ar fi ştiut cum să repare totul! Ar fi vorbit cu Alex! L-ar fi "despăgubit"! Că, vorba aia - orice om are preţul lui! Chiar şi Ştefan cedase, pe ici-pe colo, de-a lungul timpului! Trebuia să existe un compromis, când şi când! Ana ar fi găsit compromisul ăla; şi i-ar fi închis gura pretendentului cu ambiţii prea mari. Dar...

Opri maşina în faţa propriei case şi scoase mobilul. Ar fi trebuit să-şi sune şefa...

Cum dracu s-o sune? După ce ea îi spusese că are senzaţia că se-nfiripa ceva în Aurari iar el îi spusese că observase cum Florentina îşi tot aruncă ochii spre unul dintre şoferi? El i-o spusese! El, cu gura lui! Îi spusese că observase... Cum dracu să mai dea ochii cu ea acum? Ce să-i spună el Anei, care îşi pusese toată speranţa şi încrederea în el, că o păzeşte el pe Florentina...

Cum să facă s-o salveze pe Florentina? Să încerce să vorbească cu Azur? Şi ce să-i spună? Cum să-i spună el bulibaşei ce-avea de făcut? Ha!

Coborî de la volan şi porni spre pârculeţ. Spre brad. Îşi privea mobilul; când şi când, îl făcea să piuie. În realitate, asculta cuvintele rostite de cei pe lângă care trecea...

"Nu mă aşteptam să mintă chiar în halul ăsta!" Oare cine minţise?

"El avea un ordin clar. Şi toată lumea ştia că fata lu' Ştefan e interzisă." Asta aşa era. Indiferent ce decizie va lua Azur, oamenii or să-l judece pe Alex pentru chestia asta.

"Auzi tu! Să spună ea că a violat-o!" Aoleu! Asta spusese prinţesa? Asta-i spusese lui Azur? Era grav - foarte grav! Îl minţise pe bulibaşă...

"Sper s-o alunge. Să n-o mai lase să vină aici." Ridică privirea spre femeia care spusese cuvintele alea... Era din sateliţi. Parcă-parcă era din neam de gabori... O auzi continuând: "Mi-a zis fi-mea ce costum de baie purta ea la piscină! Păi cum să nu-i sară lu' băiatu' ăla toate alea-n sus? Cică era de-ăla cu şnur în fund!" Plecă imediat capul şi grăbi pasul. Se vedea rondul...

Nu-l aborda nimeni. Îl priveau, dar nu se apropiau. Fie n-aveau ce să vorbească cu el, fie...

Se aşeză pe bancă lângă nea Ovidiu. Care oftă greu... şi se ridică... şi se grăbi să se îndepărteze...

Aveau dreptate. Toţi. El era consilierul lui Ştefan. El o cunoştea pe Florentina încă dinainte să se nască - el fusese alături de Ştefan atunci când şeful lui o văzuse prima oară pe Ana! El condusese BMW-ul până la poarta Bambinei! El ar fi trebuit s-o păzească pe Florentina! Inclusiv de ea însăşi! Că el îi spunea ei "Sufletu' meu"! Faptul că avusese treburi prin ţară nu era o scuză...

La dracu! Îi venea să plângă! Ditamai omu', se pregătea la modul

cel mai serios să boccească...

Scoase din nou telefonul. Selectă numărul Anei. Suna... suna... Îi refuzase apelul. Repede - să-l sune pe nea Dumitru! Suna... El îl refuzase după primul piuit! La Azur chiar n-avea rost să încerce - aşa că...

Aşa că îşi acoperi faţa cu palmele. Să nu-l vadă oamenii bocind pe-acolo...

Ana-Maria

Prinţesa fusese încuiată în casa aia. În casa din dreapta era Alex. Între ei era o casă; Azur arătă spre ea:

- Eu o să stau aici.

Ce mai putea să spună... Mobilul îi vibră lung, în buzunar. Specialul. Îl scoase... Grasu. Nu, nu va vorbi cu el acum. Îl va lăsa să afle amănuntele - şi-abia după aceea se va duce la el şi-i va explica de ce nu-l considera vinovat pentru cele întâmplate. Socrul ei scoase şi el mobilul... Nici el nu-i răspundea... Oftă greu:

- Bulibaşă, tu ai filmat discuţia ta cu ei?

Primi o aprobare cu capul. Ciudat - nu îndrăznea să-l roage să-i dea şi ei un exemplar... Tânărul se opri, scoase mobilele şi i le dădu lui nea Dumitru:

- Bunicule, te rog să te ocupi dumneata de orăşel.
- Sigur. Stai liniştit.
- Vali, să ai grijă.
- Sigur, bulibaşă.

Îl văzu pornind pe aleea care ducea la uşă:

- Diseară, veţi primi câte un DVD.
- Mulţumesc.

Era foarte important să primească DVD-ul ăla! Ştefan o să vrea să ştie...

Când o să afle Ştefan...

Socrul ei o prinse de braţ şi-o trase spre casă:

- Hai.

Ce mai putea să facă? Mai putea să facă ceva? Sau să zică ceva? Bineînţeles că nu! Se duceau acasă, stăteau acolo, discutau problema... deşi nu prea vedea ce mai aveau de discutat...

Bodyguarzii îi însoţeau. De parcă îi păzeau. Nu prea fusese atentă; dar observase că părinţii lui Alex fuseseră însoţiţi de un grup numeros de tineri care nu făceau parte din paza orăşelului. În Aurari mocnea un scandal monstruos...

Oftă greu:

- Diamante, sună-l pe Piao. S-o anunţe pe Lucia că nu pot să ajung la ea mâine dimineaţă. Să anunţe că am o problemă în familie - şi s-o lase cu "vă sunăm noi în cel mai scurt timp".

Cumnatul ei se grăbea să execute ordinul...

Florentina ei o ura. Oare şi Léon o ura? Prinţul fusese dintotdeauna cel mai ataşat de ea. Oare-o ura? Îi era frică să afle asta... Îi era frică să descopere că blestemele Lăcrămioarei Manolache o ajunseseră din urmă...

Fu trasă în stânga, spre casă. Acum or să discute... Ce dracu mai era de discutat?... În fine!

Se lăsă condusă pe coridor şi aşezată la masă. O dusese tot în living. De ce, nu ştia; dar nu refuză "locaţia", pentru că tocmai îşi regăsise ţigările! Îşi aprindea una, sufla lung fumul... Piao tăcea mâlc, vizibil îngrijorat... Socrul ei oftă greu, în romanes:

- Eu am încredere în Azur. O să judece drept. Iar cea mai grea pedeapsă pe care poate să i-o dea ei este s-o alunge! Mă îndoiesc că ea o s-o refuze, dat fiind că oricum nu se-nnebunea după orăşel...

Diamant se grăbi să completeze:

- O să vorbesc eu cu el, diseară. Să nu fie prea dur cu Alex.

Nu-nu! Îl privi lung, drept:

- Nu vorbeşti nimic cu el. Nici nu te apropii de zona aia de case!
- Las' că ştiu eu!
- Diamante, nu te juca! E obrazul familiei în joc!

Diamant tăcea mâlc - şi cocea o şmecherie de-aia de-a lui, cu curve versate cu biletu' ascuns în chiloţi...

- Ana are dreptate. Tot satelitu' a venit azi la primărie, să vadă ce se-ntâmplă. Nu putem să riscăm dezbinarea orăşelului.
- Da' nici nu putem să riscăm să-i taie nebunu' nasu'!
- Ce să-i taie, bă? Tu eşti dement?
- Nu-s dement deloc! N-ai auzit ce i-a zis? Că-l ia de bărbat? Vrei s-o vezi măritată cu ăla?
- N-o văd măritată cu ăla! Că nu mai e el prost s-o ia!
- Ba o ia! Şi decide asupra ei! Şi-o încuie aici şi-o bate doişpe cu douăşpatru!
- Diamante, tu te-ai lovit recent la cap?
- Unchiule, fata asta i-a promis că-l ia de bărbat! Ai auzit că aşa au zis amândoi! Florentina i-a spus lui Alex că l-a ales să fie bărbatu' ei!

Nea Dumitru tăcea...

- Iar dacă Azur decide mâine să-i lege, iar ea face o criză de draci şi nu stă nici moartă...
- Stă. Că-i pun calmante-n mâncare.

Se ridică:

- Nu-i puneţi nimic în mâncare. Nici calmante, nici praf de draci. O lăsaţi să se descurce. Că ea a făcut-o - ea trebuie s-o tragă.
- Ano, nu vorbi aşa! E un copil!
- Nu mai e demult un copil. E o femeie şireată şi parşivă şi lipsită de orice scrupule.
- E fata ta!
- E majoră!
- E nepoata mea!
- Iar eu îţi interzic s-o ajuţi să trişeze!

Socrul ei se încruntă îngrozitor...

- N-o putem ajuta de fiecare dată, pân' la moarte! N-o putem salva ori de câte ori face câte-o trăznaie! Trebuie să înveţe din greşeli - ca să nu le mai facă!
- Florentina e un copil.
- Dacă o ajuţi, am să mă întorc cu spatele la dumneata.

Acum era oripilat serios...

- Mâine, indiferent de decizia lui Azur, eu mă voi întoarce cu spatele la ea. Iar dacă dumneata, care locuieşti aici şi n-ai văzut şi n-ai auzit nimic în ultimele 45 de zile, te repezi acum s-o ajuţi, o să mă întorc cu spatele şi la dumneata.

Socrul ei apucă paharul de pe masă şi-l azvârli de perete. Dar nu mai spuse nimic... Decise să iasă.

Era supărată... Era supărată fleaşcă. Zău! Degeaba încerca nea Dumitru s-o împace, sau măcar s-o liniştească! Era extrem de supărată pe Florentina! Şi pe ea însăşi! Şi pe toată lumea - şi pe Alex, şi pe nea Dumitru, şi pe Grasu, şi pe Vali... Pe absolut toată lumea! Şi pe ţaţa Safta din colţu' din dreapta era supărată! Atâtea sute de oameni erau în orăşelul ăsta! Şi nici unul nu observase nimic! Era... Era aproape un complot. Iar dacă oamenii ăştia nu complotaseră, totuşi, să răstoarne familia Ionescu din fruntea localităţii Aurari, însemna că putea fi o pedeapsă...

Se părea că o părăsise norocul. Sau i se schimbase soarta. Cu banii n-avea probleme - ba chiar ajunsese să conducă afacerile soţului ei. În schimb, partea "de familie", cea care fusese până acum sarcina ei, era într-un picaj accelerat. Întâi accidentul lui Ştefan, apoi răpirea lui Trésor, acum prostia Florentinei... Oare Cel de Sus o abandonase?

Plănuise să se ducă la primărie şi să stea acolo. Că acolo nimeni nu-şi permitea să discute cu ea despre Florentina. Numai că ochii îi căzuseră pe aglomeraţia din părculeţ. Îl recunoscuse imediat pe Grasu. Iar atitudinea lui de regret plâns n-o înduioşase cu nimic - ci o înrăise. Îi turnase spirt peste rană. Aşa că vira strâns stânga - şi se grăbi spre biserică.

Părintele era în curte. O privea lung, serios. Sigur aflase ce se întâmplase! Sigur calcula că regina venea să-i ceară un sfat - sau să-şi golească sacul supărărilor la urechea lui. Ei bine, ea n-avea ce discuta cu el. Ea venise să discute cu El. Aşa că îl salută scurt cu capul şi se grăbi să intre.

Mm, ce răcoare era aici! Cum de bătrânii din Aurari nu solicitau să stea aici cât era canicula de lungă? Se apropia de altar - de locul ăla mare, larg, unde erau icoanele...

Stop. Lăsă capul pe spate şi-L privi drept.

"De ce m-ai abandonat?"

Fiul Lui o privea lung, rece...

"De ce m-ai abandonat? Întâi mi-ai băgat bărbatul în spital! Apoi mi-ai răpit nepoţica! Apoi mi-ai lăsat fata să păcătuiască - şi să se depărteze de toată familia ei! De ce?"

Privea lung ochii negri de pe tavanul bisericii şi încerca să-şi amintească ce mari greşeli făcuse ea în ultimul timp. Adică de la revelion încoace. Nu-şi amintea de vreun păcat major... Nu-şi amintea să fi făcut pe careva să sufere... Soţul ei nu mai luase "măsuri drastice" de vreo patru ani deja... Evisceratul fusese mort încă dinainte să ajungă ea la el - n-ar fi reuşit să scape viu din mâinile lui Dragomir, aşa că...

Aşa că, ea una se considera nevinovată. Lui Dumnezeu îi căşunase pe ea. Aşa, pur şi simplu! Încercase, probabil, să afle "cum stă regina aurarilor cu nervii". Şi stătea bine - nimic de zis! Se descurcase şi cu accidentul lui Ştefan, şi cu investigarea răpirii... Cu Florentina nu ştia cum se va descurca. Dar era hotărâtă să nu intervină nicicum! Să nu se bage nicicum în viaţa ei! Să nu încerce s-o scape! O scăpase de atâtea ori - şi proasta nu pricepuse nimic! O cocoloşise şi-o răsfăţase şi-o înconjurase cu oameni care abia aşteptau s-o ajute! Prinţesa fusese prinţesă pân' la capăt! Ţinută în puf şi desfătare, n-o interesase niciodată "de unde vine mâncarea" şi "cât costă gazul la Cannes".

Se încruntă la imaginea de pe tavan...

"Noi doi avem o problemă. Până ne-o vom rezolva, o să am grijă de lucruri aşa cum ştiu eu. Că-Ţi place sau nu."

Se răsuci şi porni spre uşă. Şi trecu la următoarea ei problemă majoră.

Avea nevoie de un atu. Primise filmarea cu Trésor dis-de-dimineaţă. Cheng i-o trimisese, ca pe un fel de "victorie marcantă" a războiului ei cu uriaşul care-i răpise nepoata. Ori, dacă consilierul lui Fang considera acea filmare un câştig uriaş, era evident că el nu o va putea ajuta să recupereze micuţa! Trebuia să agite apele în tabăra adversă. Şi ştia deja cum va face chestia asta.

Diamant

Se opri lângă uşa bisericii. Nu putea să intre - adică n-avea nici un rost să intre după ea! Ce făcea - o păzea printre icoane? Avea şi ea nevoie de un moment de linişte... sau...

Oricum, el trebuia să facă ceva - urgent de tot. Vali Calu. Call.

- Da, şefu.
- Te-ai gândit?
- Bineînţeles. Da' mi-a zis Azur să stau să-l păzesc - ca să fie sigur că n-o să îndrăznească nimeni să se apropie de casă.
- Aha... Şi? Ia zi-i - cum a ajuns lupul paznic la oiţă?
- Eu am vorbit cu el faţă-n faţă. De vreo patru ori. I-am spus că e interzisă. I-am spus că e fată mare - şi l-am autorizat să bage cuţitu' în orice individ care încearcă să schimbe asta. M-a asigurat de fiecare dată că se ocupă el de paza ei.
- Când ai vorbit cu el - înainte sau după ce-a început vacanţa?
- ... Prima şi prima oară am vorbit în ultima săptămână de şcoală. Înainte să vină ea. A doua oară, am vorbit la petrecere - atunci când l-am trimis după ea, s-o conducă acasă.
- Adică în seara în care "i-a tras-o".

Vali nu mai zicea nimic... Oftă greu:

- Chiar nu ţi-ai dat seama ce se întâmpla între ei?
- Nu. Şi chiar l-am supravegheat cu maximă atenţie! Era total dezinteresat de ea! Nici măcar o privire nu-i arunca!

Deci avea de fapt de-a face cu doi şmecheri parşivi...

- ... Iar ea s-a potolit repede. Adică a venit, şi-a etalat ţinutele şi costumul de baie şi dansul, după care s-a potolit. Aşa cum fac fetele care vin într-un loc pe care vor să-l cucerească şi încearcă să câştige prietene şi fane... Ştii cum fac tinerele de Bucureşti...

Da - ştia.

- Diamante, tu mă ştii - nu caut o scuză. Eu am fost cretinul care "l-a autorizat" să stea lângă ea zi şi noapte. E greşeala mea - şi nu mi-o iert, aşa cum nu mă aştept ca tu, sau şefa, sau nea Dumitru să mă iertaţi! Dar îţi jur pe copilaşii mei că nu mi-am dat seama! N-au dat nici un semn! N-au arătat nimic nimănui! Nici n-au suflat vreo vorbă! Că ştii că am spioni peste tot! Ea n-a zis nimic, el n-a zis nimic...

Deci aşa...

- ... Eu cred că a premeditat-o. El. Cred că s-a chitit să devină ginerele lui Ştefan - şi-a răbdat şi-a strâns din dinţi şi-a ţesut plasa în care-a prins-o pe ea. Ştii că nu iese foc fără fum...

Da, ştia asta...

- O să mă interesez. Acum, că s-a aflat ce s-a întâmplat, or să iasă la iveală indiciile pe care le-au văzut toţi, da' nu le-au înţeles.
- Bine, Vali. Să mă ţii la curent cu indiciile astea.
- Bineînţeles!

Apăsă butonul roşu şi privi lung spre brad...

Grasu zăcea acolo, pe bancă. Nu stătea nimeni lângă el - de parcă îl excludeau dintre ei! În realitate, le era frică să stea acum lângă el. Că prinţesa era Sufletu' lui - iar ei, oamenii ăştia, nu avuseseră grijă de ea. Uitaseră să aibă grijă unul de celălalt. Nici unul dintre oamenii de aici nu era nevinovat. Toţi erau vinovaţi de uitare. Şi de nepăsare. Dacă n-ar fi fost Ştefan, ei n-ar fi trăit viaţa pe care-o trăiau acum. Le-ar fi curs bătrâneţea în rulote, prin pădurile patriei! Dacă n-ar fi

Se simţi înhăţat de braţ - iar Ana mârâi printre dinţi:

- Lasă analiza - că faci comoţie. Hai!

Aoleu! Gata? Mergeau? Unde mergeau?... Habar n-avea; dar se grăbi s-o urmeze. Pârculeţul ăla era, brusc, vizitat de foarte mulţi tineri din sateliţi. Şi era riscant. De când "explodase" scandalul ăsta, realiza că toţi erau vinovaţi - iar taberele erau bine conturate. Nu trebuia să rişte nimic...

Ana-Maria

Ieşi şi-şi văzu cumnatul holbându-se la mitingul din pârculeţ. Hm! Era aşa de cufundat în gândul ăla, că nici n-o simţea apropiindu-se! Îl apucă de braţ şi-l smuci cu ea:

- Lasă analiza - că faci comoţie. Hai!

Diamant se grăbea s-o urmeze... Aruncă peste umăr:

- Mergem acasă la nevastă-ta. Ai cheile?
- ... Nu, sunt acasă.
- Du-te şi adu-le. Ne întâlnim acolo.
- Nu te las singură prin orăşel!

Îi aruncă o privire edificatoare:

- Adu cheile. Ne întâlnim acolo.

Şi-atât avusese de spus - că nu era prost, ştia că nu umbla singură prin orăşel!

Abia aştepta să ajungă! Ştia că cumnata lui locuise câteva zile în căsuţa din Aurari, după răpirea lui Trésor. Spera că nu-şi petrecuse timpul făcând curăţenie; spera să găsească ceea ce căuta...

Scoase telefonul şi selectă numărul cumnatei ei... Şi renunţă - că n-avea rost s-o agite acum. Era prea devreme pentru asta. Rebeca nici nu ştia de filmul primit azi-dimineaţă! Nu ştia nici de planul ei, nici de ceea ce se întâmplase aici...

Grasu

Se ridică şi-şi şterse scurt lacrimile cu mâneca. Gata! Gata, că el era Grasu Trei Capete, consilierul lui Diamant, vărul regelui! Şi nu-şi bocea tristeţile în public! Era bărbat - nu cârpă de vase! Da, greşise! Mizase pe puterea pe care-o avusese asupra prinţesei - şi greşise! Da'

asta nu însemna că se punea în genunchi, ca japonezii, şi-şi făcea *sepuku*! Lumea nu se termina azi - şi nici mâine, la judecata lui Azur! Trebuia să-şi revină! Şi trebuia să aibă grijă de Ana!

O rupse la fugă spre casa lui Diamant - că parcă într-acolo îi văzuse ducându-se! Scoase mobilul...

- Da.
- Unde e Ana?
- Se duce la Raina.

Buton roşu - şi viraj la stânga. Deja alerga - că era departe...

Ana-Maria

Uşa era încuiată. Diamant întârzia cu cheia. Ea se gândea...

Planul ei în privinţa lui Trésor va funcţiona în două faze. Prima fază îi va viza pe cei din jurul ei - paza ei. A doua fază va viza "eşalonul din conducere". Ar fi trebuit să facă rost de nişte nume. Se îndoia că numele false "funcţionau"...

Cum dracu să facă să funcţioneze aşa, "la plesneală"? Iar dacă nu va găsi aici ceea ce căuta, oare cum să facă să funcţioneze totuşi? Nu putea să funcţioneze aşa, fără nimic! Trebuia să-i ducă ceva palpabil; ceva...

Paşii se apropiau, grăbiţi... Nu era Diamant; era Grasu. Reveni spre uşă. Se gândea... Simţea cum paza se depărta, pe măsură ce Grasu încetinea şi se apropia de ea... Fu cuprinsă cu braţul pe după umeri; uriaşul şopti:

- Iartă-mă. N-am putut s-o conving să vină cu mine la Bucureşti, să rezolv chestia asta discret. Şi nu m-a lăsat să vorbesc eu cu el, să-i explic că a fost frumos - da' n-are şanse de materializare.

- Deci tu ai ştiut.

- Eu am înţeles ce se întâmpla. I-am pândit într-o noapte şi i-am văzut. Şi-am implorat-o să vorbească cu tine! Să-ţi spună! Da' era atât de înverşunată... Că ea e fata lu' Florentin şi n-o iubeşte nimeni... Că nu poate sta de vorbă cu tine...

Aşa simţea Florentina - că n-o iubeşte nimeni...

- Ano, e adevărat că nu vorbiţi cu zilele?

Aprobă scurt.

- De ce, Ano? De ce ai dat copiii la spate?

Se răsuci şi-l privi lung:

- De ce avem două rânduri de telefoane? Şi de ce vorbim, mai nou, prin chinezi?

Lui Grasu îi picase faţa...

- Tu nu vrei s-o revezi pe-aia mică? Nu te gândeşti niciodată la ea? La ce face ea, la cum îi trec zilele, la cum se poartă mercenarii ăia cu ea?

- Ba da, Ano! Da' tu nu vrei s-o vezi pe fata ta prietenă cu tine?

Îl apucă de maletă şi smuci spre ea:

- Trei zile şi trei nopţi i-am stat la dispoziţie! Şi eu, şi ta-su! Şi i-am mai fi stat încă pe-atât, dacă n-aş fi prins-o căţărată pe Thomas! Să ştii, Grasule - dacă sufletu' ăla din tine e aşa ca "Sufletu' tău", eu nu vreau să mă mai aflu aici, în tine. Mi-e frică de contaminare.

Reveni spre uşă. Iar tropăitul se apropie cu repeziciune. Diamant gâfâi:

- A dracului ea de cheie, că a căzut după mobilă!

Aha! Îi făcu loc să descuie... Intră:

- Aprindeţi toate luminile.

Diamant se grăbi să se conformeze. Bun! Porni spre canapea:

- Când s-a făcut ultima oară curăţenie generală aici?

- ... Cred că luna trecută.

La naiba! Adică băgase firma să facă curat! Era un dezastru...

- ... Da' ce căutăm?

- Păr lung şi negru, buclat.

Tăcere... Porni spre scări:

- Periaţi tot - canapea, fotolii, scaune, tot! Uitaţi-vă pe covor, pe lângă mobilă...

Nu auzea nici un foşnet măcar... Deschise uşa camerei micuţei. Era o curăţenie exemplară, deşi erau foarte multe jucării aranjate mai peste tot...

O să înceapă cu baia. O să continue cu patul. Tot! Şi-apoi o să treacă la pluşuri. Avea nevoie disperată măcar de-un fir de păr! Unul singur! Haine avea o tonă, în şifonier - dar dacă nu găseau nici măcar un fir de păr...

Diamant

Tresări - şi se aplecă şi dădu cu degetul... Hm! Trase uşor firişorul negru, uşor ondulat... şi-l puse cu grijă peste celelalte trei, de pe masă. Grasu nu zicea nimic - se ocupa de canapea. Cele trei fire el le găsise, în îmbinătura dintre pernele canapelei. Grasu tăcea şi scormonea cu îndârjire... Nici el nu zicea nimic, deşi tare-i venea să înjure eficienţa propriei firme de curăţenie!

Şi totuşi - de ce îi trebuia Anei părul lui Trésor? Nu luaseră criminaliştii mostre de la conac? Grasu şopti:

- Care-i temperatura lu' fi-tu?

Poftim? Îl privi lung... Bărbatul solid, masiv, scormonea în continuare printre perne. De parcă nu zisese nimic! De parcă... Oftă greu:

- Cred că e bulversat şi nu ştie ce să facă mâine - ce să decidă. E, totuşi, vorba despre fata lui Ştefan!

- Nu e vorba numai de ea. E vorba de neamul Ionescu. Niciodată nu s-a mai întâmplat aşa ceva în neamu' Ionescu!

- Ştiu. Şi mă pregătesc să-i amintesc şi lui asta.
- Crezi că e bine să te bagi peste judecata lui?
- Crezi că e bine s-o mutileze pe Sufletu' tău?
- Fii serios! De ce s-o mutileze?!
- Pentru ce-a făcut!
- Diamante, fii serios!

Oftă din nou:

- Şi-aşa, s-ar putea să nu pot să ajung la el.
- ... Poftim?

- S-a izolat. I-a izolat pe ei şi s-a izolat şi el. A lăsat mobilele la nea Dumitru şi s-a închis singur într-o casă liberă. Am sentimentul că n-o să iasă de-acolo înainte de nouă dimineaţa; aşa că nu cred că o să pot să vorbesc cu el.

- Atunci, Diamante, poate-ar fi mai bine să nici nu-ncerci.

"Da-da! Las' că ştiu eu!"

- Am stat în pârculeţ şi-am ascultat. Orăşelul e împărţit în două - iar sateliţii sunt mai populaţi decât centrul.

Serios? Sateliţii ăia se răzvrăteau? Ha! Rânji ameninţător:

- Atunci mâine, după ce dă el pedeapsa, o să le spun tuturor - care nu-i convine, îl aştept la primărie. Îi dau banii pe casă şi-i urez drum bun.

- Ehei, Diamante... Tare mă tem eu că pe-asta n-o s-o poţi mânări!
- Ce să mânăresc, mă?
- Decizia lui Azur.

- Da' de ce s-o mânăresc, mă? Tu ştii ce i-a făcut Sufletu' tău lu' Alex? Ştii ce i-a zis şi cum l-a îmbârligat şi cum i-a povestit despre ei doi împreună la Cannes?

Grasu tăcea... Continuă:

- Eu ştiu că trebuie să-mi salvez neamul. Iar dacă mâine neamul meu n-o să scape, îl iau şi-l mut de-aici. Şi fac un orăşel nou, pe câmpu' de vizavi. Şi-o să stau căţărat pă gard şi-o să mă uit la ăştia, cum să dăzbină şi să dăstramă şi-i ia dracu în toate cele patru zări!

Grasu nu mai continuă discuţia - apucă pernele şi smuci. Trosc! Băă! Ăsta rupea mobila!

Ăsta tocmai găsise încă două fire! Aah!

Se repezi la scări; le urcă în viteză şi văzu imediat uşa deschisă. Năvăli peste ea:

- Ano, ce dracu vrei tu să faci?

Cumnata ei nu-l privi:

- O să vezi. O să vii cu mine şi-o să vezi.

- Unde să vin? La Paris, la criminalistică? La morga din Bourges?

Unde să vin?

Nu mai primi răspuns; aşa că se apucă bine de tocul uşii:

- Ano, tu ştii ceva de ea!

- Nu ştiu mai multe decât ştii tu.

- Ano, să nu mă minţi! Să-mi zici! Că n-o să-mi zbor creierii! Să-mi zici dacă ştii ceva!

- Du-te şi caută mai departe.

- Ano... Ano, zi-mi ce vrei să faci!

Ochii verzi îl priviră lung... şi reveniră la ursul de pluş. La dracu!

Se grăbi să iasă - şi trânti uşa în urma lui! Şi-şi aprinse o ţigară - simţea că-i pocneşte capul...

Ana-Maria

Apăsase deja soneria. Acum aştepta. Realiza că va da ochii cu băieţii ei - şi va fi întrebată ce se întâmplase, iar ea nu se gândise ce-o să le spună... Uşa se deschise larg. Iar Léon zâmbi... cu îngrijorare:

- S-a hotărât cum o pedepseşte?

Deci ştiau totul. Bun! Negă şi se grăbi să intre şi să-l îmbrăţişeze:

- Bine te-am găsit.

- Bine-ai venit. Mămico, ce crezi c-or să-i facă?

Nu, n-o să-i răspundă la întrebarea asta:

- Perla unde e?

- În bucătărie - face de mâncare pentru cină. Mami,

- Vorbim puţin mai târziu despre asta.

Philippe unde era?... Aha! La televizor. Intră şi zâmbi:

- Bună, Philippe.

- Bună, mami.

... Poate că era aşa şi din cauza ei. Poate că ăsta era felul lui de-a se proteja de absenţa mamei lui de lângă el! Aşa că se grăbi să-l îmbrăţişeze. Iar el se grăbi s-o bată ferm pe spate:

- Stai liniştită, că n-or să-i facă nimic.

- Serios? Eşti tu aşa de sigur?

- Da.

- ... Păi cum de eşti aşa de sigur? Ştii tu ceva ce noi nu ştim?

- Nu. Dar ea scapă întotdeauna nepedepsită. Aşa o să fie şi acum. O să vezi.

Hm! Îl sărută pe frunte şi se ridică:

- Mă duc să vorbesc cu Perla şi mă-ntorc. Bine?

Primi o aprobare cu capul... Se grăbi să-şi înşface cumnatul şi să-l tragă după ea. Şi intră în bucătărie:

- Bine te-am găsit.

Tuşica se răsuci pe-un călcâi şi-i arătă mâinile:

- Uleioasă m-ai găsit!

- Te rog, spală-te pe mâini.

- ... Imediat. Da' ce s-a întâmplat?

- O să vezi. Nu s-a întâmplat nimic. Am venit să te rog ceva.

Se aşeză şi puse punga pe genunchi. Diamant nu o imită - rămase în picioare. Cumnatul ei o privea lung; ea evita să-l privească...

- ... Gata. Vrei să-ţi întind cărţile, de fată?

- Nu.

Băgă mâna în pungă şi scoase câteva hăinuţe:

- A venit momentul să luptăm altfel. Fă-le să sufere.

Perla privea hainele şi nu pricepea... Scoase şi punga cu firele de păr şi-o puse peste haine. Iar mătuşa ei se albi instantaneu... Puse şi bancnota deasupra şi scrâşni printre dinţi:

- Pe rudele celor care sunt acum lângă Trésor - fă-le să sufere. Fă-i pe nemernicii ăia să plângă pe mormintele rudelor lor.

Tanti Perla era siderată. Diamant îşi înfipse încet degetele-n păr... Aprobă încet cu capul:

- Şi fă-o cât mai repede.

- ... Ano, eu nu fac magie neagră.

- Tu faci tot ce ştii ca să-ţi recuperezi nepoţica.

- Scumpa mea, nu e bine ce spui tu!

- E foarte bine. Să-mi spui ce-ţi mai trebuie - şi mă duc la conac şi-ţi aduc de-acolo.

- Anuţo, nu e bine să fac asta. Nu e bine să-mi ceri tu asta!

- Tuşico, fă ceea ce ţi-am spus să faci. Bagă-le rudele în mormânt.

- Nu ştiu să fac de-astea!

- Ba eu ştiu că ştii să faci de toate - şi de bine, şi de rău.

- Ano, nu

- Mi-ai spus verde-n faţă că, dacă Andrei îi face rău Florentinei, tu îl faci să sufere, cu magie neagră. Aşa că nu mai zice că nu ştii. Nu mă minţi în faţă.

Perla "luase pruna-n gură". Nu mai putea s-o mintă... Hm!

- Nu-ţi cer să-i faci lui rău; îţi cer să le faci lor rău - celor care-ţi ţin nepoata prizonieră. Să faci să le fie rău. Iar eu o să-i anunţ pe toţi că am oprit potera serviciilor şi-a protectorilor şi acum ne ocupăm noi de problema asta. Aşa cum ştim noi, ţiganii. Şi că nu ne vom opri până n-o vom vedea pe Trésor, vie şi nevătămată, returnată la conac. O să spun că le radem neamu' de pe suprafaţa pământului; că le omorâm tot neamu' şi-i lăsăm pe ei să supravieţuiască - şi să sufere după mame şi neveste şi copii. Şi că, dacă vor să-şi scape copiii, să ne aducă copilul înapoi. După al treilea "accident", indiferent dacă se lasă cu moarte sau nu, or să se sperie; că nu-s academicieni, n-o au cu astronomia iar industria cinematografică ne-a făcut un serviciu uriaş când a făcut filme cu vrăji şi vrăjitoare. Or să încerce să scape de ea. Şi n-or s-o omoare - or s-o vândă. Şi-atunci ea va ieşi din sfera lor de influenţă... din conul de umbră al nemernicului care-a pus să fie furată... Chinezul de la Nisa e cu 24 de ore în urma indivizilor. Atunci când ăia o lasă din mână, el o s-o găsească. Şi-o vom recupera.

Se uitau amândoi la ea ca la o nebună... Răsturnă punga pe masă:

- Fă-le rudele să sufere. Şi ai încredere în mine.

Şi-acum trebuia să-i lase să discute. Aşa că se ridică şi reveni în living. Léon se grăbi să se ridice:

- Mami, unde-i Florentina?

- Au dus-o într-o casă goală şi-au încuiat-o acolo.

- De ce?

- Pentru că a minţit. L-a minţit pe Azur. În plus, e fata regelui aurarilor. Alex are mulţi prieteni în cartierul lui; şi au venit toţi să-i ia apărarea. Ca să nu iasă un scandal imens, Azur i-a încuiat separat, în câte-o casă goală, şi s-a încuiat şi el singur. Fără telefoane, fără bileţele, păziţi straşnic...

- ... Crezi că or să-i facă rău?

- O să existe o pedeapsă. Dar cred că Azur o să-i lase să-şi aleagă pedeapsa - şi pe ea, şi pe el.

- ... Cum adică?

- Regulile din oraşel sunt altfel decât legile din afara gardului. Pentru ceea ce s-a întâmplat, Alex n-ar fi fost pedepsit dacă ar fi fost judecat în afara gardului. Florentina are 17 ani, deci nu mai e minoră.

- Mami, da' ce-or să-i facă?

Ridică scurt din umeri... şi oftă greu:

- Nu ştiu. O să vedem. Haideţi să vorbim despre altceva; bine?

Philippe se grăbi să aprobe:

- Bine. Crezi că Jiao o să vrea să se-ntoarcă aici? Crede-mă că am mare nevoie de ea!

Îl mângâie uşor pe obraz... pe băiatul ei special... şi oftă din nou:

- Nu ştiu dacă va veni aici. Poate te duci tu la Bourges! Nu ştiu...

Léon o prinse de mână:

- Mami, hai să-ţi arăt ceva!

Hai să-i arate ceva! Se lăsă trasă într-o cameră... şi aşezată pe pat. Băiatul ei închise uşa şi-şi trase scaunul lângă ea:

- Hai să tragi un pui de somn. Hai! Că aşa fac şi eu - când sunt foarte supărat, trag un pui de somn. Şi-mi trece până mă scol!

Era un scump! Era foarte grăbit s-o lungească pe pat şi să o învelească... Se îndoia că ei o să-i treacă supărarea aşa, în somn. Dar închise ochii. Că măcar i se opreau gândurile! Măcar nu se va mai gândi la ziua de mâine! Şi nici la soţul ei, care va afla...

Diamant

Îşi privea lung mama. Ea fixa cu privirea hainele de pe masă, punga cu păr, bancnota... Nu - n-o s-o facă. Mămica lui n-o să facă ceea ce îi spusese Ana să facă! Se grăbi să se aşeze lângă ea:

- Mămico, te rog - fă-o!
- Tu eşti nebun?!
- Nu. Sunt mai lucid ca niciodată! Fă-o! Fă-i să sufere!
- Nu, Diamante! Că se-ntoarce împotriva noastră!
- Nu se-ntoarce!
- Ba se-ntoarce, Diamante! Ai uitat?
- N-am uitat. Dar e cu totul altă situaţie acum!
- Tot aia e, Diamante! Se întoarce asupra ta - că tu eşti copilul meu!
- Mămico...
- Diamante, e prea periculos!
- Mămico, eu... Eu mă aşez în genunchi şi te rog din tot sufletul meu s-o faci!

Şi se şi conformă! Mama lui nega amplu cu capul...

- Mămico, tu nu-nţelegi că eu n-am cum s-o fac? N-am cum să dau de ea! Şi-o să i se piardă urma! Dacă chinejii o scapă din privire o clipă, pot s-o piardă de tot! Şi n-o s-o mai găsesc niciodată! Şi cine ştie ce se-alege de ea!
- Diamante,
- Mămico, e mică! Nu ştie nici măcar adresa! Înţelegi? Dacă ăia îi dau drumu' pe stradă, nu ştie să se-ntoarcă acasă! Iar dac-au drogat-o şi-au şocat-o şi-au convins-o că femeia aia e mama ei adevărată, nici n-o să vrea să se-ntoarcă! Şi-o s-o pierdem!
- Puiule,
- Te rog, mămico! Te rog din tot sufletul meu!
- Nu vreau să păţeşti şi tu ce-a păţit Mihai.
- Tata a murit de inimă. Era bolnav - şi nu lua pastile. Nu se trata. Trăia în frig, căra zilnic zeci de kile de flori cu cârca şi mânca numai sandwich-uri reci! Mămico, fă-o pentru mine!

Nu, n-o lăsă să se ridice!

- Mămico, eu am în seif o cutie. Nimeni nu ştie de ea - doar eu şi Raina. Tocmai pentru că ceea ce e în cutia aia poate să-i schimbe fetei mele soarta! O să ţi-o aduc ţie, aici. Să-i schimbi tu soarta - şi s-o aduci acasă.
- ... Măi Diamante, de ce nu vrei tu să înţelegi că io nu fac chestia asta?
- Poate pentru că îmi iubesc copilul? Poate pentru că nu suport să mă gândesc la ce i se poate întâmpla? Ieri a fost în Polonia! Piao mi-a adus o filmare cu ea! O filmare de la camerele stradale! Merge cu femeia aia de mână, mămico! Merge cu ea de mână de parcă-i mă-sa! Mămico, nu-i lăsa pe-ăia să mă şteargă din mintea copilului meu! Nu-i lăsa să-i scrie o soartă amară! Ajut-o pe Ana s-o aducă înapoi! Ajut-o pe fetiţa mea să se întoarcă!

Mămica lui oftă greu...

- ... Şi dacă o aduc pe ea înapoi, da' te pierd pe tine?
- N-ai să mă pierzi.
- Eşti tu aşa de sigur!
- Da - sunt foarte-foarte sigur! Atunci a fost cu totul altceva. Atunci, ai ajutat-o pe una să scape de bărba-su - şi ai făcut-o pentru bani. Acum, însă, ne ajuţi pe noi să îndreptăm răul care s-a abătut asupra fetei mele.

Lăsă capul în poala ei - şi dacă nici acum n-o să audă o aprobare, nu mai ştia...

- ... Ce-i în cutie?

Zâmbi... şi tocmai pentru că zâmbea, nu ridică capul:

- O şuviţă de păr, un dinţişor... Zornăitoarea ei preferată, prima suzetă... Prima ecografie...

Şi nu putea să nu zâmbească, pentru că ştia ce era în cutie...

- ... Astea nu mă ajută foarte mult.

"Da; da' restu' or să fie ca napalmu' peste neamu' lor!" Ridică capul şi rânji ameninţător, cu toată satisfacţia care îi stăpânea sufletu' în clipele alea:

- *Galbi* de la botez, flori de la lumânarea de botez... Lumânarea de la botez...

"Hai, mămico - adu-mi fata înapoi!"

Chipul ei se transformă într-o clipă - iar mămica lui rânji şi ea, printre dinţi:

- Mi le aduci la noapte. Şi, cu prima ocazie, o tunzi pe nevastă-ta.

Aprobă şi apucă un smoc din propriul păr - pe care i-l oferi cu generozitate... Mămica lui nu-l tăie; dar îl pupă pe frunte - că era deştept şi ştia multe... şi albe, şi negre, şi gri, şi cu picouri...

Ştefan

Zugrăveala era perfectă. Îşi amintea că "renovase" tavanele acu' doi ani, "în regie proprie". Atunci, îl certase pe Luis că se căznise să dea singur cu trafaletul pe tavan. Acum, însă, constata că omul ăla luase decizia corectă. Era zugrăvit perfect. Nu se crăpase, nu se umflase - deşi, vorba aia, era tavanul băii, iar el obişnuise să facă duş ori de câte ori se simţise transpirat la birou...

Azi avusese o zi bună. O zi cu adevărat bună. Azi simţise, pentru prima oară, că tortura de sus, de la aparate, chiar dădea roade! Se trezise pe la opt jumate, se schimbase singur şi se aşezase-n armăsar. Şi nu mai coborâse din şea. Mâncase jos, cu ei. Stătuse la birou. Se învârtise prin tot conacul ăla în lung şi-n lat! Şi nu mai simţise că îl ia cu ameţeală şi leşin! În sfârşit, se apropia de normalitate! În sfârşit! În plus, trăsese iar de aparate ca dementul - şi, da, acolo sus ameţise din nou. Dar ascultase de Sami, se lungise zece minute pe perna aparatului şi-apoi revenise în armăsar. Şi făcuse faţă cerinţelor de la birou. Chestia asta îl ajutase mult să-l convingă pe medic că zăcutul în apă caldă n-o să-i provoace o cădere de tensiune. Şi iată-l în baie. Prima baie adevărată de după accident. Până acum făcuse "duş modern", cu şerveţele... Se întreba cum dracu reuşise să suporte atâta timp "duşul modern" - tocmai el, care dacă se simţea "lipicios" căpăta mâncărimi şi se-nfuria şi ajungea în pragul redecoratului...

Sami avusese încredere în el şi-i umpluse cada cu apă fierbinte - aşa cum ceruse el. Dar era un bărbat prevăzător; aşa că lăsase uşa deschisă. Şi cum îl auzea foşnind când şi când, trăgea concluzia că regele aurarilor făcea baie "cu jandarm". Era un foşnet de hârtie. Sami citea mult - îşi adusese un troller plin cu cărţi în arabă. Versuri, din câte înţelesese el...

Ridică puţin vocea, ca să se facă auzit:

- Tocmai am ajuns la o concluzie interesantă.

Gata - venea. Bun! Zâmbea şi aştepta... Sami se opri undeva în spatele lui, probabil în uşă:

- La ce concluzie ai ajuns?
- Eu am o vorbă - "Cine se aseamănă, se adună". Adică doi oameni care sunt împreună şi se înţeleg foarte bine sunt, cel puţin teoretic, la fel.
- Cel puţin teoretic.
- Exact. Şi mă gândeam că, în urmă cu nouă ani, tu i-ai tradus Anei poezie arabă.

Tăcere... Vocea lui Sami deveni precaută:

- ... Ne plictiseam înfiorător seara, pentru că Tasnim avea seriale - iar eu detest serialele, iar Ana nu înţelegea nimic din ceea ce spuneau personajele. Eu traduceam poezie arabă, ea traducea poezie română.
- Ştiu. Făcând o paralelă între momentele de atunci şi momentele de acum, adăugând faptul că cine se aseamănă se adună, am tras concluzia că abia aşteptai să-mi traduci şi mie poezie arabă.

O secundă, două... Sami bufni într-un hohot straşnic de râs! Bun! Începu şi el să râdă:

- Şi ezitai, probabil, gândindu-te să nu se interpreteze, sau...

Domn' doctor respira cu greu printre hohotele de râs... Şi se îndepărta, pe direcţia cărţii probabil... Aha! Auzea foşnetul scaunului tras pe covor! Tii, ce bine! Chiar se plictisise aşa, cu ochii holbaţi în tavan!

Sami se oprise... tot lângă uşă:

- Habar n-ai tu cât de bine vă asemănaţi, tu şi Ana!

"Ba ştiu foarte bine că suntem aproximativ identici..."

Hait - că îi citea în arabă! Ce-avea? Se lovise la cap? Îl credea vreun "mega-poliglot"? Se răsuci şi-l privi lung...

Suna... interesant. Suna ciudat. Nu era obişnuit cu limba asta, deşi şi în romanes rostea h-uri puternice. Limba lui Sami avea şi h-uri mute, şi h-uri şterse... Ciudat!

"Lumina este mai importantă decât lanterna, / Poemul, mai important decât caietul, / Iar sărutul, mult mai important decât buzele. / Scrisorile mele către tine / Sunt mai măreţe şi mai importante decât noi doi la un loc. / Ele sunt singurele documente / În care lumea va descoperi / Frumuseţea ta / Şi nebunia mea."

Uau! Făcuse nişte ochi maari... Sami îl privea şi se delecta cu uimirea lui... Bărbatul din cadrul uşii începu să dea paginile, încet:

- Rareori poezia arabă are ritm şi rimă.

- Nu-i nimic - nu mă deranjează...

Iar îl făcuse să râdă... Ia - că se oprise! Şi iar îi citea în arabă! Nu-i nimic - suporta cu stoicism înlănţuirea de sunete pe care nu le pricepea "neam"! La capătul "supliciului" erau versurile în franceză...

"Atunci când iubesc, / Simt că sunt regele timpului / Posed pământul şi tot ceea ce îl acoperă / Şi călăresc către soare, călare pe armăsarul meu.

Când iubesc, / Devin lumină lichidă / Invizibilă pentru ochiul uman, / Iar poeziile din caietele mele / Devin câmpuri de mimoze şi maci.

Când iubesc, / Apa ţâşneşte din degetele mele, / Iarba creşte pe limba mea. / Când iubesc, / Mă transform în timpul din afara timpurilor.

Când iubesc o femeie, / Toţi copacii / Aleargă desculţi către mine..."

Luă buretele şi-l puse pe marginea căzii - şi aşeză capul pe el, zâmbind:

- Aşa. Ca să te-aud mai bine.

Sami se ridică:

- Tu mai stai mult în apa aia clocotită?

Aproba, zâmbind romantic - că nu se aşteptase la asemenea versuri...

- Foarte rău. E prima "coacere" după atâtea luni de zile. Nu exagera.

Oftă greu... şi concluzionă:

- Am înţeles. Îţi sunt dator două poezii. Stai liniştit, că eu îmi achit întotdeauna datoriile!

- Sunt sigur! Vin imediat să te-ajut.

- Nu-i nevoie.

Se descurca el să iasă singurel de-acolo! Aşa cum intrase, aşa o să şi iasă!

Se încorda, încerca să se ridice... şi n-avea nici o şansă...

Nu. N-o să se poată ridica. Sami avea dreptate - stătuse prea mult în apă clocotită. "Se înmuiase" de tot! Aşa că oftă greu...

Trase prosopul din suport şi încercă să-l întindă pe jos. Să-l întindă cât mai bine... Ridică un picior peste cadă; ridică şi mâna... şi încercă să alunece încetişor... Presimţea că n-o să ajungă "lin" pe prosopul ăla...

Înhăţă marginea căzii - şi-şi mută centrul de greutate. Buf! Aterizase jumate! Acum, mâinile! Aici era un pic mai uşor; prinsese putere în mâini, aşa că...

Gata - era pe prosop. Se înfăşura cu el. Mergea greu, că nu-l întinsese ca lumea...

Sami

Oof, ce individ căpos!

Se sprijinea de tocul uşii, îl vedea chinuindu-se să se-nfăşoare cumva în prosopul făcut ghemotoc şi aştepta. Până la urmă, va trebui să-i ceară ajutorul. N-o să reuşească singur. Era slăbit, iar apa caldă îl moleşise şi-i storsese toată vlaga.

... Nu se înfăşurase; se acoperise doar. Ştefan lăsă capul pe ciment:

- Domnule doctor, mă tem că m-am împotmolit...

Aşa! Aşa! Intră şi-l dezveli dintr-o mişcare. Şi folosi celălalt prosop ca să-l şteargă energic - ca să-i repună sângele în mişcare şi să-i agite musculatura bine-bine... Bun! Alt prosop! Ăsta era "finalul" - îl înfăşura şi-l răsucea şi-l strângea bine, să nu-i cadă... Aduse scaunul lângă ei:

- Şi-acum ia-mă de gât.

- Fii serios! Vrei să faci hernie?

- Ia-mă de gât, dacă nu vrei s-o sun pe Rebeca şi să-i zic să vină încoace, cu Florina cu tot!

Regele se încruntase; dar se conforma. Îl săltă de la podea şi trase scaunul sub el. Evident, Ştefan se forţa să se-aşeze singur, să-şi ridice picioarele...

- Dacă vrei să ne-nţelegem bine, va trebui să fii mai serios de-atât. Încălecatul căzii e cea mai contraindicată modalitate de-a ieşi din ea.

Tăcere... Apucă mânerele şi reveniră în dormitor:

- Ceea ce faci tu e o prostie uriaşă. Îţi lungeşti convalescenţa. Pui între tine şi soţia ta neputinţa ta. Nu mai face asta - că are mare nevoie de tine!

Tăcere... Acţiona scaunul, încruntat, chitit să-l lase să se descurce singur dacă-i făcea vreo surpriză şi încerca "să se dea vindecat" şi să sară de-acolo... Ştefan parcă-i simţea nemulţumirea, că stătea cuminte şi aştepta să ajungă deasupra patului... Îl rostogoli şi luă tubul cu cremă:

- Şi-acum stai cuminte. Şi achită-ţi datoria. Două poezii - nu una!

Regele întinse mâna spre noptieră:

- Dă-mi tableta.

Se conformă - şi reveni la masaj. Acum aştepta...

"Motan mi-aş fi dorit să fiu / cu coada-n sus, cu blana-n dungi, / cu gheare şi musteţe lungi, / c-un ochi verzui şi-un ochi căprui.

La ora când târâş-grăpiş / zăpada nopţii se adună / eu, cocoţat pe-acoperiş, / să urlu a pustiu la lună.

Şi-atuncea, şapte gospodine / să dea cu bolovani în mine / şi să mă-njure surd, de Domnul, / că le-am stricat, urlând, tot somnul.

De sus, din vârful săptămânii, / să le rânjesc urlat, scârbos: / iubesc doar locul, nu stăpânii, / precum fac câinii pentr-un os.

Şi iarăşi şapte gospodine / să dea cu bolovani în mine, / iar eu să urlu, urlu-ntruna / atât cât n-o apune luna.

Motan m-aş fi dorit să fiu / cu coada-n sus, cu blana-n dungi, / cu gheare şi musteţe lungi / c-un ochi verzui şi-un ochi căprui.

Când zorii ziua o deznoadă / să mă tot duc, să mă tot duc / şi tinicheaua prinsă-n coadă / s-o zdrăngănesc pe străzi, năuc.

Jegos şi obosit, apoi, / cu maţele în liturghie, / să mă adun, să mă-ncovoi / prin albiturile-n frânghie.

Ca-n faţa unui şobolan / spinarea să mi-o fac colan / să scuip, să scuip şi-n urmă iar / hai-hui să plec pe străzi hoinar.

Pisicile de prin vecini / să le gonesc pe la pricini, / să-mi fete fiecare-un pui / c-un ochi verzui şi-un ochi căprui.

Iar când o fi uitat să mor / la cârciuma din mahala / sorbită-n calea pumnilor / poşircă acră viu să stea.

Hei... viaţă, viaţă... ieşi din cort / hai, pune-mi-te iar pe danţ... / te uită... zace colo-n şanţ / motanul mort, motanul mort..."

Poezia asta îi amintise de propria casă. N-avea nimic în comun cu scena din mintea lui; dar tot un motan îl chinuise şi pe el, în urmă cu doi ani. Aşa că începu să fredoneze melodia aia obsedantă, pe care ajunsese la un moment dat s-o viseze:

- Everybody wants to be a cat, / Because a cat's the only cat / Who knows where it's at...

Ştefan râdea - şi se abţinea, probabil, să menţioneze că tatăl lui Léon ar fi fredonat mult mai bine decât tatăl lui Aidin...

Şi iar îşi amintise de ei... De operaţie, de dosar...

Ştefan

Sami nu mai fredona; se oprise pur şi simplu. Semn că *Pisicile aristocrate* îi amintiseră de casă, de copii...

- Ai semnat?

- ... Încă nu.

- Crezi că Ana ţi-ar răni copiii? Sau că te-ar răni pe tine, făcându-le rău copiilor tăi?

- Nu.

- Asta înseamnă că ţi-e frică să nu-i rănească decizia ta.

Bineînţeles că îi era frică să nu-i rănească decizia lui!

- Te asigur eu că operaţia va merge şnur.

- Ştiu că va merge şnur. Dar, pur şi simplu, nu pot!

- Eu am trei copii - şi-i iubesc la fel de mult pe fiecare dintre ei. Dar, în clipa când am aflat că e ceva în neregulă cu Philippe, nici n-am clipit - am făcut ceea ce a fost bine pentru el. Şi l-ai văzut...

- L-am văzut.

Sami nu mai spunea nimic...

- ... Philippe a stat doi ani în Aurari, departe de mine. N-a fost zi să nu mă gândesc la el. Dar am strâns din dinţi şi-am răbdat; şi l-am înconjurat de specialişti şi l-am lăsat să se vindece. Atât cât s-a putut vindeca.

- E vindecat.

- Aproape.

- E mai normal decât mulţi copii normali pe care i-am cunoscut de-a lungul vieţii. Iar pragmatismul nu e nicidecum o boală.

Acum era rândul lui să tacă...

- ... O să semnez. Ori în seara asta, ori mâine seară...

- Semnează acum. Du-te şi semnează. Te-aştept.

- Fii serios!

- Sunt foarte serios! Chiar te-aştept! Sau nu ştiai că o să mă găseşti tot aici?... Te duci?

- O să mă duc.

Răsuci capul şi-l privi lung:

- Păi du-te!

Sami se făcea că nu-l auzise...

- ... A făcut sute de operaţii asemănătoare. Ştie operaţia aia pe de rost!

- Nu uita că sunt medic. Şi-am văzut atâţia academicieni operând, că...

- Şi-au dat-o toţi în bară?

Iar se făcea că n-auzise... "Hai, Ştefane - fă-l la cacealma!"

- O să-i spun lui Aleodor să-ţi facă o clauză la dosar. Dacă operaţia iniţială eşuează, fundaţia se ocupă de operaţia reparatorie.

- Nu există operaţie reparatorie.

- Ha-ha!

Râsese foarte credibil - masajul se oprise...

- Dă-mi telefonul. Ăla cu butoane.

- Stai liniştit.

- Stau foarte liniştit - că oricum fac diseară videoconferinţă cu el!

Se făcea că n-auzise...

- ... Las' că rezolv altfel.

- Eu te rog să nu rezolvi nimic.

- Eu te-am rugat primul să semnezi.

- Nu, nu m-ai rugat; mi-ai spus să semnez.

- Am spus-o pe un ton rugător.

Tăcere - iar patul se ridică, semn că se ducea să semneze... Nu; se dusese să-i aducă pijamaua. Doamne! - căpos individ! Aşa-i venea să-i zică vreo două...

Gata - era curat, îmbrăcat, aşezat comod pe-un moţ de perne... Sami revenise în fotoliu, cu carte cu tot...

Tresări - specialul! Suna specialul! În sfârşit! Toată ziua îl aşteptase să sune! Ce făcuse Ana la Luka? Ce zicea Lucia, apropo de întâlnirea cu italienii? Era aproape şapte! Uitase complet de el?

Se întinse spre noptieră - dar tot Sami îi dădu telefonul. Hm!

- Mulţumesc.

- N-ai pentru ce.

Da, Ana lui era! Buton verde:

- Bună, iubire.

- Bună, iubire. Ce faci?

- Bine. Mă răsfăţ.

- I-auzi! Imediat cum am plecat de-acolo, te-ai repezit să te răsfeţi...

- M-am răsfăţat cu o baie fierbinte.

- Sper că Sami ştie de răsfăţul tău!

- Bineînţeles că ştie! Şi, dacă vrei să ştii, m-am răsfăţat cu apă fierbinte şi poezie arabă!

- Nu te cred!

Deci nu-l credea! Ia să vadă el dacă reţinuse ceva-ceva... Deci...

- "*Scrisorile mele către tine / Sunt mai măreţe şi mai importante decât noi doi la un loc. / Ele sunt singurele documente / În care lumea va descoperi / Frumuseţea ta / Şi nebunia mea.*"

Ochii negri îl priveau lung, sideraţi probabil de aşa memorie de mamut... Ana începu să râdă:

- Nea Dumitree! Ia uite ce face Ştefan - trişează!

- Nu trişez, ci mă pregătesc temeinic! Când vii acasă? Că mai ştiu!

- Cred că mâine seară.

- Ce bine! Când eşti tu lângă mine, simt că mă recuperez într-o zi cât alţii într-un an!

Femeia mult mai frumoasă decât Luna râdea... Zâmbi slab:

- Mi-e dor de tine...

- Şi mie mi-e dor de tine...

Oftă greu - până mâine seară era o mică veşnicie... Ana lui oftă şi ea:

- ... Nu pot să vin azi.

- Ştiu. Du-te liniştită la Lucia - că eu te aştept aici.

- Nu cred că mă duc la Lucia săptămâna asta.

- De ce?

- Diamant are unele mici probleme aici. În plus, i-am adus un cadou. Iar copiilor le-a fost dor de mine. Nu vreau să le las impresia că i-am abandonat...

- Atunci ne vedem mâine seară.

- Cu siguranţă, mâine seară o să fiu lângă tine.

- Copiii sunt cuminţi?

- Da; sunt cuminţi.

- Asta a spus-o tata, sau Perla?

- Amândoi.

- Atunci să ştii şi tu că sunt cuminţi.

- Ştiu...

Şi iar tăceau şi pluteau amândoi, într-o contemplare bleagă...

- ... Pa, iubita mea.

- Pa, iubitul meu.

Lăsă mobilul pe cearceaf şi se lăsă mai jos pe perne...

Rolurile se inversaseră. Era ciudat. Ea era cea care pleca "cu afaceri", ea era cea care-l suna, ea era cea care-şi consulta programul şi-şi înghesuia treburile ca să poată să "comaseze" câteva ore în familie... Ana era în Aurari. Se dusese la copii. Simţea lipsa copiilor...

Nenorocit accident! Nenorocită conjunctură!

Cioc-cioc! Oftă greu:

- Intră...

Uşa se deschise, se închise... Rebeca şopti:

- Şefu'...

- Da, Rebeco.

- ... Şefu', bei o şampanie cu mine?

Ha? O privi lung... Cumnata lui ridică tableta şi-o întoarse spre el:

- Domn' doctor, are voie să bea şampanie?

- De-aia de copii, fără alcool.

Tinerei îi picase faţa - că n-aveau şampanie fără alcool la conac... Zâmbi, arătând spre imaginea de pe tabletă:

- Tot chinezii?

- Tot chinezii!

Şi-acum se grăbea să vină să-i arate filmuleţul ei cu Trésor. Se

ridică greu înapoi pe perne - se simţea bătut...

O filmaseră din spate. Adică era o filmare de la o cameră stradală - şi-o prinsese doar din spate. Se vedea spatele unui copil cu pălărie pe cap. Dar... Dar, dacă chinezii ziceau că ea e, atunci ea era! La nivelul la care ajunsese contele Ionesco, Fang Kwok Lo nu-şi permitea să-l mintă! Împachetau lunar atâta caşcaval, că aproape că-i pierduse şirul...

Ochii albaştri străluceau. Rebeca era fericită. Chiar dacă n-o vedea pe Trésor decât din spate, preţ de cel mult şapte secunde, ea era fericită...

Trebuia să-şi revină mai repede. Trebuia să-şi reia tronul şi atribuţiile. Şi trebuia să-şi găsească nepoţica. Urgent!

Rebeca

Cât era ceasul? Zece jumate? Mm, ce târziu se făcuse! Muncise ca apucata şi pierduse şirul timpului! Abia acum realiza că-i era somn...

Opri calculatorul şi se ridică. Şi se întinse bine, că amorţise acolo...

Filmuleţul cu Trésor o revigorase - şi-i dăduse puteri nebănuite. Optimismul ei sărise brusc din grafice! Filmuleţul ăla ilustra limpede două lucruri: că Trésor era vie şi nevătămată şi că Cheng se ţinea ca râia după ea! Acu' vreo două zile, îi trecuse prin minte gândul că China avea interese mari în Europa, aşa că Cheng avea multe altele pe cap, în afară de fetiţa ei. Dar uite că se înşelase. Făcea chinezul ăla ce făcea şi "scotea din joben" câte-o minune de-asta incredibilă...

Se zorise să-şi aducă afacerile la zi. Va munci pe brânci şi mâine. Dar, de luni încolo, putea să-nceapă să se gândească să-şi viziteze soţul. Trebuia să-l roage pe Ştefan să-i ţină el locul... Şi-i era frică să facă asta - că, dacă regele prelua Franţa, anumiţi consilieri puteau să interpreteze asta ca pe-o decizie permanentă...

Ieşi din birou şi coborî scările. Şi ieşi în curte.

Noaptea era caldă. Toridă chiar. Dinspre spatele conacului răzbătea un puternic miros de regina-nopţii...

- Toni te roagă să-l aştepţi - că are ceva de vorbit cu tine.

Aprobă şi se sprijini de uşă. Şi ridică privirea spre cer. Era senin. Era plin de stele. Era un fel de nebunie necontrolată... Un fel de "explozie stelară" cu zahăr vanilat şi bobiţe mici de nucă de cocos...

Uşa se deschise brusc! Scăpă un ţipăt - iar bărbatul de lângă ea se repezi s-o prindă! Fu însă prinsă din spate - iar Toni începu să râdă:

- Ia - că "defectam" consiliera!

- Băi, să nu mai faci!

- Păi nu făceam, dacă tu nu te sprijineai de uşă...

Asta aşa era... Şeful pazei o trase înapoi, în conac:

- Vreau să te rog ceva.

Aprobă şi-l privi cu atenţie sporită...

- Am primit un ordin de la şefa. Mă ajuţi să-l duc la îndeplinire?

Aprobă.

- Trebuie să-l descos pe Thomas. Şi n-o să-mi reuşească, dacă nu eşti şi tu de faţă.

- Crezi tu că o să-mi povestească tocmai mie cum au decurs lecţiile de dans?

- Nu despre lecţiile de dans e vorba.

Fu trasă aproape, iar Toni începu să turuie, în şoaptă:

- Între el şi Florentina se înfiripă ceva.

Cee?

- Se-nfiripă cu viteză supersonică, iar şefa a vorbit deja cu el. Şi cică e îndrăgostit lulea de prinţesă. Da' şefa vrea să ştie adevăru' adevărat; aşa că Piao mi-a lăsat o sticluţă, înainte să plece...

Aha...

- Am aranjat deja cu Florina şi Luis, iar ei s-au retras repede în vila lor. Ştii că el doarme în cămăruţa de lângă bucătărie... O să-l invit să bem un pahar şi să pălăvrăgim. N-o să mă refuze, că e binecrescut; dar, după ce-l picur, am nevoie de vreo cinci minute de discuţie a mea cu altcineva. Ştii, până-şi face zeama efectu', până intră el în atmosfera plăcută, prietenească...

Aprobă, mirată că Ana nu-l "răzgândise" deja pe tânărul aspirant... Toni îi dădu drumul şi rosti tare:

- Hai în bucătărie.

- Hai.

Se grăbeau în bucătărie... Zâmbi:

- Apropo, nu ţi-am zis - chinezii au reuşit să obţină imagini noi cu Trésor.

- Serios?

- Foarte serios! Hai să le vezi!

Se aşeză la masă şi-i întinse tableta. Toni se grăbi s-o ia... Se-ncruntă rău... Punea filmuleţul de la început, că era scurt şi neconcludent...

- ... Eşti tu sigură că ea e?

- Da. Aia n-au curaj să-l mintă pe şefu'.

Tableta sfârşi pe masă - iar el se ridică:

- Atunci trebuie să sărbătorim, nu?

Hait - că scotea sticla de whisky! Se grăbi să-l oprească:

- Sărbătorim, da' cu Cola.

- Bine - cu Cola!

Aducea şi două pahare... Îl lua şi pe-al treilea - şi scotea o sticluţă cu pipetă şi număra în şoaptă... Paharul sfârşi în dulap, printre celelalte; Toni se aşeză la masă, luă una dintre farfurii şi-o izbi cu putere de pământ. Aoleu, ce hărmălaie făcuse! Şeful pazei chicoti:

- Şi-acu', dacă e cu căştile pe urechi, să vezi tu că mă pune şefu' să-i cumpăr un servici nou...

Nu, nu era cu căştile pe urechi. Uşa cămăruţei se deschise - iar Thomas îi privi lung, buimac şi somnoros:

- Ce s-a întâmplat?

- Nimic. Sărbătorim agitat.

Se grăbi să-i facă semn să vină lângă ea:

- Vino-ncoa, să sărbătoreşti cu noi.

- Aa, nu, nu e nevoie...

- Ba e nevoie. Eu simt nevoia să stai aici, lângă mine, şi să sărbătoreşti cu mine. Hai - că trebuie musai să sărbătoresc! Şi şefu' nu poa' să sărbătorească, fiindcă n-are voie alcool...

Thomas era politicos prin definiţie; aşa că reveni în camera lui:

- Imediat.

Toni se ridică şi aduse paharul "picurat", pe care-l umplu cu Cola... "Vezi? De-asta aveam nevoie de tine! Uite ce bine te-ai descurcat să-mi asiguri toate condiţiile..."

Thomas se aşeză lângă ea. Ridică paharul:

- Pentru Cheng - ăl mai tare *private eye* din univers!

Toni ridică şi paharul, şi tonul - ca la Revelion:

- Pentru sprâncenat! Fie ca sprâncenele lui să nu cadă niciodată!

Era nebun! Râdeau toţi trei... Beau toţi trei - iar Thomas părea foarte însetat... Şi-acum, cinci minute de pălăvrăgeală. Nu ştia de unde să-nceapă... Toni oftă greu:

- Ştii ce bine-mi pare că e bine?

Aprobă - şi ei îi părea bine că era bine...

- Acum, de când Adina e gravidă, am început să înţeleg ce simţi tu. O mică părticică, normal - că Adina stă aici non-stop şi încă n-a născut...

- E greu. Foarte greu. Dar, din fericire, Diamant e aşa cum trebuie să fie. Şi m-a ajutat mult. Şi mă ajută mult...

Toni aprobă, pe un ton grav:

- Te iubeşte mult...

- Mă iubeşte incredibil de mult. Atât de mult, că şi-a muşcat buzele şi limba şi nu mi-a zis că i-ar fi plăcut să avem şi-un băiat.

Amândoi făcuseră ochii mari...

- Cică m-a văzut ocupată cu şcoala şi afacerea şi s-a gândit că vreau să fac carieră. Şi nu mi-a mai zis - ca să nu renunţ la ceea ce vreau eu şi să fac ce vrea el.

- Când îţi zic că te iubeşte mult!

- Păi ştiu că mă iubeşte mult.

- Şi ce faceţi - "dospiţi" şi-un băiat?

- Doi avem în plan. Aşa cum are Ştefan - doi. Da' ne-apucăm după ce se limpezesc lucrurile cu Trésor. Ca să nu mă supăr, să nu plâng,

să nu mă sperii...

- E mai bine aşa. Să aşteptaţi. Uite, şefa - a fost gravidă cu Philippe în timpul războiului...

Aprobă încet... şi oftă "la plural":

- Oricum, să ştiţi că eu şi Diamant o să mai avem doi băieţi. Indiferent ce se-ntâmplă cu Trésor. Indiferent dacă scapă sau nu.

Toni se grăbi "să pareze":

- Ei, na! Bineînţeles că scapă!

- Nu se ştie dacă scapă.

- Dacă se ocupă şefa de ea, scapă sigur!

- Dacă şefu' nu se ocupă de cine trebuie...

Şi-acum tăceau... Zâmbi:

- Tu, în schimb, poţi spune că "te-ai aranjat de minune"...

Toni aprobă - şi-şi puse pe chip un zâmbet larg:

- Da. Eu sunt îndrăgostit lulea. Şi încerc să nu-i arăt asta, da' zău că nu-mi reuşeşte...

- Da' de ce să nu-i arăţi, mă? Arată-i! Că merită! E cuminte şi merită să-i arăţi toată dragostea ta!

- Păi n-auzi că i-o arăt?

Bufni în râs - sigur că-i arăta... Se întoarse spre Thomas:

- Iar tu? Tu cui îi arăţi toată dragostea ta?

Ochii negri o priveau lung... Toni zâmbi cu subînţeles:

- Mă, da' ce curioasă te-ai făcut aşa, deodată!

- Tu de ce te bagi în seamă?

- Fiindcă ştiu răspunsu' - şi am senzaţia că e secret.

Thomas plecă privirea, răsuci scurt paharul gol din faţa lui şi oftă greu:

- Eu sunt o cauză pierdută.

- Da' de ce, mă?

- ... Pentru că eu n-am nici o şansă să fiu aşa cum sunteţi voi.

- Cum aşa?!

- ... Nu sunt de nasul ei. Iar restul nu mai contează.

Toni se aplecă spre el - şi deveni brusc extrem de serios:

- Eu ştiu cui am dat stick-ul pe care mi l-ai adus tu. Iar tu ştii de la cine ai primit stick-ul ca să mi-l aduci. Ai primit şi nişte palme şi nişte şuturi şi nişte vorbe mobilizatoare, odată cu stick-ul ăla?

Nu; nega încet.

- Şi-atunci?

- ... Să fim serioşi, da? Eu sunt băiatul servitorilor iar ea e fata contelui Ionesco! Şi nu suntem într-un film Disney!

- Nu, suntem în cruda realitate în care eşti întreg şi-acum, după ce-ai vorbit cu dna contesă. Că aţi vorbit, nu?

Thomas nu se urnea... Se ridică şi luă paharele:

- Dar ea ce părere are?

- Ea?

Aproba şi se concentra asupra sticlei de Coca-Cola...

- ... Ea mi-a spus că nu vrea să mă omoare. Că, indiferent ce vrea ea şi ce plănuieşte ea, o să fie întotdeauna cum vor părinţii ei. Şi, decât să le spună că m-a ales pe mine şi să mă vadă mort...

Toni se ridică şi el:

- Asta e o prostie gigantică! Ia - dă-te-aşa, că noi servim cu tărie!

Şi cu picături, evident! Îşi luă paharul şi se reaşeză. Şi se aplecă spre Thomas, ca să-i atragă toată atenţia asupra ei:

- Ştefan n-a promis-o nimănui. Şi nici n-a discutat cu careva despre ea. I-a pus pază serioasă, să nu i-o fure vreun diliu, şi-atât. Ştefan aşteaptă să audă care e alesul ei. Şi-o să facă pe dracu-n patru să i-l potrivească mănuşă. Mi-a zis chestia asta de câteva ori, să ştii!

Thomas tăcea...

- ... Cu Ana a vorbit?

- Nu.

- Şi de ce nu vorbeşte cu Ana?

Primi o ridicare din umeri... Toni se aşeză şi el şi ridică paharul:

- Hai noroc!

Ciocni cu ei; şeful pazei bău doar o sorbitură:

- Auzi? Io îţi zic o chestie! Şi s-o bagi bine la cap - că cine ştie când şi cum îi vine şi ei mintea la cap şi le spune ce şi cum şi te trezeşti luat pe sus şi împachetat cu fundă...

Începu să râdă - Toni era nebun!

- Îţi zic o chestie! Uită-te bine aici, în sufletu' tău. Gândeşte-te foarte, foarte bine la ceea ce găseşti în sufletu' tău. Şi, dacă nu-i dragoste, nu te mai apropia de ea. Niciodată.

Aa, perfect!

- Ştefan ştie să se uite până-n adâncul sufletului omului. Şi află imediat ce sentimente-s pe-acolo. Dacă ea îi spune lui de tine, iar el nu găseşte în

- Eu o iubesc încă de când a venit prima oară la conac, în 2011.

Aşa, aşa! Făcu ochii mari, îmbiindu-l să zică tot...

- Iar ea m-a transformat instantaneu în prietenul ei "la cataramă"... Iar dacă Philippe nu-i zicea despre mine, probabil că nici acum n-ar fi observat că...

- Philippe? Da' ce i-a zis Philippe?

- Că o iubesc.

Pe bune? Philippe îi zisese asta Florentinei? Sigur n-o zisese Léon?

- Când l-a bătut şi s-au împăcat; atunci, Philippe a cântat pentru fiecare dintre noi melodia care ne caracterizează. Pentru mine, a cântat *Can't help falling in love*.

Aha! Da, ştia filmarea de-atunci! Filmarea de la camerele de supraveghere! O ştia şi ea...

- Abia atunci şi-a dat şi ea seama...

Hai s-o scuze - şi să-l pună să povestească! Trase aer în piept şi nu mai apucă să reacţioneze...

- Şi nu ştiu ce să fac! Dacă să fac ceva! De nouă ani de zile îi pun trandafiri în cameră! Şi ea nici n-a observat! Eu sunt scurs tot şi ea nu observă! Şi e evident că eu sunt plin de dragoste iar ea n-a observat asta! Pur şi simplu, nu e interesată de mine!

Toni "contraatacă":

- Bă! Nu fii prost! Că ea a sărit să te sărute la petrecere - nu invers!

- Şi ce folos?! Dac-a făcut-o din răzbunare?

- Ce răzbunare, mă?

- Răzbunare pe dna Ana! Care n-o bagă deloc în seamă, care nu e lângă ea, care nu o ajută nici măcar cu o vorbă bună şi-o mângâiere... Răzbunare pe dl Ştefan, care n-a chemat-o la el nici măcar o dată cât a avut-o aici...

Thomas îşi acoperi faţa cu palmele:

- Doamne! Dacă n-am fost decât o răzbunare pentru ea... Dacă s-a folosit de mine doar ca să se răzbune pe ei, eu... Eu o să...

- Tu o să fii serios. Că Florentina nu face de-astea.

- Nu ştiu ce să zic... Nu ştiu ce să cred. Nu ştiu dacă să renunţ sau nu! Oricum, sunt mort.

Ha? Ridică sprâncenele... Toni mârâi printre dinţi:

- Ba eşti prost, că nu te duci să vorbeşti cu Ştefan.

- Cum să mă duc eu primul? Cât valorează cuvântul meu, atunci când nu e confirmat de cuvântul ei?

- O să râzi - dar sigur valorează ceva-ceva! Ştefan a avut întotdeauna cuvinte de laudă la adresa ta. Şi i-a făcut întotdeauna o imensă plăcere să stea de vorbă cu tine. A spus că cel mai mult îi place atunci când el spune prostii iar tu îl corectezi politicos, aşa, şi înroşeşti un pic obrazul...

Ea zâmbea, să detensioneze atmosfera, iar el dădea să plângă...

- Du-te şi spune-i. E important să fii sincer cu ei - cu mama şi tatăl ei.

- Dna Ana m-a întrebat... M-a întrebat de ce cred eu că Florentina nu-mi poate spune secrete din viaţa ei sentimentală. Adică despre Vincent mi-a spus tot - şi-a făcut un mişto uriaş de el, tot timpul. Dar despre dl Andrei n-a zis mare lucru... Şi cred că are pe cineva în Aurari.

- Eu nu cred aşa ceva.

- Eu simt că are un interes major acolo, în Aurari. În plus, s-a schimbat. Între momentul când a plecat acolo şi momentul ultimei ei vizite aici, s-a schimbat. E altfel; mai deschisă, mai curajoasă, mai obraznică...

Se întreba dacă să-l oprească înainte să spună lucruri mari, sau

doar să încerce să-l determine să nu spună nume...

- Am simţit-o - e schimbată. De-aia m-am dus în Bourges.

Era schimbată - mai curajoasă, mai obraznică. Iar el se dusese în Bourges din cauza asta... Aa!

- E o tânără care ştie ce vrea şi nu se încurcă cu jumătăţi de măsură. E perfecţionistă, nu-i place să facă greşeli... În fine - nu contează! Eu sunt oricum mort pentru ea! Aşa că...

Aşa că lua paharul şi bea Cola alcoolizată de parcă era apă plată... Toni se sprijini pe spătaru scaunului:

- Auzi, mă? Ia hai să te-ntreb eu o chestie! Tu te-ai gândit vreodată cum ar fi, dacă ar fi?

Hait! Da' ce-i venise?

- Că, dac'ar fi să fie, lucrurile s-ar schimba radical pentru tine! Adică, te culci Thomas Tabacu şi te trezeşti membrul familiei Ionesco!

- Nu. Nu m-am gândit niciodată. Pentru că n-o să fiu niciodată membru familiei Ionesco - nu aşa, prin căsătorie!

- Bă, tu eşti tare pesimist! Eşti aşa de pesimist că-mi vine să te plesnesc - să mor io!

- Eu sunt realist. Ştiu ce ştiu. Ştiu realitatea! Nu m-a observat, înainte să-i spună Philippe! Nu vorbeşte cu dna Ana despre mine! Când vorbeşte cu mine, îmi tot spune că nu vrea să mă omoare! Şi-apoi pleacă bine-mersi! Iar eu sunt mort deja!

- Bă! Auzi, bă? Da' de ce tot zici că eşti mort?

- Aici, în sufletul meu, sunt mort. Pentru că viaţa mea nu poate să fie fără ea. Sufletul meu nu poate să trăiască fără ea. Şi ştiu că ea n-o să fie a mea. Aşa că sunt mort. Nunta ei va fi înmormântarea sufletului meu.

Îl mângâie uşurel pe umăr - că era supărat rău de tot... Thomas oftă greu:

- Vă rog să nu-i spuneţi nimic dlui Ştefan. Şi dna Ana a spus să rămână secretul nostru, să nu afle... Nu e destul de întremat. Şi are mult prea multe pe cap, ca să se mai gândească şi la faptul că eu sunt mort. Da? Să nu-i spuneţi!

- Eu nu-i spun.

- Nici eu.

Thomas se liniştise... şi începea să suspine... Ce naiba era cu băiatul ăsta? Îşi trase scaunul lângă al lui şi se grăbi să-l strângă-n braţe. Iar el oftă, printre suspine:

- Mă doare! Mă doare sufletu' de crăp! Şi n-am ce-i face... Nu sunt bun pentru ea. Cum să se mărite ea cu băiatul servitorilor? Cum să afle toată lumea că Florentina Ionesco s-a măritat cu băiatu' lu' Luis Tabacu, un neica nimeni rupt în fund? Nu vedeţi că nu se poate?

Toni îşi trase şi el scaunul, pe partea cealaltă:

- Atunci, poate-ar fi bine să încerci să-ţi găseşti o altă fată. O colegă de facultate, sau...

- Am încercat... dar nu pot... Nu se lipeşte... E ea în sufletul meu; şi e atât de specială... E atât de... E fermecată! E ca o vrajă! Ca un abur vrăjit! E...

Toni constată uşurel:

- E îndrăgostit lulea...

Ea aproba, Thomas aproba... Toni arăta discret spre camera de supraveghere şi-apoi OK, că înregistrase tot...

Florentina

Se făcuse aproape miezul nopţii. Ar fi trebuit să se culce - că mâine diliii ăştia plănuiau s-o judece... Hm!

Lucrurile nu păruseră foarte... serioase până acum. O încuiaseră în casa asta şi cam atât. Se uitase la televizor, încercând să omoare cumva plictiseala îngrozitoare. Nu, nu se aşteptase ca mama ei să mituiască paznicii ca să vină să vorbească cu ea. Dar se aştepta, la modul cel mai serios, să facă unele intervenţii pe lângă Azur. Care, apropo - "împuşcase" doi ani şcolari într-unul de două ori, aşa că trebuia să fie ceva mai deştept decât "media" de-aici. La urma urmei, ce putea să-i facă? S-o bată? Hm...

Nu-l văzuse pe Grasu azi. Ştia că era în Aurari; că aici locuia, în orăşel! Atunci când îi aduseseră cina, i-o aşezaseră pe pragul casei şi descuiaseră uşa. Îşi luase singură tava. Şi văzuse, în cele câteva secunde cu uşa deschisă, un grup numeros de tineri şi tinere din satelit. Se aşteptase să-l vadă şi pe Grasu acolo; sau pe Diamant. Sau măcar pe băieţii de la paza orăşelului - care erau de-ai lui Diamant! Dar nu-i văzuse decât pe ei. Erau vreo 20-25. Şi erau "înţepeniţi" în faţa casei, la gard. Ăia, prietenii lui Alex, o supravegheau, să nu facă iar vreo şmecherie... Probabil că băieţii lui Diamant păzeau casa în care era Alex, nu?

Ce făcea, oare, Alex? La ce se gândea? La propria prostie, cumva? Că el făcuse gigantica prostie să se ducă la mama ei şi să-i ceară mâna! Dacă ar fi stat el potolit şi şi-ar fi văzut de treburile şi lungul nasului lui, nimic din balamucul ăsta nu s-ar mai fi întâmplat! Ar fi fost secretul lor; ar fi rămas amici, şi-ar fi amintit uneori de una şi de alta... şi-atât! Acum, uite ce rahat gigantic explodase...

Şi-i spusese Agata că o să aibă un scandal! Îi spusese de mai multe ori! Da' dacă era căpoasă... iar el era sexy şi tentant...

În orice caz, ea n-o să se supună pedepsei lor. Ea nu locuia în Aurari! Nu era cetăţean al localităţii, cum se spune! Nu era un membru al comunităţii de-aici! Ea locuia la Cannes! Avea în acte adresa din Cannes! Ea nu "funcţiona" după legile de-aici! Şi nu li se supunea! Ea avea altfel de haine, altfel de costume de baie, altfel de gândire, altfel de accent... Ea nu se supunea rahatului ăsta de judecată! Şi-o să le spună asta mâine! Ce-or să-i facă - or s-o alunge? Ha!

Nu se îngrijora de soarta mamei ei. Adică de "obrazul mamei ei". Dacă mama ei nu se îngrijora pentru propriul obraz şi numele Ionescu, ea de ce-ar fi făcut-o?! Ce era ea, veşnica oaie de sacrificiu? Veşnicul copil care trebuia să-şi calce pe suflet şi să facă ceea ce i se spunea să facă? Nee - de data asta n-o să mai facă ce voiau ei! Şi nici n-o să mai tacă! Şi n-o să mai înghită rahaturile altora, doar ca să pice neamu' bine! Nu-nu! De data asta o să spună exact ceea ce gândeşte! Şi-o să-i dea-n gât pe toţi! Voiau s-o audă vorbind cu ei? Uite, mâine dimineaţă o să vorbească cu ei! În pârculeţ, la brad, o să vorbească cu ei! Tot orăşelul o să le-asculte discuţia! Las' că avea ea ac de cojocul lor! Dacă ei n-aveau pic de grijă de ea, las' că vedeau ei!

Mâine dimineaţă, o să plece de-aici cu fruntea sus. Aşa pleca - în rochiţă şi espadrile şi-atât! Nici de acte n-avea nevoie! Se ducea la Cernica, sau la Grasu acasă - la apartamentul lui Grasu, din Bucureşti. Stătea acolo două-trei zile, până-i trecea doamnei contese puseul de tensiune... Şi pe urmă încasa bătaia părintească şi zbura la Bourges. Şi acolo ştia deja ce-avea de făcut. Ştia deja cum va face să-şi împace tatăl...

Iar în privinţa lui Thomas...

Nu se va mai apropia vreodată de Thomas. Îi va spune că relaţia lor n-avea nici o şansă de reuşită - şi-i va pune punct. Şi va face eforturi considerabile şi nu-i va mai ieşi în cale. Nici pe FB, nici la conac. Era sigură că nici el n-o să vrea s-o mai vadă vreodată, aşa că...

Singurul tânăr fascinant pe care-l cunoştea... Singurul suflet care-o înţelegea şi-i suporta toate nebuniile şi toate puseurile de bucurie şi tristeţe şi furie... Singurul alături de care ar fi putut trăi, el era - şi nu-i era scris să fie cu el...

Mai bine că realizase asta acum. Mai bine că nu ajunseseră la "lucruri concrete". Mai bine. Vor suferi amândoi - dar vor suferi mai puţin. Şi-apoi or să se uite reciproc. Şi gata.

Opri televizorul şi se lungi corect pe canapea... Nu se-nvrednicise ră să-i aducă o pijama, sau o pătură...

Hei! Da' ea avea toată casa la dispoziţie!

Se grăbi să-şi aducă o pătură din dormitor. Şi se dezbrăcă şi se înfăşură bine în ea. Că nu putea să doarmă în hainele în care stătuse azi toată ziua. Era om - nu aurolac!

2 august 2020 - duminică

Ana-Maria

Promitea să fie o zi la fel de toridă ca ziua de ieri. Era august - şi erau în mijlocul câmpului, aşa că era normal ca soarele de dimineaţă să dogorească...

Dormise puţin şi "pe sărite". Visase tot felul de tâmpenii. La şase, renunţase să mai încerce să aţipească; ieşise în curtea din spate. Zăcea la soare, înfăşurată în halat, cu ochelarii de soare pe nas şi ditamai pălăria pe cap. De două ore zăcea aşa. Urmărise răsăritul. Îl urmărise cu atenţie şi ascultase murmurul oraşelului. Fusese murmur şi la şase dimineaţa. Oamenii ăia nu dormiseră; oamenii ăia umblaseră pe străzi - şi se asiguraseră că regina nu trişa. Un grup de vreo zece tineri, din sateliţi, stătuse în faţa casei socrului ei. O păziseră - să nu cumva să se strecoare pân' la Azur şi să-l influenţeze... Din câte ştia ea, un grup şi mai numeros păzise prinţesa - să nu cumva să apară în toiul nopţii nişte ninja, trimişi de mafia chineză, care s-o salveze şi s-o urce într-un elicopter invizibil, aşa...

Treaba asta cu "regele" şi "familia regală" avea multe plusuri. Acum, însă, descoperea minusul. Şi descoperea că, la o adică, oamenii care-şi exprimaseră deseori simpatia faţă de rege şi familia lui deveneau cei mai bănuitori şi cei mai vigilenţi "vânători" ai greşelii regelui. Implicit, şi ai familiei lui. O fi fost de la prea mult "bine", sau de la prea multe telenovele... În orice caz, ea una nu intenţiona să trişeze. Numai că ceea ce descoperise în ultimele două ore îi lăsase un gust amar. Şi-i cam schimbase percepţia despre oamenii din oraşelul ăsta. Da, îşi dorea să plece repede azi...

Glasvandul foşni - iar Piao oftă greu:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

I se puse laptopul în faţă. Laptopul şi-o cană mare cu cafea. Piao se aşeză lângă ea:

- Ai reuşit să aţipeşti măcar o oră?

Aprobă...

- Ai primit un mail de la Rebeca.

Păi, să vadă ce-i trimisese Rebeca - nu? Că, dacă zăcea la soare şi se gândea la fata ei şi porcăriile pe care le făcuse recent, nu câştiga mare lucru!

Rebeca îi povestea că asistase şi ea la descoaserea lui Thomas. Îl invitaseră în bucătărie, la un pahar de vorbă; iar Toni îi pusese doză dublă de picături, ca să fie sigur că "spune tot". Şi spusese. Plânsese şi spusese...

"Thomas Tabacu e îndrăgostit lulea de Florentina."

Împinse laptopul şi-şi aprinse o ţigară. Privea lung răsăritul...

Nu voia să se gândească la "ce-ar fi fost dacă". Trebuia să se gândească la "ce va fi aici". Tot ceea ce se întâmplase, începând de ieri, îi arăta că oraşelul era în pragul unui război. Iar socrul ei rămânea aici, în Aurari. Şi socrul, şi mătuşa, şi Diamant... Copiii lui Diamant - iar copilul cel mare era bulibaşă...

Glasvandul foşni din nou - iar nea Dumitru se grăbi să-l oprească pe Piao:

- Stai acolo liniştit!

Scaunul se mută lângă ea... Socrul ei oftă greu:

- O s-o alunge - nimic mai mult.

- Nea Dumitre, să ştii că nu-mi pasă ce-i face. O să zici că sunt nebună - da' nu-mi pasă chiar deloc! Două lucruri mă interesează foarte, foarte mult - ca numele dumitale să nu fie pătat de faptele ei iar Ştefan să nu facă infarct.

- Numai eu îmi pot păta numele. Şi nu e cazul.

- E nepoata ta. Şi e neserioasă.

- Nu e neserioasă; e tânără. Din fericire, s-a rezumat doar la Alex... Ceea ce-o face să fie doar tânără.

- Aşa e. Nimeni de-aici nu ştie cum a venit Andrei şi-a luat-o la cină, la COŞ. Şi nimeni nu ştie cum s-a întors speriată şi cu rochia ruptă.

Socrul ei tăcea - că el nu-l mai socotise şi pe-ăla, cu buricelile şi cadourile şi locaţiile de lux şi decapotabila...

- Nimeni de-aici n-a văzut-o pe youtube, pe la petreceri. Nimeni n-a văzut-o în pozele de la Cannes, alături de Vincent.

- Alex a fost limpede: atunci când au făcut prostia, era fată mare. Da, l-a minţit. Dar toţi mint. Aşa că...

- Aşa că te rog frumos să nu încerci să-l influenţezi pe Azur.

- Nici n-aş putea s-o fac! Tu n-ai auzit cu câtă străşnicie l-au păzit?

- Ştii la ce mă refer.

"La fraza aia din privire pe care i-o pregăteşti."

- Nu. Nu vreau să-l influenţez. Am încredere totală în judecata lui.

Întoarse capul şi-l privi lung:

- Nea Dumitre... Oraşelul fierbe. Nu arată asta, dar să ştii că fierbe foarte tare.

- Ştiu.

- Nu le da motiv să spună că familia regelui s-a obişnuit să câştige prin şmecherie.

Socrul ei tăcea... Se ridică şi intră în casă.

O să facă un duş şi-o să se pregătească pentru judecata Florentinei. Pentru prinţesă, alungarea din Aurari era cam ca şi confiscarea punguţei cu alune - îşi cumpăra fistic, aşa că n-o durea nici în cot. Pentru regele aurarilor, însă...

Indiferent ce spunea sau credea nea Dumitru - Florentina pătase numele regelui. Fata regelui nu respectase nici cuvântul tatălui ei, nici regula de bun-simţ care zicea că ar fi trebuit să se culce cu un băiat care chiar voia să se culce cu ea... Fata regelui putea strica totul - dacă deschidea gura, la judecată, şi se-apuca să zbiere la Azur, o să strice totul. Trebuia să găsească o cale s-o convingă să tacă! Dar...

Se îndoia că fata ei va răbda, cu capul plecat, amarul judecăţii şi acidul comentariilor oamenilor de aici. Că marea lor majoritate nu "atinseseră" clasa a noua, iar ea se percepea deasupra lor măcar din punctul ăsta de vedere! Dacă va interveni ea s-o oprească, prinţesa o să zbiere şi mai tare. Că o percepea ca pe-un duşman, nu ca pe mama ei. Aşa că, cel mai probabil, o să fie nevoită să se delimiteze de ea. Să facă un pas în spate, alături de băieţi, şi să o privească cu răceală. Şi să o vadă plecând, după care să se-ntoarcă la socrul ei, cu băieţii ei... Distanţa dintre ele va creşte; ruptura din familie se va mări...

Intră în cadă şi-şi puse duşul în cap la propriu - dacă ar fi putut să-şi spele creierul de gânduri...

Grasu

Privea lung uşa casei şi aştepta. Nu voia să apese soneria. Nu putea s-o apese. Nu ştia ce să-i spună Anei. Prefera deci să tacă - şi s-o însoţească de la distanţă.

Oraşelul clocotea la foc mic. Toţi stăteau cu ochii pe toţi. Opiniile oscilau între "îi căsătoreşte" şi "îi spitalizează". Şi cum în oraşel nu existase niciodată vreo cafteală pe cinste, toţi erau încordaţi la maximum...

Uşa se deschise larg, speriindu-l un pic. Primul ieşi Léon, şi fu urmat imediat de Philippe. Puştiul ţinea o punguţă mică. Oare ce-avea acolo? Băieţii se opriră... Ieşea şi tanti Perla, cu Agata... Şi iat-o şi pe Ana. Şefa lui era nedormită şi extrem de supărată... Iar el simţea un nod în gât când îşi amintea discuţia cu ea... Aia cu "ai mare grijă de Florentina" şi "cred că-i place de-un şofer"...

Ieşeau... El se grăbea să li se alipească... Ana nu-i acorda nici cea mai mică atenţie - nici măcar o privire, nici măcar una "în scârbă"...

O să meargă cu ei. Că era periculos pentru ei să umble singuri prin Aurari. Oraşelul clocotea la foc mic - şi cine ştie cum gândeau acum oamenii pe care-i întâlneau în drum!

Diamant

Strada devenise aproape blocată. Aproape - se mai putea circula, greu, prin şanţurile caselor de vizavi. Tot orăşelul se-ntinsese practic între cele trei case şi părculeţ. Se-ndoia că erau mai mult de zece "absenţi" de la judecata aia. Nu ştia de ce "evenimentul suscita asemenea interes"; poate fiindcă era vorba de fata lui Ştefan? Sau fiindcă era prima judecată pentru asemenea faptă, iar tineretul voia să ştie "ce se-ntâmplă dacă..."?

Ana nu venea aici. Ana, nea Dumitru şi Piao se vor alătura grupului atunci când vor trece spre brad. Era el aici - ca reprezentant al lor. O înţelegea pe Ana - acum, după ce urechile lui auziseră atât de multe opinii, o înţelegea perfect! De piatră să fi fost - şi tot ar fi spart câteva capete cu tocul! El înghiţise două calmante, nu unul; aşa că...

Avu senzaţia că "grosimea" zidului de oameni slăbeşte, în stânga. Aşa că se întoarse şi-i recunoscu pe părinţii lui Alex. Nu zâmbeau; nici el nu zâmbea...

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

Şi-l priveau şi nu se-apucau să spună ce voiau să spună... Femeia fu mai inspirată:

- ... Dna Ionescu nu vine?

- Ba da. Dar n-a vrut să vină aici, în mulţime. O să vină în părculeţ, la judecată.

- ... De ce?

- Pentru că neamul Ionescu este renumit pentru discuţia "din priviri". Şi nu vrea să lase impresia că influenţează decizia lui Azur - sau îşi instruieşte fata să facă una sau alta.

Bărbatul se încruntă scurt:

- Asta e o exagerare!

- Asta e o realitate. Noi, Ioneştii, ştim să vorbim din priviri. Şi nu vrem să influenţăm judecata. Tocmai de aceea, evităm să lăsăm loc la bănuieli cum că influenţăm

- Nu influenţaţi nimic! Ce vorbă-i asta?!

"De-aia ţigăneasc㔠Se abţinea - luase calmantele, aşa că-i reuşea de minune şi se abţinea... Mama lui Alex încercă să îndulcească un pic tonul discuţiei:

- ... Dar cine-a spus că dna Ionescu încearcă să influenţeze judecata?

- Nimeni. Şi nici n-o să spună.

N-avea chef de vorbă cu ei. Mai erau câteva minute...

- ... Păcat că nu e aici. Aş fi vrut să vorbesc cu ea.

- Puteţi vorbi oricând cu ea. E la nea Dumitru acasă. Oricând doriţi...

- ... Poate după judecată...

"Dacă tu-ţi închipui că, după judecată, o să aibă chef să pălăvrăgească tocmai cu tine..."

Nu-i putea suferi pe oamenii ăştia. N-avea nimic cu ei - îi cunoştea, vag, doar din vedere. Dar erau părinţii lui Alex. Ei îl educaseră aşa - adică ei îl scăpaseră din mână, de ajunseseră în situaţia asta. Prinţesa ar fi putut face orice - dacă Alex ar fi fost un bărbat aşa cum trebuia să fie, tot efortul prinţesei ar fi fost zadarnic. Deci...

Murmurul răbufni în strigăte. Hei! Pe cine plănuiau să linşeze?

... Pe nimeni. Se deschisese uşa. Azur ieşise din casă. Vali se grăbea să-i deschidă poarta - iar unul dintre tinerii care făcuseră noapte albă la gard se repezi să asiste şi el la "întâlnirea" şefului cu bodyguardul...

Ana avusese dreptate să-l trimită doar pe el aici şi să-i dea sfaturile pe care i le dăduse. Orăşelul mocnea un scandal "ca la ştiri"...

Azur îi vorbi lui Vali preţ de-o secundă; bărbatul se întoarse şi-şi chemă un subaltern. Băiatul lui ridică mâna şi arătă spre brad:

- Vă rog să mergeţi toţi la brad.

El aştepta. El reprezenta familia Ionescu - rămânea deci lângă "inculpata" Ionescu. Nici părinţii lui Alex nu se grăbeau să se îndepărteze de băiatul lor...

Cum îi cheamă pe oamenii ăştia? După numele de familie - cum îi cheamă? Că numele mic n-avea nici o şansă să-l ştie; da' măcar numele mare ar fi fost bine să nu-i fie necunoscut! Nu ştia - iar dacă va trebui să li se adreseze o să fie nasol...

Strada se mai golise; dar nu îndeajuns de mult. Azur repetă:

- Mergeţi la brad, ca să putem veni şi noi.

Acum era cu totul altceva! Acum se urneau mai mulţi! Dar grupul ăla - grupul care "păzise judecata" - nu se dădea dus nici mort de-acolo! Băiatul lui se întoarse spre casa în care era Alex:

- Spune-i că în cinci minute mergem.

Şi-apoi se întoarse spre casa în care era Florentina:

- Spune-i că în cinci minute mergem.

Azur era de-o echidistanţă care-i dădea fiori...

Se răsuci şi decise să traverseze. Să nu stea chiar "în buza gardului". El avea mult mai multă minte decât puştii ăia, prietenii lui Alex. Părinţii lui Alex nu se clintiseră de lângă Azur. Acum, mama lui Alex spunea ceva. Turuia, pe un ton coborât. Băiatul lui zâmbea şi o asigura că o să fie bine, în timp ce soţul ei încerca s-o oprească, să nu se facă de râs încercând să obţină milă sau îndurare...

Ochii albaştri se ridicară spre el; se grăbi să plece privirea şi să scoată mobilul - tocmai pentru că grupul de tineri era cu ochii pe băiatul lui. Şi nu voia nici să-l influenţeze, nici să-i ştirbească autoritatea în faţa oamenilor. Mai ales în faţa tinerilor...

Strada se golise aproape complet. Azur privi drept spre gaşca de la gard:

- La brad, vă rog.

... "Ptiu, să nu te deochi!" Bulibaşă adevărat, ce mai! Îi uşuise instantaneu! Hm... Băiatul lui porni spre el:

- Ana nu vine?

- Ba da. O să vină la brad.

Azur aproba încet cu capul... Fu bătut pe braţ, scurt:

- Staţi liniştiţi.

Ei, poftim! El se abţinuse să-i transmită informaţii - şi tocmai bulibaşa încălca embargoul! Hm... Băiatul lui făcu o piruetă - şi răcni:

- Haideţi!

Uşile caselor se deschiseră în simultan. Alex ieşi imediat; Florentina mai zăbovea...

Alex nu dormise azi-noapte. Stătuse în fund pe canapea şi se gândise la ale lui. Se vedeau limpede şifonarea specifică a pantalonilor şi cearcănele negre. Şi ochii un pic umflaţi. Pesemne că de-asta era botos - fiindcă avea ochii umflaţi. Adică îl vedea lumea plâns...

Se opriseră în poartă. Părinţii lui reuşeau cu greu să se abţină, să nu se repeadă la el şi...

Azur era atent la cealaltă uşă... Şi iat-o şi pe ea!

Plecă privirea şi porni, încetişor, spre părculeţ.

Iniţial, se gândise că va merge lângă ea. Ca să-i dea niţel curaj. Se gândise că va fi speriată, îngrijorată pentru pedeapsa pe care-o va primi. Şi cum Ana nu venise iar Ştefan n-o s-o sune prea curând, decisese s-o sprijine el. Numai că nu era cazul. Florentina dormise foarte bine, aşa că era calmă. Şi păşea drept. Mai mult - făcuse şi-un duş şi se aranjase un pic! Sau se spălase cu grijă, să nu-i curgă machiajul...

Mergea încet, tocmai ca să fie ajuns din urmă şi depăşit - fiindcă, dacă ea o să încerce să-l interpeleze, tare se temea el că cele două pastile vor fi în zadar, şi-o să-i zică exact ceea ce gândea în momentele astea...

Florentina nu copilărise aici. Cunoştea regulile, dar nu le înţelegea. Nu le respecta. În opinia ei, ceea ce urma să se întâmple la brad era o scenetă inutilă! Aşa că, cel mai probabil, o să protesteze verbal la auzul pedepsei. O să ridice vocea la vărul ei, omiţând complet "amănuntul" că era bulibaşă - adică mai presus de primar...

Ce bine că Ştefan era la Cannes! Ce bine că nu va vedea reacţia Florentinei! Se trase mai spre dreapta... Îl depăşeau... Deşi Florentina trecuse pe lângă el, nu scosese nici un sunet... Bărbatul care-o ţinea de braţ o strângea bine - şi-o conducea din scurt. Oare observase şi el calmul zâmbitor al prinţesei? Oare încerca s-o dezmeticească pe ultima sută de metri?... Oare ţinea cu Alex?

Se poziţionă în urma lor - în rând cu părinţii lui Alex. Şi nu mai

spuse nimic. Şi ei tăceau...

Ana-Maria

Vuietul creştea în intensitate. Gata - veneau şi ei. Începuseră să se agite, semn că judecata aia va trebui să se desfăşoare sus pe bănci - s-o vadă toţi...

Ea avea loc "în primul rând". Bodyguarzii se organizaseră în aşa fel încât familiile aveau loc în faţă. Nu era deci curioasă să-i vadă. O să-i vadă ea... Îşi trase băieţii lângă ea. Şi fixă cu privirea banca - prima bancă din faţa ei. Aştepta... Ridică privirea spre ei...

Alex nu dormise. Alex stătuse-n fund pe canapea şi încercase să plângă cât mai puţin. Florentina, în schimb, era odihnită. Dormise dusă toată noaptea! Avea părul ud, semn că făcuse şi-un duş... Şi era botoasă şi încruntată. Era hotărâtă să-şi susţină ideile şi deciziile. Aşa că o să fie rău...

Întoarse capul şi şopti, către nea Dumitru:

- Ar fi fost bine să filmăm. Pentru Ştefan.

Primi o negare scurtă... OK! Atunci o să-i povestească el cum i-a fost pedepsită fata!

- Linişte, vă rog!

Uau! Se făcuse instantaneu linişte! Nu se aşteptase...

- După cum ştiţi, ieri adevărul a ieşit la iveală. Adevărul despre Florentina şi Alexandru. I-am ascultat pe amândoi cu toată atenţia - şi m-am gândit toată noaptea la ce-am aflat. Am încercat să fiu obiectiv şi să îi judec pe amândoi după fapte. Ştiţi că am stat izolaţi, toţi trei...

Da, ştiau şi murmurau aprobator...

- Mai am o singură întrebare pentru Alexandru.

Şi se ducea să i-o pună la ureche. OK! N-avea nici o problemă cu asta - că nu-i interogase "la grămadă" cu orăşelul la vedere, nu? Azur întreba, Alex nega cu capul... Azur mai întrebă ceva - iar tânărul replică "Nu beau". Aa... Acum îl întreba, probabil, dacă adusese ea ceva de băut, vreun suc sau apă plată sau... Nega din nou. Bun! Măcar nu-l drogase! Că o credea în stare de orice...

- Am luat o hotărâre şi le-am stabilit pedeapsa. Este aceeaşi pedeapsă pentru amândoi. Pentru că amândoi sunt vinovaţi. Ea pentru că l-a minţit şi l-a atras în plasă, el pentru că a intrat în plasa ei - şi-a ştiut de la început că nu era bine ce face. Cu toate astea, o să le permit să aleagă - fie se supun pedepsei stabilite de mine, fie părăsesc orăşelul pentru totdeauna.

Uau, ce vuiet! Dacă i-ar fi împuşcat, n-ar fi obţinut asemenea reacţie! Azur ridică din nou mâna - şi ridică şi vocea, fiindcă vuietul persista:

- Deşi ştiau ceea ce ştiau, au făcut ceea ce au făcut. Şi sunt împreună de o lună jumate. Ceea ce înseamnă că, dacă ei vor să fie împreună, nici eu şi nici voi n-o să-i putem opri. Dar trebuie să aleagă acum. Pentru că nu pot rămâne împreună aici. Eu, bulibaşa din Aurari, nu le permit să rămână împreună aici.

Florentina pufni scurt pe nas. Hm - prinţesa se pregătea să sară-n faţă şi să răcnească în romanes...

- Deci, pedeapsa va fi identică pentru amândoi. Alexandru!

Se răsucise spre el.

- N-ai ştiut adevărul. Ea ţi-a spus o lungă minciună, extrem de credibilă, şi-a îmbunătăţit-o cu promisiuni extrem de tentante. Şi a făcut unele lucruri care te-au făcut să crezi că vorbele ei era adevărate. Dar ţi s-a spus de multe ori, de către multe persoane care o cunosc bine, că ea e domnişoară. Şi că e interzisă. Vali Calu ţi-a spus, atunci când ţi-a dat-o în grijă: să nu se apropie nimeni de ea. Şi ţi-a repetat asta de câteva ori. Grasu te-a avertizat şi el, în noaptea când ai plecat s-o conduci acasă. Iar după cum spui chiar tu, în noaptea aia ai avut mintea limpede, neameţită de alcool. Eşti de acord cu ce-am spus până acum?

Tânărul aprobă scurt.

- Pentru că ai îndrăznit şi te-ai atins de ea, nesocotind astfel faptul că e domnişoară şi călcând în picioare legile orăşelului şi cuvintele tuturor, ai de ales: ori *marimé*, ori zece lovituri de bici.

Cee? Bici? "Nea Dumitre, opreşte-l - că a luat-o razna!" Socrul ei zâmbea şi-şi mângâia uşurel mustaţa, încântat de aşa bulibaşă ce crescuse şi educase el...

- Aleg biciul.

Iaca! Alt diliu! "Băi, nu fii tâmpit! Du-te pe poartă-afară! Că lumea-i mare! Iar tu ştii să te descurci în ea!" Alex părea ferm convins că aşa era mai bine... Azur ridică degetul:

- Nu uita - poţi să pleci şi s-o aştepţi dincolo de poartă.

Da! Putea s-o aştepte dincolo de poartă! Cu gândul că venea şi ea, se luau de mâini şi plecau la Cannes!

"Hai, puştiule - fugi la poartă!" Nu-i venea să creadă că spera să-l vadă ieşind - şi mergând cu ea şi prinţesa pe Otopeni şi...

Cu un gest scurt, Alex îşi azvârli haina de pe el! Şi îşi smulse cămaşa din pantaloni! Şi-o trase peste cap! Şi-o smulse de pe mâini! N-o mai voia pe Florentina. După ce aflase adevărul, după ce-o auzise ieri spunând... La dracu! El venise ieri cu inelul, să ceară mâna Florentinei! Iar Florentina îl dăduse afară, nu înainte de a-l anunţa că nu se gândise niciodată să se mărite cu el! Doamne! - ce... Ce groaznic! Nu-şi găsea cuvintele...

- Vali!

Vali Calu făcu un pas în faţă - şi "despachetă" dintr-o mişcare un bici! Iar mulţimea vui - şi făcu doi paşi în spate, ca să-i facă loc!

Ăştia erau nebuni! Ăştia chiar voiau să-l biciuiască pe Alex! În 2020!

Vali făcu un pas în faţă - şi "îşi făcu încălzirea". Pocnetul puternic animă mulţimea. Murmurau... Doamne, cât de furios era Vali! Cu câtă furie îl privea pe bietul Alex! Se răsuci - şi dădu de Piao, pe care-l privi lung:

- Pregăteşte gentuţa. Ai ceva pentru...

Aproba, grăbit. Reveni spre ei - şi-o privi pe Florentina. Şi tresări - prinţesa era speriată acum...

Florentina

Vali avea ceva de împărţit cu Alex. Clar! Şi normal că avea - nu? Că chiar el îl pusese s-o păzească pe ea! Şi normal că-i făcuse instructajul înainte! I-l făcuse cu o claritate şi o limpezime şi-o fermitate evidente! Iar Alex trecuse peste cuvintele lui, şi probabil că şi peste cuvintele celorlalţi... Şi trecuse şi peste propria logică, peste propriile gânduri şi calcule...

Alex îi arătase ieri o cutiuţă... Alex încercase ieri să-i spună că el era om serios - şi avea cele mai serioase intenţii cu ea. Şi o doreşte, să fie nevasta lui. Cum îi spusese chiar ea, cu gura ei otrăvită? "Mie mi-ar plăcea să fiu a ta; ţie ţi-ar plăcea să fii al meu?" Ieri, el venise la mama ei ca să-i spună că el abia aştepta să fie tot al ei - al prinţesei! Şi tare-ar fi vrut să...

Vali mai pocni o dată. Şi indică spre prima bancă, rânjind cu satisfacţie... Că, după ce-şi răcorea dracii pe spinarea lui Alex, se ducea în birou - şi-şi primea el pedeapsa pentru că pusese un singur om să păzească prinţesa... Şi nu-l alesese pe cel mai bun pentru sarcina aia...

Murmurul reizbucni - Alex pornise spre banca indicată de Vali. Mama lui îi tot spunea "Nu te duce", printre suspine - iar tatăl lui încerca s-o întoarcă cu spatele şi nu reuşea...

Murmurul se transformă în vuiet - Alex se lăsase să cadă în genunchi. Vuietul crescu brusc în intensitate - pusese coatele şi fruntea pe bancă şi-şi acoperise capul cu mâinile. Şarpele din curele împletite şuieră aproape imediat prin aer.

Diamant

Tresări - biciul se lipise pe spatele lui!

Strigătul de durere umplu parcă tot parcul!

Vuietul amuţise!

Vali răcni:

- Una!

Dumnezeule mare! - ce nenorocire făcuse femeia aia! Privirea i se ridică imediat spre Florentina. Care era albă toată-n obraji şi înlemnise, cu ochii la dâra de sânge...

Biciul şuieră din nou - şi se lipi din nou de spatele lui. Bietul Alex ţipă din nou. Iar mama lui bufni în plâns - şi, în sfârşit, omul ăla, bărbatul ei, fu îndeajuns de inteligent s-o întoarcă cu spatele la pedeapsa copilului lor!

- Două!

Vâjâitul îl luă prin surprindere!

- Trei!

A treia lovitură - a treia dâră de sânge. Întoarse capul spre Vali şi-l privi lung - că nu era de acord cu bestialitatea cu care-l bătea! Nu! Nu era de acord să-l omoare pe băiatul ăla! Vali păru că nici nu-i observă tirul privirii; scrâşnind din dinţi, smuci iar biciul.

- Patru!

Vali nu asculta de el; asculta indicaţiile lui Azur. Alea pe care le primise atunci când fusese trimis să ia biciul. Băiatul lui judeca prima iubire interzisă din orăşel. Şi trebuia să dea un exemplu atât de limpede, atât de edificator încât toţi cei care se gândiseră vreodată să se strecoare pe furiş în livadă, să se răzgândească instantaneu.

- Cinci!

Înghiţi greu nodul din gât şi plecă capul. În momentele astea, se felicita că nu mai era bulibaşă aici. El n-ar fi putut să facă asta - n-ar fi putut să stea acolo, în spaţiul generos din părculeţ, şi să dea pedeapsa asta.

- Şase!

Alex nu mai striga. Gemea doar. El, pistolar diliu plin de cicatrici provocate de diverse arme, nu se putea uita...

- Şapte!

Alunecase. Bietului Alex îi alunecaseră picioarele. Acum, dacă ar fi vrut, Vali ar fi putut să-l lovească peste picioare. "Avea ţintă"; dacă avea şi o urmă de suflet în el, ar fi putut să se gândească la faptul că pantalonii ar fi amortizat din forţa loviturilor...

- Opt!

Exact în mijlocul spatelui ţintise... Şi-acum nu mai lovea... Era linişte - o linişte mormântală... Mâna dreaptă se ridică încet şi apucă banca...

Îşi acoperi gura cu palma - Alex se trăsese înapoi, pentru ultimele două lovituri. Nu - nu mai putea să se uite la chestia asta! Îşi privi lung unchiul... care jubila la propriu, cu ochii la Azur! Nea Dumitru o luase razna?

- Nouă!

Unde era Piao? Era aici? Era pregătit cu tot ce trebuia? Chinezul fixa cu privirea trupul plin de sânge şi arbora o mimică serioasă - calcula zemurile, cremele, bandajele...

- Zece!

Zece! În sfârşit!

Mâinile dădură drumul băncii - iar Alex căzu. La dracu! Se răsucise! Căzuse pe lângă bancă şi se răsucise! Şi căzuse cu spatele-n praf!

Chinezul răcni ceva... în chineză şi se repezi la el! Şi chinezul, şi unul dintre tinerii din parc! Piao turui:

- Repede - sus! Sus pe bancă! Aduceţi apă!

Se iscase o hărmălaie de nedescris - şi-o agitaţie teribilă. Fu împins de mulţimea din spate, cam un metru. Toţi voiau să vadă ce făceau acolo, pe bancă; toţi voiau să vadă pedeapsa... ca nişte prădători însetaţi de sânge şi durere...

- Florentina!

Florentina! Era rândul ei!

Ana-Maria

Era rândul ei! Ridică privirea spre ea.

"Acum să te văd! Şmechereşte-o şi pe-asta!"

Prinţesa îi pricepu într-o clipă mesajul - că păşi în spate şi răcni din toţi rărunchii:

- Florentina nici nu se gândeşte să participe la rahatu' ăsta!

Azur făcu ochii mari:

- Ce-ai zis?

- Că eu nu-s barbară, aşa ca voi! Şi nici înapoiată! Că voi vă biciuiţi în secolu' douăşunu! Parcă nici nu ştiţi pe ce lume trăiţi!

- Ce-ai zis, fă?

- Ce-ai auzit! Florentina e cetăţean francez! Florentina n-are nici o tangenţă cu orăşelul ăsta de barbari! N-am căţel, n-am purcel pe-aici! Legea voastră-i legea voastră - vă priveşte! După legea mea, sunt majoră şi am voie să fac sex dacă-mi vine!

- Fă!

- Că şi voi faceţi sex, dacă vă vine!

- Tu, după legea ta, l-ai corupt pe Alex! Şi l-ai minţit şi l-ai înşelat!

- Să mă dea în judecată! La un tribunal adevărat, nu aici!

- Fă!

- Eu sunt cetăţean francez! În actele mele, eu locuiesc la Cannes! Nu sunt locuitor al orăşelului, nu te recunosc de judecător şi nu recunosc nici legile tale tâmpite!

Uau!

În momentul imediat următor, bodyguarzii lui Vali ieşiră din mulţime - şi se răsuciră şi întinseră braţele şi opriră oamenii furioşi chitiţi s-o linşeze...

Azur era vişiniu - şi mocnea de furie. Şi cum nu se aşteptase la asemenea cuvinte, rostite cu asemenea tărie, şi era şi extrem de furios, nu-şi găsea cuvintele s-o contreze... Prinţesa puse scurt mâinile-n şolduri:

- Şi încă ceva! Orăşelu' tău e pe teritoriul României! Şi-aş putea să te denunţ la poliţie, pentru sechestrarea de ieri!

Cineva, nici nu mai conta cine, zbieră un "Nesimţito". Iar orăşelul începu să-i răspundă prinţesei pe sute de voci...

Greşise. În privinţa ei, greşise nepermis de mult. O pierduse. Florentina era de nerecunoscut... De nerecuperat...

Se lăsă într-un genunchi şi strânse băieţii în braţe. Pe ea simţea că n-o mai putea salva; măcar pe ei...

Auzi iar biciul şuierând - şi strânse ochii, pentru că omul ăla avea ţintă bună şi probabil că ochise gura...

- Mucles!

Răcnise bulibaşa, aşa că se lăsase liniştea... N-o auzea plângând, deci probabil că n-o lovise... Azur rosti, pe un ton calm:

- Nu eşti locuitor al orăşelului. Eşti musafir aici. Te-am primit cu braţele deschise şi am încercat să-ţi facem pe plac. Dar ne-ai necinstit şi orăşelul, şi legile, şi tot ce-avem noi sfânt şi respectăm noi! Aşa că te judecăm pentru asta! Şi te pedepsim pentru ceea ce-ai făcut! Zece lovituri de bici! Sau ieşi - şi nu te mai întorci vreodată!

- O să ies. Nu pentru că mi-o ceri tu, ci pentru că vreau eu să ies. Pentru că nu vreau să mai am de-a face nici cu tine, nici cu ei, nici cu mentalitatea voastră cel puţin ciudată! O să ies singură! Şi nu-mi pare rău că ies singură, să ştii; pentru că am rude aici, de faţă. Am o mamă, doi fraţi, un bunic şi-un unchi - şi pe nici unul din ei nu-i doare câtuşi de puţin de mine!

Rumoarea reporni; şi rumoarea, şi freamătul...

- Vrei să ştii de ce-am făcut ceea ce-am făcut? Vreţi să ştiţi?

O femeie ţipă:

- Ia zi-i, fă!

La dracu!

- Am făcut-o fiindcă îi iubesc! Fiindcă îmi iubesc familia! Şi toţi s-au întors cu spatele la mine! O vedeţi pe mama? Nu mă caută cu săptămânile! Nici în cur n-o doare de mine! Nici nu e curioasă să afle dacă mai trăiesc! Îl vedeţi pe bunicu'? Credeţi că pe el îl doare? De când a intrat tata în spital, credeţi că pe bunicu' l-a interesat de nepoată-sa? Nu m-a sunat nici măcar o dată! Iar de când stau aici, de la începutul vacanţei - nu s-a interesat niciodată pe unde sunt şi cu cine şi ce fac pe-acolo! Iar unchiuleţu' are treabă - are afaceri presante! Iar ăia

doi pe care-i strânge mama în braţe nu zic nimic pentru că sunt mici şi uşor de trombonit! Le-a dat câte-o jucărie chinezească, să le umple timpu' liber, şi le-a închis gurile!

Léon şopti:

- Mami, să n-o asculţi! Să nu crezi ce spune ea!

Îl strânse şi mai tare, că îl simţea speriat...

- Da! I-am zis lui Alex tot ce-a trebuit să-i zic ca să-l conving! Şi nu m-am mai simţit singură! M-am simţit fericită! Da' uite ce-aţi făcut! Uitaţi-vă ce-aţi făcut! L-aţi nenorocit - şi pentru ce? Pentru că aşa scrie la pravilă?

Vuietul crescu, prompt...

- Ei bine, da - o să ies. Singură. Şi cât mai repede. Fiindcă vreau eu să ies. Fiindcă nu vreau să mai am de-a face nici cu voi, nici cu ei - neamu' meu!

Începuseră iar să-i strige tot felul de lucruri... Florentina ţipă:

- Se vede că io-s Ionescu doar cu numele! Se vede, mamă dragă, că îl urăşti pe Florentin! Şi se simte al dracului de bine că m-ai făcut cu el!

Înghiţi greu şi începu să se roage, în gând, ca Azur să se sature şi s-o dea odată afară...

- Şi exact acelaşi lucru o să-i zic şi lu' tata! Că m-aţi luat şi m-aţi dus la Cannes şi m-aţi pasat bonei! De parc-am fost trofeu!

Nea Dumitru răcni şi el:

- Mincinoaso!

- Lasă, bunicule! Lasă! Că dumneata nu ştii ce frumoasă-i viaţa la Cannes! Dumneata nu ştii cum s-a dus tata la liceu şi-a răspândit zvonul că sunt promisă! Apropo! Ziceţi-mi şi mie, să nu mor proastă! Cui m-aţi promis? Cu cine trebuia să mă mărit io? Cu Andrei?

Nea Dumitru începu să râdă:

- Se vede că eşti fata lui Florentin! Nici el nu sclipea de inteligenţă...

- Nu, pe bune acum! Cui planificaseţi să mă daţi? A cui trebuia să fiu eu? Şi pe câţi bani?

Nea Dumitru nu se mai obosea... iar ea începu să râdă:

- Da' v-am făcut-o! V-am făcut-o pe-asta de n-o puteţi duce toată! Tare-aş vrea să vă văd pe unde-o să scoateţi acu' cămaşa cu pretendentu'! Că io nu-s de-a voastră! Io nu-s Ionescu! Mi-aţi schimbat numele de familie - da' nu m-aţi primit niciodată în sufletu' vostru! Şi-a venit vremea să plătiţi pentru asta! Aşa cum plăteşte şi el!

El? Care el? Hărmălaia redevenise de nedescris...

Diamant

Florentina alergă spre bancă. Şi fu din nou împins un metru în faţă! Aoleu! Acum chiar că or să pună mâna pe ea!

Prinţesa se aplecă la capul lui Alex şi răcni, ca să fie sigură că o aude:

- Ţi-am zis să mă laşi să-i zic io? Ţi-am zis, da? Ei - n-ai ascultat! Acu' stai şi trage!

Piruetă - Florentina răcni:

- Şi-acu' vreau să plec! Hai - daţi-mă afară!

Fu din nou împins în faţă! Întinse involuntar mâinile, să stăvilească mulţimea, şi răcni:

- Azure!

Băiatul lui se repezi şi-i trase pistolul din dreapta - şi goli încărcătorul în aer. Şi era din nou linişte...

Se calmaseră şi Florentina, şi oamenii jigniţi de cuvintele ei. Şi chiar şi Azur vorbea calm acum:

- ... Indiferent ce crezi tu sau ce simţi tu - Ştefan Ionescu, cel care a întemeiat orăşelul ăsta, te consideră fata lui. Iar eu respect chestia asta. Şi eu, şi oamenii care locuiesc în orăşelul întemeiat de el. N-o să-ţi facem nici un rău - pentru că el te iubeşte ca pe fata lui. O să te lăsăm să pleci. Şi o să ne asigurăm că ai plecat. Vali - condu-o la poartă.

Presiunea din spatele lui scădea rapid în intensitate. Oamenii îi făceau Florentinei loc...

Se grăbi să ajungă lângă Ana - şi coborî mult tonul vocii:

- Trimite copiii la mama şi vino şi tu. Te rog!

Cumnata lui aprobă, grăbită, şi se ridică. Unde era mămica lui? N-o vedea, în nebunia şi îmbulzeala aia...

- Ce-i, Diamante?

Nea Matei. Era "de-al lor", cum se zice. Dar parcă n-avea, totuşi, încredere. După aşa discurs al prinţesei, parcă n-avea încredere decât în el însuşi...

- Zi-i! Ce-i? Ce să-ţi aduc? Pe cine să chem?

Grasu ieşi din mulţime şi se apropie, grăbit. Era... distrus. Plângea - dar numai lacrimile de pe obraji arătau lucrul ăsta. Era mai atent şi mai vigilent ca niciodată! Aşa că împinse uşurel băieţii spre el:

- Du-i tu la mama.

Primi o aprobare mută - dar ioc reacţie... Ana luă punguţa din mâna lui Philippe şi-i împinse pe amândoi spre Grasu; care îi luă de mânuţe şi porni spre rădăcina bradului - că nici chiar el nu putea ţine piept puhoiului de oameni, aşa că...

... Gata - rămăseseră doar ei acolo: el, ea şi băieţii de la pază. Îşi strânse uşor cumnata în braţe... că fusese cretin şi n-o păzise pe prinţesă... Ana oftă greu:

- Hai.

O cuprinse uşor cu braţul şi se integrară în masa de oameni care se îndrepta spre poartă.

Grasu

Gata - aproape că trecuseră toţi. Prinse mânuţele şi-i trase spre străduţă:

- Haideţi la Perla.

Nu primi o aprobare; dar nici nu trebui să-i tragă după el. Mergeau amândoi, tăcuţi, încruntaţi...

Stătuse în spatele lui Vali. Îi privise, rând pe rând, pe toţi. Diamant stătuse acolo ca un fel de... stâlp. Copleşit, probabil, de forţa şi greutatea cuvintelor lui Azur, nu reacţionase nicicum. Fusese un simplu spectator - nici nu aclamase, nici nu hulise... Trăise pedepsirea lui Alex cu intensitatea cu care-ar fi trăit-o un român care vedea aşa ceva pentru prima oară-n viaţă. Iar chestia asta îl mirase un pic... Nea Dumitru mustăcise, în prima fază. Îi plăcuse cum judecase Azur. Îi plăcuse exemplul pe care îl dăduse prin pedepsirea lui Alex. Da, fusese o pedeapsă crudă; dar aşa erau toate pedepsele care trebuiau să înăbuşe în faşă recidiva şi imaginaţia celorlalţi. Nea Dumitru o să-l pupe pe Azur şi-o să-l felicite - şi-o să vadă un bulibaşă trist, apăsat de sentimentul greu al vinovăţiei pentru suferinţa lui Alex... Şi-apoi nea Dumitru se încruntase. Şi-apoi nu mai putuse răbda - şi reacţionase la măgăriile prinţesei. Florentina nu doar încălcase legile nescrise ale orăşelului; încălcase orice regulă şi lege a bunului simţ! Îşi judecase în gura mare mama, tatăl, bunicul, unchiul... Îi judecase pe toţi! Şi fusese pârtinitoare - foarte pârtinitoare! Florentina nu era iubită? Ha! De ce dracu mai încasase Alex zece lovituri de bici? Nu ca să potolească setea oamenilor de sânge? Cum ar fi reacţionat oamenii ăştia, dacă Alex alegea să plece? N-ar fi năvălit pe ea? Ba bine că nu! Ea şi el încălcaseră legea - şi scăpau amândoi fugind în lume! De nepermis...

Tot orăşelul se oripilase la auzul "pledoariei" ei. Le văzuse feţele, le observase gesturile şi le ascultase cuvintele. Toţi erau oripilaţi de cuvintele care-i ieşiseră prinţesei din gură! Toţi se întrebaseră cu voce tare cum de nu-i e ruşine acelei tinere să-şi judece aşa părinţii! Şi bunicul! Toţi se întrebaseră cum de nu-i era ruşine să întineze aşa numele pe care-l purta - şi pe care, într-adevăr, îl primise prin alianţă, nu-l moştenise! Cu atât mai mare fusese indignarea lor - că toţi ştiau cum se purta Ştefan cu ea şi cum vorbea despre ea şi ce simţea pentru ea! Toţi se oripilaseră... Iar în ceea ce îl privea pe el...

În ceea ce îl privea pe el, omul care îngrijise gâgâlicea brunetă de la doi ani pân' la şaptişpe, lucrurile erau clare. Stătuse în spatele lui Vali, o privise şi-o ascultase şi simţise cum dragostea lui pentru ea moare. Simţise cum Sufletu' lui ieşise, scurt şi dureros, din sufletul

lui. Transformarea ei era ireversibilă. El n-o mai putea iubi. El n-o mai putea considera fetiţa lui. Sufletu' lui. El tocmai îşi pierduse copilul - ireversibil...

Femeia aia distrusese totul.

Ana-Maria

- Stop!

Azur răcnise "Stop". Involuntar, se opri. Diamant o trase, însă, mai departe. Şi cum nu se mai simţea în stare să se opună, se conformă...

O dusese în faţă - lângă nea Dumitru. De ce-o dusese acolo, numai el ştia...

Vali o însoţise pe Florentina până aici cam "pe sus". O ţinuse de braţ şi-o forţase să cam alerge. Oricât de mult se căznise ea să păşească singură, dreaptă şi mândră şi împăcată cu ceea ce făcuse, Florentina simţise din plin alungarea din orăşel! Mai ales că orăşelul n-o condusese în tăcere! Orăşelul îi spusese multe, foarte multe...

Azur ridică din nou mâna - şi făcu linişte. Şi se întoarse spre Florentina:

- Că-ţi place sau nu - faci parte din orăşelul ăsta. Pentru că mama ta face parte din el - iar jumătate din tine e ea. Azi, ai făcut cel mai urât, mai josnic şi mai mişelesc lucru pe care-l puteai face - ţi-ai judecat părinţii, bunicul şi unchiul. Ai întinat numele pe care-l porţi - şi i-ai rănit pe oamenii care ţi l-au dat. Indiferent ce crezi tu - eu mă consider verişorul tău. Şi, în clipa asta, mi-e ruşine că eşti verişoara mea. Mi-e ruşine că faci parte din familia mea - chiar şi numai pe jumătate. Se pare că cealaltă jumătate a fost mai puternică...

Florentina dădu să-l contreze; dar urletele mulţimii o determinară să renunţe...

- În plus, eşti ţigancă - aşa ca noi toţi. Iar eu, bulibaşa din Aurari, te-am judecat şi-ţi dau sentinţă de *marimé*.

Mulţimea izbucni în urale şi aplauze furtunoase... Florentina începu să râdă şi-l privi drept pe nea Dumitru:

- Dumneata îl auzi ce spune?

- Da, îl aud.

- Şi ce zici de chestia asta?

- Zic că sunt de acord cu fiecare literă pe care a spus-o. Parcă mi-a ghicit gândurile şi mi-a rostit cuvintele!

Florentina păli... Nea Dumitru râdea cu ochii la obrajii ei galbeni şi întindea degetul spre poartă... Ochii negri se întoarseră spre ea:

- Şi tu zici la fel?

Ea... Ea nu zicea nimic. N-avea rost s-o mai întrebe cum de se îndoia de propria judecată! Nu judecase ea că maică-sa n-o iubeşte? Nu judecase ea că pe maică-sa o doare-n cur de ea? Desfăcu punga şi începu să scoată din ea:

- Actele... Mobilul... Milionul pus deoparte de Ştefan pentru tine.

Şi-atât. Întinse şi ea degetul spre poartă.

Ochii negri se umplură cu lacrimi. Simţi şi ea un fior - unul rece, ca de gheaţă. Iar privirea i se împăienjeni imediat... Silueta înaltă se repezi la cea mică şi-o trase... spre poartă...

Plecă capul şi bufni în plâns:

- Iartă-mă, nea Dumitre! Iartă-mă că am adus-o în viaţa dumitale!

Fu imediat răsucită şi trasă deoparte şi strânsă în braţe - iar socrul ei şopti:

- Taci! Că spui prostii! Taci din gură!

- Dumneata nu meritai aşa nepoată!

- Taci, n-auzi? Că-s mândru de ea! Tu n-ai auzit cum a vorbit? Şi cum şi-a susţinut cauza?

- Şi-a bătut joc de dumneata!

- A gândit franţuzeşte. La fel trebuie să faci şi tu. Că voi n-aveţi casă-n Aurari. Iar ea are, totuşi, dreptate.

- Nea Dumitre!

- Ano! Nu s-a inventat încă adolescentă care să nu se simtă neiubită şi părăsită! Stai liniştită, că o să-i treacă!

- Mie n-o să-mi treacă niciodată!

- Ba o să-ţi treacă - o să vezi! O să-i treacă întâi ei şi-o să-şi revină; şi-atunci o să-ţi treacă şi ţie. Hai înapoi - hai, că nu vreau să se sperie băieţii. În plus, au o mulţime de întrebări! Trebuie să le explic ce şi cum - nu?

Ce mai putea ea să spună...

Florentina

Mâna puternică o smuci în faţă. Păşi în ultima clipă peste micul prag metalic - şi i se dădu drumul. Auzi scârţâitul - şi-apoi pocnetul metalic.

Tocmai ieşise din orăşelul Aurari. Perfect!

Privi lung în jur...

Nu era nici ţipenie de om - nu aşa ca ea, "pe picioare"! Maşinile treceau în viteză - dar pietoni nu erau. Normal - nici dracu nu se plimba la pas pe DN1! Deci era ca şi singură...

Ce să facă ea acum?

... Păi, tocmai reuşise să se certe cu tot neamul - de la bunic pân' la fraţiori. Şi zău că nu-i părea rău! Că era liberă! În sfârşit, era liberă - ea singurică, pe picioarele ei, pe propriile forţe... Şi las' c-o să le-arate ea lor! Or să vadă ei! O să le demonstreze ea lor cât de bine se putea descurca fără ei şi fără regulile şi interdicţiile şi instrucţiunile lor! Deci! Era singură singurică, liberă şi independentă, şi-avea asupra ei telefonul, actele şi-un card cu un milion. Ce să facă ea acum?

... Se răsuci pe-un călcâi şi porni la pas spre Bucureşti - că trebuia să se îndepărteze repejor de poarta aia! Odată-i apuca fandaxia şi se răzgândeau! Şi-o vârau înapoi în colivie, invocând faptul că Ştefan Ionescu nu-şi rostise încă părerea apropo de ea şi pedepsirea ei! Trebuia să iasă din raza gardului - şi era la gard... mamă-mamă! Odată ce trecea de gardul ăla, o să înceapă să întindă mâna spre maşinile care mergeau spre Bucureşti. Că n-o să reuşească să meargă pe jos până acolo. Şi-apoi vedea ea ce făcea! Să se vadă ea în Bucureşti - şi se descurca! Fie se ducea la Grasu la apartament, fie la un hotel - că, vorba aia, avea bani... Vedea ea ce mai făcea! În orice caz, se grăbea teribil să se îndepărteze de barbarii ăia! Când dementul de Vali Calu ridicase biciul...

Strigătul lui Alex îi răsuna şi-acum în urechi. Şi parcă vedea, cu ochii minţii, cureaua aia groasă lipindu-se pe spatele lui, retrăgându-se, lăsând în urmă dâra de sânge... Doamne! - ce barbari!

Ana-Maria

Nu putea ridica privirea din pământ. Îi era ruşine. Oamenii încercau să vorbească cu ea - să o împace cumva. Şi făceau asta în cel mai contraindicat mod, adică împroşcând cu noroi şi ocări în fata ei... pe care ea o crescuse, pe care se presupunea că ea o educase... Şi care rostise azi...

Privea asfaltul. Nea Dumitru o ţinea, protector, pe după umeri. Încerca, probabil, să le arate tuturor că o ocrotea el. Şi că nu era supărat pe ea pentru eşecul educaţiei - şi aşa rezultat dezastruos ce fusese azi împins peste pragul orăşelului Aurari. Ei erau bine; ea nu era bine deloc, pentru că ea era femeia direct răspunzătoare de copiii lui Ştefan... Ea era femeia care-şi neglijase fata, care n-o sunase zile-n şir, căreia nu-i păsase dacă fata ei mai trăieşte sau nu... Care le luase copiilor ei "jucării chinezeşti" şi răsuflase uşurată, că scăpase de sarcină...

Asfaltul se lărgi brusc. Ajunsese la rond. Ridică grăbită capul - ce se întâmplase cu Alex?

Era tot acolo. Puseseră o pătură pe bancă şi îl lungiseră pe ea. Îi spălaseră rănile - şi-acum Piao îl doftoricea. Mulţimea se grăbise să-l anunţe că, gata, Florentina fusese alungată. Mama lui îngenunchease lângă bancă; Azur se aplecase între bancă şi Piao şi examina munca chinezului...

Diamant spuse ceva referitor la primărie; dar nu înţelese ce anume.

Aprobă cu capul şi-l văzu trecând prin faţa ei. El ştia ce treabă avea la primărie...

Femeia de lângă bancă îi spuse ceva fiului ei. Iar ochii negri se deschiseră încet şi se fixară asupra ei... rugând-o parcă să vină până la el, că vrea să-i spună ceva... Porni spre el. Spatele însângerat începu să tresară uşor - aşa că grăbi pasul. Şi, de cum ajunse la bancă, îngenunche lângă el şi-l privi lung...

- ... Dnă Ana... E vina mea...

- Nu. E vina mea. Am crezut că a înţeles ceva din educaţia pe care i-am dat-o. Dar e evident că m-am înşelat.

- Nu! Eu

- Nu am ştiut ce face ea aici. Nu am ştiut că poate fi capabilă de aşa ceva. N-am bănuit cât de convingătoare poate să fie...

- Eu am plecat urechea... la cuvintele ei... şi m-am lăsat furat... de frumuseţea ei...

- Tu ai fost minţit cu neruşinare.

- M-am gândit... toată noaptea... şi sunt gata... să primesc pedeapsa...

- Nu, Alex.

- Dnă Ana... Ţi-am pângărit fata... şi trebuie să mă... pedepseşti...

Trase uşor şuviţa brunetă spre spate... şi nu zâmbi:

- Pentru asta, ai fost deja pedepsit. Iar eu una consider că nu am de ce să te pedepsesc.

Se ridică:

- Nu-l ţineţi în soare - duceţi-l în cabinetul medical.

Piao se grăbi să-i răspundă:

- Imediat - să termin aici.

OK, el ştia! El era specialistul în zemuri şi creme! Privi lung spatele zdrobit... Ce nenorocire!

Nea Dumitru o trase spre dreapta - spre casă. Îl urmă şi scoase mobilul. Şi oftă greu - începea lunga odisee a explicaţiilor... Suna...

- Bună, şefa!

- Bună, Isamu.

- ... După tonul vocii tale, deduc că nu-i aşa bună...

- Nu-i. Florentina a fost alungată din Aurari.

Tăcere... Continuă:

- A simţit că nu e iubită; aşa că s-a răzbunat pe noi. De-o lună jumate, trăia o frumoasă poveste de dragoste cu Alex, şoferul de pe blindată.

Tăcere...

- El a venit ieri s-o ceară de nevastă. Iar ea l-a refuzat sonor. Evident, scandalul a fost amplu... Azur i-a judecat pe amândoi. El a fost pedepsit iar ea a fost alungată din orăşel. I-am dat mobilul, actele şi cardul şi-a plecat. Şi-ar mai fi multe amănunte, dar te rog să nu mi le ceri acum...

Isamu oftă greu:

- Am înţeles. Stai liniştită, că-i urmăresc eu emiţătorul, până o preia paza umană. Presupun că n-o să renunţe la telefon în următoarea jumătate de oră...

- Probabil că nu... Te rog, fă cumva ca Ştefan să nu afle acum.

- Stai liniştită - are apelurile deviate către telefonul meu.

- Îţi mulţumesc. Vorbim.

- Vorbim.

Apăsă butonul roşu...

Socrul ei o ducea acasă. La el acasă. Nu ştia de ce face asta - de vreme ce ea îi adusese în familie o asemenea nepoată...

Isamu

Îşi privea telefonul şi nu ştia ce să facă - cum să reacţioneze, dacă să reacţioneze cumva...

Oftă din nou - nenorocită situaţie!

Porni softul de urmărire şi selectă emiţătorul ei. Aştepta... Era pe DN1 - la mică distanţă de orăşel. Zoom, zoom... Mergea spre Bucureşti. Asta era bine. În următoarea oră, Florentina va fi uşor de găsit. Bun!

Şi-acum... Şi-acum, trebuia să se gândească bine...

Florentina reuşise să-l fraierească pe şoferul de pe blindată. Presupunea că era tot ăla pe care-l ştia el - că Ştefan fusese foarte mulţumit de băiatul ăla cu plete şi îndemânare la condus. Prinţesei nu-i fusese greu să-l ameţească. Era bodyguard - se pricepea la dat cu pumnul şi tras la sala de forţă, aşa că "avea toate calităţile"...

Presupunea că se întâmplase mult mai mult de-atât. Dacă o alungaseră ei pe fata lui Ştefan, presupunea că erau mult mai multe de spus despre Florentina şi şederea ei în Aurari! În orice caz, acum era "expulzată" din comunitate. Ea probabil că nu simţea încă ce însemna asta. Ea era liberă - fără pază, fără ordine, fără restricţii... Ea era foarte fericită acum. Iar atunci când era fericită, prinţesa uita să fie vigilentă. El trebuia s-o păzească cumva...

Îşi aprinse o ţigară:

- Florentina l-a păcălit pe Alex, şoferul blindatei. Sunt împreună de-o lună jumate. Şi s-a aflat, aşa că s-a lăsat cu balamuc mare... Şi-acum prinţesa e liberă ca pasărea cerului. Iar asta înseamnă că, în maximum 48 de ore, o să intre-n încurcătură.

Biyu chiar nu putea înţelege gravitatea situaţiei - aşa că se îngrijoră doar pentru paza prinţesei:

- Cine e cu ea?

- Nimeni. A fost alungată din orăşel. Şi cum Ana, soţia întemeietorului orăşelului, nu putea pleca cu ea fără să rişte distrugerea întregii localităţi şi destrămarea comunităţii, Florentina e singură-singurică acum.

Tânăra se grăbi să se ridice:

- Ce vrei să spui? Chiar nu-i nimeni cu ea?

Negă şi-i făcu semn să se apropie. Selectă emiţătorul din telefon, îi ceru să identifice celelalte mobile din jur... Rezultat zero. Biyu îşi trecu scurt degetele prin păr:

- Trimite-mă acolo. Şi scoate-i în cale măcar o suită de două maşini!

- Nu e nevoie.

- Cum adică?

- Nu e nevoie să te duci tu acolo. Are cine s-o păzească.

- S-a dovedit că toată armata lor n-a putut-o păzi!

- Nu te las să pleci acolo!

Ridicase vocea la ea, că-l scosese din sărite! Aproape ţipase la el, s-o trimită de urgenţă în România! Hm... Era încruntată. Dar nu mai spunea nimic. Îl privea lung şi nu mai spunea nimic... Continuă, revenind spre monitor:

- Nu vreau să te las să te duci acolo.

Fusese mult mai limpede de data asta. Nu voia s-o lase să se ducă. Acum pricepuse, da?... Probabil că da. Nu spunea nimic, nu-l privea... Şi nu se clintea de lângă el, semn că insista totuşi să se ducă în România şi...

Ridică mâna şi-o luă de mână. Şi oftă din nou:

- Nici nu vreau, nici nu pot.

Acum fusese limpede. Acum pricepuse şi ea. Şi chiar dacă privirea ei "îl invita" brusc să detalieze acel aspect al lui "nu pot", îi dădu drumul şi trase tastatura: prefera să tacă. În momentul ăsta, era absolut necesar ca el să tacă mâlc! Pentru că ar fi vrut să-i spună că sufletul lui nu-l lasă s-o lase să-şi pună uniforma şi să iasă pe uşă - adică să se îndepărteze de el - nici chiar ca să-şi facă meseria! Ba, mai mult - tocmai la meseria aia a ei nu voia el s-o lase să se ducă! Prefera s-o ştie aici, la calculator, la meseria numărul doi, păzită de bodyguarzii lui Claude, încuiată în birou, alături de el...

Deci - trebuia să-i scrie lui Aleodor. Spionul probabil că habar n-avea ce se întâmplase în Aurari! Ana nu era genul care "să bată toba" apropo de prostiile făcute de fata ei. Mai ales electronic! Aleodor trebuia informat discret; ca să stea cu ochii pe graniţa aia care "frigea" rău. Dacă Andrei auzea că Florentina e alungată din familie tocmai fiindcă nu fusese cuminte...

Înainte de orice, trebuia să afle veşti de la Piao. SMS.

"Raportează tot, la urgenţă!"

Şi-acum încropea ceva pentru spion. Ceva cu bumbişori: să supra-

vegheze prinţesa, să-l supravegheze pe Andrei, să aibă grijă ce veşti ajungeau la urechile lui Ştefan...

"Te sun în 5 minute. L-au biciuit cu bestialitate pe băiatul de pe blindată!"

A dracului ea de treabă! Uite, de-asta îi venea lui uneori s-o bată bine de tot pe fata aia! Putea jura că ea îl stârnise pe el - nu viceversa! Ea îi făcuse ochi frumoşi şi se pisicise pe sub nasul lui! Şi uite ce nenorocire făcuse! Îl biciuiseră cu bestialitate pe băiatul ăla! Şi-asta fiindcă aşa voise prinţesa - să-l implice tocmai pe el în răzbunarea ei! Uneori, Florentina îşi dorea atât de mult să obţină una sau alta, că uita să fie umană! Uneori, Florentina era atât de copilăroasă... şi de dominatoare şi de lipsită de scrupule...

Imediat cum afla de la Piao ce se întâmplase, o să-l sune pe Grasu. Presupunea că Diamant fusese - şi era în continuare - în Aurari; şi cum el ceruse ca Biyu să-l ajute la acte, în loc să sufle-n ceafa prinţesei pe-acolo, parcă nu l-ar fi sunat totuşi pe Diamant...

Florentina

Şi iată şi colţul gardului. De-aici începea "porumbu' irigat". Mm, era de-ăla bun - modificat genetic! Ete ce mare era! Se putea ascunde-n el şi dacă ar fi stat în cârca lui Alex!

Iar îşi amintise...

Hai, gata! Gata, că-i veneau piticii şi punea mâna pe telefon şi-l suna pe tati al ei! Şi-i zicea ce-i făcuseră ciudaţii ăia din orăşel!

... Oare tati al ei aflase? Mama ei îi spusese lui Aleodor să-i blocheze apelurile; dar, oare i le blocase pe toate? Sau numai pe cele "importante"? Greu de spus...

În orice caz, dacă aflase, uite că n-o suna. Iar dacă nu aflase, uite că nu-l interesa dacă fiică-sa mai trăieşte sau nu. În concluzie, făcu o piruetă şi păşi cu spatele. Şi ridică mâna către prima maşină...

Mergea cu spatele, făcea uşurel din mână a "ia-mă, nene" iar maşinile treceau pe lângă ea în viteză... Nici o şansă!

Păi, asta e! Avea de mers 100 de kilometri până în centrul Bucureştiului. 70, dacă socotea şoseaua de centură pe unde putea ajunge la Cernica. Dacă mergea cu pas normal, înainta 7 kilometri pe oră. Peste vreo zece ore, ajungea şi ea la semnul de "fă la dreapta". Foarte... liniştitoare vestea asta! Şi n-avea nici apă, nici mâncare, nici...

Avea, în schimb, nişte popasuri! Nu? Pe DN erau parcări, chioşcuri, magazine, restaurante, pensiuni... Se ocupase Diamant să fie de toate! Ia să se ducă ea să se cazeze într-o pensiune de-aia de-a lu' Diamant! Una plină de tirişti unsuroşi şi fetiţe "la serviciu"! Uite-aşa! Poate ieşea pe terasă, să ia masa la soare...

Reveni cu faţa spre Bucureşti. Flutura uşurel mâna şi mergea cu pas hotărât - că n-o să oprească nici dracu la "ia-mă nene"! Câţi şoferi miloşi nu muriseră pe şoselele româneşti aşa, oprind să ia pe una sau pe alta...

Se gândea la bietul Alex...

Bătaia durase mai puţin de-un minut. Vali se grăbise; fie ca să se termine mai repede, fie ca să nu-i permită să reacţioneze la durere şi să leşine. Fie ca să n-aibă timp prietenii lui Alex să intervină şi să oprească pedeapsa. Oricum, îl bătuse repede. Poate 30 de secunde... Poate fusese mai mult de-un minut şi nu-şi dăduse ea seama... În orice caz, îl lovise cu furie. Dăduse-n el cu toată forţa. Îl pedepsise într-un mod foarte... personal. Probabil că şi el era chiar acum judecat - de Diamant...

Bine că se terminase! Şi bine că n-o să mai fie vreodată obligată să-şi facă bagajul şi să se mute "la ordin" acolo! Nu-şi găsea locul în lumea lor, printre ei. Şi-avea, oricum, mult mai multe lucruri de făcut afară din Aurari! Aruncă o privire în spate, spre maşini... Nu oprea nici dracu.

"Păi, hai 'nainte, prinţeso! Dacă ai noroc, iese Grasu-al tău şi te pescuieşte cu blindata! Dacă nu..."

Dacă nu, şi mai bine! Tot o să oprească cineva! Patrula Poliţia pe DN-ul ăsta! Nu era chiar aşa, complet nesupravegheat! Aşa că... Aşa că o s-o ţină tot înainte. Ca să fie clar, pentru oricine era trimis după ea, că înapoi în Aurari n-o s-o mai ducă nimeni niciodată!

Diamant

Se grăbea al dracului de tare! Abia aştepta să ajungă odată! Orăşelul ăsta era ditamai - şi era şi un pic "zdruncinat" de cele întâmplate, era şi aglomeraţie în rondul ăsta...

Se dusese la primărie, într-adevăr. O sunase pe mămica lui. Ea îi spusese că întinsese cărţile; şi că scandalul din Aurari se terminase, dar în viaţa prinţesei urma un scandal şi mai şi! Şi-atât apucase să-i spună, că ajunsese Ana la ea - iar ea se grăbise să-i închidă şi să se ocupe de tristeţea şi suferinţa reginei! Şi tare se temea el că tot Alex ăla o să fie "sursa"! Aşa că se grăbea să vorbească cu el! Că cine ştie ce mai făcea afurisitul! Cine ştie ce mai "cocea"! Dacă scandalul prinţesei de-abia acum începuse, nici nu voia să se gândească ce-o să mai fie!

El unul tocmai se hotărâse să încerce să schimbe soarta. Iar dacă soarta zicea că Alex o să insiste, el o să schimbe lucrurile chiar acum!

Intră în cabinetul medical - şi i se făcu imediat loc să treacă. Bun! Camera de la intrare era plină cu tineri - de-ăia din sateliţi. Iar faptul că tinerii ăia care-l cunoşteau de puţin timp îl respectau şi acum, după scandalul de azi, îi dădu practic puteri! Intră în salon.

Piao stătea la masă - scria la laptopul ăla cu o viteză ameţitoare. Îşi făcea, probabil, raportul - sau îi povestea lui Ştefan ce se întâmplase. Nu-l interesa aspectul ăla. El cu Alex avea de-mpărţit. Tânărul zăcea pe pat, pe burtă, cu faţa spre el. Trase pistolul şi se opri la un metru de el:

- De ce te-ai apropiat de Florentina? Ce planuri aveai? Ce-ai vrut să obţii de la ea? De ce-ai ţintit la ea? Şi de ce ai preferat să faci balamuc aici?

Nu primi răspuns. Era privit lung - dar Alex nu răspundea...

- Vorbeşte! Ce-ai vrut să obţii? O cale spre Ştefan? Averea ei? Ce-ai plănuit să obţii, atunci când ai plecat ieri de-acasă?

Tânărul gemu greu - şi ridică cu greu mâna... pe care-o băgă în buzunarul pantalonilor... Mâna se întinse greu spre el; Alex gâfâi:

- ... Ia-o...

Se conformă.

- ... Arunc-o.

Şi-l văzu întorcând încet capul spre perete. Hm...

Ia uite ce inel frumos pregătise Alex pentru Florentina! Păi ştia că se pregătise serios băiatul ăsta! Nu era un inel produs în orăşel; iar asta însemna că-l cumpărase din timp... Probabil într-una din zilele când ea fusese la conac, sau în Rusia, sau...

Decise să bage pistolul în toc şi să iasă. Nu mai avea ce face aici. Dacă Alex se gândise vreodată că se putea apropia de Ştefan prin Florentina, tocmai îşi scosese ideea aia din minte! Tocmai o suprimase de tot! Omul ăla nici nu se va mai uita vreodată spre direcţia unde va fi Florentina! După aşa păţanie... După ce aflase tot orăşelul ce făcuse, de ce făcuse, cum făcuse, după ce aflaseră toţi cum îl dusese Florentina de nas ca pe-un ţânc de şcoală primară... După ce acceptase pedeapsa şi fusese biciuit în faţa întregului orăşel, nu - Alex nu mai avea ochi pentru prinţesă.

Mergea spre casă, grăbit, şi se gândea... Se gândea că femeia aia umbla singură pe DN1 - şi era fata regelui aurarilor, iar comoara lor fusese răpită, iar toţi ochii erau îndreptaţi asupra lor, a neamului Ionescu...

Scoase telefonul şi selectă numărul lui Grasu. Care nu se grăbea să răspundă...

- ... Da.

- Avea un inel la el.

- ... Poftim?

- Alex. Avea inelul în buzunar. Ieri, nu s-a dus la Ana ca s-o anunţe că el va fi ginerele ei; s-a dus ca s-o ceară pe Florentina de nevastă.

Grasu tăcea... Oftă greu:

- Nemernică fiinţă! Nemernică şi lipsită de orice sentiment de milă! I-a întins cursa perfectă!

- Ştiu.

- Iar pe noi ne-a dus de nas la marea artă! Îţi dai seama? Eu, tu, Ana, nea Dumitru, mama, Vali - toată lumea! Ne-a păcălit pe toţi!

- Am înţeles asta în părculeţ - am privit-o şi-am înţeles.

- ... Şi-acum ce facem?

- Eu unul nu fac nimic. Pentru ea, nu mai fac absolut nimic! Şi-o să-mi găsesc cuvintele să-i spun şi Anei chestia asta!

- ... Unde eşti?

- În părculeţ.

- Care-i atmosfera acolo?

- ... Tristă.

- ... Ai vorbit cu Ana?

- Nu. Nici ea nu s-a grăbit să mă-ntrebe de ce n-am avut grijă de fata ei...

- Nu e aşa de absurdă, să te-ntrebe

- Mie mi-a spus să am grijă de ea. Mie mi-a spus că are indicii cum că Florentina are interes să stea cuminte aici. Eu trebuia să am grijă de ea.

- Tu ai avut treabă. Cu afacerile. N-ai stat ca bondarul cu burta la soare.

- Florentina era sarcina mea.

- Florentina era sarcina întregului orăşel! Toţi trebuiau să aibă grijă de ea - aşa cum au grijă unul de celălalt!

Grasu tăcea...

- ... Hai şi noi la mama.

- Nu pot să dau ochii cu Ana acum.

- Ba poţi. Şi vin şi eu. Hai!

- N-auzi că nu

- N-auzi că vin şi eu?

- Diamante, nu pot să dau ochii cu ea!

- O să trebuiască să dai ochii cu ea, mai devreme sau mai târziu! Mai bine o faci acum! Sau plănuiai să te-ascunzi în beci până se-ntoarce Ştefan?

Tăcere...

- Hai - şi-o iau eu înainte.

Închise şi traversă - casa mamei lui era pe partea cealaltă a străzii.

Florentina

Tresări - frâna scârţâise serios. Deveni extrem de atentă - un BMW roşu ca focul, destul de "proaspăt" ca an de fabricaţie, tocmai trăsese pe dreapta, pe banda de urgenţă! Şi pusese avariile! Hm...

Continuă să facă cu mâna - şi nu încetini. O să se prefacă că "nu pricepuse". Vedea un singur cap în maşină. Un cap de bărbat. Trebuia să fie foarte atentă, că era singură cuc şi n-avea nici măcar o scobitoare ascuţită la ea...

Se apropia de maşină... Avea un număr ciudat: B 69 POC. Era un model destul de nou. Proprietarul avea bani să întreţină maşina aia. O iubea - se vedea că o ungea şi-o proteja şi băga benzină bună...

Se trase spre dreapta - pe stânga era periculos s-o ocolească, maşinile treceau în viteză pe DN... Avea motor "supărat", de fugă - se auzea râraitul baritonal, războinic... Depăşi portbagajul - iar portiera din dreapta faţă pocni şi se deschise. Bună maşină! Îngrijită! Răspundea şi la comenzile "de fineţe"! Numai că ea n-o să se urce-n ea. Angajaţii familiei Ionescu aveau BMW-uri negre. Ăsta era roşu. Aşa că nu era "taxiul" pentru ea. Îl depăşi deci - şi-şi reluă drumul pe mijlocul benzii de urgenţă.

Motorul se apropia încet... Acum auzea şi nişte claxoane... Gata - plecase.

... Nu - înaintase cam 20 de metri şi oprise din nou. Şi, de data asta, portiera din stânga se deschise. Din maşină coborî un tânăr solid, care porni grăbit în întâmpinarea ei.

"Hai, c-ai făcut-o de oaie! La tine vine! Şi pe-ăsta trebuie să muncşti din greu ca să reuşeşti să-l baţi!" Era ditamai - avea alură de caftangiu profesionist...

Avea, în primul rând, haine de "băiat isteţ". De calitate, "de pe raftu' de sus". Observă imediat lanţul de la gât şi brăţara asortată. Şi tatuajul de pe antebraţ - ceva colorat, de calitate. Era tuns scurt, milităreşte. Şi se holba la ea - şi-avea impresia că o cunoştea, pentru că făcuse o moacă extaziată rău...

Mai avea cam cinci metri până la el - insul se opri:

- Florentina?

Îi aruncă o privire de-aia care promitea cafteală şi reveni spre asfalt. Şi bineînţeles că insul continuă:

- Florentina Ionescu? Fata lui Ştefan, regele aurarilor? Prinţesa?

Ei, hai! Puse mâna-n şold:

- Mă cunoşti?

- Bineînţeles!

- De unde mă cunoşti?

- ... De pe youtube!

I-auzi! Mârâi printre dinţi:

- Tu şi juma' de Europă.

Şi-l depăşi. Evident, el se luă după ea:

- Şi de la petrecerea de anul trecut, de la Hilton! Tu probabil că nu-ţi aminteşti de mine...

Negă scurt, iar el începu să râdă:

- Normal - eram toţi îmbrăcaţi la fel! Titel ne-a pus să ne îmbrăcăm la fel, să nu fim tărcaţi.

Ridică scurt din umeri şi viră iar dreapta, ca să ocolească maşina. De data asta fu prinsă de braţ:

- Da' ce-i cu tine singură pe DN1?

- Nimic.

- Oare?

Îl privi din nou - şi observă abia acum ochii verzi şi zâmbetul alb impecabil... care-i aminti imediat de zâmbetul bietului Alex... Individul încerca să pară... împăciuitor:

- Am senzaţia că ai plecat din Aurari. Şi nu ştiu cum dracu ai reuşit să pleci singură! Că ştiam că voi nu umblaţi niciodată singuri!

Îşi reluă drumul spre Bucureşti:

- Am reuşit şi gata!

Fu din nou prinsă de braţ - şi se smuci şi ridică vocea la el:

- Bă! Ia vezi!

Tânărul ridică imediat mâinile şi începu să râdă:

- Nu da!

- Păi atunci nu mai pune mâna pă mine! Că-mi vin toate alea şi...

- Nu mai pun! Stai un pic!

"Păi stau! Ce-ai - eşti chior, nu vezi c-am stat?" Tânărul întinse mâna spre ea:

- Eu sunt Sebi.

- Bravo ţie.

- Şi merg spre Bucureşti. Da' dacă vrei să te-ntorci în Aurari, nu-i nici o problemă - ştiu să tai DN-ul ca nimeni altul!

- De ce să mă-ntorc acolo, dacă tocmai am plecat?

- Eu ştiu? Că să nu le ia maică-ta gâtu' ălora care te-au lăsat să pleci singură?

... Sebi ăsta nu era prost deloc. Şi ştia multe lucruri despre ea şi măsurile de securitate. Îl menţionase şi pe Titel, şi petrecerea de la Hilton de anul trecut... Foarte ciudat! Plecă scurt capul într-o parte:

- ... De unde ziceai tu că mă ştii?

- De anu' trecut, de la petrecerea de la Hilton. Titel ne-a chemat, pe mine şi băieţii mei, să asigurăm paza.

Iar asta însemna că subalternii lui Titel aveau maşini roşii... Şi probabil că şi albastre, şi galbene, şi albe - că doar nu erau depresivi, "să poarte" doar negru! Şi "în privat" eventual - nu numai "la birou"!

- Mergi spre Bucureşti?

Aprobă cu capul.

- Şi nu vrei să te duc eu? Că e destul de periculos să umbli aşa pe-aici. Cine ştie cine opreşte...

Într-adevăr - cine ştie cine opreşte...

- ... N-ai încredere în mine. OK - e normal să fie aşa. Poftim.

Îi întinse port-actul:

- Ţine-l tu. Uită-te în el, pozează-l, ia-mi datele - cum vrei tu! Numa' nu mai umbla singură pe-aici! Că e periculos! Mai ales că nu sunt numai maşini "civile" pe şoseaua asta. Şi cine ştie cine trece şi te recunoaşte şi observă că umbli singură...

Nu prea-i venea să se urce în bolidul roşu... Deschise port-actul.

Cartea de identitate, carnetul de conducere, nişte cărţi de credit... Pe toate scria "Sebastian Bondoc". După CNP, avea 25 de ani. Şi locuia în Bucureşti, pe Iuliu Maniu. Îl confruntă cu poza... şi zâmbi:

- Numele tău e o contradicţie flagrantă cu realitatea...

Sebi bufni în râs:

- Asta aşa-i! Şi tocmai de-asta, la telefon mă prezint cu numele întreg! Ca să le adorm vigilenţa...

Aproba şi râdea şi ea...

- ... Deci lucrezi cu Titel.

- Mai mult cu Titel, da. Am mai lucrat şi cu Grasu, când şi când. Şi Fernando mă ştie... Şi Toarcă...

Toarcă era aghiotantul lui Grasu în materie de furturi - locuinţe şi autovehicule. Da - era evident că Sebi "era din branşă" şi avea legături cu oamenii lui tati al ei. Închise port-actul:

- Nu prea cred că lucrezi la "100 de metri garduri"...

- Ba la de-astea lucrez. Da' nu fug de ei; fug după ei...

Şi-o spunea pe-un ton vesel-amenințător. Deci se ocupa de recuperări. Bine!

- Ai apă rece?

- Am de toate. Poftim, te rog!

Şi-o conducea galant la portiera din dreapta... Roşul ăla aprins al tablei era tare derutant! Ridică privirea, scrută lung cârnatul de maşini care se apropiau... Ca un făcut, nu era nici una neagră - nici măcar un Fieţel de-ăla de damă. Aşa că se aşează pe scaun. Iar el închise portiera. Iar ea simţi imediat clima bijuteriei pe patru roţi şi izul de detergent de tapiţerie. Bijuteria roşie cânta un bum-bum ritmat, de club, la volum civilizat...

Îl măsură scurt - era grăbit să ocolească maşina şi să urce şi el. Aproape doi metri, masiv, tuns scurt. Brunet, ochi verzi, tatuaj. Îmbrăcat bine. Maşină bună, îngrijită. Vocabular normal - nici prea-prea, nici foarte-foarte. Era recuperator - unul din eşalonul superior, nu-şi consuma energia sub 20.000 de euro. Hai, că era bine! Oare Titel îl trimisese? Sau Grasu? El rostise numele amândurora...

Reveni spre parbriz. Maşina "se scuturâ" un pic, poate şi din cauza vitezei cu care tânărul masiv se lansase spre scaunul ăla... Gata. Semnaliza... Şi porniseră spre Bucureşti.

- Şi zici că te-ai gândit să-ţi exersezi măiestria în aikido şi-ai fentat paza şi-ai şters-o!

Ştia şi de aikido... Oftă greu şi activă ecranul telefonului:

- Lasă-mă un pic - şi-ţi zic după aia.

- OK. Vrei să opresc muzica?

Nu - că nu-l suna. FB, Thomas...

Trebuia să fie sinceră cu el. Că nu voia să ştie că suferă. Şi-o să sufere rău, dacă o să afle de la Rebeca sau de la Aleodor ceea ce se întâmplase în orăşel! Nu aflase încă; nu-i scrisese nimic... Începu să apese ecranul.

"Dragul meu Thomas,

Am descoperit azi că nu m-am înşelat. Urăsc descoperirea asta! O urăsc din tot sufletul, pentru că..."

Nu avea voie să uite că ea scria pe FB - mediu ultra-urmărit de toată lumea. N-avea voie să scrie cuvinte mari, n-avea voie să scrie explicit... Şi nu-i era de ochii serviciilor mai mult sau mai puţin secrete care citeau mesajul ei; îi era că vedea Andrei şi...

"Pentru că nu e normal să fie aşa. E nefiresc. Se opun cursului vieţii - iar chestia asta n-am s-o înţeleg niciodată!

O să afli, în curând, ce s-a întâmplat azi în Aurari. Poate că atunci o să înţelegi altfel mesajul meu.

Ştiu că îţi aminteşti ultima noastră discuţie, de la conac. Îţi aminteşti cuvintele mele. Ele sunt mai adevărate ca niciodată acum, când mi-au confirmat chiar ei că nu m-am înşelat în privinţa lor! Aşa că...

Aşa că lucrurile sunt aşa cum sunt. Ceea ce ţi-am spus ultima oară este purul adevăr - dar nu va influenţa cu nimic viitorul. Am luat deja decizia. Şi e mai bine aşa. E mai bine din toate punctele de vedere. Tu trebuie să scapi.

Uneori, viaţa e ciudat de crudă... Uneori, simt că sunt otrăvită - că otrăvesc totul în jur, că omor tot în jurul meu...

Am un singur regret: că nu-ţi voi spune niciodată cuvintele pe care chiar îmi doream să ţi le spun.

Nu cred că ne vom revedea vreodată.

Florentina"

Send.

Isamu

Hait - punctul Florentinei "prinsese viteză"! Şi-asta însemna că prinţesa era acum într-o maşină!

- Ce-i?

- E într-o maşină acum.

Biyu se grăbi să vină lângă el - şi-şi trase şi scaunul! Puse dispozitivul din telefon să scaneze... Şi iată şi numărul de telefon al şoferului! Copy, paste... Panică - nu era în tabelul cu subalternii din Bucureşti!

- Ce-i?

- Nu e un subaltern din Bucureşti.

- Caută-l în baza de date a poliţiei.

Bună idee! Intra pe server... Aşteptarea îi măcina încetişor nervii, aşa că îşi aprinse o ţigară...

Bondoc Sebastian. Cu CNP şi toate celelalte date de identificare. Slavă Cerului! Se grăbi să le salveze...

- Ia vezi - are maşină?

Corect! Dacă era doar pasager în maşina care-o luase pe Florentina?... Nu, n-avea maşină. Dar el avea un soft care putea obliga computerul de bord al acelei maşini "să spună tot ce ştie"! Aştepta - micul dispozitiv de urmărire din telefonul prinţesei scana...

Maşina era un BMW 12. Roşu. Înmaticulat în Ungaria. Istvan Kerekes se plimba pe DN1 azi. Greu de crezut...

- Deci Bondoc ăsta a cumpărat maşina - dar nu i-a făcut actele.

- Sau e o maşină furată.

Se grăbea să salveze datele... Luă telefonul şi selectă numărul reginei.

Rebeca

Cioc-cioc! Oare cine era?

- Intră.

Thomas se conformă şi se grăbi spre Aleodor:

- Dle Aleodor, ce s-a întâmplat cu Florentina?

Ridică mirată sprâncenele - se întâmplase ceva cu Florentina? Aleodor era serios - făcea pe niznaiul:

- Nu ştiu; s-a întâmplat ceva cu ea?

- Da. Ceva rău. Spune că o să aflu şi eu, în curând, ceea ce s-a întâmplat în Aurari. Şi adaugă că simte că e otrăvită. Şi că n-o să ne mai vedem niciodată. Ce s-a întâmplat?

Serios? Aşa spusese Florentina? Ciudat - foarte ciudat! Aleodor tuşi scurt:

- Nu ştiu. N-am aflat nimic, apropo de Florentina sau de Aurari. Dar mă interesez şi-ţi zic - OK?

Thomas aprobă - şi nu-l lăsa inima să iasă...

Era speriat. Era panicat, de fapt. Galben în obraji, agitat şi panicat - ţinea mobilul în mână şi încerca să găsească un motiv să rămână în birou... Oftă greu:

- Se interesează şi-ţi zice. OK?

Tânărul aprobă din nou şi se grăbi să iasă... Aleodor se ridică şi veni să-i şoptească la ureche:

- Au prins-o că l-a minţit pe şoferul de pe blindată că-l ia de bărbat.

Cee?

- Ăla a crezut-o - şi i-a îndeplinit dorinţa. Acu' o lună jumate.

Aoleu!

- Ieri s-a spart buba. Azi, Azur i-a judecat. El a încasat zece bice pe spinare şi-a fost iertat; dar ea a fost alungată. Şi-a făcut circu' dracu' acolo, a urlat şi-a comentat şi şi-a judecat părinţii, bunicii, unchiul...

Îşi acoperi faţa cu palmele - prinţesa era pierdută...

- Mucles - că numai noi ştim asta. Iar dacă află şefu', face infarct instantaneu!

- Ia-i telefoanele!

- I-am redirecţionat apelurile către Isamu.

Fiu! Slavă Cerului! Se grăbi să-l corecteze:

- Da' nu şi pe-ale Anei!

- Toate sunt direcţionate spre el; iar chinezul decide pe care le înaintează spre el. În caz că prinţesa îşi cumpără o cartelă nouă şi ţine musai să-l informeze şi pe tati al ei...

Aha! Era mult mai bine aşa...

Deci Florentina... Doamne, ce copil prost! Ce copil aerian! Băiatul ăsta, Thomas, era îndrăgostit lulea de ea! Şi chiar se potriveau! El chiar era un ginere bun pentru contele Ionescu! Iar ea...

Nu-i venea să creadă! O crezuse inteligentă! Isteaţă! Aflase că, în ultima zi petrecută la conac, ei doi se plimbaseră prin curte - şi poposiseră "a la long" în iarba înaltă, undeva în fundul curţii... Ce prostuţă!

Florentina

Oftă greu şi lăsă telefonul în poală. Şi întrebă:

- Oare ne urmăreşte cineva?

- Nu. Nimeni. Adică nimeni dintre cunoscuţi! Că e ceva trafic...

Zâmbi... şi decise să-l lămurească:

- N-am fugit de pază. Am plecat "cu voie". Şi sunt liberă acum.

Se simţi privită lung... Arătă spre parbriz:

- Dar asta nu cred că te scuteşte de pedeapsa mamei, dacă faci accident.

Auzi câteva piuituri - iar el se întoarse cu totul în scaun:

- Sunt numai urechi! Cum adică, eşti liberă?

Se uita la ea drept, atent... Reveni spre parbriz:

- Adică sunt liberă. Am vrut să scap de "coada" de paznici şi îndrumători de paşi prin viaţă. Şi am scăpat. Sunt eu, cu actele mele, cu un card şi-un telefon. Şi-atât.

- În cazul ăsta... În cazul ăsta, presupun că vrei să te duc la Cernica...

- Nu. Mă duci în Bucureşti.

- Nu ştiam că regele aurarilor are proprietăţi în Bucureşti.

- N-are.

- ... Stai puţin, că nu înţeleg...

- O să înţelegi atunci când o să afli ce s-a întâmplat în Aurari. Dar, în principiu, m-am certat cu toţi de-acolo. Inclusiv cu mama. Şi sunt liberă să fac ce vreau. Aşa că vreau să ajung în Bucureşti.

- OoooK! În Bucureşti, unde?

- La un hotel, probabil. Nu ştiu.

O privea lung... Întoarse capul spre el. Măiculiţă, ce ochi verzi! Dinţii albi îşi refăcură apariţia, "montaţi" într-un zâmbet larg:

- Şi-asta înseamnă, oare, că pot să te invit la masă?

Ia uite la el! Puse o mână-n şold şi începu să râdă, în romanes:

- Poţi să te-apuci de volanu' ăla!

- Oricât de ciudat ţi se pare, să ştii că nu ştiu ţigăneşte.

Bufni în râs - şi sări imediat la dialect:

- Poţi să iei dă covrig şi să ţii maşina între dungile alea două! Că dacă faci accident, tă omoară mama! Şi pă urmă te-nvie tata ca să te-omoare şi el o dată!

Râdea şi dezactiva pilotul automat... Şi iar se-ntorcea la ea:

- Şi după aia pot să te invit la masă?

- Hai, lasă vrăjeala!

Dădea din cap şi râdea... şi scotea mobilul. Oopaa - trebuia să fie atentă...

- ... Salut... Ia zi-i - eşti la muncă?... Şi când te duci la muncă?... Aha. Bine, hai că te sun după două atunci. Salut.

Deci nu-i ieşise pasienţa. Hm...

- La ce hotel?

- Nu ştiu. La unul ca lumea, oricum!

- Să te gândeşti la un nume. Că ajungem repede.

Ai! Scăpă un ţipăt - BMW-ul roşu tocmai ţâşnise stânga şi-nainte! Sebi călcase acceleraţia pân' la podea - iar pe bordul maşinii scria 230... Tânărul răcni:

- Aşaa! Ştiam eu că nu eşti genu' care adoră melcii şi valsurile!

Oo, da! Bum-bum-ul bubui la volum maxim acum. Şi era perfect aşa! Super-limuzină, super-viteză, super-muzică de viteză! Numai să nu se-nfigă în vreun obstacol de pe şoseaua aia! Îi plăcea viteza şi senzaţia - dar îi plăcea şi viaţa, aşa că se grăbea să-şi pună centura...

Ana-Maria

Telefonul începu să cânte. Îl luă şi se încruntă...

- Da, Isamu.

- Urmăresc cu atenţie telefonul ei. Senzorii îmi arată că acum se îndreaptă cu viteză spre Bucureşti. Este într-un

Se grăbi să îl întrerupă:

- Bravo ei! Înseamnă că a fost fată deşteaptă şi-a făcut autostopul.

- Este într-un

- Este mare şi descurcăreaţă. Şi nu văd de ce m-aş mai ocupa de ea, de vreme ce ştie şi poate să se descurce singură!

Isamu mârâi printre dinţi:

- Este într-un BMW roşu înmatriculat în Ungaria, alături de un bucureştean pe nume Bondoc Sebastian. Care n-apare în tabelele noastre.

Oftă greu... şi decise să nu fie, totuşi, măgăriţă cu el. Că nu el era de vină pentru ceea ce se întâmplase. Deci, încercă să-şi păstreze calmul:

- Ai veşti despre afacerile SAF Consulting?

- Nimic care să necesite atenţia ta specială.

- Bine. Dacă totul merge aşa cum trebuie, diseară ajung la Bourges. Iar de mâine, dacă ai nevoie de mine, pot veni la birou.

- Vorbim. Dar, în principiu, mă descurc aici.

- Bine, Isamu. Vorbim.

Închise şi lăsă telefonul pe masă. Léon o privea lung - dar nu rostea întrebări. Diamant şi Grasu stăteau pe canapeaua din spatele ei - şi nu ziceau nimic...

Mai era ceva de spus? Nimic, evident! Şi cum Philippe ronţăia struguri, întinse mâna... şi începu să ronţăie şi ea. Ce altceva să mai facă...

Isamu

Mm... Adică regina nu se mai interesa de fata ei? Asta era imposibil! Adică inacceptabil! Cum să nu se intereseze de Florentina? Acum, în vremurile astea tulburi când Trésor era cine ştie pe unde, iar Andrei Donichioiu parcă intrase-n pământ? Căuta numărul lui Grasu...

Biyu şopti:

- Ce-a zis? Trimite pe cineva după ea?

Negă. Iar tânăra oftă:

- Asta înseamnă că e prea supărată, ca să se mai poată concentra asupra lucrurilor importante. Trebuie să afli ce-a fost acolo, în orăşel. Şi trebuie să contactezi pe cineva de încredere din Bucureşti. Că e practic la jumătatea drumului - şi zboară spre Bucureşti!

Corect! Se aplecă şi-i fură un sărut. Şi selectă numărul lui nea

Dumitru. Indiferent ce se întâmplase, indiferent cât de mare era dezastrul - bunicul n-o să-şi abandoneze niciodată nepoata!

Ana-Maria

Documentarul despre maimuţe părea interesant. Philippe ştia cel mai bine despre ce era vorba acolo, la televizor. Léon se uita prin el, Piao se uita în laptop, Grasu probabil că încerca să-şi aranjeze cuvintele pentru "iartă-mă"... Perla pregătea prânzul de jumătate de oră deja - şi nu părea dornică să întindă cărţile...

Na - că iar o sunau! Aah, ce oameni! Ce le era aşa de greu de priceput? Privi afişajul... Titel. Grozav! Rahatul se-ntindea cu repeziciune! Nu mai pleca pe şosea - pleca cu elicopterul şi se urca în avion undeva în Bulgaria! Ca să n-o recunoască nimeni!

- Da, Titele!
- Şefa, am vorbit cu Isamu.
- Felicitări.
- ... Stai liniştită, că mă ocup eu de-acu' încolo.
- Chestia asta nu mă interesează absolut deloc!
- Acum, nu te interesează. Dar la un moment dat o să te intereseze.
- Dacă crezi tu...
- Eu aşa cred. Şi voiam să-ţi spun că, atunci când o să te intereseze, să mă suni pe mine.
- O să te sun.
- Aşa, şefa. Să stai liniştită.
- Iar tu să nu mă mai suni.

Tăcere...

- Florentina a ieşit pe poarta orăşelului - şi e liberă acum ca pasărea cerului. Aud că se duce spre Bucureşti; aşa că, dacă tu vrei să intervii în vreun fel în viaţa ei, n-ai decât să intervii tu! Sau voi, consilierii! Vă priveşte! Numa' nu mă mai sunaţi pe mine! Că pe mine nu mă interesează absolut deloc ce mai face Florentina!
- Şefa,
- Florentina nu mai e fata mea.
- Am înţeles. Bine, şefa - vorbim!
- Vorbim.

Apăsă butonul roşu, bombănind:

- Despre vreme, despre vremuri... Da' nu despre ea.

Grasu se grăbi să adauge:

- Eu nu mai intervin în problema ei decât la ordinu' tău.

Se întoarse şi-l privi lung, pregătită să continue discuţia cu tema "analizei despre cum am ajuns în situaţia asta"... Diamant îşi salvă subalternul:

- Iar eu nu mai intervin nici la ordin.

Ridică o sprânceană... Cumnatul ei oftă greu:

- Eu am fost aici. Grasu a fost cu afacerile - da' eu am fost aici zi de zi! Aşa că pe mine m-a dus de nas - nu pe el. Pe mine a vrut ea să mă păcălească...

Grasu fusese plecat şi zile-n şir... Şi Diamant mai plecase din orăşel; dar, în principiu, el fusese acolo zi de zi. Şi avea spioni în orăşel. Prinţesa se ascunsese de spionii lui Diamant... Léon zâmbi:

- Stai liniştită, mami - o s-o revezi la conac, bătută bine. Pentru ea, sunt sigur că tati o să facă o excepţie şi-o să scoată cureaua...

Ridică un deget:

- Ăla care-i spune lui Ştefan despre ei, are de-a face cu mine.

Diamant se grăbi să confirme:

- Ştefan nu trebuie să afle nimic acum. Că stă inima-n el dacă află! Mai ales acum, când lucrurile merg spre mai rău...

"Merg spre Bucureşti, în maşina unui ungur; dar las-o aşa..." Îşi aprinse o ţigară şi şopti:

- Diseară mă întorc la conac. Să vedem cum dracu fac să nu se prindă...
- Dacă nu vrei să se prindă, nu se prinde.

Daa - de parcă el nu ştia cât de repede afla Ştefan tot ce-l interesa doar aşa, uitându-se lung pe ea...

- ... El ştie de filmarea cu Trésor?

... Nu, nu ştia. Iar aia era o scuză plauzibilă pentru atitudinea ei un pic gânditoare, un pic temătoare...

O să încerce. Dacă n-o să reuşească, o să-l roage pe Sami să-i facă regelui un calmant; şi-apoi o să-i spună. De când stătea pe scaun, cu ochii la maimuţele de pe Animal Planet, se gândise la toate - şi realizase că socrul ei avusese dreptate. Florentina gândise franţuzeşte. După părerea ei, urmase cursul vieţii. Şi, da - toţi din Aurari făceau sex, când şi când. Problema era că-l minţise cu neruşinare pe băiatul ăla! Îi promisese că-l ia de bărbat! Îi spusese că-şi caută bărbat... Tocmai acum, când în sfârşit exista un pretendent adevărat pentru ea...

Trase laptopul spre ea. Căută mail-ul trimis de Piao lui Isamu... Din fericire, era în franceză. Bun! Salvă textul şi intră în specialul ei. Cine era online?... Toţi. Inclusiv Aleodor. Mesaj.

"- Eşti la conac?
- Da.
- Îţi trimit un mail. Regele nu trebuie să afle absolut nimic.
- OK.
- Să ai grijă de Thomas.
- OK.
- Eu vin diseară. Dar mă îndoiesc că putem vorbi acolo - că Ştefan are auz ascuţit.
- Am înţeles."

Mail nou, textul... Send. Stinse ţigara şi se ridică:

- Mă duc să mă întind puţin.

Nici unul nu zicea nimic. Aşa că se ridică şi ieşi - se ducea la nea Dumitru. Nu mai putea sta aici. Chiar dacă el o să se grăbească "să-i inoculeze" calmante verbale, nu putea să stea aici! Îi venea să se repeadă la ei şi să-i calce-n picioare! Că-i spusese lui Grasu s-o trimită la Cannes! Şi n-o trimisese! Mm...

Florentina

Intrau în Bucureşti; racheta roşie încetinea mult, pentru că era aglomeraţie...

- Deci, dră Ionescu, aştept să aud numele hotelului dvs preferat.
- Nu m-am gândit la el.
- Aa...

Îi plăcea joaca aia cu el. Se jucaseră aşa, verbal, tot drumul. Reuşise să afle câteva "chestiuni organizatorice", apropo de el. Era, într-adevăr, recuperator. Deci, lucra cu Titel - şi, uneori, mai apela şi Grasu la el. Auzise multe nume şi porecle. Pe unele le mai auzise ieşind din gura lui Diamant. Se îndoia că "băieţii deştepţi" îşi share-uiau numele de scenă, aşa că...

Aşa că prinsese încredere în el. Grasu şi Titel îl ştiau. În plus, era o prezenţă plăcută. Glumea, era mistocar, râdea tot timpul... Şi-avea ochi verzi şi zâmbet frumos şi era uriaş... Şi-i plăcea inclusiv tatuajul - deşi nu era un mare fan al picturilor pe piele. El avea o chestie mecanică; de parcă cineva îi jupuise pielea şi muşchii şi "descoperise" că antebraţul lui era robotic. Arăta bine. Era frumos realizat. Avea culori vii, semn că nu-l pictase cu Tempera... Hm!

- Dră, dacă-mi permiteţi, eu vă propun Howard Johnson. E proaspăt renovat, e central, are numărul corespunzător de steluţe...
- OK. Howard Johnson atunci.
- Şi, după ce vă cazaţi, doriţi a binevoi să luaţi masa în compania mea?

Insista cu chestia asta. Normal - ea era frumoasă iar el tocmai aflase că era liberă şi independentă! Aşa că... Aşa că oftă greu şi redeveni serioasă:

- Nu-mi doresc decât să mă cazez şi să încui uşa. Nu-mi arde de mâncare, nu-mi arde de ieşit...
- ... Nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat în Aurari?

- ... Nu...
- OK. Deci Howard Johnson. Penthouse-ul, da?
- Nu neapărat; o cameră civilizată mi-e de-ajuns.

Sebi se grăbea să scoată mobilul - şi să pună din nou racheta pe pilot automat... Căuta...

- Bună ziua. Aş dori să închiriez o cameră... Ionescu Florentina... Da, azi. În jumătate de oră... Nu ştiu. O săptămână?

Şi-o privea pe ea, concludent... Aprobă - şi dacă stătea mai puţin, nu era o tragedie... Mămica ei spusese "Milionul pus deoparte de Ştefan pentru tine". Ceea ce însemna că dl conte pusese deoparte, pentru fata lui Florentin Manolache, un milion. Că erau lei sau euro, nici nu mai conta...

Industrie de înfrumuseţare, saloane, masaje, cosmetice... Hm! Un milion de euro! Nu era profitoare; dar nu putea să nu se gândească...

- ... Ai auzit?

Ce? Nu auzise...

- Ai camera 205 rezervată o săptămână. E bine?

Aprobă cu capul... Îl privi lung, atentă:

- Ai o iubită?
- Nu.
- Dar o prietenă ai!
- Chiar mai multe, dacă e să mă gândesc un pic...

Râdea şmechereşte... Ridică scurt din umeri:

- Lor li s-ar părea absolut jignitor să ai chiar şi o singură iubită, dacă nu este aprobată de toate rubedeniile din copacu' genealogic - şi nu v-au aranjat ei viaţa. Aşa că am plecat de la ei.

Sebi făcuse ochii mari... Mari de tot... Reveni spre parbriz:

- Am 17 ani. Şi am terminat clasa a unşpea a doua pe liceu. Sunt tobă de carte, sunt cuminte, stau cuminte unde mă pun ei, fac tot ce-mi cer ei să fac... Şi n-am ales un aurolac. Am ales un băiat serios, "pe sprânceană". Da' nu l-au aprobat ei în prealabil. Aşa că m-am certat cu ei şi am plecat. Că eu nu sunt parte din orăşelul ăla; nu ascult de legile lor, nu mă supun pedepselor lor...

- L-au pedepsit?
- Tu ce crezi?!

Nu credea. Ştia - şi redevenea serios şi nu lungea discuţia:

- Ne apropiem de hotel. Aşa că nu insist, ci schimb abordarea; după ce faci un duş, te linişteşti şi vorbeşti cu ei, crezi că te-ar tenta perspectiva cinei în compania mea?

Începu să râdă:

- Eşti incorigibil...
- Ştiu ce vreau. Şi nu mă las, cum se spune...
- Nu ţi-e frică de pedeapsa lor?

- Dacă zici că ai plecat... şi nici nu ne-a urmărit nimeni până aici, nici nu ne-a preluat nimeni de la intrarea din Bucureşti... Da. Risc. Mi-e frică de ei - că ar trebui să fiu tâmpit să nu-mi fie frică de regele aurarilor! Dar o să risc.

Ochii verzi se întoarseră spre ea şi-o priviră lung:

- Tentaţia e uriaşă...

Roşi violent şi reveni spre parbriz. Şi-l auzi şoptind ceva în... ungureşte? Parcă a ungureşte sunase! Hm...

Se vedea hotelul; Sebi nu mai zicea nimic... Păi, nu prea ştia ce să zică, ce să facă... Dacă să iasă cu el la cină, sau...

Nu. N-o să iasă cu el la cină. Dar o să-i spună asta după ce cobora din bolid. Că cine ştie ce iniţiative avea băiatul ăsta acum, după ce aflase că era liberă, nepăzită şi înţepată gata! Deşi nu ştia romanes, nu punea mare preţ pe "pravila din bătrâni"...

Isamu

Titel tăcea; era pus pe speaker, dar nu zicea nimic. Aştepta informaţii de la băieţii din teren. Titel era practic singurul care accepta să-l ajute s-o păzească pe Florentina! Aşa că nu-l grăbea. Aflase de la omul ăsta o grămadă de lucruri!

Despre individ nu ştiau nimic momentan. Maşina fusese uşor de identificat, după ce fusese "preluată" de la intrarea în Bucureşti. BMW-ul roşu era înmatriculat în Pecs. Dar aici, în România, circula cu "numere de împrumut". Bondoc Sebastian era un bun şofer. Şi "era în lucru". În privinţa oamenilor "concurenţei", Ştefan "interoga" bazele de date prin cercetaşi. Titel avea vreo patru băieţi de-ăştia maeştri în spionită; dar dura...

- Au oprit la Howard Johnson.
- Interoghez imediat recepţia.

Luă oficialul şi începu să caute numărul...

- Cică o vede. E într-o rochiţă albă cu flori micuţe albastre. Iar el o conduce în hotel... Cică are alură de bătăuş.

Cum era mai rău! Avea fata asta un talent îngrozitor la atras belelele asupra ei! Biyu îl privea lung, că nu ştia română dar avea translatorul la ureche...

- ... Clar - ea rămâne în hotel. Sun imediat două fete, să le trimit "să populeze" recepţia.
- OK. N-o lăsa singură acolo!

- Bineînţeles că n-o las singură! Maşina care i-a urmărit până acolo rămâne acolo! Vrei să-l filez şi pe el?

- Nu. Dacă o păzim corespunzător pe ea, o să aflăm în ce măsură apare şi el.

- Bine.
- Când afli date despre el, anunţă-mă, te rog.
- Bineînţeles.

- Titele, eu sunt practic singurul care acceptă s-o mai ajute acum. Diamant nu mi-a răspuns la telefon. Şi nici Grasu. Ana mi-a retezat fraza imediat cum a înţeles că urmează să vorbesc despre ea.

- Ştiu - şi-mi dau seama cât de supăraţi sunt toţi acolo. Stai liniştit - că ne descurcăm noi doi! Ştii tu - ca pe vremuri! Tu cu informaţia, eu cu musculatura!

Bufni în râs... şi aprobă:

- Exact. Vorbim.
- Vorbim.

Închise, iar jaspul lui zâmbi:

- "Alură de bătăuş" înseamnă doi metri şi 100 de kile?
- Din care 50 sunt numai musculatură.
- Trebuia să-i spui să-l fileze...

Ridică o sprânceană... Ea aproba...

- Rămâne de văzut. Momentan, trebuie să aflu numărul camerei.

Şi tocmai găsise numărul de telefon, aşa că apăsa butonul verde...

Florentina

Intră în hotel - iar Sebi se grăbi s-o conducă la recepţie. Şi, bineînţeles, să vorbească în locul ei:

- Bună ziua. Am rezervat o cameră, pe numele Florentina Ionescu.
- Desigur. Vă rog să completaţi formularul...

Îl luă - iar el smulse practic pixul din suport şi i-l oferi, zâmbindu-i cu amabilitate "ţintită"...

Planul lui Sebi era evident. Tocmai aflase că prinţesa este liberă. Şi că "e înţepată", aşa că nu mai existau probleme de... mariaj cu puşca-n spate. Aşa că-i surâdea ideea cuplării cu ea! Acum, cât era "proaspătă"! Acţiunile lui pe bursa mondenă ar fi sărit în aer la propriu dacă s-ar fi etalat cu ea acum - la începutul libertăţii ei! După primii cinci "prieteni", cotaţia prinţesei o să scadă mult...

Nu se simţea în stare să intre într-o nouă relaţie. Era... Era prea repede. Şi nu se simţea în stare. Nu se simţea stăpână pe ea. În urmă cu o oră, Alex primise zece lovituri de bici - din cauza ei. Fiindcă ea îl minţise şi-l atrăsese în capcană iar el nu rezistase tentaţiei şi intrase în capcana întinsă de ea. Şi-acum uite că el era în Aurari, plin de sânge şi înjosit în faţa tuturor, iar ea era în recepţia hotelului - departe de orice ajutor. Trebuia să se-ncuie în cameră, să-şi scoată veselia de pe chip, să se gândească bine... Pentru că o fi fost ea liberă şi independentă, dar o să afle tati al ei - şi-o s-o sune. Şi cine ştie ce se putea întâmpla! Dacă o chema la el...

Îşi verifică telefonul. N-o sunase nimeni. Thomas văzuse mesajul ei atunci când i-l trimisese ea - dar nu-i răspunsese. Nu ştia ce însemna chestia asta - dacă însemna ceva, sau...

Oare el aflase?

... Semnă formularul şi i-l întinse, o dată cu cardul. Tânărul de lângă ea fremăta tot, de parcă se bucura enorm că ea îşi lua o cameră în hotelul ăsta... Ia - că se-ntorsese cu spatele, ca să nu-i vadă pinul! Zâmbi - încerca s-o înveselească. Adică s-o facă să-l placă. Insista. Normal - era "proaspătă" pe piaţa VIP-urilor nemăritatelor, aşa că...

- Cartela dvs. Apelaţi cu încredere la serviciul de room service.
- Aş dori să comand prânzul în cameră.
- Sigur - într-un sfert de oră îl primiţi. Aveţi vreo preferinţă?

Negă şi porni spre lift. El o conducea... Stop. Se răsuci şi-l privi drept:

- De-aici mă descurc.
- Evident! Deci ai decis să mănânci singură prânzul...

Aprobă cu capul... Sebi îi sărută mâna:

- În cazul ăsta...
- Îţi mulţumesc că m-ai adus.
- A fost plăcerea mea!
- Pa!
- Pa!

Intră în lift şi apăsă etajul doi. El stătea în faţa ei şi-i zâmbea... Îi făcu cu mâna. Uşile se închiseră. Îşi scoase masca veselă...

A dracului să fie ea de viaţă nenorocită! De ce-l mâncase pe-ăla în cur să spargă buba aşa? De ce venise la mămica ei, să-i zică ce şi cum? El chiar îşi închipuise că putea deveni ginerele regelui aurarilor?

... Da. El chiar îşi închipuise că se putea însura cu ea. Acolo, în Aurari, Agata putea fi curtată de oricine. Aveau altă scală de valori. Acolo, a fi cinstit şi corect şi a respecta pravila era calitatea supremă! Banii nu contau decât în măsura în care tinerii căsătoriţi trebuiau să primească "un şut uriaş" la nuntă; în rest, bărbatul producea bunăstare, femeia producea copii deştepţi...

Oftă greu şi se grăbi să ajungă în camera ei. Şi încuie uşa - că nu pleca nicăieri. Aici or să-i putrezească oasele... cel puţin azi.

Se trânti pe pat şi-şi acoperi faţa cu palmele. Făcuse o nenorocire uriaşă... Bietul Alex...

Trebuia să-şi accepte propria condiţie. Era otrăvită. Şi era deşteaptă - că-l salvase măcar pe Thomas! Nu, între el şi ea nu va mai fi nimic. Niciodată. Nici n-or să se revadă de prea multe ori, iar chestia asta o să-l ajute mult s-o uite. Aşa că...

Aşa că se pregătea să fie contactată de rubedenii. Fie de Diamant, fie de Grasu. Că mama ei era prea mândră ca s-o caute. N-o căutase ea înainte să se spargă buba - şi-o căuta acum, după ce urlase ceea ce urlase în faţa tuturor? Şi despre bunicul ei spusese multe...

Luă agenda de pe noptieră şi-o deschise la nimereală. Cu Alex sigur n-o să se revadă anul ăsta - şi avea şi el nevoie de nişte răspunsuri! Trebuia să-i spună adevărul. Îşi compusese o imagine de scorpie în faţa lui; acum trebuia să-l ajute s-o uite...

Nu ştia cum să înceapă - cu ce formulă de adresare. Aşa că lăsă rândul ăla liber.

"Adevărul e că mi-a plăcut de tine. Mult! Roşeam toată când te vedeam! Aş fi putut alege pe oricine altcineva; dar te-am vrut pe tine. Ştiu, mă blestemi acum pentru decizia asta.

Cu sinceritate îţi spun că nu am intenţionat niciodată să mă mărit cu tine. Nu e vorba de tine; e vorba de mine. Te-am ales să fii tu primul meu bărbat pentru că erai cel mai potrivit pentru asta. Dar nu ţineam la tine îndeajuns de mult ca să îmi trăiesc toată viaţa alături de tine. Ştiu că mă blestemi - şi nu te acuz.

Poate că nu i-aş fi spus mamei nimic, niciodată. Exista posibilitatea ca cel care-mi va deveni soţ să accepte să spună că el a fost primul; şi-atunci scăpam neştiuţi de nimeni. Ar fi rămas secretul nostru.

Mă simt unica vinovată pentru ceea ce ţi s-a întâmplat azi. Eu te-am atras în cursă, eu te-am minţit, eu te-am agitat şi ţi-am spus prostii - pentru că îmi plăcea să te simt gelos... Iar faptul că ai acceptat pedeapsa lor mi-a arătat, încă o dată, că nu eram potriviţi pentru căsătorie. Tu eşti perfect pentru orăşelul Aurari. Gândeşti ca ei, accepţi regulile lor. Eu, însă, n-aş fi putut sta acolo mai mult de două zile, dacă n-ai fi fost tu. Şi cum nu m-aş fi mutat în Aurari, să-mi trăiesc toată viaţa lângă brad, sper că înţelegi de ce spun că nu ne potriveam. Dacă noi rămâneam împreună, am fi avut conflicte mari. Am fi ajuns la bătăi. Balamucul ar fi fost uriaş...

Îmi pare rău că ţi-am făcut rău. Tu mi-ai făcut mie bine; eu ţi-am făcut ţie rău. Îţi jur că n-am vrut să fie aşa..."

Şi cam atât. Rupse foaia şi-o ascunse în port-act. Şi dădu să-şi verifice FB-ul, dar auzi ciocănitul corect...

- Cine e?
- Room service. V-am adus prânzul.

Se grăbi să deschidă şi să preia ea tava. Mm, ce de mâncare îi adusese! N-o să poată să înghită mai mult de jumate...

O să încerce să îndese nişte mâncare-n ea; după care o să facă un duş şi-o să-şi spele rochiţa. Şi-o să se culce. Că altă treabă n-avea azi. Abia mâine o să iasă la cumpărături. Avea nevoie, în primul rând, de haine. Apoi, de-un apartament. Apoi, va avea nevoie de-o cale de a-l contacta pe tati al ei...

Oare el se va mai considera tati al ei? După ce afla ce făcuse "fetiţa lui", aia înfiată de la Florentin Manolache, oare o să mai aibă ochi pentru ea?

... Întrebări tâmpite! Ia să vadă ea ce ziceau ştirile! Şi să mănânce! Că, dacă se răcea, ciorba aia nu mai avea nici un gust.

Diamant

Rămăseseră singuri de ceva vreme... Unchiul lui îl privea lung. La fel îl priveau şi băieţii. Grasu îşi privea propriile mâini. Era copt de supărare! Sufletu' lui stricase totul... Oftă greu şi scoase telefonul. Titel, call, apăsă şi difuzorul...

- Da.
- Ce faci?
- Sunt acasă, la calculator.
- Aha...
- Şi nu-mi văd capul de treabă. Din fericire, Isamu e un consilier minunat - şi mă ajută mult.
- Deci tu cunoşti coordonatele...
- Până la nivel de centimetru şi secundă.
- Şi te-ai ocupat de toate...
- De absolut toate.
- ... Bine. Ţine legătura cu Isamu. Din clipa asta, te ocupi numai de problema asta. De afacerile tale o să se ocupe Grasu.

Bunul lui prieten îl privi lung; el îl privea pătrunzător, ca să ştie că nu glumea...

- Bine, şefu'.
- Vorbim.
- Vorbim.

Se aşeză la masă; iar Léon şopti:

- Iar asta înseamnă că Florentina e bine?
- Asta înseamnă că Isamu o urmăreşte după emiţătorul din telefon şi-i spune totul lui Titel, care îşi trimite oamenii să aibă grijă de ea. Stai liniştit - Florentina e în perfectă siguranţă.

Puştiul oftă greu, uşurat; nea Dumitru se ridică:

- Mă duc s-o aduc la masă.

OK - dar se îndoia sincer că Ana o să poată să înghită. După ce se-ntâmplase ce se-ntâmplase...

Ana-Maria

Cioc-cioc! De ce dracu n-o lăsau în pace? Aştepta să plece... Se uita lung pe fereastră, la agitaţia de pe stradă, şi aştepta să rămână iar

singură...

Uşa se deschise încet; iar socrul ei oftă greu:

- Te rog, vino la masă.

- Nea Dumitre, te rog să mă crezi! Nu pot să înghit nimic!

- Nici Ştefan nu putea să înghită, pe vremea când tu te ascundeai cu copiii iar el nu ştia unde sunteţi. Şi totuşi, înghiţea. Hai!

Nu, nu se clintea... Evident, el ocolea patul şi venea s-o ridice de-acolo!

- Hai, Ana! Hai să mănânci şi tu ceva!

Fu luată de mână şi săltată de-acolo! Mm, ce puternic era! N-avea rost să se mai opună...

Nea Dumitru avea în living o masă de şase persoane; patru scaune erau deja ocupate. Doi copii şi doi consilieri. Amândoi parţial vinovaţi pentru uşurinţa cu care Florentina făcuse ceea ce făcuse. Adio mâncare... Întrebă tăios:

- Unde e Piao?

- S-a dus la Alex, la dispensar. Zicea că nu-i place cum răspund rănile la unguente.

Normal că nu răspundeau cum trebuie! Dacă alunecase cu spatele-n praf şi jeg! Normal că se infectase! Se lăsă aşezată pe scaun:

- E cazul să chem ambulanţa?

- Nu cred. Oricum, chinezul tău are cele mai bune unguente!

- Ambulanţa are antibiotice. Dacă se infectează şi dă-n septicemie, Piao n-are ce să-i mai facă.

Socrul ei îi umplea personal farfuria. Era foarte serios, foarte atent la polonic...

- Mulţumesc.

- Poftă bună.

Poftă? De unde poftă? Socrul ei îi strânse uşor mâna...

Perla le pregătise supă cu găluşti. Meniu uşor, de vară, care se gătea repede. Perla se grăbise să întindă cărţile. Hm... N-o s-o viziteze. Oricum or s-o bombardeze cu veştile ei! Toţi or să încerce s-o liniştească, transmiţându-i ce mai vedea tuşica-n cărţi! Aşa că...

Înghiţi zeama. Era gustoasă. Stomacul ei era răsucit, aşa că nu putea primi mâncarea...

- După ce mănânc, plec la Lucia.

Îi "înlemnise" aşa, cu lingurile-n aer...

- Cu italienii nu e de joacă. Dacă am anunţat că mă duc, atunci trebuie să mă duc.

Diamant se grăbi să o contrazică:

- Nu poţi să pleci! Nu acum!

- Ca să ajung la ora stabilită, trebuie să plec peste fix 60 de minute.

- Nu poţi să pleci până diseară! Dacă se-ntâmplă ceva? Dacă te sună?

- Cine să mă sune?

- Cum, cine?! Florentina!

Zâmbi slab:

- Dacă sună, o redirecţionez către tine. Că tu eşti unchiul ei.

- Dacă te sună pe tine, degeaba o redirecţionezi spre mine!

- Eu nu mai vreau să am de-a face cu ea.

- Tu să fii muiere serioasă şi întreagă la minte!

Îl străfulgeră cu ochi furioşi; iar cumnatul ei azvârli lingura în farfuria cu supă:

- Ce dracu, Ano! Copilul e copil până moare!

- Florentina nu mai e copilul meu.

- Fii serioasă!

- Ridică-te, ia-ţi actele, urcă-te-n Claire şi du-te la Braşov. Familia Cioroacă. Asta ca să nu crezi că eu am inventat roata şi renegarea progeniturilor.

Diamant nu era deloc de acord cu ea - dar primise un argument "beton", aşa că tăcea...

- ... Anuţo, nu e bine să te duci acum în Italia.

Serios? Aşa zicea şi el? Nea Dumitru era calm - şi-avea un aer sfătos:

- Eşti complet întoarsă pe dos. Aici, lucrurile se pot agita în orice moment. După cum ai spus şi tu - cu italienii nu e de joacă! Mai ales că trebuia să te vezi cu unii neutri. N-ai vrea să-i vezi trecând în tabăra duşmanilor - nu?

Nu. Nu voia să-i vadă trecând în tabăra duşmanilor. Aşa că...

- Şi-aia i-ai transmis deja fetei ăleia să contramandeze! Rămâi aici până diseară. Sunt sigur că Isamu se ocupă de Florentina. Conlucrează cu Titel la acţiunea asta. Dacă fata o să-şi dea seama că a greşit şi-o să te caute, e bine să te şi găsească.

Nu, nu era bine deloc. Dar prefera să tacă...

- ... Cel mai greu pentru mine a fost să văd bucuria cu care Ştefan a plecat de-acasă. Aşa că ştiu prin ce treci. Îţi spun o chestie. O să-ţi fie greu şi de-acum încolo. Dar o să ajungi să preferi să-ţi înghiţi supărarea şi necazul şi-o să zâmbeşti şi-o să pregăteşti toată casa pentru vizita ei. Pentru că e fata ta.

Lăsă lingura în farfurie, scoase mobilul... Piao...

- Da.

- Cum se simte?

- E bine; e stabil. Dar nu-mi place cum reacţionează rănile. Fac coji; aşa că e posibil să se infecteze.

- Diseară ne întoarcem la conac. Aşa că instruieşte-o pe doctoriţă şi lasă-i tot ce-i trebuie. Inclusiv pentru infecţie, dacă ai la tine.

- Bineînţeles!

- ... Vorbim.

- Vorbim.

Închise şi se ridică:

- Nu pot să înghit nimic. Mi se face rău dacă mai iau o lingură de supă.

- Bine, Anuţo. Cum ştii tu.

Se grăbi să iasă, să revină în cameră, să se întindă pe pat...

Paşii se apropiau de ea - paşi de băiat... de paişpe ani... Léon se aşeză pe marginea patului şi-i strânse mâna în mâinile ei...

- ... Mami, nu mai fii atât de supărată! La urma urmei, am înţeles că tot urma să se-ntâmple; nu?

Iaca! Băiatul ei, la paişpe ani, făcea filosofia dezvirginării soră-sii! Miştoo! Îi venea să plângă...

- E mare, mămico! E normal să vrea să meargă înainte! Nu? Uite, să ştii că eu, la şcoală, am colege care au deja prieteni.

Nu se îndoia că existau şi de-alea...

- Poate că nu fac deja dragoste cu prietenii lor; dar tot acolo or s-ajungă, nu?

Într-un final, da - tot acolo or s-ajungă...

- Iar Alex să ştii că e printre cei mai destupaţi băieţi de-aici! E mai destupat şi decât Azur!

Băiatul ei se aplecă şi şopti:

- Se cunoaşte că pe Azur l-a crescut tataia Dumitru! E mai bătrânicios, aşa, mai obtuz...

Zâmbi - avea un băiat minunat...

- Să ştii că Azur nu e foarte-foarte supărat. Adică el e mulţumit că s-a terminat, în sfârşit. Că n-a trebuit să-i căsătorească, sau cine mai ştie ce altceva. Că cică exista riscul ca părinţii lui să insiste, iar el să trebuiască să-i căsătorească!

Ba nu exista riscul ăsta, dar n-o să-i zdruncine ea convingerile...

- Mami, eu cred că trebuie să laşi lucrurile aşa. Isamu o urmăreşte pe Florentina iar Titel are grijă de ea. Dacă e ceva, sunt sigur că Diamant o să intervină imediat. N-o s-o lase Diamant să păţească cine ştie ce...

Asta cam aşa era...

- Iar ea cred că o să se întoarcă acasă. Că te iubeşte, să ştii!

Hm!

- Serios! Te iubeşte mult! Ştii cum sărea când sunai tu? Odată ţâşnea de n-o mai vedeai! Ca-n filme fugea, să răspundă la telefon sau la laptop! Mami, Florentina te iubeşte mult! Şi cred că i-a fost frică să nu te dezamăgească. De-aia nu ţi-a spus; fiindcă Alex ăsta abia a terminat clasa a noua. Şi nu e foarte sclipitor, aşa. Cred că n-a vrut să te dezamăgească cu alegerea ei.

Tot ce se poate! La urma urmei...

Tresări - Philippe renunţase şi el la masa de prânz. Cânta la pian.

Cânta o chestie foarte-foarte complicată...

- Stai liniştită - că Florentina o să fie foarte bine. O să se-ntoarcă, mai devreme sau mai târziu.

- Aici, în Aurari, n-o să se întoarcă niciodată.

- Dar poate să se întoarcă la Cannes. Sau la Bourges. Poate să se ducă la Cernica... Florentina o să vină acasă.

O să vină acasă. Cine ştie când... dar o să vină. Or să se termine banii de pe card. Sau o să nimerească într-o încurcătură de-aia afurisită şi-o să ţipe după ajutor... După influenţa regelui, după ajutorul reginei...

Greşise major în educaţia ei. Încă nu ştia unde anume greşise; dar era evident că Florentina nu era un copil tipic. Poate că bunăstarea exagerată... Poate că viaţa strictă şi măsurile de securitate... Nu mai ştia... Şi nu ştia nici cum să-i spună lui Ştefan că fetiţa lui, mândria lui, urlase azi în mijlocul orăşelului şi susţinuse că n-o iubiseră... Că el n-o băga în seamă, că el nu se interesa de ea...

Ce-o să-i spună ea lui Ştefan? Cum o să-l împace? Că o să fie supărat! Tocmai fetiţa lui... Cum o să reuşească ea să-l împace pe Ştefan? N-avea idee...

Florentina

Privea lung prăjitura şi-o găsea extrem de apetisantă. Dar îşi dădea seama că a mânca "ghiuleaua calorică" era o exagerare uriaşă. Prânzul fusese extrem de gustos. Dacă mai înghiţea şi prăjitura, sigur o să i se facă rău...

Ia să vadă ea ce-avea în baie - cadă sau cabină de duş! Tare bine-ar fi fost să aibă cadă...

Cioc-cioc! Înlemni, cu ochii la uşă...

Realiză, într-o clipă, că putea să fie Andrei...

Realiză că era singură, nepăzită, fără nici un fel de apărare... Instinctiv, strânse în mână unicul obiect pe care-l avea - mobilul...

Cioc-cioc! Dumnezeule mare! Cine era?

- Dră Ionescu?

Părea vocea tânărului care-i adusese prânzul. Dar... Selectă numărul lui Isamu şi se apropie de uşă, pregătită să apese butonul verde:

- Cine e?

- Room service. Aţi primit un colet. Şi un buchet de flori.

Cum-cum?

- Poftim?

- Aţi primit un colet şi un buchet de flori.

Pe bune? Descuie uşa, deşi ăla putea fi doar un tertip de-al lui Andrei pentru a o face să descuie uşa... Nu. Era tot tânărul de la room service. Care râdea, amuzat de mutra ei uimită:

- Aţi primit un colet şi un buchet de flori.

Da. Coletul era o cutie neagră, lată şi lungă. Iar florile erau aşezate pe cutie. N-avusese cum să le aducă "individual" - cutia era prea lungă... Le luă; iar tânărul păşi în spate:

- Nu mi s-a spus să aştept răspuns. Aşa că...

Aprobă şi se grăbi să închidă uşa - că n-avea decât cardul, iar şpaga nu se plătea la POS. Ia să vadă ea...

Florile erau superbe. Era un buchet gigantic, compus din atât de multe flori, de atât de multe culori, că nici nu ştia ce fel de buchet era! Erau de toate acolo! Ca la nebuni! Era un amestec plăcut totuşi; şi mirosea ameţitor.

Privi lung cutia... Conform cu emblema de pe ea, înăuntru trebuiau să fie nişte haine. Dar, dacă cutia venea de la Andrei, în ea putea fi orice - inclusiv o bombă. Aşa că...

Aşa că amână un pic momentul deschiderii ei. Buchetul avea un bileţel, în formă de inimioară desigur! Îl trase şi-l desfăcu. Şi zâmbi. Formă numărul de telefon...

- Te rog, spune-mi că nu te-am jignit cu alea trei fire răsuflate! Că, dacă nu sunt pe placul tău, nu ştiu ce-i fac!

Bufni în râs:

- Cele trei fire răsuflate, cum le spui tu, sunt superbe.

Sebi răsuflă uşurat:

- Fiu! Iar invitaţia?

Invitaţia?

- Care invitaţie?

- ... N-ai deschis cutia!

- Încă nu. Nu ştiam de la cine e, aşa că...

- Aşa că să ştii că tocmai m-am aşezat pe bordură. Şi am emoţii. Dacă nu-ţi place invitaţia, sunt pierdut...

Pe bune?... Avea un presentiment; aşa că se apropie de fereastră...

Da. El era. Bijuteria roşie era urcată pe trotuar; iar el stătea în fund pe bordură, în faţa ei, şi ţinea telefonul la ureche. Şi tocmai trăgea tacticos dintr-o ţigară... Zâmbi:

- Stai un pic.

Deci dl Bondoc Sebastian o lăsase la hotel şi gonise ca apucatul să facă rost de "cele trei fire răsuflate". Desigur, un bărbat aşa ca el avea florarul lui personal... căruia "nu ştia ce-i face" dacă nu florile erau pe placul ei. Şi-apoi gonise după rochie. Dacă era rochie, desigur! În cutia aia era "invitaţia"...

Se grăbi la pat şi ridică capacul.

Uau!

Zâmbi în telefon:

- Mai stai un pic.

Lăsă aparatul pe pat şi scoase, încet, minunăţia albă...

Era o rochie... incertă. Ori de seară, ori de serată - în funcţie de bijuteriile cu care-ar fi asortat-o. Era decoltată decent, mulată pe corp şi, de la un punct, avea un volan uriaş din tripluvoal. Era lungă până-n pământ, după cum constata ea lipind-o de corp... Era sexy. Sexy-cuminte. Şi... da. Era numărul ei. Deci o să-ncapă în ea. Invitaţia era într-un plic. Scoase hârtia...

"2 august, 20:30. Cina. Te implor, nu spune nu!"

Hm... Luă telefonul şi reveni la fereastră:

- Nu cred că pot să accept invitaţia ta.

- Pot să te întreb de ce?

- Pentru că espadrilele nu se potrivesc cu rochia.

Înlemnise. Rămăsese cu ţigara la jumătatea drumului... Şi ridica încet capul spre hotel... Ea nu se clintea, ca să n-aibă nici o şansă s-o vadă...

- ... Dă-mi un sfert de oră.

- Îţi dau... şase ore. Le aduci personal. Dacă nu se potrivesc, mănânc singură în cameră.

- OK. Ce număr porţi?

- Nu-ţi spun.

- Mă supui la cazne grele...

- Să zicem că sunt superstiţioasă. Dacă nimereşti numărul, e de bine - cum se spune...

- ... Prea bine, prinţeso! La opt jumate atunci!

- Opt jumate fix.

Apăsă butonul roşu. Deci lua cina în oraş...

Ce dracu mai era de spus? Ce altceva, în afară de faptul că fusese de-ajuns să devină liberă ca să năvălească "ofertele" peste ea?

Se părea că părinţii ei fuseseră "sursa blocajului". Atâta timp cât fusese sub aripa lor protectoare, fusese singură. Când "evadase" cât de cât, îl găsise pe Alex. Iar atunci când ieşise de tot de sub incidenţa lor, îl făcuse pe băiatul ăsta ca, în două ore, să treacă de la "n-am iubită, ci multe amante" la buchet de flori plus rochie plus cină. Plus pantofi! Că se va prezenta prompt cu pantofii...

Una peste alta, trebuia să fie foarte atentă. Şi să se ferească să devină dependentă de el. Adică să depindă de el. Tocmai de-asta, o să-şi închirieze un apartament. Şi-o să locuiască numai în el. Banii de pe card, dacă erau într-adevăr un milion, or să-i ajungă cel puţin doi ani! Apartamentul nu putea costa o avere. La cum mergea piaţa imobiliară în Bucureşti, un apartament la periferie nu era mai mult de 150.000 de euro. Mai dădea 50.000 pe mobilă şi haine. Şi restul de 800.000 făceau dobânda din care-şi lua ea mâncare, farduri...

Uitase să-i spună să aducă şi farduri...

"Lasă, dragă! Că cine te place, te place şi-aşa, naturală! Eşti fru-

moasă şi aşa! Eşti o partidă bună...”

Libertatea asta care i se prefigura ei azi, acum, nu era rea deloc! Singurică în Bucureşti, cu un milion de euro pe card, era minunat! În septembrie o să se întoarcă la Cannes, unde-o să-şi închirieze o garsonieră... Şi-şi relua şcoala. Adică liceul. O să înveţe în continuare obscen de bine, ca să ajungă prima pe liceu şi să-şi convingă părinţii s-o ierte...

O să fie bine. Până la urmă, o să se împace cu ei. Din păcate, însă, îl pierduse pe Thomas...

Se ridică. Şi rosti clar, limpede, cu tărie în voce:

- N-o să mă mărit niciodată. Şi n-o să am niciodată copii.

Şi cu asta, gata - se putea duce la baie. Adică putea pune rochia pe umeraş, să nu se şifoneze... Putea comanda online nişte farduri, un parfum adecvat rochiei... şi se putea duce la baie. O baie prelungită, cu săruri şi arome şi creme - hotelurile răsfăţate, aşa ca ăsta, aveau de toate...

Ana-Maria

Philippe cânta dumnezeieşte. Cânta minunat. Era incredibil ce puteau face mânuţele băiatului ei de nici zece anişori...

Se calmase. Pianul o calmase. Nu ştia cine-l trimisese să cânte; dar avusese o idee tare bună! Îşi limpezise gândurile...

Florentina se va bucura de libertate. Va zbura cât mai departe de ei. Şi, aşa ca orice porumbiţă care se avânta spre libertate din toate puterile ei, se va izbi. Se va lovi rău. Atunci, va căuta siguranţa oferită de părinţii ei. Atunci va fi momentul ideal să intervină ea şi s-o aducă înapoi. Şi să discute cu ea şi să-i reaşeze priorităţile. Pusese cap la cap cuvintele pe care le auzise la Cannes, cuvintele de azi din pârculeţ, cuvintele lui Andrei şi cuvintele spuse de Alex sub efectul zemurilor lui Piao. Prinţesa nu-şi dorea să se mărite; îşi dorea doar să fie iubită. De către un bărbat. Văzuse la părinţii ei atâta dragoste, că dorinţa ei era de înţeles... Şi gelozia ei pe mama atât de iubită era de înţeles...

Paşii se apropiau grăbiţi. Parcă erau ai lui Piao...

- Ana...

Piao era. Şi părea uşor panicat. Aşa că se ridică şi-şi sărută băiatul pe frunte:

- Mi-a trecut. Hai - fugi!

- Ba cred că tu fugi! La calculator!

Avea dreptate; Piao nu intrase... Porni spre el:

- Da.

- Titel te roagă să vorbeşti cu el. Mi s-a părut de-a dreptul panicat...

Bietul Titel se trezise azi vesel, vitaminizat şi pus pe treabă de-aia bănoasă; şi se pomenise angrenat într-o activitate care-i dădea spaime multiple, că era vorba despre unica fată a şefului lui... Luă telefonul:

- Da.

- Şefa, te rog, ascultă-mă! Ascultă-mă, mânca-ţi-aş ochişorii tăi - că nu ştiu ce să fac! Şi mi-e groază să iau singur decizii!

Nu, Titel nu era înspăimântat - era în pragul unei crize nervoase. Zâmbi slab:

- Te ascult.

- Florentina e la Howard Johnson, în camera 205. A dus-o acolo un individ pe nume Sebastian Bondoc - despre care nu am momentan mai multe informaţii. Am vorbit cu directorul hotelului, care m-a informat prompt. A rezervat camera pentru şapte zile; a servit prânzul în cameră, după care acelaşi Sebastian Bondoc i-a trimis un buchet de flori şi-o cutie Christian Dior cam cât o rochie de mare. Părintele a obţinut înregistrarea telefonului ei. Şi să mor io dacă ştiu ce să fac! Diseară - nu ştiu ce să fac! Şi nu vreau să-l întreb pe chinez ce să fac! Te rog, nu mă lăsa să iau io decizii! Că io nu ţi-am greşit cu nimic, mânca-ţi-aş sufletu’ tău! Şi mă omoară Ştefan dacă greşesc! Şi tu mă omori dacă greşesc! Toţi o să mă omorâţi pe mine, care

- Dă-mi cinci minute, să ascult şi eu înregistrarea.

- Săru’ mâna!

Închise şi se grăbi să se aşeze la laptop. Evident, mail-ul Părintelui era pe ecran... Selectă numărul lui.

- Da, Ana.

- Ai vorbit cu Thomas?

- Nu. Încă nu. Oficial, nu am veşti.

- Spune-i că vorbesc eu cu el, când ajung la conac.

- OK.

- Ştefan e bine?

- E foarte bine. Se distrează pe cinste!

- Serios? Cum aşa?

- Păi el face exerciţii iar Sami îi citeşte poezie arabă.

Bufni în râs - bietul Sami, o să ajungă să urască poezia arabă...

- OK. Să ai grijă să nu afle nimic.

- Bineînţeles.

- Vorbim.

- Vorbim.

Închise şi selectă mail-ul de la Isamu. Şi nu-şi privi consilierii:

- Aflaţi urgent cine este Sebastian Bondoc, în vârstă de 25 de ani, cu alură de caftangiu şi un BMW roşu seria 12, număr de înmatriculare B 69 POC.

Bun! Se apucaseră amândoi de telefoane. Mail-ul Părintelui, ataşamentul...

Făcea abstracţie şi de Grasu, şi de Diamant. Asculta înregistrarea. Constata că acel Sebastian era uns cu toate alifiile şi-avea vocabular potrivit pentru gâsculiţele de 17 anişori... Constata că fata ei era şi ea şmecheră, dar nu îndeajuns de şmecheră...

Ce-o tentase pe Florentina să iasă la cină cu un străin cunoscut în urmă cu două-trei ore? BMW-ul? Fata ei era învăţată să trăiască în lux; probabil că îl judecase şi după maşină, şi după haine... Şi contribuise un pic şi vocabularul... Alură de caftangiu însemna înalt şi “bine”, cu ţinută dreaptă... Nici Alex nu fusese vreun cocoşat subnutrit! Mintea Florentinei stăruia deci la prostii. Lucru normal, la 17 ani...

Deci diseară, la opt jumate, el se va prezenta cu pantofii la hotelul Howard Johnson. Probabil că va nimeri măsura - dacă alegea ceva pe stretch... O va duce la cină, o va ameţi cu cuvinte frumoase... şi va fi poftit să urce. La urma urmei, Florentina ei nu voia să se mărite; voia să trăiască. O putea acuza cel mult că ţâşnise fără s-o anunţe în prealabil... Deşi era sinceră şi recunoştea că i se dăduseră toate semnele, toate indiciile, toate informaţiile despre Vincent şi “activitatea lor”...

- Şefa...

Se răsuci spre el şi-l privi lung - că tot nu-l iertase pentru că n-o trimisese pe prinţesă la Cannes! Grasu părea neatins de uitătura ei câşă:

- Băiatul meu zice că Sebastian Bondoc, zis şi Sebi “Poc”, e recuperator pentru Mişu Carabină. Nea Mişu “cămătăreşte” în sud - de la Craiova la Slobozia - şi-şi are sediul central în Târgovişte. Poc e undeva la baza piramidei - da’ cică are talent şi la recuperat, şi la alte câteva chestii mărunte. Şi e propus spre avansare.

Diamant se grăbi să aprobe:

- La fel zice şi Rafael ăl micu. Şi adaugă că n-are dosare pe motiv de lovituri la dame. Nici de-alea, nici de-alelalte.

Cu alte cuvinte, recuperatorul era un domn - şi-şi ştia valoarea, că le lăsa să plece şi-şi alegea alta din lunga coadă care-i făcea ochi dulci... Selectă numărul lui Titel.

- Da, şefa.

- I se zice Sebi “Poc” şi e recuperator pentru Mişu Carabină.

- Îl ştiu pe nea Mişu; e băiat valabil. Nu se-ntinde mai mult decât îi e plapuma.

- Rafael zice că n-are antecedente cu damele. Aşa că o lăsăm pe prinţesă să se ţină de braţul lui. Şi de ce altceva o mai vrea ea să se ţină. Nu intervii decât dacă-i pune viaţa în pericol.

- ... Poftim?

- Adică o laşi să încaseze câteva zmetii peste ochi; că aşa se-nvaţă, din greşeli. Dacă simţi că exagerează, îl opreşti. Altfel, nu te amesteci în relaţia lor. E tânără şi vrea să trăiască. Las-o să trăiască. Şi bune, şi rele. Că aşa-i viaţa - când în sus, când în jos.

- Am înţeles.

- Iar filajul vreau să fie invizibil pentru ei.

- Am înţeles.
- Să-mi faci factură - că eu plătesc băieţii la acţiunea asta.

Tăcere... Rânji ameninţător la telefon:

- Din banii ei plătesc. Spor.

Apăsă butonul roşu şi oftă scurt - bun! Tocmai se reînfuriase, aşa că era pregătită să-şi programeze un turneu mic! Să nu uite să treacă şi prin Rusia! De-abia aştepta să-l pocnească pe Andrei, pe motiv de curiozitate excesivă! Vestea alungării Florentinei o să zboare ca vântul şi ca gândul...

- Piao, informează-l pe Isamu.
- Imediat.

Deci se ducea diseară la Bourges. Dormea cu Ştefan, iar mâine...

Mâine ea rămânea la conac şi se ocupau amândoi de afacerile Rebecăi. Era "foarte de acord" cu planul lui Diamant - cu mutarea Rebecăi în Aurari, câteva săptămâni. Dacă Titel se va vedea nevoit să intervină, prinţesa va fi trimisă urgent în Franţa! Iar ea, deşi simţea o puternică repulsie pentru ideea aia, va trebui să se grăbească să-şi ajute fata. Era dezamăgită de fata ei; profund dezamăgită... În fine!

În orice caz, poimâine trebuia să ajungă la Nicu Cărare. Aşa, ca să se vadă, să mai povestească, să mai discute şi ei... despre una, despre alta... Şi-apoi probabil că pleca în turneu. Deşi, după cum spuneau consilierii ei, luna august a anului 2020 era destul de "amorţită". Executivii erau plecaţi în concedii, marfa nu se prea vindea... Entertainmentul mergea bine; în rest, mai toate încetiniseră. În fine...

O să-l roage pe Ştefan să facă videoconferinţă cu ei. Să studieze şi el cifrele, să-i electrocuteze online şi să afle dacă lucrurile stagnau, într-adevăr, din motiv de concedii. Îi era frică să nu descopere, într-o zi, că o duseseră totuşi de nas...

Grasu

Zăcea în fund pe scaun. Nici nu se ridica să se ducă unde avea treabă, nici nu se-nvrednicea să participe la discuţie. Încerca să rezolve o ecuaţie imposibilă. O putea ierta pe Florentina? Imposibil de aflat răspunsul...

Brusc, mobilul lui începu să cânte! Se grăbi să-l scoată, simţind privirea Anei aţintită asupra lui... Titel era! La dracu! Sări în picioare şi alergă afară din living. Şi nu răspunse decât după ce trase uşa casei după el!

- Da.
- Salut.
- Salut.
- Unde eşti?
- În Aurari.
- Aha. Va trebui să vii în Bucureşti - că mi-am împărţit treburile între băieţi, da' discuţia cu "Pungă" trebuie s-o facă unul din noi. Şi dacă eu sunt prins în chestia asta...

Porni spre poartă:

- OK. Dă-mi detaliile pe mail - şi mă duc eu.
- În cinci minute le ai. Auzi, Grasule? Eu mă gândeam să trimit doi băieţi cu nişte microfoane...

Tăcea; strângea din dinţi şi tăcea. Îşi impunea să se abţină, să nu urle la el...

- Că dacă o scoate la cină, or să lipsească vreo două ore! Şi nu cred că e aşa de fraieră să se lase dusă la el.
- Titele, uite care-i chestia... Io o ştiu pe Florentina încă de pe vremea când încă era în burtă la mă-sa. Sunt vreo optişpe ani de-atunci. Şi, de vreo paişpe ani, ea e Sufletu' meu. E fata pe care n-am avut-o niciodată - şi pe care mi-aş fi dorit mult s-o am. Da' lucrurile s-au schimbat dramatic. Nu mai vreau să aud nimic de ea. Nici acum, nici altădată. Nu mă mai interesează de ea. Dacă aud că a călcat-o tramvaiu', nici nu clipesc, să ştii!
- Te înţeleg. Ştiu cât o iubeşti şi înţeleg perfect!
- Cât am iubit-o; nu cât o iubesc. Că nu o mai iubesc. M-am dus la ea şi m-am aşezat în genunchi şi am implorat-o să fie cuminte! M-am dus şi-am învăţat-o să se ducă la maică-sa şi să-i zică ce-are de gând - şi ştii bine că Ana ar fi înţeles-o, iar balamucul ăsta de-aici n-ar mai fi existat.
- Grasule,
- M-am dus la ea şi i-am zis să vină cu mine în Bucureşti, pe şest, şi să se coasă. Şi n-a vrut.

Titel tăcea, uimit să afle că el ştiuse...

- Şi-apoi i-am zis că vorbesc eu cu el şi-l potolesc eu; şi nu m-a lăsat. Iar fata mea să ştii că n-ar fi ţinut cu dinţii de scandal. N-ar fi căutat scandalu' cu lumânarea. Florentina nu mai e fata mea. Aşa că nu mă mai interesează de ea. Dacă şefa îmi dă ordin să mă duc s-o iau şi s-o duc la aeroport, mă duc. Da' n-am ce să vorbesc cu ea pe drum.
- Am înţeles. Bă, mă pui într-o situaţie tare nasoală! Că nici Diamant nu vrea să se bage şi să mă ajute! L-am sunat adineauri şi nici nu s-a obosit să-mi răspundă!
- Vorbeşte cu chinezu'. Ăla o ştie pe de rost; şi e genial. Da' te rog io mult - nu mă mai suna pe mine. Că n-am ce spune, apropo de ea.
- Bine, mă. Hai că-ţi trimit acu' informaţiile despre "Pungă".
- OK. Urc în maşină şi vin.

Apăsă butonul şi tresări - Agata se apropia de el, zâmbind uşor... Îi zâmbi şi el; iar ea se opri. Îl aştepta...

- Grasule, pleci în Bucureşti?
- Da. Trebuie să mă văd cu unu'.

Puştoaica nu zicea nimic; dădea din cap uşurel, aşa... Reveni spre şosea:

- Nu, nu mă duc după ea.
- Ştiu că nu te duci după ea. Ştiu că eşti supărat - şi că n-o să-ţi treacă.

Singura care chiar îl credea că n-o să-i treacă era Agata...

- Mai ales că o să urmeze un scandal şi mai şi...

Oftă greu:

- Normal - când o să afle Ştefan...
- Nu; scandalul ăla care vine nu-l implică pe unchiul.

Asta era bine. Dar atunci... Păi...

- ... Da' pe cine implică?
- Pe Florentina şi pe tuşa Ana. Şi pe bărbatul care apare acum lângă Florentina. Un juvete de verde, brunet şi solid şi cu ochi deschişi la culoare.

Asta mică era deja genială! La douăzeci de ani va fi letală...

- Dar o să se termine cu bine. Iar Florentina o să fie fericită.
- Mă bucur pentru ea.
- Şi pe urmă Trésor o să se întoarcă - şi-o să fie şi tata fericit...

O prinse de umăr:

- Ce-ai zis?
- Că Trésor se întoarce după ce Florentina o să devină fericită.

Cândva spre sfârşitul anului.

Nu-i venea să creadă că auzea cuvintele alea! Adică... Zâmbi slab:

- Eşti sigură?
- Foarte sigură.

Mititica asta brunetă cu ochi albaştri şi calm de budist era foarte sigură... şi adăuga, pe un ton conspirativ:

- Suntem amândoi în aceeaşi oală; ştii? Eu am ştiut că o să iasă scandal cu brunetul, tu ai ştiut că nu mai e fată mare... Nu mă spui, da?
- Dacă tu nu mă spui, atunci nu te spun nici eu.

Agata îşi apăsă degetul peste buze... El o privea lung - şi rememora, în câteva secunde, toată viaţa scurtă a fetiţei ăsteia care creştea fără mamă... O trase şi-i şopti la ureche:

- Tu eşti cuminte? Sau...
- Eu sunt cuminte. Şi foarte ocupată. Mamaia mi-a promis că mă învaţă şi pe mine cum se fac unele lucruri.

Ce lucruri?

- De-alea deschise la culoare. Şi pe urmă şi de-alelalte, închise la culoare. Da' nu se-apucă acum. A zis că aşteaptă să se rezolve cu bufeurile Florentinei; şi după aia...

Nu pricepea o iotă, dar nu-i cerea lămuriri...

Se uita la ea de parcă o vedea acum prima oară. Era mărunţică de statură - o moştenea pe Safira. Era un fir de fată, slabă şi nedezvoltată încă. Îşi purta părul împletit în cozi - două cozi groase, negre ca smoala... Şi-avea ochi albaştri şi-un zâmbet micuţ şi-o bunătate înţeleaptă...

Sprâncenele subţirele se ridicară. Era uimită... Normal că era uimită - se holba la ea şi nu zicea nimic! Era ciudat pentru ea! Aşa că se ridică şi-şi reluă drumul spre maşină:

- Cum adică, de-alea deschise la culoare?

- De-alea "de bine". Ca s-o protejăm pe Trésor.

Uau! Perla se reapuca de treburi serioase? Păi asta însemna că ele vedeau în cărţi grozăvii mari! Iar chestia asta, coroborată cu micuţa lui Diamant, îi dădea fiori reci pe şira spinării! Dacă Perla simţea că trebuia să intervină aşa, după ce zeci de ani refuzase să rostească alt descântec decât deochiul...

Scandalul Florentinei nu se produsese încă. Ştefan încă nu aflase. Inevitabilul putea fi, totuşi, evitat. Scoase telefonul şi începu un mesaj nou pentru Titel. Trebuia să-i spună să pună microfoanele - şi-o cameră-spion sau două. Şi trebuia să-i scrie să fie vigilent, că Sebi ăla era mare vrăjitor - şi urma un scandal cu el...

Florentina

Conform cu ceasul televiziunii de ştiri, dl Bondoc mai avea fix un minut ca să-şi îndeplinească "sarcina". Ea sprijinea geamul de-un sfert de oră deja; şi nu văzuse BMW-ul roşu apropiindu-se măcar de hotel. Mai aştepta 60 de secunde, după care îl suna şi-l anunţa că putea să nu mai vină. Şi lua cina în cameră. Şi nu răspundea nici la mobil, nici la uşă...

Telefonul din cameră începu să piuie. Cine-o deranja şi de ce? Renunţă la spionarea străzii şi răspunse:

- Da.

- Recepţia sunt. Vă caută un domn, Sebi.

Iaca! Se strecurase el cumva... Începu să zâmbească:

- Are o cutie în mână?

- Da.

- Atunci lăsaţi-l să urce.

- Desigur, îi transmit imediat.

Închise, mirată - nu văzuse BMW-ul, nu-l văzuse nici pe el... Oare câte intrări avea parcarea hotelului ăsta? N-o interesase niciodată, aşa că habar n-avea...

Păi, teoretic, hotelul avea două intrări - una principală şi una "prin spate". Probabil că şi parcarea era la fel. Descuie uşa şi se aşeză pe-un scaun. Aştepta - şi-şi simţea inima tot mai mică, tot mai speriată... Cioc-cioc!

- Intră.

Uşa se deschise larg. Iar ea înlemni, cu ochii la metamorfoza incredibilă... Felicitându-se, în gând bineînţeles, că făcuse shopping online şi "făcea faţă solicitărilor"...

Băiatul ăsta era "pericol social"! Pericol maxim! Aşa-l percepuse şi de dimineaţă, în maşină; aşa-l percepea şi acum, când purta un costum ultimul răcnet şi se aranjase pentru cina vieţii lui! Măiculiţă mamă! - era bun de luat de braţ şi dus direct la Bordeaux, la serata lui Nicu Cărare...

Tânărul împinse uşa până la perete - şi-o lăsă aşa, deschisă. Intră, o dată cu izul interesant de parfum bun, se apropie de ea... şi se lăsă într-un genunchi. Şi deschise cutia. Ia - ce-i adusese? Nişte săndăluţe cu toc nu prea mare. Şi cum stătea picior pe picior, el se preocupa s-o încalţe...

Era tare ciudat! Se aşezase acolo, în faţa ei, fără să scoată un cuvânt, şi-o încălţa cu sandalele... încercând, probabil, să semene cu prinţul care-o încălţase cândva pe Cenuşăreasa, sau...

Sandalele erau foarte bune. Erau moi - se mulau pe picior. Fu privită întrebător, aşa că aprobă... Iar el se ridică şi-i oferi mâna. Îi răspunse cu o întrebare:

- De ce insişti cu cina? De ce-ai insistat cu prânzul şi de ce insişti cu cina? De ce faci toate eforturile astea ca să mă scoţi în oraş?

Ochii verzi erau veseli; Sebi începu să râdă:

- Păi am aflat că eşti liberă şi independentă. Şi nu-mi permit să irosesc nici un minut! Trebuie şi vreau din tot sufletul să te curtez! Îţi spun sincer - n-am mai văzut niciodată o femeie atât de frumoasă cum eşti tu...

Iar ea chiar nu mai întâlnise niciodată un asemenea monument de şmecherie...

Îl luă de mână. El o trase spre uşă. Deci mergeau la cină... şi se îndoia sincer că o cobora cu liftul şi-o îndesa în restaurantul hotelului! Aşa că încuie uşa şi nu se mai putu abţine:

- Recunosc că te-am aşteptat la geam.

- Credeai că ratez cina cu tine?

- Nu neapărat. Eram curioasă la ce oră vii. Ţi-am spus că sunt superstiţioasă...

- Mi-ai spus...

Liftul oprea din etaj în etaj, aşa că aşteptau la capătul holului...

- N-am văzut maşina.

- N-am venit cu maşina.

Nu? Era mirată... Ochii verzi o priviră lung:

- Nu obişnuiesc să încalc legea - şi sunt prudent din fire. Acolo unde mergem noi se serveşte numai vin bun. Şi m-am gândit să nu te las să bei doar tu. Doamne fereşte! - te-apucă vreo migrenă şi...

- Nu beau alcool.

- Un pahar tot trebuie să bei - ca să dai savoare mâncării!

Nega încet cu capul... El zâmbea şi-i arăta, din priviri, că un pahar "de binedispunere" tot o să bea... Intrară în sfârşit în lift...

- ... Nu mi-ai zis unde mergem.

- La un restaurant bun. Acoperit - că e vară, e seară şi nu vreau să te sâcâie ţânţarii...

Ei, la naiba! Îl trase frumuşel în jos şi-l pupă pe obraz:

- Mulţumesc.

Contrar presupunerilor ei, Sebi nu se repezi s-o sărute - se rezumă la a-i săruta mâna:

- Eu îţi mulţumesc că îmi faci onoarea de a ieşi cu mine în seara asta.

Măiculiţăă, câte tone de şmecherie avea omul ăsta în el! Tocmai îi pusese mâna pe braţul lui - şi-o ţinea apăsată bine acolo!

Uşile se deschiseră. Ieşiră - şi-şi impuse să nu privească prin recepţie, să nu caute cu privirea subalternii lui Grasu... Traversau încăperea aia mare şi se simţea privită de zeci de ochi... În faţa uşii, taxiul îi aştepta cu portiera din spate deschisă...

Da, recunoştea că Sebi "avea potenţial". Recunoştea că îi citea practic gândurile - alea frumoase, despre cum i-ar fi plăcut ei să se desfăşoare lucrurile. Şi recunoştea, sincer, că dacă şi cina o să fie la fel de plăcută şi inspirată...

Ana-Maria

Ştefan studiase cifrele consilierilor - şi erau OK. Tocmai o anunţase şi pe ea că luna august era păguboasă anul ăsta. Şi iulie fusese la fel. Redresarea economică era o pacoste - în anii de criză, executivii "zbârnâiseră"! Acum venise momentul relache-ului. Mergeau bine afacerile cu turism...

Telefonul începu să piuie. Era... Titel. Mm...

- Da.

- Bună. Deranjez?

- Bună. Nu, survolez o ţară oarecare, în drum spre Bourges.

- Aha! Uite, te-am sunat să-ţi spun că Florentina e la cină cu Sebastian.

Simţi cum tensiunea îi creşte cu repeziciune...

- Într-adevăr, la prânz i-a trimis o rochie albă, lungă. A venit la opt jumate şi-a luat-o; sunt la restaurantul Sole. I-am împănat camera cu electronice; aşa că e urmărită, ascultată, filată, filmată... E în siguranţă.

Oftă greu:

- Titele, nu mă mai suna. Crede-mă că mă căznesc din greu să-mi păstrez calmul şi să nu urlu şi să nu redecorez! Că eu redecorez rar - dar mă pregătesc să descarc multe lucruri, aşa că următoarea redecorare o să fie roşie toată!

- Şefa,

- Ai grijă de ea, dacă vrei. Dacă nu, eu nu te oblig să ai grijă de ea. Florentina nu mai e fata mea. Eu nu mă mai ocup de ea.

- Ano,

- Deci, dacă vrei să te ocupi tu, bine. Dacă nu, nu.

Apăsă butonul roşu şi oftă din tot sufletul... Şi reveni spre Piao:

- M-a sunat ca să-mi povestească cum o vrăjeşte ăla pe fi-mea!

- Îi e frică. Sunt multe în joc; e normal să-i fie frică să ia decizii...

- Atunci să nu le ia! Să-i spună lui Isamu să le ia el! Că beleaua nu s-a întâmplat la Cannes! Da? Isamu a ştiut s-o păzească! Şi n-a plecat urechea la miorlăielile şi smiorcăielile ei! A pus-o pe fata aia să azvârle cu Vincent! Te-a pus pe tine să măsluieşti dosarul ăluia, să pice nasol! Iar tot ce trebuiau să facă ei era să o urce în avion, pe direcţia Cannes! Dacă au văzut că n-o pot stăpâni, de ce dracu s-au încăpăţânat să-ncerce?

Piao nu spunea nimic... Nici n-avea ce să spună. Ce dracu mai putea el să spună? Să-i dea ei dreptate? Să încerce s-o contrazică politicos? Îşi aprinse o ţigară... şi şopti:

- Mi-e frică să nu afle Ştefan. De spus, eu trebuie să-i spun. Şi-aş prefera s-o fac după ce Florentina redevine fata noastră. Că mi-e mult mai uşor să-i spun "Florentina a avut un moment de rătăcire şi a făcut prostii; dar s-a dezmeticit şi-a venit repejor înapoi şi acum e cuminte ca un înger". Ea, însă, iese la cină cu individul ăla. Care sunt sigură că-i face toate poftele. O să-l invite să rămână cu ea; iar el n-o s-o refuze. Şi-or s-o lungească... Şi-o să trebuiască să-i spun că Florentina a avut un moment de rătăcire - şi-l are în continuare, umblă cu un recuperator iar eu nu găsesc rezolvare la chestia asta...

- Sunt sigur că Ştefan o să înţeleagă situaţia.

"Da; dar eu trebuia să am grijă de ea. Şi n-am avut. E eşecul meu..."

N-avea rost să lungească discuţia. Dacă o făcea şi ajungea la conac încruntată şi scăpărând scântei, exista riscul ca Ştefan să afle azi...

Florentina

Atmosfera era "de vis". El era "de vis". El era un vis...

Nu, nu regreta nici o clipă că ieşise cu el. Era isteţ foc. Era şi frumuşel foc! Aşa, aranjat cu grijă pentru ceea ce el numise "curtarea ei", era frumuşel foc! Şi-o curta de mama focului! Nu scăpa nici o ocazie de a-i spune cuvinte frumoase! Stătea foarte bine cu "vocabularul de gagici". Îi venea să se ridice, să se ducă la el şi să-l pupe... Dar se abţinea cu brio. Totuşi - se cunoscuseră în jurul orei zece! Nu era cam repede? O fi fost el frumuşel şi spiritual; ea, însă, nu era o uşuratică. Nu voia să-i pară lui uşuratică... Dar nici nu voia să-l vadă luându-şi la revedere şi adăugând că "poate undeva, cândva, ne vom revedea". Era frumuşel foc şi elegant şi parfumat şi "bine" tot...

Avea o problemă - se simţea un pic ameţită. Mai mult din jenă, gustase vinul. Şi fusese bun. Se potrivise foarte bine cu mâncarea. Numai că ea nu bea alcool defel. Şi-acum, după paharul de vin, se simţea un pic ameţită...

Oare îi pusese ceva în vin? Tati al ei le făcuse instructajul încă din clasa întâi - în afara casei, nu mănâncă şi nu beau decât ceea ce desigilează ei cu mâna lor. Se întreba dacă nu cumva Sebi încerca s-o convingă să-l invite la o cafea, sus în cameră. Îl cunoştea pe ospătar. Adică îşi spuneau pe nume, semn fie că erau prieteni, fie că Sebi era un client stabil al restaurantului... Ceea ce ar fi mirat-o sincer, fiindcă era o crâşmă de lux iar preţurile trebuie să fi fost pe măsura priveliştii de la fereastră...

Ar fi putut să-i pună ceva în vin? Poate că da. Poate ar fi putut să injecteze dopul, sau... Sau să-i ude ei paharul. Nu ştia. Sebi părea normal, neafectat de alcool. Dar ea se simţea un pic ameţită. Era o ameţeală plăcută, simţea că se cam încălzise şi-avea chef de poante şi făcut mişto...

Nu. Mai bine nu mai stăteau. Decise să îl întrerupă:

- Pot să te rog ceva fără să te superi?

- Poţi să mă rogi orice! Eu n-am voie să mă supăr pe tine...

- ... Sigur?

- Foarte sigur.

- ... Poţi să mă duci înapoi, la hotel?

- Bineînţeles! Da' ce s-a întâmplat? Nu te simţi bine?

- Ba da. Dar am cam ameţit...

- Probabil că de la vin. Vrei să bei o cafea?

Şi-o privea lung, serios, un pic îngrijorat că prinţesa va face totuşi o migrenă de-aia "tăietoare de chef"... Zâmbi şi negă; iar el oftă greu:

- OK. Atunci te duc la hotel. Dar pun o condiţie!

Plecă uşor capul într-o parte - el punea o condiţie...

- Să continuăm cina asta mâine, la micul dejun.

Ce tupeist...

- Trebuie să recunoşti că nu cer ceva foarte complicat; nu?

Decise să nu-i răspundă; era foarte curioasă să vadă până unde putea merge "nebunia" lui!

- E chiar atât de complicat să mă suporţi la masă cu tine?

Acum negă...

- Şi-atunci? Te temi că or să te pedepsească ai tăi?

Nu.

- Ţi-e nu ştiu cum să fii văzută cu mine?

- Nu. Mă întrebam doar unde plănuieşti să luăm micul dejun.

Sebi dădu să rostească numele unui restaurant şi mai şi decât ăsta; dar se opri. Şi-o privi lung şi făcu ochii mari...

- Încerc să aflu cât mai multe lucruri despre tine. Mai ales despre partea asta din tine...

Şi arătă spre cap. Iar el începu să râdă şi arătă spre propriul cap:

- Aici... eşti tu. Numai tu. Nu ştiu cum ai reuşit să-i dai shut down lu' şefu' şi fabricii de bani; dar să ştii că aici, acum, eşti numai tu.

Interesant... Puse mâna pe gentuţă; iar el se grăbi să se ridice:

- Mă scuzi 30 de secunde.

Aprobă şi-l văzu repezindu-se spre mica recepţie de la intrare.

Era interesant acest Sebi. Era foarte "bine". Era cochet pân' la Dumnezeu. Ştia să se-mbrace, ştia să se poarte... De parcă Făt-Frumos se deghizase în caftangiu special ca să-i iasă ei în cale! Sigur, n-avea studii superioare şi vreo patru mastere, aşa - ca să-i placă şi dnei contese! Dar în rest avea de toate. După gustul ei, nu-i lipsea nimic. Dacă mergea şi partea aia "la orizontală"...

Scoase telefonul şi-l verifică. Nu sunase. N-o sunase nimeni. Era liberă şi independentă, nu? De ce să se mai îngrijoreze ei de soarta individei cu gură mare şi ioc ruşine şi bun-simţ? Putea jura că erau toţi strânşi la căpătâiul lui Alex, tânărul care "se jertfise pe altarul pravilei"... Ce rahat gigantic!

FB. Oare Thomas îi răspunsese? Şi nu-i arăta ei FB-ul?... Nu. Nu-i răspunsese. În schimb, îi dăduse tag la o postare. Ia să vadă ea...

Azi ai ucis un poet cu luciditate.
Vezi tu,
poeţii nu pot trăi fără vise.
Ce să spun -
un adormit mai puţin!
Dă-l încolo de zăpăcit!
Să moară unul câte unul,
cum mor iubirile, cum mor şi stelele...
Să ştie şi ei că nemurirea e doar o iluzie!
Să înveţe să nu mai înceapă nimic!
Tot ce încep ei se lasă cu un sfârşit!
Ai văzut tu poezie nesfârşită?
Dă-i încolo!
Să nu mai iubească!
Să înveţe mai bine cum se ţine o sabie!
Să tragă cu puşca!

Să vâneze!
Să facă din când în când copii!
... Nu!
Mai bine să nu facă nici copii.
La urma urmei, îi condamnă la moarte,
la suferinţă,
la o căutare din ce în ce mai absurdă a unui ţel.
Chiar aşa!
La ce naiba trăiesc aşa, precum o furnică,
ori ca o albină,
sau precum un fir de iarbă care visează la cer?
Oricum nu mai contează, dragă prietenă!
Azi ai ucis un poet.
O crimă aproape perfectă!
L-ai făcut lucid.
I-ai demonstrat că nici măcar poezia nu e infinită.
Nici timpul nu-i decât o iluzie.
Sau poate este tot o poezie, pe care un poet nebun
o tot scrie la nesfârşire,
folosind un punct şi o rază.
Şi o tot scrie,
şi o scrie
şi o scrie...
până când cineva îl va trezi.
Sunt mai treaz ca niciodată.
Datorită ţie.
Îţi mulţumesc. Straşnică treabă ai făcut, dragă prietenă!

Aşa-i venea să înjure bine de tot, că îşi simţea ochii plini de lacrimi...

Mai bine că nu-i spusese că îl iubeşte. Mai bine. Da, reuşise să ucidă un poet; dar salvase un om. Îl salvase pe el de otrava ei. Şi de-a contelui. Îl salvase de otrava neamului Ionescu. Şi era mai bine aşa. Măcar el să scape, dacă ea...

Băgă telefonul în gentuţă. Era mai bine aşa. Mâine, sau poimâine, sau săptămâna viitoare o să se dez-prietenească de el pe FB. Ca să rupă toate legăturile dintre ei. Ca să nu-l mai poată răni. Vestea despre relaţia ei cu Alex îl rănise deja. Şi vestea despre relaţia ei cu Sebi o să-l rănească. Dar rana va fi mai mică - pentru că îl ucisese deja. Thomas era salvat...

Bun! Hai - mergeau odată?... Da - mergeau. Achitase şi venea s-o ia de la masă. Păi, să-l scutească de drumul ăla - că făceau aiurea potecă prin crâşmă! Se ridică - iar el se opri imediat şi-o privi admirativ...

Mergea spre el şi-l vedea privind-o lung, de sus până jos, şi compunându-şi cea mai explicită privire pofticios-admirativă care putea exista... Bufni în râs şi îl luă de braţ:

- Mm, ce-am ameţit!
- Atunci ţine-te bine - că vezi cât sunt de mare!
- Văd, văd...

El o privea lung, ea zâmbea langa spre uşă... Se opriră în faţa liftului.

- ... Eu unul aş risca să te întreb ceva. Dar trebuie să-mi promiţi o chestie.
- Depinde ce chestie!

Sebi se aplecă la urechea ei:

- Trebuie să-mi promiţi că nu apuci de mine şi nu mă trânteşti pe-aici ca la campionatele mondiale de aikido, faza pă viaţă şi pă moarte...

Bufni în râs - era teribil! Şi se hotărî într-o clipă: îşi lipi obrazul de obrazul lui. Mm, ce catifelat era! Cu ce dracu se bărbierise, de-i reuşise aşa de bine? Şopti, având grijă să-i sufle un pic în ureche:

- Întreabă-mă...

Îl auzi mârâind pofticios...

- ... Imediat. Să intrăm întâi în lift. Să nu încasez palme în public - că mă ştiu ăştia pe-aici...

Doamne, era teribil! Aprobă şi intrară în lift. Uşile se închiseră. Fu imediat luată în braţe:

- Voiam să te întreb dacă-mi dai voie să te sărut.

Pe bune? Asta voise el s-o întrebe? Că ea avea impresia că voise s-o întrebe o chestie mult mai "practică"...

- Îmi dai voie? Da' repede - că ajungem la parter şi...
- OK. Până ajungem la parter, ai

Avea deja voie - şi nu precupeţea nici o secundiţă...

Ea trăgea concluzia că "dădea din bine în mai bine"...

Liftul încetini. Sebi îi dădu drumul - şi ridică mâinile a apărare! Hei! Bufni iar în râs! Iar el îi puse din nou mâna pe braţul lui...

Ieşeau. Ciudat - ea era un pic emoţionată, un pic fâstâcită, în timp ce el părea "neatins" de isprava din lift...

Trebuia să aibă grijă cu băiatul ăsta. Că era prea sigur pe el. Îi dădea ei o stare de nesiguranţă! Se cunoscuseră azi, puţin înaintea prânzului, şi...

Taxiul îi aştepta cu portiera deschisă. Urcă în spate; el o urmă, rosti "Howard Johnson", se răsuci şi reluă de unde rămăsese...

Să-l împingă? Era tentată să îl împingă. Că "înhăţase de ea" cu fermitate şi părea chitit "s-o ţină tot aşa" pân' la destinaţie. Dar... Era, totuşi, prea devreme. Aşa că îl împinse uşor - iar el se aplecă spre ea, chitit să n-o asculte. Hei! Îl mârâi, nemulţumită - şi de data asta i se dădu drumul:

- Te-ai supărat! Te rog, nu-mi spune că te-ai supărat!

Tocmai o împăcase, aşa că negă:

- Sunt ameţită şi cred că mi se face rău...
- De la vin - aşa-i? A fost tare!

Aprobă - iar el "acţionă" în stilu-i caracteristic:

- Băi, deschide geamu' un pic! Şi calc-o! Şi scoate vanilia aia din instalaţie!

Şi-acum apuca de ea şi "o ordona" în braţele lui, cu spatele spre el şi faţa spre curentul de aer:

- Stai aşa, să vină aeru' curat la tine. Te supără parfumu' meu?

Negă cu capul. "Nu mă supără deloc. Ba chiar îmi place de mor!" Îi plăcea şi parfumul, şi faptul că nu acţiona fără permisiune, şi stilul iute şi determinat cu care îi obţinea instantaneu tot ceea ce-şi dorea ea...

- E puţin mai bine?

Aprobă cu capul, zâmbind... Se simţi sărutată pe păr... Şi din nou... Şi-un pic mai jos, spre ureche... Braţele se strânseră în jurul ei ca două liane... Palma dreaptă începu să urce cu fermitate... Palma dreaptă întâlni sânul ei - moment în care se opri, iar respiraţia lui deveni instantaneu accelerată...

Se ridică pe banchetă:

- Acum e puţin mai bine.

Sebi nu zicea nimic. Nici nu încerca s-o pupe, sau să facă vreo glumă bună... Întoarse capul spre el. Ia uite! Rămăsese aşa, cu ochii închişi şi extazul pe chip! Individul ăsta era "maestru" în complimente! O complimenta în fiecare clipă! Şi ce complimente-i făcea! Decise să spargă tăcerea:

- Deci, rămăsesem la micul dejun...

Tăcea...

- Luăm micul dejun împreună? În hotel?

Nu răspundea... Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Ori jos, ori sus; să vedem...

Reveni pe banchetă. Iar taxiul opri în faţa hotelului. Sebi n-o privi; se grăbi să achite şi să coboare. Şi abia acum întinse mâna:

- Hai.

Coborî şi ea şi "fu aranjată" la braţul lui. Tânărul întrebă:

- Mai eşti ameţită?
- Da; un pic.
- Atunci te duc până sus.

Hm! Şi ea, care se îngrijorase că-i şoptise prostii nepotrivite la ureche!

Traversau recepţia cu viteza unui taifun în plină desfăşurare. Degetul lui apăsa insistent butonul liftului... Ea se abţinea să nu râdă... Gata - erau în lift. Sebi mârâi printre dinţi:

- Să ştii că nu-i frumos să faci mişto de mine.
- Poftim?

- M-ai auzit foarte bine - nu-i frumos să faci mişto de mine. Eu sunt serios şi sincer iar tu faci mişto de mine.

- Cu ce-am făcut mişto de tine?

Nu răspundea... pentru că liftul se oprea. OK! Discutau în cameră! Holul era pustiu. Ei tăceau totuşi... Descuie şi intră. Şi lăsă uşa deschisă... Abandonă gentuţa pe masă:

- ... Ai de gând să intri? Sau aştepţi invitaţie specială?

- Îmi dai voie să intru?

Aprobă cu capul - şi îl auzi intrând şi închizând uşa. Aştepta... Aha! O şi încuiase! Bun!

- Dar dacă ai venit nepregătit, cred că ai încuiat-o degeaba.

Fu cuprinsă cu braţele:

- Ce înţelegi prin nepregătit?

Se răsuci şi-l privi drept: "Ce, nu ştii ce înţeleg prin nepregătit?"... Nu, nu prea ştia. Adică nu-i venea să creadă că prinţesa Ionescu chiar se gândea la prostii cu el! Tânărul zâmbi cu neîncredere:

- ... Florentina, tu vorbeşti serios?

- Ce te face să crezi că glumesc?

- Faptul că eşti frumoasă, bogată şi viitoare contesă-n Franţa. Şi m-ai invitat pe mine în camera ta.

Oof, Doamnee! Hai să-i toace la ureche!

- Părinţii mei mi-au spus întotdeauna că nu se amestecă în viaţa mea sentimentală. Iar de certat, ne-am certat din cauza şablonului pe care mi l-au trasat pentru viitorul lor ginere. Dar cum eu nu intenţionez să mă mărit în următorii şapte ani, şablonul ăla cvadruplu licenţiat poate să aştepte. Momentan, sunt frumoasă, bogată şi doar viitoare contesă-n Franţa. Şi sunt, mai presus de toate, tânără. Şi liberă. Am şapte ani la dispoziţie, să mă-mpac cu neamu' Ionescu. Momentan, vreau să fiu fericită. Şi iubită. Şi cam atât.

Sebi o trase la masă şi-o aşeză pe scaun. Şi se aşeză iar în genunchi în faţa ei:

- Încerci să-mi spui că vrei să fii iubită de către mine?

- De ce nu?! Eşti "bine", eşti simpatic, mă faci să râd...

Iar tânărul "bine, simpatic şi amuzant" se deplasă cu rapiditate lângă ea, strălucind de fericire... Se aplecă şi-l sărută. Şi fu iar cuprinsă cu braţele... strânsă bine-bine... Îl luă şi ea în braţe. Şi descoperi că gestul ei "descătuşase" o avalanşă de şoapte, care se abătură toate asupra ei:

- Doamne! Doamne, ce frumoasă eşti! Doamne, nu-mi vine să cred! Tu mă vrei pe mine! Nu-mi vine să cred! Nu pot să cred aşa ceva! Tu, tocmai tu eşti azi aici, în braţele mele! E incredibil! E imposibil! Nu se poate! Visez! Am făcut accident pe deneu şi sunt în comă la spital - şi visez!

Bufni în râs:

- Vrei să te ciupesc?

Fu înhăţată şi luată pe sus:

- Vreau să te îndrăgosteşti de mine! Aşa cum m-am îndrăgostit eu de tine! De doi ani te visez! De doi ani ţin poza ta ascunsă-n noptieră, în Biblie! Prinţeso, tu eşti un vis! Eşti o zână! Eşti o minune - şi-ai intrat atât de brusc în viaţa mea, că nu pot să cred că e adevărat!

Ei, la dracu cu turuiala aia! Îi prinse capul în palme şi-l sărută. Şi, în secunda doi, se pomeni lipită de perete şi "explorată" rău...

Începuse să ameţească de-a binelea acum... Şoapta o făcu să râdă:

- Eşti nebună? Sunt adevăraţi?

Oo, Doamne!

- Tu ce crezi?

- Nu ştiu ce să cred! Că n-am mai văzut aşa ceva!

Serios? Avea ea aşa un decolteu unicat?

- Eşti operată?

Ia uite-l! Îl îmbrânci cât colo - iar el reveni imediat lângă ea:

- Pe bune acum! Eşti operată?

Trase de bretele şi împinse rochia pân' la brâu:

- Ia vezi - sunt operată?

Nu, nu se încumeta să vadă...

- Hai! Vezi dacă sunt operată!

Acum se conformă. Şi făcu ochii mari... Îl împinse şi trase rochia înapoi:

- Doar nu eram nebună, să-mi pun silicoane la şaptişpe ani!

- Nu te supăra, prinţeso! Da' să ştii că-s multe nebune care se operează pe la paişpe-cinşpe ani, aşa! Iar eu, cât sunt eu de golănaş, să ştii că n-am mai văzut aşa ceva!

- Ei, na!

- Pe bune!

Îl lăsă s-o ia iar în braţe. Acum n-o mai pupa; o mângâia uşurel pe păr. Hm...

- Te-am supărat, nu? Te-am supărat cu întrebarea mea tâmpită!

- Nu m-ai supărat. Da' nu mă aşteptam...

Îl privi lung, amuzată de ceea ce urma să spună:

- De ce nu te aşteptai?

- Ţi-am zis - pentru că nu am mai văzut niciodată aşa ceva.

- Păi, ai văzut acum! Auzi? Da' tu eşti operat?

Nu, era buimac. Întinse frumuşel mâinile şi-l apucă cu strâşnicie de fund:

- Ia să verific!

Sebi sări cât colo şi bufni în râs. Şi al doilea salt fu "corespunzător" - iar ea ateriză fix în mijlocul patului matrimonial! Proaspătul ei prieten se grăbea acum să-şi desfacă nasturii cămăşii - şi se cam încurca în cravată, că uitase s-o scoată... Se ridică în coate:

- Repet: dacă ai venit nepregătit, mă tem că ai încuiat degeaba uşa.

Mâinile intrară în buzunarele pantalonilor; iar Sebi "decartă" scurt două cutii de prezervative - nu una! Oo, Doamne! Bufni într-un hohot de râs... Şi el râdea şi-şi smulgea cravata de la gât... Cămaşa zbură undeva pe direcţia uşii... Sprânceana ei ridicată se traducea prin "bună alegere"... Ţopăiala într-un picior, provocată de şoseta încăpăţânată, era de mare efect...

Sebi sări şi el în pat. Îu! Aproape că o aruncase de pe saltea, cu gestul ăla! Contrar presupunerilor ei, tânărul nu se năpusti asupra ei - o întoarse pe burtă. Şi-i trase părul într-o parte... şi-o sărută uşor pe gât...

- ... Tu eşti fermecată... Eşti un vis... Tu eşti raiul meu...

Reveniseră la o viteză normală. Ea era ameţită rău de tot... de degetul care cobora pe şira spinării şi împingea uşurel fermoarul rochiei... şi de săruturile uşoare...

- Eşti incredibilă...

Dăduse de tanga din dantelă...

- Eşti perfectă...

Ştia - şi se răsucea singurică, nerăbdătoare să afle dacă el era "Făt-Frumos din vis" sau doar un alt rateu al vieţii ei... De când aflase că nu e operată, se purta cu ea ca cu un bibelou nepreţuit...

- Vreau să te iubesc... Vreau să fiu al tău... pentru toată viaţa... Pentru toate vieţile sufletului meu...

Asta era o chestie nouă - şi n-o bănuise în vocabularul lui...

Oo, Doamne!

Sami

Îşi privi ceasul şi ridică mirat sprâncenele - nu ştiuse că şi avioanele private au întârzieri...

O aştepta în living, pe canapea. Aflase de la Aleodor ce se întâmplase. Se dusese la el, pe la trei, şi-l întrebase de ce Ana îl anunţase că trebuia să fie foarte atent ca regele să nu primească telefoane. Iar când realizase că mobilul lui Ştefan nu sunase decât o dată, atunci când îl sunase ea, înţelesese că Ana găsise o altă modalitate de a bloca accesul celorlalţi la urechea lui Ştefan. Şi se hotărâse să ceară, totuşi, lămuriri. Consilierul român îi spusese totul. Îi povestise cu lux de amănunte şi despre Florentina, şi despre acel Alex, şi despre orăşel şi verişorul bulibaşă şi judecată... Îi povestise şi despre răcnetele ei. Atunci se încruntase el. Atunci înţelesese că Ana nu putea fi şi şefă, şi mamă - şi preferase să încuie copiii sub pază strictă şi să se ocupe de firmele lui Ştefan. Ana greşise. N-ar fi trebuit să încuie copiii; ar fi trebuit să-i lege de nişte persoane de încredere şi cu capul pe umeri - şi să-i lase

să fie liberi. Viaţa nu se putea opri; copiii nu puteau sta pe loc. Iar dacă Léon şi Philippe erau fericiţi la joaca cu copiii din Aurari, Florentina nu se putea mulţumi cu plaja şi lectura extraşcolară. Prinţesa avea 17 ani... şi era frumoasă foc, din câte observase el în pozele din conac...

Gata - venise. Auzise motorul apropiindu-se. Luă cartea şi-o deschise la semn. Şi aşteptă. Nu se grăbea. Ştefan nu dormea - dar conacul era bine izolat fonic...

Uşa se deschise. Piao intră primul; Ana intră şi ea şi-l văzu. Îi zâmbi un pic... Iar ea oftă greu, din tot sufletul:

- Bună seara, Sami.
- Bună seara, Ana.
- Bună seara.
- Bună seara.

Chinezul se grăbea spre scări; el bătea uşurel cu palma în canapea, pentru că vedea pe chipul ei tot amalgamul de probleme care-o apăsau... Ana se conformă. Şi zâmbi trist:

- Am dat-o-n bară cu Florentina.
- De ce spui asta?
- Pentru că am crezut că am crescut o prinţesă; dar în realitate a rezultat o scorpie crudă şi lipsită de scrupule.

Hei! Se încruntă imediat şi ridică cartea:

- Copiii voştri nu-s ai voştri. / Sunt fii şi fiice ale Vieţii care tânjeşte chiar după ea însăşi. / Ei vin prin voi, dar nu din voi, / Şi chiar de sunt cu voi, ei nu vă aparţin.

- Sami,

- Puteţi să le dăruiţi dragostea voastră, dar nu şi gândul vostru. / Căci ei au propriul gând.

- Opreşte-te.

Nu se opri, ci doar sări câteva rânduri:

- Vă puteţi strădui să fiţi ca ei, dar să nu căutaţi a-i face pe ei asemeni vouă. / Căci viaţa nu merge înapoi şi nici nu se împotmoleşte în ziua ce-a trecut.

- Tu nu ştii ce-a făcut!
- Ştiu tot ce-a făcut. Mi-a spus Aleodor.

Era uimită... Se grăbi să continue:

- I-a fost frică pentru Thomas. Şi s-a gândit că el scrie poezii iar eu citesc poezii - şi l-aş putea "trata" aşa, în versuri. Aşa că ştiu mai mult decât crezi tu că ştiu.

Femeia de lângă el îşi acoperi faţa cu palmele... Lăsă cartea pe canapea:

- Nu înţeleg de ce-ai lăsat-o să plece.
- N-o puteam opri. Nimeni şi nimic n-o putea opri.
- O puteai aduce aici, la conac. Şi, după lungi zile şi nopţi de discuţii mai mult sau mai puţin deschise, ai fi putut-o duce într-o adunare distinsă, plină de holtei numai buni de-nsurat. Asta în caz că nu-ţi surâde ideea măritişului ei cu un poet.

Ana zâmbea slab:

- Nu, Sami. Chestia asta ar fi funcţionat numai dacă ea m-ar fi perceput ca fiind prietena ei. Dar eu sunt duşmanca ei cea mai mare! Atunci când vrea să facă răutatea supremă, o orientează spre mine! Iar când vrea să aibă un secret, îl ascunde în primul rând de mine! Şi-apoi, cum era s-o aduc aici? Şi să-i spun lui Ştefan ce-a făcut? Crezi că el poate suporta, acum, în starea în care este, vestea că fata lui l-a minţit pe-un biet nefericit din Aurari doar ca să-l convingă să se culce cu ea? Că el să ştii că a fost serios! El, băiatul ăla, a venit ieri la mine şi a scos din buzunar un inel! El a venit s-o ceară în căsătorie! Iar ea a intrat şi-a urlat la el şi l-a dat afară răcnind că nici prin cap nu-i trece să-l ia pe el de bărbat! Sami, fii serios! Fata mea e o scorpie crudă şi lipsită de scrupule!

- Fata ta e un suflet care vrea să se simtă iubit. Şi nu te urăşte - e geloasă pe tine. Tu eşti iubită; ea încă n-a găsit pe cineva care s-o iubească măcar pe sfert cum te iubeşte Ştefan pe tine. Deşi cred că a greşit calculul...

Luă tableta şi i-o întinse. Ana plecă privirea spre ecran şi se grăbi s-o ia... O vedea citind grăbită versurile lui Thomas şi lăsând sufe-rinţa să pună stăpânire pe propriul chip...

- ... Tu înţelegi ce-a scris Thomas aici?

Aprobă cu capul.

- El unde e?
- S-a culcat. A umblat prin conac toată ziua; a meşterit şi-a boncănit şi-a lustruit cu îndârjire tot ce i-a picat în mână. Se vedea că era supărat. După cină, m-a rugat să-i dau un calmant. I-am dat un somnifer; unul aşa cum trebuie. După cinci minute, s-a scuzat şi-a plecat pe trei cărări la culcare...

Ana oftă greu:

- Vorbesc mâine cu el. Că el încă nu ştie... De fapt, de unde până unde a apărut poezia asta? Stai puţin.

O văzu scoţând telefonul...

- Bună. Te rog o chestie... Intră pe FB-ul ei şi vezi ce i-a scris lui Thomas azi. Dacă i-a scris ceva... Aştept... OK, trimite-mi-o. Mersi.

Aştepta; regina îşi accesa mail-ul probabil... şi citea... Se încrunta...

- Şi-a luat adio de la el. Adică l-a anunţat că ea a avut dreptate atunci când au vorbit ultima oară. Şi că regretă doar faptul că n-o să-i spună niciodată cuvintele pe care voia să i le spună. Şi a încheiat cu "nu cred că ne vom revedea vreodată".
- Şi toate astea pentru că ea e un suflet care n-are voie să iubească.
- Crezi că i-am interzis să iubească?
- I-ai permis vreodată să-l iubească pe băiatul servitorilor voştri?

Sprâncenele Anei erau foarte, foarte uimite...

- Florentina ta e zăpăcită de statutul de "fata contelui". Dacă la asta s-au adăugat şi nişte "ghidaje" gen "să aibă master", "să fie înalt şi bine şi cu cărare pe dreapta" sau "să aibă titlu nobiliar", cuvintele ei de azi se explică.
- Nu i-am spus niciodată să caute pe cineva cu titlu nobiliar.
- Dar nici nu i-ai zis să se uite şi-n cămăruţa de lângă bucătărie, că cine ştie unde se-ascunde dragostea...

Ana privea lung covorul; se gândea, probabil, că exact ghidajele alea i le dăduse şi omisese cel mai puternic jalon - cel cu "să te iubească sincer"...

- ... Îţi spun sincer că nu ştiu ce să fac. Şi sunt tentată să o las să facă ce vrea ea. Să-l oblojesc pe el, să-l îndrum către alte fete şi s-o las pe ea să facă ce vrea ea.
- Ea se va întoarce acasă. Nu ştiu când, nu ştiu cum - dar se va întoarce. Indiferent unde e acum şi ce face acum.
- Şi crezi că el poate să steargă cu buretele isprava ei?

Aproba, zâmbind... Ana zâmbi şi ea:

- Nu ştiu de ce, parcă simt o fraternizare a ta cu ea.
- Tu eşti femeie; n-ai să poţi niciodată să gândeşti ca un bărbat.
- Asta e evident!

"Aminteşte-ţi că eu te voiam cu tot cu copii - cu toţi trei!" Strânse bine maxilarul şi nu clipi mai altfel...

- ... O să vorbesc mâine cu el. Să văd cum fac, să nu ne audă Ştefan...
- Pot să-ţi sugerez să te duci până la vilă, să cauţi o bluză cu mâneci mai bufante.

Ana bufni în râs şi se ridică. Începu şi el să râdă:

- Nu ştiu dacă Aleodor ţi-a spus... Mâine, Jada şi Aidin ajung în Italia. Iar dacă analizele ies bine, profesorul Rutherford îl operează poimâine.

Era privit lung... Zâmbi slab:

- Vă mulţumesc. Dacă nu eraţi voi...

Ana aprobă cu capul şi porni spre scară. Şi-l lăsă mască.

- Daţi prea puţin atunci când împărţiţi din avuţie. / Numai când daţi din voi înşivă, atuncea dăruiţi cu-adevărat. / Căci ce-i în avuţie decât nişte lucruri ce le păstraţi sub cheie crezând că mâine vă vor fi de vreun folos?

Cee? Ana recita din Kahlil Gibran?

- Noi îţi mulţumim.

Hei! Ana recitase din Kahlil Gibran! Din *Profetul*! Uau!

Să se ducă s-o întrebe... Ce s-o întrebe? Dacă găsise ediţia în

franceză? O găsise, bineînţeles! Iar dacă n-o găsise, probabil că angajase Ştefan un traducător...

Păi... Ce mai era de spus? Mai era ceva de spus?

Se ridică şi intră în bucătărie. Şi deschise încetişor uşa cămăruţei. Thomas dormea dus... Intră, se asigură că e bine, că nu are temperatură sau... Dădu să iasă... şi reveni lângă el. Şi-i luă pulsul. Că Florentina se va întoarce în curând, aşa că trebuia să-l găsească aici, calm şi lucid şi mai ales sănătos tun!

Ştefan

Ha? Parcă se auzise uşa...

Da. Se auzise uşa. Acum se închisese. Miji un pic ochii, curios să vadă cine intra peste el "la ceas de seară"... Ana era! Venise!

Dădu să ridice mâinile spre ea; dar se controlă la timp şi nu se clinti. Soţia lui nu-i aruncase nici măcar o privire! Se dusese glonţ la masă! Iar asta însemna că era supărată fleaşcă - dacă nu venise ea să-l sărute... Dacă nici prezenţa lui nu-i putea alunga necazul şi gândurile negre...

O privea printre gene. Se schimba acum - adică trăgea hainele de pe ea. Şi gesturile îi erau foarte supărate! Ce se întâmplase cu regina lui? Ce păţise regina lui?

Gândul ăla cu supărarea nu mai era extrem de presant. Tocmai îl îmbrâncise celălalt gând - cel care constata, doar pentru el, aşa, că soţia lui era definiţia perfecţiunii...

Încerca să nu se încrunte - tocmai calculase o altă chestie, care se va face simţită în curând şi care o să-i dea migrene mari... Că aşa femeie frumoasă n-o să-şi piardă timpul lângă un impotent...

"Auzi, băi, Ştefane? Tu nici să te ţii pe picioare nu eşti în stare! Şi plănuieşti să faci prostii cu ea! Cum dracu să le faci? Ce-ai - te-ai lovit la cap în cădere?" Nu, nu se lovise la cap - dar ideea aia îl îngrijora deja, fiindcă era incredibil de frumoasă şi-acum, la aproape 38 de ani...

Gata. Putea să îngroape ideea cu amorul - că se îmbrăca. Dar, cum s-o mai îngroape? Ce, pe-aia cu plosca o îngropase? Nu el - căpoşenia căpoşeniilor! Aşa că încercă să ofteze cât mai uşor, să nu-l simtă... Venea - şi-acum parcă zâmbea... Patul se lăsă uşor. Fu sărutat pe obraz şi cuprins cu braţul şi învelit bine... Oftă greu:

- De ce zâmbeşti cu tristeţe? Ce s-a întâmplat?
- Tu nu dormi?
- Nu.
- Credeam că dormi...
- Ştiu. De ce zâmbeşti cu tristeţe?
- Nu zâmbesc cu tristeţe.
- Femeie frumoasă ca Luna, te rog - nu mă face să mă-ntorc şi să te electrocutez! Că m-a frământat domn' doctor de-am văzut stele verzi! Hai - fi omenoasă şi nu încerca să ai secrete faţă de regele tău...

O făcuse să râdă; dar ştia că şi râsul era trist...

- Ce s-a întâmplat?
- Eh! Diamant are unele mici probleme cu afacerile. Dar am discutat cu el şi cu consilierii lui, aşa că lucrurile or să se îndrepte săptămâna viitoare.

Aprobă încet cu capul - ăsta era "trombonul-campion" de pe anul 2020. Aştepta...

- În rest, toate sunt bine. Copiii sunt în Aurari şi sunt bine. Se distrează de minune. Cu excepţia lui Philippe, care tot oftează după chinezoaica lui pianistă... Grasu şi Titel sunt atenţi şi alerţi la ale lor... Tăticul tău îşi bate capul cu orăşelul, că toate merg de minune acolo iar el se cam plictiseşte...

Aproba cu capul şi aştepta...

- ... Chiar e normal ca afacerile să încetinească în iulie-august?
- Da. Anul ăsta, da. În toamnă sunt alegeri mai peste tot. Oamenii o lasă mai uşor - că cine ştie cum se răzvrătesc serviciile de informaţii şi iese cine nu trebuie şi ajunge vreunul uriaş la puşcărie şi iscă un scandal internaţional care să zguduie conturile personale din paradisurile fiscale...

Ana tăcea... El aştepta în continuare... Soţia lui se lipi de el. Şi oftă greu:

- Sunt îngrijorată pentru aia mică. Am primit de la Cheng o filmare...
- Şi eu de ce n-am primit-o în secunda doi?
- Pentru că nu e concludentă.
- Din acest moment, vreau să primesc şi eu absolut totul.
- Ştefane... Tu primeşti tot ceea ce este important. Iar această filmare nu este importantă. Oamenii lui Cheng au simţit că sunt în pericol de concediere; aşa că s-au pus cu burta pe muncă şi-au produs nişte imagini de la camerele stradale. I-au surprins trecând pe stradă. I-au surprins din spate... Filmarea are doar şase secunde şi nu arată absolut nimic. Ei zic că ea e; dar are o pălărie pe cap, aşa că...

Aşa că...

- Aşa că m-am dus la Perla şi-am pus-o la treabă.

Cum-cum? Ce treabă?

- Ce treabă?
- I-am spus să-i facă să sufere. Să le ucidă rudele. Copiii, nevestele, părinţii, fraţii...
- Perla nu mai face de-astea.
- Le va face acum.
- Nu le va face. Nea Mihai a murit la 24 de ore după ce ea a ajutat-o pe-o clientă să scape de bărbatul ei. Şi s-a jurat că nu mai face magie neagră.
- A făcut-o atunci pentru bani. Iar nea Mihai a murit de inimă - nu de vrăji. Le va face. Pentru nepoţica ei.
- Agata e nepoţica ei.
- Ştefane, tu nu simţi uneori că şi Thomas e băiatul tău?

Zâmbea şi aproba - ba da...

- O s-o facă.
- Trebuie să aibă nişte chestii, ca să poată să facă ceva.
- I-am dus nişte hăinuţe de-ale ei, nişte fire de păr...

În cazul ăsta, poate că o să funcţioneze! Cine ştie...

- Iar Diamant a rămas cu ea după ce-am ieşit eu. Semn că o să aibă el grijă să nu rămână fără ingrediente, cum se zice...

Cu siguranţă, Diamant avea o mică cutie cu tot felul de amintiri, de la tot felul de evenimente din viaţa fetiţei lui...

- ... Pot să te rog ceva?
- Ştii bine că da.
- Pot să te rog să facem schimb de locuri?
- Nu. Dar ai putea să ocoleşti patul, cât mă trag eu mai în spate...

Ana râdea şi se conforma... şi se ghemuia în braţele lui, lipită bine de el... Oare şi ea încerca să afle dacă bărbatul ei "mai era valabil"? Cine ştie! Nu putea s-o electrocuteze aşa, de la ceafă; în concluzie, o cuprinse cu braţul şi tăcu mâlc şi rămase nemişcat, ca să nu-i dea idei...

În concluzie, soţia lui făcuse o grămadă de treabă. Îl descurcase pe Diamant cu afacerile, pornise "fabrica de magie neagră", le dăduse ţeapă italienilor - despre care, apropo, nu-i spusese lui nici un cuvânt măcar - şi-l trombonise cu grijile pentru Trésor. Altceva o apăsa pe ea. Dar... Dar, dacă nu voia ea să-i spună...

Poate-i va spune mâine. Sau poate nu. Poate-o să afle de la Piao. Sau poate nu. Deveniseră secretoşi...

Grasu

Coborî de la volan şi ocoli maşina. Şi scoase buchetul, îl examină pe toate părţile, îndreptă celofanul...

Păi, să se ducă să vorbească cu ea - nu?

Intră în curte şi se grăbi spre uşă. Perla îl aştepta cu uşa deschisă - şi cu un zâmbet larg pe buze.

- Săru' mâna.
- Să trăieşti! Da' nu trebuia să te deranjezi, maică; că-s femeie

bătrână...

Ascunse imediat buchetul la spate:

- Agata e acasă?

Mama lui Diamant aprobă - şi se puse barieră între el şi intrare:

- Da. Da' e obosită. Şi foarte supărată pentru ce s-a întâmplat în orăşel.

- Trebuie să vorbesc cu ea.

- Despre?

- ... Tanti, te rog io mult - lasă-mă să vorbesc cu ea.

- Dacă-mi spui despre ce.

- ... Nu pot să-ţi spun.

- Atunci nu te duci singur la ea.

Aprobă cu capul; şi acum fu lăsat să intre. O aşteptă să închidă uşa, să o ia ea înainte... Perla deschise uşa fix zece centimetri:

- Te-ai culcat?

- Nu.

- A venit Grasu. Vrea să vorbească cu tine...

- Sigur, mamaie!

Şi bineînţeles că intra ea prima! Da' ce-i venise? Ce era cu ea? Că nu se mai purtase aşa cu el... În fine! Intră şi încercă să zâmbească:

- Bună seara.

- Bună, Grasule.

Întinse buchetul spre ea. Iar ea se blocă - de parcă văzuse o bombă nucleară, sau... Îl întinse şi mai mult; şi de data asta îl luă:

- Mulţumesc. Da' nu înţeleg de ce...

- O să înţelegi imediat.

Şi-acum trebuia să-i spună... cumva... Simţi că-l gâtuie rău plânsul; dar trebuia să-i spună! Aşa că încercă să fie coerent:

- Tu ştii că Florentina era Sufletu' meu...

Agata aproba, precaută...

- ... Îi ziceam aşa pentru că aici, în sufletul meu, ea era fata mea. Eu ziceam mereu că e ca şi fata mea; da' simţeam că e mai mult a mea, decât a lui Ştefan şi-a Anei. Noi ne înţelegeam altfel; aveam o relaţie de amiciţie foarte strânsă. Eram uite-aşa - prieteni la cataramă. Ne spuneam secretele... O salvam din situaţiile imposibile... O ajutam să-şi rezolve problemele fără să afle Ana...

- Ştiu. Şi ştiu cum te simţi tu acum - că şi eu mă simt folosită şi azvârlită.

Deci şi pe ea o folosise Florentina. Probabil că o pusese să-i tot dea-n cărţi şi-o descususe, pe departe, despre Alex... Sau despre casa nelocuită care le ascunsese nopţile de sex... În fine! Nu mai conta! Nu venise să-şi bocească nefericirea la urechea ei!

- Azi, când Alex ţipa de durere, m-am uitat la ea. Nu s-a simţit vinovată pentru chinul lui. Nu s-a simţit vinovată nici pentru chinul din sufletul lui...

Agata aprobă, demonstrându-i că se aflase despre inel...

- Mă uitam la ea şi simţeam că mă doare sufletul. Simţeam cum fetiţa din sufletul meu se stingea, încet-încet. Până la a zecea lovitură, a murit. N-a dispărut - a murit. Am îngropat-o la poarta orăşelului...

Perla scăpă un oftat greu - şi se controlă imediat şi interveni:

- În fine. Ce treabă ai cu Agata? Că ea n-are nimic de-a face cu Florentina! Or fi ele verişoare - da's doar cu numele.

- Eu, de fapt, vreau s-o rog pe Agata...

Şi uite că nu putea să-i spună, pentru că ochii albaştri se uitau drept, cu atenţie la el - şi-i goneau tot curajul...

- Hai, Grasule! Zi-i odată!

Se întoarse spre ea:

- Tu, Perlo, mă ştii; ştii ce inimă am în mine. Ştii cum am fost cu Florentina. O să am grijă de ea, o să o feresc de rele, o să am grijă să fie fericită...

- Păi n-ai zis că a murit?

Ea înţelesese că se referea tot la Florentina... Oftă greu - şi decise să privească covorul:

- Ştiu că eşti fata lu' Diamant. Şi-un pic şi-a Perlei. Vrei să fii şi fata mea un pic?

În secunda imediat următoare, Agata ajunsese în braţele lui, strângându-l bine-bine... Perla se repezi şi-i luă florile:

- Le pun eu în apă.

Gata - ea ieşise. O strânse şi el în braţe pe fetiţa lui:

- Tu ştii cum e Grasu! Ştii că eşti în siguranţă cu mine - da?

- Bineînţeles!

- Las' că am eu grijă de tine! Că tu n-o să-mi înşeli niciodată aşteptările! Şi n-o s-o iei niciodată razna!

- Să ştii, Grasule, că Florentina n-a luat-o razna. Da' aşa-i dragostea acolo, la Cannes! Tu crezi că eu nu ştiu că noi suntem aici o insuliţă într-un ocean?

O lăsă jos şi-o pupă pe frunte:

- Măiculiţă, ce deşteaptă eşti!

Agata râdea, roşie ca focul în obraji... Se grăbi să-i facă instructajul:

- Vezi, să nu-i zici lu' taică-tu că am vorbit. Că intră la idei - şi odată zice că nu-l mai iubeşti şi pică-n depresie!

- Nu-i zic.

- Aşa. Să nu-ţi fie frică să-mi zici secretele tale. Că sunt în siguranţă cu mine. Şi io ştii că nu trădez niciodată oamenii care sunt în sufletu' meu.

- Ştiu. Ştiu că pe ea n-ai trădat-o - şi, vorba aia, ea chiar a comis-o rău de tot...

- Aşa. Şi, dacă-ţi place de vreunu', să-mi zici. Să ţi-l documentez şi să aflu totu' despre el. Să nu pui la suflet vreun neisprăvit cu o mie de feţe.

- Bine, Grasule.

- Şi să fii cuminte. Da? Că mă jur pe viaţa mea că o să-ţi fie bine! Mă ocup eu - şi-o să-ţi fie foarte bine!

- Bine, Grasule. Acu' o iei mai uşor? Că nu vreau să faci tensiune, sau...

Agata râdea - şi îl mângâia pe cap... şi-i jucau ochii de fericire... Îi luă mâinile şi i le sărută. Şi şopti:

- Auzi? Da a' bătrână ce-are?

Agata îl trase şi-l aşeză pe scaun:

- Ei, nimic...

Şi părea hotărâtă să-şi strângă manualele de pe pat şi să nu sufle o vorbă... Perla intră şi puse florile pe masă. Şi i se adresă mult mai "uman" acum:

- Îţi fac o cafea, Grasule?

- Nu, tanti - săru' mâna. Vorbesc cu Sufletu' meu şi mă duc şi eu la culcare. Că mă simt bătut...

Paşii se îndepărtau, Agata zâmbea şi nu ştia cum să-şi ascundă mai bine obrajii roşii...

Fetiţa lui era un înger. Ea, Sufletu' lui cea nouă, n-o să-l facă niciodată să sufere. Şopti, privind-o lung:

- Tu-ţi dai seama ce-o să fie pă capu' ăluia de te-o pune la suflet? Deşteaptă, frumoasă, cu o mamă vrăjitoare şi doi taţi interlopi?

- Tu nu-ţi dai seama. Că tu nu adaugi şi fratele bulibaşă...

Bufni într-un hohot straşnic de râs - că avea dreptate, nu-l socotise şi pe Azur... Şi ea râdea:

- Şi-un unchi rege, un bunic primar cunoscut în tot estu' Europei... Ehei - ce-o să mai scapere din călcâie ăla de m-o pune la suflet!

- Ba să ştii că, dacă te pune la suflet, o să se bată parte-n parte cu fiecare dintre noi - şi-apoi cu toţi deodată. Şi-o să ne-nvingă. Că aşa-i dragostea adevărată, să ştii.

Ştia. Aproba.

- Chiar voiam să te întreb...

- Aa, lecţiile de vacanţă merg foarte bine!

- Ştiu! Îmi dau seama...

Perla mărşăluia pe-acolo, pe hol... Se ridică:

- Hai, că mă duc şi eu acasă. Vorbim zilele astea - da?

- Da, Grasule.

Agata se grăbi să-l tragă-n jos şi să-l pupe pe obraz. Şi-i şopti:

- Toţi stau cu ochii pe toţi - că precedentu' e făcut. De-asta e aşa.

Şi arăta spre bucătărie... Da' ce, damblagise Perla? Îl bănuia că se dădea la asta mică? Hm... Reveni spre ea. Şi-o privi exact aşa cum simţea că trebuie s-o privească - ca pe fetiţa lui:

- Bine. Noapte bună, Sufletu' meu...
- Noapte bună, Grasule.

Dădu să iasă; numai că fu oprit. Iar mâinile reci îi prinseră capul. Şi rămase mască - fu pupat pe frunte...

Agata îi zâmbea şi-i făcea pa-pa cu mâna; el nu prea mai ştia nici unde-i uşa, nici unde trebuia să se ducă, nici cum îl cheamă pe numele întreg...

"Hai - du-te acasă! Şi odihneşte-te, că ai cearcăne!" Aşa-i spuneau ochii albaştri ai Sufletului lui. Aşa că porni pe coridor... şi salută, din uşa bucătăriei:

- Săru' mâna, tanti.
- Să trăieşti.

Se grăbi să iasă. Şi-şi aprinse o ţigară. Acum se simţea liniştit. Se simţea... "plin". Acum, lucrurile reveniseră pe făgaşul lor normal. Şi era din nou Grasu. Porni spre maşină - abia aştepta să ajungă acasă, să facă un duş şi să se culce. Mâine trebuia să se ocupe şi de afacerile lui Titel...

Trecea cu zece la oră pe străzi, printre grupurile de tineri ieşite la plimbare... Grupuri compacte, un pic grăbite... Patru fete... Opt băieţi... Şase fete - cinci micuţe şi-una dintr-a doişpea... Nea Mitică Albu ieşise la poartă - stătea singur cuc acolo, de parcă aştepta pe cineva...

Nu; Perla nu damblagise. Orăşelul "intrase în alarmă" când înţelesese că Florentina îi dusese de nas ziua-n amiaza mare şi de faţă cu ei toţi. Acum "suflau şi-n iaurt". Iar Perla trăise multe şi văzuse multe. Şi auzise şi mai multe. Şi era bătrână. Normal că reacţiona mai altfel...

Prinţesa stricase totul. Distrusese totul. Distrusese liniştea şi ordinea şi încrederea pe care-o avuseseră unul în celălalt. Şi cum insula asta de normalitate era aproape ermetică...

Se îndoia că sâmbătă o să mai fie petrecere. O să fie seară de dans; dar n-o să mai petreacă nimeni. O să le fie frică să danseze, să discute... Or să se spioneze pe furiş - şi-or să se bănuiască unul pe celălalt şi-or să se fileze şi-or să înceapă să curgă zvonurile şi acuzele şi pozele făcute cu telefonul... Ce dezastru!

Viră dreapta şi acceleră un pic. Voia să ajungă acasă. Şi să încuie uşa. Şi să bea o bere rece şi să se bucure în linişte de noua lui fetiţă. Un înger de fată...

3 august 2020 - luni

Ana-Maria

Dormise binişor. Se simţea odihnită. Dar era la fel de supărată - pentru că visase pedepsirea lui Alex. Revăzuse sângele...

Bine că Ştefan dormea! N-ar fi putut să-l mintă spunându-i că era supărată pentru Trésor! Aseară, soţul ei nu-i văzuse bine mimica; dar azi, acum, pe lumină...

Intră în birou:

- Bună dimineaţa.

O salutară toţi în cor - iar Aleodor "luă startul":

- Înainte de orice, ţi-am trimis un mail. Şi te sfătuiesc să intervii totuşi.

Aha! Deci el o sfătuia să intervină! Interesant! Se aşeză la birou şi-şi porni mail-ul:

- Piao, te rog, sună în Aurari. Întreabă cum se simte Alex şi dacă e cazul să te urci în avion şi să-l pui personal pe picioare.
- Imediat.

User, parolă... Mail-ul lui Aleodor. Nici un text, doar un ataşament. Click... Open? Fişierul se numea "***Prinţesa 2 aug 22:30***". Iar pe ea n-o interesa ce făcuse Florentina la zece jumate, aseară. Şterse deci mail-ul:

- Părinte, nu mă interesează subiectul.

Paşii se apropiară grăbiţi:

- Ana, hai să
- Hai să ne vedem fiecare de treaba lui. Treaba mea sunt afacerile acum. Şi cei doi copii ai mei, care sunt acum în Aurari. Tu nu ai afaceri de rezolvat?

Aleodor era roşu ca racul în obraji şi-o privea lung... Reveni spre monitor:

- Nu mă interesează ce face femeia aia. Deci, nu-mi mai da veşti despre ea - că nici ele nu mă interesează.

Piao se grăbi să intervină:

- Alex doarme. După cum arată rănile, se pare că nu se vor infecta. E bine. Dar spunea dl Ionescu că nu mănâncă. Aşa că opinia lui despre cât de bine e Alex e rezervată...

Minunat! Cine-o pusese să se intereseze?

Ridică privirea spre Aleodor, care se ascunsese după propriul monitor şi încerca să vorbească tare-n şoaptă...

Diamant

Tresări şi ridică capul - cine-l suna cu noaptea-n cap? Încercă să se dezmeticească, să identifice direcţia sunetului... În dreapta! Trase bine de pleoape şi se aruncă spre noptieră. Şi răspunse fără să se mai uite la afişaj:

- Da.
- Salut.

Părintele era - şi părea uşor disperat. OK!

- Salut.
- Bă, descurcă-mă - că mor aici!
- Unde, bă?
- La conac.
- Păi eu sunt în Aurari!
- Ştiu! Am un mail, de la Interne! Şi Ana zice că n-o interesează! Şi io mor aici! Că nu-i în regulă!

Deschisese ochii foarte larg acum! Mail de la Interne?

- Ce mail, mă?
- Uite, un mail cu o înregistrare ambientală. Făcută la Howard

Johnson.

- Aha. Şi?

- Şi nu-i normal, să ştii! Ar trebui să intervină!

- Cine să intervină, mă?

- Ana! Şi tu! Că tu eşti acolo! Şi eşti unchiu' ei!

Aa! Se-ncruntă instantaneu:

- Io nu mai sunt unchiu' ei! Io n-am nepoate de-astea aşa de "săltăreţe"!

- Diamante!

- Sună-l pă Grasu! Că e Sufletu' lui - nu al meu! Apropo! De Trésor mai ştii ceva?

Şi cum ăla nu ştiuse niciodată nimic de Trésor, apăsă butonul roşu. Şi înjură straşnic...

Mm, ce draci monumentali avea! Muierea aia dăduse tot orăşelul peste cap! Stricase toată armonia şi toată normalitatea din orăşel! Rămăsese şocat aseară, când ieşise să se ducă la primărie şi descoperise schimbarea! Se plimbau "pe sexe", ca musulmanii habotnici! Şi vorbeau în şoaptă, ca hoţii la serviciu! Iar bătrânii stăteau cu ochii pe ei ca vulturii cu ochii pe porumbei! Totu' se dusese dracului! Şi numai din cauza ei! Şi-ăsta tocmai pe el se găsise să-l sune! Ce idiot!

... Da' şi el idiot - că tocmai îi reproşase spionului lipsa veştilor. Era sigur că Aleodor nu uitase de micuţa lui. Da' dacă nu afla nimic... Dacă ăla uriaş care-o răpise era intangibil şi lucra cu mănuşi chirurgicale...

Cum să facă să-şi găsească fetiţa? Unde să se ducă s-o caute? Pe cine să se ducă să întrebe? La cine să apeleze ca să-l ajute s-o găsească? Simţea că înnebuneşte...

Grasu

Apăsa acceleraţia. Se grăbea. Se făcuse târziu, iar el avea întâlnire peste cinci minute - şi trebuia să mai străbată vreo cinci kilometri aglomeraţi rău... Specialul începu să cânte; aşa că apăsă butonul şi rosti scurt:

- Da.

- Salut.

- ... Salut, Părinte.

- Ce faci - la treabă?

- La treabă.

- Grasule, am o problemă.

- Ascult.

- Am primit de la Interne o înregistrare ambientală. Şi nu ştiu ce să fac.

- Cu ce e?

- Cu Florentina.

Zâmbi slab:

- Nu ţine de mine. Sună-l pe Titel.

Apăsă din nou butonul şi acceleră - dacă prindea galben aici, se ducea lansat pe bulevardu' ăla!

Yes! Trecuse! Acum ştia sigur că va ajunge la timp!

Se simţea... un om nou. Se simţea minunat! După ce Agata devenise fetiţa lui, se calmase complet! Şi-şi revenise instantaneu! Adică, în fine - nu chiar instantaneu. Se culcase încă confuz; da' se trezise... Se trezise mândru şi drept ca bradul din părculeţ! Şi remontat şi vesel şi zâmbitor şi plin de viaţă! Fluierase azi sub duş! Plecase de-acasă cu zâmbetul pe buze! De când devenise tatăl îngeraşului cu ochi albaştri, zău că era un alt om! Aşa că Florentina Ionescu, cu toate reuşitele şi problemele ei, "nu ţinea de el". Nu mai ţinea de el. Era doar o rudă de-a lui Ştefan. Una de-aia îndepărtată. Cam ca Florentin Manolache de îndepărtată. O ajuta dacă primea ordin de la Diamant; da' altfel...

Oare când să se ducă să vorbească cu Agata? Că rămăsese stabilit să vorbească despre băiatul ăla care-i plăcea ei! Din păcate, încă era vacanţă; n-o putea prinde la şcoală. Iar acasă era Perla - jandarm model care nu scăpa nici o şoaptă, nici o mişcare, nimic! Acum, cu noua atmosferă din Aurari, invitaţia la el acasă ieşea complet din discuţie...

Las' că găsea el un moment propice! Sau poate că-l găsea ea! Cine ştie! Aseară, când aflase de ce-i adusese flori, Agata strălucise. Poate că o să găsească ea un moment...

Viraj dreapta. Frână. Ajunsese la timp. Ah, Doamne! - azi o să aibă o zi perfectă!

Titel

Tresări şi-şi scoase căştile - specialul avea ecranul luminat. Pauză înregistrarea şi răspunse:

- Da, Părinte.

- Salut.

- Salut.

- Băi, să ştii că tu eşti practic salvarea mea. Dacă nici tu nu vrei, io mă ridic şi-mi scriu demisia şi mă duc dracului unde văd cu ochii!

Aoleu!

- Da' ce s-a întâmplat, mă?

- ... Am primit o înregistrare, de la Interne. O ambientală. Ana nu vrea s-o audă. Şi nici Diamant. Şi nici Grasu.

- E cu Florentina?

- Da.

- Din ce interval orar?

Pauză... şi un răspuns un pic nesigur:

- Unşpe jumate-doişpe jumate.

- Aha. Da' cu ce ocazie s-au apucat ăia s-o asculte?

- Nu pe ea au vrut s-o asculte, ci pe el.

Ridică mirat sprâncenele:

- Pe el?

- Da. Şi-a mesăgit un partener de afaceri şi-a amânat un biznis bănos până săptămâna viitoare. Şi i-a zis că, dacă-i iese pasienţa, s-a rezolvat pe juma de mileniu de-acu' încolo. Băieţii îţi dai seama că sunt interesaţi de pasienţe de-astea...

- Aha. Păi stai liniştit - că eu am microfoane în camera aia. Şi înregistrez non-stop.

- ... Pe bune?

- Pe bune. Şi sunt online cu Isamu, care mă ajută cu localizarea şi socializarea şi-mi obţine tot felul de date...

- Deci vă ocupaţi voi.

- Da. Ana a zis că, dacă vreau, pot să mă ocup eu. Că Grasu nu se mai ocupă fără ordin iar Diamant nu se ocupă nici cu ordin. Aşa că sunt pe baricadă, cum se zice, şi conduc ostilităţile şi paza ei discretă.

- Aha...

- Dacă primeşti informaţii despre ea care nu se referă la pericole iminente, să mi le trimiţi mie - că pe mine a picat sarcina să am grijă de ea.

- Aha. Bine, Titele. Bine că mi-ai zis. Că m-am speriat îngrozitor când am auzit "nu ţine de mine"!

- Şi-o să te mai sperii de câteva ori. Din câte-am auzit eu pe bandă, iureşu' de-abia se-ncinge!

Aleodor tăcea...Adăugă:

- ... Peste vreo două zile, sfatu' meu e să-ţi faci de treabă la drum lung. Că e mai bine.

- Am înţeles. Bine, Titele. Vorbim.

- Vorbim.

Închise şi-şi puse din nou căştile. Ascultase până la două jumate. Mai avea cam cinci minute de zgomote; după aia, se părea că adormiseră. Deci, după alea cinci minute o să fumeze o ţigară şi-o să tragă o concluzie. Dar concluzia preliminară era că iureşul de-abia se-ncingea. La ce steluţe săriseră în camera aia, la ce logoree avea individul şi ce gâsculiţă se dovedea a fi Florentina, iureşul ăsta o să fie cam ca bomba cu napalm de mare...

Intră în mail şi începu un mesaj nou. Pentru Isamu. Trebuia să-i spună şi lui de mesajul individului către partener. Că băieţii aşa că Sebi ăsta nu amânau caşcavalul decât dacă atacau la fabrica de caşcaval! Poate reuşea chinezul să facă o şmecherie să-i intercepteze telefonul...

Hait! Avea un mail nou! Ia să vadă el...

Băiatul lui de la Orange zicea că Sebi adora mesajele scrise. Probabil avea dificultăţi cu ţinerea de minte şi nu voia să rişte să-ncurce cifrele! Oricum, era matinal - tocmai terminase discuţia mesăgită cu şeful lui direct din Craiova. Îi spusese că îşi ia o săptămână liberă şi că, în cursul zilei de azi, o să-i trimită banii pentru următoarele şapte zile - ca să nu existe discuţii. Şeful nu protestase. Sarcina lui nu era să-l ponteze zilnic pe Sebi, ci să-i încaseze zilnic bani! Sebi ăla tocmai îşi luase concediu...

Sebi se-apucase intens "să lucreze" la prinţesa regelui aurarilor. La cardul ei. Aflase că Ana îi dăduse Florentinei un milion de euro, pe-un card. Nu se îngrijora foarte tare pentru bani; Florentina era marea lui îngrijorare! Acum, după ce ascultase ce se întâmplase azi-noapte, era chiar foarte îngrijorat! Individul ştia care era calea spre bani - şi se ocupa intens de ridicarea tuturor barierelor dintre el şi bunăstarea ei. Atunci când prinţesa va realiza ce i se întâmplase o să fie rău...

Oftă greu şi-i trimise mail-ul lui Isamu. Chinezul îi era de un real ajutor la acţiunea asta. Dacă n-ar fi fost el, probabil că n-ar fi reuşit să dea de ea; şi-ar fi alertat poliţia, sau... În orice caz, ar fi îmbătrânit prematur în ultimele 24 de ore. Dar aşa, era bine. Isamu era un fel de computer în "costum" uman. Avea încredere că, ajutat de el, o să izbândească s-o scoată pe Florentina la liman. Momentan, prinţesa înota de zor spre mijlocul apei..

Isamu

Telefonul ăla special, "made in China", ajunsese azi la Titel. Iar înregistrarea ambientală ajunsese la el. Deci Florentina îşi făcea de cap rău de tot...

Nu mai spunea nimic. Nu mai era nimic de spus. În 24 de ore, fata lui Ştefan "schimbase prefixul" - şi se încurcase cu un bătăuş! OK - poza individului îi justifica decizia! Dar nimic nu putea justifica graba cu care decisese "să-şi refacă viaţa" după "incidentul Alex"! Nici chiar propria plictiseală, sau propria singurătate! Sebi ăla fusese un domn; atacase potolit, plănuind probabil trei întâlniri romantice înainte de încuierea uşii. Când colo, ea îl stârnise chiar din prima seară...

Avea senzaţia că Florentina se considera liberă şi independentă. Avea senzaţia că uşurinţa cu care fusese lăsată să plece o încurajase să gândească aşa - deşi cinci minute de gândire calmă, obiectivă, i-ar fi transmis limpede dorinţa Anei de-a o vedea încuiată la Cernica, plânsă, regretând sincer balamucul pe care-l făcuse şi furtuna pe care-o stârnise în inima familiei Ionescu. Florentina se considera "pe picioarele ei" - poziţie din care îşi dorea să-şi refacă repejor viaţa. Adică să intre repejor în ceea ce ea considera normalitate. Uitând că normalitatea aia nu era aprobată şi de tatăl ei...

Când o să afle Ştefan...

Totul depindea de Florentina. De rapiditatea cu care se dezmeticea şi revenea pe drumul cel bun. Dacă va afla înainte ca ea să se dezmeticească, Ştefan va face infarct; şi-apoi va face iureş chiar şi aşa, imobilizat la pat! Dacă însă va avea noroc... şi va auzi totul din gura Florentinei...

Nu. N-o să fie aşa. O să iasă iureş mare. Ştefan o să dea nişte ordine pripite, furioase...

Chestia asta nu se putea sfârşi cu happy end. Şi, din păcate, bunul lui prieten nu va fi aici, cu el. Nu-i va asculta cuvintele. El nu va reuşi să-şi calmeze prietenul...

Se simţea inutil. Şi se simţea vinovat. La urma urmei, el o ţinuse pe Biyu aici, în birou...

Florentina

Pantoful din mătase era rece. Ciudat - ea era transpirată fleaşcă, dar pantoful ei era rece ca gheaţa... Nu cumva călcase într-o baltă! Pantoful ei!

Deschise ochii şi plecă capul - unde-i era pantoful? Ce se întâmplase?

... Era în pat. N-avea pantofi. Scosese piciorul de sub pătură - de-aia îl simţea rece...

Foşnetul o făcu să tresară. Sări deci pe spate, acoperindu-se bine-bine pân' la gât...

Sebi foşnise. Intrase în cameră, proaspăt duşat, cu prosopul înfăşurat sexy în jurul taliei. Şi-acum venea repede-repede la ea... arborând un zâmbet gigantic şi sorbind-o din privire... Măiculiţă, ce-i străluceau ochii! Ce ochi verzi avea! Ce ochi fericiţi avea!

Tânărul se aşează lângă ea - şi-i aranjă părul, dezmierdându-i uşor obrajii...

- Bună dimineaţa, zâna mea...

Mm, ce stil avea! Iar o făcuse să roşească! Ia să-l facă şi ea să roşească!

- Bună dimineaţa, prince Charming...

- Mm...

Sărutul de bună dimineaţa era dulce şi plin de dragoste... şi de-aia, şi de-ailaltă... Fu ridicată şi strânsă în braţe:

- Doamne, te rog, nu-mi lua zeiţa! N-o lăsa să mă părăsească!

Să - ce? Să-l părăsească? Da' ce-i venise?

- Doamne! - zână bună! Dac-ai ştii tu cât de fericit m-ai făcut! Dac-ai ştii tu cât de fericit sunt că te-am găsit! Să nu mă gonești! Te rog!

Şi-o săruta repejor... şi-o săruta uşurel mai peste tot, şoptindu-i că o iubeşte, că e superbă, că e incredibilă, că e îndrăgostit nebuneşte, că dacă-l dă afară o să iasă pe fereastră - şi-o să moară fericit...

- Stai puţin.

Stătuse - adică se oprise din pupat. Bun!

- De ce să te gonesc?

- Nu ştiu. Dar sunt îngrozit de gândul că m-ai putea goni. Fiindcă n-aş putea accepta gândul că te pierd. Tocmai acum, când te-am găsit... şi sunt, în sfârşit, fericit...

- Nu te gonesc; te rog doar să comanzi micul dejun.

Sebi se ridică şi-o ridică pe perne. Îi aranjă culcuşul, o mai sărută o dată... şi se repezi către masă. Ia uite ce prinţişor vrednicuţ "împuşcase" ea! Micul dejun era servit...

Tava sfârşi lângă ea; el se aşeză în genunchi în pat, cu atitudinea unui om pus pe treburi complicate, şi luă o scobitoare. Şi începu să înfigă mezelurile... Bufni în râs - era nebun! Clar! O luase razna definitiv! O hrănea ca pe porumbiţe - şi fremăta tot de bucurie că o hrănea ca pe porumbiţe... Îi dădea şi suc de portocale - îi băga el paiul în gură, nu care cumva să obosească ea căutându-l cu privirea...

Îl privea lung...

Era frumos foc. Era fericit. Iar azi, acum, din tot "stocul" de prezervative de aseară mai era unul singur. Concluzia era că nu, n-o să-l alunge... Sebi zâmbi cu neîncredere:

- Nu spui nimic, iar chestia asta mă sperie rău...

Chicoti încetişor:

- Păi nu pot să spun! Că mănânc!

- Eşti rea...

Nu era rea, ci doar afurisită...

- Tu cât mai stai aici, în camera asta?

- Nu foarte mult. Azi mă apuc să-mi caut un apartament. Gata mobilat, că n-am nici timp, nici chef de asemenea cumpărături. Sper ca duminica să mă prindă sub alt acoperiş...

Tânărul oftă greu şi bombăni ca pentru el:

- La urma urmei, normal - n-ai accepta...

- Ce anume?

- Să te muţi la mine. N-ai accepta.

Hait! Îl privea lung, serioasă... Scobitoarea se opri în dreptul buzelor ei; dar nu deschise gura. Iar Sebi o privi lung, cu ochi vinovaţi:

- Sunt euforic. În clipele astea, sunt în stare să te iau pe braţe, să te duc aşa pân' la Primărie şi să le oblig pe-alea să mă-nsoare cu tine pe loc. Încerc să mă controlez, să nu te sperii... Eu stau la trei camere. Nu e lux; dar e curat şi e mobilat frumos. Te-aş fi invitat să lo-

cuieşti la mine. Este, cred eu, evident că ai fi stăpâna casei - şi-a mea...

- Conform cu ceasul, tocmai am împlinit 24 de ore de când ne cunoaştem.

- Aşa e. Dar eu te iubesc de mai bine de doi ani. Iar în astea 24 de ore ne-am cunoscut, ne-am obişnuit unul cu celălalt şi-am încuiat uşa. Şi nu ne-am scos ochii de dimineaţă. Aşa că m-am gândit, cât am făcut duş, că tu eşti fata lui Ştefan Ionescu. Şi, de 24 de ore, eu aştept să fiu luat pe sus şi bumbăcit grav - şi nu se-ntâmplă chestia asta... Iar telefonul tău nu sună... Şi ne-au văzut mulţi aseară, dar reacţia familiei tale întârzie...

Încă unul care ţinea musai să afle "reacţia familiei ei"...

- Dacă regele n-ar fi fost de acord cu noi doi împreună, până acum aş fi fost ucis, tranşat şi azvârlit la peşti. Şi sunt, totuşi, aici. Te hrănesc, te sărut şi te sorb din privire - şi nu mi se-ntâmplă nimic...

Nu, tot nu deschidea gura ca să fie hrănită...

- Eu, dacă aş putea, aş lua o funie groasă, de vapor, şi m-aş lega de tine. Şi-aş turna peste noi Superglue.

Era nebun! Bufni în râs...

- De-asta îţi zic - te-aş invita să te muţi la mine. Dar parcă mi-e ruşine să te invit la mine. Ar suna... ciudat, după doar 24 de ore. Chiar şi eu, aşa euforic cum sunt, realizez că ar fi o exagerare. Da' nici nu vreau să risc să te pierd... Să mă duc să aduc maşina şi să constat că ai eliberat camera şi-ai dispărut...

Şi picase într-o blegeală tristă acum; mesteca cu scobitoarea printre bucăţele şi nu-i venea s-o privească...

Dacă era să calculeze... din punctul ei de vedere, totalul arăta spre "ei doi amândoi". Avea emiţător în telefon - aşa că părinţii ei ştiau pe unde le e fata. Conducerea hotelului Howard Johnson era "în relaţii foarte bune" şi cu Diamant, şi cu Grasu. Şi nu le spărsese nimeni uşa, să-l ia pe "impertinent" şi să-l taie şi să-l tranşeze şi să-l arunce la peşti. Nimeni nu încercase s-o oprească - nici ieri după prânz, nici ieri după cină... nici azi. Aşa că...

Aşa că lucrurile erau evidente, după părerea ei. Avea o mamă paralistă foc - şi extrem de supărată, mai ales după "spălarea rufelor în public". Aşa că era liberă. Ce făcea ea cu libertatea ei? O muta în apartamentul lui? După 24 de ore? Nee - nu era genul! Ea voia şi trebuia să fie independentă! Iar dacă se muta la el...

Zâmbi:

- O să-mi închiriez un apartament. Că ne cunoaştem de doar 24 de ore - şi-mi place gustul tău în materie de flori.

Ochii verzi o priveau lung... Se lăsă să alunece-n jos pe perne:

- În plus, sunt foarte curioasă dacă ai voce. Aşa că o să-ţi asigur toate condiţiile pentru serenadă...

Gata - revenise la viaţă. Râdea din nou. Şi strălucea din nou. Muta măsuţa jos, că ei aveau treabă... multă... Şopti:

- Câte zici că au mai rămas de-aseară?

- Vreo trei baxuri. Doar să sunăm la room service...

Ah, ce obraznic era! Îi altoi o palmă peste umăr. Iar pătura zbură cât colo. Băiatul ăsta se amorezase rău de tot de "bunătăţurile" ei!

Ana-Maria

Activitatea din birou era febrilă. Aveau un fel de... audit. Adică şi şefu', şi şefa stăteau aici, pe capul lor. Rebeca robotea ca o albinuţă; Adina lăsase baltă mângâiatul bebeluşului şi "producea" hârtii. Aleodor tria hârtiile ei de ale lui; i le ducea ei pe-ale ei, pe-ale lui şi le aşeza pe birou şi le sorta... Era aşa o activitate agitată rău de tot, că nici nu putea să se concentreze la treburile ei! Se uita la ei aşa, lung, şi nu ştia de ce se uita totuşi aşa la ei...

Regele era ocupat. Scria ceva la propriul calculator. Era foarte atent la ceea ce scria, semn că mintea lui calcula venituri şi cheltuieli...

Reveni spre propriul ecran. Deci, avea nişte mail-uri. Ia să vadă ea...

Mail de la Isamu. ***"Raport"***. Nimic scris în corpul mail-ului; aşa că deschise documentul ataşat... şi se încruntă rău...

"Raport 2 august 11:30 CET - 3 august 11:30 CET

Florentina s-a cazat ieri la Howard Johnson, în camera 205. A mâncat prânzul singură. A primit de la Sebastian Bondoc un buchet de flori şi o cutie Christian Dior. Conform cu transcriptul Vodafone, au stabilit să iasă împreună la cină."

Isamu îi trimisese un raport referitor la fata ei. Pe care-i venea să-l şteargă instantaneu. Dar nu putea să-l şteargă. Nu putea să ignore raportul lui. De când se cunoşteau, de atâta amar de vreme, Isamu nu scrisese nici un raport inutil. Iar ea avea încredere în consilierul ei - şi mai ales în omul Isamu. Dacă el zicea că ea trebuia să ştie toate lucrurile alea, atunci...

Îşi aprinse o ţigară şi continuă să citească.

... Deci fata ei luase cina în oraş - şi putea jura că Sebi ăla "ghicise măsura", că Florentina ei n-ar fi ieşit la crâşmă într-o rochie lălâie... Se încruntă rău la fotografia mare cât toată pagina... Mişto animal! Mare şi plin de vigoare! Şi de adrenalină! Abia aştepta să vadă vânătăile pe care le va "crea" mânuţa care-i ţinuse prinţesei mâna pe braţ! Că va vedea şi nişte vânătăi! Animalu' ăsta era mare, plin de vigoare şi testosteron şi ştia asta. Imediat cum prinţesa va scoate colţul, o va încasa "grandios"...

Conform cu ceea ce raportase subalternul lui Titel, cu foarte multă inspiraţie deghizat în taximetrist, în maşină nu se întâmplaseră "lucruri măreţe". Prinţesa se dăduse ameţită. Scorpie şmecheră şi lipsită de scrupule... Coborâseră împreună. Urcaseră împreună. Titel raportase "activitate intensă" până pe la trei dimineaţa. Apoi, animalul plin de vigoare picase-n freză. Şi ea adormise. La opt fix, el se trezise; conversase în scris cu şeful direct, îşi luase concediu... Şi-apoi cursese miere şi dulceaţă. Şi-o luaseră de la capăt.

"Acum, iau micul dejun împreună şi se uită pe internet, pe oferta de imobiliare. Florentina intenţionează să închirieze un apartament cu două camere, mobilat. Probabil că după-amiază îl va alege şi achita; iar mâine va urma shopping-ul: haine şi accesorii."

Şi cam atât; urma data. Şi multe, foarte multe pagini de transcripturi care dovedeau că raportul consilierului ei era corect şi complet. Nu era curioasă să afle cât de bine stătea animalul la capitolul "vrăjeală". Aşa că închise raportul...

Reveni în mail. New... Nea Nicu Cărare. Trebuia să treacă pe la el. Trebuia să se concentreze asupra muncii - că asupra fetei ei avea cine să se concentreze! Titel o să-mbătrânească prematur...

Oare Perla se apucase de treabă? Nu putea s-o întrebe. Dacă erau interceptate, sau... Şi-aşa orăşelul fierbea la foc mic iar tensiunea de-acolo atinsese cote nebănuite! Dacă o băga acum în gura vecinilor, sau a lui nea Dumitru...

Păi, să-i scrie lui Nicu Cărare. Să-l roage să o primească poimâine, preţ de-un sfert de oră măcar. Trebuiau să discute despre Trésor. Adică trebuia să-i spună despre planul ei. Bătrânul era pragmatic - dar ştia că "prostiile alea" nu erau prostii atunci când le făcea cineva priceput. În plus, toată lumea îi spusese că bătrânul încerca să salveze copilul "la masa verde". Iar asta însemna că el ştia ce număr de telefon trebuia să formeze ca să vorbească cu folos despre nepoţica ei.

Diamant

Se aşeză pe canapea şi scoase telefonul - oare el avea numărul de mobil al lui Léon?

Trecea încet cu degetul peste ecran şi se gândea...

Decizia Florentinei de a deveni femeie îl înfuriase îngrozitor. Şi-apoi venise noaptea - şi dormise. Şi se trezise cu gânduri proaspete în minte! Cu o altă viziune asupra lucrurilor! Ieri, cuvintele unchiului lui îl oripilaseră! Azi, i se păruseră logice...

Nu-i avea numărul. Dar asta nu era o problemă. Facebook... Léon Ionesco... Mesaj.

"Ce faci, maestre? Arunci cu fetele pe saltele, pe motiv că le înveţi aikido?"

Send. Îşi aprinse o ţigară... Mobilul vibră scurt.

"Salutare, şefule! Nu, îmi fac temele de vacanţă."

Şi mai bine! Repede! Apăsa ecranul...

"Şi nu laşi tu activitatea aia plictisitoare şi lipsită de strălucire pentru mai târziu? Că te invit pe la mine, să vorbim şi noi ca băieţii..."

Se ridică şi aduse două pahare. Şi sticla cu whisky. Era de-ăla "aşa cum trebuie". Bietul băiat o să ameţească instantaneu...

"Hai că vin acum! Cinci minute!"

Venea în cinci minute... Bun! Îi trebuiau cuburi de gheaţă, nectar "ca să-l stingă", nişte alune...

Robotea prin bucătărie şi se gândea...

Nimeni nu putea opri cursul vieţii. Mai ales cursul vieţii propriilor copii! Florentina, la 17 ani, era o tânără normală. Toţi colegii ei, toţi tinerii pe care-i cunoştea ea făceau dragoste! Sau amor! Sau sex! Toţi ştiau ce-i aia! Numai ea rămăsese ultima prostuţă virgină! Normal că "i se pusese pata" tinerei ambiţioase care crescuse admirând ambiţia şi determinarea lui Ştefan... Şi cum fata lui Ştefan nu putea rămâne codaşa plutonului, se luptase din greu "să remedieze problema". La Cannes nu-i reuşise; intervenise chinezoaica şi-i azvârlise aspirantul pe podea. Aşa că venise în Aurari... Şi făcuse pe dracu-n patru să vină fără chinezoaică, deşi fraţii ei îşi luaseră bodyguardele cu ei...

Nu o acuza pentru ceea ce făcuse; ci pentru modul cum o făcuse. Îl minţise pe Alex. Îl minţise în ultimul hal - şi nu-i păsase că băiatul ăla chiar o crezuse, că chiar pusese la suflet cuvintele ei şi promisiunile şi planurile...

Florentina era isteaţă. Şi cumpătată. Nu-i dăduse cu piciorul lui Alex, după ce-l probase. Şi nici nu-l schimbase cu unul tuns mai scurt. Semn că nu se gândea nici "să se păstreze" pentru vreun pretendent de-ăla cu doctorate şi averi fabuloase. Florentina se simţea singură... În plus, toţi tinerii pe care-i cunoştea ea aveau "o relaţie"! Ea nu-şi putea dori "o aventură de-o noapte", nu? Ea îşi dorise "relaţia ideală", dar fără să se lege de cel cu care avea relaţia aia. Că nu voia să se mărite în următorii cinci-şase ani. Aici se-ncurcase Florentina - la relaţia fără legătură. Aia nu funcţiona decât cu fluturaşi ocazionali. Iar ea alesese un tânăr din Aurari. Şi uitase că ceea ce era ea, statutul ei, reprezenta stabilitatea, seriozitatea, angajamentul...

Dac-ar fi fost el inspirat, să-şi noteze gândurile astea ideal formulate şi să-i trimită lui Ştefan o scrisoare... În fine! Una peste alta, n-o acuza pe Florentina. O înţelegea. Şi era sigur că şi Ana o va înţelege, şi Ştefan...

Numai că el se trezise azi cu gânduri noi. Legate nu de Florentina, pentru care nu el era cel mai indicat sfătuitor. Sfetnicul bun de azi-noapte îi şoptise la ureche motivul pentru care cursul de aikido avea un succes nebun. Léon împlinea, în decembrie, 14 ani. Şi nici taică-su, nici maică-sa nu observaseră că prinţul avea deja 160 de centimetri înălţime şi-o constituţie "bine". Dacă nu observaseră ei că prinţesa crescuse...

Ştefan era imobilizat în conac, în scaunul cu rotile - şi-avea multă treabă acolo, cu propria recuperare. Ana era veşnic în mişcare - cu afacerile. Léon n-avea, însă, timp să aştepte să-şi revină părinţii lui pe făgaşul normal. Dezvoltarea lui "nu se criogeniza", în aşteptarea unor vremuri mai bune. Aşa că se va ocupa el de dezvoltarea nepotului lui.

Soneria piui scurt. Se ridică, zâmbind - şi şopti, ca pentru el:

- La urma urmei, cine se pricepe mai bine şi mai bine la chestia asta?

Cine avea pe mână escorte, case de lux, băuturi fine şi toată "panoplia" de accesorii necesare unor momente de neuitat? Descuie şi deschise larg uşa:

- Hai să-mi trăieşti, nepoate!

- Hai să fii sănătos, unchiule!

Întinse bărbăteşte mâna spre el; iar nepotul lui îi strânse ferm mâna. Mm, ce bărbat o să iasă din el! Îl trase în casă:

- Vino-ncoa, că intră căldura.

Léon se conformă, dar nu "se aventură" mai mult de doi metri. Arătă spre canapea:

- Hai! Stai jos!

Se aşeză cam la juma' de metru distanţă de el şi începu să toarne în pahare.

- Mie să nu-mi pui.

- Să nu mai spui niciodată asta, când un alt bărbat te serveşte cu tărie. Nu se face.

- Da' nu beau alcool!

- Asta înseamnă că guşti şi-atât. Dar nu refuzi "din prima". Nu se face.

Împinse paharul spre el:

- Ascultă de mine. Că tocmai m-am dezmeticit - am realizat că te-ai făcut ditamai, iar taică-tu e blocat în conac la recuperare! Acu' începi liceul! Cât mai e - un an? Oho! Prea puţin! Trebuie să băgăm gaz...

Léon nu zicea nimic... Puse şi gheaţă şi-şi luă paharul:

- Şi-acum plimbăm cuburile prin whisky, ca să-l răcim...

Îl imita... Ridică paharul, zâmbind:

- Hai noroc!

- Hai noroc!

Şi-acum dădu paharul peste cap - ca să-i arate că era băubil. Léon trase şi el o duşcă zdravănă - şi bineînţeles că se înnecă şi-i dădură lacrimile... Îi punea repede nectar de piersici - şi-i venea să-l bată pe spate, că tuşea rău... Prinţul se strâmbă concludent:

- Cum poţi să înghiţi chestia aia?!

- O-nghiţi; de voie, de nevoie... Iar după cum ar zice o bună prietenă de-a mea - după primii cinci litri te obişnuieşti...

Prinţul aproba şi înghiţea nectarul de parcă era antidot universal...

- ... Mm, ce tare e! Parcă suflu alcool pe nas!

- E tare. Şi "te duce". Aşa că trebuie să te antrenezi inclusiv la chestia asta. Ca să fii pregătit şi să nu faci aşa pe la onomasticile colegilor de liceu. Că ţi se duce vestea...

Nu, Léon nu era foarte convins că o să participe la onomastici de-alea cu whiskyul curgând valuri-valuri...

- Uite ce-ţi propun eu. Am sentimentul că voi, tu şi Philippe, o să mai staţi în Aurari cel puţin două săptămâni. Că o săptămână o să dureze dezmeticirea prinţesei - şi încă vreo săptămână după aia spălarea rufelor ei în maşina de spălat a familiei. Eu îţi propun să petrecem împreună astea două săptămâni. Taică-tu n-a sesizat că mai ai vreo jumătate de an, aşa, şi-o depăşeşti pe maică-ta la înălţime. Şi te-ai făcut mare şi la stat, şi la sfat. Dacă eşti şi tu de acord, o să încerc să te transform un pic...

- Eu ştiu ce să zic?! Să nu se supere...

- Băi, eu nu cred că se supără dacă "creşti", cum se zice. O să se necăjească dacă-i zic că n-a observat că te-ai făcut mare! Aşa că nu i-aş zice chestia asta. Da' dacă vrei tu musai, eu pot să vorbesc cu maică-ta, să-i explic ce şi cum... N-o să zică "Nu"; da' o să se uite ciudat pe tine şi-o să-şi muşte limba ca să nu te-ntrebe cum ţi-ai petrecut vacanţa - aşa, cu lux de amănunte. Şi-o să fie nasol pentru tine.

Tăcea...

- ... Ştii care-i şpilul? Tu eşti băiatul lui Ştefan. Băiatul cel mare - chestie mult diferită de băiatul cel mic... Tu o să-i continui afacerile - partea aia curată, impecabilă. Ori le continui pe ale lui, ori te-ajută el să-ţi faci o chestie nou-nouţă, după ce termini facultatea. Dar să ştii că, indiferent cum o să fie, tu o să porneşti în business de pe poziţia "băiatului lui Ştefan Ionescu". Aşa-s oamenii - te leagă de părinţi şi te aşează pe soclul pe care ţi l-au înălţat ei. Că de-aia se zice "aşchia nu sare departe de trunchi". Tu eşti aşa cum te-au plămădit şi te-au modelat părinţii tăi. Iar oamenii ştiu asta. Aşa au apărut numele alea care încep cu A: Atodiresei, Avarvarei, Azoiţei...

Léon nu mai zicea nimic acum...

- O să fie mişto - o să vezi! O să batem Bucureştiu' în lung şi-n lat cât e ziulica de mare! Vizităm, facem shopping, îţi mai arăt una şi alta... Îţi explic de ce trebuie să faci anumite lucruri şi de ce trebuie să nu mai faci alte lucruri... Eu n-am putut să fac asta cu Azur - că-i băiatul meu. Nici Ştefan n-ar putea să facă asta cu tine. Şi să ştii că nu nea Dumitru l-a făcut pe taică-tu aşa cum e acum - contele de Perigord l-a făcut. Aşa-s părinţii - când vine vorba de copiii lor, se emoţionează şi se bâlbâie şi devin protectori şi se-mpiedică...

Puştiul zâmbi. Şi aprobă. Bun!

- Aşa că de mâine-ncolo ieşim în lume. OK?

- OK!

Mai turnă un pic de whisky - doar un pic. Iar Léon începu să râdă:

- Nu te refuz; doar te avertizez că s-ar putea "să mă pierzi" de la un punct încolo...

Râdea şi ciocnea - puştiul era şmecher şi-avea logoree... Mm - bun whisky! Tare! Ia să treacă el la "faza doi"!

- Apropo de împiedicare. Mare împiedicare a făcut Florentina! Mare nenorocire...

Léon aprobă... şi oftă greu:

- Aşa pare acum. Da' după părerea mea, să ştii că nu-i aşa o nenorocire gigantică. Tot trebuia să se-apuce într-o zi - nu? E nasol că l-a minţit; şi e şi mai nasol că, dacă-i zicea adevărul, fugea Alex mâncând pământul! A fost o conjunctură nasoală...

Bun! Puştiul judeca bine! Îi plăcea chestia asta...

- Singuru' care-ar fi marşat la ideea ei era Andrei ăla din Rusia. Aşa că, oricum ar fi dat-o, tot nasol ar fi ieşit!

- Asta cam aşa-i... Din fericire, la băieţi e mai simplu. Dacă-s şmecheri şi aleg cu grijă, nu află nimeni data şi ora exactă...

Ia uite-l, ce rânjea fasolea la el! Perfect! La inventat povestioare cu tâlc era maestru emerit! Start!

- Uite, o să fiu sincer cu tine. Aşa că tu o să fii primu' care află secretul meu. Mi s-a-ntâmplat într-o noapte toridă din august 1990. Era imediat după ce-a căzut comunismu' la noi. Era o atmosferă de-aia de euforie, că abia ne băgaseră şi nouă MTV-ul şi văzusem videoclipul de la Lambada şi aflasem că există mişcarea aia mişto de reggae... Ştefan era în vacanţă, în şatră - şi ne-a dus, pe mine şi încă câţiva băieţi din şatră, la discoteca de lux pe care-o ştia el. Aşa le zicea pe-atunci - discoteci, nu cluburi. Toţi care veniseră cu noi erau mai mari. Şi-au intrat ca-n brânză, că le-a deschis Ştefan uşa din faţă, au ocupat cel mai bengos şi central separeu şi-au început să comande toate bunătăţurile de la bar... Fetele sprinţare roiau în jurul nostru cu duiumul. Şi, în cinci minute, toţi mânjii se-mprăştiaseră ca la razie. Unu' nu mai era pe-acolo! Toţi erau sus, la etaj, ocupaţi până peste cap cu fetele sprinţare!

Léon râdea - şi era vizibil curios. Bun! Îşi aprinse o ţigară... şi fabulă în continuare:

- La vremea aia, Ştefan era mare crai - că avea buzunarele doldora şi educaţia contelui şi se purta cu ele ca cu bibelourile din Luvru. Patru june bestiale se-ntreceau care să-i maseze omoplaţii, care să-i umple paharul, care să-i încânte privirea cu mişcarea aia de reggae de la Lambada. Eu stăteam lângă el şi benoclam ochii ca broscoiu' - şi nu mă lua nici una în seamă. Şi-odată se uită Ştefan lung la mine... şi mă electrocutează şi află micul meu secret... Şi-mi zice să ieşim un pic. Îţi dai seama că n-am zis nu...

Trăgea din ţigară şi se întreba ce vârstă să rostească...

- Şi m-a luat frumuşel aşa pe după umăr şi ne-am dus la bar. Şi-a comandat un pahar de whisky.

Puştiul nu mai rânjea; zâmbea doar. Îi picase instantaneu fisa...

- M-a pus să-l beau tot; şi-n timp ce îndesam alcool în mine şi-mi venea să vomit şi mă luase migrena, el s-a întors cu spatele. Eu nu l-am văzut ce face acolo; eu mă căzneam să înghit zeama aia! Înţelegi? Că aşa a zis Ştefan - s-o beau toată! Şi-odată îmi ia paharul din mână şi mă trage şi mă opreşte şi-mi zice la ureche "Start"! Şi-al dracu să fiu eu dacă am priceput ce-a vrut să zică! După care mi-a dat drumul şi s-a dus înapoi, la fetele sprinţare. Şi m-am pomenit faţă-n faţă cu o doamnă la vreo 40-42 aşa...

Acum nici nu mai zâmbea măcar! Prinţul pricepuse totul! Bun!

- Care mi-a zâmbit amabil şi mi-a zis "Hai cu mine". M-am gândit că, la ce ţoale avea pe ea şi ce parfum emana, trebuia să fie matroana. Şi m-am dus cu ea, gândindu-mă că cine ştie ce Ileană Cosânzeană avea femeia aia ascunsă la etaj, special pentru clienţii ăia mai aparte! Şi-am zis că mor când am văzut-o cum încuie uşa!

El râdea; Léon nici nu clipea... Stinse ţigara şi-şi mai turnă nişte whisky:

- Şi-am ieşit de-acolo după vreo două ore, afumat bine şi beat criţă şi cu o cu totul altă viziune despre viaţă în general şi femei în special. Şi cu programarea completă a următoarelor 20 de lecţii. După două săptămâni, am absolvit "magna cum laudae"...

Puştiul roşise violent; acum bufnise în râs. Bun! Se sprijini comod de spătar şi începu să plimbe cuburile prin pahar:

- Tu ai luat startu'?

Era roşu ca roşia şi nega din toate puterile.

- La urma urmei, nici n-aveai când! Şi nici cum! Câţi bodyguarzi te duc la şcoală - cinci? Şase?

- Fără şoferi, cinci.

- Iar programul tău constă în casă-blindată-şcoală-blindată-casă. Ce-o fi în capu' lu' taică-tu, nu ştiu...

Tăcea... Şi el tăcea şi plimba cuburile... Léon sparse tăcerea:

- ... Nu e numai programul. Da' nu-mi arde mie de fete. Adică, na - să nu crezi acu' că mă uit după băieţi! Da' pur şi simplu - nu-mi arde! Nu mă interesează problema! Nici de bileţele şi pupat pe furiş nu-mi arde!

- Şi nici spaţiu de manevră n-ai. Că doar n-o să le-nghesui în veceu' şcolii - nu?

Acum aproba. Şi era încurcat de chestia aia cu înghesuitul. În realitate, Léon nu se gândise niciodată la o fată prin prisma înghesuitului! Era băiat - se maturiza mai greu decât fetele. Era normal... Luă telecomanda şi porni televizorul. Şi începu să zapeze, încetişor:

- Să ştii că ele se destupă la minte mai repede decât noi. Aşa e legea firii. Aşa ne-a făcut natura. Ele se maturizează mai repede. Şi să ştii că nu te-am chemat azi la mine ca să-ţi ţin o predică; şi nici ca să mă pupe Ştefan, că te-am modelat şi ţi-am schimbat garderoba. Te-am chemat fiindcă cursul tău de aikido are un succes neaşteptat. Şi-am auzit că rujurile hidratante pe care le-ai trimis tu aici sunt la mare căutare. Au fost foarte aproape de-o încăierare generală...

Îl privi lung, cu subînţeles. El era vişiniu - că nu se gândise niciodată să trimită rujurile alea "cu un scop", altul decât să se ţină de promisiune... Se apropia de postul pe care-l căuta. Aşa că îşi scurtă discursul:

- După cum spuneam - fetele se maturizează mai repede decât băieţii. În '90, se maturizau pe la 17 ani. Acum, alea emancipate la paişpe nu mai sunt o noutate. Viaţa e mai iute, mai superficială - iar tineretul e tot mai grăbit, tot mai curios şi dornic să exploreze, să afle...

Tăcere... Apăsă din nou butonul - şi lăsă telecomanda:

- Văr-miu n-a părut niciodată mai gânditor sau mai îngrijorat, atunci când a vorbit de tine. Presupun că ştiu şi de ce - n-ai avut niciodată cearcăne dimineaţă.

Pe ecran se derulau "lucruri măreţe". El se uita prin ele; era atent la ceea ce "capta" cu coada ochiului...

Nepotul lui îşi aruncă privirea la imagine. Apoi reveni spre propriul pahar. Apoi ridică iar privirea... preţ de două-trei secunde... şi se apucă să-şi umple tacticos paharul. Cu nectar, desigur. Îl privi drept:

- Am dreptate?

- Da. Ţi-am spus că momentan nu mă interesează chestia asta!

Trase aer în piept, ca să-l combată, şi tresări. Ăl de Sus se-ndurase de el şi-i făcuse telefonul să sune! Îl scoase... Titel! Ce dracu se mai întâmplase acum? Mută telecomanda pe canapea, între ei, şi se ridică:

- Şi totuşi, trebuie să fii pregătit. Să nu te ia vreuna prin surprindere. Ăsta-i sfatul meu. Scuză-mă două secunde, te rog.

Ocoli canapeaua şi intră în bucătărie. Şi se aplecă peste geam, să nu-l audă consilierul lui uitându-se la filme porno:

- Da.

- Salut.

- Salut.

- Eşti în Aurari?

- Da.

- Aha. Eu sunt acasă. Tocmai am vorbit cu Grasu, apropo de afaceri...

Tăcu. Aştepta să audă continuarea...

- Nu ştiu dacă ţi-a spus Ana - da' a rămas stabilit că Grasu preia treburile mele, ca să mă ocup eu de Florentina.

- Mi-a spus. Adică am auzit discuţia.

- Aa, OK! Atunci să ştii că tocmai a preluat treburile mele. Iar eu sunt non-stop "în direct" cu Isamu. Şi ţin situaţia sub control. Florentina e în perfectă siguranţă.

- Titele, îţi mai spun o dată. Nu vreau să ştiu absolut nimic despre asta! Nu vreau să aflu absolut nimic despre ea! Nu mă interesează ce face şi ce spune şi un' se duce şi cu cine! Nu mă mai suna să-mi zici de-astea - că nu mă interesează absolut deloc! Da, Titele? Ai înţeles ce ţi-am zis io aici?

- Am înţeles.

- Bun!

Apăsă butonul roşu, se răsuci şi dădu să revină în living. Dar se opri înainte să ajungă în cadrul uşii. Auzea în continuare filmul ăla porno. Deşi îi lăsase telecomanda, Léon nu schimbase postul...

Păşi cu spatele, zâmbind, şi se aplecă din nou peste pervaz. Şi selectă numărul Georgiei, şefa fetelor sprinţare din România...

- Să trăiască şefu'!

- Şi toţi consilierii lui!

Coborî tonul vocii şi mârâi printre dinţi:

- Şi să nu-l dezamăgească - că se lasă cu pictură nasoală de tot în cazu' ăsta...

- ... Şefu', nu prea înţeleg la ce te referi...

- O să înţelegi imediat. Trebuie să-mi aranjezi o iniţiere.

Tăcere...

- Nu acum; peste câteva zile. Trebuie să iasă totul perfect, aşa că nu-i grabă.

Consiliera lui deveni precaută:

- ... Câţi ani are?

- Paişpe.

Tăcere... Georgia i se păru un pic panicată acum:

- ... E cineva special?

- Da.

Dacă spunea "foarte special", pricepeau toate urechile care-i ascultau; dacă spunea "nu neapărat", nu mai pricepea ea substratul - şi dădea rasol. Decise deci să tacă. Georgia era fată inteligentă, ştia subtilităţi...

- ... Bine, şefu'. Dă-ne o săptămână - ca să iasă totul aşa cum trebuie.

- E foarte important să iasă totul perfect. Aşa că nu te grăbi... Aştept telefonul tău.

- Sigur, şefu'! Aranjez lucrurile şi te sun.

Minunat! Reveni în living şi se reaşeză:

- Titel. Cică a vrut să mă anunţe că el se ocupă de paza Florentinei.

Luă telecomanda şi reluă zapatul:

- Deci mâine dimineaţă, după micul dejun, mergem în Bucureşti.

Léon aprobă doar cu capul. Hm! Era gânditor! La Cannes, nu se preocupase de "partea asta a vieţii". Probabil că Ştefan le parolase posturile astea... spunându-şi, bineînţeles, că o face ca să-l ferească pe Philippe şi gândindu-se că o să se ocupe el de Léon, atunci când o să fie vremea... Iar prinţul nu era genul care să rişte să-i descopere Isabelle nişte reviste deocheate sub pat. Se opri la postul de modă:

- Şi ne ocupăm de asta.

Tăcere... Bufni în râs:

- De haine, nu de manechine!

Râdea şi el, vişiniu în obraji... Simţea că are deja emoţii, deşi probabil că Georgia nici nu se-apucase să-şi consulte tabelele ca să găsească profesoara ideală pentru aşa temă de fineţe maximă...

Ana-Maria

Deschise uşa bucătăriei şi zâmbi:

- Thomas, ai treabă?

- Nu, dnă Ana.

Îi făcu semn s-o urmeze şi ieşi. Şi traversă livingul, pentru că nu putea vorbi despre Florentina în aceeaşi clădire în care era şi Ştefan - indiferent la ce distanţă era de el. Aşa că mergeau în curte.

Thomas se grăbi să-i deschidă uşa. Ieşi şi-l luă de braţ:

- Hai să verificăm căţeluşii.

Tânărul râdea. Căţeluşii ăia erau ditamai - şi erau dresaţi să sară la gât şi să nu dea drumul orice-ar fi...

- ... I-am spus ieri lui Aleodor să nu te informeze. De-aia ţi-a tot spus că nu are veşti din Aurari.

Thomas tăcea... Oftă greu:

- Mi-e greu să-ţi spun lucrurile astea. Pentru că te înţeleg. Ştiu prin ce treci. Ştiu ce urmează să-ţi spun... Şi chiar dacă Sami mi-a spus aseară că n-am să gândesc niciodată ca un bărbat, eu ştiu ce ştiu...

Tăcea...

- Adevărul este că copiii noştri au fost foarte bine păziţi. Prea bine păziţi. Da, sunt OK, n-au păţit nimic niciodată. Dar au fost rupţi de viaţa înconjurătoare - aia de zi cu zi. Au stat cuminţi între bodyguarzi şi s-au uitat la ceilalţi, cum se distrează, cum socializează... Cum se împrietenesc...

- ... Dnă Ana, este cumva vorba despre admiratorul ei din Aurari?

Ptiu, să nu-l deoache! Se grăbi să aprobe. Iar el se grăbi să scurteze discuţia pe care era evident că nu se simţea în largul lui s-o poarte tocmai cu ea:

- Am înţeles.

- L-a minţit; i-a spus că are un apartament la Cannes, unde se retrage când şi când preţ de câteva ore. Da, are un apartament închiriat acolo; dar este doar pentru socializarea cu colegii. O cafea, o muzică, o discuţie...

- Am înţeles. I-a spus ceea ce trebuia să audă, ca să facă ce-i spune ea să facă.

- Exact. Şi cum acolo e o societate foarte ordonată, foarte corectă şi strictă... I-a spus, printre altele, că el se va integra de minune în familia contelui.

Paşii lui se opriră. Ai ei, nu:

- Iar atunci când el a venit cu inelul, a urlat la el şi l-a dat afară, răcnindu-i verde-n faţă că a fost prostu' satului. Bulibaşa a intervenit imediat; i-a dus în primărie, i-a interogat... L-a minţit şi pe bulibaşă. A încercat să ne convingă că a fost un fel de viol fără strigături...

Îi făcu semn să vină şi el; iar el se conformă.

- Piao are în permanenţă la el o gentuţă cu diverse zemuri. E descompletată acum. Şi am aflat cu toţii adevărul. Bulversat de ceea ce-i auziseră urechile, bulibaşa i-a ţinut încuiaţi în izolare; iar ieri dimineaţă i-a judecat şi a dat verdictul. Ea l-a minţit pe el. El a nesocotit şi ordinele, şi sfaturile, şi toate cuvintele care spuneau că ea e interzisă. Au primit aceeaşi pedeapsă, la alegere: zece lovituri de bici sau alungarea din comunitate. El a ales biciul. Iar atunci când bulibaşa i-a spus că poate să iasă la poartă şi s-o aştepte şi pe ea, nici n-a vrut să audă... Ea, în schimb, a ales să plece... nu înainte de a ne spune nouă, rudelor ei, tot ceea ce-am greşit faţă de ea. A fost un moment foarte apăsător pentru mine, pentru bunicul ei...

- Dnă Ana, la ce oră se întâmpla asta?

- Judecata a început la ora nouă. La nouă jumate, ea a fost scoasă pe poartă.

- Iar la zece mi-a scris mie.

Îi întindea telefonul; nu îl luă:

- Ştiu. Ţi-am mai spus că ştiu totul... Aproape totul, de fapt, de vreme ce tu nu ai vorbit cu nimeni despre asta...

- Dnă Ana, ce să zic... Eu i-am spus ei tot ce voisem să-i spun. Atunci când a decis către Aurari, ştia deja ce

- Lucrurile s-au urnit acolo în 13 iunie.

Iar se oprise-n loc... Adăugă:

- Amândoi au rostit aceeaşi dată: 13 iunie. La petrecerea de sfârşit de an şcolar s-a întâmplat. Şi apoi Florentina "s-a descurcat", cum se spune. Au găsit o căsuţă nelocuită, unde se întâlneau noaptea... Nimeni n-a observat nimic. Nici n-au stat în mod special cu ochii pe ea... Orăşelul s-a lărgit mult; oameni mulţi, probleme variate, multe puncte de interes, multe activităţi... În fine. Nu mai contează. Florentina se va întoarce aici în maximum două săptămâni. Dar mă îndo-

iesc că tu vei mai fi aici pentru ea.

Paşii alergară s-o ajungă din urmă; Thomas întinse mâna s-o apuce de braţ, dar se controlă în ultimul moment şi se rezumă la cuvinte:

- Ce vreţi să spuneţi?

- Că nu cred că vei mai fi aici pentru ea. Vei fi aici pentru părinţii tăi, pentru noi, pentru că percepi locul ăsta ca fiind casa ta; dar nu şi pentru ea.

- Voi fi întotdeauna aici pentru ea.

Îl apucă de cămaşă şi-l trase spre dreapta... Îl aşeză pe iarbă:

- Stai jos.

Thomas se conformă. Scoase din buzunar printul raportului lui Isamu:

- După ce s-a închis poarta orăşelului, Florentina a pornit pe jos spre Bucureşti. A întins mâna spre maşini; a oprit un anume Bondoc Sebastian, în vârstă de 25 de ani, de profesie recuperator. Nu se ştie ce au vorbit; cert este că el a dus-o în Bucureşti...

Îi întinse hârtiile. El le luă şi le împături:

- Dnă Ana, nu vreau să ştiu decât ceea ce îmi spune ea.

- Asta e o atitudine păguboasă, atunci când vine vorba despre ea. Are foarte multe calităţi şi defecte ascunse. Eu am cerut mereu informaţii despre ea. Eu credeam că ştiu totul despre ea! Dar latura asta zău că nu i-o ştiam!

Hârtiile se întinseră spre ea:

- Dnă Ana, vă rog - nu mă faceţi să citesc.

- Nu te fac să citeşti. Ţi le dau doar. Mai departe, e decizia ta. Dar cred că hârtiile alea îţi pot răspunde la întrebarea "De ce nu poate Florentina să-ţi vorbească despre viaţa ei privată?". Şi cred că e mai bine ca tu să primeşti răspuns la întrebările tale.

Păşi în spate:

- Te rog doar să nu afle Ştefan.

- Sigur, dnă Ana.

Porni încetişor spre conac... Thomas nu se grăbea s-o urmeze...

Preferase să vorbească ea cu el. Ea - mama femeii pe care el o iubea. Thomas nu avea foarte mulţi... aliaţi în curtea asta. Chiar dacă toţi erau, într-un fel, aliaţii lui - nu-i percepea el ca aliaţi! Dacă se considera "băiatul servitorilor şi-atât"...

Thomas o să citească raportul lui Isamu. Iar atunci când Florentina se va întoarce, lucrurile vor fi limpezi pentru el. Prinţesa n-o să poată să-l mintă. N-o să poată să-şi bată joc de el, sau să se agaţe de el ca să scape ea... Aşa era corect. Părerea ei!

Şi uite că reuşise să-l informeze în privinţa prinţesei fără să-l informeze în privinţa opiniei mamei prinţesei... Şi nici nu se căznise foarte tare să-şi ascundă opinia! Perfect! Aşa trebuiau să fie lucrurile acum; Thomas nu trebuia să primească certitudini, apropo de intenţiile părinţilor ei. Thomas trebuia să lupte, dacă o voia pe Florentina. Când o să afle Ştefan, băiatul ăsta va fi supus la grele cazne! Şi exista riscul să-l piardă... Că era tânăr şi îndrăgostit şi-o să pice într-o stare de deznădejde cruntă...

Sami zicea că ea nu putea gândi ca un bărbat. Ea, în momentul ăsta, gândea că Thomas nu va mai avea ochi pentru Florentina după ce citea hârtiile lui Isamu şi afla cu câtă uşurinţă "îşi regăsise cheful de viaţă" imediat după ce văzuse cum victima ei fusese pedepsită exemplar. Iar asta însemna că planul ei mai avea o şansă. Fiindcă el era bărbat, şi deci gândeau diferit...

Ce nebunie!

Grăbi un pic pasul - trebuia să ajungă lângă soţul ei. Ştefan nu trebuia nici măcar să bănuiască...

Grasu

Era vesel. Întorcea grătarul şi fredona o manea concludentă. Azi îi mersese din plin! Şi cu-ai lui, şi cu-ai lui Titel! Se descurcase de minune! Pesemne că Sufletu' lui, îngerul cu ochi albaştri şi minte plină de înţelepciune, îi purta noroc... Cine-i apăsa soneria?

Lăsă capacul şi se grăbi să deschidă uşa. Şi înlemni - nea Dumitru avea o mutră de om îngândurat şi-un pic jenat de situaţia în care era pus...

- Ai treabă?

Negă şi-i făcu loc să intre. Bătrânul zâmbi:

- Ce faci bun pentru cină?

- Un grătar.

- Normal că nu visezi la ghiveci, sau sote de morcovi...

- Sau vreo salată de-aia cu puţine calorii...

Aproba şi nu ştia cum să-i spună, cu ce cuvinte...

- Da' intră, nea Dumitre!

- Nu, că nu stau mult. Am venit să te întreb dacă ai veşti despre Florentina...

Bineînţeles că de-aia venise! Ştiuse că de-aia venise! Negă scurt cu capul.

- ... Nici una?

- Nici una.

- ... Nici chiar una mititică de tot?

- Absolut nimic. Nu m-a informat nimeni nimic - şi nu vreau eu să mai ştiu ceva despre ea.

- Te înţeleg... Chestia e că nu-mi vine să-l sun pe Titel...

Asta era strict problema lui. Titel era omul lui Ştefan de nouă ani deja - şi-i era credincios ca un buldog cu pedigree! Dacă-l suna, afla absolut totul! Nea Dumitru îşi trecu uşurel mâna prin păr... după care îşi aranjă încet colţurile mustăţii...

- ... Chestia e că aici lucrurile încep să se complice. Băieţii din Aurari sunt supăraţi fleaşcă. Iar Alex nu-i mai bine; a fost binişor la prânz, dar acum starea lui se înrăutăţeşte. Pe de-o parte, rănile au început să se infecteze; pe de altă parte, el e marcat serios de păţania cu ea. Zace-n pat şi tot şopteşte că e un om mort, că o să vină Ştefan să-i ia gâtu'...

Asta era treaba lui Alex, nemernicul care primise ordin să aibă grijă de ea şi se folosise de acel ordin ca s-o călărească pân' la loc comanda. Îl privea şi nu scotea un sunet. Era chitit să nu scoată un sunet...

- ... Azur mi-a zis o chestie... Părinţii lui Alex încearcă să-l scoată din Aurari. Le spun oamenilor că trebuie să-l ducă la un spital, înainte să dea în septicemie. Dar umblă zvonul că şi-au contactat nişte prieteni din America şi vor să-l trimită acolo. Iar el nu vrea; el e foarte hotărât să stea aici şi să-şi tragă pedeapsa. Şi toate astea se-aud în satelit... Şi-au început oamenii de-acolo să vină în părculeţ şi să comenteze, printre dinţi, că Alex şi-a primit pedeapsa şi nu e cinstit să apară Ştefan şi...

Nu, treaba aia chiar nu-l interesa deloc... Ptiu, drace! Nea Dumitru tocmai scăpase un suspin!

- Şi dacă Florentina se-ntoarce,

- Florentina nu va mai trece niciodată de poarta orăşelului.

- Ştiu. Dar dacă vine la poarta orăşelului şi-o prind ăia... Tu-ţi dai seama ce poate să iasă?

Da. O pedepseau ei. Aşa că scoase telefonul şi selectă numărul lui Isamu.

- Da.

- Salut.

- Salut.

- Nea Dumitru te roagă să-i trimiţi şi lui raportul pentru Ana.

- Ambele, da? Şi cel de ieri, şi cel de azi.

- Da. Dă-mi-le mie pe mail, că i le scot eu.

- OK.

- Vorbim.

- Vorbim.

Se grăbi să intre în birou şi să pornească calculatorul şi imprimanta. Acum trebuia să aştepte. Şi să tacă. Despre Florentina, el unul n-avea ce vorbi. Era ciudat, nici lui nu-i venea să creadă că-i trecuse "instantaneu", dar... Dar aşa era.

Mail-ul. Iată şi rapoartele. Nu le mai deschise; le printă direct şi se ridică:

- Gata. Mă duc să întorc grătarul.

Se volatiliza ciobăneşte din preajma lui şi-a discuţiei care-ar fi

putut să-l informeze, apropo de femeia aia. Era crud şi rău şi se comporta execrabil cu el; dar nu putea să fie altfel. Nu putea să afle...

Întorcea grătarul. Întorcea fiecare bucată de carne cu grijă, ca să dureze cât mai mult... Paşii se apropiară:

- Mă duc să le citesc pe îndelete.

Piruetă - şi-l privi drept:

- Nea Dumitre... Dacă dumneata îl suni pe Ştefan şi-i spui chiar şi cel mai neînsemnat lucru care s-a întâmplat aici de sâmbătă încoace, eu să ştii că îmi iau telefonul şi actele şi plec pentru totdeauna. Că n-aş putea să te omor pentru că l-ai omorât.

Bătrânul aprobă cu capul:

- N-am să-l sun.

- Ştefan moare dacă află unde-i fiică-sa acum şi ce face pe-acolo. Iar dacă dumneata îţi omori băiatul...

- Nu-l omor. N-o să-l sun.

"OK! Să nu zici că nu ţi-am zis!"

Reveni spre aragaz - rămăsese la întorsul cărnii... Nea Dumitru ieşea... Scoase telefonul şi începu un mesaj nou, pentru Isamu.

"I-am dat rapoartele. Te rog, sună-l tu peste vreo cinci minute şi aminteşte-i că Ana ne-a rugat să nu-i spunem lui Ştefan."

Reciti fraza... Cancel. Cu cât insistau ei mai mult, cu atât mai imperios necesar i se va părea lui nea Dumitru să-şi sune băiatul! Aşa că nu va insista.

Florentina

"Mia, mia, mi amor... Sărută-mă să nu mor... Mia, mia, mi amooor... Repede, repede, nu vreau să mor!"

Mare gâscan fusese şi Salam ăla! O dăduse cu mucii-n fasole rău de tot! În fine...

Dansa şi scormonea prin cutii. Făcuse shopping online - şi era curioasă să le vadă live! Oare nimerise măsura? Nu de alta, dar a schimba trei baxuri cu haine cumpărate pe net era o adevărată filosofie! Şi n-avea timp de ea!

Rochia asta era superbă. Pe net nu păruse chiar aşa de frumoasă; fotograful era idiot, că nu-şi setase bine camera şi făcuse poze de rahat! Uite ce frumoasă era! De efect! Lungă şi largă şi fără spate. Hm...

Îşi scoase rochiţa şi se grăbi să se îmbrace... Se privi lung, critic, în oglindă... Uau!

- Uau!

Hei! Sări cât colo! Iar Sebi se sprijini de perete "şi-o admiră toată":

- Uau...

- Cum ai intrat?

- Era descuiată.

... Tot ce se poate - când văzuse cutiile voluminoase, se cam pierduse cu firea. Era posibil să fi lăsat ea uşa deschisă. Aşa că zâmbi:

- Ai adus-o?

El aproba, măsurând-o în continuare cu ochi pofticioşi... Trase umărul stâng în faţă şi poză într-o postură *femme fatale*. Iar el se grăbi să o strângă în braţe:

- Indiferent ce pui pe tine, arată bestial!

- Ei! E ea frumoasă...

- Eşti tu incredibil de frumoasă. Şi cred că sunt îndrăgostit şi-am devenit dependent de tine - că mă uitam lung şi parcă-parcă zăream formele perfecte... apetisante...

Se-apucase să verifice formele perfecte, apetisante. Ea n-avea nimic împotrivă - că pierduseră aiurea toată ziua de azi, el ducându-se să aducă maşina, ea surfând fără folos prin imobiliare... Sebi o ridică pe braţe... şi începu să cânte!

- *Doamne, ce frumoasă e! / I-aş da noaptea soarele / Toate zilele i-aş da / Numai cu mine de-ar sta!*

Râdea şi se grăbea să-l sărute, să nu le bată vecinii în pereţi pe motiv de serenadă... Că şi-aşa îi isterizaseră cu "vocalizele"! Şi azi-noapte, şi de dimineaţă... şi diseară... şi la noapte...

Măiculiţă, mamă! - ce frumoasă era libertatea!

Sami

Îi privea lung şi nu-i venea să se deconecteze... După o revedere atât de caldă, atât de veselă, după cinci minute de "Pa" care nu se concretizaseră în întreruperea legăturii... Aidin era obosit; se vedea limpede că i se cam închideau ochii. Şi ea era obosită. Şi era şi îngrijorată. El nu putea nici să încerce s-o liniştească, pentru că era băiatul lângă ea...

Jada îi făcu din nou cu mâna; şi se deconectă ea. Oof! Ar fi stat acolo, aşa, o veşnicie! După mulţi ani, Jada lui zâmbise din nou cu adevărat...

Opri laptopul şi se ridică. Trebuia să se ducă să-l schimbe pe Ştefan, să-i dea medicaţia şi să se asigure că se băgase la culcare. Ana avea treabă în birou; în plus, ştia că femeia aia nu-şi putea ascunde tristeţea de ochii verzi, şi-atunci prefera să se-ascundă de ei... Şi era şi obosită, aşa că el ar fi trebuit să adoarmă repede, ca să vină şi ea la culcare...

Uşa era întredeschisă, aşa că intră. Ştefan era la baie. Ridică vocea, ca să-l audă:

- Am venit la "ritualul de seară".

- Imediat vin şi eu.

Se auzea apa în chiuvetă. Cine ştie ce făcea... Probabil că se pregătea de culcare! Ştefan Ionescu era un bărbat îngrijit. Propria curăţenie era unul din punctele lui forte...

- ... Oare Ana e tot în birou?

- Din câte ştiu eu, da.

- Ah! - şi nu m-a chemat şi pe mine...

- Te lasă să te odihneşti şi să-ţi recapeţi puterile. Sunt sigur că, dacă avea probleme, nu ezita să-ţi aducă laptopul.

Ştefan nu continua discuţia; el se grăbea să rearanjeze aşternuturile, să-i pregătească pijamaua... Rememora tratamentul... Îşi amintea că nu apucase să-i spună lui Aidin să fie cuminte şi să ia toate medicamentele pe care i le va prescrie mâine medicul - iar gândul ăla îl făcea să se încrunte...

- Ce s-a întâmplat?

Mm - nu-l auzise când intrase! Încercă să zâmbească:

- Nimic.

- Eşti încruntat. Ce s-a întâmplat?

- Nimic!

Ştefan tăcea. Se simţea privit lung, dezaprobator... OK!

- ... Am vorbit cu Aidin. Şi am uitat să-i spun să fie cuminte şi să înghită toate pastilele pe care-o să le primească.

- Crezi tu că n-o să le înghită?

- Cred că, mâine seară, o să vadă pumnul de pastile şi-o să fie tentat "să sară" peste două-trei. Mai ales peste alea duble.

- E singur când le ia?

Nega...

- Atunci problema e inexistentă. Iar asta înseamnă că te apasă ceva. Altceva.

Prea bine! La urma urmei, oamenii ăştia doi nu meritau secretomania lui! Oamenii ăştia doi făcuseră un adevărat miracol pentru el! Măcar cu un comportament frumos, deschis, să le răspundă - nu? Oftă greu:

- Mâine îl operează.

O secundă, două... Continuă:

- Profesorul Rutherford. S-au internat azi, au refăcut analizele şi mâine îl operează.

- Iar asta înseamnă că tu trebuie să fii acolo, cu el.

Scaunul se apropia cu repeziciune de noptieră - de telefoane. Le luă pe amândouă:

- Eu trebuie să fiu aici, cu tine.

- Tu trebuie să fii lângă băiatul tău.

- E Jada lângă el.

- Trebuie să fii şi tu.
- Nu pot să stau lângă el. Nu mâine.

Ştefan se uita urât la el! Ridică încet din umeri:

- De-aia se spune că femeile sunt mai puternice decât bărbaţii. De-aia se ocupă ele de creşterea copiilor, de-aia ele au întâietate la tutelă în caz de divorţ... Nu pot. E copilul meu. Am tratat atâţia copii, de-a lungul timpului - dar el e al meu şi...
- ... Am înţeles. Dacă vrei, îl pun pe Aleodor să aranjeze să urmăreşti operaţia în direct.

Negă grăbit - că abia-i spusese că nu poate să vadă operaţia propriului copil!

- În cazul ăsta...

În cazul ăsta, se grăbi să-i dea păhărelul cu medicamente:

- O să-mi caut ceva de treabă, să nu mă urc pe pereţi atâtea ore...

Ştefan nu mai spunea nimic - se apucase să înghită pastilele...

Nu mai era nimic de zis. O să ia un somnifer şi-o să se culce. Cu riscul de-a se trezi foarte devreme - şi-a transfera starea asta de nelinişte panicată pentru mâine dimineaţă... Sau nu!

- Vrei să-ţi mai traduc?
- Da. Categoric, da.

Se grăbi în camera lui şi decise, într-o clipă, să-i citească şi altceva - nu numai poezie de dragoste. Şi descoperi că fuseseră de-ajuns 30 de secunde de absenţă din partea lui - Ştefan era la geam, cu ţigara aprinsă...

Şi pe omul ăsta îl apăsau unele lucruri. Ale lui Ştefan, după părerea lui, erau mai multe şi mai grele. Iar Ana evita să stea cu el, din motiv de Florentina. Aşa că se aşeză în fotoliu şi deschise cartea... şi-o închise:

- Voiam să te întreb...
- Întreabă-mă.
- ... Am o problemă de înţelegere. În privinţa lui Thomas. Nu prea ştiu cum să-l poziţionez...
- Adică?
- Adică toată lumea se poartă cu el ca şi cu un membru al familiei.
- Pentru că este un membru al familiei.
- El ştie asta?
- Nu ştiu. Probabil că nu.
- Şi-ai să-i spui vreodată adevărul?
- Crezi că trebuie să i-l spun eu?
- Nu ştiu. De-aia te întreb...
- Chestia asta cu familia nu se spune; se simte. Dacă nu se simte el membru al familiei, degeaba mi-aş răci gura...
- Îi e greu să se simtă altceva decât băiatul servitorilor.

Ştefan se încruntă scurt:

- Mănâncă cu noi la masă din ziua unu. Şi tot de-atunci a fost egal cu copiii mei inclusiv la gramajul ciocolăţii.
- Şi tot de-atunci părinţii lui îi spun "lasă nasul jos, vezi că tu nu eşti copilul lor, vezi că tu eşti aici, jos, cu noi"...
- Repet: dacă el nu se simte membru al familiei mele, degeaba aş încerca să-i schimb eu percepţia.
- Poate că îi e frică să recunoască ceea ce simte.
- Frică?
- Da. Poate-i e frică de voi. Trăieşte într-o contradicţie - voi îl ţineţi lângă voi, părinţii lui îl ţin legat de ei...

Ştefan tăcea...

- Poate-ar fi bine să vorbeşti cu el. De când e el aici?
- Din 2011 - de când am cumpărat conacul.
- Deci jumătate din viaţă şi-a trăit-o aici...

Ştefan tăcea din nou...

- Te copiază mult. În sensul că eşti idolul lui. Tot ce spui tu are greutate de lege. Se uită pe furiş la tine şi te admiră...
- Şi crezi că sunt un model bun pentru el?
- Da. Problema e că nu încerci să limpezeşti ceaţa deasă din inima lui.
- Unele lucruri trebuie să şi le limpezească singur.
- Unele lucruri nu le poate limpezi singur. Nu are curaj; şi nici nu se cade să presupună el una sau alta...

Ochii verzi îl priviră lung:

- De ce spui asta? De ce încerci să mă faci să vorbesc cu el despre asta?
- Am observat unele lucruri, de când m-am mutat aici...

Ştefan îi făcu semn să continue... Păi, hai să rişte! Şansele erau jumi-juma, nu?

- ... Am observat că cele mai frumoase flori se împart în două. Jumătate la Ana, jumătate la Florentina.

Aha! Zâmbise! Ştefan reveni spre fereastră:

- Şi eu am observat asta. Dar nu depinde de mine. Şi nici de el. Iar el ştie asta.
- Crezi că depinde doar de ea?

Ciudat; aproba! În fine - el nu ştia ultimele noutăţi... Hai să-i dea 'nainte! Că poate-poate!

- Oare ea a observat chestia asta?
- Nu ştiu. Nu cred.
- Şi îmi dai voie să o ajut eu să observe?
- Nu.

Oups - călcase pe teren minat... Oftă greu şi se ridică:

- Cum crezi tu.

Acum era momentul ideal să se retragă; numai că Ştefan continuă:

- Trebuie să-l observe ea.
- Ea e în aceeaşi ceaţă deasă în care e şi el. Iar ei părinţii lui nu-i spun nimic; i-o spune el, ori de câte ori rosteşte "dna Ana" sau "dl Ştefan"...
- Ea
- Ea a primit de la mama ei un ghidaj. O listă de calităţi pe care trebuie să le caute. Şi nu cred că Ana i-a spus să se uite bine absolut peste tot...

"Iar ea nu e îndeajuns de coaptă la minte să priceapă subtilităţi nerostite..."

Ştefan nu mai spunea nimic...

Ieşi - că nu era bine să insiste acum. Şi-aşa, avea de-a face cu un om extrem de inteligent - şi extrem de precaut! Când se uitase Ştefan lung la el, parcă-l luase cu frisoane! Ochii ăia verzi aveau efectul unui aparat Röntgen...

Ana-Maria

Intră în dormitor şi închise uşa. Şi zâmbi:

- Nu te-ai culcat?
- De ce mă-ntrebi asta? Te aşteptai să mă culc?

Hei! Îl privi lung... Cartea sfârşi pe noptieră - iar tonul lui se îndulci un pic:

- Te-am aşteptat. Ştii că-mi place să adorm în braţele tale...

Aprobă şi se grăbi să se schimbe. Contrar obiceiului, Ştefan nu spunea nimic... OK - va vorbi ea:

- *Mister P* mă aşteaptă poimâine la castel.
- Afaceri sau plăcere?
- Afaceri şi neplăcere.
- Neplăcere?
- Da. O să-i amintesc despre Trésor. O să se-ncrunte...

Ştefan nu mai spunea nimic...

- Mâine dimineaţă plec în Austria. A spus că aduce şi Germania, dar l-am refuzat. Nu vreau să se creadă că evit ţara aia...
- Lucia ce mai zice?
- Zice că signore Riccardo Andreasi are Fiscul pe cap, aşa că n-a mai sunat-o. I-a transmis, discret, că rămâne pe săptămâna viitoare.
- Asta-i bine. Dacă nu te cheamă acolo tocmai când sunt toate felinarele aţintite asupra lui, e bine...
- Ceea ce e ciudat este că Arturo Balbo şi Enrico Liberti îl aşteaptă pe el să termine cu matematica. De parcă trebuie să fie musai toţi trei...

- Italienii sunt iuţi şi suspicioşi. Viaţa-i grea acolo la ei; concurenţa e acerbă. Iar încrengătura e infernală...

Se grăbi să se lungească lângă el:

- Hai să ne odihnim.

- Voiam să te întreb... I-ai spus Florentinei o listă cu calităţile pe care să le caute?

Hm... Încercă să rămână calmă şi serenă şi "nevinovată":

- Da. Aşa, în linii mari.

- Şi cam ce i-ai spus?

- Că ar fi ideal să fie cu cinci ani mai mare decât ea...

Ştefan oftă greu...

- ... Nu trebuia să-i spun asta?

- I-ai tăiat toate planurile! Şi toate speranţele! Unde să găsească ea un băiat de 22 de ani? La Mall?

- Nu i-am spus să aibă cu cinci ani mai mult; i-am spus

- Ştiu ce i-ai spus. Dar sunt sigur că n-a înţeles!

- O să vorbesc cu ea, când mai trec prin Aurari. Mâine mă duc în Austria, poimâine la *Mister P*... Poimâine seară mă duc în Aurari şi discut cu ea.

- ... Ţi-a spus vreodată că îi place de cineva?

- Nu trebuia s-o spună - am simţit-o.

- Ştii cumva şi de cine-i place?

- Bănuiesc. Dar în privinţa asta prefer să spun că nu ştiu, decât să bănuiesc eronat...

- ... Tu pe cine bănuieşti?

- Ştefane, nu e bine ce facem noi acum. E stresată de gândul că poate-am promis-o totuşi şi nu vrem să-i spunem. E stresată şi de măsurile de securitate, şi de faptul că e încuiată bine colo şi colo, şi de bănuiala că toţi o iubesc pentru avere...

- O să vorbesc cu ea.

- Eu te rog să n-o faci. Nu prin telefon, oricum! Eu am încercat să vorbesc cu ea. Adică am vorbit cu ea - că i-am spus lista de calităţi, nu? Să ştii că, ori de câte ori am deschis subiectul, am simţit-o retrăgându-se ameninţător în carapace, tensionată şi chitită să zică "Nu, nu am pe nimeni, nu mă gândesc la nimeni, nu plănuiesc nimic cu nimeni, nu, nu, nu"...

- Înseamnă că se gândeşte la cineva - şi nu e sigură că alegerea ei ar fi pe placul nostru.

- Nu ştiu... O să vorbesc cu ea poimâine. Sper să nu se mai închisteze aşa - că nu-i vreau răul. Şi nici n-o sfătuiesc de rău.

- ... O să-i scriu.

- Eu te rog să nu-i scrii.

Ochii verzi se ridicară şi-o priviră lung... Zâmbi:

- Voi doi vă înţelegeţi de minune faţă-n faţă. Ai puţină răbdare; o să revină aici...

Soţul ei aprobă... aşa că îl sărută şi îi trase capul în braţele ei:

- Hai să ne odihnim.

- Mm, ce bine e...

Ştia că era bine, că aşa-i plăcea lui... Realiza ce-o să se întâmple atunci când o să afle... Realiza cât rău făcuse prinţesa atunci când decisese să treacă peste cuvântul lor şi să se-ascundă şi să nu spună deschis... Realiza cât de greu o să-i fie ei să-i împace... pe prinţesă cu tatăl ei... Realiza cât de mici erau acum şansele ca Thomas...

Oftă greu şi închise ochii - dacă nu se culca acum, risca să mai ofteze o dată. Şi-o lua Ştefan la întrebări. Aşa că...

Isamu

Îl durea capul. Rău! Ameţise de-atâtea calcule - iar veştile pe care le primea erau extrem de neliniştitoare! Nu ştia cum să facă; nu înţelegea de ce ambele fete ale neamului Ionescu aveau probleme în simultan, nu ştia ce face Agata în Aurari - că dacă şi ea...

Nu ştia nimic de Trésor. De Florentina ştia foarte multe - Titel îl informa cu stoicism parcă. Prinţesa era la hotel. Şi Sebastian Bondoc era la hotel. Ieşise azi doar ca să aducă maşina în parcare. În rest, se încuiaseră în cameră. Mâncaseră în cameră... Primise de la Titel multe-multe transcripturi, toate pline-ochi cu şmecheria individului şi naivitatea ei...

Dacă o suna, nu câştiga nimic. Prinţesa era nu liberă, ci renegată - aşa că nu mai accepta sfaturile nimănui. Nici măcar pe-ale lui Ştefan! Chiar - cum de Ştefan n-o sunase deloc azi? Sigur, el nu ştia ce se întâmplase; dar îşi iubea fata, aşa că tăcerea lui era suspectă...

Îşi acoperi faţa cu palmele...

Cioc-cioc-cioc!

Ei, poftim! Venise! Dar era normal să vină; venea în fiecare seară...

Deblocă uşa biroului şi nu se clinti de pe scaun... Paşii se apropiară grăbiţi... Fu tras uşor în braţele ei... care îi cuprinseră capul şi-l ascunseră...

Era bine în braţele ei. Foarte, foarte bine... Palma ei îl mângâia uşor pe spate... Hm! Deci aşa se simţea ceea ce vedea el de atâta timp la Ana şi Ştefan! Nu ştiuse...

... Nu! Ana şi Ştefan! Aşa îl ţinea Ana pe Ştefan! Iar ei erau îndrăgostiţi de-adevăratelea! Şi pentru totdeauna! NU!

O împinse cu brutalitate. Tânăra făcu un pas în spate... Şi-apoi reveni şi încercă să-l ridice de pe scaun. O împinse din nou:

- Nu!

- De ce?

"Pentru că nu vreau să te îndrăgosteşti de mine! Adică nu vreau să stăm ca doi îndrăgostiţi!" Ce dracu era aşa de greu de priceput? Biyu întinse din nou mâna spre el:

- Hai pe canapea.

- Nu.

- Hai.

- Nu.

- Nu mă laşi să te-mpac?

- Nu.

- De ce?

- Pentru că nu vreau să mă împaci.

Era dezamăgită... Nu; era un copil care se juca. Şi care simţise că începuse să aibă influenţă asupra lui. Din "dezamăgirea" aia înflorise un zâmbet cu substrat; şi fu luat de mână, tras de pe scaun... Se ridică şi-o urmă - dar doar ca să ajungă în mijlocul camerei. O prinse de umăr şi-o împinse serios spre uşă. Şi lătră la ea:

- Du-te şi culcă-te!

Ochii albaştri nu se ridicară spre el. Biyu se oprise cam la un metru de uşă. Şi privea covorul - ca de fiecare dată când nenorocitul de chinez cu plete îi frângea zborul şi-o "ateriza" cu voce tăioasă...

- Lasă-mă. Du-te şi culcă-te.

Tânăra se grăbi să iasă.

... Crezuse că are pe cap două fete "pierdute". Constata că erau trei - iar în cel mai dificil caz de "rătăcire" nu putea cere sfatul nimănui... Şi nici ajutorul...

Dacă ar fi reuşit s-o găsească pe Trésor... Dacă ar fi reuşit s-o convingă pe Florentina să urce într-un avion şi să vină la Cannes... Şi pentru toate problemele astea care-l apăsau îngrozitor îi căşunase pe bietul lui jasp, care nu încercase decât să fie fericită - şi să-l facă şi pe el să se bucure pentru fericirea ei...

Uneori era de-a dreptul ciudat! Alteori era un ciudat necioplit! O îmbrâncise şi-i ordonase cum nici lui Claude nu-i ordona! O chinuia total anapoda... că era deja îndrăgostită...

Ce era cu el? Încerca s-o facă să-l urască? Presimţea el că Biyu va reveni curând la Nisa? În condiţiile în care Trésor nu se va întoarce prea curând la părinţii ei, Ştefan era în recuperare iar Piao era umbra Anei, el îşi închipuia oare că Fang se va opune solicitării lui de-a o ţine pe Biyu consilieră-secretară? Sau era îngrozit de gândul că fata aia se îndrăgostise deja de el, iar dragostea ei creştea în intensitate zi de zi? Iar el habar n-avea cum o să reuşească ea să revină la Nisa şi să plece în misiunea următoare, iar el va sta încuiat aici şi se va resemna cu gândul că nu fusese să fie? Nu ştia...

Probabil că biroul ăsta începuse să-i dăuneze. Avea un aparta-

ment, dar nu mai trecuse prin el... Când Ana va reveni la Cannes, o să se ducă acasă. În apartamentul ăla. Măcar să stea acolo două ore! Să mai vadă şi alţi pereţi! Poate că pereţii nu-l lăsau să judece drept, să înţeleagă odată ce voia de la femeia aia, dacă era cazul să vrea ceva de la ea...

Florentina

Sebi era un vis. Un vis frumos ca o poveste. Un vis pasional fără sfârşit...

Habar n-avea dacă se îndrăgostise de ea. Probabil că nu - că era "prea din scurt", cu toată logoreea lui despre cum o văzuse acu' doi ani şi-l pălise îngrozitor dragostea mută, platonică. Dar juca foarte bine rolul îndrăgostitului. O răsfăţa şi-o mângâia şi-o îmbrăţişa şi-i şoptea milioane de cuvinte frumoase...

Şi acum o răsfăţa. O săruta pe toată suprafaţa corpului şi-i spunea că e frumoasă... Că n-a mai întâlnit vreodată vreo femeie atât de catifelată, atât de perfectă, lipsită complet şi de pete, şi de aluniţe, şi de semne din copilărie... Că miroase ameţitor... Că e fascinantă, că e pasională, că are trup de zeiţă...

Era aşa de bine...

Băiatul ăsta, Sebi, avea toate calităţile. Era "mare" - adică "foarte bine". Era frumuşel foc. Era priceput. De când îl cunoscuse pe el, putea spune că "trecuse la avansaţi" în materie de sex! Patul ăsta văzuse şi auzise multe... Şi patul, şi masa, şi scaunul, şi covorul... Şi pe sus, şi pe jos... Avea el o mişcare amplă din bazin care-i tăia respiraţia şi-o făcea să ameţească rău de tot... Şi cum era în permanenţă extrem de atent la ea, observase că-i plăcea - aşa că o făcea destul de des. Spre exasperarea vecinilor, probabil...

Mm...

4 august 2020 - marţi

Sami

Era de-abia ora şapte; el cobora scara uşurel, pe vârfuri, deşi treptele erau din ciment şi erau acoperite cu mochetă groasă...

Nu mai reuşise să adoarmă. De la şase se trezise. Îşi bombănise rău decizia de-a se culca devreme aseară! Toată lumea dormea - mai puţin familia Tabacu şi Ana, care plecase la şase şi-un sfert...

Se aşeză la masă - iar uşa bucătăriei se deschise vijelios. Florina se opri, preţ de-o clipă - şi-apoi îi zâmbi:

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.
- Vă aduc micul dejun?

Aprobă cu capul, iar ea făcu stânga-mprejur... Oare îl bombănea, că o întrerupsese din treabă cu insomnia lui? Habar n-avea...

Nu-i ieşea din cap faptul că o văzuse pe Ana plecând la şase şi-un sfert. Nu pricepea activitatea ei febrilă. El nu şi-o amintea atât de... activă în 2011! Cum reuşea femeia asta să se-mpartă în atât de multe locuri? Îi era imposibil să înţeleagă de unde avea atâta energie! Mai ales că nu se ducea să se plimbe; trebuia să fie foarte atentă ce discută, ce stabileşte, cu cine semnează contracte de afaceri... De când locuia aici, auzea sume care-i tăiau respiraţia...

Uşa se redeschise; femeia intră şi-i puse în faţă tava "cu de toate":

- Poftă bună.
- Mulţumesc.

Rămânea din nou singur... Iar avea biscuiţi de casă, iar chestia asta îl cam îngrijora - că încerca să slăbească măcar 5 kile...

... Oare se trezise băiatul lui? Probabil că nu; dar Jada sigur se trezise! Şi-acum stătea pe-un scaun şi-şi păzea băiatul... Şi se gândea, poate, că ea se ocupase mereu de copii... Că ea îi dusese pe la medici, că ea îi ducea şi-i aducea de la grădiniţă, că ea făcea temele cu ei... Ea îi învăţase să mănânce, să se spele, să se îmbrace, să vorbească, să... Oare femeia aia îl ura? Nu, nu se fofilase de la sarcinile lui de tată; dar fusese întotdeauna un pic rezervat faţă de copiii lor. Sufletul lui încercase să-l protejeze un pic de durerea pe care i-o cauza simpla lor apariţie. De foarte multe ori, privise copiii din jurul lui - copiii altor părinţi - şi se întrebase cu ce greşise el, să aibă ambii copii bolnavi...

Dacă Aidin şi Adana se vor vindeca, el se va schimba. Ştia asta - dacă copiii lui ar fi fost sănătoşi, normali, nu s-ar mai fi dat dus de lângă ei! Dar îi era şi frică să se gândească la asta! Operaţia lui Aidin nu era complicată; dar era operaţia lui Aidin. Şi era ireversibilă. Dacă reuşea, băiatul lui va merge normal; dacă nu reuşea, nu mai avea nici o şansă să meargă normal vreodată... Iar la Adana era şi mai complicat! Toate tratamentele oficiale, omologate, erau nesigure - şi de durată. Şi nici unul nu o vindeca. Dacă cercetătorul chinez dădea greş cu experimentul lui...

Lăsă biscuitul în farfurie şi se ridică - nu mai putea mânca. Îşi simţea stomacul strâns într-un ghem dureros. Se simţea... speriat. Panicat. Înfricoşat. Dacă copiii lui...

Mobilul îi vibră scurt în buzunar. Îl scoase, anticipând un mesaj ultraurgent de la Ana...

"Tocmai am intrat în blocul operator. L-au anesteziat deja. Operaţia începe în cinci minute. Să nu mă suni, că intru şi eu cu el."

Cee? L-au anesteziat deja? Îl operau la... şapte şi-un sfert?

Urcă grăbit treptele şi aproape că alergă la uşa dormitorului! Se controlă însă în ultimul moment şi reuşi să nu dea năvală... Ştefan dormea dus. Aşa că închise încet uşa... Intră în camera lui, închise uşa şi răsuci cheia.

Era vişiniu. Se privea în oglindă şi nu-i venea să creadă că vedea nuanţa aia pe propriul chip! Niciodată nu mai fusese aşa! Niciodată nu se mai simţise sufocându-se...

Se aşează la birou. Porni laptopul. Luă pachetul de ţigări, bricheta... şi le azvârli cât colo! Hei! Ce era în capul lui? Mail-ul, repede! Mess-ul... Imam Mohssen... Videoapel... Ecranul se lumină brusc. Iar bărbatul de pe ecran zâmbi cu înţelegere:

- *As-salamu alaykum*, Sami.

- *Walaykum assalam*, imam Mohssen.

Omul ăla îl privea lung, înţelegător, deşi se vedeau foarte bine cămaşa de pijama de pe el şi patul răvăşit din fundal. El nu ştia ce să spună...

- ... Ce s-a întâmplat?

Îşi acoperi grăbit faţa cu palmele...

- ... Eu zic să vii la moschee. Hai - urcă-te în maşină şi vino. Te aştept.

- Nu pot să vin.

- De ce?

- ... Sunt la Bourges.

- Unde?

- La Bourges.

- Da' ce s-a întâmplat? Tu nu trebuia să fii azi la serviciu?

Aprobă cu capul, ştiind că o să-l înfurie foarte tare când o să-i povestească ceea ce ar fi trebuit să-i povestească înainte să semneze contractul cu Ana...

- ... Nu cumva banca a executat ipoteca!

Se grăbi să nege.

- Şi-atunci? Cum de eşti la Bourges? Eşti cu Jada şi copiii?

Negă din nou...

- Sami, se întâmplă ceva cu tine. Nu ştiu ce - dar e ceva rău. N-ai mai venit la moschee. Nu m-ai mai sunat de două luni deja! Nu e bine aşa, să ştii!

- Ştiu, dar... S-au întâmplat multe. Sunt...

Imamul lui decisese brusc să nu mai scoată un sunet...

- ... Sunt ca un orb abandonat pe-un câmp pustiu, fără nici un reper...

Nu zicea nimic... Luă palmele de pe faţă şi-l privi lung:

- ... De ce, imam Mohssen? De ce copiii mei?

- Nu ştiu; bănuiesc, însă, că Allah te-a simţit. Şi-a ştiut că, dacă îţi dă ţie copiii ăştia doi, tu n-ai să-i abandonezi niciodată - şi n-ai să laşi niciodată să lupţi pentru binele lor.

- A crezut Allah că

- Allah nu crede; ştie.

Da, sigur... În fine! Se grăbi să-şi îndrepte scăparea verbală, ca să nu-l vadă închizându-i în nas:

- Ei bine, tot Allah mi-a dat rezolvarea. Sper eu să fie rezolvarea; pentru că, altfel, nu ştiu...

- Tu eşti un bun musulman. Allah n-o să te lase niciodată fără o rezolvare.

Aprobă şi... se pomeni zâmbind:

- Ţi-o mai aminteşti pe creştina ortodoxă cu doi copii pe care-am adăpostit-o în casa mea, în urmă cu nouă ani?

Chipul imamului înflori, preţ de-o secundă - şi-o amintise pe Ana. Şi-apoi se întunecă şi se încruntă şi scăpără o privire furioasă - pentru că mintea imamului calculase cum musulmanul Sami îşi abandonase familia şi fugise la Bourges cu creştina...

- Soţul ei are nevoie de mine. A avut un accident; iar medicii care l-au operat nu l-au lăsat să se externeze fără supraveghere medicală. Am fost deci solicitat să mă ocup de el. Şi am descoperit că, deşi n-am ţinut legătura cu ea, ştia totul despre ultimii nouă ani din viaţa mea... Allah mi-a scos-o în cale atunci; tot el mi-a scos-o în cale şi acum. Iar rolurile s-au inversat. Atunci, ea a avut nevoie de mine. Acum, eu am avut nevoie de ei.

- În ce sens?

- În sensul că mi-au stabilit un salariu pentru care francezii de rând ar putea să mă omoare cu pietre pe stradă... În plus... Soţul ei patronează fundaţia *"Santé pour enfants"*. M-au aşteptat cu dosarele pregătite, cu propuneri de tratament, de medici, de...

Imam Mohssen nu mai avea aer - dar nici nu se căznea să inspire...

- În urmă cu vreo trei minute, Aidin a intrat în operaţie. Şi mi-e frică.

- Să nu-ţi fie frică - fundaţia lor e renumită pentru rata mare de reuşită a intervenţiilor.

- Nu mi-e frică de operaţie. Au chemat cel mai bun specialist de pe suprafaţa planetei - şi nu mă gândesc că poate greşi. Mi-e frică de Allah.

Imam Mohssen oftă greu... Oftă şi el - că amândoi ştiau cât de crudă putea fi soarta uneori...

- ... Zici că a intrat deja în operaţie?

- Da. De cinci minute, cred - că n-am urmărit cu atenţie...

- Atunci eu zic că e momentul să îl rugăm pe Allah să vegheze asupra lui.

Aprobă şi se grăbi să se ridice. Şi imam Mohssen se ridicase...

Ana-Maria

Îl privea lung şi nu-i venea să creadă că auzea cuvintele alea... Alexander zâmbea ciudat:

- Şi eu m-am mirat - că, vorba aia, e ditamai bancherul! Ce nevoie să aibă ăla de noi?! Ăla stă pe-un maldăr uite-aşa de gigantic de bani! Dar m-am interesat - şi "e pe bune". Chiar îi trebuie 300.000 de euro - de-ăia pe care nu-i ştie statul.

- Omul e OK, după cum spun şi arhiva, şi Isamu. Dar e ciudat că tocmai acum i-a căşunat să facă shopping. Aşa că îl reverificăm împreună, când ajungem la birou. Cu plăţile cum stai?

- Dările la stat sunt plătite toate. Cu furnizorii sunt la zi. Săptămâna trecută am achitat chiria... La salarii ştii că n-am probleme...

- Iar încasările sunt la fel de prompte. Bun - îmi place! Oamenii ce părere au de aşa şef iute şi descurcăreţ?

Mobilul lui Piao începu să cânte. Alexander roşi un pic:

- Nu s-au plâns până acum. Bag seamă că le place...

- Evident! Iar asta înseamnă "tot înainte". Ce activităţi îmi organizezi azi?

Piao se grăbi să-i întrerupă:

- *Mister P.*

Nicu Cărare? Da' ce se întâmplase - voia să amâne vizita de mâine?

- Alo?

- Bună, Ana.

- Bună ziua, dle Petriceanu.

- Ce mai faci tu? Te deranjez?

- Nu, deloc! Tocmai îl făceam pe Alexander să roşească un pic...

Alexander era roşu ca racul - şi râdea pe tăcute, spre deosebire de nea Nicu...

- Să înţeleg că eşti în Austria?

- Da, sunt în Wels.

- Bun. Presupun că te duci la birou...

- Mă duc să las valiza la hotel şi-apoi intru-n birou şi stau acolo cuminţică.

- Nu. Te duci întâi la birou şi faci cumva să-ţi termini treaba până pe la vreo două, aşa. Apoi iei masa în oraş şi te retragi la hotel, să-ţi faci somnul de înfrumuseţare. La patru fix, Piao aranjează să vă ia un elicopter, de pe heliportul hotelului. Trebuie să ajungeţi în Amstetten la cinci - pe terenul unei proprietăţi particulare. Acolo o să vă aştepte o maşină comună, care o să vă ducă la hotelul Stadthotel Gürtler. Trebuie să fii acolo la cinci jumate.

- Am înţeles. Pot să întreb de ce?

- Pentru că dl Piotr Baranowski te va aştepta în camera 404, la cinci jumate fix, în cea mai mare discreţie posibilă.

Uau! Piotr Baranowski! În sfârşit! Oftă uşurată:

- Săru' mâna!

- Să creşti mare. Nu uita - în cea mai mare discreţie posibilă!

- Bineînţeles!

- Iar despre restul vorbim mâine.

- Sigur!
- Pa!
- La revedere, dle Petriceanu.

Apăsă butonul roşu şi ceru laptopul. Wordpad, că se grăbea să nu uite ceva... Piao aproape că pusese capul pe umărul ei, aşa de nerăbdător era să afle veştile... Îi dădu laptopul:

- Cu discreţie, te rog.
- Bineînţeles!
- Şi anunţă-l şi pe Isamu.
- Imediat.

Bun! Reveni spre Alexander şi-l privi lung, concludent:

- Mergem întâi la firmă, să semnez ce-i de semnat. Iar după masa de prânz o să ajung şi la hotel. Mă cam resimt, după atâta zburat cu avionul...
- Sigur, şefa!

Pricepuse, că nu era fraier! Numai că nu se putea apleca peste ea, ca să vadă şi el ecranul; aşa că se cam încruntase...

Dacă Nicu Cărare o sunase pe telefonul lui Piao, era evident că discuţia ei cu dl Baranowski va fi un succes total! Şi era şi mai evident că balaurul bicefal era cu ochii pe ea - şi se pregătea să scuipe flăcări...

Isamu

Telefonul roşu începu să cânte. Îl luă, încruntat - că n-avea cine să-l sune, altcineva decât Cheng sau Fang. Tresări, amintindu-şi că Ana era în Austria azi...

- Da.
- Salut.
- Salut.
- Azi, la cinci jumate, şefa are o întâlnire ultrasecretă.

Cum-cum?

- Iar mâine se vede cu *Mister P* şi continuă discuţia.

Aşa...

- ... Nu ştiu dacă o să pot intra cu ea. Dacă pot, probabil că te sun, sau... Nu ştiu.
- Cu cine se întâlneşte azi?
- Cu un om de afaceri polonez. O persoană care-o interesa, dar la care n-a avut acces înainte să le mijlocească *Mister P* întrevederea de azi.
- Aha. Păi, încearcă să mă suni.
- O să încerc. Oricum, ţinem legătura.
- Bineînţeles.
- Vorbim.
- Vorbim.

Ciudat... Piao îl sunase ca să-i spună că Ana are o întâlnire ultrasecretă cu un polonez. Dar nu-i spusese tocmai numele - adică încălcase regula numărul unu a convorbirilor pe teme de serviciu. Fiind o întâlnire ultrasecretă, omisiunea lui Piao se justifica...

Deci, era un polonez ultrasecret. Cu care Ana urma să discute... ceva - Piao nu menţionase ce anume. Dar discuţia aia va continua mâine, la Nicu Petriceanu. Ana stabilise deja vizita la bătrân; intenţiona să discute cu el despre... Despre...

Despre Trésor!

Înhăţă mouse-ul şi accesă arhiva mail-ului - unde era luna iulie? La mijlocul lui iulie îl eviscerase Ana pe sârbul ăla! Atunci aflase cine îl angajase pe sârb! Ăla era polonez! Îl investigase personal - dar avea un lapsus teribil şi-i uitase numele! Îl chema... Repede, open... Piotr Baranowski. El îl contactase pe Miroslav Jovanovic, adică Adam Nikolic. Logic - ca să-l contacteze pe executant, insul primise un telefon de la cineva. Asta voia să afle Ana: cine îl sunase. Cine transmisese ordinul. Ca să poată da de acel nou nume şi să-l întrebe cine îl contactase pe el...

Luă telefonul roşu şi începu un mesaj nou.

"Dacă nu poţi să suni, înregistrează! Avem mare nevoie de informaţiile ăluia!"

Send lui Piao... Iar altceva nu mai era de zis. Nu acum. Ridică privirea spre Biyu. Era serioasă. Părea concentrată la monitor; în realitate, era supărată pe el. Poate chiar furioasă - după micul "incident" de aseară...

Sami

Tresări - buzunarul vibrase lung. Şi acum se auzea şi melodia... Îi era frică şi să se uite cine-l suna, darămite să răspundă... Ştefan zâmbi:

- Răspunde! Nu eşti curios?

Nega încet...

- Eu zic totuşi să răspunzi. Că ea te sună - nu băiatul! Şi se îngrijorează...

La urma urmei, ea stătuse cu Aidin, ea îl îngrijise, ea intrase cu el în operaţie - şi-l văzuse tăiat, desfăcut, "reparat" cu dalta şi ciocănelul... Scoase telefonul şi se aşeză pur şi simplu pe jos. Apăsă butonul verde:

- Da.
- Ce faaci?

Închise ochii şi zâmbi - Jada şoptise cuvintele alea în arabă, pe un ton vesel... Ştefan îşi reluase exerciţiul - aparatul reîncepuse să fâşâie uşor... Îi răspunse tot aşa, încetişor:

- Uite, sunt la sala de forţă cu Ştefan...
- Aha! Noi tocmai am ieşit din operaţie.

Aşa...

- Aidin doarme, la terapie intensivă, iar eu am ieşit şi mi-am aprins o ţigară...

Aşa...

- Operaţia e un succes total. Iar eu, după cum auzi şi tu, sunt foarte răguşită.

Da - abia acum observa el că Jada era răguşită!

- Da' ce-ai păţit?
- Am cântat.

Poftim?

- Poftim?
- M-a pus să cânt. Profesorul Rutherford - când m-a văzut cum plâng şi tremur toată, mi-a zis să preiau eu. Şi nu m-a lăsat să miorlăi uşurel - m-a pus să răcnesc aşa cum răcnea el!
- Stai puţin, că n-am înţeles...
- Hai s-o iau de la-nceput! Deci, am intrat în sala de operaţie. Aidin era anesteziat deja. Asistentele se agitau mult... Apropo - au fost numai asistente. Şi la un moment dat se-aude un fel de Caruso în tinereţe - varianta fără studii de specialitate. Şi se-apropie şi intră - domnul profesor Rutherford în persoană, cu masca trasă de pe gură, cu mâna întinsă teatral spre tavan şi vocaliza dată la maximum...

Râdea, pentru că ştia fotografia sobră a profesorului de prin revistele de specialitate şi şi-l închipuia interpretând operă şi operetă...

- Tot aşa, cântând, a început să dea dispoziţii. Şi n-a făcut un pas drept! Totul a fost dansat! Nu ştiu - parcă era drogat, sau...
- ... Şi zici că te-a pus şi pe tine să cânţi?
- Pe mine m-a pus să stau la capul lui Aidin. Şi chiar dacă el cânta, eu mă uitam la băieţelul meu şi mă bufnea plânsul... Atunci m-a pus să cânt. M-a întrebat dacă ştiu vreo melodie interpretată de Joe Dassin. I-am spus că ştiu *A toi*. M-a pus s-o cânt. Îţi dai seama că am început să miorlăi suspinat, gâtuit... Şi s-a supărat pe mine. Mi-a zis s-o iau de la capăt, ca lumea de data asta - că altfel nu mai taie nici un milimetru. Ştii ce repede m-a dezmeticit chestia asta?
- Îmi dau seama! Şi? Ai cântat ca lumea?
- De la a zecea tentativă încolo, am început să cânt acceptabil. După care a început să le organizeze şi pe asistente - care ştiau, cred eu, de tabietul doctorului şi-au cântat imediat ca *baking vocals*... Chiar pe mai multe voci...
- Deci aţi făcut concert...
- Da. Noi am făcut concert iar el ne-a antrenat. Şi-a operat. De

fapt, să ştii că operaţia ar fi durat doar o oră.

Serios? Îşi privi lung ceasul - arăta zece fără un sfert...

- Dar până ne-a organizat pe noi, până a mai corectat din octave... Plus jumătate de oră la final, cât a durat recitalul...

Era o nebunie necontrolată. El nu putea "procesa" informaţia pe care i-o dădea Jada. Nu putea să creadă că profesorul Rutherford prelungise anestezia lui Aidin cu o oră jumate peste timpul operaţiei...

- Aidin a fost mutat la terapie intensivă iar noi am rămas să cântăm! A fost teribil! Se mai deschidea uşa, mai apărea câte-un cap curios că de ce nu ieşim de-acolo...

- Deci zici că operaţia e un succes total...

- Da. După ce-am început să cânt, n-am mai stat lângă Aidin; m-am mutat în zona picioarelor, ca să nu-l trezesc. Şi am văzut totul - toată operaţia. Ştii cum a fost? Incredibil! Adică a tăiat fără să clipească, s-a mişcat cu gesturi ferme... A fost ca şi cum e o operaţie banală care i-a intrat în rutină. Exact cum face patiserul croissante. Repede-repede, cu gesturi neatente, trece pe lângă masă şi lasă-n urmă capodopere culinare. Aşa a fost şi el. E... Dar lasă, că o să vezi înregistrarea şi-o să înţelegi. Şi să ştii că, dacă te prind că râzi de cântatul meu, nu ştiu ce-ţi fac!

- Nu râd de cântatul tău. Îmi place cum cânţi.

- Stai întâi să auzi ce-a fost azi aici; după aia să te văd dacă-ţi mai place!

- Jada... Eşti sigură că a reuşit?

- Absolut sigură. Articulaţia e acum ca în manualele de medicină. Alea de anul I - alea fără complicaţii.

Abia acum îşi permise să răsufle uşurat...

- A spus că Aidin va sta la terapie intensivă şase ore. Ca să scape de efectul anesteziei şi să-l urmărească, să nu facă vreo hemoragie. Apoi îl aduce în salon. Are piciorul imobilizat...

- Da, ştiu...

- Şi probabil că de-abia mâine după-amiază or să-i permită să îndoaie piciorul.

- Te rog să ai grijă de el. Să nu-l forţeze! Să nu încerce să-l îndoaie el singur, nesupravegheat de medici! Da, Jada?

- Ştii bine că am grijă de el; da?

- Ştiu; dar nu pot să nu-ţi spun...

Încercă să-şi acopere cumva cu palma şi ochii, şi gura... şi scăpă un suspin:

- Trebuie să-ţi spun! Vă iubesc! Vă iubesc enorm pe toţi trei! Voi sunteţi viaţa mea! Voi trei sunteţi tot ceea ce am eu pe lume!

- Sami, eu te rog să încerci să te liniştesti; da?

- O să încerc. Deşi să ştii că nu vreau să mă liniştesc! Vreau să-ţi spun tot ceea ce simt că trebuie să-ţi spun!

- Eu te rog să nu spui nimic din ceea ce ştiu deja. Da?

Oftă greu... şi decise să nu mai lungească discuţia pe tema aia:

- Hai, că trebuie să-l ajut să se mute la alt aparat.

- Bine. Te sun când se trezeşte - ca să vorbeşti cu el?

- Da; te rog!

- Bine. Paa!

- Pa, Jada.

Apăsă butonul roşu...

Îl privea lung pe bărbatul slăbit de pe aparat, care strângea din dinţi şi-şi număra exerciţiile şi care avea în el un suflet ca un miracol...

Ştefan

Opt... Nouă... Simţea că i se desprind mâinile de corp, dar trebuia să facă zece... Zece... Şi-acum era nebun şi îşi impunea pân' la cinşpe... Unşpe... Doişpe...

- Am senzaţia că iar trişezi şi faci mai multe...

"Aşa-i; da' nu-mi permit nici să recunosc asta, nici să-ţi răspund şi să-mi pierd suflu'!" Strângea din dinţi şi trăgea cât putea el de tare... Treişpe...

- Mi-a spus că operaţia este un succes total. Şi că a pus-o să cânte.

Paişpe. Aprobă cu capul, spunându-şi că dacă tocmai pe-a cinşpea n-o să poată s-o facă era cel mai idiot cretin...

- Operaţia ar fi durat doar o oră; dar, pentru că ea nu e solistă de meserie, s-a lungit două ore jumate. Asistentele au fost *baking vocals*...

Taaree!... Cinşpe. Bun! Şi-acum să coboare încet greutăţile alea, să nu facă vreo luxaţie... Gata. Îl privi drept:

- Ştiu. Profesorul Rutherford e un mare fan al lui Enrico Caruso.

- Iar Jada mea tocmai a devenit expertă în Joe Dassin.

- Şi ea, şi asistentele. Deci operaţia a reuşit.

- Da; operaţia a reuşit.

- Ştiai că va reuşi; nu?

Sami aprobă, zâmbind...

- Cu toate astea, ai vrut tu musai să îmbătrâneşti prematur îngrijorându-te pentru toate trăznăile posibile.

- Trebuia s-o fac şi pe-asta; nu?

- Trebuia. Şi eu o fac, din când în când.

Îşi trase armăsarul, iar medicul se grăbi să-i fie contragreutate... Porni spre aparatul care-i grăbea ridicarea pe propriile picioare:

- O să-i externeze poimâine. Te rog să-i aduci aici.

Sami înlemnise şi-i picase faţa...

- E linişte, e aer curat, e mâncare sănătoasă - e practic locul ideal pentru recuperare.

- Îţi mulţumesc pentru invitaţie, dar nu cred că e cazul...

- Eu zic că e cazul. Adică insist.

- Te rog să nu mă pui în situaţia de a te refuza din nou. Pentru că o s-o fac; dar o să mă simt prost...

Deci aşa! Se muta pe aparat; Sami îi ţinea contragreutatea. El îl privea lung, îi privea calmul încăpăţânat până la exasperare... Zâmbi:

- OK. Nu mai insist. Te rog, o chemi tu pe Rebeca?

Sami aprobă şi se grăbi să iasă. Îşi muta picioarele cu mâinile - încet, că încă nu era capabil să şi le vâre singur pe-acolo...

"Deci aşa, domn' doctor! Faci de-astea! Las' că te-nvăţ eu minte!"

... Exerciţiile pentru picioare mergeau bine. Mergeau mai bine decât alea pentru mâini - şi mult mai bine decât abdomenele şi răsucirile. Făcuse deja 15; se apropia de 20. Şi se simţea curajos, cum se zice - aşa că o să lupte pentru 30. Optişpe... Nouăşpe... Pantofii cu toc se opriră în faţa lui. Douăzeci. Ridică capul şi-o privi lung, zâmbitor şi seren - şi-o lămuri în romanes:

- Operaţia băiatului lui Sami e un succes total. Profesorul o să-l externeze poimâine. Deci, te rog să o contactezi mâine dimineaţă pe soţie. Ştii tu - te prezinţi, spui că eşti de la fundaţie şi că eu, contele şi-aşa mai departe, o invit să vină cu copiii aici, la conac. Câteva zile - nu până-n decembrie. Până se pune convalescentul pe picioare. Îi povesteşti cu lux de amănunte despre locaţie, despre conac, despre dotări, aer curat şi toate celelalte. Şi îi dai de înţeles că sunt un balaur supărăcios; aşa că, dacă mă refuză, mă fac foc şi pară şi-o să-i chinui bărbatul până ajunge piele şi os şi munte de deprimare. După care o pui în contact cu Lucia. Ea o să se ocupe de avion, de acte... şi de toate celelalte. Să menţionezi că o aştept cu ambii copii; da?

- Da, şefu'.

- În privinţa fetei, vorbeşti cu Freddy; presupun că e în oraşul din vest, ştii tu care, la sora lui...

- Da, şefu'. O s-o întreb - ca să fim siguri.

Rebeca zâmbea amabil; dar îi străluceau ochii, imaginându-şi deja scena sosirii lor la conac... Bun!

- Start.

Consiliera luase startul, exerciţiul lui luase startul... Sami îl privea lung; nu-i răspundea la curiozitate, pentru că strângea din dinţi: 22... 23...

- ... Am sentimentul că nu mă pot lupta cu tine.

Negă scurt: nu, nu se putea lupta cu el. Categoric!

- ... Mi-a spus că mă sună când se trezeşte băiatul, ca să vorbesc şi cu el. O să-i spun atunci că i-ai invitat aici.

Acum aprobă. Iar Sami oftă greu:

- *"E bine dacă dai atunci când ţi se cere, dar e mai bine să dai*

când nu ţi s-a cerut, ci abia ai bănuit. Iar pentru cel darnic din fire, a fi în căutarea celui care va primi e-o bucurie mai mare chiar ca fapta dăruirii."

Îl privea lung, zâmbind, şi constata că Sami se vindeca uşor-uşor... Bărbatul se aşează pe aparatul de lângă el:

- *"Iar voi cei ce primiţi - şi toţi primiţi - nu vă împovăraţi cu greutatea-ndatorării, pentru ca darul să nu vă fie jug, nici vouă, nici celor de la care aţi primit. Mai bine să vă înălţaţi alături de cel ce-a dăruit, iar darurile sale să vă fie aripi. Căci a vă îngriji prea mult de datorie înseamnă a vă îndoi de dărnicia lui, care-i născută din pământul mumă şi din Dumnezeul Tată."*

Treizeci! Minunat! Bufni în râs:

- Ştiam eu că tomurile alea groase sunt doar recuzită!

Sami începu şi el să râdă... Arătă spre spalier:

- Ai curaj?

- Eu am curaj; tu n-ai încă destulă forţă. Săptămâna viitoare.

- OK. Am trişat destul pe ziua de azi; aşa că te las să câştigi la runda asta.

Da, ştia, era teribil...

Grasu

Mm, ce bine era! Aşa, proaspăt duşat, era minunat! Se simţea remontat complet! La ce căldură insuportabilă era afară...

Hei! Cine era la uşă?... Probabil că Diamant. Aşa că îşi înfăşură prosopul şi se grăbi să deschidă. Răsuci yala, deschise uşa şi văzu ochii albaştri.

Agata!

Trânti uşa! La dracu! Era aproape dezbrăcat!

La dracu - îi trântise uşa-n nas! Se grăbi s-o redeschidă - dar numai zece centimetri, după ce se-ascunse după ea:

- Hei!

Agata râdea, roşie-n obraji:

- Bună, Grasule!

- Bună, Sufletu' meu! Şi iartă-mă că ţi-am trântit uşa-n nas...

- Nu-i nimic. Du-te. Te aştept.

- Vrei să mergem undeva? Să te ajut la ceva?

- Voiam să vorbim un pic. Că, uite, nea Dumitru are treabă la primărie iar mamaia e ocupată cu Azur. Şi-am zis că acu' e momentu'...

- Aha! Atunci uite cum facem. Eu închid uşa şi fug sus; iar tu numeri până la zece şi pe urmă intri. Bine?

- Bine.

Închise uşa şi-o rupse la fugă spre scări! Repede - să se-mbrace! Unde-i erau boxerii? Şi pantalonii? Erau transpiraţi - îi trebuiau alţii, din şifonier! Nu ăia gri - ăia negri! Şi-un tricou! Nu negru - că nu era cioclu! Unul alb! Se grăbea... Agata îl anunţă de jos:

- Să ştii că sunt pe canapea. Nu te grăbi...

Daa, sigur! Cum să nu se grăbească?! Fetiţa lui venise să-i spună secretul cel mare! Sări în papuci şi ieşi. Şi sări câte două trepte deodată, făcând scara să duduie. Agata râdea...

- Aşa! Ia zi-i - cu ce te servesc? O limonadă rece? O cacao?

- O promisiune.

Se aşează pe fotoliu şi-o privi lung:

- E toată a ta! Sunt numai urechi.

- ... Păi... Voiam să te rog să-mi promiţi că ai tu grijă de el. În caz că tata înnebuneşte şi se gândeşte la cine ştie ce...

Să aibă grijă de el. El, nu ea. Era vorba de un "el" deci... Agata continuă:

- El. Ştii tu... El.

- Am grijă de el numai dacă e un copil bun. Aşa ca tine.

Fetiţa lui aprobă cu capul şi zâmbi:

- Îl cunoşti şi tu; şi ştii deja că e un copil bun. Aşa că pot să-ţi spun cine e.

Şi-o văzu scoţând din şorţ o agendă... burduşită... Hm! I-o dăduse lui! Ia să vadă el cine era copilul ăla bun!

Deschise coperta. Şi rămase cu ochii la zâmbetul larg al lui Victor... giuvaerul lui Nicuşor... unicul lui copil, unica lui bucurie şi împlinire, soarele lui, nestemata lui...

- Nu se-ntâmplă mare chestie. Adică îmi trimite bileţele de-astea şi-atât. Când ne vedem, nu vorbim niciodată despre ele, sau despre noi. Spunem fiecare ce-am mai făcut, bârfim pe unu' şi pe altu'... Uneori vorbim şi de şcoală...

Agata pusese câte-un bilet la fiecare foaie. Agenda era plină-ochi. O răsfoia încetişor. Ochii îi cădeau pe scrisul frumos, ordonat; observa cratimele la locul lor, observa că versurile erau despărţite corect cu linii înclinate - şi nu erau citate de prin manele... Observa unele cuvinte - "dragoste", "vis", "destin"... "Frumoasă"... "Farmec"... Fetiţa lui nu mai zicea nimic... Decise să nu-i citească totuşi "corespondenţa" - închise agenda:

- Cât de serioasă e chestia asta?

- Păi, eu zic că e serioasă. În sensu' că s-a urnit - şi nu s-a mai oprit de-atunci, nici chiar când l-a certat taică-su că îl înfurie pe tata şi mănâncă bătaie şi primeşte interzis...

- Cât de departe ai mers tu cu el?

- Eu? Eu n-am mers nicăieri cu el.

Ei, hai! Acu' se făcea că nu pricepuse întrebarea!

- Nici de mână nu ne-am ţinut. De-asta zic că e serioasă; că nu s-a întâmplat mai mult de-o ocheadă şi de fluviul ăsta de bileţele. Şi ţine de ceva timp deja... Şi s-a prins şi tata - că a venit într-o dimineaţă la mine şi mi-a zis că, dacă eu îl vreau pe Victor Racovici, el nu se opune, atâta timp cât am grijă să nu rămân gravidă pân' la optişpe ani...

Făcu ochii mari - fetiţa lui avea doar paişpe ani, iar ta-su biologic îi vorbise de măritiş?

- Da' l-am liniştit. Chestia e că vreau să îl rog pe tata să mă înscrie la un liceu din Bucureşti. Că aici se face şcoală, nimic de zis; da' parcă mai multă şcoală se face la Neculce!

- Categoric! El e tot la Neculce?

Aha! O prinsese cu şmecheria! Roşise şi plecase privirea! Hm...

- Ţie îţi place de el? Da' sincer! Sincer de tot!

Primi o aprobare cu capul...

- ... Tu, la o adică, l-ai vrea pe el?

- Eu am văzut în cărţi că o să mă mărit cu el, când o să fac 18 ani. Şi-o să fiu fericită. Şi-o să avem un băiat, după nuntă.

- Bun. Bine că mi-ai zis. Care sunt şansele ca soarta să se schimbe?

Ochii albaştri îl priviră cu subînţeles:

- Păi acum, că ştii şi tu, eu cred că şansele s-au redus simţitor...

Şmecheră mică! O dojeni cu degetul, râzând:

- Şmecheră mică...

- Ce să fac şi eu, Grasule! Încerc să supravieţuiesc, vorba ta, între o bunică vrăjitoare şi doi taţi interlopi. Şi-am zis că dacă unul dintre taţii mei e de acord, îmi mai rămân doar bunica şi-un tată...

Şmecheră, ce mai! Hai să facă "planu' de atac":

- Stai să vedem dacă am înţeles bine! Vrei să faci liceul în Bucureşti. Te gândeai să-l convingi pe Diamant să-ţi ia o garsonieră acolo?

- Nu cred că e cazul să mă mut acolo. Adică n-aş putea sta singură în el, aşa că bunica ar trebui să se mute cu mine. Deci, ar trebui să-mi ia un apartament şi să blocheze un şofer şi-o maşină după fundul nostru. Şi nu cred că e cazul să fac aşa o revoluţie gigantică...

Aprobă - că nu era cazul de aşa ceva.

- Dacă plec din Aurari la şase jumate, la şapte jumate sunt la şcoală.

- Dacă te duc eu, pleci la şapte şi-ajungi la timp. Dar să ştii că Diamant ar avea pe cine să pună să stea cu tine acolo - altcineva decât Perla.

- Ştiu; da' parcă nu-mi vine să mă mut de-aici. E o lume care-mi place. Toţi ai mei sunt aici. N-aş vrea să mă rup de toată lumea, aşa ca unchiul Ştefan.

- În cazul ăsta, poţi spune că ai un aliat în persoana mea.

- Îţi mulţumesc, Grasule.

Fu îmbrăţişat şi pupat pe obraz; îi returnă agenda:

- Zilele astea o să trec pe la Victor; să am şi eu o vorbă cu el. Să mă asigur că nu înţelege greşit decizia ta de a-ţi face studiile în Bucureşti.

Ochii albaştri deveniră îngrijoraţi...

- Stai liniştită; ştii că am tehnică, da? Iar dacă nu pricepe, vorbesc cu Nicuşor - şi-l lămureşte el.

- Bine, Grasule. Eu am încredere în tine. Ştiu că o să te ocupi tu de asta. Da' să nu-l sperii foarte tare - da?

Aprobă, descoperind că Agata chiar dezvoltase sentimente pentru băiatul ăla... Oftă greu:

- ... Perla ştie?

- Nu.

- Păi cum nu ştie? Nu-l vede-n cărţi?

- Nu, că se măsluieşte cartea.

Ridică mirat sprâncenele... Agata se aplecă şi începu să râdă, în şoaptă:

- Mă gândesc la vreo şase-şapte; plus el, opt. Se măsluieşte cartea rău de tot, să ştii!

Ia uite-o! Ia uite ce şmecheră era... Se aplecă şi el spre ea:

- E unicul copil al lui Nicuşor. Ştii că fata a murit la cutremur. Victor e tot ce are el mai de preţ. Şi mi-e că-l cam răsfaţă - şi-i face toate toanele şi poftele. Un astfel de copil, dacă e scăpat din mână, devine un adult dominator şi plin de el, care nu acceptă decât propriile idei şi nu face decât ce vrea el să facă.

- Nu e cazul. Adică, de ce să mint - a început deja să conştientizeze cât de important e el pentru familia lui. Dar să ştii că, atunci când apar şi eu, se schimbă radical. Se scurge, aşa, i se apleacă umerii şi i se îndoaie genunchii şi face o mutră bleagă...

Nu se îndoia că Victor se scurgea rău de tot când vedea aşa minune de fată...

- Şi cam asta e. Eu am încredere în tine, să ştii! Ştiu că nu mă spui!

- Nu te spun. Ştiu cum ar face taică-tu dacă ar afla - şi nu te spun. Dar trebuie să-mi promiţi că faci aşa cum zic eu. Că trebuie să-l mai joci pe degete încă patru ani; şi ăsta nu-i lucru uşor, să ştii!

- Ştiu... Bine, Grasule. Mă duc să ascund agenda.

- Dacă vrei, poţi s-o ascunzi la mine. Aici chiar că n-o găseşte nimeni!

- ... Da, e o idee bună. Unde-o ascunzi?

Se ridică şi deschise seiful. Iar fetiţa lui începu să râdă:

- Păi să mă grăbesc să le-aduc şi pe celelalte - nu?

O pupă pe creştet:

- Seiful meu e şi-al tău.

Iar ea fugea la uşă, ca să ajungă în timp util, să n-o vadă Perla...

Oftă greu...

Era tare grea meseria de "tată de fată"! Da' când vedea aşa fată, zău că îşi făcea cu imensă bucurie meseria! Era un îngeraş...

Mâine, o să se ocupe cu prioritate de problema "Victor". Trebuia să-l aşeze la locul lui - că Diamant n-avea timp de asta. Şi nici nu era bine să se ocupe el de şocarea lui Victor! Că el era socru mic la "acţiunea" asta! Iar Nicuşor Racovici nu era un fitecine, să scoată Diamant pistolu' la el şi la fi-su! Nu se făcea...

Ana-Maria

Fiatul opri în faţa intrării. Uşa se deschise; aşa că coborî imediat şi se grăbi să intre în hotel. Fusese aşteptată. Tânăra şopti, pasându-i o cartelă:

- Liftul din dreapta, etajul patru, camera 403.

Viră dreapta şi intră în cabina din dreapta. Iar tânăra privi scurt în spate... şi se îndepărtă. Piao apăsă butonul şi şopti:

- Ce cameră?

- 403.

- El nu figurează cazat aici.

- Nici noi.

- Ştiu. Am zis să-ţi zic...

Aprobă. Îl văzu scoţând telefonul... Al lui Isamu era roşu; al lui Piao era argintiu. Probabil că "se punea în contact" cu chinezul fermecat, care se conecta instantaneu la toate bazele de date şi înregistra pe două calculatoare deodată...

Oftă greu - dacă va reuşi să-i smulgă omului ăsta un nume...

Uşile se deschiseră. Piao se grăbi să iasă primul. Chiar dacă holul era pustiu...

Decise să calce apăsat - să se audă tocurile. Se îndoia că dl Baranowski era în camera 403; după părerea ei, era în camera dinaintea camerei 403. Deci... Urmărea numerele... Era în 404. Numărătoarea începea ca la neoameni, din fundul holului spre faţă...

Descuie uşa şi intră.

O cameră de hotel normală, cu un pat de-o singură persoană. Din fericire, avea şi-o masă şi două scaune; se aşeză pe unul dintre ele şi începu să aştepte. Că mai erau vreo cinci minute...

Piao se aşeză pe pat, ascunse pistolul sub pătură, la îndemână, şi deschise laptopul. Hm...

Aşteptau... Aşteptau... Ea îşi impunea să-şi amintească tot ceea ce aflase la interogatoriu...

Aha! Se auzise o uşă! Şi nişte paşi! Venea! Îşi aprinse o ţigară... Uşa se deschise scurt.

El era - Piotr Baranowski. Un bărbat de 58 de ani, sfătos - dar extrem de scump la vorbă, după cum spuneau "sursele". Isamu avea o poză cu el - una singură. Cu siguranţă, ruşii aveau mai multe...

Bărbatul nu salută. Intră şi se aşeză pur şi simplu în faţa ei. Şi-o privi lung. Şi ea îl privea lung...

- ... Am primit un plic, de la un partener de afaceri. Care îl primise de la un partener de afaceri. În el erau şapte paşapoarte, un bilet cu instrucţiuni şi comisionul meu. Fiecare paşaport era ambalat individual şi n-avea poză; iar în fiecare paşaport se vedea câte-o coală A4 scoasă la imprimantă şi împăturită în opt.

Şi-atât - tăcuse...

Deci un partener îi dăduse un plic. El îl desfăcuse, găsise paşapoartele şi biletul. În bilet scria să-i angajeze şapte mercenari, pe care îi instruise direct angajatorul lor, prin colile A4 din paşapoarte. Îi găsise mercenarii, cheltuise comisionul... şi cam atât. Ce mai era de spus?

- Le-aţi asigurat şi echipamentul?

Nu; nu le asigurase el echipamentul.

- Şapte bărbaţi?

- Da.

- Care se numesc...

Individul zâmbi slab... şi tăcu.

- Iar partenerul se numeşte...

Piotr Baranowski se ridică şi porni spre uşă. OK!

- Piao, dă în lucru programul detaliat al dlui Baranowski în perioada 1 ianuarie-15 martie. Listinguri telefonice, călătorii de afaceri, listinguri de cazări, listinguri bancare...

Paşii şovăiră; zâmbi deci:

- Şi programează-mi urgent o întâlnire cu dl Mateusz Swiderski.

"Şefu' lu' şefu' lu' gâgă ăsta." Se abţinea şi nu scotea un sunet... Individul apucă clanţa... şi se opri:

- Ştii că inclusiv cel care a gândit chestia asta va spune că a primit un plic...

- Ştiu. Şi nu-mi va lua mai mult de 24 de ore ca să descopăr că el e capătul lanţului.

Îu! Ia uite-l, ce repede făcuse stânga-mprejur! Individul înhăţă scaunul şi se aşeză lângă ea. Şi-o privi de la vreo 20 de centimetri:

- Ordinul pentru uciderea cumnatei tale a pornit din Rusia. Unul dintre consilierii tăi din Rusia nu e străin de ordinul ăsta. Iar protectorul tău ştie totul şi încearcă să obţină returnarea amiabilă a fetiţei. Dar chestia asta e imposibilă acum pentru că consilierul tău s-a speriat şi-a rupt relaţia cu paza fetiţei. Nepoata ta e singură cu ăia - iar ăia fac ce-au fost instruiţi să facă, adică se mişcă încontinuu şi aşteaptă ordine.

Aprobă cu capul, mulţumită că măcar aflase "veşti din Est"...

- Copilul e bine; au ordin să nu-i facă nici un rău. Nu l-au mutilat, nu l-au bătut - dar l-au şocat, ca să facă ce spun ei să facă. În curând, dacă consilierul tău nu le dă alte ordine şi nu le mai trimite bani, or să facă ceea ce şuşotesc de câteva zile că or să facă. Adică or să scape de codiţa chinezilor şi-or s-o ascundă la o familie săracă, după care or să se-mprăştie ca iepurii în toate direcţiile. Şi să nu mă-ntrebi la care familie săracă din estul Europei or s-o ducă; da?

Aprobă din nou.

- Eu aflu rar informaţii despre ea.

- Eu am nevoie de informaţii despre ea. Şi sunt dispusă să plătesc regeşte pentru ele.

- Eu nu mă bag să fac aşa ceva. Şi te asigur că e prima şi ultima oară când vorbim despre asta. Dealtfel, eu nu sunt acum aici...

Aprobă şi zâmbi:

- Am înţeles. Vă mulţumesc, dle Baranowski.

Bărbatul aprobă scurt cu capul şi se ridică şi ieşi. Hm... Piao se ridică şi-i întinse telefonul:

- Isamu.

Aha! Consilierul fermecat!

- Da.

- Am auzit tot. Mai staţi cinci minute şi întoarceţi-vă la Alexander. Vorbim când ajungeţi acolo.

- OK.

Închise şi oftă greu...

Isamu

Porni înregistrarea şi lăsă telefonul pe birou. Şi începu să se plimbe încet între propriul scaun şi canapea, încercând să folosească un ton clar şi ferm:

- Baranowski e un traficant mărunt de arme din nordul Poloniei. E pe jumătate independent - deci face afaceri cu mare grijă, ca să nu capete dosare sau duşmani influenţi... Atunci când apelează la organigramă, trece prin patru şedinţe până să dea de Mateusz Swiderski, omul care ia decizia. Dar face afaceri dese cu subalternul lui direct, Wojciech Lichota... Chestia asta, frecvenţa afacerilor cu el, ar putea să fie o tentativă de-a avansa, sau doar o apropiere vizuală de persoana care-l poate apăra la nevoie... Iar acest domn Baranowski primeşte uneori instrucţiuni de la o persoană importantă din Letonia.

Se opri şi-o privi lung. Biyu îl privea drept, atentă, fără nici o intenţie, fără nici un plan, fără nici un gând... Îşi reluă plimbarea:

- Dl Baranowski a primit deci un plic. Nu de la şefi, ci de la un partener de afaceri. Comisionul lui a fost consistent, aşa că s-a achitat de sarcină... Iar partenerul ăsta a fost, probabil, instruit să acţioneze cu maximă discreţie. Deci, probabil că bănuia ce-i duce dlui Baranowski, aşa că şi-a luat măsuri de precauţie. N-o să apară în listingurile pe care le putem obţine noi. Dacă am fi ştiut atunci, dacă le-am fi cerut atunci, poate am fi avut o şansă; dar acum, după atâta timp...

Jaspul lui nu spunea nimic...

- Judecând modul de transmitere al ordinelor şi informaţiile obţinute de la Jovanovic, tind să cred că la fel s-au transmis şi ordinele către paza fetiţei - tot prin hârtii scrise, predate din mână-n mână.

- Sau puse într-o căsuţă poştală.

Corect! La asta nu se gândise... Tânăra continuă:

- Ursul trimite un plic cu poşta. Cel care-l primeşte scoate plicul dinăuntru şi-l trimite mai departe. Iar cel care-l primeşte o contactează pe femeie.

- Pe Nadja. Cred că ai dreptate doar parţial. Baranowski a angajat şapte bărbaţi. Ea a apărut după aceea - după ce mercenarii s-au mutat în Bourges. Atunci când a apreciat Ursul că e momentul ideal - adică atunci când a plecat Ştefan la *Mister P*. Dar chestia cu plicul se opreşte undeva pe traseu. Jovanovic a spus că Nadja sună undeva şi se întoarce cu ordinele. E foarte posibil ca ordinele să fie înregistrate pe un robot telefonic.

Tânăra zâmbi:

- Ea sună, bagă parola şi-şi ascultă mesajele.

Aprobă şi oftă greu:

- În concluzie...

- În concluzie, dl Baranowski a spus că ordinul s-a născut în Rusia iar unul dintre fraţii Donichioiu nu e străin de chestia asta. Putea să spună "ştie chestia asta"; a spus "nu e străin de chestia asta". Ceea ce înseamnă că nu e doar informat; e implicat.

Aprobă, privind-o lung:

- Din păcate, nu a spus care dintre ei.

- Şi cred că ne va fi imposibil să aflăm care.

- Poate că nu e chiar atât de imposibil... Când s-a certat Andrei cu Florentina?

- 18 iulie. Ziua eviscerării - şi-a cinei din Bucureşti.

- 19 iulie. Ziua când el a decis că e mai bine să nu se mai vadă un timp.

- Deci în urmă cu două săptămâni.

- Chiar mai mult. 17 zile.

- "Consilierul tău s-a speriat şi-a rupt relaţia cu paza fetiţei." În curând, indivizii or să se descotorosească de ea. Întrebarea e: oare e mai bine ca Trésor să iasă din influenţa Ursului şi s-o caute şi s-o recupereze Cheng? Sau e de preferat ca *Mister P* să rezolve problema elegant, la masa verde?

Ridică un deget:

- Stop. Ceea ce s-a întâmplat la cina din Bucureşti nu e dramatic. A azvârlit-o pe prinţesă pe jos - dar n-a lovit-o. Măgăria cu adevărat serioasă s-a petrecut la castelul din Sankt Petersburg. Când aţi fost la castel?

- ... 11 iulie.

- Suntem în 4 august. Omul a spus "În curând, dacă nu primesc ordine şi bani, or s-o ascundă la o familie săracă". Mi-e mai uşor să cred că termenul stabilit pentru "rupere" este de o lună. Iar în condiţiile astea, întrebările tale devin urgente: s-o lăsăm să ajungă la familia săracă, sau s-o trimitem pe Ana să-şi viziteze consilierii ruşi?

Ochii negri îl priveau drept. Fără intenţie. Biyu interpretase brânciul lui aşa cum l-ar fi interpretat orice copil îndrăgostit. Trăsese concluzia că n-o mai voia. Şi nu îl asalta nici cu trupul ei frumos, nici cu rugămintea de a o face din nou fericită. Îi respecta alegerea. Nu? Că el alesese să pună punct...

Se reaşeză şi opri înregistrarea. Acum, s-o salveze şi să i-o trimită lui Piao. El o s-o înregistreze pe Ana şi-o să-l informeze. Iar Cheng va avea astfel opiniile lor - şi-şi va continua investigaţia luând în considerare şi noile informaţii, şi calculele lor. Era practic singurul mod de a vorbi cu Ana fără a risca să fie interceptaţi şi fără a omite vreun amănunt! Că dacă amâna discuţia asta până venea ea la Cannes...

Ana-Maria

Înregistrarea lui Isamu era interesantă. Foarte interesantă. Se sfătuise cu Biyu, tânăra care avusese ocazia să-i cunoască pe ambii fraţi - dar stătuse doar prin preajma lui Andrei. Deci el îl bănuia pe Andrei Donichioiu...

Scoase mobilul... şi selectă recorderul. Şi zâmbi:

- Oare care sunt şansele ca Leonard să fi găsit, după atâţia ani, o cale de a lega de *Mister P* o aţă cu care să-l determine să facă mişcările care-i convin lui? Cum a reuşit Leonard să se mute în altă organigramă? Şi cât de importantă e aţa legată de *Mister P*, atunci când Leonard plănuieşte să-şi tragă băieţii în organigrama în care e el acum?

Stop, save... Se răsuci spre Piao:

- Lui Isamu, da?

- Da.

- Cum putem trimite toate cele trei înregistrări la conac?

- Cu un curier, par avion.

- E perfect.

Consilierul ei se şi apucase de treabă...

- Stai puţin... Trebuie să facem cumva ca Diamant şi Rebeca să

nu afle nimic. Amănuntele eliberării micuţei lor sunt dureroase; cred că e mai bine să nu ştie ei totul. Ştii tu - rezultatul contează...

- Corect. O să instruiesc curierul.

- Iar eu o să fac un duş.

Avea nevoie de zece minute de linişte, să-şi ordoneze gândurile... Continuă:

- Mai bine mă duc în Aurari. Să mi le pui pe-un stick, să le asculte şi nea Dumitru.

- Aranjez imediat transportul.

Bietul ei consilier era deja asaltat de sarcini! Aşa că intră în baie - dacă ea nu era lângă el, avea şi el timp să-şi îndeplinească ordinele! Lui o să-i ceară opinia sinceră după ce făcea duş. Că şi Piao era inteligent şi "ştia şmecherie"...

Ştefan

Stătea în pat, cu căştile pe urechi, şi nu prea ştia ce să zică...

Ştiuse că vine curierul; se mirase când auzise că soţia lui urca un om în avion ca să-i aducă personal "ceva" ce nu trebuia să ajungă la Rebeca sau la Diamant. Nu de alta, dar Ana se ducea mâine la Nicu Cărare - nu azi! Şi aşteptase... Primise personal stickul. Urcase, ascultase toate trei înregistrările...

Leonard îl cunoştea pe Nicu Petriceanu de vreo 20 de ani. "Crescuse" în umbra bătrânului. Ştia multe, mai ales din perioada când nea Nicu Cărare obişnuia să iasă din castel şi să-şi rezolve personal problemele. Da, bătrânul fusese întotdeauna extrem de precaut; dar "niciodată" era o minciună. Aşa că Leo Mondialu' făcuse rost de-o probă... pe care-o pusese bine undeva, ca un fel de garanţie pentru vremuri grele. Probabil că nu făcuse rost de una singură; probabil că începuse să folosească acele "părăluţe albe" atunci când decisese să se mute. Leo nu era prost. Se mutase în altă organigramă, dar încă mai avea influenţă asupra fostei organigrame...

Se îndoia că Leonard Donichioiu îşi permitea să-i facă rău lui Nicu Cărare. Dar, dacă o făcea, se lăsa cel puţin cu 29 de zile de arest şi-un proces de-ăla interminabil, împiedicabil într-un milion de răhăţişuri avocăţeşti. Iar Nea Nicu era bătrân şi bolnav şi numai asta i-ar mai fi lipsit la bătrâneţe! Pete pe obraji! Pete în ierarhie! Hm...

Lucrurile se complicaseră mult. Nea Nicu se milogea de băieţii lui Leonard Donichioiu...

În toată nebunia asta, el unul se vizualiza sub formă de... cadou. Leonard îşi voia băieţii în subordine. Era normal. Şi Jun visase la dinastia Chèn, nu? Numai că băieţii lui Leonard îl voiau pe el - regele conte. Care nu putea pleca din Franţa dintr-un milion de motive - toate întemeiate. Aşa că plănuiseră să-l dezlipească ei de Franţa. Şi cum nu-l puteau smulge pe el personal, încercaseră să dezlipească Franţa de el. Moartea Rebecăi ar fi fost, într-adevăr, un dezastru...

Oare fraţii Donichioiu strânseseră şi ei nişte "părăluţe albe", audio şi video, pentru el? Şi nişte hârtii? Trebuia să afle asta urgent; pentru că, dacă ăia îl băgau pe el în arest...

Dacă ăia o băgau pe Ana în arest...

Trebuia să aibă mare grijă ce făcea de-acum încolo! Trebuia să fie cu ochii pe indivizii ăia doi! Că erau nebuni! Erau liberi, nesupravegheaţi şi erau încurajaţi de tatăl lor! Şi aveau vise şi planuri uriaşe! Visau o dinastie...

O să facă videoconferinţă cu ei. O să le vorbească normal, calm... O să le spună că nu se simţea remontat, că nu se putea ridica... Şi, eventual, o să menţioneze că avea planuri mari cu ei - planuri născute acum, recent, când avusese îndeajuns de mult timp să stea la birou şi să studieze cifrele afacerii. Dar îi roagă să-l păsuiască până la sfârşitul anului; fiindcă trebuia să fie el personal, pe picioarele lui, alături de ei doi. Şi-o să le promită că vor cuceri împreună Rusia... Nu. O să le promită că îi va ajuta să cucerească Rusia. Dacă ei se vor grăbi să-i amintească faptul că ei luptau pentru el, şi deci cucereau Rusia-n trei, poate că reuşea să-i amăgească...

Va vorbi cu ei mâine. Atunci când Ana va fi în siguranţă, la conac. N-avea curaj să deschidă discuţia cu indivizii ăia atâta timp cât regina lui nu era la adăpost! Cine ştie cât de departe zburase gândul ălora...

Ana-Maria

Elicopterul se aşeză exact în mijlocul H-ului. Mm - bun pilot! Cel mai bun pilot de elicopter pe care-l avea firma de turism! Îi mulţumi şi se grăbi să coboare. Iar Vali Calu arătă, larg, spre maşină. Nu-l refuză - la urma urmei, nu prea voia să fie văzută pe-aici...

- Să trăiască şefa!

- Şi paza, cu toţi membrii ei!

Vali râdea "cu toţi dinţii"; ea nu-şi permitea decât să zâmbească. Dar... Urcă şi Piao, iar BMW-ul se puse în mişcare.

- Cum se simte Alex?

- E puţin mai bine. Doar puţin. Doctoriţa l-a băgat pe antibiotice tari - că se infectase nasol de tot şi risca să dea-n septicemie.

- Dar acum e bine...

- Da; e mai bine. Da' e nasol că a trebuit să-i rupă cojile. Ştii - să-l cureţe ca lumea, să-l dezinfecteze...

Piao nu spunea nimic, simţindu-se probabil direct răspunzător de faptul că nu-l curăţase ca lumea "din prima"...

- Şi-n rest? E linişte şi pace? Sau...

- E linişte. Acum e linişte.

Aha! **Acum** e linişte! Adică agitaţia de duminică se prelungise şi luni...

- Şefu' ce mai face?

- Şefu' face foarte bine. Trage de fiare şi bagă consilierii-n şedinţe complexe. E plin de energie...

- Aha! Mă bucur să aud că e bine... Când crezi că o să poată să treacă pe la noi?

- Prin septembrie, probabil.

- Ar fi bine să vină aici măcar 24 de ore.

OK, se notase. Se grăbi să lămurească orăşelul - ale cărui urechi erau "lipite" de tânărul de la volan:

- E riscant să zboare acum. Medicul de la conac nu se dezlipeşte de el. Încă nu e întremat cine ştie ce; şi se suprasolicită la sala de forţă, ca să-şi refacă masa musculară. Mai are căderi de tensiune. E nasol, că ameţeşte şi inima i-o mai ia razna...

- Aa, păi atunci să stea liniştit acolo! Că, vorba aia - nu arde! Adică nu mi-era decât de bătrânii din orăşel! Că tot spun că li s-a făcut dor de Ştefan! Da' dacă nu e sigur, atunci să nu-l pui să bată drumu' până aici doar ca să le faci lor o bucurie!

- Evident...

Privi lung capul brunet de la volan... Oftă greu:

- ... O să trec şi eu pe la Alex, mai pe seară. Am senzaţia că încă se mai simte vinovat pentru ceea ce s-a întâmplat.

- Este vinovat pentru ceea ce s-a întâmplat.

- Este 50% vinovat pentru ceea ce s-a întâmplat. Şi şi-a primit pedeapsa. Ceea ce înseamnă că nu mai e vinovat.

Vali tăcu. Aşa că tăcu şi ea... Maşina opri în faţa porţii.

- Să ai grijă de Alex.

- Am grijă de el aşa cum am grijă de toţi băieţii mei.

Îl bătu uşor pe umăr şi coborî. Şi porni spre socrul ei - care ieşise pe pragul casei şi-o privea cu mândrie...

- Bine te-am găsit, nea Dumitre.

- Bine-ai venit, Anuţo. Hai - intră!

Se conformă şi-i întinse stickul:

- Ţi-am adus veşti.

- Dacă le-ai adus tu personal, încep să cred că ştiu la ce se referă veştile astea.

Aprobă şi porni spre camera din capătul holului:

- Cât le asculţi dumneata, eu mă duc cu Piao să-mi fac planul pentru mâine.

- Ce plan?
- Mâine dimineaţă zbor la Bordeaux.
- ... Bine; ascult veştile şi vin şi eu.

Perfect! Intră şi se descălţă. Piao închise uşa, aşa că şopti:

- Când ai primit ultimele veşti din Rusia?
- Aseară târziu - mi-au trimis rapoartele.
- Iar ultimele veşti...
- Ultimele veşti sunt de sâmbătă. Treaba merge, au contracte mari în derulare, dar piaţa afacerilor a intrat în letargia concediilor. Aşa că, momentan, nu-ţi solicită prezenţa.

Se aşeză şi oftă greu:

- Leonard îl are cu ceva la mână pe *Mister P*. Îşi vrea copiii mutaţi sub propria poziţie; dar îi vrea cu tot cu Ştefan. De-aia au încercat s-o omoare pe Rebeca - voiau să dezlipească Franţa de Ştefan, pentru că Ştefan nici nu vrea, nici nu poate să se dezlipească de Franţa. Au eşuat. Dar pot avea un alt plan. Franţa poate fi dezlipită de rege fie prin dispariţia Rebecăi, fie printr-un scandal monstruos...

Piao aproba încet...

- Cum dracu reuşesc ăştia doi să ne ţină mereu în şah? Întâi atacul la conac! Apoi atacul la prinţesă! Acum riscul unei arestări! Ce greşim, de picăm mereu la mâna lor?
- Nu ştiu; dar ar fi tare bine dacă China ar decide, cu de la ea putere, să vă protejeze economico-juridic!
- Ar omorî-o pe Trésor.
- Eu n-aş fi foarte sigur de asta...
- Ei îl vor pe Ştefan. Ei nu vor să plece fără Ştefan.
- Şi deci nu vor risca să-i lege de gât un proces - nici franţuzesc, nici românesc.
- ... Crezi că informaticienii Chinei pot să intre în calculatoarele lor?
- Crezi că ei şi-ar ţine aşii în mediul informatic?

Nu, asta ar fi fost o tâmpenie monumentală...

- ... China poate însă afla multe alte lucruri despre ei. Iar la următoarea ta vizită la ei, China poate trimite o echipă care să scotocească o locaţie.
- Sau să incendieze o locaţie. China are rachete...

Piao făcuse nişte ochi mari, uimiţi... Zâmbi:

- Am trăit "pe viu" războiul cu Jun; bag seamă că m-a afectat mai mult decât îmi imaginasem...
- China nu trage cu rachete în proprietăţi ruseşti; dar sunt mulţi alţii care nu s-ar jena s-o facă. Şi încă ceva... Ştiam că regele are o arhivă impresionantă...

Aprobă, dându-şi seama că nu exista în "dosarul Donichioiu" hârtie nesemnată olograf de rege...

- Am putea să le strecurăm un contract putred.

Da, ar fi putut să le strecoare fraţilor un contract dubios, care să le asigure la o adică cel puţin 24 de ore în arest... Dar asta l-ar fi înfuriat pe Leonard, care-ar fi scos documentul compromiţător şi-ar fi trimis poliţia la castelul din Bordeaux...

- Nu. Aşteptăm. Şi îi documentăm. Şi ne interesăm în ce măsură duşmanii fraţilor Donichioiu ar fi dispuşi să devină aliaţii noştri la operaţiunea de "dezlipire" de ei.

Piao se grăbi să aprobe - şi să scoată telefonul argintiu. Ia - că "produsese" o perluţă! Nu-şi dăduse seama că ideea aia era chiar aşa de genială...

Florentina

Chestia asta era nouă; dar îi plăcea la nebunie. Era iubită - categoric, creierii lui Sebi erau acum înfăşuraţi pe bigudiuri extrem de subţirele! El stătea sprijinit pe perne şi-o ţinea pe ea sprijinită de el. Iar ea surfa pe telefon, printre imobiliare, şi-şi înjura bine de tot capul ăsta prost - că nu-şi comandase un laptop de-ăla mare, ca să vadă bine pozele...

Aici nu era nimic interesant. Ia să caute ea altă agenţie... Promoţia zilei era un apartament cu trei camere. De vânzare, desigur! N-o interesa; aşa că selectă închirierile.

- Sigur nu vrei să-ţi cumperi ceva?

Negă, abţinându-se să-i spună şi lui că pe 14 septembrie ea va lăsa cheia sub preş şi va reveni la Cannes... Selecta închirierile, apartamentele cu două camere...

- Stai! Ia încearcă-l pe-al treilea!

OK, hai la al treilea. Prima fotografie era din dormitor... Şi arăta bine de tot - modern, practic... A doua era din living - tot aşa, liber, aerisit, cu mobilier puţin şi de bun-gust... Iar a treia era din bucătărie. Care era mobilată modern - cu toate dulapurile în mijloc şi spaţiu de jur-împrejur. Era perfect! Cât era chiria? Hm... Întoarse capul spre el:

- Ce zici? Îţi place?
- E bestial. E mai mişto decât apartamentul meu!
- Normal! Tu nu l-ai mobilat ca să-l închiriezi!
- Eu mă întreb de ce nu vrei să cumperi un apartament, dat fiind că chiria papă lunar bani din cont...

Repede, invenţie!

- Poate că plănuiesc să mă mut la tine!
- Hai, mergem?

Bufni în râs şi-i fură un sărut... Şi reveni la telefon. Contacta agentul... Îşi exprima dorinţa de a închiria mâine dimineaţă acel apartament... pe o perioadă de şase luni. Sebi oftă greu:

- Deci nu vrei să te muţi la mine...
- Ceva îmi spune că te muţi tu la mine.
- Îţi dai seama că nu-mi permit să nu mă mut la tine! Adică cu tine! Aşa o femeie frumoasă... nu poate fi lăsată nici să ducă gunoiul singură!

Mare şmecher... Mare hoţoman... Mare maestru în steluţe... Măiculiţă, ce maestru...

- ... Am o idee. Ridică-te un pic...

Se conformă - şi fu aşezată pe picioarele lui. Ce voia să facă?

... Voia s-o pună să danseze un pic. Diversificau chestia aia care se numea amor. Ea nu prea ştia dacă să fie de acord cu chestia asta... sau nu...

Ba era de acord... cu chestia asta... şi probabil că n-o să regrete decizia... Şi-o să vadă şi galaxii mai îndepărtate... toate pline de steluţe colorate...

Apăsă ecranul pe butonul Send şi lăsă mobilul pe pat... O să aibă cearcăne mâine... Mâinile lui îi conduceau şoldurile, iar ea parcă auzea *Kana Jambe*...

5 august 2020 - miercuri

Diamant

Intră în curte şi se grăbi spre uşă - iar tânărul de la pază se grăbi să-i iasă în întâmpinare:

- Neaţa, şefu'.
- Neaţa. Ce fac - dorm?
- Nu, s-au trezit deja. Léon, cel puţin, e treaz de jumătate de oră.

Aha! Apăsă soneria... Uşa se deschise larg:

- Neaţa, unchiule!
- Neaţa, nepoate! Gata de plecare?
- Imediat, să-mi iau actele!

Da, să-şi ia actele. Era important să aibă actele la el...

De fapt, nu era aşa important să facă shopping cu paşaportul în buzunar. Era el agitat şi-un pic îngândurat...

Parcă-i era frică să-şi ia sarcina asta cu Léon. Îi era frică şi de Ştefan, şi de Ana, şi de eşec... Îi era frică să nu se fi grăbit totuşi...

Eh! O să fie ce-o să fie! Oricum, azi mergeau în Bucureşti şi se ocupau doar de transformare!

- Gata?
- Gata.

Puştiul se grăbea la maşină, nerăbdător să înceapă "şcolarizarea"...

Dac-o dădea în bară tocmai cu Léon, tocmai acum - după ce Grasu o dăduse-n bară cu Florentina...

Florentina

Măiculiţă, ce apartament super-bestial...

Avea 120 de metri pătraţi. Era mobilat minimalist. Era impecabil. Era destul de scump, dar ea avea cardul în buzunar aşa că...

Aşa că îl trase pe Sebi spre dormitor:

- Ne scuzaţi o clipă, vă rog. Trebuie să deliberăm...
- Sigur, nici o problemă!

Agentul se grăbea să intre în bucătărie. Ea se grăbea să ajungă în dormitor... Bun! Îl răsuci şi-l aşeză pe pat. Şi se căţără peste el! Sebi bufni în râs, în şoaptă:

- Hei! Ai înnebunit?
- Nu; da' dacă-i prea moale, nu-l închiriez.
- Stai cuminte, că trebuie să ajungem şi la cumpărături!
- Las' că ajungem noi!
- Mergem la Mall, da?

Nu-i mai răspunse... Acum stătea foarte bine! Ia să vadă ea cum mergea *Kana Jambe* în patul ăsta! Mişcări turceşti...

- Stai cuminte...

Nega, zâmbind... Ridica mâinile şi începea să fredoneze... Hei! Sări în dreapta şi-i puse ambele mâini la gură!

- Sst!

Că gemuse cam tare, aşa! Sebi se eliberă imediat:

- Hai, semnează şi dă-l afară!

Aprobă şi alergă la bucătărie:

- Unde semnez?

Agentul era tânăr - şi rămăsese cu ochii blocaţi în decolteul ei atunci când se-ntâlniseră. Presupunea, deci, în ce constase deliberarea, aşa că râdea şi arăta spre hârtiile întinse pe masă... Semnă cele două exemplare. Tânărul simţi nevoia să-i mai arate o dată "ce şi cum":

- Aveţi aici numărul firmei care se ocupă de întreţinerea apartamentului. Ştiţi dvs - becuri arse, ţevi sparte, uşi care scârţâie... Iar ăsta e contul pentru chirie.

- Am înţeles. Vă mulţumesc.

- Şi eu vă mulţumesc. Cheile dvs... La revedere.

- La revedere.

Îl conduse şi încuie uşa. Şi-acum...

Şi-acum auzea muzică! Interesant! Sebi pusese muzică la mobil...

Nu! Sebi pusese *Kana Jambe*! Mare diferenţă! Intră în living şi fu imediat poftită la dans... Şi nu făcu decât patru mişcări - fu "rearanjată" corespunzător. Oare băiatul ăsta ştia cum dansase ea cu Alex în Aurari?

... Oare Alex era bine? Fusese biciuit cu bestialitate. Oare-şi revenise?

... Nu se putea gândi la asta. Auzise catarama lovind gresia - iar asta însemna că în curând "o să ceară concediu", că băiatul ăsta devenise obsedat de momentele alea cu steluţe...

Mm...

Deci asta era... adevărata mişcare... *Kana Jambe*...

Titel

Afumase bucătăria asta ca dracu! Dar nu se putea opri! Aprindea una după alta, de parcă era furnal - sau se antrena pentru campionatul de fumat! Florentina şi individul erau în apartamentul ăla de-o oră deja! Agentul plecase după zece minute; ei erau singuri de 50 de minute. Iar el habar n-avea ce se-ntâmpla acolo, înăuntru! Dacă individul făcea vreo imprudenţă, sau...

Nu era obişnuit aşa - cu prinţesa liberă şi nesupravegheată. Nu era obişnuit să nu ştie ce se-ntâmpla! Acum, de exemplu, habar n-avea ce se-ntâmpla în apartamentul ăla! Ştia exact etajul, identificase numărul - dar apartamentul era pe partea cealaltă a blocului şi n-avea nici o clădire în faţă. Şi nu avea informaţii dinăuntru - băieţii nu captaseră nimic aşa, oblic în sus! Oricum, presupunea că individul îi şoptea prinţesei vorbe dulci şi "beneficia de investiţie"! Dar dacă se-ntâmpla altceva? Dacă o lovea? Dacă băga cuţitul în ea? Că o fi fost ea frumoasă şi tânără - dar cardul ăla cu un milion de euro era visul oricărui recuperator tânăr şi neîmplinit material! Dacă o droga? Dacă individul avea droguri la el şi-o droga? Şi el zăcea aici, în bucătărie, şi habar n-avea că ar fi trebuit să intervină?

Telefonul piui, speriindu-l îngrozitor. În sfârşit!

- Da.

- Ies din bloc... A scos-o pe braţe şi râd amândoi... Ea spune că e în fustă... El o lasă jos... Ea spune că merg chiar acum la hotel, după haine... Şi după aia merg la cumpărături, aşa că problema se va remedia repede...

Îşi nota, grăbit ca dracu...

- Au urcat în maşină... Au plecat.

- Trimite echipa sus, în apartament. Să documenteze locul şi mobila şi s-o şteargă - că se-ntorc repede. Găsiţi electronice în ton cu mobila - că ei se duc azi la cumpărături iar în timpul ăla voi împănaţi tot apartamentul!

- Da, şefu'.

Şi-atât. Îi închisese.

Deci Florentina închiriase un apartament. Iar el era nebun şi-şi spunea că îi convine asta, pentru că putea în sfârşit să o supravegheze audio-video. În loc să se ducă la ea, s-o ia de mână şi s-o ducă la Cernica şi să discute un pic cu ea...

Îi era frică să vorbească cu ea. Florentina încerca din toate puterile să se îndepărteze cât mai repede de viaţa ei trecută; iar lui îi era frică să încerce s-o oprească. El nu era rudă cu ea; n-avea nici un drept să se amestece şi să-i interzică el una şi alta! Şi nici Grasu nu reuşise s-o oprească - iar el chiar fusese ca un tată informal pentru prinţesă! În condiţiile astea, el ar fi vorbit singur...

Stinse ţigara şi luă pachetul - dacă lucrurile mergeau bine, în maximum o oră va avea imagine şi sunet din apartament. Şi va avea şi echipa pregătită, prin preajma locaţiei. Un singur gest necugetat să facă individul - şi vedea el!

Îşi aprinse o altă ţigară şi trase laptopul - trebuia să-l informeze pe Isamu. Ăla era un tip cu capul pe umeri - şi ştia multe lucruri cu şi despre rebela aia mică. Şi-o ştia bine şi pe Ana - aşa că ştia cum gândea femeia aia şi cam care or să fie ordinele ei, apropo de "mutatul împreună"... Ăla era un strateg desăvârşit. Avea mare nevoie de el!

Drace - ce afumase bucătăria asta! Mobilul piui din nou.

- Da.

- Băieţii sunt înăuntru. Acum fac poze.

- Să le transmită urgent la Paul - ca să poată să pregătească electronicele adecvate. Vezi, că vin la voi - şi intru şi eu cu voi. În caz că se-ntorc mai devreme, să nu sune la 112...

- Te aştept.

Închise şi stinse ţigara. Îşi luă telefoanele, laptopul...

Ana-Maria

Castelul lui Nicu Cărare mirosea a scorţişoară. Bătrânul era un mare fan al dulciurilor... Femeia în uniformă deschise glasvandul - iar nea Nicu se grăbi să se ridice:

- Bine-ai venit!

- Bine te-am găsit!

Îl îmbrăţişă şi se grăbi să-l sărute pe obraz:

- Ce bine-mi pare să te revăd! Ştii că mi-a fost dor de dumneata?

I se aruncă o privire piezişă, semn că o luase ca pe-un periaj... Se aşeză:

- Sincer, nea Nicule - mă bucur din inimă să te revăd aşa, binedispus! După ce-ai vizitat Viena, să ştii că iau mult mai în serios problemele dumitale!

- Stai liniştită - că nu mai sunt probleme.

Pe bune? Se vindecase? Aproba...

- Ei, atunci să ştii că m-am liniştit.

- Mă bucur că te-ai liniştit în privinţa mea. Că ai destule pe cap - şi numai eu mai lipseam!

- Nea Nicule, am într-adevăr multe pe cap. Mai ales cu Trésor.

- Eu credeam că ai multe pe cap cu Florentina! Aud că-şi face de cap de mama focului!

- Şi-o face! Eu nu ştiu nimic de ea, aşa că principala mea preocupare e Trésor. Şi Ştefan, bineînţeles.

- Eu ştiu o grămadă de chestii despre ea. Şi-şi cam face de cap, să ştii!

Şi-o privea aşa, cu schepsis... Zâmbi amabil:

- Şi-o face! Cine ştie! E majoră, e vaccinată şi şi-a luat viaţa în propriile mâini! Dacă vrea ea să fie curvă, atunci să fie curvă!

Zâmbetul bătrânului picase instantaneu! Bun!

- Ce să mai caut eu în viaţa ei? Şi-aşa încearcă din răsputeri să fugă de mine! De ce să-i ies în cale şi să-i stric planurile şi aranjamentele? Nu?

- Nu-i chiar aşa. Băiatul ăla, Sebi

Nu-nu!

- Am venit să discutăm două probleme: Trésor şi afacerile. Prima problemă - trebuie să ştii că am decis să iau măsuri serioase în privinţa nepoţelei mele.

- Ce măsuri?

Luă pachetul cu ţigări iar bătrânul se aplecă spre ea:

- Ce măsuri vrei tu să iei? Ai mare grijă, Ano! Ai mare grijă să nu cumva să faci vreo prostie!

Suflă fumul şi-i oferi un zâmbet destins, amuzat:

- Nu, nu fac nici o prostie. Îi omor.

Mâna bătrânului ţâşni şi-i apucă zdravăn încheietura:

- Nu, Ano! Aia află totul! Iar voi sunteţi urmăriţi cu mare atenţie de mai toată lumea! Şi nu-i de joacă! Că ăia sunt puternici! Şi sunt în stare să vă lichideze pe toţi!

Da' ce, îşi închipuia că se ducea cu cuţitu' după ei?... Da. Aşa îşi închipuia - că regina îşi lua cuţitul şi consilierul şi se ducea să atârne diverse maţe pe diverse lustre. Plecă încet capul şi-l electrocută cu privirea ei verde:

- Noi, ţiganii, avem căile noastre - iar dumneata ştii bine asta. Am urnit deja planul. Aşa că, în maximum o lună, or să înceapă să moară.

Bătrânul îi scuturâ energic mâna:

- Ano, potoleşte-te!

- Nea Nicule... Eu ştiu viitorul. Mi-l spune bunica lui Trésor. Iar femeia aia mă cunoaşte bine - şi are încredere în mine. Ascultă de mine. Dumneata încerci să faci o minune "la masa verde". Minunea asta n-o să se întâmple. Şi cum au trecut deja cinci luni, am început să iau măsuri concrete. De-alea cu succes garantat. Am făcut o înţelegere cu Perla Ionescu; i-am dus tot ce-i trebuie, iar ea s-a apucat deja de treabă. În maximum o lună, or să înceapă să moară. Acum, a doua problemă. Piaţa aurului saltă ca racheta spre cer, aşa că săptămâna viitoare mă duc la Luka. Vreau să mă extind spre nordul Ungariei şi, de acolo, în Ucraina. Acum, cât am cu ce.

Nea Nicu Petriceanu părea lovit de intercity - sau de-o anchetă anticorupţie. El o cunoştea pe Perla de mai mult timp decât o cunoştea ea; aşa că ştia ce însemnau cuvintele ei. Ştia că era posibil ca, în maximum o lună, să se-apuce să citească cu mare atenţie rubrica "decese" de prin ziare. Oftă greu:

- Minunea la care visezi dumneata n-o să se întâmple - ascultă-mă pe mine! Că îi cunosc, ştiu ce le poate pielea şi ştiu care le sunt planurile pe termen lung. Aud că ea e bine; dar că au şocat-o. Iar asta poate însemna că au zbierat la ea şi-au pedepsit-o, la fel de bine cum poate însemna că o violează zilnic cu bestialitate toţi trei. Aşa că nu-mi permit să tărăgănez lucrurile în privinţa ei. Eu ştiu ce înseamnă să trimiţi copilul "la recuperare" şi să nu-l vezi cu anii...

Şi el părea că bănuieşte ce chin era ăla cu copilul "la recuperare"... şi nu comenta varianta aia cu violatul. Oftă greu:

- Dacă reuşesc să ajung până în Ucraina, mă ciocnesc de teritoriile lui Serhiy Voronkov. Iar ăla o să ceară să vorbească cu mine. Intenţionez să-i propun un târg: teritoriile lui, contra partea noastră din Rusia. Aş ieşi în pierdere; dar aş semna pe loc, ştiind că pedeapsă mai mare pentru fraţii Donichioiu chiar nu există...

- Îţi dai seama, cred, că i-ai vinde omului care-şi doreşte foarte mult să-i vadă pe-amândoi parastas...

- Îţi dai seama, cred, că îmi va face o imensă plăcere să-i văd pe trădătorii ăia doi pupând mâna duşmanului lor de moarte...

Îl băgase-n şedinţă pe nea Nicu Cărare...

- ... Până la sfârşitul anului, trebuie să scap de ei. Ca să nu mă pomenesc arestată în baza denunţului lor.

- N-or să te denunţe.

- Or să ne denunţe pe toţi când or să realizeze că Ştefan a aflat adevărul. Şi să ştii că, de la un punct încolo, ar fi în stare să-i organizeze chiar lui o ambuscadă! În clipa în care le intră-n cap că pot să se descurce singuri de minune...

Bătrânul nu mai zicea nimic...

"Cu ce te au la mână? Ce informaţii compromiţătoare au despre dumneata? Crezi că eu te pot ajuta cumva să scapi?" Nu putea să-i pună întrebările astea...

Nea Nicu luă telefonul-interfon... Comanda două cafele şi-o gustare. Semn că o s-o prindă prânzul aici. Ideea asta o bucura - poate reuşea să-i mai smulgă nişte informaţii despre Trésor...

Isamu

Mail nou de la Titel. Omul ăla era de-a dreptul panicat - îl bombarda cu informaţii, de parcă-i era frică şi să respire mai altfel...

"Am terminat de montat aparatura. Ai imagini în direct la link-ul de mai jos."

Apăsă link-ul... Ia uite ce de camere video montase Titel! Era panicat rău de tot...

- Vino să vezi.

Biyu se ridică şi se apropie de el. Şi se opri la distanţă, deşi ar fi văzut mult mai bine din spatele lui...

- Ce-i asta?
- Noul apartament al prinţesei.

O privea lung, încercând să înţeleagă ce era acum în mintea ei... În mintea ei era strict prinţesa. Cedase. "O învinsese", cum se zice. Ciudat, dar descoperirea asta îl îngrijora un pic... Zâmbi:

- L-a închiriat pe şase luni.
- Normal - nu plănuieşte să rămână-n el.

Îi făcu semn să continue, dar primi doar o ridicare din umeri şi-o mimică mirată... OK! Se ridică şi-o prinse-n braţe:

- Ce-i cu tine?
- Nimic.

Daa, sigur! Era serioasă şi-i evita privirea. Nu era nimic cu ea, totul era perfect... Îi luă mâinile şi şi le puse pe umeri. Şi-o sărută. Şi nu primi decât o atitudine rece, de femeie obligată de circumstanţe să stea să fie sărutată. Hm...

Ia să fie el serios şi s-o strângă-n braţe aşa cum trebuia! Ia să încerce el "să anuleze" brânciul!

... Nu. N-o să funcţioneze aşa. Chiar era supărată pe el! Acum chiar era foarte supărată pe el! Făcuse o prostie uriaşă cu brânciul ăla! Şi cu lătratul la ea! Biyu era rece şi distantă cu el. Imobilitatea ei îl îngrijora serios... fiindcă nu voia s-o piardă... dar nici nu era foarte sigur că vrea s-o oprească cu el...

Îi prinse capul în palme şi şopti:

- Ce-i cu tine? Ce s-a întâmplat?
- Nimic. Nu s-a întâmplat nimic.

Şi-i evita privirea. Şi era tristă şi supărată. Deci, nu - categoric, nu va reuşi s-o împace aşa. Trebuia să găsească altceva; altă şmecherie. Dacă insista acum, făcea mai mult rău decât bine. Fiindcă nu era vorba de sex. O supărase prea rău. Adică o rănise prea rău. Şi trebuia întâi s-o împace.

Îi dădu drumul şi-o trase lângă monitor:

- Deci, ăsta e apartamentul prinţesei. Va trebui monitorizat non-stop, pentru că va trebui să-i găsim beţe-n roate acestui Sebi şi să-i dăm lui Titel motiv să spargă uşa şi să-l azvârle pe-acolo...

Se aşeză şi-o trase şi mai aproape. Şi-şi lipi capul de burta ei. "Haai, ia-mă în braţe!" Aştepta... Aştepta... Nu. Chiar o supărase foarte tare! Aşa că îi dădu drumul:

- Vrei să te ocupi tu de supravegherea apartamentului?
- Dacă vrei să mă ocup eu, mă ocup.
- Îţi trimit link-ul.

Paşii se îndepărtară grăbiţi...

Îi trimise linkul şi minimiză totul. Şi deschise softul de urmărire. Emiţătorul lui Fei-Yen era... Era în Cannes. Adică "pe teritoriul Cannes-ului". Zoom... Era la 500 de metri de mal. Rândunica lui se plimba cu yahtul. Oare se plimba singură? Scan... "Bună dimineaţa, domnule doctor!" Perioada concediilor era minunată pentru individul ăsta - şoma de mama focului şi zău că nu regreta asta! Pacienţii erau plecaţi în vacanţă, el îşi făcea "miniconcediul" cu yahtul...

Se simţea ciudat. Post-adolescenţa asta era ciudată rău! O pierduse pe Fei-Yen, dar o câştigase pe Biyu - şi fusese fericit pentru asta. Acum, o îndepărtase pe Biyu - dar o găsise pe Fei-Yen îndepărtându-se de el. Şi se simţea trist şi părăsit. Cam ca o fotomodelă fără minte care vânase două relaţii şi primise "reject" de la amândoi. Obişnuia să râdă de gâsculiţele alea care-şi plângeau oful prin emisiunile de can-can; acum, că era şi el gâscan, descoperea că sentimentul în sine se simţea tare rău...

- Ea unde e acum?
- La cumpărături.
- Cu el?
- Da.
- Deci în următoarele trei ore nu se-ntâmplă nimic. Validez tranzacţiile?

Ridică scurt din umeri - să le valideze, dacă avea chef de muncă! El era atât de tuflit, că nu-i ardea nici să moară! Simţea cum dogoreşte-n el sentimentul de gâscan care vânase două şi nu prinsese niciuna! Mm, bietele fotomodele! Deci aşa se simţeau ele atunci când le venea să plângă şi să azvârle cu vesela şi să sune un psiholog...

Gândul ăsta cu psihologul fusese... Fusese crud. Foarte crud. Gata - trebuia să se oprească din analizat. O să ia măsuri. În cursul zilei de azi o să ia măsuri şi-o să îndrepte lucrurile! Nu ştia cum, dar... Dar trebuia să reuşească.

Florentina

Luă cardul şi-i făcu vânzătoarei semn că nu mai stătea să-i dea bonul. Alergă la Sebi, care se căznea să prindă toate mânerele sacoşelor...

- Stai să te-ajut!
- Te rog, hai să le ducem la maşină şi să ne-ntoarcem!
- Aa, categoric! Nu putem continua aşa!

Şi se grăbi să iasă. Involuntar, privirea îi căzu asupra tânărului din magazinul de vizavi...

Avea vreo 18-20 de ani. Era slăbănog, îmbrăcat comun, netuns şi cam neglijent, aşa. Şi-l surprinsese privind-o lung. Nu-i întorsese spatele aşa, în goană; făcuse o piruetă lentă, că cică era absorbit de convorbirea telefonică. Aşa că, dacă n-ar fi ştiut deja cum arată cercetaşii consilierilor consilierului tatălui ei, sigur şi-ar fi spus că e un şomer aerian - de-ăla care picase bacul cu unu şi visa să câştige bine angajându-se manager la Dolce&Gabbana. Deci era filată...

Ieşi din magazin şi porni spre dreapta. Şi exclamă, ca pentru ea:

- Uite, să intrăm şi aici!
- Când ne-ntoarcem! Te rog!
- Bineînţeles! Nu ţi-am spus că le ducem şi ne-ntoarcem?

Se lămurise. Era "în sufletul dispozitivului", cum se spune! "Masa musculară" era cantonată la două magazine distanţă de magazinul din care ieşiseră ei! Chestia asta o făcea să râdă - şi se abţinea, că nu voia să-l anunţe şi pe Sebi că erau filaţi...

Ei bine, da. Era fericită. Adică era remontată mie-n sută! Tocmai descoperise că era şi liberă, şi păzită straşnic! Oare ce-o convinsese pe mămica ei să-i asigure în continuare paza? Habar n-avea! Putea să fie ordinul tatălui ei! Că el chiar ţinea la ea - nu ca doamna contesă! Putea să fie ordinul ei... Că, la urma urmei, ea fusese doar alungată din Aurari - încă nu discutase cu mama ei despre ceea ce se întâmplase după finalul anului şcolar! Mămica ei nu era obtuză; probabil că-i înţelesese nevoia de libertate. Dar era în România, iar Alex era un tip popular printre colegi şi vecini. Aşa că...

Aşa că zâmbi cu subînţeles: şi liberă, şi păzită straşnic! Şi cu apartamentul ăla bengos, şi cu Sebi... Mamă-mamă!

Isamu

Biyu oftă scurt:

- Filajul spune că sunt la un restaurant din centrul oraşului. O să mai dureze cel puţin o oră.

Aprobă cu capul - ei îi ardea de filaje iar lui îi venea să plângă rău! Mm, ce stare nenorocită! Chiar se simţea fotomodelă! La naiba!

- Eu m-aş duce la masă, dacă...
- Du-te. Fetele au coborât acu' vreo cinci minute.

"Deci n-ai ratat cine ştie ce evenimente! Hai, du-te la ele! Lasă-mă singur cu tristeţea mea şi du-te! Şi fii tu fericită, că ai scăpat din temniţa biroului ăsta! Du-te!" Avea aşa o stare nenorocită... şi-i venea să plângă cu sughiţuri şi cu isterii şi cu trântit dosarele pe jos, dar era îndeajuns de matur ca să înţeleagă că se confrunta cu o criză post-adolescenţă, aşa că trebuia doar să aştepte să-i treacă...

- Nu vii şi tu?

Poftim? Se aplecă pe după monitor... Biyu se oprise lângă uşă şi arăta undeva în jos:

- Tu nu vii la masă?

Deci reuşise totuşi s-o împace! Măcar un 1% tot o împăcase! Minunat! Se grăbi să-i răspundă:

- Vin şi eu imediat. Oricum, voiam să-ţi spun că am înţeles ce-am

greşit şi de ce. Şi îţi promit că te voi împăca şi mă voi revanşa faţă de tine. Cât mai repede cu putinţă.

Ochii albaştri începuseră să strălucească încă de la "am înţeles ce-am greşit". Iar el constata chiar acum că o împăcase deja... pe femeia asta şmecheră şi afurisită care-i găsise slăbiciunea... Biyu aprobă cu capul şi ieşi. Şi închise corect uşa. Hm...

Ei bine, o să se revanşeze faţă de ea. Chiar dacă o împăcase deja - o să se revanşeze uite-acuş! Că aşa voia el! Şi el avea ultimul cuvânt! Uite-aşa!

Post-adolescenţa tocmai îi dăduse brânci de pe scaunul ăla; aşa că minimiză totul şi bagă calculatorul în hibernare, ca să primească mesajele pe mobil. Şi se grăbi să iasă.

Erau deja jos, la masă. Meili îi povestea lui Biyu că ele se jucaseră Go toată dimineaţa. Fetele astea două se plictiseau rău de tot! Ia să le dea el de treabă! Ia să le pună să îndosarieze şi să ştampileze! Şi să şi valideze tranzacţii! Şi să printeze şi contractele, să facă documentele... Ce-ar fi să le pună la muncă? Şi s-o ia pe Biyu şi s-o ducă la apartamentul lui? Aşa cum Fei-Yen îşi ducea doctoraşul în vila ei? Ce-ar fi să o facă cu adevărat fericită pe fata asta?

... Se aşeză şi zâmbi:

- Fetelor, voi nu v-aţi plictisit de vila asta? E o vreme minunată afară; nu vreţi să ieşiţi la plimbare?

Jiao se grăbi să răspundă:

- Da, am putea ieşi după-amiază...

O privi lung, concludent:

- La urma urmei, băieţii sunt în România! Dar cine ştie cât mai stau acolo! Ieşiţi şi voi! Distraţi-vă! Mergeţi la piscină, la biliard... Vorbesc serios!

Isabelle intră cu bolul cu supă; iar Meili zâmbi cu neîncredere:

- La urma urmei, în maximum un sfert de oră putem ajunge pe Mandelieu. În caz că e nevoie de noi...

"Exact! Vezi că eşti isteaţă foc? Aşa te vreau!"

Întinse mâna şi-o aşeză uşor, protector, peste mâna lui Biyu. Un fel de "Tu nu pleci nicăieri, că trebuie să validăm tranzacţii în birou".

Era linişte... Mda! Cam nepotrivit momentul! Cam nepotrivită şi tema discuţiei! Aşa că le privi obrajii galbeni şi încercă s-o dreagă cât de cât:

- Mai ales că vă aşteaptă vremuri grele! Léon o să vrea să organizeze un concurs de aikido - luna asta probabil, înainte "să sisteze cursurile" şi să se-ntoarcă la Cannes. Iar Philippe are sarcină să susţină un concert întreg, cap-coadă, la conac. Ţi-a spus chestia asta, nu?

Ele erau galbene; ea era roşie ca roşia. Mângâie uşor degetele frumoase cu degetele lui... iar Jiao răspunse, impunându-şi să se concentreze strict asupra sticlei cu nectar:

- Da, mi-a spus. Rămăsese ca eu să mă gândesc la portofoliul lui de melodii şi să aleg ceva de-acolo. Dar m-a amenţinţat că "piesa de rezistenţă" trebuie să fie nou-nouţă. Şi complicată. Aşa că trebuie să mă sfătuiesc şi cu dl. Blier...

Isabelle nu zâmbea; dar avea un chip destins şi-o atitudine atât de calmă şi... mulţumită cu situaţia, aşa că pricepu imediat ce gândea fata-n casă în timp ce se îndrepta spre bucătărie... Meili "bascula" la viteză supă în propriul bol:

- Dacă Léon vrea să organizeze un concurs, or să ne trebuiască costume. Şi-o să fie greu la fete. Ţi-am spus ce probleme de vestimentaţie am avut cu ele...

- N-o să fie greu deloc - luăm 20 de fuste-pantalon uni şi le numim "echipament".

- Da, e o soluţie...

Întoarse capul şi-o privi drept:

- Tu ce zici - o să meargă şmecheria cu fustele-pantalon?

Ochii albaştri îl priviră drept:

- Nu ştiu. Probabil că da...

"Şi descopăr că eşti plin de surprize - iar atunci când vrei tu, ştii să fii minunat..."

Bun! Şi-acum puteau să mănânce. Ridică mâna şi-o pofti să se servească prima. Ea zâmbea şi se conforma, cu gesturi un pic stângace...

Ar fi fumat o ţigară. Că se concentra mai bine când fuma. Trebuia să organizeze vizita la apartamentul lui - să fie organizată, că cine ştie când pica Ana la Cannes! Dar nu putea să se-apuce de fumat, fiindcă ele erau la masă. Şi el era la masă - şi nu-i mai era nici foame, nici sete. Cam ca fotomodelele alea care îi pierduseră pe amândoi dar îl regăsiseră pe cel de-al treilea - cel care le iubea cu adevărat. Post-adolescenţa era o pacoste...

Ana-Maria

Îi făcu cu mâna, zâmbind, şi urcă pe bancheta din spate. Şi-şi impuse să nu-şi piardă zâmbetul. Nea Nicu Cărare asculta tot, vedea tot, iar şoferul maşinii lui personale era un spion fidel stăpânului lui. Zâmbea deci, iar limuzina pornea încetişor spre poartă... Spre aeroport...

Nu izbândise nimic. Adică se pusese la punct cu veştile din lumea afacerilor - chestie total nemulţumitoare pentru ea, care venise aici cu o problemă mult mai presantă decât afacerile alea! Bătrânul insistase cu "nu e bine, nu te băga". În rest, nimic despre Trésor. În schimb, i se spusese că Florentina ar trebui să se întoarcă acasă. Că, dacă într-adevăr Ştefan nu ştia nimic, ar fi fost tare bine ca momentul ei de "rătăcire" să se termine înainte să afle el. În privinţa asta, ea n-avea nici o putere; prinţesa era liberă şi independentă, iar orice tentativă de-a o re-îngrădi se va termina prost. Până nu se-ntorcea ea singură, convinsă că nu era bine...

Bătrânul nu voise să-i spună cu ce-l aveau ăia doi la mână. Pesemne nu voia s-o implice în "eliberarea" lui! Se temea, oare, ca nu cumva ea să se folosească, la un moment dat, de "Eu te-am ajutat pe dumneata, când cu Leonard şi şantajul"? Nici asta nu ştia...

Nu-i aprobase "să atace" Ucraina. Oricum n-o aproba! Oricum nu era o idee genială - şi deci oricum nu s-ar fi apucat de ea! N-avea rost să închirieze pământ pe-acolo! Ca să dea de Serhiy Voronkov, nu trebuia decât să ia telefonul şi Pagini Aurii de Rusia! Totuşi - chestia asta cu afacerile nu era chiar aşa ca-n filme! Dar piaţa aurului sărise-n sus ca racheta - şi încă mai urca. Avea stoc; putea să vândă la un preţ foarte bun. Dar ce să facă ea cu banii? Să-i ţină aşa, cash, nu era o şmecherie. Era chiar riscant. Deci...

Deci, nu prea mai ştia ce să spună. În afară de "OK, nu-l sun pe Ştefan ca să-i spun ce face fiică-sa", nu ştia nimic. Era patru după-amiaza, ea îşi pierduse practic toată ziua iar el nu scosese decât vorbe goale... Ea se întorcea acum la conac cu teama-n suflet, fiindcă soţul ei era incredibil de inteligent iar ei îi era frică să-i ascundă anumite gânduri...

Titel

Mai privi o dată imaginile... şi intră în mail. Acum era acum! Trebuia să-i scrie totuşi Anei...

Florentina făcuse o grămadă de treburi azi. Închiriase apartamentul, se mutase şi făcuse şi shopping. Evident, luase prânzul la o cârciumă de fiţe din Centrul Vechi. În mod normal, prinţesa n-ar fi acceptat să intre în cartierul ăla dărăpănat, ranforsat la viteză după cutremurul din 2016; dar dacă Sebi propusese, ea nu putuse spune "Nu"! Aşa că...

Trebuia să-i raporteze Anei. Mama trebuia să ştie ce face fiica. El, dacă ar fi fost mama acelei fete, ar fi năvălit peste ei şi-ar fi jucat-o în picioare! Că se schimbase ca de la cer la pământ - şi nu-i luase decât 72 de ore! Trecuse la hăinuţe strident-multicolore, uitase şi cele mai minime reguli de asortare a îmbrăcăminţii, tocise cardul bancar de-atâta shopping şi se-apucase de fumat! Şi îndoise la propriu toate paturile pe care le văzuse-n faţa ochilor! Şi apleca urechea la toate şoaptele ăluia - indiferent cât de false erau ele!

Imaginile pe care i le ataşa Anei erau de-acu' juma de oră. Florentina şi Sebi în living. Mâncau nişte alune. El stătea tolănit pe canapea, cât era el de lung, şi îndesa alune-n el cu pumnul, ca nemâncaţii.

Iar ea îşi pusese o pernă pe covor - şi se ocupa şi de umplutul castronului cu alune, şi de preparatul şpriţului! Şi mai şi fuma! Numai când îşi amintea chestia asta, îi venea să se scoale de-acolo şi să bage glonţ pe ţeavă şi să gonească pân' la nenorocitu' ăla tolănit pe canapea...

N-avea voie să intervină. Ana fusese limpede: Florentina e o femeie liberă. Şi chinezul zicea la fel, semn că ştiau ei ce ştiau - iar prinţesa trebuia lăsată să se-nalţe, ca să dea bine cu capul şi să-i revină mintea de pe unde era plecată. Prinţesa nu mai asculta de nimeni. Asta era o veste proastă...

Ataşă raportul, ataşă filmuleţul... O să-i taie pofta de mâncare; iar dacă Ana era la Bourges, riscul ca şi Ştefan să vadă imaginile astea era mare...

Ştefan era un bărbat puternic. Şi avea lângă el un medic specialist în urgenţe. Dacă Ana era supărată fleaşcă pe Florentina, poate că era momentul ca Ştefan să afle - şi să ia măsuri. Fiecare minut care trecea atârna de gâtul Florentinei o greutate tot mai mare - care-o trăgea tot mai jos. Din prinţesă curată şi neprihănită, ajunsese o tânără oarecum comună...

Send.

Ana-Maria

Mail de la Titel. Omul ăsta chiar nu pricepea...

Omul ăsta pricepea. Dar îi era greu să suporte realitatea. Mutarea Florentinei "în tabăra cealaltă" fusese bruscă şi rapidă. Pentru el, care-o fila acum cu atenţie, era un şoc...

"Şefa, cred că încă se mai poate interveni." Nu, nu se putea interveni. Încă nu. Până nu-şi dădea-n petic individul ăla, nu se putea interveni. Se asigură că consilierii ei erau neatenţi... Opri sonorul şi porni filmul.

Ia uite-o şi pe minunăţia ei de fetiţă...

Da. Acum era fericită. Acum, Florentina ei era în culmea fericirii! Reuşise, în sfârşit, să fie "ca-n videoclipuri"! Îşi împlinise marele vis de-a arăta ca fetele sprinţare care dansau manele "pentru baştani". Individul se simţea "ca la el acasă", cum se spune... Ăla nu era suc de vişine... Zâmbi - că, la următoarea discuţie cu ea, Florentina nu-i va mai refuza ţigara!

"Bravo, prinţeso! Ai reuşit! Ţi-ai îndeplinit toate dorinţele! Ne-ai învins, rând pe rând, pe toţi - şi e ca tine!"

Dar, dacă ea era fericită aşa...

Închise filmarea, iar pe ecran îi apăru mail-ul... Reply.

"Nu se poate interveni, atâta timp cât el e giuvaerul vieţii ei. Lasă-l să-şi dea în petic mai întâi."

Send. Şi cam atât. Acum...

Acum, trebuia să fie foarte atentă să nu-şi piardă zâmbetul şi mimica destinsă şi veselă. Ştefan plănuia să-i sune pe fraţii Donichioiu diseară. Trebuia să fie atent la ce spune; trebuia să-şi controleze gesturile, mimica... Trebuia să-şi ţină corpul sub control - ca să nu le arate adevăratul motiv al videoconferinţei. Iar cel mai distructiv lucru care-l putea lovi acum era acel film cu fata lui. Care nu se considera fata lui, dar pe care el o iubea poate mai mult decât îşi iubea băieţii. Aşa că trebuia să fie calmă, ca să fie el calm... Trebuia să ia un calmant.

Grasu

Opt fix. Ora ideală pentru vizita asta! Coborî de la volan, intră pe poartă şi urcă cele patru trepte. Suna... Vizorul se lumină preţ de-o secundă; uşa se descuie şi se deschise imediat. Iar Nicuşor exclamă:

- Hai noroc, Grasule!

- Hai noroc, Nicuşoare!

Îi strânse mâna şi fu tras înăuntru. Şi apoi fu poftit să intre:

- Intră! Hai! Ia uite ce surpriză! De când nu ne-am mai văzut noi doi?

- Păi să ştii că a trecut ceva vreme...

Era tras în mare viteză prin hol...

Ce bine! Îi prinsese la masă! Exact cum era mai bine! Luminiţa începu să râdă şi se ridică:

- Ia uite ce surpriză! Bună, Grasule!

- Bună, Luminiţo!

Era pupat apăsat pe amândoi obrajii, chestie care spunea multe şi-l punea pe el în dificultate apropo de planul pe care şi-l făcuse... Când reuşi să scape şi de ea, fu tras la masă. Iar Victor se ridică şi întinse mâna:

- Bine-ai venit!

- Bine te-am găsit!

Nicuşor îl trase scurt în spate - şi-l cam trânti pe scaunul ăla!

- Stai cu noi la masă! Şi ne spui tot!

- Ce să vă spun?

- Tot ce-ai vrut să ne spui atunci când ai apăsat soneria!

Luminiţa adăugă:

- Şi pe urmă ne spui tot ce vrem noi să ştim! Da?

Aprobă, râzând şi nu prea... Şi se grăbi s-o oprească:

- Te rog să stai jos.

- Stai să-ţi aduc

- Nu vreau să-mi aduci nimic. Te rog, stai jos.

Nicuşor se cam încruntase; nevasta lui nu-şi pierdu însă buna dispoziţie. Luminiţa nu-l cunoştea aşa de bine cum îl cunoştea Nicuşor...

- Ia zi-i, Grasule - ce mai faci tu?

- Uite, eu fac bine. Sunt foarte fericit - pentru că am un Suflet nou, care-mi place de mor...

Erau buimaci... Scurtă mult partea aia cu Sufletu' lui:

- Florentina nu mai e Sufletu' meu. Agata e Sufletu' meu acum. Şi sunt foarte fericit pe chestia asta.

- Da' ce s-a întâmplat?

- Nimic. Florentina a crescut mare - şi nu mai are nevoie de mine. Acum, prichindica lui Diamant e Sufletu' meu. Şi mi-e drag de ea de mor! Că e cuminte şi respectuoasă şi binecrescută şi are toate ghidajele puse la locul lor...

- Ştiu. Am văzut-o când a venit la ziua lui Victor. S-au ocupat mult de ea - şi Diamant, şi Perla, şi nea Dumitru...

Aproba... Atacă subiectul mai pe departe, aşa:

- Acum, Sufletu' meu are o problemă. Plănuieşte să-l roage pe Diamant s-o înscrie la un liceu din Bucureşti. Că în Aurari se face şcoală, nimic de zis - da' mai multă şcoală se face la Neculce...

Victor tresări la auzul numelui; Nicuşor se exterioriză şi mai mult:

- Păi la Neculce vrea ea?

- Da.

- La Neculce e şi Victor al meu! Să ştii că e un liceu foarte bun! Scot profesorii untu' din ei! Ştii câte teme le dă şi ce exigenţi sunt? Mamă-mamă! Iese fum din capu' lu' fi-miu când toceşte cartea!

Aprobă:

- Asta nu-i o problemă. E deşteaptă şi învaţă bine. M-am dus la şcoală şi m-am uitat în catalog. A terminat cu 9,33. E bună.

- Dacă se ţine de treabă şi n-o fură minunăţiile capitalei, să ştii că o să facă faţă cerinţelor! Materia ştii bine că-i la fel în toată România; da' aici îi ascultă mai cu atenţie la detalii. Chestie care uneori e bună, dar alteori e absurdă. Nu toţi copiii vor să ajungă academicieni în chimie - nu?

Negă şi zâmbi:

- Sunt sigur că o să se descurce. Alta e problema mea acum.

Se răsuci pe scaun şi îl privi drept pe Victor:

- O să fiţi colegi de liceu.

- Da! Şi abia aştept!

Scoase pistolul de la brâu, ridică piedica, băgă glonţ pe ţeavă şi întinse mâna. Şi-i puse ţeava exact la îmbinătura dintre sprâncene:

- Îmi dau seama cu câtă nerăbdare aştepţi momentul s-o ai atât de aproape, pentru atât de mult timp.

Puştiul îngheţase pe scaun. Şi la fel de îngheţaţi păreau şi părinţii lui. Îşi drese scurt glasul şi continuă:

- Ieri, după ce-am discutat cu ea pe tema asta, i-am spus să ascundă bileţelele tale la mine-n seif. Ca să nu le găsească Diamant şi să creadă alte alea. Nu m-am aşteptat să-mi aducă opt agende burduşite până la refuz cu versuri şi poze şi tot felul de vorbe înţelepte, toate despre dragoste...

Victor era alb ca laptele; Nicuşor, după cum observa el, luase nuanţa lămâii. Încerca să fie atent la foşnetele din spatele lui - că Luminiţa putea avea iniţiative negândite... Continuă:

- Eu îi ştiu bine pe părinţii tăi. Sunt oameni de treabă şi cu capul pe umeri. Tu, teoretic, ar trebui să fii aşa ca ei. Da' eşti tânăr şi îndrăgostit. Şi nu toţi prietenii tăi sunt serioşi şi plini de intenţii onorabile. Aşa că am venit să-ţi zic unele chestii.

Victor înghiţi nodul din gât şi aprobă cu tot cu pistolul lui. Bun!

- Am aflat că până acum ai stat cuminte-n banca ta şi-ai respectat faptul că ea are paişpe ani şi e fată mare. O să vină-n Bucureşti, la acelaşi liceu la care eşti şi tu. Iar chestia asta, faptul că o să vă vedeţi zilnic, s-ar putea să te zăpăcească un pic. Aşa că uite ce-ţi zic eu - şi-ar fi foarte bine să nu uiţi cuvintele mele de-acum. Agata Ionescu e fată mare. Şi-aşa o să rămână până simte ea că taică-su n-a minţit-o când i-a zis că e momentul să facă o schimbare în privinţa asta. Să nu încerci să schimbi chestia asta. Ca să nu ai de-a face cu mine.

Acum nega. Bun!

- Agata Ionescu zice că vrea să se mărite după ce termină liceul. Chiar dacă se răzgândeşte pe parcurs, io sunt garantu' faptului că n-o să se mărite înainte de afişarea rezultatelor de la bac. Io - nu taică-su.

Aproba. Bun!

- Agata Ionescu zice că îşi vede viitoru' în cărţi. Şi se vede lângă tine. Şi, peste şapte ani, o să fii soţul ei şi tatăl băiatului ei. Io zic că asta-i bine. Da' io ştiu, de la mamaia lu' Agata, că soarta se poate schimba într-o clipă. Să nu încerci să grăbeşti soarta - că vin la tine şi-ţi pun frână. Şi-o să apară alt juvete în cărţile ei.

Aproba din nou. Bun! Îl speriase destul; aşa că se apucă să-şi asigure arma:

- Dacă o respecţi aşa cum merită, io îţi netezesc drumul până la mâna ei. Dacă încerci să-ţi baţi joc de ea şi n-o respecţi, eu vă despart drumurile. Definitiv, dacă e cazu'. Ai înţeles, da?

- Da, Grasule.

Băgă pistolul la brâu şi întinse mâna spre el. Iar Victor îi strânse bărbăteşte mâna. Oo, Doamne! - ce bine mersese totul până aici! Se-ntoarse spre Nicuşor:

- Tu ce zici?

El nu mai zicea nimic...

- Tu o vrei pe Agata?

- Nu trebuie s-o vreau eu; trebuie s-o vrea el!

- Da' ai şi tu un cuvânt de spus. Că şi tu poţi să le netezeşti drumu', la fel de bine cum poţi să le pui frână. Tu ce zici? Mă ajuţi să-i ţinem pe cărarea corectă?

Nicuşor se ridică şi întinse mâna:

- Da. Te ajut.

Bun. Dădu să se aşeze, dar se controlă în ultimul moment - Luminiţa sări în picioare:

- Şi eu te-ajut!

Ia uite la ea! Era şocată rău de tot, dacă voia ea să dea bărbăteşte mâna cu Grasu Trei capete! Îi pupă mâna, zâmbind:

- Mă bucur că eşti de partea noastră. Că degeaba ne-am căzni noi, dacă n-am avea ajutoru' tău...

Râdea Luminiţa şi nu prea... Se reaşeză şi trecu la partea a doua a discursului:

- Sufletu' meu e un înger. Şi, după cum am concluzionat amândoi ieri, are lângă ea o bunică vrăjitoare şi doi taţi interlopi - başca fratele bulibaşă şi bunicu' primar. E fată mare şi n-are intenţii să se mărite înainte de optişpe ani. Aşa că, dacă Victor decide să o aştepte până atunci, e perfect. Dacă însă îndrăzneşte să facă vreuna nefăcută, s-o ameţească sau s-o îmbete sau s-o fure, te asigur că-i împrăştii creierii fără regrete!

- Stai, mă, liniştit! Că nu face fi-miu de-astea! Ce dracu - nu suntem de-ăia încuiaţi la minte!

- Nicuşoare, nu te juca! Eu ţi-l răcesc! Eu îi zbor creierii! Potoleşte-l, dacă o ia razna - că dacă-şi închipuie că o şterg împreună şi-i face felu' şi-l prinde pe Diamant în corzi ca să i-o dea mai devreme, se-nşeală amarnic! Agata e Sufletu' meu acum! Ea e fata mea din sufletu' meu! Să nu-ndrăznească!

- Băi, tu n-auzi că nu face aşa ceva? Nu ţi-am zis că nu-i încuiat la minte? Şi el ţi-a zis la fel, da?

Că multă bază îşi punea el în cuvintele lui Victor, puşti de şaişpe ani îndrăgostit lulea! În fine... Hai să schimbe subiectul:

- Ştefan e la Bourges, la conac. Trage tare să se pună pe picioare. Ştiu că voi vă făceaţi concediile împreună - dar să ştii că chiar nu e cazul să-l vizitaţi.

- Ştiam. M-am interesat şi eu, discret aşa, şi-am înţeles că n-are nevoie de prieteni acum.

- E apăsat de multe chestii complicate. Şi în afaceri, şi în viaţa privată. Nu-i place deloc că Ana îi ţine locul - şi se expune în faţa duşmanilor de tot felul.

- Normal că nu-i place!

- Şi nu-i place nici faptul că recuperarea lui e de durată. Am auzit că zâmbeşte mult; şi că şi-a botezat scaunul cu rotile "armăsarul". Ştii că nu e genul care să guste glume de-astea...

- Normal că nu-i place ideea scaunului cu rotile...

Nu, discuţia nu curgea aşa cum ar fi trebuit să curgă. Nicuşor rămăsese blocat cu gândul la discuţia despre Agata. Aşa că o să mai stea cam cinci minute, să nu le lase impresia că venise special să le şocheze copilul... Şi-o să se întoarcă în Aurari. Şi-o să afle opinia Agatei, apropo de vizita lui la pretendentul ei. Acum, stătea în cumpănă; nu era foarte sigur că Victor o să se grăbească s-o anunţe şi pe ea apropo de vizita lui şi tema discuţiei. Putea fi tentat s-o facă - chiar şi numai ca s-o asigure că n-o să sară pe ea, ca dementu'! Dar ei discutaseră aici "ca-ntre bărbaţi". Dacă Victor sesiza chestia asta, sau "îl lumina" Nicuşor, era minunat! Agata era mai matură şi mai înţeleaptă decât media; dacă nimerea un bărbat necopt, o să sufere mult...

Diamant

Viră stânga şi încetini. Gata - erau în orăşel. Dacă el se simţea obosit, îşi dădea cu uşurinţă seama cum se simţea bietul Léon...

Decise să-i ceară acum părerea:

- Ce zici, maestre, de plimbarea noastră de azi?

- Ce să zic - a fost super! Sunt tentat să te-ntreb ce faci mâine - da' ştiu că ai afaceri multe pe cap, aşa că...

Serios? Îl privi lung... şi negă:

- Nici una din afacerile mele nu-ţi interzice să mergi cu mine. Mâine, ar trebui să trec pe la vreo patru sedii - să văd ce mai e nou pe-acolo. Şi trec şi prin cazinourile mari. Mergem mâine împreună, să facem afaceri?

Puştiul îşi aranjă scurt reverul sacoului şi zâmbi:

- Mergem!

Bufni în râs - era teribil! Sigur că mergea cu el! Acum, că era înţolit şi frezat corespunzător, de-abia aştepta să iasă-n lumea bună! Reveni spre parbriz şi intră în rond:

- Te-aş ciufuli, da' mi-e că mă-njuri că-ţi stric freza...

- Păi să n-o strici! Că-mi place de mor! Şi-aşa, cred că dorm în fund la noapte...

- Nu ştiu dacă ştiai... Avem un frizer bun în Aurari. Dacă-ţi faci un selfie, e în stare să-l reproducă mâine dimineaţă.

- Bine că mi-ai zis! Nu m-am gândit...

Şi-şi scotea telefonul, să se pozeze... de mai multe ori, din mai multe unghiuri, că imaginea contează... Frână în faţa porţii - iar Léon se aplecă spre el:

- Ia, maestre! Hai la mine-n poză!

Hai! Dacă voia el aşa... Zâmbea şmechereşte şi încerca să nu-i transmită lui Ştefan faptul că se ocupa intensiv de băiatul lui... din

mai multe puncte de vedere, nu doar cu frizura şi hainele...

- Aşa! Şi mergem amândoi la frizer, mâine dimineaţă!
- Eşti teribil...
- Sunt! Nu-s eu băiatu' lu' tata?
- Şi-al lu' mama - fiinţă specială prin definiţie...

Léon râdea...

- Deci ţi-a plăcut.
- Mi-a plăcut.
- Şi mergem mâine să facem matematică şi management.
- Mergem.
- Bun! Acu', fii atent! Te dai jos uşurel şi fugi tupilat; că dacă te văd fetele aşa, sar toate pe tine!
- Şi ce?! Las' să sară! De ce să nu sară?

Îl privi lung, concludent:

- Fiindcă fetele din orăşel trebuie să sară pe băieţii din orăşel.

Léon se rezumă la a zâmbi:

- Am glumit, mă!
- Eu n-am glumit. Aici e altfel decât ştii tu. Aici, dacă porneşte un zvon, bulibaşa face audiere amplă...

Puştiul aprobă cu capul. Era evident că înţelesese corect - aşa că îi deblocă portiera:

- Hai - fugi la culcare.
- Pa! Te-aştept mâine! Să nu-mi dai ţeapă!
- Nu-ţi dau ţeapă...

Şi gata - coborâse. Se ducea în căsuţa lor, a copiilor - şi păşea vesel şi binedispus...

Nepotul lui crescuse mare. Îl trecuse azi printr-o "şlefuire" amplă. Îl scosese din hainele comune şi-l vârâse în alea "cap de linie". Îl umpluse de informaţie - în principal legată de hainele noi şi când şi cum se poartă ele. Îl dusese la salon, îi schimbase pieptănătura... Aşa, ras, tuns şi frezat, înţolit "la marea artă", puştiul era, în sfârşit, băiat de rege! Îl privea lung, de sus până jos, şi simţea cum creşte inima-n el...

Şi ştia că, dacă dădea greş, risca să distrugă totul...

Mm, ce gol uriaş i se făcuse-n stomac! Demară spre casă.

Florentina

În sfârşit, avea şi ea cinci minute "libere"! După duşul în doi, Sebi descoperise că i se făcuse foame. Aşa că el jefuia frigiderul iar ea zăcea tolănită pe canapea şi constata "goliciunea" mail-ului...

Păi, hai pe FB! Că acolo-i scria de obicei Thomas! Era un moment bun pentru mesajele lui. Ştia că o vor indispune; dar cum "iubirea" fusese intensă inclusiv sub duş, presupunea că "terminaseră pe seara asta"! Aşa că putea să stea botoasă pe întuneric şi să spună că o doare capul... şi să se gândească la cuvintele pe care le va descoperi acum în mesaj...

Măiculiţă, câte mesaje avea de la el! Primul apăruse luni, la unşpe jumate noaptea.

"Unde eşti?"

Următoarele curgeau începând de marţi dimineaţa.

"Te rog, spune-mi unde eşti!"

"Sunt foarte îngrijorat pentru tine!"

"Dna Ana mi-a spus ce s-a întâmplat în Aurari. Unde eşti?"

"Presupun că nu eşti singură; sigur are cineva grijă de tine. Aşa e?"

"Prinţeso, te rog, spune-mi unde eşti!"

"Ce prostie! Abia acum observ că n-ai mai intrat pe FB! Când intri, te rog să-mi scrii unde eşti!"

"E unşpe noaptea şi mă gândesc, la modul cel mai serios, să te sun. Dar ştiu că nu eşti singură, aşa că încerc să mă abţin, să nu-ţi fac probleme..."

"Mi-e dor de tine. De veştile tale. Te rog..."

"Cum aş putea să te conving să te uiţi pe FB? Poate să-ţi dau un tag?"

Ultimul mesaj era de-acu' juma de oră.

"Nu ştiu unde eşti, nu ştiu ce faci... Sper că eşti bine. Te rog, când vezi mesajele mele, scrie-mi - ca să ştiu că eşti bine."

OK! Hai să-i scrie!

"Bună. Sunt bine, stai fără grijă. Mi-am închiriat un apartament de lux şi nu locuiesc singură în el.

Da, sunt păzită - deşi îmi lasă impresia că sunt singură cuc, i-am prins filându-mă discret.

Te rog să nu mă suni. Nu cred că prietenul meu ar aprecia pozitiv grija excesivă pe care mi-o porţi."

Şi cam atât ar fi avut de spus acum, în prima fază. Avea senzaţia că îl îmbrâncise îndeajuns de tare - şi cu "nu locuiesc singură", şi cu "prietenul meu" şi rugămintea de-a nu o suna... Send.

Închise FB-ul şi se ridică. Şi se lungi pe salteaua moale. O să doarmă cu spatele la geam, ca să nu-i lucească soarele în ochi de dimineaţă. Se înveli cu cearceaful...

Auzea ca prin somn foşnetele lui Sebi în bucătărie. Probabil că strângea pâinea, sau...

Paşii se apropiau... intrau... Patul se lăsa uşor... O lua în braţe, se lipea de ea - şi-aşa-i venea să-i amintească faptul că era august şi era cald şi chiar era obosită...

Stătea cuminte. Părea că se culcase... OK!

Deci Thomas fusese îngrijorat pentru ea. Interesant! Chiar şi după ce-i spusese că n-avea rost, că n-aveau nici o şansă, că probabil nu se vor mai vedea vreodată, el insista cu grija lui. Interesant...

Scrisese o chestie care-o... bulversa. "Dna Ana" îi spusese ce se întâmplase în Aurari. Iar el insistase şi după ce îi spusese "dna Ana"... Oare ce-i spusese "dna"? În ce context? Îl căutase "dna" ca să-i spună? Sau se dusese el la "dna" s-o întrebe?

... Mai conta? Sebi "prindea viaţă". Începuse să se mişte încetişor, de parcă îşi căuta locul. Ştia ea ce căuta; că mai căutase de câteva ori. Întoarse un pic capul... şi zâmbi:

- Tu nu eşti obosit?
- Eu? Şi mort dac'aş fi, aş învia instantaneu când te-aş simţi în braţele mele!
- ... Da' mie să ştii că mi-e cam somn...
- Îţi fac o cafeluţă?

Rânji şi ea la el:

- Ne odihnim şi reluăm mâine?
- ... OK. Ai dreptate. Nu e cazul să exagerez...

Bun! Şi-acum se culcau frumuşel, ordonat, şi se odihneau. Aşa...

... Oare cum fusese faza cu Thomas şi "dna"? Se dusese el la ea? Probabil că da; "dna" nu se ducea la băiatul servitorilor să-i dea explicaţii - nu? Că era "dna"...

Deci tot bietul Thomas...

El era sortitul ei - perechea ei perfectă. Şi nu-i era scris să-l aibă pe el. Aşa că închise ochii - o să se odihnească şi-o să vadă ea ce mai făcea mâine.

Ştefan

Planul Anei lui era uimitor de simplu. Şi uimitor de bun. Nu-i venea să creadă că nu se gândise niciodată la el...

Soţia lui îşi trase scaunul în spatele laptopului şi se aşeză. Şi-i zâmbi:

- Hai - bagă-i în extaz complex.

Să-i bage în extaz complex atunci! Şi să spere că luaseră decizia corectă! Dacă greşeau, o puteau pierde pe Trésor - şi puteau vizita aresturi din multe ţări... Era opt la Volgograd; dar, fiind zi lucrătoare, putea jura că erau amândoi la birou! Selectă numărul lui Andrei... Care-i răspunse imediat:

- Oo, bună seara, şefule!
- Bună seara, Andrei. Te-am deranjat?
- Nu, Doamne fereşte! Sunt la birou!

- Aha. Şi Gabriel e pe-acolo?

- Da, e la el.

- Îl chemi lângă tine? Ca să nu spun de două ori acelaşi lucru? Te rog...

- Sigur, şefu'! Imediat!

Asculta... Nu - închisese. Lăsă telefonul, îl invită pe Andrei la videoconferinţă şi oftă greu:

- Nu ştiu. Pare calm. Adică pare sigur pe el. Mi-a răspuns cu o veselie molipsitoare...

Ana zâmbea şi aproba...

- Din păcate, n-o să ştim niciodată adevărul - pentru că are 30 de secunde la dispoziţie ca să-şi monteze masca pe chip. Mişcare care-i reuşeşte întotdeauna chiar şi în timp mai scurt...

Ea zâmbea şi-l aproba şi îi făcea semn să stea liniştit, că planul lor era "beton"...

Iată-i şi pe fraţi. Tii, ce veseli erau! Gabriel "explodă" la propriu:

- Să trăiască şefu'!

- Şi băieţii lui rusofoni! Ce mai faceţi voi, mânjilor?

- Dinspre foarte bine spre incredibil de bine!

Râneau amândoi, deşi Gabriel era mai bătrân decât el - şi tocmai îl numise mânz, chestie care îi cam ciufulea orgoliul... Îşi aprinse o ţigară şi-i privi cu ochi blânzi şi blajini; cam ca un tată care-şi admiră copiii ajunşi departe...

- Tu ce faci, şefule? Te văd în cămaşă! Şi recunosc biroul de la Bourges! Eşti la muncă la ora asta?

- Păi dacă tu credeai că stau toată ziua-n pat şi-mi exprim analizele-n versuri, te înşeli amarnic!

- Aa, nu, şefu'! Cum să cred aşa ceva?! Când te ştiu, cât de implicat eşti şi câtă grijă ai pentru afacere!

- Apropo de grijă şi de afacere...

Trăgea cu sete din ţigară, deşi ştia că asta îi va diminua mult forţele mâine, la sală... Vedea, cu coada ochiului, că Ana îi arăta "super-OK" - era liniştit, calm, sfătos, părea sincer... Continuă discuţia:

- După ce m-am trezit din comă, am avut foarte mult timp liber. Că regina, deşi părea tânără şi neinstruită, să ştiţi că s-a descurcat singură cu toate - şi nu m-a întrebat ce să facă decât de vreo patru ori până acum. Aşa că am cerut să fiu informat apropo de ce s-a întâmplat din martie încoace. Am aflat veştile, am văzut cifrele... Îmi place cum lucraţi. Ştiam că sunteţi foarte buni; dar n-am avut niciodată timpul necesar ca să vă studiez pe îndelete. În plus, v-am ţinut în nişte limite care mie mi s-au părut normale; logice. Dar n-am calculat viteza cu care se desfăşoară lucrurile acolo, în lumea voastră. V-am pus să lucraţi la viteza Europei, când voi trăiţi în Rusia...

Gabriel se grăbi să-l disculpe:

- Ei, lasă, şefu'; că a fost mai bine aşa, mai încetişor şi fără grabă! Cine ştie cum ajungeam la răcoare, dacă nu eram foarte atenţi!

- Cifrele de-acum vă fac cinste. Chinezul de la Cannes "e servit", cum se spune; iar Rebeca e de fapt Rebeca plus Aleodor. Dar voi doi vă ţineţi strâns în ceafa lor. Şi vreau să vă spun că am stat la pat, am citit cifre şi m-am gândit la viitor. Şi am planuri mari cu voi. Dar va trebui să aşteptaţi.

Îi azvârlise-n extaz şi-apoi le luase scara; se striviseră de fundul Grotei Deznădejdii... Ce nebunie!

- Uitaţi-vă la mine! Nu sunt în stare să mă ridic! Cum să vin să vorbesc cu partenerii în scaunul cu rotile?!

- Aa, stai liniştit, şefu'!

- Măcar să fiu în stare să mă ridic când dau mâna cu ei!

- N-auzi să stai liniştit? Stai calm şi liniştit şi fă-te bine; că, vorba aia - aici ne găseşti!

- Oricum, vă spun un secret. Am discutat şi cu Ana mea, care-a discutat şi ea cu cine trebuie... La sfârşitul anului, o să fac anunţul. Dar voi o să-l ştiţi de-acum; ca să luaţi cu vitamine, cum se zice...

Erau atenţi, alerţi şi foarte emoţionaţi...

- Începând din 2021, Ana mea se va ocupa de Spania, Portugalia, Franţa, Germania şi Austria. Eu mă voi ocupa de restul. Şi voi da o atenţie sporită Rusiei. Din 2021, o să scoateţi flăcări pe nări şi-o să intraţi în turbo - că e destul loc să ne extindem acolo. Şi e momentul să faceţi un pas în faţă - şi să aveţi locul vostru rezervat, la mesele la care se iau deciziile.

Andrei se sprijini încet de spătarul scaunului; Gabriel se aplecă spre el:

- Încerci să spui că

- Încerc să spun că fac eforturi supraomeneşti să mă pun odată pe picioare. Şi-apoi vin la voi şi vă iau pe după gât... Şi mergem toţi trei tot înainte. La viteză sporită.

Gabriel rânji:

- Slavă Cerului!

Andrei îşi făcu scurt semnul crucii:

- Doamne-ajută!

- Atât vă rog; să aveţi răbdare până la sfârşitul anului. Nu pot ieşi de-aici. Nu vreau să mă grăbesc şi să mă pomenesc că ameţesc şi pic în fund în mijlocul sălii de bal.

- Aa, nici o problemă, şefule! Noi aşteptăm!

- Şi, cât aşteptaţi, identificaţi potenţialul de creştere şi afacerile de nişă care ni s-ar potrivi mănuşă. Vă mai trimit şi eu una-alta... Sunt aici, la dispoziţia voastră, oricând credeţi că aţi găsit ceva interesant sau ceva nesigur.

- OK; în secunda doi, te sunăm! Şefule... Tu vorbeşti serios, da?

Începu să râdă:

- Ştii bine că nu fac niciodată glume când vine vorba de bani.

Avea senzaţia că abia acum îl crezuse Gabriel cu adevărat... Oftă greu:

- Până atunci, trebuie să-mi rezolv cumva problemele. Şi pe-alea de sănătate, şi pe-alea de afaceri. Şi trebuie să-mi găsesc nepoţica. Fiindcă e periculos să atac în Est, atâta timp cât ea e captivă în mâinile cuiva de acolo. Dar de asta mă ocup eu. Voi concentraţi-vă asupra afacerilor. Şi studiaţi nişele de piaţă. Alea sunt, în general, sigure; că nu-i nici dracu acolo, aşa că e de-ajuns să intraţi şi să înfigeţi steagu' - cum se spune...

- Da, şefu'. Am înţeles.

- OK. Şi-acum să depăşim momentul şi să vorbim despre voi. Ce mai faceţi voi?

Andrei ridică scurt din umeri:

- Uite, nu mare lucru!

- Serios? Eu aud că plănuieşti să te-nsori! Ceva interesant la orizont? Sau...

"Sau mai visezi la fata mea, plus toate celelalte?" Pe chipul lui Andrei trecu, scurt, o umbră de îngrijorare; apoi, individul arboră o mimică serioasă:

- Momentan nu-i nimic serios. Am câteva oferte, dar nu sunt încântat de nici una.

- Cum crezi tu! E alegerea ta, nu? De ea depinde viitorul...

Andrei aproba şi-şi ascundea cu stângăcie cea de-a doua umbră de îngrijorare...

- Iar tu, Gabriel? Burlac ca întotdeauna?

- Nu; mai burlac ca niciodată!

Râdeau amândoi. Pe chipul lui Andrei trecea a treia umbră de îngrijorare...

- Bine, băieţi. Vă rog să păstraţi secretul!

- Aa, stai liniştit, şefule! Nu stricăm noi aşa anunţ-bombă...

- Bine. Mă aştept să mă sunaţi, dacă aveţi întrebări sau probleme.

- Sigur, şefu'!

- Vorbim.

- Vorbim.

Log out, shut down... Regina lui se ridică, zâmbind slab:

- Ce crezi - au muşcat momeala?

- Nu. S-au poziţionat în faţa ei, la o distanţă sigură. Or s-o muşte în clipa în care o să le ofer legătura spre politic. Acolo vor ei să ajungă; şi nu pot pricepe că politica e principala rampă de lansare spre puşcărie - sau cimitir!

- S-ar putea să-şi fi schimbat planurile, cât ai lipsit tu din viaţa lor.

Ridică mirat sprâncenele... Regina lui se aşează pe birou:

- Să le dai o nişă, s-o urmărească. Una bună. În clipa aia, or să scoată de la saltea dosarele cu propuneri. Să le urmăreşti. Dacă 51% din ele sunt cu oameni din organigrama lui Leonard, ai să-mi dai o bere...

Bufni în râs:

- Ai poftă de bere?

- De-aia rece şi bună, cu aromă de coacăze - sau de lămâie...

De-aia care, oficial, nu se mai fabrica de vreo şase ani... Ana coborî de pe birou:

- Hai să te schimbi şi să te odihneşti. Hai - că pe mine mă aşteaptă consilierii. Şi nu-s prea proaspătă, cum se spune...

Înainta încet pe hol, lângă ea... Urca armăsarul pe rampă...

- Uite cum facem. Dacă ai avut dreptate, îţi dau o bere cu coacăze. Iar dacă în 48 de ore primim o nouă cerere de răscumpărare, îţi mai dau încă cinci. Că tu ai avut ideea salvatoare cu Spania, Franţa şi toate celelalte.

- Uau! Îţi dai seama că n-o să mai pot dormi de poftă?

O prinse de mână şi-o trase ca să-i şoptească la ureche:

- Îţi dai seama ce bine-o să dorm eu pe pernuţele tale umflate de poftă?

Ana îl dojenea cu degetul, zâmbind... El zâmbea şi se întreba cum să-i spună... Iar afurisitul de Sami îl aştepta în uşa dormitorului, aşa că nu va apuca să-i spună... O să-i spună mâine. Sau poimâine. Sau o să se facă că a uitat de partea aia a vieţii. Deşi ar fi fost urât din partea lui să ignore tocmai dragostea...

Intră în dormitor şi întrebă:

- Ţi-a spus Jada la ce oră ajunge?

- Nu. A spus doar că nu ştie. Tânăra care s-a ocupat de transport i-a dat toate datele; dar a fost prea zăpăcită şi n-a reţinut...

- Oricum nu contează! Îi spun lui Toni să-l întrebe pe Aleodor. Că el ştie totul.

Sami aproba şi-i evita privirea... Sărută mâna soţiei lui:

- Hai - fugi la consilieri.

- Eşti cuminte şi te bagi în pat, da? Şi te odihneşti - ca să fii în formă mâine!

Aprobă, dându-şi seama că nu ştia cu ce cuvinte să-i ceară iertare pentru odihna ei prelungită... Gata - ieşise. Porni spre baie:

- Sami, până mă pregătesc eu de culcare, fugi şi vorbeşte cu ea. Că se face târziu - şi nu-i bine să trezeşti convalescentul cu piuitul...

- OK. Promiţi că nu te urci singur în pat?

- Crezi tu că ţin musai să pic pe-aici?

Sami nega şi se grăbea să iasă. Bun! Ia să intre el în baie şi să-şi facă ritualul de seară! Că îi lua cam jumătate de oră...

Sami

Intră în mail... Da! Era pe mess! O invită să-i vadă camera. Oare era în videoconferinţă cu Adana şi Tasnim? Fereastra se deschise aproape imediat. Ia uite-i! Începu să râdă, cu ochii la bucuria de pe chipul lui Aidin...

- Bună seara, tati!

- Bună seara. Ei, ce bine-mi pare că te prind treaz!

- Daa! Ştii ce m-am necăjit când am aflat că m-ai sunat şi eu dormeam?

Jada se grăbi să confirme:

- Ştii ce m-a certat când s-a trezit?

- Bănuiesc...

Şi constata cearcănele ei aproape negre şi încerca să nu le arate că tocmai se indispusese... Aidin preluă discuţia:

- Tati, e adevărat că mâine dimineaţă venim la tine?

- Da. Dl conte a aranjat să fiţi aduşi aici, la conac. Şi voi, şi Adana. Vine şi Adana, da?

- Bineînţeles! Tasnim nu mai putea de bucurie când a auzit că "ne reunim"! Aproape că m-a întrebat dacă poate să vină şi ea!

- Ei, cred că ea voia mai mult s-o revadă pe Ana... şi să-l cunoască personal pe Ştefan. Nu l-a văzut niciodată aşa în persoană; dar a aflat multe despre el. Şi cred că o cam roade curiozitatea!

- E posibil! Ea e o fire curioasă...

Aprobă... şi şopti:

- Abia aştept să veniţi!

Aidin păru hotărât să sară-n ecran:

- Şi eu! Abia aştept să vezi piciorul! Ştii cum stă acum?

Aprobă cu capul:

- Stă aşa cum trebuie să stea. Să nu încerci să-l mişti - da? Să ai răbdare! Ce ţi-a spus dl doctor?

- Să stau cuminte până mâine.

- Atunci stai cuminte până poimâine dimineaţa. Ca să fii sigur că ai stat cuminte îndeajuns de mult. Iar poimâine dimineaţa mergi cu mami la spital şi-ţi scoate cizma.

- Nu e cazul.

Poftim? Jada zâmbea "victorios":

- Mi-a arătat exact ce am de făcut ca s-o scot, poimâine dimineaţa. A spus că n-are rost să ne ţină aici, dacă suntem amândoi medici iar tu ştii să desfaci şase şuruburi.

În cazul ăsta... În cazul ăsta, zâmbi:

- Deci o scot eu. OK, cred că mă pot descurca măcar cu cinci dintre şuruburile alea... Abia aştept să veniţi!

- Şi noi! Ne e dor de tine! Şi abia aşteptăm să vezi cu ochii tăi că a început să ne meargă şi nouă bine!

Aprobă... şi le făcu cu mâna:

- Mă duc să-l ajut pe Ştefan.

- Stai puţin! Crezi că e cazul să-i iau ceva?

- Ce să-i iei?

- Nu ştiu! Un cadou, ceva!

- Nu. Să nu iei absolut nimic.

- Dar e ciudat! Adică mă simt prost să pic aşa, pur şi simplu!

- Crede-mă - dacă nu-i aduci un sac de forţă, n-are rost să-i aduci altceva.

- Bine, Sami. Atunci... Atunci vorbim mâine.

- Vorbim mâine. Vă aştept.

- Pa, tati!

- Paa!

Aidin îi deconecta, părând să nu înţeleagă că ei, el şi ea, ar mai fi avut de vorbit...

Nu. El nu mai avea de vorbit nimic. El se ducea chiar acum la Ştefan! Că "era la serviciu"! Trebuia să aibă grijă, să nu-şi neglijeze angajatorul! De mâine-ncolo, o să-i fie foarte greu să se ocupe de Ştefan! Ştiind că familia lui e aici, o să-l fure uneori plăcerea momentelor cu ei şi-o să uite să stea cu contele...

Se grăbi să iasă - trebuia să aranjeze patul, să-i pregătească medicaţia de noapte, să-l ajute cu mutatul, poate şi cu îmbrăcatul...

Oare Ştefan se gândise la Rebeca atunci când spusese "adu-o pe Adana aici"? Probabil că nu; probabil că "omisese" faptul că cumnata lui era departe de fetiţa ei. Mâine, când va realiza scăparea, Ştefan o să... O să...

Isamu

Era aproape unşpe noaptea; dar nu era prea târziu pentru asta! Niciodată nu era prea târziu pentru asta, nu? Aşa că scoase telefonul, zâmbind... şi-i selectă numărul. Suna... Suna...

- Da.

- Poţi să cobori un pic în birou? Caut un contract; şi nu-l găsesc nicăieri!

O simţi zâmbind:

- Sigur; imediat!

Se ridică şi deschise uşa. Şi decise, brusc şi total intempestiv, s-o aştepte acolo. Aşa...

Ia uite-o! Evident, era în trening! Fata asta era îngrozitoare - nu ieşea niciodată din trening! În afara orelor de birou, desigur, când nu ieşea din costumul *office*... Rosti tare, clar:

- Nu găsesc contractul cu polonezul care livrează ciment pentru Ungaria.

Ochii albaştri îl priviră lung, veseli:

- Cred că e în biblioraft...

Tii, ce roşie era! Roşie ca o roşie! Deci colegele ei nu se culcaseră! Iar dacă se culcaseră, o făcuseră cu uşile larg deschise! Ştia el cum erau femeile - curioase foc... O pofti să intre şi închise uşa. Şi-o opri în mijlocul biroului:

- Stai un pic.

Se grăbi să ajungă la birou, să intre pe youtube - că fusese împrăştiat şi nu-şi pregătise "fondul muzical"... Patru ore de muzică instrumentală lentă. Îi ajungeau patru ore, nu? Se grăbi s-o ia în braţe...

Probabil că-i ajungeau patru ore... dacă mai scurta din timpii morţi, dacă înghesuia puţin surprizele...

Era mai frumoasă ca niciodată...

Oftă greu:

- Am fost supărat. Şi n-am vrut să mă-mpaci. Dacă sunt supărat, sau furios, mă concentrez mai bine la găsirea soluţiei...

- N-am ştiut că voiai să fii supărat. Adică n-am ştiut că trebuia să te las să fii supărat.

- Iar eu am avut o reacţie exagerată. Pentru care te rog să mă ierţi.

- Nu e cazul să te iert. Nu m-ai supărat chiar aşa de tare...

- Ba eu aş zice că te-am supărat extrem de tare.

Ea nega, el aproba, legănându-se pe ritmul melodiei... OK!

- Ia să vedem dacă m-ai minţit...

În secunda doi, jaspul lui redeveni jaspul lui...

Ana-Maria

Era obosită. I se închideau ochii de somn! Şi mai avea de semnat vreo 30 de dosare. Trebuia să le termine, pentru că Aleodor trebuia să plece mâine cu ele...

Le semna încet; nu se grăbea. Deschidea dosarul, citea prima parte... Ştia că Ştefan nu adormise încă. Avea ea presentimentul că era mai bine să întârzie azi în birou. Soţul ei îi simţise supărarea, iar ea îi spusese de fiecare dată că n-are nimic. În plus, ea fusese în Aurari; iar el n-o întrebase ce vorbise cu prinţesa. Acum, după videoconferinţa perfectă cu Rusia, era momentul ideal pentru răspunsul la întrebarea "Ce-a spus prinţesa când ai vorbit cu ea?". Şi nu ştia ce să-i răspundă. Nu voia să-l mintă. Şi era obosită, mult prea obosită ca să caute o scuză sau o minciună drăguţă... Dacă-l minţea, Ştefan o să se facă foc şi pară atunci când o să afle adevărul...

Cioc-cioc! Cine era, la doişpe noaptea? Sami? Încă nu vorbiseră despre venirea familiei lui la conac; probabil că voia s-o întrebe nişte chestii tehnice, sau... În fine!

- Intră.

Uşa se deschise... Thomas părea speriat:

- Pot să vă deranjez cinci minute?

- Nu mă deranjezi. Intră.

Arătă spre canapea şi se grăbi să se aşeze lângă el. Acum era acum... Tânărul plecă capul şi scoase telefonul din buzunar:

- Dnă Ana, am înţeles că nu sunt agreat în preajma Florentinei. Dar asta nu mă împiedică nicicum să ţin la ea - şi să am grijă de ea. I-am scris multe mesaje, în ultimele trei zile. Abia azi mi-a răspuns. Şi cum dvs. sunteţi singura care puteţi lua măsuri în privinţa ei, nu pot să vă ascund ceea ce am aflat. Nici nu pot, nici nu vreau.

Ochii negri o priviră lung, speriaţi:

- Mi-a scris că şi-a închiriat un apartament de lux şi nu locuieşte singură în el. Că e păzită discret, adică are senzaţia că e singură cuc dar a observat filajul. Şi că mă roagă să nu o sun, pentru că prietenul ei nu ar aprecia pozitiv grija excesivă pe care i-o port.

Telefonul se întinse spre ea:

- Nu cred că prietenul ei e un om serios. Are şi el pagină; m-am uitat prin pozele şi postările lui şi e un individ destul de dubios. Are apucături de bătăuş, se etalează cu maşini "cap de linie" şi a postat poze în compania unor fete care nu-i fac cinste deloc. Iar de când e cu el, Florentina nu şi-a mai verificat FB-ul. Şi ştiţi cum era ea - una-două pe FB, să vadă ce mai e nou, ce-au mai scris prietenii ei... Vă rog din suflet - faceţi cumva s-o scăpaţi de el!

Hm! Plecă capul într-o parte... iar el deveni uşor plângăreţ:

- Dnă Ana, în 72 de ore individul ăsta a făcut-o să se schimbe la 180 de grade! A rupt-o de toţi cunoscuţii ei, a convins-o să-şi închirieze un apartament şi s-a mutat cu ea! A făcut toţi paşii necesari ca să profite la maximum de ea - şi sentimental, şi financiar! Vă rog, dnă Ana; încercaţi să...

Se ridicase ca să-şi aprindă o ţigară; gestul ei îl făcuse să amuţească... Se reaşeză, iar telefonul se întinse din nou spre ea. Nu-l luă; în schimb, îl privi lung:

- Cine ţi-a spus că nu eşti agreat în preajma Florentinei?

Capul brunet se pleca; dar ochii încercau să-i evite privirea şi nu prea reuşeau... Vocea puternică se transformă în şoaptă:

- Eu ştiu că dvs ştiţi totul. Şi nici nu m-aţi alungat, nici nu m-aţi încurajat. Dar nici n-aţi încurajat-o să vină să vă spună...

- Iar tu de ce nu mi-ai spus? Tu de ce n-ai venit imediat să-mi spui?

- Pentru că cuvintele mele sunt egale cu zero, dacă nu sunt confirmate de ea. Şi cum ea s-a ferit să vă spună... Ori n-a vrut, ori n-a putut, ori...

Tânărul de lângă ea îşi acoperi capul cu braţele - şi se smiorcăi, la propriu:

- Nu mai ştiu! Vă jur că nu mai ştiu!

Oof, Doamne! Se grăbi să pună mâna pe umărul lui:

- Hei! Nu face aşa! Te rog!

- Da' nu pot, dnă Ana! Nu pot! Eu...

Capul brunet se ridică brusc:

- Eu ştiu ce simt aici, în sufletul meu! Şi am momente când îmi dau seama că visez cai verzi pe pereţi! Şi că n-am nici o şansă! Că n-am avut niciodată nici o şansă! Şi totuşi, am ajuns să simt... aşa...

Se grăbi să se ridice şi porni spre cutia cu şerveţele de pe birou. Iar el se grăbi să refuze:

- Nu! Vă rog mult de tot! Nu faceţi asta!

Ete, fleoşc! Făcea ce voia ea! Acum, în momentul ăsta, abuza de poziţia de contesă proprietăreasă şi făcea ce voia ea! Îi aduse deci cutia. Bietul Thomas se jena să ia şerveţelul servit de şefa lui... Dar îl luă; aşa că se reaşeză:

- Uite cum stau lucrurile... După cum ţi-am spus deja, şi ştii şi tu, eu ştiu totul. Şi să ştii că am luat în calcul absolut totul. Dacă în afaceri iau în calcul totul înainte să iau o decizie, dă-ţi seama cât de calculată sunt în privinţa copiilor mei... Spui că nu eşti agreat în preajma Florentinei. Dar eşti mai apropiat de ea decât sunt eu, sau tatăl ei. Şi nimeni nu ţi-a spus nimic, apropo de poziţia ta faţă de ea. Sau de flori, sau de lungile discuţii pe FB. Sau apropo de plimbările recente prin curte. Asta pentru că tu, Thomas, te potriveşti perfect în şablonul generelui nostru - al meu şi-al lui Ştefan.

Gata - îl băgase în alarmă! Zâmbi:

- Eşti frumos, eşti prezentabil, eşti inteligent, ai educaţia potrivită şi eşti "cap de linie" la o facultate bună. Dar n-am să intervin nici pro, nici contra relaţiei tale cu fata mea. Pentru că mă îndoiesc că Florentina e o partidă bună pentru tine.

Acum îl panicase. Thomas o privea lung şi se întreba ce pastilă să-i ceară lui Sami pentru contesa mult prea "tulburată" ca să judece corect...

- Tu ţii sincer la ea. Iar în condiţiile actuale, ea poate face orice cu tine. Te poate juca uite-aşa, din vârful degetelor. E şmecheră şi hoaţă şi-şi ştie bine atuurile. Şi e şi inconştientă - nu realizează răul pe care-l face celor din jur atunci când ea obţine ceea ce vrea să obţină. Iar în condiţiile astea, ea te poate nenoroci. Aşa că eu încerc acum să te ţin aici, departe de ea, ca să pot să te feresc de răul care a devenit Florentina.

Ştia că o înţelesese; ştia că pricepuse fiecare cuvânt pe care-l auzise.

Aşa că aştepta...

Tânărul mai scoase un şerveţel - şi-şi şterse grăbit lacrimile. Şi reveni spre ea, plin de speranţă:

- Dnă Ana, pot să vă rog să nu mă feriţi? Nu de ea! Vă rog din suflet - lăsaţi-mă s-o schimb! Măcar să încerc!

- Cu riscul de-a

- Cu orice risc! Dacă am o şansă de unu la sută s-o schimb, vă rog - lăsaţi-mă să încerc!

Oof...

Băiatul ăsta chiar era îndrăgostit lulea de fata ei! Şi n-avea nevoie nici de picăturile lui Piao, nici de electrocutarea din privire ca să observe asta! Thomas era ca o carte deschisă - o lăsa să-i citească şi gândurile, şi sentimentele, şi intenţiile... Zâmbi şi oftă greu:

- Bine. Eu una te las să încerci. Dar numai după ce-şi învaţă lecţia. Pentru că acum, în clipa asta, dacă mi-aş trimite subalternii s-o ia pe sus şi s-o aducă aici, tu nu ai supravieţui coliziunii cu ea. Florentina a pornit pe un drum greşit. Va merge pe el până se va lovi foarte tare. Degeaba ai încerca s-o opreşti - n-ai reuşi decât s-o faci să alerge şi mai repede în direcţia greşită.

Primi o aprobare grăbită cu capul...

- Te rog să ai încredere în mine şi să nu te repezi s-o opreşti. Îţi reamintesc că eu ştiu totul. Eu voi fi a doua persoană care află că s-a lovit, imediat după ce se-ntâmplă asta. O s-o iau şi-o s-o aduc aici. Şi-o să te las să încerci s-o schimbi.

Thomas aproba repede-repede şi-şi tot ştergea lacrimile... care se formau cu repeziciune şi-i alunecau pe obraji, deşi îl vedea zâmbind acum...

Tânărul de lângă ea nu mai spunea nimic. Nu mai ştia ce să spună. Nu ştia dacă să zâmbească sau nu. Adică zâmbea - dar nu era sigur că era bine să-l vadă ea zâmbind, aşa că încerca să rămână serios şi nu prea reuşea...

- Oof, Doamne! Te-ai îndrăgostit rău...

El aprobă... şi oftă greu... şi ridică scurt din umeri:

- Iar ea se pare că nici n-a observat asta!

- A observat totul; dar va conştientiza ceea ce a observat doar după ce se va lovi. Şi se va lovi repede, crede-mă! Acum, problema e alta...

Îl aştepta să termine de şters lacrimile, ca să se uite la ea şi să înţeleagă că partea asta era extrem de serioasă...

- Din clipa când Ştefan află ce-a făcut Florentina... şi să fii sigur că va afla... Din clipa aia, Florentina va avea doar propriul corp şi propria minte. De la el nu mai vede nici măcar un scuipat. Dacă visul tău se va împlini, veţi locui în casa voastră - nu în vila noastră.

- Ştiţi bine că banii nu m-au interesat niciodată!

- Dar opinia părinţilor tăi te-a interesat vreodată? Mama ta ştie că vrei să i-o duci pe Florentina Ionescu în casă şi să i-o faci noră?

- ... Mama ştia demult că o iubesc. Şi mi-a spus întotdeauna că visez cai verzi pe pereţi. Tata, când a aflat, m-a pocnit şi mi-a zis să mă uit jos - acolo unde suntem noi. Şi mai mult de-atât n-am insistat nici eu, nici el...

- Tot e bine că măcar le-ai dat de bănuit! Că sunt oameni în vârstă, chinuiţi de viaţă - şi riscă să facă infarct, de la aşa o veste! Uite cum zic eu să facem mai departe...

"Spuneţi, dnă Ana! Eu fac tot ce spuneţi dvs să fac!" Cam aşa se uita Thomas la ea acum, când vorbeau despre căsătoria lui cu Florentina...

- Lucrurile se vor mişca repede. Schimbarea ei a fost rapidă iar individul e pus pe căpătuială - aşa că lovitura de dezmeticire se apropie cu paşi mari. Nu avem timp de pierdut. Iar asta înseamnă că ne ridicăm amândoi de-aici şi mergem la părinţii tăi.

Panică! Iar îl panicase...

- Eu le voi pune în vedere că, dacă Ştefan aude în seara asta chiar şi numai un singur cuvânt sau o singură şoaptă, pun mâna pe cuţitul lui şi restabilesc liniştea în conac. Şi pe urmă eu ies iar tu discuţi cu ei. Dar te rog să-mi promiţi că le vei spune adevărul, că nu le vei ascunde nimic din ceea ce s-a întâmplat, că le vei asculta cuvintele şi vei ţine cont de ele atunci când tragi linii şi calculezi totaluri. Chiar dacă nu vor fi pe placul tău. Promiţi?

- Promit.

- Hai!

Se ridică şi se grăbi să iasă. Thomas alergă după ea...

- ... Dnă Ana, şi dacă tata se duce mâine să vorbească cu dl Ştefan?

- Nu se duce.

- Sunteţi sigură?

- Absolut. Pe de-o parte, nu-i Florentina aici; pe de altă parte, îi spui tu acum că îl rog să nu se ducă.

Tăcere... Ieşi din conac şi porni spre vila personalului. Thomas o urma, la jumătate de metru în spate; undeva şi mai în spate auzea paşii tânărului de la pază... Doamne! Oare unde era Trésor? Oare când o să se întoarcă? Când şi cum? Oare... Oare greşise azi, când îi spusese soţului ei că ea prefera s-o ştie pe Trésor în mâinile individului care încercase s-o omoare pe Rebeca? Oare ar fi fost mai bine dacă nu l-ar fi lăsat să vorbească azi cu fraţii? Pentru ca ei să nu-i contacteze pe indivizi, să nu le trimită bani, şi astfel micuţa să sfârşească la o familie nevoiaşă din estul Europei? Nu ştia...

Oare să-i spună Perlei să rostească numele lui Leonard? Era riscant; dacă el era nevinovat, blestemul se putea întoarce asupra cuiva drag ei. Iar Perlei îi erau dragi mulţi oameni; avea frate, copil, nepoţi...

Nu mai ştia...

Intră în vilă şi ciocăni la uşa familiei Tabacu. Şi îl luă pe Thomas de braţ. Paşii se apropiară repede; uşa se deschise iar Florina înlemni...

- V-aţi culcat?

Femeia negă, tăcută...

- Putem să intrăm?

Da - îi deschisese imediat uşa, de parcă abia acum se dezmeticise... Luis intră şi el:

- S-a întâmplat ceva cu dl Ştefan?

- Nu.

- ... Dacă aveţi nevoie de mine, mă duc şi...

- Stai jos. Florina, te rog, stai jos.

Se aşezară amândoi pe canapea, lipiţi unul de celălalt...

- Am discutat în seara asta cu Thomas. Am discutat serios, deschis şi cu multă sinceritate.

Florina îşi acoperi faţa cu palmele. Luis se încruntă îngrozitor...

- Iar în privinţa temei discuţiei pe care-o avem noi acum, eu nu sunt contesa Ionesco, ci mama Florentinei. Iar voi nu sunteţi angajaţii de la conac, ci părinţii lui Thomas.

Ia - aveau ceva de spus? Păi... nu! Că era, totuşi, contesa lor! Ştiau ei foarte bine ce şi cum!

- Eu nu am nimic împotriva ideii lui Thomas. Şi n-am să mă amestec niciodată în viaţa privată a fetei mele - nici eu, nici Ştefan. În ce ne priveşte pe noi, părinţii ei, decizia îi va aparţine ei şi numai ei. Iar pe ea o ştiţi bine; ştiţi cum e, ştiţi cum gândeşte... Eu vă rog să-l ascultaţi cu atenţie pe Thomas. Să scoateţi din calcule şi titlurile nobiliare, şi banii, şi gândul că puteţi fi concediaţi - sau cine ştie la ce alte trăznăi vă veţi gândi după ce veţi auzi ceea ce vrea el să vă spună. Eu vă rog să vă gândiţi doar la viitorul şi fericirea fiului vostru.

Îşi trase viitorul ginere în jos şi-l pupă pe obraz. Şi se grăbi să iasă, să închidă uşa în urma ei...

Tânărul de la pază se întorsese, probabil, în post. Toni sprijinea zidul casei... Zâmbi şi porni înapoi, spre conac:

- Ai insomnie?

- Oarecum... Am momente când mi-e frică să n-o lovesc noaptea-n somn; şi-atunci ies şi bântui prin curtea asta mare...

- Aha...

Şi nu mai zicea nimic...

- ... Băiatul meu zicea că l-ai dus pe Thomas acasă. Şi că era foarte emoţionat.

Aşa...

- ... Şi mă-ntrebam: oare regina plănuieşte să-mi dea ordine noi?

- Da. Regina vă ordonă, ţie şi subalternilor tăi, să nu vă amestecaţi în problemele sentimentale şi sufleteşti ale locuitorilor conacului.

Indiferent cât de sus sau de jos sunt locuitorii ăştia.

Toni oftă greu:

- Deci am greşit atunci când l-am avertizat...

- Nu; n-ai greşit. Era normal să-l avertizezi. La momentul ăla, eu nu ştiam nimic... oficial vorbind...

- Am înţeles.

- În orice caz - nu-i mai speria prinţesei pretendentul. Că face, Doamne fereşte, vreo boală de inimă - şi dai prinţesa-n alte alea!

- Sigur, şefa! Doamne fereşte, să se-ntâmple aşa o nenorocire...

Îi altoi un pumn în umăr, în glumă... şi deschise uşa conacului:

- Nu mai umbla huhurez - că se supără dacă se trezeşte şi descoperă că nu eşti lângă ei, cu ei în braţe. Pune pilota pe jos, împăturită în două; iar atunci când ai angoase, cazi din pat!

Toni râdea:

- Bună idee!

- Ştiu... Noapte bună, Toni.

- Noapte bună, şefa.

Şi-acum putea spune că-şi terminase treaba. Mai avea doar de semnat contractele lui Aleodor...

6 august 2020 - joi

Sami

Conacul ăsta era foarte interesant. Totul era aparte la el; inclusiv zugrăveala. O studiase practic toată noptea! Şi zugrăveala pereţilor, şi tavanul impecabil...

Tresări - ptiu, ce-l speriase! Telefonul piuise scurt! Uitase să-l pună pe vibraţii; îl luă şi descoperi mesajul...

"Tocmai ne-am îmbarcat într-un avion privat superb! În maximum 10 minute ţâşnim spre Bourges. Adana o să ne aştepte acolo, pe aeroport. Ajungem la tine în jur de opt jumate."

Se îmbarcaseră. Cât era ceasul? Şase...

N-avea rost să întrebe dacă Aidin doarme. Că nu dormea. N-avea rost nici să se întrebe pe el însuşi dacă o să reuşească totuşi să aţipească măcar o oră! Aşa că se ridică şi porni laptopul. Într-adevăr, medicina necesita o pregătire continuă. Medicii învăţau toată viaţa. Iar cea mai tare "pilulă" pentru nerăbdare era munca...

Ana-Maria

Îşi luase telefoanele, laptopul, actele... Putea să plece - că la opt fix decola spre Mandelieu. Îşi sărută uşor regele şi ieşi.

Trebuia să plece acum spre aeroport, ca să ajungă la timp. Dar miza pe înţelegerea de care se bucura în ochii directorului aeroportului şi plănuia să întârzie un pic... Era foarte curioasă să vadă ce fel de sfetnic fusese noaptea asta pentru familia Tabacu. Ea le confirmase, la miezul nopţii, că băiatul lor nu era nebun - şi chiar avea şanse să devină ginerele contelui. Trebuia să afle care era părerea lor. Şi în ce măsură ar fi fost mai indicat să le dea o primă consistentă şi să-i concedieze. Şi-aşa, ea nu se gândise nici o clipă la "viaţa de după"! Dacă Florentina se căsătorea cu Thomas, oare cum vor convieţui ei cu familia Tabacu? Oficial, deveneau cuscrii lor! Ar fi fost un pic anapoda să-i servească cuscrii la masă - nu? Ar fi trebuit să-i scoată cumva la pensie, să angajeze o altă familie...

N-avea nici timp, nici stare să calculeze chestia asta acum. Şi se simţea îndeajuns de obosită ca să nu poată ajunge la un rezultat cât de cât corect. Probabil că se va sfătui cu Ştefan atunci când va veni vremea... Dacă va veni vremea, desigur. Se aşeză deci la masă:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

Piao părea fresh ca-n fiecare zi. Sigur, el dormise cu cel puţin două ore mai mult decât dormise ea... Îl privi lung, amuzată:

- Ceva veşti?

- Nimic extrem de important.

Bun; dacă n-avea veşti despre Florentina, era bine... Uşa bucătăriei se deschise larg, iar Florina se grăbi să se apropie:

- Bună dimineaţa. Vă aduc micul dejun?

- Nu, trebuie să plecăm. Dar te rog să ne pui nişte biscuiţi la pachet.

- Sigur - imediat!

Şi se-ntorcea în bucătărie, aşa ca-n fiecare zi... Păi, altceva nu mai voia să ştie. Lucrurile rămâneseră neschimbate. Iar oamenii ăştia nu vor putea fi nici concediaţi, nici pensionaţi; oamenii ăştia vor rămâne aici, să aibă grijă de conac. Şi să-i mulţumească lui Ştefan pentru că, după ce-i scosese din sărăcia din România şi-i adusese în Franţa, după ce le făcuse acte, după ce-i adusese în casa lui şi le încredinţase viaţa lui privată, după ce le condusese băiatul pe calea şcolii şi-l îndrumase discret în toate privinţele, le dădea fata de noră. Se ridică deci şi porni spre uşă:

- Soţia lui Sami a plecat din Bologna?
- La şase fix.

Şi era şapte jumate. Bun! Ajungeau repede... Ieşi şi trase aer în piept... Mult-mult, că mirosea a curăţenie proaspătă de dimineaţă şi-a flori...

Abia aştepta să ajungă la Cannes - şi să se sfătuiască cu Isamu! El era fermecat - aşa că sigur avea răspunsurile corecte la întrebările ei! Şi sigur ştia dacă Florentina şi Thomas se potriveau! Poate că nu ştia el chiar totul despre Ursul care-o furase pe Trésor; dar era maestru în "Florentina"! Avea nevoie de ajutorul lui...

Şi încă ceva. Trebuia s-o şteargă repejor de-aici - înainte să se ciocnească de Jada. Ea nu era ca Sami; ea o să se repeadă să-i mulţumească în gura mare pentru ajutor. Şi nu era genul care "să guste" asemenea momente. N-o făcuse pentru mulţumiri. Zâmbi... şi-o rupse la fugă spre colţul conacului:

- Hai s-o ştergem!

Sprinta spre parcare, ştiind că Piao n-avea nici o şansă s-o ajungă din urmă aşa, îngreunat de laptop...

Ştefan

Arăta bine - mult mai bine decât în ziua când se externase. Începuse să se-ngraşe; nu mai vedea scobiturile alea uriaşe în obraji. Vedea nişte adâncituri oarecum "omeneşti", de om slăbit dar care se recuperează repede. Îi stătea bine aşa, cu cămaşă şi cravată...

Doamne! - oare când o să fie-n stare să stea iar pe propriile picioare?

... Ăla era un gând nenorocit rău de tot! Şi-l suprima chiar acum! Îl zdrobea bine-bine şi-l azvârlea cât colo! Că mai erau cinci minute şi venea familia lui Sami - şi nu voia să le arate o mutră dizgraţioasă! O să se ridice el! Nu mâine - da' până-n septembrie sigur o să reuşească!

Îşi conduse armăsarul la uşă şi ieşi.

Holul era pustiu. Presupunea că Sami era în camera lui, pregătindu-se pentru sosirea familiei... Medicul lui n-avea urechi "antrenate" să audă zgomote slabe prin pereţi. Nu venise să-i spună "bună dimineaţa", pentru că nu se mai trezise niciodată înainte de ora nouă. Azi, în mod special, îşi pusese mobilul să-l trezească. Îl pusese pe vibraţie, că era şmecher şi obişnuia să facă numai ce vrea el...

Urca pe rampă, asigura armăsarul... Era coborât la parter - şi-şi impunea să nu se încrunte... Traversă livingul şi ieşi în curte.

Ia uite-l şi pe domnul doctor!

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.

Bărbatul nedormit şi cam şifonat nu-l întreba dacă avusese şi el insomnie... Se opri la masă, lângă el:

- Ai mâncat?

Nega şi zâmbea într-o dungă...

- Perfect! Că mâncăm cu toţii! Sunt sigur că nici ei n-au mâncat!
- Probabil că nu...
- ... Îţi spun un secret. Şi ea e la fel de emoţionată ca şi tine. Dacă tu nu eşti stăpân pe tine, o să aveţi reacţii ciudate...
- Ştiu. Dar nu pot să mă stăpânesc. Nu ştiu dacă Ana ţi-a povestit... În urmă cu nouă ani, renunţasem complet la visul de-a avea un copil. Şi-acum am doi. Aidin s-a născut cu problema de la picior; iar atunci când am decis să avem doi copii, în mintea mea încolţise gândul că fetiţa sigur o să fie perfectă...
- Şi-apoi ai suferit şi te-ai măcinat în tine şase ani. Nu crezi că e momentul să ridici privirea spre cer şi să constaţi că a ieşit soarele pe strada ta?
- Nu. Încă nu ştiu ce se va întâmpla cu Adana.

Arătă în sus, spre soarele care dogorea cu putere... Sami se ridică:

- Oricum, voiam să ştii că am semnat deja pentru tratamentul ei.
- Ai luat o decizie înţeleaptă.
- Nu ştiu; probabil. Tratamentul franţuzesc l-a făcut; pe-alea american, belgian şi german le-am citit din scoarţă-n scoarţă - şi nu mi-au lăsat impresia că ar fi cine ştie ce revoluţie-n medicină. Poate că tocmai chinezii or să-mi facă o surpriză!

Aprobă şi decise să nu-l urmeze; Sami ieşea în întâmpinarea familiei lui. Blindata se apropia încet de conac... Luis năvălea din clădire şi sprinta spre parcare - spre portbagaj...

Îi plăceau revederile astea. Deşi încerca să pară foarte *cool* şi sigur pe el, domn' doctor era îndrăgostit lulea de soţia şi copiii lui! Îi amintea de revederile lui Diamant cu Rebeca...

Trebuia să accelereze preluarea Franţei. Trebuia să-şi impună un program serios, ferm. Să se trezească la şapte jumate, să mănânce la opt, să intre-n birou la opt jumate... Trebuia să-şi ajute vărul şi cumnata. Şi-aşa, abia acum realiza el că Adana avea şase anişori şi-i turuia guriţa - şi-o să facă chestia asta în preajma mamei care-şi căuta copilul...

Sami

Aha! Le vedea capetele, pe bancheta din spate! Ia uite - Aidin stătea pe scaunul din faţă! Da' cum de-l lăsase Toni să stea acolo?

Blindata se opri la vreo doi metri de el - aşa că se repezi şi deschise portiera. Şi-şi îmbrăţişă băiatul, oftând din tot sufletul - era greu... Greu de tot... Îi venea să plângă şi se abţinea - greu de tot...

- Tati! Uite!

Îi dădu drumul şi admiră dispozitivul care-i ţinea piciorul drept.

- Uite ce bine stă! Vezi?

Aprobă, evitându-i privirea... Jada puse palma pe umărul lui:

- Bine te-am găsit!

Îşi pupă băiatul şi se ridică:

- Bine-aţi venit!

Le îmbrăţişa pe amândouă acum - iar Adana îi întinse o hârtie:

- Tati, uite, am făcut un desen cu Aidin!

Serios? Ia să vadă el... Da, era un desen cu Aidin. Piciorul drept, cel proaspăt operat, era vizibil îngroşat - şi vizibil întors spre interior, ca să se vadă clar că operaţia reuşise! Jada şopti:

- Uau! Ăsta-i conac, sau castel în toată regula?

Nu, despre asta nu vorbeau nici în arabă! Se grăbi să nu-i răspundă:

- Bravo! Haideţi - unde-i scaunul?

Luis se prezentă prompt cu scaunul, cu suportul pentru picior gata ridicat. Se aplecă:

- Ia-mă de gât.

Îşi mută băiatul în scaun şi se grăbi să arate spre Ştefan:

- Haideţi să vă prezint.

Adana şopti, luându-l de mână:

- Tati, contele ştie arabă?
- Nu. Şi nu e frumos să vorbim într-o limbă pe care el n-o înţelege.

Se aplecă spre Jada:

- Şi are translatoare hands-free în toate limbile pământului. Haideţi. Să nu puneţi prea multe întrebări - da?

Nu, n-or să pună prea multe întrebări. Se apropiau de clădire; toate cele trei capete se ridicaseră, să vadă mai bine conacul...

- Ştefane, dă-mi voie să-ţi prezint familia mea: Jada... Aidin... şi Adana. El este Ştefan, conte de Perigord şi vi
- Eu sunt Ştefan, regele călare pe armăsar. Tu trebuie să fii prinţ, nu?

Ia uite-l! Arăta spre scaun! Aidin râdea şi strălucea tot:

- Da! Şi eu am un armăsar. Unul mai mititel...

Jada încercă să facă un sfert de pas în faţă:

- Dle conte, aş vrea să
- Să-mi spui Ştefan. Nu-i aşa că ai vrea să-mi spui Ştefan?

Soţia lui voise să-i mulţumească; el nu voise s-o lase, aşa că o făcuse să roşească şi să tacă. O cuprinse uşor cu braţul:

- Să ştii că şi eu am avut exact aceeaşi problemă...

Ştefan porni spre uşă:

- Şi-ai depăşit-o repede. Eu zic să intrăm şi să vă arăt conacul.

Hai, tinere - adu-ţi armăsarul! Hai să călărim împreună!

- Sigur că da!

Aidin se alinie lângă scaunul lui Ştefan.

- Şi pornim!

Băiatul lui râdea, Ştefan râdea, Jada zâmbea încă îmbujorată... Florina îi aştepta cu uşa deschisă; saluta, se prezenta, le spunea că ea o să le umple burticile cu mâncare delicioasă... El îşi ţinea foarte-foarte bine soţia, ca să nu se ducă iar să-i spună ceva "dlui conte"...

Ştefan le arăta conacul. Aidin era foarte atent; Adana se lipise de ei, ca să-i audă mai bine. Ea tocmai fusese numită "prinţesă". Ea adăuga că este o prinţesă luptătoare, pentru că obişnuieşte să se lupte seara cu dragonii. Ei scoteau flăcări pe nări iar ea îi stingea cu muci. Era o... "imagine" scârboasă; dar venea de la o fetiţă de şase ani, iar Ştefan râdea cu poftă şi-o încuraja să se grăbească să-i învingă pe dragonii ăia, pentru că un magician chinez o să vină să facă o vrajă iar puterile ei supranaturale or să dispară. Aşa că ar fi fost bine să se gândească să devină o prinţesă clasică; să se ocupe de fundiţe, de rochiţe, să deseneze flori şi păsări şi căţei flocoşi...

Ştefan se pricepea la copii. La fetiţe în mod special. Se descurca admirabil şi cu Aidin; dar întorcea mereu capul spre Adana... care era brunetă, avea ochi negri şi ten creol şi-o guriţă mare şi guralivă...

Ajunseseră la scări. Ştefan le explica faptul că regii nu erau obligaţi să coboare de pe armăsari, dacă nu voiau ei; aşa că, special pentru regi, se inventase un lift spaţial. Se urca pe platformă, bloca scaunul şi apăsa butonul. Ei aşteptau la parter; el urca şi zâmbea către ochii măriţi de uimire ai lui Aidin... Ajunsese sus; cobora de pe rampă... Îi striga lui Aidin să cheme liftul spaţial... Băiatul lui se urca pe rampă, apăsa butonul... Aoleu - nu blocase scaunul! Se grăbi să urce în urma lui. Privea atent roţile, să nu alunece...

Gata - erau la etajul unu. Bineînţeles că Ştefan şi Aidin călăreau împreună, în faţa lor, iar Adana alerga spre uşa lângă care îi aşteptau valizele... Jada îl trase spre ea:

- E un om fantastic.

- Dacă spui asta după doar zece minute, încep să mă îngrijorez. Că nu mă simt în stare să concurez cu el.

- Stai liniştit - tu nu concurezi cu nimeni.

Era prea emoţionată şi tensionată ca să simtă gluma...

Intrară şi ei în cameră. Iar el înlemni, cu ochii la transformare...

Cunoştea camera aia - fusese o cameră ca toate celelalte. Ca şi camera lui - toate erau cam la fel. Dar lucrurile se schimbaseră aici. Pe peretele din stânga erau aşezate trei paturi de-o persoană - lipite unul de celălalt. Paturile din exterior aveau baldachin. Cel din stânga era albastru, cel din dreapta era roz, iar deasupra patului din mijloc trona un voal alb... Iar lângă geam apăruseră două cutii mari cu jucării... Perdelele erau jumi-juma, roz şi bleu...

Când făcuseră toate astea? Şi de ce le făcuseră pentru copiii lui? Evident, nu putea întreba chestia asta...

Ştefan era extrem de vesel:

- Ce ziceţi de apartamentul regal?

- ... Uau! E super aici!

- Prinţesa ce părere are? E mulţumitoare arajarea mobilierului?

Adana nu răspundea; se uita lung la baldachinul roz şi nu-şi închidea guriţa... Ştefan porni spre uşă:

- Vă las să vă aranjaţi şi să vă schimbaţi; şi vă aştept jos, să gustaţi biscuiţii Florinei.

I se făcu cu ochiul. Regele ieşi, călare pe armăsar... Jada şopti:

- Mi-e imposibil să înţeleg de ce face asta.

- Pentru că poate. Şi pentru că vrea. Şi pentru că, de la un punct încolo, reuşitele materiale nu-l mai bucură. Caută reuşitele celelalte...

- Asta e o reuşită gigantică!

Aidin se oprise lângă patul cu baldachin albastru. Încerca să probeze salteaua cu mâna - încerca să apese... Se grăbi să-l ridice pe braţe:

- Ia să vedem...

Îl aşezase direct în mijlocul patului!

- Uaau...

- Maamii, ce frumos ee!

Adana se urcase singură în pat - se tolănise pe aşternutul roz şi privea "acoperişul" şi era fericită...

- Haideţi să vă schimbaţi şi să coborâm. Haideţi - că nici eu, nici el n-am mâncat. V-am aşteptat.

- Aoleu! Aidin, hai să

- Îl schimb eu.

Se grăbea să-şi schimbe el băiatul... Descoperea pantalonii cu fermoar pe-o parte, pe care cu siguranţă îi modificase Jada lui ca să poată fi îmbrăcaţi peste tubulatura metalică a cizmei...

Îi scoase pantalonii. Şi se aplecă spre genunchi; spre operaţie. Se închisese; se lipise binişor. Totuşi, până mâine seară n-o să-i scoată cizma. Ca să nu-l vadă grăbit să îndoaie genunchiul. Să nu-i rămână cicatrice mare. Oricum îi rămânea cicatrice...

Privea genunchiul, era conştient că ar fi vrut să-l atingă dar simţea că nu poate. Deşi ar fi fost OK să-l atingă - medicul îl palpase după doar cinci-şase ore de la terminarea operaţiei! El nu putea face asta. El era tatăl lui, aşa că nu putea... Nu putea nici măcar să se gândească cum o să-i lege faşa elastică! Parcă uitase totul - tot rodul lungilor ani de Medicină şi UPU! Parcă era un stagiar fricos...

Se grăbi să deschidă valiza - unde erau pantalonii de casă? Oare Jada îi făcuse şi nişte pantaloni de casă cu fermoar?

- Sunt nişte şalvari albaştri acolo...

Şalvari. O decizie înţeleaptă. Dacă erau îndeajuns de largi...

Nu putea ridica privirea spre băiatul lui. Se simţea neputincios. După atâţia ani de şcoală, după atâţia ani de practică, nu-l putuse nici măcar atinge! Era...

- Soţia lui e aici? Ana?

- Nu. A trebuit să plece. Pe la şapte jumate a plecat...

Jada părea un pic descumpănită...

- Ea se ocupă de afaceri, de când cu accidentul lui. Cineva trebuie să se ducă la serviciu, cum se spune. Şi se duce ea. Dar să ştii că vine extrem de des aici - aşa că n-ai s-o ratezi!

Soţia lui nu mai spunea nimic... Oare pentru că ştia cine era Ana şi ce reprezenta ea în sufletul lui? Oare...

Nu era nici locul, nici momentul pentru gândul ăla. Care era, oricum, o prostie! Şi-o să observe şi ea asta, atunci când Ana se va întoarce la conac şi se va aşeza lângă Ştefan. Aşa că îşi schimba băiatul, după care coborau la masă. Şi-apoi vedeau ei ce mai făceau!

Florentina

Mm! De-abia mai putea respira! Oficial, neoficial, public şi strict secret - băiatul ăsta era nebun rău...

Se trezise în urmă cu vreun sfert de oră. El o trezise. Cu intenţie, bineînţeles. Şi cum se simţise odihnită, marşase la idee. Şi la aia veche, generică, şi la aia nouă - izvorâtă în imaginaţia lui probabil azi noapte-n vis. Putea spune că Vincent ar fi făcut infarct dacă ar fi ştiut ce făcea ea cu Sebi, de vreo 48 de ore-ncoace! Adéle şi-ar fi perforat carotida cu unghia, plină de invidie...

Chestia asta cu "iubitul" nu era chiar aşa de simplă cum credea lumea. Şi probabil că puţine femei ajungeau "la avansate", aşa ca ea. Sebi era deschis tuturor opţiunilor; el propunea, ea marşa la propunerea lui, el propunea altceva... Ca la nebuni, ce mai!

Era frumoasă libertatea. Era superbă! Iar după ce mâncau masa de prânz, o să treacă pe la bancă să afle câţi bani mai avea pe card. Se pusese pe cheltuit rău de tot; şi nu era bine. Alţi bani n-o să mai primească...

Îl simţi ridicându-se şi oftă uşor - se ducea la baie, sau...

Ea nu se ridica. Ea mai lenevea un pic. Era "super" lenevitul după partida straşnică de dimineaţă! Se răsfăţa rău...

Patul se lăsă uşor chiar lângă ea - iar degetele lui îi mângâiară obrazul:

- Sunt euforic şi nu mă pot abţine. Trebuie să-ţi spun că te iubesc... Că eşti incredibil de frumoasă... Că sunt un broscoi extrem de norocos că mi-ai ieşit în cale - şi-ai acceptat să-mi acorzi o şansă...

Libertatea era un vis... superb...

Isamu

Regina se aşează pe canapea. Se aşează lângă ea şi-şi aprinse o ţigară:

- Deci...

- Deci... Am urnit planul cu Perla.

- ... Ai avut un plan nou-nouţ şi nu mi l-ai spus şi mie...

- I-am dus tot ceea ce-i trebuie ca să-i facă să sufere. Sufleteşte. I-am spus să le omoare rudele. Şi am informaţii că s-a apucat deja de treabă.

O privi lung, dezaprobator; iar ea zâmbi:

- Dacă n-aş fi trăit pe pielea mea "legarea şi dezlegarea cununiilor", probabil că aş fi avut aceeaşi mimică pe care-o ai tu acum. Pare o prostie, ştiu; dar să ştii că funcţionează.

- Dacă tu ai avut ideea asta, sunt sigur că un sâmbure de adevăr există în ea.

- I-am spus lui *Mister P* planul meu. Sunt sigură că va transmite informaţia mai departe. Peste câteva zile, ar trebui să-nceapă să se mişte lucrurile.

- Bun. Îmi dai voie să-i spun totul lui Cheng?

Ana ridică mirată sprâncenele...

- Nu i-am spus nimic din ceea ce ai aflat de la polonez. Dar ar fi bine să ştie şi el ce şi cum; ca să calculeze şi să acţioneze corect. Realist.

- Dacă tu crezi că e bine să-l informezi, atunci informează-l. Dar să ai grijă; pentru că, dacă îl deconspiri pe Baranowski, riscăm să intrăm în conflict nu cu el, ci cu omul din Letonia care-i şopteşte sfaturi cu putere de lege.

- O să am grijă să nu-mi scape detalii care pot indica spre el. La urma urmei, căutarea micuţei s-a desfăşurat până acum "cu mănuşi". Dacă începem să facem valuri...

- Nu vreau ca imaginea lui Ştefan să aibă de suferit. Omul a spus "noi doi nu suntem acum aici". Chestia asta trebuie să rămână aşa. Că ni se duce vestea - şi nu ne mai ajută nimeni după aceea.

- Exact. Deci o să-l informez pe Cheng...

- Şi te rog să-i spui să supravegheze foarte atent totul; pentru că, dacă videoconferinţa cu fraţii şi-a atins scopul, în maximum 24 de ore o să primim ceva de la ei.

- Aşa cred şi eu... Ce planuri ai cu prinţesa?

- O las să se lovească. Şi-apoi o duc la singurul om capabil s-o schimbe - şi s-o readucă pe calea cea bună.

- Nu vrei s-o duci acum? Deşi, vorba aia - a stat cu voi la conac şi nu s-a întâmplat mare lucru...

- Asta pentru că încă nu s-a lovit. După ce se loveşte, după ce-o pedepseşte Ştefan, o să-i dau acces către omul ăla - şi-o să-l las pe el să acţioneze. Sunt sigură că va reuşi!

Adică după ce-o pedepsea Ştefan, Florentina o să aibă acces la omul...

Se sprijini încet de canapea... şi începu să zâmbească... Ana arătă undeva deasupra capului ei:

- Pân' aici şi-napoi. E îndrăgostit lulea, cum se spune. E atât de îndrăgostit de ea, că a avut curaj să vină să-mi spună-n faţă asta. Şi să lase garda jos şi să plângă şi să se ia cu mâinile de cap şi să-şi rostească deznădejdea...

- Bănuiesc că n-ai fost îndeajuns de inspirată să-l înregistrezi...

- Nu; discuţia de azi-noapte n-am înregistrat-o. În schimb, Toni a înregistrat discuţia cu picături.

- Şi-ai uitat stick-ul la conac, nu?

Ana râdea şi se ridica şi se grăbea să iasă...

Dacă prinţesa avea destulă minte-n cap, punea mâna pe Thomas şi nu-i mai dădea drumul vreodată. Dar dacă lovitura va fi uşoară, iar pedeapsa tatălui ei n-o va scutura aşa cum trebuie...

Oare cum or să trăiască oamenii ăia la conac? Erau părinţii ginerelui contelui - dar or să continue să facă treaba servitorilor. Cum or să reuşească părinţii Florentinei să suporte starea de lucruri? Habar n-avea...

Rebeca

Fuma şi privea lung pe fereastră. Adina ştampila tona de hârtie printată de ea de dimineaţă; ea stătea în picioare, la jumătate de metru de perdea, şi se uita la ei. Ştefan şi familia Fakhouri se jucau în curte. Aruncau o minge de plajă de la unul la celălalt. Erau veseli; curtea răsuna de râsetele copiilor...

Fetiţa lui Sami era foarte veselă. Nu părea bolnavă. Era sigură că aveau un teanc serios de analize care demonstrau contrariul; dar nu părea să aibă ceva... vizibil. Purta o rochiţă roşie. Era brunetă, creolă, iar roşul ăla puternic era de mare efect...

Şi Trésor avea rochiţe roşii. Ale ei erau mai lungi - că ea era mai mare, ceruse încă de-acum un an rochii care să-i acopere genunchii şi să nu-i dezvelească funduleţul atunci când se apleca după minge. Trésor nu s-ar fi zbenguit aşa exuberant, plină de energie. Dar, în urmă cu un anişor, şi ea se jucase aşa... cu băieţii de la pază şi cu Thomas şi cu bona... atunci când mama ei avusese treabă la birou...

Nu plângea. Imaginea de jos, din curte, n-o putea face să plângă. N-o putea face nici să se întrebe unde e Trésor acum - dacă are măcar o jucărie, sau... Sau dacă o bat, sau...

Într-un fel, se resemnase cu dispariţia ei. Nu renunţase la ea, la dorinţa de-a o avea din nou aici. Dar se resemnase. Începuse deja să calculeze că, peste vreo patru ani, fetiţa ei o să fie îndeajuns de mare ca să se elibereze într-un fel sau altul şi să încerce să revină acasă. Se îndoia că va reuşi asta singură; şi se îndoia şi că Cheng o să menţină zecile de chinezi angrenaţi în căutarea copilului ei atâta timp! Aşa că adăuga încă 4-5 ani... O vizualiza adolescentă, aşa ca Florentina... Încerca să-şi spună că, deşi fusese furată la şapte anişori, Trésor n-o să-şi uite nici părinţii, nici unchiul şi mătuşa, nici bunica... Poate-o să-i urască - pentru că fuseseră incapabili s-o găsească şi s-o aducă acasă; dar, de uitat, n-o să-i uite. Se gândea...

Adina oftă greu:

- Hai, lasă-i. Hai să îndosariem.

Stinse ţigara şi se grăbi să scoată bibliorafturile. Le întindea pe canapea... Adina oftă din nou:

- Crezi că şefu' o să fie de acord să stai în Aurari două-trei zile?

- Crezi că ar trebui să mă duc în Aurari?

- Cred că n-ar trebui să stai aici! Mititica aia îţi face rău prin simpla ei prezenţă!

- Iar plecarea mea acum i-ar face rău lui şefu'. Care-ar trebui să stea în birou în locul meu. Să nu crezi că lui îi e uşor să se joace doar cu Adana...

Secretara nu mai spunea nimic... Ea nu mai spunea nimic... Ce mai era de spus? Nimic, evident! Aşa că zâmbi:

- O să iau un calmant, înainte să cobor la masă.

- Da, e o idee bună...

Era o idee foarte bună. Îi cunoscuse pe copiii lui Sami atunci când Ştefan le arătase conacul; dar îi văzuse doar preţ de vreo zece secunde! Prânzul va fi adevărata "piatră de încercare" pentru ea! Şi cum nu voia să-l facă pe Sami să se simtă prost, o să ia un calmant. Şi-o să evite să vorbească azi cu Diamant. Dacă avea noroc, nu se vedeau diseară pe net. Că ar fi bufnit în plâns - şi l-ar fi întristat rău...

Grasu

Nea Dumitru citea raportul doctoriţei. Era linişte în birou; el nu spunea nimic, Diamant nu spunea nimic... Raportul era bun; Alex se simţea un pic mai bine. Rănile se cicatrizau bine acum. O să-i ducă diseară crema lui, să nu-i rămână semne... De dimineaţă, tânărul ieşise în curte, pentru prima oară după judecata de la brad. Evident, prie-

tenii lui aflaseră imediat asta - şi veniseră să-i ţină de urât. Vali Calu fusese instruit să nu-i ia la treabă; aşa că satelitul ăla era acum foarte aglomerat! Dar atmosfera era veselă. Era OK. Ceea ce păruse un fel de tentativă de revoltă se transformase într-o atmosferă plăcută. Rafael era de părere că, începând de mâine dimineaţă, bătrânii se vor strânge din nou la brad. Toţi bătrânii. Semn că pedeapsa fusese acceptată iar răul fusese şters cu buretele. Iar satelitul ăla n-o să le ridice probleme. Liniştea pusese din nou stăpânire pe Aurari. Era bine...

Telefonul oficial începu să vibreze. Îl scoase şi văzu un număr nou... Apăsă butonul verde:

- Da.
- Bună ziua.
- Bună ziua.
- Victor Racovici sunt, băiatul lui

Sări în picioare şi se grăbi să iasă din birou:

- Aa, salut! Ce mai faci?
- Ce să fac; bine. Binişor, de fapt. M-am gândit la discuţia noastră...

Ieşi şi din primărie şi viră la dreapta:

- Aşa...
- Cred că am speriat-o cu bileţelele mele. Aşa-i?
- Aşa-i.
- Mi-am dat seama! Şi, uite, mă gândeam că, dacă vrei şi tu şi vrea şi ea, eu sunt la poarta orăşelului. Şi-aş veni să vă spun unele lucruri.
- Vino. Eşti cu taică-tu?
- Nu, cu un prieten de-al lui.
- Aha! Spune-i să te ducă la mine acasă. Să întrebe la brad - că toată lumea ştie care-i casa mea.
- Bine. Ajung în cinci minute.
- Te aştept.

Apăsă butonul roşu şi începu să caute numărul Agatei...

- Bună, Grasule!
- Bună, Sufletu' meu! Ai treabă?
- Nu.
- Atunci vino până la mine; că cică trebuie să ascultăm amândoi nişte explicaţii.

Tăcea... şi aproba:

- Acum vin!

Închise şi grăbi pasul - trebuia să ajungă primul, să nu-l vadă oamenii ăştia pe Victor aşteptând în faţa uşii. Dacă afla Diamant...

Deci, voia să le spună unele lucruri. Apropo de discuţia aia cu liceul şi pistolul şi furatul şi căsătoritul pe furiş. Personal, nu-l interesa ce avea băiatul ăla de spus; la şaişpe anişori ai lui, n-avea de spus chestii ultraimportante! Dar trăgea nişte concluzii. Una era că nu trecuseră 24 de ore, iar Victor simţise nevoia să discute cu amândoi. Semn că se speriase aseară. A doua era că puştiului îi mergea mintea şi pricepuse corect "organigrama" - că-l invitase şi pe tatăl adoptiv la discuţie. A treia s-ar fi putut referi la Nicuşor; dar poate că tatăl lui Victor avusese treabă la atelier şi de-asta nu venise cu fi-su... Sau se ferise să n-arate ca peţitorii...

Descuie şi intră. Şi deschise larg geamurile - puţea îngrozitor a tutun aici! Trebuia să vorbească cu Diamant, să-i trimită firma să zugrăvească...

Spera ca Victor să ajungă înaintea Agatei. Că ea nu ştia ce ispravă făcuse "Grasu'al ei" aseară! Şi tare i-ar fi plăcut să-i vadă mimica atunci când intra şi-i vedea pe amândoi pe canapea...

Se auzea motorul... Venise. Bun! Îi deschise larg uşa. Victor părea un pic speriat:

- Bună ziua.
- Bună ziua. Intră. Agata n-a venit încă.
- Nu-i nimic; aştept. Nu mă grăbesc...

Îl pofti să se aşeze pe canapea. Pe ea o s-o aşeze în fotoliu - ca să nu fie "la îndemâna lui". Adică voia să le impună o minimă distanţă...

Puştiul tăcea. Şi el tăcea. El nu prea avea ce să spună. Victor avea multe de spus - nu? Dar nu avea de vorbit cu el, ci cu ea - cu Agata. Aşa că aşteptau... Decise să spargă totuşi tăcerea aia stupidă:

- Bei o cafea?
- Nu, mulţumesc.

Şi chiar nu mai avea altceva de spus! Aşteptau în tăcere! Asta e!

- ... Tu eşti supărat pe mine?
- Eu? Nu. De ce?
- Pentru că nu zici nimic. Şi-mi laşi impresia că eşti supărat pe mine.

Negă cu capul - momentan, era extrem de precaut în preajma puştiului! Că cine ştie câte tone de şmecherie avea în el!

- ... Deci vrea ea să se înscrie la Neculce...
- Ea mi-a zis de Neculce; aşa că...
- ... E bine că nu s-a gândit la Haşdeu. Sau la Caragiale. Alea sunt nişte...

Uşa se deschisese vijelios. Iar el se răsucise instantaneu şi amuţise...

Agata îi privea lung, când pe Victor, când pe el... Arătă spre fotoliu; iar ea închise uşa şi se grăbi să intre totuşi.

- Bună.
- Bună.

Şi-acum rolul lui era "să-i păzească"; adică să-l inhibe pe Victor. Într-un fel, rolul lui era să-i tăbăcească pielea pentru discuţia cu Diamant... Zâmbi; şi porni într-o mărşăluială plimbată pe lângă fereastră. De la un cap la altul. El cică nu-i asculta; se plimba pe-acolo, cu mâinile la spate...

Florentina

Libertatea era din ce în ce mai frumoasă! Din ce în ce mai interesantă! Azi se plimbaseră prin centru; o luaseră uşurel la picior şi se holbaseră la vitrine. Evident, el adorase s-o "ancoreze" de braţul lui. O tot pupase, o tot strânsese-n braţe... Cardul ei era "vrăjit" - le deschidea toate uşile magazinelor bune. Şi masa, tot cardul ei o plătise. Chiar ar fi trebuit să treacă pe la bancă, să verifice soldul şi să se-apuce să devină econoamă! Dar...

Dar avea ea timp şi de de-astea! Momentan, Sebi era super-îndrăgostit de ea. Îşi luase o săptămână de "concediu", special pentru ea. În săptămâna asta, după cum spusese el, "era tot al ei". Şi ea "era toată a lui". De luni încolo, se făcea din nou "fată cuminte"; dar până duminică noaptea, nici gând! Libertatea era aşa de frumoasă...

Tresări şi scăpă un ţipăt! Hei! O luase pe braţe! Sebi începu să râdă:

- Ah! - ce-mi place să te surprind!
- Lasă-mă jos! Sunt grea!
- Ba nu eşti grea deloc!
- Unde mergem?

Nu-i răspundea. Momentan, aşteptau la semafor. Oamenii din jur se uitau la ei... Ea se uita la el - îi vedea profilul ferm, mimica determinată... Se uita lung la el şi se gândea că se înţelegeau atât de bine... Nesperat de bine! Se înţelegeau de minune! Nu se certaseră niciodată! N-o contrazisese absolut niciodată! Era ciudat... Era... un miracol! Părinţii ei se mai certau uneori; adică discutau în contradictoriu. Ea şi Sebi nu discutaseră niciodată în contradictoriu...

Gata - traversau. Unde traversau?... Aa - mergeau în parc! Da' ce-i venise? Avea chef de-o plimbare romantică?... Da. Tocmai o lăsase jos, la capătul aleii, şi se repezise spre prima tufă cu trandafiri. Înjura, că se înţepase... Înjura din nou, că voia să-i facă un buchet...

Sebi era "super". Îi plăcea la nebunie de el. Era, practic, tot ce-şi dorise ea. Adică, în fine - aproape tot...

Nu mai intrase pe FB, deşi mobilul fluierase de câteva ori... O să dezinstaleze azi aplicaţia. Ca să se rupă de Thomas. Ca să-l scape de ea. Aşa era bine. El trebuia să scape de ea, ca să poată să supravieţuiască - şi să-şi găsească o tânără fără probleme şi să fie fericit. Diseară, o să dezinstaleze aplicaţia.

Venea la ea, râzând, cu braţul plin de trandafiri... de-ăia de grădină, mici şi parfumaţi...

Grasu

Îşi privi lung fetiţa de suflet... Agata era fericită. Acum era cu adevărat fericită. Bun! O sărută pe frunte şi zâmbi:

- Mă bucur că ţi-am fost de ajutor.

Agata îl sărută pe obraz:

- Îţi mulţumesc pentru ajutor. Am fugit la mamaia!

- Fugi!

Şi gata - fugise la mamaia, grăbită să nu-i dea bătrânei de bănuit... Închise uşa şi-o încuie. Şi-şi aprinse o ţigară.

Discuţia "cursese" frumos. Civilizat. Victor le explicase de ce venise - şi-apoi depăşiseră momentul şi vorbiseră despre viitor. Viitorul lor, bineînţeles! Adică, dacă Agata se înscria la Neculce, normal că plănuiseră ce şi cum... Şi nu plănuiseră doar discuţiile şi plimbările; plănuiseră mai ales şcoala. Victor îi simţise nervozitatea; fusese "reţinut" în vorbire, în exprimare...

De fapt, prezenţa lui aici, în living, o ajutase pe Agata să-şi mai ordoneze gândurile. Ei îi plăcea de Victor; dar dacă Victor stătea în Bucureşti iar ea în Aurari, singurele informaţii despre el care ajungeau la ea erau bileţelele. Le primea foarte natural, prin cumpărături. Curierul i le aducea - pachetul de cumpărături plus biletul. Nicuşor avea, pe numele Luminiţei, o firmă de curierat; aşa că lucrurile erau foarte simple...

Victor venise să-i explice Agatei de ce-o inundase cu bileţele. Simţise nevoia să se explice, pentru că "vizita lui Grasu mi-a arătat că am cam exagerat". Când o văzuse absolventă de clasa a opta, "implicată" în petreceri şi înconjurată de dansatorii înfocaţi din localitatea Aurari, se speriase; şi se temuse că Diamant plănuise deja s-o mărite! Şi voise să fie limpede pentru ea că el are sentimente puternice pentru ea! Atâta tot! N-ar fi îndrăznit niciodată "să sară calul" sau să se gândească la tâmpenii... Bineînţeles că, după ce ea îl asigurase că nu se va căsători înainte de aniversarea de 18 ani, lucrurile se calmaseră! Victor folosise cuvinte foarte frumoase, foarte meşteşugite pentru a-i spune Agatei că n-o să-i facă niciodată rău, că n-o s-o oblige niciodată să facă lucruri pe care nu voia să le facă, că n-o să încerce niciodată să-l convingă pe Diamant să i-o dea lui fără consimţământul ei... Şi tot aşa, preţ de douăj' de minute! Chiar se întrebase, la un moment dat, cum de băiatul ăla avea atât de mult curaj şi atât de multe cunoştinţe de limba română! Vorbise fără să folosească cuvinte mari! Lui, om în toată firea, nu i-ar fi reuşit aşa discurs frumos! Victor era printre elevii foarte buni de la Neculce...

De fapt, azi, Agata şi Victor petrecuseră o oră "în fund pe canapea". Discutaseră faţă-n faţă, nederanjaţi, nedistraşi de nimeni şi nimic. Poate doar de el, care se fâţâise pe-acolo ca jandarmul şi-i inhibase băiatului toate iniţiativele curajoase...

Mâine, Agata se ducea în Bucureşti. El o invitase, imediat după ce ea recunoscuse că o singură oră de discuţie apropo de liceul Neculce îi era insuficientă. Iar ea se grăbise să accepte invitaţia lui şi stabiliseră că ea "pleca la shopping" şi se-ntâlnea cu el în Mall, absolut întâmplător...

Deci, mâine fetiţa lui avea întâlnire...

Da, recunoştea că avea emoţii pentru ziua de mâine. Fetiţa lui se vedea cu Victor în Bucureşti, "pe terenul lui". Şi se ducea fără el. El o să fie extrem de ocupat cu afacerile. Dar mergea paza cu ea; aşa că, într-un fel, era OK...

Să nu uite să-i instruiască pe băieţii de la pază - în caz că se întâmpla ceva, să-i raporteze doar lui. Nu care cumva Victor s-o pupe pe obraz iar ei să-l anunţe instantaneu pe Diamant! Şi-n rest... În rest, el avea încredere în fetiţa lui. Ştia că ea era cuminte. Ştia că ea n-o să-i înşele niciodată încrederea - nici de dragul lui Victor, nici de dragul iubitului, sau al libertăţii, sau...

Tocmai îşi amintise; aşa că stinse ţigara şi se grăbi să iasă. Era trei; la patru fix va intra în Bucureşti, pe direcţia afacerilor. Titel îi dăduse afaceri multe şi variate; şi mai erau şi ale lui, la fel de multe şi variate...

Ştefan

Aha! Se auzise uşa de sus - de la camera mică! Nu ştia toate uşile din conac, dar le auzise guriţele - aşa că ei erau. Se treziseră şi coborau la gustare. Bun! Shut down... Era gata. Oare-or să vrea?

Aidin se urca pe rampă. Râdea şi spunea că, dacă n-ar şti că piciorul i se vindecase, ar fi cerut o rampă de-asta şi acasă. Sami avea o vilă cu etaj; copilul ăsta se chinuise atâţia amar de ani pe scări...

- Bună, Ştefan!

- Bună, Aidin! Te-ai odihnit bine?

- Daa, foarte bine! Patul meu este foarte moale! Am adormit imediat!

- Bun! Mă bucur că-ţi place! Adana, tu cum ai dormit?

- Eu? Bine. Am cam tuşit...

La naiba! Mască nemulţumirea sub zâmbetul larg:

- Mergem la picnic?

- Picnic?

Arătă spre punga mare de hârtie de pe masă:

- Picnic. Florina ne-a pregătit o gustare. Mergem s-o mâncăm afară?

- Daaa!

Sami se grăbi să-l oprească:

- Şi ora de kineto?

- Mai târziu. Iei tu punga?

Medicul ar fi vrut să se împotrivească; dar soţia lui îl luă de braţ şi-l cam... bruscă spre bagaje. Aşa că porni spre uşă:

- Haideţi!

Ieşiră în curte. Iar Adana zâmbi:

- Mm, ce bine e!

Ştia că era bine - soare şi răcoare. Pădurea crescuse mare...

- Mergem către lac?

- Păi e şi un lac aici?

- Da. Nu un lac mare; unul mititel, cât să-ncapă zece nuferi şi-un peştişor auriu fermecat...

Da, categoric mergeau pe malul lacului! Aidin "accelerase" iar Adana începuse să alerge pe alee! Accelera şi el, mulţumit că Jada îl ţinea pe "dl doctor Ba-Nu" departe de ei...

Sami

Se uita lung la ei şi se simţea ciudat... Jada îl luă de braţ şi şopti, în arabă:

- Nu mi l-am închipuit niciodată aşa. Am văzut câteva fotografii cu ei, când am auzit că ei conduc *Santé pour enfants*; dar mi-i închipuiam mai... aristocraţi.

- Sunt oameni normali. Şi-mi dau mie grave bătăi de cap - că, uite! M-au angajat ca să am grijă de el! Iar el îmi aduce familia aici, îmi confiscă copiii şi-o şterge de la ora de kinetoterapie! Poftim! Cum să-mi fac eu meseria?

- Ţi-o faci deja. Copiii noştri îi dau ceea ce-i trebuie acum. Să fii sigur că, dacă n-ar fi avut nevoie de picnicul ăsta, s-ar fi retras în birou înainte să ne trezim noi. Sau sus, la mansardă.

- Vrei să spui că are nevoie de Aidin şi Adana?

- Unde sunt copiii lui?

- ... Cred că în România, în Aurari.

- De ce nu-i aduce aici?

- ... Nu ştiu.

- Poate că nu vrea să-l vadă copiii în scaun. Poate că nu pot copiii să-l vadă în scaun. Şi-atunci îşi alină dorul de copiii lui cu copiii tăi. Te-ai gândit la asta?

- Nu. Hai să ne grăbim puţin - că ne rătăcim, dacă rămânem prea în urmă.

- Nu prea cred că ne putem rătăci...

- Curtea are două hectare.

- Aoleu! Aşa de mare e?

- Da.
- Atunci hai să ne grăbim!

Jada o luase la fugă! El căra punga aia uriaşă, aşa că mergea foarte repede... Iar ea făcea o piruetă chiar acum - şi-l privea şi râdea şi era fericită..

Şi totuşi, avea senzaţia că Ştefan nu-i chemase familia aici pentru că avea el nevoie de ea. O chemase ca s-o reîntregească. Ştefan îl trata pe el... Interesant!

Oricum, era uimit. Deşi ştia cine era angajatorul lui şi cât de repede îşi împlinea dorinţele, era uimit de ceea ce se întâmpla. Simţea "cornul abundenţei" aplecat asupra lui; se simţea "lovit" de tot ceea ce-şi dorea. Şi era ciudat! Că nu erau rude, iar faptul că o ţinuse pe Ana ascunsă în casa lui în urmă cu nouă ani nu era o chestie "formidabilă"! O mai şi pusese la treabă!

Zâmbea şi se grăbea foarte-foarte tare...

Rebeca

Adina îşi drese scurt vocea:

- Şefuţa, vezi că ţi-am trimis un mail ultraurgent.

OK! Receive... Un mesaj trimis pe mail-ul Raina Consulting, de pe un yahoo; o adresă cu denumire imposibil de reţinut. De fapt, chiar era o denumire?... Nu. Avea şi şase consoane deodată! Subiectul era ***"Proposition d'affaire"***. Şi trecuse de "filtrul" Adinei. OK. Click...

"Mâine, la 10 dimineaţa, adu 80 kg de aur 24k la Gare SNCF de Bourges. Le laşi la capătul peronului 1. Dacă eşti cuminte şi apari singură, la 10:30 îţi găseşti copilul în capătul parcării gării. Să fii punctuală."

Deci mâine, la 10 dimineaţa, dacă le ducea două valize pline-ochi cu aur, îşi găsea fetiţa în parcarea gării...

Delete. Are you sure? Yes! Adina se ridică şi luă hârtia din imprimantă:

- I-o duci tu lu' şefu'?

Aprobă şi luă hârtia. O făcu cocoloş şi-o îndesă în coşul de gunoi:

- Iar dacă scoţi vreun cuvinţel, te blestem.

Secretara nu mai răsufla... Aleodor năvăli în birou:

- Salutare, doamnelor!

Poftim, belea! Da' ăsta când venise? Şi de ce? N-avea treabă pe la dracu'n praznic, prin alte ţări? Ce dracu căuta aici tocmai acum? Nu-i răspunse; se reaşeză şi închise mail-ul. Avea treabă.

- Bună.

Adina era tuflită rău de "te blestem" ăla! Păi, asta e! Fetiţa ei, recompensa ei, problema ei! Adina să nu se-amestece în treburile care n-o priveau!

Şi-acum, era ocupată. Se ocupa de firmă. De afaceri. Trebuia să contacteze vama, să uşureze trecerea exportului spre Maroc. Căuta numele şefului vamei...

- Ce s-a întâmplat?

Adina porni spre uşă:

- Nu ştiu. Mă duc să mă-ntind, că am ameţit.

Daa, sigur! Îi era frică secretarei de chestiile astea "băbeşti"... Spionul ocoli biroul şi-o pupă pe obraz:

- Da' ce-aveţi? V-aţi certat?

- Nu. De ce să ne certăm?!

- Aşa! Că ai ameninţat-o că o blestemi, iar ea a şters-o "la urgenţă".

- I-o fi frică de blesteme!

Părintele dădea uşurel din cap, aşa, a constatare... Şi-o ocolea şi se ducea la calculatorul Adinei. Păi, ştia deja că de spion nu putea scăpa. Aşa că îl lăsa să se informeze...

- ... Şefu' ştie?

- Nu. Şi nici n-ar trebui să afle.

- Ar trebui totuşi să-i spui măcar lu' şefu'...

- Ca să ce? Ca să-l amărăsc aiurea? Nu-i evident că e tot o cacealma?

- Şi dacă nu-i o cacealma?

- Sună-l pe chinez. Află unde e fetiţa mea acum. Iar dacă nu spune că e în Franţa, să ştii şi tu că e o cacealma.

Aleodor piuia telefonul.

- Şi să faci bine să nu le spui tuturor şi să le umpli vieţile de amărăciune şi otravă! Că şefu' e vesel - e la picnic cu familia Fakhouri. Iar Diamant al meu e liniştit şi calm şi-şi vede de-ale lui, prin România. Nu mai turna

- E treaba mea ce fac. Aşa cum e treaba ta ce faci. Salut. Am o întrebare tehnică, referitoare la locaţie.

Mda... Ştiuse că cu el nu-i merge. Şi ştiuse că nu va putea opri informaţia asta - scrisoarea de răscumpărare. Aşa că... Aleodor îi spunea lui Cheng că-i trimite un mail... Părintele îşi printa alt exemplar...

- E în Albania. În zbor, ajunge cât ai clipi pe teritoriul Franţei!

Oftă greu:

- Te rog, nu mai visa! Şi nu-l mai amărî pe Diamant!

- E tatăl ei - trebuie să ştie totul despre ea.

- Îi spun eu, diseară. Şefa pe unde e?

- La ora asta, şefa e în avion; se duce la Luka.

- ... Crezi că poţi să mă urci, discret, într-un avion cu destinaţia Aurari?

- Da. Dacă îmi dau ei OK-ul, da. Că văd că tot pe tine te-au invitat să duci răscumpărarea...

Aprobă încet cu capul...

Luă telefonul şi începu să formeze cifrele - trebuia să vorbească cu şeful vămii.

Ştefan

Plimbarea fusese minunată! Copiii lui Sami erau isteţi şi curajoşi; pălăvrăgiseră o grămadă, despre tot felul de lucruri! Parcă "se vorbiseră" să-l convertească la islam, aşa de încântaţi erau de imam Mohssen şi cuvintele lui... Dar era o încântare "normală". Nu erau fanatici; învăţau cum să gândească, cum să se poarte... Era OK. Educaţia lor era pe calea cea bună.

Intră în birou şi închise uşa. Iar Aleodor se ridică:

- Salut. Şefu', am veşti.

Bun! În sfârşit, cineva avea veşti despre ceva! Despre ce avea veşti? ... Hm...

Ridică privirea spre Rebeca. Şi cum cumnata lui nu-şi lua ochii din ecran, reveni spre spion:

- Ne laşi singuri cinci minute?

- Sigur!

Îl aştepta să iasă... Rebeca se ridică:

- E o cacealma.

- Înainte să tragi concluzii, trebuie să ştii că am făcut o şmecherie. Am făcut videoconferinţă cu Rusia, aseară. Le-am dat un fel de "avanpremieră" la ceea ce-o să se întâmple, de la anul încolo. Le-am promis că mă voi ocupa cu prioritate de ei. Le-am promis tot ceea ce voiau şi visau să audă din gura mea. Iar Ana a aflat, dintr-o sursă de încredere, că cel care a ordonat totul s-a speriat şi a rupt legătura cu mercenarii care-o plimbă prin Europa. Deci, e foarte posibil ca asta să nu fie o cacealma...

- Nu, şefule. E o cacealma.

- Încerci să fii foarte încăpăţânată...

- Şefule, când aveam vreo zece anişori, făceam uneori o şmecherie... Uşuram câte-o babă de portofel, îi luam banii şi pe urmă mă duceam la uşa ei. Şi-i spuneam, amabil, că am găsit un portofel şi m-am luat după adresa din acte şi am venit să i-l returnez... Le miroseam după poză - şi după uitătură şi ridurile gurii. 80% din ele îmi mai dădeau nişte bani şi-mi mulţumeau că eram un copil aşa corect...

Nu, lucrurile nu mergeau aşa - dar Rebeca nu era dispusă să asculte...

- ... Te rog, şefule - nu trimite recompensa. Lasă-mă să mă duc

la noapte în Aurari. Vreau să fiu lângă bărbatu' meu mâine, la zece.

- Îţi dau eu 80 de kile de aur.

Ochii albaştri scăpară "în simultan" două lacrimi:

- Nu e vorba de aur. Nu e vorba de bani...

- Atunci de ce e vorba?

- ... Eu nu uit că totul a început de la propoziţia "Lichidaţi-o pe Rebeca". La prima răscumpărare, agenta lui Aleodor a murit... Lichidarea mea a eşuat. Răpirea comorii mele e un fâs major pentru ei. Chiar dacă or să decidă s-o abandoneze în faţa porţii, or să încerce întotdeauna să mă lichideze. Indiferent ce le-ai promis tu.

- Chiar crezi că cuvântul meu valorează zero pentru ei?

- Nu; cred cu tărie că promisiunea ta de aseară valorează zero pentru ei, oameni obişnuiţi să spună multe şi să facă strict ce le convine... Te rog, şefule - ajută-mă să ajung în Aurari. Şi nu trimite mâine pe nimeni la gară. Ăia sunt în stare să o aducă pe Trésor în capătul parcării! Şi s-o-mbrace într-o centură de dinamită!

Oof! Avea dreptate! Ăia "se chitiseră" s-o omoare pe Rebeca! Era normal să nu renunţe aşa uşor la plan - iar dispariţia consilierei din Franţa reprezenta oricum un plus pentru planul ăla cu "vin la voi şi mă ocup de voi şi punem stăpânire pe Rusia"! Fraţii Donichioiu n-aveau scrupule...

- Ai încredere în mine, şefule! E o cacealma! E tot o cacealma! Iar dacă au decis deja s-o omoare...

- ... O să-i spun lui Aleodor să te transporte cumva în Aurari. Şi-o să fac o nouă videoconferinţă cu Rusia, la un moment dat. Una în care o să le dau de înţeles că ştiu totul. Nu acum; prin septembrie, probabil... Că, dacă o fac acum, deconspir sursa de la care a aflat Ana una şi alta. Şi pierdem tot potenţialul ajutor pe care l-am putea primi în viitor...

Cumnata lui aproba încet...

- ... Diamant ştie de recompensă?

- O să-i spun când ajung în Aurari. Nu vreau... Adică n-are rost să-l agit azi, acum. Dacă e într-o negociere, sau...

- ... Bine.

Se grăbi să iasă - trebuia să-l pună pe Aleodor s-o transporte pe Rebeca în Aurari. Evident, Părintele "păzise uşa"...

- Fă cumva ca Rebeca să ajungă în siguranţă în Aurari.

- Da, şefu'. Azi? Mâine?

- Mâine dis-de-dimineaţă. Îndeajuns de dimineaţă ca să nu afle Rusia.

- Deci să decoleze mâine, pe la cinci...

Aprobă şi se grăbi să urce. Nu putea sta cu ea în birou. Şi nu putea sta nici în pat, cu laptopul în braţe, abţinându-se să-i sune pe indivizii ăia doi! Aşa că o să se ducă sus, la aparate...

Se grăbi în dormitor şi luă interfonul. Suna la bucătărie...

- Da.

- Thomas e la conac?

- Da, e lângă mine.

- Ai treabă cu el?

- Nu.

- Spune-i să urce la mansardă.

- Sigur, imediat!

Bun! Or să tragă amândoi de fiare ca apucaţii! O să-l transforme din aşchiuţă, în topmodel! Ca să nu sune-n Rusia...

Ana-Maria

Ridică privirea spre Piao - şi oftă greu:

- Deci Rebeca a primit o nouă scrisoare de răscumpărare. Azi, la nici 24 de ore după ce Ştefan le-a promis fraţilor că se mută practic în Rusia - şi le îndeplineşte toate dorinţele. Valoarea aurului nu e fantastic de mare; predarea e mâine la zece, la gara din Bourges. Rebeca zice că e o cacealma şi-a aranjat să ajungă mâine dimineaţă în Aurari. Cheng zice că Trésor e în Albania azi. Tu ce zici?

- Zic că cererile astea de răscumpărare au fost de fiecare dată minciuni. Iar la prima livrare au lichidat-o pe agenta trimisă de Aleodor. Cred că e bine aşa cum a decis Rebeca.

Hm... Se ridică:

- Şi dacă mâine chiar am putea salva copilul?

- Ştii ce spune Isamu că se va întâmpla mâine? Gara va fi supravegheată discret; iar în parcare chiar va fi o maşină cu o fetiţă încuiată înăuntru. Iar ordinul principal va fi lichidarea Rebecăi. Indiferent dacă ea apare sau nu, la zece jumate o femeie se va duce la maşina cu fetiţa şi va demara în trombă pe sub nasul observatorilor noştri - ca să ne-nvăţăm minte şi să nu mai chiulim de la întâlnirile astea cu ei. Dar maşina aia va fi plină cu explozibil. Că poate apare totuşi Rebeca...

- Şi dacă trimitem poliţia la locul de întâlnire?

- Atunci copilul moare. Iar tu şi Ştefan veţi aprinde lumânări la mormântul cine ştie cărei puştoaice picată victimă colaterală, în timp ce Trésor va fi îngropată undeva într-un loc pustiu...

Cu alte cuvinte, copilul din parcare nu va fi în nici un caz Trésor...

- ... Cum să fac? Dă-mi o idee!

- N-ai cum să faci. N-ai cum să salvezi acum copilul. Ştefan e de aceeaşi părere, să ştii! Trebuie să joci pe cartea Rebecăi; să nu marşezi la invitaţia lor şi să continui cu planul tău. E un război al nervilor; şi cum ei ştiu unde e fetiţa şi cine decide asupra vieţii ei, sunt în avantaj...

Mda...

- Atunci îi lăsăm pe ei să se ocupe de problema comorii. Ce trebuie să facem noi azi?

- Angel ne scoate la o serată oarecum formală. O chestie cu multă politică...

La dracu! Detesta politica... Hm!

Dacă Ştefan decisese că planul Rebecăi era bun, atunci era bun. Trebuiau să meargă toţi spre aceeaşi direcţie, cu aceleaşi reguli - că altfel ajungeau subiect de fabulă! Şi-şi omorau ei înşişi nepoţica!

Trebuia să discute cu Perla. Adică mai întâi trebuia să discute cu Ştefan. Să-i spună şi lui despre planul ei cu tuşica specialistă în lucruri albe şi negre. Era sigură că soţul ei ştia totul despre răpirea nepoatei lor - şi ştia inclusiv nişte nume de "suspecţi", de "complici"...

7 august 2020 - vineri

Diamant

Deschise încet ochii... Parcă piuise ceva. Parcă auzise, ca prin somn, un piuit de calculator...

Adormise în birou. Aşteptase un mail din Craiova. De el depindea o şmecherie "majoră", cu o fabrică de stat. Cică fabrica se desfiinţa - adică se vindea bucată cu bucată la fier vechi. Pe el nu-l interesa fierul, ci dezmembrarea pereţilor. Avea câteva firme de demolări; i-ar fi prins bine niţică activitate la început de lună, ca să nu-şi mai bată după aia capul cu ele! Şi adormise pe canapea, aşteptând mail-ul...

Se ridică şi se trânti în scaun. Cât era ceasul? Şase jumate? Extrem de devreme...

Nu, mail-ul de la Craiova nu venise. În schimb, primise un mail de la Aleodor. Era un forward după o propunere de afaceri...

"Şefu' zice să nu ieşiţi azi din Aurari."

Aoleu! Citea repede... 80 de kile de aur, pe peronul gării... Asta era o ţeapă uriaşă - compusă special pentru Stevie Wonder! De ce dracu să ceară recompensa la capătul peronului, dacă ei nu plecau cu trenul? Că doar nu erau tâmpiţi, să se urce cu 80 de kile de aur într-un mijloc de transport ce putea fi oprit la km. 344, fix în punctul în care fiecare autoritate a statului francez comasase vreo 50 de inşi?! Nici Ana nu se prea plimbase cu trenul, în 2011! Şi nici nu puteau să ridice recompensa cu drezina, sau cu un elicopter! Ce dracu! Asta era o cacealma nesimţită rău...

Recitea cu atenţie totul...

Trebuia să stea în Aurari. Constata, din nou, că era luat de prost - că mail-ul ăsta de răscumpărare ajunsese la Raina aseară, puţin înainte de ora şapte, iar el îl primea după 11 ore, "o dată cu ordinele"...

Era ciudat. De data asta, nu se mai simţea supărat. De data asta, "şefu' zisese". Era foarte ciudat - că n-avea nimic cu "şefa zisese", sau cu "nevasta zisese", sau... Poate că se obişnuise cu starea de lucruri - cu micuţa lui departe de el şi de Raina. Poate că învăţase să nu mai sufere, sau...

Se ridică şi porni spre baie - trebuia să facă un duş şi să-şi schimbe hainele. Adormise ca berbecul, îmbrăcat în hainele de ieri. În plus, individul de la Craiova dormea la ora asta. Dacă nu rezolvase nimic aseară târziu, rezolva sigur de dimineaţă - da' la o oră rezonabilă. Şi în rest... În rest, nu mai era nimic de zis.

Evident, în Aurari curgea apă clocotită la orice oră din zi şi din noapte... Se săpunea bine, că era furios...

Ştefan aflase de recompensă. Şi probabil că-l sunase pe Nicu Cărare, care îi spusese să-şi îndese bine consilierii "în ascunziş"... Cum zisese? "Să nu ieşiţi azi din Aurari." Păi, nu ieşea! Lăsa baltă afacerile şi putrezea în părculeţ, la brad! Da' cu copiii ce-avea? Că zisese "să nu ieşiţi" - iar în "ieşiţi" încăpeau mai mult de unul! Se referea, oare, la Grasu? Dat fiind că Titel nu venea aproape niciodată aici...

Mâinile se opriră singure... "Să nu ieşiţi azi din Aurari"...

Îl durea sufletul. Rău! Iar durerea pe care-o simţea el acum era de mii de ori mai slabă decât durerea din sufletul ei! Că trebuia să se urce-n avion şi să zboare trei ore şi ceva, ca să poată să vorbească cu bărbatu' ei...

Nu. Ca să vorbească cu bărbatul ei, chiar şi pe tema asta, era de-ajuns să se aşeze în faţa camerei web. Ei se înţelegeau din priviri - fără să scoată nici un cuvânt măcar. Aşa că Raina lui zbura azi trei ore jumate pentru că...

Îşi puse duşul în cap. Deşi apa era clocotită iar părul lui mustea de şampon, gândul ăla nu se scurgea spre canalizare...

Îi înţelegea planul. Îi înţelegea decizia de-a nu fi în gara din Bourges azi, la zece fix. Ştia "cum se vede asta" - decizia ei de a veni la soţul ei azi, acum. Raina lui n-avea rude; n-avea părinţi sau fraţi sau surori. Avea un şef, o şefă, un bărbat şi-un copil. Azi, Raina ar fi trebuit să aleagă între bărbat şi copilul răpit de nişte mercenari fără scrupule. Ea alegea bărbatul; lăsa copilul s-o aştepte în parcarea gării şi venea în Aurari... Şi, dacă tocmai azi cererea de recompensă nu era o cacealma...

Revenise în dormitor. Ar fi trebuit să-şi scoată nişte haine şi să se îmbrace. Dar nu putea. Îl durea sufletul. Îl durea suferinţa ei! Ştia cât de mult suferea Raina lui atunci când trebuia să aleagă între bărbat şi copil...

Se lungi încet pe pat şi-şi trase perna peste cap - să nu-l vadă careva plângând, să nu-i intercepteze careva suspinele...

Ana-Maria

Coborî din blindată şi zâmbi slab către turn - arăta tare "războinic" aşa, înalt şi subţire în lumina timidă a răsăritului...

- Neaţa, şefa.

- Ei, neaţa, Părinte insomniac!

- Mai mult preocupat decât insomniac. Că nici n-am ajuns bine, ieri, şi-am descoperit scrisorica...

- Ai vorbit cu Ştefan despre ea?

- Da. El a zis să nu facem absolut nimic.

- OK. Momentan, nu facem nimic. Mă duc să-i spun despre ideea mea. Şi pe urmă vedem noi dacă facem ceva sau nu.

- ... Ce idee?

- Ideea apropo de răscumpărarea asta!

Aleodor se repezi s-o ajungă din urmă:

- Şi nu mi-o zici şi mie?

- Nu - că-ţi fac poftă aiurea, dacă nu mi-o aprobă el.

- Haai, te roog! Măcar două-trei indicii!

- OK. Două bombe; una în valiza cu răscumpărarea, una sub maşina din capătul parcării.

Paşii se opriseră... Întoarse capul şi-l privi lung, războinic:

- Ţine-mi pumnii! Că, dacă reuşesc să-l conving, o să fie super!

- Şefa, stai puţin!

Nu stătea, dar nici nu se grăbea...

- Bombe? Vrei să-i arunci în aer?

- De ce n-aş face-o?! Ştii tu bancul ăla mişto de tot: râdem, glumim da' nu părăsim incinta! Cum îl prind pe vreunu' pe gard, chitit s-o şteargă, poc cu lopata-n cap!

- Şefa, stai! Că nu-i chiar ca-n bancuri! Vrei să arunci gara-n aer?

- Vreau să le arăt că singurul mod de-a face pace cu mine e să-mi trimită copilul viu şi nevătămat. Altfel, nu voi precupeţi nici un efort ca să-i arunc în aer pe toţi. La propriu.

Apăsă clanţa şi intră în dormitor. Iar Ştefan zâmbi:

- Arunci gara-n aer? Aşa de matinal?

Negă şi se grăbi să-l sărute... După care oftă greu:

- Consilierul fermecat spune că, cel mai probabil, chiar va exista o maşină cu o fetiţă încuiată înăuntru. Iar maşina aia va avea portbagajul plin de explozibil, în caz că apare totuşi Rebeca...

- Consilierul meu fermecat stă de prea mult timp în birou. Are nevoie de aer proaspăt. Zău aşa - fiţi serioşi!

- I-am atacat deja.

Soţul ei dăduse să continue, dar se oprise... Păi, hai să facă destăinuiri complete:

- I-am dus Perlei tot ce-i trebuie; şi s-a apucat deja de treabă. Or să-nceapă să le moară rubedeniile de suflet. Şi cum i-am spus deja lui *Mister P* ce şi cum, mă aştept ca de la al treilea deces încolo şansele recuperării ei să crească mult.

Ochii verzi o priveau lung, serioşi...

- E singurul mod de-a ajunge până la ei - şi a-i lovi unde-i doare cu adevărat. Dar ştiu că puţină lume crede-n chestii de-astea; aşa că mă gândisem "să le vorbim pe limba lor" - adică să le punem nişte pocnitoare. Bombe mici - mult zgomot, mult fum, poliţia, pompierii, televiziunea... Acţiune amplă, aşa cum îi place lui Aleodor.

- Nu. Nu facem absolut nimic. Da' nimic-nimic!
- Măcar trimitem doi oameni în gara aia?
- Nu. Supraveghem totul prin camerele video. Cheng s-a ocupat deja de partea asta.
- Ei - dacă s-a ocupat Cheng, sunt liniştită. Că ăla are întotdeauna patru echipaje răsfirate prin zonă - aşa că n-or să rateze eventualul moment propice.
- Nu va exista un moment propice. Nici ei nu vor veni.
- Eşti tu foarte sigur?
- Da - sunt foarte, foarte sigur.
- Îţi amintesc faptul că, oficial, Rebeca e acum aici, în vila consilierilor...
- Nu vor s-o omoare. Nu mai vor. Şi nici nu-i pot returna fetiţa. Dar nu pot da semne de viaţă nelegate de-o solicitare financiară! Ideea aia cu fotografia fără nici un mesaj a fost de-o cretinitate uimitoare! De parcă au răspuns cu amabilitate la "te rog frumos"...
- Au răspuns cu amabilitate la rugămintea prinţesei. Ea i-a spus lui Andrei că ar fi tare bine dacă, din când în când, Rebeca ar primi dovezi că aia mică e OK. A invocat stricteţea măsurilor de securitate; iar Rebeca a primit filmarea fără mesaj. Şi-apoi şi poza.
- *Whatever*. Nu. Nu ne ducem acolo. Şi nu aruncăm gara-n aer.

Oftă greu... şi zâmbi, ridicând vocea:

- Părinte, ghinion - nu aruncăm azi în aer gara din Bourges...

Părintele răcni de după uşă, părând să uite de ora matinală şi musafirii din camera a doua:

- Slavă Cerului!

Zâmbi şi clătină capul, şoptind:

- A îmbătrânit şi el; nu mai e curajos ca-n tinereţe...

Soţul ei râdea şi-o sorbea din privire... Redeveni serioasă:

- O să le omor părinţii, nevestele şi copiii. Iar dacă mă ajuţi tu cu nişte nume de suspecţi, o să meargă mai repede.
- Ano, tu ai înnebunit?
- Nu. Eu îmi vreau nepoţica înapoi.
- O s-o avem înapoi! Înainte de sfârşitul anului!
- Trebuie s-o găsim cât mai repede. Înainte să-i facă prea mult rău. Şi-aşa, o să fie înfiorător pentru Rebeca să se ducă cu ea la specialistul în medicină legală...

Soţul ei tăcea, semn că el nu se gândise încă la partea aia cu "ce putea păţi Trésor", altceva decât o sperietură straşnică... Ea tăcea şi aştepta...

- ... O să vorbesc cu Perla. Dacă sunt şanse de izbândă "pe partea asta", atunci vă ajut.

O s-o ajute şi el. O să înceapă să calculeze - şi-o să "producă" nişte suspecţi. Cheng o să-i investigheze... Iar Perla o să rezolve problema. Iar Trésor o să se întoarcă.

Rebeca nu ajunsese încă în Aurari. Peste vreo cinci-zece minute ateriza elicopterul... Zâmbi slab:

- La zece e predarea-preluarea, nu?
- Da; la zece.
- Şi ce-ai zice tu dacă, în jur de patru după-amiază, mă dau jos din limuzină şi mă duc să semnez nişte dosare ruseşti?

Soţul ei întoarse încet capul... Rânjea cu subînţeles la el...

- ... Mi-e frică.
- Mie nu. Dacă nu mă duc acum, nu mai am când să-i vizitez săptămâna viitoare. Că după aşa ratare fâsâită ce-or să înregistreze ei azi la zece, ora Franţei...
- ... Mi-e frică să te ştiu acolo.
- Ştefane... N-or să-mi facă nimic. N-au curaj să-mi facă ceva. Mă duc, semnez şi plec. În două ore pornesc înapoi spre casă. Şi, ca să nu zică că-s a dracului şi-i las fără activitate, îl iau şi pe Părintele cu mine. Aşa - că avem o bănuială, apropo de răpirea lui Trésor, şi-a venit şi el să investigheze, să discute cu omologii... Ce zici - le-o fac? Le bag cărbuni încinşi în cur?

Soţul ei se întoarse încet pe-o parte, o cuprinse cu braţul... şi oftă greu:

- În clipa în care tu păţeşti ceva rău, eu îmi zbor creierii.
- Iubitule, tu chiar crezi că aş risca să păţesc ceva rău tocmai acum, când văd cu câtă rapiditate te recuperezi... şi cu câtă rapiditate se apropie momentul când voi răsuci cheia în uşă...

Ea îl sărută cu schepsis, el nici nu clipea... Ea insista, el nu se lăsa convins... Oftă greu şi închise ochii - dacă nu voia el...

- ... Nu mi-aş putea ierta vreodată greşeala de-a mă urca în elicopterul ăla. Eu ar trebui să mă duc în Rusia; nu tu. Eu ar trebui să rezolv problema asta; nu tu. Dacă tu te duci s-o rezolvi şi păţeşti ceva, nu mi-o voi ierta niciodată.
- N-am să păţesc nimic.

Ştefan se ridică, greu:

- Ţii tu armăsarul?

Negă şi-l trase înapoi:

- Nu încă.

Şi totuşi, soţul ei o împinse şi se ridică:

- Nu vreau să ajung să simt că sunt ultimele noastre momente împreună.

Ei, la dracu!

Sări din pat, îl ocoli şi-i aduse scaunul. Propti piciorul în roată... El n-o privea, ea nu-l privea... Gata? Se căţărase?... Da. Alergă pe hol - şi coborî scările câte trei odată. Şi năvăli în birou!

- Hei!

Aleodor era singur - şi-l speriase îngrozitor. Porni ameninţătoare spre el:

- Unde-i Piao?

Părintele clipi de două ori - şi mută nişte dosare din dreapta-n stânga:

- Cred că în vilă! Nu ştiu...
- Cheamă-l încoa.

Şi cum părea foarte grăbit să mute dosarele, ocoli biroul şi i le trânti pe toate pe jos. Şi văzu imediat siringa...

- ... Nu e ceea ce crezi.
- Nu mă interesează ce e. În juma' de oră plecăm la aeroport. Aranjează un zbor discret în Rusia. Atât de discret, încât nici după aterizare să nu se ştie c-am aterizat.

Părintele părea jenat - şi nelămurit. Rânji la el:

- Eu, tu şi Piao mergem în vizită. Incognito-surpriză. Decolăm, zburăm direct, aterizăm la Volgograd, mergem glonţ la birou şi intrăm ca-n brânză peste ei. Eu mă duc să semnez contractele pe care le-au strâns până acum; Piao se duce să aibă grijă de mine. Tu te duci acolo fiindcă ai o bănuială; bănuieşti că răpirea lui Trésor a fost gândită în Rusia, de către un rus. Şi trebuie să discuţi cu omologii despre bănuiala asta.

Aleodor era alb ca hârtia...

- Noi plecăm în două ore; tu rămâi acolo, în coasta lor. Acum aranjează ce-i de aranjat; mă duc să mă schimb şi plecăm.

Îi întoarse spatele şi porni spre uşă.

- Nu sunt droguri.
- Ştiu.

Ieşi şi închise corect uşa - că nu era treaba ei ce făcea Aleodor, atâta timp cât în afaceri făcea totul perfect. Şi-o să-i spună el singurel ce era în siringa aia, în maximum 10 zile!

Deci, se schimba şi pleca în Rusia. Perfect! Abia aştepta să ajungă! Adică abia aştepta să ajungă în avion, ca să ia un somnifer şi să doarmă... şi să uite că soţul ei încercase azi s-o ţină lângă el speriind-o în ultimul hal.

Rebeca

Se apropia de poarta soţului ei. N-o aşteptase lângă H, semn că discreţia împinsă la extrem fusese absolut necesară ca să nu fie "prăbuşită"...

Din fericire, ajunsese devreme. Orăşelul nu era foarte animat. Nu se întâlnise cu prea mulţi cunoscuţi; bătrânii ăia sfătoşi care i-ar fi

tocat ore-n şir cuvinte mobilizatoare şi sfaturi "de aur" ieşeau din case după nouă...

Apăsă soneria şi oftă greu... Paşii se apropiau, uşa se descuia... Soţul ei plânsese un pic...

Fu strânsă în braţe şi condusă în casă. Pe canapea. Televizorul era oprit, semn că nici lui nu-i ardea de ştiri sau...

Stăteau amândoi pe canapea - ea în braţele lui - şi aşteptau. Nu prea ştia ce aşteptau; veşti din Bourges, sau sosirea copiilor, sau... Mâna lui îi strângea uşor mâna... Aşa, acum, se simţea pregătită pentru orice fel de veste. Aşa că aştepta.

Sami

Deschise încet un ochi... iar soţia lui zâmbi:

- Neaţa.
- Neaţa. Unde-s copiii?
- Dorm duşi.

Perfect! Minunat! O strânse bine-bine în braţe...

- Auzi? Eu am auzit azi o chestie ciudată...

Serios? Ce chestie auzise?

- ... A venit şi ea, acu' vreo jumătate de oră. Când a trecut prin faţa uşii, zicea ceva de un copil care trebuie să fie trimis viu şi nevătămat. Şi mai zicea ceva de aruncat în aer la propriu. Apoi s-a lăsat tăcerea... şi apoi a spus, tare, că nu vor arunca azi în aer gara din Bourges. Iar bărbatul căruia i se spune Părintele a spus "slavă Cerului" şi-a trecut prin faţa uşii, spre scări.

Oftă greu şi se grăbi s-o lămurească:

- În martie, cineva a atacat conacul ăsta; a omorât şase oameni şi-a furat-o pe fetiţa Rebecăi.

O şocase? O şocase. Bun!

- Ieri au primit o nouă cerere de răscumpărare. Iar azi, la zece, Rebeca ar trebui să se ducă cu nişte valize pline cu aur la gară şi să-şi recupereze fetiţa. Dar e o cacealma, menită s-o scoată din siguranţa conacului şi s-o aducă într-un loc unde poate fi lichidată. Aşa că ea a plecat deja, în maximă discreţie, în România, la soţul ei - vărul lui Ştefan. Iar Ana chiar ar fi aruncat gara în aer, dacă asta l-ar fi speriat pe cel care-a ordonat toată nebunia asta şi l-ar fi făcut să le returneze copilul.

Jada se ridică:

- Vrei să spui că pot să arunce gara din Bourges în aer?
- Pot să arunce orice în aer. Că nu sunt angajaţi la stat.

Soţia lui se îngălbenise toată... O trase în braţele lui şi-i şopti la ureche:

- E treaba lor ce fac şi cum şi de ce. Noi ne vedem de treaba noastră - şi, atunci când sesizăm că e momentul să ne retragem, ne retragem şi-i lăsăm să discute despre cum aruncă gara din Bourges în aer.
- Nu-mi vine să cred!

Ei, hai! Era o femeie inteligentă! De ce făcea pe fraiera neştiutoare? Se îmbrăca, serios...

- ... Tu vorbeşti serios? Adică chiar ar putea arunca gara-n aer?
- E mult spus, s-o arunce-n aer. Dar o explozie mititică tot ar putea să facă! Măcar aşa, din principiu! Mai ales dacă s-au gândit să ducă acolo nişte valize pline cu bolovani şi să aştepte "mesagerul" care să le ia...

Jada nu mai spunea nimic... Se grăbi să iasă:

- Lucrurile sunt aşa cum sunt - şi bune, şi rele. Ia-le ca atare - atâta vreme cât ale tale sunt bune.
- Sami, dar...

N-aveau ce să mai discute pe tema aia; ieşi şi ciocăni la uşa dormitorului.

- Intră.

Se conformă şi zâmbi... cu mirare:

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.

Ana părea... pregătită să plece! Ciudat - de-abia venise, nu-i aşa? Ştefan era şi el îmbrăcat, în trening ce-i drept:

- Azi promit că nu mai chiulesc de la exerciţii.
- Asta e foarte bine. Ştii că sunt importante...

Se grăbea spre fişa de observaţie. Nu-i ieşea din minte faptul că femeia asta venise acasă doar pentru 60 de minute...

Ana se îmbrăcase într-un costum negru. De ce purta atâta negru?... Poate că aşa trebuia; poate era *dressing-code*-ul de afaceri, sau... O văzu intrând în baie... O văzu ieşind... Şi primi un zâmbet:

- Mă-ntorc mâine, pe la prânz probabil.
- OK.
- Să fiţi cuminţi!
- Suntem, suntem...
- Pa!
- Pa!

Şi gata - ea plecase la afaceri...

Avea senzaţia că era prins în ochiul unei tornade - aşa că aranja pastilele pe noptieră şi încerca să nu respire foarte tare... Scaunul se apropia cu repeziciune... Ştefan bombăni, ca pentru el:

- Unde mi-o fi telefonul?

Se grăbi să i-l dea; iar el îl luă şi-l băgă în buzunar. Şi strânse, dintr-o mişcare, toate pilulele pe care le ordonase el "la dungă". Ia uite-l! Le aruncase pe gât! Şi nici nu bea apă - se grăbea spre uşă...

Oamenii ăştia doi aveau o problemă. În care el nu trebuia să se bage nicicum. Aşa că decise să-l urmeze pe angajatorul lui... şi să tacă.

Grasu

Era nouă fără zece. Agata se pregătea de plecare - iar el se grăbea să ajungă odată la ea! Din fericire, blindata nu se vedea în faţa porţii; aşa că... Aşa că porni în alergare uşoară, sări gărduleţul şi încercă să nu strivească foarte tare gazonul...

Sonerie. Spera să reuşească să discute niţeluş cu ea... Aha! I-auzi-o! Ea venea să-i deschidă! Yala ronţăi, uşa se deschise iar fetiţa lui îi făcu semn să nu facă zgomot... Aprobă şi fu tras înăuntru. Agata şopti:

- Sst! Mamaia îşi pregăteşte lucrurile pentru la noapte...

Perla pregătea ceva... OK! Ea ştia ce pregătea, dar bine că nu venea să stea jandarm pe capul lor! Porni în urma micuţei şi închise uşa după el. Iar ea se răsuci pe-un călcâi şi-şi acoperi faţa cu palmele:

- Mă crezi că am emoţii?
- Ştiu că ai emoţii. E normal să fie aşa; e prima ta întâlnire cu el...
- Nu! E prima întâlnire din viaţa mea!

Corect! Uitase complet că fetiţa lui era cuminte foc...

- Ce zici - m-am îmbrăcat corect?

Da; se îmbrăcase corect. Îşi pusese o fustă de mătase, foarte normală pentru Bucureşti - în cloche, lungă până-n pământ, azurie. Şi-o cămaşă cu mânecă scurtă, tot azurie. Închisă bine pân' la ultimul nasture. Era îmbrăcată extrem de corect...

- Crezi că e prea dezbrăcată?

Poftim?

- Aşa, cu mâneci scurte - e prea dezbrăcată?
- E luna august, Sufletu' meu!

Agata aproba şi nega - putea să fie şi buricul Saharei, ea simţea că ceva nu e-n regulă cu mânecuţele alea...

- Eu zic că e bine.
- Eu nu ştiu dacă e aşa de bine. Mi se pare cam strâmtă...

Ce - cămaşa? Hm...

- Ai un maieu alb?

Aproba - dar "îi picase zâmbetul"...

- Fugi şi pune-ţi un maieu alb. Hai - ai încredere în mine!

Avea încredere, aşa că deschidea şifonierul şi lua maieul şi se grăbea în baie... El se uita lung pe fereastră şi se întreba în ce măsură ţinerea Agatei aici, încuiată în orăşel, îi dăunase totuşi bietei fete...

- Gata. Da' aşa să ştii că nu mă duc!
- Pune-ţi cămaşa pe deasupra. Şi las-o desfăcută.

O auzea foşnind...

- ... Acu' parcă nu se mai potriveşte fusta!
- Leagă cămaşa-n talie.

Aştepta, zâmbind... Nu auzea nici o reacţie...

- Pune-ţi un lănţişor subţirel, cu un medalion micuţ.

Aha! Foşnetul fusese mult mai scurt! Se repezise la caseta cu bijuterii! Deci îi plăcea aşa, cu maieu şi cămaşă legată-n talie...

- ... Grasule, eşti un adevărat vrăjitor!

Hm! Începu să râdă, în şoaptă desigur:

- În blindată ai climă; o să fie răcoare. Dacă te duce la o crâşmă, o să fie aer condiţionat. Da' eu te sfătuiesc ca, la plimbarea pe stradă, să renunţi totuşi la cămaşă. Nimic nu-i mai urât la o fată ca petele de transpiraţie...

- Ştiu.
- Desfă-ţi părul.

Tăcere...

- Nu te duce cu el împletit. Lasă-l liber pe spate. Iar dacă ţi-e cald, ia-ţi o clamă de-aia mare şi prinde-l lejer într-un "palmier", ca să-l depărtezi de ceafă.

- Îmi iau clama la mine; că dacă mă văd ăştia pe-aici plecând despletită la Bucureşti, intră la idei. Şi nu-i bine...

Aproba, privind lung blindata care se apropia încet, pe stradă...

- ... Auzi, Grasule? Cum să-i zic eu lu' tata să mă înscrie la Neculce?
- Te duci la el şi-i zici că vrei să faci liceul la Neculce.
- ... Şi crezi tu că o să fie de acord?
- Da. Dacă-i zici tu, da.
- ... Grasule, mie mi-e frică.
- De ce?
- De tata. Dacă află de Victor...
- Ştie de Victor.
- Da' nu ştie că mă văd azi cu el.
- Îi spui tu diseară.

Tăcere...

- Îi spui că erai la Mall şi te-ai întâlnit cu el - care ieşise să se plimbe cu prietenii. V-aţi văzut, aţi schimbat două-trei cuvinte, după care el le-a spus pa-pa ălora şi a decis să se plimbe cu tine. Îl laşi să se albească, apoi să se-nroşească şi-apoi îi spui că v-aţi plimbat prin Mall, aţi mâncat o îngheţată, aţi fost în Herăstrău... şi v-aţi despărţit cu clasicul "la revedere". Şi cam atât. Dar să ai mare grijă, să-ţi corelezi povestea cu raportul pazei.

- Aa, bineînţeles! Auzi, Grasule?

Aştepta... Se răsuci totuşi spre ea. Obrajii fetiţei lui erau roşii ca obrajii unui rac fiert:

- Şi dacă mă pupă?

- Până-n cinşpe septembrie, nici o şansă! Nici să vrei tu, şi nu te pupă! Păi n-am vorbit eu cu el?

Ea aproba şi râdea, roşie toată...

- Hai - fugi, că te-aşteaptă maşina. Să mă suni, dacă simţi că ai probleme.
- Sigur! Pa, Grasule!
- Pa, Sufletu' meu!

Fu pupat apăsat pe obraz - şi rămase singur în cameră...

Oftă greu - că îl lăsase singur în camera ei şi fugise aşa, fără gentuţă, fără mobil, fără să-i spună bunică-sii că ea pleacă la cumpărături prin Bucureşti...

Agata era îndrăgostită.

Luă gentuţa şi telefonul şi-o urmă. Şi fluieră aşa cum ştia el. Blindata pornise deja spre rond; acum se oprea... Dădea înapoi... Se aplecă la geamul şoferului şi-i privi lung:

- Să mergi încet. Şi să aveţi grijă.
- Sigur, şefu'!
- Dacă se-ntâmplă ceva, mă sunaţi pe mine. Că Diamant e cu Rebeca - şi nu-s în momentele lor bune.
- Da, şefu'.

Întinse gentuţa şi telefonul; bodyguardul le luă şi le pasă în spate... Bătu scurt în tablă.

Gata - fetiţa lui plecase la întâlnire. Acum începuse chinul lui. Deşi blindata o să facă o oră până la intrarea în Bucureşti, plus încă jumătate de oră până la Mall, plus încă vreo jumătate de oră până la "punctul de întâlnire", calvarul lui începuse deja. Trebuia să stea cuminte în Aurari, impasibil ca o stâncă, şi să aştepte...

Isamu

Avea pe ecran şase dreptunghiuri - toate de la camere de supraveghere. Vedea clar intrarea în gara din Bourges - şi cea spre gară, şi cea dinspre gară spre stradă. Vedea casa de bilete. Vedea capetele peronului. Şi vedea şi parcarea - cu zoom spre capătul ei. Nu se-ntâmpla nimic. În toate dreptunghiurile era animat - dar nimeni nu era acolo cu un alt scop decât călătoria cu trenul. Unii aşteptau trenul, alţii aşteptau călătorii din trenul care va opri la peronul ăla la şi-un sfert...

Era zece şi zece. Şi nu se-ntâmplase absolut nimic. În stânga lui stătea Biyu; în dreapta o-nghesuise pe Meili. Nici ele nu observaseră ceva suspect. Ştiau amândouă ce trebuiau să caute cu privirea; dar nu puteau găsi ceva ce nu era acolo. Recompensa fusese o cacealma...

Sau nu?

Ştefan era încuiat în conac. Rebeca era, oficial, în conac; neoficial, era acasă la Diamant - cu Diamant. Ana era, oficial, lângă regele ei; neoficial, plutea pe undeva pe deasupra Germaniei - şi dormea dusă. Iar el era în live text cu Piao - aşa că regina era OK. Şi-atunci...

Luă telefonul şi selectă numărul lui Titel. Suna... Suna...

- Da.
- Unde e prinţesa?
- La plimbare cu individul.
- Câţi oameni sunt cu ei?
- Cinci.
- Bagă încă cinci.
- ... Ai tu indicii?

- Nu. Dar în urmă cu zece minute s-a demonstrat că noua cerere de răscumpărare pentru Trésor a fost tot o cacealma. Şi cum toată lumea e în siguranţă sub pază strictă, ea e singura potenţială victimă a unui potenţial atac.

- Şi ea e bine păzită. Sunt în Centrul Vechi - zonă pe care-o acopăr foarte bine.

- Dar e la braţul unuia din altă organigramă. Apropo - nu mi-ai trimis niciodată transcripturi de pe telefonul lui.

- Asta pentru că nu vorbeşte la telefon.

Poftim?

- Poftim?

- Nu vorbeşte la telefon decât cel mult de trei ori pe zi - şi numai probleme de afaceri. Din câte am dedus eu, şi-a pus un subaltern să preia totul. Ăla îl sună rar, că se descurcă foarte bine şi singur. Aşa că...

- Aşa că ţine-i telefonul sub supraveghere.
- Bineînţeles.
- Îl interceptăm noi, sau Internele?
- Internele.
- Şi eşti sigur că ăia îţi trimit toate transcripturile?
- Da. Fiindcă mi le confirmă ambientalele băieţilor mei.

Perfect!

- Stai cu ochii pe el şi cu urechile ciulite. Prea e acalmie-n viaţa lui! Băieţii cu meseria asta nu-s aşa tăcuţi!

- Păi nu şi-a luat liber?

- Şi-a luat liber; iar mâine ar trebui să fie ultima lui zi de concediu. Tot ce-am auzit până acum a fost menit s-o ameţească pe ea şi s-o convingă să răspundă pozitiv la întrebarea "vrei să-ţi petreci viitorul cu mine". Mâine, o să ia el o decizie în privinţa viitorului cu ea.

- Apropo de decizii... O s-o sun pe Ana diseară.
- Nu te sfătuiesc să faci asta.
- Atunci îi scrii tu?
- ... Ce să-i scriu?

Titel oftă greu:

- Tu te-ai mai uitat la ea în apartament?
- Nu. Ştiam că te uiţi tu...
- Mă uit cu maximă atenţie. Şi observ cum individul o şcoleşte "la greu" într-ale sexului.

Poftim?

- Nu e curiozitatea specifică vârstei; şi nici graba de-a trece "din scurt" prin tot manualul de sex. Nu e, în nici un caz, dragoste sau amor! E şcolire-n toată regula.

Îşi trecu scurt degetele prin păr - dracu-i luase pe-amândoi...

- Uită-te şi tu, te rog! Şi spune-mi dacă m-am ţicnit eu, sau s-a tâmpit prinţesa!
- Nu pot să mă uit.
- Ba să poţi! Că io nu iau decizii de unul singur! E mult prea important, ca să risc să decid singur şi să greşesc!

Zău că nu-i venea să se uite la scene cu prinţesa-n pat...

- ... Eu o sun diseară pe Ana, să ştii! Şi-o s-o rog să intervină - să oprească rahatu' ăsta!
- N-o să-l poată opri. Doar Florentina îl poate opri.
- Florentina asta ar trebui scoasă de-acolo, dusă la Cernica şi bătută pân' la spitalizare şi-napoi! Ca să-i vină mintea la cap!
- Florentina nu poate fi înfrântă. Trebuie să renunţe ea, de bunăvoie.

Titel nu mai spunea nimic...

- ... O să arunc şi eu o privire în apartamentul ei. Trimite-mi tot ce ai despre individ - chestii compromiţătoare. I-am mai făcut eu ei cândva un dosărel "informativ", şi-a avut succes. O să încerc să-i mai fac unul.
- OK. Încep să scormonesc şi-ţi trimit.
- Nu uita - comunicăm doar pe linia pe care ţi-am trimis-o eu!
- Bineînţeles!
- Vorbim.
- Vorbim.

Buton roşu... Dezastrul era complet. Dacă Titel avea dreptate, iar Sebastian Bondoc se ocupa în realitate cu şcolirea Florentinei, dezastrul era complet şi complex! Când o să afle Ştefan...

Gara din Bourges era un fâs. Ursul nu va ataca azi - nu aici, oricum! Oare Diamant mai era în Aurari? Că dacă le trecea prin minte să se plimbe prin Bucureşti...

Ana-Maria

Cum-cum? De ce încercau s-o trezească? Dormea atât de bine...

- Ana, dormi?

Piao... Hm... Deschise un singur ochi - şi-l fulgeră cu ordinul de-a o lăsa să se odihnească...

- Ana, te rog, vorbeşte cu Titel.

Iar Titel? Iar Florentina? Nu-l rugase deja să n-o mai deranjeze în privinţa ei? Mm...

- M-a sunat de pe o linie asigurată de China.

Cee? Acum deschise larg ambii ochi!

- Isamu i-a trimis un telefon roşu. E important! Te rog!

OK! Luă telefonul şi se ridică în fund:

- Da.
- Bună.
- Bună.
- Te-am deranjat?
- Nu. Spune.
- Ano, uite, te-am sunat ca să te implor s-o iei pe femeia asta pe sus şi s-o duci în Franţa!

Cum-cum? Da' ce-i venise?

- Da' ce ţi-a venit?
- Ano, mie deja mi-e frică de ceea ce se-ntâmplă acu' aici! Io am mai văzut chestii de-astea, să ştii; şi nici una nu s-a terminat cu happy end!

Da' ce dracu vedea ăla acolo?

- Vorbeşte clar!
- Individu' ăsta, Sebi ăsta, a trecut serios la atac! Şi nu mai e vorba de amor, sau de sex! La dracu'! E şcolarizare deja!

Cee? Cum? Şcolarizare?

- Şi-mi lasă impresia că se grăbeşte! Că îl grăbeşte ceva! Am vorbit cu Isamu, de dimineaţă. M-a sunat, să-mi zică de recompensă şi să mă pună să măresc paza prinţesei. El mi-a adus aminte că Sebi ăsta şi-a luat o săptămână concediu; şi deci, duminică dimineaţă el ar cam trebui să se ducă la muncă! Şi nu ştiu de ce dracu se grăbeşte aşa! Nu ştiu de ce face ceea ce face! Înţelegi? Că se grăbeşte de parcă duminică spală putina! Şi n-are rost s-o iubească cu intensitate sporită, dacă vrea să spele putina!
- Trimite-mi imaginile.
- Şi dacă suntem interceptaţi? Tu unde eşti?

În avion - exact cum era mai rău...

- ... Descrie ce-ai văzut.
- ... Te rog, nu mă pune să fac asta...

Ei, poftim! Dobre Titel, interlop de soi, om de 50 de primăveri care gestionase "şcoliri de minore" mai minore decât Florentina ei, dădea să smiorcăie şi părea disperat...

- Îi pune viaţa în pericol?
- Îi pune psihicul în pericol!
- Ea e conştientă de chestia asta?

Tăcere... Oftă greu:

- Dacă ea nu conştientizează asta, n-am ce să-i fac. Dacă vin şi-o iau şi-o duc în Franţa, o să facă de zece ori mai rău - fiindcă ea ştie cel mai bine ce e bine pentru ea. Iar eu mă bag să-i stric idila cu cel mai minunat Făt-Frumos din galaxie. Las-o să se dezmeticească singură.
- Ano, mă doare sufletu'!
- Şi pe mine mă doare sufletu'! Că-i fi-mea! Da' nu pricepi că n-am ce să-i fac? I-am vorbit frumos! I-am explicat! I-am dat libertate! I-am organizat şuste prin Franţa! Nu pricepi că numai ce vrea ea şi ce decide ea şi ce face ea e bine?
- Ştiu, te înţeleg; dar e un copil fără minte!
- A vrut să fie independentă. Este. A avut destulă minte ca să-l prostească pe Alex, să ducă tot orăşelul de nas, să se lipească de-un recuperator şi să-şi închirieze un apartament! Auzi, mă? Da' tu de ce te bagi în treaba ei? Poate că-i place aşa! Dacă ea nu se supără, să-l dea afară, tu de ce te-agiţi?

Apăsă butonul roşu şi se ridică. Aleodor nu ridica nasul din hârtii; Piao nu ridica nasul din tastatură. Lăsă telefonul lângă el şi intră în toaletă. Şi încuie uşa.

La dracu!

Exact cum era mai rău! Tâmpita aia îl pusese pe individ la inimă, iar ăla îşi bătea joc de ea! Nu - mai rău! O şcolea! O şcolea, semn că avea altfel de planuri cu ea...

Titel avea 50 de ani. 40 îi petrecuse "pe stradă". Crescuse în organigramă pas cu pas, adică avea "şcoala completă". La vârsta şi experienţa lui, atunci când se referea la fata şefului lui, omul ăla nu-şi permitea să se exprime neinspirat! Spusese clar - nu e vorba de amor sau sex, e şcolarizare. Titel şcolarizase multe înainte să împlinească 30... şi cu frumosul, şi cu urâtul...

Se aşează încet pe capacul toaletei - şi ea ajunsese, într-o zi, într-o casă cu gratii la ferestre; şi nu putuse să-l refuze pe Gigi Virginu'. Gigi ăla avusese pistol... droguri... Avusese şi multă-multă forţă fizică...

Îi venea să plângă - şi stătea pe capacul de plastic şi aştepta să plângă, că mai avea de zburat încă două ore şi trebuia să se calmeze cumva înainte să aterizeze la Volgograd...

Avea în valiză patru cutiuţe cu lentile de contact verzi. Aşa că bufni în plâns.

Sami

Privi lung cele trei paturi... Intră şi se apropie de cel din mijloc. Ea dormea?

- ... Jada...

Capul brunet se ridică încet... Cu mişcări lente, demne de soţia lui James Bond care evadează din Alcatraz, soţia lui se ridică din pat şi escaladă tăblia de lemn. O prinse de mână şi se grăbi s-o tragă afară...

- Hai în curte!

- Eşti sigur? Dacă se trezesc...

- Nu se trezesc - sunt prea obosiţi. Hai acum, cât e Ştefan ocupat în birou!

Soţia lui nu mai comenta; îl urma, grăbită. Împinse deci uşa şi ieşi în curte. Şi porni spre stânga - că toate începeau aici "spre stânga"...

- ... Ce s-a întâmplat? Pari gânditor...

- Sunt îngrozitor de speriat. Şi de nehotărât. Simt că mă sufoc - realizez că nu ştiu încotro s-o apuc şi mă sufoc...

- ... Da' ce s-a întâmplat?

- ... Diseară trebuie să-i scot cizma.

- Ştiu. Şi abia aştept, să ştii!

- Şi eu. Şi totuşi, mi-e o frică îngrozitoare. Simt că nu mai pot să respir - aşa de frică mi-e!

- N-ai de ce! Îi scoţi şuruburile, desfaci clemele şi-o dezmembrezi!

- Şi apoi?

- Şi apoi?

"Şi apoi, dacă nu mai poate să meargă, ce facem? Dacă n-a reuşit operaţia, ce facem?" Soţia lui începu să râdă:

- Te rog să fii serios!

- Sunt foarte serios.

- Eu n-aş zice! Operaţia a reuşit perfect! Toată lumea spune asta - şi analizele şi radiografiile spun tot asta! De ce trebuie să fii tu panicard aşa?

Nu era panicard; dar... Dar era vorba de băiatul lui. Nu putea...

- ... Sami, ce te apasă de fapt? Că nu e vorba despre cizma lui Aidin! E altceva!

- ... După ce am semnat contractul pentru Aidin, i-am trimis lui Liu Jian Feng analizele Adanei. Mi-a cerut tot istoricul medical, l-a studiat... Mi-a scris, de dimineaţă.

Soţia lui aproba cu capul şi tăcea...

- ... Spune că îl îngrijorează puţin faptul că a fost tratată.

- Poftim?

- Faptul că am urmat cu sfinţenie tratamentul clasic, "oficial", îl îngrijorează. Majoritatea părinţilor fac unele mici pauze. Ştii tu - două-trei zile, până reuşesc să ajungă la doctor, să cumpere medicamentele... Noi am fost întotdeauna pregătiţi. Ea nu a făcut pauzele alea mici. Asta îl îngrijorează.

Soţia lui ştia "algoritmul", aşa că aproba încet cu capul...

- A spus că, în mod normal, o singură şedinţă cu tratamentul lui e de ajuns. Prin şedinţă înţelegând trei zile de internare şi administrare. În cazul ei, însă, s-ar putea să fie nevoie de două şedinţe, la un interval de o lună, o lună şi jumătate...

- Şi crezi că fundaţia va plăti doar pentru prima?

- Nu e vorba de bani. E vorba că e micuţă, iar tratamentul... Tratamentul e un fel de şoc pentru ea. Dacă nu rezistă...

- Asta o spune el, sau tu?

- El.

Acum Jada nu mai aproba. Şi nici nu-l mai urma. Ridică scurt din umeri:

- Deci, nu ştiu ce să facem. Am semnat, dar nu ştiu dacă să mergem înainte, sau...

- Sinceră să fiu... Acum, că mi-ai zis ce-a răspuns chinezul...

- ... Mi-e frică. Are şase anişori. După cum am văzut în dosarul pregătit de Ana, absolut toate celelalte cazuri au trecut prin şoc; febră, vărsături, deshidratare... Tratamentul nou elimină boala; şi se luptă cu tot ceea ce-a construit tratamentul vechi. Tratamentul vechi ştii cum funcţionează - ţine mucozităţile sub control întărindu-le, după care urmează aerosolii şi eliminarea. Tratamentul nou trebuie să elimine ceea ce s-a întărit. Inclusiv ceea ce nu s-a eliminat, în timp, prin aerosoli.

Jada ştia - zi de zi, în şi pe plămânii fetiţei lor se acumulau nişte straturi subţirele, vâscoase. Pastilele de-acum le întăreau... Decise să-i spună şi acel amănunt care-l îngrjorase cel mai mult:

- O singură fetiţă a fost aşa ca ea - cu tratamentul ţinut cu strictеţe. Avea zece ani când a tratat-o. A răspuns foarte bine la tratament; atât de bine încât a vomat non-stop, a făcut temperatură 40 şi-a tuşit ore-n şir... Au resuscitat-o în prima zi.

Jada tăcea...

- ... Şi, după cea de-a doua şedinţă de trei zile, analizele au arătat că s-a vindecat. Analizele de după un an au arătat că e sănătoasă tun - boala n-a recidivat. Şi cele de după doi ani - că monitorizează pacienţii încă doi ani după... Nu ştiu, iubito! Nu ştiu dacă să riscăm...

- I-ai spus şi lui că stai în cumpănă?

- Da. M-a asigurat că mă înţelege, că n-aş fi primul părinte care decide să dea înapoi...

- ... Când trebuie să-i dai răspunsul final?

- El spune că săptămâna viitoare. Ca să aibă timp să se gândească la o soluţie personalizată pentru Adana.

"Iar chestia asta mă îngrijorează şi mai şi, pentru că ar însemna să experimenteze pe ea..."

- ... Atunci eu zic să ne mai gândim. O să ne uităm amândoi pe cazurile din dosar, pe răspunsul lui... O să citim totul cu maximum de atenţie. Bine?

Aprobă cu capul - deşi ideea de a citi totul alături de ea îl îngrozea. Jada lui era o femeie puternică, determinată, care era capabilă să-l convingă să facă cum spunea ea. Iar dacă Adana...

- ... Diseară îi scoatem cizma lui Aidin. Iar mâine vedem cum merge el. Mâine seară ne uităm pe dosar; bine?

- Bine.

Îl convinsese să facă cum voia ea. El ar fi vrut să nu se mai uite niciodată pe dosarul ăla! Ar fi vrut să facă o vrajă şi să uite că exista dosarul ăla! Că existase vreodată! Când se gândea că se putea întâmpla orice - şi chiar putea să-şi piardă fetiţa...

Ana-Maria

Intrau pe teritoriul Rusiei. Aşa că îşi şterse lacrimile... şi-şi dădu cu apă rece pe faţă. Trebuia să se adune. Trebuia să facă faţă sarcinii pe care şi-o luase. Trebuia să joace bine cartea pe care-o plănuise pentru azi - care-o făcuse să se urce în avion şi să zboare incognito atâtea ore. Trebuia să-i domine pe fraţii Donichioiu - pe amândoi. Dacă dădea greş, nepoţica ei era în pericol. Şi-aşa era în pericol...

Ieşi din toaletă şi se aşeză lângă Piao. Şi luă telefonul oficial. Selectă numărul Perlei... Suna...

- Da.

- Sărut mâna.

- Aa, să-mi trăieşti, Anuţo! Ce faci tu?

- Ce să fac; pe drum. Ştii cum sunt eu - umblu mult...

- Ştiu, ştiu...

- Tuşico, te-ai apucat de treabă?

Tăcere...

- Cu problema de care-am vorbit noi; te-ai apucat de ea?

- ... Aa, da. Bineînţeles! Şi să ştii că în curând or să înceapă să se vadă rezultatele!

Bun! Bine că se apucase deja! N-aveau voie să piardă timp...

- Dar să ştii că or să-mi mai trebuiască materiale.

- OK - ţi le aduc eu, când mai vin în Aurari. Sau ţi le trimit.

- Bine, Anuţo.

- În rest, totul e în regulă acolo?

- Da; totul e aşa cum trebuie să fie.

- Bine, tuşico. Sărut mâna.

- Să fii sănătoasă, Anuţo.

Apăsă butonul roşu şi zâmbi:

- Şi-acum sunt mult mai liniştită! Dacă tuşica s-a apucat de treabă, sunt mult, mult mai liniştită! Haideţi - ce-au mai zis mail-urile în ultimul timp?

Piao întoarse laptopul spre ea. Ia uite ce de mail-uri o aşteptau... Ia să se-apuce să le rezolve! Că mai avea de zburat vreo două ore, aşa că avea tot timpul din lume să se refardeze.

Grasu

Îi venea să urle! Îi venea să urle şi să ţipe şi să azvârle pe-acolo! Şi nu putea nici să clipească mai altfel! Era la o negociere "încinsă" rău; o negociere din business-ul lui Titel. Era cu trei "uriaşi" la masă; momentan, ei discutau între ei. Lui îi venea rândul după ce ei terminau de pus ţara la cale. Şi tare se temea el că n-o să se poată linişti înainte de clipa aia...

Îşi mai privi o dată telefoanele... Ptiu! Tocmai începuse să sune! Oficialul! Pe ecran scria "Sufletu' meu" - şi era videoapel. În sfârşit! Iar dacă afla că o dezamăgise, dracu-l lua pe-ăla micu'! Se ridică:

- Mă scuzaţi două minute.
- Sigur, Grasule!

Apăsă butonul verde şi zâmbi:

- Stai un pic, Sufletu' meu!

Năvăli în baie, închise uşa şi se aşeză pe veceu. Şi privi lung chipul de pe ecran... Agata râdea; îi făcea uşurel cu mâna şi râdea...

- ... Deci?
- Deci, sunt acasă.

Îi arăta interiorul camerei ei, ca să fie el sigur că nu-l minţea. Fiu! În sfârşit, ajunsese şi ea acasă...

- Şi cum a fost?
- Aa, super! Stai să-ţi zic! Am ajuns la mall, am apucat să-mi cumpăr două rochii şi m-am întâlnit cu cineva! Ia ghiceşte cu cine!

Urma partea aia în care transcriptul telefonului ei - sau înregistrarea videoapelului - o să-l informeze pe Diamant aşa, cu tact şi grijă şi atenţie, să nu facă infarct sau crimă de om. OK! Se arătă mirat:

- Cu cine?
- Cu Victor!
- Care Victor?
- Victor Racovici!

Şi ea nu-şi dădea seama că radia toată la cameră... Gata - suspansul era creat. Tresări:

- ... Aa! Cu băiatul lui Nicuşor aurarul?
- Da.
- Şi?
- Şi-am lăsat baltă cumpărăturile - că şi-aşa am de toate! Ne-am plimbat pe-acolo, prin mall... Am fost şi prin Herăstrău - că începuse să mă prindă răceala de la clima din căsoaia aia! Era curent acolo - şi setaseră clima la zero grade, cred! Aşa că am fost în parc. În Herăstrău. Ştii ce frumos a fost?
- Mă bucur că te-ai distrat bine.
- M-am distrat foarte bine! Am mâncat şi-o îngheţată... De fapt, ştii care-a fost chestia? Am observat că Victor e foarte deştept.

"Aoleu, Sufletu' meu! Halal diplomaţie!"

- Învaţă foarte bine - are numai 9 şi 10, şi a trecut într-a unşpea, vorba aia! Aşa că am profitat de întâlnirea cu el ca să-l descos - să aflu mai multe despre liceul la care învaţă el.

Sufletu' lui era mai isteaţă decât geniile alea de şaij' de ani care câştigau Nobeluri! Îşi compuse o mimică lungă, gânditoare:

- Aha...

Agata tăcea... Aoleu, ce tâmpit era!

- Da' ce-ţi veni?
- Poftim?
- Ce-ţi veni cu descusutu' despre liceu?
- Păi m-am gândit un pic şi... Şi parcă n-aş vrea să fac liceul în Aurari. Victor e la Neculce. Ştii că Neculce e un liceu "tare"...
- Nu ştiam... Da' şi liceul din Aurari e bun!
- Este. Dar parcă-parcă nu mă trage aţa spre el...

Acum era momentul să arate o minimă îngrijorare:

- Taică-tu ştie?

Redeveni şi ea foarte serioasă:

- Nu; încă nu.
- Şi nu-i spui şi lui?
- Ba da. O să-i spun. Nu chiar acum - că ştii că înscrierile se fac în septembrie. Mai stau un pic. Poate aflu câte ceva şi despre Haşdeu, şi despre Caragiale...
- Auzi, Sufletu' meu? Da' nu există în Bucureşti vreun liceu cu nume de om serios?
- ... Poftim?
- Păi n-ai zis decât nume de scriitori! Nume de oameni serioşi, aşa ca noi, nu există?
- Nu; liceul Grasu nu s-a inventat încă.
- Ia să sun eu la Ministeru' Învăţământului...

Ea râdea în hohote... El zâmbea şi se bucura sincer că o ajuta să-l câştige pe Diamant de partea unui liceu bun, cu renume...

- Grasule, da' tu unde eşti acu'?
- Eu? În veceu' unui partener de afaceri.
- Păi ce faci acolo?
- Vorbesc cu tine la telefon! Nu se vede?
- Aoleu! Păi tu eşti la afaceri acu'?
- Bineînţeles!
- Păi du-te acolo! Ce faci? Ăia aranjează lucrurile şi tu nu-i auzi? Fugi!
- Bine, Sufletu' meu!
- Hai, să ai baftă, Grasule!
- Să fii cuminte!
- Cea mai cuminte!
- Aşa! Pa!
- Pa, Grasule!

Închise şi se grăbi să iasă din veceu - că ăia chiar aranjau lucruri importante, iar el lipsea de la ele!

Nu! Stop! O suna înapoi... şi-şi compunea o mimică serioasă...

- Da, Grasule.
- Agato, spune sincer - te-a pupat?

Sufletu' lui roşi violent - şi bufni în râs:

- Doamne fereşte! Da' ce-ţi veni?!
- V-aţi plimbat prin Herăstrău şi aţi mâncat îngheţată! Spune sincer - te-a pupat, aşa-i?
- Nu! Cum să facă aşa ceva?! Doamne fereşte!
- Sigur?
- Extrem de sigur! Uite, întreabă băieţii de la pază, dacă nu mă crezi! Că au stat în spatele meu tot timpu'! Nici nu m-a atins! Adică nici nu m-a atins - nici când mi-a dat îngheţata nu m-a atins!

Răsuflă uşurat şi rânji:

- Am fugit!
- Pa!
- Pa!

Acum putea să se întoarcă la negociere. Acum era sigur că Diamant n-o să năvălească diseară peste ea, s-o întrebe iar dacă vrea să se mărite mâine cu Victor! Repede, la negociere cu el! Probabil că-i venise rândul - şi-l aşteptau! Iar ăia nu erau oameni pe care să-i lase să-l aştepte!

Florentina

Era supărată. Da' supărată fleaşcă! Toate merseseră aşa de bine, că nu se putuse să nu meargă ceva rău - nu? Ziua de azi, începută minunat, se continuase minunat - şi-apoi se dusese dracului totul...

Se tăiase. Îi venise ei geniala idee să facă nişte cartofi prăjiţi - de-ăia adevăraţi, nu de-ăia congelaţi. Şi, deşi Sebi insistase să iasă la o crâşmă sau să comande ceva pe net, ea insistase cu ideea ei. El n-o putuse refuza, aşa că se dusese la cumpărături... Iar ea se tăiase! Nu luase în calcul faptul că apartamentul ăsta era "nou-nouţ" - şi deci inclusiv cuţitele din el erau nou-nouţe! Îi scăpase cartoful din mână iar cuţitul alunecase şi-o tăiase-n palmă. Şi zău că n-o ustura tăietura, cât o ustura

eşecul! Că el fusese la juma de metru de ea, aşa că văzuse toată scena...

La dracu! Ce zi de tot rahatu'!

Dădu să se ridice, dar el o trase imediat înapoi:

- Nu-nu! Stai aici cuminte!
- Lasă, că mi-a trecut!
- Ba nu ţi-a trecut. Stai aici cuminte.

Insista s-o ţină în pat, la orizontală. După ce-o spălase şi-o dezinfectase şi-o bandajase, o băgase-n pat - şi-o ţinea în pat... ca pe-o jucărie sexuală care nu trebuia să coboare de-acolo, ca să nu facă tâmpenii... Şi-o tot pupa şi-o şi întreba uneori dacă o mai ustură, dacă o doare, dacă mai curge sânge... Ce idioţenie! Ce cretinitate! Ce zi de tot rahatu'!

Întinse mâna cealaltă şi luă mobilul. Intra pe net... Curăţătorii chimice în Bucureşti, în zonă...

- Ce faci?
- Caut o curăţătorie.

Apăsă pe primul link - cel recomandat de Google. N-avea chef să caute altceva; era indispusă rău de tot...

Fu pupată pe umăr - şi-l simţi ridicându-se. Se ducea undeva - numai el ştia unde. Dar, în clipa asta, zău că-i convenea să rămână singură! Era întoarsă pe dos! Complet întoarsă pe dos! Lucrurile luaseră o turnură ciudată...

Da, voia să-şi spele rufele la ei! Solicita curierul - să vină să le ia! Ea cu ce dracu să le ducă până acolo - cu tramvaiu'? Mm...

Se trânti înapoi pe pernă. Avea nişte draci majori...

- Iubire mică, vezi că mă duc până jos.

"Du-te învârtindu-te!" Aşa-i venea să-şi ia lumea-n cap! Şi zău că şi-ar fi luat lumea-n cap chiar acum, dacă nu şi-ar fi luat deja lumea-n cap...

Deci pe data de 2 august devenise liberă. Şi independentă. Avusese toată lumea la picioare. Avusese un card cu un milion de euro - şi fusese liberă. Era în 7 august. În cinci zile, reuşise "fantastica performanţă" să devină semi-casnică. Adică mie-n sută casnică. Zăcea într-un apartament şi era legată de-un bărbat. Care bărbat, apropo, devenise destul de dominator...

Nu, Sebi nu era dominator în adevăratul sens al cuvântului. Dar făcea ce voia el cu ea. Avea o calitate uriaşă - ştia cum şi ce să facă şi să spună ca s-o convingă să vrea ceea ce voia el. Ea pornise de la "curtează-mă şi cântă-mi serenade şi cucereşte-mă" şi sfârşise la orizontală - oricând, oricum şi oricât îşi dorea el. Că nu putea să-i reziste. Avea el o tehnică aparte de-a o convinge...

De fapt, nu-i plăcea cum "evoluau" lucrurile. Relaţia lor dăduse într-un fel de... joacă. O joacă excesivă. OK, încercau şi pe maşina de spălat! Dar nu prea înţelegea de ce trebuiau să descopere toate poziţiile posibile ce se puteau aborda pe maşina aia de spălat! Şi nu înţelegea... Nu înţelegea graba lui de a-i arăta stele verzi în toate poziţiile posibile! Nu înţelegea... "deschiderea" lui în explorarea ei - şi insistenţa cu care aborda acea deschidere. Adică nu pricepea de ce dracu-i plăcea băiatului ăsta să se coboare între picioarele ei! Zău că nu pricepea! Că, vorba aia - ea se bucura iar el "presta" şi-atât! Şi tare se temea ea că în curând o să fie invitată "să-i întoarcă trataţia". Chestie care nu se va întâmpla niciodată! Şi pe-asta i-o spusese şi lui! I-o spusese verde-n faţă, azi, pe la trei jumate dimineaţa. El o asigurase că nu va face niciodată asta - că nu-i va cere niciodată să facă lucruri atât de înjositoare. Şi motivase că ea e prinţesă iar el broscoi - aşa că el nu se simţea nicicum înjosit dacă el...

La dracu!

Chestia asta chiar n-o să se termine bine! Chestia asta o să iasă nasol de tot! Că nu-l mai suporta mult! Era... Era la un milimetru de răbufnirea aia cu urlete şi şuturi în cur şi dat brânci pe uşă-afară! Şi-o să fie nasol de tot! Da' nasol de tot, că Sebi n-o să se lase îndepărtat aşa de uşor...

Ia! Suna la interfon! Ameţitu' plecase fără cheie! La dracu!

Sări din pat - şi scăpă o înjurătură de-aia "de campionat"! Că se sprijinise pe palma rănită şi-o săgetase până-n adâncu' sufletului! La dracu! Apăsă butonul:

- Cine e!
- Bună ziua, am venit să vă livrez comanda...

Venise prânzul. Iar îşi amintise...

Apăsă butonul - ce tâmpenie de tot rahatu'! Era îngrozitor! Şi-i venea să plângă rău! Îi venea să se trântească-n cur pe podea şi să plângă în hohote... Şi trebuia să descuie, să primească mâncarea, să o plătească... Un alt motiv de nefericire, apropo, pentru că în ultimele şase zile ea plătise 99% din cumpărături iar el achitase florile...

Isamu

Telefonul roşu începu să cânte. Titel era. Omul ăla trecea prin cazne grele zilele astea!

- Da.
- Sebi l-a sunat pe şefu' lui.
- Aşa...
- Luni dimineaţa se întoarce la Craiova.

Uraa! Se grăbi să-şi confirme bănuielile:

- De ea a zis ceva?
- Nu. Doar l-a anunţat că luni la prima oră e la dispoziţia lui, fresh şi cu datele la zi şi plin de chef de muncă.
- Aha... Bun! Înseamnă că luni scăpăm de el!

Titel tăcea - că nu era prost deloc... Zâmbi slab:

- Nu, Titele - prinţesa n-o să se mute la Craiova. Prinţesa o să descopere scrisorica de adio şi-o să-şi comande bilet de avion pân' la Cannes.
- Oricum, eu sunt cu ochii pe ei. Pe amândoi. Ea tocmai a primit prânzul. El accelerează spre periferie.
- Filează-l.
- Îl filează băieţii - doi taximetrişti.

Doi, nu unul - ca să fie sigur că "nu-l pierde". Titel trecea prin chinul vieţii lui...

- Stai puţin... A oprit la un sex-shop.

La dracu!

- Şi n-am nici o fată în zona aia! La dracu!
- Calmează-te. Nu poate cumpăra nitroglicerină...
- Da' nişte pliculeţe cu prafuri poate cumpăra!
- Şi n-ai tu nişte băieţi în uniformă care să afle "lista de cumpărături"?
- Ba da; da'-s la mama dracului!
- ... Stai liniştit; o să aflăm repede ce-a cumpărat. Nu pare genul care păstrează bonul fiscal...
- Iar dacă-l aruncă în pungă şi punga o aruncă-n coşul din apartament...

Titel era constipat rău de tot - panica îl împiedica să găsească rezolvarea... El nu mai zicea nimic, ştiind că omul ăla n-o să-i închidă-n nas şi sperând că Sebi ăla nu cumpăra tot magazinul...

- Iese... Se duce spre maşină... A aruncat bonul. Hai că-i bine! Unul din băieţii mei se duce cu el... Celălalt ia bonul! Stai un pic!

Stătea; îl auzea turuind în romanes. Probabil că-i spunea să-l pozeze şi să-i trimită imaginea... Probabil că luase nişte gel şi-o pereche de cătuşe roz. Că altceva n-avea ce să ia. Florentina n-ar fi "gustat" un pahar-stripper sau

- Să vezi tu ce-o să ne ia Ştefan gâtu' la amândoi!

Măiculiţă, ce răcnise bietul Titel!

- De ce?
- O să vezi tu imediat!

Aştepta; probabil că îi trimitea chiar acum poza... Da - mail nou, cu ataşament. Open.

Ştefan o să le ia gâtu'. La propriu. Şi lui, şi lui Titel. Era rău... Titel oftă din tot sufletul:

- Da' probabil că n-o să marşeze ea la ideea lui...
- Fii pregătit pentru o evacuare. Stai cu ochii pe camere. Şi bagă doi băieţi în scara blocului. În caz că devine violent, să poţi s-o scoţi din pumnii lui.

- Imediat. Hai că vorbim! Şi uită-te şi tu pe camerele alea!

Cum dracu să se uite el pe camerele alea? Era nebun? Cum să stea să se holbeze la Florentina? Ce dracu!

... Nu. Nici chiar din postura consilierului însărcinat cu paza prinţesei nu putea să facă asta!

- Vorbim.

Apăsă butonul roşu. Ochii albaştri îl priveau lung, de la birou...

Nu era nimic de spus. Revenea la treaba lui - la transporturi şi consiliere. La facturi şi plăţi. Avea treabă. Nu putea...

Ana-Maria

Aterizarea fusese lină. Omologul lui Aleodor le trimisese o maşină. Se-nghesuiseră toţi trei în ea - ca nebunii, că dacă afla concurenţa "ce valori" călătoreau cu rabla aia din fibră de carbon...

Se apropiau de sediul firmei... Maşina încetinea, vira uşor dreapta... Ajunseseră.

Coborî şi porni spre uşile mari, duble. Care nu se deschiseră - că nu era aşteptată. Şi nici nu se îmbrăcase cine ştie ce. Avea părul prins într-o coadă comună, avea ochelarii de soare pe nas... Piao şi Aleodor rămaseseră în urmă - iar "şefa" nu obişnuia să călătorească neînsoţită de consilieri şi pază dublă... Trase de uşă şi intră.

Tânăra de la recepţie se ridică şi porni spre ea:

- Bună ziua. Vă pot ajuta cu ceva?

Îşi scoase ochelarii:

- Bună ziua.

Murmurul încetă ca prin minune... Ridică degetul şi-l puse peste buze, zâmbind. Tânăra era vişinie; aproba de mama focului. Porni spre lift:

- Sunt sus?

- Dl Andrei, da. Dl Gabriel e la o întâlnire de afaceri.

Daa, călare pe patru deodată! Hm! Îşi apăsă singură butonul:

- O să-l sun eu, atunci când o să fie momentul.

Intră în lift şi aşteptă. Tânăra se oprise la vreo doi metri de uşi - şi-o privea şi nu prea ştia ce să spună, ce să facă... Piao şi Aleodor intrară şi ei. Bun! Şi-acum, dacă vreunul îndrăznea să-i strice frumuseţe de surpriză, o să păţească multe-multe lucruri rele...

Chinezul sparse brusc liniştea:

- ... Când ajungem sus, comand prânzul?

Îşi privi ceasul... şi negă:

- Doar pentru Părintele; noi nu stăm chiar atât de mult...

Şi-acum urcau iar în tăcere. Că ăştia înregistrau tot - toate pârţurile, toate trăsăturile feţelor, tot!

Oare Vasilii era şi el sus, în biroul stăpânului? Probabil că da! Vasilii era umbra lui Andrei, nu? Era normal să-l găsească în anticameră, pe capul secretarelor...

Urcau... Da' mult mai urcau! Se plictisise de-atâta urcat! Sigur, urcau repede; dar ea ştia că în maximum cinci secunde individul putea fi avertizat. Şi cum individul făcuse selecţia personalului de jos - nu ea, sau Ştefan...

În sfârşit! Uşile glisară - intră în anticameră fără să zâmbească:

- Bună ziua.

Toate cele trei secretare săriră în picioare, în poziţie de drepţi! Hait - că erau mai speriate decât păruseră! O salutaseră milităreşte, într-un glas! Bun! Biroul lui Gabriel era gol, aşa că ea se îndrepta glonţ spre biroul lui Andrei... Apăsă clanţa şi intră.

Vasilii sări în picioare, scăpând telefonul din mâini! Ptiu, drace! Îl electrocută, preţ de-o clipă, şi-i văzu spaima; aşa că zâmbi şi se răsuci spre birou. Şi schimbă abordarea - ridică mâna şi flutură artistic degeţelele:

- Bunăă!

Andrei dăduse să se ridice atunci când Vasilii ţâşnise spre salutul militar impecabil; acum rămăsese în poziţie semi-ridicată, cu ochii la ea... Bufni în râs:

- Surprizăă!

Individul "îşi reconsideră atitudinea" - şi-şi destinse chipul, îşi continuă ridicarea şi-şi compuse un ton cel puţin dublu entuziasmat de revedere:

- Ei, bine-ai venit! Ce surpriză!

Şi-acum venea repejor la ea:

- Da' cum ai ajuns aici?

- Pe calea aerului, desigur!

Se lăsă îmbrăţişată şi adăugă:

- De la aeroport, ne-a adus umbrela.

- Da' de ce nu mi-ai zis că vii? Că trimiteam blindata! Adică veneam să te iau de la aeroport!

Hm! Scăpările de genul ăsta o să le analizeze diseară; momentan, se grăbi să pară neatentă la ele:

- Fiindcă eu nu sunt acum aici - oficial vorbind. Şi-am venit aşa fiindcă Aleodor are o grămadă de treburi cu umbrela rusă.

- Serios? Pot să întreb ce treburi?

- Desigur!

Reveniseră la distanţa fizică corespunzătoare; îl privea drept, amuzată de fâstâceala şi stângăcia fratelui prins nepregătit...

- ... OK! Ce treburi?

- Părinte? Ce treburi?

- Urgente, desigur!

Ha-ha-ha! Aleodor se-apucase să facă mişto de Andrei! În cinci minute se-ncăierau toţi cu toţi, ca la nebuni... Spionul decise să stingă el posibilul conflict:

- Serios vorbind, chiar am venit cu treburi. Şi recompensa de azi a fost tot o cacealma.

- Ce recompensă?

- Cererea de recompensă pentru Trésor.

- Ce cerere?

- 80 kg de aur, la gara din Bourges. A fost o ţeapă - n-a venit nimeni s-o ridice. Iar fetiţa n-a fost azi pe teritoriul Franţei.

Privea cu atenţie chipul consilierului ei - şi era mirată să-l vadă mirat... Sincer mirat...

- Dar am aflat, pe surse desigur, că ordinul de lichidare a Rebecăi a izvorât dintr-un creier cu acte ruseşti. Şi din acelaşi creier a izvorât şi planul, şi organizarea, şi dotarea, şi răpirea comorii... Aşa că am multe de vorbit cu omologul şi sursele lui.

Andrei era serios acum. Foarte serios. Îşi pierdu şi ea mare parte din zâmbet:

- Voi n-aţi aflat chiar nimic?

- Nimic. Absolut nimic! Dar nici nu mă aşteptam să aud un autodenunţ! Că aşa s-ar fi numit, nu? Sunt consilierul unchiului ei...

Aprobă încet cu capul... şi "sparse gaşca":

- Părinte, du-te la biroul meu şi apucă-te. Eu am fix o oră la dispoziţie, înainte să plec spre aeroport. Hai - dă-mi să semnez ce-i de semnat.

Şi decidea chiar acum să se aşeze la masă. La masa de consiliu din biroul lui Andrei. La masa de la care Vasilii se grăbea să se ridice...

Se aşeză. Piao se aşeză lângă ea şi-şi puse laptopul în faţă. Andrei era foarte grăbit - scotocea prin maldărele de hârtii de pe birou... Făcând-o să se întrebe în ce măsură Gabriel era Ursul, iar Andrei tocmai aflase că frati-su nu se mai consulta cu el - ci lua decizii de unul singur în privinţa comorii Rebecăi...

Pe-asta n-o va şti, probabil, niciodată. Ăştia doi or să ia cu ei în mormânt secretul răpirii nepoatei ei. N-avea rost să le arate ce ştie ea; aşa că îşi impuse să fie calmă, să estompeze gândul referitor la Trésor, să-l "îndosarieze" pentru mai târziu... şi să se concentreze asupra lui Andrei şi-a dosarelor lui.

Andrei Donichioiu nu era consilierul perfect. Nu era nici bărbatul perfect, după cum constata ea acum. Plănuise, cel mai probabil, să-şi petreacă toată ziua la birou. Cămaşa nu era "de-aia bună", pantalonii căpătaseră cutele tipice statului pe scaun ore în şir, pantofii nu fuseseră lustruiţi de dimineaţă... Şi parcă nici nu mirosea foarte tare a bărbat pedant. Doamne! - ce n-ar fi dat să poată să afle ce gândea acum bărbatul care scormonea prin teancurile de plastic multicolor...

Vasilii ieşise din birou. Era sigură că SMS-ul plecase deja din telefonul lui, şi deci ajunsese deja în telefonul lui Gabriel...

Se simţea ciudat. Se simţea... şefă. De-aia adevărată. De-aia stimată şi respectată. Şi temută. Chipul lui Andrei era împietrit într-o mimică serioasă, semn că mintea lui Andrei atingea chiar acum culmi noi ale panicii...

Florentina

Mânca, fără nici un fel de poftă. Mâncarea era bună; era de-aia "comercială", "de crâşmă". Era comestibilă. Ea însă o înghiţea fără nici un fel de tragere de inimă. Sebi nu se întorsese. Habar n-avea unde se dusese; şi era hotărâtă să nu-l sune "neam"! Aşa că îl aşteptase ce-l aşteptase... Şi mânca singură, la bucătărie. Asta e! Doar nu era să aştepte să se răcească - nu?

De fapt, era supărată. Şi mai supărată. Se pregătea, la modul cel mai serios, să plângă...

Activă ecranul telefonului... Nici un apel, nici un mesaj... Nici chiar de la Thomas... FB... Pagina lui Thomas... Nu mai scrisese nimic. Nu mai postase nimic. După versurile în care "îi mulţumise" că ucisese un poet cu luciditate, Thomas nu mai scrisese nimic...

Înghiţi, greu... şi bufni în plâns.

Fir-ar ea a dracului de treabă să fie! De ce n-avea parte de el? De Thomas? De ce tocmai pe el nu-l putea avea? Ea îl voia pe el! De ce n-avea parte de el?

Paşii se apropiau de uşă... Cheia se răsucea în broască... Ştia că nu era Thomas, iar gândul ăsta o făcea să plângă şi mai şi...

Uşa pocni. Auzi un foşnet scurt. Şi-apoi fu apucată de umeri şi săltată de pe scaun:

- Ce s-a întâmplat?

Nu - s-o lase-n pace!

- Prinţeso, ce s-a întâmplat?

S-o lase-n pace odată! Ăsta era prost? Nu observa că-l împingea, nu-l trăgea spre ea?

- Iubito, de ce plângi?

"Că aşa vreau eu - na!" Cum dracu să facă să scape de ăsta?

- Ce-ai păţit? Florentina, ce-ai păţit?

- ... Nimic!

- Te-a sunat cineva? Te-a sunat tatăl tău?

- N-a sunat... nimeni!

- Şi-atunci ce-ai păţit?

- Nimic! N-auzi că n-am păţit nimic?

- Şi-atunci de ce plângi?

"Uite-aşa, că aşa vreau eu!" Fu trasă cu forţă spre living... Fu aşezată pe canapea - iar el îngenunche în faţa ei şi-i prinse bine capul în palme:

- Florentina, uită-te la mine!

Ba nici nu se gândea!

- Lasă-mă!

- Florentina, de ce plângi?

- ... Fiindcă-mi vine să plâng! Lasă-mă!

- Plângi pentru că te-ai tăiat?

- Nu!

- Şi-atunci de ce plângi? Te-am supărat eu cu ceva? Am făcut eu ceva rău? Ceva care nu ţi-a plăcut?

Negă violent... şi apoi aprobă...

- Ce-am făcut, îngeru' meu? Ce cretinitate am făcut, de te-am făcut să plângi aşa?

Încercă să-i tragă mâinile de pe faţa ei, dar nu reuşi. Chestie care-o înfurie rău! Aşa că începu să ţipe:

- Toată ziua, fuguţa la orizontală! De parcă asta-i tot ce contează!

- Zâna mea! Da' nu-i vina mea că eşti frumoasă!

- Că o fi vina mea!

- Iubito... Nu mi-am dat seama! Te rog să mă ierţi!

Aprobă, ca s-o lase-n pace odată...

- ... Ştiu că îţi dorisei altceva. Ştiu că plănuisei să stai singură, ca să mă faci să vin cu flori şi să-ţi cânt serenade de jos, din parcare. Da' ştii care-i chestia? Mi-am luat învoire de la şefu' până duminică seara. Luni de dimineaţă tre' să fiu la Târgovişte. Şi nu mi-e de asta; că mă-ntorc în Bucureşti pe la opt-nouă, încolo. Mi-e că o să trebuiască să te las aici şi să plec... şi să stau departe de tine atâtea ore... Şi io... Io te iubesc mult. Şi-aş vrea să nu mai plec vreodată de lângă tine. Da' uite că luni dimineaţa...

Pe bune? Luni se ducea unde avea el treabă? Minunat! Mai că-i venea să zâmbească a victorie...

- Şi am încercat... Tu ai toate calităţile posibile. Eu sunt ăsta pe care-l vezi - mai mult de-atât n-am. Dar, spre deosebire de prostănacu' ăla din Aurari, eu aş renunţa la toate pentru tine. Eu, dacă eram în locu' lui, te luam de mână - şi plecam împreună-n lume. Şi nu-mi mai păsa de nimeni şi nimic! Decât de tine! Am încercat să te fac să vezi asta; pentru că luni o să ies pe uşă şi-o să accelerez spre Târgovişte... şi-o să mă tot gândesc că poate te-am supărat, şi n-o să te mai găsesc aici când mă întorc...

"Şi te-ai gândit să mă scoţi din uz, cum se zice, ca să nu-mi vină idei să te schimb?" Nu putea să-l întrebe tocmai asta...

- ... De ce nu mi-ai spus că am exagerat? De ce m-ai lăsat să greşesc?

"Ghici!" Adevărul era că nu spusese nu la iniţiativele lui...

- ... Crezi că poţi să mă ierţi?

Da. Aprobă. Îl iertase deja. Era aşa de bosumflat şi dezamăgit de el însuşi, că îl iertase...

Şi-acum o sărută... şi-şi amintea, probabil, că aruncase tona de flori undeva pe jos atunci când intrase şi-o găsise plângând...

Ana-Maria

Bun! Acestea fiind spuse, ea una era gata de plecare! Se ridică:

- Noi plecăm la aeroport.

Gabriel se ridică imediat:

- Vă duc eu.

Andrei era foarte ocupat - refăcea nişte dosare. Erau incomplete. Nu, Andrei Donichioiu nu era totuşi nici bărbatul perfect, nici consilierul perfect... Traversă anticamera şi intră în propriul birou. Şi se sprijini de birou - Aleodor vorbea la telefon. Vorbea în engleză, iar din difuzoraşul micuţ răzbăteau cuvinte îndulcite mult de accentul tipic rusesc... Îşi privea lung consilierul; îl întreba dacă era OK, dacă era oportun să-l lase singur aici şi să plece... Da; Părintele era foarte sigur pe el. Părintele "n-avea emoţii". Ciudat! Tocmai el, cel mai "dispensabil" consilier al regelui, nu se temea de fraţii Donichioiu! Interesant...

Gata - terminase de vorbit. Bun!

- Tu mai ai treabă aici?

- Ohoho! S-ar putea să fi dat de-un fir interesant!

- OK. Atunci tu rămâi. Noi trebuie să plecăm.

- Ştiu. Nici o problemă - termin aici şi iau un zbor de linie până la Luka.

Gabriel se repezi să-l contrazică:

- Stai liniştit!

- Să vedem. Oricum, n-o să rămân "în pană de transport"...

Şi râdea zmeieşte, cu aluzie la Serbia şi sârbi... Se întoarse spre Gabriel:

- Te rog să-l ajuţi.

- Îţi dai seama că-l ajut! Doar să-mi spună cum!

- O să-ţi spună. Iar dacă daţi de ea...

- Dacă dăm de ea, ne ocupăm imediat de recuperarea ei.

- Exact. Fie financiar, fie letal; important e ca ea să se întoarcă vie şi nevătămată. De soarta ălora nu mă interesează... decât în măsura în care supravieţuiesc confruntării - şi va trebui să revin şi să le atârn maţele de lustră. Apropo! Să nu vă gândiţi să mă scutiţi de-un drum! Chestia aia cu maţele e foarte importantă pentru mine! Să nu vă permiteţi să mă privaţi de ea...

Aprobau amândoi de mama focului. Bun! Îi făcu lui Aleodor cu mâna:

- Pa, Părinte!

- Mergi cu bine, fiica mea!

Bufni în râs şi ieşi, făcându-i semn că se ţicnise definitiv şi irevocabil... Piao o aştepta în anticameră; aşa că ridică vocea:

- Pa, Andrei!

Uşa se deschise imediat; consilierul ei venea să-şi ia la revedere... Ce frumos! Aproape perfect!

- Vorbim!

- Vorbim!

Şi gata - intrau în lift... Gabriel îşi anunţa şoferul că era momentul să pornească motorul limuzinei blindate...

Gabriel nu păruse deranjat de apariţia ei. Poate că fusese deranjat - dar avusese timp să-şi rearanjeze gândurile, în drum spre birou, şi să se comporte normal când ajunsese aici. Cine ştie! Oricum, zâmbise mai tot timpul. Chiar şi după ce aflase de ce venise Aleodor în Volgograd! Era ciudat...

Traversă holul şi ieşi. Şi fu condusă repejor la adăpostul blindatei...

Şi-acum pornea spre Lucia. Spre întâlnirea cu Riccardo Andreasi. Fusese gentil şi-o aşteptase să-şi rezolve problemele. Şi nici "nu se dăduse ocupat", atunci când îi propusese să se vadă în seara asta. Mirosea o propunere de joint-venture într-ale spălării caşcavalului...

Ştefan

Aştepta, cu ochii la ceas. Avionul Anei trebuia să decoleze din Volgograd din clipă-n clipă. Aştepta şi simţea că i se face frică...

- Vrei un calmant?

Negă. Sami se prefăcea că citeşte; în realitate, îl privea lung şi-i lua tensiunea aşa, de la distanţă...

"Gata, am decolat."

Fiu! Decolase! În sfârşit! Acum, totul era să iasă cu bine de pe teritoriul Rusiei! Sigur, ei n-o să-i scrie asta!

"- Aleodor a rămas acolo?

- Da. Discută cu omologul despre Trésor.

- OK. Mâine, fă o vrajă să-l scoţi cu bine de-acolo. Că nu e OK să investigheze atât de aproape de Urs!

- Mâine dimineaţă îi dau ordin expres să se urce într-un avion de linie.

- Aşa e cel mai bine.

- Tu ce faci?

- Mă pregătesc să merg sus, la Aidin. Sami trebuie să-i scoată cizma.

- Aha! Să-mi zici cum e!

- Îţi zic. Şi tu, să-mi zici dacă mai afli ceva.

- OK. Paa!

- Paa!"

Log out - şi ridică privirea spre medic:

- Mergem sus, la Aidin?

Sami aprobă şi se ridică. Ciudat - deşi părea extrem de calm, parcă era totuşi prea calm! Era tentat să creadă că dl doctor era undeva între leşin şi blocaj total...

Sami

Răsucea încet şurubelniţa. Îşi simţea inima cât un ac de mică. Desfăcuse trei şuruburi; era la al patrulea. Cu cât entuziasmul şi nerăbdarea celorlalţi creşteau, cu atât mai mare era spaima lui...

Îl puse lângă celelalte şi începu să tragă de cleme. Cizma se desfăcea pe bucăţi. Glezna era deja liberă; în câteva secunde va elibera şi gamba... Şi-acum mai avea două şuruburi...

"La urma urmei, dacă operaţia n-a reuşit, crezi că poţi să-l ţii în cizmă o viaţă?"

Oftă greu şi se apucă de cel de-al cincilea şurub. Mergea repede. Mergea suspect de repede... Oare era un semn?

Erau toţi aici - toţi se înşiraseră cuminţi pe lângă perete. Ştefan insistase ca scoaterea cizmei să se desfăşoare în dormitor - "că e camera mai încăpătoare". Şi imediat cum Aidin ajunsese în patul de două persoane, contele băgase degetele în gură şi "sunase adunarea". Şi, în 30 de secunde, camera se umpluse cu oameni nerăbdători...

Şi-acum cel de-al şaselea şurub...

Adana era suspect de cuminte. Stătea în fund pe noptieră. Chiar el o aşezase acolo, atunci când constatase că nu prea avea unde s-o aşeze! Erau toţi strânşi în jurul lor... În jurul băiatului lui... Era ciudat! Era o solidaritate cu care nu se mai întâlnise până acum! Oamenii ăştia n-aveau absolut nimic în comun cu el - sau cu băiatul lui! Şi totuşi, le simţea speranţa - acea dorinţă ca operaţia să fi reuşit, ca Aidin să poată să meargă... Era...

Gata şi-al şaselea şurub. Şi-acum...

Desprinse uşurel inelul care ţinea bucăţile împreunate. Şi desfăcu clemele.

Şi-acum, dacă nu era OK...

Jada se grăbi să-l tragă într-o parte:

- Şi-acum îţi pun faşa elastică. Să nu mişti piciorul - da?

- Da, mami.

Îi punea perna sub picior. Îl dezinfecta... Îl dădea bine-bine cu cremă... Era o linişte perfectă în cameră, deşi erau opt adulţi care priveau cu maximă atenţie operaţiunea... Cât de repede îi punea faşa aia! Ea cum putea? Că el doar stătea deoparte şi-o privea şi simţea că i se întoarce stomacul pe dos! Avea nişte emoţii îngrozitoare! Nici când aşteptase la uşa sălii de naşteri nu avusese emoţii atât de puternice...

Gata. Era legat. Era aşa cum trebuia să fie. Acum...

- Mami, acum pot să mă dau jos?

- Stai.

Îl apucă de subţiori, îl ridică şi-l puse drept, pe picioare. Şi îi dădu încet drumul... că mai mult de-atât n-aveau ce să mai facă... Şi, dacă operaţia nu reuşise totuşi...

Vocea lui Ştefan sparse violent tăcerea:

- Hai, prinţule - adu-mi telefonul!

Ce să-i aducă? Bărbatul din scaun arăta spre mobilul de pe masă. De pe masa din celălalt capăt al camerei! Uau! Până acolo voia să-l trimită?

Aidin se răsuci pe piciorul stâng; şi păşi pe piciorul drept. Şi se clătină scurt faţă-spate. Se repezi să-l prindă! Dar nu ajunse la el - soţia lui îl înşfăcase de tricou şi-l smucise în spate! Aşa că... îşi văzu băiatul... păşind!

Îl privea lung, cu ochii măriţi de uimire... Nu-i venea să creadă că băiatul lui, Aidin al lui, mergea, încet şi sigur, spre masă... Vocea subţirică şopti:

- Tati, tu vezi?

Da, vedea; dar n-avea putere să scoată vreun sunet... Capul brunet se întoarse spre el. Jada reacţionă imediat:

- Nu! Fii atent!

Îl speriase. Aidin revenise imediat spre masă - dar tresărise şi se văzuse cum "îi picase zâmbetul"... Soţia lui îşi îndulci imediat vocea:

- Fii atent pe unde mergi. Şi concentrează-te la mers. Da? Că tati te vede foarte bine!

Ştefan începu să râdă:

- Toţi ne uităm la tine!

Se grăbi să aprobe:

- Iar eu constat că eşti mai curajos decât mine, care voiam să te ţin cu cizma încă o noapte...

Băiatul lui râdea şi păşea încetişor spre masă...

Mergea ţeapăn. Jada strânsese bine faşa elastică - şi probabil că şi lui Aidin îi era un pic frică să încerce să îndoaie genunchiul... Dar laba piciorului o folosea. O exersase mult - multe luni. Plus masajul, plus unguentele... Laba piciorului o folosea binişor. Genunchiul îl ţinea drept, imobil. Mergea şchiopătat...

Gata - ajunsese la masă. Lua mobilul... şi pornea spre Ştefan. Care era, în momentele astea, cel mai fericit om de pe pământ... şi nu ascundea asta...

Era o linişte perfectă. Nimeni nu scotea vreun sunet! Era ciudat! Adina îşi acoperise gura cu degetele; Toni o ţinea bine şi privea miracolul cu ochi măriţi de uimire... Hm! Probabil că nici el nu crezuse în reuşita operaţiei! Deşi, vorba aia - nu ştiuse cum păşise Aidin până acum! Sau poate că văzuse poze, sau...

Florina "dădea să explodeze"; bucuria ei dădea să răbufnească! Se vedea cu ochiul liber - fremăta toată, parcă tremura un pic şi abia aştepta să aplaude şi să râdă şi să-l felicite pe Aidin! Iar Luis... Luis era cuprins de-o mulţumire suspect de mare! De parcă era băiatul lui! Oamenii ăştia...

Aidin întinse telefonul. Ştefan îl luă şi zâmbi:

- Şi-acum dă-te mai în spate, să-ţi fac o poză. Că mă ceartă Ana dacă nu-i spun şi ei care-i rezultatul operaţiei!

Primi o aprobare. Acum era acum! Dacă se-mpiedica, sau îi obosise laba piciorului, sau era prea emoţionat şi uita ce-avea de făcut, ce exersase atâtea luni... Mergea încetişor...

- Stop. Acum e bine. Stai aşa!

Gata - îi făcuse poza.

- Start!

Poftim?

... Oamenii de lângă pereţi aşteptaseră, de fapt, startul; îl primiseră, aşa că îi felicitau băiatul şi-l îmbrăţişau şi-i spuneau tot felul de lucruri, toţi odată... Iar el simţea că nu se putea clinti de-acolo...

Jada îl împinse uşurel spre el; ascultă de gestul ei... Băiatul lui era bine. Şi era fericit. Aşa că se grăbi să îngenuncheze şi să-l îmbrăţişeze. Şi nu se mai putu abţine - toată teama şi toate gândurile negre şi toate presupunerile lui pesimiste ieşiră din el toate-odată. Şi bufni în plâns.

Ştefan

Şi-acum era momentul ca Sami să se liniştească. Porni uşurel spre uşă, cu un ocol mare - ca să nu-l distragă pe medic de la ceea ce trebuia să facă acum... Fusese înţeles - se retrăgeau toţi spre uşă, parşiveşte aşa... Ieşi ultimul. Şi trase uşa după el. Şi selectă numărul reginei.

- ... Da, iubire.
- Ce faci tu, iubire?
- Uite, ce să fac; binişor. Plutesc. Adică planez.
- De ce? A rămas fără kerosen?

Ana bufni în râs:

- Doamne fereşte!

Într-adevăr, Doamne fereşte! Ce-i venise să spună prostia aia?! Se grăbi să depăşească momentul:

- Noi aici ne pregătim să ciocnim nuţică şampanie nealcoolizată.
- Serios? Cum e?
- Tu cum crezi că e?
- Cu lacrimi şi uşurare?
- Bineînţeles!
- Asta-i bine! Mai ales că urmează tratamentul ăla complicat...
- Apropo - mă aştept să fiu luat la întrebări.
- Da, Aleodor mi-a trimis şi mie răspunsul medicului... Tu ce crezi? Cum e mai bine?
- Nu mă aşteptasem să mă iei tu la întrebări...
- Nici eu nu ştiu ce i-aş putea spune...
- Stai liniştită; eu ştiu deja ce-i voi spune ca să-l fac să semneze.
- Perfect! Sunt în drum spre Lucia. Consilierii zic că signore Riccardo Andreasi şi-a anulat tot programul pe ziua de azi şi abia m-aşteaptă!
- Să fii atentă.
- O să încerc...

Regina lui nu prea mai accepta "sfaturi" de-alea panicarde; începuse să-l cam "taxeze" pentru ele. Se lăsa "taxat" cu mare plăcere...

- Să mă anunţi imediat cum afli ce vrea italianul.
- OK. Să ţii telefonul roşu aproape.
- Bineînţeles!
- Hai - fugi şi sărbătoreşte.
- Să ai grijă, da?
- O să încerc...

Aah, ce afurisită era! Şopti, în romanes:

- Ce a dracului te-ai făcut, fă!
- Păi dacă te iei de mine! Ce ţi-am făcut io, de te iei aşa de mine?

Era teribilă!

- Te iubesc!
- Şi eu te iubesc!
- Pa!
- Pa!

Buton roşu - şi-acum accelera spre living. Că se încălzea şampania. În plus, nu voia să iasă Sami şi să-l prindă acolo, pe hol - şi să se repeadă să-i mulţumească, sau...

Ana-Maria

Nu putea spune că era "în zilele ei bune". Era destul de supărată. Deşi consilierul ei încercase s-o ţină ocupată cu afacerile, nu-i ieşeau din minte cuvintele lui Titel... Şi nu putea să intervină - nu putea s-o oprească...

Limuzina înainta repede. Şoferii italieni erau disciplinaţi, în ultimul timp - iar ea călătorea cu o blindată cu însemnele Corpului diplomatic. O copie foarte reuşită a maşinii Ambasadei Germaniei. Signore Andreasi se ocupase de transportul ei de la aeroport...

Riccardo Andreasi era cel mai mare "entertainer" din nordul Italiei. Stăpânea o vastă reţea de maşini de spălat - mari şi variate. De la clasicele "păcănele" până la cazinouri de lux. În ele spăla câştigurile neoficiale ale afacerilor lui cu Germania. Italianul adora statul german - şi la propriu, şi la figurat. Legiunea germană intra-n panică dacă firma dlui Andreasi se supăra şi nu mai livra spre nord! Iar populaţia Germaniei ar fi trecut prin crize majore dacă "băieţii" italianului îşi schimbau rutele şi pieţele de desfacere. Ştefan al ei se ferise de asemenea afaceri - mai ales pe teritoriul italian. Şi el oferea tot "entertainment"; dar de alt gen. El avea escorte. Multe-multe - cât să anime toate cazinourile lui Riccardo Andreasi. Şi totuşi, atunci când primise invitaţia, nu i se pomenise nimic despre fetele alea frumoase şi stilate...

Oare ce voia signore Andreasi de la ea? N-avea nici un indiciu...

Lucia era extrem de tăcută. Se simţea, probabil, incompetentă! Două luni se căznise să afle "scopul invitaţiei" - şi nu reuşise să obţină nici măcar un zvon amărât! Presimţea, deci, o răbufnire nemulţumită a regelui. În plus, îşi simţea imaginea de consilieră şifonată rău de aşa insucces. O bătu uşor pe mână:

- Stai liniştită.

Auzi un oftat... şi-atât. Iar maşina opri lângă bordură. Piao se grăbi să coboare... Coborî şi ea - şi intră în clădire.

Oficial, fusese invitată la un lunch informal; neoficial, era aşteptată sus, la ultimul etaj - la restaurantul cazinoului *luxury*. Intră în lift; uşile se închiseră încet...

Era un italian atipic; nu făcea afaceri cu mafia italiană, dar nici nu era deranjat de mafie. Şi nici de organele statului italian. Era un personaj foarte ciudat... Fotografiile îl arătau foarte dandy; filmările îl arătau uşor volubil. Se mişca mult, cu gesturi ample. Vorbea tare. Era "debordant". Chestia asta, alăturată "fişei de afaceri", crea un contrast teribil... Avea 52 de ani; o vârstă destul de... dificilă, mai ales în afaceri. Vârsta la care se făcea, în Italia, trecerea "spre rai" sau "spre verdict cu executare". Oare signore Andreasi încerca să se sprijine pe contele Ionesco, ca să evite "executarea"? Sau voia să se folosească de "carburantul Ionesco" ca să accelereze spre raiul financiar? O să afle peste vreo... 10 secunde.

Ieşi din lift, iar tânărul în uniformă îi salută şi se grăbi să deschidă

uşa din lemn masiv...

Ei, da! Ăsta da, restaurant *luxury*! Aici chiar îi plăcea! Era superb...

Toate geamurile erau acoperite de draperiile grele, groase. Ridică privirea spre candelabrele imense... amintindu-şi datele pe care i le trimisese Isamu, apropo de "mobilarea" restaurantului *luxury*...

Şi iată-l şi pe italian! În mod cu totul şi cu totul ciudat, îi ieşea în întâmpinare. Isamu specificase limpede că, cel mai probabil, va fi aşteptată în separeul lui. Şi iată-l oprindu-se, privind-o lung...

"Hai, Anuţo! Dă-l cu cracii-n sus!"

Zâmbi amabil şi-l privi drept, cu lentilele ei verzi... Ochii negri rămăseseră aţintiţi în ochii ei... Lucia grăbi pasul:

- Bună seara.

- Bună seara, signora Lucia. Mă bucur să vă revăd!

- Bucuria este reciprocă!

Consiliera ei se întoarse spre ea:

- Dl Riccardo Andreasi. Dna Ana-Maria Ionesco...

Intenţionase să-i strângă mâna bărbăteşte, aşa - ca-n afaceri. Când colo, bărbatul din faţa ei îi sărută mâna, fără să-şi ia ochii din ochii ei... "Contabiliză" o secundă şi îi dădu lovitura de graţie:

- Mă bucur să vă cunosc personal, în sfârşit. În ultimul timp, am auzit foarte multe lucruri despre dvs...

- Nu mai multe decât am auzit eu despre dvs.

Şi iat-o "montată" la braţul lui şi condusă spre dreapta! Italianul nu era nici dandy, nici volubil, nici debordant; era mai normal, mai calm şi mai cerebral decât mulţi afacerişti pe care-i cunoscuse personal! Hm...

- Dar trebuie să recunosc că eu am cerut zilnic informaţii despre dvs. E normal, deci, să fiu foarte bine informat...

Preferă să tacă; el adăugă, deschizând larg uşa din geam blindat:

- În plus, dvs. sunteţi o persoană mult mai publică decât mine. Şi mult mai interesantă...

I-auzi! Încleştă bine maxilarul şi tăcu...

"Separeul" italianului era o cameră de vreo 50 de metri, cu o singură masă de şase persoane plasată fix în mijloc... Se aşeză pe scaunul tras de el şi-l văzu grăbindu-se să se aşeze lângă ea:

- Sper că nu vă deranjează că "vă stric puţin" aranjamentul...

Negă şi se sprijini de spătarul scaunului. Şi-l privi drept, serioasă, atentă...

- Ce mai face dl conte Ionesco? Cum se simte?

- Se simte bine. Zilnic, se simte tot mai bine.

- Mă bucur mult să aud asta. A fost un adevărat şoc pentru mine, când am aflat ce s-a întâmplat în martie pe aerodromul din Bourges! Obişnuiam să umblu numai cu elicopterul...

Îl privea drept şi aştepta... El se pierduse tot în ochii ei - că era la nici jumătate de metru de ea şi-o vedea bine-bine...

- ... Sper că n-aţi venit tot cu un elicopter!

Negă scurt cu capul.

- Asta e bine... Aţi reuşit să vă găsiţi nepoţica?

Plecă încet capul spre dreapta...

"De ce dracu pui întrebări tâmpite? Când zici că ai cerut zilnic informaţii despre mine, de ce azvârli cuvinte negândite?"

Ospătarii serveau cafeaua - şi executau un "dans" graţios, elaborat, la înălţimea locaţiei şi mesenilor... Italianul zâmbi cu neîncredere:

- ... Nu sunteţi foarte vorbăreaţă...

Îşi scoase ţigările... şi îi răspunse doar după ce suflă fumul:

- Dle Andreasi, de ce aţi insistat atât să ne vedem?

Acum era rândul lui să tacă...

- Mi-aţi trimis o invitaţie extrem de ambiguă. Iar azi, când v-am anunţat că ne putem vedea după-amiază, v-aţi eliberat instantaneu agenda. De ce?

- Pentru că am o propunere de afaceri pentru dvs.

- O ascult cu maximum de interes.

Îl făcuse să râdă...

- ... 70%.

Pe bune? Ce - euro sau sare-n bucate? Aştepta...

- Legea italiană stabileşte pragul concurenţei la 70%. Ceea ce creşte peste cifra asta este considerat monopol.

Aşa...

- ... Concurentul cazinourilor mele are probleme cu legea. A început să-şi închidă locaţiile. Iar asta mă pune pe mine în dificultate. Dacă intru sub incidenţa legii concurenţei, va trebui să închid şi eu anumite cazinouri...

- Şi vă aşteptaţi ca noi să preluăm rolul de "contragreutate".

- Până la 35%.

Hm...

- De ce noi?

- Pentru că aveţi cazinouri în toată Europa, nu doar în Italia. Şi pentru că n-aţi încercat niciodată să acaparaţi piaţa - deşi aţi avut câteva ocazii foarte interesante...

- Cazinourile noastre din Italia sunt discrete. Nu ne place să ieşim în evidenţă...

- Nici mie. Deşi deţin 65% din piaţă, păstrez o discreţie accentuată...

Aprobă încet cu capul...

- Sunteţi discreţi - aşa ca mine. Sunteţi echilibraţi în decizii - aşa ca mine. Vă place curăţenia - aşa cum îmi place şi mie... Sunteţi selectivi în privinţa vecinilor de business - aşa ca mine... Avem multe lucruri în comun. Asta mă face să cred că putem "convieţui" în linişte, cum se spune.

Se aplecă un pic spre el - şi şopti:

- Deci aveţi o "problemă de vecinătate"...

"Frumoasă şi deşteaptă" - părea să spună privirea lui vizibil admirativă...

- Ne propuneţi o extindere pe nişa asta. În condiţiile în care nu duceţi lipsă de antreprenori locali dornici de extindere. Nu prea ştiu ce să zic...

- Antreprenorii locali sunt lunecoşi şi fac afaceri cu persoane nepotrivite. În Italia, devine din ce în ce mai greu să găseşti persoane potrivite...

- ... Am înţeles. În principiu, propunerea dvs. sună bine. Dar va trebui să mă consult cu soţul meu.

- Care trebuie să se consulte cu consilierii lui - şi nu numai.

- Exact. Cred că o săptămână ne va fi de-ajuns ca să ne formăm o opinie - şi să formulăm un răspuns.

Bărbatul zâmbi:

- În cazul ăsta, daţi-mi voie să vă detaliez termenii înţelegerii pe care v-o propun.

- Vă ascult.

- Vom păstra distanţa "regulamentară" unul faţă de celălalt. Nu vom depăşi nici pragul de 30-70, nici pe cel de 40-60. Vom evita mişcările ample neanunţate...

- Cu menţiunea că dvs sunteţi bine împământenit în "aritmetica" italiană; dar noi am evitat să apelăm foarte des la persoanele din "lista scurtă"...

- Vă asigur că, atâta timp cât noi nu vom avea probleme în afaceri, nici dvs nu veţi avea probleme în afaceri.

Interesant! Adică le asigura şi protecţia! Foarte interesant...

Dl Riccardo Andreasi încerca din greu să nu devină vecin cu prea mulţi mafioţi. Adevărul e că mafia devenise foarte periculoasă! Mai ales după reformarea legislaţiei! Îl privea lung şi se întreba în ce măsură individul ar fi "suferit" câtuşi de puţin dacă ar fi aflat că "vecinii indezirabili" îşi planificaseră să cumpere cazinourile contelui Ionesco - şi deciseseră să-l lichideze, că aşa mergea cel mai repede... Italianul scoase din buzunarul costumului un plic şi i-l întinse:

- Nu-mi daţi acum răspunsul. Studiaţi oferta, consultaţi-vă şi cu dl conte...

Luă plicul şi i-l dădu lui Piao; şi reveni spre gazda ei şi-o "cadorisi" cu un zâmbet de zeiţă a frumuseţii şi-a şarmului personal:

- Bineînţeles - o vom studia imediat cum ajung la conac. Până atunci însă, vă propun să ne savurăm cafelele...

Dl. Riccardo Andreasi rămăsese fascinat cu ochii la faţa ei de zeiţă interloapă... Începu să râdă:

- Întotdeauna mi-a plăcut Italia. Chiar dacă am avut momente când am simţit nevoia să fiu reţinută. Mă bucur mult să constat că azi pot fi eu însămi...

Italianul îi pupa mâna şi-o sorbea rău din privire...

Isamu

Era zece jumate. Ana se distra pe cinste cu italianul. Luaseră cina împreună şi-acum jucau un complicat joc de darts. Dl Andreasi uitase de el însuşi în ultimele ore - fusese vrăjit de zâmbetul Anei, aşa că mintea lui "apăsase reset"...

N-avea de ce să se îngrijoreze pentru regină. Poate doar pentru cearcănele ei - că o să fie obosită, n-o să poată să doarmă ca lumea în avion...

Luă telefonul şi-i făcu jaspului lui un apel. Şi renunţă la cravată - şi el se simţea un pic obosit... Cioc-cioc-cioc! Da' ce, fusese pe scări? Că ciocănise aproape imediat! Hm... Deblocă uşa. Biyu intră, grăbită, şi se repezi să-l lămurească înainte de a închide uşa:

- Şi eu voiam să-ţi spun ceva. M-am gândit la problema aia cu certificatele de conformitate.

Şi gata - colegele ei erau "lămurite"... într-un fel sau altul...

O strânse uşor în braţe... şi-o privi lung:

- Deci recompensa de azi-dimineaţă a fost, totuşi, o cacealma...

Ea aproba...

- Ai fi vrut să te duci azi acolo...

Aproba...

- Deşi ştiai că e periculos... Că e foarte posibil ca gara aia să fi fost supravegheată cu atenţie... Că era posibil să fi fost pregătiţi să lichideze mesagerul...

Aproba încontinuu. Ce femeie căpoasă!

- ... Te-ai duce la următoarea cerere de răscumpărare?

- Da.

- Deşi ştii că ar putea fi periculos...

- Şi că ar putea fi pregătiţi să mă lichideze. Da - m-aş fi dus azi. Şi m-aş duce şi mâine. Şi peste două zile. Şi peste două luni.

- Deci tu vrei neapărat să te duci.

- Da. Deşi nu avem aceeaşi constituţie, m-aş deghiza în Rebeca.

- Ei bine, să ştii că nu te vei duce nicăieri.

Ce, era dezamăgită? OK! Las' că afla ea imediat de ce! Îi dădu drumul - şi-i trase părul spre spate, pentru că trebuia să-i studieze trăsăturile...

- ... N-ai să te duci nici pân' la capătul străzii ăsteia... Nici chiar pân' la poartă... Ai să stai aici, cu mine... Pentru că am fost antrenat să-mi ascund perfect sentimentele, opiniile, dorinţele... dar mi-e imposibil să fac asta faţă de tine... Pentru că tu eşti...

Ea era, brusc, extrem de emoţionată - şi-un pic încurcată de cuvintele lui, de uşurinţa cu care le rostea...

- Tu eşti extrem de frumoasă. Şi m-ai atras. M-ai făcut nu să te strâng în braţe - m-ai făcut să mă uit în tine... Am găsit în tine un suflet de copil - de adolescentă îndrăgostită... Şi am descoperit, azi, că nu prea ştiu care va fi viitorul. Credeam că ştiu. Credeam că sunt stăpân pe viitor - pe-al meu, cel puţin! Dar nu sunt. Viitorul e ciudat... Viitorul nu-mi mai aparţine. Nu mai am puterea de a-mi controla viitorul. Tu mi-ai luat puterea asta. Aşa că n-am să mai încerc să-l controlez. Sau să-l influenţez. N-am să mai încerc să-mi conduc viaţa pe calea pe care-o pregătisem. Realizez acum că poate nu era o cale bună pentru mine! Realizez că era foarte posibil să greşesc...

Jaspul lui nu se uita la el; se uita undeva în jos, cât mai jos, pentru că el îi ţinea faţa ridicată spre el...

- ... Biyu...

Ochii albaştri îl priviră doar preţ de-o clipă... Ce nebunie!

- Ce-mi ascunzi? De ce nu vrei să mă priveşti?

- Ca să nu-mi citeşti gândurile.

- De ce?

- ... Ultima oară când mi-ai citit gândurile, m-ai urcat într-un avion, pe direcţia Bourges. Şi nu vreau să stau din nou atâtea sute de ore departe de tine.

Eei... Frumos spus! Foarte frumos! Nu se aşteptase...

- ... Riscă. Poate că de data asta voi lua altă decizie...

Buzele frumoase zâmbeau... Buzele frumoase şoptiră, încet:

- Nu. Nu risc nimic. Momentele astea sunt atât de rare...

- Te rog să rişti...

Nu voia să rişte...

Ochii albaştri se ridicau încet... Braţele îl cuprindeau, se strângeau...

Se simţea iubit... Se simţea uşor ca o pană... Nu-şi amintea să mai fi plutit vreodată aşa...

Sami

Era târziu; foarte târziu. Era întuneric, era linişte, în camera lui domnea aerul curat... Dar nu putea să adoarmă. Se băgase în pat acu' vreo oră - după ce se asigurase că copiii dormeau amândoi. Reuşise să nu discute azi cu Jada despre tratamentul Adanei. Îi spusese că trebuie să-i scrie profesorului Rutherford despre cum mergea recuperarea lui Aidin - şi să-i pună şi poze. O amăgise spunându-i că era posibil ca profesorul să vrea să vorbească cu el, aşa că...

Reuşise să se subtilizeze de la cititul dosarului... De la răs-cititul lui, de fapt. Azi avusese o zi frumoasă. Minunată! Nu voise să rişte s-o strice...

Îi scrisese profesorului. Îi spusese că scoaterea cizmei decursese perfect, că primii paşi păreau perfecţi, că Jada strânsese faşa îndeajuns de mult ca să nu permită îndoirea genunchiului - aşa cum fusese instruită să facă... Îi scrisese că nu-l lăsase să facă prea mult efort, ştiind că munca profesorului trebuia mai întâi să se stabilizeze bine. Că îl ţinuse mai mult în scaun, cu piciorul ridicat în continuare la orizontală. Iar profesorul îi răspunsese imediat. Îl asigurase că făcuse bine legând genunchiul extrem de strâns şi ţinând băiatul mai mult pe scaun şi în pat. Dar mâine faşa putea fi legată mai lejer. Poimâine, şi mai lejer. După cum spunea profesorul, duminică ar fi fost momentul ideal ca Aidin să meargă pe bandă cel puţin un sfert de oră. "Mers susţinut" - aşa scrisese în email... Profesorul fusese foarte limpede: recuperarea trebuia să fie iute, susţinută. La vârsta lui, Aidin era un băieţel curajos şi puternic; se putea deci recupera extrem de repede. Iar "grija părintească", după cum o numise profesorul, nu trebuia să încetinească recuperarea. OK, îşi primise cu demnitate papara, îşi băgase-n cap că nu trebuia să-l oprească pe Aidin de la a face ceea ce simţea el că poate să facă...

Operaţia lui Aidin era o reuşită. Azi, se simţise liniştit. Azi, îşi văzuse familia cu adevărat fericită. Trăise azi momente memorabile, nepreţuite... Iar acum stătea în pat, simţea că euforia cauzată de paşii băiatului lui se stinsese şi se gândea că micuţa lui...

Ştefan nu dormea. Simţea el că nu dormea! După ce-i dăduse tratamentul de seară şi se asigurase că e în pijama, în pat, ieşise; dar Ana era plecată, aşa că şi contele avea insomnie...

S-ar fi dus să-i ceară părerea în privinţa Adanei. Dar ştia deja ce-ar fi auzit. "Cum să n-o tratezi?! N-ai voie să n-o tratezi! Da, poate fi un eşec; dar dacă ar fi putut fi o reuşită iar tu ai privat-o de şansa asta, n-o să ţi-o ierţi niciodată!" Asta ar fi spus contele pentru care cuvintele "imposibil" şi "niciodată" erau nişte minciuni sfruntate...

Îşi luă telefonul şi accesă galeria foto - nu. N-o să se ducă să-i ceară părerea. Nu azi. Mâine. Azi, se delecta cu imaginile cu Aidin. Făcuse o mulţime de fotografii! Făcuse şi câteva filmări...

Şi nu-i scrisese nimic lui imam Mohssen...

O s-o roage pe Jada ca, atunci când reveneau în Nantes, să-l ducă pe Aidin la moschee. Aşa, ca o surpriză. Ar fi fost prea târziu să-i scrie imamului acum - ca şi cum i-ar fi transmis că uitase complet să-l informeze şi pe el, apropo de lucrurile bune din viaţa musulmanului Sami. Aşa că o să păstreze secretul... Şi-aşa, cât mai stăteau copiii aici? Până duminică, cel mult! El avea multă treabă cu Ştefan! El trebuia să se ocupe de Ştefan - nu de Aidin! Că era angajat să se ocupe

de el! Primea un maldăr de bani ca să se ocupe de el! Nu putea să uite chestia asta - n-avea voie să uite chestia asta...

Ia uite-l ce frumos păşise! Aah! - cât îl rodea faptul că nu filmase scena aia cu Ştefan şi telefonul! Primii paşi pe care-i făcuse băiatul lui, îi ratase! Ce prost fusese! Ce fraier! Stătuse degeaba în picioare, în loc să scoată telefonul şi...

Florentina

Zâmbea. Lucrurile păreau să se fi îndreptat. Lucrurile mergeau bine acum. Mult mai bine...

După ce terminase de bocit şi se liniştise, descoperise că Sebi ştia să se abţină când venea vorba de sex. Azi n-o mai pusese deloc jos! Şi nu se plictisiseră! Se uitaseră la televizor, pălăvrăgiseră, glumiseră... Îi făcuse până la urmă cartofi prăjiţi - dar îi tăiase el. Că ea avea mâna bandajată şi nu era bine să se ude. Şi tot el îi prăjise. El ţinuse farfuria, ca să-i scoată ea... O menajase. O protejase. O pupase şi-o îmbrăţişase şi-o mângâiase... şi-atât. Şi era aşa de bine! Chiar începuse să se resimtă, după aşa "maraton de steluţe" cum trăiseră ei în ultimele zile! Era mult, mult mai bine acum...

Sebi adormise. Ea nu prea putea să adoarmă. Nu era obişnuită să fie ţinută în braţe; până acum, dormise singură-n pat. Şi era şi destul de cald, deşi aparatul de aer condiţionat îşi făcea datoria. Ea stătea răsucită pe stânga, iar el o luase în braţe din spate. Îl simţea lipit de ea. Mâna lui o ţinea destul de strâns... Mintea îi juca o festă urâtă; mintea o îndemna să se mişte. Parcă avea mâncărici! Deşi era obosită, nu putea să adoarmă - fiindcă mintea ei zicea că nu stătea bine, aşa că trebuia să se răsucească un pic. Şi-i zicea şi despre mâna lui, şi despre faptul că îi încălzea spatele... Că poate-i prinsese părul...

Se răsuci uşurel cu faţa-n sus. Iar el mormăi nemulţumit... şi puse un picior peste piciorul ei. Aah! Ce tâmpenie!

Se ridică şi-l răsuci pur şi simplu! Ia - că era nemulţumit! Mormăia şi opunea rezistenţă! Insista - şi-l împingea de-a binelea... Bun! Şi-acum era ea în spatele lui! Îl împinse şi mai şi - să stea pe burtă! Aşa...

Îşi aranjă părul pe pernă, se lungi uşurel... Puse ea mâna peste el... Şi piciorul... Mult mai bine! Acum putea să adoarmă liniştită!

... Oare ce mai făcea tati al ei? Oare se simţea bine? Oare aflase ce se întâmplase? Trecuseră şapte zile; trebuie să-i fi spus cineva... Tati al ei era supărat fleaşcă! Dacă nu dăduse el ordin ca prinţesa să fie săltată şi adusă repejor la conac, la reeducare... Dacă reuşise mămica ei să-l convingă pe rege să nu aibă nici o reacţie apropo de prinţesa rebelă... Nici măcar un telefon, sau un mesaj...

Păi, asta e! N-avea ce să le facă! Ei, ca părinţi, ar fi trebuit să prevadă momentul ăsta! Ei n-ar fi trebuit să o ţină legată-n lesă, departe de orice prietenă sau prieten! Ei ar fi trebuit să înţeleagă...

Mâine, poate-o să-i sune. Ori pe mama ei, ori pe tatăl ei. Poate! Dacă Sebi era un drăguţ şi-i umplea timpul cu activităţi plăcute, poate că o să mai amâne telefonul ăla un pic... să le mai treacă şi lor necazul! Era cinstită şi recunoştea că ceea ce făcuse ea, aşa cum o făcuse, nu era deloc OK...

Mâine. Sau, şi mai bine, luni - după ce pleca Sebi la treburile lui. Momentan, se simţea obosită. Voia să doarmă. Ia să închidă ea ochii... Să se concentreze asupra băiatului ăsta bestial... Da' să se concentreze doar mental, aşa! Că dacă i se părea lui că îl dezmierdase mai altfel, se mai odihnea mâine seară! Îl ţinuse "pe tuşă" toată ziulica...

8 august 2020 - sâmbătă

Isamu

Era linişte... în visul lui... Aoleu! Dormea! Adormise! Hei!

Se grăbi să deschidă ochii...

Veioza de pe biroul lui Ştefan lumina ciudat. Lumina... discret. Nu era o veioză pentru citit; era o veioză de veghe. Ştefan o folosise rareori, mai ales înainte ca Ana să se mute aici. Preferase uneori să doarmă în birou. Probabil din pricina goliciunii dormitorului, sau...

În noaptea asta, veioza îi luminase pe ei - şi ţinuse loc de lumânare romantică. Le luminase chipurile, dragostea...

Unde era jaspul lui?

... În birou nu era. Iar el era dezbrăcat, dar învelit cu pătura. Hm...

Mm, cât de greu îi era să se ridice! Se simţea sfârşit! Se simţea stors de vlagă! Şi culmea era că gândul ăsta cu vlaga nu-l făcea să zâmbească cu subînţeles... Cât era ceasul? Patru jumate? Hm! Îşi amintea că, pe la patru fără zece, aruncase o privire spre acelaşi ceas - şi concluzionase că plutise foarte sus, pentru foarte mult timp...

Se ridică încet pe canapea... Privea lung biroul lui Ştefan...

Venise momentul să tragă concluzii. Era mai dezmeticit ca niciodată - şi mai realist ca niciodată! Deşi era obosit, mintea lui vedea lucrurile atât de limpede! Vedea, de exemplu, cât de bine îi era lui cu Biyu... Vedea extrem de limpede că sufletul lui nu suferea câtuşi de puţin după Fei-Yen - că nu mai suferea după ea de ceva timp... Vedea că era fericit - că plutise azi, fericit că jaspul lui îl iubea cu adevărat...

În concluzie, la ora patru jumate, stătea pe canapea şi trăgea linie. Şi făcea totalul. Avea 40 de ani şi era un bărbat absolut normal - aşa că, exact ca toţi bărbaţii normali, trecea şi el prin cea de-a doua mare dragoste a vieţii lui! Şi Ştefan o să treacă prin ea - şi cum el era oricum un bărbat anormal, o să folosească "ocazia" pentru a-şi reînnoi jurământul faţă de Ana. Dar el...

În privinţa lui, a chinezului normal, în cel mai bun caz se prefigura un divorţ cu acordul ambelor părţi. În cel mai rău caz, se prefigura o viaţă de solitudine. Fei-Yen nu mai făcea parte din viaţa lui. Se despărţise deja de ea - şi n-avea nici un rost să o caute, de vreme ce găsise o femeie care-l iubea mai mult decât prima lui soţie! Nu s-ar mai fi mulţumit el cu jumătăţi de măsură! Mai ales atunci când erau umbrite de amintirile recente...

Nu, nu mai putea influenţa viitorul. Nu mai ţinea de el! Viitorul lui ţinea de Fang acum! De Biyu şi de Fang! Dacă ea nu-l voia, totuşi, pe el decât sub formă de evadare... Dacă ea nu voia să renunţe la meseria ei... Dacă Fang nu voia să-i desfacă contractul... Iar dacă ea renunţa la meseria ei pentru el, dacă Fang îi desfăcea contractul iar el rămânea încuiat în biroul lui Ştefan...

Oare putea să influenţeze viitorul? Ar fi putut măcar să încerce - nu? Dar oare ea voia viitorul pe care-l visa el? Nu voia s-o întrebe; voia să afle asta de la ea. Să-i afle gândurile, speranţele, temerile... Cele sincere. Până la urmă, o să trebuiască s-o picure - că nu va mai rezista mult aşa, nesigur pe el şi pe propriul viitor! Dacă el se îndrăgostise cu adevărat iar ea doar juca un rol...

Post-adolescenţa lui era o pacoste. Era de-aia STAS - tocmai trecuse prin momentul stupid al îndoielii în privinţa propriilor concluzii...

Se ridica doar ca să verifice mail-ul. Deşi nu piuise. Nu se-ntâmplase nimic. Regina părăsise Italia la trei jumate - şi înregistrase un succes fantastic. Era linişte şi pace în afaceri. Chiar se întreba, uneori, de ce dracu nu se ducea să doarmă la apartament! Copiii nu erau aici, afacerile le termina în timpul programului, la mail-uri putea răspunde de pe laptop... De ce dormea aici?

... Poate pentru că aici era ea?

... Ia să pună el mâna să facă un duş şi să se ducă să se culce ca

omul, în pat! Ea sigur adormise...

Ştefan

Cum-cum? Auzea un foşnet uşor... Deschise un singur ochi - unul singur, că simţea un iz de parfum...

Ana lui se întorsese acasă. Se schimba. Aruncase hainele pe jos, semn că abia aştepta să se lungească în pat şi "să dea shut down"...

Închise ochiul şi-şi impuse să nu zâmbească. El cică dormea. Ca s-o lase şi pe ea să adoarmă - şi să se odihnească şi ea pe săturate. Dacă i-ar fi arătat că îl trezise, ar fi necăjit-o; în plus, ar fi ţinut-o trează încă o oră! Până povestea ea cum fusese la italian, până povestea el cum fusese cu Aidin...

Patul se lăsă uşor... Fu sărutat uşor pe frunte... Îl învelea bine la spate cu cearceaful, îl cuprindea cu braţul... Îşi aşeza mâna pe perna lui, ca să ajungă cu degetele în părul lui şi să-l culce... Oare ştia că-l trezise?... Probabil că da! După atâţia ani, Ana lui îl ştia bine...

Păi, să adoarmă la loc! Că şi ea era obosită - şi ea voia să adoarmă! Şi discutau ei mai târziu - când se trezeau! Trebuia să vorbească cu ea despre copii; poate veneau luni aici, sau chiar duminică... Şi-i imagina jos, în curte, jucându-se cu copiii lui Sami... Îi vizualiza... Visa frumos...

Florentina

Mm, ce bine dormise! În sfârşit, se odihnise şi ea ca lumea! Ia să facă un efort să se trezească...

Deschise un ochi - unul singur, că-şi simţea mâna şi piciorul călare pe Sebi al ei...

Ia uite ce trandafir portocaliu mare şi parfumat şi incredibil... Da' cum naiba făcuse? Când o ştersese? Şi când se-ntorsese? Şi cum făcuse să se bage înapoi sub mâna şi piciorul ei, fără să-l simtă? Ochii verzi o priveau lung, fericiţi... strălucitori...

- Bună dimineaţa, zâna mea...
- Bună dimineaţa, vrăjitorule...
- Ce zici de vraja mea - îţi place?

Aprobă încet cu capul...

- Iar dacă-ţi spun că am mai făcut unele mici vrăji... Şi suntem aşteptaţi azi la un bun amic, la piscină...

Aproba încet cu capul... Nu. Negă.

- De ce, zâna mea?
- Pentru că n-am voie să iau apă la bandaj.
- Asta nu e o problemă! O să vezi - bandajul tău o să rămână uscat! Garantez eu!

Ei, păi dacă garanta el...

- Hai - te schimbi, să mergem?
- Bineînţeles!

Mai ales că-şi cumpărase un super-costumaş de baie! Unul de-ăla obraznic - un pic mai obraznic decât cel din Aurari! Abia aştepta să-l folosească...

Sami

Aha! Piuise mobilul! În sfârşit! Ştefan era, nu?... Da; el era. Se ridică şi se grăbi să iasă. Apăsă clanţa, intră şi dădu să-l salute; dar îi observă gestul şi se opri la timp... Bărbatul din pat începu să gesticuleze concludent.

"Ana e obosită; doarme. Ajută-mă să mă ridic de-aici fără s-o trezesc."

Se grăbea să aducă scaunul, să-i coboare cotiera, să-l extindă... Ştefan era tot mai sigur pe el - pe propriile puteri. Se întrema repede; în vreo două luni, aprecia că contele n-o să mai aibă nevoie de serviciile lui de medic. Şi zău că regreta asta! Nu era vorba despre bani; era vorba că oamenii ăştia creau în jurul lor o atmosferă fantastică...

"Mă-mpingi tu până la baie? Motoraşele scaunului fac gălăgie şi-o trezesc..."

Da, îl împingea el în baie, trăgea uşa după el... şi se apropia de fereastră. Aia cea mai îndepărtată de pat. Zâmbea şi privea lung curtea incredibilă a conacului, vila... Îşi amintea cum îi şoptise, demult, în Nantes că visează cu ochii deschişi la ea... Că, dacă ea ar fi vrut... Ehei - ce vremuri! Dacă ea ar fi vrut, probabil că lucrurile ar fi stat altfel. Contele i-ar fi găsit; şi-ar fi iertat-o pe femeia frumoasă pe care-o idolatriza şi l-ar fi pedepsit pe el - fiindcă el o convinsese să-şi părăsească contele...

Auzi uşa foşnind, aşa că reveni spre el.

"Adu tu hainele mele, că scaunul face gălăgie şi-o trezeşte..."

Se grăbi să-i aducă treningul - că mergeau la sală imediat cum terminau cu micul dejun. I le puse în poală şi-l împinse el la uşă... Ieşiră, închise uşor de tot uşa după ei...

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa. Te schimbi la mine, da?
- Dacă soţia ta a coborât deja la micul dejun, da.
- E dincolo, cu copiii.

Ochii verzi păreau miraţi de faptul că nu dormise cu soţia lui... aşa cum i se părea omului ăstuia că era normal! Negă - nu, nu găsea oportun "să facă prostii" aici. "Cum vrei tu!" - părea să fie replica ochilor verzi. Contele-rege avea obiective clare-n minte - şi nu se jena să le atingă atunci când voia el să le atingă. Nu erau la fel; el nu-şi permitea să doarmă cu Jada aici, unde se percepea a fi "la serviciu"... sau cel mult "în vizită". Las' că se-ntorceau ei acasă, la Nantes - şi vedea ea!

Ştefan nu se putea îmbrăca în scaun; aşa că se muta pe pat...

- ... Eşti gânditor. Ce-a spus prof. Rutherford?
- Că recuperarea trebuie să se facă în ritmul stabilit de Aidin, nu de noi. Aşa că azi faşa elastică trebuie să fie legată mai slab.

Contele zâmbea şi-şi trăgea pantalonii - şi nu zicea nimic apropo de încăpăţânarea musulmanului Sami... Ochii verzi îl priviră lung - şi-i străpunseră instantaneu mintea! Ştefan reveni spre tricou:

- Şi mai e ceva. Te apasă ceva.

Păi, ce mai putea spune? Omul ăsta afla tot ce voia el, când voia el! Dar parcă nu se simţea în stare să discute acum despre Adana. Era prea devreme; adică simţea că încă nu se bucurase îndeajuns pentru Aidin...

- ... Dacă nu vrei să-mi spui, nu e nici o problemă. Dar să ştii că se observă; şi-o să observe şi Jada.
- O să am grijă să nu se observe.

Ştefan tăcea...

- ... Putem să amânăm discuţia asta până diseară?
- Bineînţeles! Ştii bine că nu plec nicăieri...

Ştefan râdea; el zâmbea doar.

- Mergem la micul dejun?
- Mergem.
- Ce program am azi?
- Imediat după masă, mergem la sală. Iar dacă după-amiază te simţi în stare, mai mergem o dată la sală.

Uau! Ce bucurie imensă îi făcuse decizia lui de a-l chinui de două ori pe zi! Dar era de înţeles faptul că Ştefan îşi dorea să se refacă cât mai repede! Exerciţiile mergeau tot mai bine! Ana era extrem de frumoasă! Afacerile mergeau bine - dar probabil că ar fi putut să ţâşnească-n sus, sub conducerea lui! Şi cum despre fetiţa Rebecăi nu aveau nici o veste, normal că Ştefan îşi dorea să se recupereze instantaneu...

Ana-Maria

Ha? Cum? Cât era ceasul? Şi unde era Ştefan?

Se ridică în fund - unde era soţul ei?... În dormitor nu era. Făcuse el o şmecherie şi reuşise s-o şteargă fără s-o trezească...

Păi, hai să se trezească şi ea! Cât era ceasul?... Nouă! Era târziu! Începuse deja "programul de lucru" la birou!

Năvăli în baie, îşi dădu cu apă rece pe faţă şi începu să-şi perieze în duşmănie dinţii... Observa în oglindă urmele oboselii; începuse să facă cearcăne şi părea că îi apăruseră nişte pungi sub ochi... Începuse să se vadă neglijenţa. Nu mai avea timp pentru ea, aşa că apăruseră nişte riduleţe pe la colţurile ochilor...

"Anuţo, nu uita că anu' ăsta faci 38 de ani! N-ai cum să te menţii la 20 o veşnicie..."

O să treacă pe la cosmeticiana ei, când ajungea la Cannes. Sau o s-o cheme la vilă. Chiar dacă "*forever 20*" era o utopie, trebuia să încerce să ajungă cât mai târziu la "*forever 30*"! Avea un bărbat "pe sprânceană"! Nu-şi permitea să devină delăsătoare... Iar gândul ăsta îi amintea că nu mai făcuse aerobic pe sistem de luni bune...

Ştefan o să se recupereze - şi-o să-şi reia locul şi rolul înainte de sfârşitul anului. Ea o să redevină regină - şi-o să se ocupe din nou de dans şi înfrumuseţare, de copii, de...

Se încruntase, involuntar, că nu-şi sunase băieţii - şi nu voia să audă nici o vorbă despre Florentina...

Scuipă pasta - o scuipă cu atâta forţă, că parcă încercase să spargă chiuveta! Mm, ce furioasă era! Aşa, dintr-o dată, o apucase o furie teribilă! Şi trebuia să se controleze, că era la conac iar Ştefan nu ştia nimic...

Se grăbi să înghită un calmant... şi alese din şifonier o rochie lungă, largă, din bumbac. Ca să reuşească să-şi păstreze calmul, trebuia să iasă la plimbare prin curte. Acolo aveau o mie de subiecte de discuţie. Dacă stăteau în conac, "tocau" afaceri. Iar electronicele din jurul lui îi puteau face lui Ştefan poftă de videoapel. Era sigură că Léon n-ar fi scos o vorbă despre Florentina; dar Philippe avea uneori momente de sinceritate extremă...

Se privea lung în oglindă... şi parcă ar fi aşteptat sfatul cosmeticienei... Ei, la dracu! Nu aştepta nimic! Luă crema de zi - aia revigorantă - şi-şi îndesă degetele-n ea. Şi se controlă la timp - lăsă în cutie excesul de unguent alb parfumat... Ce tâmpenie!

"Păi dacă tot te-ai apucat, măcar fă-o pân' la capăt!"

Lentilele... Pudra... Creioanele... Prafurile... Parfumul... Lănţişorul... Făcu o piruetă - şi-i oferi oglinzii un zâmbet şarmant... Perfect!

Se grăbi să iasă şi închise uşa. Şi ascultă un pic... Vocile tinerele veneau de jos, de la parter; iar de sus auzea foşnet de aparate. Venise deci momentul să o cunoască pe soţia lui Sami. Porni deci spre micul ei dejun...

Nu se înşelase - erau toţi trei la masa din living. Zâmbi:

- Bună dimineaţa.

Jada sări instantaneu în picioare:

- Bună dimineaţa!

Aidin îşi şoptise salutul; Adana nu reuşea să spună nimic, pentru că o privea cu ochi mari, fascinaţi... Se grăbi spre soţia lui Sami:

- Ana-Maria Ionescu.

- Jada Fakhouri. Îmi pare bine.

- Şi mie.

Nu se mai formaliză - o pupă pe obraz, după care se grăbi să se facă mică lângă scaunul lui Aidin:

- Eu sunt Ana - soţia lui Ştefan.

- Eu sunt Aidin.

"Ştiu, ştiu"... Avea ochii lui Sami - ochi expresivi, un pic trişti. Ciudat... Se grăbi să pornească discuţia:

- Şi ce colorezi tu acolo? Îmi arăţi şi mie?

- Bineînţeles!

Colora un campionat mondial de fotbal pentru juniori. Bietul copil era dornic să se joace...

- E foarte frumos. Sunt colegii tăi de şcoală?

- Sunt prietenii mei din Nantes.

Ce bine că avea prieteni în Nantes! N-o să ajungă ca Léon - lup solitar înconjurat de bodyguarzi...

- O parte din ei or să fie colegi cu tine, nu-i aşa?

- Daa, în septembrie!

- Şi tu care eşti? Tu ce număr ai pe tricou?

Puştiul era pus în încurcătură... că el nu jucase niciodată fotbal, aşa că nu se desenase...

- Eu cred că tu eşti arbitrul. Şi cum mingea e aici, cred că tu ar trebui să fii aici... aproape de toată acţiunea...

- Da, cred că acolo ar trebui...

- Dar să nu-ţi desenezi echipament negru! Uite, să ştii că în România, ţara de unde sunt eu, arbitrii au echipament în dungi. Fă-l cu albastru şi bleu. OK?

- OK.

Şi-acum se ridică şi porni spre micuţă. Ochişorii se măreau şi mai şi... Jos - mai jos decât ea, ca să aibă curaj să vorbească cu ea. Bun!

- Eu sunt Ana. Tu trebuie să fii Adana...

Căpşorul brunet aproba...

- Şi desenezi zâne...

- Nu sunt zâne; sunt prinţese.

- Aha...

Acum, în clipele astea, nu-i venea în minte absolut nici o continuare apropo de prinţese... aşa că se ridică:

- Voi aţi mâncat?

- Da, pe la opt jumate...

Aprobă şi porni spre bucătărie - să-i spună Florinei că ea mânca în birou. Nu voia să stea cu ei în living; era o străină pentru copii, aşa că probabil i-ar fi făcut să fie reţinuţi, tăcuţi... Intră în bucătărie:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa. Vă aduc micul dejun?

- Du-l în birou, te rog. Ştefan a mâncat?

- Da. E sus, la sala de forţă, cu dl Sami şi Thomas.

Îl luaseră şi pe Thomas. Perfect! Îi prindea tare bine să tragă şi el de fiare câteva ore! Prinţesa selecta numai musculoşi "cât malu'"... La dracu - era furioasă! Rău!

Ieşi şi porni spre mansardă. Că trebuia să dea ochii cu el, mai devreme sau mai târziu! Mai bine mai devreme decât mai târziu - eventual, după ce afla că-i mai trimisese Titel un mail referitor la şcolarizarea prinţesei!

Iată-l şi pe Ştefan! Şi iată-l şi pe Thomas - trăgea, într-adevăr, pentru spate. Putea jura că Ştefan îl pusese! Sami alerga pe bandă "de bunăvoie", conştient probabil că avea nevastă încă tânără şi frumoasă...

La vederea ei, chipul lui Ştefan înflori. Ochii verzi străluceau la propriu! Evident, îşi întrerupsese seria de exerciţii... Îi fură un sărut:

- Neaţa!

- Neaţa!

Le făcu şi lor cu mâna şi se concentră asupra lui:

- Nu ştiu cum ai reuşit să te strecori de dimineaţă. Bănuiesc că ai avut un complice...

Soţul ei râdea şi aproba...

- Dar nu mă supăr. Te las să-ţi faci exerciţiile - mă grăbesc jos, în birou...

- Vin şi eu.

- Nu. Te rog să stai aici cuminte şi să-ţi faci exerciţiile.

- Păi le-am făcut deja!

- Ştefane...

Ea îl certa, el nu se lăsa convins că n-avea dreptate...

- Fă-ţi exerciţiile aşa cum trebuie. Eu mă duc să răsfoiesc mail-ul. După ce terminăm amândoi, ieşim în curte. OK?

- OK. Te rog, când te duci jos, spune-le copiilor să vină la conac.

Ridică mirată sprâncenele:

- Azi?

- Când vor ei! Luni, probabil - că sâmbătă e seară de dans în Aurari, iar mâine or să fie obosiţi... Luni.

Aprobă încet cu capul:

- OK; le spun eu.

Dădu să pornească spre scări, dar soţul ei adăugă:

- Tu pomeneşte-le despre azi; vezi, poate reuşeşti să-i convingi...

Ăsta era un dezastru... pe care trebuia măcar să încerce să-l evite. Reveni lângă el:

- Prefer să vă ştiu pe ei acolo şi pe tine aici.
- Mi-e dor de ei!
- Şi lor le e dor de tine. Dar tu trebuie să fii atent aici. Timpul tău trebuie să se consume aici... nu cu ei la palavre-n curte. Te asigur că nu se plictisesc deloc acolo!
- Ştiu că nu se plictisesc. Dar mi-ar fi plăcut să-i am aici.
- Eu te rog să ai răbdare...

Ochii verzi o priveau lung; ea îşi tot repeta în gând că n-are nimic, nu e îngrijorată, n-are motive ascunse ca să-l refuze cu insistenţă...

- ... Ai mai vorbit cu prinţesa?
- Da.
- Ai aflat cine e alesul?
- Da. Dar nu am aflat de la ea. Aşa că n-am discutat cu ea despre el.
- Vrei să discut eu cu ea?
- Nu. Vreau să discute ea cu mine. A devenit foarte introvertită...
- O să vorbesc eu cu ea.
- Eu te rog să nu vorbeşti cu ea.

Gata - cutia Pandorei se deschisese larg... Oftă greu:

- Şi-a pierdut încrederea în mine. Şi în tine, dacă vrei părerea mea sinceră. Şi cum noi n-am făcut nimic ca să meritäm asta, cred că e momentul s-o lăsăm să mediteze un pic; şi să-şi reconsidere atitudinea faţă de noi.
- Tu vorbeşti serios?
- Îngrozitor de serios.
- Eu o sun!
- Faci ce vrei. Dar dacă tu cedezi, devii aliatul ei *number one*; iar eu devin instantaneu inamicul ei numărul unu. Şi aşa voi rămâne până la adânci bătrâneţi.
- Ah! Asta-i o prostie!
- Isamu e de aceeaşi părere cu mine. Şi nea Dumitru e de aceeaşi părere cu mine. Sigur, tu faci ce vrei tu...

"Ca întotdeauna, iubitule! De la doi ani încoace, tu ai făcut numai ce-ai vrut tu în privinţa ei! Dă-i 'nainte, dacă vrei tu aşa! Fă ce vrei tu!"

Şi-acum se ridică şi porni spre scări. Evident, nu mai era întoarsă din drum... Nici nu auzea foşnetul aparatului pe care stătea soţul ei...

Dacă nu fusese îndeajuns de convingătoare... Dacă Ştefan o suna pe Florentina...

Coborî grăbită treptele şi intră în birou. Şi nu zâmbi:

- Neaţa. Piao, blochează accesul telefonului lui Ştefan la telefonul Florentinei.

Chinezul era buimac... Se trânti pe scaun:

- Fă cumva să nu poată să vorbească cu ea.
- Sigur! Imediat! Neaţa!

Aşa! Dacă o suna şi nu răspundea, era perfect...

Ştefan

Deci aşa! Ana simţea nevoia să o "dezmeticească" pe Florentina. Şi făcea asta în cel mai contraindicat mod - ţinând-o deoparte, într-un fel de carantină a nepăsării...

Era tentat să-şi sune fata - şi s-o cheme aici, la conac, la o discuţie extrem de serioasă cu el. Dar se abţinea. Pe de-o parte, avea încredere în capacitatea soţiei lui de a-şi educa copiii. Pe de altă parte, observase şi el schimbarea prinţesei... Mintea lui, analitică până la sadism uneori, îi amintea că prinţesa nu-l sunase practic niciodată - deşi el fusese dintotdeauna "tati al ei"...

Simţea că se întâmplase ceva. Simţea că ceva era în neregulă cu Florentina. După accidentul lui, se întâmplase ceva. Şi fuga ei din uşa rezervei, şi turuiala uneori superficială şi grăbită să-l mintă...

Dacă şi Isamu, şi tatăl lui spuneau că aşa era mai bine...

Apucă mânerele şi încleştă maxilarul - trebuia să continue. Şi trebuia s-o lase să-şi educe copiii aşa cum ştia ea. Lui îi era dor de fetiţa lui; dar se părea că fetiţa lui era prea ocupată, în ultimul timp, ca să-i fie dor de tati al ei. Iar chestia asta îl răsnea; îi răsnea sufletul. Léon îl sunase alaltăieri; Philippe îi povestise şi el, preţ de vreo două minute, cum decurgea pregătirea lui pentru concert. Dar Florentina...

N-avea voie să-şi repete greşelile. Făcuse câteva greşeli majore - şi multe greşeli minuscule, care duseseră toate la situaţia de azi. Florentina nu mai vorbea cu mama ei; nu mai avea încredere în ea. Iar el pusese prima cărămidă la situaţia asta; atunci, demult, când Ana spusese "Nu luăm păpuşa aia uriaşă" iar el se întinsese şi-o luase de pe raftul cel mai de sus şi-o pusese-n coş - şi fusese apoi urecheat cu graţie. De-atunci, făcuse tot felul de greşeli. Se întâmplase de multe ori să treacă peste cuvântul mamei şi să scarmene prinţesa între corniţe. Era ciudat - că toţi susţineau că e un tip inteligent, dar el nu se comportase în consecinţă. De data asta, însă, n-o să mai facă greşeala de a trece peste decizia ei. Ana era mai cumpătată decât el; şi-şi cunoştea mai bine copiii. Petrecuse mai mult timp cu ei. Ea îi crescuse - nu? Cât fusese el în birou, ea fusese alături de copii...

Or să vină la conac. Luni, probabil. Ana nu-i refuzase ideea. Luni seara, o să-şi invite fetiţa la o discuţie...

Ana-Maria

Se grăbea spre vila consilierilor. Toni o urma, tăcut. Şeful pazei îi simţea nervozitatea...

Piao îl alertase pe Isamu, care făcuse setările necesare - şi se asigurase că tatăl şi fiica nu vor vorbi azi. Cu riscul de a-l vedea pe Ştefan furios că fata lui nu-i răspunde la telefon, preferase să facă asta. Decât s-o audă povestindu-i cine ştie ce minunăţii despre recuperatorul cu ochi verzi şi muşchi proeminenţi şi mare chef de sex...

În fine! Ştefan n-avea cum să dea de Florentina. Nu în prima fază! Dacă-i cerea telefonul lui Piao, sau dacă o suna de pe telefonul fix al conacului... Dacă-i scria vreo două vorbe de-alea tăioase pe FB...

Se simţea nu nervoasă, ci speriată. Pericolul era mare - şi era real! Aşa că mai înghiţise un calmant şi-l rugase pe Thomas s-o anunţe când termina Ştefan exerciţiile - să-i facă un apel. Tânărul se conformase; iar ea "o ştersese" din birou. Se ducea deci la Rebeca; avea în buzunar cheile de rezervă şi-o pungă mare, încăpătoare. Avea o grămadă de treabă...

Intră în vilă şi oftă greu:

- Mă ajuţi la o chestie?
- Bineînţeles!

Descuie uşa şi intră. Şi scoase telefonul. Selectă numărul cumnatei ei...

- Da, şefa.
- Bună, cumnăţică.
- Bună.
- Auzi? Am mare nevoie de indicaţiile tale.
- ... De indicaţiile mele...
- Da. Sunt în livingul tău. Am în buzunar o pungă mare. Şi am primit o sarcină dificilă - s-o umplu.

Rebeca tăcea - evident, nu pricepuse nimic...

- Perla mi-a zis s-o umplu. Dă-mi indicaţiile - unde să mă duc şi unde să caut, ca s-o umplu.
- ... În living, în dulapul de sus, din dreapta.

Dulapul de sus, din dreapta. Îl deschise larg şi se grăbi să-şi aducă un taburet. Toni îi oferea mâna ca punct de sprijin...

- Sunt multe pungi.
- În spate, în rândul doi, e o pungă de hârtie.

Da, era o pungă de hârtie. O luă şi-o desfăcu. Şi zâmbi:

- Bun! Mai departe!
- În dormitorul mic, în şifonier...

Acolo era plin de haine. Bun!

- Acolo să caut ceva anume?
- Da. Pe raftul cel mai de sus e o cutie...

Nu-i spunea prea multe indicii, semn că o s-o recunoască repede...

Era o cutie de la un ceas; pe ea scria cu carioca “Amintiri”. Ia să vadă ea... Aha! Perfect!

- Minunat! Ne descurcăm de minune! Mai spune!
- La mine în şifonier, jos de tot...

La Rebeca în şifonier, jos de tot... era o cutie pe care scria, mare, “Botez”. Uau!

- Perfect! Cred că-mi ajung...
- Caută şi în baie. În dulăpior.

Repede, în baie! În dulăpior era... Era peria ei. Şi era plină de păr! Începu să râdă, în romanes:

- Auzi, fă? Eu nu-i văd prea bine...
- Eu sper să-i văd bine, atunci când o să fie momentu’.
- Stai liniştită - nu ratăm noi aşa motiv de bucurie! Tu eşti OK?
- Da. Eu sunt bine. Şi Diamant e bine...
- Bun! Hai - reluaţi ce făceaţi înainte să vă sun eu.
- OK. Vorbim.
- Pa!
- Pa!

Apăsă butonul roşu... şi începu să râdă - la ce avea ea acum aici, zău că nu-i vedea bine pe fraţii-balaur! Îi făcea Perla de-şi zburau reciproc creierii cu praştiile!

Peria o s-o ia cu totul. Trésor se pieptănase singură încă de la trei anişori - era peria ei! Cu peria aia, Perla putea să-i facă să-şi piardă minţile...

Florentina

Dansa. Şi pufăia din ţigară. Şi sorbea, când şi când, din paharul cu Cola. Se bronza - stătea în picioare, dansa şi se bronza... cică! Ochelarii de soare îi ascundeau tirul privirii; lui Sebi nu-i păsa că îl vedea ea atât de “concentrat” asupra formelor ei...

Invitaţia la “un prieten la piscină” fusese adevărată... şi nu prea. Sebi n-avea prieteni de-ăia care să aibă piscină adevărată. Orlando, individul la care erau ei acum, era coleg de echipă cu Sebi. N-avea bani de vilă cu piscină. Moştenise casa bunicilor lui - iar la vremea aia, imediat după război, piscina se tradusese printr-un bazin lat de doi metri şi lung de patru, adânc de-un metru jumate. Dar era bazin, nu? Era plin cu apă! Se bălăciseră azi în el - şi nu simţise nevoia să înoate, de vreme ce avusese Sebi al ei grijă să n-o scape din mâini... Aşa că nu i se udase bandajul...

Casa bătrânească avea o curte destul de mică. În ea încăpeau bazinul ăla mititel, o masă de grădină cu şase scaune şi vreo zece metri pătraţi de iarbă. Dar zău că era perfectă! Încinseseră o petrecere pe cinste! Imediat cum ajunseseră ei, Orlando dăduse două telefoane. Apăruseră, în jumătate de oră, şi micul dejun, şi doi amici de-ai lui - Nicky şi Jean, amândoi colegi de breaslă cu ei. Evident, veniseră însoţiţi. Ele erau mai bătrâne decât ea; şi mult mai ofilite. Toate trei aveau picioarele pline de celulită şi-şi sugeau cu încăpăţânare burţile! Era cea mai frumoasă, cea mai tânără, cea mai bună dansatoare... Când şi când, privirile celorlalţi se lipeau de ea preţ de-o secundă-două... iar ea se prefăcea că nu observă asta, ca să nu-l vadă pe Sebi încăierându-se cu prietenii lui...

Sebi al ei stătea la masă; ronţăia alune, bea bere fără alcool şi-o privea lung, admirativ. Ea dansa pentru el, făcând abstracţie de privirile celorlalţi... Avea senzaţia că bărbatul din faţa ei începuse să se gândească la un plan care implica unul din dormitoarele din casă...

Se apropia prânzul. Plănuiau să comande nişte mâncare caldă. Petrecerea era departe de final! Iar de retras cu el, se va retrage în apartamentul ei! Că de-aia îl luase - ca să se retragă-n el! De când viaţa ei revenise “pe creştere”, parcă-i revenise şi libidoul! Era o fiinţă ciudată; ieri îl băgase-n carantină, azi plănuia să-l facă să leşine la propriu, stors de puteri...

Ce nebunie! Ce libertate nebună! Ce frumoasă era libertatea ei! O adora! Nu şi-ar fi schimbat viaţa de-acum pentru nimic în lume! Şi se gândea în momentele astea că luna septembrie se apropia parşiveşte şi aducea cu ea clasa a doişpea... Închisoarea de la Cannes...

Isamu

Jaspul lui era “multilateral dezvoltat”. Aşa ca-n filme. Şi frumoasă, şi deşteaptă, şi curajoasă - un fel de James Bond pe tocuri. Făcuse hârtii perfecte! Şi tocmai pentru că le făcuse perfecte, el le citea cu cea mai mare atenţie. Stătea pe scaunul lui Ştefan, aşa că avea un fel de “sământă de neîncredere generală”. Simţea nevoia să verifice tot. Scaunul, biroul şi rolul îi aminteau că n-o picurase; încă nu aflase adevăratele ei gânduri, adevăratele planuri...

Se simţea privit. Normal că era privit - era un bărbat “bine”, nu? Şi era “şefu’”! Era iubit, dorit - normal că era privit! Încerca să rămână normal - să nu se-apuce să pozeze sau...

Telefonul special începu să cânte. Aleodor?

- Da, Părinte.
- Salut. Am plecat din Rusia.
- Oo, bravo! Ai scăpat, de data asta!
- O să râzi - dar cam aşa s-a simţit! Că de data asta am reuşit să scap; da’ cine ştie ce se-ntâmplă data viitoare...

Dacă Părintele spunea chestii de-astea pe telefonul interceptat de fraţi, era tentat să creadă că nu descoperise nimic nou. Hm...

- Ana ştie?
- Ana am senzaţia că doarme la ora asta. O s-o sun mai târziu...
- Aa, OK. Ai aflat ceva?
- Nimic concret, cu dovezi. N-am găsit nici o pistă către ea. În schimb, am fost inundat în zvonuri. Şi mi-am cam format o opinie...

Era nebun - spunea chestiile astea survolând teritoriul Rusiei, la un telefon pe care fraţii îl puteau asculta. Părintele încerca, oare, să se sinucidă?

- Şi nu cred că 300 de inşi s-au vorbit să mă facă să par prost, spunându-mi că sunt beat şi trebuie să dorm. Numai că n-am nici un indiciu apropo de locaţie. Aşa că n-am izbândit mare lucru în Rusia. Tot nu ştiu unde e comoara...

Zâmbi slab:

- Am înţeles. Păcat! Ne-ar fi reuşit o recuperare frumoasă...
- Frumoasă, curată şi cu happy end. Ştiu. Păcat, într-adevăr! Dar... Dar, asta e! Am decolat acu’ un sfert de oră. O să zbor câteva ore bune până la Luka...
- OK. Când crezi că ai schiţată o informare aproximativ finală, să mi-o trimiţi şi mie.
- Bineînţeles. Vorbim.
- Vorbim.

Apăsă butonul roşu - Aleodor tocmai se salvase de la accidentul aviatic pe care i-l copseseră fraţii atunci când auziseră de zvonuri. O să zboare vreo trei ore; după care o să ajungă la Luka, unde probabil că o să apeleze la comunicaţiile lui Nenad Kasun şi-o să-i transmită şi lui amănunte...

Deci, documentele erau perfecte. Trebuia să le citească cu atenţie. Îi mergea foarte bine-n dragoste, aşa că în afaceri era circumspect...

Ştefan

Soţia lui era un pic încruntată. Stătea în pat şi-o aştepta să vină şi ea - iar ea scormonea în şifonier, cu colţurile gurii un pic lăsate...

- ... N-am sunat-o.

Primi o ridicare din umeri.

- ... Ştiu că am răsfăţat-o şi, de foarte multe ori, am trecut peste cuvântul tău şi-am făcut invers decât hotărâsei tu. De data asta, o să ascult de tine.

Ana aprobă din nou şi închise uşile. Şi se apropie de pat. Soţia lui îl privea lung... din ce în ce mai explicit... Negă încet cu capul:

- Te rog să nu te superi pe mine; dar n-am curaj. Am voinţă, am

dorinţă - cum se spune... Dar nu ştiu cum aş reacţiona, în caz de eşec.

Ana aprobă, zâmbind, şi se lungi lângă el. Şi-l trase în braţele ei, ca să-l culce. Oftă greu:

- Iartă-mă.

- N-am de ce să te iert.

- Iartă-mă că m-am urcat în elicopterul ăla nenorocit.

Fu sărutat apăsat pe creştet:

- Te-am iertat. Hai să facem nani.

Soţia lui încerca să ucidă discuţia - şi regreta, probabil, că-i amintise faptul că din martie n-o mai strânsese-n braţe... Ana şopti:

- De fapt, eu mi-am dat seama, de dimineaţă, că au trecut câteva luni bune de când am împroşcat ultima oară cu butoane pe-aici, pe pereţi. Şi cum tu nu prea poţi să-mi aţii calea, mi-am dat seama că eu ar fi trebuit să propun...

- Nu trebuie să propui nimic. Mai bine să mai aşteptăm puţin...

Ana lui îl sărută... şi se răsucea uşurel ca să ajungă deasupra lui, ca să-şi "activeze" tirul şi să se convingă ea că bărbatul ei nu era din nou depresiv - ci doar neputincios...

Ei, poftim! Se grăbi s-o împingă un pic:

- Te rog!

Hm! Nu ridicase tonul la ea! Adică nu se răstise la ea! Dar ea abandonase imediat ideea - revenise la cea iniţială, cu "hai să facem nani". Era aşezat comod în braţele ei...

Încă nu era momentul. Nu. Prin septembrie, încolo, probabil că va veni momentul ăla! Nu era-n stare nici măcar să stea în picioare - darămite să se ridice singur, sau să păşească! Cum să se angreneze în aşa "proiect special" cum era soţia lui? În plus, ştia că primele... zece tentative vor deveni repede eşecuri. Parcă avea nevoie de-un contrabalans optimist, ca să nu pice-n depresie...

Florentina

Sebi conducea bine. Regulamentar. Era un recuperator ciudat; nu trecea pe roşu, nu tăia banda continuă, nu făcea drifturi pe şosea... Asta-i convenea, atunci când stătea pe locul din dreapta al rachetei roşii...

Petrecerea se stricase exact atunci când păruse pregătită să reînceapă la intensitate maximă. Sunase mama lui Orlando - se întorceau de la ţară, încărcaţi cu bunătăţuri pentru el. "Ţara" aia era la jumătate de oră de Bucureşti; aşa că trebuiseră să plece repede... Orlando fusese extrem de încurcat de apariţia "babacilor". Şi ea se necăjise un pic - că nu se bronzase îndeajuns de mult, aşa că ar mai fi dansat vreo paişpe CD-uri, aşa! Dar mergeau acasă - unde Sebi îi promisese deja că o s-o ungă cu cremă hidratantă, că o să-i facă masaj... Şi-o lăsase aşa, în suspans. Da, ştia ce urma după masaj - şi nu refuza "trataţia"...

Se gândea, la modul cel mai serios, să pună pe FB imaginile de la petrecere. Că se pozaseră şi se filmaseră "la greu". Stătea însă în cumpănă. Parcă nu l-ar fi "izbit" pe tati al ei cu vestea aia aşa... Deşi era supărată pe el, deşi se simţea abandonată şi uitată undeva la periferia interesului lui, ea tot îl iubea. Şi nu putea să-i facă rău aşa. Că i-ar fi făcut rău dacă i-ar fi arătat că îşi câştigase libertatea, înainte să-i spună ea că era liberă. Imaginile alea ar fi fost înţelese total greşit aşa, fără o minimă explicaţie. Deci, n-o să le pună pe FB. Poate o să-l sune luni, să-l întrebe ce mai face, cum se simte...

Aşa era cel mai bine. Luni, când se trezea, îi dădea un telefon. Şi, în funcţie de tonul vocii lui şi de cuvintele pe care le va auzi, va şti şi ea ce-avea de făcut. Până luni, însă, o să încerce "să beneficieze" de Sebi. Şi de libertate. Că cine ştie cum reacţiona tati al ei - şi se pomenea luată pe sus, încuiată într-o blindată şi transportată val-vârtej la aeroport...

- Te-ai necăjit!

- Nu neapărat...

- Ai fi vrut să mai stăm, ştiu! Da' dacă se-ntorc babacii! Ai văzut că nici lui nu i-a picat bine!

- Am văzut. Asta e! Data viitoare va fi mai bine, cum se spune...

Sebi nu continua discuţia... Ba o continua chiar acum:

- Dacă vrei, diseară putem să organizăm ceva la noi. Un party "de apartament". La urma urmei, e sâmbătă... Şi strâng eu balamucul, duminică dimineaţă. Ce zici?

Ciudat - Sebi credea că "marea problemă" era cine strânge dezastrul de după party! Îşi închipuia că era o prinţesă de-aia crescută strict cu menajeră... Păi, normal că aşa-şi închipuia! Dacă se tăiase ca proasta din a treia mişcare şi-şi trimisese maieurile la curăţătorie, normal că "îşi făcuse o părere"! Dar nu era nici locul, nici momentul ideale ca să se indispună; aşa că îl privi lung, zâmbitoare:

- Strângem amândoi.

- OK! Deşi mi-ar fi plăcut să stai cuminte la televizor şi să te răsfăţ...

Bufni în râs:

- Să ştii că, dacă mai stau mult cuminte la televizor, "mă fac cât malu'"!

- Aoleu! Doamne fereşte!

Daa, Doamne fereşte! Reveni spre parbriz:

- Aşa că strângem amândoi.

- Bun! Atunci te duc sus şi pe urmă mă duc la cumpărături. OK?

- OK.

Deci diseară aveau party... Şi ea plecase fără muzică! N-avea muzică! Şi nici laptop nu avea, "să prindă" ceva pe youtube...

- Să-i zici să aducă muzică.

- Aa, stai liniştită!

Bine, stătea liniştită...

Racheta roşie devenise... grăbită. Brusc, Sebi apăsa cu nerăbdare acceleraţia. Simţea el că n-avea destul timp să facă cumpărături? Sau îşi amintise că, între "te duc sus" şi "mă duc la cumpărături", trebuiau să se antreneze la *Kana Jambe*? Îi venea să râdă...

Titel

Urmărea cu maximum de interes înregistrarea audio. În sfârşit, individul ăla dăduse un telefon! Sebi ăla vorbea suspect de puţin la telefon, pentru un recuperator - fie el şi în concediu! Nu fusese un apel "de afaceri"; prinţesa avea diseară party. Apariţia părinţilor lui Orlando stricase petrecerea din curtea individului. Chestia asta îl bucurase mult - nu se simţise în largul lui când descoperise că prinţesa îşi cumpărase un costum de baie "minuscul la propriu" şi se unduia foarte bine-n el! Acum, avea o altă problemă: să trimită băieţii să-l tamponeze pe Orlando ăla diseară? Nu ştia cum era mai bine; în privinţa fetei lui Ştefan, pe care el n-o cunoştea mai deloc, orice decizie, oricât de mică, îi dădea emoţii. Se gândea şi calcula de patru ori înainte să ia o decizie referitoare la ea...

Dacă trimitea băieţii să-i tamponeze ăluia maşina, le strica petrecerea de apartament. Dar, la fel de bine, Nicky şi Jean puteau urca fetele într-un taxi - şi venea şi Orlando mai târziu, după ce termina cu poliţia şi asigurarea! Dacă-i tampona cu un camion, îi băga în spital - iar prinţesa petrecea cu Sebi fie acasă, fie într-un club oarecare. Chestia asta putea, însă, să deschidă un conflict între el şi nea Mişu Carabină. Bătrânul era fair-play - dar era cămătar, aşa că nu prea făcea glume. Şi nu i-ar fi surâs ideea unor angajaţi "băgaţi în medical" doar aşa, fiindcă avusese consilierul regelui aurarilor emoţii apropo de-o petrecere de apartament. Aşa că nu ştia ce să facă...

Luă telefonul, selectă numărul lui Grasu... Nu - Grasu n-o să-i răspundă. Adică o să-i răspundă, dar o să-i închidă-n nas înainte să-i răspundă la întrebare. Diamant era cu Rebeca în Aurari - şi nici el nu păruse să-i mai fi trecut supărarea... Nu prea putea să-l sune pe Isamu şi să-i pună întrebări de-astea ciudate - că ăla stătea la Cannes, nu-l cunoştea pe nea Mişu, nu ştia care erau conjunctura şi apele...

Îşi scoase căştile şi reveni în living. Paul, băiatul lui de încredere de la supraveghere, se holba în monitor...

- Unde sunt?

- La casă, în Carrefour. El umple coşul, ea plăteşte.

Nemernicul o dusese acasă, o călărise bine şi pe urmă o îmbrăcase cu de-a sila şi-o luase cu el - că fusese deşteaptă şi nu-i spusese pinul cardului ei...

- Stai cu ochii pe ei.

La urma urmei, poate că se panicase el aiurea. Poate că petrecerea va fi OK; iar mâine or să strângă, or să rupă iar patul... Iar luni individul trebuia să fie la Târgovişte la opt dimineaţa. Deci, poate că Ana o să-şi viziteze, luni, fata... Împăciuitoare, "cu calmantul la bord", cu ţelul clar de-a o lua în Franţa...

A dracului ea, treabă! Cine dracu îl pusese să se bage-n chestia asta? Dar, dacă nu s-ar fi băgat el, cine-ar fi avut grijă de Florentina? Nu-i ieşea din minte gândul că Ştefan nu ştia nimic nici acum, la o săptămână după scandalul monstruos din Aurari...

Ana-Maria

Soţul ei "staţiona în lift"; ea urca pe scări, lângă el. Terminaseră discuţia în birou; acum Sami îl lua la a doua serie de exerciţii. Nu prea era ea de acord cu epuizarea regelui; i se părea un mic exces, această a doua şedinţă de efort. Tare se temea ea că Ştefan îşi exersase şmecheria pe pielea lui Sami - şi-l făcuse să aprobe excesul ăsta... dacă nu să-l propună chiar el...

Ştefan deblocă scaunul şi porni spre aparate:

- Mm, abia aştept!

Thomas "demară", din spatele ei, grăbit să ţină el contragreutatea scaunului... Începu să râdă:

- Păi văd că voi aveţi treabă. Aşa că mă duc jos...

Ochii verzi o dojeneau că vorbea aşa acid la adresa lor... Se aplecă la urechea lui:

- Mă duc să mă fac frumoasă şi pufoasă. Şi să pregătesc un film pentru diseară... Sau două... Sau trei...

"De-alea de Oscar, cu tancuri şi spioni - nu cu dragoste." Privirea regelui se îndulci imediat:

- Bine.

Se grăbi să coboare - în momentele astea, îi surâdea mult fofilarea de lângă el! Azi, reuşise să fenteze toate celelalte momente propice discuţei despre prinţesă! Chiar nu era momentul să-şi forţeze norocul şi să se pună la dispoziţia lui pe tema aia!

Deci, să-şi pună apă clocotită-n cadă şi să caute nişte filme de Oscar. De-alea psihologice, grele, care să-i capteze soţului ei mintea şi atenţia...

Isamu

Cina era plăcută - ca de obicei. El, însă, o percepea ca pe o corvoadă. Azi, acum, când îi venea să înhaţe braţul ei, s-o tragă pe genunchii lui şi să-i dea el să mănânce cele mai gustoase bucăţele de pe masă, prezenţa celorlalte două fete îl irita...

Mobilul roşu începu să piuie. Era... Nu era nici Piao, nici Cheng. Nici chiar Fang! Era un număr nou, cu prefix de Serbia. Hm... Apăsă butonul verde:

- Da.

- Salut.

Aleodor era! Sări în picioare şi porni spre scări:

- Salut.

- Am primit o informare foarte neliniştitoare.

Aoleu! Începu să sară peste trepte, să ajungă mai repede în birou:

- Ascult!

- M-a sunat un omolog din Ungaria. Unul de la antidrog.

Aoleu! Şi?

- Mi-a spus că are o interceptare telefonică transfrontalieră, România-Ungaria, în ungureşte. Şi că pe ea se aud numele Florentinei şi-al lui Ştefan.

Trase uşa după el şi se opri:

- Ţi-a dat-o?

- Da. Am tradus-o la urgenţă, am trimis-o şi la tradus temeinic... Dă-mi un mail sigur - să ţi-o trimit şi ţie.

- Imediat!

Aleodor închisese. Se trânti pe scaun, accesă propria căsuţă poştală şi poză adresa. Şi-o trimise ataşată la un mesaj gol, pe numărul care-l sunase - numărul lui Nenad Kasun probabil, sau al unui omolog, sau...

Deci numele Florentinei apărea într-o înregistrare de la Antidrog Ungaria. Convorbire cu România. În ungureşte. Sebi conducea o maşină cu numere de Pecs...

Aha! Venise mail-ul! Open, repede...

Era un transcript. Bun şi ăla! Ar fi preferat originalul - ca să-l treacă prin translatorul lui, ăla bun! Apăsa repede tastele mobilului... ***"Dă-mi şi originalul audio"***, send... Reveni spre ecran.

Sebi îl sunase pe Sandor Almasi. Numele nu-i era cunoscut; o să-l caute în fişierul cu *who's who* în Ungaria, dar mai târziu. Avea, oricum, o bănuială apropo de cine putea fi omul ăla...

"- Da.

- Salut, Sandor.

- Salut.

- Ce mai faci? Merge treaba?

- Fac bine, mulţumesc. Da' cine întreabă?

- Sebi sunt - Sebi "Poc", al lu' nea Mişu Carabină. De la Târgovişte. Mă ştii - ne-am cunoscut acu' doi ani, la o intervenţie în Budapesta. Şi de-atunci ne-am tot văzut...

- Aa, da! Mi-aduc aminte! Zi-i - despre ce e vorba?

- Uite, te-am sunat ca să te-ntreb cum îţi merg afacerile. Că am o doamnă frumoasă, stilată, pe care cred că ai vrea s-o cunoşti.

- ... Ce doamnă?

- O doamnă aşa cum trebuie.

- Câţi ani are?

- 17."

"Fir-ai al dracului de nenorocit..."

"- La 17, e cel mult frumoasă.

- E frumoasă şi stilată şi deşteaptă ca nimeni alta.

- Dacă ai evaluat-o tu, parcă n-aş fi atât de sigur...

- E vorba de fata regelui aurarilor. Ştefan Ionescu, de la noi. Ăla care-a cumpărat pământ la voi, luna trecută."

Pe hârtie scria "tăcere"; avea senzaţia că parcă auzea răsuflarea lui Sandor Almasi - şi-şi simţea sufletul mic...

"- ... Da, îl ştiu.

- Atunci o ştii şi pe ea.

- Am văzut nişte imagini unde apare şi ea. Da, o ştiu din vedere.

- Ei - atunci ştii că nu te mint! E frumoasă, stilată şi deşteaptă. Şi e pregătită să se-apuce de treabă.

- Auzi, mă, Poc? Eu mă-ntreb cum ai ajuns tu în preajma fetei ăsteia! Că, în mod normal, ea cam zboară pe deasupra pământului pe care îţi târăşti tu existenţa!

- Păi, s-a certat cu ai ei. Şi-a plecat de-acasă. Şi-am luat-o la autostop, cum se zice..."

Transcriptul era "profesional" - plin de remarci referitoare la starea de spirit a celor doi. Nenorocitul râdea, vesel nevoie mare; aşa scria în transcript, că râdea. El înjura uşurel în chineză...

"- Aşa; şi?

- Şi-am pregătit-o să te cunoască! Să ştii că e la curent cu tot ce trebuie, cum se spune...

- ... Băi Poc, să ştii că ceea ce propui tu e periculos.

- Nu e periculos deloc!

- Să ştii că ăla care te-ascultă acu' vorbind cu mine poate te vede printr-un binoclu - la fel de bine cum poate te ţine în centrul lunetei! Da' să nu-ţi închipui că

- Nu-mi închipui nimic! Îţi dai seama că m-am asigurat! Fata

s-a certat cu ai ei; şi n-o filează nimeni."

Sandor Almasi bufnise într-un hohot zdravăn de râs! Iar Sebi trecuse la tonul furios, ofuscat:

"- Păi m-am mutat la ea de-o săptămână deja! Şi-am şcolit-o intensiv, am pregătit-o, am scos-o şi-n lume... Şi nu m-am ciocnit de nici unu' din oamenii lu' ta-su! Fata chiar e liberă, să ştii!

- Băi loverboy, eu îţi zic o chestie. Nu contează deloc dacă-i liberă sau nu - e fata lu' ta-su până moare. Iar dacă tu ai îmbârligat-o pe fata regelui aurarilor să se mute cu tine şi să-ţi facă toate poftele, te-nsori cu ea, băi! N-o vinzi! Că aia nu-i de vândut, băi cap sec!

- Nu, Sandor! Nu mă-nsor cu ea nici mort!"

Aoleuu! Mare şi prost - cum zicea Ştefan! Da' bine că era prost - că vorbeau despre Florentina acolo, nu despre vreo străină! Şi Sandor ăla era mirat de atâta cretinitate înghesuită în aşa cutie craniană de dimensiuni normale:

"- De ce, mă? Că-i frumoasă foc!

- O fi; da' nu-mi arde să mă leg la cap cu aşa specimen! Şi nu e ea de măritat! Păi dintr-a treia mişcare de cuţit, a scăpat cartofu' şi s-a tăiat în palmă! Şi pe urmă şi-a trimis chiloţii la curăţătorie! Nu, mersi - decât însurat cu asta, mai bine-n treaba mea!

- Păi atunci returneaz-o lu' ta-su!

- Da, sigur! Şi să-i fac şi nota de plată, nu? Nu, Sandore - vreau s-o dau.

- ... Bă, ce să zic - atunci mai caută! Că tu ştii multă lume...

- Să ştii că nu ştiu chiar aşa de multă lume care să-şi permită un asemenea boboc...

- Ba ştii. Mai caută. Mai sună şi pe alţii - deşi mă-ndoiesc că o să-ţi reuşească tranzacţia...

- Sandore, te rog eu mult să te mai gândeşti! Că te ştiu că eşti stilat şi apreciezi la adevărata ei valoare aşa boboc de fată! Tu chiar îţi permiţi să ai aşa floare-n grădină! Înţelege-mă şi pe mine - sunt disperat! Că am băgat o grămadă de bani în curu' ei, s-o aduc la nivelu' la care e acu'!

- Tu ai băgat bani în curu' ei? Hai, că asta-i bună!

- Da-da! Am investit o grămadă! Am stat pe tuşă o săptămână! I-am luat tot felul de rahaturi! Am scos-o pe la tot felul de crâşmi! Am răsucit-o şi-am ameţit-o de-am leşinat-o după mine! Am antrenat-o - şi să ştii că ţine "lejer" la cinşpe pe zi!

- Atunci însoară-te cu ea şi beneficiază de investiţie!

- Sandore, te rog!

- Bă Poc! Tu pricepi că fata aia-i mai periculoasă decât bomba atomică?

- Sandore, eu am înţeles că e periculos; da' tu nu eşti aşa, vreun fitecine! Tu ţi-o permiţi!

- Nu.

- Nici nu vreau mult pe ea!

- Nu.

- Măcar investiţia să mi-o scot!

- Mai caută deci.

- Sandore,

- Sebi, nu discutăm.

- Sandore..."

Sandor Almasi nu discuta - îi închisese-n nas. Bun ungur! Realist şi grijuliu cu binele personal! Tranzacţia eşuase. Dar ceea ce citise el acum ilustra limpede determinarea lui Sebastian Bondoc de-a scăpa de belea - şi a-şi recupera investiţia, cum zicea el. Plus ceea ce ştia el, apropo de chestiile pe care le cumpărase individul de la sex-shop... Avea o bănuială sumbră... Luă telefonul - trebuia să vorbească cu Aleodor.

- Ţi-am trimis originalul.

- OK. L-a mai sunat?

- Nu. Am contactat Internele noastre şi m-am asigurat că are telefonul sub urmărire. Ăsta nou.

Nou? Care nou?

- Şi e OK, sunt urmărite amândouă. Dar n-a mai sunat pe nimeni. Te rog, spune-i lui Titel să fie foarte atent la filajul ambiental!

- Aa, bineînţeles! Îl informez eu imediat!

- OK. Dacă e cazul să mă duc eu acolo, să-mi spui.

- Bineînţeles!

- Vorbim.

- Vorbim.

Închise şi reveni la începutul transcriptului. Abia acum observa el că Sebi nu-l sunase pe Sandor de pe mobilul lui... Interesant!

Sebastian Bondoc ştia foarte bine pe ce comoară pusese mâna. Dar nu-i ardea să se facă băiat serios - chiar dacă ar fi primit şi prinţesa, şi-un munte de bani, şi multe alte beneficii. A fi ginerele contelui Ionescu era treabă grea. Necesita seriozitate, verticalitate, discreţie... Ăsta avea chef de golăneală. Ăsta prefera să moară-n BMW-ul roşu, strivit pe autostradă, decât să se chinuie pe bancheta din spate a limuzinei blindate! Iar asta însemna că, în curând, Sebastian Bondoc o să se-apuce serios de dat telefoane...

Luă mobilul roşu şi selectă numărul lui Titel.

- Salut.

- Salut. Intri în cod roşu chiar acum.

Titel tăcea... Încercă să fie cât mai explicit - şi să rostească cuvintele cât mai corect:

- Individul şi-a sunat o cunoştinţă din Ungaria şi a încercat să vândă prinţesa. Din fericire, ăla are capul pe umeri. Dar omul nostru a refuzat instantaneu ideea intrării în familia regală pe uşa din faţă a bisericii. Iar asta înseamnă că nu va renunţa la planul iniţial - banii. A prezentat-o ca fiind o doamnă frumoasă, stilată, deşteaptă, antrenată, care ţine şi la cinşpe pe zi. În clipa asta, intră în cod roşu - şi zi-mi ce să-ţi trimit şi cu ce să te-ajut.

- ... Ajută-mă să fac dispozitivu'. Ajută-mă să iau decizii! Băi, eu nu mă descurc aici! Mi-e groază de mor!

- Ba te descurci foarte bine. Zici că în seara asta au petrecere-n opt, la bloc. Restrânge paza la perimetrul clădirii şi bagă o echipă de cinci cu două etaje mai jos. Urcă un laborator mobil într-o locaţie cât de cât vizavi, cât mai aproape de apartamentul ei, şi scanează clădirea în permanenţă, cu toate capabilităţile tehnice. Şi înregistrează tot ce captezi - mai bine să fie, decât să ţi se ceară şi să n-ai. Pune nişte ochi odihniţi la monitoare, să supravegheze imaginile din apartament. Pune-ţi pe-un ecran scanarea termo - şi marcheaz-o pe ea, că ăia nu vin singuri şi-ar fi un dezastru să ajungi să protejezi o altă femeie! Vorbeşte cu umbrela, să supravegheze telefoanele ăluia şi telefonul din apartament. Orice se-ntâmplă, ţine-mă la curent - şi te-ajut eu.

- Am înţeles. Să-ţi dea Dumnezeu sănătate!

- Să ne dea; că o să fie rău, dacă ceea ce cred eu că se va întâmpla chiar se va întâmpla! Când o să afle Ştefan, o să fie rău...

- Apropo... Crezi că a aflat ceva?

- Nu. N-a aflat absolut nimic. Nici măcar faptul că Florentina nu mai vorbeşte cu Ana!

Titel tăcea...

- O să pun şi eu o pereche de ochi la monitor, să se uite în apartament. Şi salvez şi eu imaginile. Orice-ar fi, nu vorbim decât pe telefoanele chinezeşti.

- Bine. Am înţeles. Păi... cam asta ar fi...

- Încă ceva. Cred că în seara asta e momentul ca Ana să treacă prin România - şi să pună lucrurile în ordine. Dar să ai grijă când o chemi. Şi cum. Că e la conac. Ca s-o convingi să intervină, trebuie să-i trimiţi imagini convingătoare şi să spui cuvintele potrivite.

- Mă descurc. OK! Vorbim!

- Vorbim.

Închise şi ridică privirea spre Biyu - care se grăbi să-şi spună părerea:

- Lasă-mă să mă duc acolo.

- De ce?

- Ca s-o iau şi s-o aduc aici.

- Şi să obţii ce anume? O adolescentă frustrată, nemulţumită că a fost răpită din libertate şi readusă în colivie?

- Ca s-o scap de ei.

- Trebuie să vrea ea să scape de ei. Ştii că şi în luna iulie l-a căutat pe Vincent pe FB?

Nega. Nu ştiuse...

- Pune pe ecran imaginile din apartament. Petrecerea, după cum spune Titel, începe pe la nouă. Stai cu ochii pe ei. Şi înregistrează totul. Mă aştept să le drogheze. Când observi că fac asta, mă anunţi.

Tânăra aprobă cu capul şi se concentră asupra ecranului...

- Ana o să intervină. Dacă nu intervine, îi spun eu să intervină. Dacă ceea ce cred eu că se va întâmpla chiar se va întâmpla, prinţesa o să ajungă la conac. O să te rog să ai grijă de ea acolo...

Aproba, bineînţeles! Întotdeauna avusese grijă de adolescenta aia căpoasă, îngrijorată că toţi uitaseră de ea, că n-o iubeşte nimeni...

Florentina

Soneria începu să cânte. Bun - veniseră! Sebi se grăbea să le deschidă...

- Ei, salut!

- Salut! Bună! Bine-aţi venit!

- Băi, da' ştiu că te-ai aranjat bine! Super-cartier!

- Da, e foarte bengoasă zona!

Prietenii lui Sebi erau "de gaşcă", "de comitet"... iar el "se muta" verbal pe partea lor ori de câte ori se-ntâlnea cu ei. Dar era normal să fie aşa - nu? Că lucra cu ei - trebuiau să vorbească "pe aceeaşi limbă", cum se spune...

- Poftim.

Ce? Sebi îi puse în braţe o pungă plină-ochi!

- Mă duc să-i organizez.

Şi-o sărută şi-o ştergea repejor după ei. OK, era normal să-i conducă în living...

Se aşteptase să primească flori. Nu ştia de ce - poate aşa era obişnuită, sau... Primise o pungă mare, plină cu sticle - pe care se grăbi s-o pună pe dulap înainte s-o scape... Bunii lui prieteni aduseseră şase sticle de doi litri cu vin - şi două cu Pepsi. Vinul era "la vrac". Probabil că-l aduseseră babacii lui Orlando de la ţară, sau...

În fine! Nu mai conta! Trebuia să-şi amintească faptul că aici, acum, ea nu era fata contelui; era Florentina, gagica lui Sebi. Trebuia să se comporte în consecinţă - şi să aibă pretenţii în consecinţă! Dacă ar fi vrut să primească flori frumoase şi să aştepte s-o servească somelierul cu şampanie de-aia fină, ar fi trebuit să stea cuminte sub Andrei! Nu? Şi-ar fi fost pui de contesă! Ăla nu şi-ar fi permis s-o supere - că-l afla tati al ei şi-i rearanja repejor priorităţile...

Nu. Nu-i părea rău că nu-l alesese pe Andrei. Nu-i părea rău că era aici cu Sebi - şi trebuia să umple tava cu pahare şi s-o ducă-n casă, să-i servească pe ceilalţi trei caftangii şi pe iubitele lor pline de celulită şi botox şi silicon. Era bine-n libertate! Era mult mai bine aici, decât în castelul din Sankt Petersburg! Scoase deci tava cea mai mare şi începu să ordoneze paharele. Sondele, paharele mici, paharele de whisky, suporţii pentru ele... Avea un plan; zâmbea şi punea şi castronul cu alune...

Şi-acum, hai să-i servească!

Intră în sufragerie - ia uite ce bine stătea musculosu' ei pe scaun şi pălăvrăgea şi pufăia cu tovarăşii lui... Sebi ridică privirea spre ea, îşi termină fraza... şi începu alta... OK! Deci nu voia s-o ajute! Prea bine! Aşeză tava pe braţ şi începu "să decarteze" în viteză. Suport, pahare de trei feluri, şerveţel; suport, pahare de trei feluri, şerveţel. Repede-repede, că îi obosise deja mâna... Deja nu mai vorbeau; se holbau la ea, care îşi demonstra abilităţile excepţionale de maestră chelneriţă şi-i mulţumea Isabellei pentru corectitudinea cu care-şi făcuse zilnic treaba... Puse şi castronul în mijloc. Şi zâmbi, cu ochii în ochii lui Sebi:

- Vă mai aduc şi altceva?

Orlando bufni într-un hohot zdravăn de râs! Minunat!

- Bănuiam eu!

Se grăbea la bucătărie acum. Îi auzea bombănind în living; nu le înţelegea cuvintele, că vorbeau încet... I-auzi-l şi pe mândrul ei! Venea s-o împace! Da' să nu se formalizeze! Las' că-i trecea ei luni! Imediat cum el se uşchea unde avea el treabă, se uşchea şi ea! Glonţ la Cernica se ducea! Sau, şi mai şi - glonţ la aeroport! Avea cursă spre Paris la zece dimineaţa! Iar de la Paris făcea doar o oră pân' la conac! Şi pe urmă nu-i rămânea musculosului decât s-o caute prin Bucureşti! Nu? S-o strige, s-o caute cu busola, să întrebe publicul, să sune un prieten...

- Ce-i cu tine?

- Nimic; ce să fie?!

- Te-ai supărat că stau de vorbă cu ei?

- Nu, Doamne fereşte! De ce să mă supăr?! Sunt prietenii tăi! Stai de vorbă cu ei!

- ... Dacă n-ai fi fost aşa de nervoasă, ai fi sesizat că discutăm de-ale noastre. Trebuie să aflu ce s-a mai întâmplat, înainte să ajung luni la şeful'! Că dacă mă duc tufă de Veneţia, mă dă afară-n şuturi!

Aa, da? Şi n-avusese răbdare cinci minute, să o ajute cu tava? Foarte interesant...

- Ce-i cu tine? De ce te-ai înfuriat aşa?

- Bărbatul se ocupă de băuturi; femeia se ocupă de haleală. Aşa-i de când lumea.

Sebi făcu o piruetă scurtă şi-i întoarse spatele. Şi ieşi fără să comenteze...

Mm, ce draci majori avea acum! Desfăcu o altă sticlă cu vin şi-şi scoase un pahar. Ia să se-mbete ea bine de tot! Că poate i se făcea rău şi-şi bora maţele din ea peste party-ul lor!

Mm, ce acru era! Ce rahat de vin era ăsta? Poşircă la PET? Jalnic... Turna Pepsi "la greu", plănuind ca, dacă asta nu funcţiona, să recurgă la zaharniţă... Aşa era acceptabil. Dădu paharul peste cap, ca pe apa plată cu lămâie...

... Mm, da' era tare! Acru şi tare! O cam ameţise! În fine...

... Şi-acum, hai să-şi joace rolul de gagică de caftangiu! Intră în living, se apropie de Sebi şi-l trase spre spătarul canapelei. Şi se-aşeză comod în poala lui. Băgă mâna-n vasul cu alune, să-şi ia şi ea câteva...

Şi-acum stătea comod în poala lui şi rânjea ca toanta. Şi mânca alune. Alcoolul îl băuse; avea nevoie de grăsime, ca să i se aplece corespunzător...

Se părea că exact asta aşteptase el de la ea - o ţinea în braţe şi continua să comenteze "cu băieţii"...

Luni, se urca în avion. Şi se ducea la conac. Şi discuta cu tati-al ei. Luni, o să-i spună adevărul. O să încerce să-l prindă în pat - ca să poată să stea la distanţă de el... Ca să aibă măcar o şansă să-i spună totul înainte să fie pedepsită exemplar...

Sami

Cina de azi avea un gust minunat. Mânca sarmale. Cu mămăligă - o mămăligă nici prea moale, nici prea tare, dar extrem de fină la gust... Şi cu ardei iute. Era o combinaţie... periculoasă. Habar n-avea ce fel de ardei era ăsta - dar era mult mai iute decât orice ardei franţuzesc gustase vreodată! Leguma aia lungă şi subţirică avea un gust aparte; nici mirosul nu i se părea acelaşi. Nici varza murată care învelea sarmalele nu avea gustul pe care-l ştia el, de pe la restaurante. Era tentat să creadă că ingredientele sarmalelor veniseră din România, cu avionul privat... Ce nebunie!

Mâncau în camera lor. Ştefan şi Ana mâncau în dormitor, la film; Adina mânca azi cu Toni, în vila lor. Iar Thomas, care-ar fi mâncat singur la masa de doişpe persoane, presimţise "goliciunea" livingului - aşa că se scuzase, pe motiv că cedase în faţa izului ameţitor şi înfulecase deja în bucătărie...

Ziua de azi fusese minunată. Dincolo de problemele ascunse dintre Ana şi Ştefan, dincolo de atmosfera aia tensionată şi misterioasă care plutea deasupra conacului ca un nor gri purtător de grindină, ziua lui fusese minunată. Jada schimbase bandajul lui Aidin de dimineaţă. Legase faşa puţin mai lejer; băiatul păşise toată dimineaţa drept ca un băţ - dar nu chiar la fel de drept ca ieri. Iar după-amiază, când Aidin

se trezise din somn, se simţise curajos; şi-i mai slăbise faşa un pic. Acum, putea îndoi piciorul la 45 de grade. Îl îndoia. Mergea mai normal. Îndoia piciorul şi zâmbea şi radia tot de bucurie... Apleca puţin capul, să-şi vadă piciorul, şi mergea. Şi radia. Era ca un vis din poveşti - ca o poveste frumoasă care se îndrepta spre happy-end... Aşa ca toate poveştile frumoase...

Din păcate, existau şi poveşti triste. Se temea de ele. Marea lor majoritate erau cu fetiţe...

- ... Tati, nu-i aşa că mâine mă bandajezi mai lejer?

Aprobă cu capul - o să vadă el mâine, cât de curajos se va simţi! Momentan, era curajos. Aşa că aproba. Adana înghiţi şi zâmbi:

- Tati, tu crezi că Ana e o zână fermecată?

Poftim? Da' ce-i venise? O privea lung...

- A venit azi la mine şi a zâmbit. Şi parcă era o zână fermecată!

Bufni în râs şi negă:

- Nu, nu e o zână fermecată. E o fată frumoasă; doar atât.

- Ba să ştii că eu cred că e o zână fermecată!

Se rezumă la a zâmbi; el ştia că nu era o zână. Era o femeie. Fermecată - dar femeie. N-avea nimic de-a face cu zânele. Mânca mâncare normală, nu praf de stele, aşa că era femeie. O femeie fermecată... Cum spusese ea atunci, demult? Că şi urechea dreaptă e fermecată - nu numai cea stângă -, dar se ferea să recunoască asta ca să nu-l vadă sunând la Cartea Recordurilor. Hm - ce vremuri...

- După masă, ne uităm pe dosar?

Poftim? Ridică privirea spre ea - spusese cuvintele alea pe un ton tăios...

Jada îl privea lung, drept, cu o mimică serioasă. Soţia lui încerca să-i citească gândul care-l făcuse să zâmbească aşa. Şi abia acum realiză că se lăsase furat de amintirea serii de demult - şi zâmbise ciudat... Aprobă, la fel de tăios:

- După ce termin cu Ştefan, ne uităm pe dosar.

"Şi nu înţeleg de ce încerci să pari geloasă pe ea - că doar stau cu voi la masă, nu? Mă plimb cu voi în curte, stau cu voi la joacă, nu mă retrag cu ea în birou, nu mă duc toată ziua pe capul ei s-o întreb una şi alta..."

Ochii negri coborâră spre farfurie. Soţia lui era la fel de serioasă. Părea determinată "s-o ţină pe-a ei", ferm convinsă că era ceva în amintirile alea ale lui care-l făcea să zâmbească ciudat atunci când se gândea la Ana...

N-avea decât să creadă ce voia ea să creadă. El îi povestise ce se întâmplase atunci; îi spusese limpede că între el şi femeia fermecată nu fusese absolut nimic... special. În afară de ajutorul reciproc, nu se întâmplase absolut nimic. Dar cine ştie ce-i spusese, de fapt, nebuna de Tasnim... Deşi se îndoia că sora lui riscase vreodată să-şi deschidă gura şi mintea şi sufletul şi s-o facă pe Jada să-l părăsească...

În fine! N-avea de gând să-i alimenteze bănuiala aia. Aşa că mânca sarmale şi evita s-o privească. Aidin îl privea lung, semn că băiatul lor crescuse mare şi sesizase şi el "ascuţişul" schimbului de replici...

N-o să-i mai spună nimic referitor la Ana. Probabil că nici ea nu era chiar atât de... suspicioasă încât să riște să facă scandal aici, în casa familiei Ionescu! Iar după masă o să iniţieze un joc cu copiii... şi-o să aştepte ca Ştefan să-l cheme pentru tratamentul de seară. Contele era stors de puteri; cu siguranţă, avea dureri musculare destul de mari, după ce făcuse efort dublu. O să-i ceară un calmant. Atunci o să încerce să-l întrebe ce decizie ar fi luat el, dacă Philippe ar fi fost în situaţia Adanei. Spera să reuşească să-l întrebe. Avea încredere în capacitatea contelui de-a fi obiectiv. Şi parcă avea nevoie de-un pic de... simţ practic. Contele era pragmatic; ştia unde voia să ajungă şi făcea tot ce trebuia să facă să ajungă acolo! Poate-l mobiliza un pic şi pe el...

Ochii negri îl priveau din nou lung... Ridică privirea...

"Încă te mai gândeşti la ea, nu-i aşa? E frumoasă, e tânără şi deşteaptă şi stilată şi e fermecată. Încă-ţi mai zboară mintea la ea!"

Avea o soţie extrem de afurisită - şi extrem de geloasă. Semn că era şi foarte îndrăgostită de el - medicul chel şi grăsan şi cam prea bătrân pentru ea... Interesant! Zâmbi şi gesticulă cu ardeiul iute:

- O să-l întreb de unde ia ardeii ăştia. Sunt foarte buni!

"Aşa! Sigur! Ascunde-te după ardei! Fofilează-te de la răspunsul clar, limpede!"

Azi, dacă Ştefan va reuşi să-l ajute să fie curajos şi să se mobilizeze şi să ia o decizie, ştia ce-o să facă. O să facă o mică nebunie! O să năvălească peste ei şi-o să-şi ia soţia la o discuţie de-aia serioasă! Spera să nu-i audă nimeni "discutând"...

Florentina

Atmosfera se încinsese. Oprise aerul condiţionat, dat fiind că toţi fumau "ca turcii" şi trebuise să deschidă geamurile. Aşa că era cald. Seara toridă de august, combinată cu absenţa totală a oricărei adieri de vânt şi vinul tare îi dădeau un bufeu ciudat. Ar fi trebuit să-şi prindă părul...

Prietenii lui Sebi erau OK. Şi ele erau OK. Mâine dimineaţă, după ce-or să plece, lucrurile vor reveni la normal. Şi-şi va reveni şi ea. Momentan, se comporta aşa ca ei - şi se integra perfect în petrecere...

Nicky adusese un stick cu muzică. Era OK - manele comerciale. Nici nu era dornică să se buricească pân' la covor! Nu era cazul! Petrecerea era frumoasă şi aşa, fără "campionatul european de anduranţă-n buricit"! Ei stăteau pe canapele; ele stăteau pe unde voiau ele. Habar n-avea cum le chema pe fetele astea - se prezentaseră, dar nu fusese foarte atentă. Şi-aşa, nu conta - îşi spuneau "fato"! Şi ei tot "fato" îi spuneau! Aşa că nu mai conta cum le chema! Oricum, erau toate descurcăreţe foc! Acum, de exemplu, gagica lui Jean dansa pe lângă geam. Gagica lui Nicky zăcea scursă pe canapea, lângă el - şi părea să mustească de alcool. Gagica lui Orlando se uita la mobil şi nu schiţa nici un gest - de parcă vedea un film... Iar ea voia să stea în poala lui Sebi, care se mai întrerupea când şi când din vorbit ca s-o sărute... şi s-o mângâie, cu mai multă sau mai puţină perdea...

Mm, ce-o ameţise vinul ăla!

Îi fură un sărut şi se ridică: trebuia să aducă alte alune. Castronul era gol. Porni deci pe hol, aprinse lumina, scoase punga cu alune... OK; unde era castronul?... Păi adusese castronul? Nu mai ştia...

"Du-te şi vezi dacă nu cumva l-ai uitat pe masă."

Lăsă alunele, traversă din nou holul şi intră în living. Mm, da' ce cald era! Şi ce sete-i era! Şi ce bine suna melodia asta! Bum-bum, dreapta-stânga, cerculeţe până jos... Sebi îi făcea semn că "era super", să-i dea înainte...

Îi dădea înainte spre covor...

Na - că prinsese doar finalul! Deci - ce voia ea să facă?... Da - să bea un şpriţ, că-i era foarte sete! Era bun...

Dădu să se aşeze, dar observă castronul gol de pe masă. Na - mâncaseră toate alunele! Ia să se ducă ea să pună altele!

Luă castronul şi porni spre bucătărie... Îl lăsă în chiuvetă - că era gol...

Ce voise ea să facă?

... Ciudat - nu-şi mai amintea...

Să facă nişte sandwich-uri? Poate le era foame...

- Ce faci?

Poftim? Se răsuci... Sebi părea vesel. O întrebase ce face... Ridică din umeri - habar n-avea ce făcea! Voise să facă ceva - dar uitase complet ce voise să facă! În fine...

Degetul lui o chema la el...

- ... Hai - vino-ncoa, să avem o vorbă de-aia de-a noastră...

Se conformă. Fu luată de mână, trasă pe hol până-n living...

Petrecerea lor era foarte reuşită. Invitaţii se distrau pe cinste! Nicky se întorsese spre gagica lui şi-i umbla la propriu sub fustiţă. Ea nu schiţa nici un gest de împotrivire, sau... Păi, să umble! De ce nu?! Dacă ea voia, de ce nu...

Fu luată în braţe; ochii verzi o priviră provocator:

- Hai - pân' la pământ! Hai - arată-le tu cum se face!

OK! *Kana Jambe* - deşi cânta altceva... Palma lui o apăsa pe umăr... apoi şi pe cap... O lua de păr şi-o trăgea uşurel în sus... O lua iar în

braţe - şi dansau amândoi ceva foarte diferit de ritmul din boxe...

Palma lui aluneca pe picior... pe sub fustă...

Isamu

Biyu sparse brusc, violent, liniştea din birou:

- A început.

Poftim? Tânăra nu-şi luă ochii de la monitor:

- A început. Drogul îşi face efectul.

Aha! Deci le drogase. Se grăbi să se ridice:

- Ai văzut ceva? Ai văzut ce-au folosit?

- Nu. N-au făcut nici un gest care să denote vreo intenţie de-a le pune ceva-n pahare. Iar de mâncat, n-au mâncat decât alune. Cred că au venit cu sticlele pregătite.

Ciudat - şi ele, şi ei beau cu aplomb din paharele alea chiar acum... Degetul se lipi de ecran:

- Pepsi-ul. Ele au băut vin cu Pepsi; ei au băut vin cu apă.

Probabil că vinul era sec - şi cum femeile preferau vinul dulce...

Deci asta văzuse Titel zilele astea...

Categoric, Florentina era drogată! Părea pierdută rău de tot! Şi nu era beată - nu-nu! Nu era efectul alcoolului! Se ţinea foarte bine pe propriile picioare! Adică pe propriul picior, cocoţat pe platforma de doişpe cu talpă de încă vreo zece! Era foarte sigură pe propriile gesturi! Privirea îi era, însă, pierdută. El unul era lămurit - toate cele patru personaje feminine erau drogate. Oftă greu...

- Pare a fi acid gama-hidrobutiric.

- Aşa cred şi eu. E rapid, eficient şi nu lasă nici urme, nici amintiri. A devenit foarte la modă în ultimul timp; toţi coate-goale au câte-o sticluţă dosită pe undeva - să fie...

Sebi o conducea pe Florentina spre canapea... Orlando îi făcea loc s-o aşeze lângă el - şi se-ntorcea cu spatele la blonda cu care venise.

La dracu! Nu putea să vadă asta! Refuza să vadă asta! Se răsuci pe-un călcâi şi reveni la biroul lui Ştefan:

- Înregistrezi, sper...

- Înregistrez.

Bun! Titel, call... Colegul lui îi răspunse cu un oftat greu, lung:

- Da.

- A început. Înregistrează totul. Atunci când scenele vor fi rupte din filmele pentru adulţi, selectează 30 de secunde şi trimite-i lui Piao. Să scrii la subiect ***"Doar pentru ochii Anei"***. Şi sun-o şi spune-i să vină urgent în România.

- OK.

Apăsă butonul roşu... Biyu nu spunea nimic, nu făcea nimic - nu gesticula, nu ofta, nu... Apucă mouse-ul şi selectă fişierul cu *who's who* în România. Trebuia să afle cât mai multe lucruri despre Mişu Carabină. Ajunsese la vârsta şi experienţa la care se putea lăuda că era capabil "să vadă" viitorul. Iar în viitorul foarte apropiat, regina îl va suna şi-i va cere fişa şefului lui Sebi...

- Filmează. O filmează.

Poftim?

- Poftim?

- O filmează cu telefoanele.

La dracu! Exact de chestia asta se temuse mai mult şi mai mult! Sebi ajunsese la concluzia că nu-l convinsese pe Sandor fiindcă nu făcuse o reclamă corespunzătoare "mărfii"! Aşa că "filma promoţionalul" pe care plănuia să-l arate potenţialilor clienţi! Luă din nou telefonul roşu. Căuta la litera S... Suna...

- Da.

- Salut.

- Salut.

- Am nevoie de ajutorul tău.

- Sigur! Te ascult!

- Blochează-mi comunicaţiile pentru nişte mobile.

- Dă-mi datele.

- Le primeşti în câteva minute pe mail.

- OK. Vrei să le blochez, sau să le virusez?

- Vreau să fiu sigur că ceea ce filmează acum mobilele alea nu va ieşi din ele nici prin unde, nici prin cablu.

- ... OK. Aştept datele.

Apăsă butonul roşu şi-l selectă din nou pe Titel - trebuia să-l îndrume pas cu pas, că omul lui Ştefan nu lucra cu tehnologie şi-avea lacune mari într-ale software-ului de interceptare. Dacă dobitocii aveau o sclipire de geniu şi-şi foloseau mobilele ca să transmită imaginile alea, intervenţia lui Sun Peng ar fi venit prea târziu!

Titel

Privea ecranul cu ochi trişti. Trecuse de panică, de revoltă, de amăreala neputinţei... Era doar trist. Ceea ce vedea el acum era încununarea prostiei Florentinei. Dacă nu era atent, dacă chinezului îi scăpa ceva, ceea ce vedea el acum putea fi finalul vieţii Florentinei, aşa cum fusese ea până acum. Dacă imaginile astea scăpau cumva "în lumea mare"...

Nu mai asculta. Ceea ce auzise îl înfuriase până peste poate - şi preferase să renunţe la căşti. Nenorocitul ăla îi vorbea frumos! O mângâia pe obraz şi-i spunea, cu voce calmă, să facă una sau alta - iar ea se conforma imediat! Prostuţă mică! Adică cretină cu diplomă! Cum dracu putuse să-şi imagineze că Bulă ăla se-ndrăgostise de ea? Cum dracu putuse să fie atât de chioară, să nu vadă ce făcuse ăla cu ea zi de zi şi noapte de noapte? Cum dracu de nu-i picase fisa că o şcolise într-ale sexului? Cum de "nu-i sunase alarma" atunci când folosise cardul ăla bancar cu îndârjire? Doamne! - cum de Florentina Ionescu, fata lui Ştefan Ionescu, tânără inteligentă şi şmecheră, ajunsese să-l plătească pe Bulă ăla de nou? Cum de se lăsase fata regelui aurarilor drogată? Nu pricepea...

În urmă cu vreun sfert de oră, Sebi "îşi rupsese cinci minute" şi se dusese la maşină să aducă cumpărăturile - alea de pe bonul pe care reuşise să-l recupereze. Împărţise cu dărnicie vibratoarele şi cătuşele şi gelurile. Chestia asta îl bucura acum, pentru că ceilalţi trei indivizi îşi amintiseră că nu veniseră singuri...

Ia - că-i zicea ceva! Ea nu reacţiona... Iar îi zicea ceva! Iar ea îl privea lung, cu ochi rătăciţi... şi nu reacţiona... Oare ceea ce vedea el era o umbră a "liberului arbitru"? Ce dracu-i zicea ăla? Îşi călcă pe suflet şi lipi casca de ureche.

"Aşa, prinţeso! Ia pune tu căciuliţa... Hai - ia şi papă."

Azvârli căştile şi scrâşni printre dinţi:

- În douăşpatru de ore te fac colivă - ţi-o tai şi ţi-o-ndes pe gât!

Florentina nu marşa la idee... Nenorocitul chema ajutoarele! Ce nenorocit! Şi uite-i cum se hlizeau nenorociţii ceilalţi! Mamă, Doamne! - nu ieşea el de-aici! Nu punea el mâna pe nenorociţii ăştia!

O trăgeau de păr; o trăgeau mult, ca s-o facă să deschidă gura... Zâmbi slab:

- Asta a fost. Atât v-a fost. Acum sunteţi morţi deja!

Când o să vadă Ana cum îi drogaseră ăia fata şi ce-o puseseră să facă, o să-i taie fără regrete!

Deci, încă 30 de secunde. Ca să-i trimită Anei un minut de "acţiune". Ca s-o pedepsească - să-i arate ce făcea fata ei acum, după ce el se milogise de ea să vină s-o ia-n Franţa iar ea refuzase cu îndârjire! Spera din toată inima s-o doară sufletul - să se uite la filmare, să-şi privească fata şi s-o ardă pe suflet...

Ana-Maria

The Green Mile era un film minunat. Avea mulţi ani - dar era la fel de minunat ca atunci când îl văzuse prima oară...

Specialul începu să cânte! Iar Ştefan reacţionă imediat:

- Cine-o fi, la ora asta?

Chiar - cine-o suna, la zece noaptea? Luă aparatul... Se încruntă

şi se grăbi să se ridice:
- Titel. Mă duc să vorbesc de jos.
- De ce?

Poftim? Soţul ei era serios:
- De ce nu vorbeşti de aici?
- Ca să te las să vezi filmul!
- Ana...

Aa, da? OK! Rânji la el, în romanes:
- De fapt, nu vreau să auzi tu cum îmi şopteşte el pornache la telefon!

Ştefan înlemnise! Făcuse ochii mari şi înlemnise! Iar ea realiză că tocmai "spărsese" liniştea şi pacea - şi-l informase că copiii nu erau aşa de bine cum susţinea ea... La dracu!

Stop gânduri! Să iasă şi să răspundă la telefon!

Se grăbi să iasă şi trase uşa după ea. Şi apăsă butonul verde:
- Da.
- Vino în România. Acum!
- Tu eşti dement? Mă suni la ora asta? Tu nu ştii unde sunt eu acum?
- Eu ştiu unde eşti tu. Tu nu ştii ce-mi văd mie ochii - ce văd eu pe monitoarele astea. Şi nu ştii nici că am în mâna stângă mobilul oficial, iar pe ecran e numărul oficialului lu' şefu'. Dacă nu vii încoace, îl sun pe el. Şi-l chem pe el. Şi-i spun, pe oficial, de ce-l chem - ca să ştie şi el.

Hm! Gata - Titel "era pierdut". Se grăbi să-l liniştească puţin:
- OK, dacă e aşa musai, o să vin.
- Vino acum. Ia-ţi ceva pe tine, uită-te la ce-o să-ţi arate Piao şi urcă-te-n avion. Şi vino-ncoa. Că dacă nu vii, să moară ce-am io mai scump pe lume dacă nu intru peste ei! Şi dracu ne-a luat pe toţi! Fac măcel acolo - şi-atunci să te ţii!

Păi dacă Titel, monument de graţie şi bună purtare faţă de ea, ajunsese să-i vorbească aşa... Oftă greu:
- Într-un sfert de oră am plecat spre aeroport.
- Fă cumva să ajungi repede. Că nu mai e de joacă.
- În juma' de oră sunt în aer.

Auzi tonul... Hm!

Deci prinţesa primea, în sfârşit, ceea ce-şi dorise să primească! Bun! Acum putea să se ducă şi să-i dea cu ceea ce-o să-i arate Piao peste ochi! Chit că punea imaginile pe-un CD, şi tot o pocnea peste ochi cu ele! Trebuia s-o dezmeticească cumva! Şi trebuia, totuşi, s-o scape de neterminatul ăla de Bondoc. Ăla era rezultatul unui blestem...

Selectă numărul lui Piao; consilierul ei răspunse imediat:
- Ai primit un mail, de la Titel, numai pentru ochii tăi.
- Salvează conţinutul şi şterge-l din mail. Plecăm în România. Urgent.
- Sun imediat la aeroport.

Bun. Şi-acum...

Apăsă încet clanţa şi intră în dormitor. Era linişte. Ştefan oprise filmul... ceea ce însemna că-i auzise cuvintele...

Decise să nu-l privească; se grăbi să deschidă şifonierul. O pereche de blugi oarecare, o bluză oarecare...
- ... Ce s-a întâmplat?
- Trebuie să plec în România.
- Am auzit.

N-o mai întreba de ce trebuia să plece aşa urgent în România...

Se îmbrăca, tăcută, serioasă... El nu scotea un sunet... Îşi luă adidaşii. El nu comenta... Nu mai voia să ştie ce se întâmplase atât de dramatic în România... Trase cuţitul din şifonier şi se grăbi să-l bage în geanta laptopului. Soţul ei şopti:
- Abia acum înţeleg ce simţeai atunci când suna telefonul meu...

Slavă Cerului! - bănuia că erau afacerile! Doamne! - ce bine! Zâmbi slab şi se grăbi să ia gentoiul şi să se apropie de pat. Îi fură un sărut:
- Am fugit! Pa!

... Nu, nu fugise. Nu încă. Ştefan o ţinea de mână. Redevenise puternic - în momentul ăsta, soţul ei îi strângea dureros de tare mâna... Ochii verzi o priveau lung şi nu încercau să afle ce se întâmplase - ce-i ascundea. Ochii verzi încercau s-o roage să aibă grijă, să nu păţească ceva pe-acolo...
- Stai liniştit. Ştii bine că sunt în siguranţă!

Cioc-cioc! Piao anunţă, de dincolo de uşă:
- În 15 minute decolăm.

Ştefan ridică vocea:
- Intră.

Chinezul se conformă. Mm, ce super-chinez avea ea - era un monument de calm şi siguranţă de sine! Soţul ei îl privi lung, drept:
- Să ai grijă de soţia mea.
- Ca întotdeauna.
- Dacă e ceva, ştii ce-ai de făcut.
- M-am ocupat deja. Sun Peng ştie că venim - aşa că...

Aşa că umbrela chineză era "la post" şi veghea cu maximă atenţie asupra ei. Îi mai fură un sărut şi-şi trase mâna. Şi alergă la uşă:
- Pa!
- Pa!

Ieşi, trase uşa după ea şi şopti:
- La dracu! Punga!
- Ce pungă?
- Punga cu lucrurile lui Trésor!
- E jos, în camera lui Thomas! Haide!

La Thomas o pitise consilierul ei? Perfect! Cobora scările alea câte două...

Diamant

Erau trişti. Se aveau unul pe celălalt - şi le era bine. Stăteau îmbrăţişaţi pe canapea şi simţeau că măcar din punctul ăsta de vedere le era bine...

Sâmbătă seara era cel mai plictisitor program TV. Nu că l-ar fi urmărit cu mare atenţie; dar parcă ar fi preferat un film bun. Amândoi simţeau apropierea vertiginoasă a momentului revenirii ei la conac; aşa că, poate-ar fi fost mai bine să-şi umple mintea cu alt fel de gânduri...

Soneria îl făcu să tresară. Hei! Era aproape doişpe noaptea! Cine venea în vizită aşa de târziu? Îşi sărută soţia şi se grăbi spre uşă...

Agata îl împinse cât colo şi năvăli în living:
- A început!

Ce-a început? Rebeca se ridică şi ea:
- Ce-a început?
- Scandalul! A început scandalul!
- Ce scandal?

Fetiţa lui se răsuci pe-un călcâi şi-l prinse de braţ:
- Haideţi la bunicul! Vă rog!

O prinse el de umeri şi-o scuturâ scurt:
- Opreşte-te! Ce scandal a început?

Agata şopti, privindu-l cu ochi panicaţi:
- Scandalul cu Florentina! Scandalul ăla mare de tot! Haideţi la bunicul!

Aoleu! Scandalul cu Florentina! Asta însemna că Ştefan afla azi ce se-ntâmplase aici - şi pe unde-i golănea fata şi cu cine! Da' chiar - pe unde era Florentina acum? Habar n-avea...

Rebeca fu mai practică decât el - opri televizorul şi începu să culeagă mobilele de pe masă:
- Hai - şi ne spui pe drum ce şi cum!

Agata începu să turuie:
- Deci azi unchiu' Ştefan o să facă vorbe cu bunicul! Şi-o să afle totul - că îmi apare cătrănit de supărare! Iar tuşa Ana pică la drum lung! Vine încoace!

Aha! Păi asta era bine, nu? Era bine dacă venea încoace...
- Şi e ca dracu, că Florentina parcă-i bolnavă!

Aoleu!
- Cum adică, bolnavă?
- Bolnavă! Pică cu boală!
- Da' ce-are?

- Nu ştiu! Haideţi mai repede! Vă rog io!

Gata, plecaseră! Aproape alergau spre poartă! Fetiţa lui şopti:

- Azur s-a dus la casa copiilor, să caute nişte lucruri de-ale ei! Că bunica vrea să-i facă ceva, s-o ferească de rele! Da' tare mi-e mie frică să nu fie prea târziu!

Aoleu! Doamne fereşte! Mămica lui era foarte pricepută - dar dacă intervenea prea târziu...

Era tentat să-l sune pe Titel - să afle exact unde era Florentina, ce făcea şi mai ales cu cine! Dar se abţinea. Îşi amintea că specialele lor nu păreau să mai fie sigure. Şi dacă exista vreo nenorocire care-i mai putea lovi acum, o ultimă nenorocire, atunci ea se numea "Andrei".

Strângea din dinţi, strângea mâna soţiei lui şi încerca să ţină pasul cu Agata...

Ştefan

Asculta zgomotele din conac. Nu erau multe. Erau însă destul de puternice. Sami nu ştia cât de antrenată era urechea lui; aşa că îşi făcea curăţenie în cameră, probabil. El asculta zgomotele care răzbăteau prin perete şi aştepta...

Aha! Gata - suita se-ntorsese de la aeroport! Ana decolase! Ridică puţin vocea:

- Sami, vino puţin!

Sami tropăia, grăbit să se prezinte cât mai repede la apelul lui... Arătă spre masă:

- Te rog, dă-mi telefoanele.

Le primi şi alese specialul. Titel, call...

- Da, şefu'.
- Ce problemă ai?
- Şefu', stai liniştit, că nu e ceva arzător. O descurcăm noi.
- Am întrebat ce problemă ai.
- Iar eu ţi-am spus - e o chestie nu foarte
- Titele...
- Şefule, nu mă mai întreba ce problemă am. Că nu pot să-ţi spun. Ana ne-a ordonat tuturor să nu-ţi spunem - ca să nu te îngrijorezi aiurea. Stai liniştit - Diamant e atent şi alert, Isamu e la butoane cu comunicaţiile, aşa că ne descurcăm.
- Şi-atunci de ce şi-a luat nevasta mea cuţitul din şifonier?
- Pentru că aşa făceai şi tu - îl luai din şifonier şi-l plimbai cu tine.
- Titele, nu cumva aţi dat peste încă unu' din sârbii ăia!
- Nu. Şi te rog să nu încerci să afli aşa, punându-mi întrebări. Că nu terminăm nici până mâine; şi să mor io dacă-ţi spun!
- Titele...

Îl mârâise printre dinţi - că n-o să-i înghită asemenea "secrete"...

- ... Şefule, te rog, sună-l pe Diamant. Că io nu pot să-ţi spun.

OK! Apăsă butonul roşu. Diamant, call...

- Da, Ştefane.
- Ce problemă aveţi acolo?
- Aa, stai liniştit!

Vărul lui râdea uşurel, zmeieşte... Trecu la romanes:

- Diamante, nu vă jucaţi cu mine!
- Şefule, eu n-am probleme aici.
- Omu' tău a sunat-o şi-a făcut-o să plece-n cinci minute, cu cuţit cu tot. Spune ce s-a întâmplat.

Diamant tăcea...

- Vărule, spune ce s-a întâmplat.
- Nu pot să spun. Ana mi-a spus să nu-ţi spun.
- Spune ce s-a întâmplat.

Tăcere...

- Spune acum - când încă sunt dispus să te ascult.

Tăcere... Apăsă butonul roşu. Grasu, call... Răspunsese. Şi ofta greu, semn că ştia cel puţin că îl sunase pe Titel, sau pe Diamant...

- Grasule, ce s-a întâmplat acolo? De ce-a plecat Ana spre voi ca vijelia, cu cuţit cu tot?
- Şefule, tu ştii cât te iubesc io pă tine...

Păi dacă şi ăsta-l lua la sentiment, era clar! Devenise o mămăligă! O "anexă"! Un handicapat de care nimănui nu-i mai era frică! Şi pentru care nici unul dintre ei nu mai simţea vreo urmă de respect! Oftă greu:

- Grasule, tu ştii de cât amar de timp ne ştim noi... Nu şterge totul cu buretele. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Auzi un foşnet; iar vocea tatălui lui îl făcu să ridice mirat sprâncenele...

- Bună, Ştefane. Nu-i mai suna. Nu-i mai întreba. N-or să-ţi spună nimic. Nu fiindcă nu vor să-ţi spună; ci fiindcă nu pot să-ţi spună.
- ... De ce, tată? De ce nimeni nu pare să-şi mai amintească cine sunt? Şi ce sunt? Fiindcă am ajuns
- Fiindcă e vorba de fata ta. Ştefane, dă-mi-l pe doctoru' tău la telefon.

Poftim? Să i-l dea pe doctor?

- Dă-mi să vorbesc întâi cu el; şi, după ce vorbesc cu el, îţi spun eu totul.

Păi...

Păi, ar fi fost bine să facă ceea ce spusese că face! Că dacă şi el îl trombonea şi-l răsucea şi-l ţinea-n ceaţă, ca pe-un handicapat, era grav! Întinse telefonul spre Sami:

- Tata vrea să vorbească cu tine.

Sami se grăbea să ia telefonul, saluta... Asculta... Se grăbea spre cutia mare cu medicamente... Scotea o fiolă...

Era vorba de fata lui... De Florentina lui...

Ştia ce se întâmplase.

Lăsă capul pe pernă. Privea tavanul. Aştepta. Sami o să-i facă un calmant injectabil, ca să nu facă infarct sau...

Bine că nu-l sunase pe Isamu! Că dacă şi el i-ar fi spus "nu pot să-ţi spun, Ana nu-mi dă voie să-ţi spun"... Sami îi lipea ventuzele monitorului cardiac; el se gândea la Florentina... La cuvintele Seniorului, care-i spusese s-o lase mai liberă, care-l sfătuise s-o lase să-şi înceapă viaţa cu cine vrea ea - nu cu cel ales... Păi, se părea că nici nu trebuise s-o lase el! Se dusese ea singurică! Nu? Sau nu se dusese? Ce dracu se întâmplase acolo?

- Poftim.

Gata? Vorbiseră? Sami părea calm, serios... şi-şi aducea scaunul lângă el, pregătit să bage seringa în branulă şi să-l transforme în legumă... Ridică telefonul la ureche:

- Te ascult.
- Înainte de orice, te rog să fii calm. Şi să fii obiectiv. Ştii bine cât de mult o iubim cu toţii pe Florentina! Ştii bine că întotdeauna am avut grijă de ea!
- Tată, cu cine s-a culcat Florentina? Cu ce băiat din Aurari?

Na - că acum tăcuse! Poate nu fusese o idee atât de bună să scurteze povestirea punându-i el întrebări... Ba trebuia să-i pună întrebări! Tocmai ca să-i arate că vestea aia nu era un şoc pentru el! Întrebă, deci:

- Cu ce bodyguard s-a culcat? Şi unde e acum? Ana i-a promis-o ăluia?
- Nu. Azur a rezolvat onorabil problema...

Deci se ajunsese la judecată! Mm... Îşi păstră calmul:

- Am înţeles. Mă aşteptasem să se strecoare şi s-o facă. Mi-a dat unele indicii, atunci când a venit la spital. Stai liniştit - n-o să fac infarct. Are şaptişpe ani; ştiam că n-o să moară fată bătrână.
- În cazul ăsta, mă simt mult mai liniştit...
- Te rog să-mi spui totul. Dacă Ana a plecat cu cuţitul, se duce să pedepsească pe cineva. Pe el, probabil. Te rog să-mi spui ce s-a întâmplat acolo; ca să ştiu totul, atunci când o sun şi-o opresc.
- ... Bine, Ştefane. Uite cum stă treaba... Ştii că ea a mai venit prin Aurari... Pe 13 iunie, în vinerea când s-a terminat şcoala, copiii s-au mutat aici. Eu m-am gândit să nu-i mai îndes prin cămăruţele mele; mai ales că băieţii au vrut să vină cu chinezoaicele lor. Le-am dat o căsuţă cu patru dormitoare. Ea a venit singură, fără chinezoaica ei.
- Evident.
- Ana a fost limpede în exprimare; ne-a instruit pe toţi. Noi am instruit mai departe paza... Vali a făcut şedinţă cu ei...

- Stai liniştit - ştiu că Vali i-a instruit corespunzător.

- Pe 14, sâmbătă, a fost petrecere mare în Aurari. Atunci s-a întâmplat. Iar Ana ta a fost genială când l-a pus pe Piao să-i drogheze pe amândoi. Am aflat exact ceea ce s-a întâmplat - amândoi s-au confirmat reciproc.

- Sper că aţi filmat partea asta!

- Am filmat-o.

- Spune-i lui Diamant să mi-o trimită.

- Diamante, trimite-i interogatoriul. În fine - când s-a aflat, a fost o conjunctură nasoală. El a venit cu inelul la Ana şi i-a spus că Florentina a fost fată mare - şi deci el şi tot ceea ce este şi are el se aşează la picioarele ei. Ea a venit în goana mare şi l-a dat afară. Şi-a pornit balamucul.

- S-a divizat orăşelul?

- Nu; din fericire, Azur a fost genial... I-a interogat pe amândoi, i-a ţinut izolaţi şi a doua zi a dat verdictul. El a înţeles că a fost dus de nas; atunci când Azur i-a oferit şansa să plece din orăşel cu ea, a ales biciul.

Biciul! Uau! Azur era nebun?

- Ea, însă, a făcut scandal mare. Că ea nu face parte din adunătura aia de barbari, că nu recunoaşte legile noastre... De faţă cu tot orăşelul, s-a apucat să ne judece pe toţi; să ne spună că n-o iubim... Şi că ea oricum e fata lui Florentin - aşa că e normal să nu fim foarte ataşaţi de ea...

Sami se ridică încet, cu ochii la aparatură... Inspiră, expiră, încercând să se calmeze...

- Ea a ales să fie *marimé*. Am dus-o la poartă; Ana i-a dat actele şi-un card şi-a rămas în Aurari, cu băieţii. Diamante, ai înregistrarea de la părculeţ?

"Bravo! Bravo, Ana! Dacă nici după atâţia ani nu se simte parte a familiei noastre..."

- Trimite-o şi pe-aia. Eei, şi se pare că, după ce-a plecat din Aurari, Florentina a cunoscut un nenorocit.

Un nenorocit! De-asta luase Ana cuţitul! Gata - înţelesese totul!

- Unde e fata mea acum?

- E într-un apartament închiriat. E în toiul unei petreceri, cu prietenii şi prietenele lui...

Era în mijlocul unei orgii...

- Iar nenorociţii le-au drogat - şi obţin de la ele tot ce vor să obţină. Titel ţine situaţia sub control - şi e consiliat direct de Isamu. Ana e în drum spre noi. Imediat cum ajunge aici, o trimit să ia fata. Şi cum nu mai poate s-o aducă aici, cred că o s-o ducă la Cannes...

- O sun imediat, să-i spun să o aducă la conac.

- Ştefane, tu ai încredere în mine?

- Ştii bine că da!

- Ai încredere în mintea mea - da? Adică nu crezi că m-am ramolit şi-am început să bat câmpii!

Tatăl lui insista să facă mişto de el; asta însă nu însemna că el trebuia să înghită chestia asta! Tăcu. Refuza să răspundă la asemenea cuvinte stupide...

- Eu nu o acuz pentru ceea ce a făcut. Ştiu de ce n-a avut răbdare să vorbească cu voi, să vă daţi acordul. Şi, într-un fel, îi dau dreptate.

I-auzi! Îi dădea dreptate! Îi dădea dreptate nepoatei lui, care nu se simţea nepoata lui! Asta era chiar culmea!

- Uite cum zic eu să facem. Diamant ţi-a trimis interogatoriul şi judecata.

Perfect! Îi făcu lui Sami semn să-i aducă repede laptopul!

- Uită-te la filmări. Gândeşte-te la fata ta - la felul ei de-a fi. Aminteşte-ţi tot ce s-a întâmplat, din martie încoace - tot ce i s-a întâmplat ei. Diamante, trimite-i şi înregistrarea maică-tii - ştii tu care! Ştefane, eu te rog să fii aşa cum te ştiu eu - cinstit şi drept. Şi s-o pedepseşti, dacă tu crezi că trebuie pedepsită.

Oo, păi sigur că trebuia pedepsită! Şmechera aia mică îi dusese pe toţi de nas!

- Sun-o pe Ana şi apoi uită-te la filmări. Eu nu cred că o să reuşesc să mă aşez pe vreun scaun, înainte să ştiu că s-a terminat totul iar ea e bine, la adăpost. Nu pot! Deci, dacă vrei să vorbim, să mă suni - indiferent cât o să fie ceasul. Bine, Ştefane?

- Bine, tată.

- Pa.

- Sărut mâna.

Închise şi primi laptopul gata pornit. Mail - repede, că trebuia să le descarce şi să le şteargă... fiindcă ceea ce era acum în căsuţa lui poştală trebuia să rămână secret faţă de umbrele, faţă de servicii...

Diamant îi trimisese două mail-uri. Primul era cu interogatoriul - avea două ataşamente, aşa că se simţi brusc mult mai liniştit... Download. Şi-acum bătea cu degetul în plastic şi se gândea...

"Aminteşte-ţi tot ce i s-a întâmplat ei, din martie încoace..."

Florentinei i se întâmplase libertatea. Clubul, yahtul, Vincent ăla... Petrecerea de la Luka... Vizita în Rusia... Şi următoarea vizită în Rusia... Şi următoarea... Excursia la Aşgabat... Excursia la Sankt Petersburg...

Lăsă capul pe pernă şi închise ochii - biata lui fetiţă! Şi le spusese să nici nu se-apuce! Dar ea se simţise puternică, se simţise capabilă să mute munţii şi s-o elibereze pe Trésor şi...

Îl mira un singur lucru - şi anume, faptul că Florentina îl credea un încuiat închistat în legea din străbuni. Îl mira că Florentina îl crezuse în stare s-o dea lui Andrei! Nu, nu-l mira presupunerea ei că ăla ar fi putut s-o convingă, într-un fel sau altul, să-i cedeze; îl mira gândul că el, tatăl ei, s-ar fi gândit s-o dea cu de-a sila celui care "reuşise" să fie primul! Exact ca pe-un premiu! Dar probabil că socoteala ei fusese mai complexă. Şi-o cuprinsese şi pe Trésor. Şi pe Ana, cu vizitele ei la Volgograd. Probabil că prinţesa adolescentă se uitase lung la băiatul ăla din Aurari şi se auto-convinsese să pună multă, multă greutate pe acei termeni periculoşi - ca să se hotărască să acţioneze...

Luă specialul şi selectă numărul Anei.

- Da, Ştefane.

- Ce faci? Unde eşti?

- În avion.

- Aha...

Ea nu mai spunea nimic... El îşi amintea discuţia cu ea, cuvintele ei care-l asiguraseră că "copiii sunt bine" - generic, aşa...

- ... Am vorbit cu tata şi mi-a spus totul. Te rog să aduci copiii aici.

- Îi voi aduce pe toţi trei la conac. Nu ştiu dacă mâine; cel mai probabil, poimâine...

- ... Pe toţi trei - da?

- Da; pe toţi trei.

- ... Deşi, dacă mă gândesc mai bine, poate-ar trebui s-o aduci doar pe ea...

- O să-i aduc pe toţi trei. În funcţie de cum decurg lucrurile, îi trimit pe băieţi înapoi în Aurari. Cu chinezoaice cu tot.

Da - era o idee bună. Chinezoaicele alea erau "aşa cum trebuie". Dacă Biyu nu s-ar fi clintit de lângă Florentina...

Nu; nu avea voie să presupună nimic, înainte să vadă şi să audă filmările alea. Aşa că oftă greu:

- Apropo de motivul plecării tale precipitate... Te rog să n-o faci. Nu tu. Lasă-i pe ei să se ocupe de asta.

- OK.

O spusese ferm, rapid, de parcă se hotărâse deja să facă singură totul...

- Ştefane... Până venim noi, te rog să discuţi cu Thomas.

Poftim?

- Pe de-o parte, ei au fost dintotdeauna prieteni la catarama. Iar el cunoaşte răspunsurile multor întrebări care te chinuie acum. Pe de altă parte, cred că a venit momentul ca voi doi să discutaţi. Eu am discutat deja cu el; şi să ştii că am găsit discuţia noastră foarte constructivă!

Serios? Găsise discuţia lor foarte constructivă?

- ... OK. O să discut cu el.

Şi nu prea mai ştia ce să zică... Regina lui oftă greu:

- Cum te simţi?

- Bine. E bine. N-a fost un şoc, aşa cum aţi presupus voi...

- Asta mă bucură...
- ... Te rog, spune-le consilierilor noştri că acum ştiu adevărul.
- O să le spun.
- Şi spune-i lui Titel... Spune-i lui Titel că nu sunt supărat pe el. Pentru noaptea asta - nu sunt supărat pe el.

Oare înţelesese ce încercase să-i transmită?

- O să-i spun. Mesajul ăsta o să-l liniştească mult...
- Care dintre ei ştie totul?
- Cred că Isamu. Dar te rog să nu-i ceri informaţii electronice. Prefer să-ţi trimită un curier.
- O să-l rog să-l contacteze pe Aleodor...

Că doar n-o să lase asemenea informaţii să se plimbe prin Franţa cu un curier oarecare... Soţia lui nu mai spunea nimic...

- ... Să aveţi grijă de voi.
- O să avem grijă. Tu te rog să încerci să rămâi calm. Şi să nu te dezminţi poimâine - să fii regele meu dintotdeauna.

Doamne, ce femeie! Îi smulsese un zâmbet! Zâmbea - deşi era supărat fleaşcă!

- Bine. Pa!
- Pa!

Apăsă butonul roşu. Era linişte în dormitor... Era unşpe deja, oră mult prea târzie pentru discuţia cu Thomas... În plus, înainte de a vorbi cu oricine, trebuia să afle ce se întâmplase. Faptele. Curgerea evenimentelor. Şi, momentan, nu ştia mare lucru. Aşa că o să discute cu Thomas mâine dimineaţă.

Porni downloadurile celui de-al doilea mail şi oftă greu:

- Stai liniştit - n-o să-ţi joc nici o festă. Mă aşteptasem să facă asta; şi sunt calm.
- Mă bucur să aud asta.

Şi nu se ducea la soţia lui... Îl privi lung:

- Nu vrei să te duci să te odihneşti?
- Nu.

Ei, poftim!

- Vrei tu să mă păzeşti!
- Vreau să-ţi pun două întrebări.
- Ascult.
- Va trebui să mai aştepţi puţin - că încă n-am curajul necesar...

Medicul zâmbea ciudat...

OK! Era momentul să priceapă şi el că n-o să rămână singur în seara asta! Downloadurile se terminaseră. Şterse ambele mail-uri...

Filmările erau salvate cu dată şi explicaţie. Primul, cronologic vorbind, era monologul Perlei. Şi se numea ***"Florentina şi Andrei la Sankt Petersburg"***. Până la urmă, era foarte posibil să redevină legumă azi...

Ana-Maria

Privea ecranul, cerculeţul cu triunghi şi nu se încumeta să apese pe el... Să-şi vadă fata...

Trebuia să ştie ce se întâmpla în apartamentul ăla. Trebuia să vadă imaginile care-l conviseseră pe Titel s-o sune şi s-o ameninţe că trece peste ordinele ei şi îl informează pe Ştefan. Că se ducea să-şi salveze fata! Trebuia să ştie totul! Ştefan spusese întotdeauna că concluziile se trag şi deciziile se iau de-abia după parcurgerea întregii informări... Play.

Privea lung imaginile... Încleştase maxilarul, încordase braţele şi-şi impusese să rămână imobilă - şi, din fericire, reuşea să nu reacţioneze...

Titel nu se înşelase. Acum era momentul să acţioneze. Bănuia ce-i picurase bărbatul ăla Florentinei în gură; şi chiar dacă fata ei nu-şi va mai aminti nimic mâine dimineaţă, ştia deja că o va informa personal - o va lega fedeleş, îi va lipi pleoapele cu scoci şi-o va obliga să privească toată înregistrarea "petrecerii". Ca să ştie ce se întâmplase. Ca să nu mai facă vreodată greşelile pe care le făcuse acum şi care-o aduseseră în situaţia în care era. Chiar dacă ştia că imaginile alea nu se vor mai şterge vreodată din memoria Florentinei...

Filmarea se terminase. Titel fusese uman - îi trimisese un fragment de doar un minut... Ea privea în continuare ecranul... Încerca să-şi facă un plan... Încerca să se concentreze, să-şi adune gândurile şi să conceapă un plan cu şanse de reuşită...

Băieţii lor, subalternii lui Titel şi-ai lui Grasu, n-aveau ce să caute la judecata asta. Şi nu se putea baza pe calmul şi răbdarea celor doi consilieri - ei, dacă ar fi fost faţă-n faţă cu cei patru indivizi, i-ar fi împuşcat din scurt. Şi parcă n-ajungea un glonte-n frunte! Parcă n-ar fi fost o răzbunare pe măsura imaginilor pe care le văzuse ea - şi nici pe măsura imaginilor pe care ştia că o să le vadă în clipa când va ajunge la Titel! Aşa că avea nevoie... de-un om de încredere...

- Poţi să vii puţin?

Piao se grăbi să se conformeze. Îi făcu semn să se aşeze lângă ea. Brusc, picase într-o îngrozitoare pană de exprimare...

- ... Tu ai încredere în mine?
- Da.
- Şi eu am încredere în tine. Ştii asta - nu?
- Ştiu.

Întoarse laptopul spre el:

- Te rog să te uiţi la mail-ul trimis de Titel. Şi să-mi spui dacă accepţi rolul călăului.

Ciudat - mâna lui nu ezitase atunci când ea rostise cuvântul "călău"...

Piao îşi pusese căştile... Ea privea geanta laptopului şi se întreba în ce măsură va reuşi să se adune şi să gândească o pedeapsă pe măsura faptelor - pentru că fusese doar regină şi habar n-avea cum îi putea face să sufere cât mai mult, cât mai tare... "Onoare şi dreptate". Cuţitul ăla tăia gâturi - nu făcea crestături fine, dureroase. Habar n-avea ce să facă cu el! Ştia să-i omoare; dar nu ştia ce să le facă înainte să-i omoare! Probabil că nici Ştefan n-ar fi ştiut...

- ... Cu permisiunea ta, o să-mi iau două roluri: de organizator şi de călău.

Cum-cum? Îl privi lung, uimită... Chipul lui Piao suferise transformări pe care nu le bănuise posibile! Bărbatul de lângă ea rânji ameninţător:

- Şi-o să fac tot posibilul să nu vă dezamăgesc: nici pe tine, nici pe ea.

Perfect! Întinse mâna spre el; el îi strânse mâna şi se ridică:

- Dar voi lucra cu oamenii lui Sun Peng. Din motiv de discreţie maximă.

Aprobă - era perfect! Îl vedea îndreptându-se grăbit spre laptopul lui...

... O să fie bine. Prinţesa o să se întoarcă acasă. Şi n-o să mai facă vreodată greşelile care-o aduseseră azi în situaţia în care era.

Rebeca

Mergeau încet spre casă - a lui, nu a ei. Oricum nu mai conta! Mâine, ea se întorcea la conac...

Se bucura că Ştefan aflase, în sfârşit, ce se întâmplase. Toţi tremuraseră atunci când telefoanele începuseră să sune! Toţi! Inclusiv nea Dumitru! Soţul ei, cel puţin, fusese galben ca lămâia! Iar Grasu dăduse să plângă! Grasu ăsta era tare emotiv când venea vorba de Ştefan...

Oricum, acum se aflase. Iar Ana venea să rezolve problema - şi s-o salveze pe Florentina. Nea Dumitru se ferise să le spună şi lor ce aflase până acum de la Titel; dar se vedea de la trei poşte că primise veşti foarte neliniştitoare! Îi fusese frică să-l întrebe ce aflase; acum, se bucura mult că n-o făcuse...

Fu trasă spre stânga:

- Hai pân' la mama.

OK! Numai să nu se fi culcat...

Era cald în Aurari; cald şi linişte. Tineretul era la petrecere - la seara de dans. Ciudat - nu se auzea muzică...

Soţul ei o opri cu vreo doi metri înainte de uşă - şi-o întoarse

spre el:

- Iubito... Sper să înţelegi. Adică sper să mă înţelegi; să-mi înţelegi cuvintele şi să înţelegi de ce-o să le rostesc.

Nu pricepuse nimic - dar aprobă. Avea încredere în soţul ei. Avea încredere în capacitatea lui de a lua deciziile corecte.

- Sper din tot sufletul să nu mă-nşel... Să nu trebuiască vreodată să te privesc în ochi şi să-ţi cer iertare...

Da' ce naiba voia să facă? Zău că nu pricepea nimic!

I se dădu drumul. Era grăbit să apese soneria. Şi n-o privea, n-o chema lângă el... Veni singură lângă el. Şi-i strânse cu putere mâna - atâta timp cât erau împreună, totul era bine. Iar ea putea trece peste orice. Bănuia că Diamant avea un plan în privinţa reginuţei lor...

Uşa casei se deschise larg. Soacra ei părea transpusă în altă lume...

- ... Ai treabă? Te-ai culcat?

Femeia negă şi le făcu loc să intre... Fu trasă pe hol, spre camera de ghicit. Deci despre Trésor era vorba...

Camera aia suferise transformări mari! Uau! Da' de ce mutase mobila acolo? Că fusese foarte bine aranjată! Acum părea înghesuită în grabă...

Soţul ei îşi scoase lanţul de la gât şi-l puse în mijlocul mesei:

- Leonard Donichioiu.

Cum-cum? Ce era cu Leonard? Soacra ei oftă greu... Soţul ei şopti:

- ... Ştiu că e mâna lui. Simt că e mâna lui. Dacă greşesc, o să cadă pe sufletu' meu. Pe copiii mei. Da' dacă nu greşesc...

De-asta îi spusese că speră s-o înţeleagă! Din cauza lui Trésor! Diamant îşi punea mama să-i facă rău lui Leonard; şi era dispus să plătească, dacă se-nşelase iar ăla nu era vinovat! Tanti Perla luă lanţul şi i-l întinse:

- Du-te acasă, Diamante. Duceţi-vă acasă.

- Mamă! În noaptea asta a început iureşul! Ştefan a aflat ce-a făcut Florentina! A aflat la telefonul ăla ascultat! Iar nemernicu' ăla de la Volgograd o să se repeadă ca un uliu asupra ei! Trebuie să scăpăm de ei!

- Ia-ţi lanţul şi du-te acasă. Şi vezi-ţi de treaba ta.

- N-am să-l iau! Şi n-am să mă duc acasă! Am să stau aici, pe capu' tău, şi n-am să te las până n-am să te aud spunând numele lui!

- Ia-ţi lanţul, Diamante!

- Nu!

Ochii albaştri îl priviră lung, concludent:

- Mă ocup eu de el. Ia-ţi lanţul şi nevasta şi duceţi-vă acasă.

Bărbatul ei era chitit să-l răneasc pe Leonard! Ştia el mie-n sută că ăla era la originea tuturor relelor care li se întâmplaseră! Şi nu se lăsa convins... Luă ea lanţul. Iar soacra ei... făcu un gest ciudat. Îşi scoase inelul de pe deget şi-l puse pe masă:

- Mă ocup eu de el. Du-te acasă. Stai cu nevasta ta. O să plece-n Franţa - şi cine ştie când o să mai fiţi împreună!

Se grăbi să-l tragă spre uşă. Diamant părea lovit serios de gestul mamei lui - că se lăsa tras şi nu-şi lua ochii de la inelul ăla... Gata - erau pe hol.

- Hai! Hai să mergem! Te rog!

Fu prinsă de umeri şi împinsă spre uşă, repede-repede...

Inelul ăla era important. După cum se comportau ei, deducea că inelul ăla o să facă minuni... Sau, Doamne fereşte! - o să i-l ia ei pe Diamant, pentru totdeauna...

Ştefan

Se făcuse aproape doişpe noaptea. Era semi-lămurit; ascultase cuvintele mătuşii lui, ascultase cuvintele fetei lui... Ajunsese la cuvintele lui Alex. Şoferul blindatei. Bărbatul în grijă căruia îşi lăsase el familia de atâtea ori. Pe el îl alesese Florentina. Pe el îl dusese de nas şi-l răsucise şi-l păcălise şi-l amăgise...

N-avea rost să asculte şi partea asta. Tatăl lui spusese că Florentina şi Alex îşi confirmaseră reciproc spusele. În plus, ştia ce fusese-n capul tânărului, în noaptea de 14 iunie. Ştia care-i fusese calculul. Frumoasă, bogată, legată de-un zeu al bunăstării - Vali Calu i-ar fi putut spune inclusiv că Florentina are SIDA, sifilis şi cancer dintr-o dată, că nu l-ar fi putut răzgândi. Şi cum nu voia să se înfurie ascultându-l pe-ăla cum recunoaşte că ţintise la poziţia de ginere al contelui Ştefan Ionescu, apăsă X-ul din dreapta sus, îşi scoase căştile şi împinse uşurel laptopul... Că simţea că n-are rost să vadă şi judecata... să-şi audă fata renegându-şi familia...

Din fericire pentru Florentina, încă mai era cinstit şi drept. Oricum n-ar fi putut s-o omoare, sau s-o mutileze, sau...

O s-o pedepsească. Încă nu ştia cum - dar cu siguranţă o s-o treacă printr-o "reeducare" de-aia ca la carte! Ceea ce văzuse şi auzise îl uimise! Seniorul avusese dreptate! Florentina se speriase de Andrei - şi se grăbise să-şi piardă "atuul", ca să nu-l găsească el. În plus, Alex era tânăr şi arăta bine. Şi locuia în Aurari. Prinţesa fusese limpede în exprimare: "în septembrie, eu mă întorceam la Cannes, el rămânea aici, rămâneam prieteni, totul rămânea secret..."

Ridică privirea spre Sami - şi încercă să zâmbească:

- Ai reuşit să strângi curajul necesar?

- Pentru prima întrebare, da. Pentru cea de-a doua, nu ştiu...

- Păi spune-o pe prima - şi pe urmă vedem cum stăm cu a doua. Nu?

Bărbatul se ridică şi se mută pe marginea patului. Şi zâmbi:

- Nu-i aşa că ingredientele sarmalelor pe care le-am mâncat eu azi au venit din România, pe calea aerului?

Hm!

- Nu. Sarmalele au fost făcute în România, congelate bocnă şi trimise aici pe calea aerului.

Sami era uimit...

- Pe cuvânt!

Ochii negri se plecară, preţ de câteva secunde...

- ... E vorba de Adana. Liu Jian Feng s-a uitat pe analizele ei şi mi-a spus că îl îngrijorează anumite aspecte...

Era vorba despre micuţa lui...

- Tratamentul lui are efect de şoc asupra organismului. Ştii principiul antibioticului... Dacă ea e prea micuţă, sau prea slăbită, şocul ar putea s-o omoare. Mi-a spus să mă gândesc bine dacă vreau să merg înainte, sau nu. Şi nu ştiu ce să fac.

Nu ştia ce să facă...

- Dă-mi o hârtie şi-un pix.

Aşteptă; îi făcu semn să se aşeze lângă el:

- La o săptămână după ce l-am cunoscut pe Isamu, mi-a predat prima şi unica lecţie de teorie informatică. Algoritmul de funcţionare al programelor de calculator. Ştii despre ce vorbesc?

Sami nega, aşa că desenă un dreptunghi:

- Eu îmi conduc toată viaţa după explicaţiile chinezului meu. Şi-o să-ţi răspund la întrebare desenându-ţi schema logică a aflării răspunsului.

În dreptunghi scrise mititel, să încapă tot: "***Adana e bolnavă***". Desenă liniile dreapta-stânga şi romburile... În stânga scrise "***Liu Jian Feng***", în dreapta "***tratament clasic***".

- Deci, dacă o tratează Liu Jian Feng, ar putea să moară.

Sami aprobă cu capul. Trase două linii, în colţurile rombului. La una dintre linii desenă dreptunghiul în care scrise "***Deces***", la cealaltă dreptunghiul cu "***Vindecare***". Se mută în partea cealaltă:

- Iar dacă n-o tratează Liu Jian Feng?

- Dacă n-o tratează, mergem înainte cu schema veche...

Linie, dreptunghi, "***Schema veche***" - şi întrebă:

- Şi se poate vindeca?

Sami negă.

- Boala stagnează dacă ia tratamentul vechi?

Sami negă... Trase o linie în jos, desenă un dreptunghi... "***Deces***".

- Ce alte opţiuni mai ai, în afară de tratamentul vechi?

- Apariţia unui tratament inovator, cândva în viitor...

Linie punctată, dreptunghi punctat, "***Tratament inovator***" - şi trei linii şi trei dreptunghiuri punctate: "***Vindecare?***" "***Stagnare?***" "***Deces?***"

Puse pixul pe dreptunghiul ***"Vindecare"*** de sub Liu Jian Feng:

- Aici vrei să ajungi, nu? Ăsta-i rezultatul pe care-l cauţi.

Încercui bine dreptunghiul ăla; şi-apoi încercui şi dreptunghiul punctat. Şi-i întinse hârtia:

- Dar nu uita că ăsta punctat e doar teoretic. Poate o să apară cândva, în viitor. Momentan, e doar teoretic.

Sami aproba încet, privind schema logică a întrebării lui... Oftă greu:

- Philippe avea doi anişori atunci când bona şi-a luat inima-n dinţi şi-a venit la mine în birou. Mi-a spus că bănuieşte că băiatul meu e autist. M-am abţinut şi n-am împuşcat-o instantaneu, aşa că a rostit şi explicaţiile. Şi mi s-au părut logice. Am luat o coală de hârtie, am făcut schema logică şi l-am rugat pe Isamu să-mi aranjeze transportul în Aurari. În seara aia, am luat băiatul şi m-am dus la tata. I-am cerut o casă retrasă, cu etaj, cu cel puţin trei dormitoare. Şi-apoi m-a sunat Sun Peng - chinezul însărcinat cu afacerile Chinei în România. El mi-a spus că îl contactase Isamu, discret, şi făcuse unele mici investigaţii - şi mă poate ajuta, după părerea lui. Ne-am întâlnit la o cafea. A doua zi, băiatul meu avea în casa aia opt persoane: o bonă, un psiholog, un psihiatru, un pediatru şi patru tutori. Şi n-am mai trecut pe la el în următorii trei ani. Nu ştiu cum a reuşit Ana să nu-mi crape capul...

Sami îl privea lung, tăcut...

- Şi Philippe putea să moară. N-aş fi acceptat niciodată să-i pun gratii la fereastră - ca la animalele închise-n cuşcă. N-aş fi acceptat niciodată să i se aducă numai mâncare pasată şi-o linguriţă cu coadă cât mai rotundă! S-ar fi întâmplat ceva rău, până la urmă! Ştiu sigur că n-aş fi putut să-l feresc la nesfârşit... Am făcut schema logică şi am urmat linia care m-a dus la rezultatul încercuit. Medicul pe care mi l-a recomandat chinezul a fost ferm. Eu m-am ţinut strict de indicaţiile lui, deşi a fost înfiorător de greu să nu-mi văd băiatul trei ani de zile...

Sami se ridică:

- Probabil că aşa voi face şi eu - voi urma linia şi voi asculta de chinez.

Îşi privi ceasul şi zâmbi:

- Cred că e momentul ideal s-o trezeşti şi să discutaţi despre cele două cercuri.

Sami porni spre camera lui:

- Revin în cel mult cinci minute.

OK! El unul nu pleca nicăieri! Să nu se grăbească...

Sami

Uau! Aşa calcula contele? Mm - avea un sânge rece-n el... Să facă cinci dreptunghiuri şi zece linii şi-un cerc mare şi să strângă apoi din dinţi şi să-şi impună să nu iasă din "schiţa" aia...

De fapt, probabil că Ştefan nu ştiuse cum altfel să-i spună că, "dintre toate relele din lume, ar trebui să alegi răul care are şanse să nu se materializeze". Sau, mai neaoş, "fata ta o să moară fără tratament. Că moare în septembrie 2020 sau cândva prin 2027..." Din fericire, contele era un domn - nu l-ar fi "pocnit" niciodată cu asemenea cuvinte...

Se aşeză şi-şi luă pixul. Şi începu să studieze cu atenţie schema. Căuta o eroare. O omisiune. Contele nu ştia chiar totul - cel mai bine dintre toţi, el ştia ce şi cum şi "despre ce era vorba" cu boala Adanei! Căuta scăparea... Căuta un loc unde să poată să tragă o liniuţă de-aia şi să facă un dreptunghi şi să scrie ***"Vindecare"***...

... La urma urmei, ar fi fost culmea cruzimii să descopere, la vreo 2-3 ani după decesul Adanei, că tratamentul chinezului se omologa şi se accepta şi în Uniunea Europeană! Ar fi fost culmea cruzimii să afle că fata lui l-ar fi putut urma în 2020 - dar n-o făcuse pentru că tatăl ei fusese fricos şi laş, aşa că murise...

Nu. N-avea ce liniuţe să mai tragă. Aşa arăta cruda realitate. Cea mai analitică şi obiectivă analiză a situaţiei fetiţei lui...

Apăsă butonul calculatorului - şi-acum să-i scrie chinezului - nu? Să-l anunţe că mergeau înainte cu tratamentul! Că doar nu era nebun, să-şi lase fata să moară! Adana lui avea azi, acum, o singură şansă - trebuia să fie cretin, să n-o oblige să profite de şansa asta!

... Iar dacă se va întâmpla totuşi ceva rău, iar medicii nu vor reuşi s-o resusciteze...

... Decât s-o vadă zilnic chinuindu-se şi înnecându-se şi tuşind şi scuipând sânge şi murind pe picioare cu picătura, poate că...

Mail... Liu Jian Feng... Reply.

9 august 2020 - duminică

Ana-Maria

Privi lung prin hublou... Îl privi lung pe Grasu, încercând să înţeleagă de ce omul ăsta nu o trimisese pe Florentina la Cannes atunci când simţise că se-ntâmplase ceva... Că nu se putea să nu fi simţit Grasu că Sufletu' lui se comporta mai altfel! Grasu o simţea pe ea în secunda doi - şi ea nu era Sufletu' lui, ci doar nevasta lu' şefu'! De ce Grasu...

Nu mai conta. Nimic nu mai conta acum. Îşi aruncă jacheta pe umeri şi coborî.

Evita să-l privească. Nu mai putea să-l privească! După ce-şi văzuse fata drogată şi-apoi pusă să facă sex oral, nu mai putea să-l privească pe omul care o numise pe prinţesă "Sufletu' meu" - dar care păruse să nu observe...

- Bună.

- Bună.

Urcă în spate şi trase portiera. Piao se grăbea să ocolească maşina; ea privea gămălia de Falcon 50 - gămălie, în comparaţie cu Boeing-urile alea pe care nu orice rus îşi permitea să le arunce-n aer...

Porniseră spre Bucureşti.

Era linişte. Nimeni nu scotea o vorbă. Deşi toţi ştiau unde merg şi de ce, deşi probabil că fiecare dintre ei ar fi avut ceva de spus - măcar două fraze, din politeţe -, tăceau. Dar era vorba de prinţesă. Iar Ştefan aflase. Iar faptul că Florentina ajunsese în situaţia asta ilustra, totuşi, nepăsarea şi neatenţia lor - a adulţilor care-ar fi trebuit să stea cu ochii pe ea! Nepăsarea şi neatenţia mamei ei, care nu se-nvrednicise s-o sune zile-n şir uneori... Care nu reuşise să găsească o cale să ajungă psihic şi sufleteşte până la fata ei, să vorbească cu ea... Iar dacă Ştefan i-ar fi citit gândurile, ar fi bătut-o - că se autoacuza şi se considera singura vinovată şi chiar nu era aşa cum gândea ea acum...

Îl privea lung pe Grasu... Oare el ştiuse? Avea sentimentul că el ştiuse ce făcuse prinţesa. Avea sentimentul că el ar fi putut să "amortizeze" vestea - începând cu domolirea lui Alex, continuând cu informarea ei, a lui Ştefan... De ce n-o făcuse? De ce ajunseseră la scandal? La biciuirea băiatului ăla? La alungarea ei din orăşel? De ce ajunseseră, totuşi, aici?

În fine!

Ştefan nu păruse foarte afectat de veştile despre fata lui. Sigur, era supărat! Nu se putea să nu fie supărat! Dar se aşteptase, într-un fel... Asta era bine. Sigur, nu se aştepta la ceea ce va afla de-acum încolo! Evident, lui nu-i va arăta imagini din apartamentul ăla! Lui îi va arăta imagini de la pedeapsă! Şi-abia după aia, dacă insista el musai... Deşi bănuia că o s-o creadă pe cuvânt, după ce-o să-l vadă pe Piao "în acţiune"...

Apropo - Piao era agitat şi nerăbdător. De când aflase că se va ocupa de cei patru indivizi, Piao fremăta tot. Comunica mult; pesemne că Sun Peng căpătase o insomnie teribilă...

Grasu accelera cam tare; lua curbele din scurt, mai tăia câte-un semafor roşu, mai claxona şi ţâşnea printre străduţe... Era tentată să-l întrebe dacă voia el musai să fie descarcerat de nişte pompieri militari; dar se abţinea. Grasu era nerăbdător să ajungă la Titel, pentru ca ea să vadă imaginile şi să ordone "recuperarea prinţesei". Prefera să tacă; să-l lase să conducă cum ştia el şi să nu deschidă discuţia pe nici o temă. Nu înţelegea de ce omul ăla nu încercase să evite scandalul...

Titel

Privea strada. Aştepta. Era nerăbdător; era emoţionat şi-un pic temător...

Ştefan nu-l mai sunase. În schimb, îl sunase nea Dumitru. Îi spusese că Ana pornise glonţ spre el - şi-l rugase să aibă grijă de Florentina. Bineînţeles că avea grijă de Florentina! Adică, în fine - o supraveghea cu atenţie pe Florentina, se asigura că nenorociţii ăia n-o scot din apartament ca s-o ducă s-o vândă...

Aha! Uite-o! Ajunsese! Ajunsese mai repede - conform cu datele lui, avionul aterizase acu' 20 de minute. Ori accelerase Grasu ca dementu', ori zburase pilotu' ca dementu'...

Ana era supărată. Rău! Ana, deşi părea calmă şi stăpână pe ea, era ca un vulcan pe cale să erupă! Dealtfel o vedea îmbrăcată comun - blugi şi-o bluză oarecare. Semn că se grăbise să rezolve problema...

Descuie uşa şi aşteptă. Şi se încruntă - Grasu se grăbea s-o urmeze! Ia uite-l! De parcă el era "consilierul number one"! După ce că nu fusese-n stare s-o păzească pe copila aia în Aurari, după ce că nu fusese-n stare nici măcar să se intereseze "ce mai face aia mică", ăla se mai şi dezbărase de ea! Că e supărat pe ea şi nu mai vrea să ştie nimic de ea! Ete, fleoşc! Îi dârdâiau chiloţii-n cur de frică - tocmai fiindcă el ar fi trebuit să aibă grijă de prinţesă! Şi uite ce bine avusese grijă de ea!

Deschise larg uşa şi evită să-i zâmbească:

- Neaţa.

- Neaţa.

Mm - ce-i mai venea să trântească uşa-n nasu' lu' Grasu... dar se abţinu. Şi o urmă în living. Ana era uimită de... "goliciunea" acelei camere:

- Unde-i cartierul general?

Îi făcu semn să-l urmeze şi intră în dormitorul mic - unde domnea o fumăraie îngrozitoare, pentru că geamul era larg deschis dar draperia era trasă foarte bine...

Paul, băiatul lui de încredere care supraveghease monitoarele până acum şi-i spusese lui ce şi cum, sărise-n picioare - şi luase poziţia de drepţi. Şi era alb ca varul la faţă. Ştia Paulică al lui că, dacă "răsufla" vreo imagine din telefoanele ălora patru şi se afla cum îşi petrecuse Florentina noaptea asta, gâtul lui sângera primul - că el era, teoretic, singurul care văzuse absolut totul şi putea spune...

Ana îi făcu semn să se aşeze - şi ocoli biroul. Şi-şi lipi încet palma de frunte şi închise ochii...

Paul era alb ca hârtia şi nu-ndrăznea nici să clipească...

Îşi dădea seama ce vedeau ochii ei acum - aşa că se grăbi s-o tragă înapoi, la uşă:

- Las' că se ocupă Paul de supravegherea uşii. N-or s-o scoată de-acolo, te asigur eu! Hai să citeşti ceva. Adică hai să-ţi spun de ce te-am chemat aşa cum te-am chemat azi.

Ana se lăsa trasă în living. Ştia ce văzuseră ochii ei - şi-al dracului să fie el dacă bănuia măcar cum să facă să-i distragă atenţia de la ceea ce văzuse! Îi întinse transcriptul discuţiei telefonice:

- Părintele a primit un transcript unguresc de la un omolog. Unul de la antidrog. Ăla intercepta un individ pe care l-a sunat Sebi azi...

Ana se aşeza încet, lua hârtiile la fel de încet... Ana era şocată. Şi zău că nu ştia ce să facă şi ce să spună ca s-o ajute să-şi revină! Ridică preţ de-o clipă privirea spre Piao - şi constată că ăla scria mult...

Ana citea - şi se sprijinea încetişor de spătar, probabil ca să nu i se facă rău, să nu cadă pe covor...

Ana-Maria

Avea dificultăţi mari în a se concentra. Ştiuse ce urma să vadă, se aşteptase să-şi vadă fata... Dar nu se aşteptase să vadă aşa ceva! Adică ştiuse ce se întâmpla în apartamentul ăla. Şi totuşi, fusese total nepregătită pentru imaginea aia! Tânărul care "supraveghea situaţia" avea un monitor mare, *wide*. Pe monitorul ăla cât un televizor confortabil ea văzuse...

Trebuia totuşi să se-adune. Şi să ia o decizie. Ceea ce se întâmpla acum îi tăia răsuflarea - pentru că indivizii "turnau" în apartamentul ăla un film. De-ăla "cu de toate". Era "filmul de promovare" al Floren-

tinei. Sebastian Bondoc nu se putea plimba cu ea "pe la interviuri"; avea deci nevoie de imagini cu "marfa". Imagini concludente. Iar dacă imaginile alea vor "scăpa"...

Ridică privirea spre Piao:

- Cum se pot bloca telefoanele mobile?

- În ce sens?

- ... Ăia patru din apartament filmează...

Titel se repezi să răspundă el:

- Aa, stai liniştită - m-am ocupat deja de asta. Nu vor putea folosi nimic.

"Ce vrei să spui? Ce dracu încerci să spui?"

- Isamu zice că Sun Peng le-a virusat telefoanele. Nimic din ceea ce filmează ei acum n-o să poată ieşi din aparate - nici pe cablu, nici wireless.

Asta era bine. Dacă nu reuşeau să transmită acum, era bine. Că de dimineaţă le lua telefoanele - şi se rezolva...

Dar dacă Andrei intercepta transmisia camerelor de supraveghere din apartament? Ridică iar privirea spre el:

- Tu cum primeşti imaginile din apartament?

- Printr-o conexiune foarte sigură. Stai liniştită - nimic din ceea ce se petrece acum acolo nu poate "răsufla".

"Da' Andrei Donichioiu se poate strecura, să vadă şi el ce vede băiatul ăla al tău?" Nu putea să întrebe...

Lăsă transcriptul discuţiei dintre bărbatul ăla şi ungur pe masă. Constata, cu amar, că istoria avea tendinţa de-a se repeta... Dar ştia că soarta se putea schimba într-o clipă; şi cum ea nu se asemăna nicicum cu femeia din Braşov care-i dăduse viaţă şi-o abandonase apoi, era liniştită. Titel supraveghea cu atenţie apartamentul. Isamu făcea şi el noapte albă. Era şi ea aici. Nenorociţii n-or să reuşească s-o scoată pe Florentina de-acolo! Din punctul ăsta de vedere, da - era liniştită. Acum... Acum trebuia să-i lămurească şi pe ei - cei care nu ştiau ce citise ea până acum. Oftă greu:

- A plănuit s-o vândă şi nu i-a reuşit; ceea ce face el acum se numeşte "filmuleţ de prezentare, cu posibilităţi de estorcare". Ea are un card cu un milion de euro; nu mă îndoiesc că a făcut el pe dracu-n patru să tragă cu coada ochiului măcar la sold... Datele problemei s-au schimbat. Radical. Titele, trebuie s-o păzeşti la sânge.

- Asta nu-i o problemă. Isamu a organizat dispozitivul - şi ştii că, atunci când organizează el, nu scapă nimic! Rahatul cel mare e că nu putem intra peste ei! Pe de-o parte, uşa e încuiată - şi chiar dacă pot să aduc un băiat priceput s-o rezolve, pericolul e mare.

Ridică sprâncenele...

- Au arme. Adică au permise eliberate legal. Aşa că...

La dracu! Erau înarmaţi! Adică puteau să fie înarmaţi chiar acum! Ce porcărie monumentală...

- Da' e trei jumate; nu cred că o lungesc mai mult de cinci, cel mult! Că-s obosiţi şi ei!

Probabil că erau obosiţi - la cât se preocupaseră de Florentina...

- De vândut, n-o poate vinde. De şantajat, n-are nici o şansă s-o şantajeze. Peste vreo oră or să se uşchească - sau or să se culce. Tind totuşi să cred că or să se uşchească... Atunci putem să intervenim şi s-o scoatem de-acolo.

Aprobă cu capul şi apucă braţul lui Grasu:

- OK. Hai să ne spui ce-ai aflat până acum.

Se îndrepta, ferm, spre uşa camerei cu monitor wide. Grasu nu comenta; nici nu se grăbea, nici nu rămânea în urmă. Probabil că-i înţelesese socoteala...

Intrarea ei îl făcu din nou pe băiatul ăla să sară-n picioare, la fel de alb la faţă! Îi făcu semn să se-aşeze şi se opriră amândoi în spatele lui:

- Deci - care-i situaţia?

Titel puse degetul pe sticla de pe masă:

- În suc le-au pus drogurile. Le-au adus vin sec, iar ei l-au băut cel mult cu apă. Ele au combinat cu suc. Şi uită-te şi tu - nici una nu le refuză iniţiativele. Până şi aia beată mangă de pe canapea încearcă să se ridice şi să facă ce i se spune!

Încerca să se uite la "aia beată mangă" - să facă abstracţie de fata ei... Titel oftă greu:

- E nasol de tot. Răul e deja făcut. Răul, dacă ajunge la ea...

Arăta spre cap. Spre propriul cap. Încerca, probabil, s-o sfătuiască s-o ferească pe Florentina şi de imagini, şi de informaţia în sine... Negă:

- Nu pot să-i spun că Sebi a părăsit-o şi-atât. Ca să priceapă ce-a greşit, unde, cum şi de ce, trebuie să ştie ce-a făcut. Şi ce i s-a făcut. Altfel, tot rahatul ăsta s-a întâmplat de pomană!

Îl împinse pe Grasu şi se grăbi să iasă:

- Mă treziţi, dacă se întâmplă ceva.

Ieşea repede... Repede - cealaltă cameră! Titel avea patru camere, din câte ştia ea! Aici era liber! Intră, închise uşa...

Se aşeză pe scaun şi-şi acoperi capul cu braţele - văzuse pe ecran că fata ei era centrul interesului tuturor....

Doamne! Doamne, cum să facă? Cum să-i spună lui Ştefan grozăvia aia? Cum să-i arate ea Florentinei imaginile alea? Şi cu ce cuvinte să-i ceară iertare pentru că fusese o afaceristă atât de ocupată încât uitase să fie mamă? Cum să spună...

De salvat, o salvau. Dar după ce-o salvau...

Se ridică şi se mută pe pat. Şi se ghemui la perete. Voia să evite lumina deştul de puternică a becului stradal. Voia să adoarmă. Acum. Repede. Înainte să înceapă să-şi amintească ultimele 24 de ore petrecute de ea în vila din Novi Sad.

Ştefan

Întoarse încet capul spre stânga... Spre ceas...

Era trei dimineaţa. Sau trei noaptea. Oficial, era dimineaţă; în mod firesc, logic, era noapte - conacul era cufundat în linişte, semn că toată lumea considera că era noapte totuşi...

Nu putea să adoarmă. Îi era imposibil să adoarmă! Şi nu putea nici să-l sune pe Titel! Nu putea! Nu avea destul curaj să... Să formeze numărul lui, să pună întrebarea şi să afle ce înţelegea tatăl lui prin "a cunoscut un nenorocit"... Şi prin "e la petrecere, cu prietenii lui şi prietenele lor"...

Se răsuci încet şi se trase spre noptieră... Aprinse veioza, luă telefonul... Thomas. Suna.

- Da, dle Ştefan.

Hei, dar ce repede răspunsese! Ia uite...

- Ce faci? Nu dormi?

- Nu. Nu pot să dorm.

"Nici tu?" Îi venea să râdă... Şi începu să râdă!

- Nici tu nu poţi să dormi?

- Nici eu...

- Atunci vino până la mine.

- Sigur! Imediat!

Hm! Uneori îl irita un pic graba şi tonul uşor serviabilo-slugarnic al băiatului ăsta. Le ceruse întotdeauna să fie nomali - să se comporte normal. Maică-sa şi taică-su erau bătrâni şi "constipaţi", deci irecuperabili; dar Thomas reuşea în 90% din cazuri să vorbească şi să se poarte normal. Avea însă şi el momente când reacţiona uşor slugarnic. De parcă uneori se percepea a fi servitorul lor, sau...

Ciocănea normal, civilizat... Se trase mai sus în pat:

- Intră.

Thomas se conformă - şi se grăbi să vină să-i ridice pernele, că el nu putea face aşa mişcări ample...

- Adu-ţi un scaun aici, lângă mine.

Aha! Se întorsese imediat, încercase să pară grăbit - dar se văzuse ezitarea... Foarte ciudat! În fine - o să afle el imediat ce şi cum! Tânărul se aşezase - şi-l privea drept, atent. Avea nişte cearcăne uriaşe, ochii i se păreau un pic umflaţi...

- ... Ana a plecat de urgenţă în România.

Tăcere.

- Nu ştiu dacă tu ştii ce s-a întâmplat în România...

Şi-acum tăcea el, fiindcă voia să ştie dacă băiatul ăsta mai era sincer cu el... Thomas se-ngălbenise perfect - ca lămâia:

- Vă referiţi la Florentina?

- Da.

- Ştiu ce s-a întâmplat. Mi-a mai scris ea, am mai auzit ce spunea dl Aleodor... la telefon...

Tăcea, fiindcă trebuia să afle cât ştia el...

- ... Ştiu că a greşit. Şi că a fost alungată din oraşel. Ştiu că şi-a închiriat un apartament, că locuieşte acolo cu cineva...

Deci ştia cam mare parte din ce se întâmplase în România. Bun!

- Florentina a făcut o prostie uriaşă. A făcut o alegere greşită. Alegerea care locuieşte cu ea e greşită. Ana s-a dus s-o scoată din încurcătură. O s-o aducă aici, azi sau mâine.

Îl privi lung, pătrunzător - ca să fie clar că Florentina venea aici "la reeducare"... Pricepuse. Bun!

- Acum - înainte să plece, regina mea mi-a spus să vorbesc cu tine. Adică să discutăm. Mi-a spus că voi doi aţi discutat deja şi că ea a găsit discuţia voastră constructivă. Şi cum eu am insomnie, şi nici tu nu eşti mai somnoros, poftim - m-am aşezat comod şi te ascult.

El asculta - Thomas era roşu ca focul şi tăcea mâlc...

- ... Nu te uita aşa la mine! Că eu nu ştiu nici măcar tema de discuţie! Tu trebuie s-o porneşti! Deci, te ascult.

Iar asculta - Thomas tăcea... şi pleca încet privirea şi părea că plănuieşte ori să se-arunce de pe conac, ori să înghită un pumn de pastile, ori s-o rupă la goană spre poartă - spre lumea mare... Hai să-l ajute!

- ... Despre ce e vorba în discuţia pe care ar trebui s-o purtăm noi doi?

Tânărul din faţa lui oftă greu... şi mai oftă o dată... Şi-şi drese scurt glasul:

- Despre Florentina.

Deci despre Florentina... Nu cumva... Nu cumva! Oo, nu! Îi făcu semn să ridice privirea. Şi să se uite-n ochii lui. Şi-l electrocută, scormonindu-i până-n cele mai ascunse gânduri, până-n cele mai ascunse secrete...

Chiar nimic? Nu găsea în mintea lui nici chiar un secret vinovat? Unul mititel de tot? Nimic-nimic? Se încruntă foarte-foarte rău şi ridică vocea la el:

- Şi tu?

Thomas era vişiniu deja - dar nu pleca privirea, nu se trăgea mai în spate, nu încerca să-i răspundă... Ridică vocea şi mai şi:

- Nu-mi spune că şi tu mi-ai necinstit fata!

Primi o negare fermă cu capul. Iar tânărul şopti:

- Eu visam să fie soţia mea. Eu îi scriam poezii şi-i duceam flori în cameră, când ştiam că vine aici. Eu am sperat clipă de clipă... Şi-am încercat să-i arăt că sunt sincer; am încercat s-o conving să încerce să vadă adevărul...

Prefera să tacă şi să-l scormonească din privire. Nu de alta, dar era foarte uimit de descoperirea că ochii lui Thomas îl priveau drept - în loc să se-ascundă cu viteza luminii! Băiatul ăsta încerca să-i arate că e sincer atunci când rostea cuvintele alea! Aşa că încerca din greu să se convingă că e sincer... Încerca să-l prindă cu minciuna, încerca să urmărească semnele corporale pe care le căuta de obicei la oamenii cu care vorbea - şi care erau pasibili de minciună...

- ... Eu i-am spus dnei Ana - eu o să mor, pentru că Florentina o să se mărite. Şi-atunci când ea o să spună "Da", sufletul din mine o să moară. Şi-o să rămân strigoi. Se pare că aşa o să fie. Ea nu m-a vrut. După ce i-am arătat secretul meu, după ce am lăsat-o să se convingă că n-o mint, după ce-am lăsat-o să-mi vadă sentimentele... Ea a ales deja - şi nu sunt eu cel ales. Mi-a scris, după ce a fost alungată din Aurari; mi-a scris că lucrurile sunt aşa cum sunt, că nu m-a minţit atunci când m-a lăsat să simt că ne-am potrivi, dar că a luat deja decizia. Şi e mai bine aşa cum e acum. Pentru că eu trebuie să scap.

Îl vedea scotocind, scoţând telefonul... Îl lăsa să caute pasajul ăla, pentru că îl simţea liniştit şi calm şi sincer - şi ştia că nimeni nu se pricepea mai bine ca el la "citirea" oamenilor cu care interacţiona...

- "Uneori, viaţa e ciudat de crudă. Uneori, simt că sunt otrăvită - că otrăvesc totul în jur, că omor totul în jurul meu. Am un singur regret: că nu-ţi voi spune niciodată cuvintele pe care chiar îmi doream să ţi le spun. Nu cred că ne vom revedea vreodată. Florentina."

Şi-l văzu întinzându-se pur şi simplu şi punându-i telefonul în palmă!

- Nu sunt eu cel ales. Aşa că... Aşa că nu mai contează.

Deci băiatul ăsta era îndrăgostit de Florentina lui...

Ia să vadă el ce-i scrisese Florentina - nu de alta, dar prinţesa se înşelase amarnic! Se revedea cu Thomas azi sau mâine, cel târziu! Deci... Deci, plecă privirea spre telefon. Şi derulă mesajul Florentinei de la capăt...

Citea... Stop! Îl electrocută din nou:

- Ce ţi-a spus la ultima ei vizită la conac?

- ... Nu cred că mai contează ce mi-a spus. Ea a ales deja.

- A ales prost - şi-o să afle asta în cel mult 12 ore. În clipa când va afla asta, îşi va rearanja şi gândurile, şi priorităţile. Iar mesajul ăsta arată că va rearanja direct spre tine. Ce ţi-a spus?

Thomas tăcea...

- Nu ţi-a spus nimic?

- Mi-a spus că eu sunt prietenul ei cel mai bun. Că ştiu foarte multe secrete ale ei; şi că a descoperit, recent, că nu mai e vorba doar de prietenie. Dle Ştefan, vă rog - chiar nu mai are rost.

- Vino-ncoace. Vino mai aproape.

Era speriat ca dracu, dar se conforma...

- Am senzaţia că în mintea ta e o harababură îngrozitoare. Şi că nu te căzneşti deloc să pui ordine-n ea. O să-ţi pun eu ordine-n minte; da' cască bine ochii şi urechile, că n-o să repet niciodată cuvintele astea. Tu eşti băiatu' lu' mă-ta şi-al lu' tac-tu. Care au hârtii care arată chestia asta. Dar aici, în sufletu' meu, tu eşti ca şi copilul meu. Te-am primit în casa mea cu braţele deschise şi-am făcut tot ce-am ştiut eu, ca să te transform într-un om mare şi bun. Te-am văzut cum te uitai la mine şi mă studiai şi mă copiai - şi am încercat să te îndrum în viaţă exact ca un tată de-al doilea. Am dreptate? M-ai copiat şi m-ai luat de exemplu?

Thomas era alb la faţă acum. Îl văzu... înghiţind sonor nodul din gât şi şoptind:

- Da.

- Deci eu sunt ca şi taică-tu de-al doilea. Iar dacă fi-mea se-ntoarce cu mintea pe umeri, chiar o să-ţi fiu tată de-al doilea. Aşa că poartă-te ca atare.

Tânărul aprobă încet cu capul... Reveni pe pernă:

- Şi ce altceva ţi-a mai spus la ultima voastră discuţie?

- ... Că are o motivaţie care o îndeamnă să nu vă spună nimic despre mine. Că vrea să mă ferească de furia dvs. Că nu vrea să păţesc eu ceva... Şi că nu ştie ce e în sufletul ei. Că nu ştie dacă s-a îndrăgostit - şi cine-i "fericitul câştigător", cum spune ea. Dar a descoperit că sufletul ei o îndeamnă să aibă grijă de mine, să nu păţesc eu ceva... A spus că sunt singurul pe care l-a întrebat cine-i gâza din versurile mele, că sunt singurul ale cărui poze le scormoneşte cu privirea ca să afle cine-i "fericita câştigătoare"... Nu ştiu - simt că n-are nici un rost! Simt că am pierdut-o!

- Ai s-o regăseşti relativ repede. Dacă eşti sincer cu mine şi nu-mi ascunzi nimic, s-ar putea să te-ajut...

Ciudat - Thomas încerca să zâmbească, dar nu vedea în ochii lui nici urmă de optimism...

- O să se-ntoarcă aici, azi sau mâine. O să am o discuţie dură cu ea... Nu ştiu ce-o să fie - dacă o să fie ceva între voi. Nu m-am gândit niciodată la asta. Dar o să mă gândesc intens zilele astea. Dacă vă potriviţi, o să vă lipesc; dacă nu vă potriviţi, o să vă îndepărtez îndeajuns de mult ca să vă vindecaţi unul de celălalt. Mai ales tu. Că tu îmi pari lovit serios...

Primi o aprobare cu capul. Deci era de acord cu "testul"! Bun!

- Să asculţi de mine - că nu-ţi vreau răul. Dac-o să te despart de ea, să ştii că o s-o fac ca să vă fie vouă bine. Şi ţie, şi ei. Ai înţeles - da?

- Da, dle Ştefan.

- Bun. Şi-acum ascult. Ia-o de la-nceput. Şi spune tot.

Acum, el asculta şi Thomas povestea. Da' poate se-apuca azi - că, vorba aia, se făcea târziu. Şi venea Florentina şi nu mai apuca şi el să

se informeze! Era tare curios să afle când şi cum se-ntâmplase...

- ... Totul a început în seara zilei de 27 decembrie 2011.

Zâmbi slab, ca o părere - ăsta era un trombon uriaş, copt special pentru urechile lui...

- Am ieşit în curte, să vă aşteptăm... Avea o pelerină albă de blană şi gentuţă bleo. Şi părul desfăcut. Nu mai văzusem niciodată aşa păr frumos - ondulat şi lucios şi frumos... A coborât din blindată şi-a ridicat privirea spre conac. Şi-a început să turuie, repede-repede. Eu nu puteam să-mi iau ochii de la ea, deşi cu o noapte înainte o visasem pe dna Ana şi abia aşteptam s-o văd în carne şi oase, să văd dacă în realitate zâna dvs era la fel de frumoasă ca posterul de pe perete... Ea a venit la mine, mi-a strâns mâna şi mi-a spus "Bună, eu sunt Florentina Theodora". Eu aveam gura căscată şi eram incapabil să reacţionez... De-atunci e aşa. Adică de-atunci simt aşa. Lucrurile nici n-au avansat, nici n-au dat înapoi. O iubesc exact la fel de mult ca atunci, în 2011...

- Ciudat; eu n-am observat nimic.

- ... Părinţii mei mi-au amintit zilnic că sunt băiatul lor. Tocmai pentru că dvs. mă trataţi ca pe egalul lui Léon. Aşa că "am crescut echilibrat", cum se spune. Am ştiut întotdeauna care mi-e locul. Am ştiut întotdeauna că ea e interzisă pentru mine - şi că, la urma urmei, n-o să se uite ea la băiatul familiei Tabacu. Mi-am zis că o să mă ascund foarte bine, că nimeni n-o să-şi dea seama, aşa că e OK. Şi-a fost OK până a apărut Vincent. Atunci, n-am mai putut să mă ascund. Am simţit c-o pierd - şi-a apărut nevoia să-mi încerc norocul. Am simţit că trebuie să ştie; că trebuie să am şi eu o şansă, oricât de mică! Şi i-am spus! Ea s-a schimbat imediat - a devenit mai introvertită faţă de mine, a început să-mi ascundă anumite secrete care simţea ea că m-ar putea răni... Şi-apoi a venit vacanţa. Şi n-a prea mai venit pe-aici. Şi chiar dacă îmi spuneţi că poate-o să mă ajutaţi, eu stau şi mă gândesc că ea nu mă vrea. Dacă mă voia, ar fi venit la dvs. şi v-ar fi spus totul. Ştie că opinia ei contează cel puţin 50%. Aşa că, dacă mă voia pe mine, v-ar fi spus că mă vrea pe tine.

- N-a venit să-mi spună asta pentru că nu voia să te omoare. În mintea fetei mele, eu sunt un dement care omoară toţi oamenii care nu-i plac.

Se înfuriase - şi se exprimase neaoş. Thomas era din nou roşu ca racul în obraji...

- ... Fata mea are probleme mari de echilibru psihic. Şi mental. Fata mea se simte abandonată - simte că nu face parte din familia noastră. Fata mea crede că mama ei îi este duşman - aşa că o ocoleşte. Iar pe mine mă crede un ucigaş fără scrupule - aşa că mă evită din toate puterile. Nu te-ai înşelat - s-a schimbat. Când a căpătat libertate, a început să gândească ciudat. Iar răpirea lui Trésor şi conjunctura au ajutat-o mult să calculeze greşit.

Tânărul nu spunea nimic. Nici n-avea ce să spună! Ce să spună - să facă el analiza comportamentului Florentinei? Ha!

- I-am spus Anei să o aducă aici - unde pot să mă ocup de reaşezarea minţii ei pe şinele corecte.

Thomas aprobă... Oftă greu:

- Hai să încercăm să ne odihnim. De dimineaţă, s-ar putea ca aici să se iţte agitaţia.

Tânărul se ridică:

- Dle Ştefan... Eu nu v-am minţit niciodată. Recunosc - am profitat uneori de faptul că nu m-aţi întrebat, şi nu v-am spus unele lucruri. Dar nu v-am minţit niciodată.

Aprobă cu capul. Îl privea lung...

- ... Vreţi să vă ajut?

Arăta spre perne. Negă - iar el făcu un pas în spate:

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Şi-acum era foarte grăbit să iasă - să scape de cea mai afurisită discuţie din viaţa lui... Decise să-l oprească:

- Din clipa asta, să-mi spui tot ce face ea. Şi tot ce faci tu. Asta dacă vrei să te ajut!

- Am să vă spun totul. Poate că, dacă vă spuneam totul, nu se ajungea aici...

Ba tot aici s-ar fi ajuns; iar el unul era mulţumit, în momentele astea, de tristeţea pe care-o vedea pe chipul lui. Aşa că aprobă. Iar Thomas ieşi şi închise corect uşa.

Se întinse şi stinse veioza. Nu era întuneric - cerul era senin, luna lumina bine dormitorul...

Thomas era îndrăgostit de Florentina. De ce avea senzaţia că "vestea" asta nu era chiar o veste pentru el? Oare subconştientul lui observase ceva, de-a lungul timpului? Oare simţise ceva, dar nu se preocupase îndeajuns de mult de problema asta ca să o şi conştientizeze? Nu ştia...

În orice caz, Thomas era îndrăgostit de fata lui. Era îndrăgostit lulea - acum, că ştia totul, prin minte i se perindau anumite momente pe care atunci când le trăise, nu le descifrase corect... Revedea florile din camera ei - florile pe care atunci le "captase" doar cu coada ochiului şi care-l făcuseră să gândească nu că băiatul ăla era îndrăgostit de destinatara florilor, ci că îl copia şi-l studia şi-l "învăţa" şi se destupa la minte şi lua lecţii intensive ca să fie ca el... Îşi amintea şi turuiala lui de la masă - menită nu să facă conversaţie, sau să-i demonstreze isteţimea, ci să o ţină pe ea atentă la el... Şi temele făcute împreună... Serile de învăţat împreună... Versurile... Lungile discuţii pe FB, de care ştia dar pe care nu i le ceruse niciodată lui Isamu...

Ana găsise discuţia cu Thomas "constructivă". El cum o găsea?

... Momentan, o găsea "lămuritoare". "Informativă", cel mult. Dacă regina lui era îndrăgostită şi oricum privea viaţa prin prisma dragostei, el era cap de familie! El era mult mai realist decât ea! El trebuia să contrabalanseze cumva "binecuvântarea" pe care ea i-o transmisese deja băiatului ăsta! Că dacă ea nu i-ar fi arătat că aproba o eventuală relaţie între ei, Thomas n-ar fi avut curaj să stea azi de vorbă cu el! Thomas s-ar fi făcut mic şi-ar fi scăpat de interogatoriu cu fuga! La propriu! Băiatul ăsta fusese foarte încurcat de discuţia lor - dar fusese foarte calm şi foarte... Determinat? Cum fusese Thomas, în discuţia cu el?

Se simţea obosit. Nu-şi dădea seama cum fusese Thomas. Trebuia să se odihnească. Trebuia să doarmă - să încerce să obţină un somn negru, fără vise, ca să-şi odihnească mintea. De dimineaţă, era foarte posibil s-o revadă pe Florentina. Era foarte posibil să afle ce însemna "prietenii şi prietenele" şi "alegere proastă". Şi "petrecere". El ştia cum erau petrecerile la tineretul de vârsta ei. Spera din tot sufletul să n-ajungă s-o interneze la dezintoxicare...

Se lăsă uşurel în jos... rostogoli una dintre perne şi puse capul pe ea. Şi închise ochii. Trebuia să doarmă.

Grasu

Se făcuse patru jumate. În livingul lui Titel era linişte. Tăceau, toţi trei. Dar mai era ceva de spus? Piao citea ceva - citea cu maximă atenţie, de parcă-l ameninţase Ana că-i dă extemporal; mai şi calcula, când şi când, pe telefon şi-şi nota răspunsul şi iar calcula şi iar nota şi-apoi citea... Ciudat! Titel fuma - aşa ca el. Ei doi, consilieri "de România", nu citeau aşa de mult. Ei, mai mult cu pumnul, cu pistolul... Ei doi nu spuneau nimic. Ce mai era de spus? Titel văzuse în ultmele zile - şi mai ales ore - atâtea scene cu Florentina, că i se părea normal să nu deschidă discuţia acum! În privinţa lui...

El văzuse o singură scenă. Trei nenorociţi se agitaseră în jurul ei. O urcaseră pe masă...

Se scutură scurt - revăzuse imaginile alea cu ochii minţii şi-l trecuse un fior rece pe şira spinării! Dacă afla Ştefan... Dacă Ştefan cerea să vadă filmările, Titel nu-i putea spune "nu ţi le dau". Şi-atunci o să fie rău! Foarte rău! Atunci, regele o să-şi adune puterile şi-o să se ridice şi...

Aha! Se auzise o uşă! Oare Ana era?

Săriră amândoi în picioare, la unison, şi se repeziră spre hol! Şi se cocniră de... Paul. Care se sperie îngrozitor şi dădu în spate şi se lovi cu spatele de perete... Ce nebunie! Titel oftă greu:

- Băi, nu mai face de-astea!

- Nu mai fac! Da' nici n-am vrut să fac!
- Bine, lasă! Ce-i?
- Cred că pleacă.

Cee? Pleacă? Cine pleacă? Se repezi pe coridor - şi fu ceva mai iute decât Titel, aşa că intră primul în cămăruţa aia. Şi ajunse primul la căşti. Privea lung ecranul...

Florentina era chircită pe canapea. Femeile şi indivizii plecau, într-adevăr; îşi strângeau telefoanele, ţigările, laptopul, nişte stick-uri... O analiză atent, de sus până jos, încercând să-şi dea seama dacă era învineţită pe undeva - dacă o loviseră, sau... Şi nu-şi dădea seama, pentru că oamenii lui Titel puseseră camerele sus, la galeriile de la ferestre, iar canapeaua era pe peretele opus lor...

Aha! Uite-l şi pe nenorocit! Rânjea nemernicul! Rânjea şi se apropia de ea - şi despacheta o pătură... O învelea... Repede - camera din celălalt colţ! Asculta...

"Scumpo, vezi că eu mă duc să-i conduc pe băieţi! Auzi?"

Ea dădea încet de tot din cap... Era drogată rău, că abia mai ţinea pleoapele deschise şi nu era capabilă să se uite la el, ci undeva înspre masă...

"Scumpo, trebuie să iau ţigări. Şi ceva gustos pentru prânz. Zi-mi pin-ul."

Nenorocitul ăla o să moară în maximum 24 de ore - indiferent cine era, cine-l făcuse şi cine-i încasa comisionul...

"Hai, scumpo - spune pin-ul! Spune! Ştiu că începe cu doi! Doi... Doi..."

Buzele frumoase se deschiseră încet... Doi... Opt... Patru... Zero... Şase... Cinci. Îi spusese pin-ul cardului. Mârâi printre dinţi:

- I-a zis pin-ul cardului ei.

Titel înjura probabil - bombănea ceva. El era atent la monitor... Palma lui Sebi lovi uşor obrazul Florentinei - aşa, ca un fel de "bravo, fă, bună prestaţie"...

"Vorbim diseară. Poate strângi tu pe-aici, cât lipsim noi! Că ia uite ce dezastru e!"

Pe-ăsta îl lichida personal! El îl lichida! La ce scenă văzuse el, îşi imagina cu uşurinţă ce văzuseră ochii lui Paul ore în şir! Aşa că nenorocitul ăla de Sebi "Poc" era mort deja - şi-o să se ocupe personal de partea asta!

Camera se golise. Florentina rămăsese chircită pe canapea, învelită cu pătura... Avea senzaţia că adormise! Oare chiar adormise? Sau îi era rău? Ce se-ntâmpla acolo?

Titel asculta în telefon... şi îl bătu pe umăr - aşa că-şi trase puţin casca.

- Băieţii mei spun că pleacă. Îi numără... Au plecat toţi.
- Spune-le să-i fileze - să nu se-ntoarcă nenorociţii! Mă duc să-i zic lui Piao să blocheze contul prinţesei.

Vocea puternică a Anei îi sperie îngrozitor pe amândoi!

- Nu spui nimic nimănui.

De ce? Se grăbi s-o lămurească:

- I-a luat cardul - iar ea i-a spus pin-ul.
- Ştiu. Ştiam că aşa va fi. Lasă-l să folosească cardul. Să nu-şi dea seama că ştim...

Era genială! Şi bine că nu dormise - bine că-l auzise! Că fusese cât pe ce să facă o prostie mare! Ăla se ducea acum glonţ la bancomat! Iar dacă descoperea că banii fuseseră blocaţi...

Ana intră. Se traseră imediat spre geam şi-i făcură loc... Ea îşi privea lung fata... Se aşeza în faţa monitorului, lua o ţigară de pe masă... Ei tăceau - aşteptau ordinele...

- ... Nu faceţi nimic, momentan. Titele, pune băieţii să-l fileze discret. Să afle unde se duce. Şi să ne anunţe imediat cum pare să se-ntoarcă la apartament.

Titel scotea telefonul, grăbit... El tăcea. O privea şi aştepta. Lui ce-i dădea de făcut? Ciudat - Ana tăcea...

- ... Gata, şefa. Cică s-au urcat în două maşini. Unul dintre ei duce fetele acasă; Sebi şi ceilalţi doi accelerează spre nord-vestul Bucureştiului. S-ar putea să ţintească spre Târgovişte!

Într-adevăr, s-ar putea să fi pornit spre nea Mişu Carabină... Ana fuma, tăcută...

- ... OK.

... Atât? Doar atât le spunea? Hm! Se grăbi să întrebe:

- Mergem s-o luăm de-acolo?

Ana nega... Nu? Nu mergeau s-o ia de-acolo?

- Nu încă. Vreau să văd ce face când se trezeşte.

Oof! Clătină încet capul - Ana îşi punea ambiţia cu aia mică. Şi zău că se juca rău de tot cu nervii lui Ştefan - dar nu părea să-şi dea seama de asta...

- ... Vreau să ştiu dacă mai poate fi salvată. E posibil ca Sebi ăla să fi făcut daune ireparabile aici...

Arăta spre cap... Da' n-avea cum să facă daune acolo! Se grăbi să-i amintească şi ei asta:

- Ştii bine că n-o să-şi amintească nimic când o să se trezească! N-are cum să
- O să vadă toate chestiile alea... Vreau să ştiu cum gândeşte. Cum reacţionează când vede toată pornografia împrăştiată în jurul ei. Că, dacă nu-i pasă de toate chestiile alea, nu mai pot s-o duc la conac. Nu mai pot s-o salvez.

Deci dacă Florentina... Toate jucăriile alea sexuale împrăştiate mai peste tot, praful alb de pe masă...

Dacă Florentina intrase în viaţa aia de pe ecran, o s-o salveze el. La dracu! Pentru Ştefan! Pentru sufletul lui Ştefan! O să-i salveze fata! O s-o ia şi-o s-o ducă la apartamentul lui din Bucureşti şi-o s-o ajute să scape! Să se cureţe! Dacă Florentina se apucase de prizat, sau...

Ana fuma şi privea ecranul. Şi nu mai spunea nimic. Lui îi era frică să se clintească de-acolo. Îi era frică şi să se gândească la ceea ce gândea regina acum, când fata ei...

Brusc, Ana se ridică:

- Stai jos. Stai cu ochii pe ea. Mă trezeşti când se trezeşte. Şi nu te-apuci să gândeşti tu în locul meu.

Tăcu. Se aşeză pe scaun şi tăcu mâlc. Merita fiecare cuvinţel! Fiecare literă! El ar fi trebuit să aibă grijă de ea, în Aurari! Şi nu numai! El ar fi trebuit s-o pocnească şi s-o ducă la cusut - şi să-l potolească pe Alex, să înăbuşe în faşă scandalul ăla...

Florentina

Se simţea amorţită. Simţea o durere surdă... care creştea în intensitate, pe măsură ce începea să simtă şi mirosul de tutun... Şi mirosul înţepător, urât... Ce mirosea aşa?

Deschise încet ochii. Camera se învârtea uşurel cu ea... Simţea o durere puternică în tot corpul - nu în mâini sau în picioare, ci în tot corpul... Mm - ce-o durea chiar aşa de tare?

Pe masă zăceau nişte sticle. Şi nişte pahare. Unele goale, altele semi-pline. Pe lemnul negru mat vedea nişte dâre de praf alb...

Privirea îi alunecă spre planul doi... Simţea cum se dezmeticeşte cu repeziciune, pentru că ştia ce erau chestiile alea... Şi simţea că o doare îngrozitor de tare tot corpul...

"Florentino, oare nu cumva..."

Făcu un efort şi se ridică într-un cot. Măiculiţă, da' ce-o durea tot corpul! Mm...

"Hai, prinţeso! Hai sus! Măcar sus în fund!"

Hai sus!

... Nu - n-o ţinuseră puterile. Picase înapoi pe canapea. La dracu! Dezlipi buzele şi încercă să-şi dreagă un pic vocea...

- Sebi...

Asculta... Poate n-o auzise! Mai tare!

- Sebi!

Asculta... Nimic. Dealtfel, nu auzea un sunet! Apartamentul era cufundat în linişte! Deci...

Deci, era singură. Şi o durea tot corpul. Şi vedea limpede nişte cătuşe şi nişte vibratoare şi nişte geluri... de-alea Durex, nu Rexona...

"Florentino, adu-ţi aminte ce-ai făcut! Ce-aţi făcut! Şi scoală

de-aici, că nu-i a bună!"

În jurul ei erau rămăşiţele unei orgii sexuale. Iar ea era dezbrăcată. Iar chestia asta, descoperirea asta o ajută mult să se ridice-n fund!

Încerca să-şi aducă aminte...

Deci, ieri fuseseră la petrecere la Orlando. Apoi, părinţii lui Orlando se-ntorseseră acasă; iar ei se întorseseră aici, unde-şi omorâseră timpul împreună... Seara, prietenii lui apăsaseră soneria. Îşi amintea punga aia mare şi grea, cu sticle... Vedea sticlele de pe masă şi-şi amintea de ele. Deci...

Deci, veniseră prietenii lui, cu fetele; Sebi îi dusese în living. Ea scosese sticlele... Scosese sticlele? Parcă nu-şi mai aducea aminte dacă scosese sticlele alea sau nu! Dar, de vreme ce le vedea înşirate peste tot pe-acolo, probabil că le scosese...

Nu-şi amintea. Dar "decorul" era evident. Iar pe ea o durea foarte rău tot corpul...

Încerca să-şi dea seama... ce-o durea... mai mult...

Oo, Doamne!

Nu! Nu era posibil! Nu!

Încercă să se ridice - şi bineînţeles că nu reuşi! Aşa că renunţă. Îşi trase mai bine pătura pe umeri... Apăsă stomacul... şi puţin mai jos... O dureau îngrozitor şi sânii...

Oricât de negru era gândul ăla, presimţea că fusese şi ea inclusă în "joaca" lor...

Dar nu-şi amintea nimic! Nu-şi amintea...

Nu-şi amintea când apăruse ligheanul... Nu-şi amintea cine vomase în ligheanul ăla! Şi nici cine vomase acolo, pe covor! Nu-şi amintea cine adusese toate rahaturile alea pornografice! Nu-şi amintea nici dacă ea scosese sticlele din pungă! După ce ei intraseră iar ea se uitase-n pungă, nu-şi mai amintea...

Se aplecă mult... Lăsă capul pe genunchi. Nu-şi amintea... Şi-o durea...

Dovezile erau evidente. Erau singurele lucruri certe din noaptea care se încheia acum! Lucrurile alea înşirate peste tot erau evidente...

Ştia că Diamant avea în permanenţă la el o sticluţă cu lichid incolor, inodor şi insipid. O punea în băutură - o picătură, două, cel mult trei - şi apoi putea să facă mărturisiri complete: cel care-l auzea nu era-n stare să-şi amintească nimic. Ştia că Diamant nu era singurul care avea lichidul ăla. Chestia aia, numită sugestiv "drogul violului", devenise o marfă uzuală pe la colţurile rău-famate de prin toată Europa! Şi cum Sebi era cămătar şi recuperator... Iar pe masă era un praf alb...

"Hai, adună-ţi gândurile! Şi scutură-ţi mintea! Şi gândeşte! Dacă se-ntorc..."

Se părea că fusese victima "jocurilor" ălora trei: Orlando, Nicky şi Jean. Sebi nu avea porcărie de-aia. Deci ăia trei

Stop! Ea nu-şi amintea nimic! Şi era evident că durerile pe care le avea ilustrau folosirea rahaturilor ălora din plastic şi cauciuc asupra ei! Deci, fusese drogată. Iar dacă Sebi acceptase ca ea să fie drogată...

Trebuia să se ridice. Şi trebuia să plece. Trebuia să fugă de-aici! Să n-o găsească aici!

Grasu

Florentina se trezise. Se ridicase în fund; se uita buimacă în jurul ei. Scoase specialul şi-i făcu Anei un apel. Trebuia să fie extrem de ascultător. Vorba ei - să nu gândească. Să nu ia el decizii. La urma urmei, luase el decizii în ultimul timp. Şi nici una dintre ele n-o ajutase cumva pe Florentina! Deciziile lui or să-l facă pe Ştefan să sufere... mult...

Uşa se deschise. Se grăbi să se ridice:

- S-a trezit. Pare buimacă. Se uită-n jur de parcă nu-şi aminteşte nimic.

Ana aprobă şi se aşeză în locul lui:

- Te duci acolo şi te ocupi de strâns. Strângi tot - inclusiv camerele de luat vederi. Inclusiv lucrurile lor. Şi laşi pază - să ne anunţe dacă se-ntoarce vreunu' dintre ei.

- Da, şefa.

Porni spre uşă. Ana adăugă:

- O aştepţi să plece; pe urmă laşi apartamentul ăla curat ca lacrima. Eliberezi apartamentul, cum se zice. Şi te grăbeşti - că am treabă cu tine azi.

- Da, şefa.

Ieşi şi se grăbi să revină în living:

- S-a trezit. Pare dezmeticită destul de bine. Dă-mi patru băieţi şi-o echipă - că m-a trimis să curăţ apartamentul.

Titel butona telefonul - şi reuşea să-şi blocheze zâmbetul...

- ... Poţi să râzi - nu-mi pasă. Are dreptate.

Aşa. Acum nu mai zâmbea.

- Eu am fost de vină. Eu n-am avut grijă de ea. Aşa cum tu ţi-ai lăsat afacerile în seama mea, şi eu puteam să le las în seama ta - şi să stau în Aurari, lipit de ea, cât era ziulica de mare.

- Ai fi făcut-o degeaba - se întâlnea cu el la două jumate noaptea.

Las' că pricepuse el tot ce trebuise să priceapă! Titel nota nişte numere de telefon... şi-l încercuia pe primul:

- Ăsta e şefu' de echipă. Îl anunţ eu că vii. Şi trimit şi echipa de curăţenie.

Aprobă şi se grăbi să iasă - ca să fie acolo, să nu piardă timpul aiurea. Era dezastru în apartament; în plus, presimţea că Florentina îşi cumpărase o groază de haine! Şi de accesorii şi de nimicuri! Trebuia să recupereze tot. Apartamentul trebuia "eliberat". Spera să se descurce băieţii lui Titel...

Ieşi şi alergă la maşină. Şi demară, încruntându-se îngrozitor.

Ana fusese limpede - să aştepte ca Florentina să plece şi apoi să elibereze apartamentul. Şi s-o facă repede, fiindcă avea treabă cu el azi. Regina folosise tonul şi cuvintele regelui. Nici urmă de ton calm, nici urmă de zâmbet - aşa cum obişnuia ea să le zâmbească...

Avea dreptate. Ea. Avea dreptate să-i vorbească aşa. Şi să se poarte aşa cu el. O dezamăgise. Îi înşelase aşteptările şi nu-i tratase rugămintea cu îndeajuns de multă grijă. Era normal să i se vorbească aşa...

Ştia deja la ce avea Ana nevoie de el azi. O să urmeze discuţia cu Florentina. Şi-apoi discuţia cu Sebi "Poc" şi prietenii lui. O să-i ceară să-l trimită pe el la ăia. Ca să nu-l trimită la Florentina, să nu-l pună s-o păzească pe Florentina...

Oscila între a avea totuşi grijă de ea şi a fugi de ea din toate puterile. Raţiunea îi spunea să aibă grijă de ea, dacă i se va da sarcina asta. Problema era că el o iubise pe Florentina ca pe fata lui; iar acum, azi, când văzuse imaginile de pe monitor, simţise o strângere de inimă... şi-atât. Nici urmă de tot restul de sentimente pe care le-ar fi simţit în mod normal, dacă ar fi văzut prin ce trecuse Florentina! Aşa că, a-l pune pe el în preajma Florentinei era o idee proastă. Fata aia o să aibă nevoie de compasiune şi înţelegere. Iar el devenise... dezinteresat de ea şi binele ei. Aşa că o să facă curat în apartament... şi-o să încerce să stea mai mult pe lângă Ana. Şi cam atât.

... Iar dacă-l suna Ştefan, o să-i spună că fusese trimis să facă ordine în apartament. Şi că Ana era supărată, aşa că nu stătuse să-l informeze pe el. Spera să scape...

Florentina

Ajunsese cu greu în dormitor. Aici, lucrurile păreau neclintite. Neatinse. Aici nu intraseră... Se îmbrăcase. Îşi luase nişte blugi şi-un tricou oarecare. Constatase că părul îi era încâlcit şi înnodat, aşa că îl lăsase aşa cum era. Trebuia să plece - nu să se facă frumoasă! Era îmbrăcată; acum, să-şi caute telefonul şi actele şi să plece! Să iasă de-aici! Habar n-avea unde să se ducă; dar cu siguranţă o să încerce să dea de unul dintre oamenii mamei ei! Ori de Grasu, ori de Titel!

Telefonul era... Unde-i era telefonul? Aici, în dormitor, nu-l vedea. Ieşi şi porni spre bucătărie. Doamne! - ce-o durea! Şi-o ustura rău! Parcă luase foc! Mm - dacă afla mămica ei ce se-ntâmplase aici...

Nici n-o să poată să-i spună ce se întâmplase! Că nu-şi amintea

nimic! Putea cel mult să facă nişte poze cu dezastrul din living... Deşi tare se temea ea că, după ce-o să vadă droguri şi vibratoare peste tot, mămica ei o să ia o decizie radicală...

Uite telefonul! Mai avea baterie?... Jumătate. Tot era bine! Accesă camera foto şi reveni în living. Fotografie masa, ligheanul cu vomă şi prezervative... Stomacul i se strânse scurt când ridică aparatul spre plasticele şi spray-urile de pe mobilă...

Unde-i erau actele? Gentuţa - unde era? Îşi amintea că o băgase-n şifonier atunci când auzise că au musafiri. Se grăbi să scotocească... Doamne, ce-o durea! Ce dracu-i făcuseră nenorociţii ăia?

... Asta era o întrebare retorică...

... Răspunsul se prefigura cu repeziciune - pentru că îşi verifica port-actul şi găsise deja actele, dar cardul nu era acolo...

... Poate rămăsese în blugi! În pantalonii scurţi! Unde erau pantalonii scurţi? Pirueta îi provocă "doză dublă" de durere, aşa că gemu... Scormonea prin buzunăraşele alea micuţe şi nu-l găsea... Unde era cardul ei?

Se opri.

În port-act avusese vreo 300 de lei. Circa 30 de euro. Nu-i "revăzuse". Ia să mai caute o dată...

Nu. Nu erau. Iar asta însemna că...

Se aşeză în fund pe covor - şi se chirci toată! Doamne, în ce hal o durea! Toată partea inferioară a corpului o durea! Şi n-o lăsa să se dezmeticească şi să gândească! Deci!

Gentuţa ei fusese în şifonier. Ea o punea acolo în fiecare zi - tocmai ca să nu stea pe oriunde pe-acolo şi s-o caute până înnebuneşte atunci când are nevoie de ceva din ea. Sebi ştiuse chestia asta. Cardul îl pusese în port-act când reveniseră de la cumpărături - ştia asta, şi-o amintea bine! Azi, acum, îşi regăsise gentuţa în şifonier - acolo unde-o pusese ea însăşi. Îşi regăsise port-actul în gentuţă - unde-l pusese ea însăşi. Regăsise actele în port-act - unde le pusese ea însăşi. Dar nu regăsise şi cardul. Iar asta însemna...

Asta însemna...

Strânse ochii. Îi strânse bine... Cât mai bine... că o durea sufletul...

Înţelegea acum totul. Tot vălul de mister se ridicase brusc - şi vedea adevărul, deşi ţinea ochii strâns închişi...

Înţelegea de ce Sebi îi trimisese rochia. Înţelegea de ce o dusese la restaurant - de ce insistase atât să iasă cu el. Înţelegea ce tâmpenie monumentală făcuse atunci când se prefăcuse ameţită şi-l luase cu ea în camera de hotel. Înţelegea ce dezastru incredibil făcuse... Înţelegea ce făcuse el cu ea, zi de zi, ori de câte ori o mângâiase şi-i scosese hainele. Înţelegea de ce o iubise cu atâta aplomb. Înţelegea de ce-o iubise atât de des. Şi atât de variat. Şi următorul ei gând era că îi înţelegea planul. Şi îşi dădea seama că îi reuşise. Planul de-a o şcoli, de-a o filma şi-apoi de a profita din plin de filmările alea - îşi dădea seama că îi pricepuse planul ăla. Sebi se legase de contul tatălui ei. Obţinuse cel mai puternic "contract". Tatăl ei n-o să poată să intervină nicicum; tatăl ei n-o să riste niciodată să vadă şi alţii filmările cu fata ei "făcută poştă" de patru indivizi înarmaţi cu geluri şi vibratoare. Aşa că va plăti, conştiincios...

Ceea ce se întâmplase...

Clătină încet capul, simţind că lacrimile treceau de bariera pleoapelor strânse bine şi alunecau...

Mama ei făcuse o greşeală capitală. Îi dăduse libertate. Ea nu trebuia să fie liberă. N-ar fi trebuit să fie vreodată liberă! Ea picase într-o capcană stupid de simplă, de evidentă! Ea era acum la mâna lui Sebi... Sebi, cel care îi spusese cu atâta convingere că o iubeşte, că e zâna lui, că e îndrăgostit lulea, că...

Ce mai putea ea să facă acum? După ce picase în plasa lui Sebi - ce mai putea face ea?

"Trebuie să pleci de-aici. Trebuie să fugi cât mai departe de locul ăsta. Şi trebuie să ajungi la mama ta - şi s-o convingi cumva să te scape din capcană!"

Da! Trebuia să plece imediat de-aici! Cât era ceasul? Şase jumate? Ea îşi amintea evenimentele de aseară, de la nouă. Habar n-avea când plecase Sebi, cu prietenii lui; dar cu cât aveau mai mult timp la dispoziţie, cu atât mai multe cópii apucau ei să facă la filmările cu ea! Şi-asta nu trebuia să se-ntâmple! Ea nu trebuia să mai fie aici, când se întorcea el!

Se ridică, gemând greu, şi-şi puse gentuţa după gât. Şi-şi luă teneşii - trebuia să plece! Acum!

Se încălţă, intră în bucătărie doar ca să ia cheile şi ieşi. Şi încuie de trei ori.

Trebuia să fugă.

Liftul urca repede... Era linişte pe scara blocului... Se vedeau razele soarelui prin geamurile mari...

Ana-Maria

Suflă lung fumul şi se ridică. Şi ieşi:

- Titele!

Consilierul ei duduia pe călcâie...

- Du-te şi salvează înregistrarea. După ce-o salvezi, spune-le băieţilor s-o lase să plece - şi s-o urmărească atât de discret, încât ea să nu-i observe. Şi apoi dă-i start lui Grasu.

Intră în living şi se aşeză lângă Piao. Chinezul era foarte serios:

- S-a trezit?

- S-a trezit, s-a dezmeticit şi a înţeles ce s-a întâmplat acolo. Din fericire pentru ea, ceea ce am văzut m-a convins că poate fi salvată. Ştii la ce mă refer...

Piao nu ştia la ce se referea...

- Adică nu s-a dus să facă un duş. Şi nici n-a pus sticla cu vin la gură. Nu a încercat să strângă praful alb de pe masă cât să tragă o priză... Poate fi salvată. Şi-o s-o salvez. Tu ce informaţii ai?

- Sebi a ajuns la Târgovişte. Şi-a lăsat prietenii la adresa care le figurează-n acte, după care s-a dus la locuinţa unei individe. Şi-a descuiat cu cheia lui.

- Deci are pe cineva acolo.

- Nu ştiu. Scanarea termo arată că e singur înăuntru. A făcut un duş şi s-a culcat. Isamu scormoneşte după date; dar individa e cetăţean maghiar, aşa că discuţiile electronice se prelungesc...

- ... Poate fi sor-sa, poate fi amantă-sa... Poate fi oricine care are legătură cu proprietarul BMW-ului. OK. Interceptăm telefonul Florentinei - da?

- Bineînţeles.

Chinezul se aplecă puţin spre monitor şi zâmbi:

- Isamu ne anunţă că senzorul din telefonul ei a ieşit din perimetrul blocului.

Aprobă:

- Spune-i că ştim asta, iar oamenii lui Titel o urmăresc de departe. Îl rugăm să n-o scape din privire, pentru că filajul nostru e discret. Şi, dacă-i vine ideea să facă iar autostopul, trebuie să putem s-o găsim.

Piao tasta, Titel vorbea la telefon - îi spunea lui Grasu să urce, că Florentina plecase deja...

Florentina

Gata - ieşise din bloc. Se grăbea spre stradă. Se grăbea să iasă din complexul rezidenţial, ca să nu cumva să se-ntoarcă Sebi şi s-o găsească...

Făcu ultimii paşi în fugă - şi trecu de barieră. Gata! Era salvată!

Acum... Acum, când o durea de-i ieşeau ochii, când plecase de la apartament doar cu hainele de pe ea, ce mai putea face? N-avea un chior! N-avea nici măcar o fisă! Cum ajungea ea din cartierul exclusivist, la un cunoscut? Şi la cine se putea duce? Că nu ştia pe nimeni în Bucureşti! Unde se putea duce ea acum? Şi cum? Cu ce?

Mergea spre capătul străzii şi încerca să-şi adune gândurile, să-şi amintească cunoscuţii la care-ar fi putut apela...

De-aici, dacă stătea să se orienteze după mintea ei, era aproape de nordul oraşului. Ar fi putut să ajungă în Tei. Acolo locuia Nicuşor; în Lacul Tei, în vila unde locuise dintotdeauna. El ar fi ajutat-o, fără nici o discuţie! Dar, pe de o parte, îi era ruşine să-i spună de ce-i apăsa soneria cu noaptea-n cap, singură şi nepăzită şi disperată şi panicată... Pe de altă parte, Nicuşor nu o putea ajuta. Cu fiecare minut care trecea, Sebi putea să facă tot mai multe cópii ale filmărilor. Nu se îndoia că o filmase! Nu - mai repede se putea ca individul ăla să piardă cardul la magazin, decât să rateze aşa o super-ocazie de-a face un ban grămadă! Deci, n-avea nici un rost să se ducă la Nicuşor. Trebuia să se ducă la cineva care o putea alerta pe mămica ei!

Da' chiar! Oare ea mai era filată? Că acu' câteva zile, la Mall, fusese filată!

... Oare fusese filată de oamenii lui Titel? Sau de-ai lui Grasu? Sau de-ai lui Sebi? Bine, Sebi n-avea oameni; avea colegi, cel mult! Dar dacă îi luase deja cardul, oare nu cumva aranjase s-o vândă? Sau s-o dea vreunui proxenet? Nu de alta, dar o şcolise intensiv zilele astea! Şi-atunci putea spune că filmările de azi-noapte erau "filmul de prezentare". Iar asta însemna că, dacă era filată acum...

Întoarse grăbită capul... Nu. În spatele ei erau doar două tinere - unele de-alea care se duceau zilnic la birou. Aşa că decise să grăbească pasul - în caz că Sebi trimitea cumpărătorul "să ridice marfa" de la apartament, să aibă o şansă să scape!

O durea îngrozitor. Şi se dezmeticise complet. Viaţa ei, lumea ei se răsucise cu susu'-n jos - şi se mira şi ea de câtă luciditate dădea dovadă acum! Înţelesese planul lui Sebi, luase deja în considerare varianta şantajului, pe cea a vândutului...

Deci - cine putea s-o ajute? Cine putea s-o anunţe pe mama ei, pe o linie sigură eventual?

... Să-l sune pe Isamu?... Ar fi trebuit să-i spună ce se întâmplase. Şi-i era ruşine de omul ăla. La fel cum îi era ruşine şi de Grasu. Pe el îl dezamăgise enorm încă de la judecata din Aurari! Iar de Titel îi era şi mai ruşine! Şi, dacă Andrei îi asculta telefonul, ar fi aflat ce se întâmplase! Indiferent cât de cifrat ar fi vorbit ea; el ar fi înţeles că se întâmplase ceva. Şi-ar fi investigat. Şi...

Nu putea să sune pe nimeni. Aşa că o să grăbească pasul până la autobuz. Parcă-şi amintea că Sebi depăşise, la un moment dat, nişte autobuze în drum spre apartament...

O să se ducă la Cernica. Nu ştia dacă la vila mare, sau la căsuţa mică. Măcar să ajungă ea la Cernica! Măcar să devină de negăsit pentru cumpărător...

Isamu

Asta nu era în regulă. Nu-i plăcea deloc ce vedea! Nu-i plăcea deloc decizia pe care se părea că o luase Ana! Florentina realizase ce i se întâmplase! Şi fugise! Da, fugise total neacademic - ar fi trebuit doar să încuie uşa şi să formeze numărul mamei ei! Dar chiar şi aşa - cât o mai pedepsea? Ce dracu voia să obţină de la copilul ăla? Ce voia? S-o îngenuncheze pe Florentina? Păi nu trebuia s-o salveze mai întâi? Şi-apoi să se ocupe de pedepsirea ei? Nu pricepea cum gândea Ana! Privea ecranul şi avea senzaţia că urmărea un film prost cu rechini şi acţiune răsuflată! Punctul Florentinei înainta încet pe stradă; în jurul ei, pe străzile adiacente, înaintau oamenii lui Titel. Era ca-n filmele proaste în care un individ urmărea un spion. Sau ca un sonar...

Scoase telefonul şi selectă numărul lui Grasu. Suna...

- Da.
- Salut.
- Salut.
- Nu-mi place ce se întâmplă acum.
- Nu înţeleg la ce te referi...
- Nu-mi place că o lasă să meargă pe jos. Şi-o expune la şi mai multe pericole.
- Eu nu mă bag. E fata ei, e şefa mea şi mi-a spus în faţă să nu mai gândesc în locul ei. Aşa că fac strict ce-mi zice ea să fac.
- O lasă să meargă pe stradă exact pe unde ar reveni el la apartament!
- Eu am primit ordin să curăţ apartamentul. Să-l re-pregătesc de închiriere. Sunt înăuntru, cu băieţii şi fetele de la curăţenie. Sun-o pe ea, dacă vrei să obţii ceva.
- OK.

Îi închise-n nas - în situaţia asta de-acum, Grasu era un laş şi-un nemernic! Că el n-avusese grijă de prinţesă! El trebuise s-o păzească în Aurari! Şi n-o păzise deloc! Nu se ocupase deloc de fata asta! La dracu - mai mult se ocupase el de ea, de la Cannes! De data asta, Grasu era un laş şi-un nemernic! Şi-o să-i spună asta, cu prima ocazie când dădea ochii cu el!

La urma urmei, de ce stătea el la palavre cu Grasu? Diamant, call...

- Salut.
- Salut. Unde eşti?
- În Aurari.
- Eu am senzaţia că aţi luat-o razna cu toţii!
- ... De ce?
- Păi Ana e în Bucureşti iar tu în Aurari?

Vocea lui Diamant deveni imediat tăioasă:

- Da.
- Păi să ştii că ar trebui să porneşti spre Bucureşti!
- De ce?
- Fiindcă nenorocitul ăla i-a luat cardul şi-a plecat. Iar Florentina tocmai s-a dezmeticit şi-a fugit de-acolo! Şi e singură pe stradă!
- Nu mă interesează ce face Florentina.

Na - că înnebunise şi ăsta! Ridică vocea, simţind că o ia razna:

- Şi tu? Înţeleg că Grasu i-a întors spatele! Dar şi tu faci acelaşi lucru? Şi tu îi întorci spatele?
- Sunt unchi-su. Am tot dreptul să-i întorc spatele, atunci când ea face ce face!
- Îi întorci spatele fetei vărului tău exact atunci când are mai multă nevoie de tine!
- Ea nu se percepe a fi fata vărului meu. Ea se percepe a fi fata lui Florentin. Să-l sune pe Florentin! S-o salveze Florentin!
- Diamante,
- Sun-o pe Ana. Sau pe Titel - că el e cretinul dispus s-o ajute. Sună-i pe ei! Nu pe mine! Că nu-i nepoată-mea! Nu mă ştie de unchi! Şi n-are pic de respect pentru familia din care fac eu parte!

Clanc! Diamant îi închisese-n nas! Hm...

... N-o s-o sune pe Ana. Uite-aşa - că îi venise lui brusc "să intre-n grevă"! Titel, call...

- Da.
- Ce faci?
- Stau cu ochii pe monitoare şi telefoanele-n priză. A plecat de la apartament. Băieţii o urmăresc discret. Ana e şi ea aici; şi e bine informată. Tu ai date noi?

El avea date noi?... Oftă greu:

- Grasu nu mai vrea s-o ajute. Şi nici Diamant.
- Grasu e la apartament - şterge urmele. Iar Diamant e în Aurari fiindcă acolo i s-a spus să fie.

"Şi-mi vorbeşte mie aşa cum îmi vorbeşte!" Tăcea; se controla, pentru că fusese neatent şi îl sunase de pe specialul ăla interceptabil din Rusia...

- Urmăresc cu cea mai mare atenţie problema - şi sunt la orice oră pregătit să intervin. Ăla e tot la Târgovişte?

La urma urmei, el cum altfel putea s-o ajute? Dacă Ana decisese să înceapă cu pedeapsa... Clătină încet capul:

- Da.
- Telefoanele lor au încercat să transmită ceva?
- Nu; absolut nimic.
- Atunci e bine! Presimt că lucrurile n-or să se lungească foarte mult aici...
- ... Te rog, convinge-o s-o ia de-acolo! S-o pună la adăpost! Ăla nu e singurul care poate să-şi facă apariţia! Dacă Sandor Almasi se răzgândeşte şi decide totuşi s-o

- Mă sună!

Hait - că-i închisese şi ăsta! Da' ce-aveau toţi cu el?... Şi cine-l suna, la urma urmei?

Punctul verde de pe ecran începuse să clipească albastru. Florentina formase un număr de telefon...

Click pe punctul ei! Click! Click! Şi căştile! Spera ca satelitul să nu aibă delay tocmai azi, tocmai acum...

Florentina

Stop. Nu putea să meargă pe jos până la Cernica! Nu putea! O durea îngrozitor! Tocmai îi dăduse un junghi care-i tăiase respiraţia! Era exclus să meargă atâta amar de drum! Şi-aşa, până la autobuz mai ajungea cum mai ajungea; dar de la capătul liniei şi până la vila aia...

Se opri. Nu mai putea să meargă...

Se răsuci încet... Oamenii de pe stradă aveau treabă - n-o băga nimeni în seamă, semn că nu o cunoşteau... Nu erau trimişi de mama ei, sau de Grasu, sau...

N-o să reuşească singură. Trebuia să ceară ajutor. Scoase telefonul... Începu să răsfoiască agenda... Agata - nu putea s-o sune... Grasu - nu putea să-l sune... Isamu... Multe nume franţuzeşti...

Mama...

Bufni în plâns! La dracu! Tot nu putea s-o sune! Tot nu putea să vorbească cu ea! Cum să-i spună la telefon ce se întâmplase? Adică cum să rişte s-o sune şi să descopere că-i refuza apelul? Cum să...

Îşi repeta greşeala - aceeaşi greşeală pe care-o făcuse obsesiv de des - şi derula lista mai departe... Mai departe...

Titel! Repede - call! Suna ocupat - şi-acum suna, semn că era apel în aşteptare...

Oare să fie un semn? Oare n-ar fi trebuit să-l sune pe el?

Clac! Suna! Acum suna la el! Îi văzuse numele şi-i accepta apelul! Acum o să răspundă! Chiar acum! Sau... Sau nu? Nu-i răspundea totuşi...

- Da.

Îi răspunsese! Slavă Cerului, îi răspunsese! Bufni într-un hohot stins, aplecându-se încet - că o durea de-i tăia răsuflarea...

- Da, Florentina.
- ... Te rog, ajută-mă...
- La ce să te ajut?
- ... Sunt... Eu...
- ... La ce să te ajut?

Era supărat fleaşcă! Îi simţea supărarea în tonul vocii! Titel i-ar fi închis bucuros telefonul în nas! Iar ea...

- ... Vorbeşti odată sau nu?
- Am plecat de la apartament. Am fost o proastă! Am fost cea mai mare proastă! Nu trebuia să-mi dea libertate! Trebuia să mă ţină încuiată! Trebuia să mă ţină în camera mea!
- De-asta m-ai sunat?

De-asta-l sunase? Ca să-şi facă autocritica? Titel îi vorbea tăios; dar... Dar era unica ei salvare. Aşa că oftă greu:

- Sunt într-o situaţie nenorocită rău. Numai tu poţi să mă ajuţi. Vrei să mă ajuţi? Măcar tu! Te rog, ajută-mă!
- La ce să te ajut?
- ... N-am unde să mă duc. Şi n-am nici măcar o fisă nenorocită! Şi nu ştiu unde să mă duc! Te rog - pot să vin la tine?

Titel tăcea... Tăcea...

- Te rog! Mi-e rău - mă doare tot corpul îngrozitor! Nu ştiu ce mi s-a întâmplat - dar am indicii că am trecut printr-o grozăvie! Şi, dacă se află, tata o să fie distrus! Te rog - lasă-mă să vin la tine! Trebuie să înghit un calmant şi ceva de durere şi să-l sun. Şi s-o sun şi pe mama, să...

Nu prea ştia ce trebuia să facă - adică de ce trebuia s-o sune pe mama ei... De ce credea ea că ar fi trebuit s-o sune pe mama ei... care se milogise de nenumărate ori de ea, să-i spună cine era alesul ei... Nu ca să o chinuie şi să o pedepsească, ci ca să găsească o cale să-i fie ei bine...

- ... Eu la opt plec - că am treabă. Aşa că urcă-te într-un taxi şi vino-ncoa.
- Te rog să nu pleci, da? Aşteaptă-mă - da? Te rog!
- Te-aştept până la opt. Fă cumva să ajungi până atunci.

Şi gata - îi închisese. Dar nu-i nimic - bine c-o primea! Că el pleca la treaba lui şi ea rămânea la el! Ştia din sursă sigură că vila lui era bine păzită! Acolo o să fie în siguranţă! Păşi spre stradă - că vedea o maşină galbenă...

"Stop! Nu întinde mâna! Dacă e vreunul dintre nenorociţii ăia? Dacă pici singură în capcană?"

Se întoarse cu spatele la stradă şi accesă meniul telefonului. N-avea nici o aplicaţie taxi care să funcţioneze în România - că nu-i trebuise niciodată un taxi... O să sune la o firmă de taxi. Google, taxi Bucureşti - că nu ştia nici un nume de firmă de taxi...

Doamne! - n-ar fi trebuit s-o lase liberă! N-ar fi trebuit s-o lase pe picioarele ei! Nu era capabilă să stea pe picioarele ei! Era doxă de fizică şi de matematică - dar nu era-n stare să se descurce pe o stradă oarecare din Bucureşti...

Ana-Maria

Avea senzaţia că "cartierul general" se mutase în living acum. Titel era galben ca lămâia - îşi jucase magistral rolul pe care i-l ordonase ea şi-acum îi era frică să nu constate că făcuse o greşeală atunci când îi ascultase "indicaţiile regizorale". Paul vorbea la telefon - adică le transmitea lor ceea ce i se raporta din teren. El era roşu ca racul şi-şi privea şeful direct - fiindcă nu putea s-o privească pe "şefa a' mare", mama fetei care tocmai scăpase dintr-o orgie "ca la carte"...

Piao întoarse laptopul spre ea:

- A comandat un taxi.

Aprobă cu capul:

- Isamu poate să ne dea imagini?
- El nu cred că are acces la camerele stradale. Încerc la Aleodor?

Titel se grăbi să intervină:

- Am eu acces la camerele stradale! Aah!

"Şi-acu' zici, bă?" Consilierul ei alergase în cămăruţa mică. Se ridică şi-l urmă - probabil că pe desktop avea instalat programul... Titel tasta incredibil de repede pentru un interlop obişnuit mai mult cu pumnul şi pistolul...

Şi iat-o şi pe fata ei! Măiculiţă, da' ce jalnic arăta! Prinţesa era ciufulită, umflată, parcă şi-un pic învineţită... Miji scurt ochii - prinţesa se ţinea cu mâna de burtă. Şi se apleca scurt în faţă la fiecare suspin. Nu luase asta în calcul, atunci când decisese s-o lase să se descurce singură, să fie liberă aşa cum voia ea... Titel şopti:

- Am o maşină la 30 de metri de ea. Lasă-mă s-o iau de-acolo!

Să-l lase să o ia de-acolo? Negă scurt:

- Nu. Nu vreau să afle că a fost supravegheată până acum. Las-o să se sperie bine...

Deşi părea de-a dreptul îngrozită...

... Oare o luase razna? Ea? Oare înnebunise ea - şi-şi chinuia aiurea copilul? Nu mai ştia...

Paşii se apropiară pe coridor:

- ... Taxiul e la două minute de ea. L-au văzut băieţii...

Aprobă cu capul. Îşi privea lung fata...

Oare se lecuise? Oare-i trecuse dorinţa aia arzătoare de-a fi liberă şi independentă? Oare-i venise mintea la cap? Oare pricepuse ceva din toată tărăşenia asta? Nu ştia ce să creadă... Nu ştia ce să mai creadă... Nu ştia dacă să-şi permită să spere că o să-şi regăsească azi fata - să nu constate că se înşelase... Să nu constate că intervenise prea repede - şi greşise şi iar o scăpa din mână...

Îi era frică de fata ei! Incredibil! Îi era frică...

Aha! Uite şi taxiul! Oprea la bordură. Florentina nu se încumeta

să se apropie de portieră... Şoferul îi deschidea portiera din spate, ea şovăia... Vorbeau ceva - probabil o întreba dacă ea făcuse comandă...

Titel oftă uşurat:

- Gata! Acum e salvată! Paule - zi-le băieţilor să urmărească taxiul! Şi să raporteze imediat cum li se pare că individu' se abate de la drumu' drept!

Da - era bine ce spunea el! Acum...

Acum, fata ei venea aici. O să dea ochii cu ea. Trebuia să se gândească ce-o să facă, ce-o să spună...

Nu. Nu trebuia să plănuiască nimic. Tocmai ca să nu sufere din nou! Suferise îngrozitor de fiecare dată când încercase să se apropie de fata ei, iar Florentina o îmbrâncise şi se-ascunsese de ea! Şi-i zâmbise fals şi-o minţise pe faţă! Şi-şi dăduse cuvântul de onoare de parcă era un kil de mere - sau o vorbă oarecare! N-o să plănuiască nimic. O să se comporte aşa cum simţea la momentul ăla! O să fie ea însăşi! Iar dacă Florentina va pricepe ceva din asta, bravo ei! Dacă va decide să-şi îndrepte greşelile, bravo ei! Dacă nu...

Ştefan

Nenorocită insomnie! Nu reuşise să adoarmă... Cu toate sforţările lui, cu toate tentativele lui de-a căsca, de a-şi goli mintea de toţi şi toate... Şi fusese un fraier că nu-i ceruse lui Sami un somnifer! Că dacă Ana o aducea azi pe Florentina aici...

Cât dracu se făcuse ceasul?... Aproape şase. Din câte ştia el, Luis se trezea primul - la cinci jumate. Se duşa, se bărbierea, se aranja, îşi pregătea socotelile pe ziua în curs, listele de cumpărături, listele cu ce-avea de făcut prin curte sau prin conac... Oftă greu. Şi decise "să ia taurul de coarne" - că, la urma urmei, cea mai bună şi mai constructivă discuţie era aia deschisă, sinceră şi faţă-n faţă!

Luă telefonul şi formă interiorul din casa lor. Oare se trezise? Sau îşi schimbase obiceiurile? Sau venise deja în conac?

- Da.

El era. Ce bine că n-o trezise pe Florina!

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.
- Ştiu că sunt extrem de matinal. Şi îmi cer scuze pentru asta.
- Vă rog! Nu trebuie să vă cereţi scuze!
- Pot să te invit la o discuţie?

Luis amuţise - dându-i lui de înţeles că tema discuţiei nu era un mister pentru el şi-l îngrozea... Continuă:

- Aş fi venit eu; dar Sami doarme. Şi nu vreau să risc să mă mut singur în scaun.

- Doamne fereşte! Imediat vin! Vă rog să nu vă daţi jos din pat! Că vin eu imediat!

- Te aştept. Nu te grăbi...
- Două minute!

Şi-i închisese - şi probabil că "rupea uşa" şi "rupea asfaltul" şi-şi făcea ultima rugăciune gâfâind... Că se şi vedea dat afară, sau...

În mod normal, el ar fi trebuit să se ducă la Luis. Aşa era regula. El era tatăl fetei pătate şi cu onoarea terfelită, nu? Ar fi trebuit s-o ia pe Florentina şi s-o ducă la Luis! Şi să discute despre copii! Să bea rachiul, să... El, însă, nu se putea ridica. Şi nici nu mai putea aştepta. Era foarte posibil ca, peste câteva ore, fata lui să ajungă la conac. Şi să se afle aici tot ce făcuse - tot ce se întâmplase. Thomas probabil că ar fi înţeles-o; dar un om de modă veche aşa ca Luis...

Familia Tabacu o va primi pe Florentina. O va accepta de noră. Pentru că era fata lui - a contelui. Şi tocmai chestia asta trebuia s-o evite el! Oamenii ăia trebuiau s-o primească pentru că băiatul lor o iubea! Florentina nu era "sarcină de serviciu"! Trebuia să-i convingă cumva să lase totul deoparte şi să fie "părinţii băiatului"! În momentele astea, ţelul discuţiei cu Luis i se părea imposibil de atins...

I-auzi-l! Alerga, bineînţeles! Senzorii ţăcăneau ca la balamuc! Aprinse veioza şi încercă să se ridice... Cioc-cioc! Îşi ridică şi perna şi-i răspunse:

- Intră.

Luis se conformă şi rămase lângă uşă. Era roşu ca racul la faţă, gâfâia şi îl privea cu spaimă...

- Te rog, ia scaunul ăla şi adu-l aici, lângă pat.

Se conforma. Şi făcea un pas în spate. Era îngrozit bietul Luis...

- ... Stai jos.

Stătea. Bătos şi speriat ca un iepuraş în bătaia puştii vânătorului...

- ... Tu ai ştiut despre Thomas? Despre sentimentele lui?

Se albise... El se abţinea şi nu-l electrocuta, fiindcă ştia că omul ăsta n-o să-l mintă niciodată...

- ... Am aflat despre ele. Şi am încercat mai întâi să-l răzgândesc; apoi l-am scuturat cu cureaua şi i-am rearanjat nasul la nivelul nostru cu pumnii... Apoi, când am văzut că n-ascultă de mine şi prinde aripi, am încercat să-l temperez cu frumosul! Şi tot n-am reuşit! Nu ştiu ce-i cu el! Parcă s-a tâmpit!

- Nu s-a tâmpit; s-a dezmeticit. Ea l-a dezmeticit.

Era privit cu neîncredere. Luis nu putea să creadă că Florentina se uitase la Thomas - şi-l mai şi dezmeticise, în sensul apropierii lor...

- Nu l-a observat de la început. Dar accidentul meu i-a obţinut ei mai multă libertate. Şi-a început să iasă cu prietenele şi cu un coleg de liceu. Apariţia colegului lângă ea l-a făcut pe Thomas să-şi joace cartea - şi să-şi încerce norocul. Şi-abia atunci a aflat şi ea. Şi s-a schimbat instantaneu - a devenit interesată de el...

- ... El zicea mereu că, indiferent ce simte el şi cât de sincer e el, n-are nici o şansă. Şi pe urmă a vorbit dna Ana cu el - şi parcă i-a dat aripi! Şi să ştiţi că eu nu mai ştiu ce să fac şi ce să cred! Nu mai ştiu dacă să fac ceva sau nu! Vă jur - nu l-am încurajat nici o clipă măcar! Şi uite că el... Iar dna Ana i-a dat nas! L-a lăsat să creadă că chiar are şanse! Şi vă jur că nu mai ştiu! Vă jur că eu, de când am văzut-o pe dna Ana dându-i speranţe de faţă cu noi, prefer să nu mai spun nimic! Că nu mai ştiu ce să spun!

- Te înţeleg.

- Da' să ştiţi că eu nu-i dau nas! Nu-l încurajez sub nici o formă să ţintească spre fata dvs! Eu îi spun tot timpul - să lase prostiile şi aburii de poet din mintea lui şi să coboare nasu'! Şi să se uite jos, la nivelul lui! Că potriveli de-alea ca-n filme se-ntâmplă numai în filme! Îi spun asta în fiecare seară! Şi eu, şi maică-sa! Noi încercăm să-l dezmeticim! Să nu credeţi că, dacă dna Ana i-a dat curaj, noi îl împingem de la spate!

Negă - nu, nu credea asta... Luis era la fel de speriat - şi parcă ar fi vrut să mai spună o dată toate frazele alea, să fie sigur că se făcuse înţeles...

Îi plăcea ceea ce auzea. Îi plăcea ceea ce vedea. Ştia că nu era minţit... Oftă scurt:

- Florentina nu mai e sus; e undeva sub nivelul lui acum.

Ochii negri se măriră mult...

- Florentina nu mai e fată mare. S-a strecurat pe furiş, cu un şofer din Aurari; şi-apoi, când s-a aflat totul, a urlat la familia ei şi şi-a judecat mama şi bunicul în faţa întregului orăşel. Şi-a preferat să fie *marimé*, în loc să-şi accepte pedeapsa şi să fie iertată. Şi-apoi s-a mutat cu un golănel care şi-a bătut joc de ea. Ana e în România acum; s-a dus s-o scoată din încurcătură şi să lipească oalele sparte de ea. O s-o aducă aici, să fie sub supravegherea mea...

Luis ar fi preferat ca scaunul să se rupă - ca să poată să iasă din raza lui vizuală şi să se-ascundă...

- Eu nu sunt adeptul căsătoriilor aranjate de pe la şapte-opt ani-şori. De-asta n-are Florentina mea logodnic, la şaptişpe ani. Eu, dacă îmi doresc ceva pentru fata mea, îmi doresc s-o văd fericită. Cel care-o face pe ea fericită mă face şi pe mine fericit. Tu ce planuri ai cu Thomas? Îi cauţi nevastă prin comunitate? I-o cauţi printre franţuzoaice?

- Ce să zic... Eu am furat-o pe Florina de la taică-su din curte - şi-am fugit în lume. Şi n-am furat-o fiindcă m-a trimis tata s-o fur tocmai pe ea...

Începu să râdă - era teribil, în încercarea lui de-a fi cât mai explicit...

- Eu am observat, acu' vreo şase-şapte ani, că Thomas încearcă

să fie mai mult francez decât ţigan. Şi mi-am dat seama că n-am de ce să-i caut eu nevastă. Învăţa foarte bine, citea pe rupte, se-apucase de scris poezii... Iar oferta comunităţii nu-i aşa de mare. Sunt puţine fete de-ale noastre care ajung să termine a doişpea. Şi, dacă-l legam de-o semianalfabetă, îl trăgeam şi pe el în jos.

Din fericire, Luis nu era încuiat la minte. Asta era bine...

- Ultima oară, am vorbit cu maică-sa acu' doi ani, când a intrat la facultate. Şi-am decis să-l lăsăm să aleagă singur. Şi ne-am rugat să aibă multe colege frumoase, ca să se uite la ele şi să-i iasă prostile din cap...

Râdea şi prefera să tacă... Luis tăcea şi el - că nu prea mai ştia ce să spună...

Se priveau lung - şi nu prea mai râdeau... Se părea că discuţia asta dintre ei doi nu va avea nimic tradiţional în ea. Indiferent cât s-ar fi căznit el să se ţină de reguli şi cutume. Aşa că decise să continue el:

- Am discutat cu Thomas azi-noapte. Am vorbit sincer şi deschis amândoi. Şi mi-a dat de înţeles că nu va da înapoi.

- Dle Ştefan,

- Indiferent ce-a făcut ea şi cu cine.

- Eu

- Ştiu că v-aţi căznit să-l ţineţi la nivelul lui. Dar nivelul lui nu e cel pe care i-l creionaţi voi. Nivelul lui e altul. De-aia nu vă reuşeşte, şi vorbiţi singuri şi el nu v-aude...

- ... Dle Ştefan, Thomas e băiatul servitorilor dvs.

- Thomas e ca şi copilul meu. Aici, în sufletul meu, Thomas e unul dintre copiii mei.

Palmele muncite acoperiră chipul ridat - Luis era în pragul leşinului...

- L-am văzut crescând în preajma mea. L-am văzut studiindu-mă pe furiş şi încercând nu să mă imite, ci să înveţe să fie ca mine. L-am îndrumat pe calea şcolii - şi-am descoperit că-i place şi că se ţine de ea. L-am sprijinit să ajungă la facultate. Şi-o să-l sprijin în continuare. Nu ştiu cum vi-l imaginaţi voi pe Thomas peste cinci ani; dar eu îl văd director la o firmă serioasă.

Capul brunet nega grăbit... Se încruntă:

- Iar dacă vă prind că-l demoralizaţi şi-l trageţi înapoi şi-i spuneţi să se facă zugrav sau barman sau strungar, mă jur pe Ana mea că vă blestem pe-amândoi!

- Doamne fereşte! Cum să facem aşa ceva?!

- Eu ţi-am spus - să nu zici că n-ai ştiut! Ca să revenim la discuţia noastră - în privinţa Florentinei, mă îndoiesc că ea va intra la facultate.

Palmele se coborâră imediat! Continuă:

- Că o să trebuiască să muncească ca să mănânce. Şi nu-i aşa uşor să-nveţi în timp ce dai cu mătura şi speli vase.

- Dle Ştefan,

- Aşa că Thomas e acum la un nivel mai sus decât al ei. Şi va rămâne mai sus decât ea - indiferent cât de tare se strofoacă ea să demonstreze că şi-a revenit şi nu mai face niciodată. Ceea ce-a făcut ea nu poate fi iertat. Eu nu pot s-o iert. Niciodată.

- Dle Ştefan,

- O să te rog să te gândeşti bine la discuţia noastră de azi. Şi la băiatul tău. El o vrea pe fata mea. Ţi-am spus cu sinceritate în ce hal e fata mea acum. Gândeşte-te bine dac-o vreţi de noră. Gândeşte-te că n-a ridicat un pai toată viaţa ei - şi e ruptă-n cur, cum se zice. Eu nu mă amestec în problemele lor sufleteşti. Eu nu mai am dreptul să spun "da, el e bun" - pentru că şi Mihăiţă de la poartă, ăla care a-nvăţat să se spele pe dinţi de-abia după ce a ajuns la conac, e mai sus decât e ea acum!

- Nu vorbiţi aşa!

- Decizia nu-mi mai aparţine. A vrut să fie liberă; aşa că e treaba ei ce face, din momentul în care a devenit liberă. Se descurcă.

- Dle Ştefan, pot să vă spun ceva? Fără să credeţi că încerc să mă dau eu deştept şi atotştiutor?

Aprobă şi inspiră adânc - trebuia să se calmeze, că se cam înfuriase şi-or să piuie aparatele şi-o să scoale tot conacul...

- ... Dle Ştefan, cred că am reuşit să vă cunosc cât de cât, de când lucrez la dvs. Şi eu zic că acu' sunteţi supărat - şi încă n-aţi dat ochii cu ea. N-aţi auzit ce are ea de spus - de ce-a făcut ceea ce-a făcut şi cum a ajuns în situaţia asta. Da' eu ştiu că copilu' e copil pân' la moarte...

Era prea isteţ, nu putea "să-l ducă" aşa...

- Dle Ştefan... Eu sunt sigur că Florentina n-a plănuit să iasă aşa - să fie *marimé* şi să se ciocnească de golănelu' ăla. Sunt sigur că-i pare rău că s-a strecurat pe furiş - şi că n-a cerut voie măcar de la dna Ana. O să vină aici, o să se gândească la ce s-a întâmplat... şi-o să-şi revină. O să redevină Florentina pe care-o ştim cu toţii. Dle Ştefan...

Se codea, nu-i venea să spună mai departe...

- ... Dle Ştefan, dvs chiar îl acceptaţi pe Thomas în preajma Florentinei?

- Thomas ar fi soţul ideal pentru Florentina. Dar mă îndoiesc că Florentina mai poate fi soţia ideală pentru Thomas. De-asta am vrut să discutăm - pentru că decizia e a voastră, nu a mea.

- Dacă spuneţi că decizia e a noastră, atunci eu spun că noi decidem să nu ne amestecăm între ei. Noi îi lăsăm să ia singuri hotărârea: ori rămân împreună, ori rămân amici.

Serios?! Nu avea nici o reacţie, aşa că Luis prinse curaj:

- Dacă vor ei să rămână împreună, atunci să rămână împreună!

Pe bune? Îşi dorea omu' ăsta o noră ruptă-n coate care habar n-avea să cojească un cartof şi "să dreagă" un ciorap?

- Şi e treaba lor mai departe! Ştiţi cum se spune - omu' cât trăieşte, învaţă! O să înveţe să aibă grijă de el, aşa cum el o să înveţe să aibă mai multă grijă de ea - să n-o mai lase să facă totul după capul ei şi să dea de greu...

Pe bune? Chiar aşa gândea şi simţea Luis acum? Spre marea lui mirare, bărbatul din faţa lui începu să... turuie!

- Şi dac-o iubeşte aşa de mult cum se laudă c-o iubeşte, o să aibă grijă să facă şi ea facultatea! Noi am pus ceva bănuţi deoparte; o să-i ajutăm noi. El o să fie motivat să se ţină de şcoală, ca să aibă un serviciu bun şi să ţină casa şi să-şi permită să o ţină pe ea la facultate şi să-i aducă o femeie în casă...

Iaca! Luis se ridică:

- Dle Ştefan, noi o ştim pe Florentina de când era atâtica. Noi ştim cum e ea. Şi să ştiţi că eu mă jur cu mâna pe inimă că am încredere să-mi dau băiatu' pe mâna ei. Dacă ea îl vrea cu adevărat, eu i-l dau cu sufletu' împăcat! Că dacă-şi pune ea ceva în minte, nu se lasă până nu-i reuşeşte! Dacă-şi pune-n minte să-l facă fericit şi să fie fericită cu el...

Nu-i venea să creadă că Luis Tabacu, om cu toate doagele la cap, plănuia s-o primească pe uşuratica aia în familia lui şi să-i dea pe mână unicul lui băiat...

- Eu aşa zic. Da' cred că ne grăbim puţin. Că ei habar n-au că noi vorbim aici despre ei. Şi habar n-au ce-o să se-ntâmple azi, sau mâine. Haideţi să mai aşteptăm. Să aşteptăm decizia lor. E foarte important să vrea ei...

Aprobă cu capul - era foarte important să vrea ei... Bărbatul făcu un pas spre uşă, zâmbind strâmb:

- Şi-acu', dacă nu vă supăraţi, eu parcă n-aş mai sta. Că nu ştiu cum o să reacţionaţi...

Ia uite-l! Bufni în râs:

- Vino-ncoa!

Venea - dar era din nou speriat! Întinse mâna spre el:

- Să fie cum vor copiii?

- Să fie cum vor copiii.

Luis Tabacu îi strânse mâna.

Tocmai făcuse afacerea vieţii lui...

Rămăsese singur în dormitor...

Discuţia cu Luis fusese constructivă. Foarte constructivă! Tatăl lui Thomas îl temperase la un moment dat - atunci când îşi exprimase planurile de pedepsire a Florentinei, omul ăla reuşise să-l îmbuneze un pic...

Afacerea lor, aia cu "să fie cum vor copiii", era plină de necunoscute şi variabile fluctuante. Iar rata de reuşită, după părerea lui, era

undeva în jurul a 5%. Dar dacă necunoscutele şi variabilele erau toate cu plus...

O s-o ierte pe Florentina. Încet, în timp, de-a lungul anilor, ştia că o s-o ierte. Dar n-o să mai poată avea vreodată încredere în ea. Chiar dacă avusese toate semnele sub ochii lui, chiar dacă toată lumea îl sfătuise să o lase să zboare liberă şi să-şi aleagă singură bărbatul, chiar dacă toţi îi dăduseră de înţeles că primul ei bărbat nu era bine să-i devină şi soţ, el avusese încredere în ea! În capacitatea ei de-a discerne binele şi răul! Avusese pretenţii de la ea! O crezuse deşteaptă! O crezuse capabilă să fie stăpână pe propria viaţă! Iar ea îi înşelase aşteptările! Florentina nu gândise chiar deloc! Îl avusese pe Thomas la dispoziţie - şi alesese greşit! Şi-apoi văzuse cu ochii ei că greşise - şi perseverase în greşeală şi se mutase cu golănelul! Iar el simţea că nu mai putea avea încredere în ea. Când se gândea la ea, se aştepta ca ea să-l dezamăgească...

Dacă or să rămână împreună, o să aibă el grijă de ei. Dar nu o va mai ajuta direct pe ea; o va ajuta prin el. Dacă visul lui, planul lui cu imperiul de înfrumuseţare se va materializa, în actele afacerii va figura doar numele lui Thomas. Restul era la latitudinea ei. Dacă voia să rămână cu Thomas, să tragă împreună căruţa mariajului lor, va avea bunăstare şi-o familie care s-o iubească. Dacă nu, probabil că o să-şi găsească un alt golănel...

Nu. O să fie bine. Pentru că Ana o s-o aducă aici, azi sau mâine - şi se va ocupa el de ea. O să aibă grijă s-o pedepsească îndeajuns de dureros ca să-i bage minţile-n cap. Şi-o s-o pregătească pentru Thomas. Băiatul ăla era curat balsam pentru sufletul lui! Băiatul ăla era visul lui de copil! Dacă Florentina o să-i dea cu piciorul lui Thomas, era cretină de-a binelea!

Mm...

Lăsă încet capul pe spate şi închise ochii. Parcă-i vedea la masa mare din living... Erau frumoşi amândoi; or să aibă copii frumoşi... şi deşteptţi...

Afară se iveau zorii; el simţea că pleoapele i se lipiseră deja şi visa...

Ana-Maria

Mobilul lui Titel începu să cânte. Consilierul ei păli şi sări în picioare:

- Ea e!

- Probabil a ajuns în capătul străzii. Nu uita că eşti foarte supărat pe ea!

Titel aprobă - şi încercă să se încrunte cât mai veridic:

- Bineînţeles.

Îi răspundea prinţesei.

- Da... Bine.

Şi-i închisese-n nas. Bun!

- M-a rugat să ies să plătesc cursa.

Păi să iasă să plătească cursa - nu? Se răsuci spre Piao:

- Ceva mail-uri?

- La ora asta?

- OK; atunci hai să deschidem socotelile şi să pălăvrăgim pe marginea lor.

Chinezul ei aproba, zâmbind uşor...

Isamu

Calculatorul piui. Repede - ce primise? Mesaj de la Piao.

"A ajuns cu bine la Titel. Acum e în siguranţă. Regina spune că ne ocupăm azi de ăia; şi că mă lasă să fac eu «oficiile de gazdă primitoare».”

Fiu! Răsuflă uşurat şi începu să râdă... Biyu se ridică:

- Ce s-a întâmplat?

Îi făcu semn să vină la el şi-o aşeză pe genunchii lui:

- Florentina a ajuns la Titel, Ana l-a numit pe Piao “organizator al pedepsei idioţilor”... E bine!

- E perfect!

- Nu, nu-i perfect. Pentru că mai avem doar 24 de ore împreună. Azi o să-i pedepsească pe-ăia; mâine o s-o ducă la conac...

Jaspul lui îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui şi lăsă capul pe umărul lui... Şi oftă din tot sufletul...

Asta e! O să trebuiască s-o trimită la conac! Măcar era liniştit - că o ştia în siguranţă! Dar dacă Andrei intercepta conversaţiile dintre Ana şi Ştefan şi consilieri şi afla...

Va trebui să fie foarte atent la ceea ce se întâmpla cu Andrei. Şi la comunicaţiile conacului. O să-i scrie lui Aleodor, ceva mai târziu. O să-l roage să-i informeze imediat cum simţea că ceva nu e în regulă! El făcea cam 90 de minute de la Cannes până la conac - spre deosebire de Andrei, care trebuia să zboare ore-n şir. Dacă era el la conac, bombardarea acelui “obiectiv” ieşea din discuţie! Doar să primească informaţia la timp! Să apuce să ajungă acolo la timp...

Momentan, însă, îşi ţinea jaspul în braţe. Şi tăceau amândoi. Şi era aşa de bine... Post-adolescenţa lui era aşa de plăcută...

Florentina

Taxiul opri în faţa casei. Uşa se deschise imediat. Mm, cât de supărat era Titel! Mai că începuse să regrete că-l sunase pe el! Deşi...

“Nu! Nu fii tâmpită! Trezeşte-te - şi nu mai face tâmpenii! Ţine-te de plan!”

Trebuia să ajungă-n casă, să-şi sune mama şi să facă cumva s-o convingă s-o salveze! Să pună ea cumva mâna pe înregistrările de azi-noapte! Dacă Sebi apuca să le multiplice, era rău! Înregistrările alea îi puteau face tatălui ei mult, mult rău...

Titel se aplecă la geamul din faţă:

- Salut! Cât face?

Se grăbi să coboare - şi nu-i reuşi cine ştie ce, că mişcarea îi intensificase durerea... I se indică spre casă; încercă să păşească cât mai repede...

Deschise uşa şi intră. Şi fu prinsă de braţ şi trasă pe coridor. Îl urma... Mâna îi dădu drumul. Titel se grăbea în living...

La dracu! Mama ei era aici! Mămica ei era la masa din livingul lui Titel!

Nu se mai putea clinti din cadrul uşii. Simţea că nu mai bate inima-n ea! Simţea că îngheţase toată - şi probabil era albă-n obraji...

O văzu întorcându-se încet spre ea... Ochii căprui o măsurară lung... Nu apucă decât să se întrebe de ce mama ei nu-şi mai pusese lentilele de contact; o văzu revenind spre laptop, aşa că o întrebare nouă sufocă întrebarea veche - de ce mama ei n-avea nici o reacţie acum, când dăduse ochii cu ea?

... Nu ştia răspunsul... Nu putea să calculeze... Îi auzea discutând, rostind multe cifre - semn că vorbeau despre afaceri... Ridică privirea spre Titel - dar el era foarte ocupat cu propriul telefon. Nici unul dintre ei nu părea “mişcat” de faptul că era şi ea aici...

“Fă ceva! Spune ceva! Nu sta ca momâia - spune-i ceva!”

Îşi privi lung mama... care era foarte ocupată, ca de obicei, cu afacerile...

Nu putea să spună nimic. Încă nu. Încă n-avea curaj. În plus, erau ei aici! Şi era foarte posibil ca, dacă nu va rosti cuvintele corecte, să fie luată de ciuf şi îmbrâncită în stradă! Simţea tensiunea din cameră - simţea că scandalul dădea să izbucnească! Aşa că o să tacă.

Făcu un pas în stânga. Şi încă unul - puţin mai mare. I-ar mai fi trebuit vreo doi paşi... Unu... Doi. Se lăsă uşurel în jos, strângând din dinţi - c-o durea fiecare muşchi şi fiecare por al pielii... Gata. Se aşezase pe canapea. Acum...

Acum, ea stătea cuminte aici. Şi aştepta ca mama ei să termine cu afacerile şi să vină s-o pedepsească. Aştepta...

Ana-Maria

Plecă privirea spre ceasul din colţul laptopului. Se făcuse opt dimineaţa. Habar n-avea cum dracu reuşea să-şi păstreze coerenţa frazelor, de vreme ce era nedormită de-atâta amar de timp...

Îşi aprinse o ţigară. Suflă lung fumul...

Din spatele ei, de pe canapea, nu se auzise în ultimele 60 de minute nici măcar un foşnet - darămite vreun cuvânt. Vreun "mersi, Titele", sau vreun "iartă-mă, mamă". Dar poate că n-o mai considera mama ei - nu? Poate era supărată pe ea, că fusese de acord cu judecata aia pe care ea n-o recunoştea ca fiind "valabilă" şi-i dăduse actele şi cardul şi-i lăsase pe "barbarii" ăia să-i dea brânci pe poartă-afară şi să-ncuie după ea! Poate era supărată că nu-l pocnise pe Alex în moalele capului şi n-o urcase repejor într-un elicopter, pe direcţia "tati", ca s-o salveze de ruşinea judecăţii! Cine putea şti! Dacă ea nu scotea un sunet şi nu făcea nici o mişcare...

Luă specialul şi selectă numărul lui Grasu.

- Da, şefa.
- Ai terminat?
- Am strâns totul. Suntem la lustruit.
- OK. La nouă fix, să fii la Titel. Cu bagaje cu tot.
- Da, şefa.
- Vorbim.
- Vorbim.

Închise şi selectă numărul lui Diamant. Tocmai îşi amintise că Rebeca era în Aurari...

- Da, şefa.
- Neaţa.
- Neaţa.
- Am ordine noi pentru voi.
- Ascult.
- Staţi amândoi în Aurari. Nu vă clintiţi de-acolo. Nu sunaţi pe nimeni şi nu vă duceţi nicăieri.
- Da, şefa.
- Comunicaţi numai cu mine - şi numai dacă se-ntâmplă ceva de maximă importanţă.
- Da, şefa.
- Şi nu faceţi nimic ieşit din comun. Nu azi. Sunteţi în carantină.
- Da, şefa.

Apăsă butonul roşu... Trase laptopul şi se mută în word.

"Am vorbit mult pe speciale - şi am vorbit deschis. S-ar putea ca informaţia să fi ajuns acolo unde n-ar fi trebuit să ajungă. Te rog, scrie-i tu un mesaj lui Ştefan - să ştie că Florentina e în siguranţă."

Piao aprobă şi-şi luă telefonul "de China":

- Aşa e. Ei trebuie să rămână la adăpost.

Ei trebuiau să rămână la adăpost, într-adevăr...

Luă oficialul şi deschise tabelul cu *who's who*. Căuta numele... Copia numărul în telefonul ei... Suna... Era cam de dimineaţă - dacă Mişu Carabină fusese aseară pe la vreo paranghelie, o să fie ţâfnos şi mahmur şi irascibil...

- ... Da.
- Bună dimineaţa.
- ... Bună dimineaţa.
- Numele meu este Ana-Maria Ionescu. Sunt soţia lui Ştefan Ionescu...

Tăcere... Adăugă:

- Din Aurari.
- Aa, Ştefan! Săru' mâna, doamnă!
- Dl Mihai Tomescu, sper...
- Chiar eu!
- Dle Tomescu, vă deranjez într-o problemă sensibilă.
- Sigur, doamnă! Nu-i nici un deranj! Vă ascult!
- ... Dvs aveţi ceva ce-mi trebuie mie. Ne putem vedea azi, să purtăm o discuţie de principiu?
- ... Desigur! Eu sunt la Târgovişte acum; presupun că sunteţi în Aurari, sau...
- Sunt în Bucureşti. Pot să vă fac o vizită scurtă, pe la nouă jumate?
- Sigur, doamnă! Vă aştept!
- Voi fi punctuală. La revedere.
- La revedere.

Apăsă butonul roşu şi trase laptopul.

"Mi s-a părut bucuros de cunoştinţă. Şi de vizită. S-ar putea să reuşim din prima!"

Piao aprobă cu capul. Bun! Şi-acum, să-şi macine ficaţii şi nervii încă o oră! Hm...

Ar fi putut să se întoarcă cu scaunul şi să deschidă discuţia cu ea. Şi s-o facă de râs în ultimul hal. Sau ar fi putut să-l roage pe Titel să-i aducă micul dejun - şi să mănânce-n nasul ei, cu cruzimea şi răutatea care-o caracteriza pe mama aia din mintea fetei ei. Ar fi putut să continue discuţia pe marginea afacerilor - că, vorba aia, aveau despre ce vorbi! Dar zău că n-avea nici o tragere de inimă să se-apuce să facă ceva! Pe de-o parte, fata ei nu considera oportună interacţiunea cu mama ei; pe de altă parte, n-avea stare să se concentreze la discuţii serioase atâta timp cât nu ştia dacă nea Mişu Carabină o să-i dea ce-o să-i ceară ea! Şi era atât de obosită... Atât de obosită şi de scârbită de tot rahatul ăsta pe care-l făcuse şi-l făcea fata ei...

Grasu

Coborî de la volan şi încuie blindata. Şi se apropie, grăbit, de uşa masivă. Era încruntat - tuna şi fulgera! O s-o revadă pe Florentina...

Titel devenise "vorbăreţ" în urmă cu vreun sfert de oră. Îi scrisese că "atmosfera e lila", că "e ca o stană de piatră" şi că "şefa e obosită şi supărată fleaşcă". Şi cum se părea că femeia aia nu se dezmeticise nici chiar după "rafala de tâmpenii" pe care-o făcuse în ultimele zile...

El unul o să aibă grijă de Ana. Că ea merita toată grija şi atenţia lui! Dacă femeia aia pe nume Florentina o s-o supere pe Ana, o să încaseze bătaia vieţii ei! Nici chian Ştefan n-o să poată s-o scape din pumnii şi şuturile lui! O juca-n picioare! O ologea! O desfigura!

Apăsă soneria - şi încercă să se calmeze măcar un pic... Uşa se deschise larg. Titel chiar era lila - părea vineţiu-roşcat, ceea ce tot lila însemna... Prietenul lui începu să gesticuleze concludent.

"Să vorbeşti cifrat. Să nu se prindă că am urmărit-o şi ştim totul. Eu o să rămân aici cu ea; voi o să mergeţi să-i săltaţi pe ăia patru."

Aprobă, rânjind cu satisfacţie - că-i plăcea mult pedeapsa pe care i-o aplica Ana Florentinei... Îl urmă în living:

- Neaţa.
- Neaţa.

Ana se întoarse spre el. Tresări - că avea cearcăne negre...

- Ai terminat acolo?
- Da.
- Şi e OK?
- E aşa cum trebuie să fie.
- ... Le-ai adus?
- Bineînţeles! Sunt în portbagaj...
- ... OK. Organizează tu o suită ca de ieşit din Bucureşti preţ de-o oră şi-un pic...

Aprobă cu capul şi se răsuci pe-un călcâi. Şi ieşi.

Fir-ar ea a dracului de treabă să fie azi, şi mâine, şi-n vecii vecilor - amin! N-o văzuse! Când intrase, n-o văzuse! Şi-şi închipuise că e pe undeva printr-o cămăruţă pe-acolo! Şi, când se întorsese, picase cu ochii fix în ochii ei! La dracu!

Ieşi, trase uşa după el şi-şi aprinse o ţigară. Trebuia să se controleze. Oamenii lui trebuiau să-l vadă calm. Rufele se spălau în familie. Afurisita aia mică trebuia să înveţe lecţia asta; iar băieţii lui nu trebuiau să afle ce se-ntâmplase cu Florentina. Adică nu trebuiau să afle ce se-ntâmplase în apartamentul ăla. Şi-aşa, or să se ţină după ei pân' la Târgovişte; iar dacă primeau OK-ul lui nea Mişu, or să-i salte pe-ăia de-acasă. N-o să intre singur după ei; iar băieţii lui nu erau

proşti deloc. Trebuia să se controleze, să se cenzureze - să nu rişte să păteze obrazul lui Ştefan...

Porni spre poartă, cu ochii la geamul primului BMW. Viorel "Şase becuri" coborî imediat, cu ochii la buzele lui...

- ... Fă o coloană - că mergem la Cernica mare şi-apoi la Târgovişte.

- Acu', şefuţu' - imediat!

... În mod normal, el ar fi trebuit să se întoarcă în casă. Că plecau la Târgovişte şi nu putea să meargă aşa, neinformat şi neplănuit şi nepregătit până-n ultima frază! Dar prefera să stea aici - să supraveghеze, cică, formarea coloanei. Trebuia să se gândească bine...

Florentina stătea pe canapea. Era ciufulită, umflată şi-avea ochii roşii. Şi se-mbrăcase pe fugă - nu era genul ei să iasă din casă cu tricouri la baza gâtului şi blugi lungi pân' la glezne! Să îndrăznească să spere că-i venise, totuşi, mintea la cap? Parcă n-ar fi riscat să se mintă aşa; parcă prefera să fie pesimist... Ca să nu o simtă ciocănind timid la uşa sufletului lui... El avea deja o fată în sufletul lui; şi parcă n-ar fi riscat s-o lase pe Florentina să se mai apropie de locul ăla. Alungarea ei de-acolo îl duruse rău...

Ana-Maria

Era nouă fără zece. Gata - acum plecau! Plecau, că nu mai rezista - şi se-nfigea în părul ei şi-o târnuia şi urla la ea! Şi nu era bine să-şi verse nervii pe ea! Că nu se va putea opri! Şi-i va deşerta pe toţi în capul ei şi va pleca spre Târgovişte calmă! Şi-asta n-ar fi fost bine deloc! Ceea ce voia ea să facă avea cel mult 50% şanse de izbândă! Iar ea avea nevoie de 100%! Dacă Mişu Carabină nu marşa la planul ei, o să fie rău...

Se ridică şi-şi luă telefoanele:

- Titele, pune-mi câteva minute de filmare pe-o tabletă.

- Imediat.

Împacheta. Şi Piao împacheta. El se ocupa de laptopul personal, aşa că ea îşi închidea laptopul...

... Acum o să audă un "mami" miorlăit...

... Acum o să audă un "iartă-mă"...

... OK, era de înţeles lipsa de curaj; laptopul se închidea încet, aşa că o să inspire adânc şi-o să încerce măcar să vorbească cu mama ei...

... Nu. Muta rămăsese mută. Florentina considera, în continuare, că n-avea nimic să-i spună mamei ei. OK - cum voia ea! Da' dacă-şi închipuia că o să se urce în avion şi-o să ajungă la Bourges şi-o s-o ierte tati al ei, se înşela amarnic! O să vadă ea! Pedeapsa ei, ca mamă, ar fi fost "parfum" pe lângă ce-i pregătea Ştefan! Tatăl Florentinei primise mesajul lui Piao; le scrisese doar ***"Spune-i Anei să o aducă la mine"***. Şi-apoi nu mai scrisese nimic. Soţul ei plămădea şi dospea şi cocea o supărare uriaşă...

Luă laptopul şi se întoarse spre Titel. Şi primi tableta:

- Două minute.

- OK. Te rog să rămâi aici, în legătură directă cu Isamu. Ţineţi situaţia sub observaţie atentă: personaje şi transferuri de date. Şi anunţaţi-mă imediat cum aveţi veşti.

- Da, şefa.

Întoarse capul spre canapea...

Florentina înfipsese bărbia în piept - şi-şi acoperise perfect faţa cu palmele. O privea lung... Titel mormăi cu seriozitate:

- Stai liniştită, că ne ocupăm noi.

Deci avea el grijă de ea. Oftă greu... şi realiză că tocmai oftase greu la urechea ei! Aşa că o drese imediat, pornind spre uşă:

- Mi-e somn de crăp! Ce dracu oi căuta eu la discuţia asta, nu ştiu...

Titel se grăbea să-i conducă:

- Păi opriţi undeva, la o benzinărie, şi trimite băieţii să ia nişte energizante!

- Aşa cred că o să fac. Că nu mai pot! Îmi pică ochii-n gură de somn!

- Bine că nu şofezi tu - nu?

Aprobă cu capul... Titel îi făcea semn să nu încerce să-i şoptească ceva - să stea liniştită, că ştia el ce-avea de făcut... Îi trimise, totuşi, ordinele din privire: "Nu-i spui nimic, nu-i arăţi nimic. Vorbesc cu ea când mă-ntorc." Primi o aprobare cu capul, aşa că se grăbi să iasă.

Florentina

Privea lung covorul...

Rămăseseră singuri - ea şi Titel. Şi încă un tânăr, care "avea cartierul general" într-unul dintre dormitoare. Habar n-avea ce "coceau" ei aici; dar părea o chestiune de afaceri. Era tentată să creadă că mama ei nu venise în România ca să-şi salveze fata; venise ca să salveze o afacere "prăbuşită"...

Titel era la bucătărie; auzea clar zgomote de farfurii şi tacâmuri şi uşa de la frigider deschizându-se când şi când. Era ciudat - dar uşa frigiderului multimilionarului în euro scârţâia un pic...

N-o mai durea chiar atât de tare. Stătea pe canapeaua asta de ceva timp; şi nu mai plânsese. Probabil că asta o ajutase mult...

Hei! Apăruse brusc din bucătărie! Nici nu-l auzise! Plecă imediat capul - primul gând fusese să nu creadă Titel că se holbează la el sau că-l spionează, sau... Făcea ceva pe-acolo prin cameră...

Scaunul de bucătărie se mută în faţa genunchilor ei. Iar pe el poposi o tavă cu trei farfurii. Îi adusese micul dejun! El i-l făcuse - fără indicaţii de la mama ei! Voise el să-l facă! Ridică privirea, dornică să-i mulţumească... dar el se-ntorsese deja cu spatele şi se ducea la masă, la laptop probabil...

Nu putea spune că-i e foame. Poate-i era; dar nu simţea asta din cauza durerii. O durea - nu aproape insuportabil, ca atunci când se trezise, dar era o durere puternică. Şi nu-i venea să mănânce. Ridică iar privirea spre el...

Era ocupat. Avea treabă. Se-ncrunta la ecran de parcă încerca să facă "recuperări mentale" - să stoarcă datornicii de bani aşa, prin reţea...

Oftă greu... privindu-l pe sub sprâncene... Nu - nu zicea nimic. Nici nu clipise! Era încruntat acolo... Şopti:

- ... A aflat?

- Ce să afle?

- Ce s-a întâmplat.

Titel îi aruncă o uitătură câşă:

- La cine te referi?

- La Sebi. Şi la mama. A aflat?

Ochii negri o măsurară lung... şi reveniră spre ecran:

- În 99% din cazuri, ea ştie totul.

Şi iar tăcea mâlc... Oftă din nou, ca pentru ea:

- A ieşit aşa un rahat gigantic...

Titel tăcea... Ea tăcea - că nu prea ştia cum să-i spună ce se întâmplase, şi nici nu erau "tovarăşi la cataramă" ca să-i spună lui ce lăsase-n urma ei la apartament... Oftă din nou:

- ... Am vrut doar să fiu un om normal!

Vocea bărbatului de la masă nu suferi nici cea mai mică inflexiune de ton - Titel concluzionă în gura mare:

- Un om normal nu curvăsăreşte în toate direcţiile.

... Cuvintele alea usturau. Rău! De-acolo de unde stătuse Titel, retras din toată nebunia care devenise viaţa ei, aşa se văzuse libertatea ei - ca o curvăsărie. Interesant...

... La urma urmei, cam aşa fusese! Curvăsărie! Îl fraierise pe Alex să se culce cu ea; îl minţise şi-l trombonise şi-i şoptise minciuni la ureche. Şi nici nu se despărţise de el după ce-şi atinsese scopul! Continuase să se vadă cu el încă o lună jumate! Timp în care îl tot aţâţase pe Andrei - şi-l mai trombonise şi pe-ăla, ca să-l ţină înfierbântat bine! Şi-apoi ieşise din Aurari, mersese cam o oră şi-l cunoscuse pe Sebi. Şi nu trecuseră 24 de ore între momentul rostirii numelor şi cel al desfacerii picioarelor ei...

La dracu!

Îşi acoperi faţa cu palmele - la dracu! Ajunsese exact cum încercase din greu să nu ajungă! Iar când o să afle tati... Când o să afle ce se întâmplase, cum curvăsărise fata lui şi se lăsase drogată şi filmată

cu cătuşe şi vibratoare şi pierduse cardul cu un milion de euro...

- Mănâncă şi ia pastila.

Nu putea să mănânce. Dar pastila o lua - că tocmai îşi amintise de partea aia cu drogatul şi filmarea! Şi trebuia să-şi facă curaj şi să-i spună mamei ei ce problemă uriaşă avea! Dacă nenorociţii se apucau să multiplice imaginile, să le răspândească... Dacă Sebi se grăbea să mai stoarcă nişte milioane de euro de la tati al ei...

Înghiţi pastila şi bău puţină apă. Şi închise ochii - trebuia să se liniştească, trebuia să evite să plângă ca să n-o apuce iar durerea şi trebuia să se gândească foarte bine ce-i spunea mamei ei! Şi cum îi spunea că patru bărbaţi, recuperatori de meserie, aveau filmări compromiţătoare cu ea şi cătuşe şi vibratoare! Nu ştia...

Ana-Maria

Blindata încetini. Grasu mârâi printre dinţi:

- Casa grena.

Ia să vadă ea casa grena... Aha! Era o construcţie "vintage cu turnuleţe". Şi nu era grena, ci vişiniu-strălucitoare. Hm - s-ar putea să meargă repede, s-ar putea "să pice" instantaneu... Decise că va vorbi în romanes. Şi va flutura şi cuţitul - deşi asta s-ar putea să fie riscant, că astfel de oameni aveau mulţi aghiotanţi prin preajmă...

Grasu coborî de la volan. Piao coborî şi el şi îi oferi mâna. Ieşi - şi prinse, cu coada ochiului, mişcarea perdelei de la etajul unu. Trebuia să intre în curte încetişor, să-i lase omului timp să coboare... dacă voia într-adevăr să coboare şi nu avusese doar o curiozitate apropo de fizicul nurorii lui nea Dumitru Ionescu...

- Haide.

Grasu discutase deja cu paza - iar poarta era larg deschisă acum. Intră în curte, ignoră cele patru limuzine "numa' una şi una" şi ţinti spre uşa dublă imensă, ca de biserică. Iar uşa se deschise larg.

Mihai Tomescu avea nu mai mult de 50 de ani. Purta mustaţă pe oală, cămaşă cadrilată şi pantaloni negri. Şi cureaua închisă sub "ditamai bunăstarea". Îl privea drept; era privită drept, cu o urmă de admiraţie... Mişu Carabină era mai mititel decât Ştefan; cu vreo trei trepte mai mititel. Nu era "internaţional"; se producea strict în sudul României. Dar afacerile îi mergeau foarte bine. Umbrelele erau mulţumite de el. Nu se-apropia nici dracu de afacerile lui! Nici poliţia, nici Parchetul, nici concurenţa! Mişu Carabină era temut. Consolidase fără să se extindă; consolidase aşa îndeajuns de mult timp ca să devină temut... Interesant!

Bărbatul întinse mâna spre ea:

- Mihai Tomescu. Adică Mişu Carabină.

Zâmbi şi-i oferi o privire dulce, de regină a frumuseţii:

- Ana-Maria Ionescu. Adică regina aurarilor.

Mişu Carabină râdea şi-i săruta mâna, fără să-şi ia ochii din lentilele ei verzi...

- Te rog - intră!

- Mulţumesc.

Livingul începea chiar din uşa casei. Bărbatul o luă înainte, spre masa mare de 12 persoane:

- Te rog! Ei sunt băieţii mei de încredere...

"Ei" erau şase haidamaci de trei pe trei, înşiraţi care pe unde apucaseră să se trântească - pe scaune, pe canapea, pe lângă geamuri... Arătă în spate:

- Doi dintre consilierii mei: Piao şi Grasu.

- Cunoaştem, cunoaştem! Cum merge treaba, Grasule?

- Cum să meargă, nea Mişule - aşa cum trebuie, nu?

Bineînţeles că se cunoşteau! Chiar dacă nu făcea afaceri cu el, Grasu îl ştia de la tot felul de petreceri şi negocieri şi întâlniri şi filmări de pe youtube şi nu numai... Se aşeză pe scaunul indicat - primul scaun de lângă cel al gazdei. Şi fu privită drept:

- Cu ce să te servesc? O cafea? O tărie? Să pun fata să-ţi facă o limonadă?

- Mi-aş dori mult să mă serveşti cu ceea ce-mi trebuie. Dar nu vreau să crezi că încerc să-ţi forţez mâna; aşa că o să beau o cafea...

Unul dintre haidamaci se grăbea spre scări... În fine! Şi-aşa n-o să bea cafeaua aia! Ochii negri o priveau drept:

- Te ascult. Ce pot să fac pentru tine?

- Să-mi dai patru angajaţi.

- ... Serios?

- Foarte serios.

- ... Bine! De care vrei? Mai de sus? Mai de jos? Zi-mi la ce-ţi trebuie - că ţi-i dau, nu-i o problemă!

- Nea Mişule... Dumneata ai mulţi angajaţi. De toate felurile şi toate mărimile. Eu am nevoie doar de patru dintre ei.

El o privea şi încerca să priceapă de ce băieţii lui Titel nu-i mai erau ei de-ajuns... Piao deschise geanta laptopului şi-i dădu plicul. Scoase hârtiile şi i le înşiră pe masă, una lângă cealaltă:

- Sebi "Poc", Orlando "Mâţă", Nicky şi Jean al lu' Marieta.

Nea Mişu aruncă o privire spre fotografii şi reveni spre ea:

- Stai puţin! Să nu-mi spui că ăştia patru sunt aşa de geniali, că regele aurarilor are maximă nevoie tocmai de ei!

- Nu. Eu spun doar că am venit să-i iau pe ei.

Mâna care ţinea pachetul de ţigări se oprise undeva în aer... Completă:

- Să-i cumpăr de tot. Cu cash.

Geanta laptopului se deschise din nou. Băgă personal mâna în buzunarul superior şi apucă patru cărămizi de euro. Pe care le aşeză câte una peste fiecare poză. Şi zâmbi:

- Şi de-aici încolo negociem.

Bărbatul de lângă ea privea pozele, banii... Haidamacii nu mai respirau, ăla nu se-ntorcea odată cu cafeaua... Era aşa o linişte perfectă...

Capul brunet se scutură scurt. Iar mâna dreaptă "mătură" scurt pozele şi banii până-n faţa ei:

- Nu negociem nimic. Vreau să ştiu de ce îi vrei pe ei.

Piao îi întinse prompt tableta. Gata pornită, cu filmul pauzat pe ecran... Trase de emblema genţii şi apucă cuţitul. Şi auzi un tropăit iute, tare. Într-o singură secundă, haidamacii se strânseseră ciorchine lângă ei...

Nea Mişu se încruntase foarte tare - nu se gândise că duduiţa îmbrăcată în blugi comuni avea asupra ei iataganul regelui aurarilor...

Trase cu gesturi lente lama, o puse la fel de lent în faţa ei la masă şi-i întinse bărbatului tableta:

- Poftim.

Mişu Carabină nu se clintea... I-o puse în faţă. Şi puse degetul pe inscripţia de pe cuţit:

- Onoare şi dreptate. Restul nu poate fi rostit - restul e pe tabletă.

Şi se sprijini de spătarul scaunului, ca să nu le lase impresia că o să înhaţe cuţitul şi-o să le omoare şeful. Aştepta, cu ochii în ochii lui; el nu se grăbea să se uite la film... OK! Hai s-o lămurească tot ea!

- E o chestiune de onoare.

- Te-au deranjat băieţii mei? Sebi şi prietenii lui? Spune-aşa - şi-i pedepsesc eu, cum ştiu eu! Că ştiu unde să-i bat, ca să-i usture bine!

Tăcu. Nu venise încă momentul să se încrunte la el. În plus, îi pregătea o electrocutare de-aia "ca la carte"...

Nea Mişu plecă, în sfârşit, privirea spre tabletă. Îi reactivă ecranul, apăsă play...

Ochii bărbatului de lângă ea se măriră instantaneu...

Ea nu privea imaginile. Habar n-avea ce-i pusese Titel acolo - n-o interesa! Bănuia că n-avea un consilier tâmpit, să salveze primul pahar cu şpriţ! Ea îl privea pe el. Care privea imaginile, cu ochi bulbucaţi deja...

Trecuseră, poate, zece secunde. Poate mai mult, poate mai puţin. Nea Mişu opri filmarea, puse tableta cu faţa-n jos pe masă şi-şi trecu încet palmele peste faţă...

Luă cuţitul, la fel de încet, şi-l băgă înapoi în geantă. Şi împinse pozele şi banii spre el exact la fel cum o făcuse el - mătură masa cu braţul. Palmele coborâră spre ţigări:

- N-am ştiut. M-a sunat şi mi-a zis că are treabă cu mă-sa - şi că-şi plăteşte dările, da' să-i dau câteva zile libere. I-am dat - n-am avut de ce să nu-i dau...

Aprobă încet cu capul, minunându-se de cât de albicios putea deveni tenul lui Mişu Carabină în anumite momente...

- ... N-am ştiut.

Arătă cu degetul spre grămăjoara de bani:

- 200.000 de euro - şi sunt ai mei.

Nea Mişu puse palma peste mâna ei... şi, cu mâna cealaltă, trase o singură bancnotă:

- După cum ai spus şi tu: e o problemă de onoare. Nu de bani.

Deci îi vindea cu 500 de euro...

- Ce-am vorbit aici, rămâne între noi. Că şi eu am fată...

Aprobă cu capul. Nea Mişu ridică vocea şi privirea:

- Şi oricare dintre ăştia vorbeşte despre chestia asta, îl primeşti gratis. Viu sau mort - cum îţi convine. Cum mi-l ceri, aşa ţi-l livrez.

Aprobă cu capul...

În living era din nou o linişte perfectă...

Şi iată şi cafeaua ei! Malacul care i-o aducea era vesel; destins. Faţă de colegii lui, care deveniseră palizi şi foarte serioşi...

- Uite cum zic eu să facem. Staţi aici şi serviţi o cafea. Iar eu îmi trimit băieţii să-i aducă.

- Cu o condiţie. Să-i dea cu cloroform.

- OK. Îi vrei aici? Sau la o adresă anume?

Se întoarse spre Piao, în franceză:

- Ai organizat locaţia?

- Da. Dar e mai bine să-i aducă aici.

Reveni spre gazdă şi nu zâmbi:

- Îi vrem aici, adormiţi cu cloroform.

Nea Mişu se ridică şi începu să le dea ordine haidamacilor. Ridică privirea spre Grasu - "fii pe faţă la ce zice ăsta!". Grasu aprobă, aşa că ea scoase mobilul şi tastă repede-repede...

"Ce-ai organizat?"

Piao îi răspundea...

"O să lucrez cu oamenii lui Sun Peng. Am selectat câţiva din foştii mei colegi, care ştiu că sunt de încredere. Locaţia este un abator părăsit de lângă Ştefăneşti. Echipa e deja acolo, se ocupă de spaţiu şi cele necesare. Imediat cum îi primim, îi transport acolo. O să te rog ca tu să întârzii măcar patru ore. Am multe de vorbit cu ei..."

Şi iar rânjea ameninţător chinezul ăla... Aprobă cu capul:

- N-am unde să mă duc. Dacă promit că nu mă amestec în organizarea ta, mă primeşti şi pe mine?

Primi o aprobare, aşa că redeveni atentă la ce zicea omul ăla... Zicea bine. Alesese patru haidamaci şi le dădea ultimele instrucţiuni: să-i ia cu binişorul, să îi facă să-i poftească-n casă şi acolo să le dea cu cloroform. Şi să-i aducă aici cât mai discret cu putinţă. Le amintea să-i lege bine, să-i caute bine de arme...

Haidamacii se repeziră la uşă. Iar Mişu Carabină ridică vocea, în romanes:

- Fă, mai ai cafea?

Grasu se grăbi să-l oprească:

- Stai liniştit, nea Mişule! Eu nu beau cofeină! Am atâta cofeină la bord, că nu-mi trebuie "supliment"...

Mişu Carabină se uita chiondărâş la consilierul ei, dar nu-şi permitea să-l contrazică... Bun! Îşi recuperă tableta:

- Voi avea grijă ca ajutorul dumitale să ajungă la urechile regelui.

El îi pupa iar mâna, că era ahtiat după mâna ei cremuită bine şi parfumată corespunzător...

Şi-acum aşteptau. Piao pornea laptopul - fie punea la punct ultimele detalii de la abatorul ăla, fie voia să converseze cu Isamu, fie intenţiona să-l întrebe pe Titel ce făcea prinţesa...

Durerea prinţesei o îngrijora un pic. Îi spusese lui Titel să-i dea o pastilă - un decontractant muscular. Dacă nu-i trecea, era foarte posibil să apară complicaţii... La dracu!

Oftă greu. Şi-şi aprinse o ţigară. Grasu înţelese imediat motivul oftatului ei şi se grăbi să se aşeze pe celălalt scaun de lângă gazda lor. Să-l ţină de vorbă, ca să nu fie ea obligată să facă conversaţie...

Florentina

Era linişte. Titel tasta rar...

Oare tati al ei aflase?

... Nu putea să-l întrebe... N-avea curaj să-l întrebe pe Titel. Şi n-avea curaj nici să-l sune pe Isamu! Nu putea să-l sune pe Aleodor, care-i mai spusese cândva că e cea mai autistă şi insensibilă şi profitoare şi înfumurată persoană de pe Terra...

Scoase telefonul, porni FB-ul... Thomas... Oftă greu, simţind că-i vine să plângă...

"Bună. Eşti?"

Aştepta... Aştepta...

"Da."

Scurt. Fără "bună". Era supărat. Asta însemna că el aflase... Că, vorba aia - dacă mămica ei fusese, la şapte dimineaţa, în livingul lui Titel, însemna că plecase de la conac cândva în toiul nopţii... Şi-asta însemna că tatăl ei aflase, că doar îşi văzuse soţia ridicându-se şi îmbrăcându-se şi scoţând cuţitul din şifonier...

Cum să facă? Ce să-i spună? Cum să-i spună ce se întâmplase? Şi în ce încurcătură monumentală ajunsese? Cum, cu ce cuvinte...

Oftă din nou... şi scăpă un suspin. Şi se aplecă scurt - durerea o săgetase rău...

Trebuia să-i spună. Trebuia să încerce dacă nu să-şi îndrepte greşelile, măcar să nu le facă din nou! Până acum, fusese mută şi ascunsă şi mincinoasă şi se folosise de ei toţi! Acum trebuia să fie sinceră... Foarte sinceră...

Thomas nu mai scria nimic...

"Sunt singură. Am rămas singură. Au avut dreptate - ei toţi au avut dreptate."

Aştepta... Aştepta... Continuă.

"A vrut doar cardul. Era previzibil - nu ştiu de ce am fost atât de oarbă să nu văd chestia asta. Tocmai eu, care ştiam prea bine că sunt stupul cu miere..."

Aştepta... El nu răspundea...

"M-a fraierit. M-a minţit cu cuvinte frumoase. Am fost îndeajuns de proastă să le-ascult, să le cred..."

Aştepta... La dracu!

"Am crezut că mă iubeşte - aşa cum mi-a spus de milioane de ori în ultimele zile. Am crezut că e sincer. Şi-am descoperit, de dimineaţă, că n-am fost pentru el decât o gâscă proastă..."

Aştepta... Thomas vedea instantaneu mesajele ei, dar nu apăsa ecranul nici măcar o dată...

"- Tata ce face?"

- E în dormitor. N-a coborât la micul dejun.

- A aflat?

- Da. A aflat şi ce se-ntâmplă cu tine, şi ce se-ntâmplă cu mine."

... Ia uite! Nebunul îi spusese! Se dusese la el şi-i spusese că o iubeşte! Ce nebunie!

... Şi uite că "supravieţuise momentului", cum se spune...

"Ce ştie el că se întâmplă cu mine?"

Aştepta...

Aştepta degeaba. Thomas nu mai accepta să fie prostul ei. Nu mai accepta să-l trateze ea ca pe-un prost. Nu mai accepta jumătăţi de măsură, jumătăţi de adevăr... Îşi şterse din nou lacrimile... El trebuia să ştie. Trebuia... Trebuia să fie sinceră cu el. Pentru că simţea că nu mai voia să-i ascundă ceea ce se întâmplase cu ea.

"Aseară, şi-a chemat trei amici. Care au venit cu nişte fete şi-au adus vin şi Cola. Nu mai ţin minte nimic din ceea ce s-a întâmplat; m-am trezit la şase, singură în apartament şi fără card. Iar toate indiciile arată că am fost drogată, abuzată sexual şi probabil şi filmată."

Send. Lăsă telefonul pe canapea şi se aplecă mult... Până când fruntea îi întâlni genunchii. Acum era bine. Aşa n-o durea. Adică aşa

ţinea musculatura strivită bine. Şi n-o s-o doară foarte rău.

Bufni în plâns.

Ştefan

Ridică un deget; Sami mai rosti două cuvinte şi se opri... Şopti:

- Vine Thomas.

Trase laptopul pe pat şi se întinse şi-şi luă telefoanele. Şi auzi ciocănitul ferm.

- Intră.

Tânărul se grăbi să se conformeze:

- Dle Ştefan, îmi scrie Florentina!

I-auzi! Prinsese glas! Ce frumos! Putea jura că maică-sii nu-i spusese nici o şoaptă măcar... Thomas era palid; şi se opri lângă pat şi-i întinse telefonul:

- Acu' cinci minute a început să-mi scrie.

Nu-şi luă ochii din ochii lui:

- Şi ce-ţi scrie?

- ... Îmi lasă impresia că s-a dezmeticit şi şi-a dat seama ce i s-a întâmplat. Şi scrie că s-a întâmplat o grozăvie.

Într-adevăr, se întâmplase o grozăvie... Tânărul şopti:

- Vă rog, luaţi telefonul! Mi-e frică să-i scriu eu! O să-mi ceară sfatul - şi mi-e frică s-o sfătuiesc eu! Mi-e frică să nu greşesc!

Mm - ce-i mai plăcea de băiatul ăsta! Îl ungea pe suflet! Bătu scurt în pat:

- Stai jos. Te ajut eu să nu greşeşti. Ce-a scris?

Tânărul derula grăbit conversaţia... Şi citea... Şi înghiţea grăbit nodul din gât... ezita un pic când ajungea la indicii... Era şi mai galben acum - şi nu ridica privirea spre el... Sami îşi drese scurt vocea:

- Vrei un calmant?

- Nu.

Amândoi erau miraţi. Da' de ce erau miraţi? Că nu-i sare tensiunea din grafice şi nu leşină şi nu-i pocnesc vasele de sânge prin creier? Hm!

- Ia întreab-o unde e acum!

Thomas se conforma... În dormitor domnea o linişte perfectă...

- ***"Acasă la Titel. Am luat un taxi până aici."*** Ce-i scriu?

Zâmbi:

- Nu-i scrie; aşteaptă...

După două secunde de gândire, obrajii lui Thomas se înroşiră instantaneu... Iar mobilul vibră scurt.

- ***"Când am ajuns eu, era şi mama aici, cu Piao... A venit şi Grasu şi au plecat împreună... Eu am rămas cu Titel... N-am putut să-i spun nimic; iar ea n-a spus nimic. Şi-a luat consilierii şi-a plecat, la afaceri probabil."***

Se încruntă - aşa făcuse Ana? Îşi luase consilierii şi plecase? La afaceri? Păi o să se cam certe cu ea pe chestia asta! Luă telefonul roşu, îl selectă pe Isamu...

- Ce-i scriu?

- Tu ce crezi că ar trebui să-i scrii?

Thomas se desumflase instantaneu... Clanc!

- Da.

- Salut.

- Salut.

- Unde e regina mea acum?

- O clipă... E tot la Mihai Tomescu.

La cine?

- La cine?

- La şeful ălora. S-a dus să-i cumpere.

Se dusese să-i cumpere... Îşi trecu încet mâna prin păr - că înţelesese planul soţiei lui şi habar n-avea cum să facă s-o oprească înainte să se-apuce să le-ntindă maţele pe lustre... Isamu continuă:

- L-a numit maestru de ceremonii pe Piao. Care lucrează cu oamenii lui Sun Peng. A muncit toată noaptea la pregătirea şi organizarea ceremoniei. Mi-a dat şi mie un draft de plan, de dimineaţă; e minunat şi mă face să mă oftic rău că sunt blocat la Cannes...

Fiu! Răsuflă uşurat şi începu să râdă:

- Dacă se ocupă Piao, e bine.

- Dacă e să mă iau după veştile care mi-au parvenit şi lungii ani petrecuţi în preajma ei, cred că o să-i fie scârbă şi să-i privească. Aşa că eu zic să stai liniştit - că regina ta n-o să mai apară pe ecran.

- Asta e bine. Sugerează-i lui Piao să facă uz de numirea asta; să n-o lase să se-apropie de ei. Mişu Carabină nu ţine de organigrama noastră.

- I-am sugerat deja asta şi mi-a spus că, dacă o prinde că-şi bagă nasul în socotelile lui, o să facă o criză de nervi monumentală.

I-auzi! Prima criză de nervi din "istoria" lui Piao! Bun!

- Să mă suni, dacă ai veşti.

- Bineînţeles.

- Vorbim.

- Vorbim.

Apăsă butonul roşu:

- I-ai scris?

Telefonul se întoarse spre el. Da, îi scrisese - dar nu apăsase send. Thomas era emoţionat - şi ştia că joacă cartea vieţii lui...

"Stai acolo cuminte. Cu dl Titel eşti în siguranţă. Stai acolo până se întoarce dna Ana; spune-i şi ei ceea ce mi-ai scris mie. Şi fă cumva s-o convingi să te aducă la conac."

- Apasă send.

Bun. Şi-acum... Şi-acum, oftă greu - fata lui fusese drogată, batjocorită şi filmată... Thomas oftă scurt:

- Scrie din nou... ***"Mi-a luat cardul. Probabil că i-am spus pin-ul. Mama o să facă o criză..."***

Serios? Era ea aşa de ferm convinsă că Ana o să se înfurie pentru "gaura-n buget"? Dacă da, însemna că fata lui gândea extrem de dezechilibrat! Şi-o să aibă mult de tras cu ea aici, "la reeducare"! O să trebuiască s-o ia de la zero, să-i explice răspicat ca la proşti...

- Ştefane...

Da? Ce era? Degetul lui Sami arăta spre aparatură. Avea dreptate - se cam înfuriase! Zâmbi slab:

- Dă-mi calmantul.

Mai bine să înghită o pilulă, decât să rişte să nu poată să-l sfătuiască pe băiatul ăsta... Care ofta din nou:

- Scrie din nou... ***"Mama tocmai l-a sunat pe Titel. I-a spus să stăm aici şi să aşteptăm; că o să ne cheme la ea, mai târziu. Mi-e frică."*** Ce-i scriu?

- Ia să vedem dacă ştii singurel...

Tânărul nu comenta; apăsa ecranul, conştient acum că dădea examenul vieţii lui...

- ***"Să nu-ţi fie frică. Dl Titel e de cea mai mare încredere. Iar dna Ana e mama ta - şi n-o să-ţi vrea niciodată răul. Fii cuminte şi nu le ieşi din cuvânt. Iar atunci când ajungi lângă dna Ana, fă cumva să rămâi lângă ea - că ea o să se-ntoarcă aici. Fă cumva să vii şi tu cu ea!"***

Aprobă, aşa că mesajul porni spre mobilul Florentinei...

- ... Pot s-o mai întreb ceva?

Aprobă şi selectă din nou numărul lui Isamu - tot de pe telefonul "de China".

- Da.

- Florentina şi Thomas conversează pe FB. Iar asta înseamnă că Andrei o să afle, în maximum un sfert de oră, ce s-a întâmplat.

- ... Am înţeles. Mă ocup eu de asta. S-ar putea să nu afle totuşi... Cel puţin, nu ceea ce scrie ea acum! Că de vorbit, am vorbit - noi între noi. Dar ea a tăcut până acum.

- Probabil că partea asta l-ar interesa mai mult decât toată vorbăria voastră...

- Probabil...

Isamu rânjea, el rânjea... Continuă el:

- O să-l rog pe Părintele să accelereze un pic lucrurile - ca să poată să vină diseară încoace.

- Da, cred că ar fi o idee bună...

Normal că era o idee bună să-l aibă pe omul SIE aici! Nu? Mai ales că, în drum spre conac, putea face un ocol pe la Isamu - să ia toată documentarea zilelor de libertate ale Florentinei şi să i-o aducă personal!

- Aştept. Vorbim.

Deci gândeau la fel! Ah, Doamne! - îl adora pe chinezul lui de la Cannes!

- Vorbim.

Apăsă butonul roşu - iar Thomas turui:

- Am întrebat-o dacă e sigură că au filmat-o. ***"Nu ştiu, ţi-am spus că nu-mi mai amintesc absolut nimic. Sigur m-au drogat. Dar, de vreme ce mi-au furat cardul, presupun că îşi doresc mulţi bani..."***

Aprobă:

- Normal că aşa recuperator musculos, cu aşa creier cât aluna, nu-şi putea dori altceva...

Ţrr. Florentina scrisese iar ceva.

- ***"Nu ştiu ce s-a întâmplat azi-noapte; dar m-am trezit într-un peisaj de coşmar... Sper să reuşesc să ajung la conac... Am înţeles unde am greşit şi cum. Şi am greşit mult faţă de tine..."***

Obrajii lui redeveniseră roşii... Îi plăcea faptul că Thomas nu încercase "să cenzureze" mesajele Florentinei, chiar dacă o parte din ele erau strict pentru el...

- ***"O să risc şi-o să-ţi spun totul; de la început. De când a început vacanţa."***

Oo! Asta da, veste mare! Florentina chiar se dezmeticise! Chiar pricepuse ce şi unde greşise! Şi chiar voia să-l anuleze pe "nu cred că ne vom mai vedea vreodată"! Bun! Thomas ridică puţin tonul:

- ***"Chiar dacă ştiu că o să mă urăşti şi-o să-ţi fie scârbă de mine."*** Aah! Eram sigur că o să gândească aşa!

- Şi eu. Scrie: ***"Nimic din ceea ce-mi vei spune nu mă va putea convinge să nu te mai iubesc."***

Thomas îl privea lung... El îl privea lung pe Thomas... Ridică scurt din umeri:

- Cealaltă variantă e ***"Nimic din ceea ce-mi vei spune nu mă va putea face vreodată să te urăsc."*** Alege tu; dar gândeşte-te bine, înainte să optezi pentru o variantă sau alta. Că vine aici, în 24 de ore. Şi, dac-o minţi, îşi taie venele.

Tânărul aprobă şi începu să apese ecranul...

Telefonul se întoarse spre el. Nu, Thomas nu-l privea. Nu-l putea privi atunci când îi arăta că e îndrăgostit lulea de fata lui... Şi asta nu se va schimba, indiferent în ce va consta destăinuirea ei... Şi uite că-i arăta mesajul înainte să-l trimită, ca pe-un fel de rugăminte de a-l lăsa să-i iubească fata...

Hait! Îi suna oficialul! Nu specialul - oficialul! Îl luă, grăbit... Nicu Cărare. Se aflase. Gata - acum chiar o să se-nfurie rău! Apăsă send pe telefonul lui Thomas şi-apoi butonul verde al propriului telefon:

- Da.

- Salut, Ştefane!

- Să trăiască nea Nicu!

Auzi un oftat scurt:

- Să dea Domnul! Că viaţa-i plină de surprize! Şi, vorba aia - nu poţi să ştii ce se-ntâmplă, când se-ntâmplă...

Poftim?

- Poftim?

- Ei - trag şi eu concluzii! După ce-am aflat ceea ce-am aflat adineauri...

- ... Ce-ai aflat?

- ... A murit Leo.

Făcu ochii mari - cee? Murise Leo? Care Leo? Nu cumva... Nu cumva murise Leonard Donichioiu? Marinarul nebun? Tatăl balaurului bicefal? Uau! Păi dacă murise ăla...

- Ştiu - şi pentru mine a fost un şoc...

- Nu-mi vine să cred! Cum adică, a murit?

- A murit. A făcut infarct. Era pe yaht, undeva în mijlocul Mediteranei...

Da, marinarul nebun "dăduse colţu'". Bun!

- Şi, la cinci dimineaţa GMT, a sărit din somn, s-a apucat cu mâinile de piept şi-a murit.

Nu mai putea spune nimic. La cinci dimineaţa, Leonard murise... Ciudat, fiindcă infarctul se făcea de obicei ziua, pe fond de stres şi draci - nu noaptea-n somn! Dar aia era logica lui; medicina putea avea totuşi o explicaţie pentru infarctul la cinci dimineaţa...

- Din păcate, fetele nu ştiau măsuri de prim-ajutor. Au încercat să-l ajute; dar n-a funcţionat. Da' măcar au ştiut cum se transmite SOS; şi i-a remorcat Paza de coastă până la mal...

Tăcea şi tasta pe telefonul roşu: ***"A murit Leonard Donichioiu. A făcut infarct, la cinci AM GMT, pe yaht, în Mediterană".***

- Era cu trei fete. Şi băuse destul de mult. Probabil că de-asta...

Îi trimise mesajul lui Isamu şi tăcu. Aştepta...

- Eu n-am ştiut nimic; dar se pare că a mai făcut un preinfarct, acu' vreo săptămână. Şi nu s-a tratat. Şi-apoi, ştii şi tu - n-a trăit ca un pustnic, n-a înghiţit pilule, nu s-a protejat...

Completă uşor tăios, apăsând tastele:

- A avut şi multe păcate. Şi, pe lângă alea vechi, probabil că a mai adăugat un păcat mare. Unul recent.

Nicu Cărare deveni şi mai precaut:

- Cine ştie...

- Aşa e - cine ştie...

Şi-acum tăceau amândoi... Decise să continue el - şi să spargă odată buba aia plină-ochi cu puroi alb-verzui, copt bine:

- Oricum, pe mine mama m-a învăţat un lucru: întotdeauna, păcatele comise asupra copiilor sunt mai scumpe. Pentru că copiii sunt mai puri - mai sinceri şi mai curaţi.

Nea Nicu nu răspunse. Probabil că-l înjura straşnic şi butona şi el telefonul - şi chema pază serioasă la castel, că damblagise regele aurarilor şi abătea asupra lui supărarea copiilor îndoliaţi... Decise să pună punct conversaţiei:

- O să-i sun pe băieţii lui, să le transmit condoleanţe.

Apăsă butonul roşu. Şi oftă uşurat:

- În sfârşit!

Repede - să termine mesajul către Piao! Trebuiau să fie atenţi - că Ana era în România, într-o locaţie mai apropiată de Volgograd decât de graniţa Franţei... Gata. Reveni spre Thomas:

- A mai scris ceva?

- Nu. Dar nu s-a delogat. Ea se deloga atunci când nu mai voia să vorbească cu mine; acum a rămas online.

- N-o să-ţi mai scrie acum. Ar fi bine să nu-i mai scrii nici tu.

Thomas aprobă... şi se ridică:

- În caz că mai scrie totuşi ceva, pot să mă-ntorc?

Aprobă, zâmbind... şi îl văzu ieşind. Aştepta, cu ochii la Sami... Medicul şopti:

- E îndrăgostit rău de tot - şi nu-i vine să creadă că aprobi relaţia dintre ei!

- De ce n-aş aproba-o?! Tânăr, frumuşel, politicos, tobă de carte... Îndrăgostit rău de tot, cum zici tu...

Sami aproba... Îşi acoperi faţa cu palmele:

- Dă-mi, te rog, o hârtie şi-un pix.

Că trebuia să recalculeze viitorul! Moartea lui Leonard era o veste care zdruncina totul din temelii...

De când se trezise din comă, se gândise mult la evenimentele petrecute anul ăsta. Mai ales la cele legate de Trésor - şi de eforturile de-a o aduce înapoi. Isamu îi confirmase calculele - totul pornise de la el şi aversiunea pe care-o simţea faţă de mutarea în Rusia. Bănuise că fraţii complotaseră; apoi, bănuise că Leonard, aşezat confortabil într-o organigramă mai "curajoasă" decât a lui şi "cocoţat pe val" spre prosperitate, plănuise să-şi mute băieţii sub directa lui comandă. Iar ăia nu puteau fi mutaţi singuri - trebuiau mutaţi cu tot cu contele respectat şi stimat de toată lumea, care "le sufla răspunsurile", le defrişa jungla afacerilor şi "le călăuzea paşii" pe noile căi de acces. Leonard fusese un tip obiectiv; ştiuse că, fără conte, copiii lui ar fi înfundat repede puşcăriile - sau cimitirele. Miza mutării întregii afaceri, cu conte

cu tot, era uriaşă; pe lângă câştigurile financiare, mai erau şi stima şefilor, şi punctele "cu plus" pe care i le-ar fi adus mândrului tată aşa "captură" bănoasă şi serioasă şi spornică...

Nu-i spusese niciodată Anei că era foarte posibil ca planul de lichidare a Rebecăi să fi izvorât dintr-un alt plan. Din planul lui Leonard de-a muta contele în organigrama lui, sub umbrela lui, sub "conducerea" lui. Se temuse să-i bage-n cap asemenea idei. Regina lui ar fi putut să ia iniţiative ciudate...

Dacă bănuiala lui era întemeiată, iar Andrei şi Gabriel nu făcuseră altceva decât să-şi ajute tatăl să-şi pună planul cel mare în aplicare... Cu siguranţă, Leonard "ciocănise" deja la uşa umbrelei lui şi trăsese deja nişte sfori - şi aranjase deja "locşorul" în care să se-aşeze contele şi consilierii lui. Deci, şefii lui Leonard ştiau de manevra subalternului. Şi o aprobau - că de-aia fusese conacul atacat şi Trésor răpită, iar forţele bugetare internaţionale habar n-aveau încotro s-o apuce ca să dea de-un fir de informaţie legat de ea! Trésor era "ascunsă" de-un gigant...

Dar, azi la cinci dimineaţa, Leonard murise. Brusc. Nici dracu nu se aşteptase ca Leonard să moară înainte să împlinească 60 de ani...

În general, uzanţa spunea că în asemenea cazuri se organizează o şedinţă-fulger. Se analizează problema - adică piramida rămasă brusc fără cap - şi se stabileşte "conducerea de urgenţă. Şi se caută un cap nou. Leonard lucrase mult cu băiatul lui cel mare, Mihai. Îl luase după el şi-l şcolise şi-l implicase până-n vârfu' creştetului capului în afacere! Leonard avusese trei băieţi. Pe primul îl şcolise să-l moştenească; pe ceilalţi doi îi pasase contelui...

Bănuia că, la aşa afacere gigantică, şedinţa-fulger va avea loc azi. Iar stabilirea noului cap se va face săptămâna viitoare. Acolo vor fi probleme; că degeaba era Mihai şcolit pân' la Dumnezeu şi-napoi, degeaba îi făcuse Leonard reclamă - dacă şefii nu erau de părere că Mihai putea continua munca lui Leonard, Mihai nu prelua afacerea. I se impunea angajarea unui anumit şef sau i se oferea şansa de-a vinde totul. De la o înălţime încolo, "afacerea mea" era o sintagmă uşor inexactă"...

Oare protectorii lui Leonard, care acceptaseră mutarea contelui în organigrama lor, or să-l mai vrea şi acum? Că una era rugămintea tatălui de-a primi copiii, alta era smulgerea, de către nişte străini, a unei felii consistente dintr-o altă organigramă! Prima variantă ţinea de geopolitică economică; cea de-a doua variantă era pură contabilitate - vânzare-cumpărare. Dar dacă şefii lui aflau că şefii lui Leonard complotaseră şi plănuiseră şi aprobaseră răpirea micuţei ca să-i influenţeze lui deciziile şi să-i forţeze mâna...

Dacă se afla, la nivel de Elveţia, că ruşii îl forţau să-şi părăsească organigrama, se termina urât de tot. Se lăsa cu ditamai războiul - cu răzbunări şi "faultări" şi tot felul de ordine mai mult sau mai puţin gândite. Şi toate astea pentru contele Ionesco - zis şi regele aurarilor. Care - culmea! - nu voia să fie nici mai important, nici mai bogat, nici mai la sud, nici mai la est... În fine!

Şedinţa va avea loc diseară. Cel mai târziu, mâine dimineaţă - dacă şefii erau răspândiţi pe Terra care-ncotro, cu afacerile, o să dureze strângerea lor sub acelaşi acoperiş. Iar până la ea mai erau minimum zece ore. Pe care trebuia să le exploateze "cu cap", la maximum. Luă specialul şi selectă numărul lui Gabriel.

- Da.
- Salut.
- Aa, salut!

De parcă nu se uitase la afişaj, să vadă cine-l sună!

- Te-am deranjat?
- Nu. Sunt acasă, mă uit la televizor.

Poftim? Gabriel părea foarte liniştit şi calm:

- Stau cu Pavel la televizor. Ne uităm la Tom şi Jerry.

Era cu fi-su la televizor, acasă... Şi Rebeca era acasă. La Diamant acasă. Şi nu se uitau la Tom şi Jerry, alături de Trésor! Aşa că trecu direct la scopul apelului:

- Te-am sunat ca să-ţi transmit condoleanţe, din partea noastră. Adineauri m-a sunat Nicu Petriceanu...

- Stai liniştit. Era bolnav copt - mă aşteptasem să se-ntâmple ceva rău.

- Totuşi - n-a fost chiar aşa bolnav cum

- A fost bolnav copt, crede-mă! În plus, naviga cu blonde! I-am spus să-şi ia şi-o brunetă; da' n-a vrut! Aşa că...

Ăsta mare bănuia că nişte servicii "brunete" i-o copseseră lui taică-su. Adică vest-europene. Că navigase numai cu servicii blonde, respectiv ruseşti. El ştia! În orice caz, pauzele din propria exprimare erau de evitat acum. Se grăbi să continue:

- A fost un tip OK. În fine - ce să zic! Dumnezeu să-l ierte! "Că eu nu-l iert nici când oi pune mâinile pe piept!"

- Dumnezeu să-l ierte! Când crezi că poţi să treci pe la noi?

- Prin octombrie, cred.

- ... De-abia în octombrie?

- Da. Pe de-o parte, nu m-am refăcut cum trebuie. Pe de altă parte, lucrurile or să se anime la voi. Nu e bine să ne programăm şedinţa la o distanţă prea mică de celelalte şedinţe...

Că prefera să-l lase să se gândească la ordinea de zi a şedinţei lor - şi i-o contura grasă, plină de subiecte interesante...

- OK. Atunci vorbim.

Gabriel "îi închidea în nas". Dar îl scuza - tocmai îi murise tatăl. Ăla în ochii căruia se căznise clipă de clipă să crească, să performeze, să-i câştige respectul - şi dragostea.

- Vorbim. Să ai grijă, da?

- Bineînţeles! Salut!

- Salut.

Şi-acum Andrei...

- Salut.

- Salut, Andrei. Ce mai faci tu?

- Ce să fac - bine! La plimbare prin oraş!

Hait - asta era o chestie "dublu-nouă"! Pe de-o parte, Andrei nu se plimba niciodată prin oraş! Pe de altă parte, nici mezinul nu era preocupat de repatriere şi înmormântare! Repede - să aducă discuţia spre condoleanţe:

- ... Mă pui în dificultate.

- De ce?

- Pentru că nu ştiu dacă ai aflat sau nu.

- Aa, stai liniştit! Am aflat. Dar se ocupă Mihai de el! Nu e nevoie de mine acolo...

Ia uite... Repede - să pună punct acum!

- Înţeleg. În orice caz, condoleanţe.

- Mulţumesc.

- ... Vorbim.

- Vorbim.

Buton roşu... şi mesaj nou pentru Isamu, de pe telefonul roşu, fireşte!

"Gabriel e cu Pavel acasă, se uită la desene animate. Andrei e la plimbare prin oraş. Nici unul nu pare afectat."

Send. Lăsă capul pe pernă:

- În ce condiţii cei doi fii mai mici ar putea să nu fie afectaţi absolut deloc de moartea neaşteptată a tatălui lor?

- Cei doi fii mai mici...

- Sunt trei fraţi. Cel mare a trăit lipit de tată; ceilalţi, nu. Şi-acum le-a murit tatăl - infarct în toiul nopţii, pe-un yaht din mijlocul Mediteranei. În ce condiţii crezi tu că vestea asta nu i-ar afecta absolut deloc?

- ... Fie au fost certaţi cu tatăl...

Negă încet - că nu fuseseră certaţi chiar deloc...

- ... Fie i-a maltratat în copilărie...

Nega din nou...

- ... Fie tatăl i-a ţinut departe de el. Şi i-a ignorat. Nu ştiu.

Da, Leonard îi ignorase. De când Mihai făcuse 12-13 ani, îi lăsase pe Gabriel şi Andrei în urmă şi plecase cu fiul cel mare. Ba, mai mult - ştia din sursă sigură că Leonard "începuse" şcolirea lui Gabriel, dar soţia lui insistase ca urmaşul să fie Mihai, băiatul cel mare. Deci, pe undeva pe lângă Tom şi Jerry umblau acum gânduri amestecate - ură şi extaz... Ridică capul şi-l electrocută, serios, pe Sami:

- În ce măsură cei doi fii mai mici pot fi acum tentaţi să se răzbune pe fiul cel mare - care a fost dintotdeauna în dreapta tatălui lui, ţinut bine de mâna lui...

În mod ciudat, Sami nu gândea la fel ca el:

- Eu nu cred că asta e o variantă plauzibilă. Asta, adică răzbunarea - nu cred că se gândesc la răzbunare.

Serios? Acum era mirat... Medicul se aşeză pe marginea patului:

- E vorba despre consilierii tăi, nu-i aşa? Cei din Rusia.

Aprobă.

- De cât timp sunt consilierii tăi?

- De nouă ani.

- Deci, de nouă ani, tu ai grijă de ei. De la tine vine bunăstarea. Cunoscându-te şi privind în jur, trag concluzia că bunăstarea asta e uriaşă...

Aprobă...

- Dacă n-au avut contacte săptămânale cu tatăl şi fratele mai mare, mă îndoiesc că se simt în vreun fel afectaţi de veştile despre ei. Da, au fost supăraţi atunci, la început. Apoi au fost supăraţi când au văzut cum fratele cel mare avansează iar ei stau pe loc. Dar, după un anumit număr de ani petrecut alături de tine şi de bunăstare, e foarte probabil să li se fi pus lehamite apropo de tată şi frate. Nu? Apare ura - care ştii că e direct proporţională cu dragostea...

Aprobă, deşi nu prea era de acord cu gândirea asta pentru că educaţia conta enorm...

- Sunt bărbaţi în toată firea. Au luat viaţa-n piept şi-au trăit-o la intensitate maximă. Nu mai suferă demult după familie!

Era posibil... Oftă greu:

- Gabriel e acasă, cu băiatul lui - se uită la Tom şi Jerry. Iar Andrei e la plimbare prin oraş. E ciudat - eu m-am rupt de părinţi înainte să fac 18 ani. Şi chiar dacă nu trec pe la tata cu anii, n-aş sta cu Philippe la Tom şi Jerry în timp ce Diamant se ocupă de repatriere, de înmormântare, de *pomana*...

- Tatăl tău nu ţi-a întors niciodată spatele. Şi sunt sigur că s-a ocupat de educaţia ta încă din prima clipă, te-a iubit necondiţionat, ţi-a iertat toate trăznăile şi toate greşelile...

Mobilul roşu piui. Ce-i scrisese Isamu?

"Informaţiile tale sunt corecte: Gabriel n-a ieşit azi din casă iar Andrei se plimbă prin oraş însoţit de o rusoaică. Mi s-au promis informaţii complete, inclusiv audio-video."

Dacă îi dăduse sarcina asta lui Isamu, sigur va afla totul!

Închise ochii.

Trebuia să se gândească bine. Trebuia să înţeleagă de ce Gabriel şi Andrei nu se apropiau nici de cadavrul tatălui lor, nici de fratele lor mai mare - mai mare şi la propriu, şi la figurat. Brusc, avea senzaţia că mai exista o variantă... Exista posibilitatea ca Gabriel şi Andrei să nu fi vrut să marşeze la planurile tatălui lor; şi-atunci complotaseră şi furaseră copilul Rebecăi, asigurându-se astfel că aveau în mânecă un as care le va asigura mie-n sută dezlipirea de conte...

Ana-Maria

Blindata înainta încet. Drumul era "teoretic" - nu mai avea asfalt de vreo zece ani, după părerea ei...

Abatorul părăsit era în mijlocul câmpului. Era o construcţie mare, masivă - şi cam "prăbuşită". Normal, doar era părăsită... Drumul până la el era plin de şleauri. Drum de pământ. Bine că nu se-ntâmplase să fie într-o ploioasă zi de noiembrie...

Mişu Carabină era un domn. Şi îl respecta pe Ştefan. Se purtase foarte frumos şi cu ea, şi cu Grasu - deşi, după părerea ei, cu Grasu ar fi putut să fie mai... "informal", aşa. Că erau bărbaţi, activau cam în aceeaşi branşă, trecuseră amândoi de pragul celor 40 de primăveri... "Băieţii lui de încredere" îl ascultau dumnezeieşte. Nu le luase mai mult de 20 de minute să-i aducă pe cei patru nenorociţi, adormiţi şi încătuşaţi - aşa cum îi ceruse ea. Se grăbise să-i îmbarce în maşini şi să plece; era ora zece iar blindata vira dreapta, încăleca şleaul şi accelera. Platforma abatorului era betonată. Încă era betonată...

Piao fremăta tot. Consilierul ei începuse să-şi piardă răbdarea! Normal - la cât plănuise şi se documentase, la câte calcule chimice făcuse... La cât secretariat făcuse de când devenise umbra ei, normal că Piao abia aştepta "niţică acţiune"! Nici Isamu nu-l prea "forjase"; îl trimisese pe teren, dar nu-i dăduse nici o sarcină care să implice niscai testosteron. Azi, acum, consilierul ei plănuia să-şi ia revanşa, să recupereze...

Blindata viră stânga. Tresări - în faţa ei erau trei dube albe, cu numere româneşti. Şi trei chinezi, îmbrăcaţi "civil". Se opriră în faţa lor. Ei ţânţăiau, Piao ţânţăia şi el... şi se-ntorcea spre ea:

- Te rog foarte mult să nu te amesteci în organizarea mea! Sau în planurile mele!

- Ce te face să crezi că intenţionez să mă amestec?

- Faptul că eşti blândă şi sufletistă şi-o să vezi totul!

- Stai liniştit.

Coborî, iar Grasu se grăbi să-i ofere braţul. Nu, nici nu se gândea! Îşi aprinse o ţigară... Chinezii "se organizau pe limba lor". Cei patru "călătoreau" spre clădire... Suflă lung fumul. Şi-l informă şi pe el, apropo de ultimele informaţii pe care le avea ea:

- Leo a murit.

- Leo...

- Leo Mondialu'. Leonard Donichioiu. La cinci dimineaţa, a făcut infarct pe yaht, în Mediterana. L-a remorcat Paza de coastă până la mal. Şi, din câte zice Isamu, Gabriel e cu fi-su acasă, la televizor, iar Andrei se plimbă cu o junăe de braţ prin Volgograd. Mihai, însă, e distrus... Mihai e singur acolo. Le descurcă singur pe toate. De parcă n-ar fi fraţi.

- De parcă trebuia să moară Leonard, ca să-şi arate şi ei adevăratele sentimente...

Aprobă încet cu capul... şi oftă:

- Ştiu că o urăşti; dar te rog, de dragul lui Ştefan...

- Stai liniştită. Ştii bine că n-aş amesteca lucrurile!

Aprobă şi porni spre clădire:

- În orice caz, noua conjunctură mă pune pe gânduri. M-am gândit, uneori, că e posibil ca un bărbat aşa ca Leonard să fie tentat să-l trateze pe Ştefan ca pe-un bun comun.

- Pentru ăla, toţi oamenii sunt bunuri. Erau bunuri.

- Exact. Şi tocmai de-asta, mă întreb...

"Nu cumva voia să-l mute pe Ştefan sub el? Să-l scoată de sub umbrela lui Nicu Cărare şi să-l mute sub umbrela lui, sub formă de jucărie a celor doi băieţi mai mici?" Grasu aprobă:

- E o variantă plauzibilă.

- O să-l rog pe Aleodor să se informeze, discret, apropo de ceea ce se întâmplă acum în organigrama lui Leo. Că e important. Mihai ţine de ei; iar dacă n-o să fie el cel care-o să preia funcţia de conducere...

Grasu începu să râdă:

- Sunt sigur că nu v-aţi gândit deloc la varianta ca Mihai "să se ceară" lângă fraţii lui!

Zâmbi şi ea:

- Eu una recunosc că nu m-am gândit. Ar fi o variantă de SF. Dar să fii sigur că, indiferent ce vrea Mihai - sau ce planuri au Andrei şi Gabriel -, şefii lor nu-s nebuni. Şi sunt obiectivi. Ăia n-or să rişte să pornească un război... nici din dreapta-n stânga, nici din stânga-n dreapta.

Intră şi zâmbi - abatorul ăsta era "o bijuterie"!

Agitaţia mare se producea în zona de tranşare - lângă bandă. Îi atârnau de cârlige. Mm - o să fie interesant...

- Ana!

Piao o invita în dreapta - unde "spiriduşii" lui Sun Peng amenajaseră un mic colţişor *cosy* cu masă şi scaune şi răcoritoare şi scrumiere şi... Consilierul ei aranjase totul "ca la carte" - toate erau aliniate milităreşte, pe categorii. Telefoanele ei, telefoanele lui, telefoanele cretinilor... Acum, îi pregătea laptopul. Hm - încerca să-i ofere un alt punct de interes. Peste vreun sfert de oră, stomăcelul ei sensibil o să se răsucească; iar ea o să vrea să aibă altceva la care să se uite. Şi-i scotea

şi căştile...

Chinezii roboteau pe-acolo - pregăteau toate cele necesare planului. Camera în sine era înaltă. Avea acustică. O să fie interesant...

- Mă pregătesc să-i scol.

- Am o rugăminte. Una singură.

Piao se încruntă un pic:

- Ascult.

- ... Te rog să nu-i pedepseşti înainte să ajungă şi prinţesa aici.

Acum era panicat...

- O să-i spun lui Titel s-o aducă pe la două. Crezi că ai ce să faci cu ei până atunci?

Da. Aproba şi rânjea. Aprobă şi ea:

- Ştii bine cât de important e preludiul. Nu?

- Ştiu. Dar nu ştiu de ce vrei s-o aduci şi pe ea aici!

- Pentru că scopul meu nu e pedepsirea lor; ci dezmeticirea ei.

- ... Nu cred că e bine ca ea să vadă ce-o să se-ntâmple aici.

- Ea o să vadă azi ceea ce-a văzut Paul azi-noapte. Ca să ştie şi ea ce i s-a întâmplat. Aşa că o să vadă şi măsurile pe care le iau eu, prin tine. Ca să nu se mai simtă vreodată neimportantă, neiubită, nebăgată-n seamă...

- ... Am înţeles. OK. Mă duc să-i trezesc.

Foarte bine. O să se ducă şi ea, să aibă o vorbă cu ei... Grasu şopti:

- Dacă îi arăţi filmarea, o marchezi pe viaţă.

- Dacă nu i-o arăt, o să rămân duşmanul ei pe viaţă. Şi-o să tot pedepsesc la ei, ani în şir... Ştefan o vrea la conac. Tot acolo o vreau şi eu. Dar eu o duc acolo şi-apoi plec; că trebuie să plec. Iar el n-o să se poată abţine să nu-i spună ceea ce s-a întâmplat. Deci, prefer s-o duc informată. Adică dezmeticită. Dacă ridică vocea la el şi-i zbiară-n faţă că n-a iubit-o niciodată ca un tată, e nasol...

- ... Ai dreptate. Ştii mai bine decât mine ce trebuie să faci acum. În orice caz... Te rog, încearcă să-l menajezi.

- El e singurul care se poate menaja. Dacă vrea s-o facă.

- ... Pleci azi în Franţa?

- Nu azi; mâine. După ce ne petrecem constructiv după-amiaza, în compania lui Piao şi-a băieţilor, o s-o duc la Cernica. Şi-o să rămân cu ea. Sper să reuşesc să ajung până la ea; sper să mă lase ea să ajung la ea...

Indivizii începuseră să se trezească. Piao îi injecta cu o frenezie aproape suspectă...

Se opri în faţa primului individ. Orlando zis "Mâţă". Nu era cine ştie ce de capul lui. Avea şase clase toate - în rest, mulţi muşchi şi multe cunoştinţe despre sistemul osos uman. Rupea mâini şi picioare ca nimeni altul! Acum, atârna de cârlig. Nu mai avea nimic din statura impunătoare de caftangiu. Părea mai mult o carcasă de categoria a doua...

Ochii căprui o priveau lung... Ea îl privea şi-l întreba, aşa, fără cuvinte, de ce creierul lui cât o alună ţinuse musai să se joace, azi-noapte, cu fata regelui - că venise la party "cu curva din dotare", aşa că n-ar fi dus lipsă de momente fierbinţi...

Următorul individ era Jean. Al lu' Marieta - curvă cu renume în cartierul ei. Nu trecuse deloc pe la şcoală. Era, totuşi, cel mai realist dintre ei. Nu se implicase în batjocorirea Florentinei - decât în măsura în care îi dăduse indicaţii. Adică o ţinuse, o împinsese, o aranjase, o mutase regizoral mai spre lumină... O şi lovise, la un moment dat - şi-asta presimţea că o să-l coste scump acum...

Nicky descleştă maxilarul şi întrebă:

- Cine eşti? Ce se-ntâmplă? Ce-i asta?

"Răbdare, tinere! Ajung acuşi la tine..."

Ajungea chiar acum la el... Insul prinse curaj - şi voce:

- Ai grijă ce faci! Că te omoară nea Mişu, dacă te-atingi de noi!

Nicky ăsta avea veleităţi de regizor. El filmase. El voise să vadă totul. Şi participase şi el la "acţiune" - probabil ca să-i vină inspiraţia regizorală...

Şi iată-l şi pe Sebi... Bun animal! Arătos! Şi "capabil" probabil! Ăsta o vrăjise pe Florentina. Ăsta îi tot şoptise vorbe dulci şi tandre... şi-o şcolise...

- Dă-mi o ţigară.

Grasu se grăbea să se conformeze - şi să-i aprindă ţigara... Suflă fumul şi zâmbi:

- Bună dimineaţa... Adică bună ziua - nici nu mai contează... Ce mai faceţi voi, băieţi? Cum o duceţi? Destul de naşpa, după cum se vede!

Nicky ţipă:

- Să vezi ce naşpa o s-o duci tu, când o să afle nea Mişu!

- Nea Mişu v-a vândut pe 500 de euro. 500 toţi patru - nu la bucată. V-a dat la pachet...

Şi-acum era linişte. Acum, ochii verzi ai acestui Sebi erau mari - îngroziţi... Bun!

- Eu sunt Ana. Mama Florentinei.

Tăcere...

- Florentina - fata aia brunetă, de-i zice lumea "prinţesă". Ştiţi voi care...

Ştiau - şi erau îngroziţi... Scoase din buzunar transcriptul şi începu să citească:

- ... ***"Băi loverboy, eu îţi zic o chestie. Nu contează deloc dacă-i liberă sau nu - e fata lu' ta-su până moare."***

Sebi se grăbi s-o întrerupă:

- Eu să ştiţi că

Îl întrerupse fără jenă:

- ***"Iar dacă tu ai îmbârligat-o pe fata regelui aurarilor să se mute cu tine şi să-ţi facă toate poftele, te-nsori cu ea, băi! N-o vinzi! Că asta nu-i de vândut, băi cap sec!"***

- Să ştiţi că eu chiar vreau să mă însor cu ea!

- ***"Nu, Sandor! Nu mă-nsor cu ea nici mort!"***

- Ba da! L-am minţit pe Sandor! Eu chiar vreau s-o iau de nevastă!

- ***"Nu-mi arde să mă leg la cap cu aşa specimen!"***

- L-am minţit! N-auziţi că l-am minţit? Cum să nu vreau să mă-nsor cu aşa fată?!

- ***"Nu, mersi - decât însurat cu asta, mai bine-n treaba mea!"***

- L-am minţit! Mă jur pe ochişorii mei că l-am minţit! Păi am venit azi acasă ca să-i spun mamei! Şi s-o pregătesc să-i aduc nora acasă!

- ***"Înţelege-mă şi pe mine - sunt disperat! Că am băgat o grămadă de bani în curu' ei, s-o aduc la nivelu' la care e acu'!"*** Te-ai oprit la bancomat, în drum spre casă? Că, dacă nu te-ai oprit să-ţi recuperezi investiţia, ai făcut o greşeală...

- Doamne fereşte! Am venit glonţ să vorbesc cu mama! Şi să-i spun să se pregătească de musafiri, că i-o aduc diseară la cină!

- Şi i-ai arătat şi poze cu ea?

- Bineînţeles! Şi să ştiţi că s-a crucit când a văzut-o, ce frumoasă e!

- Daa, şi a fluierat admirativ când a văzut ce bine-i stă cu trei scule-n ea în simultan...

Loverboy-ul tocmai îşi înghiţise ultimele patruj' de fraze... Chinezul ei tocmai îl injecta pe Mâţă; aşa că împături transcriptul:

- Să ştiţi şi voi, băieţi; răul se-ntoarce întotdeauna la cel care l-a făcut. Răul are formă de bumerang. Indiferent de tehnică, de forţă şi de capacitatea de eschivă, răul se va întoarce. Şi nu va rata ţinta.

- Doamna Ionescu, da' eu o iubesc pe Florentina! Şi vreau să mă-nsor cu ea!

Aprobă încetişor cu capul... şi zâmbi:

- OK! Numai că eu, în calitate de mamă a ei, sunt hotărâtă să n-o las să se mărite cu unul care nu se poate ridica la valoarea ei. Aşa că vreau să te pun să dai "proba de lucru" chiar acu'!

Sebi tresări - tocmai fusese înţepat! Iar Piao ţâşni pe lângă ea:

- Să vedem! Dacă ea "ţine" la cinşpe, tu trebuie să ţii cel puţin la douăzeci!

Chinezii se năpustiră asupra "carcasei"... Porni încet spre masă:

- Piao, muşteriii îţi aparţin.

- Te asigur că le voi oferi trataţia completă a casei Ionescu! La sfârşitul şcolarizării, or să fie exact aşa cum trebuie!

Aprobă cu capul şi trecu pe lângă Grasu:

- Stai aici şi filmezi totul. Şi păzeşti laptopul, telefoanele, conversezi cu Isamu...

- Da, şefa.

- Spune-i lui Titel să-i dea ceva să mănânce. Întreabă-l dacă se mai chirceşte; dacă pastila a avut efect.

- Da, şefa.

- Şi spune-i că, la două fix, trebuie să fie amândoi aici.

- Imediat.

Ieşi şi porni spre blindată. Era foarte obosită, foarte tristă... Urcă pe bancheta din spate şi şopti:

- Coboară.

Şoferul se conformă. Încuie uşile, băgă cheile în buzunar... Lăsă capul pe banchetă.

Andrei era la plimbare prin oraş, cu o rusoaică. Gabriel petrecea weekend-ul cu familia lui restrânsă. Unul dintre ei era foarte vizibil, celălalt se-ascunsese în fundul grotei. Era un şpil acolo...

Florentina era în Bucureşti, în paza lui Titel. Andrei era în paza serviciilor - se perinda uşurel pe sub privirile spionilor şi-ale umbrelelor şi conversa cu o femeie. Alta decât Florentina. Una, probabil, corespunzătoare - tânără, frumoasă, liberă, dornică de măritiş...

Care erau şansele ca Andrei să fi aflat deja ce se întâmplase cu Florentina? Nu se îndoia de faptul că consilierii ei fuseseră cât de discreţi putuseră ei să fie; şi totuşi, nemernicul ăla le intercepta electronicele. Oare...

Închise ochii şi căscă cu poftă - ia să tragă ea un pui de somn! Că "proba de lucru" o să dureze ceva-ceva!

Isamu

Stătea tolănit comod pe canapea. Pusese laptopul pe scaun, în faţa ochilor; se delecta la propriu cu imaginile "probei de lucru"...

Îi era drag de consilierul lui! Adică de "consilierul temporar al Anei". Piao ăsta era o bijuterie de băiat! Şi avea un cap de nota zece! Nimic nu uita Piao-al lui! Nimic-nimic! Reţinuse cu multă grijă tot ce se-ntâmplase azi-noapte cu Florentina! Ceea ce le plănuia el ălora era "măreţ" - complet şi complex şi amănunţit pregătit până-n ultima picătură de zeamă! Nici unul dintre "triştii" ăia n-avea şanse să scape - să crape înainte de a-şi primi toată trataţia programată de chinezul lui! Din punctul ăsta de vedere, era foarte liniştit!

Titel spunea că Florentina reuşise să mănânce cât de cât. După ce conversase cu Thomas, după ce Thomas îi spusese că nimic din ceea ce se petrecuse în viaţa ei nu-l putea face să n-o mai iubească, Florentina se liniştise. Mâncase cam jumătate din ceea ce Titel numise "un mic-dejun ponderat". Tot era bine! Decât nimic, s-o ia ameţeala şi durerea de cap... Îi spusese el ce pastilă să-i dea, pentru durerile pe care le avea. Şi-i "prescrisese" şi-un antibiotic. Doamne fereşte - dacă făcea vreo infecţie...

Indivizii "dădeau proba de lucru". Piao le spusese că îi conectează la nişte "muieri electronice". Da, erau electronice. Erau bine fixate. Îşi făceau bine treaba. În strânsă colaborare cu zemurile care-i ţineau "apţi de treabă", acele dispozitive mulgeau la ei de mama focului! Pe partea opusă, alte dispozitive, numite cu umor de Piao "masculi electronici", rezolvau compensarea prin mişcarea inversă... Ce nebunie! Îi dăduse cu vaselină auto! Le spusese că ei sunt "băieţi de băieţi" şi sunt ahtiaţi după maşini, aşa că-i "rezolvă" ca pe maşiniştii convinşi! Chinezul lui cunoştea limba română, lucrase câţiva ani în România şi era furios; deşi n-o arăta, deşi părea calm, era cu nervii întinşi la maximum! Băgase vaselină-n ei cu lingura! Iar "masculii electronici" erau setaţi la maximum! Ce nebunie! Îi venea să râdă! Se abţinea, uitându-se la ei şi amintindu-şi...

Nicky părea cel mai afectat; cel mai... stors. Ăla era incapabil să ridice capul de pe pernă după al treilea număr; ajunsese la al şaptelea, după cum indica cifra de pe "muierea" lui. Şi părea să aibă nevoie de nişte vitamine, sau...

Îi venea să râdă. Deşi nu era normal să râdă, deşi nu era de râs, îi venea să râdă. Se uita la ei, la moacele lor, şi-i venea să râdă. Se uita, când şi când, la mimica lui Piao; vedea îndârjirea de pe chipul lui şi vedea plăcerea cu care "le făcea analizele" şi completa cu substanţele necesare continuării în bune condiţii a probei de lucru. Şi se simţea răzbunat. Deşi ştia că chestia aia de pe ecran era doar "introducerea" pedepsei pregătite de consilierul lui, el se simţea deja răzbunat...

O rugase pe Biyu să se ducă sus, la aparate. Nu voise ca ea să vadă scenele astea. Nu din grijă pentru ea, sau... Pur şi simplu! O trimisese să se antreneze. Simţise nevoia să fie singur câteva ore - măcar cât ţinea "preludiul". La pedeapsa propriu-zisă o s-o cheme şi pe ea - că trebuia să ştie ce va vedea prinţesa azi. Ana o să fie supărată pe Florentina. Dacă o să aibă timpul necesar să rămână la conac, o să stea cu Ştefan - care-o să fie şi el foarte, foarte supărat. Aşa că, dacă prinţesa o să vrea totuşi să vorbească despre ceea ce se întâmplase, despre ceea ce va vedea în abatorul ăla, trebuia să vorbească cu o persoană care văzuse aceleaşi lucruri. Şi care putea să-i dea răspunsuri realiste - nu bălmăjeli neinspirate. Puţine minţi din conacul ăla erau capabile să se gândească, la un moment dat, la nişte chestii oarecum asemănătoare cu ceea ce-o să se-ntâmple azi... Aşa că o s-o cheme pe Biyu, puţin mai târziu.

"Bravo, Nicky! Hai, că poţi!" Piao îl încurajase cu entuziasm; individul era în pragul leşinului... Îl privea lung şi-şi amintea ceea ce văzuse azi-noapte. Îşi amintea cum o ţinuse nenorocitul ăla pe Florentina, cum o trăsese şi-o aşezase... şi cu câtă sete o lovise atunci când biata fată vomitase...

O să-i ia lui Piao un cadou. Un suvenir. Unul frumos, care să-i amintească toată viaţa lui că, în ziua de 9 august 2020, el făcuse dreptate - şi-o făcuse "ca la carte". Şi-o răzbunase pe tânăra a cărei unică vină era că nu se pricepea la oameni.

Orlando era "armăsar cu experienţă". Strângea din dinţi şi rezista eroic. Şi "presta" corespunzător. Ăla o s-o încaseze rău de tot! Fiind cel mai zdravăn dintre ei, Piao o să-l "execute" din greu! Efectul vizual va fi "de belea", cum spunea Ştefan...

O să-i propună lui Piao un alt sfârşit. Unul pe măsura pedepsei. Consilierul lui o să-l asculte; mai cu încruntătură, mai cu strâns din dinţi, dar o să-l asculte. Iar ca să le reuşească chestia aia, el trebuia să vorbească cu Sun Peng. Că or să afume "casa de ceremonii" şi-o să pută rău acolo. "Maestrul chinez" avea vreo 30 de asemenea "case de ceremonii" pe teritoriul României - locaţii sigure spre care poliţia şi serviciile nu se uitau niciodată. O să-i comunice că plăteau ei "reamenajarea"... Deşi ştia sigur că abatorul avea şi crematoriu...

Se ridică şi-şi aduse telefonul roşu: după ce vorbea cu Sun Peng, o să-l sune şi pe Cheng. Să verifice şi el fluxul de informaţie care tranzitase estul Europei pe direcţia Volgograd. Să verifice şi el serverele - că poate "mesajul informativ" referitor la Florentina îi scăpase lui şi ajunsese şi la Andrei. Şi-apoi trebuia să salveze înregistrarea - lunga înregistrare a pedepsei ălora. Că Aleodor intra în birou la cinci fix, aşa că trebuia să aibă totul pregătit până atunci. Spionul trebuia "informat", să ştie ce era în pachetul pe care i-l ducea lui Ştefan. Regele n-o să stea ore-n şir la telefon cu consilierul chinez, dacă-l avea pe consilierul spion lângă el.

Florentina

Escalade-ul înainta destul de repede pe drumul de pământ. Titel accelera. Deşi îşi iubea mult maşina, o cam chinuia pe şleaurile astea... Oftă greu şi mai întrebă o dată:

- Unde mergem?

- Acolo unde ne-a chemat maică-ta. Tu chiar crezi că io ştiu?

Îl înfuriase; preferă deci să tacă...

- Mi-a transmis Piao coordonatele, le-am băgat în GPS şi-am ajuns aici! De un' să ştiu eu ce dracu e acolo?

Într-adevăr - de unde să ştie el ce era în ditamai hala părăsită în mijlocul câmpului? Ce - era hala lui? Nu era hala lui! Era a chinezilor! Dacă Piao îi transmisese coordonatele...

Cuvintele lui Thomas o liniştiseră. După ce ea îi scrisese, plângând, câteva indicii apropo de grozăvia care i se întâmplase, el îi răspunsese cu cuvinte calme. Îi scrisese că nimic nu-l putea face să n-o mai iubească. Ea îi scrisese despre drogare, abuz sexual şi filmare, el reacţionase de parcă nici nu observase cuvintele alea...

Liniştită fiind, reuşise să mănânce. Şi-apoi se întinsese pe canapea. După vreun sfert de oră, Titel venise şi se aplecase neaoş la fundul ei - după care concluzionase, printre dinţi, că "e bine". Şi-i adusese două pastile. Le înghiţise. Ştia că fuseseră recomandate de un om care se pricepea la femei violate "a la long". Titel n-ar fi riscat să-i încropească el un tratament "pe genunchi"...

Evitase să mai folosească telefonul. După ce se calmase, îşi amintise că era ascultată şi supravegheată din toate părţile; şi nu mai atinsese "tehnologia". Aşteptase. Se liniştise. O durea în continuare - dar mult mai puţin. Era mult mai bine acum, faţă de durerile crunte de dimineaţă...

Când Titel îi spusese că "mergem la Ana", se ridicase imediat şi-l urmase. Se gândise că "Ana" pleacă la aeroport. Numai că nu merseseră spre Otopeni. Atunci când observase asta, începuse să-l întrebe unde merg. El îi răspunsese scurt cu "acolo unde ne-a chemat Ana". Nu continuase nici cu locaţia exactă, nici cu motivul vizitei sau cu durata vizitei... Până adineauri, când răbufnise şi chiar o făcuse să tacă mâlc...

Îi era frică. Un pic. Ar fi fost absurd să nu-i fie frică - nu? Mama ei îi aruncase o singură privire - şi nu-i adresase nici un cuvânt măcar! Iar ea nu se-nvrednicise să-şi facă curaj şi să deschidă gura, să-i spună ce se întâmplase... să-i ceară iertare...

Oftă greu şi plecă privirea:

- ... Nu ştiu dacă voi ştiţi... Ea cred că ştie; dar nu ştiu dacă v-a spus şi vouă. După ce-am plecat din Aurari, am făcut autostopul. Şi-a oprit un tip, Sebi... Am stat câteva zile la Howard Johnson. Apoi am închiriat un apartament... Aseară, îmi amintesc că au venit nişte prieteni de-ai lui, cu nişte fete... Şi nu-mi mai amintesc decât că m-am trezit de dimineaţă singură...

Şi tot nu putea să spună...

- Şi ce-mi spui mie asta?!

Îşi acoperi faţa cu palmele şi ţipă:

- Nu! Ascultă! Trebuie să-ţi spun! Dacă se află, tata o să fie distrus!

- Taică-tu ştie totul. Iar amănuntele pe care nu le ştie, o să le afle diseară. De ce-mi spui mie asta? De ce nu-i spui maică-tii? Că-i maică-ta! Cu ea trebuie să vorbeşti - nu cu mine! Ea te iubeşte mai mult decât te iubesc io, să ştii! Dacă tu o să ajungi vreodată într-o bărcuţă în mijlocul oceanului, să ştii că maică-ta o să sară-n apă înaintea mea! De ce nu vorbeşti cu ea? Ai avut-o azi la îndemână cel puţin o oră! Şi-ai tăcut! De ce?

- ... Nu ştiu...

Maşina frână brusc. Coborî imediat mâinile - unde erau?

... Ocoliseră clădirea. Cât vedea cu ochii, în jur era numai câmp. Porumb - plantă convenabilă, care creştea înaltă şi masca şi dubele, şi BMW-urile, şi blindata...

Titel coborî şi ocoli maşina. Coborî - şi fu apucată de braţ. Avea senzaţia că fusese adusă la un interogatoriu... Începea să i se facă frică - se apropiau de uşa glisantă, metalică, iar unul dintre chinezi o deschidea chiar acum...

Nu! Unde-o adusese? Auzea urlete din clădirea aia! Unde dracu o adusese? Dădu să se tragă înapoi - iar Titel o smuci cu putere:

- Hai odată!

Nu! Unde era? De ce-o adusese aici? Mama ei o chemase aici?

Nu mai apucă să gândească - se pomeni într-o hală mare...

Urletele veneau din dreapta. Ce era acolo?

... Se lăsă împinsă spre dreapta - nu spre ei, ci şi mai spre dreapta. Probabil că de-asta se conforma şi păşea...

Nu-şi putea lua ochii de la ei. Erau atârnaţi de cârlige. Erau dezbrăcaţi. Aveau nişte perfuzii - aşa păreau, perfuzii... Şi urlau. Şi încercau să se zbată - dar nu reuşeau, probabil din cauza perfuziilor...

Mama ei ştia totul. Şi despre Sebi, şi despre apartament, şi despre noaptea trecută... Cum aflase mama ei despre noaptea trecută? Cum aflase despre ei? Da, ştia că fusese filată; iar ei nu intraseră în bloc printr-o nişă secretă, ci pe uşa din faţă! Dar...

... Grasu era la masă. Stătea acolo, tolănit pe scaun, şi se uita la ecranul laptopului. Acum ridica privirea spre cei patru tineri... Revenea spre ecran... Ea era împinsă spre el - dar el nu întorcea capul, nu-i acorda nici o atenţie...

- Stai jos.

Se lăsă aşezată pe scaun, lângă el. Laptopul era pornit, telefoanele erau înşirate milităreşte "pe căprării"... Erau încă şase telefoane acolo. Bănuia că erau telefoanele lor - ale băieţilor -, pentru că tocmai recunoscuse mobilul lui Sebi. Semn că mama ei ştia totul... Absolut totul...

Piao ţâşni spre Jean - şi sări scurt şi-i altoi un şut în burtă "ca la lupte", urlând ceva în chineză! Ceva cu "scoală-te" - parcă, nu era specialistă în chineză şi nu exersa zilnic cuvintele pe care le învăţase demult de la Léon...

Prinse braţul lui Grasu:

- Unde e mama?

- În blindată.

- Sigur?

Ochii negri o priviră lung, încruntaţi... anunţând-o că nu era în măsură să ceară asigurări de-alea...

- ... Grasule, ce face Piao?

- Face bine. E plin de energie şi-i place la nebunie activitatea asta! Tu nu vezi? Nu ai ochi, să vezi? Să observi şi să vezi şi să bagi imaginea la creier şi s-o diseci şi s-o judeci?

Era un dezastru...

Grasu îşi smuci mâna. Şi luă unul dintre telefoane. Probabil c-o suna pe mama ei... Deşi vedea toate telefoanele ei pe masă...

Ridică din nou privirea spre ei...

Sebi o privea lung. Părea buimac - adică ameţit serios. Dar o privea. O recunoscuse. Probabil se întreba de ce fata aia frumoasă o pusese pe mama ei cea rea să-i ia de-acasă, să-i dezbrace, să le pună chestiile alea...

Sebi ştia de ce e aici. Şi de ce e acolo, sus, şi nu la masă. Ceea ce găsise aici îi confirma bănuielile - fusese batjocorită... rău...

- Hei!

Hei? Cine ţipase "Hei"? Piao se agita acolo... Piao se agita ca să-l vadă ea. Îi făcea ei cu mâna, rânjind vesel cu toţi dinţii. Îi făcu şi ea uşurel cu mâna. Iar el arătă spre-n sus - spre Nicky. Şi apoi arătă "E super-OK, e cool, marfă, brici - e aşa cum trebuie!" Şi-l apucă de-un picior şi-l răsuci, scurt...

Doamne Dumnezeule!

... Ce le făcea omul ăla acolo? Nicky era plin de sânge! Nu-i era greu să priceapă ce erau chestiile alea de pe ei! Mai ales că se mişcau concludent! Dar... Dar Nicky era plin de sânge! Părea semileşinat! Ce făceau? Vocea lui Grasu o sperie îngrozitor:

- Să-ţi intre bine-n cap! Pentru ceea ce se-ntâmplă azi aici, tu eşti principala vinovată! Dacă nu-l băgai pe-ăla între picioarele tale cu atâta uşurinţă, el nu prindea atâta curaj să-i care pe toţi după el! Să-ţi fie limpede! Ei sunt acum acolo din cauza ta!

Bufni în plâns - nu! Nu erau acolo din cauza ei! Erau acolo din cauza lor! Nu ea îi chemase cu droguri! Nu ea le sugerase s-o drogheze şi să aducă nişte vibratoare şi nişte geluri şi să-i facă... ce dracu-i făcuseră - că nici acum nu ştia de ce-o duruse aşa de tare!

Vocea mamei ei o sperie în asemenea hal, că scăpă un ţipăt scurt!

- Leag-o.

Hait! S-o lege! Da' ce voia să-i facă? Doar nu voia s-o cocoaţe acolo, lângă ăia? Sări în picioare - direct spre mama ei:

- Mamă!

Fu înşfăcată de braţe şi trasă înapoi. Şi simţi... spătarul de metal al scaunului şi... ceva pufos! Ce dracu?

... O legase cu cătuşe! Cu cătuşele cu puf! La dracu! Ce-aveau cu ea? Bufni într-o nouă rafală de plâns:

- Ce-mi faceţi? Mamă!
- Nu-ţi fac nimic.
- Mamă!

Mama ei se aşezase în locul lui Grasu! Urlă cât putu ea de tare:

- Mamăăă!
- Dă-o mai în spate. Să nu borască pe astea pe-aici.

Să nu... borască? Mama ei vorbea aşa despre fata ei? Asta era ceva nou...

Fu trasă un metru mai în spate. Piao se apropia în fugă... Mămica ei şuşotea cu chinezul... Chinezul se grăbea înapoi, mama ei îşi aprindea o ţigară... Şi se întorcea spre ea! Înlemni - înghiţi greu, cu nod cu tot, şi înlemni...

- Florentina, ce s-a întâmplat azi-noapte?

Ochii verzi o priveau lung, ea nu putea nici să respire...

- De ce ai ajuns tu azi la Titel cu taxiul, ciufulită şi învineţită şi îndoită de durere? Ce ţi s-a întâmplat?

Înghiţi din nou... şi şopti:

- Nu ştiu. Nu-mi aduc aminte.

Mămica ei ţâţâia dezaprobator... bănuind, probabil, că fata ei alegea s-o mintă în continuare... Plecă privirea şi scăpă un suspin:

- Jur că nu ştiu! Da' am indicii că s-a întâmplat ceva foarte rău... Ceva îngrozitor...

Fumul se ridica încet din ţigara mamei ei... Brusc, ţigara porni spre ea - şi se răsuci.

- Vrei?

Se grăbi să nege - numai asta-i mai lipsea acum! Asta şi-un cappuccino! De ce râdea de ea? De ce-şi bătea joc de ea?

- Ştiu că te-ai apucat de fumat. Sigur nu vrei?

Nu, nu voia - tocmai se lăsase de fumat, pentru totdeauna... Mămica ei oftă greu:

- Păi, ce să zic - e nasol că nu mai ştii ce s-a întâmplat. Da' probabil că nici ei nu mai ştiu. Iar dacă ştiu, după cum constaţi şi tu, sunt în situaţia în care tentaţia de-a minţi e mare...

Într-adevăr - erau în situaţia în care minciuna putea fi scăparea...

- Da' nu-i nimic! Tati al tău m-a învăţat să fiu prevăzătoare şi să-mi pregătesc cu minuţiozitate toate acţiunile. Eu ştiu tot ce s-a întâmplat azi-noapte. Şi-o să îi ajut pe ei să-şi amintească... Şi, cu ocazia asta, o să te informez şi pe tine. Să ştii şi tu ce s-a întâmplat azi-noapte.

Şi gata - ea se întorsese spre laptop. Ridică din nou privirea spre ei... Le scoteau chestiile alea. Slavă Cerului! - le scoteau instrumentele de tortură... Piao alerga pe-acolo - şi dădea ordine în chineză, chestie care-o speria rău acum...

Îşi drese vocea şi încercă să pară calmă:

- Mami, te rog!
- Ce mă rogi? Să nu te mai iubesc? Să nu te mai răzbun? Sau vrei să-i iert? Vrei să-i dau jos de-acolo? Şi să pleci cu ei?
- Mami, te rog!
- Ce mă rogi?

Nu ştia ce dracu voia s-o roage, sau...

- Arată-i.

Grasu se grăbi să ia unul dintre mobilele de pe masă... I-l puse în faţă. Şi porni filmarea.

Deci asta... Deci de-asta... Asta se întâmplase...

Ridică iar privirea spre ei...

... Mintea ei era un amalgam de gânduri... Nici nu ştia ce fel de gânduri avea acum în minte! Gânduri de răzbunare? De ură? De silă? Da - îi era silă şi scârbă şi-i venea să vomite! Dar îi era silă de ei? Sau de ea? Sau...

Jean era scos din cârlig. Unde-l duceau, numai ei ştiau...

Mama ei orientă laptopul spre ea. Şi arătă spre ecranul din dreapta - o plasmă de-un metru înălţime, cel puţin. După care apăsă play. Ecranul era lat - pe tot ecranul ăla apăru sufrageria din apartament. Filmată de sus, dintr-un colţ. Oo, Doamne - ce tâmpită era! Ce cretină şi proastă era! Păi, după ce semnase pentru apartament, ieşiseră amândoi la cumpărături! De ce dracu fusese atât de proastă să nu realizeze că ceea ce se întâmplase la apartamentul din Cannes, adică montarea camerelor de supraveghere, se putea întâmpla mult mai uşor în România? La urma urmei, ei îi luase cinci secunde să pună rujul în camera chinezoaicei! Lor nu le luase mai mult de zece minute "să orneze" tot apartamentul! Că fuseseră mulţi - şi mult mai pricepuţi decât ea! Iar camera aia, fixată probabil la adăpostul perdelei de la geam, filmase...

Doamne! Doamne, ce grozăvie!

Plecă grăbită capul - nu putea să se uite la asta! Nu putea să se uite... Deşi ar fi fost bine să se uite totuşi, să afle şi ea despre ce o să-i vorbească mama ei peste vreun sfert de oră...

Ridică încet privirea...

Îl mutaseră pe Jean mai aproape de ele. Ce dracu aveau ăia - nu erau siguri că doamna contesă vedea bine pedeapsa ăluia? De ce-l mutaseră mai aproape? De ce-l lăsaseră să atârne mai jos - să atingă cu picioarele de pământ? Şi de ce aduceau masa aia? Plănuiau ceva cu masa aia? Ce voiau să facă?

Oare voiau să-i plătească "cu aceeaşi monedă"? De-aia îl luaseră pe el? Ce voiau să-i facă? Ce-i făcuse el ei?

Plecă privirea spre ecranul laptopului.

La dracu! Se aplecă scurt - iar mâncarea din stomac răbufni afară! Răbufni acum, aşa cum răbufnise aseară... Cum văzuse pe laptop că răbufnise aseară...

Piao spunea ceva; Jean urla... Ea voma - nu se putea opri, simţea cum stomacul răbufnea şi pornea spre gât şi-o să-şi verse maţele pe-afară...

Ana-Maria

Bun! Prinţesa îşi primea şi lecţia, şi informarea, şi răzbunarea! Trase emblema şi scoase cuţitul. Şi porni spre Piao. Ochii negri îi spuneau să nu se-apropie aşa de mult, că vine el... Bărbatul rânji:

- Regina are idei?
- Nu. Regina ţi-a adus un obiect indispensabil. *Honeur et justice*.

Chinezul luă cuţitul:

- O să-mi dau silinţa să fiu obiectiv.

Bun! Reveni lângă fata ei. Şi cum Florentina terminase deja de vomat şi rămăsese aşa, aplecată, o trase spre spate şi-i prinse capul în palme:

- Uită-te! E răzbunarea ta! E cuţitul lui tati al tău! Nu eşti curioasă să vezi cum se face?

Florentina încerca să nege; aşa că o ţinu bine. Şi urmări cu atenţie mişcările chinezului...

Dobitocii din cârlige urlau. Urlau de toate - de la "nu", la "iartă-l". Puteau să urle orice acum - inclusiv imnul Statelor Unite, ăla vechi. Piao era de neoprit! Iar ea n-o să-l oprească! Nu-nu! Ăştia n-or să mai iasă vreodată de-aici. Dar, înainte să pornească spre conac, Florentina o să-şi primească tot ce avea de primit: răzbunarea, lecţia...

Bun chinez! Şi bun cuţit! Îi tăiase mâna dintr-o singură lovitură! Sângele ţâşnea artistic, graţie spaimei şi zemurilor chinezeşti... Chinezul asistent turna de zor un lichid albastru peste membrul amputat... Piao gesticula cu cuţitul - le cerea să-i salte piciorul pe masă... Ia - că-i tăia şi piciorul! Uite, o să-i spună lui Isamu - mare greşeală făcuseră ei că-l ţinuseră pe omul ăsta nouă ani de zile la treburi "curate" şi "pacifiste"! Că ia uite ce monstrişor "dospiseră"! Piao lăsase cuţitul; tocmai desfăcuse o sticlă de sticlă - de-aia maronie. Ştia ce era înăuntru. Nici nu trebuia să presupună - ştia deja...

Se aplecă şi-şi privi fata.

Florentina era albă la faţă. Vomase tot ce mâncase la Titel - nu se îndoia de asta - dar avea ochii mari şi se uita la Piao. Se uita cum acidul arde carnea. Se uita cum se zbătea şi urla Jean. N-avea nici un dubiu - prinţesa vedea, cu coada ochiului, imaginile în care nenorocitul ăla o lovise. Aşa că ştia de ce individul îşi trăia ultimele minute din viaţă aşa cum le trăia. Şi uite că nu se împotrivea. Sigur, se îndoia că era de acord cu "metoda" şi mai ales cu "amplificarea" pedepsei, comparativ cu fapta. Probabil că ea l-ar fi lăsat să supravieţuiască...

Să-şi amintească clipă de clipă ceea ce ea nu va uita vreodată...

Îi dădu drumul:

- Grasule, apă.

Grasu se grăbea cu sticla...

Spăla voma de pe faţa fetei ei şi constata că prinţesa plângea - dar nu urla, nu clipea, nu spunea să-l ierte... Să-l ierte şi să-l omoare repede, mai puţin dureros...

Grasu

Îi plăcea ce vedea. Zău că-i plăcea la nebunie! Chinezu' ăsta era un super-băiat! Piao ăsta, dacă n-ar fi fost al Chinei, ar fi primit de la el o ofertă de nerefuzat! Pe bune! Piao ăsta "era aur la casa omului"! Şi se vedea că o face cu plăcere - cu plăcerea omului care-o cunoştea pe Florentina de nouă ani... Cu furia bărbatului care nu obişnuia să schingiuiască prostituatele cu care-şi pierdea nopţile...

Jean era ca şi mort. Dar fusese injectat cu tot felul de substanţe - aşa că inima continua să bată. Creierul continua să judece. Gura continua să urle, total contraproductiv - urla mult mai tare decât zbierau ceilalţi cretini... Şi nu urla "omoară-mă odată"; era dobitoc şi urla "iartă-mă", de parcă ar fi preferat să scape aşa, cu mâna tăiată şi piciorul ros pân' la os... Ce dobitoc!

Decise, brusc, că va face o răutate. Şi o demonstraţie - decise să-i dea Florentinei o ultimă lecţie... din postura de tată, fie el şi "de mucava". Se ridică şi se aplecă la urechea prinţesei. Tăcea. Nu-i spunea nimic... Se mută apoi în faţa ei, puse urechea în faţa gurii ei... Nici ea nu spunea nimic - plângea şi-atât... Bun! Porni spre ei - spre cei trei indivizi "aşezaţi la coadă", care aşteptau ca Jean să-şi primească pedeapsa. Toţi trei se uitau la el ca la salvatorul lor... Ridică degetul spre Sebi - şi rosti tare, să-i audă şi Piao răzbunarea supremă:

- Tu taci! Că tu scapi!

Ochii verzi clipiră des de câteva ori - şi-apoi se ridicară spre Florentina. Individul parcă-şi reveni miraculos, că începu să urle:

- Prinţeso! Iubirea mea! Ştii bine că te iubesc! Prinţeso, mărită-te cu mine!

Ia - Florentina ce părere avea?... Florentina n-avea nici o reacţie... Se întoarse spre Piao:

- Pune frână cinci minute - că avem de vorbit.

Şi-l privi concludent, ca să priceapă că n-o să-i ciuntească plăcerea de-a le face felul tuturor...

- Nici o problemă! Şi-aşa, trebuie să-l pregătesc pe următoru'!

Bun! Se apropia grăbit de regină... Şopti:

- Dă-mi transcriptul. Te rog!

Ana se conformă. Se grăbi să ajungă în faţa prinţesei, despachetă hârtia şi i-o puse în faţa ochilor:

- Citeşte. Şi pe urmă spune-i că-l scapi.

Ochii negri se ridicară, speriaţi...

- Citeşte. Şi spune-i că-l scapi. Spune-o cu convingere, ca să te creadă...

Ana interveni şi ea:

- Citeşte, Florentina. Tati al tău spune întotdeauna să nu iei decizii până nu citeşti totul, inclusiv punctul final. Citeşte...

Prinţesa citea... Se îngălbenea... Ana îşi scotea elasticul din păr şi-i prindea buclele înnodate; el n-o scăpa din privire. Vedea cum mimica ei se schimbă, pe măsură ce afla adevăratele planuri ale nenorocitului din cârlig... Avansa repede spre final... Ochii negri se închiseră încet... Ana interveni, total neacademic:

- Ustură - aşa-i? Te ustură sufletul! Când ţi-am spus să mi-i dai întâi la verificat, ca să te pot proteja de ei, n-ai fost de acord! Nici pe Vincent nu mi l-ai dat - mi l-am luat singură! N-ai învăţat nimic din biciuirea lui Alex! Păi, poate înveţi ceva din chestia asta! Poate a treia oară-i cu noroc, cum se spune!

Îşi trase şefa spre scaun - şi mârâi printre dinţi:

- Stai jos! Las-o! Ai o viaţă să-i scoţi ochii! Acum las-o!

Ana se trânti pe scaun - şi-şi aprinse încă o ţigară...

Se mută în spatele Florentinei. S-o prindă, în caz că leşina sau...

Titel

Atunci când intrase în hala asta, "punerea în scenă" îl făcuse să zâmbească. Dar acum, când lucrurile erau "aproape rezolvate", nu mai zâmbea. Era în mijlocul unui carnagiu. Nu putea spune că-l afecta cine ştie ce - şi el făcuse chestii de-astea în tinereţe, când încercase să se afirme în ochii lui Leo. Dar le făcuse "la scară mică". Chinezul ăsta ţinea de o umbrelă uriaşă; pentru el, dispariţia a patru persoane era o problemă ceva mai mică decât absenţa muştarului de lângă micii şefei lui...

Îi pedepsise aşa cum trebuia să-i pedepsească. Aşa cum Ana n-ar fi putut să-i pedepsească, din lipsă de cunoştinţe în domeniu. Aşa cum Ştefan n-ar fi putut să-i pedepsească, din lipsă de răbdare. Ştefan le-ar fi luat gâtul şi-atât; chinezul îi "tratase" după fapte. Pe nenorocitul care-o lovise, îl arsese cu acid şi-i tăiase mâna. Pe-ăla care o filmase şi dăduse indicaţii regizorale, îl "înţepase" şi-l "mulsese" îndeajuns de mult ca să-i dea sângele pe ambele părţi. Şi tocmai îi scosese ochii - şi i-i băgase-n gură şi-l lovea chiar acum cu bâta în stomac, ca să-nghită... Cel de-al treilea cretin era ghemuit pe masă. Îi făcuse o crestătură sub mărul lui Adam - ca să poată să respire. Şi pusese doi chinezi să manevreze nişte vibratoare pentru iepe, probabil! Ăla, imaginea lui, o să-i asigure prinţesei coşmarurile zilnice mult timp de-acum încolo...

Cel de-al patrulea, acel Sebi, era în continuare atârnat de cârlig. Chinezul nu se atinsese de el. Îi pusese "chiloţii de tablă"; dar mai mult de-atât nu-i făcuse. Ăla era plin de speranţă - şi foarte agitat. Se părea că uitase faptul că purta chiloţii ăia; răcnea tot felul de drăgălăşenii către Florentina. De parcă nu conta că trecuse prin momentele astea... De parcă chiloţii erau pedeapsa lui - şi-o să fie dat jos, târât pân' la maşină şi trântit pe banchetă. Şi-o să se aşeze Florentina lângă el şi-o să-l oblojească... Ce cretin!

Dobitocul de pe masă încerca să vomite. N-avea cum - avea o chestie de plastic în gură care-i obtura tot gâtul! Aşa că din butonul din gât curgea, când şi când, nişte zeamă... şi se-auzea un fâşâit ciudat, de parcă găurica aia mică se înfundase cu alunele de-aseară...

Îşi privi scurt ceasul - da' mai dura mult chestia asta? Nu de alta - dar Florentina asistase la toată pedeapsa ăstora! Şi plângea cam de multişor! Şi mai vomase de două ori! Să nu i se facă rău; să nu leşine...

Ana se răsuci, oftând greu şi-şi privi lung fata... Fata Anei nu-şi lua ochii de la nenorociţii care-i făcuseră ceea ce văzuse acum că-i făcuseră... Ana oftă greu:

- Te ştiam fată deşteaptă. Şi-mi aminteam că te-am educat încă de mică. Am insistat atâţia ani să te fac să vezi cum funcţionează lucrurile, cum e viaţa... Păreai că ai priceput de unde vine bunăstarea, de ce vine aşa cum vine şi cum ar trebui să te poziţionezi tu, în raport cu bunăstarea asta. Păreai că ai priceput cum trebuie să-i priveşti pe oamenii din jurul tău şi cum trebuie să te comporţi cu ei şi faţă de ei. Dar ai crescut. Şi uite că bogăţia şi bunăstarea te-au făcut totuşi să aluneci de la gândirea aia normală, firească. Mă văd deci nevoită să-ţi mai spun o dată partea aia...

Florentina nu-şi privea mama... Ana începu să strângă electronicele de pe masă:

- ... Nimic din ceea ce faci în viaţă nu rămâne neplătit. Iar tot ceea ce faci în viaţă şi afectează vieţile altor oameni va fi plătit de către tine. Alex a plătit cu ruşinea de-a fi biciuit lângă brad. A plătit pentru că a plecat urechea la minciunile tale. Tu ai plătit pentru ceea ce a păţit Alex; pentru ruşinea lui de-a fi biciuit în faţa orăşelului... şi pentru infecţie... şi pentru cicatricile pe care-o să le poarte o viaţă. Şi pentru că părinţii lui încearcă acum să-l convingă să fugă din România, iar el insistă să stea în Aurari şi să aştepte judecata lui Ştefan. Apropo - am avut grijă ca Ştefan să afle adevărul şi numai adevărul. Ca să-l judece drept şi să-i dea ceea ce merită. În privinţa ta...

Piao înţelesese că se pregăteau de plecare - şi începuse să-şi strângă seringile. Îl privi lung, edificator, pe Grasu - să se ducă el să anunţe

suita...

- Tu ai plătit, azi-noapte, pentru ceea ce i-ai făcut lui Alex. Şi pentru ceea ce i-ai făcut lui Vincent. Alex a fost biciuit în faţa orăşelului; tu ai fost batjocorită în faţa atâtor oameni...

Ce dracu avea cu fata ei? De ce-i vorbea aşa?

- Iar ei au plătit pentru ceea ce ţi-au făcut ţie. Ei au scăpat de judecata lui Ştefan. Tu şi Alex nu veţi scăpa. Gândeşte-te la chestia asta.

Ana se ridică şi răcni:

- Piao!

- Imediat!

Chinezul alerga... Se trase mai lângă el - să audă şi el...

- Hai să mergem odată. Nu mai rezist - îmi vine să iau cuţitul şi să-i spintec!

- Am înţeles! Imediat!

Chinezul alerga şi ţipa iar în chineză... O prinse de braţ:

- Lasă-mă s-o duc la maşină.

- Nu.

- A văzut destul!

- N-a văzut finalul. Tati al ei mereu zice - până la punctul final! Trebuie să înveţe şi ea să se bucure până la final... şi să plângă până la final.

"Daa, sigur! Şi-apoi o să fie liberă!" Aah, cât ura rahatul ăsta! Biata fată o să rămână şocată! Şi-aşa, se vedea clar că e şocată serios...

Piao îi "demontase". Îi re-atârnase în cârlige. Idiotul cu mâna tăiată atârna ireal într-o parte... Ana porni spre ei:

- Păi, putem spune că acum suntem chit. Nu? Aţi comis-o, aţi plătit-o. Corect?

Cei trei idioţi nu mai răspundeau - nu mai puteau răspunde. Sebi, în schimb, era foarte guraliv:

- Aşa e! Am plătit! Şi ne pare rău! Din tot sufletu' nostru ne pare rău! Şi mie-mi pare rău! Păi eu n-am ştiut de ce sunt ăştia în stare! Şi n-am ştiut ce-au făcut! Eu am băut un şpriţ cu Cola - atât îmi mai amintesc!

Mm - ce-i venea să scoată pistolul şi să-l împuşte-n gură...

- ... Doamnă Ana, te rog, iartă-mă! Eu o iubesc pe Florentina! Eu, dacă ea mă vrea, stau o viaţă la picioarele ei! Doamnă, dă-mă jos de-aici! Şi, pentru ce-au făcut, eu îi omor! Pentru ce i-au făcut ei, îi omor în secunda doi! Pe toţi trei! Doamnă, n-am ştiut! Că n-aş fi permis aşa ceva, dacă aş fi ştiut!

- Da' ai băut cu Cola, ştiu...

Îl privea şi încerca să-l omoare aşa - să-i străpungă creierul, sau... Ana şuşotea cu Piao, care aproba de mama focului şi iar rânjea periculos... Iar individul din cârlig i se adresă lui!

- Titele, tu mă ştii!

Ha? El îl ştia?

- Mă ştii, că ai lucrat cu mine! Ştii că sunt om serios! Spune-i şi tu, Titele! Nu mă lăsa!

Se grăbi spre el:

- Eu, dacă aş putea s-o conving, te-aş lua cu mine. Să fii doar al meu. Şi-aş avea grijă de tine... Cea mai mare grijă posibilă! Nu te-aş lăsa o clipă!

Idiotul rânjea, plin de speranţă, şi nu descifra adevăratul înţeles al cuvintelor pe care le auzise... Ana reveni spre ei:

- Dan Antonescu a lucrat 17 ani la Departamentul Omoruri din Poliţia Capitalei. În 2014, a dat un interviu ziarului Adevărul. În încheierea lui, redactorul l-a citat. Spune Dan Antonescu aşa... "Răul uman are multe forme. Nu trebuie să fie neapărat un criminal. Violatorii şi pedofilii nu omoară; distrug un spirit, omoară spiritul. Ăsta e Răul.".

Era linişte, deşi trei dintre ei ar fi trebuit măcar să geamă...

- Azi, aici, eu o să omor Răul.

Pocnetul îi făcu să tresară - pe toţi, inclusiv pe el! Piao avea în mână o sticlă, pe care începu s-o verse pe jos, rotund - moment în care la nas îi ajunse un damf puternic de benzină...

- Florentina! Iubita mea! Florentina! Ce faci? Florentina! Prinţeso! Prinţesa mea! Ai spus că mă ierţi! Ai spus că mă vrei! Că vrei să fiu soţul tău! Iubita mea, ai spus că mă ierţi!

Florentina nu clipea - îl privea şi nu clipea! Grasu îi scosese cătuşele - şi-o ţinea bine de braţ, deşi era evident că prinţesa nu intenţiona să fugă sau... Piao "desena" fitilul - se retrăgea spre uşă, în urma Anei... Sebi urla deja:

- Florentina! Sufletu' meu!

Ah! La dracu! Ce prostie! Capul brunet se întorsese imediat spre Grasu! Iar căposu' ăla nici n-o băga în seamă! Prinţesa suspina din nou... Cretinul urla de-acolo, din cârlig...

Chinezul scoase pachetul de şerveţele şi-l aprinse cu bricheta. Şi-l aruncă pe fitil.

O să fie rău...

Florentina

Reîncepuse să plângă. Nu neapărat din cauza lui Grasu - care i se părea normal să nu poată s-o ierte! Plângea - culmea! - de mila lor! De mila nenorociţilor... Oare o luase razna?

Mirosea puternic a benzină. O ustura gâtul. Dar nu era prea sigură dacă era de la benzină, sau de la vomă... sau de la azi-noapte...

Plângea şi-şi impunea să-i privească - să le vadă chinul, să-i vadă cum ard şi urlă şi se zbat şi curge pielea de pe ei şi zeama şi sângele şi... Dacă ea nu i-ar fi invitat la ea... Dacă ea nu l-ar fi invitat pe Sebi să se mute cu ea... Dacă nu l-ar fi invitat în seara aia în hotel... Dacă n-ar fi acceptat să iasă cu el... Dacă nu s-ar fi clintit de lângă poarta orăşelului...

Ar fi trebuit să rămână lângă poarta orăşelului. Ar fi trebuit să stea acolo şi zi, şi noapte... Până se-ndura careva de ea! Vreun băiat de la pază, sau vreun consilier mai milos! Grasu ar fi pescuit-o de-acolo, dacă ar fi văzând-o căindu-se! Grasu ştia totul... şi nu mai reacţiona la cuvintele lor magice...

Ardeau. Urlau şi ardeau. Mirosul îi întorcea iar stomacul pe dos... Ea îi privea şi plângea şi nu ştia ce-o să se-aleagă de ea - după ce-or s-o scoată din hala asta şi-or să plece care-ncotro, unde-o să se ducă ea... Ce-o să facă ea... dacă mama ei o lăsa aici... să se descurce... să fie liberă şi să se descurce...

Ana-Maria

Gata. Spectacolul se terminase. Doi erau morţi; Orlando încă mai tresărea, spasmodic, iar Sebi - neatins de Piao şi ustensilele lui - ardea "din dragoste", "cu dragoste", "la maxim". O striga pe Florentina. Se zbătea şi sfârâia şi urla după ea. Florentina nici nu clipea - nu-şi lua ochii de la el... Ar fi trebuit să-i taie limba nenorocitului ăluia. Că aşa o-mbârligase - cu vorbă mieroasă! Nu se gândise; iar Piao probabil că se grăbise, sau... În fine! Se răsuci pe-un călcâi:

- Haideţi.

Ieşiră din hală. Se grăbea la maşină - simţea în nări mirosul de carne arsă şi-i venea să vomite... Se opri lângă portieră. Şi se-ntoarse spre fata ei:

- Am terminat aici. Unde te duce Titel acum? La apartament?

Cu un gest scurt, puternic, Grasu îmbrânci prinţesa spre Titel. Care-o prinse "din zbor", tot de braţ. O durea sufletul - dar nu schiţa un gest... Fata ei plângea în hohote...

- Florentina? Te duce la apartament?

Aştepta - că încerca să spună ceva, dar nu-i reuşea din cauza hohotelor...

- ... La conac!

- Bine. Eu ajung acolo mâine dimineaţă. Mergi cu mine mâine, sau iei un zbor de linie azi?

Mâinile fetei ei se întinseseră deja spre ea! Aah! Îi venea să urle! Îi venea să urle şi s-o bată - că nu putea s-o lase s-o îmbrăţişeze...

- Deci mergi cu mine, mâine.

- Da!

- Bine. Eu mă duc acum în Aurari. Că am treabă acolo. Tu eşti *marimé*; aşa că o să mă aştepţi la Cernica mică.

Capul brunet aproba violent... Îl privi concludent pe Titel:

- O duci acolo. Şi pe urmă revii la treburile tale.

- Da, şefa.

"Şi îţi mulţumesc că te-ai ţinut de capul ei şi-ai păzit-o şi nu i-ai lăsat pe nenorociţi s-o vândă..." Primi un zâmbet şi-o aprobare cu capul. Un fel de "oricând, cu multă plăcere". Deşi Titel nu încercase să fie sarcastic, îi reuşise de minune...

Urcă pe banchetă şi trase portiera. Piao ocolea blindata, grăbit... Porniseră spre Bucureşti.

- Termină băieţii. Îi bagă în incinerator. Nimic nu mai rămâne din ei!

Aprobă încet cu capul...

- Problema lor e rezolvată deja. Poliţia a fost instruită corespunzător. Indivizii s-au plimbat cu BMW-ul azi-noapte şi-au accidentat mortal un om - şi au fugit din ţară. Sun Peng m-a asigurat că Shen Qiao n-o să uite să arunce, la un moment dat, zvonul că au fost ucişi. Ştii tu - o să aibă nevoie, la un moment dat, să reducă nişte caucazieni la tăcere...

Aproba cu capul...

- ... Florentina mi s-a părut OK. E speriată; dar nu e ceva ce n-o să treacă niciodată...

Aprobă din nou. Piao îşi căuta cuvintele - şi-i era greu să le rostească, pentru că nu ştia cum s-o întrebe... Îl bătu uşor pe mână:

- A fost "pe sufletul meu", cum se spune. Îţi mulţumesc. Eu nu m-aş fi gândit niciodată... Eu i-aş fi omorât din scurt. Şi-ar fi fost păcat.

Făcuse un compliment ciudat, la care chinezul se grăbi să nu răspundă:

- Îţi pregătesc filmarea pentru Ştefan?

- Te rog. Nu ştiu cum să facem ca un exemplar să ajungă şi la Isamu...

- Stai liniştită.

Stătea foarte liniştită - chinezii ei erau afurisiţi rău de tot...

Îi plăcea să creadă că reuşise. Că îşi potolise fata. Îi plăcea să creadă că toată nebunia asta nu fusese în zadar. O durea sufletul, gândindu-se că şi fata ei avea acum amintiri urâte... de-alea de care avea mama ei. Uneori, rareori, câte-o ştire răzleaţă îi mai amintea...

Florentina

Fu urcată pe scaunul din faţă. De ce, nu ştia - că de obicei ea stătea în spate... Motorul porni; jeep-ul ţâşni cu demaraj. Titel se grăbea...

Plecau primii. Şi n-o lăsa mai moale pe şleaurile alea. Hurducăia înfiorător maşina aia! Ce-avea cu ea? Se grăbea chiar atât de rău? Unde se grăbea? Şi de ce? Avea vreo treabă urgentă? Se grăbea să se descotorosească de ea? De ce accelera Titel?

Se apropia lăsarea serii. Ceasul de pe bord arăta 17:25...

Oftă greu. Şi şopti:

- A avut dreptate. Am alunecat rău...

- Dar te-a repus pe şine. Iar dacă chestia asta de azi nu te-a repus pe şine, crede-mă că nimic nu te mai poate salva!

- Nu, Titele. Mi-am învăţat lecţia.

- Oare?

El se îndoia că ceea ce trăise ea azi putea să-i schimbe convingerile, planurile, gândurile... Renunţă. Şi-aşa, discutau degeaba! Ea trebuia să discute cu mama ei - nu cu Titel! Aşa că...

Aşa că închise ochii - şi-l revăzu pe Sebi acolo sus, atârnând de cârlig. Revăzu mişcarea capului lui - momentul când îşi trecuse obrazul peste braţ, iar pielea arsă se dezlipise pur şi simplu... Şi n-ar fi trebuit decât să încerce s-o placă cât de cât! N-ar fi trebuit decât să stea potolit în banca lui! Şi să se pregătească să-l cunoască personal pe contele Ionescu! Şi să spună "Da" şi să trăiască-n bunăstare toată viaţa lui! Dar...

Dar mai bine că se întâmplase aşa. Sebi murise. O dată cu el, murise şi povestea lui. Totul era istorie. Şi era foarte bine ascunsă - se ocupase mămica ei de chestia asta, aşa că nimeni n-o să spună nimic, niciodată. Acum...

Acum, ea mergea la Cernica mică. Şi rămânea acolo. Iar mâine, dacă mama ei n-o să-i joace vreo festă, o să ajungă la conac... Unde tati al ei o s-o judece... şi pentru Alex, şi pentru Sebi...

Ieşiseră în şosea. Asfaltul era drept acum. Titel accelera ca la balamuc; ea plângea, cu ochii închişi, pentru că îşi dădea seama ce era acum în mintea tatălui ei - iar gândul că tati al ei îi va întoarce spatele o îngrozea...

Ana-Maria

Blindata trecu de poartă. Se grăbi să exclame:

- Opreşte aici!

Şoferul se conforma... Oftă greu:

- Piao, du-te în vila băieţilor. Trimite-i lui Isamu ce-i de trimis, fă un duş, mănâncă ceva...

- OK. Dacă ai nevoie de ceva, e de-ajuns să-mi faci un apel.

Aprobă cu capul şi coborî:

- Deschide portbagajul.

Îşi luă sacoşa cu lucrurile lui Trésor şi se grăbi spre BMW. Grasu îi deblocase deja uşa, de parcă-i citise gândurile... Urcă în faţă:

- Du-mă la tanti Perla.

- Ai veşti despre Andrei?

Aprobă:

- Sunt tot la plimbare. S-au oprit la o cârciumă cu ştaif, unde el a înfulecat cu poftă iar ea a ronţăit o salată. Şi-acum continuă plimbarea - de parcă vor să măsoare la pas toate parcurile din Volgograd. E ciudat...

- Nu ştiu ce să zic. Nu sunt atât de maestru; şi nu-i cunosc aşa de bine. Poate Isamu să reuşească să-ţi dea un sfat pertinent...

Nici nu se îndoise de faptul că Grasu se va feri s-o consilieze în privinţa ălora! Îl privi lung, serioasă:

- Nici n-ai clipit...

Grasu nu reacţiona... Poate că n-o înţelesese - nu?

- Cine e acum Sufletu' tău?

- Agata.

Deci relaţia de prietenie dintre Florentina şi Grasu se sfârşise...

- ... Stai liniştită - că o s-o ajut de fiecare dată când o să aibă nevoie de ajutor. Da' să nu vă aşteptaţi s-o fac din motivele din care-am făcut-o până acum. O să fie pân' la moarte fata lui Ştefan - da' Sufletu' meu n-o să mai fie vreodată.

- Înţeleg... E mai bine aşa? Pentru tine - e mai bine?

- Mult mai bine. Deşi asta mică e mult mai şmecheră şi-are o tehnică imbatabilă...

I-auzi! Fata lui Diamant îl moştenea! Ce veste care n-o mira deloc! Începu să râdă:

- Ai căzut din lac în puţ...

Grasu râdea şi el, la fel de fals cum râdea ea... BMW-ul opri în faţa porţii:

- Mă duc acasă, să scap de mirosul ăsta. Dacă ai nevoie de mine, piuie.

- Pot să te rog ca, puţin mai târziu, să treci tu pe la Diamant şi să-l informezi?

- Stai liniştită, că-i spun eu totul.

- Să-i spui cu lux de amănunte cum a decurs discuţia cu nea Mişu. Şi să-i faci lista cu martorii de la el.

- Şefa, ce te face să crezi că sunt împrăştiat şi uituc?

Ridică scurt din umeri şi coborî:

- Nu ştiu. Am simţit eu nevoia să-ţi zic! Cred că devin prea mămoasă...

Grasu râdea... Închise portiera şi se grăbi să intre în curte. Iar uşa

casei se deschise. Socrul ei o privea lung...

- Bună seara, nea Dumitre.

- Să trăieşti, Ano.

Se lăsă sărutată pe frunte şi trasă-n casă:

- M-a sunat Nicu şi mi-a zis de Leonard.

Aprobă scurt. Uşa se închise, se încuie... Bătrânul şopti:

- Cum a fost? Ce-ai făcut?

"Păi, ce să fac - i-am cumpărat pe-ăia, i-am schingiut bine şi le-am dat foc. Şi-am recuperat şi copilul." Tii, ce de treabă făcuse ea azi! Se grăbi să-i ofere cea mai scurtă variantă posibilă:

- Am făcut dreptate.

Porni pe hol, spre camera de ghicit - că nu venise nea Dumitru aici ca s-o aştepte pe ea! Venise cu un interes - nu? El ştia cel mai bine ce făcuse ea azi! Intră în cămăruţa mică:

- Sărut mâna.

Mătuşa se ridică, zâmbind, şi-o îmbrăţişă:

- Bine-ai venit. Mm - da' a ce miroşi?

- A răzbunare. Sau a pedeapsă. Sau a amândouă.

Perla o mirosea de-a binelea - băgase nasul în tricoul ei şi amuşina ca un ciobănesc "de urmă"... Femeia se trase brusc - şi făcu un pas în spate! Era speriată! Aprobă cu capul...

- ... Le-ai dat foc?

Aproba în continuare... Femeia din faţa ei era oripilată de aşa pedeapsă... Puse punga pe masă:

- Sistemul funcţionează. Leonard a murit azi-dimineaţă. Aşa că ţi-am adus ce mi-ai cerut.

Perla aproba cu capul - dar nu se apropia, să vadă ce-i adusese... Zâmbi:

- I-am cumpărat, i-am schingiuit şi le-am dat foc. Şi-atât. N-au mai rezistat - că mai aveam planuri mari cu ei...

- Ano, nu-i bine!

Scutură scurt capul:

- O să te invit, mai pe seară, la nea Dumitru. Să vedeţi şi voi filmările.

- Nu vreau să văd nimic. Da' nu-i bine ce faci!

Îi întoarse spatele şi ieşi.

- Stai!

Se opri, zâmbind, cu ochii la mutra lungă a socrului ei...

- ... Lucrurile încep să se mişte. La cinci dimineaţa, am rezolvat prima problemă. Iar de celelalte mă ocup cu maximă urgenţă. Şi-mi dau silinţa să meargă cât mai repede.

Bun! Asta era foarte bine! Nu se clintea de-acolo, de pe hol...

- ... De azi-dimineaţă, şi eu, şi Agata vedem în cărţi întoarcerea lui Trésor. E încă departe; dar ne apare, în sfârşit, vie şi nevătămată. Şi în drum spre casă.

Se întoarse, reveni în cadrul uşii şi-o privi lung...

- Şi, dat fiind că sunt amândoi aici, diseară o să-i invit pe la mine. Şi-o să am niţică treabă cu ei. Ca să grăbim lucrurile...

Aprobă. "Aşa, tanti! Vezi că ştii? Hai, că-i bine! Ceea ce facem noi două e bine - şi-o aduce pe-aia mică acasă!" Perla n-o mai privea acum; îşi studia manichiura... Decise să pună punct discuţiei:

- Dacă ai nevoie şi de mine, să-mi spui.

- Îţi spun.

Şi cum bunica lui Trésor se grăbea spre sacoşă, se grăbi şi ea spre uşă - abia aştepta să-şi revadă băieţii!

Isamu

Deblocă uşa şi oftă greu - venise Aleodor. Acum, o să trebuiască să se întrerupă - şi să-i pună filmarea de la început. La dracu! Tocmai acum, când devenise mai interesant... Îşi sărută jaspul şi-o ridică din poala lui. Iar uşa se deschise:

- Salut, salut!

- Salut.

Părintele era "copt" până aproape de punctul de ardere:

- Dacă-mi spui că nu ai veşti din România, eşti un chinez mort!

- Am veşti complete şi complexe din România.

- Slavă Cerului! Voi nu vă daţi seama - da' Ştefan nu m-a sunat deloc azi! Şi ştie! Ştie tot!

- Nu ştie chiar tot. Că de-aia te duci tu la el - ca să-i duci tot. Vino-ncoa.

Spionul se grăbi să ocolească biroul. Mută bumbul la minutul 15 şi apăsă play. Şi auzi clar scăparea verbală:

- Fir-ar...

- Stai liniştit. Sun Peng s-a ocupat personal de tot ce înseamnă "acţiunea puişorii". Aşa i-a zis - "acţiunea puişorii"...

Pe ecran, Piao tăia mâna idiotului; lângă el, Aleodor îşi aprindea o ţigară... Ridică privirea spre Biyu:

- Ai împachetat?

- Da. Dar mă duc să verific dacă am împachetat tot.

Îi mulţumi cu un zâmbet şi rămaseră singuri.

- ... E mişto. O să-i placă. Şi-acu' lasă prostiile! Zi-mi de ăia doi!

- Ăia doi sunt pe-o funie întinsă deasupra unei prăpăstii. Şi n-au sârmă de siguranţă. Aşa că încearcă să pară naturali. Că, dacă pică de-acolo, mor. Indiferent pe ce parte pică.

- Ce veşti ai despre ei?

- Gabriel n-a ieşit din casă. Are duşmani mulţi şi variaţi; iar o parte din umbrela lui era chiar taică-su. Până nu se face şedinţă, până nu se stabileşte cine preia afacerile lui Leo, ăla e în pericol. Spre deosebire de el, Andrei e bine-mersi. Pentru ăla, înrudirea cu afaceristul gri închis era un dezavantaj. Ăla s-a uşurat când a aflat că a murit taică-su. Aşa că şi-a invitat primadona la o plimbare prin oraş. De dimineaţă, de la nouă, se tot plimbă cu ea. Şi nu pare să observe că plimbarea cu ea nu seamănă deloc cu plimbarea cu Florentina. Îl mai ia ea de mână când şi când - că el uită...

- E nasol. Aia mică e-n mâinile lor. Şi e nasol dacă ei pică.

- Depinde cum vezi lucrurile.

Aleodor nu le vedea deloc - se holba la el şi aştepta explicaţiile...

- Dacă ăia pică, mercenarii rămân fără fonduri. Şi au ordin ca, de la un punct încolo, să ducă copilul într-o tabără de ţigani şi "să-l piardă" acolo. Mişcare care pe noi ne avantajează enorm.

- Dacă ăia pică şi-apucă să dea un telefon, mercenarii o omoară pe-aia mică. Ori îi zboară creierii fără să clipească, ori o sufocă cu perna - modalitatea chiar nu contează! Şi-atunci să vezi dezastru!

- N-or să dea telefonul ăla. Atâta timp cât Ştefan îi sună şi se ocupă de ei, n-or să dea telefonul ăla. Şi nici n-au de ce să pice. Ştefan e singurul care-i poate "sufla" de pe funie. Iar Ştefan nu-i "suflă". Indiferent ce-o să se aleagă de afacerile lui Leonard - ăia sunt consilierii lui Ştefan.

- Am auzit o vorbă, ca o boare...

Auzise el, cu urechile lui de spion, o vorbă...

- ... Am auzit că o să-i vândă.

Ridică scurt din umeri:

- Dacă nu-i mai sunt de folos, o să-i vândă. Dacă nu, nu. De ce?

- ... Piaţa rusă e instabilă. Ăia sunt o încrengătură de şmecherii şi trădări şi maţe-ncurcate. Dacă nu e atent cui îi vinde, o să fie nasol! Poate să aibă de suferit!

- Stai liniştit.

Luă un bileţel şi pixul... şi zâmbi:

- Cum îţi surâde varianta asta?

Aleodor începu să râdă:

- Eşti sadic...

- Sunt sadic. Şi-l îmbrac pe şefu' într-o armură impenetrabilă, după care îl scot victorios de pe câmpul de bătălie.

- O să mă interesez; adică o să ascult cu atenţie. Trebuie să vrea şi ăla, nu?

Categoric - şi cumpărătorul trebuia să fie de acord să cumpere... Scoase bricheta şi dădu foc bileţelului:

- Şi-acum hai să-ţi povestesc ce ţi-am împachetat. Că nu te-a sunat deloc azi - iar asta înseamnă că şedinţa începe imediat după clasicul "Salut"!

Aleodor aproba şi-şi trăgea un scaun... El constata că spionul nu întrebase nimic de Florentina - semn că "nu-l apăsa" nicicum problema fetei lui Ştefan... Poate că cearta lor de la conac era cauza; poate că şefii începuseră să facă presiuni asupra lui încă de dimineaţă. Poate că i se părea normal ca prinţesa să fie acum la nici un centimetru de mama ei - adică în siguranţă. În orice caz, Aleodor nu întrebase nimic de Florentina. Îşi nota asta chiar acum, în memoria de lungă durată...

- Apropo de şedinţă - să nu-mi pui şi pedeapsa.

- ... De ce?

- Ea vine mâine la conac, nu? Şi vine cu Florentina! El o să aibă nervii întinşi la maximum, pentru că o să stoarcă de la mine toate informaţiile - plus picanteriile... Las-o să-i aducă ea filmarea. Când o s-o vadă, Ştefan o să aibă un şoc. Jumătate din încărcătura nervoasă o să dispară la vizionare; şi, o dată cu ea, o să dispară şi jumătate din pedeapsa pregătită pentru Florentina.

- ... Ai dreptate. Eşti un bun psiholog!

- Nu chiar aşa de bun cum crezi tu. O parte din ceea ce s-a întâmplat a fost cauzat de mine. De discuţia mea cu ea. Aia de la conac. Aia când am plesnit-o...

Nota şi asta în memoria de lungă durată - faptul că Aleodor avea uneori remuşcări şi nu prea ştia cum să trateze cu prinţesa...

Ana-Maria

Îi auzea pălăvrăgind în living - şi cum vorbeau amândoi în acelaşi timp, deducea că cel care-i asculta era Piao... Apăsă soneria. Guriţele amuţiră; şi-apoi tropăitul se apropie în viteză... Uşa se deschise larg.

- Bună seara...

Băieţii ei se aruncaseră la propriu de gâtul ei... Îşi adună toate puterile şi reuşi să intre cu tot cu ei în casă. Iar Léon o pupă apăsat pe amândoi obrajii:

- Bine-ai venit! Doamne, ce dor mi-a fost de tine!

- Şi mie mi-a fost dor de tine...

- Mami, a ce miroşi?

Philippe era mult mai pragmatic decât Léon - şi sesizase imediat mirosul impregnat în haine. Se grăbi să-i răspundă:

- A carne stricată.

- Păi de ce?

- Ne-am dus cu toţii la un individ cu care face tati afaceri. Ăla a pus imediat de grătar în curte; da' carnea era cam expirată, aşa. Mirosea ciudat. Şi n-am stat la masă. Am venit să vă mănânc vouă urechiuşele...

Ei râdeau şi se fereau de dinţii ei, Piao o privea lung şi-i mulţumea pentru minciuna incredibil de credibilă...

- Mami, unde e Florentina?

- E la Cernica mică. Mă aşteaptă acolo.

- Păi de ce?

- Fiindcă e *marimé*. Ai uitat?

Prinţul cel mare uitase... Philippe oftă scurt:

- Iar asta înseamnă că diseară te duci la ea...

- Diseară mă duc şi dorm cu ea. Nu i-a fost chiar bine pe-acolo pe unde-a umblat; are nevoie de mine. Iar mâine o duc la tati, la conac. Mergeţi şi voi?

Philippe se grăbi să aprobe:

- Da. Neapărat! Trebuie să exersez! Să mă pregătesc pentru concertul de la conac!

- Prinţule, tu te antrenezi tot timpul! Ce, până acum nu te-ai antrenat la pianul de la bunicul?

- Ba da. Dar nu-i acelaşi lucru! Trebuie să fiu acolo, ca să-mi intru în rol...

Ia uite ce de minunăţii învăţase băiatul ei... Léon zâmbi strâmb:

- Sper să nu te superi; dar eu aş prefera să rămân aici. Cu Meili cu tot, dacă vrea şi ea să rămână aici...

- A început să-ţi placă în Aurari?

- Mi-a plăcut întotdeauna în Aurari! Numai că acum am un interes, cum se zice...

I-auzi! Băiatul ei avea un interes în Aurari! Oare ce interes?

- Diamant mi-a zis că se ocupă un pic de transformarea mea. Acum, tu nu vezi - că nu m-am aranjat, că n-am ştiut că vii aici! Da' să ştii că a fost bestial, cum m-a aranjat el! Adică am fost în oraş, pe la cele mai răsfăţate magazine, şi mi-a explicat ce şi cum, m-a înţolit, m-a dus şi la frizer...

Şi-şi aranja repede-repede freza... Nu era rău ca Léon să înceapă să se preocupe de propria înfăţişare - că intrase demult la pubertate, şi-acu' săreau fetele pe el! Se grăbi deci să îl încurajeze:

- Să ştii tu că se vede! Acum, că o aranjezi, parcă-parcă se vede... E o tunsoare nouă?

- Daa, una de-aia şmecherâ!

Aproba şi râdea...

- Aşa că, dacă nu te superi, eu aş mai sta în Aurari.

- OK. Atunci tu rămâi în Aurari. Iar Philippe şi Florentina merg la conac.

Băiatul ei cel mic o prinse de mână:

- Hai să vezi cât am avansat cu concertul! Adică hai să auzi - că auzi, nu vezi! Nu?

Într-adevăr, auzea muzica - nu o vedea... Dar unde mergeau?

- Unde mergem?

- Sus, în camera mea! Aa, nu ţi-am spus! Am adus pianul aici, în camera mea.

Dezastru...

- Da' stai liniştită, că mă joc şi cu copiii! Uite, întreabă-l şi pe Léon!

- Da, mami, aşa e! Iese în fiecare zi la joacă! Pe cuvântul meu!

Intra în camera lui Philippe şi se simţea ca o mămică scumpă şi dulce şi trombonită "pe faţă"...

- Stai jos.

Gata, stătea jos! O cam îmbrâncise, semn că nu accepta un refuz sau o tărăgănare... Şi n-apucase să facă duş, iar asta însemna că va împuţi rău fotoliul...

Se apucă încet cu mâinile de cap - băiatul ei învăţase o simfonie întreagă...

Léon o privea cu ochi fericiţi; ea îl privea cu uimire. Prinţul cel mare ştiuse de isprava prinţului cel mic; şi, în timp ce prinţul cel mic se căznea şi-şi dădea silinţa să apese perfect clapele alea, prinţul cel mare se delecta cu uimirea ei...

Muzica se opri.

- Suită nr. 3 pentru orchestră în re major. Adaptată pentru pian. Asta o să cânt la începutul concertului.

Uau! Unde ajunsese Philippe cu pianul? La facultate? Sau era temă de masterat piesa asta de Bach?

- Ştii, mami, eu m-am gândit că e mai bine să stau la conac, cu tati. O să fie supărat, când o să se vadă cu Florentina. Şi cred că muzica mea o să-i facă bine.

"Oo, da! Da' nu piesa asta! Dacă i-o cânţi pe-asta, îşi bagă cuţitu'-n inimă!" Tăcea...

- Simt eu că o să se facă bine mai repede, dacă îi cânt!

- Cu siguranţă, o să fie mult mai liniştit dacă te ascultă. Dar am o rugăminte.

- Care?

- ... Să-i spui lui Jiao să-ţi găsească melodii mai vesele.

- Aa, stai liniştită! Ia să vezi acum!

Ia să vadă acum... Daa, mult mai bine! *Let it be* era mult mai bine!

- Mult mai bine!

El aproba cu capul şi cânta... Ea constata, încă o dată, că avea un băieţel-minune... şi că Léon nu mai venea să-i stea-n poală, ci îşi trăgea un scaun - semn că băieţii ei creşteau cu repeziciune... Şi nici nu voia să se gândească ce-o să se-ntâmple peste doi-trei ani, când ochii verzi or să ochească o domnişoară - iar sufletul o s-o primească înăuntru...

Titel

Mai avea cam 50 de metri şi ajungeau. Încă 5 minute - şi trebuia s-o lase singură în casa aia plină de cuţite şi foarfeci şi săbii şi pistoale şi pastile...

N-avea încotro - trebuia s-o lase acolo şi să plece la treabă. Nu că-i ordonase Ana aşa - dar chiar avea treabă! Trebuia să fie, la opt fix, la o paranghelie "spălată"; trebuia deci să ajungă acasă, să-şi facă baie, să se aranjeze... Şi era şase jumate deja! Aşa că frână şi opri motorul:

- Hai.

Se apropie de tânărul de la poartă:

- Salut.

- Salut.

- Vezi, că asta mică rămâne aici. Ochii-n patru. Nu intră şi nu iese nimeni. Nici chiar ea!

- Gata, şefuţu' - s-a reţinut.

Bun! O împinse în curte, scotoci după cheie... Intră.

Mm, ce aer închis era aici! O împinse spre cealaltă uşă:

- Du-te şi fă o baie zdravănă - să iasă mirosul.

Se ducea - dar nu zicea nimic. Iar el simţea că făcuse o greşeală amintindu-i de miros - adică de scena cu idioţii ăia arzând... Intră în mica bucătărie - oare avea ceva de mâncare aici?... Nu - de vreme ce nu locuia nimeni aici, normal că n-avea nimic de mâncare! Nu? Reveni în sufragerie:

- Trimit băieţii să-ţi ia ceva de mâncare.

- Nu mi-e foame.

"Fă, lasă figurile! Că ai vomat micul dejun şi-ai sărit peste prânz!" Florentina scutură scurt capul:

- Nu mi-e foame. Eşti sigur că mama se duce mâine la conac?

Aprobă cu capul.

- ... Şi dacă mă lasă aici?

Ridică din umeri:

- Dacă te lasă aici, stai aici cuminte! Îţi aduc eu tot ce-ţi trebuie...

Tocmai făcuse o prostie imensă - prinţesa reîncepuse să suspine...

- Lasă prostiile - du-te şi spală-te şi potoleşte-te. Că nu te lasă aici. Dacă a zis că plecaţi amândouă mâine, atunci să ştii că plecaţi amândouă mâine. Şi-ţi mai zic o chestie - n-o să dormi singură aici. O să vină şi ea, mai pe seară, cu cina. Şi-o să vorbiţi. Va trebui să vorbeşti cu ea, să ştii!

Florentina ştia asta - aproba cu capul. Bun!

- Să fii cuminte. Să nu ieşi din casă. Şi să nu interacţionezi cu paza. Stai locului şi pregăteşte-ţi confesiunea - că e important.

Primi o nouă aprobare... Porni spre uşă:

- Pa!

- Îţi mulţumesc... că mă ajuţi...

- N-ai de ce să-mi mulţumeşti. De-a lungul vieţii, am văzut multe adolescente plecate în derivă. Unele s-au întors la cursu' bun; altele s-au pierdut în ocean. Da' tu n-ai voie să te pierzi. Pentru liniştea şi sufletu' lu' taică-tu - fă un efort şi nu te pierde în ocean! Da, Florentina?

Da. Aproba şi plângea din nou... Oof! Se grăbi să iasă - că nu mai putea să stea aici cu ea! Lacrimile ei îl ardeau pe suflet! Şi el avea fete; şi se gândea, uneori, că or să vină momente infernale...

Prinse braţul tânărului de la poartă şi-i mârâi printre dinţi:

- Dacă o vezi că iese afară, o bagi înapoi în casă. Şi-o încui în casă. Şi mă suni şi-mi zici.

- Da, şefuţu'.

Gata - se ducea glonţ acasă! Era târziu deja!

Florentina

Titel plecase. Auzise Escalade-ul îndepărtându-se. Era singură aici... Singură cuc...

Se aşeză pe covor. Închise ochii şi-şi acoperi faţa cu palmele... Şi revăzu cum Sebi dă din cap, iar pielea...

Nuu!

Sări în picioare şi se repezi în baie! Titel îi spusese să se spele! Ea trebuia să fie cuminte şi ascultătoare, dacă voia să fie luată din ţara asta, care acum i se părea polul răutăţii mondiale, şi dusă înapoi în Franţa! Aici, în ţara asta, ea una păţise lucruri îngrozitoare! Şi întâlnise oameni îngrozitori! Şi mincinoşi - foarte mincinoşi! Îi spuseseră toţi că o iubesc, că se topesc după ea, că vor s-o ia de nevastă şi să stea la picioarele ei...Şi când colo, Sebi voise s-o vândă... unui proxenet... Tocmai Sebi, în privinţa căruia nu se-ndoise nici o clipă de sentimentele lui, de cuvintele lui...

Doamne, cât de proastă era!

Apa ţâşnea din duş; ea se dezbrăca, grăbită... Plecă involuntar privirea, amintindu-şi că Jean o lovise cu piciorul "ca la meci"... Cu piciorul ăla care fusese suit pe masă, pe care Piao turnase...

Repede - sub duş! Trebuia să termine repede! Trebuia să fie ascultătoare - să nu mai facă vreodată tâmpeniile pe care le făcuse de când ieşise de sub incidenţa sfaturilor lor! Trebuia să fie cuminte, ca să ajungă la conac! Acolo era singurul loc unde se simţise întotdeauna în siguranţă! Şi unde ştiuse dintotdeauna că nimeni n-o să-i facă rău! Acolo era şi Thomas, care...

Oare Thomas... Oare o mai iubea?

Bufni în plâns - şi începu să frece cu îndârjire pielea! Trebuia să ajungă la conac! Trebuia să facă cumva să nu-l piardă pe el! Că, dacă-l pierdea pe el, chiar că se termina totul! Îşi tăia venele - şi gata!

Părul îi era înnodat îngrozitor - aşa că luă sticla cu şampon şi şi-o turnă-n cap. Şi făcu multă-multă spumă... Şi-acum, cu pieptănul rar, cu dinţii încleştaţi bine şi lacrimile în ochi, că durea îngrozitor...

Nu putea să-şi dea seama cine era responsabil de nodurile şi încâlceala din părul ei. Nu se uitase la tot filmul - în plus, observase că fusese "montat". Presupunea, deci, că lipseau bucăţi din el. Dar, din câte văzuse ea, toţi erau responsabili pentru nodurile şi încâlceala din capul ei...

Stătea în fund în cabina de duş, îşi pieptăna scrâşnind nodurile din cap şi avea gânduri ciudate - ei arseseră ca-n iad, ea se stingea cu apă şi şampon... Arseseră pe bună dreptate - meritaseră să ardă! Că nu o violaseră! O batjocoriseră! Mare, uriaşă diferenţă! O batjocoriseră ore în şir... Iar când o să ajungă la conac, tati-al ei o s-o judece şi-o s-o pedepsească - nu pentru că îl crezuse pe Sebi, nu pentru că băuse Cola din sticle pe care nu le desigilase personal, ci pentru că curvăsărise. Se mângâiase cu Andrei şi se dusese noaptea-n dormitorul lui şi se urcase în patul lui. Şi-apoi ajunsese la Howard Johnson şi desfăcuse picioarele pentru contravaloarea unei cine. Aşa cum zicea Titel - curvăsărise şi-i pătase numele. Ea, care nu era fata lui chiar deloc... Băieţii lui nu-i făceau niciodată nici o ruşine. Tocmai ea, progenitura lui Florentin, pe care el o primise în casă... ştiind, probabil, că dacă n-o primeşte cu tot cu copil, fata aia tânără şi frumoasă şi specială pe care-o iubea el n-o să rămână la Cannes...

Ea ajunsese aici dintr-un compromis simplu. Contele se întrebase: o vrea pe fata tânără şi frumoasă şi specială? Da, o vrea. Fata are deja un copil. O primeşte cu tot cu el? Da, o primise cu tot cu copil... Şi-şi jucase impecabil rolul - fusese ca şi tatăl ei şi nu făcuse niciodată discriminări... Ba, uneori, chiar o favorizase...

De ce făcuse asta? De ce se purtase aşa cu ea? De ce-o lăsase să se simtă "fata lu' tata"? Ca să n-o audă cerând să rămână cu Florentin florarul? Ca să n-o audă pe fata tânără şi frumoasă şi specială spunând că ea pleacă cu fata ei? Ca să aibă linişte-n casă? Numai el ştia de ce...

Părul era oarecum descâlcit acum. Iar şamponul care cursese pe ea o spălase. Dădea grăbită cu apă, să iasă odată de-aici... Speriată, brusc, de gândul că mama ei era în Aurari - iar dacă socrul ei îi amintea, într-un fel sau altul, că ea era progenitura lui Florentin florarul, era posibil ca mama ei să dea un telefon şi să spună "Du-te la Cernica şi ia-ţi progenitura"...

Nu! Ea nu pleca cu ăla! Ea n-avea ochi pentru ăla! Ea voia să ajungă la conac! Ea voia - şi trebuia musai - să ajungă la conac!

Ieşi din cadă şi smulse halatul mamei ei - că trebuia să ajungă la

conac! Luă telefonul... La dracu! Nu mai avea baterie! Era "pe roşu"! Trebuia să se gândească bine, înainte să consume liniuţa aia subţire ca un firicel! O să-l sune pe... Pe Grasu!

Suna... Şi-acum suna ocupat. Încă o dată! Suna... Ocupat.

"Nu fii proastă! Grasu n-o să-ţi mai răspundă niciodată! Grasu te urăşte - pentru că i-ai făcut rău celui pe care el îl iubeşte mult!" Îi făcuse rău celui care-o primise cu braţele deschise şi-o tratase ca pe fata lui! Normal că Grasu...

Atunci o să-l sune pe Diamant! Că Diamant n-o iubea aşa de mult cum o iubise Grasu! Diamant o ura acum - că îi făcuse vărul să sufere! Suna... Îi închisese şi el. Şi-acum... Şi-acum, pe cine să sune?

Selectă numărul lui Titel. Suna... iar ea avea inima cât o gămălie de mică, că dacă nici el

- Da.
- Titele, trebuie să ajung la conac! Te rog - du-mă la conac!
- Unde eşti?
- La Cernica.
- Stai acolo cuminte - că pleci mâine cu Ana la conac.
- Titele, mi-e frică!
- Să nu-ţi fie - că eşti bine păzită acolo.
- Mi-e frică să nu-l sune pe Florentin.

Titel tăcuse... Îşi trase nasul şi şopti:

- Io nu cred că mă mai lasă să ajung prin preajma lui. Ca să nu-l fac iar să sufere.
- Florentino, potoleşte-te.

Oups! Ridicase vocea la ea! Îl înfuriase! Îşi înghiţi cuvintele...

- Pune mâna şi culcă-te! Şi scoate-ţi tâmpeniile alea din cap! Florentin nu mai are ce să caute în familia voastră sau în viaţa voastră! Iar taică-tu te-aşteaptă la conac! Uite - sună-l pe Isamu şi întreabă-l la ce oră e zborul şi ce persoane sunt scrise pe autorizaţia de zbor!

Nu putea să-l sune pe Isamu - omul care-o păzise şi pe care ea îl spionase prin camera-ruj...

- Potoleşte-te şi stai acolo cuminte. Şi încearcă să ai încredere în mama ta.

Oof! Cel mai greu lucru, acum, i se părea tocmai chestia asta - să aibă încredere în femeia căreia îi demonstrase deja că nu avea pic de încredere în ea...

- Culcă-te. Eşti obosită. Ţi se-amestecă gândurile-n cap şi ajungi la concluzii ciudate, dacă eşti obosită. Odihneşte-te. Şi pregăteşte-ţi cuvintele. Diseară, o să ai o ocazie nesperată să stai de vorbă cu mama ta! N-o rata - bine?
- ... Bine.
- Dacă se întâmplă ceva, mă suni.
- ... Bine.
- Pa!

Şi-i închisese. Probabil că era grăbit, sau era în trafic, sau într-o negociere, sau...

Într-adevăr - era obosită. Azi-noapte, dormise doar vreo două ore. Şi-apoi nu mai dormise deloc. Era ora şapte - ea era obosită şi nemâncată şi văzuse o grozăvie uriaşă... Două grozăvii uriaşe...

Oare imaginile cu ea ajunseseră deja la conac?... Era posibil... Isamu le dăduse tuturor linii sigure, "de China", aşa că şi el, şi Piao, şi mama ei comunicau cu conacul... Dacă aflase... Dacă tati al ei aflase şi n-o suna să-i spună... Ce să-i spună? Că se transformase într-o curvă? Că îşi bătuse joc de numele lui? Că nu mai voia s-o vadă vreodată? Ce să-i spună? Că n-o să-i spună niciodată că o ierta! Nu! De iertat, ştia că n-o s-o ierte vreodată! Ceea ce făcuse ea... Şi când urlase, în Aurari, şi spusese că ea nu e fata lui - că nu se simţise niciodată mai mult decât un trofeu...

Trăgea încetişor de agendă... Trăgea în sus, aşa că văzu cum "Tata" alunecă în jos şi dispare... Repede! Bunicul! Repede! El sigur o să-i răspundă! Apăsă butonul verde...

Se întreba de ce-i mai spunea "bunicul". După spectacolul pe care îl dăduse la bradul din Aurari, după ce pătase numele pe care omul ăla îl respecta cu sfinţenie, de ce-l mai suna?

... Probabil că asta se întreba şi el; pentru că nu-i răspundea. Se gândea, probabil, că "aia mică" presimţea judecata de la conac - şi căuta aliaţi. Căuta să-i îmbuneze pe cei pe care-i jignise şi-i rănise şi care erau supăraţi pe ea. Căuta să-i împace, cu şmecheria şi viclenia care-o caracterizau...

Nu-i răspundea. Nu-i refuza apelul, dar nici nu-i răspundea. Probabil că sunase la conac, sau...

Făcuse tâmpenii uriaşe. Le făcuse în public, aşa că el aflase deja...

Nu. El n-o s-o ierte niciodată.

Se lungi încet pe pat... I se spusese să se culce; dar nu putea să închidă ochii. Chiar dacă i se spusese să se culce - nu putea închide ochii...

Trebuia să asculte de ei. Trebuia să fie cuminte, ca să reuşească să ajungă la conac. Sau măcar în Franţa - pe teritoriul Franţei. Nu ştia unde sunt actele ei. Ajunsese la abator cu gentuţa atârnată de gât; dar de-acolo i-o luase mama ei. De parcă încercase să se asigure că fata ei n-avea paşaportul...

Închise totuşi ochii - Titel avea dreptate. Era foarte obosită. Şi trecuse prin multe. Şi urma să treacă printr-o discuţie dificilă.

... Îi revedea pe ei, atârnaţi de cârlige. Nu-l mai vedea pe Sebi. Vedea sticla maro, cu acid. Vedea cuţitul. Vedea chestiile alea negre, oribile... Vedea degetele lui Piao - şi mintea ei făcea zoom şi se apropia vertiginos şi vedea cum globul ocular...

Sări în picioare şi se repezi la şifonier! Se aruncă în şifonier! Trase uşa şi se ghemui în colţ... după paltonul lui... Paltonul lui lung, drept, elegant, de conte...

Îşi bătuse joc de el! El era pâinea lui Dumnezeu - şi avusese grijă de ea şi-o răsfăţase şi-i dăduse întotdeauna tot ce-i ceruse! Şi-o iubise ca şi când ar fi fost fata lui! Şi ea îşi bătuse joc de el!

Bufni în plâns.

Diamant

Apăsă butonul roşu şi redeveni atent la carte - că cu Florentina n-avea ce discuta. Auzi - nu se simţea fata lui Ştefan, ci doar un trofeu! Şi-o spusese în gura mare, în faţa tuturor oamenilor din Aurari! Copil tâmpit!

Deci! Unde rămăsese el cu cititul? Paragraful trei. Îl lua de la început, că pierduse ideea...

Încerca să se concentreze şi nu reuşea - Raina lui era la mămica lui, pentru "o chestie urgentă", aşa că el încerca să înveţe la drept. Încerca, de fapt, să regăsească o fărâmă de normalitate. De trei zile trăia cu ghilotina gândului că Raina lui o să se-ntoarcă la conac; şi, deşi şi-o dorea aici, cu el, presiunea plecării ei iminente îi dădea o puternică stare de nervozitate. Simţea că parcă-şi dorea să plece odată! Şi să se liniştească şi el! Să ştie că, gata, reveniseră la viaţa lor dintotdeauna - şi să se liniştească! Să n-o mai vadă zâmbind ciudat, să n-o mai simtă picată pe gânduri, cu mintea hălăduind prin Europa în căutarea reginuţei lor...

Suferinţa ei îl făcea să sufere. Adică îi amplifica lui suferinţa - şi sentimentul de neputinţă. Mai nou, crăpase inima-n Leo Mondialu'. Îi era frică să calculeze că el rostise aseară numele lui, iar mama lui îşi scosese de la deget inelul primit, demult, de la cel al cărui ADN îl moştenise el... şi care murise tot de inimă... tot în pat... tot lângă o femeie... Iar Raina lui era acum la mama lui - şi stătea acolo de juma' de oră deja...

Soneria îl făcu să tresară! Sări în picioare - şi se repezi la uşă! Venise Raina? De ce-o chemase mămica lui? Ce voise să facă? Adică ce făcuse? Făcuse ceva bun pentru Trésor? Îi întinsese cărţile?

Grasu era. La vederea lui, simţi că-i pică şi zâmbetul, şi optimismul... Bunul lui prieten începu să râdă:

- Straşnic *welcome*, bă!
- Credeam că e Raina!
- Aha! Atunci e normal să-ţi pice faţa aşa; că ştiu că nu-s vreo frumuseţe sexy...

Îi altoi una-n umăr şi-l îmbrânci spre canapea:

- Ia treci tu la interogatoriu...

Grasu îşi aprinse o ţigară:

- Ce-nveţi, bă, aici?

- Drept penal - anul întâi.

- Aruncă-l.

Poftim?

- Poftim?

- Aruncă-l - că-ţi strici ochii degeaba.

Închise cartea şi-o dădu deoparte:

- Cum s-o arunc, bă? De ce s-o arunc?

- Partea aia cu infracţiunile s-o rupi şi s-o arunci. Că te tâmpeşte.

Poftim? Ridică mirat sprâncenele... Grasu scoase un telefon şi începu să-l butoneze:

- Ascultă aici la mine - în clipa când or să-ţi intre-n cap pedepsele cu închisoarea, te-ai ars! Te-ai ras singurel din organigrama lu' şefu'!

- Da' ce-ai, mă?

- Uite - ăsta e un subaltern cu şanse mari de avansare!

Primi telefonul. Şi văzu cum Piao loveşte cu cuţitul în mâna de pe masă!

Ptiu! Scăpă telefonul! Iar Grasu bufni într-un hohot straşnic:

- Dezastru! Ai citit-o deja! Bă!!!

Recuperă aparatul dintre perne... Un alt bărbat turna din belşug nişte zeamă albastră peste rană - iar sângerarea scădea rapid în intensitate...

- Bă, ascultă aici la mine! Să nu citeşti despre încarcerare şi treij' de zile! Pă bune! Că mie mi-e tare drag dă tine, mă! Şi tare bun şef ştii să fii, când vrei tu! Să nu te spurci cu căcaturi avocăţeşti, mânca-ţi-aş sufletu' tău! Că mă dă şefu' la alt şef; şi-s om bătrân şi crapă inima-n mine, bă!

Nu-i asculta mişţoul tânguit teatral; se holba la "baia de acid" şi avea senzaţia că visează...

Filmarea se terminase. Ciudat...

- Ia bag-o pe următoarea! Bagă, bagă! Hai - că astea-s selecţiunile! Astea-s crema, cum se zice!

Selectă filmarea următoare.

Măiculiţă, Doamne!

Lăsă telefonul pe canapea, cu ecranul în jos - chestia aia chiar nu voia s-o vadă! Că Agata lui pregătea cina - şi chiar voia să o-nghită! Individul ăla de pe ecran înghiţise o chestie... brr!

- Tovarăşu' Sebi "Poc" a făcut greşeala vieţii lui. L-a sunat pe-un ungur, proxenet de meserie, şi-a încercat s-o vândă pe Florentina. I-a făcut o reclamă fantastică... Şi cum ăla nu s-a băgat la aşa somitate cum e ea, cretinul nostru a gândit cu curu' - şi-a invitat prietenii să-l ajute să facă un frumos film de prezentare a mărfii! Şi pe urmă Ana i-a cumpărat pe toţi patru de la nea Mişu Carabină, din Târgovişte. Apropo - ia de-aici!

Îi întindea o hârtie; o luă.

- Învaţ-o toată şi pune nişte urechi pe lângă ei; că äia ştiu de vânzare-cumpărare şi-au văzut şi motivul tranzacţiei. Dacă vreunul din ei deschide vreodată gura, ai dezlegarea lu' nea Mişu să uiţi de rahaturile cu puşcăria de prin cărţi.

Aha! Păi asta era foarte bine! Dar... Cum adică?

- Cum adică? Bă, vorbeşte normal!

- Am fost cu Ana la nea Mişu. I-a arătat ce-au făcut băieţii lui şi i-a oferit câte 50.000 de euro de căciulă. Moşu' s-a oripilat instantaneu şi a luat doar o bancnotă de 500, că-l ştie pe Ştefan şi ştie că e om de onoare - şi-n plus, era o problemă personală. Şi-apoi şi-a trimis băieţii să-i aducă de-acasă. Şi pe urmă Piao a organizat o frumoasă judecată, folosindu-se de locaţia şi oamenii chinezului pe România...

Deci asta văzuse el...

- Şi i-a pedepsit el. Şi, la final, a făcut baltă de benzină sub ei şi le-a deschis porţile iadului. Au trecut de ele arzând...

Oftă greu:

- Tocmai m-a sunat aia mică. Şi i-am refuzat apelul. La dracu! Trebuia să-mi zici, mă!

- N-aveam cum să-ţi zic. Şi nici de ce.

- Cum nu, mă? N-auzi că m-a sunat? Ea ştie de chestia asta?

- Ea? Pe ea am legat-o personal cu cătuşele de scaun, ca să nu-i vină ideea să se sustragă de la vizionare! A stat lângă mă-sa, în primu' rând! Şi să ştii că n-a plâns de mila lor; a plâns de mila ei! Chinezu' punea imaginile cu ea pe-o plasmă de-aia ca de chiori - şi punea pauză şi-o răzbuna... Trei ore a durat spectacolu'! A fost bestial!

Da - acum parcă simţea izul de fum acru...

- Unde e ea acum? E cu mă-sa?

- Ana e aici, la băieţi. I-a dus maică-tii punga cu lucruşoarele lu' Trésor şi s-a dus la băieţi. Da' cred că nu stă la cină. Cred că ia cina şi se duce la ea, la Cernica mică.

- Păi să se ducă, bă! Să se ducă! Că dacă ea a văzut chestia asta pe-un ecran mare, să ştii că nu-i e deloc bine!

- Ştiu. Şi ştie şi Ana. Da' cred că o lasă să se gândească un pic...

Îşi luă mobilul de pe masă:

- La ce să se gândească, mă? La ce-a văzut acolo? La ce să se gândească?

- La ce-o să vorbească cu taică-su mâine, la conac.

Aa... Grasu se ridică:

- Tu nu te băga în chestia asta. S-au băgat ei - acu' e treaba familiei lor. Bă, io te-am informat. Îţi las telefonu' - uită-te, bucură-te aşa ca mine şi pe urmă distruge-l. E telefonu' unuia dintre ei, aşa că ai grijă să nu mai rămână nimic din el!

Aprobă cu capul.

- Diamante, io-ţi zic o chestie! Io, în clipa asta, sunt foarte invidios pe chinezu' ăla micu'! Că ştie o grămadă de şmecherii şi de chimie şi io n-am fost în stare să bag materia aia-n tărtăcuţă! Da' ştii ce mă roade şi mai tare?

Ce-l rodea şi mai tare?

- Mă roade că io sunt blocat în România. Iar afurisitu' ăla mic e umbra ei şi la veceu! Şi e iute-al dracu, chinezu'! Aşa că n-o să fiu şi eu lângă ea, atunci când o să-i găsească pe nenorociţii care ţi-au răpit fetiţa!

Înlemni - Grasu spunea lucruri ciudate... Fu apucat bine de umeri:

- Azi, Ana a făcut dreptate. A făcut-o mult mai bine decât ar fi făcut-o Ştefan, care s-ar fi rezumat la a-i alinia şi-a le lua gâturile. Şi să ştii că mă rog, în clipa asta, să fiu iute de picior - ca să prind şi io momentul când Ana o să-i găsească pe-ăia care ţi-au furat copilu'! Şi ştiu că n-o să-mi reuşească! Că nu-i treaba mea să fiu lângă ea atunci! Şi să ştii că am o singură consolare la chestia asta - ştiu că chinezu' e tipicar, aşa că o să dureze şase ore, nu trei... Şi ştiu că o să filmeze tot. Şi-o să bag stick-u' în plasmă într-o zi şi-o să beau o bere şi-o să mă delectez cu codu' penal chinezesc - ăla nescris. Şi-o să mă ungă pe suflet!

La dracu! Afurisită gură avea şi ăsta! Bufni în plâns - şi fu tras şi îmbrăţişat zdravăn... Şi nu putea să-l îmbrâncească, aşa că stătea mămăligă să-l consoleze Grasu şi să-l mângâie pe spinare şi pe cap şi-i auzea blestemele şi înjurăturile şoptite... Palma grea îl bătu voinicеşte pe spate:

- Bă! Ascultă aicea la mine, bă! Tu să nu disperi! Auzi? Să nu disperi şi să nu renunţi orice-ar fi! Că cumnată-ta e dată dracului! Cumnată-ta o să-ţi găsească fetiţa! Şi-o să ţi-o aducă acasă! Diamante! Diamante, nu mai plânge - mânca-ţi-aş ochişorii tăi şi sufletu' tău! Nu mai plânge! Că cumnată-ta o să-ţi găsească comoara! Şi-o să fie bine!

Aproba haotic cu capul şi lăsa toată tensiunea să iasă în hohote lungi...

Isamu

Erau gata de plecare - coborau scările. Aleodor cobora primul, de parcă ştia că nu era frumos să fie indiscret...

Jaspul lui zâmbea, deşi era din nou în "ţinuta de serviciu" şi căra rucsacul pe umăr...

Avuseseră câteva zile foarte plăcute. Se comportaseră normal -

iar lucrurile merseseră de minune! El îşi revenise - şi fusese mult mai bine! De când îi spusese o parte din gândurile lui, de când cedase şi renunţase la acreala bărbatului hotărât s-o facă fericită şi-apoi s-o alunge, jaspul lui strălucea ciudat... Hm! Post-adolescenţa lui era o pacoste!

Azi, acum, livingul era extrem de scurt. Şi cum Părintele făcea paşi mari, grăbiţi, iar el trebuia să-i strângă mâna înainte să-i deschidă glasvandul, aşa-i venea să-i zică vreo două...

Se opri lângă glasvand - şi-i strânse mâna:

- Să ai grijă cum îi spui.

- Dificilă sarcină! Îţi dai seama că, indiferent cum îi spun eu, el o să gândească acelaşi lucru!

- Da, îmi dau seama. Dar sunt sigur că o să reuşeşti.

Bărbatul din faţa lui nu era deloc sigur că o să reuşească...

- Vorbim.

- Vorbim.

Aleodor ieşi. Se întoarse spre ea - şi-o prinse de umeri:

- Să ai grijă.

- Bineînţeles.

Zâmbi şi-o privi lung, fără nici un fel de reţinere...

"Să ai grijă de tine. Şi să te întorci repede!"

Obrajii se îmbujorară uşor; ochii albaştri se plecară, grăbiţi - şi reveniră şi-i transmiseră că era îndrăgostită lulea şi nu prea mai ştia cum o cheamă...

- Ţinem legătura.

- Bineînţeles.

Îi dădu drumul. Tânăra se grăbea să iasă, să ajungă la blindată... El trebuia să stea acolo şi să aştepte plecarea lor; ştia că era foarte posibil ca Aleodor să se uite acum la el, aşa că încerca să-şi cenzureze privirea post-adolescenţă...

Plecaseră.

Închise glasvandul şi porni, încet, spre scară. Era ciudat; zâmbea ciudat, păşea ciudat... Păşea ca un îndrăgostit incurabil! Şi uite că nu-i păsa că Isabelle ştergea praful, iar el o să treacă de ea, iar ea o să-l privească şi-o să-i vadă paşii îndrăgostiţi şi-o să priceapă totul...

Poate că, la urma urmei, venise momentul să-şi creadă băiatul. Se schimbase. În bine. Era îndrăgostit - şi-i era foarte bine. Şi nu se mai gândea la ce-o să fie în octombrie; se gândea strict până la revenirea ei în vilă. Nu cântărea cantitatea de singurătate care-o să se scurgă până atunci; se gândea cum să-i organizeze revederea de "bine-ai revenit"...

Intră în birou şi trase uşa după el. Era îndrăgostit. Şi zău că nu-i părea rău! Zău că era tare bine...

Ana-Maria

Blindata înainta încet pe strada îngustă. Comuna Cernica, deşi ajunsese periferia Bucureştiului, avea aceleaşi străzi înguste. Nu ştia de ce dracu n-o modernizaseră. Probabil că nu mai erau loturi de teren interesante pentru şmecherii zilei; aşa că "nu renta" cheltuiala...

Oftă greu - că nu ştia dacă să râdă sau să plângă, dat fiind că trăia şi lucruri bune, şi lucruri rele...

Şoferul era atent la drum. Îl privea lung... şi-şi amintea de Alex... Băiat frumuşel, un pic ruşinos în preajma ei, care evitase de câteva ori să ridice privirea spre ea...

Ce mai putea să spună? Ce mai putea ea să-i spună Florentinei? Că greşise atunci când îl minţise pe Alex? Fata ei ştia deja că greşise enorm atunci când se-apucase să-l mintă cu neruşinare! Atunci, să-i spună că făcuse o alegere oarecum inspirată? Şi-apoi s-o întrebe dacă el se purtase frumos cu ea? Asta era o tâmpenie - normal că alegerea fusese inspirată iar el fusese un domn, de vreme ce idila lor interzisă durase o lună jumate - iar el venise cu inelul în prima zi când "o prinsese" în Aurari... Să o întrebe de ce Sebi? Asta era altă tâmpenie! S-o pună să-i povestească cum îl cunocuse? Ce folos - scopul ei era s-o liniştească puţin, nu s-o scormonească şi să-i zgândăre în amintiri...

Ce putea să-i spună ea Florentinei?

Maşina opri în faţa porţii. Luă geanta cu cina şi coborî:

- Îţi mulţumesc.

- Cu multă plăcere.

Avea o problemă cu şoferii ăştia din Aurari. Acum, după ceea ce se întâmplase cu Alex, ea avea o problemă uriaşă! Angajaţii lui Vali Calu erau prieteni buni - tovarăşi buni, de vreme ce se apărau unul pe celălalt... Poarta se deschise larg:

- Bună seara.

- Bună seara.

Tânărul o urmă - şi şopti:

- N-a ieşit din casă. Băiatul din spate zice că o aude uneori plângând...

La dracu! Aprobă scurt şi grăbi pasul - ăştia se apucaseră s-o spioneze pe prinţesă! Se afla din ce în ce mai mult, din ce în ce mai repede, spre disperarea ei - care acceptase băieţii lui Sun Peng tocmai ca să-i ţină pe băieţii lui Ştefan la distanţă de "veşti"! Intră în casă.

O întâmpină un hohot de plâns prelung...

Nu. Nu ei o spionau pe Florentina. Ea se dădea de gol, ca o proastă ce era. O s-o ciufulească! O s-o bată până-i sunau toţi clopoţeii-n cap! Aah! Intră în dormitor şi trânti uşa. Şi mârâi printre dinţi:

- Nu mai boci - că te-aude paza şi te dai de gol!

Bocetul prelung deveni imediat înfundat... Lăsă sacoşa pe masă:

- Ieşi de-acolo.

Nu, nu ieşea din şifonier... Trecu la romanes:

- Ieşi de-acolo - că mă jur pe sufletu' lu' Ştefan că nu-ţi fac nimic.

N-avea de gând să iasă... Oftă greu şi începu să pună masa:

- Uite cum facem. Eu mă duc să mă spăl - că put ca dracu de la duhoarea ălora. Tu ieşi de-acolo, mănânci şi te linişteşti. După care, dacă vrei, vorbim; dacă nu, dormim. E bine?

Nu primea răspuns - fata ei bocea înfundat... Cina era aranjată; lăsă geanta termoizolantă lângă uşă şi deschise încet uşa şifonierului. Şi se lăsă în jos şi-o privi lung...

Florentina ascultase indicaţiile lui Titel; făcuse baie. Dar uitase complet că are haine aici, în camera cealaltă; aşa că luase halatul ei de baie şi se ascunsese în şifonier. Şi bocise până acum - se ghemuise pe jos şi-şi bocise şi sufletu' din ea! Iar acum, când erau amândouă aici, Florentina ei se ascundea după paltonul lui Ştefan... şi continua să bocească...

- ... N-am să te bat. Nici n-am să-ţi reproşez că ai făcut ceea ce-ai făcut. Nici bătaia, nici reproşurile n-or să şteargă trecutul. Niciodată-n viaţă să nu-ncerci să ştergi trecutul; că n-ai să reuşeşti decât să-l readuci obsesiv în prezent.

Trase încet paltonul... Coborî încet mâna care acoperea capul... Măiculiţă, ce epavă era fata ei! O prinse uşor de mână şi-o trase spre ea - şi fu imediat luată de gât şi strânsă tare-tare-tare-n braţe...

În clipele astea, simţea că greşise - că n-ar fi trebuit să-l lase pe Piao să se ocupe de idioţii ăia. Ar mai fi avut ea nişte chestii de făcut - ar fi putut să le-aducă rubedeniile acolo, la abator, şi să înceapă cu ele! Ca să-i usture şi pe ei sufletele...

- ... Mămico...

Stop! Stop gânduri! Vorba ei - nu trebuia să readucă obsesiv trecutul în prezent! Trebuia să depăşească momentul! Pedeapsa era aplicată, ăia erau morţi de câteva ore bune - aşa că, gata cu ăia! Fata ei era în braţele ei; şi avea nevoie de ajutorul ei...

- ... Te rog să te linişteşti. Nu te ajută cu nimic plânsul ăsta. Ba, mai mult - îţi face rău. Te rog să te linişteşti. Şi să nu te mai gândeşti la ceea ce-a fost, decât în măsura în care trebuie să-ţi îndreptţi greşelile. Ţi-am spus - nu poţi da timpul înapoi. Nu-ţi poţi şterge trecutul. O să-l cari cu tine toată viaţa. Aşa că trebuie să găseşti o cale de a-l anula. Trebuie să anulezi minusurile punând plusuri - ca la matematică. Ai nevoie de plusuri multe, ca să iasă un total cât mai pozitiv...

Capul brunet aproba violent...

- Aşa că eu zic să nu mai plângi. Că îţi faci singură rău. Şi nu pui plusuri dacă plângi; pui minusuri. Şi-o să te doară capul, o să ţi se facă rău...

- ... Mămico... Eu...

- Tu te ridici şi te linişteşti. Hai!

Se opinti serios, ca să reuşească să se ridice cu tot cu ea... Mm, ce grea era! Adică era ea obosită şi ieşită din formă rău de tot... Încercă s-o aşeze pe scaun - dar Florentina nu-i dădu drumul:

- Iartă-mă!

O dezlipi de ea şi-o aşeză pe scaun - şi se lăsă în jos, lângă ea:

- O să te iert. După ce pui plusuri şi lămureşti trecutul, o să te iert. Dar nu acum, ci după ce te-au iertat toţi ceilalţi - Ştefan, nea Dumitru, tanti Perla, Diamant, Alex, orăşelul... Pentru că ai avut dreptate - tu nu eşti fata lui Ştefan. Eu te-am adus la el - ai ajuns la el pentru că el m-a vrut pe mine. Iar el te-a primit în viaţa lui, în sufletul lui - şi te iubeşte la fel de mult cum îi iubeşte pe Léon şi pe Philippe. După ce te iartă el, or să înceapă să te ierte şi ceilalţi. Iar după ce te iartă ei, o să te iert şi eu. O să aştept să pui plusuri... până-i împaci pe toţi.

Florentina ei nu pricepuse nimic! O privea lung şi nu pricepuse nimic...

- Ştefan ştie tot; iar ceea ce n-a ştiut, o să afle atunci când Aleodor o să ajungă la conac. Adică peste vreo jumătate de oră.

- Să nu-i spui! Să nu-i spuneţi! Lăsaţi-mă să-i spun eu!

- E mult mai bine să afle acum, dintr-o sursă neutră. O să se înfurie, o să fiarbă, o să-ţi pregătească o pedeapsă gigantică... şi-o să adoarmă. Noaptea e un sfetnic bun pentru noi toţi. Mâine, o să vadă altfel lucrurile. O să le judece altfel. Ştii bine că e un om drept - şi judecă drept. Şi ştii că cea mai bună soluţie este adevărul. Florentina, eu nu-mi permit să te las să-i spui tu adevărul. Nu-mi mai permit. Tocmai de-asta, l-am rugat pe Isamu să pună adevărul pe-un DVD şi să i-l trimită, prin Aleodor.

- Mămico,

- Florentina, nu încerca să te lupţi cu realitatea. Adevărul va ieşi întotdeauna la suprafaţă. Mai devreme sau mai târziu, minciuna va fi demascată. Aşa e-n firea lucrurilor! Aşa e viaţa! N-ai cum să transformi minciuna în adevăr...

Fata ei plângea rău de tot... Încercă să-i şteargă lacrimile:

- O să afle faptele. Şi o să le judece. După care o să se odihnească, o să se trezească, o să recalculeze totul - că noi ajungem acolo pe la prânz... Să nu încerci să ştergi trecutul - sau să-l îmbraci în motivaţii şi scuze. Acceptă trecutul aşa cum a fost el - fără înfloriturі. Nu căuta explicaţii la trecut. Nu-i "servi" lui explicaţii - spune-i adevărul, nu explicaţiile faptelor tale. Acceptă-ţi trecutul aşa cum e el. Că nu-l poţi schimba. Dacă ştii să trăieşti prezentul, ai să reuşeşti să influenţezi viitorul. Şi să pui plusuri şi să anulezi minusurile trecutului. Acum ai înţeles?

Florentina aprobă - şi oftă greu, printre suspine... Se ridică:

- Bea niţică apă şi mănâncă. Te mai doare?

Fata ei îi arăta că aşa şi-aşa...

- După ce mănânci, o să-ţi dau pastilele. Şi apoi ne odihnim amândouă. Bine?

Acum primi o aprobare; aşa că se grăbi să-şi scoată o pijama şi să intre-n baie - nu mai suporta putoarea ălora!

Florentina

Uşa băii se închise corect - nici prea repede, nici prea încet...

Trebuia să se liniştească - clar! Desfăcu apa şi puse sticla la gură. Şi înghiţea, înghiţea...

Privea lung cina...

"Bea niţică apă şi mănâncă." Iar fusese o autistă tâmpită - băuse apă ca o cămilă semileşinată... Ce tâmpenie!

Apucă felia de pâine şi muşcă. Şi începu să mestece - măcar partea a doua să-i reuşească! Trebuia să înghită pastilele - că era spre binele ei...

Mămica ei avea dreptate. Trecutul se petrecuse deja - şi nu mai putea fi schimbat. Faptele erau fapte! Şi cum fiecare om judeca în felul lui, pentru unii oameni trecutul Florentinei Ionescu era într-un fel, iar pentru alţi oameni trecutul ăla se vedea altfel... Aşa cum, în ochii ei, scena cu Adéle şi bodyguardul pe yaht se văzuse într-un fel, diferit probabil de felul cum se văzuse în mintea celui care condusese yahtul, de exemplu...

Trecutul ei nu-i făcea cinste. Se folosise de Vincent - dar o făcuse "cu perdea". Rahatul ăla cu apartamentul şi încuiatul şi spartul uşii era marele minus - pe-ăla trebuia să-l anuleze ea...

Trecutul legat de Andrei era un minus cap-coadă. Se buricise şi se dăduse la el şi-l pupase şi-i lăsase impresia că abia aştepta să se-ntindă toată sub el! Şi cum chestia aia se numea "curvăsărie", îi adusese ei multe minusuri... Şi cum tati al ei nu-i făcuse niciodată avansuri chinezoaicei-şefe din China, pe motiv de umbrelă şi bună conlucrare francezo-chineză, ştia deja că el o va judeca aspru pentru ceea ce făcuse ea cu Andrei. Că el îi spusese de la început să nu se joace cu ăla! Să nu se mai ducă în Rusia! Să nu mai încerce ea să o elibereze pe Trésor! Tati-al ei era un domn - nu-i spusese-n faţă că ăla n-o să cedeze copilul nici după ce-o "desfunda" prin toate găurile, în mod repetat şi haotic! Îi vorbise cu perdea, încercase să bată uşurel şeaua ca să priceapă iapa ce şi cum... O s-o pedepsească rău pentru rahatul ăla cu Andrei! Era foarte posibil ca rahatul ăla să fi făcut pagube în relaţia de afaceri - că se lăsase pozată şi filmată şi scoasă-n lume la braţul lui, de gâtul lui... În plus, era posibil ca ăla să plănuiască acum să se răzbune ori pe mama ei, ori pe tatăl ei...

Trecutul legat de Alex era o catastrofă... Aici, avea un singur plus - îi plăcuse de el. Îi plăcuse sincer de el! Dar modul cum îl convinsese, faptul că o lungise cu el o lună jumate după ce-şi atinsese scopul... Faptul că o lungise o lună jumate dovedea că îi plăcuse de el. Şi-l strânsese-n braţe nu fiindcă avusese ea fixaţia fetei mari; ci pentru că îi plăcuse cu el. O făcuse "din toată inima". În rest, totul era un minus gigantic - minciuna, ascunzişul, miile de minute în care ar fi putut să deschidă gura şi să le spună şi lor ce se întâmplase...

Făcuse un balamuc gigantic în Aurari... Spusese cuvinte imposibil de uitat... Iar îi venea să plângă rău...

Îşi umplu gura cu mâncare. Îşi impunea să mestece...

Din 13 iunie, toată viaţa ei fusese o adunătură de minusuri. Era în 9 august. Strânsese aproape două luni de minusuri... Dar minusuri strânsese şi mai înainte de 13 iunie. Îl bătuse pe Philippe, urlase la Isamu, la mama ei... Spionase chinezoaica - iar fata aia chiar nu-i făcuse nici un rău...

Dădea încetişor cu degetul peste furculiţă şi se gândea... Încerca să numere minusurile, deşi ştia că n-avea nici o şansă să afle aşa câte minusuri strânsese la tati al ei, câte la bunicul ei, câte socotise Diamant, câte îi adunase tuşica Perla...

Ea ce voia? Voia să-şi îndrepte greşelile? Voia să fie parte din familia lor? Familia care-o primise şi-o iubise ca şi cum fusese dintotdeauna în sufletul ei, în mijlocul ei? Sau voia s-o lase baltă - să le-ntoarcă spatele, să se îndepărteze de ei şi să încerce să găsească o altă familie? Şi s-o ia de la zero?

... Ea îi iubea. Pe ei toţi - şi aşa, ca întreg, şi pe fiecare-n parte. Ea simţea că îi iubeşte atât de mult, că o doare nepăsarea lor! Ea se simţise uitată de ei toţi - şi de-aici izvorâse răutatea aia nenorocită... care răbufnise, uneori, şi-o făcuse să-l bată pe-ăla micu', să urle la mama ei, să gândească ciudat la adresa bunicului ei şi-a lui Diamant, să-şi bată joc de Grasu...

Ea n-avea unde să se ducă. Dacă ei o goneau, n-avea unde să se ducă. Familia lui Florentin n-o voia. N-o voise decât atunci, demult - şi-o ţinuse strâns nu pentru că o iubise foarte tare, ci pentru că o voise Florentin. Ei îl iubeau pe omul ăla - nu pe ea, fata individei care-şi lăsase bărbatu' şi fugise cu altu'-n Franţa. În clipa când el n-o mai voise, familia lui o expulzase - o ştersese cu buretele. Violeta pusese două fete în locul ei - nu una! Iar Crina pusese un băiat! Din câte auzise de la Nicuşor, Florentin era topit după băiatul lui... semn că nici fetele Violetei n-aveau mari şanse să facă parte din familia lui... Că erau doar un apendice al trecutului, pe care el îl alimenta cu bani - cam cum alimentezi buba cu medicamente, ca să nu-ţi facă probleme...

N-avea unde să se ducă. Şi nu putea să se dezlipească sufleteşte

de oamenii pe care-i iubea. Aşa că o să rămână lângă mămica ei azi... O să asculte de ea - o să înghită tot ce-i pusese ea în farfurie, o să înghită şi pastilele şi-o să se culce. Iar mâine o să ajungă la conac. Şi-o să-şi primească pedeapsa. O s-o primească pe toată, "o s-o execute pe toată" - cum se spune... Şi-o să încerce să pună plusuri după minusuri. Ca-n matematică. Că nu voia să fie expulzată din familia ei. Din sufletul tatălui ei. Îl iubea mult; el era...

O bufnea iar plânsul, aşa că se grăbea să bea apă...

O să pună plusuri. Şi-o să încerce să-l facă s-o ierte. N-o să se lase - o să-şi tragă pedeapsa, chit că o să tragă cu anii! Undeva la capătul pedepsei lui era iertarea. Şi-apoi totul o să fie bine din nou. Or s-o primească înapoi... fie de la prea multe plusuri, fie de dragul mamei ei - care era un înger...

Ştefan

Cioc-cioc! Oftă greu:

- Intră.

Uşa se deschise larg; iar Aleodor se conformă:

- Bună seara.

- Bine-ai venit.

Spionul dădea mâna cu el, apoi şi cu Sami... şi scoase din buzunarul interior un DVD:

- Am o scrisoare, de la Isamu. Una aşa de amplă, că nici acu' nu mi-a trecut migrena referitoare la ea...

Aprobă...

- Discutăm aici? Sau în birou?

Zâmbi slab:

- Îmi dau seama ce scrie în scrisoarea aia; aşa că prefer să nu mă-ndepărtez prea mult de defibrilator.

Sami se grăbi să se apropie:

- Ce vrei să spui?

- Că ar fi bine să pregăteşti un calmant la seringă şi să i-l laşi Părintelui, înainte să ieşi la plimbare cu familia ta.

Medicul aprobă scurt. Mm - ce se mai botoşise! Sami ăsta avea o calitate uriaşă, care uneori se transforma în defect - era prea săritor. Acum, de exemplu, înţelegea de ce era "expediat" din dormitor; dar pusese bot, că el era medicul, el voia să ajute, el voia să-şi păzească pacientul...

- Poftim. Ştii să-l faci?

- Da. Ridic căpăcelul, bag seringa şi fac întâi jumate. Corect?

- Incorect. Faci întâi o treime. Şi încerci s-o laşi uşor cu lectura scrisorii, că următoarea treime trebuie să vină la cel puţin jumătate de oră după prima treime.

- Aha! OK, am reţinut.

Sami porni spre uşă. Mm - ce supărat era! Se grăbi să-i mai îndulcească necazul:

- Dacă nu ne descurcăm, te sunăm.

- Bine.

Şi ieşea... Aleodor îşi scoase haina şi oftă:

- A fost o zi infernală. M-au ţinut neinformat până am ajuns la Isamu! Îţi dai seama prin ce coşmar am trecut?

Aprobă încet cu capul şi mută laptopul în poală. Şi-i ceru DVD-ul.

- Isamu spune că ţi-a pus totul acolo - inclusiv filmări pe care s-ar putea să le fi văzut deja.

- A făcut foarte bine. Pentru că trebuie să le revăd. Trebuie să-mi amintesc totul înainte să vină ele.

Părintele aproba şi ofta din tot sufletul... gândindu-se probabil că o să tot injecteze calmant în el...

- Stai liniştit. Eu am înţeles-o - am înţeles de ce s-a întâmplat aşa. Dacă n-aş fi fost blocat în spitalul ăla, eu o duceam la ăla pe care-l voia ea! Şi eu păzeam uşa până se-ntâmpla! Ce dracu - mă crezi încuiat?

Nu, nu-l credea încuiat, dar nici nu-şi permitea să-i ghicească gândurile...

- Are şaptişpe ani! E mare! E destupată la minte! Şi e înconjurată de fete care s-au emancipat încă de-acu' un an! Ce puteam să-i cer - să-şi ia întâi doctoratu'?

Aleodor nu-şi permitea să spună nimic...

Păi, să se-apuce să vadă DVD-ul. Şi-apoi să se gândească. Deşi îşi înţelegea perfect fata, nu era deloc de acord cu ceea ce făcuse ea - cu modul cum îşi atinsese scopurile. Florentina l-ar fi putut avea pe Alex şi altfel. Şi n-ar fi trebuit decât să-i spună Anei chestia asta. Sau lui Diamant - că era unchi-su, era parte din familie... Era şeful şefului băiatului ăla...

Pe DVD, al treilea fişier era judecata din Aurari. Numele fişierului îi aminti imediat că mai văzuse o dată filmarea aia... Şi-i amintea cuvintele prinţesei...

- Ştefane, să ştii că mie mi-ar place tare mult să nu mă ating de siringa pe care ne-a lăsat-o Sami.

Aprobă scurt cu capul - nici el nu-şi dorea "să se deregleze" azi. Mâine, o să dea ochii cu Florentina. Şi trebuia să fie "în formă" - ca să poată avea reacţia potrivită. Conta mult pe reacţia aia...

Ana-Maria

Ieşi din baie şi stinse lumina. Şi descoperi că fata ei se făcuse, brusc, îngrozitor de ascultătoare - se lungise în pat, spre fereastră, şi privea lung tavanul...

Nu mai avea ce să-i spună. Nu prea avea ce să vorbească cu ea acum. Se aşează deci la masă. Tuşica Perla le împachetase numai bunătăţuri...

Mânca şi se abţinea să nu hâmăie de plăcerea gustului - ar fi sunat sadic... Ah, da! Avea ceva de spus! Se grăbi să ia unul dintre aparatele de bruiaj şi să-l pornească:

- Leo Mondialu' a făcut infarct.

Tăcere... Continuă:

- Azi dimineaţă, la cinci - a făcut infarct pe yaht. Mihai se ocupă de înmormântare. Gabriel e ocupat cu fi-su, Andrei e ocupat cu una...

Florentina n-avea nici o părere...

- Tuşa spune că suntem pe drumul cel bun.

Şi se răsuci şi-o privi lung. Ochii negri, umflaţi ca la balamuc, o priveau lung, serioşi... Reveni spre farfurie:

- Aşa că viaţa merge înainte. Momentan, n-avem indicii cum că Andrei a aflat ce s-a întâmplat în România. Dar, preventiv, mâine o să călătorim cu avionul lui Fang.

Tăcere... Tresări - specialul începuse să cânte! Îl luă... şi oftă. Şi zâmbi dulce:

- Bună seara, iubitule...

- Bună seara, iubito. Ocupată?

- Nu. Înfulec plăcintă de la tuşica.

- Oo... Te răsfeţi!

- Rău de tot! Mă gândesc la aparatele din podul conacului şi bag în mine plăcintă - şi mai completez cu extra-zahăr...

Ştefan râdea, ea râdea... şi-i venea să-şi pupe fata, că nu reîncepuse să suspine...

- Iubito, vii mâine acasă - da?

- Da. Şi îţi aduc un pianist dornic să-ţi încânte timpanele şi-o fată destul de necăjită...

- Apropo de fată - e cu tine?

- Da. De ce?

- Pentru că Thomas a venit, adineauri, şi mi-a spus că iar s-a delogat de pe FB. Chestie care îl îngrijorează...

- Aha! Stai puţin!

Se ridică şi-o privi lung:

- Unde ţi-e telefonul?

Mâna arătă spre masă. Păi... Aha! Uite-l! Încercă să activeze ecranul... şi începu să râdă:

- A rămas fără baterie.

- OK. Îi spun eu să stea liniştit.
- Bine, iubitule. Tu ce faci?
- Bine. Stau tolănit în pat şi discut cu Aleodor. Isamu mi-a trimis o scrisoare de-aia de-un terra...

Primise "istoria" - şi pregătea pedeapsa... Bun!

- OK. Ai păpat, da?
- Bineînţeles! Nu ştii că îmi place să fiu cuminte, atunci când vine vorba de rugăminţile tale?
- Ba da! Şi-ţi place şi să fii foarte şmecher...
- Asta e partea a doua...

Încerca să-şi dea seama dacă Ştefan râdea sincer, sau se căznea să râdă oarecum plauzibil...

- Să ai grijă. Da?
- Bineînţeles!
- ... Vorbim mâine. Noapte bună, iubirea mea.
- Noapte bună, iubirea mea.

Buton roşu. Aştepta... Florentina nu spunea nimic... Ea nu ştia în ce măsură era bine să-i spună chestia asta acum... Păi, o să i-o spună şi gata!

- Ştefan era. Thomas s-a dus la el şi i-a spus că ai dispărut de pe FB. Era îngrijorat; aşa că Ştefan a decis să mă sune şi să întrebe dacă eşti cu mine şi eşti OK.

Nu, n-o să audă nimic apropo de Thomas... Zâmbi slab:

- Băiatul ăsta, Thomas, e aşa un super-băiat, că mă şi sperie!

Tăcere...

- Şi mă-ntreb uneori - cum dracu de nu l-ai văzut tocmai pe el?! Că doar l-ai avut sub nasul tău! Şi nu l-ai zărit...

Patul scârţâi uşor... Ea mânca şi aştepta... Florentina îngenunche lângă ea:

- ... Mămico, ce vrei să spui?
- Că Thomas ăsta e "cap de linie", cum zice Ştefan. Şi tu nu l-ai văzut. Te-ai împiedicat în Vincent, în Alex, în caftangiu' ăla - da' pe Thomas nu l-ai văzut. În fine - poate că nu e pe gustul tău! Nu? Că, vorba aia - uitându-mă în urmă, la trecutul tău, observ că-ţi plac bărbaţii solizi, masivi, cu exces de testosteron şi deficit de creier! În fine...
- ... Mămico, vrei să spui... Vrei să spui
- Vreau să spun că Thomas s-ar fi potrivit perfect în şablonul croit pentru omul care să-ţi stea alături o viaţă. În fine - nu mai contează! Şi-aşa nu plănuiai să te măriţi anu' ăsta! Nu? Era normal să nu te intereseze bărbaţii care să se potrivească în şablonul "de măritiş"! Eşti tânără, vrei să te distrezi, să guşti viaţa...
- ... Adică Thomas e bun pentru mine?
- Thomas era bun pentru tine - varianta aia dinainte de 13 iunie. Acum, nu mai ştiu ce să zic...
- ... Mămico, da' e băiatu' lu' Luis Tabacu!
- Iar eu sunt fata lu' duduia aia de la Braşov! Mă laşi să mănânc? Sau vrei tu musai să-mi stea-n gât?

Florentina se grăbi să se ridice. O auzea îndepărtându-se... Simţi nevoia să continue totuşi pe tema aia:

- Din prima lui zi la conac, Thomas a mâncat la masa noastră. Şi a fost egal, în ochii noştri, cu voi trei. Iar faptul că n-ai priceput asta mă pune serios de tot pe gânduri! Că te credeam bine educată - şi constat că te-ai căţărat pe fumurile de prinţesă multimilionară şi te-ai dus langa încolo-aşa!

O făcuse iar să plângă - dar nu regreta asta! Thomas stătuse azi toată ziua cu ochii pe FB - şi-o aşteptase pe ea! Iar ea se-mpiedica în arborele genealogic al lui Luis Tabacu! Doamne, ce toantă! Ce cretină incurabilă...

- ... Adică tu crezi că aş putea... Adică voi aţi putea să fiţi de acord cu el?
- Noi, dacă n-ai observat încă, suntem de acord cu ăla pe care-l alegi tu. Am fi fost de acord cu Alex - da' nu l-ai vrut! Când a venit la mine cu inelul, l-ai împins cât colo şi l-ai dat afară şi-ai zis că nu te măriţi cu el! Apoi l-am acceptat pe Sebi! Că te-am lăsat să stai cu el - nu? Te-am lăsat să te muţi cu el, nu? Da' uite că nu te-a vrut el! Ţi-am mai spus - şi-am obosit de când îţi tot spun acelaşi lucru: tu îţi alegi bărbatul, că tu te legi de el pe viaţă! Nu ştiu ce dracu e aşa de greu de priceput!
- Şi dacă îl aleg pe Thomas?
- Dacă-l alegi pe Thomas, îl alegi pe Thomas şi gata!

Şi-acum îşi umplea gura cu plăcintă delicioasă şi se delecta cu tăcerea Florentinei. Fata ei înjura şi blestema tare-n gând - îşi blestema idioţenia monumentală... şi-şi făcea planuri măreţe... I le reteză, readucând-o cu picioarele pe pământ:

- În ceea ce mă priveşte, în clipa când el vine la mine şi te cere de nevastă, o să te-ntreb dacă vrei să te măriţi cu el. Şi, dacă vrei şi tu, eu n-am absolut nimic împotrivă să vă luaţi.

Aha! Foşnise! Se întorsese spre masă! Continuă:

- Da' nu ştiu ce părere o să mai aibă Ştefan - dacă el mai e dispus să-ţi dea libertate de decizie. După ce i-ai demonstrat ce mişcări catastrofale poţi să faci atunci când vrei tu... Şi-apoi, ţi-am mai spus - minciuna şi adevărul se scot întotdeauna reciproc la suprafaţă. El o să afle de unde te-ntorci - şi cum. Şi de ce te-ntorci aşa. Mă îndoiesc că-l poţi şantaja, sau că e dispus să plece urechea la bocetele tale. Pe el nu-l încântă nici banii, nici titlul nobiliar. El are alte "grile" după care îşi planifică şi-şi trăieşte viaţa. El e deştept. Şi e mândru. Şi ştie câte parale face. În 13 iunie, dimineaţa devreme, cred că ar fi fost nerăbdător să te ceară de nevastă; da' nu ştiu ce părere are acum... şi ce părere o să aibă în viitor. După ce află.

Aşaa... Puse capacele peste cutii şi se ridică. Şi se mută în pat:

- Tu mai stai?

Florentina nega încet cu capul - dar nu se clintea de la fereastră... Ea se învelea cu pătura şi ofta greu şi închidea ochii - şi simţea că adoarme instantaneu...

Rebeca

Se apropia de uşă - adică de el. Diamant o aşteptase-n pragul casei! Iar ea era fericită! Era mai fericită ca niciodată! Ea îi aducea, în sfârşit, veşti bune! Simţea că-i dansează paşii...

Fu strânsă în braţe şi trasă în casă... iar soţul ei o sărută... Mm, ce bine era! Pluteau amândoi... Nu - plutea numai ea. El era apăsat de gânduri grele. Se grăbi să-l tragă la masă:

- Ce s-a întâmplat?
- Nimic; ce să se-ntâmple...

Nu accepta gogoaşa aia, aşa că tăcea... Soţul ei îi sărută mâna - şi-o strânse în palmele lui:

- Cât ai lipsit tu, mi-am făcut o grămadă de griji. Că n-am ştiut ce treabă are mama cu tine. Şi-a mai venit şi Grasu, care mi-a zis nişte chestii gigantice...

Tăcea şi aştepta...

- A fost cu Ana la şefu' ăluia şi i-a cumpărat pe toţi patru. Şi i-a dat pe mâna lui Piao, care-a schingiuit la ei vreo şapte ore - după care i-a trimis în iad arzând la propriu. Şi pe urmă mi-a zis să stau liniştit; că cumnată-mea o s-o găsească pe comoara noastră. Atunci am clacat şi-am început să plâng...

Aproba încet - observase ochii un pic înroşiţi...

- ... Poate nu arăt; dar mă macină mult chestia asta. Mi-e dor de ea. Şi nu ştiu nimic de ea. Mi-e frică pentru ea...
- Atunci hai să-ţi zic ce-am făcut eu la mămica ta.

Era rândul lui să aştepte povestirea... Zâmbi:

- M-a pus să fac tot felul de chestii - şi să spun tot felul de chestii. Am fost şi la biserică... Ea zice că, acum, Trésor e ferită de rele. Iar eu o cred. După ce am văzut ce-am văzut aseară şi-am aflat că Leo a murit azi-dimineaţă, eu să ştii că o cred dumnezeieşte pe mămica ta!

Soţul ei îi sărută din nou mâna - zâmbind, de data asta...

- Şi ştii ce mi-a zis?

Nu, nu ştia. Nega repede, amuzat, încercând să glumească - adică s-o facă să râdă, ca să n-o vadă plângând de dorul micuţei ei...

Îşi trase mâna şi-l cuprinse cu braţele. Şi se lipi de el şi se făcu mică-mică în braţele lui... Mm, ce bine era! Ce bine se simţea aici, în

braţele lui! Închise ochii... şi şopti:

- O văd în cărţi. Amândouă. O văd întorcându-se. E de-abia la capătul cărţilor - dar e vie şi nevătămată şi e în drum spre casă.

Soţul ei o mângâia uşurel pe spate şi-o pupa pe păr... Ea se legăna uşurel, cu el cu tot - şi se simţea în rai...

- ... Deci v-aţi jucat cu folos, cum se spune...

Aproba încet...

- Şi pe urmă ce-a zis?
- ... Păi nu ţi-am zis ce-a zis?
- Ba da. Da' nu mi-ai zis ce instrucţiuni ţi-a dat.
- ... Ce instrucţiuni să-mi dea?
- Adică nu ţi-a dat instrucţiuni.
- ... Ce instrucţiuni să-mi dea?!
- Nu ştiu! Instrucţiuni! Ţi-a dat instrucţiuni?
- Mi-a dat în cărţi! Nu mi-a dat instrucţiuni!
- Perfect!

Se simţi săltată-n picioare - şi prinsă iar în braţe, dar "cu schepsis"! Ia uite-l! Ia uite ce făcea nebunul! Diamant râdea şi păşea ferm spre scări - pe direcţia evidentă a dormitorului... Ce nebunie!

Sami

Ieşi, închise încet uşa şi oftă - viaţa era aşa de ciudată uneori, că nici nu mai ştia ce să creadă!

Aruncă o privire spre uşa dormitorului. Era închisă; dar ştia că Ştefan nu dormea. Deşi camera era bine izolată fonic, ştia că Aleodor era acolo - şi se uitau împreună la DVD-ul ăla. Nu-l sunaseră. Habar n-avea dacă seringa era neatinsă, sau goală. Parcă nu voia să intre, să-i deranjeze...

Să intre în camera lui? Sau să coboare în living? Ca să fie sincer, prefera să coboare. Că nu-i era somn. În plus, mâine se va întâmpla ceva foarte important! Conacul nu "fierbea" la propriu; dar dospea mocnit. Florina gătise o tonă de mâncare; Luis fusese aproape nevăzut, semn nu că n-avusese nimic de făcut ci că se rugase din tot sufletul să nu-şi amintească nimeni de prezenţa lui aici. Iar Thomas umblase prin tot conacul şi prin toată curtea aia. Păşise grăbit, păruse neatent... Zâmbise neatent atunci când Aidin îi arătase ce mişcări noi putea să facă el cu piciorul. Era tentat să creadă că, mâine, Florentina o să revină la conac. Iar DVD-ul ăla o să-i asigure tinerei o ceartă straşnică cu tatăl ei. Mâine, în clădirea asta or să răsune ţipete - la propriu...

Viaţa era presărată cu lucruri bune şi lucruri rele. Lui îi mersese rău în ultimii ani; dar azi fusese o zi incredibilă. Azi, se plimbase cu băiatul lui prin curte. Iar piciorul fusese aproape liber. Merseseră încet, dar numai pentru că era el nebun şi nu voia să-l lase pe Aidin să-şi testeze propriile forţe... Contele îşi primise deja lucrul bun - se externase şi-ncepuse să se înzdrăvenească. Primea, în compensare, un lucru rău - fata lui se-ntorcea cu coada între picioare din România. Thomas primise, practic, binecuvântarea lui Ştefan - iar asta însemna că Florentina o să spună "nu". O să fie o zi grea...

Coborî scările, se aşeză în fotoliu şi deschise cartea. Nu ştia de ce mai căra cartea aia după el - le ştia pe de rost de ani de zile, aşa că ar fi putut să se aşeze şi să tricoteze nişte botoşi în timp ce şi le recita tare-n gând...

Uşa bucătăriei se deschise scurt, speriindu-l un pic. Thomas şovăi şi el la vederea lui... Zâmbi:

- Agitaţie mare...

Tânărul aprobă cu capul...

- Mâine vine Florentina - nu? Dacă Biyu a venit de azi, presupun că mâine vine şi ea...

Tânărul aprobă din nou.

- Asta înseamnă că Ştefan va fi furios. Bun - bine că mi-ai spus!
- Dl Ştefan va fi mult mai mult decât furios.
- De ce?
- Pentru că e vorba de Florentina.

Afurisitul ăsta mic era genial - nu scotea un cuvânt despre ce se-ntâmplase, dar fusese extrem de explicit...

- ... Vine şi Ana - nu?
- Da. Şi vine şi Philippe, din câte am înţeles. Nu prea ştiu cum să vorbesc cu fata care are grijă de el. Ar fi bine să-l ţină ocupat; să nu audă discuţiile...
- Ce discuţii?
- Discuţiile care-or să fie mâine în conac. Cred că o să-mi iau inima-n dinţi şi-o să-i sugerez să-i dea temă de studiu - ca să stea cu căştile pe urechi. Sau o s-o rog pe mama s-o abordeze...
- Cred că şi Aleodor ar putea să-i facă sugestia asta.

Thomas nu se gândise tocmai la consilierul-spion! Mm, ce balamuc gigantic o să fie aici...

- Nu te duci să te culci? E unşpe noaptea!
- Ba m-aş duce; dar nu cred că pot să adorm.
- Te înţeleg. E normal să ai o stare de nervozitate...

Ochii negri îl priviră lung, ciudat... Se grăbi să se ridice:

- Dacă vrei, îţi dau un somnifer.
- Nu, mulţumesc - mâine trebuie să mă trezesc devreme.

Aprobă şi porni spre scară:

- Eu mă duc la culcare. Noapte bună.
- Noapte bună.

Urcă treptele şi se grăbi să ajungă la uşa de lângă uşa lui. Şi se strecură în cameră. Oare ei adormiseră?... Nu. Trei capete se ridicaseră prompt. Erau teribili! Încercă să zâmbească:

- Păi voi v-aţi culcat, sau ce faceţi?
- Ne-am culcat - dar n-am adormit încă!

Se grăbi să se apropie de patul Jadei:

- Trebuie să vorbim ceva.
- Ce s-a întâmplat? Pari îngrijorat...
- ... Sunt îngrijorat. Mâine se întoarce fata lui Ştefan. Şi am sentimentul că s-a întâmplat ceva rău. Am sentimentul că a făcut nişte prostii uriaşe, pentru care nu va fi iertată - ci va fi pedepsită aspru.

Soţia lui aprobă scurt.

- Mâine, o să observaţi sosirea lor. Vreau să vă rog ca, atunci când vedeţi că vin, să urcaţi în cameră - şi să staţi cuminţi aici.
- Bineînţeles!
- Mai ales voi, copii - intraţi aici, închideţi uşa şi nu mai ieşiţi orice-ar fi!
- Sigur, tati!
- Iubito, ceva îmi spune că mâine va trebui să mă ajuţi.
- ... Sigur!
- E încă slăbit. Şi-o să se înfurie rău. Mă aştept să leşine...
- Am înţeles. E de-ajuns să mă strigi - şi vin şi te-ajut.
- Bun. Iar voi, copii, nu ieşiţi din cameră.
- Da, tati.

Bun! Îi instruise, îi convinsese... Acum, să reia săruturile de noapte bună şi să se ducă şi el la culcare. Că mâine trebuia să fie odihnit şi cu mintea limpede.

Florentina

Deci Thomas se potrivea perfect... Iar mama ei n-avea nimic împotrivă... Iar ea îl pierduse definitiv... în 13 iunie...

Se îndoia că tatăl ei îi spusese lui Thomas ceva din ceea ce se întâmplase în România. Poate-i spusese despre Alex, despre judecată, despre *marimé*... Poate-i spusese şi despre Sebi...

Indiferent ce aflase Thomas în seara asta, ea o să se ducă mâine la conac. Şi-o să-i spună absolut totul. Pentru că nu voia să-l piardă. N-avea voie să-l piardă! Dacă-l pierdea pe el, viaţa ei era total inutilă! Tocmai pentru că el o iubea - şi făcuse şi făcea pentru ea lucruri incredibile. Vorbise cu mama ei, cu tatăl ei... Le spusese cu sinceritate totul. Şi era tot la conac. Ba, din câte înţelesese ea, avea acum uşa dormitorului larg deschisă...

Indiferent cât de ciudat i se părea, simţea că vorbele mamei ei îi dăduseră curaj. Se simţea curajoasă. Simţea că nu era totul pierdut. Faptul că Thomas era acum la conac, deşi ar fi putut să fie în garsoniera lui din Bourges, îi arăta ei că confesiunea lui nu-i adusese repercusiuni. Iar el, în ciuda faptului că era foarte-foarte supărat, decisese s-o aştepte la conac. Nu era genul care s-o aştepte zile-n şir doar ca să-i întoarcă spatele, sau...

O să-şi accepte pedeapsa şi o s-o ispăşească. Şi-o să-i spună lui Thomas totul - tot adevărul. Era sigură că el o s-o asculte până la capăt - că îl copiase pe conte, aşa că obişnuia să citească până la punctul final inclusiv... Şi, după ce-o să-i spună tot adevărul, o să accepte şi pedeapsa lui. Ca s-o ierte - şi s-o lase să câştige plusuri în ochii lui şi să se apropie din nou de el şi să-i dovedească faptul că îl iubeşte. Ca s-o ceară de soţie - şi să fie fericiţi.

Era doişpe fără zece. Mama ei dormea; sforăia uşor, semn că era foarte obosită. Şi ea era obosită; dar nu mai putea să adoarmă. Se gândea la Thomas, la...

Se apropie de pat - şi nu se aşează pe saltea. Se aşează pe covor şi lăsă capul pe saltea. Aşa or să stea ei doi... dacă el o să reuşească s-o ierte până la urmă...

Şi-ar fi dorit să mai aibă niţică baterie în mobil. Să intre iar pe FB şi să-i ceară iertare. Să-i spună că îl iubeşte şi să înceapă deja să-i ceară iertare. Dar telefonul se oprise singur - semn că n-o să reuşească să-l repornească. Ştia sigur că mămica ei avea baterie portabilă; dar nu trebuia s-o golească în telefonul ei, pentru că era "bateria de afaceri". În plus, nu voia să-i pornească laptopul şi să-şi conecteze telefonul prin cablu. Nu voia s-o supere. Nu voia să mai greşească. Greşise prea mult deja! Trebuia să fie cuminte... ştiind că, după ce-or s-o ierte toţi, chiar ei or s-o ajute să-l împace pe Thomas...

10 august 2020 - luni

Florentina

Era cuminte - aşa cum îşi spusese clipă de clipă că trebuie să fie. Aşteptau să intre în cabinet. Era coadă; dar putea jura că dl doctor Petrescu o să le sară rândul...

O trezise agitaţia din cameră. Mămica ei nu catadixise s-o scoale o dată cu ea; aşa că sărise de pe covor şi se-mbrăcase milităreşte. Şi plecase aşa, "naturală". Sigur, nu ţinea musai să fie fardată profesional când se urca pe masa ginecologică; dar avea ochii roşii şi era umflată toată. Şi-o vedea paza - şi-ăia nu erau proşti...

Servise micul dejun în maşină - budinca rămasă de aseară. Titel nu scosese o vorbă tot drumul. Nici mama ei nu fusese mai vorbăreaţă. Piao părea "dispărut în misiune"; era ciudat că nu apăruse şi chinezul. Dar probabil că stabiliseră să nu care omul Chinei la ginecolog, sau...

Tare proastă fusese ea când nu îndrăznise să-şi încarce aseară telefonul măcar un piculeţ! Tare-ar fi vrut să-i scrie lui Thomas! Adică să-i arate că revenise în FB pentru el - ca să-i scrie lui. Sigur, i-ar fi pus unele mici întrebări... ca de exemplu, cum se simte tatăl ei, dacă coborâse la micul dejun, dacă părea mai supărat decât aseară... Dar nu-şi încărcase telefonul. Şi nici nu voia să ceară să-l încarce acum. Nu i se adresaseră multe cuvinte azi. Îi era peste mână să deschidă ea discuţia şi să înceapă să facă solicitări. Dacă ei nu-i ziseseră nimic...

Presimţea că mămica ei se supărase că o găsise dormind pe covor - după ce-o invitase să se bage-n pat, lângă ea, constatase că fata ei nu se apropiase de ea... Probabil că aşa judeca mama ei. Dar nu era aşa. Nu se băgase-n pat pentru că... Pentru că o cuprinseseră gândurile - alea legate de Thomas. Şi se aşezase pe jos şi-şi imaginase cum o să stea cu capul pe umărul lui, ascunşi amândou după pat. Şi adormise aproape instantaneu şi nu visase absolut nimic. De-aia o găsise mama ei pe jos - nu din alte motive. Dar nu putea să-i spună asta. Îi vedea seriozitatea încruntată; parcă-i era frică să deschidă discuţia. Mai ales că erau în sala de aşteptare a cabinetului ginecologic...

Uşa se deschise larg. Se miră sincer la vederea tinerei care ieşi zâmbitoare, spunând ceva despre acidul folic şi suplimentele de vitamine. Parcă era prea tânără ca să vorbească despre "delicii pentru sarcină"! Şi părea fericită...

Medicul Petrescu o privi lung... Mămica ei se ridică:

- Bună dimineaţa, dle doctor.

- *Bon matin, madamme contesse. C'est un plaisir de vous revoir!* Ce-alegeţi de data asta - mare? Munte? Elveţia? Malvine? Să ştiu ce împachetez pentru după naştere!

Mămica ei începu să râdă:

- Dle doctor, să ştiţi că nu ne-am hotărât să porţionăm livingul. Aşa că nu, nu e vorba despre mine...

Ochii medicului o priviră din nou lung... Mama ei porni spre el:

- Dacă-mi permiteţi...

Şi-i şuşotea la ureche, în timp ce ochii lui o priveau lung... şi se cam încruntau... Se încruntau rău de tot... Bătrânul arătă spre uşa închisă; se ridică şi îl urmă.

Bun; îi făcea o ecografie. Era OK. Ea una i-ar fi sugerat nişte analize serioase - de-alea la eprubetă. Dar prefera să tacă - să-l lase să-i facă ce ştia el şi să nu dea "semne de isteţime". Trebuia să fie cuminte, ca să ajungă la conac - la el...

Ea privea lung tavanul, el mişca aparatul pe burta ei... mama ei nu spunea nimic...

- ... Arată binişor. E o inflamaţie aici - iar muşchii au fost solicitaţi serios. Dar nu pare grav.

I se părea că mama ei şuşotea ceva...

- Mergem imediat în cabinet şi facem analizele. Momentan, ne uităm pe-aici. Ia să vedem...

Mama ei mârâi printre dinţi:

- Dezbracă-te.

OK, se dezbrăca... Nu voia să plece privirea, să vadă dispozitivul lung... asemănător cu...

Îşi acoperi faţa cu palmele... Medicul nu spunea nimic... Nici mama ei nu spunea nimic... Ecograful vâjâia uşurel, ca un ventilator silenţios...

- ... Pune-ţi un halat - mergem în cabinet.

OK, îşi punea un halat. Să-i dea un halat - şi-l punea pe ea. Uşa se deschise, se închise destul de "tare"...

Mama ei îi întindea halatul albastru şi tăcea. Era încruntată. Oare... Oare văzuse medicul ceva la ecograf? Ceva în neregulă? Că nu fusese încruntată atunci când intraseră - nu aşa de încruntată, oricum! Se grăbea să se îmbrace şi se întreba...

Dacă era ceva în neregulă... Dacă nenorociţii ăia făcuseră ceva grav şi...

"Nu! Nu te mai gândi la asta! Nu trebuie să plângi! Trebuie să fii tare! Ai făcut-o, o tragi până la capăt! Da' nu informa tot mapamondu' apropo de ce-ai făcut tu!"

Strânse bine dinţii şi ieşi. Şi se simţi "mânată" spre uşa rămasă deschisă.

Dacă ceva era în neregulă... Iar nenorociţii ăia muriseră deja, aşa că-i blestema degeaba...

Ana-Maria

Medicul Petrescu tăcea. Consultul mergea repede. Analizele mergeau repede. Cele trei beţe lungi se odihneau în trei eprubete. Din câte-şi amintea ea, toate cele trei culori ale lichidului din eprubetele alea erau bune. Florentina o să fie bine. Controlul propriu-zis o cam îngrijora. Medicul îi arătase, pe ecranul ecografului, două zone inflamate. Iar regreta că nu se băgase în organizarea lui Piao. Regreta că nu-şi adusese fata aici ieri dimineaţă... Deşi era foarte posibil ca dl doctor să fi făcut ieri dimineaţă o sesizare la poliţie - că lui chiar nu-i putea arăta imaginile de la pedepsirea nenorociţilor...

Mănuşa pocni - şi sfârşi în coşul de gunoi. Dădu să-şi ajute fata să se ridice, dar ochii căprui o "fulgerară", ordonându-i să nu se bage ea în socoteala lui - aşa că se abţinu. Paul Petrescu o ridică pe Florentina - şi se aplecă la nivelul ochilor ei:

- Cine a abuzat în halul ăsta de tine?

Fata ei plecase capul...

- Sunt tentat să fac o sesizare la poliţie, apropo de tine şi halul în care eşti acum. Cine a abuzat de tine?

- ... Prietenul meu.

- Şi tu ai fost de acord cu iniţiativele lui?

- ... Nu.

- Şi-atunci cum a reuşit să te abuzeze în halul ăsta?

- ... M-a drogat... unul din prietenii lui...

- Păi cine a abuzat de tine - el sau prietenul lui?

- ... El şi prietenii lui.

Îi făcu semn s-o lase uşor - că se ocupase ea de chestia aia, iar lucrurile erau OK acum. Petrescu reveni spre Florentina:

- Să nu mai spui niciodată că ăla e prietenul tău! Ăla, împreună cu prietenii lui, şi-au bătut joc de tine. Câte ore a durat totul?

- ... Nu-mi mai amintesc nimic... de la opt jumate seara... Şi m-am trezit la şase jumate dimineaţa...

- Azi-noapte?

- ... Acu' două nopţi.

- Deci ceea ce constat eu azi e deja spre vindecare! Adică ieri, la ora asta, a fost mult mai rău!

- ... Cred că da. M-a durut rău... toată partea asta...

Medicul porni spre birou:

- O să-ţi dau tratament. Dar dacă nu stai locului şi nu te menajezi şi nu înghiţi pastilele, e foarte posibil ca daunele produse de imbecilii ăia să devină ireparabile - şi să nu mai poţi face copii.

Serios? Pe bune? Îl privea lung... Îl văzu trăgând tastatura:

- Du-te în camera din capătul holului şi îmbracă-te.

El se aşeza la birou; ea îi dădea Florentinei hainele şi-o vedea ieşind grăbită, un pic aplecată... Uşa se închise. Iar Paul Petrescu şopti:

- Am senzaţia că am fost prea credibil...

- Eu am crezut fiecare cuvinţel pe care l-aţi spus!

Se grăbi să se apropie de el, aşa cum îi făcuse el semn...

- După cum spune ea, totul a durat în jur de 5-6 ore.

- Şase ore fix. A durat ceva-ceva până şi-a făcut drogul efectul; iar ei au plecat pe la patru.

- ... Au folosit geluri bune. Şi n-au fost violenţi. E normal să o doară - că doar nu-i din tablă, nu? Dar pagubele sunt minore. O să se refacă repede. Iar dacă-şi ia pastilele, o să se refacă şi mai repede.

Aprobă, răsuflând uşurată... Imprimanta fâşâia, în timp ce uşa se deschidea... Luă ea reţeta.

- Poftim. Repaus sexual cel puţin două săptămâni. Şi, obligatoriu, control şi test de sarcină peste două săptămâni.

Florentina nu încerca să-i spună medicului că se trezise în "împărăţia cauciucului", aşa că sarcina ieşea din discuţie. Florentina tăcea mâlc. Paul Petrescu putea oricând obţine tot ceea ce voia să obţină de la pacientele lui! Era un om minunat - un profesionist minunat...

Îşi privea lung, pătrunzător, fata - dar Florentina nu prea pricepea că venise momentul lui "la revedere"...

- Vă mulţumim, dle doctor.

- N-aveţi pentru ce. Vă aştept la anul.

La anul... pentru controlul anual. OK, "se notase"! Florentina tocmai devenise pacienta dlui doctor Petrescu! Îi plăcea de minune vestea asta!

- La revedere.

- La revedere.

Îşi împinse fata afară - şi-o scoase "la viteză" din sala de aşteptare. Florentina şopti:

- Ce mă fac dacă n-o să-mi revin?

- O să-ţi revii. O să-ţi iei pastilele, o să stai locului şi-o să-ţi revii.

Ea nu era foarte sigură. Probabil că o durea din nou - de vreme ce omul ăla umblase pe-acolo, normal că...

Titel le aşteptase lângă scară; acum se grăbea să le descuie maşina. Nu prea înţelegea de ce coborâse de la volan! Ca să-l vadă lumea păzind un cabinet ginecologic? Hm...

Urcă pe banchetă, lângă Florentina, şi scoase mobilul. Grasu... Suna...

- Da, şefa.

- Te rog, ia-i pe Piao şi pe Philippe şi adu-i pe Otopeni.

- Da, şefa. Acu' plecăm.

Deci era în livingul vilei copiilor... Apăsă butonul roşu. Şi-acum tăceau şi mergeau la aeroport - unde aveau de aşteptat până veneau avionul, copilul şi consilierul. La nouă fix, era obligatoriu să decoleze - altfel pierdeau aprobarea şi dormeau pe pistă...

Florentina

Mobilul lui Titel piui. Iar motorul porni, ascultător.

- A venit Grasu.

Da - venise Grasu. Care nu se gândise să le ducă el la ginecolog, sau s-o sune, sau... Poate-o sunase; dar dacă ea nu mai avea baterie la mobil...

Oare Fang avea încărcător în avion? Ar fi trebuit să aibă - nu? O să întrebe... Sau o să caute singură. Deşi nu-i prea venea să scotocească prin dulapurile ăluia. Că era şefu' mafiei chineze - dracu ştie peste ce informaţii ultraconfidenţiale putea să dea!

De fapt, ea căuta motive să nu-şi încarce mobilul. Fiindcă, de fapt, nici nu voia să poată să ia legătura cu Thomas. Fiindcă îi era frică să nu descopere că Thomas aflase totul. Tatăl ei ştia de sentimentele lui Thomas; şi probabil că le bănuia şi pe-ale ei. Şi cum era

furios, ar fi putut fi tentat să o rănească sufleteşte aşa, prin Thomas... Dacă nu cumva "luase măsuri" deja, aşa că Thomas era pentru ea istorie...

... Îi era groază de deznodământul ăsta... Îi era groază de gândul că ea se gândea la el şi se hotărâse să-l împace şi să-i arate că-l iubeşte şi era foarte posibil ca toate căile de-a ajunge până la el să-i fie deja închise...

- Hai.

BMW-ul lui Grasu se oprise la doi metri de botul Escalade-ului lui Titel. Piao se grăbea să coboare, mama ei se grăbea să coboare... Îl privi lung pe Titel. Şi trase aer în piept, să-i mulţumească...

Prea târziu. Coborâse şi el. Se ducea să-şi primească ultimele instrucţiuni - ca şi Grasu dealtfel! Aşa că coborî şi porni şi ea spre "punctul zero", care era acum capătul scării avionului.

Nu putea să-i privească - nici pe Grasu, nici pe Titel. De Titel îi era o ruşine îngrozitoare; de Grasu îi era frică. Dacă descoperea că Grasu al ei nu mai era al ei... Dacă omul ăsta nu mai voia să fie Grasu al ei...

- Bună dimineaţa.

Ridică privirea spre Piao şi încercă să zâmbească:

- Bună dimineaţa.

Chinezul se grăbea să urce scara:

- Mă duc să pornesc laptopul.

Mama ei aprobă. Profită de "la revedere" şi se opri în spatele mamei ei. Un pic ascunsă după ea. Nu mai putea să stea lângă ea...

Dacă nenorocitii făcuseră daune ireparabile... şi n-o să mai poată să aibă copii...

Motoarele avionului porniseră deja; aşa că mămica ei vorbea mai tare decât de obicei:

- Să aveţi grijă aici. Rebeca e încă în Aurari; pot fi tentaţi să atace.

- Stai liniştită, că îi ţinem sub observaţie. Am vorbit cu umbrela - partea locală. Sunt cu ochii-n patru şi urechile ciulite.

- Bun. Atenţie mare pe unde vă duceţi şi ce faceţi. Şi atenţie mare la mulţimi. Nu staţi în aglomeraţie. OK?

- OK.

- Grasule, să-i pui filmarea pe server.

- Şefa, eu zic să i-o duci tu personal. Să n-o bagi în calculator. Să nu umble imaginile alea pe tot felul de servere...

- ... Ai dreptate... E toată aici?

- Da. Sunt două variante: cea integrală şi cea scurtă, cu momentele principale.

- E perfect aşa.

Ridică privirea spre Grasu al ei... Observă imediat statura impunătoare şi mimica de mască din titan...

Nu. Grasu n-o s-o ierte niciodată. După ce-i luase apărarea de atâtea ori, după ce-i dăduse cel puţin două rezolvări viabile ale problemei din Aurari, după ce ea îl invitase pe Sebi să urce în camera ei de hotel, Grasu n-o mai putea ierta. Nu mai voia el să fie Grasu al ei! Grasu n-ar fi suportat să aibă o fată uşuratică. Grasu şi-ar fi omorât fata fără regrete - aşa cum îşi omorâse, demult, soacra şi socrul. Grasu nu mai avea ochi pentru ea...

Philippe se băgase în seamă. Începuse, din nou, cu muzica. Grasu tocmai aproba şi zâmbea şi spunea, ciufulindu-l uşor, că "maestrul pianist l-a dat cu cracii-n sus aseară, când îi cântase". Ochii lui se luminaseră - se umanizaseră. Scăpă un suspin - Grasu al ei n-o să mai fie al ei decât în măsura în care voia ea musai să-l numească aşa. El n-o să se mai simtă ataşat de ea. El o scosese deja din sufletul lui. El...

Îşi pierduse tatăl, bunicul, mătuşa... mama... Îl pierduse pe Grasu... Ea plângea de-a binelea acum; Titel plecase capul, aparent interesat de propriii pantofi; Grasu nu părea să-i sesizeze măcar prezenţa... Ei n-or s-o ierte niciodată. Indiferent câte plusuri o să se căznească ea să adune. Indiferent dacă-l va împăca pe tati al ei sau nu. Ei or să-i zâmbească de complezenţă şi-atât.

- Hai - că decolează fără noi! Pa, băieţi!

- Pa, şefuţa!

Ce bine de ei că erau veseli! Îl privea lung... El o ignora complet... Mămica ei îşi trase băiatul spre scară. Grasu se răsuci scurt şi porni spre BMW. Titel îi zâmbi şi-i făcu cu mâna. Nu putea să reacţioneze - îl privea pe Grasu şi nu se putea opri din plâns...

- Stai puţin!

Puştiul coborî scara şi se repezi după Grasu! Şi-l apucă zdravăn de mână! Da' ce mai avea de spus? Ce notă cu diez uitase să-i mai cânte? Philippe se opintea serios şi-l trăgea pe Grasu înapoi lângă scară...

Nu; nu-l trăsese lângă scară. Îl trăsese în faţa ei. Şi-acum lua mâna ei... şi-o punea în mâna lui Grasu... Îi strânse cu putere mâna:

- Iartă-mă!

Ochii negri rămaseră la fel de inexpresivi:

- Nu pot.

Grasu îşi trase mâna, îi întoarse spatele şi porni spre BMW. El nu se grăbea; ea ar fi trebuit să se grăbească, numai că nu putea să se clintească de-acolo... Că se sfârşise totul - şi de unde până acum simţise că e părăsită şi neiubită şi abandonată, de-acum încolo o să fie singură-cuc...

Vocea mamei ei o sperie serios!

- Vii la conac, sau rămâi aici?

Nu! Să mai stea puţin! Trebuia să-l împace pe Grasu! Şi n-apucase să-i mulţumească lui Titel! Nu putea pleca aşa, ca o nesimţită!

Philippe o prinse de mână şi-o trase-n sus pe scară:

- Haide! Lasă, că mai venim aici! Hai, că pleacă fără noi!

Se lăsă trasă pe scară... deşi ar fi trebuit să-l ajute, să nu-l lase să se opintească cu ea pe scări...

Intră în avion şi fu trasă spre scaunele din faţă:

- Hai să stăm în faţă! Hai, că mama o să aibă treabă cu Piao!

Da - ea o să aibă treabă cu Piao. N-o să aibă timp de fata ei. O să fie prinsă cu afacerile... alea bănoase, care le permiteau lor să zboare încoace şi încolo cu avioane de lux... să aibă bodyguarzi... să aibă chinezi care să le rezolve problemele şi să le spele ruşinea...

Se lăsă aşezată pe scaun. Philippe se aşeză lângă ea:

- Pune-ţi centura. Să nu te certe pilotul...

Oof, Doamne! Se aplecă şi-l sărută pe cap. Şi-şi puse centura - că nu mai avea ce altceva să facă. Se ducea la conac, unde-o să dea ochii cu tatăl ei...

Nu. Nu mai credea în minuni. Nu mai spera nimic. Spera, cel mult, s-o lase singură cinci minute. În clipele astea, se gândea foarte serios să-şi ia viaţa-n propriile mâini - şi s-o curme. Ca să nu-i mai chinuie şi pe ei. Că şi-aşa îi chinuise rău... Şi se chinuise şi ea...

Grasu

Porni motorul şi demară spre dreapta. Trecu milimetric pe lângă Titel şi acceleră: se grăbea să se îndepărteze de pistă, de avion...

În mod cu totul şi cu totul ciudat, lacrimile Florentinei nu-l mai făcuseră să sufere. Prezenţa ei nu-i mai distrăsese atenţia. Citise calmul pe chipul Anei, ştiuse că vizita la ginecolog mersese bine şi-şi scosese chestia asta din minte. Şi nu-i păsase că o văzuse plângând. Şi nici gestul puştiului nu-l mişcase, nici strânsoarea mâinii ei...

Specialul începu să cânte, aşa că apăsă hands-free-ul:

- Da.

- Bă! Bă, eşti un inuman! De ce-ai făcut asta, bă? De ce? Nu-i ajunge ce-a tras până acu'?

- Titele, coboară vocea!

- Ba nu cobor nimic! De ce-ai făcut asta, bă? De ce? Ai vrut tu musai să-ţi baţi joc de ea? Ai vrut s-o vezi plângând? Ai vrut să o aduci în pragul disperării?

- Dacă îţi place aşa de mult de ea, ia creşte-o tu, bă! Ia ocupă-te tu de ea! Că io nu mai pot să mă ocup de ea! Io am scos-o deja de la suflet! Ai priceput? Io nu mai am ochi pentru muierea aia! Nu vreau s-o mai văd în faţa ochilor mei! Una e dacă-mi zice şefu' "Grasule, vezi de Florentina". Mă duc şi am grijă de ea, că aşa a zis el! Da' nu văd de ce-aş mai ajuta-o din proprie iniţiativă! Că m-am oferit să-i sting io scandalu' din Aurari şi s-o duc pe şest la Bucureşti, la cusut!

Şi nici n-a vrut să audă!

Titel tăcea. El îşi amintea abia acum că aveau telefoanele ascultate inclusiv de Aleodor, inclusiv de Isamu... Inclusiv de individul ăla din Rusia... Oftă greu:

- De ce să mai am grijă de ea? Ca să simt din nou că se rupe inima-n mine? Ca să simt din nou că sunt bătaia ei de joc? Ca să mă mintă iar şi să mă joace iar pe degete? Nu, Titele - nu-mi mai trebuie! Locul ei e ocupat acum de-o fată cu adevărat cuminte, care chiar merită tot sprijinul şi toată grija şi dragostea mea! Ea nu mai are loc în sufletu'meu! Nici acu', nici mai târziu - niciodată!

Tăcere... Îşi drese scurt vocea:

- Eu mă duc până-n Mall. Că trebuie să cumpăr ceva frumos, pentru fata din sufletu' meu. Tu ce itinerar ai?

- Păi eu ar trebui să mă văd cu tine - să-mi zici unde-ai rămas şi să-mi recuperez băieţii.

- Ne vedem peste-o oră la Cotroceni? La o cafea?

- Mai bine te-aştept la mine.

- ... Bine; atunci trec pe la tine, după ce termin shopping-ul.

- OK. Vorbim.

- Vorbim.

Închise, încruntat...

Trebuia să se concentreze. Gata - Florentina plecase, el scăpase de orice alte ordine referitoare la ea, aşa că trebuia să se concentreze. Şi să-şi revină. Deci, se ducea la Mall la Cotroceni...

Nu. Se ducea la Nicuşor, la magazin. O să-i ia nişte cercei frumoşi. Că varianta cu Mall-ul picase în clipa în care o rostise la telefon. Regina tocmai le spusese să fie atenţi pe unde umblă - şi printre ce oameni. Iar Mall-urile din Bucureşti erau aglomerate la ora asta. Junii care nu plecaseră cu părinţii în vacanţă ieşeau cu mândrele la o cafea. O să fie supă-n Mall-ul ăla...

Ana-Maria

Mai aveau de zburat cam o oră jumate. Erau "la jumătate", cum se spune. Philippe se plictisise de Florentina, care oricum nu era o companie prea plăcută în momentele astea; aşa că venise lângă ea. Piao trăsese laptopul spre el, asigurând-o că se ocupă el de afaceri - şi-o întreabă pe unde are dubii. Avea încredere în el, aşa că luase tableta şi găsise un film. Disney. Philippe era atent la imagini. Ea stătea neclintită, pentru că băiatul ei o luase în braţe şi pusese capul pe umărul ei. Gestul lui era o premieră absolută. Nu-şi permitea, deci, să se mişte...

Ridică privirea spre scaunele din faţă...

Florentina nu se ridicase. Nu se mişcase de pe scaunul ăla. Nu ceruse cablul ca să-şi încarce telefonul, nu ceruse să vorbească cu Ştefan sau cu Thomas... Nu ceruse să vorbească nici cu ea. Nici măcar despre Thomas. Iar asta era o constatare un pic amară...

Se întreba la ce se gândea fata ei acum, după ce medicul Petrescu o speriase zdravăn. Se întreba ce gândea acum, după ce pornise deja spre tatăl ei... Oare îl mai considera tatăl ei? De iubit, da - îl iubea. De mititică îl adorase pe Ştefan! Dar, între a-l adora şi a-l percepe ca fiind tatăl ei era o diferenţă colosală! Autoritatea lui Ştefan era liantul familiei lor! Cuvântul lui era respectat. Dacă Florentina nu-i mai respecta cuvintele, o să fie rău! Chiar ea o s-o trimită la apartament şi-o s-o lase acolo; sau o s-o mute la Bucureşti, sau...

N-o s-o lase să distrugă familia lor. O s-o oprească. Şi-o s-o îndepărteze, dacă va descoperi că familia lor era în pericol din cauza ei. N-o să-i permită Florentinei să distrugă ceea ce nici Andrei, nici Nicu Cărare nu ar fi reuşit vreodată să ciobească! Familia Ionescu va rămâne unită. Cu sau fără ea - decizia ei.

Ştefan

Stătea lungit în pat. Azi, nu făcuse altceva decât să stea în pat. Mâncase în pat, după care îl pusese pe Aleodor să-i verifice mail-ul. Evitase să pornească el laptopul, ca să nu trebuiască să se ridice în fund. Strângea cu grijă fiecare dram de forţă - că venea Florentina...

Se aşteptase să fie sunat. Se aşteptase să primească un mail de la ea. Da, nu mai avea baterie la mobil; dar avea în jurul ei zeci, dacă nu chiar sute de electronice conectate la internet! Şi nu se gândise să-i scrie lu' taică-su măcar un "vin la conac şi-ţi explic totul", dacă un "iartă-mă, tăticule" i se părea ei prea mult! Nu-i trimisese nici măcar o intenţie de mesaj, sau...

Sami nu scotea o vorbă. Stăteau amândoi în dormitor şi se prefăceau că au treabă. Se auzeau, uneori, guriţele copiilor în camera lor. Nu înţelegea de ce Jada nu-i scotea în curte. Probabil, Sami aflase că azi va fi scandal aici; şi-i spusese să fie nevăzuţi. Nu ştia; nici n-avea stare să-l întrebe, sau...

Mobilul roşu începu să cânte. Şi cum bănuia că soţia lui nu va rezista să nu se-ascundă în veceul aeronavei şi să-l sune şi să-i spună cum mersese consultul Florentinei şi ce spusese medicul Petrescu, decise să folosească din rezerva de energie şi să se întindă spre noptieră... Isamu era.

- Da.

- Salut.

- Salut. Ce faci? Te-am deranjat?

- Nu; stau în pat şi-mi păstrez energia. Că trebuie să aterizeze din clipă-n clipă.

- Aha. Presupun că ai văzut tot ce ţi-am trimis...

- Da, am văzut tot.

- Şi-ai înţeles ce s-a întâmplat.

Poftim?

- Ce vrei să spui?

- Nimic în mod special. Încercam doar să te fac să vezi circumstanţele care au dus la ceea ce s-a întâmplat.

- Repet - am văzut totul.

- ... OK. În rest...

- În rest, cum merg afacerile?

- Ştii bine că merg ca unse.

- Mă miră faptul că nimeni nu mai are nimic de semnat pentru regina mea.

- Ştii bine că e perioada concediilor.

- Ştii bine ce-am vrut să spun.

- Dacă aş putea anima perioada asta, aş face-o. Dar n-am cum. Şi nici ei n-au cum s-o anime. N-au cu cine.

- Am înţeles. Bine. Vorbim.

- ... Vorbim.

Apăsă butonul roşu - şi se încruntă rău! Păi ce se-ntâmplase cu Isamu? Ce-i venise de se-apucase să-l sune şi să-i dea sfaturi, apropo de educaţia Florentinei? De ce se apucase Isamu să-i îndulcească fetei ăleia pedeapsa? Înnebunise chinezul? O luase razna? Oare îi ascunsese unele lucruri şi unele fapte - şi voia să fie sigur că pedeapsa nu va fi îndeajuns de dură ca s-o facă pe Florentina să le recunoască singură? De ce-l sunase Isamu? Habar n-avea...

Oricum, mai era jumătate de oră şi aterizau. Deci, peste 40 de minute o s-o aibă pe Florentina în faţa lui...

- O să am o rugăminte la tine.

- Sigur! Spune!

- Ajută-mă să mă ridic.

Sami se aplecă spre el; îl altoi peste mâna întinsă:

- Să mă ridic în picioare, atunci când vine Florentina.

- Nu poţi să te ridici. E prea devreme.

- Eu nu pot; dar tu poţi să mă ajuţi să mă ridic.

- Nu. Nu pot. Unele lucruri nu se pot obţine aşa...

"Ba poţi, da' eşti afurisit şi nu vrei!" Începea să se enerveze...

Ana-Maria

Avionul se apropia de cârnatul de maşini. Se întreba, uneori, la

ce-i mai trebuiau atâtea maşini pentru un drum de nici un kilometru. Ştia răspunsul, dar uneori toată tevatura aia, toţi oamenii ăia plimbaţi şi ambalaţi şi îndesaţi în maşini şi înşiraţi atât de vizibil în spatele blindatei i se păreau cam prea mult...

Se grăbi să-şi strângă telefoanele şi ţigările. Abia aştepta să ajungă odată la conac, să fumeze şi ea o ţigară! Avionul lui Fang era singurul în care nu-şi permitea să fumeze nici chiar în veceu! Scotea pachetul, dar doar ca să se holbeze la el! Aşa că, de trei ore, ea visa la o ţigară... O s-o fumeze în maşină. Chit că-l "afuma" pe Philippe. Că la conac sigur n-o să mai apuce să pufăie! Când o să afle Ştefan că se-ntorseseră...

Coborî scara şi zâmbi:

- Bună, Toni.

- Bună ziua şi bine-aţi revenit.

"Şi-atât - nu mai scoate un sunet!" Şeful pazei aprobă cu capul, zâmbind, şi alergă să-i deschidă portiera. Primul urca Philippe; îl urma Florentina, care era mai mută decât o mută din naştere...

Se aşeză şi ea şi trase portiera. Şi-şi aprinse o ţigară.

Mm, ce bună era!

... Părea foarte atentă la geamul din partea ei. Philippe nu simţea nevoia să spună ceva. Toni conducea la fel de tăcut. Instalaţia de ventilaţie sâsâia un pic...

Deci, în zece minute va ajunge la conac. Ce va face ea când va ajunge la conac?

... Mai întâi, o să-şi trimită băiatul sus, la pian. Ca să-l verifice, să vadă dacă nu cumva păţise ceva de-atâta stat. O să-i sugereze să-şi pună căştile. Ca să n-audă scandalul. Apoi, o să se ducă la Ştefan, în dormitor, şi-o să-i dea DVD-ul răzbunării. Şi-o să-i răspundă "cu schepsis", ca să-l facă să vadă imaginile înainte s-o vadă pe Florentina. Nu se îndoia că Isamu îi trimisese lui Ştefan imaginile din apartament; o făcuse ca să-i înmoaie sufletul - şi pedeapsa. Ea o să le înmoaie de tot cu filmarea răzbunării! Şi-apoi Ştefan putea discuta cu Florentina, fără să fie nevoie ca Sami să-l îndoape cu calmante.

Uite că fusese fraieră şi nu-l întrebase pe Aleodor "care-i pulsul"! Hm - devenise neatentă şi împrăştiată...

Ştefan

Mobilul piui scurt. Cine ce-i scrisese?... Toni era.

"Au aterizat. În zece minute ajungem la conac."

Gata! Veneau! Se ridică în capul oaselor:

- Trebuie să mă ajuţi! Înţelegi? Ajută-mă să mă ridic!

- Tu înţelegi că nu-i bine să te ridici?

- Tu înţelegi că, dacă nu mă ridic azi, Florentina e pierdută?

- Indiferent - pentru Florentina există şi alte metode. Pentru tine, nu.

- Deci nu vrei să mă ajuţi!

- Nu.

- Bine!

Îi făcu un apel lui Thomas şi-şi trase laptopul - să-şi verifice totuşi mail-ul, până venea Ana cu DVD-ul! Nu se putea să nu-i aducă ea măcar zece poze "triste"! O răzbunase pe fata lor! Se răzbunase pe patru nenorociţi! Sigur filmase tot, cu maximă atenţie...

- Dă-mi treningul, te rog.

Sami se conformă - îi aduse treningul. Era foarte încruntat dl doctor. Da' şi el era încruntat. Şi-o să-i demonstreze el dlui doctor că o să fie ca el! Las' că-i arăta el lui Sami! Păi, ce - era după el? Adică după doctor? Sau era după pacient? De ce-l luase cu el? Ca să-i asigure timpul de citit poezie arabă? Sau ca să se folosească de el? Cioc-cioc!

- Intră!

Cam răcnise la băiatul ăsta; dar nu era momentul să-şi ceară scuze, sau să se simtă vinovat pentru chestia asta. Era furios. Trebuia să rămână aşa, furios, pentru că venea Florentina...

Thomas ştia deja ce-avea de făcut - îi pregătea hainele. Tricoul şi bluza de trening. El îşi punea pantalonii...

- Adu-mi teneşii.

- Ţi-am spus: nu e bine să te ridici azi.

- Mi-ai spus.

- ... Rişti să faci infarct.

- Tu ai muri pentru copiii tăi?

- Eu aş ţine cu dinţii de viaţă, dacă aş fi în locul tău!

- Tu, dacă patru nemernici ţi-ar droga fata şi ar abuza-o preţ de şase ore, ai face infarct înainte să le-o plăteşti. Aşa că sunt mai mult decât pregătit să mă ridic şi să-mi salvez fata. S-o salvez psihic.

Sami îl privea lung...

- Dacă vrei să mă ajuţi, bine; dacă nu, îl sun pe Piao. Şi-asta e!

Reveni spre Thomas:

- Iar tu nu te mişti de lângă mine. Şi să nu te prind că-i adresezi vreun cuvânt!

Tânărul aprobă; aşa că se lăsă ajutat să îmbrace tricoul. Nu voia să-şi irosească aiurea puterile...

Florentina

Conacul era... neschimbat. Era o dovadă de stabilitate. Nuanţa zugrăvelii nu varia niciodată, desimea copacilor nu varia niciodată, asfaltul nu se deteriora niciodată...

Conacul ilustra limpede "politica familiei". Nimic nu se schimbă. Nimic nu iese din "linia directoare". Dacă facem dreapta, o ţinem dreapta până la capăt. Brusc, nu mai era atât de sigură că părinţii ei or să-l aprobe pe Thomas. Brusc, avea senzaţia că va fi din nou convinsă că exista "un altul mai bun"...

Toni opri lângă uşa conacului. Mama ei se grăbi să coboare:

- Îţi mulţumesc, Toni.

- N-ai pentru ce.

- Şi te rog să mă scuzi că ţi-am afumat interiorul stropit cu scorţişoară.

- Stai liniştită; acum e o aromă mult mai interesantă!

Mama ei râdea şi-l lua pe Philippe pe după umeri şi-l admonesta cu degetul pe Toni... Încercând, probabil, să-i demonstreze ei cât de "de gaşcă" era ea cu ăia care erau cuminţi şi meritau asemenea tratăţie...

Luis se grăbise spre portbagaj; mama ei îl asigurase că nu avea bagaje. Iar el revenise în conac, nu înainte de a răspunde absolut neutru la întrebarea "Ce face Ştefan". De parcă se vorbiseră ca în prezenţa ei să nu spună nimic cu valoare de informaţie...

Păi, n-avea rost să stea ca proasta în mijlocul curţii. Şi cum tati al ei era în conac, decise să-şi urmeze mama.

Intră şi "scană" scurt interiorul. Nu era nimeni. Luis probabil că intrase în bucătărie. Iar Thomas era, probabil, în camera lui - sau undeva în curte, meşterind ceva. Sau în Bourges. Sau asculta muzică la căşti. Habar n-avea unde era Thomas - şi n-avea cum să dea de el, pentru că nu avea baterie la mobil...

- Scumpule, ceva îmi spune că ţi-a fost dor de pian.

- Aşa-i! Mi-a fost foarte-foarte dor!

- Şi nu vrei tu să te grăbeşti un pic şi să cânţi ceva vesel? Ca să afle tati că am ajuns?

- Ba da! Mă duc să-l sperii!

Puştiul avea momente când folosea alandala cuvintele... Piao oftă scurt:

- Mă găseşti în birou.

- OK.

Chinezul făcea dreapta, mama ei făcea stânga şi pornea pe scări, după Philippe...

Şi uite-aşa rămăsese ea singurică în living, de parcă nici n-ar fi fost o fiinţă vie...

Se aşeză în fotoliu. La urma urmei, ce altceva mai putea să facă? Dacă mama ei se dusese sus, în dormitor, unde dracu să se mai ducă şi ea? Mai avea loc? Nu mai avea! Normal ar fi fost să o trimită pe ea sus, la el - nu s-o abandoneze în living şi...

Avea sentimentul că greşeşte. Cu cât se străduia mai mult să facă

lucrurile bine, cu atât mai prost îi ieşeau! Parcă era un făcut! Parcă era blestemată - sau...

Îşi trecu încet degetele prin păr...

Nimeni nu avea drum prin camera asta, deşi era "nodul" din care porneau toate drumurile din clădire...

Thomas ştia că venea şi ea, ştia că Toni plecase la aeroport, aflase - probabil - că ajunge la conac... Şi uite că nu venea s-o vadă, sau...

O să stea aici cuminte. Nu putea să se ducă-n vilă, din simplul motiv că nu era nesimţită! Ştia ce-o aştepta! Aşa că va aştepta să coboare mama ei, ca să urce ea. Şi să-i spună tatălui ei totul - adică să-i asculte cuvintele tăioase şi să-şi primească pedeapsa.

Ana-Maria

Philippe ajunsese la pian. Tocmai se apucase de cântat. Părea a fi Beethoven - multe note joase. Mm - o dădea de gol... Dar era mai bine aşa. Ştefan trebuia să ştie că ea sosise - şi venea la el. Spera din tot sufletul că muzica o să-l ajute să-şi păstreze calmul...

Apăsă clanţa şi intră. Şi zâmbi, privindu-şi lung soţul:

- Bine v-am găsit.

- Bine-ai venit. Singură?

Neagă:

- N-auzi muzica?

- Mă refeream la Florentina.

- A venit şi ea.

- Şi unde e?

- Cred că jos. Asta dacă nu s-o fi dus în vilă, să-şi facă un duş, să se schimbe...

Sami stătea cu cartea-n faţă; Thomas se lipise de peretele dintre ferestre şi-şi privea adidaşii. Ştefan o privea pe ea - şi arunca fulgere furioase din priviri... Ea îl privea lung şi continua să zâmbească... Într-un târziu, soţul ei oftă greu:

- ... Ai întârziat 24 de ore.

Aprobă cu capul.

- De ce?

- Am avut treabă.

- Ce treabă?

- Am făcut dreptate.

- Ano, tu ai luat-o razna de tot!

Ridică un deget:

- *Honneur et justice*! Nu am făcut altceva decât dreptate. Am pedepsit pângărirea fetei mele - şi-am făcut-o cu dreptate.

Scoase DVD-ul, se apropie şi îl puse pe tastatura laptopului. Şi-apoi se aşeză în celălalt fotoliu - în spatele lui Sami:

- Îţi aminteşti de Chioru? Şi eu îmi amintesc de el. Am făcut exact cum ai făcut tu atunci: le-am plătit cu aceeaşi monedă. Ai acolo şi varianta integrală, şi aia "pe scurt". Grasu s-a gândit că n-o să ai răbdare s-o vezi toată; şi, dacă derulezi, rişti să pierzi ce-a fost mai frumos!

Ea era senină ca o zi de vară; el era în mijlocul unui uragan...

"Hai, Ştefane! Pune discul! Că de la mine n-o să scoţi mai mult!"

Soţul ei punea discul. Era linişte; atât de linişte că auzea fâşâitul unităţii optice...

Hei!

Avusese volumul dat la maximum. Vocile lor răsunaseră "în toată splendoarea"! Grasu făcuse o selecţie completă - începuse cu discuţia ei cu indivizii. Cu vocile lor indignate... Soţul ei spărgea ecranul cu privirea... Nu, nu era bine aşa. Interveni:

- Thomas...

Tânărul ridică imediat privirea... Arătă spre pat:

- Cred că tu trebuie să ştii totul.

- Stai jos.

Ştefan îşi amintise de Thomas - şi de discuţia cu el, probabil. Din câte înţelesese ea, discutaseră - şi "erau de aceeaşi părere". Bun! Acum, totul era să nu se lungească prea mult cu filmarea aia; că dacă consilierul ei exagerase cu detaliile, o să-i prindă masa de prânz la vizionare...

Nu. După discuţia iniţială, cea în care ea citise transcriptul convorbirii cretinului cu proxenetul, trecuse direct la "faza doi". Iar ochii verzi se măriseră ireal de mult. Ştefan nu se aşteptase... să-l vadă pe Piao tăind mâna aia dintr-o mişcare...

Sami bombăni ceva în arabă - şi se ridică şi se grăbi spre laptop! Oof, Doamne! Trei bărbaţi - şi toţi trei curioşi pân' la Dumnezeu! Să mai spună cineva vreodată că curiozitatea era un defect feminin...

Îşi aprinse o ţigară. Sufla lung fumul... Arunca o privire spre panoul cu cifre, să se asigure că nu era cazul să-l dezmeticească pe doctor şi să-i amintească de calmant...

Ştefan era oripilat, Sami era oripilat... Thomas era extrem de serios, incredibil de calm - semn că văzuse şi filmul cu Florentina şi-i plăcea cum arăta răzbunarea...

Ştefan

Măiculiţă, Doamne! Ana lui chiar o luase razna! Privea imaginile şi simţea că i se face frică... Şi uita că nu ea se ocupase de "program"; ea doar îi cumpărase pe nenorociţi şi achitase nota de plată. Piao fusese "scenaristul, regizorul şi eroul pozitiv". Ana lui nu se vedea pe nicăieri pe lângă ăia... Iar Piao lucrase cu chinezii lui, aşa că nimic din ceea ce se vedea acolo n-o lega pe Ana de ceea ce se vedea acolo. Dacă Grasu n-ar fi pus partea de început, discuţia ei cu ăia, ar fi crezut că ea aşteptase în maşină, sau la hotel...

Ceea ce vedea el era o schingiuire "ca la carte". Era o moarte "cu picătura". Ăia îşi trăiseră la maximum ultimele ore din viaţă! Ştia mie-n sută că nu supravieţuiseră întâlnirii cu omul mafiei chineze; la ce plăcere sadică vedea pe chipul lui, la ce satisfacţie simţea Piao atunci când vorbea în chineză şi punea oamenii lui Sun Peng în mişcare şi obţinea urlete şi sânge, era evident că ăia patru trăiseră la maximum ultimele ore...

Începu să urmărească ceasul din josul imaginilor; ceasul camerei care filmase totul. Filmarea începuse înainte de prânz; ceea ce vedea el acum se întâmplase la patru jumate. Uite că nu se uitase când începuse pedeapsa propriu-zisă - cât fusese ceasul atunci când cuţitul lui tăiase mâna nemernicului care-o lovise pe Florentina. Dar bănuia că întâi "îi antrenase" - să reziste şi ei la cinşpe numere consecutive! Îi venea să râdă - nu râdea pentru că era oripilat la propriu...

Şi văzuse multe la viaţa lui, mai ales rele; dar aşa ceva nu-i fusese dat să vadă...

Acţiunea se derula cu repeziciune; mai avea cam cinci minute de film. O să-l vadă pe tot - cu siguranţă, dacă l-ar fi oprit acum, Sami şi Thomas ar fi fost foarte nemulţumiţi...

Îşi privi lung regina... Regina îl privea lung şi fuma, calmă...

Sami şopti ceva în arabă; reveni, instinctiv, la ecran. Şi simţi că i se-ntoarce stomacul pe dos - pentru că Piao stropea de zor podeaua cu un lichid care nu putea fi decât benzină...

Şi ardeau - se coceau la propriu, în căldura aia teribilă, şi urlau şi se zbăteau şi ardeau încet... că pe ei nu-i stropise... Curgea piele, curgea zeamă, vedea cum se descompune carnea... O să vomite.

Alt+F4. Gata. Îi ajungea. Sami se grăbi să revină pe fotoliu. Nu-i era greu să-şi dea seama că medicul nu o mai privea pe femeia fermecată - nu şi după ce văzuse cum decisese femeia fermecată să-şi răzbune copilul batjocorit... Ana se ridică, oftând greu:

- De dimineaţă, am dus-o la un control complet şi complex. Petrescu a spus că nu vor rămâne sechele; iar dacă-şi ia pastilele, se va reface repede. Dar aici...

Regina lui arăta spre cap...

- Aici, paguba e irecuperabilă. Dacă nu afla ce i s-a întâmplat, nu ne-ar fi crezut când i-am fi povestit. Iar dacă nu vedea ceea ce s-a întâmplat cu ei, nu s-ar mai fi simţit vreodată iubită de familia ei. A trebuit să le vadă pe amândouă. Iar acum, după ce şi-a învăţat lecţia, paguba de-aici rămâne. Ceea ce s-a întâmplat cu ea o să-i rămână-n minte pentru totdeauna. Iar în ceea ce mă priveşte pe mine, mama ei, ceea ce a fost aici...

Şi acum arăta spre inimă - spre propria inimă...

- ... nu va mai fi, probabil, niciodată. Nu pentru ea.

Uşa se deschise, se închise...

La dracu! Avea dreptate! Iar dacă el nu intervenea, aşa or să rămână lucrurile! Lăsă laptopul pe pat şi prinse braţul lui Thomas:

- Ajută-mă să mă ridic!

Sami sări în picioare:

- Nu te ridica! Nu pricepi? Nu eşti pregătit să te ridici! O să pici pe jos!

Pe dracu! N-o să pice deloc! Trebuia să se ridice! Trebuia să se ducă şi să-i spună fetei lui cuvintele alea! Era extrem de important! Numai el o putea dezmetici! Ana abandonase deja cursa aia! Ana, după ce-şi petrecuse ultimii 17 ani din viaţă încercând s-o înveţe şi s-o educe şi să obţină un adult înalt funcţional, descoperise că eşuase. Aşa că abandonase educaţia prinţesei. Numai că el n-o putea abandona! El trebuia să se ridice - şi să-şi educe fata. Să-i repună calculele în ordinea firească, să-i readucă opinia despre propria valoare în limite rezonabile...

Trebuia să se ridice - şi să fie capul familiei lor.

Apucă bine braţul tânărului, strânse din dinţi şi se aplecă, încordându-se...

Simţea patul depărtându-se, încet, de el... Simţea că ameţeşte... Simţea că Thomas se opinteşte serios ca să-l susţină, să-i fie sprijin, dar nu reuşea...

Mâna medicului îl împinse cu putere. Şi căzu înapoi pe pat.

A dracului ea de treabă! Că nu mai era bun de nimic!

- Stai acolo!

Prefera să privească tavanul - să nu vadă, în ochii tânărului de lângă pat, realitatea crudă. Era o legumă handicapată - şi-atâta tot. Avea creier; în rest, totul era o corvoadă pentru ceilalţi... pentru el...

Sami oftă greu şi-i apucă mâna:

- Stai pe loc.

Simţea... Simţea un lichid cald, aproape fierbinte...

- Fii atent la mine! Stai aici locului cinci minute; după care o să poţi să te ridici. O să te sprijinim noi. Nu ştiu ce plănuieşti să faci; dar la cinci minute după ce te-ai ridicat, o să pici ca secerat. Aşa că vezi cum îţi faci planurile; să nu leşini în faţa tuturor. Şi să nu-ţi agravezi şi mai mult starea. Că nu eşti pregătit pentru efortul ăsta.

- Îţi mulţumesc...

Medicul nu-i mai răspunse. Era supărat. Probabil că era şi el oripilat de imaginea cretinilor care...

Ana-Maria

Coborî scările încet, fără grabă, şi reveni în living. Fata ei o privea lung, extrem de serioasă... Era în continuare un pic umflată; avea ochii roşii, că doar plânsese şi-n avion aşa că... Era "numa' bună" să dea ochii cu Ştefan. Aşa că se aşeză la masă, în faţa platoului cu struguri. Şi rupse o boabă. Mm - erau delicioşi! Plini de parfum şi de zahăr şi de celulită şi şuncă inestetică...

Florentina se ridică. O privi lung, ordonându-i să nu îndrăznească să se-apropie - că acum erau acasă, putea s-o bată-n linişte că n-o vedea nici dracu... Fata ei făcu doi paşi si se opri; şi-şi frânse scurt mâinile:

- Mămico,

- Nu mai sunt mămica ta.

- Dar

- Din clipa în care mi-ai înşelat aşteptările, mi-ai nesocotit sfaturile, mi-ai batjocorit numele şi mi-ai judecat acţiunile, nu ai mai fost fata mea.

Aşa! Şi-acum se certau bine-bine de tot!

Florentina

Asta era! În sfârşit! În sfârşit, acum or să discute! Acum o să reuşească să-i spună totul! Se repezi să ocolească masa - şi plonjă pe scaunul de lângă ea şi-i înhăţă mâna:

- Mămico, iartă-mă!

- N-am să te iert niciodată. Am să te tolerez aici, atâta timp cât vei fi fata soţului meu. Dar fata mea nu vei mai fi vreodată.

La dracu! Îi strânse mâna cu toată puterea ei - şi-o şi scuturâ bine de tot:

- Nu spune asta!

- Ăsta e adevărul. N-ai să mai fii niciodată fata mea.

- Mămico, nu spune asta!

- Vrei să te mint? De ce să te mint? Nu te-am minţit niciodată! Am fost întotdeauna sinceră şi ţi-am spus adevărul! De ce să te mint tocmai acum?!

- Mămico, iartă-mă!

- Nu.

- N-am vrut decât să fiu un om normal! Să duc o viaţă normală!

- Dacă ceea ce ai făcut tu se numeşte viaţă normală, atunci nu mai eşti fata mea.

- Mămico, n-am vrut decât să simt că sunt iubită!

- Şi-ai fost! Da' înainte să te-apuci să beneficiezi de libertate aşa cum ai făcut-o.

- Mămico, iartă-mă!

- Nu.

Fata ei îi dădu drumul - şi se repezi în genunchi lângă ea:

- Iartă-mă!

- Nu.

- Mămico, nu mă alunga din sufletu' tău!

- Nu te-am alungat; ai ieşit singură.

- Mămico,

- Şi tare mă tem că ai ieşit şi din sufletul celui care ţi-a fost tată - dar pe care l-ai văzut doar ca pe-un străin!

- Nu mai vorbi aşa! Ştii bine că nu e aşa!

- Nu te-ai simţit niciodată fata lui.

- Ba da!

- Te-ai simţit ca un trofeu.

- Ba nu!

- Chiar tu ai spus-o - ai simţit

- Am simţit că v-am pierdut pe amândoi! Că m-aţi abandonat amândoi!

- El e imobilizat la pat. Şi are nevoie de noi toţi. Tu ai ales să nu fii lângă el.

- Ba da! Eu am fost lângă el!

- Tu ai fost lângă Alex. Şi lângă Sebi.

- Eu aş fi fost lângă el zi şi noapte, dacă m-ai fi lăsat să ajung la el!

- Nimeni nu te-a oprit să

- M-ai trimis în Aurari! M-ai ţinut la Cannes! M-ai ţinut departe de el! Şi nici el nu m-a vrut!

- El a încercat să te protejeze de

- El a încercat să stea departe de mine! El m-a împins de lângă el!

- El a trebuit să-şi revină după

- El te-a vrut doar pe tine! El a uitat de noi toţi - nu şi-a amintit decât de tine!

- Ia vezi! Că devii obraznică...

- El nu m-a sunat cu săptămânile!

- Nici tu pe el.

- Nici nu mi-aţi dat numărul lui! Luni în şir, eu n-am ştiut numărul lui de telefon!

- Ai fost aici, la conac, şi n-ai catadixit să te duci la el.

- Pentru că erai tu lângă el! Şi încuiasei uşa!

- N-am încuiat niciodată uşa lui. Uşa lui a fost întotdeauna deschisă pentru voi.

- Aţi fost nedespărţiţi! Noi n-am mai avut

- A avut nevoie de noi toţi. Iar tu ai avut alte treburi - să guşti din libertate, din adolescenţă... Să te distrezi...

Florentina nu mai spunea nimic...

- Îţi repet - trecutul nu-l poţi şterge. Faptele sunt fapte - oricum le-ai lua.

- Faptele nu sunt aşa cum le spui tu! O să vezi!

Ia uite-o, ce sprinţară era! Ce iute sărise-n picioare! Ridică vocea la ea:

- Nu te apropia de scări!

O oprise - bun! Continuă:

- Tu nu ai ce căuta sus.

- Trebuie să vorbesc cu tata!

- Nu-ţi dau voie să vorbeşti cu el acum!

- E tatăl meu!

Ei, la dracu! Sări în picioare, azvârlind scaunul în spate, şi se răsuci - şi răcni:

- E soţul meu! Şi nu-ţi permit să-mi omori soţul cu prezenţa ta!

Florentina răcni şi ea:

- E tatăl meu şi mă iubeşte!

- Oo, da! Te iubeşte! Poate mai mult decât meriţi!

Urlaseră una la alta; acum, liniştea aia răsuna ciudat... Brusc, Florentina îi întoarse spatele. Şi păşi spre scări. Oo, nu!

- Stai pe loc! Toni!

Pocnetul o sperie rău - că nu se aşteptase ca Toni chiar să năvălească în conac! Ea mizase pe absenţa lui Toni. Ea se gândise că Florentina o să alerge sus, o să năvălească peste Ştefan şi-o să-i turuie repejor totul. Dar uite că Toni fusese la post, în spatele uşii conacului; şi, imediat cum ea îl strigase, năvălise în living. Şi nu-i luase mai mult de-o secundă să ocolească masa aia şi să ajungă pe scări şi s-o înhaţe pe Florentina de ambele braţe! Ptiu, drace - iute mai era omul ăsta! Prinţesa se smuci scurt:

- Dă-mi drumul!

Bărbatul se smuci şi el - şi-o ridică pe Florentina de pe scară şi-o răsuci şi-o coborî treptele înapoi, în living. Florentina se smuci din nou - şi urlă:

- Tatii!

Urlă şi ea:

- Făă! Te dau afară! Să mor io dacă nu te dau pe poartă-afară! Şi-aici n-are cine să mai stea să umble după curu' tău şi să te culeagă de la unu' şi de la altu'!

Florentina urlă din nou:

- Tatii!

Toni încercă s-o prindă cumva de mijloc, ca să-şi elibereze o mână; Florentina încercă să nu se lase prinsă - şi mai urlă o dată:

- Tatii!

Ţipă, ca să se facă auzită:

- Afară cu ea!

Toni o smuci din nou - şi-o deplasă un metru spre uşă. Şi-o mai smuci o dată - şi mai avansă un metru. Omul ăla făcea eforturi mari să o dea afară fără să-i provoace răni sau vânătăi! Dădu să pornească spre ei - să-l ajute s-o scoată în curte! Dar...

Ştefan

Era incredibil! Avea senzaţia că doarme - şi visează...

Le auzise certându-se; îl privise rugător pe Sami, aşa că medicul se-ndurase iar de el şi "dăduse startul". El şi Thomas se opintiseră bine - şi reuşiseră să-l ridice în picioare. Descoperise că nu-l mai durea nimic - de parcă-i injectase "putere de urs" cu "calmant de elefant". Se simţise destul de nesigur; dar reuşise să păşească. Reuşea să păşească, prins bine între ei. Holul ăla părea kilometric, pentru că le auzea ţipetele, jos...

Ana urlă după Toni! Hei! Ce-avea a face Toni cu cearta din familia lor? Uşa de jos pocni; auzi limpede paşii grei ai şefului pazei. Şopti:

- Haideţi! Vă rog, haideţi!

Se opinteau amândoi să-l care mai repede; el încerca să păşească repede şi se simţea nesigur... şi ştia că putea oricând să calce strâmb, sau să nu-şi tragă drept laba piciorului şi să se-mpiedice...

Fata lui urla după el... Urlau una la alta, ca apucatele... Şi-i creştea rău tensiunea, că auzea foşnetele şi icnetele şi ştia că fata lui se lupta cu şeful pazei ca să ajungă la el...

Thomas şopti:

- Sus picioarele!

Se conformă - şi descoperi că putea pluti...

Florentina urla extrem de aproape acum...

Luau curba strâns, porneau pe cel de-al doilea set de trepte... Îşi măsură pasul şi călcă pe penultima scară. Şi trase aer în piept, trăgându-i şi pe ei în spate - că aici trebuiau să se oprească.

Ana-Maria

- Făă!

... Lumea se oprise-n loc - venise regele...

Ştefan coborâse sprijinit de Thomas şi de Sami. Şi-acum stătea pe propriile picioare - chestie care-o bulversa şi-i dădea speranţă şi ameţeală...

Măiculiţă, da' ce furios era!

Soţul ei era roşu la faţă. Scrâşnea din dinţi şi arunca fulgere din priviri. Îşi fulgera întâi şeful pazei, care se grăbea să-i elibereze fata... O fulgeră şi pe ea, doar preţ de-o secundă - şi simţi că-i stă inima-n loc şi se înroşeşte instantaneu şi în următoarea secundă el o să se repeadă şi-o s-o pocnească peste gura ei mare şi spurcată care urlase la fată...

Ochii verzi se aţintiră asupra Florentinei - care se repezi cu mâinile întinse spre el:

- Tăticule, iartă-mă!

Dezastru!

... Nu chiar. Toni avea prezenţă de spirit - şi probabil că pricepuse ce trebuia să se-ntâmple aici, aşa că se repezise după ea şi-o prinsese bine de braţe.

- Dă-mi drumul!

- Nu!

Trebuia să intervină cumva - şi să oprească cearta! Dar nu se putea clinti, nu putea descleşta maxilarul... De parc-o împietrise cu privirea aia furioasă!

Ştefan păşi - iar Sami şi Thomas îl ajutară să coboare şi ultima treaptă. Şi să mai facă un pas, şi încă un pas...

Florentina nu se mai zbătea - realiza că taică-su vine la ea, şi e mai furios ca niciodată...

În ciuda furiei vizibile, tonul lui Ştefan fu normal:

- Dă-i drumul.

În clipa imediat următoare, Florentina se repezi spre el - şi plonjă în genunchi, cu mâinile împreunate în cea mai fierbinte rugăciune din viaţa ei:

- Tăticule, iartă-mă! Nu mi-am dat seama ce fac!

Era linişte în living - auzea doar plânsul ei suspinat şi respiraţia lui furioasă. Acum era acum... Ştefan sări la romanes:

- Ba ai premeditat totul şi ţi-ai plănuit din timp mişcările. Altfel nu l-ai fi păcălit pe Alex.

- Nu, tăticule!

- Fă! Nu mă minţi!

- Da' nu te mint!

Ştefan începu să ţipe:

- Fă! Tu tot n-ai priceput că eu ştiu tot?

Abia acum îşi amintise Florentina cine era tatăl ei...

- Făă! Pe mine nici dracu nu-şi permite să mă mintă!

Fata ei "trecu la faza doi" - smiorcăiala:

- Da' nu te mint, tăticule!

- Ba minţi!

Ştefan trase mâna cu care se ţinea de Sami - şi ridică degetul ăla de avertizare:

- Să nu-ndrăzneşti să mă mai minţi vreodată! Că-ţi iau gâtu'! Să moară ce-am eu mai scump pe lumea asta! Să n-am parte de femeia

care mă ţine-n viaţă, dacă nu-ţi iau gâtu'!

Tăcere...

- Cât te iubesc eu pe tine - dacă aflu că mă mai minţi o singură dată, iau cuţitu' şi ţi-l bag în suflet! Aşa cum bagi tu cuţitu' minciunii în sufletu' meu, aşa bag eu cuţitu' meu în tine! Cu onoare, fă, te omor! Cu onoare şi cu dreptate! Aşa cum a făcut mă-ta cu ăia care-au mintit-o, aşa fac şi eu cu tine, fă!

Florentina nu îndrăznea să-l mai privească... Toni nu se clintea, Sami încerca să-l ajute pe Thomas să-l susţină pe Ştefan - şi vedea cu ochii ei că bietul Thomas era îndoit de efort şi de greutate şi de scandalul în sine... Şi de revederea cu ea, că numai la ea se uita... Iar Ştefan al ei fierbea de furie - şi începuse să tremure, semn că efectul zemurilor lui Sami era pe sfârşite iar bateria lui era "pe roşu" şi-o să-l vadă prăbuşindu-se în curând...

Dacă fata asta ar fi avut un dram de isteţime-n capul ăla frumos, ar fi deschis gura - şi-ar fi spus cuvintele care i-ar fi putut calma tatăl. Dar muta tăcea. Stătea în genunchi în faţa lui, cu bărbia-n piept, şi tăcea! Ce cretină...

- ... Tati, eu...

În sfârşit! În sfârşit, deschidea şi ea gura! Acum era acum - ceea ce-o să-i iasă pe gură îi putea asigura ori iertarea, ori uitarea...

- ... Eu n-am vrut decât să fiu normală. Să am un prieten, să ieşim la o cafea, la plimbare... Nimeni nu se apropia de mine... Nimeni nu-şi permitea nici măcar să mă ţină de mână - darămite să mă sărute, sau... Am 17 ani; alte fete...

- I-ai spus maică-tii chestia asta?

Slavă Cerului! Soţul ei părea că se mai liniştise...

- Da.

- Şi ea ce ţi-a spus?

- Că, după ce-a dispărut Trésor, nu poate să-mi dea soiul ăsta de libertate.

- Aşa că te-ai strecurat şi te-ai fofilat şi te-ai eliberat singurică...

Nu, nu se liniştise - îşi dozase dramul de forţă ca să-i ajungă să-şi pedepsească fata până la final. Acum... Acum, chiar n-o mai putea ajuta pe Florentina. Acum, Ştefan o să decidă ce se va alege de prinţesă. De singura lui fată, pe care-o iubea ca pe ochii din cap dar care se simţise "doar un trofeu" al bătăliei dintre Ştefan şi Florentin. Nici măcar trofeul cel mare - fiindcă bătălia se dăduse pentru mamă, nu pentru fiică...

Ştefan

Habar n-avea cât timp trecuse de când se ridicase; dar simţea că "e pe ducă". Simţea cum durerea punea rapid stăpânire pe trupul lui - iar ăsta era semn că în curând o să pice pe jos, leşinat. Şi nu voia să se-ntâmple asta înainte ca el să termine de vorbit cu Florentina. Aşa că se grăbi să spargă tăcerea:

- Maică-ta ce pedeapsă ţi-a dat?

Florentina nu răspundea... Îşi privi soţia - iar Ana îi răspunse imediat:

- Am scos-o din inima mea. Şi-am scos-o adineauri şi din viaţa mea.

Se grăbi să revină spre capul brunet din faţa lui:

- Eu nu pot să te scot din inima mea. Şi m-au rănit mult vorbele şi faptele tale. Eu încep să mă îndoiesc de faptul că mă recunoşti de tată.

Capul brunet se ridică imediat! Florentina îl privea lung, speriată...

- Aşa că îţi dau de ales. Ori renunţi la noi doi şi pleci în lumea mare, ori ne recunoşti de părinţi - şi rămâi aici şi suporţi pedeapsa pe care ţi-am pregătit-o eu şi ea. Alege.

Florentina oftă greu:

- Rămân aici şi plătesc pentru propria-mi prostie.

Ciudat! Avea impresia că auzise un oftat de uşurare din partea ei! De parcă tocmai asta încercase să obţină prinţesa... Nu - n-avea putere să se gândească acum la asta. De-abia se mai ţinea pe picioare - aşa că trebuia să se grăbească cu pedeapsa! Repede!

- Ridică-te de-acolo.

Florentina se grăbi să se ridice - şi să plece din nou capul...

- Uită-te în ochii mei.

Fata lui devenise, brusc, foarte ascultătoare...

- ... Eşti bolnavă. Sufletul tău e bolnav - şi te-mpinge să-i răneşti pe toţi cei din jurul tău. Până o să te vindeci, o să locuieşti în turn.

"Şi-al dracu să fiu dacă nu te joc în picioare dacă şi chestia asta eşuează! Vin la tine şi te bat până uiţi şi cum te cheamă, şi de unde vii!"

Florentina bufni într-o serie nouă de suspine. Aşa că ridică vocea:

- Laşi aici telefonul, laptopul - totul! Şi te duci în turn şi stai acolo! Şi nu ieşi de-acolo nici moartă, dacă nu-ţi spun eu că ai voie să ieşi! Auzi?

- Da.

- Şi? Te supui pedepsei? Sau îţi iei bocceaua şi te cari în lumea mare?

Palmele trecură scurt peste faţă - şi şterseră lacrimile. Iar ochii negri alunecară, preţ de-o clipă, spre tânărul din stânga lui - după care reveniră la el:

- Mă supun, dacă-mi spui de ce mă pedepseşti aşa.

Hm...

Mm... Durerea începuse să-l învingă. Şi ştia că-l cam îndoise de şale pe bietul Thomas. Strânse bine din dinţi şi mârâi, îngustând ochii şi oferindu-i fetei lui toată furia lui:

- Fiindcă aşa păţesc căţelele în călduri. Căţelele alea de rasă - alea cu pampon şi salon şi masaj şi boabe cu vitamine şi hăinuţe asortate şi zgărdiţă cu diamante! Alea de au servitori după coada lor! Aşa le fac stăpânii! Ca să nu fugă să se-mpuieze cu toţi maidanezii, le leagă bine!

Era linişte. Toată adunarea era siderată de aşa cuvinte ce rostise el... Rânji la ea cu satisfacţie:

- Te ustură, fă? Te ustură sufletu'? Habar n-ai tu cât de rău mă ustură pe mine!

Şi-acum o să cadă pleaşcă! Da' nu în faţa ei! Răcni!

- Marş în turn!

- Tati!

- Toni, ia-o de-aici!

- Tati!

- Ia-o din ochii mei!

Toni se dezmeticise - şi se repezise la ea! Dar ea se repezise la el! Doamne! - numai să nu ajungă la el! Să nu apuce de el - că picau amândoi! Să nu-i strice bruma de echilibru! Să nu-l zguduie, că leşina aici...

Toni fusese mai iute. O apucase şi-o smucise spre uşă. Iar fata lui reizbucni în plâns - şi se smuci spre el:

- Tăticule!

La dracu! Trase aer, să urle la ea - dar...

Dar se făcuse brusc întuneric...

... Aerul ieşi totuşi - şi trecu prin corzile vocale:

- Fă...

Ana-Maria

Nuu! La dracu - nu! Leşinase! Şoptise "Fă" şi leşinase!

Se repezi la el, urlând:

- Nuu! Ştefanee!

Thomas se răsuci spre el - şi-l prinse de umăr. Şi îngenunche, răsucindu-l ca la tango cu faţa-n sus! Şi-l văzu pe bietul băiat cum se duce berbeceşte cu capu' spre covor! Iar Sami se repezi la ei!

Florentina

Nuu! Doamne, nuu!

Se repezi la el:

- Tatii!

La dracu - ce bine-o ţinea ăsta! Se smuci din nou! Şi fu prinsă de

mână şi răsucită - şi scăpă un ţipăt! Că-i smulsese mâna din toate încheieturile, aşa de tare smucise de ea!

Nu se mai putu împotrivi - durerea era insuportabilă! Aşa că păşi pe direcţia impusă de el!

Într-o clipă doar, se pomeni afară din conac!

Nuu! Să n-o ducă-n turn! Trebuia să-l ajute! Tati al ei leşinase - şi leşinase din vina ei! Aşa că trebuia să-l ajute cumva!

Sări şi se răsuci - şi ateriză cu faţa la el. Repede - ca la aikido! Se repezi cu umărul spre subraţul lui - ca să-l salte şi să-l azvârle prin aer!

Aaau! Nemernicul o luase de păr - iar durerea îi tăiase instantaneu toată forţa! Aau, ce-o trăgea!

N-avea încotro - el o voia pe asfalt, ea se conforma... Iar ploaia de palme care se abătu pe spatele ei o sperie de-a binelea!

- Fir-ai a dracului de nenorocită să fii tu astăzi şi mâine! Nemernică mică şi afurisită ce eşti! Tu-l bagi în mormânt, fă! Tu-i sapi groapa! Tu şi aburii din capu' tău! Fă!

Şi-acu' o trăgea-n sus! Repede - să se ridice înainte să rămână fără pic de păr în cap!

- Bă! Luaţi de ea!

Gata - se terminase! Chemase întăririle! Acum chiar că nu mai scăpa... O înşfăcaseră ca pe criminalii periculoşi... Fu trasă-n spate - iar Toni o prinse cu braţul pe după gât şi-şi lipi buzele de urechea ei. Şi şopti:

- Dacă el păţeşte ceva, vin personal în turnu' ăla nenorocit şi-ţi zbor creierii! Mama ta de curvă mică şi perversă!

... Poftim?

Braţul lui - şi strânsoarea părului - dispărură ca prin minune:

- În turn! Acum! Mişcă!

Se mişca - adică o mişcau ei. Ea era extrem de uimită, aşa că nu mai avea iniţiative pro sau contra...

Nu, n-o oripilau cuvintele lui Toni. Şi nici forţa şi determinarea cu care omul ăla îşi îndeplinise ordinul - şi-o ţinuse departe de tatăl ei, după care o scosese din conac... O oripila descoperirea că, de acolo de unde stătea Toni, ea avea imaginea unei curve perverse. Nu voise decât să se simtă iubită şi dorită - şi să simtă că nu mai e singură! Iar ei, oamenii neutri din jurul ei, o vedeau ca pe-o curvă! Era... Era o veste neaşteptată. Chiar o luase prin surprindere! Deci asta gândeau băieţii care-o trăgeau în viteză spre turn - că fata regelui devenise o curvă mică şi perversă...

Tresări - hei! Philippe nu mai cânta! Se oprise brusc! Nebunu' ăla micu' cântase pe toată durata urletelor lor; dar acum tăcuse! Acum nu mai cânta...

Nu! Nu se poate! Ce se-ntâmplase? Întoarse capul spre conac... spre etajul unu... spre geamurile alea mari, larg deschise... Sami alerga spre dormitor...

Nu! Aleodor! Aleodor era acolo, lângă Thomas! Iar în spate erau Piao şi Luis! Nuu! Între ei era distanţă cam cât de înălţimea unui om...

Nuu!

- Taatii!

Fu smucită spre înainte; ea se uita la geamuri şi-i vedea alergând!

- Tatii! Tatii!

Stop! O opriseră! Nu, nu încerca să fugă - se uita sus, la ei, care mai aveau câţiva paşi până la dormitor...

Fu îmbrâncită - păşi şi se lovi de peretele scării interioare a turnului. Iar uşa se închise în urma ei - şi se şi încuie! Toni răcni:

- Voi doi rămâneţi aici! N-are voie să iasă! Şi n-are voie să comunice cu nimeni! Nu intră decât cine zice şefu' că intră!

Da, bine! Ce se-ntâmplase cu tati al ei? Nu...

... Hei! Turnul era înalt! De sus, poate reuşea să vadă în dormitor!

Se repezi şi urcă scările în fugă. Şi se opri la geam - la geamul dinspre conac. Da, geamurile erau deschise la dormitor - dar nu vedea nimic! Nu vedea nici o mişcare înăuntru! Nimeni nu trecea pe-acolo! Oo, Doamne!

Se aşeză pe pervaz, fără să-şi ia ochii de la geamurile dormitorului...

Ce se-ntâmplase cu tati al ei? Leşinase - că îl văzuse cum se scurge pur şi simplu pe lângă Thomas! Dar... Dar oare-şi revenise? Adică nu-şi revenise - că-l căraseră ei în dormitor! Da' îşi revenea?

Trebuia să-şi revină! Nici nu concepea altceva! Trebuia să-şi revină! Tati al ei trebuia să-şi revină... Neapărat...

Thomas apăru brusc la primul geam de pe hol. Gonea spre scări - gonea...

Tresări - se auzea un ţiuit lung... continuu... de stop cardiac...

Plângea şi realiza că era foarte posibil să-şi fi omorât tatăl...

Ana-Maria

Îngenunche lângă capul lui - iar Sami răcni, speriind-o îngrozitor:

- Aleodor! Piao! Repede!

Da! Repede! Prinse capul lui în palme şi-l scuturâ uşor:

- Ştefane!

Sami îi lovi imediat mâinile - se grăbi să şi le tragă, că poate făcuse o greşeală când... El îi căuta pulsul la carotidă, paşii consilierilor tropăiau şi se apropiau în viteză...

- Nu e bine deloc! Jadaa!

Nu era bine! Doamne! - nu era bine! Ce se făcea ea acum? Dacă murea Ştefan, ce se făcea ea fără el?

Sami spunea ceva - ea nu mai pricepea un cuvânt. Ea îşi privea regele şi auzea în minte, obsesiv, "nu e bine deloc"...

Aleodor apucă o mână; Thomas o apucă pe cealaltă. Piao şi Luis se repeziră la picioare. Ea nu se putea ridica - ea nu reacţiona...

Ei urcau scara... Ea vedea capul atârnând, bălăngănindu-se...

Trase aer în piept şi urlă... că murise Ştefan al ei... şi murise de mâna fetei lui Florentin...

Se simţi apucată de braţe - şi săltată-n picioare!

- Sus, dnă Ana! Repede - sus!

... Florina?

Femeia o împinse după ei:

- Haideţi, repede! Repede de tot! Să sunăm la salvare! Vă rog, sunaţi la salvare!

Da - să sune la salvare! Să... Nu-şi găsea telefonul, nu-şi găsea buzunarele, femeia asta o urca pe scări ca vijelia...

Ridică privirea spre capătul holului...

Jada ajunsese, probabil, prima în dormitor. Realiza că Sami răcnise non-stop în arabă; bănuia că îi dăduse soţiei lui instrucţiuni clare. Îi vedea săltându-l pe Ştefan - iar Sami îi ridica repede capul... Grăbi, involuntar, paşii - trebuia să ajungă la el! Trebuia să-l trezească cumva! Nu - Ştefan nu putea să moară! Nu se putea să moară Ştefan al ei!

- Ştefanee!

Năvăli în dormitor - şi se repezi la el!

Apucă doar să-i atingă mâna - fu prinsă de braţe şi smucită înapoi! Iar Sami scăpă "un tir verbal" în arabă - şi răcni:

- Afară! Afară toţi!

La dracu! Abia acum vedea ce-avea el în mâini! Fusese cât pe ce "s-o defibrileze"...

- Hai, Ana - lasă-i să-şi facă meseria! Hai să sunăm după ambulanţă!

Părintele habar n-avea ce spunea acolo! Cum să-i lase? Cum să-i lase... Trupul soţului ei ţâşni de pe targă - şi căzu înapoi, inert...

Bufni în plâns! Nu se poate! Murise!

... Murise Ştefan al ei...

Cineva şoptea ceva şi-o răsucea uşurel şi-o strângea în braţe şi încerca să-i ascundă capul... Şi auzea piuitul ăla lung, nenorocit... al morţii...

Florina

Aah! Ce nenorocire! Ce nenorocire!

Stătuseră cuminţi în bucătărie şi ascultaseră scandalul din living. Întâi scandalul dintre Florentina şi dna Ana, apoi cuvintele dlui Ştefan...

Dar nu se gândiseră nici o clipă că omul ăla coborâse altfel decât în scaun! Când Sami răcnise, ieşiseră şi ei în living - şi realizase că făcuse regele cumva să coboare în picioare! Şi-asta însemna că se extenuase peste măsură...

Şi-acum era pe targa pusă-n pat, cu tricoul rupt, iar Jada îi făcea masaj cardiac şi respiraţie artificială... Sami trăgea un lichid într-o seringă... Nemernicia aia de aparat piuia continuu, trâmbiţând eşecul resuscitării... Şi ştia că n-are cum să-i ajute... să-l ajute...

Ea o ţinea pe dna Ana. Când îl văzuse pe Aleodor turuindu-i bietei femei despre ambulanţă, realizase că trebuia s-o scape de el - şi-o luase-n braţe. Din fericire, dna Ana nu se împotrivise; aşa că o întorsese cu spatele la dormitor. O ţinea bine, cu capul ascuns de braţele ei, şi-o mângâia pe spate şi pe cap şi sâsâia - deşi era evident că dna Ana n-o să se liniştească... Protejarea reginei de scena din dormitor o costa scump; ea vedea totul. Vedea, parcă, un film - vedea scena STAS cu sala de urgenţă, cu bolnavul în stop cardiac, cu medicii care încercau să-l readucă la viaţă...

Sami preluă resuscitarea - iar Jada înhăţă balonul de oxigen şi-l puse pe faţa dlui Ştefan. Habar n-avea ce spuneau, că vorbeau "pe limba lor". Dar făceau "aşa ca-n filme". Deseori, în filme, manevrele alea dădeau rezultate...

Aleodor era undeva în spatele ei - la vreo doi-trei metri. Vorbea la telefon. Solicita urgent o ambulanţă. Nu vorbea cu 112, că pomenea de dr. Bouchard şi de accidentul de elicopter. Spionul nu era prost deloc - alesese calea cea mai scurtă... Dar, până venea ambulanţa, până... Vocea lui Philippe o sperie îngrozitor!

- Nu plânge, mami! O să fie bine!

Asta era! Repede - jos! Jos pe covor! Chiar acolo, în hol - repede, să ia şi copilul în îmbrăţişarea lor! Dna Ana părea să marşeze la ideea ei - aşa că se aşează, cu tot cu ea, apucă de braţul copilului şi-l strecură între ea şi dna Ana. Şi încercă să-i cuprindă iar...

Ridică iar privirea spre dormitor...

Îl mai defibrilase o dată. Sami se urcase-n pat - avea alura unui luptător care nu ceda nici mort bătălia asta...

Dna Ana bocea şi se legăna şi n-auzea cuvintele băiatului ei - care era incredibil de calm, incredibil de ferm convins că o să fie bine, că...

"Doamne, te rog! Dacă mă auzi - te rog, salvează-l pe omul care ne-a salvat pe noi! Şi care ne-a dat a doua viaţă! Şi care are grijă de noi şi de copilul nostru! Salvează-l! Nu-l lăsa să moară!" Nu prea ştia cum să facă să se facă auzită; nu prea ştia ce cuvinte să folosească, să-l înduplece pe Cel de Sus...

Piu! Piu! Piu!

Închise încet ochii... Fusese cât pe ce...

Ana-Maria

Trăia! Reuşiseră să-l readucă la viaţă! Trăia!

Îi dădu drumul lui Philippe - şi se răsuci şi căzu în fund...

Sami părea un "medic atomic" - se-nvârtea prin camera aia ca un titirez! Jada părea "molecula lui perfectă" - îl seconda şi-l asista, cu un calm strigător la cer! Medicul era vişiniu la faţă - ea părea doar atentă... Şi era ciudat...

Se uita la soţul ei - la pieptul lui. Încerca să observe dacă respiră, într-adevăr - sau făcuseră ei o şmecherie şi înregistraseră nişte piuieli şi i le serveau acum, preţ de câteva minute, până strângeau armele şi pilulele din conac, ca să nu poată să plece după regele ei... Respira. Vedea cum respiră. Era bine. Scăpase. Trăia. Ştefan al ei trăia...

Palmele mici îi şterseră apăsat lacrimile:

- Ai văzut? Ţi-am spus că o să fie bine!

Încercă să aprobe... Două palme puternice o prinseră de subţiori:

- Hai - sus! Sus - că e totul în regulă acum.

Da' de ce-o ridica de-acolo? Că nu încurca pe nimeni! De ce n-o lăsa să stea acolo, să-l vadă cu ochii ei, să se asigure că e bine, că...

- Florino! Vino-ncoa!

Se lăsă trasă în prima cameră de pe hol şi aşezată pe canapea. Aleodor ieşi:

- Stai cu ea! Trebuie să anulez apelul la spital!

Da - să-l anuleze! Că nu mai aveau nevoie de ajutoare! Soţul ei era bine! Şopti:

- Deschide uşa.

Florina se conforma... Acum era bine. Acum auzea piuitul ritmic. Era bine. Încercă să-şi şteargă lacrimile...

- Dl Ştefan e bine. Şi-o să fie bine.

Aprobă încet cu capul...

Sami

Fiu! Îi venea să răsufle uşurat; dar pericolul nu trecuse încă, aşa că nu răsufla uşurat...

Omu' ăsta o să-l dea în infarct! Garantat! Încă două-trei "cascadorii" de-astea, şi era bun de internat la cardiologie - ramura cu bypass! Când îl văzuse picând, mai fusese cum mai fusese; dar când descoperise că n-are puls...

Din fericire, însă, era bine. Şi-o să fie bine. Ochii verzi erau semideschişi; Ştefan respira accelerat, semn că avea mare nevoie de partea a doua a tratamentului! Dar nu putea să-i dea calmant; după zemurile pe care le vârâse-n el, numai asta-i mai lipsea! Se gândea, la modul cel mai serios, la un fel de semianestezie...

Mişcarea din uşă îi atrase atenţia. Îl văzu pe Philippe intrând şi apropiindu-se de pat. Se grăbi să îl atenţioneze:

- Vezi! Ai grijă la ace!

Nu, nu părea să-l fi auzit; dar îl auzise Jada. Se repezise să recupereze obiectele ascuţite din pat! Şi padelele! Ar fi fost culmea ca puştiul să se-atingă de ele...

Îl îngrijora mult ritmul cardiac. Ştefan se speriase - sau se re-înfuriase. El opta pentru prima variantă - că doar ce se-ntorsese de la graniţa aia mare, de trecut doar o dată-n viaţă! Era o experienţă destul de înfricoşătoare! Auzise multe povestiri de la pacienţii pe care refuzase să-i lase să părăsească lumea asta... În orice caz, acum era momentul ideal să lipească pe el "toţi senzorii din dotare"! Că nu era de joacă! Ştefan nu trebuia să păţească nimic! Din foarte multe motive! Inclusiv din motivul ăla personal, bazat pe faptul că oamenii buni nu au voie să moară tineri, dintr-o prostie...

Puştiul se urcă în pat - şi se apropie de capul lui Ştefan. Da' ce voia să facă? Palmele micuţe prinseră bine obrajii lui Ştefan; iar puştiul se aplecă şi-şi pupă apăsat tatăl pe frunte. Şi zâmbi, vesel, şi sparse tăcerea "pe limba lor"...

Ştefan

Avea senzaţia că nu respira. Avea senzaţia că "pendula", atârnat de-un fir subţire deasupra "gardului". Şi nu trecea peste gard. Nu murea. Vedea limpede tavanul. Auzea piuitul. Se speriase îngrozitor când realizase că murea - şi nu murise. Se-ntorsese. Nu ştia dacă-l întorsese Sami, sau se întorsese singur...

Da' el chiar respira? Că nu simţea nimic!

... Respira sigur - că nu-i pusese mască, şi nu-i putea băga intravenos aer în plămâni! Deci, era bine. Asta dacă nu cumva se lovise când leşinase - şi era paralizat de-adevăratelea acum...

Îi era frică să-l strige pe Sami. Îi era frică să încerce să se mişte. Îşi amintea limpede că ultima "imagine" o avea din living - stătuse în picioare, sprijinit cu mâna stângă de gâtul lui Thomas, la un metru de primul scaun de lângă masă. Dacă picase spre în faţă, exista riscul să fi nimerit în spătar...

Simţi patul lăsându-se spre stânga - spre uşă. Sami trebuia să fie! Întoarse privirea, hotărât să încerce să-l întrebe ce se întâmplase...

Băiatul lui îi prinse obrajii în palme. Şi se aplecă şi-l pupă pe frunte.

- Bună, tati!

... Philippe îl salutase în romanes... Chipul serios se transformă instantaneu - şi zâmbi larg:

- Bine te-am găsit!

Tot în romanes...

- Nu ştiu mai mult. Dar am început să învăţ. E un început bun, nu-i aşa?

Încercă să spună "Da" - dar nu reuşi să descleşteze maxilarul. Aşa că încercă să aprobe cu capul - dar nu reuşi să se clintească. Aşa că aprobă "din pleoape"...

- Stai liniştit, că o să fie bine. Tu o să fii bine, mami o să fie bine, Florentina o să fie bine... Mi-a spus mie Agata! M-a pus să beau cafea şi pe urmă s-a uitat în ceaşcă şi mi-a spus că o să fie bine.

Deci aşa! Fata lui Diamant îi ghicise băiatului lui în cafea... Ia uite ce de minunăţii se-ntâmplaseră în Aurari - iar el habar n-avusese de ele...

- Aşa că am venit aici ca să am grijă de tine. Şi să mă ajuţi să pregătim concertul. M-am gândit bine; să ştii că va trebui să ţin două concerte, nu unul singur.

Pe bune? Aşa se gândise el? Sami se aplecă la urechea lui Philippe, îi şopti ceva... Băiatul lui aprobă cu capul:

- Bine. Va trebui să ţin un concert simfonic la conac şi unul manelistic în Aurari.

Trebuia să ţină un concert manelistic în Aurari! Oo, Doamne! Râdea; poate nu se vedea asta pe chipul lui, poate că musculatura nu arăta asta - dar el râdea cu lacrimi...

- În privinţa concertului simfonic, să ştii că am pregătit nişte melodii. Vrei să le auzi?

Aprobă repede cu pleoapele - că atâta mai putea să mişte!

- Bine. Nu aduc pianul aici, că se supără Sami pe mine. Dar o să dau volumul tare, să mă auzi. Bine?

Aprobă din nou. Iar băiatul lui îl bătu voiniceşte pe mână:

- Să ştii că nu mă supăr dacă adormi! Adică n-o să mă gândesc că ai adormit de la muzica mea. Stai liniştit - că o să-ţi mai cânt! Bine, tati?

Bine. Aprobă... Băiatul lui îi dispăru din raza vizuală. Patul reveni la poziţia dreaptă... Reveni şi el spre tavan - că tot nu se putea mişca...

Dacă se lovise... Dacă paralizase... tocmai acum... Patul se lăsă din nou:

- Trebuie să-ţi verific branula. Am senzaţia că s-a mişcat - şi-a ieşit "de pe traseu".

După voce, Sami era calm. Dacă el s-ar fi lovit şi-ar fi paralizat, omul ăsta n-ar fi putut să fie calm. Ar fi chemat Salvarea. Ar fi sunat la spital - iar el ar fi fost acum înconjurat de medici, cu gâtul imobilizat, cu...

Era prost! Deci era prost făcut grămadă! Unde-i era capul? Unde-i era gândirea aia "de rege"? Păi Philippe îl bătuse pe mână! Iar el simţise asta! Acum simţea mâinile lui Sami! Deci nu era paralizat! Hm...

"Da' sperios te-ai mai făcut, Ştefane!" Păi gândul ăla cu paralizia venea după lunga perioadă de imobilizare la pat - care era foarte recentă în mintea lui. Normal că se speriase că o să rămână aşa pentru tot restul vieţii...

Ce frumos cânta băiatul lui... Băiatul lui calm şi calculat, care gândea, calcula şi se comporta ca un băieţel de nouă ani perfect normal... Şi învăţa romanes - că trebuia să se-nţeleagă cu publicul de la concertul manelistic...

Sami

Nu-i venea să creadă. Nu-i venea să creadă că ceea ce trăia el era adevărat! În ultimele... 20 de minute, trecuse prin agonie şi extaz - şi-şi şi revenise...

Ştefan stătuse în picioare mai mult decât anticipase el. Bărbatul ăsta din pat avea o voinţă şi-o determinare de-a dreptul ieşite din comun. El îl injectase... cam până la jumătatea discuţiei. Ştefan îi contrazisese aşteptările şi calculele; şi nu se lăsase până nu-şi pedepsise fata! Apropo - pedeapsa aia i se părea normală, deşi nu era adeptul acelui gen de educaţie...

Ştiuse că o să leşine; se pregătise să ţipe după Jada. Dar nu se aşteptase... Nu se aşteptase la ceea ce se întâmplase. Nici la felul cum reacţionase Thomas, nici la uimirea consilierilor, nici la rapiditatea cu care se mişcaseră... Nu se aşteptase nici la propria reacţie! Da, se speriase! Rău de tot! Când simţise că Ştefan nu avea puls, avusese o clipă de panică! Şi nici chiar acum, când monitorul cardiac arăta că totul era în regulă, nu putea spune că-i trecuse sperietura...

Philippe era un copil foarte special. Nu ştia de ce tot spuneau ei că e autist; copilul ăla avea sentimente puternice. Avea un fel de presentiment - ştia, simţea sentimentele oamenilor din jur. Şi ştiuse când fusese momentul ideal ca să intervină. Ştiuse şi cum să intervină... Ştiuse şi ce să spună, şi cum s-o spună... Când băiatul ăla vorbise în romanes, monitorul cardiac piuise mai rar. El îl stabilizase pe Ştefan. El îl ţinea pe Ştefan calm, atent la ceea ce se auzea de pe hol. Philippe cânta o melodie complicată. El unul nu era un mare fan al genului - dar ştia "cu ce se mănâncă" instrumentul ăla. Philippe făcea o performanţă incredibilă...

Acum, era sarcina lui să-l repună pe conte pe picioare; să încerce să-l ajute să mănânce cina jos, la masa din living. Ca să vadă toţi că lucrurile reveniseră la normal. Aproape la normal - Florentina era pedepsită. Spera să n-o fi alungat de la conac... că vorbiseră pe limba lor, aşa că nu pricepuse o iotă... O auzise ţipând în curte. Presupunea că era pe-aici, pe undeva. Poate în turn - că nu-i dădea Ştefan pedeapsa de-a sta încuiată în confortul din camera ei...

Nu prea ştia ce să mai facă el acum. O să-i pună altă branulă. O să continue să-l monitorizeze atent - chestie dificilă, pentru că Ana se va grăbi să se lipească de soţul ei şi să nu se mai depărteze de el anul ăsta. Trebuia să-i facă un calmant ceva mai târziu, că sigur o să-l doară tot corpul... Şi-n rest, nu mai ştia...

Ultimele 20 de minute anulaseră total şocul pe care-l avusese când văzuse filmarea pedepsirii celor patru tineri. Imaginile alea îl şocaseră; dar resuscitarea lui Ştefan... Resuscitarea omului care-l ajutase să-şi vindece băiatul - şi care insista să-l ajute să-şi vindece şi fata... Niciodată nu se mai simţise atât de motivat; adică nu-şi amintea un moment în care să simtă o motivaţie atât de puternică, o teamă atât de puternică cum simţise azi. Se temuse de eşec. Clipă de clipă, din momentul când simţise că Ştefan nu are puls, se temuse de eşec. Uite de-asta medicii încercau din toate puterile să nu se implice emoţional în cazurile pe care le tratau - pentru că îşi pierdeau concentrarea. Pe el, azi, îl ajutase mult experienţa. Unele lucruri le făcuse maşinal...

Aruncă o privire spre monitor... Era bine. Era normal. Ştefan scăpase - şi va fi bine.

Florentina

Nu vedea nimic în dormitor! Dezastru! Da, auzea piuitul intermitent; dar nu vedea nimic! Plângea şi încerca să nu se întindă foarte tare, să nu cadă de la înălţimea aia...

Pianul! Philippe cânta! Cânta din nou! Tati al ei era bine! Scăpase! Oo, Doamne!

Coborî de pe pervaz şi se aşeză pe ciment. Şi-şi şterse lacrimile - că abia acum începea ea să plângă, de fapt! Acum, când ştia că pericolul trecuse - conştientiza adevărata dimensiune a pericolului prin care trecuse tati al ei şi plângea şi se descărca...

Ana-Maria

Îşi şterse din nou lacrimile şi se ridică:

- Du-te şi tu la ale tale.

Florina se grăbi să nege:

- Nu pot să vă las singură!

- Mă duc la Ştefan. Stai liniştită, că sunt bine. Te rog, du-te la ale tale. Şi linişteşte-i pe toţi. Da?

- ... Sigur sunteţi liniştită?

- Da, Florina: sunt foarte liniştită acum.

Femeia se grăbi să iasă. Îşi trecu încet degetele prin păr - azi, trecuse pe lângă sfârşit...

Ea nu putea trăi fără Ştefan al ei. Ea, dacă nu mai era el, nu mai avea rost pe lumea asta. Îşi strânsese azi băiatul în braţe şi se gândise că o să-l lase singur... Că o să se ducă-n birou, o să-şi cheme avocatul, o să-şi scrie testamentul...

Ceea ce se întâmplase azi îi adusese în actualitate o problemă pe care până acum n-o sesizase: nu avea testament. Soţul ei era proprietarul unui imperiu; ea era directa lui moştenitoare. Ea şi copiii. Dacă mureau şi el, şi ea, nici unul dintre copii nu putea beneficia de averea strânsă de Ştefan în atâţia ani. Până la 21 de ani, copiii ei ar fi avut un tutore legal, care le-ar fi administrat avuţia. Auzise, în toţi anii ăştia de valsat artistic şi mâncat melci cu moţ, de atâţia copii care pierduseră totul în mai puţin de-un an, graţie "priceperii" acelor tutori...

O să-şi facă testamentul. Gestul ei o să-i sperie serios soţul, care se va gândi că nevasta lui o luase razna şi căpătase gânduri suicidare... O să vorbească cu el. O să-i explice "ce-o apucase" cu chestia aia cu testamentul. Or să se gândească amândoi la o soluţie de-a îngheţa conturile mari şi proprietăţile valoroase, astfel încât acel tutore, care va fi Diamant sau nea Dumitru, să nu poată să joace banii copiilor la ruleta bursei. Indiferent de bursă, indiferent de randament, indiferent de cuvintele brokerilor. Or să găsească o variantă ca banii ăia să ajungă la copii aşa, cash. Şi banii, şi afacerile. Până atunci...

Până atunci, însă, trebuia să se liniştească. Şi să se ducă la el. Philippe cânta de-un sfert de oră deja; monitorul cardiac piuia normal încă de când se apucase băiatul lor să exerseze pentru concert...

Deschise uşa şi ieşi. Şi privi lung spre dormitor...

Ştefan stătea pe pat. Nu se clintea. Probabil că era plin-ochi cu calmante, sau...

Porni încet spre uşă.

Ştefan părea bine; părea OK. Respira ritmic. Îi vedea pleoapele mişcându-se încet... Îi vedea profilul serios... Îşi amintea furia de pe chipul lui, îşi amintea cuvintele... Şi când se gândea că omul ăsta o primise pe fata lui Florentin în sufletul lui - şi nu făcuse niciodată nici un fel de discriminare între ea şi băieţii lui...

Mai avea cam un metru până la prag. Sami o observă - şi-i făcu, discret, semn să nu intre. Se opri deci; şi-i arătă, prin semne, că avea nevoie de DVD. Medicul lua laptopul, îl ducea la masă... Ştefan nu se întorcea spre ea - fie nu ştia că era aici, fie nu putea să se mişte... Primi DVD-ul; iar Sami şopti:

- Ori de câte ori te vede, inima lui bate mai repede. Indiferent dacă zâmbeşti sau nu. Te rog - lasă-l să se odihnească. Lasă-l să doarmă.

- Bineînţeles. Dar stai cu el!

- Stau lângă el, cu ochii la aparate şi urechile ciulite. Şi îţi promit că, până diseară, ţi-l pun pe picioare. Încă nu ştiu cum; dar o să găsesc o cale să-l ai la cină jos, în living.

Zâmbi şi-l sărută pe obraz:

- Medicul meu fermecat!

Fu imediat prinsă de braţ:

- Ce-a decis în privinţa Florentinei?

- ... A decis că e bolnavă. Şi, ca să se vindece, trebuie să stea în izolare şi să se gândească la ce-a făcut. Şi să-şi revină. A încuiat-o în turn, fără electronice, şi ne-a interzis tuturor să ne apropiem de ea fără aprobarea lui.

- ... Am înţeles. Chinezoaica ei e aici, în vilă. Nu cred că ştie ce s-a întâmplat. Te rog - trimite-o pe ea să păzească turnul.

Serios? Da' de ce?

- Ascultă de medicul tău fermecat! Pune chinezoaica s-o păzească; şi lasă lucrurile să curgă normal.

Sami îi făcu cu ochiul... Negă scurt cu capul:

- Nimeni nu trece peste cuvântul lui. Pentru nimic în lume.

- Ştiu. Dar e mai bine să o păzească chinezoaica. Să zicem că Toni are nevoie de băieţii lui la pază; le-a făcut un aranjament, nişte ture, nişte perimetre pe care să le patruleze...

Omul ăsta tot mai credea că Thomas se putea strecura noaptea până la Florentina... Hm!

- Bine; o s-o trimit pe ea. Dar te rog să nu intervii. Şi să nu treci peste cuvântul lui Ştefan.

- Nici nu-mi permit să fac asta!

Se grăbi să se îndepărteze - Sami plănuia să viziteze prinţesa la noapte. O să aibă o surpriză...

Coborî treptele şi tresări - Florina şi Luis o aşteptaseră lângă uşa bucătăriei!

- Cum se simte dl Ştefan?

- E bine. Acum e bine. Să nu vă duceţi la el - Sami încearcă să-l adoarmă...

- Bineînţeles! Să-i pregătesc ceva special pentru prânz?

- ... O supă. Fă-i o supă cu găluşti - de-aia adevărată, ca la mama acasă... Iar la cină, nu ştiu. Ce vrei tu!

Femeia aprobă şi se grăbi să revină în bucătărie. Luis o privea lung şi nu se dădea dus...

- ... Ce e?

- Dl Ştefan s-a supărat din cauza lui Thomas?

Negă încet... Omul ăla încerca să se convingă că nu era minţit - şi nu-şi permitea să o electrocuteze, sau să o roage să-şi dea cuvântul de onoare că nu-l minte...

Traversă livingul şi intră în birou:

- Ştefan se odihneşte. Aşa că noi avem treburi urgente. Adino - sună la vilă şi spune-i lui Biyu că prinţesa e consemnată în turn, cu interdicţie la orice contact neautorizat de Ştefan. Să-şi preia postul. Părinte, Piao, atenţia la mine.

Puse DVD-ul pe biroul spionului:

- Sunt mie-n sută sigură că s-a aflat deja ce-a păţit prinţesa. Fie de la servicii, fie de la martori întâmplători... Fie, poate, chiar de la vreun locuitor al orăşelului! Nu contează! În orice caz, în maximum 24 de ore or să apară primele întrebări ale partenerilor. Scoate de pe DVD nişte imagini concludente. Pe fiecare imagine scrie într-un colţ *"Honneur et justice"*. Şi distribuie-le consilierilor. Să le arate, de la distanţă bineînţeles, tuturor celor care pun întrebări despre cum s-a terminat încurcătura cu Florentina sau "ce mai face regina, cum o mai duce". Şi să le spună că Florentina e bine - şi s-a mutat la conac, mai aproape de Ştefan. Iar regina se descurcă de minune - şi e mult mai crudă decât regele, care s-ar fi rezumat la a le lua nenorocitilor ălora gâtu'. Să continue cu cât de milă le e încă de pe-acum de cei care au răpit-o pe Trésor şi de cei care au ordonat răpirea ei şi uciderea Rebecăi. Şi de cei care ştiu ceva despre Trésor şi nu spun. Pentru că regina e de neînduplecat şi n-a încetat nici o clipă să-şi caute nepoata. Şi e de părere că copiii sunt inocenţi, aşa că nu trebuie niciodată folosiţi ca pârghii împotriva adulţilor. Aţi înţeles ceva din alambicarea asta?

- Absolut totul.

- Bun. Start! Piao, ce-mi dai de treabă?

- Ai nişte dosare pe biroul Rebecăi. Şi-o să te rog să te uiţi un pic pe tabelele cu cheltuieli. Vestul a început să cheltuie cam mult.

În sfârşit, avea şi ea nişte treabă serioasă! Activitatea aia o să-i solicite serios "intelectul"! Îi era frică să umble la socotelile lui Ştefan; dar nici nu voia să-l trezească pentru afaceri...

Florentina

Ia - că se auzea o voce feminină... Se ridică şi se aplecă încet, să nu fie văzută... Biyu era. Discuta cu cei doi tineri de la uşa turnului. Le spunea că dna contesă o trimisese "să preia paza Florentinei". Ăia doi nu erau fraieri deloc, aşa că îl sunau chiar acum pe Toni... N-avea nici cea mai mică îndoială că mama ei va învinge din nou - va îndepărta paza pusă de Toni, ca s-o lase pe Biyu s-o păzească...

Ridică din nou privirea spre dormitor... Nu, nu se vedea absolut nimic - dar se auzea piuitul, cu toată muzica lui Philippe...

Tati al ei era bine. Şi mama ei era bine - că era lângă el şi auzea şi ea piuitul ăla! Piao şi Aleodor erau, probabil, în birou, alături de Adina. Florina pregătea masa, Luis avea treabă pe-acolo... Unde era Thomas?

... Ultima oară când îl văzuse, fusese când tati al ei o întrebase dacă-şi acceptă pedeapsa. Dacă se supune deciziei lui, sau îşi ia bocceaua şi pleacă-n lumea mare. Ea percepuse întrebarea aia altfel: se întorcea la viaţa calmă, stabilă din familia Ionescu? Sau îşi lua bocceaua şi-şi făcea o viaţă nouă, numai a ei? Ea ridicase privirea spre Thomas. Ochii negri o somaseră să se supună! Să fie cuminte şi să se supună şi să-şi lase tatăl să o pedepsească - ca să poate să uite şi s-o ierte, într-un final. Ochii negri o încurajaseră un pic...

Unde era? Oare dădea târcoale turnului? Porni încet în ocolirea miezului de cărămidă al clădirii... Nu-l vedea pe nicăieri, semn că era în conac probabil... angrenat, probabil, de Luis într-o activitate gospodărească amplă şi afurisită, care să-l ţină ocupat... cu gândurile departe de ea...

Tocmai ajunsese cu propriile gânduri într-un punct extrem de complicat, extrem de ruşinos pentru ea...

În mintea ei, ea plănuia să rămână cu Thomas. În sufletul ei, simţea că el era jumătatea ei perfectă. Şi tocmai dăduse o reprezentaţie "de Oscar" în faţa lui şi a părinţilor lui! Florina şi Luis ştiau ce se-ntâmplase! Ştiau şi de Aurari, şi de Alex, şi de Sebi... Şi de abuzul sexual, şi probabil aflaseră şi de porcăriile pe care le rostise ea la judecata din Aurari...

Brusc, viitorul nu mai părea atât de roz...

Indiferent cât de bogată... sau de săracă era ea - Thomas era un bărbat pe cinste! Iar părinţii lui ştiau asta! Şi mai era şi singur la părinţi - adică era lumina ochilor lor, unica lor speranţă, unica lor alinare... Unicul om capabil să le facă un moştenitor, să ducă numele lor mai departe, să... Iar ea... Ce şanse avea ea ca Florina şi Luis s-o accepte ca soţie a băiatului lor?

Şi uite-aşa se re-panicase şi începuse din nou să plângă...

Ana-Maria

Ştefan se trezise pe la şapte; o apelase el personal! Iar ea alergase la el şi se lungise lângă el şi-l strânsese în braţe şi bocise "la maximum"... Şi nu fusese certată, ci doar informată că "şi eu m-am speriat îngrozitor când am realizat că mă apropiam în goană de gard, şi-am fost cât pe ce să-l sar"...

N-o întrebase nimic de Florentina. Presupusese că "se ocupase ea". Simţise el că nevasta lui nu-i putea ieşi din cuvânt - iar lucrurile erau aşa cum le stabilise el! Vorbiseră deci despre cât de frumos cânta Philippe. Opinia era unanimă - băiatul lor era un geniu autodidact îngrozitor de îndemânatic! Şi chiar avea nevoie de Jiao! Fata aia trecea, în misiunea asta, prin cea mai grea şi lungă corvoadă posibilă - medita un Asperger la pian. Îl medita de dimineaţa până seara, de probabil că avea creierii ferfeniţă...

Ştefan o întrebase de ce nu venise şi Léon. Glumise; îi spusese că unchiuleţu' îi făcuse poftă de shopping de-ăla ca între bărbaţi, aşa că ceruse să mai zăbovească în oraşel. Ca să-şi întregească garderoba şi să-şi termine seria de la şcoala de aikido. Soţul ei zâmbise un pic, semn că pricepuse exact ceea ce era de priceput din asta...

Acum, Ştefan făcea un duş. După cum observase ea, când îl văzuse ridicându-se în fund, soţul ei nu va lua cina la masa asta, în living...

Stătea pe scaunul ei şi îndesa struguri pe gât. Florina punea masa; era tăcută. Nu avea întrebări, nu făcea comentarii, nu bombănea şerveţelele neascultătoare...

Uşa bucătăriei se deschise din nou; Thomas intră şi se apropie de ea. Ridică privirea...

- Dnă Ana, am o întrebare.
- Ascult.
- Îmi permiteţi să am eu grijă de Florentina?

Poftim?... Să aibă el grijă de Florentina? Da' ce-i venise?

- ... Ce-ţi veni?

- Am observat că n-a mâncat prânzul. Şi cred că nu şi-a luat nici medicamentele. Dacă sunteţi de acord, aş încerca s-o ajut eu să...

"S-o ajuţi tu să ce? Să-şi bată joc de tine? Să te ameţească şi mai rău - şi să te facă s-o iei de nevastă?" Ochii negri erau plini de speranţă... şi nu observau că maică-sa nici nu mai răsufla... Se încruntă scurt:

- Crezi tu că e bine să faci asta?

- Da, dnă Ana. Şi ştiţi deja de ce cred asta.

Evident! Ştia deja că era îndrăgostit lulea de nesimţita aia mică din turn! Hm...

Băiatul ăsta era "picat în frează" rău de tot! Acolo sus, în mintea lui de poet, era o ceaţă densă - aşa că nu vedea nici realitatea, nici scopul acelei pedepse! În concluzie, nu vedea riscul de-a fi transformat în preş - preşul golancei care alesese bicepşii în locul creierului. El se gândea numai la ea - muza lui, iubirea lui, miracolul vieţii lui...

Era obosită. Trecuse prin multe azi - mai toate, rele. Avea sentimentul că era extrem de acidă şi răutăcioasă. Şi trebuia să se controleze - să calculeze ambele talere ale balanţei. Într-adevăr, Florentina nu mâncase prânzul. Nu i-l dusese nimeni. Ea mâncase cu Piao şi Aleodor, în birou; Ştefan dormise. Nimeni nu venise să-i ceară voie să-i ducă fetei ei masa de prânz. Iar pastilele medicului Petrescu erau şi acum la ea în geantă. Din vina ei, care uitase complet de ele...

Oftă greu şi se ridică:

- Pune-i cina pe-o tavă; îţi aduc imediat pastilele.

Urcă grăbită, alergă pe coridor şi intră în dormitor. Ştefan era din nou în pat; ochii verzi o priveau lung... Încercă să zâmbească:

- Am uitat complet de pastilele lui Petrescu...

Soţul ei aprobă, aşa că ea îşi luă geanta şi dădu să iasă...

- Ana!

Sami oftă greu:

- I-am spus lui Ştefan - poate să coboare la cină. Dar, dacă o face, mâine îi va fi mult mai greu să facă faţă exerciţiilor de la etaj.

- Nici o problemă - mă-ntorc cu cina.

Soţul ei se grăbi să întrebe:

- Nu te superi - da?

- Nu mă supăr...

Ieşi şi coborî. Tava de pe masă era plină-ochi, "ca la nemâncaţi". Nici el, nici maică-sa nu-şi dădeau seama că Florentina n-o să înghită decât cel mult o felie de pâine... Scoase pastilele şi reţeta şi i le puse-n braţe:

- Poftim. Dacă vrei să te ocupi tu de ea, ocupă-te. Dar dacă te laşi prostit de individa aia din turn, să ştii că o să-ţi fie extrem de rău! Ţie!

Thomas o privea lung...

- Ai înţeles, da?

- Da, dnă Ana.

Porni iar spre scări:

- Noi mâncăm sus - Ştefan trebuie să se menajeze acum.

- Sigur! Vă aduc imediat cina!

- Mulţumim.

Urca treptele şi se simţea mulţumită. Vorbise dur - şi-l "scuturase". Îl dezmeticise cât de cât. Poetul din el era complet aerian acum, când ştia că Florentina fusese despărţită de cei doi bărbaţi care trecuseră prin viaţa ei - şi era aici, la conac, iar tatăl şi mama ei aprobaseră deja iubirea din sufletul lui! Acum, după ce auzise cuvintele ei, Thomas o să fie ceva mai atent.

Reveni în dormitor - iar Ştefan zâmbi:

- Thomas?

- Cunoşti tu alt fraier dornic să-şi bată capul cu ea?

- Sincer? Nu. Nu cunosc nici un alt bărbat capabil s-o îmblânzească.

I-auzi?! Thomas o putea îmblânzi pe prinţesă! Foarte interesant... Soţul ei continuă, în romanes:

- Aşa cum nici tu n-ai putut fi îmblânzită... până la un moment dat...

Ia uite-l! Puse scurt mâinile-n şolduri:

- Hei!

- Da-da! Evelin nu te-a putut îmblânzi, Florentin nu te-a putut decât îngenunchea... Dacă n-aş fi fost eu...

Ridicase sprânceana la ea! Ia uite, ce obraznic era! Se aşeză pe marginea patului:

- Deci tu zici că doar tu mă puteai îmblânzi...

- Doar eu te-am putut îmblânzi. Să ştii că nu-i treabă uşoară! E al dracului de complicat să îmblânzeşti o femeie adevărată! Riscurile sunt uriaşe! Şi eu, dacă-mi amintesc bine, era să-ncasez un toc în creştet...

Îi altoi una peste umăr, în glumă - era rău! Ştefan râdea din toată inima:

- Stai liniştită - fiecare sac îşi are peticul lui. El e peticul ei. Doar timpul ne va arăta dacă ea e peticul lui...

Într-adevăr - doar timpul le va arăta dacă Florentina era tot ceea ce-i trebuia lui Thomas...

- I-ai spus Florinei că mâncăm aici?

- Da. Probabil se întreabă ce să-ţi pună pe tavă - supa de la prânz sau budinca de seară.

- Eu cred că le pune pe amândouă - şi întârzie pentru că încălzeşte supa.

Florina evita să folosească cuptorul cu microunde. De la un timp, citea tot felul de chestii pe internet, apropo de viaţa sănătoasă, de aparatura şi chimicalele care slăbeau organismul... Oare se pregătea "de-un nepoţel"?

Hait - tocmai se gândise la o chestie nouă... Se aplecă şi-i şopti:

- Azi mi-au venit în minte două chestii: amândouă de o importanţă maximă, amândouă ignorate complet până acum de amândoi. Dar n-o să ţi le spun acum. Ţi le spun... la 1 septembrie.

- Au legătură cu începutul calendaristic al toamnei?

- Nu. Au legătură cu cantitatea de curaj şi refacerea ta.

- ... Mi le spui când vrei tu.

Era şmecher - tocmai se asigurase că le va auzi pe amândouă azi, înainte să adoarmă. Hm...

Florentina

Moţăia, cu ochii semideschişi. Se lăsase seara; în curând va fi întuneric beznă...

Uitaseră de ea. O încuiaseră în turn şi "aruncaseră cheia". Şi-o lăsaseră acolo. În urmă cu ceva timp, auzise un schimb de replici jos. Biyu vorbise cu cineva. Nu se uitase să vadă ce se-ntâmplă. Zăcea lungită pe şezlong. Zăcea acolo. Nu-i ardea să se ridice, să închidă geamurile... Nu-i era sete, nu-i mai era foame...

Se gândea la ea. Nu la ei - la ea. Se gândea la ceea ce auzise azi. Căţelele în călduri... care fugeau să se-mpuieze cu maidanezi... Curvă mică şi perversă... Cuvintele alea se amestecau, uneori, cu altfel de cuvinte. "Eşti fermecată"... "Raiul meu"... "Zâna mea"... "Iubire mică"... "Pentru toate vieţile sufletului meu"... Sufletul lui ardea în iad acum. Sau fusese spălat de păcate - şi se ridicase, arzând, la cer. Şi-l amintea; îşi amintea zâmbetul, ochii verzi, gesturile alea drăgăstoase şi pline de atenţie şi de grijă şi tandre şi fine şi... "Am o doamnă frumoasă, stilată"... "Pregătită să se-apuce de treabă"... "E la curent cu tot ce trebuie"... "Ţine lejer la cinşpe pe zi"... "Ia şi papă"...

Simţea în nări izul de vomă... Parcă simţea gustul acid de vomă în cerul gurii - şi i se răsucea stomacul...

Doamne! - n-o să uite niciodată... N-o să uite niciodată nici ochii verzi, nici acel "ţine lejer la cinşpe pe zi"... Nici obiectele de pe mobilă, de pe covor... Nici... Nici pe tati al ei închizând ochii, lăsând capul pe spate, alunecând ca o cârpă... Nici piuitul... lung...

Auzea o discuţie jos, la baza turnului probabil - că una dintre voci era a lui Biyu... Yala! Se descuiase yala!

Îşi şterse grăbită lacrimile - şi se ridică în capul oaselor! Cine venea? Toni? Sau Aleodor?

- Florentina! Eu sunt!

La dracu! Thomas! Se lăsă să cadă pe şezlong - el era! El venise la ea! Pe el îl trimiseseră! De parcă voiseră să toarne spirt pe rană! Sau acid! Nenorociţii...

- ... Prinţeso!

Nu! Să nu-i mai spună aşa! Bufni în plâns - iar paşii tropăiră mai repede:

- Ce s-a-ntâmplat? De ce plângi?

S-o lase-n pace! Să se ducă şi s-o lase-n pace! Auzi un pocnet scurt - şi fu apucată de braţe şi trasă-n sus:

- Ce-i cu tine?

- Lasă-mă!

- Florentina, de ce plângi?

"Ce, eşti prost? Nu ştii de ce plâng?"

- Prinţeso, de ce

- Nu-mi mai spune aşa!

Fu imediat strânsă în braţe:

- Iartă-mă! Oof, ce prost sunt! Nu mi-am dat seama...

"Nu-i nimic; pe tine te iert cu dragă inimă..."

- ... Cum te simţi? Te doare? Ce simţi?

O mai durea un pic; dar nu-i putea spune asta, din simplul motiv că el ştia de ce-o durea! Şi nu putea să-i spună şi pace! Aşa că negă - că oricum o să-i treacă, mâine sau poimâine...

- Asta e bine... Ţi-am adus cina. Ţi-am pus şi supa de la prânz; că-ţi face bine puţin lichid cald în stomac. Şi uite şi pastilele. Trebuie să descifrăm reţeta, că dna Ana nu mi-a zis cum să le iei...

Aprobă - nu-i ardea de pastile acum...

- ... Pot să stau lângă tine?

Aprobă şi se ridică în fund. El se grăbea să se aşeze lângă ea şi să despăturească hârtia:

- Aşa - hai să vedem! Deci, prima poziţie. Ce dracu scrie aici?

Era rău - că o punea să ridice capul şi să se uite pe reţeta scrisă la calculator. Voia musai s-o pună să vorbească. Iar ea nu putea să scoată un cuvânt...

De ce venise la ea? De ce se aşezase lângă ea? Ce voia de la ea? Ce mai voia de la ea? Să-l ia de bărbat? Păi normal că-l lua de bărbat! Că numai el o mai voia! Şi se părea că nu se răzgândise - dacă venise să-i aducă mâncare şi pastile...

Mai exista o variantă. Una care-o speria un pic. Contele şi contesa descoperiseră că fata lor fugise să se-mpuieze cu maidanezii - ăia virili şi cu creier ioc. Aşa că o recuperaseră şi-o încuiaseră-n turn. Şi se uitaseră "prin ogradă" - şi văzuseră căţeluşul cuminte, inteligent dar... fără pedigree. Care căţeluş, mai mult sau mai puţin întâmplător, avea ceva sentimente pentru fata lor. Aşa că plănuiseră "la viteză" să-i spele ei ruşinea. Chiar dacă asta însemna să-i facă "certificat de pedigree" căţeluşului. Că şi-aşa era îndrăgostit de ea! O ierta el, nu? Îi ierta goana după maidanezii din România - şi-o lua de nevastă! O făcea "femeie onorabilă"! Spăla pata de pe obrazul familiei! Aşa că îi ordonaseră căţeluşului din curte să vadă de fata din turn. Să-i ducă mâncare, să aibă grijă să-şi ia pastilele... "Să-şi facă de drum" pe sub nasul ei. Ca să-l observe şi ea - şi să creadă că atenţia aia izvora din mintea lui, din sufletul şi sentimentele lui...

- Florentina... Te rog, ia-ţi pastilele. Hai - că le-ai sărit pe alea de prânz, şi nu-i deloc în ordine!

Negă scurt - s-o lase-n pace, să facă septicemie şi să moară odată!

- Te rog! Nu fii încăpăţânată!

- Lasă-mă-n pace!

- Nu pricepi că nu te las? Că nu pot să te las? Prinţ...

La dracu! Iar dăduse să-i scape apelativul ăla! Şi nu conta că se cenzurase - începuse cuvântul! Era ca şi cum îl spusese tot! Se răsuci şi-l îmbrânci cât colo:

- Lasă-mă-n pace!

Şi la dracu cu toate! Auzise clar cum pastilele alea cad pe ciment! Aşa că...

... Aşa că aştepta să-l audă ieşind odată! Hai - nu pleca odată? De ce nu pleca?

- ... Mă duc să-ţi cumpăr alte pastile. Să mănânci până mă-ntorc - ca să nu le iei pe stomacul gol.

Gata! Bine că se uşchise! Las' să se ducă după alte pastile! Că nu-i dădea nici dracu' pastile fără reţetă franţuzească! Nu în Franţa, oricum!

Şi-acum, că rămăsese din nou singură...

Deci, don'şoara pui de contesă călcase pe lângă - se-mpuiase cu nişte maidanezi din România. Vorba umbla repede; aşa că familia trebuia să acţioneze "în viteză", ca să atenueze gura lumii. Şi să spele repede obrazul neamului. Don'şoara trebuia învinsă repede. Presupunea că, dacă nu-şi reconsidera atitudinea faţă de Thomas în următoarele 48 de ore, dl conte o să ia cureaua aia bună şi-o să urce scările - şi-o să convingă don'şoara să nu mai ridice probleme.

Deci, într-o lună, aşa, aprecia că o să fie măritată cu acte-n regulă. Cu Thomas. De parcă asta ar mai fi făcut vreo schimbare, sau...

Mama ei avea dreptate - trecutul nu putea fi şters. Şi nici anulat. Trecutul rămânea legat de ea, ca o tinichea... Ca o bilă uriaşă de plumb... Ea n-o să-l uite niciodată. Nici Thomas n-o să-l uite... Şi, la un moment dat, probabil că o să-i amintească... cum îl sărutase pe el şi-apoi împachetase repede şi se-ntorsese în Aurari, la maidanezul cu plete şi muşchi şi vorbe mieroase... Şi-apoi, probabil o să-i amintească cum, după ce fusese despărţită de maidanezul din Aurari, decisese nu să vină la conac - unde era el. O să-i amintească de Sebi, de modul cum îl alesese, de graba cu care-l băgase în camera ei, între picioarele ei...

Deschise ochii - oare lăsase pastilele aici? Că nu conta dacă le aduna de pe jos! Important era să le-nghită pe toate! Sigur făcea blocaj renal - sau măcar o criză de fiere, sau de ficat! Cum era total nesupravegheată aici sus, avea o şansă să se termine repede...

... Gândea ciudat. Avea probleme mari. Tati al ei nu se înşelase - era bolnavă... Bolnavă de suflet - dacă putea exista o asemenea boală. Şi uite că era pe drumul cel bun! Conştientiza boala! Conştientiza faptul că ceea ce făcea ea nu era bine deloc! Era pe drumul cel bun...

Îl îmbrâncise cât colo, făcându-l să verse pastilele. Şi, în timp ce el încercase să fie "uman", să-i vorbească frumos, ea o ţinuse înainte cu "Lasă-mă-n pace"... Şi era proastă făcută grămadă - că ştia că omul ăla o iubea mult, şi totuşi făcea rahaturi mari care-o scoteau din sufletul lui...

Se ridică şi se apropie de geam. Thomas mai avea cam zece metri până la capătul conacului - până la punctul în care trebuia să facă dreapta ca să ocolească clădirea şi să ajungă în parcare. Îl privea lung... Părea un om atât de normal! Şi totuşi, era atât de special! Iar ea era atât de dementă... Atât de proastă şi de cretină şi de bolnavă...

"L-ai supărat rău de tot. Hai - adună-te şi potoleşte-te. Şi gândeşte-te ce şi cum să faci ca să-l împaci!"

Ca să-l împace, trebuia să se liniştească. Şi să mănânce. O pusese să mănânce, până se-ntoarce el cu pastilele. Deci - ce-i adusese aici, pe tavă? Un bol cu supă cu găluşti, nişte budincă cu brânză, un castron uriaş cu biscuiţi... O cană cu lapte, un pahar cu suc de portocale... Pregătite, probabil, de Florina - cea care avea un singur băiat şi ştia foarte bine ce poamă de curvă mică şi perversă iubea băiatul ei...

"Nu e bine. Încetează cu gândurile astea! Pune mâna şi mănâncă! Pentru el!"

Lăsă lingura şi luă bolul. Şi începu să bea zeama. Se răcise; era călâie. Avea un gust delicios; dar era călâie, aşa că părea ciudată... Trebuia să înghită şi găluştile. Luă una, o privi lung... Încercă s-o muşte...

La dracu!

Sări în picioare şi se repezi în mica baie! Şi apucă doar să ridice capacul, înainte ca zeama aia să ţâşnească înapoi pe gât!

Vomita de parcă mâncase mai mult decât cocoşul din poveste - vomita de parcă înghiţise o oală întreagă de zeamă! Îi tăia răsuflarea! Ce se-ntâmpla cu ea? De ce nu reuşea să mănânce?

... Oare se îmbolnăvise? Fizic? Oare şi trupul era bolnav acum - nu numai sufletul?

Reveni, greu, pe şezlong. Îi era rău - se simţea ameţită şi îi venea să vomite... Şi ştia că el o să se-ntoarcă cu pastilele, o să vadă că din toată tava aia ea băuse doar zeama şi-o să se simtă neascultat şi redus la zero... Adică egal cu zero... în opinia ei...

Cum dracu reuşea? Cum reuşea ea să-i supere pe toţi? Şi să le lase tuturor impresia că îşi bătea joc de ei? Că nu făcea asta! Ea încerca, în ultimul timp, să fie cât mai normală! Şi să facă lucrurile cât mai bine! Şi când colo, pe mama ei o supărase, pe bunicul îl supărase, sfârşise curva unor recuperatori de provincie, pe tati al ei îl dăduse în stop cardiac... Pe Thomas îl făcea să sufere...

Ce dracu era cu ea?

Ştefan

Cina era delicioasă. Florina făcuse budincă cu brânză. El "meritase" porţie dublă; şi cum era convalescent, profitase şi-şi pusese trei linguriţe de zahăr peste ea! Ieşise o prăjitură incredibil de bună şi de dulce...

Ana se aplecă şi-l privi lung; şi începu să râdă:

- Ai o mimică extaziată. Ia să văd eu ce nebunie ţi-ai preparat tu aici...

Gusta şi ea... şi legăna furculiţa prin aer, picată în extaz...

- ... Eu, dacă aş mânca farfuria ta, m-aş face cât patru.

- Ba te-ai face suplă şi frumoasă - că ai merge cu mine sus, la aparate...

- Aa, da? Ia dă-o-ncoa!

Apucă de farfurie:

- Ba nici nu mă gândesc! Ai şi tu! Pune-ţi şi tu zahăr!

- Da' a ta e mai bună!

- Da' e a mea!

Dăduseră în mintea copiilor - se-ncăieraseră pe farfuria cu plăcintă, râzând ca doi copii nebuni... Brusc, Ana lăsă farfuria şi se ridică:

- Ia stai aşa! Stai aşa - că vezi tu acuşi!

Şi-o văzu repezindu-se la uşă! Şi auzi telefonul... ei. Hm!

"Bravo, iubito! Mişto şmecherie! Da' nu-ţi merge - nu cu mine!" Zâmbi slab:

- Vino înapoi.

- Mă-ntorc repede!

- Vino înapoi acum.

Acum nu mai zâmbise - semn că nu se juca cu el decât până la un punct... Ana lăsă farfuria pe noptieră şi se aşeză lângă el. Şi scoase mobilul roşu, "de China"...

- Biyu. Da, Biyu... Da...

Îi făcu semn să-i dea lui telefonul - iar ea se conformă imediat...

- ... după cinci minute, cel mult, am auzit-o ţipând s-o lase-n pace şi apoi zgomot de obiecte mărunte căzând pe ciment. Thomas a coborât imediat şi mi-a spus că i-au scăpat pastilele, din greşeală. Şi că se duce să cumpere altele; timp în care mă roagă s-o conving cumva să mănânce.

- Ştefan sunt.

- Bună seara.

- În primul rând, la Florentina nu urcă nimeni altcineva în afară de Thomas. Şi nimeni nu comunică cu ea la geam sau prin uşă - nici chiar tu. S-a înţeles?

- Da.

- Din acest moment, pentru orice problemă referitoare la Florentina, mă suni pe mine - nu pe Ana. Te rog.

- Sigur - am înţeles.

- Tu ai mâncat?

- Da; mi-a adus Thomas un fel de spaghete cu brânză...

- Bun. Se numeşte budincă - şi e delicioasă, să ştii!

- Ştiu...

Deci mâncase şi ea. Bun!

- O să-l anunţ pe Toni să trimită doi băieţi să te schimbe, la doişpe fix. Tu stai în vila pazei, nu?

- Da.

- OK. Revii în post la zece, mâine dimineaţă. E bine?

- Foarte bine.

- Vorbim.

- Vorbim.

Apăsă butonul roşu şi-i întinse telefonul. Ana nu-l luă, ci apăsă clanţa:

- Mm - când te văd aşa, rege în adevăratul sens al cuvântului, aşa-mi vine să sar pe tine...

Bufni în râs - şi apucă tava şi-o trase un pic:

- Hai!

- Nebunaticule! Vin imediat!

- Ana!

Ridică un deget de atenţionare - că acum Florentina era în grija lui, aşa că nu-i permitea să se mai apropie în vreun fel de ea sau de reeducarea organizată de el... Soţia lui aprobă şi ieşi.

Bun! Şi-acum - rămăsese la plăcintă cu mult diabet...

Se aşteptase ca Florentina să facă un fel de criză de nervi. Se aşteptase să încerce să-l alunge pe Thomas - faţă de care fata lui simţea acum o ruşine gigantică. Dar nu se aşteptase să azvârle pastilele! Şi nu se aşteptase ca Thomas să plece să-i ia alte pastile! Se aşteptase să audă că trimisese un băiat de la pază să le cumpere; iar el rămăsese lângă ea şi încercase s-o împace, să-i mai aline supărarea...

Nici Thomas nu era mai vesel. Şi el se simţea trădat şi uitat. Şi el se simţea abandonat. Şi pe el îl durea rău faptul că i se dăduseră speranţe - şi-apoi fusese abandonat şi uitat, iar ea se dusese glonţ la alţii... Şi nu folosise şansa aia nesperată pe care-o avusese atunci când fusese alungată din Aurari. Atunci, avusese la ea telefonul, actele şi-un milion de euro. N-ar fi trebuit decât să ajungă pe Otopeni! Numai că, atunci când nenorocitul o întrebase "unde te duc", ea ceruse la un hotel din Bucureşti...

Tare ciudat judeca Florentina lui, în ultimul timp! Îl punea pe gânduri! Păi dacă el lipsise din "ghidajul" ei doar câteva luni, iar ea ajunsese la asemenea mod de a calcula lucrurile, era grav...

Uşa se deschise, se închise - iar paşii tropăiră grăbiţi. Patul se lăsă scurt - regina trecu peste picioarele lui şi se trânti lângă el. Şi-şi puse tava-n braţe - şi scoase din buzunare, în simultan... Răcni:

- Florinooo!

Soţia lui râdea în hohote - şi storcea bine ambele tuburi, cu sirop de ciocolată şi sirop caramel, peste budinca ei. El se uita la chestia aia şi mai răcnea o dată numele Florinei... care venea în fugă - şi tropăia rău... Uşa se deschise. Răcni în continuare, fără să-şi ia ochii din farfuria Anei:

- Mai e budincă?

Paşii se apropiară; femeia îi luă farfuria de pe tavă şi-o înlocui cu o altă farfurie, la fel de "consistentă". Se repezi la soţia lui:

- Fă! Dă şi mie!

Ana dădu drumul tuburilor - şi se alintă:

- Da' ce, nene! Era ideea mea!

Storcea bine zeamă dulce peste propria budincă şi scotea limba la ea... şi-o auzea pe Florina râzând în hohote...

Zilele lui era minunate, atunci când regina lui era lângă el. El plutea atunci când ea era aici - indiferent dacă se certau pe siropul de ciocolată, sau pe afaceri, sau pe copii. La sfârşitul certei lor era sărutul... ăsta dulce... Iar Florina ieşea uşurel, pe vârfuri...

Ochii căprui îl priveau lung...

- ... Ştii că te iubesc...

Da, ştia...

- Şi-ţi dau ţie toate reţetele şi toate ideile mele şi tot siropul meu...

Da, ştia... Regina tăia o bucată din plăcinta lui, o ungea bine în siropul din farfurie şi-l hrănea... Era şi mai bună aşa! Mm, ce bună era! Zâmbi:

- Eşti o bucătăreasă desăvârşită!

- Mai degrabă o master-chef-ă. Budinca Florina a făcut-o; eu mai mult cu accesoriile...

Daa, era ea modestă şi se alinta rău... Se abţinu şi nu oftă:

- ... El s-a oferit să-i ducă mâncarea şi pastilele?

- El a venit la mine şi mi-a cerut voie să aibă grijă de ea. Şi, deşi i-am vorbit destul de tăios, nici n-a clipit - bucuros, probabil, de victorie...

- O să discut mâine cu el. O să-l învăţ ce şi cum să facă. N-am de gând să-l las să pice în plasa şmecheriilor ei!

Ana aproba şi-l hrănea cu budincă... O să-l doară stomacul de la atâta mâncare...

Florentina

Era aproape întuneric... Aproape noapte...

Nu aprinsese lumina. N-avea de ce s-o aprindă. Şi nici nu închisese geamurile. Nu se ridicase de pe şezlong. Aşteptase... Habar n-avea ce aşteptase! Hipotermia? Pe Thomas, cu pastilele? Pe tatăl ei, cu cureaua? Habar n-avea... Poate aştepta inaniţia! Poate aştepta căderea de tensiune! Oricum, în momentele astea era tot mai sigură că mai degrabă îi venea sfârşitul, decât vreo rubedenie; aşa că...

Auzi din nou yala de jos. Deci venea totuşi cineva... Să fie Sami, cu nişte injecţii? Că nu se îndoia că dna contesă o să trimită un medic, "să protejeze investiţia"! Cum ar fi sunat acel "don'şoara contesică a murit de foame şi de frig în turnul conacului părintesc, după ce-a fost aspru pedepsită pentru că s-a împuiat cu nişte maidanezi"? Evident, obrazul familiei trebuia curăţat corespunzător...

Paşii urcau, se apropiau... Thomas i se păru supărat:

- Crezi că zeama aia chioară o să compenseze ambele mese? Şi pe cea de prânz, şi pe cea de seară?

Negă - nu, n-o să compenseze nimic, mai ales că o vomase pe toată...

- Poftim.

Probabil că-i dea pastilele! Sau o chiflă! Poate că strecurase o chiflă pe lângă vigilenţa chinezoaicei... Iar gândea ciudat...

- ... Ţi le las pe tavă. Ar fi bine să le înghiţi. După ce înghiţi nişte mâncare, eventual.

Aprobă cu capul - că-şi dorea tare mult să-l vadă plecat odată... Să nu trebuiască să ridice privirea spre el...

Da; pleca. Iar asta era minunat acum! Chiar nu voia să dea ochii cu el! Îi era de-ajuns că tocmai el fusese trimis să aibă grijă de ea! Pilulă mai amară decât asta nu exista...

Auzea yala încuindu-se... Nu putuse să-l întrebe cum se simţea tati al ei, dacă-şi revenise... Dacă păţise ceva atunci când leşinase... Ce cretină era! Nu leşinase! Făcuse stop cardiac! Ce cretină era...

Thomas era supărat - aşa ca toţi ceilalţi oameni din conacul ăsta. Iar comportarea ei - şi atitudinea ei - îl supăraseră şi mai rău. Ar fi trebuit să fie atentă cu el! Mult mai atentă şi mai maleabilă! Ar fi trebuit să-i arate că voia să se schimbe - şi voia să asculte de cuvintele celorlalţi! Mai ales de cuvintele lui! Dacă el o punea să mănânce şi să ia pastilele, n-o făcea pentru că-i dorea răul! Thomas voia să aibă grijă de ea pentru că...

Thomas avea grijă de ea - şi-atât. Restul nu mai conta. În situaţia în care era ea acum, nu-şi permitea "să facă fiţe". În situaţia de acum, dacă părinţii ei fuseseră de acord cu Thomas, ea ar fi trebuit să aprobe şi... Numai că ea nici nu putea să ridice privirea spre el! După ceea ce făcuse, după modul cum decisese să-şi trăiască viaţa fără el, nu mai putea să-l privească! El o voise pe ea - şi se dusese la părinţii ei şi luptase ca să obţină ceea ce voia! Ea, în schimb, trăsese concluzia că n-o să primească niciodată aprobarea părintească să se mărite cu băiatul servitorilor. Şi-i întorsese spatele şi se dusese "după maidanezi"...

Hm...

Se ridică, greu, şi se apropie de măsuţă. Revedea găluştile, budinca, laptele şi sucul. Şi păhărelul de plastic cu pastilele. Luă sucul şi pastilele; ridică paharul... Nu putea să-l bea. Nu putea să înghită nimic! I se-ntorcea stomacul pe dos! Să încerce să îndese pastilele pe gât aşa, fără lichid?... Nu erau lucioase; aşa că i se vor lipi de gât. Şi-o să vomite din nou. Le lăsă deci în păhărel şi reveni pe şezlong. Şi decise să se culce. Să încerce să adoarmă. Mâine, dacă avea noroc să supravieţuiască următoarelor opt ore, poate-o să reuşească să înghită niscai mâncare...

Mâine o să fie o zi mai bună. Sau mai rea. Asta rămânea de văzut.

... Geamurile erau deschise. Auzea foşnetul copacilor... Auzea guriţele copiilor... Auzea uneori vocea soţiei lui Sami... Nu auzea pianul, semn că Philippe se juca cu ei - şi nu-i recunoştea ea vocea, sau vorbea mai încet, sau... Sau cânta singur, cu căştile pe urechi...

Ana-Maria

Intră în birou şi închise uşa:

- Ai aranjat transportul Rebecăi?

- Da. Totul e pus la punct - doar să apeşi "Start".

Ridică mirată sprâncenele - asta era o chestie nouă...

- Cât ai luat tu cina cu Ştefan, eu am cinat în compania lui Isamu. Şi spun sursele lui că în Rusia s-au agitat niţeluş apele.

Hm! Se încruntase instantaneu când auzise de Rusia...

- Imediat cum le-am trimis pozele scoase de pe DVD, mobilul lui Andrei s-a încins rău. A sunat la umbrela lui, care l-a sunat înapoi după vreun sfert de oră şi l-a informat apropo de activităţile Florentinei. Iar el şi-a programat un zbor Volgograd-Bourges, mâine, la nouă fix - ora lui. Zboară "în contra timpului", deci o să aterizeze în jur de doişpe...

- Iar dacă ai aflat tu de programarea asta, înseamnă că a vrut să ştim că vine la noi.

- A vrut să ştiţi că s-a informat apropo de prinţesă şi a decis să vă viziteze cât mai repede posibil.

- Deci mâine o să vedem un frumos inel cu diamant bleu...

- Şi nu numai.

Poftim?

- S-ar putea să vedeţi şi o lungă listă cu "bunăstarea". La sfatul lui Isamu, i-am spus lui Jiao să vină şi ea aici. Şi pentru pianul lui Philippe, şi pentru asigurarea securităţii lui - mâine şi nu numai. Te rog să te sfătuieşti cu Ştefan şi să stabiliţi unde-l primiţi pe Andrei şi în ce condiţii - pază, arme, oameni...

- O să mă sfătuiesc cu el. În orice caz - ar fi foarte bine dacă fetele ar decola în timp ce Andrei survolează România. Ca să ajungă aproximativ în acelaşi timp. Prefer să le ţinem pe ele o jumătate de oră pe Charles de Gaulle, decât să le ştiu în aer după ce Andrei aude opinia noastră apropo de planurile lui.

Aleodor nota... şi continua:

- În altă ordine de idei, mă îngrijorează un pic prinţesa. Thomas spune că n-a băut decât zeama de la supă. Şi are senzaţia că n-o să-şi ia pastilele. Dacă te uiţi pe geam, o să observi că toate ferestrele turnului sunt deschise vertical. Adică ea stă acolo în frig, nemâncată şi foarte nesupravegheată.

- Şi ce propui? Să-l trimit să doarmă cu ea?

Spionul negă scurt:

- Să-mi permiţi să pun nişte camere de supraveghere în turn.

- Nu. Nu vreau să ştie că o spionăm şi-o supraveghem. De spionajul şi supravegherea noastră a încercat ea să fugă; aşa că fă cumva să te descurci cu ce are Toni montat acum în curte. Din câte ştiu, sunt unele pe exteriorul conacului, sub streşini. Întreabă-l dacă le poate reorienta. De asemenea, cred că poate pune unele noi în pădure - dar mâine, că e o prostie să cţere băieţii în copaci noaptea...

Aleodor aproba şi nota... Se apropie de el... şi îl luă de braţ. Şi îl trase spre canapea:

- Ia vino-ncoace, să-mi zici tu mie o chestie...

Nu se împotrivea, dar nici nu mai zâmbea... Îl aşeză pe canapea şi se aşeză lângă el:

- Ia spune-mi tu mie - ţi-ai făcut analizele?

- Nu.

- Şi nici n-ai vizitat un medic...

- Nici.

Îl privea lung, fără să-l electrocuteze... Zâmbi şi se aplecă puţin spre el:

- Iar medicul ăla pe care l-ai vizitat pe-ascuns ce-a zis?

Tăcere... Continuă:

- Sau te temi că o să fii concediat?

Aleodor oftă greu... şi şopti:

- Că, cel mai probabil, în cinci ani zeama pe care-o injectez în prezent n-o să mai poată stăpâni procesul. Şi-o să uit şi să notez.

- Am înţeles... Uite cum facem. Chestia asta rămâne între noi. OK?

- OK.

- Cu o condiţie.

Bărbatul începu să râdă:

- Eram sigur...

- Bun! Asta înseamnă că nu te miră deloc faptul că, după ce se întoarce Trésor, tu intri într-un binemeritat concediu de odihnă. O lună la *all inclusive*, achitată de concernul Ionesco.

- Nu e vorba de bani. Ştii bine că am încasat întotdeauna 5%! Chestia e că, dacă se află...

Îl trase şi-şi lipi buzele de urechea lui:

- Repet - rămâne între noi doi şi medicul ăla ultrasecret pe care l-ai vizitat pe-ascuns. Dar să ai mare grijă de unde-ţi procuri fiolele.

Aleodor aprobă.

- Iar în privinţa lui *all inclusive*, o sosie a ta se va bronza o lună-ntreagă în inima luxului din Dubai. Timp în care tu o să-ţi pierzi timpul în China. Şi după aia te-nsori - şi faci un copil care să moştenească ăia 5%. Iar chestia asta nu trebuie s-o notezi - că eu nu uit...

Părintele îi luă mâna şi i-o sărută - şi se ridică:

- Până atunci, însă, nu am altă soluţie decât să notez.

- Trésor se va întoarce înainte de revelion. Ceea ce înseamnă că sosia ta se va bronza la solar. Nenorocită sarcină - vremea din Dubai e execrabilă în februarie...

Aleodor râdea şi nega - şi vedea clar că el nu credea că Trésor o să se întoarcă vreodată...

Se ridică şi ieşi - las' că vedea el! O subestima rău pe tanti Perla! Când îşi punea ea ceva-n cap, nu se lăsa până nu obţinea acel ceva! Şi cum era vorba de nepoţica ei...

Să nu uite să-l întrebe pe Isamu ce mai zicea Cheng. Dar mâine, nu azi. Azi, se ducea să facă nani lângă regele ei. Spera că Florina terminase de schimbat aşternuturile alea pline de sirop...

Ştefan

Cum? Deschise imediat ochii - tocmai piuise telefonul lui roşu...

"Florentina a adormit cu geamurile deschise. Cer permisiunea să urc şi să-i duc o plapumă."

Era doişpe şi-un minut. Interesant... Ia să-i răspundă el "aşa cum trebuie"!

"Îl trimit imediat pe Thomas."

Luă celălalt telefon şi-i făcu tânărului un apel. Şi se trase un pic mai sus - voia să simtă dacă era răcoare afară. Adică dacă era "de plapumă" sau "de pătură". După cum simţea el aici... Nu-şi dădea seama; aşa că o să facă o şmecherie.

Paşii se apropiau grăbiţi. Se îndoia că o să-l vadă în pijamale, cu halatul aruncat pe deasupra... Şi, dacă o să ciocăne, o să se certe rău cu el - că-i trezea regina, iar ea nu trebuia să ştie şmecheriile lor...

Nu; nu ciocănea. Intra direct. Întâi băga capul, să se asigure că pricepuse bine apelul... Îi făcu semn să vină la el. Apoi îi făcu semn să se lase-n jos şi-i şopti la ureche:

- Ia o pătură şi du-te pe şest şi înveleşte-o. Şi dă drumul la căldură în turn. Dar nu-i închide geamurile.

- Am înţeles.

- Iar mâine, după micul dejun, o s-o trimit pe Ana în birou. Moment în care te strecori aici... şi avem o vorbă, noi doi, apropo de Florentina şi rolul tău. Şi comportamentul tău. Pentru că trebuie s-o reaşezăm pe şine; ştii tu...

- Am înţeles. Şi vă mulţumesc că mă ajutaţi.

Îl bătu scurt pe mână şi continuă:

- Mâine, o să primim la conac o vizită care-o s-o sperie rău. Să

nu încerci s-o avertizezi sau s-o liniştești; sperietura face parte din reeducare. OK?

- OK. O să-i duc micul dejun, după care o să stau în conac.

- E bine aşa. Vorbim mâine; da?

- Da, dle Ştefan.

Bun! Se trase mai jos în pat:

- ... Fugi şi înveleşte-o. Şi odihneşte-te şi tu.

Thomas îi aranjă perna, apoi îi aranjă şi pătura... Oftă greu:

- Du-te odată! Că nu mai scot un sunet până mâine!

Tânărul zâmbi:

- Noapte bună, dle Ştefan...

Îl certa cu degetul - chiar dacă era un şmecher mic şi încerca să-i demonstreze că tot îl punea să mai zică ceva, el era regele şi făcea numai ce voia el... Uşa se deschise...

- Noapte bună, Thomas.

Oof, Doamne! Erau amândoi nişte copii fără minte! El era un copil mai bătrâior, aşa...

Era ciudat. Sufletul lui rămăsese copilăros - aşa ca la 19 ani, aşa ca atunci când Ana venise cu el la Cannes. Uite că timpul trecuse, copiii lui se făcuseră mari - şi sufletul lui uitase să îmbătrânească...

Se răsuci încet şi-şi cuprinse regina cu braţul. Dacă n-ar fi fost ea, el ar fi fost acum un boşorog acru şi temut şi bombănit şi înjurat şi urât uneori...

11 august 2020 - marţi

Ştefan

Mm, cât de dimineaţă era! Ia uite ce ispravă straşnică făcuse! Se trezise la şase! Afurisită situaţie! Dar dacă ieri dormise toată după-amiaza, normal că nu putea dormi azi până la zece-unşpe! În plus, ceea ce aflase aseară îl cam pusese pe gânduri. Lucrurile "prindeau viteză". Florentina nu mânca, Thomas trebuia instruit, Andrei dădea chiar acum cu lama pe obraji şi-şi compunea *speechul*... Nu putea să doarmă. Nu-şi permitea să doarmă în momentele astea! Azi o să fie o zi aglomerată! Iar leneveala lângă regină îl dezavantaja rău!

Luă mobilul şi-i făcu un apel lui Thomas - se ridica, vizita toaleta şi-apoi mergeau amândoi în camera viitorului lui ginere. Şi-l instructa - acum, înainte să-i ducă Florentinei micul dejun. Cine ştie ce idei creţe împletise noaptea în mintea fetei lui! Dacă-l rănea pe băiatul ăla, o să fie rău!

... Oare Thomas o să-i urmeze sfaturile?... Dacă i le dădea sub formă de dispoziţie, da. Dar el încerca să-i arate lui Thomas că, atunci când venea vorba de Florentina, el era doar tată - nu conte. Trebuia să-i vorbească normal, cu cuvinte care să ilustreze sfatul dar care să-l convingă pe Thomas să asculte de el. Dificilă sarcină...

Florentina

Tresări - şi deschise ochii. Auzise yala... Auzea paşi! Venea cineva!

Dădu să se ridice - dar descoperi că era învelită. Şi nu-şi amintea să se fi învelit ea... De fapt, nu - pătura de-aici, din turn, nu era îmbrăcată în cearceaf. Asta era băgată într-un cearceaf bleu - şi nici nu era pătură, ci pilotă. Aşa că nu era pătura din turn. Era pătura cuiva... care i-o adusese aseară, după ce adormise ea...

- Neaţaa!

La dracu! Tot Thomas era! Şi părea vesel!

- Ţi-am adus micul dejun!

De ce tot venea la ea? De ce nu-şi vedea de viaţa lui?

- Să ştii că încep să mă supăr! N-ai mâncat nimic! Şi nu se poate aşa! O să ţi se facă rău de foame!

Trase pilota peste cap - dacă se supăra el uite-acuşi şi pleca şi nu mai venea deloc, ce bine-ar fi fost... Descoperea că era pilota lui - recunoştea izul de parfum...

- Şi nu ţi-ai luat nici pilulele. Şi te-ascunzi sub pilotă exact ca struţul în nisip! Nu te înţeleg!

Mâna lui smuci - iar pilota zbură cât colo! Îşi acoperi capul cu palmele şi începu să suspine:

- Te rog, pleacă!

- De ce? Ai ceva şi cu mine acum?

- Te rog, nu mai veni cu mâncarea! Nu-mi mai aduce pilota ta! Nu-mi mai purta de grijă!

- De ce, Florentina? Ce ai cu mine? Ce ţi-am făcut, de mă goneşti?

Nu prea ştia cum să-i spună...

- ... Hai, spune! Te rog! Spune, dacă tot ai început să spui! Îmi ceri să plec - şi să nu mă mai întorc! De ce?

Nu prea putea să-i spună, aşa că se ruga ca tăcerea ei să-l supere rău şi să-l facă să plece odată...

- ... Nu-mi amintesc să-ţi fi făcut eu ceva! Ce te-a supărat? Faptul că am vorbit eu cu ei? Şi că le-am spus totul? Sau faptul că tu voiai să nu ne mai vedem niciodată - şi nu ţi-a ieşit socoteala asta?

Aah! Îl înfuriase! Şi pe bună dreptate - el avea grijă de ea, iar ea...

- Eu îţi tai apetitul? De-aia nu vrei să mănânci? Te-ntrebi dacă nu cumva încerc şi eu să te droghez?

Nu! La dracu! Negă repede cu capul - Thomas spusese o prostie uriaşă...

- Şi-atunci? Ce-ai cu mine? Ţi-e scârbă de mine? Pentru că mă cheamă Tabacu?

Aah, ce prostie! Ce idioţenie! Uite ce înţelesese el! Dădu să-i răspundă pe măsură - cu o înjurătură straşnică la adresa prostiei din capul lui - dar nu mai apucă...

- Vrei să-ţi aducă altcineva mâncarea? Atunci mănânci? Dacă ţi-o aduce unu' de la pază, sau chinezoaica ta, mănânci?

Nu ştia dacă să nege - că, la urma urmei, auzise multe întrebări. Şi erau contradictorii - adică aveau răspunsuri diferite. Nu ştia cum să dea din cap, în ce direcţie...

- ... Ştii, se zice că noaptea e un sfetnic bun. Aşa o fi - nu ştiu cât de bună a fost noaptea asta pentru mine. Da' eu am capu' limpede - şi m-am gândit ceva-ceva azi-noapte şi-am tras unele concluzii. Probabil că ţi-e scârbă de băiatul servitorilor!

Negă repede - bătea câmpii rău de tot!

- Ba da, Florentina! Hai să fim cinstiţi şi corecţi şi sinceri şi să spunem lucrurilor pe nume! Ai încercat cu Vincent ăla - puşti simplu, dar "liber"! L-ai ales pe şofer - angajatu' lu' taică-tu, dar "liber"! După ce te-au dat afară din orăşel, l-ai ales pe caftangiu - om simplu şi "liber"! De ce nu mi-ai spus că ţi-e scârbă de "sclavii" tatălui tău? Şi de ce m-ai sărutat? De ce nu m-ai lăsat să-mi văd singurel de nebunia mea, în legea mea, acolo? Crezi că, dacă eu le-am spus totul iar ei te-au adus aici şi-au hotărât că eu sunt singurul care interacţionează cu tine, au făcut-o pentru că plănuiesc să te lege de mine? Asta te sperie? Că o să fii legată de băiatul servitorilor?

Trase aer în piept... şi şopti:

- ... Eu sunt otrăvită...

- Nu! Tu eşti "dereglată" rău! Îţi goneşti cei mai puternici aliaţi şi-ţi faci rău înfometându-te! Crezi că or să te lase să mori de inaniţie? Sau că o să-i "înmoi" dacă leşini pe-aici? Ha-ha! Fii serioasă!

Şi râdea sonor, pe-un ton nervos... Oftă greu, printre suspine:

- Tu trebuie să scapi!

- Ce să scap? De ce anume să scap? De cine să scap?

- De mine!

- Cum să mai scap de tine? Şi de ce să scap de tine? Eu nu vreau să scap de tine! Eu vreau să scăpăm amândoi! Da' văd că tu nu vrei să scapi cu mine! Nici nu mai ştiu ce dracu vrei!

Nici ea nu ştia ce voia. Adică ştia ce voia - dar nu ştia dacă el mai voia ceea ce voise înainte să afle...

Întinse mâna spre el. Iar paşii se apropiară şi fu luată de mână:

- Hai sus! Hai să mănânci!

Nu. Dădu drumul mâinii lui - şi deschise ochii doar cât să-i vadă picioarele. Uite-le! Întinse mâna şi-l apucă de blugi. Şi trase cu putere.

- Hei!

Yes! Îl adusese lângă pat! Apucă piciorul cu ambele mâini - şi-l strânse tare-tare în braţe, cu disperarea mutei care nu putea să vorbească... şi ştia că, dacă nu-i arată cumva ceea ce nu putea să-i spună, o să-l piardă... Thomas oftă greu:

- Jură pe sufletul meu că nu mai pleci.

Slavă Cerului!

- Jur!

Şi-l strângea aşa de tare, că avea impresia că o să-l învineţească... Tresări atunci când simţi palma lui atingându-i capul... Bufni în plâns...

- ... Trebuie să mă întorc în conac. Dar îţi promit că mă întorc. Şi stăm de vorbă. Bine?

Aprobă repede-repede cu capul - că nu mai voia să plece! Voia să stea aici cu ea, să-l simtă ea că e aici, lângă ea, şi nu în Bourges, pe sub nasul individelor nebatjocorite de unu' şi de altu'...

- ... Cât lipsesc eu, încerci să mănânci?

Da! Bineînţeles că mânca! Ştia şi ea că trebuia să bage ceva în stomac, dacă nu voia s-o ia cu ameţeală şi să leşine şi să sfârşească la spital, departe de el...

- Şi iei şi pilulele!

Da, lua şi pilulele... Îl simţi încercând să-şi tragă piciorul - şi strânse şi mai tare, că nu-l lăsa să plece...

- ... Chiar trebuie să mă întorc înăuntru. Dl Ştefan s-a trezit - şi m-a văzut când am plecat cu tava. Să nu creadă că cine ştie ce-ţi spun, sau îţi fac, sau...

OK. Tati al ei era supărat pân' la Dumnezeu! Nu era bine să-l înfurie iar; că următoarea pedeapsă ar fi fost să-i trimită mâncarea printr-un băiat de la pază şi să-i taie orice cale de acces la Thomas! Şi-asta nu trebuia să se întâmple! Aşa că îi dădu drumul - şi-şi afundă faţa în pernă, că nu putea să-l privească... Îl auzea foşnind... Paşii se grăbeau să coboare...

Ciudat! Foarte ciudat! Thomas se gândise, azi-noapte, şi ajunsese la concluzia că ea nu voise să se lege de-un "sclav"! Ce tâmpenie! Dar cuvintele lui Toni o dezmeticiseră ieri. Îi amintiseră că nu exista pe lumea asta doar punctul ei de vedere - existau şi punctele celorlalţi de vedere. Dacă din punctul lui Toni de vedere ea era o curvă mică şi perversă, poate că din punctul lui Thomas de vedere deciziile ei se traduceau prin "nu vreau să mă leg de servitor". Era foarte posibil! El se percepea ca fiind servitorul părinţilor ei - şi-al ei şi-al fraţilor ei. Aşa că era, totuşi, normal să se gândească şi la posibilitatea asta...

Când îi strânsese piciorul în braţe, simţise că se linişteşte. Chiar dacă bufnise în plâns - faptul că el era aici, lângă ea, o liniştise. Simţise, preţ de câteva secunde, că nu-l pierduse. Că încă îl mai putea convinge să se întoarcă, să facă cumva să treacă peste ceea ce aflase despre ea şi să o lase să înceapă să pună plusuri. Avea senzaţia că cele mai multe minusuri el le contabilizase - nu părinţii ei! După cum arătau cuvintele lui, el contabilizase chiar totul... Tocmai pentru că o iubea... poate mai mult decât ceilalţi...

Coborî mâinile şi deschise ochii. Era soare afară - era o zi minunată de vară... Pilota zăcea aruncată într-un colţ... Se gândea că trebuia s-o ia de-acolo, s-o scuture şi s-o împacheteze frumos, că era pilota lui... Adică pilota de la el...

I se părea ei, sau începuse să gândească aşa cum ar fi trebuit să gândească?... Nu prea ştia; se simţea ameţită şi confuză...

Trebuia să se ridice, să strângă pilota şi să mănânce ceva. Încercă să se mute într-o poziţie normală... Trebuia întâi să mănânce. Îi adusese... biscuiţi de la mama lui... care n-avea decât un băiat, unul "pe sprânceană", şi-l vedea cum se tot duce şi-i tot dă târcoale curvei mici şi perverse...

Iar gândea ciudat! Da' ce să facă - dacă astea erau gândurile ei! Asta era-n capul ei acum! Nu putea să se lupte cu propriul creier! Cum să nu mai gândească aşa? Dacă ea simţea că asta era realitatea, cum să facă să se contrazică singură?

"Lasă prostiile! Mănâncă! Uite, spune-ţi că trebuie să mănânci biscuiţii - fiindcă nu ţi-a adus altceva! Că nu ţi-a adus nimic altceva!"

Avea pe tavă o farfurie mare plină cu biscuiţi şi-o cană mare cu lapte. Iar el o rugase să mănânce. Iar ea trebuia să pună plusuri - şi să nu leşine. Întinse mâna, luă un biscuite... Închise ochii.

"Fii serioasă! Nu-ţi trimitea ea biscuiţi făcuţi de ea! Sunt nişte biscuiţi din comerţ - de-ăia de cofetărie!"

Deschise gura... Erau buni...

"Simţi gustul chimic? Gustul de prafuri de cofetărie? Sunt biscuiţi de la cofetărie. A desfăcut o cutie cu biscuiţi pentru musafiri şi ţi-a adus din ei! Ia şi mănâncă!"

Erau delicioşi - n-o să funcţioneze aşa, cu autosugestia...

"Dacă tot a fost drăguţă şi ţi-a trimis biscuiţi făcuţi de ea, de ce vrei tu să fii nesimţită şi să-i refuzi?"

Îndesă tot biscuitele în gură şi luă cana - o să se-nnece...

Ana-Maria

Stătea pe scaun, "scursă" spre stânga - ca să ţină capul pe umărul soţului ei. Nu mai mâncau - revedeau imaginile. Gestul Florentinei o făcuse să zâmbească - iar pe Ştefan îl făcuse să răsufle uşurat...

Cioc-cioc!

- Intră.

Thomas se conformă şi se apropie, cu paşi fermi şi obrajii roşii ca roşia... Tânărul lăsă camera-spion pe masă:

- N-a mâncat nimic.

- Dar mănâncă acum.

Ştefan fusese categoric, aşa că Thomas tăcea...

- La prânz, o să-l trimit pe Sami cu tava. O să-l rog să se uite la ea - să verifice dacă e OK, medical vorbind. Şi cum Andrei ajunge aici în jur de ora unu, iar mâncarea o să i-o ducă Sami, tu o să scrii un bileţel scurt care-o să însoţească tava. Ceva de genul "A trebuit să plec în oraş cu tata. Vorbim diseară.". Şi vorbiţi când îi duci cina. OK?

Thomas aprobă, privindu-i lung pe amândoi...

- ... Cum ţi s-a părut?

- Foarte slăbită. Şi tristă - aproape depresivă.

- Nu asta te-am întrebat.

Tânărul se îngălbeni - iar ea se abţinu cu greu să nu-şi înghionteasscă regele, că era rău şi-l supunea la grele cazne pe băiatul ăsta... Ştefan ridică mâna - şi-o răsuci de câteva ori. Era "thumbs up", sau...? Thomas roşi din nou - şi zâmbi cu neîncredere şi schiţă şi el un fel de *thumbs up* jenat rău de aşa "tras de şireturi" cu contele...

- Bun! Fugi!

Şi fugea! La propriu! Se grăbea să iasă din camera aia în care contele şi contesa o luaseră razna şi "fraternizaseră la maximum" cu băiatul servitorilor lor! Thomas n-avea nevoie de-un sejur în turn; Thomas avea nevoie de-o caftealâ pe cinste! Că se părea că nu pricepuse cu vorbă bună, aşa că...

Soţul ei o sărută pe păr:

- Ţie cum ţi s-a părut?

- Îndrăgostit lulea de ea. Nu-i bine. O să-i pice pleaşcă la picioare - iar ea o să-l folosească de preş.

- Nu chiar! Uiţi că mă ocup personal de chestia asta?

"Degeaba, Ştefane! Când o să-i treacă şocul şi-o să descopere că el e 100% al ei, o să i se cţere-n cap!" Prefera să tacă...

- ... Mă îngrijorează faptul că nu mănâncă.

- O fi la cura de slăbire! Cine ştie...

Tăcerea soţului ei era profund dezaprobatoare... Muşcă cu poftă din biscuite:

- Las-o - că ştie ea ce face! E mare, e deşteaptă, ştie o grămadă de şmecherii - o să se descurce ea! E o supravieţuitoare prin definiţie!

- Şi totuşi, mă îngrijorează că nu mănâncă.

"Ei, atunci îngrijorează-te!" Ete, fleoşc! Cum o adusese aici şi se asigurase că nu poate fugi, cum se-nmuiase tot! Aah - ce-o mai iubea Ştefan pe Florentina! Iar ea ştia, simţea asta şi-şi făcea de cap... Şi urla în gura mare că lu' taică-su nici nu-i pasă, că nici nu era fata lui, că ea fusese doar un trofeu...

- De ce eşti aşa de rea cu ea?

- Pentru că eu am adus-o în familia ta. Iar ea nu vă merită.

- Termină cu prostiile!

- E fata lui Florentin. Şi ştiu cât de mult o iubeşti şi cât o răsfeţi şi ce tratament preferenţial primeşte - şi mă doare să constat că i s-a urcat la cap şi că a dat deoparte tot ce-aţi făcut voi pentru ea - şi şi-a permis să pună mâinile-n şolduri şi să urle că bunică-su n-o iubeşte, că lu' unchi-su nici că-i pasă iar ea e doar trofeul luptei dintre tine şi Florentin. Şi-acu' mai spune o dată să termin cu prostiile.

Soţul ei îi luă mâna şi i-o sărută. Şi rosti, calm:

- Termină cu prostiile.

Hei! Se răsuci, hotărâtă să se certe urât de tot cu el! Numai că el râdea - şi exclama:

- Tu ai zis să zic!

"Ete, fleoşc! Eu sunt supărată, iar ţie îţi arde de poante!"

- Şi să ştii că bateriile armăsarului sunt încărcate; aşa că sunt în stare să te-alerg tot conacu' ăsta, pân' te prind şi-ţi dau o mamă de bătaie la fundu' regal! Las cotierele-n jos, te pun pe genunchi şi scot cureaua. Şi te baat...

Era aşa un om care n-o lăsa să fie şi ea cinci minute supărată pe nesimţita aia mică...

- ... Serios vorbind acum - crezi că e cazul să o chem aici şi să vorbesc eu cu ea? Şi să-i limpezesc toate nelămuririle şi toate gândurile?

- Cred că e cazul să te menajezi cât mai mult şi să te recuperezi 100%. Şi să-i laşi să-şi spargă capetele. Sunt mari, sunt deştepţi - lasă-i să se mai descurce şi singuri! Ce - nea Dumitru a venit vreodată la mine la mall, să-mi zică una şi alta şi să-ţi netezească ţie calea?

- Ar fi venit, dacă mi-ar fi aprobat decizia.

... Tot ce se poate! Pe vremea aia, nea Dumitru fusese un om plin de... "iniţiative"! Şi-l amintea în cortul mare din şatră, când Ioan Manolache ceruse judecată pe capul lui Ştefan. Îşi amintea ce bine-şi jucase rolul... şi ce repede profitase de conjunctură şi-şi însurase băiatul cu Rubina...

Eh! Amintiri! Trecutul era pentru istorici! Ia să treacă ea la prezent - şi mai ales la viitor!

- După micul dejun, mergem prin curte?

- După micul dejun, tu te duci să-i dai migrene lui Aleodor; iar eu o să-l iau pe Sami la o discuţie serioasă. Pentru că ieri chiar am stat pe picioarele mele! Iar chestia asta "mi-a aruncat moralu' pân' la cer", cum se spune...

Ia uite-l! Chiar se chitise să se ridice-n picioare instantaneu eventual! Îl privea lung...

- Stai liniştită - că nu fac excese. Dar trebuie să revin sus, la aparate. Şi trebuie să negociez cu el un tratament nou. Ceva mai rapid.

Aprobă şi se ridică:

- Îl chem pe Aleodor?

- ... Te rog. Şi pe Piao.

Soţul ei era încruntat acum. Îşi amintise că venea Andrei...

O să-l cheme pe Aleodor şi-or să facă şedinţă. Şi-apoi or să facă şi-o repetiţie, cu Thomas pe post de Andrei. Trebuiau să fie pregătiţi de orice! Probabil că spionul o să plaseze nişte camere de luat vederi în dormitor, ca să ţină lucrurile sub control...

Nu ştia în ce măsură problema medicală a lui Aleodor îi afecta capacitatea de a-l consilia pe Ştefan. Nu se îndoia că tratamentul era cel bun; dar nu ştia în ce măsură n-ar fi trebuit să-l trimită acum în China. Aleodor era poziţionat între Ştefan şi două afaceri foarte importante - cea cu insigne şi cea cu Aspergeri. Dacă spionul uita vreun amănunt...

O să discute diseară cu Ştefan. O să-l roage să facă el cumva...

Diamant

Raina lui era gata de plecare. Împachetase, îşi luase la revedere de la nea Dumitru şi de la mămica lui... Plânsese şi se calmase de patru ori - şi era de părere că era de-ajuns pentru ea. Avea senzaţia că şederea în Aurari o mai întremase un pic; dar tot slabă era, aşa că trebuia s-o menajeze. Şi-aşa, indiferent cât de mult zâmbeau buzele ei, sufletul plângea clipă de clipă...

O strânse cu putere în braţe. Oftatul ei îi rupea inima...

- ... Lasă - că mai vin! Ştii bine că mai vin...

- Ştiu. Şi ştii că o să vin şi eu!

- Bineînţeles!

"Şi ştim amândoi că Trésor se va întoarce!" Ştiau amândoi că Agata îi vedea întoarcerea în cărţi; şi ştiau că mămica lui se-apucase de treabă, după care aflase de moartea lui Leonard şi-acum era mai înverşunată ca niciodată! Partea aia cu înverşunarea îl îngrijora un pic. Mămica lui avea o vârstă, în plus, se obişnuise să aibă mai tot timpul dreptate. În condiţiile astea, riscul de derapaj era mare. Iar dacă ea greşea, dacă rostea numele unui nevinovat, se putea răsfrânge asupra lui, sau a copiilor lui...

- Hai - mergem?

Aprobă şi descuie uşa. Şi luă el valiza - că ea i se părea slăbită şi destul de tristă...

BMW-ul aştepta în faţa porţii. Paşii ei i se păreau grei; umerii erau oricum plecaţi... Părul ei strălucea frumos; simţea parfumul slab de lăcrămioare şi-i venea să plângă - că diseară o să fie din nou singur...

"Nu! Abţine-te! Las-o să plece cu inima împăcată!"

Întindea bine-bine de obraji şi strângea din dinţi şi nu plângea... De la volan, Grasu îi privea lung - şi făcea semne largi şi vesele cu mâna, încercând probabil să le modifice mutrele alea lungi... Raina urcă pe bancheta din spate, lângă Jiao. Se aplecă şi-o sărută din nou. Şi zâmbi:

- Vorbim!
- Vorbim!
- Ne vedem diseară!
- Categoric, ne vedem diseară!

Îndesă valiza lângă ea şi-i făcu cu mâna:

- Pa!
- Pa!

Închise portiera. Gata - el n-o mai vedea pe ea. Dar ea îl vedea pe el, aşa că întindea bine de obraji şi nu plângea... Grasu întorcea maşina... Le făcu cu mâna... Îi privea lung - şi nu era bine ce făcea, că stătea în mijlocul drumului şi ea sigur se-ntorsese spre lunetă şi-l vedea cum stătea acolo şi se uita lung după ea şi-o făcea să plângă...

Gata - BMW-ul intrase în rond. Raina plecase. Oftă greu... Greu de tot...

Din câte ştia el, avionul ei o să se înscrie pe culoarul de zbor în urma avionului cu care călătorea Andrei. Se îndoia că vor nimeri "unu' după altu'" - că erau avioane de-alea mici, iar în 2020 oamenii se urcau în Boeing-uri cum se urcase el demult în autobuze. În orice caz, Părintele aranjase zborul ăsta cu Isamu; aşa că regina raiului lui era, într-un fel, protejată de chinezi. Doar ăia îi mai puteau proteja acum; doar ăia mai erau speranţa lui... Ăia - şi gândul că, dacă ea păţea ceva, idiotul ăla era-n avion în drum spre Bourges, aşa că or să aibă ocazia să-l facă "accident aviatic". Aşa că...

"Aşa că, ia pune tu mâna şi adună-te - şi fă-ţi de treabă!"

Ce dracu să-şi facă el de treabă - afacerile erau la ralanti, Grasu şi Titel şomau încă de la 1 august...

- Neaţa, Diamante!

Ha? Sări şi se răsuci - şi dădu de ochii verzi, veseli, şi zâmbetul mare-mare... Întinse mâna şi-l luă pe după gât:

- Neaţa, leule!

Léon îl înghionti cu cotul, în romanes:

- Toate alea le ştii tu! Ca un om mare...

Daa, bineînţeles că ştia tot ce mişcă, inclusiv noua lui poreclă "de Aurari"... Ia să-şi facă el de treabă! Şi să se ţină de cuvânt - nu?

- Ia zi-i, leule - reluăm de unde-am rămas?

Puştiul se prefăcea foarte mirat, foarte neştiutor - da' rânjea concludent... Îşi aranjă scurt gulerul; iar el exclamă:

- Bineînţeles! Oof, credeam că nu mai întrebi!
- Hai - fugi şi ia-ţi ce-ţi trebuie! Mă ferchezuiesc un pic şi vin să te iau!
- Gata, şefule!

Ia uite ce şmecher! Léon o rupsese la fugă spre casa lor, a copiilor. Acum îşi dădea el seama că băiatul lui Ştefan rămăsese singur în casa aia - doar el şi Meili...

Nu, nu era cazul să se îngrijoreze în privinţa aia. Léon părea leu; dar nu era chiar aşa de paraleu, să-i facă cu ochiul fetei ăleia! Pentru mai multă prevedere, însă, o să-i bată el unele apropo-uri azi; să ştie că-i pregătea şi-o ieşire-n club, în curând. Una "aşa cum trebuie" - şi-o lăsa în suspans, că-i spusese că şi lui i se-ntâmplase tot la o ieşire în club...

Se grăbi spre propria uşă - să se ferchezuiască şi s-o sune pe Georgia. Îi spusese că nu-i grabă; da' ce dracu dura aşa de mult? Acum, că-şi amintise tema gigantică pe care şi-o dăduse singurel, i se pusese un nod în gât! Şi ştia că n-o să-i treacă până nu vedea treaba rezolvată...

Florentina

Era linişte în curte. Philippe şi copiii lui Sami intraseră în conac acu' vreo jumătate de oră. Atât aprecia ea că trecuse de când se lăsase din nou liniştea peste curte. Sigur, timpul trecea mai greu atunci când n-avea nimic de făcut; aşa că puteau să fie doar 20 de minute. Nu ştia, n-avea ceas aici...

Se uitase la joaca lor. După ce mâncase câţiva biscuiţi şi băuse tot laptele şi-şi luase pastilele, îi trecuse şi ameţeala, şi durerea surdă din abdomen. Îşi trăsese şezlongul lângă geam. Se uitase la ei. Soţia lui Sami era mărunţică şi foarte iute; foarte mobilă. Băiatul avea piciorul bandajat. Probabil se lovise; adică se julise. Nu părea să fie lovit. Era deci o julitură. Una serioasă, dacă necesitase bandaj... Fetiţa era cuminte. Nu prea alerga. Alergase mama ei în locul ei. Se întreba de ce - de ce mama micuţei o ţinea pe loc, în loc s-o pună să alerge şi să facă mişcare. Bine, nu era dolofană; dar nici aşchie nu era. Era o fetiţă normală! Putea să alerge! De ce n-o lăsa să alerge? Să-şi dezvolte musculatura? Şi parcă nici pe băiat nu-l lăsase "să rupă asfaltul"...

Unele mame îşi iubeau copiii cam prea mult - şi-i protejau inclusiv de lucrurile bune. Altele...

Iar gândea ciudat - dar realiza că gândea ciudat, aşa că "era de bine"...

Mama ei nu ieşise azi în curte. Nici tati al ei. Nici Sami. Nici Adina, nici Aleodor... Piao ieşise o singură dată - şi se-ntorsese repede înapoi. Era ciudat - aveau aici o curte minunată, un aer minunat, iar ziua era perfectă pentru plimbare! Ei stăteau în conac...

Normal că stăteau în conac! Ei munceau! Ei făceau bani! Nu erau la pension aici! Şi la pension dac'ar fi fost - n-ar fi muncit, ci ar fi fost la cursuri! Gândise ciudat, dar îşi dăduse seama că gândea ciudat, aşa că...

Îi era dor de Thomas... Oare lui îi era dor de ea?... Cine ştie...

Se ridică şi trase şezlongul la locul lui, lângă miezul de cărămidă al turnului. Şi se lungi pe el. Miji un pic ochii... Din punctul ăsta, uitându-se drept, vedea colţul conacului - şi spaţiul liber de patru-cinci metri şi trunchiurile groase ale copacilor din dreapta turnului... Philippe cânta din nou o chestie complicată - habar n-avea cum se numea, dar o recunoştea în memorie aşa că "constata" golul de cultură generală şi regreta că n-are telefonul, s-o caute pe net şi să-şi aducă aminte cum se numea, cine-o compusese...

Auzi un răcnet - şi se ridică imediat! Cineva, un băiat de la pază, îl strigase pe Toni! Se lipi de geam - ce se-ntâmplase?

... Era agitaţie în curte. Tinerii de la pază apăreau practic din toate părţile! Toni gesticula amplu - şi turuia ordine! Se întâmpla ceva! Uşa conacului se deschise larg - Aleodor ieşi, aranjându-şi scurt cravata... Venea cineva. Întoarse involuntar privirea spre stânga - spre aleea care ducea în şosea... Parcă-parcă începea să vadă mişcarea, departe... Era o maşină neagră. Nu-şi dădea seama ce maşină era - copacii groşi îi obturau vederea...

Maşina încetini şi ieşi de pe alee - şi porni spre stânga... Gata - intrase în parcare. I se păruse o maşină comună! Era ciudat - că aici nu prea veneau maşini comune! Putea fi un curier... Un "poştaş", cum le spunea ea oamenilor de încredere care transportau personal mesajele de maximă importanţă. Dar nu se făcuse niciodată atâta agitaţie pentru un curier. Putea fi Rebeca... Nu - pe Rebeca ar fi luat-o cu blindata de la aeroport. Putea fi un partener

Nu!

Se aruncă pe jos, pe covor! Nu! Să n-o vadă!

Doamne, Dumnezeule mare! Venise Andrei! El era!

... Sigur el era?

Se adună de pe covor şi tâşni în patru labe spre dreapta - spre geamul unde perdeaua era trasă. Şi se ridică în genunchi, ascunsă după perdea, şi îl privi lung...

Da, el era. Venise după ea. Aleodor vorbea cu el, dar el se uita la ea... Se uita în sus, spre turn, dar de la distanţa aia părea că se uita fix la ea...

Aleodor vorbea calm. Andrei răspundea calm. Acum îşi privea interlocutorul... Revenea spre turn... Toni venea în fugă, cu o cutie... Părintele încerca să-l convingă cu vorbă frumoasă să facă ceva; lui, ideea nu-i surâdea. Avea impresia că Andrei se cam încruntase...

Capul şaten se lăsă iar spre spate. O privea drept. Iar mâna lui dreaptă îi făcu semn să stea liniştită...

Ăsta venise s-o ia cu el... Iar dacă ei... Dacă tati al ei... Dacă mama ei... Dacă ei decideau să scape de toate problemele şi de toată bătaia de cap - şi s-o mărite cu "şablonul cap de linie" şi s-o expedieze în ţara aia în care fratele şablonului avea armată privată şi din care nu răzbăteau decât ştirile "controlate şi aprobate"...

Ştefan

Din câte auzeau ei prin difuzorul mobilului, Andrei nu pricepea de ce de data asta trebuia să-şi lase armele în cutie. Se contra verbal cu Aleodor; şi nu-şi dădea seama că întârzierea lui le dădea lor ocazia să se pregătească pentru aşa musafir! Hm...

Îi era uşor "să-l citească". Venise "incognito" trâmbiţându-şi drumul în online, mizase pe elementul-surpriză pe care-l spulberaseră cel puţin zece inşi şi-şi petrecuse ultimele şase ore constatând că regele-conte nu-l suna, să-l întrebe "cu ce ocazie". Trăsese deci concluzia că "va fi primit în vizită"; şi-şi făcuse, deci, o grămadă de vise despre cum o să plece el înapoi la Volgograd cu Florentina de mână! Nu se îndoia că astea erau gândurile din mintea individului! După logica lui, contele Ionesco căuta acum cu disperare un soţ mai acătării pentru fiică-sa! Iar el era întruchiparea idealului de ginerică! Da, el îşi păta obrazul luând-o pe Florentina; adică adunând-o de jos, de unde-o azvârliseră neterminaţii cu care se culcase ea pe ici şi pe colo. Dar al doilea gând ilustra limpede bunătatea lui, care o iertase de păcate şi era dornic s-o iubească o viaţă... Ce idiot!

Sami zâmbi şi trase seringa din branulă:

- Şi-acum, dacă e cazul, poţi să te ridici.

Pe bune? Îi mai făcuse o injecţie de-aia "cu schepsis"? Da' ce-i venise? Că el nu i-o ceruse! De ce...

Nu conta de ce i-o făcuse. Bine că i-o făcuse! Idiotul putea reacţiona imprevizibil. Şi chiar nu-i surâdea ideea ca Ana să-l împuşte! El unul nu fusese de acord ca ea să aibă un pistol; dar fuseseră un vot "contra" versus trei voturi "pentru", aşa că...

Medicul porni spre uşă:

- Să nu te înfurii. Te rog!
- N-am să mă înfurii.
- Promiţi?

Începu să râdă:

- Nu mă-nfurii eu pentru orice cretin, aşa...

Ana râdea şi ea, ca să-i dea lui Sami curaj să se ducă să se-ncuie lângă familia lui...

Piao era în camera medicului, în faţa monitorului, şi urmărea imaginile din dormitor. Şi era pregătit să intervină. Avea două mâini - deci, două pistoale... Avea şi-un morcov uriaş, că la repetiţie "scosese" un timp jalnic de cinci secunde jumate... Îl încetineau uşile. N-avea ce-i face. Oricum, nu se baza pe el. Se baza pe pistolul pe care-l avea el lipit de scaun. Avea şi Ana un pistol. Avea şi Aleodor două. Se pregătiseră de parcă-i ataca Statul Islamic cu toţi luptătorii lui... Ce nebunie!

Azi stătea pe-un scaun normal. Nu voia să-l vadă Andrei în scaunul cu rotile. Propunerea asta întrunise patru voturi "pentru" - probabil că asta îl determinase pe Sami să-i dea iar "putere la seringă"...

Andrei cedase. Pusese armele şi electronicele în cutie. Aleodor îl invita să intre. Apăsă butonul roşu şi-şi drese scurt vocea. Şi strânse mâna soţiei lui - că n-avea de ce să fie îngrijorată. Ana lui punea chiar acum piciorul drept peste cel stâng şi dezvelea pistolul prins pe pulpă...

Ana-Maria

Mm, ce moşcăit! Ce-o enerva chestia asta! Da' nu mai venea odată? Hai - că nu mai avea răbdare!

Paşii se apropiau. Îi auzea vorbind. Aleodor îşi exprima regretul pentru pierderea suferită; Andrei îi mulţumea şi-i spunea că abia aşteaptă să se termine luna august şi să-şi revină afacerile, că nu mai rezista mult aşa, făcând nimicuri în birou...

Cioc-cioc! Ştefan zâmbi:

- Da.

Aleodor intră primul - exact ca la repetiţie:

- Deranjez?
- Nu.

Ei cică studiau ceva pe laptop, aşa că de-aia stăteau la masă unul lângă celălalt...

- Andrei vrea să vă facă o vizită-surpriză!

I-auzi! Ce frumos! Ştefan conducea discuţia - că altfel ar fi spus ea o remarcă, apropo de ce vrea Andrei şi ce-o să obţină...

- Unde e? Când vine?
- Chiar aici şi chiar acum!

Ha! Râdeau amândoi de complezenţă, că dialogul era mişto de tot... Andrei intră, zâmbind doar:

- Bine v-am găsit.
- Bine-ai venit.

Aleodor ieşi exact ca la repetiţie, blocând avântul lui Andrei spre strâns mâna şi căutat un scaun pe lângă masă - şi închise corect uşa. Trecură printr-o secundă de tăcere împietrită - ei doi stăteau pe scaune, Andrei stătea în picioare lângă uşă, cel de-al treilea scaun lipsea cu desăvârşire din "decor"... Bărbatul făcu un pas spre ei - iar Ştefan îl opri:

- Deci te-ai hotărât să zbori şase ore, cu noaptea-n cap, ca să ne faci o vizită-surpriză.
- Da, într-un fel...

Era ciudat - pornise spre ei ca să strângă mâna lui Ştefan, dar remarca uşor tăioasă îl oprise după primul pas... Ochii căprui îi priveau când pe el, când pe ea... Ştefan continuă:

- Bănuiesc că nu plictiseala te-a împins să faci chestia asta.

Andrei negă - şi deveni extrem de serios:

- Nu, nu plictiseala m-a împins să fac asta.
- Şi-atunci?

Ştefan îi vorbea tăios. "Oficial", n-avea de ce să fie chiar aşa de acru; Andrei ştia asta, iar atitudinea regelui îl făcuse imediat să intre-n gardă, să fie precaut... Bărbatul decise să răspundă totuşi:

- ... Am primit mail-ul. Cel cu fotografiile. Recunosc că m-a lăsat mască...
- Ce? Decizia ei sau decizia maică-sii?

"Nu, Ştefane! Nu-i vorbi aşa! Nu e bine!" Ochii căprui fulgerară furie doar o clipă - Andrei se controlă admirabil:

- Amândouă. Mai mult decizia ei. Că părea înverşunată să nu se mărite...
- Nici nu s-a măritat! Şi nici nu plănuieşte s-o facă!

Se grăbi să completeze:

- Nu s-ar mărita, oricum, cu violatoru' ei!

Andrei îşi drese scurt vocea:

- Corect! În orice caz, am decis să vin şi să vorbesc cu voi. Aşa cum ar fi trebuit să fac de la bunul început.

Tăcere...

- Şi poate că lucrurile ar fi fost altfel dacă o făceam atunci.
- Poate.

Ia uite ce făcea! Îi dădea ăstuia speranţe, ca să aibă cu ce să dea de toţi pereţii conacului! Ştefan ţinea musai să-l înfurie pe idiot... ca să-l facă să-şi piardă controlul şi să aibă motiv să-l împuşte, probabil...

- ... Cred că ai aflat şi tu ce s-a întâmplat în mai.
- Da, am aflat.
- Şi cred că ai fost informat de către Isamu.
- Am primit şi informarea lui.
- Atunci mizez pe proverbiala lui perfecţiune completă şi complexă - şi sper că ţi-a dat inclusiv scanări, analize...
- Mi-a dat tot ce-mi dă de obicei.
- ... Atunci ştii că am fost sincer. Şi sunt în continuare sincer, să ştii!

Ştefan se lăsă pe spătarul scaunului, sprijini cotul pe cotieră şi propti bărbia în degetul mare. Şi-l privi lung, drept, de parcă-l ascul-

ta cu maximă atenţie...

- ... M-am îndrăgostit de ea. A fost ceva instantaneu; am văzut-o şi am simţit cum îmi intră-n inimă! Atunci pe loc! Ca un glonte! Ştiu că pare ciudat...

Ştefan nega încet, ca să-i dea speranţe cu care să dea apoi de toţi pereţii...

- ... La început, ea cred că s-a jucat cu mine. Adică a amuzat-o descoperirea că mă avea la degetul mic. Apoi, îmi place să cred că i-a făcut plăcere să iasă cu mine - pentru că, recunosc, trişam şi-o duceam în cele mai exclusiviste şi interesante locuri...

Ştefan aproba încet... Ce nebunie! Îi venea să râdă! Stătea cuminte pe scaunul ei, cu pistolul dezvelit pe pulpa piciorului, şi se uita la el şi-i venea să râdă...

- ... Planurile mele sunt dintre cele mai serioase. I-am spus şi ei - simt că e vremea să mă-nsor şi să devin tată. Am înţeles-o atunci când mi-a explicat că planurile ei erau să-şi trăiască tinereţea şi să termine mai întâi facultatea. Am încercat să merg mai departe, am încercat s-o uit... Dar n-am reuşit. Aşa că, iată-mă...

"Da, iată-te - ce frumos te joci tu cu focul..." Andrei părea să nu fi priceput partea aia cu "nu s-ar mărita cu violatorul ei"...

- Ştiţi bine cine sunt şi cum sunt. Ştiţi că am făcut şcoala "pe bune", cum se zice. Tu, Ştefane, ştii bine ce situaţie materială am. Şi să ştii că m-am obişnuit deja cu gândul că aş putea să-mi împachetez lucrurile şi să plec din Rusia. Dacă ea nu poate trăi acolo, atunci eu voi trăi acolo unde vrea ea să trăim.

Făcea o pauză - de parcă se aşteptase ca el, sau ea, să aibă o părere sau o remarcă apropo de "translocarea" consilierului...

- Sentimentele mele sunt sincere. Şi puternice. Şi ştiu că e speriată de mine, după ceea ce s-a întâmplat. Ştiu că are tot dreptul să fie aşa, pentru că m-am pierdut cu firea - şi recunosc că am greşit mult... Dar simt că pot să-i învingfrica. Pot s-o ajut să treacă peste amintirile urâte. Şi pot să-i demonstrez ce fel de om sunt şi cât de serioase sunt planurile mele cu ea.

Şi iar făcea o pauză - care părea mai apăsătoare decât prima pauză...

- ... E evident, cred eu, că o să ducă o viaţă de regină. N-o să-i lipsească nimic, niciodată. Dacă vrea să locuim în Rusia, în 24 de ore cumpăr partea lui Gabriel - şi îi dăruiesc ei castelul din Sankt Petersburg.

"Pe bune? Crezi tu că asta-i trebuie ei? Proprietăţi?" Tăcea şi-l privea lung şi nu-i venea să creadă că acel bărbat mândru şi inteligent "se prostitua" în halul ăsta doar ca să aibă voie să se lipească de familia Ionescu...

- ... O să-şi vadă în continuare de şcoală. O să facă şi facultatea. Asta nu se discută - şcoala va merge înainte. Indiferent dacă va decide să facă un copil acum, sau peste şapte ani - cum spune ea...

I-auzi! Îi dădea el voie să meargă la facultate! Ce frumos! Când putea să-l împuşte? Acum sau puţin mai târziu?

- ... Nu spuneţi nimic?

Ştefan se grăbi să-i răspundă:

- Ai terminat?

Ochii căprui îl priveau lung... Andrei aprobă cu capul. Iar soţul ei ridică natural piciorul stâng şi-l puse peste dreptul! Uau! Asta da, noutate!

- Într-adevăr, ai multe calităţi. Eşti o partidă minunată din toate punctele de vedere. Ai studii, ai maniere, ai avere, ai un nume impecabil. Ai tot ce-ţi trebuie.

Mâna soţului ei, mâna dreaptă - cea pe care-o vedea cu coada ochiului - apucă mânerul pistolului prins de scaun:

- Dar răspunsul meu este "Nu".

... Mda! Jos pălăria! Andrei nici nu clipise! Era un adevărat maestru! Jos pălăria!

- ... De ce?

- Nu neapărat pentru că ai dublul vârstei ei. Nici pentru că te-ai folost de tertipuri şi avere şi ai ameţit-o cu vacanţe în lux şi cadouri costisitoare. Nici chiar pentru că ar fi trebuit să vii să vorbeşti cu noi încă de-atunci când te-a săgetat dragostea de ea. Şi nici pentru că, în loc să ne ceri ajutorul, sau măcar un sfat, ai dus-o la Sankt Petersburg şi-ai încercat să te culci cu ea împotriva voinţei ei. Răspunsul meu este "Nu" pentru că răspunsul ei a fost "Nu". Ea nu te vrea pe tine. Nu te-a vrut atunci, nu te vrea nici acum. Mă îndoiesc că o să te vrea în viitor...

Andrei îl privea lung... Ştefan zâmbi:

- Nu, Andrei. Florentina nu se va căsători cu tine. Iar tu nu vei obţine ceea ce vrei, de fapt, să obţii.

Aha! Îl izbise de toţi pereţii! Soţul ei ridică un deget - şi se metamorfoză instantaneu într-un vulcan de furie:

- N-ai să obţii încă o pârghie spre mine. Nu prin ea. Nici prin alţii. Copiii nu sunt pârghii spre mine...

Auu! Asta duruse tare! Asta o speria şi pe ea! Ştefan îi spunea verde-n faţă că n-o să obţină nimic nici vrăjind-o pe Florentina, nici plimbând-o de Trésor prin toată Europa! Ştefan n-avea jumătăţi de măsură - şi, atunci când ataca, nimeni şi nimic nu-l putea opri...

- ... Am înţeles. Îmi cer scuze că v-am deranjat.

Andrei se răsuci şi apăsă clanţa. Iar Ştefan... ţâşni în picioare! Uau!

- Andrei!

Îl oprise, îl făcuse să întoarcă capul... Acum întindea mâna spre el:

- Lucrurile nu se amestecă. Niciodată.

Bărbatul de la uşă zâmbi - şi porni grăbit spre Ştefan:

- Aşa e. Lucrurile nu se amestecă.

Coborî mâna un pic. Apucă tocul. Încerca să-şi calculeze mişcarea, să-şi vizualizeze gestul, să facă cumva să ţintească în pieptul individului...

Florentina

Oo, nu! Dăduseră mâna! Bătuseră palma! Văzuse asta clar, prin geamul dormitorului! Îi văzuse pe amândoi!

O dăduse lui Andrei!

Se lăsă să cadă pe covor - şi bufni în plâns! Era a lui Andrei acum...

Ana-Maria

Individul mai avea fix doi paşi până la Ştefan. Planul ei, socoteala mişcării şi-a unghiului erau gata - trăgea arma, rotea braţul, apăsa trăgaciul...

Cioc-cioc! Capul lui Piao apăru brusc în crăpătura uşii:

- Deranjez?

Uraa! Veniseră întăririle! Două pistoale, nu unul! Exclamă:

- Nu, intră!

Piao îi întinse telefonul lui roşu:

- Isamu are o întrebare referitoare la cheltuieli.

Dădu drumul tocului, luă telefonul şi-l puse la ureche:

- Da.

Auzea o linişte perfectă... Privea spre ecranul laptopului şi cică era atentă... Scorni o temă "general valabilă":

- Alea sunt cheltuieli de funcţionare...

Asculta ce frumos îşi luau ei la revedere...

- Nu; nu e bine să le reducem. Te rog, caută altceva.

Gata, că voia să fie atentă! Andrei tocmai se apleca într-o parte, spre ea; îi făcu şi ea pa-pa, zâmbind larg... Măiculiţă, ce răvăşit era! Abia acum dăduse Ştefan cu el de toţi pereţii! Abia când se ridicase drept, mândru ca un brad... Ca un rege...

Ştefan se reaşeză. Piao îl conducea până la uşă... De acolo, îl conduceau "în doi". Iar Aleodor era plin de întrebări! Voia să ştie dacă Rodion Papanov le făcea probleme. Şi îi spunea să-l anunţe prompt - că SIE abia aştepta să scoată dosarul referitor la individ şi să-l facă să regrete că se luase de cin' nu trebuie! Spionul se descurca admirabil...

Vocile scădeau în intensitate... Îşi privea lung regele, care privea uşa dar se gândea departe... Se gândea la fata lui. Aşa că ea trebuia

să schimbe urgent tema de discuţie - şi gândurile din mintea lui! Îi strânse uşor mâna:

- Va trebui să discutăm despre Aleodor.

- Ţi-a spus?

Adică... cum? Ochii verzi o priviră lung:

- Ţi-a spus şi ţie?

- După ce "l-am prins asupra faptei", n-a putut să nu-mi spună...

Ştefan oftă greu:

- OK. Îl sun pe Fang. Să sperăm că se poate rezolva...

Dacă îl suna pe Fang, Aleodor era ca şi rezolvat! Hm! Hai că era bine! Deşi era riscantă varianta aia, pentru că era de-ajuns să i se pună casca pe cap - iar toate gândurile spionului deveneau "publice"...

- Nu. Nu se lasă cu operaţie. Şi nici cu anestezie. Am avut un caz la fundaţie, acu' doi ani. S-a rezolvat cu pilule.

- Dacă tu ai încredere să-l trimiţi la Fang, atunci e OK.

"Din punctul meu de vedere, aş comanda tratamentul aici. Şi l-aş încuia în bunker, sub pază strictă, pe toată durata lui." Dacă regele decisese că era OK să-şi trimită consilierul acolo...

- ... M-ai văzut?

- Da, şi era cât pe ce să scap pocnitoarea...

Ştefan îi strânse cu putere mâna - şi şopti, strălucind tot de fericire:

- Doamne! - nici nu-ţi imaginezi ce simt eu acum! Nici nu-ţi imaginezi ce bine e...

Aproba, zâmbind şi ea, bucurându-se pentru bucuria lui...

- Mă duc sus, la aparate!

- Stai!

- Ba nu stau deloc! Tu-ţi dai seama că mă refac nesperat de repede?

- Da' tu-ţi dai seama cât de repede poţi să te dez-refaci?

- Oricum trebuia să mă duc azi sus! Hai - adu-mi armăsarul!

- Mai stai cinci minute! Te rog!

Parcă-i era frică să-l lase să facă efort acum! Că fusese ceva adrenalină în discuţia lui cu Andrei! Iar ea se speriase îngrozitor ieri, când...

Sami

Se apropia de turn. Mergea încet; nu voia să verse bunătate de ciorbă acră. Nu era ospătar; ar fi fost scuzat. Dar risca să o verse peste biletul lui Thomas. Şi putea vărsa şi păhărelul cu pastilele. Şi nu voia să se-ntâmple asta. Pastilele erau "în ograda lui". Avea şi el mândria lui de medic...

Ştefan îl rugase să se ducă să o verifice pe Florentina. Îi spusese că nu mâncase mai nimic, îi spusese că era cu moralul la pământ, că ar fi fost bine să înghită pastilele prescrise de ginecolog... Şi-i dăduse şi camera-spion - o chestie mică, argintie, cât un ruj de damă. Trebuia s-o pună pe raftul al doilea, atunci când ajungea sus. Şi trebuia s-o facă fără să-l vadă ea. Fusese sfătuit s-o anunţe cine e - ca să n-o sperie...

Nu-i prea plăcea rolul ăsta. Şi nu-i plăcea că era spionat. Ştia că drăcia aia electronică nu era pentru el; dar intra şi el în cadru. Şi, din cauza ei, nu putea să-i spună Florentinei ceea ce voia să-i spună. Chestia asta îl cam înfuria...

Biyu îi zâmbi slab:

- Bună ziua.

- Bună ziua. M-a trimis Ştefan...

Tânăra privi lung spre ferestrele dormitorului... şi descuie yala. Se încruntă - Florentina era încuiată "de două ori", de parcă era un criminal feroce sau... În fine! Intră în turn şi încercă să zâmbească:

- Bună, Florentina! Sami sunt! Ţi-am adus prânzul!

Îi răspunse un hohot de plâns jelit... Ce se-ntâmplase? Involuntar, grăbi pasul...

Aoleu! Căzuse pe jos! Căzuse lângă geam! Da' ce păţise? Se grăbi să lase tava pe covor - şi-o răsuci cu faţa-n sus:

- Ce-i cu tine?

Repede - pulsul! Cât era pulsul? Florentina încercă să-i respingă gestul:

- Nuu!

- Ba stai aici cuminte! Că nu mine nu-ţi merge! Stai locului - că te bat!

Smuci bine de ea, ca să-i arate că nu se juca deloc de-a doctorul şi pacienta răsfăţată... Da - exact cum anticipase! Era "la pământ"! O apucă de braţ şi-o ridică:

- Sus! Sus de-acolo imediat!

O trase şi-o aşeză pe şezlong. Şi-i puse apă-n pahar. Ia - pastilele le luase? Da; pe-alea de dimineaţă le luase. O să le ia chiar acum şi pe-alea de prânz. Plus calmantul şi vitaminele. Scoase tuburile şi începu să completeze păhărelul...

Florentina

Îl trimiseseră pe Sami... ca s-o întremeze cât de cât... s-o pregătească pentru zborul de şase ore... spre Volgograd... sau Sankt Petersburg... Nici nu mai conta...

- Sus! Deschide gura!

Negă scurt - şi reuşi să întrebe:

- M-a dat?

- Poftim?

La dracu - nu mai putea spune nimic! Plângea ca o dementă - de-abia mai putea să respire, să...

- N-am înţeles! Mai spune o dată!

Nu putea să spună... Sami parcă-i ghici neputinţa; îl văzu luând sticla cu apă şi turnând puţină în palmă... Mm - era rece şi parcă o calma... Repede - să-l întrebe acum!

- M-a dat?

- ... Să te dea?

- M-a dat lui Andrei?

- Nu ştiu. Nu cred. Sunt amândoi veseli; iar bărbatul care-a fost la ei a plecat după numai zece minute.

Deci Andrei plecase după zece minute...

- Au vorbit "pe limba voastră". N-am priceput nimic. Dar bărbatul a plecat după zece minute, la fel de singur cum a venit.

Adică el nu ştia... Nu ştia sigur dacă... Dacă o dăduseră...

- El a venit să te ceară de soţie - nu?

Aprobă.

- A plecat la fel de serios cum a venit. Deci, nu cred că a repurtat o victorie...

Ăsta nu era un indiciu concludent... dat fiind faptul că îi puteau spune "Las-o aici încă o lună; e speriată, e depresivă, are nevoie de înţelegere şi ajutor. Şi ţi-o pregătim noi pentru revederea din septembrie."...

- Hai - gura mare!

Luă păhărelul şi aruncă pastilele pe gât. Primi imediat apa - care i se păru rece, deşi nu era rece... Sami mută tava cu micul dejun pe jos şi puse pe măsuţă prânzul:

- Câţi biscuiţi ai mâncat?

- Nu ştiu... Cam un sfert...

- Nu e bine. Ia şi mănâncă! Eşti slăbită! Vrei să leşini? Şi să ajungi la spital?

- ... Nu pot să înghit... şi îmi vine să vomit... tot timpul...

Sami bombănea - semn, probabil, că tocmai pastilele alea nu le băgase-n buzunar înainte să vină la ea...

- ... Thomas... a plecat?

- Cred că s-a dus în oraş. Uite - ţi-a lăsat un bilet.

Avea un bilet de la Thomas! Se repezi şi i-l trase din mână! Îl desfăcea, repede...

"A trebuit să plec în oraş cu tata. Vorbim diseară."

Era scrisul lui - nimic de zis... Deci el nu fusese în conac când venise Andrei... Sau fusese? Şi plecase imediat după ce plecase Andrei? Habar n-avea...

- Stai acolo şi mănâncă tot ce ţi-am adus. Dacă simţi că ţi-e frig, să te înveleşti.

Aprobă - era mijlocul lui august...

- ... Să fii cuminte.

Aprobă, simţind că-i vine iar să plângă... Musulmanul Sami o privea lung, cu ochi trişti... şi se ridica:

- Dacă simţi că ameţeşti, că eşti slăbită, că nu poţi mânca, strig-o pe Biyu şi spune-i să mă cheme.

Aprobă - n-avea rost să-i explice lui cum funcţiona ordinul capului familiei... Sami lua tava şi pornea spre scară...

Oftă greu - şi închise ochii. Deci, nu ştia dacă o dăduseră lui Andrei. Îi văzuse strângându-şi mâinile; dar uite că ea era tot aici, tot singură... Andrei plecase...

Oare plecase? Sau era tot în conac? După ce-i văzuse pe amândoi în picioare, se lăsase să cadă pe covor. Şi auzise o maşină îndepărtându-se; dar putea fi Thomas, care plecase cu Luis în oraş. Sami n-ar fi minţit-o; dar Sami nu vorbea romanes, nu înţelegea o iotă...

Dacă Andrei era în conac... Fiind un bărbat răbdător, putea aştepta ca medicul s-o viziteze, să-i aducă un pumn de pastile, să se asigure că le-nghite pe toate...

Trase perna şi şi-o puse peste faţă. Dacă-i era scris să moară, va muri. Dacă-i era scris să zboare azi şase ore, va muri mâine în Rusia. Iar dacă va mai vorbi cu Thomas înainte să plece, îi va spune adevărul. Îi va spune cuvintele pe care îşi dorea de-atâta timp să i le spună. Şi-apoi ea murea. Poate murea şi el - şi se-ntâlneau sus... unde nu-i mai despărţea nimeni...

Diamant

Léon era o comoară! Era cea mai nepreţuită comoară care exista, pe lumea asta, în viaţa lui Ştefan - şi nu se numea "Ana"! Era un tânăr atât de special - spiritual, isteţ, descurcăreţ, volubil uneori, glumeţ, răsfăţat, care iubea oglinda nu pentru că-i arăta propriul fizic ci pentru că-i arăta alte fizicuri...

Léon avea un stil aparte de-a interacţiona cu lumea înconjurătoare. Îşi făcea apariţia normal, simţind probabil că e aparte - aşa că va fi observat imediat, ceea ce însemna că nu trebuia să se comporte el într-un mod anume ci doar să îşi facă apariţia... Era o fire veselă; anima imediat atmosfera. O înveselea. Era la vârsta şi isteţimea potrivite, aşa că făcea glume de bun-gust. Avea un magnet incredibil la tinere speciale - fie ele mai mici sau mai mari ca vârstă decât el. Atrăgea frumuseţile mai rău decât le atrăsese, cândva, tatăl lui! Dar era încă mic. Nu avea "tactica şi tehnica" rechinului Ştefan. El era leu; stătea liniştit la treaba lui, iar ele se prezentau prompt şi se învârteau prin preajma lui, intrau în vorbă cu el...

El, unchiul leului Léon, stătea pe canapeaua aia de 32 de minute. Léon probase patru costume - toate patru "adjudecate". Şi-un costum de mascotă la Avicola dacă punea pe el, i-ar fi stat bine! Sportul îl modelase frumos. Nu era grăsan; nu mai părea nici solid. Avea senzaţia că se mai înălţase, de când începuse vacanţa de vară. Şi cum făcuse mult aikido şi jucase mult fotbal în ultimul timp, nu se rotunjise, ci întinsese armonios masa musculară peste înălţime. Se mai subţiase. Arăta bestial în costum; arăta bestial în cămaşă bufantă, că avea umeri laţi şi făcuse o talie de invidiat...

De 32 de minute, Léon se oglindise în privirile admiratoare ale tinerelor vânzătoare care-l asaltaseră cu propuneri şi sugestii vestimentare; şi privise oglinzile doar în măsura în care dorise "să evalueze" o persoană anume. Îl surprinsese, de câteva ori, măsurând lung câte-o vânzătoare scundă şi subţirică şi cu bust generos...

Îşi aprinse o ţigară şi suflă lung fumul - se simţea ceva mai liniştit acum. Cât fusese Raina în Aurari, se ocupase exclusiv de ea - şi, bineînţeles, de toată nebunia cu prinţesa şi cu Trésor. Îl scosese complet din viaţa lui pe Léon! Şi-l regăsea acum mult mai bine "pregătit". Pesemne că luase "tema de lucru" şi studiase problema. În Aurari aveau televiziune prin cablu - şi nici un post nu era blocat, sau setat să nu funcţioneze în anumite case. Fiecare îşi organiza singur canalele în televizorul personal. Avea sentimentul că Léon se ocupase de organizarea televizorului din camera lui... Şi avea şi cheie la uşa camerei lui...

Avea sentimentul că Léon "se dezmeticise" - şi înţelesese cine şi ce este el. Avea sentimentul că se aşezase în faţa oglinzii, se uitase lung la el şi-şi făcuse calculul: are 14 ani, statură de atlet, ochi verzi şi-un tată miliardar. Cam asta era acum în capul tânărului dezinvolt care arunca ocheade după popouri sexy cu cel puţin zece ani mai vârstnice decât al lui...

Tresări şi scoase specialul - cine era? Nea Dumitru?

- Da.
- Unde eşti?
- În oraş.
- Fii mai explicit.
- Sunt cu Léon la un magazin cu costume cu ştaif.
- Aha. Bine. Stai liniştit - că avionul a decolat în urmă cu un sfert de oră iar lucrurile sunt OK.
- Am înţeles.
- Maică-ta a citit toată dimineaţa. Şi, după cum spune ea, acţiunea evoluează repede. Iar deznodământul e previzibil - şi e cu happy end.
- Aha! Perfect!
- Auzi, mă? Da' ce căutaţi voi la magazinul cu costume?
- Păi, ce să căutăm - costume, nu?
- Diamante, ce coci tu acolo?
- Eu? Nimic! Eu mă pregătesc să-mi scot nepotu' în oraş.
- ... Da' ce-ţi veni, mă?!
- Ete, îmi veni poftă să mă mândresc şi eu cu aşa frumuseţe de nepot ce-am eu şi n-au alţii!

"Şi nu mă mai descoase pe special! Că ştii că ne-ascultă-n draci!"

- Aha! Şi şi-a luat şi el un costum, ceva?
- Patru. Şi se mai prefigurează patru.
- Bă, ia vezi ce faci tu acolo! Că-mi dereglezi nepotu' - şi-mi vine la micu' dejun cu ghetre şi baston aurit!
- Păi dacă-i pe-aşa, o să ocolesc raionu' cu pălării...
- Ba să nu-l ocoleşti, bă! Să-i iei o pălărie aşa cum trebuie!

Corect! Ştefan avusese nişte pălării straşnice în tinereţe! Ia să-i ia şi lui Léon vreo trei!

- Am înţeles. Trec şi pe la pălării.
- Aşa. Şi să veniţi pe la mine când vă-ntoarceţi - să-l văd şi eu!
- Sigur, unchiule!
- Hai - vorbim!
- Vorbim.

Închise şi activă camera foto. Şi zâmbi:

- Ia - fetele, zâmbetu' la mine...

Ia uite-le! Uite-le ce se repeziseră la el! Toate voiau să facă poze cu Léon! Afurisite mici şi perverse...

Apăsa butonul şi râdea - şi vedea cu ochii lui zâmbetul şmecher al Anei şi ochii strălucitori ai lui Ştefan... Şi iar i se punea nodul în gât - că, deşi Léon părea dezinvolt şi le tot apuca pe fetele alea ba de mijlocel, ba pe după umeri, ştia că-l lua mama dracului dacă eşua la tema asta...

Rebeca

Toni semnalizează stânga... şi trecu de poartă. Iată şi conacul...

Era liniştită. Se mai liniştise. Bocise două ore până-n Franţa; mai bocise un pic şi-n veceul cursei comerciale care le adusese pe ele la Bourges. Jiao încercase să nu se bage-n sufletul ei; încercase să o liniştească cu "o să fie bine", după care butonase telefonul - şi se rugase, probabil, să nu fie întrebată de vorbă, apropo de fetiţa pe care-o căuta tot mapamondul. Dar acum ea una era liniştită. "Îşi făcuse norma", cum se zice - şi era pregătită să dea ochii cu şefu' şi şefa, să le spună că totul era în regulă, că mergeau înainte cu încredere şi speranţă...

Blindata intră încet în parcare... Toni şopti, în romanes:

- ... Şefu' a făcut un stop cardiac când a venit prinţesa.

Ha? Cum? Apucă tetiera - şi se repezi spre el, că avea senzaţia că n-auzise bine...

- Sami i-a injectat o zeamă dată dracului - iar şefu' a coborât în living pe picioarele lui. A judecat-o şi-a pedepsit-o în picioare. Dacă nu se-nfuria peste măsură, probabil că nu se-ntâmpla...

Adică Ştefan făcuse stop cardiac? Uau!

- Şi ea? Prinţesa?

Toni opri motorul şi oftă greu:

- Prinţesa e în turn. E încuiată acolo; nimeni n-are voie să se ducă la ea fără permisiunea lu' şefu'. Şi cum Sami zicea că e nemâncată şi ameţită rău, iar azi am avut un musafir special la conac, presupun că mintea ei e ferfeniţă cu ghiveci. Deci, să te-aştepţi să te strige când ieşi prin curte.

Oftă greu - biata Florentina...

- Să nu-i răspunzi. Să-i arăţi că ai auzit-o, dar să nu-i răspunzi. Că n-are voie să vorbească cu nimeni, fără aprobarea lu' şefu'.

- Am înţeles.

Şi cum Toni nu mai spunea nimic, coborî şi porni în ocolirea conacului. Jiao ţâşnise deja spre vila pazei...

Era frumos aici; era umbră, era răcoare... Era linişte şi curăţenie şi o atmosferă de calm şi pace şi control pân' la Dumnezeu... Îi venea să plângă...

Tresări - uşa se deschise iar Ana ieşi în curte. Şi întinse mâinile spre ea. Se grăbi s-o îmbrăţişeze - şi oftă greu...

- Bine-ai revenit.

- Bine te-am regăsit.

- Hai să-ţi spun unele lucruri...

Se lăsă aşezată la prima masă. Regina îşi aprindea o ţigară, gânditoare... Îşi aprinse şi ea una; presimţea o discuţie afurisită rău...

- ... Azi, înainte de prânz, am primit vizita lui Andrei. Colegul tău şi-al lui Diamant. Ştii care Andrei...

Da, ştia. Şi ştia şi de vizită. De ce Ana se făcea că uita amănuntul ăsta? Că ştiuse "oficial" de vizita ăluia! Nu plecase ea "în sincron" cu el? Regina era gânditoare...

- ... A venit chitit s-o ceară de Florentina de nevastă. Ştefan nu i-a lăsat nici măcar şansa de-a ajunge cu discuţia pân' la întrebarea-cheie. I-a făcut totalul şi i-a spus că răspunsul lui e "Nu" pentru că răspunsul Florentinei este "Nu". Logic - nu? Că ea îl ia de bărbat, nu el... Dar la final, s-a ridicat mândru şi drept în picioare, a întins mâna spre el şi i-a spus că lucrurile nu se amestecă. Andrei s-a grăbit să-i strângă mâna şi să pară neafectat de refuz... Andrei a zâmbit şi i-a strâns mâna...

Deci ăla era în realitate un car de draci şi plănuia o răzbunare ca-n filme...

- Dar Ştefan i-a mai spus ceva. I-a spus că copiii nu sunt pârghii spre el. Copiii - aşa, la plural. Şi-a ridicat degetul ăla, ştii tu care...

Nu mai bătea inima-n ea - şefu' ei îl anunţase pe Andrei că ştie totul...

- Indiferent ce face el - noi rămânem fermi pe poziţie. Iar la următoarea şedinţă online o să facem o şmecherie gigantică...

Regina se aplecă încet spre ea... şi rânji cu satisfacţie, în romanes:

- La următoarea videoconferinţă, tu le-o tragi la coaie - iar bărbată-tu le dă şuturi în cur.

Hm! Deci ei îi revenea "ingrata sarcină" de a-i pocni acolo unde-i durea mai rău... Rânji şi ea, deşi simţea că ochii i se umpleau repede cu lacrimi:

- Bun! Îmi place sarcina asta...

Ana reveni pe spătarul scaunului:

- Iar după aceea Ştefan ia hăţurile şi mână căruţa şi-o trage la liman. Şi pe urmă aia mică se-ntoarce acasă.

Aprobă cu capul... I se indică scurt spre turn:

- Zona aia e interzisă, zilele astea.

Aprobă - nici un cuvânt despre ce aflase ea...

- Numai Thomas are voie să se apropie de zona aia.

Aprobă... I se făcu cu ochiul, aşa că aprobă din nou...

- ... Aleodor pleacă diseară în deplasare. E deplasarea vieţii lui; dacă-i reuşeşte, e pe val pân' la sfârşitul zilelor lui. Aşa că mâine preiei Franţa - ca să preia Ştefan aspergerii şi insignele.

- Am înţeles.

- Deci, bucură-te de ultimele tale ore de concediu. De mâine te-ntorci la treabă.

- Da, şefa.

Ana zâmbea şi pufăia şi-i promitea, din privire, că videoconferinţa aia o să fie de pomină...

Florentina

Avea senzaţia că se-ntunecase. Nu ştia, nu-şi dădea seama... Plângea de mult prea mult timp, ca să mai creadă că raţiona aşa cum trebuie. În plus, de-abia mai vedea - atât de umflaţi îi erau ochii. După ce plecase Sami, yala de jos se încuiase. Şi nu mai venise nimeni...

Încercase să mănânce. Înghiţise ciorba cu ghionturi, printre suspine şi în cinci minute i se-ntorsese stomacul pe dos - aşa că o vomase toată. Plânsese de ciudă - că fusese bună, şi sigur o scosese din stomac cu tot cu pastile... Şi-apoi mâncase piure-ul. Şi vomase din nou. Şi-atunci renunţase - zăcuse pe şezlong şi-şi plânsese soarta. Îl aşteptase, să vină s-o ia. Nu venise nici la ora asta. Probabil că îl trimiseseră să aranjeze castelul, până o calmau ei şi-o convingeau să spună "Bine, îl vreau pe Andrei"...

Yala se răsucea din nou... făcând-o să plângă şi mai rău... că ăsta Thomas era... şi venise să-i aducă cina... şi să încerce să-i spună că o să-i fie mai bine acolo, la Sankt Petersburg... Şi că, dacă erau norocoşi, îl împuşca vreunul pe nenorocit - şi-atunci ea rămânea văduvă şi scăpa... şi se-ntorcea la conac şi se căsătoreau pe-ascuns, sau...

Auzea zgomotul schimbării tăvii... Simţea că era Thomas, aşa că nu se putea opri din plâns... Şezlongul se lăsă uşor...

- ... De ce plângi?

El era! La dracu! Venise s-o convingă să se ducă după ăla!

Evident, gândul ăla scoase din ea un nou hohot disperat...

- Ai plâns toată după-amiaza. Şi toată seara. De ce?

Întinse mâna spre el - şi fu luată de mână. Realiză că asta fusese o idee cel puţin cretină, de vreme ce ea era dată deja...

- ... Plângi din cauza dlui Andrei?

Aprobă - şi-şi impuse să scoată din ea şi cuvinte, nu numai hohote!

- Dha!

- De ce? Te-a speriat?

- Dha!

- Am auzit că ţi-a făcut semn, să stai liniştită că a venit el să rezolve problema...

Aproba cu capul, strângându-i mâna cu ambele mâini...

- Numai că a plecat înainte de masa de prânz. Şi e ora opt acum. De ce plângi chiar şi la ora asta?

- ... Când vine... să mă ia?

- Dl Andrei? Nu vine să te ia. Şi nici n-o să pleci tu la el.

Nu? Nu venea după ea? Şi nici n-o trimiteau pachet cu fundă roşie la el? Sări în fund - şi-şi impuse să deschidă pleoapele!

- Cum adică?

Thomas sări la romanes:

- Adică el a venit sigur pe el şi pe valoarea lui. Dar l-au refuzat amândoi.

Cum-cum? Îl refuzaseră amândoi? Chiar şi mama ei îl refuzase?

- L-au primit în dormitor, l-au lăsat să spună tot ce-a avut el de spus, după care dl Ştefan i-a lămurit toate nelămuririle. Nu contează că are dublul vârstei tale. Nu contează că a fost parşiv şi te-a vrăjit plimbându-te prin imperiul luxului şi umplându-te cu cadouri scumpe. Nu contează că nu s-a obosit să vină la ei înainte să se-apuce să te vrăjească. Şi nu contează nici că te-a dus la castel şi-a încercat să te violeze. Tot ce contează este că tu nu l-ai vrut pe el. Şi nu-l vrei nici acum. Aşa că nu sunt şanse să-l vrei nici de-acu' încolo. Deci, în con-

cluzie, tu nu te vei căsători cu el. Iar el nu va obţine încă o pârghie spre el - spre dl Ştefan, înţelegi tu... Nu prin tine. Şi nici prin alţii. Şi-a adăugat că copiii, în general, nu sunt pârghii spre el - spre dl Ştefan...

Mamă, Doamne! - ce revoluţie făcuse tăticul ei doar din câteva cuvinte...

- Aşa că şi-au strâns mâinile, zâmbitori - fiindcă nu se amestecă niciodată afacerile cu privatul. Iar dl Andrei a coborât, s-a dus la maşină şi-a plecat.

Sigur? Sigur n-o minţea?

- Sigur?

- De ce m-aş căzni să te mint? Ce interes aş avea? Dacă te-ar fi dat lui, te-aş fi minţit degeaba. Adică, în fine - dacă te-ar fi dat lui, mă îndoiesc că te-aş mai fi găsit aici când m-am întors din oraş...

Se aplecă încet şi-şi acoperi faţa cu palmele... că-i venea să plângă de uşurare acum, şi chiar nu se mai simţea în stare să plângă... Fu cuprinsă încet cu braţele... Thomas o mângâia încet pe spate - iar ea simţea că o să moară de ruşine... pentru ceea ce făcuse... şi pentru ceea ce i se întâmplase...

- Te rog eu din tot sufletul meu - mănâncă ceva!

Da' ce-avea - nu vedea că lipsea mâncare de pe tavă? De ce-i tot zicea cuvintele alea?

- Am auzit că vomiţi tot ce mănânci. Te rog - linişteşte-te şi încearcă să ţii mâncarea în stomac.

Deci chinezoaica o auzise - şi-o pârâse... Sau Sami... Oricum nu mai conta! O pârâseră pentru binele ei! Se grăbi să aprobe - imediat cum pleca el, o să se umple cu apă şi-o să reuşească să se calmeze. Şi pe urmă mânca tot! Şi ţinea mâncarea în stomac! Dacă tati al el îl refuzase atât de categoric pe Andrei...

- ... Nu mai plânge!

"Cum dracu să nu mai plâng? Când am fost o cretină - şi, în loc să ascult de voi toţi şi să fac ceea ce trebuia făcut, eu m-am gândit că statutul tău..."

Nu putea nici să se gândească la porcăria aia...

- Nu mai plânge! Îţi faci rău! Opreşte-te!

Aproba şi bocea ca apucata - nu se putea opri... Braţele lui îi dădură drumul; îi înşfăcară imediat mâinile şi i le trase de pe faţă! Scăpă un ţipăt - şi îndoi imediat genunchii şi-şi ascunse faţa după ei! Nu! Să nu se uite la ea! Să nu o oblige să se uite la el! Că nu putea să se uite la el! Nu! Îi era ruşine de el! Îi era o ruşine fantastică de el...

Şezlongul se ridică scurt. Poc! Trosc! Thomas şopti:

- La dracu!

Da! La dracu! Nu reuşea să se liniştească! Şi nu reuşea să ridice privirea la el! Ce era aşa de greu de înţeles?

Îl auzea coborând aproape în fugă... Yala se răsucea din nou...

Trebuia să se calmeze cumva. Trebuia să se liniştească. Reuşise să-l înfurie şi pe el - şi-asta nu era bine deloc! Dacă el decidea că era mai bine s-o lase câteva zile-n pace, să-şi revină singurică... Dacă, mai rău, decidea că nebuna aia din turn nu merita oboseala şi stresul şi chinul şi frământarea şi efortul...

Se lăsă pe spate. Ameţise rău. Categoric, avea tensiunea minusculă deja! Se-nvârtea turnul cu ea - şi iar îi venea să vomite, deşi acum chiar că n-avea nimica-nimicuţa în stomac...

Trase adânc aer în piept... Îl scoase sub formă de suspine... Trase iar aer în piept... Trebuia să se calmeze... că acum ştia sigur că nu ajungea la Sankt Petersburg, la dispoziţia dracilor ăluia... Şi, dacă leşina aici, avea toate şansele să moară... că nu venea nici dracu s-o resusciteze...

Sami

Uşa conacului se deschise vijelios. Tresări - se speriase! Cine era? Tânărul făcu doi paşi mari - şi trânti tava pe masă şi-şi trecu mâinile prin păr şi scoase un oftat care-l lovi în plin suflet...

Lăsă cartea pe genunchi:

- Ce s-a întâmplat?

Zâmbi - tocmai îl speriase şi el pe Thomas... Tânărul părea de-a dreptul disperat:

- Nu ştiu ce să fac...

- Dacă detaliezi un pic, s-ar putea să-ţi dau un sfat oarecum pertinent.

Capul brunet se întoarse întâi spre scări... apoi spre uşa bucătăriei...

- Ei mănâncă sus. Iar în bucătărie vâjâie hota. Dacă vii încoace...

Thomas se grăbi să se aşeze lângă el:

- Nu ştiu ce să fac cu Florentina. Plânge încontinuu. Plânge în hohote şi nu se poate opri. În plus, Biyu spune că o aude vomând când şi când. Eu găsesc farfuriile începute, dar niciodată terminate...

Florentina era nemâncată, deshidratată şi cu moralul la pământ. Hm...

- Şi mi-e frică să mă duc să-i spun dlui Ştefan, atunci când e dna Ana lângă el. Dânsa mi se pare hotărâtă s-o lase "să se descurce singură". Şi nu cred că se poate descurca singură. Iar până reuşesc eu să-i spun dlui Ştefan, ea îmi taie vorba şi minimizează problema... Că i-am zis şi de dimineaţă, şi-a zis că vă trimite s-o verificaţi - da' la prânz...

Capul brunet se plecă; tânărul şopti:

- Şi-am stat lângă uşă şi-am auzit cum l-a liniştit şi i-a scos problema din minte...

Îl bătu scurt pe mână şi se ridică:

- Facem o şmecherie. Tu le spui că am ieşit la plimbare prin curte. Iar eu mă strecor la turn şi rezolv problema. OK?

Ochii negri îl priviră cu neîncredere:

- Riscăm să ne interzică amândurora să mai mergem la ea.

- Dacă nu facem şmecheria, riscăm să chemăm salvarea în toiul nopţii. De fapt, las' că rezolv eu problema. Tu spune că nu ştii unde sunt. Am ieşit să mă plimb şi-atât.

Tânărul aprobă. Se ridică şi urcă grăbit treptele... Bătu scurt la uşa dormitorului.

- Intră.

Se conformă. Evident, erau la masă - serveau o frumoasă cină romantică cu lumânări...

- Ce s-a întâmplat?

- Vreau să mă duc din nou la Florentina.

Ana plecă privirea spre farfurie; Ştefan abandonă furculiţa şi-i acordă lui toată atenţia disponibilă:

- Ce s-a întâmplat?

- Mănâncă puţin - şi nu poate ţine mâncarea în stomac. Dacă nu rezolv problema azi, s-ar putea ca mâine s-o ducem la spital.

Ana mânca impasibilă; Ştefan devenise palid... Arătă spre fereastră:

- E OK să

- Bineînţeles! O sun imediat pe Biyu şi-i spun să te ajute. Şi-o rog să doarmă cu ea, sus - şi s-o păzească, să nu se-ntâmple ceva peste noapte!

Aşa era perfect. Se grăbi să iasă, un pic bulversat de atitudinea Anei... În fine! Nu asta conta acum! Trebuia s-o pună pe fata aia pe picioare - şi trebuia să se gândească ce-o să-i spună! Problema nu era atât medicală, cât psihică - şi sufletească.

Desfăcu geanta şi începu să îndese maşinal în ea... Să nu uite de "schema logică" a tratamentului Adanei...

Florentina

Se-nvârtea din ce în ce mai rău... Şi mai rău... Începuse să audă muzică de bâlci - iar asta însemna că o să leşine în curând...

Se răsuci încet spre dreapta... Lăsă capul pe marginea saltelei - îi venea să vomite, dar n-avea ce să vomite, aşa că nu ştia dacă o să vomite sau nu...

O mână puternică o trase înapoi. Aoleuu, în ce hal ameţise! Acum o să vomite rău!

Icni de două ori... fără nici un rezultat, că nici suflet nu mai avea în ea...

Ptiu - ce putoare!

Deschise ochii mari - şi văzu o siluetă uriaşă! Cine era? Şi ce puţea în halul ăla? O-nţepa inima - aşa de ascuţită era putoarea aia!

Muzica se oprise. Auzea două voci - una groasă, una subţire de damă. Oare venise mămica ei? Încercă să ridice mâna...

- ... Mami...

Nu, n-o lua nimeni de mână - aşa că mămica ei trebuia să fie...

Simţea o bucată uriaşă de gheaţă apăsând-o pe frunte...

- Florentina, mă auzi?

Da, îl auzea - dar nu-şi permitea să dea din cap...

- Florentina!

Încercă să arate OK cu degetul mare... Sami oftă greu:

- Stai acolo cuminte. Îţi pun o perfuzie. Să nu te mişti! Da? Să nu mişti mâna!

Nega cu indexul - nu se mişca... Cineva îi apăsa cubul cu gheaţă pe frunte - nu el, că el o ţinea de mână şi-o înţepa chiar acum...

- Pune punga undeva sus!

- Imediat!

Biyu era proprietara vocii de damă. Chinezoaica urcase şi ea... Oftă greu, printre suspine:

- Or s-o certe... că a urcat...

- N-or s-o certe. Ei au trimis-o. Adică el. Ştefan.

Tati al ei o trimisese pe Biyu... Era ciudat...

- ... Bun. Ţi-am pus o perfuzie "cu de toate". Acum o să te linişteşti.

- Andrei... a plecat?

- Da. Ţi-am spus că n-a stat mai mult de-un sfert de oră, de la frână până la demaraj...

Sami încerca s-o binedispună; ea nu se simţea în stare să zâmbească...

- ... Eu sunt aici, la conac, de puţină vreme. Dar am fost mai tot timpul lângă Ştefan - aşa că am aflat totul. În seara de dinaintea revenirii tale aici, Aleodor i-a adus un DVD. Am stat în dormitor, cu ei, ca să-i monitorizez tensiunea. Şi chiar dacă n-am văzut nimic din ceea ce-a văzut el pe DVD, am auzit totul.

Încă un om care ştia totul... despre ea... şi ce făcuse ea... ce i se întâmplase... Se simţi luată de mână:

- Acum o să stau aici, cu tine. Ca să te monitorizez pe tine. Ştefan ştie şi mi-a dat voie; aşa că poţi să stai liniştită...

Nu asta era îngrijorarea ei; dar, oricum, era bine că stătea şi el cu ea. Se simţea puţin mai liniştită. Mai ales că nu trebuia să-l privească, pentru că Biyu îi tampona faţa cu ceva fin şi pufos şi rece ca gheaţa... Mâna aşeză palma ei în palma lui. Şi-apoi cealaltă palmă se aşeză peste mâna ei...

- ... Îţi aduci aminte cum ne-am cunoscut noi doi?

Minunat! Voia să-i ţină morală! Aah - de ce n-o lăsau ei să crape odată, ca să se termine totul?

- Îţi aduci aminte cum eram eu atunci? Stăteam singur, îi citeam Fathiei poezii, dădeam vina pe Kamari... Mă gândeam la insecticid...

Da, îşi amintea că şi el avusese o perioadă neagră-n viaţă...

- După ce v-am cunoscut pe voi şi v-aţi mutat la mine, Ana a început lunga luptă cu mine. Ea nu încerca să mă schimbe; încerca să mă înfrângă. Pentru că eram ferm convins că viaţa mea se sfârşise deja. Şi că Fathia n-o să învie, aşa că eu o să mor bătrân şi singur, citindu-i ei versuri şi urându-mi din tot sufletul copilul nenăscut... Nu mă gândeam pe-atunci că era posibil să cunosc într-o zi o altă femeie care să mă facă să-mi doresc să întemeiez o familie alături de ea. În mintea mea, nu mai exista nici o femeie pe suprafaţa Pământului. Eram singur cuc...

Mm, ce bine era acum! Nu mai ameţea; şi nici nu mai suspina. Era bine...

- Şi, încet-încet, am realizat că există totuşi atâtea miliarde de persoane pe planeta asta! Când am văzut-o pe ea cu câtă înverşunare îl iubea pe bărbatul care nu se gândise să-i asigure şi ei o cale de scăpare, am...

"Ştiu că ai încercat s-o convingi să rămână cu tine. Pe-atunci habar n-aveam; dar am înţeles, în timp, ce s-a întâmplat atunci."

- Încet-încet, am început să cedez. Dacă tatăl tău întâlnise o femeie aşa cum era ea, dacă sora mea reuşise să întâlnească un bărbat aşa ca Jaser, atunci trebuia să existe pe lumea asta o femeie şi pentru mine! Nu? Ideea asta a devenit, încet-încet, logică... Şi am cunoscut-o pe Jada. Şi să ştii că n-am şters-o pe Fathia din mintea şi inima mea! Am tras aer în piept... şi mi-am mărit capacitatea sufletului. Şi le-am primit pe amândouă. Pe Jada am primit-o cu drepturi depline, cum se zice, aşa că n-am stat mult pe gânduri şi m-am recăsătorit... Şi apoi am aflat că rămăsese gravidă - şi era băiat... Mi-am amintit atunci de voi. Tu erai mai mare; dar cu Léon mă înţelesesem întotdeauna mai bine decât cu tine. Nu prea eram eu priceput la discuţii cu fetiţele...

Aprobă încet cu capul şi încercă să zâmbească măcar un pic...

- Tasnim îl născuse deja pe Tarek - şi totul era perfect în familia ei. Iar asta mi-a

- Tasnim are un băiat?

- Da, cu Jaser are doar un băiat. Îl cheamă Tarek şi are opt ani. E cu un an mai mare decât Aidin.

Aha! Deci dansul "turbo pe sistem" îşi făcuse datoria! Şi-o amintea pe sora lui Sami, şi-l amintea pe Jaser şi-i venea să râdă rău - Tasnim era şefa casei şi-avea, de fapt, doi copii...

- Aşa că am dat deoparte toate grijile şi obsesiile mele şi-am zis că o să fie bine. Şi n-a fost aşa.

Da' de ce? Ce păţise băiatul lui?

- La ecografia de cinci luni s-a văzut prima oară bine. Piciorul era strâmb. Genunchiul nu exista. Era practic un singur os...

Poftim? Încercă să deschidă ochii:

- Cum adică?

- Băiatul meu s-a născut cu piciorul drept imobil. Şi răsucit.

Şi-l vedea scoţând repede telefonul... Doar nu-i arăta filmări cu băiatul lui! Ecranul se întoarse spre ea. Simţi cum şira spinării îi îngheaţă instantaneu! Îl vedea călcând greu, vedea mişcarea amplă a corpului... Mişcarea de handicapat - de şchiop... Bietul copil!

- E un copil normal. Ştefan zice că e isteţ şi dornic să cunoască lucruri noi; eu nu merg chiar aşa de departe - şi zic doar că e un copil normal.

Doamne! Cum reuşise copilul ăla să meargă? Că mersese - nu? Nu-l ţinuse într-un scaun, sau... Nici n-ar fi avut cum să-l ţină-n scaun aşa, cu piciorul perfect drept...

- Mi-am zis că aşa a fost să fie. Aşa a fost soarta mea. Aşa a vrut Allah. Era băiatul meu - iar rostul meu în viaţă era să-l ajut să crească şi să-l învăţ să devină un om mare. Aşa cum a zis întotdeauna mama ta - aşa cum vrea fiecare părinte să-şi crească copilul. Că de-aia facem copii - nu? Ca să-i luăm de mititei şi să-i îngrijim, să-i sprijinim, să-i învăţăm... şi să ne bucurăm, la bătrâneţe, că lăsăm în urma noastră adulţi cu mai multă minte şi mai mult suflet decât noi.

Sami avea darul de-a vorbi frumos. Sami citea mult; ştia multe cuvinte - şi în arabă, şi în franceză...

- Am apelat la toate cunoştinţele mele; am scos banii din bancă şi l-am operat. Dar n-au reuşit decât să-i secţioneze osul şi să-i facă un fel de "capete". Cartilagiul nu s-a prins. Organismul lui n-a produs acolo ceea ce-ar fi trebuit să producă. A trebuit să-l duc din nou la spital, să-i fixeze iar osul în poziţie dreaptă - să poată măcar să stea în picioare...

La dracu! Scăpă un suspin! Sami o bătu uşor pe mână:

- Stai liniştită - că e cu happy end! Nu plânge! Da? Te rog să nu plângi!

Nu, n-o să plângă! Îşi şterse repede lacrima care-i scăpase deja pe obraz - şi-l privi drept. Deci, era cu happy end...

- Jada mi-a simţit suferinţa. Şi a decis să mai facă un copil.

Aha...

- Când mi-a spus că e din nou gravidă şi că nici nu se gândeşte să avorteze, m-a şocat. Trecusem deja de prima operaţie; eram amândoi înnebuniţi, că piciorul nu reacţiona aşa cum ar fi trebuit... Mi-am

spus că, dacă mi-a fost scris ca el să fie aşa, poate că ar trebui să mai am un copil. Că, vorba aia - toţi îmbătrânim şi murim într-o zi! După ce muream eu, Jada ar fi trebuit să aibă în continuare grijă de Aidin. Nu urma să fie un "adult funcţional". Dacă intelectual nu se dovedea a fi un geniu, probabil că nu şi-ar fi găsit serviciu. Ea ar fi trebuit să-l întreţină, să stea cu el, să...

Mm, ce gânduri negre trecuseră prin mintea omului ăsta! Dar trebuia să recunoască - dacă ar fi fost în locul lui, ar fi gândit exact la fel...

- Aşa că i-am spus că mi-ar place să fie fată. Şi m-am dus la moschee. M-am dus zilnic la moschee... Allah nu m-a auzit. Fetiţa mea s-a născut bolnavă.

La naiba! Serios? Era bolnavă? Sami oftă greu:

- Sfârşisem cu doi copii bolnavi... Iar mare parte din copiii cu boala ei mor înainte să împlinească 14 ani. Organismul lor secretă nişte mucozităţi care se lipesc de plămâni. Cu cât e ea mai mare, cu atât mai mare e cantitatea...

Îşi trase mâna şi îl luă ea de mână. Şi încercă să-l mângâie cu degetul mare - că habar n-avusese ce soartă nenorocită avea omul ăsta...

- Aidin era semi-infirm; Adana trebuia să se interneze trimestrial ca să facă tratamente, aerosoli... Tasnim a acuzat-o pe Jada pentru bolile copiilor. S-au certat - iar sora mea n-a mai vrut să audă de noi. Aşa că a trebuit să ducem zilnic copiii la moschee, pentru că trebuia să mergem la serviciu... pentru că, după doi ani de tratament pentru amândoi copiii, am decis că nu-l vom întrerupe - şi am luat un credit ipotecar... Tasnim a trebuit să stea acasă, ca să-l crească pe Tarek; iar Jaser a luat şi el un credit ipotecar... Iar lucrurile mergeau tot mai rău...

Păi unde era happy-end-ul? Că devenea tot mai tristă povestea lui! Nu cumva era o minciună? O gogoaşă menită să-i dea ei cine ştie ce exemplu mobilizator? Sami nu obişnuise să mintă, în 2011; dar oamenii se mai schimbau în timp...

- ... Îmi iubesc copiii. Sunt copiii mei - sunt sufletul meu! Şi i-am dorit enorm! Dar, de la un punct încolo, n-am mai putut să stau prin preajma lor. Aidin devenea tot mai isteţ - tot mai dornic să exploreze, să afle, să socializeze... Îl vedeam dat deoparte, marginalizat şi ocolit de ceilalţi copii... Şi îl vedeam venind la mine, vesel şi grăbit, şchiopătând şi chinuindu-se să calce mai repede fără să se-mpiedice, şi simţeam cum mi se sfâşie sufletul... O auzeam noaptea pe Adana tuşind... expectorând... înnecându-se uneori... O vedeam pornind în fugă spre mine - şi-apoi încetinea şi gâfâia... Şi în parc era la fel - fugea spre copii şi apoi încetinea... şi-apoi se oprea să se odihnească, să-şi recapete suflul...

Şopti, uimită:

- Nu-mi vine să cred...

- Şi, într-o zi, am fost chemat la directorul spitalului. Care mi-a spus că o persoană foarte importantă din clasa nobiliară franceză îmi solicită transferul în următoarele şase luni. Soţul ei suferise un accident de elicopter...

Deci aşa ajunsese Sami aici... Zâmbea şi aproba, ştiind că mama ei îl îngropase deja pân' la gât în fonduri pentru tratament şi ipoteci...

- Am acceptat. Am riscat divorţul - dar am acceptat.

- Jada a vrut să divorţeze de tine?

- Jada era practic divorţată de mine. Dacă aş fi avut decenţa să-mi spăl singur hainele şi să-mi pun singur mâncarea în farfurie, ar fi fost practic singură...

Uau! Nu-i venea să creadă! Chiar atât de mult se schimbase Sami? Chiar atât de delăsător devenise? Ea şi-l amintea implicat inclusiv în stabilirea dozei optime de sare din bucate!

- Oamenii se schimbă. Viaţa îi schimbă! Greutăţile vieţii au o forţă distructivă teribilă... Ea ţine familia noastră unită. Ea este practic stâlpul familiei noastre - miezul familiei noastre. Se zice că părinţii poartă împreună pe umeri greutatea familiei; ea a purtat mult timp singură greutatea asta. În fine! Deci am văzut dosarul medical al soţului persoanei foarte importante din clasa nobiliară franceză, am discutat şi cu Jada şi am semnat contractul. Şi-am venit la Bourges, am revăzut persoane extrem de dragi mie...

Râdea - acum râdea şi ea, fiindcă ea una se bucurase sincer să-l revadă pe Sami Fakhouri...

- Dar şocul cel mare a venit de-abia după ce m-am mutat aici. Şocul cel mare m-a lovit, ca să zic aşa, în clipa în care am aflat că dl conte Ionesco ţine în palmele lui 15 fundaţii internaţionale importante. Şi că mă roagă să-mi înscrie copiii în baza de date a fundaţiei *Santé pour enfants*.

Serios?... Adică cum?

- Tatăl tău este omul care a înfiinţat *Santé pour enfants*. El este cel care mijloceşte întâlnirea copiilor bolnavi cu salvatorii lor. El îşi pune tot "aparatul executiv" la muncă şi face tot felul de artificii, legale şi ilegale, pentru ca salvatorii să ajungă la copii - şi să reuşească să-i salveze.

Tati al ei ţinea *Santé pour enfants*? Wow! Habar n-avusese de chestia asta! Ştiuse că are nişte fundaţii - dar vorbea mult cu Aleodor despre ele, aşa că-şi imaginase că erau de-alea cu substrat politic...

- M-au convins să semnez înscrierea copiilor în fundaţie. M-au convins să accept tratamentul propus de ei pentru Aidin. I-au adus cel mai bun specialist care trăieşte pe planeta asta. Iar băiatul meu s-a jucat azi aici, în curte, exact ca un copil sănătos.

- L-am văzut şi eu! Chiar l-am văzut alergând! Şi să ştii că m-am gândit că e bandajat la genunchi pentru că s-a julit de asfalt!

Sami zâmbea şi nega - nu, nu era julit, era operat...

- Am aflat, după ce m-am mutat aici, că există un tratament revoluţionar şi pentru Adana. Care, ca orice tratament revoluţionar, are riscurile lui. Specialistul care l-a inventat mi-a spus că se aşteaptă să existe reacţii adverse. Boala ei se va lupta cu tratamentul. A avut cazuri care au trebuit resuscitate...

"Să nu-mi spui că ea n-o să scape!" Dacă-i spunea chestia asta, îi spărgea capul! La propriu! Îl dădea cu capul de stâlp! Cum să nu scape?! Trebuia să scape!

- N-am vrut să mă sfătuiesc cu Jada. De când am semnat transferul aici, viaţa mea şi-a revenit miraculos. Vieţile noastre şi-au revenit spectaculos, de fapt! Jada s-a împăcat cu Tasnim, am plătit ratele restante la bancă, am... Mi-am revenit - eu. Iar căsnicia mea şi-a revenit şi ea. Şi n-am vrut să-i împărtăşesc şi ei temerile mele. Am simţit că a cărat prea multe greutăţi şi griji până acum - şi e momentul să o las să respire uşurată şi să le mai car şi singur. Aşa că i-am spus lui Ştefan care e opinia specialistului...

Sami scoase o hârtie şi-o despături:

- Biyu, aprinde veioza.

Se grăbi să nege:

- Nu-nu! O să se vadă lumina! Şi cine ştie ce-or să creadă!

- N-or să creadă nimic; or să mă întrebe ce ţi-am arătat. Şi-o să le spun. Ce-or să-mi facă? Or să-mi interzică să te mai tratez? Sau să-ţi mai vorbesc? Or să-ţi dea o pilulă, ca să-ţi şteargă din minte cuvintele mele?

Biyu şopti:

- Înveleşte-o.

Aa, da! Ce idee minunată!

- Da! Trag pilota peste cap şi aprind veioza dedesubt! Şi nu se vede lumina!

- Nu fii copil - aprinde veioza.

Chinezoaica trase pilota şi-o despachetă. O ajuta şi ea, cu mâna liberă... Erau amândouă sub "acoperiş". Iar tânăra aprinse lampa telefonului. Ia - ce scria acolo?

Recunoştea schema logică învăţată la informatică - aceleaşi forme geometrice, aceleaşi linii... Era scrisul tatălui ei. Citea, urmărea înlănţuirea logică... Înţelegea posibilele variante ale viitorului... Lampa se stinse; se dezveli şi-i înapoie hârtia:

- Şi? Semnezi pentru tratament?

- Am semnat deja. Dacă îi e scris să trăiască, va trăi. Dacă-i e scris să moară, măcar să moară repede...

Hei! Ce cuvinte erau astea?

... Cuvinte realiste. Sami avea dreptate. Fata lui putea să moară; dar avea şi o şansă să scape - să se însănătoşească. Nu putea să ignore şansa aia. Nu putea să-şi spună "Poate se iveşte alt tratament revolu-

ţionar"... pentru că era foarte posibil să-şi spună, într-o zi, "Dacă acceptam atunci tratamentul, poate-ar fi supravieţuit"...

Hârtia sfârşi înapoi în buzunar:

- Cam aşa e viaţa. E plină de decizii. Şi de urcuşuri şi coborâşuri - unele mai line, altele mai abrupte... Mai aluneci, te mai loveşti... Te ridici, bandajezi rana şi mergi înainte. N-ai altă soluţie. Dacă faci ca mine şi stai pe loc, imobil, viaţa o să găsească o cale să te agite - să-ţi strice socotelile şi să te ridice şi să te-mpingă mai departe. Iar singurul lucru bun din goana asta a noastră prin viaţă este că, uneori, urcăm. Iar atunci când cădem şi ne ridicăm, privim spre înainte şi constatăm că a fost ceva bun în răul nostru. Ori o învăţătură de minte, ori apariţia unei persoane speciale, ori... Atunci, în 2011, m-am întrebat încontinuu - de ce Allah a adus-o în viaţa mea pe creştina Ana? Ce voia Allah de la mine? Ce trebuia să fac eu? Să plec după Fathia? Sau s-o las pe Fathia în urmă? Ei bine, abia după ce am aflat că operaţia lui Aidin a reuşit, am înţeles de ce-a primit-o atunci musulmanul Sami pe creştina Ana.

... Ei, poftim! Acum tăcea! Da' nu-i spunea odată? Sami se aplecă şi-i luă pulsul:

- Allah mi-a trimis-o atunci pe Ana pentru că voia să ajung să-mi văd băiatul alergând. Şi înflorind, în toată splendoarea lui. Nu ştiu dacă îmi voi vedea fetiţa înflorind, sau murind; dar n-o voi vedea ofilindu-se încet, în timp. Nu accept s-o trec prin asemenea chin.

- Fetiţa ta o să se facă bine.

- Fetiţei mele o să-i fie bine. Indiferent cum va decurge intervenţia specialistului. Dar nu asta voiam să-ţi spun, de fapt.

... Cum adică? Palmele lui îi luară din nou mâna şi-o strânseră uşor...

- ... Tu ai căzut. Şi te-ai lovit rău. Şi eu cred că nu ştii dacă vrei să te mai ridici sau nu. Cred că stai pe gânduri - şi te-ntrebi dacă merită chinul, sau nu.

Asta cam aşa era...

- ... Aici, în curtea asta, este un băiat pentru care îţi garantez eu că merită să strângi din dinţi şi să te-aduni şi să te ridici. Pentru băiatul ăsta îţi garantez eu că merită să-ţi baţi capul şi să-ţi juleşti sufletul şi coatele şi creierul şi să-ţi revii! Pentru că băiatul din curtea asta are foarte multe sentimente pentru tine.

Oftă greu:

- Ştiu. Le simt. Numai că am făcut nişte greşeli uriaşe faţă de el. Şi nu mai pot să ridic privirea spre el. Nu şi după ce-am făcut ceea ce-am făcut!

- Florentina... Tu şi Thomas vă puteţi sprijini reciproc. Eu sunt bătrân; am 54 de ani şi-am văzut şi-am auzit multe în toţi anii ăştia. Eu ştiu ce-i în mintea ta acum. Şi ştiu şi ce-i în mintea lui. Ştiu şi ce-i în mintea părinţilor tăi, cred că mi-am cam dat seama ce-i în mintea părinţilor lui... Vieţile voastre merg acum una către cealaltă. Tu ţii la el; adică nu ţi-e indiferent. Dar el te iubeşte pe tine. Şi sunteţi deja legaţi unul de celălalt. V-aţi putea dezlega; tu te-ai putea dezlega de el. Dar eu zic că ar fi păcat.

- ... L-am dezamăgit îngrozitor...

- Iar el te-a dezamăgit îngrozitor pe tine. Ezitând să facă ceea ce-ar fi trebuit să facă încă din secunda unu - ezitând să te-ajute să nu greşeşti, te-a dezamăgit îngrozitor.

Ea nu era de aceeaşi părere cu el; dar n-o să-i spună asta. Ea una nu se simţea dezamăgită de Thomas...

- El este tot ce-ţi trebuie ţie ca să te ridici - şi să-ţi revii şi să înfloreşti. Iar tu, dacă vrei, poţi să-l primeşti lângă tine - şi să-l vezi cum înfloreşte.

- Eu nu ştiu ce vreau. Nu ştiu ce simt! Eu sunt într-o dezordine îngrozitoare! Eu

- Tu şi Thomas sunteţi la fel de zăpăciţi. Şi la fel de împiedicaţi şi loviţi şi juliţi. Dar vă puteţi sprijini reciproc. El este băiatul servitorilor părinţilor tăi; tu eşti proaspăt salvată dintr-o încurcătură îngrozitoare. El te poate ridica pe tine - iar tu îl poţi ridica pe el! Şi să ştii că-l poţi şi ucide - uite-aşa, dintr-o clipire...

Serios? Ea îl putea ucide dintr-o clipire?

- Îţi spun un secret. Ceea ce are băiatul ăsta în suflet pentru tine este foarte rar. Cu greu ai putea să mai găseşti aşa ceva la alt băiat! Ai văzut ce s-a-ntâmplat - unul a vrut să te stoarcă de bani, celălalt a vrut să devină ginerele lui Ştefan... Băiatul ăsta nu vrea decât să-l laşi să te iubească - şi să încerce să te facă să-l iubeşti măcar un pic. Băiatul ăsta ştie, în clipa asta, că tu nu mai ai nimic. I-a spus Ştefan că, din clipa în care ai greşit, nu mai ai nici bani, nici titlu, nici influenţă, nici atenţie - nimic! Şi totuşi, te ţine încuiată bine în sufletul lui. Şi are grijă de tine. Şi insistă pe lângă ei să-i convingă să te ierte. Intră-n dormitor şi stă drepţi în faţa lui Ştefan, cu capul plecat, şi se face roşu tot când îi spune că el te iubeşte...

Adică Thomas chiar o voia pe ea... Pe ea, Florentina şi-atât - pe ea ca fiinţă. Ştiuse asta, nu se gândise niciodată că ar fi profitor, dar...

- Eu, la cei 54 de ani ai mei, te sfătuiesc să nu te rupi de el. Te sfătuiesc să-i permiţi să te ajute să te ridici. Şi te sfătuiesc să-l primeşti în sufletul tău. N-ai să fii dezamăgită, crede-mă!

Sami se ridică - şi opri perfuzia. Ia uite - punga se golise deja...

- Mai eşti ameţită?

- Nu.

- Şi aşa-i că te-ai liniştit?

- M-am liniştit.

- Bun! Înseamnă că încă nu mi-am pierdut măiestria!

Bufni în râs - lui Sami îi ardea de glume...

- Te las cu Biyu. Vă rog să nu pălăvrăgiţi până dimineaţă. Zeama asta te-a pus pe picioare; dar e o îmbunătăţire de moment. Încearcă să mănânci un pic. Şi să dormi.

- Promit că mănânc şi mă odihnesc. Şi nu mai plâng.

- Bine. Încă ceva...

Se oprise din drumul spre uşă şi-o privea lung... Mâna lui arătă spre geamuri:

- Cea mai mare reuşită, cea mai importantă victorie a omului asupra picajelor din propria viaţă este râsul fericit al copilului lui. Indiferent cât de dureros e drumul până la victoria asta. Părinţii trăiesc pentru copiii lor. Ştii asta, nu?

Da, ştia asta...

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Sami cobora scara în spirală... Biyu se ridică:

- Stai acolo - îţi aduc eu tava.

Încercă să se ridice mai sus - ca să stea dreaptă. Mm, ce de bunătăţuri! Cu care să-nceapă?.. Cu grătarul! Era "congelat" - dar era delicios... Grătar cu pâine - nu risca să se-apropie de garnitură, că cine ştie cum i se-ntorcea iar stomacul şi voma şi strica toată munca lui Sami...

- ... Recunosc că, atunci când am aflat ce s-a întâmplat cu tine, m-am simţit vinovată.

- N-aveai de ce - tu chiar n-ai fost implicată în toată nebunia mea.

- Ba da. Pe de-o parte, atunci când am văzut rujul metalic pe raft, am ştiut că eu ţi-am risipit îndoielile şi ţi-am răspuns la o parte din întrebările pe care nu le puteai rosti.

Oups! Înghiţi cu nod cu tot - vorbeau despre spionarea fetei ăsteia...

- Am ştiut că eu te-am încurajat să faci pasul. Iar pe de altă parte, atunci când Isamu a spus "Am nevoie de tine în locul lui Piao", nu i-am amintit că aveam deja o misiune bine conturată - şi anume, paza ta. Am marşat la ideea lui; şi am răspuns la întrebările superiorilor în aşa fel încât să mi se permită să rămân la Cannes, în birou.

Aha! Păi, normal că-şi dorise să rămână lângă Isamu! Cine nu-şi dorea să fie fericit...

- ... Să nu crezi că toate relele s-au întâmplat numai din vina ta. Foarte mulţi oameni ar fi putut să facă un gest cât de mic - iar suma tuturor gesturilor te-ar fi răzgândit. Sau măcar te-ar fi îndrumat spre curtea asta, cum spune Sami...

Prefera să mănânce - să nu scoată un sunet...

- ... Din câte mi-am dat eu seama, ştii să păstrezi un secret...

Aprobă, zâmbind...

- ... Uneori, mă identific cu Thomas. El spune mereu "eu sunt un nimeni - sunt doar băiatul servitorilor"! La fel spun şi eu: eu sunt

proprietatea firmei. Bunul firmei. Firma decide în privinţa vieţii mele.

- Mă îndoiesc că e chiar aşa.

- Firma decide dacă mă selectează pe mine ca să-l păzesc pe individul programat să moară.

Adică... Adică, da - chinezii aveau momentele lor de nebunie necontrolată! Şi adorau "jocul la dublu"...

- ... Iar pe el îl ştii - are o imagine impecabilă. E practic o legendă! Avea imaginea unui profesionist adevărat; a devenit legendă atunci când fratele lui a încercat să-ţi omoare tatăl. De nouă ani de zile, el e sus de tot - deasupra lui "superlativ"... Ai simţit vreodată că transpiri instantaneu?

Nu prea înţelegea cum vine asta...

- Ai simţit vreodată că transpiri şi-ţi sare inima din piept de spaimă? Pentru că urmează să te-nroşeşti rău de tot şi să faci un gest care-o să te dea de gol mie-n sută? Iar el o să se uite la tine şi-o să-ţi citească gândurile şi-o să afle că ţi-e mintea plină de prostii cu el, iar chestia asta o să-l facă să râdă iar tu o să fii în ochii tuturor cea mai mare fraieră din lume?

Aprobă şi începu să râdă - nenorocit sentiment, ăla cu bufeul şi spaima şi roşeaţa şi gesturile ezitante...

- ... Până de curând, nu m-a interesat partea fizică a vieţii mele. M-am născut într-o familie săracă, într-o provincie săracă; am muncit mult şi-am învăţat mult ca să ajung să termin facultatea. Şi chiar mi-am dorit să fiu angajată în firmă. Mi-am dorit să devin "bodyguard la superlativ" - să fiu cea mai căutată, cea mai solicitată în meseria mea... Mi-am dorit să-mi pot întreţine familia, mi-am dorit să nu mă mărit niciodată, să nu fac niciodată copii... Mi-am dorit, cred, să nu ajung niciodată ca mama. Nu ştiu de ce gândeam aşa...

Dacă venea dintr-o familie săracă, dintr-o provincie săracă, şi mai avea şi patru-cinci fraţi mai mici, normal că gândise aşa...

- ... N-a făcut absolut nimic ca să-mi schimbe convingerile. Sau ca să-mi arate că mă aşteaptă să-i bat la uşă. Când i-am bătut la uşă, chiar părea uimit... Am vrut să ştiu cum e fericirea. Atâta tot. Mi-am jurat că, după ce aflu asta, redevin eu însămi.

"Şi n-ai mai fost la fel, după ce-ai aflat cum e fericirea..." Ştia cum e partea aia - şi ea plănuise de-atâtea ori să termine cu Alex, dar sfârşise tot în căsuţa lor...

- ... E ciudat. Faptul că el a solicitat ca misiunea mea să primească o steluţă e foarte ciudat. Mie aşa mi se pare. Deşi am momente când realizez că fericirea e reciprocă...

Hait! Fericirea, steluţa... Cum adică? Nu pricepea o iotă!

- ... Mi-a spus că, după ce-a evadat, n-a mai vrut să se întoarcă în închisoare.

Adică Isamu îi spusese ei că, după ce-a evadat... cu ea, logic, că doar cu ea "evadase" pe furiş... Căsnicia lui Isamu devenise o închisoare? Asta chiar era ceva nou!

- ... Nu ştiu când mă voi prăbuşi. Că, de prăbuşit, sigur mă voi prăbuşi! Şi mă voi lovi rău! Firma nu mă va pedepsi, pentru că a autorizat steluţa; dar eu... El m-a făcut pe mine. Eu n-am fost "eu" înainte să-l întâlnesc pe el - am fost proprietatea firmei şi sprijinul financiar al familiei mele. Şi-o să mă lovesc rău când o să mă prăbuşesc! Ca să nu se-ntâmple asta, până la sfârşitul anului, eu trebuie să redevin proprietatea firmei. Şi nu cred că mai pot.

Firma autorizase steluţa pe care-o ceruse el; adică Isamu îi ceruse voie lui Fang să se culce cu bodyguarda. Aha... Iar bodyguarda era îndrăgostită lulea! Ia uite... Se grăbi să întrebe:

- Tu nu poţi să-ţi dai demisia?

- Ca să-mi dau demisia, trebuie să plătesc costul şcolarizării. Câteva milioane de dolari.

Haa?

- Şi trebuie să vrea şi firma să-mi desfacă contractul. Mă îndoiesc că o să vrea, dat fiind faptul că am primit numai calificative excelente în misiunile anterioare...

- ... El nu poate să te ţină în continuare bodyguarda mea?

- Nici o misiune nu poate dura mai mult de 365 de zile calendaristice.

Afurisitul de Fang se gândise la toate! Inclusiv la posibilitatea ca fetele astea... Doamne, ce nebunie! Biyu se ridică:

- În orice caz - atunci când am bătut la uşa lui, nu m-am gândit nici o clipă că mă va transforma aşa cum m-a transformat. Dă-ţi seama ce miracol poate face băiatul din curtea asta - care chiar te iubeşte din toată inima lui!

Aah! Roşi violent şi îndesă toată bucata de carne în gură! Ce-i venise să spună asta? Nu fusese vorba despre ea şi Isamu? Ce-i venise să-l amestece pe Thomas în discuţia lor?

- Eu am stat în spatele tău şi l-am observat. Atunci când apari tu, el se transformă. Nu mai e băiatul servitorilor - e Thomas.

Aha...

- Tu ce părere ai despre el şi tine? Adică despre voi doi?

Luă paharul cu apă şi se-apucă să înghită lichidul rece. Biyu îi lua tava... Lăsă paharul lângă şezlong şi se lungi pe saltea:

- El e fascinant. Şi are puterea să mă schimbe - să îmi schimbe gândurile şi convingerile. Când eu spun ceva în care chiar cred cu tărie, iar el rosteşte o opinie contrară, mintea mea intră instantaneu în dubiu. Nu ştiu de ce e aşa, că nu se străduieşte să mă convingă, sau... Avem aceleaşi principii, aceleaşi convingeri, ascultăm aceeaşi muzică, polemizăm pe aceleaşi teme... Uneori ne completăm, alteori ne suprapunem... Nu ştiu ce părere să am.

- Gândeşte-te la asta - pentru că părinţii tăi au aflat şi, după cum vezi, nu au încercat să vă despartă.

Aprobă... şi şopti:

- ... Mi-e frică să mă gândesc la asta. Mi-e frică de răspunsul pozitiv. Pentru că mă sperie gândul că, dacă eu greşesc, pot să-l omor. Sami are dreptate - chiar pot să-l omor! Îi simt dragostea şi-mi dau seama cât rău îi pot face, absolut neintenţionat... Mi-e frică. Nu vreau să-i fac rău. El e singurul pe care încerc să-l protejez şi de rele, şi de veşti proaste... Cum să spun... Când mă gândesc că lui ar putea să-i fie rău, parcă mă doare sufletul...

Tânăra îşi trase scaunul lângă şezlong:

- Închide ochii. Vrei să-ţi descurc eu părul?

- ... Dacă nu ţi-e foarte greu...

- Nu mi-e. Hai - închide ochii.

Se conformă. Căscă lung, cu poftă... Îi simţea degetele trecându-i uşurel prin păr - şi-o lua somnul...

Se tot gândea la cuvintele lui Sami. El o sfătuise să-l primească pe Thomas în sufletul ei. Dar ea simţea că Thomas era deja în sufletul ei! Oare ce însemna asta? Că-l ascundea ea foarte bine de ochii tuturor? Sau că se înşela - şi habar n-avea ea ce înseamnă să ai pe cineva în suflet? Nu ştia ce să creadă, ce să zică...

Şi-ar fi trebuit să se gândească la "ce părere are ea despre ei doi". Chiar ar fi trebuit să se gândească foarte serios la asta. Mai avea puţin şi adormea; iar mâine dimineaţă el o să vină cu tava - şi-o să se comporte din nou vesel şi jovial şi absolut normal, de parcă nu se-ntâmplase nimic...

Ana-Maria

Aştepta. Fuma şi aştepta. Vizita lui Sami la Florentina se prelungea. Nu se îndoise că medicul va profita de ocazie şi va încerca s-o ajute să-şi limpezească mintea şi inima; dar o aştepta Ştefan sus, cu verdictul. Şi era îngrijorat. Şi nesupravegheat. Dacă îi creştea tensiunea...

Uşa se deschise larg. Sami intră, înarmat cu gentoiul de prim-ajutor... Oftă greu:

- Cum se simte?

- Mai bine. Am calmat-o, i-am pus o pungă cu glucoză... Cred că mănâncă şi se culcă.

Bun. Zâmbi slab:

- A spus ceva?

- Nu, nu chiar... Am vorbit mai mult eu.

Aah, ce afurisit era! Îl dojeni cu degetul, în glumă... Sami porni

spre scări:

- E mai bine. Mâine o să fie şi mai bine.

Bun! Se ridică şi-l urmă:

- Să înţeleg că n-a spus chiar nimic?

Sami se opri - şi-i şopti la ureche:

- A spus că nu ştie ce simte. Că e într-o dezordine îngrozitoare. Despre el, a spus că l-a dezamăgit îngrozitor. Şi îi e teamă să nu-l rănească, să nu-l facă să sufere...

Ochii negri o priviră lung, înveseliţi:

- Aşa că, în privinţa sentimentelor ei, nu s-a gândit încă.

- Nu s-a gândit încă...

- Nu, nu s-a gândit încă.

Aha! Bine că ştia! Deci nu se gândise încă... Ce copil! Sami deschise uşa camerei lui şi-i făcu cu ochiul:

- A rămas Biyu cu ea.

- OK. Atunci mă duc şi eu la Ştefan...

- Mă chemi, dacă e ceva.

- Te chem.

Intră în dormitor şi închise uşa.

- Cum e?

- I-a pus o perfuzie "cu de toate" şi-a liniştit-o. Spunea că, probabil, mănâncă şi se culcă.

Soţul ei răsufla uşurat - fata lui cea mică şi răsfăţată se simţea bine acum...

- Ai aranjat ceva pentru Părintele?

- Da. Dar nu vreau să-i spun acum. O să-l chem în ultimul moment - ca să nu-i las timp să se informeze şi să refuze.

- Atunci, până-l chemi, hai să-ţi povestesc planul meu pentru următoarea videoconferinţă cu consilierii.

Soţul ei îi făcea repede loc în pat, lângă el. Era teribil! Şi era şi "uşor sinucigaş", că nu-i bănuia viitoarea intenţie - previzibilă dealtfel, şi-o invita în pat lângă el...

Ştefan

Ana îi fură un sărut şi se grăbi să se ridice:

- Mă duc să fac un duş.

Aprobă şi luă telefonul. Îi făcu lui Aleodor un apel şi decise să închidă laptopul - tocmai ca să nu-i lase impresia că era ceva aranjat, sau...

Aleodor îşi procura fiolele pe reţete prescrise pe numele tatălui lui - om la o vârstă înaintată, adică susceptibil că începe să-şi piardă memoria -, pe care el le trimitea "unei mătuşi din Germania". Le punea pe autocar - autocarul firmei de turism a concernului. Mătuşa ridica pachetul şi-l ducea acasă; iar băiatul ei, curier de încredere de-al lui Alexander, se urca în Mini One şi pornea la drum. Fiolele treceau prin şase mâini înainte să ajungă la conac. Iar livrarea finală o făcea DHL-ul. El aflase de problema spionului încă de anul trecut - când îl surprinsese, într-o noapte, plecând pe furiş la aeroport. Păţise un accident cu cutia în care le ţinea încuiate - şi-i trimisese taică-su altele, "la urgenţă"... Şi-şi confirmase, încă o dată, că spionul n-o să-l trădeze niciodată. Că îl iubea de mama focului şi, decât să fie "lăsat la vatră", prefera să-şi zboare creierii. Era un şef aşa de iubit, că nu se mai întreba cum de Diamant nu-i amintise de rugămintea aia cu Rebeca mutată în Aurari cu lunile...

Cioc-cioc!

- Intră.

Spionul se conformă şi tresări:

- Ana nu-i aici?

- Ba da. De ce?

- Fiindcă ştiam că e aici. Iar în birou nu e. Iar în vilă nu s-a mai dus de ceva vreme. În fine - nu contează. Ştiam că e aici - atâta tot...

"Şi te-ai panicat că s-a dus la Florentina, în turn? Sau încerci să-i afli itinerarul de seară, ca să nu te surprindă iar cu tratamentul în seringă?" Zâmbi slab, în romanes:

- Părinte, cred că o să mă înjuri la maxim...

- Cine, şefu' - io?

Era îngrozitor de vesel - şi-o să aibă ameţeli şi stări de vomă pe-acolo şi chiar o să-l înjure la maxim! Aşa că aprobă.

- Da' de ce, şefu'? Ce s-a-ntâmplat?

- Nimic, momentan. O să se-ntâmple în următoarea jumătate de oră.

Aleodor rânji la el:

- Dacă-mi zici ce-o să se-ntâmple, promit că nici nu te bombăn foarte tare! Zău că n-o să sughiţi absolut deloc!

- Pleci în China.

Şi-acum era blocat "ca la Robingo", cum se zice...

- Te duci glonţ la Beijing, la o persoană extrem de importantă. Şi extrem de dragă mie. Şi îi dai plicul ăsta. Este extrem de urgent, persoana în cauză te aşteaptă, aşa că în zece minute trebuie să pleci spre aeroport - ca să nu pierzi autorizarea de decolare.

Aleodor privea lung numele şi adresa scrise pe plic şi parcă nu-i venea să creadă că o să strângă personal mâna acelei persoane peste câteva ore...

- Te ferchezuieşti în avion. Zbori cu ăla răsfăţatu', aşa că o să ai toate condiţiile.

Primi o aprobare cu capul, aşa că se grăbi să se scuze:

- N-am pe cine altcineva să trimit; iar ceea ce e în plic e de o importanţă deosebită pentru mine.

- Stai liniştit - că nu-i problemă! Da' trebuie să mă schimb...

- Trebuie să le iei la pachet. Te schimbi în avion.

Ideea aia îl deblocă - Aleodor alergă la uşă:

- Am fugit!

- Să nu-ţi uiţi laptopul!

"Că o să te plictiseşti rău, doar cu jocurile din telefon..."

Se lăsă în jos pe pernă. Ana pregătise plicul din plicul pregătit de el. Se jucaseră de-a mesajele; el îl scrisese pe cel pentru persoana foarte importantă iar ea îl scrisese pe cel pentru Aleodor. Abia aştepta să afle ce-i scrisese ea! Ce-o să citească Părintele după ce-o să fie poftit în "acel" birou şi-o să strângă mâna "acelei" persoane! Mm - nu mai avea răbdare...

Mută laptopul pe noptieră. Încerca să-şi dea seama dacă îl găsea mai uşor, sau mai greu; încerca să-şi dea seama dacă era el mai puternic... Mai bine să nu-şi bată capul cu asta. Mai bine să rămână liniştit şi calm - ca să se odihnească bine şi să poată mâine să reia în forţă exerciţiile!

- A plecat?

- Glonţ! Când a auzit cine-l aşteaptă, a rupt covorul în drum spre uşă.

Ana râdea... Aha! Venea! Îi zâmbi cu subînţeles - că era mai frumoasă ca niciodată... şi mai singură ca niciodată, iar dacă nu-i arăta că cel puţin se gândea la acea parte a mariajului lor chiar risca s-o piardă... Şopti:

- Fii cuminte! Că acu' zic vorba aia...

- Zi-i! Sunt numai urechi!

Acum era ea obraznică! O trase în braţele lui:

- Regina mea îmi bate apropouri?

- Nu; doar îţi răspunde pe măsură la apropouri.

Îi fură un sărut şi şopti:

- O să discut cu Sami despre asta. Deşi sunt sigur că o să-mi râdă-n nas - că ştim prea bine amântrei cum funcţionează lucrurile astea.

- Tu discută, oricum; că e important. Mai ales partea cu creşterea tensiunii.

Corect! O să-i crească rău tensiunea atunci când o s-o vadă renunţând la halat... Zâmbi slab:

- Mâine mergem împreună în birou?

- Da. I-am spus deja Rebecăi că preia Franţa la prima oră. N-a părut speriată de perspectiva revenirii la muncă, aşa că...

- Aşa că trebuie să vorbim cu Diamant; că i-am promis o chestie, dar uite că-i ofer altceva!

Ana se aşeză comod şi-şi puse laptopul în poală. Şi-l deschise

dintr-o mişcare, cu un gest atât de ferm că... Că oftă:

- Te-am transformat într-o veritabilă femeie de afaceri.

- Atâta timp cât tu eşti un veritabil om de afaceri, nu văd de ce n-am fi la fel; nu?

- Uneori, transformarea ta mă sperie...

- De ce?

- Nu ştiu. Pur şi simplu!

Soţia lui se aplecă şi-i fură un sărut:

- Stai liniştit; în realitate, abia aştept "să-ţi predau gogoaşa" şi să mă întorc la aerobic pe sistem, masaj de relaxare şi temele copiilor!

- Chiar îţi doreşti "să-mi predai gogoaşa"?

Capul şaten aproba cu fermitate.

- Îl piui tu?

Aprobă şi luă telefonul:

- O să încerc să grăbesc cumva recuperarea. Nu ştiu cum; că trag de mine la maximum şi mă grăbesc cât pot de tare! Până acum, ar fi trebuit să mă ridic! Măcar să mă ridic! Iar eu...

- Tu o să te ridici înainte să înceapă luna septembrie.

N-avea rost s-o amărască spunându-i că el nu e prea sigur de chestia asta; Diamant tocmai devenise orange. Bun! Ia să vadă el ce mai făcea vărul lui! Se ridică pe pernă şi încercă să-şi cuprindă soţia cu braţul. Se îndoia că va reuşi... Ei, poftim! Reuşise singur, din prima! Cine ştie - poate că ea avea dreptate pân' la urmă, şi-o să se ridice în picioare înainte de luna septembrie...

Ia uite-i! Măi, să fie! Da' ce gaşcă numeroasă era acolo! Diamant se agita de mama focului:

- Hai să-mi trăieşti, vere! Sărut mânuşiţele, cumnăţică...

Ana bufni în râs:

- Să creşti mare, pezevenghiule! Ce trăznaie ai mai făcut?

- Stai să vezi! Ia - fiţi atenţi aicea la mine!

Vărul lui apucă laptopul şi-l răsuci. Iar imaginea de pe ecran se schimbă brusc.

Ei, drăcie!

... Nu-i venea să creadă!

Ana-Maria

Era incredibil! Ceea ce vedea ea acum era de-a dreptul incredibil! Deşi era limpede că era real, ei metamorfoza i se părea incredibilă!

Băiatul ei făcuse o şmecherie - şi se transformase în Ştefan. Da' era un Ştefan aparte. Purta un costum negru mat cu dunguliţe subţirele, crem parcă. Croială clasică, interbelică. Haina era desfăcută; se vedeau limpede vesta şi eşarfa de mătase. Stăteau incredibil de bine pe el! Băiatul ei se făcuse bărbat în toată regula! Costumul îl schimbase...

Socrul ei intră brutal în cadru - şi se aşeză între cameră şi Léon! Hei! Să se dea la o parte! Că nu-şi mai vedea băiatul!

... Gata - se dăduse la o parte. Îi pusese pălăria - o pălărie şmecheră de mafiot, bineînţeles! Ştefan bufni în râs:

- Diamante, tu te-ai dementţit definitiv!

- De ce, vere?

- Păi nu ţi-e frică să nu-l aresteze anticorupţia, pe motiv că s-a teleportat direct din America interbelică?

- Vere, să ştii că, dacă mă certi, io îi dau şi hamu'! Ca să fie imaginea realistă!

Bufni în râs:

- Diamante, nu mă face să intru la bănuieli; că acu' caut un zbor ultraurgent...

- Aa, nuu, cumnăţică! Stai acolo liniştită! Că noi suntem foarte cuminţei aici!

- Daa, văd! Prinţule, să ştii că îţi stă foarte bine. Arăţi exact ca în filmele cu mafioţi americani care traficau alcool în perioada prohibiţiei. Şi stă costumul ăla pe tine aşa cum nu mi-am închipuit că ar putea sta...

- Şi-asta nu-i nimic! Stai să vezi!

Îi arăta ceasul, cu care ea una n-avea nimic împotrivă... Îi arăta brăţara, apoi lanţul - şi era de acord cu amândouă... Aoleu! Îi pusese cercel! Îşi şterse instantaneu zâmbetul de pe chip:

- Cu asta chiar nu pot fi de acord!

- Stai liniştită, că e magnetic. Nu mi-am făcut gaură; mi-a dat Agata un cercel magnetic, ca să fac poze şmechere...

- Atunci e bine. Foarte bine. Să-mi trimiteţi şi mie pozele.

Ştefan se grăbi s-o întrerupă:

- Băi, şmechere - ştii ce-ţi lipseşte?

- Nu! Ce?

- O super-cântăreaţă şi o super-dansatoare de cabaret.

Întoarse capul şi-l privi lung... Ştefan râdea şi aproba, cu ochii la camera laptopului... Începu şi ea să râdă - şi încercă să-şi îndrepte greşeala de a-i pica faţa în halul ăla:

- Ei - dacă tu, cumnate, găseşti în Aurari două fete care să se-mbrace în haine stil şi să facă poze cu el, eu sunt de acord să-i împrumuţi hamul!

Léon parcă "luă foc" instantaneu:

- Pe bune? Mami, pe bune?

- Da; pe bune.

Că-i scotea încărcătoarele, aşa că prinţul putea cel mult să bată nişte cuie cu mânerul sau să fluiere o doină la ţeavă... Diamant era extaziat:

- Fii atentă - ai zis că eşti de acord!

- Am zis!

- Mă duc să vorbesc cu Agata! Ba nu - cu Azur!

Avea şanse de izbândă, dacă vorbea cu bulibaşa. Aşa că era bine - dacă ştia Azur, era foarte bine... Ştefan oftă greu:

- Ce face - a fugit?

Socrul ei zâmbea de lângă Léon:

- S-a repezit pe uşă-afară.

- Voiam să vorbesc cu el...

- Despre Rebeca?

- Da. Îi făcusem o promisiune.

- Nu a fost o promisiune. I-ai spus "să văd ce pot face". Şi "încerc". Ai încercat - şi-ai şi reuşit, o bună bucată de vreme.

- Ştiu. Dar ştiu şi ce simte el; aşa că...

- El se simte bucuros pentru ceea ce-a avut până acum. Şi ceea ce-o să aibă de-acum încolo.

Se grăbi să intervină:

- Partea asta ştiu mie-n sută că îl bucură mult...

Nea Dumitru făcu cu brio faţă încercării de-a spune lucruri referitoare la un subiect care-i era total străin:

- Nu arată; dar se bucură. Cred că încearcă să pară dur şi plin de autocontrol, aşa...

- Păi o să-l sune Ştefan, să discute cu el. Ia spune-mi - ce isprăvi a mai făcut băiatul meu în Aurari?

- Nu prea multe, să ştii! Azi, de exemplu, a fost ocupat zi-lumină!

- Serios?

- Foarte serios. A fost cu Diamant prin oraş.

... Deci azi apăruse costumul ăsta "bengos"! Bufni în râs:

- S-o pregăti să-l plimbe prin niscai cazinouri!

- Păi să ştii că merită plimbat şi scos în lume! Atâta a stat încuiat aici, că mă mir că nu s-a plictisit!

Léon interveni grăbit:

- Ei, nu m-am plictisit - am avut şi şcoala de aikido, şi temele de vacanţă...

- Auzi? Ia du-te tu şi schimbă-te! Hai - pune-ţi ţinuta de club!

Exista şi o ţinută de club? Văleleu... Ea mima uimirea maximă, Léon râdea, socrul ei râdea... Ştefan vorbea cu Diamant la telefon - şi nu-şi dădea seama că cel care urmărea videoconferinţa lor îi auzea vocea în fundal...

Luă laptopul şi se ridică - mai bine se muta la masă. Ca să nu se-audă mare lucru din ce vorbeau ei. Era important; în plus, nu se putea concentra la două discuţii deodată, aşa că nu ştia dacă nu cumva acea ureche indiscretă va auzi o informaţie care-i strica ei

planul cu videoconferinţa...

Isamu

Era singur în birou. Asculta Edith Piaf la volum mic. Ştia, nu era o alegere extrem de inspirată; dar nici n-avea mari motive de veselie. Era singur, vila era cufundată în linişte iar sufletul lui îi simţea lipsa...

Se întâmplau lucruri ciudate cu el. Întâi, îşi dorise să evadeze. Apoi, îşi dorise să nu se mai întoarcă în propriul mariaj. Apoi îi spusese să nu-l pună la inimă; şi-apoi se purtase cu ea în aşa fel încât s-o facă să se-ndrăgostească de el. După care o gonise de lângă el; după care o dorise înapoi şi-şi ceruse scuze şi... Şi-acum acceptase realitatea - ea îl iubea pe el iar el o iubea pe ea. Aşa că ea plecase în misiune iar el era singur şi asculta Edith Piaf şi simţea că-i e dor de ea... Că-i e constant dor de ea...

Calculatorul piui. Deci avea un mail. Se ocupa imediat - momentan îndosaria un teanc de hârtii. Se temea că lamelele metalice erau prea scurte pentru aşa cantitate mare de documente, aşa că va trebui să ia un biblioraft... Evident, trebuia să ia un biblioraft - şi nu înţelegea de ce nu-l luase de la început, dacă tot presimţise că dosarul era prea mic... Şi tare se temea el că n-o să aibă unde să pună biblioraftul, aşa că mâine o să trebuiască să mute în arhivă câteva rafturi întregi de cartoane grele...

Clar - azi avea dreptate! Aşa că o lăsa pe mâine!

Reveni la birou şi-şi aprinse o ţigară. Şi se aşeză. Avea un mail de la Cheng. Ia să vadă el...

"Salut. Ai veşti în ataşament, cu traducerea de rigoare. Dacă o să-mi spui că ăsta e rodul muncii ei, cred că te bat rău..."

Poftim? "Rodul muncii ei"? În ataşament, cu traducerea de rigoare? Şi de ce Cheng îşi încheia mesajul cu un emoticon ameţit? Era o jucărioară de-aia mică, portocalie, care se clătina - şi i se ridica un arcuşor din cap şi mai săreau şi nişte steluţe...

Click pe ataşament. Open.

Avea în faţa ochilor o fotografie compusă din două imagini. În stânga era o bucată de mică publicitate dintr-un ziar; în dreapta era traducerea anunţului încercuit cu marker roşu. Citea...

"Familia Laurits anunţă cu imensă tristeţe trecerea în nefiinţă a fiicei lor, Lemme, care a părăsit această lume la frageda vârstă de 19 ani."

Ciudat...

Urmau date referitoare la înmormântare. Care nu-l interesau - că Lemme Laurits avea 19 ani iar el nu-şi amintea de numele ăsta... Ce fel de nume era ăsta? Google, Lemme, search... Estonian. O tânără din Estonia murise. Chestia asta reprezenta o veste pentru el. Iar moartea tinerei era "rodul muncii ei"...

Luă telefonul roşu şi-i selectă numele. Cheng răspunse imediat, în chineză:

- Dacă-mi zici că ea a făcut chestia asta, te bat! Vin acolo, te bat şi pe urmă te scot în curte, la aer curat! Ca să-ţi iasă din cap chestiile paranormale!

- Eşti bun să-mi explici şi mie de ce moartea acestei tinere este o veste pentru mine?

O secundă, două secunde... Cheng oftă greu:

- Spuneai că Ana a aranjat cu cineva să facă anumite lucruri, ca să-i facă să sufere - şi să-i determine să abandoneze comoara. De dimineaţă, paza comorii a suferit o schimbare - maşina în care era ea s-a oprit cinci minute pe banda de urgenţă, după care a făcut stânga-mprejur. A mers înapoi două ore şi s-a oprit într-o parcare. Unde unul dintre indivizi a coborât şi-a făcut schimb cu un alt individ.

Înhăţă tăblia biroului şi se ridică:

- Adică asta e sora unuia dintre ei?

- A fost.

Aia fusese sora unuia dintre mercenarii care-o plimbau pe Trésor prin Europa...

- El a luat maşina "schimbului" şi-a accelerat spre graniţa cu Estonia; comoara a făcut stânga-mprejur şi şi-a reluat drumul prin Letonia.

- Tu eşti nebun? Vorbeşti serios?

- Crezi că îmi permit să glumesc?

Deci vorbea serios! Iar Laurits ăla chiar plecase val-vârtej spre înmormântarea soră-sii... Stop! Se încruntă:

- Tu cum ai făcut legătura între anunţ şi schimbarea asta?

- Te rog! Chiar mă crezi un puişor cu caş la gură?

- În clipa asta, îmi trimiţi lista completă a ocupanţilor maşinii în care e ea. Nume, prenume, date de identificare.

- Uite care e chestia... Fang e de acord cu Ana - fetiţa trebuie să se întoarcă acasă vie şi nevătămată. Dar partea aia cu eviscerarea să ştii că nu i-a plăcut. Pe lângă filmarea dură, pe lângă potenţialii martori, mai e şi problema imaginii ei publice. Are o imagine de zână bună; ea ţine morţiş s-o transforme în imaginea arhanghelului Mihail - cu sabia vâjâind în dreapta şi-n stânga. Pe lângă faptul că e periculos pentru comoară; e periculos şi pentru ea, şi pentru familia ei. Aşa că mi-a spus să evit să vă dau date care-o pot ajuta pe ea să ajungă la ei - şi să atârne şi-alte maţe de-alte lustre. Eu unul sunt de aceeaşi părere cu el; ea trebuie să rămână regina lui Ştefan, femeia frumoasă şi deşteaptă care conduce afacerile, se descurcă admirabil cu descâlcirea paşnică a tuturor iţelor încurcate şi dansează tango ca o dansatoare profesionistă. Am toate informaţiile necesare ca să-i ţin pe toţi patru sub supraveghere strictă. Şi am ajuns chiar să fac interceptări telefonice cu ei. Au aflat de planul ei cu vrăjile şi sunt deja speriaţi. E al treilea deces, de la începutul lunii august - în afara morţii lui Leonard Donichioiu. Trei morţi în unşpe zile; deja nu mai pare o coincidenţă...

Deci planul Anei funcţiona - iar mama lui Diamant nu-şi pierduse talentul... Ce nebunie!

- Te rog să nu-i spui şi ei ceea ce-ai aflat azi - ceea ce ţi-am spus acum. Că vine la Nisa, val-vârtej. Şi vine degeaba.

- Copilul trebuie să se întoarcă la părinţii lui.

- Ştiu. Şi se va întoarce. Ţi-am spus: am toate informaţiile care-mi trebuie şi-i ţin sub supraveghere strictă. Oamenii mei sunt pregătiţi să intervină; imediat cum se iveşte o breşă în organizarea ălora, suntem pregătiţi să ne repezim şi s-o înhăţăm.

Trase cu sete din ţigară, suflă lung fumul... şi zâmbi:

- Nu vă repeziţi. Nu riscaţi nimic. Dacă sunt speriaţi deja, e mai bine să aşteptăm.

- Asta e şi părerea mea. Dar dacă se iveşte o breşă, nu vom irosi momentul.

- Te rog să-l iroseşti.

- Crede-mă că ştiu ce spun!

- Crede-mă că şi eu ştiu ce spun! Aşteaptă până o abandonează! Că or s-o abandoneze! Dacă femeia aia a făcut aşa o coincidenţă în numai unşpe zile, dă-ţi seama că nu se va opri! Aşa că or s-o abandoneze înainte de începutul lui septembrie!

- Lucrurile sunt mai complicate decât par. Interceptările noastre mă duc la concluzia că micuţa e foarte speriată.

- Asta se va rezolva după revenirea ei acasă. Nu interveni. Nu risca s-o omoare!

- Bineînţeles că nu risc s-o omoare!

Cheng nu era prost - dar insista prosteşte! Aşa că-i trebuia o soluţie...

- ... Facem o convenţie. Eu îţi respect dorinţa - şi nu spun ce-am aflat de la tine. Dar îţi iei angajamentul că nu rişti, orice-ar fi!

- Tu chiar crezi că îmi permit să pierd comoara?

- Tu crezi că eu nu ştiu ce şi cum gândesc mercenarii est-europeni?

Bineînţeles că nu credea asta...

- ... Bine. Tu mă laşi să rezolv problema; iar eu îţi promit că voi aştepta până o abandonează.

Fiu! Răsuflă uşurat şi începu să râdă:

- Şi zi-i aşa - să nu-ţi spun că e rodul planului ei...

- Îţi dai seama că nu pot să cred aşa ceva - nu?

- Poţi s-o crezi. Şi, dacă eşti cuminte, într-o zi o să te duc la ea; să o cunoşti şi tu.

- Sunt tentat să refuz oferta asta. Prefer să nu-i pun la dispoziţie ADN sau imagini cu mine. Că cine ştie ce i se pare, şi...

Râdeau amândoi! Normal că râdeau - primiseră o veste minunată...

- În rest, tu ce mai faci?

- Ce să fac - binişor. La birou, cum mă ştii...

- Stai mult în birou. Adică stai numai în birou. Ţi-ar prinde bine o vacanţă...

- O să vină şi vacanţa; după ce comoara se-ntoarce la ea acasă iar Ştefan revine la Cannes, o să-mi iau o binemeritată vacanţă...

- Înţeleg. Adevărul e că nu poţi pleca înainte ca el să redevină şeful concernului. Eşti o piesă-cheie în matematica consilierilor...

- Sunt una din piesele-cheie.

- Apropo de piese-cheie. Am sentimentul că Piao o să obţină o recomandare de-a dreptul incredibilă din partea concernului Ionesco!

- Tot ce se poate! Dacă o redactează ea, s-ar putea chiar să te ia cu ameţeală şi să-ţi simţi postul scuturat uşor...

- Nu; postul meu e făcut "pe măsura mea". Dar postul tău...

- Postul meu e făcut pe măsura convenabilă lor - lui Ştefan şi lui Fang. Şi cum nimeni nu e de neînlocuit...

- Orice om se poate înlocui. Şi în viaţa publică, şi în cea privată.

Zâmbi slab:

- Urmează, cumva, să mă sfătuieşti să fac destăinuiri complete? Spune - ca să nu te chinui la ora asta să scremi nişte întrebări cu schepsis...

- Nu. O să-ţi spun doar că situaţia rândunicii a început să-l îngrijoreze pe Fang.

Tăcu - şi se încruntă rău. Situaţia lui Fei-Yen nu era nicicum treaba lui Fang...

- ... Pare hotărâtă să meargă înainte pe drumul pe care merge acum. Iar tu nu pari grăbit să-i aşezi în faţa ochilor o barieră - sau o ofertă care s-o determine să se-ntoarcă.

- Dragoste cu de-a sila nu se poate.

- Ştiu; şi ştie şi el. De-asta e un pic îngrijorat; nu ştie ce decizie intenţionezi să iei. Ştii bine cine e ea... şi ce reprezintă ea pentru concernul nostru.

Da, ştia - Fei-Yen era extrem de bine informată. Iar dacă el divorţa... Negă încet:

- Nu cred că divorţez. Să vedem! În orice caz - mă îndoiesc că ăla îşi permite să se-apuce s-o stoarcă de informaţii.

- Nu ăla e îngrijorarea noastră. Ştii bine că avem multe mijloace de-a rezolva problema ăluia. Fang vrea s-o ţină sub umbrela noastră şi după divorţul vostru. Ca să fie sigur că nimeni n-o să se-apuce vreodată s-o stoarcă de informaţii.

- Eu unul n-am nimic împotrivă. Oricum - şi dacă divorţez, voi avea grijă s-o ţin legată de mine. O să-i las unele proprietăţi şi unele conturi; dar n-o să le pun pe numele ei.

- Asta e doar o rezolvare de moment. Poate să-şi cumpere ea o proprietate nouă, pe numele ei.

- Poate; dar n-o s-o facă niciodată. Şi ei îi place siguranţa şi sentimentul de linişte pe care i le dau numele meu.

- În orice caz... Eu nu-mi permit să-ţi dau sfaturi. Doar îţi amintesc că firma de pază şi apărare are un regulament de funcţionare strict.

- OK, am notat.

- Oricând vrei, îţi fac o vizită - şi vorbim despre asta.

- OK. Să vedem ce program are Ana, ce planuri are Ştefan...

"Ce planuri are Fang, la urma urmei - că poţi să vii la mine şi neinvitat..."

- Hai, că mă apuc să-mi scriu raportul. Să văd cum fac să-l informez fără să folosesc termenul "vrăji"...

- Dificilă misiune! Spor la treabă!

- Să fie!

Apăsă butonul roşu şi stinse ţigara. Brusc, Fang voia să ştie ce planuri are el cu Biyu. Şi cum planurile alea erau legate de planurile cu Fei-Yen, Cheng îl interogase apropo de divorţ. Până şi Fang observa depărtarea ireversibilă...

Şi mai spusese Cheng ceva. Spusese, foarte pe departe, că Piao părea să se descurce îndeajuns de bine ca să primească, la un moment dat, postul de "consilier cu normă întreagă". În biroul de la Cannes. Ca un fel de "dacă vrei să-ţi dai demisia, să te pensionezi şi să-ţi trăieşti bătrâneţile cu ea, să ştii că s-ar putea să se poată". OK, asta era bine de ştiut...

Se mai gândise el la viitor - şi ajunsese la concluzia că n-avea o concluzie. Nu putea să ia o decizie, atâta timp cât încă nu-şi răspunsese la întrebări. Da, era tentat s-o scoată pe Biyu din firma de bodyguarzi. Să-i plătească el şcolarizarea, astfel încât Fang să fie obligat să-i aprobe demisia. Dar, dacă el făcea asta, Biyu era liberă - putea să se ducă oriunde voia ea, cu oricine voia ea, la oricine voia ea... Dacă voia să se întoarcă în China, o putea face fără nici o restricţie. Numai că el nu plănuia să se mute în China. El era occidentalizat; adică europenizat. N-avea ce căuta în ţara aia. Iar dacă ea pleca...

Nu se gândea că o să piardă câteva milioane de dolari. Se gândea că o să piardă speranţa. El, dacă se hotăra să facă pasul ăsta, îşi punea speranţa în ea. Şi uita de visul lui de-a avea o fetiţă; rămânea doar cu ea. El şi ea - şi, poate, o fetiţă înfiată. Dacă însă ea marşa la ideea lui şi, după ce se elibera de Fang, fugea de el...

Era îndrăgostit de ea. Dacă ea nu era îndrăgostită de el, ci doar îşi juca rolul foarte-foarte bine pentru a obţine eliberarea, el...

N-o să ia o decizie. N-o să se repeadă să se ducă la Nisa, să achite "nota de plată" şi s-o elibereze. O să plănuiască cu grijă un nou moment de singurătate cu ea. O să inventeze un motiv ca s-o servească cu ceva băubil... Iar dacă o să afle... Dacă o să audă că era îndrăgostită de el, da - o s-o elibereze. Dacă nu... Dacă nu, probabil că o să rămână încuiat în birou. Şi-o să sufere aici, singur, până când rana din sufletul lui o să se închidă. Şi-o să rămână singur. Şi-atât. O să plănuiască să fie bunicul perfect pentru nepoţelul lui... O să facă mulţi bani... Şi mai mulţi bani...

Trebuia să plănuiască o cină romantică. Şi trebuia să-şi pregătească întrebările. Trebuia să fie atent ce cuvinte rosteşte. Antrenamentul firmei de bodyguarzi avea şi "părţi ascunse" - ştiute doar de antrenori. Poate-o antrenaseră şi pentru picăturile alea... Poate descoperiseră cercetătorii un vaccin care s-o facă imună, sau...

Trebuia să ştie adevărul. Pentru că decizia aia îi va schimba lui soarta. Şi avusese o soartă frumoasă până acum! Nu voia s-o strice...

12 august 2020 - miercuri

Florentina

Yala scârţâi scurt. Venise Thomas. El trebuia să fie - Sami "rapor-tase" aseară, după ce revenise în conac, aşa că nu i se va mai permite să vină la ea. Aşa că...

Se trezise pe la şapte. Biyu nu voise să-i spună exact cât e ceasul; se ridicase, se asigurase că nu mai era ameţită şi că se putea ridica şi-apoi o sfătuise să se spele. Şi să fie optimistă. După care coborâse şi încuiase uşa după ea. Uneori, fata asta era prea milităroasă...

- Bună dimineaţaa!

Era vesel. Urca cu micul dejun şi era vesel... Iar ea îşi amintea...

- Ştiu că te-ai trezit - aşa că te rog să nu faci pe adormita! OK?

Nu, n-o să facă pe adormita. Îl aştepta în fund pe şezlong! Doar că nu putea... Adică o înneca plânsul. Dacă deschidea gura acum, reîncepea să plângă. Şi nu voia să mai plângă. Se simţea bine; după atâtea zile de rău şi ameţeală şi durere fizică, azi se simţea bine. Nu voia să strice asta; voia să-şi revină şi să încerce cumva...

Lăsă fruntea pe genunchi şi-l auzi apropiindu-se cu tava:

- Ţi-am adus un mic festin!

Îi adusese un mic festin... Mama lui îl pregătise, ştiind deja pentru cine-l pregăteşte; şi-l văzuse vesel, grăbit să-i umple ei tava cu de toate... Iar îi venea să plângă... Thomas se aşeză lângă ea:

- Ce e cu tine? De ce nu vorbeşti cu mine?

Negă încet cu capul - n-o să reuşească să descleşteze maxilarul...

- Eşti supărată pe mine?

Nu. Negă ferm acum.

- Şi-atunci? Nu vrei să vorbeşti cu mine?

Nu ştia cum să răspundă. Dacă nega, o să înţeleagă că nu vrea să vorbească cu el. Dacă aproba, o să înţeleagă că, da - nu voia să vorbească cu el. Nu ştia cum să facă...

- ... Ţi-am făcut eu ceva?

Nu. Negă.

- ... Să ştii că mi-e tare greu să fac asta - să încerc să vorbesc cu tine! Mi-e frică de tine! Mi-e frică să nu greşesc - şi să nu-ţi fac mai mult rău cu cuvintele mele! Te rog, ajută-mă şi tu un pic! Spune ceva!

Păi... Păi, avea dreptate - ce mai! O să încerce să vorbească printre dinţi - să nu descleşteze maxilarul, să nu plângă... Thomas tăcea; presimţea că o s-o audă, aşa că tăcea...

- ... Eu... Nu pot...

- Tu poţi orice. Eşti puternică - întotdeauna ai fost puternică. Mai puternică decât noi toţi la un loc. Iar acum eşti în siguranţă. Amintirile or să se şteargă, încet-încet... Trebuie să mergi înainte. Da?

- ... Da...

- Trebuie să ridici capul şi să-ţi revii. Te rog!

Aprobă grăbită cu capul... Da. Trebuia să-şi revină. Trebuia să redevină ea - atât cât mai putea. Şi trebuia să-l convingă să o ierte. Palma lui o mângâie uşor pe spate... La naiba! Scăpă un suspin!

- Nu! Nu mai plânge! Te rog!

Negă - n-o să plângă! Dădea din cap şi suspina - dar n-o să plângă!

- Florentina!

Nu, n-o să plângă!

... De ce încerca să se mintă? Nu era evident că plângea deja?

- ... E evident că am greşit. M-am grăbit. Iartă-mă!

Aprobă - iar şezlongul se ridică:

- Te-am speriat cu gestul meu. Uite - uite cum facem! Eu plec acum - iar tu te linişteşti. Şi mănânci. Da?

Aprobă.

- Şi vorbim când vin cu prânzul. Bine?

Aprobă.

- Şi nu mai plângi! Te rog!

Nu, nu mai plângea. Adică o să se liniştească repede - că nu voia să ameţească din nou şi să sfârşească internată în spital, cu antidepresive la perfuzie!

- Promiţi că nu mai plângi?

- ... Promit!

- Bine. Mă-ntorc la prânz.

- ... Bine.

Şi-acum îl auzea coborând... Uşa se deschidea, se închidea, se încuia... De ce-o încuiau? Credeau că o să-ncerce să fugă? De ce-ar fi făcut-o?! Când tot ce-şi dorea ea era aici, de ce-ar fi fugit?

Tot ce-şi dorea ea...

Îşi amintea perfect discuţia de aseară. Lunga, cruda poveste a vieţii unui om care îşi dedicase toată cunoaşterea şi priceperea salvării oamenilor - adică le făcea tuturor bine. Şi primise rău. Sami îi arătase două lucruri aseară. Primul, că viaţa le oferea oamenilor tot felul de greutăţi - iar cele pe care le primise ea păreau grele pentru ea, dar erau un mizilic pe lângă greutăţile lui, de exemplu! Al doilea, că în curtea asta exista un băiat pentru care ea ar fi trebuit să facă tot ce-i stătea în puteri ca să-i obţină iertarea! Şi uite ce făcuse ea...

Îşi şterse lacrimile şi ridică totuşi capul. Unde era apa? Trebuia să se liniştească cumva... Trebuia să se liniştească şi să mănânce - ca să prindă puteri. Şi-apoi trebuia să se gândească bine la o modalitate de a-i arăta lui Thomas ce era în sufletul ei. Ce sentimente avea pentru el. Nu-i putea vorbi despre asta. Ar fi sunat fals - ar fi sunat ca o neserioasă care-i spune prostănacului ceea ce vrea el să audă, ca să îl convingă s-o primească lângă el. Şi nu era aşa. Şi nu-i putea spune...

Nu putea vorbi despre asta. Ar fi trebuit să-i explice de ce-l alesese pe Alex. De ce nu-l alesese pe el - care-i spusese că ar fi murit bucuros pentru ea. Apoi, ar fi trebuit să-i spună de ce nu le vorbise părinţilor ei despre el - aşa cum i-o ceruse el. Dacă ar fi făcut-o, toate nenorocirile alea nu s-ar mai fi întâmplat. Ar fi vorbit bunicul ei cu Alex... Probabil că ar fi fost întrebată de ce nu-i spusese şi lui despre relaţia ei din Aurari...

Doamne! - câte ar fi trebuit să-i spună! Şi nu putea nici să se-apuce să se gândească la toate astea - darămite să-şi găsească cuvintele! Pe ea o îngrozea gândul că va trebui să ridice capul şi să-l privească...

"Încetişor, Florentino - că nu pleci nicăieri! Şi nici el n-o să plece! Ia-le rând pe rând! Apucă-te şi spală-te - şi mănâncă tot ce ţi-a adus. Ia-ţi pastilele, gândeşte-te la revederea de la prânz..."

Se ridică şi intră în mica baie. Din fericire, tati al ei trăsese apă în turn... Şi-l racordase la canalizarea conacului...

Mm, în ce hal arăta! Bine că nu-l lăsase să-i vadă faţa umflată şi roşie! Îşi trecu încet degetele prin păr, mulţumindu-i în gând chinezoaicei pentru că i-l descurcase...

Trebuia să facă o listă - periuţă de dinţi, pastă, pieptene, un elastic pentru păr... Şi trebuia să i-o dea. Oare tati al ei o să fie de acord să i se aducă asemenea "confort"? Bănuia că da - că era vorba de igienă, la urma urmei...

Trebuia să-şi revină. Să se-adune şi să-şi revină cumva. Dacă voia ca el s-o vrea pe ea, trebuia să redevină ea. El n-o să-şi dorească niciodată o epavă aşa cum îi arăta oglinda acum; aşa că trebuia să se ocupe un pic de chestia asta. Dar mai întâi trebuia să se spele şi să mănânce.

Ana-Maria

Diamant era online - se pregătea să plece prin Bucureşti. Azi plănuia să-l treacă pe Léon prin "moda anilor 2020" - partea soft, cu cămăşi "de ieşit prin oraş". Ea una era de acord cu planurile lui. Îi plăcuse ce văzuse ieri pe ecran; îi plăcuse bucuria sinceră a băiatului ei. Aşa că aproba ieşirea la cumpărături. Léon avea nevoie de o preocupare, Diamant avea şi el nevoie de o preocupare...

Pe lângă Diamant, era online şi cu Lucia, şi cu Alexander. Amândoi aveau "unele mici întrebări". Şi Ştefan era online - dar nu-i scria ei, ci lor. El era sus, în dormitor. Se menaja - îl aştepta o rundă straşnică de exerciţii, aşa că stătea în pat şi-i aranja ei itinerarul pentru săptă-

mâna viitoare. Presimţea că o va trimite la Cannes - ca să-l cheme pe Isamu şi "să pună ţara la cale". Soţul ei se cam rupsese de activitatea cu insigne; în plus, rapoartele Aspergerilor erau stufoase şi aveau continuitate. Ea una, dacă "rata" două rapoarte, nu mai pricepea nimic din cel de-al treilea. El le tot ratase, în ultimele luni...

De sus se auzea o feerie de sunete minunate...

Azi, dis-de-dimineaţă, la conac venise un colet special. Un al doilea pian digital. Philippe "omisese" să le spună şi lor ce ispravă făcuse el ieri. Nici Jiao nu ştiuse de isprava elevului ei. Când auzise de ce-o chemase în birou, se îngălbenise toată... Prinţul cel mic le explicase faptul că se pregătea intens de concert. Iar unele melodii erau "fără gust" cântate aşa, la doar două mâini. Şi nu era corect ca Jiao să se înghesuie lângă el şi să aibă doar jumătate din claviatură. Prinţul cel mic simţise nevoia să aibă două instrumente. Adică să rămână stăpânul pianului lui. Ea una n-avea nimic împotrivă; aşa că pianul ajunsese sus, lângă "colegul" lui, iar Piao primise sarcina de-a comanda un panou care să unească sunetele celor două instrumente şi să le facă să răsune în toată curtea. Dacă băiatul ei voia să cânte la patru mâini, ea plănuia să facă concertul ăla să se-audă în toată curtea! Un hectar jumate de pădure şi muzică! O să fie o mică nebunie... În fine!

Şi-apoi Jiao fusese pusă la grele cazne. Cântau amândoi acum. Se secondau binişor; ceea ce răzbătea până aici suna bine. Şi cum băiatul ei era perfecţionist iar chinezoaica avea studii superioare în domeniu, ceea ce va răzbate în curând de sus cu siguranţă îi va da pe toţi cu cracii-n sus...

Trebuia să se sfătuiască cu Ştefan. Jiao era nu o profesoară minunată, ci o companioană minunată pentru Philippe. Îi trecuse prin minte să-i facă o vizită lui Fang şi să-l roage s-o lase să rămână la Philippe. Ştia că ar fi fost refuzată cu graţie; dar era tare tentată să încerce măcar...

Cioc-cioc! Rebeca răspunse, neutră:

- Intră.

Uşa se deschise - iar Thomas se grăbi să intre şi să se apropie de ea. Încercă să-şi păstreze calmul... Tânărul se opri în faţa biroului ei:

- I-am dus micul dejun.

Aprobă cu capul.

- A mâncat aseară cam jumătate din cină şi şi-a luat pastilele.

Aprobă din nou - că n-avea rost să-i amintească de vomă, sau de faptul că avea veceu în turn şi ţinea musai să-l împace tocmai pe el...

- Voiam să vă întreb... Credeţi că ar fi bine să încerc să discut cu ea despre trauma prin care a trecut?

De ce-o întreba pe ea chestia asta? Dacă se simţea în stare să discute cu ea, atunci să discute! Ridică deci scurt din umeri. Ochii negri o priveau lung... Tenul tânărului se înroşi instantaneu - iar Thomas şopti:

- Să mă iertaţi că vă întreb... Am făcut o greşeală?

- La ce te referi?

- La Florentina. E o greşeală că am grijă de ea?

- Tu crezi că e o greşeală?

- Nu. Dar nu ştiu în ce măsură voiaţi dvs ca eu să am grijă de ea - şi nu altcineva.

Acum o acuza că îi dăduse speranţe şi se răzgândise - şi nu i-o mai dădea lui pe Florentina! Oof, ce copil!

- Stai jos.

Ia uite-l cu câtă siguranţă şi fermitate se aşeza! Deşi era roşu ca racul şi-avea sufletul în el cât o gămălie, Thomas se aşeza în faţa ei şi-o privea drept. Fiindcă nu se lăsa! Fiindcă o voia el musai pe Florentina! Fiindcă o iubea... Oftă greu şi se aplecă spre el:

- Florentina este singura în măsură să decidă cine stă lângă ea - şi cine nu. După cum ai constatat şi tu, aşa a făcut întotdeauna. Şi nimeni n-o poate convinge să renunţe la ale ei şi să le adopte pe ale altuia - e imposibil de influenţat, în privinţa asta. Dacă ea vrea galben, va obţine galben. Cu orice preţ.

Tânărul aprobă...

- Aşa va fi şi cu discuţia despre trauma prin care a trecut. Ne putem duce toţi în turn, să-i vorbim - ea să-i răspundă numai celui căruia vrea ea să-i răspundă... Iar de spus "Da", o va spune doar celui căruia vrea ea să-i spună "Da". În privinţa asta, repet - nu mă amestec. E prea important, ca să risc să încerc s-o influenţez. E toată viaţa ei în joc...

- Înţeleg.

Bun! Dacă înţelegea chestia asta, era perfect!

- Ţi se pare că sunt rece; mult mai rece decât înainte să plec în România. Sunt supărată. O să fiu supărată mult timp de-acum încolo, aşa că o să mă vezi deseori în starea asta. Dacă voi fi supărată pe tine, ţi-o voi spune. Aşa că, dacă nu-ţi spun nimic, încearcă să te prefaci că nu vezi mutra mea lungă. OK?

Tânărul nu zâmbi; aprobă doar.

- În privinţa ta, sunt sincer îngrijorată. Pentru tine. Ştiu că ai discutat cu Ştefan; şi-mi dau seama ce-aţi discutat şi ce ţi-au auzit urechile. Aşa că sunt îngrijorată pentru tine. Mai mult pentru tine, decât pentru ea.

- Pot să vă întreb de ce?

- Pentru că fiica mea este atât de şmecheră şi parşivă, că m-a îngrozit. Şi nu ştiu în ce măsură tu poţi fi îndeajuns de puternic şi de realist ca să nu te laşi prostit de ea.

Acum era galben-pai... Măcar îl dezmeticise! Bun!

- Ştiu ce-i în mintea ta. Ai vrea să mă întrebi dacă eu te văd ca fiind o partidă pentru ea. O să-ţi răspund cu sinceritate: din punctul meu de vedere, tu ai fost o potenţială partidă pentru ea încă din clipa când am intrat în conacul ăsta prima oară şi te-am cunoscut. Încă de când erai atâtica. M-am aplecat şi te-am sărutat pe frunte - îţi aminteşti?

Îşi amintea; aproba.

- Atunci, m-am uitat la tine şi m-am gândit că, peste vreo zece ani, o să avem discuţia asta. Pe-atunci nu ştiam care-o să fie părerea mea. Acum, însă, sunt lămurită.

Era alb-13. Alb ca hârtia. Şi-i jucau ochii de fericire...

- Da, Thomas - mi-aş dori să o văd căsătorită cu tine. N-aş suporta s-o ştiu legată de vreun multimiliardar de viţă nobilă. Pentru că tu o poţi face fericită, nu el. Nu ştiu însă în ce măsură te poate face ea fericit. Atâta tot.

Se sprijini de spătarul scaunului şi-l privi lung - oare pricepuse ceva? Avea senzaţia că "îl pierduse" atunci când rostise "zece ani"... Thomas se ridică - şi zâmbi:

- Am înţeles. Vă mulţumesc.

- N-ai pentru ce.

Şi se grăbea să iasă, bucuros probabil că suna telefonul - aşa că nu ieşea însoţit de tăcere apăsătoare... Adina spunea ceva despre corespondenţă, semn că venise un curier... Rebeca se ridică:

- Mă duc eu.

Să se ducă ea! Dar dacă afla că secretara se-apucase să-i facă Florentinei semne de "OK" şi "alege-l pe el", foc şi pară se făcea!

Ia să vadă ea ce mai era nou pe mail...

Rebeca

Ieşi din birou şi porni în urma lui. Thomas era grăbit. Numai el ştia unde goneşte aşa; dar era evident că avea un plan! Ceea ce-i spusese Ana ar fi trebuit să-i zdruncine moralul; când colo, îl remontase şi-i dăduse şi-o idee bună! Ori era băiatul ăsta foarte ciudat, ori ea era foarte zăpăcită...

Piao se apropia, zâmbitor:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

Şi cum adusese el punga cu plicuri, făcu stânga-mprejur şi reveni în birou. Oare ce făcea bărbatul ei? Auzise că pleacă prin Bucureşti, cu Léon; dar cum îl ducea pe marele prinţ prin magazine, era foarte posibil să dea de el online. Că doar n-o să-l îmbrace personal, la propriu - nu? După cum arătau fotografiile de pe pagina lui Léon Ionescu, era băiat mare, se descurca singur în cabina de probă...

Ana scria ceva; un mail probabil. Piao era atent la propriul ecran. Adina sorta corespondenţa... Ea "ciocănea timid" la soţul ei...

"Bună, iubire. Oare eşti online? Sau sunteţi la o cafeluţă în

centru?"

Şi-acum aştepta - şi mai arunca o privire pe mail. Afacerile nu erau complet moarte; mai zvâcneau când şi când...

Adina se ridică şi porni spre uşă. Întrebă, involuntar:

- Ce-i?

- Nimic.

Se ducea spre uşă. Avea în mână un plic A4 antişoc. Probabil era pentru Ştefan. Reveni spre ecran. Ia să-l revadă pe Léon! Fotografiile postate aseară erau dementiale! Şmecherul se deghizase în interlopul perfect al Americii anilor 1900...

Ştefan

Cioc-cioc! Oare cine era?

- Intră.

Adina se conformă:

- Bună dimineaţa.

- Ei, neaţa! Ce s-a întâmplat?

- Nimic. A venit poşta.

Da, avea un plic în mână. Femeia porni spre el:

- Plicul ăsta are o problemă. Şi cum Rebeca e jos, cu Ana, am preferat să-l aduc sus.

OK. Plicul avea o problemă - deci era "susceptibil de recompensă". Se gândise bine să i-l aducă lui. Îl luă - iar Adina făcu un pas în spate şi puse palmele peste bebeluş:

- Pot să mă duc jos?

Putea să nu fie de faţă atunci când deschidea plicul? Aprobă şi încercă să zâmbească:

- Te duci la tine la birou. Sau acasă - unde vrei tu! Te rog doar să nu dai de bănuit. Ce ştim noi... ştim doar noi.

Primi o aprobare cu capul. Adina aproape că alerga la uşă...

Reveni spre plic. Era alb, scria că era pentru Rebeca Ionescu... Nu avea expeditor. Probabil că asta-i atrăsese Adinei atenţia - faptul că nu trecuse prin "canoanele poştale". Mm, stătea bine cu simţul observaţiei... Îl pipăi - şi simţi imediat obiectul de pe fund. Părea rotund... mic...

Îşi aminti imediat ziua de ieri - vizita lui Andrei. Îşi amintea propriile cuvinte. "N-ai să obţii încă o pârghie spre mine. Nu prin ea. Nici prin alţii. Copiii nu sunt pârghii spre mine." La 24 de ore după ce el rostise acele cuvinte, Rebeca primise prin poştă un deget. De copil, după dimensiune. Putea jura că era indexul - că el ridicase indexul la Andrei atunci când îi spusese cuvintele alea! Iar individul era răzbunător - şi nesupravegheat de foarte multă vreme!

OK. Deci primiseră la conac un deget...

Trebuia să se detaşeze de situaţie - şi de plic. Trebuia să analizeze corect datele problemei şi să ia decizia perfectă. Lăsă plicul pe pat, lângă el. Puse mâinile pe burtă, închise ochii... Deci!

Deci, Rebeca primise un deget într-un plic. Putea fi degetul lui Trésor; dar întrucât fraţii Donichioiu nu făceau absolut nimic fără să se consulte unul cu celălalt şi să ajungă la aceeaşi concluzie, degetul putea fi al unui copil decedat în cursul zilei de ieri - iar ăia doi să meargă din nou la cacealma şi să mizeze pe gloanţele din pistoalele Rebecăi. N-avea rost să înceapă să dispere înainte să afle al cui era degetul; aşa că luă specialul şi-i făcu un apel lui Piao. Şi trase laptopul deoparte - trebuia să fie calm, să nu se sperie, să nu-i crească tensiunea... Trebuia să-şi păstreze cumva calmul. Şi trebuia să-l anunţe pe Isamu. Luă telefonul roşu şi selectă numărul chinezului lui fermecat. Suna...

- Da.

- Salut.

- Salut.

- Comunicaţiile roşii sunt sigure?

- ... Foarte sigure.

- OK. Rebeca a primit un plic fără expeditor, fără ştampile. Înăuntru pare a fi un deget.

Isamu tăcea...

- L-am chemat pe Piao, să-l deschidă el.

- Îl anunţ imediat pe Cheng. Rebeca ce face?

- E în birou. Încă n-a aflat. Adina a fost ageră...

- Bun. Analizele durează cam o oră. Plus o oră transportul degetului la Nisa - deci două ore. Crezi că puteţi s-o ţineţi calmă două ore?

Piao intră; îi făcu semn să se apropie:

- Da, bineînţeles. E Piao aici...

Chinezul se îngălbenise şi mai şi. Îi întinse plicul:

- Desfă-l şi spune-mi ce-i înăuntru.

Degetele bărbatului pipăiră scurt partea mai umflată; mimica i se transformă într-o secundă. Devenise serios. Deci aşa arăta masca lui Piao, atunci când Piao nu voia să vadă toată lumea cum arăta el când era speriat rău...

Da. Era un deget. Trase adânc aer în piept şi fu analitic:

- E un deget de copil, pus într-o punguţă transparentă.

- Ce deget e? Care deget?

Îi făcu semn să se apropie...

- Indexul.

- De obicei, la recompense se trimite degetul mic. L-ai muştruluit ieri, când aţi discutat?

- Bineînţeles!

- Asta nu-i bine. Dacă a mutilat-o, se lasă cu război mare!

- Nu cred că a mutilat-o. Nu pe ea. Îi trimit degetul lui Cheng. Vorbeşte tu cu el - eu sunt supravegheat cu atenţie, după aşa scrisoare explicită...

- Îl anunţ eu imediat. Cu ce i-l trimiţi?

- Cu un elicopter.

- Dă-mi cinci minute; s-ar putea să aibă el un aparat disponibil prin zonă.

Da! Iar Andrei vedea pe radar că regele conlucra în continuare cu mafia chineză în ceea ce-o privea pe nepoţica lui! Perfect!

- Aştept.

Închise şi oftă greu. Piao privea lung degeţelul negru-vineţiu...

- Adina a revenit în birou?

- ... A băgat capul pe uşă şi ne-a spus că se duce până acasă; că se simte ameţită, aşa că mai bine se lungeşte două-trei ore, să-şi revină.

- Perfect. Isamu vorbeşte chiar acum cu Cheng. Până se înţeleg ei, tu tragi nişte anestezic în seringă. Şi te duci la Rebeca şi-o culci. După care te duci la Adina şi îi spui că în plic este o păpuşică de cârpe, cu un ac înfipt în cap. Şi râzi, ca să fie sigură că ăia încearcă nişte voodoo ca-n filme - adică egal cu zero şi uşor tâmp. Sfătuieşte-o să stea liniştită acolo şi să nu se sperie - că voodoo n-a rănit niciodată altceva decât găinile aşa-ziselor vrăjitoare de duminică. Eu îl sun pe Toni, să-i spun să se ducă şi să-i ţină de urât. Şi pe Jiao, s-o rog să-l ţină pe Philippe ocupat cu pianul. Oricine altcineva vrea să ştie ce se întâmplă, îl trimiţi la mine. Inclusiv pe Ana.

- Am înţeles.

Degetul reveni în plic; plicul sfârşi pe masă. Piao se grăbea să iasă...

Să-l sune pe Toni; să-i spună că nevastă-sa era speriată, aşa că el trebuia să se ducă şi să-i spună bancuri. Şi-apoi să încerce să fie calm, să-şi liniştească regina...

Dacă va afla că degetul ăla era al lui Trésor, îi va chema pe amândoi aici. Îi va lega de scaune şi va lua cuţitul. Şi le va tăia degetele. Toate. Dintr-o lovitură. Ca să se termine odată tot rahatul ăsta!

Se enervase. Trebuia să se potolească, să rămână calm... Trebuia să-l cheme pe Sami.

Ana-Maria

Uşa se redeschise. Piao intră grăbit:

- Rebeco, ai primit un mail de la Isamu?

Un mail? Da' ce se întâmplase? Cumnata ei îşi verifica mail-ul...

- ... Nu; azi nu. De ce?

Chinezul o ocoli şi se opri lângă ea:

- Nu se poate! Mai verifică o dată!

Rebeca verifica... Mâna chinezului intră în buzunarul hainei... ieşi... Ce dracu voia să facă?

... Uau! Uau, ce mişcare iute! Nici n-apucase să vadă mişcarea aia!

Rebeca scăpă un ţipăt - şi sări de pe scaun:

- Au! Hei!

Micul dispozitiv căzu pe covor. Piao întinse mâinile. Iar cumnata ei se înmuie toată... La dracu! Se grăbi să se ridice:

- Ce faci?

Piao reuşise s-o prindă; acum "o aranja" oarecum normal ca s-o ia pe braţe:

- Ordinul lui Ştefan.

Ordinul lui Ştefan. Ştefan îl chemase ca să-i ordone s-o adoarmă pe Rebeca. Imediat după ce Adina îi dusese un plic şi se întorsese şi le spusese că se simte ameţită, aşa că se duce să se întindă câteva ore.

La dracu! Ce dracu era în plic? Ce le trimisese nemernicul ăla?

- Ce-i în plic?

- Nu pot să spun - ordinul lui Ştefan.

Deci era ceva grav... O bucată de copil, probabil! Se repezi să ia pernele de pe canapea:

- Ureche? Deget?

- Nu pot să spun.

- Spune - că oricum mă duc la el şi aflu!

- ... Deget. A vorbit deja cu Isamu. I-l trimite urgent lui Cheng. Dar analizele durează cel puţin o oră; plus o oră zborul...

Aprobă - şi aşeză o pernă sub capul Rebecăi...

- Trebuie să stea cineva cu ea, s-o monitorizeze.

- Sami - cheamă-l pe Sami. Şi fă-mi şi mie un calmant.

Chinezul îi aruncă o privire edificatoare - şi negă:

- Tu ai pastile.

Hm! Se răzvrătise - nu-i plăcea să se transforme într-o soră medicală specializată în injectat zemuri în oameni...

- OK.

- Du-te sus şi vezi ce face Ştefan.

Da - corect! Soţul ei era total nesupravegheat! Dacă-i venea ideea să se mute singur în scaun...

Deci nenorociţii făcuseră rost de-un deget de copil... Alergă la scări; şi le urcă în fugă şi năvăli în dormitor:

- Sună-l pe Cheng.

Ştefan era ocupat - Sami îi făcea un calmant, intravenos. Dar arăta spre telefonul roşu; aşa că "se servi"...

- Da.

- Ana sunt. Unde sunt ăia? Oamenii tăi de la supraveghere ce spun? Au luat legătura cu cineva? S-au întâlnit cu cineva?

- Bună. Nu, programul lor a fost neschimbat. Pentru mai multă siguranţă, însă, o să aşteptăm rezultatul analizelor.

- Bună. OK. Cum facem?

- Trimit eu un elicopter. În cinci minute ajunge la conac.

- OK.

Îi închise-n nas şi-şi privi lung soţul:

- Ce facem dacă e degetul ei?

- Le tăiem mâinile. Amândurora.

Oo, perfect! Etală un rânjet uriaş, mulţumită de decizia lui... Ştefan zâmbi:

- Ce-a spus Cheng?

- Că în cinci minute elicopterul ajunge la conac.

- Toni e la Adina. Şi-i spune o gogoaşă uriaşă...

Aoleu! Fata aia o să audă elicopterul! Iar ea chiar nu putea fi adormită intravenos! La naiba! Ţâşni spre uşă:

- O să audă elicopterul!

- Ana! Plicul!

Da - să ia plicul! Îl ducea ea la heliport!... Adică îl ducea Thomas la heliport! Alergă la uşă:

- Sami, Rebeca e în birou! Iar eu am nevoie de Piao!

- Spune-i Jadei să se ducă la ea!

- Iar pe Philippe îl trimit la copii!

Gata - aranjase totul! Ieşi şi se repezi la cea de-a doua uşă de pe hol. Cioc-cioc! Paşii se apropiau... Jada zâmbi:

- Intră!

- Am o rugăminte...

- Sigur!

- ... E o situaţie de criză. Te rog - poţi să stai tu cu Rebeca?

- Sigur! Imediat!

Se grăbea să le spună copiilor multe lucruri în arabă... Stop! Idee!

- Ia şi copiii! Rebeca doarme, în birou; ei pot să se joace...

- Nu, cred că or s-o trezească cu gălăgia...

- Numai Piao o poate trezi. Intravenos.

Femeia păli - şi deveni foarte serioasă. Se grăbi să repete:

- E o situaţie de criză. Şi cred că s-ar plictisi dacă le-ar cânta Philippe un lung concert de muzică clasică.

- Înţeleg. Imediat - venim imediat!

Bun! Ea se grăbea spre elicopterul ăla! Trebuia să anunţe paza să oprească sistemul antiefracţie - să nu prăbuşească elicopterul chinezilor...

Şi trebuia să se gândească la o replică. Mingea era din nou "în terenul lor". Trebuia să joace mingea asta astfel încât să fie una câştigătoare. Nu ştia cum să facă asta; dar tare se temea ea că diseară o să se fardeze frumos şi-o să zboare la Bordeaux...

Isamu

Elicopterul decolase cu bine - şi ţâşnise la propriu spre Nisa. O oră o să dureze drumul. Cheng "îşi făcuse lecţiile"; avea mostrele ADN, avea laboratorul şi substanţele pregătite... Dar degeţelul ăla era pe drum, aşa că lucrurile stagnau 60 de minute. Stagnau pe nervii lui, pe îngrijorarea lui...

Nu ştia ce să facă. Ar fi dat un telefon. Ar fi scris nişte mail-uri. Ar fi trebuit să ia el măsuri! Deşi nu era sarcina lui, nu era ruda lui, simţea că el voia foarte-foarte mult să intervină! Şi să obţină o echipă de lunetişti, care să se ducă şi să rezolve lucrurile! Nu putea fi chiar aşa cum spunea Cheng! Ăia nu erau "de nelichidat"! Patru adulţi, patru lunetişti. Şi se rezolva. Ar fi şocat-o pe micuţă; dar existau psihologi, existau medicamente...

Trebuia să se abţină. Trebuia să fie calm şi să aştepte. Cam 55 de minute...

Trase o coală de hârtie şi se apucă să-şi noteze ideile. Trebuia să vorbească cu Ştefan - să-l întrebe dacă considera de bun augur o intervenţie a Chinei. Trebuia să vorbească cu Cheng - să-i spună să facă întâi grupa de sânge şi RH-ul - deşi se îndoia că indivizii ăia doi renunţau la meticulozitate... Aoleu! Trebuia s-o sune pe Ana, să-i spună să facă cumva ca Diamant să nu afle nimic înainte să iasă rezultatele analizelor! Şi trebuia să-i spună să-l sune pe *Mister P*! Să nu-l mai ignore! Şi-aşa, el "trăgea sforile la masa verde" iar ea le omora ălora rudele! Măcar atâta să facă - să-l anunţe! Şi-apoi, trebuia să-i spună lui Ştefan să aibă grijă de copii. "Nucleul" familiei Ionescu era acum la Bourges. Cu excepţia lui Léon, erau toţi acolo. Poate-ar fi fost bine să întărească paza, sau...

Ţigara se fuma singură în scrumieră. El încerca să se concentreze, să-şi adune gândurile, să anticipeze mişcările fraţilor Donichioiu...

Mai trase o liniuţă. Trebuia să discute cu Ştefan despre noua geopolitică - şi despre ceea ce mai rămăsese din planul lui Leonard. Tocmai acum, Aleodor plecase în China, "cu treburi". Ştefan îi spusese că spionul va lipsi, probabil, o lună. Fraţii nu ştiau încă asta; dar îi vor sesiza absenţa în cel mult o săptămână, indiferent dacă spionul le va răspunde la telefon sau nu. Absenţa omului spionajului român o să-i facă să acţioneze. Trebuia să discute neapărat cu Ştefan! Că ăia nu dormeau! Şi n-aşteptau să vină iarna! Dacă fraţii discutau cu superiorii din organigramă şi reuşeau să-i convingă că planul de mutare a lui Ştefan mergea înainte...

Câte minute mai erau? 49...

Îşi luă hârtiile şi ieşi - o să se lungească un pic în camera lui. O să încerce să-şi limpezească mintea, să îşi facă un plan, să strângă din dinţi şi să nu-i dea lui Cheng indicii despre cât de importantă era micuţa aia pentru el...

Florentina

Aha! Venise! Venise cu prânzul!

Se ridică şi deschise uşa micii băi. Arăta... binişor. Avea ochii roşii, dar nu mai erau umflaţi. Reveni pe şezlong, hotărâtă ca de data asta să deschidă gura şi să vorbească cu el...

- Am sosit!

"Bine-ai sosit!" Nu era chiar aşa de veselă, sau de curajoasă...

- În sfârşit, ai mâncat tot! Bravo!

"Păi nu m-ai rugat din tot sufletu' tău să mănânc? Am mâncat! Dacă m-ai rugat tu, n-am putut să te refuz..." De ce avea gânduri de-astea vesele şi "şmechere"? Acum, i se păreau şmechere; şmecherite. Înainte de 1 august, i se păruseră doar simple glume...

- Te mai doare?

Negă repede.

- Bun. Asta e bine. Te simţi bine?

Aprobă.

- ... Tot nu vrei să vorbeşti cu mine?

Ba da, voia. Dar...

- Florentina? Vrei să vorbeşti cu mine?

- Da.

- OK. În conac să ştii că e agitaţie mare. Ai auzit elicopterul, de dimineaţă...

Aprobă cu capul. Şi-şi aminti că el voia să-i audă vocea, aşa că îi răspunse:

- Da.

- Dna Rebeca a primit o scrisoare nouă. Ştii tu - o scrisoare de răscumpărare. Au trimis-o urgent la Nisa, la analize. Cică în curând vor avea rezultatele...

OK, despre asta ea nu avea mare lucru de spus...

- Am vrut să ştii de ce e agitaţie şi vin elicoptere. Ca să nu crezi cine ştie ce...

Ca să nu creadă că venise Andrei s-o ia la Sankt Petersburg. La naiba! Era roşie ca roşia...

- ... Iar nu spui nimic...

Nu prea avea ce să spună... Aa, ba da!

- Tata e bine?

- Da. E bine. A urcat la aparate, acu' vreun sfert de oră. Am auzit că a spus cum faptul că a putut să stea din nou în picioare i-a dat curaj şi speranţă. Şi vrea să-şi grăbească recuperarea. S-a ridicat şi când a venit dl Andrei; şi nu s-a mai înfuriat, aşa că s-a aşezat normal înapoi pe scaun şi a zâmbit...

"Şi-a fost fericit - nu ca atunci când s-a ridicat ca să-ţi spună ţie ce păţesc căţelele în călduri..."

Oftă greu şi şopti:

- Crezi că poţi să-mi aduci unele lucruri?

- Îmi spui ce-ţi trebuie şi îl întreb. Şi, dacă el spune că e OK, îţi aduc.

Trebuia să obţină aprobarea lui... OK! Să încerce măcar!

- ... Periuţa de dinţi... O perie de păr, un elastic...

Şi-abia acum îşi dădea ea seama că, dacă mai stătea mult aici, o să trebuiască să-i ceară şi tampoane - şi-atunci o să fie o scenă groaznică pentru ea...

- Vrei şi o pijama?

Negă.

- Dar alt trening vrei!

Negă din nou.

- De ce?

"Fiindcă nu vreau să-i las impresia că mă mut aici - fiindcă o să creadă că îmi pun ambiţia cu el şi nici nu mă gândesc să las capul jos şi să-mi îndrept greşelile!" Era un răspuns uriaş pentru "puterile" ei, aşa că tăcea...

- OK! Dacă nu vrei, nu vrei! O să-i spun - şi-o să sper că n-o să mă-ntrebe el de ce nu vrei şi haine de schimb.

Aprobă cu capul...

- ... Uită-te la mine.

Negă grăbită - nu-nu! Nu se putea uita la el!

- Te rog! Promit că nu te ating!

Nu! Îşi acoperi faţa cu palmele şi negă... şi iar scăpă un suspin... Paşii se îndepărtară:

- Atunci, poate diseară...

Poate diseară! Cine ştie ce-o să mai fie până diseară...

- ... Voiam să ştii... El ştie tot ce vorbim. Şi tot ce-mi spui şi tot ce faci. Eu îi spun - de-aici, mă duc glonţ la el şi-i spun totul! Pentru că nu vreau să risc nimic. Sunt... Simt că mai am uite-atât de puţin! Şi nu vreau să risc nimic! Înţelegi?

Nu înţelegea nimic! Se ducea să spună totul, pentru că nu voia să rişte. Pentru că simţea el că mai are uite-atât de puţin! Ce să înţeleagă din asta?

- ... Cina ţi-o aduc mai târziu azi. OK?

- OK.

Şi-atât - cobora scările. Părea grăbit... Yala se încuia iar...

Ridică palmele de pe faţă - şi privi lung conacul. Vedea geamurile dormitorului, vedea şi geamurile de la mansarda-pod...

Se ridică şi se apropie de geam. Privea ferestrele de la etajul doi acum. Îl aştepta să treacă prin dreptul lor. Se gândea că poate el, sau tatăl ei, se aşteptau ca ea să se uite la el când pleca; deci, ar fi trebuit să se ducă la geamul din partea stângă. Ea, însă, voia să-i vadă chipul, nu spatele. Aşa că îl aştepta să se ducă "să dea raportul" şi să spună "lista de solicitări"...

Deci Thomas nu risca nimic - nu ieşea din cuvântul tatălui ei. Simţea el că mai are "uite-atât de puţin", aşa că nu voia să rişte nimic... Oare se referea la ei doi? Simţea el că era uite-aşa de aproape de "ei doi"? Sau simţea că mai avea puţin şi câştiga aprobarea tatălui ei? Nu ştia; nici nu putea să-l întrebe...

Aha! Uite-l! Se grăbea - nu reuşise să-l vadă mai mult de-o secundă... I se păruse vesel; i se păruse că zâmbea. Iar asta însemna... Habar n-avea ce însemna! Era confuză rău...

Diseară, dacă venea după asfinţit, poate-o să reuşească să ridice capul şi să-l privească. Poate! Nu era foarte sigură că putea suporta privirea lui. El o iubea sincer, făcea pentru ea lucruri de-a dreptul inimaginabile iar ea... Ea...

Ştefan

Paşii se apropiau. Erau adidaşii lui Thomas; aşa că se concentra la ultimele tracţiuni. Mai avea cinci. Număra şi trăgea, concentrat, încercând să-şi dozeze respiraţia... Tânărul se oprise la doi metri de el şi aştepta...

Patru... Cinci. Se aşeză pe pernă şi dădu drumul bării. Şi îl privi lung, curios...

- A mâncat tot micul dejun şi şi-a luat pastilele. Am întrebat-o dacă o mai doare şi a spus că nu.

- Şi dacă o durea rău, tot n-ar fi putut să-ţi spună că o doare. Fiindcă ţi-ar fi amintit de unde s-a întors şi cum şi de ce. Să n-o mai întrebi dacă o doare; să o întrebi dacă se simte bine. E o întrebare mai generală...

- Am înţeles. I-am spus despre scrisoarea de răscumpărare - şi i-am sugerat că o informez ca să nu se mai gândească la cine ştie ce lucruri legate de elicoptere. N-a spus nimic...

- Ar fi fost ciudat dacă şi-ar fi recunoscut propria prostie.

Thomas roşi uşor:

- Şi-apoi m-a rugat să-i duc periuţa de dinţi, o perie de păr şi un elastic. Am întrebat-o dacă vrea haine de schimb şi a spus că nu. Şi n-a vrut să-mi spună de ce.

Zâmbi:

- Tu de ce crezi că n-a vrut haine?

- Ca să nu lase impresia că plănuieşte să se mute în turn. Sau că-şi aranjează acolo tot confortul, semn că o să stea acolo luni în şir.

Aprobă cu capul...

- N-a vrut să ridice bărbia din piept.

- I-ai spus că îi duci cina mai târziu azi?

- Da.

- Bun. Diseară o să încerce să ridice capul măcar un pic. Încearcă să o săruţi.

Capul se plecă imediat, roşu tot...

- Şi apoi încearcă s-o baţi.

Ochii negri reveniseră la el, oripilaţi de asemenea cuvinte...

- Ştie cât de mult ar fi suferit ea, dacă ar fi fost în situaţia ta. Se simte vinovată pentru toate relele care s-au întâmplat. Îşi asumă toată vina - nu vrea să vadă că şi Ana a avut partea ei de vină, şi Alex a avut o mare parte din vină, că Grasu ar fi putut să-l şocheze pe Alex şi s-o lase fără amorez, iar idiotul ăla din Craiova a fost singurul vinovat pentru propria moarte. Ea contabilizează dăţile când ar fi putut să vină aici, la tine - şi n-a făcut-o. De-asta o să-ţi fie greu să discuţi cu ea. Sărut-o. Sau bate-o. Ambele variante or să-i mai ridice din greutatea pe care-o are în suflet. Dar, dacă o baţi, sfatul meu e să dai tare.

"Cum dracu s-o bat? Adică să-i arăt că n-am nici o problemă în a o pocni?" Thomas îl privea lung... Trase armăsarul lângă el:

- Dacă dai uşor, îi laşi impresia că nu iei în serios suferinţa ei. Dacă dai tare, va simţi că-i plăteşti pentru propria suferinţă. Ia ţine tu contra aici; şi, după aia, ia apucă-te de mânerele alea şi fă patru serii de 20!

"Aşa! Că dacă tot te-nvăţ cum să ajungi la ea, hai să te şi pregătesc pentru ce-o să fie după ce vă-mpăcaţi!" Fata lui întorsese capul după bărbaţi "bine". Thomas era doar normal; trebuia "dospit" niţeluş, pe ici-pe colo, prin părţile esenţiale...

- ... Nu pot s-o bat.

- I-ai uşura sentimentul de vinovăţie.

- Ştiu, dar nu...

Amuţise - telefonul roşu începuse să cânte... Îi făcu semn să i-l aducă repede! Ce tot făcea Cheng - fusese în pauza de masă? Evident, Cheng era.

- Da.

- Salut, Cheng sunt.

- Salut. Spune.

- Nu e degetul ei.

Fiu! Mamă, Doamne! Abia acum simţea cu adevărat tensiunea ultimelor ore...

- Nu are absolut nimic de-a face cu ea. Nici măcar n-au avut decenţa să taie degetul unei fete; e ADN masculin.

Adică făcuseră rost de-un deget oarecare - merseseră la cacealma şi mizaseră pe gloanţele din pistoalele Rebecăi...

- OK. Îţi mulţumesc.

- Am făcut teste complete şi complexe şi am foarte multe informaţii referitoare la degetul ăsta. Îmi dai voie să investighez sursa lui?

Adică dacă îi dădea voie să scormonească după băiatul care...

- Dacă-mi spui ce vrei să faci cu rezultatul anchetei.

- Vreau să fac un dosar. Pentru tine, evident - că eu n-aş putea să-l folosesc...

Un dosar cu probe referitoare la fraţii Donichioiu şi legătura dintre ei şi scrisorile de răscumpărare. Adică dintre ei şi atacul asupra conacului şi răpirea fetiţei...

- Da. Chiar te rog să investighezi pista asta.

- În regulă. Te informez subtil prin Isamu.

- Sau mă suni personal. Şi să nu uiţi factura.

- OK, îi voi transmite lui Fang solicitarea ta.

Cu alte cuvinte, Fang îi ordonase lui Cheng să facă dosarul ăla. Adică "intra în preţ" - în preţul bunei conlucrări dintre conte şi China. Las' că ştia el mai bine cum era conlucrarea aia!

- O faci pe Raina Consulting.

- OK.

- Vorbim.

- Vorbim.

Apăsă butonul roşu şi arătă spre aparat:

- Treci! Patru serii de 20. Şi dacă nu mă-ntorc până le termini, te muţi la următorul aparat. Şi faci tot patru serii de 20.

Sami se grăbi să-i explice lui Thomas ce avea de făcut:

- Porneşti de-acolo şi faci turul sălii de patru ori. Câte 20.

Bietul băiat nu pricepuse nimic... Acceleră spre scări:

- Stai cu el - şi numără-i-le, că e tânăr şi şmecher!

Urcă pe rampă şi porni în coborâre... Da' încet cobora jucăria asta! În momentele astea, simţea că nu mai are răbdare!... Trebuia să facă ceva să se ridice odată, că nu mai avea nerv să zacă-n armăsar... Năvăli în birou:

- Unde-i Rebeca?

- ... În prima cameră de la unu.

La naiba! Viraj - şi demaraj:

- Haideţi! Piao, adu fiolele!

Ana se grăbi să-l ajungă din urmă:

- A sunat Cheng?

- Da. E degetul unui băiat.

Regina lui oftă greu, uşurată...

- Haideţi! Hai, că e târziu! De câte ore doarme?

- Vreau să vorbesc cu *Mister P*.

Soţia lui tocmai "depăşise momentul" - şi-avea o idee de răspuns la gestul fraţilor Donichioiu.

- Despre ce?

- Despre orice. Inclusiv despre vreme. Dar vreau să vorbesc cu el azi. Vreau să mă urc în avion şi să mă duc peste el, indiferent dacă e acasă sau nu.

- Ca să obţii ce anume?

- Ca să obţin un motiv să facem mâine videoconferinţă. Şi să-mi pun planul în aplicare.

Nu ştia despre ce plan era vorba, dar era de acord cu el! Avea încredere în ea! Piao se repezi şi deschise uşa. Jada se ridică şi şopti:

- Doarme dusă. Cred că efectul injecţiei a trecut demult...

Chinezul bombăni:

- I-am făcut doză de-o oră.

Deci Rebeca era ruptă de oboseală. Probabil că avusese insomnie aseară, cu gândul la Diamant, la Trésor...

- Hai - trezeşte-o uşurel.

Chinezul apucă mâinile Rebecăi şi o scuturâ ferm:

- Rebeca! Trezeşte-te!

Ochii albaştri se deschiseră imediat. Îl priviră preţ de-o secundă... Interveni, înainte s-o vadă smulgându-se şi repezindu-se să ia pistolul de sub canapea:

- Rebeco, ridică-te de-acolo!

Da - Rebeca se smuci şi sări în picioare. Şi făcu şi doi paşi în spate, răcnind la Piao:

- Stai acolo! Să nu te apropii de mine!

Ridică vocea la ea:

- Fă!

Ea se întoarse spre el şi răcni, în romanes:

- Mi-a făcut o injecţie! Şefu', ăsta a băgat zeamă-n mine!

- Eu l-am pus să bage zeamă-n tine!

Acum era buimacă...

- Stai jos acolo şi taci.

Se conforma. Bun! Îi zâmbi Jadei:

- Îţi mulţumesc că ai avut grijă de ea.

Femeia aprobă şi se grăbi să iasă... Oftă greu - şi alese limba franceză, ca să-l înţeleagă toţi:

- Eu l-am pus să te adoarmă, până au fost gata analizele. Şi sunt gata. Aşa că pot să-ţi spun că a fost o nouă cacealma. Bine gândită, bine plasată... dar foarte bine interceptată de Adina.

Cumnata lui se îngălbeni instantaneu:

- Plicul! A ieşit cu plicul!

- Şi-a făcut foarte bine. Dacă îl desfăceai tu, sau dacă-l desfăcea ea în birou, am fi avut probleme mari. Tu ţi-ai fi zburat creierii. Ea ar fi ajuns la spital, cu contracţii. Aşa că lovitura asta am parat-o bine...

- ... Ce era în plic?

- Un deget.

Rebeca îşi acoperi faţa cu palmele...

- Un deget al unui băiat. Cheng are foarte multe informaţii despre el. Mi-a cerut acordul să investigheze pista asta şi să facă un dosar. Trebuie să ştii că i-am permis s-o facă. Şi i-am spus să-mi trimită factura pe Raina Consulting.

- Bine că ştiu; să o achit repede, când vine...

- ... Cheng nu s-ar fi oferit să investigheze dacă n-ar fi "mirosit" nişte scăpări în organizarea lor. Mă aştept, deci, ca într-o săptămână, maximum două, să ne livreze dovada faptului că fraţii au legătură cu scrisoarea pe care-ai primit-o azi. E o probă indubitabilă a implicării lor în atacul asupra conacului. E o armă pe care-o putem aţinti asupra lor. Ano, ziceai că vrei să vorbeşti cu *Mister P*. Şi că ai un plan.

- Da. Plănuiesc să facem o videoconferinţă, să-mi anunţ un nou turneu şi să aplaudăm cu toţii vestea minunată pe care ne-o vor da Rebeca şi Diamant.

Ce veste? O privi mirat; iar ea puse palmele pe burtă, zâmbind cu subînţeles... Aa...

- ... E OK. Dar e riscant să te duci la ei.

- Trebuie să mă duc şi la ei. N-am mai fost de mult timp; iar i-am lăsat nesupravegheaţi...

- Sunt tentat să nu te las. După vizita lui Andrei, e prea periculos.

- Poate găsim o petrecere la care trebuie musai să particip. Aterizez seara, merg la petrecere, dorm în penthouse-ul ultrapăzit, dimineaţa primesc un telefon urgent...

Nu-i plăcea deloc socoteala ei...

- Trebuie să trec pe la toţi. Lăsăm impresia că m-am încuiat aici, cu tine. Şi nu-i bine. Asta arată că m-am apucat în forţă de afaceri şi apoi m-am lăsat pe tânjală. Acu' se termină concediile executivilor...

Îşi trecu încet mâna prin păr... şi viră spre uşă:

- Piao, află unde e *Mister P*. Şi aranjează transportul.

- Imediat.

- Piao!

Rebeca apucase să se gândească la ceea ce auzise...

- ... Îţi mulţumesc.

- N-ai pentru ce.

- Pentru injecţie.

Chinezul începu să râdă:

- A fost plăcerea mea...

Acceleră spre uşă - Rebeca îl bombănea în romanes iar el nu trebuia să-nceapă să râdă...

Deci regina lui voia să plece în Rusia. Veste mai proastă ca asta nu exista! Dar... Dar era sigur că Ana va fi bine păzită. Iar ăia nu erau, totuşi, nebuni. Da, atacaseră cu degetul; dar mâine regina va ataca şi ea, cu anunţul Rebecăi. Ei or să-şi simtă ratarea; or să simtă inutilitatea eforturilor lor. Şi or să recalculeze forţa loviturilor. Cea mai dureroasă lovitură pentru el, regina lui ea...

Dacă ar fi putut să se ridice în picioare, i-ar fi chemat aici, la conac. Ştia că intrarea şi ieşirea cu fruntea sus din incinta pe care o atacaseră impecabil ar fi fost pentru fraţii Donichioiu elixirul suprem - încununarea tuturor eforturilor lor de a-i face Rebecăi rău. Dar nu se putea ridica... După ce se ridicase ca să dea mâna cu Andrei, nu mai putea sta în armăsar. În concluzie, n-avea rezolvare.

Se simţea neputincios...

Piao ridică un pic tonul vocii, dezmeticindu-l din gânduri:

- *Mister P* e în Elveţia; poartă fracul bun în seara asta.

Deci se dusese să pună ţara la cale. Ana începu să râdă:

- Minunat! Ia să vedem ce ţinute "pentru papion şi melc" am prin şifonier...

- Sper că îl iei şi pe Piao!

- Bineînţeles că-l iau şi pe el! Tu n-ai auzit ce l-a bombănit Rebeca? Nu-l pot lăsa aici...

Piao râdea, Ana râdea, el zâmbea şi se simţea neputincios...

Diamant

Telefonul începu să vibreze. Îl scoase... şi se ridică:

- Ia - maestre! Ascultă-i tu la matematică, până vorbesc eu cu mama...

Léon râdea; Freddy râdea şi el. Contabilul cazinoului zâmbea doar - că Léon întreba de cifre întâmplătoare, dar Freddy "ţintea" acolo unde durea mai tare... Ieşi din birou şi răspunse:

- Da, mămico.

- Ce faci tu, Diamante, maică?

- Ce să fac - îl plimb pe Léon prin Bucureşti.

- Aha. Şi staţi mult?

- Până pe la şase; de ce?

- Păi, când vă-ntoarceţi, să treceţi pe la mine. Că am făcut nişte clătite bestiale; ştii tu, de-alea puse una peste alta...

Clătite puse una peste alta nu făcuse mama lui niciodată. Aşa că "recitea" şi concluziona că mămica lui pusese cărţile una peste alta şi trebuia să-i spună ceva. Bun! Plescăi sonor:

- Cu vişine?

- Cu gem de vişine de-ăla de numai mămica ta ştie să facă.

- Mm... La şase fix suntem la tine!

- Bun! Vă aştept!

- Săru' mâna.

- Să trăieşti.

Închise şi reveni în birou: deci mămica lui văzuse ceva în cărţi. Ceva important, că altfel nu l-ar fi sunat ca să-l convoace urgent la ea. L-ar fi aşteptat să se-ntoarcă în Aurari şi l-ar fi rugat pe Vali s-o anunţe când intra băiatul ei în oraşel. Aşa că se gândea, în timp ce se apleca şi lua pixul şi încercuia suma aia care-l deranja pe el, că azi se întâmplase ceva important - îndeajuns de important ca să se răsfrângă şi asupra următoarelor trei zile, cel puţin. Hm...

Florentina

După cum se forma umbra copacilor, era în jur de patru. Copiii lui Sami ieşiseră iar în curte, la joacă. Ea mâncase, îşi luase pastilele, se spălase şi încercase să-şi convingă ochii să se dez-roşească. Nu prea reuşise; dar, într-un fel, era mai bine aşa. Nu trebuia să fie "fresh"; trebuia să fie ea însăşi. În fine...

Venise la geam. Se uita la joaca lor. Recunoştea cinstit că, atunci când îi auzise, sperase că Thomas ieşise şi el cu ei - deşi, la vârsta lui, nu prea s-ar mai fi jucat fotbal sau volei sau pase...

Philippe nu ieşise la joacă; îl auzea cântând la pian. Îi venise chinezoaica - şi-o şi sechestrase. Adică se sechestrase cu ea şi pianul. Fratele ei era extrem de talentat; şi extrem de încăpăţânat. Insista să-i iasă simfonia aia - era o simfonie grea, degetele lui erau destul de mititele...

Ieşise şi Sami la joacă. Azi alerga el; Jada mai mult stătea decât se juca. Părea preocupată de ceva; nu prea urmărea mingea cu privirea...

Azi, Sami era fericit. Băiatul lui nu mai purta bandajul. Da, se vedea cusătura operaţiei; dar pielea respira în voie acum. Ştia că orice rană se vindeca mai repede dacă nu era acoperită cu cârpe. Rana băieţelului se va vindeca repede. Cicatricea va rămâne; dar era un preţ infim pe care îl plătea copilul ăla, pentru aşa o reuşită gigantică! Îşi amintea povestirea de aseară...

Copiii ăia doi chiar fuseseră chinuiţi rău! Vieţile lor fuseseră chinuite "din start"! Din fericire, însă, ea înghiţise pastilele alea albastre în 2011; iar Dumnezeu "se vorbise" cu Allah şi făcuseră în aşa fel încât mama ei şi Sami să se cunoască, să spună cuvintele potrivite, să ia deciziile potrivite... şi să ajungă azi aici, în punctul ăsta. Era o poveste cu happy-end. Dacă şi tratamentul micuţei va da roade, atunci chiar că va fi o poveste minunată...

Oare tratamentul pe care-l lua tati al ei dădea roade? Oare se simţea mai bine? Thomas spunea că da; dar... Dar tati al ei nu-i spunea lui Thomas cum se simte şi cât de bune erau pastilele şi injecţiile; aşa că...

Ridică privirea spre geamurile dormitorului - oare se simţea bine?

... Transpirase instantaneu. În timp ce ea se uitase la copii şi se gândise la viaţă, Dumnezeu şi Allah, tati al ei venise la fereastra dormitorului şi trăsese perdeaua. Şi o privise. Nu o electrocutase - ea nu se simţise privită. Dar fusese privită cu atenţie, cu seriozitate...

Era privită cu atenţie, cu foarte-foarte multă seriozitate...

Oare o s-o ierte vreodată?

Gândul ăla o făcu să scape un suspin. Şi reacţionă involuntar - îşi acoperi gura cu palma. Îl văzu îndepărtându-se de fereastră, văzu cum perdeaua revine la poziţia normală, dreaptă...

... Poate că n-o s-o ierte niciodată. Poate că... Safira îl înşelase pe Diamant; şi n-o iertase nimeni niciodată, nici chiar atunci când ea decisese să se-arunce peste balustradă şi să moară. În rest, nu prea avea exemple de copii care... Căuta prin minte şi nu găsea alte femei care...

Lăsă perdeaua şi reveni pe şezlong. Iar plângea. Iar o să-şi înroşească ochii, iar o să se umfle şi-o să se buhăiască... Dar nu mai conta. El n-o s-o ierte niciodată. Tot efortul ei va fi zadarnic, din punctul ăsta de vedere. Poate-o să-l regăsească, într-o zi, pe Thomas; dar pe tatăl ei nu-l va mai regăsi...

Diamant

Se grăbi să coboare de la volan şi alergă spre uşa casei - Doamne, ce târziu se făcuse! Era şapte! Şi el promisese că o vizitează la şase! Ce tâmpenie! DN-ul ăla se făcea tot mai aglomerat, orăşelul părea că se muta tot mai departe...

Apăsă soneria. O apăsă de câteva ori, ca să-l audă... Uşa se deschise larg:

- Intră.

Năvăli peste ea şi şopti:

- Ce-ai văzut în cărţi?

Fu înhăţat de cămaşă şi tras în living. Mămica lui scoase din buzunarul şorţului o hârtie:

- Chinezoaica asta de-aici e mană cerească, să ştii! Ia uite ce-a primit, de la chinezu' Anei!

Luă hârtia şi-o despături.

"Azi, la conac a sosit un plic A4 în care era un index de copil."

Un ce? Index? Ce index?

"Cheng l-a analizat şi este degetul unui băiat."

Un deget! Indexul era deget! Degetul arătător! La dracu! Nevasta lui primise azi un plic cu un deget...

Şi nu-l sunase, nu-i scrisese...

- Bă! Citeşte tot acolo!

Da - corect! Să citească tot!

"Nici măcar Rh-ul nu se potriveşte, semn că s-au grăbit şi-au dat rasol. Azi, Ana se duce la Mister P. Iar mâine dimineaţă facem şedinţă. Să fii atent la nevastă-ta - şi să n-o dezamăgeşti!! Ştefan."

Degetul nu era al fetiţei lui. Cheng nu şi-ar fi permis să mintă în asemenea hal, din simplul motiv că lui Trésor nu i-ar fi crescut alt deget - aşa că ar fi fost prins cu minciuna, mai devreme sau mai târziu! Iar dacă nici grupa sanguină, nici Rh-ul, nici ADN-ul nu se potriveau, asta însemna că nu o mutilaseră pe Trésor...

- Fii atent aici la mine! Am întins cărţile şi-am văzut că mâine faceţi vorbe mari. Cam ca o hotărâre cu om de stat de mari. Iar nevastă-ta e vioara-ntâi - ea ţine vestea cea mare. Ştii ce-nseamnă asta, nu?

- ... Bănuiesc.

- Şi cam ce bănuieşti?

- Că ăia au jucat azi la cacealma, iar ea o să le dea mâine cu plus.

- Exact. Şi cum mă îndoiesc că Ana o să se-ntoarcă de la Nicu Cărare cu aia mică de mână, nevastă-ta tre' să joace cacealmaua impecabil. Iar tu trebuie să-i dai cartea câştigătoare. Fii atent! Fii foarte atent cum reacţionezi! Că şi ăia înregistrează şedinţele! Ai mare grijă la musculatură, la reacţii, la transpiraţie - la tot!

- O să am mare grijă. Şi, preventiv, o să înghit un calmant.

- Aşa! Să iei un Distonocalm - că ăla te face euforic şi uşor nesimţit.

Aproba şi se lăsa condus la uşa de la ieşire...

- Auzi, mă? Da' tu ce tot umbli cu Léon prin oraş? Ăia fac rahaturi de-astea cu degete la plic şi tu scoţi băiatul din fortăreaţă şi-l plimbi prin Bucureşti?

- Da. Am grijă să nu păţească nimic şi-l scot în Bucureşti.

- Da' ce-ţi veni, mă?

- Şi Ştefan mă lua din şatră şi mă ducea în Bucureşti şi-mi destupa mintea. Unchiu' n-are timp să facă asta. În plus, e prea bătrân. Nu-i vine puştiului să se ducă cu tataia la shopping...

Mămica lui îl privea lung... şi afla totul, inclusiv ceea ce nu-i spusese el...

- ... Aha! Bine, mă! Da' să ai grijă de el!

- Bineînţeles că am

- Pa! Fugi acasă! Hai - că-ţi face fiică-ta friptană cu mujdei!

Ia uite-o, ce-l îmbrâncea peste prag! Uşa pocni în urma lui, paşii se îndepărtară în fugă...

O să se ducă el acasă; da' nu acum, că era de-abia şapte. Întâi trecea pe la nea Dumitru, să vadă şi el "parada modei" şi să primească următoarele ponturi referitoare la accesorii... Apoi se-ntorcea la mămica lui şi afla dacă subalterna Georgiei se va achita cu brio de sarcină sau nu... Şi-apoi se ducea la friptană cu mujdei. Că nevasta lui era la conac, încuiată bine. Aşa că el putea să mănânce cu usturoi şi să se-mbete criţă... cu gândul la reginuţa lui... şi la nefericitul căruia nu-i mai rămăseseră decât nouă degete...

Florentina

Yala se descuia din nou. Ea îşi aşeza chiar acum fruntea pe propriii genunchi, îşi acoperea capul cu braţele... Că plânsese până mai adineauri, aşa că sigur n-o să ridice privirea spre el azi...

- Bună!

Oftă greu şi încercă să-i răspundă îndeajuns de tare ca s-o şi audă:

- Bună.

Poc - tava se aşezase pe masă. Thomas se apropia, grăbit...

- ... Ai plâns! Din nou!

Aprobă cu capul şi oftă iar. Şi... îl auzi îndepărtându-se! Hei! Nu mai stătea de vorbă cu ea?

... Se părea că nu. Yala se încuia chiar acum. Îl supărase rău cu plânsul ei! Dar... Dar ce să facă - dacă îl văzuse pe tati al ei şi simţise că n-o s-o ierte niciodată! Ce să mai facă ea? Ce să mai spere? Cum să se mobilizeze, dacă...

... Mâine dimineaţă, o să fie un pic mai veselă. Noaptea o să-i mai şteargă din supărare. Iar mâine o să se abţină să se mai uite la geamurile dormitorului. N-o să se mai apropie deloc de geamuri. Voia să-l privească pe Thomas şi să-i spună tot adevărul - şi să înceapă să pună plusuri după atâtea minusuri. Iar pentru asta, trebuia să fie odihnită şi calmă şi să nu plângă. O să fie greu...

Privi lung tava. Îi adusese mâncarea şi ceea ce-i ceruse: pasta, periuţa, peria şi elasticul de păr. Ia să se ducă ea să se îngrijească un pic! Şi după aceea mânca, îşi lua pastilele şi se culca. Şi vedea ea ce-o să mai facă mâine!

Ana-Maria

Se apropia de bătrânelul ei preferat şi simţea din nou că parcă nu mai era chiar atât de preferat...

Deşi stătuse la conac, avansase binişor. Nu era pe lista invitaţilor - şi totuşi intraseră "ca-n brânză" amândoi. Nici măcar nu-i percheziţionaseră! Nici cu piuitoarea de metale nu-i dăduseră! Ori erau nişte

bodyguarzi aiuriţi rău de tot, ori era ea aproape uriaşă...

Nea Nicu era foarte prins de discuţia cu boşorogul matusalemic. Se opri lângă el şi puse palma pe umărul lui:

- Bună seara, dle Petriceanu.

Capul cărunt se ridică imediat. Ochii negri o priviră preţ de-o clipă. Pleoapele clipiră - şi-acum ochii negri o priviră lung, măriţi de uimire... Matusalemicul reacţionă primul - schiţă un început de gest care aducea a tentativă de ridicare:

- Dnă Ionesco! Ce surpriză!

- Plăcută, sper!

- Vai, desigur! Extrem de plăcută! Ravisantă chiar...

Ce bălos! Îi mulţumi cu capul iar Piao "îşi făcu numărul" - îi aranjă scaunul sub fund. Se aşeză lângă nea Nicu:

- Dle Petriceanu, pot spune că sunteţi un om greu de găsit!

- Iar tu eşti o femeie plină de surprize!

- Într-adevăr, sunt o femeie care adoră surprizele - dar numai pe cele plăcute. Iar azi, la conac, am avut o surpriză foarte neplăcută...

- Draga mea, ştii cum se zice - dacă semeni vânt, culegi furtună! Consilierii tăi au transmis, în ultimul timp, un mesaj foarte neliniştitor!

Plecă încet capul, pregătindu-se să-l fulgere "verde":

- Dle Petriceanu...

Electrocutare!

- Copiii sunt inocenţi. Trebuiau să se rezume la adulţi.

Bătrânul decise să-şi privească farfuria - şi să ia o scobitoare îndesată bine cu tot felul de specialităţi *"pour les connaisseurs"*. Se aplecă la urechea lui şi continuă:

- Leonard a murit. A făcut infarct - un sfârşit oarecum normal, oarecum previzibil la vârsta şi mondenităţile care-au "transpirat" referitor la el. Dar au murit şi trei iluştri necunoscuţi. Şi toţi au legătură cu un anumit caz de răpire...

Nea Nicu tăcea... Zâmbi, privindu-l lung:

- Să vedem cine-o păţeşte de-acu' încolo! Dintre necunoscuţi, fireşte!

- O pui în pericol pe sora lui Dumitru.

- Sora lui Dumitru, cum îi spui dumneata, nu e singura ghicitoare talentată din România. Şi toată lumea ştie că nu face magie neagră.

Bătrânul tăcea...

- Deci ai aflat ce-am primit azi la conac.

- Da.

- Am primit degetul arătător al unui băiat. Oare de ce?

Nea Nicu tăcea şi rotea uşurel măslina cu scobitoarea... Întinse mâna şi luă şi ea o scobitoare "cu de toate":

- Mâine dimineaţă avem şedinţă. Vrei să participi şi dumneata?

Nu, nu voia. Nega cu capul. Prefera să se ţină departe de dracii fraţilor îndoliaţi... Interesant!

Mm, era gustoasă combinaţia aia! Ce era acolo?... De toate - nici nu conta cum se numeau! Avea şi măr! Chestia asta era de notat, cum se zice - să-i spună Florinei să pună şi ea măr! Se aplecă iar spre el:

- Mai stau jumătate de oră. Dacă vrei să-mi dai un sfat, sau un pont, aici sunt!

Şi-l sărută pe obraz. Şi-acum, să se ducă să socializeze cu nişte soţii de şmecheri! Ochise vreo trei pe care le cunoştea bine, aşa că...

Ştefan

I se închideau ochii de somn. Nu voia să adoarmă - dar nu se putea controla. Ana era în Elveţia, lângă Nicu Cărare, iar lui îi picau ochii-n gură de somn. Şi se trăgea în jos pe pernă chiar acum... Că se puturoşise rău şi zăcea încuiat în conacul ăsta şi nu mai era bun de nimic altceva...

Specialul piui scurt. Ia uite! La ora asta? Cine-l solicita online la ora asta?... Ana, oare?

Se ridică în fund şi luă telefonul. Şi începu să râdă - Părintele intrase pe tratament intensiv, aşa că memoria i se refăcea cu repeziciune! Îşi amintise că nu-l sunase, să-l înjure bine pentru aşa surpriză ce-i făcuse el! Deschise laptopul şi se întinse lung, cu poftă - abia aştepta să se culce... ca un inutil ce era...

Era linişte în conac. Azi sufla un vânticel iute, răcoros. Presimţea că pe la trei-patru o să plouă puţin...

După ce plecase Ana, el urcase la aparate. Şi nu mai coborâse la cină - îndesase nişte mâncare-n stomac şi se culcase. Nu se revăzuse cu Thomas. Era curios dacă o bătuse. Era curios ce izbândise, dacă izbândise "la masa verde" - sau fusese nevoie de-o pereche de palme bine ţintite...

Thomas n-o s-o bată pe Florentina. Niciodată. Nici chiar în joacă. Era îndeajuns de inteligent ca s-o vindece cu vorbă frumoasă. Îşi toca nervii şi-şi înghiţea furia şi făcea riduri - dar o vindeca fără s-o bată. Ana avea dreptate să se teamă pentru el; riscul ca prinţesa să se urce-n capul lui şi să-l "organizeze" cum voia ea era uriaş...

Gata. Aleodor îl invitase să-i vadă camera. Acceptă invitaţia şi începu să râdă - spionul "şedea" în pat, tolănit pe vreo şase perne albe, îmbrăcat într-un fel de pijama-izmană albastră, şi rânjea cu toţi dinţii la cameră... "Bine, mă! Hai să-mi vezi modelul pijamalei!" Îl invită să-i vadă camera. Iar spionul oftă greu:

- Şefule, şefule - ce-mi faci tu mie...

Ridică grăbit degetul:

- Plicul tău Ana l-a scris - nu eu!

- Ştiu. I-am recunoscut scrisul. Problema e că tu ai scris plicul pentru dra Li Mei.

Fiica cea mică a dnei Li Xiaolin. China Power Investment Corporation. Mămica ei fusese cea care bătuse cu pumnul în masă, în 2011, şi semnase sentinţa lui Jun. Şi-l primise personal pe contele Ionescu în biroul ei, în februarie 2012, şi-l însoţise prin toate vizitele importante şi se ancorase cu multă plăcere de braţul lui - spre disperarea Anei... În fine!

- Şi nu ţi-a plăcut ce i-am scris?

- Finalul îmi place. Dar n-ai vrea să ştii cum am ajuns aici.

- Ba tocmai partea asta aş vrea s-o aud!

- Păi... Păi, mi-a spus că se bucură mult să mă aibă musafir. M-a poftit să iau loc la măsuţa din biroul ei, m-a servit cu o cafea şi şi-a citit scrisorica. Mi-a spus că "rezolv o problemă şi mergem". Neştiind ce-ai scris acolo, n-am bănuit nimic. A dat două telefoane, veselă nevoie mare, după care şi-a luat geanta. Am coborât amândoi; am urcat în limuzina ei. N-am avut curaj să întreb unde mergem; în schimb, m-a lămurit ea. Mergem să luăm pe cineva şi apoi ajungem la destinaţie. Am pălăvrăgit vrute şi nevrute - şi, apropo, să ştii că e cel puţin la fel de fermecătoare ca mama ei...

Şmecherul de Aleodor ştia cine le asigura lor "legătura" şi nu se sfia s-o perieze pe fata aia absolut normală...

- Am luat, într-adevăr, pe cineva; un bărbat. Şi ne-am continuat drumul. Am ajuns la aeroport...

- Frumos...

- Am urcat în elicopter...

- Şi mai frumos...

- Şi-am aterizat aici, în Yanqing. Pe heliportul unui *office building*. Mă crezi că, înainte să intru în camera asta, nu mi-am dat seama unde sunt?

Da, îl credea. Centrele alea "speciale" erau mascate în cele mai serioase clădiri de birouri! Medicii nu purtau halate, asistentele aveau ţinută office iar medicamentele aşteptau în cuburile birourilor...

- Dar e bine. E foarte bine. Mi-au făcut imediat analizele. Sunt în stadiu incipient - adică sunt "floare la ureche" pentru ei. Şi se pare că într-o lună scap!

- Dacă se ocupă dra Li, eşti ca şi scăpat.

- Şefule, te rog să nu-mi dai speranţe deşarte! Poate n-ai observat; dar să ştii că sunt cu moralul aproape de zero...

- Repet - dacă se ocupă dra Li, tratamentul va avea efectul scontat.

Părintele nu mai spunea nimic...

- Noi aici avem activitate intensă. Mă tem că o să ratezi tocmai ce-i mai frumos!

- Apropo de chestia asta! Te rog să-mi trimiţi toate informaţiile şi toate sarcinile de serviciu. În următoarele 30 de zile, trebuie să stau în pat şi să asimilez perfuziile - nimic mai mult. Aşa că pot să muncesc. Comunicaţiile mele sunt direcţionate printr-un server din Marea Britanie. Doar să găseşti o explicaţie plauzibilă la blocarea mea atâta timp pe bătrâna insulă...

- Parcă aş fi tentat să te ţin totuşi în concediu.

- Ştefane, te rog frumos să nu mă rupi de activitatea mea. Pierd informaţii importante. Într-o lună, m-aş putea rătăci total de afaceri. Şi nu e bine. Decât să stau să dorm degeaba, mai bine am o activitate.

- ... OK. Atunci n-o să-ţi informez colegii că eşti în concediu. O singură rugăminte am: să faci rost de o cămaşă. Şi să nu răspunzi la videoconferinţe decât dacă eşti într-un decor office.

- Bineînţeles.

Îl privea lung... Aleodor părea un pic îmbătrânit. Într-un fel, era şi el ca Ana; după ce trecea pericolul şi se simţea în siguranţă, lăsa armura pe podea şi rămânea el însuşi. Oamenii nu erau din oţel inoxidabil; nici chiar oamenii lui... Decise să pună punct discuţiei:

- ... O să-ţi trimit veştile referitoare la ziua de azi. Şi vorbim mâine dimineaţă.

- OK.

- Pa.

- Ştefane... Îţi mulţumesc.

Aprobă cu capul - ştia că, dacă nu l-ar fi trimis el acolo, la "relaţia lui", Aleodor ar fi fost pierdut...

- ... Pa, Ştefane. Noapte bună.

- Pa. Adică bună dimineaţa.

Râdeau amândoi - o luaseră razna rău! Abia acum îşi amintise el de diferenţa de fus orar - adică de cele şase ore care-i despărţeau! Când la conac se servea micul dejun, Aleodor îşi făcea siesta după prânz...

Părintele era bine. Bun! Minunat! Trebuia să păstreze secretul ăla doar 30 de zile! Floare la ureche - mai ales dacă China se ocupa de comunicaţiile lui şi-l "poziţiona" în Marea Britanie! Îl trimisese să curteze casa regală britanică şi insignele din jurul ei. Tocmai găsise scuza perfectă...

O să le trimită mâine consilierilor un mail; să-i informeze şi să-i roage să nu-l deranjeze pe Aleodor decât dacă aveau probleme serioase. Dar tatăl lui Aleodor trebuia să comande în continuare "zeama de memorie". Ani în şir. Nu era o problemă; doar să nu uite, că era om bătrân...

Ce nebunie!

Se lăsă încet în jos pe pernă... Ana era în siguranţă, în penthouse-ul din Lausanne... Îi era somn - şi simţea că rezolvase problemele, aşa că îl lua somnul...

Isamu

Depăşise "momentul Edith Piaf". Acum asculta Celine Dion. Proastă alegere - că jaspul lui era la conac...

Îi era dor de ea. Foarte-foarte dor de ea! Îi venea să se urce-n avion şi să se ducă la ea! Zău că o luase razna rău! Dar n-o mai văzuse de atâtea zile; şi...

N-o mai văzuse din 9 august. Trecuseră trei zile jumate; el simţea că-i vine să se urce-n avion... Deşi ar fi putut să facă videoconferinţă cu ea, că ar fi avut ce s-o întrebe despre Florentina - şi-n plus îi obţinuse steluţa, aşa că puteau vorbi orice... Nu. N-o s-o sune. Nici n-o s-o întrebe ce face. Acum, la unşpe jumate, Biyu se pregătea să iasă din post. Visa la duş, la cină, la pijama, la pat...

Oare visa şi la el, măcar un pic? Aşa cum visa el la ea? Oare ei îi era dor de el?

... Hm! Tocmai se indispusese foarte tare! Iar îşi amintise că, după atâţia zeci de ani, soţia lui nu se obosea să-l sune nici măcar ca să se asigure că nu devenise văduvă între timp! Aşa că...

Aşa că visul lui tocmai se spulberase. Jaspul lui era la conac; iar el nu mai visa la ea. El se indispusese, amintindu-şi de femeia care pur şi simplu refuza să-l suporte în continuare. Aşa că...

Aşa că deschise softul de urmărire. Emiţătorul ei... Telefonul era în Montbelliard. Îl poziţiona... Era în living, la parter. Scan... Era lângă mobilul dlui doctor. La unşpe jumate noaptea, ei pălăvrăgeau în living. Poate avuseseră musafiri! Sau aşteptau musafiri! Nu înţelegea de ce rândunica lui şi mr. Fabre nu erau sus, în dormitor! Era ciudat! De fapt, dacă îşi petreceau timpul împreună fără să rupă patul, însemna că nu era vorba doar de apropierea fizică. Nu era doar o aventură - nici chiar una de-aia "a la long". Dacă aveau ce vorbi, ce pălăvrăgi ore-n şir...

Avea nevoie de veşti din interiorul vieţii lui Fei-Yen. Ca să poată lua o decizie, ca să poată păşi către decizia aia trebuia să ştie ce face ea acum. Cum îi merge ei alături de individul ăla. Luă deci telefonul şi căută numărul băiatului lui.

- Bună seara, tată!

- Bună seara, Liwei. Aşa-i că n-am picat într-un moment nepotrivit?

- Aşa-i. Ai picat exact la ţanc! Am ajuns şi noi acasă şi s-a dus să facă un duş.

- OK. Ce zici - treceţi pe la mine?

- ... Acum?

- Acum, dacă vreţi voi acum! Adică depinde de voi - că eu ştii bine că nu plec de-aici nici dacă aş vrea să plec!

- ... Nu putem să venim acum.

- Mâine atunci?

- Nici mâine.

- ... OK; veniţi când vreţi voi.

- Chestia e că suntem la Paris, cu nişte prieteni. Şi-ar însemna să mergem la aeroport, să căutăm un zbor...

Băiatul lui era la Paris - iar el habar n-avusese de chestia asta! Halal tată! Şi halal mafiot! Habar n-avea pe unde-i umbla şi ce făcea unicul lui copil! Hm...

- Dar, dacă e ceva urgent, pornim spre aeroport!

- Staţi liniştiţi. Mi-era dor de tine! Şi mi-am amintit că încă n-am cunoscut-o pe Amelie...

- Tată... Nu cred că e momentul să vin cu ea.

Ridică mirat sprâncenele...

- Cred că s-ar simţi stingheră, dat fiind că noi avem de vorbit de-ale noastre. Aşa că vin singur. E OK dacă vin sâmbătă?

- Da; e OK.

- Şi nu te superi...

Începu să râdă:

- Ştii bine că e de-ajuns să dau un singur telefon, ca să primesc filmări cu voi...

- Eu te rog să nu-l dai.

- Nu trebuie să mă rogi. Nu-l dau. N-am de ce. Toate la timpul lor!

- Exact. Toate la timpul lor. Vorbim sâmbătă, da?

- Da. Pa, Liwei.

- Pa, tată.

Şi cam atât discutase cu băiatul lui...

Era mai bine aşa. Era mai bine să se îndepărteze de băiatul lui - să reducă contactul dintre ei doi la minimum. Liwei nu trebuia să fie legat de el, mafiot de soi...

N-avea nici o problemă cu genul ăsta de relaţie. Trăise mult timp departe de el; era obişnuit aşa. Şi ştia că băiatul lui, la fel ca şi copiii lui Ştefan, trebuiau să aibă o viaţă "curată". Ei, părinţii, erau "pătaţi"; copiii trebuiau să rămână "imaculaţi". Că nu-i vor urma în afacerile gri - vor avea afaceri albe. Dar îl durea sufletul când se gândea că va rămâne singur... Şi chiar dacă o să rămână totuşi cu Biyu - o să îmbătrânească alături de ea. Şi n-o să poată să n-o trateze, încet-încet, ca pe copilul lui. Era părinte; era normal să aibă copii, să aibă grijă de copii...

Oftă greu şi se ridică - ia să se întindă el pe canapea şi să închidă ochii! Ana era în Lausanne, în paza lui Piao. Rebeca era în siguranţă, copiii erau în siguranţă, Trésor era de negăsit... Şi era aproape miezul nopţii. Era deci de preferat să se odihnească; cine ştie ce se mai întâmpla mâine...

13 august 2020 - joi

Ana-Maria

În sfârşit, ajungea înapoi acasă! În sfârşit! Aşa de rău o indispusese nea Nicu Cărare, că abia reuşise să lipească genele azi-noapte! Mocnise de furie! Şi apoi tremurase de nerăbdare! Ceasul era opt jumate iar ea fremăta - că ajungea acuşi în parcare, alerga în conac şi făceau videoconferinţă! Şi "le-o trăgeau" fraţilor de le mergeau fulgii în toate direcţiile! Abia aştepta...

Toni frână şi opri motorul. Piao coborî primul; coborî şi ea şi porni spre uşă:

- Te rog, pregăteşte laptopul şi anunţă videoconferinţa peste zece minute.

- Imediat. Te poziţionez în birou?

- Da. Ba nu! Nu-nu! Dă-l încoace!

Îi luă gentoiul din mână şi alergă spre uşă:

- Noi stăm în dormitor! În faţa posterului cu noi!

Şi las' că pricepea el cum era chestia aia! Bun! Intră şi ridică tonul vocii:

- Bine v-am găsit! Rebeco, şedinţă în zece minute! Pregăteşte-te!

Thomas ieşi din bucătărie:

- Bună dimineaţa. Dna Rebeca e în vilă.

Serios? Nu era la birou?

- I-a spus dl Ştefan de şedinţă; şi a sfătuit-o să nu stea într-o cameră cunoscută...

Aha! Bun! Porni spre scări:

- Tu ce mai faci? Cum îţi merge?

- Nu prea bine...

Ce prostie! N-avea timp să discute cu el acum! Aruncă peste umăr:

- De ce?

- Pentru că nu pot s-o bat.

Stop! Se răsuci încet... Tânărul era roşu ca racul:

- Dl Ştefan a spus să încerc s-o sărut. Şi apoi să încerc s-o bat.

Aşa... Aa! Începu să râdă:

- Şi crezi că îţi va fi mai uşor s-o săruţi?

Thomas chicoti:

- Mult mai uşor!

- Ba eu cred că îţi va fi mult mai greu. Fă-o invers: întâi o baţi, după care o săruţi. Sfatul meu!

Şi-acum se grăbea rău - că nu voia să se bage ea şi să strice frumuseţe de "şcolarizare" ce făcea Ştefan cu viitorul lor ginere!

Uşa dormitorului era larg deschisă, semn că o aştepta... Intră.

- Haa!

Sări cât colo şi scăpă un ţipăt straşnic!

- Ai!

Ştefan frânase scaunul la timp; acum se sprijinea comod de spătar şi râdea, mulţumit de sperietura straşnică pe care i-o administrase nevestei lui...

- Eşti rău!

- Sunt!

- Să nu mai faci!

- Bine, nu mai fac...

- Vorbesc serios! M-ai speriat îngrozitor!

- Păi ăsta era şi scopul!

- O fi fost! Da' tu te-ai gândit că puteam să scap măgăoaia? Şi-o făceam zob?

- N-o făceai.

Ei, nu! Ba da! Dacă ar fi azvârlit cât colo cu laptopul, ar fi putut să spargă şi ecranul, şi cutia craniană! A lui, nu a ei! Puse gentoiul pe masă şi apucă spătarul scaunului. Nu putea să mute masa, că se prindeau consilierii de "şmecherie"; dar scaunele puteau sta mai în stânga! Le aranja, grăbită... Scaunul se apropia... Ştefan zâmbi:

- Te-ai supărat chiar aşa de tare?

- M-am speriat îngrozitor!

- Deşi ştiai că sunt în dormitor!

- Nu ştiam că eşti în dormitor. Am presupus că eşti în dormitor. La fel de bine, puteai fi în birou!

- Vino încoace.

O spusese pe un ton extrem de serios, aşa că lăsă baltă "redecorarea" şi se aşează pe scaunul indicat...

- Eşti agitată. Pentru că eşti speriată.

O cunoştea mult prea bine! N-avea secrete faţă de el! Ştefan o cunoştea incredibil de bine...

- ... Şi mie mi-e frică să n-o omoare. Dar mizez pe discuţia mea cu ei - aia în care le-am promis că la anu' sunt al lor.

- Eu nu ştiu cum or să reacţioneze la cuvintele Rebecăi.

- Eu ştiu. Or "să piardă" copilul. De returnat, nu-l mai pot returna. De ucis, n-au voie să-l ucidă. Tot ce pot face, în situaţia lor, este să se îndepărteze de ea cu paşi mici - ca şi cum n-au ştiut nimic, n-au plănuit nimic, n-au fost implicaţi...

Oftă greu:

- Şi dacă, totuşi, o omoară şi-o îngroapă undeva în pustiu?

- N-or s-o omoare.

Şi era aşa de sigur pe el... Aprobă şi ea:

- N-or s-o omoare.

- De ce ai mutat scaunele?

- Ca să se vadă posterul cu noi.

- De ce?

Nu înţelegea ce-avea cu ea! De ce-o interoga aşa? Ce voia să spună? Să spună limpede ce-avea de spus! Ştefan zâmbea:

- Devii răutăcioasă. Şi nu-i bine să devii răutăcioasă, după ce l-ai lăsat pe Andrei să prindă speranţă, l-ai lăsat pe Gabriel să te care pe braţe, l-ai snopit în bătaie pe Vasilii şi te-ai apucat să le omori tatăl cu blesteme. Posterul cu noi ar fi o exagerare.

Aici cam avea dreptate...

- Mai ales că, săptămâna viitoare, o să vrei să le faci o vizită. Nu uita - atâta timp cât suntem legaţi de ei, avem faţă de ei şi drepturi, şi obligaţii.

Avea dreptate; aşa că se aplecă şi-l sărută. Şi zâmbi:

- Hai să pun scaunele la loc şi să urnim şedinţa. Că nu se cade să întârziem tocmai noi!

- Categoric! Eu mă duc să-mi aranjez pletele.

Daa, sigur, ca să fie telegenic...

Diamant

Şedinţa era paşnică. Era normală. Dădeau raportul, puneau întrebări, îşi primeau răspunsurile şi-apoi ascultau ordinele. Şi pe urmă se duceau fiecare la treaba lui. El nu prea avea treabă după şedinţă; în ultimul timp, se-nvăţase să zacă în Aurari şi să-şi lase consilierii "să se ocupe". Destul de păguboasă atitudine; dacă-l afla Ştefan...

Cei doi consilieri noi erau constipaţi. Imre era un pic emoţionat; Vlatko stătea pe-o plantaţie întreagă de morcovi cu vârful în sus. Din câte-şi amintea el, era a doua şedinţă de-asta "extinsă" la care participau ei doi. Încă nu aveau uşurinţa exprimării. Încă nu pupaseră mâna şefului. O să-i spună lui Ştefan să-i cheme la conac - ca să facă şi "cutuma" aia şi să intre şi ei în normalitate! Privind ecranul plin de ferestruici, se vedea de la trei poşte că ei doi aveau o problemă...

Consilierii vechi erau "normali". Erau ca de obicei. Angel părea foarte sigur pe el - şi luase primul cuvântul, probabil ca să se asigure că "prindea" şi el nişte şefă la următorul ei turneu! Urmase el - care-i asigurase că se descurcă de minune, că are situaţia sub control... Că pe el Ana putea să-l sară. Nici n-avea el cine ştie ce afaceri gigantice! Ce făcea, făcea pe firmele mici - care erau ale lui. Şi care aveau un contract baban în derulare cu firma de consultanţă a vărului lui... În fine!

Angel era stăpân pe el; Alexander era şi el calm. Isamu era acelaşi

Isamu dintotdeauna. Doar Părintele părea obosit. Probabil că îl storceau insignele alea britanice "la greu"! Avea cearcăne - de parcă lorzii discutau afaceri numai noaptea, sau...

Raina lui nu spunea nimic. Ea îl avea pe Ştefan acolo - şi-i semna el toate dosarele, instantaneu. Ea n-avea de ce s-o solicite pe Ana - fiindcă Ana era mai tot timpul lângă Ştefan... Raina lui o să facă vorbe mari azi. Iar el habar n-avea ce vorbe o să audă. În orice caz, trebuia să fie atent, să nu le strice lor şmecheria - Anei şi soţiei lui. Era atent, era pregătit să urle - fie de durere, fie de bucurie... Aştepta. O privea lung şi aştepta...

Rebeca

Privea ecranul cu atenţie. Aştepta. Urmărea firul discuţiei şi aştepta. Consilierii îşi făcuseră raportul; Ştefan le dădea ordinele. Afacerile mergeau înainte la viteză constantă - şi aveau sarcină să încerce măcar să le revigoreze, să le aducă la nivelul lunii iulie. "Ehei, şefule - ce vrei tu, o să se-ntâmple prin septembrie, aşa..." Tăcea şi asculta...

Aha! Luă pixul şi clipboardul şi notă şi ea programul Anei. Luni, regina îi va vizita, în ordine, pe Lucia, Vlatko, Imre şi Andrei. Dormea la Volgograd; de dimineaţă discuta cu Gabriel, după care "ţopăia" la Luka, Alexander şi Angel. Şi dormea în Portugalia. Şi-atât. Restul se subînţelegea; miercuri, regina revenea la conac. La soţul şi fata ei. La familia ei, la problemele ei...

Ştefan întreba cine are probleme. Nimeni nu avea probleme. Cine are întrebări? Nimeni, evident! Îl vedea aprinzându-şi o ţigară... Ana sparse tăcerea:

- Am şi eu o veste. Ieri, Rebeca a primit la conac un plic fără expeditor; doar cu destinatar. Iar în plic era indexul unui copil.

Angel scăpă o înjurătură, în spaniolă. Alexander se încruntase îngrozitor...

- Testele au dovedit că nu e degetul fetiţei ei. Dar faptul în sine - faptul că au început să dezmembreze copii - pe mine una mă pune pe gânduri. Scrisoarea nu conţine nici un mesaj. Nici o recompensă. Poate fi felul lor de a ne anunţa că următoarea bucată de copil va fi tăiată din Trésor; poate fi felul lor de-a ne testa capacitatea de reacţie. În orice caz - aveţi în continuare sarcina de a o căuta pe Trésor. Repet acum cuvintele pe care le veţi repeta voi către afacerişti, prieteni şi duşmani: indiferent cum vor decurge lucrurile şi care va fi finalul, eu voi face două lucruri - îmi voi recupera nepoata, vie sau moartă, şi voi pedepsi înzecit fiecare rău adus copilului. Am fost îndeajuns de limpede?

Ei aprobau. Ea dădea afirmativ din cap şi-şi privea soţul...

- Eu personal mă voi asigura că Trésor va reveni la conac. Şi voi pedepsi exemplar fiecare palmă şi fiecare şut şi fiecare tăietură şi răcnet la care a fost supusă nepoata mea.

Ana se aplecă spre masă şi stinse ţigara. Mm, ce furioasă era! Ştefan oftă scurt:

- Dacă nu mai aveţi întrebări...

Ridică scurt mâna:

- Şefu', pot să fac şi eu un anunţ?

- Te rog.

Acum era acum... "Hai, Rebeco - sparge misterul şi întoarce-le fraţilor spatele!"

- În martie, ţinta atacului de la conac eu am fost - nu fetiţa mea. Eu nu cred că degetul pe care l-am primit ieri prevesteşte începutul ciopârţirii fetiţei mele. Cred că degetul a fost menit să mă determine să-mi zbor creierii.

Ştefan se grăbi s-o întrerupă:

- Asta ar fi o posibilitate doar în cazul în care ai fi labilă psihic. Şi nu eşti.

- Lucru pe care ei nu ştiu. Cred că au încercat să afle cum stau cu nervii...

Şi-i privea lung, încercând să-şi ordoneze cuvintele... Zâmbi:

- Vă mulţumesc, tuturor, pentru eforturile pe care le faceţi ca să-mi găsiţi fetiţa. Şi vă asigur că, indiferent când şi cum se va întoarce Trésor, n-am să-mi pun capăt zilelor.

- Foarte bine! Stai liniştită, că o să se întoarcă cu bine!

- Da-da! Ţi-o găsim noi - o să vezi!

- Aşa, Rebeco! Fii tare! Le dăm noi de cap - şi-atunci să te ţii!

Erau nişte drăguţi, erau sufletişti... Nemernicii ăia doi erau printre cei mai înfocaţi susţinători ai întoarcerii lui Trésor la conac... Se ridică - şi se aplecă, să se vadă în cadru:

- Puteţi să le spuneţi tuturor că, indiferent ce se va întâmpla de-acum încolo, eu n-am să-mi pun capăt zilelor. Pentru că am o motivaţie extrem de puternică să n-o fac.

Arătă spre ecran:

- Acolo e soţul meu...

Diamant îi făcea cu mâna, zâmbind reţinut... Puse mâinile pe burtă şi începu să râdă:

- Iar aici este tizul lui şefu'. Aşa că n-am s-o fac. N-am să-mi pun capăt zilelor.

Difuzoraşul laptopului zbârnâia, solicitat la maximum. O aplaudau, îi strigau tot felul de felicitări, Angel fluiera "ca pe stadion", Lucia răcnea ceva gen "bravo"... Luă postura gravidei şi-şi mângâie băieţelul imaginar preţ de câteva secunde. Şi-apoi se aşeză şi-şi privi soţul. Diamant râdea; îşi pusese mâinile-n cap şi râdea, roşu tot...

Ana aplauda şi ea. Şi era fericită - adică părea fericită. Ştefan râdea şi el - şi băga chiar acum degetele-n gură şi fluiera aşa cum ştia el... şi domolea uralele şi urările şi încurajările şi aplauzele... Le făcu semn să se oprească; şi continuă:

- Indiferent cum se va întoarce fetiţa mea - viaţa mea merge înainte. Pentru soţul meu. Şi pentru băieţii noştri.

Diamant se repezi şi prinse ecranul laptopului - şi răcni:

- Făă! Sunt gemeni?

Negă, privindu-l dintr-o parte, aşa, şi amintindu-i discuţia lor despre cum o să aibă şi el doi băieţi, aşa ca Ştefan...

Habar n-avea ce părere aveau fraţii Donichioiu. Habar n-avea cum reacţionaseră - nu urmărise asta. Şi ea înregistra şedinţele. O să revadă imaginile şi...

Şi, nu - n-o să le revadă. O să-i lase pe ei să analizeze frame cu frame. Ştefan o să pună un psiholog să studieze semnele corporale, Isamu o să trimită înregistrarea lui la Nisa, la "decodat"... Ea n-o s-o mai privească. Soţul ei era fericit - râdea, cu palmele pe obraji, şi strălucea de fericire. Şi nu era, totuşi, decât o minciună. Iar el ştia că era o minciună...

"Stai liniştită, iubita mea - atâta timp cât te am pe tine, nu-mi mai doresc altceva de la viaţă. Doar pe tine." Aşa-i spuneau ochii lui, fericiţi că regina raiului lui n-avea nevoie decât de el...

N-o să-şi zboare creierii. Indiferent câţi copii or să-i mai fure nenorociţii ăia doi. Atâta timp cât îl avea pe Diamant al ei, n-o să-şi zboare creierii.

Isamu

Şedinţa se terminase acu' vreun sfert de oră. Aştepta; ştia că urma şedinţa restrânsă - cea cu el şi ei doi. Cacealmaua Rebecăi fusese impecabilă; reacţia lui Diamant fusese impecabilă. Ochii şi urechile lui Shen Qiao erau orientate spre Rusia. Iar el aştepta apelul lor. Aştepta şi fuma; sufla tacticos fumul, întrebându-se în ce măsură planul Anei semnase sentinţa micuţei brunete cu ochi albaştri...

Aha! Gata - îl solicitau, pe linia Chinei. Se grăbi să apese Yes şi-şi puse căştile. Softul decripta ceea ce încriptase înainte să părăsească laptopul lui Ştefan; o să aibă o întârziere de-o secundă, maxim două. Or să se-nţeleagă mai greu... Uite-i! Oftă greu:

- Rebeca ce face?

- A luat un calmant şi încearcă să adoarmă. Mă îndoiesc că reuşeşte; dar...

"Dar n-am ce să-i fac." Într-adevăr, Ana n-avea ce să-i facă...

- Iar Diamant?
- El e bine. Sunt copiii la el...

Dacă-şi imagina ea că copiii Safirei "rezolvau problema", se înşela amarnic. Dar nu asta trebuiau să discute ei acum. Atacă subiectul în forţă:

- Am revăzut momentul anunţului. Andrei a înlemnit; Gabriel a fost mai calm ca niciodată. Şi amândoi au mimat bucuria.

Ştefan aprobă:

- Asta am observat şi eu. Şi asta, şi scurtul moment de panică al lui Andrei.

Într-adevăr, mezinul avea o problemă cu reacţiile. Nu şi le putea stăpâni perfect, cap-coadă. "Rata" începutul. Îi scăpa o clipă de panică, după care se controla impecabil. Pentru un ochi "antrenat", care ştia ce să caute, clipa aia dezvăluia tot adevărul... Ana oftă greu:

- Mă îngrijorează Andrei. În doar câteva zile, a încasat nişte lovituri dure. Moartea lui Leonard, adevărul despre Florentina, refuzul ofertei de înrudire, anunţul Rebecăi...

- Mă îndoiesc că Trésor e în mâinile oamenilor lui. Adică am sentimentul că Gabriel s-a ocupat deja de asta - iar paza fetiţei nu mai ascultă de ordinele lui Andrei.

- Ce te face să crezi asta?

- Faptul că s-a grăbit să asculte de rugămintea Florentinei şi-a trimis fotografia. Şi-apoi şi filmarea. Răpitorii nu trimit reminder-e; nu aşa, neînsoţite de solicitări ferme. Şi nu trimit nici cacealmale cu amprente şi ADN. Simt că Gabriel a luat în mâinile lui frâiele ălora; iar calculul ăsta mă linişteşte mult.

Ştefan aprobă:

- Şi eu sunt de părere că Gabriel e mai cerebral şi mai calculat decât Andrei. El nu reacţionează niciodată după primul impuls. Şi calculează întotdeauna trei mutări în avans. Ştie deja că, dacă îi trimite Rebecăi o ureche sau un deget "de-adevăratelea" n-o să obţină absolut nimic. Are deja confirmarea faptului că cumnată-mea "n-a scăpat copilu' din burtă" când a văzut degetul-cacealma. Şi nu e genul care bisează. Tind să cred că o să se descotorosească de ea. Şi cum e riscant să le spună s-o abandoneze la marginea unui oraş, cred că o să se gândească la altă soluţie.

Îşi aprinse o ţigară şi privi lung spre camera video...

- ... Cheng e în ceafa mercenarilor. Ar găsi-o în maximum 24 de ore. Primul lucru pe care l-ar face după ce ar recupera-o ar fi s-o injecteze şi să-i stoarcă memoria de scurtă durată. Iar ea s-ar putea să ştie unele detalii care să indice spre el - spre cel care transmite ordinele. Aşa că Gabriel o să încerce să-i aranjeze vânzarea şi-o să se gândească la o modalitate de a-i "pierde" pe băieţii lui Cheng preţ de-o oră. Atât le trebuie - 60 de minute. 10 minute tranzacţia; 50 de minute aducerea sosiei şi refacerea grupului, ca şi cum nimic nu s-a întâmplat.

Aprobă şi începu să noteze ceea ce auzise:

- O să-l informez pe Cheng - să ştie că există şi posibilitatea asta...

- Spune-i că, în clipa în care Gabriel a abandonat-o, Trésor e în pericol. Indiferent câte vrăji face mătuşa mea, indiferent câte maţe atârnă Ana pe lustre - Trésor va fi vândută într-o ţară baltică. Una în care eu n-am afaceri. Ţările baltice sunt sub influenţa Rusiei. Iar ei sunt puternici în Rusia. Iar cumpărătorul o să se grăbească să-i schimbe fetiţei fizionomia - că dă bani pe ea ca s-o folosească în scopul obţinerii de profit. Eu sunt doar o legendă acolo; aşa că e posibil să-i rupă mâinile, să-i scoată ochii, s-o ardă cu acid...

Nota, grăbit - şi mai trăgea o linie şi scria ***"Shen Qiao - telefon - Rusia - protecţie Trésor"***. Să nu uite să-l pună să anunţe absolut toată Rusia că fetiţa nu trebuia rănită! Ştefan avea dreptate - în ţările baltice, el era o legendă şi-un set de poze frumoase. Şi-atât. Ăia trebuiau să se teamă de propriii şefi; aşa că...

Ana se ridică:

- Mă duc să-l sun pe Diamant.
- Ai grijă de pe ce-l suni!

Regina aproba şi se îndepărta... El nota şi se simţea privit lung chiar şi aşa, prin camera video şi monitor şi sateliţi şi servere chinezeşti...

Diamant

Era un dezastru! Nu se putea opri! Bocea de-un sfert de oră - de când se terminase videoconferinţa! Nea Dumitru "fusese informat" apropo de cacealmaua Rainei, aşa că Azur şi Agata îi apăsaseră soneria la nici cinci minute după ce bufnise-n plâns şi desigilase sticla cu whisky...

Azur stătea lângă el pe canapea - şi-l ţinea pe după umeri. Îl bătea uneori cu palma, împăciuitor; mai ales atunci când fetiţa lui număra cărţile şi "spunea de bine". Ea vedea că Trésor se-ntoarce înainte de sfârşitul anului. Nu mai apărea în dreapta - ultima carte, cea mai îndepărtată de el şi Raina. Se mutase o poziţie. Era penultima carte acum. Făcuse un pas spre casă. Vestea asta nu-l ajuta nicicum să se liniştească...

Soneria piui - iar Azur ordonă:

- Deschide!

Da' ce-avea cu sor-sa, de lătra aşa la ea? Agata ţâşnise spre uşă... Palma băiatului lui îl bătea uşurel... Vocea feminină gâfâi:

- Ana.

Poftim?... Meili era. Venise în goană. Îi întindea telefonul ei... Ana îl sunase pe telefonul ei! Se grăbi să-l ia:

- Da!
- Diamante, sper că eşti cuminte...

Se sprijini de spătarul canapelei şi-şi trase neaoş mucii:

- Sunt cuminte. Stau cu copiii aici. Şi beau whisky.
- Nu dispera. Opinia e unanimă - or să se descotorosească de ea. Iar Cheng e în ceafa lor.
- Ştiu. Nu disper. Dar mă gândesc la nevasta mea... Ce face? Plânge?
- Nu. A luat un calmant şi s-a culcat.
- ... Te rog, n-o lăsa singură.
- Nu e singură.

Bun! Dacă stătea cineva cu Raina, atunci era bine... Oftă greu:

- Las' că o să fie bine! O să se-ntoarcă ea!
- Bineînţeles că o să se-ntoarcă! Păi eu ce-ţi zic - nu-ţi zic că se-ntoarce?

Ba da, aşa-i zicea încă din martie... Se grăbi să insiste:

- ... Să aveţi grijă de Raina mea! Vă rog!
- Avem cea mai mare grijă de cumnata noastră.

Ei bine, da - acum era un pic mai liniştit... Zâmbi şi-şi şterse lacrimile:

- O să-i pun numele Ştefan.
- Păi atâta-ţi trebuie - să-i zici Lăcătuş!

Începu să râdă - era teribilă...

- Cumnate, eu zic să pui dopu' la locul lui şi să iei un calmant. Şi să te odihneşti, ca să-ţi treacă. Conform cu planul ăsta nou, azi poţi să stai să sărbătoreşti vestea cea mare; da' mâine trebuie să hălăduieşti prin Bucureşti, cu gura până la urechi şi ochii sticlind de fericire. Şi să fii credibil.
- Şi-o să fiu foarte credibil. La aşa veste mare, nu puteam cinsti cu Cola - nu?
- Aşa-i - nu puteai cinsti cu Cola...

Avea senzaţia că făcuse o prostie - şi tocmai îi amintise de sucul ăla pe care-l picuraseră nemernicii care-i batjocoriseră fata... Ce perioadă nenorocită aveau şi ei! Familia lor! Ce rău se izbiseră de fundătura aia... Oftă greu:

- Vorbim, cumnată.
- Vorbim, cumnate.

Închise şi-i returnă telefonul:

- Mulţumesc.
- Cu plăcere.

Meili ieşea; Agata o conducea... Îşi privi lung băiatul:

- Auzi ce zice Ana - nu care cumva să-i pun numele Lăcătuş...

Azur zâmbea şi aproba - şi era un pic îngrijorat...

Mai bine să ia un calmant şi să se culce. Că, vorba ei - trebuia să facă cumva să redevină om până mâine! Iar mâine trebuia să hălăduiască prin Bucureşti. Şi trebuia să fie atent şi alert - că hălăduia cu băiatul regelui...

Florentina

Yala se descuia din nou...

Prânzul i-l adusese Biyu; îi spusese ea că Thomas avea treabă cu Luis, aşa că nu putuse să vină personal... Iar acum, seara, uite că venise mai târziu. Ori începuse deja toamna şi se însera mai devreme, ori venise el îndeajuns de târziu ca să fie semiîntuneric... Îi auzea paşii urcând treptele... Presimţea că iar o să-l audă cerându-i să-l privească, iar ea n-o să poată decât să plângă...

Foşnea, schimba tava...

- ... O să-ţi aduc şi-o geacă. Cică de mâine se cam strică vremea...

Aprobă cu capul - el era bun cu ea, avea grijă de ea, iar ea... Ea nici măcar nu-l observase! De nouă ani de zile, ea nu-l observase...

- ... Ieri a fost nasol de tot; dar s-a terminat cu bine. Iar azi părinţii tăi le-au dat lovitura de graţie.

Aha... Păi, bravo lor. N-o prea interesa subiectul...

- Ieri dimineaţă, dna Rebeca a primit un plic. Iar în plic era un deget de copil.

Oo, Doamne! Rebeca primise un deget de copil! La 24 de ore după ce Andrei venise cu inelul cu diamant bleo şi fusese refuzat! Doamne, ce nenorocire! Ce nenorocire...

- Dl Ştefan s-a mişcat foarte repede; l-a trimis pe dl Piao s-o adoarmă pe dna Rebeca şi a trimis degetul la Nisa. S-a demonstrat că nu era ADN-ul ei; era degetul unui băiat. Dna Ana s-a dus de urgenţă la protectorul vostru... Iar azi, de dimineaţă, au făcut şedinţă cu toţi consilierii. Dna Ana le-a spus despre deget... Şi apoi dna Rebeca s-a ridicat şi i-a anunţat că, indiferent ce-o să se-ntâmple cu Trésor, ea n-o să se omoare. Pentru că are de ce să trăiască; are un bărbat... Şi-l are şi pe tizul dlui Ştefan în burtă.

Cee?

... Rebeca era gravidă... Rebeca îl iubea pe Diamant îndeajuns de mult ca să-l pună mai presus de ea însăşi; şi cum Diamant îşi adora reginuţa, iar reginuţa cine ştie pe unde era şi dacă mai trăia, Rebeca încerca să-i dea lui Diamant un nou motiv ca să-şi ducă viaţa pe picioare. Şi rămăsese gravidă. Deşi suferea mult, că era fetiţa ei...

Rebeca îl iubea enorm pe Diamant. Nu putea trăi fără Diamant. Nici el nu putea trăi fără ea. Deşi locuiau la mii de kilometri distanţă, ei nu puteau trăi unul fără celălalt. Ar fi plâns după copii; dar ar fi trecut peste pierderea lor. Împreună. Asta era o dragoste adevărată... O dragoste sinceră, puternică, enormă...

- Şi, după şedinţă, dna Rebeca s-a dus să se culce. Iar mama a stat cu ea. Iar eu şi tata am făcut ciorbă...

Thomas chicotea, vesel; ea nu zâmbea, nu ofta, nu plângea... Ea se gândea la dragostea aia uriaşă - şi se întreba dacă ea o să-l iubească vreodată pe Thomas aşa de mult cum îl iubea Rebeca pe Diamant. Nu ştia dacă acum îl iubeşte. Nu prea ştia ce-i dragostea - şi dacă iubise vreodată. Era într-un talmeş-balmeş înfiorător şi nu mai ştia...

- Te rog, ridică privirea din pământ.

Nu. Nu putea să facă asta. Nici măcar ca să se uite pe geam afară! El o iubea pe ea; ea habar n-avea dacă ceea ce simţea ea era dragoste...

- ... Florentina, uită-te la mine.

Nu putea să se uite la el...

- ... De ce nu vrei să te uiţi la mine?

Oftă greu - că trebuia să-şi dezlege odată gura şi să vorbească! Şi şopti:

- Nu pot. Vreau, dar...

- De ce nu poţi?

Nu prea putea să-i spună... Şi totuşi!

- ... Mă simt vinovată...

- Te simţi vinovată pentru ceea ce s-a întâmplat?

- ... Şi asta... şi pentru că...

- Eu ţi-am făcut vreodată ceva, ca să mă pedepseşti aşa?

- ... Nu pot...

- ... Te simţi vinovată faţă de mine?

Aprobă grăbită...

- Şi vrei să te bat?

Poftim?

- Vrei să te ridic de-acolo şi să te iau la o serie de palme şi de şuturi şi de înjurături în toate limbile pământului? Dacă eu te bat bine de tot pentru ceea ce s-a întâmplat cât ai lipsit de la conac, crezi că o să fie mai bine? O să-ţi treacă sentimentul de vinovăţie?

Nu prea ştia dacă... Nu. N-o să-i treacă. Şi ar fi trebuit să-i spună asta - că el vorbea cu ea şi se aştepta la un dialog, nu un monolog... Oftă din nou:

- N-o să-mi treacă niciodată...

Thomas oftă şi el:

- Tatăl tău mi-a spus să încerc să te sărut. Şi-apoi, dacă asta nu funcţionează, mi-a spus să te bat.

Tati al ei îl învăţase s-o sărute - sau s-o bată...

- Dar n-am să fac asta. N-am să încerc să te sărut. Pentru că, dacă eşuez, dacă n-o să-ţi treacă cu sărutul, va trebui să te bat. Şi-asta chiar nu pot să fac. Şi nici nu vreau să fac. Nu vreau să te lovesc, nu vreau să te sărut atunci când tu nu vrei să fii sărutată...

Îşi acoperi capul cu braţele - nu mai ştia ce să facă! Şi nici ce să spună! Şi nu mai ştia cum era bine! Voia să fie al ei, dar ea...

- ... Aşa că o să fac altceva. N-am să-ţi mai vorbesc. Şi poate c-o s-o rog pe Biyu să urce ea cu mâncarea.

Îl supărase. Rău! Îl făcuse să se simtă inutil, neavenit... nedorit... Îl redusese la zero. Ea nu făcea nimic din ceea ce-i cerea el. Mâncase, dar o făcuse ca să supravieţuiască. Se oprise din plâns - dar reîncepuse să plângă, deşi el o rugase să nu mai plângă...

Auzi un foşnet, un pocnet slab...

- ... Cred că e mai bine aşa.

Thomas pleca, iar ea nu putea să-l oprească - fiindcă l-ar fi oprit degeaba, de vreme ce nu putea să-l privească, sau să-i vorbească, sau să-l sărute...

Îi era ruşine de el. Îl dezamăgise. Şi făcuse o grămadă de tâmpenii, una mai mare ca alta - şi nu se gândise nici o clipă să vină aici, la el, şi să-l roage s-o salveze. Nu se dusese la părinţii ei să le spună că-l vrea pe el... N-o făcuse nici chiar atunci când i-o ceruse el! Şi-atunci...

Oftă greu şi se lungi pe şezlong. Nu-i mai ardea nici de mâncare, nici de vorbit, nici de gândit, nici...

Probabil că o să facă tot posibilul să adoarmă odată. Şi-or să vorbească mâine. Poate până mâine îi venea o idee, sau îşi făcea un plan, sau... Sau poate-i trecea lui - şi se hotăra s-o lase să fie supărată până-i trece de la sine, sau...

Trebuia să se ridice - să-şi împletească părul, să înghită măcar pastilele...

Oare ea îl iubea pe Thomas? De ţinut la el, ţinea mult! Că era practic singurul pentru care se îngrijora - să nu-l supere, să nu-l deranjeze cuvintele ei, să nu-l pedepsească tati al ei, să nu păţească el ceva... La petrecerea colegului lui, se gândise să stea numai lângă el - să nu-l ochească vreo colegă... Dar oare îl iubea? Nu ştia. Problema "iubirii" era o necunoscută perfectă pentru ea. Nu simţea dragostea celor din jur, nu simţea propria dragoste pentru oamenii din jur...

Avea ceva. Se-ntâmplase ceva cu ea. De când îl văzuse pe Sebi atârnat de cârlig, de când văzuse filmările şi conversaţia aia pe hârtie, parcă nu mai simţea...

14 august 2020 - vineri

Sami

Luă geanta şi se strecură uşurel afară din camera lui. Şi porni pe hol, pe mijlocul mochetei, spre scări. Încerca să nu foşnească... Să nu-l audă Ştefan, care avea un somn incredibil de uşor...

Era linişte în conac. La şase dimineaţa, era o linişte aproape perfectă. Cobora treptele şi începea să audă sfârâitul din bucătărie... El nu pornise spre micul dejun; aşa că împinse uşurel uşa şi ieşi în curte.

- Bună dimineaţa.

La naiba! Uitase complet de pază! Tânărul îi zâmbea; zâmbi şi el:

- Bună dimineaţa.

Porni spre turn. Era, bineînţeles, urmat; el se apropia de tânărul din dreptul uşii turnului şi-şi dădea seama că pe Biyu ar fi convins-o să-l lase să facă o "vizită neautorizată" - dar pe el...

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.
- Am venit să văd ce face Florentina.
- Florentina doarme.

Era "de neclintit"... El nu putea minţi - nu-i putea spune că Ştefan autorizase vizita asta, din simplul motiv că ştia cum ar fi gândit Ştefan când afla... Tânărul încercă să pară amabil:

- Vreţi să-l sun pe şefu', să-i spun că aţi venit să
- Nu; lasă-l să doarmă. Mă-ntorc la o oră omenească...

El zâmbea, paznicul Florentinei zâmbea... Se răsuci scurt şi porni înapoi, spre conac. La naiba! Nu-i reuşise şmecheria...

Pe de-o parte, era normal să fie aşa. Băieţii ăştia de aici trecuseră prin atacul din martie. Adică ştiau că, în martie, colegii lor muriseră împuşcaţi în frunte. Şi aveau ordine clare. Şi nu voiau să moară. Pe de altă parte, băieţii ăştia îi erau loiali contelui. Aveau un singur şef - pe Ştefan. Şi ştiau ce păţea cel care îi încălca ordinele - era trimis "la treburile lui". Şi cum viaţa de-aici, de la conac, era cel mai minunat serviciu de pe planetă, iar contele plătea foarte bine...

Intră în conac, lăsă geanta pe masă şi intră în bucătărie:

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.
- Thomas s-a trezit?
- Da. Îl chem imediat!

Se grăbi s-o urmeze spre cămăruţă; iar Thomas îl văzu imediat, pe deasupra capului mamei lui. Urmă un schimb de replici "pe limba lor"; iar Florina ieşi şi închise uşa...

- ... Am fost la Florentina; dar nu m-au lăsat să urc.
- Dacă nu le spune dl Ştefan să vă lase să urcaţi, n-or să vă lase.
- Ştiu. Recunosc - am încercat să trişez. Am vrut să-i iau tensiunea şi să văd cum se simte.
- Se simte bine. Mănâncă tot ce-i duc, îşi ia pastilele...
- Sufleteşte se simte bine?

Capul brunet negă încet:

- Nu. Nu ridică privirea din pământ. Îi smulg cuvintele cu cleştele... O simt în permanenţă în pragul plânsului. Iar aseară mi-a spus că se simte vinovată faţă de mine.

Tânărul se întristase... Oftă greu:

- Într-un fel, ar trebui să te bucure asta. Îi pare rău că a făcut ce-a făcut. Ştie că te-a făcut să suferi; şi suferă pentru suferinţa ta.
- Mie mi-e frică să nu-şi închipuie că n-o mai vreau! Sau că, cine ştie - plănuiesc s-o iau de nevastă ca să mă leg de dl Ştefan! Sau ca să-i spăl ei ruşinea!
- Nu cred că se gândeşte la asemenea prostii.

Thomas ştia ce ştia - şi părea imposibil de clintit din fixaţia lui...

- ... Dacă ai senzaţia că insistenţa ta nu duce nicăieri, poate-ar fi bine să-i arăţi că ai renunţat. Ca să se panicheze şi să iasă din blocaj.
- Am ameninţat-o că nu mă mai duc la ea. Dar mi-e frică să fac asta. E la 15 metri înălţime - şi toate geamurile alea se deschid larg!
- Florentina n-ar face niciodată aşa ceva.
- Florentina nu e aşa de puternică cum o credeţi dvs.

Tot ce se poate! El o cunoştea, totuşi, cel mai bine...

- ... Dl Ştefan a spus să încerc s-o sărut. Şi, dacă nu reuşesc, să-ncerc s-o bat. Dar nu pot să fac asta. Nu ştiu de ce...
- Eu ştiu. Nu poţi face mai mult decât ai făcut deja. Simţi nevoia să te opreşti - şi să vezi ce-ai obţinut cu toate eforturile pe care le-ai depus. Ai nevoie de o confirmare a bănuielilor tale. Tu i-ai demonstrat ei ce era de demonstrat. Acum e rândul ei să-ţi arate ce simte pentru tine. Iar ea se simte vinovată faţă de tine - şi nu poate decât să plângă şi să fugă de tine. Ştiu, e cea mai nenorocită perioadă din viaţa noastră, a bărbaţilor...

Tânărul roşise un pic... Oftă greu:

- Până acum, tu ai fost cel care-a alergat după ea. Ea a fost prinţesa - nu? Ea a fost întotdeauna prinţesa... Poate a venit momentul să-i arăţi că sunteţi egali, sufleteşte vorbind. Şi că, aşa cum ea are dreptul să iubească şi să sufere, şi tu ai aceleaşi drepturi ca şi ea. Şi ai dreptul, atunci când vine vorba de suferinţa sufletului tău, să încerci să te protejezi - şi să te întorci cu spatele la răceala ei.
- Mi-e frică.
- Să nu-ţi fie. Dacă te iubeşte, nu te va lăsa să te îndepărtezi de ea. Dacă, însă, o să descoperi că nu încearcă să te oprească... Poate e mai bine să afli acum lucrurile astea. La urma urmei, sunteţi egali - nu? Iar căsnicia se construieşte pe sentimentele a doi oameni - nu pe-ale unuia singur.

Avea senzaţia că Thomas abia aştepta să-l vadă plecând - ca să nu-l mai audă spunând lucruri care, în clipa asta, îl înfricoşau prin adevărul pe care-l exprimau...

- ... Asta e părerea mea. Las-o să se gândească la toate. Ştefan n-a încuiat-o degeaba acolo; ştie că e bulversată iar amintirile care-o chinuie sunt încă puternice. Ea ştie că tu ştii totul - şi relaţiile frumoase cu cei doi, şi minciunile pe care le-a spus, şi agresiunea prin care-a trecut fără voia ei. Las-o să-şi limpezească mintea. Atunci când va ajunge la o concluzie, o vei afla şi tu. În orice caz... Florentina e o fată inteligentă. Nu cred că o să-i ia mai mult de 48 de ore ca să ajungă la concluzia aia.

Thomas aprobă; aşa că se grăbi să iasă, să-şi ia geanta şi să urce iar treptele. Păşea încet, să nu-l audă Ştefan...

Închise uşa camerei lui şi zâmbi: în 48 de ore, Florentina îi va arăta lui Thomas că nu vrea să-l piardă. Şi-apoi o să realizeze că era îndrăgostită lulea...

Ana-Maria

Biroul Luciei mirosea a vanilie. Îi făcea poftă de cremşnit. Se pregătea să-şi pună consiliera să comande patru tăvi mari cu prăjitură cremoasă, rece ca îngheţata...

Piao bombăni ca pentru el:

- Vine.

Bun! Se ridică şi se apropie de fereastră. Era curioasă să vadă sosirea dlui Andreasi...

Ricardo Andreasi călătorea şi el cu blindata. Dar avea o singură maşină-escortă. Nu-i trebuiau mai multe. Nimeni nu voia să-l vadă mort; că cine ştie cine moştenea maşinile de spălat! Schimbarea şefului maşinilor de spălat era întotdeauna riscantă. Mai ales atunci când ele funcţionau foarte bine... Zâmbea şi privea lung costumul impecabil, freza proaspăt aranjată la hair-stilist, paşii un pic grăbiţi... Reveni la masă, scoase o ţigară... şi-o băgă înapoi în pachet - că doar n-o să-l întâmpine cu fumigena-n colţul gurii, nu? Nu se făcea! Îşi ştirbea singurică imaginea de zână...

Lucia îl întâmpina pe dl Andreasi; după voce, musafirul ei părea vesel. Deşi nu apucase încă să discute cu Ştefan, italianul ăsta "simţea" acordul contelui. La urma urmei, le oferea o super-afacere! Cine

n-ar fi vrut o afacere bănoasă şi sigură?! Hm...

Atunci când îl vizitase ea, dl Andreasi se ridicase de la masă şi îi ieşise în întâmpinare. Exact acelaşi lucru o să facă şi ea.

Îi făcu semn lui Piao să stabilească legătura cu Ştefan. Şi traversă biroul şi deschise larg uşa. Se priveau lung...

Lucia îi tot povestea despre cum o să discute el acum cu contesa - şi contele, în online. Şi-apoi, dacă lucrurile vor merge bine şi vor încheia afacerea, el şi contesa se vor plimba discret pe la afaceriştii pe care-i va cumpăra contesa începând de luni. Lucia vorbea; el n-o mai asculta, pentru că se pierduse tot în lentilele ei verzi şi-n zâmbetul "de milioane" încadrat de onduleuri ca-n reclame...

Tocmai "re-inaugurase" Italia - aia bănoasă. Ceilalţi consilieri or să fie geloşi pe Lucia ei...

Florentina

Venise. Îşi călcase pe suflet şi venise tot el. Sau poate se mai gândise - şi se răzgândise! Numai el ştia! Îi spusese un "bună dimineaţa" destul de neutru...

N-o certa pentru că nu mâncase cina. Probabil era mulţumit că îşi luase pastilele; nu? Poate că îi înţelegea lipsa poftei de mâncare, mai ales după ce-o ameninţase că n-o să mai vină la ea...

Paşii se opriră în faţa ei:

- Uită-te la mine.

Exclus! Acum, că o spusese cu atâta seriozitate, chiar că...

- ... Ţi-e frică de mine?

Negă scurt.

- ... Mă urăşti?

Negă din nou - şi-şi muşcă buzele, ca să nu înceapă să plângă...

- ... Te rog, uită-te la mine.

"Nu pot! De ce nu pricepi că nu pot? Mi-e dor de tine de mă sufoc - şi nu pot să ridic privirea spre tine!" Nu nega; încerca să nu se clintească, să nu i se pară lui că îi refuzase rugămintea... Adidaşii se răsuciră scurt:

- ... N-am să mai vin.

Şi-acum chiar că era supărat fleaşcă! Trântea cu farfuriile şi tacâmurile şi se mişca repede, grăbit să se îndepărteze cât mai repede...

- Dacă tu nu mă vrei, eu n-am să mai vin.

Ei, la dracu! Cum adică, dacă ea nu-l mai vrea?

Aoleu! Pleca!

Sări în picioare şi se repezi după el! Şi-l prinse de tricou şi-l trase înapoi şi se aşeză repede între el şi trepte - ca să nu plece... Tava sfârşi pe etajeră; fu prinsă de umeri:

- Uită-te la mine.

Negă grăbită - şi-l înhăţă de tricou:

- Nu pot!

- Florentino, nu te juca! Ridică capul!

- Nu pot! Nu pot...

Mâinile lui îi prinseră capul. Iar creierul ei le comandă ochilor să se închidă - strâns, strâns de tot...

- ... Te rog...

Şi-i venea să plângă... rău... Thomas îi dădu drumul. Iar ea se grăbi să plece iar capul, ca să deschidă ochii şi să-i vadă picioarele şi mâinile şi pieptul şi să-şi dea seama dacă chiar voia să plece...

Era furios. Îl înfuriase rău! Îi auzea respiraţia grăbită! Şi-i vedea gesturile! Dacă ar fi putut, probabil că ar fi aruncat cu toate alea pe-aici şi-ar fi devastat totul... Fu împinsă într-o parte. Se grăbi să-l apuce iar de tricou:

- Nu pleca!

La naiba! Scăpase un suspin! Gata - acum o să bocească în hohote!

- Uită-te la mine!

Scutură scurt pumnii, încercând să-l scuture şi pe el:

- Nu pot!

Fu îmbrâncită de-a binelea - iar Thomas se eliberă din mâinile ei:

- Atunci nici eu nu pot să mai vin.

Îl apucă de braţ:

- Nu mă lăsa şi tu! Nu mă da şi tu deoparte!

- Nu te dau deoparte. Dar n-am să mai vin. Că mă doare.

Indexul lui se propti în tricou - în dreptul inimii:

- Mă doare.

Îl durea sufletul... când vedea că el se chinuie şi se zbate şi face lucruri inimaginabile ca să i se permită să se apropie de ea, să aibă şi el o şansă... Iar ea... nu se-nvrednicea nici măcar să-i arunce o privire...

- ... I-am spus totul dlui Ştefan. Iar el spune că mă ignori. Şi că nu-ţi pasă nici de mine, nici de dorinţele şi nevoile mele. Nici acum nu-ţi pasă - după ce s-au întâmplat toate câte s-au întâmplat.

La dracu! Îşi acoperi faţa cu palmele, plângând de-a binelea:

- Cum poţi să vorbeşti aşa?!

- Tu cum poţi să-mi faci ceea ce-mi faci acum? Cum poţi să mă ignori în halu' ăsta?

- Da' nu te ignor!

- Ba mă ignori în ultimu' hal!

- Ba nu!

- Nici măcar o uitătură nu-mi arunci!

- Da' nu pot!

- Nici eu nu pot. Nu mai pot.

Şi-l auzea coborând în fugă scara în spirală... Yala se încuia din nou... Se lăsă să alunece pe zid - că nu mai conta...

Thomas n-o să mai vină la ea. O să se retragă în camera lui, în carapacea lui - în locşorul mic, strâmt, în care-şi trăise viaţa şi dragostea şi visele atâţia ani de zile. N-o să se mai apropie de ea - femeia ciudată care-i refuza toate rugăminţile, fie ele fantasmagorice sau simple ca un "uită-te la mine"... Şi-o să se ducă acum la tatăl ei şi-o să-i spună că el nu mai putea să urce la ea... Iar tatăl ei, care era ferm convins că fiică-sa îşi bătea joc de băiatul ăla şi-l ignora şi-l folosea de preş, o să pună pe altcineva să-i ducă mâncarea... Şi, în timpul ăsta, o să-l salveze pe el - o să-l sfătuiască să se ducă să stea în Bourges, în garsonieră... Şi poate-o să-i spună să iasă cu colegii şi colegele - să strângă gaşca şi să se bucure şi el de ultimele zile de august. Iar indivdele alea atât aşteptau - o cale deschisă spre inima lui! Aşa bărbat, aşa om era imposibil de ratat! Şi cum ea îl rănea, era foarte posibil ca Thomas să ridice totuşi privirea spre ele... colegele lui... Şi să-l piardă...

Stătea acolo, pe ciment, şi plângea în hohote. Îşi plângea soarta...

Ştefan

Micul dejun era delicios. Îl înfuleca repede, fiindcă trebuia să ajungă la mansardă - şi să tragă de fiare şi să-şi recapete puterile şi să se ridice odată din scaunul ăsta nenorocit...

Familia Fakhouri era fericită. Se înşiraseră în stânga lui: Sami, Aidin, Adana şi Jada. Puştiul nu mai purta bandajul - nu mai avea nevoie de el. Iar Sami, atunci când nu era cu el la aparate sau în dormitor, era lângă puştiul lui. Jada simţise deci nevoia să stea lângă Adana; să nu-i lase fetiţei impresia că o părăsiseră ambii părinţi...

Uşa conacului se deschise larg. Thomas dădu să năvălească înăuntru; dar îi văzu şi se controlă - intră civilizat:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

- Neaţa, Thomas! Mergi mai târziu la un fotbal?

- Merg, dacă n-am treabă.

Se grăbi să-i confirme el:

- N-ai.

Ciudat - ochii negri nu păreau fericiţi pentru nesperata ocazie de-a "defila" pe sub nasul prinţesei vreo două-trei ore! Ciudat... Şi mai ciudat era faptul că se-ntorcea fără tava şi farfuriile şi tacâmurile de la cina de ieri! Asta însemna că plecase repede din turn. Hm...

Tânărul porni spre uşa bucătăriei. Zâmbi, în romanes:

- Stai jos.

Se conforma, bineînţeles. Mm, ce-i mai plăcea de băiatul ăsta! Continuă tot în romanes, ca să nu le strice lor bucuria micului dejun în familie:

- V-aţi certat.

- N-o pot convinge să ridice bărbia din piept. Iar atunci când îi ridic eu capul, ea strânge ochii. De parcă aş avea capul Medusei pe umeri!

- Ai sărutat-o?

- ... Nu.

- Ai bătut-o?

- ... Nu.

- Şi-atunci cum vrei să reuşeşti?

- O s-o evit, azi şi mâine. O s-o rog pe Biyu să intre ea cu tava.

- Iar ea o să-şi dea seama că te-a supărat şi-o să facă cumva să-şi învingă ruşinea şi să te privească. Mda; s-ar putea să funcţioneze...

- ... Sper că nu vă supăraţi că nu vă ascult sfatul; dar nu pot s-o lovesc. Adică dacă încerc s-o sărut şi nu reuşesc, ar trebui s-o lovesc. Şi nu pot. Aşa că nu pot nici să risc s-o sărut...

- Ai dreptate. În plus, tu trebuie să faci lucrurile pe care ştie ea că le faci. Şi mă îndoiesc că ai mai pocnit-o vreodată. Aşa că...

- Eu sper să reuşesc cu vorbă frumoasă. Şi sper... Sper să înţeleagă de ce nu mai intru la ea; şi să ia măsuri. Adică sper să găsească ea o cale să mă facă să intru iar în turn.

Normal - el spera să primească măcar o confirmare mică-mică a faptului că nu era un dement care spera de unul singur la cai lila pe pereţi... Aprobă cu capul şi reveni la limba franceză:

- Azi ai program sportiv. Fotbal cu Aidin şi sală cu mine. Fugi şi pune-ţi treningul, ia cu vitamine, fă-ţi încălzirea...

Copiii râdeau, el râdea, Thomas încerca să râdă credibil măcar pentru picii preşcolari...

Într-adevăr, el unul ar fi pocnit-o pe Ana dacă ar fi insistat la nesfârşit cu istoria aia cu Chioru. Sau cu ailaltă - aia cu Florentin. El nu spunea acelaşi lucru de mai mult de trei ori. Thomas îl spusese de zeci de ori, probabil! Normal că se săturase bietul băiat! Cât să mai toace pentru surdo-muta din turn! Nu?

... Trebuia să se concentreze asupra mâncării. Şi să nu se mai gândească la Florentina. Dacă se înfuria, îi creştea tensiunea şi nu mai avea putere sus, la aparate. Şi-şi prelungea inutil recuperarea. Trebuia să se ridice; trebuia să-şi ajute regina, trebuia s-o sprijine măcar cu prezenţa... Trebuia să facă cumva să se pună pe picioare şi să se mobilizeze şi să înghită doză dublă de optimism şi să încerce măcar s-o strângă în braţe - că era frumoasă şi singură şi-şi trăia viaţa printre afacerişti parşivi şi şmecheri şi pofticioşi...

Diamant

Claire cânta disco. Léon cânta cu Claire - şi mai şi dansa, pe scaunul din faţă! Era în mare formă puştiul! Îi promisese că-l plimbă pe la afaceri. Şi cum era frezat, înţolit şi ornat şi parfumat până-n dinţi, Léon se simţea "pe val". Cu siguranţă, asta era cea mai bengoasă vacanţă din viaţa lui! Şi-aşa o să rămână! Cea mai bengoasă vacanţă... sau nu...

"Al dracului capu' tău, care nu poa' să fie prost şi să nu se gândească şi la eşec..." Deşi, vorba aia - aranjase cu şefa lor, care-l ştia pe Léon şi-şi ştia bine fetele...

Oficialul începu să cânte. Cine ce voia de la el?... Ei, poftim! Doar ce se gândise la ea, şi-i şi amintise că-i dăduse şefu' ei o temă de lucru afurisită rău! Apăsă hands-free-ul:

- Da.

- Să trăiască şefu'!

- Şi consiliera lui de încredere!

- Şefu', raportez îndeplinirea sarcinii la toţi indicatorii.

Hait! - că ele erau gata! Iar el se simţea mai nepregătit ca niciodată!

- Oricând vrei tu, treci pe la club - s-o vezi.

- Hai că vin acu'!

- Te aşteptăm.

- Ne vedem în birou.

Bun! Închise şi viră dreapta fără să mai pună semnalul:

- Hai că-i bine! Azi o să-ţi arăt un club cu ştaif...

- Clubul tău?

Porni aparatul de bruiaj şi negă:

- Clubul lui Ştefan. Toate sunt ale lui Ştefan - cluburile, cazinourile, saloanele de masaj, chat-urile...

Discutaseră ieri despre asta; îi explicase cum erau aşezate afacerile, aşa că Léon tăcea şi-şi făcea autocritica în gând, că se luase cu muzica şi uitase lecţia de ieri...

- Taică-tu n-are decât cluburi cu ştaif. Nu se-ncurcă cu bodegi; alea sunt pentru altfel de afacerişti.

- Aha...

- El are doar de la patru stele-n sus. Toate-s aşa la taică-tu - clasă, stil şi rafinament.

- Adevărul e că nu l-aş vedea pe tata şef peste vreo autoservire...

Léon râdea; el şi-l imagina pe Ştefan inspectând lanţul de "împinge tava" şi râdea în hohote...

- ... Auzi, Diamante?

- Zi-i!

- ... Mai ştii ceva de Florentina?

Întrebarea asta îl lovise rău - nu se aşteptase... Oftă scurt:

- E la conac. Din câte-am auzit eu, e pedepsită. O ţin încuiată-n turn.

- Asta e bine.

Poftim?

- De ce, mă?

- Că n-are ea stare să zacă pe şezlongul din turn. Şi se uită pe geam şi-l vede pe Thomas - şi-i vine mintea la cap.

În ultimele zile, începuse să-l descopere pe Léon. Părea copilăros şi concentrat pe ceea ce-i plăcea lui - aikido şi electronice. În realitate, puştiul purta o mască. Vedea tot, auzea tot, reţinea tot... Judeca foarte bine - că ia uite ce conexiuni făcea şi ce concluzii trăgea...

- Thomas chiar o iubeşte. Şi chiar se potrivesc. Şi să ştii că nu-i e indiferent! Adică anu' trecut, de exemplu, erau nedespărţiţi! Vorbeau non-stop! Ştii cum erau? Uite-aşa - "la cataramă"!

- Dar lucrurile s-au schimbat.

- Thomas nu e un încuiat. Ştie că n-a căutat-o ea cu lumânarea - nici cu Alex, nici cu ălălalt.

Aoleu! Unchiul lui îi spusese lui Léon că Sebi o părăsise pe Florentina, pentru că ea nu voise să se mute cu el la Târgovişte! Se grăbi să depăşească momentul lui "ălălalt":

- Şi totuşi, lucrurile s-au schimbat între ei. Au aflat unul de sentimentele celuilalt. Trec printr-un blocaj - nu ştiu cum să reacţioneze unul faţă de celălalt, nu ştiu ce să-şi spună... Tocmai pentru că au fost "la cataramă" - trecerea de la prietenie la dragoste e infernală.

- O fi! Dacă zici tu...

"Ehei, puştiule - habar n-ai tu!" Ia să facă el un test:

- Dacă Meili ţi-ar spune că te iubeşte, tu ce-ai face?

Tăcere...

- Iar în cazul vostru, chiar ar fi exclus să funcţioneze relaţia! Şi vă ştiţi doar de câteva luni! Dă-ţi seama că Florentina şi Thomas sunt "la cataramă" de nouă ani...

Puştiul aproba încet cu capul, el intra în parcarea clubului - şi-şi găsea locul de parcare gol, chestie care-l bucura mult... Opri motorul şi coborî:

- Hai.

Porniră spre uşa larg deschisă; îl luă pe după umeri şi coborî tonul vocii:

- Pot să te rog să mă aştepţi jos, în sală?

- Aa, stai liniştit! Beau o Cola, studiez aranjamentul meselor, al jocurilor de lumini...

"Eşti aşa un băiat ascultător şi înţelegător, că-mi vine să te pup tot..."

Erau salutaţi, şeful pazei îi dădea raportul pe scurt... Îşi împinse

nepotul spre uşile de sticlă:

- Maestre, clubul îţi aparţine.

Léon ridică indexul şi începu să râdă:

- Ai grijă ce spui! Că te-aud oamenii ăştia - şi chiar te cred!

Salariaţii râdeau şi-l priveau admirativ pe băiatul şefului lor... Îi făcu şefului pazei semn să stea cu ochii pe Léon; şi urcă grăbit scara spre birou. Ştefan ţinuse musai ca biroul să fie "ca-n filme" - să aibă vedere spre sală. Geamul era aproape cât tot peretele; era mascat sub forma unei oglinzi uriaşe orientate spre ringul de dans. Era de mare efect - mai ales când domnişoricile credeau că aia era oglindă şi atât şi îşi aranjau sutienele sau îşi scoteau şnuruleţul tanga de pe unde intrase... Era "super" - şi-i asigura lui 50% din reuşita tuturor afacerilor dificile pe care le încheia aici. Când nu era sigur de reuşită, îşi invita partenerul în biroul ăsta. Priveliştea "funcţiona" de fiecare dată...

Deschise uşa şi intră:

- Salut.

- Salut.

Erau amândouă aici. Şi amândouă stăteau drepţi cu faţa la el - adică cu spatele la "clientul foarte special" care se aşezase la bar şi chiar studia jocurile de lumini... Georgia îşi luă subalterna de umeri şi-o împinse în faţa lui:

- Corina.

Hm...

Era "bine". Şi-o amintea de la ultima şedinţă pe care-o ţinuse aici, în aprilie. Stătuse în grupul fetelor "speciale"; iar pe fetele "speciale" nu-i era niciodată greu să le memoreze. Le deosebea din privire - tocmai pentru că erau speciale. Pe ea o ştia doar din vedere... şi din rapoarte. Nu ieşea foarte tare în evidenţă, dat fiind că nu trebuia să-şi agaţe personal clienţii. Era şatenă şi-avea ochi negri. Şi era frumoasă. Avea frumuseţea aceea naturală a tinerelor netrecute prin chinurile pudrelor şi cremelor şi bisturielor talentate. Era bine proporţionată; nici prea slabă, nici prea grasă, nici prea dotată, nici "ţipând după silicon". Era normală. Era bine.

Îi făcu semn să vină la el şi-o trase la geam. Stăteau amândoi acolo şi se uitau lung la Léon... şi nu ziceau nimic, nici el dar nici ea... Georgia se opri lângă el:

- Când veniţi?

Nu-i răspunse la întrebare; bătu uşor cu degetul în umărul Corinei:

- Te bagi la sarcina asta? Sau îi zic să aleagă pe altcineva?

- Mă bag.

- Eşti sigură? Adică te-ai gândit bine?

Capul şaten aproba încet... Bun! O apăsă cu ambele mâini pe umeri, s-o ţină acolo - să-l studieze pe toate părţile şi să-şi facă planul:

- Venim mâine, după zece jumate. Să organizaţi o chestie naturală, firească...

- Bineînţeles, şefu'!

- Să nu mi-o ornezi ca pe pomu' de Crăciun.

- Stai liniştit.

- El ştie că venim la dans. Aşa că ar fi bine să se cunoască la ţopăială...

- Am înţeles.

- O să-l aşez la bar. Să facă cumva să-i atragă atenţia; după care eu "o să-i deschid uşa" spre el. Să înceapă o conversaţie acolo, jos. Şi să-l invite să continue sus, unde nu e aşa mare hărmălaia...

Georgia zâmbi:

- Am înţeles.

La dracu! Era tensionat şi emoţionat în ultimul hal! Şi observaseră şi ele asta! Se încruntă uşor şi-i făcu semn să vină să-i şoptească la ureche:

- Ta-su n-a zis niciodată nimic pe tema asta. Şi nu ştie ce m-am apucat eu să fac. Dacă iese nasol...

- O să iasă foarte bine.

"Te juri pe viaţa ta şi-a copiilor tăi că iese măcar binişor?" Nu putea s-o întrebe... Georgia insistă:

- O să iasă foarte bine.

OK! Se grăbi să iasă, să coboare scările... Intră în sală.

Léon se-mprietenise cu barmanul. Primise o cafea. Refuza chiar acum ţigara; bărbatul de la tejghea râdea şi aproba şi-i spunea, probabil, să nici nu se-apuce... De parcă avea vreo importanţă ce bălmăjea el acolo! Se aşeză lângă nepotul lui:

- Dă şi mie una.

- Auzi, Diamante? Clubul ăsta chiar e mişto de tot!

- E - că e al lu' Ştefan!

- Nu neapărat că e al lu' tata. Da' e mişto! E bine aranjat, bine gândit... Îmi place ideea cu etajul.

Hait! - că se prinsese puştiul!

- Mesele alea de sus sunt foarte mişto. Cred că se vede super de-acolo...

Aprobă şi începu să râdă:

- Şi hai să-ţi zic un secret ultrasecret. Vezi tu oglinda aia uriaşă de deasupra DJ-ului?

Léon se-ntorcea şi se uita lung la Corina...

- Acolo e biroul lui Ştefan. Iar oglinda e de fapt un geam...

Puştiul începu să râdă:

- Adică tata, când vine aici, stă acolo sus şi se uită la clienţi?

- La clienţi şi la angajaţi. N-a trecut pe-aici anul ăsta; eu, în schimb, vin cam o dată pe lună... Neanunţat, că aşa se fac verificările...

Barmanul râdea şi lustruia energic paharul... Scoase oficialul:

- Stai un pic - că vreau să verific ceva.

Internet... Pagina clubului... User, parolă... Accesa pagina cu abonaţii... Corina era abonată din februarie 2018. Deci avea 16 ani împliniţi. "Hai că-i bine! Nu rişti un scandal cu minore..." Avea card Gold. Evident, nu era pentru orice client, aşa... Presupunea că Georgia nu era dementă, să-i aducă prinţului o fată cu analizele medicale expirate... sau vreo începătoare... sau vreo oportunistă...

O să îmbătrânească "ca-n poveşti" - într-o noapte cât alţii în cinci ani...

Trebuia să-şi spună că lucrurile erau sub control. Că Georgia nu-şi risca viitorul tocmai "pe pielea prinţului". Că Corina nu era sinucigaşă, să rişte să fie mutată pe stradă pentru următorii doi ani jumate. Că Léon nu era vreun fraier cu caş la gură... Trebuia să ia măsuri. Şi-o să le ia chiar acum.

- Azi mai mergem undeva.

- Unde?

- La muiat oasele.

- ... Unde?

- Mergem să ne facem frumoşi foc. Şi cum în cazul meu chestia asta cu frumuseţea e invers proporţională cu vârsta, tu mergi să te faci frumos foc iar eu merg să-mi masez şalele anchilozate...

Râdeau toţi trei... Bătu scurt cu degetul în bar; primi imediat bonul fiscal, pe care se grăbi să-l achite... şi se ridică:

- Dar întâi mergem să mâncăm.

Şi porniseră spre ieşire.

- Auzi, Diamante? Eu am senzaţia că tu ai grijă de mine, să nu mă plictisesc, şi-n timpul ăsta îţi cam neglijezi serviciul.

- De ce spui asta?

- Fiindcă o ţinem într-o plimbare şi-o distracţie continue. Şi nu ştiu ce părere o să aibă tata de chestia asta. Sigur, eu nu mă plictisesc; da' să nu te certe...

Îl trase şi-i şopti la ureche:

- Asta-i meseria mea - să mă plimb de colo-colo. Subalternii mei fac restul; eu sunt doar bau-baul care trece fugitiv pe la ei, intrând pe sub nasul angajaţilor... Şi, de ce să mint - mă mai cheamă unu' şi altu' uneori, să rezolv probleme. Dar anul ăsta e atipic. Sunt alegeri legislative sau prezidenţiale în toate ţările UE. Nimeni nu riscă nimic. Aşa că executivii şi politicienii sunt plecaţi în vacanţă. Afacerile cam stagnează...

Puştiul dădea din cap...

Léon avea cam 1,75. Corina avea... 1,65, după cum îi stătuse lui mâna atunci când o luase pe după umeri şi-o dusese la geam. Se potriveau. El nu era vreun Mister Muscolo, ea nu era vreo "dotată". Şi nici nu erau amândoi slăbănogi. El unul, dacă era să fie sincer, l-ar fi

văzut pe Léon lângă o franţuzoaică un pic mai slabă decât "femeia ideală". Ca să pară el mai solid; mai "mare", mai impunător...

Eh! El ştia ce-şi alegea să-i stea alături! În orice caz, o să arate ciudat alături de o femeie mărunţică şi predispusă la îngrăşare! Părerea lui! Dar probabil că va fi "inspirat" de modelele din jurul lui. Ana era înaltă şi suplă, Florentina era şi ea înaltă şi suplă, Raina lui era mititică şi slabă ţâr... Florina, la vârsta ei, era încă bine - dar se vedea că gusta multe mâncăruri...

- Eşti gânditor.
- Da; pregătesc meniul. Trebuie să fie consistent, dar uşor.
- Aa, asta-i dificil...

Râdea şi încerca să-şi încuie gândurile, ca să nu priceapă puştiul ce căutau ei la salonul de masaj...

Florentina

Tresări - şi făcu un pas în spate! Uşa conacului se deschisese! Thomas ieşea, cu tava cu prânzul ei...

Mergea încet, să nu-i verse bolul. Privea tava; păşea "ca pe ouă". Îl privea lung, îl măsura din cap până-n picioare... Îl privea lung şi-i intra în suflet - şi simţea...

Nu. N-o să-i poată vorbi nici azi. Avea faţă de el o vină uriaşă. Gigantică. Se simţea vinovată faţă de el. Îi trădase speranţele, sentimentele... Până nu-i spunea totul, tot ce făcuse, n-o să poată să mai ridice privirea spre el. Şi cum nu-i putea spune azi... Cum nu se simţea în stare să vorbească despre Alex, sau despre Andrei... Cum nu putea să-i spună nimic despre Sebi - Thomas ar fi înţeles că se lăsase minţită pentru că îşi simţise sufletul mângâiat de cuvintele şi comportarea acelui bărbat... Thomas se va simţi înşelat. Sufleteşte vorbind. Va simţi că sufletul ei îl primise pe Sebi; şi se va simţi înşelat. Se va îndoi de sentimentele ei pentru el. Se va îndoi de viitorul lor. Iar asta nu trebuia să se întâmple.

Dacă nu-i spunea despre Sebi, simţea că îl minţea prin omisiune. Dacă-i spunea despre Sebi, îl simţea îndepărtându-se de ea, grăbit să-şi protejeze sufletul rănit de ea...

Se aplecă un pic - mai avea câţiva metri şi ajungea la uşă... Îi auzea salutându-se... "Pot să te rog să-i duci tu tava? Eu nu mai pot să intru."

La dracu!

"S-au schimbat ordinele dlui Ionescu?" "Nu; dar nu mai pot eu să urc."

La dracu! Izbi geamul cu palmele! Îl izbi cu toată puterea, ca s-o audă! Să ştie că ea nu era de acord cu chestia asta! Ea voia să urce el! Trase geamul înapoi, ca să le audă cuvintele...

Nu se poate! Pleca! Îl vedea cum se îndepărta! Şi nu putea să-l strige - că o auzea tati al ei, şi cine ştie cum o pedepsea pentru asta! Lovi din nou geamul cu palmele! Şi din nou! Trebuia să-l convingă să se întoarcă! Trebuia să-l convingă să urce el!

- Ţi-am adus prânzul.

Prea târziu...

Capul brunet se întoarse - şi se uită lung la ea. Acum! Repede! Lovi iar geamul - şi-l chemă repede, cu ambele mâini...

... El se îndepărta grăbit...

- ... Lasă-l. Era supărat.

Era supărat...

- O să-i treacă. O să se-ntoarcă - o să vezi!
- Nu cred că se mai întoarce.
- Eu cred că se întoarce. Ai şi pastilele aici. Sper că le înghiţi, nu le-arunci!

Nu-i răspunse la prostia aia uriaşă. Bineînţeles că le înghiţea! Ce-o făcea să creadă că le arunca în veceu?... Oare propria comportare din ultimul timp? Puseurile de răzvrătire? Şmecheriile pe care le făcuse ca să nu asculte de cuvintele celorlalţi? Astea o făceau pe Biyu să nu-i mai acorde prezumţia de sinceritate?

- Mă duc jos.

Se ducea jos - OK, n-avea nimic împotrivă. Lua, probabil, tava de la micul dejun. Paşii coborau... Yala se încuia... Thomas intrase deja în conac...

Ce era cu ea? De ce îi făcea lucrurile alea? El o iubea! Şi avea grijă de ea! Ea de ce...

Ea era bolnavă. Sufleteşte. Tati al ei avea dreptate - sufletul ei era bolnav. Era în comă...

Se aşeză pe şezlong şi trase masa. Şi privi lung prânzul. Nu-i era foame...

Diamant

Viaţa era roz. Ori de câte ori intra aici, viaţa lui căpăta nuanţe de roz. Avea el o relaţie extrem de specială cu salonul ăsta...

Stăteau amândoi tolăniţi pe paturi, la un metru distanţă unul de celălalt. Fetele se ocupau de masaj, ei pălăvrăgeau prostii despre copiii din Aurari... El insista să-i spună că băieţii din Aurari deveniseră geloşi pe tânărul franţuz care venise în iunie în vizită la bunic şi captase atenţia tuturor fetelor de vârsta lui. Léon îl contrazicea: n-o captase decât în măsura în care fetele alea veneau la cursul lui de aikido. În plus, de la un punct încolo, fetele lucrau cu Meili iar el lucra cu băieţii. Aşa era; dar el ţinea musai să-l contrazică. Voia să-l pună să-şi muncească mintea până găsea argumentul perfect. Şi voia să vadă cum reacţiona Léon când se înfuria. Habar n-avea ce-o să se-ntâmple mâine; habar n-avea dacă o să-l doară sau nu. Se îndoia că vorbise de-astea cu maică-sa; cu taică-su, nici atât! Şi cum nu putea să-l întrebe "cum stă cu jucăria"...

Mm, ce bine era! Masajul ăla îl înmuiase de tot! Se-ntinsese ca un motan leşinat; mai avea un pic şi torcea sub palmele fetei ăsteia! Întoarse încet capul spre el:

- Cum e - te simţi bătut?
- ... Mă simt... ca de plastilină.

Tânăra care-l masa pe Léon începu să râdă; şi ei doi râdeau, celelalte trei maseuze chicoteau subţirel...

- Eu mă simt ca un motan leşinat pe-un calorifer fierbinte...

Puştiul avea ochii lu' taică-su; o s-o bage-n boale pe biata Corina... Păi, hai să-l inspire!

- Fetelor - ia faceţi voi un pic de atmosferă pentru motanul ăsta bătrân şi leşinat...

Daa, sigur că nu era nici bătrân, nici leşinat! Îl asigurau ele - toate patru! Şi roiau pe-acolo ca nişte albinuţe grăbite să facă atmosferă! Ochii verzi îl priveau cu îngrijorare; el se prefăcea că nu observă asta şi zâmbea mulţumit...

Muzică... beţe parfumate... gin tonic... Manichiuristele... Atmosfera era perfectă acum. Hai - să-l mai înmoaie un pic! Că era aşa de bine... Iar ochii verzi se mai liniştiseră atunci când văzuseră ce însemna "atmosferă" la salonul de masaj. Trebuia să fie atent; să nu-l panicheze pe bietul băiat. Că dacă îi intra-n cap că unchi-su se pusese musai să-l ducă "la fetiţe", făcea alta nefăcută! Mintea lui Léon trebuia să fie zen...

- Maestre, ia spune tu un cuvânt care începe cu s!
- ... Da' ce-ţi veni?
- Las' că vezi tu! Deci...
- ... Sunet.
- E, t. Etaj. Acu' să te văd - aj.

Tăcere, tăcere... Aha! Una dintre fetele îi şoptise răspunsul!

- Ajutor!
- Orient. Unu-zero.
- Nu-i corect! Ai trişat!
- Las' că-i bine! Că, dacă pierzi la fazan, înseamnă că ai noroc în dragoste...

Râdeau toţi - iar el constata că iar îi adusese-n minte chestia aia cu "fetiţele", şi-o să-l crispeze de tot... Ce tâmpenie!

Trebuia să se calmeze. El. Că n-avea de ce să fie aşa panicat. Puştiul o să se descurce. Toţi băieţii se descurcau. Mai ales dacă mergeau "la punct fix" - şi erau "băieţii lu' şefu'". Corina era pregătită, ştia

ce-avea de făcut, ştia cum trebuia să se prezinte...

Lucrurile or să meargă bine. Şi pe urmă el o să se-aşeze iar în faţa laptopului şi-o să pălăvrăgească ore-n şir cu regina raiului lui. Că Léon o să-şi dea seama cât de panicat fusese unchi-su - şi n-o să-l mai ia cu el, când se ducea s-o viziteze discret pe Corina...

Grasu

Lupta era uşor inegală. Agata îi lăsase impresia că el câştiga punct după punct; dar constata acum că, în realitate, îl lăsase să intre singurel în capcană - şi-nchisese uşiţa. Erau la mall - ideea ei. Veniseră să-i organizeze ei o garderobă frumoasă pentru după 15 septembrie - rugămintea ei, care se pregătea să-l roage pe Diamant să o înscrie la Neculce. Şi, de-o oră jumate, el îi alegea haine de Bucureşti, normale pentru o tânără de 14 ani, iar ea făcea ce făcea şi-şi selecta haine pentru o tânără de 14 ani încuiată la minte şi îmbrăcată până-n bărbie inclusiv. Tricourile la baza gâtului i se păruseră Sufletului lui "cam decoltate", aşa că-şi luase trei helănci - să nu-i fie frig la iarnă...

- Bună ziua.

Hait! Se răsuci scurt - şi tresări şi înlemni... Şi se controlă imediat:

- Ei, salut!

Îşi strânseră mâinile - iar Victor arătă spre maldărul multicolor de pe braţul lui:

- Shopping?

- Daa, evident! Sunt ale Agatei.

- ... Ale Agatei?

Aprobă şi arătă spre dreapta - spre capul brunet care stătea de cinci minute la standerul cu pantaloni negri "de babă ofilită".. Tânărul făcu instantaneu ochii mari:

- Agata e aici?

Aprobă, privindu-l lung şi transmiţându-i nu care cumva să se dea de gol faţă de subalternii tatălui Agatei:

- Am venit cu ea, să-şi reorganizeze garderoba. Că acu' vine 15 septembrie...

- Aha! Şi? Cum a rămas? Se-nscrie la Neculce?

- 99% da.

- Ce bine!

- Eu ştiu dacă-i aşa de bine? Ia uite ce şi-a luat!

Şi-i arătă fusta aia oribilă, neagră şi mată şi băbească rău...

- Aa - nu se poate! Nu poate să apară aşa la Neculce!

- Eu i-am zis - da' nu m-am înţeles cu ea!

- Las' că-i zic eu! Că, vorba aia - eu ştiu cum se-mbracă colegele mele!

Puştiul ţâşni spre capul brunet. Era atât de evidentă graba lui, că oftă greu... şi lăsă maldărul de haine peste standerul de lângă el. Şi porni încetişor spre ei, fără să-i scape din privire...

Agata era fericită pentru revedere. Se vedea asta "cu ochiul liber", cum se spune. Sufletu' lui uitase complet tot ce discutaseră ei - tot ce stabiliseră apropo de comportarea ei faţă de Victor. Îl lăsase să-i vadă bucuria. Dacă băiatul ăla n-ar fi fost mai mult decât încântat pentru revedere, ar fi observat că ochii albaştri străluceau, că toată fiinţa ei vibra...

Se opri la jumătate de metru de ea, în spatele ei. Şi-l privi lung, pătrunzător. Victor ridică privirea doar preţ de-o secundă; şi-şi reveni instantaneu. Freamătul lui se stinse; şi vorbăria se temperă mult. Creierul îşi făcu datoria şi-i aminti de ce era Agata aici. Aşa că îl auzi oferindu-se s-o ajute el să-şi organizeze garderoba - că el ştia foate bine cum se îmbracă fetele care învaţă la Neculce. Agata se grăbi să aprobe ideea... Şi gata - porneau la cumpărături. Se mutau la alt stander cu pantaloni - unii normali, de data asta... Încerca să pară dezinteresat, dar îi studia pe amândoi cu toată atenţia...

El îi scotea câte-un umeraş şi-i turuia avantajele pantalonilor, ea îl asculta şi-apoi îi turuia argumente contra acelor pantaloni... El îi anula argumentele cu argumente noi... Ea lua pantalonii şi i-i dădea lui şi-l ruga frumos să-i ţină el... El aduna un nou braţ de haine şi tăcea şi-i privea pe sub sprâncene şi cu coada ochiului...

Agata era îndrăgostită de Victor. Iar Victor era îndrăgostit lulea de Agata - şi numai prezenţa lui, atitudinea lui de Cerber intransigent, îl oprea de la planul de-a o săruta pe tânăra din faţa lui. Erau amândoi "loviţi". Vorbeau în simultan şi râdeau şi nu-şi mai aminteau nimic din "protocol"... Şi-asta era rău, că Diamant o să facă infarct când o să afle că fata lui şi Victor al lu' Nicuşor îşi dădeau întâlnire prin mall-urile din Bucureşti...

Copiii ăştia doi se potriveau. Or să fie ca Diamant şi Safira - el lung, ea scurtă. Şi ca Nicuşor şi Luminiţa - el propunea, ea îl contrazicea, el propunea din nou, ea nu voia să-l supere aşa că zicea ca el... O să vorbească cu ea diseară, apropo de chestia asta - că nu era OK. Dacă ea voia roz, atunci el trebuia să accepte chestia asta. Că nu vor locui la foaia cortului şi nu aveau părinţi habotnici, crispaţi în legea veche. Dacă Victor o voia pe Agata, trebuia s-o accepte aşa cum era ea - şi să se schimbe, de dragul ei. Că şi ea o să se schimbe de dragul lui. Iar ei o să-i fie mai greu decât o să-i fie lui. Ea o să ţină casa lună, ea o să aibă grijă de el, ea o să nască şi-o să crească băiatul...

Era ciudat; fetiţa lui ştia deja că, peste cinci ani, ea o să-l nască pe băiatul lui Victor...

Agata se repezi la el - şi-i luă hainele de pe braţ:

- Mersi frumos, Grasule! Mă duc să le probez!

Aprobă şi-o urmă. Şi se opri la uşa cabinei de probă. Victor cică se uita la hainele de pe umeraşe...

Nu-i ieşea din minte chipul ei; felul cum îl privise atunci când îşi luase hainele. Ochii albaştri îi ceruseră ajutorul! El îşi spunea că ochii albaştri îl rugaseră doar să nu-l lase pe Victor să plece; fiindcă, dacă interpreta corect rugămintea ei şi i-o îndeplinea şi ieşea rău, o să fie nasol de tot...

Paşii se apropiau încet... Victor nu avea nici o idee de subiect de conversaţie. Se apropia, deci, prudent. Şi mai pe departe, aşa. Îl privi drept şi-i zâmbi; iar tânărul prinse imediat curaj şi se opri lângă el:

- I-am ales eu haine potrivite.

Aprobă cu capul.

- Ea credea că Neculce e o închisoare!

- Ea ştie codul vestimentar din Aurari. Şi are doi taţi interlopi, o bunică vrăjitoare şi-un frate bulibaşă.

Puştiul se-nroşise tot. Perfect!

- E normal să încerce din greu să nu stârnească "forţele" astea...

- Într-adevăr; dacă ei toţi ar intra la bănuieli, sau...

- Ar fi nasol de tot. Adio Neculce, adio Bucureşti...

Victor aproba cu capul... Continuă:

- Diamant încă nu ştie nimic de Neculce. Da' mă pregătesc să încep să-l informez discret, pe departe, să nu se prindă...

"Şi-o să te-ajut şi pe tine, să ajungi la ea. Dacă eşti cuminte, te ajut."

Băiatul lui Nicuşor răsuflă uşurat... Iar uşa se crăpă puţin:

- Grasule, ajută-mă!

- Ce e, Sufletu' meu?

- Vino-ncoa, să vezi cum îmi stă. Eu cred că sunt prea dezbrăcată. Pe bune! Nu pot să ies aşa din casă!

Oof, ce copil! Îl apucă pe Victor de braţ şi-l împinse spre uşa cabinei:

- Du-te şi convinge-o că-i bine. Că nu mai suport încă o helancă! Are deja trei!

Tânărul se opri în faţa uşii şi ciocăni corect. Iar Agata începu să râdă:

- Hai odată!

Oof, ce copil! Ăsta era mai copil decât ea - că, dacă ar fi vrut să-l împiedice să interacţioneze cu ea, nici n-ar fi văzut-o azi! Apăsă clanţa şi şopti:

- Fugi! Şi nu faceţi zgomot!

Ochii negri îl priveau lung, uimiţi... Îi făcu cu ochiul - şi-apoi păşi spre stânga lui, ca să le mascheze indiscreţilor vederea spre uşa cabinei... Clanţa scârţâi uşor - iar Agata nu ţipă, nu se oripilă pentru iniţiativa complet nepotrivită...

Gata. Uşa se închisese. Cabinele de-aici nu aveau camere de supraveghere; aşa că secretul lor va fi păstrat cu sfinţenie...

Vali îşi instruise băieţii ca, atunci când consilierul era lângă VIP, ei să observe chipurile şi reacţiile celor din jur. Că de VIP se ocupa consilierul. Deci, el trebuia să stea acolo, în dreptul uşii, şi să se asigure că băieţii lui nu observaseră mişcarea. Şi, cât stătea el acolo şi-i lăsa să se pupe în linişte, trebuia să se gândească la o cale de a vorbi cu Diamant. Şi despre Neculce, şi despre Victor. Cel de-al doilea subiect era foarte sensibil...

Florentina

Se lăsase seara. Era răcoare. Vremea începea să se schimbe. Presupunea că la noapte o să plouă...

Yala! Se descuiase yala de jos! Sări în picioare şi se îndepărtă de şezlong, simţindu-şi inima bătându-i nebuneşte... Oare el era?

- Bună.

El era. Capul îi tâşni instantaneu - iar bărbia i se înfipse-n piept! Zâmbi un pic:

- Bună.
- N-ai mâncat prânzul...
- ... Nu mi-a fost foame.
- Tot e bine că ţi-ai luat pastilele! Cum se simţi?

"Jalnic. Mă doare sufletul şi-mi ard obrajii numai când mă gândesc la tine! Şi e groaznic! Că mi-e frică să nu te pierd..."

- Te mai doare?

Negă scurt: o durea îngrozitor sufletul... Îl auzea umblând pe-acolo, pe la masă. Ridică puţin capul... Îi vedea picioarele... Încercă să mai ridice puţin capul, dar... Nu. Nici o şansă. Aşa că... Aşa că oftă greu:

- Cum se simte tata?

Auzi un oftat lung, greu...

- ... Se simte mai bine. A început să zâmbească din nou. Dna Ana l-a invitat la videoconferinţă, pe la trei. Au vorbit o oră jumate; l-am auzit râzând...

Normal că tati al ei râdea, atunci când o vedea pe femeia pe care-o iubea... şi care-l iubea...

- ... Dânsa a ştiut întotdeauna să-i vindece rănile din suflet.

Aprobă cu capul. Într-adevăr, mama ei avea un efect fantastic asupra bărbatului pe care-l iubea... şi care-o iubea...

Îl vedea apropiindu-se încet de ea... Simţea nevoia imperioasă de-a se trage în spate, dar se controla şi nu se clintea de-acolo... Thomas se opri în faţa ei:

- Închide ochii.

Se grăbi să se conformeze. Dacă el... Poate că va funcţiona aşa. Ea una îşi dorea mult să funcţioneze! Dacă el reuşea să... Dacă ea reuşea să...

Auzi un foşnet scurt - şi realiză că Thomas se lăsase în jos, ca să-i vadă chipul... Îi simţea răsuflarea... Şi mai aproape... Şi mai aproape...

Nu! Nu putea să-l lase s-o sărute! Nu putea să-l lase s-o ierte! Nu înainte ca ea să-i spună totul! Nu înainte ca el să ştie absolut totul! N-ar fi suportat cuvintele lui din viitor - alea pe care le-ar fi rostit în clipa în care va afla lucruri pe care nu le afla acum! Şi nu putea să rişte! Nu voia să rişte! N-avea voie să-l lase să creadă că tăcuse pentru că încercase să-l fraierească s-o ia de nevastă!

Respiraţia lui era extrem de aproape acum. Sărutul era iminent. Şi nu putea să-l lase s-o ierte. Nu aşa.

Întoarse capul spre dreapta.

Respiraţia dispăru. Îl auzea foşnind - şi n-avea curaj să deschidă ochii...

- A avut dreptate.

Cee? Thomas îşi pierduse glasul? Şi forţa şi curajul şi determinarea? Thomas şoptea?

- Dl Ştefan - a avut dreptate. Nu-ţi pasă de mine.

Nuu! Îşi acoperi faţa cu palmele:

- Nu spune asta!
- Şi habar n-ai tu cât de tare mă doare descoperirea asta!
- Te rog, nu pleca!

Cobora scările grăbit...

Inevitabilul se produsese deja. Îl pierduse deja. Era un dezastru...

Alergă la geam - că trebuia să-l contrazică! Nu trebuia să-l lase să creadă că tati al ei avusese dreptate! Şi că ei nu-i păsa de el! Fiindcă-i păsa! Îi păsa mult! Doar de el îi păsa - de el şi de tati al ei! De mama ei nu întrebase nimic, niciodată! Şi nici de Alex, sau de Vincent, sau de Philippe! Thomas nu trebuia să plece aşa!

Deschise larg geamul dinspre uşa turnului şi se aplecă să-l vadă. Da, ieşise; acum vorbea cu Biyu. Vorbeau încet - el vorbea foarte, foarte încet... Ea îi răspundea cu "Nu cred că e bine aşa"... El bombănea ceva - şi plecase capul, aşa că nu-l auzea..."Nu îi spune asta acum. Las-o pe mâine. Mai gândeşte-te." Da! Să se mai gândească! Să nu ia decizii la supărare! Să asculte de Biyu!

"Dacă îmi spune să i-o duc eu, i-o duc eu. Dar nu cred că e bine să renunţi la avantajul pe care-l ai acum." Thomas nu-i mai răspunse; îi întoarse spatele şi porni grăbit spre conac... Şopti, doar pentru ea:

- Nu e bine... Nu e bine chiar deloc...

Închise geamul şi intră în baie. Şi se privi lung în oglindă. Era tristă; arăta ciudat... Parcă începuse să facă pete pe faţă; avea riduri de expresie, semn că ultimele evenimente o marcaseră şi fizic, nu numai psihic... Parcă nu mai era Florentina cea de demult. Parcă se schimbase... Avea senzaţia că îmbătrânise un pic; sau...

Eh! Prostii! Nu mai avea grijă de ea ca înainte! Nu-şi mai dăduse cu creme, nu ceruse crema pentru peeling... N-o mai vedea soarele! Normal că arăta ciudat!

Închise uşa şi se aşeză pe şezlong. Acum îi era foame. Chiar dacă nu era în cea mai bună formă pentru cină, ştia că trebuie să mănânce. Ca să se poată ţine pe picioare mâine. Avea senzaţia că slăbise. Dacă o lua cu ameţeală, nu era bine...

O să-l împace mâine. După ce termina de mâncat, o să se ducă la oglindă. Şi-o să vorbească cu ea însăşi. O să încerce să se mobilizeze cumva ca să poată să-l roage mâine să stea cu ea cinci minute - şi să-i spună măcar o parte din motivele care-o determinaseră să facă ceea ce făcuse. Era sigură că el ştia deja că, de la un punct încolo, nu mai putuse controla evenimentele...

Diamant

Accelera spre brad. În dreapta lui, Léon moţăia rău...

Îl plimbase şi-l tocase la cap toată ziulica. Îi făcuse capul calendar - şi-i schimbase şi garderoba, şi obiceiurile alimentare, şi mersul şi multe altele. Şi-i schimbase un piculeţ optica, mai ales în privinţa dragostei. Ştefan n-avea timp de discuţii de-astea cu băiatul lui; în plus, nu vorbea Léon cu el despre aşa ceva! Nici el nu vorbise cu tatăl lui despre "flori, filme şi fete", atunci când îl vizitase în şatră! Şi nici cu Ştefan nu vorbise; îi vorbise Ştefan lui. El doar ascultase şi memorase. Şi începuse să vadă altfel lucrurile...

Ciudat - pârculeţul era animat "ca la balamuc"! Da' ce se întâmplase - se certaseră cumva? Că prea erau mulţi oameni acolo! Băncile deveniseră neîncăpătoare! Încetini, încercând să-şi dea seama ce mimici afişau oamenii ăia...

Erau normali - adică oarecum veseli, oarecum binedispuşi... Foarte ciudat! Bombăni, ca pentru el:

- Ce-o fi cu oamenii ăştia?

Léon nu-i răspunse. Întoarse capul doar preţ de-o clipă... Ochii verzi erau întredeschişi. Aproape că adormise puştiul! Normal - era frânt...

Redeveni atent la drum. Ocoli bradul şi-şi continuă drumul spre casa unde locuia nepotul lui. Şi-şi reaminti că Léon locuia cu Meili în casa aia - doar ei doi... Hm! Situaţia aia putea deveni periculoasă - dar de duminică-ncolo. Deşi puştiul chiar nu era nebun... Dar cine ştie ce idei îi veneau după noaptea de sâmbătă! O să se gândească la asta; o să vadă el! Momentan, trebuia să înţeleagă ce dracu se-ntâmplase în Aurari! Că Azur nu-l sunase, nea Dumitru nu-l sunase, iar el

găsea acum tot orăşelul ieşit "la aer curat şi-o bârfă mică"! Ceva era în neregulă aici!

Şofa mult mai încet. Străduţa era animată bine! Măi, să fie! Ieşiseră toţi la plimbare! Ce dracu se întâmplase aici?

Aha! Uite-l şi pe Azur! Ieşise şi el la plimbare! Normal - ieşea în fiecare seară! Băiatul lui avea câte-o amplă "şedinţă" în fiecare seară! Săracul... Era într-un grup numeros de băieţi. Chiar lângă el vedea un tânăr înalt, cu părul lung, prins în coadă... Hm!

Frână în dreptul lui - iar băiatul lui îl observă şi se grăbi să se scuze. Venea la el. Coborî geamul, privindu-l lung pe Alex... Tânărul nu prea se-ncumeta să-l privească - dar nici nu-i ocolea privirea, semn că nu voia să pară nesimţit sau... Ridică mâna spre ei:

- Bună seara.

Îi răspunseră toţi în cor - inclusiv Alex. Hai, că era bine! Încă era bine - nu ştia de ce era manifestaţie la brad, aşa că... Băiatul lui ajunse lângă el:

- Bună seara, tată.

- Bună seara, bulibaşă.

Azur începu să râdă - şi băgă capul în maşină şi şopti:

- Aşa-i că-s dat dracului?

- Eşti genial, ce mai!

- Păi era momentul să ne revenim cu toţii - nu?

Aprobă - într-adevăr, era momentul să-şi revină cu toţii... Băiatul lui se rezumă la a zâmbi slab:

- Voiam să vorbesc ceva cu tine.

- Spune. Adică urcă! Îl duc pe Léon şi mergem la mine!

- Nu, nu e cazul... Tată, am impresia că Agata vrea să te roage ceva.

- Păi, să mă roage!

- O să te roage, atunci când o să vină vremea. Chestia e că trebuie să ştii cam despre ce-i vorba. Ca să nu te ia prin surprindere. Că rişti să iei o decizie nefericită, dacă te ia prin surprindere...

- Ascult.

- Cred că Agata nu vrea să facă liceul în Aurari.

Aha! Deci fetiţa lui prinsese gustul Bucureştiului...

- M-a întrebat, acu' vreo trei zile, cât face o maşină care pleacă din Aurari la şapte dimineaţa. La ce oră ajunge în Bucureşti. I-am spus că, în funcţie de şofer, poate să facă o oră sau doar 40 de minute. Şi n-a continuat discuţia. Dar azi a fost cu Grasu în Bucureşti; şi s-a întors cu haine "de Bucureşti". Şi-a schimbat jumătate din garderobă.

Aoleu! Se încruntă scurt - chestia aia cu hainele era periculoasă...

- L-am descusut pe Grasu şi-am aflat că au fost să cumpere "câteva hăinuţe pentru liceu". I-am amintit că liceul din Aurari e mai aparte şi mi-a spus că hainele sunt "corespunzătoare" şi-n Aurari, şi-n Bucureşti. Nu şi-a luat minijupe; şi-a luat haine de liceană cuminte. Iar el a apăsat un pic pe Bucureşti...

Deci Grasu ştia ce voia fetiţa lui - şi, în loc să-i spună lui ce şi cum, o ajutase pe ea "pe şest"...

- Voiam să-ţi spun... M-am gândit şi eu la chestia asta, cu liceul din Aurari. Agata a terminat a opta printre primii din clasa ei. Şi s-ar califica la câteva licee cu renume din Bucureşti. Nu cred că e o idee rea să facă liceul acolo.

La urma urmei, nu plănuise s-o mărite aici, în Aurari. Adică nu plănuise pentru ea stilul de viaţă al femeilor din Aurari. Fata lui nu era "planificată" să devină o Safira şcolarizată - să crească copii, să gătească, să spele, să calce... Mai ales că el îi lăsa o avere uriaşă...

- Am zis că e bine să ştii la ce să te-aştepţi.

- E foarte bine că mi-ai spus. N-o să-i arăt că ştiu; o s-o las să-mi zică ea ce şi cum.

- E cel mai bine aşa.

Băiatul lui se trase şi se ridică:

- Ce i-ai făcut lui Léon, de sforăie în halu' ăsta?

Chiar! Léon sforăia de-a binelea! Oof - săracul copil! Şopti:

- I-am dat afaceri, shopping şi masaj all inclusive. Plus gin tonic.

Azur râdea şi clătina încet capul - că taică-su nu era întreg la cutiuţă... Întinse mâna spre el:

- Vorbim. Vino pe la mine, dacă ai timp - să mai vorbim şi noi!

Băiatul lui îi strânse mâna:

- Încerc. Să vedem...

Apăsă acceleraţia şi-şi reluă drumul... un pic nemulţumit că băiatul lui nu era dispus să-şi deschidă sufletul în faţa lui şi să-i spună un nume feminin... Sau măcar o aluzie la un nume feminin... Oare ar fi trebuit să-l invite şi pe el mâine-n club? Parcă nu-i venea să-şi scoată propriul băiat "la fetiţe"... Hm!

Frână şi opri motorul - şi-acum să-l trezească pe Léon şi să-l ajute să ajungă-n casă. Şi să-i spună să se odihnească bine, să doarmă până târziu, pentru că mâine aveau noapte de clubbing...

Deschise portiera şi îl scuturâ uşurel - iar Léon deschise imediat ochii! Zâmbi:

- Hai să te odihneşti ca lumea.

- Am şi ajuns?

- Da; am ajuns.

Puştiul cobora... Arătă spre casă:

- Fă un duş fierbinte şi bagă-te-n pat. Şi sforăie cât poţi de mult - că mâine noapte ne-ntoarcem în club, la bâţâială!

- Yes!

Ia uite-l, ce fericit era că mergea la dans! Ocoli maşina şi deschise portbagajul - şi începu să scoată sacoşele...

- Diamante, tu eşti sigur că nu neglijezi afacerile ca să mă plimbi pe mine?

- Foarte sigur.

- Perfect! Că să ştii că mă gândeam să-l sun pe tata şi să-l rog să-ţi dea concediu o săptămână.

- De ce, mă?

- Ca să stai cu mine! Şi să mergem amândoi peste tot! Nu m-aş mai da dus de lângă tine, să ştii!

- Daa, îmi dau seama...

- Pe bune! Îmi place cu tine de mor! M-aş lega de tine, dacă n-aş şti că ai şi tu treburile tale...

Îi puse sacoşele-n mâini şi-l bătu pe braţ:

- Puştiule, cuvintele tale mă flatează.

- Sunt sincere. Şi când mă gândesc că în curând începe şcoala, aşa mă cuprinde o tristeţe mare...

"Şi pe mine - că ai început să vorbeşti ciudat, ca la noi, şi mă omoară maică-ta dacă te-aude că te-ntorci agramat şi dezvirginat şi şcolit de dementu' de unchi-tu..." Zâmbi:

- Noapte bună.

- Noapte bună, Diamante.

Urcă la volan şi se asigură că tânărul "ajunsese cu bine", cum se spune. Şi demară şi el spre casă.

Făcea un duş, se schimba şi trecea pe la Grasu. Că problema Agatei era serioasă. Tot ce era legat de fata lui era extrem de serios! Că era fata lui! Şi, dacă voia să facă liceul în Bucureşti, viitorul ei devenea tot mai incert. Una era s-o mărite aici, în Aurari, cu un băiat serios; alta era să o mărite în Bucureşti, cu băiatul cine ştie cărui afacerist de soi... Că mutarea ei în Bucureşti o scotea brusc în calea tuturor băieţilor de şmecheri, şi se putea trezi că-i răpeau fata sau...

O să ia o pilulă de cap, înainte să facă duş. Că doar ce se gândise la băieţii ăia pe care-i ştia el că "se produceau" în Bucureşti, şi-l luase aşa o migrenă nenorocită...

Ştefan

I se închideau ochii de somn. Filmul era frumos; el, însă, ar fi trebuit să doarmă. Că mâine avea "şedinţă" sus, la aparate! Trebuia să se întremeze mai repede! Iar el îşi consuma bateriile zăcând în pat şi holbându-se la un film - bun, ce-i drept, dar pe care-l mai văzuse de douăj' de ori...

Specialul începu să cânte. Ia uite! Oare cine-l suna la ora unşpe, ora Franţei? Luă aparatul... Aleodor era. Pe special. Hm - o să-i rupă urechile! Pauză filmul şi răspunse, încruntat:

- Da.
- Salut.
- Salut.
- Te-am trezit?
- Nu; mă uitam la un film.
- Aha! Uite, eu tocmai am primit veşti din Rusia.

Veşti din Rusia! Şi i le dădea pe telefonul ascultat! "Aah, Părinte - o să-ţi crăp capu' într-o zi!" Încercă să-şi păstreze calmul:

- Ascult.
- Organigrama lui Leonard a avut azi şedinţă. Au dezbătut, au analizat şi-au ajuns la concluzia că cel mai bun urmaş pentru Leonard este Mihai.

Adică Mihai Donichioiu primise dreptul de-a conduce afacerile lui taică-su! Fusese primit "în cercul select" în care se-nvârtise taică-su! Începu să râdă:

- Bravo! Asta-i o veste minunată!
- Într-adevăr, e o veste minunată. El nu prea chiuie; că e încă supărat, după înmormântare...
- Îţi dai seama că nu plănuia să-l moştenească acum şi aşa!
- Evident! Da' cică a primit deja numirea; şi le-a mulţumit şi i-a asigurat că le va fi un bun partener de afaceri. Deci, o să fie bine.
- Bineînţeles că o să fie bine! Las' că-i scriu şi eu un mesaj pe tema asta! Mersi frumos, Părinte!
- Să fii sănătos, fiule!

Îl admonesta cu degetul - scutura degetul la aparatul ăla, de parcă îl putea vedea...

- Vorbim.
- Vorbim.

Buton roşu. Buun! Lucrurile începeau să se mişte! Adică acum era momentul să supravegheze Rusia cu maximă atenţie! Luă telefonul roşu şi selectă numărul lui Piao.

- Da.
- Salut.
- Salut.
- Ana e prin preajmă?
- Sigur! Imediat!

Îl auzea foşnind, semn că ei erau în hotel - ea în dormitor, el în livingul penthouse-ului... Regina lui şopti, veselă:

- Ce face regele meu - are insomnie?
- Regele tău are veşti minunate.
- Şi le împarţi cu mine? Ce bine!
- Mihai a preluat afacerile lui Leonard.

Ana tăcea...

- Lucrurile or să se schimbe radical acum. Una era Leonard - tatăl lor, care rostea cuvinte cu putere de lege pentru toţi trei. Şi alta e Mihai - fratele cel mare şi preferat de tată. După cum au decurs lucrurile după moartea lui Leo, tind să cred că Mihai n-are planuri comune cu ale consilierilor mei. Iar dacă au avut planuri comune, ura consilierilor mei o să le bifurce repejor.
- E posibil! Nu prea-i văd pe ei ascultând de fratele cel mare!
- Iubito, hai să nu vorbim acum chestiile astea. Am o rugăminte mare la tine.

Vocea ei deveni instantaneu senzuală:

- Orice! Cere-mi orice - şi vei avea, cât de repede se poate!
- Îl vreau pe Isamu.
- Îl vei avea mâine, la prima oră.
- Nu. Îl vreau luni. Mâine, la prima oră, te vreau pe tine...
- Mâine, la prima oră, mă vei avea alături de tine.
- Vreau ca, mâine şi poimâine, să fii doar a mea.
- Eu credeam că vrei să fiu doar a ta tot timpul - nu doar mâine şi poimâine...

Bufni în râs - şi sări la romanes:

- Ce a dracu te-ai făcut, fă! Îmi întorci cuvintele!
- Mă răsfăţ şi eu! Ce, n-am voie?
- Ba da - ai voie să te răsfeţi cât vrei tu!
- Binee! Să nu uiţi ce-ai spus acu'! Să nu te faci mâine că ai uitat...

Râdea credibil şi privea ecranul televizorului cu ochi îngrijoraţi - nevasta lui se pregătea să-l aşeze comod pe pat şi să-l sărute "cu schepsis"...

- ... Noapte bună, femeie mai frumoasă ca Luna...
- Noapte bună, regele meu.

Lăsă telefonul pe noptieră şi opri televizorul - tocmai decisese să se culce. Primise o veste minunată. O să viseze frumos...

Andrei şi Gabriel îl urau pe Mihai - iar Mihai probabil că simţise deja asta, deşi cei doi fraţi mai mici încercaseră din greu să pară "fraţii perfecţi" pentru băiatul preferat de tată. Acum, că Leonard nu mai era, să-i ţină strâns uniţi şi să le spună care era "linia directoare", Andrei şi Gabriel or să se bazeze unul pe celălalt. Şi-or să refuze planul ordonat de tatăl lor. Chestia asta venise în momentul ideal - el, şeful lor, doar ce le promisese că va fi tot al lor şi-i va conduce pe culmi nebănuite într-ale afacerilor! Andrei şi Gabriel or să se despartă repede de Mihai; şi cum el le pregătise deja vreo 20 de idei de afaceri noi...

Zâmbea, cu ochii închişi, şi presimţea că o să viseze cum Rebeca o strângea în braţe pe Trésor - care se-ntorcea vie şi nevătămată... Şi-o să-l viseze pe Aleodor deschizând şampania, pe Diamant râzând cu lacrimile şiroindu-i pe obraji...

O să viseze frumos.

Isamu

Îşi scoase căştile şi le lăsă pe birou. Trase o coală nouă şi începu să noteze ideile principale.

"Mihai va lua planul lui Leo şi-l va discuta cu Andrei şi Gabriel, prin prisma noii situaţii din afaceri.

<u>A. Andrei şi Gabriel nu-i vor accepta autoritatea.</u>

Fraţii se vor despărţi - Mihai se va ocupa de afacerile lui, Andrei şi Gabriel vor reveni la afacerile lor.

**** Aici ar fi momentul ideal să le transmiţi câteva idei de afaceri care să le arate că eşti hotărât să te ocupi cu maximă atenţie de ei.***

Andrei şi Gabriel vor încerca să scape de "cartoful fierbinte" care se numeşte Trésor. Dar nu o vor abandona; o vor ascunde bine, ca măsură de precauţie cu forţă de pârghie spre tine.

Va trebui să te duci personal la ei, ca să-i convingi că ei vor deveni foarte curând preferaţii tăi.

Dacă vei fi îndeajuns de credibil, Trésor va fi pasată discret unui alt afacerist.

**** Care e relaţia cu umbrela rusă? În ce măsură umbrela va fi dispusă să-ţi ofere ţie informaţii pe care nu le oferă lor?***

Revii în Franţa spunându-le că trebuie să rezolvi mai întâi problema lui Trésor - fetiţa trebuie să se întoarcă acasă înainte ca tu să predai jumătate din afaceri Anei şi să te concentrezi asupra lor.

Intră în discuţie trei variante:

1. Ei recuperează fetiţa şi pozează în salvatorii ei;

2. Umbrela îţi dă informaţiile necesare pentru recuperarea ei, eventual contra cost;

3. Cheng prinde o breşă în securitate şi o salvează.

<u>B. Andrei şi Gabriel acceptă autoritatea lui Mihai."</u>

Apăsă pixul pe hârtie de trei ori...

Nu putea să scrie ***"Trésor e pierdută dacă rămâi în Franţa"***, aşa că oftă greu...

Intră în mail-ul personal. Începu un mesaj nou. Destinatar, Fang Kwok Lo. Subiect, ***"Situaţia din Rusia"***. Trebuia să-l întrebe dacă el are informaţii apropo de relaţia dintre Mihai şi fraţii lui mai mici. Adică trebuia "să facă pe prostu'" - că Fang n-avea de ce să deţină informaţii despre ăia doi, iar mail-ul lui era un fel de "te rog eu mult să întrebi tu, sus, care-i temperatura în familia Donichioiu". Iar o asemenea atitudine, un asemenea mod de-a cere informaţii îl va înfuria pe Fang - care nu avea angajaţi de-ăia care nu puteau pune întrebări răspicate şi se ascundeau după mail-uri tâmpite. Aşa că...

Oftă greu şi închise mail-ul. Trebuia să se-adune - şi să-l ajute pe Ştefan. Bunul lui prieten o să-i ceară luni un sfat pertinent! Unul per-

tinent şi folositor! Iar el nu-i putea spune că trebuia să se mute-n Rusia ca să-şi salveze nepoţica! El trebuia să găsească o rezolvare la problema "Trésor"! El, dacă voia să-l ajute pe Ştefan, trebuia să-i dea o rezolvare - nu o analiză. Trebuia să găsească o soluţie... care să n-o omoare pe Trésor, care să nu întoarcă "arma Trésor" împotriva lui Ştefan... Care să nu abată furia balaurului tricefal asupra familiei Ionescu. Ăia, dacă se uneau, chiar erau letali...

Luă din nou coala şi începu să scrie, imediat sub cele trei puncte.

"Contract de vânzare-cumpărare între Ştefan Ionescu şi:

- Rodion Papanov (deşi s-ar putea să nu valoreze el tot cât face balaurul bicefal);

- familia Ianukovici;

- "

Bătea cu pixul în hârtie - avea un lapsus...

Ba, la dracu! N-avea nici un lapsus! Că ei aveau aici un dosar consistent pe care scria "Leonard Donichioiu"! Sări şi-l trase din raft - ia să vadă el lista cu duşmanii de moarte...

Ceea ce făcea el acum era o sabie cu două tăişuri. Îi oferea lui Ştefan o cale de-a scăpa de fraţi - şi nu ştia cum va reacţiona balaurul bicefal la aşa decizie din partea şefului lor! Puteau s-o aducă pe micuţă la conac doar ca s-o lichideze sub ochii Rebecăi! Ăia erau demenţi - erau puternici, şi ştiau asta! Ăia puteau reacţiona oricum...

Lăsă baltă dosarul - şi lăsă cele trei puncte aşa, în suspensie. Şi notă şi-a treia variantă - una care-i venise-n minte acum, la viteză.

"C. Le oferi fraţilor partea ta din afacere şi le-o ceri pe Trésor."

Şi-atât. Alte soluţii el nu mai vedea. Ăia doi erau puternici; iar dacă Mihai era de acord să-şi ia fraţii sub protecţia lui, poate că Gabriel şi Andrei or să accepte schimbul. La urma urmei, ştiau toţi prea bine că China nu va accepta niciodată să facă afaceri cu Ana! Ştefan nu se putea despărţi de China decât în clipa în care pornea spre propria înmormântare. Aşa că o tranzacţie de genul ăla putea reprezenta un final onorabil pentru toată lumea. Ştefan pierdea o sumă consistentă; dar îşi recupera nepoata. Şi-o încuia într-un bunker, alături de toată familia lui extinsă, fiindcă ăia ieşeau de sub palma lui - şi-l puteau ataca oricând, oriunde, oricum...

Era obosit. Şi bulversat. Schiţa aia îi arăta cât de neputincios era - şi-l durea sufletul, pentru că regina mică era visul lui de fetiţă şi-ar fi clonat-o, ca să fie şi fetiţa lui...

15 august 2020 - sâmbătă

Grasu

Se întinse bine, cu poftă... Mm, ce somn îi era! Ia să se ducă el la culcare! Că era doişpe jumate deja!

... Ba ia să se ducă el la uşă, să vadă cine-i apăsase soneria! Era doişpe jumate; cine ştie cine ce păţise, ce se-ntâmplase... Iar dacă era Agata, plânsă şi supărată fleaşcă fiindcă taică-su îi arsese hainele alea noi şi-o înscrisese deja la liceul din Aurari o să fie rău...

Răsuci cheia şi deschise uşa. Şi dădu de ochii albaştri şi zâmbetul şmecher:

- Hai salut!

- Salut, şefuţu'!

Diamant ridică sticla de whisky:

- Aşa-i că nu ţi-e somn?

Negă încet, dându-şi seama că Diamant "îşi pusese mănuşile" şi încerca să afle ce-o apucase pe fata lui de-şi schimbase garderoba...

Îi făcu loc să intre şi încuie. Şi aduse el două pahare. Din câte-şi amintea el, Diamant chiar se lăsase de băut! Deci chestia aia cu sticla era destul de ciudată...

- Grasule, eu am auzit o vorbă...

Aproba cu capul, precaut, şi îşi aranja telefoanele şi telecomenzile - că Diamant turna whisky şi-l lua pe departe, aşa...

- Eu am auzit că tu ai un Suflet nou.

Hait! - că aflase totul... Paharul se ridică:

- Hai noroc!

- Noroc!

Diamant dădea paharul peste cap; el îl degusta, precaut, încercând să nu se uite spre hamul alb, contrastant cu cămaşa neagră...

- ... Deci ce-am auzit eu e adevărat.

- Da; e adevărat.

- ... Deci ea e acum Sufletu' tău.

- Da. Am rugat-o să fie un pic şi fata mea - şi a fost de acord.

Diamant dădea din cap şi-şi reumplea paharul... Aştepta, că i se pregăteau vreo 200 de întrebări - toate de importanţă capitală...

- ... Şi când s-a întâmplat asta?

- În seara când Florentina a fost alungată din Aurari.

Diamant dădea din cap uşurel, aşa...

- Ştii, Grasule... Chestia asta cu Sufletu' tău nu-mi prea place.

"Oo, da' nici nu mă gândeam că o să mă feliciţi!" Îl aştepta să înghită; Diamant turna pe gât al doilea pahar de whisky în acelaşi minut... Îl îngrijora mult prezenţa hamului; presupunea că o să scoată pistoalele la el, şi poate chiar o să împuşte pereţii...

Paharul sfârşi pe masă. Iar Diamant se sprijini de spătar:

- Grasule, eu ştiu ce înseamnă pentru tine "Sufletu' meu". Ştiu ce-a însemnat Florentina pentru tine. Ştiu câte-ai făcut pentru ea. Şi ştiu câte i-ai iertat şi câte ai ascuns de ochii şi urechile lu' Ştefan.

- Ştiu că ştii. Ceea ce uiţi tu acum este că, după ce-am făcut ceea ce-am făcut pentru ea, am descoperit că am greşit. Şi chiar dacă ea a primit toată pedeapsa, eu ştiu că o parte din pedeapsă trebuia s-o primesc eu. Fiindcă am încurajat-o şi-am ajutat-o şi-am învăţat-o să fie şmecheră şi să obţină ceea ce vrea. N-am să-mi repet greşeala. Ştiu ce nu trebuia să fac; şi n-am să fac cu Agata lucrurile

Diamant începu să-şi scoată hamul:

- Agata e fata mea.

Aprobă, atent la mişcările mâinilor lui.

- A mea - nu a ta.

- E fata ta.

- Dacă vrei să fie şi-a ta, va trebui s-o înfiezi.

Negă scurt:

- Nu e cazul.

- Atunci să ştii că nu-i fata ta.
- Ştiu că nu-i fata mea.

Hamul sfârşi pe masă. Diamant se ridică - şi se aplecă spre el:

- Ştii că eu nu sunt Ştefan... Ştii că ea nu-i franţuzoaică... şi nu-şi pune moaţe, nu-şi unge pometii, nu-şi arde celulita la salon... N-are prietene de-alea umblăreţe, care să-i povestească cum e sexu'...

Aproba, lăsându-se spre spate - că tatăl Agatei se apleca spre el... Diamant îl fulgeră cu ochi furioşi:

- Da' n-am suflet să te las fără copil. Aşa că n-o să-i interzic să mai fie Sufletu' tău. Da' tu n-o să fii ta-su; o să fii mă-sa.

Poftim? Cum adică?

- Şi n-o să mai iei decizii peste capu' meu şi pe la spatele meu; o să te duci să-i afli secretele şi-o să vii frumuşel la mine şi-o să torni totu'. Şi-o să m-ajuţi s-o punem pe picioarele ei. Îţi convine aşa?

Aprobă încet cu capul... Diamant îi sfredelea prin minte, în căutarea secretului... Tatăl Agatei se trânti pe canapea - şi-şi aprinse o ţigară:

- Te ascult.
- Vrea să facă liceul la Neculce, în Bucureşti.
- Adică vrea în Bucureşti.
- Vrea să facă liceul în Bucureşti.
- Nu fii bou! Vrea în Bucureşti!
- Vrea să locuiască în Aurari - şi să se ducă zilnic la liceu în Bucureşti.
- Asta-i o prostie!
- Nu chiar. Eu pot s-o duc şi s-o aduc.
- Tu ai treabă.
- Eu sunt mă-sa. Şi întotdeauna am timp pentru fata mea.

Ochii albaştri îl fulgerară lung... OK! Trebuia să fie mama! Orice, pentru Sufletu' lui! Preluă deci sarcina muierii care vorbea mult şi îmbârligat şi-şi îmbârliga bărbatu' să vrea ca ea:

- Am întrebat-o dacă vrea să se mute în Bucureşti şi-a spus că nu vrea să se rupă de Aurari. Că nu vrea să fie ca Ştefan, care-a stat mai mult afară din Aurari şi-acum e musafir aici.

Diamant aprobă încet... Ridică scurt din umeri:

- Ştiu că ştii de Victor al lu' Nicuşor. Şi ea ştie. Şi să ştii că nu-i e indiferent.
- Adică îl iubeşte.
- Îl place. Momentan, "votează" cu el. Da' şi ea zice că e prea devreme pentru aşa ceva.
- Şi ce altceva mai zice ea, pe tema lu' Victor al lu' Nicuşor?
- Că e binecrescut şi foarte deştept. Că învaţă foarte bine. Că o respectă şi îi respectă dorinţele. Şi că azi, la cumpărături, nu şi-a permis să o strângă în braţe atunci când a sărutat-o.

Şi-acum Diamant o să sară la cafteală; el o să ţâşnească spre dreapta, ca să sară peste cotiera canapelei şi să scape... Ciudat - Diamant nu se clinti de pe canapea:

- Deci a sărutat-o.
- Da.
- Şi tu ai fost de acord cu chestia asta.
- Da. Eu, mă-sa, am fost de acord cu chestia asta.

Diamant se aplecă spre masă, luă sticla şi-o puse la gură. La dracu! Apucă de braţul lui şi-l trase-n jos! Şi trebui să se lupte ceva-ceva, ca să-l oprească din băut! Bunul lui prieten lăsă capul pe spătarul canapelei şi oftă:

- Doamnee! Cu ce ţi-am greşit, Doamnee, de-mi dai numai Safire de-astea?

Se repezi şi-l prinse de gulerul cămăşii - şi-l scuturâ zdravăn:

- Taci din gură, prostule! Taci! Că eşti la fel de încuiat ca văr-tu, care şi-a ţinut fata într-un clopot de cristal şi pe urmă s-a supărat pe ea când a văzut că nu i-a plăcut trataţia! Taci!
- N-am încuiat-o niciodată pe Agata!
- Pe dracu! Ia du-te la brad şi întreabă cine vrea s-o pupe pe Agata! Cine vrea să fie prietenu' ei! Să vedem dacă se oferă vreunu'!

Ochii albaştri se închiseră - iar Diamant oftă din tot sufletul... Îi dădu drumul:

- Bă, fetele nu se cresc în clopote de sticlă! Că nu-s statui! Sunt copii ca toţi copiii! Şi cresc! Şi tre' să le dai voie să se mişte şi să crească şi să avanseze! La ele e altfel decât la băieţi! Că ele se-ndrăgostesc! Ele pun suflet şi-ntr-o şoaptă, bă! Şi-ntr-un gest! Şi e cu totu' altfel decât ştii tu! La ele e nasol de tot!

Tăcere... Continuă:

- Fiică-ta seamănă mult cu Florentina, să ştii! E la fel de bine păzită! La fel de interzisă! Vrei să te trezeşti că face ca vară-sa?
- O omor dacă face ca vară-sa!
- Iar ea ştie chestia asta şi-i e dragă viaţa! Şi nu face ca vară-sa! Da' trebuie să fie adolescentă. Că a crescut - şi e la vârsta adolescenţei. Şi fetele astelalte din Aurari cresc şi sunt adolescente; da' ele sunt sub protecţia anonimatului, aşa că nu stă nimeni cu ochii pe ele, să numere de câte ori s-au dus în livadă să se pupe pe furiş! Fiică-ta e păzită pân' la Dumnezeu!
- Şi aşa o să rămână. Că o s-o dau pe mâna ta...

... Pe bune? Adică chiar i-o dădea pe mână? Avea Diamant încredere în el, să-i dea fata lui pe mână?

- ... Unde s-au pupat?
- ... În cabina de probă de la Mall.

Şi-acu' o să-l bată bine-bine, că complotul devenise evident... Diamant chicoti:

- Nevastă, eşti diabolică...
- Sunt prevăzătoare, ca să zic aşa. Ştiam că n-au camere. Şi ştiam că şi ea are întrebări la care nu poate obţine altfel un răspuns.
- Şi a obţinut un răspuns?
- Da. Amândoi au obţinut răspunsurile pe care şi le doreau.
- ... Şi ţi-a zis şi ţie care e concluzia?
- Da.

Tăcu. Capul brunet se ridică încet; ochii albaştri îl priviră lung... Zâmbi:

- A tras concluzia că trebuie să se mai întâlnească cu el. Da' nu săptămâna asta; săptămâna viitoare, tot spre final. Ca să nu şi-o ia el în cap. Şi nu trebuie să se mai întâlnească la Mall; că bate la ochi.

Diamant tot nu părea convins...

- ... A zis că trebuie să ţină lucrurile într-o formă potolită. Că n-o să se mărite înainte să termine liceul. Şi n-o să se mărite "începută", cum s-a exprimat ea. Să ştii că e mult mai calculată şi mai răbdătoare decât multe persoane pe care le-am cunoscut în viaţa asta! E mai calculată chiar şi decât Ştefan!

Diamant nu părea convins...

- ... Eu am încredere în ea. Şi în el. Că m-am dus la el acasă, m-am aşezat la masă şi, de faţă cu mă-sa şi cu ta-su şi cu pistolu' din dotare i-am zis unele lucruri. Şi i-am lămurit nelămuririle. I-am trasat "linia directoare" de la care n-are voie să se abată. Şi-a înţeles. Cu el n-o să avem probleme. Nici cu ea n-o să avem probleme, atâta timp cât suntem alături de ea şi n-o îngrădim şi o sprijinim cu frumosul, cu discuţia calmă...

Ochii albaştri îl priveau lung...

- Eu am încredere în ea. Şi prefer să fiu aliatu' ei - ca să nu descopăr că se transformă în Florentina şi-şi pierde încrederea în toţi şi face totu' pe ascuns şi după mintea ei.

Diamant lăsă capul pe spătarul canapelei şi fixă tavanul cu privirea. Era linişte...

- ... Crezi că e bine ce facem noi doi?
- Da, Diamante. Cred că e bine să fim alături de fata noastră. Şi s-o ajutăm să-şi răspundă la întrebări. S-o ajutăm să ia decizii, s-o sprijinim în deciziile ei...
- ... Crezi că l-a pus la inimă?
- Nu ştiu. Da' e aşa un băiat cum trebuie, că io unu' să ştii că l-am cam pus la inimă!
- Auzi? Ştii ce mi-e mie? Mi-e că or să se ambaleze amândoi şi-or să se implice sufleteşte. Şi, dacă se dovedeşte că e un fâs...

Ridică scurt un deget:

- Se potrivesc perfect. Varianta asta pe care-o zici tu nu există.

Diamant oftă greu:

- Ba există. Şi-o să fie rău, dacă se iau doar bazându-se pe sen-

timente. Că alea nu rezistă, fără o partidă straşnică cu strigături.

- Diamante, uite ce zic eu... Hai s-o lăsăm uşurel. Că mai sunt patru ani pân' la nuntă, din care doi ani ea e majoră. Las-o uşurel. Şi dacă te prind că te gândeşti că o să cadă drobu' într-o zi şi-i pui fetei beţe-n roate cu băiatu' ăsta, să ştii că pun mâna pe făcăleţ şi-l crăp în capu' tău!

Diamant întinse fatalist mâinile spre tavan:

- Doamne! Doamne, de ce-mi dai numa' Safire?

Se repezi şi-l gâtui în glumă, râzând... Că nu era dement şi obtuz şi încuiat şi ştia şi el că fata lui crescuse - iar Florentina, deşi fusese pedepsită, nu făcuse totuşi o greşeală chiar atât de gigantică...

Zăceau amândoi pe canapea şi se holbau la tavan, cu gândul la Agata...

- ... Auzi, mă? Io cred că o să fie bine. Şi-o să fie fericită.

- Bineînţeles că o să fie fericită! Păi noi ce păzim, mă?

- Io nu ştiu ce păzeşti tu. Io ştiu că, dacă te mai bagi peste mine şi iei decizii în locu' meu, te-mpuşc. Iar dacă ăla calcă pe bec, o las văduvă.

Diamant se-mbătase şi vorbea prostii...

- Mă jur pe sufletu' Rainei mele că aşa o să fie! Dacă faci vreo greşeală şi n-o să fie fericită, io te-mpuşc, mă!

Oof, Doamne! Se-mbătase şi reuşise să scoată din el cel mai negru gând, cea mai mare îngrijorare...

Ia să lase ei prostiile şi să se-mbete muci! Că "doar ce se luaseră", vorba aia! El era acum Safira lu' Diamant - şi mama lu' Sufletu' lui...

Ana-Maria

Deschise uşa şi intră în conac în paşi de dans:

- Neaţaa!

- Bună dimineaţa!

Ia uite-i! Se-nşiraseră toţi pe-o parte a mesei, de parcă erau la nuntă! Aidin se grăbi să turuie:

- Nu mai port bandajul!

- Bravo! Şi? Cum e?

- Foarte bine!

Îi arătă OK şi-i făcu cu ochiul - şi porni spre scări:

- Regele meu s-a trezit?

- Regele tău a avut insomnie - aşa că încă mai doarme.

Bun! Urca treptele în paşi de dans...

Azi era veselă. Era fericită, de fapt. Cunoscuse ieri o mulţime de italieni - şi toţi fuseseră dornici să facă afaceri cu ea. Găsise şi-un client pentru aur - unul bun, care-i cumpăra cantitate mare şi nu voia cine ştie ce discount. Dl Andreasi trăsese sforile aşa cum trebuie - iar ei îi mersese foarte bine. Săptămâna viitoare va vinde aurul - şi va semna cu o parte din proprietari. Cealaltă parte o cumpăra peste câteva zile - ca să nu bată la ochi prin presă. Nu în fiecare zi o contesă cu cetăţenie franceză achiziţiona 30% din piaţa cazinourilor din Italia! O asemenea tranzacţie era mană cerească pentru orice jurnalist...

Apăsă clanţa şi intră. Şi constată că Ştefan dormea, într-adevăr. Aşa că se descălţă "din mers", se urcă în pat şi încălecă peste el. Şi aşteptă.

Îl privea lung şi aştepta... Ştefan dormea dus, semn că luase un somnifer atunci când constatase că insomnia se prelungea...

Se aplecă peste el şi-l sărută. Şi-l simţi tresărind. Ochii verzi se deschiseră imediat... o recunoscură...

Avea inima cât un bebeluş de purice de mică, pentru că riscul de a-l demoraliza rău era mare...

Nu, el n-o lua în braţe - semn că tot nu se simţea în stare să-şi stăpânească emoţiile şi tensiunea...

Ia să-l pupe ea pe gât! Acolo erau butoanele alea mişto de tot! Ia să vadă ea dacă "panoul de comandă" avea în continuare comenzile pe care le ştia ea! Deci...

- ... Eşti foarte curajoasă...

- Sunt nerăbdătoare... cred...

- ... Mie mi-e cam frică...

- Credeam că ai încredere în mine...

- ... N-am încredere în mine...

Ea apăsa butoanele lui, el insista să stea nemişcat şi să-i omoare tot cheful... Şopti, în romanes:

- Ştii, sper, că de mine nu scapi...

- Ştii, sper, că după ce mă pun pe picioare o să fie vai de tine...

... OK. Poate era mai bine să renunţe, momentan. Nu se putea lupta cu mintea lui! Ştefan încă era nemulţumit de propria recuperare; încă se îndoia de capacitatea de-a redeveni el, cel de dinaintea accidentului. Iar dacă creierul nu dădea comanda "start", panoul de comandă al butoanelor mişto de tot nu se aprindea. Aşa că...

Aşa că îi fură un sărut şi sări din pat:

- Hai la picnic! Mergi?

- Merg!

Alergă şi-i aduse scaunul:

- Hai - cât te faci tu giugiuc, eu pregătesc punga şi pătura!

Ştefan râdea şi se grăbea să se aşeze-n scaun. Ea îi ţinea contra şi avea sentimentul că graba lui era cauzată mai mult de dorinţa de-a se ridica din pat - loc în care ea ar fi putut să-l oblige s-o strângă în braţe...

Râdea şi înjura soarta tare-n gând... Şi nu era bine, că tocmai soarta făcuse ca soţul ei să scape cu bine din accidentul de elicopter...

Florentina

Aha! Auzea din nou yala! Repede - să-şi pună planul în aplicare!

Se lungi pe şezlong şi-şi trase pilota peste cap. Împinse piciorul jos de pe saltea, lăsă mâna dreaptă să atârne afară şi închise ochii. Şi aşteptă. Dacă socotelile ei se vor dovedi corecte, azi, acum, ea o să reuşească să treacă peste toate gândurile alea tâmpite din mintea ei. Iar el o să reuşească s-o sărute. Iar situaţia "se va debloca". Aştepta şi încerca să-şi stăpânească cumva emoţiile şi bătăile inimii, să nu roşească...

Thomas se supărase pe ea - simţise că ei nu-i pasă de nevoile şi dorinţele lui. Şi nu era aşa - ei îi păsa de el atât de mult, încât avea sentimentul că nu putea să-l lase să se apropie de ea înainte ca el să ştie în ce hal era acum femeia de care încerca să se apropie! Şi ce făcuse şi ce păţise femeia pe care-o dorea el! Că nu era corect ca ea să-i ascundă lui ceva! Dar el era supărat; iar ea trebuia să-l împace. Că, dacă nu-l împăca, el n-o să mai urce - iar ea n-o să mai aibă nici o şansă să-i spună ceea ce voia să-i spună. Aşa că trebuia să-l împace. Trebuia să-l lase s-o sărute - şi să se prefacă că se trezeşte şi să-l ia de gât şi să-i arate că îşi dorea sărutul lui. Şi-apoi o să-l aibă lângă ea. Şi-o să-i spună totul. Dar, momentan, el trebuia s-o sărute. Aştepta. Auzea paşii, foşnetele... Le auzea înfundat, că îşi trăsese pilota peste cap şi...

Aha! Venea la ea! Îl auzea clar cum venea! Dezlipi un pic buzele, ca o invitaţie...

Pilota se ridica încet... Încerca să nu clipească, din cauza diferenţei dintre bezna dinainte şi lumina destul de puternică de-acum... Ştia că o să-i tragă părul de pe faţă, că n-o putea pupa peste păr, aşa că se aştepta să-i simtă degetul... Aşa... Şi-acum o s-o pupe.

Aştepta. Îşi păstra calmul şi răbdarea şi aştepta. Se gândea că e diabolică - că, uite, făcuse ea ce făcuse şi-l determinase să urce din nou şi s-o dezvelească şi s-o sărute...

Îi simţea respiraţia... Izul plăcut, de bărbat pedant... Lumina pălea, semn că se apleca spre ea...

Şi-acum o s-o sărute...

Îl auzi oftând greu. Şi se simţi sărutată pe frunte.

... Se prăbuşise. Fiecare pas al planului ei mersese ca la carte - şi-i ridicase moralul şi speranţele. Finalul fusese, însă, dezastruos. O pupase pe frunte. Şi-acum cobora... Yala se încuia din nou...

Deschise ochii şi văzu tava cu micul dejun... Cana cu lapte... Păhărelul cu pastile... Fusese cretină rău de tot - că Thomas aflase deja totul

de la tatăl ei, aşa că nimic din ceea ce i-ar fi spus ea despre Sebi n-ar fi fost o noutate pentru el... Şi citise reţeta medicului Petrescu, unde scria negru pe alb cum e cu repausul două săptămâni şi controlul... Şi poate că se uitase pe net, să vadă pentru ce erau pastilele - şi poate că aflase deja că exista riscul ca ea să nu mai poată face copii...

Ce prostie!

Se ridică şi se apropie de fereastră. De ce plecase? De ce n-o trezise? Chiar nu mai voise s-o sărute? Chiar nu mai voise să mai încerce o dată? Paşii lui erau calmi; Thomas părea împăcat cu "victoria personală", despre care ştia numai el... De ce n-o trezise?

Aha! Uşa conacului se deschisese larg! Ia uite-o şi pe mămica ei - năvălise în curte, veselă, înarmată cu două sacoşe burduşite bine... Băiatul de la pază se repezea să i le ia, ea se grăbea să i le dea... Ţinea uşa deschisă... Tati al ei râdea... şi nu-şi lua ochii de la soţia lui...

Ieşiseră la un picnic. Din câte dedusese ea urmărind oamenii din curtea asta, mama ei fusese plecată cel puţin 24 de ore. Se întorsese de dimineaţă - o adusese Toni de la aeroport. Pe ea o trezise zgomotul pe care-l făcuse blindata când plecase spre aeroport, aşa că îi văzuse venirea. Şi-apoi se aranjase un pic şi auzise yala - şi-şi pusese planul în aplicare. Planul eşuat...

Porniseră spre stânga - spre ea. Adică spre spatele conacului. În spatele clădirii erau poieniţele frumoase, lăcuşorul artificial şi piscina. Şi multele grădini "tematice", înflorite violent. Erau fericiţi. Râdeau şi pălăvrăgeau şi nu-şi luau ochii unul de la celălalt. Se apropiau... Ea întindea mâna spre el, el o lua de mână... După doi-trei metri, el îi trase mâna şi i-o sărută; iar ea se opri în faţa scaunului şi-l opri. Şi reveni lângă soţul ei şi-l sărută... Iar el râdea şi ridica degetul şi le făcea semn să se-ntoarcă... Tânărul de la pază râdea şi se-ntorcea cu spatele; Thomas râdea şi el şi se întorcea cu faţa spre turn... Şi nu ridica privirea spre geamuri, semn că o credea dormind dusă...

Sărutul se sfârşise - dar ea nu se ridicase. Vorbeau; îşi spuneau ceva... Îşi spuneau declaraţii de dragoste, că mâna lui se ridica şi-o mângâia uşor pe braţ... Şi se ridica şi mai mult şi-i aducea capul mai aproape de el, ca s-o sărute din nou... Ea punea mâna pe obrazul lui... Mâna lui nu cobora de pe părul ei; mâna cealaltă nu încerca să se-ntindă spre ea... Ea nu încerca să-l mângâie şi altundeva - şi nici nu-şi cobora sărutul pe gât, sau... Nici el, nici ea nu dădeau de înţeles că se gândeau la iubit sau la sex sau... Ei se sărutau - şi-şi transmiteau unul celuilalt sentimentele din suflet. Le transmiteau atât de puternic, că le simţea până şi ea...

Îşi trecu încet mâinile prin păr - îi privea şi le vedea dragostea. Erau îndrăgostiţi unul de celălalt. Erau împreună de 15 ani - şi se iubeau la fel de mult, la fel de sincer... Erau la fel de importanţi unul pentru celălalt. Iar chestia asta îi spunea multe! Îi spunea, în primul rând, că văzuse scene de-astea zi de zi aproape; şi totuşi, uitase complet de ele atunci când se eliberase din colivia aurită şi trebuise să aleagă dintre tinerii din jurul ei. Uitase complet de dragoste...

Tati al ei avea dreptate. Sufletul ei era bolnav. Grav bolnav. Tati al ei nu o minţise atunci când spusese "răneşti pe toată lumea din jurul tău". Chiar îi răneа pe toţi - şi pe părinţi, şi pe fraţi, şi pe bunicul, şi pe unchiul ei... Îşi rănise şi prietenii... Îşi rănise până şi duşmanii! Doamne! - şi realizase că face asta! Realizase, la un moment dat, că ea e otrăvită - şi-i otrăveşte pe toţi în jurul ei! Atunci, gândul ei se referise la Thomas; acum, simţea că îşi rănise părinţii, rudele... Că îşi îndepărtase prietenii, că reuşise să-şi îndârjească duşmanii...

Oftă greu - gata, trecuseră de turn. Se duceau în spatele conacului. Avea geamuri şi pe partea aia; dar nu putea să se mute de-acolo. Nu mai putea. O durea sufletul. Ei se iubeau; ei erau frumoşi şi emanau dragoste. Iar bucuria lor o răneа. Nu, nu era geloasă pe ei; dar...

Thomas mai avea câţiva paşi până la uşa conacului. Îl privea lung... El văzuse scena asta. Văzuse şi alte scene asemănătoare, cu contele "pe picioarele lui". Văzuse, probabil, şi mişcările de tango - alea în care mămica ei era prinsă şi trasă şi aşezată pe braţ şi sărutată cu dragoste şi pasiune. Şi ea le văzuse. Şi ea visase să fie aşa ca mama ei. Probabil că şi el visase să fie aşa ca tati al ei - măcar un pic, măcar o dată...

Îşi amintea "lecţia de vals". Chiar îl crezuse încuiat! Chiar crezuse că Thomas nu ştie să valseze! Iar el o lăsase să facă pe profesoara, să conducă ea dansul, să-i dea indicaţii... Şi-apoi îi arătase că ştie să valseze; că se ridică la nivelul ei, măcar din punctul ăla de vedere. Într-un fel, poate că încercase să-i arate că se ridică la nivelul ei din mai multe puncte de vedere! Iar ea, oarbă şi bolnavă sufleteşte, nu pricepuse. Nu observase. Nu-l observase cu ochi obiectivi. Da, realizase că el era jumătatea ei perfectă; dar din "băiatul servitorilor" nu-l putuse scoate. Se percepuse a fi mai sus decât el. De la un punct încolo, se percepuse a fi mai sus decât foarte multe persoane din viaţa ei! Tânjise să fie mai sus şi decât mama ei... în "cursa" spre dragostea şi atenţia tatălui ei...

Se lăsase orbită de încăpăţânare. Şi de "prinţeso" - apelativ pe care-l auzea încă dinaintea împlinirii vârstei de doi anişori. I se cam urcase la cap acel "prinţeso"! Şi bunăstarea! Şi grija cu care fusese însoţită peste tot şi "servită" cu tot ceea ce dorise ea! Îşi pierduse simţul măsurii! Toate cuvintele frumoase, toate "prinţeso" pe care le auzise în jurul ei creaseră un nor roz, mare şi dens. Ea băgase capul în norul ăla şi nu mai văzuse nimic altceva. Fusese "prinţesă" - una de-aia ca-n poveştile cu prinţese rele şi "dereglate" care chinuiau pe toată lumea...

Se lăsase orbită de norul roz. Se transformase într-o scorpie. Iar în materie de viaţă, de relaţii între oameni, uitase tot ce-o învăţaseră ei! În ultimul an, uitase de dragoste! Şi, când reuşise să scape din ceea ce ea numise "colivia aurită", ţâşnise "spre-nainte" - şi uitase de dragoste! Văzuse doar sex în faţa ochilor! Văzuse doar muşchi şi testosteron şi visase doar scene fierbinţi... ca o căţea intrată în călduri, care se duce după toţi maidanezii dispuşi s-o călărească. Aşa făcuse. Îl ochise pe Alex după pletele buclate şi trapezul bine conturat. Îl alesese după fermitatea gesturilor şi forţa braţelor. Iar atunci când se ascunsese-n iarbă cu Thomas, îi găsise gesturile un pic stângace. Nu se gândise nici o clipă la fermitatea valsului; nu se întrebase nici o clipă dacă nu cumva stângăcia aia era cauzată de sentimente, de emoţie...

Tati al ei avea dreptate. Era bolnavă. Trebuia să stea aici, în turn, şi să se vindece. Să vadă realitatea. El o scosese din norul roz - şi-o poziţionase, culmea, într-o cameră rotundă. Ca să aibă vedere asupra întregii lumi înconjurătoare. Ca să caşte bine ochii, să se dezmeticească, să-şi revină...

Thomas era în conac. Probabil că avea treabă acolo. Probabil că îi convenea situaţia asta - fiindcă ţinea la ea şi ştia că "era în tratament". Adică începea să vadă realitatea. Probabil că îl durea sufletul s-o vadă chinuindu-se să se vindece... Aşa cum îl durea sufletul să vină la ea şi să fie ţinta săgeţilor ei otrăvite...

Nu ştia cum să facă să se vindece. Ar fi vrut să se poată vindeca aşa, într-o clipă! Ca să nu mai rănească oamenii pe care-i iubea! Dar nu putea. Făcea în continuare lucruri rele. Avea în continuare gânduri ciudate. Uneori, gândea foarte ciudat... Şi realiza asta, semn că se vindeca - dar încet, în timp...

Diseară, o să-l roage să-i aducă hârtie şi pix. O să-i scrie - fiindcă n-o să poată să-i vorbească. Iar el trebuia să afle totul. Ea trebuia să fie sinceră cu el. Trebuia să nu mai planifice, să nu mai încerce să-l conducă spre finalul dorit de ea. Să nu mai pună la punct planuri ca ăla de dimineaţă, cu pilota şi sărutul.

Uşa conacului se deschise larg. Puştiul lui Sami ţâşni afară, în soarele puternic. Alerga. Era un băieţel normal acum. Dacă Sami i-ar fi dat mingea, probabil că ar fi şutat-o până la crengile copacilor...

Vedea încă o familie fericită. Una chinuită, trecută prin multe nenorociri, dar fericită. Şi unită. Şi oamenii săraci aveau probleme. Ceva mai multe probleme decât oamenii bogaţi. Dar dacă exista dragoste... Dacă se iubeau, oamenii puteau trece peste orice greutate a vieţii. Sami ar fi iertat-o pe Jada, dacă ar fi aflat că avusese "un moment de nebunie necontrolată" cu vreun coleg de la spital. Şi Jada l-ar fi iertat pe Sami. După cum înţelesese ea, Jada îl iertase zi de zi pentru neputinţa de a fi tatăl copiilor ei! Îl iertase şi-l tratase ca pe capul familiei. Şi uite că Sami îşi revenise... Şi-şi iubea soţia - o ţinea sub braţul lui şi-o săruta pe păr, făcând-o să zâmbească şi să strălucească. Iar ea stătea în turn, în spatele perdelei, şi-i privea pe ei toţi şi le

simţea dragostea...

Trebuia să se vindece. Trebuia să-şi revină. Pentru că Thomas o iubea - ea îi simţea dragostea. Şi nu voia s-o piardă. Voia să fie iubită de el, pentru tot restul vieţii. Voia să fie cu el, să aibă copii, să-i crească împreună... Voia să strălucească şi ea, aşa ca ele. Şi avea mare-mare nevoie de el - de Thomas.

Sami

Se anunţa o toamnă superbă. Se anunţa o viaţă superbă. Mai slăbise un pic; schimbase azi gaura de la curea. Cu toate astea, se simţea depăşit - adică incapabil şi greoi. Aidin se apucase să recupereze tot timpul în care nu putuse juca fotbal; el nu putea ţine pasul cu băiatul lui, aşa că fugea din greu după minge şi gâfâia şi-i cam tremurau picioarele...

El cică era portar - trebuia să stea între doi copaci şi să pareze şuturile. Aidin era mijlocaş. Jada era fundaş. Adana stătea în faţa lui şi-i aplauda - şi primea mingea de la Aidin, se răsucea şi trăgea la poartă. Nimerea cam o dată la trei lovituri; în rest, Aidin recupera şi şuta şi-l punea pe el să alerge pe-acolo...

Uşa se deschise - iar Thomas ieşi şi începu să râdă:

- Lăsaţi şi portarul de rezervă să se antreneze un pic?

Aprobă, mulţumindu-i din priviri, şi-şi chemă soţia prin gesturi. Şi porniră încet pe aleea care ducea spre vile.

Tăceau. Se plimbau încetişor şi tăceau. Frunzele foşneau plăcut; aerul ăla curat le dădea impresia că sunt undeva pe-un vârf de munte...

- ... Cred că o să te supăr cu cuvintele mele; dar risc şi le rostesc, pentru că nu vreau să-ţi ascund nimic...

Aprobă încet cu capul...

- ... Cred că mâine seară ar fi momentul ideal să pornim şi noi spre casă.

Serios? Aşa credea ea? El nu era de aceeaşi părere...

- Ştefan e cu Ana acum; dar, de luni, ceva îmi spune că ea va pleca la treabă iar el o să aibă multă treabă cu tine. Trebuie să te concentrezi asupra lui. Acum, de exemplu, tu ar fi trebuit să fii cu ei, ajutându-l să se ridice şi să-şi revină!

Negă încet cu capul:

- Dacă îi spun să se ridice, n-o să fie în stare. Indiferent câţi oameni îl ţin - n-o să se poată susţine. Dar dacă ea îi cere să se ridice, atunci se va ridica singur.

Jada îl opri - şi-l cuprinse cu braţele:

- Iubitule... Trebuie să mă întorc la muncă. Copiilor le e dor de casă. Adana m-a întrebat, aseară, dacă păpuşile singure se plictisesc la un moment dat. Şi dacă le e dor de stăpânele lor. Îi e dor de casă. Aidin sunt sigură că abia aşteaptă să-i dea un şut în fund lui Tarek, care l-a tot tachinat în timp...

Râdea şi vedea limpede în ochii ei motivul ascuns - nevoia ca Adana să ajungă la spital, la aerosoli... O strânse cu putere în braţe:

- Dacă tu n-ai fi fost, nici eu n-aş fi putut fi.

- Tu îmi dai putere să fiu. Dacă tu n-ai fi fost...

Oftă greu - dacă el n-ar fi fost, ea şi-ar fi găsit un bărbat cu mult mai multe doage la cap decât el. Aşa că... Jada îi dădu drumul - dar îi strânse cu putere mâna:

- Ai semnat pentru tratament, nu?

- Da. Am semnat pentru tratament.

Porniseră înapoi, spre conac...

- Iar el ce-a zis - când vine în Europa?

- El încearcă acum să adapteze tratamentul, ca să evite situaţiile-limită. Aşa le-a numit: situaţii-limită. Mi-a spus că mă ţine la curent cu progresul muncii lui; dar, în principiu, până la 1 octombrie vrea să-i administreze o cură de trei zile.

Soţia lui aproba încet cu capul... Oftă greu:

- Eu am încredere în el. Şi ştiu că el e practic unica soluţie, în momentul ăsta. Ştiu că, cu cât trece mai mult timp, cu atât mai dificilă va fi viitoarea intervenţie...

- Şi eu gândesc la fel. Aş fi luat exact aceeaşi decizie pe care-ai luat-o tu.

Dar i-ar fi fost mult mai greu şi ar fi suferit mult mai mult decât el. Aşa că... Jada se aplecă spre el - şi şopti:

- Abia aştept să vii şi tu acasă!

- Serios? Nu mi-am dat seama că-mi duci dorul...

Ochii negri îl priviră lung, cu subînţeles... "Cum adică, nu ţi-ai dat seama că-ţi duc dorul? După atâtea zile de stat împreună şi dormit despărţiţi de-un zid?" Strânse bine mâna ei - şi-o rupse la fugă spre conac:

- Aoleu! Hai repede!

- Ce e? Ce s-a-ntâmplat?

- Am uitat ceva! Haide!

Alerga; Jada alerga cu el, încercând să ţină pasul... Era ciudat, că picioarele lui deveniseră brusc sprintene şi puternice şi foarte grăbite...

- ... Da' ce s-a întâmplat?

- Ss! Haide!

Nu mai zicea nimic - alerga lângă el, gâfâia şi încerca să-şi dea seama ce se întâmplase totuşi...

Trecu în goană pe lângă copii - şi le făcu cu mâna:

- Faceţi un campionat de pase!

- Daa! Păi tragem la poartă! Uite, Thomas e portarul!

Putea să fie şi arbitrul - el năvălea chiar acum în conac! Şi se repezea la scări, remorcându-şi zdravăn soţia! Sărea câte două trepte deodată şi-şi dădea seama ce-ar fi însemnat ca ea să se împiedice - şi să-şi scrântească un picior sau să-şi rupă o mână! Dar nu se putea opri. Nu se mai putea opri. Şi nici nu voia să se oprească! Ştefan şi Ana erau la picnic; Florina făcea mâncare iar Luis probabil că era în Bourges, după cumpărături. Thomas ţinea copiii ocupaţi, Rebeca şi Adina erau în biroul de la parter, Philippe cânta la pian - şi cânta ceva ce aducea a cafe-concert, chestie care-l bucura mult...

Năvăli în camera lui, o trase şi trânti uşa. Şi răsuci cheia. Jada bufni în râs, gâfâind greu:

- Eşti nebun!

Da, era nebun! După ea! Era nebun, că o avusese lângă el atâtea zile şi nopţi şi "se constipase" în statutul de musafir! Ce tâmpenie!

- Sami, suntem în casa lor!

Da - şi? Ce, avea îndeajuns de multă răbdare să se urce-n maşină şi să se cazeze într-un hotel din Bourges?

- Sami, ce-i cu tine?

- Mi-e dor de tine! Rău!

- Şi mie mi-e dor de tine! Dar

Îi acoperi buzele cu sărutul lui. Şi apucă jacheta şi i-o trase de pe umeri. Şi-o apucă bine de mijloc şi-o împinse spre pat, că era frumoasă şi era a lui şi el n-ar fi existat fără ea...

Jos hainele! Jos! Mai repede! Repede - că dacă copiii voiau paletele de badmington sau rolele sau...

Rebeca

Se privea lung în oglindă. Constata cearcănele, obrajii supţi, pielea decolorată...

Arăta jalnic. Se scurgea pe picioare, la propriu. Îi mergea rău. Tot mai rău. După ce zâmbise la cameră şi vorbise despre "tizul lu' şefu'", parcă intrase într-un picaj afurisit rău...

Nu putea merge aşa la masa de prânz. Ana venise extrem de veselă azi - aflase asta de la Adina, care aflase asta de la Toni. Venise în paşi de dans, urcase în paşi de dans, coborâse în paşi de dans cu Ştefan alături - şi se duseseră amândoi la un picnic. Or să se-ntoarcă în curând. Ei or să fie fericiţi. Iar dacă ea apărea la masă cu moaca asta depresivă... Desfăcu trusa cu farduri.

Diamant era ocupat cu Léon. Aflase asta nu de la el, nu de la nea Dumitru, ci de la Facebook. Prinţul cel mare devenise foarte activ pe

reţeaua aia de socializare - punea multe poze, toate fără explicaţie. Nici n-ar fi avut de ce să scrie "cu unchiu' la shopping", sau "cu unchiu' la biliard", sau "cu unchiu' la crâşmă" - imaginile erau concludente. Şi probabil că fusese instruit să nu dea detalii apropo de programul lui prin Bucureşti. Că era băiatul lui Ştefan - şi umbla prin Bucureşti cu tatăl lui Trésor. Combinaţia aia era periculoasă... iar Diamant nu părea să observe asta...

"Baza" era gata. Era bine. Acum trebuia să pună culoare. Nuanţe pale, că nu se ducea la discotecă ci la masă şi-apoi în birou...

De când era ocupat cu Léon, Diamant n-o mai sunase de zece ori pe zi. O sunase doar de două ori. Iar ieri nu mai făcuseră videoconferinţă. Nu se supărase. De ce s-ar fi supărat pe el? Că nu se simţea părăsită! Ştia că e iubită, aşa că absenţa telefoanelor şi-a imaginilor cu el nu era o problemă...

Cheng nu mai dăduse nici un semn de viaţă. Şi nici Isamu nu-i mai scrisese ceva referitor la fetiţa ei. Fusese informată "la grămadă" că Mihai preluase afacerile lui Leonard. Dar, sigur, nu solicitase niciodată "tratament preferenţial"! Era OK aşa cum era acum. Nu trebuia să iasă în evidenţă, nu trebuia să i se acorde o atenţie sporită - că era interceptată şi ascultată şi urmărită...

Deschise şifonierul şi scoase o pereche de blugi cu talie joasă şi-o bluză cu bretele. Una care-i plăcea mult - lungă şi largă, cu volănaş la bază. Una dintre bluzele care-o acoperise şi pe Trésor, atunci când crescuse încetişor în ea...

Se schimba, încercând să găsească o soluţie...

Redeschise şifonierul şi luă o pereche de şosete. Şi brâul elastic cu care-l "oblojea" uneori pe Diamant atunci când avea dureri de şale, de la prea mult şofat. Aranja şosetele sub brâu... şi i se părea că nu e îndeajuns de umflat... Parcă i-ar mai fi trebuit vreo două perechi... sau trei...

"Băi, las-o uşor! Că abia ai rămas gravidă! Nu poţi să naşti ca-n filme, în episodul trei!" Zâmbi şi aranjă bluza pe deasupra. Şi se privi lung, din profil...

Da. Era bine. Era o soluţie. Dar una temporară. Trebuia să găsească ceva mai serios decât brâul şi şosetele! Trebuia să găsească o idee comodă, care să nu-i pice pe jos la mişcări ample... Redeschise şifonierul... Scoase un maieu, la nimereală... Nu. Deschise partea cealaltă şi luă maieul lui Diamant. Îl aşeză peste rochiţă. Era lung - îi depăşea fundul, "cu bătaie" spre genunchi... Îi îndoi poala... Încă o dată... Era perfect.

Se ducea să mănânce şi să-şi roage şeful s-o trimită cu Toni în oraş, la o ecografie. Iar când se-ntorcea, se ocupa de maieul soţului ei. De toate maieurile lui. Nu voia să se apropie de ceea ce în comerţ se numea "burtă falsă". În schimb, trebuia să-şi comande iar pe net "trusou" de gravidă - sutiene, bustiere, chiloţi speciali cu susţinere peste burtică... fiindcă era supravegheată...

Dacă nenorociţii ăia o omorau pe Trésor... Dacă simţeau ei că fetiţa ei îşi pierduse valoarea şi mai era acum doar un bolovan atârnat de gâtul lor...

Se grăbi să iasă - trebuia să ajungă la masa de prânz şi să-şi asigure vizita la ecograf.

Florentina

Aha! Uşa se deschisese larg! Florina ieşea, atentă la tavă... Deci ea mânca prima azi; de vreme ce copiii lui Sami îi dădeau gol după gol lui Thomas iar părinţii ei erau tot la picnic, trăgea concluzia că ea mânca pe la doişpe jumate-unu...

Thomas îl ruga pe tânărul care păzea uşa conacului să fie el portarul de rezervă, preţ de câteva minute... Gata - venea!

Se repezi în mica baie şi-şi aranjă repede părul. Aoleu, ce ciufulit era! Arăta ca Dorothy după ce scăpase din tornadă! Era vâlvoi! Încerca să-l potolească un pic...

"Lasă-l dracului de păr, că e perfect! Ce faci cu obrajii ăştia galbeni ca spicul de grâu?"

Îşi altoi două palme şi-şi muşcă buzele. Şi-şi "pieptănă" sprâncenele cu degetele. Hai, că era acceptabil! Închise uşa, reveni în turn... Să-l aştepte pe şezlong?... Da! Pe şezlong! Da' cu faţa la scări! Ca să ţâşnească şi să-i taie calea spre scări!

Se aşeză. Şi oftă scurt. Gata, auzea yala... Îşi impunea să privească scările în punctul în care o să apară capul lui - ca să-l privească din prima clipă şi să depăşească odată momentul ăla stupid...

Paşii urcau cu fermitate...

"Nu pleca privirea! Nu lăsa capu'-n jos! Îl pierzi dacă laşi capu'-n jos!

Înlemni - inima nu-i mai bătea, plămânii nu se mai dilatau...

Biyu zâmbi slab:

- Ţi-am adus prânzul.

La dracu! La dracu! Mii de draci!

Tava sfârşi pe masă:

- Sper că nu ţi-am stricat apetitul cu apariţia mea...
- Thomas unde e?
- A rămas jos.

Tânăra luă tava cu micul dejun şi se grăbi spre scări:

- M-a rugat frumos să urc eu. N-am putut să-l refuz...
- Nici dacă te rog eu mult să-l refuzi?

Chinezoaica cobora deja:

- Nu-l pot refuza atunci când îl văd supărat rău. E un tânăr de treabă; nu merită să fie supărat.

Se repezi după ea:

- Te rog, pune-l să urce el! Ca să pot să-l împac!
- Te rog să nu cobori după mine.
- De ce? Ca să-l fereşti de mine?
- Nu. Pentru că am ordin să nu te las să ieşi.

Fir-ar...

Urcă cele patru trepte pe care le coborâse - şi se apropie de geamul care dădea spre spatele conacului. Se vedea curtea - se vedeau bazinul, lacul din depărtare... Se vedeau rondurile cu flori... Copacii înalţi, drepţi... Fir-ar...

Ştefan

Revenise în scaun. Îl ajutaseră băieţii - îl luaseră pe sus înainte ca el să apuce să-i roage să nu-i mai facă scaunul din braţele lor... Şi iar se indispusese...

- Ce e?

Afurisită femeie! Îl simţise imediat! Zâmbi slab:

- Unde mi-o fi telefonul *lolo* (roşu)?

Ştiau amândoi unde e telefonul "cu China"; aşa că îl luă singur şi selectă numărul lui Isamu.

- Da.
- Salut.
- Salut.
- Te-am deranjat?
- Ştii bine că nu...

Adică "ştii bine că sunt singur aici şi oftez de dorul tău, de dorul ei..." Hm!

- Îmi faci o vizită luni? Trebuie să discutăm.
- Sigur. Ana vine la Cannes?
- Luni dimineaţa.
- OK; atunci, în jurul prânzului, mă ai la conac.
- Te aştept. Vorbim.
- Vorbim.

Atât puteau vorbi la telefon despre Mihai Donichioiu şi balaurul bicefal. Închise şi strânse mâna reginei lui. Mergeau spre masa de prânz. Picnicul fusese o nebunie...

Ana lui îi strângea uşor mâna, făcându-l atent la tânăra care-i aştepta chiar lângă turn... El o privea lung şi presimţea că cumnata lui o să facă în curând o cădere nervoasă... Şi-o să-l vadă pe Isamu intrând luni în conac şi-o să plângă... Isamu o s-o vadă cu hainele de gravidă,

cu perna legată sub bluza bufantă şi-o s-o ia razna şi el - că chinezul lui fusese de-a dreptul fascinat de micuţa Rebecăi, îi dăruise flori şi zâmbise părinteşte cu ochii la ea...

Rebeca le făcu cu mâna, zâmbind:

- Voiam să vă întreb... Credeţi că pot să mă duc la spitalul din Bourges, să fac o ecografie?

Ana îi dădu drumul şi se grăbi să-şi ia cumnata pe după umeri:

- Mergem amândouă mâine. Bine?

Capul roşcat probabil că aproba; el se uita lung în faţă şi ridica privirea spre geamurile turnului... Şi se întreba ce dracu era în capul fetei lui, de nu storcea nici o idee care să-l împace pe Thomas...

Oare Florentina nu-l mai voia pe Thomas? Că fata lui, atunci când voia ceva, nu se lăsa până nu obţinea! Şi acum nu depunea nici un efort ca să-l obţină pe Thomas! Oare greşise el - şi i-l adusese aproape pe cel pe care ea nu-l voia? Oare Florentina îl voia pe Andrei? Sau pe Alex? Oare...

Isamu

Lăsă telefonul pe masă şi trase tastatura. Mail nou. Către Fang Kwok Lo. Subiect, ***Ştefan Ionesco***. Corpul mail-ului. Scria repede...

"După cum ştiţi, situaţia geopolitică din estul Europei a suferit schimbări în cursul zilei de ieri. Date fiind noile informaţii care îmi parvin din zona aceea, consider că politica concernului nostru faţă de dl conte Ionescu trebuie să sufere unele ajustări. Perioada tulbure din Rusia nu trebuie să disturbe buna cooperare şi afacerile pe care concernul nostru le derulează cu dl conte.

În urmă cu puţin timp, mi-a fost solicitată prezenţa la conacul din Bourges în cursul zilei de luni. Cu siguranţă, tema discuţiilor va fi legată de afaceri. Vă solicit deci o întrevedere, în cel mai scurt timp posibil.

Cu stimă,

Isamu Chèn"

Send. Luă coala pe care îşi scrisese gândurile, o privi lung...

La fiecare din cele trei variante existau riscuri. Unele mai mari, altele mai mici. Oricare dintre riscurile alea îi puteau pune piedici lui Ştefan. De la articole defăimătoare în presă, până la un dosar al poliţiei sau Parchetului. Până la arestarea lui Diamant, sau a lui Aleodor... Până la arestarea regelui. Dementii ăia doi puteau avea probe care să-l incrimineze direct pe Ştefan. Aşa cum, după părerea lui, Leonard avusese nişte probe care-l incriminau pe *Mister P*. Probele alea erau acum în mâinile lui Mihai. Individul părea întreg la minte; adică părea calculat şi cumpătat. Mai cumpătat decât fusese taică-su. Ăla putea distruge probele împotriva lui Ştefan, la fel de bine cum le putea folosi. Şi cum Ştefan avea multe umbrele, de multe feluri, iar individul ăla era uriaş, consilierul chinez va lua măsuri. Acum. Şi va proteja investiţia Chinei.

Telefonul roşu începu să piuie. Se grăbi să răspundă:

- Da.
- Salut, Isamu.
- Salut, Fang.

Şi-şi trecu, scurt, degetele prin păr - ori de câte ori trebuia să-l tutuiască pe omul ăla simţea că-l trec toate căldurile...

- Am primit mail-ul tău. Şi sunt şi eu de părere că trebuie să luăm măsuri - şi să ne protejăm investiţia.
- Crezi că ne putem vedea weekend-ul ăsta?
- Eu sunt în Australia. Dar Cheng e la Nisa; aşa că îl sun chiar acum şi îl trimit să mă reprezinte.
- E perfect.
- Vorbim.
- Vorbim.

Închise şi se ridică: dacă venea Cheng, era perfect! O să obţină şi date despre Trésor - date concrete, pe care să i le ducă personal Rebecăi luni!

O să-i ceară lui Fang protecţia Chinei - protecţie totală. Economică, juridică, politică, mediatică - contele trebuia încuiat într-un clopot indestructibil. Şi trebuia protejat inclusiv pe teritoriul Rusiei. Dacă flerul nu-l înşela, ambasadorul chinez la Moscova o să primească în curând o scrisorică şi sarcina de-a o duce la Ministerul de Externe rus...

Aşa-i plăcea, în momentele astea, rolul de mafiot dat dracului şi uns cu toate alifiile şi dotat cu toate pârghiile necesare internării balaurului bicefal la casa de nebuni...

Ana-Maria

Cina era gustoasă; mai gustoasă decât fusese prânzul. Simţea că îi pocneşte betelia pantalonilor! Simţea că se sufocă cu mâncarea - şi nici nu se gândea să se oprească...

Vizavi de ea, la "masa de nuntă" era veselie mare. Copiii turuiau de zor; dar locurile se schimbaseră. Părinţii nu mai stăteau în exteriorul copiilor, ci între ei. Şi nu se băgau în seamă - semn că ascundeau un secret ultrasecret, apropo de după-amiaza asta... Dac'ar fi ştiut că nebunii ăştia doi aşteptaseră picnicul ei, zău că ar fi mâncat zilnic la iarbă verde! Sigur, nu era vorba de asta. Jada se simţea musafir aici; şi nici Sami nu era, totuşi, "de-al casei". Dar le pusese camerele alăturate! Mai explicit de-atât nu existau decât bileţelul şi aluzia verbală...

Sami ridică privirea spre Ştefan:

- Trebuie să-ţi spun ceva.

Soţul ei înfuleca şi-şi privea atent medicul...

- Jada şi copiii simt dorul căsuţei lor. Adana e îngrijorată că păpuşilor ei li s-ar putea face dor de ea; Aidin abia aşteaptă să se-ntâlnească cu prietenii lui, să iasă la un fotbal...

Jada se grăbi să preia anunţul:

- Vă mulţumim mult pentru găzduire - şi pentru tot ce faceţi pentru noi. Dar trebuie să mă întorc la muncă. Marţi, Adana ar trebui să facă inhalaţii cu aerosoli...

Aha! Notă mentală, subliniată şi îngroşată - să-l sune pe chinezu' ăla şi să-l întrebe de ce dracu nu era deja în Europa, cu tratament cu tot! Imediat după masă, îl suna personal. I se părea că Liu ăla trăgea de timp. Şi, indiferent cât de contraindicată era grăbirea individului, o să-l sune şi-o să-l grăbească!

Ştefan înghiţi şi zâmbi:

- Cum credeţi voi! Adică cum ştiţi voi! Oricum - vă asigur eu că o să vă întoarceţi aici.

Ochii verzi îşi făceau prompt datoria; Jada îşi înghiţea cuvintele şi aproba cu capul şi căuta nişte mâncare pe care s-o îndese în gură ca să nu fie nevoită să mai scoată niscai sunete... Sami era ceva mai... obişnuit cu Ştefan:

- Ne simţim minunat aici - nici într-o staţiune turistică de opt stele nu ne-ar fi fost atât de bine! Dar e momentul ca ei să revină la treburile lor, iar noi doi... să ne apucăm serios de treburile noastre.

Ştefan rânji şi el, tot în glumă:

- OK! Şi, după ce ei rezolvă treburile lor iar noi pe ale noastre, ei se-ntorc aici - şi petrecem iar cu şampanie! De acord?

- De acord.

Râdea şi mesteca şi evita să se holbeze direct la obrajii roşii ai musulmanului neobişnuit cu mărinimia contelui...

Ştefan

N-avea rost să insiste şi să-i ţină încuiaţi aici. Viaţa de la conac era extrem de sănătoasă... dar cam plictisitoare. N-avea un super-parc de distracţii în spate, lângă lac; aşa că Aidin şi Adana se bucuraseră de o mică vacanţă la aer curat şi linişte. Şi se întremaseră puţin. Băiatul era întremat de-a binelea! Tropăia de mama focului şi pe scări, şi prin curte... Şi nimeni nu părea să observe că avea nevoie de câteva şedin-

ţe de kinetoterapie, ca să-şi îndrepte statura şi mersul...

O să-i scrie diseară profesorului Rutherford. Era obositoare chestia asta cu ocolitul "pe la specialist"; dar parcă nu-i venea să-i spună părintelui medic că era miop şi nu observa problema copilului lui...

Uşa bucătăriei se deschise; Thomas ieşi, cu tava cu cina, şi şovăi preţ de-o clipă...

Thomas fusese îngândurat. Azi, fusese foarte tăcut şi îngândurat. Se-ntâmpla ceva cu copiii ăştia doi. Florentina îi făcea ceva; sau nu era el mulţumit de ceea ce făcea Florentina. Era ceva - şi-o să afle imediat ce anume!

- Stai puţin.

Băgă în marşarier şi ieşi de la masă. Şi se îndepărtă de ea cam doi metri. Frână. Thomas se aplecă prompt - şi-i arătă doi ochi trişti...

- Ascult.

- ... Nu m-a lăsat s-o sărut; a întors capul. Şi nu pot s-o bat. Aşa că am decis să o rog pe Biyu să-i ducă ea tava.

Aprobă scurt cu capul; tânărul se grăbi să continue - de parcă rostea o scuză, sau o asigurare că lucrurile vor evolua spre mai bine:

- Măcar azi şi mâine. Poate o să se gândească mai bine; poate... Nu ştiu. Simt eu că nu mai pot să urc acum.

- OK. Ai luat o decizie bună. Acum, uite care-i părerea mea... Dac'aş fi în locul tău, aş duce tava până la turn, aş aştepta să-mi aducă Biyu tava cu prânzul, aş duce-o în bucătărie şi m-aş ocupa de mine. Duş, freză, bărbierit ca la carte, ţinută de sâmbătă seara... Mi-aş lua apoi cheile şi mi-aş lua la revedere de la băieţii de la pază în mijlocul curţii. Şi m-aş duce în Bourges.

Thomas aprobă.

- Unde aş face ce-mi trece prin minte; fie aş ţopăi în club până dimineaţă, fie aş apăsa butonul unei sonerii şi n-aş mai ieşi de-acolo înainte de sosirea zorilor...

Obrajii din faţa lui erau roşii ca roşia coaptă...

- Fie m-aş încuia în garsonieră şi m-aş juca pe calculator toată noaptea. În toate cele trei variante, însă, n-aş închide ochii şi mi-aş şifona bine hainele; ca să fie evident că au trecut prin multe locuri şi-au fost supuse la grele cazne. M-aş întoarce pe la opt - nu mai devreme. Aş trece pe la bucătărie, i-aş duce tava până la chinezoaică şi i-aş spune-n gura mare că tinereţea e "de belea" atunci când n-o dormi. Sau, în fine - o chestie de-asta isteaţă care să arate că tinerii respinşi şi dezamăgiţi în dragoste nu trebuie să-şi taie venele, ci doar să se-ntoarcă spre altă opţiune.

Thomas aprobă din nou. Zâmbi:

- Iar sfaturile mele, în general, nu sunt nici ordine, nici legi. Eşti liber să faci cum crezi tu că e mai bine.

Viitorul lui ginere roşea, zâmbea şi aproba...

- Eu doar încerc să te ajut. Dacă crezi că ideea mea nu e oportună, te rog să o uiţi.

- Am înţeles. Şi vă mulţumesc pentru sfat. Cred că ăsta e un sfat foarte bun - şi-o să dea roade, cum se spune.

OK! "Conducea" în marşarier, ca să revină la masă... Ridicarea lui în picioare chiar devenea o urgenţă ultraurgentă...

"Parcă" armăsarul la locul lui, lângă Ana, şi ridică furculiţa. Trebuia să mănânce toată cina. Că cine ştie ce se mai întâmpla mâine! Viaţa lui căpătase foarte multe "momente tari". De parcă-l aşteptaseră să se externeze, sau încercau să-l ţină ocupat... Sau aveau toţi mare nevoie de el...

Florentina

Aha! Venea! Ieşise cu tava! Alergă iar la oglindă, îşi dădu iar palme, îşi muşcă buzele, îşi aranjă buclele proaspăt pieptănate... Îşi rearanjă ţinuta deranjată de goana spre înfrumuseţare... Yala se descuia...

Auzea vocea lui - dar o auzea din spatele ei, dinspre geamuri...

Oricât de mult îşi dorea să creadă că el o să urce, că o să-l vadă în capătul scărilor, nu putea să nu conştientizeze faptul că Thomas rămăsese afară, lângă uşă... Şi vorbea cu Jiao, care discutase cu Biyu până acum...

Chinezoaica zâmbea slab. Ei îi venea să plângă...

- ... M-a rugat să urc eu.

Aprobă cu capul. Deci iar îl văzuse trist... Oftă greu:

- E trist?

- Într-un fel. Mi s-a părut resemnat.

Iar asta putea însemna... Asta putea însemna că pupicul pe frunte, cel de dimineaţă, fusese pupicul de adio. O pecetluise - şi-şi luase adio de la ea, cum se spune... La naiba! Scăpă o serie de suspine mitraliate:

- Spune-i... că îl rog... să urce puţin... Că vreau... să-i spun... ceva...

- Îi spun.

Gata - lăsase cina, luase prânzul şi cobora... Alergă la geam - trebuia să-l vadă! Adică trebuia să-l audă - că nu se putea apleca peste pervaz! Tati al ei era în dormitor - lumina era aprinsă în dormitor! Şi, dac-o vedea răsturnată pe geam, leşinată toată după Thomas, cine ştie ce idei îi mai veneau! Aştepta, cu urechile ciulite bine...

"Mulţumesc." "N-ai pentru ce. Dar te roagă să urci puţin, că vrea să-ţi spună ceva." Acum era acum - Thomas nu spunea nimic... Biyu păru... neutră: "Plânge". Acum... "Nu pot să urc. Poate mâine dimineaţă."

Nu! La dracu! Îşi lipi fruntea de geam, să-l vadă...

Îl vedea plecând grăbit... cu capul plecat, aparent atent la farfurii şi pahar... Şi nu-i păsa că ea era încuiată în turnul ăsta - şi plângea şi-l vedea plecând grăbit şi simţea că-l pierduse deja...

Dacă sărutul de dimineaţă fusese sărutul de adio... Dacă mâine dimineaţă el n-o să urce... Şi n-o să urce nici la prânz, nici... Mai putea ea trăi fără el? Când el era tot ce-şi dorea ea, tot ce-i trebuia ei, dar tocmai decisese să abandoneze cursa spre ea? Mai putea ea...

Diamant

Vră încet stânga. Parcarea era plină-ochi; cu toate astea, locul lui era liber. Îl vedea bine - primul loc de lângă clădire. Era blocat cu semne de "loc rezervat". Şi era gol. Asta era foarte bine - că n-o putea lăsa pe Claire în vreun ungher neluminat...

Léon era în mare vervă. Avea chef de petrecere puştiul! Plecaseră din Aurari pe la şase; ajunseseră în Bucureşti după o oră jumate, că şofase preventiv şi "ca-ntr-o plimbare"... Cina fusese aşa cum o comandase - adică consistentă. Şi serviseră câte-un gin tonic. Puştiul era exact aşa cum trebuia să fie - cu moralul "pân' la cer"! Cochet, ferchezuit, aranjat şi parfumat, cu burta plină şi uşor binedispus - Corina nu va avea dificultăţi în a-l duce sus. Dar dacă sus nu se va întâmpla ceea ce trebuia să se întâmple...

Băieţii îi eliberaseră accesul la locul de parcare, aşa că frână şi opri motorul:

- Maestre, hai să te dansez!

- Hai, maestre! Deşi să ştii că aş prefera să dansăm în patru...

Cum-cum? Întoarse capul şi-l privi lung, uimit de cuvintele alea... Ia uite-l! Îi făcuse cu ochiul şi coborâse! Măi, să fie! Nu cumva se prinsese şmecherul ăsta mic? Nu cumva îşi dăduse seama ce căutau ei azi în club? După ce-i arătase filme porno şi-i povestise chestia aia cu Ştefan şi duduia de patruj' de ani, după ce-i schimbase freza şi garderoba şi-l accesorizase cum trebuie, după ce-l dusese ieri la masaj... Oare se prinsese?

Puştiul bătu cu palma în capotă:

- Hai, maestre!

Da, corect! Hai! Că rămăsese blocat pe scaun! Coborî şi încuie maşina. Şi-l luă pe după gât - acum or să intre-n club aşa ca băieţii... Ca băieţii ăia şmecheri, care veniseră aici "cu interese"... Uşile se deschiseră larg. Îl privi lung pe şeful pazei, ca să ştie şi el că tocmai intrase-n alarmă...

Clubul era plin. După cum observa el acum, doar un sfert din oamenii ăştia veniseră cu maşina personală. Clienţii se-nghesuiau umăr lângă umăr, că era vară, era vacanţă, era un club cu toate stelele posibile...

- Hai la bar!

Léon aprobă, aşa că viră la dreapta şi-l conduse prin mulţime. Bodyguarzii încercau să le facă loc - dar ceea ce "munceau" ei era anulat de îngrămădeala generală, aşa că o parte din "popicele" împinse de ei reveneau la locurile iniţiale şi trebuia să le-mpingă şi el... Treceau pe lângă tot felul de oameni - mai tineri, mai "copţi", mai sexy, mai mult sau mai puţin interesaţi de VIP-ul pentru care erau ei îmbrânciţi...

În sfârşit! Băieţii eliberau două scaune... Îl aşeză pe Léon şi se întinse spre barman:

- Mie dă-mi o cafea.

Se răsuci spre supa generală şi ridică privirea spre oglinda uriaşă. Era mie-n sută sigur că Georgia îl privea lung chiar acum! Aşa că îşi trecu mâna dreaptă prin păr, semn că el îşi făcuse treaba iar VIP-ul era în toane bune... şi reveni spre Léon:

- Măiculiţă, ce-i aici! Ce bei, maestre?

- Tot o cafea - dar mai specială.

Cum adică? Puştiul se aplecă spre el, râzând:

- Cu un pic de curaj. Stai liniştit, că n-o iau razna! De mâine, promit că revin la obiceiurile iniţiale!

Începu să râdă şi-l bătu scurt pe umăr - şi se răsuci şi-l luă de gât şi-i eliberă vederea către ring:

- Ce zici tu, ce nebunie e aici...

- Recunosc că, dacă aş fi venit singur, n-aş fi avut curaj să trec de uşa sălii...

Aha... Léon se uita spre dansatori, el se uita spre dansatori... Era salutat discret, saluta discret...

Corina o să primească un bonus de la el. Pricepuse tot ce fusese de priceput - şi era perfectă! Purta o rochiţă bleu pal, din bumbac, şi sandale cu toc mediu. Rochiţa ei îi amintea de propria petrecere a burlacilor. Era uni, simplă, cu breteluţe subţiri şi nu era mulată - şi doar atunci când ea dansa, rochiţa lua forma trupului. Era fardată discret. Era frumoasă foc! Era atât de frumoasă, că simţea cum începe să se calmeze, să redevină optimist...

Mobilul îi vibră în buzunar. Îl scoase şi răspunse maşinal, fără să se mai uite cine era şi ce voia:

- Da.

- Şefu', situaţia e sub control. S-au văzut. Şi cred că e momentul să vii în birou, să-ţi zic ceva.

Georgia era! Îl văzuse! Normal că-l văzuse! Adică îi văzuse! Adică normal că fusese anunţată că sosiseră! Încă de când trecuse de poarta parcării, ea...

Trebuia să se calmeze. Şi să-şi revină. Ceea ce însemna că trebuia s-o şteargă urgent de-acolo, înainte să strice tot ce muncea fata aia de pe ring!

- Vin imediat.

Închise şi se aplecă la urechea lui Léon:

- M-a chemat contabilul în birou. Stai aici cuminte, da?

- Bineînţeles.

- Iar dacă te duci pe undeva, iei băieţii cu tine. Da?

- Da, Diamante.

Bun! Îi dădu drumul şi porni spre uşă. Şi se răţoi la tânărul care ţâşnise să-l urmeze:

- Stai cu el!

"Ce dracu, eşti bou? E băiatu' lu' Ştefan!"

Înainta voinicește prin mulţime... singur... printre potenţialii cuţitari, printre potenţialii pistolari... Înainta spre uşă şi-şi dădea seama că nici chiar o sticlă întreagă de whisky n-ar fi putut să-l ajute s-o lase mai moale, să se dezmeticească...

Şeful pazei îl preluă din cadrul uşii:

- Am trimis încă doi băieţi în zona aia. Stai liniştit, că am fost cu ochii-n patru - şi n-a intrat nimeni cu arme.

Aprobă şi porni spre scări:

- Câţi sunt acum cu el?

- Şase. Plus încă doi în civil, pe ring. E împresurat, cum se zice...

Omul ăla râdea; el zâmbea doar, fiindcă era de-a dreptul panicat de perspectiva nopţii ăsteia... Intră în birou.

- Să trăiască şefu'!

- Să trăieşti şi tu.

Şi-atât, că n-avea inspiraţie! Avea un morcov gigantic care-l urmărea de mama focului, chitit să-i intre-n fund cu tot cu frunze! Se apropie de geam... Georgia oftă greu:

- Trebuia să te iau de-acolo; că arătai ciudat.

"Da, bine! Lasă asta! Ce fac acum?"

Dacă Léon se ridica şi se ducea la dans, o să fie nasol de tot...

Léon îşi scosese haina - şi-o pusese pe scaunul rămas liber. Asta însemna că scaunul e rezervat - adică nu aştepta "musafire". O să fie nasol - Corina n-o să reuşească să-l abordeze...

- ... Crede-mă că nu-i o începătoare!

- Sunt sigur că nu i-ai ales una la întâmplare! Da' uită-te şi tu! Poftim! Uită-te! Cum să-l abordeze, dacă el şi-a pus haina pe scaun?

- N-o să-l abordeze; nu încă.

Nu? Păi ce dracu făcea? Trăgea de timp? Ce aştepta?

- A văzut-o. Adică a ochit-o. Acum se face că n-o bagă-n seamă. Lasă-l să-şi bea cafeaua! De ce-l grăbeşti aşa? E de-abia zece jumate!

"Da; da' dacă nu-i prinde unşpe cuplaţi, io fac infarct aici!"

Îşi aprinse o ţigară, încruntat... Privirea verde de la bar trecea încet peste siluetele care dansau... Încetineau în dreptul ei... Reveneau la viteza iniţială, urcau spre DJ, spre oglinda uriaşă - doar o clipă, că nu era prost, ştia că era privit din spatele oglinzii... Trecea acum peste chipurile de la mese... "Cobora pe la uşă", întâlnea supa generală, pornea spre dreapta... Încetinea din nou... Accelera din nou... Georgia îl prinse de braţ:

- Hai să-ţi zic ce i-a pregătit.

- Nu mă interesează ce i-a pregătit. Da' dacă el nu iese rânjind, dracu ne-a luat pe toţi trei!

- Te-ai gândit că toată agitaţia ta se vede? Şi o observă şi el? Şi se crispează şi se-ndoapă amândoi cu cafea toată noaptea şi fac conversaţie şi schimb de telefoane şi-atât?

Se răsuci, chitit s-o plesnească pentru cuvintele alea... Georgia era încruntată rău:

- Ar trebui să ai încredere în mine! Că tot eu am ales-o pe fata aia care l-a vizitat pe Azur anu' trecut - şi n-am primit reclamaţii, să ştii! Ba chiar a mai sunat-o de vreo două' de ori...

Căpătase privire de vultur - aşa că subalterna lui nu mai era încruntată, ci vizibil îngrijorată... Îi făcu semn să-i arate poza. Şi reveni spre geam. Ochii verzi coborau iar peste uşă, întâlneau iar supa generală, alunecau iar spre dreapta... Încetineau... Se opreau... O măsurau lung... Corina nu mai ţopăia; trecuse la alt fel de dans. Léon o privea lung... Georgia întinse telefonul spre el. Înlemni - de pe ecranul wide îi zâmbea o superbă blondă cu ochi albaştri... Şi nu ştia ce să mai zică - dacă băiatul lui "gustase" blonde, atunci gustul era deja format...

- ... Unchi-tu a ales-o. I-am băgat sub nas numa' brunete; şi mi-a cerut răspicat o blondă. Nu ştiu de ce...

El ştia. Dar nu voia să-i spună şi ei. Derula repejor informaţiile din propriul creier, "biblioraftul virtual" cu bulibaşii de prin ţară, şi căuta fete blonde... Blonde... Prin nordul ţării erau mai multe blonde. El le ştia pe toate - toate fetele de bulibaşi. Dar era prea zăpăcit şi de privirea lui Léon, şi de vestea în sine, ca să-şi mai amintească chipurile, părinţii, domeniile de activitate, averile...

- E extrem de discret. Le cheamă doar după unu noaptea. Şi, atunci când trece prin Bucureşti, îşi dă întâlnire cu ele prin hoteluri de-o stea - de-alea nesupravegheate. Nu ştiu de unde-a aflat care-s alea OK; da' le ştie de undeva...

De la unchiul lui probabil, care suna pe cine ştia el şi spunea că vrea şi el numele unui hotel unde putea discuta în liniște cu un bulibaşă bătrân şi discret, sau...

- ... E bine. E OK. Se pregătește să se ridice şi să se ducă s-o invite la o cafea.

Serios? Îl privea lung... Îl văzu întorcându-se cu spatele la ring - şi concentrându-se spre cafea. Aşa că îi înapoie telefonul şi se grăbi să iasă:

- Mă-ntorc imediat.

Cobora grăbit scara... Şefu' pazei îl prelua de lângă uşă şi intra cu el - şi se lupta personal să-i facă un mic coridor, să-l protejeze de eventualele pumnale care trecuseră totuşi de controlul corporal... Se opri în spatele nepotului lui - şi-l întoarse neaoş spre el:

- Gata, maestre - am vorbit!

- Aha!

- Şi-am venit repejor la tine - că, uite, băiatu' ăsta mare şi deştept şi şef peste băieţii ăştia niţel mai mititei a stat cu ochii pe tine, conform cu fişa postului, şi-a observat că eşti în pericol.

Léon se îngălbenise instantaneu! Se aplecă, zâmbind:

- Eşti în pericol să fii răpit de doi ochi negri rimelaţi frumos...

Puştiul bufnise în râs şi roşise un pic... Se aplecă din nou, la urechea lui de data asta:

- Şi-am venit să-ţi zic că e OK.

Léon nu răspundea... Insistă:

- Adică ea e OK. Dacă vrei şi tu, bineînţeles!

- Aha! Bine că mi-ai zis!

... Şi-asta ce dracu voia să-nsemne?

"Ce dracu vrei să zici? Că e bine că-i lucrătoare? Sau că nu vrei o lucrătoare?" Simţea că-i pocneşte inima-n piept... Întoarse capul şi-l privi lung, cu întrebarea aia în privire... Léon era un pic "pierdut". Nu era obişnuit cu discuţia pe tema aia. Nu ştia ce să spună. Nu ştia dacă să-i spună lui ce plănuise pentru seara asta. Nu ştia cum să-i spună "adu-o încoa" sau "hai să mergem"... Se aplecă iar la urechea lui:

- Ai făcut bine că ai pus haina pe scaun. Dacă vrei s-o inviţi lângă tine, e simplu - iei haina şi-o inviţi lângă tine! Nu?

Reveni la poziţia dreaptă şi-l fulgeră pe barman. "Dacă-l vezi că ia haina de pe scaun, pune-o la tine-n spate! Scapă-l de cârpa aia!" Mintea lui stresată îi juca feste; îi amintea imaginile cu preşedintele României aruncându-şi paltonul pe maşină. Ditamai baobabul de om, care îşi învăţase cuminte protocolul, avusese o problemă cu haina - şi reacţionase neortodox. Léon habar n-avea care era protocolul - şi ce-ar fi putut să facă cu haina aia. Dacă o punea pe el, transpira instantaneu. Şi-şi pierdea tot aplombul, ştiind că e fleaşcă şi miroase "uşor indezirabil"...

"Băi! Clinteşte-te din faţa lui! Dă-te şi lasă-l să acţioneze!"

Se mută în spatele lui - şi se răsuci spre sală. Ia să vadă el dacă fetele lui erau cuminţi! Animatoarele îşi făceau treaba; animau atmosfera. Lucrătoarele erau la posturi... Mergea treaba! La ele mergea treaba! Aici, lângă el, treaba stagna...

Aha! Se răsucise spre barman! Îi zicea ceva! Ce-i zicea? Că nu prinsese nici un cuvinţel! Aah! Murea de oftică! Ar fi împuşcat basu' ăla mare... Îi zisese ceva despre un cocktail - că angajatu' se-apucase de treabă. Punea de toate în el; era prea constipat ca să recunoască ingredientele, să afle cum se numea amestecul ăla multicolor...

Întoarse încet capul spre dreapta...

Corina dansa cu faţa la Léon. Îl privea lung, drept. El o privea pe ea - şi nu schiţa nici un gest. Era ca dracu! Era...

Cocktail-ul sfârşi în faţa lui Léon; care-l luă şi-l mută în faţa scaunului liber. Şi-şi luă haina şi-o întinse spre barman, cu rugămintea de rigoare... Şmecherul din dreapta lui făcu o invitaţie amplă cu mâna; iar ea începu să râdă şi se apropie... Stătea în spatele lui Léon şi se holba ca nesimţitu' la ei - dar nu se putea abţine... Tânăra se opri în faţa lui:

- Bună.

- Bună.

- Corina.

- Léon.

- Ştiu...

Ptiu, drace! Ce frumoasă era când râdea! Rămăsese cu ochii la râsul ei... Şi probabil că şi Léon rămăsese mască, de vreme ce nu-i răspundea nicicum... Corina se aşeză pe scaunul liber:

- Când te-am văzut intrând cu şefu', am crezut că mi-a picat un reflector în cap - şi sunt în comă şi visez...

"Aşa! Aşa, fata mea - spune-i tot! Linişteşte-l!" Nu putea concepe posibilitatea ca el să fie agitat ca dracu iar Léon să fie calm şi seren şi stăpân pe el însuşi...

- Serios? De ce?

Râsul se transformă în zâmbet; iar privirea dreaptă căpătă înţelesuri noi:

- Eşti băiatul regelui aurarilor! Şi chiar dacă ăsta e un club în proprietatea regelui, nu mă aşteptam...

Frumos! Foarte frumos! Bonusul ăla din mintea lui tocmai crescuse ca valoare! Tânăra gusta cocktail-ul, lăsându-i lui Léon timp să proceseze ceea ce auzise şi să se replieze şi să-şi aranjeze atacul "pe baze noi"...

- Deşi ar fi trebuit să-mi imaginez că voi, copiii regelui, sunteţi totuşi oameni - nu zei! Şi nu vă duceţi la clubul înfiinţat special pentru voi - că v-aţi plictisi singuri acolo!

Léon bufni într-un hohot strașnic de râs! Oo, Doamne! Şi el râdea! Râdea de cuvintele ei! Era bună, ce mai! Foarte bună! Léon râdea, ea se uita la el şi nu-i ascundea faptul că îi plăcea ce vedea...

- Oricum - bine-ai venit în clubul ăsta.

- Bine te-am găsit.

- Mă bucur că ai venit în clubul ăsta...

Ouch! O lovitură frontală! Ce-avea cu el? Nu ştia că-i mic? Şi că era prima lui partidă de pescuit? Ce-i venise?

Tânărul de lângă el sorbi din cafea - şi reveni spre ea:

- Diamant a decis să venim aici. Iniţial, am fost reticent; l-am văzut gol şi mi l-am închipuit plin - şi chiar nu visam să mă bâţâi într-o supă generală. Dar acum să ştii că mă bucur mult că am venit aici...

"Aşa, aşa!" Hai că-i bine... Corina zâmbi:

- Celelalte-s mai fâsâite. Aici e viaţa adevărată - la supă!

- Îţi place ţie la supă?

- Mă vezi tu în supă?

O secundă, două... Léon se aplecă spre ea - şi-i spuse ceva la ureche. Şi văzu cu ochii lui cum obrajii tinerei iau foc instantaneu - iar ea râde şi coboară privirea şi pipăie după paiul din cocktail...

Îl bătu scurt pe umăr:

- Vezi, că mă duc să vorbesc cu contabilu'.

Mâna lui îi arătă OK - Léon era preocupat de râsul Corinei...

Se grăbi să iasă - de sus avea vedere mult mai bună asupra "evenimentelor". Şi nici nu era normal să stea de strajă lângă el - că îl inhiba şi-i strica încrederea în el însuşi. Şi mai şi spunea prostii - aşa că se ducea să vorbească cu contabilul. Din nou. Adică iar. Şi apoi iar. Şi tot aşa, toată noaptea, ca la nebuni...

Florentina

Era linişte... Suspect de linişte...

Se auzea pianul lui Philippe. Pianele, de fapt - se lămurise, pe la şapte, că erau două piane. "Distinsese" notele imposibil de atins de doar zece degete; şi-apoi auzise patru mâini apăsând aceleaşi clape. Prinţul cel mic fusese cuminte, aşa că primise un pian şi pentru Jiao...

Cee? Ce se auzea? Thomas era ăla? Parcă era vocea lui!

Sări în picioare şi se repezi la geam! Şi-l văzu, într-adevăr, pe Thomas. Vorbea cu Toni - care era aici, jos, lângă Biyu. Vorbea tare - dar geamul era deschis vertical, aşa că ea nu-i înţelegea cuvintele... sau era prea emoţionată ca să le mai înţeleagă...

"Bine! Ai grijă cum conduci!"

Deci Thomas pleca... Pleca în oraş, probabil. La vreun prieten... Sau la vreo prietenă, că era cochet şi-şi convinsese părul să stea civilizat... Şi purta sacou peste cămaşă şi pantaloni impecabili... şi pantofi... Şi-a dracului să fie ea dacă Thomas nu se ducea la o întâlnire!

Îşi trecu scurt degetele prin păr - sâmbătă seara, Thomas pleca în Bourges, elegant şi aranjat şi cochet... Cât dracu era ceasul? Nu putea să-şi dea seama cât era ceasul! Ce naiba - o încuiaseră aici fără să-i lase măcar o pendulă, ceva! După lumina slabă, deducea că se făcuse cam nouă jumate...

Acum nu-l mai vedea. Ocolea conacul - se ducea spre parcare -,

aşa că nu-l mai vedea... Aştepta... Auzea motorul pornind, ambalându-se... Zona aia se luminase un pic, semn că aprinsese farurile... Maşina se îndepărta încet, fără grabă... de parcă Thomas plecase la timp de acasă, nu se grăbea, ştia sigur unde trebuia să ajungă şi când şi cum...

Toni se îndepărta încet, pe direcţia vilelor...

Nu ştia ce să creadă, ce să spună... Nu ştia ce să facă...

"Uşurel! Gândeşte-te logic! Deci, ţi-a adus mâncarea - dar n-a urcat. După vreo oră, a ieşit din conac ferchezuit şi înţolit - şi i-a spus lui Toni că se duce undeva. Toni n-a încercat să-l oprească. Iar el a plecat. Unde se poate duce?"

Unde se putea duce Thomas sâmbătă seara, la nouă-nouă jumate? În Bourges?

Păi, se putea duce la o întâlnire cu colegii... dar nu şi-ar fi pus pantofii pentru ocazia asta. Se putea duce la onomastica unui prieten - dar nu fără cadou. Se putea duce la garsonieră... dar nu prea ştia de ce-ar fi făcut-o, de vreme ce era în vacanţă şi-avea aici şi temele, şi părinţii, şi şefii... Se putea duce... la o lucrătoare. Dar probabil că s-ar fi rezumat la duş - nu şi-ar fi luat sacoul şi pantofii. Thomas adora adidaşii...

Se putea duce la o colegă... sau o amică... Şi lua flori din drum, se oprea şi lua şi-o sticlă cu vin şi nişte alune sau... Se putea duce la un film... cu o colegă... Doar ei doi, că de-aia îşi luase haina şi pantofii... Şi plănuia, probabil, ca de la film s-o conducă acasă... şi să urce...

La dracu!

Se repezi la scări - şi le coborî în fugă. Era dementă - era beznă pe scările alea, iar ea gonea aşa şi risca să-şi rupă picioarele... Gata! Lovi uşa cu palmele:

- Biyu!
- Uau! Ştii în ce hal m-ai speriat?

Mai bătu o dată cu palmele în uşă, mult mai uşor:

- Iartă-mă! N-am vrut!
- Ştiu; şi te iert.
- Biyu, unde a plecat Thomas?
- Nu ştiu.
- N-a zis unde se duce?
- Ba da; în Bourges. A zis că se duce prin oraş.

"Prin oraş" - adică ieşise la agăţat. Sau... În fine!

- A zis de ce se duce prin oraş?
- Nu.
- ... Şi ce-a mai zis?
- Doar atât - că se duce prin oraş.

Deci nu zisese de ce se duce prin oraş, sau...

- ... Era supărat când i-ai spus că îl rog să urce puţin?
- Părea calm şi serios. Dar s-a grăbit să plece.

Adică fusese supărat fleaşcă! Mm, ce dezastru!

- Biyu, te rog - fă-l să urce el, mâine dimineaţă!
- Mâine dimineaţă, eu preiau postul la zece.

Cu alte cuvinte, mâine dimineaţă o să fie păzită de un băiat de-al lui Toni. Şi cum ăia erau robotizaţi rău şi nu ieşeau din ordinele pe care le primeau... Cuvintele ei îi lămuriră toate nelămuririle:

- ... Mă îndoiesc că tânărul care te păzeşte noaptea are voie să intre în turn.

... Tii! Ia uite - că ea uitase complet de amănuntu' ăsta! Aşa era! Nimeni n-avea voie să intre-n turn, în afară de Thomas! Iar Biyu nu fusese de faţă la ordinul ăla! Biyu se folosea de-un artificiu - o scăpare a tatălui ei. Deşi n-avea voie să intre, intra - şi era pregătită să spună "păi nu mi-aţi zis că n-am voie"...

Fata asta era totuşi un înger! Zâmbi şi-şi şterse lacrimile:

- Îţi mulţumesc.
- N-ai pentru ce.
- Îţi mulţumesc că mă ajuţi.

O secundă, două...

- Cu plăcere.

Deci şi îngerii erau diabolici uneori... în numele iubirii, sau al fericirii, sau al binelui...

Urcă treptele şi se lungi pe şezlong. N-avea de ce să se mai uite-n curte - Thomas o să se-ntoarcă după miezul nopţii. Iar ea o să-l aştepte - şi-o să aprindă lumina şi-o să se ducă la geam, ca s-o vadă... Şi poate-l convingea să urce totuşi... că ea îl aştepta...

Philippe nu mai cânta; asta era, categoric, Jiao. Cânta ceva cunoscut. I se părea că ştie melodia - şi era superbă. Nu-i venea în minte numele, sau compozitorul... Dar era frumoasă foc...

Era linişte. Era întuneric deja. Frunzele foşneau ameninţător. Se înteţise vântul. Se făcuse frig. Îi era frig... şi n-avea nici o tragere de inimă să se învelească, sau...

Ridică puţin capul şi privi geamurile dormitorului. Erau întunecate. Coborâseră jaluzelele. Se ascunseseră în dormitor. Probabil că se uitau la un film, sau citeau ceva, sau... Ei doi se aveau unul pe celălalt - şi nu-şi doreau mai mult. Ei încuiaseră uşa, coborâseră jaluzelele şi erau fericiţi. Şi...

Ei erau fericiţi... Philippe era fericit, că o primise pe Jiao şi un pian nou... Rebeca era fericită, că aştepta un copil - unul nou, poate-un pic mai norocos decât celălalt... Adina era fericită, cu Toni... Florina şi Luis erau fericiţi - că unicul lor băiat se ferchezuise şi se aranjase şi plecase în oraş "cu intenţii clare"...

Ea nu era fericită. Ea era singură. Îi era frig, îi venea să plângă rău... Şi el n-o să vină să-i spună noapte bună şi s-o învelească şi să aibă grijă de ea... Şi tot ce putea să facă era să zacă pe şezlong şi să plângă, gândindu-se că el...

Isamu

Maşina încetinea... se oprea lângă blindată... Claude îl saluta, se asigura că era OK... Se ridică şi deschise glasvandul. Iar Liwei intră şi se repezi şi-l îmbrăţişă - tare, cu forţă:

- Bine te-am găsit!
- Bine-ai venit!
- Ştii ce dor mi-a fost de tine? Şi ce rău m-ai îngrijorat cu telefonul tău?
- De ce? Nu te aşteptai să te sune taică-tu?
- Ba da; dar nu aşa! Mi-ai părut un pic debusolat...
- Ei, na! Mi-era dor de tine; şi m-am folosit de toate artificiile "din dotare" ca să te fac să mă vizitezi!

Băiatul lui nega dezaprobator, dar râdea... Îl trase spre scări:

- Hai sus, pe terasă.
- Sus?
- Da - sus pe terasă.

Liwei nu-l contrazicea - dar nici nu lăsa lucrurile cum erau acum:

- Ana e acasă?
- Nu.
- ... Şi-atunci de ce mergem pe terasă?
- Fiindcă am chef să privesc cerul.
- Păi atunci hai la mansardă!
- Mansarda n-are cer. Hai!

Porni voinicеşte pe scări, spre etajul doi...

- ... Să nu se supere, că trecem prin dormitorul lor...
- Nu se supără. Tu îl mai contrazici mult pe taică-tu?
- Nu, tată! Cum să te contrazic eu pe tine...

Era o reală plăcere să-i audă vocea glumeaţă, să-l simtă liniştit, vesel... Deschise uşa şi intră. Şi traversară împreună dormitorul lui Ştefan. Liwei începu să râdă:

- Ia uite ce-ai aranjat tu aici...

Nu-i răspunse decât după ce se aşezară amândoi la masă şi porni aparatele de bruiaj:

- Am nevoie de aer curat. Stau de prea mult timp în biroul ăla; aproape am uitat zgomotul lumii înconjurătoare! Aşa că profit de ocazie şi iau masa cu tine în aer liber, la înălţime...

Băiatul lui se grăbea să guste din aranjamentul pregătit de Emilie... Ştia că era bun. Era delicios - ca întotdeauna. Începu să-şi umple farfuria:

- Şi tu? Cum îţi petreci vacanţa parizіană?

- Păi, cum s-o petrec - în stil parizian!

- Mm... Mi se pare mie, sau ai devenit uşor boem?

- Am devenit mai deschis la lucruri noi. Ştiu că nu-i bine; dar...

- Dar trebuie să vă întâlniţi într-un punct pe care să-l acceptaţi amândoi. Legea compromisului e obligatorie într-o relaţie stabilă şi de durată.

- Aşa e. Ai dreptate. Dar destul cu pălăvrăgitul despre mine! Hai să pălăvrăgim despre tine! Nu mi-ai spus cum o cheamă...

Îl privi lung, întrebându-se în ce măsură fiul vorbise cu mama şi fusese trimis să se intereseze discret cam care era data preconizată pentru divorţ...

- ... Ştiu că ai pe cineva. Se vede din stratosferă că-ţi merge mai bine în ultimul timp! Şi sunt curios!

Serios? Era el curios? Sau era ea curioasă? Băiatul lui gesticulă amplu cu felia de pâine:

- Eu am fost sincer, ţi-am adus şi poze, ţi-am spus cam cu ce se ocupă, cam cum ne petrecem timpul... Poţi să mă acuzi că solicit un pic de fair-play din partea ta?

Nu. Negă - nu putea să-l acuze... Băiatul lui mesteca şi-l privea cu ochi curioşi...

- ... Înainte să discutăm despre asta, trebuie să-mi promiţi că nu-i spui nimic lui Fei-Yen.

Tacâmurile sfârşiră în farfurie:

- Mama e în Montbelliard - şi e însoţită. Şi nu m-a mai sunat de două săptămâni. Deşi par a fi un sol, nu sunt. Nu-mi surâde ideea de-a fi spionul vostru; sau informatorul vostru. Aşa că încerc din greu să mă fofilez...

Chiar aşa să fie? Sau îl trombonea cu zâmbetul pe buze?

- ... Nu, tată. Nu ea m-a trimis. Ea e foarte ocupată cu el. La ultimul videoapel am găsit-o schimbată. Râde, e veselă, are tot felul de activităţi vesele... Ea e cu el acum. Şi îi merge bine.

- Eşti tu sigur că-i merge bine!

- Da.

- Eşti tu sigur că n-a băgat-o pe pastile de veselie!

- Da, tată. Eu o sun; ea uită să formeze numărul meu. Uită săptămâni în şir... Şi nu stau împreună. Îşi petrec împreună weekend-urile; în rest, ea stă în casa de vacanţă şi el se-ntoarce la cabinet.

Şi-asta însemna că nu-i prescrisese domn' doctor un tratament revoluţionar care s-o ajute să pară veselă şi fără griji?

- ... O cunosc un pic mai bine decât se cunoaşte ea însăşi. Crede-mă că ştiu ce spun - ei îi e foarte bine aşa cum e acum.

OK! Îşi aprinse o ţigară:

- Să nu uiţi niciodată că Fei-Yen are un statut special. Ştie îndeajuns de multe lucruri ca să aibă statut special.

- Nu uit.

- Va fi monitorizată şi după divorţ.

Tăcere...

- Va fi urmărită, ascultată, păzită... Dacă doctorul ei face vreo mişcare negândită, ajunge la cimitir. Iar ea, dacă cedează prea repede la interogatoriul lui, s-ar putea să-l urmeze.

Tăcere... Oftă greu:

- V-am "marcat" pe amândoi pe viaţă.

- Aa, stai liniştit! Şi fii serios! Mie-mi convine să fiu păzit "pe gratis", cum se spune!

Daa, îi convenea de mama focului! Liwei zâmbi:

- Deci, până la urmă, o să divorţaţi.

- Cred că da. Nu sunt ferm convins că ar fi o idee bună. Dar, pe de altă parte, n-o pot apăra şi îngriji şi proteja împotriva voinţei ei - nu? Iar dacă el ţine musai "să o treacă pe numele lui"...

- Ea să ştii că n-a mai zis nimic despre divorţ. După ce i-ai împuşcat fotografia, n-a mai scos un sunet despre asta.

Aprobă cu capul - ştia că o şocase rău atunci...

- În orice caz, ştii bine că, indiferent ce decizie luaţi voi, eu rămân băiatul tău. Şi băiatul ei. Şi n-am să vă amestec din nou.

- Ştiu.

- N-am să vă organizez revederi tâmpite, n-am să vă aduc unul aproape de celălalt...

Liwei încerca să uite de propria nuntă - eveniment de la care mama şi tatăl lui nu puteau lipsi...

- ... Deci nu-mi zici cum o cheamă.

Negă încet cu capul - nu, n-o să-i zică cum o cheamă...

- Dar, dacă te rog eu mult de tot, încerci să fii fair-play cu mine? Şi mi-arăţi poze cu ea? Sau măcar spune-mi cum arată! E blondă?

Aşa îl vedea Liwei pe el - lângă o blondă? Băiatul lui insistă:

- E înaltă, aşa ca tine? Sau...

"Sau e mărunţică, aşa ca mama?" Se controla admirabil şi nu-i răspundea nicicum...

- De frumoasă, sunt sigur că e frumoasă!

Ptiu! Ia uite ce-i făcuse! Îl făcuse să roşească! Îşi simţea obrajii calzi... adică încălziţi...

- Hai, mă tată! Te rog eu mult de tot!

Păi dacă-l ruga el mult de tot...

Începu să râdă - băiatul lui murea de curiozitate s-o vadă pe prietena tatălui lui! Aşa că scoase telefonul, accesă FB-ul... Selectă profilul ei... Photos... N-avea pe FB fotografii care să-i dezvăluie meseria; dar nu toate fotografiile alea comune o avantajau. El căuta una fermecătoare - una în care jaspul lui strălucea... Selectă o imagine de anul trecut; şi întoarse telefonul spre el. Liwei se aplecă spre masă... făcu ochii mari... şi îl privi lung:

- Tu vorbeşti serios?

- Da; de ce?

Băiatul lui nu-i răspundea; se holba la poza de pe ecran şi nu zicea nimic... Îl îndemnă să ia telefonul şi ridică privirea spre cer. Era plin de stele. Era o feerie de punctişoare strălucitoare...

- ... Dragă tată, dă-mi voie să te felicit!

"Nu mă felicita - că e legată de-o meserie nenorocită rău şi n-am şanse să redevin tată. Şi, dacă ea nu-mi întoarce sentimentele, o să fie rău..."

- Auzi? Ştii ce mă gândeam?

Nu ştia ce se gândea...

- Mă gândeam să bem mâine o cafea, toţi patru.

Cee? Ridică încet capul, că asta era o chestie nouă... Liwei "derula" de zor fotografiile:

- Serios! Hai să bem mâine o cafea! Ne-ntâlnim întâmplător în oraş! Eu ţi-o aduc pe Amélie, tu mi-o aduci pe Biyu! Ce zici?

Păi, mai putea să zică ceva? Nu, evident! Băiatul lui dădea cu degetul pe ecran, atent la imagini... Ia uite-l! O fluierase admirativ! Se repezi spre el:

- Băi!

Liwei se trase-n spate - şi păstră telefonul. Şi exclamă:

- Uau, tată! Bravo! Uau!

La naiba! Se simţea tare ciudat! Băiatul lui îl complimenta pentru noua lui viitoare soţie; el se fâstâcise tot, roşise până-n vârful urechilor şi râdea - şi nu ştia ce să spună, ce să facă, dacă să-şi recupereze telefonul, dacă să-i spună...

Telefonul se întinse spre el:

- Super! Ai binecuvântarea mea, cum se zice!

Nu luă aparatul - îl privi cu ochi amuzaţi:

- La anul, o să devii fratele mai mare.

O secundă, două... Telefonul migră înapoi, la Liwei. Băiatul lui voia să mai privească o dată fotografiile - să-şi dea seama cam cum o să arate surioara lui... Sau voia să-şi ascundă uimirea... sau oripilarea cauzată de faptul că sora şi fetiţa lui vor fi de aceeaşi vârstă, pentru că taică-su o luase razna şi se-nsura la bătrâneţe... Oftă greu:

- Tu ai crescut fără mine. Şi mi-am dat seama, de curând, că eu am îmbătrânit fără tine. Adică n-am apucat să mă bucur de copilul meu.

- Stai liniştit - te înţeleg. Şi mi se pare normal să aveţi un copil. Ea o să-şi dorească un copil! Şi e minunat că-l doreşti şi tu! Să nu te gândeşti că eu sunt mare - eu mă-nsor şi plec la casa mea! Tu trebuie să ai grijă de casa ta. Şi de familia ta. Adică de ea.

Aprobă încet cu capul... Stinse ţigara şi ridică furculiţa:

- Nu ne putem vedea mâine la o cafea. Ea e în Bourges zilele

astea.

- Aha... Păcat! Mi-ar fi plăcut s-o cunosc...
- O să râzi - dar o cunoşti deja.
- ... Serios?

El aproba cu capul, Liwei derula pozele a treia oară...

- ... Eşti sigur că o cunosc?
- Da. Ai cunoscut-o jos, în living.

Derula, derula... Se oprea... Se simţea privit lung... Băiatul lui şopti:

- Stătea la masă?

Aprobă - da, stătuse la masă, cu multe hârtii întinse în faţa ei... Liwei nu mai spunea nimic - înţelesese cine era Biyu, înţelesese ce voia să facă tatăl lui şi amuţise... Începu să râdă:

- Nu ştiu cum a fost adolescenţa ta; dar post-adolescenţa mea e o pacoste, să ştii!

Telefonul sfârşi pe masă. Băiatul lui râdea cu poftă - şi se înfruptă din nou din bunătăţurile pregătite de Emilie...

Tare se temea el că fusese înfrânt - şi-o să-şi ostoiască chiar acum dorul de ea vorbind foarte mult despre ea...

Diamant

Fuma. Pufăia ca furnalul. Rămăsese singur în birou. O trimisese pe Georgia la treburile ei - că era sâmbătă seara iar clubul era arhiplin. Afacerile erau afaceri. La urma urmei, era el aici - nu? Avea el grijă de Léon! Momentan, la bar nu se-ntâmpla nimic... ieşit din comun. Vorbeau. Erau veseli - râdeau mult, semn că erau "pe aceeaşi lungime de undă"...

Îşi privi scurt ceasul - încă cinci minute şi se făcea miezul nopţii. Indiferent cât de interesantă era discuţia aia, Corina ar fi trebuit să nu uite de ce se aşezase pe scaunul de lângă el. "Citiseră" deja două cocktail-uri. Se cunoscuseră, socializaseră, se împrieteniseră... Bodyguarzii făcuseră un cerc generos în jurul lor - şi le asiguraseră un pic de "intimitate". Barmanul avea destul de multă treabă; dar făcea ce făcea şi sfârşea prin preajma lor, de parcă trăgea cu urechea...

Léon era dezinvolt - aşa ca întotdeauna. Depăşise momentul ăla stupid al conştientizării motivului pentru care era acum aici, aşa. Părea destins; părea vorbăreţ ca întotdeauna. Ea îl privea drept. Deşi o vedea din spate, nu-i era greu să presupună că ochişorii ei negri îl tot îmbiaseră pe prinţul cel mare să o invite într-un loc un pic mai puţin gălăgios...

Trăgea cu sete din ţigară şi-i venea să urle. Ei păreau cei mai buni tovarăşi, el se afumase şi transpirase leoarcă de emoţie şi nerăbdare şi grijă...

Aha! Îl întrerupsese! Ea! Arăta spre ring... Arăta spre-n sus... El aproba. Şi cobora de pe scaun şi lua paharele. Uraa! În sfârşit! În sfârşit, se clinteau de-acolo! Îl ducea sus! În sfârşit! Da' mult îi mai luase!

Privea lung capul brunet şi simţea că i se taie suflul - şi-i stă inima, că acu' era acu'... Şi-l omora Ştefan, dacă lucrurile nu ieşeau cum trebuie...

16 august 2020 - duminică

Diamant

Claire cânta în surdină. El accelera spre ieşirea din Bucureşti. Traversa periferia cam tare; la şase jumate, străzile începeau să se anime un pic...

Nu prea vorbiseră, după ce ieşiseră din clădirea aia; adică schimbaseră doar câteva păreri neutre apropo de club. Că era foarte frumos, foarte modern, foarte bine dotat, că muzica fusese OK... El nu încercase să-l descoasă; nici Léon nu se simţise în formă pentru "destăinuiri complete"... El n-apucase să vorbească cu bodyguarzii care păziseră uşa aia, să-i întrebe ce auziseră sau...

Era tentat să creadă că fusese OK. Nepotul lui se-ntorsese în sală la fel de ferchezuit cum intrase - semn că nu ieşise din camera aia sfârâind din călcâie. Iar Georgia nu-i scrisese nici un SMS - nici de bine, nici de rău. Cu Corina nu mai dăduse ochii azi... În orice caz, Léon se-ntorsese bine dispus. Şi la fel de volubil. Numai că puştiul era şmecher, ştia să-şi cenzureze trăirile şi sentimentele...

Tocmai trecuse de panoul pe care numele "Bucureşti" era tăiat cu o dungă roşie... Decise să spargă totuşi tăcerea aia tâmpită:

- ... Ţi se-nchid ochii, nu-i aşa?
- Nu neapărat...

Cum adică? Ce voia să spună?

- Adică să fii sigur că n-am să adorm până ajungem!

Aha! OK! Următoarea replică era... Era...

- ... Deci ţi-a plăcut clubul!
- Da; e super! Se vede că-i al lu' tata - are ştaif...

Aha... Şi iar tăceau amândoi... Şi simţea că-i vine să plângă... Ia, hai - gata! Că era om în toată firea! Şi n-avea probleme de exprimare!

- ... Auzi, mă? Am şi eu o întrebare!
- Ce întrebare?
- Una de-aia care mă apasă rău!
- Păi spune-o!
- Da' nu te superi!

Léon începu să râdă:

- Nu mă supăr...
- Ce dracu i-ai zis la faza aia cu "mă vezi tu în supă"? Că te-ai aplecat şi i-ai zis ceva la ureche; şi s-a făcut roşie ca roşia!

Şi-l privi lung, curios... Léon îl privi cu subînţeles:

- I-am zis că e şi frumoasă, şi şmecheră - şi deci e o combinaţie aproape letală.

Pe bune? Chiar aşa-i zisese?... Da; chiar aşa-i zisese. Începu să râdă:

- Îi moşteneşti pe amândoi. Ai ochii lu' taică-tu şi zâmbetu' lu' maică-ta - şi şmecherie dublă, că Ştefan e academician în domeniu şi nici cu Ana nu mi-e ruşine...
- Apropo de mama... Cred că o să se supere rău.

Ana o să se supere fiindcă băiatul ei devenise bărbat? Nee! Negă scurt:

- Eu nu cred.
- Ba eu sunt sigur că o să se supere! Nu de alta, da' tocmai mi-am rearanjat priorităţile şi activităţile şi mi-am recalculat timpul disponibil - şi n-am avut din ce să tai, decât din timpul alocat studiului individual şi lecturii suplimentare!

Adică tocmai îşi rearanjase activităţile şi priorităţile...

- Şi doar ce-a potolit-o pe Florentina, şi-o să încep eu să cer la film şi la plimbare...

Aa... Într-adevăr - s-ar putea ca Ana să se supere rău atunci când va afla că băiatul ei lăsa baltă manualele ca să dea un telefon şi să se cazeze câteva ore într-un hotel, sau să facă o vizită discretă într-un cartier liniştit... El râdea, Léon râdea şi el...

- Tu îl ştii pe Raul?
- ... Care Raul?
- Raul - de la Cannes. Omu' lu' Ştefan şef peste Cannes.
- ... Îl ştiu din vedere.
- Îţi dau eu numărul lui. Şi-ţi mai dau vreo patru - să fie...
- OK...

Claire hăpăia kilometru după kilometru şi cânta în surdină. Ei râdeau şi "pălăvrăgeau" şi "bârfeau" ca băieţii... Şi se simţea atât de liniştit... Atât de calm şi de liniştit şi de stăpân pe el însuşi, că începea să simtă nerăbdarea caracteristică lui. Plănuise să-l sune pe Ştefan diseară; dar tare se temea el că, de cum intra-n casă, o să se repeadă la calculator şi-o să facă videoconferinţă cu vărul lui şi-o să-i spună că Léon "rupsese clubul"...

Florentina

Se auzea un motor apropiindu-se de conac... Nu era motor de BMW; era motor de maşină de oraş... Ştia motorul ăla; îl mai auzise. Îl auzise de multe ori...

Se ridică şi veni la fereastră. El era. Se întorsese. Acum, mult după primii zori ai zilei de duminică, Thomas se întorsese la conac. Semn că nu fusese la garsonieră... Că n-avea de ce să vrea să doarmă în garsonieră, ca să se-ntoarcă la conac înainte de micul dejun...

Intrase în parcare. Ea aştepta; privea colţul conacului şi îl aştepta. Voia să-l vadă. Voia să afle unde fusese. Nu de alta, dar ea stătuse lungită pe şezlong şi se gândise toată noaptea. Şi dârdâise de frig şi-şi făcuse calculele. Ea n-o să-l piardă pe Thomas. Nu - n-o să-l piardă nici moartă! Jos era unul dintre băieţii lui Toni; iar ăia nu ieşeau din ordinele şefului pazei! Chestia asta îi convenea acum, când avea nevoie de Thomas aici, sus...

Ia uite-l pe Thomas...

Era şifonat. Era obosit frânt! Unde fusese? Părea întors de la o bătălie grea...

Dacă era şifonat, nu fusese la garsonieră. Că nu s-ar fi aranjat aşa doar ca să se ducă să se schimbe - nu? Iar în garsonieră avea haine de schimb! Şi nu fusese nici "la fetiţe" - că nu s-ar fi dus la de-alea ieftine, iar alea scumpe aveau umeraşe pentru clienţi. Ştia ea sigur chestia asta - auzise deseori discuţii despre ce trebuie să facă subalternele tatălui ei şi ce nu. Dacă fusese la o colegă, era una îngălată şi neatentă şi nepăsătoare apropo de el şi imaginea lui. O franţuzoaică tipică - blondă şi fără minte. Thomas nu se putea lipi sufleteşte de aşa specimen; deci, nu se simţea îngrijorată sau...

Fusese într-un club?... Pantalonii erau şifonaţi şi făcuseră genunchi; haina era şifonată pe la poale. El nu părea mai ciufulit decât plecase. Deci fusese... cu prietenii prin oraş. Stătuse pe scaun. Hai, că era bine! Până aici era bine...

Thomas schimbă câteva cuvinte cu tânărul de la uşă şi intră în conac.

Puse mâinile-n sân - şi-acum îl aştepta. N-o s-o lase nemâncată - n-o lăsase niciodată! Iar după cât de luminată era curtea conacului şi cât de tare-i ghiorăiau ei maţele, trăgea concluzia că în maximum 10 minute o să-l vadă ieşind cu tava. Aştepta, deci. Îl aştepta. Şi nu-şi făcea planuri. Nici nu se aranja în oglindă. Noaptea albă fusese un sfetnic bun. Vor vorbi - nu vor participa la un concurs de frumuseţe! Iar ea nu va uza de propriul fizic pentru a-l face s-o ierte mai repede - sau să-i treacă cu vederea trecutul.

Privea uşa şi aştepta... şi-şi jura ei însăşi că n-o să-l piardă nici moartă...

Ştefan

Uşa se deschise scurt - şi se-nchise la fel de scurt. Thomas zâmbi:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

Îi făcu semn să vină la el. Şi-apoi îl invită să se aplece... Bun! Era "corespunzător"! Era şifonat, nedormit şi puţea a tutun de la vreo trei metri, aşa. Era perfect! Zâmbi slab:

- Petrecăreţule!

- E mult spus - m-am jucat pe calculator toată noaptea. Şi-am afumat îngrozitor pereţii...

Aprobă încet... şi şopti:

- Perfect! Lasă haina şi du-i tava. Te-aştept aici.

Thomas zâmbi şi el şi se grăbi să-şi ascundă obrajii roşii în bucătărie... Hm!

Îi plăcea băiatul ăsta. Pe zi ce trecea, îi plăcea tot mai tare! Era un băiat pe cinste! Era exact aşa cum trebuia să fie! Iar dacă n-o să-l dezamăgească, Thomas o să ajungă mare...

Era mulţumit. Fusese ascultat cu sfinţenie - şi-i plăcea că nu mirosise şi alcool pe lângă tutunul ăla. Florentina ştia că Thomas nu bea; Thomas gândise "corespunzător" şi nu exagerase cu înscenarea. Îi urmase sfatul... deşi poate că el ar fi acţionat altfel, ar fi făcut altceva... Poate că el n-ar fi avut curaj să-i arate Florentinei că începe să renunţe la ea. El s-ar fi temut să n-o piardă, sau să n-o vadă aruncându-se din turn... Dar avusese încredere în sfatul tatălui tinerei din turn.

Oare de ce-l asculta Thomas dumnezeieşte? Ca să-i intre-n graţii? Ca să-i arate că îl respectă şi nu-i iese din cuvânt orice-ar fi? Ca să beneficieze de şmecheria lui proverbială?... Nu. Nu-l asculta dumnezeieşte. Că n-o bătuse. Încercase s-o sărute, nu-i reuşise şi abandonase sfatul care-l îndemna s-o plesnească. Încercase să mimeze depărtarea de ea... Ce nebunie!

Oricum, îi era tare drag de Thomas! Chiar îl simţea ca fiind un pic şi băiatul lui! Şi-abia aştepta să-l vadă ieşind din bucătărie, ca să-i dea un indiciu! El, tatăl Florentinei, simţea că era momentul pentru indiciul ăla! Indiferent de cât de multe ori îi va spune lui Thomas că era ginerele ideal pentru el, nu l-ar fi crezut! Băiatul ăla îndoctrinat zilnic cu "tu eşti băiatul servitorilor" nu se putea "curăţa" într-o clipă. Dealtfel, se temea că o să se lupte mult timp cu "doctrina Tabacu"! Erau părinţii lui; normal că Thomas îi ascultase...

Gata - ieşea cu tava. Cămaşa era mai arătoasă decât haina; mai neşifonată. Evident, stătuse neclintit pe scaun şi se jucase "din degete"! Îi făcu semn să se oprească la el... Măiculiţă, ce băiat de toată isprava avea el în faţa ochilor! Şi-al dracului să fie dacă-l lăsa să-i scape printre degete!

Îi desfăcu şi cel de-al doilea nasture al cămăşii. Acum era bine. Acum era "numa' bine" să urce la Florentina. Prea se sugrumase cu cârpa aia... Îi făcu cu ochiul:

- Baftă!

Capul brunet se plecă imediat; Thomas se răsuci, acceleră serios spre uşă... fără să-şi permită să spună "să fie"...

Mm - ce-i mai plăcea de băiatul ăsta!

Florentina

Şi iată şi micul dejun! Venea repede, grăbit, de parcă abia aştepta să scape de corvoada aia şi să se ducă să se culce, sau... Sau să converseze cu ea pe febeu... Ea, cea în compania căreia îşi petrecuse noapea...

Nu ridica privirea spre geamuri; nu părea mai gânditor, sau mai agitat, sau...

Păşi încet în spate, să nu mişte perdeaua... Se răsuci. Şi porni spre scară, pe care-o coborî... Lăsă capul pe lemnul uşii, de parcă asta ar fi ajutat-o să audă mai bine...

"Ei, neaţa!"

"Neaţa! Cum a fost noaptea asta?"

"Ca toate celelalte - liniştită."

"Bun, mă bucur! Te rog, duci tu tava sus?"

Tăcere... Puse palma pe uşă - acum era acum...

"... Băi, eu n-am voie să intru."

"Ştiu; da' dacă te rog eu mult de tot... Te rog!"

"Nu. Nu te supăra pe mine - da' am ordin să păzesc uşa şi să n-o descui decât pentru tine. Şi-atât."

Făcu un pas în spate... se răsuci... Urca treptele şi auzea vocea lui Thomas insistând... Insista degeaba - n-o să-l convingă. Dacă i se spusese "stai afară şi păzeşte uşa", omul ăla n-o să calce un milimetru peste pragul turnului! Urca... Se sprijinea de miezul de cărămidă şi închidea ochii - că tot nu putea să-l privească, dar avea un dram de curaj şi-o să încerce să-i vorbească...

Yala se descuia... Ştia că erau paşii lui - era fâşâit de pantofi, nu bocănit de bocanci militari... Paşii încetineau, pentru că o văzuse probabil... Şi ea tot nu-l putea privi... Aşa că paşii deveneau brusc foarte grăbiţi... N-o saluta... N-o întreba ce mai face, cum se simte... Nu-i spunea să deschidă ochii...

Gata, trecuse pe lângă ea. Deschise ochii.

Se ducea glonţ la masă. Se grăbea să-i lase micul dejun, să ia tava cu cina şi s-o şteargă - să se îndepărteze de ea, femeia fără suflet care-l chinuia...

Îl privea şi simţea că o să-l piardă curând, dacă continua să se comporte ca o dementă sălbatică... Dacă refuza să-i fie măcar amică... sau... O să-l piardă, dacă nu voia să redevină prietena lui. Şi nu voia să-l piardă.

Împinse zidul cu palmele şi porni spre el. Fusese puturoasă şi răsfăţată; întinsese toate alea pe-acolo, prin cameră. Micul dejun era pe masă; tava de la cină aştepta pe pervaz. Mâinile lui strângeau farfuriile, tacâmurile, paharul... Şerveţele ei pline de lacrimi... Întinse mâna. Şi îl prinse de braţ.

Thomas se smuci scurt - şi-şi eliberă braţul! Şi-i întoarse spatele! Nu!

Se repezi şi-l cuprinse cu braţele ca pe-un copac gros:

- Nu!

Strânse braţele - şi-l imobiliză acolo! Şi-l strânse tare-tare şi se lipi de el, că era al ei - şi n-o să-l lase să plece... şi s-o uite...

El nu spunea nimic... dar, de bine-de rău, nu mai încerca să se elibereze şi să plece...

Realiza că o luase razna - îl înhăţase ca pe criminali şi-l imobilizase... "Hai, Florentino! Deschide gura şi vorbeşte! Acum, ori niciodată!" Şopti:

- Să nu mai faci! Să vii tu la mine! Că nu m-am întors aici pentru chinezoaică! Sau pentru ăla de jos! Sau pentru banii lu' tata!

- Dacă te-ai întors pentru mine, de ce mă tratezi aşa cum mă tratezi?

- Pentru că

- De ce nu vrei să redevenim măcar amici?

- Fiindcă nu vreau să fim amici.

Şi strânse şi mai bine braţele şi-şi prinse bine încheieturile, ca să nu-l scape dacă se smuceşte:

- Nu mai vreau să fiu amica ta! Vreau...

Şi nu putea să-i spună ce vrea, tocmai pentru că l-ar fi influenţat înainte să-i spună totul... Ciudat - Thomas nu părea să se gândească să se elibereze...

- ... Înainte de orice, trebuie să-ţi spun totul - şi abia după aceea poţi să decizi dacă mă mai vrei sau nu.

- Şi ce anume vrei tu să-mi spui?

- ... Ceea ce s-a întâmplat. Adevărul.

- Crezi că nu-l ştiu?

Negă grăbită - nu, nu ştia adevărul despre Alex. Şi nici adevărul despre Sebi. Iar ea trebuia să-i spună totul. Ca să ştie totul, atunci când se hotăra dacă voia să redevină amicul ei sau...

- Crezi că nu ştiu că dl Andrei făcea presiuni asupra ta şi mai avea puţin şi năvălea pe tine? Că te-ai folosit de prima ocazie ca să scapi de avantajul care-ţi devenise dezavantaj? Că Alex ăla susţinea că eşti interzisă şi că îl taie tatăl tău dacă se apropie de tine, dar s-a repezit pe tine în prima seară când aţi rămas singuri? Şi că a ştiut şi-a simţit că eşti fată mare, dar a insistat s-o facă tocmai ca să te lege de el?

Poftim? Cum adică?

- Ce crezi că nu ştiu? Că Sebi te-a curtat din secunda unu? Adică de când a tras pe dreapta şi ţi-a deschis portiera? Crezi că nu ştiu că te-a bombardat cu cuvinte frumoase şi cu telefoane şi ţi-a trimis rochia şi ţi-a adus personal sandalele? Şi s-a scremut să-ţi vorbească cât mai frumos şi să-ţi şoptească cât mai multe declaraţii de dragoste? Asta credeai tu că nu ştiu? Asta voiai să-mi spui?

Slăbi strânsoarea, descumpănită - exact asta voise să-i spună. Crezuse că nu ştie...

- N-ai de ce să-mi spui toate astea. Le-am văzut cu ochii mei şi le-am auzit cu urechile mele. Dl Ştefan mi-a arătat DVD-ul pe care i l-a trimis dl Isamu. Aşa că am văzut tot. Şi ştiu tot.

Păi, în cazul ăsta...

În cazul ăsta, nu mai ştia. Nu mai avea ce să spună. Rămăsese fără cuvinte. Nu se gândise nici o clipă ce-o să spună, sau ce-o să facă după ce-o să-i spună toate astea - şi...

Îl simţi luându-i mâinile, desfăcându-le uşor... Păi, dacă voia el să plece, ea ce să mai facă... Privea şezlongul şi se întreba ce mai putea să facă, ce mai putea să spună...

... Se întorsese cu faţa la ea. Îşi închipuia, probabil, că or să discute. Nu bănuia că ea rămăsese în pană de cuvinte, de idei...

- ... Îi urăsc. Pe toţi. Că toţi ţi-au spus milioane de cuvinte. Ceea ce mă obligă pe mine să tac... Tocmai pe mine, care-aş fi sincer dacă le-aş rosti...

Ştia că el ar fi fost sincer. Dar, dacă le-ar fi rostit, i-ar fi amintit... Oftă greu - iar ochii i se închiseră pur şi simplu, capul se plecă pur şi simplu... Şi-acum el o să se supere şi-o să plece...

- ... Şi eu vreau să-ţi spun unele lucruri. Mă tot gândesc la ele; şi am senzaţia că tu nu le ştii. Şi-ar fi bine să le ştii...

Dacă el considera că era bine să le ştie, atunci să i le spună! Deşi se îndoia că asta îl va împiedica să-i întoarcă apoi spatele şi să plece...

- Voiam să-ţi spun să te fereşti întotdeauna să te laşi condusă de trei lucruri: de oameni, de bani şi de experienţele trecute.

Ehei - dac'ar fi fost atât de simplu... Dac'ar fi ştiut el cât de rău dureau experienţele trecute...

- Voiam să-ţi spun că, uneori, şi mie mi se întâmplă lucruri neplăcute. Şi să ştii că unica rezolvare e să le laşi în urmă - ca să faci loc pentru lucrurile mai bune care vor să vină şi n-au loc...

O iertase. În clipa când aflase ce se întâmplase, el o iertase. Ea nu se putea ierta; el o iertase demult...

- Şi, uneori, lucrurile rele care ni se întâmplă ne pun în calea celor mai bune lucruri care ni se vor întâmpla vreodată! Mie aşa mi s-a întâmplat! După ce-ai refuzat să vorbeşti cu părinţii tăi şi-ai plecat, mi s-a întâmplat cel mai bun lucru din viaţa mea - am fost chemat urgent "la interogat şi testat"... Şi uite-mă aici, cu tine... Trimis chiar de ei...

Era aşa de şmecher, că i se făcea frică de el! O răsucise "ca la Brăila" şi-o şi făcuse să zâmbească! Era un şmecher şi-un afurisit...

- ... Tu ştii că viaţa nu stă niciodată pe loc... Şi toate se schimbă pe lumea asta... Şi noi ne schimbăm - şi tu, şi eu, şi ei... Tu nu mai eşti Florentina de-acum un an, sau de-acum o lună... Aşa cum nici eu nu mai sunt Thomas cel de-acum un an...

Aprobă încet cu capul - şi se simţi sărutată pe păr. Închise ochii - simţea că e al ei, doar al ei... şi era aşa de bine...

- ... Chinezii au vrut să facă economie la hârtie atunci când au desenat viaţa ca un cerc jumătate alb, jumătate negru. Viaţa nu e rotundă; e sinusoidă. Urcă şi coboară. După ce urcă, va coborî; iar după ce a coborât, va urca negreşit.

Aprobă din nou.

- ... Cred că viaţa ta tocmai a început să urce...

Aprobă repede-repede... Iar mâna lui se ridică şi-i atinse bărbia - făcând-o să ridice un pic capul... Iar o sărută pe frunte...

- ... Aşa că, după părerea mea... ar trebui să încetezi cu îngrijorările şi întrebările şi îndoielile...

O sărută pe tâmplă...

- ... Şi să crezi cu tărie că lucrurile se vor rezolva...

Nu ştia de ce capul ei se pleca singur spre stânga, pe măsură ce săruturile lui coborau spre obrazul drept...

- ... Şi sunt tentat să mă răsfăţ şi să-ţi spun să te bucuri pentru lucrurile rele prin care ai trecut... pentru că ele ţi-au deschis ochii asupra lucrurilor minunate pe care nu le-ai observat până acum... Iar atunci când simţi că lucrurile se destramă, s-ar putea să te înşeli... iar ele să cadă, de fapt, la locul potrivit...

Capul ei se ridicase, încet... Săruturile urmaseră, deci, cursul firesc... Şi ajunseseră aproape de buze...

- Când m-ai prins în braţe azi...

Când îl prinsese în braţe azi, simţise că e al ei. Doar al ei. Şi nu se mai simţise singură. Oftă greu - iar capul ei "acţionă" din nou cum vru el şi se mişcă astfel încât să-i lipească obrazul de obrazul lui... Şi era aşa de bine... aici, cu el...

- ... Cel mai plăcut sentiment care există în viaţa unui om este clipa când realizează că înseamnă ceva pentru cineva.

La dracu! Sări şi-l luă de gât! Şi-l strânse dureros de tare, fiindcă îl iubea dureros de tare...

- Florentina...

Da, corect! Ei discutau acum! Să nu fie afurisită şi să trişeze aşa! Slăbi strânsoarea, dar tot nu-şi trase capul îndeajuns de mult ca s-o facă să-l privească...

- *Shit happens all the time!*

Bufni în râs. Iar în secunda doi fu împinsă şi apucată bine de cap - şi se sperie îngrozitor şi deschise ochii şi...

Ochii negri o priveau lung, drept:

- Niciodată să nu-ţi fie frică să o iei de la capăt. E doar o nouă ocazie de a reconstrui ceea ce-ţi doreşti să obţii.

Aprobă, mirată că îi era acum atât de uşor să-l privească...

- ... Chiar te-ai întors pentru mine?

Aprobă repede-repede, zâmbind, fericită că în sfârşit reuşise să-i dea de înţeles unele lucruri...

- ... Să nu mai plângi. Şi să nu te mai îndoieşti vreodată de mine. Bine?

- Bine.

Şi-acum o să... Nu. Acum, el strângea în continuare cina. Îl privea lung, mirată... nedumerită...

- Tu cum te simţi? Îmi pari un pic răguşită.

- ... Mi-a fost frig azi-noapte.

- O să-i spun că vreau să-ţi aduc haine groase. Sunt sigur că n-o să zică "nu"!

El făcea ordine pe-acolo, ea stătea drepţi şi-l privea lung... şi se întreba de ce acţiunea nu-şi urmase cursul firesc, de ce săruturile lui nu încercaseră măcar să-i atingă buzele...

- Să-mi zici ce haine vrei să-ţi aduc. Vrei puloverul pe gât? Ăla gri, mare? Sau să ţi-l aduc pe ăla cu fermoar?

El strângea şi aranja şi muta alea pe-acolo şi era evident că evita s-o privească, sau să se apropie din nou de ea... Îşi luă inima-n dinţi şi continuă discuţia pe tema sensibilă pe care el încerca s-o evite:

- Nu vreau haine. Ai vorbit cu amândoi? Când ai zis că te-au chemat "la interogat şi testat"...

- ... Da. Întâi cu dna Ana, apoi şi cu dl Ştefan.

Şi cum era evidentă opinia lor, se grăbi să treacă la cealaltă parte a întrebării:

- Cu părinţii tăi ai vorbit?

- Da. Şi-au vorbit şi ei între ei - părinţii tăi cu părinţii mei.

Adică... Adică ei vorbiseră şi se sfătuiseră şi... Îşi acoperi faţa cu palmele - nu, nu era adevărat, adormise şi visa...

- Părinţii mei nu mai zic nimic. Sunt muţi. De unde până acum m-au tot tocat la cap s-o las baltă, că nu sunt de nasul tău, acum nu mai zic nimic. Dar zâmbesc atunci când mă văd plecând cu tava; aşa că să nu crezi că ei au ceva împotrivă!

Ba ea tot credea că ei au multe motive să fie împotriva planurilor lui. Dar tăcea, pentru că nu era în măsură să vorbească ea...

- Stai liniştită; da? Lucrurile au mers prost până acum; n-au cum să nu meargă bine de-acum încolo.

Dacă zicea el...

- Familia dlui Sami pleacă diseară acasă. Şi cred că dna Ana se pregăteşte iar de plecare. De mâine, o să fie iar linişte aici; cred că se apropie momentul discuţiei tale cu dl Ştefan...

Oftă greu... şi coborî totuşi palmele de pe faţă. Că n-avea nici un rost să se-ascundă, vorba lui, ca struţul. Ochii negri erau incredibil de calmi:

- Să fii sinceră. Să nu-l minţi. Nu uita: adevărul poate fi dureros, dar minciuna e letală pentru relaţia dintre voi!

Aprobă încet...

- Să mănânci, da?

- Da.

- Şi să nu te mai gândeşti la toate trăznăile! Da?

- Da.

Thomas luă tava, porni spre scări... Decise să-i pună şi ultima întrebare pe care-o mai avea pentru el:

- Unde-ai fost azi-noapte?

Paşii se opriră; fu privită lung... şi primi un zâmbet. Şi un răspuns şi-o întrebare:

- În Bourges. De ce?

- Eram curioasă...

"Erai geloasă..." Thomas îşi reluă drumul:

- Am fost în Bourges.

- Aha...

O mai privea o dată, în timp ce cobora scările, şi-şi savura din plin victoria... Şi zău că nu regreta că-i arătase că era geloasă! Fiindcă era geloasă! Da, voia să ştie unde fusese! Şi ce făcuse pe-acolo şi cu cine! Ce - el nu ştia tot ce se întâmplase cu ea? Ba ştia! Ea n-avea dreptul să ştie tot ce se întâmpla cu el? Ba da; după părerea ei, avea tot dreptul să ştie pe unde umbla el şi cu cine...

Yala se încuia din nou... Ea nu se mai ducea la geam, să-l vadă plecând...

"Situaţia se deblocase". Thomas reuşise s-o facă să ridice capul şi să-l privească. Reuşise s-o încurajeze, s-o îmbărbăteze... Acum se priveau şi-şi vorbeau - adică discutau cursiv. Acum era bine; redeveniseră cel puţin amici...

Oare de-asta n-o sărutase? Ca să redevină doar amici? Ca să nu alunece spre momentele alea din iarbă? Oare voia să tragă nişteluş de timp, să vadă dacă era recuperabilă? Oare Thomas stătea pe gânduri, dacă să facă iar pasul în faţă spre ea sau să rămână acolo, la distanţa confortabilă pe care i-o asigura relaţia de amiciţie? Nu ştia...

În orice caz, trebuia să fie obiectivă - el şi ea erau în plin "proces de împăcare"! Şi era momentul să fie optimistă şi să viseze şi să-şi spună că de-asta n-o sărutase de-adevăratelea - pentru că încă nu se împăcaseră de-adevăratelea...

Se bucura, acum, că n-o sărutase. Se bucura că erau amici şi-atât. Trecutul nu putea fi şters, sau uitat. Sau omis. Sau ocolit cu grijă. Trecutul trebuia depăşit. Ea trebuia să pună plusuri după minusurile alea şi să-l facă să calculeze un rezultat pozitiv. Şi cum ea se simţea în continuare vinovată faţă de el... Şi mai avea uneori gânduri ciudate...

Mai bine că n-o sărutase. O s-o sărute el! Aveau tot timpul! Aveau o viaţă la dispoziţie - nu?

Se apropie de tavă. Florina nu mai făcuse biscuiţi; pe farfurie o aşteptau patru felii groase de cozonac... pudrat cu zahăr din belşug... Îi pusese ceaiul în ceainic; ştia că era fierbinte, ştia că avea toate aromele necesare pentru a însoţi cozonacul ăla "de concurs"...

Oare ea o să poată vreodată să gătească minunăţii de-astea? Nu de alta, dar Thomas era obişnuit cu ele. Şi cum or să locuiască împreună... şi n-or să aibă femeie-n casă, iar Toni n-o să le-aducă mâncarea la sufertaş... Mama ei, contesă şi regină a aurarilor, gătea foarte bine, dacă era cazul. Şi "răsucea casa" cu o uşurinţă incredibilă, dacă era cazul. Dar ea...

Tati al ei nu se mai uitase pe fereastra dormitorului, pe direcţia turnului. După cum spusese Thomas, Florina şi Luis nu ziceau nimic apropo de încuscrirea cu părinţii ei. Nu spuneau nimic apropo de tânăra pe care el voia să le-o aducă-n familie. Thomas spunea că, în curând, tati al ei o s-o cheme la o discuţie. Ea se îndoia de chestia asta. Îl supărase mult prea rău... Şi chiar dacă o chema la discuţie - răul era

făcut! Se îndoia că va primi înapoi telefonul, cardul, paza... Se îndoia că va mai locui în vila părinţilor ei. Probabil că or s-o trimită la Cannes... Probabil că or să tragă de timp până-n septembrie, ca s-o ducă la Cannes şi... Şi dacă ea se întorcea la Cannes, asta însemna că se despărţea de Thomas? Facultatea lui era aici, liceul ei era acolo...

Oof! Era atât de debusolată! Habar n-avea ce-o să urmeze - şi cum o să fie viaţa ei! Până acum, nu se îngrijorase niciodată pentru viitorul ei! Toate "curseseră pe ea" - bunăstarea, liniştea, confortul, banii, paza... Atenţia lor, dragostea lor... Toate! Şi-acum, brusc, nu mai avea nimic! Şi nu ştia... Adică...

Muşcă dintr-o felie de cozonac. Era bun. Era "de concurs"... Şi nu ştia...

Sami

Rămăsese un pic în urmă. Căra valijoara Adanei. Luis se avântase spre celelalte două valize; el o înhăţase pe-asta, ca să aibă motiv să rămână în urmă...

Îi lăsase pe ei s-o ia înainte. Şi nu putea să-i privească, aşa că urmărea modelul covorului de pe hol. Nu prea ştia ce să mai spună...

Copiii se bucurau că se întorceau acasă. Vorbeau despre jucării, despre cărţi, despre camerele lor... Jada nu spunea foarte multe. Prefera să îi asculte. Jada îi simţea tristeţea - şi cum n-avea rezolvare la ea, prefera să meargă în faţa lui, cu copiii de mânuţe, şi să pară atentă la cuvintele lor. Probabil că nici ea nu prea ştia ce să spună, cum s-o spună...

Coborau treptele. Aidin râdea de rampă; îşi amintea cum fusese când venise aici prima oară. Când Ştefan îi spusese că regii au voie să intre cu armăsarii în casă şi să mănânce în şea. Adana rememora plimbările - şi la lac, şi prin pădure, şi picnicurile din poienile curţii uriaşe... Ochii verzi îl priveau lung de lângă masă; el îi evita privirea. Nu, nu mai era nimic de spus. Iar dacă Ştefan va insista ca familia lui să mai stea o săptămână, o să-l refuze răspicat. Că nu se puteau muta aici...

Jada şi copiii se opriră în faţa lui Ştefan:

- Vă mulţumim pentru invitaţie. Şi pentru găzduire.
- A fost plăcerea noastră. Şi-a voastră, sunt sigur!

Aidin se repezi să aprobe:

- Aa, nouă ne-a plăcut mult!
- Iar asta înseamnă că mai veniţi aici!
- Sigur că venim! Dacă ne chemi, venim!
- Bine. Atunci vă chem, peste vreo două-trei săptămâni. E bine?
- E perfect!

Ştefan întinse mâna spre băiatul lui, care se grăbi să-i strângă bărbăteşte mâna... Ştefan era un om minunat. Şi un tată minunat. Şi probabil că îi era tare dor de Léon - că se folosise de fiecare minut liber ca să se joace cu Aidin, să discute cu Aidin... Adana făcu un pas în faţă:

- Pot să te pup?

Oo! Bufni în râs! Era teribilă! Deşi se vedea că nu se simţea foarte bine, fetiţa lui găsise totuşi resurse... Aidin îl pupa şi el... Ştefan le făcu cu mâna:

- Pa! Ne vedem în septembrie!
- Paa!

Copiii ieşeau, Jada ieşea... Lui nu-i venea să iasă... Ştefan zâmbea:

- Te aştept aici.

Într-adevăr, a ascunde valijoara Adanei, ca să-i întoarcă la conac, nu era o soluţie. Şi nici transferarea ei la spitalul din Bourges nu era o soluţie. Aşa că ieşi. Şi-i urmă.

Era trist. Era... Despărţirea era grea acum, când Aidin se simţea perfect, când căsnicia lui se simţea mult mai bine, când simţea apropierea internării Adanei în centrul de cercetare din Düsseldorf...

Lăsă valijoara în portbagaj. Şi oftă greu. Jada oftă şi ea:

- Dacă am mai fi putut sta, am fi stat.
- Ştiu. Stai liniştită - da?

Ea aproba, deşi îi venea să plângă... O conduse la maşină şi se aplecă lângă portieră. Primul îl îmbrăţişa Aidin... Tare-tare, că relaţia tată-fiu intrase pe făgaşul normal iar despărţirea era mult mai grea în condiţiile astea...

- Lasă, că venim peste trei săptămâni! Ai auzit ce-a spus Ştefan - o să ne cheme din nou!
- Ştiu. Şi-apoi vin şi eu acasă! N-o să rămân aici pentru totdeauna, nu?

Evident, o să se ducă şi el acasă... Îşi urcă băiatul pe banchetă şi-şi îmbrăţişă fetiţa. Tare, cu putere... cu toată puterea pe care-o mai avea, dat fiind că el o să rămână aici iar ea o să se interneze... Şi cine ştie ce se-ntâmpla acolo...

- Hai! Hai sus - că pierdeţi avionul!

Se grăbi s-o urce în maşină şi închise portiera. Şi-şi îmbrăţişă şi soţia. Jada şopti:

- O să te sunăm. Şi ne vedem pe net.
- În fiecare seară.
- În fiecare seară.

Îi fură un sărut şi arătă spre scaunul din faţă:

- Chiar dacă e avionul contelui, să ştii că n-are voie să întârzie decolarea!
- Ştiu. Pa! Să ai grijă de tine!
- Şi tu, să ai grijă!

Soţia lui urcă în maşină. Portiera se închise, Toni ambală motorul de două ori...

Familia lui se îndepărta... Iar dacă lucrurile n-or să meargă bine la Düsseldorf, ultima lui imagine cu ea asta era - parbrizul blindatei, reflexia frunzelor pe luciul parbrizului...

Dacă la Düsseldorf...

Îşi acoperi faţa cu palmele - să nu-l vadă oamenii ăştia plângând! Aşa, din principiu! Dacă-l vedeau plângând, or să întrebe de ce plânge. Şi-or să afle despre Adana. Şi, dacă-l abordau cu cuvinte de îmbărbătare...

"Ia termină tu cu prostiile! Ia du-te tu înapoi în conac - că te-aşteaptă Ştefan! Şi nu-i frumos să-l laşi să te-aştepte!"

Porni grăbit în ocolirea clădirii.

O să-i scrie diseară chinezului - să-l întrebe din nou cât de riscant era tratamentul pentru Adana. Era o întrebare prostească, dat fiind că o mai pusese de trei ori; dar simţea nevoia să-i amintească de fetiţa lui. De semnătura pe care o dăduse pentru tratament. Brusc, simţea că ar fi fost perfect s-o interneze mâine! Ca să înceapă odată tratamentul! Nu mai suporta tensiunea aia! Nu mai suporta incertitudinea, teama că se va întâmpla totuşi ceva rău...

O să-i scrie despre aerosoli - Adana se ducea poimâine la Spitalul Universitar din Nisa, pentru tratamentul pe care-l făceau acum. O să-l întrebe dacă s-o ducă la tratament, sau nu. Dat fiind că urma s-o interneze în curând, iar respectarea tratamentului vechi era un dezavantaj pentru noul tratament...

Împinse uşa şi intră. Iar Ştefan îl pofti să se aşeze în stânga lui, în faţa Anei. Femeia asta fuma mult... Se aşeză. Şi aşteptă. Amândoi priveau scrumiera; el îi privea pe ei şi tăcea...

- ... Au întrebat de mine?
- Nu.
- ... O s-o sun, să-i spun că nu suport despărţirile...

S-o sune, dacă voia ea... Ana se ridică şi scoase telefonul. Şi se grăbi să iasă în curte. Ea ştia...

- ... Şmecherul n-a vrut să spună unde se grăbeşte - şi de ce!

Poftim? Ce voia să spună? Ochii verzi străluceau, veseli; iar Ştefan începu să râdă:

- Tu îţi dai seama cum o să se repeadă pe terenul de fotbal?

Aa, bineînţeles! Aprobă...

- Şi-ţi dai seama ce mutre or să facă ceilalţi copii când or să-l vadă scăpărând din călcâie şi dând gol?

Aproba şi râdea - probabil că, în prima zi cel puţin, Aidin o să se joace singur...

- Ce-a spus prof. Rutherford? Când îi schimbă genunchiul?
- A spus că, dacă lucrurile evoluează aşa cum trebuie iar trata-

mentul medicamentos are efectul scontat, s-ar putea să nu trebuiască să-l schimbe. Dacă osul se lungeşte natural iar el nu se-ngraşă peste suta de kilograme, n-are de ce să-i pună altul.

- Ar fi perfect!

- Ar fi perfect...

Şi-acum urma discuţia despre Adana...

- ... Operaţia este o reuşită totală.

- 100% reuşită.

- Ceea ce mă duce cu gândul la reuşitele noastre - care se cam lasă aşteptate. Dar nici noi nu ne-am prea dat silinţa...

Zâmbi - într-adevăr, el nu leşinase niciodată pe aparate, sus...

- Aşa că îţi propun să ne punem treningurile şi să mergem sus. Eu trebuie să pun muşchi; tu trebuie să dai burtă. Iar Thomas trebuie să modeleze. Ne-apucăm?

Se ridică:

- Ne-apucăm.

Scaunul glisă în spate; iar mâna contelui se-nfipse în manetă! Ia uite-l! Ţâşnise cu demaraj! Ştefan râdea:

- Priimuul!

Bine, el era primul - n-avea nimic împotrivă! Şi-aşa, va recupera pe scări! Ştefan nu putea să grăbească rampa; el însă putea să alerge pe scări, ca să-l mobilizeze să se pună pe picioare... Deşi nu de dorinţă ducea Ştefan lipsă...

Ana-Maria

Soarele încerca să o mângâie - dar nu prea reuşea. Cerul se înnorase considerabil după ce plecase familia Fakhouri. Şi degeaba dăduse ea zor la actele din birou - nu câştigase decât cel mult jumătate de oră înainte să înceapă ploaia. Se bucura deci de cele 30 de minute... Şi scotea telefonul şi selecta numele băiatului ei - că-i era dor de el de nu mai putea, iar el voia să stea-n Aurari... Decidea să-i solicite videoapel, ca să-l şi vadă...

Suna... Suna... Suna din nou, degeaba... Anulă videoapelul, scoase telefonul "de China" şi începu s-o caute pe Meili. Suna... Ecranul se lumină. Trase aer în piept şi se opri - că i se făcea semn să nu scoată un sunet! Păi...

Tânăra îi făcu cu mâna, zâmbitoare. Îi răspunse la fel. Iar telefonul se răsuci - şi trecu de uşă şi-i arătă că băiatul ei dormea dus... Ia uite... Chinezoaica reveni pe ecran şi-i făcu iar semn să nu spună nimic. Ieşea, ca să-l lase să doarmă...

- Bună ziua.

- Bună, Meili. Puturosul doarme la ora asta?

- Da. S-a întors pe la opt, a mâncat şi-a spus că e frânt de oboseală, aşa că se duce să se întindă puţin.

- ... Deci a dansat toată noaptea.

- Nu ştiu; probabil. A fost cu Diamant în Bucureşti.

Hait! Léon fusese cu Diamant în Bucureşti!

- Toată săptămâna, au mers împreună în Bucureşti. Léon şi-a schimbat garderoba, tunsoarea, ceasul... A făcut schimbări mari!

- Ştiu; am văzut. Dar n-am ştiut că îl scoate în oraş sâmbătă noaptea.

- Păi, la aşa schimbări, era normal să vrea să meargă în club!

Serios? Aşa zicea ea? Hm...

- A venit foarte vesel. Probabil că i-a mers bine - nu?

Léon îşi schimbase complet stilul, fusese azi-noapte cu Diamant în club, se întorsese foarte vesel, fata asta spunea că i-a mers bine... Ridică scurt din umeri:

- Probabil! Cine ştie!

- Pot să-l trezesc; dar

- Nu, lasă-l să doarmă. Îl sun diseară.

- OK.

- În rest, cum sunt lucrurile acolo?

- Aici, lucrurile au revenit la normal. Alex a ieşit ieri la plimbare. Tot orăşelul l-a văzut reintegrat în grupul vechi de amici; dl Dumitru spune că asta e foarte bine...

- E foarte bine, într-adevăr.

Nu-i ieşea din minte combinaţia aia cu schimbatul stilului, noaptea-n club şi veselia băiatului ei; aşa că nu prea mai găsea o replică, să continue discuţia...

- Probabil că revenim şi noi în Franţa săptămâna viitoare. Cursul de aikido se termină mâine.

- OK. O să-l întreb ce-are de gând - şi-o să-i aduc aminte că mi-e dor de el!

- Iar eu o să-i sugerez că vizitele prea lungi fac despărţirile prea dureroase... sau aşa ceva...

Aprobă cu capul:

- Bine, Meili. Vorbim.

- Vorbim.

Apăsă butonul roşu. Privea lung ecranul... Şi nu putea să înţeleagă motivul pentru care Léon îşi schimbase stilul, se dusese-n club şi revenise vesel nevoie mare... renunţând la bunătate de petrecere în Aurari...

O să se lămurească diseară. Şi-abia după ce-o să se lămurească ea, o să-l lămurească şi pe Ştefan. Că nu ştia ce să-i spună acum. Aşa că or să vorbească diseară despre asta.

Diamant

Îşi privi din nou ceasul. Se mai scurseseră două minute... Doamne, ce greu trecea timpul atunci când n-avea el răbdare! Cât era ceasul în Franţa? Şase? Păi era momentul ideal ca să le dea vestea aia! Poate-i prindea pe amândoi! Léon abia aştepta să-şi sune mama! Venise în goana mare la el şi-i spusese că ea îl sunase, iar el presimţea că Meili îi spusese că petrecuseră noaptea în club, iar el nu prea ştia ce să spună dacă mama lui îl întreba care fusese "scopul vizitei".

Intră în mail şi-i solicită vărului lui o videoconferinţă. Şi-i făcu un apel. Stinse ţigara, îşi trecu degetele prin păr... Vărul lui intrase în mail... Iată-l! Zâmbi:

- Salutare, vărule!

- Salutare!

- Te-am deranjat?

- Nu. Chiar mă pregăteam să te sun, cu probleme de afaceri...

- Aha! Păi până la problemele de afaceri, hai să le discutăm pe celelalte!

- Te ascult.

Acu' era acu'! Încercă să pară dezinvolt:

- Ana e pe-acolo?

- E lângă mine.

- Aha! Bun! Că ştiu că l-a sunat pe Léon şi l-a găsit dormind dus. Şi cred că s-a îngrijorat...

Cumnata lui apăru în cadru, cu scaun cu tot:

- Şi nu numai dormitul m-a îngrijorat.

Ea se aşeza, Ştefan o privea lung... Deci lui nu-i spusese ce aflase de la chinezoaică! Tot pe el cădea sarcina aia... OK! Start!

- Uite, vărule, voiam să-ţi spun că ai un băiat pe măsura ta!

- Serios?

- Foarte serios! Tu parcă nu erai aşa, la vârsta lui! Şi tare mi-e mie că o să te depăşească!

Ana se aplecă spre cameră:

- Cumnate, ai mare grijă ce spui! Că am aflat unele lucruri care m-au pus pe gânduri!

- Ce-ai aflat tu şi mie nu mi-ai spus?

Se grăbi să-l lămurească el:

- A aflat că în ultimele zile m-am ocupat intensiv de nepotul meu. Şi acum e "corespunzător" cu numele şi renumele familiei lui. Şi cu porecla! Că ştii că i se zice "Leu'"...

- ... Cum adică, e corespunzător?

- Adică l-am dus în Bucureşti şi l-am şlefuit tot. Şi acum sclipeşte ca un diamant "de colecţie"!

Ştefan dădea uşurel din cap, încercând să-i arate că pricepuse totul... N-avea cum să priceapă. Detalie deci:

- Saună, masaj, frizer, shopping... E un om nou!

- Da' de ce, mă? Ţi s-a părut ţie că avea nevoie de-o şlefuire?

- Păi, vărule, să ştii că-i venise vremea să intre la polişat! Şi ştii ce-i place noua lui formă? S-a abonat la frizeru' nostru! Se duce la el cu telefonu' şi-i arată poza-model! Şi nu mai iese din noua garderobă! Nu mai rupe maidanu' ore-n şir la fotbal...

Ştefan tot nu pricepuse... OK!

- Iar aseară a fost apogeul! Aseară l-am dus la crâşmă - şi-apoi în club.

Vărul lui îl certă cu degetul:

- Ehei, Diamante, taică - bag seama că-ţi prieşte perioada asta cu clienţi puţini!

- Vărule, am zis să îmbin utilu' cu plăcutu'; şi să ştii că, cât s-a distrat el, eu m-am distrat cu contabilul! Să nu crezi că am fost puturos şi chiulangiu...

- Aa, sigur că nu...

- Păi, nu! El a avut treaba lui, eu am avut treaba mea...

Ochii verzi deveniră brusc serioşi... Continuă, privindu-l cu subînţeles:

- Să ştii că i-a plăcut. Şi s-a distrat pe cinste. Nici n-am intrat bine-n club, că l-am şi pierdut pe-acolo!

Simţul matern o făcu pe Ana să preia frâiele discuţiei:

- Cum adică l-ai pierdut, mă?

- Uite-aşa! L-am dus la bar şi l-am lăsat cu paza. Şi l-am revăzut după vreo şase ore, aşa!

Ştefan era foarte serios acum:

- Şi cine ţi l-a returnat?

Îl întrebase nu în ce club fuseseră, nu ce raportase paza, ci cine-l returnase. Cine i-l returnase. Acu' era acu'!

- Corina.

- ... Corina din Esquire?

- Că doar nu vreo Corină de pe veveveu...

Ochii Anei se măriră mult... iar ochii verzi se înveseliră:

- Bun! Credeam că te-ai damblagit...

- Şi dacă mă damblageam eu - nu damblagea Georgia! Îţi dai seama că ei i-am dat tema de lucru...

- Ea nu damblagea; dar nu te-ar fi putut contrazice.

- Tot ce se poate! Oricum, nu-l ştie ea pe Léon aşa de bine cum îl ştiu eu...

Ştefan aproba, Ana tăcea şi nu se putea dezmetici... Oftă scurt - şi lăsă gluma deoparte:

- Cutia Pandorei se deschisese deja - şi rămăsese deschisă. La voi e o viaţă strictă şi monotonă; iar copiii voştri sunt teleportaţi de colo-colo într-un ambalaj blindat. Ceea ce s-a întâmplat aici i-a stârnit băiatului vostru întrebările; aşa că am preferat să-i răspund organizat la ele. Decât să ne ia prin surprindere, sau să-şi bată capul să-şi răspundă singur...

Vărul lui aproba, cumnata lui îşi aprindea o ţigară...

- Oricum, staţi liniştiţi - că s-a terminat cu bine. Şi mi-a zis că, dacă n-am treabă, săptămâna viitoare ar vrea să revadă clubul în timpul zilei. Adică atunci când e gol.

- Bine. Să-i spui că poţi s-o aduci în Aurari - că nu trebuie să se trambaleze el la Bucureşti. Dar s-o aduci discret.

- Bineînţeles!

- Tata ştie?

- Nu cred. Eu nu i-am zis nimic; nici el n-o să-i zică nimic. Aşa că...

- Aşa că să faci bine să-i zici.

Se grăbi să revină la tonul vesel, pus pe glume:

- Da' de ce? Ce, el mi-a zis mie când l-a dus pe Azur la blonde? Nu mi-a zis! Mi-a arătat-o Georgia aseară - şi-am zis că mor! Ştii ce suedeză i-a ales? Aoleuu...

Vărul lui bufnise în râs; Ana râdea şi ea. Începu şi el să râdă şi trecu la încheierea convorbirii:

- Şi-n rest, staţi liniştiţi - că aici totul e bine. Problemele s-au rezolvat. Alex a fost reprimit în comunitate, orăşelul a redevenit normal...

"Léon e bărbat acum..." Ştefan zâmbi:

- Bine, Diamante. Acu' ai grijă pe unde-l mai plimbi! Că dacă prinde gust de Bucureşti şi vrea să rămână acolo, ăla eşti!

- Aa, nici o şansă! Cred că s-a plictisit rău aici - şi abia aşteaptă să se-ntoarcă la voi! Îi e dor de voi...

- Imediat cum terminăm de vorbit, îl sunăm noi.

- Aha. Păi, sunaţi-l!

Ştefan începu să râdă:

- Ce faci, bă - îmi închizi în nas?

- Aa, nuu, Doamne fereşte!

Ana tot nu zicea nimic - pufăia şi se gândea...

- Bine, vărule. Hai, că-l sunăm acum! Să ai grijă acolo!

- Cea mai mare grijă!

- Salutare, Diamante!

- Salutare, Ştefane.

Apăsă Alt şi F4. Şi acoperi camera cu leucoplast. Start, shut down, yes...

Se lăsă să cadă pe spătar. Şi-şi aprinse o ţigară. Scăpase nesperat de uşor; şi-asta era ciudat...

Ştefan

Deci băiatul lui discutase azi-noapte cu Corina... În mod cu totul ciudat, şi-o amintea bine pe fata aia. Nu ştia de ce, că nu ieşea în evidenţă - era în marea masă a subalternelor lui care-şi făceau conştiincioase planul şi nu ieşeau în evidenţă, nu "rupeau" piaţa, nu turnau, nu lăudau, nu săpau... Şi totuşi, şi-o amintea bine. Poate nu-şi dădea el seama cât de emoţionat era în realitate! Şi cât de îngrijorat totodată! Că nu era normal să şi-o amintească pe una dintre miile de subalterne... În fine!

Era frumuşică. Era OK. Avea trăsături franţuzeşti - că era mignonă, şatenă, nu se farda strident... Era bine. Ana întinse mobilul spre el:

- Poftim.

Mama lui Léon nu se putuse abţine să nu-şi spioneze băiatul! Mm - ce pagube mari făcuse accidentul lui! Ana devenise şefă - şi se obişnuise să trişeze din toate electronicele şi din toate bazele de date disponibile! Privea lung fotografia... Îşi privi lung soţia... Telefonul sfârşi pe masă:

- Chiar era momentul pentru chestia asta?

- Da; după părerea mea, da. E bine dezvoltat; şi-l duce mintea. Era momentul, vorba lui Diamant, să-i răspundă organizat la întrebări. Ca să nu ne pomenim că prinde o gâsculiţă din Aurari şi-o trânteşte pe *tatami*.

Ştia că argumentul ăla era "beton", aşa că nu insista cu el... Soţia lui luă telefonul... Se uita la pozele fetei. Oof, Doamne! - tare grea era meseria de mamă... El, ca tată, nu simţea greutatea aia; el, cu excepţia a două-trei ore pe zi, era un fel de vecin al băiatului lui...

Ana se ridică - şi începu să butoneze telefonul. Se ducea să-şi sune băiatul, să-l întrebe cum se distrase în club... De parcă se aştepta ca Léon să-i povestească ce şi cum...

El ar fi trebuit să fie aseară în Esquire - nu Diamant. El ar fi trebuit să vorbească cu Georgia. El ar fi trebuit să aleagă... Numai că el era blocat aici, în conac, în scaun. El era handicapat. Noroc cu Diamant, că se dezmeticise şi observase şi acţionase înainte să se mai întâmple cine ştie ce...

Noul statut al lui Léon va implica schimbări în viaţa lui. Şi în viaţa lor. Noul lui statut va reaşeza paza de la Cannes "pe baze noi". Să nu uite să-i spună mâine lui Isamu - că el era mult mai priceput la organizarea pazei. Mai ales acum, când era vorba despre Léon... Când era blocat în scaunul rulant din conac, departe de toate... Şi mai avea doar 30 de zile ca să-şi revină - chestie imposibilă în aşa de scurt timp...

Copiii începeau şcoala peste o lună. 15 septembrie trebuia să-i

găsească reveniţi la Cannes, calmi, liniştiţi, concentraţi la noul an şcolar. Florentina era încuiată-n turn, Léon făcuse un pas uriaş - şi-şi dorea, probabil, să se mute în camera aia din Esquire, ca să nu mai piardă timpul aiurea pe DN...

Intra în criză de timp. Era blocat în scaun. Copiii lui sufereau schimbări complexe. Până şi Philippe făcea schimbări mari! Cânta Mike Oldfield la patru mâini! Dl Blier o să leşine; iar după ce-o să-l dezmeticească Isamu cu săruri, profesorul de pian al lui Philippe o să-şi ia partiturile şi-o să le întoarcă spatele şi-o să plece, nu înainte de a le spune că sunt nebuni - şi "spurcă" copilul ăla cu muzică uşoară şi cu toate prostiile de pe la radio...

Se simţi cuprins cu braţele - iar soţia lui lăsă capul pe umărul lui:

- Te-ai întristat...

- Un pic.

- N-ai de ce. Tocmai am vorbit cu el. Era foarte vesel. Ştii cum strălucea?

Îşi dădea seama că strălucea tot - că era fericit, pentru că toate merseseră ca la carte, pentru că "era bărbat" acum...

- ... Ce-i cu tine?

- Intru în criză de timp.

Ana se reaşeză pe scaun:

- La ce te referi?

- La toate. Ăia zburdă nesupravegheaţi prin Rusia - şi dracu ştie ce le-o mai trece prin minte şi ce sfori trag! Ungaria aia trebuie construită temeinic, ca să n-avem probleme cu ea! Şi în aceeaşi situaţie sunt şi Croaţia şi Slovacia! Afacerile reîncep să mişte în Europa! Tu eşti obosită frântă! Léon trece printr-o schimbare importantă! Florentina e în turn! Philippe mai are puţin şi-o să solicite o orchestră-ntreagă! Şi uite-mă!

Pocni cu pumnii în cotiere!

- Uite-mă pe mine!

Pocni iar cu pumnii în nenorocirea aia de scaun!

- Sunt blocat în scaunul ăsta! Sunt proptit aici - şi n-am nici o şansă să scap de el!

Înhăţă cotierele şi le smuci. Şi cum nu putea nici măcar să le clintească, le smuci şi mai tare... din toate puterile lui... Alea mediocre, că nu le putea clinti... Ana se ridică:

- Toate lucrurile or să se rezolve. Iar tu o să te ridici de-acolo în curând.

- Ha! Glumeşti!

Soţia lui îi întoarse spatele şi se grăbi spre uşă.

- Ana!

Uşa se deschise.

- Vino înapoi!

Uşa se închise.

- La dracu! Vino înapoi!

Ţăcănitul senzorilor scădea în intensitate - Ana pleca... Iar el era blocat în scaunul ăsta, incapabil să fugă după ea, s-o oprească, să...

Apucă mânerele alea nenorocite şi smuci. Şi smuci din nou. Şi din nou! Şi din nou! Şi răcni o înjurătură straşnică şi se-mpinse în ele - ca să le frângă odată!

... Le dădu drumul. Ameţise. Se-nfuriase şi ameţise. Dar mai era ceva - ceva ce-l făcea chiar acum să ameţească şi mai şi! Când se-mpinsese în ele, pusese în gestul lui toată furia pe care-ar fi canalizat-o înspre urlet! Fusese în momentul ăla foarte delicat, foarte special, în care de obicei înhăţa cuţitul şi despica ceva - mobilă, veselă, plante, perdele, saltele ortopedice... Ca să nu urle, ca să nu anunţe tot conacul că se certaseră, îşi canalizase forţa aia spre braţe. Şi făcuse ceea ce nu-şi închipuise că ar fi putut face. Se ridicase. Îndreptase mâinile. Ridicase fundul de pe scaun. Doar ce-şi spusese că el e blocat aici, în scaun, că nu mai e bun de nimic, că n-o să-şi revină niciodată, că o să moară în scaunul ăsta nenorocit...

Stătuse ridicat în mâini preţ de vreo două-trei secunde...

Ameţise rău. Se-nvârtea camera cu el. Încerca să privească uşa; respira rar, calm, că trebuia să-şi determine inima să pompeze sângele mai încet...

Deci reuşise să se ridice... În mâini, ce-i drept - dar...

Era posibil ca trupul lui să se fi recuperat deja îndeajuns de mult ca să se poată măcar susţine la verticală; iar ceea ce-l împiedica, de fapt, putea fi mintea. Creierul ăla plin de încăpăţânare, care-i tot spunea că e un handicapat care nu e-n stare nici măcar să-şi ajute familia - darămite să o îngrijească, să o protejeze...

Camera nu se mai învârtea chiar atât de tare. Luă telefonul de pe masă, selectă numărul ei...

Nu. N-o s-o sune. Nu era ca ea. Iar ea trebuia să-şi amintească faptul că ea era regină - dar el era regele. Nu rege - regele. Ana lui începuse "să bage milităria" în căsnicie. Începuse să facă numai ce voia ea, când voia ea... Îi ascundea anumite lucruri, vorbea între patru ochi cu Léon, îi ascunsese o săptămână întreagă scandalul din Aurari şi libertatea Florentinei...

Trebuia să se ridice. Şi să redevină regele. Şi-o să se-apuce de chestia asta mâine, imediat cum afla că avionul ei decolase spre Cannes! Momentan, trebuia să stea cuminte...

Îndoi braţele de câteva ori, mirat că nu-l dureau muşchii după aşa efort cum făcuse el adineauri... Oare creierul lui era inundat cu hormoni veseli, de nu-i transmitea că-l dor braţele? Sau avea legătură cu faptul că, de când se mutase la conac, făcuse zilnic exerciţii cu braţele? Că şi vizitarea veceului tot exerciţiu fusese! Oare braţele se refăcuseră mai repede decât picioarele?

"Gata, Ştefane! Calmează-te! Nu-l chema pe Sami, nu o suna pe Ana... Stai locului! Că ţi-i pui pe toţi în cap! Şi nu e momentul!"

Se trase lângă pat - ia să încerce el să se urce singur acolo...

"Ia să încerci tu să stai locului! N-ai zis că trebuie să te calmezi? N-ai zis că mâine faci testul?"

Ba da, dar era uşor euforic...

Cât se făcuse ceasul? Şase jumate? Păi, hai să coboare la cină! Adică în living! Hai să stea de vorbă cu Rebeca! Să vorbească despre afaceri! Să nu vorbească despre fetiţa ei...

Florentina

Thomas fusese punctual. Ca de obicei, mâncarea mirosea ameţitor... El robotea ca o albinuţă, ea se sprijinea de zidul de cărămidă şi-l privea lung... Brusc, îl văzu răsucindu-se - iar ochii negri o priviră lung, amuzaţi:

- Tu auzi ce cântă Philippe?

Aprobă scurt cu capul.

- E talentat puştiul! Şi e înverşunat rău de tot pe pianul ăla! Nu ştiu cum rezistă Jiao la aşa maraton muzical!

- Cred că găseşte experienţa asta provocatoare şi antrenantă...

- Aa, categoric! Pentru un profesor, cea mai plăcută lecţie e cea alături de un elev care chiar vrea să înveţe - şi să-i reuşească lucruri tot mai complicate! Şi nici nu se plictiseşte niciodată atunci când exersează! Cred că doar 1% din copiii care studiază muzica exersează atât cât exersează Philippe.

- Tot ce se poate!

- Oare profesorul lui de muzică ştie ce isprăvi fac ei doi?

- Nu cred.

- O să aibă un şoc când o să afle...

Într-adevăr, dl Blier o să aibă un şoc... Îl văzu luând tava de la prânz:

- Să mănânci tot. Şi să te înveleşti bine! Te rog!

Aprobă cu capul...

- Dacă începe să plouă, să închizi geamurile.

Aprobă cu capul...

- ... Sigur te simţi bine?

Aprobă cu capul... Îl auzi foşnind - paşii se îndepărtau... Lăsă capul pe spate, pe zid, şi oftă greu... Că venise vesel şi binedispus, la prânz, şi "uitase" s-o sărute; şi-apoi plecase foarte grăbit şi uitase s-o sărute. Şi-acum uita din nou s-o sărute... De parcă... De parcă nu voia...

Foşnetul se apropia repede...

- Ce-i cu tine? Ţi-e rău?

Neagă cu capul.

- Şi-atunci ce-i cu tine?

Nu putea să-i spună... că îl bănuia că-i era scârbă de ea, sau...

- ... Ce s-a întâmplat?

Nu putea să-i spună...

- Florentina, deschide ochii.

Nu putea să deschidă ochii... din nou... Şi-o să-l supere... din nou... Şi poate că nu mai conta - dacă-i era scârbă de ea, ce folos...

- Te rog, deschide ochii.

Se conformă. Şi nu-şi ascunse tristeţea. Îi venea să plângă; iar dacă el n-o să plece repede, chiar o să plângă...

- S-a întâmplat ceva. Te-ai întristat. Ce s-a întâmplat?

Ciudat - acest bărbat inteligent, şmecher, descurcăreţ şi fin cunoscător al stărilor prin care trece spiritul omului nu ştia ce se întâmplase, de ce era ea tristă...

El era calm - de-un calm "infinit". Ea simţea că-i vine să plângă... Iar dacă el stătea în faţa ei şi-o privea şi nu încerca nici s-o sărute de noapte bună, nici s-o îmbrăţişeze cu optimism, nici s-o bată pe umăr de îmbărbătare... Ce rost mai avea?!

Se dezlipi de zidul de cărămidă... şi lăsă fruntea pe el - pe pieptul lui. Poate că era, totuşi, prea târziu... Şi chiar dacă o iertase pentru toate dăţile când îi înşelase aşteptările şi-i trădase sentimentele şi nu-l observase şi nu se gândise nicicum la el, poate că, totuşi, nu mai puteau fi decât amici. Dacă tatăl ei îi arătase DVD-ul... pe care Isamu pusese, mie-n sută, absolut tot ceea ce se întâmplase... inclusiv imagini din apartament... din noaptea aia...

Poate că vor rămâne doar amici. Poate că o să moară şi amiciţia asta, prietenia lor...

Trase adânc aer în piept - şi oftă din tot sufletul. Şi ridică totuşi capul de pe el, încercând să zâmbească:

- Noapte bună.

Acum ea era cea care foşnea, în drum spre geamuri, iar el era cel care nu se clintea... Se uita lung la curtea interioară, la conac, la drumul către poarta mare de la şosea... Decise să continue:

- O să mănânc tot, o să mă învelesc bine şi-o să închid geamurile. Noapte bună.

Poate că le era scris, totuşi, să rămână doar amici... Îşi amintea că citise câteva cărţi cu final... neaşteptat pentru ea. Bănuise că personajele principale or să rămână împreună; şi totuşi, se despărţiseră "oficial amici", iar neoficial fugiseră unul de celălalt din toate puterile lor...

- ... Ce-i cu tine? De ce eşti tristă?

Ridică scurt din umeri:

- Nu ştiu. Mă simt obosită.

Oare o să-l păcălească aşa? O să-l facă să plece? Sau o să se pomenească cu el lângă ea? Nu de alta - dar un sărut acum, după atâţia "Bună" şi "Pa" rostiţi de la distanţă, ar fi fost amar...

- ... Vorbim mâine. Bine?

Aprobă cu capul...

- ... Noapte bună.

- Noapte bună.

Şi cam atât. Îl auzea coborând...

"Asta e! Ce să-i faci - dacă ai fost cretină şi te-ai dus cu toţi maidanezii... Nu le poţi avea pe toate! Iar el ştii bine că e special! Cum să te mai ierte, dacă tu... Dacă ai plecat urechea la cuvintele ălora şi te-ai lăsat drogată, el cum să uite chestia asta? Dacă a văzut filmările din apartament... cum să le mai uite... tocmai el, care chiar te iubea..."

Îl vedea îndepărtându-se cu tava...

Puse palmele pe geam... şi le trase imediat - era rece! Rece ca gheaţa! Rece ca el... care nu mai voia s-o atingă... şi care probabil că suporta cu greu atingerile ei... femeia care gonise după toţi maidanezii...

Uşa conacului se deschise, se închise... La dracu!

Piruetă. Se repezi la tavă, luă două farfurii şi le duse-n baie. Şi le vărsă în veceu. Şi celelalte două farfurii, pâinea... Gata! Totul la veceu! Că nu putea să mănânce! Nu mai putea să înghită! Pierduse totul! Cine-şi închipuia că mai avea poftă de mâncare, când ea tocmai descoperise că îl pierduse...

Deschise larg toate geamurile. Şi se trânti pe şezlong. Şi împinse pilota cu picioarele - o azvârli de-acolo! Gata! Acum putea să răcească! Poate făcea pneumonie şi murea odată...

Isamu

Telefonul începu să piuie. Îu! Cine-l suna pe oficial, la unşpe noaptea? Îl luă... Claude?

- Da.

- A venit un curier.

Venise un curier! Şi el nu aştepta pe nimeni! Ce naiba era asta?

- E pe motocicletă.

Aha! Un curier de la Nisa!

- Are un plic pentru tine şi dispoziţia să ţi-l înmâneze personal.

- Să intre.

Aruncă telefonul pe birou şi trase sertarul - şi băgă pistolul la curea şi se repezi la uşă! Venise un curier! Dar cine ştie ce veşti îi aducea! Dacă-i aducea veşti, desigur!... Deşi o veste putea fi şi cea a picării în dizgraţia Chinei! La urma urmei, da - afacerile mergeau bine; dar Ştefan era la conac, şi încă era în scaunul cu rotile! Iar Rusia se agitase rău! Dacă superiorii lui Mihai trăseseră sforile şi obţinuseră deja mutarea contelui la Volgograd, era rău! China putea decide să-şi mute operaţiunile la alt afacerist! Şi cum el era alături de Ştefan de 15 ani, chestia asta îi era un dezavantaj uriaş atunci când China voia să se despartă de conte, iar el era în pragul divorţului şi-avea deja o relaţie stabilă cu bodyguarda Chinei!

Iar Claude nu ştia nimic din toate astea, aşa că o să rămână la poartă - ca s-o redeschidă pentru plecarea curierului!

Mm, ce dezastru alambicat rău de tot! Şi tocmai terminase de coborât scările! Şi n-avea nici un plan, nici un posibil răspuns la întrebarea "Oare ce mi-a trimis Fang?"... Porni spre glasvand.

Îl vedea bine - intrarea în vilă era luminată "ca ziua" iar bărbatul oprise chiar în faţa uşii. Evident, avea costum regulamentar şi casca pe cap. Nu-şi dădea seama dacă avea vreo armă, sau...

China îl putea omorî oriunde, oricând şi oricum. Inclusiv în biroul lui Ştefan. Aşa că trase glasvandul şi ieşi.

- Bună seara.

- Bună seara.

Fu privit lung; bărbatul desfăcu fermoarul combinezonului şi băgă mâna pe sub el. Involuntar, îşi pocni degetul mare - ticul lui inconştient, neplanificat, din momentele când calcula mişcarea mâinii, fenta, ţintirea...

Nu. N-avea de ce să-l ţintească. Din combinezon apăruse un plic A4. Îl luă.

- Bună seara.

- Bună seara.

Motorul porni, gălăgios. Curierul dădea în spate, ca să întoarcă... Păşi în spate - şi simţi proximitatea intrării, aşa că mai făcu un pas şi intră în vilă. Şi închise glasvandul.

Scăpase. De data asta scăpase...

... Ce era cu el? De când devenise el aşa de sperios? Se gândise la glontele Chinei, la un posibil lunetist... Şi-i trecuse prin minte şi varianta livrării acelui glonte prin Cheng - persoană pe care chiar el ar fi invitat-o în birou! De unde până unde gândurile alea în mintea lui? Era ciudat...

"Ai îmbătrânit! Ai devenit fricos..." Sau poate că întrezărise posibilitatea de-a fi totuşi iubit, şi-atunci era doar foarte precaut - pentru că îşi dorea mult să fie fericit şi mâine...

Intră în birou şi trânti uşa. Şi constată că pe plic nu scria nimic, dar că părea să conţină vreo 30 de coli A4... Îl rupse. Şi scoase un dosar.

Ce naiba era asta? Se trânti pe canapea şi-l deschise. Sus, central, scria mare ***"Raport"***... Iar mai jos, mititel şi ordonat şi cu font de 11, Cheng îl anunţa, cu cuvinte oficiale, că avea în mână dovada implicării fraţilor Donichioiu în atacul asupra conacului - şi în răpirea lui

Trésor. Mm...

Se grăbi să-şi ia ţigările şi cafeaua şi clipboardul şi reveni pe canapea - trebuia să citească totul. Era foarte important!

Ştefan

Tresări - şi deschise imediat ochii! Ce bubuise aşa?

... Era singur în dormitor. Lumina rămăsese aprinsă - aşa cum o lăsase Sami atunci când plecase şi el la culcare. Îl ajutase să se urce-n pat, se asigurase că-şi luase pastilele şi-i spusese noapte bună. Lăsase lumina aprinsă, pentru că Ana nu urcase cu el. Ea spusese, la cină, că trebuie să se ducă-n vilă şi să caute ceva. Se dusese, imediat cum Florina strânsese masa. El venise în dormitor, se schimbase, îşi luase pastilele şi se urcase-n pat. Sami plecase la culcare... El o aşteptase, holbându-se întâi la poster, apoi la tavan... Şi adormise. Şi-l trezise un bubuit puternic...

Uau! Nu era bubuit - era tunet! Afară începea furtuna! Copacii foşneau tare! Probabil că o să tragă o răpăială straşnică...

Luă telefonul şi se încruntă: unşpe jumate... Iar ea era tot în vilă...

Era evident că Ana n-o să vină să doarmă cu el azi. Se supărase pe el. Păi şi el se supărase pe ea! Şi, dacă voia ea să doarmă-n vilă, treaba ei! N-o să-l trezească pe Sami ca să-l ajute să urce-n scaun, ca să coboare, ca să accelereze prin curte, ca să-i pună pe băieţi să-l urce cu scaunul peste treapta de la intrare, ca să ajungă la ea şi să continue cearta! Aşa că selectă numărul lui Thomas.

- Da, dle Ştefan.
- Te-ai culcat?
- Nu.
- Vino puţin.
- Imediat.

Lăsă telefonul pe noptieră şi se ridică pe perne. Îndoi din nou braţele... Nu, nu-l dureau - iar chestia asta chiar era minunată... Propti pumnii în saltea şi încercă să îndrepte mâinile... şi constată că se ridica, încet-încet...

Mamă, Doamne! Chiar putea să se ridice! Ia uite...

Senzorii ţăcăneau; aşa că "redeveni cuminte" şi oftă greu. O să-l ajute pe băiatul ăsta; şi, după ce-l ajuta, trebuia să se gândească bine la viitor. La viitorul băiatului ăsta. Şi-al fetei lui - dar asta era altă socoteală...

Thomas intră, şovăi preţ de-o clipă atunci când observă lipsa Anei şi închise uşa.

- Ajută-mă să mă urc în scaun.

Aah! Iar se grăbea serviabil! Ce-avea copilul ăsta, de se tot poziţiona pe locul servitorilor? Chiar nu pricepuse? Avea uneori gesturi de slugă; şi nu-i plăceau deloc! Păi o să-l ducă, vorba aia, "la spa în Elveţia"! Dacă el făcea aşa...

Se muta încet pe scaun... Ridică cotiera:

- Am senzaţia că v-aţi certat azi.
- Într-un fel, da - ne-am spus noapte bună într-o conjunctură nu foarte veselă.
- Atunci du-te şi dă-i drumul la căldură. Asigură-te că e învelită bine... Asigură-te că mâine va fi o zi mai bună pentru ea.

Primi o aprobare cu capul. Îl privi lung, serios:

- Tu chiar crezi că e OK ce facem noi doi?
- Da.
- ... Şi crezi că o să reuşeşti s-o vindeci?
- Dle Ştefan, n-am decât două soluţii: să o vindec sau să mor încercând.

Mare şmecher! Gigantic! Porni spre fereastra dinspre turn:

- Te aştept să vii să-mi spui ce-ai izbândit. Şi să mă ajuţi să mă mut înapoi.
- Vin repede.
- Vino atunci când e momentul să vii.

Aşa... Îl auzea alergând la propriu, semn că geamurile Florentinei erau deschise iar el ştia că n-ar fi trebuit să creeze ceva mai devreme conjunctura aia "nu foarte veselă" şi să plece...

Ştia ce făcea Thomas cu Florentina. Nu era o invenţie ultranouă; era un truc vechi de când lumea. Iar faptul că ea era pedepsită-n turn îl ajuta mult. Lucrurile or să rămână aşa cel puţin încă o săptămână. Florentina trebuia coborâtă de pe soclu; pentru că el nu-l putea face conte pe Thomas. Iar copiii ăştia doi trebuiau aduşi cam la acelaşi nivel - ca să urce împreună...

Începuse ploaia. Picăturile mari răpăiau şi plesneau şi geamurile, şi asfaltul, şi frunzele... Şi-i părea tare rău că nu se poate ridica - să-l vadă cum goneşte prin răpăiala aia, fără umbrelă, fără geacă, grăbit să închidă mai repede geamurile şi să dea drumul la căldură, ca să nu răcească Florentina...

Florentina

Ha? Cum? Ce se auzea?

Poc!

Mamăă, cine trăgea cu puşca-n turn? Deschise ochii... Poc! Da' ce pocnea aşa de tare?

... Geamul. Lăsase geamurile larg deschise - iar afară începuse o furtună de-aia ca-n filme. Vântul trântea geamul dinspre dormitorul părinţilor ei. Era frig ca-n congelator - dârdâia deja...

- Nu-mi vine să cred!

Ha?

Sărise inima-n ea! Nu-l auzise urcând... Mm, ce-o speriase! Sărise inima din ea, aşa de rău o speriase! Se ridică repede, că era întuneric beznă iar el era deja în capul scărilor...

- Deci de-astea faci!

Era furios. Supărat şi furios. Şi ud fleaşcă, probabil, că venise în tricou...

- Ai spus că închizi geamurile! Şi că te înveleşti bine!

Nu putea spune nimic - aşa că decise să tacă mâlc... Thomas se grăbea să închidă geamurile de tot, că era frig şi ploua în turn şi-o să se facă baltă mare... Acum aducea caloriferul mobil lângă şezlong, în spatele ei...

- Sus! Sus în picioare!

Se grăbi să se conformeze - iar spatele ei, încălzit cât de cât de saltea, simţi frigul din încăpere şi-o făcu să se zgribulească... Brr, ce frig era! Gata - tremura de-a binelea! Minunat! O s-o bată, că era extrem de furios şi chiar merita nişte scatoalce după ceafă pentru tentativa de pneumonie...

Thomas luă pilota şi-o întinse pe pat:

- Înapoi pe şezlong!

Se aşeză. Capul lui îi ordonă "să treacă la orizontală imediat"; se lungi deci şi se chirci - că-i era foarte frig... El o acoperea cu cealaltă jumătate de pilotă, transformând-o într-un fel de sac de dormit... şi îndesa bine marginile sub ea, ca să n-o tragă curentul, ca să nu rămână nici un centimetru din ea dezvelit...

Îl privea cu coada ochiului. Îl vedea furios şi-şi spunea că trebuia să fie exemplar de cuminte, fiindcă îi nesocotise cuvintele şi-l supărase rău...

Gata - o învelise foarte-foarte bine! Thomas se aplecă spre ea:

- Dacă mai faci o singură dată, am plecat, să ştii!

Aa, era sigură că n-o să vină zilnic aici dacă o să constate că ea îşi bătea joc de el şi de eforturile lui! Aşa că nu răspunse: încerca să pară că se căieşte şi-şi învăţase lecţia şi n-o să mai facă niciodată... Mâinile lui îi trăgeau părul şi-l aşezau frumos pe pernă, ca să nu se prindă sub ea şi s-o doară... Tonul lui scăzu mult în intensitate - iar vocea deveni normală:

- Iar dacă plângi, n-am să mai vin niciodată...

Deci, să nu plângă! Dificilă treabă! Dar, decât să-l piardă pe el... care stătea aplecat asupra ei şi-o privea lung şi nu mai era furios, ci doar foarte serios... Negă cu capul - nu, n-o să plângă orice-ar fi!

Thomas se apleca şi mai mult... Venea şi mai aproape de ea... Şi mai aproape...

Obrazul lui se aşează, uşor, pe obrazul ei...

Era ud; dar era fierbinte. Şi era el - omul din sufletul ei. Omul pentru care exista un loc special în sufletul ei, plin de sentimente, de planuri şi gânduri şi speranţe şi vise... Îi simţea respiraţia pe ureche, pe gât... Îi simţea grija şi atenţia şi dragostea... Şi era aşa de bine...

Închise ochii - era aşa de bine... cu el...

Braţul lui se aşează uşor peste ea - o cuprinse protector şi-i aşează mai bine pilota la ceafă... Oftă uşor - din păcate, el n-o să rămână aici cu ea toată noaptea...

- ... Tot n-ai înţeles că voi fi întotdeauna lângă tine?

- ... După ceea ce s-a întâmplat...

- Nimeni şi nimic nu mă poate face să mă îndepărtez de tine.

Şi-ar fi vrut să scoată o mână şi să-l îmbrăţişeze - dar o învelise ca pe sarma, nu putea...

- ... N-am să risc niciodată să-ţi fac rău... Aşa cum n-am să fac niciodată vreun lucru sau vreun gest care te-ar putea face să plângi...

Întoarse repede capul şi-l sărută pe obraz. Şi reveni pe pernă, cuminte, ca să nu-l simtă ridicându-se...

- ... Să nu mai plângi.

Negă uşor.

- Şi să nu te mai gândeşti la prostii. Nu uita - n-am să mă îndepărtez vreodată de tine. Voi fi mereu lângă tine.

"Da; dar dacă o să-mi rămâi cel mai bun amic, eu sunt distrusă..."

- ... Stai aici cu mine?

- ... M-am trezit când am auzit primul tunet. Dl Ştefan m-a sunat după vreo 30 de secunde; m-a chemat sus, mi-a spus să verific dacă ai închis geamurile şi-apoi să mă întorc şi să-l ajut să se mute înapoi în pat.

Deci aşa - tăticul ei îl trimisese să închidă geamurile, să dea drumul la căldură...

- ... Mai stai puţin...

- ... Mai stau câteva minute.

Îl sărută din nou pe obraz. Şi se aşează comod - trebuia să adoarmă acum, repede, cât era el cu ea, fiindcă era aşa de bine cu el... Şi se simţea fericită, pentru că se simţea iubită - o ţinea el în braţe... Şi poate-o săruta, totuşi...

17 august 2020 - luni

Ştefan

Senzorii ţăcăneau. Repede. Thomas se grăbea. Stătuse jumătate de oră în turn. Probabil îşi închipuia că el îşi închipuia că... Ce nebunie!

Ei bine, nu-şi închipuia absolut nimic. El ştia ce fată are - şi ştia, la urma urmei, ce şi cum gândea şi simţea fata lui! Ştia ce-o condusese spre Alex, apoi spre Sebi... Şi ştia cine era în sufletul ei. Atunci când Florentina se va apropia de Thomas, o va face cu sufletul. Nici chiar disperarea, nici chiar teama de-a nu-l pierde nu o puteau face pe Florentina să se culce cu Thomas acum, acolo în turn! Ar fi "murdărit" sentimentele din sufletul ei. Se simţea vinovată şi pentru ceea ce-şi făcuse ei însăşi, şi pentru ceea ce le făcuse lor - rudele ei... Probabil că cea mai mare vinovăţie pe care-o simţea Florentina era faţă de băiatul ăsta - care-o iubea, şi deci "încasase-n plin" loviturile veştilor despre ea...

Thomas intră grăbit:

- Am stat cu ea până a adormit.

Aprobă cu capul, iar el se grăbi să-şi explice decizia:

- Adormise cu toate geamurile larg deschise - iar pilota era azvârlită pe jos. Aţi avut dreptate să mă trimiteţi la ea - până mâine, răcea cobză!

Aprobă din nou. Tânărul se oprise lângă el. Arătă spre geam - spre turn:

- Cum va fi ziua ei de mâine?

- Cred că ceva mai bună decât cea de azi. Adică aşa sper! Aşa cred...

Îl privi lung, pătrunzător:

- Dacă ai făcut ceea ce trebuia să faci, atunci ziua ei de mâine va fi mai bună.

Ciudat - Thomas părea că habar n-are ce-ar fi trebuit să facă el... În fine! Îşi aduse armăsarul lângă pat şi coborî cotiera:

- O să am o rugăminte la tine.

- Desigur.

- Mâine, o să am nevoie de tine.

- Sigur! Oricând!

- O să am nevoie de votul tău "pro".

Brusc, nu mai părea atât de grăbit să-l ajute... Hm!

- Mâine, după ce pleacă Ana, vreau să mă ridic. Sami n-o să mă lase; eu o să te chem aici. Iar tu trebuie să mă ajuţi să-l conving pe Sami.

- Am înţeles! Păi, nici o problemă! Dacă nu vă ajută el, vă ajut eu!

- Aa, să fii sigur că de tine-o să mă ţin! Că doar "te-am probat" în living - ştiu că poţi să mă ţii...

El râdea, Thomas râdea şi aproba... Se aşeză comod şi trase pilota:

- Noapte bună, Thomas.

- Noapte bună, dle Ştefan.

Îl auzea grăbindu-se spre uşă... Decise să-i spună şi asta:

- Dacă crezi că e cazul să dormi în turn, du-te şi dormi în turn.

"Şi, la urma urmei, fă ce-i de făcut ca să rămâneţi împreună!" Mai citeţ de-atât nu-i putea spune că "are binecuvântarea lui"...

- ... Nu cred că e cazul. Nu încă.

Ei ştiau! La urma urmei, vorba Anei - erau mari, erau vaccinaţi, erau inteligenţi... Se descurcau ei singurei! Se răsuci deci cu faţa spre geam - cu spatele spre el. Uşa se deschise, se închise...

El privea lung ploaia... Şi se simţea singur... Şi nu voia s-o sune, s-o pună să iasă din vilă pe ploaia asta...

"Ce noroc uriaş are femeia asta c-o iubesc chiar atât de mult! Că altfel..."

"Daa, sigur, bravo - mângâie-te singur! Ţi-au murit lăudătorii!"

Zâmbea; dar era un zâmbet amar. Se supărase pe ea... Adică n-avusese de ce să se supere pe ea. Dar fusese furios pe propria neputinţă.

Iar ea se supărase pe gândurile lui - alea cu handicapatul şi cu deznădejdea. Erau certaţi... oarecum...

Ea avea tot dreptul să se supere pe el, pentru că gândea total contraproductiv. În loc să-şi păstreze optimismul, el se jeluia de mama focului şi-şi spunea că o să moară handicapat, în scaun! Dar las' că avea el grijă! Doar să plece ea - şi le-arăta el lor! Lor, tuturor celor care se gândeau că regele o să zacă-n scaunul ăla ani în şir! Nu le spusese şi lor ceea ce observase atunci când se ridicase - şi-l văzuse Andrei. Nu le spusese de amalgamul de gânduri disperate pe care le zărise în capul ăluia, prin ochii lui panicaţi! Când el se ridicase în picioare, pe Andrei îl trecuseră gânduri contradictorii... Da' şi el avea tot dreptul să se supere pe ea! Că-i ascundea lucruri importante! Şi-l trata ca pe-un handicapat care trebuia să stea cuminte în "pătrăţica" lui şi să nu-şi bage nasul unde nu-i fierbea oala. O făcea din dragoste; după ce făcuse infarct în living, el era menajat serios. Dar minciuna prin omisiune începuse înaintea infarctului. Începuse în clipa în care Alex venise cu inelul. Începuse, de fapt, în clipa în care ea simţise că Florentina avea pe cineva - şi nu-i spusese şi lui asta. El ar fi ştiut cum să-i smulgă fetei lui o destăinuire; şi-ar fi aplanat scandalul. Dar fusese protejat...

În fine!

Ia hai să se culce odată! Că de dimineaţă o să aibă nevoie de toată forţa disponibilă! Ridicarea în picioare era treabă grea, de mare fineţe...

Isamu

Închise dosarul şi-l lăsă pe birou. Îşi aprinse încă o ţigară... Constată "goliciunea" pachetului, cauzată în principal de bomba livrată de Nisa...

El avea acum pe masă, în faţa ochilor, o bombă. Era inofensivă momentan; dar peste câteva ore o va lua şi-o va duce la conac. Iar Ştefan o va arma - că nu rata regele aşa o şansă uriaşă...

Pe 11 august, Andrei vizitase conacul din Bourges. Da, chiar avusese inelul la el. Plănuise, probabil, să-l scoată din buzunar doar ca să-l arate viitorilor lui socri; nu se aşteptase să se logodească ad-hoc cu prinţesa încuiată în turn... Şi nu se aşteptase nici s-o ia cu el la Volgograd. Că de-aia îşi aranjase o întâlnire de afaceri după-amiază, în Ucraina! Dar sigur plănuise să plece de la conac cel puţin cu promisiunea încuscririi! Se dusese acolo sigur pe el; mizase pe cele întâmplate cu Florentina în Bucureşti, mizase pe furia şi dezamăgirea lui Ştefan... Şi fusese refuzat ferm. N-apucase să scoată inelul din buzunar. N-apucase nici să bage mâna în buzunar după inel! Ştefan îi vorbise tăios, vizibil nemulţumit pentru vizita neanunţată...

Ei bine, Andrei se întorsese la aeroport. Zburase până în Paris, unde îl aşteptase avionul privat care-l adusese de la Volgograd. Şi nu întârziase la întâlnirea de afaceri din Lutsk. Ucraina era înţesată de ochi străini - aşa că şi Nisa, şi Bucureştiul observaseră cu mare atenţie "evenimentele" la care participase Andrei. Ochii şi urechile care-l supravegheaseră raportaseră un consilier calm, stăpân pe el, concentrat asupra muncii lui. Buun...

Seara, după cina de afaceri, Andrei se retrăsese în penthouse-ul hotelului. Şi rămăsese cu paza personală. Nu însă şi cu Vasilii! Gorila fusese transportată la aeroport; luase un elicopter şi aterizase la Dubno - tot în Ucraina. Fusese aşteptat pe aeroport şi "servit" - i se adusese o pungă de McDonald's. Vasilii decolase imediat pe direcţia Lutsk; aşa că ochii şi urechile serviciilor abandonaseră gorila şi urmaseră paşii bărbatului care făcuse livrarea - şi care se dusese liniştit acasă şi se culcase. Şi uite-aşa aflaseră ei că bărbatul lucra la morga oraşului Dubno - şi era subaltern al lui Gabriel. Unul nu foarte de soi. Imediat, urechile accesaseră baza de date a operatorului de telefonie la care subalternul avea abonament. Şi cum individul nu era un subaltern foarte de soi, înregistrările convorbirilor lui din ultimele 24 de ore ajunseseră imediat la Nisa, unde fuseseră traduse cu mare grijă...

Bucureştiul confirmase acurateţea traducerii. Aşa că ceea ce citise el în dosarul de pe masă era o bombă. Pe DVD-ul din ţipla de la final era înregistrarea răgetelor lui Andrei - un Andrei cu nervii întinşi la maximum, care făcuse o criză isterică incredibilă, aproape neplauzibilă...

Imediat cum avionul privat se ridicase de pe Charles deGaulle, Andrei îl sunase pe bărbatul de la morgă. Şi răgise la el că vrea un index de copil de şapte ani. Omul nu se aşteptase să audă o asemenea solicitare; evident, n-avea în fiecare zi în morgă copii de şapte ani! Andrei urlase ordinul - dacă n-are un copil în morgă, să se ducă să facă rost de unul! Şi să-i taie indexul de la mâna dreaptă! Şi să-i scoată şi inima! Că el vrea şi inima! Şi le vrea "în seara asta, într-o cutie aşa ca-n poveşti!"! Oferea 2.000 de ruble pe indexul şi inima unui copil de şapte ani! Să facă bine să i le aducă! Să se-ntâlnească cu Vasilii seara şi să i le dea! Iar dacă n-o să le aibă, Vasilii o să-l transporte personal înapoi "la locul de muncă" - pe-o masă de la locul de muncă. Andrei cel din înregistrare era foarte diferit de Andrei pe care-l cunoştea el...

Cheng adăuga în raport că, la un sfert de oră după ce dăduse telefonul ăla cu urlete şi răgete şi ordine de-a dreptul ciudate, Andrei îl sunase pe Gabriel - şi vorbiseră o oră şi zece minute. Evident, conţinutul acelei discuţii nu le era disponibil chinezilor... Şi putea să se refere strict la refuzul lui Ştefan, la spulberarea viselor şi speranţelor amorezului... La eşecul planului amorezului...

Nu mai conta faptul că, imediat cum aterizase, Vasilii revenise la hotel şi se întâlnise, în recepţie, cu o femeie. Nu mai conta faptul că fusese fotografiat înmânându-i un plic A4 antişoc. Nu conta faptul că femeia nu putuse fi urmărită decât până în Viena, unde se cazase la un hotel comun şi de unde se-ntorsese în Ucraina a doua zi, fără plic fireşte. Şi că nu ieşise şi nu vorbise cu nimeni, semn că era un curier profesionist... Toate astea nu mai contau. Conexiunile erau făcute. Răgetele lui Andrei erau concludente. Consilierul lui Ştefan comandase un index de copil de şapte ani şi-şi trimisese omul de încredere să-l preia - şi, după mai puţin de 24 de ore, Rebeca primise la conac un index de copil de şapte ani. Şi-atât. Legătura dintre cele două evenimente era evidentă...

Şi totuşi, Cheng insistase. Că şi el era profesionist - şi-n plus, îşi pusese-n minte să-i demaşte pe-ăia şi să recupereze comoara! Aşa că omul lui Fang aflase că la primăria din Dubno fusese înregistrat decesul unui copil. Unul cu identitate necunoscută - un copil al străzii. Cauza decesului, accident de tren. Îl călcase trenul. Foarte convenabil... În fine! În oraşul ăla, primăria decisese ca toate cadavrele cu identitate necunoscută să fie păstrate la morgă 7 zile; şi apoi, dacă nu erau revendicate de familie sau de poliţie, urmau a fi incinerate pe cheltuiala primăriei. Corpul copilului fusese incinerat deja. În acte, figura a fi într-un frigider; dar, în realitate, frigiderul ăla era gol. Or să-l "incinereze" oficial mâine dimineaţă...

Cheng ştia prea bine peste ce "filon" dăduse - şi voia să extragă cât mai mult din el. Voia să obţină identitatea copilului. Cheng nu putea să renunţe la nesperata şansă de a-l lega pe Andrei de o crimă! Sub motivaţia că subalternul lui Gabriel făcuse rost de-un cadavru în numai cinci ore, iar asta îl putea lega pe Gabriel de Andrei şi atacul asupra conacului şi răpirea micuţei, Cheng continua investigaţia în Ucraina. Voia să găsească familia care-şi vânduse copilul, să obţină ADN de la ambii părinţi şi să demonstreze că fraţii cumpăraseră un copil şi-l omorâseră doar ca s-o sperie pe Rebeca. În Rusia, o asemenea acuzaţie urnea imediat o anchetă internaţională. Şi un dosar penal. Şi era foarte posibil să-i condamne... Duma de stat înăsprise serios pedepsele pentru crimă, după războiul din Ucraina. Dacă Cheng punea cap la cap toate piesele din puzzle, pe Andrei şi pe Gabriel îi aştepta închisoarea pe viaţă. Hm...

În dosarul din faţa ochilor lui apărea numele lui Slava Filatov - personaj extrem de controversat din politica rusă. Atât de controversat, că nu-l ancheta nimeni niciodată, nu-l controla nimeni niciodată, nu-l deranja nimeni niciodată...

Avea în faţa ochilor o bombă. Se întreba în ce măsură îl va putea convinge pe Ştefan să n-o armeze totuşi...

O să se descurce el cumva. În orice caz - bomba asta nu trebuia armată. Nu acum! Trebuia păstrată, pusă bine, ca măsură de siguranţă

şi garanţie de neagresiune... pe viaţă...

Ana-Maria

Se apropia de conac. Era nedormită, era necăjită...

Refuzase să mai urce la el aseară. Se dusese în vilă, unde se lungise în pat şi se holbase la tavan până la două jumate. Până se oprise complet ploaia. Ştiuse că primul tunet îl trezise pe Ştefan din somn; că, dacă nu-l adormea ea, regele ei auzea orice şoaptă şi orice trosnet al mobilei! Aşa că aşteptase. Întâi, se aşteptase ca el s-o sune - cel puţin ca s-o certe pentru că nu venea la culcare. Apoi, aşteptase ca el s-o sune - şi s-o întrebe, calm, de ce decisese să doarmă singură în vilă. Apoi, ploaia scăzuse în intensitate. Aşa că ea aşteptase sosirea lui. Dar Ştefan nu găsise de cuviinţă să vină s-o împace. Aşa că, după ce se asigurase că ploaia se oprise complet, după ce fusese ea sigură că Ştefan n-o să vină în vilă, îşi trăsese pătura peste cap şi adormise. Iar de dimineaţă, când alarma mobilului o trezise, constatase că nu venise totuşi... Şi nici nu-i scrisese, nici n-o sunase...

Da, ştia că era supărat pe ea. Da, îi dădea dreptate să fie supărat pe ea. Dar avea circumstanţe atenuante - îl proteja de el însuşi. De propriii nervi. În plus, un pic de sământă de ceartă era binevenită uneori, mai ales între oamenii care se iubeau mult şi nu se certau chiar niciodată. Că prea mult dulce provoca, totuşi, greaţă...

Intră în conac şi se grăbi să urce scările. Şi se intersectă cu Sami.

- Neaţa.
- Neaţa. Iar eşti matinală...
- Sunt! Plec la Cannes.

Medicul dădea din cap a aprobare mută...

- Ştefan s-a trezit?
- Nu ştiu; cred că nu.

"Eu cred că da - că ne-a auzit vorbind. Adică te-a auzit pe tine ieşind din cameră." Zâmbi şi-şi continuă drumul... Intră în dormitor.

Evident, se trezise. Se ridicase cu perna. O privea lung, serios... Îi zâmbi:

- Neaţa.
- Neaţa.

"Aa, da? Eşti acru în continuare? Atunci nici nu te pup!"

Porni spre şifonier. Iar el nu mai spuse nimic; aşa că deschise uşa... Se ducea la Cannes, aşa că îşi lua nişte haine comune... Se dezbrăca, omiţând să deschidă şi uşa dinspre el - că poate-i făcea poftă, vorba aia...

Nu. Nu-i făcuse poftă. N-o invitase sub pilota lui. Trebuia să vorbească cu Sami despre asta! Dar, până atunci, trebuia să amorseze cumva sământa de ceartă. Aşa că începu să se îmbrace. Îşi lua costumul alb - că plănuia o cămaşă albă şi nu voia să pară mai provocatoare decât era cazul... Îşi punea cămaşa... Închidea nasturii... El nu spunea nimic...

"Prea bine, Ştefane! Vrei să fii supărat în continuare? Hai să-ţi arăt că n-o să-ţi reuşească chestia asta!"

Trase pantalonii de pe umeraş şi închise uşa. Şi-i zâmbi propriei reflexii:

- Eu sunt regina. Iar tu eşti regele. Momentan, eu sunt la butoane iar tu eşti în convalescenţă. În rolul şi locul pe care le ocup acum, eu trebuie să fiu şefă. Eu trebuie să mă impun - ca să-i ţin pe toţi în linia directoare. Inclusiv pe tine.

Îşi trase pantalonii dintr-o mişcare. Soţul ei nu spunea nimic...

- Nu-mi place rolul ăsta. Mai ales partea în care trebuie să mă impun în faţa ta. Chiar şi acum, după atâţia ani, eu ador să stau în braţele tale - să mă fac mică în îmbrăţişarea ta, să ţin ochii închişi şi să tac. Şi să mă simt iubită şi ocrotită, ca şi cum aş fi o părticică din tine. Dar tu eşti în convalescenţă; iar eu trebuie să fiu şefă. Până te pui tu pe picioare şi îţi reiei locul pe tron, aşa va fi: eu va trebui să suport să fiu şefă iar tu va trebui să suporţi să ai şefă.

Trase scurt de cămaşă. Adora cămăşile cu croială pe corp; asta pe care-o luase azi era decupată pe şolduri. Arăta "mortal", cum ar fi zis tanti Perla... Soţul ei oftă greu:

- Mă ierţi?

"Mă mai gândesc! Ia să vedem dacă ştii cum se face... chestia aia cu iertarea..."

- ... Te rog să mă ierţi că te pun să treci prin chinul de-a fi şefă.

Pantalonii drepţi, cu dungă, mergeau întotdeauna foarte bine cu pantofii cu toc. Alesese toc de 12 azi. Părea un fotomodel pe catalige - dar îi stătea al dracului de bine...

- Şi te rog să mă ierţi şi pentru că te-am supărat aseară. Îmi dau seama că am momente când sunt foarte ţâfnos... Nici mie nu-mi place rolul pe care-l am acum. Am fost dintotdeauna şeful; şi-mi place să cred că m-am descurcat bine în rolul ăsta.

Aprobă scurt cu capul şi se grăbi la măsuţa de toaletă - urma "ornarea" şi "pictarea". Şi, bineînţeles, lentilele verzi! La aşa fotomodel pe catalige, serviciile ar fi fost dezamăgite să-i pozeze irisul căprui...

- ... Am momente când mă simt handicapat.

Aa, dar nici nu se îndoise că se simţea aşa! Păi tocmai el, om activ prin definiţie, zăcea acum în scaunul cu rotile! Normal că se simţea aşa... Îi trebuiau cercei-bumb - că-şi lăsase pletele pe spate, aşa că oricum n-or să i se vadă urechile...

- ... Şi eu ador să te ţin în braţe - să simt că eşti o părticică din mine. Şi urăsc perioada asta nenorocită... Urăsc scaunul cu rotile... Urăsc gândul că va trebui să mă duc la veceu - şi va trebui să chem pe cineva să ţină scaunul...

Cioc-cioc! Zâmbi slab:

- Intră.

Uşa se deschise iar Florina îi salută:

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.

Adusese micul dejun. Auzea zăngănitul slab al linguriţei pe farfurioară...

- Mulţumim.

Deci îi adusese şi ei micul dejun. OK!

- Mulţumim.

Paşii se îndepărtau... Uşa se închidea... Ea întindea fard bej pe pleoape - îl întindea bine, încercând să obţină efectul ăla luminos pe care-l adorau obiectivele foto...

- Urăsc patul ăsta, urăsc conacul ăsta în care zac încuiat... Urăsc realitatea de-acum. Urăsc să te văd plecând "la treabă". Urăsc să văd copiii singuri, fără tine; urăsc gândul care-mi spune că eşti obosită, că nu-ţi mai faci programări la salon şi la masaj şi la saună... Urăsc să ştiu că nu mai dansezi, că nu mai râzi sincer...

Gata - era perfectă! Un puf de parfum dulce, că azi zbura cu avionul concernului... Se ridică şi traversă dormitorul. Deschise şifonierul şi luă cuţitul - uite-aşa, din principiu! Dacă tot ura starea de lucruri din prezent şi era demoralizat şi zăcea handicapat, hai să-l mobilizeze un pic! Porni spre pat.

Ea zâmbea; el privea cuţitul şi parcă-i venea să plângă... Îl lăsă pe noptieră, se aşeză pe pat şi luă un biscuit. Îl înmuie în lapte doar o secundă şi-l înfulecă cu poftă. Mm, ce bun era! Păcat că era târziu - şi trebuia să plece la aeroport! S-ar fi îmbuibat la propriu! Azi, Florina le adusese biscuiţi cu scorţişoară...

- ... Mă ierţi?

Aprobă cu capul - ca şi cum era de acord cu achiziţionarea unui televizor nou, mai mare şi mai plat decât ăsta pe care-l aveau acum. Înmuia cel de-al doilea biscuit... El nu se clintea... Era linişte...

Gata - să-i fie de bine! Hai, că întârzia la aeroport! Se întinse scurt şi-i fură un sărut:

- Gata - plec, că chinezul fermecat abia aşteaptă să te revadă!
- Ana!

Da? Ce era? Ochii verzi dădeau să plângă:

- ... Se pare că recuperarea mea durează mai mult decât credeam noi.

Se ridică şi luă cuţitul:

- Eu n-aş zice chestia asta.

- Tu nu vezi că nu sunt în stare nici măcar să mă ridic în picioare?
- Pe bune?
- Ana!

Ia uite, ce răcnise la ea! Hm! Se răsuci scurt - şi începu să râdă, pe nervii lui:

- Nu mai face mişto de mine!
- Cum poţi să
- Tu poţi să faci tot ceea ce vrei să faci! Dacă vrei să te ridici, de ce nu te ridici?! Cine te împiedică să te ridici?

Ştefan trecea printr-o stare de-aia contradictorie - ar fi urlat cu bocete... Ridică mâna liberă şi-şi puse indexul în dreptul tâmplei:

- Cine te împiedică să te ridici?

Soţul ei ridică fatalist braţele... Ridică şi ea din umeri; şi-i făcu cu ochiul:

- Gândeşte-te un pic la chestia asta. Şi, când afli răspunsul, să mi-l zici şi mie. Pa!

Se grăbi să iasă. Închise uşa... şi reîncepu să râdă: oof, Doamne! Ce s-ar face bărbaţii fără femeile care-i iubeau şi-i secondau în viaţă? Ce s-ar fi ales de ei, dacă n-ar fi fost ele?

Cobora scările, râzând de gândul că "*cherchez la femme*" era o zicală afurisită rău... Piao înfulecase "la viteză" micul dejun; şi se ridica, zâmbindu-i încurajator:

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa. Gata de plecare?

Consilierul ei puse geanta laptopului pe masă:

- Gata!
- Bun!

Îi dădu cuţitul şi se grăbi spre bucătărie. Şi năvăli peste ei:

- Neaţaa!

Luis era preocupat de mânerul unei tigăi:

- Bună dimineaţa.

Ridică capacul şi băgă mâinile în biscuiţii cu scorţişoară:

- Delicioşi! Nu ştiu ce pui în ei, de ies aşa; dar să ştii că sunt "de campionat".

Florina se fâstâcise rău:

- Vă mulţumesc...

Se grăbi spre ea şi-o pupă pe obraz:

- Am fugit! Paa!
- La revedere...

Mm, ce "constipaţi" erau amândoi! Da' las' că le trecea lor, imediat după nuntă! Avea ea ac de cojocul lor! Reveni în living şi se grăbi spre uşa deschisă:

- Sami, să ştii că azi o să fii ocupat până peste cap!
- Da? E pus pe fapte mari?
- Gigantice! Azi o să vă plimbaţi amândoi prin conac. Fără scaun.
- ... Poftim?
- Ştefan se ridică azi. Şi n-o să se mai aşeze vreodată în armăsar, cum îi zice el.

Sami se ridică:

- Aşa a zis el?
- El a zis că e handicapat. Şi mi-a cerut iertare că mă chinuie punându-mă să mă descurc cu toate, în timp ce el stă handicapat în pat. L-am întrebat cine-l împiedică să se ridice de-acolo; şi l-am lăsat să se gândească la chestia asta. N-o să se gândească mai mult de cinci minute, să ştii; după care o să se ridice. Şi-o să-şi mai limpezească mintea. Şi pe urmă moralul lui o să ţâşnească spre cer, şi-o să-l vezi făcând ture de conac în alergare uşoară...

Medicul porni spre scări:

- Aoleu! Păi să nu se ridice singur, dacă nu vrea să cadă grămadă!
- O să se ridice, indiferent de riscuri. Şi n-o să-i ia mai mult de cinci minute. Trei au trecut deja, aşa că...
- Mă duc la el!
- OK! Paa!
- Pa!

Sami urca în fugă treptele, ea ieşea în razele puternice ale soarelui şi-l lua pe Piao de braţ - că nici chiar ea nu era într-atât de maestră pe cataligele alea de 12, ca să se grăbească nesprijinită spre blindată...

Ştefan

Soţia lui plecase. Venise, se schimbase, îi arătase "ce pierde" cât stă imobilizat la pat şi-l întrebase cine-l oprea să se ridice de-acolo. Şi să redevină rege. Îi răspunsese tot ea - arătase spre cap. Spre creier. El obişnuise să arate aşa şi să întrebe "cine te opreşte". Uite că "îi venise rândul", cum se zice...

Cine-l oprea să se ridice din pat? Dacă stătuse în picioare de două ori până acum, ajutat de zemuri, oare ce-l oprea să n-o facă şi fără ele? Zemurile alea îi dădeau energie - nimic altceva. Nu erau fermecate, nu-i întăreau muşchii... Prima oară, stătuse susţinut de Thomas şi de Sami. A doua oară, se ridicase singur - iar musculatura îl susţinuse. Aşa că...

Mută tava în dreapta lui - o să se ridice pe partea dinspre uşă. Ca să nu se lovească de mobilă. În caz că se prăbuşea totuşi, să nu dea cu capul de vreun colţ, sau de glaful ferestrei...

Împinse pilota şi porni spre marginea patului. În clipele astea, marginea aia i se părea "limita". Dar nu era limita. Nu. Mintea lui o numea aşa. Era doar marginea patului. După ce trecea de ea, urma covorul - pe care păşise zi de zi, atâţia ani de zile. Era dur. Era OK. "Îl ţinuse" atâţia ani de zile...

Gata - era lângă margine. Se răsuci încet, coborî picioarele din pat...

Iată-l stând în fund, pe marginea patului. Era foarte aproape de ţelul lui - ridicarea în picioare. Simţea covorul sub degetele de la picioare. Trebuia să se tragă şi mai la margine, ca să poată pune toată talpa pe podea... Şi parcă-i era frică să se tragă mai la margine - să nu alunece, sau...

Avea senzaţia că stă pe marginea unei prăpăstii...

Sami

Aoleu! Oamenii ăştia nu erau întregi la cap! Da, bine, se jucau de-a regele şi regina - şi aveau "toate resursele necesare" ca să facă asta! Dar treaba aia cu ridicatul chiar nu era de joacă! Ştefan risca să cadă! Şi cine ştie cum se lovea - şi-şi rupea vreo mână sau vreun picior! Nu era în regulă! De-abia îl cususeră şi-l lipiseră, după ce în martie îşi rupsese toate cele patru membre! Avea tijă într-un picior! Dacă păţea ceva? Dacă dizloca ceva pe-acolo, prin munca medicilor? Aah! - ce om!

Ultimii paşi îi făcu în fugă - se repezi şi apucă clanţa. Şi deschise larg uşa.

Ia uite-l şi pe domnul conte cu mâncărici în fund... Ştefan zâmbea... preocupat:

- Bună dimineaţa...

Intră şi închise uşa, compunându-şi un ton supărat:

- Bună dimineaţa. Să înţeleg că te grăbeşti undeva!
- Nu neapărat. Dar mi-am pus în cap să reuşesc să stau pe picioarele mele până se-ntoarce ea. Că m-a ambiţionat, cum se zice...

Aprobă ferm cu capul:

- Şi te-ai gândit să nu pierzi nici un minut!
- M-am gândit că trebuie să-mi vindec piticul.

Ce să-şi vindece?

- ... Poftim?

Ştefan arătă spre cap:

- Piticul. Aici, în mintea mea, e un pitic care-mi tot şopteşte lucruri. Unele sunt bune; altele sunt rele. Piticul mi-a şoptit, aseară, că sunt un handicapat inutil. Eu am ascultat de el; iar ea s-a supărat pe mine şi-a dormit în vilă.

Aa, ăla era piticul... Hai, că îl speriase rău! Dacă Ştefan ar fi ajuns să audă pitici la propriu, ar fi fost rău...

- Iar de dimineaţă soţia mea a venit, s-a pregătit de plecare şi

m-a întrebat cine mă împiedică să mă ridic. Şi-a arătat spre pitic; adică nu cumva piticul îmi tot şopteşte să stau puturos în pat?

- Mă îndoiesc că piticul ăla are vreun interes să te îndemne să-ţi faci singur rău.

- Păi, n-are. Dar e puternic. Iar regina mea are dreptate: m-am cam puturoşit...

- Eu n-aş zice că eşti foarte puturos. Mergi zilnic la birou, tragi zilnic de fiare...

- Trebuie să renunţ la armăsar.

Şi-o spusese cu atâta tărie în voce...

- Mă demoralizează îngrozitor. În plus, Ana are dreptate: trebuie să redevin rege, pentru ca ea să redevină doar regină - iar lucrurile să intre pe făgaşul lor firesc. Nu ea ar trebui să plece mâine în turneu. Nu ea ar trebui să doarmă marţi noaptea la Volgograd. Nu ea ar trebui să fie în pericol.

- La cât de bine păzită e, nu prea văd pericolul...

- ... Ăia pot avea probe împotriva mea. Le pot abate asupra ei. Dacă o pofteşte vreo instituţie a statului la sediu, pentru audieri sau interogatoriu...

Într-adevăr - nu se gândise la chestia asta...

- A venit timpul să mă ridic.

Dacă zicea el! Nu putea spune că-l aprobă; aşa că se opri în faţa lui şi puse mâinile-n sân. Că era curios cam cum se gândise Ştefan să facă chestia asta cu ridicatul! Aştepta...

- Mi-am făcut curaj, am legat piticul la gură şi sunt gata. Până aici a mai fost cum a mai fost; dar de-aici încolo parcă n-am curaj...

Aha! Deci nu era nebun! Ştia că putea să pice pe jos şi să se lovească! Se grăbi spre uşă:

- Mai bine; pentru că imagini de-alea cu bolnavi care se ridică şi merg pur şi simplu se petrec numai prin filme.

Ieşi şi ridică vocea:

- Thomas!

Asculta... Da - venea. Bun! Hai să vadă ce ispravă putea să facă domnul conte azi!

- Cum te simţi?

- OK. Nu mă doare nimic, ca să zic aşa...

- Eşti odihnit? Te simţi în putere?

Bărbatul de pe marginea patului aproba. Cu siguranţă, ar fi aprobat şi dacă ar fi simţit că se scurge la propriu în toate direcţiile...

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa. Cum te simţi?

Tânărul îl privi cu neîncredere:

- ... Bine...

- Bun! Hai să-l ajutăm să se ridice în picioare. Îl luăm de subţiori şi-l ridicăm. Tu în dreapta, eu în stânga.

Îşi preluară locurile.

- Îl punem să stea în picioare şi ne băgăm sub braţele lui - ca să-l susţinem, în caz că nu se poate susţine singur.

- Am înţeles.

Ia să-l pună pe domnul conte pe picioarele lui la propriu!

Ştefan

Tăcea. Încerca să nu se încrunte. Era un moment destul de neplăcut pentru el. Îl puneau pe picioare. Îl săltau de subţiori, ca pe neputincioşi...

"Taci, piticule! Taci! Că mă pun pe picioare - şi-n 24 de ore fac eu pe dracu-n patru să nu mai am nevoie să fiu ridicat de subţiori!"

Gata - trebuia să se concentreze!

Fu apucat bine de amândoi. Sami numără:

- Un, doi, trei, sus!

Încercă să-i ajute şi el - dar nu mai apucă. Înhăţaseră de el ca de cine ştie ce greutate uriaşă! Aproape că zburase de pe salteaua aia!

Şi uite-l în picioare... cu braţele trecute peste umerii lor...

- Bun! Până aici e bine! Şi-acum pornim spre baie. Încearcă să mergi singur - fără să te susţinem noi. Chiar dacă simţi că-ţi tremură picioarele şi cazi. Noi te ţinem bine - şi n-ai să cazi.

Dacă zicea el aşa...

"Hai, Ştefane - hai la baie! Că şi-aşa ziceai tu că urăşti şi să-ţi aminteşti că trebuie să ajungi la baie! Ia să vedem cum mergi tu la toaletă!"

Încercă să ridice piciorul drept, cât de cât... Stângul îi tremura rău... Plecă privirea spre propriile picioare.

Trebuia să fie atent nu să nu cadă; trebuia să fie foarte atent să nu-şi scrântească laba piciorului. Era nesigur. Şi era emoţionat şi-i era o frică îngrozitoare de eşec. Parcă uitase cum se merge! Uitase cum se mişcă piciorul... Cum se compun mişcările care formau mersul...

- Hai, Ştefane! Păşeşte!

Daa, uşor de zis! Dac'ar fi fost în locul lui, probabil că n-ar mai fi zis chestia asta!

... Păi, trebuia să încerce măcar! Era în picioare, era sprijinit bine, era "pe traiectorie"... Era hotărât să-şi lase regina mască joi, când se întorcea la conac...

"Hai odată, băă! Că şi copilu' ăla de şapte anişori a avut mai mult curaj decât ai tu!"

Ridică privirea. Şi fixă uşa băii. Şi porni spre ea. Cu dreptul.

Sami

Păi, ce să mai zică... Ce altceva să mai zică, în afara faptului că Ana-Maria Ionescu era fermecată...

Ştefan păşea. Tremurat şi temător, dar păşea. Reuşise să se mobilizeze, să-şi adune puterile şi să meargă, practic, aproape singur. Se sprijinea de ei; dar nu se susţinea pe ei. Ţinea braţele pe umerii lor; dar el unul nu-l simţea sprijinindu-se cine ştie ce. Ştefan chiar se ţinea pe picioarele lui. Şi, dacă ar fi avut curajul copilăresc al lui Aidin, probabil că le-ar fi dat drumul pur şi simplu...

Făcuse... patru paşi. Şi deja zâmbea. Ţintuia uşa cu privirea şi se apropia de ea. Era determinat să ajungă acolo... şi-apoi să iasă de-acolo, să coboare în birou, să iasă în curte, să alerge... Mai bine să-l domolească acum, decât să se certe cu el mai târziu:

- Mergi până la baie şi-napoi la pat. Momentan, cred că ajunge. Nu e bine să faci excese...

- OK.

Ia uite - îl aprobase! Se aşteptase să se certe cu el minute-n şir... Dar, la urma urmei, Ştefan n-avea de ce să-l contrazică. Era slăbit, era emoţionat, obţinuse deja ceea ce voise să obţină... Hm!

Diamant

Mm, ce zi minunată era azi! Îi venea să danseze! Păşea vesel, optimist... Intră în primărie:

- Bună dimineaţa!

- Bună dimineaţa!

- Ce-i nou sub soare?

- Absolut nimic.

Poftim? Cum? Nu mai era nimic nou sub soare? Dezastru... Mica începu să râdă:

- V-am pus corespondenţa pe birou.

- OK.

- Şi aveţi deja o audienţă.

- ... Serios?

- Foarte serios. Vă aşteaptă în birou.

I-auzi! Îl aştepta în birou! Oare cine era?

... Ia uite cine era... Fetiţa lui se ridică:

- Bună dimineaţa.

- Neaţa. Da' ce-i cu tine aici?

- Păi, am venit să te rog ceva. Adică să-ţi spun ceva şi-apoi să te rog să fii de partea mea.

Aha! Venise să-i spună chestia aia cu liceul - şi să-l roage după aia să fie de partea ei şi să aprobe şi să o înscrie în Bucureşti, la Neculce! Sigur, el nu ştia nimic din toate astea; aşa că se aşeză şi-o privi drept:

- Spune, scumpa mea! Te ascult!

- Ştii, tati... Eu m-am tot gândit... Tu ce planuri ai cu mine?

Ha? Cum? Ce?

- ... Cum adică?

- Adică vrei să mă vezi absolventă de facultate? Vrei să mă vezi măritată cu un băiat din Aurari? Vrei să mă vezi mutată în Franţa, la unchiul Ştefan?

Ia uite ce probleme existenţiale avea fetiţa lui... Agata continuă:

- Că, dacă vrei să mă vezi absolventă de facultate, ar trebui să merg la liceu în Bucureşti. Dacă vrei să mă vezi măritată şi mutată aici, în casă nouă, ar trebui să mă cam promiţi. Iar dacă

- N-o să te promit niciodată. Tu îl alegi. Mie doar să-mi spui pe care-l vrei - şi ţi-l aduc acasă, împachetat cu fundă roşie.

Fetiţa lui râdea şi nega - şi abia acum observa el ce fetiţă frumoasă şi şmecheră are...

- ... Iar dacă mă vrei mutată în Franţa, ar trebui să-mi pui meditator de franceză - şi să trag tare pe scris! Să ştiu să scriu corect, să vorbesc corect...

- Scumpa mea... Tu vrei să faci facultate?

- Sinceră să fiu, nu prea. Că nu văd la ce mi-ar ajuta. Adică eu sunt deja la facultate, la mamaia. Şi-mi place facultatea asta pe care-o fac eu acum.

- Dar parcă nu te-ai mărita cu un băiat din Aurari.

Ochii albaştri îl priveau lung...

- Parcă n-ai vrea să fii obligată să rămâi aici toată viaţa ta - sau, şi mai rău, să trebuiască să-l convingi pe el să vrea să se mute din Aurari mai târziu.

- Tati, ce să zic - mie-mi place aici. Eu n-aş pleca de-aici. Dar, vorba aia - cine ştie ce-mi mai rezervă viaţa...

"Mânca-te-ar tata să te mănânce de fată frumoasă şi deşteaptă şi şmecheră..."

- Deci, ai o problemă de viitor, ca să zic aşa.

- Da.

- Nu ştii în ce direcţie s-o apuci.

- Cam aşa ceva. Poate o să vreau să fac facultatea, într-o zi. Nu? Cine ştie...

- Cine ştie...

"... cum şi când o să-mi zici şi mie de Victor şi de pupatul în cabina de probă de la Mall..."

- Tati, ce să ne mai ascundem ca elefantul în palmier! Eu mi-am văzut până acum de şcoală cu toată atenţia. Şi cu toată voinţa. Şi ştii că am terminat clasa a opta printre primii!

- Ştiu! Şi uite-aşa de mare s-a făcut inima-n mine când am aflat cum ai terminat tu a opta!

- Tati, eu simt că liceul din Aurari nu e potrivit pentru mine.

Redeveni serios, în tentativa de-a o înfrâna măcar un pic...

- Aşa că m-am gândit la un liceu din Bucureşti.

- La ce liceu?

- La Neculce.

- Ăla e un liceu cu pretenţii.

- Ştiu. Şi cred că pot să fac faţă la pretenţiile de la Neculce.

Aşa deci...

- Şi voiam să te rog... Voiam să te rog să mă înscrii la Neculce. Da' să nu mă muţi în Bucureşti.

Serios? Ridică mirat sprâncenele:

- Păi altfel cum să faci liceul în Bucureşti, dacă nu stai în Bucureşti?

- M-am gândit că poţi să-mi faci mutaţie într-unul din apartamentele tale. Şi poate mă duce Grasu cu maşina - şi mă aduce unul dintre băieţi, oricare are drum spre Aurari la prânz.

- Aha...

- Ştiu că e complicat - şi că o să fiu o bătaie de cap şi pentru tine, şi pentru

- Tu n-o să fii niciodată o bătaie de cap pentru mine.

- Dar te rog să nu mă muţi în Bucureşti! Că nu vreau să locuiesc acolo! Vreau să stau aici, cu bunica şi cu unchiul. Şi cu tine. Şi cu Grasu.

- Apropo de Grasu... Am auzit că, mai nou, tu eşti Sufletu' lui.

Fata lui plecă încet capul... şi oftă:

- ... A venit la mine, după ce a fost alungată Florentina, şi m-a rugat să fiu un pic şi fata lui. Că Florentina nu mai e fata lui. Şi era supărat rău; aproape că plângea de supărare...

- Adevărul e că bietul Grasu e singur pe lume - n-are nevastă, n-are copii, nu mai are nici părinţi...

Agata aproba... şi ridica iar privirea spre el:

- N-am vrut să-ţi spun. Să nu crezi că nu-mi mai place să fiu fata ta, sau că am eu ceva special cu Grasu, sau...

- Pe viitor, să-mi spui. Că e important. Şi ştiu că nu mă laşi tu pe mine...

Tânăra aprobă grăbită... Păi, ce să mai zică! Să mai zică ceva? S-o mai întrebe unele lucruri?... De ce să-i prelungească chinul şi nerăbdarea? Se ridică:

- Hai să mergem acasă, să luăm actele şi să pornim spre Neculce. Hai - că facem o oră numai pe drum!

Agata ajunsese deja la uşă; fremăta toată, fericită...

O să joace rolul pe care i-l dăduse fata lui. N-o să-i spună nimic despre Victor. Şi nici n-o să-i arate că ştia ceva despre el şi relaţia lui cu ea. O s-o lase în pace, să-i spună când vrea ea să-i spună. La urma urmei, câte lucruri nu ascunsese el de mama lui, iar ea se prefăcuse că nu le ştie? Ehei...

Ana-Maria

Blindata încetinea; ea îl vedea pe Isamu sprijinit de glasvand şi realiza că-i fusese dor de el... Ce nebunie! Chinezul fermecat râdea! Avea un dosar în mână şi râdea! Ochii lui erau veseli, semn că dosarul ăla "era de bine"...

Blindata opri în faţa glasvandului. Nu, nu avea răbdare să-i deschidă Claude portiera; coborî şi se grăbi să-l îmbrăţişeze:

- Bine te-am găsit!

- Bine-ai venit!

- Ce-i în dosar?

Isamu nu răspundea - o invita să intre... Intră şi insistă:

- Ce-i în dosar?

Chinezul se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Proba care-l poate îndesa pe Andrei în puşcărie pentru tot restul vieţii lui.

Pe bune?

- ... Vorbeşti serios?

- Foarte serios. O să încerc să-l conving pe Ştefan să nu o folosească. Nu acum, oricum! E riscant... pentru ea. După ce o recuperăm pe ea...

Aprobă încet cu capul; iar el se grăbi să strângă mâna lui Piao şi să schimbe subiectul:

- Ţi-am lăsat programul pe birou. Ştii tu - ce-ţi place ţie...

- OK! Mă ocup cu prioritate de el! Tu te întorci aici?

- Da; pe la trei-patru probabil...

- Atunci vorbim diseară mai pe larg.

- Bineînţeles. Pa!

- Pa!

Chinezul fermecat urca în blindată; chinezul cel mic o împingea pe ea spre interiorul livingului, pentru că "era în paza lui" acum şi, vorba aia - Doamne fereşte...

Plecase Isamu. Plecase grăbit, vesel, cu proba care-i putea semna lui Andrei sfârşitul... Se răsuci şi dădu de alte două persoane foarte vesele:

- Bună dimineaţa!

- Bună dimineaţa...

Emilie turui:

- Vă pregătesc un mic-dejun uşor, dar consistent?

Aprobă, că prea era veselă şi grăbită s-o convingă că Florina era, în realitate, un antitalent într-ale artei culinare...

- Dacă îmi descuiaţi sus, eu tare aş vrea să împrospătez totul!

Aprobă şi arătă spre scări. Isabelle ţâşnise înapoi în bucătărie, după cutia ei cu "minuni" - bureţei, detergenţi, sprayuri, cârpe de praf şi nu numai...

Trăgea concluzia că era, totuşi, o şefă iubită. Asta era bine; după ce devenise "şefă absolută", simţise şi ea că începuse să ordone destul de "ferm"...

- Să înţeleg că azi mergem la salon şi înfrumuseţare?

Negă:

- Nu. Tu te duci acasă, să te asiguri că încă mai locuieşti la adresa din acte. Eu rămân aici, în birou - trebuie să semnez ce-a muncit Isamu în ultimele zile.

- Nu vrei să stau cu tine, să te ajut?

Negă încet...

- Să ştii că îmi verific zilnic casa; şi e neatinsă. Şi e la fel de goală şi când sunt eu plecat, şi când sunt în ea. Eu unul aş prefera să te ajut cu actele.

- ... Eu aş prefera să ştiu că te duci acasă, te odihneşti, reîncarci bateriile... Că, de mâine, facem iar turul imperiului. Şi-o să am nevoie de atenţia ta.

- ... Am înţeles. Atunci mă duc acasă.

Acum era mult mai bine. Se simţea şi ea ceva mai liniştită, ştiind că îl cără pe omul ăsta după ea de-atâtea amar de zile...

Ia să vadă ea ce-i pregătise Isamu la semnat! Dar, mai întâi să descuie dormitorul. Nu înţelegea de ce Isabelle nu-l rugase pe Isamu să-i descuie uşa. Că, la urma urmei, o făcea de-atâţia ani de zile! În fine...

Florentina

Ţac... Poc... Ţac... Poc... Zgomote şterse, slabe... ca de geamuri termopan care se deschid...

Visul ei devenise ciudat. Era ca un bol multicolor. Ea - mai bine zis, capul ei - era într-un bol perfect rotund. Pe pereţii lui, cât putea ea să întoarcă privirea şi să vadă, era o explozie de culori. De la galben pal, la bleu pal - toate culorile se amestecau şi se răsuceau şi se transformau... Şi era frumos... ca într-un vis foarte, foarte frumos... Că venise el să aibă grijă de ea, şi-i deschidea geamurile ca să aibă ea aer curat...

- Florentina...

Era vocea lui. O recunoştea dintr-o mie! Thomas o striga. Încerca s-o trezească, fiindcă nu-l vedea aici, în bol... şi-asta însemna că încă mai dormea un pic...

- Florentina...

Se simţea scuturată uşor... parcă... Şi n-o să cedeze - n-o să iasă din bol, dacă nu venea el să-şi pună obrazul pe obrazul ei! Că era aşa de bine când îi simţea dragostea! Era minunat! Era...

Vocea lui îi şopti, la ureche:

- Scoală-te, scoală-te, puturosule...

Mm, îi venea să râdă! Dar, nu, n-o să râdă până n-o să-i simtă dragostea...

Uraa! Reuşise! Gata - pusese obrazul pe obrazul ei! Ce bine era! Şi-acum putea spune că ziua de azi va fi minunată...

- Florentina, hai - deschide ochii.

Se conformă. Şi-i văzu urechea şi părul. Dar de spus, nu spunea nimic. Era bine aşa...

- Hai, că am veşti bune.

Nu-i spusese să spună ceva, aşa că nu spunea nimic, nu se clintea...

- Florentina...

OK! Hai, să nu-l supere totuşi! Şopti şi ea:

- Da...

O secundă, două... Obrazul se mişcă sub forma unui zâmbet:

- Mi se pare mie, sau m-ai păcălit?

- Doar două-trei secunde.

Gata - se ridicase. Oof! Da' de ce nu mai stătea? Ochii negri erau veseli:

- Hai să-ţi spun ce-am făcut eu de dimineaţă!

OK, hai! Se lăsă dezvelită şi se ridică. El se apucă să împacheteze pilota:

- De dimineaţă, dna Ana a plecat la Cannes. Din câte am înţeles eu, imediat cum ea a ajuns acolo, dl Isamu a pornit spre noi. Şi cică aterizează în vreo cinci minute...

Bun! Asta era bine! Dacă Isamu venea la tati al ei, însemna că avea veşti importante. Şi cum i le aducea personal, Andrei chiar că n-avea cum să le afle! Deci era foarte bine... Tresări:

- Biyu e jos, la turn?

- Nu. Ea intră în tură la zece.

- ... Pot să te rog să o inviţi repede la micul dejun?

Thomas era mirat... Îi făcu cu ochiul:

- Să mănânce şi ea, nu? I-o fi foame... Ea mănâncă în living, nu?

Fu certată cu degetul - iar el îşi reluă povestirea:

- În orice caz - nici n-a ieşit bine dna Ana pe uşă, că m-a strigat dl Sami. Şi l-am găsit pe dl Ştefan aşezat pe marginea patului.

Ha? Cum? Pe marginea patului?

- Da. A spus că azi trebuie să se ridice în picioare. Şi s-a ridicat.

Păi nu se mai ridicase?

- Fără să-l mai ajute dl Sami cu substanţe chimice. Când ai venit tu, i-a făcut o injecţie. Când a venit dl Andrei, i-a făcut încă o injecţie...

Deci aşa... Ea nu ştiuse că tati al ei avusese nevoie de injecţiile alea ca să se poată susţine la verticală...

- L-am ridicat noi şi l-am susţinut până la baie. Şi să ştii că nu s-a lăsat greu! Adică ne-a folosit mai mult drept puncte de sprijin! Ce-i drept, e drept - încă îi tremură picioarele şi păşeşte nesigur. Dar a mers până la baie, apoi până la pat... Acum mănâncă şi se uită pe laptop. Cred că, imediat cum vine şi dl Isamu, o să mă cheme iar ca să-l ajut să coboare în birou.

Aprobă cu capul. Asta era o veste minunată; şi ar fi chiuit şi s-ar fi bucurat, dacă n-ar fi ştiut... Dacă n-ar fi ştiut că tati al ei este extrem de supărat pe ea... Că ea îi provocase un stop cardiac... Că Sami îi făcuse o injecţie, ca să-l ajute să se ridice şi să strângă mâna lui Andrei şi să pară mult mai întremat decât era în realitate...

- Nu te bucuri?

- Ba da. Dar...

- Dar?

- ... Dar, dacă eu nu-l supăram, dacă...

- Nu-ţi mai face atâtea procese de conştiinţă. Dl Ştefan n-a fost un pacient cuminte, să ştii! I-a cam forţat mâna dlui Sami! Şi cu tratamentul, şi cu recuperarea de sus, de la sală...

Era un drăguţ, că încerca să-i mai uşureze sentimentul de vinovăţie...

- ... Să mănânci tot; da?

Aprobă încet...

- ... Mă întorc la prânz.

Aprobă încet... El lua tava, o mai privea o dată... Făcea doi paşi spre uşă... O mai privea o dată... Mai făcea un pas... Iar o privea... Ea îl privea şi aştepta ca el să o întrebe ce e, de ce se uită aşa la el...

- ... Ce e?

- Nimic.

Şi-o spusese aşa, cu subînţeles... Nu! Acum chiar pleca! Acum chiar se grăbea spre scări! Păi, trebuia să-l oprească! Repede!

- Thomas!

Îl oprise! Fiu! Acum...

- ... Tu vrei să mă vindec?

Da; aproba cu capul.

- ... Şi vrei să mă ajuţi tu?

Da; aproba şi zâmbea. Făcu un pas spre el:

- Atunci...

Atunci, el pleca totuşi capul - că nu voia el s-o sărute, numai el ştia de ce...

Ocoli şezlongul şi se opri în faţa lui. Şi închise ochii, lăsă capul într-o parte - ca să fie limpede că nu visa la un sărut, ci doar la aceeaşi atingere a obrazului lui... Pe care o primea chiar acum... Thomas îi şopti la ureche:

- Mă întorc cât pot de repede.

- Te aştept.

Gata - el cobora grăbit... Ea se simţea un pic ciudat, pentru că spusese o tâmpenie uriaşă - că îl aşteaptă, de parcă ar fi putut să plece de-aici sau să nu-l aştepte...

De fapt, da - ar fi putut să nu-l aştepte. Adică să-l respingă. În fine!

Se grăbea la geam - ca să-l vadă când pleacă. Era important să-i vadă mersul - să afle dacă era vesel, sau... Mersul lui era mereu la fel; ca şi cum el nu se bucura niciodată aşa, la vedere. Dar ea ştia că Thomas era vesel acum. Femeia pe care-o voia el încerca să-i arate că îl vrea pe el; şi era cuminte, asculta de el, nu-i cerea să facă una sau alta... Nu-i cerea s-o sărute... Oare Thomas se bucura atunci când o vedea aşa ascultătoare? Ea nu era aşa; adică nu fusese aşa, înainte să treacă prin ceea ce trecuse. Obişnuise să se impună. Acum, se găsea pe ea însăşi schimbată. Docilă. Ascultătoare. Tăcută. Ea nu era aşa... Nu?

Nu mai ştia cum era ea. Nu prea ştia ce trebuia să facă ea de-acum încolo. În afară de certitudinea pe care i-o dădea viitorul alături de Thomas, nu ştia ce se cere de la ea. Nu ştia cum să ajungă la viitorul ăla; habar n-avea în ce parte trebuia să se îndrepte ea. Avea multe întrebări la care nu putea găsi răspunsul. Aşa că nu ştia...

Tati al ei avea dreptate: ea trebuia să stea cuminte aici, în turn, şi să se vindece. Odată cu vindecarea, vor veni şi răspunsurile. Şi va afla şi ea ce trebuia să facă, să rămână în familie. Şi să nu-i mai supere. Să nu mai greşească. Să fie aşa ca ei - liniştită şi fericită. Aşa că...

Se mută la fereastra dinspre dormitor. Voia să-l vadă pe tati al ei ridicându-se. Voia să-l vadă mergând. Să vadă cu ochii ei că el era bine. Că era mai bine, de fapt. Voia să-l vadă redevenind tati al ei pe care-l ştia ea - drept, mândru, puternic...

Isamu

Toni tăcuse mâlc tot drumul. În afară de salutul de la aeroport, şeful pazei conacului nu spusese absolut nimic. Nici el nu deschisese vreo discuţie; nici nu rostise vreo întrebare. Înţelegea precauţia împinsă la extrem. Dacă li se interceptau telefoanele speciale, şi nu de către organele de anchetă ale vreunui stat, dacă indivizii ăia doi găsiseră o cale să bruieze şi să contracareze tot ceea ce însemnase paza conacului, era normal ca şeful pazei să fie extrem de precaut! Chiar şi el, omul Chinei, prefera să păstreze totuşi tăcerea... Să-i întărească, într-un fel, lui Toni convingerea că era mai bine să împingă precauţia la extrem...

Blindata viră stânga - şi intră în curte. Toni oftă greu:

- În sfârşit! Ai vreo veste despre aia mică?

- Da. E în continuare cu indivizii ăia. Dar ei sunt speriaţi. Au început să le moară rudele. Cheng îi pândeşte; aşteaptă momentul când o vor abandona.

- E el sigur că o vor abandona?

- Da. Ţi-am spus: rudele ălora mor pe capete. Bunica lui Trésor e foarte preţuită...

Ochii negri îl priviră lung prin oglindă, miraţi că ditamai consilierul analitic şi foarte realist crede în blesteme şi vrăji... Ridică din umeri:

- Eu doar constat că rudele ălora mor pe capete! Şi-a murit şi tatăl consilierilor de Rusia! În plus, am aici, în dosar, o pârghie foarte puternică asupra lui Andrei.

- Ştefan s-a ridicat azi. A coborât în birou pe propriile picioare.

Serios? Pe bune? Adică se întremase atât de bine încât putea să meargă?

- Se ţine de doctor şi de Thomas; dar păşeşte singur. Adică mişcă el picioarele. Ei sunt doar pe post de puncte de sprijin.

- Deci, în 48 de ore o să "zburde" pe-aici, prin curte.

- Nu cred. Îi tremură rău picioarele şi e nesigur. Şi s-a văzut că minutul de efort l-a obosit serios. Dar moralul i-a sărit brusc din grafice. Aşa că e bine.

Da; dacă-i crescuse moralul era bine... Toni frână în parcare şi oftă din nou:

- Florentina e tot în turn.

- Ştefan a discutat cu ea?

- Nu.

- Până nu va discuta cu ea, n-o va lăsa să iasă de-acolo.

- Ştiu. Şi n-o să discute cu ea înainte să fie sigur că şi-a revenit.

- Exact.

- Thomas se tot duce la ea... Are grijă de ea... Nu ştiu în ce măsură el ar trebui să aibă grijă de ea.

- Nu eşti sigur că e potrivit pentru ea?

Nu primi răspuns; aşa că deschise portiera:

- El e cel mai potrivit pentru ea. Ea îl iubeşte; el o iubeşte. Sunt cei mai potriviţi, unul pentru celălalt.

- Legătura dintre ei va zăpăci rău totul pe-aici!

- Mă îndoiesc. Dar, să vedem cum or să evolueze lucrurile.

- Oricum, din câte-am auzit eu... O să fie foarte ciudat!

- Ştiu. Dar sunt sigur că or să se descurce admirabil şi unii, şi ceilalţi. Sunt mari, sunt deştepţi... Se cunosc de-atâţia ani...

Toni nu mai spunea nimic, semn că el era destul de sceptic apropo de schimbarea statutului servitorilor... Intră în conac.

Ia uite cine era aici... Şi ce zâmbet frumos avea... Ce ochi îndrăgostiţi rău de tot... Biyu se dezmetici prima:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa. Şi poftă bună.

- Mulţumesc.

Profitau că erau singuri în living - se priveau şi-şi transmiteau că le fusese dor... unul de celălalt... rău... Uşa bucătăriei se deschise.

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

- Aduc imediat micul dejun.

- Nu, nu e nevoie. Mulţumesc, dar am mâncat în avion.

Florina părea uşor descumpănită... Biyu părea uşor îmbujorată... Era ceva ciudat în scena asta - şi în invitaţia la micul dejun. Şi cum nu ştia despre ce era vorba, decise "să scape prin neprezentare":

- Ştefan e în birou?

- Da.

Bun! Ia s-o şteargă el repejor de lângă zâmbetele alea! Că era ceva în neregulă cu ele! Ceva cam ca un plan de mare... Apăsă clanţa:

- Bună dimineaţa!

- Ei, bine-ai venit!

Ştefan era tot în scaunul cu rotile - şi accelera să-l întâmpine. Reuşi "să nu-i pice faţa":

- Ia uite, ce binedispus eşti! Bravo! Ai presimţit că-ţi aduc un cadou!

- Daa! Şi-am prevăzut că e de-ăla fără fundă - aşa că îţi dai seama ce nerăbdător sunt!

Îl îmbrăţişă bine, cu putere, şi-l bătu zdravăn pe spate - ca să-l facă să reacţioneze la fel. Hm... Mda, era binişor. Se întrema binişor. Bun! În maximum o săptămână, Ştefan o să ceară nişte cârje - sau un cadru - şi-o să pornească la plimbare prin curte! Hai, că era bine! Arătă spre canapea:

- Hai să-ţi înmânez cadoul...

Se grăbi s-o îmbrăţişeze şi pe Rebeca - biata femeie care nu-şi permisese să spere că avea o veste şi pentru ea... În fine! Se aşeză şi-şi aprinse o ţigară. Şi-i întinse dosarul:

- Poftim - condamnarea lui Andrei Donichioiu.

Tastatura Rebecăi amuţi instantaneu...

Ştefan oftă greu şi-i spuse Rebecăi, în romanes, că o roagă să-i lase singuri. Iar paşii ei alergară la uşă. Hm... Zâmbi:

- Condamnarea lui Andrei sau revenirea lui Trésor. Deşi nu cred

că o să fie atât de credul, să se bazeze pe fair-play-ul tău. Da, eşti renumit pentru puterea propriului cuvânt; dar este, totuşi, vorba despre viaţa lui! Toată, cum se zice! Aşa că...

Ştefan nu deschise dosarul:

- Ce-i aici?

- Dovada că Andrei a comandat indexul. Şi, apropo - a comandat şi inima. Aşa că să nu vă speriaţi, dacă primiţi aşa ceva la conac.

Ştefan zâmbi:

- Deci până la urmă am făcut bine că l-am plesnit!

- Nu ştiu cât de bine ai făcut. În orice caz, şi-a consumat deja cacealmaua asta. Şi parcă n-aş vrea să aflu ce-i poate trăzni mintea la următoarea cacealma. Aşa că te sfătuiesc să nu foloseşti dosarul. Şi să nu-l anunţi că ai aşa ceva.

- Este practic o şansă unică să am o dovadă împotriva lui. Sunt însă sigur că şi el are dovezi împotriva mea. Aşa că n-am să folosesc asul ăsta. Nu acum, oricum!

- Bun. Cheng investighează pista cu copilul. Omul care a procurat degetul lucrează la morgă; şi e un subaltern al lui Gabriel. Andrei l-a sunat şi i-a comandat urgent un index şi inima. A fost foarte nervos şi-a spus "copil de şapte ani". Omul a procurat un copil, l-a omorât, a luat ce-l interesa... Cheng bănuieşte că copilul a fost cumpărat de la o familie din organigrama lui Gabriel - că salariatul morgii face parte din organigrama lui Gabriel. Oficial, trupul e la morgă; neoficial, a fost ars imediat după "operaţiune". Aşa că chinezul lui Fang scormoneşte pe-acolo, în căutarea părinţilor. Zice că, dacă le obţine ADN-ul şi declaraţia, ar putea să facă legătura între deget şi Gabriel.

- E o tentativă cu bătaie prea lungă. Să nu-şi pună bază-n ea. Gabriel e extrem de calculat - şi trăieşte de-atâţia ani cu securea pedepsei cu moartea deasupra capului, aşa că a învăţat să fie foarte precaut şi să nu lase loc nici măcar de interpretări, darămite de probe. Eu aşa zic - să renunţe la pista asta. Să stea cu ochii pe Trésor şi să fie pregătit să ofere o avere pentru ea. Că ăia or s-o vândă - n-or s-o abandoneze.

- Aşa m-am gândit şi eu. La planurile lor, nu-şi permit ca micuţa să fie găsită vreodată...

Ochii verzi îl priveau lung... OK - hai să scoată şi hârtia cu socotelile lui! I-o dădu, fără un cuvânt. Şi-acum aştepta. Şi fuma. Şi se gândea la jaspul lui, care-l sorbise azi din privire şi-l invitase să ia împreună micul dejun...

- ... Deci şi tu crezi că mă vor mutat în organigrama lor.

- Eu cred că ăsta a fost planul lui Leonard. Numai că Leonard a murit. Iar mezinii au făcut o prostie care poate distruge totul - ţi-au atacat casa şi au încercat să-ţi omoare cumnata. Mihai nu e nebun, cum era taică-su; ştie că, pentru a obţine de la tine randament, trebuie să vrei tu să dai randament. Degeaba te mută cu de-a sila; dacă tu nu vrei să faci treabă, falimentezi totul în şase luni. Eu cred că, acum, fraţii nu mai ştiu ce vor. Şi nici dacă te mai vor. Nici forma în care te vor. Dar cale de întoarcere la raiul dinaintea atacului nu există. Aşa că Mihai trebuie să facă cumva să-şi răzgândească superiorii - şi să încerce să-şi salveze cumva şi fraţii, şi propria imagine.

- Tot ce se poate! Dar, crezi tu că superiorii ăia nu mai pot respira fără mine?

- Ştefane... Leonard te-a ajutat să te ridici, în 2011. Ştii bine ce vrajă a făcut atunci, să te ridice ca pe-un fulg şi să te mute atâtea trepte deodată! Dă-ţi seama ce şmecherii a făcut acum, pentru a te muta dintr-o ierarhie în alta cu consilieri cu tot! După ce-ai fost lăudat până la nivel de semizeu cel puţin, crede-mă că ăia te vor rău de tot! Şi cred că i-a convins şi graba cu care Leonard şi-a pus ambii copii să-ţi dinamiteze afacerea de-aici, din Franţa. Implicit, şi pe cea cu China!

- Asta e rău. Dacă ăia mă vor mutat cu orice preţ, e rău.

- Să vedem! Fang pleacă mâine în China cu planuri clare-n minte. Vrea să ceară protecţie totală pentru tine - economică, juridică, politică, mediatică... Vrea să te înconjoare cu scutul chinez. Şi se duce la cine trebuie - aşa că o să-ţi obţină scutul ăsta.

Ştefan îl privea lung şi nu mai zâmbea...

- După cum spune Cheng, Gabriel a plănuit atacul asupra conaculului împreună cu Slava Filatov. Ştii care Slava Filatov; acel Slava Filatov.

- Nemernicul ăla cu multe feţe.

- Exact. După ce i-ai lăsat să dospească şi te-ai ocupat de reconstrucţia din România împreună cu Luka şi Diamant, Gabriel a simţit nevoia să te pedepsească. Şi l-a contactat pe Slava. În prezent, ei doi joacă rolul unor cunoştinţe întâmplătoare; dar umblă vorba, prin cercurile înalte, că sunt mai mult decât amici. În ianuarie, Filatov a petrecut o săptămână în Sankt Petersburg. Exact în perioada aia, Gabriel a adus unele îmbunătăţiri castelului - şi a supravegheat personal lucrările. E evident, cel puţin în ceea ce mă priveşte, că Filatov i-a mijlocit angajarea mercenarilor. Şi tot el le-a făcut rost de armament, el le asigură comunicaţiile şi transportul prin estul Europei... Dar ăla nu s-a apropiat de Trésor. Nici el, nici oamenii lui.

- A mirosit pericolul - şi se ţine departe.

- Bineînţeles! Ăla e vulpe bătrână, hârşită în politica rusă - ăla simte pericolul cu mult timp înainte să se ciocnească de el! Iar voi, tu şi fraţii Donichioiu, mergeţi pe un drum cu sens unic - nu există nici o cale de întoarcere pentru voi. Atacul asupra conacului a eşuat. Rebeca trăieşte, Diamant trăieşte, căsnicia lor trăieşte, ei aşteaptă un copil... Franţa şi România sunt pe creştere, subalternii îşi văd nedisturbaţi de treabă, concernul îşi plăteşte în continuare facturile la timp... Concernul tău se extinde, dar în stânga României. Planul lor a eşuat complet. În plus, Ana eviscerează pe oricine-i pică-n mână - iar dacă ea se simte obosită, reprezentantul Chinei primeşte sarcina de-a mânui cuţitul regelui. Ăsta e un mesaj foarte puternic. Eu nu mi-am dat seama de forţa mesajului decât azi-noapte, când am auzit în căşti rugăciunile şi disperarea lui Andrei.

- Tu nu ştii ce-a fost aici, când a venit Andrei!

- Ba ştiu. Mi-a trimis Piao filmarea.

- Ba nu ştii. Habar n-ai ce-am văzut eu...

Tăcu - într-adevăr, el nu văzuse decât "scena". Detaliile n-avusese cum să le observe...

- Andrei a fost şocat de gestul meu. Când s-a auzit strigat, s-a întors; şi m-a văzut în picioare. A ezitat doar o clipă. Privirea i-a "cedat" în fracţiunea aia de secundă - şi am reuşit să-i intru în minte şi să-i citesc gândurile. Mai ales gândul că regele poate sta în picioare - adică şi-a revenit, ceea ce înseamnă că se poate întoarce la afaceri. Deci eu o trimit pe Ana pe la consilieri şi stau la conac şi storc aspergerii de informaţii; şi coc şi dospesc şi le plănuiesc lor cine ştie ce lucruri măreţe...

Zâmbea. Aproba şi zâmbea. Într-adevăr, ridicarea lui Ştefan scuturase totul din temelii...

- Am citit şi gândul că ei sunt minţiţi - mai ales ei doi, consilierii ruşi, pentru că Rebeca şi Aleodor sigur ştiu de revenirea mea, iar tu ştii mie-n sută de revenirea mea... Iar eu îmi trimit mai nou veştile direct cu regina... Era acolo şi gândul că li se clatină pământul sub picioare. Şi-or să fie atacaţi curând, sau debarcaţi - că dacă nu le-am împărtăşit şi lor secretul, înseamnă că au picat deja în dizgraţie...

- O parte din decizia de-a trimite indexul ăla a fost susţinută şi de decizia ta de a-i arăta lui Andrei că ei doi nu mai sunt printre favoriţi.

- Exact. Refuzul de a i-o da pe Florentina, adunat la gestul cu indexul şi la avertizarea legată de copii şi pârghii spre mine, a fost accentuat de ridicarea în picioare. Iar toate astea mă duc cu gândul la începutul unui război nou-nouţ - de-ăla rece, cu zâmbete la cameră şi atacuri parşivesti...

- Eu te sfătuiesc să nu foloseşti niciodată bomba din dosarul ăsta. Pune-o bine, ca garanţie de neagresiune. Şi vinde-i lui Mihai.

- M-am gândit şi eu la asta. E o variantă. O altă variantă ar fi să-i vând unui afacerist care-i urăşte. Ştii bine că ruşii sunt putred de bogaţi, iar ei au mulţi duşmani. Numai eu ştiu vreo şase care ar da bucuroşi jumătate din avere, doar să poată să-i ia pe fraţii Donichioiu de ciuf şi să mătură cu ei pe jos ani în şir!

- Ştefane, pe mine îţi spun sincer că problema asta mă depăşeşte. Eu mai mult decât am scris acolo nu ştiu. Şi nu pot să calculez. Eu pot doar să-ţi spun că Fang pleacă mâine în China. Şi deci, până

la sfârşitul săptămânii, tu o să fii învăluit într-un scut impenetrabil. Sunt unele semnale că documentele şi ordinele sunt deja redactate...

Ştefan aproba încet cu capul...

- Tu n-ai să păţeşti nimic, niciodată. Nici tu, nici afacerile tale, nici oamenii tăi. Şi ştii bine cine garantează asta.

- Momentan, ajutorul Chinei în problema asta este teoretic.

"Zău?!" Plecă scurt capul spre dreapta - nu înţelegea de ce Ştefan făcea pe prostul...

- Nu face aşa! Până nu se stabileşte clar, totul e teoretic!

"Zău?!" Plecă capul spre stânga acum - iar Ştefan începu să râdă:

- Eşti teribil...

- Sunt! Ca să revenim la discuţia despre Trésor; Cheng îi urmăreşte şi-i ascultă cu maximă atenţie. Deja are interceptări ale telefoanelor lor. Plus alea ambientale...

"Ca să nu mai zici că tu nu ai protecţie, că ajutorul e teoretic... şi aşa mai departe!" Continuă:

- Iar fraţii vorbesc uneori despre "perla coroanei". Şi cică au un cod special prin care o mută de colo-colo. Trésor trăieşte, e bine, e neatinsă şi e protejată cu maximă atenţie. Şi tocmai de-asta, China nu poate face mare lucru. Momentan.

Bunul lui prieten oftă greu, uşurat, pentru aşa veste mare...

- În rest, toate-s bune. Isabelle şi Emilie îţi duc dorul. Şi cred că şi Claude. L-am prins, ieri, lungit în iarbă, moţăind la soare.

Ştefan râdea. Cu poftă. Îi fusese dor de râsul ăsta! Îi fusese dor de el... de prietenul lui... Ridică scurt din umeri:

- Iar eu sunt în pragul divorţului. Dar sunt fericit. Sunt îndrăgostit, de fapt...

Râsul îngheţă. Ochii verzi erau măriţi de uimire... El se delecta cu uimirea şi aştepta, răbdător, să audă "întrebarea cea mare"...

Ştefan

Deci Isamu era în pragul divorţului! Şi nu-i păsa - era fericit pentru că era îndrăgostit...

- ... Nu te cred.

- Poţi să mă crezi.

- Nu. Nu te cred şi pace! Nu pot să cred că îţi laşi rândunica să zboare!

- E îngrozită de mine.

- Nu. Fei-Yen nu poate fi îngrozită de tine.

- Ba este. Pentru că ştie ce i se poate întâmpla, dacă eu decid să nu-i mai asigur protecţia.

- Nu te poţi despărţi de ea!

- M-am despărţit deja de ea!

- După atâţia ani!

- După atâţia ani, da, suntem despărţiţi. După atâtea zeci de ani.

Corect! Zeci de ani! Şi buni, şi răi...

- Am înbătrânit amândoi. Liwei s-a mutat, are viaţa lui... Ea a rămas singură. Şi nu vrea să fie singură - dar s-a hotărât deja să nu-mi ceară mie să stau cu ea. Încă mai poate fi fericită; încă mai poate avea o viaţă. Îşi doreşte o căsnicie normală. Iar eu o să-i asigur toate condiţiile ca să obţină ceea ce îşi doreşte.

- Tu îţi iei concediu imediat.

- L-aş lua degeaba; ea nu mă mai vrea pe mine. Vrea divorţul - şi e îngrozită de mine şi reacţia mea. Dar e foarte determinată să obţină ceea ce vrea. A pornit deja pe drumul ei; şi eu merg pe drumul meu, care nu e nici măcar paralel cu drumul ei...

- ... Tot nu pot să cred!

- E în casa de vacanţă. Cu el. Şi nu e "o scăpare", sau "o situaţie de criză"; locuieşte acolo cu ea. "Face naveta" uneori, că el are pacienţi la Cannes...

Fei-Yen se cuplase cu... un medic?

- Iar Liwei ştie.

Dacă îi spusese şi băiatului, era clar - Fei-Yen încerca din toate puterile să scape de Isamu...

- Ştie cine sunt şi ce informaţii pot să obţin. Şi totuşi, s-a mutat acolo cu el. Eu sunt în pragul divorţului. Dar să ştii că sunt extrem de fericit pentru asta.

- ... Nici nu ştiu ce să zic!

- N-ai ce să zici. Poate doar să mă încurajezi...

- Atunci, eu zic să-ţi vezi de drumul tău - şi să nu renunţi la planurile tale.

- N-am să renunţ nici la planuri, nici la ea. Adică, în fine - la ea încă nu ştiu dacă să renunţ sau nu.

Cum adică? Isamu începu să râdă:

- Sunt în plină post-adolescenţă. Trec prin post-îndoială, prin post-temeri, prin post-griji... Mă întreb, din nou, dacă mă iubeşte sau doar se preface...

Hm...

- Liwei m-a vizitat de câteva ori, din martie încoace. Şi mi-a spus că mă găseşte schimbat în bine.

- Şi eu te găsesc schimbat în bine. Ai un aer... ferm. Eşti sigur pe tine. Şi ai aşa, un fel de strălucire specială...

"Vezi? Ţi-am spus eu!" Isamu era îndrăgostit lulea...

- Ea ştie cu ce te ocupi?

- Ea e acum jos, în living.

Ha? Cum?

- Se pregăteşte să preia paza turnului.

Cum-cum? Să preia paza turnului? Cine, Biyu? Adică... Adică Biyu chiar era "aleasa"? Wow! Chinezul lui începu să râdă:

- Când i-am arătat poze cu ea, Liwei a fluierat admirativ şi mi-a spus "Bravo, tată"! Şi nici nu-ţi imaginezi cât de ciudat m-am simţit!

- Oo, ba îmi imaginez cu uşurinţă cât de ciudat te-ai simţit!

- Liwei e nerăbdător s-o cunoască oficial. Dar eu ezit; aşa că amân un pic momentul ăsta.

- De ce?

- Fiindcă nu mi-am răspuns la întrebarea "renunţi la ea sau nu?"...

- ... De ce-ai renunţa la ea?!

- Ca să iasă din firma de bodyguarzi, trebuie să-şi plătească şcolarizarea. Nu-i mult; vreo patru-cinci milioane de dolari.

Aha...

- Şi cum nu eu am urcat la mansardă, ci ea a coborât la etajul unu, o să amân puţin luarea deciziei. Plănuiesc o cină romantică... cu picături...

Clătină încet capul:

- Nu cred că e bine să faci asta.

- De ce? Ea bănuieşte deja că-i plănuiesc un interogatoriu!

- Nu e bine să apelezi la chestiile astea. Omoară misterul şi plăcerea relaţiei. Trebuie să ai încredere în ea, dacă o vrei pe ea.

- Am încredere în ea. Şi-o s-o interoghez, tocmai ca să-mi confirm că nu-mi înşeală încrederea.

Era foarte hotărât s-o drogheze pe fata aia - şi să smulgă de la ea ori un "te iubesc", ori un "da, te plac un pic"... Schimbă subiectul:

- ... Léon a intrat pe mâna lui Diamant - care s-a ocupat de el un piculeţ... Probabil că o să vină şi el la conac. Aş putea să ţi-o trimit la Cannes, dacă vine Meili aici. Şi atunci poţi spune că ai toate condiţiile să faci testul...

Isamu aprobă - şi oftă:

- Ai vorbit cu prinţesa?

- Nu.

- Şi nu vorbeşti?

- Nu înainte de a redeveni fata mea - cea pe care-o ştiu eu. Acum e bolnavă. Aştept să se vindece!

- Ana spunea ceva despre Thomas...

Aprobă scurt, simţind că era un pic descusut...

- ... A greşit încrezându-se în ei. Atâta tot. Eu unul, care mă ştii bine cum sunt, nu-i găsesc altă vină. Iar rahatul ăla cu picăturile a fost strict "capodopera" ăluia.

- Nu trebuia să se încreadă într-un bărbat cunoscut la autostop.

- N-avea de unde să

- Nici curvele mele nu-şi bun baza în clienţii agăţaţi la autostop.

- Curvele tale sunt maestre în mirosit problemele.

- Iar fiică-mea e maestră în şmecherie. Şi-a dus-o nenorocitul ăla de nas cum a vrut el mai bine! A şcolit-o o săptămână întreagă! Chiar atât de cretină e, să nu-şi dea seama că dragostea nu se manifestă în toate poziţiile şi pe toate mobilele?

Tăcere...

- De ce n-a vorbit cu mă-sa? De ce nu i-a zis mă-sii ce-a făcut cu Alex? Mă-sa i-a spus de mii de ori: vrei să faci ceva, vii şi-mi spui mie. Şi te-ajut, ca să iasă cum vrei tu să iasă. De ce n-a avut încredere în mă-sa care-a făcut-o şi-a crescut-o şi-a ocrotit-o toată viaţa ei?

- Pentru că e adolescentă?

- Pentru că i s-a urcat la cap şi adolescenţa, şi gândul că ea e prinţesă şi poate să facă tot ce vrea ea fără să păţească vreodată ceva rău? Pentru că i-a văzut pe toţi posternaţi la picioarele ei? Pentru că banii şi statutul social i s-au urcat la cap şi i-au luat minţile?

Tăcere...

- ... Până nu mă conving eu că i-a coborât nasul şi i-a revenit mintea la cap, n-am ce să vorbesc cu ea.

- Dacă ai vorbi cu ea, poate că şi-ar reveni mai repede.

- Toate marile succese se clădesc încet, în timp. În plus, Thomas trebuie s-o ierte şi să şi-o apropie. Îi e mult mai uşor să o facă dacă ea stă locului şi pleacă nasul.

- Înţeleg...

- ... Mă doare sufletul s-o ştiu acolo. Dar m-ar durea sufletul mult mai rău dacă aş şti că a trecut prin toate nenorocirile astea degeaba - că n-a învăţat nimic din ele.

- A învăţat deja tot ceea ce trebuia să înveţe.

- Te rog să nu mai încerci s-o ajuţi.

Isamu ridică un index:

- Nu încerc să o ajut; îţi amintesc

- Încerci să mă convingi că nu e atât de vinovată cum o văd eu.

- Îţi amintesc doar că e un copil. Iar copiii fac greşeli toată viaţa lor.

- Liwei a făcut greşeli de-astea?

- Liwei... Liwei e băiatul meu. Şi atât. În afară de certitudinea asta, de faptul că e student la o facultate bună şi că şi-a făcut o logodnică, nu cred că pot să spun şi altceva despre el. Ştii care-i chestia? Eu v-am văzut pe voi doi - tu şi Florentina. Ea e fata ta - sută la sută, deschis şi sincer şi necondiţionat. Liwei, deşi e băiatul meu, parcă nu-i băiatul meu...

- Apropo - când vă întâlniţi?

- ... Când mă întâlnesc cu Liwei?

- Da; când vă întâlniţi oficial. Când i-o prezinţi şi lui.

- După ce-o să ştiu sigur în ce direcţie mă îndrept. Şi dacă merge şi ea cu mine.

- Am înţeles. Îmi pare rău că n-ai venit ieri dimineaţă; i-ai fi prins pe Jada, Aidin şi Adana.

- Alţi copii chinuiţi...

Chinezul lui era îngrozitor - ţinea el musai să discute despre copii! Adică despre Florentina! Ţinea el musai să-i mai spele din păcate! Ei bine, n-o să-l lase să facă asta. O să-l indispună chiar acum:

- Cheng a mai spus ceva despre Trésor?

- Da. A spus că Fang nu a apreciat imaginile cu maţele ăluia pe lampă; aşa că datele concrete apropo de ceea ce se întâmplă cu Trésor rămân încuiate la Nisa. Dar planul Anei are succes. Au început să moară. Am văzut un anunţ de mică publicitate dintr-un ziar din Letonia. A murit sora unuia dintre mercenari. Au şofat două ore ca să se întâlnească cu schimbul lui - şi să poată el să plece la înmormântare.

- Deci mătuşa mea nu şi-a pierdut talentul...

- Exact. În plus, ceea ce face e într-un fel meritat; aşa că "se prinde", cum se zice...

Nu-şi imaginase că Isamu ajunsese atât de priceput într-ale vrăjilor, blestemelor şi ghicitului...

- Apropo - ţie ce ţi-a spus? Florentina rămâne cu Thomas?

Apucă joystick-ul şi porni spre uşă:

- A spus că Trésor se întoarce înainte de sfârşitul anului. Hai să mănânci cu mine.

Iar dacă mai deschidea gura pe tema aia, zău că o să-l trimită la Cannes! O să-l roage frumos să se ducă la vilă şi să stea acolo! Şi-o să i-o dea şi pe Biyu - să plece amândoi şi să-l lase-n pace! Că şi chinezoaica era şmecheră şi trăgea uneori de ordine ca de elastic! Să nu-şi închipuie că nu ştia; că stătea în scaunul lui cu roţi şi habar n-avea ce se-ntâmpla în jurul lui!

Isamu nu mai scotea nici un cuvânt. Îl urma, tăcut. Simţise chinezul lui că exagerase...

Florentina

Aştepta, ascunsă în spatele perdelei. Isamu venea spre turn. Adică spre chinezoaica de lângă uşa turnului. Vedea pe chipul lui bucuria revederii, nerăbdarea de-a vorbi cu ea, gesturile un pic stângace - tocmai dăduse să bage mâna-n buzunar şi renunţase...

- Bună.

- Bună.

- Ce faci? La muncă?

- Da; la muncă.

- Şi eu tot la muncă...

Râdeau amândoi... Dialogul se purta în franceză şi era de umplutură - nici el, nici ea nu prea ştiau ce altceva să spună...

Erau îndrăgostiţi. Amândoi. După cum spusese şi Biyu - fericirea era reciprocă. Ea îl cunoştea bine pe Isamu. Îl văzuse zi de zi, 15 ani de zile. Şi era pentru prima oară când îl văzuse uşor fâstâcit. Era pentru prima oară când... Nu; îl mai văzuse strălucind aşa. Fei-Yen îl făcuse să strălucească aşa în public, de câteva ori. Nu prea multe... Iar în condiţiile în care Isamu şi Biyu se văzuseră şi jos, în living, în urmă cu nu mai mult de două ore...

Se aşează pe şezlong. Era singură. Thomas nu venea la ea... că n-avea de ce, de vreme ce nu era încă ora prânzului... Oare la prânz, când o să-i aducă tava, o să-l vadă strălucind aşa? Sincer, se îndoia. Ei aveau un drum lung de străbătut, înainte să ajungă să fie aşa - fericiţi şi un pic stângaci... El fusese puţin stângaci, cândva; dar ea nu pricepuse. Şi se dusese în Aurari şi-i spusese lui Alex că vorbise cu tatăl ei, că îi spusese că are pe cineva...

Când se gândea la lucrurile pe care le făcuse anul ăsta, trăgea concluzia că nu era chiar atât de inteligentă cum se crezuse ea. Şi nici foarte înţeleaptă nu era. Nici foarte şmecheră... de vreme ce un recuperator din Craiova îşi bătuse joc de ea cum îi venise la îndemână şi-i luase şi banii şi-o şi filmase...

O să stea mult timp aici. Avea mult de muncă la ea însăşi. N-o să fie de acord să iasă de aici înainte să fie complet vindecată! Pentru că Thomas nu se va apropia de ea aici, în "locul de detenţie". El o iubea sincer; el nu putea amesteca pedeapsa cu viitorul...

Intraseră în turn. Nu-i auzea vorbind. Presupunea că vorbeau "din priviri", aşa ca părinţii ei...

Isamu

Coborî şi strânse mâna lui Claude:

- Bine te-am găsit!

- Bine-ai revenit! Aşa de repede?

Aprobă şi se grăbi spre glasvand:

- Da. Avem mult de lucru.

- Evident! Ştefan cum se simte?

- E bine. Foarte bine chiar. Azi s-a ridicat şi a mers sprijinit de doctor.

- Oho! E foarte bine!

- Da. La sfârşitul toamnei, se-ntoarce şi el. Regina a fost cuminte?

Claude râdea şi aproba... Intră în vilă.

- Bună ziua.

- Bună, Isabelle.
- Vă aduc prânzul?

Negă şi porni spre femeia care-l aştepta la baza scării. Se simţea ciudat; îl aşteptase ea pe el, aşa că se simţea ciudat. Avea senzaţia că i se dădea mai multă importanţă decât ar fi trebuit, sau... În fine!

- Bine-ai venit!
- Bine te-am găsit!
- Cum a fost şedinţa?
- Instructivă. Şi productivă.

Ochii căprui îl priviră întrebător, aşa că scoase din buzunarul hainei lista:

- Poftim.

Ana încerca să urce şi să citească în acelaşi timp - şi nu prea reuşea, pentru că numele de pe listă erau "uriaşe"... Decise s-o lămurească:

- Regele mi-a spus să-ţi dau lista asta, pe care tu s-o transmiţi în Aurari. Pentru planul tău.
- ... Pentru planul meu?
- Planul ăla cu "fă-i să sufere"...

Ana se opri cu două trepte înaintea etajului unu. Recitea lista cu mult mai multă atenţie... O împinse el mai departe:

- A spus că săgeţile îşi ating mai repede ţinta atunci când ţinta capătă un nume. Şi-o imagine, adaug eu... care am poze cu toţi...

Regina aprobă şi se grăbi să intre în birou. Acum i se părea preocupată. Sigur, nu se aşteptase ca Ştefan să o ajute cu planul ei! Uitase, probabil, că erau împreună "şi la bine, şi la rău" şi se secondau unul pe celălalt! Dar probabil că Ştefan fusese reticent apropo de planul ei; şi-atunci se explica...

Era sigur că regina semnase deja tot ce-i lăsase de semnat. Aşa că se vor ocupa chiar acum de lista scrisă de Ştefan. Toţi erau mari. Vreo trei erau prietenii lui Gabriel; el mai obţinuse de la Cheng încă cinci nume, mult mai "apropiate" de mercenarii care-o însoţeau acum pe Trésor. Şi mai erau şi vreo patru duşmani ai lui *Mister P*. Iar dacă asta va ajuta la eliberarea micuţei, da - o s-o facă! O să pună poze lângă nume şi-o să le trimită în Aurari! Ca să salveze odată copilul ăla nevinovat! Toate stagnau, din teamă ca dementii să nu-i facă cumva ceva...

Florentina

Yala se descuia din nou. Era cina ei. Venise mai devreme azi. Sau aşa i se părea ei...

Nu se grăbea să-l întâmpine. Ascunsă după perdea, îl pândea pe tati al ei. Ştia, simţea că şi el o pândea, de după perdeaua dormitorului. Se întreba cum să facă să-l împace...

- Bună.
- Bună.
- Ţi-am adus orez cu lapte.

OK... Cina sfârşi în locul prânzului; iar el o privi cu ochi amuzaţi:

- Ce-i? Îl spionezi?
- E mult spus. Sperasem să-l zăresc măcar o secundă. Mi-e dor de el...

Thomas oftă greu... Oftă şi ea:

- Mi-a fost aşa de dor de el! După accident, nu l-am mai văzut aproape deloc! Iar el nu m-a chemat, atunci când s-a trezit...

"Şi a contribuit şi asta la tâmpenia din capul meu, la senzaţia că nu mă iubeşte nimeni şi că nu sunt fata lui...

- Eu zic să mănânci pe pervaz. Că am o presimţire. Şi-o să-l vezi azi, dacă presimţirea mea se adevereşte.

Dacă zicea el... Şi-aşa nu-i era foame! Probabil că o să mai stea la geam. Când se aprindea lumina în dormitor, se vedea binişor înăuntru...

- ... Crezi că e cazul să-i spun că ai vrea să vorbeşti cu el?

Nu-nu! Negă şi se grăbi să se aşeze pe şezlong:

- Nu.
- Deşi e momentul ideal pentru o discuţie...
- Nu sunt pregătită pentru asta.
- Păcat...

Şi se aşeza lângă ea... la o distanţă confortabilă de ea...

- E foarte vesel, după ce a mers de dimineaţă. Ar fi momentul ideal...
- ... Nu mă simt în stare să vorbesc despre ceea ce s-a întâmplat.
- Nu cred că dl Ştefan ar deschide discuţia despre trecut. Nu e genul care se cramponează în studierea istoriei...

Ba era - dar nu-l anunţa şi pe Thomas chestia asta. Totuşi, n-o să-l contrazică. N-avea nici o dispoziţie să polemizeze...

Era linişte. Nu mai spuneau nimic. Între ei erau cel puţin 20 de centimetri de şezlong. El n-o lua de mână... Şi nici nu pleca, semn că aştepta ceva sau...

- ... Mama e plecată?
- Da.
- ... Ştii cumva când se întoarce?
- Joi dimineaţa - asta dacă nu intervine ceva care să-i strice socotelile...

Şi iar nu mai aveau nimic de zis...

Ea una ar fi vrut să-l gonească. Să-l scutească de sarcina de-a avea grijă de ea, să-l cruţe de momentul ăsta tensionat şi rece... Să-l scutească de ceea ce părea a fi corvoada lui - să îngrijească o femeie de care încerca să se ţină departe. Era evidentă dorinţa lui de-a nu sta lângă ea. Avea sentimentul că ştia deja de ce Thomas încerca să n-o atingă, să nu-i stea-n preajmă... Ştia de ce tăcea. Nu prea avea ce spune. Despre sentimente, poate că nu mai era cazul să vorbească. Poate că nu mai erau sentimente pentru ea în sufletul lui. Poate că nici despre viitor nu era cazul să vorbească... Şi-atunci, ce să vorbească? Iar dacă n-aveau nici măcar ce să vorbească, de ce mai venea el cu mâncarea? De ce n-o trimitea pe Biyu? De ce urca el? Ca să-i dea un fals sentiment de apropiere de el? Ca să nu-i dea motiv să se-arunce-n cap pe asfalt? Cine ştie...

Thomas se ridică:

- Păi, mă duc şi eu; că poate mă cheamă, şi-ţi îndeplinim dorinţa!

Aprobă cu capul - şi-şi aminti că n-avea rost să-l mai învenineze cu problemele ei, aşa că îl privi drept:

- Noapte bună.
- Noapte bună.

Şi pleca, grăbit... mulţumit, probabil, că nu mai trebuise să-şi lipească obrazul de obrazul ei... pe care-l pălmuiseră nenorociţii ăia, cu gestul ăla de "bravo"...

Poate că, totuşi, n-o să rămână cu el. Poate că depărtarea dintre ei era prea mare acum. Poate că se lăsase purtat de euforia revenirii ei la conac şi de acceptul lui în preajma ei. Şi, încet-încet, cuvintele părinţilor lui şi propria raţiune îl sfătuiseră să nu se avânte berbeceşte; să se mai gândească, să mai cântărească... să se mai uite-n jur, că poate vedea o franţuzoaică normală, cu viaţă normală... cu trecut normal...

Probabil că ea şi Thomas vor rămâne doar amici. Nişte amici reci, care zâmbeau de complezenţă şi încercau să nu se întâlnească foarte des...

Sami

Ieşi din camera lui şi se grăbi să ciocăne la uşa dormitorului.

- Intră, Sami.

Ia uite-l! Se conformă, zâmbind:

- De unde ştiai că eu sunt?
- Am auzit uşa şi senzorul.

Serios? Auzise uşa? Uşa aia care nu foşnea şi nu scârţâia? Interesant... Ştefan oftă greu:

- O să încep prin a-ţi spune că nu vreau să ne certăm.

Aoleu! Da' ce se întâmplase?

- Dar nici n-am să renunţ la planul meu; aşa că o să te rog să mă ajuţi din nou să mă ridic.

Acum? La nouă seara? După ce se ridicase azi de patru ori - şi era frânt de oboseală? Ştefan se trăgea încet spre marginea patului:

- Ajută-mă să mă ridic şi să cobor. Te rog!

- În primul rând, unde vrei să te duci?
- Până în curte.

În curte! Hai, că era prea mult deja! Negă scurt:

- E un drum prea lung iar tu eşti obosit. Ieşim mâine în curte.
- Trebuie să ieşim azi.
- De ce?
- Pentru că trebuie să exersez.
- Ştefane, eu te rog să fii realist. Eşti obosit. Ai exersat destul azi. Hai s-o lăsăm pe mâine.
- Mâine, Ana mea pleacă în turneu. Iar joi vine aici. Şi am ambiţia să mă găsească stând pe picioarele mele.

Nu, nu era bine deloc; el clătina capul, Ştefan se oprea pe marginea patului...

- Trebuie să exersez - ca să mă pun odată pe picioare şi să n-o mai văd plecând la afaceri.
- Exersăm mâine cât vrei tu.
- Mâine, o să stau mai mult lângă laptop. Dacă se întâmplă ceva, dacă are vreo întrebare, trebuie să-i răspund repede. Ajută-mă să mă ridic acum.

N-o să-l ajute să se ridice. Îi pregătea pastilele de seară; îl vedea, cu coada ochiului, trăgându-se spre dreapta - spre ornamentul patului. Aştepta; îl aştepta să se apuce de ornamentul ăla, să încerce să se ridice şi să cadă. Şi să-şi spargă capul şi să-şi învineţească obrazul. Ca să se-nveţe minte - ca să înveţe să asculte de oamenii pe care-i angaja ca să aibă grijă de el.

- ... Dacă mă ridic acum, indiferent cât de greu îmi e azi, mâine îmi va fi mai uşor - fiindcă m-am ridicat şi azi.

El foşnea cu medicamentele, Ştefan apuca ornamentul cu ambele mâini... Şi ia uite că se ridicase un pic... Un pic doar - căzuse înapoi pe salteaua patului. Se abţinea cu greu să nu-i spună "ţi-am zis eu"...

- Trebuie să mă ridic din nou. Şi din nou. Şi din nou. Pentru că vreau şi trebuie să mă ridic. Ca să-mi revin odată. Dacă mă ajuţi, bine; dacă nu, să ştii că de data asta n-am să mă mai opresc! Indiferent cum se va termina şi unde mă voi prăbuşi!

Prea bine! Zâmbi slab:

- N-ai să te prăbuşeşti. Aşteaptă - îl chem imediat pe Thomas.

Butona telefonul şi se gândea cum să i-o coacă... Ce şi cum să spună ca să-l mai domolească un pic, să-l facă să fie mai ascultător şi mai înţelegător...

- Da.
- Te rog frumos, ia-l pe Toni şi veniţi sus.
- Imediat.

Închise şi mută trusa medicală de lângă pat, lângă uşă. Ştefan nu spunea nimic; îl privea şi nu scotea un sunet! Evident, dl conte pricepuse că, după părerea lui de medic cu experienţă, trusa aia chiar putea fi necesară azi...

Avea sentimentul că "avansase". De când venise aici, "avansase" şi el. Începuse să capete aptitudini asemănătoare cu ale lor. Începuse să gândească "în felul lor". Da, trusa era grea şi inutilă iar el era obosit; dar cărarea ei la un metru în spatele lui Ştefan îi va face un bine. În caz că se întâmpla ceva, avea trusa la el. Dacă nu se întâmpla nimic, Ştefan o să simtă că era mai întremat şi mai determinat decât îl credea medicul - şi-o să-i crească mult moralul şi încrederea în el însuşi. Şi motivaţia pentru exerciţiile de mâine. Erau mai multe plusuri decât minusuri în aritmetica aia, aşa că or să iasă până-n curte...

Uşa se deschise din nou; Toni întrebă, precaut:

- M-ai chemat?

Se grăbi să răspundă el - şi să aducă o geacă din şifonier:

- Da. Voi îl sprijiniţi pe Ştefan, eu car trusa medicală.
- ... Dar unde mergem?
- În curte.

"La ora asta? Eşti nebun?" Ochii lui Toni urlau a neîncredere, dar gura zâmbea şi capul aproba...

Hai - să-l ridice şi să meargă la plimbare! Hai, că atmosfera era minunată seara!

Ştefan le dădu mâinile; şi nu se lăsă luat de subţiori. Se ambiţiona să se ridice doar aşa, tras de mâini! Hm - or să se-ntoarcă repede! Era obosit şi-şi consuma bruma de energie pe ridicarea în picioare...

Ba uite că se ridicase relativ uşor, doar ţinânduse de mâinile lor... Porni încet în urma lor:

- Ah, să nu uit! Thomas, cred că mâine o să avem nevoie de cârjele din beci.
- Sigur! Le scot în seara asta.

Ştefan nu spunea nimic - semn nu că era uimit, ci că fusese uimit dar îi plăcea ideea...

Avea senzaţia că bărbatul din faţa lui mergea puţin mai bine, puţin mai ferm...

Florentina

Nu-i venea să creadă! Nu se clintea de la geam - nu putea să se mişte! După ce-l văzuse pe tati al ei mergând încet pe hol, între Thomas şi Toni, nu mai reuşise să redevină stăpână pe propriile reacţii. Stătea deci la geam şi-l aştepta să treacă înapoi - că trebuia să se-ntoarcă la culcare, nu? Tot pe-acolo o să treacă...

Mişcarea din stânga îi atrase atenţia; întoarse involuntar capul, curioasă...

Oftă greu - tati al ei ieşise la plimbare. Ţinut de Thomas şi Toni, urmat de Sami şi trusa de prim-ajutor, tati al ei traversa încet curtea. Se duceau spre grădina cu pitici? Sau ocoleau curtea? Dacă ar fi ocolit-o, ar fi trebuit să treacă pe lângă turn... Şi poate că tati al ei nu voia să se apropie aşa de mult de ea, şi de-asta evita zona din capătul conacului...

Nu mai conta. Da, era supărat pe ea. Da, era foarte posibil să nu fie iertată niciodată. Dar tot ceea ce conta era ca tati al ei să se facă bine. Să se simtă tot mai bine şi să se facă bine şi să redevină regele mândru şi drept şi iute...

Se repezi la masă, luă bolul şi lingura şi reveni la geam. Mânca orez cu lapte, blestema semiîntunericul destul de negru şi încerca să-i zărească paşii, să înţeleagă cât de sigur era pe propriile picioare...

18 august 2020 - marţi

Ana-Maria

Urcă pe bancheta din spate iar Claude închise portiera. Bun! Tocmai plecase în turneu...

Dormise destul de rău; mai mult se răsucise şi se căznise să caşte, ca să reuşească să adoarmă mai repede. Se dezobişnuise de patul ăsta. În plus, nu primise nici o veste de la soţul ei. N-o sunase, nu se văzuseră... Iar mintea ei oscila între dormitorul conacului, turn şi căsuţa din Aurari. Nu se putea gândi la nici una dintre încăperile alea, pentru că mintea ei se întreba de ce nu intra şi camera lui Philippe în "oscilarea" aia...

Ştefan avea dreptate - era obosită. Devenise nerăbdătoare. Abia aştepta să-i vândă pe fraţi, ca să scape de ei de pe cap! Şi abia aştepta ca tanti Perla "să dea în lucru" fişierul voluminos pe care i-l trimisese aseară pe mail-ul lui Diamant! Abia aştepta să moară ăia, ca să-şi revadă nepoţica acasă, ca să se liniştească şi cumnata ei... Să se liniştească şi ea...

Zbura direct la Bergamo. Lucia o aştepta deja. Trebuia să semneze pentru o parte din cazinouri şi să facă plăţile. Ca să facă plăţile, trebuia să vândă aurul. Multă agitaţie, multe drumuri, multe măsuri de prevedere - că era o sumă consistentă chiar şi pentru ea, care, vorba aia, nu clipea mai altfel când scria înlănţuiri lungi de numere...

De la Lucia, trecea pe la Vlatko. Stătea acolo două ore şi apoi zbura la Imre. Ei doi erau teme uşoare - se uita pe hârtii, afla ce construiseră, ce dăduseră în folosinţă, semna ce era de semnat, lua cifrele şi le băga în geanta laptopului. Şi apoi ateriza la Volgograd, cândva în jurul orei opt seara. Zbura în contra ceasului, aşa că toate or să i se pară grăbite un pic. Dacă ateriza la opt, la opt şi-un sfert intra în crâşmă. Şi se apuca de semnat pe la nouă. În general, Gabriel stătuse la birou atunci când venise ea, chiar şi atunci când ea nu avusese nimic de făcut cu el. Stătuse de paznic - îşi spusese ea pe atunci. Dar acum, cu noile informaţii, realiza că prezenţa lui Gabriel în preajma ei avea cu totul alte motivaţii... Începând cu supravegherea ei atentă şi până la supravegherea atentă a lui Andrei - mezinul mai coleric, mai repezit, răzbunător din fire...

Ce ciudat! Ajunsese să-şi dorească prezenţa lui Gabriel în biroul ei! Foarte, foarte ciudate evenimentele prezente...

O să încerce să fie împăciuitoare. O să se îndoape cu calmante şi-o să-şi amintească, clipă de clipă, că fraţii Donichioiu erau periculoşi - şi încercau, zilele astea, să scape de "cartoful fierbinte" pe nume Trésor. Răpiseră fetiţa cu gândul că vor avea un mega-avantaj pentru planul lor; constataseră, sâmbătă dimineaţa, că aveau în mâini un dezavantaj uriaş, extrem de periculos...

Piao se aşează lângă ea:

- Decolăm în cinci minute, maximum.

Aprobă şi lăsă capul pe scaun:

- Mă simt ca o barză nehotărâtă...

Chinezul râdea şi nu prea...

Era obosită. Se simţea slăbită. Se simţea anchilozată şi ridată şi plictisitoare şi confuză rău...

Rebeca

Soţul ei era foarte binedispus. Îi mersese bine azi - încheiase o afacere care-i arunca graficul spre cer la propriu! Oare se revigorau afacerile? Sau era o şmecherie a fraţilor Donichioiu, menită să le obţină un avantaj asupra lui Diamant? Încerca să-şi ascundă gândul ăla; încerca să-şi spună că era maniaco-depresivă şi-o să facă inutil pareză...

- Hai să-ţi spun ce ispravă am făcut eu săptămâna trecută!

Aprobă - mai bine să vorbească el...

- Am înscris-o pe Agata la liceu.

Aha! Aprobă din nou...

- La Neculce. În Bucureşti.

Poftim? Îşi scotea fata din Aurari şi-o lăsa să facă liceul în Bucureşti? Lângă depravatele de Bucureşti? O luase razna?

- A fost dorinţa ei. Spune că, probabil, n-o să se avânte să facă o facultate; dar liceul vrea să-l aprofundeze serios.

- Şi se mută în Bucureşti?

- Nu; face naveta.

Aha! Bun! Se liniştise ca prin minune... Diamant se aplecă spre microfonaşul din carcasa laptopului şi şopti:

- Are un curtezan care învaţă la Neculce...

Cum-cum? Curtezan? Cine, Agata? Asta chiar i se părea o chestie imposibilă!

- Eşti sigur?

- Da.

- ... Păi de unde până unde cunoaşte ea băieţi care învaţă la Neculce?

- De pe la petreceri... De pe la plimbări prin Mall...

Mm - ameţise deja! Lăsă baltă diplomaţia:

- Diamante, vorbeşte clar! De unde până unde se cunoaşte fata cu băieţi din Bucureşti? Şi de ce zâmbeşti aşa?! Tu îl ştii pe băiatu' ăla?

- Da. Îl ştiu. Şi e un băiat de toată isprava.

Aşa-i venea să-l înjure straşnic... că trăgea de timp şi o ţinea-n suspans şi nu-şi dădea seama că o înfuria rău...

- Îl mai ţii tu minte pe Nicuşor Racovici? Aurarul unde ne-am făcut noi inelele?

Nicuşor? Sigur că-l ţinea minte! În fiecare an, Ştefan petrecea o săptămână de concediu cu Nicuşor auraru', nevastă-sa şi... Victor? Soţul ei chicotea:

- Mai nou, Agata e Sufletu' lu' Grasu. Şi-am auzit că s-a dus nebunu' peste ei într-o seară şi-a pus pistolu' la capu' băiatului şi i-a pus în vedere unele lucruri...

Pe bune?

- Şi, când a dus-o pe Agata să-şi schimbe garderoba pentru liceu, i-a băgat pe amândoi în cabina de probă...

"Tu eşti nebun? Ăla ţi-a pupat şi ţi-a pipăit fata iar tu rânjeşti complice la cameră?"

- Tu ce zici de chestia asta?

- Zic că ai înnebunit!

- De ce? Mie-mi surâde ideea să mă încuscresc cu Nicuşor...

- Diamante, câţi anişori are fata?

- Paişpe.

- Şi nu-i cam prea devreme pentru chestia asta?

- Nu.

Ete la el! Devenise brusc serios! Da' ce mare chestie spusese? Adică ei i se părea extrem de devreme pentru chestia aia cu Victor! Dar, sigur, nu era fata ei... Adică, în momente de-astea de maximă importanţă, Agata era "fata lu' tata şi-atât". Diamant decidea. În fine...

- ... După ce s-a întâmplat ce s-a întâmplat cu Florentina şi Alex, mi-am dat seama că liniştea şi ordinea şi legile din Aurari sunt înşelătoare. Oamenii de aici funcţionează după reguli foarte bine creionate; dar jumătate din ei ies zilnic din orăşel. Şi se-ntorc "contaminaţi"... Unii mai mult, alţii mai puţin... Nu e vina lor - a tinerilor. E vina noastră, a celor care nu observăm cât de repede cresc copiii şi se transformă în adolescenţi...

Aici avea el dreptate - ce mai! Copiii vedeau viaţa de după gard, auzeau concepţiile celorlalţi şi începeau să-şi pună întrebări apropo de utilitatea şi oportunitatea legilor din Aurari. Era normal să fie aşa - erau inteligenţi, făceau şcoală serioasă...

- Când a izbucnit scandalul cu Florentina şi i-a injectat Piao pe amândoi, Alex a povestit multe amănunte. Printre altele, a povestit că în ultima sâmbătă petrecută împreună, la petrecerea din orăşel, i s-a părut că Florentina se hotărâse să se despartă cu el. Şi de-asta a decis

să vină cu inelul imediat cum Ana a venit în Aurari. M-am dus la arhivă, am scos înregistrarea camerelor de supraveghere şi-am văzut-o toată. Cel mai frumos şi mai pasional dans al lor a fost *Kana Jambe*. Strofa unu: *Din dragoste pentru tine / Las tot şi fugim în lume*. Atunci m-am dezmeticit. Nu vreau să-mi fugă fata de-acasă. Tu ştii cum e dragostea; în orice moment poa' să ţi se pară ceva şi să intri la bănuieli şi să nu mai mănânci, să nu mai dormi nopţile, să furi maşina lu' tata şi să sari gardu' şi să te duci să-l prinzi cu ailaltă... Şi aşa mai departe.

- Ai dreptate. Pentru ca ei să facă cum vrei tu, trebuie să faci şi tu, uneori, cum vor ei.

- Exact. Ei vor să-şi petreacă pauzele împreună. Şi, probabil, or să vrea uneori să meargă la plimbare printr-un parc, după ore. Nu văd de ce m-aş opune... Mai ales că pe mine socoteala asta mă scuteşte de unele discuţii stânjenitoare cu taţii veniţi în peţit. Dacă o vede toată lumea cu Victor, cred că viitorul ei e limpede...

- Foarte limpede. Şi? Ea ce ţi-a spus despre el?

- Despre Victor? Absolut nimic. Ceea ce ştiu, mi-a spus Grasu. După ce l-am speriat bine, desigur... Şi l-am transformat din tată în mamă...

Poftim?

- I-am spus că Agata are un singur tată; pe mine. Da' el poa' să fie mama - că nu mă supăr!

Daa, şi-i şi imagina pe toţi trei...

- Am aflat de la Grasu că Victor ăsta e îndrăgostit lulea de Agata mea. Iar Nicuşor e foarte fericit de chestia asta. Ştii că îl iubeşte enorm, mai ales după ce i-a murit fetiţa...

Aproba cu capul, ca să-l îndemne să vorbească el; mintea ei îi juca o festă urâtă rău. Mintea ei lua fotografia lui Trésor, o îmbătrânea cu încă 10 ani şi "încerca s-o mărite". Din păcate, anturajul pe care îl aşeza mintea ei în jurul comorii lor era format din oameni ai străzii. Din păcate, mintea ei nu o poziţiona alături de un tânăr salariat. Din păcate, mintea ei n-o introducea şi pe ea în decorul acelei imagini. Ea nu era la nunta fetei ei... A comorii ei...

Zâmbea şi dădea tâmp din cap. Nu mai înţelegea un cuvânt. Dacă Diamant i-ar fi spus să vină în Aurari, că i-a cumpărat o pereche de brontozauri, ea ar fi aprobat ideea...

Ana-Maria

Îşi luă geanta, parcurse coridorul îngust şi se grăbi să coboare scara. Amândoi fraţii rânjeau cu amabilitate:

- Bine-ai venit!

- Bine v-am găsit!

Andrei îi pupă mâna; iar ea făcu un gest... nou pentru serviciile de spionaj ruse: îl îmbrăţişă cu graţie şi-l bătu uşurel cu palma pe spate, oftând din tot sufletul. Iar el se grăbi să spună ceea ce credea el că e oportun să spună:

- Stai liniştită.

Cu alte cuvinte, să nu-şi facă griji - că, dacă n-a fost să fie, n-a fost şi gata! Iar viaţa merge înainte, planul lui de a-şi întemeia o familie mergea înainte, el nu-i purta ranchiună Florentinei... Se desprinse din îmbrăţişare:

- Îmi pare nespus de rău!

- Ţi-am spus, stai liniştită.

Piruetă şi îmbrăţişare şi pentru Gabriel:

- Am avut un şoc când am aflat...

Gabriel era mai obiectiv - prefera să tacă, de vreme ce nu ştia despre ce era vorba! Iar ea aştepta, el aştepta... Prea bine! Îi dădu drumul şi reveni la ţinuta dreaptă. Şi îi luă pe amândoi de braţ:

- Îmi dau cu uşurinţă seama prin ce treceţi voi. Pentru că îmi dau seama ce aş simţi eu dacă aş afla că a murit tata. Chiar şi aşa, în situaţia în care sunt eu cu tatăl meu.

Andrei se repezi să răspundă el:

- Noi să ştii că ne cam aşteptam să păţească ceva. În ultimii doi ani a exagerat mult; şi degeaba i-am dat noi sfaturi - ştii că n-asculta de nimeni niciodată...

Aprobă cu capul şi urcă în limuzina blindată. Parcă presimţiseră discuţia - veniseră cu o maşină îndeajuns de mare ca să-ncapă toţi în ea! Aştepta; îl privea lung pe bărbatul de pe scaunul din faţă... Vasilii era împietrit - nu se mişca, nu clipea, nu scotea un sunet... Să-i spună "Bună, Vasilii", pe tonul ăla tăios pe care-l ştia ea? Să-l facă să sară-n sus, panicat, şi să-şi caute cuvintele?... Şi să-l câştige de inamic? Mai bine nu! Îl bătuse, turnase apă rece pe el - parcă era de-ajuns...

Porniseră spre firmă.

Gabriel şi Andrei stăteau în faţa ei; Piao se aşezase lângă ea. Mai era un loc în stânga, în spatele şoferului; dar era liber. Şoferul era atent la drum; Vasilii tot nu se clintise... Se întinse şi apăsă butonul care ridica peretele dintre ei şi cabina din faţă. Şi oftă greu - din nou:

- Mihai cum se simte?

- El e mai afectat. Ce-i drept, el a fost mai aproape de tata. Era normal să-l afecteze...

"Nu e normal să vorbeşti tu aşa despre ei doi!" Andrei tocmai dăduse cu mucii-n fasole... Se grăbi să depăşească momentul:

- Din fericire, acum a primit foarte-foarte multe sarcini. Şi e foarte-foarte ocupat. Cred că nu prea mai are timp să se gândească...

Gabriel tăcea mâlc; Andrei era cel cu limbariţă:

- Acum chiar că e prins până peste cap! Până-şi găseşte un executiv, trebuie să facă munca amândurora! Am senzaţia că nu prea se descurcă în postura de şef. Tata avea obiceiul să ordone fără să dea explicaţii; şi nu-i împărtăşea întotdeauna informaţiile pe care le avea el. Aici are Mihai o problemă - trebuie să ia decizii fără să aibă toate informaţiile.

- O să le aibă, în curând. Într-adevăr, are nevoie de un executiv. Dacă vreţi părerea mea, cred că are nevoie de vreo patru executivi...

- Numai el ştie cât de bine se descurcă cu noile sarcini; că şi-o angaja patru sau opt, asta e treaba lui...

- V-a contactat?

Gabriel sări ca ars:

- Ce te face să crezi că ne-ar fi contactat?

- Nimic. Doar v-am întrebat dacă v-a contactat.

- Nu, nu ne-a contactat. Şi nici n-o să ne contacteze. Facem parte din socoteli separate.

- Dar sângele apă nu se face. Aşa că întrebarea

- În cazul nostru, sângele n-are nici un cuvânt de spus.

Ridică un pic sprânceana la el:

- Şi ce te-nfurii aşa?

Contrar aşteptărilor ei, Gabriel nu se calmă, ci "explodă":

- Bineînţeles că mă înfurii! Acu' ce faci - ne bănuieşti de trădare?

- Dacă te bănuiam de trădare, nu mai veneam la tine. Îmi ţineam viaţa departe de tine.

- Eu văd că ai venit special ca să mă-ntrebi dacă am de gând să trec în tabăra lu' frati-miu!

- Am venit să discut cu voi şi să semnez actele.

- Mihai şi afacerile lui şi problemele din familia noastră nu sunt o temă de discuţie cu noi!

Serios?! Mârâi printre dinţi:

- Viaţa sentimentală a fetei mele a fost pentru tine un subiect de discuţie cu mine, atunci când ai avut tu interes...

Andrei întoarse imediat capul spre fratele lui mai mare. Care o fixa pe ea cu privirea furioasă şi nu mai comenta... Decise "să spargă buba" - şi să accelereze puţin lucrurile:

- Regele mi-a spus să deschid discuţia asta. Tocmai pentru că are planuri mari cu voi. Vrea să ştie dacă să se mai gândească la ele sau nu; că, dacă v-a contactat Mihai, nu mai are rost să se gândească la ele.

- Nu ştiu cum ne vede regele tău pe noi doi. Poate îi părem tupeişti; poate îi părem nebuni, sau tâmpiţi, sau hămesiţi după un ban în plus. Poate chiar suntem aşa cum ne vede el! Dar îţi spun un lucru - şi să faci bine să i-l spui şi lui! Nu suntem trădători! Nu suntem nişte şobolani care fug întotdeauna la cel care are mai multă bunăstare sau mai multă mâncare! Şi nu părăsim corabia - nici când navighează pe

ape calme, nici când stă să se scufunde! Aşa să-i spui!

- O să-i spun. Deci - Mihai v-a contactat?

Capul brunet se răsuci scurt - iar fratele cel mare îşi direcţionă furia asupra geamului. Şi nu mai spuse nimic. Hm - îl scosese din sărite... Interesant! Se întoarse spre Andrei:

- V-a contactat?

Gabriel ţâşni de pe canapea - şi se opri la câţiva centimetri de faţa ei:

- Încetează odată!

- Dă-mi un răspuns, ca să pot să trec la întrebarea următoare!

Se înfruntau din priviri. Se sfidau. Ea îşi ascundea cu multă măiestrie groaza - strângea gentuţa cu degetele şi-l înfrunta şi simţea că era de-ajuns ca bărbatul din faţa ei să-i altoiască un cap în gură ca s-o facă KO... Că avea pregătire militară, se antrena în permanenţă şi era plin de draci în clipele astea...

Andrei rosti ceva în rusă, pe un ton calm, şi-şi trase fratele înapoi pe banchetă...

... Se simţea din nou în siguranţă - şi asta nu era bine, fiindcă o să înceapă să tremure şi să plângă! Întoarse privirea spre geam:

- O să-i spun că nu am primit răspuns la întrebarea lui.

- Ţi-am răspuns la începutul discuţiei: nu, nu ne-a contactat şi nici n-o să ne contacteze, pentru că facem parte din socoteli diferite.

Corect! Mai auzise o dată cuvintele asta, aşa că era ea foarte obosită... şi făcuse o prostioară insistând cu întrebarea... şi înfuriindu-l, de data asta, pe fratele violent... Aprobă, cu privirea aţintită pe geam:

- Aşa e. Mi-ai răspuns. Îmi cer scuze pentru insistenţa nejustificată.

- Nu trebuie să-ţi ceri scuze. Eu îmi cer scuze pentru răbufnirea mai mult decât exagerată...

"Da, bine, lasă!" Aşa-şi dorea să plece odată de-aici - şi abia aterizase...

- ... Am avut senzaţia că insişti cu un scop.

"Hai, lasă!" Prefera să tacă şi să se uite pe geam. Erau undeva în centru; deci, nu mai era mult şi ajungeau la birou...

- ... Ştefan e familist - aşa că s-a gândit în primul rând la familie. Ştiu că, în mintea lui, Mihai ne putea suna, să ne ofere postul de consilieri - sau poate chiar de coproprietari. Noi, însă, nu suntem o familie. El şi tata a fost o familie; iar noi doi suntem o altă familie. Fiecare cu treaba lui. Şi el gândeşte la fel; nu ne-a sunat, nu ne-a vizitat, nu ne-a invitat la înmormântare... N-a încercat să o pună pe mama să ne vorbească despre reîntregirea familiei...

"Daa, bineînţeles că voi nu ştiţi şmecheria aia cu cartelele noi-nouţe..."

- ... În ultimul timp, am avut senzaţia că încercaţi să ne dezlipiţi de concern.

- Ar trebui să fim proşti, să încercăm să dezlipim de concern o bucată care funcţionează bine.

- Îmi pare rău că îţi zic; dar de aici, de unde stăm noi, cam aşa s-a văzut...

Piao deschise prompt geanta laptopului şi scoase hârtia scrisă de Ştefan - aia cu cele câteva idei de afaceri "100% garantate" -, pe care-o întinse spre Gabriel. Care nu schiţă nici un gest... Hârtia se mută spre Andrei - care se grăbi s-o ia! Hm - ăştia doi lucrau în tandem şi erau complementari! Se înfuriau cu rândul, acţionau cu rândul... Ce porcărie!

- ... Te-am speriat?

- Nu.

- Eu cred că te-am speriat. Te rog să mă ierţi.

- Nu m-ai speriat.

Că doar nu era proastă, să recunoască cinstit că udase canapeaua limuzinei...

Le mai pregătise o întrebare - una legată de Trésor. Dar nu o va rosti. Presimţea că, simţindu-se cu musca pe căciulă, Gabriel cântărea chiar acum oportunitatea anunţului că "localizaseră comoara"...

Mergeau la birou, semna actele lui Andrei şi se retrăgea la hotel. O să-i expedieze pe amândoi la casele lor; că ea era foarte bine păzită, n-avea nevoie de ei în livingul penthouse-ului. Nu va reuşi să-i gonească; în schimb, insistenţa ei de a-i depărta de ea le va arăta că lucrurile se schimbaseră un pic...

Ştia planul lui Ştefan. Îl găsea foarte curajos - aşa ca regele ei. Dar era şi foarte periculos. După planul lui Ştefan, balaurul bicefal trebuia dezlipit şi lipit incredibil de repede. Ca să n-apuce să se dezmeticească şi să se împotrivească mutării. Zbătându-se, balaurul îi putea răni - fie cu Trésor, fie cu Rebeca, fie cu Diamant, sau cu Florentina... Sau, cine ştie...

Planul lui nu-i prea plăcea. Da, şi ea voia să scape de ăia doi; dar ea nu i-ar fi "dezlipit şi lipit"; ea i-ar fi lichidat. Ce-i în mână, nu-i pe gard! Ce-a plecat spre groapă, nu se mai întoarce să lovească şi să rănească! Dar Ştefan scuturase capul - nu fusese de acord cu planul ei. Aşa că iat-o în Rusia, pe post de poştaş - că le adusese lista aia cu afaceri 100% garantate...

Abia aştepta să plece. Câte ore trebuia să mai stea aici? Limuzina încetinea, se oprea lângă bordura din faţa clădirii de birouri...

Florentina

Tati al ei ieşise iar în curte. Tot după cină. Mergea mult mai bine; se vedeau progresele cu ohiul liber... Pesemne că exersase toată ziua...

Thomas era în continuare prietenul ei. Şi amicul şi confidentul ei. Aşa credea el! Ea una nu credea la fel. Ea nu-l mai putea privi ca pe un prieten. Ea se ataşase sufleteşte de el - nu mai putea fi altceva decât iubita lui, sau soţia lui. Degeaba era el prietenos şi-şi juca rolul de dinaintea lui 9 martie; ea nu mai putea fi aceeaşi...

Oare îi era scârbă de ea?

Îl privea lung pe tânărul din stânga tatălui ei şi se întreba... în ce măsură el ar fi putut fi dispus... să încerce măcar să uite ce aflase... sau văzuse... Grea întrebare! Nu întrezărea răspunsul la ea! Încerca din răsputeri să întrezărească un răspuns negativ; că nu era foarte sigură că voia să supravieţuiască revenirii la relaţia de amiciţie dinainte! Dacă el, care i se potrivea atât de bine, care era practic completarea ei... Dacă el nu...

un somn fără vise...

---

19 august 2020 - miercuri

Ana-Maria

Coborî din limuzină şi se grăbi spre scara avionului. Abia aştepta să plece! Vizita asta în Rusia semănase foarte mult cu prima ei vizită în Rusia. Nu putuse să doarmă; nu se odihnise absolut deloc. Se răsucise şi se foise şi-avusese mâncărici când pe picioare, când pe mâini, când pe nas... O să doarmă pe rupte în avion! Imediat cum decolau, se culca - şi să nu-ndrăznească s-o trezească vreunul, că jar mâncau! Inclusiv Piao! Cât era el de drăguţ şi înţelegător şi cuminte - dacă va îndrăzni s-o trezească...

Gabriel încerca să zâmbească optimist:

- Când mai vii pe la noi?

- Când mă chemaţi.

De ce simţea că el încearcă din greu să fie amabil şi prietenos, dar ea nu găseşte decât răspunsuri scurte pentru el? Oare pentru că aşa era?

- Sper să revii repede.

Aprobă cu capul şi renunţă la toate "formulele de politeţe" - apucă balustrada scării:

- Vorbim.

- Vorbim.

Urca liniştită - era Piao în capătul scării, cu pistolul pregătit...

Bun! Era în avion! Repede, să se lege cu centura şi să plece odată de-aici! Piao o urma... Gata. Hai - decolau?

- ... Mi se pare mie, sau eşti foarte grăbită?

- Sunt. Abia aştept să decolăm şi să mă culc.

- Mi-am dat seama că n-ai dormit toată noaptea. Te-am tot auzit foşnind...

Îi zâmbea cu graţie, mulţumită că nu folosea cuvinte nepotrivite pe teritoriul Rusiei... Chinezul îi înţelesese gândul - şi zâmbea:

- De aici zburăm direct la Luka. Două ore la el, după care pornim spre Alexander - partea austriacă. Iar diseară ajungem în Valladolid. Dacă vrei, ne oprim acolo - şi mergem în Portugalia mâine.

- Nu; mergem la noapte. Mâine, vreau să ajung la conac cât de repede se poate.

Chinezul arbora un rânjet vesel...

- Mi-e foarte dor de el! Poţi să mă acuzi pentru asta?

- Dar cine te acuză?!

- Nimeni; simt eu nevoia să mă scuz pentru aşa maraton grăbit...

- Nu te mai scuza - şi mie îmi place la conac. E o atmosferă foarte plăcută. E un aer de normalitate normală...

Avionul rula din ce în ce mai repede... Şopti:

- Fang e în China?

- Da. Şi-a prelungit vizita. Cum l-au prins, cum l-au invitat toţi la discuţii! Ceea ce s-a vrut a fi o scurtă vizită discretă s-a transformat într-o şedinţă perpetuă...

Îi venea să-l întrebe dacă tema principală a şedinţei era Ştefan; dar ştia că soţul ei nu era aşa o persoană extrem de importantă, să acapareze chiar toate şedinţele mari şi mici... Avionul se înălţa uşor... Simţea un gol în stomac - aşa ca atunci, la prima vizită...

Oare ce mai făcea Perla? Oare continua cu planul lor? Trebuia s-o sune, când ajungea la Luka, şi s-o întrebe. Că, dacă o lăsase mai moale, nu era în regulă! Strica toată şmecheria planului ei! Ăia trebuiau să ştie "de la ce li se trage"; iar dacă suferinţele alea veneau în hopuri, băgau sământa îndoielii în minţile mai neîncrezătoare. Şi nu era bine deloc! O s-o sune...

Gata - că nu mai rezista! Desfăcu centura şi se ridică:

- Mă duc să mă culc! N-are decât să mă amendeze - da' nu mai pot!

Piao nu zicea nimic. O înţelegea chinezul ei, care împărţise livingul penthouse-ului şi insomnia cu Gabriel şi probabil că plănuia şi el

Florentina

Venea cu prânzul. Părea vesel; adică păşea vesel. Philippe cânta o melodie veselă; o melodie complicată. Probabil că Jiao se simţea tare mândră, văzând că munca ei dădea asemenea roade...

Îl privea lung... Îi vedea paşii veseli, graba...

Azi o să-i zică. Azi o să deschidă discuţia aia cu el. Chit că mânca bătaie - măcar să ştie o treabă! Măcar să ştie "cum stă"! Nu mai suporta prietenia lui! Era tare dulce, tare sufletist şi săritor - dar pe ea ajutorul lui o făcea să sufere! Şi nu voia să sufere! Nu din cauza lui! Suferinţa lui era altfel decât celelalte suferinţe; când venea vorba de el, o durea sufletul...

Yala se descuia... paşii urcau...

- Bună!

- Bună.

Îl aşteptase lângă geam. Între ei doi era practic tot diametrul turnului, plus niscai obstacole - şezlongul, masa... Ochii negri o priviră lung... Thomas porni spre masă:

- "Ai dat mai tare"?

- ... Poftim?

- Ai dat concertul mai tare? Adică stai lângă geam ca să auzi mai bine cum cântă Philippe?

- Nu.

N-o mai privea. Părea foarte concentrat la tăvi; schimba tăvile. Şi vedea în gesturile lui stropul de stângăcie pe care-l avea, de obicei, atunci când presimţea un moment tensionat pe care nu prea ştia cum să-l gestioneze. Se grăbi să facă un pas spre el şi să continue:

- Te-am aşteptat.

- Ţi-a fost foame!

- Nu neapărat.

Gata - terminase cu tăvile. Acum o privea din nou:

- Nu ţi-a fost foame? N-a ajuns până la tine adierea de ciorbiţă de perişoare cu smântână?

- Ba da. Dar nu te-am aşteptat de dragul ciorbiţei.

Îl văzu făcând un pas în spate - spre scări. Mai făcu un pas în faţă - şi "atacă":

- Te-am aşteptat pentru că voiam să te întreb ceva.

Thomas făcu încă un pas în spate:

- ... OK...

- Ţi-e scârbă de mine?

O secundă... două... Tânărul din faţa ei şopti:

- Explică-te. Imediat.

- Mi-ai spus cândva că ai muri bucuros pentru mine. Iar acum, după ce m-am întors cum m-am întors din România, faci eforturi mari să redevii amicul meu cel de demult. Şi voiam să te întreb... Voiam să te întreb ce vrei. Fiindcă te porţi cu mine de parcă, după ce ai văzut filmările din apartament, ţi s-a făcut scârbă de mine.

Tava cu prânzul sfârşi pe pervaz:

- Deci tu crezi că mi-e scârbă de tine.

- Da. Cred că, iniţial, ai vrut să fim împreună. Iar discuţia cu ai mei ţi-a dat speranţe. Dar, de când m-am întors, cred că te-ai mai gândit - şi te-ai răzgândit.

Hei!

Clipi o singură dată - se simţi apucată de umeri şi smulsă la propriu de pe podea! Hei! Fu izbită de peretele turnului! Au! Fu apucată strașnic de păr! Au! Fu sărutată dureros de tare... Îmbrăţişată dureros de tare, sărutată, mângâiată şi explorată şi săltată scurt şi luată pe sus...

În doar... trei secunde, Thomas traversase turnul, o apucase de umeri, o smulsese practic de la podea, o izbise bine de peretele turnului, îi imobilizase capul şi-o sărutase. De parcă încercase s-o înghită toată-odată - sau să-i mănânce buzele... sau... Sau doar să le sărute dintr-o dată, să nu scape nici un milimetru...

Îl luase de gât. Instinctiv. Când o apucase pur şi simplu de fund şi-o săltase, se apucase de el. Şi-acum o imobilizase practic la perete - o ţinea bine acolo, "să nu scape", şi o explora cu rapiditatea cu care bancul de piranha din memoria ei devorase halca aia mare de carne, în documentarul de pe Discovery...

Nu era foarte sigură că o cheamă Florentina. Era foarte posibil s-o cheme altcumva; şi cum el nu-i şoptea numele, parcă nu prea mai ştia...

Oo, Doamne! O sărutase pe gât! Au! O muşca de gât! Gata - acum s-a terminat cu joaca!

Îi prinse capul în palme şi-l sărută ea - cu toate intenţiile posibile! Şi se simţi dezlipită de perete. Bun! Bine că nu-i dăduse drumul! Bine că n-o respingea! Bine că voia şi el! O ţinea bine-bine de tot; ea strângea bine picioarele - şi-şi prindea labele picioarelor una de cealaltă, să nu-l scape... Să nu cumva să-i scape bărbatul ăsta incredibil, pe care ea îl crezuse cam stângaci şi emotiv, dar care se dovedea a fi wow...

Se răsucea cu ea cu tot, semn că porneau spre şezlong... Şi-or să-l rupă, în următoarele două-trei minute - că mai mult de-atât nu-şi dădea ei însăşi, şi sigur o să leşine-n braţele lui...

Se apleca încet cu tot cu ea... şi o aşeza pe salteaua şezlongului... şi se lungea peste ea... Măiculiţă, mamă! Acu' o să se dărâme turnu'! Ei or să-l dărâme! Din temelii or să-l rupă! Daa!

... Stop - se oprise. N-o mai pupa, n-o mai explora, nu mai... Deschise încetişor un ochi - mai mult ca să se asigure că voise el să se oprească, nu-l oprise Biyu sau... Ochii negri erau serioşi; Thomas se scutură uşurel stânga-dreapta:

- Ce zici - mi-e scârbă de tine?

Oo, nu! Categoric, nu! O voia toată, chiar acum! Simţea foarte bine "dorinţa"... Negă deci. Şi oftă şi zâmbi un pic:

- Dacă am

- Dacă te-aş dezbrăca acum, s-ar numi sex. Iar eu nu vreau să fac sex cu tine. Vreau să facem dragoste.

... Categoric, era cu mult mai deştept decât ea... Mult mai înţelept, mult mai obiectiv şi mai cerebral şi mai ancorat în realitate...

- Ca să facem dragoste, trebuie să existe dragoste şi la mine, şi la tine. Iar dragostea se naşte aici...

O împunse uşurel în dreptul inimii... Acolo unde exista deja dragoste - dar el nu ştia asta, semn că nu era ea capabilă să-i arate dragostea ei...

- ... Aici, tu încă mai suferi. Aici încerc eu să intru.

Cioc-cioc - ciocănea uşurel cu indexul pe inima ei! Era un scump! Era un bărbat atât de special...

- Nu aici.

Ia uite-l! Ce obraznic!

- Mai întâi trebuie să reparăm ceea ce a stricat viaţa aici.

Da; acolo unde apăsa el cu degetul era ceva stricat. Un mecanism, un resort, o rotiţă - nu ştia încă ce anume. Dar acel ceva stricat împiedica dragostea ei să iasă - şi să ajungă la el. Şi cum ea putea simţi dragostea lui, dar el nu putea simţi dragostea ei...

- ... Nu putem construi pe o fundaţie stricată. Trebuie întâi s-o reparăm. Ca să iasă treaba bună şi trainică - şi să reziste zeci de ani... în faţa greutăţilor şi-a piedicilor... în faţa duşmanilor... în faţa problemelor... În faţa vieţii.

Aşa era! Trebuiau să facă o fundaţie foarte trainică - şi să construiască încet şi cu grijă, ca să nu greşească. Şi să le reuşească o familie indestructibilă. Aprobă încet cu capul...

Braţele se desprinseră din îmbrăţişare. Îl văzu ridicându-se... Îl auzi luând tava... coborând scările... nici prea repede, nici prea încet... Ce nebunie!

Lăsă capul pe pernă - ce nebunie...

Păi, ce mai putea spune? Mai putea spune ceva? Altceva decât că era o gâsculiţă fără minte, crispată şi "înmorcovită" toată, şi era îndrăgostită lulea? Şi îi era groază să nu-l piardă? Nu prea mai avea altceva de spus...

"Ehei - uite că nu te-ai înşelat! Chiar e jumătatea ta perfectă! Acu', vezi cum dracu faci să-l superi din nou şi să-l faci să sufere..."

Thomas avea dreptate. Înainte de orice, ea trebuia să-şi vindece sufletul. Chiar dacă îl iubea - nu, nu era de ajuns. Până nu se vindeca, nu putea să meargă mai departe. Nu trebuiau să clădească familia lor pe suferinţa prin care trecuse ea. El nu trebuia să sufere din cauza celor întâmplate ei; iar ea nu voia să bage suferinţa de acum în propriul viitor. Aşa cum spusese şi mămica ei - trecutul nu mai putea fi schimbat, dar nu trebuia să rănească viitorul. Ea trebuia mai întâi să lămurească trecutul... Să facă pace cu propriul trecut... Să se împace cu evenimentele, cu propriile dorinţe şi neputinţe şi bucurii şi tristeţi... Trebuia să îngroape totul - şi să le lase în urmă. Până nu-şi descărca sufletul de toate câte i se întâmplaseră, n-avea voie...

O să fie greu. O să fie un proces de durată. Îngroparea trecutului, cu toate cele bune şi cele rele, o să-i ia mult timp. Trebuia să-şi ia de pe suflet greşelile făcute cu Alex, pe cele făcute cu Sebi, trebuia să-şi ia de pe suflet durerea cauzată de ceea ce văzuse că i se întâmplase... Trebuia să se împace cu tati al ei... Trebuia să vorbească, totuşi, cu cea care-i dorea întotdeauna binele - mama ei...

Mai erau multe de pus la punct, înainte ca ea şi Thomas să discute despre sentimente. Chiar dacă ea îşi simţea sufletul inundat de sentimente... toate pentru el...

Ştefan

Luă telefonul "de China" şi-i făcu soţiei lui un apel. Şi se aşeză mai bine pe scaun - că or să aibă de pălăvrăgit...

Piao îi scrisese, pe la cinci, că nu glumise - Ana chiar dormise buştean. Ori de câte ori o sunase, răspunsese chinezul; şi-i spusese că Ana doarme. Într-adevăr, de la un punct încolo începuse să se îngrijoreze; dar vorbise cu Luka şi aflase că nu fusese minţit. Ana făcuse noapte albă în Volgograd; normal că preferase să doarmă în avion! Şi-aşa, ăla era timp mort; în loc să se holbeze la nori, sau să-şi strice ochii jucându-se pe mobil...

Soţia lui îl invita să-i vadă camera. Acceptă invitaţia şi zâmbi:

- Bună seara, somnorici...

Evident, râdea. Şi era atât de frumoasă... Se aplecă spre monitor şi se delectă cu trăsăturile ei:

- Sau, mai bine spus, bună seara - frumoasă din pădurea adormită...

- Bună seara, iubitule. Te-ai supărat?

- Că te-ai odihnit? Nu. Că nu m-am trezit de dimineaţă în braţele tale? Da - asta m-a necăjit un pic...

- Mă tem că nici mâine dimineaţă n-o să poţi beneficia de pernuţă. Dar mâine seară te-adorm eu; şi să vezi tu...

Aproba încet cu capul, zâmbea şi-i privea zâmbetul. Femeia asta avea un zâmbet fermecat. Ori de câte ori îi zâmbea, el pica într-o contemplare de-aia adolescentină rău... Ana îl privea lung... şi, bineînţeles, îi descifra toate gândurile!

- ... Mm - ai un secret. Adică o veste pe care încerci să o transformi în secret.

Aprobă cu capul. "Am o veste şi-un secret; şi ascund secretul după veste, ca să pot să-ţi fac o surpriză..."

- Hai - dă-mi vestea.

- Ia să vedem dacă o ghiceşti...

- ... După zâmbet, parcă zăresc două corniţe ieşind din pletele tale eminesciene. Deci, are legătură cu proiectul tău - ăla nou. Ăla legat de Thomas.

Aprobă cu capul.

- Sunt pe drumul cel bun?

Aprobă din nou.

- Chiar nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat?

- După ce i-a dus prânzul, s-a întors mult mai fericit decât a plecat. Şi mi-a spus că am avut dreptate. Şi că n-a fost nevoie s-o bată.

- Aha! Bun! Chiar mă gândeam că un atare gest n-ar fi o amintire prea plăcută...

- Chiar credeai că o s-o bată?

- Da. E mult prea îndrăgostit de ea, ca să nu încerce absolut

toate variantele... În plus, eşti tatăl ei. Şi i-ai dat deja binecuvântarea. Se uită la tine ca la soare şi te-ascultă ca pe Dumnezeu. Dacă tu i-ai spune "bate-o", chiar ar bate-o!

- Eu nu cred că o s-o poată lovi vreodată.

Soţia lui nu mai insista; o lăsa "să fie ca el", gândindu-se că ştia ea mai bine - dar n-avea rost să intre în polemică... Zâmbi slab:

- Ştii că te iubesc?
- Da. Tu nu ştii cât de mult te iubesc eu!
- Poate că nu ştiu; dar simt...

Iar inundau linia specială a Chinei cu dragoste şi miere şi dulceaţă şi priviri drăgăstoase - băgându-i în şedinţe complexe pe băieţii oblici de la IT...

- Eu zbor la noapte spre Portugalia. Dar nu cred că o să fiu aptă să semnez hârtiile "cu luna-n creştet", cum se spune. Dormitul cu ora nu mi-a adus cine ştie ce beneficii...

- Ştiu. Stai acolo liniştită şi odihneşte-te ca lumea. Şi-aşa - trebuie să-mi dai un pic de timp pentru surpriză! Nu?

- Aa, îţi dai seama că o să-ţi asigur toate condiţiile ca să-ţi reuşească surpriza...

Soţia lui era un înger... Şi-i era aşa de dor de ea... că ar fi stat toată noaptea la masă, cu laptopul în faţa ochilor, şi-ar fi inundat linia Chinei cu dragoste... Dar, ca să-i reuşească surpriza de mâine, trebuia să se antreneze. Şi să-şi conserve energia. Aşa că mângâie uşor ecranul, pe deasupra obrazului ei...

- Noapte bună, iubire.
- Noapte bună, iubire.

Nu se-ndurau să dea log out - nici el, dar nici ea... Ea plănuia, probabil, să-l surprindă cu zeama revoluţionară pe care-o negociase azi cu Piao - şi care îl va face apt pentru iubit fără să rişte să facă infarct sau să leşine. El plănuia momentul surprizei; îl plănuia în birou, unde era spaţiu larg şi putea să se plimbe în voie... Că se antrenase azi toată ziua cu cârjele şi devenise deja maestru... Şi ea nu bănuia nimic, aşa că o să aibă un şoc...

"Nu, nevastă - n-o să te las să-mi citeşti gândurile şi să-mi strici surpriza! O să vezi tu mâine ce ţi-am pregătit!"

Ana oftă greu:

- Pa!
- Pa!

Log out, repede, să n-apuce să-l convingă să-i dea măcar un indiciu... Shut down - că era puturos şi nu se ocupa de afacere, pentru că trebuia să se antreneze cu cârjele...

Apăsă ecranul laptopului - şi abia acum Sami se ridică de la masă:

- Mergem în curte?
- Aş prefera să mergem în birou; că acolo o s-o surprindem.
- OK.

Medicul îi aducea cârjele; el îl aştepta, pentru că încă nu era foarte stăpân pe propriile picioare şi nu voia să cadă... Sami îl ajută să se ridice. Aşeză cârjele, porni spre uşă... şi se opri. Şi îl privi lung - că se uita ciudat la el... Bărbatul în halat alb ridică scurt din umeri:

- Eşti îndrăgostit lulea; iar ea e şi mai şi! Iar pentru mine e foarte plăcut să privesc dragostea. Să mă delectez la propriu cu imaginea ei. Holbatul la voi doi să ştii că e o activitate foarte plăcută pentru mine! M-aş holba ore-n şir...

Ce afurisit era! Ei, poftim! Îl făcuse să roşească! Ce om...

Florentina

Se apropia ora cinei. După cât de foame-i era, aprecia că în următoarele cinci minute va auzi yala...

Nu se mai ridicase de pe şezlong. După ce-o aşezase el acolo şi-i arătase unde voia el să intre, ea nu se mai ridicase. Mâncase prânzul ca puturoasa, "la orizontală"...

Ascultase concertul lui Philippe şi se gândise la toate trăznăile. Şi la toate lucrurile serioase. Tot nu-şi amintise cum îl chema pe autorul "simfoniei" - era ceva spaţial, pur instrumental, iar ea cunoştea foarte bine stilul. Dar nu-şi amintise numele lui. Nici nu-şi bătuse prea mult capul cu asta! Ea se gândise la ale ei - iar muzica o ajutase să se concentreze la ele. Gândise aşa de mult, că se simţea destul de obosită mental şi cam ameţită...

Uneori, mai ales după ce soarele pornise în viteză spre asfinţit, închisese ochii şi-şi amintise de saltea, de el... de săruturi şi de muşcături şi... Şi nu numai! Aşa! Că doar ce se gândea la momentele alea, şi-i şi venea să roşească! Numai la prostii îi stătea mintea! Era o perversă mică...

Serios vorbind, însă, se gândise la toate. Se gândise cât de inteligent era... Cât de înţelept era... Cât de răbdător putea să fie atunci când voia el... Cât de puternic era, atunci când voia el să se impună... Cât de grăbit, de pasional... Şi iar roşise, fir-ar ea să fie de treabă...

Thomas era perfect pentru ea. Iar ea îl voia pe Thomas - atât şi nimic mai mult. Dacă tati al ei ar fi urcat acum în turn şi i-ar fi spus că de-acum şi până la sfârşitul zilelor ei ea nu va primi de la el decât un singur lucru, ea i l-ar fi cerut pe Thomas. Da, era îndrăgostită lulea - şi zău că nu-i displăcea asta... Zău că-l voia pe el! Păi el o iubea! Ea simţea dragostea lui! Şi-atunci, cum să nu-l vrea pe el? Când el era jumătatea ei perfectă, cum să...

Yala se răsucea... Paşii urcau... Ea nu se clintea de-acolo, deşi era posibil ca Thomas să recunoască poziţia pilotei, sau a pernei, şi să-şi dea seama că reacţia lui de azi o ameţise rău...

- ... Bună...
- Bună...

Auzea zgomotul farfuriilor, al tacâmurilor... Se răsuci uşurel spre el şi puse capul pe braţ şi-l privi lung... cu ochi blegi, de bleagă îndrăgostită rău... Parcă-parcă dădea să zâmbească; probabil că se simţea privit şi încerca să n-o lase să se simtă stăpână pe ea însăşi şi pe sentimentele lui... Ochii negri o priviră preţ de-o secundă; Thomas reveni la tavă:

- Ce-i?
- Nimic.

Ştergea masa. Da, ştia că vărsase niţică ciorbiţă pe-acolo şi fusese puturoasă şi nu ştersese... Şi să-i fie ruşine, că ea voia să se mărite cu el - şi-i arăta că era puturoasă şi leneşă şi antitalent... Şi îşi amintise hârtia aia... hârtia cu convorbirea telefonică... cea cu ungurul... cu "nu mă-nsor cu ea nici mort"...

Era bolnavă. Sufletul ei era bolnav. Încă era bolnav. Mintea trecea prin amintiri - iar amintirile alea îi răneau sufletul. Nu, nu se vindecase. Nu încă. Nu se puteau apuca să clădească...

"Important e că te vrea pe tine. Şi încearcă să te ajute să te vindeci. Las' că te vindeci tu! Ştie el ce să facă, să te vindeci repede!"

Zâmbi şi oftă greu, cu ochii la el... Capul brunet se întoarse iar; iar Thomas începu să râdă:

- Serios acum - ce-i?
- Nimic! Pe bune!
- Îmi pari foarte tăcută...
- Sunt obosită.

Şi arătă spre propriul cap - adică gândise mult, aşa că era obosită frântă... Terminase cu masa; acum se ridica, lua tava cu prânzul... şi nu pornea spre scară:

- Sigur nu e nimic?
- Foarte-foarte sigur!
- ... Nu eşti supărată, sau...

Dacă-i spunea acum că e supărată, poate că o să-l vadă lăsând tava şi venind lângă ea. Dar... Dar nu voia să-l mintă. Nu voia nici măcar să-l păcălească cu un inofensiv "ai ceva pe nas"! Aşa că negă cu fermitate:

- Nu.

Ochii negri o iscodeau; ea îi arăta că era bleagă rău - adică îndrăgostită rău...

- ... Zâmbeşti ciudat...

Ridică uşor din umeri - probabil că zâmbea ciudat...

- ... Dl Ştefan vrea să exerseze pentru surpriza de mâine. Dna

Ana se întoarce înainte de prânz, şi...

Aprobă cu capul...

- ... Mă duc să-l ajut.

Aprobă cu capul... Thomas porni spre scară... Ea îl privea lung, bleagă ca un terci cu prea multă apă-n el - sau cu prea puţin mălai în el...

- ... Sigur pot să...?

Să plece? Da, putea. Putea să facă ce vrea el! Ce ştia el că trebuia făcut! El ştia cel mai bine - se convinsese acum de asta! Aprobă... O să se-mpiedice dacă mergea aşa, fără să se uite pe unde calcă... Ajunsese la scări - şi acum chiar era în pericol dacă nu se uita unde păşea... sau nu apuca bine balustrada... Că nu-i era ei de bol şi tacâmuri - da' dacă el aluneca şi se lovea, ea o să facă o criză de nervi de toată frumuseţea...

Gata. Pleca. Păşise pe prima treaptă. Ea era la fel de bleagă... şi deci scăpă un oftat de-ăla izvorât din cele mai adânci şi întunecate cotloane ale sufletului ei îndrăgostit rău...

Thomas se opri. Şi plecă scurt capul într-o parte. În sfârşit, înţelegea şi el ce era cu ea! În sfârşit, îi înţelegea blegeala completă şi complexă... Şi se răsucea, să se-ntoarcă şi să vină la ea... Nu; nu venea. Dar o chema cu degetul. Păi, să se ducă - nu?

Se ridică şi porni spre el. Ea una zâmbea. Ea făcea ceea ce spunea el şi nimic mai mult! El stabilea ce şi cum. Era mult mai inteligent decât ea. Şi mult mai înţelept şi mai priceput într-ale dragostei. Aşa că ea era cuminţică şi nu-i ieşea din cuvânt...

Se opri în faţa lui. Erau cam la aceeaşi înălţime - el coborâse deja o treaptă... El nu prea mai zâmbea... Nici ea nu prea mai zâmbea... că nu era de zâmbit când venea vorba despre dragostea din sufletul ei...

Încerca să-i arate dragostea din sufletul ei - şi avea senzaţia că nu reuşea. Dar nu se dădea bătută! Încerca în continuare! Mai devreme sau mai târziu, chestia aia defectă o să se deblocheze - iar sufletul o să i se deschidă, iar el o să simtă...

Mâna lui se ridică... îi împinse părul peste umăr... Degetele se strecurară uşor pe sub buclele brunete, atingându-i ceafa... Mâna lui o trăgea uşor spre el... Spre umărul lui, de fapt - iar ea nu se împotrivea nicicum, pentru că nu se vindecase încă şi nu voia să clădească pe o fundaţie nesigură...

Îi aşezase obrazul pe obrazul lui. Era...

Era iubită. Spera din tot sufletul ca porcăria aia defectă din sufletul ei să se fi deblocat măcar un pic - şi să simtă şi el căldura imensă din sufletul ei...

Thomas era deja al ei. Ea era toată a lui...

Degetele se retraseră încet... Obrazul se retrase încet... Ochii lui o asigurau că nu se înşelase - iar ceea ce simţise adineauri era dragostea lui...

Thomas coborî o treaptă... Şi încă o treaptă... Cobora cu spatele - şi putea să se împiedice dacă nu era atent... Se apropia, încet, de curbura scării - şi-o să dispară după ea... şi n-o să-l mai revadă până mâine dimineaţa...

Încet, chipul lui redeveni vesel-prietenesc. Iar el îi făcu cu mâna.

"OK. Am înţeles. Te-a chemat tata. Nu-i nimic - nu mă supăr că pleci aşa repede! O să te-ntorci mâine. Şi o să îmi aşezi iar obrazul pe obrazul tău - şi-o să fim împreună din nou."

Îi făcu şi ea cu mâna. Şi gata - plecase Thomas...

Se aşează încet pe treapta aia şi-şi acoperi faţa cu palmele. Era îndrăgostită rău de tot...

20 august 2020 - joi

Diamant

Se privea lung în oglindă. Ochii lui vedeau un bărbat "bine". Freza, obrajii impecabili, cămaşa impecabilă, hamul dublu... Da; era un bărbat "de nota zece". "Copt" şi şmecher şi uns cu toate alifiile. Bun! Hai să plece la treabă acum! Că avea la treabă... mamă-mamă!

Ieşi din baie şi se grăbi să-şi ia cheile şi actele. Coborî scara - trebuia să verifice gazele, ferestrele, apa... Mesageria interfonului, că poate-l sunase nea Dumitru şi n-auzise...

Ei, poftim! Acum piuia soneria! Oare cine plănuise să-i facă o vizită? Descuie şi... Şi-şi stăpâni la timp zâmbetul cu subînţelesuri:

- Ei, salutare!

- Salutare, şefule! Ce faci - te-am deranjat?

- Nu. Mă aranjam, să plec la treabă.

- Aa, deci ai treabă...

Îşi apucă nepotul de umăr şi-l trase înăuntru:

- Ştii bine cum am eu treabă! Că doar ţi-am arătat, nu?

- Mi-ai arătat...

Hm! Puştiul era gânditor! Arătă spre canapea:

- Hai, stai jos!

- Numai dacă promiţi că nu mai scoţi sticla aia cu apă de foc!

- Aa, exclus! Păi nu plec cu maşina?

- Aşa e...

Se aşeză lângă el şi-l privi drept:

- Ia zi-i, maestre! Ce problemă ai?

- Păi, n-am o problemă anume. Mă gândeam că aş mai face o şedinţă de shopping. Nu de alta, dar se apropie 15 septembrie...

- Şi te gândeşti că n-ai o garderobă îndeajuns de extinsă!

- Nu; mă gândeam că nu mai apuc să mă plimb prin magazine! Că mă-ntorc la Cannes - şi adio plimbări!

- ... Aha... Deci vrei să mergi în Bucureşti.

- Da. Mă gândisem la nişte shopping, ţi-am zis... Şi, mai pe seară, poate mergem la dans!

Oo, Doamne! Bufni într-un hohot straşnic de râs şi se ridică:

- Stai aşa! Stai...

Îşi aduse agenda şi pixul şi-o aşeză între ei:

- Fii atent cum se face. Mai întâi şi mai întâi, dai un telefon. La ea. E... nouă jumate. La ora asta, o suni ca s-o întrebi dacă a luat deja micul dejun. Aici e un şpil. Dacă întrebi "Ai luat micul dejun?", ea o să spună că nu; dacă întrebi "Ai luat deja micul dejun?", o să spună da. Indiferent dacă a mâncat sau nu. Când aude "deja", o să ştie că o inviţi la prânz, nu la micul dejun. Deci, tu spui "deja"; ea spune că da. Tu o inviţi la masa de prânz. Ea o să fie imediat de acord şi-o să-ţi dea adresa, să te duci s-o iei. Stabiliţi o oră; în general, ora "de prânz" este doişpe. Iei un bucheţoi de flori, îi apeşi soneria la doişpe şi plecaţi spre masa de prânz la unu jumate. După care, dacă vrei, îi propui o sesiune de shopping; adică o rogi să meargă cu tine şi să te ajute să-ţi cumperi nişte cravate asortate. Ea o să fie imediat de acord. Vă plimbaţi, cumpăraţi, beţi ceva într-un bar - cum crezi tu că e cazul sau nu. Oricum, va trebui să-i cumperi şi ei ceva - orice, nu contează dacă e o rochie sau o agrafă. Să fie ales de tine pentru ea. Şi pe urmă eşti gentleman şi-o duci acasă. Unde te invită iar să intri, la o ultimă cafea. Tu intri orice-ar fi; şi bei cafea, sau nu. Aici e un alt şpil! Dacă ajungeţi la ea pe la cinci, pleci pe la şapte. Dacă însă ajungeţi la şase, comandaţi ceva de mâncare şi pleci la nouă.

Rupse foaia şi i-o puse în faţă:

- Şi-acum, în funcţie de cât de mult îţi place de ea, ştii la ce oră trebuie să ajungi şi la ce oră să pleci. Mă duc să-l sun pe Vali.

- Păi de ce?!

- Păi doar n-o să te duc eu!

- Păi eu aşa mă gândisem...
- Şi merg şi eu la ea în vizită? Sau vă aştept în maşină?

Léon se făcuse vişiniu ca vişina...

- La astfel de chestii mergi singur - doar tu şi paza. Tocmai ca să fie o treabă discretă. Şi cum eşti băiatul lui Ştefan, nu vreun fitecine, te însoţeşte Vali Calu.
- Nuu, mai bine nu.
- Da' de ce, mă?
- Păi are şi el treburile lui! Îţi dai seama că el nu ştie nimic de planurile mele!
- Şi dacă nu ştie, ce?! Improvizează! Se descurcă! De-aia e şef peste toţi - fiindcă e deştept şi ştie să se descurce!
- Diamante, te rog eu mult să nu-l suni!
- Dacă nu-l sun, stai azi în Aurari. Că eu nu te duc până acolo. Nu se face să te ducă unchi-tu în vizită. Hai - sun-o! Şi să nu uiţi să spui "deja"!

Intră în bucătărie şi închise uşa. Şi scoase mobilul, îl găsi repede pe Vali...

- Da, şefule.
- Léon vrea să meargă în Bucureşti.
- Îi pregătesc imediat o suită.
- Una discretă. Că face o vizită.
- ... Am înţeles. În zece minute, să fie gata.
- Vii să-l iei de la mine.
- Da, şefule.

Bun! Apăsă butonul roşu şi încercă să distingă tonul vocii lui Léon de feeria auditivă a reclamei de la televizor... Râdea; răspundea scurt şi râdea. Semn că fusese atent la explicaţiile lui, le pusese în practică iar ea îşi ştia rolul şi replicile. Era de bine... Acum spunea de prânz... Îi propunea deja shopping-ul! Oof! Nu aşa!

Împinse uşa şi-i făcu semn să nu mai vorbească atât de mult. Léon aprobă; apoi ochii verzi reveniră spre pagina de agendă iar prinţul râse:

- Şi-apoi să vedem unde luăm cina - nu?

Aoleu!! Îi făcu iar semn să nu mai spună nimic! El îl privea, râdea şi dădea din cap şi asculta...

- OK. Atunci ne vedem la 11... Bine. Pa!

Gata! Oftă greu:

- Nu trebuia să-i detaliezi tot programul!
- Da' cine zice că trebuie să mă ţin de programul pe care l-am recitat?

Poftim? Adică...

- Am învăţat de la tata să nu spun niciodată programul real la telefon. Ştii tu, din raţiuni de securitate. În orice caz - o să ajung la ea la fără un sfert. Şi cred că mă opresc pe drum şi iau vreo zece pizza şi renunţ la shopping...

Poftiim? Puştiul se ridică şi-i făcu cu ochiul:

- Las' că am o tonă de haine! Şi-aşa, cum le transport la Cannes?! Se prăbuşeşte avionul de-atâta greutate!

Ia uite-l! Ia uite ce şmecher era! Aah! Îi altoi un pumn în umăr:

- Băă!
- Nu da, Diamante! Că, vorba aia - mă ia cu amorţeală tocmai acu'...

... Când crescuse copilul ăsta? Cum crescuse atât de repede? Duminică, îl adusese în Aurari "informat"; în patru zile, Léon crescuse cât alţii în luni bune... Şi se grăbea spre uşă chiar acum:

- Mă duc să mă aranjez.
- OK. Auzi? Fii atent! Îţi dau un pont! Florile le iei din Bucureşti, da?
- Da.
- Să le iei de la florăria de pe Moşilor. Ştii care - aia de lângă atelierul lui Nicuşor. O ştii, da?
- O ştiu.
- Şi dacă n-o ştii, să-i zici lui Vali - şi o ştie el. Acolo se găsesc cele mai mişto flori din tot Bucureştiul!
- Bine, unchiule - am reţinut.

Descuie dar nu deschise uşa. Îl privea lung... Tânărul bufni în râs:

- Stai liniştit, că nu le uit tocmai pe-alea acasă. Şi, dac-o fi să rămân fără, aştept răbdător să cumpere şoferul altele.
- Foarte bine. Încă ceva... Corina e o fată frumoasă. Şi specială. Dar rolul ei e să rămână fata frumoasă şi specială din Bucureşti cu care poţi servi, uneori, o cafea.
- Aa, bineînţeles!
- Aşa să gândeşti cu toate - şi aici, şi în Franţa. Nu uita - tu eşti cine eşti, tatăl tău e cine e iar toate fetiţele până-n şapte anişori au văzut filmul "Cenuşăreasa".
- Ştiu.
- Să nu te laşi ameţit. Şi să nu le pui la suflet. Alea la care ai tu acces sunt foarte talentate în a se strecura în sufletele clienţilor. S-au văzut cazuri de oameni în toată firea care au făcut prostii uriaşe din cauza neatenţiei...
- Am înţeles. Oricum, stai liniştit - că eu nu fac ca Florentina. Eu le dau la verificat! Că eu duc numele familiei mai departe, nu? Din nevasta mea o să iasă următorul Ionescu!

Corect! Léon crescuse mult şi era îngrozitor de deştept şi realist...

- Fugi şi aranjează-te. Vezi - să-ţi pui ceva *casual*! Să nu te-nţoleşti ca pentru prinţesa de Monaco!
- Da-da!

Léon se grăbea spre poartă; el privea lung în urma nepotului lui şi se gândea că ia uite ce repede cresc copiii... Şi-şi amintea de Agata lui şi de Victor al lui Nicuşor... Îşi amintea de Azur şi de blonda aia şi de faptul că băiatul lui nu venea să-i spună ce mai era nou în viaţa lui sentimentală...

Închise uşa şi reveni în living - ia să se urnească şi el odată! Că îl aşteptau băieţii, în Bucureşti; şi, cu cât întârzia mai mult, cu atât mai mare va fi goana pe DN!

Rebeca

Atmosfera din birou era foarte plăcută. Ba chiar putea spune că era "niţel cam prea veselă"! Ştefan era fericit - stătea pe scaunul lui Aleodor şi făcea poante. Adina era la al treilea rând de şerveţele - râdea cu lacrimi şi se ţinea de burtă şi continua poantele şefului cu propriile poante...

Ea nu spunea poante. Ea nu putea râde cu lacrimi. Adică nu-i venea să râdă chiar în halu' ăla. Ea îi asculta şi încerca să facă maşinal lucrurile - fiindcă îi era imposibil să se concentreze la ceea ce scria pe ecran. Aşa că acţiona în consecinţă. Dacă scria "contract", îl trimitea la Ştefan; iar dacă scria "comandă", o printa. Iar dacă scria extras bancar, îl marca necitit şi-l lăsa pentru mai târziu...

Aha! Bancul se opri; Ştefan scoase mobilul din buzunar... şi "înflori în toată splendoarea lui":

- A venit! Haideţi - repede!

Thomas zâmbea şi el:

- Cred că ar trebui să mai aşteptăm cinci minute...
- Nu mai aşteptăm deloc! Hai!

Ştefan voia să se ridice acum - să nu cumva să eşueze frumuseţe de surpriză! Oof! Regele era foarte emoţionat! Încerca să-şi potrivească cârjele alea, iar Thomas încerca să-l sprijine de talie fără să-i stea în cale - şi nu reuşea, pentru că era în faţa lui şi nu în spate...

Capul brunet se ridică; Ştefan şopti:

- Blindata!

Se grăbi să-l contrazică:

- Nu e blindata; e BMW-ul care se duce la poartă.

Că se îndepărta, nu se apropia! Ştefan părea că n-o auzise; şoptea ceva, extrem de încet, doar pentru el... Adina îl privea şi ea - şi îşi mângâia băieţelul şi zâmbea tâmp, ca o turistă ruptă-n coate care vede pentru prima oară piramida lui Keops...

- Haideţi! Repetiţie! Thomas, treci în spatele meu! Repede!

Tânărul se grăbea să-l ocolească. Ştefan era emoţionat; îşi ştergea palmele pe trening, semn că emoţia era uriaşă... Decise să intervină:

- Şefule, eu zic s-o lăşi uşurel.

Aoleu, ce urât se uitase la ea! Ridică fatalist braţele:

- Ai repetat de sute de ori ieri! Ştii bine că-ţi reuşeşte! Şi-ţi reuşesc inclusiv virajele! Nu trebuie decât să faci ceea ce-ai făcut ieri!

Nu, nu va funcţiona aşa. Era la fel de crispat şi emoţionat. Începu să râdă:

- Mai degrabă Thomas ar trebui să fie îngrijorat! Că dacă Ana reacţionează după primul impuls şi sare să te-mbrăţişeze, picaţi amândoi peste el!

Acum era mai bine; Ştefan râdea şi aproba cu capul, imaginându-şi probabil scena. Deşi s-ar putea să fie totuşi mai rău - Thomas era palid ca lămâia şi-şi măsura viitorul socru cu ochi îngrijoraţi...

Ana-Maria

Toni zâmbea. Avea un zâmbet complice; ca şi cum ştia un secret şi nu voia să-l divulge "neam"... Piao zâmbea şi el:

- A fost cel mai rapid turneu din istoria mea de consilier. Mă simt un pic ameţit, un pic buimac...

- Păi, întrucât nu mai plecăm nicăieri zilele astea, o să ne odihnim bine şi pe urmă o să reluăm toate hârtiile. Şi-o să le dăm de cap!

- Cred că aşa va fi. Şi cred că ne apucăm de mâine...

- Aa, bineînţeles că azi am liber...

Râdeau toţi trei... Blindata se opri pe locul ei. Se grăbi să coboare:

- Îţi mulţumesc, Toni.

- E plăcerea mea.

Mm, ce bine era aici, la conac! Era răcoare şi umbră şi aer curat... Trase adânc aer în piept şi închise ochii - era minunat...

- Bună ziua.

- Bună, Luis.

Bărbatul din faţa ei râdea şi-o sorbea din privire!

- Florina v-a pregătit o surpriză.

- Pe care te somez s-o divulgi acum şi aici! Nu mai suport încă un secret! Gata! Vreau să aflu ce surpriză mi-a pregătit Florina!

- Pască.

- Minunat!

- Cu multe-multe stafide...

- Şi mai minunat!

- Şase tăvi a făcut...

Şase tăvi? Pentru ea? Adică... Adică făcuse şase tăvi fiindcă ştiuse că vine ea? Se apucă cu mâinile de burtă şi exclamă, în romanes:

- Doamne fereşte!

- Păi să ştiţi că nu-i chiar aşa de rău! Dl doctor a mâncat deja jumătate de tavă...

Aa... OK! Acum, că îşi amintise de Sami, da - şase tăvi cu pască or să fie de-ajuns. Intră în conac:

- Bine v-am găsit!

Livingul era gol; dar uşa bucătăriei se dădu de perete iar Florina intră cu farfuria:

- Bine-aţi revenit acasă!

O pupă pe obraz şi-i luă farfuria. Şi se aşeză la masă. Mm, era perfectă! Arăta excelent! Ia să verifice ea gustul... Se lăsă pe spătarul scaunului şi-şi compuse o mimică extaziată - chiar era "de concurs"! Emilie s-ar fi învineţit de oftică dacă ar fi gustat-o...

- Deci vă place...

Aproba cu capul şi muşca o bucată cât putea ea de mare... Era pufoasă şi dulce şi bună şi plină de stafide...

- Ai grijă cu deliciul ăla! Eu am mâncat jumătate de tavă şi-am bolit toată noaptea!

Hm! Îi aruncă lui Sami o privire edificatoare:

- N-ai luat pastilă de digestie!

- N-am luat, ce-i drept...

Mesteca greu, că îndesase-n gură ca nemâncata... Sami îi zâmbea înţelegător:

- Tu, de bine-de rău, poţi să ieşi la o plimbare prin curte; şi se mai aşează straturile de brânză. Eu însă n-am avut nici o şansă aseară...

Aprobă... înghiţi... şi întrebă:

- Soţul meu e sus?

- Soţul tău are treabă. Tu nu vezi că şomez?

- Credeam că ai o pauză, cât face el exerciţiile!

- Nu. Nu e sus la aparate.

- Chiuleşte?

- Nu neapărat...

Ei, hai! Lăsă baltă pasca şi se ridică:

- Deci e în birou?

Sami aprobă, ridicându-se şi el. O urma; deducea deci că plănuia s-o roage să-l scoată pe Ştefan din birou, ca să-l poată duce sus, "la teme". Las' că-l scotea ea de-acolo imediat! Se apropia de uşa biroului... Îi auzea vocea - îl auzea dictând ceva... cu cuvinte de afaceri, deci "muncea"... Sami se întinse pe lângă ea, şoptind:

- Ss!

Da, să nu facă zgomot! Să-l surprindă! Medicul apăsă uşor clanţa, împinse uşor uşa...

... Se clătină pe picioare... uşor, să nu facă zgomot...

Florentina

Se aşeză pe şezlong şi-şi acoperi faţa cu palmele. Şi oftă greu, din tot sufletul. Tocmai se-ntorsese mămica ei...

Revenirea mamei ei la conac, adică în mijlocul familiei lor, era întotdeauna un moment de bucurie. Şi ea se bucura - dar doar pentru revenirea ei în bună stare, vie şi nevătămată şi neatinsă. Că fusese în turneu - şi deci trecuse şi prin Rusia. După ce tati al ei refuzase înrudirea cu Andrei Donichioiu, vizitele "pe terenul ăluia" deveniseră foarte periculoase...

Auzise blindata plecând - şi apoi revenind. Ştiuse că ea e. Thomas îi spusese, când îi adusese micul dejun, că tot conacul fierbea şi se pregătea pentru revenirea ei acasă. Încă de-atunci, de când aflase asta, sufletul ei se strânsese un pic...

Se ridicase şi se dusese la geam. Simţise că îi era dor de ea. Voise s-o revadă. Într-un timp, adică pentru mult-mult timp, mămica ei fusese idolul ei - şi încercase din toate puterile să fie aşa ca ea, chiar şi numai ca s-o iubească tati al ei la fel de mult cum o iubea pe ea... Mămica ei era frumoasă. Şi specială. Avea un comportament aparte. Avea gesturi aparte. Şi când păşea, păşea altfel decât ceilalţi oameni. Nu - ea nu reuşise să ajungă aşa ca mămica ei. Ea nu mergea aşa, nu ridica braţele aşa, nu ridica aşa faţa spre soare... Mămica ei era fascinantă. Tot ceea ce însemna "Ana-Maria Ionescu" părea vrăjit. Normal că tati al ei îşi pierdea minţile când o vedea - nu? Mai ales că, în prezenţa lui, ea se comporta altfel...

O văzuse apărând de după conac. Vorbise ceva cu Luis - care şi el fusese "atins" de vraja Anei-Maria Ionescu... O văzuse inspirând aerul curat şi ridicând faţa spre soare... Chiar şi aşa, de la distanţa asta, observase cât de frumoasă era mama ei...

Se bucura mult că o văzuse sănătoasă şi veselă. Nu putea spune, însă, că se bucura că o văzuse. Adică se bucura că se întorsese, dar nu se bucura totuşi că se întorsese...

Oare asta era tot o manifestare a bolii sufletului ei? Probabil că da! Ce alt copil ar fi spus că nu se bucură că-şi vede mama?! Nu?

... Intrase în conac. Cu siguranţă, se dusese glonţ la soţul ei! Care îi pregătise o surpriză minunată - îi spusese Thomas, când îi adusese micul dejun...

Nu voia să plângă. Într-un fel, nu plângea; dar lacrimile îi ieşeau din ochi şi se scurgeau pe obraji şi pe degete. Ana-Maria Ionescu ajunsese la Ştefan Ionescu. Acum erau împreună. Acum, pentru ei doi, omenirea nu mai exista - se aveau unul pe celălalt, aşa că toate celelalte corpuri vii sau moarte din jurul lor deveniseră neinteresante...

Thomas îi spusese, duminică seara, că mama ei va lipsi câteva zile. Şi apoi adăugase că era o ocazie minunată pentru ca ea să vorbească cu tati al ei - şi să încerce să se împace cu el măcar un pic. Dar nu se

simţise în stare să discute nici cu Thomas - darămite cu omul ale cărui speranţe şi aşteptări le călcase în picioare! Şi-acum se întorsese ea... aşa că el o să fie ocupat cu ea... Iar ea, mămica ei, ştia că îşi scăpase fata din încurcătură; şi că fata ei era în siguranţă, în turn. Aşa că se va delecta pe îndelete cu surpriza făcută de soţul ei. Şi se va concentra asupra lui - îl va ajuta să meargă mai departe, să se recupereze mai repede...

Da, se bucura că îi ştia împreună. Se bucura că îi ştia fericiţi. Dar nu putea să nu plângă, ştiind că uitaseră complet de ea... Că timpul trecea pe nesimţite, că sentimentele din sufletele lor se vor estompa în fiecare zi de pedeapsă a ei... Şi apoi va veni luna septembrie... Ea se va întoarce la Cannes, la liceu... Tati al ei va pleca din nou cu afacerile... Mama ei se va ocupa de Philippe, de Léon, poate şi de Rebeca... După ce se va întoarce Trésor, se va ocupa şi de ea...

O să rămână singură... Singură cuc, retrasă în camera ei, cu manualele şi cu gândurile şi cu toate dorinţele care nu i se împliniseră... Şi cu toate speranţele spulberate...

Ana-Maria

Ceea ce vedea acum părea rupt dintr-un vis frumos. Părea încununarea tuturor speranţelor ei! Părea... Adică era...

Adina şi Rebeca erau la birourile lor. Ţăcăneau de zor. Adina ţăcănea cu ochii la Ştefan - care-i dicta ceva despre nişte consultaţii financiare în domeniul construcţiilor. Soţul ei privea covorul; se plimba uşurel prin cameră, sprijinindu-se în cârje, şi-şi storcea mintea ca să producă fraze convingătoare. Thomas se plimba încet în spatele lui. Îl fixa cu privirea. Era foarte serios. Avea sarcina de a-l prinde înainte să se prăbuşească; se concentra deci la silueta din faţa lui, pregătit s-o înhaţe...

Soţul ei se plimba agale prin birou... Îl lăsase în căruciorul cu rotile şi-l găsea plimbându-se singur în cârje...

"Cine te împiedică să te ridici?" - îl întrebase ea luni, înainte să plece spre Cannes. Ştefan aflase răspunsul la întrebarea asta - şi remediase problema. Făcuse el cumva să se ridice...

Sami o împinse uşurel înăuntru... Se conformă - chiar nu se aşteptase la aşa surpriză uriaşă...

Ajunseseră la capătul "traseului". Acum era acum! Ştefan trebuia să se răsucească... Şi nu se răsucea, ci lua o curbă micuţă-micuţă şi se întorcea şi-o vedea...

Soţul ei strălucea. Ea îşi acoperise gura cu palmele şi-l privea - şi îi vedea strălucirea fericită şi...

- ... Bine-ai venit.

Nu putea reacţiona...

- ... După cum vezi, îmbin jobul cu exerciţiile...

Tot nu putea reacţiona... Soţul ei dădu drumul cârjelor. Aoleu! Aoleu, să nu cadă! Soţul ei ridică uşor braţele - iar cârjele căzură pe covor. Aoleu!

... Păi stătea în picioare?... Putea să stea drept fără cârje?

Sami o împinse spre el. Ferm. Aoleu! - vai de capul ei! Aşa se-ntorcea ea acasă, la soţul ei? Se grăbi să-l ia în braţe - şi simţi imediat prezenţa lui Thomas. El îl ţinuse pe Ştefan... El îl ţinea pe Ştefan. Şi nu conta - nu mai conta. Soţul ei era bine. Era foarte bine! O să fie foarte-foarte bine! O să se refacă complet - şi-o să fie exact ca înainte! Şi o să redevină totul exact ca înainte...

O luase în braţe. Nu se sprijinea de ea; o ţinea în braţe. Tot greul pica pe Thomas. Dar, în momentele astea, zău că n-ar fi renunţat pentru nimic în lume la îmbrăţişarea soţului ei...

Ştefan

Era aşa de bine... Aşa de bine... Întotdeauna fusese minunat în braţele ei! Acum, în clipele astea, când ea se ghemuise în braţele lui, se simţea... el însuşi. Drept şi puternic şi cap al familiei lor. Deşi îl ţinea Thomas ca să nu se prăbuşească, simţea că o ocroteşte pe regina lui. Şi se simţea ridicat din nou spre soare. Era, din nou, el însuşi...

Mişcarea îi atrase atenţia. Sami îi arăta spre canapea. Adică să nu facă excese... că cine ştie ce se întâmpla şi pica pe covor şi strica tot momentul şi toată bucuria! Corect! O sărută pe păr:

- Hai să ne aşezăm.

Ana aprobă repede şi se strecură sub braţul lui. Ha! Doar nu-şi închipuia că o să-l sprijine ea! Nu-nu!

- Dă-le-ncoa!

Primi cârjele exact ca la repetiţie - ca un cowboy "servit" din spate cu propriile arme. Apucă mânerele şi porni spre canapea. Ana începu să râdă:

- Tot nu-mi vine să cred că mergi singur!

- Iar dacă mai întârziai câteva zile, mă găseai în baston!

- Te rog, nu exagera!

- Nu exagerez deloc! Ai avut dreptate cu întrebarea ta. M-am gândit la chestia aia. Şi am aflat răspunsul. Şi am luat măsuri - i-am pus piticului scoci peste gură şi m-am ridicat.

Soţia lui râdea. Era minunată - strălucea şi era superbă...

- Dacă nu vă supăraţi...

Thomas? Da' ce-i venise? De ce să se supere?

- Ce-i?

- ... De dimineaţă, Florentina mi-a părut tristă.

Aoleu! Da' de ce?

- Era un pic cam palidă...

Doar nu se îmbolnăvise! Ce - dormise cu geamurile deschise şi răcise?

- A răcit?

- Nu. Mi s-a părut un pic... resemnată. Şi mă tem să nu pice într-o depresie.

Păi cum să pice în depresie? Nu fusese super-fericită aseară? Nu venise el în dormitor şi-i spusese că Florentina părea fericită - mai ales după ce-şi lipeau obrajii şi-i transmitea dragostea lui?

Ana pocni din degete. Hei! Ce era gestul ăsta?... Şi de ce Piao se conforma la gestul ei şi-i aducea ţigările şi bricheta? De unde până unde dezvoltase soţia lui gesturi cu valoare de ordin?

- Voiam să vă rog...

Thomas tăcu, aşteptând probabil reacţia lor...

Se-ntâmpla ceva ciudat azi! Ana devenise şefă - una de-aia cu ţigara-n colţul gurii. Modul ăla de şefie fusese al lui - nu al ei! Ea zâmbea, rostea "te rog frumos" şi obţinea tot ceea ce el nu obţinea cu ordinele lui! Iar starea Florentinei se deteriorase literalmente peste noapte! Ce se întâmpla? Ce era asta?

Thomas o privea pe Ana:

- Îmi permiteţi să o scot la plimbare în curte?

Aa... Chiar şi el simţea greutatea tăcerii Anei... Tânărul continuă:

- Doar cinci minute - nu mai mult! Sunt sigur că aerul curat o să-i facă bine!

Haai - asta era o prostie gigantică! Turnul era plin de geamuri - iar ea le ţinea deschise chiar şi atunci când ar fi trebuit să le închidă! Ce se-ntâmpla cu băiatul ăsta?

Ana oftă scurt:

- Dacă tu crezi că e cazul, bine. Eu n-am nimic împotrivă. Tu ce zici?

Şi îl privea pe el şi parcă-l ruga să-i facă lui Thomas pe plac şi să aprobe plimbarea... Thomas îl privea şi el, plin de speranţă şi de teamă - ştia că o minţise pe Ana şi ştia că lui nu-i plăcea nicicum minciuna... nici chiar în numele iubirii, sau spre binele amândurora...

- Poţi s-o scoţi o jumătate de oră. Dar doar în curte.

Tânărul aprobă, abţinându-se cu greu să nu izbucnească în chiote fericite... Ridică un deget:

- Vezi! S-o ţii bine de mână! Nu care cumva să-ţi scape!

Gata - ginerele lui bufnise în râs! Şi, evident, se controlase imediat - încercase să redevină serios, dar toţi râdeau în jur, aşa că râdea şi el şi-şi masca gura cu palma...

- Fugi! Nu uita - jumătate de oră, după care ea se-ntoarce în turn iar tu vii cu mine sus la aparate.

- Am înţeles!

Înţelesese şi-o şi ştersese! Hm... Regina lui îi strânse uşor mâna:

- Parcă e mai îndrăgostit decât l-am lăsat duminică...

- Bineînţeles că e mult mai îndrăgostit! Păi eu ce fac aici - şomez?

Nu, nu şoma - iar ei râdeau, şi era foarte posibil să-i audă şi Thomas cuvintele şi să i se urce la cap... Şopti, cu privirea plină de subînţelesuri ghiduşe:

- Numărăm până la zece şi ne ducem sus, în dormitor?

Ana nu-i înţelegea gândul ascuns...

- Sunt foarte curios; abia aştept să-i văd împreună, ţinându-se de mână...

Da. Mergeau sus, să-i spioneze. Regina îşi spunea chiar acum că regele ei se făcuse şi mai şmecher...

Florentina

Yala? La ora asta? Dar ce se întâmplase - că nu era încă prânzul! În fine...

În fine - nu mai conta cât era ceasul şi care putea fi motivul acelei vizite. Îşi şterse lacrimile şi-şi trase nasul - indiferent dacă era Thomas, mămica ei sau Andrei, nu trebuiau s-o găsească plângând! Îşi mai şterse o dată lacrimile - afurisiţii ăia de ochi produceau picături sărate cu o viteză incredibilă... Şi iar nu putea să ridice capul...

- Ce faaci?

Oftă greu:

- Bine. Binişor, de fapt...

Şezlongul se lăsă lângă ea. Thomas o răsuci, îi ridică capul... Şi se încruntă un pic:

- De ce plângi?

Oftă din nou:

- Fiindcă s-a întors mama. Mă bucur că s-a întors cu bine, dar îmi pare rău că s-a întors aici şi nu la Cannes.

- De ce?

- ... Sperasem să mă cheme la el şi să vorbim. Sau măcar să mă certe din nou, sau să-mi prelungească pedeapsa... Sperasem că o să apuc să vorbesc cu el. Acum, că s-a întors ea... Ştii cum sunt ei...

- O să-i spun că îl rogi să te asculte cinci minute.

Negă încet cu capul:

- Nu-i spune. N-aş putea să-i vorbesc. E atât de supărat, că n-aş putea scoate un sunet! Ceea ce am făcut eu... Ceea ce i-am făcut eu tatălui meu este foarte josnic. Este o mârşăvie gigantică. El a fost pentru mine cel mai bun tată care putea exista; iar eu...

Fu trasă în braţele lui. Se grăbi să tragă braţele la piept şi să se ghemuiască - să se facă mică, să fie cât mai bine protejată...

- ... O să vină şi momentul discuţiei - o să vezi!

Aprobă:

- Ştiu; dar... Dar sperasem că plecarea ei... Sperasem că, dacă ea nu e aici, el o să-şi amintească de mine. Şi n-a fost aşa. Şi mă doare sufletul...

-Să nu te doară! Şi să nu mai plângi! Ştii bine că o să vorbeşti cu el în curând!

- ... Ştiu... Dar aş fi vrut... Mi-aş fi dorit mult să mă cheme el. Să nu trebuiască să-i transmit eu că îl rog să mă asculte cinci minute - să mă cheme el. Mi-aş fi dorit să descopăr că şi-a amintit de mine măcar o dată...

- Îşi aminteşte zilnic de tine. Cred că în fiecare minut îşi aminteşte un piculeţ de tine! Tu, la fel ca noi toţi, eşti o părticică din conacul ăsta. În clădirea asta sunt multe obiecte şi lucruri şi întâmplări care să-i amintească de tine. Iar dacă eu nu m-aş fi dus mereu la el şi nu i-aş fi spus mereu ce facem şi ce vorbim noi aici, sunt sigur că m-ar fi întrebat el.

E posibil - la urma urmei, tati al ei o considera fata lui...

- ... Nu-mi place că te găsesc plângând. Şi nu-mi place că stai singură aici de-atâtea zile! Hai - vrei să ieşim un pic pe-afară?

Clătină încet capul - asta i-ar mai fi lipsit...

- De ce? Să ştii că i-am cerut voie să te plimb prin curte - şi a spus că te lasă să ieşi jumătate de oră.

Serios? Aşa spusese tati al ei? O lăsa să iasă la plimbare cu Thomas? Hm - intenţiile tatălui ei deveniseră evidente...

Nu. Nu putea să iasă. Nu se simţea în stare să se plimbe cu el! Şi, decât să-i amărască şi lui sufletul cu tristeţea ei depresivă, mai bine nu. Clătină încet capul: nu, nu mergea afară...

- Hai! Te rog!

- Nu mă simt în stare să ies de-aici.

- De ce?

"Pentru că sunt tristă şi abătută şi dezamăgită şi-mi vine să plâng." Evident, rosti altceva:

- Nu am un motiv anume. Pur şi simplu, nu mă simt în stare să ies.

- Hai să ieşim totuşi! Te rog! Eu i-am propus iar el a fost imediat de acord! Nu-i bine să facem de-astea! Adică el îşi încalcă propriile hotărâri şi te lasă să trişezi jumătate de oră, iar noi ne răzgândim?

Aici avea el dreptate...

- Chiar dacă stă cu dna Ana în birou; ştii bine că are pe cine să întrebe cum a decurs plimbarea noastră! Şi, dacă află că n-am ieşit totuşi...

El avea dreptate totuşi... Fu sărutată pe păr; Thomas se ridică şi o prinse de umeri:

- Hai! Te rog!

Aprobă şi-şi şterse din nou lacrimile. Şi se ridică. Fu condusă la scări...

El cobora primul; ea îl urma... Uşa se deschise... Thomas îi spunea lui Biyu că dl Ştefan îi permisese s-o scoată pe Florentina la plimbare jumătate de oră... Tânărul se întoarse spre ea:

- E doişpe jumate; pun alarma să sune la unu fără zece, ca să nu întârziem...

Aprobă; el ştia ce şi cum... Thomas ieşi. Iar ea...

Ea realiză, într-o clipă, că o să iasă din turn - iar toate privirile or să fie aţintite asupra ei. Şi privirile pazei, şi privirile din conac... Şi toţi or s-o vadă plânsă şi jumulită şi slăbită şi cu hainele şifonate...

Mâna se întinse spre ea, rupând-o din gânduri. Trebuia să iasă! Şi cum nu-şi permitea să-l ţină de mână acum, când era pedepsită şi toate privirile erau aţintite asupra ei, ieşi singură.

Era o zi frumoasă. Călduroasă. Deşi ţinuse geamurile deschise aproape în permanenţă, aerul din turn i se părea acum stătut... Thomas întinse din nou mâna spre ea. Nu se clinti:

- De ce faci toate astea pentru mine?

Thomas nu-i răspunse - insista să-i ceară mâna şi nu spunea nimic... Zâmbi slab, privindu-i mâna:

- Nu cred că e bine...

- De ce?

- ... Pentru că s-ar putea să ne vadă...

- Atunci când l-am întrebat dacă te lasă să ieşi un pic afară, mi-a spus să te ţin bine de mână. Ca să nu-mi scapi.

Cee?

- Stai să-mi aduc aminte... A zis exact aşa: "S-o ţii bine de mână! Nu care cumva să-ţi scape!" Pe bune!

Aoleu! Aşa spusese tati al ei? Păi... Păi era roşie ca o roşie - simţea că-i arde toată faţa şi-i zvâcnesc obrajii...

- Hai!

Acum chiar că nu-i mai venea să-l ia de mână! Adică tati al ei îi spusese lui Thomas s-o ţină de mână, ca nu cumva să-i scape? Asta era aşa de explicită...

- Hai!

OK! Hai să-l ia de mână! Că, la urma urmei, asta voia şi ea - nu? S-o ţină bine de mână... nu care cumva să-i scape...

Îl luă de mână. Iar el îi strânse bine mâna... încurajând-o din privire să se clintească totuşi de lângă uşă... Şi-o trase uşurel spre stânga - spre aleea care ducea la vile. Aia era o alee lungă pân' la gard...

înverzită bine, acoperită bine de coroanele copacilor... Trecea prin faţa vilelor, ce-i drept; adică prin faţa locului care fusese cândva "acasă" pentru ea. Dar or să treacă repede de zona aia - şi gata. Şi pe urmă n-o să-şi mai amintească de pedeapsă...

Se apropiau de intrarea pe alee...

- ... Mi-am amintit, de dimineaţă, că mi-ai zis cândva o chestie...

Aprobă încet cu capul - bine că nu vorbeau despre tatăl ei, sau despre pedeapsă...

- Mi-ai zis că tu eşti cea mai înfocată cititoare a mea. Şi am realizat, după ce ţi-am adus micul dejun, că am inundat FB-ul cu poezii noi - iar tu nu le ştii!

Păi dacă n-avusese pe ce să le citească?! Ea le-ar fi citit - fiindcă îi plăceau poeziile lui! Dar dacă... În fine!

- Vrei să ţi le recit?

Se oferea să-i recite versuri! Hm... Îl privi lung, drept:

- Da.

Thomas reveni spre alee, gânditor... şi începu să recite.

- *Te iubesc aşa cum trupurile nu ştiu, dar visează. / Sfredelesc Calea Lactee... / Ştiu că noaptea asta împarte ziua, / ştiu că inima ta mă poartă / prin toate celulele. / Dau bineţe fiecărei cărări, / rătăcesc aromele verii... / Te sărut pe fiecare gând / precum scoica poartă marea / în vârful muntelui, / aşa cum nisipul / numără clipe / între două valuri de infinit.*

Uau... Iar el o privea şi se delecta cu uimirea ei... Ea nu ştia ce să-i zică, dacă să-i zică ceva... Şi tare se temea că, dacă reacţiona după cum îi dicta inima, el o să întoarcă capul - şi n-o s-o lase să-l sărute...

Ana-Maria

Intră în dormitor şi închise uşa. Şi se apropie de soţul ei. O durea sufletul când îl vedea sprijinit în cârjele alea; dar se abţinea şi suporta cu stoicism imaginea lui, ştiind că după cârje va veni bastonul, şi va fi şi ăla trecător...

Îi apucă cârjele şi i le trase. Şi-l cuprinse cu braţele. Îl ţinea ea...

- Nu vii în faţa mea?

- ... Vrei tu să vin în faţa ta?

- Da.

Prea bine! Se strecură pe sub braţul lui, atentă să nu-l scape...

- Stai liniştită - că mă susţin binişor. În ultimele zile, numai asta am făcut - m-am antrenat la verticală. Voiam să te întreb...

Păi, s-o întrebe...

- Când te mai duci la Bouchard?

Să se ducă la Bouchard? Păi ce treabă mai avea ea cu ăla?

- Nu vreau să-l întrebăm electronic când crede că e cazul să-mi scoată tija din picior...

Aa, tija... Tija aia de care ea una uitase cu desăvârşire... Mda...

- Mă duc în seara asta.

- Nu e chiar aşa de urgent, să ştii! Că nu cred că mi-o scoate mâine!

- Tija ta, nu. Dar ecografia Rebecăi, da.

Acum tăcea el, semn că şi el uitase de ecografia pe care cumnata ei trebuia s-o trimită electronic soţului ei... şi nu numai...

- ... Aha! Uite-i!

Da, uite-i. Thomas ieşea din turn. Se oprea, întindea mâna... Ea nu ieşea, minunându-se probabil de aşa "încălcare a propriului ordin" cum făcuse tati al ei azi...

- Tu ce crezi - iese?

- Da.

- Păi, normal că iese! Tu nu vezi ce bărbat "bine" am dospit eu sus, la sală? Se vede că l-am băgat pe antrenament intensiv!

Într-adevăr, se vedea că Thomas se mai împlinise... Braţele soţului ei, care-o învăluiau protector, tresăriră:

- Uite-o!

Da, uite-o...

Fata ei slăbise. Şi se-ngălbenise rău, după cum zărea ea de la distanţa aia. Nu ştia ce părere avea Ştefan de înfăţişarea fetei lui, dar ea una era un pic îngrijorată...

- ... Nu ştiu ce să fac. Dacă o iert, o scăpăm iar din mână. Şi-o scapă şi el din mână! Dacă o ţin în turn, se-ngălbeneşte şi se usucă pe picioare! Uită-te şi tu! Şi spune-mi cum dracu să fac!

Îl bătu uşor pe palmă:

- Nu trebuie să faci nimic. Îi laşi în pace.

- Şi dacă se-mbolnăveşte? Tu n-ai văzut ce palidă e?

- Nu se îmbolnăveşte.

Soţul ei scăpă un "nţ" plin de nemulţumire... Zâmbi:

- Tu nu vezi ce îndrăgostită e? Nu se-mbolnăveşte; se vindecă. Şi pe urmă o să se-ngraşe ea la loc! Ştii că, în general, dragostea face poftă de mâncare...

Fu sărutată pe obraz:

- Îmi pari foarte sigură pe cuvintele astea...

- Sunt sigură pe ele. Aşa sunt toate fetele - când se îndrăgostesc, devin imune la boală. Şi apoi se-ngraşă. Dragostea e practic startul dezastrului numit celulită...

Ştefan râdea şi aproba...

- ... Spune-mi sincer; până la ce nivel de ajutor ai ajuns cu băiatul ăsta? Cât din şmecheria lui actuală ţi se datorează?

- Ia uită-te tu lung, aşa, la el...

Se uita lung la el... Ea se uita la el; el părea că merge cu nasul în asfalt. Şi-acum el întorcea capul spre ea, zâmbitor, iar ea n-avea nici o replică - dar i se schimba modul de-a păşi, semn că "o pălise la dragoste" de-i merseseră fulgii... Constată, ca pentru ea:

- Doar jumătate din şmecheria lui ţi se datorează ţie.

- ... Aşa puţin?

- Da. Restul e şmecherie dezvoltată "în regie proprie", urmărind cu atenţie şmecheria ta.

Soţul ei râdea, ea râdea... Şi se uitau amândoi la copiii ăia doi care se îndepărtau încetişor şi se îndrăgosteau... Şi parcă era într-un film - scena de dragoste în faţă, fundalul sonor în spate... Aha!

- Auzi? Dacă tot îl ajutăm la greu pe băiatul ăsta, de ce să nu facem noi lucrurile până la capăt?

- Ce vrei să spui?

- O să vezi. Ţine-te de zid, că trebuie să mă duc să pornesc ceva.

- Ce?

- O să vezi! Adică o să auzi!

Se asigură că se ţinea de zid şi alergă pe coridor. Uşa camerei lui Philippe era închisă, dar pianele erau date la volum maxim... Intră şi zâmbi:

- Bună ziua, bine v-am găsit...

- Bine-ai venit, mami!

Îşi îmbrăţişă băiatul şi îl conduse înapoi la pian:

- Cântaţi superb! E incredibil, ce iese din camera asta!

- Mulţumim.

"Lasă, nu face pe nevinovata, că cu tine discută dl Blier în curând!" Arătă spre masă:

- Aţi montat sistemul audio?

- Da, Cred că e montat. Thomas a muncit o zi întreagă la el; presupun că a terminat...

- Haideţi să-i facem probă!

Ia să vadă ea cum se face...

- Îl pornesc eu.

OK, să-l pornească ea, că poate se pricepea mai bine...

- ... Gata?

- Gata.

- Bun. Şi-acum staţi jos şi cântaţi o melodie - oricare vreţi voi. Doar să fie de dragoste. Eventual fără cuvinte... Adică o melodie instrumentală.

Jiao aprobă şi se aplecă spre Philippe. Prinţul cel mic asculta, atent... şi era de acord. Ia să vadă ea cum se auzea...

Tii! Ia uite ce cântau! O ştia! Era superbă! Ăştia doi erau nebuni - cântau Mike Oldfield la patru mâini...

În fine! La asta se va gândi un pic mai târziu! Se grăbi să iasă - şi alergă înapoi în dormitor! Ia - ei ce făceau? Ştefan râdea:

- Hai repede!

Da, repede! Repede, înapoi în braţele lui! Aşa... Ia - îndrăgostiţii unde erau?

- Au sărit amândoi ca arşi!

Aha... Se uita lung spre alee şi realiza că erau aşa de departe, că n-avea mari şanse să le vadă sărutul...

Florentina

Hei! Ce era asta?

... Ce se întâmpla aici? ... Ce dracu se întâmpla aici?!

Se-ntâmpla ceva ciudat!

Îl trase pe Thomas spre dreapta - şi se-ascunseră amândoi în tufişul destul de bogat de pe marginea aleii. Şi încercă să-l împingă pe el în verdeaţă, că pe ea nu-şi permitea nimeni s-o împuşte sau...

- Ce faci?!
- Tu n-auzi?
- Ba bineînţeles că aud!
- Şi ce-i asta? De unde-i muzica asta?
- De la Philippe.

De la fratele ei?... Adevărul era că mercenarii periculoşi care veneau să omoare pe cineva apropiat de sufletul regelui nu puneau muzică... Thomas o împinse uşurel înapoi pe alee:

- Când şi-a comandat noul pian, Philippe şi-a luat şi o instalaţie de sonorizare. A spus că îi trebuie pentru concert.
- Ce concert?
- Concertul pe care-o să-l susţină aici, la conac.

Fratele ei o să susţină un concert aici! Acum înţelegea ea de ce auzea muzică de dimineaţă până seara...

- Când a aflat de comanda lui, dna Ana a spus să-i cumpărăm multe boxe şi să le montăm peste tot prin curte, ca să se-audă pe tot domeniul. După cum observi şi tu, se-aude foarte bine...

Într-adevăr, se auzea foarte-foarte bine... Şi melodia era foarte specială - era tot compozitorul ăla spaţial al cărui nume nu era în stare să şi-l amintească...

- Ce zici - ce frumos sună şi ce atmosferă face...

Într-adevăr - erau în curte, în mijlocul "pădurii" înalte, umbrite bine, iar în jurul lor răsunau acorduri minunate...

- *Only time will tell*. E superb! Ce n-aş fi dat să am şi eu un frate...

O spunea, probabil, fiindcă nu ştia cum era să ai un frate - eventual mai mic! Ea îşi amintea foarte bine foarte multe lucruri... Inclusiv cuvintele tatălui ei, răcnite în Aurari, în camera de lângă camera cu pătuţul lui Philippe... Îşi amintea promisiunea pe care i-o făcuse atunci lui Léon - că o să fie întotdeauna lângă el şi-o să-l ajute întotdeauna. La început, îl ajutase; dar apoi el crescuse, se mai descurcase şi singur, aşa că se distanţaseră din nou... şi nu se mai reapropiaseră...

- Punem pariu că se-aude până la periferia oraşului?
- E posibil! E destul de tare...
- Dar e frumos! E superb...

Aproba, privind lung spre conac... pentru că muzica apăruse după ce tati al ei îi permisese să iasă la plimbare şi-i spusese lui Thomas s-o ţină bine, nu cumva să-i scape...

- ... Îţi place?

Aprobă repede-repede şi reveni spre el:

- Da. Dar nu-mi amintesc cine cântă. Adică a cui e melodia. O recunosc, îmi place dar am un lapsus...
- Mike Oldfield.

Da! Mike Oldfield era! *Only time will tell*! Cu două piane şi metronomul pornit pe post de tobă-ritm! Suna incredibil...

Mai privi o dată spre conac - de parcă avea nevoie de o confirmare că tati al ei era de acord cu Thomas...

- Hai - mergem mai departe?

Mergeau mai departe?... Nu.

Veni în faţa lui şi dădu drumul mâinii. Şi îl cuprinse din nou cu braţele. Îl strânse bine-bine-bine... Lăsă capul pe pieptul lui... Şi uite că el nu reacţiona... Oftă greu, din tot sufletul:

- Să nu mă laşi. Să nu mă laşi şi tu...

Nu. El n-o s-o lase. El o pupa pe păr şi-o strângea în braţe. Chiar dacă nu-i şoptea milioane de cuvinte despre cât de mult o iubea şi ce planuri minunate avea cu viaţa şi fericirea ei, chiar dacă nu declama sute de declaraţii de dragoste şi n-o pupa a la long, chiar dacă nu şoptea nici măcar un "Bine", Thomas era mai explicit decât toţi ceilalţi la un loc! N-o s-o lase! Niciodată! Nici atunci când o să vrea ea s-o lase! El n-o s-o lase...

Era răcoare, era semiîntuneric pentru ochii ei închişi, simţea adierea vântului şi auzea Mike Oldfield. Şi stătea în braţele lui. Şi era incredibil de bine. Zâmbea...

Ana-Maria

Regele era mult mai căpos decât şi-l amintea ea. Voise el musai să vadă ce se-ntâmplă pe alee - aşa că îl sunase pe Toni şi-l rugase să-i aducă urgent un binoclu de la pază! Şi uite-l ce făcea! Stătea pitit după perdea şi îi spiona pe copii prin binoclu! Şi nu-i dădea şi ei, să spioneze şi ea! Şi se făcea că nu vede faptul că se întorsese cu spatele la geam, vizibil nemulţumită. El spiona; ea făcea pe supărata iar Toni îşi ţinea şeful de curea şi încerca din greu să nu râdă...

- ... Să vezi tu că n-o pupă! Să vezi!
- O să văd, dacă-mi dai şi mie binoclu' ăla!
- Toni, adu-i şi ei un binoclu!

Acum şeful pazei era uşor panicat - trebuia să dea drumul curelei ca să îndeplinească ordinul... Ba nu! Se băgă sub braţul soţului ei şi-l trase de-acolo:

- Lasă-l - că nu mai are. S-au terminat binoclurile. Hai să discutăm.
- Ce să discutăm?
- Păi despre ei să discutăm! Şi despre nuntă! Şi despre viitor!

Toni închise uşa în urma lui; Ştefan se aşeză pe fotoliu:

- E prea devreme pentru asta. Nici n-a pupat-o!
- A pupat-o şi-or să se ia. Că e din ce în ce mai îndrăgostit de ea, iar ea îşi descoperă cu repeziciune dragostea pentru el. Ce planuri ai cu ei?
- ... Nu ştiu. N-am planuri cu ei.
- Da' pentru ei ştiu sigur că ai nişte planuri...

Afurisitul nu voia să-i spună...

- Mai faci imperiul de înfrumuseţare?
- Da. Dar nu pe numele ei. Nimic din ceea ce fac eu de-acum încolo nu va purta numele ei. Nici firma, nici cardurile bancare, nici casele - nimic! Nici numărul de la maşină! O să solicit un număr fără literele F şi T!
- Vezi, că T are şi Thomas...

Ştefan simţea nevoia s-o bombăne bine, dar se abţinea...

- ... Nu a fost singura vinovată.
- Ştiu. Şi ştiu că era îndeajuns de puternică să se lupte cu ei - şi să-i învingă pe toţi. Aşa cum l-a învins pe Andrei, de exemplu.

Soţul ei era de-a dreptul furios... Se ridică şi porni spre cârje:

- Poate că ai dreptate. O parte din vină o poartă ea. Dar toţi greşim. Nu? Eu trebuia să fiu lângă ea. Să o ajut. Şi n-am fost. El trebuia să fie mai sincer şi mai deschis şi mai ferm. Dacă el făcea toate astea anul trecut, de exemplu...

Ştefan tăcea... Sprijini cârjele de canapea:

- Hai să mergem la masă. Hai - că se supără Florina.

Întinse mâna. Soţul ei avea ambiţia să se ridice singur - cotierele îl ajutau mult, iar el avea ceva de demonstrat inclusiv lui însuşi...

Nu reuşise să-i împace azi. Nu-i nimic - o să încerce şi mâine, şi poimâine... Şi, până atunci, o să-şi ducă cumnata la ecograf. Spera ca Bouchard să nu-i ridice probleme...

Florentina

Biyu îi zâmbea:

- Cât aţi lipsit voi, ţi-a adus paza prânzul.

Aprobă, privind-o lung. Chinezoaica era veselă. Putea jura că-i spionase...

Mai aveau vreo trei-patru paşi şi ajungeau la uşa turnului...

Se plimbaseră. El îi recitase versuri. Apoi stătuseră în mijlocul aleii, îmbrăţişaţi, şi ascultaseră Mike Oldfield. Şi apoi sunase alarma mobilului lui; aşa că porniseră spre turn. Ajunseseră mai repede decât ora programată; dar nu era bine să întârzie azi, în prima ei zi de plimbare. Trebuia să fie exemplar de cuminte, dacă voia ca tati al ei s-o lase să iasă puţin şi mâine...

N-o sărutase. O pupase pe păr, dar n-o sărutase. Ea una nu se grăbea. El era mult mai înţelept decât ea. Cu siguranţă, o s-o sărute atunci când simţea el că venise vremea...

Intră în turn - şi fu împinsă spre scări. Deci urca şi el! Bun! Poate-o săruta acum - şi poate se repara mecanismul ăla din sufletul ei şi se deschidea...

Gata. Ajunsese "acasă". Într-adevăr, aerul era închis aici. Poate de la aşternut, poate de la pilota neaerisită... Thomas se asigură că supa e încălzită "corespunzător"; după care o luă de mână şi-o trase în faţa lui:

- Să mănânci, da?
- Da.
- Să mănânci tot! Că ai slăbit şi eşti destul de palidă!

Slăbise din alte motive, dar asta era neimportant acum:

- Promit că mănânc tot!
- Bine. Atunci...

Atunci, el trebuia să plece. Să mănânce şi el, să raporteze despre plimbare şi-apoi să se ocupe de conac probabil. Bine, să plece. Nu era absurdă; nu era exagerată...

Obrazul lui se lipi din nou de obrazul ei. Ăla era "noul lor sărut". Era foarte plăcut. Ea simţea dragostea lui. Spera din tot sufletul să simtă şi el măcar o părticică din dragostea ei...

- Pa!
- Pa...

Alerga la propriu la scări! Se grăbea! Probabil că i se spusese ca, după fix 30 de minute, să se prezinte la raport cu raportul pregătit. Oare... Oare-o să-i spună...

Nu. N-o să-i spună. Pentru că nu simţea dragostea ei, n-o să poată vorbi despre ea. Tati al ei n-o să ştie că sufletul ei începuse să se vindece. O s-o ţină în continuare aici, unde ea trebuia să se vindece - să-şi vindece sufletul - iar Thomas nu se grăbea s-o sărute...

O s-o sărute, după ce va ieşi din turnul ăsta. Dacă era să se ia după propriul fler şi propria inteligenţă, tati al ei aştepta acum plecarea soţiei lui. Şi-apoi o s-o cheme pe fiica neascultătoare la muştruluit şi iertat - adică evacuat din turn. Doar n-o s-o ţină aici până pe 14 septembrie...

Se aşează şi ridică lingura - trebuia să mănânce. Avea senzaţia că Thomas se rotunjise puţin - iar ea slăbise puţin. Nu era bine. Trebuia să recupereze cumva decalajul, ca să formeze imaginea frumoasă a unui cuplu frumos.

Rebeca

Erau în camera cu ecograful. Aparatul era pornit; vâjâia. Ana se sprijinea de fereastră. Tăceau. Medicul Bouchard căuta în arhivă nişte ecografii... Şi-ar fi fost tare bine să n-aibă dată pe ele, ca să nu le lase tuturor impresia că copilul ei era doar în propria imaginaţie...

Erau singure. Erau tăcute... Decise să pună totuşi întrebarea aia:

- Crezi că o să fiu lăsată la vatră?

- Mă îndoiesc că Ştefan îţi pregăteşte un program de lenevie organizată.

- Asta e bine... Trebuie să-mi iau gândul de la reginuţa mea. Trebuie să fiu atentă la treabă. Şi nu-mi reuşeşte întotdeauna...

- Fă cumva să-ţi reuşească - să nu stricăm aranjamentele lui Cheng.

Aprobă - n-or să strice aranjamentele singurului om care ştia, în momentele astea, răspunsul la întrebarea "Unde e reginuţa mea"... Uşa se deschise larg:

- Gata, dnă Ionesco! Am găsit!

Evident, dosarul ajunse la cumnata ei. Se grăbi să se apropie, să vadă şi ea...

Erau nişte ecografii de bebeluş. Evident, băiat. Regina ceruse un băiat. Degetul medicului arătă spre fişa medicală:

- Aici, la cifre, putem opera schimbări.

Ana aproba şi citea cu maximă atenţie... Ea privea imaginile micuţului şi se gândea...

- Aveţi şi varianta 4D. Ştiţi - DVD-ul. Dar sunt trecute cifrele pe înregistrare. Nu ştiu dacă acelea se pot modifica...

Ana aproba şi continua să citească... Bouchard o privea pe ea; ea cică privea imaginea cu bebeluşul... Era un bebeluş frumos. Toţi bebeluşii erau frumoşi, indiferent de cum arătau ei în realitate. Toţi copiii erau frumoşi. Ăsta din imagine părea "franţuzesc" - adică destul de slăbuţ... Brusc, dosarul se închise:

- Deci putem să luăm dosarul acesta?
- Da.
- Minunat! Vă mulţumim din suflet, dle doctor!
- Aa, staţi liniştită! E o plăcere pentru mine să vă ajut...
- Dle doctor, când ar trebui să vină soţul meu la control?
- Aţi putea să-l aduceţi săptămâna viitoare. Vorbim la telefon.
- Noi preferăm să vorbim cât mai puţin la telefon despre starea lui de sănătate. Deci, cel mai bine e să-l programaţi dvs, în funcţie de programul dvs...
- Bine atunci. Îl programez şi vă anunţ.
- În regulă. Atunci, ne revedem săptămâna viitoare.
- Da, dnă contesă.
- Dle doctor, a fost o reală plăcere să vă revăd astăzi!
- Şi eu, mă bucur mult că v-am revăzut!

Şi-şi strângeau mâinile... Medicul strângea şi mâna ei, deşi ea nu scosese practic nici un cuvânt... Şi plecau. Bun!

Dosarul sfârşi în mâna lui Piao; Ana îi oferi braţul. O luă de braţ. Nu prea mai avea iniţiative - şi nici putere să se gândească la iniţiativele cumnatei ei...

- Hai! Vorbim acasă - da?

Aprobă, în virtutea inerţiei...

De cum ieşi, dădu de privirea lui Toni. Şi, din reacţia feţei lui, înţelese că trebuia să-şi revină urgent! Şeful pazei tocmai năvălise de la volan la propriu - şi era panicat de parcă tocmai aflase că se-ntâmplase un dezastru...

Urcă pe bancheta din spate. Ana o urmă şi oftă greu:

- O să-i spun să vină încoace.

Cine să vină? Diamant? Nu-nu! Se grăbi să o contrazică:

- Să nu-l chemi pe Diamant încoace! Auzi? Să nu-l chemi aici!
- Şi-atunci, să te trimit pe tine acolo?
- Nu! Te rog - lasă-ne aşa! E cel mai bine aşa!
- Atunci ieşi din moaca asta! Pentru Dumnezeu! Ai o faţă de parc-ai pierdut copilu'! Şi te bat! Să mor io dacă nu te bat! Te iau de ciuf şi măturcu tine toată curtea!

Se grăbi să nege:

- N-o să fie nevoie! O să vezi - o să-mi revin!
- Aha! O să-ţi revii! Şi io cum dracu fac acu' să schimb ce-au filmat serviciile? Ai? Ne-ntoarcem şi mai ieşim o dată?

Ana scoase telefonul şi începu să caute ceva... Clac! Primi aparatul:

- Ia - uită-te la tine! Uite ce bucuroasă eşti tu după ce faci ecografie cu tizu' lu' şefu'! Şi când erai gravidă cu copilu' lu' Titel probabil că erai mai veselă!

Avea dreptate - pe ecran se vedea limpede o moacă de sinucigaşă depresivă... Ana îi smulse telefonul din mână:

- Ai grijă ce faci! Că dacă-l dereglezi şi pe Diamant, aşa te iau

de-o haripă şi-ţi dau brânci afară din conac, de nu te vezi! Ştii ce-am vorbit noi în martie, da? Şi-n aprilie? Îţi aminteşti discuţiile de-atunci!

- Da; mi le amintesc. Ajută-mă să ajung azi în Aurari.
- De ce, fă? Ca să-l dereglezi şi pe el?
- Ca să rămân gravidă de-adevăratelea.

Tăcere... Linişte... Întoarse privirea spre cumnata ei. Şi nu mai apucă să vadă şi altceva - reuşi doar să ridice braţul drept.

Florentina

Se auzea motorul blindatei - motorul supărat de maşină mare, grea... Se ridică - oare cine venea?

... Blindata venea destul de repede...

Blindata venea foarte repede! Gonea pe alee! Ce se-ntâmplase? Toni conducea de obicei blindata! Ce era cu el? De ce nu punea frână? Nu se ducea în parcare?

Nu. Blindata intră în viteză în curtea interioară. Şi frână violent, cu scârţâit! Wow! Da' ce se întâmplase?

Portierele se deschiseră la unison - cea din stânga spate şi cea din stânga faţă. Toni sări primul pe asfalt - şi se repezi spre uşă. Din spate coborî Rebeca... Biata femeie!

Coborâse smucindu-se - şi rupându-şi astfel mâneca bluzei. Încercase să-şi apere capul. O văzu făcând doi paşi în spate... Toni îi răcni numele. Dar era prea târziu - mămica ei coborîse şi ea din maşină. Şi se repezi la cumnata ei.

Se sprijini de zidul turnului - în curte se ducea o adevărată luptă. Nici Toni, nici Piao nu-şi permiteau să intervină; iar Rebeca nu-şi permitea - sau nu vedea cum - să ajungă lângă Toni, ca să intre în conac şi să poată să fugă să se-ncuie în vreo cameră de la etaj! Mămica ei era furioasă. Nu scotea un sunet; îşi păstra forţa şi energia pentru a o lovi şi-a o părui straşnic pe biata femeie...

Habar n-avea ce făcuse Rebeca - ce greşise. Dar...

Mămica ei avea nervii întinşi la maximum - asta era limpede acum, când îşi băga degetele în părul roşcovan şi smucea şi trăgea şi-o mai lovea şi cu piciorul când şi când...

Se băteau de vreo două minute; Rebeca nu îndrăznea să ţâşnească spre uşa deschisă - "jongla" între conac şi blindată. Spaţiul era îndeajuns de mic pentru ca regina aurarilor să-l acopere cu uşurinţă. Aşa că o mai scăpa, o mai înhăţa, o mai nimerea cu palmele şi picioarele...

Hei! Mm, ce-o speriase! Tati al ei ieşise - şi fluierase aşa cum ştia el! Sunetul ascuţit le dezmeticise pe amândouă; pe mama ei o oprise, pe Rebeca o ajutase să zărească salvarea. Mătuşa ei alerga acum spre uşa deschisă; iar mama ei nu mai alerga după ea. Mama ei pusese mâinile-n şold - şi se uita urât la soţul ei, care-o întrerupsese din frumuseţe de pedeapsă...

Rebeca era salvată. Iar tatăl ei mai spuse ceva. Mămica ei reveni la poziţia normală... Piao se grăbea să răspundă la întrebarea "ce s-a întâmplat"... Piao intră în conac; iar tăticul ei porni spre soţia lui. Toni lăsă baltă şi uşa, şi maşina - şi "se lipi" la 50 de centimetri în spatele bărbatului în cârje...

Ia uite ce bine mergea tăticul ei cu cârjele alea...

Se duceau la plimbare - că porniseră spre poiana cu pitici. Mama ei nu mai avea nimic din alura bătăioasă cu care coborâse din blindată. Mergea normal, gesticula normal... Gesticula mult, semn că ea avusese totuşi dreptate iar nervii nu dispăruseră o dată cu fluieratul lui...

Nu-i mai vedea. Se mută la celălalt geam - era curioasă dacă o putea vedea pe Rebeca... Nu; nici o şansă. Cine ştie unde se-ascunsese! Probabil că era într-o baie, îşi dădea cu apă rece pe faţă şi încerca să-şi descurce părul...

Mămica ei era specială... din toate punctele de vedere. Şi, într-adevăr, conducea totul cu mână de fier. Cât era tăticul ei "blocat" în cârjele alea, ea trebuia să conducă totul. Rebeca nu mâncase azi bătaie din motiv de afaceri. Nu se duseseră la afaceri. Din câte ştia ea, Rebeca nu ieşea din conac decât "cu probleme personale". Poate că avea probleme cu sarcina, sau... Sau pierduse copilul, sau... Nu; de pierdut, sigur nu-l pierduse! Că ar fi coborât bocind, iar mama ei n-ar fi bătut-o ci ar fi ocrotit-o cu grijă! Şi-atunci, ce se-ntâmplase?

... O să-i spună Thomas diseară, când o să-i aducă cina. În orice caz... În orice caz, mămica ei era un adevărat cap al familiei acum. Nu prea mai vedea în ea feminitatea şi înţelegerea specifică mamelor; vedea duritatea şi fermitatea specifică taţilor. Aşa că, dacă ea voia să vorbească totuşi cu cineva, era tare indicat să vorbească cu tati al ei... Care primea zilnic veşti despre ea, aşa că nu era curios să o audă pe ea personal...

N-o să stea aici o veşnicie. Probabil că mai mult de-o săptămână n-o să mai stea în turn. Simţea că se vindecase... aproape. Dar tot nu-şi putea găsi cuvintele. Probabil că tati al ei simţea asta - şi de-asta n-o chema în faţa lui. Ştia că n-ar fi auzit un sunet...

Ştefan

Deci de-asta le găsise păruindu-se de mama focului sub ochii pazei...

Întinse mâna spre BMW; iar Toni se grăbi să-i deschidă portiera. Ia să încerce el să se aşeze pe bancheta din spate... Bun! Şi-acum trebuia să ridice picioarele. Unul câte unul. Fără să le ia şi să le mute cu mâinile. Asta era o repetiţie minunată pentru săptămâna viitoare, când va trebui să se ducă la spital - şi-or să-l filmeze toţi ca la balamuc...

Reuşise. Urcase singur în maşină, cu ceva greutate ce-i drept - dar fără să-şi tragă picioarele ca handicapaţii. Îi făcu Anei semn să ocolească - şi-i deschise cealaltă portieră. Şi reveni spre Toni:

- Fugi şi tu la ale tale.
- Să-l trimit pe Thomas?
- Nu.

"Mă descurc foarte bine, pot să mă-ntorc nesupravegheat." Bărbatul aprobă scurt şi făcu stânga-mprejur. Bun! Şi-acum, se-ntoarse spre regina lui...

Era frumoasă. Furioasă şi frumoasă. Frumoasă, în furia ei cauzată de botul lung al Rebecăi... Îi strânse uşor mâna:

- O s-o pun să-l sune plângând. Că e foarte tristă fiindcă n-a fost el cu ea la spital. Las' că ştiu eu cum fac - şi-o dregem.

Ana era foarte sceptică, apropo de dresul pozelor şi filmărilor diverselor organizaţii mai mult sau mai puţin bugetare care supravegheaseră azi spitalul din Bourges. Oof, ce femeie! Îşi trecu scurt mâna prin păr:

- Îţi aminteşti BMW-ul?
- Pe care dintre ele?
- Pe-ăla pe care-l aveam în România anului 2004.

Imediat, privirea ei deveni glumeaţă:

- Racheta aia cu care mă urmăreai prin Bucureşti? Da, mi-l amintesc.
- Nu ţi-am spus niciodată... Într-o noapte, m-am dus în şatră şi m-am mutat pe bancheta din spate. Şi mi-am imaginat cum ar fi fost ca tu să mă vrei, iar eu să vin să te iau într-o seară... şi să mergem într-o pădure oarecare... Fără Grasu, bineînţeles...

Ana râdea acum - şi-i străluceau ochii... Ridică braţul şi-o luă de gât:

- Şi să stăm amândoi pe bancheta din spate...

Ia să vadă el dacă era în stare să se ridice un pic şi să se răsucească...

- Şi să te sărut...

"... Exact ca acum..."

"... Iar braţele tale să mă cuprindă uşor, ca două liane... exact ca acum... Iar tu să mă vrei... exact ca acum..."

Stătea cuminte pe banchetă şi simţea că începe să se liniştească... pentru că regina lui îl voia... şi o voia şi el pe ea... Şi lucrurile reveneau, încet, la normal... Şi-ar fi fost culmea ca tocmai acum, tocmai aici...

Da, sărutul se sfârşise. Nu se puteau săruta dacă râdeau - nu? Şopti, trăgându-i gâtul mai aproape de buzele ei:

- Femeie mult mai frumoasă ca luna... Dacă promiţi că eşti cuminte... şi nu apeşi prea multe butoane...

Dat fiind că aveau la dispoziţie conacul şi vilele, dar pe ei "îi lovise" tocmai pe bancheta din spate a BMW-ului second plin de flori şi fluturi...

Degetele ei apăsau butoanele... Se urcase deja peste el, aşa că doza de curaj îi scădea cu repeziciune...

- ... Dacă ţaţa Dida... nu mi-ar fi furat maieul... aşa aş fi reacţionat... dacă aş fi fost pe întuneric... cu tine...

Probabil că da - aşa ar fi reacţionat Ana atunci. Iar viitorul lor ar fi fost cu totul altfel - intens şi scurt. Fiindcă pe-atunci el nu-şi dorise o hârtie cu antetul statului. Viaţa era ciudată... Lua întorsături ciudate... Soarta lua decizii ciudate uneori...

Diamant

Tresări - cine ce voia de la el tocmai acum? Scoase mobilul... Regina raiului lui îi solicita videoconferinţă pe oficial? Uau! Asta făcea parte dintr-un plan! Şi nu ştia nimic din planul ăla! La naiba! Uneori, Ana era extrem de încrezătoare în capacitatea cumnatului ei de a-i citi gândurile! La naiba!

Înghiţi nemestecat şi se ridică:

- Am fugit în birou!

Agata aprobă; Azur îl scuză "cu sonor":

- Stai liniştit! Te aşteptăm...
- Nu mă aşteptaţi! Mâncaţi!

Năvăli în birou şi porni calculatorul. Şi-şi aprinse o ţigară - tocmai terminase de mâncat. Hm... Nu înghiţise mai mult de patru bucăţi de friptură...

De când începuse planul cumnatei lui, ăla cu Raina gravidă cu băieţelul lor, lucrurile se schimbaseră. Soţia lui se schimbase. O simţea şi-o vedea cu ochii lui - Raina era tristă. Raina lui chiar îşi dorea băieţelul lor. Adică ambii băieţei. Dar nu putea să-i facă acum. Şi nu putea să poarte tocmai masca asta. Îşi făcuse un brâu din haine probabil - şi purta bluze largi cu volane, care să accentueze "graviditatea". Dar nu era gravidă. Ştia ea că era o minciună - şi nu putea să râdă şi să strălucească şi...

Intră în mail şi acceptă să-i vadă camera. Şi se încruntă instantaneu - nevasta lui plângea rău... umplându-i sufletul cu venin şi făcându-i sângele să alerge mai repede...

O invită să-i vadă camera; iar ea tresări şi-şi şterse lacrimile şi încercă să-i zâmbească:

- Bună...
- De ce plângi?

Evident, plângea mai tare acum...

- Iubito, de ce plângi?
- ... Păi, uite... Am fost azi la spital, cu Ana...

Să nu-i spună că pierduse copilul! Să nu renunţe la planul ăla! Era un plan bun! Era...

Poate fusese un plan bun - şi nu mai era, pentru că se schimbase ceva... Pentru că intervenise mămica lui... Încercă să-şi păstreze calmul:

- A păţit băiatul ceva?

Nu! Nega! Doamne, ce bine!

- Şi-atunci de ce plângi?
- ... Fiindcă...

Şi iar plângea rău de tot... El aştepta să audă motivul plânsului ei aproape isteric... Brusc, Raina răbufni în romanes:

- ... Aşa bocesc gravidele când le vine piticii!

Începu să râdă şi trecu şi el la romanes:

- Şi ce, fă - ţi-a venit piticii?
- Da! Că n-ai fost şi tu cu mine la ecograf!
- Păi de ce n-ai zis, fă? De ce n-ai zis că te duci la spital?
- Că nici io n-am ştiut! Ana a zis aşa, brusc: "Ia hai noi două la spital!" Şi m-am dus - ce dracu era să fac... Şi s-a crucit şi doctoru' ăla, că cumnată-mea era înflorită toată şi io dădeam să bocesc...

Aha! Deci fuseseră azi la spital, să facă rost de nişte ecografii de femeie gravidă, iar ea se gândise la micuţa lor, la minciună... şi fusese foarte supărată... Raina ridică una dintre poze:

- Uite-l! Ştii ce mi-a zis? Că săptămâna viitoare împlineşte trei luni...

Cee? Trei luni? Cum-cum? Ochii albaştri deveniră romantici:

- Adică s-a întâmplat în mai. Când am venit la tine... Şi-am chiulit amândoi o săptămână-ntreagă...

Aproba cu capul, amintindu-şi zilele alea...

- Uite ce scrie - are 5 centimetri şi 9 grame.

Serios? Aşa scria? Ea îi arăta pozele, dar nu se vedea nimic...

- E foarte activ. A reuşit cu greu să-l prindă...
- Asta fiindcă ai băut cafea. Aşa-i?

Evident, Raina lui luă o postură vinovată şi zâmbi:

- Un piculeţ, dă poftă...
- Treaba ta, fă! Da' când o scoate tot sufletu' din tine prin codru' ăla de la conac, să nu zici că a moştenit energia dă la mine!

Scoase telefonul roşu şi începu un mesaj nou. Pentru Isamu.

- Nu zic! Ştiu că tu nu eşti chiar atât de energic...
- ***"Ajută-mă să ajung azi la conac! Te rog!"***
- Ce vrei să zici, fă?
- Aa, nimic!

Send.

- Nimic, ai? Ce vrei tu să insinuezi aici?
- Da' nu insinuez, dragă, nimica! Io-te la el! Am zis şi io o vorbă şi tu o pui repede la suflet!
- Păi cum să n-o pun la suflet, dacă tu zici că n-o să moştenească energia mea?!
- Da' cine-a zis că n-o s-o moştenească?!

Mobilul vibră scurt. ***"Într-un sfert de oră să fii lângă H-ul din Aurari."*** Perfect! O apostrofă cu degetul:

- Ai mare grijă ce zici acolo; că odată mă ridic de-aici şi...

Ea râdea, el râdea... şi calcula chiar acum că avea nevoie de contraceptive bărbăteşti, fiindcă nervii ei erau întinşi la maximum iar gogoaşa asta de azi nu se va putea repeta la următoarea ecografie în Bourges... Se aplecă şi pupă camera:

- Scumpici, io te pup şi te las să te uiţi la poze! Că tocmai ce-a urlat datoria după mine...
- Bine, iubitule! Fugi la treabă! Baftă!
- Pa!
- Pa!

Închise ecranul şi trase firul - şi se grăbi să iasă:

- Trebuie să plec. Agato, bagă nişte friptană între felii de pâine! Azure, ajută-mă!

Băiatul lui se ridică imediat:

- Zi-i!

Îl apucă de gât şi-i şopti:

- Ai nişte pastile anti-bebe?

Primi o aprobare cu capul. Bun! Îl bătu pe spate, pe direcţia uşii:

- Ne-ntâlnim la H-ul de lângă biserică!
- În zece minute, maximum!

Azur rupsese uşa de la intrare; Agata rupsese uşa de la bucătărie. El trebuia să se-ntoarcă în birou ca să-şi ia actele... Şi-şi amintea că Ştefan nu ştia nimic de sosirea lui... Telefonul roşu!

"Îi spui tu lui Ştefan?"

Acu' era acu'! Oare chinezul o să vrea să-şi pună pielea la saramură pentru el? După ce că apela la Sun Peng... Şi dacă nu voia - o să-l anunţe personal pe Ştefan şi gata! Să-şi ia actele...

"Ştefan ştie. A spus că poţi s-o surprinzi fără flori, aşa că te aterizez direct la conac."

Perfect!

"Rămân dator!!"

Ştia el că chinezul n-avea carneţel cu datornicii - şi nu accepta ideea că cineva îi era dator. Aşa că nu aştepta răspuns la mesajul ăla. Îndesa actele pe unde putea - era în blugi, iar buzunarele erau meschine...

- Gata, tată! Uite!

Mm - îi împachetase juma' de porc acolo! Dar era o scumpă şi-o

dulceaţă! Aşa că o pupă pe frunte şi se grăbi să iasă - acuşi apărea elicopterul, iar el rata întâlnirea cu Azur şi pilulele anti-bebe!

Florentina

Îl aştepta în capul scărilor de data asta. Era jos; schimba câteva cuvinte cu Biyu. O să urce imediat... Urca... Se oprea şi-o certa cu degetul pentru că-l aştepta acolo... Făcu un pas spre el. Iar el urcă până pe ultima treaptă. Se grăbi să-şi aşeze obrazul pe obrazul lui...

Simţea cum se vindecă... la propriu... Primi un pupic pe obraz - şi fu împinsă înapoi:

- Hai să-ţi zic fază!

Hai să-i zică fază...

- Dna Ana s-a dus azi cu dna Rebeca la spital, să facă o ecografie.

- Le-am văzut când au venit. De ce-a bătut-o? A pierdut sarcina?

Thomas părea buimac:

- Poftim?

- Am văzut că mama a bătut-o. De ce-a bătut-o? A păţit copilul ceva?

- Care copil?

- Bebeluşul! Copilul Rebecăi cu Diamant!

- Păi ce, dna Rebeca e gravidă?

- ... Păi n-ai zis că e gravidă?

- Am zis că toată lumea ştie că e gravidă! Da' ea îţi dai seama că nu e...

Adică nu era gravidă... Da' de ce le spusese tuturor că e?

- Şi-a bătut-o fiindcă nu e gravidă?

- Nu. Stai jos.

Se conformă.

- Dna Rebeca a anunţat pe toată lumea că e gravidă, ca să-i lase pe toţi să creadă că nu contează cum se întoarce Trésor - ea va depăşi toate obstacolele şi îi va face dlui Diamant doi băieţi. Aşa le-a spus.

Adică îi minţise pe ruşi - ca să creadă äia că fetiţa nu mai valora cine ştie ce nici măcar aşa, sentimental... Mm, riscant plan! Putea jura că mămica ei îl copsese! Thomas îi punea masa repede-repede:

- Şi au fost azi să facă rost de ecografii! Şi cică dna Rebeca a avut o faţă lungă şi tristă şi palidă; şi dna Ana a bătut-o tot drumul. Aşa zicea dl Toni; că a accelerat ca nebunu', fiindcă dl Piao nu s-a băgat iar ele erau pe bancheta din spate şi dna Ana dădea fără milă...

Da, văzuse şi ea cu ce sete o lovise...

- Şi după aia dna Rebeca a făcut videoconferinţă cu dl Diamant şi i-a arătat ecografiile. Şi i-a spus că a fost foarte supărată fiindcă n-a mers dânsul cu ea. Şi cică vine dl Diamant încoace, cu viteză maximă, iar ea nu ştie chestia asta...

Normal că bietul Diamant venea încoace cu viteza sunetului, îngrijorat pentru depresia nevestei lui...

- Deci, să nu te sperii dacă auzi elicopterul.

- Nu mă sperii.

Aha! Îl prinsese că zâmbise, cu ochii la masa aia! Plusă:

- Elicopterele nu mă mai sperie. Şi dac-ar veni; ştiu că nu l-ai lăsa tu să mă ia...

Thomas făcu o piruetă scurtă - şi se aplecă spre ea:

- Eşti tu sigură de asta?

Aproba încet cu capul... El se apleca spre ea... Ea se lăsa uşurel pe spate... speriată un pic de apropierea aia "fulger"...

- ... Deci eşti sigură...

Da, era sigură. Era lungită pe şezlong şi era mie-n sută sigură că el o iubea îndeajuns de mult ca să-şi rişte viaţa pentru ea...

- Eu, dacă aş fi în locul tău... parcă n-aş fi atât de sigur...

Şi-o spusese zâmbind... Hm! Ridică o sprânceană:

- Ai fi tu de acord să mă ia el?

- Cine ştie...

Desfăcu frumos braţele şi le întinse în lateral. Şi închise ochii:

- Atunci, asta e! Dac-o fi să fie el ăla care aterizează... Asta e! Nu?

Aştepta, cu ochii închişi... Obrazul lui se lipi de obrazul ei... Thomas şopti:

- Te-ai făcut tare rea...

- Păi m-am înrăit, după ce-am aflat că n-ai mai fi dispus, la o adică, să-l opreşti cu orice preţ...

- ... Te faci din ce în ce mai rea...

Oof! Jocul ăsta era tare stupid! Era un joc copilăresc - iar ea îl găsea stupid spre tâmpit de-a binelea! Nu mai era de jocuri de-astea! Ridică braţele şi-l cuprinse uşor. Şi oftă:

- Nu vreau să mă fac rea. Vreau doar să fiu a ta. Vreau să mă vrei tu... şi-atât.

Thomas tăcea... Ea nu mai avea nimic altceva de spus...

- ... Sper că nu glumeşti...

Negă.

- ... În cazul ăsta, să vedem... Să vedem.

Şi gata - se ridicase. Şi se îndepărta grăbit, de parcă-i era frică să nu sară pe el, sau...

De ce încercase să se joace de-a îndrăgostiţii cu ea? De ce spusese cuvintele alea? El îşi închipuia că ei îi mai ardea de joculeţe de-alea? După toate câte se întâmplaseră? El chiar nu înţelegea că ea avea disperată nevoie de-o confirmare? Adică de-o certitudine? El chiar credea că ei îi ardea de "glumiţe"?

... Nu se vindecase. Acel ceva stricat din sufletul ei nu se deblocase. Acel ceva bloca dragostea ei - n-o lăsa să iasă şi să ajungă la el. Cum să facă să deblocheze acel ceva? Cum să facă să-i arate lui că nu-şi mai dorea să se joace? Să fie adolescentă? Cum să-i spună că trăise atât de multă adolescenţă, încât îşi dorea cu disperare să fie adultă? Să se mărite şi să facă copii şi să fie femeie serioasă şi să nu-şi mai amintească vreodată de perioada tâmpită numită adolescenţă?

Diamant

Elicopterul se apropia de H-ul din mijlocul poieniţei. Îi vedea bine pe amândoi: era aşteptat. Vărul lui se sprijinea de Ana; sub celălalt subraţ ţinea o cârjă. Cealaltă cârjă era în mâna ei... El îşi privea lung vărul, îl măsura şi se simţea liniştit şi plin de încredere - că lucrurile reveneau la normal...

Hîc! Cam abruptă aterizare - dar nu se plângea! La cât de "tare" zburase omul ăsta, zicea săru' mâna că ajunsese cu bine! Îi înapoie căştile şi îi mulţumi din gesturi. Şi se grăbi să coboare. Vărul lui era tare vesel... Porni spre ei.

Ana se trase în spate - şi-şi îmbrăţişă soţul. Îl sprijinea aşa, îmbrăţişându-l! Ce frumos! Erau îndrăgostiţi lulea amândoi; iar el se bucura să-i găsească îndrăgostiţi... şi-şi amăra sufletul cu gândul plecării lui de mâine seară... Ce rahat gigantic!

- Bine-ai venit, vere!

- Bine te-am găsit, vere!

"Aoleu, vere - da' bine mai găteşte muierea aia! Făcuşi un brand... mamă-mamă!" Ştefan îşi testa puterile pe el; scăpă un geamăt, ca să-l flateze... şi încasă şi două palme straşnice pe spinare:

- Bine-ai mai venit pe-aici!

Da, ştia, venea prea rar la soţia lui... Ştefan îşi recuperă cârjele şi porniră spre alee:

- Ai făcut bine că ai venit.

- Am venit hotărât s-o mint.

- Cum adică, s-o minţi?

- Adică s-o mint. I-am confiscat lui Azur pilulele şi-am venit.

Şi restul or să priceapă ei de mâine-ncolo, după ce aflau că cumnata lor "rămăsese gravidă de-adevăratelea"...

- ... Nu ştiu cum să fac cu voi. Ştiu ce ţi-am promis, când aţi venit la mine la spital. Dar nu pot să mă lipsesc de ea de-aici.

- Stai liniştit.

- Aleodor e în Marea Britanie - iar munca lui a picat pe mine.

- Ţi-am spus: stai liniştit. Uite-mă!

- Da, mă! Te văd! Da' te văd aşa de rar, că încep să mă îngrijorez!

- O să mă vezi cel puţin lunar. Că n-o să se prindă.
- ... Ce să se prindă, mă?
- Ceea ce vrea ea. N-o să se prindă. Că am pilule de la Azur...

Vărul lui se încruntă...

- ... Crezi tu că asta vrea?
- Nu. Ştiu sigur că asta vrea. Şi n-am să-i dau ce vrea, dacă simt eu că e vreun pericol.
- ... Ai dreptate. Dar îţi zic o chestie... Nu sunt de acord cu planul tău. Dacă află, te descurci pe cont propriu!
- Da - dacă află, mă descurc eu cu ea.
- Bine, vere! Hai - fugi!

OK! Să fugă! Să alerge până la vilă! Să vadă şi ea cât de tare se grăbise să ajungă la ea!

Rebeca

Viaţa ei era un rahat total. Se holba prin televizor şi trăgea concluzia că viaţa ei era un rahat total... Şi-o să fie un rahat total şi mâine, şi poimâine... Şi Trésor n-o să se întoarcă niciodată, aşa că n-o să aibă parte de băieţel...

Poftim?... Cineva descuia uşa. Ori era Ştefan, care venea s-o îmbărbăteze, ori Ana - care venise chitită s-o păruiască din nou. Nu intenţiona să se-adune de pe canapea nici pentru unul, nici pentru celălalt. Aşa că rămase acolo, scursă pe canapea, cu ochii spre televizor şi mintea-n iad... În iadul care devenise viaţa ei, viitorul ei...

Paşii intrară... Se apropiau... După sunet, păreau a fi pantofi bărbăteşti... Fu cuprinsă cu braţele; buzele o pupară pe obraz. Iar soţul ei...

- Bine te-am găsit!

Soţul ei? Întoarse capul...

Da. Soţul ei o săruta. Chiar Diamant al ei! Venise! Doamne, venise la ea! Venise Diamantu' ei...

Şi n-avusese nevoie decât de-o secundă nu ca să se-adune de pe canapea, ci ca să se-adune, să se răsucească şi să-l îmbrăţişeze şi să-l sărute... pe Diamantu' ei, care îi simţise supărarea şi venise...

Se despărţise de viaţa ei. Viaţa ei rămăsese-n iad; iar ea plutea, cu Diamantu' ei...

- ... Bine-ai venit!
- Bine şi chitit am venit!

Se simţi săltată şi trasă peste spătarul canapelei! Ia uite-l! Da' ce-i venise?

- Da' ce-ţi veni?!
- Îmi veni poftă de-un băiat!

Cum-cum?

- ... Ce-ţi veni?
- Poftă de-un băiat. De-ăla de-adevăratelea.

Şi părea că vorbeşte serios - se-apucase s-o dezbrace şi-avea ceva spor...

- ... Tu ai înnebunit?
- Da. Am văzut ecografii cu băieţi - şi-am înnebunit! Că vreau şi eu o ecografie de-aia! Da' cu băiatu' meu!

Yes! Diamant voia un băiat! Cu ea! Un băiat de-adevăratelea!

- Îmi faci, fă, şi mie o ecografie cu băiatu' meu?

Păi cum să nu-i facă?! Bineînţeles că-i făcea! Milioane de ecografii îi făcea! Doar să reuşească să-i dea jos blugii - şi-i făcea şi ecografii, şi băieţi... Doi îi făcea...

Erau nebuni - erau singuri în apartamentul cu trei camere, aveau la dispoziţie cel puţin şase "locaţii" moi iar ei se-apucau de făcut copii pe parchet, în spatele canapelei...

- Fă-mi un băiat! Îmi faci?

"Da! Bineînţeles că-ţi fac! Doi îţi fac! Doi băieţi frumoşi şi..."

Abia acum realiza cât de dor îi fusese de el... De clipele când era ţinută pe braţe şi sărutată şi iubită... De clipele când ameţea...

- ... Mâine... mergem amândoi... să luăm hăinuţe... şi pătuţ... şi premergător...

Mâine mergeau... în oraş... fiindcă băiatul lor... o să aibă nevoie... Băiatul lor... ăsta pe care-l făceau chiar acum...

Ana-Maria

Era linişte. La unspe noaptea, conacul era cufundat în linişte...

Se răsuci uşurel şi puse capul pe pieptul soţului ei. Îi plăcea să-i asculte inima. O auzea ticăind... Tic-tac... tic-tac... te-iubesc... tic-tac... te-iubesc...

Fu sărutată uşor pe păr:

- Să n-o mai baţi. Las-o. Trebuie să plângă şi ea, din când în când...
- N-am s-o mai bat. De fapt... De fapt, nici nu voiam s-o bat. Ştii că nu-s bătăuşă din fire...
- Eşti tensionată.
- Sunt destul de tensionată...
- Din cauza mea?
- Şi din cauza ta... Săptămâna viitoare trebuie să mergem la Bouchard, să-ţi facă analize şi radiografii şi să stabiliţi data când îţi scoate tija.
- Mergem. Nu cred că scosul tijei o să fie aşa o chestie dificilă...

Ehei - pentru ea, fiecare pas nesigur pe care-l făcea el era o chestie dificilă şi dătătoare de stres. Darămite operaţia la picior... Că el nici nu ştia prin ce trecuse ea atunci când el fusese în comă iar ea văzuse piciorul lui infectat şi-şi amintise că pentru infecţii majore se recurgea la amputare...

- ... Ce altceva te mai apasă?

... Mai presus de orice, era mamă. Indiferent câte trăznăi făceau copiii ei; indiferent cât de dezamăgită se simţea uneori. Erau copiii ei, iar ea era, la urma urmei, mama... Oftă greu:

- Ce planuri ai cu Florentina?
- Nu ştii deja ce planuri am cu ea?
- ... Cât o mai ţii acolo?
- Până-i vine mintea la cap.
- Crezi tu că nu i-a venit mintea la cap?
- Nu. Şi n-o să-i vină prea curând.

Se vedea treaba că ori nu alesese ea momentul potrivit, ori era el prea supărat pe fata lui, ori chiar nu-i venise Florentinei mintea la cap...

- ... Încă nu e sigur pe el. Dacă o eliberez pe ea, risc să i se urce lui în cap - şi să-l conducă aşa cum vrea ea. Vezi tu, iubire... Bărbatul trebuie să fie bărbat. Tu poate că n-ai conştientizat; dar eu am devenit bărbatul familiei noastre în clipa când mi-ai scris primul bilet.

Serios? Şi când fusese asta? Că era destul de obosită...

- Când am plecat împreună spre Cannes. Mi-ai scris atunci un bilet. Mi-ai scris "Te rog să mă ierţi că te-am pălmuit atunci." În clipa aia am devenit eu bărbatul familiei noastre... În clipa aia m-ai făcut tu să fiu bărbatul familiei noastre. Momentan, familia lor nici nu există. Va exista după primul sărut. Atunci când or să plutească amândoi. Eu am plutit la masa lui Florentin - şi-apoi mi-ai scris şi m-ai făcut bărbatul familiei...

Aproba încet cu capul - ce vremuri... Ce nebunie de viaţă avuseseră ei doi! Tii...

- ... Când o duci la control?

Aoleu! Controlul Florentinei! Uitase complet de el! Poftim - hal de mamă responsabilă! Calcula repede-repede...

- Duminică. Îl sun pe Bouchard şi-l rog să ne primească pe şest, aşa...
- Nu-l suni; îi scrii un bileţel şi-l trimiţi pe Piao cu el.

Aprobă - cum zicea el era cel mai bine! El era bărbatul familiei - el ştia mai bine...

- Dacă controlul iese bine...

"Şi dacă nu iese bine n-o ierţi?" Aşa-i venea să-l bombăne - dar se abţinea...

- ... Luni, aş vrea să mă ajuţi să fac o şmecherie.
- Mm... S-o aud mai întâi.

- Luni de dimineaţă, du-te până la Cannes. Vorbeşte cu Isamu despre una, despre alta, semnează-i ce-i de semnat... Eu o s-o trimit pe Biyu acolo prin bunăvoinţa lui Piao. Şi, când ajunge ea, tu te întorci înapoi! Ce zici?

Ridică încet capul şi-l privi lung... Ştefan zâmbea:

- E prietenul meu. Şi e îndrăgostit lulea. Parcă nu mă lasă sufletul să-l chinui a la long...

- OK. Dar atunci când pleacă Biyu spre aeroport, iese şi ea din turn.

Tăcere...

- Indiferent de rezultatul analizelor.

Tăcere... Lăsă capul înapoi pe pieptul lui:

- Fata ta nu poate să plutească dacă te ştie supărat pe ea. Nu poate să plutească în temniţă...

- ... Fata mea trebuie să se dezlipească de mine - şi să se lipească de bărbatul ei.

- Fata ta ştie că te-a supărat îngrozitor. Supărarea mea n-o doare atât de mult cum o doare supărarea ta...

- ... Poate că ai dreptate. Nu ştiu.

Nici ea nu prea ştia - Florentina se schimbase...

- ... O să risc. O s-o scot din turn. Dacă a învăţat ceva din toată tărăşenia asta, bravo ei. Dacă însă n-a priceput nimic...

"Dacă n-a priceput nimic, las' c-o fac eu să priceapă!" Îi fură un sărut şi se ghemui lângă el. Era aşa de bine lângă el...

22 august 2020 - sâmbătă

Diamant

Mall-ul din Bourges părea... sărăcuţ. Oraşul ăsta uitase să crească. El se dezvoltase - dar nu îndeajuns de mult, după părerea lui. Trecuse pe-aici în ianuarie; se aşteptase să găsească mult mai multe noutăţi acum...

Tocmai revăzuse un ceas. Îl ochise în ianuarie; şi nu şi-l cumpărase, pe motiv că mai avea unul în genul ăla şi nu era el omul care "să investească" în ceasuri. Nu era "colecţionar". Îl revăzuse azi; semn că oamenii cu bani ocoleau oraşul ăsta... În fine!

Raina lui radia toată. Fusese de-ajuns ca el să înghită o pilulă, să zică "Doamne-ajută să funcţioneze" şi să descuie uşa; iar ea înflorise. O găsise tristă, o sărutase şi-o transformase în femeia care radia acum fericire...

Făceau shopping "în grup". Ştefan îi impusese o suită de-a dreptul înspăimântătoare: Toni, Piao, Matei şi zece uriaşi înfricoşători. Biyu era umbra reginei raiului lui; nu se depărta la mai mult de 50 de centimetri de ea. Erau aşa o masă de oameni care bântuia prin clădirea aia... Şi ştia că erau filaţi şi urmăriţi şi filmaţi - şi se gândea cu groază că ochii nemernicilor din Rusia vedeau chiar acum strălucirea femeii lui şi...

Raina purta maieul lui. Îl cosese; îi ridicase poala şi îndesase în el nişte burete. Stătea umflat; stătea "ca la gravide". Arăta o sarcină de cinci luni, după părerea lui; dar se mai văzuseră gravide rotunde-rotunde, aşa că...

Cumpăraseră deja pătuţul, aşternuturile, trusoul... Şi era aşa de fericită... Turuia şi alerga de colo-colo - şi-i pluteau paşii pe cimentul mall-ului... Şi-i străluceau ochii... La fiecare al treilea pas, Raina se întorcea să-i vadă fericirea. Iar el era fericit, pentru că ea era fericită... Era mult prea fericită ca să-i zărească gândul. Gândul ăla realist, care-l blestema pentru ideea minciunii... Care-l avertiza că minciuna lui n-o să ţină la nesfârşit... Care-i amintea că reginuţa lor "se prinsese" din prima încercare, aşa că eşecul lunar de-acum o s-o pună pe Raina pe gânduri... Care-l avertiza că, atunci când ea o să înţeleagă minciuna lui, o să fie rău...

Venea spre el. Alerga spre el! Era fericită! Era atât de fericită, atât de strălucitoare... Şi-al dracu să fie el dacă n-o să facă chestia asta! Al dracu să fie el dacă n-o s-o facă fericită până la capăt!

Se lăsă uşurel în jos - şi-o prinse-n braţe. Şi-o ridică şi-o strânse tare-tare şi-o sărută dureros de tare... Şi, deşi simţea dragostea ei, nu mai putea să plutească - pentru că ştia pe ce minciună uriaşă era clădită fericirea ei...

O lăsă jos - şi fu imediat luat de mână şi tras spre magazinul cu plastice pentru bebeluşi. Urmau biberoanele, oliţa, bavetele, premergătorul, suzetele... Toate bleu... în ciuda sufletului lui...

Nu-şi imaginase niciodată momentul ăsta - clipa când va face cumpărături pentru băiatul lui. Nu se gândise niciodată cum va fi. Dar acum, când făcea cumpărături pentru băiatul lui, parcă şi-ar fi dorit să fie şi Trésor aici - să aleagă şi ea un biberon, sau o suzetă, sau o jucărie de pluş...

Nu. N-o să lase gândul ăla să-l întristeze. Venise aici şi-şi minţise grosolan nevasta tocmai pentru că o văzuse disperată, în pragul depresiei. Ea suferea după fetiţa lor mult mai mult decât suferea el. El era obişnuit să trăiască departe de ea. Aşa că era de datoria lui să ridice greutatea de pe sufletul nevestei lui - şi s-o poarte el. El era bărbat. El putea îndura multe... Mult chin...

Raina voia să ia biberonul ăla. Îi plăcea; îi arăta că era uşor de ţinut de mânuţele mici, fiindcă era despărţit în două. Aprobă - da, era de acord cu biberonul ăla... Acum căuta tetină la el. Era foarte grăbită; foarte atentă la raftul cu tetine. Nu realiza că luase un singur

biberon - şi cu siguranţă or să-i trebuiască cel puţin două. Oof...

Luă încă un biberon din raft şi-o întoarse spre el. Şi lipi biberonul de burta ei:

- Ce zici, maestre? Ăsta e bun? Îţi place?

Ochii albaştri străluceau. Îl priveau lung, fericiţi, şi străluceau atât de frumos... Pesemne că-l blestemaseră nenorociţii ăia doi...

23 august 2020 - duminică

Florentina

Aştepta, cuminte, pe holul spitalului. Nu spuneau nimic - nici ea, nici mama ei. Prin urmare, nici Piao nu spunea nimic. Nici Biyu. Nici cei doi tineri de la pază care urcaseră cu ele. Era linişte. Ele două stăteau jos, ei patru stăteau "zid" în lateral. Arătau ciudat...

Crezuse, ieri, că ziua de sâmbătă era o zi minunată. Mai ales că i se permisese din nou să iasă, după masa de prânz, tot jumătate de oră. Tot aşa, ţinută bine de mână. Philippe înnebunise de tot cu Mike Oldfield - o forja pe biata chinezoaică până la epuizare... Ieri, obrazul lui Thomas se trăsese puţin. Un centimetru. Cât să-i simtă ea răsuflarea pe obraz, nu lângă ureche. Avusese sentimentul că, încet-încet, obrazul lui se va retrage - iar buzele lui or s-o sărute. Avusese impresia că acel ceva stricat din sufletul ei începuse să se deblocheze. Poeziile lui prinseseră o tentă optimistă. Şi-apoi urmase cina...

Abia aseară, când el îi adusese cina, îşi amintise de cuvintele medicului Petrescu. Thomas îi pusese masa, îi spusese cât de fericită era Rebeca şi cât de tăcut-radios devenise Diamant, cât de bucuros era tati al ei să-i vadă îndrăgostiţi ca-n prima zi... Şi apoi îi spusese că "dna Ana" îi transmitea prin el să se pregătească - că a doua zi, la zece, avea programare la control. Căzuse cerul pe ea când îl auzise spunând cuvintele alea! Tocmai pe el îl pusese să-i amintească de control... Adică de nenorociţii ăia... De nenorocirea pe care-o trăise - şi care poate că o afectase deja iremediabil...

N-ar fi trebuit să-l pună pe el să-i spună asta. Ar fi trebuit să-i scrie un bilet. Dar poate că mama ei era mult prea supărată pe ea, ca să i se adreseze direct chiar şi aşa, printr-un colţ de hârtie...

Cuvintele pe care le rostise Thomas o readuseseră "cu picioarele pe pământ", cum se spune. Cuvintele în sine fuseseră OK; se exprimase OK, nu încercase să fie mai acid sau... Pur şi simplu, îşi amintise ea. Şi nu mai plutise. Atingerea obrazului lui n-o mai bucurase. Se simţea vinovată faţă de el. Se simţea "murdară"... "Murdărită"... El nu simţise răceala ei; sau se comportase ca şi cum răceala ei nu-l afectase nicicum. Plecase la fel de vesel cum venise. Dar ea... Ea nu putuse închide ochii mult timp după plecarea lui. Deşi ar fi vrut să se odihnească, să iasă bine măcar analizele de sânge, nu reuşise să adoarmă. Se holbase pe geam, la frunzele copacilor, şi se gândise... Se gândise şi la ea, şi la el, şi la ei... Şi la părinţii ei... Şi la bunicul, şi la Diamant... care, ca o paranteză, tot umblase prin curtea aia - dar nu se uitase nici măcar o dată înspre ferestrele ei... semn că şi el era foarte supărat...

Dormise prost. Îl visase pe Sebi. Nu visase clipele... mincinoase; îl visase pe Sebi cel real. Cel din filmări. I-ar fi plăcut să-l viseze arzând... Să revadă clipa când dăduse cu obrazul peste braţ şi i se dezlipise pielea... Dar nu visase decât filmările. Se trezise speriată - sărise-n fund, ferindu-se de acel obiect rotund şi lung care...

Puse coatele pe pulpe şi-şi lăsă faţa pe palme. Analizarea analizelor ei se prelungea mult...

Nu mâncase nimic de dimineaţă - că trebuise să facă analize! Thomas îi adusese haine de schimb; se spălase, se îmbrăcase şi aşteptase, cuminte, la geam. Toni adusese blindata la uşa conacului. Mama ei urcase pe banchetă; şi-apoi veniseră şi-o luaseră din uşa turnului. Ca pe prizonieri - reduseseră la maximum distanţa dintre cele două puncte. Ca să nu fugă deţinuta... Ca să nu guste mai mult de două secunde de libertate...

Făcuseră drumul în tăcere... Intraseră în spital în tăcere... La recepţie vorbise mama ei... Cu medicul vorbise tot mama ei... Care era dulce şi amabilă şi drăguţă cu toată lumea, mai puţin cu fata ei... Cu "podoaba" de fată a ei... care se lăsase prostită şi drogată şi filmată şi batjocorită... şi mai spusese şi pinul cardului... şi nici nu fusese în stare, în toate zilele astea care trecuseră, să le transmită părinţilor ei că ar

vrea să le vorbească...

La zece fix, fusese poftită în camera ecografului. Preferase să privească tavanul. Acel instrument medical care semăna cu obiectul rotund şi lung din coşmarurile ei îi pusese un nod în gât şi-i făcuse gura să se umple cu gust amar...

Medicul ginecolog fusese foarte vorbăreţ. Şi mama ei fusese foarte vorbăreaţă - cu medicul, firește! Ecografia ieşise perfectă - se refăcuse perfect. Bineînţeles că, pentru a obţine un diagnostic pertinent, mămica ei folosise termenul "abuzată"... Şi controlul fizic ieşise perfect. Testul de sarcină ieşise negativ. Analizele de sânge încă se mai coceau...

Uşa se deschise brusc. Tresări - dar nu ridică faţa de pe palme. Ar fi vrut, dacă ar fi putut, să-şi oprească inima - şi să moară...

Asculta discuţia... Analizele erau perfecte... Nu, abuzul nu lăsase sechele... Bineînţeles că va putea face copii... In vitro eventual, sub anestezie generală - adăuga ea acum, după ce visase filmările alea... Gata - îşi luau la revedere. Trebuia să se ridice de-acolo şi să-i mulţumească medicului. Oftă greu - şi se ridică şi ridică privirea spre el:

- Vă mulţumesc.

- N-aveţi pentru ce. Din fericire, totul este în regulă.

Aprobă cu capul - într-adevăr, din fericire totul era în regulă... fizic vorbind, că psihicul ei era la pământ şi nimeni nu părea să observe asta...

Fu apucată de braţ - porneau spre casă. Adică spre conac. Adică spre turn. Spre Thomas...

De ce dracu mai venea la ea? De ce o mai voia pe ea? După ce văzuse ceea ce văzuse... Cum putuse s-o înhaţe aşa? Cum putuse s-o sărute aşa? Cum putea să-şi mai dorească să intre în inima ei?

Urcă pe bancheta din spate şi se trase la geam. Şi ţintui cu privirea ambulanţa parcată pe trotuarul de vizavi. Mama ei tăcea, Toni tăcea... Şi pornea cu demaraj, accelera... de parcă se grăbea să scape odată de corvoada de a o transporta pe curva mică şi perversă... care-şi dăduse tatăl în stop cardiac...

Ana-Maria

Fata ei era împietrită... Nedormită, nemâncată, mută, împietrită... La dracu! Exageraseră cu pedeapsa aia! Florentina înţelesese deja ce făcuse! Înţelesese deja ce greşise! N-ar fi trebuit pedepsită aşa! Ar fi trebuit îmbrăţişată şi consolată şi ajutată - psihic vorbind! Greşiseră...

Întinse mâna şi îi strânse uşor mâna:

- Ai auzit?

Probabil că auzise - dar era împietrită...

- Florentina...

Capul brunet se întoarse încet... Încercă să-i zâmbească:

- Ai auzit şi tu ce-a spus?

Da. Aproba încet cu capul. Încercă să zâmbească a încurajare:

- E bine. E foarte bine.

Florentina ei aprobă din nou. O privea lung şi nu ştia ce să spună ca s-o convingă să rostească măcar un cuvânt... Nu găsea cuvintele... Nu găsea nici măcar un cuvânt potrivit în clipele astea! La naiba! Chiar în halul ăsta ajunseseră? Să nu fie în stare să-şi vorbească?

Încercă să-i mângâie mâna cu degetul. Iar fata ei îşi trase mâna... şi-şi acoperi faţa şi se aplecă şi se ghemui lângă portieră, cu capul ascuns în scaunul din faţă... Fata ei plângea cu hohote mute...

La dracu! N-ar fi trebuit să-i omoare! Ar fi trebuit să-i lase să trăiască! Să-i lase să-i judece şi să-i închidă şi să umple puşcăriaşii de bani - şi să le facă fiecare clipă a vieţii lor un lung şir de schingiuiri inimaginabile! Nenorociţii ăia îi distruseseră copilul!

Iar ea, ca o cretină, fusese supărată - şi nu intervenise atunci, la început! Când aterizase pe Otopeni - ceruse să ajungă la Titel, în loc să ceară să ajungă urgent la apartamentul ăla, ca să-şi salveze fata! Şi-apoi îi pusese filmările sub nas - şi-o obligase să se uite la ele! Mai cretină ca ea nu se născuse încă altă mamă pe faţa pământului!

Se trase lângă Florentina ei şi-o cuprinse cu braţul. Şi încercă s-o îmbrăţişeze cumva, s-o ajute cumva...

Se simţea respinsă...

Ştefan

Thomas trăgea de aparatul ăla de să-l rupă şi mai multe nu! Pesemne se studiase zilele astea în oglindă şi-i pricepuse planul; că, de vreo trei zile încoace, trăgea cu îndârjire şi-şi făcea seriile de exerciţii cu o plăcere evidentă! Hm - probabil că, atunci când văzuse fotografiile trimise de Isamu, privise "exemplarele" per ansamblu... şi trăsese unele concluzii apropo de propriul fizic! În orice caz, exerciţiile astea îi făceau bine. Începuse să se împlinească binişor. O să-i stea bine costumul ăla din planurile lui...

Aha! Regina lui urca treptele! Era... Era tristă şi întoarsă pe dos. Da' ce se întâmplase? Ce spusese medicul?

Abandonă exerciţiul şi luă prosopul, pregătit să se ridice şi să ordone raderea neamurilor ălora de pe suprafaţa pământului... Ana se aşeză pe scaunul aparatului din faţa lor:

- Totul a ieşit perfect: sânge, eco, control... Testul de sarcină a ieşit negativ... Dar, dacă o duceam şi la psiholog, probabil că mă luaţi din arest azi.

Cum adică, s-o ia din arest?

- Dacă o vedea azi un psiholog, chema poliţia şi protecţia copilului. Şi toate celelalte foruri competente. Şi ne decădea din drepturi cu viteza sunetului.

- Ce vrei să spui?

- Că, psihic vorbind, e la pământ. Nu a spus decât "Vă mulţumesc", după ce a auzit rezultatul testelor. Iar în blindată, când am luat-o de mână, s-a ghemuit lângă portieră şi a plâns tot drumul pe tăcute.

La naiba! Copilul ăsta era mult mai căpos decât şi-l imaginase el!

- Am luat-o în braţe, dar n-a schiţat nici un gest de apropiere faţă de mine. Practic, m-a respins. Mi-a arătat că-i e totuna dacă o ţin în braţe sau dacă sparg seminţe şi spun bancuri cu Toni.

- Şi-acum unde e?

- Acolo unde-ai vrut-o tu.

Ete, fleoşc! Îi aruncă o uitătură urâtă şi se întoarse spre Thomas:

- Spui că aseară s-a întristat din nou.

- Da. Cred că uitase de control; mai ales că a terminat pastilele acu' patru zile...

Deci chiar era grav - Florentina îşi amintise nu de control, ci de cauza controlului. De nenorociţi. Şi cum bănuia că controlul ăla se făcuse "prin interior", era foarte grav... Îl privi lung, cuprinzător:

- Mâine, după ce pleacă Ana, o să vorbesc cu ea. Şi-o să-i dau drumul din turn. Din clipa aia, dacă nu o ţii bine de mână, poţi s-o pierzi. Deci mai ai 24 de ore, din momentul ăsta, ca s-o faci nu să stea lângă tine - ci să te ţină ea bine de mână. Ai înţeles?

- Da.

- Du-te şi spune-i ceea ce trebuie să-i spui, ca s-o faci să-şi dorească să te ţină ea bine de mână.

- Mă duc chiar acum!

- Fugi!

Thomas nu glumise - chiar sprinta spre scări... Regina lui oftă greu:

- Avea nevoie de noi; iar noi am încuiat-o cât mai departe de noi...

- Nu. Noi am încuiat-o departe de noi şi i-am trimis unica persoană de care trebuie să se apropie acum. Unica persoană care trebuie s-o consoleze acum. Şi s-o sprijine şi s-o încurajeze.

Ana nega încet... Negă şi el - şi zâmbi:

- N-or să stea în vilă. N-o să le-ajungă doar camera ei. Or să aibă copii...

- Fata noastră avea nevoie de noi.

- Fata noastră avea nevoie de dragoste. Da - are nevoie şi de noi. Dar are nevoie, în primul rând, de el.

Ana continua să nege...

- Ai încredere în mine?

Soţia lui se ridică:

- Am întotdeauna încredere în tine. Dar mă doare...

- Ne-a durut pe amândoi când s-a mutat Philippe.

Nu, n-o să-i meargă aşa - deşi era un exemplu de succes 100%, regina lui nu mai era dispusă să-şi ascundă suferinţa şi să-i zâmbească...

Apucă mânerele şi încercă să-şi amintească la cât ajunsese. De Florentina se ocupa Thomas acum. La ce instructaj îi făcuse el băiatului ăsta, reuşita era garantată!

Florentina

Zăcea pe şezlong. Plângea. Nu mai scotea hohote mute; dar lacrimile continuau să curgă. Nu se căznea nicicum să le oprească...

Dac-ar fi putut să facă cumva să-şi controleze inima... şi s-o facă să se oprească...

Auzea iar yala... Oare îl trimisese pe Sami cu un calmant? Oare îl trimisese pe Piao cu vreo zeamă revoluţionară care ştergea amintirile urâte? Oare venea tati al ei?... Oare îl trimisese tot pe bietul Thomas? Oare îl instruise s-o strângă în braţe şi s-o calmeze şi să-i spună că o iubeşte şi o ia de nevastă chiar acum şi totul o să fie bine?

... Thomas era. Tot Thomas. Poate că nu-l trimisese ea; poate că venise el din proprie iniţiativă, când auzise că Biyu mai mult o târâse pe treptele alea şi apoi trebuise s-o abandoneze pe şezlong şi să iasă şi să încuie uşa...

Blugii se opriră în faţa ei. Iar mâna lui coborî la nivelul ochilor ei:

- Vrei o ţigară?

Acum ce făcea - îşi bătea joc de ea? Auzise el că cu Sebi fumase - şi-i oferea "un calmant"? Nu schiţă nici un gest; iar mâna lui se ridică. El îşi aprindea una... El mai pufăia câte-o ţigară când şi când... Când avea probleme serioase, sau un examen dificil, sau... Pachetul pică pe şezlong în faţa ei. Bricheta pică lângă pachet. Iar el se răsuci pe-un călcâi şi porni spre geam...

- ... Nu gândim la fel, noi şi voi. Bărbaţii şi femeile. Avem alt mod de a vedea lucrurile; altă optică. Ceea ce vouă vi se pare inuman şi lipsit de sentiment şi urât şi hidos, nouă ni se poate părea normal. De-aia spuneţi voi, uneori, că toţi bărbaţii sunt nişte porci...

Nu pricepea o iotă din ce zicea el acolo; adică nu vedea unde voia să ajungă. Dar îl asculta cu atenţie. Şi îi dădea dreptate - da, şi ea îşi spusese uneori că bărbaţii sunt porci, semn că nu calculau la fel şi n-aveau aceeaşi optică...

- Voi gândiţi că bărbaţii vă vor cuminţi, ascultătoare, vrednice, blânde şi bune aşa ca-n filme. Dacă ar fi aşa, curvele ar muri de foame - şi n-ar exista conceptul de amantă. Ultimul lucru pe care ni-l dorim noi este a doua mamă. Voi încercaţi să ne mămoşiţi, noi încercăm să rezistăm şi să ne amintim de sentimente şi să nu vă expulzăm din vieţile noastre...

Pe bune? Adică nu voiau să fie îngrijiţi şi ajutaţi şi măcar sfătuiţi? Ei se considerau "mămoşiţi"?

- Apoi, voi vă gândiţi că vrem să fim primii. Nu - nu vrem să fim primii. Atunci, prima oară, nu vă doare numai pe voi - ne doare şi pe noi. În plus, nu vrem să ne luptăm cu ruşinea şi prejudecăţile şi toate prostiile din capetele voastre. Vrem să fim noi înşine. Nu e niciodată ca-n filme; virginii nu-şi pierd virginitatea cu colegele de liceu - eventual virgine şi ele. Scenariile alea sunt de-o stupiditate îngrozitoare!

Habar n-avea ce-i venise să-i spună toate chestiile astea - dar se bucura că i le spunea. Fiindcă nimeni, niciodată, nu i le-ar fi spus - nici chiar tati al ei, nici chiar într-un caz de criză majoră...

- Mi-ai spus că ţi-e ruşine de mine. De ce? Fiindcă n-am fost eu primul? Te percepi "murdară"? "Murdărită"?

Da, exact aşa se percepea...

- Cu excepţia lucrurilor care s-au întâmplat fără voia ta, crezi că eşti mai murdară decât mine? Şi dacă da, de ce crezi asta? De ce crezi că relaţia cu alt bărbat te-a murdărit? Ai senzaţia că eu ar trebui să mă simt murdar dacă într-o seară am trecut pragul unei uşi din Bourges? Sau îţi închipuiai că sunt virgin?!

Zâmbi... şi nu răspunse. Era gâscă - nu se gândise niciodată...

- Crezi că-mi convenea să fiu eu primul?

Dacă-i răspundea, chiar că mânca bătaie! Aşa că prefera să tacă şi să-l privească lung... Ah! Se răsucise pe-un călcâi! Şi-o privea drept! Roşi violent...

- Ştii de ce divorţează oamenii? Principala cauză a divorţurilor este adulterul. Relaţia stabilă cu altă persoană. Bărbatul vrea altceva - ceva ce femeia lui nu-i dă. Ceva ce nu găseşte la ea. Dacă se duce la curve, nu-l prinde nimeni; azi la una, mâine la alta... Dar nu vrea o evadare de-o noapte; vrea un loc stabil şi-o femeie stabilă care să-i ofere ceea ce nu primeşte acasă. Vrea un locşor în care să primească ceea ce el percepe ca fiind normalitate. Iar femeia vrea diversitate. Vrea ceva ce nu primeşte acasă. Femeile nu găsesc bărbaţi la colţul străzii, aşa cum găsesc bărbaţii femei. Nu - femeile sunt sufletiste. Ele, când caută, caută ceva pe termen lung. În general, e vorba de curiozitate. Prietenele povestesc picanterii de alcov; şi apare curiozitatea...

Da! Aici avea perfectă dreptate! Ea auzise multe picanterii de-astea din gura Adélei...

- Şi-atunci, de ce mi-ar conveni să fiu eu primul? Ca să stau toată viaţa cu sufletul uite-aşa de mic, gândindu-mă că într-o zi s-ar putea să te-ntrebi dacă există şi altceva în afară de ceea ce-ţi ofer eu? De ce mi-aş dori nesiguranţa asta? De ce să vreau să ajung să te spionez, să-ţi scormonesc în telefon, să-ţi pun microfoane-n geantă, să angajez detectivi particulari, să te urmăresc, să plănuiesc să-i iau lui gâtul...

Ia uite! Gata - o şi vedea adulterină! Mm - omul ăsta avea o părere tare proastă despre ea!

- O să spui că sunt porc. Dar să ştii că mă bucur că n-am fost primul. Au fost doi în viaţa ta. Când a apărut al doilea, ai făcut o comparaţie între ei - şi nu l-ai mai sunat pe primul. Paranteză: iar chestia asta arată că am avut dreptate când am insinuat că deseori primul nu e şi cel mai potrivit. Închid paranteza.

Oo, Doamne! Îi venea să râdă! Se abţinea - strângea bine din dinţi şi încerca să-mpingă botul înainte, ca să nu lase musculatura să-i ridice colţurile gurii şi să râdă...

- Şi-o să poţi să faci o comparaţie şi după ce vei face dragoste cu mine. Vei şti sigur dacă îmi vei spune mie "Da" sau vei merge mai departe. O relaţie nu poate funcţiona fără partea fizică. Niciodată.

Asta aşa era - dacă nu se potriveau, ajungeau la scandaluri mari...

- Iar în condiţiile astea eu îmi permit să-ţi cer ca, după "Da", să nu-mi greşeşti. Aşa cum şi tu îmi poţi impune exact aceeaşi chestie.

Corect! Se potriveau, se aleseseră după câteva "testări" şi calcule şi comparaţii, erau majori, inteligenţi...

- Eu mă bucur că s-a întâmplat aşa. Un singur regret am... şi-o să-l am toată viaţa... Regret că dl Titel n-a avut sânge-n el să dea câteva telefoane şi să-l scoată pe-ăla din apartament sâmbătă, înainte de cină. Şi să trimită o basculantă să-l facă afiş. În rest, nu regret că s-a întâmplat aşa.

Hait! - că venea la ea! Adio zâmbet - venea la ea...

Nu. Îşi mai luase o ţigară. Îi oferea din nou o ţigară... ea tot nu se clintea... El se ducea din nou la geam. Hm...

- ... Acţionăm diferit, noi şi voi. Voi vă fardaţi, vă schimbaţi garderoba, organizaţi întâlniri întâmplătoare în oraş, folosiţi un gloss cu aromă, citiţi horoscoape, vă ghiciţi în tot felul de chestii... Noi acţionăm altfel. Eu am acţionat în versuri.

Cum-cum? El recunoştea acum... că acţionase în versuri? Adică recunoştea că le scrisese ca pe un mod de "a acţiona"? Cu ea?

- Ţi-am scris versuri. Toate poeziile pe care le-ai citit, le-am scris pentru tine. Eu sunt demult în inima ta. Dar nu sub forma în care trebuia să fiu - nu aşa cum îmi doream să fiu. De-asta mi-ai spus mereu şi mi-ai scris că nu vrei să-mi faci rău; fiindcă eram deja în inima ta. Dar eram sub formă de prieten. Şi nu mai vreau să fiu prietenul tău. Vreau să recunoşti că mă iubeşti.

Dar ea îl iubea deja! De ce era aşa chior şi nu vedea chestia asta?

- Nu vreau să-mi mai pun masca prietenului şi să mă strecor parşivește printr-o crăpătură rămasă neblocată. Vreau să-mi scot măştile

şi să fiu eu însumi. Şi să găsesc uşa larg deschisă. Nu mă mai pot deghiza. Şi nu mă mai pot strecura. Nu mai vreau să intru parşiveşte în inima ta şi să mă lupt cu dezordinea pe care-o găsesc acolo. Aşa că, dacă mă vrei, fă-ţi ordine în inimă. Aruncă vechiturile, desprăfuieşte şi aeriseşte bine. Şi deschide-mi larg uşa atunci când vin.

... Şi cam atât avusese el de spus. Îl auzea coborând scările... Ce ciudat!

Se ridică pe marginea şezlongului - şi scoase o ţigară şi-o aprinse. Suflă lung fumul...

Deci, să pună mâna să-şi facă ordine în inimă. Să arunce vechiturile... alea lăsate de Alex şi de Sebi... Şi pe-alea lăsate de Vincent... Şi chiar şi pe-alea lăsate de Andrei! La urma urmei, în inima ei erau multe rafturi! Şi păstrase multe amintiri pe rafturile alea - şi bune, şi rele! Trebuia să le arunce şi pe-alea otrăvite - alea cu Sebi... Trebuia să ridice tonele de vinovăţie lăsate de Sebi şi să le scoată cumva afară... şi să-şi uşureze cumva inima...

Da. Trebuia să arunce tot. Nici un bărbat nu se apropia de femeia care păstra pozele cu fostul ei bărbat! Uite că fusese mult mai proastă decât îşi imaginase ea că putea fi...

Păi, o să afume rău turnul ăsta! Că nu-i lăsase decât... cinci ţigări - dar, după ce-o să le fumeze pe toate, o să-i mai ceară lui Biyu! Şi n-o să se lase până n-o să cureţe tot ce era de curăţat în inima ei! Toate amintirile! Toate mutrele şi toate clipele - totul trebuia să dispară din inima ei! Să nu se mai gândească vreodată ce-o să se facă atunci când o să dea ochii cu Alex! Nu-nu! Momentul ăla trebuia să fie inexistent pentru ea - fiindcă Alex trebuia să fie inexistent pentru ea! Cine era Alex, să ocupe rafturile din inima ei? Dacă Thomas voia să joace *Kibori* cu ea, cum să-şi amintească ea de jocul din Aurari?! Thomas avea dreptate...

O să-nceapă cu începutul - cu Vincent. Trebuia să arunce petrecerea din club... Pe cea de pe yaht... Trebuia să arunce săruturile din limuzină... Lungile pălăvrăgeli de pe Facebook şi dedicaţiile muzicale... Şi vizita la apartament...

Ehei - curăţenia asta o să fie o chestie complicată rău! Da' n-o să se lase până n-o s-o termine! Că nu era o puturoasă! Şi ştia bine ce voia! Ea îl voia pe el! Iar pentru el, pentru dragostea lui, o să arunce tot şi-o să desprăfuiască şi-o să aerisească... Şi-o să-l aştepte după uşă, pregătită să descuie şi s-o deschidă larg...

Rebeca

Îl mai săruta o dată... Şi-ncă o dată... Şi nu se-ndura să tragă palmele, să dea drumul capului lui...

- ... Vă iubesc mult...

Oo, Doamne! Se repezi berbeceşte şi-l strânse-n braţe! Cât pe ce să se-azvârle, cu tot cu el, pe banchetă! Toni râdea; Diamant nu râdea însă deloc - doar o îmbrăţişa cu putere şi-o săruta pe obraz şi pe gât şi pe umăr şi pe unde apuca...

- Doamne! - de ce trebuie să plec? Nu vreau să plec! Vreau să stau aici cu voi! Vreau să nu-ţi mai dau drumul vreodată!

Oof, cât rău îi făcea ea lui! Îi dădu drumul - şi-l pupă apăsat pe frunte:

- Dar trebuie să pleci. Jură-te că ai grijă de tine!

- Mă jur!

- Jură-te că ne suni zilnic!

Bărbatul ei îi ridică puţin bluza - şi-i pupă pe amândoi, şi pe ea, şi pe băiat:

- Jur că vă sun zilnic!

Gata - acum putea să plece! Făcu doi paşi în spate şi-i făcu cu mâna... Toni sesiză stupidul situaţiei şi porni motorul. Iar Diamant îi făcu şi el cu mâna şi închise totuşi portiera. Iar blindata porni încet spre poartă...

Se îndepărta încet, fără grabă... Se aprinseseră becurile roşii - frânase... Gata - făcuse dreapta, spre oraş. Adică spre aerodrom. Diamant venise cu elicopterul şi pleca cu avionul privat al lui Fang. Era o nebunie nebună rău de tot viaţa lor... Porni spre conac.

Simţea cum pluteşte, cum dansează... Se simţea ciudat. Se simţea uşoară ca un fulg! Involuntar, pusese mâna peste băieţelul lor... care avea cel mult 48 de ore, dar era atât de puternic încât o făcea să plutească...

Doamne! - ce bucurie! Ce minune! Ce minune incredibilă se întâmplase vineri! Trecuseră 48 de ore, dar ea nu se dezmeticise...

N-o să se ducă în conac. O să se ducă acasă. O s-o roage pe Florina să-i trimită cina acasă...

Ieşi din conul de umbră al conacului - şi îşi văzu cumnata aşezată la masă. Ana o privea lung. O aştepta... Nu. N-o să se ducă la ea. N-o s-o lase să-i ceară iertare c-o bătuse. Meritase bătaia aia! Şi uite ce bine-i prinsese! Dacă Ana n-ar fi bătut-o, ea n-ar fi plâns la camera web; iar el n-ar fi venit. Iar băiatul ei n-ar fi prins viaţă, în pântecul ei. Aşa că Ana n-avea de ce să-i ceară iertare.

Îi zâmbi cumnatei ei - şi-i arătă cât de fericită era acum, că avea un băieţel... mic, mititel de tot... cam cât patru celule de mititel... Cumnata ei începu să râdă - şi se ridică şi porni spre conac. Ele se înţelegeau din priviri...

O să se ducă acasă... Adică o să-şi ducă băiatul acasă şi-o să rămână acolo cu el. O să-i povestească multe... Ehei, câte avea ea de povestit doar despre tăticul lui!

Mergea pe alee, urmată îndeaproape de cineva de la pază, şi simţea că pluteşte...

Florentina

Se lăsase întunericul. Era târziu. Cerul părea senin; ea nu-l vedea de pe şezlong...

După ce "lămurise lucrurile" şi-i lăsase ţigările, Thomas plecase. Şi nu se mai întorsese. Adică adusese tava până la uşă şi o rugase pe Biyu să intre. Într-un fel, îl înţelegea. După ce "lămurise lucrurile", normal că se temea un pic de discuţia cu ea! În orice caz - îi adusese ţigările pe care i le ceruse. În mod cu totul ciudat, nu desfăcuse pachetul. Când ştiuse că nu mai avea ţigări, simţise că ar fi fumat; acum, când avea ţigări, parcă nu-i venea să se-apuce de-adevăratelea de ele...

Nu mai urcase el, n-o mai scosese la plimbare, nu-i trimisese bileţele... O lăsase să se gândească la cuvintele lui. Şi să decidă dacă se-apucă de curăţenie sau nu. Nu de alta, dar erau multe amintiri pe rafturile din inima ei; iar el le voia golite, curate... El ştia "câte parale face" şi ce-i oferă; şi avea pretenţii în consecinţă. Asta era o cugetare de ţinut minte; Thomas îi dădea ei tot ce-avea el mai bun, dar cerea de la ea totul...

Curăţenia mergea bine, după părerea ei. Îl expulzase pe Vincent. Îl expulzase şi pe Alex. Andrei nici nu figura pe-acolo - scotocise bine, dar nu găsise nici măcar amintirile cu decapotabila! Se împotmolise însă la Sebi. La partea frumoasă. Adică la cât din "minciuna Sebi" fusese partea frumoasă şi cât intra la capitolul "minciuna Sebi". Se gândea că partea cu autostopul fusese sinceră - că n-avusese el de unde să ştie ce se întâmplase în Aurari şi nici n-avusese timp să-şi "regizeze" apariţia taman atunci, taman acolo. În rest... Faza cu rochia fusese un fel de regie. O făcuse ca s-o convingă să iasă cu el. Fie plănuise să pozeze pentru tovarăşi şi "marea masă a interlopimii din Bucureşti", fie plănuise să mănânce bine pe seama cardului ei, fie plănuise să-i pună creierii pe moaţe - Sebi avusese un plan atunci când cumpărase rochia. Dar poate că plănuise doar să-i pună creierii pe moaţe. Şi-atunci n-ar fi intrat la capitolul "minciuna Sebi". Aici se-ncurca ea...

Luă pachetul de ţigări şi-i rupse ţipla. Şi scoase o ţigară, o înfipse în colţul buzelor... Ridică bricheta... Nu.

Sebi fusese o minciună cap-coadă. Trecuse pe lângă ea şi-o recunoscuse. Şi în clipa aia apăruse în mintea lui semnul internaţional al monedei euro - în clipa aia, mintea lui gândise "o iau, o duc în Bucureşti şi pe urmă mă caută ta-su să-mi mulţumească şi să-mi dea câteva bancnote că i-am ajutat fata".

Punct.

Nu se putea învinui pe ea însăşi pentru ceea ce se întâmplase fără aprobarea ei. Se putea învinui pentru că băuse din sticle nesigilate. Da - asta era greşeala ei şi şi-o asuma toată! În rest, însă, nu-şi mai amintise nimic. Şi cum ştiuse încă de la zece anişori că existau zemuri care o puteau face să devină obedientă şi ascultătoare şi-i ştergeau amintirile...

Expulzarea lui Alex fusese "instantanee". Habar n-avusese că-l duruse şi pe el. Şi cum îşi amintise foarte bine cele trei "lovituri" de dinaintea lui "crac", pricepuse totul - tot planul lui. Încă de la prima lovitură, creierul acelui bărbat făcuse conexiunile dintre ceea ce simţise "ăla micu'" şi informaţiile care-i parveniseră pe toate canalele posibile, referitoare la termenul "domnişoară". Şi primase planul - socoteala lui de-mbogăţire instantanee. Alex nu era prost. Nu fusese niciodată prost! Era o fire precaută, care nu se-arunca berbeceşte nici când venea vorba de alegerea cămăşii zilei! Ocheadele, turuiala ei, "blocajele" din caza bunicului ei, *Kibori* - totul fusese parte din planul lui. Alex visase să se-mbogăţească devenind ginerele regelui aurarilor - şi-atât. Şi uite-aşa îl expulzase ea pe Alex cu forţa şi viteza unei tornade care smulge casa cu tot cu amintirile din ea...

Deci lui Thomas nu i-ar fi plăcut să fie primul... Adică Thomas nu şi-ar fi dorit să fie primul. Şi uite cum regula aia a părinţilor ei nu se potrivise... Şi uite de ce în Aurari nu mai existau căsătorii "neprobate" înainte de oficializare... Iar femeile n-aveau maşini personale cu care să se ducă-n Bucureşti şi să-şi urmărească bărbaţii pe la curve...

Zâmbea, cu ţigara-n colţul gurii, şi constata că ideea existenţei acelei ţigări o ajuta mult să facă totaluri...

"Îţi închipuiai că sunt virgin?" Doamne! - zăpăcit soi de om! Clar - o să roşească mult, de-a lungul vieţii ei... Mai ales în momentele când ea o să-i propună o zbanghietate-ntr-un picior pe lada frigorifică iar el o s-o privească buimac...

O să facă o şmecherie. Îşi amintea că avusese cam 11 ani atunci când, într-o dimineaţă, urcase în dormitorul părinţilor ei. Îi fusese frică de ploaie. Adică voise să se răsfeţe - să doarmă un pic în braţele lui tati al ei. Atunci când ea intrase, tati al ei se răsucise şi băgase ceva în sertarul noptierei. După două zile, se strecurase iar în dormitorul lor şi descoperise o carte... în limba engleză... cu ilustraţii ici şi colo... În fine! O să cumpere o carte identică şi-o s-o pună în noptiera lui. Şi, din momentul ăla, Thomas n-o să se mai minuneze de ideile ei creţe. Iar ea n-o să citească în ochii lui întrebarea "cine dracu te-a inspirat la chestia asta"...

Era liniştită. Se simţea obosită. Făcuse curăţenie sufletească toată ziua! Normal că se simţea sfârşită...

Ia să lase ea prostiile şi ţigara aia şi să se odihnească... Că mâine dimineaţă Biyu intra de pază la zece, aşa că Thomas o să fie nevoit să intre... Iar ea o să-l aştepte din nou în faţa scărilor - şi-o să deschidă uşa inimii ei şi-o să-l poftească să intre...

24 august 2020 - luni

Ana-Maria

Era... şase jumate. O să întârzie dacă mai zăbovea mult pe-aici! În plus, risca să-l trezească pe Ştefan! Aşa că se strecură uşurel şi închise uşa...

Trebuia să-i ducă ea micul dejun Florentinei. N-o s-o trezească la ora asta; o să-i scrie un bileţel. Ţâşni spre scări, încercând să facă senzorii ăia să ţăcăne cât mai puţin timp...

Bătu uşor la uşa bucătăriei - iar Florina se grăbi să-i deschidă.

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.
- Thomas s-a trezit?
- Sigur! Poftiţi!

Intră şi dădu cu ochii de varianta ciufulită a ginerelui ei. Care păli când o văzu...

- Neaţa!

Şi-i indică uşa camerei unde-şi petrecea el serile. Nu putea pricepe de ce băiatul ăsta prefera să stea aici, în cămăruţa de patru pe patru cu ferestruică meschină, când avea ditamai camera mare şi luminoasă în apartamentul părinţilor lui...

- Bună dimineaţa.
- Stai jos.

Se conforma - şi-şi revizuia scurt ţinuta: părul, tricoul, ochii împăienjeniţi de somn... Zâmbi slab:

- Eu plec azi la Cannes. Iar Ştefan discută cu Florentina după micul dejun. Voiam să-ţi spun... Fata asta a noastră pare din oţel. Pare bătăioasă şi băieţoasă şi puternică ca un urs grizzli. Dar e fragilă...

- Ştiu. I-am spus ieri unele lucruri. Am evitat să i le spun până acum tocmai fiindcă ştiu că nu e puternică aşa ca un grizzli... Oare dl Ştefan o s-o lase azi să iasă din turn?

Aprobă şi porni spre uşă:

- Da.
- Dnă Ana...

Da?... Îi era frică. Era speriat de ea. Oof, ce om! Ce copil, de fapt... Ieşi:

- Îi duc eu micul dejun. Ca să ai tu timp să te pregăteşti pentru discuţia cu ea. Aia fără cuvinte - ştii tu...

Trase uşa după ea şi se aşeză la masă:

- Te rog, pune-i Florentinei micul dejun.
- ... Păi... acum?
- Da. I-l duc eu, înainte să plec.

Rupse o foaie din notes, luă pixul... Ce să-i scrie?

... Iar era în pană de cuvinte! Iar nu găsea cuvinte pentru fetiţa ei! Nu ştia ce să-i scrie! Să-i scrie să aibă grijă de Thomas? Şi dacă strica tot ce muncise Ştefan? Şi tot ce clădise Thomas până acum? Atunci, să-i scrie să fie cuminte? Şi dacă ea înţelegea că trebuia să-şi înăbuşe dorinţele şi gândurile şi să se supună necondiţionat tuturor ideilor creţe care-i vor trece lui Ştefan prin minte? Că-şi ştia ea bărbatul; înainte s-o ierte "oficial", o să-i frece ridichea mărunt-mărunt... Să-i scrie că o iubeşte? Şi să se semneze? Asta echivala cu "stai liniştită, că eu te-am iertat". Şi n-o iertase - că de-asta nu-şi găsea cuvintele...

Bătea cu pixul în hârtie şi nu prea ştia ce-i putea scrie fetei ei...

"Ascultă-ţi inima. Mama"

Şi atât. Dacă o considera mama ei, o să asculte sfatul ăla - şi-o să-i fie bine. Dacă nu... Dacă nu, nu.

Ia să se gândească ea la altceva! Ia să-şi bage un piculeţ nasul unde nu-i fierbea oala! Zâmbea şi-şi pregătea cuvintele pentru Biyu...

Florentina

Deschise încetişor un ochi... Mm, ce înnorat era! Sigur o să plouă azi...

Atmosfera întunecată de afară nu-i permitea să-şi dea seama cât era ceasul. Se simţea un pic obosită; dar ieri plânsese mult, aşa că ăsta nu era un ghidaj corect...

Micul dejun o aştepta pe masă. Nu, nu mai era aşezat frumos - semn că nu urcase el. Urcase altcineva. Florina sau Luis sau...

Se ridică şi-şi luă biletul. Oare ce-i scrisese Thomas? Recunoştea hârtia ruptă din notesul de la bucătărie - cel cu inscripţia Aldi... Simţea că nu avea curaj să despăturească mesajul lui... Şi totuşi!

"Ascultă-ţi inima. Mama"

Nu urcase el; urcase mămica ei. Semn că azi se va întâmpla ceva important. Ceva... crucial pentru ea. Ieri, când se întorseseră de la control, ea bocise în hohote iar mama ei încercase să o îmbrăţişeze. O cam ignorase... Şi uite că "mama rămâne mama până moare" - după cum spunea proverbul. Iar mămica ei făcuse ea ce făcuse şi aranjase lucrurile în aşa fel încât azi să se întâmple ceva. Ceva bun pentru ea. Dacă-i scrisese să-şi asculte inima...

Mămica ei nu putea interveni decât asupra a două persoane: tati al ei şi Thomas. Dacă o va asculta, Thomas o va face din respect - iar ea va simţi imediat asta. Va simţi dacă era fals, sau făcea un lucru din obligaţie sau cu inima îndoită. Dar în privinţa lui tati al ei... Oare câtă influenţă avea mama ei asupra lui, în condiţiile în care el era supărat pe fata-problemă? Care fusese sub supravegherea mamei ei - şi eşuase lamentabil şi făcuse prostii mari?

... Probabil că la Thomas se referea mesajul. Deci, să-şi asculte inima... Urma, probabil, un ultimatum - sau o ofertă... Iar ea trebuia să-şi asculte inima...

Adio mic dejun, bun venit îngrijorare şi panică şi teama de-a fi părăsită...

Ştefan

Cobora încet treptele. Cu atenţie. Să nu păţească ceva tocmai azi! Tocmai în ziua când plănuia să discute cu fata lui! Nu prea ştia cum să facă discuţia aia, de vreme ce simţea că n-o pedepsise îndeajuns de mult ca să poată totuşi s-o ierte - şi să-i arate din nou că era fetiţa lui preferată...

Zâmbi:

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.

Sami mesteca cu poftă. Dl doctor începuse să se... re-facă. Aşa, cu cratimă. Scădea burta şi-şi regăsea apetitul. Ştia, asta era o contradicţie uşor bizară...

Sprijini cârjele de scaunul Anei şi se aşeză pe scaun. Ia să vadă el cu ce se delecta azi la micul dejun...

- Ouăle astea sunt foarte bune. N-am ştiut că există ouă care nu miros a ouă!

- Sunt ouă "originale". De la găini mâncătoare de porumb nemodificat genetic.

Sami era uimit... Decise să schimbe subiectul:

- Ce mai face Aidin?

- Aa, el e în culmea fericirii! A primit deja ofertă să fie mijlocaş în echipa de fotbal din cartier.

Serios? Adică aşa de meşteşugit ştia el să joace mingea, că putea fi mijlocaş?

- Jada nu l-a lăsat. I-a fost frică. Cine ştie cum azvârle piciorul, sau intră vreun copil cu crampoanele şi...

Aprobă:

- A făcut bine. Nici eu nu l-aş fi lăsat. Iar Adana?

- Adana nu ştiu ce face. Adică ştiu ce face; nu ştiu cum face... Dacă face bine sau rău...

Îl privi lung, atent...

- ... A reluat tratamentul. Cel vechi. Deci, nu ştiu... Cu cât ţine mai bine şi mai corect tratamentul vechi, cu atât mai violentă va fi bătălia noului tratament cu boala. Dar cum nu am nici o veste de la Liu Jian Feng, n-am altă soluţie. Dacă nu face aerosoli, plămânii se încarcă prea mult. Şi riscăm să se sufoce.

Aprobă şi scoase telefonul roşu. Isamu, call.

- Da.
- Neaţa.
- Neaţa.
- Am o problemă personală cu *Santé pour enfants*.
- ... Aşa...
- O problemă de stagnare. Şi nici o explicaţie pentru stagnarea asta.

Sami îi făcea semne disperate să nu insiste, să nu-l grăbească pe chinezul ăla...

- Am înţeles. Mă interesez şi te anunţ.
- Mersi. Aştept.

Apăsă butonul roşu şi zâmbi:

- Anumite persoane din China sunt foarte bine supravegheate. Mai ales cele care se ocupă cu cercetarea. Le e frică să nu rămână fără ei... E deci foarte posibil ca Liu Jian Feng să aibă totul pregătit - dar să nu ne poată anunţa asta. Aşa că va fi contactat, pe o linie sigură - şi, în cinci minute maximum, o să ştim şi noi cum stă treaba!

Sami nu mai zicea nimic...

- După ce mâncăm, mă gândeam să ieşim puţin la soare. S-a anunţat ploaie după-amiază; parcă mi-ar place să profit de ultimele zile însorite de-aici, de liniştea şi aerul curat...

- La zece, te aştept la aparate.

Aprobă. Sami se ridicase deja. Nu-i convenea că-l sunase pe Isamu şi se interesase de cercetătorul chinez? Era ciudat...

Nu. Era speriat ca dracu. Tocmai începuse să sune telefonul roşu - iar medicul aproape că scăpase cana din mână... Mormăi printre dinţi:

- Stai jos.

Buton verde, difuzor şi... mult curaj!

- Da.

- Am vorbit cu el. Era pe aeroport - se îmbarca cu destinaţia Barcelona. Părintele nu i-a găsit o cursă mai convenabilă. Dar, imediat cum ajunge în Spania, va fi transportat cu maximă urgenţă la Düsseldorf. E aşteptat deja, aşa că...

- Am înţeles. Deci când se poate interna micuţa pacientă?

- Cel mai probabil, poimâine. Să vedem. Trebuie să iasă de pe teritoriul Chinei; abia după aceea vom şti dacă e poimâine sau săptămâna viitoare.

- Am înţeles.

- Şi-a dozat tratamentul conform cu ultimele ei analize şi e foarte încrezător în reuşita lui. Şi este, la o adică, pregătit să-l re-dozeze, imediat cum are analize mai proaspete.

- OK. Ţine-mă la curent, te rog.

- Bineînţeles.

- Vorbim.

- Vorbim.

Apăsă butonul roşu:

- Azi pleacă din China. Azi sau săptămâna viitoare. Dacă le vine chinezilor chef să-l întoarcă din drum, îl întorc. Dar nu-l pot decât încetini. Pentru că a doua lui decolare nu va mai fi într-un avion de linie.

Sami nu scotea un sunet... Hm!

- Stai liniştit - o să ajungă la Düsseldorf, o să refacă analizele şi-o să înceapă tratamentul. Şi-o să se vindece.

Medicul luă cana şi-l privi drept:

- Tu ce planuri ai cu Florentina?

Mm, ce băgăcios! Hm...

- N-am nici un plan. De ce - ar trebui să am?

- N-ar trebui s-o ţii încuiată acolo aşa, la nesfârşit! La urma urmei, n-a omorât pe nimeni...

- Dar nici nu s-a vindecat.

Aşa. Că nu era treaba lui Sami, cum îşi educa el copiii! Hm...

- Cel care-i ucis nu este fără de vină pentru a lui ucidere, / Iar cel prădat îşi are vina sa în răul ce i s-a făcut. / Cel drept nu-i fără de prihană pentru isprava celui nelegiuit / Iar cel cu mâinile curate nu-i curăţit de faptele răufăcătorului. / Fără-ndoială, cel ce poartă vina e-adeseori o victimă a celui vătămat, / Şi încă mai ades, cel osândit poartă povara victimei lui neosândite. / Nu poţi să-l pui de-o parte pe cel drept, iară de cealaltă să-l pui pe cel nelegiuit, şi nu poţi despărţi ce-i bun de ce e rău; / Căci toate-acestea împreună stau sub soare, la fel cum firul negru şi cel alb sunt împletite împreună.

Şi-acum îi întorcea spatele! Şi intra în bucătărie - şi-i cam închidea uşa-n nas! Ia uite-l!

... Da' ia să-l lase-n pace! Că ştia el mai bine decât oricine ce trebuia să facă cu fata lui - şi ce nu! Tăie tacticos bucata de şuncă, bucata de ou, le aşează pe felia de pâine, îşi pregăti şi felia de roşie... Sandwich-ul lui gigantic era foarte gustos...

Într-adevăr; în 99% din cazuri, victimele aveau cantitatea lor de vină pentru faptul că ajungeau victime. Iar păgubiţii participau, prin neatenţie şi lipsa de prevedere şi purtarea bunurilor la vedere, la propria jefuire. Cei care erau verticali aveau, într-un fel, cantitatea lor de vină pentru că semenii lor greşeau... Iar cei care nu furau erau, într-un fel, răspunzători pentru că nu-şi ajutaseră semenii să nu ajungă să fure. Era... Era jumi-juma. Chinezii nu fuseseră nebuni când făcuseră cercul ăla jumi-juma...

Afurisit mai fusese arabul ăla care scrisese poezia asta! Iar arabul care intrase în bucătărie era şi mai afurisit - că o ştia pe de rost! Mm - îi cam crescuse tensiunea...

Şi el era vinovat pentru faptele Florentinei. N-o ajutase nicicum. N-o încuiase aici, la conac. N-o chestionase îndeajuns de mult ca să-şi primească răspunsurile. Nu-l pusese pe Piao să-i injecteze serul adevărului - o făcuse Ana, dar când fusese prea târziu...

Fata lui se simţise încuiată într-o colivie. Şi promisă. Adică "aranjată" de părinţii ei pe viaţă, cum se zice. Aici, el greşise. El răspândise zvonul că era ca şi căsătorită. Şi tot el aprobase şi îmbunătăţise propunerile de securitate ale lui Isamu; el tăiase de pe listă plimbările ei cu colegii şi ieşirile la o cafea şi-un film. El cu mâna lui, cu stiloul lui... El fusese vinovat pentru senzaţia de "pasăre în colivie". Îi oferise tot ce crezuse el că îi trebuie ei; ea privise totul ca pe-o colivie aurită. Şi acum îşi amintea filmarea din Aurari - filmarea de la brad...

Florentina spusese că făcuse tot ceea ce făcuse fiindcă îşi iubea familia - iar familia ei se întorsese cu spatele la ea. Mama ei n-o căuta cu săptămânile. Bunicul ei n-o căuta cu lunile! Diamant le avea pe ale lui - Florentina era printre ultimele lui teme de gândire... Fraţii ei erau ocupaţi fiecare cu ale lui - Léon cu şcoala şi aikido, Philippe cu pianul... După ce încercase să ajungă la ei şi nu reuşise, ea încercase să facă lucruri care să le atragă atenţia asupra ei. Şi eşuase. El făcuse în spital, Ana condusese afacerile, fraţii ei primiseră câte-o chinezoaică omniprezentă...

Florentina se simţise respinsă. Şi încercase să le facă rău. Încercase să-i facă să sufere. Nu, n-o acuza pentru asta - că şi ea suferise mult atunci când se privise în oglindă şi-şi spusese "se vede că eu sunt fata lui Florentin"... Ştia că pentru asta el era de vină; el fusese împotriva operaţiei care să-i înverzească irisul, ca să semene cu el... Iar Ana fusese împotriva lentilelor de contact verzi...

Ei greşiseră faţă de ea. Fata lor nu era rea. Fata lor era sufletistă şi sensibilă şi-i iubea mult pe toţi membrii familiei ei! Dar dacă ei... Dacă accidentul lui se suprapusese cu atacul asupra conacului...

Nu. N-aveau nici o scuză. Ei - familia ei - nu aveau nici o scuză.

Lăsă furculiţa şi se ridică - uşurel, să nu cadă... Îi cam tremurau picioarele... Şi era singur în living - iar dacă pica pe jos o să-i sperie pe toţi şi-or să-l lege fedeleş în armăsar şi-or să-i distrugă cârjele şi bastoanele... Luă prima cârjă... Până la cea de-a doua trebuia să se aplece... Nu; n-o să rişte. Porni uşurel spre dreapta, ţinându-se de masă, şi-o luă şi pe-a doua. Şi-acum îndesa în buzunare telefonul şi ţigările - ale lui Sami probabil...

"Hai, Ştefane! Hai afară, să vorbeşti cu fata ta!"

Înainta uşurel, că-i cam tremurau picioarele - şi nici nu se grăbea foarte tare...

Tii, ce puternic era soarele! O să plouă cu bulbuci peste vreo oră, aşa...

Florentina

Zâmbea. Îl privea şi zâmbea. Ieşise singur. Ieri, umblase pe-acolo însoţit - ori ţinut de mijloc, ori supravegheat atent din spate. Acum era singur-singurel. Şi mergea bine. Se ţinea bine. Nu părea în pericol să-şi piardă puterile şi să cadă...

Tăticul ei ridica privirea spre cer - spre soarele care dogorea cu putere, prevestind ploaia cu bulbuci...

Tati al ei era fermecat. Aşa cum şi mama ei era fermecată. Ei doi se găsiseră; ei doi erau fermecaţi - şi-i ajutase soarta să se găsească, să se apropie, să se transforme într-un singur suflet mare-mare şi fermecat...

Capul brunet se întoarse brusc spre turn!

Aoleu! O văzuse! Se uita drept la ea!

Nu mai putea reacţiona. Nu mai putea să se tragă de la geam - nici în spate, nici într-o parte. Nu se aşteptase să se uite la ea; adică să-şi amintească de ea. Avea el multe altele pe cap! Avea afacerile, o avea pe Rebeca, avea şi dispariţia bietei ei verişoare... Dar uite că întorsese capul spre ea. Şi-o văzuse. Acum...

Tăticul ei mai făcu doi paşi, apropiindu-se de masă... Şi, în ciuda distanţei considerabile până la el, îl văzu încruntându-se...

Măiculiţă - ce tare-o fluierase! Mm...

- Fă! Treci încoa!

La ea strigase! Pe ea o chemase! Ei îi arăta masa aia! O chemase la el! Păşi în spate - şi se răsuci şi-o rupse la fugă spre scări!

O chemase la el! Voia să-i spună ceva, sau... Sau vorbise mama ei cu el... şi făcuse ea cumva să-i mai îndulcească amarul din suflet... Bătu scurt în uşă:

- Biyu! Dă-mi drumul să ies, că m-a chemat tata!

Ciudat - yala nu se descuie, dar uşa se deschise larg... iar chinezoaica îi zâmbi scurt... şi şopti:

- Să nu-l mai superi!

Nu! N-o să-l mai supere niciodată! Pentru nimic în lume! Că era tati al ei! Şi o iubea mult! Şi-o ierta, chiar şi după ce făcuse ceea ce făcuse! Bufni în plâns şi-o rupse la fugă spre el!

Ştefan

Se aşezase cu spatele la turn nu neapărat fiindcă voia să-i arate fetei lui spatele; ci pentru că soarele bătea din direcţia aia, iar el nu-şi luase ochelarii de soare. Şi voia s-o vadă - voia s-o privească în ochi când purtau discuţia asta. Atât - în rest, îi era total indiferent pe ce scaun o să se aşeze ea...

O auzea tropăind şi gâfâind... Îi auzea şi suspinele, iar chestia asta îl înfuria rău...

Ei, poftim! Poftim, hal de logică la copilul lui! Se oprise în spatele lui! Păi când vreodată stătuse ea de vorbă cu spatele lui? Ei nu-i era aşa, câtuşi de puţin, ruşine să facă chestii de-astea? De ce nu venea în faţa lui? Când ştia că întotdeauna vorbise cu ea faţă-n faţă, ochi în ochi, de ce tocmai acum fata lui prefera să-i şoptească suspine la ureche?

Îşi aprinse o ţigară, suflă fumul şi aruncă pachetul pe masă. Şi tăcu. Era tare curios cât de rău se stafidise creierul fetei lui - câtă instrucţie trebuia să facă cu ea de-acum încolo, ca s-o readucă la nivelul discuţiei omeneşti faţă-n faţă...

Aha! Mai făcuse doi paşi! Acum era în stânga lui! Era la vreun metru distanţă, aşa... Semn că-i era frică de el... Deşi n-o bătuse niciodată, deşi n-o jignise decât o singură dată - atunci când o trimisese-n turn -, fetei lui îi era frică de el...

Florentina mai făcu un pas. Acum era într-o parte, aşa... *Sauvage*-franţuzeşte, pierdută la 45 de grade spre vederea lui periferică... Iar

dacă-i împingea scaunul cu piciorul, o să zică că taică-su căpătase apucături birjăreşti...

"Poftim, Ano! Cum s-o iert, când ea face rahaturi de-astea? Cum s-o las eu liberă, când ea nu mai ştie nici unde-i nordul - darămite să afle cum să obţină comoara ascunsă în teritoriul din nord?" Ana lui era la Cannes, bine-mersi, şi probabil că zâmbea şi-şi imagina discuţia lor! Asta mută - care nu putea începe atâta timp cât Florentina refuza să-şi amintească cum funcţionase atâţia ani relaţia frumoasă dintre ea şi tatăl ei...

Mai făcuse un pas. Acum era lângă scaunul din faţa lui. Şi nu-l privea. Nu se simţea privit...

"Dacă mai stai mult acolo, o să-nceapă ploaia - şi-o să te trăznească, dacă nu te-aşezi!" Nu, nu era bine să dezvolte mental fraze de-astea ascuţite...

Gata. În sfârşit, se aşezase! "Mulţumesc, Doamne!" Întoarse capul spre ea. O privea lung... şi ştia că-i arăta o mutră furioasă... Ochii negri îl priviră doar o clipă; după care se plecară grăbiţi. Iar fata lui oftă greu, prelung... amintindu-i că tot ceea ce voise ea fusese să se simtă membră a familiei lor...

El o privea lung; ea nu se încumeta să-l privească... Era frumoasă foc chiar şi aşa, tristă şi plânsă! Nu era de mirare că năvăliseră toţi pe ea - era brunetă, creolă, atletică... Era frumoasă. Şi avea şi-un suflet prost de bun - şi-o atacaseră toţi în perioada aia nenorocită în care sufletul ei tânjise după dragoste, sau atenţie, sau puţină mângâiere...

Fusese victima lor. Victimă sigură. Iar el nu fusese îndeajuns de atent ca să observe asta şi s-o protejeze...

Florentina şopti, privindu-şi lung degetele:

- Ai avut dreptate. M-am îmbolnăvit.

- Şi cât crezi că mai durează vindecarea?

Fata lui ridică puţin capul, să-i vadă ochii - că folosise un ton tăios şi-avea renume de bun mânuitor al armelor lungi, aşa că putea improviza cu cârja sau...

- Nu de alta - da' n-am de gând să-ţi aduc profesorii în turn, să ştii!

Capul brunet se plecă din nou. Iar îşi privea degetele - pe nervii lui făcea aşa... Hm... Şi ofta din nou, de parcă ştia că oftaturile alea îi rupeau lui sufletul...

- ... Merit fiecare cuvânt; merit fiecare palmă...

"Care palmă, fă? Cine te-a pălmuit?" Se abţinea şi nu se lăsa angrenat într-o ceartă straşnică...

- ... Merit fiecare secundă în care Thomas e lângă mine.

Ha? Cum? Ce zicea femeia asta aici?

- Poftim?

- Prezenţa lui mă chinuie. Pentru că am înţeles ce-am făcut şi cât de rău l-a durut pe el comportarea mea. Chiar dacă zice el că nu-i pasă, că prefera să nu fie el primul, că e mai bine să am un termen de comparaţie atunci când decid dacă-i voi spune lui "Da"...

Păi aşa-i spusese ei Thomas? Aoleu... Băiatul ăsta era o mămăliguţă bleagă, iar ochişorii ăştia negri şi fizicul atletic or să-l răsucească şi-or să-l modeleze cum o să vrea ea...

- Ştiu cât de rău îl doare acum, când vine şi-mi aduce mâncarea... şi ştiu că vine la tine şi te roagă să-l laşi să mă scoată afară...

Se grăbi să deturneze discuţia spre partea ei reală, practică:

- El şi-a luat sarcina de-a avea grijă de tine; nu l-am pus eu.

- Ştiu. Am înţeles asta. Am înţeles cât de oarbă am fost atâta timp...

- N-ai fost oarbă. Ai fost căpoasă. Şi-ai vrut să ne faci să suferim aşa cum sufereai tu.

Ochii negri se ridicară din nou şi-l priviră lung... Trase cu sete din ţigară şi întrebă:

- La cine te refereai atunci când spuneai, citez: "Ştiu că cel pe care-l vreau eu n-o să fie niciodată al meu"? La cine te refereai când spuneai, citez: "El e tot ce-mi doresc, şi n-o să-l am niciodată, aşa că viaţa mea o să fie un rateu total"?... La cine te refereai atunci când spuneai, citez: "Numai el mă iubeşte, nimeni altcineva, nici chiar ei toţi la un loc"?

Fata lui îşi privea în continuare degetele. Era roşie toată - şi vârfurile urechilor i se înroşiseră! Vârfurile cele mai de sus ale urechilor! Era "coaptă" toată - şi zău că-i venea să râdă când o vedea roşie ca un extraterestru de pe Marte... Hm! Să continue totuşi discuţia - că ajunsese la o temă care-l ardea rău pe suflet:

- Ştiai ce simte pentru tine. Şi totuşi, i-ai întors spatele. Ţi-am spus să nu mă mai minţi.

- Nu te mint. Am fost oarbă. N-am înţeles ce vreţi de la mine. Ce aşteptaţi de la mine. N-am crezut nici o clipă că l-aţi accepta pe el. De-asta m-am îndepărtat de el - ca să-l

- De-asta ai spus, citez: "Şi n-o să am parte de el, n-o să fiu niciodată fericită"?

Capul brunet aproba repede-repede. Era şmecheră şi-şi ascundea zâmbetul... că băga mâna-n foc că zâmbea acolo, pe sub mustaţă, şi se şi vedea învingătoare şi măritată cu Thomas...

Nu. N-o să vorbească cu ea aşa, despre tema asta. Voia să-i vadă ochii atunci când vor vorbi despre Thomas. Aşa că lăsă pur şi simplu capitolul "Thomas" şi trecu la capitolul "Viitor":

- Şi-acum ce-ai de gând?

Tăcere... Degetele începuseră să răsucească mânecile, semn că îi era frică să deschidă gura şi să nu-l mintă...

N-avea rost să lungească acum discuţia. Îi era frică de el. Îl cunoştea mult prea bine, aşa că ştia că încuierea ei în turn nu era nici pe departe pedeapsa pe care-o meritase! Aşa că stinse ţigara... O mai privi lung o dată... Constată că nu mai suspina, semn că propriul viitor îi era total indiferent de vreme ce nu se percepea a fi stăpână şi decidentă peste el, ci doar un fel de apendice al deciziilor tatălui ei... Oftă scurt şi-şi luă ţigările:

- Te-ai răzbunat pe noi pentru nefericirile tale. Şi ţi-ai bătut joc de noi şi de numele Ionescu - de tot ceea ce am construit eu şi se numeşte, generic, "familia Ionescu". Ţi-ai bătut joc şi de oamenii din jurul tău - care aveau grijă de tine nu fiindcă era de datoria lor s-o facă, ci fiindcă eşti fata mea. Am ajuns la concluzia că Ana a avut totuşi dreptate - şi am greşit atunci când te-am răsfăţat încă din ziua unu, când tu renunţasei la păpuşa mare iar eu am luat-o de pe raft şi am pus-o totuşi în coş. Am fost coautor la toată tărăşenia asta; pentru că te-am răsfăţat şi am bulibăşit educaţia pe care ţi-o dădea ea. Şi pentru că nu am văzut unde te-a împins apelativul "prinţeso". Dar o să-mi îndrept greşeala - şi n-am s-o repet. Te-am crescut până acum; ţi-am oferit tot ce-am crezut eu că ai nevoie. Din acest moment, îţi voi oferi doar ceea ce-ţi trebuie: acoperiş, mâncare, securitate personală şi educaţie. De la mine n-ai să mai vezi vreodată vreo bancnotă. Şi-acum, din punctul meu de vedere, ţi-ai ispăşit pedeapsa. Eşti liberă să faci ce vrei şi să te duci unde vrei, cu cine vrei...

Capul brunet aprobă. Fata lui se ridică, păşi în lateral, păşi apoi în spate... şi "înmărmuri" acolo, în picioare, în faţa lui - de parcă avea de-a face cu vreun Gingis Han fără milă şi fără suflet... Doamne, ce copil!

Apucă bine cotierele şi se ridică. Şi se minună şi el de propria îndemânare! Ia uite ce repede mersese acum partea aia cu cârjele... Deci, piticul din mintea lui reîncepuse "să măcăne"! Mm - trebuia să-i identifice clămpăniturile şi să nu i le mai asculte! Că ia uite ce bine se descurca atunci când n-asculta de el! Făcu pirueta pe piciorul stâng şi porni spre turn.

I-o zisese! Măiculiţă, da' ce i-o mai zisese! Ce bine "alunecaseră" cuvintele prin corzile vocale! Acum o plesnise, într-adevăr, de-i zburaseră toate alea pe-acolo prin curte! Cu cuvintele alea, o pălmuise de-i merseseră fulgii! Se apropia de Biyu - şi-şi permitea să zâmbească, fiindcă putea oricând susţine că îi zâmbise chinezoaicei care nu-l dezamăgise niciodată...

Tânăra îi ieşi în întâmpinare:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa. Cum merge treaba?

- E OK.

Întotdeauna treaba fetei ăsteia era OK... Arătă uşor cu privirea spre în stânga:

- Am discutat cu ea şi am lămurit problemele. Şi am anunţat-o că, din punctul meu de vedere, şi-a ispăşit pedeapsa. Aşa că n-o să mai stea în turn...

Chinezoaica aproba, serioasă foc, dar cu ochi bucuroşi...

- Mă gândeam... Isamu mi-a spus, zilele trecute, că ar avea mare nevoie de tine la Cannes, la birou. Aşa că m-am gândit un pic şi-am reorganizat paza. Piao a rămas aici. Iar Ana se întoarce aici diseară. Dacă vrei să rămâi, eşti binevenită să rămâi. Dacă vrei să-l ajuţi pe Isamu...

Şi-o lăsa aşa, în suspans, că pricepuse ea ce voise să-i transmită...

- Dacă Florentina este în siguranţă aici, aş prefera să mă duc să-l ajut. Devine irascibil atunci când se strâng multe lucruri nerezolvate...

Mm, ce... "explicită" era fata asta atunci când voia ea! Spuse de ea, cuvintele astea erau foarte explicite! Isamu devenea irascibil atunci când strângea multe planuri pe care nu le punea în practică! Mai ales planuri de-alea personale! Nu se gândise niciodată la asta; dar, dacă stătea să-l cântărească pe chinezul lui fermecat, trăgea concluzia că era omul extremelor. Fie stătea foarte calm şi potolit cinci ani, fie erupea de zece ori pe zi şi era-n stare s-o scoată complet din uz pe fata asta... Doamne, ce gânduri trăznite! Se grăbi să continue discuţia:

- În cazul ăsta, o să vorbesc cu Piao, să-ţi aranjeze transportul la Cannes. Dar am o rugăminte.

Era atentă...

- Nu-l anunţa pe Isamu că te întorci. Ştiu că voi aveţi procedurile voastre; dar crezi că ai putea să le ocoleşti de data asta?

- Bineînţeles! N-am să-l anunţ. Şi dna Ionescu mi-a făcut aceeaşi sugestie, de dimineaţă...

Cee? Cum? Ana? Adică Ana... Privirea femeii din faţa lui era veselă... Ridică scurt din umeri şi începu să râdă:

- Soţia mea nu încetează să mă uimească!

Ea râdea şi aproba şi pornea uşurel odată cu el spre conac - adică spre vila pazei...

- Simte ea nevoia să-şi bage năsucul în toate cele! Şi nu-mi lasă şi mie un colţişor uite-aşa de mic...

Biyu râdea şi privea asfaltul. Îi zărea obrajii îmbujoraţi şi nu ştia dacă să continue sau nu... Şi zărea şi statuia de lângă masă - fata lui habar n-avea unde-i nordul, aşa că se gândea probabil să caute nişte muşchi sau... Mai bine să nu continue:

- Îi spun lui Piao să se ocupe de transportul tău.

- Mulţumesc. Mă duc să împachetez atunci...

Aprobă şi viră spre uşă. Spera că măcar acum, când "îl prindea singur", fata lui o să se clintească de-acolo şi-o să vină după el, să încerce să-l îmbuneze sau să-şi explice cuvintele... Sau să spună ceva, un "iartă-mă" sau...

Poate că ea nu observa - dar cârjele alea îl ajutau să păşească normal, adică să facă paşi destul de mari... Şi-o să intre curând în conac şi-o să-l rateze - cum se zice...

Gata. Îl ratase. Intrase în conac. Sami îl privea lung, de lângă balustrada scărilor... Se opri. Şi închise uşa după el - ca să-i fie clar fetei lui că, din acest moment, el avea treabă, aşa că discuţia cu el era exclusă. Cât era ceasul? Nouă? Tii, da' ce repede zburase timpul...

Sami porni spre scări:

- La zece, la aparate.

Intră în bucătărie şi-şi privi lung ginerele:

- Am vorbit cu ea.

Florina înlemnise cu lingura înfiptă-n cratiţă! Doamne! - ce era cu oamenii ăştia? Ce-aveau toţi de se-ngrozeau aşa când se încrunta el? Chiar aşa de fioros era el? Reveni spre ginerele lui:

- I-am lămurit nelămuririle şi i-am trasat ghidajele noii ei relaţii cu mine. Şi am pus punct pedepsei. E liberă să facă ce vrea, să se ducă unde vrea...

Thomas aprobă:

- Vă duceţi sus?

- Da; mă duc la aparate.

- Pot să vin şi eu?

Adică nu voia el să se ducă fuguţa la ea?... Mm - poate nu era chiar aşa mămăliguţă cum i se păruse lui! Zâmbi:

- Hai!

Ia uite-l, ce vesel era că mergea la tras de fiare! Băiatul ăsta chiar văzuse schimbarea-n oglindă! Şi pesemne că-şi pusese-n cap să nu-ncapă pe coperta revistelor de culturism... Ce nebunie!

Sami

Se îndrepta spre camera lui. Era foarte mândru de ispravă! Era extrem de mândru de el însuşi şi reuşita lui! Nu fusese treabă uşoară să-l convingă pe conte să-şi ierte fata... Adică s-o scutească de pedeapsa aia! Trei zile răsfoise cartea aia; trei zile oscilase între trei poeme extrem de frumoase... Şi-l alesese pe cel mai inspirat! Era tare mândru de mica lui victorie...

Îi auzea urcând în spatele lui. El mergea pe coridor. Oficial, se ducea s-o sune pe Jada, să-i spună să pregătească bagajul măcar aşa, mental. Neoficial, mergea pe lângă ferestre. Privirea îi tot pica pe tânăra rămasă în picioare lângă masă - acolo unde, probabil, primise "verdictul" tatălui ei... Şi trăgea concluzia că Ştefan avea tehnici aparte de a face oamenii să împietrească... Sau să-i ierte fără să-i lase să simtă că fuseseră iertaţi...

Aha! Toni se apropia de ea! O saluta de la distanţă. Ea tresărea şi îi răspundea şi pleca imediat capul...

Viră la stânga şi intră în camera lui. Şi închise uşa. Poate că făcuse, totuşi, o greşeală atunci când grăbise scoaterea ei din turn. Poate că nu era, totuşi, pregătită să se revadă cu toţi oamenii cu care avusese, la un moment dat, conflicte...

Se aşeză. Şi oftă greu. Nu mai ştia cum era mai bine. Uneori simţea nevoia să se bage el, să ajute... şi poate că greşea - nu intenţionat, ci din prea multă implicare... Dar îi era tare dragă fata aia! Şi-o amintea micuţă, în UPU, delirând despre tati al ei care se lupta cu mafiotul chinez şi sigur o să-l învingă - fiindcă tati al ei avea un cuţit mare pe care-o să-l înfigă în inima ăluia, iar ăla o să moară exact ca balaurul din poveste...

Scoase telefonul şi zâmbi: şi-acum, să-i dea Jadei vestea cea bună! Şi să încerce, totuşi, să-şi răspundă la întrebarea: să stopeze azi tratamentul Adanei, sau să continue cu el până pleca cu Jada la Düsseldorf...

Florentina

Tăticul ei intrase în conac. Închisese uşa după el. Semn că nu voia s-o vadă ţinându-se miloagă după el... Biyu se opri în faţa ei:

- Eu plec la Cannes.

Aa, pleca la Cannes! Ce bine! În sfârşit, se ducea şi ea la Cannes - şi-şi găsea liniştea lângă Isamu! Ce bine! Zâmbi, privind-o lung:

- Sper să nu fie cazul să te întorci aici pentru mine. Sper să rămâi acolo... şi să-ţi împlineşti visul.

Chinezoaica o mângâie uşor pe braţ... şi zâmbi:

- Să fii mai cumpătată. Şi un pic mai atentă la oamenii din jurul tău. Bine?

Aprobă grăbită...

- Pa, Florentina.

- Pa, Biyu.

Şi se îndepărta cu paşi mari, pe direcţia camerei ei, să împacheteze... să se împrospăteze puţin, că se ducea la Cannes să încerce să-şi împlinească visul...

Reveni spre scaunul răsucit spre ea. Scaunul unde stătuse tati al ei. Cuvintele lui n-o miraseră. N-o luaseră prin surprindere. Se aşteptase să le audă. Ştiuse ce, unde, când, cum şi mai ales cui îi greşise! Zilele petrecute în singurătate, sus în turn, o ajutaseră mult să "îndosarieze" fiecare filă a propriei nesimţiri. Fusese, într-adevăr, prinţesă. O scorpie de prinţesă, cu nasul pe sus şi răsfăţul pân' la cer... Fusese

- Bună.

Se răsuci. Şi dădu de zâmbetul calm al lui Toni.

"Curvă mică şi perversă." Fusese o curvă mică şi perversă. Se grăbi să plece capul:

- Bună.

- ... Eram aici, după conac, şi am auzit involuntar discuţia...

Normal că auzise involuntar discuţia - principala lui activitate era să-i păzească pe ei, familia Ionescu...

- ... Deci acum nu te mai întorci în turn.

Negă scurt - nu, n-o să se întoarcă în turn...

- ... Atunci, te deranjează dacă te conduc până la vilă?

Negă şi porni spre vilă. Era tare bine dacă ajungea acolo! Mămica ei nu era la conac - iar dacă era, stătea lângă soţul ei! Iar în vilă avea camera ei, unde se putea încuia liniştită! Da - trebuia să ajungă în camera ei. Să facă o baie, să se schimbe... Să încerce să reintre în normal. Toni mergea lângă ea, la nici jumătate de metru...

- ... Tu nu ai fost aici atunci când a cumpărat Ştefan conacul. Pe-atunci eram tânăr şi îndopat cu adrenalină. Tot ce-mi doream era să împuşc în dreapta şi-n stânga. Mă visam garda personală a lui Ştefan. Eram dus rău cu capu'...

Ea nu fusese aici, aşa că nu putea decât să presupună că aşa fusese...

- Special pentru paza conacului, am fost selectaţi mai mulţi băieţi. Ne-a adus aici, ne-a evaluat dintr-o privire şi ne-a pus să ne organizăm. Şi m-am repezit eu: doi încolo, doi încoace, doi rămân la uşă, doi la poartă... Seara târziu, m-a anunţat că eu sunt şeful pazei. În clipa aia am zis că, gata - visul meu s-a-mplinit... Şi n-a fost nicidecum aşa cum mi-am imaginat că o să fie. Adică cu împuşcături şi faze ca-n filme. După trei zile, Părintele ne-a adus un domn prezentabil, român, la vreo 65 de ani. Şi-a făcut domnul acela o instrucţie cu noi şi-o organizare...

Deci SIE pusese, de fapt, paza conacului pe picioare... Nu! SIE asigurase "şcolarizarea" pazei! Interesant...

- Acel domn ne-a impus patru ore de teorie pe zi. Noi ne-am uitat unu' la ălalalt şi ne-am întrebat dacă individul realizează că are de-a face cu absolvenţi de unu-patru... N-a trebuit să notăm nimic. Avea omul ăla un dar de-a explica, de-a exemplifica... Ne-a luat de la zero - că în materie de pază şi protecţie eram zero barat...

Bravo lui! Profesor, probabil! Sau colonel - nu? Dacă fusese adus de Aleodor, sigur nu fusese plutonier...

- Printre altele, acel domn ne-a învăţat o şmecherie. Ne-a învăţat că persoana pe care dorim să o imobilizăm nu trebuie neapărat lovită fizic.

Tresări. Şovăi. Dar îşi continuă drumul. Se vedea uşa vilei. Mai avea cam zece metri până la aleea care-o ducea către uşa salvatoare...

- Ne-a spus aşa: "Un cuvânt bine plasat poate fi mai eficient decât douăzeci de pumni în plex". Ne-a exemplificat... Noi ne-am mai antrenat unul pe pielea celuilalt...

Aprobă şi viră la stânga. Acum, rămăseseră doar şapte metri jumate. O să-i străbată repede...

- Florentina...

El se oprise. Ea, dacă se grăbea să intre, dădea dovadă de nesimţire - că-i întorcea spatele în timp ce el vorbea cu ea! Aşa că se opri. Şi nu ridică privirea din pământ. În urechi încă-i mai răsunau cuvintele alea...

- ... Băieţii nu aflaseră; doar eu ştiam ce se întâmplase. Ştiam că o să vii aici, ştiam că Ştefan o să se-nfurie foarte tare... Ştiam că nu era întremat - ştiam că ameţeşte de la variaţiile de tensiune...

În fine...

- ... Ne-am luptat un pic, noi doi. A fost OK - ştiam că nu trebuia să reuşesc să te scot din conac. Dar a apărut el şi... Era prima oară când se ridica - şi încerca să stea în picioare. Era foarte slăbit... L-am auzit când a spus cuvintele alea...

Alea cu căţeaua în călduri...

- L-am văzut când a închis ochii şi s-a înmuiat... Şi m-am pierdut. Nu crezusem că Ştefan se poate înmuia aşa. M-am speriat şi... El e tatăl tău. Îţi poate spune orice. Eu n-aveam voie să spun ceea ce am spus.

Făcu un pas în lateral, spre uşă:

- Stai liniştit; că

- Opreşte-te. Te rog!

Se oprise! Bineînţeles că se oprise! Chiar dacă nu s-ar fi oprit - venea spre ea, adică ar fi oprit-o el... Toni îi luă mâna în mâinile lui. La naiba!

- Noi doi ne ştim de când erai atâtica - şi grădinăreai cu grebla şi lopăţica pe lângă BMW-ul din poiană...

Da, se ştiau de nouă ani. Nu era mare chestie. Doar să-i dea drumul şi s-o lase să se-ascundă în camera ei...

Tresări - că-i sărutase mâna!

- Te rog să mă ierţi că n-am găsit, în momentele alea, curaj să-ţi dau un pumn în plex.

Oo, Doamne! Bufni în plâns! Şi se repezi la el! Se repezi să-l strângă-n braţe cu toată puterea ei:

- Iartă-mă că am fost o scorpie!

- Sst! Linişteşte-te!

- N-am vrut să mă port urât cu voi!

- Ştiu, Florentina! Nu te-ai

- Nu ştiu ce dracu-a fost cu mine!

- Sst! Hai înăuntru! Hai - repede! Să nu te vadă băieţii că plângi! Nu e bine...

Ei, poftim! Acum o ducea el înăuntru! Da' ea nu se desprindea de gâtul lui! Ea se ţinea bine-bine - că încă n-o iertase fiindcă se purtase ca un tiran, ca o prinţesă de-aia acră, şi le ordonase de sus şi le vorbise tăios, iar cu el se bătuse parte-n parte ca nebuna...

Gata - erau în nişa uşii vilei. Toni o bătu uşurel pe spate:

- Te rog să nu mai plângi. Ştiu că-ţi pare rău acum. Şi mie-mi pare rău. Mi-a părut rău încă din prima clipă de după ce-am deschis gura şi-am spus cuvintele alea! Nu mai plânge - da?

Aprobă. Şi-i dădu drumul. Nu era normal să stea atârnată aşa de gâtul lui...

În sfârşit, conştientizase şi ea că crescuse - nu mai era prinţesa micuţă şi neştiutoare căreia nu-i păsa ce se-ntâmpla în spatele ei atunci când se apleca...

- Florentina... Te uiţi la mine?

Aprobă şi-şi şterse lacrimile. Şi ridică capul - că n-o să poată să meargă cu nasu'-n jos pe-aici o veşnicie! Toni zâmbea:

- Eu te-am iertat. Tu m-ai iertat pe mine?

- Da.

- Şi suntem din nou prieteni?

- Da.

Acum voia să bată palma. Să uite incidentul din ziua aia şi să hotărască să fie din nou prieteni. Îi strânse mâna... şi zâmbi şi ea...

- Voiam să-ţi mai spun... Băiatul ăsta e tare de treabă, să ştii!

- ... Ştiu.

- Şi te iubeşte cu adevărat.

- Ştiu. Simt că mă iubeşte.

Şi nu mai zicea nimic şeful pazei... Simţi cum i se încălzesc obrajii - dar îşi impuse să spună cuvintele alea:

- Cred că e şi foarte emotiv - că nu observă că şi eu îl iubesc...

Toni începu să râdă... şi-i şterse el lacrima rebelă - ultima lacrimă...

- ... Fugi şi fă o baie straşnică. Şi aruncă hainele astea. Sunt pline de amintiri urâte. Aruncă-le - că ai destule alte haine. Da?

- Da.

- Şi pregăteşte-te de prânz şi de plimbare. Că sigur vă plimbaţi azi pe-aici! Da?

- Cine ştie...

Toni îi făcu cu ochiul - şi porni spre conac. Păi dacă era el aşa de sigur că o aştepta o plimbare...

Apăsă clanţa şi intră.

Vila era cufundată în linişte. Era pustie. Mama ei fie era în conac, fie plecase din nou pe undeva... Uite că uitase să-l întrebe pe Toni unde era mama ei! Dar...

Intră pe micul holişor şi apăsă clanţa. Sincer, se aşteptase s-o găsească încuiată. Dar uite că se deschidea...

Uite şi camera ei... Camera ei uriaşă, mobilată modern, cu pat gigantic, cu şifonier gigantic, cu super-birou, super-laptop, super-electronice... Uite şi telefonul ei, pus pe laptop...

Închise uşa şi-o încuie. Şi se sprijini de ea. Îşi privea lung camera... Propria cameră, propriile lucruri... Cutia cu pantofi... Cutiile cu farduri şi bijuterii... Cutiile cu pălării, de pe şifonier... Geamantanul uriaş plin cu haine de iarnă...

Nu. Nimic din ceea ce era aici nu o mai reprezenta. Ea nu se identifica cu ele. Da, erau toate ale ei. Le cumpărase ea, le primise... Nu o mai reprezentau. Ştia ce rochii are aici - şi nu mai erau pentru ea. Probabil că o să le vândă, sau o să le doneze... Mai degrabă, o să le vândă - că va trebui să se întreţină singură, şi era doar într-a doişpea aşa că nu putea să se angajeze...

Se dezlipi totuşi de uşă. Că n-o să stea aşa, sprijinită de ea, o veşnicie. Tati al ei n-o scosese din turn ca s-o vadă încuindu-se în camera ei! O scosese din turn ca să... Ca să o pună la încercare. Ca să vadă dacă râzgâiata aia mică şi răsfăţată pricepuse ceva... sau nu. Şi dacă voia să se îndrepte... sau nu. Şi cum ea nu era o râzgâiată, cum îşi revenise încă din prima clipă şi văzuse adevărul şi regretase toate porcăriile pe care le făcuse...

O să facă o baie - aşa cum spusese Toni. Oricum trebuia s-o facă! Duşul ăla "la prosop" era nesănătos... Şi-apoi o să-şi ia un tricou oarecare şi-o pereche de blugi oarecare şi nişte adidaşi... şi-o să se ducă şi ea la masa de prânz. Tati al ei voia s-o vadă revenind la normalitate. Şi fiind ea însăşi. Şi cum nu putea să-l dezamăgească...

Îşi scoase hainele şi intră în baie. Porni duşul, potrivi apa... Intră în cabină. Şi se aşeză pe covoraş. Lăsă fruntea pe genunchi...

"Te-ai răzbunat pe noi..."

"Ţi-ai bătut joc de tot ceea ce am construit eu..."

"Am greşit când te-am răsfăţat... când tu renunţasei la păpuşa mare..."

Păpuşa era la Cannes - o ţinea în picioare, pe noptieră. Era prima ei păpuşă uriaşă. Şi-o dorise mult. O iubise mult. Se jucaseră împreună în fiecare zi. Tati al ei i-o reparase atunci când se stricase...

Tati al ei o să-i ofere doar ceea ce-i trebuia: acoperiş, mâncare, pază şi taxa de şcolarizare. În rest, va trebui să se descurce singură. Nu se îndoia că se va descurca ea cumva... O să înceapă să-şi vândă hainele. Apoi, trebuia să se gândească la o soluţie serioasă, pe termen lung. Se gândea, la modul cel mai serios, să-şi cumpere o maşină de cusut. Că la modă se pricepea cât de cât - şi era doxă de lux şi trend. Toată lumea îi spusese că îşi alegea hainele cu foarte mult bun-gust... Poate o să reuşească să se descurce aşa. Oricum, o să încerce! O să găsească ea o soluţie!

... Din păcate, nu găsea soluţie la apropierea şcolii. Ea o să revină la Cannes, Thomas o să rămână aici... Şi nu găsea soluţie la asta... Ştia cum trăiau Rebeca şi Diamant şi i se strângea sufletul...

Ana-Maria

Coborî din blindată - şi începu să râdă:

- Bine te-am găsit!
- Bine-ai venit!

Ei bine, nu mai putea ascunde fericirea aia teribilă care pusese stăpânire pe ea încă de când văzuse aeroportul prin hublou; îl îmbrăţişă deci pe chinezul ei fermecat. Şi-l pupă pe obraz. Şi intră în vilă:

- Bine v-am găsit!
- Bine-aţi revenit!

Piruetă - şi-acum mergea cu spatele şi-l privea drept:

- Hai! La lecţii cu tine!

Isamu... îşi trecu scurt palma peste păr:

- Nu ştiu ce s-a întâmplat; dar îmi pari un pic ciudată...
- De ce? Sunt veselă - atâta tot!
- Ai mai fost veselă; dar n-ai intrat niciodată aşa ca acum.
- Şi?

"Ce - vrei să ies şi să mai intru o dată?" Isamu decise s-o urmeze:

- Şi, nimic. Probabil că sunt eu mai acru zilele astea...
- Emilie, urgenţă! Cremă de zahăr ars, porţie dublă pentru Isamu!
- La prânz, negreşit!

Chinezul îşi închipuia că complotase cu bucătăreasa, sau... Începu să urce treptele:

- Ce-a mai fost nou pe-aici?
- Multe afaceri. Şi vizita lui Cheng.
- Şi mie nu mi-ai spus...
- Nu putem vorbi despre Cheng decât sus, în birou.

Intră în birou şi se aşeză pe canapea. Şi contemplă admirativ teancul de circa 80 de centimetri de dosare aliniate milităreşte pe biroul lui Ştefan... Uşa se închise:

- Deci ai văzut deja tema de lucru...
- Am văzut-o. De ce nu mi-ai spus să vin? Dacă ai văzut că depăşeşte 50 de centimetri, de ce nu m-ai chemat?
- Pentru că sunt toate afaceri cu Fang. Le-am dat drumul nesemnate. Ştii că el nu se formalizează, atunci când vine vorba de voi...
- Ştiu... Şi ce zicea Cheng?
- Cheng nu zicea mare lucru. Eu i-am zis lui unele chestii. Iar Fang a plecat în China, să ceară protecţie pentru Ştefan.

Deci Fang cerea protecţia Chinei pentru Ştefan... Da' de ce?

- Încerci să-mi spui că China era supărată pe el?
- Nu. China îşi apăra interesele - afacerile ei cu el. Fang s-a dus să ceară protecţie totală. Dacă o va obţine, şi sunt semnale că decizia a fost luată deja şi documentele trebuie doar semnate, Ştefan va deveni intangibil pentru tot restul planetei.

Adică Fang îi cerea Chinei...

- Ştefan trebuie să scape de afacerea din Rusia. Ca să poată să-i dezlipească pe ăia doi de el, are nevoie de chirurgi pricepuţi...

Într-adevăr - ca să poată să supravieţuiască operaţiei de separare de ăia doi, soţul ei avea nevoie de nişte maeştri...

- Cheng are veşti despre Trésor. Dar a primit ordin să nu ni le spună. Nici mie nu mi le poate spune. Şi, vorba aia - suntem colegi...
- ... Nu-mi place chestia asta.
- Mie-mi place.

Serios?! Îl privi lung...

- Cheng e profesionist. Şi nu s-a ocupat anul ăsta de prea multe alte lucruri, pe lângă răpirea ei. Are oamenii plasaţi convenabil. Îi supraveghează şi îi interceptează şi ambiental, şi telefonic. Dar e prea periculos ca să rişte o recuperare. L-am somat să nu rişte nimic...

Aprobă încet... Păi, asta e! Se ridică:

- Şi-acum eu mă apuc de treabă iar tu te duci la spa. Şi ne revedem la crema de zahăr ars de la prânz.

Se aşeză comod în scaunul lui Ştefan şi se ridică. Şi luă cu grijă câteva dosare, să nu dărâme ditamai turnul... Isamu începu să râdă:

- Poftim?
- M-ai auzit foarte bine! Te rog să ieşi în oraş - şi să-ţi limpezeşti mintea. Că stai încuiat aici de îndeajuns de multe zile ca să te fi intoxicat bine cu nicotină. Te rog - du-te şi relaxează-te măcar două ore.
- Şi să te las singură aici!
- Ştii bine că nu sunt singură...
- ... Prea bine! Hai să fie şi ca tine o dată!

Serios?... Pe bune?... Chiar se ducea la spa?

- Ştii unde sunt armele, ştii telefoanele, ştii
- Ştiu totul pe de rost. Te rog - du-te!

Chinezul fermecat "mirosise" ceva - că tot nu pornea spre uşă... Deschise dosarul şi începu să citească. Şi îl auzi ieşind. Trase aer în piept, să răsufle uşurată... dar realiză, în ultimul moment, că lăsase uşa deschisă. Aşa că-l scoase uşurel... zâmbind... mulţumită că reuşise şi ea "să i-o coacă" o dată...

Isamu

Se întâmplase ceva... Ceva ce numai ea ştia - Claude nu părea mai zâmbitor decât de obicei, iar vestea că el ieşea prin oraş îl lovise

din plin... Hm!

O să facă o şmecherie - o să ia blindata. N-o să plece cu maşina lui. Pur şi simplu, n-avea chef să şofeze! Nu ştia de ce; parcă n-avea stare... Reveni deci lângă şeful pazei:

- M-am răzgândit. Azi mă răsfăţ.

Arătă spre blindată. Iar bărbatul scoase staţia şi-l anunţă pe tânărul foarte talentat într-ale şofatului că avea treabă. Adăugă:

- Formula completă.

- Dă-mi cinci minute.

Îi dădea - cum să nu-i dea! Reveni lângă glasvand. Se întâmpla ceva, totuşi... Scoase telefonul şi începu un mesaj nou. Pentru Biyu.

"- Unde eşti?"

- La baza obiectivului."

Deci păzea turnul. Hm...

"- S-a întâmplat ceva ieşit din comun acolo?

- Nu.

- Ştefan e la conac?

- Da. Mi-a făcut o scurtă vizită de dimineaţă. Neînsoţit."

Uau! Adică se plimba singur pe-acolo în cârje! Nu mai avea nevoie de sprijinul unui însoţitor! Mm - asta însemna că în maximum o lună o să-l revadă la Cannes! Într-adevăr, contesa Ionescu era fermecată...

"- OK. Mă ţii la curent.

- Bineînţeles."

Poate că asta era sursa bucuriei ei un pic ciudate - recuperarea aproape miraculoasă a soţului ei. Poate se recuperase îndeajuns de mult ca să încuie uşa dormitorului... Numai ei ştiau. În orice caz, lucrurile mergeau din bine spre mai bine. Aşa că băgă telefonul în buzunar şi privi lung limuzina. Băieţii îşi primeau instructajul. Nu se uitau la el mai ciudat - semn că "îl acceptau" pe post de VIP...

Ia să lase el prostiile! Ia să verifice dacă se putea strecura în programul destul de încărcat al salonului ei preferat! Că, dacă tot avea patru ore la dispoziţie, tocmai i se făcuse poftă de-un masaj straşnic...

Ştefan

Se prezentase primul la masa de prânz. Se instalase comod în capul mesei cu jumătate de oră înainte de "ora oficială". Stătea comod şi butona telefoanele. Se informa. Conducea, subtil, lucrurile...

La Cannes, totul era perfect - Ana lui fusese genială şi-l trimisese pe Isamu la masaj şi relaxare. Iar el chiar marşase la ideea ei! Luase blindata, cu paza care mergea de obicei cu ei. Se răsfăţase azi bunul lui prieten... Ana spunea că se-ntorsese remontat şi zâmbitor. Acum serveau prânzul. Ei mâncau mai devreme - ideea ei, care se gândise că iubirea pe stomacul gol putea fi riscantă... Afurisită femeie! Mm...

Partea frumoasă era că Piao se ocupase de transportul lui Biyu. Şi-o dusese discret pe Mandelieu, de unde-i organizase o trecere pe la masaj şi spa. Şi cosmetică şi coafor, evident. După cum zicea el, nici ea nu comentase. Or să sară "scântei majore" azi în vila lui...

Apariţia ei la vilă era programată la trei fix. Ana era programată să decoleze la trei jumate. Regina lui o să se retragă discret, o să ajungă la aeroport şi-o să moţăie în avionul lui Fang - că azi era neînsoţită, aşa că era exclus să-i calce picioarele în vreunul dintre avioanele companiei lor de turism... din motive de securitate...

Existenţa tuturor celor trei fraţi Donichioiu îi dădea migrene - şi-l făcea să se-ncrunte rău...

Masa era aproape completă. Lipsea doar Florentina. Florina ştia asta şi nu aducea mâncarea... Philippe şi Jiao se aşezaseră în capătul celălalt al mesei - erau ocupaţi cu nişte partituri. Le aduseseră la masă. N-o să le atragă atenţia că masa-i masă şi pianu-i pian; o să-i lase-n pace. Erau acolo, absorbiţi de notele lor... Rebeca îşi mângâia burta - şi habar n-avea ea ce amare-i vor fi lacrimile când adevărul va ieşi la suprafaţă... Adina îşi mângâia şi ea burta - dar ea ştia cu certitudine că ecografiile erau reale, că băieţelul boxa acolo de zor... Piao era neutru. Probabil se gândea că i-ar fi prins bine un mic concediu şi-şi căuta cuvintele potrivite ca să-l ceară şi să-l şi obţină...

Pe partea cealaltă a mesei era linişte deplină. Thomas "derula" pe telefon ceva ce părea a fi propriul news feed. Sami încerca să scrie repede-repede. Conversa, probabil, cu Jada. Iar el auzea chiar acum paşii moi, foşniţi, apropiindu-se de uşă. Aşa că lăsă telefonul pe masă şi ridică privirea spre viitorul lui ginere...

Uşa se deschise.

- Bună ziua.

... Întâi tresărise. Apoi ridicase privirea - şi înlemnise. Şi întorsese imediat privirea spre el, speriat că Florentina nu pricepuse cum trebuie şi-şi făcuse apariţia în locul şi momentul nepotrivite şi el o să se-nfurie şi-o să le dea interzis şi-o să sufle flăcări pe nări ca un balaur... Ce copil! Aprobă scurt cu capul. Iar tânărul reveni spre Florentina. Ochii negri străluciră doar preţ de-o clipă - doar cât să observe şi ea cât de mult se bucura el s-o revadă aici, la masă cu toată lumea, într-o stare de aproximativă normalitate...

Florina intra cu masa cu rotile... Fata lui se aşezase pe scaunul ei. Nu-l privea. Şi nu-şi punea telefonul pe masă. Asta era o chestie nouă... Întoarse încet capul spre ea...

Florentina lui se schimbase. În nici o lună, fata lui "aterizase". Era serioasă, atentă la propria farfurie... Era nefardată, necoafată, nestrangulată în rochiţe strâmte... Tare se temea el că adolescenţa Florentinei se sfârşise deja... Că fata lui ratase perioada aia frumoasă a zbânţuitului şi plimbatului şi pupatului pe furiş... Perioada aia care-ar fi trebuit să se termine odată cu obţinerea diplomei de studii superioare. Uite că nici nu începuse clasa a doişpea, iar ea...

Nici Thomas nu fusese un adolescent aşa, ca la carte. Aşa că vor decide amândoi în ce mod or să-şi "consume" logodna - adolescenţi sau adulţi. Era decizia lor. Dacă ei decideau să se zbânţuie...

Gata. La masă nu se vorbeşte. Şi nu se gândeşte şi nu se holbează nimeni la nimeni. Azi, la masa din living simţea trei puncte de tensiune...

Ana-Maria

Trei fără două minute... Mm - ce-o mai înfuria stagnarea asta! Luă o coală de hârtie şi începu să-şi scrie "scuza".

"Dacă ţi-aş fi spus că decolez la trei jumate, ai fi insistat să mă conduci la glasvand. Şi ţi-aş fi stricat surpriza. Deci, sper că nu te superi pentru plecarea mea precipitată..."

Şi-atât. Că nu se supăra el doar din atâta! Şi-aşa, ia uite ce de treabă făcuse ea! Teancul de 80 de centimetri înălţime se mutase pe biroul lui. Iar el îşi întindea bibliorafturile pe masă şi pe canapea. Ea îşi făcuse datoria - semnase tot ce avusese de semnat. Acum, el trebuia să le îndosarieze. Sarcină de anduranţă...

Da' las' că veneau acum "ajutoarele"! Mm - îi venea să râdă...

Trei fără un minut...

Mobilul oficial începu să cânte. Pe ecran era numele lui Claude; aşa că se ridică, deschise larg uşa şi se grăbi să iasă:

- Da.

- A venit dra Biyu.

- OK.

Buton roşu. Cobora grăbită... Tânăra intrase deja în living; aşa că îi întinse biletul şi-i făcu cu ochiul. Iar ea începu să râdă - şi-şi acoperi repede gura cu palma, ca să nu facă zgomot...

"Ptiu, să nu te deochi!"

Era frumoasă foc drăcoaica asta brunetă şi înaltă şi clădită în ciuda a cel puţin 50% din bărbaţii de pe planeta Pământ!

Ieşi şi urcă în limuzină. Şi zâmbi:

- Claude, te rog - închide tu jaluzelele din living...

- Desigur! Imediat...

Şi gata - plecase spre soţul ei. Era tare nerăbdătoare să afle ce discutase Ştefan cu Florentina!

Isamu

Chestia asta cu îndosariatul îi mânca rău de tot ficaţii! Nu mai suporta porcăria asta! Dar, pe de altă parte, dacă nu le punea pe fiecare la locul lui, o să-şi piardă minţile căutând un R într-un raft întreg de A...

Paşii se apropiau, intrau... Uşa se închise. Întrebă:

- Cine era?

- Claude.

Claude...

Stop! Nu era Ana! Era altcineva! O altă voce! O voce cunoscută... Binecunoscută chiar...

Dădu drumul dosarului şi se răsuci. Şi dădu de zâmbetul ei minunat:

- Probabil.

... Nu mai conta că fusese păcălit. Nu mai conta că ei, Ana şi Ştefan, complotaseră - cu Piao probabil - şi o convinseseră pe fata asta să încalce procedurile firmei lui Fang. Nimic nu mai conta acum, când o strângea în braţe şi simţea cum se-nvârte vila cu ei...

Florentina

Afară bura puţin. Nu ploua serios; dar era umezeală. Ea, însă, se ambiţiona să observe cum se formează picăturile. Luase ca ţintă o frunză. Era destul de departe; ea se ambiţiona... Ca să nu simtă liniştea perfectă, singurătatea perfectă...

Masa de prânz fusese... normală. Fiecare cu treaba lui. Nu regăsise atmosfera frumoasă, de familie; găsise un fel de crâşmă dintr-o pensiune de două margarete. Sami butonase cu îndârjire telefonul, Rebeca fusese cu gândurile aiurea, Thomas păruse şi el îngândurat... Tati al ei tăcuse mâlc... Mâncase şi ea şi se ridicase o dată cu Adina. Ieşiseră amândouă. Secretara pornise spre patul personal, ea pornise spre vilă... Thomas nu încercase s-o oprească...

Se simţea străină aici. Era camera ei, erau lucrurile ei, dar se simţea stingheră. Exact ca într-o pensiune de două margarete, primitoare şi cochetă - dar atât de falsă, atât de diferită de ceea ce era ea, musafira acelei camere! Se simţea ca o turistă britanică poposită într-o cămăruţă tipic ţărănească din România rurală...

Jiao şi Philippe cântau. Din nou. Tot Mike Oldfield. Puştiul plănuia să-l depăşească în performanţă muzicală pe Mike Oldfield... La masă, descifraseră partitura de la *Let there be light*. Numai chinezoaica ştia de unde naiba făcea rost de ele...

Parcă se zărea un început de picătură pe frunza ei...

Hei! Tresări... Zâmbi... Thomas îşi terminase treaba - şi venise s-o invite la plimbare. Hm - uite că Toni avusese dreptate... Aprobă. Şi-şi luă o geacă, prima din stânga şifonierului, şi ieşi.

Thomas zâmbea:

- Nu-ţi citeşti mesajele...

Ce mesaje?

- FB-ul! Nu te-a fluierat mobilul?

- Nu l-am pornit.

- ... Nu l-ai pornit?

- Nu.

- Pot să te întreb de ce?

Ridică scurt din umeri:

- Nu ştiu. Nu m-a atras. Adică n-am găsit nici un motiv ca să-l pornesc.

- Aha... Ciudat! Ţi l-am încărcat aseară, tocmai fiindcă bănuiam că ţi-e dor de el!

Negă încet - nu, nu-i era dor de mobil...

- Oricum, te invitasem la plimbare.

- Invitaţie pe care, după cum vezi, am acceptat-o.

- Invitaţie pe care nici măcar n-ai deschis-o.

Nega încet - el încerca să o convingă să râdă, ea se făcea că nici nu sesizează asta... Mâna lui îi prinse uşor mâna:

- ... De ce eşti tristă?

Ridică din nou din umeri - prea multe cuvinte de spus, prea dificil de rostit...

Şi iar plănuia să tacă şi să fie mută... Nu era bine aşa. Descleştă maxilarul:

- ... Tata m-a strigat, de dimineaţă... Mi-a făcut totalul. Mi-a spus ce-am făcut, mi-a spus ce-a făcut el... S-a simţit vinovat. Adică se simte co-autor la relele care mi s-au întâmplat. Eu nu-l consider vinovat de nimic. Tot ce-am făcut, am făcut de capul meu.

- Dar el se va simţi întotdeauna vinovat pentru nefericirile tale. E tatăl tău; dacă ţie nu îţi merge bine, el se va gândi imediat la ceea ce ar fi putut face el ca să-ţi fie bine şi n-a făcut...

- ... Tata nu e vinovat cu nimic. Nici chiar cu răsfăţul. Da, m-a răsfăţat. M-a protejat şi m-a favorizat şi mi-a pus totul la picioare. Nu e greşeala lui că a făcut-o; e greşeala mea că mi-am pierdut capul în atâta bunăstare. E greşeala mea că, de la un punct, am început să interpretez apelativul "prinţeso" aşa cum n-ar fi trebuit s-o fac vreodată.

- Nu e greşeala ta. E natura umană. Sunt puţini oamenii care nu se lasă furaţi de apelative şi titluri.

În fine...

- ... Şi de-asta eşti tu tristă?

- Nu. Nici de-asta, nici pentru că m-a anunţat că sunt "pe picioarele mele", cum se zice, iar de la el n-o să mai văd vreodată vreo bancnotă.

Habar n-avea unde erau montate difuzoarele; dar muzica se auzea uniform. Philippe se întrecea pe el însuşi. Interpretarea era superbă. Melodia în sine era superbă...

- ... Şi-atunci de ce eşti tristă?

- Pentru că nu m-am vindecat. Am încercat, am căutat să aflu secretele acelui ceva stricat din inima mea... Dar nu le-am găsit. Tot nu ştiu cum să deblochez acel ceva stricat din inima mea.

- ... Acel ceva stricat... în ce sens? Adică ce înţelegi prin stricat?

- Oof... Cât am stat în turn, m-am gândit mult la toate. Şi am înţeles care e problema mea. Eu am în inimă un dispozitiv care e stricat. Adică inima mea e formată dintr-un angrenaj; iar una dintre piese e stricată. Şi nu lasă realitatea din inima mea să iasă - să străbată prin mine şi "să se exprime", cum se zice...

- ... Poftim?

- În mecanismul complex din care e formată inima mea există o piesă defectă. Ea nu lasă dragostea mea să iasă din inimă - şi să ajungă la voi. La tata, la mama, la tine... Totul se petrece în inima mea. Voi nu păreţi să observaţi ce se-ntâmplă acolo, iar asta mă duce cu gândul la mecanismul ăla care nu funcţionează cum trebuie...

Întoarse capul şi-l privi lung...

Thomas privea asfaltul. Era serios. Era atent la ea - şi nu zâmbea. Îi înţelesese cuvintele. Îi înţelesese "tentativa" mascată de a-i spune că nu părea să observe că e iubit... Reveni şi ea spre asfalt:

- Singurul lucru care mă interesează acum e mecanismul ăla defect. Trebuie să-l repar. În rest, nimic nu-mi mai suscită interesul. Nici mobilul, nici hainele... Nici chiar relaţia cu mama! Dacă ar băga diseară cuţitul în mine, zău că nu mi-ar păsa...

- Eu simt sentimentele tale.

- Dacă le-ai simţi, nu m-ai mai întreba de ce sunt tristă.

Aha! Era privită lung! Hm... Continuă:

- Şi nu te-ai întreba de ce nu mi-am pornit telefonul.

- Telefonul nu este un moft; este o necesitate.

- N-are cine să mă sune. Iar mondenităţile din vieţile prietenilor mei virtuali nu mă interesează.

- Adică apelurile mele îţi sunt indiferente?

Nu, n-o să marşeze la răstălmăcirea glumeaţă a cuvintelor ei...

- Iar poeziile mele de pe FB? De ce crezi că le-am pus acolo? Când puteam să le dau un print, special pentru tine - de ce crezi că le-am pus pe *wall*?

- Nu ştiu.

- Pentru tine! Ca să le poţi citi oricând! Că nu te poţi plimba cu cartea-n buzunar; dar telefonul e omniprezent în vieţile noastre! Inclusiv în viaţa ta!

- Telefonul nu mai are ce căuta în viaţa mea.

- Florentina, nu face aşa!

- Nu-mi foloseşte la nimic telefonul ăla. M-a ţinut ruptă de realitate. Toate sutele de aplicaţii din el mi-au fost absolut inutile atunci când am avut nevoie de ajutor sau de-un sfat bun!

Tăcere... Grăbi un pic pasul şi-l ocoli, făcându-l să se răsucească la 180 de grade. Şi porniră înapoi, spre conac:

- Telefonul ăla e o jucărie. Iar eu nu mai văd nici rolul, nici scopul jocului. Nu-mi mai doresc să mă joc. Adolescenţa mi se pare o prostie - şi mă bucur din tot sufletul că am terminat cu ea.

- Fii serioasă! Adolescenţa ta abia de-acum începe!

- Am trăit atât de multă adolescenţă, că-mi doresc cu disperare să devin adult!

- Băi, tu vorbeşti prostii mari!

- Eu nu-mi mai doresc decât să mă mărit, să fac copii şi să fiu femeie serioasă. Şi să nu-mi mai amintesc vreodată de perioada tâmpită numită adolescenţă!

- Uite ce e! Eu nu te las să renunţi la adolescenţă! Îţi interzic cu desăvârşire să renunţi la cea mai frumoasă perioadă din viaţa ta!

- Am renunţat deja la ea. A fost o perioadă plină de nenorociri şi ghinioane. Şi-a culminat cu un viol în grup. Mă bucur că s-a terminat. Mă bucur că a murit şi "prinţeso", şi cardul de debit, şi dragostea din sufletele părinţilor mei... Mă bucur enorm că lucrurile sunt aşa cum sunt acum. Şi că nu mă mai identific cu nimic din conacul ăsta.

Tăcere...

- Un singur lucru mă întristează. Faptul că mă simt singură.

- Nu eşti singură. Toată familia ta e alături de tine! Chiar dacă nu-i vezi ţinându-se de mână-n cerc în jurul tău - sunt toţi alături de tine!

- Ce folos?! Eu nu-mi doresc decât o singură persoană... Şi uneori simt că e lângă mine, alteori simt că se îndepărtează...

- Ai nevoie de toată familia ta. Şi de toţi prietenii tăi.

- Nu am nevoie decât de tine.

Stop! Thomas se oprise - înlemnise acolo, în mijlocul aleii... Îl trase spre conac. Dar el nu se clinti. Îl trase din nou, cu acelaşi rezultat... Vocea lui deveni brusc foarte serioasă şi foarte fermă:

- ... Vino-ncoace.

- Hai să mergem mai departe. Te rog!

- Vino-ncoace.

- Te rog, hai la conac.

- Vino-ncoace.

- Thomas...

- Vino-ncoace.

- Nu pot să vin.

- Vino.

- Nu pot.

Fu smucită - şi răsucită şi adusă în faţa lui. Plecă imediat capul:

- Nu pot. Mi-e ruşine. Hai la conac! Te rog!

Palmele lui îi prinseră capul - şi-i ridicară faţa spre el. Simţea că-i vine să plângă - că pământul nu se deschidea, s-o înghită şi s-o ascundă de ochii lui, iar el voia să-i vadă ochii...

Ştefan

Se aplecase spre monitor. Era de-a dreptul "culmea"! Stătea ca un uliu aplecat spre pradă! Deşi monitorul era mare şi-ar fi văzut mai bine de la distanţă, per ansamblu, el se aplecase spre feţele lor...

Toni îl anunţase că Thomas se duce s-o ia pe Florentina la plimbare. Şi adăgase că făcuse o şmecherie şi camerele de supraveghere de pe aleea vilelor captau şi sunet acum. Evident, se grăbise în vila pazei! Pusese căştile pe urechi şi ascultase. Şi se-ntristase rău - Florentina lui era în pragul unei depresii severe...

Dar uite că fata lui fusese genială. Adică "îşi deblocase piesa defectă" - că avea mai multe piese defecte, dar nu-şi dăduse ea seama de asta! O deblocase pe-aia care "îi amuţise" centrul vorbirii. Spusese, în sfârşit, ceea ce ar fi trebuit să spună - şi anume, că are nevoie doar de el. De cel care o iubea altfel decât o iubeau părinţii, fraţii, prietenii...

Avea senzaţia că se uită la un film. Unul scris impecabil, regizat impecabil, filmat impecabil, cu coloană sonoră impecabilă... Jiao şi Philippe cântau în forţă *"Only time will tell"*. Ei doi stăteau faţă-n faţă - iar el îi ţinea capul în palme cu grija şi fermitatea cu care ţinea el, de obicei, capul reginei lui...

Sărutul era inevitabil. Acel sărut despre care Ana spunea că scoate porţile Disney din ţâţâni şi le-azvârle cât colo şi lasă sufletul şi inima larg deschise... să intre dragostea...

Brr! Sărutul lor îi dăduse lui fiori! Se scuturã scurt; iar Toni începu să râdă:

- Eu am făcut piele de găină...

Pe bune?... Pe bune...

Se holbau amândoi la Florentina şi Thomas, care pluteau pe acordurile lui Mike Oldfield şi se îndrăgosteau unul de celălalt cu viteza luminii...

Florentina

Nu se aşteptase... Nu se aşteptase s-o sărute. Nu se aşteptase să se simtă aşa...

Fusese de-ajuns să-i spună că n-are nevoie decât de el. Iar el era al ei. I se oferise tot, necondiţionat, necenzurat, cu o dărnicie care-i dădea fiori...

Simţea cum se îndrăgosteşte... Simţea cum dragostea lui o învăluie în căldură - iar dragostea ei pentru el, mititică precum un bob de mazăre, începuse să crească... Să înghită, încet dar ferm, fiecare ungher din inima ei, fiecare raft gol, fiecare celulă, fiecare organ, fiecare vas de sânge... Simţea că dragostea ei pentru el o înghite, încet-încet; şi nu se opunea acelei forţe incredibile care transforma un bob de mazăre într-o minune...

... Dragostea ei o înghiţise toată. Acum acoperea degetele lui... Palmele... Braţele... Dragostea ei îl prindea pe Thomas... legându-l de ea... Îl înghiţea, încet-încet, iar el nu se opunea nicicum... El se oferea, să fie înghiţit... tot...

Trăia un miracol. Lumea înconjurătoare fusese cuprinsă de vrajă. Ceea ce până mai adineauri păruse curtea pensiunii de două margarete în care ea se simţea complet nepotrivită devenise un tărâm de basm. Simţea că inima ei poartă o rochie lungă, din voal alb, şi valsează cu inima lui - cavaler în costum... Cavalerul viselor ei...

Avea senzaţia că el se pregătea să pună punct sărutului... Şi nu, nu se temea că vraja va dispărea - ştia ce simte, aşa că era foarte liniştită...

- ... Ai simţit?

Da, simţise şi ea... Îmbrăţişarea lui deveni protectoare; iar ea îl îmbrăţişă, zâmbind, lăsându-l să-i aşeze el capul acolo unde voia el - adică peste inima lui... Îl auzi şoptind încetişor, doar pentru ea:

- ... Viaţa mea tocmai a început...

Ei bine, nu-l contrazicea. Viaţa lui - asta nouă, reală - semăna mult cu viaţa ei. Ea îi dăduse lui viaţă; el îi dăduse ei viaţă... Erau doar ei doi în viaţa asta nouă a lor - dar zău că nu le trebuia mai mult...

- ... *Am nevoie de tine... Când mă trezesc... Am nevoie de tine... Să pot să visez...*

El era mult mai inteligent decât ea. Avea o memorie uimitoare... Ştia îngrozitor de multe lucruri... Era fan Direcţia 5... Era doar al ei...

Isamu

Cobora grăbit treptele. Biyu transpirase îngrozitor în ultimele... două ore jumate de "îndosariat" alături de el; aşa că făcea un duş. El nu putea lipsi din camera lui, devenită a lor, mai mult de cinci minute - că-l prindea cu şmecheria şi se termina totul...

Ei bine, da. Azi va afla adevărul. Nu putea altfel. Nu mai putea. Trebuia să ştie adevărul. Trebuia să-i afle sentimentele - să audă cu urechile lui dacă era iubit sau nu. Şi mai ales să audă motivul pentru

care era iubit. Chiar dacă exista riscul să o audă rugându-l să o ajute să se elibereze de firma lui Fang; trebuia să ştie! Nesiguranţa asta îl scotea din minţi! Nesiguranţa asta era o pacoste...

Intră în bucătărie şi închise uşa. Şi se apropie de masă. Emilie toca de zor iar Isabelle păzea mixerul. Acolo se făcea o spumă albă, asemănătoare cu frişca...

- Ce ne pregătiţi azi pentru cină?

- O salată cu şuncă, friptură de vită cu cartofi natur şi salată de fructe cu frişcă.

Salata cu şuncă nu mergea "picurată", friptura de vită chiar nu mergea picurată... Se întoarse spre Isabelle:

- Am o rugăminte la tine.

- Desigur!

O trase spre geam şi-o luă pe după umeri - şi şopti, privind lung pe fereastră:

- Vreau să te rog să faci ceva. Şi să nu spui nimănui ce ai făcut.

- Desigur! Doar să-mi spuneţi ce anume...

Îşi continuă ideea:

- Şi să nu-ţi pierzi încrederea în mine.

- Ştiţi bine că n-am de ce să-mi pierd încrederea în dvs.

Scoase sticluţa şi i-o întinse:

- Vreau să te rog să picuri într-o cupă cu salată de fructe patru picături din sticluţa asta. Şi apoi amesteci şi pui frişca deasupra.

- ... Desigur.

- Şi apoi o aduci la masă şi o pui în faţa lui Biyu.

- ... Am înţeles. Sigur, nici o problemă!

Sticluţa se strecură în buzunarul rochiei - nu al şorţului. Isabelle îmbătrânise - dezvoltase şmecherii... O trase înapoi, lângă bucătăreasă:

- În regulă. Mulţumesc. După ce terminaţi aici, puteţi să plecaţi.

- În jur de şase jumate, totul va fi gata.

- Bun. Sfeşnicele sunt în dulapul de jos, nu-i aşa?

Isabelle aproba şi râdea cu gura până la urechi, roşie-n obraji... Se grăbi să iasă. Şi să urce treptele. Trebuia să intre în camera lui înainte să termine ea duşul. Trebuia să-şi pregătească mental decorul, gesturile-cheie, întrebările-cheie...

Trebuia să afle adevărul. Ca să ştie ce-avea de făcut pe viitor. Ştefan mergea deja în cârje - iar asta însemna că se pregătea să treacă la baston şi să revină la Cannes cel mai târziu în octombrie. Fei-Yen era în continuare în Montbelliard. Era în continuare cu mr. Fabre. Era în continuare fericită aşa. De unde rezulta că îşi dorea în continuare divorţul...

Dacă va afla azi că era dorit doar pentru influenţă...

Ştefan

Soţia lui ajunsese la conac. Auzise blindata plecând spre aeroport în urmă cu jumătate de oră deja - iar drumul nu dura mai mult de zece minute. Plus încă zece minute aşteptarea pe pistă... Aşa că se ridică şi porni, încet, spre uşă.

Trebuia să discute cu ea. Trebuia s-o convingă cumva s-o ierte pe Florentina. Nu prea ştia cum să facă asta; Ana lui devenise "regină cu drepturi depline", aşa că nu prea mai asculta sfaturile celorlalţi... În plus, suferise mult atunci când descoperise că fata ei fugea cu îndârjire de ea - şi strângea din dinţi şi tăcea mâlc atunci când mama ei încerca să vorbească cu ea. "Bătălia adolescenţei" era extrem de grea pentru Ana lui, obişnuită să se înţeleagă cu vorbă frumoasă cu copiii ei. El o înţelegea pe ea; dar oare ea o să-şi înţeleagă fata? La urma urmei, aşa făceau toate fetele! Nu era Florentina vreo "inovatoare"...

Ieşi din conac şi porni încet spre parcare. Adică spre capătul conacului. Din câte ştia el, Florentina şi Thomas erau acum lângă lăcuşorul cu nuferi. Sărutul ăla magic făcuse minuni la propriu! Fata lui înflorea toată atunci când apărea Thomas lângă ea! Înflorea vizibil, semn că porţile Disney rămâneseră larg deschise...

Gata - se întorceau. Abia aştepta s-o revadă! Grăbi puţin pasul; şi viră dreapta, mai făcu doi-trei paşi... Se opri. Şi se sprijini de zid. Luă o atitudine de coate-goale-pierde-vară îndrăgostit care-şi aştepta iubita la întâlnire... Blindata intrase pe alee... Se apropia cu viteză... Încetinea... Se oprea... Soţia lui coborî - şi porni spre el, cu mersul îndrăgostitei care ajunsese la întâlnire... Fu cuprins cu braţele:

- Bună seara, iubitule...

- Bună seara, iubito...

Sărutul lor era, bineînţeles, magic... Ana lăsă fruntea pe pieptul lui:

- Mi-a fost dor de tine...

- Şi mie. Şi abia aşteptam să vii, ca să-ţi spun ce ispravă am făcut eu azi!

- Ce ispravă ai făcut tu azi?

Îşi luă cârjele şi porni spre poiana cu pitici:

- Păi, întâi şi întâi trebuie să ne îndepărtăm de conac.

- Am înţeles - e un secret ultrasecret...

- Mai mult decât ultrasecret. E "pe viaţă şi pe moarte", cum se spune...

- Mm! Cum te las puţin nesupravegheat, cum faci mişcări majore!

- Păi mă pregătesc să-mi reiau locul de principal făcător de mişcări majore!

Ana nu mai răspundea, semn că ea nu prea era de aceeaşi părere cu el... Intrară pe iarbă; oftă greu:

- Am vorbit cu ea. Am strigat-o la masa din curte şi-am vorbit cu ea. Am oprit pedeapsa la timp, să ştii - era cu moralul la pământ...

Ana aproba şi nu spunea nimic...

- Am anunţat-o că, din momentul ăla, răsfăţarea ei s-a sfârşit; iar ea n-o să mai primească tot ce-şi doreşte, ci doar ceea ce-i trebuie. Cazare, mâncare, şcolarizare şi pază. Şi-atât. N-a comentat...

- Nu are nevoie de bani. N-a avut niciodată nevoie de bani! Ştii bine că n-a trecut prin faza aia prin care trec copiii atunci când află puterea banilor.

- Ştiu. Şi chiar mă întreb dacă a înţeles ce i-am spus!

- A înţeles foarte bine.

- Şi totuşi, nu-şi pune problema finanţelor personale. Nu se întreabă de unde-o să aibă bani să-şi cumpere o pizza, de exemplu.

- Asta pentru că s-a gândit deja la problema finanţelor personale. Şi-a găsit deja rezolvarea.

Serios? Tot ce se poate...

- În fine! Am dez-sinistrat-o. S-a dus în vilă, a făcut baie, s-a schimbat şi a venit la masa de prânz. Mi s-a părut stingheră...

- Viaţa ei s-a schimbat radical. Şi optica i s-a schimbat, şi priorităţile...

- Mai ales priorităţile. După masă, Thomas s-a dus şi-a luat-o la plimbare. Philippe şi Jiao cântau Mike Oldfield; iar ea a reuşit să-şi descleşteze gura şi să-i vorbească deschis. Apropo - ca o paranteză, să ştii că camerele de supraveghere de pe aleea vilelor captează acum şi sunet.

Ana aprobă - chiar trebuia să ştie amănuntele astea, dat fiind că "butoanele" acelor camere de supraveghere erau în vila pazei...

- Deci, ea i-a vorbit lui deschis. Iar asta l-a determinat pe el să-i arate că o iubeşte. Ştii ce-am văzut eu azi?

Nu, nu ştia. Se aşeză încetişor pe iarbă şi zâmbi:

- Am văzut cu ochii mei cum s-au dezmembrat porţile Disney. Şi-ale ei, şi-ale lui. Stăteau în mijlocul aleii şi se sărutau ca-n poveşti, pe acorduri de Mike Oldfield. Mă crezi că m-au trecut fiori?

Da, îl credea...

- Iar din clipa aia, o văd cum înfloreşte. Atunci când Thomas e lângă ea, se deschide ca o floare - faţa i se destinde, buzele zâmbesc, paşii devin uşori, gesturile devin stângace... El iradiază fericire, cu ochii la ea... Şi-apoi el se duce să facă ceva; iar ea se închide la loc. E ciudat; e ca o floare care se închide şi se deschide de câteva zeci de ori pe zi...

- Ai vrut s-o apropii de el. Ţi-a reuşit, trag eu concluzia acum...

- Mi-a reuşit din plin. Şi mă gândesc acum că poate-am greşit că m-am grăbit. Faţă de noi, e încă distantă. Şi cum el e tot ce-şi doreşte ea acum, s-ar putea să nu ne mai putem apropia de ea...

- Ne vom reapropia, încet-încet. Dar nu vom mai fi la fel de

apropiaţi de ea cum am fost până acum.

- Într-un fel, asta e bine. N-or să locuiască la Cannes...

- Apropo de chestia asta...

Apropo de chestia asta, să nu facă pe fraiera cu el! Ştia prea bine ce planuri avea cu Florentina! Ştia cum gândeşte bărbatul ei! O privea lung, nemulţumit că îl punea să vorbească despre asta aici şi acum... Ana zâmbi:

- Şi eu am făcut o super-ispravă azi. Dar ştii de ce mă oftic? Că n-am văzut revederea. Mi-am imaginat-o doar. Le-am organizat-o în birou, aşa că am putut să mi-o imaginez... Dar n-am văzut-o.

Se lungi în iarbă:

- Nici n-aveai cum! Auzi? Ia intră tu în detalii - că mor de curiozitate! Şi las' c-o descifrăm noi amândoi...

Ana râdea şi-l lua în braţe...

Florentina

Mergea încet pe alee. Nu se grăbea. Nici mama ei nu se grăbea...

Auzise sosirea blindatei; iar Thomas îl sunase pe Toni şi-l rugase să le spună când putea ea să vorbească cu mama ei între patru ochi. Aşteptase acolo, pe malul lacului cu nuferi. Oricât se căznise, nu mai reuşise să simtă fericirea pe care-o simţea atunci când era cu el. O năpădiseră gândurile. Nu ştia cum să-i spună mamei ei că îşi învăţase lecţia. Nu ştia cum să o roage să încerce măcar s-o ierte...

Era sigură că mama ei îi auzea paşii. Şi-i simţea prezenţa. O privea, o vedea mergând spre vilă ca şi când ar fi fost singură cuc pe aleea aia şi simţea că n-o să reuşească să-i spună...

... Ar fi trebuit să-l ia cu ea. Adică să-l oblige cumva să vină şi el cu ea. Thomas se grăbise s-o anunţe că el o aşteaptă pe malul lacului. Sigur, ar fi fost absurd ca prietenul ei să asiste la discuţia ei foarte personală cu mama ei! Dar simţea că ar fi avut ceva mai mult curaj dac'ar fi venit şi el...

Mămica ei intrase în vilă. Ea încetinea un pic - nu pentru că era descumpănită de lipsa ei de atenţie, ci pentru că trebuia să-i dea un avans de-un minut măcar. Ca să apuce să se descalţe, să-şi strângă părul, să se ducă eventual la toaletă...

Trebuia să facă la stânga - şi simţea că nu era bine să facă la stânga... Simţea răceala mamei ei, simţea cearta care plutea în aer...

Nu. Nu trebuia să-şi repete greşelile. Cele mai mari greşeli ale ei fuseseră muţenia şi secretomania faţă de mama ei! Aşa că viră la stânga. Uşa era închisă - era normal să fie închisă, avea un dispozitiv care o închidea automat dacă cel care intra nu se preocupa s-o tragă după el...

Intră în vilă.

Era semiîntuneric. Aici nu aveau senzori care să aprindă automat lumina. Probabil tot din raţiuni de securitate... Se apropia de uşă... Stop.

Era în faţa uşii. Trebuia să ciocăne civilizat, să aştepte să fie poftită înăuntru şi să spună ceea ce avea de spus. Indiferent cât de greu îi era să vorbească acum. Cioc-cioc. Şi-acum aştepta...

Paşii se apropiau... Uşa se deschise.

Îşi scosese lentilele de contact. Avea din nou ochi căprui. Era frumoasă şi aşa. Nu mai era "supranatural de frumoasă"; era "fermecător de frumoasă". Mama ei era frumoasă oricum...

Uşa rămăsese deschisă; dar i se întorsese spatele. Mama ei avea treabă - voia, probabil, să se schimbe, să se spele... Poate şi să se lungească un pic - că i se părea obosită şi ştia pe pielea ei cât de obositoare erau călătoriile alea cu avionul...

Venise ca să-i spună ceva. Aşa că intră şi închise uşa. Şi rămase acolo, stingheră... O auzea foşnind în dormitor...

"Ai venit să-i spui că îţi pare rău că ai cauzat tot ceea ce-ai cauzat. Şi că n-ai plănuit să iasă chiar aşa de rău. Trebuie să-i spui că ţi-ai învăţat lecţia - şi că nu-ţi mai repeţi greşelile. Hai - du-te şi spune-i!"

Traversă livingul cu paşi nesiguri... Intră în dormitor. Şi se opri. Într-adevăr, mama ei îşi pusese un halat. Acum se demachia. Freca bine-bine fardul de pe faţă. Era atentă la propria imagine din oglindă. Freca energic, ca să se ia totul, să se cureţe bine porii pielii... Oftă greu:

- ... Îmi pare rău că s-a întâmplat aşa. Îmi pare rău că din cauza mea...

... Freca în continuare, de parcă nici n-o auzise...

- ... N-am plănuit să iasă aşa. N-am crezut că poate ieşi chiar aşa de rău...

... Lua alt disc demachiant, că primul era plin de cremă maronie...

- ... Am crezut că stăpânesc situaţia. Am sperat să pot s-o stăpânesc...

... Punea demachiant pe disc, semn că exagerase cu fondul de ten...

- ... Să ştii că mi-am învăţat lecţia! Şi n-am să-mi repet vreodată...

Amuţi - se întorsese spre ea. Era extrem de supărată... Şi-acum chiar că nu mai avea curaj să scoată vreun sunet... Mama ei ridică încet degetul - indexul mâinii drepte, cel cu care anunţa ultimatumurile... Şi era o linişte mormântală...

- ... Ascultă bine la mine - că n-am să repet chestia asta! Ce-ai făcut, rămâne făcut - timpul nu poate fi dat înapoi. Indiferent ce vei face de-acum încolo, rana din sufletul meu nu se va închide vreodată. Pe tema asta nu avem ce discuta.

Deci indiferent câte plusuri va pune de-acum încolo, indiferent dacă toţi ceilalţi o vor ierta sau nu, ea n-o s-o ierte chiar niciodată... Orice-ar fi... Orice-ar face...

Mama ei îşi ştergea acum faţa cu un şerveţel umed... atentă la detalii, la zonele unde se iritase frecând cu discul...

- ... Mai ai şi altceva de spus?

Mai avea şi altceva de spus?... Nu de alta - dar stătea ca proasta în uşa dormitorului şi se holba la ea şi nu mai zicea nimic! Deci - mai avea ceva de spus?... Nu, nu mai avea nimic de spus. Aşa că negă încet cu capul... Ciudat - mama ei, deşi se privea în oglindă, văzuse ce răspunsese ea de undeva din spatele ei, din cadrul uşii!

- Atunci am eu ceva de spus. Thomas e un băiat extraordinar. Un băiat cum nici nu visam să pot găsi pentru tine. Şi te iubeşte aşa cum mă iubeşte Ştefan pe mine. Dacă tu îţi baţi joc de băiatul ăsta, care mie mi-e ca un fiu, eu cu mâna mea te iau de braţ şi te aşez în genunchi în faţa lui şi te decapitez.

Piruetă - ochii căprui o priveau din nou drept, cu furie:

- Mă jur pe sufletul bărbatului meu că ăsta-ţi va fi sfârşitul, dac-o să-ţi mai baţi vreodată joc de el!

Aprobă cu capul. Ştia că Thomas era un băiat extraordinar. Ştia că era aşa cum erau, poate, doar 1% din băieţii de pe Terra - aşa cum ar fi trebuit să fie ginerele contelui Ionescu. Ştia că o iubea cu adevărat - ştia că ceea ce simţiseră ei doi azi în curte era aceeaşi vrajă specială pe care-o simţeau părinţii ei atunci când cuvintele erau prea sărace pentru a le exprima sentimentele. Şi, da - ştia că Thomas îi era mamei ei ca un fiu. Şi tatălui ei îi era tot la fel de apropiat. Thomas era şi copilul lor - crescuse în casa lor, "sub patronajul lor" şi se făcuse "un băiat extraordinar", care poate că-i iubea ca pe-un fel de părinţi "de-al doilea"...

Mama ei reveni spre oglindă. Îşi studia, atentă, faţa. Aşa făcea de fiecare dată după ce termina demachiatul - căuta răni, iritaţii, coşuri, puncte negre... pete şi pistrui... Şi nu mai zicea nimic, n-o mai privea - de parcă discuţia se terminase iar ei chiar nu-i păsa dacă individa aia din uşa dormitorului stătea sau pleca sau îşi tăia venele...

O privea şi-şi amintea clipele lor frumoase. Clipele din copilărie. Tati al ei avusese deseori momente când spusese "Acum nu pot" şi se dusese la treaba lui - şi n-o mai băgase-n seamă ore-n şir. Dar mama ei nu spusese niciodată "nu pot". Nici atunci când Philippe fusese bebeluş, iar Léon fusese expansiv şi agitat şi foarte curios şi dornic să exploreze şi să afle totul despre lumea înconjurătoare, iar ea îl văzuse pe tati al ei plecând cu săptămânile - nici atunci, mama ei nu spusese "nu pot". Nu spusese nici "mi-e somn", nici "mi-e foame", nici "trebuie să-l culc pe Léon", nici "trebuie să-l schimb pe Philippe"... Mama ei lăsase întotdeauna totul baltă şi fusese alături de ea. Chiar şi numai cu prezenţa! Chiar şi numai cu îmbrăţişarea ei tandră şi caldă şi parfumată... Şi ea... Ea, acum...

Oftă greu - şi scăpă un suspin:

- ... Iartă-mă!

Iar îi lăsa impresia că n-o aude, n-o vede...

- ... Mămico, iartă-mă! Te implor!

Ca unic răspuns, o văzu grăbindu-se la şifonier, scoţând haine proaspete... Mama ei trecea prin faţa ei, grăbită, spre baie... Intra în baie... închidea uşa, o încuia... ca şi când n-o văzuse, n-o auzise, n-avea nici o fată... Şi-acum auzea clar duşul...

Mama ei nu putea s-o ierte. Şi nu era, încă, pregătită să vorbească cu ea nici măcar din milă pentru suferinţa propriului ADN din copilul ei! Mămica ei era mult prea supărată... Mult prea dezamăgită de cea care fusese fata ei - dar doar până la un punct...

Şi iar îi curgeau lacrimile pe obraji... Iar o să se supere Thomas...

Se răsuci şi ieşi - că stătea degeaba aici. N-o să fie iertată - nu de ea! Şi nici de tati al ei - care era îndeajuns de şmecher ca să-i dea senzaţia că, dacă-şi dădea silinţa, o să fie iertată negreşit... Închise uşile după ea, ieşi din vilă şi porni spre dreapta. Şi se opri în spatele clădirii, unde se aşeză pe ciment, puse capul pe zid şi dădu frâu liber suspinelor...

Avusese totul. Şi pierduse totul. Avusese o familie frumoasă, unită...

Nu; nu înnebuniseră ei. Erau la fel de uniţi - semn că nu ei se schimbaseră, ci ea. Ea înnebunise. Ea o luase razna cu toate. Ea nu-şi mai găsise locul în familia lor. Iar ei încercaseră s-o aducă înapoi, constataseră că ea nu voise să fie adusă înapoi şi-o abandonaseră - şi mergeau mai departe fără ea.

Rămăsese orfană.

Se simţea jalnic... Se simţea singură...

Paşii se apropiau în fugă... Fu prinsă în braţe:

- Ce-i cu tine? De ce plângi? Ce ţi-a zis?

Thomas... Thomas era tot ce mai avea ea. El era singurul care-o voia alături de el. De-acum, trebuia să fie cuminte - să nu-l supere, ca să n-o abandoneze şi el...

- Florentina, ce ţi-a spus dna Ana?

Cum să-i spună lui toate lucrurile astea? Că, dacă i le spunea, îl supăra rău! Şi nu voia să-l supere! Nu voia s-o părăsească şi el...

- ... Mă sperii! Ce ţi-a zis?

- ... Nimic...

- Nu se poate! Ai stat înăuntru câteva minute bune! Sigur ţi-a spus ceva!

- ... Mi-a spus... că n-o să mă ierte... niciodată...

- Fii serioasă! Ştii bine că o să-i treacă! E normal să fie supărată; şi e la fel de normal să-i treacă la un moment dat!

Aşa era. O s-o ierte, la un moment dat. Nu iertarea în sine era problema! Problema era că ele două, ea şi mama ei, nu vor mai fi vreodată aşa cum fuseseră...

Se nenorocise pe viaţă. Ieşise din familia lor - în condiţiile în care ştiuse întotdeauna că ea n-ar fi avut ce căuta în familia Ionescu! Ştiind că avea mutra lui Florentin - şi sângele lui Florentin în vene! Şi totuşi, făcuse ceea ce făcuse! Şi-i supărase pe amândoi! Aruncase cu noroi în numele şi familia omului care-o primise cu braţele deschise şi-o crescuse şi-i aşternuse totul la picioare...

- ... Nu mai plânge! Te rog!

Aproba, dar plângea în continuare...

- ... Dacă mai plângi, mă supăr, să ştii!

Ştia că se supăra dacă o vedea plângând; dar nu se putea opri. Era greu... Îi era greu să trăiască cu gândul că e orfană acum; aşa că nu se putea opri. O să tot plângă, până o să se obişnuiască...

La urma urmei, nu-l minţise azi - avea nevoie doar de el! De Thomas al ei! Aşa că ei, toţi ceilalţi, n-aveau decât să fie supăraţi pe ea! O să le treacă! Or să devină prietenii ei, mai devreme sau mai târziu! Că rudele ei n-or să mai poată să fie...

Plângea, în braţele lui, dar se simţea liniştită. Era ciudat...

- Florentina...

Îl strânse tare-tare - nu putea vorbi, nu-i putea spune concluzia la care ajunsese, dar trebuia să-i transmită cumva să fie liniştit, că o să-i treacă ei...

- ... Nu ştiu... Trebuie să-ţi spun chestia asta. Cu riscul să te fac să plângi şi mai rău, eu ţi-o spun! Tu să stai liniştită! Indiferent ce-or să facă ei şi ce-or să zică şi ce-or să decidă - tu să stai foarte liniştită! Că eu n-am să te las niciodată! Eu o să fiu toată viaţa mea al tău! Auzi? Atunci când simţi că eşti singură şi i-ai pierdut pe toţi, să-ţi aminteşti... Să-ţi aminteşti că eu sunt al tău. Bine?

Da. Bine. Ştia că el era al ei. Dar o durea sufletul când se gândea că fuseseră de-ajuns câteva zile... şi-şi pierduse familia... Pe tati, pe mami, pe bunicul... Pe Grasu-al ei...

Thomas îi luă palma şi şi-o puse pe piept, în dreptul inimii. Şi-o apăsă bine acolo, ca să fie limpede că nu se jucase cu vorbele! Oof, Doamne! Omul ăsta o iubea mult...

Ştefan

Tresări - şi lăsă baltă furculiţa! Vibrase buzunarul drept - ăla "cu China"! Scoase telefonul... Avea un mesaj, de la Isamu.

"Salut. Ţi-am trimis un mail. În principiu, e vorba despre vizita lui Fang în China. Începând de ieri dimineaţa, tot ceea ce înseamnă concernul Ionesco este protejat din toate punctele de vedere. Nimeni nu se poate apropia de tine - nici chiar marţienii! În curând, o să începeţi să primiţi veşti apropo de chestia asta. Cică nu le place cum stau lucrurile acum - şi se vor ocupa cu prioritate de asta."

Oo, Doamne! Doamne, ce veste bună! Îi dădu reginei lui telefonul şi ridică privirea spre masă...

Rebeca era în continuare aeriană - ciugulea cina şi se ţinea de burtă. Sami era cu gândurile departe... la Nantes - în spital probabil. Regina lui zâmbea tainic şi-i înapoia telefonul... Thomas se stăpânea cu greu. Afişa un calm şi-o stăpânire de sine de invidiat! Pentru că Florentina avea ochii roşii şi-un bot lung şi mânca repede, grăbită să termine odată şi s-o şteargă de-acolo...

Începu să apese tastele mobilului.

"Veştile lui Fang sunt minunate. Dar, mă întreb... oare veştile tale cum sunt?"

Send. Ia să vadă el cam care era temperatura de la Cannes...

"Veştile mele întârzie. Am pus sfeşnicele pe masă, am trimis personalul acasă şi-am sigilat vila. Peste cinci minute mergem la cină. Să vedem..."

Deci aşa! Isamu organizase o cină "cu schepsis". Şi cum era mafiot şi ştia 1001 moduri de a scoate informaţia din oameni, probabil că o s-o drogheze pe biata fată...

Ştia cum era sentimentul ăla de nesiguranţă. Mai ales când se manifesta în dragoste. Dragostea în sine era un chin, cap-coadă! Era presărată cu momente minunate, da - dar restul, marea parte a restului era un chin!

Zâmbi, cu ochii la regina lui:

- Cică a pus sfeşnicele pe masă, a trimis personalul acasă şi-a sigilat vila.

Ana aproba cu capul - şi ea ştia cum era dragostea...

Îl înţelegea pe Isamu. Era în faţa unei decizii uriaşe! Divorţul de femeia care-i fusese alături mai bine de 20 de ani era o decizie dificilă. În plus, relaţia cu tânăra bodyguardă era plină de pericole. Pericolul de-a fi folosit, pericolul de-a fi înşelat, pericolul de-a se lega de o tânără care n-o să-i înţeleagă programul fluctuant de la serviciu... Iar dacă avea posibilitatea asta de-a afla adevărul, nu vedea de ce n-ar fi folosit-o! La urma urmei, şi el trecuse prin momente grele, în care-şi dorise s-o poată aşeza pe Ana lui într-un dispozitiv care să-i arate gândurile, sentimentele...

Eh! O să fie bine! Putea jura că o să fie bine! Biyu poate că nu era îndrăgostită de Isamu; dar cu siguranţă nu plănuia să-l folosească! Oare ea ştia că Isamu se pregătea de divorţ? Prietenul lui era discret din fire; vorbea puţin. Dar cine ştie dacă nu cumva făcuse ea o şmecherie şi aflase...

Ei, poftim! Acum avea emoţii! Ştiind ce se va petrece în curând la Cannes, avea emoţii pentru bunul lui prieten! Isamu era îndrăgostit; o destăinuire nepotrivită îl putea răni serios...

Isamu

Se făcuse... opt jumate, după cum arăta ceasul de pe noptieră. De-o oră stăteau în pat; de vreo cinci minute, aşa, îşi recăpătaseră suflul... După ce folosiseră patul ăla din plin, iar urechile lui auziseră multe şoapte...

Urcaseră în camera lui imediat după cină. Adică imediat după salata de fructe. Îndesaseră cina-n ei cu o grabă teribilă, deşi atmosfera creată de lumânări fusese extrem de plăcută. De parcă nu cina romantică şi-o doriseră ei, ci patul... În fine! Trecuse o oră de când salata de fructe ajunsese în stomacul ei. Picăturile acţionau în câteva minute - şi, nedisturbate de antidot, aveau o "durată de valabilitate" de vreo oră jumate-două. Dar "picaseră" peste cină; deci, calcula că îşi făcuseră efectul începând cu ora opt. Ar mai fi avut o oră la dispoziţie...

Se răsuci spre ea - şi-o privi lung:

- Tu ce planuri de viitor ai?

Biyu zâmbi... şi se răsuci spre el. Şi-l privi drept:

- Nu ştiu. Eu n-am viitor.

- Ba da. Ai.

- Nu, nu am. Viitorul meu e de fapt viitorul tău.

O privea lung şi nu voia s-o întrebe cum adică...

- ... Tu hotărăşti viitorul meu. Eu te iubesc atât de mult, că mi-am pus practic viitorul în mâinile tale. Tu conduci acum viitorul meu. Aşa că tu ştii mai bine decât mine ce planuri de viitor am.

- Dacă e aşa cum zici tu, iar viitorul tău e în mâinile mele, atunci eu ştiu care e viitorul tău. Nu care sunt planurile tale.

- Planurile mele... adică planul meu este să trăiesc viitorul hotărât de tine.

Clătină încet capul:

- M-ai ameţit de tot...

Fu cuprins cu braţul:

- De fapt, e simplu. Viitorul meu nu poate fi decât alături de tine. Deci tu stabileşti ce fac eu în viitorul meu. Pentru că tu îl organizezi. Tu spui "aici faci dreapta", tu spui "acum mergem în birou"... Eu mă las condusă de tine.

- Până în 15 martie. După 15 martie, n-o să mai pot să-ţi spun...

Ochii negri se închiseră încet... Buzele frumoase nu mai zâmbeau...

- Iartă-mă. N-am vrut să te întristez. N-am vrut să-ţi amintesc...

- E bine că mi-ai amintit. Voiam să-ţi spun... Ceea ce am simţit alături de tine, ceea ce simt acum n-am să mai simt niciodată. Cu nimeni. N-o să mai existe altcineva. Dacă în 15 martie voi fi nevoită să plec de lângă tine, nu voi mai apuca ziua de 16 martie. Isamu, eu...

Ea deschidea ochii şi ridica mâna - şi-l mângâia uşor cu degetele pe obraz... Ea dădea să plângă rău - îi tremura bărbia, îi tremura mâna...

- ... Eu, pe 15 martie, o să ies din vila asta, cu rucsacul în spate, şi-o să mă duc la aeroport. Sau la maşină - ce-o fi să fie. Şi, după ce voi părăsi oraşul Cannes, voi scoate pistolul... pentru că nu mai pot să trăiesc fără tine...

- Ss... Nu plânge! Te rog!

- Nu pot să nu plâng! Mă doare uite-aici, în piept! Când mă gândesc că s-ar putea să trebuiască să plec... Cât am fost la Bourges, i-am spus Florentinei... M-am născut într-o familie săracă. Am făcut limbi străine tocmai ca să pot să fug de China. Şi de sărăcie. Tot ce-mi doream era să-mi fac o carieră. Să am bani, mulţi bani... Iar salariul meu e mare... Nu banii contează. N-am fost fericită decât în primele trei luni de salarizare. În alea trei luni, i-am trimis mamei bani ca să-şi plătească toate datoriile strânse într-o viaţă. După alea trei luni, am început să văd realitatea. Şi mi-am dat seama că o să ajung, la un moment dat, într-un punct în care o să realizez că îmi doresc să fiu aşa ca mama - săracă, dar... Dar bogată sufleteşte. Mama încă mai oftează după tata...

Se ridică şi-şi ridică perna. Şi se aşeză comod şi-o trase în braţele lui... O lungi practic peste el. Şi-o cuprinse cu braţele. Făcuse un fotoliu din el însuşi. Ştia că Biyu închisese ochii; ştia că efectul picăturilor era cu 10% mai puternic atunci când ea închidea ochii...

- ... Când am coborât la tine... Auzisem de tine încă dinainte să-mi iau diploma de facultate. Toată China a auzit de tine. Eşti o legendă. După atacul fratelui tău asupra lui Ştefan, acolo, în China, tu eşti un fel de semizeu, aşa...

Începu să râdă - chiar că nu era semizeu deloc... Nici măcar un minizeu nu era! În fine...

- Când te-am văzut, când m-ai privit, am trecut printr-o senzaţie ciudată. Am transpirat. Inima mi-a stat în loc, împietrită de spaimă. Legenda Isamu Chèn era chiar în faţa mea, în carne şi oase - şi mă privea drept şi-mi vorbea. Şi nu-mi acorda cine ştie ce atenţie - deşi eu transpirasem şi înlemnisem şi mă şi văzusem goală în braţele lui...

- Serios? În dimineaţa aia te-ai văzut goală în braţele mele?

- Da. Şi-a fost un miracol că n-am roşit toată! A fost foarte alandala; mi-a fost frică să nu fi observat tu ceva, şi să mă fi făcut de râs în faţa ta... Şi-apoi am decis să cobor. Ştiam deja că o să mor. Şi m-am gândit că măcar să mor fericită...

- Ştii bine că n-o să mori!

- Ştiu foarte bine că, pe 15 martie 2021, eu o să mor. De glonte. Aşa că nu mi-a mai păsat. Am vrut să fiu fericită. Am vrut să fiu...

- Ai vrut să fii femeie.

- Am vrut să fiu iubită. Ştiam că îţi iubeşti soţia. Toată lumea ştia asta. Şi Ştefan ştia asta, atunci când ai lăsat-o prizonieră în Aurari.

Corect! Biyu turuia deja - aşa că el tăcea şi asculta...

- Am coborât deci la tine. Şi te-am rugat să mă ajuţi să fiu fericită. Luasem în calcul faptul că stăteai singur aici de-atâta timp. Şi faptul că ea, la vârsta ei, nu prea mai are chef de tandreţuri. Luasem în calcul anii voştri de căsnicie, rutina, uzura... Şi socotisem şi propriul fizic, sutienele obraznice, uniforma care-ţi putea stârni unele curiozităţi...

Ia uite-o! Crezuse că e curios cum e sexul cu o liceană! Era nebună!

- Iar tu m-ai lovit şi m-ai îmbrâncit. Şi n-am fugit. Te doream prea mult... Şi m-ai invitat înăuntru, până la urmă... Şi nu m-ai tratat ca pe-o iubită; m-ai tratat ca pe-o prostituată...

Corect! Mm, eficiente picături! Într-adevăr - o luase în braţe şi-şi băgase mâna pe sub halatul ei! Recunoştea, cinstit şi corect, că n-o strânsese tandru-n braţe, ci fusese extrem de măgar...

- Şi-am fost fericită. Am fost... Tu ai fost fericit cu mine?

- Eu sunt fericit cu tine. Chiar şi acum sunt fericit - când m-ai făcut măgar...

Biyu râdea, semn că nu-l putea minţi nici măcar cu un compliment drăguţ... O sărută pe păr:

- Şi apoi, încet-încet, m-ai făcut să mă îndrăgostesc de tine...

- Şi ai început să mă îmbrăţişezi cu tandreţe... Dragostea ta e ciudată. Uneori e tandră, alteori e obraznică... Dragostea ta e foarte specială, să ştii! Şi foarte derutantă! Adică nu ştiu niciodată "ce-o să fie"! Când mi-ai spus că te aştepţi să mă vezi în birou în ţinută *office*, am zis că n-aud bine!

- Ştiu - sunt dement...

Râdeau amândoi...

- Eşti special. Aşa ca dragostea ta. Eşti o minune. Eşti...

Biyu se ridică uşor, se răsuci... şi se ghemui în braţele lui:

- Tu mi-ai dat mie viaţă. Ţie îţi datorez faptul că trăiesc acum cu adevărat - că am o viaţă. Şi că mă simt aşa cum mă simt. Te rog - lasă-mă să trăiesc. Atât cât mai am de trăit - lasă-mă să-mi trăiesc restul zilelor aşa, fericită... Şi nu mă goni... Nu mă mai goni. Nu mă mai îmbrânci. Mă doare sufletul când mă goneşti...

Era sinceră. Îi simţea dragostea... Şopti:

- Te vezi căsătorindu-te cu mine?

Capul ei nega încet...

- ... De ce?

- ... Pentru că nu te văd divorţând - şi-atunci nu te poţi căsători cu mine...

Corect! Era realistă şi stătea bine cu calculele!

- ... Dar pe mine mă vezi scoţându-te din firma lui Fang?

- Nu. Şi te rog să nu faci asta.

- ... De ce?

Tăcea...

- Ai spus că vrei să trăieşti. Te scot din firma lui Fang - şi-atunci

poţi să-ţi găseşti un job OK, să duci o viaţă normală...

- Dacă mă scoţi din firma lui Fang, va trebui să-mi cumpăr un pistol. Şi-am plănuit ca banii să-i virez, pe 15 martie, fundaţiei *Santé pour enfants*. Am rămas mască atunci când am aflat ce face Ştefan cu fundaţia aia...

Plănuise să-şi doneze toată agoniseala fundaţiei lui Ştefan? Wow! Păi şi mama ei?

- Nu-i laşi mamei tale?

- Nu. Nu i-ar vrea. Ea nu vrea bani; vrea să mă ştie fericită. Şi, când o să audă că mi-am zburat creierii, o să-i refuze. Nu vreau să-i rămână lui Fang. Vreau să ajungă la copiii ăia necăjiţi...

Ridică încet capul şi încercă să-i vadă ochii... Erau închişi. Era nouă fără un sfert. Picăturile îşi făceau efectul...

"Dar ce-ai zice dacă divorţez şi te cer în căsătorie? Ai vrea să fii tu soţia mea?"

... N-o putea întreba asta. Nu acum. Nu era sigur pe picăturile alea! Îndoiala asta post-adolescenţă era nenorocită rău! Aşa că o sărută pe păr şi-o mută pe pat:

- Mă duc să aduc o sticlă de vin.

- Vrei tu să bei vin?

- Da. Vreau să beau un vin bun şi să mă fac criţă. Şi să te iubesc până se-ntoarce Ştefan la Cannes! Până-n noiembrie!

- Ai înnebunit...

Biyu râdea şi-l privea lung... destinsă şi calmă şi foarte sinceră... Apăsă clanţa:

- De mult timp mă întrebam cum ar fi dacă aş face chestia asta...

Deschise larg uşa... şi adăugă:

- Fără să port cravata.

Jaspul lui bufni într-un hohot straşnic:

- Ai înnebunit!

- De ce? Tu te-ai visat goală în braţele mele! Presupun că, în imaginea aia, eu purtam cravată - nu?

Ea aproba, râzând şi ştergându-şi lacrimile... Ieşi:

- Şi credeai că eu n-am vise de-astea ciudate?

Cum era "visul" de-a defila despuiat prin vila lui Ştefan?

- Stai! Pune-ţi măcar un halat!

- De ce?

- Nu ştiu... Aşa...

Negă şi porni grăbit spre scări - Ana era la Bourges iar Claude nu intra fără autorizaţie în vilă nici dacă o vedea arzând "ca-n filme"! Se apropia de scări... amintindu-şi cuvintele ei... Deci el era o adevărată legendă în China! Foarte interesant! Şi tocmai războiul lui Jun îl făcuse celebru...

Într-adevăr - nu putea defila aşa prin vilă. Nu putea şi pace! Şi nici nu-şi dorea să facă extravaganţa asta. Aşa că se opri. Şi se întoarse şi-şi puse totuşi halatul. Ochii albaştri îl priveau lung... Zâmbi:

- Mi-e că răcesc...

Iar bufnise în râs... Ieşi.

"Ai vrea să fii tu soţia mea?" Îi era frică să îi pună întrebarea asta. Îi era frică de răspunsul ei. Da, era îndrăgostită de el; dar a fi soţia lui era o chestie extrem de dificilă! Şi de dureroasă! El locuia în vila asta cu lunile uneori... Ceea ce-ar fi făcut-o pe ea să locuiască singură în apartamentul lui... cu lunile...

Intră în bucătărie şi luă o sticlă de vin din frigider. Nu conta care. Ştefan nu bea vin - dar avea vinuri bune în frigider. Intenţia nu era să se facă el criţă; intenţia era să ia paharele din suport... Să ia sticluţa din cratiţă - de-acolo unde-o pitise Isabelle...

Una, două, trei, patru. Puse dopul şi luă paharele "cu schepsis" - al ei era spre exterior. Pentru că trebuia s-o întrebe! Trebuia să ştie asta! Dacă el elibera locul de lângă el, ea voia să se aşeze pe locul rămas liber? Şi voia să rămână pe locul ăla toată viaţa? Trebuia să ştie...

Se opri în living. Nu, nu-şi permitea să lase paharele jos; aşa că băgă sticla în buzunar şi aprinse lumânarea... Şi acum urca treptele - înarmat cu romantism, vin şi patru picături de adevăr...

Intră şi închise uşa cu piciorul. Şi se opri lângă birou, cu spatele la ea. Puse paharele jos, desfăcu sticla, turnă doar un deget de vin... Paharul ei era în dreapta... I-l întinse. Şi se aşeză pe marginea patului:

- Pentru noi.

- ... Pentru noi doi.

La aşa urare, nu puteau sorbi o înghiţitură! Aşa că dădu paharul peste cap - şi-i făcu semn să facă la fel! Ea se conforma - ea asculta dumnezeieşte de el... Şi se strâmba - că era tare şi sec... Lăsă paharele pe noptieră şi-i luă mâna în mâinile lui:

- Uită-te la mine.

Era foarte serios. Era... Era evident că nu glumea! Aşa că şi ea deveni foarte serioasă...

- ... Adevărul este că te-am observat încă din prima zi. Nu ţi-am arătat asta fiindcă nu mă interesa partea fizică a vieţii mele. În martie, aveam multe alte probleme pe cap. Dar te-am observat. Fizic vorbind. Am început să fac lucruri la care nu mă gândisem niciodată până atunci - deşi de-a lungul timpului m-am aflat în prezenţa unor femei impecabile, din punct de vedere al aspectului. Am început să pozez prin faţa ta. Am început să trec pe sub nasul tău, să mă opresc sub ochii tăi... Am început să-mi las părul desfăcut, să mă bărbieresc cu grijă, să port mai mult aftershave... Am început să-mi doresc să vii la mine. Eu nu puteam urca la tine. Eu ştiam că n-aveţi voie să vă apropiaţi de clienţi fără autorizaţie. Şi nu-mi doream o partidă de sex; te doream pe tine. Sinceră, deschisă... Voiam să mă doreşti. Când am aflat că şi tu mă doreşti, ţi-am deschis uşa. Şi mi-a fost frică să te invit să intri. De-asta te-am îmbrâncit atunci, prima oară. De-asta am fost măgar. Fiindcă mi-era frică de tine. Aveai o putere mare asupra mea...

Biyu era foarte mirată de ceea ce afla acum...

- Adevărul este că te-am dorit mult. Şi te doresc mult. Şi mă gândesc să fac în aşa fel ca viitorul tău să fie alături de mine.

Mâna ei îi strânse cu putere mâna:

- Te rog - să nu mă minţi niciodată! Să nu spui niciodată lucrurile pe care crezi tu că vreau să le aud! Te rog - să fii întotdeauna sincer cu mine! Dacă ştii că pe 15 martie o să plec de-aici, să nu încerci să-mi vorbeşti despre 16 martie!

Negă scurt:

- Nu te mint. Eu, de ceva vreme, mă gândesc să fac în aşa fel încât 15 martie 2050 să ne găsească tot împreună, tot îmbrăţişaţi...

Ochii negri se închiseră din nou...

- ... Mi-e frică de tine. Am 40 de ani. Am ajuns la jumătatea vieţii. Tu ai jumătate din vârsta mea. Şi eşti tânără - eşti practic la începutul vieţii tale. Eu am programul pe care-l am... Viaţa pe care-o am... Eu nu te-aş putea duce într-un club, sâmbătă seara. N-aş putea să plec în drumeţie cu tine, în Alpii mediteraneeni. Nu m-ar ţine puterile. Iar tu te-ai plictisi de mine.

- Nu mă pot plictisi de tine.

- Tu, peste cinci ani, o să mă găseşti răsuflat...

- Eu, peste cinci ani, o să te găsesc la fel de fermecător ca acum. Şi peste cinci, şi peste cincizeci de ani. Tu eşti fascinant. Nu încetezi să mă uimeşti, nu încetezi să mă faci să tresar şi să roşesc...

O prinse de umeri - şi-o ridică în fund. Şi-o privi drept, atent:

- ... Eu mă pregătesc să eliberez locul de lângă mine. Ai vrea să-l ocupi tu?

Biyu nu răspundea - îl privea lung şi nu răspundea...

- ... Ai vrea să fii tu soţia mea?

- Nu. Aş vrea doar să fiu a ta. Până la sfârşitul zilelor mele.

Ei, poftim! Şi el ce să priceapă din cuvintele ei?

... Nu ştia ce să înţeleagă. Zău că nu ştia! Şi fusese sinceră - mie-n sută! Deci nu voia să fie soţia lui; voia doar să fie a lui până la sfârşitul zilelor ei. Afurisită problemă... Afurisită dilemă...

- ... N-aş vrea să te ştiu legat de mine. Aş vrea să ştiu, să simt că mă ţii lângă tine nu pentru că aşa scrie în acte, ci pentru că aşa vrei tu...

La dracu! O s-o spună şi gata! Nu i-o spusese niciodată, era cel mai mare secret din sufletul lui, dar o s-o spună!

- Aş vrea ca fetiţa noastră să poarte numele nostru. Să nu avem nume de familie diferite.

Buzele frumoase zâmbiră un pic:

- Aş vrea ca pe fetiţa noastră să o cheme Nuo Shu. Şi să semene

cu tine.

Ei, poftim! Acum era într-o dilemă şi mai mare! Femeia asta nu putea face copii! Dar voia ca pe fetiţa lor să o cheme Nuo Shu! Adică "graţioasă" şi "sufletistă"! Şi să semene cu el! Ce dracu să înţeleagă el din cuvintele ei? Că voia să înfieze o fetiţă? Că o ameţiseră prea rău vinul şi picăturile - şi spunea prostii?

- Aş vrea să te văd, într-o zi, privind-o cu mândrie... Să o ducem împreună la altar...

Clar - era ameţită rău! Şi cum se părea că discuţia lor se sfârşise aici, o sărută. Şi decise că vorbiseră destul. Venise momentul utilizării patului. Nu putea spune că era mai lămurit, sau...

Florentina

Thomas se ocupa de laptopul ei - care dădea o eroare la logare. Ţinuse el musai ca ea să-şi pornească laptopul şi mobilul! Ea nu intenţionase să le pornească înainte de 15 septembrie. Dar dacă el insistase...

Ea zicea "săru' mâna" că îl avea aici, lângă ea. Stătea cuminte pe scaun, lângă el, şi îl privea cu coada ochiului...

Nu-l mai privise aşa. Îl găsea... interesant. Îl privea pe furiş şi nu şi-l putea imagina alături de ea, în pat. Nu putea să-şi imagineze cum o să fie... Şi nu ştia ce însemna asta, aşa că avea inima mică şi-l privea pe furiş...

Era nu foarte înalt; şi avea un profil normal. Ochii negri şi părul negru tuns aşa, cu o oarecare freză, nu erau o combinaţie cu cine ştie ce efect... Nasul era normal; nici lung, nici mic. Era un nas normal, ca al marii majorităţi a bărbaţilor din Franţa. Şi din România. Buzele erau normale - nici groase dar nici subţiri...

Era un bărbat normal. Abia în ultimele zile avusese impresia că "se mai împlinise"; în rest, însă, Thomas nu ieşea în evidenţă. Colegele lui habar n-aveau ce minune de om era Thomas... Colegii lui habar n-aveau ce concurent serios le-ar fi fost Thomas... dacă n-ar fi fost complet dezinteresat de colegele lui...

- Gata - s-a rezolvat.

Se rezolvase problema laptopului. Acum el o să se ridice - iar ea n-o să-l mai poată privi... Nu - el îi luă mâinile în mâinile lui:

- Ce-i?

- Nimic.

- Nu te cred.

Oftă greu:

- Mergi cu mine mâine în Bourges?

- Sigur că da! Când?

- Nu ştiu; mâine, cândva între nouă şi cinci. Când ai tu timp.

- Să vedem. Să vorbesc cu dl Ştefan - că poate are treabă cu mine, sau...

Acel "dl Ştefan" îi amintea instantaneu de prezent - de faptul că Thomas era băiatul soţilor Tabacu, de faptul că tati al ei era în continuare supărat pe ea... deşi nu arăta nicicum asta, ci doar îi vorbea puţin...

Ochii negri o îndemnau să spună de ce vrea să meargă în Bourges. Era curios. Şi parcă o ruga frumos, din priviri, să nu-l facă să întrebe el "de ce"; să nu-l facă s-o descoasă... Zâmbi:

- Vreau să-mi deschid un cont.

- ... Sigur! Nici o problemă! Cred că nu-ţi trebuie decât actele...

Aprobă încet cu capul... "Hai, Florentino - n-ar trebui să-ţi fie greu să vorbeşti cu el! Că e iubitul tău - nu? Viitorul tău soţ, pentru tot restul zilelor tale! Voi n-ar trebui să aveţi secrete! Nici părinţii tăi n-au secrete unul faţă de celălalt..." Oftă scurt:

- Tata mi-a spus că de la el n-am să mai văd vreodată vreo bancnotă. Aşa că n-am să întreb unde mi-e cardul. Ştiu că nu mai există nici cardul meu, nici contul ataşat la el. Şi cum o să am nevoie, la un moment dat, de-o pereche de chiloţi...

Thomas râdea şi aproba - şi părea amuzat de noua ei problemă "de finanţe şi management financiar", continuă:

- Trebuie să-mi câştig existenţa.

Fu sărutată - iar el o contrazise:

- Trebuie doar să-ţi fac un duplicat al cardului meu.

- Nu. Nu vreau un duplicat al cardului tău. Vreau contul meu şi cardul de la el.

- ... OK. Mergem mâine în Bourges.

Bun! Era foarte bine dacă mergeau mâine în Bourges!

- Dar ştii ce mă gândeam?

La ce trăznaie de genul "banii mei sunt şi-ai tăi" se gândea el?

- Mă gândeam să discuţi cu dl Ştefan. Că o să-ţi deschizi contul pe numele tău, nu? Şi cu actele tale originale! Adică din punct de vedere legal şi financiar şi oficial şi neoficial, fata contelui Ionesco îşi deschide un cont bancar. Asta implică unele lucruri...

Într-adevăr - implica numele Ionesco într-un cont nou. Şi o mulţime de tranzacţii bancare cu explicaţia "contravaloare comandă". Dacă tati al ei se va simţi deranjat de faptul că fata lui făcea comerţ pe net... Aprobă şi se ridică:

- Trebuie să vorbesc cu el.

- Hai!

Şi-o luase de mână şi-o trăgea spre uşă... Ea îl urma, un pic mirată că se grăbea aşa... Un pic dezamăgită de graba lui de-a ieşi din camera unde, cel puţin teoretic, ar fi putut s-o strângă în braţe şi să stingă lumina...

Trăgea concluzia că nu venise încă momentul pentru asta. La urma urmei, de-abia se sărutaseră cu adevărat. Trecuseră mai puţin de opt ore de la primul "sărut de-adevăratelea". Iar era grăbită... Iar era prea tânără, prea necoaptă, prea zorită să ajungă la orizontală... Ce era cu ea?

Ieşiră din vilă şi porniră spre conac. Thomas mergea repede. Nu prea înţelegea de ce... Încetini - şi impuse ea un ritm de plimbare. Şi decise să deschidă discuţia cu tema pe care şi-o dorea el - adică cu răspunsul la întrebarea nerostită de el:

- Nu ştiu să fac prea multe lucruri. Iar proiecte de clasa a doişpea nu pot să vând pe net, nu?

- Categoric, nu!

- Şi-atunci m-am gândit să-mi modific hainele. Am nişte tone de haine pe care nu le port din simplul motiv că n-are anul atâtea zile câte haine am eu. Aşa că o să le tai, o să le modific... O să le accesorizez cu sclipici şi-o să le pun pe net. Trebuie să mă gândesc unde le pun - că pe FB nu merge. Mă ştie lumea pe-acolo! Îl ştie şi pe tata! Şi îl umplu de ruşine, dacă se află că fi-sa a ajuns să-şi vândă hainele...

- Categoric, ai nevoie de un pseudonim. Sau de-o femeie-paravan pentru activitatea asta.

Aprobă încet... scormonind prin memorie după o femeie dispusă să facă asta - să fie paravan pentru micul ei business de croitorie aplicată pe hainele unor designeri celebri...

- Ai putea să-ţi faci un site. Să le vinzi la licitaţie. Ştii - impui un preţ minim şi stabileşti data-limită la care se închide licitaţia.

Da, ceva gen ebay. Era o idee...

- Şi când n-o să mai ai haine de vânzare, ce faci?

- Atunci o să încep să croiesc haine.

- ... Poftim?

- Cu hainele mele îmi fac capitalul; cu capitalul, cumpăr o maşină de cusut şi materiale. Iar dacă business-ul ăsta cu haine nu merge, cu capitalul cumpăr mărgele şi multă aţă. Şi andrele eventual... deşi nu ştiu să tricotez, dar mă bazez pe tutorialele de pe youtube şi pe zicala "dacă vrei, poţi"...

Thomas se aplecă şi-i fură un sărut. Era fericit. Îi juca fericirea-n privire! Era ciudat - el era fericit fiindcă ea se apuca de muncă...

O să se mai gândească la chestia asta; la fericirea lui referitoare la decizia ei de-a munci ore-n şir, în loc să se concentreze asupra şcolii. Momentan, ieşiseră de pe alee; aşa că trebuia să-şi adune gândurile şi să-şi compună frazele pentru tati al ei...

Nu prea ştia cum să-i spună de planurile ei. Nu ştia dacă nu cumva tati al ei îşi dorea s-o audă cerşindu-i iertarea! Că era foarte posibil ca lui să nu-i pice tocmai bine faptul că fata lui acceptase "pedeapsa financiară" şi găsise o soluţie ca să nu mai depindă de averea lui! Poate că toată pedeapsa ei se bazase tocmai pe dependenţa de el! Nu ştia!

Şi nu voia să-l supere! Îl supărase destul până acum! Îl făcuse să facă infarct de supărare...

Thomas deschise uşa conacului. Se grăbi să-l oprească - şi-l trase şi-i şopti la ureche:

- Crezi că o să se supere?

- De ce să se supere?

- Pentru că m-am gândit cum să fac să nu mai depind financiar de el.

- Nu. N-o să se supere.

Gata - intraseră în conac, aşa că nu mai spunea nimic... O trăgea prin living, spre coridorul care ducea la birou...

Parcă i se făcuse frică. Parcă nu mai avea curaj să ciocăne şi să intre... Thomas ciocăni corect în uşă. Şi se aplecă şi-i fură un sărut.

- Intră.

Ia uite-l! Îi deschisese el uşa! Şi-o împingea el înăuntru! Şi închidea repede-repede uşa după ea, ca nu cumva să se sperie îndeajuns de tare ca să facă stânga-mprejur şi să renunţe...

Ştefan

Cifrele arătau bine. Executivii se reapucau de treabă. Graficele începeau să-şi revină la trendul de creştere din primăvară. Era bine. Îşi revenea financiar. Ana nu va auzi reproşuri când va vizita castelul din Bordeaux...

Cioc-cioc! Oare cine era?... Bătuse destul de tare; avea senzaţia că era Thomas. Deci iar se întâmplase ceva! Iar făcuse fetiţa lui ceva! Mm...

- Intră.

Uşa se deschise. Iar el avu un şoc - fetiţa lui tocmai intrase în birou... Şi nu, nu se înşelase - Thomas ciocănise la uşă, că tot el o închidea repede-repede...

Florentina părea speriată. Avea o atitudine speriată - şi privirea era un pic speriată... Ana şi Piao amuţiseră. Iar Rebeca n-o ajuta nici ea, pentru că nu mai apăsa tastele - aşa că se lăsase liniştea aia apăsătoare, de discuţie dificilă...

Fetiţa lui îl privea lung. Pe el, nu pe maică-sa. Aşa că încercă să zâmbească şi arătă spre scaunul din faţa biroului lui. Ea se apropia, grăbită de parcă se temea să nu-l supere... Se abţinea cu brio şi nu ofta...

Florentina se aşeză. Şi îl privi lung, speriată. Îl privea fix în ochi, de parcă îi era frică să-l privească aşa, per ansamblu... Lăsă stiloul şi se sprijini de spătar:

- Ce s-a întâmplat?

- ... Am o idee. Adică m-am gândit toată ziua şi am o idee. Şi voiam să te întreb dacă ideea mea e bună.

- Te ascult.

- ... M-am gândit să mă duc mâine în Bourges şi să-mi deschid un cont.

I-auzi! Fata lui se gândise cum să-şi rezolve "strâmtorarea financiară"!... Stop. Era mare, era deşteaptă şi-o anunţase chiar el că nu va mai primi nici o bancnotă din partea lui. Aşa că era normal să se gândească din ce bani o să-şi achite pizza! Aprobă cu capul.

- Şi voiam să te întreb cum să fac, să nu...

- ... Să nu te refuze? Sau ce?

- ... Să nu fac vreo prostie.

- N-ai ce prostie să faci. Te duci cu actele şi spui că vrei să-ţi deschizi un cont. Şi-atâta tot.

- Nu e vorba de făcut. E vorba de utilizat.

Chestia asta, şarada asta şi fugitul în jurul cozii îl obosea teribil! Şi asta, şi frica pe care-o arbora fata lui! Oftă greu:

- Spune odată ce vrei să ştii!

- Vreau să fac un magazin online cu haine. Şi nu vreau să... Adică tu ai afaceri serioase. Dacă magazinul meu online... Adică n-aş vrea

Se înfuriase rău pe muţenia şi spaima din ochii şi comportarea ei - aşa că răbufni în romanes:

- N-ai vrea ca bişniţăreala ta second-hand să păteze obrazul meu de conte miliardar.

Capul brunet se plecă imediat:

- Exact.

- Mie nimeni şi nimic nu-mi poate păta obrazul. Întreabă-te dacă bişniţăreala ta nu cumva pătează obrazul tău! Că nu eşti fitecine! Iar magazinul tău se numeşte second-hand!

- Voiam să le modific cumva... Nu ştiu să fac altceva...

Nu ştia decât să vândă haine gata purtate! Minunat! O şcolise unşpe ani degeaba... Florentina lui dădea să plângă:

- Am multe haine pe care nu le port chiar niciodată. Unele au şi eticheta pe ele! Şi mă gândisem că pot să le modific. Şi să fac un site gen ebay, cu licitaţii. Să-l fac sub pseudonim... ca să nu ştie nimeni al cui e... Dacă merge, o să-mi cumpăr maşină de cusut şi materiale - şi-o să le fac eu, cap-coadă. Dacă nu merge, o să încerc să fac bijuterii... Cu mărgele, cu...

Stătea acolo, în faţa lui, cocoşată şi cu bărbia-n piept, şi dădea să plângă...

Întoarse capul spre regina lui, indignat de aşa copil lipsit de imaginaţie. Şi întâlni privirea ei... De ce oare Ana lui înflorise toată? De ce-l privea cu ochi veseli şi cu ditamai zâmbetul pe buze? Se încruntă la ea - să nu mai zâmbească aşa la el! Ce - făcuse o greşeală atunci când "îi tăiase finanţele"? Soţia lui începu să râdă:

- Mă moşteneşte! Exact aşa am fost şi eu!

Ei, na! Aşa fusese ea, în Braşov, la şaptişpe ani!

- Şi, dacă stau un pic să mă gândesc, e normal să mă moştenească. Era în burta mea pe vremea când plantam 200 de pansele şi petunii...

Poftim?

- În funduri de PET-uri, pe balconul de unu pe trei...

În funduri de PET-uri? Cum adică?

- ... Şi făceam bişniţă cu ele prin bloc şi scalpam de bani asociaţia de proprietari...

Pe bune? Adică cum?

- Şi mi-aducea Luminiţa fuste plisate la călcat - iar eu le netezeam cu furculiţa şi cu cărţile din bibliotecă şi le călcam aşezată pe scaun, că mă durea spatele şi-mi mai altoia şi ea câte-un şuţuleţ la maţe când mi-era lumea mai dragă...

Pe bune? Adică pe vremea când fusese gravidă cu Florentina, Ana lui... Pe vremea când Ana fusese gravidă cu Florentina, locuise cu Florentin, cu chirie. Gata - vraja amintirilor se spulberase. Iar el tocmai încasase ditamai palma peste ochi - i se amintise că Florentina o moşteneşte pe mămica ei, varianta Manolache... Varianta aia corectă genetic...

Palma peste ochi fusese binemeritată. Nu era normal să latre aşa la fata lui. La urma urmei, venise să-l întrebe dacă îl deranja să-i fie asociat numele cu magazinul ei online! Şi bine că nu se apucase să dea anunţ la ziar, că făcea curat la cucoane şi stătea babysitter! Reveni spre ea. O privea lung... Florentina nu ridicase capul, nu-şi privise mama... şi poate că plângea pe tăcute, aflând că aşa făcuse mama ei pe vremea când fusese căsătorită cu tatăl ei biologic... Şi deci era normal ca şi ea să facă bişniţăreli mărunte, cât să aibă de-un covrig...

Oftă greu:

- Şi ce faci atunci când ţi se termină hainele?

- Păi... Eu sper să meargă bine magazinul. Şi să nu le dau pe gratis, cum se spune. Sper să strâng ceva bănuţi, ca să-mi cumpăr o maşină de cusut şi materiale...

Fata lui se gândise nu la bişniţăreală, cum spusese el; se gândise la o soluţie de avarie. Alta decât un credit bancar, pe care orice bancă din Franţa i l-ar fi acordat în secunda doi, date fiind numele şi adresa din acte...

- Iar dacă nu prea merge cu hainele, o să încerc cu mărgele. Nu pot să încerc ceva mai serios; trebuie să mă ocup de şcoală...

Trebuia să se ocupe de şcoală... Îşi îndulci mult tonul vocii:

- Ai putea să-ţi deschizi un cont pe numele tău. Dar va fi supravegheat cu grijă de mai toată lumea. Dacă ai încredere în Rebeca, eu zic să bagi activitatea ta printr-un subcont al Raina Consulting.

Rebeca se grăbi să intervină:

- Bineînţeles! Deschid un subcont la contul mare şi te trec pe tine împuternicită să operezi tranzacţii pe el! Şi e practic al tău!

Piticul din mintea Rebecăi îi tot şoptea că e gravidă - iar ea se manifesta în consecinţă, adică era euforică şi toate cuvintele care-i ieşeau din gură erau vesele şi rostite pe-un ton foarte entuziasmat... Se grăbi să adauge:

- Sau îţi dau eu acte din sertarul lui Aleodor - şi îl deschizi pe alt nume. Cum vrei?

Umerii fetei lui se ridicară scurt:

- Nu ştiu. Cum e mai bine! Adică...

Adică ajungea şi el, încet-încet, în postura lui Isamu - piatră de moară legată de gâtul copilului lui, care nu putea să-şi deschidă un cont nenorocit fără să fie interceptat, supravegheat, urmărit... Încercă să-şi îndulcească şi mai mult tonul vocii:

- Te gândeşti şi ne spui.

Florentina aprobă şi se grăbi să se ridice. Nu! Să nu plece! Se repezi să-şi rostească ideea:

- Iar dacă ai nevoie de capital, e de-ajuns să spui!

Rostise cuvintele alea cam prea tare; adică se repezise să le rostească tare, ca pe-o ofertă... Şi nu voia să-şi privească soţia, să-i vadă zâmbetul şi să citească în ochii ei faptul că se dăduse de gol ca un fraier... Capul brunet aprobă. Iar Florentina făcu un pas în spate - spre uşa salvatoare. Iar Rebeca insistă:

- Dacă vrei, acum îţi fac subcontul! Că se face online! Şi în două-trei zile te duci şi-ţi iei cardul!

... Nu; nu voia un subcont. Ea voia contul ei. Nu avea nevoie nici de capital, nici de ajutorul Rebecăi. Hm... Apucă bine cotierele:

- Stai puţin.

Se ridică şi-şi luă cârjele; şi porni spre biroul lui Aleodor. În momentele astea, îi venea să urle - că era ca vai de el şi abia se mişca... şi nu putea să se ducă la ea, s-o ia de umeri şi să meargă amândoi la biroul ăla... Trase sertarul şi scoase cutia cu acte:

- Vii să-ţi alegi?

Bineînţeles că venea! Atunci când spunea el ceva, ea se repezea să se conformeze... Scoase teancul de acte feminine franţuzeşti şi-l răsfiră pe birou. Şi sprijini cârja de birou, după care îşi luă fata pe după umeri:

- Caută acolo. Caută un nume frumos cu poză care să-ţi semene cât de cât.

Ea se conforma. Nu-şi permitea să-i amintească faptul că-i spusese "gândeşte-te" şi-apoi decisese el. Florentina lui...

De ce viaţa era chiar aşa de rea cu fetiţa lui? De ce-o chinuia viaţa în halul ăsta? De ce-o trecuse prin nenorocirea aia? De ce-o schimbase aşa de mult? Florentina lui nu mai zâmbea. Colţurile gurii se coborâseră... Umerii se plecaseră... Gesturile nu mai erau ferme, hotărâte... Prinţesa mândră şi dreaptă, sceptrul şi mândria lui, stătea cocoşată acum...

- ... Cred că asta e bună...

Da; era bună. Era brunetă şi-avea 22 de ani în acte. Dar ar fi putut să fie o pensionară blondă - cuvintele lui ar fi fost aceleaşi:

- Şi eu zic că e bună.

Îi mângâie uşor braţul:

- Nu uita - dacă ai nevoie de ajutor, e de-ajuns să spui.

Capul brunet aproba din nou - dar rămânea plecat... La naiba!

O pupă apăsat pe cap - şi-i dădu drumul. Iar ea se grăbi spre uşă:

- Mulţumesc.

- Cu plăcere.

Ieşea, închidea uşa... Scoase mobilul şi selectă numărul lui Isamu. Suna... Suna... Suna...

Renunţă. Se reaşeză la birou. Ana continuase discuţia cu Piao, ca şi când nici nu fuseseră întrerupţi. Aşa că va continua şi el analiza cifrelor. De discutat, discutau în dormitor probabil... Sau nu discutau deloc. Soţia lui îl plesnise rău azi când îi amintise de Florentin...

Florentina

Închise uşa şi se simţi luată de mână. Thomas sâsâi; după care o întrebă cu mâna - se rezolvase, sau nu? Îi arătă OK, aşa că el se grăbi spre living, păşind tupilat... Iar ea îl privea şi-l urma şi-i venea să râdă...

Fu trasă afară din conac; şi-acum alergau repede-repede spre aleea vilelor - iar el râdea... Şi ea râdea, pentru că alergau împreună aşa ca-n filme, iar el era extrem de fericit că ea îşi găsise curajul să intre în birou şi să spună ce vrea...

Gata - intraseră pe alee. El se răsuci fulgerător, o prinse-n braţe şi-o luă pe sus. Şi-o învârti cu viteză, râzând, şi-apoi se grăbi s-o şarute... făcând-o să transpire şi să îngheţe şi să ameţească rău...

- ... Bravo! Ai văzut că ai reuşit?

Aprobă - da, reuşise. Reuşise să-l facă pe el să strălucească incredibil... Şi-l privea lung, râzând, şi vedea abia acum că toate "bucăţile" alea pe care adineauri le găsise normale erau, per total, foarte aparte...

- Ce-a zis?

- Că pot să-mi deschid cont pe numele meu; dar nu e o idee foarte bună, pentru că ar fi supravegheat de multă lume. O variantă era un subcont pe firma Rebecăi. Dar cea mai bună variantă a fost, totuşi, dulapul lui Aleodor.

Îi arătă actele. Thomas râdea:

- Şi cum te cheamă - financiar vorbind?

O chema... Isabelle! Hm!

- Isabelle.

- N-ai mimică de Isabelle. Ar fi trebuit să te cheme Thunderstorm!

Oo, Doamne! Bufni în râs - şi fu din nou luată pe sus şi învârtită... Şi îmbrăţişată altfel, sărutată altfel...

Se întreba dacă asta însemna că diseară

- Hai la tine! Hai, că nu mai am răbdare! Abia aştept să-ţi văd rochiţele!

Serios? Avea el aşa bucurii mari la rochiţele ei? Sau încă nu era hotărât să împingă relaţia lor la un nou nivel? Nu ştia; iar el nu continua, semn că nu trebuia să ştie ea de ce el ceda tentaţiei de-a o îmbrăţişa - dar îi dădea drumul înainte ca ea să-i transmită intenţia de-a fi a lui...

Porniseră spre vilă. Mergeau în tăcere... Nu, nu mergeau în tăcere:

- ... Ai avut dreptate. Nu s-a supărat.

- Nici un părinte nu se supără atunci când descoperă că copilul lui a crescut îndeajuns de mare şi de înţelept ca să iasă de sub aripa lui ocrotitoare şi să îşi facă singur drum prin viaţă. Nici un părinte n-o să se supere vreodată pe copilul care vrea să muncească. Mai repede se supără pe ploşniţa care stă degeaba şi suge din munca lui...

Mda...

- Singurul lucru care l-ar putea deranja ar fi faptul că trebuie să şi înveţi, să şi munceşti. Şi cred că chestia asta nu-i place. Dar se gândeşte că o să locuieşti la Cannes, cu el. Şi-o să aibă el grijă să ai vânzare la rochiţe şi pantalonaşi, ca să nu trebuiască să croieşti zi-lumină şi să ai astfel timp de studiu.

Mda - era o posibilitate... Viraj stânga - şi iar alergau... Intrau în vilă... În camera ei... Thomas deschise larg uşile:

- Hai să le sortăm! Vrei?

Da, voia. Voia orice activitate care implica prezenţa lui lângă ea! Thomas era foarte special atunci când era fericit! Şi era foarte fericit lângă ea. Iar ea adora să-l privească...

Ana-Maria

Soţul ei era foarte tăcut. După ce-şi băgase ambele picioare în sosetele şi răcnetele lui, Ştefan se cuminţise mie-n sută. Şi evita discuţia cu ea. Se retrăseseră din birou în urmă cu jumătate de oră deja; el făcuse primul duş, se intersectaseră când ieşise din baie şi nu auzise un cuvânt de la el. Acum ieşea ea. Proaspăt duşată, parfumată şi periată, se apropia de pat şi insista să nu-l privească...

Se lungi lângă el şi-l sărută, cerându-şi într-un fel iertare că-i

amintise de Florentin...

- Noapte bună.
- Noapte bună.

Şi-acum, să-l tragă în braţele ei... Numai că avu surpriza să fie... respinsă!

- Nu. Azi te-adorm eu pe tine.

Prea bine! S-o adoarmă el! Dar... Dar n-o lăsa să se ghemuiască la pieptul lui; o întorcea frumuşel cu spatele şi-o trăgea în braţele lui... Se întinse şi stinse veioza:

- Mm, ce somn îmi e...
- Şi eu sunt cam obosit...

Stăteau amândoi cu faţa spre geam şi cică erau obosiţi... El îi aranja părul pe pernă, ca să nu i-l prindă din greşeală sub braţ...

Era linişte, era întuneric...

Trecuseră, probabil, vreo două-trei minute de când stinsese lumina - şi ştia sigur că el nu adormise... Ea mirosea frumos, a Anais Anais - uşor obraznic-acrişor adică... Braţul lui o ţinea de mijloc - şi cum ea era slăbănoagă iar patul destul de moale, palma lui nu se putea strecura sub ea, aşa că stătea undeva pe coastele ei, imediat sub pernuţele lui preferate...

Şi era linişte... Miroseau frumos amândoi - şi ea simţea parfumul lui, semn că soţul ei începuse să facă "unele mici teste"...

Ura când avea dreptate... Pentru că simţea, încet-încet, cum soţul ei aprecia la adevărata lui valoare parfumul ei obraznic-acrişor...

Nu. N-o să funcţioneze azi. Era exclus! Statistica zicea că toate acţiunile de pe lumea asta, de la mâncat până la escaladat Everestul, eşuau la prima tentativă! Iar dacă ea s-ar fi întors spre el acum, el n-ar fi refuzat-o - din teamă, probabil, să n-o vadă explodând de-atâţia hormoni nepotoliţi corespunzător. Aşa că stătea cuminte şi aştepta să adoarmă... Şi plănuia, pentru mâine, o discuţie discretă cu Sami despre isprava din seara asta...

... Şi dacă se-ntorcea totuşi? Îi era dor de el! Poate că statistica aia avea şi unele excepţii...

"Şi dacă dă chix? Că ştii că ţine de piticul din mintea lui! Dacă-i joacă piticul vreo festă - nu-l demoralizezi rău de tot? Nu mai bine stai tu cuminţică azi, iar mâine aranjezi cu Sami să-i bage nişte zemuri în mâncare, pe şest - şi să-i azvârli mâine seară moralul pân' la cer?"

Aşa era bine: să nu se grăbească deloc cu treaba asta. Deşi se îndoia că medicul o să marşeze la ideile ei creţe... se îndoia şi de faptul că soţul ei va rămâne slăbit pe viaţă. Aşa că nu-i rămânea decât să aştepte...

Soţul ei nu se clintea. Nu mişca mâna, nu încerca s-o sărute pe gât, nu ofta, nu clipea, nu... Soţul ei nu era pregătit "să atace". Deci, se odihneau; şi las' că ataca el, mai devreme sau mai târziu! Vorba aia - da' şi când o să atace... mamă-mamă!

Zâmbea, cu ochii închişi, încercând să facă abstracţie de "progresul" soţului ei...

Ştefan

Ana adormise, într-un târziu. Făcuse abstracţie de micul lui test şi reuşise să adoarmă. Sigur, el era foarte bucuros că ea nu-l băgase-n seamă! Că de la "micul test" până la "marele test" era un drum... Ehei, ce drum lung şi greu era ăla! Iar dacă ea s-ar fi grăbit azi să marşeze la "iniţiativă", s-ar fi posomorât amândoi...

Piticul lui nu era foarte insistent. Adică el reuşea cu brio să-i înăbuşe cuvintele şi să-l reducă la tăcere. Îl înăbuşise azi şi-şi întorsese soţia şi o luase în braţe. Şi-apoi făcuse abstracţie de el. Închisese ochii... după care îi aranjase părul şi închisese iar ochii... Vizualizase rochiţa de noapte din satin negru, părul bine periat, chipul curat - fără farduri, fără rujuri, fără adaos de culoare... Ochii căprui, care lui îi plăceau la nebunie - deşi ea era turbată să-şi lipească lentilele alea verzi peste iris... Simţise izul de parfum... formele... Şi gata - piticul cedase. Da, i-ar fi plăcut ca ea să se întoarcă... chiar dacă nu se simţise în stare să facă ceea ce ar fi trebuit să facă...

Brr! Mobilul! Vibrase unul dintre mobile! Ridică imediat capul, să vadă dacă reuşise performanţa s-o trezească... Nu - dormea dusă. Bun! Se răsuci uşurel şi se încruntă - cine-l bârâia la unşpe jumate?

Specialul nu... Oficialul nu... China... Avea un mesaj de la Isamu. Deci bunul lui prieten avea ceva ultrasecret de spus. Ia să vadă el ce avea bunul lui prieten de spus...

"Am veşti bune. Planul meu merge mai departe."

Deci planul lui merge mai departe... Hm!

Lăsă mobilul pe noptieră şi-şi îmbrăţişă iar soţia.

... La urma urmei, era doar un divorţ - nu un capăt de ţară! Chiar dacă se despărţea de femeia pe care-o iubea - trebuia să fie absurd, să-şi închipuie că o putea ţine cu de-a sila lângă el! Şi să-i şi placă s-o aibă lângă el aşa, ţinută cu de-a sila! El ştia cum se simte asta; ştia cum simţise atunci când Ana lui nu-l voise! Iar dacă după mai bine de 20 de ani de mariaj, ea voia să plece...

Îi plăcea Biyu. Da, era tânără; cam prea tânără pentru Isamu. Dar avea o "experienţă de viaţă" pe care altele nu o aveau nici la 35-40 de ani! Antrenamentul şi misiunile de până acum îi arătaseră multe... Iar dacă picăturile alea pe care i le pusese azi în mâncare îi arătaseră bunului lui prieten că nu se-avânta singur în "odiseea schimbării"...

I-ar fi plăcut să-i vadă naturali. Aşa cum era el cu Ana lui. Ştia că Isamu se cenzura foarte mult, mai tot timpul; iar ea, de vreme ce "era la serviciu", normal că se ascundea cât mai bine după masca body-guardei serioasă şi concentrată la treburile ei. Lui i-ar fi plăcut să-i vadă plimbându-se prin curtea conacului. Să-i vadă sinceri... Putea jura că le-ar fi văzut dragostea! Aah - ce păcat că nu-i putea vedea aici, la conac! Ce păcat...

În fine! Se părea că lucrurile începeau "să mişte" pe toate fronturile. Şi porniseră "spre plus", cum se spune. Afacerile reveneau repede la "viteza de croazieră"; el se refăcea cu repeziciune - şi, dacă operaţia de scoatere a tijei nu-l va înfrâna mai mult de-o săptămână-două, putea spera că în septembrie se-ntorcea şi el la Cannes. Rebeca şi Diamant "călcau pe ouă" şi se jucau cu grenade - ea picând în depresie, el minţind-o c-o lasă gravidă... Aici, lucrurile se-ncingeau serios; o să încerce să le dezamorseze cumva. O să încerce să-i spună cumnatei lui că nu era bine să rămână gravidă acum, când Trésor era departe şi nu se ştia cum se va termina istoria răpirii ei. O s-o întristeze, da; dar măcar n-o s-o vadă trăgând cu pistolul prin curte! Când o să afle că Diamant o minţise cu nerusinare, Rebeca o să facă o criză serioasă...

Şi, revenind la lucrurile "pe plus", menţiona acum relaţia dintre Thomas şi Florentina. Şi vindecarea fetei lui. Şi menţiona şi dovada împotriva lui Andrei - care-i asigura "dezlipirea" cel puţin de unul dintre fraţi... N-o să folosească dovada aia înainte de a se reface complet. N-o s-o folosească atâta timp cât Ana va fi cea care-i va vizita pe fraţii Donichioiu. Ăia ştiau că ea e slăbiciunea lui - unica lui slăbiciune. Erau în stare s-o atace - ba chiar s-o omoare! Ăia nu mai aveau nimic de pierdut acum, când călcaseră rău pe bec cu atacul asupra conacului, se legaseră la cap cu furatul copilului şi-n plus rămăseseră fără protecţia lui Leonard! Da, Mihai îl urma în afaceri; dar era "lup tânăr". Nu prea trecea de uşile de care taică-su trecuse cu uşurinţă datorită vârstei şi renumelui şi experienţei...

Oricum, lucrurile porniseră spre plus. Era bine. Putea să se odihnească, cu regina lui în braţe. Căscă cu poftă...

... O să-i propună lui Isamu să-l cunune el. Aşa - că erau prieteni buni şi-n casa lui îşi cunoscuse noua soţie. Ar fi fost frumos...

Isamu

Lăsă mobilul pe pat şi închise ochii. Biyu dormea dusă; el avea insomnie...

Da - fusese sinceră. Şi după ce rupseseră din nou patul ăla, tot aia spusese - îl iubea cu adevărat. Şi era hotărâtă să-şi zboare creierii în clipa în care îşi încheia misiunea şi se despărţea practic de el. Femeia

asta oscila între euforie şi sinucidere din disperare...

Se hotărâse. Nu-i spusese nimic ei - dar el era hotărât. N-o s-o lase să plece. Nu mai putea s-o lase să plece. Nu-şi mai putea concepe viitorul fără ea. Aşa că o să ia măsuri. O să-i plătească şcolarizarea. O s-o scoată din firma lui Fang - o să obţină aprobarea lui pe demisia ei. Indiferent ce i se va cere în schimb. Nu putea altfel. Nu mai putea...

Era îndrăgostit. N-avea rost să nege asta. N-avea rost să se prefacă că nu observă ce se întâmpla cu el. Realiza că trecuse de mijlocul lui august; iar în curând o să intre în criză de timp. Avea multe lucruri de rezolvat; trebuia s-o pună pe Fei-Yen la adăpost, trebuia s-o despartă pe Biyu de Fang, trebuia s-o cunoască pe logodnica lui Liwei - şi să i-o prezinte băiatului lui pe Biyu. Pe lângă toate astea, avea pe cap problemele concernului Ionesco şi salvarea comorii. Şi era blocat aici, în vilă. Era deja în criză de timp...

O să-l roage pe Liwei să discute cu Fei-Yen - că el n-avea ce vorbi cu ea. Nu voia s-o sperie. Îi fusese de-ajuns experienţa extrem de neplăcută din vilă; aia când îşi exprimase opinia împuşcând fotografia de pe perete. Nu voia să mai treacă vreodată prin momente ca alea. Voia doar să-i asigure fostei lui soţii protecţia; şi atât. Nu mai voia decât s-o protejeze pe mama băiatului lui. Cumva, cândva, femeia aia îi ieşise totuşi din suflet... Şi cum nimeni nu-şi va permite vreodată să se apropie de Biyu, duşmanii or să ţintească spre Liwei. De care nu-şi vor permite să se apropie. O vor observa deci pe Fei-Yen - care trebuia, deci, protejată. Pe lângă suficienţa financiară şi confortul zilnic, trebuia să se gândească la o cale de-a o proteja totuşi... fără s-o mai amestece vreodată în viitorul lui. Pentru că o să divorţeze până la urmă. Pentru că Nuo Shu o să poarte numele Chèn. Şi acelaşi nume ar fi trebuit să-l poarte şi Biyu...

Ea dormea dusă, în braţele lui; el se juca cu părul ei şi nu putea lipi geană pe geană... Şi nu putea să-şi ordoneze gândurile, priorităţile... Nu putea să se hotărască ce-avea de făcut mâine la prima oră. Şi, din păcate, nu va beneficia de calmul şi obiectivismul lui Ştefan - care era departe, la Bourges...

Florentina

Stătea lungită în pat şi privea lung rochiile de pe umeraşe. El le alesese. El decisese că mâine, după micul dejun, "se-apucau de treabă". El se oferise s-o ajute. Nu ştia să coasă, nu ştia să taie mătase, dar se oferise totuşi s-o ajute...

Dragostea lui era foarte specială. Se părea că acel dispozitiv defect din inima ei se deblocase totuşi; iar sentimentele ei ajunseseră la el. Şi-l făcuseră să-şi lase sentimentele să iasă... Dragostea lui era minunată. Strângerea de mână, privirea, zâmbetul, vocea - toate erau speciale, atunci când se îndreptau spre ea! Şi ea era schimbată! Se simţea schimbată! Simţise schimbarea azi; se simţise plutind, se simţise radiind... Şi gesturile îi erau altfel! Ea însăşi era altfel, atunci când venea vorba de el! Era de-ajuns să apară el - doar să intre în cameră! Iar ea simţea instantaneu căldura aia interioară extrem de specială - şi amuţea şi-l privea cu ochi îndrăgostiţi şi nu mai spunea nimic şi-i sorbea fiecare literă, fiecare sunet... Şi nu-i ieşea din cuvânt...

Într-un fel, se simţea aşa cum se simţea mama ei în preajma lui tati. Doar într-un fel. Ea nu se putea manifesta aşa ca ei. Ea le simţea supărarea - şi simţea cum se-ascundea în carapacea ei şi căuta un coltişor să se-ascundă în clipa în care ea sau el intrau în camera în care era ea. Şi devenea stingheră şi în preajma părinţilor lui... Da - când erau ceilalţi de faţă, făcea un pas în spate şi încerca să fie nevăzută şi neauzită; dar când erau doar ei doi... Era foarte ciudat - că, deşi se ştiau de-atâta timp, nu fuseseră niciodată aşa. Şi erau "oficial îndrăgostiţi" de doar câteva ore. Şi totuşi, emanau sentimentele alea speciale pe care le vedea la părinţii ei...

Şi se gândea că, la un moment dat, o să se ducă în camera lui. Şi după aceea or să fie şi mai şi... Hm!

I-ar fi plăcut ca sentimentele astea de azi să nu se estompeze odată cu timpul. Mama şi tatăl ei erau îndrăgostiţi ca-n prima zi; dar aveau momente când "erau normali". În birou, azi, fuseseră normali. Ba chiar simţise un pic de sământă de ceartă în cuvintele mamei ei! Dar ei aveau atâţia ani de căsnicie! Parcă 15 ani - nu? Dacă ea avea 17 şi venise la Cannes la aproape doi anişori...

Se răsuci cu faţa la perete şi închise ochii - trebuia să adoarmă. Ca să nu se mai gândească la toate astea. Trebuia să-şi amintească sărutul lui de noapte bună - şi să adoarmă cu el în minte şi în suflet. Toate celelalte gânduri ale ei erau amare...

Sami

Recitea rândurile de pe ecran şi-şi muşca buza inferioară. Avea o pieliţă acolo. Îl deranja. O rodea de zor - trăgea de ea şi-l ustura, dar nu se oprea...

Liu Jian Feng îl anunţase că Adana se va interna poimâine, pentru analize. Iar răspoimâine începea tratamentul. Şi-apoi mai zicea multe omul ăla - încă patru paragrafe consistente. Dar erau doar vorbe goale, în percepţia lui. Adana se interna poimâine. Adică miercuri. Joi, începea tratamentul. Atât pricepea el. De la "joi începe tratamentul", cuvintele îi jucau în faţa ochilor iar creierul lui refuza să le priceapă. Joi, fetiţa lui...

Era speriat. 100% speriat. Nu panicat, nu îngrijorat, nici măcar încrezător - era speriat. Vedea în faţa ochilor sala de primiri urgenţe de la spital universitar din Nantes, vedea cearceafurile albastre, paturile aşezate paralel unul cu celălalt, iar pe patul de la fereastră o vizualiza pe Adana. El obişnuia să pună copiii la geam - la distanţă de uşă, de străinii plini de microbi, de gălăgie... Acolo îşi vizualiza el fata - în patul de la geam, conectată la aparate, cu masca de oxigen pe faţă, cu perfuzia, cu... Auzea monitorul cardiac piuind ritmic... Şi se temea, la propriu, că o să-l audă piuind continuu - şi-o să facă infarct aici, în camera din conacul contelui...

Pe fetiţa aia chinezul o resuscitase. Şi-o salvase. Şi-o şi vindecase. Dar fetiţa aia avusese zece ani. Adana avea doar şase... Şi era plăpândă, mititică, sensibilă... Urmase cu sfinţenie tratamentul clasic...

Liu Jian Feng îi trimisese lui mail-ul. El ar fi trebuit s-o sune pe Jada - sau măcar să-i trimită mail-ul chinezului! Numai că nu putea... Nu putea să vorbească cu ea. Nu putea s-o audă spunând "mi-e frică", aşa cum nu putea s-o audă spunând "totul va fi bine". El îşi asuma în întregime riscul tratamentului. Jada nu trebuia să se simtă implicată în decizia lui. Chiar dacă ea îl somase atunci să semneze contractul cu fundaţia, chiar dacă fusese de acord să semneze pentru tratamentul chinezului - el nu voia ca ea să se simtă în vreun fel implicată în vindecarea Adanei. Dacă se-ntâmpla totuşi ceva rău...

Imam Mohssen îi scrisese alaltăieri. Aidin trecuse pe la el, cu Tasnim şi Jaser. Alergase suta de metri prin moschee - ca să-i arate cât de bine mişcă el piciorul acum. Îl felicitase şi pentru decizie, şi pentru curaj, şi pentru reuşită... Îi scrisese că Allah îşi întorsese faţa spre ei - şi îi ajuta, în sfârşit, să pună lucrurile pe făgaşul lor normal. Îşi exprimase speranţa că fundaţia şi relaţiile contelui vor aduce cel mai bun tratament pentru Adana. Şi atât. Nu-i spusese "sunt sigur că o să fie bine"... Nu stătea el în opiniile imamului; dar era un individ afurisit de deştept. Nu spunea cuvinte doar de dragul de-a face gălăgie - sau de-a fi amabil. Când imam Mohssen spunea un lucru, atunci era sigur că aşa va fi. Şi nu spusese "sunt sigur că o să fie bine"...

Da, ştia, era obosit şi speriat şi-o luase razna rău...

Nu putea să vorbească cu Jada. Nu putea s-o sune. Aşa că apăsa forward... Şi trebuia totuşi să-i scrie ceva...

"Să mă ţii la curent cu tot ce faceţi acolo. Te rog!"

Şi atât. Send. Shut down - era nebun, de vreme ce-i trimisese mail-ul ăla înainte să înţeleagă paragrafele consistente... Şi cine ştie ce scrisese chinezul acolo... Iar ea era cadru medical de-atâţia ani, înţelegea termenii de specialitate, ştia să citească printre rânduri...

Îşi luă ţigările şi se ridică: nu putea să stea aici. Era exclus să se bage-n pat! Aşa că ieşi şi porni spre scări - mai bine zăcea afară, în curte. Decât să afume inutil pereţii camerei...

Nimeni şi nimic nu-l putea convinge că lucrurile vor merge bine. Nimeni şi nimic nu-l putea face să se simtă un pic mai liniştit. Măcar un pic! Inima îi bătea cu putere. Era speriat. Speriat de posibilitatea de-a fi făcut totuşi o greşeală...

26 august 2020 - miercuri

Ana-Maria

Prin genele închise, întrezărea lumina. Pesemne că se făcuse dimineaţă... Mm, ce bine dormise! Se întinse lung, cu poftă... Căscă lung, cu poftă... Patul nu era lăsat, aşa că Ştefan nu era lângă ea. Hm! Dezlipi genele ochiului drept...

Soţul ei îi zâmbea, de la marginea patului:

- Neaţa.

Ia uite-l! Era pregătit "s-o ia la trap"! Se grăbi să se ridice:

- Neaţa. Da' unde te grăbeşti aşa?

- Nicăieri. Azi mergem la spital?

Aprobă cu capul, încercând să nu se încrunte foarte tare...

- Şi mă ajuţi să fac o şmecherie?

- Depinde de şmecherie!

- Mă ajuţi să intru în spitalul ăla sprijinindu-mă în baston?

Serios? Voia el să abandoneze cârjele în favoarea bastonului? Aşa repede? Ştefan se grăbi să-şi justifice rugămintea:

- Şi-aşa, după operaţie o să mă bage înapoi în armăsar. Te rog - am eu ambiţia asta...

Coborî din pat:

- Te-ajut. Dar dacă constat că te-ai grăbit cu bastonul ăla, să ştii că-ţi iau cârjele şi le-arunc pe geam. Şi te urci singurel în armăsar!

Deschise şifonierul, să ia bastonul, iar soţul ei începu să râdă în romanes:

- Ce a dracului te-ai făcut, fă!

- Păi cum să nu mă fac a dracului?! Când aud că vrei să pozezi cu bastonul ăla doar aşa, ca să-l impresionezi pe Bouchard, cum să nu mă fac a dracului?

- Ştii bine că nu numai pe el trebuie să-l impresionez.

Da, ştia că azi spitalul din Bourges o să fie platou de filmare pentru mulţi cameramani... Îi dădu bastonul şi puse mâinile-n şolduri:

- Ia să te văd!

Ochii verzi o priveau lung... făcând-o să realizeze că exagerase... Îşi trecu degetele prin păr:

- Or să te vadă mărşăluind în baston şi-or să te ceară repejor la Volgograd! Nu-i bine, Ştefane!

- Iubita mea... Ajută-mă să mă ridic. Şi nu mă lăsa să cred că nu mai ai încredere în capacitatea mea de a calcula avantaje şi riscuri.

Păi... Păi, lăsă baltă atitudinea de nevastă nemulţumită de "fluturaşii" din mintea bărbatului şi-l apucă de mână. Fu trasă la el; aşa că băgă umărul sub umărul lui, iar el o apăsă frumuşel şi-o aşeză pe marginea patului... Ce se întâmplase?

- Eşti tot mai ţâfnoasă. Şi tot mai nemulţumită de mine.

- Nu sunt nemulţumită de tine.

- Ştiu că ai multe pe cap. Ştiu că te apasă şi afacerile, şi copiii, şi Trésor, şi chiar şi meniul de la prânz; dar nu s-a mai întâmplat până acum să ne trezim şi să nu mă săruţi de bună dimineaţa. Eşti supărată pe mine?

Negă - nu era supărată pe el.

- Şi-atunci?

Şi-atunci, habar n-avea! Zău că habar n-avea de ce nu-i venise să-l sărute în dimineaţa asta! Nu se gândise la asta; adică nu conştientizase...

- Ce-i cu tine?

- Nu ştiu. Te-am văzut pe marginea patului şi-am sărit să te-ajut. Credeam că vrei să ajungi la baie...

Nu, gogoşica asta n-o să ţină... Zâmbi slab:

- Nu ştiu ce-i cu mine. Oi fi îmbătrânit - nu?

- Sau ţi-o fi ajuns şi ţie...

Aa!

- Ştefane! Ia vezi! Să nu-ncepi iar cu tâmpeniile! Că odată-mi

vin piticii şi zic vorba aia!

Fu trasă pe spate - şi sfârşi pe pat, cu el deasupra:

- Ia zi-o, fă! Zi-i vorba aia!

OK! Să i-o zică! Îşi înfipse degetele în părul lui şi-l trase la ea şi-l sărută cu toate subînţelesurile... Şi se părea că piticul îi şoptea tot felul de prostii, fiindcă ar fi reuşit, la o adică, să-şi revină - dar îi simţea gesturile reţinute...

- ... Ano... Să nu mai faci.

Ochii verzi erau mai expliciţi ca niciodată - să nu se mai urce în capul lui, sub formă de nevastă dominatoare...

- Să nu mai faci, că ne certăm.

Aprobă cu capul. Iar soţul ei reveni pe marginea patului. Îl văzu apucând tăblia, ridicându-se, înhăţând repede bastonul... Nu ştia de ce, dar nu se ridica să-l ajute...

Ei, poftim! Plecase singurel spre baie! Şi ia uite ce frumos mergea cu bastonul! Parcă exersase zile-n şir cu bastonul ăla! Ia uite ce frumos se refăcea soţul ei...

Uşa băii se închise. Şi se încuie. Şi cam asta fusese cearta de dimineaţă... Ce tâmpenie! Stricase frumuseţe de surpriză! Stricase frumuseţe de veste minunată! În loc să-l sprijine şi să-l răsfeţe şi să-l iubească, ea lătrase la el! Da' ce era cu ea?

... Nu ştia ce e cu ea. Se simţea ţâfnoasă şi nemulţumită. Nu ştia de ce...

"Hai, Ano - scoal' din pat şi îndreaptă ce-ai făcut!"

Se ridică şi porni spre baie. Şi se sprijini de zid. Îl aştepta să iasă. Nu ştia cum altcumva să facă să-l împace. Că avea dreptate să se supere pe ea - începuse să facă prostiile Rubinei. Începuse să comande, să ordone, să facă după capul ei fără să-l consulte... Ce tâmpenie!

Asculta duşul... Din fericire, Ştefan al ei se ţinea bine pe picioare - nu auzea decât duşul, nu şi bufnitura... Ce tâmpenie!

Gata! Nu mai avea chef de nimic! Da' absolut nimic! Aşa-i venea să se ducă-n pat şi să se culce... sau să bocească rău...

Dacă stătea aici, lângă zid, cu mutra asta lungă şi starea asta certăreaţă, n-o să fie bine. Aşa că ia să se schimbe ea şi să coboare în living! Că soţul ei nu obişnuia să-şi spele rufele în public! Şi-l împăca diseară! Sau peste vreun sfert de oră, în curte! O să-i propună o plimbare - de-aia plăcută, de antrenament. Dacă o să-i reuşească figura cu bastonul, Ştefan o să se binedispună. Iar ea o să profite de buna lui dispoziţie şi-o să-l împace. Se grăbi deci spre taburetul cu haine. Era îndeajuns de cald afară ca să-şi pună un maieu cu breteluţe...

Ştefan

Soţia lui îşi înţelesese greşeala şi nu insistase să-l împace acum - semn că nu greşise intenţionat. Şi el o înţelesese - că de-aia nu-i reproşase verde-n faţă că se urcase-n capul lui şi-avea o atitudine uşor nepotrivită faţă de el! Da, era slăbit şi convalescent; dar nu era mămăliga casei. Nu? Hm...

De fapt, era tentat să creadă că ştie de ce se ciocnise azi de atitudinea aia ţâfnoasă şi dominatoare. Şi cum încă nu se simţea în stare să suprime vocea piticului şi să-ncerce măcar...

Mâine. Sau poimâine. Sau după ce îşi scotea tija. Ce - intraseră zilele-n sac?

... Nu, nu intraseră-n sac. Dar evenimentele se precipitau. China îl proteja 100% acum; i se promisese că se vor lua unele măsuri menite să înlăture pericolele din jurul lui. Dacă fraţii aveau probe împotriva lui, n-o să le convină să rămână fără ele! Aşa că or să-l atace - ori cu probele care scăpaseră de intervenţia Chinei, ori atacându-i unica slăbiciune...

O să încerce diseară. Sau nu. Rămânea de văzut.

Era duşat, parfumat, îmbrăcat în trening şi înarmat cu bastonul. Porni spre micul dejun.

Deschise larg uşa şi dădu cu ochii de băiatul lui. Care-i zâmbi:

- Bună dimineaţa, tată.

- Bună dimineaţa, Philippe. Ce faci - nu vii la micul dejun?

- Ba da, dar încă nu e ora de micul dejun.

Corect - mai era un sfert de oră până la opt.

- Şi te duci să cânţi?

Primi o aprobare cu capul şi rămase singur pe hol... Trebuia să discute cu medicul care se ocupase de Philippe. Trebuia să-i spună despre pasiunea băiatului lui - şi, eventual, să-l cheme aici o săptămână, să vadă cum stăteau lucrurile şi să afle dacă era pasiune sau blocaj cauzat de autism. O să-i scrie după-amiază, când va scăpa de sub supravegherea Anei. Soţia lui n-ar fi putut suporta o nouă despărţire de micuţul ei pianist...

Masa era destul de animată. Sami încă nu venise; dar Rebeca şi Adina "făceau atmosferă" de mama focului! Aproape că se certau pe tema bebeluşilor! Evident, Rebeca avea avantajul experienţei; dar Adina era foarte bine informată. Iar Jiao se pregătea să intre şi ea-n vorbă, semn că femeile alea două se ciondăneau de ceva timp...

Soţia lui afişa calmul ăla perfect, de maestru budist imposibil de scos din ale lui. Iar fata lui afişa aceeaşi jenă, aceeaşi reţinere de ieri. Scaunele de la masa asta erau late, comode; ea stătea fix pe mijlocul scaunului ei, trasă spre masă, şi-şi împreunase, probabil, degetele pe sub faţa de masă. Aşa-i venea să-i zică vreo două... Şi se abţinea, fiindcă n-ar fi făcut altceva decât s-o depărteze şi mai mult...

Florina intra cu masa; Thomas se grăbea să se aşeze la locul lui. Trebuia să-l mute de-acolo; stăteau nefiresc, faţă-n faţă în colţuri opuse! Trebuia să-l mute lângă ea... Să schimbe configuraţia mesei...

Mâna reginei lui se aşează peste mâna lui. Zâmbi şi-i strânse mâna; iar ea se aplecă spre el. Se aplecă şi el...

- Te rog să mă ierţi pentru azi-dimineaţă. Crede-mă că nu ştiu ce am! Îmi dau seama că sunt ţâfnoasă şi agitată; dar nu-mi dau seama de ce.

Se grăbi să-i sărute mâna:

- Eu mi-am dat seama de ce. Şi o să mă ocup în curând de asta. Şi-acum, la masă nu se vorbeşte. Le ură deci poftă bună.

Florina se opri lângă el:

- Oare dl doctor nu coboară?

Privi lung scaunul lui Sami... Negă cu capul, încruntându-se rău...

- Să-i duc micul dejun sus?

- Nu. Nu cred că are poftă de mâncare azi. Poate diseară...

Biata femeie nu pricepuse nimic, dar se grăbea "să se salveze", că-l vedea încruntat...

- ... Ce-o fi cu el, de n-a coborât la masă?

- E foarte prins într-un proiect personal.

- ... Aha...

Gata - acum ştia şi ea. Şi nu insista cu tema aia de discuţie. Îşi amintise şi ea că la masă nu se vorbeşte. Convenabilă scuză numai bună de-ngropat subiectele de discuţie mai sensibile...

Sami

Privea ecranul. Jada nu mai spunea nimic; era atentă undeva în stânga ei. Asculta vocea calmă, demnă de-un salon de masaj şi relaxare, care făcea un anunţ, în germană evident. Uitase complet de videoapelul lui. Adana, în schimb, nu-l scăpa din privire. Era serioasă. Nu se simţea prea bine azi. Dormise prost, tuşise mult, iar peste toate astea mai erau şi emoţia zborului cu avionul, a internării...

O privea lung şi-şi amintea... Şi se întreba ce-o să se facă el, cum o să-şi trăiască restul zilelor dacă n-o s-o mai revadă vreodată... Iar ultima lui amintire cu ea era va fi - imaginea ei pe ecranul mititel al mobilului, serioasă şi îmbufnată şi cu un pic de febră... Micuţă, plăpândă, aşezată pe genunchii mamei ei - care era extrem de agitată, extrem de speriată şi asculta anunţul ăla din care cu greu ar fi înţeles un "ja", un "nein" sau pe "bitte" la sfârşit...

Încercă să-i zâmbească fetiţei lui:

- Să fii cuminte; da?

Căpşorul brunet aprobă fără chef.

- Să asculţi de medici. Tu o să ai un medic chinez; aşa cum e

Piao, cum e Jiao...

Căpşorul aproba la fel de lent...

- ... Să îţi aminteşti mereu că, deşi sunt aici, inima mea e acolo, lângă tine. Bine, Adana?

Aproba din nou... încet şi fără chef, că avea un pic de febră şi nu se simţea bine... după ce tuşise toată noaptea şi se zvârcolise şi transpirase şi ameţise şi-şi pierduse şi bruma de putere pe care-o avea la cei doar şase anişori...

Gata. Până aici. Sărută ochiul mic al camerei şi închise. Şi se grăbi să se ridice şi să iasă.

Simţea că-i pocneşte capul. Şi inima. Simţea că-i crescuse tensiunea rău - şi ştia că era doar panica, dar nu se putea controla. Năvăli deci în dormitor, constată că nu era nimeni acolo... Unde era Ştefan? La baie? Oare Ana coborâse în living?... Habar n-avea. Şi nici n-avea stare să încerce să presupună. Se grăbea la cutia cu medicamente. Trebuia să ia ceva, un calmant... Seringile alea îi făceau cu ochiul; şi tocmai de-asta, scoase o pilulă şi-o aruncă pe gât. Şi-şi privi ceasul, ca să calculeze când putea s-o înghită pe următoarea...

Uau! Era nouă fără un sfert! Nici nu-şi dăduse seama când zburase timpul! Alergă afară - trebuia să-l găsească pe Ştefan!

În living nu mai era nimeni; dar ştia el unde era în permanenţă cineva, aşa că ciocăni la uşa bucătăriei. Florina deschise şi zâmbi:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa. Ştii cumva unde e Ştefan?

- A ieşit cu dna Ana la plimbare.

Aha! Repede - după ei!

- Vă pun micul dejun?

- Nu, mulţumesc!

Ieşi şi se repezi la tânărul de lângă uşă:

- Bună dimineaţa! În ce parte-au luat-o?

- ... Bună dimineaţa. În stânga, spre lacul cu nuferi.

Aha! Bun! O rupse la fugă spre capătul conacului. Îi căuta cu privirea, dar nu-i zărea... Uite-i!

Tii, dar ce departe ajunseseră!

... Nu mai putea să alerge; aşa că se rezumă la a merge îngrozitor de repede. Trebuia să-i ajungă din urmă! Dacă omul ăsta decidea să-l trimită acasă, la copiii şi problemele lui, nu era bine deloc! Pe de-o parte, pierdea o grămadă mare de bani! Pe de altă parte, îl lăsa pe Ştefan baltă, cu tratamentul şi recuperarea neterminate! Şi nu putea să-l lase aşa! Sigur, orice medic din Franţa putea să supravegheze recuperarea contelui; dar îşi luase el sarcina asta, aşa că nu concepea să n-o ducă la bun sfârşit!

Distanţa se reducea cu repeziciune... Ana întoarse capul, îl văzu şi-l opri pe Ştefan. Aşa că reîncepu să alerge. Nu era bine să-i lase să-l aştepte. Îl privea, îl vedea sprijinindu-se în baston deja şi se simţea, brusc, extrem de "concediabil", de "dispensabil"...

- Bună dimineaţa!

- Bună dimineaţa! Las-o uşurel, că sigur m-ajungi din urmă!

Ei râdeau; el zâmbea doar:

- Ai vrut tu neapărat să iei bastonul azi?

- Da. Azi merg la spital, în Bourges. Şi trebuie "să dau bine la cameră", cum se spune... Protectorii şi partenerii de afaceri trebuie să observe că mă recuperez bine şi repede. Aşa că azi "pozez cu bastonul".

Aprobă şi se opri lângă el:

- Dar pastilele le-ai luat?

- Da - înainte de masă, ca de obicei.

Adică îşi alesese singur pastilele, semn că medicul lui era puturos şi împrăştiat şi nici nu-l băga-n seamă... Ştefan oftă scurt:

- Deci s-au internat...

- Nu ştiu dacă s-au internat deja; dar sunt în Düsseldorf, în clinică, aşa că sigur se internează azi!

- Evident! Părintele zice că Liu Jian Feng a ajuns la centru luni. Te asigur eu că n-a vizitat pe-acolo; s-a dus glonţ la laborator şi s-a apucat de treabă.

Aprobă cu capul. Ştefan zâmbi:

- O să fie bine.

- Nu ştiu dacă o să fie aşa de bine...

- Ce te face să crezi că n-o să fie bine?

- ... A reînceput tratamentul la timp. N-a făcut nici o zi de pauză - nici o oră măcar! N-a sărit nici un siropel, nici o inhalaţie...

Ana se decise să pună degetul pe rană:

- Şi te gândeşti că o să păţească aşa ca fetiţa de zece anişori.

Aprobă încet cu capul...

- Liu Jian Feng a avut doar două cazuri pe care le-a resuscitat. Restul de 180 au făcut febră, au zăcut trei zile-n pat, dar s-au ridicat de-acolo însănătoşite.

Da, ştia; dar fetiţa aia... Şi afla acum că mai exista un caz care necesitase resuscitare...

- Hai cu noi la plimbare.

- Nu, nu pot. N-am stare. Ştefane, tu nu vii la aparate?

Nu, nu venea la aparate, ci arăta spre lac. Adică îl invita la lac. Insista să-l ducă la lacul ăla... Şi-avea aşa o stare, că era foarte posibil să se-arunce cu capul înainte în apa de jumătate de metru... Păşi în spate:

- Nu vă supăraţi pe mine; dar nu pot să vin.

- Bine, Sami. Nu e nici o problemă. Mă gândisem să îmi fac exerciţiile după ce vin de la spital. Ca să fiu cât mai sigur pe mine atunci când cobor din maşină în oraş.

Aprobă cu capul.

- Mergi şi tu cu noi la spital?

Ar fi vrut să nege; dar era medicul lui personal, ar fi trebuit chiar să se ofere să-i însoţească... Ştefan zâmbi:

- Stai liniştit - că nu mă supăr. Şi-aşa, dacă mă gândesc mai bine, cred că ar trebui să nu mergi cu noi. Dacă apari în poze, s-ar putea să te preia filajul; şi-i duci belele lui imam Mohssen în Nantes!

Ştefan găsise o scuză drăguţă. Şi chiar nu era cazul! Adică chiar n-o să se ascundă după scuza asta ca să-şi ia de pe suflet greutatea faptului că se comporta execrabil cu omul ăsta! Îl lăsase să-şi ia singur pastilele, să se ridice singur cu bastonul, nu-i luase tensiunea înainte să-l lase "să zburde" prin curte, nu mergea cu el la spital ca să "susţină cauza" operaţiei cât mai rapide la picior... Ei doi zâmbeau; el simţea că dă să plângă...

- Stai liniştit; da? Stai foarte liniştit...

Nu prea putea să stea liniştit - nici pe tema fetiţei lui, nici pe tema îndatoririlor pe care era incapabil să le ducă la bun sfârşit...

Ei se îndepărtau pe direcţia micului lac cu nuferi, el stătea în mijlocul aleii şi nu pornea nici în urma lor, nici spre conac...

Nu ştia ce să facă. Nu ştia dacă s-o mai sune pe Jada sau nu. Nu ştia dacă-i mai răspundea ea! Că, uite - el şoma aici, dar ea acolo făcea o grămadă de lucruri! Şi formalităţile de internare, şi cazarea propriu-zisă în rezervă, şi discuţia cu cercetătorul chinez, şi discuţia cu Adana... Şi dac-o mai bârâia şi el cu telefoanele...

Porni înapoi, spre conac. Mai bine se ducea în camera lui. Sau în living. Din păcate, nu putea să-l roage pe Ştefan să-l roage pe consilierul de la Cannes, care părea să aibă "fir direct" cu cercetătorul chinez, să-l ţină la curent cu ceea ce se întâmpla azi în Düsseldorf. Şi mâine - mai ales mâine. Aleodor nu era aici, Rebeca era inabordabilă şi probabil că toţi fuseseră deja instruiţi să nu asculte cuvintele ei dacă nu erau confirmate de Ştefan sau de Ana...

Intră în conac şi urcă treptele. Nu-i era foame. Nu-i era sete. Gândul lui era acum în Düsseldorf - în preajma centrului de cercetare. Nici chiar gândul lui nu-şi permitea să se apropie de clădirea aia! O văzuse pe site, în materialul de prezentare, dar nu-şi permitea s-o vizualizeze acum. Îi era frică, nu cumva mintea să-i joace vreo festă şi să-şi vadă fetiţa, printr-un geam...

Florentina

Urcă pe scaunul din dreapta şi trase portiera. Iar Thomas porni motorul, acceleră scurt de două ori...

Zâmbea. Mergeau amândoi în Bourges, ca să deschidă contul. Mergeau doar ei doi, pentru că de la intrarea în oraş îi va prelua discret o maşină comună de-a lui Matei. Aşa decisese Toni. Nu ştia de ce era aşa, nu ştia dacă tati al ei ştia de aranjamentul ăsta... Probabil că ştia - nu? Toni nu era nebun, s-o trimită singură în oraş "pe barba lui"...

Palma se întinse spre ea. Puse palma în palma lui; iar el acceleră spre poartă.

Era ciudat. Se plimbau singurei, cu maşina lui, iar ea stătea pe scaunul din faţă şi-l ţinea de mână. Era o chestie total nouă pentru ea. Nu mai era VIP; devenise, brusc, *common people*. Îşi dorise mult, la un moment dat, să fie *common people*...

Într-un fel, da - era mai bine aşa. Fără blindată, fără escortă... Era un om ca toţi oamenii: două mâini, două picioare, doi ochi, nişte păr, nişte dinţi... Şi totuşi, nu era aşa ca toţi oamenii. Pentru că nu toţi oamenii aveau ceea ce avea ea. Şi anume, o dragoste atât de puternică încât îi dădea fiori...

Zâmbi; iar mâna lui îi aşeză mâna pe piciorul lui. După care el luă curba din scurt, se înscrise în trafic şi-i luă iar mâna în mâna lui...

O să fie un drum lung... şi interesant. Şi ciudat uneori - chestia asta cu mâna ei pe piciorul lui era ciudată...

Isamu

Calculatorul piui. Deci cineva îi trimisese un mail marcat "prioritar urgent de maximă importanţă". Hm! Ce oameni! Îl deranjau tocmai acum, când îşi ţinea jaspul pe genunchi... şi-i arăta că o iubeşte mult de tot...

... Piuise cam acum un minut. Se gândea că poate îi scrisese Ştefan... Sau Ana, care muncea în timp ce Ştefan se refăcea sus la aparate... Decise să pună punct sărutului. Iar Biyu zâmbi:

- Nu mă supăr, să ştii...

Ce bine că nu se supăra! Era un înger de femeie! O trase spre stânga şi trase scaunul spre birou. Şi maximiză mail-ul.

Hait! Avea un mail de la Cheng... Unul fără subiect, semn că era prioritar, urgent, important şi foarte discret... Click pe el.

"Arhiva cu probe a fost distrusă."

Atât îi scrisese Cheng. Sub acel rând avea un link. Părea o trimitere la o pagină în rusă... Click pe ea.

Îl trimisese la un articol apărut azi pe RIA-Novosti. Evident, era în chirilice. Dar aveau buton pentru engleză, că erau ditamai agenţia de presă... Biyu începu să râdă:

- Nu-mi vine să cred că revăd castelul din Sankt Petersburg!
- Mie nu-mi vine să cred că citesc titlul de sub poză!

Titlul era concludent: ***"Incendiu violent într-o clădire de patrimoniu"***. Trebuia să fie foarte atent; era foarte important...

După cum relata corespondentul din Sankt Petersburg, în după-amiaza asta - că la ruşi era deja după-amiază - pompierii fuseseră chemaţi să stingă un incendiu violent, cauzat cel mai probabil de un scurtcircuit la instalaţia electrică. Lupta cu flăcările durase patru ore. Focul mistuise complet biblioteca, adică o chestie gigantică întinsă în nu mai puţin de şase camere, şi încă alte şase camere în jurul focarului. Evident, focul fusese stins cu apă. Şase maşini de apă turnaseră în castelul ăla! Deci totul mustea acolo "din greu"...

Era tentat să-l întrebe pe Cheng dacă era absolut sigur că în biblioteca aia fuseseră absolut toate probele pe care le aveau fraţii împotriva lui Ştefan. Numai un idiot ar fi ţinut totul la un loc! Pe de altă parte, numai un idiot ar fi întins probele prin mai multe locaţii, ca să le găsească orice fată-n casă pe care-l lovea vrednicia! Nu prea ştia ce să zică...

- Ceva nu-ţi place...

- Nu ştiu dacă ăia ţineau toate probele la un loc. Dacă o parte din ele sunt în cramă, de exemplu, intervenţia Chinei e inutilă. E de-ajuns o singură foaie, ca să distrugă tot ce-a construit Ştefan în atâţia ani!

- Eu nu cred că China risca să-i scape vreo foaie.

- Tu, dacă ai avea nişte probe incriminatorii asupra unei persoane căreia vrei să-i forţezi mâna, le-ai ţine toate la un loc?

- ... Logic ar fi să le fac măcar o copie.

- Sigur, copia este la o adică inutilă fără original. Dar o anchetă bine mediatizată ar face, probabil, daune mai mari decât ar face o condamnare...

- ... Din câte am înţeles eu, castelul ăla a fost cumpărat pentru Ştefan.

- Da. Ei l-au cumpărat, cu bani jumi-juma, şi au încercat să i-l dăruiască. Iar Ştefan n-a vrut nici să vadă poze cu el, darămite să-l viziteze aşa, fugitiv.

- Atunci, da - aş ascunde probele în unicul loc unde el nu va intra vreodată.

Deci ea ar fi ascuns toate probele acolo... Interesant!

- În plus, este o ascunzătoare simbolică - tocmai prin prisma cadoului refuzat. Andrei i-a arătat Florentinei biblioteca; dar nu-mi amintesc să fi făcut vreun gest sau vreo aluzie care "să-i mângâie orgoliul", cum se spune...

- Nu e idiot. În plus, în clipele alea era euforic.

- Era mai mult decât euforic. Era inconştient.

- Era, probabil, în starea în care, dacă ea i-ar fi cedat, s-ar fi dus în biblioteca aia şi-ar fi distrus personal probele.

- Exact.

În condiţiile astea... Reply.

"Dacă sunteţi siguri că nu există duplicate sau alte probe ascunse în alte locaţii..."

- Nu-i scrie asta. O să râdă şi-o să bombăne că eşti îndrăgostit...

I-auzi! Send! Şi-acum, unde rămăsese?... Ah, da! La sărutul ăla vrăjit...

Era fermecată. Era superbă. Era îndrăgostită şi adora să-l sărute, să se joace cu degetele prin părul lui, pe obrazul lui... Umplându-i mintea cu prostii... care mai de care mai frumoasă şi mai specială şi

Piu! Ia - că răspunsese Cheng!

"Suntem foarte siguri. De când a început să ardă biblioteca, ei încing telefoanele. S-au deplasat la castel în cea mai mare viteză. Sunt amândoi acolo, evaluează pagubele. L-au sunat şi pe Mihai..."

Aha... Păi... Păi, rămăsese la sărut... Nu. Rămăsese la telefon. Scoase telefonul roşu şi selectă numărul lui Ştefan.

- ... Salut.

- Salut. Am primit un mail.

- Aşa...

- Lucrurile încep să se deblocheze. În clipa asta, nu mai au nimic compromiţător despre tine.

- ... Tu vorbeşti serios?

- Foarte serios. Arhiva lor tocmai a ars, alături de şase camere pline cu cărţi şi alte şase camere pline cu mobilă şi pânzeturi. Sunt amândoi acolo - şi se pare că sunt isterici...

Ştefan începu să râdă:

- Auzi? Ştii ce-o să fac eu acum?

- Am unele vagi bănuieli, dar nu mă bazez pe propria intuiţie...

- Foarte bine! Eu o să mă dau jos de pe bandă, o să cobor în birou şi-o s-o dau pe Ana la o parte de la calculator. Şi o să caut pe net o inimă mare şi grasă şi foarte roşie. Peste ea, o să scriu "I love China". Şi-o să-mi pun ansamblul ăsta poză de profil pe Facebook!

Oo, daa! Asta da! Râdea şi privea râsul iubitei lui... Ştefan spunea ceva în romanes; turuia, aşa că nu prea înţelegea frazele, dar pricepea cuvinte răzleţe şi toate erau "de bine"...

- Îţi trimit vestea cea bună, aşa cum am primit-o de la Cheng.

- OK! Ce bomboane mănâncă de obicei Fang? Cu ce umplutură?

- Nu cred că mănâncă bomboane; dar Cheng e nebun după praline cu cremă de lichior de vişine.

- Aha! Bun! Păi, bine că ştiu! Un bax sau două?

- Unul - că abia s-a apucat de rezolvat problemele! Şi, dacă se ameţeşte de la umplutură, cine ştie ce trăznăi face...

- OK. Unul singur atunci. Tu ce mai faci?

Ce făcea el? Îşi privi lung iubita... şi zâmbi, pe un ton concludent:

- Eu fac bine, mulţumesc...

Ea îşi acoperea râsul cu degetele - şi era superbă, cu ochii mici, strălucitori ca două peruzele...

- ... Am înţeles. Eu mă pregătesc să mă duc la spital, să negociez scoaterea tijei.

- OK. Să mă ţii la curent, te rog!

- Aa, bineînţeles!

- ... Vorbim.

- Vorbim.

Apăsă butonul roşu şi aruncă telefonul pe birou. Iar ea făcu două mişcări scurte şi "se aşeză mai bine". Probabil că amorţise aşa, răsucită...

Ana-Maria

Aşteptau în blindată. Băieţii făceau coridorul; Toni apucase mânerul uşii, dar nu îl acţiona...

Era nerăbdătoare. Întârziaseră două minute - care îi fuseseră lui Bouchard absolut indispensabile pentru a ajunge jos, în recepţia spitalului. Efectul apariţiei lor va fi, deci, maxim...

Deci fraţii Donichioiu nu mai aveau nici o probă... Interesant!

Ar fi vrut să-l întrebe cum dracu reuşiseră indivizii ăia doi să obţină probe compromiţătoare împotriva lui. Dar se abţinea. De când aflase vestea că era protejat de "scutul chinez", Ştefan redevenise regele pe care-l cunoştea ea. Vesel, optimist, activ... Soţul ei vibra. La propriu. Îi transmitea şi ei starea lui de extaz; aşa că mintea ei asculta *Libertango* şi cocea un plan nou-nouţ... Că era proaspăt duşat, bărbierit şi parfumat - şi se refăcuse pe gustul ei, cum se zice...

Portiera se deschise larg. Toni îi oferi mâna; coborî cu graţie, ca să nu-i certe şefii pe maeştrii cameramani pentru unghiul prost şi lipsa de levitare de prin dosare... Ştefan "copsese" toată ziulica la momentul ăsta. Aşa că din limuzină apărură întâi picioarele. Toni ţinea zdravăn portiera; dar soţul ei nu se trase de cotieră, aşa cum exersaseră în parcare, ci se sprijini de perna banchetei. Şi-şi făcu apariţia, în toată splendoarea lui pletoasă şi elegantă şi dreaptă şi "bine"... Ţac - bastonul se extinse ascultător. I se oferi braţul şi-un zâmbet; îi oferi şi ea zâmbetul de regină docilă, care doar îl însoţea pe regele mândru şi puternic şi vrăjit - că-şi revenise incredibil de repede...

Urcau treptele spitalului; ea îl ţinea bine de braţ, încercând să-l ajute cât de cât dar fără să se observe la cameră... Băieţii le deschideau ambele uşi - la dracu, era conte, nu vreun fitecine...

Şi iată-l şi pe Bouchard. Îi văzuse urcând scările, aşa că se sprijinise de tejghea şi se uita lung la ei, admirativ-preocupat...

- Bună ziua, dle doctor!

- Bună ziua, dle conte. Dnă contesă...

Îl saluta cu capul, preocupată să-i zâmbească a "da' ce credeai, că zace şi-acum leşinat în scaunul cu rotile?"...

- Dle conte, bag seama că vă prieşte şederea la conac!

- E un mediu foarte plăcut; foarte liniştit şi remontant. În plus, am o motivaţie foarte puternică să mă refac cât mai repede...

Roşi uşor şi plecă privirea - "las' că vezi tu, imediat cum ajungem în dormitor"...

- Haideţi să facem analizele de sânge. Şi apoi radiografia.

- Haidem!

Ei râdeau; ea zâmbea tainic. Ea, în mintea ei, cocea un plan nou-nouţ...

Ştefan

Vizita la spital fusese o reuşită. Una chiar plăcută! Analizele de sânge ieşiseră perfect - era, cum se spune, "perfect". Azi, la despărţire, Bouchard îl gratulase cu apelativul "perfecţionist"...

Ar fi trebuit să-l ia pe Sami cu ei. Să-i facă instructajul şi să-l târască după ei la spital. Sami ar fi obţinut operaţia cândva săptămâna viitoare. Dar aşa, lipsiţi de orice contraopinie avizată, trebuiseră să accepte opinia lui Bouchard. Era programat la scoaterea tijei pe 28 septembrie. Planurile lui tocmai fuseseră "ciufulite" serios...

O să-l roage pe Fang să-i facă o vizită la conac. Adică o să-l invite la o "petrecere câmpenească cu adidaşi". Chinezul se va conforma; dar va purta adidaşii asortaţi la pantaloni negri şi sacou în trend. Asta nu conta - petreceau la masă, ascunşi după conac! Dar trebuia musai să vorbească cu el. Trebuia să-i mulţumească pentru ajutorul nesperat...

Făcea ce făcea şi ajungea sub scutul chinez. Într-un fel, asta era bine; în alt fel, era rău. Dacă, dintre toate scuturile lui, numai cel chinez era capabil să-l protejeze în anumite momente, putea spune că stă mult mai prost decât îşi imaginase! Ce făcea dacă se supărau chinezii pe el? Se-ascundea într-o grotă? Se muta pe Lună?

Avea o problemă. Nu ştia dacă era îndeajuns de mare ca să ceară altă umbrelă, sau era mult prea iubit de Fang. Şi de dna Li Xiaolin. Şi de alţi doi uriaşi chinezi care n-aveau niciodată probleme cu legea sau cu politicul. Aia erau protejaţi de însuşi teritoriul pe care locuiau. La cât de mare era China... şi cât de bine protejată de influenţele exterioare...

Trebuia să discute cu nea Nicu Petriceanu. Şi cu tatăl lui. Şi cu Isamu şi cu Aleodor. Trebuia "să pună de-o şedinţă". Şi cum şedinţa aia nu se putea ţine decât tete-a-tete, o trecea chiar acum la capitolul "vise, nenică" şi cobora din blindată. Era acasă...

Era acasă? Sau doar la reşedinţa lui din Bourges?

Rebeca fremăta toată; se sprijinea de zidul conacul şi se ţinea cu mâna de burtă. Doamne, ce porcărie uriaşă o să iasă atunci când femeia asta o să afle adevărul...

- Cum e, şefule?

- Mai stau pe capul tău cel puţin o lună. Aşa că e foarte, foarte bine!

- Să ştii tu că mie-mi convine! Şefu', am o problemă.

- Păi urcă-te-n limuzină - şi sun eu la aeroport!

- Nu, şefu'! Am un dosar... cam cât o nicovală de mare.

Serios? "Împuşcase" ea un afacerist gigantic?

- Da' nu-ţi zic de el decât în birou.

- Bine, fă; hai să-mi zici în birou. Şi pe urmă să împachetezi - că la noapte aterizezi în Aurari.

Gata - ea era în culmea fericirii! Strânse mâna reginei lui şi porni spre conac. Adică spre Sami, care îi aştepta la prima masă de lângă uşa conacului şi era palid ca lămâia... Bunul musulman care în viaţa civilă era medic se gândea că-şi neglijase angajatorul ca să pălăvrăgească cu soţia; aşa că avea nuanţa lămâiei şi grija de-a nu fi concediat, grija pentru micuţa lui... Iar asta îi amintea de altă micuţă, ceva mai mărişoară... Şi de-o micuţă mărişoară bine...

Oare unde era fetiţa lui acum? Oare era cu Thomas? De vreme ce nu-i vedea aici, la mese, sau prin curte, trăgea concluzia că erau undeva înăuntru. Îi plăcea să creadă că erau împreună... Că fetiţa lui se apropia de Thomas, încet-încet, dat fiind că n-or să locuiască la Cannes cu ei... Şi când se gândea că el "zburase din cuibul părintesc" pe la paişpe anişori, iar tatăl lui nu păruse niciodată mai chel sau mai cardiac...

Florentina

Thomas fremăta tot. Părea agitat. Părea că dă să erupă violent prin toată camera...

De dimineaţă, finalizaseră ultimele trei rochii. Şi-apoi le pozaseră, sortaseră fotografiile cele mai reuşite şi se-apucaseră de site. Ştiuse el de unde să facă rost de "schelet" de site de prezentare. Încărcaseră rochiile, scriseseră specificaţiile... Realizase că, probabil, or să se-ngălbenească în şifonier - că la aşa măsură mică şi subţire, aşa nume de firme mari şi aşa preţuri de pornire, era slabă speranţă să găsească cumpărător la ele...

- Gata. Îl publicăm?

Îl publicau? Dădeau drumul la "magazinul virtual de haine second-hand"? Aprobă şi primi mouse-ul. Şi apăsă ea pe buton. Săgeata se transformase în clepsidră. Probabil că aveau de aşteptat ceva-ceva... Thomas se răsuci scurt:

- Se pare că durează. Perfect!

Perfect?

... Da, perfect. O înhăţase şi-o trăsese în braţele lui. Şi-o săruta. Adevărul e că n-o mai sărutase de vreun sfert de oră deja...

Noul Thomas era foarte, foarte special. Atunci când mai era cineva de faţă, se comporta ca de obicei - şi doar privirea îi amintea, de fiecare dată, că el o iubeşte rău. Iar când erau doar ei doi, noul Thomas era minunat. O ţinea mereu în braţe; o săruta în fiecare minut probabil. Turuia, destins şi vesel şi-i strângea mâna din senin - uite-aşa, că-i venise lui să-i strângă mâna şi să-i transmită că o iubeşte...

Şi ea îl iubea. Dar avea o problemă. Nu mai trăise niciodată aşa ceva - aşa dragoste. Ea fusese ţinută strâns în pumn, încuiată între bodyguarzi. Ea nu era obişnuită să aibă o relaţie aşa de... vizibilă. Ea ştia că el o iubeşte - şi-l iubea "mai de la distanţă", aşa. Că aşa îl iubise şi până acum - de la câteva sute de kilometri distanţă...

Era ciudat - el nu se supăra pentru reţinerea pe care-o etala ea. El părea foarte-foarte înţelegător, din punctul ăsta de vedere. El părea dispus să înghită orice, să suporte orice...

Poate că ieşise din turn prea devreme. Poate că ar fi trebuit să mai stea încuiată în cămăruţa aia încă o săptămână sau chiar două. Avea sentimentul că îl rănea cu comportarea ei ciudată; iar el se controla admirabil, îşi ascundea admirabil nemulţumirea şi tristeţea dezamăgită şi insista s-o înveţe "cum e dragostea adevărată"...

- Ce-i cu tine? Eşti tristă...
- Nu sunt tristă. E ciudat...
- Ce e ciudat?

"Relaţia noastră - mie mi se pare ciudată." Ridică scurt din umeri şi zâmbi:

- Nu ştiu. Totul e ciudat. Inclusiv jobul ăsta nou al meu.
- Jobul ăsta nou al tău e super! Te pricepi la haine, să ştii!

Daa, sigur, se pricepea la haine ca nimeni alta! Era mai tare decât cei mai tari designeri de pe planetă! În fine...

- Hai să vedem!

Hai să vadă. La urma urmei, stingherealа ei îl rănea; ar fi fost tare bine dacă ar fi reuşit să se comporte oarecum asemănător cu el...

- Gata - le-a pus. Hai să vedem cum se vede. Şi să le stabilim ordinea afişării.

Aprobă, iar laptopul glisă spre ea... Băgă adresa de web.

Ia uite ce site frumos avea ea...

- Ia intră pe una dintre ele! Să vedem cum se deschide!

Se conformă. Se deschidea repede. Poza era frumoasă, aşezarea în pagină era "la îndemâna ochiului", cum zicea mămica ei...

Mămica ei...

Stop gânduri triste! El fremăta tot de bucurie şi nerăbdare, iar ea tocmai făcuse o moacă de înmormântare! Ia să vadă cum făcea zoom pe poză...

- E perfect! Stai aşa!

Şi-şi accesa telefonul, grăbit probabil să-i facă reclamă...

- ... Gata - eşti recomandată către 2.500 de persoane.

El avea 2.500 de prieteni pe FB. Ea se rezumase la doar 550...

- Hai - pune-l şi tu pe pagina ta!

Da; să pună site-ul la recomandări. Şi să iasă prin curte. Nu prea se simţea în largul ei aici, aşa. Ştia că era reţinută şi cam rece; şi nu voia să-l facă să sufere... Gata. Se ridică:

- Mergem pe-afară?
- Nu; ne punem serios pe treabă.

Poftim?

- Astea 30 or să se dea în maximum trei zile. Şi nu-i bine să rămâi fără stoc. Regula numărul unu în afacerile cu producţie: când îţi faci reclamă agresivă, pregăteşte un stoc consistent!

Bufni în râs: era teribil! Evident, el îi fură un sărut:

- Hai să ne jucăm de-a moda!

Da! Hai să se joace de-a moda!

Îl înhăţă de cămaşă şi-l trase în braţele ei. Şi-l sărută... Şi las', că mai avea trei zile la dispoziţie să facă stoc!

Sami

Se aşeză pe marginea patului şi selectă numărul soţiei lui. Selectă videoapel... Suna... Jada părea veselă:

- Ei, bună!
- Bună, secretoaso!
- Să ştii că n-ai dreptate să mă certi! Până acu' cinci minute, am fost extrem de ocupată!
- Serios?
- Foarte serios. Nici n-ai habar câte analize a făcut fetiţa noastră azi!
- Alte analize?
- Analizele de dinaintea tratamentului. Sunt gata, sunt aşa cum au fost celelalte analize, aşa că începe prima perfuzie la opt.

La opt? Care opt? Jada îi spulberă şi ultimul dram de calm optimist pe care-l mai avusese:

- Adică peste jumătate de oră.

Adio cină, adio somn, contele Ionescu sigur o să-l concedieze mâine...

- Dl Liu e foarte optimist. Spune că a găsit echilibrul perfect între substanţe, astfel încât tratamentul să nu genereze stări periculoase pentru ea.

Dacă dl Liu găsise echilibrul perfect...

- Te rog, nu face mutra asta! Că mă sperii!
- Nu vreau să te sperii. Dar mă simt neputincios...
- Să te simţi fericit! Că începe tratamentul - şi are şanse să se vindece!

Aprobă - nu putea să se simtă fericit, pentru că citise dosarul ăla de mult prea multe ori...

- Uite - ea e veselă!

Da? Fetiţa lui era veselă?... Da. Zâmbea şi-i făcea uşurel cu mâna.

- Are febră în continuare; dar să ştii că e veselă! Până adineauri ne-am jucat!

Dacă spunea ea aşa, el nu putea decât s-o creadă pe cuvânt...

- Crede-mă că e pe cele mai bune mâini posibile! Iar centrul ăsta e foarte bine dotat şi are specialişti de marcă!

Da, ştia că are specialişti de marcă...

- Poftim - uită-te şi tu, dacă nu mă crezi!

Jada întorcea încet telefonul. Îi arăta "dotările". Mare greşeală! El recunoştea aparatura. Da, era de ultimă generaţie. Da, centrul avea tot ce-i trebuia pentru resuscitare, pentru comă...

- Acum te-ai calmat?

Aprobă şi zâmbi credibil:

- Da, m-am calmat.
- Bun!

Trebuia să înţeleagă odată că soţia lui nu era nici prostuţă, nici neinformată, nici nebună. Şi ea ştia ce erau aparatele alea; şi ea citise dosarul şi înţelesese perfect termenii medicali. Dar ea îşi impunea să fie optimistă şi să vadă doar partea plină a paharului. Pentru că, peste vreo 25 de minute, fetiţa lor o să înceapă un tratament care-o putea însănătoşi definitiv, sau o putea învinge... Oftă scurt:

- Acum chiar sunt liniştit. Şi tu? Tu ce mai zici?
- Nu mai zic mare lucru... N-am reuşit să mănânc cine ştie ce; am ciugulit un pic, la prânz.
- De ce?
- Nu mi-a fost foame. Şi adevărul e că nici n-am prea avut timp...
- Eu te rog să mănânci. Sunt sigur că doctorul o să stea lângă ea măcar în primele 30 de minute de administrare a tratamentului. Foloseşte minutele astea şi mănâncă ceva.
- O să încerc...

Normal că nici ea n-avea poftă de mâncare... Şi se priveau lung

şi nu mai spuneau nimic... Jada apropie telefonul de buze şi şopti, în arabă:

- Dl. Liu vorbeşte cu mine în engleză. Iar asistentele sunt chinezoaice - şi vorbesc pe limba lor atunci când nu vor să înţeleg ceea ce spun. Şi nu m-am gândit să cumpăr un translator...

Negă încet:

- Chineza are multe dialecte. Cine ştie pe care-l vorbesc ei...

Nega şi ea...

- ... Iubita mea, tu ştii că şi noi facem la fel - vorbim pe limba noastră atunci când nu vrem să panicăm însoţitorul pacientului.

- Da, ştiu; dar tu nu ştii cum se simte asta atunci când eşti tu însoţitorul!

- Nu ştiu. Şi să ştii că mă simt vinovat pentru că, de fiecare dată, a trebuit să fii tu însoţitorul.

Soţia lui se grăbi să încheie discuţia:

- A venit dl. Liu! Pa!

Nu mai apucă să-i spună pa; închisese. Era...

Lăsă telefonul pe pat. Era mult mai greu decât îşi imaginase el că va fi. Mult mai greu decât fusese când îl operase pe Aidin. În cazul lui, ştiuse că va supravieţui unui eventual eşec. Şi avusese şi încurajarea mascată a lui Ştefan, care-l asigurase că nu există intervenţie ireversibilă şi-l lăsase să creadă că are el un batalion de specialişti într-o mânecă a halatului de baie, şi-or să facă specialiştii ăia cumva să fie bine...

Ar fi trebuit să coboare la cină. Dar nu putea înghiţi nici măcar un pahar cu apă. Ar fi trebuit să se ducă la Ştefan şi măcar să-şi ceară scuze pentru "lipsa crasă de atenţie" cu care-l trata. Dar nu-şi găsea cuvintele, nu-şi putea aduna gândurile...

Dacă fetiţa lui pierdea lupta asta...

Ştefan

Se aşezase comod în pat şi pornise laptopul. Îşi verificase mail-ul doar aşa, din principiu. Partenerii lui de afaceri, cei pe care-i preluase deja, nu munceau seara. Iar dacă aveau o urgenţă, îl sunau pe el sau pe Părintele. Dar îşi verificase totuşi mail-ul - să nu se fi întâmplat ceva neprevăzut, sau...

Îl îngrijora Sami. Nu mâncase nimic azi. La prânz, sorbise două linguri de supă şi molfăise o chiflă; în rest, nici nu se prezentase la masa mare din living! Şi nu era în regulă! Trebuia să mănânce, dacă voia să aibă energie... Nici nu putea să-l sperie spunându-i că, dacă se-ntâmpla ceva rău, ar fi fost bine să fie în putere - nu supt şi tras şi ameţit de foame. Nu avea suflet să-i dea de înţeles că fetiţa lui putea păţi ceva rău. După bucuria uriaşă provocată de operaţia lui Aidin şi îndoctrinarea imamului din Nantes - care pusese reuşita pe seama atenţiei pe care Allah le-o acorda brusc -, Sami devenise foarte, foarte pesimist. De parcă reuşita completă era întotdeauna urmată de eşecul complet...

Soţia lui terminase şi ea duşul. O privea pe sub sprâncene. Era extrem de frumoasă! Indiferent dacă purta un halat sau o rochie cu diamante veritabile - era cea mai frumoasă femeie pe care-o văzuseră vreodată ochii lui... Şi cea mai afurisită, pentru că uite ce făcea - îşi scosese halatul şi-acum cică îşi căuta cămaşa de noapte... Mintea lui nu putea să nu constate, încă o dată, că era un bărbat extrem de norocos. Corpul reacţiona în consecinţă. Dar piticul îi şoptea că era prea devreme. Aşa că o privea pe sub sprâncene şi apăsa uneori tastele. Scria într-un word nou. El cică lucra acolo de zor...

- ... Mă îngrijorează Sami.

- Şi pe mine. Dar mizez pe faptul că e adult şi ştie când e momentul să se oprească din întins coarda cu propria sănătate.

Afurisită cămaşă de noapte - acoperise într-o secundă totul...

- Sunt tentată să-l trimit acolo.

- Şi eu. Dar mizez pe faptul că e adult - şi, pentru copilul lui, o să-şi facă curaj să ceară singur ceea ce vrea să obţină.

- Eu n-aş miza pe asta. Nu e genul...

Nici el; dar trebuia să facă conversaţie, nu? Ana îşi peria părul. Avea păr frumos - bogat, un pic ondulat... Îl ura din tot sufletul pe piticul ăla mic şi afurisit şi cu gură bogată, care-l asigura că după aşa succes cu bastonul cum repurtase el azi, şansele de-a eşua tocmai în amor erau uriaşe...

Trebuia să vorbească cu Sami despre amor. Că avea nevastă frumoasă şi calmă şi răbdătoare - dar chiar şi răbdarea ei avea o limită! În plus, simţea că-l furnică buricele degetelor. Ar fi iubit perniţele lui pân' la micul dejun! Dar nu era după buricele degetelor, aşa că...

Aşa că Ana se urcă lângă el în pat şi-i fură un sărut:

- Eu cred că e mai bine să contactezi consilierul fermecat. Să ne explice şi nouă ce şi cum şi să-l ţină sub supraveghere pe maestrul cercetător. În caz că lucrurile se precipită, să fim pregătiţi...

- ... Şi tu simţi că lucrurile se vor precipita?

Capul şaten aproba încet. Ana era tristă:

- Am citit şi eu dosarul - partea descriptivă a tratamentului. O să facă în continuare febră. O să tuşească îngrozitor. O să înceapă să expectoreze un fel de coji - şi dă-ţi seama că alea or să iasă cu sânge... În câteva cazuri, la pacienţi mai mari ce-i drept, a fost nevoie să le bage pe gât un fel de endoscop, fiindcă cojile erau prea mari...

Vai de biata fetiţă...

- Iar dacă Jada se pierde cu firea şi decide să oprească totul, o să fie mult mai rău. Substanţele alea stârnesc boala. E ca la bătălie - cel care cedează, pierde. Iar celălalt invadează tot şi face prăpăd...

- În cazul ăsta, o să-i scriu lui Isamu să gareze un elicopter pe aerodrom. Să fie cât mai aproape.

Soţia lui aprobă şi se ridică:

- Ţi-ai verificat FB-ul?

Negă cu capul - scria SMS-ul şi încerca să folosească minimum de cuvinte cu maximum de informaţie...

- Să-l verifici. Eu i-am dat like, să ştii! Şi chiar mi-a plăcut ce-a făcut! Adică nu i-am dat like doar aşa, fiindcă e fata mea şi are nevoie de încurajări...

Aa, despre Florentina era vorba! Apăsă send şi reveni la laptop. Ia să-şi verifice el FB-ul...

Avea, evident, o tonă de mesaje. Erau toate de la admiratoare - şi de la afacerişti mărunţi care-şi închipuiau că afacerile se fac pe reţelele de socializare. Le ignora. Cine avea, într-adevăr, ceva să-i spună, îi ştia mail-ul şi telefonul. Telefoanele. Trei avea acum...

Ia uite ce făcuse fetiţa lui... Intră pe pagina magazinului.

... Era, într-adevăr, un magazin virtual foarte frumos. Fotografiile erau reuşite. În privinţa rochiilor, el unul nu-i prea împărtăşea gusturile. Dar el avea o vârstă şi se-nvârtea într-un anumit cerc de oameni. Ea şi rochiile ei aparţineau de altă generaţie, altă conjunctură, alt stil, alte ocazii de-a purta aşa ceva...

Erau frumoase. Adică nu erau mai urâte decât fuseseră înainte ca ea să le modifice. Şi-aşa, nu făcuse cine ştie ce modificări! Mare parte erau doar accesorizate. Dar uite că aveau succes! Pentru rochia la care se uita el acum licitaseră deja patru persoane. Dacă o vindea azi, acum, Florentina ar fi încasat pe ea 580 de euro. Minus taxele poştale, care nu erau chiar foarte mari...

Ce rochii mai avea ea aici? Derula... Derula... Aha! Pe-asta o ştia şi el! Era lungă şi foarte largă - gen rochie de prinţesă Disney. Florentina adora stilul Disney. Dar observa el chiar acum că gusturile ei se schimbaseră. Majoritatea rochiilor scoase la licitaţie erau Disney...

Fata lui îşi distrusese adolescenţa... Fata lui nu apucase să trăiască perioada aia frumoasă a vieţii. I-o ucisese un nenorocit de caftangiu... După ce el, tatăl ei, făcuse pe dracu-n patru s-o ţină 15 ani departe şi de pericole, şi de lipitori, şi de suferinţe şi lacrimi, un nenorocit de recuperator de provincie distrusese totul în nici şapte zile. Din câte îşi dăduse el seama, Alex fusese un tip OK. Şi se purtase frumos cu ea. Că doar voise s-o facă să se-ndrăgostească de el! Ca s-o ceară de nevastă! Ca să devină ginerele contelui Ionesco! Alex îşi bătuse mult capul ca să fie ea fericită! Nenorocitul celălalt o distrusese...

Soţia lui îl cuprinse cu braţele şi lăsă capul pe umărul lui:

- Dacă-ţi spun un secret, promiţi că nu mă spui?

Aprobă cu capul - era prea indispus ca să vorbească...

- ... Îi surprind uneori privindu-se pe furiş, la masă... Alteori îi spionez, să văd când ies la plimbare... Sunt aşa de frumoşi, că simt cum mă pocneşte melancolia. Şi pic aşa pe gânduri şi rămân cu ochii la ei, ca o nesimţită care se holbează unde nu-i fierbe oala...

Oftă greu:

- Şi eu îi văd. Şi eu devin melancolic. Îmi amintesc cum ne priveam noi, pe vremea când lipsa sacoşelor era o problemă pentru tine...

Regina lui îl îmbrăţişase cu dragoste...

- ... Pot să-ţi spun şi eu un secret?

- Dacă vrei tu să-l spui, spune-l. Dar să nu mizezi pe discreţia mea...

Ce femeie! Mm...

- ... Îţi pregătesc o surpriză. Dar trebuie s-o pregătesc cu atenţie. Şi să discut cu Sami - ca să fiu sigur că nu-ţi fac şi vreo surpriză neplăcută, pe lângă surpriza plăcută. Aşa că o să închid laptopul...

Îl închidea direct, nu mai stătea să-l aştepte să se-nchidă civilizat...

- ... O să-l pun pe noptieră...

Îl punea pe noptieră...

- O să mă trag mai jos în pat...

Se trăgea singur, că avea forţă...

- Şi-o să mă-ntorc, uite-aşa, spre perniţele mele...

Perniţele lui dulci şi moi şi foarte tentante... Şopti:

- Şi-o să încerc să fac abstracţie de perniţa rămasă liberă şi să adorm...

- Iar eu o să te-ajut să adormi...

Ea îi acoperea capul cu braţele, asigurându-i un somn liniştit şi odihnitor, fără vise...

Regina lui era extrem de frumoasă. Şi extrem de specială. Şi de răbdătoare şi de înţelegătoare. Şi tocmai de-asta el o să adoarmă - fiindcă trebuia mai întâi să vorbească cu Sami.

Florentina

Se ghemuise în braţele lui. Era bine în braţele lui...

Thomas acceptase să stea cu ea până adoarme. Dar atât. Nu voia să doarmă cu ea în camera ei. Thomas nici nu se gândea la "prostii" - de-alea cu ghilimele! Iar ei îi era greu să înţeleagă motivul pentru care ea voia iar el nu...

De fapt, ea una nu putea spune că vrea. Adică nu putea spune că hormonii o împingeau să se dezbrace urgent. Ea avea altă problemă. Îşi simţea comportarea retrasă şi rece, simţea comportarea lui mai mult decât specială şi era speriată. O speria gândul că el o să abandoneze. Aşa că se gândea la prostii, normal! Se gândea să-l lege de ea cumva... De parcă a face dragoste aici şi acum reprezenta o legătură indestructibilă... Ce prostie!

Trebuia să adoarmă. Thomas n-o să stea cu ea aici o veşnicie! Aprecia că, în maximum cinci minute, o s-o sărute şi-o să-i spună că îl aştepta tati al ei...

Trebuia să se culce. Şi trebuia să găsească o cale "să se deblocheze". Trebuia să-şi amintească cum se comportase Vincent cu ea - că el era singurul ei "exemplu" de flirt fără urmări majore...

Nu. Nu trebuia să-şi amintească de nimeni. Trebuia doar să iasă odată din închistarea ei şi să fie ea însăşi. Trebuia să-şi regăsească cumva bucuria şi comportarea dezinhibată şi naturală. Thomas se îndrăgostise de Florentina cea veselă şi pusă pe şotii şi uşor băieţoasă uneori...

27 august 2020 - joi

Sami

Tresări - şi sări în fund! Îi suna mobilul!

Adana!

Mâna îi tâşni singură spre noptieră. Privirea îi alunecă spre ceas. Era şase fără un sfert. Răspunse fără să mai privească afişajul:

- Da!

- Sami...

La naiba! Jada dădea să plângă! Fetiţa lor se simţea rău! Tratamentul ăla o omora! Se ridică din pat:

- Jada! Ce s-a întâmplat?

Afurisită femeie! Oftase şi nu spunea nimic!

- Spune-mi ce s-a întâmplat! Te rog!

- ... Se simte foarte rău. Nu ştiu... Nu ştiu dacă a fost o decizie bună tratamentul ăsta...

- A fost cea mai bună decizie, tratamentul ăsta!

O spusese cu tărie în glas. Ca să fie limpede că nu accepta pasul înapoi. Jada tăcea... Se opri la fereastră:

- ... Ce face?

- E rău, iubitule. Are febră mare, e palidă şi e sleită de puteri. A tuşit toată noaptea. A expectorat... A aspirat-o de două ori.

Deci trebuise să-i aspire bucăţile mari, pe care ea nu avea forţă să le expectoreze...

- Iubitule, mie mi-e frică. Eu mă uit la ea şi simt că o pierdem.

- Ba n-o pierdem deloc! Încetează!

Jada răcni, în arabă:

- Dacă ai fi aici, s-o vezi cu ochii tăi, n-ai mai vorbi aşa!

Aa, da? OK!

- Te sun într-un minut.

Închise şi se repezi la uşă. Şi-o deschise şi se pomeni în faţa lui Ştefan... Ochii verzi îl priveau drept:

- Ia-ţi actele şi-un schimb de haine. Elicopterul aterizează în cinci minute.

Ciudat - deşi pornise spre uşă hotărât să-l roage să-l ajute cumva să se ducă la Düsseldorf, la fetiţa lui, acum era tentat să refuze oferta... Indexul arătă spre pijamaua de pe el:

- Grăbeşte-te.

Corect! Să se grăbească! Era în pijama, buimac şi total nepregătit - iar elicopterul ateriza în cinci minute!

Ştefan revenise în dormitor; aşa că reveni şi el lângă pat şi selectă numărul ei. Suna... Suna... Nu voia să-i răspundă... OK! Mesaj nou!

"Elicopterul aterizează în cinci minute. Să nu iei decizii înainte să ajung şi eu."

Send. Şi-acum, repede - hainele şi actele! N-avea nevoie de schimburi, că se-ntorcea diseară aici...

Omul ăsta, Ştefan, merita canonizat. Merita să ajungă sfânt "cu acte-n regulă". Era un sfânt. Doar actele-i lipseau...

Diamant

Soţia lui era extrem de frumoasă. Şi nevasta lui era frumoasă. El era un norocos - avea "două în una". Şi nevasta, şi soţia erau în acelaşi înveliş. Pe care el îl săruta din nou... şi din nou...

- ... Auzi, Diamante?

- ... Aud, Raino...

Ea râdea, el râdea de burta ei care râdea şi ea în sus şi-n jos...

- ... Diamante, eu simt că s-a prins.

Serios? Aşa simţea ea? Păi, dacă afla că Azur îi dăduse pilulele

de migrenă sau pe-alea de răceală, foc şi pară se făcea! Se lăsa cu distrugeri mari! El ştia cât trăsese Ştefan cu Philippe şi cât suferise. El văzuse cu ochii lui cât suferise nea Dumitru şi cât de chinuit fusese copilul ăla care crescuse cu tot batalionul de specialişti după el...

- ... Şi simt că e băiat... Că, uite - nu m-am pătat pe faţă! Nici n-am mai făcut buzele alea "de expoziţie de chirurgie plastică"...

Într-adevăr, nu avea buzele umflate. Le săruta chiar acum şi le găsea la fel cum le ştiuse el...

- ... Auzi, Diamante? Pe mine au început să mă doară.

Serios? Ce începuse s-o doară? Raina lui arăta spre sâni... El îi mângâia şi-i săruta şi-i găsea neschimbaţi...

- Nu ţi se pare că s-au umflat?

Prefera să nu răspundă... că poate o lăsa baltă cu chestia asta şi observa şi ea că el "ciocănea timid" la uşa ei...

- ... Auzi, Diamante?

Era prea mult pentru el. Se răsuci deci şi se aşeză comod pe perna lui. Gata - adio chef, adio fericire, adio sărbătoare pentru venirea ei acasă...

- ... Te-ai supărat?

- Cam. Că văd că mă-nşeli cu altu'.

- ... Ce-ai zis?

- Că te ocupi şi te preocupi de el. Şi pe mine mă dai deoparte - că, vorba aia, ai treabă cu el...

- Diamante, tu eşti gelos pe-ăsta micu'?

- Nu. Eu mă simt abandonat. Şi nu mi-e bine deloc aşa, abandonat.

Hop! Gata - era peste el...

... Cheful se dusese demult. Încă de când îl pusese să-i examineze burta, să vadă cu ochii lui că se îngrăşase. Strânsese din dinţi şi "smulsese" cumva trei ore petrecute-n pat. Dar acum era deja prea mult... Ea îl dezmierda şi-l săruta, dar el nu mai era în stare de nimic... Brusc, nevasta lui sări în picioare:

- Nu ştiu ce dracu ai; da' nu-i în regulă!

- Nici eu nu ştiu ce ai! Că io te pup şi alea-alea şi tu faci analiza sarcinii!

- Diamante, tu nu te bucuri că am rămas gravidă?

- Ba da, fă! Da' acu' mă bucuram tare mult că ai venit la mine! Şi zău că nu voiam să-mi amintesc că ai rămas gravidă!

- Acu' chiar m-ai supărat, să ştii!

Şi-şi lua hainele şi începea să se îmbrace, botoasă foc...

O supărase. Adică se supăraseră amândoi - că ea începuse cu discuţia despre sarcină, dar el începuse de fapt totul atunci când o minţise că venise chitit să-i facă un băiat... Puse braţele sub cap şi încercă să râdă "cu schepsis":

- ... Auzi, fă? Io

- Hai, lasă-mă-n pace!

Şi gata - ea ieşise din dormitor. Ea se supărase rău. El privea lung uşa rămasă deschisă...

Erau de-abia în august. Adică, în fine - la sfârşitul lui august. Mai era septembrie... Apoi şi octombrie, că vărul lui nu mânca jăratec ca să se ridice din pat aşa ca-n filme... Încă două luni de sarcină. O lua razna dacă Raina lui o ţinea aşa 60 de zile! La balamuc sfârşea! Oftă greu... Şi realiză că nu, n-o s-o ţină aşa 60 de zile, fiindcă Azur îi dăduse pilule anti-bebe aşa că regina raiului lui o să plângă în curând şi-o să-şi comande tampoane...

Ce tâmpenie! Ce prostie monumentală făcuse el cu chestia asta cu graviditatea! Se ridică şi-şi trase boxerii; şi se grăbi să coboare.

Doamne, ce tâmpenie gigantică făcuse! Plângea! Regina raiului lui se ghemuise pe canapea şi plângea cu sughiţuri... Se grăbi să se aşeze lângă ea şi-o trase în braţele lui. Nu se opunea; dar plângea rău...

- ... Şi eu mă bucur că s-a prins. Şi că simţi că e băiat. Numai că... Numai că io te iubesc mult, fă! Şi, când te-am văzut în cadrul uşii, am zis că plutesc! Şi te-am strâns în braţe, iar tu m-ai împins şi mi-ai zis să mă uit la burtă...

Capul roşcat se mişca haotic - nici nu aproba, nici nu nega, de parcă se jeluia...

- ... Chiar nu mai vrei să fii şi-a mea? Eşti numai a lui acum?

- Ba sunt a ta, dementule! Da' mă bucuram şi eu...

Ea se bucura aşa pentru copiii lor. Putea spune că se bucurase la fel şi pentru Agata, şi pentru Azur... Ea avea un suflet prost de bun. Ea îşi iubea mult copiii. Ea iubea toţi copiii, dacă stătea să se gândească un piculeţ...

- ... Ai dreptate! Iartă-mă! Da' sunt aşa de bucuroasă...

- Nu mai plânge. Că nu m-am supărat. Doar că n-am ştiut cum să-ţi spun altfel... Ar fi trebuit să te opresc altfel. Da' n-am ştiut cum. Şi eu mă bucur că o să avem un băiat. Numai că tu vii aşa de rar la mine că, atunci când vii, simt nevoia să te ţin în braţe - şi să fii numai a mea! Acum, ai venit şi parcă eşti ocupată cu el! Nu ştiu...

- ... Ai dreptate. Ţi-am tocat la ureche de el, de parcă numai el contează...

- El contează foarte mult. Dar tu ştii - pentru mine, tu contezi cel mai mult. Toţi copiii mei, puşi pe-un taler, nu pot coborî talerul pe care stai tu.

Regina raiului lui zâmbea şi-l săruta... şi suspina în continuare... Ce tâmpenie!

Sami

Elicopterul făcea o hărmălaie incredibilă. El o auzea înfundat; casca de pe cap atenua mult zgomotul...

În orice alte condiţii, s-ar fi întrebat de ce contele Ionesco, care avea afaceri de tot felul pe tot continentul, nu-şi permitea un elicopter silenţios, modern, dotat cu toate cele necesare confortului caracteristic titlului nobiliar. Dar stătea sub acelaşi acoperiş cu el de ceva vreme şi aflase unele lucruri. Contele refuza noutăţile tehnologice. Contele avea în buzunare telefoane cu butoane, folosea laptopuri cu taste, era păzit de camere CCTV prinse cu şuruburi şi acţionate deseori de un om... Şi nu era un bărbat cu fixaţii; nu credea că îl pedepseşte Dumnezeul lui dacă avea card bancar în portact. Bănuia el de ce era aşa; şi nu voia să pună întrebări apropo de lucrurile care nu-l priveau. Aflase cum dispăruse fetiţa Rebecăi; aşa că nu voia să pară că-l interesează lucruri care nu priveau strict partea medicală... Dar se pregătea să-l întrebe pe Aleodor dacă se înşelase el sau nu. Doar să se-ntoarcă Aleodor la conac; că era plecat de ceva vreme...

Oare contele sărise în martie dintr-un elicopter de-ăla modern, silenţios şi confortabil?... Ce prostie!

Centrul de cercetare din Düsseldorf avea heliport. În orice alte condiţii, s-ar fi întrebat la ce-i trebuie acelei clădiri acces pe calea aerului! Dar acum, când se apropia de H pe calea aerului, realiza că oamenii aşa ca el, "oamenii de rând", habar n-aveau pe ce lume trăiesc. Habar n-aveau care era realitatea. Ei trăiau în lumea lor...

De fapt, existau multe alte lumi pe planeta Pământ. Ştefan trăia într-o lume, Liu Jian Feng trăia în altă lume... Şi cum Ştefan nu era undeva sus, în vârful piramidei, iar sub lumea familiei Fakhouri existau oameni mult mai săraci, oameni fără adăpost, fără serviciu, fără documente de identitate, fără apă curentă, realiza că erau aşa de multe lumi pe planeta Pământ...

Aterizase. Era la câţiva zeci de metri de fetiţa lui. Îi mulţumi pilotului cu capul, iar bărbatul îi făcu semn să-şi scoată casca. Se conformă. Tii, ce hărmălaie... I se făcu pa-pa cu mâna; răspunse la fel şi simţi uşa deschizându-se. Cum? Bodyguardul îi dădea mâna, să-l ajute să coboare...

Calculă doar că acest centru de cercetare avea şi heliport, şi bodyguard. Unul îmbrăcat în uniformă militară, care părea foarte bine informat. Îşi blocă gândurile în punctul ăsta şi se lăsă, totuşi, ajutat. Nu era primul "client" care venea aici aşa; oamenii ăştia aveau, deci, mai multă experienţă decât el în materie de "clienţi" şi "organizarea vizitei". Mergea "pe mâna lor"...

Intrase în clădire.

- Bună ziua.

Engleza! Perfect!

- Bună ziua.

- Ecusonul dvs.

Îl luă şi se grăbi să-l prindă la cămaşă. I se indică, milităreşte, liftul:

- Etajul 14, camera 31.

- Mulţumesc.

Gata, rămăsese "pe cont propriu"... Intră în lift şi apăsă 14. Şi oftă greu, fiindcă nu fusese până acum capabil să se gândească la cuvintele pe care i le va spune soţiei lui...

Jada fusese tentată să oprească tratamentul. Era sigur că fetiţa lor nu era chiar aşa de rău cum spusese ea la telefon! Dar ea, obosită şi nemâncată şi speriată, "inundată" de chineză şi germană - limbi pe care nu le înţelegea -, cedase. Îl sunase nu ca să-i spună că fata lor se simţea rău; îl sunase ca să-i spună cuvintele necesare convingerii lui că tratamentul trebuia cel puţin întrerupt. Iar întreruperea tratamentului ieşea complet din discuţie. Dacă opreau tratamentul, boala acapara imediat teritoriile eliberate de tratament până acum. Era ca la război. Boala se războia cu tratamentul. Şi nu exista război care să nu afecteze "mediul înconjurător". Războiul ăsta se ducea în interiorul copilului lor...

Uşile se deschiseră larg. Ieşi.

... Era ciudat. Sala asta mare era ciudată. Avea formă octogonală - şi alură de sală de primire pacienţi. Dar toate persoanele din sala asta purtau halate albe. El era singurul care "nu gândise" de dimineaţă şi-şi pusese cămaşă de culoarea oului de raţă...

Unul dintre bărbaţii în halat alb îl observă - şi porni spre el. Se grăbi să scurteze distanţa dintre ei... şi fu salutat în arabă!

- Bună dimineaţa. Căutaţi pe cineva?

... Parcă intrase într-un film SF. Era într-un centru de cercetare cu heliport şi pază militară. Un bărbat blond cu ochi albaştri îi vorbise în arabă. Şi nu-l salutase "după cutume". Era un amalgam tare ciudat...

- Dvs. sunteţi Sami Fakhouri?

Aoleu - picase-n contemplare şi-şi înghiţise cuvintele! Normal că contele îi anunţase sosirea! Că nu fusese împuşcat de militar sus, pe heliport! Se grăbi să aprobe:

- Bună dimineaţa. Da, eu sunt.

- Ah! - am avut senzaţia că m-am înşelat...

Serios? Aşa avusese senzaţia? Cu ce să se înşele? Cu numele? Cu ghicirea limbii pe care-o vorbea? Bărbatul nu-l lămuri:

- Unde vreţi să mergeţi?

- La camera 31.

- Intraţi pe coridorul acela şi urmăriţi cifrele de pe uşi.

- Mulţumesc.

Se grăbi să traverseze încăperea, un pic apăsat de sentimentul ciudat pe care i-l dădea cămaşa verzulie printre toate halatele alea albe impecabile...

Prima cameră era 38. Probabil că erau chiar în capăt... Nu; urma 34. Apoi 37. Şi nu erau uşi decât pe dreapta. Erau numerotate alandala deci... Înainta şi se uita la numere - erau aranjate total alandala... Ia uite! 45! Şi apoi 30! Ce-o fi fost în capul lor, de puseseră numerele aşa?... Probabil că aşa zăpăceau ei spionii care încercau să le fure secretele din cercetare; dacă el unul ar fi fost un spion trimis să fure câteva eprubete cu zeamă roşie, bulibăşeala de pe uşi l-ar fi făcut să cedeze nervos!

Aha! 31! Dădu să ia virajul, dar se opri la timp. Uşa n-avea clanţă... Ce nebunie!

"Gata, Sami! Dezmeticeşte-te! Intră cumva!"

Cioc-cioc - cel mai simplu mod de a intra! Aştepta... Ţac! Gata - se deschisese un centimetru. O împinse scurt...

Ochii negri erau furioşi. Soţia lui, Jada lui, îi reproşa şi cuvintele de dimineaţă, şi venirea aici...

Adana! Tuşea din nou! Şi se-nneca cu expectoraţia!

Îşi împinse soţia şi trecu pe lângă ea. Şi-şi văzu fetiţa...

Chinezul era mărunţel - ca toţi chinezii. Era slăbănog - mai slab decât un locuitor din Africa, varianta care tăia trestie ca să primească trei căni cu apă pe zi. Era brunet, ras pe tâmple; iar părul din creştet era prins într-o coadă care îi ajungea pân' la mijloc. Şi n-avea mai mult de 30 de ani. Mintea lui realiza că poza din CV "era trombon" - era o poză a unui chinez oarecare, în vârstă de 50-55 de ani, care-şi aruncase peste umerii costumului impecabil un halat alb. Mintea lui realiza că tânărul ăsta, de nu mai mult de 30 de ani, era... El îşi încredinţase fetiţa în mâinile...

Hei! Fetiţa lui!

Alergă şi "frână" în genunchi, lângă căpşorul ei... Lângă vasul metalic de pe podea... Asta expectora Adana lui?

- Dl Fakhouri?

Nu-l băgă în seamă - fetiţa lui zăcea aplecată peste marginea patului şi tuşea greu, hârâit... iar din guriţă îi cădeau, uneori, picături... Avusese părul prins în coadă; acum, însă, jumătate din şuviţele brunete scăpaseră din elastic şi... Le trase spre spate; descoperi obrajii alb-gălbui...

- ... Vă rog să staţi liniştit.

Oftă greu... şi se ridică totuşi. Şi avu un alt şoc - chinezul avea ochi albaştri ca albastrul cerului senin... Mâna se întinse spre el:

- Liu Jian Feng.

- Sami Fakhouri.

- Ştiu că pare extrem de grav; dar nu e. După cum vedeţi, îi monitorizez în permanenţă starea. Şi e bine. Tratamentul dă roade.

Aprobă cu capul, gândindu-se că niciodată n-o mai văzuse pe Adana atât de albă la faţă... Fu tras uşurel spre fereastră, iar vocea tânărului coborî mult în intensitate:

- E normal să fie aşa. E micuţă; am început tratamentul aseară, ea a expectorat toată noaptea... Nu mai are putere. Mă aştept să adoarmă în curând; o s-o aspir înainte de culcare, ca să se odihnească măcar două-trei ore...

Aprobă, incapabil de a găsi o soluţie mai bună decât a omului ăsta...

Ochii albaştri îl priveau lung, plini de încredere, plini de speranţă şi de calm...

Auzi un hârâit prelung. Dădu să pornească spre fata lui - dar Jada i-o luă înainte. Iar tânărul îl prinse de braţ - şi-l strânse cu putere, şoptind foarte încet:

- Doamna a vrut să oprească tratamentul. De trei ori. N-am lăsat-o, pe motiv că dvs. aţi semnat hârtiile...

Adică se folosise de un artificiu scriptic...

- Nu-i opriţi tratamentul. Aveţi încredere în mine. Nu e primul copil pe care îl tratez. Sunteţi medic; ştiţi bine că toţi pacienţii mei sunt copii...

Da, ştia că micuţii care sufereau de boala asta nu apucau să devină adulţi...

- Dle Fakhouri, vă rog - nu opriţi tratamentul! E foarte important!

Înghiţi greu nodul din gât şi-i desprinse mâna de pe braţul lui:

- Nu opresc tratamentul.

Nu oprea tratamentul. Şi n-o mai lăsa pe Jada să aibă grijă de ea.

Traversă camera cu paşi mari şi-şi trase brutal soţia; şi îngenunche lângă fetiţa lui:

- Du-te de-aici.

Apucă căpşorul şi-l ridică doar cât să-i vadă ochişorii:

- Adana? Să stai liniştită - că eşti cu tati. Da? A venit tati! Şi totul o să fie bine!

Fetiţa lui îl recunoscuse; dar nu mai avea putere să zâmbească, sau... Mângâie uşor obrăjorul decolorat... Mm, ce rece era! Şopti, involuntar:

- Ce temperatură are?

- 37 cu 6.

Uau! Adică avea febră?

Stop! Tot ea îi răspunsese! Şi parcă-i spusese să se ducă de-aici!

Stop! Nu trebuia să mai mârâie la ea! Că ea era mama Adanei; şi deci suferea la fel de mult cum suferea el!

Se ridică şi o prinse de umeri:

- Rămân eu cu ea aici. Te rog, du-te şi caută o moschee. Nu ştiu dacă au aşa ceva aici; s-ar putea să aibă, s-ar putea să nu. Dar...

Ochii negri îl priveau lung...

- Te rog - nu mai sta aici. Stau eu cu ea.

Jada aprobă şi păşi în spate. Reveni lângă fetiţa lui...

... Nu mai conta. Nimic nu mai conta acum. Mergeau înainte, pe drumul pe care porniseră. Nu-i oprea tratamentul. N-o mai chinuia cu aerosolii şi siropelele alea de tot rahatul, care-i lungeau suferinţa până la sfârşitul zilelor ei! Mergea înainte cu tratamentul ăsta! Dacă Allah o ajuta pe Adana să treacă cu bine prin astea trei zile...

Iar dacă n-o va ajuta, atunci va fi păcatul lui. Vina lui - că el semnase pentru tratament şi tot el refuzase adineauri să-l oprească.

Trebuia să-i strângă din nou părul - că o jena când se apleca asupra vasului. Şi-l murdărea fără rost - şi chiar nu era cazul să se-apuce să-i facă baie, deşi ştia bine că în centrul ăsta aveau toate condiţiile! Trase încet elasticul, începu să-i adune şuviţele...

Era atât de mititică... şi plăpândă...

Chinezul nu mai spunea nimic...

O să rămână el cu ea. Până la sfârşit. Indiferent care va fi sfârşitul ăla. Era decizia lui. Era chinul lui...

Ştefan

Mâncau în tăcere. Ca de obicei, la masă nu se vorbeşte; aşa că...

De dimineaţă, când coborâse treptele, o auzise pe Florina întrebând dacă dl doctor coboară la masă. Ana îi spusese că Sami plecase la Düsseldorf, la fetiţa lui. Florina tăcuse mâlc. Nici Thomas, nici Florentina nu ceruseră detalii. Adina nu mai zâmbise...

Nici acum nu zâmbea. Nici unul dintre ei nu părea să fi uitat drama prin care trecea Sami. Erau foarte serioşi, foarte concentraţi asupra propriilor farfurii...

Oftă greu şi luă telefonul. Şi începu un mesaj nou.

"Ai veşti de la Düsseldorf?"

Send lui Isamu... Masa continua în aceeaşi linişte perfectă... Ridică totuşi privirea spre fata lui?

- Nu mi-ai spus cum merge magazinul virtual.

Ochii negri îl priviră lung, speriaţi... Ce naiba era cu ea?

- Merge bine. Am peste 100 de vizualizări la fiecare articol.

- Numai că comerţul e ca fotbalul. Care se joacă pe goluri. Licitări ai?

- Da. Nu multe, dar...

- ... Dar eşti la început. Abia i-ai dat drumul. E normal să pornească încet...

Thomas decise să intervină în discuţie:

- În plus, şi-a făcut reclamă doar "local", cum se spune. Prietenii mei sunt toţi din zona Bourges; iar ai ei, din zona Cannes.

- Exact. Când va intra în zona Paris, vor apare şi licitaţiile serioase. La ce perioadă le-ai pus?

- La şapte zile.

- Deci, e posibil ca lucrurile să se precipite cu adevărat de-abia săptămâna viitoare...

Florentina aproba - şi părea la fel de speriată... Thomas completă:

- Acum lucrăm la stoc.

Poftim? Se întoarse spre el:

- Lucraţi?

- Da. În fine - ea le modifică. Eu nu prea am talent cu acul, şi mă apucă spaima când văd foarfeca...

Râdea şi-l încuraja, din privire, să continue în acelaşi stil - să dezgheţe atmosfera de la masă...

- Eu sunt mai mult cu opinia. Mai scurt în stânga, mai franjurat în dreapta...

Ana interveni şi ea:

- Mai o mărgică, mai un şnuruleţ... Accesoriile contează.

- Exact. Accesoriile pot face diferenţa între STAS şi originalitate.

Mama îşi privi fiica:

- M-am uitat şi eu la ele. Cred că un exces de funde şi eşarfe n-ar fi un exces pentru stilul "zână".

Florentina aprobă cu capul.

- Ele au aer de serată; transformă-le în ceva purtabil ziua pe Croisette - şi "spargi piaţa", cum se spune...

Florentina aprobă cu capul.

- Şi fă-le multe poze, pentru arhiva personală. E foarte posibil să primeşti mesaje în privat, de la cliente care "au ratat licitaţia". O să ai nevoie de model ca să faci un duplicat - nu?

Florentina lor aproba cu capul...

Fetiţa lor era în continuare crispată şi un pic speriată în preajma lor. Nu se simţea iertată. Nu se simţea împăcată cu părinţii ei. Din păcate, n-avea cum s-o ajute... Îl privi lung pe Thomas:

- După masă, dat fiind că Sami nu e aici, mergi cu mine sus la aparate?

- Bineînţeles!

Îi făcu cu ochiul:

- Să mai prinzi şi tu puteri! Că bănuiesc că tu o să duci "producţia" la poştă...

Nu, n-o să ducă el producţia la poştă; o să vină curierul s-o ridice. Dar râdeau toţi cu poftă. Şi Florentina râdea... mai chinuit, aşa...

Copiii ăştia doi erau în impas. El era blocat în gândul că tocmai "i se aprobase" relaţia cu fata contelui interlop. Ea era blocată în sentimentul că părinţii ei n-o iertaseră încă. Iar asta îi afecta şi comportarea faţă de băiatul ăsta. N-avea cum s-o ajute; indiferent cum se va purta el cu ea, indiferent ce-i va spune, Florentina îl simţea...

Nu mai era supărat pe ea. Dar o simţea distantă şi reţinută. Săptămâna petrecută de ea "pe cont propriu" o schimbase. Şi poate că nici el nu era pregătit pentru schimbarea fetiţei lui! El o văzuse crescând; o ajutase să crească... Se pregătise mental pentru adolescenţa ei, îşi pregătise frazele, se gândise cum o să-i explice "partea cu albina şi floarea"... Iar ea o descoperise singură. Mai mult - dăduse peste un nenorocit care...

Nu ştia ce să-i spună acum fetiţei lui. Nu ştia cum să-i vorbească despre Thomas. O simţea... disperată. Disperată să-l înhaţe pe băiatul ăsta minunat şi să-l lege strâns de tot de ea. Iar dinspre el, tatăl ei, mesajele fuseseră limpezi - "ia-l pe el, e bun, e minunat, trebuie să ajungă lângă tine şi să-l legăm de familia noastră". Ea era de acord cu mesajul lui. Ea îl voia pe Thomas. Dar nu ştia cum să ajungă totuşi la el... Fetiţei lui îi lipseau multe explicaţii; şi tocmai acum, în momentele astea grele pentru ea, părinţii ei...

Mobilul vibră, rupându-l din gânduri. Ia să vadă el ce mai făcea Sami... Se grăbi să-i lămurească şi pe ei:

- Isamu a vorbit cu specialistul, nu cu Sami. El spune că am făcut bine că l-am trimis acolo; azi-noapte, Jada a încercat de trei ori să oprească tratamentul. Cică ceea ce se întâmplă acolo e foarte bine, dar priveliştea în sine e extrem de neliniştitoare...

- Mai ales pentru ea...

Aprobă şi citi ceea ce îi scrisese Isamu:

- "Acum, fetiţa se odihneşte. Liu a aspirat-o, ca să poată să doarmă câteva ore şi să-şi recapete puterile. Sami o ţine în braţe. Practic, refuză s-o lase pe pat. De când a venit, a luat-o în braţe şi a gonit-o pe Jada din cameră. Şi se ocupă el de micuţă."

Soţia lui oftă greu:

- Ia asupra lui decizia tratamentului şi consecinţele lui.

- Da. Din păcate, trebuie să treacă şi prin asta...

- Liu a spus ceva despre tratament?

- Nu cred. În afară de "ceea ce se întâmplă în camera aia e foarte bine", Isamu nu spune şi altceva.

Ana aproba încet cu capul... Philippe sparse tăcerea, pe un ton ferm:

- O să fie bine.

Îi răspunse cu aceeaşi fermitate:

- Bineînţeles că o să fie bine!

- Adana o să se vindece. Şi pe urmă Sami o să se ducă şi el la doctor, să afle de ce e bolnav şi să ia pastile.

Îşi privea lung soţia; ea îl privea lung şi nu prea ştia cum să reacţioneze... Florentina decise să încerce ea să afle dacă fratele ei ştia cumva un secret ultrasecret pe care ei nu-l ştiau:

- Crezi tu că e bolnav?

- Da. Îl doare des burta.

Aha! Repede - să îngroape subiectul:

- Atunci e posibil să fie, într-adevăr, bolnav! Poţi să-i spui, când se întoarce, că ar fi bine să-şi facă nişte analize.

- O să-i spun.

Bun! Băgă telefonul în buzunar şi luă furculiţa - la urma urmei, ce mai era de spus? La masă, totuşi, nu se vorbeşte! El vorbise; şi rămăsese codaş... În plus, trebuia să se gândească la discuţia cu Thomas - aia care se apropia cu repeziciune. Dacă băiatul ăsta îşi închipuia că îl invitase să tragă de fiare, se-nşela amarnic!

Florentina

Îl aştepta pe Thomas. Primise mesajul lui în urmă cu cinci minute. "Aveau întâlnire", cum se zice...

Nu se îndoia că tati al ei profitase de momentul tete-a-tete şi discutase cu el. Cu siguranţă, îi spusese că nu-i place "constipaţia" fetei lui; şi-l somase, probabil, să se ocupe cu prioritate de asta. Poate-i spusese "să atace"...

Nu mai ştia cum e bine. Nu ştia cum să facă. Îşi dădea seama că se comporta ciudat. Îşi dădea seama că devenise sperioasă, retrasă, că avea o atitudine cocoşată şi umilă - atitudine pe care tati al ei o ura chiar şi la Luis şi Florina, darămite la fata lui...

Azi, la masă, când o întrebase cum merge magazinul, inima-i sărise din piept şi parcă se blocase...

Îi era frică de tati al ei?... Poate da, poate nu! Da, putea s-o bată - şi-i era frică de forţa lui. Putea s-o pedepsească - şi ştia că pedepsele lui erau grele. Nu ştia de ce îi era frică de el... Nu ştia de ce era atât de speriată de el. Că n-o bătuse! O pedepsise doar! Şi-apoi o anunţase că-şi ispăşise pedeapsa! De ce se purta aşa cu el? Nu ştia... Răceala mamei ei era altfel. Era mai uşor de suportat. Dar distanţarea de tati al ei... Nici el nu mai era aşa apropiat de ea. Nu mai venea s-o ia pe după umeri, nu se mai apuca să-i ciufulească buclele - că-i plăceau mult creţurile isterice pe care le făcea părul ei... Nu mai era tati al ei, cel de demult! Se schimbaseră amândoi; şi se părea că el nu se putea adapta la schimbarea ei, în timp ce ea nu ştia cum să se adapteze la schimbarea lui...

Uite-l şi pe Thomas. Era foarte grăbit. Avea părul ud. Probabil că-l muncise tati al ei la aparate - şi făcuse un duş... "Că doar nu era să vină sconx la întâlnirea cu tine!" Gândul ei părea logic...

Fu luată în braţe şi sărutată. Se grăbi să-i răspundă pe măsură... iar el zâmbi:

- Ţi-a fost dor de mine? Că pentru mine au fost cele mai grele două ore pe care le-am trăit până acum!

Bufni în râs şi-l luă de mână:

- Niciodată şedinţele cu tata n-au fost simple...

- Ce te face să crezi că mi-a ţinut o şedinţă?

- Ce te face să crezi că discuţia cu el nu e un fel de şedinţă?

- Dacă a fost o şedinţă, să ştii că a fost plăcută!

Bun! Se bucura sincer că îi plăceau şedinţele cu tati al ei...

- Tu ce-ai făcut, cât am fost eu în şedinţă?

- Păi, am încercat să mai modific din rochii. Dar n-am avut inspiraţie. Aşa că m-am uitat pe youtube... Şi am găsit ceva interesant.

- Te ascult cu cea mai mare atenţie...

Era teribil! Îl trase spre iarbă - spre locul ăla unde tufişurile erau dese:

- Am văzut nişte tablouri superbe, făcute din fundă. Şi m-am gândit să fac şi eu. Ştii, nu cred că chestia asta cu rochiile o să fie de durată. O să rămân fără rochii la un moment dat; în plus, e posibil să mă dea Christian Dior în judecată pe motiv de plagiat!

- Oo, să ştii tu că ăsta e un risc mare...

- Tocmai de-asta! Dacă fac tablouri, sunt creaţia mea.

- Ce tablouri? Că n-am înţeles prea bine cum e chestia asta cu tabloul şi funda...

Se aşeză şi-l trase lângă ea. Şi scoase telefonul. Youtube... Uite-le. Play. Thomas se trase lângă ea, ca să vadă mai bine... Degetul lui apăsă ecranul:

- Dacă tot ai deschis subiectul şedinţei... Dl Ştefan spunea să ne bucurăm de vacanţă. Să nu stăm priponiţi la conac - să ieşim. Tu ce zici?

- Ieşim! Dar... unde să ieşim?

- Păi, uite, am văzut pe FB un eveniment organizat de colegii mei.

- Dacă tu zici că e OK, atunci mergem.

- Nu, nu aşa funcţionează lucrurile.

Adică cum?

- Ceea ce eu propun, discutăm. Şi votăm democratic.

Începu să râdă - şi-i fură un sărut...

- Colegii mei restanţieri, cei surghiuniţi toată vara acasă cu manualele, şi-au dat restanţele. Şi acum "sărbătoresc", cum se spune, restul de vacanţă care le-a rămas. În concluzie, organizează o excursie cu corturile...

Aha! Ridică scurt din umeri:

- N-am fost niciodată cu cortul în excursie. Aşa că, repet: dacă tu zici că e OK, atunci mergem.

Thomas o privea lung şi nega încet cu capul, constatând că era incorigibilă... Adăugă:

- Dar cred că va trebui să discuţi cu tata; că intervin măsurile de securitate.

- Îţi dai seama că o să-i cer permisiunea... Dar tu ai vrea?

- Da; de ce nu?! Dar crezi tu că ei or să se simtă bine alături de "premiantul clasei"?

- Da. Suntem prieteni buni.

- OK! Atunci, dacă tata zice că putem să mergem, mergem.

Hm! Îi furase un sărut - şi era fericit... Ei îi venea să plângă, amintindu-şi că începea şcoala şi-o să revină la Cannes...

- Deci, ai zis că tablou cu fundă...

Şi tot el pornea filmuleţul...

Când văzuse filmarea, i se păruse floare la ureche; când o revăzuse, i se păruse ceva mai greu. Acum o vedea din nou şi n-o găsea mai dificilă decât i se păruse ultima oară. Aşa că, la urma urmei, o să încerce... O să încerce şi cu bijuterii, deşi toată lumea ştia să înşire nişte mărgele pe aţă...

- Mm, e interesant! Fundă pictată!

Da; în principiu, se picta întâi pânza. Şi apoi se cosea funda, formându-se astfel petale de flori şi aripi de fluturi... Care apoi se pictau cu acuarele. Rezultatul era superb. Rezultatul tinerei din filmare - că rezultatul ei, cel puţin la început, o să arate jalnic...

Braţul lui o cuprindea uşurel pe la spate... Capul lui se lăsa uşurel pe umărul ei... Palma dreaptă "o traversa", cică să se aşeze mai comod... Telefonul sfârşi în iarbă - să vadă şi vrăbiuţele şi porumbeii cum se făceau tablouri cu fundă... ca să nu se uite, indiscreţi, la ei doi...

Ana-Maria

Cioc-cioc! Ştefan zâmbi, în şoaptă:

- Aha! A atacat! Hai să vedem cât a avansat după atacul ăsta! Intră!

Uşa se deschise... Aa, Thomas! Evident - cine altcineva avea de atacat ceva, sau pe cineva...

- Mă iertaţi că vă deranjez la ora asta. Am o întrebare...

Băiatul ăsta era mult mai politicos decât ar fi trebuit să fie. În fine...

- Stai jos şi spune-o!

Se grăbise să se apropie - şi se aşezase lângă Ştefan. În fine...

- Colegii mei mai puturoşi au scăpat de corijenţe. Şi vor să petreacă într-un mod plăcut restul de vacanţă care le-a mai rămas.

- Aha! Party deci...

- Şi party.

- ... Mai ce şi altceva?

- Ei merg weekend-ul ăsta cu corturile. Au ales un pâlc de pădure de lângă Vierzon. Nu e departe, nu se aventurează în sufletul codrului...

Deci o excursie cu corturile. Poate că era, totuşi, o activitate un pic nepotrivită pentru viitorul ginere de conte...

- Ei i-ai spus?

- Da. A spus că n-a fost niciodată cu cortul, iar dacă eu zic că e OK, atunci şi ea ar merge. Dar e problema de securitate...

Ştefan se sprijini comod de spătarul scaunului:

- Tu ai mai fost cu ei cu corturile?

- Da, de două ori. Fac frigărui, spun bancuri, ascultă muzică...

- La frigărui merge şi-un vin bun...

- Nu, nici unul nu bea. Decât, cel mult, bere fără alcool!

- ... Ai găsit locaţia pe hartă?

Thomas aprobă şi scoase mobilul. Şi, din trei mişcări, puse locaţia sub ochii soţului ei... Care luă telefonul şi începu să caute nod în papura planului băiatului ăsta...

- ... Îmi place că nu e în sălbăticie.

Hait! Nu căutase nod în papură, ci argumente pro!

- Nu, nu sunt genul care să se îndepărteze foarte mult de hypermarket şi de fast-food.

- Parcă spuneai ceva de frigărui!

- Fac şi frigărui; dar altceva nu ştiu să facă. Aşa că, inevitabil, ori de câte ori am mers cu ei, am sfârşit prin a trage la sorţi cine se duce să ia nişte pizza, sau nişte hamburgeri...

- ... Când pleacă?

- Vineri pe la zece. Şi se întorc duminică.

- Deci trei zile...

- Da. Eu am mers întotdeauna cu maşina mea, hotărât ca dacă ceva nu-mi convine, să mă-ntorc acasă. Dar n-a fost cazul. Odată ne-a prins ploaia - şi-am dormit în maşini...

Ştefan zâmbea şi "surfa" pe harta aia. Zâmbetul lui spunea multe. Tatăl Florentinei se hotărâse deja s-o lase să meargă în excursie; dar se întreba cât să-l mai fiarbă pe junele pretendent...

- ... Biyu e la Cannes - şi are multă treabă cu documentele. Meili e în Aurari, cu Léon. Jiao e aici; poate să meargă ea cu voi. Şi, ca să nu-ţi auzi colegii întrebându-te "cum e viaţa-n trei", ea o să meargă cu un băiat de la pază. El poate să fie un văr mai îndepărtat de-al tău, sau de-al Florentinei... E OK aşa?

- Bineînţeles!

- Atunci întreabă-ţi colegii dacă poţi să vii cu încă trei persoane. Dacă spun că da, mergeţi cu ei.

- Mulţumim.

Îşi primi telefonul şi se grăbi să iasă... Zâmbi slab:

- Crezi tu că asta e tot ceea ce le lipsea?

- Crezi tu că ea o să se ducă noaptea-n bucătărie? Sau îl vezi pe el strecurându-se pe furiş în vilă?

Se ridică:

- Ai dreptate. Iar problema asta "locativă" va trebui rezolvată cumva.

- O voi rezolva. Dar numai după ce voi auzi de la fetiţa mea că el e cel ales - şi corespunde din absolut toate punctele de vedere.

- Mda...

O lăsa aşa, "în suspensie", şi se ducea să facă duş, să se schimbe... Şi-şi amintea că Sami era la Düsseldorf, iar dacă atingea subiectul ăla sensibil cu Piao o să obţină o substanţă care-o să-l ţină pe Ştefan treaz până mâine la prânz...

Îi venea să râdă rău, imaginându-şi scena de mâine de la prânz... de după substanţa lui Piao...

Sami

O ţinea pe Adana în braţe şi încerca să nu se clintească. Tocmai adormise. După cele trei ore de somn "furate" de la doişpe la trei, urmase lungul calvar al tusei, al expectorării... Chinezul o aspirase din nou după masa de seară. Acum se liniştise - şi adormise din nou. El stătea nemişcat, ca s-o lase să doarmă, şi se gândea...

Chinezul nu se clintise de lângă fetiţa lui. Ori de câte ori ea se trezise, el intrase - şi nu mai plecase decât după ce ea adormise. Era sigur că nu pleca foarte departe; adică se ducea, probabil, într-un fel de "sală de comandă" Şi îi supraveghea prin camera montată deasupra uşii. Probabil că atunci apuca şi el să mănânce... iar de mers la toaletă, mergea doar atunci când era sigur că nu va trebui să intervină... Probabil că atunci îşi completa fişele, sau studia analizele... În orice caz, chinezul ăsta tânăr, slab, tuns fistichiu şi cu ochi albaştri ca cerul era extrem de corect. Şi de prezent. Nu, chiar nu avea nimic să-i reproşeze...

Jada evita să stea cu ei - deşi în camera lor era şi un pat de-o persoană, pe care s-ar fi putut odihni. Aveau aici, în centru, un fel de "cameră universală", pentru toţi clienţii, de toate religiile. Stătuse acolo. Şi în prima cameră de lângă sala mare, unde se putea fuma. Ea fumase mult. În rest, evitase să stea cu ei... Evitase să se mai apropie de fetiţa lor... În fine!

Era singur acum. Adana dormea. El moţăia în pat, cu ea în braţe, şi nu simţea lipsa mâncării. Nu mâncase nimic de aseară; dar zău că nu-i era foame... Peretele cu aparatură arăta că fetiţa lui se simţea bine. Adică avea temperatură în limite rezonabile, ritmul cardiac era un pic grăbit - dar tot în limite rezonabile... Era momentul să tragă şi el o linie şi să ajungă la nişte totaluri. Şi la nişte concluzii.

Era aici de-o zi. Adică doar de vreo 14 ore. Şi nu mai avea întrebări fără răspuns. Deşi nu se clintise din camera asta, aflase totul...

Centrul de cercetare din Düsseldorf era în realitate un spital uriaş. Dar era un spital special. Avea heliport mai mult pentru vizitatorii pacienţilor, decât pentru pacienţi. Nu avea clanţe la uşi pentru că accesul se făcea pe bază de ecuson - cine n-avea ecuson, să-l valideze în cititorul de la uşă, vizita holuri şi-atât. Doar angajaţii purtau halate albe; pacienţii şi însoţitorii lor erau îmbrăcaţi comun, dar erau invizibili pentru că nu ieşeau aproape niciodată din "saloane". Iar pacienţii nu aveau vizitatori decât în caz de maximă urgenţă. Angajaţii cunoşteau cel puţin patru limbi străine, în afară de germană; spre deosebire de medici, care uneori nu ştiau decât limba natală... Iar numerotaţia camerelor era extrem de logică. 3 era indicativul ţării care aplica tratamentul - adică numărul Chinei. Iar 1 era indicativul dotărilor acelei încăperi. China solicitase pentru Adana o cameră de urgenţă. Liu Jian Feng se aşteptase s-o resusciteze. Lângă camera lor era o sală de urgenţă de ultimă generaţie... Aveau şi chirurgi aici - de toate felurile, de toate specializările... Totul era informatizat, automatizat, totul era supravegheat cu maximă atenţie... Toţi ştiau totul despre toţi...

Centrul de cercetare din Düsseldorf fusese construit pentru cercetare; şi devenise, încet-încet, spital de închiriat. Toate cele 22 de etaje erau pline cu pacienţi... Era într-o viaţă extrem de diferită de viaţa lui. Probabil că şi Jada fusese într-o viaţă extrem de diferită atunci când asistase la operaţia lui Aidin! Dar nu-i povestise şi lui. Se ferise, speriată probabil de diferenţele incredibile...

O s-o roage să se ducă acasă. Să îl lase pe el cu Adana şi să se ducă la Aidin. O să invoce teama băiatului, nevoia de-a fi alături de el în momentele astea dificile...

Îşi privi lung fetiţa... Dormea. Era obosită. Avea cearcăne negre la ochi. Avea nasul şi buzele umflate... Era foarte slăbită. Şi era alb-gălbuie. Fetiţa lui, creolă, devenise alb-gălbuie...

O mută uşurel pe pat şi se ridică. Şi scoase telefonul - trebuia să vorbească cu Ştefan. Trebuia să-i spună că Adana se simţea rău - dar nu era rău - şi că îl ruga să-i permită să rămână cu ea aici încă două zile. Teoretic, sâmbătă o putea externa. Deci, sâmbătă dimineaţa o putea trimite la Nantes - iar el putea reveni la conac. Şi totuşi, parcă-i era jenă să-l roage "să-i dea concediu", cum se spune... Suna...

- Bună, Sami.

- Bună, Ştefane.

- Ce faci? Cum se simte Adana?

- Păi... Are febră, e perfuzată... E slăbită şi extenuată. Dar e bine. Expectorează mult. Specialistul spune că e foarte bine - şi nu cred că ar rânji aşa cum rânjeşte, dacă ar şti că ne minte.

- Ştii bine că plămânii trebuie să se cureţe - iar asta e unica mo-

dalitate!

- Da, ştiu. Dar ştii cum e - când e vorba de copilul tău...

- Ştiu... Câte zile de tratament mai are?

- Teoretic, sâmbătă termină prima tură de trei zile.

- OK. Atunci uite ce zic eu: stai acolo cu ea, că e important să te ştie alături de ea. Îi dai putere şi curaj doar prin simpla ta prezenţă!

- Ştefane, nu ştiu ce să zic...

- Nu vrei să stai cu ea şi să-i dai curaj şi putere?

- Ba da; dar... Dar eu trebuia să fiu acum lângă tine.

- Aa, stai liniştit! Că nu sunt singur! De când ai plecat tu, au năvălit toţi pe capul meu - să mă controleze dacă-mi fac exerciţiile, dacă iau tratamentul... Ştii cum? M-au ameţit de tot!

Daa, sigur! O să creadă el chestia asta imediat, aşa...

- Deci, stai liniştit acolo. Că nu te concediez; dar o să te pedepsesc crunt de duminică încolo! O să te pun să-mi traduci poezie arabă până pici epuizat!

Ştefan râdea cu poftă; el zâmbea doar... iar angajatorul lui renunţă la râs:

- Serios - stai acolo. Stai cu familia ta. Bine?

La dracu! Îi venea să plângă...

- Bine, Sami?

- Bine, Ştefane. Îţi mulţumesc.

- Stai liniştit! Ştii cum se spune - noi să fim sănătoşi şi s-o scoatem la capăt cu toate! Da?

- Da.

- OK. Aştept să mă mai suni. Nu te sun eu, ca să n-o trezesc...

- Bine. Atunci, vorbim.

- Vorbim. Noapte bună.

- Noapte bună.

Apăsă butonul roşu... Îi făcu Jadei un apel şi oftă din nou. Deci putea să rămână el aici. Asta era bine. Fetiţa lui avea nevoie de el. I se păruse un pic mai veselă, mai activă atunci când se trezise şi-l văzuse pe el lângă ea! La urma urmei, relaţia lui cu ea nu fusese una foarte strânsă. Iar lucrurile trebuiau să se schimbe. Era fetiţa lui, o iubea din tot sufletul şi chiar voia să fie "tată cu drepturi şi obligaţii depline"! Pierduse şase ani ascunzându-se inutil de copiii lui...

Paşii se apropiau... Zâmbi slab:

- Pot să te rog să te duci la Aidin?

- Tu poţi să mă rogi orice. Eu pot să refuz ideea. Şi-o refuz.

- Stau eu cu ea.

- Tu trebuie să te întorci la conac.

- Eu am vorbit cu Ştefan - şi chiar el mi-a spus să rămân aici.

- Chiar şi aşa; tu eşti extenuat - se vede cu ochiul liber că ai ajuns la capătul puterilor. Nu poţi să rămâi singur aici.

- Ba da; pot.

- Trebuie să te odihneşti şi tu. N-ai mâncat nimic azi. Trebuie să mănânci, să faci un duş şi să te odihneşti.

- Jada...

- Sami, nu te las singur aici!

- N-ai încredere în mine?

- Nu!

Gata - asta pusese capacul. Se grăbi să revină lângă fetiţa lui... Obrăjorii erau în continuare reci, deşi pe perete scria 37,6...

- ... Mă duc să-ţi aduc cina.

Să se ducă! Treaba ei! El nu putea să mănânce. Nu putea să înghită nimic! El privea peretele plin de monitoare şi mângâia uşurel obrăjorul rece...

Ştefan

Cât era ceasul? Nouă jumate? Păi, după părerea lui, era timpul să lămurească programul de weekend al Florentinei! Se ridică şi-şi luă bastonul. Şi ieşi, fără să-i spună Anei unde se duce...

Ei bine, da - era foarte mândru de noua situaţie. Ana lui nu-l întrebase nimic. Nu voise să ştie unde se duce, de ce şi ce-o să facă şi ce-o să zică. Ana redevenea, încet-încet, regina lui. Adică regina regelui. Bun! Începea să-şi recapete puterile şi la propriu, şi la figurat...

Intră în bucătărie şi zâmbi:

- Faceţi abstracţie de mine.

Florina era roşie, Luis era palid... Ciocăni la uşa lui Thomas.

- Da.

Intră şi închise uşa după el:

- Ce-au zis?

Tânărul sărise în picioare când îl văzuse; acum, era vişiniu în obraji:

- Au zis că nu e nici o problemă să vin cu încă trei persoane. Dar n-am vrut să vă mai deranjez; că e târziu...

- Pe viitor, în probleme de securitate, să mă deranjezi întotdeauna. La orice oră.

- Am înţeles.

- Deci au fost de acord.

- Da.

- OK. Hai să vorbim cu Jiao.

Thomas era grăbit să-l urmeze... "Defilau" amândoi pe sub privirile uşor îngrijorate ale părinţilor lui... Ieşeau din conac - şi preluau imediat încă o pereche de paşi, că aşa era protocolul... Ia - cine era în tură în noaptea asta? Ionuţ. Bun!

- Ionuţe, ia zi-mi tu mie... Avem noi oare aici, la conac, un băiat care să ştie să chinuie tarabana?

- Bineînţeles!

Ia uite-l, ce râdea! Rânji la el:

- Şi care-i ăl mai specialist în chinuit tarabana?

- Chiar subsemnatu'!

I-auzi! Aşa noroc pe el, să dea chiar de cine trebuia! Ce interesant!

- Şi te-ar tenta trei zile de concediu la cort?

- ... Cum adică, şefu'?

- Adică Thomas şi Florentina pleacă în excursie cu cortul. Florentina pleacă cu Jiao, care-i specialistă în chitară. Şi nu poate fata să cânte singură; aşa că, decât s-o trimit cu Philippe şi pianul, m-am gândit la alte instrumente care încap în portbagaj.

- Şefu', dă-mi voie să mă ofer voluntar la acţiunea asta.

- Bun. Atunci tu mergi cu ei. Ceea ce înseamnă că Toni...

Şi ridicase puţin vocea, ca să-l audă şi şeful pazei... Toni îi continuă cuvintele:

- Toni aranjează un schimb de tură şi-l sperie pe Ionuţ ca nu cumva să lovească incorect oala...

- Care oală, mă?

- Păi ce, şefule - îl laşi să ia tarabana?

Corect! Dacă lua tarabana, părea o chestie cel puţin plănuită! Aşa că începu să râdă:

- Vedeţi, să nu luaţi vreo oală dezacordată; că Jiao e absolventă de studii superioare...

Râdeau şi intrau în vila pazei... Ciocăni la uşa fetei; iar uşa se deschise imediat. Zâmbi cu schepsis:

- Bună seara...

- Bună seara.

Se uita, săraca, cu ochi buimaci la aşa "delegaţie" amplă ce erau ei...

- Am o rugăminte la tine.

- Desigur!

Fu poftit să intre; îl împinse pe Thomas, îl împinse şi pe Ionuţ, intră şi el şi închise uşa în nasul lui Toni:

- Uite care e rugămintea mea. Thomas a fost invitat la o excursie cu corturile. Vrea să meargă cu Florentina.

- Nu e nici o problemă; merg eu cu ei.

- OK. Numai că trebuie să iei cu tine un obiect indispensabil în excursiile studenţeşti.

Tânăra începu să râdă:

- ... Chitara?

- Iar Ionuţ, aici de faţă, o să joace rolul prietenului tău. Şi-o să bată ritmul într-o oală. Sper că se pricepe, că şi-a făcut o reclamă gigantică dar nu l-am auzit niciodată cântând la oală... Şi nici nu cred

că or să ia ei oala de ciorbă în excursie!

Jiao era amuzată de-a binelea:

- Nici o problemă; dacă se pricepe, poate să bată ritmul în orice. Inclusiv în capota maşinii.

- Ia uite, că nu m-am gândit la varianta asta! Portbagajul, fiind spaţiu închis, ar trebui să aibă ceva acustică...

Râdeau toţi patru - chiar şi Ionuţ râdea...

- Sigur - nici o problemă! Dar Philippe o să se supere...

- Cu Philippe vorbesc eu. Stai liniştită - că nu se supără pe tine. Ştie că te-ntorci...

- E un băiat foarte ambiţios. Şi foarte talentat. Are ureche muzicală; iar uneori mi-e teamă să nu fenteze partitura. Să nu înveţe după ceea ce aude că cânt eu...

Aprobă şi făcu un pas în spate:

- Deci mâine plecaţi la...

Thomas răspunse imediat:

- Zece fix.

- Bun. Mâine plecaţi la zece fix. Te las să te pregăteşti.

- O întrebare: cu ce maşină plecăm?

- Cu maşina lui Thomas.

Şi cum nu mai avea întrebări, ieşi:

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Gata - ei se grăbeau să iasă... Zâmbi, cu ochii la Ionuţ:

- Vezi - să nu te-apuci să te antrenezi repejor; că dacă încă n-ai deprins aptitudinea de-a bate ritmul în oală, n-are rost să te-apuci acum.

- Bineînţeles!

Bun! Pornea cu Thomas înapoi, spre conac...

- ... Ştii ce mă gândeam?

Nu ştia, evident; tocmai de-aia îl lăsa să continue...

- ... Mă gândeam că v-aţi putea muta în Bourges.

- Nu cred că e o idee bună. Cel puţin, nu acum.

- De ce?

- Pentru că are nevoie de dvs. acum; nu de mine.

- Ba eu cred că are nevoie de tine şi-atât.

- Să nu vă supăraţi că vă spun... Florentina vă iubeşte mult. Cred că vă iubeşte mai mult decât o iubeşte pe dna Ana. Atunci când ştia că nu sunteţi bine, parcă-i lua cineva minţile!

- Ştiu. Şi mai ştiu un lucru. Ştiu că e la vârsta la care trebuie să se desprindă de noi şi să se lipească de bărbatul ei. Eu m-am mutat în Franţa când aveam 14 ani.

- Dar nu v-aţi dezlipit niciodată de părinţi. Aţi făcut un orăşel...

Clar! Indiferent ce spunea el, Thomas o ţinea pe-a lui! Îl bătu scurt pe umăr:

- Bine, mă! Fie ca tine! La urma urmei, ea doarme în vilă, noi în conac... Iar Philippe doarme ca tancul.

Şi-i dădu drumul şi intră. Thomas mai făcu doar doi paşi, după care îi înţelese aluzia şi înlemni...

Ia să se ducă el la culcare! Hai! Că mâine trebuia să se ocupe de Raina Consulting! Consiliera lui era în Aurari, iar asta însemna că afacerea încetinea dacă n-apăsa el acceleraţia...

Ana-Maria

Mângâia încet capul băiatului ei. El plângea în hohote şi scrâşnea dinţii şi şoptea că nu, n-o lasă pe Jiao să plece cu Florentina... Că Jiao era a lui... Că nici nu se gândea s-o lase să plece...

- Dacă vrei, pot să-l sun pe dl Blier, să-i spun să vină el aici!

- Nu vreau! Eu o vreau pe Jiao!

- Philippe, să ştii că Jiao o să plece într-o zi. O să se întoarcă la meseria ei de bodyguard.

- Ba nu!

- Ba te asigur că o să plece! Are şefi, să ştii! Nu-i de capul ei...

- Şi chiar dacă pleacă; până pleacă, ea stă cu mine!

- Te rog frumos să fii înţelegător!

- Eu am nevoie de Jiao!

- Florentina are mai multă nevoie de Jiao acum.

- Florentina o are pe Biyu!

- Biyu e la Cannes, pentru că Isamu are nevoie de ea în birou.

- Trimite-l pe Piao la Cannes! Şi atunci vine Biyu la Florentina!

- Philippe,

- Nu o las pe Jiao să plece!

Vocea puternică a lui Ştefan o făcu să tresară:

- Nu trebuie s-o laşi tu. Eu i-am spus să meargă cu Florentina.

- Şi nu e corect, pentru că nu m-ai întrebat dacă sunt şi eu de acord! Şi nu sunt! Jiao este a mea!

- Jiao este angajată de mine ca să te păzească pe tine.

- Exact! Şi trebuie să stea cu mine!

- Aici, la conac, eşti păzit de Toni. Jiao se duce mâine cu Florentina. Iar tu rămâi la conac. Iar discuţia asta este încheiată.

Ştefan decretase şi acum se întorcea în dormitor... Îşi trecu încet degetele prin părul lui:

- Ţi-am spus că se întoarce duminică...

Philippe se întoarse cu spatele la ea... Zâmbi slab:

- Dacă vrei, cât lipseşte ea, eu pot să te ajut la temele de vacanţă!

Băiatul ei nu răspundea...

- ... Sau nu facem temele, ci ne jucăm cât e ziua de lungă. Stăm amândoi mâine şi poimâine! Să vezi ce bine-o să ne distrăm!

Tot nu răspundea...

- ... Eşti supărat pe mine?

- Da.

Trase aer în piept, hotărâtă să nu plece până nu-l împacă; numai că Ştefan reapăru în cadrul uşii şi-i făcu semn să-l lase în pace. Şi să nu-l mai scarpine atât între corniţe. Hm... Se aplecă şi-l sărută pe obraz:

- Uneori, în viaţă se întâmplă şi lucruri care nu ne plac. Iar cea mai bună soluţie, atunci când se întâmplă aşa, este să ne uităm nu la partea neplăcută, ci la cea plăcută. Să căutăm partea frumoasă din evenimentul urât. Din punctul meu de vedere, faptul că Jiao pleacă mâine cu Florentina e un lucru bun; pentru că tu n-o să mai stai la pian, aşa că te-aş putea convinge să stai şi cu mine un pic... nu numai cu ea şi cu pianul.

Tăcere...

- O să mă gândesc la un program frumos pentru noi doi. Şi-o să sper că n-o să mă refuzi, atunci când o să te invit să facem împreună ceva, sau să mergem împreună undeva...

Tăcere...

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Mm, da' ce supărat era! Philippe făcuse iar fixaţii. Asta nu era o veste bună... Intră în dormitor şi închise uşa.

- Lasă-l. E răsfăţat.

- A făcut fixaţii. Din nou.

- Nu e o fixaţie. E răsfăţul.Toţi copiii ca el, care au lucrat unu la unu cu adulţi, se obişnuiesc să primească toată atenţia tuturor. Iar atunci când nu mai sunt ei "numărul unu", se-ntâmplă aşa!

... Era posibil să aibă dreptate! Într-adevăr - cei care descopereau brusc că nu mai sunt centrul interesului tuturor treceau prin stări foarte neplăcute! Şi încercau să re-atragă atenţia asupra lor! Băiatul lor, când aflase că Jiao pleacă până duminică, făcuse un balamuc monstruos în camera lui; după care îşi luase plapuma şi-o cărase până aici, în conac - şi-l găsise culcat pe covor, între cele două piane...

- ... O să sun la pază - să-i pun să-l supravegheze toată noaptea.

Era mai bine aşa. Să stea unul dintre ei huhurez, cu ochii pe ecran...

Se strecură în braţele soţului ei, îl sărută şi închise ochii. Era bine în braţele lui... Îl auzea rugându-l pe bodyguardul de serviciu să fie foarte atent la Philippe în noaptea asta...

Băiatul ei o îngrijora. Era bine că îi plăcea muzica; dar deja exagera. Şi nu ştia dacă era exagerarea specifică vârstei, sau o fixaţie...

Florentina

Mobilul fluieră. Îl luă...

"Gata, s-a rezolvat! Mâine mergem în excursie!"

Zâmbi... şi nu prea. Mergea în excursie cu colegii lui. Ei or să fie veseli, puşi pe petrecere... Iar ea avea aşa o atitudine care nu-i plăcea deloc, de căprioară şocată de bombe...

"Să-ţi iei haine comode, de pădure. Şi să te pregăteşti de frigărui, bancuri şi dans!"

Deci plănuia s-o danseze mâine...

"Jiao şi Ionuţ merg cu noi. Am anunţat deja că Ionuţ e un văr de-al meu mai îndepărtat, aşa..."

Lua asupra lui prezenţa bodyguardului... Philippe o să se supere rău, că rămânea fără Jiao tot weekend-ul...

"Ce s-a întâmplat?"

Apăsă ecranul, zâmbind.

"Mi-e dor de tine."

Şi cam atât. Lăsă telefonul înapoi pe noptieră şi reveni pe pernă. Deci mâine plecau amândoi în excursie...

Trebuia să-i ceară lui Piao nişte calmante. Sau nişte pilule de bine-dispunere. Nu voia să le strice lor bucuria petrecerii; aşa că o să caute să-şi "filtreze" noua atitudine, să pară normală...

Tati al ei discutase deschis problema excursiei. O făcuse la cină, de faţă cu toată lumea. Încercase să pară naturală; reuşise doar să-i arate că era constipată şi crispată şi parcă nu găsea drumul până la el. Avusese senzaţia că discuţia cu ea îl făcuse pe el să se cam încrunte...

Oare mâine seară, în cort... Oare de-asta mergeau ei în excursie? Ca să poată ea să iasă din crisparea asta? Şi să reuşească şi el să se apropie de ea? Oare Thomas îşi închipuia că teritoriul conacului era, în mintea ei, "zonă interzisă la prostii"? Azi, în iarbă, "reluaseră de unde rămăseseră" şi nu avansaseră nici un centimetru. Nu pentru că nu voise ea; pentru că nu propusese el. Ea nu-şi permitea să-i facă propuneri de-astea, aşa că...

Oare chiar o să se-ntâmple mâine seară?

... Parcă simţea că-i era frică de momentul ăla. Se gândea la el, la moment, şi parcă-i era frică...

Cioc-cioc!

Ridică imediat capul! Ia uite-l! O ciocănea în geam... Se grăbi să-i deschidă. Iar Thomas sări pervazul şi închise geamul. Şi-o strânse în braţe şi-o sărută...

Venise. Aflase că-i e dor de el, aşa că venise în goană... Şi-o împingea uşurel spre pat... Ei îi era frică, dar voia să depăşească momentul ăsta - aşa că nu se opunea nicicum...

... Şi iată-i în pat.

... Şi iat-o răsucită cu spatele la el, luată în braţe şi învelită cu pătura.

... Păi, să închidă ochii. Şi să adoarmă. Că nu venise "pentru prostii"; venise doar s-o adoarmă. O să viseze frumos; o să viseze din nou bolul ăla multicolor...

28 august 2020 - vineri

Sami

Cum-cum?

... Tresări. Dezlipi greu ochii. În cameră era semiîntuneric...

Oftă greu şi se ridică. Şi se apropie de pat. Adana se trezise. O trezise porcăria aia galben-verzuie pe care trebuia s-o expectoreze cumva... Chinezul îi spunea, calm, să tragă aer în piept şi să tuşească; ea încerca să se conformeze - şi nu reuşea decât să inspire porţii mici-mici... Şi hârâia îngrozitor acum, semn că iar se lupta cu o mucozitate prea mare pentru puterile ei...

- Aduc imediat aspiratorul.

Ocoli patul şi se aşeză lângă ea. O privea - şi-i venea s-o apuce de picioare, s-o ridice cu capul în jos şi s-o bată pe spate până scotea rahatul ăla din ea! Ar fi făcut-o; dar micuţa lui era aşa de slăbită, că ar fi ameţit îngrozitor aşa, cu capul în jos...

Chinezul adusese aspiratorul. Lui îi venea să urle. Iar îi băga tubul ăla pe trahee...

Adana încerca să se împotrivească... sătulă, probabil, şi de tuse, şi de tub, şi de locul ăsta străin... Şi de ventuzele aparatelor, şi de perfuzia aia... De branulă... Chinezul se lupta cu ea. Ea dădea încetişor din cap, că nu mai voia...

Se lungi pe pat. Îi prinse capul între corpul lui şi braţul drept; iar cu stânga îi apăsă mânuţele pe lângă corp.

- E perfect aşa! Ţineţi-o aşa!

O ţinea. Ea plângea şi încerca să se opună... sătulă de toţi şi toate...

Din fericire, Jada nu era aici. Jada bântuia pe-acolo, prin centru - numai ea ştia pe unde. Ea, dacă ar fi fost acum aici, l-ar fi trântit pe chinez pe podea, şi-ar fi luat fetiţa şi-ar fi ieşit. Şi ar fi distrus practic totul. El, de bine-de rău, îşi păstra calmul. Şi îşi respecta cuvântul. Când semnase hârtiile alea, îşi dăduse practic cuvântul că respectă tratamentul! Că nu se opune nici procedurilor medicale, nici lichidului incolor din fiole! El strângea din dinţi şi încerca s-o ţină pe Adana cât mai bine, ca să nu-i rănească traheea...

Uau!

Chinezul zâmbea, privind cu atenţie undeva spre pernă... Numai el ştia ce vede acolo, în ochelarii ăia. Dar ştia şi el că "e de bine". Că e mai bine. El vedea rezultatul - ceea ce aspirase din ea. Nu, ea n-ar fi reuşit să scoată singură chestia aia...

Tubul ieşea încet... Ea dădea să se înece... El ştia cât de nenorocită era senzaţia aia în gât, în cerul gurii... Gata.

- Gata, Adana. Am scos-o. Acum poţi să te odihneşti.

Chinezul zâmbea larg şi-o mângâia pe obraz... Îi dădu drumul şi-o trase în braţele lui. Şi şopti, în arabă:

- A scos o bucată uriaşă! Ştii cât de mare era? Uite-aşa de mare!

Îi arăta cu degetele... Ochişorii negri erau întredeschişi; fetiţa lui respira greu şi gemea...

- Încearcă să respiri ca mine. În acelaşi timp cu mine.

El respira sonor; ea părea că nici nu-l auzise...

Fetiţa lui o să se liniştească, încet-încet, şi-o să adoarmă. Şi-o să se facă bine. Şi, în timp, amintirile or să se estompeze. Adana o să uite rând pe rând şi aspiratorul, şi piuitul aparatelor, şi camera asta... Şi chinezul cu ochi albaştri... Şopti:

- Aşa-i că te simţi mai bine?

Da. Aproba încet cu capul.

- Atunci eu zic să închizi ochii. Şi să te gândeşti la Ana.

Adana aproba. O fascinase Ana; spusese, când şi când, că Ana e o zână deghizată în contesă...

O simţi încordându-se... Trăgea aer în piept... Aoleu! Trăgea mult aer în piept!

Repede - jos!

Apucă s-o lase pe pat; ea se răsuci. Iar în recipientul de lângă pat căzu o cojiţă verzuie... Care fu urmată de două picături roz...

Acum scuipa sânge...

- E bine. Se curăţă bine.

Chinezul ăsta era nebun. Iar el era şi mai nebun, pentru că făcea ceea ce-i spunea chinezul şi nu oprea tratamentul...

Ştefan

Păi, să-i fie de bine! Îşi aprinse tacticos ţigara şi privi lung "distinsa adunare"...

Piao chinuia laptopul; probabil că verifica mail-urile şi conversa cu Isamu. Iar Ana lui era preocupată de ştiri. Ea surfa pe tabletă. Nu părea să fie supărată, sau îngrijorată - nici pentru Florentina, nici pentru Philippe. Micul prinţ "mocnea". Jiao încercase să-l împace; iar el îi spusese că nu era supărat, ci chiar se bucura că ea pleacă cu Florentina, pentru că el are astfel timp să se ocupe de temele de vacanţă. Chinezoaica îi înţelesese "stratagema" şi nu insistase; iar el mâncase în tăcere, cu atitudinea abandonatului resemnat cu starea de fapt dar care coace o pedeapsă straşnică pentru trădătoare... Florentina era calmă; chiar un pic veselă! Iar Thomas conversa cu unul din prietenii lui; şi, imediat cum afla lucruri noi referitoare la excursie, i le spunea şi ei. Le rostea pe un ton entuziasmat; primea de la ea răspunsuri normale, vesele. Se părea că cu el nu avea problemele de comunicare pe care le avea cu părinţii ei...

Era foarte posibil să-i fi reuşit stratagema; iar acum Florentina să se perceapă a fi mai apropiată de Thomas decât de ei doi. Deşi îl durea sufletul să-şi ştie fata "plecată", se bucura că "plecase" cu un băiat bun...

Strânse mâna reginei lui:

- Azi stai cu mine în birou?

- Da. Dacă Philippe nu-mi cere ajutorul la lecţii, da.

Şi probabil că n-o să i-l ceară, fiindcă era un băieţel mândru - şi era şi supărat...

Oare ce făcea Sami acum? Oare cum se simţea prichindica brunetă cu ochi negri? Oare chinezul ăla făcuse treabă bună? Îi era cam peste mână să-l pună iar pe Isamu să se intereseze ce mai era nou în Düsseldorf...

Florentina

Nu scăpase de bagaj. Thomas o trezise la opt dimineaţă - venise ca vijelia, vesel nevoie mare, şi-o ajutase să-şi facă "băgăjelul de excursie". Din punctul ei de vedere, nu-i trebuia decât o pijama, o pereche de blugi şi trei tricouri. Dar el insistase că sigur or să-i trebuiască şi şosete, şi peria de păr, şi periuţa de dinţi, şi pasta, şi aţa dentară... Ea pleca azi în excursie cu o valijoară. Îi arătase rucsacul, dar el nici nu voise să-l vadă; aşa că nu insistase. Îl lăsase să facă el cum ştie el, cu gândul că el mai fusese în excursii de-astea...

Relaţia lor funcţiona relativ simplu - ea îl asculta pe el. El venea, vesel şi grăbit şi expansiv, iar ea se oprea în loc - şi se uita la el, zâmbea şi spunea "cum ştii tu". Iar el făcea repede-repede ce-avea de făcut, iar ea stătea în loc şi se uita la el... cu ochi îndrăgostiţi, că nu mai putea după Thomas al ei... Deşi, vorba aia, "nu scria nicăieri" că era al ei, ba din contră...

Erau amândoi în curte, în parcare. Se pregăteau de plecare. Thomas robotea pe lângă maşină; ea stătea la vreo doi metri de el şi nu prea ştia cum să-l ajute...

Dacă o să fie diseară... Dacă o să fie diseară, o să fie şi gata! La urma urmei, ştia prea bine ce-o să se-ntâmple - nu? Adică nu era prima oară... În fine!

Îşi lăsase telefonul la Toni. Îl rugase frumos să-l bage-n buzunar şi să-l uite acolo. Se gândise că, dacă "ochii" îi supravegheau telefonul prin GPS, ea o să apară în curtea conacului. Toni n-o refuzase; o asigurase că nu era indiscret şi-o sfătuise să-şi redirecţioneze apelurile spre telefonul lui Thomas. Refuzase ideea. Mai bine să nu răspundă la apeluri. "Ochii" vedeau totul - toate setările ei. Ochii ar fi supravegheat imediat telefonul lui Thomas - şi-ar fi găsit-o. Şi cine ştie ce se mai putea întâmpla...

Uşa vilei pazei se deschise. Ionuţ ieşi cu două rucsace; Jiao căra chitara. Tocmai îşi adusese aminte de dans; iar dacă n-ar fi ştiut că fata asta nu terminase Facultatea de Muzică din Bucureşti, chiar că n-ar mai fi plecat! Dacă fata asta o să cânte diseară manele... Oare Ionuţ era "maestru în tarabană"? Ea una nu auzise nimic despre vreo petrecere cu cadâne la conac; dar, cine ştie ce făceau tinerii de la pază aici atunci când nu erau şefii acasă! Ea venise aici, de obicei, împreună cu părinţii ei. Adică cu şefii. Era foarte probabil ca nici tati al ei să nu ştie chiar tot ce se întâmpla la conac...

Mâna care se aşeză pe umărul ei o sperie îngrozitor!

- Gata sunteţi?

- Gata! Am împachetat totul!

Ea nu mai răsufla! Tati al ei o speriase îngrozitor! Ori se strecurase pân' la ei, ori fusese ea prea adâncită în gânduri... Fu scuturată uşurel, în romanes:

- Şi tu de ce stai aşa, ca plopu' fără soţ?

Bufni în râs - "ca plopu' fără soţ"... iar tati al ei o pupă pe păr:

- Hai - fugiţi, că e zece şi cinci deja!

Ei, pe chestia asta o să-ncerce să fie normală! Porni spre maşină şi se întoarse şi-i făcu cu mâna:

- Pa, tati!

El îi făcea cu mâna şi râdea, vesel... Bucuros, probabil, că fata lui "se dezgheţase" măcar un milimetru...

- Să aveţi grijă pe-acolo!

Era rândul lui Thomas, ca organizator-însoţitor, să răspundă:

- Da-da!

- Să nu daţi foc la pădure!

- Nu-nu!

- Ionuţe, ai grijă ce faci cu oala aia!

Ce oală? Care oală? Se răsuci în scaun... şi-l văzu făcând o complicată mişcare cu mâinile - din care ieşi nişte pocnit din degete şi-o mitralieră de pocnete cu palmele... Ionuţ era tarabanist de meserie...

- Pa, copii!

Îi făcu şi ea cu mâna. Iar Thomas porni motorul. Gata - porneau spre locul de campare. Ea se gândea...

Jiao venise cu chitara. Ionuţ era maestru în ritm. Motivaţia prezenţei lor pe bancheta din spate era evidentă - o păzeau pe ea. În plus, erau pregătiţi să facă atmosferă. "Se deghizaseră" în vărul lui Thomas şi prietena lui. Deghizarea era şi motivaţie pentru "împreună". Adică aveau aceeaşi preocupare... într-un fel. Era normal ca un ţigan şi-o chinezoaică să se iubească, de vreme ce cântau amândoi... Ce prostie! Ce tâmpenie se întâmpla din cauza ei! Ca să fie ea păzită, ca să nu se depărteze prietenii de Thomas, Jiao şi Ionuţ...

Thomas viră la dreapta şi-i ceru imperativ mâna. I-o dădu. Ea n-avea carnet - şi nici n-o interesa gândul să-l obţină. Aşa că nu ştia dacă a conduce o maşină clasică în timp ce mâna dreaptă strângea o altă mână era uşor, sau greu. Ei îi plăcea să fie ţinută de mână...

- Trebuie să ne oprim la Carrefour, să luăm mâncare şi sucuri. Voi ce beţi?

Bancheta din spate era ocupată cu muzica. Ionuţ bătea tot felul de ritmuri, iar chinezoaica insista că trebuia să fie mai latino... Îi răspunse ea:

- Eu aş bea ceva de fructe. Neacidulat.

- OK. Scoate carneţelul din torpedo şi hai să facem lista. Deci, zece kile de carne...

Repede - să noteze...

- Cinci kile de roşii, două de castraveţi, o sticluţă de ulei de măsline, o navetă de bere fără alcool, un bax de suc neacidulat de fructe...

Râdea şi nota - premiantul clasei fusese pedepsit să facă cumpărăturile pentru corigenţi...

- Un cartuş de ţigări, nişte pâine...

Vreo 20 de pâini ar fi trebuit să fie de-ajuns măcar azi...

- Iar restul cumpără ei.

- Serios? Mai există şi altceva de cumpărat?

- Ohoho!

Deci mai erau multe de cumpărat... Interesant! În fine - el ştia! El mai fusese în drumeţii de-astea...

De pe bancheta din spate se auzeau beat-uri complexe. Păreau... house. Jiao râdea. Şi Thomas râdea. Ea se uita la el şi râdea... şi îl găsea cel puţin interesant...

O să fie ce-o să fie. Şi azi, şi mâine, şi între azi şi mâine. N-avea de ce să se îngrijoreze. N-avea nici de ce să se gândească la ce-o să fie. Se gândea el. Iar dacă se ocupa el, sigur ieşea totul perfect!

Ia să-i ţină isonul lui Ionuţ! La urma urmei, nu era evident că Thomas o să insiste s-o vadă dansând diseară? La urma urmei, nu-i plăcuse ei dintotdeauna să danseze? La urma urmei, nu era limpede că toate celelalte fete vor dansa? Nu era firesc ca ea să nu facă notă discordantă?

Se răsuci în scaun - şi-l privi concludent pe Ionuţ:

- Auzi? Hai s-o învăţăm pe fata asta meserie!

Era uimit... Hm! Ia să se-apuce ei de repetiţie! Pocni din degete:

- *Hai, mia, mia, mi amor / Sărută-mă să nu mor...*

Ionuţ preluă imediat beat-ul!

- *Mia, mia, miii amoor / Repede, repede, nu vreau să mor!*

Petrecerea începuse deja...

Ana-Maria

Uşa se deschise, se închise... Soţul ei se aşeză la birou:

- Gata - au plecat.

Oo, Doamne! Îi venea să râdă rău! Ştefan jucase rolul tatălui puternic, sigur pe "copiii lui" - şi stătuse pitit în bucătărie şi-i supraveghease de după perdea! Şi bombănise de mama focului - că el n-a făcut presiunea la roţi, că ea şi-a luat geamantan în loc de rucsac, că unde-i mâncarea, că cortul nu pare foarte trainic...

Acum era serios. Şi sobru şi drept şi cică el era foarte liniştit chiar şi acum, după ce plecaseră copiii. "Uitaţi-vă la mine - ce calm şi liniştit sunt, când ştiu că Florentina şi Thomas au plecat cu cortul până duminică!" - aşa părea să urle imaginea lui... Înfipse bărbia în pumn:

- Şi? Au luat totul?

- Da. Mai puţin mâncare.

- Probabil că se opresc pe drum. Că n-avea rost să se ducă el s-o cumpere, s-o aducă aici...

Ochii verzi îi aruncară o uitătură concludentă:

- Exact.

"Şi nu mă mai chestiona atâta! Tu nu vezi ce emoţii am?"

- Presupun că s-au îmbrăcat corespunzător...

- Corespunzător pentru generaţia lor. Eu umblam prin şatră în trening; ei au plecat în blugi.

"Tu n-auzi, fă, să nu mă mai întrebi? Bineînţeles că au plecat ca zevzecii fără minte, fără mâncare şi fără să verifice maşina şi fără să caute şi-o gazdă, ca măsură de prevedere dacă plouă!" OK! Turnă sarea peste rană:

- Iar Florentina?

- Ce-i cu Florentina?

- Cum ţi s-a părut?

- Veselă şi calmă.

Şi n-o mai privea, să-i transmită adevăratul răspuns... pedepsind-o astfel pentru că era supărată pe fata ei şi n-o ajuta să iasă din blocaj...

Cioc-cioc!

- Intră!

Toni intră şi se apropie de biroul lui Ştefan:

- Ce fac cu mobilul Florentinei?

... Poftim? Spre marea lor uimire, mobilul fetei lor ieşi din buzunarul şefului pazei şi se aşeză pe biroul lui Ştefan...

- ... Mi-a spus că mă roagă să-l ţin eu. Ca să pară că ea e la conac.

Păi... Păi, nu mai era nimic de spus. Trase tastatura şi accesă mail-ul. Trebuia să-l întrebe ceva pe Isamu...

- Lasă-l aici.

Şeful pazei ieşea...

"Bună. Am o întrebare. Apartamentul Florentinei e în continuare închiriat pe numele ei?"

Send. Ia să vadă ea ce mai primise pe mail...

Soţul ei butona telefonul fetei lui. Îl luase şi-l scormonea prin memorie pe-acolo...

Ştefan al ei o să aibă insomnie la noapte. Şi probabil şi sâmbătă noaptea. Iar duminică, după masa de prânz, o să adoarmă cu capul pe tastatură, bucuros că i s-a întors fata cu bine... Că n-o atacase ursul, că n-o ţinuse Thomas nemâncată, că nu-şi rupsese picioarele şi nu-şi scrântise mâinile, că plecase constipată şi crispată şi se-ntorsese fericită...

Florentina

Poiana aia răsuna de râsete şi bubuituri disco. Ascultau disco. Era ciudat - dar colegii lui Thomas ascultau Culture Beat. Şi Dr. Alban şi Corona şi Mr. President. Păreau să adore stilul anilor 1990...

Azi, ea făcuse cumpărături - de-alea normale. Coborâse din maşină, luase un căruţ şi intrase în Carrefour - şi-o făcuse alături de mulţi alţi oameni. Îşi amintise un pic de perioada când fugiseră de Jun... Oricum, se simţise bine. Se simţise normală. Şi comportamentul ei devenise un pic mai dezgheţat...

Cumpăraseră două coşuri pline-ochi. Plecaseră din parcare "îndesaţi bine" inclusiv în habitaclu! Ea primise să ţină băuturile. Şi jos, la picioare, şi în poală... Nici Ionuţ, nici Jiao nu scăpaseră de sacoşe. Dar fuseseră fericiţi. Fuseseră foarte, foarte fericiţi! Cântaseră tot drumul! Jiao încercase să înveţe versurile de la *Mi amor*; neştiind o boabă de română, spusese lucruri ciudate - iar ei chicotiseră şi se rugaseră fierbinte Cerului să nu-i înveţe ea pe ei un străvechi cântec chinez...

Se întâlniseră cu colegii lui în centrul oraşului Vierzon. Făcuse ochii mari când văzuse 10 maşini burduşite, aliniate frumos la bordură... Fuseseră preluaţi "din mers". Ajunseseră pe un drum lăturalnic. Trecuseră de două proprietăţi "ca la ţară", după care apăruse poiana, pâlcul de pădure...

Campaseră chiar în buza pădurii - printre copaci. În caz că începea ploaia, să fie cât de cât protejaţi de copaci. Ridicaseră corturile "ca la concurs" - într-un sfert de oră totul fusese pregătit. Şi apoi "se apucaseră de gătit". Doi dintre colegii lui erau maeştri în tranşat hălcile de carne cumpărate de Thomas. Alţi patru făceau salata. Jiao aprinsese un foc "de concurs". Colegii lui Thomas erau ciudaţi - contrar aşteptărilor ei, fetele socializau iar băieţii "făceau toată treaba"...

Ea nu socializa. Ea stătea cuminte pe pătura lor şi se uita la ei - la toţi. Zâmbea; uneori râdea chiar, când ei făceau câte-o trăznaie...

Colegii lui erau perfecţi. Nu le găsea defect, deşi erau 20 de tineri şi tinere care mai de care mai diferiţi, mai... Una dintre colegele lui avea trei nuanţe-n cap; o nuanţă de verde, o nuanţă de albastru şi o nuanţă de negru. Şi părea tunsă de maică-sa în timpul unui scandal "ca la Pretoria". Era, de departe, campioană regională la tatuaje şi-avea piercing în buză. Dar era o fată tare de gaşcă! Şi era cuplată cu cel mai corect îmbrăcat, mai corect tuns, mai normal şi mai cerebral tânăr din poiana asta. Probabil că mama lui n-o cunoştea încă... Hihi! Era şi-un cuplu atipic - adică amândoi erau scrobiţi la maximum, asortaţi la aceeaşi culoare, la aceeaşi nuanţă... Păreau frate şi soră; iar dac'ar fi fost aşa, incestul dintre ei era de-a dreptul scandalos...

Îi plăceau colegii lui Thomas. Erau amuzanţi, glumeţi, activi, buni prieteni, săritori... Erau normali. Adică erau perfecţi. Adică minunaţi! Şi-i iubea! Din tot sufletul ei îi iubea! Chiar dacă erau foarte ocupaţi cu camparea şi cu discuţiile dintre ei şi n-o observau stând singură pe pătura asta - ea îi iubea la nebunie! Tare-şi dorea să aibă şi ea măcar doi colegi aşa ca ei...

Paşii se apropiau din spate; cine era?... Jiao zâmbea:

- Ţi-ai pierdut telefonul?

Negă şi-i făcu loc pe pătură, lângă ea. Şi-i răspunse încet, să nu le-audă nimeni:

- L-am lăsat acasă.

- Te-ai gândit să nu-l pierzi!

Arătă spre cer... şi zâmbi:

- E mai bine să figurez acasă. E mai bine şi pentru tine, şi pentru Ionuţ...

- Să nu mai faci. Niciodată. Dacă vrei să te ascunzi, Isamu îl poate seta să indice cu 10 km mai la dreapta. Dar, în caz că eu mor iar tu eşti răpită, vei fi o a doua Trésor.

- Mai am un senzor în adidaşi.

- Şi-atunci de ce-ai lăsat telefonul acasă?

Ridică scurt din umeri - n-avea rost s-o lungească explicându-i că ea se ascundea, de fapt, de oamenii trimişi de Andrei să-l răzbune... Primi telefonul ei. Da' ce, o căuta cineva?... Nu; voia să-i arate ce-i scrisese. Şi-i scrisese că ar fi trebuit să se ridice de pe pătură - că făcea notă discordantă, iar Thomas observase deja asta şi se cam indispusese... Zâmbi:

- Nu încerc să stau deoparte. Pur şi simplu, îmi place să stau aici. Îmi place să-i privesc. Colegii mei nu sunt aşa. Colegii lui sunt fantastici...

- Şi nu-s proşti deloc. "Matematica" e evidentă. Dacă nu te amesteci printre ei în următoarea oră, s-ar putea ca la excursia numărul doi să nu mai fiţi bineveniţi.

Da, ştia că murăturile n-aveau ce căuta în grupurile vesele...

- N-au nimic cu tine. Dar aşa sunt oamenii. Ştii bine cum se formează grupurile...

Ştia...

- Vrei să te-ajut eu?

Aprobă.

- Tu stai deoparte şi te uiţi la ei. Chestia asta cu uitatul nu-i place nimănui. Dacă scoţi o carte, le laşi impresia că-ţi place "fiecare cu treburile lui" - şi-ai venit aici doar fiindcă te-a rugat Thomas să nu-l laşi să vină neînsoţit. Iar el face o activitate care nu-ţi permite să-l ajuţi. Eşti într-un blocaj. Hai să-l deblocăm!

Într-adevăr, Thomas luase toporişca şi plecase în pădure, după lemne pentru focul de diseară. Era într-un blocaj... Păi, hai să-l deblocheze! Jiao se ridicase; o prinse de mână şi se ridică şi ea. Porniră spre maşini.

- Am auzit, la cină, că ai deschis un magazin virtual. M-am uitat şi eu prin el. Dar n-am prea înţeles despre ce e vorba...

Aha! O stârnea să vorbească - adică să le demonstreze că "aia mică" cu care era Thomas avea glas şi vorbea fluent franceză. OK!

- Dat fiind că am făcut după capul meu şi-a ieşit prost, tata a hotărât că nu-mi mai pune la dispoziţie cardul plin-ochi. Deci, am

- Nu; nu-ţi mai pune la dispoziţie cardul plin-ochi pentru că eşti îndeajuns de mare ca să te descurci singură. Ideea nu e să-ţi pună un purcoi de bani în poală; ideea e să înţelegi lumea înconjurătoare şi să poţi să te descurci în ea, astfel încât să ştii ce să faci cu purcoiul de bani pe care ţi-l dă el.

Serios?

- Nu cred că el a avut de la tatăl lui un card plin-ochi. Dacă l-ar fi avut, probabil că l-ar fi păpat într-un an. Şi n-ar mai fi fost unde e acum. Dar lasă asta; continuă.

Adică tati al ei nu-i mai dădea bani pentru că voia să o vadă pe ea descurcându-se... Da! Era foarte posibil să fie aşa! Avea 17 ani! Era a doua pe liceu! Ştia teorie; dar viaţa nu se trăia "cu manuale", aşa că el o împinsese în faţă - în viaţă. Şi stătea în umbră şi-o supraveghea... Poate că era chiar pregătit să-i netezească el subtil calea, ca s-o încurajeze... Poate-o să-i dea el uneori indicii, ca să înveţe ce să facă atunci când

- Florentina...

Da - să continue! Că tăcea ca muta - iar ridicarea "ciudatei" de pe pătură sigur atrăsese atenţia tuturor!

- Am îngrozitor de multe haine bune, de designer, pe care le-am purtat doar o dată - şi pe care chiar nu am unde şi când să le mai port. M-am gândit să le modific, să le accesorizez şi să le vând.

- E o idee bună, pentru început. Dar n-o să ţină o veşnicie. A lua haine de designer şi-a le modifica pe ici-pe colo e o soluţie de moment. Designerii urmăresc cu atenţie ce se întâmplă cu hainele lor. Şi se uită mai ales la oamenii care-şi permit hainele lor. Rişti să te trezeşti dată în judecată. Ai ceva gânduri "creaţie proprie"?

- Da. Am văzut pe youtube cum se fac tablouri din fundă... Adică se pune o pânză, se pictează, după care se cos nişte flori cu fundă. Şi apoi se pictează şi funda.

- ... Aa, ştiu la ce te referi! Uite cum facem! Eu mi-am adus laptopul. La noapte, cât dormiţi voi, o să caut nişte link-uri interesante, în chineză. Şi-o să ţi le trimit. Vrei?

- Bineînţeles că vreau!

Jiao deschise portbagajul uneia dintre maşini şi scoase două beri dintr-o ladă frigorifică. Şi le desfăcu... cu o dexteritate care-o lăsă mută...

- Hai - ia o duşcă şi hai să schimbăm muzica!

- Crezi tu că or să aprecieze ideea?

- Da. Ia - ce ai în picioare?

- Adidaşii.

- Buun! Cum stai cu muzica anilor '90? Ce-ţi place ţie mai mult şi mai mult să dansezi?

- ... Nu ştiu. Îmi place stilul; dar nu-mi vine-n minte o melodie anume, sau un cântăreţ...

Mergeau spre maşina din care bubuia muzica...

- În studenţie, mi-aduc aminte că eram prin anul patru parcă... Am fost la un party. Şi acolo am reuşit, în sfârşit, să-mi bat marea rivală. El mi-a spus, după vreo... cinci prezervative, că mişcarea mea din bazin i-a luat minţile...

Oo, Doamne! Era o scumpă! O apucă de gât şi-o trase şi-o pupă apăsat pe obraz, că era o dulce... Jiao o prinse de mijloc:

- Aşa că uite cum facem. Dată fiind anchilozarea provocată de şederea în turn, începem cu Corona, *Rhythm of my life*. Şi continuăm cu Salt'n Peppa, *Push it*. Şi pe urmă să vezi tu ce se-ntâmplă!

Zâmbi şi şopti:

- Pe urmă, probabil că pun ele *I'm a Barbie Girl in a Barbie world*...

Chinezoaica se aplecase pe scaunul din faţă, la laptop; o certa însă cu degetul pentru răutatea gratuită "de liceu"...

Fata asta era teribilă! Era tare de treabă... Toate cele trei chinezoaice erau de treabă. Probabil că asta era prima lor misiune care implica normalitatea. Probabil că păziseră mulţi executivi, mulţi mafioţi, multe VIP-uri... Iar acum fuseseră "blocate" lângă trei copii destul de necăjiţi, ai căror părinţi aveau extrem de multă treabă unul cu celălalt...

- Gata. După *Push It* le-am pus *Macarena*. Ca să le caftim la toate stilurile, inclusiv smuls. Stai aşa. Ţine.

Luă berea; şi-o văzu scoţând pistolul de la curea, din spate, şi prinzându-l în hamul de la picior - că avea pantaloni lungi. Îl şi asigura cu capsa... Privea creştetul brunet şi realiza că, pentru fata asta, a pleca în excursie trei zile sub formă de "sarcină de serviciu" era un vis devenit realitate...

În boxele maşinii răsuna în continuare *Pump Up The Jam*. Frumoasă şi asta, dar "pentru cunoscători". Cine nu ştia să danseze, nu-şi permitea să improvizeze... Ele porniră spre mijlocul poienii; iar ea se grăbi să întrebe:

- Ai mai avut multe misiuni înaintea noastră?

- Nu multe. Şase.

- Şi au semănat cât de cât cu misiunea noastră?

- Nu. N-am avut copii în grijă. Şi într-o singură misiune am apucat să cânt la pian, o dată. În rest...

În rest, nu făcuse nimic asemănător cu şcoala pe care-o absolvise. Foarte interesant...

- De când am venit la conac, am observat unele lucruri... Să ştii

că băiatul ăsta, Thomas, e o fire foarte complicată.

Serios? Ei nu i se păruse aşa...

- E cam ca tatăl tău. Vorbeşte puţin şi gândeşte mult; şi gândeşte bine. Şi se repliază şi afişează atitudinea corespunzătoare situaţiei şi interlocutorului.

Aa, dar nici nu se îndoise că, atunci când nu era contele de faţă, Thomas nu-şi permitea să hăhăie în gura mare şi să bea bere şi să zacă răstignit pe scaune pe-acolo!

- Şi totuşi, în preajma ta e altfel. Doar tu reuşeşti să-l scoţi din calculele lui. Am uneori senzaţia că îi e frică de tine.

- Şi mie mi-e uneori frică de el.

- Tu n-ai de ce să-ţi fie frică de el. Că, vorba aia - tu ţii cuţitul şi furculiţa, cum se spune.

- Eu le-am ţinut. De când tata

- Hai, lasă prostiile! Hai să cântăm şi să dansăm şi să ne distrăm! Că cine ştie dacă mai apuc eu o a doua distracţie pe cinste!

Hai! Începuse Corona! Start la dans!

... Mm, ce anchilozată era... Păi, devenise evidentă necesitatea de a-şi dezmorţi oasele! Lăsă berea în iarbă, se mută un metru mai încolo şi lipi picioarele. Şi hai dans din talie şi din şolduri!

Ia uite-o! Chinezoaica era maestră în disco-ul anilor '90! Ştia toate figurile! Când "o rupsese din călcâie" la refren şi se dezlănţuise în toate părţile, avusese senzaţia că picase-n cap - şi visa... Şi-avea senzaţia că Jiao îşi retrăia viaţa frumoasă din studenţie...

Şi strofa doi! Gata, începuse să-şi dea drumul. Acum putea să mişte şi picioarele - deşi o cam dureau, semn că o să facă o febră musculară de toată frumuseţea...

Şi refrenul numărul doi! Cântă din tot sufletul, cu capul pe spate şi braţele larg deschise:

- *This is the rhythm of the night... The night... Oo, yeah...*

Şi-acum cântau amândouă spre cer... despre ritmul vieţii lor - fiinţe ciudate care cine ştie dacă mai prindeau vreodată aşa distracţie pe cinste...

Şi partea instrumentală, cu mâinile! Şi-o aducea aminte foarte bine; se părea că şi Jiao şi-o amintea foarte bine, că se priveau şi dansau din mâini...

Doamne! - ce frumoasă era viaţa uneori... Iar la "All right" o să se lase-n jos, ca să se dezmorţească şi pentru oala lui Ionuţ... Jiao le făcea fetelor semn să vină şi ele... Fetele negau şi arătau spre telefoane... Daa, sanchi - erau ocupate cu nişte poze! Cum să nu! Scormoneau în profilul ei, să afle cine era gagica lui Thomas! Ce oameni! În fine - şi ea se holbase la ele până acum, aşa că era 1-1, cum se zice...

Gata! O dăduse gata! Mm, straşnic dans! Jiao se aplecă spre ea şi şopti:

- Dacă vin la noi, ne repliem una lângă alta şi facem un cerc.

Aprobă. Şi i-auzi *Push it*! Jiao se avântă în mişcările ei de picioare; ea una se pregătea să atace altfel. Îşi luă berea, o puse la gură şi înghiţi... Înghiţi... că, deşi n-avea alcool, creierul ei îi spunea că bea bere - şi-o "anestezia" un pic...

Ridică mâinile şi începu un complicat dans din bazin... Până jos, că trebuia să lase sticla... Şi hai! În forţă!

Fetele nu mai surfau pe pagina ei. Se holbau la ea. Zău că nu-i păsa! Prezenţa lui Jiao, libertatea cu care dansa ea şi berea o anesteziaseră; aşa că în momentele astea nu-i mai păsa. Videoclipul fusese OK la vremea lui; dar melodia asta nu se dansa aşa ca-n videoclip! Se dansa aşa cum dansa ea... în 2020... fără să se-ntrebe dacă părea ciudată, sau prea explicită, sau...

Ha! Salt înainte, spre Jiao! Şi mişcări din bazin! Şi Jiao sări spre ea; şi trecu şi ea la mişcări de bazin. Şi, mai mult - puse sticla ei de bere între ele, pe post de bărbat-bară... Ce nebunie! Hai pe sticla aia! De ce nu?! La urma urmei, o dată-n viaţă se distrau şi ele... Nu?

Yes! Le reuşise figura! Băteau Cuba şi râdeau, vesele... Ea plănuia să termine berea şi pe urmă să se ducă-n cort şi să se schimbe - că-şi luase pantaloni scurţi şi maieu fără spate, iar Thomas era aşa ca tati al ei, ceea ce însemna că ea trebuia să danseze cam ca mami a ei... Şi să fie aşa ca mama ei...

Dar momentan dansa! Se distra! Vedea ea ce făcea mai târziu!

Gataa! Le reuşise dansul! Încă o Cuba - că erau teribile...

La primele acorduri de *Macarena*, observă mişcare în stânga - spre fete. Le privi deci drept şi le făcu semne energice, să vină repede şi ele! Veneau, veneau... dar veneau încet, încetinite probabil de uşurinţa cu care dansau ele două Macarena...

- Hai! Mişcarea de bază!

Da - mişcarea din videoclip! Pe-aia sigur o ştiau şi ele!... Daa, o ştiau! Hai, că se-ntâlniseră undeva la mijloc! Chiar dacă unduirea ei pân' la firul ierbii era mult mai "melodioasă" decât a lor - fetele veniseră să se distreze...

... Trebuia să-i intre bine-n minte că fetele astea n-aveau "probleme de liceu". Şi veniseră însoţite. Trebuia să iasă din ideile ei crispate de liceu de Cannes. Trebuia să gândească normal. Aici, în poiana asta, nimeni nu agăţa pe nimeni. Nimeni nu concura cu nimeni. Prostioarele alea se petreceau la liceu. Fetele astea aveau 20 de ani...

Şi ele dansau frumos. Dansau bine. Ştiau mişcările. Făcuseră deja un cerc. Adică încercaseră să facă un cerc. Tânăra cu părul în trei nuanţe distincte simţea nevoia să stea în mijloc. Evident, nimeni nu se supăra pentru asta...

Dansau şi se priveau. Ea mai şi cânta - ştia cuvintele pe de rost. Ele se uitau la ea, la buzele ei, şi încercau să-şi amintească şi ele cuvintele - că sigur le ştiuseră, la un moment dat... Bună bere! Straşnică anestezie! N-avea probleme în a le privi şi-a dansa şi-a cânta! Jiao fusese genială atunci când îi dăduse berea aia...

Brusc, chinezoaica se răsuci - şi arătă spre corturi:

- Fetelor! Ia uitaţi ce se-ntâmplă acolo!

Ia? Ce se-ntâmpla acolo? Se întoarse şi ea spre băieţi. Evident, carnea aia o să se ardă... rău...

- Haideţi în linie! Alinierea! Haideţi!

Daa! Hai să facă o linie, exact ca-n videoclip! Se aliniau repede... Şi făceau mişcările din videoclip, ca un veritabil ansamblu de dans... Băieţii râdeau şi "se repliau" - Ionuţ se integrase imediat printre ei, aşa că el avea o idee iar ei o ascultau... Ionuţ pornea spre maşina-discotecă...

Râdeau toate fetele de lângă ea. Şi săreau şi se-ntorceau spre dreapta. Şi, evident, se uitau la ei! Ei se uitau la ele şi complotau de zor...

Thomas râdea. Se uita la ea şi râdea. Nu, nu se uita la ele; se uita la ea, delectându-se probabil cu imaginea ei fericită... Aşa o ştia Thomas pe ea - veselă. Pusă pe şotii şi pe dans şi pe ţopăială. Thomas o adora atunci când râdea... Iar ea râdea acum. Ea era fericită. Lăsase deoparte şi necazurile, şi supărarea, şi inhibiţia aia nenorocită şi dansa. Pentru el, de data asta. Dansa şi era fericită...

Ţup! Erau cu spatele...

- Fetelor! Bună idee aţi avut cu *Macarena* asta!

Se grăbi să tacă; iar Jiao se grăbi să răspundă ea:

- Trebuia să veniţi mai devreme!

- N-am putut să venim! Am găsit un super-magazin online, cu super-rochii!

Ei, poftim! Nu spusese ea că "o surfaseră" cu viteza sunetului?

- Magazinul recomandat de Thomas pe FB?

- Da!

- E al Florentinei.

Gata - era ca şi integrată...

- Serios? Al tău e?

Aprobă... şi improviză:

- Am primit multe haine, de-a lungul timpului. Şi nici măcar nu le-am probat. Iar Thomas s-a gândit că le-aş putea folosi altfel.

Ţup - erau din nou "din profil".

- Uau! Să ştii că te pricepi!

- Mulţumesc. De fapt, e un joint-venture. El are ideile, eu bag foarfeca...

Râdeau şi se uitau din nou la băieţi...

Clar - cât fuseseră ele cu spatele la ei, băieţii complotaseră "la greu". Şi se aliniaseră şi ei. Li se cocea ceva... Hm!

Macarena se termină "apoteotic". Iar ele bătură Cuba. Iar din boxe

se auzi un beat ciudat... doar de tobă... Ei porniseră spre ele, care mai de care "mare dansator"...

Boooommmmbaaaaaa!

Ia uite-i! Îşi scoseseră toţi tricourile la unison!

Bomba! / Un movimiento sensual / Bomba! / Un movimiento muy sexy...

King Africa! *La Bomba*! Ionuţ ştia de-astea? De unde ştia el de-astea?

În fine - nu mai conta. Jiao fluiera, fetele chiuiau şi aplaudau, ei veneau "şerpuit", ca stripperii cu experienţă...

Thomas venea spre ea... Ea începea să danseze din şolduri cel mai afurisit reggae din viaţa ei... O lua de talie şi-o trăgea uşurel spre el, în cel mai afurisit şi sexy şi senzual reggae pe care-l dansase ea vreodată... Şi fără să încerce să păstreze o oarecare distanţă între ei... Imprima el mişcarea, cu gesturi ferme, demonstrând că Jiao n-o mintise - el era exact ca tati al ei, ştia ce vrea şi obţinea întotdeauna ceea ce vrea el...

Iar ea se transforma chiar acum în mami a ei - lăsa mâinile pe umeri lui, cu stânga îl apuca uşurel de ceafă iar cu indexul de la dreapta pornea în explorare în jos... Şi râdeau amândoi - că ei cică se jucau aici, nu făceau nimic rău, nimic alandala...

Kana Jambe? Aia era o prostie! Un rebut! Ceea ce se întâmpla aici, în poienita de lângă Vierzon, era...

Doamneee! Doamne, ce să facă şi unde să se roage ca ziua de azi să nu se termine niciodată?

... Devenise periculos. Pentru el. Ei nu-i mai era frică de el. Lui ar fi trebuit să-i fie frică de ea. Fiindcă ea, de la atâta *movimiendo muy sexy*, dezvoltase unele planuri. Şi-şi făcuse curaj. Şi-o să fie vai de ea... la ce planuri îşi făcuse el... pentru trei zile şi două nopţi...

Ura! Se terminase! Şi-acum nu mai avea pic de curaj; aşa că se grăbi să revină la poziţia absolut dreaptă! Iar el o trase - şi-o lipi de el! Ia uite-l! O ţinea bine de talie şi zâmbea - şi-i promitea că n-o lăsa să stea jos, pentru că el în realitate era un mare dansator...

Începuse altă melodie. Tot reggae, după cum spuneau mâinile lui, care n-o lăsau să facă decât ceea ce voia el... Colegii lui spuneau ceva despre friptură; fetele întrebau ce mai trebuie pus în salată. Lui Thomas nu-i păsa; el îşi lipea obrazul de obrazul ei, în cea mai senzuală atingere pe care-o trăise vreodată... şi-i şopti la ureche un indiciu apropo de melodie:

- I've been watching you...

Unde şi cui trebuia să se roage pentru ca ziua asta să nu se termine niciodată?

Ştefan

Era linişte în birou. O linişte perfectă. Adina se simţise ameţită rău, aşa că se dusese să se întindă câteva minute. Îi spusese să stea cuminte-n pat toată ziua; dar ea insistase că se-ntoarce...

El n-avea stare să se ocupe de afaceri. Ana îi simţea tensiunea, aşa că îşi drămuia cu grijă click-urile, ca să nu facă zgomot excesiv. Iar Piao era cel mai chinuit - se uita, probabil, la ecran şi făcea incantaţii şi rugăciuni ca să se întâmple ceva care să-i descongestioneze lui fruntea încruntată...

Mobilul roşu bârâi scurt. Hei! Avea veşti de la Jiao! În sfârşit! Ce tot făcuse fata aia acolo? Ea nu-şi imagina cât de greu îi era lui să aştepte ca ea s-o împrietenească pe Florentina cu colegele lui Thomas? Ea nu ştiuse cât de grea era aşteptarea aia pentru un tată şi-aşa chinuit de gândul că fetiţa lui plecase-n excursie cu un băiat, pentru prima oară-n viaţă? Repede! Ce-i scrisese Jiao?

Nu-i scrisese nimic; îi trimisese un MMS. Ia să vadă el ce-i trimisese chinezoaica... Era o filmare. Play! Apăru o imagine mişcată rău; din difuzoraş ieşea o melodie veche, reggae... O ştia - dar nu ştia cum se numeşte! N-o "identifica"! Era mult prea emoţionat, ca să şi-o amintească; dar era celebră! Era foarte cunoscută! Hm...

Şi uite-i şi pe ei! Gata - Jiao găsise o poziţie bună să-i filmeze! Ia uite-i... ce frumos dansau ei doi... Ia uite ce bine dansa Thomas reggae - nu se aşteptase...

- Ce-i? Dă să văd!

Nu-nu! Ei nu-i arăta nimic! Palmă telefonul; se uita la ei şi asculta melodia...

So I said to myself / Does she love me or not? / But the dreads done know

Ana se repezi la el:

- Ăsta e Inner Circle! Ce-i aia?

Nu mai avea stare s-o ascundă; aşa că o lăsă să vadă şi ea... Deci era Inner Circle...

My lyric goes on the attack / My tongue gets tied / And that's no lie / Looking in your eyes

Regina lui începu să râdă, în romanes:

- Ptiu-ptiu! Să nu-i deoache mama...

Ce afurisită era! Bufni în râs:

- Păi da, fă! Scuipă-i! Că ia uite-i ce frumos dansează ei...

Ana lăsă capul pe umărul lui, devenind brusc romantico-blegoasă:

- Uite ce fericită e cu el...

Era foarte fericită cu el... El părea foarte fericit cu ea... Părea şi foarte ferm; deşi ecranul era micuţ, el ştia unde să se uite. Şi recunoştea gesturile. Aşa o ţinea el pe Ana la tango, când nu voia să-i scape "neam". Thomas n-o lăsa pe Florentina să-i scape...

Băiatul ăsta învăţase o grămadă de lucruri de la el! Iar dacă o să aibă grijă să nu le uite, fetiţa lui va fi tare fericită! Acum, totul era ca Ana s-o înveţe pe Florentina o altă grămadă de lucruri - astfel încât şi Thomas să fie tare fericit! Copiii ăştia doi trebuiau să rămână împreună! Că ia uite ce frumoşi erau... Ce bine se potriveau...

Gata? Doar atât? Nu se poate! Play din nou! Păi doar atât?

Sami

Monitorul cardiac piuia destul de repede...

Ţinea mâna stângă pe spatele ei. Ea stătea pe burtică. Sprijinea bărbia pe mânuţă. Când simţea că trebuie să expectoreze, trăgea un pic mânuţa...

Micuţa lui nu mai avea forţă deloc. Nu mai putea să tuşească. La fiecare respiraţie, hârâia înfundat. Când şi când, din guriţa ei căpătau cojiţe gălbui... sau verzui... şi picături roz...

Adana lui nu mai rezista mult...

Jada se ridică şi ieşi:

- Mă duc după chinez.

Se ducea să-i spună să oprească tratamentul...

Nu. N-o să-l oprească.

Coborî din pat şi prinse uşor căpşorul ei în palme. Şi-l sărută - şi-l îmbrăţişă, şoptind:

- Nu lăsa valurile să ne despartă acum, iar anii pe care i-ai petrecut printre noi să devină o amintire. / Ca o nălucă trecut-ai printre noi, iar umbra ta, lumină a fost pe chipurile noastre. / Mult te-am iubit. Dar fără glas fu dragostea ce ţi-o purtarăm şi-ascunsă fu de valuri. / Totuşi acum te strigă şi se dezvăluie-naintea-ţi. / Căci niciodată dragostea nu se ştiu în profunzime... decât în ceasul despărţirii...

Uşa pocni. Paşii se apropiau aproape în fugă... Fu prins de braţ:

- Te implor - opreşte nebunia asta!

Negă scurt.

- Sami! Chinezul zice că numai tu poţi să opreşti nebunia asta! Opreşte-o! Opreşte tratamentul!

Negă din nou.

- Sami!

- Nu!

- Omule! O omori!

Negă din nou:

- Nu! Dar tu o sperii! Nu mai urla lângă ea!

- Sami!

Ei, la naiba! Sări în picioare şi-o înhăţă şi-o împinse cu putere spre uşă!

- Sami!

Îi smulse ecusonul şi-l lipi de senzor. Şi trase de uşă şi-o îmbrânci afară! Şi trânti uşa după ea! Şi azvârli nenorocitul ăla de ecuson - că, gata, de-acum n-o să mai urle la urechea copilului!

Rămăsese singur cu Adana...

Reveni lângă ea. Îngenunche lângă ea. Fetiţa lui hârâia rău...

Fetiţa lui se stingea, încet, sub ochii lui...

Poate că erau ultimele lor minute împreună. Nu mai ştia. Toată şcoala, toată experienţa din spital erau nule. Nu ştia dacă fetiţa lui... Nu ştia dacă Adana lui o să reuşească să treacă peste toate - şi-o să scape şi de chin, şi de boală. Nu ştia dacă mâine el, Sami Fakhouri, va mai avea doi copii. Dar ştia cu certitudine două lucruri. Unul era că Jada n-o să mai reuşească să ajungă lângă Adana lui. Celălalt era că Adana lui n-o să-l piardă niciodată. El n-o să se clintească de lângă ea. El o să stea lângă ea, cu ea...

El era nebun. Nu se ruga la Allah. Nici nu întrerupea tratamentul. Nici nu-l suna pe imam Mohssen. În mintea lui dementă stăruia acum Kahlil Gibran. Era nebun. Înnebunise. Fetiţa lui murea sub ochii lui, iar el nu se putea gândi decât la cartea cu copertă verde...

Îi trase încet braţele şi-i strânse mânuţele în mâinile lui. Şi lăsă capul pe pat, lângă ea. O privea lung, îi ţinea mânuţele în mâinile lui şi ştia că ea simte... Ea îi simte dragostea. Ea nu se simţea singură acum. Era tăticul ei cu ea...

Cuvintele ieşeau singure, în arabă... Versuri...

- ... Dumnezeule... Dumnezeule, Tu care eşti sinele nostru cel înaripat, voinţa Ta prin noi voieşte, / Dorinţa Ta prin noi doreşte, / Puterea Ta prin noi preschimbă nopţile noastre, ce de la Tine sunt, în zile care tot din Tine vin. / Nimica nu putem a-ţi cere, căci tu ne cunoşti trebuinţele chiar înainte ca ele să se nască-n noi: / De Tine avem nevoie, iar dându-ne mai mult din Tine, ne dai totul.

Ochişorii negri se închiseseră. Adana lui... Îi strânse cu putere mâinile:

- Dumnezeule, Tu care eşti sinele nostru cel înaripat, voinţa Ta prin noi voieşte, / Dorinţa Ta prin noi doreşte, / Puterea Ta prin noi preschimbă nopţile noastre, ce de la Tine sunt, în zile care tot din Tine vin. / Nimica nu putem a-ţi cere, căci tu ne cunoşti

Uşa pocni - iar chinezul năvăli peste ei:

- Dle Fakhouri, vreau să vă propun o procedură nouă.

O privea lung; nu-i dădea lui atenţie...

- O să-i uşureze mult sarcina de-a scoate mucozităţile.

Adana nu se clintea; răsufla greu, hârâit, şi nu încerca să scuipe...

- Am nevoie de aprobarea dvs, pentru a interveni.

Fetiţa lui deschise încet ochii...

- Ar fi prima oară când o fac în afara laboratorului. Ea ar fi primul caz real în care aplic procedura asta. Şi am nevoie de acceptul dvs.

Omul ăsta tratase 180 de copii. Pe unii îi resuscitase... Toţi 180 plecaseră de aici, din clădirea asta, vindecaţi. Dar îi propunea o procedură nouă. N-o mai făcuse în afara laboratorului. Adana ar fi fost prima...

- Dle Fakhouri...

"Voinţa Ta prin noi voieşte..."

"Dorinţa Ta prin noi doreşte..."

Nu era un sfânt. Dar nu era nici un păcătos. Era un om ca toţi ceilalţi. Moscheea era o clădire. Adevărata lui moschee era în el. Adevărata lui credinţă era în moscheea din el...

Se ridică:

- Da - aprob procedura. Sunt de acord cu ea.

Chinezul se repezi şi-o răsuci pe Adana. Cu o viteză incredibilă, începu să scoată senzorii de pe ea... şi perfuzia... Era incredibil de rapid, incredibil de grăbit... Şi totuşi!

- ... Nu semnez acceptul?

Tânărul o ridică pe Adana... ca pe-un fulg! Şi ţâşni spre uşă, cu ea pe braţe:

- Nu mai semnaţi.

Nu? Nu semna? Păi nu spusese... Ba da. O spusese. Iar el răspunsese tare, clar şi limpede. Şi cu faţa la camera de deasupra uşii. Se grăbi deci să-l urmeze.

Pe hol se ducea o luptă surdă. Soţia lui se aşezase în faţa chinezului şi-şi încleştase degetele pe braţele lui. El încerca să treacă cumva de ea; ea îi bloca trecerea şi şoptea, speriată, că nu-l lasă să-i omoare fetiţa...

Se repezi să-i ocolească. Şi desprinse el mâinile Jadei de pe halatul alb.

- Nu, Sami!

O trase în braţele lui. O trase tare, ca s-o învingă...

Chinezul dispăru pe uşa de lângă uşa camerei lor.

Îşi strânse soţia în braţe şi oftă greu. Şi şopti:

- Dumnezeule, Tu care eşti sinele nostru cel înaripat, voinţa Ta prin noi voieşte, / Dorinţa Ta prin noi doreşte, / Puterea Ta prin noi preschimbă nopţile noastre, ce de la Tine sunt, în zile care tot din Tine vin. / Nimica nu putem a-ţi cere, căci tu ne cunoşti trebuinţele chiar înainte ca ele să se nască-n noi: / De Tine avem nevoie, iar dându-ne mai mult din Tine, ne dai totul.

Jada lui plângea în hohote şi clătina încet capul şi încerca nu să se elibereze din strânsoare, ci să-l lovească...

Florentina

Limbile roşietice ale focului urcau grăbite spre cer. Când şi când săreau scântei. Era fantastic! Nici în Aurari nu mai văzuse foc aşa frumos...

De fapt, focul era acelaşi peste tot - şi în România, şi în Franţa... Chiar şi-n America! Ziua de azi îl făcea să fie aparte; bucuria din inima ei... şi îmbrăţişarea lui...

Azi fusese o zi minunată. Azi, viaţa ei se schimbase. Azi fusese extrem de fericită. Şi era în continuare fericită. Simţea că, indiferent ce-o să se mai întâmple de-acum încolo, ea o să rămână fericită...

Se deblocase. Nu ştia de ce - fie intervenţia lui Jiao, fie atmosfera, fie colegele lui... Devenise vorbăreaţă. Şi naturală şi dezinhibată. Pălăvrăgise azi o grămadă! Şi se jucase cu ei, dansase cu ei, participase şi ea la pregătirea prânzului, a cinei...

Thomas o iubea. Mult. De când ea se dezinhibase, el devenise foarte preocupat de ea. Era, de departe, cel mai îndrăgostit din toată poiana aia! Privirile lui erau pline de dragoste! Gesturile lui erau fermecate! Şi nu se jena s-o sărute în mijlocul poienii, în văzul tuturor! Adora s-o sărute... Ea adora să plutească alături de el...

Focul lumina ciudat chipurile lor. Erau veseli. Obosiţi frânţi, dar veseli. Povesteau trăznăi din liceu, din studenţie, de pe-acasă...

Ea stătea sprijinită de Thomas; el stătea sprijinit de copac. Braţele lui o ţineau bine; braţele ei stăteau pe braţele lui, palmele ei acopereau palmele lui... Era aşa de bine...

Discuţia ajunsese la ziua de naştere a unuia dintre ei. Unde un altul dansase break dance şi-şi rupsese piciorul. Evenimentul în sine nu era vesel; dar povestirea era tare haioasă...

- Auzi, Thomas? Tu ai motorină?

- ... Da; de ce?

- Fiindcă nu mai am baterie la laptop.

- Aa, stai liniştit - ţi-l încarc mâine dimineaţă.

- OK! Dar până mâine dimineaţă ascultăm paşii ursului din pădure...

Jiao se ridică imediat:

- Stai tu liniştit!

Ionuţ sări şi el în picioare şi se grăbi s-o urmeze. Povestirea continua; bietul om cu piciorul rupt aşteptase ambulanţa pe peluză - că petrecerea se ţinuse în faţa casei, aşa ca-n filmele americane. Şi-acum făceau o paranteză, toţi, şi susţineau că lor nu le plăceau petrecerile alea americane...

Thomas o sărută pe obraz:

- Dacă n-aş şti absolut toate obiectele din camera ta, te-aş întreba a ce miroşi...

- Dar ştii deja a ce miros; aşa că nu întrebi...

Nu, nu întreba; o mai săruta o dată, şi încă o dată... Simţea că ameţeşte...

- Mm... E un amestec pe care nu-l pot numi. Categoric, sunt trei mirosuri pe tine!

Daa, bineînţeles! Iar pe-acolo, pe gât şi pe umăr, era şi-al patrulea miros, de şampon...

- ... Mai întâi e gelul de duş... Apoi e crema hidratantă din tubul auriu...

Hait! - chiar le ştia! Adică îi mirosise cremele şi gelul de duş! Păi când

- E şi-un iz de şampon - ăla albastru, nu ăla alb...

Şi mai era parfumul. Decise să sară peste el - şi să fie adolescentă:

- Mă-ntreb cât te-ai antrenat pentru aşa performanţă... şi mai ales cu cine!

- M-am antrenat zi de zi... de când ţi-ai adus tuburile în baia ta din vilă... şi cremele în dulăpior... Ştii că mi-e dor uneori de strugurelul tău?

Adică-i mâncase strugurelul? Era prea de tot! Se răsuci şi-l privi lung:

- Mi-ai mâncat strugurelul?

Thomas părea un pic îmbujorat:

- L-am gustat doar. Într-a patra aveai un strugurel foarte gustos!

Oof, Doamne! Îi fură un sărut şi lăsă capul pe umărul lui... Ea ştia atât de puţine lucruri despre el... Un moment! Dar când apucase el să-i guste strugurelul?

- Auzi? Dar tu cum ai avut acces la strugurelul meu?

- Mă lua mama cu ea, când îţi făcea curat în cameră.

Ia uite...

Hei!

Poiana izbucni în aplauze. Iar Jiao îşi reluă locul, în uralele şi aplauzele tuturor...

Năvăliseră toţi pe capul ei. Fiecare voia o melodie. Sau propunea o melodie. Vorbeau toţi peste toţi, iar Jiao nu ştia la cine să se uite, pe care să-l asculte... Şopti:

- Săraca fată! Nici aici nu scapă de muzică...

- Într-adevăr...

Gata - hotărâseră că vor asculta mai întâi un mega-hit internaţional. Jiao îi anunţa că nu-l ştie. Negociau alt hit, la fel de mega... Nu, nu-l ştia nici pe-ăla. Mare belea îşi făcuse fata asta aducând chitara...

Începuseră "s-o certe". Adică să-i reproşeze, oarecum voalat, că ea nimic nu ştie. Mm - începea să se-ncrunte... Jiao îi opri:

- Ia lăsaţi-vă toţi pe spate! Hai! Toată lumea pe spate, cu faţa-n sus şi privirea pe cer!

Nu - erau sceptici... Ciudat - tânăra multicoloră se ridică şi se repezi "să-i culce" chiar pe cei mai înfocaţi protestatari... Thomas o trase şi pe ea pe spate. Se lungi pe pătură; el se lungi lângă ea. Privea lung cerul... Jiao începuse să-şi acordeze chitara; Ionuţ "se încălzea" la oală, ceea ce stârni instantaneu hohotele tuturor...

O zi minunată nu se putea termina decât cu o ratare gigantică...

"Eu mă duc la culcare."

Nu ştia care dintre ei spusese cuvintele alea. În orice caz, chiar se dusese la culcare! Păi... Unul în minus. Spera din tot sufletul să fie unul din cei care hohotiseră. Ca să rămână ei... eventual doar ei doi...

- Linişte!

Tânăra multicoloră era "numa' bună" de angajat la firma de bodyguarzi a lui Fang, în postul de sergent major...

Se auzi un singur acord... Brr!

Începutul părea ceva latino. Ceva clasic, însă. Suna superb în liniştea perfectă, sub cerul "explodat" în miliarde de stele... Thomas îi strânse uşor mâna:

- Mike Oldfield.

Serios? Mike Oldfield era? Nu-şi dăduse seama; adică nu ştia melodia...

Jiao repeta acele prime acorduri. Ionuţ probabil că ştia numai de-alea din buric... Ba nu! Uite că bătea în trei timpi! Bravo! "Bravo, Ionuţe!" Îi venea să se scoale de-acolo şi să-l pupe pe creştet şi să-i spună "Bravo"...

Sunetele chitării se iuţeau. Şi parcă se şi înmulţeau. Era superb...

Avea senzaţia că cerul se rotea încetişor... Mâna i se ridică instinctiv şi apăsă stomacul pe locul ăla unde se formase golul...

Întoarse încet capul spre ea, temându-se să nu strice cu foşnetul ei magia din aer...

Jiao cânta cu ochii închişi. Plecase un pic capul, închisese ochii... Focul îi lumina chipul; vedea cum strângea ritmic din dinţi... Îl vedea pe Ionuţ lovind straşnic oala aia, cu ochii la chipul tinerei...

Ei, hai! Îl trase şi pe Thomas - că toţi se ridicaseră! Nici unul nu se mai uita la cer! Toţi o priveau pe fata asta incredibilă, care ştia să aprindă focul într-o clipită, ştia să repare maşini, ştia să danseze Sant'n Peppa şi cânta la chitară aşa... Nimeni nu se uita la nimeni; toţi se uitau la ea. Îi fascinase. Îi încremenise aşa... că nu se aşteptaseră...

Olé! Gata! Finalul sigur nu fusese ca al lui Mike Oldfield! Finalul ei fusese aşa de... latino-arăbesc, că scăpă un chiot! Şi izbucni în aplauze! Şi uite că toţi aplaudau... Ea zâmbea, cu ochii închişi... Ionuţ o aplauda şi el şi fluiera şi striga "Bravo"... Unul dintre ei se apropia grăbit:

- Jiao, te rog, permite-mi să-mi cer scuze!

Şi chiar dacă nu-i permitea, n-avea încotro! El venise chitit să-şi ceară scuze, aşa că îi luă mâna şi i-o sărută. Bun! Tocmai îşi revenise, şi ea şi moralul ei! Se şi văzuse împachetând la lumina farurilor... Că n-o să stea cu nişte oameni care râdeau şi făceau mişto de Jiao...

Ia - că le cânta altceva! Ce le cânta acum? Era ceva rapid... Rapid-rapid, fără ritm... Pam-pam! Aha! I-auzi şi ritmul! Thomas răcni:

- Flamenco!

Ionuţ sigur nu ştia ce-i ăla flamenco; dar îl avea pe tot în sânge. Umplea oala aia de vânătăi... Ei, toţi ceilalţi, băteau ritmul din palme... şi se legănau în ritmul muzicii... Zăpăcita aia multicoloră dansa de mama focului un fel de flamenco franţuzesc pe vârfurile teneşilor...

Stop? Da' de ce se oprise?

- Şi-acum să vedem dacă ştiţi ce cânt. Cine ghiceşte, hotărăşte melodia următoare!

Ia! Chiar era curioasă! Îi plăcea să creadă că nu era afoană; adică avea ceva cultură muzicală, de-aia de care învăţase Jiao la facultate...

Cânta tot ceva în genul latino, sau flamenco... Thomas şopti:

- Armik! *Tango flamenco*!

Aha! Gata - o ştia şi ea! Începu să bată cu palmele în propriile picioare, ca să-i sufle lui Ionuţ cum era ritmul! Că suna mult mai bine "la două instrumente"! Ionuţ nu ştia flamenco, dar îl avea în sânge... Jiao repeta aceeaşi temă, pregătindu-se pentru nebunia de la refren... "Hai, Ionuţe! Nu te lăsa! Acum e momentul! Acum ne dezlănţuim!" Ionuţ se dezlănţuise şi el; pe ea o usturau palmele şi pulpele, dar nu se lăsa... Mai erau doar două cupluri pe pături: ea şi Thomas şi tânărul care plecase la culcare, cu prietena lui. Restul dansau, care cum puteau, care cum ştiau...

Erau minunaţi. Erau nişte oameni normali, care nu se formalizau în etichetă - sau în scheme şi figuri şi coregrafii complicate. Erau naturali. Erau ei înşişi. Erau... Erau visul ei. Aşa i-ar fi plăcut şi ei să fie - liberă. Eliberată de toate chingile care-o strânseseră şi-o lăsaseră să crească strict în forma de pui de contesă! Oamenii ăştia erau liberi! Cât i-ar fi plăcut să poată să fie ca ei... Şi cât le-ar fi plăcut lor să poată să fie în locul ei... pui de conţi şi de contese, lipsiţi de griji, cu tot viitorul asigurat, fără probleme financiare, cocoţaţi sus de tot în ierarhia socială...

Jiao lovi scurt chitara - şi arătă spre Thomas:

- Ai răspuns corect. Care e următoarea melodie?

Ia uite-l! Se ducea să i-o spună la ureche! Ce şmecher... Jiao începea să râdă... Thomas revenea pe pătură şi-i oferea mâna, hotărât s-o ridice... Fu luată în braţe "ca la blues"; îl imită şi auzi... binecunoscutele acorduri ale lui Bryan Adams... Şi şoapta lui Thomas, care ei i se părea mult mai puternică decât lălăiala tuturor...

To really love a woman, to understand her / You gotta know her deep inside / Hear every thought, see every dream / And give her wings

when she wants to fly / Then when you find yourself lying helpless in her arms / You know you really love a woman...

Păcat că nu-şi puteau trăi toată viaţa aici, alături de ei... Aşa ca acum...

Diamant

Raina lui începuse să tresară. Era obosită. Întotdeauna când era foarte obosită, tresărea aşa în momentele când aţipea. El stătea cuminte lângă ea, cu ochii închişi, cu palma pe burta ei, şi mişca încetişor degetul mare...

Ştefan făcuse bine că o trimisese în Aurari. El unul avusese mare nevoie de orele astea! Îi prinsese tare bine "antrenamentul"! Acum, după 24 de ore, trăgea concluzia că era şi el, în sfârşit, "natural"...

Se obişnuise cu rolul de viitor tătic. Era un rol greu, în condiţiile în care reginuţa lui bântuia acum prin Europa, la cheremul unor indivizi total lipsiţi de scrupule. Dar se obişnuise cu el. Se obişnuise cu minciuna. Se obişnuise să stea tot timpul cu palma pe burta ei. Se obişnuise să pupe mereu burta ei. Se obişnuise să râdă. Îşi spusese că, imediat cum se întorcea Trésor, în burta ei se va forma şi va creşte un băieţel de-adevăratelea. Deci, "antrenamentul" pentru momentele alea nu-i putea prinde rău! Se antrenase cât fusese ziulica de mare, delectându-se cu fericirea ei sinceră...

Atunci când Raina lui... Mai erau câteva zile doar; iar ea o să descopere că se înşelase, o să plângă şi-o să-şi cumpere tampoane... Şi-o să se urce-n avion, val-vârtej, şi-o să sară pe el... Şi el o să-i facă pe plac, susţinând că vrea s-o lase gravidă, şi-o să înghită pastile pe furiş... Şi ştia că n-o să-i meargă aşa o veşnicie...

Oare adormise?... Da; dormea dusă. Era frumoasă. Palma lui o ajutase să-şi destindă chipul - şi era frumoasă şi zâmbea prin somn...

Ridică încetişor palma... Se răsuci încetişor, să nu fosnească... Pipăi după telefoane... Îl luă pe cel cu butoane - cel roşu. Şi oftă greu... moment în care lacrimile îi alunecară pe obraji...

Mesaj nou... pentru Isamu... Apăsa încet tastele, încercând să pună cumva în cuvintele alea toată durerea şi toată ardoarea şi toată speranţa pe care-o mai avea acum în suflet...

"Te implor, găseşte-mi cumva fetiţa!!!"

Send.

Reveni pe pernă. Era idiot. Tocmai îl băgase pe omul ăla în depresii majore - că şi ăla era topit tot după Trésor...

Ce nenorocire! Doamneee, ce nenorocire imensă făcuseră criminalii ăia doi! Ce nenorocire uriaşă...

Se ridică şi se grăbi să iasă. Şi reveni apoi, să-şi ia telefoanele... Închise uşa dormitorului, coborî în bucătărie şi închise şi uşa aia. Şi lăsă telefoanele pe masă şi luă totuşi receptorul telefonului "de Aurari". Forma numărul mamei lui...

- Da, Diamante!

Nu putea să-i spună... Era un idiot gigantic - tocmai îşi băgase şi mama în depresii majore...

- ... Diamante, ce-i cu tine?

Îşi trase sonor mucii şi-şi şterse lacrimile cu tricoul. Şi oftă, printre suspine:

- Ce face fetiţa mea, mămico? Unde e fetiţa mea? Unde e comoara mea şi sufletu' meu şi lumina ochilor mei?

- E tot cu ăia. Şi e bine. E la cinci cărţi de casă.

Cinci cărţi? Adică cinci luni? Mamă, Doamnee! Înnebunea încă cinci luni...

- Stai liniştit, că ea nu păţeşte nimic rău. Ştii bine că ne-am ocupat deja de chestia asta...

Da, ştia că făcuse ea nişte vrăji şi nişte descântece ca să-i apere lui reginuţa de rele...

- ... Diamante, calmează-te. Dau în fiecare zi şi de ea, şi de voi. O să se-ntoarcă. Peste cinci cărţi. La ea, cum văd eu lucrurile, cărţile astea nu-s perioadă fixă; sunt întâmplări majore din viaţa ei. Când a murit sora lu' ăla, ea a mai avansat o carte; când Ştefan nu i-a dat-o pe Florentina lui Andrei, a mai avansat o carte... Ai răbdare.

Avea răbdare - ce dracu putea să facă el, dacă criminalii ăia doi...

- Stai liniştit. Ai grijă de nevasta ta. Cărţile spun că faci bine ceea ce faci; iar ea e fericită.

Da; dar cine ştie câte zile - sau ore - o să mai fie ea fericită! Dacă-i venea ciclul...

- Diamante... Ea e aici, cu tine. Bucură-te de ea. Bucură-te de fiecare clipă petrecută alături de nevasta ta! Că ştii bine că o să se-ntoarcă la conac!

- Ştiu...

Apăsă butonul roşu şi deschise frigiderul - să bea nişte apă rece, să-şi sufle mucii, să-şi spele ochii şi să înghită încă un calmant. Şi să se ducă să doarmă cu mâna pe burta nevestei lui. Să-şi joace rolul în continuare. Dacă asta o făcea pe ea fericită...

Sami

Era unspe noaptea. Era târziu. Se simţea foarte obosit... Ar fi închis un pic ochii; dar Jada nu se clintea de lângă patul Adanei. Aşa că el nu putea să moţăie un sfert de oră. Dacă soţia lui decidea brusc "să intervină" în tratamentul fetei...

El o supraveghea pe Jada; avea sentimentul că Jada îl supraveghea pe el, pândind momentul când o să-l doboare oboseala...

Intervenţia chinezului durase doar 20 de minute. Adana ieşise din camera aia "de urgenţe majore" pe targă, sub anestezie. Lângă ea apăruse un aparat nou; o cutie neagră nu foarte mare, fără nici o denumire, cu un mănunchi de tuburi subţirele multicolore înfipte pe toată suprafaţa spatelui. Chinezul nu-i explicase în ce constă procedura aia nouă şi care e rolul maşinăriei; bătuse uşurel cu degetul în ea, zâmbitor, şi-l asigurase că lucrurile or să meargă mult mai bine şi mai uşor de-acum încolo. Şi mai multe nu-i spusese. Asistentele împinseseră targa în camera lor; Jada ţâşnise după ea, el ţâşnise după Jada iar chinezul ţâşnise spre un bunker probabil. Nu-l mai văzuse de-atunci. Venise asistenta lui şi schimbase perfuzia, reglase cutia, salvase datele peretelui cu aparatură pe-un stick...

Oare de cine îi era chinezului mai multă frică? De el sau de Jada? El marşase până acum la tratament; dar tocmai pentru că marşase la ideile chinezului şi-l ascultase, furia lui ar fi trebuit să fie mai puternică decât furia mamei care plânsese şi se agitase mult, adică se mai descărcase...

Adana dormea. Hârâia uşurel, când şi când; cutia neagră avea un senzor probabil, pentru că la prima hârâială se aprindea un bec roşu... După câteva hârâieli, nu se mai auzea nimic. Iar becul roşu se stingea. Probabil că era un aspirator revoluţionar, sau... Era o invenţie cu multe tubuşoare. Nu ştia cum funcţiona; presupunea că printr-un tubuşor intra aerul în plămâni, iar prin alt tubuşor ieşea... Nu ştia; nici n-avea stare să se gândească la asta. Se simţea un pic confuz. Ultimele zeci de ore petrecute aici, imaginea fetiţei lui...

Cifrele şi liniile şi petele de culoare de pe perete arătau că Adana dormea. Tuburile subţirele, legate unul de celălalt, care-i ieşeau din gură lăsau impresia că e de fapt în comă. El ştia panourile astea. Le ştia şi Jada. Chiar dacă ea nu lucrase niciodată la terapie intensivă, le învăţase în facultate. Şi le tot văzuse, în spitalele prin care lucrase. Poate că ăsta era motivul pentru care soţia lui nu mai spunea nimic despre oprirea tratamentului...

O văzu aplecându-se, sărutând fruntea Adanei... Mm! Venea la el! Acum chiar că or să se certe rău de tot... Jada îşi trase scaunul în faţa scaunului lui şi se aşeză:

- De ce-ai făcut asta?

- La care din faptele mele te referi?

- De ce ai continuat tratamentul? Te-am implorat să-l opreşti! Şi nu l-ai oprit! Poftim - uită-te la ea! Îţi place că a ajuns aşa?

Negă cu capul.

- A intrat în clădirea asta pe picioarele ei! Şi uite cum a ajuns!

- Văd. Şi ştiu că a intrat pe picioarele ei.

- Şi-atunci de ce faci asta? Ţie nu ţi-e frică că poate să moară?

Oftă greu...

"De ce nu te-ai dus la Aidin? Dacă ai văzut că nu eşti îndeajuns de puternică să stai aici, de ce n-ai plecat atunci când am venit eu?" Jada tăcea - şi parcă-i transmitea din privire că ea pusese prima întrebare, aşa că aştepta un răspuns... Prea bine! Hai să se certe! Îi răspunse în versuri, cu cuvintele care ştia că o vor scoate din sărite:

- *"Teama de moarte nu e decât sfiala care îl stăpâneşte pe păstorul ce stă îngenuncheat în faţa regelui, înainte de a fi înnobilat cu o atingere pe creştet."*

- Sami, tu ai luat-o razna? Fetiţa noastră moare, iar ţie-ţi arde de versuri?

- *"Ce e a muri, decât a sta-n bătaia vântului făr' de veşmânt, şi-a te topi în soare? / Şi ce înseamnă a înceta să mai respiri decât a îţi elibera suflarea de zbuciumatele-i torente, ca să se poată înălţa şi să înmugurească şi, fără de poveri, să-l caute pe Domnul?"*

- Sami, revino-ţi! Te rog!

Păi, dacă tot înnebunise - cum zicea ea -, hai să se manifeste în consecinţă! Se ridică şi porni spre fetiţa lui:

- *"Vă las cu bine, voi oameni din Orfales. / Ziua aceasta s-a încheiat. / Se-nchide peste noi întocmai cum floarea de nufăr se-nchide peste al ei mâine. / Ce am primit aici, noi vom păstra, / Şi dacă nu va fi de-ajuns, atunci din nou va trebui să ne-ntâlnim şi împreună să ne întindem braţele către acela de la care am primit."*

- Sami, mă sperii!

- *"Să nu uitaţi c-am să mă-ntorc la voi. / Nu mult va trece şi dorul meu va aduna nisip şi spumă pentru un alt trup."*

- Încetează!

- *"Numai puţin, o clipă de răgaz pe-a vântului aripă, şi-apoi altă femeie mă va purta în pântec."*

- Taci!

- *"Vă spun adio vouă şi tinereţii pe care-am petrecut-o între voi."*

Jada suspină:

- Taci odată!

Zâmbi slab:

- *"Dacă-n amurgul aducerii aminte ne vom întâlni încă o dată, din nou o să vorbim, iar voi îmi veţi cânta un cântec încă şi mai adânc."*

I se întoarse spatele:

- Eşti nebun!

Ea alerga la uşă; el ridica vocea, ca să-l audă cât mai bine:

- *"Şi de va fi ca mâinile noastre să se-ntâlnească în alt vis, vom dura înc-o fortăreaţă în ceruri."*

Jada validă ecusonul - şi se răsuci şi porni spre pat! Nu-nu! Dintr-un singur salt, parcă se teleportă în faţa ei! O prinse de umeri:

- Decât s-o văd murind zi de zi ani în şir, prefer s-o pierd acum, aşa. Scurt şi nedureros pentru ea.

Soţia lui scoase un răcnet scurt. Şi-i dădu o palmă. Şi alergă la uşă şi ieşi în fugă...

Ştefan făcuse bine că îl trimisese aici. Chinezul făcuse bine că îşi ascunsese de ei înfăţişarea reală. El făcuse bine că nu oprise tratamentul. Adana murea oricum; că murea acum, de epuizare, sau murea peste cinci ani înnecându-se cu porcăriile alea galben-verzulii, nu era oare totuna? Şi nu suferea ea oare mai mult peste cinci ani? Pe măsură ce era mai mare şi mai conştientă de sentimente, de lucruri, de familie, de viaţă, oare n-o să sufere mai mult la despărţirea de ele?

Reveni lângă pat. Mângâie uşor obrăjorul... Puse ambele palme, ca să se convingă că nu e doar o senzaţie a lui... De data asta obrajii ei erau calzi. Adică normal de calzi. Oare... Nu; nu mai avea temperatură. Avea, în schimb, o perfuzie în care chinezoaica înţepase vreo patru fiole de diverse culori şi dimensiuni. Îi pusese, probabil, tratamentul şi ceva de scăzut febra, ceva împotriva infecţiilor...

Spera că Jada plecase acasă - în Nantes, la Aidin. N-avea rost să stea aici, cu ei. Se chinuia aiurea; şi-i tulbura şi pe ei. Ei doi, el şi fetiţa lui, se descurcau bine împreună. Ea ar fi trebuit să se gândească la băieţelul ei...

Se aşeză pe marginea patului şi strânse mânuţele ei în mâinile lui...

"Dumnezeule, Tu care eşti sinele nostru cel înaripat, voinţa Ta prin noi voieşte... Dorinţa Ta prin noi doreşte... Puterea Ta prin noi preschimbă nopţile noastre... ce de la Tine sunt... în zile care tot din Tine vin...

Florentina

Probabil că se făcuse miezul nopţii. Nimeni nu căuta un ceas; iar ea evita să privească ceasul de la mâna lui Thomas. Era prea frumos, ca să-şi spună că e târziu şi trebuie să se odihnească...

Jocul de-a "ghiceşte melodia" era de departe preferatul tuturor. Jiao nu mai cânta o melodie întreagă; cânta cel mult refrenul. Nu o mai lăsau ei...

Toţi erau entuziasmaţi; mai puţin tânărul care voise să se ducă să se culce înainte să asculte Mike Oldfield. Melodia pe care-o ascultaseră privind cerul se numea "*Serpent Dream*"; tânărul îi răspunsese prietenei lui la întrebare, aşa că îşi amintise că ea sărise peste piesa aia atunci când sortase albumele lui Mike Oldfield. N-o ascultase cu atenţie... Şi, ce-i drept, avusese alte gânduri, alte preocupări, altă atitudine... Tânărul ăla nu zâmbea; fuma ca furnalul şi asculta chitara. Şi privea fix în foc. Numai el ştia de ce nu se distra alături de iubita lui şi prietenii lor...

Jiao se întoarse spre Ionuţ:

- Ia vezi dacă găseşti o crăticioară mai mică!

- De ce? Oala nu-i bună? Că abia m-am obişnuit cu ea!

- Ba da; dar ai nevoie de două tonalităţi pentru ceea ce vreau eu să încerc.

Gata - cum auzise că era rost de învăţat ritmuri noi, Ionuţ ţâşnise spre maşini... Tânărul de pe pătură ridică privirea spre chinezoaică:

- Ai pregătire muzicală temeinică.

- Am absolvit Conservatorul din Tianjin.

Toţi o aplaudau frenetic; numai el continua discuţia:

- Ai studiat instrumente cu corzi.

- Primul instrument a fost vioara. Iar al doilea a fost pianul; tot un fel de instrument cu corzi, nu?

El începu să râdă şi să nege...

- Iar ea e prietena mea încă de când eram atâtica!

Serios? De pe la doi-trei anişori zdrăngănea Jiao la chitară?

- Educatoarea avea cor, dar n-avea acompaniament. Şi s-a gândit că eu, care eram mare dansatoare la trei anişori, aş putea să zdrăngăn un ritm simplu. Aşa am cunoscut chitara...

Ionuţ se trânti pe pătură:

- Hai c-am găsit!

- Pune-le nişte lemne dedesubt, în partea dinspre tine. Ca să aibă acustică bună.

El nu pricepea; se ocupa ea de "aranjarea tobelor"...

- Ia fă o încercare orientală!

Aha! Toţi "oo"-iau, el încerca o orientală de-aia cum ştia el, adică "marca Florin Salam"...

- Nu. Nu-i aşa.

Şi îi arăta ea ritmul. Bătea pe picioare. Mm, ce bine se pricepea! Ei i se păreau ciudate bătăile alea aşa, fără muzică. Ce-i drept, nu stătuse niciodată să despartă instrumentele de prin melodii! Ascultase per ansamblu. Aşa, doar percuţia, părea ciudat... Jiao îl opri:

- Bun! Acum o să vă cânt piesa pentru care a fost cât pe ce să fiu dată afară din Conservator.

"Cum?" "De ce?" Îi băgase-n alarmă! Toţi voiau să ştie de ce fusese Jiao cât pe ce să fie exmatriculată...

- Pentru că m-au prins cântând-o în cămin, la o petrecere neautorizată cu fetele.

Aha! Râdeau! Probabil că nu erau "căminişti", dar aveau prieteni şi colegi care locuiau în clădirile universităţii şi ştiau rigorile... Tânărul suflă lung fumul:

- Şi care se numeşte...

- *Evocacion de Damasco a Cordoba*. Florentina! Hai!

Aoleu! Ea? Da' ce-avea cu ea?

- Hai să le arătăm cum e "petrecerea neautorizată" la cămin!

La naiba! Roşi violent - că o punea să danseze arăbeşte...

- Hai!

Nu-nu! Negă scurt. Iar Jiao apucă chitara şi îi zâmbi lui Ionuţ:

- Intri cu percuţia când îţi fac eu semn.

- OK!

- Şi-o opreşti când îţi fac eu semn.

- OK! Încerc...

Râdeau toţi...

Tânăra multicoloră era pregătită de dans - şi-i făcea ei semn să se ridice. Nu-nu! Lasă! Să danseze ea în voie! Şi-aşa, era aproape miezul nopţii! Era obosită! Nu-i ardea ei de dansat...

Jiao plecă privirea spre chitară, se aplecă puţin în faţă, şopti ceva în chineză... şi începu să ciupească corzile.

Mm, ce bine suna! I se făcuse piele de găină! Era superb! Şi focul, şi atmosfera - dacă n-ar fi foşnit frunzele, chiar ar fi crezut că e-n deşert...

- Hai, Florentina!

Ah, la naiba! De data asta îi ordonase! Folosise un ton aspru, poruncitor, care nu suporta refuz. Trebuia să se ridice totuşi... că dacă o supăra pe fata asta, mâine ascultau cine ştie ce drăcii de pe youtube...

Ionuţ lovea când şi când crăticioara; solo-ul de chitară se prelungea. Nu mai era mult până la melodia propriu-zisă. Dar ea tot nu era convinsă... Tânăra multicoloră nu se lăsa - îi tot făcea semn... Thomas o prinse de braţ, în romanes:

- Hai - că pentru tine o cântă.

Corect! Pentru ea o cânta! Pentru ea venise, pentru ea luase chitara, pentru ea făcuse spectacol - pentru integrarea ei în grupul prietenilor lui... Se ridică şi făcu un pas spre foc. Chitara amuţi preţ de-o clipă; Ionuţ ridică palmele. Iar lângă foc răsună cea mai pură melodie arăbească pe care-o auzise vreodată...

Ce frumoasă era!

Picioarele îi porniră singure. Şi şoldurile. Braţele ei desenau flori arăbeşti fără să le spună ea s-o facă...

Habar n-avea melodia, nu-i venea în minte nici o coregrafie, dar ea dansa... Tânăra multicoloră se oprise; se uita la ea. Nu mai râdea. O privea lung... Toţi o priveau lung... uimiţi, probabil, că iubita lui Thomas stăpânea dansul din buric ca o profesionistă... şi părea că n-are oase-n ea...

Nu ştia ce se întâmpla cu ea. Nu ştia de ce dansa aşa! Nu ştia cum de-i reuşeau toate!

... Oare-i reuşeau toate?

Se roti încetişor... Era cu spatele la foc. Vedea clar umbra propriului corp unduindu-se ireal... Vedea privirea fixă a lui Thomas...

Reveni, la fel de încetişor, spre foc. Da, îi reuşeau toate. Nu ştia de ce. Nu mai dansase "de-un secol", cum se spune, iar arăbeştile nu erau punctul ei forte. Şi totuşi, îi reuşeau... Poate din cauza muzicii; poate din cauza focului. Cine ştie...

Jiao îi spunea lui Ionuţ că urma solo-ul lui. El lovea oalele şi o soma, nu care cumva să-l pună să facă solo la oale... Se răsuci spre el:

- Ionuţe!

Măiculiţă, ce speriat era! Îi făcu semn cu mâna: "Hai! Solo de tarabană! Bagă mare!" Şi scuturâ violent capul, ca să-şi umfle cârlionţii... Şi "accelerâ" imediat cum chitara tăcu... Ionuţ improviza foarte bine... Nimeni nu mai spunea nimic... Ei parcă-i era frică să-l privească pe Thomas...

Uraa! Salvată de Jiao! Reveni la dansul normal. Şi începu să aştepte, cu nerăbdare, finalul acelei piese de anduranţă...

Brusc, tânăra multicoloră reîncepu să danseze! Dansa ciudat; dansa latino. Melodia în sine era ciudată...

Gata! Oof, Doamne! Gata, în sfârşit! Obosise rău de tot! Începuse s-o doară spatele încă de la "solo-ul de oală"...

Se înclină frumos către aplauze. Şi se grăbi înapoi pe pătură. Şi apucă doar să se aşeze; fu prinsă de braţ, trasă pe spate, luată-n braţe şi sărutată "cu foc"... Şi cu subînţeles şi intenţii vădite... Şi nu ştia de ce dracu parcă-i era teamă...

Foşneau. Se agitau. Se îndepărtau de ei. Vorbeau despre culcare. Vocea lui Jiao era departe acum... Ionuţ râdea şi spunea că învăţase azi multe lucruri - să facă focul, să întindă cortul şi să bată ritm arăbesc la două oale, nu una...

Thomas zâmbi:

- Gata - petrecerea s-a încheiat.

Într-adevăr, petrecerea se încheiase...

- Va reporni mâine, la intensitate sporită...

Aprobă - că doar n-or să joace cărţi toată ziua...

- ... Cât strâng eu aici şi-i ajut să stingă focul, tu fugi şi schimbă-te. OK?

- OK.

Se grăbi să se ridice şi să se apropie de cort, bucuroasă că nimeni n-avea ideea s-o felicite personal pentru dans...

Cortul era obscen de mic. Era fix cât două persoane plus valiza ei - iar în el nu se putea ridica. Trebuia să se schimbe-n fund... Asta e! Nici o problemă! Începu să scotocească după trening.

Azi fusese o zi minunată. Azi, simţise că trăieşte din nou. Şi că poate să redevină ea însăşi - Florentina cea de dinaintea lunii martie. Azi, dacă n-ar fi fost Jiao...

Jiao o ajutase în multe privinţe. O ajutase să se integreze, o ajutase să se distreze... Şi-apoi o pusese să danseze arăbeşte. Decizie care-l făcuse pe Thomas "s-o atace" la propriu chiar acolo, pe pătură, în văzul tuturor...

Nu. N-avea curaj. Nu azi. Poate mâine seară. Adică mâine seară cu siguranţă! Dar nu azi. Nu ştia de ce, simţea că-i zvâcnesc tâmplele şi-i e teamă; realiza că se schimba "la viteză", de parcă era la armată sau...

O să-l roage frumos să se odihnească azi. Şi-o să-l roage să nu se supere pe ea pentru asta. Probabil că se va supăra; dar va râde şi-o va asigura că nu se supără...

Gata - era schimbată şi-şi împletise părul. Închise valiza, se lungi pe sacul de dormit şi se trase spre margine. Se înveli bine-bine... O să-i fie foarte cald, că treningul avea mânecă lungă, dar nu-şi permitea să doarmă în braţele lui în bustieră... După aşa dans şi aşa sărut, prefera să transpire! Rău!

Stătea cuminte în sacul de dormit şi asculta discuţiile de afară...

Tresări - tocmai intrase şi el! Îl auzea foşnind, trăgând fermoarul... Gata - "încuiase uşa". Rămăseseră singuri...

Stătea cuminte acolo, cu ochii închişi, şi asculta zgomotele... Colegii lui mai aveau de organizat ceva; parcă discutau despre mâncarea de mâine şi cea care rămăsese de la cină. Thomas se schimba şi el... Ea ţinea ochii închişi bine şi nu se clintea din poziţia aia care arăta limpede că nu trage cu coada ochiului...

Aha! Venise! Ridică sacul, iar el începu să râdă:

- O să-ţi fie cald...

- Mai bine să-mi fie cald, decât să răcesc.

- Evident! Stai aşa!

Şi iar se dusese undeva, iar foşnea...

- Ridică capul.

Se conformă. Ia uite - făcuse o pernă din nişte haine... Fermoarul sacului zornăi; iar el zâmbi şi-o luă în braţe:

- Gata.

Într-adevăr, gata - erau amândoi închişi în cort, închişi în sac... De afară se auzeau chicoteli şi râsete şi zgomot de tot felul de lucruri picând pe jos... Afară era gălăgie; înăuntru, stăteau amândoi împietriţi aşa... Zâmbi, în romanes:

- Îmi plac colegii tăi. Îmi plac la nebunie! Vreau şi eu colegi aşa!

- O să-i ai, după ce intri la facultate. Şi colegii mei din liceu erau ca ai tăi...

Aha... Şi nu găsea replică, să continue discuţia...

Tresări - se mişcase! Iar ea nu apucase să-i spună că-l roagă...

Da, se mişcase. Băgase mâna pe sub hainele care ţineau loc de pernă. Iar ea, obsedată speriată de bombe, se gândise imediat că, gata...

Se mai auzeau doar patru voci afară. "Împărţeau" aceeaşi lanternă. Se cam certau pe ea...

Aha! Se auzise un chicotit "de damă"! Deschise încet ochii... Parcă-parcă zărea zâmbetul lui... Parcă-parcă avea şi el ochii deschişi - şi-o privea, că dacă dormeau într-un cort "de furnici" normal că erau îndeajuns de aproape ca să se vadă bine... O voce bărbătească şoptea ceva despre "ss, mai încet"... Aoleu! Închise imediat ochii! În poiana asta se întâmplau "lucruri majore"! Iar ea... Ea nu apucase să-i spună...

Oftă greu:

- Pot să te rog ceva?

- Da.

Şi-acum era al dracului de greu să deschidă iar gura şi să spună... Şi-i scăpă un oftat nou-nouţ, involuntar...

- E o rugăminte foarte complicată?

- Nu ştiu. Cred că da.

- Atunci să ştii că sunt treaz, sunt atent şi sunt pregătit să-ţi îndeplinesc rugămintea.

Era rău - o chinuia, ca s-o înveţe să deschidă gura şi să spună ceea ce vrea să spună... Şi să nu aibă secrete unul faţă de celălalt... Păi, un lucru era sigur - în clipa în care ea îşi rostea rugămintea, toate planurile lui se opreau brusc. Nu trebuia decât să rostească rugămintea! Oftă din nou:

- Te superi dacă ne odihnim?

- Nu. Nici eu nu plănuiam să te-atac.

Bufni în râs - i-auzi! Nici el nu plănuise s-o atace! Da' când o atacase pe pătură, nu plănuise nimic? Şi el râdea:

- De fapt, am descoperit că mi-e frică de tine. Aşa că da, recunosc că am tot plănuit de-a lungul zilei să te-ncui în cort şi să te-atac. Dar am renunţat la planul ăla.

- De ce?

- De ce-am renunţat?

- De ce ţi-e frică de mine?

- Nu ştiu. Pur şi simplu! E o constatare, nu o pereche cauză-efect. Aşa că mai bine hai să ne odihnim.

Buun! Perfect! Se grăbi să se răsucească cu faţa-n sus:

- Stai aşa! Stai, că mi-e cald de mor!

Ea îşi scotea bluza de trening, el râdea înfundat... de ea, bineînţeles, fiinţă crispată pân' la Dumnezeu şi-napoi... Gata - acum era perfect. Băgă şi ea mâna stângă sub haine şi cu dreapta îl luă în braţe. Buun! Acum puteau să adoarmă. Era obosită...

- ... Pot să te rog şi eu ceva?

- Da.

- ... Mă laşi să fiu perna ta?

Poftim? Thomas tăcea...

- ... În principiu, da. Dar nu înţeleg cam cum...

Mâna lui o împinse uşurel spre spate... şi-o trase înapoi. Şi uite că acum obrazul ei stătea pe obrazul lui...

Thomas era un vis - cel mai frumos vis al ei... Cel mai frumos vis pe care-l putea visa vreodată şi care se putea împlini...

- Psst!

Sări ca arsă:

- Ai!

În secunda doi, Thomas sări în fund - şi-o împinse ferm cu braţul înapoi pe sac:

- Cine e?

- Sst! Jiao!

Da, Jiao era! Dar ce se-ntâmplase?

- Vino puţin! Poţi?

Adică cum, "poţi"? Da' ce-şi închipuise - că sărise pe ea?... Da, probabil că asta-şi închipuise când îl văzuse culcând-o pe pătură şi pupând-o straşnic...

Thomas desfăcu fermoarul. Jiao şoptea ceva... Thomas răspundea cu "Da"... Apoi spunea un "Bineînţeles"... Apoi un "Stai liniştită"... "Da, garantez eu"... Da' ce-i tot spunea? Că acum vorbea doar ea; el asculta...

"OK." "OK." Hm...

Gata - închidea fermoarul. Oare ce-i spusese?

- Ce s-a întâmplat?

- Nimic.

Ei, na! Se trânti pe perna improvizată şi puse bot - adică ea trebuia să-i spună lui toate alea, iar el avea voie să fie secretos! Hm... El se lungea lângă ea şi-o lua în braţe; ea avea în continuare bot...

- Mi-a adus pistolul lui Ionuţ.

Ha?

- A zis că ţine ea pistolul ei; dar e mai bine ca pistolul lui să stea la mine. M-a întrebat, bineînţeles, dacă ştiu să-l folosesc...

- Şi ştii?

- Da. Din punctul ăsta de vedere, dl. Toni a făcut bine că mi-a permis să stau pe lângă băieţi când se antrenau.

Aha...

- A spus că oricum dl. Isamu monitorizează toată tehnica din jur; dar, în caz că se încearcă un remake după 9 martie, e mai bine să fiu eu pregătit.

Adică dacă trimitea Andrei nişte mercenari s-o răpească! Oof, Doamne! Oftă scurt:

- N-o să se încerce nimic. Ăia sunt cu morcovu' cât stâlpu' înfipt bine-n dos; şi ştiu că păşesc pe bombe nucleare, tocmai din cauza lui 9 martie!

- Numai că ăia au mulţi duşmani care stau cu ochii pe ei - şi care-ar putea fi tentaţi să le însceneze o porcărie gigantică...

Corect...

- Stai liniştită. L-am băgat în adidas.

- Nu-i bine. N-o să poţi să-l scoţi, buimac şi adormit şi speriat.

- În sac cu noi nu-l bag, să ştii!

Se gândea... şi găsea soluţia:

- Tu oricum dormi la margine, cum se zice. Îl pui pe valiză şi dormi cu mâna pe mâner.

Thomas se răsucea cu faţa-n sus, lua pistolul cu stânga...

- Nu e bine! Eşti dreptaci! În plus, o să-ţi pice din mână când adormi.

- Şi-atunci?

- Tati al meu, când pleacă-n cizme, le pune lângă pernă. Şi doarme pe burtă, cu mâna dreaptă pe mâner. Ia întoarce-te!

El se conforma, se aşeza... şi ofta:

- Acum e bine. Dar tot nu-i bine!

- De ce?

- Păi rugămintea mea?

Rugămintea lui?... Aa, aia cu perna! Nici o problemă! Puse o mână şi-un picior peste el. Iar el oftă sonor, romantico-blegos... făcând-o pe ea să-l împungă cu degetul la subraţ şi să-l facă să râdă...

Mm, ce bine era! Aşa, căţărată pe el, era "super"!

... Ba nu era "super" deloc! Aşa că se ridică iar:

- Stai aşa - că mor de cald!

Ea îşi scotea pantalonii, el râdea în hohote deja... Râdea şi ea, dar mai uşurel aşa - că se culcase-n trening şi adormea în pijamaua de vară...

Se trânti înapoi pe sac. Şi-l încălecă din nou. Şi-l strânse bine cu braţul - nu care cumva să plece Thomas al ei pe undeva şi s-o lase singură...

29 august 2020 - sâmbătă

Sami

Cum-cum? Deschise greu ochii - era frânt de oboseală...

Era, din nou, semiîntuneric în cameră. Îl treziseră, din nou, şoaptele chinezului. Tot cu asistentele lui vorbea, tot în chineză... Ridică privirea spre monitorul cardiac. Bătăile inimii Adanei erau bune. Iar în colţ scria 5:12. Dormise vreo patru ore...

Se ridică şi-şi drese scurt glasul. Şi încercă să păşească drept, pentru că simţea cum se duce uşurel spre dreapta - ameţise de oboseală şi nesomn...

- Nu trebuia să vă ridicaţi!

"Da, bine, lasă!" Se grăbi să întrebe:

- Cum e? Cum sunt analizele?

- ... Haideţi mai încoace. Să le lăsăm să-i schimbe perfuzia, s-o şteargă...

Da - să le facă loc asistentelor! Se opriră lângă geam.

- Dle Fakhouri, tratamentul merge în direcţia cea bună. Dar n-o pot trezi acum. Trebuie s-o ţin anesteziată, ca să nu-şi tragă tuburile. Aţi observat, cred, că noua procedură uşurează mult extragerea mucozităţilor...

Aprobă cu capul şi fu tras spre mica măsuţă pe care zăceau radiografiile Adanei. Chinezul scotoci un pic prin ele; opri un singur film, aprinse becul şi scoase din clipboard o radiografie nouă - şi le aşeză una lângă cealaltă...

Nu-i venea să creadă...

- Plămânii ei la internare, plămânii ei în urmă cu zece minute.

Uau! Diferenţa era colosală...

- Sunt cu 50% mai curaţi.

Nu, nu-i venea să creadă! Niciodată, în ultimii şase ani, radiografiile Adanei nu arătaseră aşa... Degetul chinezului arătă spre panou. Îi urmări indicaţia şi văzu cifrele... care confirmau cuvintele chinezului...

- Dacă tot nu mă credeţi, putem să-i facem un CT!

- Vă cred. Dar... Dar e incredibil!

- Şi totuşi, e purul adevăr. Am calculat gradul de încărcare al plămânilor şi prin metoda clasică şi mi-a dat acelaşi rezultat: e la jumătate, faţă de dimineaţa internării.

Tot nu putea să creadă!

- Vă propun ca, până ajunge la 70%, să continuăm tratamentul aşa cum e acum - sub anestezie. Se mai odihneşte şi ea, îşi mai revine... E micuţă şi slăbită; n-aş supune-o acum la o nouă doză de efort.

Aprobă cu capul - tot ce spunea omul ăsta era perfect în momentele astea, când vedea radiografia şi cifrele aparaturii şi constata şi el, calculând mental, că cifra iniţială scăzuse la jumătate...

- Deci sunteţi de acord să prelungim anestezia.

- Da; sunt de acord.

- Dacă lucrurile evoluează în ritmul de până acum, duminică dimineaţa plămânii ei vor avea un grad de încărcare de doar 15%. Atunci, vom opri tratamentul şi vom începe administrarea serului. Vă rog să nu discutăm acum despre el, ci după ce o trezim.

OK! Vorbeau când voia el! Serul ăla va convinge plămânii fetiţei lui să nu mai producă mucozităţi. Era cel mai futurist şi ştiinţifico-fantastic ser despre care citise vreodată. Aprobă - dacă zemurile chinezului obţineau o curăţare de 85%, atunci era evident că şi serul va funcţiona...

- Dar vă spun de-acum că va expectora în continuare - plămânii vor respinge mizeria iar ea o va tuşi. Cel puţin o săptămână mai durează...

Aproba...

- Am putea s-o ţinem aici; dar nu recomand internarea prelungită. Cel mai bine îi e acasă, în mediul care-i place, alături de familie...

Aproba...

- Iar după ce se întremează, revenim aici şi continuăm cu faza doi a tratamentului. Ştiţi, v-am spus că serul nu acţionează aşa, de la prima fiolă, aşa că se va întoarce cu 30% mucozităţi...

Aproba ca nebunul - dădea din cap şi aproba toate cuvintele pe care le auzea...

- Deci, vă rog să încercaţi să vă odihniţi acum; că, în jurul orei 12, Adana se va trezi. Şi va fi plină de energie!

Serios? Era el aşa de sigur că Adana o să ţopăie şi-o să alerge pe-aici?

- Vă trimit micul dejun?

Negă.

- Nu puteţi "funcţiona" fără mâncare şi odihnă!

- Nu pot să mănânc.

Ochii albaştri ca cerul îl priveau lung şi-l dezaprobau... Las' că se obişnuia el şi cu tipul ăsta de însoţitor al pacientului!

Asistentele îşi terminaseră treaba - şi aşteptau "dispoziţii noi", în poziţie de drepţi, la vreun metru de patul fetiţei lui. Acum se putea duce lângă ea. Se grăbi deci să ajungă lângă ea...

- Încercaţi măcar să vă odihniţi.

Aprobă şi-i auzi ieşind...

Îşi privea lung fetiţa...

Nu mai era alb-gălbuie; redevenise Adana lui cea creolă. Obrăjorii erau calzi. Pe panou scria în continuare 37,2, semn că, deşi tratamentul acţiona cu folos, boala nu era încă învinsă...

Se lungi uşurel lângă ea... Privea când profilul micuţei lui, când perfuzia de pe stativ...

În punga aia era minunea; în punga aia era tratamentul care-i vindeca lui micuţa. Fiola. Chinezul avea nişte fiole mititele, de 5 ml. Punea câte o fiolă la fiecare pungă. Câte-o fiolă la trei ore. Avea dispozitive de ultimă generaţie; le seta timpul de administrare iar ele reglau automat debitul... 11 fiole obţinuseră o curăţare de 50%, în doar 33 de ore. Incredibil! Era de-a dreptul incredibil! Adana lui suferise şi se chinuise şase ani cu injecţii, siropuri, pastile şi aerosoli - iar în 33 de ore...

Scoase telefonul - că trebuia să-i spună şi Jadei vestea cea mare! Exagerase rău atunci când îi recitase versuri despre moartea fetiţei lor! Scăpase ieftin doar cu o palmă şi-un urlet...

Ia uite - primise un mesaj, dar el nu simţise vibraţia telefonului... Evident, Jada i-l trimisese. După ora de pe ecran, trăgea concluzia că îi scrisese după ce aterizase în Nantes.

"Sunt acasă, cu Aidin. Dacă fetiţa noastră păţeşte ceva pe-acolo, să nu te-ntorci vreodată la noi!"

Mda...

N-o să-i dea aşa veştile bune. O s-o lase să doarmă. Aterizase la două jumate, ajunsese acasă la trei, răspunsese întrebărilor lui Aidin - sau măcar la cele ale lui Tasnim - şi acum probabil că dormea. O s-o lase să se odihnească. Iar de dimineaţă, când Adana se va trezi...

De dimineaţă, după ce va vedea în ce stare era fetiţa lui, o s-o sune pe Jada. Sau nu. O să-i arate fata la cameră. Sau nu. Nu mai ştia... Veştile chinezului erau incredibile; iar el făcuse atâta "medicină clasică", încât pur şi simplu nu putea să-l creadă! Privea cifrele şi se gândea, undeva în adâncul sufletului lui, că făcuse chinezul o şmecherie şi setase aparatura ca să indice aşa...

Ştefan

Dimineaţa asta era minunată. Era frumoasă, însorită şi caldă... Şi cine ştie cum o să fie ziua de azi...

Degetul Anei îl mângâia uşurel pe obraz. Stătea cu capul pe el; se cocoţase pe el, de parcă ştia că-l frig tălpile şi-are mâncărici...

- ... Dormi?

- Nu.

- ... Tu ce crezi - s-a întâmplat?

- Eu zic că nu. Diseară.

- Ba eu cred că s-a întâmplat.

- N-avea cum să sară pe ea din prima seară. Unu la mână, nu e el genul! Doi la mână, nu se face! Nu cu fete serioase şi nu pentru o cauză serioasă, oricum!

- Ba eu zic că s-a întâmplat. Că lucrurile sunt stabilite, noi ne-am dat acordul, ei se cunosc de mici... Şi-i e frică să n-o scape. În plus, i-am spus şi lui - el doarme în conac, ea în vilă. E jenant să se strecoare unul la celălalt...

Ana lui nu mai comenta - îl lăsa să aibă el dreptate...

- ... Fă, io nu mai pot! Gata!

Şi se întinse şi luă telefonul roşu. Ana zâmbi:

- Eşti îngrozitor...

- Îngrozitor de preocupat de soarta fetei mele! Ce - tu nu eşti?

Nu. Ea nega. De parcă ei nu-i păsa de soarta fetei ei! Ba bineînţeles că-i păsa! Numai că o ştia pe Florentina, îl ştia pe Thomas, ştia cât de puternice erau sentimentele dintre ei... şi era, probabil, ceva mai odihnită decât el. Aşa că rezista mai bine la stres. Hm...

Mesaj nou.

"Neaţa. Cum merge picnicul?"

Aştepta... Ana nu spunea nimic - nici măcar nu-i amintea că Jiao era bodyguard, aşa că încerca să se odihnească bine ca să aibă simţurile alerte, iar el o bârâia cu întrebări de tată îngrijorat...

"Bună dimineaţa. Merge foarte bine."

Nu mai scrise nimic. Las' că scria ea! Sigur nu-l lăsa aşa, atârnând într-un răspuns sec...

"Florentina s-a integrat în grup. E o atmosferă plăcută, sunt tineri normali, ei îi place."

Aşa. Aştepta...

"Ieri au dansat şi-au pălăvrăgit. Seara, am făcut recital de chitară şi oală."

Aştepta - că ştia ea că puţin îi păsa lui de recitalul ei de chitară...

"Dar relaţia lor nu pare să fi avansat."

La naiba! Lăsă telefonul pe noptieră şi zâmbi, în romanes:

- Fă, tu eşti de vină! Că ai cobit!

- Io ţi-am zis că nu-i genul care sare pe ea în prima seară!

- Da, fă! Da' tu nu te gândeşti că mâine se-ntorc la conac? Şi nu le rămâne decât să se furişeze?

- Da' ce te face să crezi că or să se furişeze? Io zic că or să meargă normal...

"Eei, stai aşa - că vezi tu acum!" O prinse de subţiori şi-o gâdilă îngrozitor! Ana râdea în hohote şi se zbătea să scape - se zbătea cu grijă, să nu-l lovească, să nu-i scape totuşi...

Când se întorcea Sami? Că avea ceva extrem de urgent de vorbit cu el! Piao se pricepea la zemuri; dar medicul era expert în ritmul cardiac, tensiune şi recuperare după atâtea luni de abstinenţă...

Florentina

Tăia roşiile. Le tăia repede. Ajunsese la concluzia că boul ăla de recuperator fusese bou pân' la capăt - ete ce frumos tăia ea roşii fără să se taie-n palmă...

Nu, n-o indispunea gândul ăla. Era mult prea veselă, ca să se mai indispună din cauza ratatului ăla! De dimineaţă, se trezise în braţele lui Thomas... Care-o sărutase uşor pe nas şi-i spusese că, dacă pân' la şase nu-i atacase nimeni, trăsese concluzia că n-o să-i atace nici după ora aia, aşa că se-ntorsese spre ea şi-o privise şi-i pierise pofta de somn... Evident, roşise! Iar el râsese şi-i propusese să se ridice şi să se-apuce să pregătească micul dejun. Bineînţeles că marşase la ideea lui... pentru că, într-un fel, noaptea fusese un sfetnic bun. Iar ea purta pijamaua de vară. Iar treaba aia ar fi fost tare bine să se-ntâmple pe întuneric prima oară...

Tot n-avea curaj. Asta e! Poate diseară...

Colegii lui Thomas se treziseră. Primii care ieşiseră din corturi erau acum pe pături - ciufuliţi şi buimaci de somn, fumau o ţigară, beau un ness şi încercau să se autosugestioneze că se treziseră, că ziua de distracţie începuse deja... Ceilalţi, puturoşii, încă-şi mai căutau papucii şi periuţele de dinţi. Era ciudat - veniseră la picnic cu periuţele după ei, cu foenuri portabile... De parcă ar fi putut să facă baie, sau...

Gata roşiile. Acum se apuca de castraveţi. Thomas păzea ouăle - pusese plita electrică la bateria uneia dintre maşini şi fierbea ouăle tari, să le pună în mega-salata pe care-o toca ea... O să pună şi brânză. Şi câţiva ardei. Şi-or să le facă sandwich-uri cu friptura rămasă de la cină. Or să se-ndoape rău...

Pentru azi, programul începea să se prefigureze cu repeziciune. Aduseseră de toate - de la cărţi de joc, la minge de fotbal şi palete de badmington. Or să asculte din nou muzică, or să danseze... Şi cine ştie ce se mai întâmpla azi! Cine ştie ce se întâmpla diseară...

Ridică privirea spre el... O privea. Era îndrăgostit lulea...

Oare de ce-i spusese că îi e frică de ea? Că era, vorba aia, inofensivă! De ce îi era lui Thomas frică de ea? Habar n-avea... Oare chiar îi era frică de ea? Sau căutase o scuză drăguţă care să-i ridice ei de pe inimă sentimentul de vinovăţie pentru "hai să ne odihnim azi"? N-o să afle, probabil, niciodată...

Las' că vedea el, diseară! Dacă reuşea să-şi facă ea curaj, vedea el! Aha! Şi pe urmă n-o să se mai teamă vreodată că Thomas putea să abandoneze cursa! După ce se-ntâmpla ceea ce plănuia ea să se întâmple, bietul Thomas nu mai avea scăpare... Hihihi!

Sami

Era doişpe şi cinci. Chinezul intrase în cameră la doişpe fix. Cifrele de pe ecran scăzuseră constant; maşinăria cu tuburi şi beculeţe pornise destul de des în ultimele două ore...

Îl privea cu ochi atenţi. Chinezul scotea încet mănunchiul de tubuşoare multicolore. Adana lui dormea dusă... Chinezoaica anestezistă urmărea panourile, pregătită să-i pună micuţei lui masca de oxigen şi să ajute la resuscitare, sau...

Chinezul rosti ceva în chineză. Mm - complicată limbă! Avea la dialecte... Nu că el ar fi ştiut "celălalt dialect"; dar, aşa... Constata şi el că limba chineză avea multe dialecte! Şi-atât! Era extrem de emoţionat...

Începuseră procedura de trezire a micuţei lui... El aştepta, la distanţă, să fie chemat lângă pat. Chinezul îi spusese că era de preferat ca prima persoană pe care-o va vedea Adana să fie tatăl ei. De parcă vorbea cu proşti, nu cu un medic hârşit atâţia zeci de ani prin UPU...

- Haideţi.

Se aşeză pe marginea patului şi se aplecă... Micuţa lui dădea semne că se trezeşte, încet-încet... Îi prinse căpşorul în palme - şi-i mângâie încetişor obrăjorii... Guriţa dădu să se deschidă; dar se opri, un pic nehotărâtă... Nu - nu mai avea răbdare! Şopti:

- Adana!

Se grăbise; era prea devreme... Îşi aruncă privirea pe cifrele aparatului chinezoaicei... Nu. Era momentul să-şi repete apelul!

- Adana... Scumpa mea...

Chinezul şopti:

- Dacă vorbiţi în arabă, să-mi

Corect! Omul ăla trebuia să ştie cât de lucidă era fetiţa lui acum! O ţinuse atâtea ore adormită! Trecu imediat la franceză:

- Scumpa mea, hai - deschide ochişorii! Hai, că e prânzul deja! Nu te trezeşti?

Guriţa micuţă plescăi de câteva ori. Fetiţa lui se întinse bine-bine... căscă tare-tare... Ochişorii negri se deschiseră încet.

- Bună dimineaţa, Adana...

- Tati...

Chinezul se repezi imediat cu stetoscopul...

- Ce faci tu? Cum te simţi?

- Bine...

Aoleu - iar hârâia!

- S-o întoarcem! Repede!

Repede - o prinse de umeri şi-o trase răsucind-o spre marginea patului... Micuţa lui trase adânc aer în piept; hârâitul fu puternic. Tuşea... Iar el nu putea s-o ajute nicicum, pentru că nu putea să ia aspiratorul... nici după atâţia zeci de ani...

Adana inspiră din nou. Şi icni. Şi tuşi cu forţă. Mm, ce bucată mare scuipase! Trăgea iar aer în piept... Era bine. Ieşise tot. Nu mai hârâia. O trase uşurel înapoi pe pernă - şi se grăbi să se aplece şi s-o sărute pe frunte... Fetiţa lui puse palma pe obrazul lui:

- Tati, eşti bolnav?

- ... Nu; de ce?

- Pentru că eşti negru pe la ochişori...

Serios? Era negru pe la ochi? Chinezul începu să rădă:

- Eu v-am spus să vă odihniţi...

Da, îi spusese să se odihnească... Negă:

- Nu sunt bolnav. N-am putut să dorm.

- De ce?

- Pentru că am fost îngrijorat pentru tine. Te-am privit toată noaptea... Tu cum ai dormit?

- Bine.

- Ce-ai visat?

- ... Nu am visat nimic.

Bun! Bine că nu visase tuburile! Chinezul se grăbi să intervină în discuţie:

- Şi nu-i aşa că acum ţi-e foarte foame?

- Daa! Aş mânca un castron mare-mare cu *hummus* şi pită! Şi *labneh*!

Îi era foame! Ce bine! Ce minune... Medicul era mult mai inspirat decât el:

- Nu cred că au aşa ceva aici. Stai să-mi notez, să nu uit! Cum ai spus?

- *Hummus*, un castron uite-aşa de mare.

Evident, comanda micul dejun pentru patru persoane...

- Şi *labneh* un castronel mai mic un pic. Şi şase pite.

Şase! Uau! Tratamentul ăsta era o minune...

- Am notat. Mă duc să dau comanda la bucătărie.

Ei ieşeau; el îşi privea fetiţa şi nu-i venea să creadă... că depăşiseră noaptea aia infernală...

- Tati, tu sigur nu eşti bolnav?

- Foarte sigur.

- Să ştii că ai slăbit! Ia uite ce tare ai slăbit!

Scumpa de ea, îl ciupea de obraji... Îi luă mânuţa şi i-o sărută:

- N-am putut nici să dorm, nici să mănânc. De-asta arăt aşa.

- Păi de ce nu ai putut să dormi şi să mănânci?

- Am fost foarte îngrijorat pentru tine. După ce tu ai adormit, dl doctor ţi-a pus un tubuşor prin gât, ca să nu mai trebuiască să tuşeşti tu... Şi l-a pus la aparatul ăla...

Îi arăta cutia neagră de pe masă...

- Tu ai dormit iar aparatul a tuşit în locul tău.

- Dar eu nu am simţit tubul!

- Nu l-ai simţit pentru că ai dormit. Dar să ştii că ai stat cu tubul toată noaptea. Iar eu te-am păzit, să dormi liniştită, să nu visezi urât... Şi am păzit şi aparatul - să nu se strice, să nu se blocheze...

- Da' de ce, e defect?

Negă. Era prea complicat să-i explice că era un aparat experimental, iar ea fusese prima lui pacientă...

- Tati, unde e mami?

- E în Nantes, la Aidin. El era foarte îngrijorat; ştia că tu eşti aici şi nu ştia ce mai faci. Şi s-a speriat; aşa că ea a trebuit să se ducă repede la el.

- Aha!

- Vrei să vorbeşti cu ea?

- Da!

Scoase telefonul şi i-l dădu:

- Hai - videoapel. Ştii cum se face!

Da, ştia. Se descurca foarte bine. Era mare...

Gata - suna. Acum, totul era ca Jada să-i răspundă! Bănuia că inima ei îngheţase în clipa când se luminase ecranul, ştiind că şansele de-a primi o veste proastă erau de 50% totuşi...

Nu mai suna. Deci, ori îi refuzase apelul, ori răspunsese. Nu ştia; el nu se lungise lângă micuţa lui. El stătea pe marginea patului şi-o privea lung... şi se bucura că se trezise... Că se mai trezise...

Chipul Adanei se lumină într-un zâmbet uriaş:

- Maamii!

Răspunsese! Ce bine că răspunsese...

- Mami, de ce plângi?

- ... Scumpa mea...

Oftă greu - Jada plângea...

- Mami, nu mai plânge!

- Nu, nu mai plâng! Gata! Mi-a trecut! Spune-mi - cum te simţi?

- Bine! Uite, eu sunt bine!

- Bravo! Ce spune dl doctor - eşti o fetiţă cuminte?

- Nu a spus. Dar cred că sunt, pentru că s-a dus să-mi aducă *hummus* şi *labneh* şi pită! I-am spus să-mi aducă un castron de hummus uite-aşa de mare!

Jada râdea; era bine...

Se ridică şi se apropie de fereastră. Era o zi frumoasă în Düsseldorf. Ieşise soarele din nori. Era, după părerea lui, cea mai frumoasă zi... Cea mai frumoasă zi din viaţa lui de până acum. Poate că mai fuseseră şi alte zile frumoase; dar simţea că ziua de azi...

Fetiţa lui o să scape de boală. O să crească mare, o să devină adult... El o să fie bătrân de tot, o să aibă părul alb şi baston şi-o reţetă întinsă pe trei pagini; şi-o să aibă lângă el un băiat mândru şi frumos şi-o fetiţă frumoasă şi deşteaptă. Şi toţi ceilalţi arabi cu părul alb şi baston or să-l invidieze pentru aşa copii! Iar el o să zâmbească... şi n-o să ştie decât el prin ce trecuse în noaptea asta... Şi poate şi în noaptea care-o să vină...

Era sâmbătă. Mâine dimineaţă o să înceapă administrarea serului. Mâine seară probabil c-o vor externa... În dosar scria că serul se injectează intravenos. Nu ştia de ce era aşa; nici nu voia să ştie. Fetiţa lui va purta în continuare branulă. O să i-l facă Jada... Şi-i era frică, în clipele astea, să lase sarcina serului în mâinile Jadei... Pentru că ea se putea gândi că plămânii se încărcau în continuare, aşa că nici tratamentul, nici serul n-aveau rost...

- Tati!

Da? Adana ţinea telefonul întors spre el. Jada îl privea lung, foarte serioasă... Micuţa lui exclamă:

- Fă-i cu mâna lui mami!

Se conformă, încercând să zâmbească, iar telefonul reveni spre Adana:

- Gata. Ai văzut? Ţi-am spus că are negru pe la ochi! Cred că a răcit...

Picioruşul stâng se ridică şi se aşeză peste cel drept.

- Şi să ştii că a şi slăbit!

- Aa, nu, stai liniştită că nu e bolnav! Ţine o cură de slăbire! A spus că acum Aidin are piciorul vindecat, şi o să te vindeci şi tu, aşa că el trebuie să mai slăbească dacă vrea să poată să vă ţină piept în parc!

- Aha! Da' să ştii că mi-a zis mie că n-a dormit toată noaptea! Şi nici n-a mâncat! Mami, ce să-i spun doctorului să îi aducă lui tati să mănânce? Că tati e mare, n-o să se satură cu *hummus* de la mine!

- Nu ţi-am spus că e la cura de slăbire? Nu are voie să mănânce orice! Lasă, că ştie el ce să-şi ia de mâncare acolo!

- Aha! Bine! Mami, da' ce mai face Aidin?

- Face foarte bine. Ne pregătim să

- Mami, tati a zis că Aidin s-a speriat aseară. Să-i spui că eu mă simt bine! Şi o să vin repede acasă!

- Îi spun.

- Mami, da' cheamă-l şi pe Aidin!

Stătea lungită în pat, picior peste picior, şi turuia la telefon... Jada tocmai îi spunea că Aidin e la toaletă, vine repede... Adana întreba dacă fratelui ei îi trecuse sperietura, fiindcă ei îi era tare dor de mămica ei şi o ruga frumos să vină înapoi... Şi să aducă şi creioanele colorate şi foarte multă hârtie...

Se ruga, în momentele astea, ca Ştefan să aibă un moment de geniu şi să-i cheme iar familia la conac... Ca să nu lase serul ăla pe mâinile Jadei...

Chinezul cu ochi albaştri şi tunsoare modernă făcuse un miracol...

Ana-Maria

Soţul ei lucra. Din nou. Imediat cum se aşeza undeva, Ştefan îşi punea laptopul în poală. Era patru după-amiaza iar el oprise calculatorul din birou, urcase în dormitor şi pornise laptopul...

Se simţea evitată "pe faţă". Ştefan o ocolea cu grijă, Philippe "decretase" că e îndeajuns de deştept ca să-şi facă singur temele de vacanţă... Léon era în Aurari - şi nu dădea semne de plictiseală, semn că făcea drumuri dese în Bucureşti... Florentina era cu Thomas - adică era a lui Thomas...

Se ridică şi porni spre masă. Soţul ei îi aruncă o privire scurtă:

- Te-ai plictisit!

- Da. Dar tocmai am găsit o soluţie la problema asta.

Apucă masa şi-o trase; şi se aşeză în poala lui. Ştefan începu să râdă:

- Fii cuminte...

Negă şi-şi strecură degetele prin părul lui şi-l sărută... El încerca s-o respingă cu graţie, ea se prefăcea că nu observă asta...

- Ana, stai!

Ba nu stătea deloc! Piticul ăla din capul lui îl consilia tare strâmb, zilele astea! Acum, de exemplu, îi spunea să nu ia în seamă semnalele propriului corp...

- Fă, stai cuminte! Că fac infarct - şi nu-i Sami aici, să mă resusciteze!

Mm...

"Bine, Ştefane! Ai găsit o scuză OK! Fie ca tine!"

Se ridică şi trase masa înapoi. Soţul ei o prinse de braţ:

- Te-ai supărat...

- Nu neapărat. Hai să vedem cum merg afacerile.

- Am altă idee. Hai să mergem să ascultăm cum cântă nuferii.

Hai să iasă la plimbare! Deşi, sinceră să fie, i se cam acrise de curtea conacului, de nuferi, de plimbări, de...

Isamu

Privea imaginile şi râdea. Şi Biyu râdea; râsul ei era, însă, romantic. Ea căuta pe ecran alte detalii decât cele pe care le căuta el. Din punctul lui de vedere, Florentina era fericită. Din punctul lui Biyu de vedere, Florentina era îndrăgostită...

Jiao trimisese azi trei filmări. În toate trei, Florentina râsese şi plutise în paşi de dans. În toate trei, Florentina sfârşise ocrotită de braţele lui Thomas. Tânărul ăla era îndrăgostit lulea! Nu rata nici o ocazie de-a o cuprinde cu braţele şi-a lăsa bărbia pe umărul ei şi capul pe capul ei! Thomas era în al zecelea cer - nu al nouălea. Thomas îşi trăia visul - şi radia tot...

Ştefan primise aceleaşi filmări. Cu siguranţă, zâmbea bunul lui prieten şi mustăcea mulţumit atunci când privea cuplul Florentina-Thomas! Îi plăcea contelui aşa ginere tânăr şi frumos şi deştept! Şi amorezat până-n vârful părului! Privea ecranul, îl vizualiza pe Thomas îmbrăcat în costum, frezat, aranjat, bărbierit aşa cum trebuie... şi zău că îi putea aşeza poza în imaginea familiei Ionescu! Încercase să-l aşeze acolo şi pe Vincent, şi pe Andrei - şi nici unul nu se potrivise. Dar Thomas...

- ... Acum e fericită.

- Şi el e fericit. Şi Ştefan e fericit...

- Probabil că şi tatăl lui e fericit...

- Tatăl lui e îngrijorat, după părerea mea. E un om simplu; nu-şi prea găseşte locul în familia Ionescu.

- Tatăl lui se-ncuie în baie şi e fericit - crede-mă!

Într-adevăr, Luis trebuie să fi fost tare fericit cu aşa noră, aşa cuscri... Şi tare îngrijorat, ştiind că la un moment dat va trebui să joace rolul cuscrului contelui...

Tatăl lui ar fi plăcut-o pe Biyu. Aşa cum o plăcuse şi pe Fei-Yen. Dar se îndoia că vor vizita China prea curând; aşa că or să-i trimită multe fotografii... Oare mama lui Biyu l-ar fi plăcut pe ginerele ei?

Post-adolescenţa lui era o pacoste...

Rebeca

Stătea pe bancă şi se prăjea la soare. Dacă n-ar fi fost în părculeţ, chiar lângă brad, şi-ar fi ridicat un pic bluza - să se bucure şi băieţelul ei de soare, de vitamina D...

Se uita la meciul de fotbal de pe terenul şcolii. Scorul era egal, cu două minute înainte de fluierul final. Băieţii rupeau gazonul, cu gândul la victorie...

Avea senzaţia că Léon se mai înălţase. Nu mult - nu ca-n poveşti, aşa, un metru pe zi! Un piculeţ doar! Ori slăbise şi mai şi, ori se înălţase... Îl privea şi se gândea la cuvintele lui Diamant. Şi la poza fetei. Corina o chema; era frumuşică şi finuţă... Avea un zâmbet frumos, de domnişoară calmă şi caldă şi aptă să poarte discuţii pe teme interesante ore întregi...

Scoase telefonul şi activă camera. Şi luă poziţia "de pălăvrăgeală". Încerca să-l ţină pe Léon în cadru şi nu prea reuşea - prinţul cel mare alerga de-i sfârâiau călcâiele. Juca mijlocaş; era sarcina lui să alerge...

Aha! Primise mingea! O stopase pe piept! Ia uite ce bine juca Léon fotbal! O-ntorsese din piruetă, aşa - şi ţâşnise cu ea la picior spre poarta adversă! "Hai, Léon! Pasează!" Léon gonea spre poartă, cu mingea la picior... Dribling... Alt dribling... Hei! Dădu să se ridice - dar arbitrul nu era chior, aşa că fluierase faultul... Băiatul care-l faultase se grăbea să-l ajute să se ridice; el se ridica, băteau palma - nu se supărau ei dintr-un joc de fotbal... Arbitrul indica punctul de unde va fi repusă mingea în joc... Léon alerga... Şut! Măiculiţă, ce şut avea! Da' ce mâncase - jăratic cu ardei iute? Şi ia uite ce bine-o şutase! Lunganul sărise şi lovise mingea cu capul! Şi celălalt lungan, portarul, se-ntinsese şi apărase...

Gata. Era finalul partidei. Arbitrul îi felicita; ei se strângeau lângă el, oarecum ordonat... Dădeau mâna cu arbitrul, dădeau mâna între ei... şi veneau spre poartă. Meciul se terminase. Acum fiecare se ducea acasă, să se spele, să mănânce... Erau transpiraţi fleaşcă; unul dintre ei râse şi-şi scoase tricoul. Şi ia uite că-l imitau... Ia uite că Léon nu era "prinţul cel mare" şi-n Aurari - era prietenul lor, aşa că-şi scosese şi el tricoul... Ia uite ce slăbise Léon, de când venise-n Aurari la fotbal...

Se făcuse băiat mare. O să fie un bărbat straşnic... Îl moştenea pe Ştefan - avea picioare lungi şi umeri laţi. Avea talia subţirică a Anei, şolduri înguste... Era cel mai bine clădit dintre toţi! Măiculiţă, ce bărbat o să iasă din băiatul ăsta! Brunet, cu ochi verzi şi craci lungi şi spate lat - o să fie prăpăd, peste vreo trei-patru anişori! Fusese genială când pornise înregistrarea! O să i-o arate şi lui Ştefan; să-l pregătească măcar un pic pentru momentul revederii...

În fiecare după-amiază, Léon se ducea în Bucureşti. Se ducea la adrese variate - dar după el intra aceeaşi persoană. Era evident că prinţul "se şcolea intensiv"! Din câte spunea Diamant, cât de curând Ana o să-şi cheme băiatul la conac. Şi-apoi o să-l ducă la Cannes, că începea şcoala. Acolo o să fie dificil... sau nu! Depindea de Ştefan! Dacă Ştefan decidea că băiatul lui se făcuse într-adevăr mare, o să fie floare la ureche! O să-i găsească trei-patru fete - că nu era bine să fie una singură, dat fiind că şi băieţii se îndrăgosteau iar băiatul ăsta era totuşi "pui de conte"...

Gata - se îndepărtaseră prea mult. Nu se mai vedeau bine. Dar filmase tot ce trebuise să filmeze - aşa că opri înregistrarea...

Băiatul lui Ştefan devenise aproape bărbat. Se schimbase mult. Vorbise cu el aseară, la cină. Dezvoltase un limbaj aparte; folosea alte cuvinte, alt ton al vocii, avea alte gesturi... Adică altfel de gesturi...

Corina îl schimbase. Adică noul lui statut, de "bărbăţel". Făcuse o treabă straşnică! Fata aia o să primească o primă frumoasă...

N-o să mai stea mult în Aurari. Probabil că mâine seară o să-şi sărute bărbatul, o să se urce în maşină şi-o să plece spre aeroport. O să-i fie greu. Probabil că o să şi plângă. Nici el n-o să fie mai vesel - că şi el o iubea şi-o dorea aici, alături de el... Dar o să fie bine. O să se întoarcă la conac şi-apoi o să vină el la ea. Or să găsească ei o cale să fie împreună! Întotdeauna găsiseră o cale! Nimeni şi nimic nu-i putuse despărţi! Nici chiar nenorociţii ăia doi din Volgograd... Nici chiar şefii lui Nicu Cărare... Nimeni. Ei doi vor fi întotdeauna împreună. Până la sfârşitul zilelor lor. O să se-ntoarcă şi reginuţa lor... Or să fie şi băieţii... Or să aibă şi ei o poză cum avea Ştefan - el şi ea stând pe scaune, ea cu fetiţa pe braţe, el cu băieţelul cel mic, ţinuţi de umeri de Ştefănuţ... pe care-l mângâia ea chiar acum...

Păi, hai să pornească şi ea spre casă! Bănuia că videoconferinţa lui Diamant cu consilierii lui era pe sfârşite...

Grasu

Asculta, atent, indicaţiile lui Diamant. Şi nota pe şest, în poală. Când era Sufletu' lui prin preajmă, nu-şi putea canaliza concentrarea spre altceva; aşa că prefera să noteze, ca moşnegii...

- Titele, tu te ocupi de recuperări în perioada asta. Grasule, bagi gaz - duci valizele acolo unde e nevoie de tine.

- Deci onorăm provincia.

- O onorăm toată - că şi-a făcut datoria cu brio.

"Valize în privincie - plătim tot". Trase linie şi continuă:

- Cu imobiliarele cum facem?

- De alea se ocupă Costel. Să-i zici să pregătească fondu' locativ - că acu' începe şcoala...

"Fondu' locativ - curăţenie, reparaţii, anunţuri." Într-adevăr, începeau liceele; şi după aia începeau şi facultăţile! Diamant avea, primite de la Ştefan, 30 de blocuri de-alea mititele de patru etaje, răspândite prin mai toate oraşele-centre universitare. Şi avea şi parteneriate cu liceele mari şi universităţile locale. Blocurile alea erau întotdeauna pline-ochi! Stăteau şi câte trei într-o garsonieră - confort unu, ce-i drept, dar garsonieră totuşi...

- Aşa. Vezi, că Mădălin zice că s-au strâns nişte valijoare interesante.

"Mădălin are aur."

- OK. Îl vrei într-un loc anume?

- Da. Pe stoc. Ordin de la şefa.

"Trebuie dus la depozite." Nota, că Agata aştepta cuminţică pe scaun şi-l privea, veselă - iar el nu se putea concentra, şi se mai şi căznea să nu zâmbească...

- Titele, vezi că Fernando are un caz de evaziune. Amplu. Ocupă-te de el.

- Da, şefuţu'!

Fernando avea nişte crupieri cu mâini lipicioase care "puneau banu' la oală". Asta era cel mai nasol - când se aliau să-i fure. Erau greu de prins. Titel trebuia să "dizloce"

- Şi cam asta e. Voi aveţi ceva întrebări, sugestii, probleme suplimentare?

Negă scurt cu capul. Şi Titel nega, aşa că Diamant începu să râdă:

- Atunci io mă duc să-mi plimb nevasta în jurul bradului iar voi vă luaţi de telefoane! Baftă mare!

- Să fie!

Închise fereastra, închise şi mail-ul, acoperi camera, dădu shut down... Gata. Închise ecranul:

- Bravo!

- Ce, bravo! Tu bravo! Că nici n-ai clipit!

Într-adevăr, n-o dăduse de gol că venise să-i spună nişte secrete ultrasecrete... Îi făcu semn să vină la el şi-o aşeză pe piciorul drept. Şi trecu la tonul sfătos:

- Gata, Sufletu' meu! Ia zi-i tu lu' Grasu al tău ce-ţi pofteşte inimioara...

Agata râdea şi roşea şi se grăbea să nege:

- Nu-mi pofteşte nimic. Adică nu-mi mai pofteşte. Nu ştii că am fost în Bucureşti?

Ba da, ştia. Toată dimineaţa stătuse în Bucureşti, la cumpărături de-alea "pentru şcoală"...

- Şi cum a fost în Bucureşti?

- Cum să fie; bine. Nu aşa de bine cum e de obicei când vii şi tu...

Adică băiatul ăla nu fusese-n stare să găsească un moment propice s-o sărute... Ce porcărie! Da' dacă el trebuise să stea priponit lângă laptop, că urma şedinţa, ce să facă... Agata oftă greu:

- Grasule, să ştii că io am o problemă uriaşă. Şi nu ştiu cum s-o rezolv. Mă îngrozeşte gândul că va trebui s-o rezolv cumva...

- Ce problemă ai, Sufletu' meu?

Mititica lui ofta din nou... şi nu ridica privirea de la propriile degete, pe care le răsucea de mama focului:

- Grasule, să ştii că io mă simt vinovată.

- De ce, Sufletu' meu?

- Fiindcă nu i-am spus lu' tata care-i şpilul cu cumpărăturile în Bucureşti.

Ia uite-o! Se simţea vinovată fiindcă nu-i spusese lui Diamant de săruturile lui Victor! Îi venea s-o pupe apăsat pe frunte - că era un înger...

- Şi nu-mi place că nu ştie. Simt eu că parcă-l mint! Şi nu vreau să-l mint! Ştii bine că nu-i bine să-l mint! Dacă-i spun cinstit totul, poa' să spargă şi să urle - da' pe urmă-i trece şi mă pupă şi mă înţelege. Da' atunci când îi ascund unele lucruri, ştii cum face...

Ştia; se încrunta, nu spunea nimic dar mocnea şi cocea în el şi până la urmă "îi dinamita" totul. Teoretic, Diamant n-o să aibă nimic împotriva săruturilor lui Victor; dar Agata avea doar 14 ani, aşa că cine ştie care va fi, de fapt, reacţia lui Diamant...

- Vreau să-i spun. Şi nu pot să-mi găsesc cuvintele, pentru că mi-e groază că o să se supere...

- Scumpa mea... În principiu, ideea ta e bună. Diamant trebuie să ştie tot ce faci tu - ca să poată să te protejeze şi să-ţi aranjeze apele ca să fie cum vrei tu. Într-adevăr, e imprevizibil; dar ştii bine că tot o să afle, la un moment dat...

- Ştiu! Şi-ţi dai seama că aş vrea să afle de la mine! Da' dacă nu-mi găsesc cuvintele...

- Cred că poţi să faci discuţia cu el la primărie, în biroul lui. N-o să-şi permită să urle acolo, să-l audă lumea că se ceartă cu tine pentru un băiat. Apoi, părerea mea e să faci mutriţa asta pe care-o ai acum... Şi să-i spui că eşti îngrozită de perspectiva discuţiei cu el, dar nu vrei să-l minţi. Şi nu vrei ca el să afle anumite lucruri despre tine de la altcineva decât tu. Înţelegi?

Înţelegea, normal - că era fată deşteaptă...

- După ce-i zici chestia asta, o să ştie că e ceva serios, că te priveşte pe tine personal şi că el n-are voie să răcnească fiindcă eşti deja îngrozită de el. O să fie blând şi-o să te asculte cu atenţie.

- Până aici, cam aşa m-am gândit şi eu să fac. Dar de-aici încolo...

- De-aici încolo, poţi să-i zici cam aşa... "Tati, e vorba despre Victor. Mie îmi place mult de el. Ne-am tot întâlnit în Bucureşti... Voiam să-ţi spun că l-am lăsat să mă sărute." Şi pe urmă îi răspunzi sincer la întrebări şi gata!

Ochii albaştri îi arătau limpede că nu era deloc aşa...

Ar fi vrut s-o liniştească. Ar fi vrut să-i spună să facă ea "introducerea" - că de restul se ocupa el. Dar nu putea s-o spună. Nu putea să-i dea fetiţei lui certitudinea că "se ocupa Grasu". Şi că Grasu îşi punea pielea la saramură pentru ea. Mai ales în materie de dragoste, era riscant să-i dea asemenea certitudini. Cine ştie cum o transforma şi pe ea adolescenţa... Că şi Florentina păruse cuminte şi liniştită şi cumpătată - şi urzise nişte iţe şi nişte plase care-l lăsaseră mască...

N-o să-i spună nimic.

O trase spre el şi-o sărută pe frunte:

- Stai liniştită. Diamant te iubeşte mult. Şi nu e încuiat la minte, ca mulţi alţii de pe-aici. O să te înţeleagă. Da?

Agata aprobă cu capul şi se ridică:

- Mă duc la mamaia...

Se ducea la mamaia... cu tot cu gânduri, cu problema ei spinoasă, cu apăsarea temerii că Diamant o să răcnească şi-o să azvârle şi-o să dea două telefoane şi-o să-l bumbăcească bine pe Victor... Agata se opri în uşă:

- Auzi, Grasule?

Da, era evident că o auzea - că se uita cu atenţie la ea! Dar ea era prea îngândurată ca să mai sesizeze nepotrivirea verbală...

- ... Şi dacă îmi interzice să mă mai văd cu el?

"Cum să-ţi interzică? Păi eu ce păzesc aici - poarta din Aurari?" Îşi înghiţi exclamaţia aia şi zâmbi:

- Nu cred că o să-ţi interzică ceva. În orice caz, ai dreptate - trebuie să găseşti o cale să-i spui tu. Dacă se scapă Nicuşor, o să fie nasol de tot...

Agata aproba...

Gata - ieşise. Era extrem de preocupată. Mare belea era legea asta de-aici, din orăşel! Era bună, nimic de zis! Da' uite că o chinuia rău de tot pe fetiţa lui...

Era evident acum pentru el că Agata era îndrăgostită de Victor. Era şi mai evident că Agata era îngrozită de taică-su. Şi era extrem de evident că avusese dreptate - era infernal de greu să fii rudă apropiată cu doi interlopi, o vrăjitoare iscusită şi-un bulibaşă... Şi-un conte, mai pe departe aşa...

Sami

Stătea cuminte pe scaunul lui şi se uita la ele. Adana colora; îi ceruse asistentei câteva creioane colorate şi două coli de hârtie şi primise un top de 500 de coli şi-o cutie profesională pentru desen mare cât o geantă diplomat. Fetiţa lui făcea capodoperă după capodoperă; el o privea lung... şi evita să-şi mute tirul ochilor spre soţia lui...

Jada ajunsese repede la centru. Numai ea ştia cu ce venise aşa de repede; în orice caz, se pomenise cu ea intrând în cameră. Evident, Adana se bucurase sonor şi fusese cât pe ce să-şi smulgă perfuzia din neatenţie...

Jada lui era la fel de nedormită ca şi el. Fusese cel puţin la fel de îngrijorată ca şi el! Şi cum timpul demonstrase că el avusese dreptate, nu ea, soţia lui revenise aici cu o atitudine total schimbată. Avusese, ce-i drept, câteva ore la dispoziţie, pe drum, să se gândească la ultimele evenimente dintre ei doi. Se gândise şi la insistenţele ei de-a opri tratamentul, şi la discuţia cu el, şi la urlet, şi la palmă, şi la mesaj... Jada îl evita. Stătea lipită de Adana. Pălăvrăgea cu ea - părea de-a dreptul nerăbdătoare să-i răspundă fetiţei lor la întrebări! Jada nici nu ridica privirea spre el... Nici la masa de prânz nu-l privise, deşi vorbiseră generalităţi despre cât de bună e mâncarea şi cât de ciudat e că în spitalul din inima Germaniei existau toate specialităţile alea...

Nu se supărase pe ea. O înţelesese perfect - îi înţelesese absolut toate reacţiile şi toate cuvintele. Dar nici nu încercase să-i arate că nu se supărase pe ea. Nu intenţiona s-o chinuie lăsând-o să trăiască ore-n şir cu sentimentele de vinovăţie şi jenă în suflet; dar, pur şi simplu... Pur şi simplu, nu putea să vorbească cu ea. Simţea că e liniştit; şi ştia că or să aibă o viaţă la dispoziţie, să tot vorbească despre experienţa pe care-o trăiseră în centrul ăsta! Nici nu voia să-i audă Adana; şi nu putea s-o lase pe ea singură-n pat şi să iasă împreună cu Jada. Chiar dacă chinezul veghea, conştiincios, asupra micuţei lui paciente. Erau aici pentru tratamentul Adanei, nu pentru discuţia despre ei doi. Aşa că, pur şi simplu, stătea pe scaunul lui şi se uita la ele. Mai mult la Adana, fiindcă nu voia ca privirea lui să complice şi mai mult gândurile soţiei lui. Le privea...

Erau frumoase. El avea o familie frumoasă. Avea o familie care, în curând, va fi fericită - 100% fericită. Aidin devenise un băieţel normal, Adana se vindeca... Ipoteca şi datoriile le achitase deja, îşi luase de pe suflet şi chinul surorii lui - pe care-o ajutase lunar cu bani mulţi şi care zâmbea şi ea, în sfârşit... Începuse să slăbească, aşa că se simţea un pic mai bine...

Va avea mare, mare grijă de familia lui! Era tot ce avea el mai bun şi mai sfânt pe lumea asta!

Se ridică şi porni spre ele. Iar soţia lui plecă grăbită capul şi luă un creion colorat şi încercă să pară foarte ocupată... Se aşeză pe marginea patului, lângă fetiţa lui:

- Ce colorezi tu aici?

- Aa, uite, am desenat camera asta! Vezi? Vezi ce frumos a ieşit?

Da, ieşise foarte frumos. Dar era o amintire tristă pentru el - şi chiar şi pentru ea! Aşa că îi dădu o coală nouă:

- Ştii ce m-am gândit? Hai să-l desenăm pe dl doctor!

Micuţa lui oftă greu:

- Eu sunt prea mică, nu ştiu să desenez doctori...

- Dar desenezi mereu prinţese. Hai să facem un prinţ cu ochi de chinez. Vrei?

- Da. Dar dacă iese urât, să ştii că îl arunc!

- Bineînţeles! Şi, după ce desenezi prinţul, eu zic să facem un desen şi pentru aparat.

Arătă spre aparatul cu tuburi.

- Aa, asta e simplu!

Mânuţa se repezi şi luă creionul negru. Şi făcu un dreptunghi mare cât toată coala. Continuă:

- După ce-l desenezi, o să-i căutăm un nume; bine? Un nume şi-un desen care să-l reprezinte - un fel de siglă. Bine?

- Bine. Dar mă ajuţi şi tu!

- Sigur că te ajut! Hai, desenează aparatul.

Ea desena aparatul, cu gesturile unui mare desenator nedescoperit încă...

Or să discute. Dar nu acum. După ce se externa Adana. Momentan, botezau aparatul şi-i făceau o emblemă. Şi apoi îl desenau şi pe dl doctor. O să fie un desen zâmbitor. O să fie o amintire mult mai plăcută...

Florentina

Se simţea destul de obosită. Sculatul devreme ducea la culcat devreme. Era unşpe, iar Jiao cânta din nou la chitară. Ea moţăia în braţele lui Thomas...

Şi azi fusese o zi minunată. Şi azi se distrase pe cinste. Redevenise ea însăşi - tânăra veselă şi exuberantă care marşa la toate trăznăile care-o puteau face să râdă... Şi el fusese foarte fericit azi. Fusese la fel de nedezlipit de ea. Ori de câte ori n-avusese nimic de făcut, Thomas o luase în braţe...

Ei bine, putea spune că se obişnuise deja cu el - şi cu noul lui stil. Îi plăcea; o făcea să se simtă iubită. Pentru el, ea era centrul universului. Ea avea o importanţă uriaşă în viaţa lui, în sufletul lui...

Avea sentimentul că îl cunoştea. Că el nu mai avea secrete pentru ea. Şi avea şi sentimentul că nu-i mai era frică de el. De la atâtea îmbrăţişări, se obişnuise cu atingerea lui; cu prezenţa lui. Azi, acum, se simţea curajoasă. Da, voia să se ducă-n cort şi să se dezbrace şi să-l lege bine-bine de ea... Şi nu-i era frică de nimeni şi nimic. Nici de amintiri, nici de vinovăţie, nici de Andrei... De nimeni şi nimic. Era tânără şi frumoasă; iar el o iubea enorm. Şi ştia că o doreşte - i-o arătase deja. Şansele de eşec, din punctul ei de vedere, erau deci zero.

Oftă greu şi lăsă capul pe umărul lui:

- Cred că mă duc să mă culc.

- Eşti obosită?

- Nu.

Se ridică şi le făcu cu mâna:

- Noapte bună...

Gata - repede, în cort! Să-şi pună pijamaua de vară, să se pregătească... Că Thomas n-o să încerce s-o fenteze aşa, rămânând lângă foc!

Se schimba, repede-repede... Nu, nu-şi mai împletea părul - deşi

spaţiul era mic şi avea toate şansele să chelească, cârlionţii ei erau foarte importanţi... De afară se auzeau râsete şi acorduri liniştite de chitară... Se lungi pe sacul de dormit şi începu să aştepte.

Era un cort mititel. Dacă o să trebuiască să stea ea sus, exista posibilitatea să străpungă cu capul prin foaia de cort... Zâmbea şi realiza că nu, n-o să stea ea sus...

Aha! Gata - venea şi el! Le spunea noapte bună, intra...

- Nu mai stau nici eu. Mă simt obosit; în plus, mâine dimineaţă e sarcina mea să mă duc să cumpăr cărbuni şi pâine.

- Aha...

El nu continua discuţia; închidea fermoarul... Şi nu spunea nimic; se schimba şi el. Din fericire, n-aveau lumină-n cort, s-o vadă cât de roşie devenise doar când se gândise că în seara asta or să facă "oareşce prostii"...

Ridică sacul; el se lungi lângă ea, trase fermoarul... Bun! Puse capul pe umărul lui, îl cuprinse cu braţul, îl încălecă cu piciorul... Calculă noua situaţie, şansele de reuşită a atacului - dat fiind că sacul era închis iar ei erau totuşi îmbrăcaţi... Oftă scurt:

- Nu-mi închipuisem că o să fie atât de frumos.

- Mă bucur că-ţi place. Ştiind că n-ai mai fost niciodată în excursie cu cortul, am avut oareşce emoţii...

Şi nu zâmbea când spunea asta. Nu simţea zâmbetul în glasul lui. Ştia de ce venise ea la culcare aşa devreme şi uite că nu zâmbea...

Păi, hai "să-l atace! Dar... Dar cum? Că nu prea avea inspiraţie! Era momentul ideal - afară era gălăgie, aveau şi fond muzical, ea era curajoasă... Dacă se trăgea mai spre el un pic... şi-apoi se mai trăgea încă un pic, sub formă de semnal... Şi, a treia oară, se urca uşurel pe el. Şi gata! Ia să se-apuce ea să

- Te superi dacă ne odihnim?

Ia să se-apuce ea s-o lase baltă! Negă cu capul. Iar el oftă:

- Nu ştiu de ce mi-e frică de tine. Dar promit să aflu. Şi să rezolv problema.

Acum aprobă. Iar el oftă din nou - şi-o strânse uşor cu braţul, ca un fel de "îţi mulţumesc că nu încerci să te impui"... Într-un fel, poate că era mai bine aşa. Ea nu lua pastile; el, dacă avea prezervative la el, probabil că nu le scosese din rucsac. Aşa că s-ar fi apucat să se sărute, să se dezbrace reciproc... şi-apoi el ar fi trebuit să se ridice şi să scotocească după ele. Timp în care ea ar fi aşteptat lungită pleaşcă pe sac... N-ar fi fost un moment "foarte OK". Aşa că era mai bine să se odihnească azi. Las' că nu intraseră zilele-n sac! Era 29 august! Mâine se întorceau la conac; aşa că, de mâine seară, lucrurile se puteau schimba! Nu? Şi cum tati al ei sigur vă rămâne la conac cel puţin încă o săptămână după ce-i scoteau medicii tija din picior, se îndoia că ea va fi trimisă la Cannes în următoarele 48 de ore. Aşa că mai era timp...

... Şi totuşi - de ce-i era lui Thomas frică de ea? Nu putea să-l întrebe; iar el îi spusese deja că nu ştie de ce. N-avea rost să continue discuţia pe tema aia. N-ar fi aflat răspunsul; în plus, l-ar fi făcut să se simtă prost...

- ... Te-ai supărat?

Negă, abţinându-se să nu râdă...

- ... Sigur?

Deschise ochii - era îngrozitor băiatul ăsta! Da' ce nu pricepuse? Îi răspunse cu voce tare:

- Sigur.

Nu mai zicea nimic - dar sigur se gândea că o dezamăgise, sau...

Afară focul ardea, aşa că în cort nu mai era întuneric perfect... Ridică încet capul şi se trase până la el. Puse palma pe obrazul lui...

Se gândea... la el. El tot, aşa - Thomas per total. În mintea ei era un amalgam de gânduri, de idei, de cuvinte şi fraze şi amintiri şi... Nu-l privea ca pe "Thomas". Nu-i privea trăsăturile. Putea spune că... Putea spune că îşi privea viitorul. Îi plăcea ce vedea. Îi plăcea de el, ca "idee de viaţă". Şi chiar dacă ştia că toţi oamenii se schimbă, că şi ea se schimba câte puţin zi de zi, uite că nu-i era frică de schimbarea lui. Nu ştia de ce...

"Ei bine, da; vreau să mă mărit cu tine. Vreau să-mi trăiesc viaţa alături de tine. Ştiu că şi tu vrei..."

Se priveau. Ea îi vedea trăsăturile; el n-avea cum să vadă trăsăturile ei, fiindcă era luminată din spate...

Într-adevăr, îi era frică de ea. Nu se clintea. Încerca să pară calm; dar imobilitatea îi ilustra limpede panica... Se aplecă încet spre el... Îl sărută uşor... Timpul trecuse, încet-încet; amintirile se estompaseră. Ea îşi revenise cât de cât, după dezastrul din Bucureşti. Azi, se comportase normal - fusese ea însăşi, Florentina cea de demult, cea pe care-o ştia el de-atâţia ani. În condiţiile astea, îşi permitea să spere că acel ceva defect se deblocase; iar el îi simţea acum dragostea...

Ia - mai era aşa de crispat?... Evident! Ia să rezolve ea problema "repede şi bine"! Îi ridică "manual" colţurile gurii. Gata - se rezolvase. Thomas zâmbea... Bun! Şi-un pupic mititel - şi reveni la locul ei, cuminţică:

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Şi-acum putea să închidă liniştită ochii. Că îl lămurise - nu, nu se supărase că făceau nani. Las' că nu intraseră zilele-n sac! Aveau la conac toate condiţiile - paturi de doi pe doi, noptiere pe care să aştepte prezervativul... Aveau şi duş, ca să nu miroasă amândoi a "picnic prelungit"...

I se făcuse somn... Mâna lui o mângâia uşurel pe spate, mulţumindu-i într-un fel că era înţelegătoare şi nu-l chinuia... Of! Ce om!

Sami

Deşi era aproape miezul nopţii, Adana era într-o vervă teribilă. Colora în continuare. Colorase jumătate din topul de hârtie şi părea hotărâtă să nu lase o foaie albă! Era teribilă...

Li se aducea masa în funcţie de ora la care se trezeau şi se culcau - nu în funcţie de ceas. Pentru Adana, era logic să fie aşa - ea avea nevoie de cât mai multă odihnă, ca să se întremeze! Dar ei, adulţii... Poate că erau menţinuţi la "fusul orar" al micuţei lor din dorinţa de-a nu dormi în timp ce ea era trează! Că dacă ea se trezea din somnul de după-amiază la nouă seara, avea energie şi chef de vorbă şi de joacă; iar ei trebuiau să fie la fel de fresh ca şi ea! Socoteala asta ar fi funcţionat de minune dacă ei, adulţi căpoşi, ar fi dormit o dată cu micuţa. Dar ei ţineau musai s-o păzească-n somn. Aşa că erau amândoi năuci de oboseală, iar patul din camera lor era neatins...

Îndoise scaunul ăla. Rareori se ridicase de pe el - doar când îl chemase Adana să-i arate desenele ei şi când mâncase. Mâncau toţi trei pe-o tavă mare-mare, pe care-o puneau pe suportul de masă al Adanei. Stăteau toţi trei la masă, iar fetiţei lui îi plăcea mult să-i vadă strânşi în jurul ei...

Se ridică şi porni spre ele. Şi ocoli patul, de data asta. Jada era iar foarte concentrată asupra desenului. Nu, n-o să renunţe la cuvintele alea! Puse palma pe umărul ei:

- Jada...

Aoleu, dar ce speriată era! Zâmbi cu calm şi înţelegere:

- Te rog - vino să te odihneşti.

... Nu-i venea să creadă! Lăsa baltă desenul şi-i spunea Adanei că mami e foarte obosită, aşa că se duce să se culce un pic. Adana n-avea nimic împotrivă - "Nu-i nimic, mami, stau cu tati!" El începuse să joace un rol foarte important în viaţa ei...

O luă de braţ şi-o conduse la pat. Şi uite ce cuminte era Jada acum - se lungea pe saltea, evitându-i în continuare privirea...

Nu - soţia lui n-o să reuşească să adoarmă. Nu cu gândurile alea în minte! Aşa că se aplecă şi-o sărută pe frunte... zâmbind...

Reveni lângă micuţa lui - Jada o să aibă insomnie. Până nu discutau deschis, până nu-i spunea cu gura lui că o iertase pentru palmă şi mesaj şi toate celelalte, Jada n-o să poată dormi. Dar Adana era în vervă - şi era atentă la tot ceea ce se întâmpla în jurul ei, aşa că discuţia cu Jada trebuia să aştepte...

Uşa ţăcăni! Venise chinezul?... Da, el era. Şi zâmbea. El mereu zâmbea... Îi făcu loc lângă pat...

- Ce mai face micuţa mea pacientă?

- Face bine. Foarte bine chiar! Tuşeşte mult mai bine...
- Am văzut...

"Ştiu că ai văzut, şmecherule care ne-ai urmărit fiecare secundă din viaţă pe camera aia de deasupra uşii..."

Doctorul studia cifrele. Adana îl privea lung, un pic îngrijorată... El se simţea privit dinspre geam, dinspre patul "pentru adulţi"...

- Într-adevăr, este foarte bine. Suntem în grafic, cum se spune...

Adică gradul de încărcare al plămânilor scădea constant, conform cu calculele lui iniţiale...

- ... După cum spune aparatura, mâine dimineaţă oprim perfuzia şi trecem la ser. Iar mâine seară este externabilă. Sigur, o putem ţine până luni seara, dacă credeţi că e cazul s-o monitorizăm până se întremează...

Aprobă cu capul:

- Sunt sigur că n-o să fie cazul. După cum aţi spus şi dvs - cel mai bun mediu pentru ea este acasă.

- Exact. Vă garantez că, în momentul ăsta, lucrurile sunt ca şi rezolvate - iar ea e în deplină siguranţă.

Aprobă din nou - ştia că n-avea de ce s-o mai resusciteze...

- Mm, ce de desene ai făcut! Eşti o fetiţă foarte talentată! Uite ce frumoase sunt...

Şi răsfoia hârtiile întinse pe toată masa... Adana se aplecă şi scotoci un pic; şi scoase desenul cu prinţul chinez:

- Desenul ăsta e frumos, sau urât?
- ... E foarte frumos. Cine e aici, în desen?
- Un prinţ chinez!

Un prinţ ras pe la tâmple şi cu coadă şi cu un rânjet care acoperea jumătate din faţă... Chinezul râdea:

- Cred că seamănă un pic cu mine...
- Păi eu nu ştiu alţi chinezi! În afară de nenea de la conac, nu ştiu alţii!

Ochii oblici nu clipeau mai altfel - omul ăsta lucra numai cu copii, aşa că "avea pielea tăbăcită", cum se spune...

- ... Hainele sunt interesante! Îmi plac! Ia să-mi cumpăr şi eu nişte pantaloni aşa...

De-ăia până la genunchi, model de călărie, cu dungi verticale - maro şi vişinii. Şi cămaşa era foarte interesantă! Avea nişte mâneci bufante care-l avantajau mult - prinţul de pe hârtie părea culturist de meserie...

- Pot să păstrez eu desenul ăsta?
- Sigur că da! Şi, uite - îţi dau şi desenul ăsta!

Mm, era darnică! Oare ce desen voia să-i dea?... Desenul cu aparatul. Chinezul nu prea mai zâmbea...

- Tati a spus că aparatul nu are nume. Aşa e?
- Da, aşa e. L-am făcut, după care m-am grăbit să vin aici ca să am grijă de tine. Şi n-am apucat să-i dau un nume.
- Aha! Dar la ce nume te-ai gândit?
- Sincer, nu i-am găsit un nume potrivit...
- Aha! Eu m-am gândit că ar putea să-l cheme *Aspiracus*.

Serios? Lui nu-i spusese ce nume găsise! Susţinuse că se mai gândeşte şi dăduse desenul deoparte! Adana începu să râdă:

- *Aspira* de la aspirator şi *cus* de la mucus (*mucozitate - fr.*). Tati a spus că nu e frumos să spui şi să scrii cuvinte care strică pofta de mâncare...

Bufni în râs şi-o cufuli uşor - într-adevăr, aşa-i spusese acu' vreo trei anişori... Ea îl ignoră - avea treabă cu chinezul:

- Şi, uite, am făcut şi un desen pentru el! Ca o emblemă, aşa! Ştii - ca la maşini...

Da, desenase un cerc şi în el o picătură foarte "grasă" şi foarte verde.

- Tu ce crezi? E frumos?
- Foarte frumos. Mi-l dai mie?
- Bineînţeles! Nu ţi-am spus că ţi-l dau?!

Era chiar indignată de omisiunea lui! Fu privit lung... Ridică din umeri, iar chinezul începu să râdă:

- Dacă le folosesc, presupun că n-o să invocaţi legea copyright-ului, sau...
- Aa, nu!
- Bun! Nu de alta, dar ştiţi că eu nu sunt acum aici...

Da, ştia că el, în varianta sosiei bătrâne şi chele, era acum la un congres internaţional şi dormea pe rupte-n sală...

- În regulă. Atunci vă las să vă odihniţi.
- Da' mie nu mi-e somn!
- Ştiu. Dar mămica ta s-a culcat, semn că îi era foarte somn, şi cred că şi tăticul tău e foarte obosit. Aşa că ştii ce-o să fac? O să ţi-o trimit pe asistenta mea, care e specialistă în desenat prinţi chinezi, ca să te-ajute.
- Aa, perfect!

Serios? Şi-şi închipuia că o să-şi lase fetiţa pe mâna asistentei şi-o să se culce? Ha!

- Vine imediat.

Chinezul ieşea cu hârtiile... Adana părea îngrijorată:

- Crezi că i-au plăcut desenele?
- Da. I-au plăcut foarte mult. Atât de mult, încât cred că o să folosească numele şi emblema pentru aparat.
- ... Serios?
- Serios. De-aia a luat desenul, nu? Ai auzit că m-a întrebat despre copyright...
- Tati, da' ce e aia copyright?
- Este dreptul pe care îl ai asupra unui desen sau asupra unui nume. Dacă tu le-ai făcut, atunci ele sunt ale tale. Tu poţi să-i laşi şi pe ceilalţi să le folosească; dar ei trebuie să-ţi dea bani pentru că le folosesc.
- Adică noi trebuie să dăm bani la Ariel?
- Nu. Fabrica unde se face punga cu Ariel dă bani la Ariel.

"Şi-i recuperează cu vârf şi îndesat de la noi." Nu era nici momentul, nici vârsta potrivită pentru economie aplicată; luă o coală nouă şi zâmbi:

- Dacă vine asistenta, vrei să stai cu ea?
- Da. Tati, trebuie să te culci! Uite, iar ai negru pe la ochişori! Tu vrei să te îmbolnăveşti?

Negă; nu, nu voia să se îmbolnăvească... şi mai şi. Mai ales acum, când copiii lui se vindecau "ca-n poveşti"! Aşa că aprobă:

- Bine. Când vine asistenta, o să vă las să desenaţi şi-o să mă culc lângă mami.
- Tati, da' tu te-ai certat cu mami?

Negă încet...

- Da' de ce era supărată?
- Nu cred că era supărată. Cred că era foarte obosită. Cu siguranţă, dacă reuşim s-o lăsăm să doarmă până dimineaţa, mâine o să zâmbească altfel.
- Şi tu eşti obosit! Să te duci să te culci şi tu!

Aprobă cu capul... Asistenta intră:

- Bună, Adana!
- Bună!
- Nu cred că am făcut cunoştinţă. Eu sunt Ai Ju...
- Eu sunt Adana.
- Am venit să desenăm împreună. Mă primeşti, să desenez cu tine?
- Bineînţeles!

Micuţa lui se aplecă şi şopti conspirativ:

- Mami şi tati sunt foarte obosiţi şi trebuie să doarmă. Iar eu nu pot să stau singură. Ştii, dacă se strică vreun aparat de-ăla, sau se desface vreun senzor... E periculos!

O sărută pe frunte şi porni spre pat. Îşi seta telefonul să-l trezească la opt fix; dat fiind că Adana va colora până pe la trei, iar el chiar era obosit, presupunea că asistenta putea să-i păzească şase ore; nu?

Se lungi încet lângă Jada lui... care nu dormea, dar prefera să nu se clintească... O cuprinse cu braţul şi închise ochii. Le auzea şoptind...

"Trebuie să te odihneşti. Mâine, Adana va fi şi mai bine. Mâine, după ce-i scoate perfuzia, o să ceară nişte păpuşi - şi-o căsuţă pentru ele. O să coboare din pat..."

Căscă lung, cu poftă... Mâine, după ce-i scoteau perfuzia... Adana o să vrea... să se joace... cu el şi cu... Jada...

30 august 2020 - duminică

Florentina

Tresări - râdea cineva! O fată! Şi râdea tare! Deschise ochii...

Era dimineaţă. Iar ea era singură în sacul de dormit. Mm - picase aseară ca mămăliguţa! După ce lămuriseră lucrurile şi stabiliseră că se odihneau, ea aţipise; şi nu mai auzise şi nu mai simţise nimic! Ca dovadă, Thomas se ridicase de dimineaţă şi se schimbase şi ieşise - iar ea habar n-avusese...

Colegii lui se treziseră. Păreau toţi "în păr" afară. Habar n-avea cât era ceasul, că nu-şi luase mobilul - iar el nu-i lăsase mobilul lui... Se ridică şi începu să se schimbe.

Azi se întorceau la conac. Nu putea spune că-i displace ideea, de vreme ce se simţea transpirată şi prăfuită. Nu putea spune nici că-i place ideea, de vreme ce între camera ei şi camera lui erau cam 50 de metri de alee şi cel puţin patru perechi de ochi. După ora nouă, rămâneau amândoi "singuri acasă". Mama ei se ducea în conac, la tati; iar mama şi tatăl lui se duceau în apartamentul pe care-l aveau în vila personalului. Cu toate astea, a ieşi din casă echivala cu un "uite, mă duc să... ştiţi voi ce, cu ştiţi voi cine". Era o situaţie foarte neplăcută...

O să-i propună să vină la ea, să lucreze în continuare la stocul de rochiţe. O s-o facă la masă, în gura mare, că prefera să afle toată lumea decât să-şi ştie tatăl şuşotind cu Toni...

Desfăcu fermoarul şi ieşi. Iar Jiao începu să râdă:

- Bună dimineaţa, somnoroaso!
- Bună dimineaţa.
- Da' ştiu că ai fost obosită!

Serios? Chiar aşa târziu era? Chinezoaica începu să râdă:

- E zece jumate! La ce oră te-ai culcat aseară?

Aoleu! Da' ce-avea? Ea nu vedea cum se holbau toţi la ea?... Aha! Roşi violent şi începu să râdă:

- Eh - cine mai ştie...

Chiuiau, râdeau şi-şi vedeau de treburile lor - iar ea venea lângă chinezoaică...

- Pot să te rog o chestie?

Aprobă.

- Pot să te rog să nu spui nimănui că pistolul lui Ionuţ a stat la voi în cort?

Aprobă.

- Bun!

Şi-şi vedea în continuare de treaba ei - ungea nişte pastă maronie pe pâine...

Deci, să nu spună nimănui că pistolul lui Ionuţ a stat la ei în cort... Normal că pistolul lui Ionuţ trebuise să stea la Ionuţ - nu?... Şi normal că i-l adusese lui Thomas, dacă ea şi Ionuţ... Zâmbi:

- Stai liniştită. Oare pe unde-i Thomas?
- S-a dus cu Ionuţ să cumpere cărbuni şi pâine.

Păi n-aveau lemne? Şi pâine aveau - că doar pe pâine ungea...

- La şedinţa de dimineaţă, s-a stabilit că plecarea va fi în jurul orei patru.

Deci mâncau prânzul aici... Bun! Acum... Acum, ea avea o nelămurire. Adică o întrebare. Un fel de... dilemă. Şopti:

- Crezi că e cazul să-l sun pe tata?
- Dacă ai telefonul la tine, da. Dacă nu, nu.

Aoleu! Păi aşa se văzuse decizia ei de-a lăsa telefonul acasă? Ca un fel de "nu mă deranjaţi"? Se grăbi să se disculpe:

- Nu l-am lăsat acasă ca să nu mă poată ei suna!
- Ştiu. Pe de altă parte, ai plecat la picnic cu logodnicul tău. Şi eşti îndeajuns de mare ca să nu mai trebuiască să-ţi suni zilnic părinţii.

Aha... Păi atunci...

- Stai liniştită, că ştie ce faceţi! Ştie că sunteţi bine, ştie latitudinea şi longitudinea unde e fata lui... Ştie că vă descurcaţi bine la reggae...

Roşi violent şi-şi acoperi faţa cu palmele... Şi Jiao râdea:

- Toţi părinţii fac la fel, să ştii.

Îşi dădea seama! Ba, unii făceau mult mai rău... Schimbă subiectul:

- Eu cu ce te-ajut?
- Nu prea ai cu ce. Aşa că eu zic să te duci să discuţi cu fetele. Iar răsfoiesc prin magazinul tău virtual...

Aa, în cazul ăsta, ia să se ducă ea "să facă vânzare", cum se spune!

Sami

Auzea un foşnet. Şi paşi. Ambele sunete erau foarte şterse... Deschise ochii.

Era semiîntuneric în camera lor. Lumina puternică bătea asupra uşii; dar în colţul în care erau ei era semiîntuneric. Oare cât era ceasul? Ridică încet mâna, să nu-şi trezească soţia... Zece jumate? Hm! Da' chiar că fusese foarte obosit!

Se grăbi să se ridice. Asistenta îi zâmbea... Zâmbi şi el:

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa. V-am adus micul dejun.

Serios? Da' de ce - că ei dormiseră! Tânăra continuă:

- Adana s-a culcat pe la şapte jumate. Îl chem imediat pe dl doctor.

Aprobă şi-o văzu ieşind...

Fetiţa lui colorase tot topul de hârtie. Reuşise să-l dea gata. Asistenta aranjase frumos hârtiile pe scaun - şi se vedea clar grosimea "cărămizii" de desene. Probabil că îi făcuse capul calendar cu prinţii şi prinţesele chineze...

Ţac! Zâmbi:

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa. Vă invit la "masa cu minuni"...

Avea radiografii noi! Perfect! Ia să vadă el... Chinezul aranja filmele - el era nerăbdător, fiindcă nu aprinsese lumina mesei şi abia aştepta să vadă...

Da. Ăsta chiar era un miracol.

- I-am făcut radiografia la şapte, când a doborât-o oboseala. Şi cum aparatura indica 14%, i-am scos perfuzia şi i-am făcut prima doză de ser.

Cee? Se răsuci spre pat... Nu, nu observase dispariţia pungii, a stativului sau a furtunului...

- E foarte bine. Primeşte bine serul. E micuţă, aşa că substanţele acţionează repede...

Chinezul ăsta era plin de veşti bune...

- O externaţi în seara asta? Sau doriţi să rămâneţi până mâine dimineaţă?
- Nu ştiu. Trebuie să mă consult cu soţia...
- În regulă. Îmi spuneţi, când vă hotărâţi, ca să ştiu ce să scriu prin hârtii.

Aprobă. Chinezul îl privea lung şi nu prea se dădea dus... Oftă din tot sufletul:

- Am crezut că o pierd. Înainte de noua procedură - am simţit că moare.
- N-ar fi murit. N-o lăsam noi să moară!

Da, ştia că era foarte greu de murit în zilele astea, mai ales într-un spital cu UPU...

- Dle Fakhouri, să ştiţi că nu vă mint. N-ar fi murit.
- Ştiu că
- Înainte de stopul cardiac ar fi apărut febra peste 40 şi convulsiile. Şi delirul şi letargia. Abia după aceea venea stopul cardiac.

Adică fetiţa aia pe care-o resuscitase... Brr! Bine că nu fusese cazul s-o resusciteze şi pe Adana! Zâmbi:

- ... Eh - bine că a depăşit momentul!
- Într-adevăr - bine că a depăşit momentul critic. Vă daţi seama că, la următoarea şedinţă de trei zile, reacţia ei la perfuzie o să fie mult mai bună...

- Da, bineînţeles! Voiam să vă întreb...

El voia să-l întrebe despre ser, iar zâmbetul larg al medicului îl cam inhiba...

- ... Despre ser?

Aprobă cu capul, iar chinezul începu să râdă:

- Despre ser, cum se spune, "numai de bine"...

- Funcţionează? Adică chiar stopează pentru totdeauna mucusul?

- Da.

- ... De câţi ani îl administraţi?

- Nu contează. Îl stopează, definitiv şi irevocabil. E conceput de aşa natură încât să producă schimbări mari în organismul ei - şi să elimine cauza bolii.

Serios? Păi... Păi, cum? Că era o problemă genetică la Adana lui! Şi la mulţi alţi copii! Boala aia era genetică! Era o mutaţie pe-un cromozom...

- Dle Fakhouri, v-ar plăcea să nu mai depăşiţi vreodată pragul de 70 de kilograme, să aveţi păr blond şi drept şi ochi albaştri? Că se poate face; iar la aşa intervenţie amplă colegii mei vă fac şi discount...

Începu să râdă:

- Nu, mulţumesc - mă simt bine aşa, rotunjor şi chel!

- Dar v-aţi simţi şi mai bine dacă aţi da mai multă atenţie ficatului. Şi hipofizei.

Serios? Adică "îl analizase" deja? Chinezul zâmbea:

- Sunteţi medic; dar dacă aţi şti ceea ce ştiu eu...

- Nu v-am contestat niciodată cuvintele.

- Ştiu.

- Şi am avut întotdeauna încredere în dvs.

- Ştiu. Tocmai de-asta v-am spus ceea ce am aflat eu.

- M-am gândit de multe ori să-mi fac analizele. Dar recunosc cinstit că mi-a fost frică.

- Nu cred. Sunteţi mai curajos decât păreţi.

Într-adevăr, el decisese să meargă înainte cu tratamentul...

- Ar fi păcat să nu vă faceţi analizele. Dacă aţi avea posibilitatea să le faceţi la un centru specializat, aşa ca ăsta, ar fi şi mai bine...

- Nu-mi permit să le fac în centre de tipul celui de aici. Dealtfel mi-am dat seama, în prima noapte petrecută pe scaunul ăla de lângă fereastră, că pe Pământ există mai multe vieţi. Că diferite tipuri de oameni trăiesc diferite tipuri de viaţă...

Chinezul râdea şi aproba...

- ... O să-mi fac analizele la serviciu. Şi o să dau atenţie ficatului şi hipofizei.

Tânărul scoase din buzunar o pereche de ochelari fumurii. I se făcu semn să nu spună nimic... Aprobă... Chinezul îi puse ochelarii. Erau complet negri! Compacţi! Nu vedea nimic... Fu întors spre dreapta. Şi simţi că medicul făcea ceva la ramă, în dreapta... Auzi un ţiuit slab ca o părere...

În faţa ochilor lui, ca pe un ecran TV, o vedea pe Jada... Peste imaginea ei "curgeau" informaţiile - temperatură, ritm cardiac, tensiune... Ochelarii ţiuiau din nou... Informaţiile de pe ecran se schimbau... Iar ţiuiau... Primea alte informaţii... tot mai adânci... tot mai complicate, tot mai precise... Tot mai uimitoare, dat fiind că era la vreo trei metri de ea şi ştia sigur că soţia lui nu purta nici un tip de senzor, sau...

Rămăsese cu gura căscată... Nu ştiuse că Jada lui avea probleme...

Auzi un ţiuit lung - iar chinezul îi scoase ochelarii:

- Aveţi o familie foarte frumoasă; trebuie să o îngrijiţi cu multă atenţie.

Aprobă, incapabil să mai scoată vreun sunet, incapabil să-şi ia ochii de la soţia lui... Paşii se îndepărtară:

- Să-mi spuneţi când doriţi să o externăm.

Pur şi simplu, nu mai putea scoate o vorbă! Vestea că Jada lui avea probleme de sănătate picase ca un trăznet peste vestea că Liu Jian Feng avea nişte ochelari care obţineau analize complete şi diagnostice ample în doar două minute. Nu se putea dezmetici...

Ştefan

Mobilul oficial începu să piuie. Oficialul? Da' cine ce treabă avea cu el pe oficial?... Aa, Sami! Se grăbi să răspundă:

- Bună, Sami!

- Bună, Ştefane! Sper că nu te deranjez...

- Aa, nu! Deloc! Chiar pot spune că aşteptam telefonul tău!

- Ştiam eu că trebuia să te sun mai des...

Bineînţeles că ştiuse! Dar n-o făcuse; aşa că înghiţise hapul amar pe care i-l servise adineauri! Să-i fie, deci, de bine! Trecu la ceea ce-l interesa pe el:

- Ce faceţi voi? Ce face Adana? Cum merge tratamentul?

- Merge foarte bine. Se simte foarte bine. Turuie pe-aici...

Într-adevăr, auzea vocile lor - ale "fetelor"...

- Analizele arată că e foarte bine, iar lucrurile au intrat pe făgaşul lor normal. De dimineaţă, a terminat primele trei zile de tratament. Se simte mult mai bine...

- Bun!

- Medicul mi-a propus să o ţină aici până mâine. Ca să se întremeze sub supraveghere medicală.

- OK!

- Deci, dacă eşti şi tu de acord, mă vei avea la conac mâine dis-de-dimineaţă.

- Uite ce zic eu! O ţii acolo până dimineaţă, aşa cum spune medicul. După care vă invit la masa de prânz. Pe toţi patru.

- Ştefane,

- Ştiam eu că-ţi place planificarea asta! OK! Îl pun pe Piao să se ocupe de transport! Şi povestim mâine mai pe larg, la o cafeluţă!

- Ştefane,

- Vezi - dacă e vreo problemă cu actele, să-mi spui! Că putem să-i facem hârtie de internare la spitalul din Bourges! OK?

Sami nu scotea un cuvânt... Bun!

- Ştiam eu că eşti de acord cu mine! Abia aştept să-l revăd pe Aidin! O să râdă de mine - că mi-a luat-o înainte cu recuperarea!

El râdea, Sami nu...

- Vorbesc imediat cu Piao, să vă aranjeze transportul. OK?

- ... OK.

- Vorbim!

- Vorbim.

Apăsă butonul roşu... şi începu să râdă:

- Aia mică e foarte bine. El, în schimb, cred că e lila...

- La cum ai pus tu problema, cred că e "vişină"...

Ana râdea cu subînţeles... Îl privi lung pe Piao:

- Maestre, ştii ce te-aşteaptă!

- Ştiu.

Şi se apuca de telefoane, că ştia bine ce-l aşteaptă... Reveni spre soţia lui:

- Copiii când se întorc?

- Nu ştiu. Probabil că mănâncă acolo ultima friptură la cărbuni; aşa că o să-i revedem pe la patru-cinci, după părerea mea...

Într-adevăr, când era atmosferă destinsă şi veselie mare, petrecerea se spărgea mai greu...

Nu voia s-o întrebe pe chinezoaică nici ora revenirii la conac, nici starea de lucruri dintre ei. Nu era normal să-şi arate aşa curiozitatea; îşi trăda îngrijorarea, şi nu era bine deloc! Aşa că n-o întreba nimic pe chinezoaică. Las' că vedea el, când se întorceau copiii! O singură privire o să le-arunce - şi-o să afle totul!

Deci - rămăsese la mail-ul pentru sârb. Trebuia să-l tempereze - ăla voia să transporte vapoare întregi pe mări nesigure, iar ideea asta nu era chiar foarte bună în prag de septembrie... Scria repede, că-i venise o super-idee... Ana bombăni ca pentru ea:

- Deci Sami vine mâine la prânz...

Ridică privirea... şi reveni spre ecran:

- Da. Mâine la prânz.

Mai tăios, aşa; mai dur. Că nevasta lui părea c-o luase razna! Numai la prostii îi stătea mintea! Nu se gândea că bărbatu' ei putea

să facă infarct?... Da' bărbatu' ei nu se gândea că, de aproape şase luni, nevasta lui cea frumoasă şi sănătoasă tun îl aştepta pe el să se întremeze? El de ce tot trăgea de timp? Ce-aştepta? Revelionul? Pe Moş Crăciun? Avea o nevastă normală! Şi putea spune că şi el era un bărbat normal... dar avea un pitic în cap - care-i zicea tot felul de trăznăi şi nu-l lăsa-n pace, să-şi vadă de viaţa lui...

Las' că mâine venea Sami! Trebuia să vorbească cu el! Era mie-n sută sigur că Ana trăsese concluzia aia nu fiindcă plănuia să discute ea cu medicul, ci fiindcă nu ştia cum altcumva să-l roage să discute el cu medicul...

Diamant

O privea lung; îi privea ochii plini de lacrimi şi simţea că era în pragul exploziei. Era uite-atât de aproape să-i spună adevărul... şi s-o vadă plângând în hohote... Şi doar gândul că săptămâna viitoare o să afle singură adevărul îl oprea să-i spună totul! Gândul că soţia lui mai avea o săptămână de fericire. Fiecare moment fericit era important pentru ea în clipele astea, când frunzele începeau să se îngălbenească iar zilele deveneau ploioase...

Se aplecă şi-i sărută burta. Şi o strânse cu putere în braţe...

- Lasă, nu fii supărat! Săptămâna viitoare, poate reuşeşti să rupi o zi şi să vii tu la noi...

- Să vedem! Poate strâng nişte veşti pentru şefu' şi mă strecor "cu autorizaţie"...

Raina râdea, el zâmbea şi-i privea râsul şi ochii plini de lacrimi...

- Fugi! Să nu întârzii!

- Pa! Să ai grijă de tine!

- Şi tu, să ai grijă! Să fii cuminte! Şi să nu te gândeşti la prostii!

"Şi să nu te sperii, dacă criminalii ăia îţi trimit inima!" Strânse bine fălcile şi-i făcu energic cu mâna... Şi-i urmări paşii veseli cu privirea...

Gata - Raina era în blindata lui Grasu. Acum era bine. Porneau spre aeroport...

Oftă greu şi închise uşa. O încuie... Şi mai oftă o dată, la fel de greu... Azur ieşi din bucătărie:

- Hai să-ţi zic o chestie.

Hai să-i zică o chestie! Numai să nu fie legată de Raina - că înnebunea dacă băiatul lui îl punea să-şi analizeze tâmpenia! Azur turna whisky în pahare... Încercă să râdă:

- Să nu-mi zici că te-nsori!

- Doamne fereşte! De ce - par sinucigaş?

Negă şi ciocni cu el. Şi dădu paharul peste cap. Azur îl privea lung... Negă:

- N-o să-i spun niciodată. Dacă află, o să pice-n depresie. Şi nu vreau să pice-n depresie. Bunică-ta cred că a uitat complet de planul Anei...

- Bunica se ocupă zilnic de planul mătuşii. Şi dă zilnic în cărţi. Şi Agata îşi întinde cărţile... Trésor o să se întoarcă. După cum spune sor-mea, o să se-ntoarcă în noiembrie. Dar bunica spune că zăbava reginuţei nu e legată de luni calendaristice, ci de evenimente importante. Şi cică unchiul se pregăteşte să facă vorbe cu ăia. Vorbe mari. Cică unchiul e foarte supărat, în sufletu' lui, pentru Trésor. Şi e nemulţumit că nu poate să intervină el.

- Ştiu că Ştefan suferă mult, de când a ajuns imobilizat la pat.

- În afaceri, cică-i merge din plin. Dar în dragoste nu stă prea bine...

Deci vărul lui şi Ana aveau probleme... Rău! Asta era foarte rău!

- Şi ştii ce mai zice bunica? Zice că în sufletul surioarei mele a apărut un juvete. Şi că e dragoste întreagă.

Înlemnise, cu ochii la el şi mâna în drum spre sticlă... Azur etala "calmul bulibaşei":

- Tu ştii ceva de asta?

- Ştiu că-i place de Victor, băiatul lui Nicuşor Racovici. Şi ştiu că Grasu a comis-o şi le-a aranjat o întâlnire în mall. Şi i-a băgat pe amândoi într-o cabină de probă, iar el a sărutat-o...

- ... Şi eşti de acord cu chestia asta?

Hait! Asta fusese tot aşa, "pe tonul bulibaşei"! Şi cum bulibaşa nu aprecia pozitiv chestiile astea "pe furiş" şi "fără autorizaţie", se grăbi să-l tempereze - şi să-i deschidă un pic mintea:

- Ştii ce se-ntâmplă, Azure? Noi, aici, suntem o societate închisă. Avem propriile reguli, propriile legi... Numai că nu stăm încuiaţi; ieşim de-aici, mergem în societatea depravată care ne-nconjoară şi ne contaminăm fără să vrem. Aşa că, dacă nu dăm uneori dovadă de maleabilitate, riscăm să sfârşim nasol de tot.

Azur tăcea. Băiatul lui era bulibaşă; de mic învăţase să ignore "tentativele de contaminare"...

- A vrut să facă liceul la Neculce. Să fie colegă de liceu cu el. Şi, după cum spui tu, bunica vede în cărţi dragostea întreagă. Asta-i bine...

- Eu nu sunt de acord.

- Cu ce nu eşti de acord?

- Nu sunt de acord să se culce cu el.

- Crezi tu că asta vrea ea? Să se culce cu el?

- El e mai mare. A dat deja cu nasul de sex. O să vrea să se culce cu ea. Iar ea o să se gândească să nu-l piardă - aşa că o să stea.

- Azure, îţi mai aminteşti când s-a spart buba cu Florentina şi Alex şi am venit la tine şi ţi-am cerut cheia de la subsol?

- ... Da.

- Am coborât şi am scos înregistrarea de la ultima lor petrecere. Şi m-am uitat cu atenţie la ea. Am avut o revelaţie... Dacă nu se spărgea buba, putea fi mult mai rău. Fiindcă Alex se gândise deja să fugă cu Florentina.

- Asta-i o prostie!

- Ba e o realitate foarte limpede! O plimba cu blindata - da? O ducea şi-o aducea de la aeroport! Era de-ajuns să coboare amândoi la Mall, pe motiv că ea are chef de shopping iar el o păzeşte! Nu trebuia decât să intre-n clădire şi să se facă nevăzuţi! Şi-atunci era mult mai rău! Azure, nu te poţi lupta

- N-am să-i permit să se culce cu el înainte de nuntă! Am s-o alung dacă o prind că face asta!

- Iar eu am să-i plătesc chiria celui mai bengos penthouse din Bucureşti! Pricepe odată!

- Are paişpe ani, aşa că eu nu sunt de acord!

- Ce te face să crezi că o să se culce cu el săptămâna viitoare?

Tăcere...

- Sor-ta e cumpătată. Şi isteaţă şi maturizată înainte de vreme. Iar Victor e leşinat tot după ea. Mă îndoiesc că se va întâmpla ceva prea curând.

Azur se ridică şi intră în bucătărie. Şi închise uşa. Se supărase băiatul lui...

Da' las' că-i trecea lui! Deci Agata lui era îndrăgostită...

O să vorbească cu ea. O să încerce să fie limpede, să-i explice de ce nu era bine să se-apuce de făcut prostii la vârsta ei. O s-o asigure că, dacă o aştepta cuminţel doi ani, Victor dădea dovadă de seriozitate şi de sentimente puternice. O să-i spună tot ceea ce trebuia să-i spună ca să-i scoată gândurile cu prostii din minte! Iar Agata lui n-o să-i iasă din cuvânt! Deşi petreceau destul de puţin timp împreună, fata lui îl respecta şi nu-i ieşea din cuvânt. Agata ştia că, dacă făceea ceea ce-i spunea el, primea de la el ceea ce-i cerea. N-o să rişte fata lui să strice echilibrul ăsta...

Turnă whisky în pahare şi ridică un pic vocea:

- Ia vino să te-ntreb ceva!

Nu venea; nu se auzea nici musca din bucătăria aia... Ridică vocea şi mai mult:

- Azure, vino să te-ntrebe tac-tu ceva!

Poc! Trosc! Uşa se deschise larg; paşii intrară furioşi... Îşi păstră calmul şi nu-l privi:

- Stai jos.

Se conforma... Arătă spre pahare... Bun! Şi-acum, ridică privirea şi-l electrocută bine:

- Am vorbit cu Georgia şi-am aflat că unchi-miu a ales pentru tine o blondă cu ochi albaştri. Spune-mi - nea Dumitru ţi-a pomenit

până acum ceva despre vreo fată de bulibaşă din zona Sibiului?

Azur îl privea lung, consternat... Continuă:

- Că pe-acolo sunt blonde cu ochi albaştri.

Băiatul lui era panicat nu pentru că îl întrebase de însurătoare, ci pentru că abia acum aflase cum ajunsese el în braţele blondei cu ochi albaştri... Ridică sprâncenele, cerându-i un răspuns; iar Azur plecă privirea spre pahar şi răspunse cu voce ştearsă:

- Mi-a arătat, zilele trecute, un dosar destul de gros, cu bulibaşii din România. Şi mi-a zis că ne pregătim să plecăm prin ţară, să vorbim cu ei despre nişte afaceri noi.

Zâmbi edificator...

- ... Dar nu erau decât pozele lor, ale bulibaşilor.

- Normal! Dosarul cu pozele lor, ale blondelor, aşteaptă cuminte în seif! Pe-ăla o să ţi-l dea când vă-ntoarceţi!

Băiatul lui lăsă paharul pe masă... şi-şi acoperi încet faţa cu palmele... Aştepta; nu era dispus să-l ajute, pentru că nici Azur nu fusese dispus să discute cu el despre blonda cu ochi albaştri care-l făcea fericit...

- ... Nu vreau să mă-nsor.

- Iar eu o să bat cu pumnul în masă şi n-o să-l las să te-nsoare. Că eşti băiatul meu - nu al lui. Şi mă doare-n pix dacă se ceartă el cu bulibaşa ăla! Eu vreau să fii tu fericit! Să-ţi alegi tu nevasta, atunci când vrei tu să-ţi iei nevastă! Nu să ţi se-ndese pe gât o muiere care-i "coafează" lui interesele! Ai priceput?

Azur nu nega, nici nu aproba - nici nu-şi lua palmele de pe faţă... Azur al lui tocmai picase într-o disperare extremă...

- ... Ia ridică tu privirea spre taică-tu! Hai - uită-te-n ochii mei!

Nu, nici gând! Vestea că "fusese programat la-nsurătoare" îl lovise rău... Lăsă paharul pe masă şi se trase lângă băiatul lui. Şi-i trase cu de-a sila palmele de pe faţă! Îi apucă bine capul, i-l ridică şi dădu de lacrimi... Oof!

- Tu eşti băiatul meu. Eu te dau - nu el. Dacă vrea să te dea el, trebuie mai întâi să mă omoare pe mine. Şi n-o să mă omoare; nu s-a ramolit chiar atât de tare...

Azur aprobă scurt - şi scăpă un suspin...

- Azure... În viaţă, important e să fii fericit. Să simţi că sufletul tău pluteşte - să simţi că fericirea iese din tine prin toţi porii pielii şi înfloreşte toată, în văzul tuturor. Aşa că, atunci când pleci cu el prin ţară, să nu spui niciodată "Da" - indiferent ce blonde îţi indică el şi ce avantaje îţi şopteşte la ureche. Să spui întotdeauna "Să vedem; momentan sunt prea tânăr pentru a-mi întemeia o familie". Iar dacă insistă, să baţi cu piciorul în podea şi să-i spui răspicat că nu te-nsori acum.

Băiatul lui plângea şi aproba repede-repede...

- Dacă îţi place de vreo fată, să-mi spui mie.

Aproba în continuare şi nu mai putea să-l privească...

- Fie că-i fată de bulibaşă, fie că-i fată de cerşetor - să vii la mine şi să fii sincer. Dar un singur lucru te rog - să faci cumva să fie ţigancă. Blondă, brunetă, roşcată, ruptă-n cur - nu contează! Ţigancă să fie! Da?

- Dha.

- Şi să vii să-mi spui mie. Şi de restul mă ocup eu. Şi Ştefan. Şi bunica.

Aha! Când auzise de bunică-sa, schiţase un zâmbet! Perfect!

- Azure, tu vei fi bărbatul familiei tale. Atunci când o întemeiezi, trebuie s-o calculezi tu. Şi trebuie să-ţi placă ţie rezultatul calculului. Eu am iubit-o pe maică-ta. Atunci când am luat-o din cort şi-am dus-o cu Mercedesul în apartamentul lui Ştefan şi-am strâns-o în braţe prima oară, eu îmi pierdeam minţile după ea! Şi-o visam în fiecare noapte! Aveam muieri de muieri pe mine şi sub mine; dar o visam pe ea.

- Am înţeles.

- Nu-ţi face griji - că de dat, nu te dă el. Iar toţi bulibaşii din dosarul ăla ştiu asta. Dacă tu nu le spui lor "Da", bulibaşii ăia n-or să-şi facă vise şi planuri. Indiferent ce le toacă nea Dumitru la ureche. Ai înţeles?

- Da.

Îl privea lung... Oof, ce speriat era! Se şi văzuse însurat, legat de-o tânără pe care nici n-o cunoştea... Îi dădu drumul şi puse mâna peste inimă:

- Mă jur pe sufletul meu, pe sufletul maică-tii şi pe sufletul Rainei mele - o să te-nsor cu femeia cu care vrei tu să te-nsori.

Azur răsuflă uşurat - şi se repezi şi-l îmbrăţişă straşnic... Începu să râdă şi-l bătu uşurel pe spate:

- Vezi, mă, că are şi contaminarea asta părţile ei bune? Dacă nu mă contaminam, ăla erai!

Fu pupat apăsat pe obraz... şi i se dădu drumul:

- Ştii în ce hal m-am speriat?

- Îmi dau seama! Auzi? Şi-acum, că am lămurit chestiunea... Nu-mi zici şi mie cum e cu blonda aia?

Încasă un pumn în umăr. Azur roşise...

Avea un băiat minunat. Un băiat chinuit, încuiat în sarcina de-a fi bulibaşa atâtor oameni, modelul atâtor tineri...

Ar fi fost tare bine ca una dintre fetele bulibaşilor ăia să-i pice lui Azur cu tronc. Dar dacă nu va fi aşa, dacă sufletul băiatului lui va tresări la vederea unei fete de rând, atunci el o să se ridice... şi-o să scoată ambele pistoale... Şi-o să-i împuşte pe toţi cei care se vor opune alegerii băiatului lui. Pentru Azur al lui, făcea crimă de om! Nu fusese el un tată foarte prezent şi foarte grijuliu şi atent şi posesiv; dar, pentru fericirea băiatului lui...

Florentina

Thomas încetinea... Semnaliza... Gata - intraseră în curtea conacului.

Petrecuse trei zile de vis. Adică două jumate; dar era sigură că n-o s-o certe nimeni diseară, aşa că îşi permitea să se gândească la trei zile "întregi"...

Se vedea conacul... Ea simţea că-i fusese dor de clădirea aia, semn că era pe drumul cel bun, că se vindeca în continuare... Jiao începu să râdă:

- Oare ce face elevul meu preferat?

- Cred că e supărat. Dar o să-i treacă repede!

- Cine ştie! Când a aflat că am fost de acord să merg cu voi, mi-a întors spatele şi-a plecat fără un cuvânt! S-ar putea să am dificultăţi cu împăcarea lui!

- Ba eu cred că n-o să ai deloc dificultăţi!

Thomas era ferm convins că Philippe o iertase pe "trădătoare". Era optimist! Nu-l contrazicea şi ea, dar...

Treceau pe lângă Toni, intrau în parcare... Gata - era acasă.

Oare aici era acasă? Sau la Cannes?... Ciudat; aici parcă era "mai acasă" decât în vila de lângă Croisette! Oare era un semn? Oare ar fi trebuit să se transfere la liceul din Bourges?

... Îi era frică să se gândească la asta; aşa că deschise portiera şi coborî:

- Bună!

- Bună şi bine-aţi revenit!

Toni râdea:

- Ia zi-i - să-l cert că a spart oala?

- Nu-l certa! Că n-ai de ce! Ştii ce mişto a fost?

- Bun! Dacă a fost mişto, ia să-l pun la treabă! Ionuţe, diseară ai recital!

- Doar dacă participă şi Jiao!

- Particip cu multă plăcere!

Hm - deci nu-i minţise când spusese că chitara era instrumentul ei de suflet...

Ocoliseră deja clădirea. Ia uite-o şi pe Rebeca! Stătea la prima masă, cu bluza ridicată. Scosese bebeluşul la soare...

- Cum a fost în excursie?

- A fost bestial! Nu-mi închipuiam că poate fi aşa...

- Bravo! Mă bucur că v-aţi distrat!

- Eu mă duc să duc sacul şi să mă integrez în efortul colectiv...

Thomas se ducea să-şi ducă sacul şi să se-apuce de treabă... Nu;

Thomas încerca să se fofileze cumva de la sărutul în public. Şi cum un sărut nedorit avea oricum gust amar, zâmbi:

- OK. Eu mă duc să-i spun tatei că m-am întors. Şi după aia cred că o să-mi caut telefonul! Ştii tu de ce!

Da, ştia. Şi-i mulţumea, din privire, că nu-i complicase rău existenţa sărutându-l de faţă cu Rebeca şi cu Toni - şi poate şi cu tati al ei! El aflase primul că se-ntorceau; aşa că era foarte posibil să-i privească chiar acum, din spatele vreunei perdele...

Îl lăsă să intre în conac şi dădu să-l urmeze; dar fu prinsă de mână. Rebeca o trase în jos... şi-i şopti:

- Dă-i bice dacă-l vrei; că dacă apuci să te-ntorci la Cannes, o să fie nasol de tot!

Aprobă şi se grăbi să intre în conac.

Thomas vorbea cu Florina; o salută, zâmbind, şi fu salutată... Tati al ei ar fi trebuit să fie în birou la ora asta; traversă deci livingul şi ciocăni corect...

- Intră.

"Îngropă" gândul că era evitată, "dezgropă" gândul că petrecuse trei zile de vis şi se conformă:

- Bună seara...

Ochii verzi o priviră lung; în secunda imediat următoare, tati al ei înflori la propriu:

- Ei, bine-ai revenit!

- Bine v-am regăsit!

Îl văzu sprijinindu-se de spătarul scaunului:

- Ia să te văd... Mă! Voi aţi fost la pădure, sau la mare? Că ia uite ce te-ai bronzat!

- Am fost la marginea pădurii.

- Aha! Şi cum a fost la marginea pădurii?

- A fost bestial!

Îi privea râsul vesel, mulţumit, şi-i venea să plângă - fiindcă nu se putuse apropia la mai puţin de cinci metri de el... Şi-ar fi vrut să poată să alerge să-l îmbrăţişeze şi să-l pupe straşnic şi să-i mulţumească pentru c-o lăsase să se distreze trei zile în libertate deplină...

- Bun! Aţi dansat, v-aţi distrat...

- Ne-am jucat de toate - de la fotbal la macao...

- Aţi mâncat grătar adevărat, copt pe cărbuni...

- Şi salată şi cartofi copţi în jar...

Tati al ei întoarse privirea spre mama ei:

- I-auzi, fă! Hai şi noi cu cortu'!

Mama ei râdea şi ea:

- Toni! Fă o groapă-n curte şi-ncinge jaru'!

- Lasă-l, fă - că chiar se-apucă! Şi strică bunătate de gazon!

- Toni, nu mai face groapă-n curte...

Ei râdeau, ea simţea că discuţia ajunsese într-un punct mort... Ochii verzi o priviră lung:

- Mă bucur că ţi-a plăcut.

... Nu ştia ce să-i răspundă! Era îngrozitor! Se simţea îngrozitor! Nu ştia ce să-i răspundă tatălui ei! Îl văzu trăgând sertarul... I se întinse telefonul:

- Fugi şi trage-ţi şi tu sufletul. Presupun că n-aţi avut şi-un cort cu duş...

- Nu, n-am avut...

- Fugi!

Îşi luă telefonul şi porni spre uşă. I se părea că nu mai ajunge la uşa aia - de parcă livingul se lungise cumva...

Ieşi şi închise corect uşa. Şi strânse bine din dinţi - că nu voia să plângă...

Nu se vindecase. Nu încă. În privinţa lui tati al ei, se întreba la modul cel mai serios dacă se va vindeca vreodată...

S-o şteargă repede de lângă uşă! Că dacă ieşea el, sau venea Thomas, şi-o prindeau cu ochii roşii şi bărbia tremurând, o să iasă balamuc mare! Tati al ei putea crede că nu-i plăcuse picnicul; Thomas putea crede alte tâmpenii...

Ana-Maria

Stătea în cadrul uşii dormitorului, sprijinită de toc, şi asculta discuţia din camera pianelor. Jiao încerca să-l împace pe Philippe propunându-i să cânte împreună o piesă de Mike Oldfield; el încerca să o convingă că nu era supărat pe ea, dar nu putea cânta cu ea pentru că avea foarte mult de recuperat la tema dlui Blier. Cât lipsise chinezoaica, băiatul ei îşi făcuse temele pentru şcoală. Şi "copsese" o pedeapsă pentru trădătoare. Pedeapsă evidentă, de vreme ce urcase la pian în urmă cu doar o oră - adică cu 45 de minute înainte de revenirea tinerei la conac...

"Dacă vrei, pot să te ajut la temă! Ce ţi-a dat? Ce partitură?"

"Inventţiile lui Bach."

"Oo, o temă complicată! Vrei să te ajut? Că sunt grele, să ştii!"

"Ştiu că sunt grele. Dar trebuie să le studiez singur. Tocmai ca să învăţ!"

Micul prinţ era răzbunător şi suferise mult weekend-ul ăsta...

"Bine; atunci te las să studiezi."

Tăcere...

"Mă duc să fac un duş şi să-mi pun hainele la spălat. Pe urmă, dacă vrei să te ajut, să ştii că mă găseşti jos, în living. OK?"

"OK."

Chinezoaica ieşea, se îndepărta... Ieşi şi ea şi se grăbi s-o ajungă din urmă. Şi-i făcu semn să nu facă gălăgie... Oftă scurt şi întrebă, în şoaptă:

- Au făcut-o?

Tânăra nega încet cu capul...

- ... Oare de ce?

- Din cauza momentului şi locului.

Adică nu fusese nici locul, nici momentul... OK! Zâmbi, iar tânăra se grăbi să coboare scările...

Cum să facă "să deblocheze situaţia"? Că nu putea s-o mute pe Florentina cu şcoala în Bourges! Dacă făcea chestia asta, la anul pe vremea asta şi-ar fi legănat nepoţelul pe braţe! Şi chiar nu era momentul pentru asta! Nu putea nici să vorbească cu el... Cu ea ar fi vorbit degeaba, de vreme ce Florentina nu avea ochi decât pentru taică-su... Cum să facă?

Ştefan

Mânca şi se întreba ce aveau copiii ăştia doi - de ce aveau o atitudine de Tom şi Jerry...

Florentina i se părea foarte rezervată. Nu se îndoia că îi plăcuse la picnic - că doar avea confirmarea chinezoaicei şi-i văzuse strălucirea din ochi atunci când o întrebase cum se distrase! Thomas i se părea... încurcat. Avea gesturi stângace; şi ştia ce înseamnă asta. Nu era el în toanele lui bune... Şi chiar dacă amândoi povesteau cu mult aplomb despre cum îşi petrecuseră ultimele trei zile, el le simţea blocajul...

I se părea nepotrivit să-şi întrebe fata ce-are. I se părea şi mai nepotrivit să-l ia la întrebări pe Thomas! Pur şi simplu, nu se putea băga aşa în vieţile lor! Erau mari, erau majori, amândoi ştiau "cum merg lucrurile"... Nu putea să-şi bage nasul în relaţia lor mai mult decât o făcuse deja. O adusese pe ea la conac şi-i rearanjase atitudinea şi priorităţile; îl ajutase pe el "să crească" până la nivelul ei. Mai mult de-atât n-avea ce le face. Rolul lui se sfârşise în clipa când "le dăduse undă verde". Nu putea să-i încuie personal într-o cameră cu pat şi să le ceară să iasă cu "verdictul"! Nu putea să-l oblige pe el s-o ia pe ea, aşa cum nu putea s-o oblige pe ea să-l ia pe el...

Dacă le era scris să fie împreună, or să fie împreună. Dacă nu, nu. Indiferent de opiniile şi dorinţele şi visele lui. Erau mari, erau majori, ştiau cum e viaţa...

Povestirea spre excursie se cam sfârşise. Aşa că deschise el o discuţie nouă:

- Mâine avem musafiri. Adana a terminat prima parte a tratamentului; aşa că i-am spus lui Sami să-şi aducă familia aici.

- Şi cum e fetiţa lui Sami? Cum se simte?

- Mult mai bine. Tuşeşte în continuare; dar e mult mai bine. Isamu spune că i se administrează un ser revoluţionar...

Ana îi simţise începutul de tristeţe; aşa că preluă ea sarcina de-a le explica serul ăla...

Nu trebuia să se mai gândească la ei - la copiii lui. Trebuia să se gândească la altceva. Ca să nu-şi arate tristeţea. O să se gândească la... La... La Sami. O să plănuiască discuţia cu el. O să-şi pregătească mental cuvintele, frazele...

Isamu

Mm, ce bine se simţea! Duşul ăla fierbinte fusese mană cerească! Îl remontase complet! Se simţea perfect! Se simţea plin de energie... adică numai bun să se-ntoarcă în camera lui şi să-şi trezească jaspul...

Post-adolescenţa era o pacoste mare! Din fericire, însă, luciditatea specifică vârstei îl avertiza prompt că revenirea lui şi trezirea ei ar fi fost o exagerare. Aşa că analiticul îl făcea să valideze chiar acum cardul... şi să intre în birou.

Ah - iar se făcuse fumăraie aici! Mâine, o s-o roage pe Isabelle... Sau o să improvizeze două coifuri de hârtie şi-o să comande pe net nişte lavabil... Post-adolescenţa, bat-o vina! Îi ardea de joacă!

Se aşeză pe scaunul comod, se întinse bine... şi apăsă butonul monitorului.

Mail de la Cheng! Fără subiect, marcat "prioritar" şi sosit acu' juma de oră! Şi-i mai ceruse şi confirmare de primire!

... Tocmai fusese prins că chiulea de la locul de muncă...

Fusese prins şi gata! Ce mai putea să facă acum, la jumătate de oră după ce primise mail-ul? Să-i dea confirmarea aia şi să-l deschidă, nu? Se conformă...

Mail-ul avea un text scurt şi două ataşamente. ***"Mihai şi-a pierdut o parte din avantaje"***, scrisese Cheng... Nu era o explicaţie lămuritoare, aşa că deschise ataşamentul poză.

Mm, ce de chirilice erau în scanarea aia! Iar îi trimisese o tăietură dintr-un ziar rusesc! O ştiruţă înghesuită pe-o coloană de ziar din patru. Veştile mari circulau în ştiruţe discrete... Bietul Cheng - probabil că suferea mult şi-şi ura translatorul de limbă rusă! A şti patru limbi în două alfabeturi era una; dar a te lupta cu al treilea alfabet, la care nu ştii limba, era pedeapsa supremă! Hm...

Ştirea avea şi o fotografie de tipul "înainte şi după". Era mititică şi cam ştearsă. Dar se vedea bine "schimbarea": era vorba despre o clădire abandonată care se transformase în ruine. Ruinele alea erau albicioase, semn că China nu era obsedată de incendii...

Click pe celălalt ataşament - un pdf. Aştepta decriptarea... Start!

"Demolare controlată

În cursul zilei de azi, 30 august, autorităţile din Volgograd au demolat controlat vechea fabrică de sticlărie de la periferia oraşului. Fabrica s-a închis în 2012, iar de atunci clădirile au căzut în paragină. În urma sesizărilor cetăţenilor, o comisie a primăriei a controlat starea clădirilor şi a decis demolarea de urgenţă a corpului principal şi a două din cele trei anexe. Demolarea a avut loc astăzi, la ora locală 8, şi s-a desfăşurat în condiţii optime. Firma care s-a ocupat de demolare a ridicat deja resturile vechii clădiri. Proprietarul actual al terenului, un cunoscut om de afaceri, nu a decis încă ce întrebuinţare va da celor 6 hectare eliberate."

Carevasăzică "importantul om de afaceri" nu decisese încă dacă va face un mall, nişte blocuri, un office building sau un părculeţ cochet. Normal - dacă aflase abia la opt dimineaţa că tocmai i s-au eliberat şase hectare de teren la periferia oraşului...

Deci acolo ţinuse Leonard o parte din dovezile împotriva lui Nicu Petriceanu... Ciudată alegere! Dar...

În fine! Scria în ştire că "firma care s-a ocupat de demolare a ridicat deja resturile". Reply.

"Unde sunt acum resturile clădirii?"

Send. Îşi aprinse o ţigară, că şi-aşa era fumăraie în cămăruţa asta nu foarte generoasă...

Oare unde erau celelalte dovezi împotriva lui *Mister P*? Leonard fusese mai inteligent decât fi-su; stocase comoara în mai multe locaţii. China tocmai îi dăduse şah lui Mihai; dar nu-i dăduse mat! Ceea ce făcuse China azi se putea numi... avertisment. "Ai grijă cum te porţi cu prietenii prietenilor mei!", spusese China, ridicând un deget cât un buldozer de mare... Calculatorul piui.

"Au fost sortate şi expediate în funcţie de destinatarul final."

Deci *Mister P* o să primească în curând un plic, sau...

Ia să afle el dacă *Mister P* primise azi ceva prin poştă! Sau... Sau, mai bine nu. Ia să-şi informeze el şeful! Şi să se ocupe şeful lui de răspunsul la întrebarea "cine e destinatarul final al plicului"! Nu de alta, dar China obişnuia să fie explicită. Şi lucra "închis", doar cu membrii grupului ei. Deci, nu era exclus ca mâine Ştefan să primească un curier special!

Forward. Către Piao. Subiect, ***"Partiturile cerute de Jiao pentru Philippe"***. Copia întrebarea lui, răspunsul lui Cheng... Send.

Stinse ţigara şi se ridică - se ducea să se lungească lângă jaspul lui. Şi să se odihnească. O fi fost el post-adolescent; dar se mândrea cu propria luciditate...

Ce frumoasă era! Dormea atât de frumos... Încerca să şi-o imagineze în apartament, în patul din dormitor, şi nu reuşea. El nu dormise în patul ăla decât o dată. Nu era foarte familiarizat cu camera, cu obiectele din ea... aşa că-i era greu să pună o imagine proaspătă peste una ştearsă. Parcă nu se potrivea acolo! Parcă...

O să facă cumva, zilele astea, şi-o s-o ducă pe Biyu la apartamentul lui. Or să doarmă acolo. Probabil după ce începeau copiii şcoala - că Ana trebuia să fie la Cannes, cu Piao, ca să poată el să-şi ia 48 de ore de concediu...

O cuprinse uşor cu braţul... se lipi uşor de ea... O sărută uşor pe cap... Ei poftim - reuşise "performanţa" s-o trezească... Ei poftim - mintea ei zburase instantaneu la prostii... iar...

Degeaba era el lucid şi analitic, dacă ea insista! Pentru că era şi gentleman; aşa că nu putea să refuze o femeie frumoasă, insistentă... determinată să-l convingă că trebuia să fie musai ca ea...

Sami

Adana moţăia, în braţele lui. Ceruse limpede să doarmă cu tati - în braţe la tati. Şi cum n-o mai putea refuza, o luase în braţe! Azi, micuţa lui îşi consumase energia "constructiv" - tocise tot cimentul din cameră. Un colţişor nu-i scăpase! Explorase şi pe sub paturi, şi prin colţuri... Dansase... N-o mai văzuse niciodată dansând cu atât de mult aplomb şi atât de multă plăcere! Dansase mult cu mami; probabil că de-asta ceruse să doarmă cu tati...

Nu-şi putea refuza micuţa. Şi cum Jada părea determinată să ducă la bun sfârşit sarcina de-a rupe scaunul pe care-l îndoise el cu tonajul lui, prefera să mai amâne momentul discuţiei. Mâine mergeau la conac. Sigur găseau ei două-trei minute libere, să discute un pic pe malul lacului cu nuferi...

Micuţa tresări - şi ridică privirea spre el. Şi se încruntă:

- Tati! Ai spus că te culci!

- Păi mă culc!

- Cum te culci, dacă ţii ochişorii deschişi? Tu vrei să te îmbolnăveşti?

Se grăbi să nege şi închise ochii.

- Las' că ştiu ce fac! O să-ţi cânt un cântecel de leagăn!

Aoleu! Îi cânta un cântecel! O să fie obosită mâine, dacă o prindea doişpe noaptea cântând...

Decise să închidă ochii. Dacă o fi să adoarmă, asta e! Şi-aşa, el mâine ajungea la conac - şi se-apuca de treabă, cum se spune! Cine ştie cât chiulise Ştefan de la aparate! Nu de alta - dar erau, într-adevăr, mulţi oameni în jurul contelui. Şi toţi ascultau de el. Dacă el zicea "azi n-am timp", nimeni nu-şi permitea să-l contrazică...

Adana fredona cântecelul de leagăn... El simţea că-i vine să râdă,

aşa că n-avea nici o şansă să adoarmă... Trebuia să se gândească la ceva trist. Ca să nu râdă. Ca să adoarmă el, ca să poată adormi şi ea...

Şi-o amintea în prima noapte... Cât de nebun fusese, să recite din Kahlil Gibran! Când ştia atâtea rugăciuni, atâtea... Dacă-l afla imam Mohssen, îi rupea picioarele! Îl chema la moschee doar ca să-l prindă şi să-i rupă picioarele! În loc să spună o rugăciune, el...

Oopaa! Auzea vocea Jadei acum... O auzea tot mai tare, semn că venea lângă ei... Auzi un foşnet; apoi, palma soţiei lui îi apăsă uşor capul spre spate. Se conformă. Simţi perna...

Adana nu mai cânta. Cânta Jada acum. Îi ţinea lui capul acolo, pe pernă, şi le cânta...

Nu va uita niciodată cuvintele chinezului. Va avea grijă de familia lui - de toată familia lui. Şi-şi va face analizele. O va duce pe ea la doctor... O să fie bine. Or să fie fericiţi. Or să fie bătrâni şi fericiţi...

31 august 2020 - luni

Ana-Maria

Se delecta cu cafeluţa de dimineaţă. Trăsese de timp, ca să fie în living când veneau ei. Acum, sorbea cafeluţa. Şi-şi stăpânea foarte bine dorinţa de-a aprinde o ţigară. Nu voia să afume conacul. Adana avea plămânii curaţi - era logic să încerce s-o ferească de nicotină şi gudron...

De la aeroport, Toni îi dusese la spitalul din Bourges. Anunţaseră acolo că micuţa urma un tratament cu nume complicat şi grad mare de risc; şi deci, în caz că se-ntâmpla ceva, spitalul era pregătit să trimită o ambulanţă de grad zero şi-un specialist cel puţin. Acum veneau la conac. Ea sorbea cafeluţa şi se gândea că, dacă i-ar fi aşteptat afară, la masă, ar fi putut să fumeze liniştită...

Rebeca stătea la locul ei. Ea însă îşi schimbase locul, ca să fie cu faţa la uşă. Îşi vedea deci cumnata. I se părea calmă şi liniştită. Părea destinsă, mulţumită... După ce primiseră mail-ul de la Isamu, cel cu tăietura din ziare, Rebeca nu schiţase nici un semn, nici un gest... Nici când îl auzise pe Ştefan vorbind despre o videoconferinţă tăioasă cu fraţii Donichioiu, nu clipise mai altfel. Rebeca era calmă. Avea un bebeluş în burtă, după calculele ei. Îşi impunea să se gândească numai la el, ca să nu-şi piardă minţile...

Veniseră. Auzea blindata apropiindu-se... Se oprea... Îi făcu un apel lui Ştefan şi mai sorbi o înghiţitură de cafeluţă - Florina o făcea dulce şi tare. Ar fi băut o tonă de siropel de-ăsta! Se simţea plină de energie... Soţul ei se aşeză lângă ea:

- Gata?

Aprobă cu capul, iar el zâmbi:

- Stai foarte liniştită - că îi scutur pe amândoi de le merg fulgii! Să vezi ce deblochez eu azi situaţia...

Uşa conacului se deschise. Sami intră, zâmbind:

- Bună ziua, bine v-am găsit...

- Bine-aţi venit! Haideţi odată! Că mi-era dor de voi! Ia! Unde-i prinţul?

- Aici sunt!

Aidin alerga la Ştefan; el se întorcea şi-l prindea în braţe şi-l urca pe-un genunchi... Şi revenea spre uşă:

- Şi prinţesa?

Adana îi făcea cu mâna - şi abia aştepta să ţâşnească spre el... Start! Micuţa sfârşi pe celălalt genunchi; iar Ştefan făcu pa-pa spre uşă:

- Plimbare plăcută!

Oare plecau la plimbare?... Nu, nu plecau. Aşa că se ridică şi îi scoase ea din conac:

- Haideţi să-mi povestiţi şi mie cum a fost la Düsseldorf.

- A fost îngrozitor, dar s-a terminat cu bine.

Serios? Chiar aşa de îngrozitor fusese? Jada aproba încet cu capul:

- Eu m-am pierdut cu firea. Şi am încercat de multe ori să opresc tratamentul. Dacă nu venea Sami...

- Nu te lăsa chinezul să opreşti tratamentul. Invoca o clauză din contract - şi-ţi spunea că v-aţi dat acceptul, aşa că el e obligat prin contract să execute partea lui de sarcină. Şi te dădea afară din rezervă. Şi-atât.

O priveau amândoi lung...

- Nu sunteţi primii care au văzut centrul ăla din interior. Fundaţia noastră i-a trimis lui Liu Jian Feng şase copii înaintea Adanei.

- N-am ştiut...

- Ştiu că n-aţi ştiut. Nici nu v-ar fi ajutat cu ceva să ştiţi lucrurile astea. Nu există doi copii la fel. A avut cazuri care n-au făcut pic de febră; a avut cazuri după care fugea asistenta cu perfuzia, că nu stăteau locului o clipă şi erau plini de energie... Şi a avut şi-un caz, trimis de noi, ai căror părinţi au dormit pe-o bancă din părculeţul din

faţa centrului. Că i-a dat afară cu bodyguarzii.

Jada începu să râdă:

- Eu, când l-am cunoscut personal pe medic, am zis că nu văd bine - şi-am simţit impulsul s-o iau pe Adana în braţe şi să fug la aeroport.

- De ce? E chiar aşa de îngrozitor?

- Nu. Are 30 de ani, ochi albaştri şi-o coadă lungă până la mijloc. Şi e ras pe la tâmple...

Ridică degetul spre cer:

- Vă place melodia?

- ... Da; e superbă.

- E băiatul meu de nouă anişori. Philippe. Şi cum n-avea rost să se-nghesuie cu Jiao la acelaşi pian, şi-a comandat singur al doilea pian...

Erau sideraţi amândoi - Sami nu ştiuse ce progrese uriaşe făcuse Philippe...

- Vă daţi seama cum o să cânte la 20, dacă la 9 cântă aşa? Iar profesorul de pian i-a dat o temă de vacanţă cu dificultate de clasa a şaptea?

Jada nu răspundea; Sami însă aproba. Bun! Ridică din umeri:

- Aşa cum natura se schimbă, şi oamenii se schimbă. Rasa umană. Apar tot mai multe fiinţe dedicate pasiunii lor; medicina a avansat cu paşi uriaşi...

Bunul musulman zâmbea şi n-o privea:

- Iar viaţa pe Pământ devine tot mai fragmentată. Pe planeta asta, din câte am concluzionat eu, sunt mai multe tipuri de viaţă. Viaţa voastră, viaţa noastră, viaţa sărmanilor din Africa... Viaţa celor pe care voi nici nu visaţi să-i întâlniţi vreodată faţă-n faţă...

Aprobă...

- ... Îţi mulţumim că ne-aţi primit în viaţa voastră. În viaţa noastră, copiii noştri ar fi fost pierduţi...

Aprobă cu capul:

- Va trebui să aveţi grijă cum vă întoarceţi în viaţa voastră. Riscul de-a ceda psihic e mare.

- Stai liniştită - nouă ne place în viaţa noastră. Şi cum am obţinut din viaţa voastră ceea ce ne doream cel mai mult, cred că abia aşteptăm să ne întoarcem în căsuţa noastră, în viaţa noastră, cu copiii noştri...

- Şi cu Tasnim, ştiu...

- Daa, şi cu căpriţa...

Căpriţa dansatoare, care cu siguranţă îl "ghida" pe Jaser în toate cele - inclusiv în arta bărbieritului... Sami readuse discuţia la "experienţa Düsseldorf":

- ... În caz că auzi numele Aspiracus, să ştii că este vorba despre un dispozitiv revoluţionar botezat de Adana.

- Serios?

- Foarte serios. Era atât de slăbită, că a anesteziat-o şi-a conectat-o la un aparat creaţie proprie. Când s-a trezit şi-a aflat că aparatul nu are nume, l-a botezat ea. Aspiracus. De la aspirator şi mucus.

- Evident...

- Şi i-a făcut şi siglă... L-a desenat pe medic sub formă de prinţ, cu pantaloni bufanţi până la genunchi şi cămaşă cu mâneci ample... maro cu vişiniu...

Bufni în râs:

- Apropo - ştiţi care este întrebarea existenţială a zebrei?

Nu ştiau.

- "Oare sunt albă cu dungi negre, sau neagră cu dungi albe?"

Râdeau amândoi în hohote...

O să se plimbe cu ei în următoarea oră. Ca să-i ajute să se-mpace un pic. Se vedea de la trei poşte că erau certaţi! Probabil, din motiv de tentativă repetată de stopare a tratamentului! O oră de poante şi glume o să fie de-ajuns. Şi-aşa, peste vreo oră jumate o să fie convocată de urgenţă în birou, la videoconferinţă! Şi voia să-l roage pe Ştefan s-o ascundă de ochii ălora...

Ştefan

Nu mai putea de dragul copiilor lui Sami! I se umplea sufletul de bucurie când îi privea şi-i asculta! Copiii ăştia necăjiţi se vindecaseră. Deveniseră copii fericiţi. Adana mai expectora - se scuzase frumos, se dăduse jos de pe genunchiul lui şi îi ocolise scaunul. Şi tuşise din tot sufletul, scoţând un sunet de TBC-ist în stadiu terminal... Dar revenise imediat lângă el, se mai scuzase o dată şi-şi continuase povestirea despre Aspiracus. Explicaţia acelui nume compus îl făcuse să râdă în hohote...

Stătea cu copiii în living. Adică nu-i dusese într-una din camerele de sus. Rebeca stătea şi ea în living, deşi n-o băga nimeni în seamă. Râdea şi ea, se bucura şi ea... Şi se ţinea cu mâna de burtă, semn că o să fie îngrozitor atunci când o să afle adevărul... Adică peste câteva zile probabil - că era femeie normală, tot la lună îi venea ciclul...

- Nu-i aşa că mergi azi în curte cu noi?

- Sigur că merg! Dar doar la plimbare - la fotbal nu mă prinzi!

- De ce? Nu ştii fotbal?

- Ba da. Dar am fost puturos; aşa că tu te-ai vindecat, în timp ce eu încă mă mai recuperez...

Îi arătă bastonul; Aidin îl bătu bărbăteşte pe braţ:

- Stai liniştit, că o să te vindeci şi tu!

- Bineînţeles că o să mă vindec şi eu! Toată lumea se vindecă! Nu?

Adana constată şters, ca pentru ea:

- Oamenii bătrâni nu se mai vindecă...

Rebeca bufni în râs şi se ridică:

- Pe mine vă rog să mă scuzaţi.

- Du-te liniştită.

- Şefu'...

Îi făcea semn către ceas... Da; era ora videoconferinţei cu Rusia. Aşa că oftă scurt:

- Copii, eu zic să ieşiţi în curte şi să-i găsiţi pe Sami şi pe Jada. Eu am puţină treabă în birou.

- Sigur că da!

Puştiul se grăbise să coboare şi-acum îşi înhăţa surioara de subţiori... Se grăbi să adauge:

- Când ieşiţi, spuneţi-i băiatului de la uşă că vreţi să mergeţi la Sami. Şi vă spune el în ce parte să mergeţi.

Şi gata - rămăseseră singuri... Se ridică:

- Vrei să vii şi tu?

- Nu ştiu dacă e o idee aşa de bună...

- Eu aş zice că e o idee foarte bună. Am nevoie de opinia ta.

- Şefu', să nu te superi... Prefer să nu risc nimic.

Şi arăta tot spre burtă... O să fie îngrozitor! Aprobă şi-i făcu semn s-o şteargă. Şi intră în birou, iar Piao se ridică imediat:

- Am pornit eu laptopul.

Da, ştia că întârziase două minute. Şi ce?! Lasă-i să aştepte! Că el aştepta de atâtea luni revenirea lui Trésor - nu? Hm...

- Ai pregătit dosarul?

- Bineînţeles!

Pregătise dosarul, îşi pusese haina de costum, îşi învăţase bine rolul... Perfect!

Se loga în mail-ul special, găsea invitaţia lor... O singură invitaţie, de la Gabriel. Semn că o să-i vadă unul lângă celălalt - aliaţi de nădejde unul pentru celălalt. Asta complica un pic lucrurile, pentru că el va fi singur...

Le acceptă invitaţia şi îi invită să-i vadă camera. Încerca să nu-şi arate supărarea; încerca să fie doar foarte serios...

- Să trăiască şefu'!

- Şi băieţii lui din Volgograd!

Gabriel ridică un pic vocea:

- Şi să trăiască şi şefa!

- Să! Îi transmit eu, stai liniştit!

Uimire preţ de-o secundă...

- ... Păi ea nu vine la cameră?

- De ce - eu nu-s de-ajuns?

- ... Aa, ba da! Da' ne-am obişnuit s-o vedem şi pe ea... Dat fiind că ea vine de obicei la noi, aşa că trebuie să ştie toate amănuntele şi tot ce decidem noi...

- O s-o informez eu. Am văzut că afaceriştii revin în forţă din concedii.

- În forţă şi foarte vitaminizaţi!

- Bun! Mă-ntreb, deci, cum de n-aţi chemat-o pe Ana la voi!

- Aa, păi ne-am descurcat "în regie proprie". Că nu sunt prea multe dosare noi. Şi n-avea rost să o punem să zboare atâtea ore doar pentru un tenculeţ...

- Câte dosare aţi strâns? Câte aveţi acum?

- Andrei are zece; eu am vreo şase...

- Puneţi-le la plic, pe avion. Vi le semnez eu şi vi le trimit tot pe avion.

"Şi aveţi grijă să nu trimiteţi dosarul cu capcana; că eu mă uit pe ele, nu Ana! Nu riscaţi..."

Gabriel dădu primul semn de nelinişte:

- OK. Şefu' vreau să te-ntreb ceva.

- Întreabă-mă.

- Tu eşti supărat pe noi?

- Da.

Andrei cică nota ceva, un gând ultra-isteţ care n-avea voie să-i scape; Gabriel privea lung spre cameră şi nu ştia ce să zică... Păi, să le zică - nu?

- Sunt foarte supărat pentru că am aflat itinerarul lui Trésor. Şi ştiu că se plimbă prin ţări baltice, prin aria voastră de influenţă, iar voi n-aţi ridicat un deget ca s-o eliberaţi.

Andrei îşi luă ţigările de pe masă; Gabriel se trase cu tot cu scaun mai aproape de cameră:

- Şefu', stai aşa! Stai aşa, că nu-i chiar aşa!

Ba acum vorbea el! Şi vorbea aşa cum trebuia!

- Am primit protecţia totală, completă şi complexă, a Chinei - şi, o dată cu ea, am primit şi alte beneficii. Au început să sosească de la chinezi informaţii despre nepoata mea. Şi despre mercenarii care-o plimbă de colo-colo.

Pocni din degete; iar mâna lui Piao se întinse frumos prin dreapta şi-i înmână dosarul. Acum lucrurile erau *crystal clear* - costumul era "negru comun", dar ceasul chinezului era ediţie limitată, adică inconfundabil... Deschise dosarul şi începu să citească hârtia de deasupra:

- Joi, Ucraina: Zhmerynka, Khmil'nyk, Lyubar, Shepetivka, Rivne, Lutsk, Volodymyr-Volynsky. Vineri, Polonia: Krasnytaw, Swidnik, Lubartow, Podlaski, Zambrow, Grajevo. Sâmbătă, Polonia-Lituania-Polonia: Augustow, Sejny, Lazdijai, Seirijai, Alytus, Kalvarija, Suwalki. Duminică, Polonia-Lituania: Kalvarija, Marijampole, Garliava, Vandziogala, Ramygala, Pumpenai, Krincinas. Iar azi a intrat în Letonia. Pe pariu că voi habar n-aveaţi de chestia asta?

- Şefu', degeaba te superi pe noi! Ce dracu să

Ridică degetul la el şi-l întrerupse tăios:

- Am început să aflu unele lucruri şi despre persoana care a comandat uciderea Rebecăi - şi apoi a decis răpirea fetiţei. Momentan, nu cred decât ceea ce e probat cu dovezi clare. Dar dacă o să am vreodată dovezi care să confirme ceea ce-am aflat...

Andrei fuma şi privea tastatura; Gabriel privea camera, calm ca un munte milenar care văzuse şi auzise şi trăise şi chestii mai dificile...

- ... O să fie rău. Vă asigur că o să fie foarte rău! Dacă o să am dovezi apropo de ceea ce-am aflat eu, o să bubui. Nuclear.

Acum le era clar?... Da, acum le era clar. Gabriel plecase privirea spre propriile mâini. Andrei nici nu ridicase privirea din tastatură! Şi tăceau amândoi. Degeaba stăteau ei unul lângă celălalt, mândri şi falnici şi puternici şi toate celelalte - la faza asta "şi-o furaseră" rău... Închise dosarul:

- Puneţi actele la avion. Şi daţi-i bice. Şi găsiţi-mi nepoata. Ca să nu bubui.

- Da, şefu'.

Minunat!

- Vorbim.

- Vorbim.

Închise ecranul laptopului şi-l opri de la buton. Aşteptă să se oprească ventilatorul... Piao zâmbi:

- A fost o şedinţă foarte interesantă!

- Da! Într-adevăr, e ciudat că Andrei l-a lăsat pe Gabriel să fie şef.

- Probabil a aflat că inima are ADN masculin...

- Probabil! Oricum, trimite-i înregistrarea lui Isamu. Şi adaugă faptul că mă aştept ca dementii să facă o mişcare radicală - fie să recupereze copilul şi să pozeze în învingători, fie să-l piardă şi să-şi şteargă toate urmele.

- Imediat.

Îşi aprinse o ţigară, suflă lung fumul...

Într-adevăr, Rebeca n-ar fi rezistat şedinţei ăsteia. Ar fi clacat - s-ar fi repezit în faţa camerei şi-ar fi urlat la ei, ţinându-se de burtă şi acuzându-i fără probe. Că piticul din capul ei era gravid, aşa că ea prezenta toate simptomele...

Nu, categoric azi se va întâmpla ceva! Luă telefonul roşu şi butonă până văzu numele sprâncenatului de la Nisa. Call.

- Da.

- Salut.

- Salut.

- O întrebare: tu mai urmăreşti comoara?

- O urmăresc 24 din 24, 7 din 7, prin satelit şi din teren.

Fiu! Slavă Cerului - măcar Cheng ştia ce-are de făcut...

- Ai cum s-o recuperezi în următoarele trei ore?

- Nu. Exclus. E cu ei. Iar ei sunt înarmaţi până-n dinţi şi au nervii întinşi la maximum. N-au mai fost plătiţi de două luni. Primesc ordine sporadice şi ambigue. Sunt obosiţi, jegoşi şi sătui până peste cap de misiunea asta. Au primit şi nişte veşti destul de neliniştitoare de la rude...

Adică nu mureau, dar nici bine nu le era... Perfect!

- Vezi dacă poţi s-o recuperezi. Că tocmai am ţinut şedinţă cu şefii lor - şi le-am dat de înţeles că nu-mi trebuie decât o probă care să-mi confirme informaţiile. Le-am spus că bubui nuclear dacă mi se confirmă zvonurile. Iar ei ştiu ce-nseamnă să bubui eu. Fie or s-o returneze ei, fie or să se descotorosească de ea.

- Evident. Eu sunt cu ochii pe ei - adică pe ea. Îi interceptez ambiental, atunci când se poate - atunci când se opresc. Interceptez şi telefoanele, dar nu prea vorbesc ei la telefon. Dacă vor face vreo mişcare, oamenii mei or s-o vadă "la prima mână" cum se zice.

- Dacă puteţi s-o recuperaţi, recuperaţi-o!

- Bineînţeles! Dar dacă nu putem s-o recuperăm în siguranţă, mai bine nici nu ne-apucăm.

- Într-adevăr...

Într-adevăr - dacă era prea periculos pentru ea... Cheng continuă discuţia:

- Am trimis un curier cu un plic. Ajunge în cel mult 30 de minute.

- OK.

- Dacă mai e ceva, nu ezita să mă suni.

- Păi nu vezi că nu ezit deloc?

Ba da, vedea. Şi-l măgulea chestia asta! Contele îl suna să-i ceară informaţii! Se umflase pipota-n Cheng...

- Vorbim.

- Vorbim.

Închise şi se ridică:

- Vezi ce zice Isamu de şedinţă. Spune-i ce-am vorbit cu Cheng. Nu ştiu - faceţi cumva s-o găsiţi şi s-o recuperaţi! Că devine din ce în ce mai periculos pentru ea!

Piao aprobă cu capul; aşa că ieşi şi porni spre scări. Trebuia să-şi facă exerciţiile, dacă voia să joace fotbal cu Léon într-o zi! Văzuse filmarea Rebecăi şi rămăsese mască! Băiatul lui se făcuse mare...

Florentina

Nu-i venea să creadă că vânduse deja două rochii! Cumpărătoarele licitaseră dublu - şi-o contactaseră şi-i spuseseră că achitaseră

comanda, aşa că aşteptau cu nerăbdare curierul. Îşi verificase online contul, constatase banii... şi pregătise comanda. Aşa că împachetase rochiile frumos, să nu se şifoneze, şi se aşezase în fund pe covor. Privea cutiile şi...

Thomas nu mai venise azi la ea. Nici n-o mesăgise, nici n-o sunase... Avusese, probabil, o grămadă de treabă cu Luis sau cu Florina. Sau cu tati al ei. Oricum, nu-i trimisese nici măcar un emoticon... Dar nici ea nu ieşise din camera ei! De ce să fie rea; recunoştea cinstit că se ascunsese în camera ei ca ţestoasa în carapace şi se bucurase mult că-i reuşise mişcarea asta...

Oftă greu şi se ridică. Şi decise să fie curajoasă. Mesaj nou către Rebeca.

"Întrebare - tu lucrezi cu o firmă anume de curierat?"

Ca să nu facă gafa să cheme altă firmă şi să-l bage pe Toni în migrene complexe! Nu oricine putea să intre în curtea conacului, mai ales acum, când tati al ei era aici de-atâtea zile...

Oare ce făcea tati al ei? Probabil că pălăvrăgea cu Sami. Erau şi ăia micii aici, şi erau plini de energie...

"Da, cu DHL-ul."

Bun. Să cheme DHL-ul atunci. Dacă le trimitea azi, ajungeau mâine dimineaţă. Şi pe urmă o să se ocupe de stoc. Se licita bine pentru rochiile ei; o să le vândă repede, aşa că trebuia să producă altele...

O să vină el! Diseară, o să vină fie ca s-o scoată la plimbare, fie ca s-o consilieze în materie de rochii. Presimţea că diseară...

Ştefan

Se ridică şi porni spre uşă. Venea curierul - ăla special, trimis de Cheng. Abia aştepta să vadă ce-i aducea! Abia aştepta să vadă cu ce-l avusese Mihai la mână pe nea Nicu Petriceanu! Ca să poată să-şi dea seama ce-o să primească peste vreo două săptămâni! Că China nu dormea; iar ăla nu putea să ascundă probele pe Marte, sau...

Aştepta... Motocicleta se apropia... vira spre dreapta, spre uşa conacului... Venise. Ieşi în curte.

- Bună ziua.
- Bună ziua.

Tânăra de pe motocicletă nu-şi ridică vizeta; dar geaca era concludentă - era o femeie europeană. N-avea forme de chinezoaică. Oricum, asta nu conta. O văzu desfăcând fermoarul combinezonului...

Culmea! Era chinezoaică!

Primi plicul şi făcu un pas în spate:

- Mulţumesc.
- La revedere.
- La revedere.

Tânăra întoarse cu o uşurinţă de invidiat "tancul" pe două roţi! Uau! Avea musculatură bună... Reveni în conac:

- După cum se simte, sunt DVD-uri.

Ana se ridică imediat:

- Îl desfacem - da?
- Bineînţeles! Hai în dormitor.

Ea era prima! Ea alerga pe scări, grăbită să pornească laptopul...

Ana lui aflase foarte multe lucruri, de când devenise "şefă în toată regula". Acum era extrem de nerăbdătoare să afle ce anume îl putea face pe Nicu Cărare să-şi trădeze bunul prieten de-o viaţă; ce anume trebuia scos din diplomat pentru a-l convinge pe bătrân să-şi vândă onoarea şi omul la care ţinea mult...

La urma urmei, parcă era prea sigur pe el că nea Nicu ţinea la el mult! Da, fusese întotdeauna fair-play cu bătrânul! Da, plătise întotdeauna complet, corect şi la timp. Dar timpul trecea, graţiile şi dizgraţiile se schimbau, prietenul tatălui lui îmbătrânise...

Şi când o să afle tăticul lui că bunul lui prieten îi înşelase copilul şi-l protejase pe nemernicul care-i furase nepoţica...

Se aşeză în faţa laptopului:

- Încuie uşa.

El scotea aparatele de bruiaj, ea încuia uşa...

Rupse plicul. Iar din el căzură patru DVD-uri.

Ana-Maria

Deci de asta era nevoie pentru a transforma un om în marionetă...

După părerea ei, nea Nicu Petriceanu era marioneta lui Mihai. Adică fusese marioneta lui Leonard. Acum, se eliberase. Ei îl eliberaseră. Ei, prin influenţa şi cu ajutorul Chinei. Dar dacă de asta era nevoie pentru a avea "la degetul mic" un om de talia şi cu influenţa lui Nicu Petriceanu, putea spune că tocmai i se făcuse foarte frică...

Fata cea mică a lui Nicu Cărare făcuse accident. În Rusia. Se vedea clar pe filmarea camerelor stradale - ea fusese la volan, nu el. Omorâse un om. Leonard aflase cu viteza sunetului - că probabil că o filase pe femeia aia încă de când aflase că vine... Habar n-avea cine era el; dar se vedea clar că ea cobora de la volan. Ea se repezea spre corpul de pe jos. Şi tot ea fugea îngrozită înapoi. El o lua de braţe, îi spunea ceva, o ducea la maşină... Şi, în două minute, apărea o altă maşină - una cu numere ruseşti - şi-o lua de-acolo. Acum, n-avea rost să se-ntrebe dacă Nicu Petriceanu îl sunase chiar pe Leonard... Că asta nu mai conta. Filmările intraseră în posesia lui Leonard. Şi uite cum un om vertical, intangibil, devenise o marionetă...

Oftă greu şi se ridică:

- I le duc eu mâine.
- E cel mai bine aşa. Am impresia că voi doi aveţi unele lucruri de împărţit; şi-ar fi bine să le lămuriţi, să le împărţiţi şi să vă împăcaţi.

Aprobă şi ieşi - trebuia să-i spună lui Piao să îi aranjeze transportul.

Mergea pe coridor şi încerca să-şi amintească dacă făcuse vreo prostie, sau semnase vreo hârtie dubioasă, sau făcuse vreo plată cu risc crescut, sau... Trebuia să-l pună pe Isamu s-o ia pe Biyu la întrebări - că Florentina fusese cu Andrei atâtea zile...

Sami

Copiii dormeau. Adormiseră. Bucuria revenirii la conac, aerul curat şi masa îmbelşugată îi doborâseră. Micuţa lui sforăia la propriu... Se ridică şi-şi luă soţia de mână. Şi o trase lângă geam.

... Jada tăcea. Nu-l privea; îşi privea mâinile...

- ... Nu m-am supărat. Ai reacţionat normal, date fiind locul şi circumstanţele.
- N-aveam voie să fac ceea ce am făcut.
- Jada... Eu mă aşteptam de mult timp să-mi altoieşti o oală-n creştet. Că n-am fost nici pe departe "bărbatul viselor tale"!
- Tu ai fost tot ceea ce mi-am dorit eu!
- Nu. Eu am fost un soţ absent şi un tată jalnic. M-am ascuns după paravanul muncii. Nu te-am ajutat niciodată atât cât aş fi putut să te ajut - nici cu copiii, nici cu casa.
- Tu ai fost întotdeauna cu mine.
- Eu am fost un bărbat insuportabil. Şi îţi jur că n-am făcut-o pentru că aşa e firea mea; am făcut-o pentru că mă durea sufletul... Mă durea prea rău sufletul, ca să pot să trec peste toate şi să te sprijin. Tu ai avut întotdeauna nevoie de mine. Din păcate, după naşterea lui Aidin, eu m-am ascuns...

Ea nu spunea nimic - şi nu-l privea... Îi ridică încet capul:

- Tu ai fost mult mai puternică decât mine. Ai trecut peste supărare, peste imaginea băieţelului nostru şi peste toate cuvintele şi privirile şi mutrele lungi - şi ai crescut un băieţel deştept şi curajos. Şi-ai avut curaj să faci şi fetiţa. Şi ai găsit cumva putere să o creşti şi pe ea, în condiţiile în care eu ar fi trebuit să trec peste şoc şi să preiau băiatul. Eu n-am fost niciodată alături de tine. După naşterea lui Aidin, eu am cam fugit de tine...
- ... Să ştii că nu te acuz. Nici pentru asta, nici pentru altele. Te-am înţeles. Am ştiut de ce te comportai aşa - şi te-am înţeles. Şi te-am lăsat să te obişnuieşti...

- Şi-ţi mulţumesc că nu m-ai părăsit...

Într-o clipă, soţia lui se repezise şi-l luase de gât... Îşi continuă ideea:

- ... atunci când ai văzut că nu mă pot obişnui.

- Sami, iartă-mă!

- Te-am iertat, Jada!

- Iartă-mă că te-am lovit! Parcă-mi pierdusem minţile!

- Te-am iertat, Jada! Te-am înţeles şi te-am iertat încă dinainte să mă loveşti! Încă de când am ajuns la centru, am ştiut că n-o să poţi face faţă la ceea ce urma să se întâmple acolo. Şi m-am bucurat mult pentru palma ta! Pentru că ea a venit după foarte mulţi ani în care nu m-ai lovit nici măcar cu un cuvânt! Iar eu o meritasem cu prisosinţă!

- Sami, mă ierţi? Mă ierţi că te-am lovit? Şi că ţi-am scris mesajul ăla?

Aprobă şi-i prinse capul în palme:

- Tu mă ierţi că am lipsit de lângă voi atâta timp? Dacă-ţi jur că nu voi mai lipsi nici o clipă, până la sfârşitul zilelor mele, mă ierţi?

Da; îl ierta. Era o vină infinit mai mare decât vina ei; dar ea îl ierta. Ea îl iubea... Ea chiar îl iubea! Era ciudat, că ea era frumoasă iar el ar fi avut mare nevoie de colegii esteticieni ai chinezului cu ochi albaştri şi tunsoare modernă...

Ei bine, după părerea lui, acum era momentul să-i spună o poezie. Una nouă. Şi nu scrisă de Kahlil Gibran. Ba, mai mult - o s-o scurteze, ca să fie mai "concentrată"...

- *"Douăzeci de ani / Între buzele tale şi buzele mele / Când ele se întâlnesc şi rămân unite / Anii se prăbuşesc / Fereastra unei vieţi întregi se sparge în mii de bucăţi. / Când te-am întâlnit, mi-am rupt / Toate hărţile, / Toate profeţiile / Ca un armăsar arab, am mirosit ploaia / Ta / Înainte să mă ude, / Am auzit vibraţia vocii tale / Înainte ca tu să vorbeşti / Ţi-am despletit părul / Înainte ca tu să îl împleteşti. / Ochii tăi sunt ca noaptea ploioasă / În care se scufundă corăbiile / Şi tot ce am scris e uitat. / În oglinzi nu există memorie. / Ştiam, atunci când am spus / Te iubesc / Că inventam un nou alfabet / Pentru un oraş în care nimeni nu ştia să citească / Ştiam că îmi rostesc poeziile / Într-un teatru gol / Şi turnam vinul / Pentru cei ce nu puteau / Să-l guste. / Imaginea ta este gravată / Pe faţa ceasului meu. / Este gravată în ambele palme. / Este imprimată pe săptămâni, / Luni, ani... / Timpul meu nu mai este al meu / Eşti tu."*

Copiii dormeau; nu le vedeau sărutul...

Isamu

Tresări - că-i vibra telefonul din buzunarul drept! Ăla oficialul! Cine era? Înghiţi şi-l scoase... Claude?

- Da.

- Avem musafiri.

... Şi-atât? Închisese? Sări în picioare şi se repezi spre birou. Şi trase sertarul şi luă pistolul. Îl armă, ridică piedica şi-l îndesă în spate, la curea. Cobora scările - şi auzea uruitul de motocicletă puternică... Biyu şopti:

- Cheng!

Serios? Cheng era? Da' ea de unde ştia? Că era în costum de motociclist şi-avea casca pe cap! În fine... Bărbatul coborî de pe motor, se apropie grăbit de Claude şi-şi ridică vizeta. Iar Claude se grăbi să-i deschidă glasvandul!

Cheng intră şi-şi scoase casca. Şi nu zâmbi:

- Salut, salut. Trebuie să discutăm în birou.

Arătă spre scară şi-şi rugă din priviri jaspul să nu se supere că n-o invita şi pe ea. Nu se supăra, bineînţeles...

Validă cardul, îl urmă şi închise uşa. Iar Cheng oftă greu:

- A început iureşul.

Serios? La ce iureş se referea?

- Le-au transmis mercenarilor următoarea propoziţie: "Transferaţi perla coroanei".

Mamă-mamă! Ăia le dăduseră indivizilor ordin să vândă copilul!

- Am instruit trupele şi-am venit să-ţi spun că începe iureşul. Că, imediat după ce-o "transferă", cum spun ei, noi o să avem mult de muncă!

- Tu ce ordin ai de la Fang?

- În privinţa ei, momentan am ordin s-o urmăresc îndeaproape şi să mă asigur că e bine şi e în siguranţă. Problema e, însă, că s-ar putea ca indivizii să se fi gândit deja cui s-o transfere! Iar "transferaţi perla coroanei" poate însemna "duceţi-o acolo unde aveţi dispoziţie să o duceţi"!

Exact! Şi-asta era şi mai rău! Fiindcă ăla care o primea pe Trésor ştia foarte bine ce şi pe cine primeşte...

- Din fericire, oamenii mei îi interceptează ambiental. Din nefericire, ăia au acum o maşină puternică. Dacă accelerează, ai mei pierd semnalul. Şi nu trebuie să accelereze mai mult de-un minut, cât să dea un telefon scurt. După ce-au primit ordinul nou, au vorbit mult la telefoane - dar nu la alea pe care le urmărim noi...

Asta chiar era o problemă uriaşă...

- Ştefan m-a sunat şi mi-a spus că i-a ciufulit pe-ăia.

- Nu; i-a avertizat că a auzit nişte zvonuri. Iar dacă va avea vreodată dovada că zvonurile sunt reale, o să bubuie nuclear. Adică o să-i radă de pe faţa pământului fără să clipească. Chiar are puterea asta; iar răpirea nepoatei lui e un afront un pic mai mic decât tentativa de-a-i asasina cumnata...

- În cazul ăsta, e evident de ce s-au speriat aşa! Coroborat cu demolarea fabricii şi incendierea castelului...

Da - coroborat cu dispariţia probelor incriminatoare la adresa lui *Mister P*... Cheng oftă greu:

- Nu mai pot să vă sun. Şi nici să vă scriu. Este mult prea riscant. Fang mi-a spus să acţionez cu extrem de multă precauţie - că e de acord să recuperez eu copilul, dar numai dacă o fac discret ca o boare. China nu prea vrea să se implice în chestia asta cu copilul şi familia şi consilierii.

- China nu vrea balamuc. Niciodată. Dacă iese discret ca o boare, se mândreşte cu acţiunea; dacă nu, n-a fost balamucul ei.

Cheng zâmbea şi aproba...

- ... Cum dracu să facem s-o recuperăm?

- Nu ştiu. N-am soluţie. Indivizii ăia ştiu pe cine plimbă cu maşina; aşa că, dacă n-or să primească un nume şi-o adresă prestabilite, n-or s-o ducă la un neica-nimeni cu zece cerşetori în subordine. Shen Qiao l-a asigurat pe Fang că şi-a orientat toate antenele către Est, ţintit spre traficul cu copii de lux. Ştii - prostituţie, organe, transfer pe continente mai libertine...

Ştia unde şi pentru ce putea fi tranzacţionat un copil de lux - şi-l apuca migrena şi-o puternică senzaţie de greaţă amară...

- Suntem cu ochii pe ea. N-o scăpăm din ochi! Ăia nu s-au mai oprit la un motel nenorocit de trei zile deja! Cel care-o cumpără îţi garantez eu că întâi şi-ntâi îi face o baie straşnică, îi dă un castron plin cu mâncare şi-o lasă să doarmă până se scoală ea singură! Că zic băieţii mei că micuţa arată destul de rău...

Aşa-i venea să se urce-n avion şi să aterizeze la Volgograd...

- Deci, din clipa când ea trece la noul proprietar, avem cam 12 ore ca să-l contactăm şi să-i facem oferta. Fang spunea că vrea să evităm implicarea familiei Ionescu în partea asta. Că nu contează, la urma urmei, cine dă telefonul şi rosteşte suma!

- Pentru asta, trebuie s-o recuperăm noi. Şi să le facem factură.

- Nu factura e problema. Ei sunt problema. Dacă noi le spunem la cine e fetiţa, Ştefan ia telefonul, Ana goneşte la aeroport, Rebeca face infarct iar Diamant zboară glonţ la Volgograd, cu armele pregătite! Eu zic că Fang a decis bine - facem noi oferta, ducem negocierea, recuperăm copilul, discret şi finuţ... Şi pe urmă facem factura.

Aprobă şi oftă greu:

- Deci le-a spus s-o transfere...

- "Transferaţi perla coroanei". Ce alte ordine sunt ascunse în propoziţia asta, habar n-am! Dar să ştii că ar fi logic să existe o finalitate şi pentru varianta transferării ei! Ăia au plănuit totul cu meticulozitate; cu siguranţă, au plănuit transferul în cele mai mici amănunte.

- Şi chiar dacă cumpărătorul n-a ştiut de la început ce va fi pus

să facă - l-au informat ei, discret, zilele astea.

- În orice caz - hai să ne ocupăm noi de recuperarea fetiţei. Nu e bine ca Ştefan să se agite. Sunt mulţi ochi aţintiţi asupra lui acum, când a început să meargă în baston şi se reface cu repeziciune.

Aprobă:

- OK. Eu nu-i spun. Dar dacă tu îmi ascunzi vreo informaţie...

- Fii serios! Crezi că-mi place să mă joc cu asemenea valoare? Nu mai am somn noaptea, de când ăia nu şi-au mai plătit oamenii! Când am auzit ce pălăvrăgeau ăia ambiental, mi-a pierit instantaneu somnul!

Da, îşi imagina cu uşurinţă ce-i auziseră urechile...

- ... Păi, cam asta e. O să ţin un curier blocat la Nisa, special pentru veştile despre Trésor. Dacă tu afli ceva, o ai pe Biyu...

Aprobă. Cheng îl privea lung... Nu, n-o să-i răspundă la întrebarea asta. Zâmbi cu amabilitate iar consilierul lui Fang porni spre uşă:

- Am fugit înapoi!

- OK.

Îl conducea. Acum tăceau. Ieşiseră din birou - iar vila era supravegheată, mai mult sau mai puţin discret, de mai toată lumea.

Ştefan

Stătea cuminte lungit pe pat şi era atent la Sami. Medicul revenise "la muncă" în forţă; şi cum tratamentul Adanei dădea rezultate, bunul musulman se simţea cel puţin îndatorat faţă de el, angajatorul şi binefăcătorul lui! Aşa că îi făcea un control amănunţit. Îl pipăise, îl controlase pe toate părţile, îi pusese şi-i scosese 1001 senzori de toate tipurile, mărimile şi culorile...

- ... E evident că n-ai chiulit de la exerciţii.

- Ţi-am spus că-mi doresc să-mi revin cât mai repede!

- Da, mi-ai spus... Eşti bine. Eşti pe drumul cel bun. Ai putea încerca să renunţi la baston. S-ar putea să-ţi reuşească, la fel de bine cum s-ar putea să cazi după primul pas. Eu unul sunt de părere că ai face degeaba exerciţiul ăsta. După scoaterea tijei, ţi se va recomanda să nu calci pe picior cel puţin o săptămână. Aşa că o să revii în armăsar cel puţin şapte zile. După care vor urma din nou cârjele.

- Am înţeles... Cu inima cum stau?

- Stai foarte bine.

Ridică capul şi-l privi lung:

- Oare o doză dublă de adrenalină mă poate doborî?

Sami îl privea lung... Zâmbi:

- Nu-i întrebarea mea; e mai mult întrebarea mea şi-a Anei...

Medicul zâmbi şi el:

- Nu, nu cred că te-ar doborî o doză dublă de adrenalină. Dar, pentru mai multă siguranţă, cred că e mai bine să aşteptaţi câteva zile. Ea am înţeles că face mâine un drum foarte important. La cină, am observat că Florentina şi Thomas au o problemă. Şi mai sunt şi picii mei exuberanţi care tropăie peste tot şi vorbesc foarte tare... Doza dublă de adrenalină are alt gust atunci când vine pe un fond lipsit de probleme şi griji şi gânduri neplăcute...

Ridică degetul şi începu să râdă:

- Iată un sfat înţelept!

- Da. Dar s-ar putea să fie totuşi un sfat greşit. Aşa că, dacă ea nu-mi împărtăşeşte opinia, cred că aţi putea să încercaţi. Cu condiţia ca, dacă simţi că ameţeşti, să vă opriţi.

Aprobă şi-şi impuse să zâmbească în continuare. Nu prea ştia cum dracu să facă să se oprească, de vreme ce el n-avusese niciodată butoane roşii corespondente cu acele butoane verzi... În fine!

O să-i spună Anei cuvintele lui Sami. Şi-o să lase alegerea momentului la latitudinea ei. Dar, într-adevăr, un moment potrivit ar fi fost după livrarea plicului la Bordeaux, după lămurirea problemei nou-nouţe apărute între Thomas şi Florentina, după ce guriţele vesele or să termine de comentat conacul şi toate celelalte...

Florentina

Privea lung pe geam. Se ghemuise în pat. Avea un pat de doi pe doi, dar ea se ghemuise la marginea dinspre fereastră...

Se întâmplase ceva cu Thomas. O evita. Nu prea ştia de ce... Şi era ciudat! Adică părea la fel de îndrăgostit de ea! Şi la fel de fericit în preajma ei! Şi totuşi, făcea el ce făcea şi rămânea la distanţă de ea. Descoperirea asta o amărâse rău...

Nu, nu voise să-i scrie. Nici nu voise să-l sune. Nici nu se dusese peste el, în camera lui, să-l întrebe ce-are cu ea - ce nu-i place, sau ce-l supără la ea, sau ce face ea greşit. Pur şi simplu, aşteptase să vină el. Iar el uite că nu venise...

Cioc-cioc! Uite că venise... la geam, ca hoţii... Ca hoţii de suflete, care se strecurau noaptea în căutarea victimei...

Cioc-cioc! Insista! Hm...

Dacă voia să intre în camera ei, n-avea decât să vină civilizat, pe uşă. Că avea, vorba aia, aprobarea tuturor! Să intre în vilă şi să-i bată la uşă! Ce se tot strecura pe furiş? Îi amintea de Alex; îi amintea...

Nu-i amintea de nimic. Şi de nimeni. Pur şi simplu, voia să-l vadă venind pe uşă, nu pe geam! Voia să primească un strop de normalitate...

Aştepta şi-l privea lung... Tresări când mobilul începu să cânte. Şi el parcă tresări. Mobilul tăcu după vreo trei secunde de melodie... Îl privea; avea sentimentul că se priveau...

Gata - plecase. Păi, cam asta fusese! Ia să se culce ea frumuşel! Adică să se odihnească! Hai - că nu-i stătea bine cu cearcăne, şi risca să facă riduri la şaptişpe ani!

Cioc-cioc!

Ei, poftim - că venise la uşă! "Acu' să te văd, Florentino! E la uşă, aşa cum ţi-ai dorit tu! Îi deschizi?"

Da; de vreme ce-şi spusese că, dacă venea la uşă, îi deschidea... Se ridică şi apăsă clanţa - că era descuiat. Thomas nu intră:

- De ce nu mi-ai deschis?

- Fiindcă voiam să intri civilizat pe uşă.

Reveni în pat, tot în colţişorul ăla, tot spre fereastră... Îl simţea urcându-se lângă ea... O lua iar în braţe...

- ... N-am aflat de ce mi-e frică de tine. Nu încă. Ştiu că chestia asta te înfurie...

- Nu mă înfurie. În schimb, mă necăjeşte răceala dintre noi. Faptul că mă ţii la distanţă.

- Nu pot să stau lipit de tine, cu tine-n braţe, de faţă cu dl Ştefan.

"De ce?" Se abţinu la timp şi nu rosti întrebări tâmpite...

- ... Mi-e frică. Nu ştiu...

Păi dacă nici chiar el nu ştia, ea de un' să ştie?! Nu? Aşa că zâmbi şi închise ochii:

- Măcar stai cu mine până adorm?

- Dacă mă laşi să stau cu tine până adormi...

- Te invit să stai cu mine până adorm...

- Eşti rea...

Nu, nu era rea; rămăsese el în pană de cuvinte, aşa că spusese o prostie...

Păi, să adoarmă! Ce altceva mai avea de făcut?! Dat fiind că lui îi era frică de ea... Şi acum, când îl simţea lipit de ea, parcă-parcă simţea că şi ea s-ar fi odihnit foarte-foarte bine...

1 septembrie 2020 - marţi

Ana-Maria

Castelul din Bordeaux era neschimbat. La fel de bine renovat, la fel de bine păstrat în stilu-i caracteristic... Dar cam "pustiu". Adică "prea pustiu", după părerea ei. N-o aştepta majordomul în parcare. Fata-n casă nu deschisese uşa, deşi i se anunţase prezenţa încă de la aterizarea avionului! Da, recunoştea că nu-l sunase pe bătrân, să se auto-invite la el cinci minute; dar asta nu însemna că nea Nicu Petriceanu, gentleman din fire, nu-şi putea călca pe inimă de data asta! La urma urmei, îl vizita o femeie frumoasă! Care-i făcea întotdeauna pe plac - şi-i promisese că dansează tango cu el la sfârşitul anului! Şi uite ce făcea el - se-ascundea sub pat şi se prefăcea că nu-i acasă...

Blindata opri la scară. Oftă greu:

- Mă aştepţi aici; OK?

- OK.

Coborî şi urcă treptele. Privea uşa, urca treptele şi se gândea...

N-ar fi trebuit să vină azi aici. Nu ea, oricum! Ar fi trebuit să-l lase pe Ştefan să-i trimită DVD-urile printr-un curier! Dar se gândise... Se gândise la el. Şi chiar îi plăcuse ideea de a-i face bătrânelului ei preferat o vizită de curtoazie! Ştiind ce veste mare-i aduce, se gândise că or să iasă iar la plimbare prin curtea din spate... Că or să râdă amândoi din tot sufletul, bucuroşi că nea Nicu Petriceanu scăpase de molima aia din Rusia...

Eh! Vise!

Apăsă butonul de pe uşă. Şi începu să aştepte.

Se strica vremea la Bordeaux. Începuse să bată vântul. Îi zburătăcea buclele. Se simţea stupid; stătea în faţa unei uşi închise...

Aha! Îi deschidea! În sfârşit! Încercă să arboreze un zâmbet oarecum OK... Nu, nu era el; era fata-n casă.

- Bună ziua, dnă.

- Bună ziua. Îl caut pe dl Petriceanu.

- Dl Petriceanu s-a simţit obosit după micul dejun; aşa că s-a dus să se întindă câteva ore...

"Hai! Hai, că m-apucă toţi dracii aici!" O străfulgeră verde:

- Trebuie să-i dau un plic.

- Dacă nu aveţi nimic împotrivă, i-l pot da eu.

Gata! Bum! Răbufni, în romanes:

- Da' eu nu ţi-l pot da ţie. Aşa că du-te şi zi-i să coboare să-şi ia plicu'! Aştept aici.

Şi-i întoarse spatele. Aşa... Nu mică-i fu uimirea când auzi uşa închizându-se în spatele ei...

Apăi dacă Nicu Petriceanu făcea rahaturi de-astea cu ea... Dacă moşul ăla ramolit îşi permitea să facă de-astea cu ea, putea spune că ea una se lămurise. Intervenise deja ruptura între ei. O să-i spună lui Ştefan - dacă el voia să-l viziteze pe nea Nicu, o să-l viziteze singur. Fără ea. Cu ocazia vizitei la Nicu Petriceanu, ea o să se-mbolnăvească. Grav. O să-l sune personal să-i explice că o pocnise cufureala, aşa că ea nu vine...

Uşa se deschise din nou. Iar vocea bătrânului întrebă, un pic tăios:

- Ce-i, Ana?

Se răsuci încet spre el... Îl privi lung... întrebându-se în ce măsură moşneguţul ăsta era co-părtaş la răpirea copilului... adică la tentativa de asasinat asupra Rebecăi... Chipul lui părea împietrit. Era serios - nici deranjat, nici furios, nici neplăcut surprins de apariţia ei la castel. Şi nu era în pijama. Aşa că îi puse plicul în braţe şi coborî scările. Auzea uşa închizându-se din nou în spatele ei... Urcă în blindată şi zâmbi:

- La aeroport. Piao, te rog, anunţă tu că dorim să decolăm în maximum 15 minute.

Scoase telefonul roşu şi începu un mesaj nou pentru soţul ei.

"M-a ţinut la uşă şi a încercat să-mi transmită că el doarme. I-am dat plicul. Vin acasă."

Send. Îşi opri telefonul oficial... Îşi opri şi specialul - moment în care cuvintele lui Piao apropo de decolare se cam împiedicară...

Se ducea acasă... şi stătea cu soţul ei. Sau cu băiatul ei cel mic. Fata ei era ocupată cu Thomas, soţul ei era ocupat cu afacerile şi cu Sami şi cu răgetele lui nea Nicu... Poate că venise vremea să-şi facă o programare all inclusive la înfrumuseţare. Sau să recitească "Război şi pace". Sau operele lui Lenin. Că avea tot timpul din lume pentru ele! Cu puţină scremere, ar fi putut să se-nscrie şi ea în anul întâi, la o facultate oarecum uşoară... Horticultură, sau...

Ştefan

Aa, acum îl suna? Să-i fie ruşine! Că-i ţinuse nevasta la uşă, ca pe-o miloagă venită să ceară nişte bani cu împrumut! Păi dacă nea Nicu făcea căcaturi de-astea, las' că vedea el! Mm...

Îşi aprinse o ţigară şi ignoră melodia mobilului. Putea jura că Ana lui plângea acum! Iar pentru că îi făcuse regina să plângă, boşorogu' ăla o să plătească cu vârf şi-ndesat!

Mobilul tăcu. Bun! Pesemne că pricepuse... Nu; pesemne că intrase robotul. Insista. Luă totuşi telefonul.

- Da.

- Ştefane, tu ai înnebunit?

Strângea din dinţi şi tăcea şi simţea că-i zvâcneşte furia-n tâmple...

- Cum dracu ai reuşit să pui mâna pe ele?

Înghiţi nodul furios din gât şi-şi compuse un ton rece:

- Să ştii, nea Nicule - nu e frumos din partea dumitale să te baţi cu pumnii-n piept şi să spui pe ici şi pe colo că mă iubeşti ca pe copilul dumitale! Şi-apoi să nu te intereseze de soarta mea şi-a alor mei nici cât negru sub unghie!

Tăcere...

- Dacă lucrurile s-ar fi întâmplat invers, eu ţi-aş fi spus dumitale că am problema pe care-o am. Tocmai pentru că trebuia să ştii la ce să te-aştepţi din partea mea şi-a lor. Şi trebuia să ştii că am mâinile legate. În nici un caz n-aş fi jucat pentru ambele echipe!

- Măi copile,

- Eu am onoare, nea Nicule. Şi am principii. Şi m-am hotărât azi să-mi duc nevasta în Elveţia, în perioada Crăciunului. O săptămână - să aibă şi ea timp să-şi spele creieru' de toate câte-a tras anul ăsta. Şi să am şi eu timp să cer şi să obţin ceea ce plănuiesc să obţin. Atât am avut de spus. Multă sănătate, nea Nicule; multă sănătate!

Apăsă butonul roşu şi lăsă telefonul pe masă. Şi-l privi lung, hotărât să-i scoată bateria dacă reîncepea să sune...

Da. Reîncepuse să sune. Hm...

Îl trecu pe vibraţii şi-l aşeză pe scaunul de lângă el. Pe pernă - ca să nu facă foarte mult zgomot. În birou se lucra cu cifre; le strica fetelor ăstora concentrarea...

După ce-şi scotea tija şi recupera şi ajungea iar la baston, o s-o ia pe Ana şi-o s-o ducă în Aurari. Şi-o să-şi întrebe tatăl ce altă persoană de încredere îi recomanda, la nivelul lui Nicu Cărare. Şi-apoi o să se ducă-n Elveţia şi-o să ceară să fie mutat la alt şef. Unul care nu se ramolise încă. Nu mai putea avea încredere în Nicu Cărare! După ce-i înşelase încrederea, minţindu-l cel puţin prin omisiune, pur şi simplu nu mai putea lucra cu el! Nea Nicu ştiuse cine organizase atacul de la conac! Ştiuse cine-o furase pe Trésor! Şi nu făcuse nimic ca să îndrepte lucrurile! Nici măcar nu catadixise să-i spună "vezi, ai grijă la X şi la Y"...

Din păcate, nu inventase el şmecheria. Ideea aia cu "probe compromiţătoare pentru zile negre" era folosită la scară largă. În vremurile tulburi din 2016-2018, toţi afaceriştii strânseseră informaţii despre ceilalţi afacerişti. Inclusiv el. Iar informaţia circula. "Îţi dau probe împotriva lui X, dacă-mi dai ce ai tu despre Y." Aşa că o să-i ceară lui Sami un calmant, o să-şi vadă de afaceri, o să-şi ducă nevasta-n dormitor şi-o s-o împace şi-o s-o adoarmă... Şi-or să facă Crăciunul la ei

acasă, în familia restrânsă. Şi-o să simtă un gust amar ori de câte ori va intra în castelul din Bordeaux. Şi cam atât.

Oftă greu şi luă telefonul roşu - că nu suporta s-o ştie supărată! Selecta numărul soţiei lui, întrebându-se cum să facă s-o împace aşa, de la distanţă...

Ana-Maria

Respira uşurel ca o boare. Încerca să nu se clintească, să nu clipească - şi tocmai acum o apucaseră tot felul de mâncărimi, prin diverse zone...

Gata! În sfârşit, Ştefan revenea la treburile lui! Reuşise să-l păcălească! Asculta... Uşa se închidea uşurel... Nu, nu deschidea ochii, că ştia ea ce bărbat şmecher avea... Număra până la 100...

53... 54... 55... Uşa se deschise, se închise... "Oi fi tu şmecher, Ştefane; da' nici cu mine nu mi-e ruşine!" Nu, nu zâmbea, nu deschidea ochii - că poate trecuse şi el la un nivel superior al şmecheriei şi tot nu ieşise...

Deşi susţinuse sus şi tare că i-a trecut supărarea şi e OK şi nici în fund nu-i pasă de moşul ăla ramolit, Ştefan insistase să stea cu ea în dormitor. Insistase s-o culce. Da' nu-i era somn! Cum să se culce, dacă nu-i era somn? Se simţea plină de energie! Nu putea să doarmă "la comandă"... iar el nu părea dispus s-o ajute să obosească rău...

Oare vorbise cu Sami? Nu putea să-l întrebe - nici pe el, nici pe Sami. Hm...

Era trei jumate. Bărbatul ei era foarte ocupat cu afacerile. Băiatul era ocupat cu Jiao. Fata era ocupată cu noua ei afacere...

Se ridică - ia să pună ea osu' la muncă! Hai - că tocmai îi venise o super-idee! Aşa că era extrem de ocupată!

Florentina

Rochia asta nu-i plăcea. O urâse încă din prima clipă când o primise. Era urâtă! Era grena; culoare "de babe". Şi cum nu existau babe mărimea 36 decât prin filme, privea lung umeraşul şi se simţea aşa de lipsită de idei...

Mobilul începu să cânte! Mm, la fix! Chiar avea chef să iasă la plimbare! Îl luă şi i se tăiară picioarele - pe ecran scria "Mama 2"...

- Alo?
- Ce faci?
- ... Încerc să modific o rochie grena.
- Aha! Poţi să vii puţin până la mine?
- Sigur! Imediat!
- Sunt aici, în vilă...
- Vin imediat!

Închise şi se repezi la uşă! Repede! O chemase!

... Dar oare de ce-o chemase?

... Brusc, nu se mai grăbea aşa tare. Nu ştia de ce-o chemase. Poate voia să-i spună ceva... Poate voia s-o întrebe ceva... N-avea rost s-o sune - dădea dovadă de cretinism major, de vreme ce erau amândouă în acelaşi corp de clădire...

Se opri în faţa uşii apartamentului părinţilor ei. Zău că-i era frică să ciocăne! Zău că...

Ei, la naiba! Indiferent de ce-o chemase - o să fie sinceră şi gata! Ciocăni corect... Nu primi răspuns... Mai ciocăni o dată... Apăsă clanţa şi... Şi intră.

Mămica ei nu era în living. De-asta nu-i răspunsese. Hm...

Nu mai văzuse livingul lor de ceva vreme. De mai bine de-o lună, de fapt! I se părea schimbat, deşi recunoştea fiecare obiect, fiecare piesă de mobilă... Era ciudat. În fine! Ridică puţin vocea:

- Am venit!
- Sunt în dormitor!

OK! Hai în dormitor! Îi era frică... Împinse un pic uşa - şi rămase aşa, "blocată", cu ochii la maldărul de rochii de pe pat... Mămica ei nu se vedea - era între uşile deschise ale şifonierului:

- Cum merge magazinul?
- ... Cred că bine. Am licitaţii la fiecare rochie...
- Bun! Să vezi ce de licitaţii o să ai la astea! Că sunt mărime mai mare - adică şi "plaja de cliente" e mai generoasă...

Într-adevăr, mămica ei purta măsura 40... Adică îi dădea ei toate rochiile alea? Păi... Uşa şifonierul se închise scurt, speriind-o un pic.

- Nu le mai port. N-are rost să facă molii aici; las' să facă molii la ele!

Zâmbi - se simţea tare prost că primea tocmai de la ea atâtea haine cu care să facă bani...

- Ce-i? Nu-ţi plac?
- Ba da! Dar...
- Dar?
- Dar nu mă aşteptam.
- Nu te aşteptai să te ajut? Sau nu te aşteptai să fac "recensământul şifonierului"?

Nici, nici; aşa că tăcu. Mămica ei se aşeză pe marginea patului:

- Ia-le! Sunt ale tale! Taie-le, rupe-le, lipeşte-le - şi fă bani cu ele!

Mda... Se grăbi la pat:

- Mulţumesc!
- Să creşti mare!

Mm, ce multe erau! Trebuia să le ia frumos, că era păcat să le şifoneze! Din fericire, le scosese cu tot cu umeraşe; aşa că începu "să le culeagă" una câte una...

- ... Am fost azi la Nicu Cărare.

OK. Asculta cu atenţie şi era foarte fericită că nu trebuia s-o privească. Ştia că mama ei era extrem de supărată pe ea...

- China a recuperat de la Mihai Donichioiu nişte DVD-uri. Imaginile de pe ele l-ar fi distrus pe nea Nicu. Iar el ştia asta. O ştia şi atunci când Trésor a fost răpită.

Cu alte cuvinte, băiatul lui Leonard îl şantaja pe Nicu Cărare încă dinainte de atacul asupra conacului! Păi, în cazul ăsta, nu se mai mira că Trésor lipsea şi acum...

- Acum, nea Nicu e mult mai liniştit.

Normal - dacă recuperase imaginile compromiţătoare, probabil că dădea petrecere mare... Îi dăduse şi rochia aia superbă în milioane de degrade-uri, decizie care-o mira un pic...

- Ştefan s-a răţoit urât de tot la Andrei şi Gabriel. Ăia simt acum iminenta dezlipire a lor de Ştefan; aşa că pot fi tentaţi să atace. Fie armat, fie informatizat... Fie cu ceea ce-au strâns ei în timp despre noi. Spune-mi... Andrei are ceva compromiţător cu tine? Audio, foto sau video?

Băgă mâna pe sub maldărul de rochii şi şi le aşeză pe braţ:

- Nu.
- Gândeşte-te bine, fiindcă nu e de joacă! E pe viaţă şi pe moarte şi pe foarte-foarte mulţi bani!
- Nu are ce să aibă compromiţător cu mine.

Ochii căprui o priveau lung... Negă din nou şi continuă "recoltarea":

- Nu are nimic compromiţător cu mine. Dacă a filmat noaptea aia în dormitorul lui, are ceva compromiţător cu el, nu cu mine!
- Dar prima parte ar putea fi decupată, să pară că ai marşat la propunerea lui...
- ... Poate că da. Pe de altă parte, atâta timp cât eu susţin că nu s-a întâmplat nimic iar el nu prezintă dovada că mint...

Aşa era - şi nu prea. Răuvoitorii vor şuşoti şi vor chicoti şi-o vor privi cu subînţeles... La dracu! Aşeză şi ultima rochie şi nu ridică privirea de la ea... Mama ei zâmbea în continuare:

- Pe de altă parte, ceea ce are Ştefan despre el "taie" orice-ar avea el despre tine! Aşa că fă bine şi spune-i totul lui Thomas. În caz că ăla are idei şi iniţiative nepotrivite, să nu vă certaţi voi.

Aprobă cu capul. Mămica ei se ridică, se apropie de fereastră...

Nu putea să n-o întrebe! Nu putea să trăiască cu întrebarea aia fără răspuns! Aşa că îşi luă inima-n dinţi şi întrebă:

- Ce are tati despre el?

- Înregistrarea audio în care îi cere angajatului de la morgă un deget şi o inimă de copil de 7 ani. Şi traseul lui Vasilii - care-a ridicat comanda.

Hm! Andrei era mâncat cu fulgi cu tot! Îi venea să râdă - şi nu putea să râdă, că mămica ei era foarte supărată pe ea, aşa că nu prea mai erau ele două prietene... Făcu un pas spre uşă:

- Mulţumesc pentru rochii.

- Să creşti mare şi să fii inspirată.

Straşnică urare! Chiar avea nevoie de multă, multă inspiraţie! O aştepta "beleaua grena"...

Reveni în camera ei şi închise uşa. Şi începu să aşeze rochiile pe stativ. Erau superbe... Mămica ei fusese întotdeauna foarte preceptă, atunci când venise vorba de haine! Iar la rochii de seară chiar n-o întrecea nimeni! Ea avea şi rochii drepte, pentru că avea forme rotunde, armonioase, de sirenă...

Se răsuci spre rochia grena. O privea lung... O vizualiza "îmbrăcată" într-un val de tul roz pal... Mm, ce frumoasă o să fie! Dar n-avea tul roz!... Sigur, avea un telefon conectat la net - şi nişte bani în cont! Ia să vadă ea ce nuanţe de tul va primi mâine dimineaţă! Se aşeza, atentă la căutare...

Sami

Familia lui era superbă. Stăteau toţi patru în paturile cu baldachin, iar Jada citea cu voce tare...

Fetiţa lui expectora în continuare. Dar nu-i mai era frică. Nu se mai temea că putea fi rău. Îi făcuse chiar el serul ăla! Ca la carte! Aşa cum îl învăţase chinezul! Şi ştia, simţea că o să fie bine! Dacă medicina ajunsese să modifice genetic oamenii...

Probabil că azi o să doarmă singur. Parcă nu era momentul să aibă o discuţie în particular cu soţia lui. Nu-i ardea "de de-astea". Se simţea obosit psihic. Acum, după ce se terminase totul, îl doborâse tensiunea. Şi stresul. Se simţea sfârşit...

Lăsă capul pe pernă. Băiatul lui îi strângea cu putere mâna. Nu-l lăsa să plece; adică se temea să nu plece de lângă el. Şi Adana întorcea uneori capul spre el, să se asigure că n-o ştersese pe furiş...

Închise ochii. Până la urmă, se părea că n-o să doarmă singur...

Ştefan

Ana nu dormea. Nu dormise nici după-amiază; dar o înţelesese pentru "păcăleală" şi nu-i arătase că ştiuse că nu doarme...

Îşi făcuse un obicei din a lua laptopul în pat. Stătea în fund, sprijinit pe perne, punea un pui de pernă în poală şi punea laptopul pe el. Ca un fel de... barieră în calea planurilor ei... Ce prostie!

Întoarse capul şi-o privi lung... Ana zâmbea:

- Am chemat-o azi pe Florentina şi i-am dat rochiile mele.

- Serios?

- Foarte serios! Juma' de şifonier i-am dat!

- Bravo! Las' că-ţi faci tu altele!

- Nu asta-i problema...

- ... Crezi tu că e o problemă pe undeva?

- Da. Sunt două probleme deja. Dacă apare şi-a treia, cred că n-o să mă mai pot abţine - şi-i chem pe amândoi şi le zic vreo două!

- Să n-o faci. Să-i laşi în pace. Că ştiu ei ce fac şi când.

Ana nu răspundea - evident, nu era de acord cu cuvintele lui... El nu voia să continue, ca să dea ultimelor lui cuvinte putere de lege...

- ... Mă simt crispată. Îi văd pe ei cât de crispaţi şi speriaţi sunt şi parcă-mi transmit şi mie starea lor! Mă crezi că nu ştiu cum să mă port cu ei?

- Te cred. Şi eu am momente când nu ştiu cum să mă port cu ei.

- Azi, de exemplu, am chemat-o să ia rochiile. A venit, i-am spus ce şi cum, mi-a mulţumit... Şi-atât. Şi îmi venea să mă duc s-o îmbrăţişez şi s-o pup pe cap şi să-i arăt că i le dau cu cea mai mare plăcere - şi-mi doresc din toată inima să-i fie de folos şi să se bucure de ele - dar nu m-am dus...

- Şi eu am momente de-astea. Când i-am dat actele pentru cont, am pupat-o pe creştet. Şi am simţit-o mică şi reţinută şi crispată - şi mi-a ucis toată bucuria!

- Ştiu...

- ... Nu cred că au făcut dragoste. Cred că se înţeleg atât de bine aşa, că sunt îngroziţi de posibilitatea de-a nu se potrivi fizic!

- E posibil...

Puse palma pe capul ei - şi mişcă încet degetele prin părul ei... Păi, hai să-ncerce măcar!

- Aş putea să-mi iau bastonul, să mă duc la el şi să-l întreb cum se înţeleg. Ar spune că foarte bine spre incredibil de bine. Şi-apoi aş putea să-l întreb dacă se potrivesc. S-ar face lila, ar spune că încă n-a găsit momentul potrivit... Şi aş fi tentat să-i dau 24 de ore ca să afle răspunsul la întrebarea mea. Dar cine ştie ce-ar ieşi... Tu ştii că butonul nostru cel mare e aici...

Da, ştia că ei trebuiau să fie "în armonie cu piticul"... Păi, tocmai îi transmisese ceea ce voise să-i transmită! Reveni spre laptop. Aştepta; el cică era atent acolo, la cifre... Ana se ridică în capul oaselor şi-l sărută... şi reveni pe pernă:

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Ea se învelea, el o învelea mai bine la spate... mulţumit că nu-l obliga să facă cumva pace cu piticul din mintea lui...

Florentina

Seara de azi nu diferea mult de cea de ieri. Şi totuşi, era foarte diferită. Şi totuşi, asemănarea era izbitoare...

Se uitau la un film. Venise el la ea şi-i adusese un film - o megaproducţie ultra-nouă. O vedeau pe laptop; ecranul nu era foarte generos, mai ales că stăteau la vreo trei metri de el...

El aranjase pernele în moţul patului. El se aşezase primul şi-o invitase în braţele lui. El o cuprinsese cu braţele şi-o învelise cu pătura. Ea tăcuse mâlc şi se conformase. Şi i se îndeplinise dorinţa - Thomas o ţinea în braţe şi-o săruta când şi când - dar doar pe păr, ca un fel de "iartă-mă că mi-e şi azi frică de tine"... Dacă ar fi deschis discuţia despre asta, i-ar fi spus că şi ei îi era un pic de teamă azi. Şi nu se simţea pregătită să oprească laptopul şi să stingă lumina şi să spună "Hai"... În plus, "s-ar fi jucat de-a Thriller" - varianta însângerată. Aşa că nu spunea nimic. Nici nu se clintea! Era aşa de bine în braţele lui... mai ales acum, când durerea de burtă învinsese calităţile pastilei pe care-o luase după cină...

Erau atenţi la film. Mai mult el; ea aproape că aţipise...

Iar o să viseze curcubee multicolore...

Dragostea

Legământul

Întoarcerea

4 septembrie 2020 - vineri

Sami

Micul dejun era, ca de obicei, delicios. Înfuleca de zor, fericit că putea să înfulece şi nu se mai rotunjea...

Trăgea concluzia că mâncarea fusese de vină. Adică condimentele din ea. Jada gătea "uşor arăbeşte". Uneori, punea cam mult condiment. Lui îi plăcea; dar condimentul ăla era periculos pentru talie. Şi, desigur, mai era şi sedentarismul - că aici se trezea la şase şi-şi începea ziua alergând cu paza pe lângă gard, cât era domeniul contelui de mare... Şi-apoi înfuleca micul dejun. Şi-apoi îşi continua maratonul - şi cu Ştefan sus, la aparate, şi cu copiii în curte...

Devenise un om foarte activ. Şi ceva mai suplu. Cuvintele chinezului tuns modern schimbaseră ceva nu în mintea lui, ci în el ca tot unitar. Familia lui era, acum, prioritatea numărul unu. Copiii lui, soţia lui... Şi, pe lângă ei, şi el. După ce revenise de la Düsseldorf, începuse să privească farfuriile cu ochi critici şi să evite mâncărurile care-i puteau pune ficatul la grea încercare. Îşi comandase o cutie întreagă de medicamente şi suplimente alimentare - şi pentru ficat, şi pentru hipofiză. Bănuia ce suferinţă avea ficatul lui; în privinţa hipofizei, însă, se rezumase la suplimente bio care ajutau la reglaj şi o ajutau să funcţioneze corect. Se simţea bine; mai bine, oricum, decât în prima lui zi la conac. Sigur, slăbise ceva-ceva, şi conta şi asta...

Atmosfera de la masă era destul de veselă. Florentina le povestea că trebuia să cheme curierul cu o dubă încăpătoare. La miezul nopţii, se închiseseră primele 30 de licitaţii. După cum spunea ea, încasase puţin peste 4.000 de euro. O sumă deloc de neglijat! Jada câştiga aproape 5.000 într-o lună de muncă susţinută, cu gărzi cu tot! Ea îi făcuse într-o săptămână...

Înghiţi, se declară sătul şi ridică privirea spre Ştefan:

- Aş vrea să fac un anunţ.

Ştefan ridică mâna, iar la masă se lăsă tăcerea... Brr, ce greu era aşa! Începu să râdă:

- E prea greu aşa! Vă rog, refaceţi gălăgia dinainte!

Daa, cum să nu?! Râdeau, dar nu reluau conversaţiile...

- Jada şi copiii trebuie să se întoarcă azi acasă, în Nantes.

Linişte, preţ de-o secundă; apoi Ştefan întrebă cu seriozitate:

- De ce?

- Pentru că copiii trebuie să se pregătească de grădiniţă şi de şcoală. Iar Jada trebuie să se întoarcă la serviciu.

Prima reacţionă Adana:

- Tati, nu se poate!

- Scumpa mea, trebuie să mergi la cumpărături pentru grădiniţă! Trebuie să-ţi iei ghiozdănel, caiete şi cărţi, creioane, hăinuţe

- Da' merg aici, la Bourges!

- Şi unde şi cum îţi aranjezi hăinuţele aici?

- Lasă că ştiu eu! Nu putem să plecăm acum!

Aidin se repezi şi el:

- Aşa e! Chiar nu putem să plecăm acum, înainte de concertul lui Philippe!

Ei, poftim! Acum voiau la concert! Philippe constată şi el, descumpănit:

- Dacă plecaţi şi voi, nu mai am cum să fac concertul...

Dacă-i plecau patru spectatori, rămâneau într-adevăr prea puţini... Îşi privi lung soţia:

- Cum facem?

Jada ridică din umeri:

- Luni, ar trebui să fiu la serviciu.

Bun! Reveni spre Ştefan, dar... constată că nu calculase corect. Ochii verzi se întorseseră deja spre cei oblici:

- Piao, te rog să faci azi o adresă oficială către Spitalul Universitar din Nantes. Am mare nevoie de o asistentă medicală, dat fiind faptul că urmează să mă operez pentru scoaterea tijei. Şi o solicit pe Jada. Ştii unde şi cum s-o trimiţi...

- Ştiu. Am înţeles.

Carevasăzică rămâneau la conac... Ana zâmbea:

- Nu plecaţi. Nici noi nu ne grăbim la Cannes, deşi pentru noi începerea şcolii chiar reprezintă o revoluţie majoră!

Aprobă:

- Atunci nu plecăm...

Yee! Copiii lui erau foarte fericiţi aici... Şi soţia lui era foarte fericită aici... unde erau amândoi calmi şi zâmbitori şi eliberaţi de toate gândurile întunecate...

Soţia lui era foarte frumoasă; foarte frumoasă şi specială... Se aplecă şi-i şopti la ureche:

- După-amiază, mergi cu mine în Bourges?

- Bineînţeles!

Bun! O să-l sune pe Bouchard când prindea cinci minute departe de urechile lor. Deşi nu era "universitar", spitalul din Bourges avea aparatură bună şi specialişti buni. Iar ceea ce-i arătaseră lui ochelarii chinezului putea arăta orice ecograf cât de cât modern.

Florentina

Tocmai făcuse un duş de-ăla rece, cu avalanşă proaspătă...

Vacanţa ei se apropia de final. Mai avea 10 zile şi se ducea la liceu. Adică mai avea doar 9 zile... Şcoala începea pe 14; aşa că ei porneau spre Cannes cel mai târziu pe 13. Era în 4 deja...

Ce tâmpenie! Ieşise din turn acu' zece zile! Şi mai avea doar nouă zile de stat aici, cu Thomas! Irosise aiurea zece zile...

Tocmai îi pierise şi pofta de mâncare, şi pofta de viaţă... Şi toate celelalte pofte. Dădu să împingă farfuria; dar realiză în ultimul moment că un asemenea gest nu i-ar fi scăpat tatălui ei. Şi-ar fi fost întrebată ce se întâmplase. N-ar fi putut să-l mintă... Şi cine ştie cum reacţiona tati al ei când afla că fata lui era nefericită din motiv de abstinenţă! Dacă se-apuca să spună-n gura mare "Thomas, apucă-te şi rezolvă problema"... Că era în stare! Adică el "le dăduse aprobare" iar ei...

Umplu furculiţa şi-o deşertă în gură. Şi începu să mestece îndelung, ca să nu se-nnece...

În seara asta, dacă era isteaţă şi reuşea să-l învingă... Adică să-l convingă... O să se ducă ea la el. Şi-o să-i spună adevărul - dacă apuca să se-ntoarcă la Cannes...

Ridică privirea spre el... Părea gânditor. Era foarte serios. Probabil că îşi amintise şi el de începerea şcolii; adică de plecarea ei acasă. Şi probabil că-i era în continuare frică de ea, sau... "Păi eu sunt îngrozită de tine! Doar ce m-am hotărât să te vizitez - şi m-a luat cu ameţeală şi-mi tremură picioarele!" Nu înţelegea de ce-i era lui frică de ea! Îşi închipuia că o să-şi exerseze figurile de aikido pe el? Sau că o să-nceapă să plângă? De ce-i era lui Thomas frică de ea?

... Habar n-avea. Dar în seara asta o să-l convingă. Trebuia să fie al ei! Iar ea voia mult să fie a lui...

Rebeca

Cada era plină; în plus, ieşeau aburi parfumaţi din ea! Pusese multă spumă cu iz de iasomie; micul ei răsfăţ arăta "apetisant"...

Îşi scotea hainele şi fredona melodia pe care-o cântase Philippe după micul dejun - melodia aia frumoasă, clasică, dată temă de dl Blier...

Aoleu! Ce era aia?... Era o pată! Roz! Păi în cât era azi?... În patru! Tii, ce repede zburase timpul! Azi era în patru - zi în care, de obicei, se culca devreme şi dormea neîntoarsă. Începu să râdă:

- Făi, da' ameţită eşti! Cât pe ce să ratezi bunătate de test!

Deschise dulăpiorul şi luă testul de sarcină. Ia uite ce era să facă!

Păi avea şase teste cu Trésor; cu Ştefan junior să n-aibă nici unul?

... Buun! Şi-acum, cât aştepta ca substanţele chimice să coloreze cele două liniuţe, hai să scoată dopul şi să lase jumătate din fiertura aia să se scurgă la canal. Că era gravidă, nu putea să facă băi fierbinţi! Ia uite cum fusese cât pe ce s-o facă pe-aia nefăcută...

Baia ei fierbinte se scurgea la canal... Testul colorase prima liniuţă... Apa se scurgea, încet-încet... Aştepta, cu dopul în mână şi privirea aţintită asupra testului...

Cea de-a doua liniuţă nu apărea...

Apa se scursese toată...

Testul începuse să se coloreze tot... De la liniuţa de control spre dreapta şi spre stânga... unde liniuţa cealaltă nu se colorase...

Lăsă dopul în cadă şi redeschise dulăpiorul. Luă un alt test de sarcină, îl desfăcu... Începuse să simtă o durere surdă în abdomen - ca şi cum durerea "se abţinuse" până făcuse ea primul test, ca să nu-i strice "surpriza"...

Se sprijini de zid. Privea cartonaşul...

Uite liniuţa de control - se colora repede, puternic... Fixa cu privirea punctul unde era liniuţa a doua...

Aştepta...

"Hai, Rebeco, nu mai face pe proasta! Nu e evident că nu s-a prins? Ce-aştepţi? Ia-te de telefon şi sună-l!"

În clipele astea, ştiind cât de mult îşi dorea Diamant băieţelul, simţea că nu putea să-l sune...

Scoase totuşi telefonul. Şi selectă numărul cumnatei ei. Suna...

- Da.

- ... Te rog, poţi să vii până la mine?

- Descuie, că vin.

Adică era pe-aproape... Luă testele şi se conformă - îi descuie uşa. După care se aşeză pe canapea... În cel mai nepotrivit loc - cel în care simţise ea că "se prinsese"...

Păi, asta e! Nu se prinsese şi gata! Data viitoare o să se prindă!

... Dar era dureros... După ce visase atâtea zile, după ce sperase... şi plănuise şi-şi imaginase şi zăcuse ore-n şir cu palma pe burtă...

Lăsă testele pe masă şi se ridică - degeaba stătea acolo şi-şi bocea nefericirea! Asta e! Să fie "fată practică" şi să desigileze pachetul de Always! Că altceva nu prea mai avea de făcut!

Ana-Maria

Intră - şi dădu să râdă şi să spună ceva glumeţ, de genul "Ce, cumnată, ţi s-a făcut dor de mine?". Dar observă liniştea suspectă; aşa că tăcu. Rebeca nu era în living. Televizorul era oprit. Mobilele ei erau pe masă. Şi tot pe masă erau şi...

Oof, Doamne! Rebeca tocmai se prăbuşise...

Se apropie de masă, verifică doar aşa, din principiu, testele... Sărăcuţa, făcuse două; nu-i venise să creadă că ceea ce "simţea" ea era o minciună...

Comutatorul ţăcăni. Se întoarse spre ea. Iar ea ridică uşor din umeri, fără s-o privească:

- Asta e! N-a fost să fie!

Porni spre ea - şi-o îmbrăţişă. Iar cumnata ei suspină:

- Da' eram aşa de sigură! Aşa de sigură! Băgam mâna-n foc că sunt gravidă!

- Ştiu.

- Tu n-ai văzut că m-am îngrăşat? Şi că m-am pătat pe faţă?

- Te-ai îngrăşat şi te-ai pătat pe faţă pentru că mintea ta ştia că trebuie să te îngraşi şi să te pătezi pe faţă. Mintea ta îţi spunea că eşti gravidă...

Capul roşcat aproba repede... Rebeca bufni într-un râs chinuit:

- ... Şi ştii care-i culmea? Abia după ce-am făcut primul test, a început să mă doară burta!

Ştia, poate mai bine decât cumnata ei, cât de puternică putea fi autosugestia...

- ... Iartă-mă că te-am chemat şi te-am luat de la ale tale.

- Termină cu prostiile!

- Da' trebuia să spun cuiva! Şi nu pot să-l sun pe Diamant! Dacă ne interceptează ăia...

- Diamant o să afle de la Perla. Sau de la Agata. Sau de la amândouă. Lasă-i pe ei. Hai să stăm jos.

Rebeca nu se împotrivea. Era mult prea supărată ca să-şi amintească să-şi manifeste supărarea... Oftă greu:

- Deci "nu s-a prins", cum se spune. Azi e prima zi, da?

Primi o aprobare.

- În cazul ăsta, 14 septembrie ar trebui să te prindă în Aurari.

Acum nu mai primi o aprobare... Se grăbi să "corecteze" planul:

- Sau să-l prindă pe el aici. În funcţie de cât de multă treabă aveţi.

Da, Rebeca voia să-l vadă pe Diamant "mutat" la conac...

- O să am grijă să vă întâlniţi pe 14. Şi să aveţi destul timp la dispoziţie, ca "să se prindă".

- Îţi mulţumesc...

O podidise plânsul...

Nu prea avea ce să-i facă. Aşa că o trase în braţele ei şi-i acoperi cât mai bine capul cu mâinile. Nu putea decât s-o lase să plângă...

Florentina

Thomas o ţinea de mână. Se uitau amândoi la curier. Omul ăla probabil că îi bombănea, în gând, pentru că el căra cutiile la dubiţă, le verifica pe lista lui să fie cele anunţate de ea în mail iar ei, tineri în putere, stăteau ca puturoşii şi se uitau cum munceşte el...

Se simţea bine. Se simţea... împlinită. Se apucase să facă un lucru şi reuşise să-l ducă până la capăt. De-a lungul scurtei ei vieţi, făcuse multe lucruri până la capăt; dar ăsta era primul "succes" de după pedeapsa tatălui ei. Adică făcut "mie-n sută" doar de ea. Şi se simţea altfel. Abia acum aprecia la adevărata ei valoare bucuria reuşitei, a lucrului bine făcut...

Îi plăcea să spere că nu va primi reclamaţii. Sau solicitări de retuşuri. Îi plăcea să spere că clientele ei, cele care plătiseră per total 4.000 de euro, or să fie mulţumite. Dacă însă va avea cazuri care trebuiau retuşate, le va retuşa. Tocmai stabilea că "primul retuş intra în preţ". Să nu uite să intre pe site şi să modifice regulamentul! Să nu dea de vreo disperată care avea săptămânal nevoie de altă fundiţă...

Gata - "producţia" era în dubiţă. Semnă borderoul iar bărbatul nu zâmbi:

- La revedere.

- La revedere.

"Şi să zici mersi că n-am deschis o afacere cu nicovale!" Aşa - că erau cutii uşoare, de maximum un kilogram bucata! Ce - îşi omorâse şalele cu 30 de kile ale ei? De ce se făcuse curier, dacă avea probleme cu şalele?!

Thomas îi fură un sărut:

- Ce te-ai încruntat aşa?

Bombăni, în romanes:

- Păi tu n-ai văzut ce mutră făcuse ăsta? Ce - se aştepta să ne încărcăm singuri marfa-n duba lui?

Fu sărutată din nou:

- Hai, fii serioasă! Nu te mai înfuria din chestii de-astea! Hai să mergem să reîntregim stocul!

- Hai să mergem să facem un tutu pentru Adana!

- ... Păi tu ştii să faci tutu?!

- Da. E foarte simplu! Am văzut pe youtube! Hai!

Îl trăgea ea, că el era nedumerit şi reacţiona "întârziat":

- Pe bune? Ai văzut pe youtube?

- Da! Şi e super-simplu! Să vezi ce tutu super îi facem! Ba chiar mai multe tutu-uri - şi uni, şi multicolore!

- ... Cât de curând, o să-mi spui că ai învăţat să tragi cu pistolul tot de pe youtube...

- O să râzi - dar mama a învăţat abc-ul armelor de foc de pe Youtube.

- ... Nu mai râde de mine!

- Nu râd! Mi-a zis tati al meu! Cică erau în România, şi nu ştiu care dintre duşmanii lui a încercat să-i omoare. Iar el a trimis-o pe mama la Cannes şi i-a dat voie să ia pistolul lui din şifonier. Iar ea, când a ajuns, mai întâi s-a uitat pe Youtube, să vadă câte butoane are pistolul standard...

După râs, n-o credea. Dar nici nu ţinea musai s-o creadă! Ajunseseră deja la vilă! Alergă înăuntru:

- În fine! Hai! Facem un tutu alb scurt şi-unul roz lung. Şi unul multicolor, tot lung! Şi-i facem şi pe roşu unul scurt! Roşu în nuanţe!

Ajunsese în camera ei şi se repezise la valurile de tul. Thomas o urmase; acum o privea şi râdea şi tot nu credea că ea învăţase să facă tutu-uri de pe Youtube...

Isamu

Telefonul roşu începu să cânte. Ori Ştefan, ori Cheng! Fang nu-l suna cu lunile, că de-aia îl avea pe Cheng... Da; Cheng era.

- Da.

- Vezi că ţi-am trimis un curier. Ajunge în maximum două minute. Spune-i lui Claude să-i deschidă poarta.

Ouch! Adică "frigea", aşa că omul ăla trebuia să intre repede-repede, nu care cumva "să scape" mesajul! Se ridică:

- Acum îi spun!

- OK. Dacă mă suni, mă suni pe ăsta!

- Evident!

Îi închise-n nas şi coborî repede scara. Şi alergă la glasvand, ieşi şi răcni:

- Deschideţi poarta!

Tânărul de la poartă îl privea şi nu se clintea... Făcu un gest amplu:

- Deschide poarta!

... O deschidea. Dar fără entuziasm. La urma urmei, chiar el implementase procedurile de securitate! Şi tot el stabilise "lanţul ierarhic"! Şi-acum tocmai el le încălca pe amândouă! Dar n-avea timp să-l sune pe Claude, care să-l sune pe tânărul de la poartă...

Motorul se apropia în viteză... Mm, ce-o tura! Adică ce mai gonea pe străduţa aia destul de îngustă şi întortocheată! Da' ce se-ntâmplase? Ce "bombă" aducea curierul de la Nisa? N-avea idee...

Motocicleta intră pe poartă.

Răsuflă uşurat.

Turaţia motorului scăzu în intensitate. Curierul se apropia mult mai încet acum... Bărbatul se opri lângă el, îşi desfăcu combinezonul şi-i întinse un plic:

- Bună ziua. Verificaţi-l.

Trebuia să-l verifice, să se asigure că era lipit - adică curierul nu avusese curiozităţi. Avea şi Cheng măsuri de securitate; iar ale lui erau mult mai afurisite! Şi mai ciudate uneori... Plicul era OK.

- E OK.

Bărbatul salută cu capul şi reporni motorul. Se grăbi să intre în vilă... şi rupse plicul.

"Trésor a fost vândută azi. La 12:43, ora Ucrainei, cei patru au predat-o unui subaltern mărunt al lui Ivan Yevdokymenko. Un fel de consilier pe afacerea cu copii cerşetori. Au primit în schimbul ei un plic A4 consistent. De mai bine de 10 ore, comoara este la aceeaşi adresă."

O rupse la fugă spre birou! Şi răcni:

- Biyu! Vino repede!

El urca, ea cobora... Evident, se întâlniră în uşa biroului! Intrară, trase uşa după el şi arătă spre biroul mic:

- Află cine e ucraineanul Ivan Yevdokymenko - şi în ce tabără e!

Se trânti pe scaun şi scoase telefonul roşu...

- Da.

- Cine-i ăla? Şi cu cine marşează?

- Este un boss local, devenit celebru în timpul războiului. Neoficial, e prieten bun cu Gabriel. Se ajută reciproc - cu discreţie, fireşte...

- ... Deci, e posibil să nu fi fost vândută, ci doar ascunsă!

- A fost vândută. Ăia au luat plicul, au părăsit oraşul şi în cinci minute au pornit care-ncotro.

- Ce oraş?

- Nu pot să-ţi spun. Ordin de la Fang.

La dracu!

- Ştii tu de ce...

Da, ştia - din motiv de eviscerare...

- Sunt ai mei acolo. Eu mă ocup personal de problema ei. Sper că ai încredere în mine...

- Dacă nu aveam încredere în tine, eram în Ucraina acum.

- Dar eşti la Cannes, ceea ce înseamnă că ai încredere în mine.

- Exact.

- Puştoaica asta e misiunea mea. Am ordin să am grijă de ea. Ştii că mi-am executat întotdeauna ordinele cu cea mai mare grijă şi atenţie...

Da, ştia; dar ea era acum în casa individului, în timp ce chinezii filau gardul de la trei străzi distanţă! Şi cine ştie ce-i făceau ăia, sau... Se abţinu şi nu oftă:

- Ştiu.

- Scanez locaţia prin toate mijloacele. Ştiu şi camera în care e! Dar nu pot interveni. Locaţia e ultrapăzită. Iar ăla ştie pe cine-a cumpărat - şi cum e oarecum neutru, iar Ştefan nu a luat o decizie în privinţa fraţilor, lucrurile stagnează. Ordinele par să indice un prizonierat momentan. Din câte am aflat eu, i-au făcut baie, i-au dat haine noi, i-au dat să mănânce şi-acum doarme.

Habar n-avea cum ştia Cheng toate chestiile astea, de vreme ce el fila casa din afara ei! Probabil intercepta ambiental...

- Se ocupă de ea fata cea mare a gazdei.

Bine că măcar era o fată!

- Care are 16 ani şi a mai crescut două surori.

Bine că măcar ştia ce-avea de făcut!

- Cred că, în următoarele 48 de ore, n-o să se întâmple altceva. Acum, nu ştiu dacă e cazul ca informaţia asta să ajungă la Ana. Că o trimite mai departe în Aurari. Şi cine ştie ce se-ntâmplă!

Corect! Dacă murea fata ăluia... sau...

- Eu merg pe două fronturi: fie o scoate la treabă, moment în care va fi floare la ureche s-o înhăţăm, fie simte siguranţa şi lipsa filajului şi lasă paza mai moale. Să vedem. Noi suntem pregătiţi să acţionăm în ambele variante.

- Bine. Atunci aştept veşti de la tine.

- Vorbim.

- Vorbim.

Închise, iar Biyu îl privi lung:

- Ţi-am trimis informaţiile despre Yevdokymenko. E printre cei mai puternici şi influenţi afacerişti din Ucraina. Are zeci de mii de angajaţi şi subalterni...

Cam ca Diamant deci... Din punctul ăsta de vedere, era bine - că era mai mic decât Ştefan! Dar Ucraina nu era România, aşa că Diamant putea fi mai mărunţel...

Nu putea calcula. Îi lipseau multe date. Risca să ajungă la un rezultat eronat. Iar dacă-l informa pe Ştefan, era şi mai rău! Regele şi-ar fi trimis cercetaşii acolo! Ar fi agitat amicii locali! Micuţa nu era în vila lui Yevdokymenko, ci în casa unui subaltern... al cărui nume nu-l ştia, aşa că nu-i ştia "gradul" şi "dimensiunile"...

Dacă Cheng nu intra peste el, ca să recupereze comoara, însemna că subalternul era mare. Şi avea şi conexiuni, şi pază bună. Hm...

Nu putea decât să aştepte. Iar chestia asta îl scotea din minţi!

... Ba putea să afle cât mai multe despre Yevdokymenko. Rezolvarea nu era la subaltern, ci la şeful cel mare! În eventualitatea unei oferte a contelui, trebuia să aibă informaţiile pregătite. Plănuia deci o nouă vizită la conac...

Sami

Îşi ţinea soţia pe după umeri. Priveau amândoi aceeaşi uşă, pe care scria "Ecograf". Jada nu-l întrebase de ce veniseră la spital. Fie se gândea că era ceva legat de Ştefan, fie se gândea că era ceva legat de el...

Uşa se deschise larg. Pacienta ieşi; iar bătrânelul zâmbi amabil:

- Vă rog...

O împinse înăuntru şi-o urmă. Şi închise uşa.

- Vă ascult: care e problema?

- Suspectez o problemă ginecologică la soţia mea. Am dori să facem o ecografie.

Jada îl privea lung, împietrită... Bătrânelul zâmbea:

- Spuneţi că suspectaţi o problemă. Ce anume v-a determinat să suspectaţi că soţia

- Suspectez că soţia mea are endometrioză. Şi suspectez şi două formaţiuni fibromatoase la nivelul uterului.

- ... Sunteţi medic ginecolog?

- Sunt medic de urgenţă. Dar îmi iubesc foarte mult soţia, aşa că îi acord toată grija şi atenţia mea...

Bătrânelul râdea, Jada se făcuse stacojie...

- Am înţeles. Doamnă, vă rog să mergeţi să vă puneţi un halat...

Ochii ei îl convocau urgent la o discuţie între patru ochi! O urmă - dar nu intră cu ea după paravan, ci veni în faţa ei. Jada şopti, în arabă:

- Ai înnebunit?

- Chinezul din Düsseldorf avea nişte ochelari rupţi din filmele SF. Mi i-a pus la ochi. Şi am văzut ceea ce ai auzit şi tu: ai două fibroame şi endometrioză.

- Când ţi-a

- Când dormeai. Ţi-am văzut, practic, analizele complete. Ai 70% risc de infecţie a ovarelor. Ai două pietricele la rinichiul drept, cu 13% risc de blocaj renal. Şi un început de spondiloză cervicală. Te rog - discutăm la conac despre ochelarii ăia. Bine?

Soţia lui nu mai răspunse - şi începu să se dezbrace. Aşa că reveni, încet, lângă bătrânel... Fu poftit să se aşeze pe scaun...

- Câţi ani are doamna?

- 36.

- ... Aveţi copii?

- Da, doi.

- Născuţi natural, sau prin cezariană?

- Natural.

Medicul introducea datele în ecograf... Soţia lui se apropia...

- Vă rog!

Era cuminte. Nu protesta. Adică nu mai protesta. Îi crezuse povestea despre ochelarii ăia. Dacă n-ar fi fost şi ea în centrul din Düsseldorf, i-ar fi râs în nas...

Ecranul se întunecă. Ecografia începuse. Întinse mâna şi puse palma pe piciorul ei. Nu ajungea până la mână; şi nu voia să se mute de-acolo, de lângă ecran, de lângă bătrânel. Dar voia foarte mult să-i transmită soţiei lui un pic din curajul şi determinarea lui...

Degetul bătrânelului începu să indice pe ecran umbrele, contururile... El le văzuse altfel cu ochelarii - le văzuse tridimensional. Ecograful ăsta era plan. Nu era un spital universitar, nu făcuseră programare...

- ... Mă tem că nu v-aţi înşelat.

Privirea îi alunecă spre Jada lui. Care ţinea ochii închişi şi nu reacţiona nicicum. Şi ea era cadru medical. Cuvintele lui nu erau o enigmă pentru ea. Jada nu se gândea la problemă, ci la rezolvare. Rememora, probabil, procedurile preoperatorii în cazul histerectomiei...

- Doamna are, într-adevăr, endometrioză. Şi două fibroame. Şi, din câte observ eu aici...

Îi arăta pe ecran şi se ferea să rostească cuvinte referitoare la obstrucţia aproape totală a tractului urinar... cea care cauzase, probabil, pietricele alea, sau...

- ... Aţi putea să încercaţi o variantă de tratament medicamentos. Doamna ia contraceptive orale?

- Nu.

- Ar fi bine să înceapă să le ia, pentru reglarea producţiei de hormoni. Sfatul meu este să faceţi o biopsie sau o laparoscopie. Să aflaţi exact ce se întâmplă aici, în zona asta. Nu cred că e cazul să vă panicaţi. Dar, categoric, n-o puteţi lăsa aşa, netratată.

- Bineînţeles! O să facem o laparoscopie.

Ecografia se sfârşise. Bătrânelul se ridică:

- Lipsesc două minute.

Era un medic bun, experimentat. La ce veşti le dăduse, era normal să-i lase două minute să discute, să se încurajeze reciproc...

Se aşeză pe marginea patului şi-i strânse uşor mâna:

- O să facem toate analizele. Şi-o să iei medicamente. Pentru că nu am voie să te pierd; şi nu vreau să mai am vreodată sentimentul că nu am avut grijă de familia mea aşa cum trebuie.

- O să fac analizele şi-o să iau tratament. Dar numai cu condiţia să-ţi faci şi tu analizele.

- După ce termin cu Ştefan, mă întorc acasă şi mă analizez din cap până-n picioare.

Soţia lui se ridică şi îl privi lung:

- Tu ce probleme ai?

- Nu ştiu, că nu mă puteam privi pe mine însumi; dar chinezul mi-a spus doar să dau o atenţie sporită ficatului şi hipofizei.

Soţia lui nu mai spunea nimic... Se ridică:

- Hai să te-mbraci.

Discuţia se încheiase, cel puţin pentru moment. Jada se schimba; el privea ecograful şi nu prea ştia cum să-i spună... Cum să-i spună că o va salva chiar şi cu de-a sila, pentru că nu accepta s-o piardă... Pentru că nu suporta gândul că va suferi şi va avea dureri, că...

Nu putea să-i vorbească despre histerectomie. Nici chiar el nu se împăca prea uşor cu gândul ăsta! A "rezolva problema" prin extirparea ei era dureros în primul rând pentru suflet... Pentru sufletul ei, care avea doar 36 de ani...

Soţia lui ieşi de după paravan. Întinse mâna spre ea; şi, imediat cum o avu lângă el, o trase în braţele lui. Şi preferă să tacă.

- ... Deci, ziceai ceva despre nişte ochelari...

- Da. Sunt ca nişte ochelari de soare mari, voluminoşi. Sunt opaci. Mi i-a pus la ochi, a apăsat pe undeva pe ramă şi au ţiuit. Şi cum mă întorsese cu faţa la tine, ochelarii s-au luminat. Ai apărut tu. Peste imaginea ta curgeau informaţii. Tot mai specializate, tot mai detaliate... Cam ca la piloţii militari...

Chinezul ăla era... era aproape ireal, la vârsta lui, în poziţia lui, în mediul lui - ăla în care orice era posibil... Uşa se redeschise:

- Poftiţi rezultatul şi discul.

Se grăbi să le ia şi să-i strângă mâna:

- Vă mulţumim.

- N-aveţi pentru ce. Multă sănătate!

- Mulţumim la fel!

Gata, trebuiau să plece! Trebuiau să discute despre ea - şi despre laparoscopie! Că nu se lăsa! De cum o ştia întoarsă la Nantes, îl suna direct pe directorul spitalului! Şi pe Rashid! Şi-i ruga să-i facă ei analizele, dacă ea "se făcea că uită"! N-o lăsa el să uite! N-o lăsa nici să amâne analizele, darămite să le uite...

De cum ieşiră, tânărul coborî de la volan şi le deschise portiera. Nu era obişnuit cu genul ăla de trataţie; i se părea ciudat să fie el aşa de important...

- Ne întoarcem la conac?

Îşi privi lung soţia:

- Ai chef să mergem prin oraş?

Jada negă, aşa că reveni spre şofer:

- Ne întoarcem la conac.

Soţia lui încă era sub imperiul veştii că se simţea bine, "funcţiona" bine dar avea în realitate nişte probleme mari. Soţia lui privea drept prin parbriz şi nu spunea nimic. Îi luă mâna şi i-o sărută; şi o păstră între palmele lui. Lasă - să nu fie supărată! Că era el lângă ea - iar toate greutăţile vieţii vor fi mai uşoare aşa, sprijinită de el! Jada îi strânse cu putere mâna - şi întrebă, în arabă:

- Plănuiai să mai avem un copil?

- Nu. Tu crezi că de-asta a început să mă îngrijoreze brusc starea

sănătăţii tale? Jada, îţi jur că n-am bănuit absolut nimic! Dacă omul ăla nu-mi punea ochelarii, n-aş fi ştiut că ai probleme!

- Atunci o să mă operez. O să scot tot.

Ei, poftim! Acum exagera ea! Se grăbi să nege:

- Nu. Scoţi atât cât o să spună chirurgul să scoţi.

- Scot tot. Bunica mea a avut cancer ovarian.

În cazul ăsta... În cazul ăsta, îi strânse cu putere mâna. Şi cum simţea că nu era de-ajuns, o trase în braţele lui. Soţia lui va trece prin stări contradictorii, prin accese de furie, prin depresie... Se va simţi goală, golită... La naiba! Aşa-i venea să-i scrie chinezului că are nişte bani puşi deoparte - şi e chitit să-şi trateze soţia după cele mai noi descoperiri ale medicinei...

Florentina

Cina se apropia de sfârşit. Fusese o cină foarte... colorată. Primul tutu era multicolor. Iar Adana făcuse ochişorii mari de tot atunci când i-l dusese... Avusese răbdare să se dezbrace şi să-şi pună un maieu alb... Stătuse cuminte să i-l pună... şi nu-l mai dăduse jos. Mânca în "fustiţa de balerină", cum o numea ea. De fiecare dată când ridica linguriţa, se apleca foarte mult peste masă, ca nu cumva să curgă pe tulul colorat...

Simţea că-i era dor de spion. Nu ştia de ce! Nimeni şi nimic nu-i amintise de el! Pur şi simplu! Îi venise ei în minte întrebarea "Oare ce-o mai face Aleodor?"... Deşi n-avea nici o treabă cu el, nici o rugăminte pentru el... Ştia că Aleodor vorbea cu tati al ei pe net în fiecare seară. Dar chiar şi aşa - nu se plictisise de vremea ploioasă din Marea Britanie? Cât umor englezesc putea îndura bietul Părinte?

- Florentina...

Ce? Cum? Ce-i? Picase pe gânduri, nu-şi dăduse seama că Thomas o privise lung...

- Ai chef să mergem diseară în oraş, la dans?

Voia s-o scoată la distracţie? Adică "s-o fenteze" încă o noapte? Nee, nici o şansă! Negă, zâmbind:

- Mai degrabă, pot spune că am chef să revăd filmul. Ştii care - ăla la care am adormit marţi... Că mă simt odihnită; aşa că, de data asta, sigur văd şi finalul!

"Ai priceput, da?" Pricepuse absolut totul:

- OK. Atunci vin cu DVD-ul pe la nouă?

- Lasă, că vin eu la tine. Că ai ecran mai mare.

"Aşa! Ca să nu-ţi închipui că scapi cu fuga!" Ochii negri o priviră lung... şi coborâră spre farfurie. Privi şi ea propria cină - şi decise să tacă. Că n-avea ce altceva să-i mai spună. Nu şi dacă ţinea musai să se prindă tati al ei ce vorbeau acolo! Tati al ei ştia totul; şi cum azi se discutase, la masă, despre începerea şcolilor...

Deci, diseară o să se-ntâmple. "Hai, Florentino - adună-ţi gândurile şi fă-ţi *to do list*!"

Păi, termina de mâncat, mai pălăvrăgea - sau asculta pălăvrăgeala lor - încă vreo zece minute după care se scuza şi se ducea în camera ei. Undeva în jurul orei opt. Făcea un duş "all inclusive", şampona bine părul, îl ungea cu toate cele necesare buclişoarelor ei... Opt jumate. Se usca pe păr, se cremuia bine şi se îmbrăca. O să-şi ia treningul - că doar n-o să defileze prin curte în halat şi papuci, nu?... Trebuia să-şi pună adidaşii... Sau pantofii gen sabot. Dar ăia nu mergeau cu treningul. Deci, în loc de trening, o să se-mbrace cu... o rochiţă. Cu ce rochiţă să se-mbrace ea diseară?

Ridică privirea spre el, pe sub sprâncene... Ochii lui o priveau deja lung, tot pe sub sprâncene...

"Da, Thomas - azi vin la tine. Şi încui eu uşa."

Privirea lui era "încuiată" - nu-i transmitea nimic. Nici "te aştept", nici "dacă ţii tu musai să mă auzi cum sforăi". Oare de ce-i era omului ăsta frică de ea? I se părea o întrebare imposibilă; şi tocmai fiindcă era imposibilă, îl bănuia pe Thomas de "trombon". Bănuia că o minţise ca s-o amâne. Poate n-avea chef de ea; poate nu o mai voia pe ea şi nu ştia cum altfel să-i transmită asta! Numai el ştia...

Thomas reveni spre farfurie. Reveni şi ea spre farfurie, mai luă o bucată şi decretă că se săturase. Deşi mâncase doar jumătate din cină. Parcă nu-i mai era foame! Se simţea un pic agitată, un pic emoţionată... Un pic temătoare...

Nici ei nu-i era mai bine decât lui! Şi ei îi era un pic frică de el! Dar se apropia începerea şcolii; iar el trebuia să fie al ei.

Diamant

Fuma. Şi bea cafea. Şi-şi privea fata cu ochi atenţi. Agata era tăcută; întindea cărţile. Le întindea de Raina şi de el; şi încerca să-i ghicească mental, fără cuvinte, ca să nu-l vadă explodând...

Mâncase azi cea mai copioasă cină din viaţa lui. Pentru prima oară, desfăcuse nasturele pantalonilor. Tot pentru prima oară, deşi mâncase ca spartul, nu i se făcuse rău. Şi-apoi fetiţa lui îi făcuse o cafea. De-aia fiartă. O băuse, băgase degetul în fundul cănii şi aflase că soţia lui vărsa lacrimi amare...

De-atunci, de două ore adică, Agata întindea cărţile. Iar el fuma şi bea cafea. Ciudat - nu se revărsa cafeaua din el, deşi mâncase ca spartul...

- ... E foarte supărată. A aflat o veste care-a supărat-o rău.

- Despre Trésor?

- Nu. Despre altceva. După cum văd eu aici, pare că a pierdut ceva, sau pe cineva...

În ce zi era azi?... Mda! Stinse ţigara şi se ridică:

- Ia hai să mergem la culcare! Hai să ne odihnim - că mâine ai party în Aurari!

- Nu-ţi mai zic de Rebeca?

- Nu.

- ... E prima oară când nu vrei să afli ce zic cărţile despre ea!

- Pentru că ştiu de ce e supărată. O să vorbesc mâine cu ea. Hai la culcare.

Se aplecă şi răvăşi cărţile; iar Agata oftă greu şi se ridică. Şi intră în bucătărie, semn că o apăsa mult gândul că nu apucase să vadă-n cărţi motivul supărării mamei ei adoptive. Şi nici durata supărării. Şi nici revenirea lui Trésor. Ea vedea altfel revenirea reginuţei lui; ea ştia că micuţa lui o să se-ntoarcă în noiembrie. Ei aşa-i pica - două boabe zăbavă, "în valoare" de câte-o lună fiecare. Şi era acum supărată că nu apucase să se asigure că soarta nu se schimbase între timp...

Urcă treptele şi intră în dormitor. Şi închise uşa.

Nu mai făcea duş. Nu mai avea nici un chef! Îşi trase tricoul şi se băgă în pat. Şi stinse veioza şi oftă greu...

N-o putea ajuta pe Raina lui. Dacă o suna acum, o făcea să plângă şi mai rău. Raina s-ar fi repezit să-i spună că nu răcise, nu făcuse efort, nu mâncase mâncăruri interzise, nu băuse ceaiuri din plante... Raina ar fi căutat să se justifice. Adică să se scuze. Ea "scăpase băiatu' lui". Mare parte din supărarea ei de acum era cauzată de gândul că făcuse ea ceva şi-l scăpase...

La dracu! Îi venea să plângă! Raina lui plângea! Iar! Din cauza lui, de data asta! Că el o minţise! El luase pastile pe-ascuns, după care-i promisese că-i face un băiat! Şi tot el, ştiind prea bine ce făcuse, stătuse zi-lumină cu ea în braţe şi burta ei sub palme! El o încurajase atâtea zile, cântându-i în strună şi minţind-o cu neruşinare! Şi tot el îi pupase burta când plecase...

Nenorocit soi de om mai era! Hm! Şi se mai lăuda c-o iubeşte! Ce nemernic era... Nemernic fără suflet şi fără scrupule... Mincinos notoriu...

Cioc-cioc! Oftă greu:

- Da, Agata.

Uşa se deschise iar mămica lui intră, veselă:

- Ce faci, maică? Te-ai şi băgat la culcare?

Aprobă şi se ridică totuşi în fund. Venise pusă pe pălăvrăgit; o să dureze...

- Aha! Păi fii atent aici! De dimineaţă, am întins cărţile de aia mică. Şi mi-a ieşit o nebunie mare - cam cât o hotărâre de mare...

I-auzi! Adică azi se luase o hotărâre...

- Şi le-am întins din nou acu', după cină. Şi ştii ce mi-a ieşit? Comoara ta nu mai e cu ăia.

Cum-cum? Nu mai era cu ăia? Care "ăia" - că era important?!

- Nu mai e în adunarea aia de bărbaţi. A trecut de hotărârea uriaşă a omului de stat şi-acum e cu o damă.

- ... Să-i fi retras ăia pe mercenari?

- Nu - că nu-mi mai pică dama aia, ci altă damă!

"Şi nu se măsluieşte cartea?" Nu voia să-şi strice raza de speranţă din suflet, aşa că n-o întreba chestia asta...

- Şi mi-apare acum la patru paşi de casă.

Adică... Adică...

- ... Adică...

- Adică azi ăia doi au luat o hotărâre radicală. Io zic că au dat-o. Adică s-au descotorosit de ea. Şi acum e la altcineva.

O vânduseră! Criminalii ăia doi îi vânduseră copilul...

- E bine, e puţin mai veselă şi e cu altă femeie. Şi-a scăpat de ăia.

- ... Vrei să spui că nu mai sunt bărbaţi în jurul ei?

- Exact. Apare singurică - doar ea şi femeia aia.

Hm... Oare "s-o fi pus bine", "la păstrare" cum se spune, la o babă miloasă? Orice era posibil...

- Da' tu ce-ai, mă? Nu te bucuri că a scăpat de dementii ăia?

- Ba da. Da' îmi dau seama că acu' sunt mai îngrijorat decât am fost înainte să vii încoace! Că nu ştiu unde e! Şi nu ştiu dacă au vândut-o, sau doar au pus-o bine la păstrare pentru după ce-i trec dracii lui Ştefan! Şi nu m-a sunat nici un chinez azi!

- Diamante, e normal să nu te sune chinezii! Azi s-a luat o hotărâre uriaşă! Iar nemernicii ăia doi vă interceptează! Chinezii sunt prea deştepţi, ca să rişte să fie interceptaţi! Stai liniştit - că fata e pe mâini bune şi e protejată de mine.

Acum, în momentele astea, nu-i prea venea s-o creadă pe cuvânt - nici partea cu mâinile, nici partea cu protecţia...

- ... Ce-ai, mă? Nu mai crezi în ce-ţi zic eu?

- Ba da. Dar am aflat că Raina mea plânge acum. Şi nu pot să mă bucur atunci când o ştiu că plânge...

- Da' de ce plânge, mă?

- A aflat că nu-i gravidă.

Mămica lui nu mai emana veselie... Se lăsă în jos în pat:

- O s-o sun mâine - ca să nu se simtă vinovată pentru eşec. Ştii că primele 24 de ore sunt cele mai grele...

Ştia...

- Noapte bună, mămico.

- ... Noapte bună, murătură ce eşti! Io-te la el! Io vin să-i dau veşti bune iar el face moaca asta lungă şi mă expediază!

Şi ieşea, bombănindu-l pe limba ei... El privea lung uşa...

Zâmbi: deci reginuţa lui era bine. Adică puţin mai bine. Scăpase de mercenari; era cu o femeie. Era protejată... Era în drum spre casă... Se întreba cum dracu reuşise Ştefan să-i sperie pe-ăia în asemenea hal încât să abandoneze prada... Şi nu putea să-şi sune vărul şi să-l întrebe - chestie care-i asigura insomnia prelungită...

Reginuţa lui mai avea doar patru paşi şi venea. Dacă soarta nu se schimba între timp, venea bine-sănătoasă. Şi cum Raina lui era acum supărată şi plângea şi se simţea vinovată că "scăpase copilu'", el simţea că Ştefan o să-i plesnească din nou pe criminali. Curând. Şi poate că micuţa lui va face atunci încă un pas... pe lungul drum spre casă, spre ei...

Ana-Maria

Deschise larg şifonierul şi-şi scoase treningul. Iar Ştefan începu să râdă:

- Să nu-mi spui că ai chef de jogging!

- Nu. Mă duc sus, la aparate.

- ... Vrei să vin cu tine?

- Tu ţi-ai făcut deja "porţia"!

- Dacă vrei, vin şi stau cu tine.

Negă şi-i fură un sărut:

- Nu - că îţi fac poftă de exagerare. Stai aici şi vorbeşte cu Părintele. Ştiu că i-e dor de tine în fiecare seară...

Ştia că în fiecare seară Părintele se cerea în şedinţă - şi discutau de la juma' de oră-n sus...

Reveni lângă fotoliu; apucă tricoul şi-l trase peste cap. Şi se schimbă fără grabă, fără să-i pese că era el de faţă...

"Da, Ştefane. Mă duc sus, pun musculatura-n mişcare, fac un duş straşnic şi vin. Dacă şi azi îmi tragi clapa, mâine plec în Aurari. Şi apoi în turneu. Şi-apoi îi dau lui Isamu două săptămâni libere - şi stau eu la Cannes, cu afacerile."

Atât de chitită era să-l facă să amuţească odată piticul...

Ştefan

Soţia lui ieşi - şi închise uşa fără s-o trântească. Mm - probabil că se căznise mult să-i reuşească aşa ieşire "normală"! La aşa "echipare" amplă, Ana lui era supărată rău...

Las' să fie supărată! Că o împăca el, imediat cum ieşea de sub duş! Vorbise cu Sami, "se asigurase" medicamentos că n-o să facă infarct...

Avea o nevastă extrem de frumoasă. Ea nu-şi dădea seama cât de frumoasă e! Avea norocul incredibil de-a avea o nevastă care nu îmbătrânea. Era fericit... Era norocos şi fericit şi destul de căpos - că o amâna de câteva zile bune deja, şi asta "nu se făcea" unei femei atât de frumoase...

Da' las' că azi n-o mai amâna! Vedea ea! Sami nu-i dăduse pastilele de potenţă; dar era aşa de frumoasă că nici n-avea nevoie de aşa ceva! El de forţă avea nevoie! Şi de inimă bună! Că de nevastă şi dorinţă, vorba aia, nu ducea lipsă...

Ei, poftim! Bufni în râs - că era îndrăgostit lulea! Doar ce trecuse ea prin faţa ochilor lui, şi picase-n visare! Părintele îi solicitase videoconferinţa, iar el nu observase mesajul, nu auzise piuitul... Doamne, ce femeie!

Florentina

Cerul era senin. Se vedeau bine stelele. Era semiîntuneric. Ea se privea în oglindă şi nu întindea mâna spre farduri...

După părerea ei, era bine aşa. Adică n-avea rost să-nceapă "să se înfrumuseţeze". Nu se ducea să-l agaţe; şi nici să facă poze cu el. Dacă o plăcea, o plăcea naturală - fără culori pe la pleoape. Şi fără parfum. Şi fără cremă. Planul ei suferise schimbări mari - nici cu cremă hidratantă nu-şi dăduse... Nici cu strugurel...

Îşi pusese o rochie lungă. Nu se simţise în largul ei cu pantaloni; şi nici rochiţele până la genunchi nu i se păruseră potrivite. Alea scurte erau complet nepotrivite...

"Eşti gata. Hai - te duci? Sau îi laşi timp să încuie uşa?"

Nu de alta, dar se făcuse zece şi-un sfert deja! Florina şi Luis ieşiseră din conac pe la zece. Aşa ieşeau în fiecare seară. Le impusese tati al ei să-i prindă ora zece în apartamentul lor! Că şi-aşa năvăleau în bucătărie, în muncă, încă de la şase dimineaţa - de parcă cine ştie ce se-ntâmpla dacă se trezea contele şi constata că bucătăria-i pustie la şase şi-un sfert...

Îşi amintise de părinţii lui Thomas... Şi parcă nu mai avea curaj să se ducă...

"Fă, nu fii proastă! Du-te odată! Că acu' pleci la Cannes! Ştii cum face maică-ta - odată zice să împachetaţi, că în juma de oră decolaţi!"

Nu zicea ea chiar de juma de oră; dar de 60 de minute zisese, de vreo două ori...

Lăsă telefonul pe masă, îşi luă cheile... şi ieşi.

Noaptea era răcoroasă. Brr! Nu luase asta în calcul atunci când

alesese rochia cu bretele! Se zgribuli scurt - iar tânărul de la pază îşi drese scurt vocea şi comentă:

- A început septembrie; e răcoare noaptea...

- Este. Dar nu mă mai întorc după jachetă. Te rog, mă duci până la conac?

- Sigur! Mergem cu maşinuţa?

Cu maşinuţa de golf? Da. Ajungea mai repede. Şi nu avea timp să se răzgândească. Aprobă şi porni spre ea. Era ciudat - maşinuţele de golf nu stăteau în preajma vilei decât atunci când erau părinţii ei acolo. Şi se îndoia că mămica ei era acum altundeva decât în dormitor, cu soţul ei...

Gata - porniseră spre conac.

Tânărul de lângă ea accelera cu măsură. Îi mulţumea acum pentru asta; pe de-o parte, nu se grăbea foarte tare, fiindcă tot nu avea 100% curaj şi nu se gândise încă ce-i va spune lui Thomas ca să-l convingă să marşeze la planul ei. Pe de altă parte, maşinuţa n-avea geamuri. Iar ea era în rochia cu bretele. El avea uniformă cu mâneci lungi; ea strângea din dinţi şi încerca să nu clănţăne sonor...

Se vedea clădirea conacului... şi uşa...

"Am venit să vedem filmul." Frază mai idioată decât asta nu se inventase încă. Dar cum nu-i putea spune direct de ce venea la el...

Maşinuţa opri chiar lângă uşă.

- Mulţumesc.

- Cu plăcere. Te aştept?

Poftim?... O întrebase dacă o aştepta... Roşi violent şi negă cu capul. Iar el reporni motorul. Iar ea se grăbi să treacă pe lângă tânărul care păzea uşa - şi care-o deschisese larg, ca o invitaţie...

Ce tâmpenie! De ce dracu nu se-apucaseră ei în cort? Îşi simţea obrajii frigând rău...

Conacul era cufundat în linişte. Şi în întuneric. Dacă n-ar fi fost luminile aprinse afară, ar fi avut toate şansele să-şi rupă picioarele prin mobilă! Dar aşa, vedea uşa bucătăriei... Se apropia, ocolind cu grijă obstacolele... Intră, "constată" curăţenia exemplară - şi simţi un gol în stomac, pentru că mama lui Thomas era extrem de vrednică iar ea...

Ocoli masa şi se opri în faţa uşii lui. Şi ciocăni scurt, de două ori. Auzi patul scârţâind uşor... semn că venea...

Venise. Îi deschisese. O privea drept. Ea îl privea şi nu putea să scoată un sunet... Fu poftită să intre. Se conformă.

Thomas se uitase la televizor. Pe laptop. Urmărise un post economic. Probabil că se pregătea şi el pentru începerea şcolii! Făcea drept, economie şi gestiune. Şi probabil că îşi făcuse deja o idee, apropo de "ramura" pe care se va şcolariza temeinic...

Se oprise lângă uşă. El se grăbise la laptop. Oprea televizorul...

- Stai jos. Bei ceva?

Negă.

- Atunci aduc nişte alune?

Negă din nou. Thomas începu să râdă:

- Film fără ronţăit nu se poate!

"Ba se poate! Şi-o să vezi tu imediat cum e filmul fără ronţăit!"

Se apropie de el şi-l trase uşurel de braţ... Şi îl luă de gât şi se grăbi să-l sărute...

Îmbrăţişarea lui era reţinută... pentru că şi îmbrăţişarea ei era reţinută, iar atacul ei era un pic forţat...

La dracu! O simţise! Simţise că-i e frică! Ştia de ce venise azi la el şi-o simţise! Şi sigur o să zică "nu"! La dracu!

Parcă ghicindu-i gândul, Thomas puse punct sărutului:

- Hai la film!

Negă - şi-l înhăţă bine! Îi prinse bine ceafa! Că nu venise să se uite la filmul ăla nenorocit! Iar el ştia asta - şi totuşi, fugea de ea! Iar!

- Florentina, hai să ne uităm la film.

Negă din nou - dar nu putu să spună cuvintele alea...

- ... Nu e bine aşa.

- Ba e bine!

- Te rog, opreşte-te!

Ba nu se oprea deloc - şi dădea să-l sărute din nou! Iar el n-avea de gând să cedeze măcar de data asta - şi se trăgea în spate! La dracu! Bufni într-o rafală de suspine:

- Tu nu pricepi că nu vreau să te pierd?

- Tot te mai temi că poţi să mă pierzi?

- Bineînţeles! Tu nu ştii că începe şcoala? Şi că o să mă ducă iar la Cannes?

- Chiar dacă te

Îl prinse de tricou şi trase:

- Nu vreau să te pierd!

- Nici n-ai cum să mă pierzi!

- Thomas!

- Nu!

Spusese un "Nu" ferm, o împinsese şi păşise în spate. Păi... ce mai era de spus...

- Nu sunt de acord cu chestia asta. Atunci când o să facem dragoste, o s-o facem pentru că va fi momentul s-o facem! Nu pentru că avem ceva de demonstrat, sau de bifat pe-o listă! Ai înţeles?

Da, înţelesese. Şi nu mai zicea nimic. Nici n-avea ce să mai zică! După aşa refuz ferm... Îl văzu revenind la laptop:

- Dacă vrei să vedem filmul, stai jos. Dacă nu...

Cu alte cuvinte, dacă nu se mulţumea cu văzutul filmului în braţele lui, putea să iasă...

Gata - pusese filmul. Şi revenise la locul lui, pe pat. Şi nu zicea nimic. Nici n-o privea. Nici n-o aştepta şi pe ea. Pornise playerul. De parcă-i era indiferent dacă ea...

Oftă greu - şi reîncepu să suspine:

- Te rog, nu mă da afară!

- Ba din contră! Îmi doresc foarte mult să rămâi! Dar sunt hotărât să nu mă ating de tine atâta timp cât tu nu eşti pregătită pentru asta.

Era hotărât să nu se atingă de ea... poate niciodată... Că, la urma urmei, nu exista o "scală de valori" care să arate dacă ea e pregătită sau nu - nu? Singurul care putea aprecia "cât de aptă e" era el! Iar el era subiectiv... şi avea motivele lui s-o ocolească...

Lacrimile îi alunecară pe obraji. Iar el bătu scurt cu palma pe pat, invitând-o să stea jos şi să vadă şi ea filmul...

Acţiunea începuse. El părea atent la ea. Ea se uita la el, dar el era atent la ecran... Oftă greu, printre suspine:

- ... Vreau să pun lucrurile pe făgaşul lor normal! Şi corect! Vreau

Tresări şi amuţi instantaneu - dintr-un salt, Thomas ajunsese în picioare lângă laptop! Îl văzu apucând de tricou şi scoţându-l:

- Dezbracă-te!

Mm, ce furios era! Îşi trăsese tricoul ăla... mai să-l rupă! Şi uite că desfăcea şi cureaua! Păi...

- Hai, dezbracă-te!

Pe bune? Chiar voia s-o vadă dezbrăcându-se?... Păi, se părea că da! Că el îşi scotea blugii! Aşa că apucă de bretelele rochiei şi le trase în jos...

Nu se uita la ea; era ocupat să oprească laptopul. Şi să se dezbrace.

Aoleu! Îşi scotea şi boxerii! Păi...

"Păi, ce - credeai că merge aşa, prin...?"

Renunţă şi ea la bikini. Iar el trânti pur şi simplu ecranul!

- Hai! Sus în pat!

OK! Hai sus în pat! Nu era tocmai "visul ei romantic", dar rezultatul conta! Nu? În plus, după ce închisese ecranul ăla, se făcuse 99% întuneric. Aşa că se grăbea să se conformeze, mulţumită că măcar nu-i mai vedea obrajii vişinii...

Se aşeză repede la perete, cu mâinile pe lângă corp, strânsă bine să-ncapă şi el în patul de-o persoană... Fu învelită. Şi îl simţi lungindu-se lângă ea. Mm - era fierbinte! Ea parcă îngheţase toată! Dar el era fierbinte-fierbinte...

Şi-acum stăteau amândoi în pat, ca două sardele dezbrăcate... Ca două sardele "la conservă" - că nu se clinteau...

Mâna lui pipăi uşurel... şi o luă de mână.

Îi strânse cu putere mâna! Că şi el voia acelaşi lucru pe care-l voia ea! Şi probabil că îi era la fel de frică de ea cum îi era ei frică de el...

Stăteau ca două sardele-n conservă şi se holbau pe tavan... Şi era întuneric şi linişte... Ea se liniştea repede şi constata că, la urma urmei,

reuşise să-l convingă să fie cum voia ea...

Dar el voia?... El, oare, voia?... Oftă greu:

- De ce-ai făcut asta?

- Poftim?

- Ai făcut asta pentru că am început eu să plâng?

- Nu.

"Şi-atunci?" O frigeau obrajii, aşa că nu-şi permitea să-i ceară şi explicaţia la răspunsul ăla...

- ... Aşa, suntem doar tu şi eu. Dezbrăcaţi de haine şi de funcţii şi de titluri şi de toate celelalte. Doar tu şi eu. Tu, care eşti exact ca toate femeile de pe planeta asta... Şi eu - exact la fel ca toţi bărbaţii de pe planeta asta.

Întoarse capul şi-l privi lung - şi chicoti încetişor:

- Eşti mult mai deştept decât mine...

Râdea şi el şi nega... Capul lui se întoarse spre ea:

- Nu sunt. Am căutat o soluţie la propria problemă - atâta tot.

Adică el avusese o problemă cu... funcţiile şi titlurile. Da, şi ea avusese problema aia! La ea se manifestase urât de tot - îmbârligase un şofer şi înhăţase un recuperator... Thomas reveni spre tavan:

- ... M-a apăsat mult timp gândul că mama şi tata sunt cine sunt. Ei mi-au tot spus să-mi văd lungul nasului, să nu îndrăznesc... Am încercat să-i ascult. Mai ales în clipele când eu îţi scriam versuri iar tu mă întrebai cine-i fericita...

Da, ştia că ea fusese de-un cretinism fantastic - iar în privinţa "vederii" nu fusese mioapă, ci oarbă de-a binelea...

- ... Dar n-am putut. Sufletul m-a împins mereu către tine. Te aveam în suflet - tu locuiai în sufletul meu! Şi simţeam că trebuie să te-aduc lângă casa ta!

Îl înţelegea perfect! Tocmai de-asta venise ea azi la el - ca să-l aducă lângă casa lui! Că de-aia... Capul lui se întoarse iar spre ea:

- Te-am speriat?

- Nu; de ce?

- Credeam că te-am speriat când ţi-am spus să te dezbraci...

- M-am speriat cu adevărat când am văzut cum cad blugii. Dar în rest a fost OK...

El râdea, ea chicotea...

- Ştii de ce am venit azi la tine?

- Bănuiesc...

- Nu bănuieşti. Am venit pentru că, de la un punct încolo, am realizat că nici unul dintre bărbaţii din jurul meu nu se potrivea cu mine atât de bine cum te potriveai tu. Încă dinaintea mutării în Aurari am realizat asta...

Iar o privea; iar era serios...

- Dar mi-a fost frică de decizia lui tati. Ştii, eu nu m-am înţeles niciodată aşa, la cataramă, cu mama. Când eram mititică de tot, visam că tati trebuie să fie doar al meu. Iar el era mai mult al ei. De la un punct încolo a apărut competiţia; voiam să devin eu mai importantă, în ochii lui tati... Competiţia asta ne-a depărtat, încet-încet. Chiar dacă ea a fost mereu lângă mine. Parcă s-a format un zid de plexiglas între noi două! Mi-am dat seama de asta după accidentul lui tati... Ea venea să discute cu mine prietenește, ca între două prietene bune care au încredere una în cealaltă şi se bazează una pe cealaltă, iar eu simţeam... Nu ştiu; simţeam de parcă ea îmi voia răul! Adică nu rău; dar nu-mi voia binele ăla cel mai bine pe care mi-l voia tati! Am... Am simţit de parcă ea o să încerce întotdeauna să-mi bage un băţ la roată.

- Te înţeleg. Şi eu am uneori momente când simt că mama "mă faultează". Cu micul amendament că ea chiar "mă faultează"!

- De mult timp, eu sunt încordată în preajma mamei mele. Cam ca o gospodină în preajma buteliei - e mereu în gardă, conştientă că butelia aia îi poate face, la un moment dat, ceva rău. Înţelegi, nu?

- Înţeleg...

- Aşa că, atunci când a venit la mine şi mi-a spus "şablonul" bărbatului perfect pentru mine, am simţit că îmi coace ceva. Şi n-am fost atentă la cuvintele ei. Adică, pentru mine, ea turuia multe vorbe goale. De-abia când m-a încuiat tati sus, în turn, am rememorat cuvintele ei şi mi-am dat seama...

Thomas se răsuci spre ea - şi scoase mâna şi-o puse peste cearceaf, între ei doi. Ce bine! "Închisese" unghiul ăla prin care se făcea accesul între ei! Semn că acum discutau deschis, fără nici o tentă sexuală! Bun! Oftă greu:

- Am luat cuvintele ei aşa cum le-am priceput atunci. Dublu licenţiat, mai mare decât mine, cu capul pe umeri, binecrescut, cu lungul nasului bine delimitat... Te potriveai în toate privinţele; dar eu am simţit că mama voia să aleg un individ cu sânge lila. Aşa cum era Andrei - de familie bună, cu bani, cu şcoli... Şi m-am răzvrătit, spunându-mi că n-am voie să-i dau ăluia avantajul de-a fi primul. Şi m-am uitat în jurul meu... Ştiind că doamna contesă o să explodeze cu roşu când o să afle că fi-sa nu mai e fată mare... Când te-am privit pe tine, am simţit că mă doare sufletul. Şi că ţin prea mult la tine, ca să risc să-ţi pun viaţa în pericol. M-am gândit, la un moment dat, că indiferent pe cine-mi leagă ei de gât, o să găsesc eu ocazii şi motive să vin aici - şi-o să fac o şmecherie uriaşă şi-o să fim fericiţi... fără să ne afle cineva...

- N-aş fi putut să-ţi fac asta. N-aş fi putut să te cobor la nivelul unei adultere.

- Ştiu. Dar, în mintea mea, cred că refuzam să accept ideea că te-aş fi pierdut...

El o privea lung...

- ... Pot să te întreb ceva?

- Da.

- Tu ce crezi - s-a reparat chestia aia stricată din sufletul meu? Aia care nu lăsa sentimentele să iasă şi să ajungă la tine?

Thomas aprobă şi-i trase mâna de sub cearceaf şi i-o sărută... Se repezi să se-ntoarcă spre el. Şi puse mâna peste mâna lui, prinzându-i palma între palmele ei... Ea zâmbea, el zâmbea... Probabil că or să pălăvrăgească aşa toată noaptea - dar nu mai conta...

Ştefan

Aha! Duşul se oprise! Gata - venea!

Start, shut down... Se întinse spre noptieră şi luă paharul cu apă. Şi scoase cele trei pastile din buzunar. Repede, să nu-l prindă! Că ea nu ştia ce înghiţea el aici - şi-ar fi făcut o poantă cu pilule albastre, dacă l-ar fi prins cu ele!

... Gata. Laptopul se închidea... Repede - pe noptieră cu el! Adio pernuţă-birou! Sami îi recomandase să nu stea culcat - aşa că îşi ridică perna şi se trase în sus...

"Aoleu, Ştefane - ce te-ai mai ramolit! Eşti îmbrăcat până-n dinţi!"

Rezolva problema, un pic încruntat, nemulţumit că se ramolise înainte să facă 40 de ani...

Bun! Şi-acum, el era pregătit! Hai - ea ce tot făcea acolo? Trăgea de timp acum?

Ana-Maria

Ieşi din baie, stinse lumina şi porni spre pat. Şi se opri - că Ştefan al ei nu mai lucra până-n miez de noapte... Şi i se făcuse brusc cald, aşa că nu mai avea pijamaua pe el...

"Hai, femeie frumoasă ca luna - că te-aştept de ceva vreme..."

Privirea lui spunea totul...

Zâmbi şi desfăcu degetele - iar treningul sfârşi pe covor. Bun! Să se mai parfumeze? N-avea rost - şi nici timp! Aşa că desfăcu cordonul halatului, îl trase uşor peste umeri...

Soţul ei o aştepta, răbdător...

Renunţă şi la papuci...

Soţul ei părea un pic nerăbdător acum...

"Hai, Ano! N-o mai lălăi! Vrei să facă tensiune?"

Îşi reluă drumul spre el. Şi urcă în pat, lângă el. Şi cum el nu schiţase nici un gest, cât de mic, trase ea cearceaful şi-şi făcu loc... în

braţele lui...

Se priveau lung, cu cele mai serioase gânduri în minte... Cu un pic de teamă...

"Ano, nu face aşa! I-ai tot tocat la ureche că-l vrei; l-ai momit şi l-ai tentat şi l-ai băgat la gânduri stresante! Acu' ce faci - el te-aşteaptă pregătit iar tu hotărăşti brusc să te odihneşti?"

Nu, nu se hotăra să se odihnească. Dar îi era frică. Putea să-i facă rău. Dorinţa ei putea să-i facă lui mult rău...

Fu cuprinsă cu braţele, trasă încet spre el... Doamne, ce bine era! Ce dor îi fusese de el! Cum naiba reuşise să stea departe de el atâtea luni?

Mirosea ameţitor bărbatul ei... Îl săruta, apăsând uşurel butoanele alea care-i plăceau lui mult...

L-ar fi sărutat aşa o viaţă! Dar nu era bine "s-o lungească" acum, prima oară. Până nu afla cât de mult se refăcuse soţul ei, nu era bine să apese butoanele alea prea tare. Aşa că îl privi... şi şopti:

- Deschide ochii.

Se conforma, pentru că i-o ceruse ea...

- ... Nu închide ochii.

Ca să nu ameţească - să nu i-o ia razna tensiunea şi toate celelalte. Pentru că nu mai apăsa butoane. Erau apăsate.

... Ea putea să închidă ochii. Că ea nu făcea infarct - deşi ameţise deja şi transpirase instantaneu...

Ştefan

Peretele din faţa lui, cel cu posterul, începuse să se unduiască. Toată camera se unduia uşurel. Ameţise. Dar n-o să-i spună şi ei asta. Fiindcă nu voia s-o oprească! Nu făcea el infarct aşa, cu una-cu două! Mai ales aşa, acum, în braţele reginei lui...

Măiculiţă, Doamne! Ce era asta?

Florentina

Ar fi stat aici, aşa, cu el, o veşnicie. N-ar mai fi mâncat, n-ar mai fi dormit... N-ar fi avut nevoie de magazinul virtual. N-ar fi avut nevoie decât de el - aici, lângă ea, pălăvrăgind vrute şi nevrute...

Mâna lui îi strânse uşor mâna...

- ... Ştii, eu cred că nu există în viaţa noastră vreo problemă pe care să n-o putem discuta şi rezolva.

- Aşa cred şi eu. Întotdeauna, cea mai bună cale către rezolvare este discuţia deschisă...

- În cazul ăsta... Vreau să-ţi spun ceva.

OK, să-i spună! Era foarte atentă - şi abia aştepta să audă ce voia să-i spună Thomas, ce problemă avea el...

- ... Mai întâi, vreau să-ţi cer iertare pentru modul cum m-am purtat şi ţi-am vorbit azi. Mi-e frică de tine. Şi te-am minţit - ştiu de ce mi-e frică de tine, dar n-am putut să-ţi spun, de teamă să nu te pierd..

Hai că era bine! Acum o să afle şi ea de ce-i era frică de ea! Şi las' că-l ajuta ea să depăşească frica aia! Ei îi trecuse sperietura, îi plăcea mult locul şi atmosfera şi se simţea curajoasă acum! Adică "plănuia" să pună un picior pe piciorul lui... şi aşa mai departe...

- Viaţa mea a început atunci când m-ai sărutat tu. Şi se poate sfârşi în clipa în care te strâng în braţe.

- Nu ştiu de ce crezi asta. Dar eu una să ştii că nu-ţi împărtăşesc opinia!

Trase aer în piept, să-i "servească" scurt vreo şase argumente, dar nu mai apucă...

- Toate femeile care m-au cunoscut mi-au spus că sunt ieşit din comun.

Ouch - surpriză majoră... la care nu avea argumente...

- Ele au apreciat chestia asta ca fiind un avantaj pentru mine. Dacă însă nu va fi un avantaj şi pentru tine, viaţa mea se va sfârşi...

Deci de-asta îi era frică de ea! Era "supradotat"; şi se gândea că n-o să se potrivească cu ea... Hm! Zâmbi şi improviză:

- Sunt sigură că nu va fi cazul. Mie nu mi s-a spus că aş fi "excepţional de redusă"; aşa că...

Thomas bufni în râs - şi se ridică un pic, ca s-o sărute... Şi ea râdea - şi "constata" că el nu revenise pe pernă, semn că îşi făcea curaj şi-şi spunea că, dacă-i e scris să moară, murea oricum! Aşa că nu mai avea rost s-o lălăie... că o avea aici, lângă el, şi părea momentul ideal...

Da. Se hotărâse să-şi răspundă la întrebare. O sărută din nou. "Alunecau" uşurel spre momentul ăla spre care ţinteau amândoi...

În mod extrem de ciudat, lui îi reuşeau "mişcări ca-n filme" - nu se opintea să se ridice, nu-i prindea părul sub braţ, n-o zgâria, cu nimerea pe mâna ei sau pe picior... Nu se dezvelea - şi nu "ateriza" pe cearceaf...

Thomas era un vrăjitor...

Alunecau încetişor spre "momentul zero" - momentul adevărului, cum se spune...

- Florentina...

Nu, nu era de acord să deschidă o discuţie nouă...

- Florentina...

Ce-i venise, de insista? El chiar nu vedea că nu era momentul pentru o nouă discuţie?

- ... Uită-te la mine.

Prea bine! Deschise ochii.

- Să-mi spui dacă te doare.

Aa, OK! Aprobă scurt.

- Promiţi?

Da, promitea. Aprobă scurt.

- Te juri pe viaţa lui tati al tău că-mi spui?

Oups! Încrucişă repejor degetele de la picioare şi fu fermă:

- Mă jur!

Gata! Asta fusese! Rămăseseră la... La...

Nu prea mai ştia unde rămăseseră; oricum, săriseră peste vreo trei sau patru etape... după părerea ei...

... Unde trebuia să scrie... ca să mulţumească... pentru propria soartă?

- ... Te-a durut?

... Cum? Ce?... Ce?

- Spune!

... Ha?...

- Florentina, nu face aşa! Spune!

O secundă... două... Bietul Thomas înlemnise, speriat... Ea încerca să se-adune... cumva...

- ... Te doare! La dracu!

La dracu!

Descleştă degetele şi dădu drumul braţelor; şi-l apucă straşnic de fund şi-l trase spre ea:

- E perfect!

... Ori n-o credea, ori...

- ... Să nu mă minţi!

Ei, na! Îl îmbrânci cât colo şi-l trânti pe saltea! Şi sări ea peste el:

- Ei, la dracu!

Mm... Ce proaste fuseseră franţuzoaicele alea subnutrite din trecutul lui! Băga mâna-n foc... că ele nu ştiau opturi de-astea...

Îu! Fu înhăţată şi ridicată uite-aşa, dintr-o mişcare! Şi se pomeni înapoi pe saltea! Ba nu - ea stătea sus!

O luaseră razna - se luptau, care să...

Ana-Maria

Încerca să adoarmă, dar nu reuşea să închidă ochii. Îşi culcase soţul - Ştefan al ei "picase", frânt de oboseală... Înfrânt, probabil, şi de explozia de hormoni de azi...

Se gândea la explozia aia...

Nu se mai putuse controla. Ea. Când reuşise să-i înfrângă, în sfârşit, piticul din minte, se simţise învingătoare. Şi "se pierduse" - aşa

cum se pierdea întotdeauna, în braţele lui. Se întreba cum reuşea soţul ei "să-i rupă filmul" de fiecare dată...

N-o să repete experienţa asta. N-o să mai stabilească ea ce şi cum şi când. Dacă Ştefan ar fi ameţit, ea n-ar fi sesizat... Şi era periculos. Era riscant pentru el. Nu voia să-l omoare - că-l iubea...

Trecea uşurel degetele prin părul lui...

Nu putea să închidă ochii, pentru că îl privea pe el. Îi vedea spatele. Urmărea cu maximă atenţie fiecare ridicare a spatelui lui, fiecare coborâre... Speriată că poate îl omorâse... Că poate se-ntâmpla ceva rău totuşi - iar ea adormea, iar el murea în somn...

La dracu!

Se trase uşurel şi se ridică. Şi se repezi la halat!

Sami

Cioc-cioc!... Oare cine era - el sau ea? Oare contele avea probleme... în anumite privinţe? Se ridică şi deschise uşa. Şi-i pică zâmbetul - Ana era speriată şi dădea să plângă...

- Ce-i? Ce s-a întâmplat?

- Dacă moare?

Poftim?

- Poftim?

Femeia din faţa lui îşi trecu scurt degetele prin păr - şi-i evită privirea:

- M-a aşteptat, după duş. Şi mi-e frică să nu-i fi făcut rău, şi să moară-n somn...

- De ce să moară-n somn?

- Nu ştiu! Dar dacă... Dacă i-am făcut rău?

Ei, poftim! Dădea să plângă! Oof! Ce femeie! Ce minune de femeie! Şi ce dragoste minunată exista între oamenii ăştia doi! Se grăbi să o liniştească:

- Nu se-ntâmplă nimic. Mi-a spus ce planuri are; şi i-am dat nişte pastile. Aşa că n-o să se-ntâmple nimic.

Ana nu-l credea; adică nu putea să creadă în cuvintele lui. Şi cum era stresată şi obosită şi foarte speriată, o cuprinse cu braţul şi-o trase spre dormitor:

- Hai să-i punem senzorii. Dacă se-ntâmplă ceva, piuie aparatele. OK?

- OK.

Intră în dormitor... Nu păreau să fi făcut un mic dezmăţ acolo; aşa că Ştefan era în siguranţă. Dar degeaba i-ar fi spus ei chestia asta aşa, "prin viu grai" - nu l-ar fi crezut. Aşa că ocoli patul, trase uşurel de umărul bărbatului căzut într-un somn adânc... şi aduse monitorul cardiac lângă pat. Din fericire, Ana nu-l îmbrăcase; îi era uşor să pună senzorii... Urmărea linia de pe monitor şi "constata normalitatea", cum se zice...

Setă aparatul... Gata - contele era salvat. Ana oftă greu:

- Cum e?

- Aşa cum trebuie să fie. E normal. Bate normal.

Nu, clar - Ana era panicată!

- Vrei să-ţi dau un calmant?

Nega; voia, probabil, să-şi păzească soţul până dimineaţa, până se trezea el şi "prelua sarcina"...

- Hai - bagă-te-n pat şi odihneşte-te. Stau eu şi-l păzesc. Bine?

- Nu, nu trebuie să-l păzeşti! Dar...

Dar nu putea ea să riste să-şi găsească bărbatul mort de dimineaţă! Ce femeie! Căpoasă, adăuga el chiar acum...

- Uite ce-i! Mă ştii - şi ştii ce-aţi făcut voi pentru mine! Chiar crezi că aş risca să-l las să păţească ceva?

... Parcă-parcă o convinsese...

- Stau eu aici şi-l păzesc. Hai - bagă-te la culcare. Că, dacă te vede mâine cu cearcăne, o să-şi închipuie cine ştie ce eşec în dragoste...

O făcuse să roşească; dar era bine, că se ducea să-şi ascundă obrajii roşii sub cearceaf, lângă soţul ei...

Orientă monitorul spre el şi se aşeză la masă. Şi scoase mobilul - o să surfeze pe Facebook, pe site-urile de ştiri... până pe la unu. Când ea o să reuşească să aţipească, aşa că o să pună şi el capul pe masă...

Ştefan n-o să păţească nimic. Dacă nu păţise nimic până acum, n-avea nici o şansă să păţească ceva de-acum încolo! Dar el o să doarmă aici, la masă - pentru orice eventualitate. Aparatul avea o alarmă care trezea tot oraşul; totuşi, nu-şi permitea să piardă 30 de secunde sărind din pat, trăgându-şi nădragii sau halatul şi opintindu-se în uşile conacului! Mai bine să stea aici... aproape de omul care-i făcuse atât de mult bine...

5 septembrie 2020 - sâmbătă

Florentina

Habar n-avea cât era ceasul. Oricum, nu era prea târziu pentru discuţia aia! Mai ales că era o discuţie veselă... şi oarecum urgentă! Aşa că... Aşa că îşi făcea curaj... Îşi lua avânt, cum se spune... Întoarse capul spre el:

- Auzi? Cred că ştiu de ce.

El n-avea curaj s-o privească; n-avea curaj nici s-o întrebe "de ce, ce"...

- Cred că ştiu de ce ţi-au zis toate femeile chestia aia. Erau franţuzoaice? Sau romînce de-ale noastre?

Thomas nu răspundea... jenat, probabil, de redeschiderea subiectului referitor la "femeile care l-au cunoscut"... Se abţinu cu greu să nu râdă - şi trecu la dialectul pe care-l folosea deseori mama ei:

- Dacă erau franţuzoaice, e normal să li se pară ieşit din comun. Că ele nu ştiu decât franţuji de-ăia nesocializaţi şi constipaţi şi înfrăţiţi cu mobilele şi netrecuţi prin sport! Adică de-ăia subdezvoltaţi!

Gata - râdea! Ridică teatral o mână, ca să fie mai limpede explicaţia ei:

- Şi normal că, atunci când au văzut un bărbat adevărat, le-a luat cu leşin...

Era trasă în braţele lui şi sărutată...

Soarta ei era aşa de frumoasă, că realiza că o să-mbătrânească repede şi-o să albească şi mai repede, din motiv de stres şi gelozie şi griji...

Dragostea lui era aşa specială... Thomas emana dragoste. Şi prin gesturi, şi prin el însuşi... El tot...

Thomas oftă greu:

- ... Ai putea să mă ierţi pentru stângăciile pe care le-am făcut? Şi pentru că n-am fost în stare să lupt mai mult pentru tine?

Aprobă, grăbită, şi oftă şi ea:

- Tu ai putea să mă ierţi că n-am fost în stare să lupt pentru tine - şi pentru ceea ce mi-am dorit întotdeauna, dar am fost incapabilă să le cer părinţilor mei?

- Da. Te-am iertat. În fiecare zi, în fiecare clipă, eu te-am iertat pentru ceea ce ai făcut în clipa care tocmai trecuse după ce te-am iertat pentru ceea ce tocmai făcusei... cu o clipă înainte să te iert...

Era un om minunat... Şi totuşi!

- Cum poţi să fii aşa? După ce ai aflat tot ce-am făcut, cum poţi să mă primeşti aici, lângă tine, şi să mă ierţi pentru toate?

Thomas se lăsă în jos pe pernă - şi-o privi drept, mângâindu-i uşor obrazul:

- Ştii cum se spune... Dragostea adevărată este atunci când celălalt îţi acceptă trecutul, îţi sprijină prezentul şi îţi încurajează viitorul...

Era minunat... Puse palma pe obrazul lui... Cuvintele ieşiră singure...

- Te iubesc.

Aşa, ca o constatare. Că era o constatare, totuşi - nu o mirare, sau o bănuială, sau... Thomas oftă greu:

- Voiam să-ţi spun... Tu mă ştii pe mine de mult timp. Ştii cum sunt. Ştii cum gândesc. Ştii că nu sunt un puturos care stă toată ziua la televizor, cu gândul că mai e şi mâine o zi.

Poftim?

- Să nu-ţi faci griji pentru ziua de mâine. Bine?

... Da' ce-avea - o luase razna?

- Ştii că învăţ bine. Şi ştii că nu-mi place să stau. Să nu-ţi faci griji - că n-o să ne lipsească nimic, niciodată. O să am eu grijă de asta. Bine?

Oof, ce probleme avea şi el!

- Nu te-am ales pe tine gândindu-mă la averea ta. Şi nici nu m-am gândit că tu o să alimentezi site-ul cu haine iar eu o să scriu poezii cât e ziua de lungă.

Clar - o luase razna şi spunea prostii...

- Tu eşti viaţa mea. Şi-o să am grijă să nu mai fii tristă vreodată. O să am grijă să nu-ţi lipsească nimic. O să termin facultatea cu brio, o să-mi găsesc un job la o firmă serioasă şi-o să am grijă să nu-ţi lipsească nimic niciodată.

Zâmbi:

- Nu te temi că s-ar putea să vreau să mă răsfăţ în lux?

- Nu. Pentru că te cunosc - ştiu că nu dai importanţă etichetei şi numelui de pe poşetă. Mă îndoiesc că m-aş putea apropia vreodată de performanţele financiare ale tatălui tău; dar îţi jur că n-o să-ţi lipsească nimic, niciodată!

Era foarte îngrijorat, apropo de posibila ei îngrijorare că "se măritase cu o căpuşă"... Se trase uşurel peste el - şi-i prinse capul în palme:

- Atâta timp cât suntem împreună, nu ne va lipsi nimic. Niciodată.

El o privea lung... Ea îi garanta aşa, din privire, că n-avea nevoie nici măcar de chiloţi - dacă era împreună cu el, la urma urmei, la ce i-ar fi folosit textila...

Era nebună! Iar el nu trebuia să observe asta! Aşa că îl sărută... din ce în ce mai vinovat, mai apăsat, mai...

De data asta, câştigase ea locul de deasupra...

Ştefan

Îl gâdila ceva. Nu ştia ce, dar simţea că-l mănâncă! Îi venea să se scarpine... rău...

"Hai, Ştefane! Scarpină-te, ca să-ţi treacă şi să adormi la loc!" Nu de alta, dar simţea parfumul ei în apropierea propriului nas. Aşa că se grăbea să rămână lângă ea!

Ridică greu mâna şi-o puse pe zona aia care-l mânca. Şi simţi ceva rece şi dur... Ce era aia?

Deschise ochii.

La nici 10 centimetri de el, Ana dormea dusă. Avea cearcăne. Părea foarte obosită. Oare... Oare ea nu reuşise să adoarmă azi-noapte? Că el nu-şi amintea să fi reuşit să se-mbrace! De fapt... De fapt, era dezbrăcat. Deci el adormise buştean... ca un gâgă...

Ce era chestia rece şi dură? Ridică încet capul... Se încruntă... şi tresări - Sami tocmai se ridicase de la masă! Da' ce se întâmplase? Leşinase? Nu-şi amintea să fi leşinat! Adică îşi amintea foarte limpede "finalul" - ăla apoteotic, imposibil de uitat vreodată...

Medicul se aşeză pe marginea patului şi şopti:

- Neaţa.

- Neaţa. Am ridicat probleme?

- Medicale, nu. Sufleteşti, da.

Adică...

- A venit la mine, speriată că ai putea să mori în somn.

Ei, na!

- Dădea să plângă şi părea panicată. Aşa că am venit, am pus senzorii pe tine, am constatat normalitatea şi i-am promis că te păzesc eu. Şi chiar şi aşa, să ştii că a adormit pe la patru...

Adică ea nu putuse să adoarmă de grijă ca nu cumva inima să-i joace totuşi o festă urâtă...

- E o femeie foarte specială. Şi te iubeşte foarte mult.

Aici avea perfectă dreptate! Era un înger care-l iubea... mult...

- Vreau să-ţi zic o chestie. E mai mult un sfat...

OK! Abia aştepta să audă sfatul unui medic imparţial, mai ales când era vorba de îngerul lui!

- Ieri, ştii că am fost cu Jada în Bourges...

- Ştiu. Dar nu ştiu de ce v-aţi dus la spital şi nu la mall.

- În Düsseldorf, într-o noapte, după ce mi-a arătat analizele Adanei şi mi-a spus că serul lui va schimba ADN-ul fetei mele, chinezul mi-a spus că am o familie foarte frumoasă. Şi m-a sfătuit să am mare, mare grijă de ea. Şi implicit şi de mine - că doar şi eu sunt parte din familia mea, nu?

Da, el era o parte importantă a familiei lui...

- Mi-a pus la ochi o pereche de ochelari negri, compacţi. Şi i-a pornit. Şi am văzut, în doar două minute, rezultatul tuturor analizelor soţiei mele.

- ... I-a făcut analizele Jadei?

- Nu. Ochelarii au scanat-o pe Jada până-n adâncul celei mai mici molecule...

Aha... Deci existau nişte ochelari pe care îi punea la ochi, îi pornea şi, în 120 de secunde, "făceau scanare completă". Bun! Bine că ştia!

- Vorbeşte cu consilierul chinez şi roagă-l să-ţi facă rost de ochelarii ăia. Împrumut. Doar zece minute, cel mult! Tu ai o familie mai frumoasă decât a mea. Ai grijă de ea. Ăsta e sfatul meu.

Aprobă şi apucă senzorul:

- Sunt bine - n-am nici pe dracu. Hai să-i scoatem.

- Hai să-i lăsăm acolo, ca să fim siguri că nu mă bănuieşte că am pândit-o până a adormit şi pe urmă i-am nesocotit rugămintea.

Într-adevăr, Ana îl putea bănui pe Sami că nu dăduse prevederii ei toată atenţia cuvenită. Lăsă senzorul în pace. Şi se întoarse spre soţia lui.

Era frumoasă... Era specială... Îl iubea... Ce-şi mai putea dori el de la ea? Doar să fie sănătoasă - şi "să nu-i treacă" niciodată boala care se numea "regele"! Că dacă femeia asta îşi schimba vreodată opiniile şi sentimentele...

O să-i spună lui Isamu despre ochelarii ăia. O să-l roage să facă rost de ei, împrumut, doar zece minute. Adică 24 de ore - că trebuia să treacă şi prin Aurari...

Îngerul lui îl păzise până la patru dimineaţa... Habar n-avea cât era ceasul acum; dar părea că e destul de devreme. Era rândul ei să doarmă, era rândul lui s-o păzească...

Se simţea iubit... mult...

Ana-Maria

Micul dejun promitea să fie plăcut. Masa era animată. Adina îi povestea Rebecăi despre plăcinta cu dovleac. Ştia ea o super-reţetă; şi i-o povestea şi Rebecăi. De fapt, Adina poftea plăcintă cu dovleac; dar Rebeca descoperise ieri că nu rămăsese gravidă, aşa că gravida cu burtică proeminentă încerca s-o protejeze cumva...

Soţul ei îi zâmbea ciudat. Încă de când se trezise, zâmbetul lui i se păruse ciudat! Trăgea concluzia că făcuse bine că nu încercase să se odihnească aseară; contele ei avea o privire îndrăgostită rău...

Uşa conacului se deschise. Întoarse, involuntar, capul; fata ei zâmbea:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

Reveni spre farfurie - şi ridică privirea spre Thomas...

Clar - trebuia să facă un semn în calendar, peste ziua de ieri! Ziua când toate problemele din familia lor se rezolvaseră - iar soţul ei se reîndrăgostise de ea, în timp ce Florentina îşi găsise soarta...

Rebeca

Aici era bine. Aici n-o vedea şi n-o auzea nimeni. Se aşeză pe şezlong şi scoase specialul. Avea o stare... contradictorie. Era supărată, dar era şi fericită. Pentru că azi o să-i plesnească iar pe fraţii Donichioiu. O să discute cu bărbatul ei pe special - ăla interceptat de nemernicii ăia doi. Iar ei n-or să priceapă nimic din discuţia ei cu bărbatul ei. Simţea o satisfacţie care-o ungea pe suflet...

Videoapel. Aştepta să se logheze... Acum îl apela pe Diamant... Soţul ei răspunse - şi zâmbi:

- Bună dimineaţa, regina raiului meu...

- Bună dimineaţa, Diamantu' vieţii mele...

Râdeau amândoi şi se sorbeau din priviri... Ah - că frumos mai era bărbatu' ei! Îi trimise un ţucat de-ăla apăsat...

- Ce faci tu?

- Ce să fac; uite, bine. Am venit lângă piscină, că-i mai retras...

- Asta e doar părerea ta...

- Daa, ştiu... Oricum - am căutat un colţişor foarte-foarte ascuns, ca să pot să te sun şi să-ţi spun că te iubesc!

- Mmm, regina lu' tata...

Şi-acum o ţuca el...

- Diamante, vreau să-ţi zic ceva.

- Şi eu vreau să-ţi zic ceva.

- Atunci zi-i tu primu'.

- OK. Am vorbit cu mama. Şi mi-a zis.

Deci îi spusese ea că pierduse băieţelul... Sau, poate că nici nu se prinsese! Cine putea şti! Că trăgea concluzia că nu avea hemoragie, cum se spune. Şi-atunci, poate că nici nu se prinsese...

- Ce zici - vin săptămâna viitoare pe la tine?

Aprobă, grăbită-grăbită...

- Şi ce vrei tu să-ţi aduc, când vin la tine?

- Inima ta, legată-n fundă albă!

Şi-i făcu concludent cu ochiul. Inima, fundă, dobitocii care-i ascultau... Poate făcea idiotul ăla imprudenţa şi trimitea şi inima şi-l prindea cu complotul şi...

- Bine. O să mă primeşti la conac, legat cu fundă albă. O să-l pun pe Léon să mă lege...

- Păi vii cu Léon?

- Păi tu crezi că Léon o să facă liceul aici, în Aurari?

Corect! Uitase complet de marele prinţ şi liceul lui!

- Deci, luni sau marţi sosim. Amândoi.

Aha! Aluzie la ăia doi - să nu rişte vreo detonare a avionului, că făcea Ştefan explozie nucleară pentru băiatu' lui...

- Auzi? Şi, până sosim... nu vrei să vorbim prostii?

Aoleu! Roşi violent - şi aprobă:

- Daaa! Hai să vorbim prostii!

- Fii atentă! Când sosesc, o să mă prefac foarte supărat. O să ţip la tine şi tu o să fugi. Să fugi în turn, fă! Auzi? Că vin şi io! Şi încuiem uşa şi gata!

- Mergee!

Râdeau amândoi, veseli nevoie mare... Şi-i venea să plângă rău... Se lungi pe şezlong. Şi oftă şi suspină:

- Mi-e dor de tine, Diamante!

- Fă, nu face aşa!

- Da' nu pot să mă abţin! Tu nu ştii că aşa-s gravidele?

Şi-acum erau oricum trişti amândoi, aşa că "nu se sesiza" de ce erau ei trişti de fapt...

- ... Vin luni sau marţi. Bine?

Aprobă cu capul... şi oftă:

- Atunci te-aştept. Şi vorbim când vii.

- Vorbim diseară.

- ... OK. Vorbim diseară.

- Pa!

- Pa!

Închise şi lăsă telefonul... Şi cum acum nu mai avea de ce să se abţină, bufni în plâns.

Ştefan

Conacul "se divizase" în două zone: cea "de fete" şi cea "de băieţi". Ana era în vilă, cu Florentina, Jada şi Adana. Făceau rochiţe pentru prinţesa lui Sami. Se îndoia, însă, că acea activitate o s-o apropie pe fiică de mamă. Nici mama nu păruse foarte grăbită să facă pace cu fiica, aşa că... Aşa că ele făceau rochiţe şi pălăvrăgeau. Şi cam atât. Zona "de băieţi" era aici, în mansardă, la aparate. Ei tăceau. Nu aveau nimic de spus. Era normal să fie aşa - îşi dozau respiraţia, aşa că nu puteau să pălăvrăgească...

Erau toţi aici. Sami "muncea burta". O muncea cu folos; se vedea că slăbise bine doctorul lui şi se mişca mai uşor! Era mai mobil! Îl ajutase mult şi şederea la Düsseldorf... El mergea pe bandă. Ar fi putut merge prin curte; dar era mai bine aici. Pe bandă, mergea fără baston. Avea balustradele, să se ţină de ele în caz că... Mergea bine. Nu-l jena tija. Dar avea un plan; trebuia să-l pună în aplicare azi, când Sami era atent la abdomene iar Ana lui era în vilă. Nu ştia de ce îşi pierduse, brusc, răbdarea. Dar o pierduse. Nu era nimic de analizat la asta. Nu mai avea răbdare şi gata! Şi-o s-o facă şi gata!

Thomas muncea braţele şi spatele. Părea concentrat acolo, la exerciţiu. În realitate, ginerele lui "executa ordinul" şi se ruga Cerului să nu fie întrebat aşa, direct, "cum a fost aseară"! Că n-ar fi putut să răspundă - indiferent de răspuns! Tot conacul aflase "cum a fost aseară"! Se văzuse limpede pe feţele lor, în comportarea lor... Şi-atunci, de ce să-l mai întrebe - nu? Fusese aşa cum trebuise să fie! Iar Thomas, dacă ar fi putut, s-ar fi ridicat de-aici şi-ar fi fugit pân' la vilă, unde-ar fi luat-o pe Florentina şi-ar fi tras-o afară şi-ar fi fugit... amândoi... într-un loc numai de ei ştiut, departe de toţi ceilalţi...

Ce nebunie!

Ştia cum se simţea sentimentul ăla de dragoste "explozivă". Inima lui Thomas dădea să explodeze; dar socrul şi şeful lui îl luase sus, la aparate. Trebuia să înveţe să aibă răbdare, să-şi mascheze gândurile şi planurile, "să-şi pună dorinţele pe hold"... Că o să-l bage, cât de curând, într-un anturaj care-i va solicita "la greu" sistemul nervos, concentrarea şi autocontrolul! Un gest greşit, un cuvânt aruncat într-un moment nepotrivit puteau duce la faliment...

Avea momente când se ura pe el însuşi. Acum, de exemplu, se ura rău de tot că-l trimisese pe Aleodor în China! Ar fi avut mare nevoie de el aici! Să i-l dea pe băiatul ăsta pe mână şi să-i spună "Dospeşte-l"! Aleodor ar fi ştiut ce trebuia să obţină de la Thomas. L-ar fi luat, l-ar fi trecut prin transformarea fizică absolut necesară şi l-ar fi învăţat tot ce trebuia să ştie. Aleodor era genul de om care, atunci când primea o sarcină, se concentra asupra ei şi "n-o lăsa" până n-o rezolva. Thomas era foarte receptiv, când venea vorba de sfaturile contelui... Numai că încă nu venise momentul "dospirii" lui Thomas. Fata lui era în continuare reţinută faţă de părinţii ei. Nu le spusese şi lor "cum fusese aseară". Nu le spusese că-şi alesese bărbatul. Poate că nu-l alesese - nu? Chiar dacă Thomas "dădea să explodeze", poate că ea nu era chiar aşa de încântată! Poate că nu era bine pentru ea! Cine ştie...

Oricum, trebuia să se stăpânească. El, tatăl Florentinei. Îi spusese fetei lui limpede şi răspicat: când îşi găsea bărbatul şi se hotăra să se mărite, nu trebuia decât să-i spună. Şi-i spusese că n-o s-o mărite el "cu de-a sila", cu cel ales de el. Dacă ea nu-l anunţa că îl alesese pe Thomas...

Vacanţa copiilor lui se apropia de sfârşit. Diamant îi scrisese că vrea să vină la Rebeca, săptămâna viitoare. Îi răspunsese că îl aştepta cu lecţiile făcute - şi că putea să lucreze liniştit în birou, la laptop. Şi-i spusese să-l aducă şi pe Léon. Abia aştepta să-şi revadă băiatul! Îi era atât de dor de el! Ceea ce văzuse în filmarea Rebecăi îi plăcuse mult! Şi-l şi făcuse să sufere mult, că nu fusese lângă băiatul lui atunci când se transformase... Of!

Gata cu gândurile! Avea un plan - şi trebuia să-l pună în practică! Start!

Începu să grăbească pasul un pic... Se simţea bine, nu-l jena tija... Şi mai mult... Şi mai grăbit...

"Hai, Ştefane!"

Şi acum putea spune că aleargă...

În două secunde, Sami ajunse în dreapta lui - cu ochii pe ecranul benzii! Thomas era deja în spatele lui, pregătit să-l prindă în caz că încetinea şi pica pe spate...

Nu, n-o să încetinească. Şi nici n-o să pice. Se simţea atât de bine, era atât de fericit că reuşea să alerge, că n-o să pice! Şi-o să alerge şi mâine! Şi poimâine! Şi pe urmă o să iasă de dimineaţă, să alerge şi el cu paza! Şi pe urmă n-o să mai aibă nevoie de pilulele lui Sami, ca să-şi strângă nevasta-n braţe - şi n-o să se mai trezească cu senzorii pe el!

Şi pe urmă revenea în fruntea afacerilor. Şi-şi aducea nepoţica acasă.

Se simţea privit lung; el privea spre geam, spre frunzele care începuseră să se îngălbenească...

Florentina

Se făcuse ora zece. Oare... Oare o aştepta din nou în camera lui? Nu "stabiliseră" nimic, apropo de cine pe cine vizitează. Şi nici nu voia să-i scrie chestiile astea într-un mesaj. Ea spera că o să vină el! Că se dusese ea la el aseară... Era rândul lui - nu?

... Oare se jena de vilă? Adică de faptul că era "vila contelui"?

Aha! Ia uite-l! Mm, ce repede mergea! Se grăbea Thomas al ei! Descoperea că el ştia să meargă repede; băiatul de la pază prefera să alerge uşor, în spatele lui...

Gata! Venea! Descuie uşa şi-o deschise larg. Şi făcu doi paşi în spate. Îl aştepta... Thomas intra, scotea de sub geacă un trandafir roşu... Mm, ce frumos era! Şi ce parfumat! Braţele lui o cuprinseră uşor; iar obrazul lui se lipi de obrazul ei:

- Bună seara, iubito...

Era un vis...

13 septembrie 2020 - duminică

Ştefan

Oftă greu şi deschise geamul. Şi se zgribuli - era frig afară...

Venea toamna. Adică venise deja. Aici, la Bourges, toamna venea mai repede. Se făcea frig mai repede, se îngălbeneau frunzele mai repede... Avea senzaţia că "era în întârziere". Că n-o să poată să ţină pasul cu vremea şi vremurile. Că o să rămână în urmă; şi, din cauza întârzierii lui, lucrurile n-or să se întâmple aşa cum ar fi trebuit să se întâmple. Avea senzaţia că greşea el undeva, sau...

Paşii se apropiară încet... Fu îmbrăţişat din spate:

- La ce se gândeşte regele meu?

- Ehei...

- Păi, eu zic să le iei pe rând...

Să le ia pe rând...

- ... Cred că sunt în întârziere.

- Tu? Tu ai luat-o înaintea tuturor!

- Nu e aşa. Puturosul ăla de Bouchard nu mi-a scos încă tija! Şi uite că a venit toamna!

- Hai să-ţi spun o chestie. Tu eşti un om foarte activ. Tu n-ai stare nici când dormi, să ştii!

Începu să râdă - ştia că n-avea stare nici noaptea-n somn...

- Bouchard ştie cine eşti; ştie că n-are voie "să dea rasol", cum se spune. Dacă el a stabilit că e mai bine să amâne scoaterea tijei până la sfârşitul lunii, să fii sigur că a făcut-o pentru că abia la sfârşitul lunii e osul tău pregătit să rămână fără tijă.

- Ştiu; dar...

- Dar n-ai stare.

- Mă uit la schimbările din jurul meu şi simt că sunt în întârziere.

- Într-adevăr, lucrurile s-au schimbat mult vara asta...

- ... Léon a plecat în Aurari copil şi s-a întors adolescent... Florentina a plecat adolescentă şi s-a întors femeie-n toată regula... Philippe susţine azi un concert de-o oră...

- Apropo de concert! Am reuşit să-l conving pe dl Blier să ne viziteze azi, pe la patru. Concertul începe la cinci. Iar avionul decolează la şapte. Cred că e bine aşa...

- E bine... Şi tocmai acum, când toţi se schimbă "cu viteza sunetului", eu stau pe loc!

- Tu trebuie să te faci bine. Şi să rămâi bine. Ştii de ce toţi medicii au decis să nu aplice pe tine ultimele răcnete-n medicină, da?

Da, ştia că cea mai bună şi trainică vindecare era aia clasică, "neajutată" de tot felul de chestii scoase la imprimante şmechere...

- Încearcă să nu te grăbeşti. Încearcă să-ţi reclădeşti sănătatea aşa cum ai clădit afacerea - cărămidă cu cărămidă, cu grijă şi atenţie, ca să nu rămână goluri...

Aprobă - şi-i luă mâna şi i-o sărută...

- ... Când îi căsătoreşti?

- Atunci când îmi spun ei că vor să se căsătorească.

- S-ar putea să-ţi spună în curând...

- Să-mi spună; şi îi căsătoresc.

- ... Te simt supărat.

- Sunt supărat. Pe ea. Şi pe Aleodor.

- Aoleu! Da' bietu' spion ce-a făcut?

- Am nevoie de el aici. Şi el e acolo. Nu pot să-i spun să se întoarcă, aşa cum nu pot să-l pun pe Piao să se ocupe... Eu nu pot să mă ocup...

- De ce anume să te ocupi?

- De Thomas.

Ana tăcea şi aştepta explicaţia...

- Trebuie dospit. Trebuie ajutat să se transforme şi fizic, şi mental. Că am nevoie de el transformat.

- Într-adevăr, Piao l-ar face un mic chinez scorţos...

Îi sărută din nou mâna - era o scumpă, că încerca să-l învăţă...

- ... Văr-miu a îmbătrânit. Faţă de cum era de Revelion, a îmbătrânit serios!

- Şi Rebeca a îmbătrânit. Suferă mult. Mai ales că nu a reuşit să rămână gravidă...

- Şi nici n-o să reuşească. Nu înainte să se întoarcă Trésor! Şi ajungem din nou la întârzierea mea!

- Crezi că, dacă te urcai în avion şi te duceai în Rusia, reuşeai s-o aduci înapoi?

- Da. Mă duceam şi-i împuşcam pe amândoi. Iar Mihai o urca în avion şi-o trimitea la conac.

Ana nu zicea nimic...

- ... Asta e! Mătuşi-mea ce mai face?

- Face ce i-am spus eu să facă. Iar Isamu zice că face bine. Ăia au început să aibă probleme.

- Ăia, cine? Fraţii?

- Nu. Ceilalţi.

Deci noul proprietar al lui Trésor începuse să aibă probleme...

- Tuşica i-a făcut aseară o chestie urâtă. Dacă-i iese, azi vine salvarea la poarta lui.

- Serios? Infarct? Sau sinucidere?

- O criză de organ intern. Ficat, probabil. Eu i-am spus să nu-i lovească direct cu chestii majore - cu decese.

- De ce?

- Fiindcă, după părerea mea, o victorie e mai convingătoare atunci când lupta e de durată. Ştii tu - întâi câteva lovituri uşoare, apoi lovituri mai grele, apoi un pumn care să-l pună la podea un timp scurt... Află lumea despre luptă - şi se uită mai mulţi la ea.

- Dar recuperarea nepoatei noastre întârzie mai mult aşa. Cărţile ce zic?

- Tuşa zice că e la patru paşi de casă. Dar paşii ăştia nu sunt calendaristici; sunt evenimente care

- Ştiu.

- ... Iar Agata e fermă: se întoarce în noiembrie.

Era tentat să-şi creadă nepoata, nu mătuşa... OK! Schimbă subiectul:

- Te pregăteşti de turneu?

- Momentan, mă pregătesc să ajung la Cannes şi să stau acolo măcar 48 de ore. Chinezul nostru fermecat trebuie să respire măcar 48 de ore...

- Atunci fac diseară şedinţă cu consilierii - şi le spun că săptămâna viitoare eşti ocupată cu Isamu.

- OK...

- Şi le specific ălora în mod expres că aştept actele lor la conac, par avion.

- Încerci să-i înfurii...

- Încerc să fac cărţile mătuşi-mii să arate doar trei paşi.

- Cheng o supraveghează cu atenţie. Are oameni acolo, are informaţii, aparatură... Cheng are ordin să o apere pe Trésor - şi s-o recupereze, dacă poate! Ştii bine că sprâncenatu' nu dă rasol niciodată...

Da, ştia... Hai să-i ceară şi ei părerea în chestiunea aia!

- ... Săptămâna viitoare, cred că îi fac o vizită lui Fang.

- Dacă crezi că e cazul, fă-o. Dar eu zic că e mai bine să stai aici.

- Fang mi-a obţinut protecţia Chinei. Trebuie să ajung la el să-i strâng mâna şi să-i mulţumesc!

- Atunci dă-i un telefon şi întreabă-l în ce zi şi la ce oră poţi să-i faci o scurtă vizită de curtoazie. Şi vezi ce zice şi el! S-ar putea să vină el la conac...

- Să vină muntele la Mahomed?

- Uneori, să ştii că muntele vine la Mahomed!

Da, dar nu muntele ăsta. Şi nu la Mahomed cel micuţ şi cam părăsit de protectorii "tradiţionali"! Tocmai îşi amintise de nea Nicu Cărare şi comportarea lui... şi de planul lui... Hm!

- În decembrie, mergem în Elveţia.

- Mergem unde vrei tu.

- Şi nu vin la spa cu tine.
- Dacă tu ai treabă, atunci merg singură la spa.

Regina lui nu-l mai iubea pe Nicu Cărare. Avea senzaţia că nici nu-l iubise foate tare...

- ... Ai putea să ai încredere în altcineva?
- N-aş mai putea să am încredere în el. Adică nu mai am încredere în el. De câţi ani nu s-a mai văzut cu nea Dumitru? De câţi ani n-au mai fost ei prieteni buni, aşa, să-şi împărtăşească secretele?

Se răsuci şi-i fură un sărut:

- Hai la micul dejun.

Ana era nemulţumită de idee; dar nu o comenta. Tocmai "se-ncinsese" să-l critice pe bătrânul ăla ramolit care-o ţinuse la uşă şi-o întrebase, tăios, "ce-i"! Şi nici nu se-nvrednicise, după ce văzuse ce cadou frumos îi adusese ea, să-şi urce fundul într-un elicopter şi să vină să-i pupe mâna şi să-i ceară iertare pentru "tratăţie"! Normai că era furioasă pe el...

Florentina

Micul dejun se sfârşise deja. Copiii lui Sami ieşiseră la joacă în curte, cu Jada. Léon se dusese în vilă, să facă ceva la laptop - nu spusese deschis ce, bălmăjise nişte "am treabă", aşa că urgenţa era, probabil, legată de doi ochi rimelaţi...

Azi se întorceau la Cannes. Că mâine începeau şcoala. Iar dacă nu le spunea acum, nu mai avea când să le spună! Aşa că oftă greu... şi-şi făcu curaj... Trebuia să vorbească încet, ca să n-o audă Thomas - care intrase în bucătărie... Ridică privirea spre tatăl ei:

- Am şi eu o întrebare...
- ... Spune.
- Credeţi că mă pot transfera la liceul din Bourges?

O secundă de uimire... A doua secundă era de dezmeticire... Mămica ei se răsuci spre ea. Şi trase aer în piept, să-i zică nişte cuvinte foarte tăioase! Numai că tati al ei reacţionă primul:

- De ce?

Privirea lui nu arăta nici furie, nici dezamăgire, nici aprobare... Privirea lui era calmă. Aşa că îşi făcu din nou curaj... şi răspunse:

- ... Pentru că începe şcoala. Şi...

Privirea lui nu se schimbase...

- Şi Thomas e aici, eu o să fiu la Cannes...

Tati al ei se aplecă spre ea, conspirativ... Se aplecă şi ea spre el - şi şopti:

- Nu cred că aş putea. Adică nu cred. Adică nu vreau să le las altora timp să-i distragă gândurile.

Ori o pocnea, ori...

- Thomas!

La naiba! Îl chema pe el! Îl chema, probabil, ca să-l certe pentru că îi umpluse ei capul cu gărgăuni! Mămica ei se ridică:

- Mă duc în birou.

Mămica ei se supărase pentru întrebarea pe care-o auzise. Pe principiul "credeam că fi-mea e mai deşteaptă de-atât", mămica ei se revoltase când auzise că fata ei îşi dorea să se mute de la Cannes la Bourges doar ca să fie mai aproape de iubitul ei! Ciudat - tocmai mama ei, care ştia cel mai bine cum e să fii îndrăgostită şi să laşi totul în urmă ca să fii cu el...

Venise şi el. Acum era acum! Îşi privea tatăl şi îl şi vedea erupând în strigăte indignate...

- Stai jos.

Îi indicase scaunul din faţa ei. Hm... Thomas al ei era vişiniu la faţă! Oare... Oare de ce era aşa de vişiniu?

Tati al ei zâmbea; tati al ei făcu un gest amplu dinspre ea, spre Thomas. Adică o pofti să-i spună şi lui "ce gând năstruşnic" îi trecuse ei prin minte! Păi...

Păi, dat fiind faptul că tati al ei ştia totul şi le aproba relaţia, întinse mâna până la mijlocul mesei. Iar Thomas se grăbi să-i strângă mâna. Acum era palid. Cu o viteză de-aia "de poveste", culoarea din obrajii lui se schimbase. Era galben-galben, de parcă făcuse hepatită, sau...

În fine! Trebuia să-i spună şi lui că voia să se transfere aici. Adică "să se mute de tot" aici. Oof - era greu să-i spună...

- ... Crezi că există vreo problemă pe care n-o poţi discuta cu mine?

Negă, zâmbind, şi "sparse buba":

- Vreau să mă transfer aici cu liceul. Şi l-am întrebat pe
- De ce vrei să te muţi aici? Departe de familia ta?

"Pentru că tu eşti aici! Şi tu nu te poţi muta la Cannes!" Ba ar fi putut să se mute, că s-o mai găsi o garsonieră cu chirie în oraşul ăla...

- ... Pentru că tu eşti aici.
- Şi te gândeşti că distanţa dintre noi e prea mare?
- Acum nu e. Dar o să fie. Că începe şcoala.
- Şi vrei să renunţi la liceul cu pretenţii de la Cannes şi să te transferi la liceul oarecum comun din Bourges.

Dacă punea problema aşa, da - recunoştea cinstit că ideea ei era destul de tâmpită...

- Eu te rog să nu te transferi la liceul de aici. Liceul tău din Cannes e mult mai bine cotat decât liceul de aici.

Da, bine - da' el era aici, ea era la cuca măcăii...

- Îţi promit că o să vin la Cannes în fiecare weekend.

Venea el la Cannes în fiecare weekend! Oo, Doamne! Ridică un deget, zâmbind:

- Nu. Un weekend vii tu la Cannes, un weekend vin eu aici...
- Şi mai bine. Iar în vacanţe negociem! Putem să le împărţim jumi-juma...

Da, puteau să le împartă jumi-juma...

- E bine aşa?
- Da. Dacă promiţi că ne vedem în fiecare seară.
- Promit. Videoapel în fiecare seară, fără excepţii.

Dacă promisese, atunci era super-mulţumită! Şi zău că-i venea să sară peste masă şi să-l pupe - da' era tati al ei aici, aşa că se abţinea...

"Să stai liniştită. Şi să nu te gândeşti la prostii! Ştii bine că sunt numai al tău..." Da, ştia că era numai al ei...

Brusc, tati al ei începu să aplaude - şi să râdă! Întoarseră amândoi capetele...

- Bravo! Felicitări! Asta a fost o adevărată discuţie de familie!

Ouch! "Frige-frige-frige!" O frigeau obrajii - şi se simţea tare ciudat, că începuse să râdă şi era roşie până-n vârful dinţilor... Thomas o privea pe sub sprâncene, roşu şi el, la fel de vesel... Tati al ei se îndrepta spre holul care ducea la birou - şi râdea în continuare, semn că îi plăcuse discuţia lor... Discuţie de familie! Mm, ce rău era tati al ei atunci când voia el!

Thomas se ridică - şi nu-i dădu drumul mâinii. O trăgea spre capătul mesei; ocoleau amândoi scaunele, ţinându-se de mână şi mergând aplecaţi spre masă, ca să nu piardă legătura aia specială dintre mâinile lor...

Trecură şi de scaunul lui tati al ei. Iar el îi sărută mâna şi-o strânse în braţe şi-o sărută... După cât de tare o strângea, deducea că Thomas îşi închipuise că fusese chemat în living ca să i se aducă la cunoştinţă că, gata, visul lui frumos se spulberase...

"O adevărată discuţie de familie." Aşa spusese tati al ei, care-i percepea ca fiind o familie deja... Din păcate, mama ei nu era de aceeaşi părere. În orice caz, mama ei era supărată pe ea! La fel de supărată, dacă nu chiar şi mai supărată! Şi nu ştia de ce era aşa! Că, vorba aia - tati al ei o iertase, Thomas o iertase, Diamant se comporta normal şi-i vorbea normal... Poate că ea nu putea, pur şi simplu, s-o ierte! Cine ştie...

Ana-Maria

Dl Blier era calm şi vesel. Şi foarte, foarte şmecher! O complimenta "la greu"! Se vedea că-i priise vacanţa - se relaxase, se dez-stresase, văzuse chinezoaica absolventă de pian şi simţea nevoia s-o "gratuleze" pe mama pianistului de trei ori pe minut! Chiar dacă aflase că

micul pianist se întorcea azi la Cannes, aşa că de mâine-ncolo putea să-şi reia studiul alături de bunul lui profesor emerit! Ehei, cât de puternică era influenţa financiară asupra vieţii oamenilor...

Păi, trebuia să-i spună lui Sami să aducă sărurile. Că băieţii de la firma de sonorizare terminaseră de montat scena, scaunele şi aparatura, aşa că puteau să meargă la concert! Philippe decisese că va cânta lângă lacul cu nuferi. Îi spusese Ştefan să aleagă o locaţie potrivită cu tema şi melodiile concertului; iar el alesese lacul. Vremea "ţinuse cu el" - era un pic înnorat, dar sigur n-o să plouă. Firma nu instalase copertina...

Şi iată-i şi pe "concertanţi"! Jiao îşi luase şi chitara... Mm, o să fie interesant! Îşi privi lung băiatul...

Se îmbrăcase în costum. Îşi aranjase părul, îşi făcuse pantofii... Philippe nu accepta să-l ajute cineva să se spele, sau să se îmbrace. Şi nu acceptase nici să se ocupe Florina de pantofii lui. Accepta să-i spele ea hainele; dar se ducea singur la subsol şi şi le lua, după ce le călca ea. Băiatul ei învăţase, în Aurari, să aibă grijă de propriile haine. Învăţase asta atât de bine, că nu mai putea fi "dezvăţat"...

Se ridică:

- Mergem la concert?

Da - mergeau la concert. Ieşeau; se cam îmbulzeau, că erau mulţi iar copiii nu prea mai aveau răbdare...

"Procesiunea" pornise spre "sala de concert".

Erau nişte spectatori foarte ascultători; se îmbrăcaseră, bineînţeles, "ca pentru concert"! Ea purta o frumoasă rochie trei sferturi, pantofi şi gentuţă asortată... Florentina o ajutase pe Jada să improvizeze o ţinută "aproximativ corespunzătoare"... Adana avea o rochie gen prinţesă, Aidin era în pantaloni la dungă şi cămaşă cu papion...

Îi venea să râdă...

Bodyguarzii îşi ocupaseră deja locurile. Ei stăteau "în spate". Erau toţi în costume. Stăteau întorşi spre ei, nerăbdători să-l vadă pe tânărul pianist. Zâmbeau. Probabil îi amuza alinierea lor "doi câte doi", ca la grădiniţă! Philippe şi Jiao mergeau în faţă, urmaţi de Piao şi Meili. Urmau Aidin şi Adana, Sami şi Jada, Diamant şi Rebeca, Léon şi Adina, Florentina şi Thomas, Florina şi Luis... Iar ei doi "încheiau coloana", împreună cu dl Blier. Care, neavând pereche, ieşea un pic din coloană - ca un învăţător bătrân şi înţelept... Ea îşi ţinea soţul de braţ şi zâmbea, gândindu-se la ceea ce-ar fi gândit oamenii ăştia dac'ar fi ştiut la ce se gândea ea...

Brusc, dl Blier sparse tăcerea:

- ... Abia aştept să aud ce-o să interpreteze!

- Şi noi!

- Dvs sigur ştiţi ce-o să auzim!

- Nu, nu ştim. Au repetat la căşti.

Întoarse capul şi-l privi lung:

- Tocmai ca să fie surpriză. Ştefan le-a spus că ar trebui să facă un program scris, dar au refuzat. Surpriza e surpriză!

Bătrânul aprobă şi reveni spre "ţinta lor". Se vedea scena...

Ştefan se aplecă spre ea:

- Abia aştept!

Da, şi ea abia aştepta să audă ce pregătise băiatul lor pentru primul concert din viaţa lui!

- Un singur of am...

Aoleu! Ce of avea? Soţul ei o opri, ca să-i şoptească la ureche:

- Că n-o să pot să joc.

Păi doar n-o să cânte "de-alea săltăreţe"! Ce-i venise cu chestia asta? Cum adică, "să joace"?

... Aa...

Nu voia să discute despre asta. Era în continuare supărată pe fata ei. Şi cum Florentina nu se grăbea s-o împace...

Îşi ocupă locul, în primul rând de scaune, şi decise să-şi şteargă absolut toate gândurile. Să fie atentă la băiatul ei, să se bucure de reuşita lui... Să fie concentrată la muzică şi-atât.

Jiao se aşeză la pianul ei. Philippe veni în faţa lor şi zâmbi:

- Bine aţi venit la concertul nostru.

Din spate, unul dintre băieţi răspunse prompt:

- Îţi mulţumim că ne-ai invitat şi pe noi!

Băiatul ei trecu printr-o secundă de "blocaj", după care răspunse amabil:

- Sperăm să vă placă. Şi vă rugăm să vă opriţi telefoanele mobile.

Ah! Desigur! Cât pe ce să uite! Mm, ce de telefoane avea! Şi ce greu era să le treacă pe toate pe silent, în simultan!

... Bun! Gata! Hai! Începea? Că era curioasă ce-or să le cânte!

Philippe se aşeză la pianul lui... Schimbă câteva cuvinte cu Jiao... Tânăra se ocupa de laptop; apăsa nişte butoane - ea ştia ce face acolo, că ea vorbise cu băieţii de la firma de sonorizare... Se priveau... Aprobau amândoi...

Jiao începuse să cânte. Concertul începuse.

Oo! Dar nici nu-şi imaginase că băiatul ei "i-ar fi plictisit" cu nişte Beethoven, sau ceva compus de Ceaikovski, de vreme ce "se bălăcise la greu" în Mike Oldfield cât fusese vara de lungă...

Jiao ţinea ritmul; băiatul ei cânta "prima voce"... Ritmul melodiei încetinise... Jiao întinsese mâna spre chitară... Biata fată - cânta la două instrumente! Doamne, ce-o mai chinuia Philippe al ei pe biata bodyguardă!

Doamne, ce minunăţie de concert ţineau ei doi...

... Întoarse încet capul spre dl Blier - care îşi acoperise gura cu degetele şi făcuse nişte ochi uriaşi... Se aplecă spre soţul ei şi şopti:

- Dacă-mi spui că nu se filmează, fac infarct aici!

- Se filmează. Şi se transmite live pe youtube, cu "reclama" corespunzătoare.

Fiu!

- Uiţi că avem un consilier fermecat la Cannes?

Uita, uneori, că aveau un consilier fermecat cu creier de computer...

Isamu

Privea ecranul şi parcă nu-i venea să creadă că ceea ce vedea el era adevărat...

Jiao îl informase detaliat, apropo de concert. Fusese foarte îngrijorată că va apărea în imagini live alături de micul pianist. Se gândise că Fang n-o să fie de acord, că rolul ei nu era să cânte la pian şi la chitară ci să asigure perimetrul şi să se ocupe de siguranţa lui Philippe... Fang îi dăduse aprobare scrisă să apară live, online, cântând la pian. Şi urmărea şi el concertul. Şi Cheng probabil că îl urmărea. Şi multe, multe alte persoane. Bănuia doar - că nu era la calculator. Era în living, alături de Biyu, Isabelle, Emilie şi Claude. Liwei îl urmărea şi el, în Nisa... cu Amèlie... cu colegii şi prietenii lui... Aleodor îl urmărea şi el... Şi dl Petriceanu... Era foarte posibil să-l urmărească şi Mike Oldfield, de la care el unul obţinuse atâtea partituri în vara asta...

Gândul îi zbura în Aurari. Azur invitase tot orăşelul în sala mare a restaurantului. Bănuia că sala era plină-ochi acum - bănuia că stăteau ca sardelele, umăr lângă umăr, şi avuseseră grijă să se alinieze în ordinea înălţimii, ca să vadă toţi ecranul. Bănuia că dl Ionescu era în primul rând, central, şi plângea ca un copil, cot la cot cu tanti Perla...

I-ar fi plăcut să fie şi el acolo - să vadă concertul "live", cu ochii lui. Dar era bine şi aşa. Chiar dacă nu-şi ţinea jaspul în braţe - şi nu-şi permitea să atingă mâna. Muzica era atât de puternică, încât se simţea iubit. Se simţea ciudat...

Isabelle îşi ştergea lacrimile şi-şi trăgea nasul - şi-avea un zâmbet larg pe chip...

Făcu ochii mari - ia uite cum un băieţel de nouă ani şi-o bodyguardă cu Conservator interpretau o orchestră întreagă...

Florentina

Întinse uşurel mâna spre dreapta... Thomas îi luă mâna şi-o acoperi cu palma lui...

Frăţiorul ei era fermecat. Clar - nu exista dubiu în privinţa asta!

Iar Jiao era nebună de legat! Îl învăţase piese afurisit de grele! Făcuse rost de partituri, probabil - şi le modificase ea. Că originalul avea parte orchestrală serioasă, dar ea una nu găsea lipsuri la varianta asta "în doi"... În plus, îl învăţase să cânte la patru mâini! De unde stătea ea, se vedea clar cum se sincronizau. Preluau partea de acompaniament când unul, când celălalt. Atunci când ea cânta la chitară, el o acompania. Apoi ea îl acompania pe el, care cânta cu atâta plăcere partea melodică...

Ea ridica uneori privirea spre el. El nu ridica niciodată privirea spre ea. Frăţiorul ei ştia că-şi învăţase cu conştiinciozitate "replicile" şi exersase de multe ori momentele de intrare şi ieşire. În consecinţă, se aştepta ca şi ea să le ştie dumnezeieşte - aşa ca el...

Păreau vrăjiţi. Păreau ireali. Păreau rupţi dintr-un film cu multe efecte speciale...

Tresări - Jiao cânta! Avea o voce superbă... I se făcuse pielea ca de găină, ştiind că fata asta purta o rochie lungă - iar la gleznă avea un pistol...

Lăsă capul un pic pe spate... Era înnorat; dar se vedeau bine contururile norilor. Unul peste celălalt, încălecaţi, îmbrăţişaţi... Undeva sus, deasupra încâlcelii de nori, strălucea soarele...

O să fie bine. Viaţa ei o să fie frumoasă. Alături de Thomas al ei, viaţa ei va fi perfectă! Indiferent dacă vor avea sau nu după ce să bea apă! O să-l aibă pe el. Iar ei nu-i trebuia, totuşi, altceva!

... Îşi amintea cuvintele lui... Cum spusese? Să nu-şi facă griji pentru ziua de mâine... Că el o să termine facultatea cu brio, o să-şi găsească un job bun... O să aibă grijă ca ei să nu-i lipsească nimic, niciodată. Thomas se gândise la foarte multe lucruri, înainte ca ea măcar să bănuiască că existau şi asemenea gânduri, despre asemenea lucruri! Dar probabil că-l ajutaseră mult părinţii lui, care se grăbiseră să-i scoată în evidenţă absolut toate motivele pentru care el n-ar fi trebuit să ridice nasul până la fata şefului lor...

Deci ea era viaţa lui... Iar el o să aibă grijă să nu-i lipsească nimic niciodată... Să nu mai fie tristă vreodată...

Diamant

Concertul părea aproape de final...

Puştiul ăsta pletos şi slăbuţ, de o seriozitate strigătoare la cer, îi făcuse azi ochii să lăcrimeze serios... Şi zâmbea şi-l privea lung şi nu se putea supăra pe el pentru că îl făcuse să plângă de faţă cu atâta lume...

Gata. Concertul se terminase.

Nu, concertul nu se terminase. Jiao se ridicase, luase nişte foi şi se grăbise să se aşeze lângă Philippe. Păi... pe-asta o cânta cu partitură?

... Da. Asta era o piesă clasică. Nu ştia cum se numeşte, habar n-avea cine-o compusese, dar era... Era frumoasă. Era "disciplinată". Avea nişte "floricele" pe ici-pe colo. Părea "pentru copii". Nu "de copii", fiindcă se uita la mâinile lui Philippe şi se crucea de aşa îndemânare şi "echilibristică" dreapta-stânga... Suna a menuet. Dar nu era menuet - părerea lui! Era un fel de... joacă de copii. Când dreapta, când stânga, când împreună... completându-se dreapta cu stânga, întâlnindu-se armonios ca doi copii... Ca doi fraţi care se întâlnesc şi se joacă împreună...

Ia - profu' de pian ce spunea?... Profu' de pian nu spunea nimic - făcuse baltă sub el. Nu mai putea, dl Blier, de plăcere! Cât ţinuse prima parte de concert, bătrânul nu spusese nimic; îşi acoperise gura cu degetele, preţ de vreo 45-50 de minute. Dar acum râdea cu toţi dinţii, cu ochii ieşiţi din orbite şi degetele împreunate într-o giga-rugăciune... Se ruga, probabil, să nu greşească Philippe vreo notă...

Nu. Nu greşise. Şi-acum se ridicau amândoi şi veneau la reverenţă... Se ridică şi el şi începu să aplaude - cât de tare şi cât de repede putea el... Mult mai tare şi mult mai repede decât aplaudase la primul concert cu adevărat important din viaţa lui - cel din Théatre du Chatelet, imediat după ce cântase L'Arpegiatta...

Soţia lui era nerăbdătoare să-l îmbrăţişeze pe micul pianist. Se grăbi s-o împingă uşurel spre el - şi-şi privi ceasul, preţ de-o clipă. Şase fix. Era bine. Ajungeau la timp la aeroport. Pleca la timp...

Stătuse cu ea, aici, de luni până azi. Era mult prea mult pentru el! Pentru nervii lui! Pentru capacitatea lui de a-şi juca rolul! Dacă n-ar fi fost Adana aici, poate n-ar fi simţit aşa; dar fetiţa lui Sami era plină de energie acum, când tratamentul ăla revoluţionar îşi făcea cu prisosinţă datoria! Şi-i dădea energie şi chef de viaţă şi de joacă... Şi voce tare şi prezenţă plăcută... Adana îl chinuise toată săptămâna. Parcă-i simţise supărarea! Micuţa lui Sami făcuse ce făcuse şi sfârşise mereu lângă el, antrenându-l într-o conversaţie! Ştia că nu fusese pusă de cineva să facă asta; ştia că ochii lui şi zâmbetul "pentru copii" erau un adevărat magnet la clasele I-IV, inclusiv în Aurari. Dar şi nervii lui aveau o limită...

Bine că pleca. Bine că se abţinuse cu brio şi nu-i spusese Rainei lui adevărul. Bine că avusese îndeajuns de multe motive să rămână singur - şi să-şi ia pastilele. Chiar dacă ea era în perioada aia în care chiar n-avea şanse să rămână gravidă - cine ştie ce farsă proastă îi juca Dumnezeu şi...

Ştefan

Copiii erau gata de plecare. Şi copiii, şi adulţii. Se simţea un pic... în inferioritate numerică. Ei, cei care rămâneau la conac, erau patru; de partea cealaltă, grupul era mult mai numeros...

Ana se grăbi să-l îmbrăţişeze:

- Să fii cuminte! Şi să nu faci excese!

Aprobă şi-i fură un sărut. Şi se grăbi să-şi îmbrăţişeze pianistul:

- Bravo! A fost un concert superb!

- Ei, am mai greşit pe ici-pe colo...

Dacă zicea el! Nu sesizase nici o greşeală; dar... Léon îl îmbrăţişă cu putere:

- Abia aştept să vii şi tu acasă!

- Şi eu, abia aştept să facem un fotbal în curte!

Prinţul cel mare râdea - că în curtea de la Cannes nu puteau să facă decât cel mult pase, nici măcar un pereţel... Întinse mâna spre fata lui:

- Vino-ncoace.

O îmbrăţişă uşor; şi şopti:

- Să stai liniştită; că o să fie bine.

Florentina nu răspunse; aprobă doar cu capul. Deşi zâmbea, fetiţa lui plângea acolo, în sufletul ei... O pupă pe frunte şi-o împinse spre Thomas. Şi porni spre Piao:

- Să ai grijă de regina mea.

- Cea mai mare grijă - ca întotdeauna!

- Şi să ai grijă şi de micul pianist!

- Aa, bineînţeles! Chiar mă gândeam că o să aibă nevoie de o secretară! Că or să-nceapă să curgă mesajele...

Nu se îndoia de faptul că Philippe devenise deja foarte popular, mai ales în mediul online... Se aplecă spre Aidin şi Adana:

- Să fiţi cuminţi. Şi să aveţi grijă de Jada.

- Sigur că da! Şi tu, să te faci bine repede! Ca să joci fotbal cu mine!

Aprobă, deşi ştia că îl minţea - şi nu se vor mai revedea... Asta e! "Nimic nu e veşnic sub soare" - iar asta era o zicală amară uneori... O îmbrăţişă şi pe Jada, strânse şi mâna dlui Blier şi păşi în spate. Acum puteau să plece. Dar repede! Repede, că îl pocnise melancolia şi realizase că iar se golise masa din living, iar conacul ăsta o să ţiuie a singurătate...

Nu, încă nu plecau. Mai erau chinezoaicele... Iar Diamant îl îmbrăţişă cu putere. Îl bătu scurt pe umăr:

- Să ai grijă.

- Şi tu, să ai grijă. Ştii tu...

Da, ştia că se pregătea să plesnească Rusia peste toţi cei patru obraji disponibili...

Copiii lui porniseră spre maşini... Dl Blier era teribil! Făcea paşi mărunţi şi se agita să ajungă lângă Philippe! Probabil că o să-i toace întrebări la ureche tot zborul...

Ana lui zâmbea. Era tristă. Ca de fiecare dată când pleca de lângă

el, era tristă...

"Ce-i, femeie frumoasă ca luna? Nu ştii că şi eu sunt trist?"

Ba da, ştia. Şi-i făcea cu mâna şi se grăbea să urce în maşină - ca să nu facă despărţirea mai grea decât era.

Portierele pocneau... încuind în maşini vocile care spuneau "Paa"... Toţi patru făceau cu mâna... Toţi patru erau supăraţi fleaşcă. Dar... Dar, nimic nu era, totuşi, veşnic sub soare! Aşa că se răsuci şi intră în conac.

O să se afunde-n muncă. Şi-o să înceapă cu şedinţa! Ia să-şi bage el consilierii în şedinţă! Aşa! Ca să le-aducă aminte că aveau şef - şi-ncă unul pretenţios şi solicitant! Dar nu trebuia să uite că obrajii din Rusia nu trebuiau pălmuiţi acum. Diamant făcea patru ore până-n Aurari, din care trei ore jumate zbura...

Sami

Le făcea cu mâna şi-şi impunea să zâmbească...

Dar, de ce nu le zâmbea din tot sufletul? Da, plecau! Da, rămânea singur aici! Dar familia lui era extrem de bine! Incredibil de bine! Aidin era perfect! Adana era în curs de vindecare! Jada era şi ea veselă - şi privea cu optimism spre propria operaţie! Iar el îndesa-n el pastile şi suplimente cu o ardoare teribilă! De ce să fie trist? Că rămânea singur aici? Dar nu era singur aici! Erau atâţia oameni aici... Oameni dragi lui, de care se ataşase încet-încet...

Se răsuci şi intră în conac - deşi era seară, avea o grămadă de treabă! Trebuia să pună la punct programul pentru mâine - programul lui şi-al lui Ştefan. Contele nu alerga degeaba pe bandă! Contele plănuia să iasă să alerge-n curte! Iar cea mai bună alergare era aia de dimineaţă - aia alături de băieţii de la pază! Că erau mulţi şi-şi iubeau şeful! Şi-or să aibă cea mai mare grijă de el!

Rebeca

Gata - plecase bărbatul ei... Plecase repede, mult mai repede decât şi-ar fi dorit ea... Adică stătuse mult mai puţin decât îşi dorise ea să stea! Sigur, ea îl voia aici o viaţă-ntreagă! Şi cum asta nu se putea...

Şi cum asta nu se putea, o să se ducă ea la el. Şi gata! O să "accelereze" chiar acum - şi-o să vorbească cu Ştefan! Şi-o să-şi surprindă bărbatul, mâine dimineaţă eventual!

Se răsuci şi alergă în conac!

Florentina

Era ciudat. Tocmai intrase în curtea vilei - şi constata că-i fusese dor de locul ăsta! Oare aici să fie, totuşi, casa ei?

... La urma urmei, aici fusese casa ei încă dinainte să împlinească doi anişori! Nu era normal s-o considere casa ei?

... Dar Thomas era la Bourges... Bucuria ei rămăsese la Bourges, cu el...

Tati al ei o îmbrăţişase şi-i şoptise că o să fie bine. Ceea ce însemna că socotise el lucrurile - şi găsise şi rezolvarea la problema ei de dimineaţă. Se întreba ce rezolvare găsise! Oare plănuia să-l transfere pe Thomas la Universitatea din Nisa? Sau voia să-i cumpere un elicopter şi să-i achite el cursurile de zbor?

... Era nebună rău! Începu să râdă încetişor...

Blindata opri pe locul de parcare. Ajunsese acasă.

Portiera se deschise imediat - iar Claude zâmbi:

- Bine-aţi revenit!
- Bine v-am regăsit!
- Felicitări pentru concert!

Philippe părea nedumerit:

- Păi tu de unde ştii de concert?
- L-am văzut şi noi.
- ... Serios? Cum?
- S-a transmis live pe youtube.
- ... Da?
- Da. Isamu spune că ai avut cel puţin 5.000 de telespectatori.

Pe bune? Nu glumea? Adică 5.000 de plăci de reţea primiseră azi concertul lui Philippe?... În cazul ăsta, cuvintele lui tati al ei se justificau din plin! Îi spusese lui Piao să aibă grijă de micul pianist! Normal - micul pianist era un geniu, şi existau mulţi dementi pe lumea asta...

Uite-l şi pe Isamu... şi uite-o şi pe Biyu! Îi fusese dor de ei! Se grăbi să-l îmbrăţişeze:

- Bine te-am găsit.
- Bine-ai venit.

Şi ea acum... Biyu şopti:

- Bravo!

Păi, de ce? Era nedumerită; dar chinezoaica îi dăduse drumul, fiindcă trebuia să-l felicite pe Philippe... Aa...

O făcuse să roşească. Şi nu era corect aşa! Intră deci în vilă şi dădu de Isabelle şi Emilie... Care îi turuiau, amândouă în acelaşi timp, chestii diferite...

Era un pic ameţită de primirea lor. I se părea normal ca ele să nu ştie ce păţise ea în Bucureşti. Dar Isamu ştia; şi nu-i zâmbise mai altfel. De fapt, Isamu probabil că ştia mult mai mult decât "ştirile". Probabil că Isamu văzuse imaginile...

Urcă grăbită treptele, intră în camera ei şi închise uşa. Şi se apropie de fereastră.

Trebuia să facă cumva să uite. Trebuia să treacă cumva peste ceea ce se întâmplase. Ca să n-o ia razna. Tocmai o bufnise plânsul, gândindu-se că şi el văzuse...

Atâţia oameni aflaseră... Atâţia oameni văzuseră...

Ana-Maria

Vila se animase din nou. Era din nou plină de voci şi de paşi şi de agitaţie. Asta-i plăcea. Casa ei era plină din nou. Din păcate, regele ei rămăsese la conac. Regele ei nu se putea bucura de agitaţia de aici. El era trist acum. El, la ora asta, îşi bea ultima cafeluţă, cea de după cină, şi constata liniştea din conac şi goliciunea mesei... Şi încerca "să-i priască", dar era mult prea singur ca să digere puţina mâncare pe care reuşise s-o înghită aşa, înconjurat de scaune goale...

Întinse mâna spre Piao:

- Laptopul.

Îl primi şi-i făcu cu mâna:

- Pa! Ne vedem poimâine!
- ... Dacă insişti...
- Insist să-ţi iei o zi de vacanţă. Şi să-ţi revezi casa pe dinăuntru.
- Ţi-am spus că o revăd zilnic! Şi-ncă tridimensional!
- Dar n-o pipăi. Du-te şi pipăie-ţi casa! E un ordin!

Chinezul râdea... Îi făcu cu mâna şi începu să urce scara.

Agitaţia din living se mutase deja la etajul unu. Philippe avea de vorbit cu Jiao. Léon avea de vorbit cu Meili! Isamu avea de vorbit cu Jiao şi Meili. Iar Biyu se uita la ei şi zâmbea...

Ceva era în neregulă. Biyu ar fi trebuit să vorbească cu Florentina. Dar Florentina nu era aici. Uşa camerei ei era închisă. Şi cum rememora chiar acum agitaţia din living şi nu-şi vedea fiica în ea...

Oftă greu şi ciocăni la uşa ei. Şi nu primi răspuns. Insistă... Insistă din nou, îngrijorată deja...

Uşa se deschise încet. Fata ei nu se vedea în cameră; semn că se ascunsese după uşă. Şi-asta însemna că Florentina ei plângea acum.

Trebuia să intre. Trebuia să facă cumva să treacă peste supărare şi peste răceala dintre ele şi să intre - şi să găsească o cale s-o ajute. Era prima oară când Florentina revenea aici, în camera ei, după peripeţiile pe care le trăise în România. Probabil că mintea ei făcuse o core-

laţie între joaca cu Vincent şi... Între vremurile când se jucase de-a prinţesa intangibilă şi...

Oftă greu şi intră. Şi închise ea uşa. Fetiţa ei plângea, cu capul plecat...

Lăsă laptopul şi o luă în braţe. Şi preferă să nu spună nimic. Ştia prin ce trecea fetiţa ei. Şi ea trecuse prin momente înfiorătoare după ce se întorsese din Serbia. Dar momentele ei nu fuseseră nici pe departe atât de grele cum erau acum momentele Florentinei; pentru că oamenii cu care se întâlnise ea nu văzuseră... şi nu ştiuseră amănunte...

- ... Nu pot să stau aici!
- Va trebui să poţi.
- Nu pot!
- Din cauza lui Thomas?

Nu; nega, aşa că nu se înşelase...

- Isabelle şi Emilie nu ştiu nimic.
- Ştie Isamu.
- Isamu ştie totul despre noi. Şi despre tine, şi despre mine, şi despre tati... Isamu face parte din familia noastră.
- Ştiu! Dar nu pot... A văzut şi el; şi nu pot...
- Nu cred că a văzut mare lucru.

Florentina tăcea. Plângea, da; dar nu mai spunea nimic, semn că se gândea... Păi, hai s-o ajute!

- Titel a pus un băiat de încredere să urmărească imaginile de la camerele din apartament. A făcut unele selecţiuni, pe care mi le-a trimis mie. Selecţiunile alea au ajuns şi la Ştefan, prin Isamu. Pentru că imaginile alea şi veştile referitoare la tine au circulat strict prin conexiunile Chinei. Dar nu cred că Isamu s-a uitat la ele. Ştiind de la Titel ce se întâmpla, nu cred că a putut să vadă aşa ceva. Cred că a luat fişierele şi le-a salvat, le-a copiat pentru Ştefan... Nu cred că le-a văzut.

Florentina tăcea în continuare, dar se pregătea s-o contrazică - îşi aranja cuvintele în aşa fel încât să n-o supere foarte tare pentru contrazicere. Se grăbi deci să continue:

- Isamu e un fel de "tătic mai mic" pentru voi trei. Şi nici un părinte nu se poate uita la asemenea imagini cu copiii lui. Nici chiar din necesitatea de a-şi răzbuna "copilaşii". Ştia că Piao e lângă mine şi ştie tot şi vede tot; iar eu îi spusesem deja că se ocupă Piao de ăia. Nu; eu nu cred că le-a văzut.

Buun! Îşi ştergea lacrimile! Hai că o liniştise...

- ... Crezi că se supără dacă nu cobor la cină?
- Nu. Dar cred că chestia asta cu pititul în camera ta n-o să funcţioneze mai mult de 24 de ore. După 24 de ore de pitit, o să înceapă să creadă că ai ceva cu el.
- Am înţeles...

Înţelesese, dar tot nu putea să coboare la cină...

- Schimbă-te şi fă un duş; îi spun eu Isabellei că te doare capul, aşa că mănânci aici. Bine?
- ... O să încerc să cobor totuşi. Să nu se supere...

OK! Cum voia ea! Era şi mai bine dacă cobora! O sărută pe păr şi se grăbi să-şi ia laptopul şi să iasă.

Între ele două se formase un zid. Abia acum, după păţania din Bucureşti, apăruse zidul ăsta; nu înainte. Ceea ce ea crezuse până acum că e un zid între ea şi fata ei fusese cel mult un gărduleţ mititel! Florentina se schimbase mult; şi ea se schimbase...

Ea se simţea direct răspunzătoare pentru toate. Şi pentru Andrei, şi pentru Alex, şi pentru Sebi... Ea ar fi trebuit să aibă mai multă grijă de fata ei. Ar fi trebuit să găsească o cale să sară gărduleţul - şi să fie alături de ea. Din păcate, nu ştiuse cum să facă asta. Şi fusese mai mereu plecată cu afacerile. Da, salvase concernul Ionescu; dar îşi neglijase fetiţa, cu consecinţele pe care le vedea acum...

Oftă greu şi lăsă laptopul pe masă. Într-o zi, o să trebuiască să găsească puterea de a-i spune. Florentina trebuia să ştie de ce era mama ei atât de schimbată faţă de ea. Trebuia să ştie că nu era neapărat supărată pe ea. Trebuia să-i spună Florentinei despre incapacitatea ei de a preveni repetarea istoriei. Ea trecuse prin aceleaşi clipe; şi, deşi se considera o femeie inteligentă şi cu simţ analitic foarte bun, deşi identificase toate problemele din viaţa ei trecută, deşi îşi spusese întotdeauna că ea nu va face greşelile pe care le făcuse doamna Cioroacă din Braşov, uite că...

Diamant

Ridică degetul, să apese soneria, dar uşa se deschise larg. Iar Azur întinse mâinile spre el:

- Măi tată! Da' ce bengos e văr-miu ăl mic!

Bufni în râs şi intră şi se lăsă îmbrăţişat...

- Tăticule, ştii cum a fost la concertu' lui? Ştii cum a fost la sfârşit?
- Dacă sala a fost plină, atunci îmi dau seama!
- Nu - nu poţi să-ţi dai seama cum a fost aici! Şi ştii că oamenii ăştia nu-s ascultători de muzică de-aia! Tată, nu s-a auzit nici un foşnet! Nici un zgomot! Iar la final s-au zguduit geamurile!

Da, îşi dădea seama cum "se simţea" reacţia atâtor suflete...

- Bine-ai venit!

Îşi îmbrăţişă fetiţa:

- Bine te-am găsit.
- Am făcut iar friptură.
- Oo, minunat!

Şi-o pupă apăsat pe cap - că era un înger...

- Voiam să te întreb - ce altceva îţi place ţie să mănânci?
- Păi, friptură!
- Şi altceva? Că să ştii că nu e foarte sănătos să mănânci doar friptură! Ai nevoie şi de legume!
- Să ştii de la mine - cea mai bengoasă legumă de pe planeta asta, ceafa de porc e!

El râdea, Azur râdea... Numai ea zâmbea. Aşa că renunţă şi el la râs:

- Uite, de dragul tău, o să încerc să mănânc friptura cu salată. E bine?
- E bine. Mă duc să fac salată.
- Da' de mâine-ncolo. Azi, sunt sigur că ai făcut mujdei! Şi-ţi dai seama că nu vreau să se strice bunătate de mujdei...

Azur hohotea, ea îl certa din privire...

- Usturoiul nu-i legumă? E! Că creşte din sământă şi face frunze! Şi face bine la imunitate!

Şi ea tot nu râdea - se rezuma la a-i zâmbi... Îi făcu semn să vină la el. Iar ea arătă spre bucătărie:

- Mă duc să aduc friptura. Şi salata de usturoi.

Insistă cu semnul, aşa că fetiţa lui se apropie... O trase în jos, spre canapea, şi-o privi drept:

- Te ascult: ce te frământă?
- ... Ei - îţi zic eu...

Prea bine! Se ridică, o ridică şi-o trase spre scări. Şi aruncă în spate, spre afurisitul de Azur:

- Pune masa.

Or să discute în camera ei. Ca să fie într-un mediu cunoscut de ea, ca să-i fie şi ei mai uşor... Intră şi-o trase la masă. El se aşeză pe scaun; pe ea o aşeză pe genunchi. Şi-o privi cu calm, înţelegere şi foarte multă blândeţe:

- Ce te frământă, scumpa mea?

Fetiţa lui plecă încet capul... şi începu să răsucească pe toate părţile cordonul fustei...

- Te-ai îndrăgostit?

Agata nici nu clipi:

- Voiam să-ţi spun unele lucruri. Da' o să te rog să mă asculţi până la capăt, şi abia după aceea să iei o decizie.
- Am înţeles. O să tac, o să te ascult până la capăt, după care o să luăm împreună decizia. Bine?

Un fel de "te las să-mi zici; da' dacă nu-mi place, faci ce spun eu". Fetiţa lui zâmbi:

- Bine.

Hm...

- De la un timp, ştii că lui Victor Racovici îi place de mine...
- Ştiu. Mi-ai spus.

- În vacanţa asta, ştiind că mă înscrii la Neculce, m-am dus des prin Bucureşti. Şi nu ştiu cum s-a făcut, că m-am tot întâlnit cu el...

Aşa... Tăcea şi-o privea cu înţelegere şi calm şi aştepta...

- ... După ce Florentina a fost alungată, ştii că Grasu a venit şi m-a rugat să fiu eu Sufletu' lui.

- Ştiu.

- De-atunci, e foarte atent cu mine. Şi la mine. A făcut tot ce-a putut să meargă el cu mine în Bucureşti. Aşa că a fost şi el de faţă atunci când m-am ciocnit de Victor. A auzit şi el discuţiile... Şi cred că a observat şi el cum se uită Victor la mine. Mi-a zis că s-a dus la taică-su şi a vorbit cu el în prezenţa părinţilor lui... Şi pe urmă ne-am întâlnit iar în Mall... când m-am dus să-mi iau haine de Bucureşti... Victor m-a ajutat să aleg haine care se potrivesc la Neculce. Iar eu am intrat în cabina de probă, m-am schimbat şi i-am zis lu' Grasu că nu mă duc aşa la şcoală. Şi atunci uşa s-a deschis şi n-a intrat Grasu. A intrat Victor.

Ridică încet mâna, cu un singur deget întins, şi-i trase uşurel bărbia, o ridică puţin...

"Uită-te-n ochii mei." Agata era extrem de serioasă:

- Eu nu vreau să te mint. Adică nu vreau să-ţi ascund unele lucruri. Eşti tatăl meu şi ştiu că îmi vrei binele. De-asta am vrut să-ţi spun - că eu n-am destulă minte... şi nici experienţa vieţii şi-a oamenilor trăiţi în Bucureşti...

"Spune totul. Că nu-ţi fac nimic." Coborî mâna înapoi pe genunchi. Iar fetiţa lui nu plecă nici capul, nici privirea:

- Mie îmi place de el.

Deci Agata lui se îndrăgostise de Victor al lui Nicuşor...

- Şi l-am lăsat să mă sărute.

Şi-o spunea cu atâta uşurinţă...

- ... Şi atunci când l-a băgat Grasu în cabina de probă, şi în ziua următoare când ne-am mai întâlnit... Şi, încet-încet, am ajuns să ne întâlnim zilnic.

Aoleu! Zilnic? În cabina de probă? Hei! Cu asta chiar nu putea fi de acord!

- Cât ai lipsit tu, ne-am văzut practic zilnic. Ieri, de exemplu, ne-am plimbat toată ziua prin Herăstrău...

Adică ieri n-o mai pupase în cabina de probă?... Adică ieri o pupase-n parc, ziua, sub ochii atâtor oameni?

- Şi cum mâine încep şcoala... şi-o să mă văd zilnic cu el... Că liceul ăla nu-i prea mare, iar el sunt sigură că el o să-şi petreacă toate pauzele la uşa clasei mele...

Adică o s-o pupe şi-n liceu... Chestie care nu-l supăra totuşi, pentru că la liceul ăla învăţau şi nişte golănaşi de bani gata pentru care înrudirea cu vărul lui Ştefan era cel mai frumos vis de pe planetă...

- ... Şi am vrut să ştii şi tu. Că Grasu ştie... Da' trebuie să ştii mai întâi tu.

... Aşa; şi?... Şi cam atât. "Fusese informat", cum se spune! Acum urma discuţia... şi decizia. Ia să se gândească el un pic...

Deci, fetiţa lui îşi tot făcuse drum prin Bucureşti. Şi probabil că anunţase "sus şi tare" pe FB că se duce la mall-ul cutare, ca să afle şi el şi să-i iasă-n cale...

Aici, în Aurari, nu existau fete măritate la 14 ani. Fetele de aici se măritau la 18. Şi nu se probau cu ginerii înainte de 16. Fetiţa lui avea 14. Şi deja se ataşase sufleteşte de băiatul lui Nicuşor - băiat inteligent, binecrescut, dar un pic cam răsfăţat după părerea lui. Muncitor altfel, şi silitor la şcoală. Nicuşor îl creştea frumos pe Victor. Îl învăţa să muncească cinstit la atelier, să vândă cinstit în magazin şi să facă avere curată. Îi plăcea o asemenea educaţie pentru ginerele lui!

... Ginerele lui? Deja? Ce gând era ăsta? Hei! Încercă să rămână la fel de calm şi de blând:

- Te-am mai întrebat dacă vrei să te mărit cu el - şi-ai plâns şi-ai zis că nu...

Fata lui nu ştia dacă să aprobe sau să nege - nu care cumva el să priceapă greşit... Continuă deci:

- N-am să te întreb dacă vrei să te măriţi acum. Că mi-ai zis deja că vrei întâi să termini şcoala. O să te întreb, deci, dacă peste patru ani te vezi măritată cu el.

Agata începu să râdă:

- Tati, eu habar n-am ce fac anul ăsta de Revelion!

"Mincinoasă mică şi talentată la ghicit..."

- Dar să ştii că, în principiu, dacă lucrurile merg bine iar el nu se schimbă în rău... Da; ar fi posibil ca, peste patru ani, când o să mă-ntrebi din nou, eu să spun "Da".

- Scumpa mea... Înainte de toate, eu te rog să nu te mai ascunzi de mine. Că te-ai cam ascuns de mine, în privinţa lui. Ai venit să-mi spui azi lucrurile pe care ar fi trebuit să mi le spui în seara zilei în care Grasu l-a băgat în cabina de probă! Am dreptate?

Agata aprobă ferm cu capul.

- Te rog să-mi spui totul atunci când se-ntâmplă. Bine?

Primi o nouă aprobare. Insistă:

- Că uite - vezi şi tu ce bine stau cu nervii...

Acum râdea şi aproba...

- N-am să mă pun eu în calea voastră. Pentru că Victor e educat aşa cum trebuie şi e de familie bună, onorabilă. Şi, din câte spui tu, se poartă frumos cu tine şi te respectă.

Aproba. Încruntă sprâncenele, în glumă:

- Te respectă, da? Sau...

- Mă respectă.

- În cazul ăsta, eu n-am nimic împotrivă să te vezi cu el. Că oricum o să vă vedeţi la liceu! Eu sunt de acord să vă vedeţi şi după ore. În locuri publice, cu mâini cuminţi şi pupat civilizat. OK?

Fata lui îl luă de gât, îl îmbrăţişă cu putere şi-l pupă apăsat pe frunte:

- Eşti cel mai bun tată de pe planetă! Să mor io!

Ei, na! Oftă greu... Fetiţa lui îi îmbrăţişă capul şi oftă şi ea greu... Şi şopti:

- Să ştii că Trésor o să se întoarcă în noiembrie. Îmi apare în cărţi alături de alte figuri - semn că nu mai e cu mercenarii cu care-a fost. Apare mereu o femeie nouă lângă ea. Şi mi-apare mai liniştită...

- Să ştii că n-am oftat din cauza lui Trésor.

Tăcere...

- Am oftat pentru că am fost un tată absent de lângă voi. Mai ales de lângă tine! Cu Azur am mai discutat, m-am mai jucat - dar cu tine nu prea...

- Să ştii că nu-i chiar aşa cum crezi tu că e.

- În plus, am împins-o pe Safira să-şi ia zilele. Ca să-mi fie mie bine. Şi nu m-am gândit nici o clipă că vă las fără mamă...

- Tată, te rog să nu mai vorbeşti aşa! Să ştii că nu mai sunt de-o şchioapă! Ştiu ce s-a întâmplat atunci! Şi ştiu ce-a făcut mama!

- Ceea ce-a făcut, a făcut cu ajutorul meu. Eu l-am băgat pe Cornel în casă.

- Iar uşa de la dormitor avea şi pe-atunci cheie. Tată... Tu ştii că nimeni nu e perfect. Da? Şi-au fost papi care, înainte să ajungă papi, au călcat în strâchini!

Zâmbea; făcuse o comparaţie trăznită rău...

- Şi e, oricum, prea târziu să te judeci aşa, critic. Eu zic că ce a fost, a fost. Şi ce-ai făcut, ai făcut ca să-ţi fie mai bine. Şi uite că, până la urmă, e bine pentru toată lumea.

Se desprinse din îmbrăţişare şi-i sărută mâna:

- Victor ăla habar n-are ce nevastă-a împuşcat!

Mm, ce roşise fata lui! O privi lung, concludent:

- Dar te rog să fii cuminte.

- O să fiu cuminte. Şi n-o să-ţi mai ascund niciodată lucrurile care se-ntâmplă în viaţa mea şi în sufletu' meu.

- Bine. Auzi? Înainte să coborâm la salata de usturoi... Tu dai în cărţi şi de Azur?

Primi o aprobare fermă.

- Şi cum îţi pică frati-tu? Solo, sau...?

- E înconjurat de dame; dar în sufletul lui e solo.

- Bine. Să-mi zici dacă apare cineva în sufletu' lui.

- Îţi zic.

- Şi-acum hai să mâncăm salată de usturoi! Hai, că mi-e că se răsuflă - şi nu mai e bună!

Urcaseră "constipaţi", coborau veseli... Mm - băiatul lui rămăsese aşa, constipat! Da' las' că-i trecea lui! Îi trase ei scaunul şi-apoi se aşeză şi el:

- Şi, ia zi-mi - pe unde vă plimbaţi voi de obicei?

- Păi, până acum ne-am plimbat prin Herăstrău. Da' zicea că în curând se strică vremea; aşa că să mă gândesc ce muzeu mi-ar place să vizitez mai întâi şi mai întâi...

- Dacă vă duceţi la Geologie, poţi să-ţi cumperi pietre norocoase! Că au magazin!

- Aha! OK - bine că mi-ai spus!

Friptura arăta bestial şi mirosea dementţial...

- Deşi să ştii că mi-e cam frică să mă apuc să cumpăr aşa ceva; că mi-e că dă spargere-n stocu' lu' taică-su... şi-mi face un talisman universal... cât o platoşă, aşa...

Oo, Doamne! Râdea cu poftă şi aproba... pe sub privirea destul de serioasă, destul de dezaprobatoare a lui Azur...

Las' că-i trecea lui! Doar să-i intre o damă-n suflet; şi vedea el prin ce chin trecea sor-sa!

Mm, bine că-şi adusese aminte! Trebuia neapărat să discute cu unchiul lui! Să-i pună-n vedere, nu care cumva să se-apuce să-l promită pe Azur vreunui bulibaşă! Că nu-l dădea! Dacă băiatul lui nu voia să se-nsoare, nu-l dădea nici mort!

Ştefan

Se făcuse târziu. Se pregătea să se culce. Era obosit şi trist...

Medicul lui îi întinse o hârtie. Ce era asta?... Programul lui pentru mâine. Îl făcuse destul de hazliu; îl presărase cu emoticoane când vesele, când triste, când scremute... Zâmbi şi aprobă cu capul; iar Sami nu se mai putu abţine:

- Ce s-a întâmplat?

- Eh - probleme.

- Tu ai probleme? Parcă n-aş crede...

- Am probleme de organizare. Consilierii au nevoie de Ana; aşa că mâine şi poimâine se duce în Spania-Portugalia, iar miercuri şi joi vizitează Austria şi Germania.

- Şi asta nu-i bine?

- Nu prea, în condiţiile în care chinezul fermecat de la Cannes are nevoie de două-trei zile libere, să-şi spele creierul de nicotină, afaceri şi răpirea comorii...

Ei, poftim! Acum îl tuflise şi pe el! Zâmbi:

- Tu de ce te-ai încruntat aşa?

- Nu m-am încruntat. Dar... Dar parcă nu mai e frumos aici. După plecarea lor, a tuturor, nu mai e aşa frumos...

Da, ştia că atmosfera devenise din nou rece... Oftă:

- E greu fără copii.

Sami aprobă cu capul.

- Cred că aşa îşi spune şi Thomas în mintea lui... că e greu aici fără copiii contelui...

Sami aproba cu capul şi zâmbea...

- Şi aici mă încurcă un pic şi absenţa lui Aleodor...

- Apropo - nu l-am mai văzut de ceva vreme...

- Oficial, e în Marea Britanie, să tragă sforile pe lângă Casa Regală. Neoficial, e în China, într-un centru asemănător cu cel din Düsseldorf...

Medicul făcuse ochii mari... Ridică scurt din umeri:

- Şi interlopii îmbătrânesc, la un moment dat!

Îl făcuse din nou să râdă! Bun! Hai să-l "atace"!

- Cum o să fie recuperarea de după scoaterea tijei?

- O să semene cu recuperarea de până acum. O bună bucată de vreme, n-ai să poţi să calci pe picior. Iar în prima săptămână, ca să nu rişti să te sprijini totuşi pe el, ar fi bine să te deplasezi cu scaunul.

La dracu! Mii de draci! Şi ştiuse; îi spusese şi el, şi Bouchard... Oftă cu subînţeles:

- Şi eu, care prinsesem aripi după ce-am început să alerg...

- Ştiu că e mult mai bine fără scaun; dar va trebui să te aşezi din nou în el. N-o să pot să-ţi dau calmante; şi-o să te doară dacă totuşi calci pe el.

Nasol! Nasol de tot - că era în întârziere...

- Ţi-am mai spus: nu există înzdrăvenire ca-n filme. Dar îţi promit că o să fac tot posibilul să-ţi scurtez la maximum recuperarea.

Aprobă... Reciti mail-ul compus pentru Ana... Oftă greu şi apăsă send. Şi decise, totuşi, să se culce. Că şi-aşa n-avea de ce să mai stea treaz! Thomas n-avea de ce să mai vină să-i ceară sfaturi, Philippe nu se reapuca de cântat, Léon n-avea cum să intre şi să-i povestească, în şoaptă, cum s-a distrat în Esquire... Ana n-o să deschidă uşa...

14 septembrie 2020 - luni

Ana-Maria

Se privea lung în oglindă şi nu-şi găsea cusur. Poate doar colţurile gurii, un pic coborâte, stricau "armonia" propriei reflexii. În rest, era bine. Era frumoasă. Or să fie reuşite fotografiile serviciilor... ale duşmanilor... Oof!

Şi uite cum trebuia să plece din nou! N-o să fie lângă copiii ei, aşa cum nici Isamu n-o să poată să iasă din vilă în următoarele 96 de ore! Ce porcărie! Cum să facă să se cloneze? Şi să-şi trimită clona la consilieri, ca să fie aproape de copiii ei? Philippe va fi asaltat de felicitări - şi poate şi de "oferte" de concerte! Léon o să-şi privească azi colegele cu alţi ochi! Iar Florentina reintra în viesparul răsfăţatelor de liceu! Iar ea nu putea să fie alături de ei! Aşa-i venea să urle şi să azvârle cu toate alea...

Îşi luă laptopul şi ieşi. Şi coborî grăbită treptele.

Isamu o aştepta la etajul unu:

- Neaţa.

- Neaţa.

- Piao ajunge în zece minute.

Aha! Ce bine! Că trebuia să discute cu el, înainte să plece! Intră în birou şi se trânti pe canapea:

- Tocmai azi "i-a pocnit"! Tocmai azi!

- Îi "pocnise" încă de săptămâna trecută; dar probabil că s-au sfătuit în privat şi-au decis să te lase să stai cu Ştefan. Ştiu că recuperarea lui se accelerează mult atunci când e fericit...

Mda... Îl privi lung, concludent:

- Copiii or să aibă nevoie de mine. Şi eu n-o să fiu aici. Aşa-mi vine să urlu...

- Poţi să urli liniştită. Ştii că e antifonat corespunzător...

Daa - lui îi ardea de glume...

- Ne descurcăm noi aici. Am instruit deja fetele. Philippe nu dă concerte private, Léon nu înghesuie fetele prin colţuri, Florentina nu fuge la aeroport. Deşi mă îndoiesc că micul pianist chiar şi-ar dori să cânte "comercial". Şi mă îndoiesc că fetele din clasa lui Léon sunt în pericol, cel puţin în prima săptămână, când fac cunoştinţă. Iar Florentina o să fie calmă şi concentrată la şcoală - pentru că, dacă e cuminte, primeşte ceea ce vrea. În plus, au stabilit deja că vine el aici sâmbătă dimineaţă! Aşa că...

Aşa că putea să plece liniştită... Zâmbi:

- Asta e! La urma urmei, cât mai puteam să stau aşa, puturoasă cu burta-n sus?

Isamu aproba şi râdea... Brusc, chinezul redeveni serios:

- Ceea ce îţi voi spune acum, te rog să rămână între noi. Strict între noi.

Aprobă, atentă...

- ... Fang este de părere că nu-ţi stă bine în poze cu maţe. Aşa că i-a interzis lui Cheng să-mi mai dea informaţii care te pot conduce la persoane încă în viaţă.

La dracu! Chinezu' ăla îi stricase toată şmecheria! Ce om...

- De-atunci, Cheng nu mi-a mai dat nume. Şi nici date certe. Mi-a spus uneori numele oraşelor prin care-a trecut...

- Deci n-am nici o şansă să-i transmit Perlei date concrete. Mda...

- Poate, dacă te duci la Fang şi discuţi cu el... Şi-ţi iei angajamentul că nu mai faci telemedicină aplicată pe maţele unora şi altora...

Hei! Acu' ce făcea - o certa?

- Trésor nu mai este în mâinile celor patru mercenari.

Poftiim?

- Au "pasat-o" unui individ puternic, din Ucraina. Ăla o ţine în casa consilierului lui pentru cerşetori.

- Cum îl cheamă pe individ?

- Mi-e frică să-ţi spun.

Păi dacă şi lui Isamu îi era frică să-i spună...

- Cheng are ordin de la Fang să se ocupe de paza, securitatea şi recuperarea comorii. Şi, vorba aia - îl cunoşti pe Cheng...

- Îl cunosc, într-adevăr. Şi nu el e problema. Vreau să transmit numele ăla în Aurari, la tuşa Perla.

- Încă nu e momentul să faci asta.

Îngustă ochii şi-l privi lung...

- E acolo de zece zile deja. E încuiată într-o cameră din mijlocul casei. Doar fata cea mare are voie să se ducă la ea. Iar Cheng, care scanează locaţia citez "prin toate mijloacele disponibile", spune că e bine îngrijită, bine hrănită, neşocată, nestresată... Momentan, Ştefan nu a luat nici o decizie apropo de consilieri. Iar individul care-a cumpărat-o de la mercenari este uriaş. Are zeci de mii de subalterni.

Aşa deci - fraţii apelaseră la unul dintre prietenii lui Gabriel probabil...

- Încă nu e momentul să păţească fata ăluia ceva. Sau copiii şefului lui. Din Ucraina porneşte o autostradă uriaşă, amenajată special pentru copii...

Din Ucraina plecau mulţi copii, spre multe direcţii, pentru multe activităţi... Aprobă încet cu capul şi se ridică:

- Rămâne între noi. Eu lipsesc până vineri dimineaţă. Dar din clipa când m-am întors, te rog să te consideri în concediu.

Isamu începu să râdă:

- OK! Dar să ştii că, dacă mă trimiţi în concediu, n-am să plec singur!

- OK! N-am nimic împotrivă! Cred că nici ele n-au nimic împotrivă, de vreme ce Thomas vine aici sâmbătă dimineaţă...

Chinezul stătea bine cu nervii, că nu roşea... Bun!

Îşi luă laptopul şi ieşi. Şi încercă să rămână aşa, calmă. Piao nu trebuia să afle ceea ce aflase ea despre Trésor. Consilierul ei se cam ataşase sufleteşte de familia Ionescu. Şi cum o văzuse pe Rebeca trecând prin multe stări, putea fi tentat să-şi ia el o săptămână "fără plată" şi...

Oare la cine era Trésor acum? Cum îl chema pe uriaşul ăla? Ce n-ar fi dat să ştie chestia asta... Măcar aşa, din principiu!

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa. Cum e casa?

- Exact aşa cum o ştiam.

- Bun! Deci acum eşti liniştit, ştiind că ai verificat personal chestia asta...

Piao râdea şi aproba şi-o lăsa "să fie ca ea"... Păi, hai să plece odată! Că trezea copiii la şase jumate - şi chiar nu era cazul! Era ultima lor noapte de vacanţă, cum se spune...

Isamu

Copiii erau pregătiţi de plecare. Ia să se ducă el "să-nceapă şcoala"! Că şi el începea azi şcoala, nu? Relua ritualul plecării la şcoală, al revenirii de la şcoală... Şi realiza că post-adolescenţa lui chiar era o pacoste şi începuse să-i facă probleme la serviciu, pentru că Léon trebuia să ajungă la Liceul Carnot dar va merge azi în maşină cu Philippe... Pentru că el, consilier puturos, nu făcuse şedinţă cu Claude... Oof!

Ieşi şi coborî treptele. Le auzea guriţele vesele şi simţea că i se făcuse foarte, foarte dor de Liwei... Zâmbi:

- Bună dimineaţa, şcolarilor!

- Bună dimineaţa!

Philippe se repezi să-l anunţe ceea ce el aflase încă de-acum jumătate de oră:

- Am primit peste 5.000 de like-uri!

- Şi-o să mai primeşti încă pe-atât, după părerea mea. Şi nişte invitaţii la diverse evenimente...

- Ce evenimente?

- O să fii invitat să cânţi la evenimente. Iar Ana te roagă să nu accepţi.

- Dar nici nu mă gândeam să accept!

Ia uite-l! Era de-a dreptul indignat!

- Trebuie să merg la şcoală! Şi trebuie să-mi fac temele! Plus temele dlui Blier! Ce - eu mai am timp să cânt atâta?

Bun! Bravo! Îl ciufuli uşurel, bucuros că n-o să trebuiască să ducă muncă de convingere cu el şi să-i spargă pagina şi să-i şteargă el invitaţiile pe-ascuns... Se întoarse spre Florentina:

- Pregătită?

Primi o aprobare mută. Hm...

Decise să nu insiste. Nu era mare specialist într-ale adolescentelor; şi decât să facă pagube mai mari, mai bine nici nu se-apuca! Porni spre glasvand şi ieşi în curte.

- Bună dimineaţa. Maşinile sunt pregătite.

- Bună dimineaţa. Vin şi ei imediat.

Păşi spre stânga, iar Claude se grăbi să-l urmeze...

- Până la sfârşitul săptămânii, trebuie să discutăm despre Léon.

- Normal - maşina va face un ocol ca să-l lase pe Philippe la şcoală...

- De mâine, Léon ar trebui să meargă în maşină cu Florentina. Dar...

Claude era atent şi alert...

- Dar vor fi zile când el va dori să facă un ocol. Iar ea va dori să vină direct acasă. Aşa că mă gândesc, la modul cel mai serios, la încă o blindată.

- Să înţeleg că Léon o să facă ocoluri, în drum spre casă?

Îl privi lung, concludent:

- Ca orice licean adolescent, da.

Şeful pazei întoarse capul spre poartă, ca să nu-i arate uimirea şi obrajii roşii şi ochii măriţi de uimire... Porni spre glasvand:

- Discutăm după-amiază despre asta. Mă duc să le dau startul.

Reveni în vilă şi le indică direcţia "spre maşini". Philippe era primul, vesel nevoie mare la gândul că îl aşteptau fanii cu carnetele de autografe pregătite. Léon părea vesel. Dar nu era vesel. Aşa că întinse mâna şi-l trase lângă el. Meili ieşi, Florentina ieşi, Biyu ieşi şi ea...

Accidentul lui Ştefan făcuse daune mult mai mari decât bănuiau ei. Ana plecase la şase jumate şi nu apucase să discute cu băiatul ei despre prima lui zi de liceu, despre... Iar el era post-adolescent, aşa că nu se gândise să vorbească acasă cu el... Se răsuci spre el şi începu să-i aranjeze cravata:

- Liceul e puţin mai pretenţios decât şcoala generală. Ambiţiile sunt mai puternice. Iar bătăliile sunt mai intense - şi alea din timpul orelor, şi alea din timpul pauzelor. Sfatul meu este să nu te aventurezi în nici un fel de bătălie. Aminteşte-ţi întotdeauna că eşti cine eşti, ştii ceea ce ştii, poţi ceea ce poţi... Iar liceul nu este un ring pentru competiţii. Încearcă să-i potoleşti cu vorbă frumoasă. Încearcă să nu te laşi atras în anumite grupuri... Ştii tu.

Primi o aprobare cu capul. Aoleu, ce freză strâmbă avea! Repede - să-i îndrepte cărarea aia şerpuită!

- Evită şi grupul tocilarilor, şi grupul bătăuşilor, şi grupul fetelor... Fă-ţi câte-un prieten în fiecare grup. Şi două amice, cel puţin. Şi spune-le tuturor că iubita ta învaţă în Nisa, aşa că n-are rost...

Ochii verzi îl priveau lung... Adăugă:

- În caz că te-ntreabă cineva. Adică nu te lăuda cu iubita din Nisa; că or să-ţi ceară poze!

Léon începu să râdă şi aprobă. Bun!

- Iar despre restul, dacă vrei, discutăm când te-ntorci. Ca să discutăm probleme concrete.

- OK.

- Hai - fugi, că întârziaţi!

Îi deschise glasvandul şi-l privi lung... După părerea lui, fiul îl va depăşi pe tată. Şi fizic, şi social, şi sentimental. Mai puţin financiar. Totuşi, Ştefan era o excepţie care confirma regula aia cu "cine are noroc în amor, e sărac lipit"...

Post-adolescenţa îl tot îndemna să gândească prostii...

Gata - plecaseră spre şcoală. Bun! Acum, hai să se ducă să comande o blindată nou-nouţă! Şi să-l contacteze pe Raul, şeful din Cannes. Omul ăla avea nevoie de câteva indicii: înălţime, statură, constituţie, culoarea părului, culoarea ochilor...

Post-adolescenţa lui chiar era o pacoste...

Florentina

Tăceau. Şoferul accelera spre liceu. Ele nu scoteau o vorbă. Păreau certate, deşi nu erau certate...

Brusc, Biyu întinse telefonul spre ea. Îl luă.

"Eşti supărată pe mine?"

I-l înapoie şi negă, zâmbind. Biyu scria...

"Atunci eşti supărată pe Isamu..."

Se întreba, probabil, de ce se încuiase în camera ei aseară... Păi, hai să-i răspundă! Ştergea mesajul ei, scria...

"Mi-e ruşine de el. Pentru că a aflat."

Şi-acum...

"A aflat totul, pentru că l-a ajutat pe Titel să te urmărească şi să te fileze. Dar n-a văzut nimic."

Serios? Era ea aşa de sigură că Isamu nu văzuse nimic? Chinezoaica se grăbi să-şi recupereze mobilul... Deci Biyu spunea că Isamu nu văzuse nimic...

"Mi-a dat link-ul şi mi-a spus că el nu poate să vadă aşa ceva. Eu am urmărit imaginile din apartament."

Deci ea văzuse, de fapt... În fine! Asta nu schimba cu nimic lucrurile! Isamu ştia. Şi cum...

Nu - nu voia să se mai gândească la asta. Telefonul se întinse din nou spre ea, dar îl refuză. Numai că chinezoaica insista...

"În orice caz, la liceu chiar n-avea cum să se afle! Aşa că eu zic să zâmbeşti. La urma urmei, o să le povesteşti despre Thomas..."

Într-adevăr, la liceu n-avea cum să se afle. Iar Adéle o să insiste să afle picanterii, apropo de ea şi de dispariţia lui Vincent...

Blindata oprise; Biyu ţâşni de pe banchetă... Coborî şi ea şi porni spre clădirea liceului.

Îi plăcuse aici, la liceu. Îi plăcuse curtea mare, "aerisită"; îi plăcuse imaginea tinerilor care se îndreptau ca furnicuţele spre clădiri. Acum, însă, avea un gust amar. Nu ştia de ce. Că, vorba aia - n-avea amintiri urâte din locul ăsta. Dar, pur şi simplu...

- Prinţeso!

La dracu! Tocmai aflase de ce simţea gustul ăla amar! Se întorse-se practic în trecut! Şi cum nu era un trecut foarte plăcut...

Decise să se oprească - ca să n-o mai audă urlând apelativul ăla. Paşii tropăiau, pe tocuri... Fu înhăţată, răsucită şi îmbrăţişată - şi i se răcni în ureche:

- Prinţeso! Ce bine-mi pare să te revăd!

O bătu uşurel pe umăr:

- Bună dimineaţa.

Buzele pline de gloss se lipiră pe obrajii ei:

- Doamne, ce dor mi-a fost de tine!

Începu să râdă:

- Văd...

Şi făcu un pas în spate. Aşa - mai la distanţă era mai bine. Deja o mâncau obrajii, de la ştampilele uleioase...

Adéle fremăta toată. Era fericită. Îşi strâmtase bluza şi-şi scurtase fusta şi-şi luase platforme "infinite". Părea chitită "să se-ntindă" înainte de pauza de la zece... Porni spre clădirea principală:

- Hai, că întârziem.

- Staai!

Nu, nu mai stătea. N-avea decât să întârzie, dacă voia să mai stea la pălăvrăgit!

- Prinţeso, tu eşti supărată pe mine?

- Nu. Dar lucrurile s-au mai schimbat, de când nu ne-am văzut. Şi nu mi se mai spune "prinţesă". Mi se spune Florentina.

- Aa, OK! N-am ştiut...

- Ştiu că n-ai ştiut. Dar ştii acum. Aşa că te rog să mă strigi pe nume de-acum încolo.

Tăcere... şi iar tropăit de tocuri:

- Da' ce s-a întâmplat?

- Nimic, ţi-am spus! N-am nimic cu tine... Cred că am crescut; atâta tot.

- Cum adică, ai crescut?

Arătă spre propriul cap:

- Am crescut. Ştii tu...

- Ba eu cred că ai făcut mult prea multe teme!

Nu-i mai răspunse, că n-avea rost...

- Auzi? Tu ştii ceva despre Vincent?

- S-a mutat cu părinţii în nord.

- Crezi?

- Nu cred; ştiu.

- ... De unde ştii?

- Am sursele mele.

- ... Şi-a făcut un cont nou pe Facebook?

- Nu ştiu. Nu cred.

- Păi sursele

- Sursele nu ştiu dacă are cont pe Facebook sau nu. Şi-a închis contul vechi; în rest, nu ştiu.

- ... Nu cred eu că stă el fără Facebook!

- Cine ştie! Poate-a crescut şi el!

Şi gata, intrase în clădire! Mai avea cam două minute şi scăpa de ea...

- Auzi? Da' cum adică, ai crescut?

Fata asta era fără scăpare... Începu să râdă:

- E greu de explicat. N-ai să înţelegi aşa, din cuvinte. O să creşti şi-o să afli şi tu cum se creşte!

- Acum ce faci - mă iei peste picior?

Se răsuci şi-o privi drept:

- Nu. Încerc doar să-ţi spun că, încă dinaintea vacanţei, noi două nu mai aveam foarte multe puncte comune. Iar acum, după vacanţă, cred că nu mai avem chiar nici un punct comun. Poate doar cu excepţia temelor - pe care eu le fac şi tu nu. În rest...

Adéle părea că nu pricepuse nimic...

- Începând cu înfăţişarea şi sfârşind cu opiniile despre viaţă - noi două nu mai avem nimic în comun. Nu te supăra - dar asta e realitatea.

- Adică ce vrei să spui?!

- Că, dacă stăm una lângă alta, nu prea avem ce să ne spunem.

- Observ că tu nu ai ce-mi spune mie! Eu vorbesc normal cu tine şi tu mă iei peste picior!

- Şi, în condiţiile astea, de ce insişti să vorbeşti normal cu mine? Sunt o ciudată! Chiar îţi face plăcere să vorbeşti normal cu o ciudată?

Tânăra din faţa ei părea oripilată de ceea ce auzise...

Îşi reluă drumul spre clasă şi scoase mobilul. Biyu bombăni:

- Ai vrut tu neapărat să te certi cu ea?

- Da. N-o mai suport. Iar prietenia ei nu-mi face cinste. Mi-a făcut ventuze pe obraji?

- Nu; nu se vede nimic...

- Nu se vede, dar se simte. Mă irită prezenţa ei. Mă face să mă încordez ca un arc şi să mă simt în pericol. Şi nu vreau s-o car în cârcă şi anul ăsta.

Accesă FB-ul, intră pe propriul profil... Edit... Se opri. Biyu o privea lung, serioasă...

- ... Crezi că e cazul să-mi schimb relaţia?

Tânăra zâmbea şi nega... Corect! Pe de o parte, Thomas era nepăzit la facultate! Pe de altă parte, prietenii lor nu trebuiau informaţi aşa, "la sânge", despre viaţa lor privată. Că doar nu dădeau socoteală cuiva - nu? Aşa că închise FB-ul... şi-l redeschise. Şi selectă numele lui - care era online...

"Bună dimineaţa, iubitule..."

Oftatul greu ieşi odată cu apăsarea butonului send...

"Hai, Florentino - lasă prostiile şi mişcă-te spre clasă!" Nu de alta, dar risca să întârzie chiar în prima zi de şcoală. Şi nu voia să înceapă clasa a doişpea "cu stângul", cum se spune.

Ultimii metri... Ajunsese.

- Bună!

- Ei, bună, prinţeso!

Ridică un deget şi-şi corectă colega:

- Florentina! Vă rog! Prea mult răsfăţ dăunează...

Râdeau şi aprobau. Iar ea se grăbea să ajungă în ultima bancă, mulţumită că în cel mult şase luni o să reuşească să-i dezveţe de apelativul ăla...

Mobilul vibră scurt.

"Te sărut, minunată rază de soare care-mi luminează dimineaţa tristă..."

Aoleu! Tristă? Da' de ce?

"Tristă?"

Thomas se grăbea să răspundă...

"Extrem de tristă. M-am trezit singur..."

Serios? Hai să facă o şmecherie. Photo... Camera... Zâmbi cu subînţeles... Şi send! Şi-acum aştepta fotografia lui... Aştepta fotografia lui şi încerca să facă abstracţie de balamucul isteric al Adélei - care bineînţeles că încerca să-i demonstreze ei cât de bună prietenă era cu toată lumea, mai puţin cu prinţesa-acriturâ...

Aha! Thomas postase ceva! Şi-i dăduse tag la postare! Ia să vadă ea ce postase iubitul ei azi...

"Prin universul în care te iubesc, culeg păpădii.
O parte ţi le împletesc lanţ în jurul gâtului...
sau coroniţă gândului...
Din restul fac trompete din care sun zorii
şi un tulnic pentru inima mea îndrăgostită.
Câtă minune într-un fir de păpădie!
Şi asta datorită ţie..."

Uau! Ce frumos! Era aşa de frumos... Nici nu ştia ce să-i răspundă! Zău că nu ştia! El avea atât de multe cuvinte, atât de... Nici nu ştia cum să descrie ceea ce citise! Adică ceea ce făcuse el! Era... Era aşa, bleagă şi mută şi picată într-o stare ciudată de imponderabilitate...

Capul chinezoaicei îi apăru brusc în dreapta privirii! Tresări - şi bufni în râs:

- M-ai speriat!

- Şi tu m-ai speriat! Ai o expresie a feţei ciudată...

Îi dădu telefonul. Biyu citea... Ridica sprâncenele, mirată probabil de aşa inspiraţie...

- Îmi permiţi să-ţi dau o sugestie?

Bineînţeles că-i permitea!

- Dă-i share. Şi atât.

Daa! Minunată idee! Şi aşa anunţa pe toată lumea "ce şi cum"! Deci, share... Aşa, curat, fără nici un comentariu...

FB-ul făcea refresh... Reuşise s-o posteze pe pagina ei. Gata - acum puteau să le bruieze netul. QED, cum spunea profu de mate...

Se răsuci spre ea. O privea lung, o întreba din privire cum i se păruse "dedicaţia"...

- Bună dimineaţa!

Aoleu - diriginta! Mm - era îndrăgostită rău! Trebuia să facă un efort şi să se concentreze - că începuse şcoala, şi nu era de joacă! Începea clasa a doişpea de pe locul secund, pe liceu. Nu putea termina decât pe primul loc...

Ştefan

Adina oftă greu - şi se apucă cu mâinile de burtă... Ia uite-o! Da' ce văzuse acolo?

- Ce s-a întâmplat?

Secretara tresări, îl privi şi roşi violent:

- Oups! Scuze...

- Te scuz, dar numai dacă-mi zici ce-ai văzut acolo!

Tânăra se codea... El o privea poruncitor, că n-o s-o ierte dacă nu-i spunea ce-o făcuse să pice-n melancolia aia bleagă...

- ... Thomas a postat o poezie pentru Florentina, iar ea a dat share

pe pagina ei. Şi e aşa frumoasă...

Serios? Thomas făcea versuri la şcoală? Ia să vadă el ce şi cum... Începu să râdă:

- I-auzi, Rebeco! În universul iubirii lui Thomas cresc păpădii!

- Şefule, să ştii că păpădia e o plantă minunată! Ştii ce bun e ceaiul de păpădie? Curat panaceu universal!

Era îngrozitoare! Hm...

- Şefule...

- ... Ce-i? Zi-i odată!

- Şefule, io am auzit că în Aurari cresc multe păpădii. De-alea universale. Bune la sănătate... mamă-mamă!

Femeia asta "se cerea în Aurari"! Şi doar ce plecase bărbatu' ei, aseară, după o săptămână petrecută bot în bot! Aşa-i venea să-i zică... vreo două... Dar zâmbi:

- Fugi!

Cumnata lui ţâşni spre el - şi-l pupă apăsat pe cap! Şi-apoi tropăi pe călcâie pân' la uşă, pe care aproape că o smulse din ţâţâni... Răcni:

- Făă! Cu ce ajungi acolo?

- Las' că văd io!

I-auzi! Vedea ea! Vezi să nu?! Luă telefonul roşu - dacă ea era euforică, asta nu însemna că el o lăsa aşa, nepăzită şi neorganizată şi...

Ar fi avut treabă cu ea aici. Şi azi, şi mâine, şi poimâine... Avea zilnic treabă cu Rebeca, la conac. Dar ştia că femeia aia suferea mult. Şi îi era greu să stea aici, în locul de unde lipsea copilul ei. Şi mai ştia şi că îi promisese, într-un fel, lui Diamant că i-o trimite acolo - şi-o lasă să stea cu el. Aşa că o să facă el cumva să se descurce cu toate. Chit că îl punea pe Sami să ştampileze şi să îndosarieze! Las' că vedea el...

Florentina

Şederea aici, în vila asta, nu mai părea aşa de grea. Nu mai era amară. Mai ales acum, la nouă jumate, când ştia prea bine că nu mai era nevoită să iasă din camera ei... decât, cel mult, până la toaletă...

Până la sfârşitul orelor, poezia lui Thomas strânsese peste 100 de like-uri numai pe pagina ei. Şi multe "felicitări". O mulţime de oameni o felicitaseră pentru "vestea fericită"! Ce veste, numai ei ştiau! O amuzase copios observaţia că nici unul nu încercase "să ghicească" dacă era relaţie, logodnă sau nuntă de-aia "ca-n etnie"... O bucurase mult să descopere, printre like-urile alea multe, opiniile părinţilor ei - amândouă pozitive, fireşte...

Era ciudat! Părinţii ei, amândoi, dădeau like la declaraţia de dragoste a fetei lor! I se părea peste mână! În fine...

Se văzuseră, la nouă şi-un sfert. Un videoapel scurt, că ea trebuia să se şi odihnească iar el trebuia să-şi ajute tatăl să mute nu ştiu ce de nu ştiu unde până nu ştiu unde... El îi spusese totul cu lux de amănunte; dar ea, îndrăgostită rău, nu reţinuse...

Era ciudată dragostea "la cameră". Adică se simţise reţinută. Îi fusese aşa, nu ştiu cum să-l pupe. Şi-i trimisese o bezea. Acum îi părea rău că nu pupase camera mobilului... În fine!

Se răsuci cu faţa-n sus. Tavanul i se părea alb... Prea alb. Ar fi trebuit să fie puţin roz. Părerea ei! Da, ştia că rozul pe pereţi era contraindicat; dar ea una ar fi preferat măcar o dungă pală...

Da, era îndrăgostită. Rău. Nu-i era jenă să recunoască asta. Dacă mama ei ar fi intrat acum şi-ar fi întrebat-o ce face, i-ar fi răspuns fără să clipească: "Sunt îndrăgostită"...

Stabiliseră că vine el la Cannes, sâmbătă dimineaţă. Nu putea să vină vineri, pentru că avea nu ştiu ce seminar de la şase la şapte - şi apoi avea tatăl lui treabă cu el, şi mai era şi tati al ei care probabil că s-ar fi încruntat văzându-l cum lasă totul baltă şi-o şterge în numele dragostei... Las' că venea el! Zilele or să treacă, încet-încet, şi-o să se facă sâmbătă. Şi-o să-l aibă aici, la Cannes.

... Tii! Abia acum îşi dădea ea seama că Thomas nu mai fusese niciodată aici! Ia uite... Ia uite cum avea ea insomnie, stând cu ochii-n tavan şi gândindu-se cum o să fie sâmbătă...

18 septembrie 2020 - vineri

Isamu

El unul era gata. Biyu probabil că nu era gata... Că habar n-avea ce-o aştepta! Habar n-avea ce-i pregătise el! Care era deja în concediu - că regina se întorsese pe la zece, aşa că...

Îşi scosese costumul. Purta o pereche de blugi şi-un tricou. Şi adidaşi. Arăta ciudat, după părerea lui. Dar ar fi arătat şi mai ciudat dacă ar fi rămas în costum. Intenţiona să plece de-aici cu Mercedesul lui. Şi-ar fi fost... ciudat să apară aşa, el *executive* la costum şi ea în uniformă de liceană. Probabil că ar fi atras atenţia poliţiei...

Iată şi blindata lui Léon... Iată şi blindata Florentinei. Bun! Luă laptopul şi-şi puse ochelarii de soare. Şi ieşi în curte.

Marele prinţ coborî de pe banchetă şi începu să râdă, mângâind capota:

- Mulţumesc frumos...

- S-o stăpâneşti sănătos...

Era foarte mândru Léon de blindata "lui". Prima lui blindată, cum se spune. Avea şi şofer, şi bodyguardă... Crescuse - gata, nu mai era un ţânc! Trecuse de la "băieţi", la "Léon"! Ceea ce-l făcea şi pe Philippe să se simtă un pic mai important... Nu?

În fine! El nu ieşise ca să afle "la cald" impresii despre maşina nou-nouţă. El ieşise în alt scop. Îi zâmbi Florentinei:

- Bine-ai venit.

- Bine te-am găsit.

Şi se întoarse spre Biyu şi făcu un semn scurt cu capul, spre stânga:

- Am treabă cu tine.

Purta şi ea ochelarii de soare. Iar musculatura feţei nu se clintea. Putea jura, însă, că ochii albaştri erau speriaţi rău! Ea nu bănuia nimic! Da, ştia, era uneori sadic şi-o chinuia şi-o trecea prin tot felul de "senzaţii tari"...

Urcă la volan; ea urcă în dreapta. Porni motorul, băgă în marşarier... Plecaseră.

- ... Pot să te întreb unde mergem?

- Poţi.

- ... Unde mergem?

- La mine acasă.

Tăcere... Tăcere... Ea nu ştia ce înseamnă "la mine acasă"; bănuia, probabil, c-o ducea în "domiciliul conjugal". În patul soţiei din acte. Se abţinea şi n-o bombănea pentru asemenea supoziţii nepotrivite...

Or să facă drumul în tăcere. Şi-or să discute când ajungeau. Şi-aşa, maşina nu era cel mai sigur loc de discuţie - cu tot sistemul lui de bruiaj! Şi cu toate aprobările Chinei! Nu l-ar fi mirat să afle că nişte fotografii şi filmuleţe cu ei doi porneau azi spre Estul îndepărtat...

Ana-Maria

Prânzul era destul de animat. Philippe tocmai terminase de descris "peripeţiile celei de-a cincea zi de după concertul de la conac". Prinţul cel mic primea o grămadă de mesaje! Link-ul concertului circula "la liber", probabil că toată lumea distribuia către toată lumea minunăţia... Puştiul ei era teribil. Şi-şi amintise că-i era foame, aşa că turuise cinci minute şi-acum se repezea spre supă... Se întoarse spre Léon:

- Cum e maşina?

- Aa, e "super"! Mami, chiar e maşina mea?

- Da. În acte, e a concernului Ionescu; dar e la dispoziţia ta.

Puştiul ei fremăta tot şi-i străluceau ochii... şi nu ştia cum să-i spună "să-şi facă şi el de drum" prin Cannes... Hai să-ncerce!

- Deci, de-acum încolo, poţi să ieşi oriunde şi oricând.

- Super! Chiar mă gândeam că mâine ar fi o zi minunată pentru shopping...

- Dar ştii regula - cu Meili şi bodyguarzii!

- Aa, bineînţeles!

Bun! Bine că măcar el era cuminte şi nu se lupta cu ea...

Iar îşi amintise... La naiba!

"Nu, Ano! Nu trebuie să-ţi pice faţa! E cu ochii pe tine! Te supraveghează la secundă, că mâine vine Thomas iar ea vrea să-ţi afle părerea apropo de chestia asta!"

Întoarse capul... şi-o lămuri în absolut toate privinţele:

- Te rog să nu uiţi să-i spui lui Emilie că vine Thomas. Ca să ştie ce-are de făcut.

Primi o aprobare mută... Reveni spre propria farfurie:

- Isamu şi Biyu au liber weekend-ul ăsta. S-au afumat destul sus, în birou. Piao le ţine locul, de mâine, de la opt.

Léon începu să râdă:

- Piao e "doi în unu"?

- Poţi să spui şi aşa...

Ei râdeau, Florentina doar zâmbea...

Nu ştia ce să facă cu fata ei. Nu ştia cum să se poarte cu ea! Dacă-i vorbea normal, primea aprobări cu capul şi muţenie! Iar dacă nu-i vorbea, o vedea ascunzându-se repede în camera ei! Şi nu ştia cum şi ce să facă şi să spună ca să obţină un copil normal! Dar... Dar poate că Florentina nu va mai fi niciodată un copil normal. Poate că fata ei nu era îndeajuns de puternică, sau...

Mânca şi-şi amintea prin ce trecuse ea atunci... După ce-o adusese Florentin din Serbia... Îşi amintea cât de speriată fusese, cât de greu îi fusese... Şi totuşi - situaţiile nu se comparau. Pe ea o salvase Florentin; pe Florentina o salvase mama ei, care-o dusese la tatăl ei, care-o pedepsise... Ce porcărie!

Momentan, era blocată la Cannes. Dar cât de curând plănuia o vizită în Aurari. Trebuia să discute cu socrul ei. Poate ştia el cum să facă s-o ajute pe Florentina...

Isamu

Descuie uşa şi-o pofti să intre. Jaspul lui zâmbea; dar era un zâmbet chinuit... Da' las' că-i trecea ei!

Închise uşa, o încuie, introduse codul sistemului de alarmă şi exclamă, în chineză:

- Bine-ai venit la mine-acasă!

- Bine te-am găsit la tine-acasă!

O prinse-n braţe şi şopti:

- Mm - ce bine-i să te am aici, la mine acasă...

Ea nu mai zicea nimic - şi-i evita privirea... Îi dădu drumul:

- Te rog - fă-te comodă, studiază locaţia, fă-ţi cele trei rute de scăpare absolut obligatorii...

Biyu râdea, roşie ca racul...

- Iar eu montez laptopul şi încerc să te găsesc, pe unde te-ai ascuns!

- Daa, sigur...

- Serios! Să ştii că-i destul de mare ca să te caut ceva vreme!

Se aşteptase să audă o poantă referitoare la dormitor. Când colo, o văzu pornind încetişor spre dreapta... Viră stânga, impunându-şi să nu se-ncrunte.

Era evident că Biyu nu se simţea bine aici. Era evident că nu ştia unde-o adusese; adică nu ştia ce însemna "la mine acasă". Era deşteaptă, ştia că în familia lui el adusese bunăstarea iar soţia lui crescuse băiatul; dar nu ştia cum se împărţise bunăstarea aia. Nu ştia dacă şi soţia lui avea unele proprietăţi, dacă proprietatea asta era printre ele, dacă...

Biyu nu ştia foarte multe lucruri. O să le afle, una câte una, pe parcursul zilei de azi. Spera ca, începând de diseară, să revină şi ea la "sentimente mai bune".

Gata - laptopul era mufat. Îl porni şi zâmbi - şi ridică vocea:

- Oriunde ai fi - să ştii că am pornit în căutarea ta!

Nu, nu-i răspunsese - semn că marşa la jocul lui... Post-adolescenţa îi şoptea că i-ar fi plăcut s-o găsească în dormitor, ascunsă sub cearceaf...

Ei, poftim! O găsise în bucătărie! Şi nu se-ascunsese în frigider! Părea gânditoare... Încercă să nu-şi piardă veselia:

- Haţ - te-am prins!

Şi-o şi înhăţă şi-o trase-n braţele lui şi-o lipi bine de el şi-o strânse bine, să nu-i scape... De ce era aşa crispată? Şi părea şi palidă, şi... Îi trase încet părul pe după ureche:

- Ce-i cu tine? Ce nu-ţi place?

- Nu e vorba că nu-mi place; dar... Dar nu mă aşteptam.

- Nu te aşteptai să te iau cu mine-n mini-concediu?

- Şi asta, şi...

- Nu te aşteptai să te aduc la mine acasă.

Biyu aprobă... Începu să râdă:

- Fii serioasă! E şi casa ta - nu?

Aa, nu! Să nu plece privirea! Se grăbi să-i ridice bărbia:

- De fapt, nu-i nici casa mea. Locuim aici cu chirie. Încă n-am avut timp să-mi cumpăr o vilă nouă; n-am avut nici stare s-o caut, ştiind că n-o să am când să mă duc s-o vizitez şi să mă mut în ea. Aşa că am închiriat apartamentul ăsta "la viteză", ca să am unde să-mi stochez lucrurile.

Acum era roşie ca focul...

- Hai să vedem dacă avem ceva de mâncare.

Biyu se grăbi să se întoarcă spre frigider; iar el se grăbi s-o tragă în braţele lui:

- Adică hai să comandăm ceva de mâncare - că n-am mai trecut pe-aici de câteva luni, iar frigiderul n-a fost niciodată băgat în priză.

Jaspul lui reuşi să-şi descleşteze maxilarul:

- Dacă comandăm, ce-ai zice de nişte tăieţei?

- Şi-o raţă lăcuită uriaşă.

- Crezi tu că găsim aşa ceva?

- Eu, da - găsesc aşa ceva...

- Atunci, poate găseşti şi ouă murate...

Aprobă şi-o luă de mână şi-o trase pe hol şi apoi în living şi-şi luă cheile şi telefoanele şi se grăbi să bage codul alarmei şi să iasă şi s-o tragă după el... spre cel mai specializat restaurant chinezesc nu din Cannes, ci din Saint-Raphael...

Post-adolescenţa lui era o pacoste. Dar zău că, în momentele asta, îşi adora post-adolescenţa! Deja plănuia ca, mâine dimineaţă, să ia micul dejun pe-un yaht plutind în derivă...

Afurisenia aia de vârstă plus experienţă îi amintea, prompt, de balaurul bicefal plus veştile lui Cheng...

Diamant

Avea o nevastă frumoasă. Avea o nevastă superbă, care îi făcuse azi o surpriză...

N-o putea refuza. Aşa că îi făcea pe plac. Se prefăcea că-i făcea un copil. Ea nu observa asta. Ea era transpusă într-un univers paralel... El insista - şi se simţea ca un sclav pus să tragă la rame pân' la capătul celălalt al oceanului şi-ndărăt. Aşa că trăgea la rame cu încăpăţânare, strângând din dinţi, întrebându-se când dracu o să-i ajungă femeii superbe de sub el...

Unde era dragostea lor?

... "Dă-o dracu de dragoste! Fă-i pe plac şi scoate-o la plimbare!"

Cât aveau efect pastilele lui Azur? Citise pe ele, dar uitase. Pur şi simplu, îl cuprinsese disperarea; şi uitase... Uitase totul. Nu-şi amintea decât că trebuia să tragă la rame. Şi trăgea la rame. Ea nu observa - ea se ţinea cu o mână de el, cu cealaltă de grilajul de deasupra patului, şi-i lăsa senzaţia că în curând or s-o audă şi moşnegii ăia surzi de lângă brad...

Ce dracu se întâmpla cu el? Ce se întâmpla cu ei? Unde era dragostea lor? Dragostea ei - unde era? Că el nu se mai simţea iubit! El se simţea exploatat în cel mai josnic mod! Nevasta lui venise azi la el chitită să-l exploateze câteva zile - şi să-şi satisfacă nevoia de-a fi gravidă. El o iubea. Adică o respecta, îi respecta dorinţele şi voia s-o ştie fericită. Aşa că trăgea la rame... strângând din dinţi... întrebându-se unde dracu era dragostea aia frumoasă, specială... vrăjită...

"Da' tu ce dracu ai? Lasă dracu gândurile şi dă-ţi drumu'! Şi scoate-o la plimbare!"

Strânse bine ochii, lăsă capul în piept... şi-şi înfipse dinţii în umărul ei! La dracu! La dracu cu toate! Măcar să rămână odată gravidă - şi să se termine totul! Gataa! Gata, nu mai voia...

Florentina

Stătea din nou în pat - şi-avea insomnie şi privea tavanul alb şi simţea că pregătise totul dar parcă uitase ceva...

Mai erau... câteva ore. Nici nu ştia câte ore mai erau! Nu-i ardea de socotit! N-avea stare! Oare el era la fel de agitat ca ea? La fel de emoţionat? Probabil că nu; că el se obişnuise să doarmă şi prin alte locuri, în afară de camera lui din bucătărie...

Şi-l imagina în cămăruţa lui... cu valiza deschisă pe pat, cu uşile şifonieraşului deschise... Gândindu-se şi calculând câte tricouri să-şi ia, dacă va avea nevoie de două perechi de blugi, dacă să-şi ia şi costumul... Zâmbea tâmp către tavanul alb - era tare dulce aşa, botos şi-un pic încruntat, cum şi-l imagina mintea ei...

Eh! Sigur îi făcuse tati al ei "instructajul"! Şi dacă n-avusese el curaj să urce la conte - îl chemase contele! Tati al ei era aliatul lor - clar! Mai aliat decât mama ei... Iar mâine, aici, la Cannes, or să fie doar ei şi mama ei... Şi fraţii ei şi chinezoaicele, care oricum "nu se puneau"... Isamu n-o să fie. Tocmai unica persoană care ar fi putut să-i tempereze mama o să lipsească...

Începea să aibă emoţii mari... Ştiindu-şi mama şi ştiindu-şi iubitul, realiza că era de-ajuns o singură replică...

Clar - azi avea insomnie! N-o să poată să adoarmă până n-o să afle...

Se ridică şi-şi puse grăbită halatul. Şi ieşi. Ciocăni la uşa biroului... Clac! Bun! Deci era în birou! Intră.

Mămica ei stătea pe scaunul lui tati. Părea extrem de obosită. Deci "greşise momentul", cum se spune...

- Da, Florentina.

Gata - adio curaj...

- ... Te rog - ia loc!

Şi-i indicase spre canapea. Bun! Se conformă - şi se pomeni că venise şi ea la canapea...

O privea lung... îşi amintea discuţiile lor, alea frumoase, "în dialect", de pe vremea când ea nu fusese îndeajuns de tâmpită ca să se-ncurce cu recuperatorul...

- ... Ce e? Ce te frământă?

Îşi redescoperea mama... O găsea un pic îmbătrânită... În fine! Încercă să zâmbească:

- Ştii că mâine vine Thomas...

- Ştiu. Decolează la şapte, deci aterizează la opt. Am vorbit cu fetele, să pună masa la nouă. E bine, da?

Da, era bine... Şi totuşi!

- Şi tu ce zici - e bine că vine?

- E bine aşa cum vrei tu. Dacă tu vrei să vină el, atunci e bine să vină el. Dacă tu vrei să te duci la el, atunci e bine să te duci la el. Ce te frământă?

La dracu! Nu putea să-i spună! Îi simţise tonul un pic rece şi...

- Te întrebi dacă o să-i pun beţe-n roate. Nu ştiu ce te face să crezi că mă pregătesc să-i pun beţe-n roate. N-am nimic nici cu el, nici cu tine. Înainte să afle Ştefan despre voi doi, am aflat eu. Şi l-am încurajat să-şi joace cartea. I-am dat şi indicii care să-l conducă la tine... Nu înţeleg de ce crezi că o să-i pun beţe-n roate.

O privea lung, stupefiată de francheţea cu care îi turuise cuvintele alea... Mămica ei se ridică şi porni spre birou:

- Nu înţeleg de ce ai impresia că am ceva cu tine. Că n-am nimic cu tine. E viaţa ta şi-o trăieşti aşa cum îţi place ţie. Nu?

"De ce vorbeşti aşa cu mine? Nu mă mai iubeşti? Nu mai sunt fata ta?" I-ar fi pus toate cele trei întrebări - dar ar fi început să plângă. Şi nu voia să plângă. Nu acum şi nu în faţa ei. Brusc, simţea ambiţia aia puternică... care-o făcea să stea pe canapea, stană de piatră, şi să nu reacţioneze la cuvintele ei... O văzu aşezându-se la birou:

- E viaţa voastră. E decizia voastră. În privinţa modului în care puteţi petrece astea două zile, lasă-ţi imaginaţia să zburde. I-am spus lui Claude că e posibil să ieşiţi în oraş. Dacă ieşiţi, mergeţi cu blindata şi o maşină de la pază. Iar Meili merge cu voi în blindată. În rest, alte pretenţii nu am de la tine.

Şi n-o mai privea; era atentă la monitor...

Îşi luă inima-n dinţi şi se ridică. Şi veni lângă ea şi se lăsă pe vine... Şopti, cu vocea gâtuită de plâns:

- N-ai să poţi să mă ierţi niciodată! Aşa-i?

- Toţi iertăm, la un moment dat. Momentan, tu şi Ştefan aveţi o problemă. Rezolvaţi-o. Şi pe urmă mai vedem noi ce-o să se-ntâmple.

Deci trebuia să se împace cumva cu tati al ei... Şi totuşi!

- ... Voiai să aleg pe altul? Voiai să-ţi aduc unul cu sânge albastru?

- Voiam să ai mai multă minte-n cap. Şi să nu fii aşa de chioară, să nu-l vezi tocmai pe el. Noapte bună.

Mămica ei... Ciudat!

Oricum, discuţia se încheiase. Nu era nici locul, nici momentul. Şi, categoric, mămica ei nu era în dispoziţia necesară pentru o prelungire a discuţiei ăsteia! Aşa că se ridică şi se grăbi să iasă:

- Noapte bună.

Închise uşa şi alergă în camera ei... Unde reveni în pat, fixă iar tavanul cu privirea...

"Voiam să ai mai multă minte-n cap." Într-adevăr, pe-asta o credea! Da, mama ei se aşteptase ca "geniala" ei fată să aibă mult mai multă minte-n cap! "Voiam să nu fii aşa de chioară, să nu-l vezi tocmai pe el..."

"Păi, dragă mamă, să mă ierţi - dar, când mi-ai trasat şablonul, mi-ai vorbit despre un individ cu croială de aristocrat!" În fine...

În fine! N-avea rost să se mai gândească la asta! Trecutul trecuse, nu? Se gândea degeaba la el; făcea riduri aiurea...

Deci, mâine puteau să iasă în oraş. Tot aşa de bine, ar fi putut să meargă sus, la piscină... chiar dacă asta însemna "să traverseze" dormitorul mamei ei...

Nu. Mâine mergeau în oraş. Aveau unde să meargă, slavă Domnului! Thomas nu mai venise niciodată la Cannes! Era un oraş turistic! Aveau ce vedea...

Revedea restaurantul, plimbarea cu yahtul... în derivă... N-ar fi fost nici mulţi, dar nici puţini. Ar fi dus lipsă de fete; aşa că party-ul ar fi fost imposibil. Dar aşa, ca şi "lenevire la soare", nu suna rău deloc! Încerca să-şi amintească preţurile... şi nu reuşea, fiindcă nu le ştiuse niciodată...

Ei, la dracu! Avea 7.000 de euro în cont! Cât putea să coste juma de oră de plimbat cu yahtul? Şi-o masă la crâşmă? Ee...

Cu ce se-mbrăca ea mâine? Era în pană de idei, fiindcă nu ştia cum o să se-mbrace el...

Avea insomnie... şi fluturi în stomac...

Ana-Maria

Doamne, ce copil tâmpit! Venise s-o întrebe de ce plănuia să fie scorpie şi să-i bage beţe-n roate cu cel mai potrivit bărbat pentru ea de pe suprafaţa Terrei! Aah! Astea erau genele lui Florentin...

Nu putea să-i vorbească normal... Nu putea să uite! Pur şi simplu, nu putea! Îşi amintea frânturi din imaginile văzute pe calculatorul lui Titel! Şi nu putea! Chiar şi cel mai mic *flashback* îi făcea tensiunea să sară din grafice! Şi scotea imediat ghearele şi-şi zgâria fata... La dracu!

Smulse o coală - şi bineînţeles că o rupse din suport! Mm... Trebuia să se calmeze...

"Hai, Ana! Ştiu că poţi!"

Luă o altă coală, luă şi pixul şi începu să tragă liniuţe... Una sub alta... de sus până jos... Reveni la prima liniuţă. Croisette. Peisaj superb, plimbare de mână ca-ntre îndrăgostiţi. Mall. Shopping. Făcu o pauză şi scoase cardul din sertar, îl prinse cu o agrafă de birou de *to do list*... Restaurant... plimbare cu yahtul... Ar fi trebuit să noteze acolo şi apartamentul, în caz că fiică-sa se simţea ameninţată de mă-sa şi voia să-şi salveze iubitul de colţii viitoarei lui soacre...

Iar era furioasă şi zgâria şi "făcea daune"...

Trebuia să se calmeze cumva - măcar cât va fi băiatul ăla aici! Trebuia să strângă din dinţi, să se autosugestioneze şi să pară o muiere normală la cap. Nu de alta, dar Thomas o să fie foarte atent la reacţiile ei. Şi nu voia s-o creadă şi el o scorpie nenorocită... aşa cum o credea fiică-sa...

Duminică seara, după ce pleca Thomas, o să înghită un calmant şi-o să încerce iar să vorbească cu Florentina. O să încerce să-i spună totul...

Nu. Apartamentul nu-l scria acolo. Dacă Thomas şi Florentina puteau "supravieţui" unui weekend aici, în casa părinţilor ei, atunci da - puteau supravieţui şi singuri-singurei în apartament. La urma urmei, nici nu era "foarte normal" ca proaspăta familie să trăiască "în camera lu' aia mică"...

Ar fi trebuit să discute cu Ştefan despre viitorul Florentinei. Dar nu putea. Se simţea iritată, zburlită, nervoasă... Când venea vorba de fata ei, se simţea ca o cobră pregătită să atace. Şi nu era bine să discute cu el atunci când era aşa. Nu despre fetiţa lui multiubită, oricum! Şi cum el o simţea într-o clipă şi ştia tot...

Văzând şi făcând! Deci, rămăsese la yaht...

Era obosită şi întristată şi nu mai ştia...

Isamu

Camera se rotea în jurul lui... în jurul lor... Tot mai repede... şi mai repede... Totul devenea un vârtej... multicolor...

Nu! Să n-o audă! Nu! Se repezi şi-o sărută...

Lumea dispăruse... atrasă de tornada gigantică... cu parfum de femeie frumoasă, senzuală, un pic obraznică...

... Era pierdut. Rătăcit. Nu mai ştia. Acum, ea avea grijă de el... să nu răcească... să nu cadă din pat, sau... Ea îl ţinea bine în braţele ei, ca să nu-şi piardă minţile - să rămână aici, cu ea, în apartamentul lor...

Tornada îşi pierdea din intensitate... Încet-încet, pâlnia se disipa... şi aşeza la locul lor pereţii, noptierele, mobilele... mintea lui...

Fu împins uşurel spre spate. Nu se putea împotrivi. Nu putea reacţiona. Parcă era paralizat! Parcă era... golit...

Trupul ei era fierbinte... Trupul ei fierbinte aluneca uşor... deasupra trupului lui... şi se urca, încet, deasupra lui... Palmele ei îi prindeau capul... El nu se putea opune... Obrazul fierbinte se lipi de obrazul lui... Jaspul lui îi şopti la ureche:

- Deschizi fereastra şi mă chemi... Însă ai zăvorât uşa de la intrare... Închizi fereastra, deschizi uşa... Când colo, la uşă nu e nimeni... De nu eşti aici, nu am curajul să pătrund... Mă întorc... nu e loc pe stradă unde să m-ascund... Trebuie s-aştept la uşă să te-arăţi... Însă de nu vii... de-aici în veci nu voi pleca...

... Şi-ar fi vrut să-i spună... să poată să-i spună... Mii de versuri îi alunecau prin minte - dar era golit, nu putea decât să respire... puţin, cât să trăiască... în grija ei... în braţele ei...

19 septembrie 2020 - sâmbătă

Ştefan

Cât era ceasul? Şase fix. Uraa! În sfârşit, se făcuse şase! De la cinci aştepta să se facă şase! Parcă era nebun...

Se ridică şi luă telefonul. Şi începu un mesaj pentru Thomas.

"Neaţa. Te aştept sus, în ţinuta de călătorie."

Send. Se ridică încetişor şi-şi puse halatul. Şi cum era destul de nedormit... şi destul de emoţionat, luă totuşi bastonul. Mai bine să fie, decât...

Porni spre măsuţa Anei. Abia acum o examina cu ochi atenţi; abia acum observa că nevasta lui "îi invadase spaţiul". Mm, i le amestecase de tot! Ce femeie dominatoare şi acaparatoare! Îi venea să râdă...

Cioc-cioc!

- Intră.

Uşa se deschise, tânărul intră, privi patul... şi-l văzu. Îi făcu semn să vină la el. Deci Thomas se îmbrăcase în blugi... Nasol!

- Aşa mergi?

Da, aşa voia să meargă. Păi, proastă alegere!

- Jos tricoul.

Se conforma imediat, ca răcanul când auzea urletul sergentului major...

- Stai jos.

Bun. Se aplecă un pic, trecu cu degetul în contra firului de păr... Ţâţâi nemulţumit, iar obrazul din faţa ochilor lui se înroşi instantaneu... Luă un ghemotoc de vată şi-l trecu uşor, ca o gâdilare, pe obrazul lui:

- Ia vezi - a rămas pe obraz?

Bineînţeles că rămăsese pe obraz!

- Hai cu mine.

Intră în baie şi deschise larg propriul dulăpior. Lamă nouă la aparat, gel pentru ten sensibil... Zâmbi scurt:

- Start!

Thomas nu comenta; părea un pic încruntat... Aoleu, ce om!

- Pune gel din belşug, dacă vrei să iasă ca la carte.

Aşa! Acum era bine...

- Ia să te văd cum te faci roşu tot... Stop. Privirea în oglindă.

Îi luă aparatul din mână. Şi se apucă să-l bărbierească aşa cum trebuie.

Trecea cu lama... Îşi amintea momentul acela special din Turenne - momentul când şi obrajii lui fuseseră roşii-roşii, iar contele... Zâmbi:

- Când s-a pus problema înscrierii mele la liceu, contele de Perigord l-a rugat pe tata să mă lase să fac şcoala în Franţa. Eram născut în Franţa, aşa că n-ar fi fost o problemă... La fel de roşu am fost şi eu, atunci când m-a pregătit pentru prima mea zi de liceu. Şi să ştii că la fel a zâmbit şi el! Şmecheria e să tragi bine pielea şi să ţii corect aparatul. Iar adevărata şmecherie e briciul - dar asta e altă discuţie, pentru altă dată. Hai - ia să te văd...

Ee, aşa era mult mai bine... Îşi jura lui însuşi că, dacă-l prindea că se grăbeşte şi dă rasol sau "uită" să dea pe colo şi pe colo o să-i dea capace... Decise să spargă tăcerea aia apăsătoare:

- Acolo unde mergi tu, chestia asta trebuie să-ţi reuşească zilnic. Puturoşii îşi lasă barbă iar neterminaţii cu pampon îşi epilează definitiv obrajii. Bărbaţii adevăraţi ţin corect aparatul. Noi, bruneţii, avem păr bun. Adică tare. Şi vizibil, din păcate...

Parcă-parcă observase un început de zâmbet... Luă after-ul:

- Şi-abia acum o să-ţi dai seama cât de mult o iubeşti.

Turnă din belşug în palmele făcute căuş. Iar bietul Thomas trase aer în piept ca pentru un răcnet straşnic... Şi se zgribuli rău de tot şi scutură capul, că-l năucise de tot usturimea...

- Bun! Hai înapoi.

Venea după el ca un copilaş ascultător, care ştia că dacă tace şi ascultă şi memorează n-are decât de câştigat...

- Stai jos.

Luă iar şomoiogul de vată, îl trecu în contra firului... Ridică o sprânceană la el, prin oglindă; iar Thomas îi răspunse exact cu aceeaşi mimică! Bun! Nu era obtuz - nu "se oftica" pentru că îi ţinea el lecţii despre bărbierit la 20 de ani! Era maleabil şi dornic să înveţe - şi să se adapteze noilor cerinţe din viaţa lui! Mai departe!

Mai departe, freza era un dezastru complet şi complex... Trecea încet peria prin părul brunet, bun, şi se gândea... Cu cărare nu-i stătea bine. Ar fi fost minunat să-i stea spre spate! Dar îl purtase atâţia ani neglijent şi "în bătaia vântului", că n-avea nici o şansă să-l convingă să stea aşa! Din păcate, "capodopera" o să fie incompletă azi... Oftă:

- Să-ţi iei un fileu de păr. Şi să nu te mai tunzi vreo două luni. Ori de câte ori ajungi între patru pereţi, pune-ţi fileul. Trebuie să-l convingi să stea spre spate. Uită-te şi tu! Nu e mai bine aşa? Ai plantaţie frumoasă! Iar forma frunţii te avantajează - îţi dă un aer de om serios, matur, cu cuvânt care cântăreşte greu... Ce zici?

- O să-mi iau fileu.

- De luni încolo. Da? Să nu-ţi împachetezi niciodată fileul înainte s-o auzi că spune "Da" şi semnează-n catastif...

Thomas râdea şi încerca să nege fără să-i strice lui joaca cu peria... Hai măcar să-ncerce! Că prea i se potrivea pieptănătura aia spre spate! Luă sticla cu apă a Anei şi pulverizâ în frunte. Şi începu să-l perieze energic, apăsat... Nee! Foenul ei cu perie! Start! Spera să nu-l pârlească...

Eh! Parcă-parcă! Hai că-l convinsese să nu mai stea chiar "ca la Bolek", drept spre nas! Ia uite ce băiat frumos avea el aici, pe scaun...

- Categoric, trebuie să-l convingi să stea aşa. Iar de tunsoare ne ocupăm săptămâna viitoare. Acum, te duci jos şi-ţi pui o pereche de pantaloni albaştri. Şi-o cămaşă uni - dar nu albă. Şi pantofi. Start!

Mm, ce ţâşnise spre uşă... Ia să caute el gelul! Că poate-i convingea totuşi părul să stea aşa, spre spate! N-avea răbdare până săptămâna viitoare... Cu riscul de a-l vedea spălându-se pe cap...

Din fericire, Thomas era ascultător şi nu protesta. Observase că băiatul ăsta era realist - îşi ştia aliaţii şi asculta de sfaturile lor. Putea deci să spere că dospirea lui va merge repede şi bine. Putea să spere că va sincroniza revenirea lui în viaţa publică cu prezentarea ginerelui lui...

I-ar fi plăcut ca, în seara când va intra în crâşma de mii de stele cu soţia lui la braţ, în spatele lor să meargă Thomas şi Florentina. Iar Thomas să fie pregătit pentru asta. Nu putea fi, totuşi, prea optimist. N-avea voie să-şi spună "cu siguranţă, va fi pregătit". Îşi băga-n cap idei periculoase; iar dacă se va încăpăţâna şi-l va duce nepregătit în adunarea aia selectă, o să fie rău...

Ia uite, ce repede se întorsese! Ia să-l vadă... Era binişor. Adică era bine. Dar cămaşa nu se potrivea - nu cu afterul şi obrajii bine bărbieriţi! O să se filmeze la aeroport! Nu scăpau umbrelele aşa vizită importantă! Deci... Deci, deschise propriul şifonier şi scoase o cămaşă de-aia "cu schepsis". Nu fu nevoit să spună ceva; Thomas se grăbea, cu ochii la cămaşa nouă...

Ee, aşa da! Aşa-i plăcea şi lui! Închise uşile şi arătă spre reflexia oglinzii... Bietul Thomas era uimit de transformare - amuţise de tot...

- Vino-ncoa.

Venea - nu comenta! Un singur fâs era de-ajuns... Bietul băiat nici nu clipea în faţa sertarului plin-ochi cu ceasuri... Îl mai măsură o dată... şi-i alese el modelul potrivit. Şi-acum ochelarii de soare. La forma feţei lui se potriveau nişte ochelari de interlop... Aha! Îi băgă la cămaşă. Bun!

Făcu un pas în spate. Îl privea lung, per ansamblu, şi în detaliu de sus până jos... Era bine. N-avea nevoie de gel. Trase sertarul de sus şi scoase cardul auriu, pe care i-l împinse în buzunarul cămăşii... Iar era roşu ca focul...

- În clipa asta, eşti pregătit să pleci la Cannes.

Ba era pregătit să bocească şi să piardă avionul... Of!

- Eşti şi băiatul meu un pic. Ai uitat chestia asta. Iar acolo unde-o să ajungi tu, transformarea asta trebuie să fie permanentă.

Thomas se simţea prost să primească "totul de-a gata", el se simţea prost s-o lungească... aşa că n-o mai lungi:

- De săptămâna viitoare, ne vom bucura amândoi de prezenţa Părintelui la conac. Vine vitaminizat, aşa că ne vom ocupa cu maximă prioritate de dospitul tău. O să vezi - acritura de popă e maestru în transformări! Zici că a lucrat în industria filmului - şi mai multe nu!

Îl bătu pe braţ - şi-l şi "mână" spre uşă, adică spre aeroport:

- Du-te şi distrează-te - că weekend-ul ăsta eşti în vacanţă. De luni, să ştii că o să începi cea mai a dracului şcoală care s-a inventat vreodată. Şi vezi - să nu uiţi florile! Comandă-le pe net, cu livrare pe Mandelieu la informaţii, şi achită-le online - ca să fii sigur că le livrează. Tu zbori cu o cursă privată, aşa că n-o să ieşi pe unde ies pasagerii comerciali. În aeroport, o să te aştepte un bodyguard. Când ieşi, te uiţi după un costum negru şi-o pereche de pantofi strălucind ca faru' din Alexandria. Bodyguarzii mei nu au voie să se prăfuiască. Niciodată. Oricum, o să te recunoască el - că îi arată Ana poze cu tine. Dar, în principiu, un costum şleampăt şi pantofi maţi egal capcană. Bodyguardul va veni la tine, se va prezenta, te va întreba dacă tu eşti Thomas şi te va conduce la maşină. În drumul spre maşină, o să mai strângi patru bodyguarzi. O să vezi - o să fie interesant! Te rog să nu te schimbi la faţă. Ia calmante cu tine şi încearcă să reacţionezi aşa cum trebuie. OK?

Primi o aprobare cu capul.

- O să vezi nişte chestii care-or să te uimească. Te rog să fii uimit doar pe interior. OK?

- OK.

Şi cum ajunsese deja în capătul scărilor, îl mai bătu o dată, scurt, pe braţ:

- Fugi - că rataţi decolarea şi pe urmă moţăi pe pistă!

Piruetă - el se întorcea în dormitor... încetişor, să nu se-mpiedice, că încă nu era foarte sigur pe propriile picioare şi era şi emoţionat şi nedormit...

Închise uşa şi răsuflă uşurat - nu auzise "mulţumesc". Dar nici nu voia să i se mulţumească! Voia să-l vadă transformându-se şi urcând - voia să simtă mulţumirea aia uriaşă, ca o gogoaşă bine coaptă, atunci când o să se întoarcă spre el şi o să spună cu voce puternică "Ginerele meu"... Şi-o să le vadă fălcile picate în extaz... şi moacele pline de invidie...

Se aşează pe marginea patului...

Oare ce-o să zică fetiţa lui de aşa bărbat ce-i trimitea tăticul ei? Că transformarea era evidentă! Thomas şi Florentina nu se mai văzuseră... de aseară, probabil - de la videoapelul zilnic. Când o să-l vadă bărbierit ca la carte, frezat şi îmbrăcat cu ştaif, fetiţa lui o să ştie... Şi poate n-o să mai fie aşa crispată şi speriată în preajma lui. Poate-o să redevină fetiţa lui. Că-i era aşa de dor de fetiţa lui...

Isamu

Se simţea îmbrăcat în mătase... deşi nu avea pijamale de mătase... Deschise încet un ochi...

Era îmbrăcat în mătase. Adică în părul ei. Jaspul lui dormea cu capul pe pieptul lui. Îl ţinea bine în braţe...

Deschise şi cel de-al doilea ochi. Nu mai putea să adoarmă. Probabil că era destul de devreme, probabil că nu dormise mai mult de patru-cinci ore...

Ridică încet braţul şi apucă cearceaful. Şi-l trase peste ea. O simţi imediat tresărind... Mâna ei apuca marginea de pânză şi-o trăgea, ca să-l înveleascâ şi pe el...

Se simţea iubit. Se simţea atât de bine... După ce plutise azi-noapte în ochiul furtunii, se simţea... altfel. Era greu de descris în cuvinte. Ori îi juca post-adolescenţa o farsă, ori nu ştia...

În orice caz, reuşise s-o trezească. Avea senzaţia că nici ea nu mai putea să adoarmă...

- ... Visez, de ceva vreme, să mă trezesc dimineaţa în casa noas-

tră, alături de tine... Azi, visul meu s-a împlinit. Şi nu-mi vine să cred! Nu pot să cred că e adevărat...

Era foarte adevărat - simţea degetul ei mângâindu-l uşor, simţea părul ei mătăsos, respiraţia caldă... Simţea că îşi trăieşte visul. Şi nu voia decât să-şi trăiască visul. Închise deci ochii... N-avea şanse să adoarmă, dar nici nu voia să se ridice...

Florentina

Ah, ce tâmpenie! Cuvertura nu stătea bine! Era mai lungă în dreapta! Se repezi s-o rearanjeze... Acum era bine.

Mm, veioza nu stătea bine! Trebuia pusă mai spre colţ! Spre colţul dinspre perete! Remedia problema...

... Ceva era în neregulă. Nu ştia ce, dar... Aerul! Nu mirosea a aer curat! Se repezi şi deschise larg geamul... Păşi în spate... Reveni la geam şi refăcu faldurile perdelei... Păşi iar în spate...

Piruetă - şi goană în jos pe scări, spre bucătărie! Dădu uşa de perete şi-o privi pe Isabelle:

- Te rog, dă-mi o cârpă!
- ... S-a întâmplat un accident?
- Am făcut o palmă pe oglinda de la şifonier!

O văzu răsucindu-se, luând cutia... Nu-nu!

- Dă-mi mie! Că o şterg eu!

Isabelle nici nu se gândea să-i dea cârpa! Ba, mai mult - se apropia de ea cu viteza şi determinarea unui tanc pornit spre linia frontului! Păşi în spate... şi nu mai protestă. O lăsa să şteargă ea...

Mm, ce cald era! Transpirase, cu pletele curgându-i în valuri pe spate! Scutură capul, încercând să-şi aerisească cât de cât spatele... Privirea îi alunecă spre propria reflexie... Dezastru! Transpirase! Pătase rochiţa cu transpiraţie! Reuşise s-o păteze şi pe-asta! Ce tâmpenie! Ce dezastru! Îi venea să plângă de ciudă...

Isabelle se răsuci scurt:

- Gata.
- Mulţumesc.
- ... Cred că rochiţa cu bretele e mai frumoasă. Părerea mea!
- Care dintre ele?
- Cea bleu, din pânză. Şi nici nu ţine căldura...

Daa! Bună idee! Dar asta însemna că trebuia să-şi schimbe şi pantofii! Şi-atunci trebuia să-şi schimbe şi cerceii! Şi zău că ar fi trebuit să-şi schimbe şi desu-urile! Ce dezastru!

... Da' las' că rochiţa bleu era mai potrivită! Era un pic mai scurtă; dar nu exagerat de scurtă! Abia îi trecea de genunchi! Şi sigur nu transpira în ea! Hai să se schimbe! Şi să schimbe şi desu-urile totuşi! Păi nu transpirase? Păi da...

Ana-Maria

Privea ecranul şi încerca să fie atentă la ştiri. Încerca să facă abstracţie de agitaţia fetei ei. Florentina se trezise la şase. De la şase deretica şi aranja şi potrivea şi pregătea întâmpinarea lui Thomas! Schimbase trei rochii deja! Era teribilă...

Ea una era foarte calmă. Da, venea Thomas. Ştia asta. N-avea rost să transmită nerăbdarea mai departe. "Mustea în suc propriu" şi privea spre ecran...

Gata - venise Thomas. Băieţii se repliau lângă locul de parcare al blindatei. Se ridică şi se apropie de glasvand.

Claude îşi ocupase poziţia. Era un pic... îngrijorat. Numai el ştia de ce era îngrijorat! Poate pentru că urma să-l cunoască pe ginerele contelui Ionesco? Şi-şi imagina că o să vadă o scorţoşenie cu sânge-albastru şi pretenţii de casă regală? Se gândea, oare, că o să vadă "o băbăciune" la vreo 30 de ani, gen Andrei? Sau se întreba în ce măsură ginerele contelui Ionesco o să solicite pază separată? Sau un alt şef la pază?

... Numai el ştia de ce era îngrijorat. În fine! Blindata se apropia încet, conform protocolului... Se oprea lângă Claude... BMW-ul din spate oprea câş, ca să obtureze unghiul lunetistului... Claude se asigura că băieţii se repliaseră... şi deschidea portiera.

... Începu să râdă încetişor, în şoaptă, doar pentru ea:

- Ştefane, Ştefane - ce-ţi mai place să-ţi bagi tu năsucul...

Soţul ei scosese bagheta magică, o scuturase deasupra capului lui Thomas şi-l transformase în ginerele contelui Ionesco. Frumoasă transformare! Interesantă! Oare unde ţinea bărbatu' ei bagheta magică? Că ea n-o văzuse prin conac...

Claude se prezenta; Thomas îi răspundea - şi părea să facă cu brio faţă discuţiei. Din păcate, şeful pazei stătea cu spatele la ea acum; nu-i vedea mimica, să-şi dea seama de opinia omului ăluia...

Îşi privea lung ginerele... Observa "încropeala" făcută de Ştefan - cămaşa un pic cam lărguţă, ceasul ediţie limitată pe care-l ştia bine, ochelarii "de cizme cu teacă"... Din păcate, soţul ei avea dreptate. Fiecare zi pe care-o petrecea în convalescenţă era o zi pierdută. Dacă s-ar fi putut mişca, Ştefan l-ar fi luat pe Thomas cu el - şi, în 48 de ore, schimbarea ar fi fost "100% originală". Da, Ştefan avea dreptate - lucrurile ar fi mers mult mai repede, dacă el ar fi reuşit să se întremeze mai repede...

Claude îl conducea pe Thomas cu doi paşi mai aproape de glasvand. Iar ea observa prima scăpare - privirea. Tânărul îl privea pe şeful pazei "uşor de jos în sus". Soţul ei o să aibă mult de furcă cu elevul! Iar dacă elevul se emoţiona, sau se crispa... Dacă părinţii elevului cedau psihic şi "decideau să refuze şansa uriaşă"...

Ştefan riscase mult îmbrăcându-l pe Thomas aşa. Prezentându-l aşa. Soţul ei ştia că vila era filată discret. Azi, în mod special, vila era filată "la greu". Obiectivele erau aţintite chiar acum asupra detaliilor - ceasul, ochelarii de pe cap... Şi probabil că obiectivele alea căutau lanţul de la gât - şi nu-l găseau, aşa că scormoneau după brăţara de la mână, care lipsea şi ea, şi uite-aşa uitau obiectivele să se concentreze asupra omului în sine...

Avea un bărbat genial.

Trase glasvandul, îi făcu bodyguardului loc să intre cu valiza şi ieşi în curte. Şi făcu doar doi paşi:

- Bine-ai venit!
- Bine v-am găsit!

Thomas îi mulţumi, din privire, că-l salvase din şedinţa lui Claude; şi-apoi îi prinse mâna din zbor, i-o sărută şi-i întinse buchetul ei. Se bucură vizibil:

- Mm, sunt superbe! Îţi mulţumesc!

Soacra îşi îmbrăţişa ginerele, îl sărută pe obraz... Ştergea urma virtuală de ruj, râzând veselă... Şi-l lua de braţ. Şi-l băga în casă. Bun! Filmarea ieşise impecabil!

Arătă spre living:

- Te rog! Livingul e *open space*. Spaţierea e evidentă, zic eu...
- Într-adevăr, lucrurile sunt foarte limpezi...
- În capăt e bucătăria. Scara asta duce doar până la etajul unu. Scara cealaltă ajunge până sus, la mansardă.

Uşa bucătăriei se deschise larg. Nu putea să arate spre el şi să spună "ginerele meu"; decise deci să facă prezentările acum, aşa, de la distanţă şi "cam din zbor":

- Thomas. Isabelle şi Emilie.

Ele salutau cu reverenţă, el nu se bâlbâia şi le saluta şi cu capul... Hai că era bine! Avea stofă, cum se zice! Porniră încet spre scară, iar ea trecu la romanes:

- Presupun că eşti un pic uimit...
- Un pic mai mult. Nu-mi închipuiam că e aşa. Încă de la îmbarcare am realizat că habar n-avusesem că există aşa ceva...
- Există şi mai şi. Şi-o să le vezi pe toate. O să ameţeşti şi-o să ai impresia că le vei amesteca îngrozitor. Eu am ameţit când le-am văzut prima oară...

El nu zicea nimic... Paşii tropăiau pe scară... Zâmbi:

- Iar din punctul ăsta, te las pe mâna Florentinei.

Care Florentina trecu prin faţa ei ca un intercity bleu - şi frână

violent în el, cu mâinile îmbârligate bine în jurul gâtului lui... Îşi continuă drumul spre scară, cu spatele:

- Eu petrec mult timp în birou. Sau sus, la etajul doi. Când nu ştii unde mă găseşti, sună-mă - cum se zice...

El aproba şi se străduia să zâmbească, roşu ca racul, încercând să-i îmbrăţişeze fata astfel încât să nu pară necioplit - iar Florentina să nu simtă o îmbrăţişare reţinută... Ce situaţie alandala! Bietul Thomas! Zău că îi era ei greu pentru cât de greu îi era lui! Îi făcu cu mâna şi porni voinicește pe scări. Se ducea în birou, momentan. Avea destule de făcut acolo. Or să se revadă la micul dejun, peste vreo 40 de minute. Avionul avusese întârziere - şi-i mâncase lui timpul de acomodare...

Florentina

Venise! În sfârşit!

Ţâşni pe uşa camerei ei, înhăţă balustrada şi se repezi pe scări. Şi nu mai privi pe unde calcă - îl căută cu privirea. "Constată" că în livingul părinţilor ei apăruse un Thomas nou-nouţ, schimbat radical... şi-atât - mintea îi ordonă să lase spionajul şi să se grăbească! Nu de alta, dar avusese avionul întârziere! Şi pierduseră timp preţios! Mult timp preţios! 10 minute puteau face diferenţa - nu? În plus, după atâtea zile petrecute departe de el, 10 minute erau o veşnicie!

Ateriză la parter, ţâşni spre el şi nu se mai putu controla - se aruncă de gâtul lui. Şi-l strânse tare-tare...

Şi-acum se liniştise ca prin minune - închisese ochii şi-şi lipise obrazul de obrazul lui şi era liniştită... că îl avea aici, şi n-o să-i mai dea drumul până mâine după cină...

Mămica ei spunea ceva; nu ştia ce. Parfumul lui o ameţise. Parfumul, obrazul, atmosfera... Tot! Şi-ar fi trebuit să-i dea drumul, că el vorbea cu mama ei! Nu era politicos ca ea să stea atârnată aşa de el tocmai acum, în timpul discuţiei! Da' nu putea! Pur şi simplu...

... Mămica ei nu mai spunea nimic. O auzea urcând treptele. El nu pornea grăbit spre glasvand, semn că mama ei nu-i spusese vreo grozăvie...

Era aici, cu ea... Şi era liniște şi-i auzea respiraţia un pic grăbită şi-i venea să plângă... Îşi trase scurt nasul şi şopti:

- Mi-a fost dor de tine!

În sfârşit, braţul lui o strânse cu putere lângă el:

- Eu m-am urcat pe pereţi de doru' tău! Jur!

El poate că ar fi vrut s-o sărute; ea, însă, nu putea să-i dea drumul. Îi fusese prea dor de el, ca să-i dea drumul...

- ... Florentina... Care-i Isabelle şi care-i Emilie?

O întrebase în romanes, aşa că-i răspunse în romanes:

- Emilie e bucătăreasa.

Thomas replică, în franceză:

- Aha! Atunci să ştii că Isabelle se uită la noi şi râde...

Pe bune? Bufni în râs - şi-i dădu, în sfârşit, drumul! Într-adevăr, Isabelle râdea şi îi privea lung, când pe unul, când pe celălalt:

- Micul dejun începe la ora nouă. Dacă doriţi să pun masa mai

- Aa, nu, e perfect la nouă! Până îi arăt casa, până...

Ia uite-o! Făcuse o mini-reverenţă! Da' ce-i venise? Se juca de-a "reşedinţa contelui Ionesco"... În fine! Îl trase spre scară:

- Hai să-ţi arăt casa!

- Stai!

Da' ce se-ntâmplase?

... Nu se-ntâmplase nimic. În sfârşit, ajunsese şi el acasă la ea! Rămăseseră singuri, aşa că abia acum ajunsese el la ea... Zâmbetul îi redevenise natural, privirea îi redevenise îndrăgostită... Îi adusese flori. Şi-un sărut. Le primea pe amândouă cu dragă inimă, chiar acum... Şi se simţea ca într-un film cu Fred Astaire şi Gingie Rogers - simţea să se ridică de la sol şi plutească... Palma lui îi îmbrăcă uşor obrazul:

- Mi-a fost îngrozitor de dor de tine. A fost infernal...

Mm, ce bine era! Închise ochii... şi "toarse" ca o pisică sub palma stăpânului:

- Dar bine că ai venit...

- Sper că sus nu e *open space*...

- Aa, nu! Hai să vezi!

Îl trăgea după ea, iar el nu se împotrivea - şi-şi "pescuia" din mers valiza...

- Scara are leduri! Ştii ce mişto se vede noaptea?

Năvăli pe coridor şi-i arătă cu degetul:

- Biroul, baia, camera lui Isamu, camera lui Philippe, camera lui Léon, camera mea. Iar puturoşii dorm la ora asta! Hai!

Deschise larg uşa şi intră şi făcu o piruetă şi-l pofti să intre, să se facă comod...

Thomas nu intra - stătea în prag şi privea uimit totul...

Veni şi-l trase ea înăuntru. Şi închise uşa şi-i luă valiza din mână:

- Hai! Uite, vezi? Aici îmi fac temele, aici mă ocup de rochii şi ăsta e micul meu atelier de tablouri din funde. Ce zici - îţi place prima mea creaţie?

"De care sunt foarte mândră, aşa că să nu faci economie la superlative?" Nu, n-o să primească răspuns...

- ... Ce e?

- Nimic. Sunt uimit. Deşi ştiam că nu locuieşti la bloc, cum se spune, nu mă aşteptasem...

- Şi stai să vezi etajul doi! Cât e vila de mare, la doi sunt doar trei chestii: dormitorul alor mei, camera bebeluşului şi piscina! Eu am piscină pe acoperiş, la propriu!

Categoric, se întâmplase ceva - ea era fericită şi exuberantă şi turuia, iar el devenise foarte serios şi n-o privea... Îl trase şi-l aşeză pe pat. Şi-i prinse capul în palme:

- Ce e? Da' sincer!

- ... Mă simt depăşit - de toţi şi toate. De când m-am trezit, am trăit nişte chestii care m-au scuturat serios; şi mă simt depăşit.

- Cum adică, depăşit?

- Depăşit de situaţie. Când ai spus "colivie de aur", am crezut că e o metaforă. Dar tu chiar trăiai într-o colivie de aur! Iar paza de-aici e mult mai "profi" decât paza lui Toni! Am zburat azi cu un avion privat cum nu-mi imaginam să existe - şi m-au aşteptat cinci body-guarzi şi-o blindată numai pentru mine! Florentina, eu... Eu nu cred că mă descurc.

- Cum să nu te descurci?!

- Nu cred că mă descurc. E altă lume, sunt alţi oameni... Nu vreau să risc să-i fac probleme dlui Ştefan.

Se aplecă şi-i mârâi printre dinţi, electrocutându-l extrem de tare:

- Fii atent aici la mine! Dacă tu te-apuci acum şi dai înapoi, io deschid geamul şi m-arunc în cap. Auzi?

Acum o auzise. Şi era atent. Şi părea că realiza ce spusese! Bun! Începu să-i scuture capul:

- Să mor io dacă nu m-arunc în cap! Io fără tine nu mai vreau să trăiesc! Aşa că ai mare grijă ce faci! Io sunt în stare să-mi iau bocceaua şi să plec cu tine-n lume şi să trăiesc dintr-un salariu de croitoreasă de ocazie! Dacă tu nu eşti în stare să vii să trăieşti în colivie cu mine, m-arunc în cap şi gata!

Thomas o trase în braţele lui, sâsâind uşor... Ei îi venea să-l strângă de gât - că vorbea prostii...

- ... Iartă-mă! Dar m-am speriat îngrozitor! Am avut, zic eu, un fel de atac de panică...

Sigur? Sigur îi trecuse?

- ... Am înghiţit un calmant în Bourges, în drum spre aeroport. Dar cred că trebuia să mai înghit unul înainte de aterizare. Şi, categoric, trebuia să urc ieri la dl Ştefan şi să-l întreb ce-o să mi se-ntâmple azi.

- Nu l-ai întrebat?

- Nu.

Aa, atunci reacţia lui era perfect justificată...

- Iar de dimineaţă... Las' că vorbim despre asta diseară, după cină.

- Ţi-a trecut?

Da, îi trecuse.

- Sigur?

- Foarte sigur. Hai să mergem la masă.

- Stai, că masa e peste juma de oră! Hai să-ţi arăt mai departe!

Îl trase spre uşă... şi-l opri totuşi:

- Să ştii... Pare greu; dar nu e. Te obişnuieşti, încet-încet...

- În plus, ştiu că dacă te vreau pe tine, trebuie să reuşesc. Şi te vreau. Eşti tot ceea ce-mi doresc de la viaţă. Vorba ta - indiferent ce-o să-mi rezerve viitorul, dacă te voi avea lângă mine nimic nu mi se va părea greu, sau puţin, sau...

- ... Îţi jur că nu e greu!

- Ştiu că nu e greu! Dar m-am speriat! Mai ales după ce-am trăit în ultimele trei ore!

- Ce-ai trăit în ultimele trei ore?

- Îţi spun diseară.

- Nu, îmi spui acum. Te rog!

Thomas o împinse uşurel juma de metru şi arătă spre el:

- Observi schimbarea?

- Oo, da!

- La şase fix, dl Ştefan mi-a scris "Neaţa. Te aştept sus, în ţinuta de călătorie". Iar eu am urcat în blugi şi-un tricou. Şi adidaşi.

Serios?... Păi, da! Nu mai văzuse niciodată ceasul ăla la el; în schimb, avea senzaţia că nu-i era chiar necunoscut, iar asta însemna că îl mai zărise prin preajma ei... La mâna lui tati al ei, probabil...

- Doar pantalonii şi pantofii sunt ai mei. Şi mai e o chestie care m-a speriat rău...

Ce chestie?... Tati al ei îi dăduse cardul! Cardul auriu! Wow!

- În condiţiile astea, cred că înţelegi de ce am avut momentul de panică şi...

Aprobă şi întinse mâna spre el...

Hai să-l ducă să-i arate casa. O să evite să-i arate şi piscina, pentru că ar fi trebuit să-i arate şi dormitorul părinţilor ei - şi i-ar fi provocat un nou moment de panică!

Ana-Maria

Micul dejun fusese foarte plăcut. Şi foarte gustos. Isabelle îl plăcea pe Thomas - era evident asta! El se cam "ferea" de ea - îi răspundea amabil, dar destul de scurt, şi-i zâmbea cam chinuit...

Florentina nu fuma la cafea. Thomas, în schimb, îşi aprinsese o ţigară imediat cum o văzuse pe ea aprinzându-şi ţigara. Bietul Thomas nu prea ştia cum să se comporte! Toate erau noi pentru el; iar primirea lui ca "membru cu drepturi depline" îl bulversa, evident! Florentina făcea conversaţie, îi spunea cam ce atracţii pot să viziteze în Cannes, iar el dădea aprobator din cap şi spunea, de fiecare dată, că or să treacă şi pe-acolo...

Trase şi ultimul fum şi stinse ţigara:

- Înainte să plecaţi, vă aştept la o discuţie în birou.

Îşi luă cafeaua şi porni spre "locul de muncă". Thomas şopti aproape imediat "hai"... Bine că măcar unul dintre ei era "cuminte"! Bine că măcar el asculta de ei, oamenii care-i voiau binele! Şi bine că ea asculta de el! La urma urmei, da - i-ar fi fost un pic peste mână s-o tot "îndrume" pe Florentina prin el. Dar, dacă aşa voia ea, aşa o să facă. Şi gata!

Intră în birou şi se aşeză comod pe canapea. Intrau şi ei... Îl privi cu subînţeles şi bătu în canapea lângă ea. Şi se ridică şi deschise seiful. Distonocalmul să trăiască! Băiatul ăsta trebuia ajutat să se calmeze...

- Una tu, una tu.

Nu comentau. Bun! Hai să deschidă discuţia!

- Ştefan este omul din umbră care conduce un concern multinaţional cu un profit net ce depăşeşte 50 de milioane de euro lună de lună. Este un conte foarte bine văzut în toată Europa. Şi este sprijinit de oameni puternici. El este puternic, prin faptul că "e acoperit", cum se zice, şi nu are probleme cu legea. Chestia asta face ca toată lumea să stea cu ochii pe el. Umbrelele îl filează ca să aibă grijă de el. Îşi protejează investiţia, cum spune el. Partenerii îl filează din prevedere - ca să nu fie înşelaţi şi ca să pună mâna pe o pârghie spre el şi cornul abundenţei. Duşmanii îl filează ca să găsească o cale de a-l dărâma. Iar statele în care concernul Ionesco are filiale îl supraveghează, prin instituţiile proprii, pentru că Ştefan hrăneşte maximum două umbrele bugetare în fiecare stat. Le hrăneşte bine, consistent şi corect. Aşa că toată lumea ar vrea să-l protejeze...

"Ai înţeles ceva din ce-am bălmăjit eu până acum?" Primi o aprobare cu capul.

- Iar în tot iureşul ăsta cu interlopi, afacerişti şi spioni de tot soiul, iată-vă şi pe voi doi...

Florentina chicoti scurt; el nici nu clipi.

- Ştefan te-a aranjat aşa tocmai pentru că se filmează. Este, dacă vrei, dezavantajul VIP-ului. Dacă pe VIP îl mănâncă nasul, nu se poate scărpina pur şi simplu; trebuie să caute o pungă de hârtie şi-un motiv să se-ascundă în ea.

Florentina chicoti din nou. Thomas aprobă din nou, foarte serios...

- Dat fiind că toţi ştiu despre toţi şi toţi ştiu că noi ştim că ştiu, ne putem comporta normal. Aşa cum am făcut eu azi. Am ieşit în curte şi mi-am jucat rolul "la cameră" - şi "am hrănit" curiozitatea tuturor, dându-le subiect de raport. Şi tu ţi-ai jucat rolul... L-ai jucat foarte bine, apropo! Felicitări!

Acum i se zâmbi timid:

- Mulţumesc...

- În concluzie, atunci când ieşim în public nu trebuie să facem piruete graţioase. Şi nici să dăm din mâini cu stil. Trebuie să ne comportăm normal, cu menţiunea că n-avem voie să uităm de pungă.

Gata - îl făcuse să râdă. Acum lucrurile vor merge mult mai uşor!

- Voi ieşiţi azi la plimbare. V-am dat câte-un calmant; ei ca s-o mai temperez din exuberanţa plutită, ţie ca să te-ajut să te destinzi şi să uiţi să păşeşti studiat. În principiu...

Îşi mai aprinse o ţigară - că şi-aşa fuma prea mult, aşa că nu mai conta...

- În principiu, toţi oamenii de pe planetă au două mâini, două picioare şi cinci kile de borş roşu în ei. Toate clădirile sunt construite din materiale de construcţii. Stejarul şi palmierul au cam aceeaşi funcţie estetico-practică... Asfaltul de pe Croisette nu e uns cu aur. Calcă zdravăn pe el, că nu-l strici.

- Am înţeles.

- Iar dacă te întrebi ce relaţie ar trebui să afişaţi voi doi, eu cred că trebuie să fiţi voi doi. Naturali. Oricum o să fiţi filmaţi pupându-vă! Că vă filmează azi pe plajă, sau peste-o lună ascunşi după draperia dintr-un restaurant, tot aia e. Ba chiar e de preferat să vă filmeze azi! Toate camerele astea care ne supraveghează o fac pentru că "şefii" cer periodic informări. Noi suntem şmecheri şi le dăm informări despre ce vrem noi să-i informăm. Atunci când intrăm în "silenzio stampa", "subalternii" care n-au subiect de informare încep să scotocească prin vieţile noastre. Deci, e de preferat să le conducem noi, discret, curiozităţile...

Avea în faţa ei un tânăr inteligent. Nu se îndoia că Thomas pricepuse tot ce era de priceput! Concluzionă, deci:

- S-a aflat deja motivul vizitei tale aici. Deci voi doi n-aveţi de ce să vă ascundeţi. Florentina e majoră, tu eşti major, părinţii voştri ştiu ce planuri aveţi şi şi-au dat acordul... Comportaţi-vă natural şi faceţi ceea ce vreţi să faceţi, atunci când vreţi să faceţi. Fără să uitaţi de pungă.

- Am înţeles.

Se aplecă şi-i zâmbi şi ei:

- Tu ai înţeles?

Florentina aproba repede-repede - şi strălucea toată, fericită că mămica ei nu era o scorpie acră care-i chinuia iubitul... Se ridică şi luă hârtia. Şi i-o dădu lui, cu tot cu card:

- Astea sunt sugestiile mele. Adăugaţi sau eliminaţi - şi distraţi-vă.

- O să vă rog să...

Să, ce? Să ia cardul înapoi? Hm! Trase aer în piept, pregătită să-i amintească faptul că era într-un oraş răsfăţat, dar nu mai apucă...

- Dl Ştefan mi-a dat un card.

Îi dăduse Ştefan cardul! Aha... Improviză acceptabil, după păre-

rea ei:

- Ia-l şi pe-ăsta. Să fie! În caz că al lui se blochează, sau...

Florentina râdea cu gura până la urechi; el zâmbea şi băga cardul auriu lângă celălalt card auriu... Ridică degetul la amândoi:

- Să nu vă depărtaţi de pază. Niciodată. Şi să aveţi întotdeauna încredere în oamenii care vă păzesc. Ştefan a pus întotdeauna accent pe securitatea personală şi s-a înconjurat cu oameni de încredere. Dacă Meili vă spune să nu urcaţi pe yaht, nu urcaţi pe yaht.

- Bineînţeles.

- Bun! Ca să închei subiectul - din clipa în care te-ai urcat în avion şi-ai comandat florile, poţi să fii sigur că umbrela franceză te-a documentat temeinic. Ai grijă ce vorbeşti la telefon şi ce scrii în online.

- Am înţeles.

- Petrecere frumoasă.

- Mulţumim! Mami, la ce oră să ne întoarcem?

- Când vreţi voi.

- La unu e bine?

Trecu imediat la romanes:

- Nu mai eşti fata lu' mama. Nu mai ai oră de întoarcere acasă.

"Da' nici nu vreau să te supăr, că te-ai făcut o super-mămică şi vreau să rămâi aşa!" Florentina tocmai ieşise din cubul ei de gheaţă şi "se repezise cu braţele deschise" spre ea - spre prietenia ei. Încercă să nu-i înfrâneze avântul:

- Încercaţi să vă întoarceţi înainte de cină. Puteţi să ieşiţi din nou după aceea. O să fie "dublu adezivă"; aţi venit să-mi ţineţi de urât la cină şi să vă schimbaţi în ţinuta disco. Apropo de ţinută - eu zic să profiţi de locaţie şi de vastele tale cunoştinţe în materie de haine şi să-l ajuţi pe Thomas să-şi pună la punct garderoba.

- Aha! Da, mami!

Era euforică - nici zece pastile de Distonocalm n-ar fi putut-o tempera! Zâmbi deci şi le făcu cu mâna; iar fata ei îşi luă iubitul de mână şi-l smuci serios spre uşă... Iar el era din nou "constipat" şi-un pic rozé în obraji, aşa că-i făcu şmechereşte cu ochiul... Rămăsese singură în birou.

Thomas o să ameţească azi. Rău! N-o să se sperie, pentru că fusese foarte atent la discuţia cu soacra lui; dar o să ameţească rău! Florentina era euforică şi plină de energie, aşa că o să-l "tracteze" prin toate magazinele cu ştaif şi-o să se repeadă să-i recomande un container de haine şi-o să ţopăie ca o mingiuţă în jurul lui...

Dragostea era frumoasă. Foarte frumoasă! Data viitoare, când o să-l revadă aici, o să fie şi el mai destins un pic...

Ştefan

Ia să vadă el ce mai făceau copiii... Mesaj nou, pentru Părintele.

"Te deranjez cu o întrebare. Tu ştii, oare, ce face fetiţa mea acum?"

Send. Şi-acum bietul lui consilier ofta, îşi lua compresa de pe frunte şi se-apuca de telefoane! El ce să-i facă - dacă consilierul fermecat era în concediu...

Ridică privirea spre biroul Rebecăi... Oare ea ce mai făcea? Oare era bine? Era OK? Oare Diamant era OK? Vărul lui nu-l sunase; nici nu-i scrisese. Nici nu postase poze de dragoste pe FB. Avea sentimentul că Diamant tânjea după plecarea Rebecăi din Aurari. Simţea că vărul lui mai avea fix un milimetru şi claca - şi scotea pistoalele şi urla şi împuşca bradul... şi-şi arunca nevasta într-o disperare cruntă... Nu fusese niciodată în situaţia lui. Fusese într-o situaţie oarecum asemănătoare; îi făcuse Rubinei un copil, gândindu-se că Ana lui... Dar, nu - situaţiile alea două nu suportau comparaţie! Aşa că se pregătea să-şi cheme cumnata la conac şi s-o pună la treabă. Şi-apoi se pregătea să-şi ia bastonul şi să se urce-n avion şi să se ducă la Nisa. S-ar fi dus el şi în China, dacă ar fi ştiut că putea obţine aşa ceea ce nu putuse obţine Fang...

Nu se îndoia că Fang încercase să obţină aprobare să recupereze el nepoţica contelui. Nu se îndoia că şedinţa fusese complicată - afurisit de complicată. Chinezul de la Nisa era familist - şi adora familiile fericite. Era un chinez tare ciudat... În fine!

Calculatorul piui. Păi... Aha! Aleodor "muncise cu folos"! Sau, mai bine spus, "se servise" din multitudinea de rapoarte referitoare la Florentina pe care le primise! Oare pe care-l alesese?... Pe-al francezilor, firește! Copiii erau pe teritoriu francez, apariţia lui Thomas fusese anunţată încă de ieri în autorizaţiile de decolare, survol şi aterizare...

Ia uite ce făceau copiii...

- Vrei să vezi ce face Florentina acum?

Adina ţâşni în picioare şi porni grăbită spre el. Mm, ce burtică mare făcuse! Poate-o emoţiona prea tare şi năştea - şi-o făcea pe-aia nefăcută şi rămânea şi fără secretară! Că nu putea să-i aducă la conac toată "pleiada" de specialişti în prematuri, başca aparatura...

Selectă prima filmare şi apăsă play.

Erau la cumpărături. Ora era concludentă - plecaseră direct la shopping. Thomas înainta încet printre standere; Florentina ţopăia ca o mingiuţă şi se repezea când dreapta, când stânga, fentând cu măiestrie cele două vânzătoare pe care magazinul se grăbise să le pună la dispoziţia "tânărului întreprinzător"...

Cum să-l prezinte el pe Thomas? Tânăr întreprinzător? Ginerele lui? Momentan, nu era ginerele lui. Nu era nici logodnicul Florentinei - că nu apăruse inelul de logodnă! Trebuia să-l "inspire" cumva, fără să-i spună verde-n faţă să-şi pregătească ce-avea de pregătit! Şi zău că nu prea ştia cum să facă asta!

... Ba ştia! O să-i dea lui Luis filmările şi-o să-i spună că Thomas e OK - şi e pe drumul cel bun. Şi-n maximum cinci minute tânărul o să primească "ordinul". Acum, totul era să fie temperat şi să nu-l "execute" chiar până la capăt. Că voia să fie de faţă când îi punea inelul pe deget! Avea el un sentiment de goliciune sufletească atunci când se gândea că fetiţa lui o să-i spună lui Thomas "da" între patru ochi...

El intrase în cabină, cu un teanc consistent de cămăşi. Ea se răsucea pe-un călcâi şi dădea dispoziţii. Iar cele două vânzătoare-albinuţe ţâşneau spre direcţii diferite - una după pantaloni, una după cine ştie ce accesorii... Florentina se apropia de cabină... Se sprijinea de zid, lângă uşă, spunea ceva... El răspundea probabil, pentru că ea râdea... Ea întreba ceva... aştepta... întreba din nou... Bufni în râs - uşa se deschisese iar mâna lui ieşise şi pipăise după ea! Şi-o înhăţase de braţ şi-o trăsese înăuntru! Adina începu şi ea să râdă:

- Oups!

Da, oups! Derulă înapoi până la intrarea lui în cabină... Florentina lui era naturală. Aşa dădea fetiţa lui ordine atunci când pleca la cumpărături. Era OK. Paşii spre cabina de probă i se păreau un pic îngânduraţi... Răspunsul lui îi provocase ei un aer un pic visător... Iar gestul de înhăţare o făcuse să plutească! Fata lui chiar era fericită! Era adolescentă, Thomas o trata ca pe-o adolescentă iar ea plutea, fericită că în sfârşit trăia...

- E fericită. Foarte fericită!

- Aşa şi trebuie să fie. Ţi se pare naturală?

- Da. Acum, aşa, da - e ea, cea pe care-o ştiu eu.

Bun! Închise filmarea aia şi-o deschise pe următoarea. Erau în alt magazin - unul cu geamuri blindate. Erau filmaţi din afara magazinului. Se uitau la ceasuri. Ea arăta spre vitrină, vânzătorul se grăbea să-i dea ce-i ceruse... Stop! Se încruntă un pic. Pe ecran, Thomas compara ceasul din mâna ei cu ceasul de la mâna lui. Şi-asta nu era bine. Asta era o scăpare "de imagine". Tânărul nu ştia ce şi cât poartă la mână; şi nici ce şi cât îi arăta ea. "Le potrivea după ochi" - şi nu era bine. Denota necunoaştere. Dar nu putea să-i ceară să devină maestru în lux aşa, peste noapte. Aşa că n-o să-l certe. Reporni filmarea şi oftă uşor: probabil că Ana uitase să-i spună că poate să examineze liniştit inclusiv eticheta - că, la ce sume scria pe etichetele alea, orice marcă era bună...

Aha! Asta-i plăcea! Florentina mai ceruse un ceas - iar el o oprise. Avea în faţa ochilor patru ceasuri. Le privea, lua unul... Slavă Cerului, nu-l mai compara cu ceasul de la mână... Gata - ăla rămăsese. Ea îi mai oferea unul, dar el îl refuza...

"Hai că-i bine! E temperat şi nu s-a lăsat purtat de val! E foarte bine!"

Era foarte bine aşa... Scotea cardul şi i-l dădea vânzătorului, după care întindea mâna prin spate şi-o lua pe ea de mijloc... Ea lăsa capul pe el, el lăsa capul pe capul ei...

- Ce frumoos...

Începu să râdă:

- Ai grijă! Că dacă te emoţionezi prea tare, ne faci pocinogul şi naşti înainte de termen!

- Aa, nici o şansă!

Daa, nici o şansă! Era emoţionată şi râdea romantic la monitor! Ce, el nu vedea cu câtă plăcere se uita Adina la dragostea aia frumoasă de pe ecran? Hm...

O să-l întrebe pe Toni când o duce la primărie. Că trebuia s-o ducă la primărie! Nu putea s-o lase aşa! Femeia asta nu era de lăsat, din punctul ăsta de vedere! Nu era el de acord să sară tocmai peste pasul ăsta! Hm...

Gata filmarea? Gata. Următoarea... Plimbarea pe Croisette, desigur! Cum să nu se plimbe Florentina la pas prin oraş?! Nu asta-i ceruse Anei de la bunul început - să iasă prin oraş, per pedes, ţinându-se de mână cu un băiat, ca o adolescentă îndrăgostită? Ba asta-i ceruse! Şi uite că, până la urmă, obţinuse...

Erau fericiţi. Se vedea de la trei poşte că erau fericiţi. Şi erau... Erau aşa ca el şi Ana - o singură fiinţă. Şi tot ca el şi Ana, copiii lui mergeau la distanţă unul de celălalt. Între ei erau cam 30 de centimetri. În schimb, se ţineau de mâini. Şi nu se ţineau aşa, simplu... Nu - îşi întrepătrunseseră degetele. Erau, cum se spune, "împletiţi din cap până-n picioare"! Gestul ăla îi amintea lui de perioada zbuciumată din propria tinereţe când simţise că-i vâjâie urechile şi-i scrâşnesc dinţii şi crapă inima-n el dacă nu dă *mass message* cu propria fericire...

Se opreau la o îngheţată... Ea spunea ce vrea, el spunea ce vrea... El avea cash, chestie care-i salva urechile de la urecheală... Desfăceau, gustau... discutau despre gust... El îi dădea ei să guste din îngheţata lui, ea îi întorcea trataţia... Făceau schimb de îngheţate - şi râdeau şi se scurgeau unul în ochii celuilalt... El "vira" spre ea, cu piruetă, o oprea şi-o lua în braţe; ea se grăbea să-l îmbrăţişeze mult mai limpede, să-l sărute mult mai curajos...

Şi-acum nu mai mergeau la distanţă - el o ţinea de mijloc, ea îl ţinea de mijloc... Se potriveau atât de bine, că-l lua cu ameţeală... Se uita la ei, constata potrivirea şi-i zbura gândul la cifra trei... poate chiar patru...

O să le impună o limită. Doi, maximum. Le ajungeau doi copii!

... El vorbea, care avea trei...

Filmarea se terminase. Adina porni spre biroul ei:

- Sunt un cuplu foarte frumos. Foarte reuşit. Şi se iubesc. Eu aşa am văzut!

- Ai văzut bine. Stai jos.

Femeia se conformă, un pic mirată...

- Până-n decembrie, îi căsătoresc.

Nu, secretara n-o să nască prematur - se aşteptase la vestea asta, rânjea cu toţi dinţii şi aplauda mărunt din degete, aşa că...

Aşa că oftă greu şi-i trimise şi Anei mail-ul ăsta. O să citească ea raportul. O să intervină ea, dacă era ceva în neregulă. El trebuia să se gândească la căsătorie. Oare fetiţa lui o să se grăbească spre primărie? Nu ţinea musai s-o vadă terminând liceul cu numele Ionescu. Dar nu era vorba numai de liceu; era vorba de afaceri. Cine ştie ce mai scornea gura lumii slobodă...

Diamant

Zăcea ca un bondar pe canapea - că iar se îmbuibase! Azur zăcea lângă el. Cică se uitau la televizor! În realitate, se uitau amândoi la ele! Raina lui fredona melodia de la televizor, dansa şi strângea masa. Agata râdea şi-o ajuta. Fetiţa lui îşi privea prietena şi nu-i prea ţinea isonul la ţopăială. Fetiţa lui se bucura s-o vadă pe Raina aşa, veselă. Tare-ar fi vrut el să ştie ce vedea fetiţa lui în cărţi şi nu-i spunea şi lui...

Tresări - suna mobilul! Oficialul? Oare cine-l "deranja" la ora asta, în condiţiile în care anunţase deja tot mapamondul că "e ocupat cu nevasta"?

Hait! Nicuşor! Se grăbi să răspundă:

- Hai să-mi trăieşti, Nicuşoare!

- Şi tu să-mi trăieşti, Diamantule! Ce faci tu? Eşti acasă?

- Acasă, cu copiii şi nevasta.

- Aa, ce bine! Şi nu-i aşa că putem să trecem pe la tine?

Cum-cum? Poftim? Nicuşor râdea şmechereşte:

- Că ne-ntoarcem spre Bucureşti; şi mai avem vreo doi kilometri până la poarta orăşelului. Dacă aveţi chef de musafiri...

- Sigur, Nicuşoare! Chiar te rog să-ţi aduci familia în vizită la mine! Uite, Raina mea îmi face semn că abia aşteaptă...

- Daa, şi Luminiţa mea freamătă pe scaunul din dreapta...

- Atunci, vă aşteptăm!

- În maximum zece minute, cred că sunăm la sonerie.

- OK.

Închise şi-şi privi lung fata:

- Nicuşor apare aici, cu familia completă, în zece minute.

Agata lui se făcuse străvezie... Îi făcu semn să vină la el şi-i ceru mâinile. Pe care le primi imediat. Le strânse uşor:

- Dacă deschide azi discuţia, ce să-i zic?

- Că nu mă mărit înainte de bacalaureat.

- OK. Iar dacă continuă cu "da' dac-ar fi să dea bacul mâine"...

Fetiţa lui era mult prea emoţionată ca să mai reacţioneze...

- Dacă mă întreabă care e, în principiu, părerea ta, ce să-i spun?

Se înroşise toată... Păi, adevărul era că nu putea să-i răspundă neaoş la asemenea întrebare! O reformulă deci:

- Să-i spun că, în principiu, ţie îţi surâde ideea măritişului cu el după bac?

- Da.

Îi dădu drumul şi oftă din tot sufletul:

- Nu cred că era doar în trecere, aşa cum mi-a zis mie. Cred că a ieşit din Bucureşti pe alt DN şi-a făcut un ocol doar ca să poată să-mi spună că era în drum spre Bucureşti şi şi-a amintit că nu ne-am mai văzut demult. Iar asta înseamnă că, dacă te trimit să te schimbi, o să pută a *pliashka* de la trei poşte.

- Atunci nu mă schimb. Şi-aşa, aşa ce-am?!

- Miroşi a friptură.

Raina începu să râdă:

- Las-o aşa, să miroasă a bunăstare şi obezitate...

- Şi-a mujdei de-ăla sănătos, de dă imunitate!

Ei râdeau, ea râdea, Azur zâmbea şi-i afuma lui livingul...

- Atunci haideţi să revenim la ceea ce făceam. Azure, am o rugăminte...

Băiatul lui îl privea lung, avertizându-l să nici nu se gândească să-l "coopteze" la discuţia despre copii...

- Fetele or să se ducă unde au ele treabă. Noi o să rămânem aici, în living. Şi, deşi ştiu că Nicuşor n-o să-mi iasă din cuvânt, o să te rog să nu te clinteşti de lângă mine. Şi să mă ajuţi să mă impun, dacă vezi că încep să pierd teren.

Primi o aprobare cu capul. Mm, ce murătură de copil avea şi el! Căpos ca ta-su...

Isamu

Piscina complexului rezidenţial în care închiriase el apartamentul era excelentă. Avea apă încălzită; şi cum era printre cele mai înalte clădiri din oraş, se bucura din plin de razele soarelui. După părerea lui, era cam cinci după-amiaza; nici prea devreme, dar nici prea târziu. Era tocmai bine să stea ca bondarul în apă şi să se relaxeze. El nu se dusese în piscina mare; el stătea în "piscinuţa pentru pensionari". Avea formă de floare; el ocupase petala de lângă codiţă. "Împărţea" floarea asta cu o doamnă de vreo 99 de ani, aşa... pe care Alzheimerul

o lăsa să creadă că încă e tânără, de vreme ce purta un costum roşu ca focul, din două piese...

Biyu făcea bazine în piscina mare. Îi lăsa senzaţia că încerca să-şi reintre în formă. La urma urmei, nu se prea mai antrenase în ultimul timp! O ţinuse el în birou... În fine! Ea făcea bazine. El, tolănit comod în petala pentru pensionari, beneficia de "extra 1 metru" înălţime. Şi-o vedea. Jaspul lui trăgea tare, de parcă era în toiul unei competiţii de viteză...

Tresări - cine-l suna tocmai acum?... Liwei! Repede, să răspundă! La naiba - avea mâinile ude! Unde era prosopul ăla?... Aha!

- Da!
- Salut, tată!
- Salut, fiule!
- Ce faci? La muncă?
- Într-un fel. Sunt bondar.
- Aa! Să nu-mi spui că te plictiseşti!

Întoarse capul spre jaspul lui şi începu să râdă:

- Ba nu mă plictisesc chiar deloc...
- Bun! Asta-i bine! Uite, te-am sunat să te-ntreb ce mai faci.
- Păi, ce să fac... Ana mi-a dat liber. Aşa că îmi petrec ziua liberă într-un mod cât mai plăcut.
- Aha! Şi unde eşti?
- Acasă, pe acoperiş.
- ... Glumeşti, sper!
- Deloc! Pe acoperişul casei mele e o frumoasă terasă cu piscine. Iar eu stau în piscina pentru pensionari... în petala unei flori... şi mă uit lung la Biyu, care face bazine.
- Aha! Într-adevăr, îţi petreci ziua liberă într-un mod foarte plăcut!
- Tu ce faci?
- Eu sunt acasă, cu Amèlie. Ne pregătim să ieşim la cină şi la un dans.
- Foarte bine! Fă mişcare - nu sta sedentar!
- Aa, nici o şansă...

El râdea, Liwei râdea, el se întreba ce-ar fi trebuit să spună ca să afle de ce-l sunase Liwei de fapt...

- ... De fapt, te-am sunat să te-ntreb dacă nu vrei să ieşi cu noi la cină. Dar eşti ocupat, aşa că...
- Azi nu pot. Altă dată, cu multă plăcere.
- Bine, tată. Atunci, vorbim!
- Vorbim!
- Poate că la următorul liber organizăm ceva în patru!
- Poate! Să vedem... Depinde cât de cuminte eşti!
- O să mă străduiesc să fiu foarte cuminte!
- Aşa, aşa...
- Pa, tată! Vorbim!
- Pa! Vorbim.

Apăsă butonul roşu, lăsă telefonul pe prosop...

De ce-l sunase Liwei?

... Se îndoia că băiatul lui i-ar fi organizat aşa o revedere cu Fei-Yen. Se îndoia, de fapt, că băiatul lui era chiar atât de prost, să nu priceapă că între părinţii lui nu mai putea fi absolut nimic! Iar Liwei nu s-ar fi lăsat manipulat de maică-sa chiar în halul ăla, încât să le organizeze o revedere neplanificată de el! Apoi, se gândea că poate-l sunase ca să-i transmită, mai mult sau mai puţin voalat, că Fei-Yen îşi amintise de divorţ. De necesitatea divorţului. Dar băiatul lui n-ar fi irosit bunătate de moment "pozitiv" ca să-i spună chestia asta! Dacă ar fi fost pus să obţină divorţul, Liwei ar fi speculat starea tatălui lui - în piscină, relaxat la soare, măsurându-şi lung cu privirea iubita care înota pe sub nasul lui! Şi cum nu spusese nimic despre divorţ, sau...

Poate că, pur şi simplu, voise să-l invite s-o cunoască pe Amèlie. Poate i se făcuse dor de el - şi mizase pe invitarea lui în vila lui Ştefan, la cină. Poate că plănuise o cină romantică, în timpul căreia să-i pună tinerei "întrebarea cea mare"! Şi-şi dorise să fie şi taică-su de faţă! Poate că Amèlie se temea că mafiotul chinez n-o să fie de acord cu însurătoarea unicului lui fiu cu o europeană, aşa că Liwei încercase să-i demonstreze iubitei lui că se înşeală...

Costumul de baie negru se apropia... Şi era frumoasă... Intra în piscinuţa pentru pensionari, se apropia de el... Se aşeza, îl cuprindea cu braţele... Se simţea iubit... Buzele ei i se lipiră de ureche:

- Ne-ntoarcem aici la noapte?

Poftim? O privi lung... Fu tras înapoi, la şoptit:

- Eu zic să ne-ntoarcem aici pe la unşpe jumate, când nu mai e nimeni... Şi să umplem piscinuţa asta cu dragoste...

Serios?

- Tu să stai aşa ca acum, iar eu să mă aşez în faţa ta...

Hait - că începuse să vorbească prostii...

- Şi să dansăm amândoi... două ore... poate chiar trei...

Începuse să spună prostii...

- ... Hai jos.

Unde, jos?

- Hai!

Biyu sări în picioare şi-l luă de mână şi-l ridică... Şi strânse repede mobilele în prosop... Ea se grăbea teribil - apa şiroia de pe ea, dar ea nu sesiza asta...

"Să vezi tu că te duce acasă, ca să-ţi facă poftă de mâncare..."

Era posibil - că prea se grăbea de parcă se temea să nu uite gândul ăla porno rău...

Post-adolescenţa lui era o pacoste; dar adolescenţa ei era şi mai şi! Şi mai era o chestie! Se ţinea după ea, o privea lung şi simţea nevoia să se grăbească...

Rebeca

Stătea tolănită pe canapea şi-i privea. Şi râdea - uşurel şi cu graţie, cum îi stătea bine unei femei care nu se grăbise să se ridice de la masa bărbaţilor...

Nicuşor venise cu Luminiţa şi cu Victor. Erau îmbrăcaţi foarte corect; foarte protocolar. Nu, nu purtau cravată şi mănuşi de mătase; dar nici nu veniseră în blugi şi tricouri uni. Victor, de exemplu, se încorsetase într-o cămaşă pretenţioasă, scrobită şi apretată şi călcată impecabil, care-i dădea mâncărimi mari...

Într-adevăr, Agata nu trebuise să se schimbe. Dacă şi ea s-ar fi încorsetat în ţinuta "de musafiri", *pliashka* ar fi fost evidentă...

Oftă greu şi se ridică:

- Luminiţo! Ia hai să-ţi arăt ce super-rochie bestială mi-a făcut Florentina săptămâna trecută!
- Florentina?
- Da, Florentina. A descoperit că-i place să modifice rochii. Şi cum e fata lui Ştefan, nu-şi poate spune croitoreasă, aşa că e designer junior...

Luminiţa râdea şi aproba... Se întoarse spre Agata:

- Nu vii şi tu?
- Ba da!

Ciudat - Agata nu prea avea chef să vină cu ele... deşi ea crescuse aici, unde regula era regulă indiferent de lăţimea şi lungimea acoperişului...

Deschise uşa dormitorului, intră şi se aşeză pe marginea patului. Şi le făcu semn să vină şi să-nchidă uşa aia odată! Agata se conforma, un pic crispată... Luminiţa se aşeză lângă ea şi oftă greu:

- Agato, hai să te-ntreb ceva.

Aşa! Hai s-o întrebe ceva! Doar să pună întrebarea nepotrivită - şi-i dădea un brânci, de-o aduna Nicuşor în bucăţi de pe covor!

- Agato, ia spune-mi tu mie sincer: ţie-ţi place de Victor?
- Da.
- Şi vrei să te măriţi cu el sau nu?
- Nu mă mărit înainte de bac. Nici cu el, nici cu altul.
- Da' după bac, vrei să te măriţi cu el?

Fetiţa ei era roşie ca racul...

- Hai, nu face aşa! Vorbim deschis, ca-ntre femei!

Se grăbi să intervină:

- Ea nu-i femeie.

- Da' ştie mai bine decât noi cum e cu şedinţa bărbaţilor şi şedinţa femeilor. Jos se discută de principiu; aici, sus, e adevărata decizie...

Agata tot nu se-ndura să descleşteze fălcile şi să răspundă...

- Uite care-i chestia! N-am venit să te peţim azi. Nici eu, nici Nicuşor şi nici chiar Victor nu suntem atât de nebuni încât să te luăm de-acasă la paişpe ani! Şi nici nu-i normal să staţi cu socrii - când o să vă luaţi, o să aveţi casa voastră! Şi nu poţi să vezi de casă şi bărbat la paişpe ani! Ce naiba!

Bun! Bine că era realistă... Luminiţa reveni la tonul calm:

- Spui că nu te măriţi înainte de bac. Asta e perfect, din punctul nostru de vedere.

"Şi-atunci de ce dracu îi mai toci la ureche?" În condiţiile astea, discuţia din dormitor era total inutilă...

- Chestia e că vă vedeţi zilnic la liceu. Şi-o să începeţi să plecaţi la plimbare, prin parc sau prin magazine. Şi-o să se ducă vestea, că băiatul nostru iese cu fata lu' Diamant al lu' Ştefan. Şi nu ştim ce să spunem! Logodnici nu sunteţi...

Se grăbi să-şi ajute fetiţa:

- Nu sunt logodnici; sunt doi tineri cu părinţi normali la cap, care ies la plimbare. Iar părinţii ştiu despre plimbările lor şi n-au nimic împotrivă.

Luminiţa o privea lung, tăcută ca un peşte... Continuă:

- Aşa că le zici. Că nu sunt logodnici; nu sunt nici luaţi şi nici promişi. Da' sunt îndeajuns de îndrăgostiţi, de maturi şi de siguri unul pe celălalt încât îşi pot permite să fie prieteni încă patru ani de-acu' încolo - şi să se ia după ce dă Agata bacu'.

Era la fel de tăcută...

- Iar pentru cine vrea detalii despre aşa aranjament şi aşa calcule, poţi să zici că ţie-ţi convine situaţia. Că o să fie aşa o nuntă mare când s-o însura Victor al lu' Nicuşor Racovici cu Agata a lu' Diamantu' lu' Ştefan, că ai nevoie de toţi cei patru ani ca s-o organizezi.

Femeia de lângă ea începu să râdă:

- Aha! Asta-i bună! Asta-i foarte, foarte bună...

- Le zici că facem nunta peste patru ani fiindcă aşteptăm să termine cercetătorii de clonat la Florin Salam. Că nu se poate nuntă fără Florin Salam.

Luminiţa râdea în hohote şi aproba...

- Vezi că merge şi-aşa? Io, dacă mă-ntreabă cineva, să ştii că o să-i zic: da' ce ceapa mă-tii tă freacă pă tine de fi-mea, mă?! Şi pe urmă nu mai întreabă nimeni nimica-nimicuţa...

Gata şi cu hlizeala, şi cu atmosfera veselă... Decretă, destul de tăios:

- Nu-i treaba nimănui, ce face fi-mea şi cu cine. Io sunt de acord cu ce face fi-mea şi cu cine face; restu', să-şi bage opinia unde-o găsi o gaură goală. Tu de fapt ce vrei să ştii?

- ... Da' nu vreau, dragă, să ştiu nimic!

- Ei, nu! Vrei să ştii dacă-l vrea pe Victor!

- Da' nu ţi-am

- Îl vrea pe Victor. Da' e fată serioasă. Până nu face ea optişpe ani, nici o şansă de-nsurătoare pentru el. Nu cu ea, oricum!

- Da' ştiam, dragă! Nu mi-a zis şi Grasu, când a fost la noi?

- Da, ţi-a zis; da' tu voiai să ştii din sursă sigură... de la ea...

Acum, Luminiţa era coaptă bine iar Agata era foarte calmă... Deci, putea s-o lase pe ea să vorbească mai departe:

- Poftim - zi-i lu' soacră-ta ce şi cum!

"Că ţi-am săltat-o la fileu şi e pregătită s-o încaseze-n plin!" Agata zâmbi, roşie ca focul în obraji:

- Eu îl iubesc mult pe Victor. Şi mă văd măritată cu el, peste patru ani. De fapt, eu văd în cărţi şi nunta, şi-un băieţel...

"Aoleuu..." Halal diplomaţie! Păi ea i-o săltase pe soacră-sa la fileu, iar asta mică o calmase ca prin minune! Şi-o şi "catapultase" de gâtu' ei, scursă toată...

Se uita lung la ele şi aşa-i venea să-i zică vreo două lu' asta mică... Dar poate că era mai bine aşa. Luminiţa era acum liniştită; iar dacă ea era liniştită, şi Victor era liniştit. Agata era temperată şi deşteaptă şi şmecheră; dar lui Victor nu-i trebuia decât un singur moment propice şi-o şmecherie cât a ei de mare - şi putea s-o convingă... Şi-o omora Diamant pe biata Agata, dacă afla...

Diamant

Bun! Femeile se duseseră sus, aşa că venise momentul discuţiei cu cărţile pe faţă! Se sprijini de spătarul canapelei şi decise să-l atace:

- Ia zi-i, Nicuşoare - care-i problema?

- ... La ce te referi?

- La copii. Care-i problema cu copiii?

Lunganul din faţa lui amuţise... Perfect! Repede - să nu-i lase timp să depăşească momentul şi să spună el tema discuţiei:

- Victore - care-i problema?

- Păi, ce să zic...

- Zi-i care-i problema - nu?

Şi întinse braţele peste spătar, etalându-se în toată "splendoarea" dimensiunilor lui de interlop rău şi iute la mânie...

- Problema e că a început şcoala.

- Bă, să ştii că io pot ce-l mult să-l rog pe Ştefan să-l sune pe ministru' învăţământului. Da' nu cred că se poate rezolva.

Azur râdea în hohote; Nicuşor râdea mai uşurel, mai reţinut. Iar Victor zâmbea doar. Îşi domoli şi el râsul:

- Hai - serios vorbind acum! Care-i problema?

- ... Problema este următoarea. Eu sunt un tânăr serios; şi nu vreau să-i fac Agatei probleme.

Ridică o sprânceană la el...

- Eu aş fi mai mult decât onorat, dacă ea ar accepta să devină soţia mea. Ce zic eu, onorat - aş fi în Paradis! Dar ştiu că încă nu e momentul pentru asta. Ea spune că nu se va mărita înainte de bacalaureat; iar eu respect decizia ei şi mi se pare normal să fie aşa.

Aşa...

- Dar cum mergem la acelaşi liceu, şi e foarte posibil ca anumite persoane să observe că suntem prieteni foarte buni, m-am gândit că s-ar putea ca ea să aibă probleme din cauza mea.

- Fata mea n-are probleme cu gura lumii.

- Nu mă refeream la gura lumii.

"Atunci la cine te refereai, mă?" Ochii negri virară spre Azur, preţ de-o secundă... şi apoi reveniră la el:

- Eu sunt un tânăr serios. Şi am cele mai sincere şi curate şi serioase gânduri şi planuri în ce-o priveşte pe ea.

Aşa... Îl privea lung...

- Eu pot s-o aştept şi-o viaţă...

Aşa... Victor tăcea acum... Start!

- ... Şi?

- Şi voiam să spun că eu o aştept. Cât vrea ea.

Bun! O spusese! De-asta veniseră? Nicuşor îşi luă pachetul cu ţigări:

- Chestia e că trebuie să ştii şi tu planurile lui.

- Da; e mai bine să le ştiu şi eu.

- Şi cred că le bănuiai...

- Le aflasem încă de-acu' vreo lună. Mi le-a spus ea.

Ia uite-l, ce uimit era! "Ce, Nicuşoare - credeai că numa' tu ştii să obţii armonia cu copilu' tău?" Ehei - bunul lui prieten era începător în materie de armonie cu copilu'...

- ... Şi-atunci, dacă zici că le-ai aflat de-o lună deja... Tu ce părere ai despre planurile lui?

- Tu ce părere crezi că am?

- Eu vreau să ştiu, nu să cred.

Ei, poftim! Acum se-nfuriase Nicuşor! Ce oameni... OK!

- De vreme ce-a pupat-o cel puţin o dată în ultimele 30 de zile şi n-am dat sfoară-n ţară că-l caut ca să am o vorbă tăioasă cu el, cred că opinia mea e evidentă!

- Deci tu ai fi de acord, la o adică, să se ia copiii.

- Eu sunt de acord să iasă acum împreună la plimbare. Până

ajung ei la luat, se pot schimba multe.

- Cu alte cuvinte...

- Cu alte cuvinte, Agata e cea care decide. Momentan, vrea să se plimbe prin oraş cu Victor Racovici. Şi să se pupe cu el. L-am cântărit, l-am măsurat şi l-am găsit pe gustul meu. Aşa că o las să iasă cu el şi să se pupe cu el. Dacă Victor o supără, eu nu mă bag. Iar dacă Victor mă supără, o să aibă de lămurit cu mine. Iar dacă ea îmi face ruşinea înainte de optişpe, o omor. Cam aşa stau lucrurile...

Nicuşor nu pricepuse nimic. Victor, în schimb, părea că pricepuse tot - că era calm şi liniştit şi avea sufletu' curat, cum se spune...

- ... Cum adică, Diamante?

- Adică, dragă Nicuşoare, eu o s-o dau băiatului pe care-l alege ea. Şi-o s-o dau atunci când o să-mi zică ea s-o dau - nu mai înainte, nici mai târziu. Agata decide pe cine, când şi cum ia de bărbat. Şi-i place socoteala asta. Un singur lucru i-am spus: să nu greşească înainte de aniversarea de 18 ani. Dacă greşeşte, bag cuţitu'-n ea.

Apucă mânerul cuţitului din teaca cusută pe spatele canapelei şi-l scoase. Nicuşor se făcuse albăstrui... Se aplecă spre Victor:

- Iar dacă tu o convingi cumva, cu frumosu' sau cu urâtu' sau cu prostii chimice, îţi zbor creierii.

Apucă pistolul de sub masă şi-l mută pe masă.

- Iar lista de zestre am făcut-o acu' doi ani; da' o ţin la mine-n dormitor. Nu vreau s-o vadă şi să creadă că am promis-o cuiva, pe furiş...

Bunul lui prieten începu să râdă:

- Tot aşa dement ai rămas, mă!

- Ce să fac - încerc să rămân acelaşi Diamant dintotdeauna! E greu, mă - că vine bătrâneţea peste mine...

- Şi ce vine! Uită-te la mine!

Nicuşor îi arăta smocul de păr grizonat din creştet:

- 38 de ani - şi uite!

"Da, mă - da' smocu' ăla a apărut când a murit fiică-ta!" Nu voia să-i amintească, aşa că se cenzura "din greu"...

- Deci a rămas stabilit!

- Nu; n-a rămas stabilit nimic.

- Cum, mă?! N-am stabilit că o laşi să se vadă cu el? Şi o laşi pe ea să decidă?

- Ba da; asta a rămas stabilit. Ceea ce nu iei tu în calcul este că Agata mea nu e neapărat fetiţa mea; e uneori prietena mea. Şi vine şi-mi spune toate alea, că are încredere în mine. Agata mea nu mă minte niciodată, fiindcă vede viitorul în cărţi şi mă ştie - ştie că nu tolerez şi nu iert minciuna. Dacă ea spune că vrea să se mărite cu Victor mâine, mâine v-o dau. Dacă peste patru ani ea îmi spune că nu vrea să mai audă de Victor, n-o s-o mai vedeţi vreodată. Acum e limpede?

Aprobau amândoi... Băgă pistolul înapoi în toc şi cuţitul în teaca lui. Şi se re-întinse pe spătarul canapelei:

- Şi chiar nu vrei să vorbesc cu Ştefan, să-i zic să aranjeze o vacanţă scurtă cu ministrul învăţământului?

Nu voia; nega, cu gura până la urechi... Începu să râdă:

- Păi, da! Că ai interes să fie şcolile deschise, ca să ieşiţi la plimbare după ore...

Victor aproba şi râdea cu gura până la urechi... Îl privea lung, îi privea trăsăturile şi-l îmbătrânea mental...

O să se potrivească cu Agata lui. Or să se potrivească foarte bine ei doi! Or să fie fericiţi, după părerea lui. Şi-or să facă copii frumoşi. Şi chiar dac-or să fie nefericiţi - or s-o scoată ei la capăt! Nu ştia de ce, simţea în suflet dorinţa de-a nu se amesteca între ei nici la bine, nici la rău...

Ana-Maria

Ia uite ce de lucruri îşi cumpărase Thomas...

Florentina ei părea fresh. Era plină de energie. El era, însă, stors de vlagă! După numărul de sacoşe, deducea că fata ei îi arătase absolut toate magazinele cu adevărat importante din Cannes...

- Bună seara.

- Bună seara. Cum a fost?

- Frumos - foarte frumos.

- Mă bucur că nu v-aţi plictisit.

Altceva nu mai era de spus; îi vedea fâstâceala şi jena şi felul cum se uita-n podea... Ba nu.

- Văd că ai făcut ceva shopping...

Ochii negri se ridicară spre ea doar o clipă:

- Da, Florentina a insistat...

- Foarte bine! Trebuie să-ţi schimbi toată garderoba!

"Da, da' nu din banii dlui Ştefan!" Cam asta era în mintea lui acum... Hm! Se ridică:

- Bănuiesc că nu v-aţi plimbat cu yahtul...

Florentina îşi salvă iubitul:

- Nu încă! E şi mâine o zi - nu?

- Şi-ncă una şi mai frumoasă decât cea de azi. La meteo au anunţat 26 de grade şi soare. Deci, o să faceţi plajă pe puntea superioară...

Fata ei râdea şi aproba şi nu părea să-şi amintească plimbarea anterioară cu yahtul - aia cu Vincent...

Asta era bine. Foarte bine chiar! Se aşeză pe canapea şi porni televizorul - ia să vadă ea ce mai era nou prin ştiri...

Ştefan

Îşi aprinse o ţigară şi întinse bine picioarele, să se dezmorţească...

Asfinţitul era superb. Era o atmosferă plăcută, caldă, de sfârşit de vară. Sfârşit de vară, sfârşit de zi, sfârşit de concediu medical... Blindata intra încet în parcare, el degusta cafeluţa şi-şi aştepta răbdător consilierul... Luis "rupea uşa", după care se repezea să rupă şi asfaltul pân' la valiza Părintelui...

Şi iată-l şi pe spionul lui preferat! Se ridică, râzând:

- Hai odată, băă!

Aleodor râdea cu gura până la urechi şi mâinile întinse spre el:

- Aoleu, şefule, mânca-ţi-aş ochişorii tăi - dac'ai şti ce dor mi-a fost de tineee...

Îi ieşi în întâmpinare - moment în care Părintele ezită preţ de-un pas şi făcu ochii mari... Îl strânse-n braţe cu toată puterea:

- Hai, bă - că nu mă mai descurc singur!

- Ee, şefule - tu vrei să mă complimentezi, ca să-mi creşti moralu'! Cum să nu te descurci?!

- Am nevoie de tine ca de aer!

- Păi, uite-mă!

Îl trase spre maşinuţa de golf:

- Ia vino-ncoa! Ce-au zis?

- Că am acţionat la timp - aşa că m-au rezolvat.

- Adică eşti OK acum!

- Da. Acum sunt foarte OK. M-au vindecat.

- Bun!

Urcă în maşinuţă, Aleodor îl imită - şi porniră spre vilă.

- Şi ce mai spunea dra Li?

- Nu spunea foarte multe, să ştii! Era destul de ocupată...

"Iar tu eşti zgârcit la vorbă, aşa că mă pregătesc să te reped..." Mârâi în romanes:

- A spus ceva despre comoară?

- Nu. Absolut nimic. Am încercat să aduc vorba despre ea, dar nu s-a apropiat de subiectul ăsta.

Aha... Deci China nu-şi băga nasul în problemele lui cu consilierii. Mda...

- Am în schimb informaţii despre ce mai face Cheng. Şi face bine, să ştii! Foarte bine chiar! Am aflat că dna Li este foarte optimistă, atunci când aude ce mai face Cheng. Aşa că...

Aşa că erau la mâna chinezilor. Adică a chinezului consilier la Nisa. Şi mai încurajator! În fine...

Maşinuţa opri chiar lângă uşă. Coborî şi se grăbi să intre.

La urma urmei, Cheng era devotat Chinei - şi ordinelor venite din China. Primise ordin să-i localizeze nepoţica şi să aibă grijă să nu

păţească ceva rău. Cheng fusese singurul care "produsese" dovezi palpabile referitoare la Trésor. Obţinuse numele mercenarilor, obţinuse... Cheng ştia totul. Şi stăpânea situaţia. În condiţiile astea, poate că era mai bine să-l lase pe Cheng să se ocupe şi de final. Nu de alta, dar deja mergea binişor fără baston; şi nu era bine să fie tentat să pornească spre aeroport! Trebuia să stea cuminte la conac, să se refacă "pe şest" şi să revină în forţă, atunci când va fi momentul să revină. Aşa că intră în living şi se aşeză pe canapea. Aleodor se aşeză lângă el şi-l privi cu toată atenţia disponibilă...

Încuie gândul despre Trésor, Cheng şi China şi descuie gândul despre "bine-ai revenit":

- Cum te simţi? Da' sincer!

- Mă simt remontat, refăcut, plin de vitamine şi de energie şi de idei minunate... Parcă mi-au injectat idei în cap - aşa-mi zbârnâie intelectu' acu'!

- Iar analizele ce spun?

- Analizele spun că sunt ca nou. Iar următoarea internare, când o fi să fie, n-o să fie legată de recidiva bolii.

Bun! Era tânăr, era un consilier foarte important în organigramă... Îl dojeni, un pic sfătos:

- De ce n-ai zis, mă? De ce nu mi-ai zis? Credeai că te debarc - sau ce?

- Şefule, o să râzi; da' primu' lucru la care m-am gândit a fost debarcarea! M-am uitat lung la analize şi am zis în şoaptă: "Ai băgat-o pe mânecă! Că nu eşti strungar sau om cu sapa! Să vezi tu că te debarcă!"...

Îl certa cu degetul... Aleodor oftă scurt:

- Nu-i chiar aşa, să ştii! Sunt sigur că şi tu ai avut momente când te-ai gândit că tot efortul e în zadar - şi n-o să mai mergi vreodată pe picioarele tale!

Oho! Câte asemenea momente avusese el...

- Eu, la 39 de ani, nu mă consider răsuflat. Chiar nu era momentul să ies la pensie! Aveai aşa de multă treabă cu mine, că nu-mi permiteam să mă retrag!

Bun! Bine că ajunseseră cu discuţia în punctul ăla:

- Evident! Şi stai să vezi ce te-aşteaptă de-acu' încolo!

- Aa, da' sunt sigur că n-o să mă menajezi...

- Am mare nevoie de tine, începând de mâine seară încolo.

- Adică îmi mai laşi 24 de ore de concediu...

- Nu; îţi las 24 de ore ca să-ţi pui treburile la punct. De săptămâna viitoare, o să fii foarte-foarte ocupat!

- Am înţeles. Şi nu-mi dai şi alte indicii?

- Ba da. O să te ocupi de Thomas.

Sprâncenele lui Aleodor se ridicară prompt...

- În noiembrie, trebuie să-l bag în lumea bună. Iar până atunci, trebuie să deschideţi afacerea lor.

- ... Afacerea lor...

- Da. Afacerea lor. A lui şi-a Florentinei.

Spionul era foarte serios acum...

- Va fi a lor. Jumi-juma. Ca să-i ţin legaţi bine unul de celălalt.

- Şefule... Nu vrei tu s-o faci pe numele ei?

- Nu.

Tăcere... Decise să-şi explice decizia:

- El e binecrescut şi-şi ştie lungul nasului. Şi mă ştie de frică, aşa că n-o să-şi permită niciodată să-mi înşele aşteptările. Ei, în schimb, o să-i treacă supărarea. Şi nu ştiu dacă nu cumva o să uite păţania de la 17 ani...

- Ceea ce-a păţit ea nu se uită niciodată.

- Şi totuşi, eu simt că e mai bine s-o fac aşa, jumi-juma. Femeia şi bărbatul sunt egali şi în drepturi, şi în obligaţii. Şi în statusul social. Asta e secretul mariajului perfect.

- Bine, şefule. Cum ştii tu!

- Deci, o să ţi-l dau pe Thomas pe mână. Iar tu va trebui să-l ajuţi să crească. Şi să facă firma, să găsească locaţiile, să facă angajări, să deschidă ce-i de deschis... Va trebui să-l dospeşti tu - inclusiv la nivel de proprie înfăţişare. Că eu nu sunt în stare să ies de-aici şi să mă plimb prin magazine ore-n şir. În curând, o să mă duc să-mi scoată tija din picior. Şi-o să mă-ntorc în scaun...

- Am înţeles. Stai liniştit, că ţi-l dospesc eu!

Bun! Îl privi lung... şi întrebă totuşi:

- De ce mi-ai zis s-o fac pe numele ei?

- ... Aa, acu' n-o lua aşa!

- Nu-nu! Vreau să ştiu ce te-a făcut să mă sfătuieşti s-o fac pe numele ei.

- Nimic în mod special. Da' aşa sunt eu - mai reticent la schimbări de-astea majore. Adică, mă ştii; ce-i al meu e numai al meu, iar ce-i trimit lu' tata notez conştiincios într-un carneţel...

Da, ştia că aşa era Aleodor... Îl electrocuta şi scormonea prin mintea lui după adevăratul motiv al îndoielii... Părintele oftă greu:

- Nu, Ştefane. N-am observat nimic în neregulă. Dar bănuiesc la cât o să se ridice nota de plată a firmei lor. Şi ştii că sunt extrem de prevăzător atunci când vine vorba de sume foarte mari...

- Tocmai de-asta, îl dau pe mâna ta. Şi-o să fii unicul meu consilier în materie de industria de înfrumuseţare Deymandz. Un fel de spion-sprijin...

Aleodor aproba încet...

- ... Tu ştiai ce-i în mintea lui? Tu, pe 9 martie anul ăsta, bănuiai ce-i în mintea lui?

- Bănuiam demult că se îndrăgostise de ea. Cam de pe vremea când el intra la liceu iar ea încă se mai juca cu păpuşile pe pătură, în iarbă. Dar îl cunosc de când era de-o şchioapă; ştiam că n-o să aibă curaj "să atace", cum se spune. Am auzit, involuntar, şi nişte "mostre de educaţie" a la Luis...

Îi făcea semn şi cu palma, şi cu pumnul...

- N-am crezut nici o clipă că poţi aproba relaţia lor.

- Dacă nu era bursier, n-o aprobam. În fine - am aprobat-o şi gata, istoria e pentru istorici. Am pregătit o mică listă cu ceea ce trebuie să obţinem în privinţa lui.

- O discutăm mâine dimineaţă, cu mintea limpede.

Aprobă... şi zâmbi:

- Tu ce zici de ei?

- Ce să zic - nu zic nimic!

- Chiar nu ai nimic de zis despre ei?

- Sunt tineri, sunt frumoşi şi sunt fericiţi împreună. Mă abţin să zic şi altceva.

- Nu te mai abţine.

- ... N-ar fi mai bine să nu mai plece el la Cannes? Să vină ea aici? Nu de alta, dar ceea ce am văzut noi azi au văzut cu siguranţă şi fraţii! Şi ştiu eu pe unul dintre ei căruia nu i-a picat bine deloc...

- Mizez pe faptul că a râs şi-a spus că o pedepsesc măritând-o cu băiatul servitorilor...

- Asta ar fi ţinut dacă ea ar fi fost temperată. Dar azi s-a văzut clar că ţine la el. Şi că el o face fericită. Iar el fericit şi străluceşte tot când e cu ea. Deci, cred că o să aibă şi el nevoie de pază.

- Va avea schema pazei copiilor mei, mai puţin chinezoaica. Am vorbit deja cu Toni; i-a pregătit suită, blindată...

- O să se sperie rău...

Într-adevăr, Thomas o să se sperie rău când o să vadă câte i se pot întâmpla în doar 72 de ore...

- ... Şi cam cât vrei să le dai capital de pornire?

- O să vezi. Retrage-te în vastele-ţi apartamente, aşează-te şi odihneşte-te. Mâine, ne ocupăm de problemele restante şi punem măgăoaia în mişcare. Iar luni dimineaţa el pleacă cu suita la facultate iar noi studiem listuţa. Începând de luni după-amiază, îl iei şi mergeţi pe la instituţiile statului.

- Ştefane... Eşti tu sigur că poate să conducă asemenea imperiu cum le pregăteşti tu?

- Poate să conducă fluierând grupul de specialişti care-or să conducă imperiul.

Spionul răsuflă uşurat... Se ridică:

- Clar - eşti obosit rău dacă-ţi imaginai că poate conduce el totul, eventual după ce se-ntoarce de la facultate!

- Sunt un pic obosit. Zborul a fost lung şi "ascuţit"...

Chinezii vorbiseră în chineză. Aleodor avea deci o migrenă uriaşă...

- Fugi!

- Fug!

Fugea la propriu, grăbit să-şi despacheteze hainele, să facă un duş, să se schimbe, "să pupe solu' patriei" - că probabil că nu crezuse în miracolele medicinii "secrete"...

Cuvintele lui Aleodor nu reuşiseră să-i zdruncine convingerile. Thomas nu-i va înşela niciodată aşteptările - şi nu se va transforma vreodată într-un trădător răsfăţat. Se îndoia că Thomas o va putea înşela pe Florentina... Până pe la 40 de ani, vârsta critică la bărbaţi, el, socrul lui, putea să stea liniştit.

Deci, luni se apucau de treabă. Abia aştepta! Thomas era un tânăr isteţ foc şi plin de idei! Şi-avea o memorie de invidiat! O să fie o plăcere să-l şcolească într-ale afacerilor! O să-l vadă roşind non-stop, iar chestia asta îl făcea deja să râdă...

Florentina

Zăcea la propriu pe pat. El zăcea lângă ea, cu capul pe burta ei... Zăceau - şi era aşa de bine... După aşa o zi minunată, aşa discuţii constructiv-plăcute cu mama ei şi aşa pasiune cum trăise ea până mai adineauri, nu-şi mai dorea decât să zacă, cu capul lui pe burta ei, cu mâna ei pe spatele lui...

- ... De dimineaţă, dl Ştefan m-a chemat la el în ţinuta de plecare. Primul lucru pe care mi l-a spus a fost "jos tricoul". Al doilea a fost "stai jos". M-a aşezat în faţa măsuţei de toaletă, a verificat bărbieritul şi-a zis "nţ". Moment în care am simţit că-mi iau foc obrajii... A luat o bucată de vată şi-a dat cu ea pe obraz, în inversul firelor de păr. Şi mi-a demonstrat că am dat rasol. După care m-a dus la baie...

Şi-l pusese să se bărbierească...

- Şi m-a învăţat să mă bărbieresc.

Serios? Îl învăţase? Cum adică?

- Timp în care mi-a povestit cum a învăţat el să se bărbierească. Apropo - cine e contele de Perigord?

- Naşul lui de botez.

Tăcere... Simţi nevoia să-l lămurească cât de cât:

- Tata s-a născut în Franţa, în castelul contelui de Perigord. Şi după ce te-ai bărbierit?

- După ce m-am bărbierit, a luat sticla de after şi-a spus că abia acum o să-mi dau seama cât de mult te iubesc.

Bufni în râs - avea un tată teribil...

- Ne-am întors în dormitor, unde a constatat ciufuleala din capul meu. Şi-a pus mâna pe foenul cu perie şi m-a coafat...

Ridică încet capul şi-l privi lung... Pe bune?

- Şi mi-a arătat care e, de fapt, tunsoarea care mă avantajează... M-a trimis să-mi iau o cămaşă şi pantaloni albaştri. M-am schimbat, m-am întors şi mi-am scos cămaşa - şi m-am schimbat iar... Mi-a ales un ceas... ochelarii de soare... Mi-a băgat cardul în buzunarul de la cămaşă... şi mi-a amintit că sunt şi băiatul lui un pic... Şi-apoi mi-a spus că, de săptămâna viitoare, dl Aleodor o să se ocupe cu maximă prioritate de dospitul meu. Şi o să încep cea mai a dracului şcoală care s-a inventat vreodată.

Aha...

- Mi-a dat apoi o serie de instrucţiuni. Din ele, am dedus că voi vedea lucruri uimitoare şi voi trece prin momente uimitoare... Dl Toni m-a dus la aeroport cu blindata. Şi cu două BMW-uri în spatele blindatei. M-a lăsat la scara avionului privat. Am urcat, iar însoţitorul de zbor m-a invitat să iau loc şi mi-a dat raportul... Cât am zburat, m-am uitat pe net la oraşul Cannes. Am încercat să-mi dau seama unde vin şi ce-o să văd - fiindcă dl Ştefan mi-a spus să iau calmante multe la mine şi să nu mă schimb la faţă orice-ar fi... şi să reacţionez aşa cum trebuie...

Deci îi făcuse un minimum de instructaj! Bun! Avusese impresia că-l trimisese la aeroport şi chicotise, gândindu-se ce moacă o să facă Thomas la aterizare...

- Am aterizat, am fost condus la aeroport... Într-adevăr, mă aştepta un bodyguard. Era cel mai impecabil om din clădirea aia. Şi imediat cum am pornit spre ieşire, am văzut patru bodyguarzi la fel de *profi* încadrându-mă ca pe deţinuţii condamnaţi la moarte - doi în faţă, doi în spate... M-au urcat tot într-o blindată... Oraşul nu prea seamănă cu ceea ce e pe net - în sensul că animaţia străzilor îi dă un cu totul alt aer... Pe net parcă n-am văzut vilele, hotelurile, magazinele...

Cannes era un oraş turistic. Iar el ştiuse asta. Dar, evident, fusese agitat şi emoţionat. Şi i se păruse mai aparte decât era în realitate. Nu-i nimic - o să-i treacă...

- Am ajuns aici, unde nu mi-a venit să-mi cred ochilor...

"De parcă nu ştiai că tata e bogat!" Ba ştiuse; dar chiar nu se aşteptase... Şi-l apăsase mult şi indicaţia aia cu "nu te schimba la faţă, comportă-te natural"...

- Isabelle şi Emilie "mi-au pus capacul". Când m-au salutat în duet şi-au făcut şi reverenţa, m-am speriat rău! Am simţit că nu pot să fac asta - că nu pot să joc rolul ăsta. Am avut un moment de panică... şi-am spus prostii mari...

Îl mângâia uşor pe spate şi nu mai zicea nimic...

- ... Din fericire, n-am fugit. Şi iată-mă lângă tine, după o zi minunată, uimitoare... aproape ireală. Am început să mă obişnuiesc. După ce am ascultat-o pe dna Ana, am înţeles ce se cere de la mine. Şi eu zic că m-am conformat bine cerinţelor părinţilor tăi.

- Dacă ceva nu le-ar fi plăcut, ţi-ar fi spus-o atunci, cât mai repede cu putinţă.

- O să fac cumva să mă conformez perfect cerinţelor lor. Trebuie să învăţ rolul ăsta! Chiar dacă eu nu sunt ca dl Ştefan - nu pot fi nici tigru, dar nici mămăligă! Florentina...

Îl mângâia şi aştepta...

- Pentru tine, sunt în stare să mor fără să clipesc. Ceea ce înseamnă că intrarea mea în colivia ta era absolut necesară. De luni, o să se ocupe dl Aleodor de mine. Nu sunt un elev căpos, sunt deschis noutăţilor...

"Degeaba te lauzi - că nu ne luăm azi, fără prezenţa tatei..."

- O să vezi - o să fie bine. O să mă angajez undeva, o să aduc un salariu... Un venit constant... O să fac eu cumva să nu-ţi lipsească nimic, niciodată.

- Iar eu o să fiu mereu lângă tine, o să te-ajut şi-o să te sprijin şi-o să fac în aşa fel încât nici o transformare să nu ţi se pară imposibilă.

Thomas nu mai spunea nimic... Nici ea nu prea mai voia să vorbească, pentru că aflase ce se întâmplase de dimineaţă cu el şi trăgea nişte concluzii...

Tati al ei ţinea cu ea. Acum era limpede - oricât de supărat şi de rece şi de "înţepător" încerca el să fie, sfârşea prin a ţine cu ea şi a o ajuta şi a-i îndeplini dorinţele şi a aranja totul aşa cum îi plăcea ei. Spusese că ea nu mai vede de la el nici o bancnotă măcar; aşa era, dar cardul auriu era azi la Thomas... Şi poate că tati al ei o testase, să vadă dacă "se obrăzniceşte" şi-şi cumpără şi ea un cadouaş...

Nu se obrăznicise. Nu-şi cumpărase nimic. Nici nu voise ceva anume, nici nu avea "principii" de-alea care ziceau că dacă el îşi lua ceva, trebuia să-şi ia şi ea ceva. Trăgea concluzia că vara asta o schimbase mult... În fine!

Deci, tati al ei avea grijă de ea. Şi de dorinţele şi visele ei. În condiţiile astea, ştia că starea de lucruri din prezent n-o să poată ţine o veşnicie. N-o să poată fi lungită nici măcar până-n octombrie! Ea trebuia să discute cu el! Trebuia să vorbească normal, cu sinceritate... Să depăşească cumva teama şi crisparea care-o stăpâneau în prezent atunci când venea vorba de el şi să redevină Florentina, fetiţa lui. Era greu. Ea simţea că pierduse dreptul de a se considera fata lui. Atunci când răcnise tâmpenii în Aurari, parcă se dezlipise singură de el! Şi degeaba mai încerca ea să se apropie de el - ştia ce făcuse, ce spusese, ştia că el aflase totul, toate faptele, toate cuvintele...

Indiferent dacă el o s-o ierte sau nu - el făcea pentru ea lucruri pe care nimeni niciodată nu le-ar fi făcut! Florentin Manolache, cu atât

mai puţin! Aşa că ea o să-i ceară lui Thomas un calmant, weekend-ul viitor, şi-o să se ducă la tati al ei... Măcar ca să-i mulţumească pentru că o pedepsise - şi-i dăduse lui Thomas permisiunea s-o îngrijească...

Şi, apropo de chestia asta - o să trebuiască, în curând, să discute şi cu mămica ei! Îi era frică de momentul ăla; îşi pierdea capul şi-şi uita cuvintele numai când se gândea la "trebuie să vorbesc cu ea"! O să fie infernal de grea discuţia aia! Deşi poate că cu ea va fi mai simplu decât cu el...

Tati al ei îi vorbea normal şi se comporta normal faţă de ea. Mama ei începuse şi ea să-şi mai descreţească fruntea, să facă glume în prezenţa ei, să vorbească normal, s-o privească normal... Poate că tati o iertase deja! Şi ea era, de fapt, problema! Ea, cea care susţinuse că nu e fata lui...

O să vorbească cu ei. Cu amândoi. Trebuia să îndrepte răul pe care-l făcuse. Şi trebuia să facă cumva să-i împace. Ei doi îi dăduseră ei tot ceea ce-şi dorise ea! Ea avea acum, sub palma ei, tot ceea ce-şi dorise vreodată...

O să-i împace. O să găsească ea o cale! Şi nu va mai redeveni vreodată scorpia de demult! Va munci pentru banii ei - aşa cum munceau şi ei pentru banii lor! Crezuse, deseori, că mama ei nu munceşte; dar, după ce plecase cu ea în turneu, înţelesese că a ţopăi chiar şi numai o oră în sala înţesată cu persoane foarte importante era o muncă afurisit de grea! Doar efortul de a reţine numele tuturor, şi...

Trebuia să rămână aşa - cumpătată şi calculată. Şi modestă şi cu nasul de dimensiuni normale. Trebuia să-şi facă singură norocul. Îl primise pe Thomas - iar asta o obliga să se ridice la nivelul lui. Din foarte multe puncte de vedere, el îi era superior ei...

Ridică un pic capul - cât să vadă cadrul sprijinit de perete. Tabloul la care lucrase vineri aştepta, răbdător, plecarea lui Thomas. Ea nu mai băgase cadrul ăla în seamă. El, însă, îl privise cu atenţie - şi de aproape, şi de departe... El, care cunoştea adevărata valoare a muncii manuale, studiase cu atenţie fundele şi concluzionase că "se pricepe". Dacă spusese el aşa, însemna că era chiar priceputâ... Fiindcă el n-o minţea niciodată, pentru nimic în lume...

O să continue să facă tablouri. Poate-o să mai modifice şi rochii! Poate o să facă şi biju-uri din mărgele! O să vândă online şi-o să-şi câştige aşa existenţa, momentan. După ce termina liceul, mai vedea ea ce mai făcea! Dar, până atunci, trebuia să supravieţuiască...

Spunea cuvinte mari - "să supravieţuiască", "să-şi câştige existenţa"... Ea, care avea bucătăreasă şi fată-n casă şi şofer şi bodyguardă personală...

Tati al ei n-o să-şi încalce niciodată cuvântul. Dar nici n-o s-o lase "să moară de foame", cum spunea ea! Părinţii agoniseau pentru copii - nu? La un moment dat, el o să găsească o cale să îi asigure ei stabilitatea financiară pentru următorii 2000 de ani. Atunci când se va întâmpla asta, ea trebuia să fie conştientă de valoarea "stabilităţii financiare". Ca să nu facă vreodată greşeli şi să piardă ceea ce tatăl ei câştigase cu greu. Trebuia să ştie valoarea banului. Trebuia "să crească" - mental vorbind...

Avea doi părinţi minunaţi. Doi părinţi care-o iubeau mult - şi care o iertaseră deja. Şi-l avea şi pe Thomas...

Thomas al ei era ca un vis devenit realitate. Era... Era exact aşa cum îşi dorise ea să fie. Tandru, atent cu ea, atent la ea... Respectuos cu părinţii ei, cu oamenii din jurul lui... Citit, educat, inteligent... Rafinat... Frumos... Pasional...

El părea că aţipise; ea se holba iar la tavan şi simţea că roşise rău de tot...

20 septembrie 2020 - duminică

Ştefan

Cobora scările. Le cobora încet, că nu-l grăbea nimeni...

Salvase raportul lui Aleodor pe stick. Se ducea să i-l ducă lui Luis. Se întreba dacă să i-l dea lui, sau Florinei! Dacă era s-o ia "ca-ntre cuscri", stick-ul era pentru Luis. Dacă era s-o ia după "aliaţii maleabili", ar fi trebuit să i-l strecoare ei în buzunar, atunci când bărbatul ei nu era atent...

Ştia prin ce treceau viitorii lui cuscri. Pe de-o parte, se bucurau pentru fericirea copilului lor. Pe de altă parte, se gândeau că au un băiat extrem de norocos, care "împuşcase cornu' abundenţei". Tocmai gândul ăla încercau ei să-l ascundă! Şi tocmai gândul ăla se vedea mai rău şi mai rău! Se îngălbeneau, se înroşeau şi încercau să-l evite, ruşinaţi că puteau gândi aşa ceva apropo de fiica celui care îi scosese din sărăcie şi le oferise o viaţă liniştită... normală... Ce îi erau ei recunoscători pentru mutarea aici, la conac; dar ce recunoscători or să-i fie după ce contul Deymandz va încasa capitalul de lucru! Făcuse calculele, trăsese linia şi concluzionase că aşa-i era lui scris - să bage băncile-n boli complexe atunci când umplea câmpul "Suma" cu zerouri...

Intră în bucătărie:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

Erau amândoi aici. Aşa că socoteala de-acasă nu se potrivea niciodată cu cea de la faţa locului. El scria lista de cumpărături; ea pregătea micul dejun. Ocoli masa şi răsuci butonul aragazului. Şi-o trase la masă, lângă el. Îi luă tableta din mână, înfipse stick-ul în ea... I-o returnă:

- Text, poze şi filmări. După părerea mea, nu e cazul să intervenim - că se descurcă singuri. Dar, sigur - asta e părerea mea...

Ieşi şi privi lung scările - abia le coborâse, acum trebuia să le urce... Asta e! Dacă nu le urca repejor, risca să se pomenească cu ei alergând după el, să-i mulţumească pentru fericirea copilului lor! Aşa că înhăţă balustrada şi porni voiniceşte la drum. Nu-i plăcea partea aia cu "mulţumesc", însoţită de atitudinea încurcată, jenată...

Florentina

Thomas!

Deschise ochii! Ridică grăbită capul... Thomas îi zâmbea uşor, ca o părere... Fiu! Avusese impresia că e singură! Avusese impresia că el se ridicase şi ieşise... Îi zâmbi, fericită că era cu el:

- Neaţa...

Primi un sărut uşor, de bună dimineaţa... şi-apoi încă un sărut, pe gât... unul pe umăr... Ei, poftim! Şi muşcătura lui era "super"! Se întinse bine-bine, să-i trosnească oasele... pe sub nasul lui...

Mm, ce sărut! Ce atingere! Ameţise instantaneu! Thomas al ei... era pus pe fapte mari... şi nu se grăbea deloc, de parcă ştia gândul ei... care nu se grăbea deloc... Ştia şi celălalt gând... în care palmele lui o răsfăţau... şi-o atingeau ca pe-o comoară, arătându-i cât de frumoasă era... El ştia toate gândurile ei...

Ana-Maria

Intră în birou, închise uşa şi abia acum îşi permise să zâmbească. Adineauri, la micul dejun, îşi amintise de tinereţe. Îşi amintise de prima dimineaţă de după terminarea interdicţiei medicului Petrescu. Cam aşa strălucise şi ea - aşa ca Florentina. Strălucirea lui Thomas îi

amintise de strălucirea lui Ştefan... Un singur lucru "nu se potrivea". Ştefan ştiuse că "el e stăpânul". Şi nu se jenase să umple dormitorul de zgomote şi "vocalize". De după uşa fetei ei, însă, nu răzbătuse nici un foşnet măcar! Îi plăcea chestia asta. Îi plăcea să descopere, zi de zi, că Thomas era tot mai apropiat de şablonul ăla ideal din visurile lor, ale părinţilor Florentinei. Băiatul ăsta nu înceta s-o uimească! Iar dacă o să se adeverească faptul că el "corespundea" din absolut toate punctele de vedere...

Şi totuşi, nu exista perfecţiune. Nimeni nu era perfect. Toţi oamenii aveau calităţi şi defecte. Iar ea se temea să se întrebe care erau defectele lui Thomas - să nu cumva să le şi descopere! Se gândea deci că Thomas era excepţia care confirma regula că nimeni nu e perfect. Şi încerca să-şi oprească gândul chiar acolo, chiar la punct...

Se aşeză la birou şi constată că soţul ei "ciocănise timid" şi-apoi aşteptase răbdător sosirea ei. Bun!

"- Neaţa.

- Ce faci tu în dimineaţa asta superbă de septembrie?

- Fac constatări şi zâmbesc romantic.

- Serios? Chiar aşa de bine e?

- Chiar aşa de bine e...

- Bun! Părintele s-a întors aseară. I-am spus ce-avem de făcut de luni încolo şi a fost încântat de sarcină.

- Cred şi eu! E o sarcină uşoară! Material bun, maleabil, docil, motivat...

- Am găsit numele.

- Bravo! E un nume cu schepsis?

- Evident..."

Cioc-cioc! Oare care dintre ei "se cerea în şedinţă"? Apăsă butonul şi zâmbi amabil... Băiatul ei? Prinţul cel mare?

- Mami, ai treabă?

- Nu chiar. Vorbeam cu tati...

- Aha! Mami, trebuie să plec la cumpărături.

I-auzi! Ridică mirată sprâncenele:

- Serios?

- Foarte serios.

- Şi cam ce-ai vrea să-ţi cumperi?

- Nişte cămăşi de-alea şmechere, de care mi-am luat în Bucureşti.

- Aha... Păi, vorbesc imediat cu Claude şi Meili.

Léon se repezi s-o contrazică turuit:

- Nuu, las-o pe Meili! Las-o să se ducă cu Florentina! Că ea are mai multă nevoie de chinezoaică decât am eu!

- Nu poţi să pleci singur la cumpărături prin oraş. Ştii bine de ce...

- Ştiu; dar merg cu bodyguarzii! Şi, uite - dacă eşti şi tu de acord, pot să-l sun pe Raul şi să-l rog să trimită şi el o maşină!

Turuia în continuare, ferm hotărât "să scape" de chinezoaică...

- ... Uite care-i treaba... Tu nu vrei să te duci să-ţi cumperi cămăşi. Tu vrei "să ieşi prin oraş".

Băiatul ei se înroşi instantaneu...

- Iar chestia asta, într-adevăr, nu se face cu Meili. Pe viitor, te rog să fii mai exact în exprimare. OK?

- OK. Pot să ies prin oraş?

Îl privea lung, zâmbind... observând determinarea băiatului ei şi efortul de-a părea cât mai hotărât, cât mai "de neclintit"...

- Poţi să ieşi prin oraş. Sună-l pe Raul şi spune-i să trimită o maşină discretă.

Băiatul ei ţâşni nu spre uşă, ci spre ea! Fu apucată zdravăn, îmbrăţişată şi sărutată cu ţoc pe obraz. Iar Léon se grăbi să iasă. Hm...

N-o să-l întrebe la ce oră se întoarce. O să-l roage pe Raul să pună o maşină discretă în suita băiatului ei... şi una şi mai discretă pe urmele suitei. Şi se întreba în ce măsură era oportun să-l întrebe pe omul ăla cum o cheamă, cam cum arată...

Nu. N-o să-i ceară informaţii pe canalele obişnuite de comunicaţie. Thomas era aici, la Cannes - iar paşii Florentinei pluteau de-adevăratelea. Probabil că în Rusia era agitaţie mare...

Reveni la discuţia cu soţul ei... şi rânji...

"- Te rog să mă scuzi cinci minute - trebuie să discut cu Raul."

Send. Îşi aprinse o ţigară, suflă lung fumul...

"- Ce s-a întâmplat?

- Nimic.

- Ana...

- Léon vrea să iasă prin oraş."

Ştefan nu răspundea... Ea aştepta, răbdătoare, să-i treacă uimirea cauzată de vestea că băiatul lor se făcuse mare...

Bufni în râs şi luă specialul - tocmai primise de la soţul ei emoticonul "speachless"! Deci, Raul...

Rebeca

Peste doar o oră, va trebui să pornească spre aeroport. Nu putea spune că vestea asta o întrista, aşa cum nu putea spune că o bucura... Era un eveniment care-i stârnea sentimente contradictorii. Era ciudat!

Aseară, după plecarea familiei Racovici, Diamant se dusese în birou. Cică avusese "o problemă urgentă de rezolvat". Presupusese că se referea la Victor, aşa că îl lăsase s-o rezolve... Şi-apoi se culcaseră. Şi-apoi adormiseră. Lucrurile păruseră fireşti...

De dimineaţă, însă, se trezise singură în dormitor. Diamant coborâse în birou. Şi acum, tot în birou era. Mâncaseră împreună micul dejun, se plimbaseră împreună prin Aurari, după care se întorseseră acasă; iar el revenise în birou. Nu-i spusese ce problemă avea. Dar părea urgentă. Şi importantă. Îl lăsa, deci, s-o rezolve. Şi totuşi, nu putea să nu se gândească... Nu putea să nu se întrebe dacă nu cumva...

La urma urmei, şi dacă bănuiala ei era întemeiată, nu se putea plânge. Făcuse "exces de dragoste" săptămâna asta! Chiar şi ea, femeie îndrăgostită lulea şi disperată să rămână gravidă, îşi dădea seama că exagerase...

Oare rămăsese gravidă? Oare de data asta reuşise? Habar n-avea! Teoretic, ar fi trebuit să fi reuşit! Dar...

Diamant îi părea gânditor. Avea senzaţia că ceva nu-i plăcea - ceva referitor la ea. Ori determinarea ei de-a rămâne gravidă, ori prezenţa ei devenită permanentă, ori... Poate că prezenţa ei îl luase de la treburi importante! Poate că Diamant ar fi avut nevoie de zilele alea pentru afaceri! Sau pentru Azur şi Agata! Numai el ştia care-i fusese programul înainte ca ea "să pice pe nepusă masă" în orăşel! În orice caz, venirea ei îl legase de ea. Diamant decisese să rămână lângă ea - şi să-i îndeplinească toate dorinţele. În condiţiile astea, era aproape firesc "să-i fi ajuns atâta vizită"...

Încă 60 de minute - şi-şi lua troller-ul şi se întorcea la conac... singură...

Ştiuse încă din prima clipă că aşa va fi. Ştiuse că el trebuia să stea în România, iar ea în Franţa. Atunci când spusese "Da", ştiuse că familia ei va fi mai tot timpul despărţită de mii de kilometri - şi milioane de afaceri şi afacerişti. Până acum, parcă nu simţise chestia asta; dar acum, când ştia că o să revină la conac, în apartamentul ei spaţios, mobilat corespunzător, dotat cu tot confortul - dar gol...

Depărtarea de soţul ei devenise greu de suportat. Era singură. Şi cum sufletul ei avea nevoie de el...

Oftă greu şi se ridică. Şi decise să urce totuşi în dormitor. N-avea rost să stea în living, la televizor. Şi-aşa, se uita prin el! Habar n-avea despre ce era vorba în ştirile alea...

Se simţea "goală". "Pustie." Pustiită... şi tristă... Şi parcă-i era teamă să zâmbească şi să-şi spună că trecea prin starea aia ciudată tocmai fiindcă "se prinsese"...

Isamu

Prânzul se cam răcise. Chiar şi aşa, era foarte bun. Se răsfăţaseră rău zilele astea! Comandaseră numai meniu chinezesc! O să-l doară stomacul, de la aşa "revoluţie" ce-i oferea el...

- ... La cât plecăm?

- La şase.

Biyu aprobă încet cu capul... şi nu mai continuă discuţia. Deşi era mie-n sută sigur că micul lui jasp avea cel puţin zece întrebări "urgente", uite că nu le rostea... Şi nu era bine aşa. Trebuiau să şi discute - nu doar să se iubească pasional, tandru, haotic, grăbit, lent, sus, jos, drept, strâmb... Ce nebunie! În fine! Continuă discuţia, impunându-şi să n-o privească:

- ... Este evident, cred eu, că n-am fost la un *team building*. Şi nici la un curs de apărare-autoapărare.

Tăcere...

- Este şi mai evident că n-ai fi plecat cu mine dacă n-ai fi avut aprobare! Aşa că...

Aşa că ea tăcea în continuare...

- Ele n-au de ce să te întrebe unde-ai fost. Şi ştiu şi ele asta.

Tăcere...

- N-au nici de ce să raporteze plecarea ta cu mine. Şi ştiu şi asta...

Tăcere...

- În concluzie, nu cred că vor fi probleme.

Tăcere... Bine! Ea a vrut-o!

- ... O să aranjez un nou mini-concediu cândva în octombrie. Că trebuie să vă cunoaşteţi şi oficial, nu doar din poze.

Aceeaşi tăcere... Ridică privirea spre ea... Ea ridică privirea spre el... mestecă... înghiţi... şi zâmbi:

- Te iubesc.

Adio prânz! Şi-aşa nu era bun rece! În plus, după atâta iubire pasională, tandră, haotică, grăbită, lentă, sus, jos, dreaptă şi strâmbă, un pic de iubire cu orez şi sos nu reprezenta, la urma urmei, decât o binevenită variaţie! Aşa că o îmbrânci pe pat, înşfăcă pânza subţire croită sub formă de cămaşă de damă şi-o rupse. Şi luă castronul cu sos şi-l turnă pe ea! Obţinu un ţipăt; şi cum se aşteptase să obţină un ţipăt, o prinse de mâini şi-o trase spre el. Şi se-nfruptă din sos... ca un *caveman* flămând, proaspăt întors de la vânătoare, care nu ştia ce să domolească mai întâi - foamea de sos, sau foamea de ea...

Ana-Maria

Paşii grăbiţi coborau treptele. De ce se grăbeau, numai ei ştiau! Ea nu se grăbea deloc! Şi nici nu le spusese că-i aşteaptă "la şedinţă"! Dar dacă aşa voiau ei...

Copiii ei lipsiseră de-acasă toată ziua - cu excepţia lui Philippe, bineînţeles, care "se încuiase" cu Jiao în camera lui şi studiase non-stop tema de vacanţă. Ea una se simţea atât de plină de Bach, că îşi dorea mult să nu-l mai audă... După cum spusese Raul acu' jumătate de oră, Léon era "tot la adresă". Chestia asta o cam punea pe gânduri. Băiatul ei plecase cu un plan limpede-n minte; dar avea doar 14 ani, aşa că nu sesiza decât excesele pe care voia el să le sesizeze... Iar Florentina şi Thomas se plimbaseră prin oraş. Nu mai făcuseră shopping; azi se distraseră. Soţul ei îi trimisese "raportul intermediar" obţinut de Aleodor de la francezi. Multe fotografii color, câteva filmări... Păruseră şi mai îndrăgostiţi decât fuseseră ieri. Şi mult mai fericiţi decât fuseseră ieri. Fata ei se îndrăgostise oare de Thomas? Sau era doar adolescenţa? Numai Florentina ştia... Thomas era, oricum, îndrăgostit lulea! Thomas o căuta pe Florentina cu privirea; şi, când o găsea, pica într-o contemplare bleagă...

Scaunele se traseră scurt; ridică privirea şi-i măsură lung, atentă în special la ochi... Erau fericiţi. Şi, la urma urmei, doar asta conta - să fie ei fericiţi! Se bucura mult să descopere că şi Thomas era fericit...

- Mami, noi mergem weekend-ul viitor la conac?

- Eu nu ştiu dacă merg. Voi, dacă vreţi, puteţi să vă duceţi.

- Păi de ce nu vii şi tu?

- Pentru că Isamu o să fie aici, în birou, aşa că eu s-ar putea să fiu în turneu.

Fata ei nu mai spunea nimic... Thomas zâmbi:

- Eu cred, totuşi, că o să veniţi cu noi.

Nu mai apucă să-i răspundă - auzi motorul "de fugă" apropiindu-se. Şi se întoarse, involuntar, spre glasvand.

Veniseră şi ei. De ce veniseră acum, numai ei ştiau! Erau în concediu! Puteau să vină mâine dimineaţă... În fine! Isamu era foarte calm; Biyu încerca să fie calmă, dar nu reuşea decât să-şi arate emoţia - şi teama - revederii cu ei. Deşi era cu Isamu de ceva vreme, abia acum relaţia lor devenise evidentă. Avea senzaţia că tânăra chinezoaică era un pic încurcată de "oficializarea" asta...

Îi aşteptă să intre şi le făcu cu mâna:

- Bine-aţi revenit!

- Bine v-am regăsit! Să înţeleg că Philippe studiază?

- Evident...

- Iar Léon îşi face lecţiile pentru mâine!

- Léon a ieşit prin oraş.

Chinezul ei fermecat o privi lung, întrebător-îngrijorat. Aşa că ridică o sprânceană, cu subînţeles, iar Isamu începu să râdă:

- Aha! Păi, ce să zic... Bravo lui!

Într-adevăr, bravo lui! Ce-i păsa chinezului de îngrijorările ei de mamă?! El se gândea la prostii! Că, dacă venise de la făcut prostii, normal că nu se gândea la pacea mondială!

- Mini-concediul ăsta a fost binevenit, să ştii! Nu-mi imaginasem că eram chiar atât de stresat...

Aprobă - într-adevăr, fusese foarte stresat în ultimele... luni. Hm...

- O să mai negociez mini-concedii de-astea cu tine!

- Le negociem, dacă vrei tu! Dar să ştii că "le dau ieftin", cum se spune...

Biyu probabil că ajunsese deja sus, în cămăruţa ei de la mansardă. Isamu porni şi el spre scară:

- Mă duc să-l sun pe Cheng.

"Sau să faci un duş, sau doar să te lungeşti pe canapea şi să visezi cu ochii deschişi..." Tăcea, bineînţeles... Îl auzeau urcând - şi nu spuneau nimic, iar asta nu era bine... Sparse ea tăcerea:

- Cum merge magazinul virtual?

- Foarte bine! Thomas are o grămadă de rochii de împachetat diseară!

"Thomas are multe alte treburi diseară; dar n-o să te desumflu eu cu vestea asta..." Mai ales că el ar fi roşit rău - şi s-ar fi crispat şi-ar fi încercat să afle aşa, mental, cam ce va discuta Ştefan cu el...

- Chiar voiam să te-ntreb - îţi plac tablourile mele din funde?

- Da. Cred însă că le lipseşte ceva.

Florentina abia aştepta să afle ce le lipseşte...

- Semnătura. Nu le semnezi. Tu copiezi modelele de undeva?

- Nu. Mă inspir din fotografii frumoase; dar nu le copiez. Iese ce iese!

- Atunci, cu atât mai mult, ar trebui să le "marchezi" cumva! Dacă cineva vede o "capodoperă" vândută deja, să ştie ce să caute!

- Da, bună idee! Dar nu prea ştiu cum să le semnez...

- Poţi să le marchezi. Nu-i musai să scrii cu pixul pe spate...

Fata ei aştepta, totuşi, ideea...

- Fă un semn din fundă. În dreapta jos, ca o semnătură. Poţi să-l faci cu fundă neagră, sau cu o fâşie de catifea. Poţi să faci un X, o steluţă, o frunză... Ce-ţi vine-n minte! Fă-ţi un "blazon", dacă vrei să-i zici aşa - şi exersează-l mult, ca să-ţi reuşească de fiecare dată.

- Daa, bună idee! Fundă neagră cu fundă roşie!

Contrastul era bun. Nu era fraieră fetiţa ei... Florentina râdea:

- Să semnez şi rochiile?

Thomas bufni în râs. Şi ea râdea şi-o dojenea cu degetul... Ochii negri jucau, fericiţi...

O să discute cu ea diseară. Trebuiau să depăşească momentul supărării. La urma urmei, problema se rezolvase demult - nu? Ştefan îşi iertase fata! Şi-o ajuta să-l "prindă" pe Thomas! Ştefan se apuca de firma Florentinei. Adică a familiei Florentinei. După cum spunea soţul ei, Thomas şi Florentina vor fi coproprietarii concernului Deymandz. După părerea ei, era o decizie bună. În căsnicie, bărbatul şi femeia erau egali. Aşa erau şi ei doi - el conte, ea braşoveancă ruptă-n coate. În căsnicie, erau egali. Ea n-avea complexe de inferioritate, el n-avea

puseuri de superioritate...

Thomas pleca la opt jumate. Avea zbor la nouă. Zbura cu o cursă comercială. Aşa se nimerise - nici unul dintre avioanele private "nu va fi prin zonă" la ora aia. Avea senzaţia că Thomas se va bucura mult când va afla că "revenea" la statutul de om normal...

Lui Thomas nu-i plăcea să iasă în evidenţă. Nu îi plăcea opulenţa, se simţea foarte bine în trening...

Gata cu gândurile! Fata ei o privea lung - iar asta însemna că picase pe gânduri, iar în mintea copiilor se năştea gândul că făcuseră ei ceva ce-i displăcea! Scoase mobilul oficial... şi zâmbi:

- V-aţi jucat vreodată Paint Monsters?

Erau perplecşi... Începu să râdă:

- M-am încurcat la nivelul 147! Şi mă-nfurie că nu pot să-l fac! Ajutaţi-mă, înainte să mă-nfurii prea tare şi să-l dezinstalez! Că-mi place de mor - da' dacă nu trec de 147, să mor io dacă nu-l şterg!

Viitorul ei ginere râdea, roşu-n obraji, şi lua telefonul... şi-l punea pe masă, între ei...

Erau atât de frumoşi, atât de potriviţi... Erau minunaţi!

Se ridică şi intră în bucătărie: ia să-şi facă ea de treabă pe lângă Emilie! Ca să poată şi ei să se pupe în linişte după ce treceau de nivelul 147!

Florentina

Thomas intrase în birou. Se dusese să-şi ia la revedere de la mămica ei. Era acolo de vreo cinci minute. Cine ştie ce instrucţiuni îi dădea, de dura aşa de mult... Da' las' să-i dea instrucţiuni! Că "îl învăţa de bine"! Avea senzaţia că, după ce discutase mama ei cu el, Thomas se mai destinsese...

Acum, după două zile, avea sentimentul că Thomas se obişnuise cu statutul de "pasăre în colivie aurită". Vorbea şi se comporta un pic mai normal... şi uite că ieşea râzând din birou, pentru că nu se înşelase şi "era de bine"...

Cobora scara în urma lui. I-ar fi plăcut ca livingul să fie cufundat în întuneric - ca el să nu-i vadă moaca lungă şi tristă şi să se întristeze şi el! Thomas înghiţea calmante "ca pe bomboane" - şi-şi masca perfect trăirile interioare. Ea, însă, nu luase nici unul măcar. Şi cum zilele astea două fuseseră minunate, acum îi venea să plângă...

Îl luă de mână şi porniră amândoi spre glasvand.

Tăceau. Nu prea aveau ce spune! În afară de "o să-mi fie dor de tine", orice alte cuvinte erau de prisos. În plus, dacă deschidea gura, sigur începea să plângă! Aşa că prefera să tacă. Nici el nu era mai vorbăreţ...

Se opriră lângă glasvand. Adică lângă cele patru valize. Hm - venise cu o singură valiză, pleca cu patru...

Nu prea ştia ce să-i spună. Şi nici nu putea să-l privească. Aşa că privea valizele. De mâine, Thomas o să fie un bărbat foarte sexy, foarte stilat... şi foarte vânat. Probabil că grupa lui o să amuţească la vederea noului Thomas...

Fu trasă în faţa lui. Palmele lui îi prinseră uşor capul şi-l ridicară... Era foarte trist. Foarte, foarte trist...

- ... Să fii cuminte, da?

Aprobă încet...

- ... Să fii atentă la ore. Şi să-ţi faci temele.

Aproba...

- ... Săptămâna viitoare vii tu la mine?

Aprobă - şi fu sărutată uşor... Fu îmbrăţişată uşor...

Trebuia să ţină minte îmbrăţişarea lui; să şi-o amintească zi de zi. Şi îmbrăţişarea, şi sărutul, şi chipul... Parfumul... Cinci zile şi şase nopţi, trebuia să şi-l amintească "din memorie". Fusese proastă şi nu făcuse poze cu ei doi; acum era prea târziu să se-apuce...

- ... Te iubesc...

- Şi eu te iubesc! Şi deja mi-e dor de tine!

- Nu! Să nu plângi! Auzi? Să nu plângi!

Negă - nu, nu plângea. Mai rezista un pic, până-l vedea încuiat în blindată! Era-n stare să nu mai plece...

Aau! Au, ce tare-o strângea! Şi ea îl strângea tare-tare - dar parcă nu mai avea putere! Parcă i-o luase el pe toată, cu strânsoarea lui!

- Pa!

Şi gata - fusese abandonată...

- Pa...

El n-o mai privea. Era grăbit să-şi ia valizele. Glasvandul se trase - iar Claude sparse tăcerea:

- Le iau eu.

Nu era normal, de vreme ce el "era cu paza, nu cu cârca". Dar probabil că le urmărise discret despărţirea prin geamul blindatei şi observase graba lui Thomas. Şi încerca să-i salveze imaginea în faţa ei. Adevărul era că nu-l prea văzuse plângând, de-a lungul anilor...

Urcase în blindată. Nu-i mai aruncase nici o privire. Probabil, se abţinea să nu plângă... Privea maşina şi-şi amintea că, de foarte mulţi ani, mama ei nu-şi mai condusese soţul la glasvand. Nici nu ieşise din dormitor, sau din birou! Înţelegea perfect de ce era aşa. Privea geamul blindatei şi-şi jura că n-o să-l mai conducă vreodată...

Trebuia să plece. Asta e! Aşa trebuia să fie! El avea treabă în Bourges, ea avea treabă în Cannes! Dacă boceau şi-şi urlau nefericirea, lucrurile nu s-ar fi schimbat. Aşa că n-avea nici un rost să se-apuce să urle şi să bocească. Or să se revadă vineri seara.

Blindata porni încet spre poartă. Îi făcu cu mâna, încercând să zâmbească... Şi zâmbi totuşi - ce frumoase fuseseră zilele astea două! O să-şi amintească în fiecare seară de ele... Şi în fiecare dimineaţă, şi la prânz... Atunci când o să se aşeze la masă, o să se uite spre scaunul de lângă ea şi-o să-şi amintească...

Trebuia să privească întotdeauna spre partea plină a paharului. Spre lucrurile frumoase, optimiste. Spre avantaje. Marele avantaj al ultimelor două zile era faptul că mămica ei le văzuse fericirea. Şi o văzuse şi tati al ei, prin lentilele spionilor care sigur îi urmăriseră non-stop! La cât de frumoase fuseseră astea două zile, era sigură că tati al ei zâmbise când văzuse imaginile...

Ana-Maria

Stătea pe marginea patului şi privea lung uşa. O aştepta. Nu putea să întârzie mai mult de cinci minute! Thomas trebuia să plece spre aeroport! Iar fetiţa ei nu era genul care să se-aşeze pe podea şi să bocească. Nu - ea venea în camera ei, încuia uşa şi bocea în linişte cât o ţineau puterile! Aşa că aştepta, răbdătoare...

Uşa se deschise. Florentina tresări şi se opri... Îi zâmbi şi bătu uşurel pe pat. Iar fata ei intră repede, închise uşa şi se conformă...

Şi uite ce frumos stăteau ele două pe marginea aceluiaşi pat, dar n-aveau curaj să deschidă discuţia...

Nu ştia de ce apăruse depărtarea asta între ele. Adică ştia; dar i-ar fi plăcut să nu fie aşa. I-ar fi plăcut să fie cum fusese înainte - aşa ca atunci când îl şuşotiseră pe Andrei, iar fata ei fusese expansivă şi veselă şi vorbise-n dialect...

Îi luă mâna în mâinile ei. Florentina oftă greu...

- De-asta nu m-a mai lăsat Ştefan să-l conduc.

- Ştiu. Adică am aflat adineauri...

Aflase adineauri cum se simţea despărţirea... Hm! O privi lung, curioasă:

- Şi? Ce mai zici tu?

Florentina îi aruncă o privire - şi bufni în râs:

- Păi nu prea mai zic mare lucru...

- ... Chiar n-ai nimic de zis? Tocmai tu?

- Ce să zic...

Gata - n-o mai ajuta nicicum! Avea senzaţia că, atunci când ea încerca s-o ajute, Florentina se crispa şi se strângea ca un arici...

- ... A fost frumos. Adică... Adică e frumos cu el. E foarte frumos. E aşa ca-n rai...

Aproba cu capul şi îi privea mâna, ca să-i dea curaj să continue...

- Simt că mă iubeşte. Ştii ce ciudat e? Simt, aşa, că parcă sunt

centrul atenţiei lui! E o chestie nouă pentru mine; şi uneori nu ştiu cum să reacţionez şi ce să zic, ce să fac... E bine cu el. Simt că sunt fericită. Ştii că-mi venea să râd aşa, din senin, ca proastele?

Da, ştia...

- E aşa cum îţi imaginai tu că va fi?

- Nu mi-am imaginat niciodată cum o să fie.

- Atunci e aşa cum ţi-ar fi plăcut ţie să fie?

Nu ştia. Ridicase din umeri. Iar se crispase...

- Îl iubeşti?

- Nu ştiu. Uneori simt că îl iubesc; alteori mă gândesc că poate nu e dragoste - ci doar recunoştinţă, sau...

La dracu! Făcuse ea ce făcuse şi ajutase istoria să se repete... Partea cu păţania, partea cu salvatorul, partea cu recunoştinţa...

- ... N-o să uit niciodată prostiile pe care le-am făcut. Şi ştiu că o să-mi amintesc toată viaţa că el ştie... Nu ştiu dacă îl iubesc. Cred că mi-e frică să-l iubesc cu adevărat, din toată fiinţa mea.

- De ce?

- Fiindcă mă tem că, indiferent ce-aş face eu, bolovanul o să mă tragă în jos în ochii lui. Eu port la gât un bolovan uriaş numit "ruşine". O să-l port toată viaţa...

- La un moment dat, el o să ţi-l scoată de la gât. O să vezi!

Florentina nu era de aceeaşi părere cu ea. Ehei - habar n-avea ea!

- Într-o zi, o să-ţi povestesc cum a scos Ştefan bolovanul de la gâtul meu. Tu ai stat multe zile şi nopţi în turn. Şi sunt sigură că te-ai gândit mult - şi la ceea ce s-a întâmplat, şi la ceea ce s-ar mai putea întâmpla...

Fata ei aproba, tristă...

- Atunci când te-ai gândit la el, în minte ţi-au venit nişte imagini. Ţi-ai imaginat viitorul. Seamănă imaginile alea cu realitatea de acum? Cu el, cel de acum?

Da. Aproba repede-repede. Bun!

- Săptămâna viitoare, când te duci tu la el, să încerci să faci un pas în spate. Atunci când el are treabă, când e preocupat de altceva, fă un pas în spate - şi observă-l. Acum "sunteţi proaspeţi", cum se spune. E normal să vreţi să vă descoperiţi reciproc. E normal ca el să-ţi acorde ţie toată atenţia lui. Dar, în timp, o să vă obişnuiţi cu viaţa-n doi. Şi-atunci el o să redevină el - şi-o să facă ceea ce face el acum în momentele când nu eşti tu de faţă. Fie se va uita la televizor, fie va învăţa, fie se va juca pe mobil... Priveşte-l pe furiş, studiază-l şi întreabă-te dacă Thomas din acele momente e suportabil. Pentru că veţi sfârşi făcând ceea ce faceţi voi de obicei. Tu o să faci tablouri, el o să scrie versuri... Dacă activitatea celuilalt n-o să vă deranjeze, atunci să ştii că o să îmbătrâniţi împreună. Dacă nu, o să aveţi discuţii. Îţi dau un exemplu. Atunci când Ştefan are treabă în birou, eu mă ocup de voi. Sau de casă. Sau mă îmbrac în trening şi dansez. Sau mă duc la înfrumuseţare şi la shopping. Activitatea lui nu mă deranjează, aşa cum nici pe el nu-l deranjează activitatea mea. Sunt însă momente când suntem împreună, dar facem altceva decât să ne pupăm *a la long*. El ţăcăne laptopul, eu triez rochiile şi fardurile... El nu se supără că fac revoluţie în dormitor şi mă agit pe sub nasul lui, eu nu mă supăr că el nu scoate un cuvânt ore-n şir... Înţelegi?

- Da. Mami, tu crezi că am făcut o alegere bună?

- Eu nu pot să fac calculele tale. Eu pot doar să vă văd din afara relaţiei voastre. De acolo de unde stau eu acum, alegerea ta pare foarte bună. Foarte inspirată. Dar opinia mea, sau a lui Isamu, sau a lui Ştefan, e nulă - pentru că **tu** stai cu Thomas. Alegerea ta trebuie să fie bună pentru tine. Sunt sigură că mama ar fi făcut infarct dacă ar fi aflat că m-am măritat cu un conte interlop...

Fata ei zâmbea acum... Decise să pună punct discuţiei:

- Vrei să ştii ce-am văzut eu zilele astea?

Da, voia. Aşa că o ridică şi ieşi. Şi-o trase în birou, o aşeză pe scaunul lui Ştefan... Iar era crispată şi închistată şi ţeapănă ca o statuie... Intră în mail, deschise raportul de la Aleodor şi derulă până la prima filmare. Play.

Florentina era atentă la imagini. Deşi avea atitudinea unei statui, ochii ei aţinteau ecranul cu o atenţie teribilă... Veni în spatele ei şi lăsă palmele pe umerii ei. Şi oftă uşurel de tot, să n-o audă nimeni...

Într-o zi, va trebui să-şi adune gândurile şi curajul şi să înghită o pastilă... şi să-i spună cum scosese Ştefan bolovanul de la gâtul ei. Va trebui să-i explice de ce nu îl scosese Florentin, cel care-o salvase atunci...

Isamu îşi impunea să nu le privească. Se prefăcea că are treabă la calculatorul mic. Decise să-şi lase fata să vadă în liniştе imaginile; ocoli biroul şi se aşeză lângă chinezul ei. Şi se abţinu cu greu să nu râdă: tocmai îl prinsese că "se juca în timpul serviciului"! Se juca o chestie asemănătoare cu Paint Monsters, drăcia care-i scotea ei peri albi...

Trebuia să se abţină şi să nu-i arate ea mutările ideale. Trebuia să stea cuminţică acolo, ca să aibă Florentina curaj să studieze pe îndelete "cum se vedea relaţia ei" din afara relaţiei ei. Şi pe urmă trebuia să-i spună lui Ştefan concluzia. Se întreba ce să-i spună - concluzia ei, sau concluzia Florentinei...

Ştefan

Aştepta sosirea lui Thomas. Adică nu sosirea - ci venirea lui. Sosise acu' un sfert de oră, dar probabil că întârzia la "şedinţa familiei"...

Şi Florina, şi Luis fuseseră foarte tăcuţi azi. După ce văzuseră imaginile cu băiatul lor făcând shopping cu cardul auriu al contelui, normal că se feriseră "să emită opinii"... Nu-i critica. Şi nici nu se pregătea să-i dojenească pentru jena pe care-o afişau faţă de el. Exact la fel s-ar fi simţit şi el dacă ar fi fost servitorul contelui Tabacu! Iar Florentina lui l-ar fi luat pe Thomas de la dezintoxicare şi l-ar fi pus "pe drumul cel bun"! S-ar fi simţit... Brr! Nici nu voia să se gândească! Şi bineînţeles că nu voia să se gândească la cum se vor simţi cu toţii după ce Thomas se va căsători cu Florentina! Florina şi Luis se vor simţi îngrozitor, ştiind că băiatul lor fusese "smuls" din rolul de servitor şi azvârlit sus pe tron! El se va simţi execrabil, ştiind că cuscrul lui bătea cuie la uşa beciului iar cuscra se trezea la şase ca să-i facă lui micul dejun! După care el, contele miliardar, le plătea cuscrilor lui salariul ăla mediu pe economie...

O să fie... îngrozitor! Trebuia să găsească o soluţie - alta decât concedierea lor! Să-i pensioneze nu putea; că n-or să vrea ei să se pensioneze! Să-i concedieze nu putea - or să se lege cu lanţuri de aragaz... Aşa că n-avea soluţie...

Cioc-cioc.

- Intră.

Iată-l şi pe Thomas! Bineînţeles, era roşu şi crispat şi jenat de toată situaţia...

- Bună seara.

- Bună seara şi bine-ai venit.

- Bine v-am găsit.

Încleştă bine maxilarul - îi vorbea în continuare la a doua plural... Nu, nu era momentul să schimbe asta. Aşa că trecu peste dojană:

- Cum a fost?

- Foarte frumos. Şi foarte ciudat. Foarte jenant...

Serios? Ridică sprâncenele bine-bine, invitându-l să ia loc lângă el... Thomas se aşeză şi puse pe masă cardul, ceasul şi ochelarii:

- Cămaşa am pus-o la spălat...

Puse degetul pe card şi-l făcu să gliseze până în faţa lui:

- Asta rămâne la tine. De ce a fost jenant?

Nu-i răspundea; se uita lung la card... Exclamă, în romanes:

- Doar n-oi vrea să facem acelaşi ritual în fiecare zi! Dimineaţă vii să-l iei, seara vii să-l aduci înapoi! Ce dracu! Ai mâncat morcovi? Ce-ai?

Avea obrajii roşii până-n vârful urechilor. Şi nu ridica bărbia din piept. Nici nu lua cardul. Hm... Reveni la tonul calm şi limba română:

- De ce a fost jenant?

- ... M-am simţit ca un african ajuns brusc în vacanţă în Dubai.

Serios? Începu să râdă:

- Deci aşa s-a simţit Ana mea când a aterizat prima oară pe

Mandelieu! Ştii că nu mi-a spus-o niciodată?

Thomas tot nu ridica privirea din poală! Ce om! Hm...

- ... Şi de ce a fost ciudat?

- ... Nu mi s-a mai acordat niciodată atâta atenţie. Începând de la însoţitorul de zbor, până la Isabelle...

Aha!

- Uită-te la mine.

Privi lung ochii negri şi nu zâmbi:

- De mâine, nu mai ieşi din conac fără blindată, suită şi bodyguard personal.

Ochii negri îl priveau lung... Thomas se îngălbenea cu repeziciune... Realiza ce i se întâmpla, ridica palmele, îşi acoperea faţa cu ele...

- Prietenii mei sunt şi duşmanii duşmanilor mei. Ăsta e preţul pe care trebuie să-l plăteşti, dacă o vrei pe ea.

Tăcere...

- Din poziţia pe care o ocup eu, am acces la tot felul de informaţii. Ştiu deja cum a fost la Cannes. Am văzut toate detaliile importante. Serviciul de informaţii francez are inclusiv agenţi instruiţi în psihologie... Am văzut poze, filmări, şi-am citit rapoartele francezilor. Şi eu zic că te-ai descurcat bine. Pe viitor, să nu mai faci comparaţii vizibile; să nu mai pui ceasul nou lângă ceasul vechi, ca să vezi dacă "corespunde". Iar postura o să ţi se îndrepte în cel mult o lună. La chestia asta cu postura s-ar putea să intervină, la un moment dat, o problemă...

Thomas nu se clintise... Îi trase mâinile de pe faţă - şi-i constată spaima! Hm! Zâmbi:

- Ai fost un pic şi băiatul meu. Acum eşti băiatul meu "cu drepturi depline", cum se spune...

Avea senzaţia că băiatul lui se pregătea să tragă un plâns straşnic, pe sistem nervos...

- ... Tu vrei să fii băiatul meu aşa, cu drepturi depline? Şi cu obligaţiile de rigoare?

Tăcere...

- Dacă o vrei pe Florentina, o iei cu tot ceea ce înseamnă "fata contelui Ionesco". Ce zici? O vrei pe ea? Sau vrei să te retragi?

Thomas era prea ruşinat... şi prea zdruncinat de vestea aia cu paza şi blindata, ca să mai caute cuvinte potrivite pentru urechile lui de conte. Aşa că aprobă cu capul, fără să-şi dea seama că ultima întrebare se referise la retragere... Întrebă scurt:

- O iubeşti?

- Da.

- O vrei pe ea?

- Da.

- Pân' la capătul zilelor tale?

- Da.

- Eşti dispus să schimbi totul pentru ea?

- Da.

- Asta înseamnă că, de mâine, nu mai ieşi din conac fără blindată, suită şi bodyguard personal. De mâine, tricourile lălâi şi treningul *noname* trebuie să dispară. Te-nfrăţeşti cu lama de ras şi peria de păr. Şi-ţi alcătuieşti un dulap generos cu sticle care miros corespunzător. Studiezi toate modelele de noduri de cravată, înveţi toate topurile în materie de lux şi rupi cartea-n patru - fiindcă trebuie să pui toate cărămizile şcolarizării sub diploma de doctor în ştiinţe economice. Tu n-o să faci niciodată ceea ce am făcut eu. Tu o să fii "alb 13". Alb impecabil. N-ai voie să greşeşti. Fiindcă eşti copilul meu, iar duşmanii mei vor sta în permanenţă cu ochii aţintiţi asupra ta. Ai înţeles?

- Da.

- În condiţiile astea, să-ţi dai zilnic cu apă rece pe faţă şi să încerci să nu devii înfumurat.

Iar se-ngălbenise. Dar, din fericire, nu mai băgase bărbia-n piept. Bun!

- Ştiu din ce aluat eşti plămădit. Dar încă nu s-a născut omul care să reziste la înfumurare. Am trecut şi eu prin ea; şi m-a dezmeticit Ana. O să joc eu rolul ei. O să stau cu ochii pe tine şi-o să te temperez. Să ne fie clar: de ridicat, nasul se va ridica. Aşa e firea omului, deci aşa o să păţeşti şi tu. Să nu te superi pe mine când o să-l apuc şi-o să-l trag la înălţimea corectă...

Thomas aproba... Bun!

- După cum spune Ana mea: toţi oamenii au două mâini, două picioare şi cinci kile de borş roşu. Inclusiv eu. Inclusiv tu. Aminteşte-ţi zilnic chestia asta...

Ana îi spusese şi lui "fraza-cheie". Şi-o înţelesese corect. Bun!

- Părintele s-a întors aseară la conac. Am discutat cu el şi s-a arătat încântat de ideea de-a te dospi. O să meargă cu tine peste tot unde-o să fie nevoie de prezenţa ta. Şi la frizer, şi la tribunal. OK?

Aproba şi nu întreba de ce credea el că o să treacă vreodată pe la tribunal. Bun!

- În noiembrie, o să fiu îndeajuns de întremat ca să ies în lume. În lumea în care fac afaceri. O să merg cu Ana la braţ. Iar tu şi Florentina mergeţi cu mine. Lumea asta e destul de închisă. Dacă nu vă bag eu în ea, n-aveţi şanse să fiţi acceptaţi acolo. Dar asta n-o să fie o problemă... Te rog să îl asculţi pe Aleodor; şi să faci ceea ce-ţi spune el să faci. Încearcă să înţelegi de ce faci fiecare lucru. În clipa în care înţelegi motivul şi identifici scopul, o să fie floare la ureche...

Thomas aproba în continuare...

- Ana mi-a spus că ţi-a povestit cum e cu umbrelele şi rapoartele lor. Eu o să adaug că trebuie să urgentezi problema posturii. Pentru că eşti deja urmărit, filat, filmat, analizat, documentat...

- Vă rog să mă iertaţi că vă întreb... Referitor la părinţii mei...

Da - ce voia să ştie despre ei?

- ... Mă tem că părinţii mei or să devină un punct slab pentru dvs.

- De ce?

- Pentru că puteţi auzi în orice moment ceva de genul "n-a găsit pentru fata lui ceva mai de Doamne-ajută"...

- Thomas... Părinţii tăi, spre deosebire de părinţii lor, sunt onorabili. O să le spun şi lor asta, dacă va fi cazul. Dar mă îndoiesc că vor fi atât de puerili încât să rişte să deschidă discuţia pe subiectul părinţilor lor... Pe care nu-i cunosc personal, dar despre care ştiu foarte multe... În lumea în care fac eu afaceri nu există iepuraşi; există doar lupi. Şi eu sunt un lup. Unul şmecher, greu de atacat... pentru că am fost inteligent şi n-am dat "tunuri financiare", ci am clădit totul încet, în timp, cu grijă la detalii, cu atenţie la zonele nesigure... Eu sunt 90% intangibil tocmai din cauza asta. Şi am o arhivă impresionantă referitoare la lumea mea. Dacă aş încărca arhiva într-un tren şi-aş trimite-o Procuraturii, ar începe cea mai afurisită criză economică mondială pe care-a trăit-o Terra vreodată. Glaciaţiunea care-a ras dinozaurii de pe suprafaţa pământului ar fi un geruleţ jenant în comparaţie cu efectul gestului meu! Aşa că părinţii tăi nu vor fi o temă de discuţie. Nici măcar pentru duşmanii mei, nici măcar în dormitorul personal. Ai înţeles?

Înţelesese şi părea un pic mai liniştit...

- Dar să nu încalci niciodată legea. Să nici nu-ncerci să traversezi pe roşu! Dacă o faci, rişti să ajungi o filă în arhiva cuiva. Iar în momentul ăla devii atacabil. De-asta o să ai şofer şi bodyguard. De-asta o să te rog să ai mare grijă ce scrii în online... O să te rog să nu mai faci comentarii la diverse articole din ziare, să nu te implici în campanii - fie ele umanitare sau ecologiste sau pentru o cauză nobilă de genul "salvaţi bieţii pinguini ecuatorieni"...

Aproba cu tărie. Pricepuse. Bun!

- Şi zici că o iubeşti...

Ei, poftim! Iar băgase bărbia-n piept! Era roşu ca racul şi zâmbea de data asta...

- Să te ţii de şcoală. Ca să poţi să faci afaceri "alb 13"... Şi să nu promiţi niciodată un lucru pe care nu eşti 100% sigur că îl poţi face. Să ai cuvânt. Să-ţi respecţi cuvântul. Face parte din verticalitate. Iar acolo unde mergi tu, verticalitatea e foarte importantă. Ţine belelele departe...

Nu scotea bărbia din piept. Ei, poftim! Oftă greu şi decise "să-l cruţe":

- Ţi-ai luat fileu?

- Da. Mi-a comandat mama. Îl primeşte mâine dimineaţă...

Hai, că era bine! Era isteţ şi bănuia deja ce se cerea de la el! O să fie bine...

- Fugi şi odihneşte-te. Roag-o pe Florina să-ţi despacheteze; tu

fă o baie "ca la carte", ia un somnifer şi dormi. Că de mâine începi cea mai a dracului şcoală care s-a inventat vreodată. Şi ştii că sunt un profesor afurisit...

- Sunteţi un profesor exigent.
- Sunt un profesor al dracului rău de tot! Hai - fugi!

Thomas se ridică... şi ridică privirea. Şi îl privi lung, serios:

- N-am să vă dezamăgesc.
- Ştiu.
- ... Noapte bună.
- Noapte bună.

Îl privea lung, îl măsura din cap până-n picioare, şi-l imagina în costum, cu postura corespunzătoare...

Lumea lui o să cadă cu cracii-n sus atunci când o să-l vadă pe Thomas.

Deschise mail-ul, verifică mess-ul... Ana lui nu era online. Probabil că vorbea cu Florentina, sau...

Ana-Maria

Intră în birou, închise uşa şi se aşeză pe canapea. Şi scoase telefonul roşu - că n-avea încredere decât în chinezi, în momentul ăsta. Isamu nu primise veşti din Rusia; dar vorba aia cu "*no news is good news*" nu era o garanţie atunci când venea vorba de ăia doi. China nu stătea foarte bine în Estul îndepărtat. Prefera deci să nu rişte...

Selectă numele soţului ei. Oare se culcase? Era unşpe jumate...

- Bună seara, iubito...

Se lungi încet pe canapea şi închise ochii:

- Bună seara, iubitule...
- Credeam că nu mai suni...
- Credeai că am uitat?
- Nu; credeam că discuţi cu ea.
- Am discutat cu ea.
- Adică aţi vorbit un pic...
- Am vorbit destul de mult, să ştii! Şi i-am arătat şi "dosarul informativ" - ca s-o ajut să tragă o concluzie.
- Aha! Adică încă n-a ajuns la o concluzie!
- Ba a ajuns; dar n-o conştientizează încă.
- Iar concluzia aia din subconştient este...
- Este că îl iubeşte. Ştefane, hai să fim serioşi! Am văzut amândoi imaginile! I-am văzut "live", la masă! Tu ce crezi - care-i concluzia ei?
- Că e fericită. Şi îndrăgostită. Dar aia era concluzia intermediară; eu voiam să ştiu care e concluzia ei acum, după ce-a fost el la ea.
- Credeai tu că se putea răzgândi?
- Da. E prima oară pentru el în imperiul luxului. Şi ştii bine că oamenii se schimbă atunci când dau de bunăstare.
- El nu s-a schimbat. El a fost destul de încurcat, de jenat... Lui îi era greu să vorbească cu Isabelle; aşa că...
- Aşa că "am dat lovitura", cum se spune! Nu?
- Cam aşa ceva! În orice caz... Stai cu ochii pe el. Să nu derapeze totuşi.
- I-am spus şi lui că o să-l supraveghez cu maximă atenţie. Şi că o să-i trag nasul la loc, dacă-l văd că îl ridică prea sus. I-am explicat pe îndelete şi pare că a înţeles.
- Dacă i-ai spus ce-l aşteaptă, probabil că a înţeles, într-adevăr...
- Mâine îl trimit cu Aleodor în Bourges. Ştii pentru ce... Stau şi mă-ntreb dacă s-o fac în Bourges sau la Cannes. Sau direct în Paris.
- Nasul tău fin ce zice - unde-i mai bine s-o faci?
- Aici, unde paza e draconică.
- Atunci fă-o acolo.
- Dar dacă o fac aici, practic o lipesc pe ea de soacră-sa "pe viaţă".
- Sau muţi totul mai târziu.
- Sau mut totul mai târziu...
- Lui o să-i fie mai uşor să conducă operaţiunile de-acolo.
- Şi lui, şi lui Aleodor. Îi fac sediul social aici. Şi pe urmă văd eu ce mai fac!

Aproba cu capul, deşi vorbeau la telefon...

- ... Chiar nu poţi să discuţi normal cu ea?
- Nu pot. Nu-mi reuşeşte! E crispată toată! Azi, în zece minute, s-a crispat de trei ori! Parcă nu mai ajung la ea! Îmi lasă uneori senzaţia că nici n-am ajuns vreodată la ea...
- Va trebui să dărâmi cumva zidul ăsta dintre voi. Nu de alta - dar ea o să încerce să ajungă la tine. Sunteţi amândouă acolo. Ea e reticentă faţă de amândoi; dar n-are curaj să mă abordeze electronic. Până la sfârşitul săptămânii viitoare, o să încerce să facă pace cu tine. Te rog - fă cumva şi împacă-te cu ea. Că n-o mai suport aşa, speriată şi şocată de parcă-i iau gâtu'!
- O să încerc.
- Te rog eu mult să reuşeşti! Ştii ce dor mi-e mie de fetiţa mea?

Îşi dădea seama că Ştefan suferea mult când descoperea că, atunci când îi era greu, fetiţa lui nu se ducea la el - deşi el fusese mereu alături de ea, o ajutase mereu, o sprijinise şi-i împlinise toate dorinţele... Oftă greu:

- Noapte bună, Ştefane.
- Noapte bună, iubita mea.

Apăsă butonul roşu.

... O să-i povestească. Adică o să se justifice în faţa fetei ei. O să-i explice de ce deciziile şi acţiunile ei o duruseră atât de tare - şi de ce era atât de supărată pe ea. Poate că de asta avea nevoie Florentina ca să se vindece complet. Poate că gândul că nu era singura care trecuse prin momente oribile o s-o ajute măcar un pic...

Florentina

Zâmbea şi se uita la poza lui. Poza de profil de pe FB. Era ciufulit şi bărbierit cu toporu' - da' era bună şi-asta! N-avusese curaj să-i ceară mamei ei raportul, sau pozele, sau filmările...

Îi plăcuseră filmările pe care le văzuse azi. Imaginea lor era frumoasă. Chiar se potriveau! Amândoi înălţuţi şi supli, amândoi bruneţi, amândoi creoli... Amândoi fericiţi... Azi, văzuse şi ea cum arătau ei doi împreună. Şi arătau al dracului de bine! Andrei, dacă încă se mai gândea la ea şi obţinuse "ştiri de la Cannes", sigur se umpluse de urticarie...

Văzuse dragostea în ochii lui. Abia azi o văzuse - pe ecran. N-o conştientizase atunci când îl avusese în faţa ochilor; dar după plecarea lui, când văzuse imaginile, observase şi ea cum era Thomas cu ea. Jiao avusese dreptate! Era complet schimbat, faţă de cum era cu Rebeca sau cu Adina! Şi faţă de cum fusese la picnic, cu colegele! În preajma ei, bărbatul ăla devenea tandru. Emana tandreţe. Felul cum întindea mâna spre ea, felul cum o privea, cum o cuprindea cu braţul... Totul era special, atunci când venea vorba de ea. Era o transformare uriaşă; o transformare aşa cum numai la tati al ei văzuse. Aşa se transforma şi el atunci când mămica ei intra în cameră. O bucura mult gândul că Thomas era îndrăgostit de ea exact aşa cum era tati al ei îndrăgostit de mami...

Fuseseră "îngrijiţi", dotaţi corespunzător din punct de vedere financiar, instruiţi în materie de timp liber la Cannes... Amândoi discutaseră cu Thomas şi-l pregătiseră pentru astea două zile. Părinţii ei i-l transformau, astfel încât el să se potrivească lângă ea...

Trebuia să se împace cu ei. Trebuia să facă cumva să redevină ea însăşi. Era greu. Acum purta un bolovan atârnat de gât. Era greu să se mişte şi să vorbească aşa cum o făcuse pe vremea când n-avusese bolovanul ăla. Ei toţi ştiau că ea purta bolovanul... făcând astfel şi mai grele mişcările şi cuvintele ei...

O să încerce să discute cu mama ei, mâine cel mai târziu. Că dacă pleca pe la consilieri...

21 septembrie 2020 - luni

Ştefan

Studia raportul francezilor - ăla neoficial. Adică ăla intermediar. Aleodor ridicase un pic vocea la umbrelă, aşa că obţinuse şi raportul, şi confirmarea că Thomas era acum "Ionescu cu drepturi depline". Francezii n-aveau foarte multe informaţii despre el. În afara situaţiei şcolare şi-a câtorva recomandări de la profesorii din liceu, în afara faptului că părinţii lui erau "salariaţi interni" la conac, francezii nu ştiau foarte multe. Îi documentaseră maşina şi garsoniera. Dosarul n-avea mai mult de 10 file toate! Şi-asta dacă deciseseră "să-l umple" cu poze! Îi plăcea chestia asta; că putea controla informaţia care "transpira" dincolo de gardul proprietăţii. Doar să fie Thomas îndeajuns de cumpătat, să asculte de el, să nu le dea psihologilor comentarii pe la articolele de prin ziare...

Aleodor era "Toma necredinciosul" prin definiţie, aşa că trişase. Pusese un microfon în bucătărie, aseară. Ascultase discuţia din familia Tabacu şi i-o adusese s-o asculte şi el. Nu-l mirase descoperirea că nu se înşelase; că mama nu-şi împingea băiatul să o vrăjească pe fata contelui, că tatăl nu-şi învăţa băiatul cum să ajungă mai repede la inima şi mâna fetei... Florina şi Luis îi ceruseră iertare băiatului lor pentru dăţile când îl crezuseră "dus cu capul". Şi pentru scatoalce şi şuturi. Florina îl pupase şi-i spusese că se bucura mult să-l vadă fericit... Şi-apoi amândoi îl sfătuiseră să uite totul - să nu reţină-n minte decât cuvintele "dlui Ştefan". Să nu-l dezamăgească pe "dl Ştefan", să nu-l supere, să nu-i strice "dlui Ştefan" aranjamentele şi planurile... Ştiuse că oamenii ăia nu-şi învăţau băiatul să fie şmecher şi profitor. Aleodor, însă, era Toma necredinciosul. Şi-şi băgase microfonul în şedinţa lor. Nu-l certase pentru asta. Aleodor trebuise să ştie că poate avea încredere în familia Tabacu. Acum ştia. Acum, spionul era şi el liniştit, conştient că nu va lucra "cu duşmanul contelui"...

Auzea blindata apropiindu-se, cu BMW-ul "de fugă" după ea... Thomas ajungea acasă. Era foarte curios când urca la el, la "şcoala aia afurisită" pe care i-o promisese! Probabil că o să facă un duş, o să se schimbe, o să mănânce...

Cioc-cioc! El ridica o sprânceană la spion, Aleodor zâmbea...

- Intră.
- Bună ziua.
- Salut. Acum ai venit?
- Da; chiar acum.
- OK.

Îi făcu Părintelui semn să se ducă la el. Iar atunci când îi avu faţă-n faţă, zâmbi:

- Faceţi cunoştinţă. Thomas, Aleodor.

Thomas era nedumerit... dar dădea mâna cu Aleodor, spunea frumos cum îl cheamă... Las' că se prindea el! Îi explica Părintele ce şi cum, mai încolo aşa!

- Te duşezi, mănânci, te schimbi şi plecaţi în oraş. Azi deschideţi firma Deymandz. Are Părintele toate detaliile la mapă; o să ţi le explice pe parcursul zilei. După ce vă-ntoarceţi, rezolvi ce-ai de rezolvat pentru facultate. Şi pe urmă te aştept aici, să începi ucenicia.

Tânărul aproba, plin de speranţă şi încredere în forţele proprii... Mm, ce frică-i era lui Thomas de el! Bun! Era bine dacă-i era frică! Informaţia "se va lipi" repede!

- Ai înţeles?
- Da.
- Nu minţi.

Tăcere...

- Faţă de mine, să nu spui niciodată că ai înţeles dacă nu ai înţeles. E foarte important să fii sincer. Dacă n-ai înţeles, spui "Nu". Ai înţeles, da?
- Da.

Adică înţelesese.

- Partea cu firma ai înţeles-o?
- Aşa şi-aşa.

Mult mai bine! Se sprijini de spătarul scaunului şi îl electrocută, căutând adevărata opinie prin gândurile lui:

- O să înfiinţaţi azi firma Deymandz; care în idiş înseamnă "diamante". Obiectul de activitate va fi "producţie de cosmetice, comerţ şi servicii conexe". O să faci un contract de consiliere cu concernul Ionescu, ca să am motiv să-mi bag nasul şi semnătura în actele tale - şi să le dau greutate. Iar Florentinei o să-i spun eu toate astea. Ai înţeles?

Thomas era vişiniu. Thomas auzise de multe ori planul lui de a-i construi Florentinei un imperiu al înfrumuseţării. Şi nu era prost - înţelesese ce se întâmpla... Ridică sprâncenele la el, iar tânărul aprobă... Înţelesese. Totul.

- Iar după ce-ţi faci temele, vii încoace şi te consiliez - conform cu contractul. Te fac ucenicul meu. Şi-o să scoţi zilnic fum pe nări şi scântei din călcâie - dar, la sfârşitul celor două luni de ucenicie, o să fii tobă de informaţie. Ai înţeles, da?
- Da.
- Start. Duş, prânz, ţinută şi firmă. *Go*!

Deşi era destul de încurcat de discuţie şi de planurile firmei, Thomas nu comenta ordinul ci îl executa. Vişiniu în obraji. Aleodor mustăcea, vesel nevoie mare...

"Ei? Ce zici? Ţi-am spus că n-ai dreptate!"

"Mi-ai spus, ce mai!"

Oftă greu:

- Crezi că îl poţi dezvăţa de roşitul obrajilor?
- Numai tu îl poţi dezvăţa de asta.

Atunci când i-o va da "oficial" pe Florentina şi-l va face "oficial" ginerele lui. Şi-l va scoate oficial pe "dvs" din vocabularul lui. Mai era până atunci. Dar nici nu plănuia să-l ducă mâine-n Elveţia! Aşa că dădea deoparte gândul ăla şi-l lua pe următorul. Oare ce făcea fetiţa lui acum? Oare discutase cu Ana? Oare reuşiseră să se-mpace? Nu putea să-şi sune soţia şi s-o întrebe, grăbind-o astfel în caz că încă nu vorbise cu fetiţa lor...

Dacă Aleodor reuşea să deschidă firma azi, o să-i trimită Anei actele. Că avea nevoie de semnătura Florentinei pe ele. Deci, diseară fetiţa lui o să afle că fusese iertată totuşi - iar tatăl ei îşi încălcase totuşi cuvântul. Şi-o să râdă gândindu-se că tati al ei nu-şi încălcase totuşi cuvântul, pentru că nu-i dăduse nici o bancnotă - ci doar nişte coli A4... Şi pe urmă o să plângă, gândindu-se că tati al ei o iubea mult prea mult ca s-o lase să se chinuiască cu magazinul online...

Oare îşi răsfăţa fata? Sau era doar un tată responsabil care, ca toţi taţii responsabili, asigura viitorul liniştit al fetei lui? Nu ştia răspunsul la întrebarea asta. Probabil că ambele variante, puse împreună, formau răspunsul corect. În orice caz, Florentina o să plângă diseară. Iar Ana n-o să aibă suflet s-o lase să plângă aşa, singură şi neconsolată. Şi, de dragul lui, care-o rugase să facă pace cu Florentina, o să înghită un calmant şi-o să se ducă totuşi să dărâme zidul dintre ea şi fetiţa lor...

Uneori, era atât de şmecher că se şi îngrozea de propria şmecherie!

Rebeca

Erau doar ele două în birou. Ştefan "chiulea". Adică era mult spus "chiulea"; era la aparate. De dimineaţă, fusese în dormitor, cu Aleodor; apoi coborâse doar ca să-şi verifice mail-ul, chestie care-o mirase de vreme ce avusese laptopul cu el, sus... Şi apoi se dusese la aparate. Nu înainte de-a le spune să pregătească ce-au de pregătit, pentru că el are treabă diseară - şi nu cu actele lor. Pregătise totul; se întreba, însă, ce tot făcea şeful ei sus, în dormitor! Tocmai el, persoană extrem de sociabilă, curioasă şi omniprezentă, decisese brusc "să dispară" din viaţa publică?

... Mai bine că "dispăruse". Dacă ar fi stat cu ele în birou, ar fi văzut-o mângâindu-se pe burtă - şi-ar fi repezit-o, mai mult sau mai

puţin acid. "Păi iar, fă? Iar te prefaci?" Deşi zâmbea şi socializa şi părea OK, simţea că nu era deloc aşa; era bine că n-auzea cuvintele alea, să pice totuşi în depresie...

De vreme ce se gândea că cumnatul ei putea face asemenea poante nesărate cu ea, devenise evident că era depresivă. Nu se îndoia de asta. Nu se mai putea bucura, atunci când calcula că în perioada "OK" fusese în Aurari, cu soţul ei. Calculase inclusiv câte şanse de reuşită avea! Şi-avea ceva şanse! Şi totuşi, parcă nu mai era aşa entuziasmată...

Venea toamna. Curtea începuse să se umple cu frunze galbene, ruginii... Micuţa ei ar fi trebuit să înceapă şcoala...

Unde era micuţa ei? Unde era comoara ei? Nu putea să întrebe - că, deşi n-o mai căutase nimeni "de la stat" sau "de la privat", ştia că era în continuare sub supravegherea tuturor. Ea cică nu se mai gândea la comoara ei. Ea cică avea acum în pântec un băiat nou-nouţ - şi nu-i mai păsa de fetiţa brunetă cu ochi albaştri... Şi Isamu nu mai venise aici... Regina era cu copiii la Cannes... Regele se recupera - şi se concentra asupra revenirii în afaceri... Diamant avea treabă... Diamant avea doi copii mari şi frumoşi. Agata îşi găsise deja un pretendent serios; un băiat de toată isprava. Azur, din câte înţelesese ea, nu plănuia să se-nsoare. Dar sigur avea pe cineva special în suflet! Şi-atunci, normal că Diamant nu simţea dorul de reginuţa lor aşa cum îl simţea ea...

Se ferea să-şi amintească numele ei. Nu voia să plângă. Adina făcuse o burtică uriaşă! Şi era fericită! Fredona un cântecel vesel şi printa comenzile... Iar dacă ea începea acum să plângă...

Oftă greu şi îşi impuse să fie atentă la mail-uri. Începuse o nouă săptămână. Avea comenzi mari, importante. Avea două invitaţii la serate dansante. Trebuia să le refuze. Nici nu se gândea să se ducă la Ştefan şi să-l întrebe "cum face"! Regula era simplă: anunţa că nu poate să vină personal, dar îi va trimite Anei invitaţia. Şi decidea Ana dacă avea agenda prea încărcată şi-l trimitea pe Aleodor...

Îi era dor de fetiţa ei. Îi era dor de bărbatul ei. Îi era dor de oraşul Bourges - aşa mititel şi liniştit şi şters cum era el! Îşi amintea că ea alesese oraşul ăla. Ştefan o întrebase unde să facă firma; ea spusese "Bourges", fiindcă era în mijlocul hărţii...

Trebuia să reziste. N-avea încotro. Micuţa ei o să se întoarcă. Aşa trebuia să gândească. Aşa spuneau şi soacra ei, şi fetiţa ei cea mare... Micuţa ei o să se întoarcă. Iar lucrurile se vor rezolva. Iar băieţelul o să...

Florentina

Închise cartea şi se ridică: "ucisese" şi temele pentru mâine. Bun! Acum urma "momentul de socializare", după care revenea la tablou. Lucra o chestie complicată; un amestec între funde, acuarelă şi goblen. Fundele fuseseră "floare la ureche". Pictatul îi reuşise binişor, după părerea ei. Dar partea cu goblenul o să fie foarte interesantă... de vreme ce nu mai "cochetase" cu acea activitate migăloasă... şi aflase "de pe net" ce-i trebuia, ce tip de aţă, ce culori, cum se citea diagrama aia cu semne mititele...

Nu primise nici un mesaj - nici măcar de la Thomas. Ultima lor "conversaţie" avusese loc în jurul orei două - el îi scrisese că terminase orele şi pornise spre casă. Şi-atât. Nu intrase în detalii, nici ea nu-l întrebase detalii... Vorbiseră despre dragoste. Vorbiseră "în parabole". Vorbe de duh, proverbe, zicători şi altele asemenea. O amuzase micul "război" pe care-l câştigase ea, pentru că el ajunsese repede la conac şi nu mai apucase să-i răspundă...

Thomas nu postase versuri. Postase un fel de cugetare... cu rol de concluzie. Interesant!

"Atunci când vorbeşti, repeţi ceea ce ştii deja; atunci când asculţi, deseori înveţi lucruri noi."

Iar ea trebuia să înţeleagă că... Thomas încerca să spună că...

Zâmbi şi lăsă telefonul pe masă. Ştia ce voia Thomas să spună. Tati al ei era parolist şi "avea cuvânt". Îl anunţase că, de luni, începe cea mai a dracului şcolarizare care se inventase pe planetă. Era luni. Tati al ei vorbea, Thomas asculta şi învăţa... Oare ce-i povestea? Adică oare care era tema de discuţie? Murea de curiozitate! Şi nu putea să-l întrebe, pentru că putea să fie chiar acum lângă tati al ei; iar curiozitatea ei îl putea înfuria, pentru că mobilul lui Thomas fluiera sau vibra, aşa că i-ar fi întrerupt...

Oare cât dura şcolarizarea aia? O oră? Două? Trei? Era demonstrat ştiinţific că durata optimă a unui curs, la facultate, era de 90 de minute. Oare cât dura o oră de curs la şcoala lui tati al ei?

"Ora de curs durează atât cât îi trebuie cursantului să priceapă ce i-am spus." Cam aşa ar fi răspuns "balaurul" cu ochi verzi... Râdea şi pornea laptopul - că modelul goblenului îl salvase pe laptop...

Ana-Maria

Isamu ridică privirea spre ea:

- Au venit actele.

Serios? Veniseră actele? Ia să vadă ea... Nu; la ea nu veniseră. Interesant! Oare uitase soţul ei de ea? Send and receive. Again! Chiar veniseră actele? Oare făcuse ea click aiurea şi ordonase mail-urile după alte criterii decât data? Unde...

Chinezul se ridicase şi ieşise. Deci venise un curier... Hm! Clar - era obosită rău...

Ştefan deschisese azi "imperiul de înfrumuseţare". Probabil că îl pusese pe Aleodor să se ocupe de acte. Adică îl trimisese pe Aleodor cu Thomas pe la primărie, pe la tribunal... La fisc, la Sanepid, la... Peste tot pe unde trebuise să-l trimită. Firma avea acte curate, deci actele erau făcute după toate canoanele legii. Şi cum actele alea veniseră cu un curier, trăgea concluzia că soţul ei tocmai îşi călcase cuvântul... Ştefan spusese că fata lui n-o să mai vadă vreo leţcaie de la el. Şi-acum îi deschidea o firmă. Că n-avea de ce să trimită actele originale la Cannes cu curierul, dacă n-ar fi avut nevoie de semnătura "originală" a Florentinei pe ele! Nu? Deymandz trebuia să fie impecabilă; copiii trebuiau să fie neşantajabili. Deci, semnătura Florentinei trebuia să figureze în original peste tot. Probabil că Ştefan al ei bombănise rău gândul care-i spusese să facă actele luni şi nu vinerea trecută...

Isamu intră şi închise uşa. Şi rupse plicul:

- Curierul aşteaptă.

Curierul o să ducă semnătura Florentinei înapoi la conac... Şi toate astea pentru că fetiţa ei nu putuse să fie transportată azi la conac. Iar tatăl ei nu era de acord ca Florentina să chiulească de la liceu. Sau, poate că tatăl nu voise ca fiica să fie în preajma lui atunci când află că devine foarte bogată! Poate că toată trambalarea asta a actelor se datora faptului că între tată şi fiică exista un zid gros, provocat de supărarea aia mare...

Dosarul se aşeză în faţa ochilor ei. Oftă greu:

- Ai veşti despre Trésor?

Capul brunet nega încet...

- ... Nici să nu le ceri. Am încredere în Cheng.

- Şi în dna Ionescu.

- Şi în ea. Deşi ea nu poate face minuni aşa, aruncând cu blesteme spre un teritoriu vast. Are nevoie de o ţintă...

Chinezul nu continua discuţia, semn că n-o să-i dea el ţinta aia...

Florentina nu ieşea din camera ei decât ca să meargă la toaletă şi ca să mănânce. În rest, stătea în spatele uşii închise şi... Şi-şi vedea de treaba ei. Ori învăţa, ori cosea tablouri, ori se juca pe telefon... Nu mai dansa - asta era o certitudine. Din spatele uşii Florentinei nu se mai auziseră nici muzică, nici tropăituri. Nenorocitul ăla îi frânsese fericirea...

Iar regreta că-l omorâse deja... Privea lung monitorul şi-şi imagina ce i-ar fi putut face acum nenorocitului ăla dacă nu s-ar fi grăbit să-l omoare... şi cu câtă plăcere i-ar fi făcut toate chestiile alea... că îi nenorocise copilul - iar ea, idioată, nu se gândise la talibanii pe care-i schingiuiseră americanii ani în şir, aşa că se repezise să-l omoare...

- Părintele spune că nu se pot depune fără semnătura ei.

Da, normal că actele trebuiau să fie perfecte... Normal că ea trebuia, totuşi, să se împace la un moment dat cu fata ei - care nu era, totuşi, unica vinovată... Se răsuci şi deschise seiful. Şi scoase cutia cu

medicamente. Calmantul... O să ia două.

- Vrei să i-l duc eu?
- Nu. Tu mai ai treabă aici?
- Acum, nu.
- O să te rog s-o chemi tu...

Isamu se grăbea să iasă...

Nu putea vorbi cu Florentina în camera ei. Ar fi fost un mediu mult mai plăcut decât biroul plin de hârtii şi putoare de tutun; dar aici era antifonată camera. Îi era frică de interceptări. Îi era frică să rişte. Acum, când lucrurile se îndreptau spre semnul plus, îi era foarte frică de semnul minus. Aşa că n-o să rişte să rostească acele cuvinte în alt loc decât aici.

Florentina

Cioc-cioc! Împunse pânza şi răspunse:

- Intră!

Uşa se deschise.

- Ai treabă?

Isamu? Părea... calm. Ca de obicei - chinezul cu mască de titan. Lăsă rama jos şi negă; aşa că fu poftită să-l urmeze. Se grăbi să se conformeze...

O ducea în birou. OK! Probabil voia să-i arate ceva! Intră... Uşa se închise în urma ei... Rămăseseră singure.

Fu poftită să se aşeze pe canapea, lângă ea. Mămica ei fuma mult. Parcă prea mult. Parcă se hrănea cu ţigări! Nu prea era în regulă... Se conformă. Şi tăcu.

- ... M-ai întrebat dacă voiam să-mi aduci unul cu sânge-albastru. O să-ţi spun acum de ce nu voiam decât să fii fericită... şi să nu treci prin ce-am trecut eu.

Aha! Păi, ce să zică - era pregătită să asculte şi să se conformeze oricăror dispoziţii pe care le va primi! La urma urmei, pricepuse şi ea că părinţii ei nu-i voiau răul...

Mămica ei fuma. Nu spunea nimic. Fuma şi se uita lung la monitorul lui tati...

- ... Aveam 17 ani. Eram într-a unşpea. A venit un coleg nou, George... S-a aşezat lângă mine. Şi-am fost colegi de bancă şi-atât. Ne-am înţeles foarte bine; copiam unul de la celălalt, făceam mişto de gâştele şi gâscanii din clasă... Şi a venit a doişpea... Am fost cu el la un baieram - ştii, o petrecere de apartament... Atunci s-a întâmplat. Nu mă întreba de ce; că nu eram îndrăgostită de el. Pur şi simplu! Cred că am făcut ca tine - am zis că trebuie s-o fac şi pe-asta la un moment dat... El părea amorezat - sau cel puţin aşa îl vedeam eu, amorezat... Cu două săptămâni înainte de bac, mi-a cerut mâna. N-am putut nici să accept, nici să refuz. În universul meu, al tinerei din Braşov, nu se prefigurau chestii măreţe. Şi măritişul, şi copiii erau lucruri pe care oricum le-aş fi bifat, mai devreme sau mai târziu! Nu?

Aprobă încet cu capul, mirată că mămica ei îi povestea lucrurile alea aşa, ca un fel de "la mişto" între două puştoaice...

- Părinţii mei aveau ceva mai multă minte decât mine. Mă puseseră să învăţ pentru facultate. Planul lor era cam aşa: intru la ASE în Bucureşti, mă mut în Bucureşti, cunosc un om matur şi plin de bani şi mă mărit cu el. Şi devin şi eu plină de bani şi primesc un nume şi-un statut onorabile. Asta era planul lor. Eu n-aveam, la vremea aia, un plan. Eu le-am spus că George m-a cerut în căsătorie, ei mi-au spus că nu sunt de acord cu aşa ceva... Eu i-am explicat lui de ce nu pot să spun "Da", deşi aş spune "Da"... Iar el a înţeles. A fost de acord să ţin inelul ascuns la el câteva zile, până strângeam nişte bani şi puteam să susţin că mi l-am cumpărat din oraş... Ştii că nici acum nu ştiu dacă părinţii mei s-au prins de şmecheria cu inelul?

Ridică scurt din umeri - doar ei ştiau dacă se prinseseră sau nu. Dar probabil că nu se prinseseră; că ar fi făcut, cel mai probabil, un scandal monstruos şi-ar fi ciufulit-o dacă ea s-ar fi logodit cu colegul de liceu împotriva dorinţei lor...

- După Bac, George a plecat din Braşov. Aşa, fără nici o explicaţie - a dispărut, punct. Am bocit în pernă o săptămână. După care m-a claxonat la geam... Se dusese în Bucureşti, găsise un apartament cu chirie şi se angajase şofer. Şi venise să mă ia cu el.

Serios? Adică, pe bune? N-o minţea? Ridică mirată sprâncenele... Mama ei nu zâmbea:

- Mi-am aruncat câteva haine pe geam şi le-am spus alor mei că mă duc să arunc gunoiul. Că n-aveam bloc cu ghenă interioară; trebuia să mergi la ghena cartierului... M-am schimbat în maşină...

Pe bune? Fugise de-acasă cu el? Ia uite...

- Am fost fericiţi. În fine - ca doi tineri care-o cârpesc de la leafă la leafă! Pe-atunci, în 2001, lumea nu era aşa sărac cum e acum. Nu interveniseră crizele financiare...

2001? Uau! Tocmai de-acolo o luase mama ei cu povestitul?... Păi, da! Nu zisese că "după Bac"? Câţi ani avea mămica ei acum?

- Şi-apoi m-am angajat secretară la un cabinet de avocatură. Aveau nevoie de o persoană care ştia bine franceză - nu doar să vorbească, ci să pună corect toate accentele. Eu am învăţat bine la liceu; mi-a plăcut să învăţ franceza, fiindcă o găseam melodioasă... Eram un fel de secretară care le face pe toate: cafea, fax, telefoane, traduceri... În fine! După ce m-am angajat acolo, mi-am schimbat garderoba - că nu lucram la Apaca, ci într-un birou cu foarte multe costume! Atunci am început să ne certăm. George umbla în blugi şi tricou; şi era gelos. Eu n-aveam destulă minte ca să tac şi să-l las să zică, aşa că ridicam amândoi vocile... Cabinetul de avocatură era al familiei Leoveanu - amândoi avocaţi. Atunci când băiatul lor a terminat şi el Dreptul, a venit să profeseze şi el. L-au pus direct director; iar el mi-a propus mie să fiu secretara lui. Pe salariu mai mare, evident! Eu, cu mintea de-atunci, am spus OK... George a aflat, şi-a împachetat lucrurile şi-a dispărut pentru totdeauna. Iar după 24 de ore Evelin Leoveanu m-a invitat la cină, m-a dus acasă şi m-a împăcat...

Aha! Păi, asta era evidentă! Asta cu "după 24 de ore" bătea limpede în graba cu care ea îl schimbase pe Alex cu Sebi! Iar ea ar fi spus: "Totuşi, mămico - lucrurile nu se aseamănă! Tu ai aşteptat 24 de ore! Eu l-am invitat pe Sebi să urce în camera mea după numai 12 ore..."

- Evelin nu voia o nevastă. El nu voia dragoste; avea dragoste, alături de amantă. El voia o individă care să întregească poza de familie. O individă îndeajuns de proastă ca să nu se prindă că e înşelată cu nerusinare. Dar, la mintea mea de-atunci, când m-a întrebat dacă vreau să fiu soţia lui... şi toate celelalte, am spus "Da". Urma să intru într-o familie onorabilă; el era un tip înalt, blond, frumos, cu ţinută de Dolph Lungren şi mutră de Brad Pitt şi mulţi alţii...

Mama ei zâmbea; ea râdea pe tăcute. Era haioasă povestirea ei! Deci, mămica ei fusese cât pe ce să se mărite cu avocatul...

- Şi ne-am căsătorit.

Poftim?

- Am spus "Da", la 12 ore după ce Florentin m-a urmărit, a intrat cu mine-n scara blocului şi-apoi şi-n lift şi mi-a spus să nu cumva să mă mărit...

Poftim??? Cee??? Cum adică?

- N-am putut să-i rezist florarului din colţul blocului, care mă privea de ceva vreme cu ochi de îndrăgostit. Şi nici n-am vrut să-i rezist. În mod cu totul inexplicabil, l-am strâns în braţe. Acolo, în lift, imediat cum el m-a luat în braţe. Tocmai eu, care am considerat întotdeauna al treilea nasture desfăcut la cămaşă o exagerare...

Pe bune? Adică ea şi tatăl ei natural... În lift?

- Da. S-a întâmplat în vinerea dinaintea nunţii. În lift. În timp ce Evelin era sus, în apartamentul în care locuiam eu cu chirie, şi mă aştepta să mă-ntorc de la cumpărături.

Pe bune? Wow!

- Evelin a aflat în aceeaşi zi. Şi n-a zis nimic. A doua zi, ne-am căsătorit civil şi religios, am ajuns la crâşmă, el a plecat cu prietenii lui nu ştiu pe unde... Puţin după miezul nopţii, şi-a pus prietenii să fure mireasa. La ordinul lui, am fost dusă pe strada Vâltoarei, din cartierul Ferentari. Care era, pe atunci, cel mai rău famat cartier din Bucureşti. M-au azvârlit din maşină şi-au plecat.

Haa?

- Am încercat să mă întorc în zona populată dinspre care venisem. Dar n-am reuşit.

Poftiim?

- Un individ, zis Chioru, împreună cu amicii lui, m-a luat cu japca de pe stradă, m-a dus într-un apartament şi m-a violat. Şi el, şi amicii lui. După care a dat câteva telefoane şi m-a vândut pentru 300 de euro.

Nu se poate!

- În 24 de ore, am fost vândută de trei ori. Şi-am sfârşit proprietatea unui individ care avea afaceri în Serbia.

Nu-nu! Nu credea chestia asta!

- Deci, la 48 de ore după ce-am spus "Da, vreau să fiu dna Leoveanu", am fost urcată într-un microbuz de 12 persoane, împreună cu omul noului meu patron, trei aghiotanţi de-ai lui şi patru curve, şi am ajuns în Novi Sad.

Adică n-o minţea? Chiar aşa se întâmplase? Brr! Înghiţi greu nodul din gât...

- Evelin s-a întors cu amicii pe Vâltoarei, a constatat dispariţia mea şi-a fugit la tribunal, să bage divorţul. Iar Florentin a fugit în Ferentari, să caute martori şi informaţia care să-i spună unde eram.

Mama ei se aplecă, stinse ţigara şi luă alta din pachet. Şopti, stins:

- Pot să...

Da, putea. Luă şi ea o ţigară. Adică mama ei... Nu ştiuse... Nici nu bănuise măcar că era posibil... ca mama ei...

- Florentin m-a găsit, până la urmă. Şi m-a răscumpărat, cu 500 de euro, de la peşte. M-a găsit bătută, drogată, violată şi pe jumătate moartă. Peştele i-a zis că, după părerea lui, face o afacere păguboasă; că în 12 ore dau colţu'. N-am dat colţu'. Pentru mine, a fost un şoc să-l văd venit să mă salveze. Iar după ce m-a scos din vila ăluia, m-a dus la hotel şi mi-a spus că nu vrea să-i dau banii înapoi; că el speră doar să mă mărit cu el. Şi cred că am găsit în chestia asta o motivaţie...

Într-adevăr - Florentin făcuse o chestie pe care n-ar fi făcut-o oricine! Adică pe care n-ar fi făcut-o, probabil, nimeni altcineva! Probabil că o iubise mult! Sau...

- M-am întors din Serbia cu un bolovan atârnat de gât cu un lanţ gros. Eu nu făcusem o alegere greşită; eu fusesem răpită, violată, drogată, ameninţată cu pistolul... Eu avusesem scuza că nu mersesem acolo de bunăvoie. Dar avusesem acolo momente când acceptasem să plec la client. De frica peştelui, curva a zâmbit. Ruşinea mea a fost mult mai mare decât a ta. Tu ai fost drogată cu o substanţă care-ţi anulează practic judecata. Eu eram conştientă atunci când ieşeam pe uşa temniţei. Eu voisem uneori să scap şi să mă-ntorc în România; dar alteori voisem doar să-l înfurii pe peşte îndeajuns de rău ca să mă omoare...

La dracu! Chiar aşa?... Dar chiar era adevărată toată istoria aia? Chiar nu era o minciună? O poveste simpatică pregătită pentru urechile ei? Chiar se-ntâmplase aşa? Fusese în Serbia? Mama ei parcă-i ghici gândul; răsuci mâna şi-i arătă încheietura:

- Prima cicatrice. Mi-am muşcat venele până le-am spart. Da' avea şofer bun, şi-am ajuns prea repede...

La dracu! Chiar era adevărat!

- Florentin m-a salvat, m-a luat de nevastă, a construit o familie alături de mine... Dar nu mi-a scos niciodată bolovanul de la gât. Indiferent cât de mult m-am schimbat eu; indiferent cât de potrivită devenisem în tabloul neamului Manolache. Bolovanul a atârnat de gâtul meu. Îl vedeau toţi - taică-su, maică-sa, fraţii şi surorile, cumnaţii şi cumnatele... Vedeam oglindirea bolovanului meu în ochii lor. N-au scăpat bolovanul din ochi o clipă...

Ai dracului ei de nenorociţi!

- Şi-apoi a apărut Ştefan. Care a aflat despre Chioru. Şi m-am pomenit cu un poliţist la uşă. M-a întrebat cum mi-am petrecut ultimele 24 de ore, apoi m-a întrebat cum şi-a petrecut Florentin ultimele 24 de ore... Şi-apoi mi-a spus că Chioru fusese ucis. Şi părea să fie o răzbunare. Fusese schingiuit, crestat şi lăsat să sângereze până la moarte. Şi avea înfipte-n el mai multe şomoioage a câte 300 de euro...

Tati al ei! Aah! Ştiuse ea că tati al ei era "super"! El o răzbunase!

- Ştefan m-a furat de la Florentin; pentru că nu voiam să plec cu el. Pe-atunci, Florentin avea îndeajuns de multe plusuri ca să-mi doresc să rămân alături de el. Iar neamul lui învăţase să se uite la bolovan pe furiş. Dar m-a furat Ştefan... Şi mi-am smuls venele cu holtşurubul, ca să nu pătez numele Manolache nici chiar cu un viol...

Aha! Cealaltă cicatrice! Uite şi cicatricea de la cealaltă încheietură! Deci aşa fusese... De-asta avea mămica ei la încheieturi...

- Şi-apoi Florentin a redevenit Florentin - varianta pe care eu n-am ştiut-o. Varianta reală, pe care el, înainte să plece spre Novi Sad, a îmbrăcat-o în varianta simpatică creată special pentru ochii mei. Şi-atunci am văzut minusurile. Şi-atunci Ştefan a venit din nou la mine. Nu m-a mai furat; a sunat la sonerie. L-am invitat să intre; iar el mi-a arătat că-mi poartă inelul la gât, pe lanţ, în dreptul inimii. Mi-a spus că nu-mi oferă o salbă, ci o hârtie cu antetul statului. Era schimbat total! În doar opt luni, Ştefan-golanul care-mi propusese "s-o ardem pe sistem" la Miami devenise contele Ionescu din prezent.

Serios? Pe bune? Adică... Adică tati al ei o furase pe mami de la Florentin ca să-i propună "s-o ardă amândoi pe sistem" la Miami? Doamneee!

- În noaptea aia, mătuşa lui Florentin mi-a dezlegat cununiile.

- Aveai vrăji făcute!

- Da. Înţelegând de ce stăteam cu Florentin, cunoscându-l bine pe el, mătuşa lui mă legase de Florentin, atunci când s-a aflat că Ştefan plănuia să mă fure... Tot ea m-a dezlegat. Aşa că am venit la Cannes... Atunci când am plecat cu Ştefan, aveam bolovanul de gât. Am trăit un timp aşa. El îl scotea de la gâtul meu, eu îl puneam înapoi...

"Da' de ce-l puneai înapoi?" Ce naiba - dacă el nu se sinchisea de trecut, ea de ce se-mpiedica de el?

- Iar în 16 decembrie 2006 l-am născut pe Léon. Iar nea Dumitru şi tanti Stela au venit la spital... Atunci, Ştefan a venit lângă mine - şi n-a mai scos lanţul de care era legat bolovanul, ci a luat bolovanul în mâinile lui. Le-a arătat părinţilor lui că noi doi cărăm împreună povara mea. Ca într-o familie adevărată. Atunci, nea Dumitru mi-a scos lanţul bolovanului şi mi-a pus salba. Iar tanti Stela mi-a pus baticul. Din momentul ăla, n-am mai putut să pun înapoi lanţul cu care-mi căram bolovanul. Sinceră să fiu, nici nu ştiu ce-au făcut cu bolovanul ăla! Că nu l-am mai zărit de-atunci prin preajma mea!

"Ei, na! Nu ştii! L-a azvârlit tati al meu de nu s-a văzut!" Deci aşa fusese...

- Ştefan nu a observat niciodată bolovanul de la gâtul meu. Nu i-a păsat de el. Probabil că nici eu n-am observat bolovanii pe care îi purta el la gât. La un moment dat, probabil că eu i-am scos; dar nu mi-am dat seama că...

Probabil că nici tati al ei nu-şi dăduse seama când anume scosese bolovanul şi-l azvârlise...

- Mi-am dorit mult să fiu o mamă bună pentru voi.

- Dar

- Mi-am analizat mult timp comportarea faţă de părinţii mei şi comportarea lor faţă de mine. Din clipa în care am plecat să duc gunoiul, pe ei nu i-a mai interesat de mine. I-am sunat să le spun de căsătoria cu Evelin, dar n-au vrut să audă nimic. I-am sunat să le spun de căsătoria cu Florentin, dar m-au înjurat şi mi-au închis în nas. Deşi eram unicul lor copil... După ce-au aflat de la Florentin prin ce trecusem, după ce le-a spus el că suntem căsătoriţi şi avem o fetiţă, m-am pomenit cu ei la uşă. N-am vrut să le deschid; s-au întors a doua zi, eu tot nu le-am deschis... După care n-au mai venit. Şi nici nu m-au sunat. Apoi am trecut prin răpirea lui Ştefan... Temându-se că Ştefan a reuşit să se culce cu mine iar eu nu mai puteam să mă întorc în familia al cărei nume îl dezonorasem, Florentin s-a dus atunci să mă caute la părinţii mei, la Braşov. Atunci s-a înnodat, într-un fel, relaţia cu ei. Au venit la noi o dată, noi am fost la ei o dată... Nu aveam absolut nimic în comun. Stăteam stingheri, ne holbam unul la celălalt şi n-aveam ce să ne spunem. La ambele vizite, tu ai salvat situaţia şi ne-ai dat temă de discuţie două ore, cât a durat corvoada. Aşa că, atunci când am plecat cu Ştefan, l-am pus să jure că va face cumva şi-mi va informa părinţii că eu am murit. El cred că s-a pregătit să le

spună că am murit într-un accident de maşină. Dar cum ei nu au întrebat pe nimeni niciodată ce mai fac şi pe unde, nici chiar pe-un poliţist de la Circulaţie, nu le-a spus...

Mama ei întoarse abia acum privirea spre ea:

- Am încercat să nu fac cu voi greşelile pe care le-a făcut mama mea cu mine. Dar n-am reuşit. V-am neglijat, de la un punct încolo. Voi m-aţi ocolit, de la un punct încolo. Nu ştiu de ce e aşa - dar se pare că istoria se repetă totuşi.

- Aşa e cu toţi părinţii şi toţi copiii! Şi alte fete din clasa mea nu se înţeleg cu părinţii lor! Adică se feresc să

- Am încercat să vă protejez de rele. Mai ales pe tine. Tu eşti fată; eşti mai vulnerabilă. Şi eşti şi cea mai mare; adică "ai crescut" prima. Dar şi tu, la fel ca prietenele tale, la fel ca mine atunci, ai ales să dai afirmativ din cap şi să te strecori pe furiş. Nu este greşeala ta. Cred că nu este nici greşeala mea. Este conflictul dintre generaţii. Este lupta dintre mentalitatea tinerilor, care vor să zboare liberi, şi cea a bătrânilor hârşiţi prin hopurile vieţii, care simt nevoia să le arate tinerilor drumul cel mai bun. Este maturizarea ta, care n-are cum să fie altfel decât maturizarea celorlalţi copii de pe planetă. Din păcate, se pare că eu n-am fost nici mai inteligentă, nici mai maleabilă decât celelalte mame de pe planetă...

Se repezi şi-i luă mâna în mâinile ei - şi-o strânse cu putere:

- Nu-i adevărat, mami! Ai fost cea mai bună mamă care există pe planetă! Şi încă eşti! Că, uite - în loc să mă joci în picioare şi să mă alungi, tu ai descuiat nişte amintiri dureroase pentru tine ca să încerci să mă ajuţi să-mi car bolovanul! Mami, tu nu ai nici o vină pentru ceea ce am păţit eu!

- Eu am aflat că l-ai dus pe Sebi în hotel la cinci minute după ce l-ai dus în hotel. Şi nu am intervenit.

- Normal că n-ai intervenit! Tu crezi că eu mi-aş fi băgat minţile-n cap dacă Titel ar fi spart atunci uşa şi l-ar fi luat pe sus şi l-ar fi făcut să dispară? Da' de unde! V-aş fi blestemat şi-aş fi căutat altu'! Şi tot aşa! Nu-ţi mai face atâtea procese de conştiinţă - că ai procedat perfect! M-ai lăsat să dau cu capul! Este unica metodă prin care copiii pot să priceapă că nu e bine ce fac! Şi că părinţii lor le vor binele! Şi că singurii care n-or să-i abandoneze niciodată sunt părinţii lor!

Mama ei îşi trase scurt nasul şi se ridică:

- Apropo de chestia asta! Vino-ncoa.

Se grăbea să o urmeze. Mămica ei părea... Părea apăsată de rememorarea trecutului. Şi de anii pe care-i purta ascunşi sub "învelişul frumos" de contesă muncită la sală şi la masaj şi spa. Mămica ei părea... mămică...

- Stai jos.

Se conformă - se aşeză în scaunul tatălui ei. Şi i se puse în faţă un dosar pe care scria ***"Deymandz"***.

- Asta e pentru voi. N-am discutat cu Ştefan amănuntele. Eu nu l-am întrebat niciodată ce planuri de viitor are cu voi, iar el a încercat mereu să-mi facă surprize plăcute. Dar ceva îmi spune că aveţi jumi-juma din ea.

Cum, jumi-juma? Păi nu erau trei? Ea, Léon şi Philippe! Sau pe puşti nu-l includea în

- Nu ştiu cât de tare te-ai lovit tu; ştiu doar că eşti fata mea. Şi-o să rămâi fata mea până la moarte. Nu ştiu ce-i în mintea ta; dar ştiu sigur că Ştefan te consideră fata lui - şi te iubeşte la fel de mult cum îi iubeşte pe Léon şi pe Philippe. Acum, eşti a lui Thomas. Ai familia ta. N-am, deci, nici un interes să te mint.

- Dar

- N-am nici un interes să-ţi spun cuvinte frumoase ca să te conving să nu pleci şi tu să duci gunoiul. Am vorbit ieri cu Ştefan. M-a rugat să fac cumva să te regăsesc; pentru că îi e dor de fetiţa lui. Gândeşte-te bine; eu nu cred că Ştefan merită să fie chinuit şi întristat tocmai de persoanele pe care le iubeşte din toată inima.

Evident că... Mămica ei luă un pix, îl puse peste dosar şi-apoi porni grăbită spre uşă:

- Să semnezi peste tot unde apare numele tău. Dă-i bătaie - că curierul aşteaptă în curte.

Şi rămăsese singură... Uşa rămăsese deschisă... Plecă privirea spre dosar... Luă pixul şi deschise coperta.

"Te rog să semnezi fiecare coală jos, lângă semnătura lui Thomas. Citeşte cu atenţie şi semnează peste tot unde apare numele tău. Părintele"

Era scrisul lui Aleodor... Nu al tăticului ei... care suferea mult atunci când îşi vedea fata distantă, rece, crispată şi speriată de el... Se gândea şi-şi amintea frânturi din copilărie - şi nu găsea prin ele nici măcar un ţipăt, sau vreo palmă la fund...

Ei îi era frică de tati al ei?

... Nu. Nu-i era frică de el. Îi era frică să nu-l piardă. Adică să nu-i piardă dragostea. Ea îl iubea pe tati al ei atât de mult şi greşise faţă de el atât de mult, încât era îngrozită de gândul că el putea să n-o mai iubească... Că, oripilat de prostia ei, el putea alege s-o dea deoparte din sufletul lui...

Tresări - Isamu tocmai intrase în birou! Probabil că avea o mutră tare lungă - că primi un zâmbet încurajator:

- Vrei să te ajut?

Voia s-o ajute el să semneze?... Poate că era mai bine să fie şi el aici - ca să nu omită vreo pagină. Îşi şterse lacrimile şi încercă să zâmbească:

- Dacă vrei tu să-mi arăţi unde să semnez...

- Îţi arăt; dar doar dacă promiţi că nu mai plângi.

Aprobă, din principiu - că oricum n-o să mai poată să se oprească! Dacă primele lacrimi alunecaseră, gata - până nu golea "rezervoarele", nu se mai oprea... Isamu luă coala scrisă de Aleodor şi începu să pună degetul pe hârtie:

- Încearcă să semnezi peste tot la fel.

Da, ştia că trebuiau să fie cât mai asemănătoare... Că tati al ei nu era vreun buticar, aşa că duşmanii or să-i caute întotdeauna nod în papură şi motiv să-i pună piedică...

Isamu dădea paginile, ea semna acolo unde indica degetul lui... Îşi mai ştergea uneori lacrimile, ca să vadă unde "împunge" cu pixul...

Plângea şi semna. Şi zâmbea amar. Tati al ei suferea din cauza ei; şi totuşi, uite că n-o alunga, ci îi trimitea actele...

Habar n-avea ce acte semna. Dar le făcuse Aleodor, după dispoziţiile tatălui ei. Aşa că erau OK. Oftă greu:

- Ştii că habar n-am ce semnez?

- Sunt actele firmei voastre - a ta şi-a lui Thomas.

A ei şi-a lui Thomas...

Degetul bătea uşor în hârtie; ea rămăsese, însă, înmărmurită...

- ... Curierul e jos. Hai - semnează!

Acum o grăbea să semneze! Nu-nu! Luă paginile deja semnate şi le aşeză peste degetul lui. Şi citi prima parte... Din care află că firma se numea, logic, Deymandz... Că avea domeniul de activitate "producţie de cosmetice, comerţ şi servicii conexe"... Că proprietari erau Thomas Tabacu şi Florentina Ionescu, în proporţie egală - 50-50... Că avea sediul social la conac... Că avea capitalul social minim cerut de lege...

- Dacă vrei, îţi fac o copie xerox. Sau îi cer lui Aleodor un exemplar.

Nu! Chiar nu era cazul! Se grăbi să revină la semnat - că aştepta curierul, şi trecuse cam jumătate de oră de când se-apucase să aştepte...

Era linişte. Isamu foşnea uneori cu hârtiile... Oftă din tot sufletul:

- ... De ce face asta? Tati al meu - de ce face asta?

- Pentru că copiii sunt copii toată viaţa lor. Şi pentru că i-ar fi extrem de dificil să-şi facă un cavou în care să-ncapă tot ce-a strâns de-a lungul vieţii. Gândeşte-te că e tânăr; până moare, o să mai strângă încă pe-atât. I-ar trebui, cred eu, un cavou cât un teren de fotbal, adânc de vreo zece metri... Sau o piramidă de-aia mare...

Daa, ca Keops! Râdea şi semna şi-şi ştergea lacrimile - că gluma fusese bună, dar ea plângea în continuare şi-o durea sufletul când se gândea că şi pe tati al ei îl durea acum sufletul...

- ... Să nu încerci să vorbeşti cu el despre asta. Nu altfel decât faţă-n faţă. Aleodor s-a plimbat azi cu Thomas prin Bourges; şi a tras sfori serioase pentru ca plimbarea lor să rămână ascunsă de ochii umbrelelor.

Aha! Deci, momentan, firma era "secret"...

Semnă şi ultima coală; iar Isamu îi luă dosarul şi se apucă să-l răsfoiască. Verifica să nu fi scăpat ceva, vreo foaie sau vreo linie punctată... Îl privea lung şi se gândea la Liwei... Zâmbi:

- Aşa o să faci şi tu?

- Nu. Eu n-o să-l lansez în afaceri. Eu o să-l las să facă ce vrea el cu viaţa lui. Văd că momentan e cu ecologiştii şi militanţii pentru pace. Îi place voluntariatul. Să vedem ce-o să facă după ce se-nsoară! Nu mai e mult...

Serios? Nu mai era mult? Se aplecă, încercând să-i intre cumva în raza vizuală:

- Nu mai e mult?

- Nu.

Aoleu, ce chinez răutăcios! Nu voia să-i spună şi ei ce mai făcea Liwei! Şi cum o chema pe logodnica lui! Mm, ce răutăcios era...

- Perfect!

Deci semnase tot. El se ducea după plic, ea revenea la ecranul monitorului...

Mail-ul mamei ei rămăsese deschis. Vedea multe mesaje de afaceri. Vedea şi un mesaj de la Diamant... cu subiectul ***"Raina"***... Oftă greu şi se ridică:

- Pot să te rog ceva?

- Ştii bine că da!

El era atent la plicul ăla... Îl aşteptă să termine de lipit... În sfârşit, ochii negri se ridicară şi-o priviră drept. Împreună mâinile, încercând să zâmbească:

- Te rog - fă tu o vrajă şi găseşte-o pe Trésor! Aşa cum ai făcut atunci, demult, când ne-ai găsit pe noi la Sami! Te rog!

Isamu oftă scurt - şi se grăbi să iasă:

- O să încerc.

Păi dacă zicea că o să încerce, putea să fie sigură că o să-ncerce! Şi-o să şi reuşească! Omul ăsta era atât de inteligent şi atât de inspirat, că sigur o să reuşească! Sigur o s-o găsească pe-aia mică!

Se grăbi şi ea să iasă - trebuia să vorbească cu mama ei.

Ana-Maria

Se lungise pe pat. Stătea acolo, în patul ei... Adică în patul lor... În patul plin de amintiri... şi vesele, dar şi triste... Şi dulci, dar şi amare...

Nu putea spune că se întristase. Amintirile alea nu-i mai provocau demult tristeţe. Ceea ce fusese, fusese fără voia ei. Zâmbise, dar nu pentru că voise ea să zâmbească - ci pentru că i se arătase pistolul. Pe vremea aia, fusese de-a dreptul îngrozită de pistol...

Şi Gigi murise, şi Chioru... Nu ştia cum "reuşea" ea să nu le întoarcă băieţilor ăstora "trataţia"! Pe Sebi nu-l ratase; dar pe Chioru şi pe Gigi... Şi pe şeful lui Gigi... În fine!

Oare terminase de semnat? Nu de alta, dar atunci când se hotărâse să discute cu ea, uitase complet de omul ăla - de curier! Înghiţise calmantele şi-o chemase; şi-i povestise cu cuvintele cu care simţise nevoia să îi povestească. Omiţând total faptul că omul ăla stătuse la volan, în curte, cu faţa la blindate, şi-şi privise ceasul pe furiş... Dar probabil că era obişnuit să aştepte. Nu toate actele "zburdau" cu viteza sunetului. Erau cazuri când curierul aştepta şi două zile! Dacă trebuia, trebuia! Ea se întreba, totuşi, dacă fata ei terminase de semnat. Era curioasă - atâta tot! Probabil că semnase şi-apoi se încuiase iar în camera ei...

Cioc-cioc! I-auzi-o şi pe fata ei... Sau pe Isamu, care venise să-i spună că curierul pornise pe drumul de întoarcere...

N-o să-i poftească înăuntru. Isamu putea s-o sune. Iar cu Florentina terminase de discutat. Nu voia şi nu trebuia să disece trecutul. Dacă fata ei înţelesese ceva din toată tărăşenia, bine; dacă nu, degeaba i-ar fi tocat iar şi iar şi iar...

Cioc-cioc!

Privea tavanul şi nu se clintea... Uşa se deschise, se închise... Nu auzea tocuri bărbăteşti - şi-asta însemna că fata ei venise totuşi să disece trecutul...

- ... Mă primeşti lângă tine?

Bătu cu palma în saltea, iar ea se repezi berbeceşte să sară peste ea... amintindu-i de Florentina cea mică şi scumpă şi spontană şi plină de viaţă şi veselie... Cam atât fusese "spontaneitatea" ei; cât se căţărase în patul de 9 metri pătraţi. Fata ei pusese capul pe pernă - şi-o privea lung şi tăcea, neclintită... Aşa că, totuşi, făcuse o greşeală uriaşă că nu-şi stăpânise atunci dracii şi nu-şi amintise de talibanii care supravieţuiau torturii cu anii...

- Auzi, mămico? Ştii ce mi-am dat io seama azi?

Ei, poftim! O luase-n dialect! Şmecheră...

- Io mi-am dat seama azi că mi-e frică. Ştii? Io îl iubesc mult pe tati. Şi ştiu că şi el mă iubeşte pe mine. Şi mi-e frică să nu-i pierd dragostea.

- Mă îndoiesc că ar putea să nu te mai iubească...

- Ba io să ştii că mă tem foarte tare de chestia asta! După ce-am făcut ce-am făcut, după ce-am zis ce-am zis... Tati al meu e perfect; ştii? Şi e normal ca toată familia lui să fie perfectă! Şi uite şi tu! Tu eşti perfectă din toate punctele de vedere!

Ei, hai!

- Philippe e de nota paişpe! Cântă Mike Oldfield la patru mâini, mămico! Léon e şi el de nota paişpe - merge super cu şcoala, e frumos, e cuminte... Şi hop şi io - capra care l-a îmbârligat pe şofer şi-a băgat recuperatoru'-n dormitor şi-a răgit în Aurari una şi alta...

Fata ei era foarte analitică şi stătea bine cu observaţia...

- ... Mi-e frică, mămico! Numa' când mă gândesc că ar putea să mă scoată de la sufletu' lui, se face pielea dă găină pă mine! Şi-mi vine să plâng!

Şi-i punea mâna în faţa ochilor, cu mâneca ridicată - ca să vadă că i se făcuse piele de găină numai când se gândise la chestia aia...

- Io, când aud de tati, mă blochez. Adică îngheţ, aşa, şi fac o moacă speriată... Şi mi-e frică să mă apropii de el, pentru că mi-aduc aminte cum l-am văzut lăsând capul pe spate şi înmuindu-se şi făcând stop cardiac din cauza mea...

Mda - asta aşa era... Florentina scăpă un suspin:

- ... Mie mi-e groază să nu-l mai rănesc. Ştii? Io, dacă simt că-i fac rău lu' tati al meu, să ştii că mă omor! Că io îl iubesc mult pe tati al meu! Cel mai mult şi mai mult, pe el îl iubesc! Parcă nici pe tine nu te iubesc aşa cum îl iubesc pe el! Iartă-mă...

Oof, Doamne! Se răsuci spre ea şi-o trase în braţele ei - că fetiţa ei plângea rău...

- Nu vreau să-i fac rău! Vreau să-i fac bine! Eu vreau să-l văd fericit!

- De-asta l-ai ales pe Thomas? Ca să fie Ştefan fericit?

Primi o negare... şi-apoi şi explicaţia:

- Pe Thomas cred că îl iubesc demult - da' nu m-am prins... Şi el zicea mereu că el e băiatu' servitorilor, şi vouă vă zice cu "dumneavoastră", şi Toni e "dl Toni"... N-am priceput nimic din ce mi-ai zis tu atunci. Şi-am fost proastă că nu te-am întrebat direct dacă am voie să-l aleg pe el. Că dacă te-ntrebam, toate relele alea nu s-ar mai fi întâmplat...

- Nu a fost numai vina ta. A fost vina tuturor. În plus, el n-a spus nimic, nu ne-a lăsat să vedem ce-i în mintea lui... Dar bine că s-a rezolvat. Nu? Bine că v-aţi găsit, că e totul bine...

Florentina aproba...

- ... Vineri, când te duci la conac... Încearcă să vorbeşti totuşi cu Ştefan. Îi e dor de tine. De firea ta. Nu ştiu cum să fac să-ţi scot bolovanul de la gât şi să te eliberez...

- Nu poţi să scoţi bolovanul. Dar, uite - eu simt acum că te faci că nu-l vezi. Ştiu că şi tati se face că nu-l vede... Iar eu, cu atitudinea şi cu frica mea, îi pun bolovanul în faţa ochilor şi-l înfurii...

- ... Spre deosebire de mine, care mi-am purtat singură bolovanul, tu ai tot sprijinul nostru. Lângă mine n-a fost nimeni. Lângă tine sunt foarte mulţi oameni - şi toţi ţin de pietroi şi te-ndrumă să scoţi lanţul...

- Mămico...

Şi nu mai zicea nimic...

- ... Mămico, tu crezi că Trésor o să se întoarcă?

- Da. Apropo de Trésor - tu iubeşti mult haina aia de samur?

Fetiţa ei ridică imediat capul, o privi lung... şi rânji:

- Nici nu i-am scos eticheta!

- Mi-o dai mie?

- Bineînţeles!

Şi iar ţopăia peste ea, cu copilăria care-o caracteriza pe fetiţa ei - cea adevărată, eliberată de bolovan...

Se ridică şi ea. Unde-i era geanta? Scotocea în ea după carnetul de cecuri...

- Uite-o! Nu s-a şifonat! Da' e măsura ta?

- Da. Mă prinde de minune. Dă-o-ncoa.

O luă şi citi eticheta. Şi începu să scrie...

Florentina

Aa, nu! Exclus! O să refuze cecul! Nu ştia de ce mămica ei îşi închipuia că o să primească bani pentru haina aia; dar o să-i refuze! O aştepta să termine de scris... Gata. Făcu un pas în spate. Mămica ei nici nu clipi...

- Chiar crezi că pot să-ţi iau bani pe ea?

- Pot s-o pozez şi să-l pun pe Isamu să-ţi spargă magazinul. Şi să licitez pentru ea. Dar n-am timp de prostii. O să instruiesc şoferul să te ducă mâine la bancă. Pune-i în contul tău. Şi las-o uşurel cu croitul şi cusutul şi ţine-te de şcoală. Ţine-te de învăţătură. Trebuie să ştii ce să le ceri salariaţilor care-or să muncească la firma voastră. Nu trebuie să-i laşi să te păcălească...

Dacă punea problema aşa... Nu. N-o să-i ia.

- Nu pot să-i iau.

Mama ei rupse cecul:

- Bine. Mulţumesc.

Aşa! Acum era mult mai bine! Acum se simţea atât de bine, ştiind că refuzase banii...

Mămica ei căuta în agendă. Sau pe net. Nu-şi dădea seama. În orice caz... În orice caz, ea nu mai avea ce căuta aici. Că mămica ei avea treabă cu telefonul. Păşi în spate:

- Eu mă duc să

- Stai puţin. Stai...

Găsise ceea ce căutase; ridicase telefonul, semn că suna pe cineva...

- ... Bună seara. Cu dl Aumont, vă rog... Da, bănuiam că nu mai este la birou la ora asta. Puteţi, vă rog, să-mi faceţi legătura pe mobil?... Ah, desigur! Scuzaţi-mă! Ana-Maria Ionesco, contesă de Perigord... Mulţumesc. Aştept.

Şi-i făcea cu ochiul. Aşa-i venea s-o înjure ea în dialect pe scroafa de secretară care încercase s-o uşuie... la ora nouă jumate seara, aşa că n-o mai înjura... Oare se vindecase? Sau trebuia să scape de toate remarcile acide ca să se considere vindecată? Cine ştie...

- Bună seara, dle Aumont. Ana-Maria Ionesco vă deranjează... Da, chiar eu! Vă rog să mă iertaţi că dau buzna aşa peste dvs... Bine, mulţumesc. Şi Ştefan se simte bine... Da, se reface repede. E plin de energie - şi e nerăbdător să se-ntoarcă la serviciu! E foarte ciudat, că nu-i place în concediu...

Mămica ei râdea şi se strâmba a "acritură şi dialog de umplutură"...

- Dle Aumont, iată de ce vă deranjez... Din câte îmi amintesc eu, dvs organizaţi din când în când licitaţii caritabile.

Ha? Licitaţii caritabile?

- Da... Şi ce aveţi programat luna aceasta?... Aha... Da... Da. Cea pentru copiii bolnavi de cancer când e?... Chiar joia asta! Ce bine! Dle Aumont, vreau să donez şi eu un obiect pentru licitaţia de joi. Ştiţi - donaţie anonimă, ca de obicei.

Anonimă, pe dracu! Hăinoiul ăla valora o avere! Şi era aşa de "unicat" în Franţa, că numai anonimă nu era donaţia aia!

- Desigur... Valoarea aproximativă este 250.000 de euro.

Ridică privirea spre mâna ei, văzu telefonul oficial şi nu mai zâmbi...

- Nou-nouţă - are eticheta pe ea... Da. O să vă rog să trimiteţi dvs. pe cineva s-o ia... Da, la Cannes... Da, sigur o are. Dacă nu o are, sigur ştie unde s-o caute; nu?... În regulă. Aştept curierul. La revedere, dle Aumont.

Şi iar rânjea şi se strâmba a acritură... Gata - convorbirea se încheiase. Oftă greu:

- O să-l stârneşti rău.

- O să-l stârnesc asupra mea. De-asta o să fac eu viramentul în contul tău: ca să afle de el. La o adică, îi pot spune că ţi-am luat-o cu japca. Deşi nu prea văd de ce m-aş justifica în faţa lui - un mucea...

Dar ea nu voia ca mama ei să atragă furia lui Andrei asupra ei! De ce făcea asta?

- O donăm unei organizaţii caritabile serioase. Au o campanie de ajutorare a copiilor bolnavi de cancer. Ai auzit discuţia...

O auzise... Mămica ei o privea lung, ea o privea lung...

O văzu luând haina şi ducând-o la şifonier. Nu ştia de ce, i se părea că mămica ei îmbătrânise - şi avea aşa o alură de mămică... pregătită să aibă nepoţei... să se transforme în bunică...

Haina sfârşi atârnată de uşă. Iar mama ei îşi scoase bluza:

- Noapte bună, Florentina.

Nu. Nu era pregătită să devină bunică. Era frumoasă. Era încă tânără. N-avea alură de bunică. Nici tati al ei nu avea alură de bunic. Erau tineri, erau frumoşi, "în floarea vârstei"...

Ochii căprui o priviră lung, miraţi că nu răspunsese... Zâmbi cu neîncredere:

- Mămico...

- Da...

- ... Pot să fac nani cu tine?

Oare o s-o primească aici, lângă ea? Aşa cum o primise de multe ori, înainte să termine clasa a opta? Mama ei zâmbi:

- Fugi şi schimbă-te!

Yee! O primea! Ţâşni spre uşă - să se schimbe! Repede! Oare mai avea timp să facă un duş? Da - o să facă repede un duş! De-ăla la viteză! Că era prăfuită, iar mâine se ducea la liceu...

Isamu

Cum-cum?

Uşa biroului rămăsese deschisă. Auzea deci un tropăit de-ăla de soldat grăbit să plece la război... Poc! Pocnise uşa Florentinei! Da' ce se-ntâmplase? Nu cumva se certaseră?

Se grăbi să se ridice şi ieşi pe hol. Asculta... Florentina făcea ceva în camera ei. Părea grăbită; boncănea, troncănea, alerga... Uşa se redeschise brusc, speriindu-l rău! Iar ea se sperie cel puţin la fel de rău:

- Îu! Scuză-mă!

- Nici o problemă...

Trecuse pe lângă el ca taifunul, cu halatul şi prosopul şi pijamaua-n braţe... Poc - trântise uşa de la baie! Şi totuşi - ce se întâmplase?... Pe ea n-o putea întreba - că era în baie! Deci, s-o întrebe pe Ana. Urcă treptele şi ciocăni corect.

- Intră.

Se conformă şi-o văzu în halat, aşa că se grăbi să se scuze:

- Scuză-mă, te rog...

Ana îi zâmbi:

- Stai liniştit. Ce s-a întâmplat?

- Nu ştiu. Florentina e foarte agitată. Aşa că nu ştiu ce s-a întâmplat...

Regina începu să râdă:

- Am discutat cu ea - şi-am spart zidul dintre noi. Acum, se grăbeşte să se schimbe. I-am promis că facem nani amândouă...

Aa, deci asta se întâmplase... Aprobă şi ieşi:

- Actele au plecat spre Bourges.

- Perfect. Pot să te rog ceva?

- Ştii bine că poţi să mă rogi ceva...

- ... Am cumpărat haina de samur a Florentinei, ca s-o donez pentru o licitaţie în scop caritabil. O să vină mâine un subaltern al dlui Aumont s-o ia. Te rog - faci tu viramentul în contul ei?

- În contul magazinului ei?

- Da. Din contul meu, în contul magazinului. 250.000.

- Imediat.

- Îţi mulţumesc.

- N-ai pentru ce. Noapte bună.

- Noapte bună.

Închise uşa şi coborî scările. Şi se reaşeză la birou. Deci, interfaţa cu banca... Virament... Introducea parola ei, codul ei... 250.000 de euro... Contul magazinului... Valida tranzacţia... O aproba... Close.

Scoase telefonul roşu şi începu un mesaj nou.

"Transmite-i dnei Ionescu numele Ivan Yevdokymenko."

Destinatarul mesajului era în agendă... Diamant. Send.

Bun!

Şi-acum avea treabă. Trebuia să afle unde şi când avea loc licitaţia, trebuia să-i spună lui Ştefan ce ispravă făcuse soţia lui...

Florentina

Se ghemuise în braţele ei. Mirosea frumos; mirosea a iasomie şi levănţică. Levănţica era de la pijama; iasomia era de la săpun. Trăgea uşurel parfumul mamei ei în piept... Şi nu asculta cuvintele; îi asculta vocea. Aproape adormise. Mămica ei îi spunea o poveste... Iar ea zâmbea... şi se simţea copil...

24 septembrie 2020 - joi

Ştefan

Avea senzaţia că era parte dintr-un film hollywood-ian cu buget redus. Era în birou, cu Piao. Adina şi Rebeca fuseseră "evacuate". Piao stătea la biroul lui; el stătea pe canapea, vizavi de el, cu laptop-ul pe genunchi. Pusese între ei toată lărgimea camerei... Ce nebunie!

Licitaţia începuse deja. El o urmărea live, pe site-ul fundaţiei, de pe mail-ul Anei - care chiar avea de ce să fie interesată de acţiunea aia, de vreme ce era printre donatori. Ar fi putut să liciteze şi el la câteva obiecte; dar n-avea timp "să se joace". El aştepta altceva; aştepta "punctul culminant". În sala aia erau trei cetăţeni ruşi; online, Isamu şi Piao ziceau că mai erau vreo 200. Multă lume cu dare de mână încerca azi să-şi facă intrarea în rândul filantropilor cu suflet mare şi atenţie îndreptată către bieţii copii bolnavi! Cauzele "pentru copii" aveau întotdeauna câteva puncte-n plus faţă de cauzele "pentru balene", sau "pentru stratul de ozon"...

Momentan, era linişte în birou. Piao ţinea situaţia sub control; urmărea imaginile, era online cu Cheng şi cu Isamu şi îşi dregea uneori vocea, uşurel. Se pregătea să-i transmită informaţii. Momentan, nici el nu primea informaţii. Se licita pentru alte obiecte. N-avea ce să-i spună, aşa că tăcea şi se concentra la ecran...

Ruşii n-or să liciteze la haina de samur. Aveau destul samur în Rusia! Ei căutau "europenisme" rarisime. Şi totuşi, presimţea că un rus, adică "acel rus", o să se-avânte, furios...

Era pregătit să atace; să-i solicite videoconferinţă şi să-l scuture. Că nu mai producea dosare. După cum spuneau graficele lui, Rusia se lăsase pe tânjeală. Erau "la un pas" să-i cedeze Rebecăi locul doi. "Tocmai voi? Vârful de lance al concernului? Tocmai voi v-aţi lenevit? Sau v-aţi schimbat planurile şi intenţiile?" Avea cuvintele pregătite; doar să-l prindă pe-ăla că "punea botu'" şi licita...

Piao îl privea lung, pe deasupra monitorului. Îl chemase la conac încă de marţi, pentru că avea nevoie de Isamu la butoanele din biroul ultraprotejat. Şi trebuia s-o ştie pe Ana în siguranţă. Şi pe copii. Şi cum Aleodor era foarte ocupat cu Thomas, el "îl forja" pe Piao. Era bun chinezul; era priceput. Şi iute şi isteţ foc. Avea răspuns la toate întrebările pe care le-auzea! Piao îl cunoştea bine, după atâţia ani petrecuţi sub comanda lui Isamu. Era un bun consilier. Păcat că toţi bunii consilieri erau subalternii lui Fang! Că i-ar fi făcut o ofertă generoasă...

Bunul consilier sparse tăcerea fără să ridice privirea spre el:

- Andrei e online.

Aprobă:

- Mă aşteptam să plănuiască să liciteze pentru aşa o cauză nobilă. Încearcă să-şi clădească singurel imaginea. Dar n-o să reuşească; nu atâta timp cât eu nu "contrasemnez" ce clădeşte el!

Piao aprobă... Tresări - cânta telefonul roşu! Pe afişaj scria numele consilierului fermecat, aşa că răspunse râzând:

- Ştiu, e online.

- Avem o potenţială problemă.

Hm! Redeveni serios:

- Ascult.

- M-a sunat Cheng, acu' cinci minute. Comoara e în posesia unui angajat al unui rus uriaş. Iar rusul uriaş tocmai a aflat că a murit taică-su.

Serios? Hm...

- A pocnit inima-n el, la propriu. Hemoragie internă masivă. N-au mai avut ce să-i facă. A murit în curtea personală, sub ochii nepoţilor...

I-auzi belea! Adică se-apucase cu mâna de piept, picase pe jos şi se zvârcolise câteva minute bune... Zâmbi:

- Îmi imaginez cum a fost...

- O clipă, te rog...
- Aştept.

Probabil că Cheng mai avea ceva informaţii... Aştepta, cu ochii la Piao, care-l privea lung...

- ... Cheng a primit informaţii noi. Decedatul s-a externat alaltăieri dintr-un spital privat din Moscova. A făcut acolo analize complete - şi era sănătos tun.

I-auzi! Zâmbi din nou:

- Înţeleg...
- Te ţin la curent, dacă mai aflu ceva.
- OK. Vorbim.

Apăsă butonul roşu şi îşi privi lung consilierul:

- A murit tatăl lui Yevdokymenko, la 48 de ore după ce analizele l-au scos sănătos tun. A pocnit inima-n el la propriu. S-a stins în curtea casei, sub ochii nepoţilor.

Piao luă mobilul:

- Dublez imediat paza.
- Nu. Stai acolo şi urmăreşte-i ăluia IP-ul şi telefonul.

Luă oficialul şi selectă numărul lui Toni. Şi nu mai apucă să apese butonul verde - pe ecranul monitorului tocmai apăruse imensitatea aia din samur... Şopti:

- Sun-o pe Ana. Întreab-o unde-i Florentina.

Chinezul nu suna, ci "împuşca" în tastatură...

- ... Ana e în vilă, cu Isamu. Florentina e la şcoală, cu Biyu. Copiii sunt la ore, cu bodyguardele. Iar Thomas e la facultate, cu bodyguardul lui.
- OK. Monitorizează tot ce respiră ăla!

Piao nu răspundea, dar se conforma...

Se făcea prezentarea hainei. Aumont era un adevărat profesionist - chemase un evaluator care emisese un certificat care certifica faptul că blana era nouă, era din samur veritabil iar blănarul fusese foarte atent la detalii... Licitaţia începea de la 150.000... Start. Iar jumătate din sală ridică instantaneu paletele! Uau! Erau dementi - nu trebuiau decât să trimită magazinului un mail cu măsurile, să facă plata online şi să aştepte curierul...

160.000... 170.000... Puf - preţul sărise "dintr-o mişcare" direct la 200.000! Hm... El o cunoştea foarte bine pe autoarea isprăvii. Dna Lhermitte, o văduvă trecută de 70 de ani, cumpăra la licitaţii haine exclusiviste doar ca să o vadă lumea cumpărându-le. N-avea copii, aşa că creştea pisici... şi dădea, uneori, câte-o mică avere unui copil care chiar avea nevoie de averea aia. În rest, creştea pisici, juca bridge cu alte trei doamne onorabile aşa ca ea şi se-mbăta în asemenea hal că o culegea majordomul de pe unde se scurgea... În fine! Făcea ea ce făcea şi ajuta, uneori, copiii săraci. Atât conta. Restul era treaba ei proprie şi personală - nu?

"Ehei, Ştefane - dacă ar gândi toţi ca tine, ai muri de foame! Că ar fi aşa o pace şi-o armonie-n lume..."

220.000... 225.000... 230.000... 250.000 de euro. Din momentul ăsta, toţi cei care ridicau paletele chiar erau nebuni. Preţul era scris pe etichetă! Îl văzuse toată lumea! Preţul în euro şi ruble...

Ridică iar privirea spre Piao... care ridică privirea spre el... şi reveni imediat la ecran:

- Tocmai i-a rostit preţul în euro şi ruble.

Deci speranţele lui Andrei tocmai se prăbuşiseră - fuseseră prăbuşite de certitudinea că ceea ce vedea el pe ecran era cadoul lui pentru Florentina... Piao era exact şi rece ca un robot de gară centrală:

- Licitează şi el.
- Normal! Vrea s-o înjunghie cu mâna lui. S-o calce-n picioare. Să-njure şi să urle şi s-o distrugă, imaginându-şi că-i fata mea în ea.

Chinezul era foarte frumos educat, de vreme ce nu răspundea la cuvintele alea...

Se licita bine. Ajunseseră "cursiv" la 300.000, iar dna Lhermitte începuse să se foiască. Semn că socotea o nouă lovitură "ca la carte" - o săltare considerabilă a preţului.

- Îl sună pe Gabriel.

OK, era normal să-l sune - să-i ceară ajutorul ca să se oprească. Andrei ştia că greşeşte plătind de două ori haina aia; dar stătea prost cu nervii, aşa că nu se putea opri singur din greşeală. Îl suna deci pe frati-su, ca să-l ajute el să se oprească...

- Îl sună cineva. Are apel în aşteptare.

Aha! Acum devenea foarte interesant! Se oftica rău, că ei nu puteau să afle cine-l suna pe Andrei, sau ce vorbeau...

- A licitat... A închis cu Gabriel şi-a răspuns la celălalt apel.

Dna Lhermitte tocmai arătase 350.000...

Doritorii hainei se împuţinaseră simţitor. Dna Lhermitte se lupta acum cu trei filantropi din online. Unul era Andrei; ceilalţi doi nici nu contau - pe el unul nu-l interesa unde ajungea haina Florentinei. Dacă ajungea la Andrei, ştia că va fi distrusă complet - şi incendiată la final. Aşa că...

- A terminat convorbirea telefonică...

Cineva licitase 360.000. Nu Andrei - că i-ar fi spus Piao...

- S-a delogat.

Aşa deci...

Andrei se pregătise să intre în "lumea filantropilor". Nici nu-şi făcuse bine speranţe şi planuri, că văzuse samurul pe ecran. Licitase, plănuind să-l joace-n picioare şi să-l incendieze la final; şi îl sunase pe frati-su, să-l roage să-i scoată cumva planul ăla din minte. Dar apelul celălalt fusese mai important. Şi, după ce primise acel apel, se delogase... Scoase o ţigară din pachet, o aprinse şi zâmbi:

- Ştii ce e în capul lui Andrei acum?

Nu ştia - şi era tare curios să afle!

- Temporizarea. Nu ştie cum ne-a reuşit temporizarea asta.
- ... Care temporizare?
- La ce oră am primit noi informaţia că tatăl lui Yevdokymenko a murit?
- ... 11,25.
- Deci Cheng a primit-o la 11,20, pentru că Cheng nu emite niciodată informaţii neverificate iar conexiunile cu Estul îndepărtat merg greu. La 11,24, a avut confirmarea şi l-a anunţat pe Isamu. Care ne-a anunţat pe noi.

Piao nu mai zâmbea... Continuă:

- Asta înseamnă că SMURD-ul rusesc a transmis moartea ăluia la dispecerat la 11,19. Deci a declarat-o la 11,15. În general, SMURD-ul nu declară decesele decât după minimum 30 de minute de resuscitare. Asta ne duce cu gândul că ruptura de muşchi cardiac a avut loc la 10,45. La ce oră a început licitaţia?
- La 10,30 a început transmisia live. Dar, oficial, licitaţia s-a deschis la 10,45, din cauza întârzierii unor invitaţi.
- Deci Andrei stă acum pe scaun, fumează şi vorbeşte singur. Şi se-ntreabă cu voce tare cum dracu a reuşit vrăjitoarea Anei să pocnească inima din ăla "la ora exactă" a începerii licitaţiei...

Piao îi pricepuse calculul şi începuse să râdă...

- Îşi închipuie, probabil, că am trimis-o la şcolarizare - şi-a învăţat să facă păpuşi woodoo, de-alea din filme, pe care le-nţepi cu acul şi "adresantul" moare instantaneu...

Chinezul aproba şi râdea cu poftă...

- Bun! Află ce face Yevdokymenko acum. Şi monitorizează telefoanele fraţilor. Spune-i şi lui Cheng socoteala mea; şi spune-i să stea cu ochii pe comoară. Dacă Yevdokymenko a auzit de blestemele mătuşi-mii, o să se descotorosească de copil - azi, acum.

Piao tasta repede-repede...

Dna Lhermitte câştigase licitaţia, aşa că pufăia din ţigaret şi încerca "să dea bine la cameră"... El simţea că inima din piept i se făcuse mică-mică - şi-o să se facă şi mai mică, fiindcă se apropia ora la care Philippe pleca de la şcoală...

Ana-Maria

Samurul ajunsese la dna Lhermitte. Asta nu conta, de vreme ce pe ea o interesaseră gândurile şi acţiunile lui Andrei! Isamu îi spusese prompt ce se întâmplase... până la delogarea ăluia. După aia nu

mai spusese nimic. Acum, în birou domnea o tăcere apăsătoare rău... Brusc, chinezul fermecat împinse scurt tastatura şi se lăsă pe spătarul scaunului - şi zâmbi:

- Să vedem ce se-ntâmplă acum! Probabil că "mi-o fur", cum zice Ştefan...

- Tu? De ce?

- Fiindcă luni i-am transmis personal dnei Ionescu un nume. Individul cu acel nume tocmai a rămas orfan de tată, într-un mod şi-o conjunctură care indică direct spre dna Ionescu. Aşa că probabil o să fiu chemat la Nisa şi urecheat. Imediat cum termină de urecheat la Cheng, cred că mă sună şi mă invită pe la el...

- Trimite-mi, te rog, toate datele individului.

- N-are rost. Faptu'-i consumat. Şi nu ştiu dacă aşa a aranjat dna Ionescu, sau o forţă superioară ei...

Şi arăta spre tavan... Luă oficialul:

- Ai încredere în mine! Cum se numeşte proaspătul îndoliat?

- ... Ivan Yevdokymenko. Ucrainean.

Mm - trebuia să-l scrie, ca să nu-l uite... Şi-acum, Nicu Petriceanu. Call... Suna...

- Ei, bună dimineaţa!

- Bună dimineaţa, dle Petriceanu. V-am deranjat?

Pe tonul ăla care să-i amintească faptul că data trecută se simţise deranjat de vizita ei...

- Nuu, draga mea! Fii serioasă! Ştii bine că tu nu mă deranjezi niciodată...

"Daa, negreşit!" Boşorogul ăsta o scotea din sărite uneori! Îşi impuse să zâmbească:

- Dle Petriceanu, am o problemă.

- Spune-o - şi-o rezolvăm mintenaş!

- Tocmai am primit informaţia că a murit tatăl dlui Ivan Yevdokymenko.

- ... Tatăl cui?

- Al lui Ivan Yevdokymenko. Un afacerist ucrainean cu care plănuiam să discut o afacere convenabilă pentru ambele părţi.

- Aha! Eu nu-l ştiu...

- Aaa... Mizasem tocmai pe faptul că dumneata îl ştii...

- Nu, Ana. Nu-i ştiu chiar pe toţi - că nu-s, vorba aia, enciclopedie!

"Daa, ştiu că nu eşti foarte aproape de vârful piramidei!" Aşa-i stătea-n gât individul ăsta...

- Dar, dacă vrei, mă interesez şi-ţi spun ce aflu.

- Nu, lasă. Stai liniştit. M-am interesat eu - şi voiam să-i propun o afacere convenabilă pentru amândoi. Dar dacă spui că nu-l ştii...

- Mă interesez şi-ţi zic.

- Dle Petriceanu, am crezut că îl ştii. Şi ştii ce fel de fire e. Fiindcă voisem să te întreb dacă mai pot să-l contactez acum pentru afacerea aia. Ştii dumneata - dat fiind că e în doliu...

Tăcere... Minunat!

- Dar cred că amân un pic discuţia. Nu se face să-l sun zilele astea - nu?

- Categoric, nu se face...

- Bine, dle Petriceanu. În rest, toate-s bune aici. Dumneata ce mai faci?

- Eu? Mă uit lung cum se ofilesc trandafirii mei de dorul tău...

Ha-ha! Rânji cât mai amplu, ca să-i reuşească un ton realist:

- Dle Petriceanu - trandafirii dumitale se ofilesc din motiv de toamnă!

- Habar n-ai tu!

- Păi, în condiţiile astea, mă gândesc să-ţi fac o vizită...

- Da! Vino pe la mine!

- Să vedem. Vorbesc cu Isamu şi încerc să-mi modific agenda pentru seara asta. Dacă reuşesc, o iau pe Rebeca şi trecem pe la dumneata.

"Şi-acu' te-am făcut - 'rai al dracului de boşorog profitor şi gol de suflet..." Că el ştiuse unde e Trésor, dar nu scosese un sunet - şi lăsase copilu' ăla să se chinuie...

- Bine, Ana. Vă aştept.

- La revedere, dle Petriceanu.

- La revedere.

Apăsă butonul roşu, lăsă telefonul pe masă şi băgă degetul pe gât. Şi-apoi se-apucă să-i mârâie printre dinţi "vorbe dulci în romanes"... Isamu râdea:

- Într-o zi, o să te-audă!

- N-apucă el ziua aia!

- ... Contactez aeroportul şi conacul?

- Nu.

Chinezul părea că nu-i înţelege planul... Zâmbi:

- Lasă-l să mă aştepte! După cum ştii, am agenda foarte încărcată. La aşa afaceri ample ce mi-a pus el în cârcă în martie, sunt foarte ocupată. Şi mai sunt şi căutările nepoţelei mele... Lasă-l să numere petale de trandafiri. Te rog, verifică tu dacă Diamant e în Aurari; şi spune-i să stea cuminte acolo toată ziua.

Se-apucase de verificat. Bun! Îşi aprinse o ţigară şi zâmbi - se simţea atât de bine când îl plesnea pe boşorogul ăla lipsit de suflet...

Isamu

Tresări şi scoase mobilul. Şi se grăbi să se ridice de la masă - primise un mail de la Cheng! Asta sigur era urecheala lui! Deci, adio prânz! Alergă la scări şi începu să le urce voiniceşte.

Nu fusese urecheat încă. În mod cu totul ciudat, Fang nu-l chemase "la raport". Nici Cheng nu-l sunase ca să-l înjure bine pentru că îl băgase în gura şefului. Fusese linişte şi pace. Copiii se întorseseră cu bine, nimeni nu atacase conacul sau vila... sau orăşelul... Era o acalmie ciudată.

Intră în birou iar Ana se ridică imediat:

- Ce s-a întâmplat?

- Mail de la Cheng.

Se trânti pe scaun, băgă parola şi activă mail-ul. Deci...

"Salut

Au reacţionat imediat după aflarea veştii. Comoara şi-a schimbat şi locaţia, şi gazda. În clipa asta, este la un personaj care nu are absolut nimic în comun cu ei.

Am discutat cu Fang şi am ajuns la concluzia că ei nu mai au nici o legătură cu locul şi persoana care are acum comoara. Deci, am primit ordin să-ţi pun la dispoziţie toate informaţiile noastre despre acest personaj. Le ai în ataşament. Foloseşte-le aşa cum crezi că e mai bine; dar nu încerca să intervii. Oamenii mei sunt mai aproape de obiectiv. Voi interveni eu, atunci când va fi cazul.

Te rog să mă ţii la curent cu acţiunile voastre.

Cheng"

Wow! Adică reuşiseră? Fraţii Donichioiu chiar se descotorosiseră de "belea"? Nu-i venea să creadă! Era imposibil! Parcă fusese prea simplu, totuşi...

Ana-Maria

Deci Trésor nu mai avea nimic în comun cu fraţii Donichioiu... Şopti:

- Deschide ataşamentul.

Isamu se conformă - iar în faţa ochilor lor se desfăşură, prompt, tot arborele genealogic al lui Ion Rotari, cetăţean moldovean cu domiciliul în oraşul Floreşti, raionul Floreşti din Republica Moldova... Care însă locuia într-un penthouse din Rîbniţa, sau unul din Dubăsari, sau unul din Tiraspol - funcţie de "mândruţa zilei"...

Dl Ion Rotari avea 42 de ani, câteva trofee de culturist profesionist, o nevastă de 30 de ani frumoasă ca o zână şi şase copii frumoşi ca ea. Şi paişpe amante statornice - din care patru erau măritate -, cu care avea doişpe copii. Nu mai văzuse vreodată maţe mai încâlcite ca

în copacul ăstuia...

Imprimanta fâşâi... Fâşâi din nou... Şi din nou... Imprimanta scotea hârtii multe! Păi... Păi, normal că, la aşa individ, documentarea trebuia să fie amplă! Omul avea alura interlopului perfect. Şi trăise 45 de ani într-o ţară care exportase mână de lucru în toate domeniile importante - criminali, şuţi, tâlhari, curve, traficanţi, falsificatori...

Privea lung fotografia lui Ion Rotari... Fotografie făcută profesional, prin lentilele unui aparat bun, într-un moment în care dl Rotari chiar nu ştiuse că e filat şi fotografiat...

- Am nimerit cum nu se putea mai rău.

Aoleu! De ce?

- Ăsta nu influenţează guverne; ăsta decide ce partid câştigă alegerile în ţara lui.

Serios?

- Şi dacă Republica Moldova e sau nu producătoare de banane. După cum scrie aici, este; că are el filieră de import din Belarus, Lituania, Letonia şi Estonia...

Cum nu se putea mai rău...

- Ăsta decide dacă Republica Moldova iese din NATO anul ăsta, sau la anul.

Mda... Hai să depăşească momentul analizei ăstuia!

- Unde ţine comoara?

Isamu răsfoia hârtiile, căutând informaţia cerută de ea...

- ... În Tătărăşti, raionul Străşeni. O localitate retrasă, cu 800 de locuitori, unde are o casă de vacanţă. Adică un palat cam cât conacul din Bourges. Care, bănuiesc eu, e păzit acum cam ca reşedinţa oficială a lui Nenad Kasun...

Aha...

- Oare ştie cu ce belea s-a potcovit?

- Chiar dacă ştie, nu cred că conştientizează faptul că e o belea - şi că îl va afecta decizia de-a o lua la el. Te rog, lasă-mi câteva ore, să citesc ce mi-a trimis Cheng; şi vorbim după aceea.

Aprobă şi reveni la birou. Isamu lăsă colile pe canapea şi-şi aduse ţigările, bricheta, scrumiera... Markerele...

Chinezul ei era fermecat - sigur o să găsească el o cale...

Diamant

Diseară o să trebuiască să iasă totuşi din Aurari. Petrecerea asta era destul de complicată. La aşa listă a invitaţilor cum citea el acum, Ştefan o să facă o derogare de la ordinul "stai încuiat"! Cel puţin patru dintre invitaţi erau pe "lista foarte scurtă"; iar "apariţiile" Rainei şi "dispariţiile" lui puseseră în aşteptare o grămadă de lume! Or să-i amorţească degetele azi de la atâta tastare...

Telefonul începu să piuie; răspunse, un pic absent:

- Da, Mica.

- Vă caută dna Ionescu.

Aoleu! Raina? Din nou? Se grăbi să-şi îndulcească glasul:

- Fă-mi legătura.

- E aici, în anticameră...

Şi mai rău! Mm! Îşi trecu degetele prin păr:

- Să intre.

Îşi compuse un chip seren, fericit de revedere... Iar paşii năvăliră la propriu în birou:

- Ce faci, maică?!

... Sfântă eliberare! Nu era Raina - era mămica lui! Răsuflă uşurat... iar ea se încruntă:

- Da' ce-ai, maică?!

- Nimic; credeam că a venit nevastă-mea...

- Mă! Ia vezi tu cum vorbeşti despre îngeraşu' tău! Că acu' scot papucu' şi te-nvăţ menuet!

Ea ştia cel mai bine câtă nevoie avea el acum de-o profesoară exigentă pentru lecţiile alea de menuet...

- Mă! Să nu te certi cu ea! Auzi? Să nu aud că o faci să plângă!

- Păi n-o fac să plângă!

- Că dracu te-a luat!

"Auzi? Da' tu de ce-ai venit pleaşcă pe capu' meu?" Îşi înghiţi cuvintele şi zâmbi:

- N-o fac să plângă. Să mor io!

- Ba să ştii că vă paşte o ceartă uriaşă!

Propti falca-n pumn şi zâmbi şmechereşte:

- Uneori, e aşa de bine să ai o mamă pricepută...

- Vezi - că te plesnesc!

Daa, sigur, îl plesnea imediat...

- Maică, uite de ce-am venit...

Mămica lui se aplecă peste birou şi şopti încetişor:

- Trésor e la trei paşi de casă acum.

Serios? Paşi de-ăia de-ai ei, sau de-ai Agatei? Că era important!

- Nu mai e la patru paşi de casă; e doar la trei.

Aa...

- ... Să ştii de la mine - cel mai bun aliat de pe lumea asta ţi-e Ştefan! Iar cel mai bun aliat al lui e şi aliatul tău!

- Ce vrei să spui?

- Cine ţi-a trimis ţie numele ăla de mi l-ai zis luni noaptea?

Numele rusesc... Hm...

- Am folosit numele ăla două nopţi; iar azi prichindica s-a apropiat de casă. Aşa că ăla care ţi-a zis numele să ştii că ţi-e aliat adevărat! Ţine bine minte ce-ţi zic io! Ăla ţi-e aliat pân' la moarte!

- Nu el a aflat numele ăla. Sprâncenatu' l-a aflat.

- Şi i l-a dat lui, care ţi l-a dat ţie.

- Dacă nu era Cheng, Isamu nu afla numele ăla.

Mămica lui se pregătea să-l bombăne bine...

- Am înţeles ce vrei să spui. Chinezii sunt de partea noastră.

- Să nu uiţi vorba asta! Auzi? Să n-o uiţi!

Negă; nu, n-o s-o uite. Iar mama lui ieşi la fel de vijelios cum intrase...

Rusul ăla păţise ceva azi. Şi probabil că decisese să scape de "copilul-problemă". Pentru el, vestea asta nu era foarte bună. La rusul ăla, Trésor stătuse cu o femeie. Şi fusese un pic mai liniştită. Cine ştie unde era comoara lui acum... Pe mâinile cui era... Ce-i făceau mâinile alea... Că era mică şi neputincioasă şi nu putea să se apere...

O s-o roage să nu-i mai spună chestiile astea. Nu mai avea nervi de oţel. Fetiţa lui mai avea trei paşi de făcut. Trei schimbări majore de depăşit. La doar şapte anişori, micuţa lui o să se mute de la unul la altul...

Isamu

Oftă greu şi lăsă dosarul pe masă. Acum chiar îi era frică! Deci, în momentul ăsta, îi era mai frică pentru biata copilă decât îi fusese atunci când aflase cine-o răpise...

Ion Rotari nu avea Dumnezeu. El era Dumnezeu. Era ferm convins de chestia asta - şi nimeni nu-şi permitea să-l contrazică. Ajunsese într-o poziţie atât de mare, încât era intangibil. În plus, chiar fusese culturist profesionist, cândva prin tinereţea lui. Se îndopase bine-bine cu de toate, ca să se umfle repede... Şi acum trăgea la sală. Şi acum înghiţea prostii. Nu-şi mai injecta; le înghiţea. Probabil avusese, la un moment dat, o clipă de luciditate - şi-i căzuse privirea pe copii, sau...

Oricum, cu Ion Rotari nu se putea discuta. Ăla era nebun cu acte-n regulă. Ăla putea să scoată pistolul şi s-o împuşte pe Ana-n cap - uite-aşa, că-i venise lui să o-mpuşte! În condiţiile astea, negocierea financiară ieşea din discuţie. Chiar şi simplul telefon sau mail-ul ieşeau din discuţie. Cu omul ăla nu se înţelegea nimeni! Nici nevastăsa, nici maică-sa... Nici aghiotanţii. Ăla n-avea consilieri; avea doar slugi ascultătoare. Ăla nu asculta de nimeni-nimeni... iar creierul îi era chisăliţă, de la anabolizante şi hormoni...

O să încerce să nu discute cu Ana despre el. O să-i spună că individul ăla era intangibil şi inabordabil. Şi o să-i spună că se pregătea să-l viziteze pe Ştefan, pe tema lui Rotari. Era pregătit, la urma urmei, să-i spună că lui îi era sincer frică de individ...

Ana nu era nebună. N-o să-l sune. N-o să încerce să facă ea miracole sau şmecherii. Din fericire, era o femeie cumpătată care-şi ştia propriile forţe şi nu încerca să le depăşească. Despre Rotari nu vor discuta. Va discuta el cu Ştefan. Ăla, moldoveanul, oricum nu era genul care să asculte cuvintele unei femei! Pentru ăla, politeţea era ca adolescenţa - scurte perioade din viaţa lui care se sfârşiseră demult...

Luă telefonul roşu şi decise să-l sune totuşi pe Cheng.

- Da.

- Am citit fişa.

- Şi sper că nu plănuieşti să o iei pe Ana şi să vă urcaţi într-un avion, pe direcţia Est!

- Nu. Nicidecum. E inabordabil. E foarte riscant...

- Fang e de aceeaşi părere - cu omul ăla nu se poate discuta nici măcar problema financiară! Îţi dai seama că nu e strâmtorat deloc în perioada asta...

Îşi dădea seama...

- Eu zic să mai aşteptăm. Abia a luat-o. Stai să afle pe cine-a luat! Că eu cred că habar n-are! Tranzacţia nu s-a făcut cu el. El e destul de "izolat" - în sensul că oamenii lui se descurcă de minune singuri şi evită să-l deranjeze cu altceva decât grafice în urcare şi valize cu valoare mare. Face urât când primeşte veşti proaste. Se lasă cu sânge...

Îşi dădea seama că "Dumnezeu" penaliza orice greşeală, fără să se gândească la sănătatea enoriaşilor care-i greşiseră...

- Mai dă-mi o săptămână. Nu transmite numele lui mai departe.

- În cazul lui, chiar n-o să-l transmit deloc! Cum plănuieşti să acţionezi?

- Nu plănuiesc nimic. N-am cum. Omul ăsta nu suportă planuri - e imprevizibil şi nesigur ca un butoi cu nitroglicerină. Cu el o să funcţioneze inspiraţia de moment. Am echipe şi la el, şi la casa de vacanţă. Apropo - casa de vacanţă e acum un fel de fortăreaţă fortificată ca pentru un război. Îşi ţine acolo o amantă care e gravidă în luna a opta.

Aha...

- Am informaţii că pe comoară i-a dus-o un aghiotant. Cadou. I-a spus că e cuminte şi ascultătoare şi vrednică; şi poate să-i mai înveselească gravidei zilele de graviditate avansată. Lui i-a plăcut de ea, că e frumuşică, tăcută şi cuminte; şi acum ea îi aduce ăleia apă, dulciuri, papucii... Înţelegi tu...

Da, înţelegea - ca un fel de sclavă-n casă. La dracu!

- Pe gravidă o păzesc nişte racheţi cu automate. Iar el i-a dat un telefon mobil numai pentru el şi-o sună din oră-n oră, s-o întrebe cum se simte. Nu putem interveni.

- Atunci nu interveniţi. Mai bine mai aşteptăm. Decât să păţească comoara ceva...

- ... Te rog - nu încerca să-l contactezi. Nici chiar tu! Şi nici chiar cu o ofertă financiară!

- N-am să-ncerc. Te las pe tine să te ocupi.

- Îţi mulţumesc pentru încredere...

Cheng spusese cuvintele alea râzând, semn că situaţia în care era acum Trésor nu era chiar aşa de rea cum se vedea din afară...

- Vorbim.

- Vorbim.

Apăsă butonul roşu şi-şi trecu încet mâinile prin păr: primise o tonă de informaţii pe care trebuia să le ţină cumva doar pentru el...

Florentina

Se făcuse nouă jumate. Ar fi trebuit să se culce - că mâine avea o zi destul de complicată la liceu. Dar nu putea să nu încerce să influenţeze viitorul; aşa că îşi puse halatul, îl legă bine şi ieşi. Şi ciocăni la uşa biroului. Clac! Intră.

Isamu era singur acolo. Încercă să-i zâmbească cu subînţeles:

- Te deranjez?

- Nu. Încerc să nu aţipesc - şi cred că o să eşuez în curând...

Era un drăguţ, că încerca să facă o atmosferă calmă şi veselă şi optimistă...

- Voiam să te întreb... Crezi că ar fi bine ca, de la liceu, să merg direct la aeroport?

Isamu redeveni serios:

- Nu pot să te transport mâine la conac.

Dezastru! Îi picase faţa - era sigură că-i picaseră toţi muşchii feţei...

- Ana e în turneu în Ungaria, Croaţia şi Slovacia. Iar Aleodor se plimbă între Germania şi Finlanda. Avioanele noastre au programul îndesat rău...

Încercă să zâmbească un pic:

- Am înţeles. Nu-i nimic! Dar sâmbătă...

- Sâmbătă la opt şi-un sfert Ana aterizează aici; aşa că tu porneşti spre Mandelieu la opt.

- OK. Mulţumesc.

- N-ai pentru ce. Îmi pare rău că...

- Nu-i nimic. La urma urmei, poate că e mai bine aşa - să mă aştepte un piculeţ...

Isamu aprecia pozitiv tentativa ei de a-l scuza că nu apelase la unul din avioanele lui Fang...

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Ieşi şi închise uşa. Şi se grăbi să revină în camera ei. Închise corect uşa, apucă cheia, o răsuci cu furie... O răsuci înapoi, cu tristeţe...

Îşi luă telefonul şi se aşeză la birou. Şi intră pe FB. Oare era online?

"- Eşti?

- Bineînţeles! Te aşteptam! La ce oră aterizezi mâine?

- Nu pot să vin mâine. N-am mijloc de transport."

Şi-şi şterse înciudată lacrimile - că o durea rău sufletul...

"- Dar sâmbătă vii, da?

- Da. De dimineaţă.

- OK. Te aştept."

Şi-acum nu mai ştia ce să-i scrie. Nici Thomas nu-i scria nimic. Ea una plângea rău; el probabil că nu reacţiona chiar aşa de "vizibil", dar avea sufletul plin de catran...

"- Atunci, mâine seară îi dau zor să termin cu ce mi-a dat tata de făcut. Şi cu temele şi cu comenzile tale."

Îşi şterse lacrimile, zâmbind, şi începu să-i răspundă...

"- Şi eu, o să-i dau zor să termin temele şi tabloul la care lucrez acum. După care o să pun un lighean cu apă rece sub propriile picioare şi-o să-mi aranjez cuvintele.

- ???

- Ei, de-ale mele! Restanţe pe care trebuie să le aduc la zi. Şcoala ta cum merge?

- Foarte bine, mulţumesc de întrebare...

- Iar şcolarizarea?

- Aia e mult mai grea decât şcoala. Practica mă cam omoară; în plus, am profesor exigent, iar asistentul lui mă foloseşte ca pe hoţii de cai. Dar nu mă plâng, să ştii! Şcolarizarea e mult mai grea decât şcoala, dar mult mai frumoasă!"

I-auzi! Îi plăcea să-l chinuie tati al ei!

"- Este ca şi cum ai desena o casă pe hârtie, şi-apoi ai pune mâna pe mistrie şi-ai frământa nişte ciment. Şi-ai comanda apoi cărămizile, ai suna să vină unul cu escavatorul şi să sape fundaţia, ai chema o betonieră, ai uda seara cimentul cu furtunul...

- De ce să-l uzi?

- Ca să nu crape când se usucă. Sunt tot felul de şmecherii pe care nu le înveţi la şcoală, ci în practică. De-aia ţi-am spus: şcolarizarea mea e mult mai frumoasă decât şcoala."

Da, normal - învăţa cum se fac practic afacerile, că teoretic începuse să aprofundeze încă din anul întâi... Zâmbi slab...

"- Mi-e dor de tine...

- Şi mie mi-e dor de tine. A căzut cerul pe mine când mi-ai zis că nu vii mâine...

- Las' că vin poimâine! Să vezi ce te-ascult eu la lecţii cât e weekend-ul de lung!"

Thomas scria... Scria mult... Scria o poezie! Sigur îi scria nişte versuri! Îl inspirase! Mm...

"- Din viaţa de mac, îţi povestesc nesfârşitul spicelor. / Nu e verde! Nici albastru! Nici alb! / Nici măcar nesfârşit! / Îţi vine să crezi? / Auzi - nesfârşitul nu e nesfârşit! / Baliverne de mac înroşit de gânduri indecente! / Maestru în iluzii! / Narcotic! / Un exemplar nereuşit / cu plete-n vânt şi aere de primadonă! / Ce să-ţi spun, dragă! / Un tip neadaptat pentru viaţa de lan!"

Râdea şi-şi ştergea iar lacrimile - neadaptat! Ce om! Dacă-l prindea tati al ei că scrie despre gânduri indecente şi tipi neadaptaţi în mediul online...

Ştefan

Hm...

Isamu îi trimitea dialogul Thomas-Florentina pe bucăţi. Aştepta să se strângă trei-patru schimburi de replici, după care i le trimitea lui...

Îi plăceau versurile lui Thomas. Îi plăcea că era spontan. Scria cuvinte frumoase, ordonate frumos - şi-o făcea cu o spontaneitate care-l speria un pic...

Îi făcu un apel lui Aleodor şi reveni la lectură. Recitea versurile şi se gândea că soarta îl înconjurase cu artişti: Philippe la pian, Thomas cu versurile, fetiţa lui cu tablourile...

"Bine că măcar Léon se ţine de matematică!"

Bufni în râs, mirat şi el de aşa gând realist-spontan, iar Părintele ciocăni corect în uşă...

- Hai, intră odată!

Aleodor se conformă, zâmbind:

- Citeşti bancuri fără mine...

- Nu chiar. Constatam că sunt înconjurat de artişti; şi concluzionam, mental, că e bine că măcar Léon se ţine de matematică.

- Într-adevăr...

Renunţă la a privi ecranul:

- Unde aţi ajuns?

- Păi, am refăcut garderoba şi i-am explicat cam cu ce se mănâncă viaţa de VIP sub umbrele. În materie de acte, aşteptăm aprobările. Mi-ai spus că le vrei "neunse", aşa că durează un pic...

- Lasă-le neunse. Mâine, du-l iar în oraş - dar nu la shopping.

Spionul era numai urechi...

- Florentina ajunge aici sâmbătă dimineaţă. Deci, ai câteva ore la dispoziţie mâine ca să te ocupi de look-ul lui.

- Am înţeles.

- De la A la Z. Inclusiv q, y şi w.

Părintele începu să râdă:

- Sigur, şefu'! Inclusiv literele cu accente...

- Exact. Voiam să te întreb o chestie... Crezi că e cazul să-i procurăm un titlu nobiliar?

- Nu. După părerea mea, nu... A fost deja documentat serios. Toţi ştiu cine e şi de unde se trage. A-i lipi acum un blazon pe tricou ar arăta a cârpeală jenantă...

Aprobă - într-adevăr, dacă toţi aflaseră că e băiatul servitorilor...

- Florina şi Luis sunt muţi, de când le-ai luat băiatul şi ai început să-l transformi. Dar mi-a zis Toni că i-a auzit şuşotind într-o zi, în vilă. Şi ei se gândesc la aceeaşi problemă - în sensul că statutul lor o să păteze poziţia socială a Florentinei şi-o să-l facă pe Thomas să pară un profitor.

- Am înţeles. Ai o soluţie la chestia asta?

Aleodor nega...

- Ai o soluţie la chestia cu cuscrii care îngrijesc conacul?

Nega în continuare...

- Nasol!

- Ai putea să-i pensionezi. Adică să le iei o căsuţă cochetă, să le angajezi bucătăreasă şi fată-n casă şi să le sugerezi să viziteze ţări străine. Dar mă îndoiesc că ar accepta ei aşa ceva.

- Aşa am calculat şi eu. În plus, i-aş face pe toţi să se simtă prost - în frunte cu mine însumi. Aşa că nu ştiu...

- Lasă-i în pace. Or să găsească ei o soluţie, până la urmă. E posibil să vrea să se întoarcă în România! Poate chiar în Aurari! Ştii tu - cuscrii stau la *all inclusive* şi aşteaptă să vină momentul când o să crească nepoţelul...

Îl privea lung, mirat că zemurile alea bune ale chinezilor produseseră aşa o idee tâmpită...

- Nu ştiu! Nu mă întreba cum să faci cu ei! Te rog!

- Bine, nu te-ntreb... Să-i spui să n-o anunţe apropo de schimbare. Şi să-l duci la un frizer bun.

- Stai liniştit, că am plănuit totul cu lux de amănunte!

- ... Deja?

- Încă de când mi-ai zis că mi-l dai să-l dospesc, am pregătit itinerariile complete. Partea asta cu frizerul a fost printre cele mai uşoare!

Aprobă... Reveni spre monitor:

- OK. Noapte bună.

- Noapte bună, şefule.

Ce-i mai plăcea lui Aleodor să-i amintească când şi când că era subalternul lui de încredere...

Deci, mâine Thomas va trece prin transformarea aia uriaşă. Iar poimâine... O să-i sugereze s-o aştepte în limuzină, pe pistă. Ştia deja că ginerele lui n-o să refuze ideea...

26 septembrie 2020 - sâmbătă

Florentina

Hâc!

Uraa! Era în Bourges! Şi se apropia cu repeziciune de maşinile parcate lângă pistă! O să-l roage pe Toni să se grăbească rău - că nu mai putea de dor şi nerăbdare! Thomas o anunţase că are o surpriză pentru ea. Evident, o lăsase să fiarbă ieri toată seara, plus noaptea până pe la unu...

Îşi împacheta repejor lucrurile - laptopul, tableta, cărţile - şi simţea că are emoţii mari...

În sfârşit, avionul se oprise! Îşi desfăcu centura, luă gentoiul şi porni spre uşă. Şi-şi "pescui" şi valiza. Hai - nu deschidea odată uşa aia? Însoţitorul ei de zbor era cam adormit azi...

Năvăli pe scară. Iar bodyguarzii ţâşniră să-i facă drumul până la blindată! Toni coborî de la volan şi se repezi spre ea! La naiba - ăstora le ardea de protocoale! Iar ea se grăbea îngrozitor!

- Dă-o-ncoa!

I le dădu pe amândouă, gonind spre portiera din spate:

- Hai repede! Te rog!

Tânărul care asigura spatele limuzinei îi deschise portiera. Ţâşni spre gaura neagră şi se-aruncă pe banchetă!

Îu!

Fu înhăţată de braţ, smucită şi răsucită. Palmele fierbinţi se lipiră pe tâmplele şi obrajii ei! Ochii negri o sfredeleau...

Thomas al ei o săruta... grăbit să-şi stingă dorul...

Sărutul lui îi tăia respiraţia! Nu mai putea să respire! La propriu! Încercă să-şi tragă un pic capul, să tragă aer...

Sărutul lui se sfârşise; dar acum îi săruta toată suprafaţa feţei! Şi gâtul! Şi bărbia! Thomas al ei o luase razna... Thomas al ei tocmai îi pusese capul pe umărul lui şi-o strânsese în braţe... şoptindu-i că venirea ei îi adusese şi lui viaţa înapoi... Oftă greu:

- Te iubesc!

Tocmai dezlănţuise o serie nouă de săruturi mai peste tot - dar însoţite, de data asta, de şoaptele lui de dragoste...

Era atât de bine! Atât de... altfel! Cuvintele lui erau altfel - deşi nu erau cuvinte noi pentru ea! Le auzise de mii de ori probabil! Şi totuşi, acum erau altfel! Erau... Erau fermecate. Parcă o învăluise în cuvinte fermecate. Spre deosebire de toţi ceilalţi, Thomas era sincer...

Totuşi - trebuia să-l oprească cumva! Mai ales că voia să-l pupe şi ea pe el! Păi numai el pe ea? Ea pe el, nu?

- Stai!

Stătuse. Se oprise instantaneu! Îi coborî mâinile, se căţără în poala lui şi-i prinse capul în palme. Şi-l sărută ea. Şi-acum Thomas al ei era KO...

Thomas al ei era... Era schimbat. Era altfel. "Textura" lui Thomas se schimbase! Sau uitase ea cum se simţea Thomas? Coborî degetul pe ceafă... Nu - era schimbat! Categoric! Da' ce-i făcuseră?

Auzi un pocnet înfundat. Şi-apoi încă unul. Iar Thomas o mută pe banchetă:

- Acu' pornim.

Toni bătuse în blindată. Îi anunţase că "revederea privată se sfârşise", că urcau şi ei...

"Las' că-l pupi pe îndelete când ajungeţi! Fii fată serioasă! Şi mai ales, răspunde-ţi la întrebarea: ce i-au făcut lui Thomas!"

Îl privi lung şi făcu ochii mari...

Thomas al ei era schimbat complet. O privea lung... iar ea îl privea şi nu-i venea să creadă că vede aşa ceva! Ce-i făcuseră? Tânărul începu să râdă:

- Deci ai observat şi tu...

- Glumeşti! Parcă... Da' ce ţi-au făcut?

- Păi, ieri m-am întors de la facultate, m-am schimbat repejor şi m-am dus la şcolarizare. Şi i-am găsit în birou, râzând relaxaţi. O schimbare uriaşă, faţă de celelalte patru zile ale şcolarizării mele... Dl Ştefan mi-a spus să fiu cuminte şi să ascult de dl Aleodor. Şi-am plecat în Bourges. Dar nu pe la instituţiile statului. Am fost "în documentare". Aşa a spus dl Aleodor că se numeşte - "documentare". Şi cred că el s-a ocupat un pic şi de recrutare...

Adică... Adică cum?!

- Unde-ai fost?

Thomas îi şopti la ureche:

- În imperiul înfrumuseţării *all inclusive*. Să nu mă-ntrebi cum am reuşit să stau cuminte la pedichiură...

Bufni într-un hohot straşnic de râs - îl dusese la înfrumuseţare! Oo, Doamne! Fu prinsă uşurel de braţ şi scuturată cu grijă, să nu se zdruncine prea tare:

- Nu mai râde!

Negă, râzând în hohote...

- Hai, mă! Nu mai râde de mine!

- Da' nu râd de tine! Îmi dau seama prin ce-ai trecut!

Thomas se aplecă iar la urechea ei:

- Ba nu-ţi dai seama! Tu n-ai fost niciodată "junglă amazoniană"!

- Ei, hai! Fii serios!

Nu mai continua discuţia... Corect! Păi cât mai discutau ei despre "starea deplorabilă" în care fusese el înaintea zilei de ieri?! Se grăbi să schimbe discuţia:

- Şi cu şcolarizarea cum e?

- E super-mişto! Îmi place! E greu; foarte greu. Adică tre' să tragi tare ca să izbândeşti. Da' cu cât tragi mai tare, cu atât e izbânda mai dulce...

Aproba, privindu-l lung, umplându-şi mintea şi sufletul cu imaginea lui cea nouă... El turuia, entuziasmat de lucrurile pe care le făcuse pentru firma lor, iar ea se uita la el şi-l admira...

Categoric, îi făcuseră "tratament complet". Din creştet până-n tălpi. Ea tălpile nu i le vedea; dar creştetul era complet schimbat! Îi schimbaseră tunsoarea, îi făcuseră mască de păr, îl trecuseră printr-o şedinţă extinsă de cosmetică, probabil că-i smulseseră tot părul de mai peste tot şi-l exfoliaseră şi-l unseseră cu creme speciale şi-i făcuseră masaj... Îi venea să râdă; se abţinea, pentru că el vorbea despre firmă iar ea se gândea la prostii...

Toni vră stânga şi intră în curtea conacului. El îi povestea cum se ocupa singurel de toate hârtiile, cum îşi bătea capul cu documentele necesare - aprobări şi avize -, cum ţinea socotelile la cheltuieli, cum căuta sediu şi magazine şi locaţie pentru fabrică... Ea îşi privea lung iubitul şi...

Ce era Thomas pentru ea? Era iubitul ei? Sau putea să-i spună deja "soţ"? Nu-şi putea răspunde la întrebarea asta. Îl cunoştea de foarte mult timp. Mai presus de orice, el era prietenul ei. Cel mai bun prieten. Unicul ei prieten. Ei erau ca zalele de la lanţ. El era al ei; iar ea se percepea ca fiind deja a lui. Numai că nici părinţii lui, nici părinţii ei nu-şi dăduseră oficial acordul ca ei doi să se ia. Da, erau de acord ca ei doi să fie împreună; tati le făcuse firma împreună, ea şi Thomas se iubeau... Dar...

Poate că avea nevoie de confirmare. Poate avea nevoie tocmai de ceremonia în sine. Nu ştia. Ea şi Thomas vorbeau despre orice, oricând, oricum. Ei doi nu se mai descopereau - se cunoşteau mult prea bine ca să mai aibă ceva nedescoperit de celălalt! Aşa că nu ştia dacă Thomas era acum soţul ei, sau doar iubitul ei. Logodnici nu erau; iar certificat de căsătorie n-aveau. Deci, probabil că erau iubiţi...

- Ce-i?

- Nimic!

- Eşti gânditoare...

- Trebuie să vorbesc cu tata.

Tăcere...

- Am vorbit cu mama. Am pus lucrurile pe făgaşul normal cu ea. Acum suntem prietene bune...

- Bravo! Foarte bine ai făcut!

- Şi-acum trebuie să vorbesc şi cu tata. Şi nu ştiu... Nu ştiu. Să vedem.

- Vrei să vin cu tine? Ca să-ţi dau curaj?

Negă. Iar el nu mai spuse nimic - îi luă mâna în mâinile lui şi-o strânse bine-bine... Şi-o trase în braţele lui şi-şi lipi obrazul bărbierit impecabil de obrazul ei şi şopti:

- E un om extraordinar. E incredibil. Şi n-o spun pentru că e tatăl tău, sau pentru că face ceea ce face pentru mine. Lui poţi să-i spui absolut orice, să ştii! Eu îi spun absolut totul - şi nu s-a supărat niciodată pe mine pentru asta! M-a dojenit uşurel când am greşit şi apoi mi-a explicat unde-am greşit şi de ce. E o plăcere să te certe el, să ştii!

Blindata se opri. Iar el dădu să-i dea drumul - aşa că îl îmbrăţişă şi şopti:

- Dar tu nu l-ai supărat niciodată atât de mult cum l-am supărat eu. A făcut infarct din cauza mea.

Tăcere... Îi dădu drumul, oftând uşor:

- Eu nu uit. N-o să uit niciodată!

Se grăbi să coboare şi să-şi ia geanta cu electronice.

- Valiza ţi-o duc băieţii la vilă.

- Mulţumesc, Toni.

- Cu plăcere.

Thomas o luă de mână şi porniră în ocolirea conacului.

- Şi ce-a mai fost pe-aici? Ce mai fac copiii lui Sami? Adana se simte bine?

- Nu ne-a mai povestit nimic de ea. E foarte preocupat de dl Ştefan; îl pregăteşte pentru operaţie.

Operaţie!

- Ce operaţie?

- Trebuie să-i scoată tija din picior...

Aa, da - tija din picior! Uitase complet de ea...

- Aici să ştii că nu s-au întâmplat foarte multe lucruri. Tu ştii că ăsta e un uriaş bastion de stabilitate...

Aprobă, zâmbind - într-adevăr, la conac nu se-ntâmplau niciodată "lucruri măreţe"...

- Ai vreun plan, apropo de weekend-ul ăsta? Vrei să mergem undeva?

Ridică scurt din umeri:

- Unde vrei tu!

Thomas se aplecă şi-i chicoti la ureche:

- Atunci propun să mergem în vilă, pentru că mama coace prânzul, aşa că s-ar putea să ne-audă...

Aoleu! Roşi violent şi-i altoi un brânci cu şoldul - că era rău şi-i făcea propuneri indecente...

Ia uite ce de lume era în living! Desfăcu larg braţele:

- Bine v-am găsit!

- Bine-ai venit!

Veneau toţi s-o îmbrăţişeze! Mm, ce bine era! Ce frumos... Nu se aşteptase... Chiar toţi... Uşurel şi cu atenţie la Adina, care făcuse o burtă cât două perechi de gemeni... Uşurel şi cu Rebeca, deşi ştia că ea purta un bebeluş din cârpe pe sub bluza largă şi plină de volane... Îl ţinu bine pe Sami:

- Ce face Adana?

- E foarte bine. A început grădiniţa - şi e foarte fericită că mai are un pic şi merge la şcoală.

- Şi tusea? I-a trecut?

- Încă nu. Dar s-a estompat mult. Se vede că tratamentul are efect...

Bun! Bravo! Îl pupă apăsat pe obraz, că fusese un bărbat cuminte şi cu mintea pe umeri şi nu lăsase pe nimeni să întrerupă tratamentul salvator... Aleodor o îmbrăţişă cu putere - şi-o şi săltă un pic! Scăpă un ţipăt, iar el începu să râdă:

- Aşa, aşa! Pune mâna şi îngraşă-te! Că să vezi ce-o să mai slăbeşti când o să dai de stresul în afaceri!

Îi dădu drumul şi întrebă:

- Tati nu-i aici?

- E sus; se odihneşte. A stat până la două noaptea; s-a uitat şi el pe ofertele pentru fabrică.

Deci tati al ei încerca să-i ajute... Oftă scurt:

- Mă duc la el.

Citi dezaprobare în ochii lui; dar îşi văzu de drum. Intră întâi în bucătărie:

- Bună dimineaţa, bine v-am găsit...

- Bună dimineaţa!

Se grăbeau amândoi s-o îmbrăţişeze! Iar ea îşi amintea... Ea îşi pusese deja bolovanul de gât şi-acum încerca din greu să nu-şi piardă mimica veselă...

- Îţi pun micul dejun?

- Nu, am mâncat deja.

Şi-acum Florina nu mai spunea nimic, Luis nu ştia ce să mai spună... Se grăbi să iasă:

- Mă duc la tati.

Urcă treptele şi porni pe hol.

Uşa dormitorului era închisă. Aleodor zicea că tati al ei se odihneşte. Dar ea bănuia că nu era chiar aşa...

Se apropia de uşă - şi-o fixa cu privirea şi redevenea serioasă... Decise să se apropie de peretele cu ferestre; ca să calce pe ciment. Ca să-i audă paşii. Tati al ei auzea şi cea mai mică şoaptă...

Trebuia să-i mulţumească pentru firmă. Şi pentru Thomas. Şi pentru "reeducare". Trebuia să-i mulţumească pentru că rămăsese tati al ei - pentru că n-o scosese din inima lui, oripilat de cuvintele pe care le auzise ieşind din gura ei în Aurari. Nu ştia cum o să facă asta; ştia doar că trebuia s-o facă. Şi-o s-o facă!

Ciocăni scurt. Şi aşteptă. Nu auzea nimic, nici un foşnet... Mai ciocăni o dată. Ascultă... Poate că nu voia să vorbească cu ea - nu? Poate că era supărat pe ea! Sau poate că pur şi simplu n-avea chef de ea! La urma urmei, ea nu se învrednicise să-l sune după ce semnase actele! Ea vorbise cu mama ei, se împăcase cu ea, dar practic îşi ignorase tatăl... Pe tati al ei...

Se răsuci şi se lipi de zid. Şi se aşeză pe covor, lângă uşă. Încercă să-i zâmbească iubitului ei, care-o urmase - şi care-i zâmbea cu înţelegere... Thomas şopti:

- Hai - sus de-acolo! Sus, că răceşti!

- Nu răcesc - că stau pe covor.

- Florentina, fii serioasă! Ai două zile la dispoziţie ca să vorbeşti cu el!

- Nu. N-ai înţeles. Am întârziat deja mult prea multe zile. Înţelegi? El mi-a trimis actele, iar eu nici măcar nu l-am sunat!

- Nu l-ai sunat atunci?

Negă încet...

- Trebuia să-l suni...

- Ştiu. Dar nu-mi găsesc cuvintele, atunci când vine vorba de discuţia cu el.

- Tocmai tu?!

- Da, tocmai eu. Mi-e frică să nu-l pierd. Am greşit mult faţă de el; şi mi-e frică să nu greşesc mai mult decât poate el ierta.

- Te rog - ridică-te de-acolo!

Negă cu fermitate:

- Stau aici până se trezeşte. Şi vorbesc cu el. Şi pe urmă văd eu ce mai fac.

Ochii negri o priveau lung, dezaprobator... Oftă greu - şi zâmbi:

- Hai - fugi jos. Fugi şi pregăteşte lunga listă cu atracţii turistice pe care le vizităm azi şi mâine.

Thomas se aplecă, îi prinse capul în palme şi-o sărută pe frunte. O sărută lung, apăsat... şi şopti:

- Şi-acum ţi-am dat ţie cuvintele mele - aşa că o să poţi să-i spui.

Aprobă, râzând... Thomas se îndepărta... Lăsă capul pe zid. Şi începu să aştepte.

Ştefan

Deci aşa! Acum, fetiţa lui putea să-i facă inclusiv versuri...

Ştiuse că vine. Şi nu, nu dormise ca puturosul până acum. Se trezise la şapte. Se spălase, se bărbierise, se aranjase şi-apoi stătuse o oră jumate la masă, în faţa laptopului. Îi supraveghease zborul. Simţise în suflet o stare de nesiguranţă, apropo de juniorul Donichioiu; aşa că privise, o oră jumate, punctul emiţătorului telefonului ei. Avea la Cannes un chinez îngrozitor de înţelegător, care-i ţinuse de urât în tot timpul ăsta...

Iniţial, nu voise să discute cu ea. Pentru că nu voise să audă "mulţumesc". Tot ceea ce avea el aparţinea, de fapt, familiei lui: lui, Anei şi copiilor lor. Era normal să le dea ceea ce le pusese deoparte - nu? Aşa că nu voia să audă "mulţumesc". Şi nici să-i vadă atârnaţi de gâtul lui. El voia să-i asigure fetiţei lui bunăstarea şi viitorul financiar, pentru ca ea să nu se mai gândească la asta. Şi să fie fericită. Uşurată de grijile financiare şi fericită pentru bucuriile din viaţa ei sentimentală... El îşi voia fetiţa înapoi...

O auzise apropiindu-se pe coridor. O aşteptase chiar lângă uşă! Şi venise în dreptul foii mari din lemn şi ascultase... Şi-acum zâmbea. Thomas coborâse, ea aştepta în fund pe covor ca el să se trezească - iar el stătea lângă uşă şi constata că conacul ăsta avea lipsuri mari. Îi lipsea o uşă de evacuare. "Uşa din spate". De unde Florentina fugise de discuţia cu el, acum uite că el era sechestrat în dormitor - fără şanse de scăpare...

Stăteau aşa cam de cinci minute. Ea nu ţăcănea, nu foşnea, nu cânta, nu se foia... El nu se clintise de lângă uşă. El avea experienţă şi antrenament cu "nemişcarea". Ar mai fi putut sta aşa cel puţin juma' de oră! Dar se-ntreba - la ce folos?! De ce să piardă 30 de minute aiurea? Sami îl aştepta, să urce la aparate! Iar Florentina era hotărâtă să discute azi cu el! Ana îi spusese că ele două "făcuseră pace" - şi erau din nou prietene bune. Chiar dacă vorbeau doar generalităţi - se înţelegeau din nou foarte bine. Iar Florentina redevenise "fetiţa lui mami". Când se gândea la chestia asta, îl apuca mâncărimea. Îl mânca pielea, la propriu. Abia aştepta să redevină şi "fetiţa lui tati"... cea scumpă şi dulce şi plină de viaţă şi şmecheră şi exuberantă şi deschisă...

Răsuci cheia şi încuie uşa. Răsuci iar cheia şi descuie uşa. Şi porni spre geam. Voia să pună între ei doi o distanţă considerabilă - ca să-şi dea seama dacă Florentina putea redeveni azi "fetiţa lui tati"...

De cum făcuse el zgomot, ea tresărise probabil - că o auzise foşnind. Apoi auzise un toc pe ciment - semn că se ridicase. Se opri în dreptul ferestrei. Între ea şi el era toată camera, plus patul. Dacă fetiţa lui chiar voia "să facă pace" cu tati al ei...

Uşa se deschise, se închise... Asculta, atent... şi nu o auzea apropiindu-se... semn că n-o să-şi regăsească azi fetiţa...

Îşi simţea sufletul plin de smoală...

- ... Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

Nu, n-o privea. Se uita pe geam. Se uita spre pajiştea amenajată - spre piscină şi lac şi rozariu şi toate celelalte. Erau neschimbate; dar tot "decorul" din jurul lor devenise arămiu-roşcat. Venise toamna...

- ... Nu ştiu dacă ţi-a spus mama...

Ba ştia că-i spusese tot - ştia că Ana n-avea secrete faţă de el, iar împăcarea ei cu fata lor era o veste uriaşă. Încerca să-l mintă? Din nou? Sau Thomas nu-i dăduse cuvintele lui, ci în realitate le luase şi pe-ale ei?

- ... Am vorbit cu ea, luni seara. Mi-a spus multe; şi...

"Aa, da' nici nu mă-ndoiesc că ţi-a tocat mult la ureche, ca să te convingă să redevii omenească cu ea!" Nu putea să nu fie acid! Nu putea să nu gândească acid! În loc să vină să-l îmbrăţişeze şi să-l pupe de "bine te-am găsit, tati", ea probabil că stătea cu mâna pe clanţă - pregătită să fugă din toate puterile! Sufletul lui era de-un negru compact...

- ... Am înţeles ce-am greşit. Am înţeles şi de ce am făcut greşelile pe care le-am făcut. Şi tocmai pentru că am înţeles, m-am schimbat. Sunt altfel...

"Serios? Te-ai tuns? Sau ţi-ai schimbat machiajul?" Nu se putea abţine...

- ... Sunt un om nou.

Decise să deschidă totuşi gura - şi s-o oprească din trăncănitul fără rost:

- Eu vreau să văd fapte - nu să aud vorbe.

Oftatul ei greu sfâşie practic sufletul lui în două...

- ... Mi-aţi spus mereu că eu îmi voi alege bărbatul. Că va fi decizia mea.

Da, aşa-i spusese. Deci voia să discute cu el despre Thomas. OK, discutau despre Thomas! Băiatul ăla era aşa de cuminte şi de ascultător, că parcă-parcă nu-l mai durea sufletul chiar aşa de tare... Şi acum, aşa, cu sufletul doar gri, îşi aminti că-i fusese dor de fetiţa lui. Şi că nu fusese doar greşeala ei - fusese greşeala tuturor, inclusiv a lui. Aşa că se întoarse spre ea şi-o privi lung... Stătea din nou speriată şi stingheră şi dreaptă ca un băţ... Aprobă cu capul:

- Tu îţi vei alege bărbatul.

- L-am ales pe Thomas. Pentru totdeauna.

Aa, asta era, de fapt! Ea îl voia pe Thomas!

... Păi, poate că aşa era mai bine! Să o depărteze de părinţi şi s-o apropie de bărbatul ei! La urma urmei, n-or să locuiască toţi claie peste grămadă în vila de la Cannes! Iar planul lui, ăla iniţial, ăsta fusese - o încuiase-n turn tocmai ca s-o apropie de băiatul ăla! În concluzie, decise să folosească un ton tăios:

- Să te muţi la el.

- O să mă mut la el, după-amiază.

Bun! Şi altceva?

... Se priveau lung. Tăceau. El nu avea nimic de zis - că degeaba-i zicea el ce să facă! Trebuia să vină de la ea, nu de la el! Trebuia să vrea ea să reînnoade relaţia aia frumoasă pe care-o avuseseră ei doi în februarie anul ăsta! Dar ea... Ea stătea lângă uşă, stingheră şi speriată. Şi nu venise să-l îmbrăţişeze. Nu venise nici măcar să-i spună că e fericită, sau...

Brusc, capul brunet se plecă. Şi-i umplu iar sufletul de smoală. Înghiţi nodul din gât şi strânse bine-bine maxilarele, ca să nu scoată un sunet... Ca să nu-i spună exact ceea ce voia să-i spună în clipele astea, transformând ruptura dintre ei într-un hău imposibil de trecut...

Ochii negri îl priviră din nou. Ochii lui o acuzau pentru tot ceea ce era ea acum. Pentru ceea ce devenise. Pentru că nu mai voia - sau nu mai putea - să fie fetiţa lui... Florentina lui...

Hei! Ia uite, că venea la el! Da' ce-o apucase?... O fi vrând să-l pupe, că îi dădea voie să se mute cu bărbatu' ei! Mm - se pregătea să-i aplice un dos de palmă peste ochi... Şi cum se simţea supărat şi furios pe ea, şi cum uneori nici chiar el nu-şi putea ascunde trăirile interioare, Florentina se opri la un metru de el:

- Pot să te mai rog ceva?

Voia să-l roage ceva...

- Un singur lucru. Pot?

Un singur lucru - şi-apoi nu mai voia nimic de la el... Dar poate că voia să-l roage s-o ierte. Şi-atunci o s-o strângă el în braţe şi-o s-o pupe şi-or să se împace. Aşa că aprobă.

- ... Te rog, mă dai lui Thomas?

Asta voise ea să-l roage! Asta era ultima ei rugăminte, la adresa lui! Excelent! De ce dracu era el aşa un visător cretin? De ce aştepta de la ea ceea ce ea n-o să-i mai dea vreodată? De prost, evident! Reveni spre fereastră:

- Să te dea taică-tu - nu eu! Cine-s eu, să te dau eu?!

- Tu eşti tatăl meu.

Ei, pe dracu! Se răsuci - şi ridică vocea la ea:

- Acum sunt tatăl tău? Acum, când ai nevoie de mine?

Se aşteptase s-o vadă băgând bărbia-n piept şi capul între umeri; când colo, fata lui îl privi drept şi nici nu clipi:

- Întotdeauna ai fost tatăl meu. Şi întotdeauna am avut nevoie de tine. Uneori, am avut mult prea multă nevoie de tine; iar absenţa ta a fost greu de suportat...

"Acu' ce faci, fă - îmi reproşezi că n-am fost un bun înlocuitor de tată?" Florentina se grăbi să continue:

- Dar asta nu mai contează acum. Lucrurile sunt cum sunt. Trecutul nu se poate şterge; se poate doar estompa, o dată cu trecerea

timpului. Te rog - mă dai tu lui Thomas?

Dat fiind că îl privise drept şi avusese curaj să i se adreseze deschis, n-o s-o plesnească - şi nici n-o s-o facă să plângă:

- O să te dau. Vrei acum, repede? Să mergem jos, să te dau lui Thomas?

- Când vrei tu. Când crezi tu că e momentul, sau... De fapt, eu voiam să ştii că m-am hotărât - şi n-am să dau niciodată înapoi. Şi voiam să te rog să mă dai tu. Mai departe, tu ştii cel mai bine când suntem noi pregătiţi pentru asta.

Aha! OK! Îi întoarse spatele:

- Bine.

Şi-acum privea frunzele roşcate şi simţea că fetiţa lui o să zboare o dată cu ele... Că relaţia aceea minunată dintre tată şi fiică pălise, se ofilise şi aproape că murise; iar fetiţa lui o să-şi facă bagajul şi-o să plece cu bărbatul ei şi n-o să se întoarcă vreodată... poate nici chiar într-o vizită scurtă...

Paşii se apropiară... O văzu apărând în dreapta lui... Ia uite-o - venea în faţa lui! Oare ce mai voia de la el?

Nu; nu venea chiar în faţa lui, că n-avea loc de perete şi fereastră! Se oprea lângă calorifer. Întoarse capul şi-o privi drept: "Ce mai vrei acum?". Ochii fetiţei lui înotau în lacrimi - iar şoapta ei tremură, printre suspine:

- Ştiu că nu te merit. Ştiu că tu nu meritai un copil ca mine. Dar să ştii că, în sufletul meu, tu eşti tati al meu. Şi-o să rămâi tati al meu câte zile voi avea eu.

... Uşa se deschise, se închise normal, civilizat... El era atât de uimit, că nu se putea dezmetici - nu se putea clinti, nu putea "procesa" ultimele 30 de secunde...

Fetiţa lui... După ce-l văzuse negru de furie şi supărare, după ce el îi întorsese spatele de două ori şi-i vorbise tăios şi-o luase peste picior, fetiţa lui venise în faţa lui. Şi-i spusese nişte cuvinte pe care el nu mai sperase să le audă vreodată. Şi-i pupase mâna înainte să iasă şi să închidă uşa normal, civilizat. Florentina lui "îl anunţase" concluzia ei. Îl anunţase că, indiferent cât avea el de gând să facă pe supăratul şi să mârâie şi să se-ncuie-n dormitor ca să nu dea ochii cu ea, în sufletul ei el rămânea tati al ei. Până la sfârşitul zilelor ei - care, evident, era un moment mai îndepărtat decât sfârşitul zilelor lui! Fetiţa lui îl iubea mult... Îndeajuns de mult, ca să simtă că el e tatăl ei...

Oftă greu - fetiţa lui...

De fapt, el uita un amănunt. Indiferent ce spuneau ea, sau Ana, sau psihologii de pe planetă - Florentina avea 17 ani. Era adolescentă. Gândea şi acţiona în consecinţă. Procesele chimice din corpul ei îi dictau să fie rebelă - şi-apoi mintea se căznea "să dreagă busuiocul" şi "să crească". Să se maturizeze. Fetiţa lui pricepuse ce greşise; şi n-o să-şi repete greşelile... La urma urmei, era normal să-i fie frică de el! El decidea totul! Viitorul ei, măritişul ei... Şi cum era îndrăgostită, cu siguranţă se temea ca nu cumva tocmai el să i-l ia pe Thomas! Ca formă de pedeapsă, sau...

Fetiţa lui se vindecase. Aşa că venise, totuşi, timpul ca el să pună lucrurile în ordinea lor firească. Oare... Nu. Dacă l-ar fi văzut cumpărând inelul de logodnă, Aleodor l-ar fi informat prompt! Deci, dacă nu cumva îl luase online - ceea ce era imposibil, fiindcă nu era bijutier de meserie şi nu ştia măsurile pentru inele -, Thomas o să se învineţească rău de tot...

Şi-o să se-nvineţească chiar azi!

Se grăbi să ia telefonul roşu de pe pat. Regina lui... Suna...

- Da, iubitule.

- Iubito, am o sarcină foarte importantă pentru tine.

- O ascult cu maximă atenţie.

- Fii atentă! Iei băieţii şi pe Isamu şi pe Biyu, opreşti gazele şi apa, închizi geamurile, încui uşa şi vii încoace.

Ana bufni în hohote de râs... Sări la romanes:

- Nu râde, fă! Nu râde - că io nu râd! Că n-am pregătit nimic, aşa că sunt stresat la maximum!

- Nu te mai stresa aiurea. Fă ceea ce te-ndeamnă sufletul să faci - şi-o să iasă totul perfect.

- Deci veniţi încoace.

- Da. Ea ştie?

- Tu ce crezi?

- Mm, o să fie interesant...

Nu vorbeau lucruri mari la telefon, dar se-nţelegeau de minune...

- Hai - aranjează transportul vostru. Eu sun în Aurari. În principiu, operaţiunea va avea loc la opt seara, înaintea cinei.

- OK. Paa!

- Paa!

Închise şi selectă numărul tatălui lui. Oare se obosea să care telefonul roşu cu el? Sau o să sune mult şi bine? Suna... Suna...

- Alo?

- Bună dimineaţa, tată.

- Ei, salut! Ce faci - ţi s-a făcut dor de mine?

- Exact. Mi-e atât de dor de tine, că trebuie să te văd azi neapărat.

Tăcere...

- Aşa că uite cum facem! Îl iei pe Diamant şi veniţi aici, la conac. Să ajungeţi în jurul orei opt; dar nu mai devreme de patru.

- ... Bine, mă!

- Şi să nu afle fi-mea că veniţi.

Tăcere...

- E foarte important.

- Bine, mă! Hai, că mă apuc să-l sun pe văr-tu!

- Bine. Vorbim!

- Vorbim!

Închise şi porni spre uşă: era spontan, aşa că planurile i se aranjau de minune în minte! Şi nu-l contrazicea nimeni! Minunat! Dacă şi ei or să fie la fel de cuminţi...

Florentina

Închise uşa, îşi luă gentoiul şi porni spre scări. Încerca să nu clipească. Cu cât se căznea mai mult, cu atât mai puternică era nevoia de-a clipi...

Gata - clipise. Lacrimile căzuseră pe obraji. Dar nu era supărată. Adică nu era supărată pe el! Era supărată pe ea însăşi, care tot nu reuşise să se apropie de el! N-avea curaj şi pace! Ea păstra distanţa dintre ei! În loc să-l îmbrăţişeze şi să-l pupe pe obraz şi să-i spună că abia aşteptase să-l revadă, ea stătuse lângă uşă... În rest, nu era supărată. Tatăl ei îi vorbise normal - natural, date fiind momentul, conjunctura şi comportamentul ei! Dar îi făcuse pe plac! Îi ghicise gândurile şi-i îndeplinise dorinţa! Îi spusese să se mute la el - nu? Mai "logodiţi" de-atât nu exista, în situaţia ei...

Cobora treptele şi-şi ştergea lacrimile - că n-avea de ce să plângă. Timpul înapoi nu-l putea da; putea doar să aştepte ca amintirile să se estompeze, iar ea să se obişnuiască cu bolovanul de la gâtul ei. Era sigură că Thomas se va grăbi să-l ţină el. Adică să-l care el. Şi, la un moment dat, o să i-l scoată. El, sau Florina, sau Luis... Sau tati al ei... Cine ştie!

Tresări - Thomas o aşteptase în living! Şi se ridicase imediat cum îi văzuse ochii roşii! Era extrem de îngrijorat... Zâmbi:

- Hai să te-ntreb ceva.

Fu luată de braţ şi trasă spre bucătărie. Păi... Păi voia să discute cu mama lui de faţă?... Nu; voia s-o ducă în camera lui. Şi Florina, şi Luis îşi impuneau să nu întoarcă privirile spre ei... Intră în camera lui iar el închise uşa:

- Întreabă-mă.

Lăsă gentoiul lângă pat şi se răsuci - şi-l privi lung:

- Mă primeşti aici?

Era uimit...

- Mă primeşti să mă mut aici, la tine?

Acum era speriat... Ea aştepta răspunsul lui... Thomas îşi trecu scurt degetele prin păr:

- Dl Ştefan ştie?

- Da. I-am spus că te-am ales pe tine, pentru totdeauna. Şi mi-a

spus să mă mut la tine.

Era încurcat de veştile ei...

- ... Bineînţeles că te primesc! Dar am sentimentul că discuţia n-a mers aşa cum îţi doreai tu. Şi că sunteţi în continuare supăraţi.

- Eu nu sunt supărată. Adică nu sunt supărată pe el! El e supărat pe mine, pentru că nu pot să-mi scot lanţul şi bolovanul...

- ... Lanţul şi bolovanul?

Mm - corect! El nu ştia povestea cu lanţul şi bolovanul! Hm...

- Hai cu mine, să-mi iau lucrurile din vilă. Şi-ţi spun pe drum.

Thomas aprobă şi ieşi. Era bulversat de noile veşti. El se aşteptase s-o vadă coborând veselă; când colo...

O să-i spună despre lanţ şi bolovan. Şi-o să-i povestească ce vorbise cu tati al ei. Mai puţin partea cu datul. Simţea că, dacă i-ar fi spus-o, l-ar fi grăbit s-o ceară. Şi nu voia să-l grăbească. Lucrurile trebuiau să se desfăşoare în ritmul lor normal, firesc...

Ieşi din bucătărie - şi-şi văzu tatăl coborând scările. Vorbea la telefon... Nu - suna pe cineva. Porni spre uşa conacului.

"Părinte, diseară avem şedinţă extinsă la conac. Ne strângem toţi aici - începând cu Ana şi Isamu şi sfârşind cu tata şi Diamant. Aranjează tu cu transportul."

Deci diseară o să fie multă lume aici... Îl chemase pe bunicul ei, ceea ce însemna că şedinţa asta era de maximă importanţă şi deci vor discuta lucruri foarte "sensibile"... O să stea în camera lor. Or să stea amândoi acolo. Poate-or să şi mănânce acolo! La urma urmei, venea şi bunicul! Şi Diamant! Iar dacă venea mama ei, veneau şi băieţii. Plus Isamu... care probabil că venea cu Biyu, chiar şi doar din simpla necesitate de a nu le despărţi pe cele trei chinezoaice... Plus Piao, Rebeca, Adina, Sami - n-or să încapă toţi la masă. Aşa că ea şi Thomas or să mănânce în camera lor. O să spună că o doare capul şi se simte slăbită. Iar Thomas stătea cu ea şi-i punea comprese cu oţet. Şi gata.

... Ei, poftim! Nici nu se mutase bine la el, că-i şi acaparase timpul şi viaţa şi programul complet! Îl luă de mână şi oftă greu:

- Nu dormea. După vreo cinci minute de la discuţia noastră, a descuiat uşa. Şi-am intrat. Eram chitită să mă duc să-l îmbrăţişez; dar el se grăbise la geam, de parcă încercase să-mi transmită să nu-ndrăznesc să mă apropii...

- În realitate, te-a testat. A vrut să ştie dacă ai venit hotărâtă să te împaci cu el.

Era el aşa de sigur de chestia asta?

- Dl Ştefan nu încuie niciodată uşa dormitorului. Că n-are de ce.

Cu alte cuvinte... Oricum nu mai conta! Ridică scurt din umeri:

- Probabil că n-am fost pregătită pentru asta. Nu ştiu. În orice caz, am rămas lângă uşă. Am avut sentimentul stupid că vizita mea nu e dorită; şi n-am putut să trec peste el.

- ... Nu-i nimic; data viitoare o să-ţi reuşească. Sau peste două dăţi. Sau peste trei. Într-o zi, o să poţi să depăşeşti momentul ăla. A fost greşeala mea că nu te-am pus să iei un calmant înainte să urci.

Îl trase-n jos şi-l sărută pe obraz:

- N-a fost greşeala nimănui. În orice caz, i-am spus că m-am hotărât - şi te-am ales pe tine, pentru totdeauna. În secunda doi, mi-a zis să mă mut la tine. Aşa că, vrei-nu vrei, o să ne-nghesuim în camera ta...

- Tu glumeşti! Ştii ce-am visat azi-noapte?

- Nu.

- Am visat că dorm; şi că o să mă trezesc cu tine-n braţe. Ştii că nu m-am clintit toată noaptea, de grijă să nu te lovesc?

Serios? Începu să râdă...

- Şi pe urmă m-am gândit că, atunci când o să mă trezesc, o să strâng braţele... şi-o să închid ochii. Ştii tu. Şi m-am trezit. Şi n-am mai putut să adorm. Ai pus stăpânire pe mintea mea. Aşa că m-am trezit azi la cinci...

Oof, săracul de el! Era nedormit şi obosit...

- Da' las' că dorm diseară! Adică la noapte! Când chiar o să fii în braţele mele! Apropo... Vrei să ne mutăm în camera mea din vilă?

Negă:

- Nu ţin musai...

- Perfect!

Serios?

- Nu de alta, dar noaptea nu suntem aici, la parterul conacului, decât noi doi. Dl Ştefan şi dl Sami sunt în colţul opus camerei noastre... Dormitorul e izolat fonic corespunzător... Iar dl Sami e medic, aşa că ştie cel mai bine de ce-o să audă unele lucruri...

Roşi violent...

- Las' că vedem noi! În orice caz - dorm la noapte. Camera e destul de răcoroasă; aşa că o să te urc peste mine, o să te-nvelesc şi-o să dormim duşi.

Serios? O urca peste el? Thomas începu să râdă:

- Dacă stăm sandwich, patul de-o persoană o să ni se pară generos...

Bufni în râs:

- Trag concluzia că te-ai gândit la toate!

- Ei, nu chiar!

Şi-acum îi şoptea la ureche:

- Da' am avut tot felul de vise şi de planuri; şi m-am gândit la toate posibilităţile. Salteaua gonflabilă nu e o soluţie, fiindcă e prea moale pentru planurile noastre...

Era obraznic şi rău şi-o făcea să roşească...

Ana-Maria

Apăsă butonul roşu şi îşi privi lung consilierul:

- Diseară mergem la conac.

- OK.

- Toţi.

Ochii negri o priveau lung acum...

- Aşa a zis; să opresc gazele şi apa, să închid geamurile, să încui uşa şi să mergem toţi la conac.

Isamu avea o problemă; ordinele şefului lui erau atât de ciudate pentru el, că nu prea ştia ce să facă, ce să zică...

- Azi, o s-o dea pe Florentina lui Thomas. O să-i logodească, dacă vrei să spui aşa. Iar la ceremonia asta asistă familia extinsă. Nea Dumitru împachetează chiar acum cămaşa aia bună...

Chinezul fermecat începu să râdă:

- Da' ce s-o fi întâmplat?

- Pe de-o parte, cred că Florentina a reuşit să-i spună că s-a hotărât şi îl vrea pe Thomas. Pe de altă parte, cred că el se grăbeşte să pună lucrurile în ordinea lor firească. Ea şi Thomas sunt deja împreună; iar ca să fie lucrurile în ordine, părinţii trebuie să-şi dea acordul formal pentru relaţia lor. Ei sunt acum amanţi; diseară or să devină logodnici.

- Aha! Chiar sunt curios ce inel i-a luat!

- Nu cred că o să vedem un inel. O să fie o ceremonie strict tradiţională.

- Şi nu-mi spui şi mie în ce constă ceremonia asta tradiţională?

Ei, na! Ştia prea bine în ce consta ceremonia tradiţională! Deşi nu asistase până acum la aşa ceva, Isamu aflase toate amănuntele de la toate ceremoniile tradiţionale din vieţile lor! Negă deci:

- O să vezi.

Se aştepta să audă un refuz - sau o tentativă de fofilare. Dar nu auzea nimic! Interesant... Plusă:

- Şi vine şi Biyu.

- Ea n-are de ce să vină.

Deci nu voia s-o ia şi pe ea. OK! Îl privi lung, serioasă:

- Stă aici să păzească vila?

Isamu aprobă cu capul, atent la monitor... Zâmbi:

- N-ar fi mai bine să vină şi ea? Sunt şi fetele acolo...

- OK, atunci vine şi ea.

Ce repede cedase! Îi venea să râdă...

Ştefan

Aleodor, call. Cobora treptele... Auzea uşa de la bucătărie deschizându-se... Aha! Florentina se dusese la Thomas! Se grăbise, probabil, să-i spună că se muta la el! Auzi clac-ul - şi reacţionă la "Da"-ul lui Aleodor:

- Părinte, diseară avem şedinţă extinsă la conac. Ne strângem toţi aici - începând cu Ana şi Isamu şi sfârşind cu tata şi Diamant. Aranjează tu cu transportul.

- Gata, şefu' - acu' se face!

Buton roşu. Fata lui ieşise din conac, aşa că el intra în bucătărie:

- Aveţi treabă?

Se răsuciră amândoi spre el - şi negară la unison. Bun!

- Să nu pregătiţi nimic pentru cină.

Aprobau, deşi nu pricepuseră o iotă.

- O să avem musafiri. E o ocazie foarte specială, aşa că o să servim tort şi şampanie.

Aşa... Ei nu ziceau nimic, nu reacţionau... Îl privi pe el:

- O să te rog să mai pui două scaune la masă.

- Sigur.

- Pentru că, diseară, lucrurile or să se lămurească. Vom fi toţi. Familia extinsă. Şi o să lămurim lucrurile cu copiii.

Gata - "îi băgase-n şedinţă", cum se spune! Trase scaunul şi se aşeză; şi începu să râdă uşurel:

- Şi-acum staţi jos şi haideţi să complotăm...

Luis se aşeză; Florina rămase "înmărmurită" lângă aragaz... Îl privea lung, îndemnându-l să spună ceea ce voia să spună apropo de ceremonia care va avea loc diseară... Bărbatul oftă greu - şi nu ridică privirea:

- ... Pentru mine e un şoc ce s-a întâmplat. Şi voiam să vă rog... I-aţi spus lui Thomas că el este un pic şi băiatul dvs. Noi am vorbit... Noi doi. Am vorbit mult... despre ceea ce s-a întâmplat... Şi voiam să vă rog... Noi am înţeles că vreţi binele lui Thomas. Şi l-am lăsat, cum se spune, pe mâna dvs. Faceţi cu el tot ceea ce trebuie făcut. Tot ceea ce consideraţi că trebuie făcut. Dar, vă rog... Indiferent ce se va întâmpla diseară şi după diseară - nu schimbaţi lucrurile.

Ridică sprâncenele, prefăcându-se că nu pricepuse...

- ... În privinţa noastră - a mea şi-a Florinei. Nu schimbaţi lucrurile. Lăsaţi-ne să rămânem noi, familia Tabacu de la conac. Nu ştiu dacă asta vă încurcă planurile în privinţa lui Thomas; dar... Dar noi suntem prea bătrâni ca să ne mai putem schimba. Dacă aţi putea să faceţi o vrajă mare, să nu-ntrebe nimeni niciodată cine sunt părinţii lui Thomas, unde sunt părinţii lui Thomas...

OK! Hai să discute şi problema asta:

- Mă puneţi într-o situaţie cel puţin jenantă. Sunteţi părinţii ginerelui meu! Şi vreţi să rămâneţi simpli angajaţi la conac! Nu se poate!

- Credeţi-ne că pentru noi situaţia nu e jenantă - e imposibilă! Uitaţi-vă la mine! Pot eu să mă-mbrac în costum de firmă şi să ies pe poartă spunând "eu sunt tatăl lui Thomas, soţul Florentinei Ionesco"?

- Ai putea, să ştii!

Bărbatul din faţa lui negă încet - şi şopti, privindu-şi mâinile:

- Nu. Nu pot. Sunt semianalfabet. Mi-aş face băiatul de râs.

- Să nu mai

- Dacă aveţi posibilitatea... Adică dacă aţi putea să faceţi cumva să-l înfieze cineva pe Thomas...

Să-l înfieze? Uau! Da' chiar disecaseră problema aia în toate părţile ei componente! Îşi dădeau copilul spre adopţie? Erau nebuni... Florina se aşeză lângă el:

- Dle Ştefan, noi... Noi suntem bătrâni. Şi am dus o viaţă simplă. Înainte să ne luaţi la conac, am făcut tot felul de lucruri... I-aţi dat băiatului nostru şansa să-şi schimbe soarta învăţând. Din fericire, a fost deştept şi n-a irosit şansa asta. Dar ceea ce-i oferiţi dvs acum...

Luis îl privi din nou:

- Rupeţi-l pe Thomas de noi. Pentru binele lui. Vă rog!

Zâmbi, privindu-l amuzat:

- Tu ştii câte clase are tata?

Nu ştia - iar întrebarea în sine îl făcuse să se albească... Florina zâmbi şi ea:

- Dar tatăl dvs stă în Aurari. Nu apare decât în imaginile din albumul familiei.

- Eu nu mi-am renegat niciodată tatăl. Eu sunt mândru de tatăl meu. Aşa cum şi Thomas este mândru de mama şi tatăl lui. Aşa că să nu mai spuneţi niciodată cuvântul "înfiat". Nici la urechea mea, nici la urechea lui. Niciodată, pentru nimic în lume. Aţi înţeles?

Da, înţeleseseră - şi venise momentul să schimbe discuţia. Reveni deci la problema care-i apăsa pe ei:

- Vreţi să rămâneţi angajaţi la conac. Eu aş vrea să vă pensionez.

- Eu nu pot să stau degeaba.

- Nici eu nu pot să stau degeaba. Să ştiţi că îmi face plăcere să fac mâncare! Şi-mi place să calc! De spălat, spală maşina...

Florina ţinea musai să rămână bucătăreasa conacului... Nu se putea lupta cu ei, din simplul motiv că n-avea o rezolvare la problema aia! Nu ştia pentru ce cauză să pledeze! Pentru ce variantă! Aşa că ridică scurt din umeri:

- ... Momentan, lăsăm lucrurile aşa cum sunt acum. Şi, dacă pe parcurs intervin aspecte care necesită schimbarea strategiei, o vom schimba. În regulă?

Aprobau amândoi, mulţumiţi că nu le lua sarcinile...

- Bine. Să revenim la aranjamentele pentru diseară. M-am gândit să nu facem o petrecere de-aia de pomină, să se-audă până-n Australia ce şi cum. Afacerea pe care le-o clădesc lor este cinstită şi curată. La un moment dat, va trebui să mă depărtez şi eu de ei. Că mă ştie lumea, pe mine şi afacerile mele...

Iar erau vişinii, jenaţi că contele îşi justifica acţiunile în faţa lor... Se ridică:

- Deci, diseară ne distrăm în familie. Nu ştiu dacă aţi aflat - Florentina se mută la Thomas.

Acum băteau în galben!

- Chiar acum, am senzaţia că s-au dus să împacheteze.

Doamne, parcă erau cameleoni, aşa-şi schimbau nuanţele din obraji! Erau teribili!

- Mi-a spus că s-a hotărât şi îl vrea pe el; iar eu i-am spus să se mute la el. Că aşa e normal - să se mute ea la el! Nu?

Nu-şi permiteau să-i dea dreptate...

- Luis, vrei să duci tu ceremonia la bun sfârşit diseară?

Luis ar fi vrut să se crape pământul, sau să alunece cumva sub masă, sau să se teleporteze... Chestia asta, blocajul lor ruşinat, începea să-l irite. Că-i voia oameni normali, nu constipaţi! Ce naiba - toată lumea se constipa atunci când apărea el? Porni spre uşă:

- Te gândeşti şi-mi spui.

- Nu pot s-o fac eu.

- Atunci eşti de acord s-o fac eu? Că pe tata nu-l las să-şi bage nasul în chestia asta!

- Da - sunt de acord.

- Bun!

Şi gata, că-l apucau nervii şi azvârlea cu oalele pe-acolo!

Ieşi şi porni spre scară. Oare pe unde era Sami? Că "îi rămăsese dator" cu şedinţa de sală! Oare să fie în camera lui?

Trebuia să se calmeze cumva. Trebuia să se liniştească şi să-şi amintească să fie răbdător şi înţelegător cu familia Tabacu. Şi, pentru că se înfuriase rău, decise chiar acum că, de diseară, lucrurile se vor schimba.

Florentina

Se apropiau de uşa conacului. Mergeau repede. Nu prea aveau ce să mai spună. După ce ea îşi împachetase câteva lucruri, cât de-un troller nu prea mare, nu mai discutaseră. Ea simţea în continuare supărarea tatălui ei; Thomas simţea supărarea ei şi nu prea ştia cum s-o împace. Mergeau, deci, în tăcere. Iar tăcerea dintre ei îi făcea să păşească mai repede...

Îşi luase o pijama, nişte chiloţi, două-trei tricouri, pantaloni... Teneşii, un trening, o geacă oarecare... Azi, mai mult ca niciodată, nu se mai regăsise în obiectele din camera ei. Hainele ei n-o mai reprezentau. Nu se mai simţea atrasă de ele; adică nu se mai vedea îmbrăcată cu ele. Ori se schimbase ea, ori...

Tânărul de la pază le deschidea larg uşa. Ea se grăbea să intre... plănuind să se ocupe cu aranjarea hainelor în şifonier, şi-apoi cu invocarea unei migrene care să-i permită să se culce pur şi simplu... Nu putea vorbi despre ziua de azi. Despre mutarea ei la el. Despre supărarea tatălui ei. Nu putea vorbi despre nimic. Şi cum toate astea o afectau şi-i dădeau o stare de tristeţe plângăcioasă, cel mai bine era să se culce. Se odihnea şi gata! Poate că diseară o să fie puţin mai bine...

Thomas îi deschise uşa bucătăriei. Intră şi... Şi constată că părinţii lui nu erau aici. Ce bine! Mări pasul şi intră în camera lor. Şi înlemni - acum chiar că-i pierise tot curajul... Luis zâmbea:

- Dl Ştefan ne-a spus că te muţi la Thomas.

Aha! De-aia coborâse tati al ei - ca să-i anunţe că, gata, se procopsiseră cu nora-problemă! Aprobă, simţind că-i vine să plângă...

- Tu ai crescut şi sub ochii noştri. Voi trei, tu şi fraţii tăi, sunteţi un pic şi copiii noştri...

Florina se grăbi să preia micul discurs:

- Şi voiam să-ţi spunem că tu eşti ca şi fata noastră. Şi te iubim ca pe copilul nostru.

La dracu! Bufni în plâns - că nu era deloc aşa! Copilul oamenilor ăstora n-ar fi făcut niciodată...

- Şi suntem siguri că băiatul nostru o să te facă fericită. Şi că şi tu o să-l faci fericit pe el.

Thomas îşi drese scurt vocea, pregătindu-se probabil să-i "roage" printre dinţi să-i lase singuri... Luis se grăbi s-o îmbrăţişeze:

- Bine-ai venit în familia noastră!

O primeau în familia lor! Primeau în familia lor o neadaptată, o... Florina se grăbi să o îmbrăţişeze şi ea. Nu! Să n-o îmbrăţişeze! Cum putea s-o primească în familia ei pe proasta care

Thomas o cuprinse cu braţele. Şi o sărută pe păr. Şi şopti:

- Sărut mâna, tată!

- Să fii sănătos şi fericit, Thomas!

Da! Trebuia să le pupe mâinile! Că i-l dăduseră pe singurul lor băiat - şi era un băiat bun... Dădu să prindă mâna lui Luis - şi-l văzu sărind cât colo!

- Fii serioasă!

Thomas îi şopti la ureche:

- Nu!

Ba da! De ce nu? Ea voia să le pupe mâinile! Şi ei nu voiau s-o lase! Fu prinsă bine din spate. O ţinea de mâini. N-o lăsa el... Ce prostie! Luis îi prinse capul în palme şi-o sărută pe obraji:

- Bine-ai venit!

Florina se grăbi să o pupe şi ea:

- Şi să nu mai plângi! Că în familia noastră nu se plânge niciodată! Ai auzit?

Da, auzise - dar nu se putea opri...

- Nu mai plânge!

Fu trasă în spate - iar Thomas şopti:

- Las' c-o liniştesc eu. Hai, duceţi-vă!

De ce-i gonea? De ce le spunea "duceţi-vă", ca unor străini de prisos? Îi auzea îndepărtându-se, foşnind, grăbiţi să iasă... Clătină încet capul:

- Trebuia să mă laşi... să le pup mâinile...

- Nu. Trebuia să discut cu ei. Să nu te pună în situaţia asta.

Se răsuci şi-l prinse de tricou:

- Sunt părinţii tăi!

- Iar tu eşti nevasta mea! Şi nimeni n-are voie să te facă să plângi!

Poftim?

- Vino-ncoa!

O trăgea s-o aşeze pe pat... şi se aşeza în genunchi în faţa ei... şi-i ştergea el lacrimile, că ea plângea prea tare ca să mai încerce măcar să se liniştească...

- Nu mai plânge! Se rupe inima-n mine când te văd plângând! Te rog!

Aprobă. Şi-l luă în braţe. Şi oftă greu, greu de tot...

- ... Să ştii că nu te-au minţit. Chiar te iubesc ca pe copilul lor. Noi, aici, suntem copiii tuturor! Suntem şi copiii dlui Toni, şi copiii dnei Adinei... Dar tu eşti acum mai ales copilul lor.

Prefera să aprobe. Prefera să spună ca el, ca să se termine odată discuţia asta...

- Gata, da?

Da, gata. Nu mai plângea. Dădea din cap, sperând că or să plece la plimbare, sau...

- Florentina, ce-i cu tine?

Da' ce nu era cu ea?! Ce - el nu ştia ce era cu ea? Ba ştia - da' voia s-o facă să răspundă, ca să poată să scoată supărarea din ea şi să se liniştească...

- ... Vrei să stăm în vilă?

Negă ferm.

- Vrei să ne mutăm în garsonieră? Că eu am uitat complet - da' putem să stăm în garsoniera din oraş!

Negă din nou.

- Şi-atunci de ce plângi aşa? Cine te-a supărat chiar în halul ăsta, de nu te poţi opri din plâns?

Trase aer în piept... şi răbufni:

- N-o să mă ierte niciodată! Tata n-o să mă ierte niciodată! N-o să mai fie niciodată tati al meu! L-am pierdut pe tati - înţelegi?

- Ss! Nu l-ai pierdut! Linişteşte-te!

- Ba da! L-am pierdut!

- Nu! E chiar lângă tine! Înţelegi că e mereu lângă tine? N-o să-l pierzi nici dac-o să vrei să-l pierzi! Florentina!

O înhăţă bine de cap - şi-o privi de la doar câţiva centimetri distanţă:

- Tatăl tău va rămâne tatăl tău. Tu vei rămâne fata lui. Lucrurile astea nu se schimbă. Niciodată.

Şi-o ţinea bine şi era ferm convins că avea dreptate...

... La urma urmei, o pierduse şi pe mămica ei. Nu? Şi-o regăsise. Adică venise mămica ei la ea şi... Poate-o să vină şi tati. Poate că, la un moment dat, tati al ei o să constate că ea e incapabilă de-a se mai apropia de el; şi-atunci o să ofteze greu şi-o să-şi calce pe suflet şi-o să vină el la ea. Aşa cum îşi călcase pe suflet şi pe cuvânt şi-i făcuse firma... Le făcuse firma...

- ... O să fie bine - o să vezi! Toate belelele şi ghinioanele or să treacă. Şi-o să fie bine. Da?

Da. Aprobă şi închise ochii; şi lăsă fruntea pe fruntea lui. Poate-o să fie bine, până la urmă...

Ştefan

Masa de prânz de azi nu se deosebea prea mult de alte mese de prânz, din alte zile. Mâncau tot într-o relativă tăcere. Florina pusese masa la fel, o servise la fel, Luis o ajutase ca-n fiecare zi... Thomas purta acelaşi stil de haine ca-n prima zi - tot un tricou şi nişte pantaloni de pânză, comuni. Toţi ceilalţi nu bănuiau nimic, aşa că erau neschimbaţi. Dar ei, totuşi... Totuşi, ei ştiau că se întâmplă ceva special azi. Şi erau mai tăcuţi. În plus, Florentina nu venise la masa de prânz. Nu întrebase unde e fata lui; Thomas o scuzase, spunând că o duruse un pic capul aşa că luase o pilulă şi se culcase o oră. Dormea de trei ore deja. Dar era mai bine aşa. Decât să-i vadă mutra lungă...

Îl supărase fetiţa lui azi. Îl supărase atitudinea ei umilă şi fricoasă. Florentina lui nu era aşa! Clădise un lider în ea - şi vedea, de ceva vreme, în faţa ochilor un supus înfrânt. Chestia asta îl scotea din sărite! Îi venea s-o bată...

Oare dacă-şi scotea cureaua şi-i trăgea câteva la fund, schimba cu ceva lucrurile? Probabil că nu; probabil că gestul lui, incapacitatea lui de a-i înţelege şi accepta sentimentele ar fi făcut-o să se îndepărteze şi mai mult de el. Aşa că mânca şi-şi ascundea supărarea...

De mâine, probabil că lucrurile or să fie un pic mai bine. Nu, n-o

va regăsi pe Florentina nici mâine. Şi nici peste-o săptămână. Dar pricepuse şi el, într-un târziu, că anumite lucruri nu puteau fi grăbite. Ea era şi va rămâne fetiţa lui. Într-o zi, cândva în viitor, ea o să vină la el, o să-l îmbrăţişeze şi o să-l pupe pe obraz. Şi-o să-i zică, în romanes, că tati mai *shukar* decât al ei nu se inventase încă pă planetă - şi nici n-avea şanse să se inventeze. Şi-atunci o să zâmbească şi el. Şi-o să redevină el - tati al ei cel de demult.

Până atunci, însă, trebuia să-şi vadă de planul lui. Să se ocupe de Thomas, să-l ajute să construiască firma lor şi să se concentreze asupra propriei recuperări. După ce-i scoteau tija, o să se-aşeze din nou în armăsar. O să fie greu... din nou...

Şi pe urmă o să stea în living, o să privească lung scara, platforma rapmei şi-o să oscileze între a-i da foc în mijlocul curţii şi-a o dona unui cămin de bătrâni - sau spital de copii. Presimţea că o să-şi spună că şansele ca acel dispozitiv să se potrivească în altă clădire erau minime, fiindcă fusese făcut special pentru conac. Şi că n-avea rost să-i chinuie şi pe alţii cu puturoşenia firmei care-ar fi trebuit s-o modifice şi s-o instaleze. Îşi dorea mult să pună mâna pe-un baros şi să-şi verse tot necazul şi toată nemulţumirea pe rampa aia nenorocită...

Armăsarul o să-l doneze. Dar rampa o s-o distrugă. O s-o stropească personal cu benzină!

... Adică o să-l pună pe Toni s-o stropească cu benzină. Să nu facă vreuna nefăcută şi să ia foc, sau...

Cât mai era pân' la opt? Că nu mai avea răbdare!

Privi lung masa... dinspre dreapta înspre stânga...

Acum, Ana ar fi stat pe scaunul din dreapta lui. După ea stăteau Florentina, Léon, Philippe şi Adina. În stânga lui, primul scaun era liber. Urmau Rebeca, Aleodor, Sami şi Thomas. De mult, de foarte mult timp masa aia nu mai fusese 100% ocupată! Dar diseară...

Ia să facă el aranjamentul pentru diseară! O să-i reaşeze la masă. Că trebuiau reaşezaţi. Thomas avea nevoie de un semnal foarte puternic, ca să poată ieşi din cochilia lui şi să fie el însuşi. Avea nevoie de el în postura dreaptă, neapăsată de sentimentul că toţi în jurul lui erau dl şi dna iar el era băiatul servitorilor! Diseară, o să le arate tuturor cine era Thomas. Şi-or să-i interzică ei să-i mai domnească.

Mm - cât era ceasul? Nu mai avea răbdare...

Diamant

Nea Dumitru mâncase bine la prânz. Mâncase ceva cu multe vitamine. Că avea chef de vorbă. Îi tocase la ureche tot drumul! Îl cam luase cu ameţeală...

- Auzi, Diamante?
- Da, nea Dumitre.
- Crezi că o să mă lase s-o dau eu?

Negă încet cu capul - nici o şansă...

- Da' de ce, mă? Că io-s bulibaşă! Nu el!
- Conacul nu e şatră. Iar el e conte. Iar Florentina e fata lui!
- Da' n-are autoritate! Ce autoritate are el?
- Aia pe care i-a dat-o contele de Perigord.
- Da' nu-i corect!
- Ba da - e.
- Ba nu-i corect deloc! Doi aţi fost în neamu' meu - şi nu v-am dat io! Nici pe tine, nici pe el!
- Ba lui i-ai peţit-o pe Rubina. Iar pe mine m-ai însurat cu Raina.

Întoarse capul şi-l privi lung, pătrunzător:

- Iar pe Azur îl dau eu. Că sunt ta-su. Eu i-o peţesc, eu îi leg.
- Că tu eşti bulibaşă!
- Am fost. Exact ca dumneata.

Nea Dumitru se-ngălbenise instantaneu! Reveni spre hublou:

- Copiii mei or să se ia din dragoste. Amândoi. Agata îl iubeşte pe Victor al lui Nicuşor Racovici; aşa că i-am dat voie să se vadă cu el. Să se plimbe, să discute, să meargă la o îngheţată...

Unchiul lui nu zicea nimic...

- Dacă totul merge bine între ei, or să ajungă şi la iubit. Şi dacă şi aia merge bine, eu o ajut să împacheteze şi i-o duc acasă.
- Agata are paişpe ani.
- Şi-o să crească şi-o să facă 18.
- Evident...

"Evident, te-ai prins despre ce vorbim noi aici şi te-ai prins că m-am prins de mişcările tale! Şi încerci să-ţi protejezi şmecheria!" Îl privi din nou lung:

- Iar în privinţa lui Azur... În privinţa lui Azur, n-o să plănuiesc decât un singur lucru. Să stea şase luni cu ea, înainte să facă actele. Dacă se suportă reciproc şase luni, se vor suporta o viaţă.
- Tu n-ai suportat-o pe Safira şase luni?
- Am suportat-o şi mai mult. Doar că o vedeam dimineaţa juma de oră şi seara două ore. Abia după atacul lui Jun, am stat încuiat în Aurari...
- După atacul lui Jun, ai cunoscut-o pe Rebeca.

Asta cam aşa era; o cunoscuse pe ea...

- Şi zici că v-aţi hotărât să faceţi un băiat.
- Da. Ea s-a hotărât să-l facă acum. Eu m-am hotărât să-l fac după întoarcerea reginuţei noastre.
- ... Am senzaţia că ea nu ştie asta.
- Nu; nu ştie. O să bănuiască în curând, pentru că ne străduim de mama focului iar ea n-o să rămână gravidă. Dar mizez pe revenirea lui Ştefan în prim-plan. Şi pe talentul mamei. Şi pe cuvintele Agatei, care zice că Trésor se-ntoarce în noiembrie. Văd eu cum o îmbârlig încă două luni...
- ... Dacă află, îţi dai seama ce iese?
- Dacă m-apuc să încerc s-o răzgândesc, îţi dai seama ce iese? Femeia mea are pistol la purtător!

Nea Dumitru îl bătu uşurel pe mână - că se-ncinsese şi ridicase vocea... OK! Coborî tonul:

- Acum, aşa, e liniştită şi calmă şi plină de speranţă. Dacă sunt îndeajuns de iscusit, n-o să afle niciodată; sau o să afle peste câţiva ani, când intră ăla micu' la grădiniţă.
- Te-ai gândit vreodată să-i zici lui Ştefan să te mute mai aproape de ea?

Bufni în râs:

- Crezi dumneata că poate Ştefan să-ntindă România pân' la graniţa cu Franţa?
- Nu; dar m-am gândit deseori că poate să se tragă-n umbră - şi să rămână acolo. Să te folosească pe post de portavoce. Baza afacerilor lui aici e, în Franţa. Te-ai muta, deci, aici.
- Nea Dumitre... Indiferent că fac patru ore sau doar una - o să mă-ntorc mereu la ea.
- Da, mă! Da' psihic şi pentru moralul vostru, ar fi bine să nu faci decât o singură oră! Ştii tu - e o diferenţă între a te gândi că pleci o oră, şi-a te gândi că te duci "tocmai în Franţa"!

Ei, na! Unchiul lui mâncase sămânţă de vorbă! Sau se plictisise! Se aplecă spre el şi şopti:

- Nea Dumitre, dacă te rog io ceva mult de tot, faci?
- Depinde ce mă rogi!
- Te rog io mult de tot - mâine, când plecăm de la conac, fă un ocol cu mine.
- ... Ce ocol?
- Un ocol pân' la Bordeaux.

Brusc, unchiul lui îşi înghiţise şi limba, şi buna dispoziţie...

- Nea Dumitre - dumneata îl ştii personal. Adică ai altă relaţie cu el. Degeaba e Ana frumoasă şi deşteaptă şi mare dansatoare; pentru el, e doar o femeie.
- O să discut cu Ştefan azi. O să-i zic de ideea ta. Dacă e bună, mergem mâine până la el.

Fiu! Răsuflă uşurat... şi reveni pe scaunul lui. Apariţia lui la castelul din Bordeaux o să agite rău apele! Îşi dădea cu uşurinţă seama cât de mult îl urau fraţii pe el, vărul lui Ştefan, dacă pe ea, "doar" cumnata lui, încercaseră s-o omoare...

Ana-Maria

În sfârşit, ajunsese la conac!

Nu vorbise cu Ştefan azi. După ce-o sunase să-i spună să oprească apa şi gazele, el n-o mai sunase. Şi ştia că, dacă tatăl s-ar fi împăcat cu fiica, sigur şi-ar fi exteriorizat bucuria! Cine ştie ce făcuse Florentina, sau... Sau poate că făcuse el ceva! Că şi el avea doza lui de afurisenie... şi era uneori pus pe chinuit persoanele dragi lui. Nu ştia de ce era aşa; dar, uneori, Ştefan devenea răutăcios. Şi lua un băţ şi zgârma în rana din sufletele celor care-l supăraseră. Probabil că avea nevoie de mulţumirea sufletească pe care i-o dădea gustul dulce al răzbunării...

Azi, blindata era plină-ochi. Copiii stăteau lângă ea; Isamu stătea pe scaunul din faţă. Chinezul fermecat nu scosese o vorbă. El oricum nu era vorbăreţ! Dar azi, de când plecaseră de la vilă, Isamu îşi făcuse rareori simţită prezenţa. Oare din cauza lui Biyu? Care se preocupase strict cu telefonul ei şi încercase să stea cât mai retrasă faţă de el? Oare el se simţea ciudat în preajma ei? Sau încerca să le lase celorlalte două tinere impresia că "nu sunt împreună"? Sau o supunea pe Biyu la tot felul de teste? Nu ştia. Poate că o testa, într-adevăr; poate că bărbatul acela tăcut şi foarte cerebral "cocea" o mişcare importantă... cu propria viaţă...

Toni vră scurt şi frână. Şi opri motorul. Portierele se deschiseră toate-odată... Ia uite-i, ce se grăbiseră să coboare! Da' de ce atâta grabă? Că era de-abia ora cinci! În fine...

Coborî şi ea şi porni spre conac... Îi auzea vorbind în curte, semn că Ştefan îi aşteptase la una dintre mesele de afară...

Iată familia! Nea Dumitru, Rebeca şi Diamant ieşiseră la o cafea. Şi iată-l şi pe soţul ei! Era binedispus! Bun! Hai să-i pupe pe toţi şi să se informeze şi ea, apropo de ceremonia de diseară!

Isamu

Piao spunea că lucrurile de-aici, de la conac, mergeau foarte bine. Aproape impecabil. Pe el îl interesase, însă, altceva. Cât fusese drumul de lung, el se gândise la o idee extrem de interesantă, care-i venise în clipa când aflase că Piao se ocupase de transport şi toate celelalte - şi deci el nu mai avea nimic de făcut în privinţa aia. Ideea în sine nu era rea. Sigur, avea nişte dezavantaje majore... dar avea şi avantaje mari. Marea problemă era ruperea definitivă...

În fine! O să vadă el ce-o să mai facă! Momentan, avea multe treburi - multe şi importante! Ajunseseră la conac în urmă cu 15 minute - şi nu reuşiseră să intre în clădire. Valizele intraseră, cu Luis; dar ei rămăseseră în curte. Îşi drese scurt vocea... Ştefan îl privi lung, serios... "Avem de vorbit. Urgent." Bărbatul cu ochi verzi se ridică:

- Pe noi vă rugăm să ne scuzaţi - dar ne vedem atât de rar, încât fiecare minut contează...

Se ridică şi el:

- Iar în discuţia noastră trebuie să vă implicăm şi pe voi.

Diamant, Rebeca, Piao, dl Ionescu... şi Ana, evident! Toată lumea! Aşa că le făcu semn să se ridice. Ştefan începu să râdă şi fluieră aşa cum ştia el, după Toni probabil... Arătă spre conac:

- Mergem în birou.

Ana îşi luă socrul de braţ; Diamant o luă pe Rebeca un pic cam cu forţa...

Ştefan

Toni venea în fugă. El calcula mental şi trăgea concluzia că mâine trebuia "să investească" în trei grătare profesionale...

- Da, şefu'!

- Fii atent. Am pentru tine o sarcină ultraimportantă...

Îl luă pe după gât şi-l trase deoparte. Şi şopti:

- Până la opt, trebuie să-mi faci, nu ştiu cum, nu ştiu de unde şi când, juma' de porc la grătar. Cu cărbuni, nu cu gaze.

- Aa, nici o problemă!

Serios? Îl privea lung... Toni râdea. Anticipa o masă câmpenească probabil! Şi-o petrecere "de curte"! Continuă:

- O să petrecem în conac. Ca să nu ne pomenim că păţim ca agenta lui Aleodor, care habar n-a avut când a înţepat-o acul...

- Evident!

- ... Azi îmi mărit fata.

Stop. Şeful pazei înlemnise, că nu se aşteptase... Îl bătu pe umăr:

- Să coci bine grătarul. Şi să dai ness tare la oameni - că suntem toţi aici.

- Am înţeles.

Porni spre conac.

Nu s-ar fi săturat doar cu tort şi şampanie. Oricum, festivismul tortului ar fi fost fals, pentru că Thomas sigur nu cumpărase încă inelul! Aşa că era mai bine cu friptură! Vin avea destul...

"Hai, că o să fie bine!"

Intră în conac şi se grăbi spre birou. Şi intră şi el.

Isamu porni aparatele de bruiaj şi se sprijini de biroul Rebecăi:

- Trésor nu mai este în sfera de influenţă a fraţilor Donichioiu.

Cum-cum? Ce făcea? Le spunea şi lor? De ce le spunea?

- Trésor a fost dusă la Ivan Yevdokymenko, un individ cu care Gabriel se înţelege foarte bine - dar cu care n-are cine ştie ce mari legături. Într-un fel, "a fost pusă bine", dată uşurel într-o parte, la distanţă de fraţi. A stat acolo câteva zile. Iar în ziua în care haina de samur a Florentinei s-a vândut la licitaţia caritabilă, a murit tatăl lui Yevdokymenko. Se externase cu două zile înainte, dintr-un spital privat, cu analize impecabile; şi a pocnit inima-n el la propriu. Hemoragie internă masivă. A murit în curte, sub ochii nepoţilor, la ora la care a început licitaţia.

Îşi privea lung cumnata, vărul... Diamant era serios şi mut; Rebeca era în pragul leşinului. Se ţinea cu mâinile de cârpele înfăşurate în jurul mijlocului...

- La câteva ore după moartea ăluia, Trésor a ajuns în casa unui aghiotant al cetăţeanului moldovean Ion Rotari. Un fel de preşedinte informal al Republicii Moldova. Respectivul aghiotant i-a dus-o lui cadou.

Diamant mârâi ceva în romanes; pocni imediat din degete, ca să-l rupă din lumea paralelă în care el îşi ia pistoalele şi zboară glonţ spre Chişinău...

- Rotari a dus-o la una din casele lui de vacanţă. Acum e acolo, împreună cu amanta lui Rotari, care e gravidă în 8 luni. Şi sunt păzite draconic. Nu se poate intra acolo nici cu tancul, nici cu forţele NATO...

Se grăbi să transforme monologul în dialog - şi să se şi informeze:

- Acest Ion Rotari e abordabil din punct de vedere financiar?

- Nu. Are tot ce-şi doreşte - ba chiar mai mult de-atât. Şi e genul de interlop nebun care are putere de Dumnezeu. Steroizii l-au afectat serios...

Steroizi de-ăia buni, ruseşti, care duceau tinerii pe culmile gloriei - şi-i ajutau să moară repede chiar acolo, pe culmile gloriei. Exact cum era mai rău...

- Ion Rotari e inabordabil şi imposibil de sfătuit. Oamenii lui nu-l sfătuiesc niciodată. Atunci când se înfurie, Ion Rotari nu remobilează - împrospătează lista cu angajaţi.

Ei tăceau; dar el avea multe-multe întrebări de pus!

- Fang ce spune despre el?

- Spune să fim liniştiţi - că Cheng e pregătit să acţioneze. Se pare că amanta lui Rotari o place mult pe fetiţa cuminte şi tăcută pe care-a primit-o. Îi e un fel de companioană care-o ajută în unele momente. Îi dă apă, bomboane, se duce să-i aducă telefonul... că ăla o sună oră de oră s-o întrebe cum se simte...

Rebeca închisese ochii; Diamant continua să boscorodească, dar fără sunet... Tatăl lui oftă greu:

- Aş putea să mă duc mâine pe la Nicu.

Nu-nu! Îl răzgândi instantaneu:

- Te duci degeaba. Nu ţine de el. Nicu Petriceanu nu are nici o legătură cu Republica Moldova.

Isamu interveni şi el cu aceeaşi intenţie:

- Cheng spune că nu e bine să ne amestecăm noi. Ni s-a dat minimul de informaţii - cât să observăm că "nu doarme pe el" şi n-a uitat de noi. Republica Moldova e uşor scăpată de sub controlul umbrelelor. Iar faptul că fetiţa a fost dusă tocmai la asemenea gen de individ denotă limpede intenţia fraţilor de-a o ucide.

Diamant îşi smuci nevasta - şi-o strânse bine-n braţe. La dracu! De ce dracu spunea chinezul lui asemenea cuvinte? Repede - s-o dreagă cât de cât!

- Momentan, nu facem nimic. Spune-i lui Cheng ca, imediat cum observă că Trésor nu mai e în graţiile amantei, să ne informeze. Şi mergem noi şi-o luăm de-acolo.

Isamu aprobă scurt. Mm - bun consilier! Îi pricepuse imediat minciuna menită s-o calmeze un pic pe Rebeca! Zâmbi, cu ochii la Diamant:

- Mă ocup eu de problema asta. Iar tu, vărule, rămâi săptămâna viitoare aici. Am nevoie de ajutorul tău.

- OK.

- Luni mă operez; marţi mă întorc aici. Şi-o să mă-ntorc în scaun; aşa că am nevoie de tine.

- Sigur, Ştefane! Nici o problemă!

Întinse mâna spre regina lui:

- Cina e la opt fix. Vă rog să fiţi punctuali.

- Aa, bineînţeles!

Tatăl lui ştia deja ce-o să se-ntâmple la cina asta; aşa că râdea. Nu părea să observe că nevasta nepotului lui plângea rău...

Isamu se apropia de Diamant. Iar asta însemna că ei doi trebuiau să iasă, ca să iasă şi ceilalţi... iar consilierul lui să o liniştească un pic pe Rebeca. Îşi cuprinse regina cu braţul şi ieşi. Şi făcu un pas spre dreapta, să elibereze uşa, după care o trase în braţele lui - şi-o sărută, dăruindu-i toată dragostea din sufletul lui...

Rebeca

Fu prinsă de braţ şi trasă din braţele soţului ei. Aoleu - venise Ştefan! Îşi şterse repede lacrimile... iar Isamu zâmbi:

- E mult mai bine aşa.

Diamant o cuprinse iar cu braţul şi scoase telefonul:

- E mult mai bine aşa. Dacă nu mai e sub influenţa ălora, e perfect! Staţi aşa!

Suna pe cineva... Isamu o privea pe ea - dar ea prefera să-l privească pe Diamant...

- Săru' mâna. Mamă, te-am sunat ca să-ţi zic o chestie.

Chinezul păli instantaneu - şi-i făcu semn să tacă din gură! Diamant aprobă:

- Mamă, te rog să ai grijă de Trésor... Ai grijă să nu păţească nimic. Te rog!... Da, ştiu. Da' ia-o de la capăt - ca să fim siguri că ai reuşit... Da, rămân aici... Are Ştefan treabă cu mine... Da. Te duci la mine, sus în dormitor, şi iei cutia albastră cu dungi albe. Acolo sunt... Da, mamă... Sărut mâna.

Soţul ei închise şi îi zâmbi, cu ochi plini de speranţă:

- A zis că o ia de la început cu toate. Şi nu se ocupă decât de siguranţa ei.

Isamu se grăbi să-l avertizeze:

- Să nu-i transmiţi niciodată numele ăluia!

- Bineînţeles că nu-i transmit eu nume! Şi nici Rebeca n-o să-i transmită!

Negă - nu, n-o să-i spună ea numele ăluia! Dacă era nebun şi-şi împuşca angajaţii... Isamu zâmbi:

- Ideea blestemului o să ne prindă bine, la un moment dat. Să nu-i transmiteţi numele lui. Nu încă. OK?

Aa, nu **încă**! Aprobă, zâmbind... Isamu zâmbea şi el, bucuros că pricepuse şi ea despre ce era vorba - şi nu claca, nu făcea crize de isterie, nu-şi smulgea părul din cap, nu suna în Aurari...

Ana-Maria

Primise un mail de afaceri. O să se ocupe de el mai târziu. Momentan, doar se prefăcea că se ocupă de el - şi-şi studia soţul pe sub sprâncene, aşa...

Ştefan era serios. Şi foarte agitat. Se pregătea să coboare în living. Se bărbierise, îşi pusese din nou buclele într-o ordine civilizată... Şi-şi scotea chiar acum cămaşa, o punea înapoi pe umeraş, scotea din şifonier alt umeraş cu altă cămaşă...

Soţul ei era emoţionat. Îşi dădea azi fata - i-o dădea lui Thomas, trecând-o astfel din grupul domnişoarelor în cel al femeilor în toată firea. Devenea socru mic. Îi venea să râdă când se gândea că Luis era socru mare, aşa că agitaţia din vila personalului era mult mai apropiată de fenomenul meteorologic numit "taifun"...

Ştefan nu-i spusese ce discutase cu Luis şi Florina. Ea nu-l întrebase nimic; nici el nu spusese nimic. Ce-i drept, nu prea avuseseră când să discute. Ei fuseseră ocupaţi... cu altele! Că nu se mai văzuseră de-atâtea zile! Normal că... Hm!

Opri laptopul şi se ridică. Ea, soacra mică, o să poarte o rochie uni nici prea lungă dar nici prea scurtă, nici prea largă dar nici prea strâmtă, nici prea înzorzonată dar nici "de mers la piaţă"... Scoase rochia verde. Iar soţul ei întinse mâna pe lângă ea şi-i scoase rochia roz. Voia el rochia roz?... Da; că el optase pentru cămaşa roz. Bufni în râs:

- Da' dacă te schimbi iar, ăla eşti!

Ăla era! Pe bune! Ea nu se mai schimba! Ştefan râdea şi-şi încheia nasturii şi scotea limba la ea... că era rău şi se schimba din nou...

Oare ce se întâmpla acum în vila personalului? Parcă-i era frică să se gândească la asta...

Florentina

Mm - o durea capul un piculeţ. Se trezise în urmă cu jumătate de oră; dar nu se ridicase din pat. Aşa-i spusese Thomas - că nu e bine să se ridice imediat cum se trezeşte din somnul de după-amiază, ca să n-o doară capul. Ea, însă, se ridicase pe pernă. Şi-o durea un pic capul...

Când se trezise, îl găsise aşezat la birou. Învăţase pentru facultate. El învăţa cu căştile pe urechi. Habar n-avusese că ăsta era "secretul bursei"! I-l spusese el acum; asculta muzică clasică. Lui îi era mai uşor să înveţe atunci când "se bombarda" cu sunete pe care le cunoştea deja. Că oricum auzea tot ce se-ntâmpla în jurul lui, nu? Căştile îl ajutau să audă doar lucruri la care se aştepta; fără foşnete, pocnete, voci care spun diferite cuvinte... Dar, imediat cum se trezise ea, el lăsase baltă învăţatul şi se mutase pe marginea patului. Ea îi spusese că o doare capul; el se apucase "s-o oblojească". Deschisese geamul, îi pusese o compresă rece, îi adusese o limonadă - pe care, deşi o refuzase din start, o băuse totuşi... Thomas al ei era foarte îndrăgostit. De ea, fireşte! Îi venea să râdă...

- ... Te mai doare?

- Un pic de tot.

Ochii negri o priveau cu tristeţe... făcând-o să simtă că, dacă ea nu se simţea bine, el era complet întors pe dos...

- Ia stai puţin! Stai, că am o idee!

Îi scotea compresa, venea mai aproape... şi-i prindea capul în palme. Thomas închise ochii... Ce-i făcea? Ştia el o şmecherie cu bioenergie? Sau era o nouă şmecherie de-a lui, menită să o facă să râdă?

- Gata. Cred că ai fost deochiată. Hai - ridică-te.

Se conformă.

- Ştii că, după dedeochi, trebuie să te mişti din locul ăla...

Serios? Nu ştiuse! Adică, în fine - tanti Perla o mutase din locul

în care stătuse, dar nu-i spusese niciodată de ce-o mută...

- Hai să ne pregătim pentru cină.
- Nu putem să mâncăm aici?
- Nu. Trebuie să mâncăm în living, cu toată lumea.
- Dacă zici tu că e musai...
- E musai. Întotdeauna a fost musai. Dar azi, în mod special, trebuie să mâncăm în living.

Prea bine! Poate că trebuiau să demonstreze că lucrurile erau la fel şi după ce ea împachetase şi se mutase la el - nu? Adică nu trebuia să lase impresia că, gata - dacă plecase din vila familiei Ionescu, nu mai voia să participe la activităţile familiei Ionescu... Deschise deci şifonierul şi-şi luă alt tricou. Iar el zâmbi:

- De ce nu-ţi iei o rochiţă?
- ... Fiindcă-mi plac mai mult tricoul şi blugii.
- Dar eu te rog să-ţi iei o rochiţă.

Ei! Da' ce-i venise?

- Te rog! Ajută-mă să mă antrenez!

Să... ce?

- Eu, de două săptămâni, îmi pun cămaşă şi pantaloni de stofă. Primul lucru pe care mi l-a spus dl Aleodor a fost că blugii trebuie să devină amintire pentru mine. Iar tricourile sunt bune cel mult atunci când îl ajut pe tata la treabă. Zice că trebuie să mă obişnuiesc cu ţinuta *business*. Că o să ajung să-mi arunc tricourile, fiindcă n-o să mai am unde şi de ce să le port...

Aha! OK! Îşi luă rochiţa cu flori din şifonier şi începu să se schimbe.

- ... O să fie o masă plină azi.

Serios?

- A venit şi dna Ana, cu băieţii.

Aha!

- Şi a venit şi dl Isamu.

Se răsuci şi-l privi lung - Isamu, aici?

- Da, şi dl Ionescu, şi dl Diamant...

Adică erau toţi aici? Chiar aveau şedinţă de-aia "foarte sensibilă"?

- De cum au sosit, s-au încuiat în birou. Şi au vorbit ceva foarte important. Dna Rebeca a ieşit răvăşită de-acolo!

Deci nu se înşelase! Avuseseră şedinţă! Oftă:

- O fi ceva legat de Trésor...
- Cine ştie?! Oricum, după aceea, dl Ştefan şi dna Ana au urcat. Iar dl Diamant şi dna Rebeca s-au dus în vilă. Dl Ionescu a rămas în birou, cu dl Isamu şi dl Piao...
- Deci e legat de Trésor. Probabil vor să-l trimită la bunul lui prieten, să încerce să tragă nişte sfori...

Se căznea să-şi închidă fermoarul... Paşii se apropiară; iar el apucă cheiţa şi-o ridică încet... şi o sărută pe gât, făcând-o să se înfioare...

- Florentina...

Da... Fu întoarsă uşurel spre el:

- Vreau să te întreb ceva.

OK, s-o întrebe... Fu trasă şi aşezată înapoi pe pat. Iar el se aşeză în genunchi în faţa ei, îi prinse capul în palme... Degetul lui îi mângâia uşor tâmpla... Thomas şopti, în romanes:

- ... Din noaptea când ai venit aici, în camera mea, eu am simţit că îţi aparţin.

Poftim?

- Că eu tot sunt al tău. Eu, Thomas, cu corpul ăsta, cu mintea asta, cu sufletul ăsta... Eu sunt al tău. Tu simţi asta? Simţi că sunt al tău?

Aprobă încet, zâmbind. Da, chiar simţea că Thomas era al ei...

- ... Nu ţi-am spus... pentru că mi-a fost teamă să-ţi spun. Dar eu simt... Simt că, de când am ascultat amândoi Mike Oldfield în curte, acel ceva defect din sufletul tău s-a reparat. Iar tu eşti a mea. La propriu. Tu simţi la fel?

Aprobă din nou. Iar el oftă greu... Îi prinse şi ea capul în palme:

- Ce e? Ce încerci să-mi spui?
- Încerc să-ţi spun că ţi-am cumpărat ceva. Iar mama mi-a dat azi ceva ce transformă cadoul meu în alt fel de cadou.

Serios? Ce?

- Şi mi-e frică acum să ţi-l dau.

Serios?

- Adică noi trăim în Franţa, în conace şi vile, şi... Şi nu ştiu dacă e un cadou potrivit aşa, sub forma asta.

Începu să râdă:

- Nu cred că tu mi-ai putea face un cadou nepotrivit...

El nu era la fel de convins ca ea. Hm... Îi ridică capul şi privirea:

- Dacă mi-ai luat un cadou, mi-l dai - nu-i aşa?

Thomas bufni în râs:

- Da, bineînţeles! Dar promiţi că nu te superi?
- Promit că nu mă supăr.

Îl văzu ridicându-se, deschizând uşa şifonierului, luând de-acolo o cutie mare de carton... O puse pe masă şi-o desfăcu. Şi începu să scoată din ea tot felul de nimicuri - care mai de care mai nefolositoare şi neimportante...

Uau!

... Înlemnise. Ăla era cadoul lui pentru ea?

Thomas se reaşeză lângă ea:

- Eu am fost neinspirat. Adică uşor constipat atunci când am intrat în magazin. N-am găsit o soluţie mai bună. M-am gândit că ţi-ar place să fie inimioară, nu cruciuliţă...

Da, îi plăcea inimioara. Era micuţă cam cât un bănuţ. Cam cât *galbi* de lângă ea...

- Iar mama mi-a spus, când mi-a dat *galbi*, că o să-ţi poarte noroc. Că îl are de la mama ei, care l-a primit de la bărbatul ei - cu care a trăit o căsnicie de 62 de ani şi cu care a avut 8 copii. Şi cu care nu s-a certat nici măcar o dată.

Aha...

- ... N-am plănuit nimic, niciodată, în privinţa căsătoriei mele. Părinţii mei mi-au spus că fetele din etnie sunt sărace cu duhul; iar eu, dacă fac şcoală, n-o să fac casă bună cu ele. Aşa că mi-au zis să mă franţuzesc. M-am franţuzit, m-am uitat mult prin vitrine după inele drăguţe... Numai că mi te-a scos soarta-n cale; şi m-ai prins un pic nepregătit, ca să zic aşa...

Daa, sigur! Nepregătit! Avea lanţ, inimioară şi *galbi* - şi zicea că e nepregătit!

- Vrei să porţi salba mea? Aşa micuţă şi improvizată cum e ea?

Aprobă încet cu capul. Iar el desfăcu încuietoarea... Ciudat - lanţul era cald... aşa ca mâinile lui...

- ... O să

Ba n-o să nimic! Se repezi şi-l sărută - n-avea rost să spună cuvinte...

Ştefan

Decorul era pregătit. Şi actorii erau la locurile lor... Plănuise bine "aşezarea în scenă". Da, vor mânca un pic înghesuit; dar va fi o înghesuială plăcută. Mai ales pentru ei - bărbaţii familiei! Îi venea să râdă...

Pe Ana o mutase lângă el. Stăteau amândoi în capul mesei, iar ea stătea în stânga lui. Aşa, aveau o privire "de ansamblu" asupra întregii audienţe. Şi păreau regele şi regina din sala tronului... Ha-ha! Ce nebunie! În fine! În stânga ei îi aşezase pe Diamant, Rebeca, Aleodor, Piao şi Isamu. Şi Thomas, care încă nu venise. În dreapta, chiar lângă el, o să stea Florentina. Lângă ea erau Léon, Philippe, Adina şi două scaune goale - pentru Florina şi Luis. Iar în celălalt capăt al mesei, chiar în faţa lor, stăteau tatăl lui şi Sami. După părerea lui, cel puţin 50% din oamenii ăştia ştiau de ce se aşezaseră aşa. Şi de ce se îmbrăcaseră aşa frumos, ca pentru o solemnitate. Doi dintre ei fuseseră straşnic instruiţi! Tăticul lui mustăcea; Sami zâmbea larg şi fremăta tot, nerăbdător să-şi joace rolul...

Îşi privi ceasul - da' cât mai dura? Că nu mai avea răbdare! În plus, îşi simţea palmele umede. Şi nu voia să aibă palmele umede. Nu-i plăcea să recunoască chestia asta - dar era emoţionat rău...

Deschiderea uşii de la bucătărie îl făcu să tresară! Deşi se aşteptase la deschiderea uşii! Fetiţa lui intră în living. O măsură scurt,

ezită un pic la vederea lanţului... Se aplecă spre Ana, impunându-şi să n-o mai privească pe Florentina:

- Abia aştept! Vii cu mine, da?

- Bineînţeles că vin! Ăla erai, dacă plănuiai să nu mă iei şi pe mine!

Îi fură un sărut, râzând... Scaunul din dreapta lui se trase scurt... Thomas se aşezase la locul lui - în colţul opus Florentinei. Întotdeauna stătuseră aşa. Nu "protestaseră" niciodată că ei nu mănâncă unul lângă celălalt, ca Aleodor şi Adina pe vremuri, ca Diamant şi Rebeca acum... Dar probabil că aşezarea asta contribuise la prezent. Că se văzuseră pe furiş. Aşezarea asta era ideală pentru tirul ocheadelor pe sub sprâncene...

Uşa bucătăriei se deschise din nou. Ia uite-i şi pe ei! Mm, ce emoţionaţi erau... Luis opri masa plină cu pahare şi sticle cu şampanie în punctul stabilit - la un metru în spatele tatălui lui. Şi-apoi îi trase Florinei scaunul - moment în care Thomas înlemni...

El înţelesese ce se va întâmpla. Ea? Întoarse capul şi-şi privi lung fata.

... Ea nu observase nimic. Ea privea farfuria goală din faţa ei. Aştepta să vină mâncarea. Ca să mănânce şi să scape de corvoada de-a face act de prezenţă la masa mare. Îşi "derula" memoria zilei de azi şi n-o vedea apărând în faţa bunicului ei... "Derula" în urmă cu două minute... O revedea intrând, salutând cu "bună seara" şi grăbindu-se la scaunul ei, evitând să ridice privirea... Era prima oară când nepoata şi bunicul se întâlneau, după ce-o alungaseră din Aurari. Iar fata lui ştia că greşise. Din punctul ei de vedere, zâmbetul paşnic şi încurajator al bunicului ei era insuportabil...

Păi, să pună lucrurile la punct - nu?

Scoase telefonul. Toni, call... End. Se ridică. Întinse mâna spre soţia lui - iar Ana se ridică şi-i strânse mâna. Întinse mâna şi spre Florentina... Ochii negri îl priviră lung, miraţi... Uşa conacului se deschise din scurt, semn că venise Toni... Fetiţa lui părea că nu pricepe ce-are de făcut...

"Vino cu mine."

Gata. Se ridicase şi ea şi-l luase de mână. Perfect!

- Vă rog să vă ridicaţi.

Evident, se conformau toţi! Porni spre stânga. Trecea pe lângă ei încet, fără grabă... cu Ana alături de el şi Florentina un pic "tractată"...

"Încă puţin, Ştefane! Încă puţin! O să-i treacă, încet-încet - şi-o să redevină fetiţa ta! Lasă asta! Hai - fă-i bucuria fetiţei tale! Îndeplineşte-i dorinţa!"

Ajunsese în dreptul lui Isamu - care râdea pe tăcute! Evident! Thomas îşi acoperise faţa cu palmele. Era năuc - îl năucise gestul, decizia, strângerea familiei extinse... Probabil şi "sincronizarea" dintre apariţia lanţului la gâtul ei şi ceremonia de astăzi...

Dădu drumul mâinii Anei şi apucă încheietura mâinii lui. Şi-l trase fără menajamente mai departe.

Sami şi tatăl lui îşi învăţaseră rolurile; medicul se retrăsese mult în spate, iar tatăl lui se cam ascunsese în spatele Florinei. Ajunse deci în faţa lui Luis - şi-l trase pe Thomas lângă el. Le dădu drumul - după care se delectă cu mutra lui vişinie toată...

Era linişte - o linişte perfectă... El aştepta ca şi Thomas să ridice privirea din covor - şi era părtinitor, pentru că Florentina privea acelaşi covor iar el, tatăl ei, "n-o deranja" nicicum din activitatea asta...

În sfârşit! Îl privi drept şi întrebă, pe cel mai firesc ton de care era capabil:

- Tu vrei ca Florentina să fie nevasta ta?

- Da; vreau.

- Şi o vrei pentru totdeauna?

- Da; o vreau pentru totdeauna.

Bun! Îi ceru mâna, cu mâna stângă. Şi întoarse capul spre fata lui. Iar aşteptau... Ba nu aşteptau chiar deloc! Ia uite-o! Era mai curajoasă decât el! Sau mai grăbită decât el... Nu mai conta.

- Tu vrei ca Thomas să fie bărbatul tău?

- Da; vreau.

- Şi îl vrei pentru totdeauna?

- Da; îl vreau pentru totdeauna.

Şi nu mai fu nevoit să-i ceară mâna, ci doar să se grăbească să apuce mâna întinsă...

"Oof, ce copil! Se grăbeşte exact ca fata mare la măritiş!" În fine...

Începu să le apropie mâinile... încet... simţind din plin greutatea şi însemnătatea pe care le avea gestul lui...

Îşi dădea azi fetiţa. Dar i-o dădea unui tânăr de toată isprava, în care avea încredere şi care chiar putea s-o facă fericită. Aşa că nu regreta că-şi pierdea azi fetiţa. O pierdea, da; dar câştiga un ginere. Şi clădea o familie frumoasă. Puse deci mâna Florentinei în palma lui Thomas. Şi le dădu drumul. Şi făcu un pas în spate, lângă Ana lui.

O făcuse. O dăduse. Acum se simţea trist şi pustiu - dar nu-l durea sufletul, pentru că bucuria de pe chipul fetiţei lui îl anesteziase instantaneu. Florentina era fericită. Acum, aşa, ea radia fericire. El era trist şi pustiu - dar nu-l durea nimic, iar fericirea ei îl făcea şi pe el să zâmbească...

Luis le lua şi el mâinile - celelalte mâini. Avea şi el un cuvânt de spus - nu? Dat fiind că bulibaşa Dumitru Ionescu nu se putuse "activa" azi din motiv de socru mic, ceremonia în sine putea suferi modificări! Şi-aşa, el era socru mic, nu? Luis ar fi trebuit să facă primul unirea lor! În plus, Luis trebuia s-o primească pe Florentina - aşa cum şi el îl primise pe Thomas.

Luis le spunea ceva despre ceea ce ei au unit şi nimeni n-are voie să despartă... Uite că socrul mare era mai inspirat decât fusese el! Sau mai împăcat cu gândul că îşi însurase băiatul! Lui oricum îi era mai uşor - că se-alegea cu băiatul şi nora! Aici, pe partea lor era adevărata suferinţă! Florentina se mutase deja la Thomas...

Gata. Se luaseră. Luis făcuse şi el un pas în spate. Acum erau doar ei doi. Se ţineau de mâini şi se priveau şi...

Florentina

Nu-i venea să creadă! Sigur nu visa? Avea senzaţia că visează! Deşi ştia că e mai trează ca niciodată, că tatăl ei se grăbise să-i îndeplinească rugămintea şi s-o dea...

Într-adevăr - legătura care se făcuse azi nu va fi desfăcută niciodată, de nimeni, pentru nimic în lume. Şi cum socrul ei se retrăsese şi el, iar Thomas o privea şi era la fel de uimit ca şi ea, decise să reacţioneze prima. Şopti, privindu-l lung:

- De-acum, sunt a ta până la sfârşitul zilelor mele.

Chipul lui se transformă într-o clipă - deveni din uimit, serios.

- Iar eu sunt al tău până la sfârşitul zilelor mele.

Se priveau şi-şi strângeau bine-bine mâinile, fără să-şi dea seama că îşi strâng bine-bine mâinile...

Prima reacţionă... masa. Adică cineva de la masă. Care începu să aplaude. Şi-acum în tot livingul răsuna un ropot furtunos de aplauze, "ornat" cu pocnituri de dopuri de şampanie...

"Vezi? Ţi-am zis că n-o să-l pierzi niciodată!"

Îi zisese - ce mai! Nu-l pierduse pe tati al ei! Aşa că îi făcu semn, din ochi, spre dreapta - spre părinţii lui. Iar el făcu acelaşi semn, dar spre părinţii ei. Trebuiau să le mulţumească pentru că le aprobaseră decizia - şi acceptaseră să-şi unească familiile, pentru binele lor. Porni deci spre tatăl ei.

Ana-Maria

Florentina păşi spre Ştefan. Care o aştepta neclintit, fără să clipească... Soţul ei nu era în cele mai bune momente ale vieţii lui. Deşi făcuse cea mai bună alegere posibilă pentru ea, deşi îl iubea pe Thomas ca pe băieţii lui, Ştefan simţea că îşi pierduse fata. Unica fată. Ştefan o să plângă la noapte - şi-o să se-ntrebe de ce plânge, când de fapt e bucuros...

... Slavă Cerului! După ce-i mulţumise pentru bărbatul pe care i-l

dăduse şi-i pupase mâna, fata lui se-nvrednicise să-l îmbrăţişeze! Când realizase că era posibil ca Florentina să se grăbească să vină la ea, inima i se strânsese ca-ntr-un ghem de ace! Dar era în regulă. Se îmbrăţişau. Ştefan îşi pupa fata pe creştet... şi-o împingea spre ea. Da' de ce scurta momentul ăsta? Că era momentul ideal ca să se-mpace cu ea!... În fine - el ştia! Îl scurtase, aşa că Florentina ajunse în faţa ei.

- Îţi mulţumesc pentru bărbatul pe care mi l-ai dat.

O lăsă să-i pupe mâna şi o trase în braţele ei:

- Să fiţi fericiţi. Să aveţi grijă unul de celălalt - şi-atunci o să fiţi foarte fericiţi!

- Da, mami.

Îi dădu drumul şi-o văzu pornind spre Luis. Ştefan îl strângea bine-n braţe pe Thomas, îl bătea bărbăteşte pe spate... şi-l trimitea repejor la ea! Ce-avea Ştefan azi? Chiar atât de rău îl "zdruncinase" măritişul Florentinei?

- Vă mulţumesc că mă primiţi în familia dvs.

Aoleu, ce emoţionat era! Roşu tot şi emoţionat şi transpirat leoarcă! Hm!

- Bine-ai venit în familia noastră.

Îi dădu drumul - iar Ştefan îl înhăţă de braţ "ca la razie"! Ia - că bărbatul ei îşi revenise! Ia uite-l...

- Şi-acu' vino-ncoa, să-ţi prezint familia!

Ştefan se opri lângă ea - şi arătă spre ea, folosind un ton care nu suporta contrazicere:

- Thomas, ginerele meu. **Ana**, soţia mea.

Întinse mâna spre el "ca la afaceri". Urechile bietului băiat erau roşii ca focul...

- Iubito, te rog - hai să-l prezentăm pe Thomas mai departe.

OK! Îl luă de braţ - şi porniră în "turul mesei".

- Thomas, ginerele meu. **Isamu**, prietenul meu.

Aoleu, ce-i făcea! Îi freca ridichea rău de tot! Îşi strângeau mâinile, Isamu se aşeza, ei mergeau mai departe...

- Thomas, ginerele meu. **Piao**, consilierul meu.

Probabil că miliardele de "dl" şi "dna" îl zgâriaseră rău pe nervi, ani în şir... Piao râdea cu lacrimi şi aproba cu capul...

- Thomas, ginerele meu. **Aleodor**, consilierul meu. Zis **Părintele**.

Toţi râdeau, extaziaţi de aşa frecare de ridiche ce păţea Thomas acum...

- Thomas, ginerele meu. **Rebeca**, cumnata mea.

De-aici lucrurile erau foarte simple. Întoarse deci un pic capul, să vadă reacţia fetei ei la decizia lui tati al ei...

Florentina era încurcată de situaţie. Ea rămăsese lângă Luis şi Florina - care-o ţineau de braţe ca pe arestaţi. Şi ea se uita la "procesiunea" care înconjura încet masa. Dar, în timp ce toţi ceilalţi râdeau şi se bucurau că, în sfârşit, scăpau de formula de politeţe, ea părea... încurcată. Nu se simţea în largul ei lângă socrii ei. Nici ei nu erau foarte atenţi la nora lor; râdeau de păţania băiatului lor şi n-o întrebau cum se simte, sau dacă vrea un pahar cu apă, sau dacă a discutat cu Thomas despre viitor...

Fetiţa ei o privi lung. "Salvează-mă!" Nu, n-o putea salva. Nici nu trebuia s-o salveze. Florentina îşi pusese singură bolovanul de gât; aşa, în postura asta, era normal să încerce să fugă...

Oamenii ăştia doi nu se uitau la bolovanul ei. Se uitau la băiatul lor. Îl vedeau fericit - şi-atunci erau şi ei fericiţi. Ei nu-şi doreau o noră contesă; ei îşi doreau ca nora lor să le facă băiatul fericit. Atâta timp cât Thomas era fericit, nu conta dacă nora poartă salba sau lanţul bolovanului. Pentru ei, nu mai conta...

Nea Dumitru era în extaz. Nea Dumitru, simplu spectator la uniunea asta, îşi ştergea lacrimile şi râdea din tot sufletul. Făcuse deja cunoştinţă cu "Thomas, ginerele meu" - că se grăbise să ocupe el scaunul Florentiei. Fremăta tot şi aplauda şi râdea - şi nici nu-l observa pe nepotul lui cel mare, care îi spunea multe lucruri turuite...

Ajunseseră la capătul mesei; la Sami. Bunul musulman strângea mâna ginerelui lui Ştefan... Bun! Dădu drumul braţului; iar tatăl îşi luă fata de mijloc:

- Haideţi să ne aşezăm.

O aşeza întâi pe Florentina - în capul mesei, lângă Florina. Şi-acum trăgea celălalt scaun - iar Thomas se clătina serios, pentru că era poftit să se aşeze în capul mesei... În celălalt cap al mesei...

Îi aşezase. Acum Ştefan punea palmele pe umerii lor, băgându-i în migrene complexe şi făcând murmurul din living să se stingă instantaneu... Şi-şi anunţa decizia, cu simplitatea şi forţa regelui imposibil de contrazis:

- Asta e noua aşezare a mesei. Aşa va fi de-acum încolo.

Magistral final! Mm, ce bărbat straşnic avea ea! Îi venea să-l pupe rău de tot!

Ştefan întoarse capul spre ea - şi întinse mâna. Îl luă de mână, bucuroasă să-i vadă ochii strălucind de fericire..

Mergeau spre locurile lor, în murmurul vesel al tuturor... Soţul ei luă paharul cu şampanie şi i-l întinse. Şi-şi luă şi el paharul. Iar scaunele "vuiră" la unison - familia lor se ridicase în picioare... Paharul regelui se ridică spre candelabru:

- Să fie într-un ceas bun!

- Să fie într-un ceas bun!

Măiculiţă - ca la armată fusese asta! Aşa cu suflet îi răspunseseră, că avea senzaţia că zornăiseră geamurile!

Ştefan bea şampanie. Era chitit s-o bea pe toată. Evident, la masa asta nu era nimeni care să-l contrazică - nici chiar Adina, gravidă care-ar fi trebuit să-şi protejeze băiatul de apucături proaste...

Regele ridică mâna - şi azvârli paharul de podea!

Livingul răsuna a pahare sparte cu forţă, în mii de cioburi! Era minunat! Era superb! Nici o altă ceremonie la care asistase de-a lungul timpului nu fusese aşa...

Uşa conacului se deschise larg - iar Toni intră din nou, împingând masa cu rotile.

Ei bine, da - soţul ei era un organizator desăvârşit! Şi complotase cu vrăjitorul ideal! Toni făcuse rost de-o baghetă magică, pe care-o folosise ca să umple masa aia cu fripturi fripte pe grătar adevărat - de-ăla cu cărbuni şi lemne! Asistenţii vrăjitorului curăţaseră un kilogram de usturoi... Doamne! Ce nebunie!

Ridică privirea spre capul mesei...

Da. Erau fericiţi. Asta-şi doriseră - să fie împreună. Nu le trebuia altceva. Acum erau fericiţi. Acum, mai rămăsese un singur hop. Thomas strângea mâna Florentinei şi-o privea ca pe Dumnezeul lui; ea râdea şi-şi privea tatăl... care era foarte ocupat cu tatăl lui... Încerca să-i atragă privirea, să-i facă semn să nu-şi ignore bărbatul - dar Florentina n-avea ochi decât pentru Ştefan...

Nea Dumitru se aplecă brusc peste masă:

- Auzi, Thomas? Tu scrii versuri, nu?

- Da, uneori...

- Asta înseamnă că şi citeşti versuri!

- Bineînţeles!

- Ia să vedem dacă le ştii pe-astea!

Ia uite! Nea Dumitru butonase telefonul! Hei!

... Ştia melodia asta! Era superbă! Era... Era Mondial! *Atât de fragedă*! "Like father, like son" - spunea englezul... Iar Ştefan chicotea şi aproba şi nu mai putea de bucurie că avea aşa un băiat special... şi-aşa o fată fericită...

Diamant

Vărul lui era fantastic. Iar el era un prostănac - că asistase la cea mai frumoasă căsătorie care putea exista, dar "nu luase notiţe"... Şi urma să-şi mărite şi el fata, şi-apoi băiatul... Oare care dintre ei se va căsători primul? Se aplecă spre Raina:

- Tu ce crezi - eu pe cine dau primul?

- Iubitule, exprimarea ta este eronată. O dată dai, o dată primeşti.

- OK! Atunci, tu ce crezi - ce fac eu mai întâi, dau sau primesc?

- Eu cred că o să dai şi-atât.

Poftim?

- Azur n-o să se-nsoare înainte de 40 de ani. Că nu-i fraier.

Dacă credea ea aşa...

Revenise pe scaunul lui, la farfuria lui. Răspunsul ei nu-i plăcea, deşi era realist şi ilustra destul de limpede concluzia comportamentului lui Azur. Băiatul lui n-avea o prietenă, sau o iubită, sau o pretendentă... Şi era mare! Şi era bulibaşă! Ar fi trebuit să acorde mult mai multă atenţie propriei imagini personale şi propriului viitor! Hm...

O să stea serios de vorbă cu el, când se întorcea în Aurari. Avea senzaţia că băiatul lui era speriat de perspectiva însurătorii. Şi trebuia să afle ce-l speriase aşa. Gândul că nea Dumitru îi căuta deja nevastă? Gândul că putea sfârşi la un moment dat aşa ca tatăl lui - legat de-o femeie pe care n-o mai iubeşte? Gândul că copiii lui puteau trece prin ceea ce trecuse el? Gândul că, peste ani şi ani, putea fi tentat să-şi împingă nevasta la sinucidere, ca să scape de ea? Ce era în mintea lui Azur acum?

- Ia! Diamante! Ia auzi aici!

Ce? Cum? Nea Dumitru răcnise la el! Se aplecă, să-l vadă... Aa! OK! Îşi montă repejor masca extaziată şi rânjetul larg şi începu să cânte, cât de afon putea el:

- *Frumoasă eeşti, iubitaa meaa, / La ceas târziiu, în noaaptee!*

Şi se ridică şi-şi invită nevasta la dans:

- *Tu străluceeşti în viaţaa meaa / Te roog, ascultă-mi inimaa!*

Şi-i apăsa capul peste inimă, s-o audă bine-bine, iar ea râdea şi se conforma... Ştefan exclamă, printre hohotele de râs:

- Tăticule, caută nişte rock! Repede!
- Lasă-l, mă, să cânte! Lasă-l! Că-ţi vine şi ţie rândul uite-acuşi!
- Aoleu, nu! Vezi, că eu sunt faultat!
- Daa, sigur!

Plecă capul şi-o privi lung pe regina raiului lui... Care închisese ochii şi-l luase-n braţe şi îi transmitea că îl iubeşte aşa ca-n prima zi...

Lăsă capul pe capul ei. Şi-i privi pe chinezi. "Găsiţi-mi copilul! Vă implor! Găsiţi-o pe reginuţa noastră! Faceţi o minune şi găsiţi-o! Vă dau viaţa mea, numai s-o găsiţi!" Piao nu-i înţelegea mesajul; dar Isamu aproba, ferm, cu mimică serioasă...

Oftă greu şi închise ochii. Era melodia lor. Erau cele trei minute ale lor. "Elimină" din propria minte zgomotul de la masă, "amplifică" vocea lui Marcel Pavel...

Isamu

Frumoasă ceremonie! Scurtă, dar intensă! Îi venise să plângă de cel puţin patru ori - dar se abţinuse, că avea o vârstă şi-o imagine publică...

Când îl văzuse pe bunul lui prieten ridicându-se şi ridicându-şi soţia şi fata, simţise că i se umezesc ochii. Simţise şi el ceea ce simţise Ştefan în clipele alea. Şi se felicitase că n-avea fată. Şi-apoi îl văzuse punând mâna fetei lui în mâna lui Thomas şi retrăgându-se - şi iar i se umeziseră ochii... Trăgea concluzia că îmbătrânise. Şi se umanizase. Tocmai el, care mâncase zile-ntregi de bătaie şi i se administraseră săptămâni întregi de educaţie "de fier", menite să-i ucidă orice urmă de umanitate! Dar... În fine!

Ştefan râdea şi pălăvrăgea cu Ana. În partea cealaltă a mesei, Thomas o învăluise pe Florentina în dragostea lui. Dar ea nu părea s-o observe. Ochii Florentinei se ridicau, când şi când, spre tatăl ei... Nu se împăcaseră. Nu de-adevăratelea! El nu fusese niciodată "certat" cu Liwei; dar nu-i era greu să-şi imagineze cât de dureroasă era depărtarea dintre fiică şi tată...

Începuse să se danseze în living. Dl Ionescu, care adora muzica veche românească, dansa cu Florina. Era o adevărată penurie de dansatoare la masa asta! Adina dansa cu Sami. Florentina era a lui Thomas azi, Ana era inabordabilă din motiv de Ştefan iar Rebeca era în braţele lui Diamant...

Diamant era de-a dreptul disperat. Ştia că femeia din braţele lui, pe care-o iubea din tot sufletul, se transformă încet-încet într-o stâncă. Şi îi rugase pe ei - pe el şi pe Piao - să facă ceva să-l ajute s-o păstreze aşa, umană. Rebeca nu arăta ceea ce simţea; şi poate că nici ea nu conştientiza ceea ce simţea. Dar sufletul Rebecăi se stingea, încet; sufletul Rebecăi, rămas fără fetiţa ei, murea câte puţin în fiecare clipă...

Mâine se va întoarce la Cannes; poimâine se va urca în blindată şi-l va vizita pe Cheng. Trebuia să existe o cale de a salva copilul ăla! Rotari trebuia analizat psihologic - şi trebuia găsită pârghia care-l putea determina să elibereze copilul! Bănuia că psihologii lui Fang or să aibă mult de furcă, în căutarea acelei pârghii. Dar o vor găsi. Trebuiau motivaţi s-o găsească repede - că se apropia luna octombrie, semnele toamnei vor fi mult mai accentuate, atmosfera va fi tot mai tristă... Urechile Rebecăi vor auzi, în curând, gânguritul băieţelului Adinei...

Trebuia s-o salveze pe Trésor. Cât mai repede cu putinţă.

Oftă greu - şi se cenzură imediat, cu voce tare:

- Bună friptură! Simt că mă sufoc dacă mai mănânc o bucată - dar nu mă pot abţine!

Piao începu să râdă:

- Să ştii că, în curând, o să ne sufocăm amândoi.

Râdea şi el, mulţumit că-şi salvase imaginea publică...

El n-avea un ritual anume. Adică nu plănuise un ritual anume pentru legarea lui de Biyu. Părinţii ei n-or să fie de faţă; tatăl lui era în China de-atâţia ani... O să-i pună un inel pe deget. Nu ştia când, nu ştia cum o s-o facă... Dar o s-o facă. Habar n-avea! Se pricepea la tot felul de aranjamente, organiza tot felul de ocazii, dar în privinţa propriului moment avea aşa o lipsă de inspiraţie...

Se aplecă puţin şi-l privi pe Ştefan:

- Trebuie să discutăm ceva.
- Discutăm!

Îl privi cu subînţeles:

- Nu acum; prin noiembrie...

O secundă, două... Prietenul lui începu să râdă:

- Abia aştept să discutăm chestia asta, să ştii!

Aprobă şi reveni spre friptură - ştia că Ştefan abia aştepta să-i organizeze lui logodna...

27 septembrie 2020 - duminică

Florentina

Avea senzaţia că dădea să se însenineze afară. Adică soarele se pregătea să răsară. Habar n-avea cât era ceasul. Habar n-avea la ce oră se retraseseră de la masă. După ce soacra ei adusese tăvile cu prăjituri iar Toni fusese trimis după altă baterie de şampanie, mai stătuseră cam jumătate de oră. Şi-apoi se îmbrăţişaseră cu toţi cei care rezistaseră la petrecere până la ora aia şi veniseră în camera lor... Unde, contrar bănuielilor celorlalţi, nu "consumaseră" noaptea nunţii, ci se schimbaseră în pijamale, se băgaseră în pat, se luaseră în braţe şi rămăseseră aşa, fiecare cu gândul lui...

Da - categoric, soarele se pregătea să răsară. Geamul era deschis vertical; auzea păsările matinale ciripind gălăgioase. Întoarse încet capul spre el - şi-i întâlni privirea serioasă... Zâmbi:

- Nu dormi?

- Da' ce, tu dormi?

Nu, nici ea nu dormea...

- ... Crezi că e cazul să ne grăbim spre primărie?

Negă încet cu capul:

- O să ajungem şi la primărie, într-o zi.

- Aşa mă gândeam şi eu. Şi mă mai gândeam la o chestie. Mă gândeam că ar fi bine să ne mutăm în garsonieră. Adică să închiriez un apartament şi să ne mutăm în el.

- De ce?

- Fiindcă e micuţă rău camera asta! Mie mi-era de-ajuns; dar acum suntem doi... Şi vreau să te simţi bine în căsuţa noastră. Vreau să ai spaţiu, să

- Am destul spaţiu aici.

- ... Eşti sigură?

- Foarte sigură.

- ... Mă gândeam... Mâine, când ajung în oraş, îmi iau pastile.

Aprobă încet cu capul:

- Şi eu trebuie să-mi iau pastile...

- Nu; te rog să nu iei tu pastile. Le iau eu.

Îl privi din nou:

- Crezi tu că pe tine nu te afectează pastilele alea?

Tăcere... şi-un oftat:

- Ai dreptate. Şi-atunci cum facem?

- Folosim prezervative.

- Şi dacă nimerim unul spart?

Bufni în râs:

- Punem câte două...

- Sau luăm de-alea de tablă...

Râdeau amândoi, făcând probabil deliciul urechilor socrilor ei...

- Florentina, nu râde! Că e treabă serioasă!

- Dac-o fi să fie, o să fie. Şi-o să mă duc la doctor, ca toate muierile întregi la cap.

- Nu trebuie să ajungi la doctor.

- Ştiu. Tocmai de-aia, o să punem câte două.

- Sau o să găsesc eu altă soluţie.

Aprobă - las' să fie ca el! Că altă soluţie n-aveau, şi-o ştiau prea bine amândoi. Da' trebuia să fie ca el - că el era bărbatul familiei lor...

- ... Ai văzut ce mi-a făcut?

- Ce ţi-a făcut?

- M-a prezentat tuturor.

- Nu. Te-a anunţat că, la două secunde după ce scoţi un "dl" sau o "dna", o să fii lovit de un obiect contondent.

- Mi-e destul de greu, să ştii! M-am obişnuit aşa...

- Va trebui să te dezobişnuieşti... De fapt, te-a făcut egalul lui.

- Aa, nu! Aici te-nşeli!

- Te-a făcut egalul lui. Şi îţi impune comportamentul lui. Vrea să te facă să conştientizezi cine eşti - ca să poţi să ieşi din locşorul unde-ai stat pitit până acum şi să te-ndrepţi. Şi să stai drept - aşa ca el.

- ... Tu crezi că o să reuşesc?

- Tu ce crezi?

- Eu nu ştiu ce să mai cred.

- Atunci...

Se răsuci spre el şi se ghemui în braţele lui:

- Atunci, uite cum facem. Din clipa asta, e oficial - eşti ginerele contelui de Perigord. Gândeşte-te că ne-a făcut firmă. Şi n-o să ne lase să vindem rochii second hand; o să ne ajute să facem o afacere îndeajuns de mare ca să ne asigure bunăstarea noastră şi a copiilor noştri. În plus, el e atât de mândru de tine, că sigur o să ne îmbrace frumos şi-o să ne ducă pe la tot felul de petreceri de-alea sclifosite - ca să ne uşureze traiectoria în afaceri. Aşa că tu trebuie să ieşi din locşorul unde-ai stat pitit, să te-ndrepţi de şale şi de umeri şi să începi să vezi lumea la nivel mondial, aşa...

Thomas nu spunea nimic...

- Eu merg acolo unde mergi tu. Şi fac ceea ce spui tu să fac. Dar mă tem că acelaşi lucru va trebui să-l faci şi tu - să mergi cu mine acolo unde spun eu să mergem. Iar eu o să spun că e bine să mergem la petrecerile sclifosite. E bine pentru noi. Pentru viitorul nostru. Nu o să facem din asta un obicei săptămânal; dar, atunci când trebuie să intrăm în sala cu candelabre de cristal, trebuie să intrăm aşa cum se cuvine. Şi să facem sala să amuţească.

Tăcere...

- După ce dorm un pic, o să mă apuc să-ţi fac o prăjitură. Tu, după ce dormi un pic, o să te-mbraci cochet şi-o să exersezi mersul cu cartea pe cap.

În sfârşit, îl făcuse să râdă! Perfect!

- Şi pentru mine e greu să mă transform; mai ales că va trebui să fac asta sub ochii mamei soacre...

Acum râdea de-a binelea... Bun!

- Eu te rog să reuşeşti să te transformi. Şi să mergi cu mine la petrecerile sclifosite. Te rog mult!

Soţul ei oftă greu... greu de tot... şi-o sărută pe creştet:

- Nu trebuie să-mi explici. Trebuie doar să-mi ceri. Şi cum mi-ai cerut să mă schimb, eu o să mă schimb. Pentru tine.

Oftă uşurată şi închise ochii - acum puteau să se odihnească...

Ana-Maria

Nu putea să adoarmă. Era aproape şapte dimineaţa, dar ea nu putea nici să închidă ochii! Aşa că...

Ia mai bine să se ducă ea la bucătărie, pe motiv că avea insomnie şi se gândise la un ceai de tei! Tare era curioasă ce transformări suferiseră cuscrii ei! Că acum erau cuscrii ei - nu?

Ridică uşor capul de pe umărul lui, dădu să se ridice, dar mâna lui o trase înapoi. Exclamă, uimită:

- Tu nu dormi!

- Nu pot să dorm.

- Dar eşti obosit!

- Şi tu eşti obosită. Şi nici nu tu poţi să dormi.

- Da, şi mă gândeam să mă duc jos, să cer un ceai de tei...

- Nu te mai duce.

OK, nu se mai ducea...

- Îi vei găsi tot pe Florina şi Luis de ieri dimineaţă. Aşa că n-are rost...

Poftim?

- ... Ce vrei să spui?

- Că am stat de vorbă cu ei, ieri. M-au rugat să fac o şmecherie şi să găsesc o familie de viţă nobilă care să-l înfieze.

- Cee?

- Da. Că lui o să-i fie ruşine cu părinţii lui semianalfabeţi; şi decât

să-mi dăuneze mie în afaceri, mai bine îl dau pe el spre adopţie...

- Sunt nebuni!

- Sunt realişti. Nici chiar eu n-am găsit încă o replică la întrebarea referitoare la ce mai fac cuscrii mei.

- O să răspund eu în locul tău.

Tăcere...

- O să spun că sunt bine sănătoşi, stau la conac şi pregătesc mental camera bebeluşului.

Asta nu era o soluţie, iar Ştefan o ştia... Rânji, în romanes:

- OK, nu merge. Atunci o să le spun că cuscrii mei sunt bine, sănătoşi. Şi-atât. Şi, dacă insistă, o să le spun că

- Linişteşte-te.

OK, se liniştea - şi-aşa se înfuriase degeaba... Soţul ei oftă greu:

- ... Mă simt gol.

- De ce, Ştefane?

- Nu ştiu. Dar mă simt gol...

Pe bune? Ridică capul... şi se ridică în genunchi:

- Hei! Ce-i cu tine?

Soţul ei ridică din umeri:

- Nimic! Mă simt gol - şi-atât!

La dracu! Se grăbi să-i şteargă lacrimile scurse pe tâmple:

- Ce-i cu tine? De ce plângi?

- Nu ştiu. Şi nu ştiu nici de ce mă simt gol. După ce i-am dat-o, mi-am simţit sufletul gol şi pustiu.

- Şi de-asta ai împins-o repejor spre mine?

Da. Aproba. De-asta scurtase cât mai mult posibil îmbrăţişarea fetei lui... Oftă greu:

- Nu e-n regulă. Nici ce face ea nu e-n regulă, da' nici tu nu eşti mai OK, să ştii!

- Ştiu. Am pierdut-o încetişor, încetişor... cât am stat în comă, şi-apoi internat...

- Ştii bine că nu-i aşa! Şi n-ai pierdut-o pentru totdeauna! Ştefane, eu ştiu prin ce trece Florentina. Că am fost şi eu în situaţia ei. Ba eu am fost într-o situaţie mai grea decât a ei! Şi tot am depăşit-o! Greu, în timp, dar am depăşit-o! Da?

- Ana... Florentina mea a plecat ieri cu bărbatul ei. Iar eu mă simt pustiu şi gol. Lasă-mă, te rog.

Păi dacă punea problema aşa... Şi era şi foarte calm, foarte concentrat la tavan, iar lacrimile îi curgeau în continuare pe tâmple...

Lăsă din nou capul pe umărul lui. Şi oftă greu:

- Şi eu mă întreb uneori ce mai fac părinţii mei. Cum arată, cum se simt cu bătrâneţea... Chiar şi eu, care am încercat din greu să mă rup de ei, mă întreb uneori "ce mai fac mama şi tata". Aş putea să mă urc în avion, să aterizez la Braşov şi să le apăs soneria. Ştii de ce n-o fac? Pentru că or să mă pupe, or să mă invite în apartamentul lor plin cu mobilă veche şi poze cu mine pe plaja din Mamaia şi-or să mă întrebe "ce mai fac". Şi-o să trebuiască să le spun că sunt căsătorită cu un conte. Şi-atunci s-a dus liniştea noastră... Dar asta nu înseamnă că nu mă gândesc la ei. Iar situaţiile nu se aseamănă nicicum. Florentina ta te iubeşte. Şi te vrea înapoi, aşa cum ai fost tu în februarie. Ştefane... Nu ţi-am spus până acum ce-am vorbit eu cu ea. Nu ţi-am spus ce mi-au auzit urechile în seara aia. Dar o să-ţi spun acum.

Aşteptă... OK! Hai să-i spună!

- Am ţinut-o pe scaun şi-am obligat-o să vadă filmările din apartament. Apoi a văzut cum i-am pedepsit pe-ăia. Apoi am urcat-o în avion şi-am adus-o aici, nu înainte de-a o anunţa că ai aflat totul... A zburat trei ore jumate cu gândul la discuţia cu tine. Şi-apoi te-a văzut coborând pe picioarele tale, sprijinit de Sami şi de Thomas, furios... Te-a văzut făcând infarct. Nu ştiu dacă-ţi aminteşti - eraţi faţă-n faţă atunci. I-ai spus despre căţelele în călduri şi-apoi i-ai spus "marş în turn". Ea a încercat să se apropie de tine. Toni a ţinut-o la distanţă şi-apoi a tras-o spre uşă. Ea a bufnit în plâns, a spus "Tăticule", tu ai şoptit "Fă" şi te-ai scurs la propriu spre podea, moale ca o cârpă... Şi cred că, după ce-a ajuns în turn, a văzut şi o parte din resuscitare... Tu ai fost întotdeauna mândru, puternic şi invincibil. Şi-ai făcut infarct în faţa ei, din cauza ei. Îi e frică să nu-ţi facă rău din nou. Ştie că eşti supărat în continuare, că poate n-o să-ţi treacă niciodată... Ea a pus distanţa dintre voi. A făcut-o pentru tine. A realizat şi ea cât de mult ţii la ea. Şi, decât să simtă că-ţi face rău, preferă să se priveze pe ea de dragostea ta...

Ştefan nu se clintea. Şi nu mai zicea nimic. Hm...

- ... Îţi jur că nu te mint - şi nu inventez nici un cuvinţel. Ea mi-a spus toate astea în seara când am vorbit cu ea, la Cannes. Te fereşte de ea. Probabil că, după ce-ţi scoţi tija, după ce o să afle că ai început să ieşi din perimetrul conacului, după ce o să te întorci la Cannes, o să-şi ia şi ea inima-n dinţi şi-o să se apropie iar de tine. Încetişor, pas cu pas, să nu-ţi facă rău...

Tăcere...

- N-o să fugă niciodată de tine. Te iubeşte prea mult ca să poată suporta depărtarea de tine! Eu nu-mi iubesc părinţii. Nu m-am înţeles niciodată cu ei. Pentru mine, e floare la ureche să stau cuminte şi să nu cer nici măcar o informare scurtă despre ei! Dar ea...

Tăcere... OK! N-avea rost să mai insiste, de vreme ce spusese deja tot ce avusese de spus! Închise deci ochii şi întinse bine de tot mâinile şi picioarele, încercând "să le trosnească"... Straşnic! Şi-acum ghemotoc în braţele lui - şi nani!

- ... Ce voiai să spui despre părinţii lui Thomas?

- ... Cum adică?

- Adică după ce spuneai partea aia cu cuscrii tăi care sunt bine şi sănătoşi. Ce voiai să mai spui, dacă discuţia continua pe tema lor?

- ... Aa! Că, la ora asta, sigur sunt la conac - joacă table cu mătuşa secretă a lui François Hollande.

Ştefan bufni în râs. Perfect! Chicoti:

- Şi dac'or fi şi tâmpiţi prin preajmă, o să detaliez: e un joc nou pentru ea, iar ei sunt şmecheri şi trişează la numărătoare. Şi-aşa baba stă prost cu glicemia; faptul că-i câştigă ei bomboanele e un atu pentru ea!

Soţul ei râdea în hohote! Râdea de se cutremurau geamurile! Cu siguranţă, plângea din nou - dar de data asta plângea din cauza hohotelor de râs! Îl sărută pe obraz:

- Hai - lasă vrăjeala şi treci la culcare. Hai, că e târziu. Şi nu e bine să te duci obosit la operaţie.

Fu sărutată pe păr, învelită, aşezată comod... Ştefan şopti:

- Tu pleci diseară la Cannes - da?

- Nu e musai să plec...

- Eu te rog să pleci. Şi să te-ntorci weekend-ul viitor, cel mai devreme.

Se încruntă un pic:

- De ce?

- Fiindcă o să mă întorc de la spital în armăsar. Şi nu vreau să mă mai vezi vreodată în armăsar. Sami spune că mai mult de cinci-şase zile n-o să mă ţină în el - că osul s-a sudat şi n-am de ce să protejez piciorul de parc-ar fi de cristal. Deci, după ce sun şi pun pe cineva să ducă armăsarul la un cămin de bătrâni, te-aştept să vii şi să ne plimbăm prin poiana cu pitici...

Să-l certe? Să-i zică vreo două, că iar avea complexe de inferioritate şi se simţea handicapat?... N-avea rost - n-o să-l scoată aşa din ele! Aprobă:

- OK. Da' ne culcăm? Hai - că sunt obosită rău!

- Bine, femeie frumoasă ca luna - hai să te-adorm.

Hai! Strecură mâinile în jurul lui, ştiind că o să-l ţină lângă ea - şi-o să adoarmă şi el, într-un târziu...

Florentina

În visul ei... era cald. Probabil că şi-n pat era cald. Dacă lui i se făcuse frig şi se învelise, sigur o învelise şi pe ea! Patul era micuţ...

Dormea. Era conştientă că doarme. Visa o chestie cu sală de bal sclifosită şi candelabre maiestuoase. Se făcea că stăteau jos, în primul rând de mese, şi toate privirile erau aţintite asupra lor. Ei nu-i păsa; ea stătea lângă Thomas şi se uita la părinţii ei, care valsau cel mai

superb vals compus vreodată... Şi totuşi, simţea că i se făcuse cald. Purta o rochie cu corset; avea umerii goi, şi totuşi îi era cald. Deci, probabil că Thomas trăsese pătura peste ei... Şi ea simţea chestia asta pentru că era foarte aproape de momentul când se va trezi...

În visul ei... palma lui urca încetişor... Ce chestie ciudată! Simţea înfiorarea! Păi ea putea să simtă chestii de-astea în vis?... Uite că da...

În visul ei... era tot mai cald... Căldura interioară devenise mai puternică decât cealaltă căldură, cea exterioară... Thomas nu se sinchisea de prezenţa sclifosiţilor de la petrecere; palmele lui alunecau pe trupul ei...

"Dă-i dracu de sclifosiţi!"

Întoarse capul. Şi fu sărutată. Aşa că ridică mâinile şi-l luă de gât. Şi deschise ochii.

Era întuneric. Era cald. Erau sub pătură... Făceau dragoste sub pătură, în amiaza mare... De ce trăsese pătura peste ei? Încerca să-i ascundă ceva?

Smuci pătura!

Ochii negri o priveau lung... încercând, poate, să se asigure că n-o doare... Era nebun! Păi nu-i spusese... că n-o doare... chiar deloc... deloc...

Isamu

Aruncă ţigara şi intră în vila pazei.

Hait - se aprinseseră becurile din hol! Toate-odată! Nu luase în calcul... Să se întoarcă în camera lui?

... Se interesase discret şi aflase că fetele lui Fang stăteau în două camere. Jiao o primise pe Meili în camera ei; Biyu dormise singură. Tocmai informaţia asta îl făcuse să se scuze, pe motiv că trebuie să discute ceva urgent cu Ştefan şi...

N-o să se întoarcă. Venise cu un scop. N-o să dea înapoi.

Scoase telefonul şi-i făcu un apel. Ascultă, atent... Aha! Ultima uşă de pe coridor! Păşi spre ea; auzi cheia răsucindu-se. Apăsă clanţa şi intră.

Îl aşteptase. Oscilase, probabil, între gândul să n-o să vină şi gândul că vine sigur în momentul când va găsi câteva minute libere. Venise, aşa că ochii ei străluceau, fericiţi...

"Vrei să fii soţia mea?"... "Vrei să înfiem o fetiţă?"... "Vrei să ne fie Ştefan martor?"... "Vrei să te retragi din firma lui Fang şi să îmbătrâneşti alături de mine?"... Ar fi avut milioane de întrebări de rostit. Dar nu le putea rosti. El avea "treburi nerezolvate"! Trebuia deci să tacă - şi să facă cumva să-şi rezolve treburile! Prima întrebare, cea mai importantă, n-o putea rosti tocmai din cauza lui! Dar, deşi ştia că el era cauza întârzierii tuturor răspunsurilor, uite că nu se-apuca să-şi pună ordine-n viaţă...

Jaspul lui se apropia încet de el... "Vrei să fii soţia mea?" Nu putea s-o întrebe asta... Fu cuprins uşor cu braţele:

- Neaţa...

Încercă să zâmbească, dat fiind că simţea totuşi un gust amar:

- Neaţa.

- ... Mi-a fost dor de tine...

Se grăbi s-o sărute... Ea se grăbi să-i răspundă pe măsură...

Trebuia să facă ceva. Trebuia să-şi pună ordine-n viaţă - s-o scoată pe fosta nevastă de pe locul ei, ca să elibereze locul pentru Biyu. Şi chiar dacă era conştient că urgenţa numărul unu era divorţul, chiar dacă îşi dorea s-o lege pe Biyu de el, ştia deja că mâine o să stea cuminte în birou şi-o să-şi spună că are foarte multă treabă - mult prea multă ca să se-apuce şi de actele de divorţ...

De ce era aşa? El - de ce era el aşa? Oare încă o mai iubea pe Fei-Yen? Oare încă mai spera să se-mpace cu ea? Oare... Oare de ce era el aşa cum era acum? Oare era prea bătrân pentru asemenea "revoluţie"? Iar tânăra superbă care-şi scotea chiar acum cămaşa era, totuşi, prea tânără pentru el? Şi prea nepotrivită? Nu ştia...

Rebeca

Deschise încet ochii...

Soţul ei încerca să apese tastele laptopului fără sonor. Stătea în pat, lângă ea, şi "se juca cu nitroglicerina". Apăsa uşurel, doar cu indexurile...

Avea o presimţire. Încă de dimineaţă, după ce făcuseră dragoste, el o culcase pe ea. Şi păruse gânditor şi preocupat. Zâmbise fals atunci când spusese că "n-am nimic, sunt doar obosit"...

Îşi calcula mişcarea, poziţia părului, temporizarea mâinii cu piciorul... Şi chiar dacă nu-i reuşea - îi smulgea laptopul din mâini! Şi tot vedea ce dracu îl preocupa în halu' ăla! Start!

Se smuci scurt spre-n sus - şi ateriză chiar lângă el!

- Îu!

Da, ştia că îl speriase! Da' nu asta conta! Privea ecranul - şi citea repede-repede...

- Hei! Ai visat urât?

- Nu.

- Şi-atunci de ce-ai sărit aşa?

"Ei, hai! Las-o baltă, că ştiu că nu eşti prost!" Citea, dar nu pricepea nimic din ceea ce citea - deşi cuvintele erau în limba română...

- Te-am trezit eu cu ţăcăneala?

Negă. Şi văzu în faţa ochilor "Ion Rotari". Şi simţi că pică cerul pe ea - aşa că se lăsă pe pernă şi oftă greu...

- ... Ştii bine că nu voi renunţa niciodată.

Aprobă cu capul - ştia...

- Indiferent câţi băieţi îmi faci tu - eu o s-o caut până o s-o găsesc. Isamu zice că e la individul ăsta. Dacă e aşa, atunci există riscul ca Agata să vadă în cărţi cum data întoarcerii ei se îndepărtează...

Aprobă din nou - ea pricepuse "din prima" că omul era nebun, aşa că n-avea nevoie de confirmări de prin articole de ziar...

- ... Te-ai supărat?

- Nu.

- Da' o să te superi dacă închid laptopul înainte să citeşti şi tu?

- Nu.

Se grăbi să coboare din pat şi să intre în baie. Şi încuie uşa după ea.

Descoperirea că Diamant începuse să-şi caute personal fata ar fi trebuit s-o bucure; când colo, o întrista şi-o făcea să se încrunte. Tocmai acum, când ea îşi luase mintea de la micuţa ei, Diamant îşi amintise s-o caute şi el! Ea se gândea acum la băiat; lui îi căşunase brusc să se gândească la fată! Habar n-avea de ce erau în contratimp; dar... Dar erau în contratimp şi gata! Nu prea avea multe de analizat la chestia asta...

Cioc-cioc! Ei, poftim! Venise după ea! Îi descuie uşa; iar el intră şi-o strânse-n braţe:

- Iartă-mă că te-am întristat amintindu-ţi de ea.

- Stai liniştit - că nu uit niciodată de ea. Doar că eu îmi canalizez energia spre tizul lui Ştefan; şi e ciudat că tu ţi-o canalizezi spre ea...

- Tu m-ai prins azi căutând-o. Dar să ştii că nu-i prima oară când o caut. E doar prima oară când afli tu că o caut.

- Ştiu. Ştiu că şi ţie ţi-e greu.

- Şi te superi pe mine?

- Ţi-a spus că nu!

- Dar te-ai necăjit. Faptul că m-ai

- Nu m-am necăjit deloc! Băi, ce-ai?!

- Eu n-am nimic. Tu ai ceva!

Ei, la dracu! Deschise uşa, îl prinse frumuşel de braţ şi-l împinse peste prag! Şi închise uşa în nasul lui! Gata! S-o lase-n pace odată!

... Era linişte... Nu-i auzea paşii... Nu-l auzea foşnind, sau... Lacrimile îi alunecară pe obraji... La dracu - că proastă mai era! Îi căşunase pe el! Tocmai pe el! Cât de cretină reuşea ea să fie uneori!

Redeschise uşa. Ochii albaştri o priveau lung... Şopti:

- Iartă-mă! Nu ştiu ce dracu am...

El nu spunea nimic - o privea lung şi tăcea mâlc...

- ... Încă de când am auzit de Rotari ăla, simt că... Nici nu ştiu ce simt! Nu ştiu ce-i cu mine!

- Dacă Ştefan nu mi-ar fi spus să rămân aici să-l ajut, peste fix zece minute aş fi fost pe pistă.

Soţul ei se răsuci şi porni spre pat. Gata - nu-l mai vedea...

Deci, faptul că îl regăsise în faţa uşii i se datora strict lui Ştefan...

N-o să se ducă după el. Fiindcă n-o să poată să-l împace. Şi, la urma urmei, parcă nici nu voia să-l împace! Pe vremea când ea îşi căutase cu disperare fetiţa, el o acuzase că sufletu' ei plecase langa după copil şi-l părăsise! Şi-acum, când el îşi căuta fetiţa, ea n-avea voie să aibă puseuri de-astea! Închise deci uşa şi-o încuie. Şi puse dopul la cadă - că avea chef de-o baie de-aia straşnică, de două ore!

Florentina

Apăsă clanţa şi deschise larg uşa. Şi păşi în bucătărie:

- Bună dimineaţa...

- Bună dimineaţa, dragilor! Da' ce-i cu voi la ora asta? V-a trezit foamea?

Thomas se grăbi să nege:

- Ei, nu chiar...

"De ce minţi? Te-ai trezit de poftă..." De poftă de ea, evident! Roşise, aşa că prefera să tacă. Florina mesteca în oală:

- Toată lumea a mâncat deja; eu zic să luaţi micul dejun la plimbare în curte. Să nu staţi singuri la masa aia mare; că e apăsătoare, atunci când e goală.

Într-adevăr, masa din living era ciudată - o combinaţie între agonia goliciunii şi extazul înghesuielii maxime...

- Luăm micul dejun la plimbare?

Aprobă şi se grăbi să-l ajute. Nu prea avea cu ce; aşa că ţinea punga de hârtie şi privea, mirată, cu câtă dexteritate muta Thomas micul dejun în diverse recipiente... Şi-apoi punea recipientele în pungă, lua şi pătura... Picnic! Ce bine! O să se-mbuibe! Dacă alegeau o poieniţă foarte retrasă... cine ştie!

Era exagerată, da. Dar ce femeie n-ar fi fost exagerată, atunci când un bărbat ca Thomas plănuia un picnic în doi?! Nu? Fu poftită să iasă... Tii, ce zi frumoasă de toamnă!

- Bună ziua.

Îu! Bufni în râs:

- Bună, Toni. Doamne, ce m-ai speriat...

- Şi cât mi-am stors mintea şi m-am gândit cum să fac să nu te sperii...

Daa, sigur! Nici o şansă! Păi dacă-i aşteptase lipit de zid, normal că nu-l observaseră...

- Ieşiţi la un picnic?

- Da, azi luăm micul dejun în mijlocul naturii!

- Foarte bine! Şi cam la ce colţişor de natură v-aţi gândit?

Thomas începu să râdă:

- Cred că poiana cu pitici. Tu ce zici?

- La pitici mă gândisem şi eu! Ca să mâncăm în nasul lor, să le facem poftă...

Toni aprobă şi porni spre colţul conacului - şi trase staţia de la brâu şi anunţă în ea "poiana cu pitici"... Îşi trase soţul spre poiană:

- Hai - că nici eu nu-s mai dezmeticită! Da' o să ne lămurim noi, încet-încet...

El aproba şi se grăbea... Intrară pe iarbă.

- Eu bănuiesc ce ni se-ntâmplă.

- Şi nu-mi spui şi mie ce bănuieşti tu?

- Ba da... Tocmai a crescut nivelul de securitate. Fiindcă a crescut lista noastră cu duşmani.

Dacă zicea el...

- ... Cred că s-a aflat deja despre căsătoria noastră. Şi chiar dacă nu s-au aflat certitudini - toată lumea ştie că ieri a fost masă mare la conac, cu familia extinsă. Dl Ionescu n-a

- Nea Dumitru.

- Nea Dumitru n-a mai venit aici de ani buni! Iar ieri s-a urcat în avion, val-vârtej, cu dl Diamant

- Cu Diamant.

- Cu Diamant. În acelaşi timp, vila de la Cannes a rămas goală-puşcă - chestie care chiar nu se-ntâmplă niciodată, din câte ştiu eu...

Era şmecher - îl evitase pe "dl Isamu". Dar bine că se descurcase şi-l evitase - nu?

- Familia se va despărţi diseară, la aerodrom. Semn că aseară am petrecut cu toţii până-n zori. Presupun că sunt destul de mulţi oameni care nu agrează căsătoria noastră...

- Nu cred că sunt aşa de mulţi cum presupui tu.

- Dar sunt doi care ar da baieram dacă ar afla că ne merge rău. Şi mai e o chestie...

Ajunseseră în poiană; el întindea pătura, grăbit... Îl ajută s-o aşeze şi se trânti pe ea. Şi privi lung cerul presărat cu norişori zdrenţuiţi...

- ... Cred că dl Ştefan a

- Ştefan.

- Cred că Ştefan a început să facă presiuni pentru recuperarea lui Trésor. Iar în condiţiile astea...

Corect - în condiţiile astea noi în care tati al ei îi plesnea pe-ăia de le mergeau fulgii ca-n desene animate...

- Nu ştiu dacă tu ştii... La prima cerere de recompensă pentru Trésor, dl Aleodor a

- Aleodor

- Aleodor a trimis o agentă SIE deghizată în Rebeca. Şi, deşi toată lumea a fost cu ochii pe ea, au găsit-o moartă pe bancă...

Da, ştia şi ea asta. Ştia că dronele ultrasilenţioase fuseseră interzise tocmai din cauza asta iar Gabriel avea afaceri mari cu arme - şi nu se rezuma numai la "armament convenţional"...

- Am senzaţia că tatăl tău se pregăteşte să se despartă de consilierii de Rusia.

- O să se despartă de ei înainte de sfârşitul anului.

- În clipa în care or să afle şi ei "care-i scopul", o să fim încuiaţi în beci 48 de ore.

Se aplecă şi-i fură un sărut:

- Mie-mi convine...

Şi lui - de-abia aşteptase s-o culce pe pătură şi s-o sărute straşnic... Şi nu, nu era mai obraznic decât ar fi trebuit să fie aşa, "în public"...

- ... Vreau să te întreb ceva.

- Te ascult cu maximă atenţie.

- ... Cât vrei să ţii deschis magazinul?

- Atât cât e nevoie. Probabil că un an jumate, sau doi...

- Pot să te rog să iei în considerare închiderea lui înainte de Revelion?

Oftă greu...

- Banii nu sunt o problemă. Nu pentru tine. Te rog - nu face din joaca cu hainele o preocupare constantă! Florentina, nu lăsa şcoala pe locul doi!

Dar nici nu intenţiona să

- Eşti a doişpea! Şi ai început-o din poziţia de vicelider al liceului! Te rog! E foarte important să-ţi menţii locul! E foarte important să fii bine pregătită atunci când intri la facultate! E altă materie! E alt stil de predare! Nu-ţi cere informaţii din liceu - îţi cere concluzii şi deducţii din materia din liceu! Dacă nu înţelegi materia dintr-a doişpea aşa cum trebuie, o să-ţi fie infernal de greu!

- Ştiu.

- Uite, dacă vrei, îţi dau cursurile mele din anul întâi! Să te uiţi pe ele şi să vezi ce şi cum se predă în anul întâi! Iubirea mea, eu... Eu nu vreau să-ţi spun ce să faci şi ce să nu faci. Nu ăsta e rolul meu. Dar nu pot să tac; trebuie să te avertizez că materia dintr-a doişpea e foarte importantă. Să nu mi-o iei în nume de rău!

- Nu ţi-o iau în nume de rău! Ce-ţi veni?!

- Nu-mi veni nimic. Dar... Dar aseară ne-am căsătorit, iar eu încep azi să-ţi spun ce să faci şi ce să nu faci...

- Nu; tu mă sfătuieşti doar. Şi e un sfat bun; aşa că o să-l urmez.

Ochii negri o priveau lung, un pic întristaţi... Thomas ştia deja că renunţarea la noua ei activitate o întrista. Şi se întristase şi el. Încercă să zâmbească:

- Stai liniştit. Mama mi-a dat 250.000 de euro pe haina de samur. Plus ce-am încasat prin magazin... Mi-e de-ajuns până la admitere.

Soţul ei îi sărută mâna şi se grăbi s-o îndoape cu ceva gustos...

La urma urmei, ştia şi ea că trebuia să se ţină de şcoală. Că tablouri din funde putea să facă o viaţă-ntreagă; dar doar anul ăsta era clasa a doişpea. Şi n-avea de gând s-o repete, ca să-i reuşească mai bine a doua oară. Aşa că...

Aşa că o să facă tablouri doar aşa, ca hobby. Thomas nu-i spusese să arunce tot ce însemna "*handmade*"; îi spusese doar să se concentreze asupra şcolii. Şi să nu-şi spună în mintea ei "mă apuc de tablou fiindcă **trebuie** să îl termin ca să îl vând". Că stătea foarte bine cu banii. 250.000 de euro, în condiţiile în care avea casă, transport şi mâncare la discreţie, îi puteau ajunge ani în şir...

Da, se întristase un pic. Abia găsise o activitate care-i plăcea, şi trebuia s-o abandoneze... Magazinul ei cu rochii modificate, care avea oareşce succes, o să moară...

O durea sufletul. Nu pentru magazin, nu pentru tablouri... O durea sufletul pentru că renunţa la activitatea ei. Avea altceva de făcut; plăcerea ei trebuia să rămână pe locul trei... fiindcă şcoala era pe locul doi... de vreme ce el era pe locul întâi... El şi familia lor extinsă - mami, tati al ei, Florina, Luis...

Diamant

Raina se ridică:

- Şefu', eu mă duc până acasă. Că nu mai pot. Simt că-mi plesneşte capu'!

- Du-te. Ne revedem după prânz. Pe la patru, aşa...

Nevasta lui se grăbea să iasă... Ştefan era un pic mirat, văzându-l pe el cu cât calm aştepta ca nevasta lui să iasă singură... Uşa se închise. Iar Ştefan şopti:

- Probleme?

- Nu. E ocupată cu ăla micu'. O las să se ocupe de el - ce să fac...

Vărul lui se încruntă rău... Ridică scurt din umeri:

- N-am ce să-i fac, vere! Aşa vrea ea! De dimineaţă, a făcut feţe-feţe când m-a văzut citind ştiri despre Rotari! Că de ce nu mă concentrez asupra lu' Ştefănuţ?

- Poftim?

"Ei, hai! Ai priceput prea bine! Că nu eşti prost!" Ştefan se ridică:

- Nu-mi place.

- Nici mie nu-mi place - da' n-am ce-i face.

- Ba ai. Te duci şi stai cu mâna pe burta ei. Şi-o pupi şi-i faci incantaţii. Că să ştii o chestie! Atunci când s-o sparge buba asta, să nu contezi pe mine! Auzi? Să nici nu te gândeşti să zici "Ştefane, ajută-mă"! Că-ţi crăp capu'!

- Da' cine-a zis că o să zic să mă ajuţi?

"Las' că ştim noi ce şi cum!" Într-adevăr, la aproape toate urgenţele majore el ţipase "Ştefane, ajută-mă"... Nea Dumitru se ridică şi el:

- Încearcă s-o convingi că e mai bine să aşteptaţi.

I-auzi! Alt visător! Doamnee! - se umpluse lumea cu visători...

- Iar dacă află, adu-o la mine.

- Bine, nea Dumitre!

Ştefan nu spunea nimic... vizibil deranjat că tatăl lui se amesteca în problema asta spinoasă şi complicată şi-şi punea pielea la saramură pentru aburii din capu' lu' ăla micu'...

Păi, n-avea ce să facă! Asta e! Dacă nu-i cânta ei în strună, o vedea internată la nebuni! Dacă-i cânta în strună, se încrunta Ştefan! Ia să-i lase să-şi spargă capetele cu problema asta! Ia să nu se mai amestece el nici, nici! Deschise harta Ungariei - aia nouă, cu marcaje şi ghidaje şi afacerea toată:

- Am senzaţia că Ungaria e suprapopulată.

- Nu e.

Mai privi o dată harta... cifrele... şi ridică din umeri - dacă zicea el că nu e suprapopulată, atunci nu era suprapopulată! De ce dracu să-şi bată el capu', dacă văru' lui se ocupase deja de chestia asta?

- Cei şcoliţi acolo se mută spre nord.

Aha... El ştia! De ce să-şi bată capul... Că tot era evidentă plăcerea cu care Ştefan îl plesnea în afaceri pentru decizia din viaţa privată... Da' ia să pună şi el o întrebare! Că tot era o atmosferă tensionată - nu?

- Ai în plan să-l contactezi pe Rotari?

- Nu.

- Dar eu pot să-l contactez?

- Nu.

Deci nu se apropiau nicicum de individul ăla...

El era un tip practic. El ştia o chestie. Cine nu joacă la loto n-are nici o şansă să câştige. Cine nu bagă bani în păcănele n-are nici o şansă să câştige. Cine nu intră în casa curvelor n-are nici o şansă să trăiască clipe de neuitat. Deci, dacă ei nu-l contactau nicicum pe Rotari, n-aveau nici o şansă ca ăla să afle cine era micuţa brunetă cu bucle mari şi ochi albaştri. Şi deci, n-aveau nici o şansă să-l convingă să le elibereze fetiţa...

Poate că Ştefan nu voia ca Trésor să se întoarcă. Nu prea ştia el ce motiv ar putea avea vărul lui ca să gândească aşa. Dar poate că aflase de la chinezi despre nişte grozăvii mari... Uriaşe... imposibil de ascuns... Poate-o mutilaseră, sau... Oftă greu:

- De ce?

- Pentru că ăla e nebun. N-am nici un control asupra reacţiilor lui. În condiţiile astea, prefer să nu-l stârnesc. Aştept o breşă în securitate; şi Cheng o aşteaptă. Atunci când se va produce breşa asta, o s-o fure şi-o s-o aducă la conac. Sau în Aurari - că e mai aproape, ajunge mai repede, iar şansele de-a fi explodată cu tot cu avion scad.

Îşi înghiţi restul de întrebări şi remarci şi-şi deschise mail-ul. Nu mai putea spune nimic. Avea vărul lui aşa un stil de a-l izbi de toţi pereţii... Oftă greu şi ridică privirea spre nea Dumitru. Şi rosti răspicat:

- Azur nu vrea să se însoare.

- ... Aha! Păi adevărul e că e cam tânăr pentru însurătoare... Părerea mea!

Serios? Decise să continue discuţia:

- Mi-a zis că i-ai lăsat impresia că ai vrea să-l vezi însurat.

- Cine, mă? Eu? Doamne fereşte!

Se simţea privit dinspre stânga - dinspre biroul lui Ştefan. Aşa că continuă:

- Da, dumneata. I-ai zis că vă pregătiţi să mergeţi pe la bulibaşi, să vorbiţi afaceri. I-ai dat un dosar cu ei.

- Păi normal că i-am dat! Că mergem la afaceri - trebuie să ştie cu cine stă de vorbă, nu?

- A simţit că, în periplul ăsta, o să faci dumneata o şmecherie s-o scoţi în calea lui pe cea aleasă de dumneata.

- Băi,

- Eu te rog să nu faci chestia asta.

- Bineînţeles că nu fac aşa ceva!

- Am vorbit cu el şi l-am liniştit. I-am spus că, de dat, eu îl dau. Şi m-am jurat că n-am să-l dau după interes; am să ascult hotărârea lui şi-am să-i respect alegerea. L-am rugat doar să fie ţigancă.

- Băi Diamante, eu am senzaţia că tu

- Eu m-am jurat pe sufletul meu, al nevestei mele şi-al copiilor mei că n-am să fiu de acord să se-nsoare împotriva dorinţei lui. Şi împotriva sentimentelor lui. Vreau să-l văd însurat din dragoste. Vreau să-l văd fericit, nea Dumitre! Vreau să-l văd cum înfloreşte...

Unchiul lui zâmbi:

- Şi-o să-l vezi. Pentru că n-am nici un gând să-l însor eu. Nici acum, nici mai târziu. Când o fi să vrea el să se lege de-o femeie, o să-şi aleagă singur şi momentul, şi femeia. În privinţa asta, n-o să te las nici pe tine să te amesteci...

Aprobă cu capul:

- Dar nici dumneata nu te-amesteci.

- Nu mă amestec.

- Atunci nici eu nu mă amestec.

Bun! Reveni spre monitor. Se simţea în continuare privit dinspre

stânga... Refuza, practic, să-şi privească vărul - fiindcă în privinţa asta n-avea de gând să dea înapoi nici un milimetru măcar...

Ana-Maria

Blindata înainta încet prin Cannes. Era opt seara; era trafic. Francezii erau mari amatori de plimbări nocturne... şi, mai nou, plecau la plimbare cu maşinile. Popor de sedentari...

Philippe se bucura pentru revenirea la Cannes. Şi Léon se bucura. Prinţul cel mare mai avea puţin şi urla-n gura mare anunţul că el mâine după-amiază are multă treabă în oraş! Tot drumul butonase telefonul şi zâmbise misterios! Trebuia să discute serios cu Raul - să nu se pomenească cumva că fata aia îi punea lui Léon creierii pe bigudiuri... Florentina, în schimb, era tristă. Încă de când îşi adusese valijoara la maşină fusese tristă. Thomas o condusese; dar nu se pupaseră "în văzul lumii". Sigur, se pupaseră pe-ndelete între patru ochi! Dar despărţirea seacă era întotdeauna dureroasă...

De fapt, toate despărţirile erau dureroase - nu? Când venea vorba de cel iubit... Îi strânse uşor mâna:

- Eşti tristă...

Fata ei mimă imediat un zâmbet fals:

- Nu; sunt doar obosită.

- OK. În cazul ăsta, cred că mâncăm şi ne culcăm. Că toţi suntem obosiţi! După cum vezi, Philippe nu mai analizează note; iar Léon e aşa agitat pentru că, dacă se opreşte cinci secunde, adoarme.

Băieţii râdeau. Şi ea râdea. Florentina zâmbea doar. Era tristă... Se aplecă spre ea:

- Cred că, începând de mâine dimineaţă, poţi să te-apuci să pregăteşti venirea lui aici.

Primi o aprobare. Şi-atât. Nimeni şi nimic n-o putea înveseli pe Florentina...

N-avea ce să-i facă. Nu-l putea învoi pe Thomas, să vină să stea cu ea aici. Mâine Ştefan se opera, aşa că Diamant o să fie ocupat. Şi nici Aleodor n-o să şomeze. Probabil că, în condiţiile astea, Thomas va toci manualele toată după-amiaza, ca să recupereze toceala "ratată" toată săptămâna...

O s-o lase-n pace. Îi demonstrase că putea - şi voia - să fie prietena ei. Dacă Florentina apela la ea ca la o prietenă, va fi alături de ea. Dacă nu, nu. N-avea rost să încerce să se bage ea, să rezolve ea, să...

Florentina

Intră în camera ei şi închise uşa. Şi oftă greu - ajunsese iar în camera ei. Aceeaşi cameră cu care simţea că nu mai are nimic în comun. Aflase, din povestiri bineînţeles, că tati al ei o mobilase aşa. Şi deci ea o iubise şi-o adorase şi-i exploatase la maximum fiecare ungher. Dar acum tati al ei nu mai era "acel tati al ei". Iar ea nu mai era "fata lui tati". Ea era nevasta lui Thomas. Involuntar, simţea că adevărata ei casă era cămăruţa micuţă de lângă bucătăria conacului...

Încuie uşa. Şi începu să se dezbrace.

Nu-i era foame. Nu se simţea prea bine. Starea aia de tristeţe deznădăjduită parcă o secase de energie! Parcă începuseră s-o doară mâinile, stomacul, capul...

Se lungi în pat şi stinse lumina. Şi închise ochii.

... Mămica ei părea veselă. Dar nu era veselă. Era gânditoare. Mâine, tati al ei se ducea la spital, să-şi scoată tija din picior. Şi cum mama ei era aici, la Cannes, cum aflase din discuţii că nu ieşea nicăieri în următoarele 48 de ore, trăgea concluzia că poate se certaseră, sau...

Categoric, avuseseră "un schimb divergent de opinii". Probabil, pe tema operaţiei - şi-a prezenţei ei la căpătâiul lui. Probabil că tati al ei o rugase să nu meargă cu el. Că doar de-aia îl oprise pe Diamant la conac, nu? Ca să nu se ducă singur la spital! Aşa că...

... Cine ştie de ce se certaseră! În orice caz, se vedea cu ochiul liber că aveau o problemă, părinţii ei! Iar mămica ei era gânditoare din motiv de operaţie. Ştia cum fusese ea şi ce simţise ea în duminica picnicului, când Thomas se dusese la cumpărături! Se gândise la toate tâmpeniile - inclusiv la riscul de accident pe străduţele alea înguste... Uite că nu ştia dacă operaţia se făcea sub anestezie generală... Probabil că nu. Că îi scoteau tija, nu-l operau pe cord. Deşi, poate că îl adormeau totuşi - că era operaţie, nu extracţie de măsea...

Oare la fel de trişti erau şi părinţii ei, atunci când nu erau împreună? Adică atunci când între ei intervenea o distanţă de ordinul kilometrilor? Mama ei avea nervi de oţel; nu-şi exterioriza sentimentele şi trăirile. Şi totuşi, parcă nu era ea atunci când...

Rebeca

Era linişte. Era întuneric. Erau amândoi în pat - şi stăteau fund în fund. Nu-şi vorbeau decât strictul necesar. Foloseau tonuri calme, cuvinte calme - dar mocnea cearta-n aer...

Ea nu voia să se certe cu el. De-aia prefera să tacă şi să-şi înghită supărarea şi gândurile negre. Se părea că nici el nu voia să se certe cu ea. Şi el se abţinea şi tăcea... Oftă greu. Şi şopti:

- De fapt, să ştii că eu sunt aceeaşi Raina - regina raiului tău.

Diamant tăcea. Probabil îi era jenă s-o contrazică, sau... Sau n-avea chef să se contrazică cu ea în prag de miezul nopţii! Continuă:

- Şi, indiferent cât de nepăsător şi rece eşti tu, indiferent cât de rece şi distantă mă simţi tu pe mine, indiferent cât de preocupată de planurile cu Ştefănuţ par, eu să ştii că te iubesc la fel de tare.

Tăcere... Trase genunchii şi se ghemui:

- Dar dacă tu vrei să mă ignori aşa, îţi respect dorinţa. Şi mă las ignorată. Să nu crezi că sunt supărată pe tine; că nu sunt. Nu vreau să te supăr şi mai mult decât eşti tu supărat. Aşa că te las cu gândurile tale... O să te-ntorci tu, la un moment dat. O să ţi se facă dor de dragostea mea şi-o să te-ntorci!

Tăcere... Bun!

- Noapte bună, Diamante.

Patul foşni scurt... Braţul lui o cuprinse uşor de mijloc. Iar soţul ei o trase uşurel în braţele lui... şi-o sărută pe obraz şi şopti:

- Noapte bună, regina raiului meu.

Eei... Păi, putea spune că se certaseră şi se şi-mpăcaseră! Aşa că putea să adoarmă liniştită - mâine, lucrurile or să fie un pic mai bine. Şi-apoi or să fie şi mai bine... Şi-apoi, când or să fie foarte-foarte bine, ea o să facă un nou test de sarcină. Poate-l făcea înainte de plecarea lui... Dacă se prinsese de data asta, or să fie în culmea fericirii...

Şi dacă nu se prinsese?

... Eh! Prostii! Bineînţeles că se prinsese! Iar la momentul facerii testului se va gândi mâine. Momentan, voia să se bucure de îmbrăţişarea soţului ei. Şi să fie fericită. Avea tot timpul, mâine, să-şi bată capul cu gândurile negre. Că mâine Ştefan se ducea la spital - iar Diamant mergea cu el...

28 septembrie 2020 - luni

Ştefan

Privea clădirea spitalului şi se felicita că o trimisese pe Ana la Cannes. Pe el, clădirea aia îl indispunea rău! Încerca să se remonteze cu gândul că era penultima oară când mai intra în ea. Intra azi, să se opereze, şi mai intra o dată la ultima radiografie - şi gata. Ăsta era gândul pe care trebuia să-l ţină-n minte acum, când blindata oprea lângă scări iar el se pregătea să coboare...

Diamant nu spusese mare lucru în dimineaţa asta. Vărul lui se trezise înaintea lui. După mutra calmă şi zâmbetul şmecher, deducea că nu-şi petrecuse noaptea certându-se cu nevasta. Deci, probabil că avusese insomnie. Avea destule pe cap - şi pe Trésor, şi pe Rotari, şi pe Rebeca şi Ştefănuţ din planurile ei... Plus afacerile din România. Plus Azur - despre care el nu bănuise nici o clipă că "fusese programat la însurătoare". Se luase cu propriile probleme şi uitase că nepotul lui crescuse mare şi frumos şi voinic... sub ochii unchiului lui...

Vărul lui coborî primul. Îl urmă, atent să nu se-mpiedice tocmai acum - şi urcară treptele.

Tresări - ptiu, drace! Ia uite cine era aici... Nea Nicu Seniorul porni spre el, cu mâna întinsă:

- Salut, Ştefane!
- Salut!

Gata, "fusese preluat"! Ei poftim...

Nu ştia de ce nu se gândise aseară la posibilitatea de-a se revedea cu singurul om care ar fi putut să-l păzească în sala de operaţie! Probabil că nu anticipase corect cantitatea de vinovăţie din inima lui nea Nicu Cărare... Şi, ce-i drept, nu se preocupase să afle ce mai făceau "colegii" lui - ceilalţi afacerişti pe care organigrama îi lega de castelul din Bordeaux. El creştea constant; dacă ceilalţi scădeau, atunci dorinţa bătrânului de a-l împăca creştea rapid...

- Bună dimineaţa, dle conte.
- Bună dimineaţa, dle doctor.
- Sunteţi pregătit să mergem să scoatem tija?
- Da. Abia aştept s-o scoateţi odată!
- Îmi dau seama, după felul cum v-aţi recuperat, că abia aşteptaţi să nu mai fiţi obligat să mă vizitaţi...
- Dle doctor, pe dvs. v-aş vizita zilnic; dar nu aici. Şi nu "cu interes", cum se spune.
- La urma urmei, trebuie să recunoaşteţi că sunt o prezenţă plăcută...

Da, bineînţeles! Liftul urca, ei râdeau şi glumeau de complezenţă...

- Dna contesă nu vine?
- Nu. Am rugat-o să nu vină.
- ... Adevărul este că e o femeie puternică; dar excesele dăunează.
- Exact. În plus, am anticipat că n-o să fiu singur.

Seniorul se grăbi să schimbe subiectul:

- Dacă-ţi închipuiai că mă apuc din nou de gătit orez cu lapte, te-nşeli amarnic!
- Dacă credeai că de data asta scapi doar cu orez cu lapte, eşti într-o mare eroare!

Ieşiră din lift şi porniră pe coridor.

- Dle conte, operaţia nu e grea. Nu durează mai mult de jumătate de oră. Iar riscurile sunt minime.

Aprobă scurt cu capul.

- O să vă facem rahianestezie. Deci, putem pălăvrăgi în voie pe toată durata operaţiei!
- Perfect! Chiar mă gândeam că vine iarna, eu mă refac repede, şi-o să descopăr într-o zi că m-am recuperat complet şi n-am apucat să pălăvrăgim şi noi un pic!

Bouchard dădea din cap aprobator - şi deschise o uşă de pe dreapta:

- Vă rog să vă schimbaţi şi să vă pregătiţi. Dl doctor ştie ce are de făcut.

Sami aprobă scurt. Foarte tăcut Sami, azi; numai el ştia de ce... că doar îi scotea tija, nu-i înlocuia creierul...

- Operaţia e programată la 12. Sigur, putem întârzia 15 minute; dar numai dacă e absolut necesar.
- Nu vom întârzia.

Bouchard se grăbi să iasă; el se grăbi să se aşeze:

- Diamante, start!

Vărul lui era asistent azi. De-ăla personal. Îi ţinea telefoanele şi agenda şi-i pregătea hainele pentru operaţie. Probabil că se întreba în ce măsură va fi poftit în sală; şi în ce măsură era posibil să stea aici, în rezervă, s-o păzească. Hm...

Seniorul era ocupat cu Sami. Îi punea tot felul de întrebări, unele tâmpite, altele pertinente. Sami nu observa întrebările tâmpite şi răspundea şi la ele cu seriozitatea-i caracteristică. I se părea lui, sau bunul musulman chiar era emoţionat rău?

Piao pusese geanta laptopului pe masă şi rămăsese în picioare. Nu se aşeza; îl privea şi aştepta ordinul, rugămintea, sugestia... Îi făcu semn să tasteze. Şi-apoi începu să-şi scoată hainele - ia să lase el pălăvrăgeala şi să se schimbe odată! Înainte de operaţie, va fi pregătit pentru operaţie. El ştia cel puţin trei zemuri pe care i le va injecta Sami! Din fericire, medicina descoperise zeama care tăia migrena agitaţilor care mişcau capetele după rahianestezie; aşa că îşi permitea să zâmbească...

Patul se lăsă uşor lângă el... Ştia cine era; după parfum. Şi după bocanci. Şi nu voia să vorbească acum cu el - că îşi agita aiurea tensiunea, înainte de preoperator! Şi-i ieşeau analizele nasoale... Bombăni ca pentru el:

- O să discutăm după operaţie.
- OK.

Rămăsese singur. Aşa era perfect! Nu voia să se înfurie...

Diamant

Vărul lui era foarte ocupat. "Fusese încercuit" - asistentele, anestezistul, asistentul medicului, toţi se strânseseră în jurul lui, să discute despre operaţie. Şi cum el n-avea alte sarcini momentan, iar Seniorul nu fusese invitat "la şedinţă", păşi spre el.

I se arătă imediat fereastra. Ajustă traiectoria corespunzător...

- Fii atent la mine! Foarte atent! Da? Ascultă-mă cu toată atenţia de care eşti capabil!

Aprobă.

- Să nu te apropii de Rotari.

Negă - nu se va apropia de ăla.

- Lasă chinezii să-şi facă treaba până la capăt. Că fac treabă bună.

Aprobă - o să-l lase pe sprâncenat să-i recupereze fetiţa.

- Ăla nu recunoaşte; dar e superstiţios.

Poftiim?

- Nu iese niciodată cu stângul din casă; iar dacă iese cu stângul, se-ntoarce înapoi şi aşteaptă 24 de ore.

Serios?

- Cumnată-ta a fost genială când a răspândit zvonul despre blestem. Din păcate, ăla e închis într-un cerc impenetrabil. N-ajunge nici dracu la el! Iar veştile i le dau oamenii lui. Care sunt îngroziţi de el, aşa că-i duc numai veştile bune.

Aha! Nasol...

- Puştoaica se înţelege bine cu gravida. Aia o place. Iar ea e ascultătoare şi cuminte. O să crezi că te mint - dar, deşi s-ar putea înţelege bine-mersi în română, ele conversează în engleză...

Serios? Reginuţa lui vorbea cu aia în engleză?

- Să nu-i zici maică-tii numele lui. Că ăla face urât de tot dacă persoanele dragi lui păţesc ceva. Ăla împuşcă oameni cu uşurinţa cu care tai tu cotletele. Aşa că nu risca.

Negă - bineînţeles că n-o să rişte!

- Chinezii sunt stăpâni pe situaţie acolo. Ştiu organigrama, au aflat conexiunile şi sunt pregătiţi să acţioneze. Stai cuminte-n banca ta - că se ocupă ei.

Evident! Aprobă...

- Şi dac-o fi să se lase cu recompensă; or să se ocupe ei şi-or să-ţi taie factură la final.

- OK, nici o problemă.

- Repet: nu-i spune maică-tii numele ăluia. Se pare că una dintre amantele lui o are cu ghicitul. Mai tristuţ, mai rudimentar, dar cică le cam nimereşte!

- Aha! Fraţii au vreo influenţă asupra lui?

Seniorul nega încet... şi continua cu răspunsul la întrebarea încă nerostită de el:

- Fii cu ochii-n patru la ăia doi. În maximum o lună, Ştefan se dezleagă de ei. Şi-o să fie periculos. Dacă nu-i iese dezlegarea aşa cum trebuie, riscurile vor fi uriaşe...

Aprobă; într-adevăr, dacă ălora le venea poftă de răzbunare...

- Şefu' ştie că eşti supărat pe el. Ştie că şi Ştefan e supărat pe el, şi Ana... Era într-un moment şi-o conjunctură tare nefericite!

Evident!

- De când au intervenit chinezii şi au recuperat DVD-urile alea, e mult mai liniştit. Şi a început să repună lucrurile pe făgaşul lor normal.

Evident! Nicu Cărare era, totuşi, un om vertical...

- Să aveţi răbdare cu el. Că n-o să fiţi dezamăgiţi!

Aici, în punctul ăsta, începuse să simtă tentativa de împăcare; aşa că porni spre chinez:

- O să avem răbdare.

Se apropia de el şi se întreba ce dracu să-i zică... Aha!

- Ana e online?

- Nu.

Nuu? Îl privea lung, mirat că cumnata lui avea chiar atât de mult sânge rece-n vene...

Florentina

Intră în camera ei, dar doar ca să-şi lase lucrurile; se grăbi să urce scara. Isamu spusese că mama ei e sus, în dormitor... Cioc-cioc!

- Intră.

Se conformă:

- Bună ziua.

- Bună, Florentina. Ce s-a întâmplat?

Poftim?

- ... Nu s-a întâmplat nimic! De ce?

- Fiindcă până acum nu veneai glonţ la mine, când ajungeai acasă. Trag deci concluzia că s-a întâmplat ceva...

Aa! Zâmbi slab:

- Păi, de fapt s-a întâmplat ceva. Şi am venit să te-ntreb ce s-a întâmplat.

Ochii căprui o priveau lung, miraţi...

- Ai veşti de la Bourges?

Mămica ei zâmbi:

- Aa, da! A intrat în operaţie la 12 fix. Operaţia a decurs perfect; la 12.45, l-au adus în salon. E treaz, e vesel, se simte bine...

Asta era bine...

- Analizele au ieşit perfect. Şi radiografiile au ieşit perfect. Osul s-a sudat aşa cum trebuie. Deci, în vreo 48 de ore o să arunce armăsarul şi-o să reia cârjele.

Aha!

- Ne-a rugat să nu ne ducem la el. Probabil că facem diseară videoconferinţă... sau nu, în funcţie de locul unde-o să fie el diseară. Dacă-l externează, ne vedem; dacă nu, probabil că o lăsăm pe mâine, când veniţi acasă.

- Aha! Bine, mami. Eu mă duc să mă schimb, să mănânc şi să mă apuc de învăţat.

- Bine, Florentina.

Se grăbi să iasă şi alergă pe scări - avea o grămadă de învăţat! Dar, mai întâi, să afle ce făcea soţul ei!

Se trânti pe pat şi scoase telefonul. Oare era online?

"- Bunăă! Eşti?

- Sunt. Te aşteptam. Şi-mi făceam curaj.

- Serios? De ce - te-a părăsit brusc curajul?

- Aleodor şi Toni au planuri mari cu mine azi."

Aleodor şi Toni... aveau planuri cu ginerele contelui. Care trebuia să înveţe urgent cum era cu pistolul şi cafteala. Normal! Dacă tati al ei "stăpânea acele aptitudini", Thomas trebuia să le înveţe şi el! Zâmbi:

"- Nu-ţi face griji; că nu e greu.

- Nu-mi fac griji. Îmi fac curaj.

- Fii optimist. În caz că paratul va fi o problemă, măcar nu văd eu urmele eşecului..."

Primi un emoticon care se prăpădea de râs...

"- Tu ce planuri ai pentru azi?

- Mă schimb şi învăţ - că am mult de învăţat.

- OK. În cazul ăsta, aştept să mă piui tu.

- OK. Spor la învăţat!

- Spor la învăţat!"

Lăsă telefonul şi îşi scoase hainele din şifonier - avea de învăţat o grămadă...

Ştefan

Aştepta, lungit pe pat. Sami se dusese cu Diamant să-i facă externarea; el fusese sfătuit să mai stea lungit, ca nu cumva să-l apuce ameţeala sau durerea de cap. Deci, rămăsese în rezervă, cu Piao şi Seniorul. Şi tăceau. Ştia el pe cineva care "o să acţioneze" în curând...

Paşii se apropiară; iar Seniorul se aşeză lângă el şi oftă, în romanes:

- Trebuie să discutăm.

- Bineînţeles că **trebuie**! Tu ai ordine pe care **trebuie** să le execuţi; eu **trebuie** să ascult de ordinele lui...

Piao se grăbea spre uşă...

- De ce vorbeşti aşa?

- Pentru că nu-mi place să mint. Iar discuţia despre el nu mă încântă cu nimic.

- Ştefane, tu crezi că el a vrut să iasă aşa?

Uşa se închise; aşa că răbufni printre dinţi:

- Ce anume? Lichidarea Rebecăi? Sau răpirea fetiţei?

- Tu crezi că el nu te-ar fi ajutat, dacă ar fi putut?

- Da. Eu cred că a ajuns la o vârstă şi-o dimensiune la care nu prea îl mai doare de alţii.

- Ba îl doare, să ştii! Că, dacă nu l-ar durea, l-ar debarca şefii - cât e el de mare!

Da, bine, sigur că da - îl debarcau şefii pe Nicu Cărare când făcea plopu' nuci de cocos...

- Nu a putut să intervină atunci. A încercat să-i convingă, a încercat să-i momească... Au fost foarte siguri pe ei. Au susţinut sus şi tare că n-au nici un amestec cu răpirea micuţei. Şi că ei o caută din toate puterile lor. Şi s-au arătat jigniţi de aşa idee cum spunea el.

- Auzi? Ştii ceva? Pe mine nu mă interesează chestiile astea!

- Ba eu zic că te interesează! Că ai început să te gândeşti să vizitezi Elveţia! Şi nu-i bine să faci mişcări de-astea!

- Uite ce e! Moşneagu' tău a făcut-o pe nevastă-mea să plângă! Pricepi? A ţinut-o-n faţa uşii, ca pe ultima cerşetoare picată în dizgraţie! Şi-o să plătească pentru rahatu' ăsta! Aşa să-i spui! Că atunci când o să-l usture obrazu', să-şi aducă aminte cum a ţinut-o pe Ana-Maria în faţa uşii! Şi-atât! Discuţia e moartă! Lasă-mă, că îmi creşte tensiunea! Şi nu vreau să dorm p'-aici!

Seniorul îl privea lung, dezaprobator... El nu voia să se lase înfrânt, pentru că Ana lui plânsese tot drumul Bordeaux-Bourges şi-un pic şi după... În condiţiile în care ea îi făcuse moşneagului toate plăcerile şi preluase afacerile şi dansase tango cu piciorul rănit...

- ... Chinezii sunt aproape de reuşită.

"Lasă, nu te băga tu să vorbeşti despre chinezi! Că n-ai contribuit nicicum la reuşita lor!" Mm, ce draci avea!

- ... Aia mică o să se-ntoarcă înainte de Revelion.

"Foarte bine! O să le mulţumesc chinezilor!" Mm...

- ... Ăia doi presimt apropierea sfârşitului. Să nu ieşi din conac.

"Bineînţeles că nu-s tâmpit, să ies în bătaia gloanţelor lor!" Că pe el nu l-ar fi ţintit cu ace otrăvite; pe el sigur plănuiau să-l lichideze cavalereşte, aşa, cu gloanţe - eventual cu de-alea dum-dum...

- ... Ai un plan în privinţa ălora?

- Da.

- Şi nu eşti tu drăguţ şi amabil să mi-l zici şi mie?

Partea asta ar fi trebuit s-o discute totuşi cu el. Aşa că trase adânc aer în piept, ca să se calmeze... şi-şi compuse un ton oarecum normal:

- Îi vând. După ce mă recuperez complet, mă duc şi-i vând.

- Bun! Să-i vinzi lui Mihai.

- Îi bag la licitaţie.

- Băi!

- Fi-mea mi-a demonstrat că dacă fac un site şi-i bag la licitaţie, mă-mbogăţesc. Aşa că...

Seniorul se încruntă:

- Faci ce vrei. Sfatul meu e să-i vinzi lui Mihai.

- Atunci du-te şi spune-i lui Mihai să m-aştepte. Şi să aibă oferta pregătită. Că n-o să stau mai mult de trei ore pe teritoriu rusesc. Ana mea detestă ţara aia; şi nu vreau s-o chinui mai mult decât au chinuit-o deja ordinele moşneagului tău.

Tăcere... Seniorul se ridică:

- ... Bine. O să mă ocup de partea asta.

Păi să se ocupe! Că şi el mânca o pâine de pe urma vânzării ăsteia! El oricum mânca foarte bine de pe urma contelui Ionesco! Nea Nicu Cărare susţinea că el e "creierul"; în realitate, avea şi el nişte consilieri de-ăia foarte discreţi...

Mai stătea mult aici, în spitalul ăsta? Că tare-şi dorea să plece odată de-aici! Îşi dorea, de fapt, să scape de prezenţa Seniorului. Care nu mai era demult colonelul lui "de suflet". Treaba aia cu curcanii fusese demult de tot...

Diamant

Blindata se opri. Ţâşni de pe scaunul din faţă, vră dreapta şi deschise larg portiera. Şi îşi privi vărul cu ochi îngrijoraţi... Ciudat! Ştefan nu mai era încruntat! Foarte ciudat! La spital, îi tunase şi-i fulgerase; iar după ce plecaseră de la spital, nu-şi mai permisese el să se-ntoarcă să-i vadă mimica! Uite că-i trecuse furia...

Piao ţinea piciorul pe roata căruciorului; Ştefan se muta uşurel... şi zâmbea:

- Diamante, mâine discutăm afaceri. Iar poimâine dimineaţă te-ntorci şi tu acasă.

- Sigur, şefule!

- Şi-l liniştеşti pe Azur. Să-i spui să stea liniştit; auzi?

- Sigur!

- Să-i spui că tata, atunci când i-a dat dosarul, a vrut doar să-l informeze apropo de oamenii cu care or să discute. Iar partea aia cu fetele oamenilor ăstora încă n-a intrat în discuţie. Şi nici nu cred că o să intre în discuţie...

Aproba energic, ca să fie limpede că el nu-l contrazicea şi-i credea toate balivernele...

- Dar să-i spui, ca o parantеză aşa, că eu îl sfătuiesc să zâmbească mult în turneul ăsta. Şi să observe fetele bulibaşilor. E foarte posibil chiar să-i placă vreuna!

- Evident!

- E la fel de posibil să nu dea decât de boccii răsuflate, dar putred de bogate...

Zâmbi şi se abţinu de la comentarii...

- El să se uite, oricum. Ca să fie sigur că le ştie pe toate - şi-a făcut-o şi pe-asta. Ce-o fi să fie, vede el mai departe.

- Bine, vărule.

- El - nu altcineva. El vede ce-o să fie mai departe şi ce nu.

- Am înţeles. Şi-o să-i zic.

- Bun. O să-i zic şi eu, mâine seară. Că poate pe tine n-o să te creadă.

"Aoleu, ce afurisit eşti..."

Raina lui îi aşteptase în curte. Îi zâmbea cumnatului ei...

- Ce faci, fă, în mânecă scurtă afară? Cauţi răceala cu lumânarea? Treci înăuntru!

- Bine-ai venit, şefule!

- Bine şi aproape răcită te-am găsit! Treci!

Ea intra, râzând... El se minuna când descoperea că Ştefan avea şi acum efectul ăsta de dinamită asupra ei... Intră şi el în conac. Şi tresări - ce păţise Thomas?

- Bună seara.

- Bună seara. Piao, start!

Chinezul ţâşni spre Thomas. El unul nu prea putea reacţiona. El "rememora" măsurile de securitate şi se întreba cum dracu de body-guardul propriu şi personal al ginerelui contelui nu-l putuse feri din calea ştachiei care produsese vânătaia aia...

- Nu e nimic dramatic. Până mâine dispare.

- Bun! Nu se poate duce aşa la facultate; nu se face...

Ştefan râdea! Măi, să fie! Da' cum de nu-l întrebase ce păţise? Era un şpil aici...

Paşii coborau grăbiţi treptele... Aleodor exclamă:

- Bine-ai revenit!

- Bine şi uşor am revenit! E tare bine fără tabla aia-n mine! Nu-mi mai e frică de trăznet...

Ei râdeau în hohote, el privea vânătaia din jurul ochiului roşu-roşu al spionului şi avea senzaţia că trăia într-un univers paralel... Ştefan părea foarte... "familiarizat" cu ceea ce păreau a fi urmele unei încăierări pe cinste:

- Să înţeleg că lecţia de azi a mers bine!

- Păi nu vezi, şefule, ce bine-a mers?

- Ba tocmai, că văd! Dar rezultatul testului care e?

- L-a trecut cu brio. A încasat-o fără să comenteze şi-a ripostat imediat. Că altfel îţi dai seama că-l fentam...

- Îmi dau seama că nu încercai să exersezi încasarea...

Aa... Deci se ocupaseră de condiţia fizică a lui Thomas! Adică de tehnica loviturilor! Interesant! Vărul lui nu pierdea nici un moment propice ca să-l pună pe băiatul ăsta la punct din absolut toate punctele de vedere! Ştefan era cel puţin genial...

- La tir cum a ieşit?

- Binişor. Tehnica şi cunoştinţele le are; îi lipseşte exerciţiul.

- Asta se rezolvă. Bun! Ce-avem la cină?

- Papanaşi.

- Yummi-yummi! Am fugit să mă schimb!

Şi chiar accelera spre scară! Îşi privi lung nepotul... Ăsta nou, mare şi frumos şi deştept şi îndemânatic şi cu pometele vânăt... Ciudat - era vesel! Thomas era extrem de vesel! Deci nici el nu bănuise cât de îndemânatic era, de fapt! Interesant...

1 octombrie 2020 - joi

Isamu

Stinse scurt ţigara şi se sprijini de spătarul scaunului. Buun...

Ana plecase spre aeroport la nouă fix. Imediat cum ea plecase, el se ocupase "de-ale lui". Aflase că Fei-Yen revenise luni în vila din Cannes; aflase că mr. Fabre îşi luase liber şi o ajutase personal să-şi mute bagajele. Aflase că Liwei şi Amèlie începuseră azi cursurile - şi că veniseră împreună la facultate, cu maşina lui. Şi aflase că Cheng n-avea veşti referitoare la Trésor. În condiţiile astea, verificase afacerile şi constatase că n-avea afaceri noi de rezolvat. În concluzie acum, la zece fix, el stinsese ţigara...

Trebuia să-şi pună ordine în viaţă. Iar ca să facă asta, trebuia să se-apuce "să-şi pună viaţa pe hârtie". Adică activele. Ca să ştie cum stă. Şi cât trebuia să-i transfere soţiei lui, cât era al băiatului lui... Cât le rămânea lor...

"Lor". Nu "lui" - "lor". Gândul ăsta îi venise aşa, natural... Ca şi cum era gândul normal care-ar fi trebuit să-i vină. Şi, la urma urmei, chiar n-ar fi trebuit să i se pară ciudată apariţia lui "lor"! Erau împreună! De atâta timp dormeau împreună, mâncau împreună, munceau împreună... "Se jucau" împreună, ca doi adolescenţi fără minte...

Activele. Trase tastatura şi accesă interfaţa cu banca. Şi cum lucrurile or să dureze un pic, din motiv de neverificare cu săptămânile a soldurilor, deschise folderul personal. Şi începu să caute fişierul ăla cu nume comun în care "se ascundeau" activele lui imobilizate în case, terenuri, artă, acţiuni...

Îşi aprinse o altă ţigară. Trebuia să se gândească bine ce şi cum face. Avea multe active de-astea "imobilizate". Ar fi trebuit să vândă din ele - că ei, Fei-Yen şi Liwei, n-or să le folosească niciodată! Pe de altă parte, a le da mulţi bani lichizi era o mişcare riscantă...

Îi era tare dor de Ştefan! El ar fi ştiut "într-o clipă" ce să-l sfătuiască să facă cu purcoiul de avere pe care-l strânsese! Dar aşa, în condiţiile astea...

De fapt, în condiţiile astea, el trebuia doar "să facă inventarul". Că nu era încă pregătit să înainteze divorţul oficial. Iar dacă Ştefan se va întoarce la Cannes înainte de începutul lunii noiembrie, o să-l întrebe şi pe el ce să facă cu toate casele şi terenurile şi maşinile şi conturile şi acţiunile şi bijuteriile şi tablourile şi...

Ana-Maria

Blindata se apropia de conac. Ea vedea limpede "obstacolul" din dreapta clădirii; vedea funda roşie uriaşă... şi-i venea să râdă... Toni râdea şi el:

- Marţi seara, l-a rugat pe Luis să-l ia şi să-l pregătească. Luis s-a conformat; l-a lustruit, l-a uns peste tot pe unde trebuia uns... Iar Florina i-a făcut funda, de dimineaţă. A ajutat-o şi Rebeca...

Evident - era o fundă de-aia "profesională"...

- Am înţeles că îl donează unui cămin de copii cu probleme locomotorii.

După părerea ei, asta era o idee proastă; că or să fie mulţi doritori şi un singur armăsar. În plus, scaunul ăla prindea ceva viteză; or să accelereze cu el, crescând astfel riscul de accidente...

- Thomas pleacă mâine seară la Cannes?

- Da. Cred că da.

- Aha! Mă gândeam eu...

Adică?

- ... Adică, de când s-a întors la conac, şefu' n-a mai făcut economie aplicată cu el; ni l-a dat nouă pe mâini. Mie şi Părintelui. Şi l-am tot şcolit, săptămâna asta. Ba cu pumnii, ba la ţinta de tir...

Aha... Perfect! Chiar se întrebase, la un moment dat, cât de apt era Thomas să-şi apere soţia în eventualitatea unui atac...

- De dimineaţă, Ştefan ne-a spus să-l lăsăm să înveţe pentru facultate. Pesemne se gândeşte să nu-l vadă Florentina învineţit şi "muiat" şi ungându-se cu cremă de entorse...

Aprobă şi zâmbi:

- Exact. Opreşte aici, te rog.

Toni se conformă. Coborî şi se apropie de armăsar...

Era pregătit de plecare. Strălucea tot. Şi la fel strălucea şi soţul ei, la masă. Porni spre el. Ştefan îi făcea cu mâna aşa, de pe scaun, pentru că se gândise el să nu se ridice sprijinit în cârje... Îl îmbrăţişă:

- Mi-a fost dor de tine!

- Şi mie mi-a fost dor de tine! Videoconferinţele noastre sunt un chin, să ştii!

- Ştiu! Şi pe mine mă chinuie depărtarea de tine... Şi, uneori, dulceaţa revederilor noastre nu poate compensa amăreala serilor petrecute în singurătate...

Ştefan îşi lipi buzele de urechea ei:

- Şmecheră mică ce eşti! Mi-ai luat-o înainte...

Daa, bineînţeles că i-o luase înainte cu invitaţia în dormitor, "la o şedinţă mică"...

- Azi dau armăsarul.

- Eşti sigur că nu mai ai nevoie de el?

- Da; foarte sigur.

- OK. Şi rampa?

- Rampa nu se potriveşte în centrul unde pleacă armăsarul. Şi oricum n-o dădeam! Cu rampa asta am planuri mari...

Îi făcu loc să se ridice... Porniră amândoi spre uşă.

- Rampa o s-o demonteze Luis, la începutul lunii noiembrie, şi-o s-o scoată în curte. Iar eu o s-o stropesc cu benzină şi-o să-i dau foc.

Aha! Aproba încet cu capul...

- Că te-a înfuriat şi te-a făcut să plângi; aşa că nu scapă de pedeapsă, orice-ar fi.

Aha! Ţinea el musai să-şi verse nervii pe ţevile alea...

- ... *Mister P* încearcă să ne împace. În privinţa mea, nu i-a reuşit. Tu te-ai împăcat cu el?

- Nu. Cu mine nici n-a încercat să se-mpace! Probabil se gândeşte că, dacă te împacă pe tine, o să tragi tu nişte sforicele...

- Nici o şansă! Sunt foarte supărat pe el! Şi n-o să-mi treacă niciodată!

- Tot mai plănuieşti o vizită în Elveţia?

- Da. Chiar şi dacă mergem numai pentru spa; simpla noastră trecere pe-acolo o să-l scuture un piculeţ. Ştii tu cum e natura umană - cum dă de prea mult dulce, începe şi face glicemie...

Râdea şi aproba... Şi urcau amândoi scările - ea pas cu pas, el ţopăind cu piciorul flexat... Soţul ei era extrem de încăpăţânat. N-avea voie să calce pe picior; şi chiar dacă ar fi avut voie s-o facă, n-ar fi făcut-o el. Dar nu voia să urce cu rampa. Avea ambiţie şi era căpos...

Rebeca

Intră în baie, închise uşa... şi-o încuie. Deşi era singură. Habar n-avea de ce încuiase! Aşa-i venise - şi aşa făcuse! Probabil că simţea nevoia de a-şi răspunde la întrebarea aia în singurătate...

Rupse unul dintre ambalaje. Răsuci testul pe toate părţile... Nu părea "defect". Fusese sigilat perfect. Părea un test de sarcină OK. Adică nu părea rebut. Nu că ar fi avut ea vreo privire de-aia "vulturească", de putea să depisteze rebuturile...

Privea lung plasticul ăla şi simţea că-i este frică... Îşi amintea că zilele astea nu se mai simţise ţâfnoasă, umflată, mâncăcioasă şi plină de pete... Care oricum nu erau indicii bune apropo de graviditate, de vreme ce le avusese pe toate luna trecută şi testul ieşise tot negativ...

... Gata. Acum aştepta. Lăsă testul pe măsuţă şi se privi lung în oglindă. Lung, cu ochi atenţi...

Avea cearcăne. Nu prea mai dormea bine în ultimul timp. Nu se trezea obosită; dar nu de somn ducea ea lipsă! Stresul îi măcina încet şi nervii, şi creierul, şi sufletul... Constata acum că începuseră să-i apară riduri... pe la colţurile gurii... Că făcuse o cută destul de pronunţată la baza gâtului... Că colţurile ochilor parcă coborâseră un pic... Că îi apăruseră totuşi pete - dar nu de-alea de gravidă, ci de-alea de stres şi tutun şi bătrâneţe...

Se aplecă mai mult. Băgă degetul prin păr şi trase şuviţa de deasupra. Şi examină cu atenţie părul rămas pe lângă ureche...

Începuse să îmbătrânească. Adică să-şi arate "vârsta mentală" şi "vârsta sufletească". La 26 de ani, îi apăruseră fire de păr alb...

Răpirea comorii ei îi distrusese jumătate din viaţă. Şi cum n-avusese cine ştie ce viaţă, de vreme ce încă de mică "trăise la maximum", aprecia că mai mult de 10-15 ani... Până se făcea Ştefănuţ mare şi intra la liceu - şi putea să aibă Ana grijă de el...

Nu ştia dacă mai speră să-şi revadă fetiţa într-o zi. Nu ştia ce simte. Nu ştia ce cerea de la soartă. Nu mai ştia ce era bine şi ce era rău. Avea mare nevoie de-o repunere a propriei existenţe pe făgaşul corect! Avea nevoie de-o curăţenie straşnică în suflet şi în minte! Dar uite că ea...

Oftă greu şi luă testul. Şi constată linia de control... şi-atât...

Ştefan

Ce bine se simţea! Doamne, cât de bine se simţea! Nu mai ameţea! Cel puţin acum, nu mai ameţise! Şi, vorba aia - stătuse lungit perfect la orizontală! Şi n-ameţise! Sigur, nu închisese ochii! Îşi impusese să-i ţină deschişi, tocmai ca să n-ameţească! Da' las' că venea ea şi clipa când o să închidă ochii din nou...

Şi, la urma urmei, nu putea spune că-i displace aşa, cu ochii deschişi! Soţia lui era superbă! Era senzuală, un pic obraznică... Şi era sinceră. Ce-i vedeau lui ochii în ultimul timp...

Uneori, se întreba de ce era aşa. Ce anume o făcea pe Ana să fie aşa. Sigur, ar fi putut susţine că "era el foarte talentat"! Dar nu era cazul. Stătuse ca plăcinta azi, nu? Şi-atunci, se întreba... Se întreba cât muncise soarta ca să-i apropie, să-i ciocnească şi să-i unească Avusese ceva-ceva de muncă! Îşi amintea şi-acum foarte bine dormitorul de la Cernica mică, imaginea ei chircită pe pat şi balta de sânge de pe covor! Muncise soarta... mamă-mamă! Cu amândoi muncise mult...

Da' bine că-i potrivise şi-i unise! Şi uite-i acum, după 15 ani, cât de fericiţi erau! Şi cât de bine se potriveau! Şi cât de frumoşi erau... Mai ales ea...

- ... Pot să te rog ceva?

Întoarse capul spre ea - ce dorinţă avea regina lui?

- Pot să te rog să minţi de câteva ori?

Poftim?

- Azi ai mai ameţit?

- Nu.

- Şi pot să te rog să minţi? Adică să spui că încă ameţeşti?

... Cum adică?

- Măcar până se termină tratamentul Adanei! Pot să te rog să-l ţii foarte ocupat aici?

Aa! Decise să pară neştiutor:

- Crezi tu că or să se certe dacă

- Nu. Dar s-ar putea să n-o mai ducă la centru. Dacă el se întoarce în Nantes...

- Femeie mult mai frumoasă ca luna - când te-ai făcut aşa de şmecheră?

- Atunci când am realizat că bunul musulman îşi achită cumpărăturile din contul personal.

Serios? Aşa făcuse Sami?

- Şi-a comandat materiale de studiu. Chestii medicale. Referitoare la recuperarea după traume majore provocate de accidente.

Aa... Cioc-cioc! Ana se ridică imediat - şi se repezi la halat:

- Să vezi tu că Rebeca e!

Serios? Rebeca venea în vizită la ora asta? Încercă să-i dea alt răspuns:

- Şi dacă e Adina?

- Rebeca e.

- ... Da' de unde ştii?

Soţia lui ajunsese deja lângă uşă. Aşa că o văzu făcând semnul burţii mari - şi-apoi un "kaput" tăiat cu karata. Iar asta însemna că...

Ana lui ieşise, închisese uşa...

Burtă mare... gravidă... kaput... Aoleu! Era perioada testului de sarcină!

Azvârli pătura şi se trase la marginea patului. Şi înhăţă propriul halat - că Rebeca era în pragul unei căderi nervoase! Iar dacă femeia asta cădea, se ducea personal în Aurari şi-l chema pe Diamant la brad şi rupea ambele cârje în capul lui!

Înhăţă tăblia patului şi se ridică. Şi-şi luă şi cârjele. N-avea voie să se grăbească - să nu se dezechilibreze şi să se proptească-n picior! Înainta deci spre uşă, cât de repede putea în condiţiile date... Uşa era bună, trainică; şi totuşi, auzea suspinele cumnatei lui...

"'Rar capu' tău al dracu, vărule!"

Ana vorbea pe tonul ăla coborât, sfătos şi înţelegător; Rebeca suspina şi miorlăia şi-şi trăgea mucii... Şi era în pragul disperării, aşa că simţea cum îi creşte tensiunea...

Ar fi putut să ridice el vocea la ea. "Da' cine ţi-a dat voie, fă, să rămâi borţoasă acu'? Sau ai uitat unde lucrezi şi cu cine? Şi de ce?" Replica asta ar fi oprit şi disperarea ei, şi chinul lui Diamant. Dar sufletul cumnatei lui ar fi suferit mult. Iar dacă ieşea şi-o consola şi-i garanta el că data viitoare o să se prindă... iar Diamant nu asculta de el şi lua în continuare pilulele alea nenorocite... Dacă-i zicea lui Azur să-i schimbe pilulele pe şest...

Nu se amestecase niciodată în vieţile lor private. Intervenţiile lui fuseseră pur formale. Dăduse tărie deciziilor lor şi "le bătuse-n cuie" folosindu-se de propria autoritate. Doar atât. Nu le spusese "fă aia", "alege aia", "ia-l pe ăla"... Oare venise vremea s-o facă? Oare trebuia să-l sune pe Diamant şi să-i ordone să facă un băiat cu Rebeca? Nu mai ştia...

O auzea pe Ana spunând ceva... Rebeca plângea de-a binelea... Spunea ceva cu "nu"... Se mută pe cealaltă parte a uşii şi decise să apese clanţa.

Ana-Maria

Din nefericire, testul ieşise din nou negativ. Ştiuse că aşa va fi. Probabil că tot mapamondul ştia de şmecheria lui Diamant - mai puţin Rebeca, firește! Şi uite-o în ce hal plângea! Aşa-i venea să-şi sune cumnatul şi să-l anunţe oficial că era tâmpit... Iar pe fata asta îi venea s-o apuce bine de umeri şi s-o scuture şi s-o lege de-un scaun şi să-i pună-n faţa ochilor o filmare cu Philippe la trei anişori - ca să vadă şi ea ce-l aştepta pe "Ştefănuţ" dacă ieşea autist...

Şi-acum avea o problemă nou-nouţă! Pe lângă bocetele cumnatei ei, pe lângă neputinţa de a-i aduce fetiţa acasă, pe lângă imposibilitatea de-a rezolva cumva problemele din familia lor, mai era şi apropierea de uşa dormitorului! Rebeca venise să-şi plângă disperarea lângă urechile lui Ştefan! Mm...

- ... Eu zic să te duci totuşi în Aurari.

- Nu, Ana! N-are rost!

- Ba eu zic că are rost. Trebuie să fiţi împreună acum.

- Ba nu! E cel mai contraindicat moment să mă duc la el! O să-l dau complet peste cap, dacă mă vede aşa!

Uşa se deschise în spatele ei. Ştefan şopti:

- Veniţi încoace.

Aha! Bun! Las' c-o lămurea el imediat ce şi cum! O înhăţă de braţ, să nu cumva să scape cu fuga, şi-o pofti în dormitor... Ştefan se ducea la masă. Acolo mergeau şi ele. Şi ocoli masa, ca să-şi aşeze cumnata

în cel mai îndepărtat punct faţă de uşa salvatoare...

Ştefan se aşează. Şi oftă greu. Şi-şi privi lung cumnata... Chipul Rebecăi se transforma cu repeziciune - din calmul aparent trecea într-o grimasă de plâns hohotit...

- ... E negativ! Şefule, e negativ!

- Ss...

Uite că, în loc s-o plesnească peste bot şi s-o oprească din hohotit, Ştefan îi lua mâna în mâinile lui şi-o mângâia uşurel, cu compasiune...

- ... E o perioadă grea. A venit toamna. Curtea asta a devenit dezolantă. În plus, Adina s-a făcut cât un butoiaş. Şi-au început şi şcolile. Tu nu-ţi dai seama cât de apăsătoare e perioada asta pentru tine!

Capul roşcat aproba violent...

- ... Ai nevoie de linişte. Ai căutat-o pe Trésor mult timp; ţi-ai pus speranţa în poliţie, în detectivi, în colegi, în chinezi... Şi cum au început să sosească veşti despre ea, normal că tensiunea din mintea ta a crescut mult...

Rebeca aproba şi hohotea, cu bărbia înfiptă-n piept...

- La început te-ai concentrat asupra găsirii ei. Apoi te-ai concentrat asupra bărbatului tău. Acum eşti concentrată pe băiat. Nu-i bine. Ca să se prindă, cum zici tu, nu e necesar ca tu să fii fericită şi pregătită să faci copii; trebuie ca şi el să fie apt să facă copii. Şi nu cred că e.

"Aoleu! Nu-i spune! Taci din gură!" Îl privea lung, edificator, profitând din plin de faptul că Rebeca îşi fixase privirea-n poală...

- Copiii se fac cu dragoste. Dacă tu nu-i mai arăţi dragostea ta, Diamant nu poate funcţiona corect. Şi cum tu eşti concentrată pe băiat...

- ... Da' nu pot, şefule! Tu ştii cât de tare mi-l doresc?

- Ştiu. Dar

- Şi să ştii că nu-l doresc doar pentru mine! Să ştii că şi el are nevoie de-un copil!

- El are nevoie de tine.

Ochii albaştri se ridicară încet spre ochii verzi:

- El stă acolo, departe de noi. Şi nu simte lipsa copiilor aşa de tare cum o simt eu.

- El simte lipsa copiilor mult mai rău decât o simţi tu. Pentru că, pe lângă lipsa copiilor, el simte şi disperarea ta.

Mat! O făcuse "mat cu varză", cum se zice! Avea bărbatul ei un stil şi-o tehnică...

- El stă acolo, departe de noi toţi, şi îţi simte disperarea. Şi nu poate să plece de-acolo - că eu sunt blocat aici, iar el n-are pe cine să lase la butoane...

Ge-ni-al! Cu prima ocazie când se ducea-n Aurari, comanda o medalie de-aia mare cât o platoşă! Şi i-o punea de gât în faţa întregii comunităţi! Că era genial!

- Ştii bine că eu nu m-am băgat niciodată în vieţile voastre private. Eu cel mult v-am dat un sfat, atunci când mi l-aţi cerut. Mă uit la tine şi simt nevoia să-ţi dau un sfat. Îmi dai voie să-ţi spun ceea ce cred eu că e bine să faci de-acum încolo?

- Bineînţeles! Tu ai ţinut întotdeauna cu noi! Şi ne-ai vrut binele...

Ştefan oftă din nou... şi se urni:

- Spune-i că eşti tristă şi vii în Aurari. Şi du-te la aeroport. Până aterizezi tu, el o să afle de la Perla ce s-a întâmplat. Probabil că o să tune şi-o să fulgere - că în loc să fii nefericită pentru că trăiţi despărţiţi, tu te gândeşti din nou strict la copil... Du-te la tine acasă. Sună-l de acolo şi spune-i că ai fugit de la conac tocmai ca să scapi de stresul cauzat de copiii voştri. Şi că eşti la tine acasă - şi-ţi doreşti foarte mult să fiţi numai voi doi. Că nu-ţi mai doreşti să fii gravidă, că nu-ţi mai doreşti să faci un copil acum, repede... Că îţi doreşti doar să-ţi regăseşti Diamantu'. Ăla de care te-ai îndrăgostit tu. Ăla de care m-ai rugat pe mine să te leg. Iar atunci când o să vină şi el, spune-i că vrei să stai cu el. La parter, pe canapea, în faţa televizorului. Să nu accepţi să doarmă la tine şi să nu te duci să dormi la el. Petreceţi împreună câteva zile de adolescenţă de-aia nevinovată...

Îi făcea şi medalie, şi diplomă...

- Fă un efort şi dă deoparte visul tău - cel legat de Ştefănuţ. Tu ştii că soarta ne aduce paşii din viaţă în ordinea şi la momentul potrivite. Ştii, da?

Ştia. Aproba. Bun! Minunat! Să se-apuce să-l sune pe Aleodor, să aranjeze cu transportul?

- Acum, în perioada asta a lunii, ştii bine că nu poţi să rămâi gravidă. Aşa că nu insista să contrazici tu milioane de ani de evoluţie; da?

Rebeca zâmbi şi aprobă - şi-şi trase mâna şi-şi şterse lacrimile... Ştefan zâmbi şi el:

- Mi-e tare dor de voi doi! De varianta aia care făcea atmosfera să strălucească...

- ... Am înţeles. Şi-o să mă duc în Aurari. Şi-o să-i dau interzis...

- Să nu uiţi să-i şi explici de ce-i dai interzis! Ca să nu creadă alte bazaconii!

- Bineînţeles! Mă duc să împachetez.

- Ce mai împachetezi, fă? N-ai acolo tot ce-ţi trebuie?

- Păi... ba da! Da' am nevoie de telefoane, de laptop...

- N-ai nevoie de nimic altceva decât de el. Lasă telefoanele şi laptopul pe biroul tău. Mă ocup eu de ele.

- Şefule... Nu pot să te las cu toate pe cap!

- Ba da, poţi. Eu am o armată de ajutoare aici.

Ridică prompt mâna:

- Prezentă şi nerăbdătoare să fiu consemnată în aceeaşi cazarmă cu şefu'!

Rebeca bufni în râs... Ştefan râdea şi el... Ridică mirată sprâncenele:

- Da' ce-am zis?

- Păi, tocmai ai recunoscut că mă iubeşti...

Mm... Se ridică şi porni spre el... Iar Rebeca ţâşni spre uşă, grăbită să-şi ducă electronicele în birou şi să facă cumva să zboare neştiută de nimeni peste juma' de Europă...

2 octombrie 2020 - vineri

Diamant

Stinse ţigara şi se ridică. Şi se grăbi să iasă.

Azi se certa cu ea. Azi, dacă mai auzea o dată de Ştefănuţ şi toate alea, făcea o criză de nervi cu gloanţe pe pereţi! Aseară, pe la unşpe jumate, Vali Calu îl sunase şi-i spusese că o maşină de-a lui Sun Peng tocmai o debarcase pe Raina lui la poartă! Iar băieţii de la pază o băgaseră într-un BMW şi aflaseră că nevasta lui voia să fie dusă la ea acasă - nu la el! Chestia asta îl dăduse complet peste cap! Şi venirea ei aici la nici 24 de ore după plecarea lui de la conac, şi decizia ei de-a nu veni la el... Toate indicau spre scandalul monstruos cu gloanţe pe pereţi! Şi pe bună dreptate! La urma urmei, ce dracu voia muierea asta de la el? Un copil? Ete că n-o să-l obţină! El nu făcea copii atunci când voia ea! El făcea copii atunci când voia el! Aşa-i făcuse pe toţi copiii lui - cu cine voise el, cum voise el şi mai ales când voise el! Aşa o să fie şi cu copiii lor! El decidea când o lasă gravidă! Nu ea! Dacă nu-i convenea socoteala asta, să divorţeze şi gata!

... Trebuia să se calmeze, că gândea prostii şi nu era bine...

Raina venise aici cu un scop. Şi nu-l vizitase aseară, probabil, ca să-l lase să doarmă. Ca să fie odihnit şi puternic şi fertil probabil! Mm - ce ceartă straşnică or să tragă ei doi acum...

Sări peste gărduleţ şi grăbi pasul. Abia aştepta să ajungă! Abia aştepta să vorbească cu ea! Şi să se certe straşnic! Ca să se termine odată tot rahatu' ăsta! Poate se-nfuria îndeajuns de tare şi-i zicea de pastile...

Apăsă soneria, deşi avea cheie. Şi începu să aştepte. Simţea cum îi scrâşnesc dinţii-n gură de furie...

Yala se descuie. Uşa se deschise larg. Nevasta lui, buhăită şi umflată şi cu ochii cât două gogonele murate, zâmbi:

- Bună.

- Bună.

I se făcu semn să intre. Se conformă, mirat un pic că la aşa bocet cum trăsese ea aseară "se asortase" acum aşa un zâmbet optimist... I se arătă canapeaua; se conformă şi se aşeză, fără să schiţeze el gestul pe care ea ar fi trebuit să-l schiţeze şi aseară, şi adineauri. Adică fără s-o sărute. Dacă ea nu se-nvrednicise să păşească spre buzele lui, el de ce-ar face-o?!

- Vrei o cafeluţă?

Negă scurt cu capul:

- Vreau să ştiu de ce n-ai venit la mine aseară.

Soţia lui oftă greu şi se aşeză lângă el:

- Pentru că aseară a ţinut de ziua de ieri. Care n-a fost tocmai plăcută. Aşa că am vrut să închei ziua aia, ca să ne revedem într-o zi nouă, mai frumoasă...

Şmecheră şi îmbârligătoare, evident! Da' cu el nu-i mergea! Nee...

- Am făcut ieri un alt test de sarcină. A ieşit tot negativ. Am început să plâng, normal... Şi apoi mi-am revizuit viaţa şi gândurile şi sentimentele. Şi mi-am dat seama că, după ce dragostea mea a fugit după Trésor şi apoi s-a întors la tine, s-a strecurat iar pe furiş şi-a fugit spre băiat. Şi-am oprit-o la timp. Am decis că n-are rost să programăm băiatul. Că copiii nu se fac cu programarea; se fac cu dragoste...

"Aha! Bună dimineaţa!" Îi picase şi ei fisa, apropo de cum se fac copiii! Bun! Bine că se dezmeticise!

- Ştefănuţ o să vină atunci când îi va veni vremea. Până atunci însă, eu am făcut o greşeală faţă de tine. O greşeală mare, pentru că e "cu recidivă"... Te-am lăsat iar să aştepţi să mi se-ntoarcă dragostea de pe unde-i plecată cu treburi. Şi nu e bine aşa. Mai presus de fetiţă şi băiat, eu am nevoie de tine! Indiferent de conjunctură, de mărimea duşmanilor, de opinia ta - tot ceea ce-mi trebuie mie este strâns aici, în faţa ochilor mei, pe canapea...

Pe bune? Era ea aşa de sigură că n-avea nevoie decât de el? O privea lung... Ea era calmă, liniştită, zâmbitoare şi-l privea cu ochi îndrăgostiţi...

... Sigur îl voia pe el? Sigur nu începea din nou cu Ştefănuţ şi toate celelalte?

Nevasta lui se aplecă spre el... şi-şi aşeză capul pe umărul lui. Şi se-ncolăci toată pe el! Ia uite-o! Ia uite cum îl imobilizase acolo!

... Nu era foarte sigur că Raina lui renunţase la ideea băiatului. Nu era foarte sigur că nu venise aici chitită să-l tromboneacă! De un singur lucru era sigur - acum, în clipa asta, plutea. Ea îl luase în braţele ei, iar el simţea că pluteşte. Şi cum de-abia începuse luna octombrie, iar dacă simţea nevoia să fie extrem de optimist trebuia să calculeze încă 31 de zile până la revenirea reginuţei lui, decise într-o clipă să uite de toate. Să se bucure de clipele pe care le trăia acum. Aşa că o cuprinse şi el cu braţele...

- ... Te iubesc. Nu ştiu dacă simţi cât de tare te iubesc - dar să ştii că te iubesc din tot sufletul meu!

- Ştiu. Simt. Şi tocmai de-asta...

O trase spre el, ca s-o aşeze deasupra lui... iar regina raiului lui zâmbi:

- Nu, nu cred că e o idee prea bună.

Poftim?

- ... De ce?

Raina arătă în jos, spre spaţiul dintre ei:

- Pentru că se resimte. Ştii tu - e perioada aia tristă a lunii...

Păi, şi ce?! Mai fusese perioada aia tristă a lunii, nu?... În fine! Dacă nu voia ea, atunci "nu se făcea"! Şi mai bine! Şi-aşa, gândul că era pus să tragă la rame prin tot oceanul şi-napoi nu-i făcuse deloc cinste! Aşa că o să se bucure de ea, de prezenţa ei, de chipul ei... şi-atât.

Ştefan

Ieşi din conac şi porni grăbit spre parcare. Nu, nu întârziase - dar auzea vocea Părintelui acolo şi nu voia să discute cu el în apropierea urechilor lui Thomas! Se grăbea, şi nu era bine - că ţopăia în cârjele alea şi exista riscul major să se-mpiedice şi s-o facă pe-aia nefăcută... Şi să-l lege Ana lui de pat, ca să-l potolească...

Curbă! Şi acceleraţie! Bonc! Bonc! Părintele amuţise. La fel şi Toni. Îi auziseră cârjele! Aah, Doamne! Când o să se termine nenorocita asta de recuperare? Că nu mai putea! Nu-l mai ţineau nervii! Voia să redevină regele aurarilor! Voia să poată să-şi folosească din nou şmecheriile! Parcă nici nu-i mai auzea bine! Parcă-şi pierduse şi aptitudinea de a le auzi şoaptele! La dracu cu toate!

Curbă! Aleodor zâmbea:

- Încet, şefule! Că mai are cinci minute până vine...

N-o lăsă mai moale până n-ajunse lângă el. Şi îl privi lung, pătrunzător:

- Ai aranjat transportul?

- Bineînţeles!

- Fang a spus ceva?

- Doar "OK".

- Să urmăreşti factura; să nu uite să treacă toate serviciile!

- O urmăresc cu atenţie, lună de lună. Şi n-a uitat niciodată.

Bun! Asta era foarte bine! Era foarte important ca relaţia lui cu chinezul să fie corectă pân' la Dumnezeu! Să nu păţească iar vreuna de-aia nepăţită... Arătă spre conac:

- E pregătit?

- Da. E mult mai pregătit decât pare.

Adică...

- Dacă tu îi spui "învaţă aia", se execută cu cea mai mare viteză şi atenţie.

- E pregătit pentru armă?

- ... Poate săptămâna viitoare. Adică el ar fi pregătit şi-acum! Dar nu vreau să risc. Încă n-are experienţă. N-are dexteritate. Eu sunt de părere că nu trebuie să riscăm.

Aprobă şi zâmbi:

- Florentina ştie?

- Absolut nimic. Aşa cum ai spus tu, aşa am făcut.

Bun! Chiotul fetiţei lui o să sperie azi pescăruşii de pe terasa hotelului Martinez...

Aha! Auzise uşa conacului deschizându-se! Aah, Doamne! - ce bine se simţea când descoperea că se recupera cu rapiditate... Reluă discuţia cu spionul, mutându-se lângă el:

- Ai vreo veste din Rusia?

- Nimic. Sunt cam supăraţi, aşa. Au început să nu-mi mai scrie în corpul mail-ului; ataşează socotelile şi-atât.

Cu alte cuvinte, "nu mai e nimic de spus". Hm...

Privea colţul clădirii şi abia aştepta să-l vadă... Aha!

... Da. Era perfect acum. Îi plăcea tot ce vedea! Şi per ansamblu, şi în detaliu! Într-adevăr, se părea că Thomas lua cuvintele lui, scria deasupra lor "lege" şi le respecta cu sfinţenie. Aşa de tare-i plăcea de băiatul ăsta, că-i venea să-l pupe straşnic...

Thomas se opri în faţa lui. Părea un pic speriat, un pic temător... Ridică o sprânceană:

- Ce-i?

- Nimic. Sunt gata.

- Văd. Şi mă bucur mult să constat că eşti gata.

Evident, nu pricepuse nimic! Da' las' că pricepea el - avea de zburat o oră întreagă, aşa că sigur o s-o folosească constructiv!

- Opreşte-ţi telefonul. Să nu-l reporneşti decât după ce intri în vilă.

Ginerele lui se conforma fără să întrebe de ce... O să afle răspunsul la întrebarea nerostită în clipa în care o să vadă avionul. Sau pe însoţitorul de zbor. El unul se bucura mult că nu auzea întrebări. Era foarte important ca Thomas să calculeze singur; şi era şi mai important să nu rostească întrebări. Că cine ştie unde şi în compania cui îl apuca curiozitatea! Era perfect aşa! Întinse mâna spre el; i se strânse mâna perfect. Totul era perfect - hainele, postura, comportarea... Părintele era bun de primă.

- Drum bun! Şi ai grijă!

- Bineînţeles! Mulţumesc!

Toni urcă la volan; Thomas urca pe bancheta din spate... El privea lung conturul umbrei lui Toni şi se întreba când o să deschidă discuţia cu el... apropo de însurătoare...

Aleodor oftă greu:

- Gata - a plecat.

- Şi ce oftezi aşa, mă? Ce - ai emoţii?

- Nu, şefule. Că toate-s puse la punct de chinezi. Da' oftez şi eu aşa...

Ofta şi el aşa... Sanchi!

- Hai, spune!

- ... Copiii ăştia sunt un pic şi copiii mei. Ştii? Eu am stat mai mult pe-aici; l-am urmărit cu atenţie. A crescut sub ochii mei... Florentina ta a fost idealul meu de fată. Iar el a fost idealul de băiat. Dacă aş fi avut un băiat, mi-aş fi dorit să fie aşa ca el...

Începu să râdă:

- Sunt sigur că nu ţi-ar fi plăcut un năzdrăvan ca Léon!

- Aa, nuu, n-am vrut să spun asta!

- Stai liniştit, că am înţeles. Nu eşti genul care să facă multă mişcare.

- Nu sunt genul care să rupă adidaşii la fotbal. Adică, dacă aş avea un copil, l-aş face cel puţin academician...

Părintele era "om de ştiinţă" prin definiţie... Intră în conac:

- Vino până sus.

- Sigur!

Sigur că şi el transforma cuvintele lui în literă de lege - că-i plăcea să fie consilier pe bani mulţi, să se ocupe de "lucruri serioase"... Urca încet treptele, cu atenţie, să nu facă vreuna nefăcută...

- Vreau să te întreb două chestii.

- Sunt atent şi alert şi promit că voi fi sincer!

- ... Tu când te-nsori?

- Eu? Niciodată.

- Atunci când îţi aduci băiatul aici?

Tăcere... Zâmbi slab:

- Deci am presupus corect. E băiat. E cumva şi-o fată?

- Nu.

- Sigur? Pentru că e destul loc aici...

- Sigur.

- Nu ştiu dacă ai observat... Agata şi Azur sunt puşi bine în Aurari. Titel a sigilat practic domeniul din Graz. Liwei e păzit de mafia chineză, aşa că "nu se pune"... Toţi consilierii mei şi-au pus copiii la adăpost. Nu ştiu de ce tu n-o faci.

- El e pus la adăpost acolo unde e acum.

- Unde - acasă la mă-sa?

- Da.

- Nu te înţeleg. Dar, sigur - nu trebuie să te înţeleg eu! În problemele particulare ştii că nu mă amestec...

Aleodor se repezi şi-i deschise uşa dormitorului:

- Şefule, el e foarte bine păzit tocmai de faptul că nimeni nu ştie că-i al meu!

Hm! Asta era impresia lui! Se grăbi să-i bage şarpele îndoielii în suflet:

- Tu eşti mai bine documentat decât ceilalţi consilieri, fiindcă "te joci" cu insignele şi cu aspergerii. Eu te invit să-l aduci aici. Şi mai mult de-atât n-o să-ţi spun. Decizia îţi aparţine, fireşte...

Spionul tăcea - aşa că zâmbi:

- Şi-acum, a doua chestie... Ce părere ai despre Thomas?

- O părere foarte bună. Din toate punctele de vedere.

Se aşeză pe marginea patului şi oftă:

- E bun pentru firmă?

- Da. Mai bun decât ar fi fost un altul. Îl simt că se implică; îl simt că pune suflet în fiecare hârtie, în fiecare semnătură şi viză pe care-o obţine... Munceşte cu plăcere la firma asta.

- Aha. OK. În ce stadiu suntem?

- Obţinem ultimele avize şi ne apucăm de treabă. Am şi eu o întrebare...

- Ascult.

- Când o capitalizezi?

- Atunci când vor dispărea problemele din preajma ei.

- Da, normal - nu-ţi permiţi să le căşune ălora tocmai pe firma copiilor...

Exact - nu-şi permitea să le indice ălora spre punctul care l-ar fi durut rău...

- Şi până atunci ce facem? Stagnăm?

- Nu. Facem firma, îi dăm drumul şi facem angajări. Ştii că angajările sunt o chestie sensibilă şi de durată...

- Ştiu, ştiu! Mai ales pentru producţie!

- Mai ales pentru o firmă imaculată!

Părintele aproba încet...

- ... Crezi că o s-o ducă-n gard?

- Nu. O s-o ţină drept pe linia pe care i-o desenezi tu. Fie linia albă sau neagră sau gri sau galbenă...

Aa, dar nici nu se-ndoise că Thomas ar fi marşat la orice şmecherie propunea el! De vreme ce tot ceea ce spunea el era lege... De vreme ce i-o dăduse pe fata lui iar jumătate din firmă era a ei, normal că Thomas ştia "cum stă"! Ştia că stă chiar foarte bine! Şi că socrul lui n-o să rişte să-l vadă-n puşcărie! Chiar şi aşa, cu capitalul social minim stabilit de legea franceză - Thomas era ferm convins că "aşa e bine, aşa trebuie să fie"...

- ... Cât le dai?

- Atât cât le trebuie.

Tăcere... Adăugă:

- Atât cât ne-a ieşit când am făcut calculele.

Ochii bărbatului din faţa lui se bulbucară la propriu; Aleodor se clătină scurt faţă-spate... şi şopti:

- Tu glumeşti!

- Nu glumesc niciodată când e vorba de bani.

Părintele oftă greu... şi porni spre uşă:

- Mă duc să iau un calmant.

- Ia două. Că tu o să-l ajuţi să-i gestioneze, atunci când eu o să lipsesc de-aici.

Consilierul lui aproba şi ieşea încet...

Se întinse şi luă pijamaua. Şi începu să se schimbe.

Venise toamna. Se făcuse frig. Venise toamna, iar el revenise la cârje... Uşa se deschise, se închise... Zâmbi - da, revenise la cârje. Dar dăduse armăsarul! În armăsar nu se mai întorcea! Şi, cât de curând, o să dea şi cârjele... O să schimbe bastonul cu un model "cu schepsis", cu care să poată să atace...

Patul se lăsă uşor... Deschise larg braţele, le întinse peste perne... Deşi purta mânecă lungă, simţea şuviţele catifelate ale soţiei lui pe braţul stâng... Femeia mult mai frumoasă decât orice altceva pe lume mirosea ameţitor... Şi îl lua în braţe şi se aşeza comod, să se odihnească... Îl bătea gândul să n-o lase să se odihnească...

Mai bine să se odihnească. Azi, se odihneau. Şi mâine. Şi probabil şi poimâine. În curând, o să dea cârjele; o să calce pe picior... o să înceapă să alerge din nou cu băieţii... O să se răsucească şi-o s-o aşeze pe pernă...

Hm...

Isamu

Era întuneric în living. Îl aştepta aşa. Nu voia să aprindă lumina. Nici n-avea de ce s-o aprindă! Ce, îl invita la o discuţie la masa din living? Nu! Şi-atunci...

Blindata opri pe locul de parcare. Claude se apropia de ea cu paşi mari... Aha! Ia uite ce frumos îl reeducase Aleodor! Aşa da! Ăsta da, mândreţe de ginere pentru contele Ionesco! Statură dreaptă, mers sigur, gesturi ferme - da! Acum era mult mai bine!

Trase glasvandul şi-l pofti să intre.

- Bună seara.

- Bună seara.

Închise glasvandul şi profită de lumina slabă de afară; îi arătă telecomanda. Îi arătă cum se închid obloanele, cum se sigilează vila... Ţac! Lăsă telecomanda pe măsuţă:

- Tocmai am încuiat uşa.

Thomas zâmbea:

- Am înţeles.

Porni spre scară:

- Florentina nu ştie că vii. Cred că s-a culcat deja. Te sfătuiesc s-o trezeşti...

- Bineînţeles!

- Mâine faceţi iar shopping?

- Nu ştiu. Nu cred. Nu prea mai am ce să cumpăr. Iar ea nu mi-a lăsat impresia că e pasionată de plimbarea prin magazine.

- Aha. În cazul ăsta, ieşiţi la plimbare. Sau sus, la piscină.

Tăcere - semn că nimeni nu-i spusese că, în vila asta, piscina era pe acoperiş. Continuă:

- Dar dacă mergeţi sus, să aveţi grijă ce vorbiţi. Vila e supravegheată discret de serviciiile franceze de informaţii. Deci, nici un cuvânt despre afaceri sau despre familie şi consilieri.

- Am înţeles.

Se opri în dreptul uşii biroului:

- Francezii sunt înnebuniţi să discute despre mâncare...

- Iar studenţii pot vorbi ore-n şir despre cursul preferat de drept.

- De economie. Fără drept şi fără politică. Serviciile franceze de informaţii au psihologi buni...

Tânărul aprobă cu capul, un pic înbujorat...

- Bucătăria ştii unde e, în caz că ţi se face foame.

Ştia.

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Intră în birou... şi-i făcu semn să se ducă odată s-o trezească! Ce era cu el? Nu era nerăbdător să ajungă lângă soţia lui?... Ba da. Intrase şi închisese uşa. Închise şi el uşa. Că el era foarte nerăbdător să anunţe sosirea lui în condiţii optime şi-apoi să se ducă în camera lui! Biyu probabil că aţipise deja...

Florentina

Ce? Cum?

- ... Iubito...

Cineva zicea ceva; nu-şi prea dădea seama ce, pentru că dormea buştean şi probabil că-şi pusese perna-n cap...

- Florentina...

Cineva încerca s-o trezească. Hm! Da' el nu vedea că doarme? De ce n-o lăsa în pace, să doarmă? Chiar voia s-o vadă bărbatul ei cu cearcăne mâine dimineaţă?

- *"De Sfântul Valentin, / să nu cad în desuet, / te voi iubi la fel. / Fără inimi de pluş / şi declaraţii scrise / între prânz şi cină."*

Cum-cum? Cine ce zicea acolo? De Sfântul Valentin... Ce zicea?

- *"Te voi iubi aşa cum..."*

O va iubi aşa cum... Aşa cum...

- *"Aşa cum nu m-a învăţat nimeni."*

Aha! O va iubi... Da' cine-o va iubi? Mm - trebuia să se dezmeticească! Trebuia să se trezească cumva...

- *"De la sălbatic spre domestic, / fără prea multă poezie, / cu lumina aprinsă... / să nu te uit..."*

Poezie! O va iubi! Thomas!

Deschise ochii şi tresări violent - în faţa ei, la nu mai mult de zece centimetru, aştepta zâmbetul lui larg şi privirea plină de dragoste... strălucitoare...

Scăpă un chiot! Unul zdravăn! Şi se repezi să-l îmbrăţişeze! Iar el se repezi s-o sărute, să-i turuie că o iubeşte şi îi fusese dor de ea şi chiuise şi el - în gând, ce-i drept - când auzise că măsurile de securitate impuneau plecarea lui azi, nu mâine dimineaţă...

Mm - ce dor îi fusese de el!... Şi încă-i era dor de el! Aşa că îl trase spre ea. Şi nu întâmpină opoziţia, ci graba lui... de a-şi scoate hainele... repede...

Îi făcuseră o super-surpriză! I-l trimiseseră mai devreme! Putea jura că tati al ei "invocase măsurile de securitate" ca să-i facă surpriza asta! Mm - ce-o mai iubea tati al ei...

11 octombrie 2020 - duminică

Isamu

Cifrele lui arătau bine. Întotdeauna arătaseră bine. Conducea detaşat topul consilierilor lui Ştefan Ionescu. Sigur, el avea în spate ditamai China! Normal că ceilalţi nu puteau să-l întreacă! Şi avea momente uneori când se gândea că ăia doi din Rusia se scremeau şi accelerau din toate puterile lor în timp ce el păşea, liniştit şi calm, undeva în faţă...

Telefonul roşu începu să cânte. Hm - oare Cheng primise oareşte veşti despre Trésor?

- Da.
- Salut.
- Salut.
- Te deranjez?
- Nu.
- Dar te-aş deranja dacă ţi-aş face o vizită scurtă?

Începu să râdă:

- De ce mă întrebi? Nu ştii deja că sunt singur acasă?
- Ba da. Dar aşa-i frumos; să te fac să mă inviţi pe la tine...
- Te invit pe la mine atunci.
- OK. În cinci minute ajung.
- Vorbim.
- Vorbim.

Închise şi se grăbi să se ridice:

- Cheng vine să-mi dea veşti despre Trésor.

Biyu se ridică de la calculatorul ei:

- Mă duc sus atunci.

Cobora grăbit, să-l anunţe pe Claude că aveau musafiri...

Era "singur acasă". Ana era la conac, împreună cu băieţii. Profitase de faptul că venise rândul Florentinei să-şi viziteze soţul, aşa că îi luase pe Léon şi Philippe şi plecase şi ea. Nu-i era uşor reginei să suporte depărtarea de regele ei... Ăsta nou, căpos şi îndârjit, care reîncepuse să-şi folosească piciorul şi dăduse deja comandă pentru un baston "ceva mai special"...

Deschise glasvandul şi zâmbi:

- Neaţa. Vine Cheng.
- Neaţa. Deschid imediat poarta.

Se aşeză pe canapea. Îi venea să râdă, pentru că el transmisese comanda specială - şi-l şi vedea pe Ştefan apăsând butonul şi înfigând lama din vârful bastonului în inima lui Andrei Donichioiu...

De fapt, îi mergea foarte bine şi profesional, şi sentimental. Aşa că "gândea prostii". Îl furase din nou starea aia cu regele şi regina din poveşti, care se luptau cu balaurul bicefal - şi-l şi învingeau, dar aşa, cu lama din vârful bastonului, care trebuia să fie neapărat muiată în otravă... sau în tetradoxina secolului XXI...

Cheng venise cu maşina lui Fang azi! Ia uite... Interesant! Adică interesantă demonstraţie de forţă! Oare ce-i aducea consilierul uriaşului de la Nisa? Aştepta ca garda de corp să ocolească blindata... Admiră cearcănele negre şi obrajii supţi... Claude deschise glasvandul, iar el începu să râdă:

- Tu eşti la cura de slăbire!
- Eu sunt pe lista de premiere, notat pe prima poziţie!

Serios?

- Serios?
- Foarte serios! Iar peste vreo lună, aşa, o să fiu trimis la *all inclusive*, într-un concediu de vis! Hai!

Hai în birou! La urma urmei, pe dosarul din mâna lui Cheng nu scria nimic! Cine ştie ce era înăuntru... Îi deschise uşa şi îl urmă:

- Bei o cafea?
- Nu. Poftim.

Luă dosarul, dar nu-l deschise:

- Ce-i aici?
- Dovada că atacul asupra conacului a fost gândit de Gabriel.

Cee?

- Tot el s-a ocupat şi de dotarea mercenarilor - aparatură, armament, informaţii... Andrei a rezolvat partea cu actele şi a ţinut legătura cu ei, pe perioada atacului. Andrei le-a spus să n-o ucidă pe Trésor...

Hm! Ridică scurt o sprânceană:

- Andrei le-a spus "Luaţi copilul".
- Imediat după ce le-a spus "Nu omorâţi copilul".
- Ai înregistrarea conversaţiei lui cu mercenarul-şef?

Cheng aproba - iar el simţea că nu mai poate să respire... Se sprijini de propriul birou, pentru că îi cam tremurau genunchii:

- Pot să te întreb cum ai reuşit să pui mâna pe înregistrare acum, la atâtea luni după atac?

Cheng zâmbea şi aproba... Oftă greu, în chineză:

- Nu e deloc amuzant, să ştii!
- Îţi aminteşti ştirea referitoare la vechea fabrică părăsită care devenise un pericol pentru cetăţeni şi a fost demolată de urgenţă?

... Ridică încet palma şi-o lipi peste frunte - nu mai avea cuvinte...

- A durat mai mult fiindcă tot ce e în dosarul ăla a fost pe-un DVD, encriptat după o metodă nouă, originală, şi cu o "cheie" cu care să ştii că s-au luptat multe genii...

Într-adevăr - o asemenea informaţie nu putea fi stocată decât în condiţii speciale...

- Mihai a documentat totul. Leonard a complotat cu ăia micii, le-a băgat în cap unificarea stejarilor familiei într-un giga-imperiu, iar în timpul ăsta fiul cel mare a strâns informaţii despre toţi trei. Inclusiv despre taică-su! Probabil că nu era foarte sigur pe postul de împărat al noului imperiu...

Probabil că Mihai îl bănuise pe Leonard de "dragoste secretă" pentru Gabriel, care era de departe cel mai "bărbat" - cel mai curajos, nebun şi "activ" dintre ei trei...

- Şi-apoi, după înmormântare, probabil că a fost extrem de ocupat şi-a uitat de DVD-ul ăla!
- Sau poate voia să-şi şantajeze fraţii!
- Orice e posibil! Gabriel şi Andrei fac afaceri importante, să ştii!

Ştia - nu le vedea graficele şi cifrele? Ştia foarte bine chestia asta!

- Ai acolo, în dosar, dovezile. Limpezi, palpabile, clare ca bună ziua...

Asta era o lovitură la care nu se aşteptase! Fraţii se spionau între ei! Şi n-o făceau ca să se ajute reciproc, ci ca să se aibă la mână unul pe celălalt! Era, la nivelul ăla, de-a dreptul înfricoşător...

- Pe vremea când Jun îl iubea pe Ştefan al tău sincer şi curat şi la intensitate mare, am primit ordin să-l documentez. N-am putut obţine nimic despre el; pentru că ai fost bun şi n-ai lăsat nici un ciorăpel murdar să-ţi scape din coşul de rufe. În schimb, am auzit triliarde de cuvinte ieşind din gura contelui tău. Printre ele au fost şi câteva proverbe româneşti. Iar unul dintre ele, dacă-mi amintesc eu bine, zicea ceva despre omul care stă deoparte şi se uită la cei care se ceartă - şi are de câştigat din chestia asta.
- Când doi se ceartă, al treilea câştigă.
- Exact. Ştefan al tău tocmai a câştigat câte-un atu crucial asupra fiecăruia. Gabriel a complotat cu Leonard, a pus la cale planul şi le-a procurat logistica. Andrei le-a făcut actele şi-a coordonat mercenarii din clipa atacului şi până când micuţa a ieşit din sfera lui de influenţă. Iar Mihai a ştiut totul încă din secunda unu, dar nu a făcut nimic nici ca să-i oprească, nici ca să-l ajute pe Ştefan să-şi recupereze nepoţica. Ba, mai mult, a pus deoparte toate dovezile care îi pot incrimina fraţii. Dacă informaţia asta ajunge în mediul de afaceri, Mihai este un om mort. Nici nu mai contează dacă protectorii lui îl omoară fizic - că îl omoară financiar! Şi tot moare!
- Exact. Acum Ştefan îi are la mână pe toţi trei.
- Auzi? Da' de ce nu pune Ştefan mâna pe toţi trei?

Hai! Îl privea lung, concludent, şi refuza să răspundă la asemenea bazaconii...

- Să ştii că e posibil! Poate s-o facă! Îi are la mână; poate să-i îngenuncheze!

- Dac'ar fi fost cu 10 ani mai tânăr, o făcea. Îi punea să vină sub Arcul de Triumf, la ora amiezii, să se aşeze în genunchi în faţa lui, să-i ceară iertare, să-i pupe mâinile şi să-i jure credinţă veşnică. Şi-apoi le zbura creierii cu un singur glonte şi se muta la Miami. Dar a depăşit demult faza de "capă şi spadă", aşa că...

Aşa că Cheng râdea cu poftă şi aproba... Bătu scurt în dosar:

- O să mă duc zilele astea la el, să i-l duc şi să aflu ce plănuieşte să facă cu el.

- OK. Când afli planurile lui, treci pe la mine! Te contra-invit, cum se spune...

Aprobă şi întinse mâna. Şi-i strânse mâna cu putere:

- Cheng...

Nu-i dădea drumul... Râsul bărbatului din faţa lui se stingea cu repeziciune...

- ... Trebuie s-o recuperăm pe Trésor vie şi nevătămată.

- Ştiu, Isamu.

- Şi trebuie să o aduc eu înapoi.

Aha! Devenise instantaneu foarte curios:

- De ce tu? Şi de ce spui "trebuie"?

- Am socotelile mele. E o problemă personală.

Bineînţeles că Cheng aştepta adevăratul răspuns - ăla explicativ...

- Am motivele mele. Trebuie s-o aduc eu.

- ... Dacă zici tu?!

- Eu zic doat atât: te rog să n-o scapi din ochi. Te rog să o eliberezi cumva. Şi te rog să mă laşi să mă duc eu s-o iau de-acolo şi s-o duc la conac.

Chinezul aprobă scurt:

- Bine. Tu o s-o duci la conac.

- Eu o s-o iau de acolo şi o s-o duc la conac.

- Tu o s-o iei de acolo şi-o s-o duci la conac.

Mult mai bine! Zâmbi:

- O facem anul ăsta?

- O facem atunci când putem. Cât e lângă gravidă, să ştii că n-avem nici cea mai mică şansă!

- Ştiu. Dar nu se ştie niciodată...

- Tocmai de-asta sunt băieţii noştri acolo, atenţi şi alerţi şi organizaţi în trei schimburi. Stai liniştit; atunci când o să fie cazul, o s-o salvez. Şi, până vii tu de la Cannes, eu o adorm şi-o las să se odihnească. Şi-o analizez bine pe toate părţile - fiindcă, dacă i-a făcut cineva ceva, o să fie foarte rău...

Într-adevăr - dacă cineva îi făcuse vreun rău lui Trésor, ei trebuiau să-l ajute pe Diamant să se răzbune. Trebuiau să-l ajute, să-l acopere, să şteargă urmele măcelului... În fine! Zâmbi larg:

- Îţi mulţumesc pentru cadou.

- Cu multă plăcere. Aştept feedback-ul, cum se spune...

Cheng se grăbea să iasă. El se grăbea să-l conducă. Murea de curiozitate să vadă ce era în dosar! El căutase probele alea cu îndârjire - şi nu le găsise! Murea de nerăbdare să citească dialogul... că sigur îi interceptase, sigur existau câteva fişiere audio acolo...

Diamant

Pe ecran se derula un talk-show. Ceva economic. Era şi-o duduie implicată în tema zilei. Una de-aia de cancan. Era amanta unui politician care-şi plimba burta prin Parlament şi banii prin conturi în offshore. Schema era veche; se plictisise de ea până peste cap! În plus, domnişoara purta o rochiţă jenant de scurtă, jenant de strâmtă, jenant de decoltată... Şi-avea şi-o voce miorlăită, stridentă...

Piţipoance de-astea erau pretutindeni, în zilele astea. Era sătul de ele. Le vedea, live şi pe ecran, de mai bine de cinşpe ani. Erau complet lipsite de inspiraţie şi redundante şi răsuflate...

Întoarse încet capul spre Agata... Fetiţa lui se simţea privită - aşa că întoarse şi ea capul... "Du-te la culcare."

- Eu să ştiţi că nu mai stau - că mâine am ore grele!

- Bine, Agata. Noapte bună.

- Noapte bună.

Fetiţa lui era deşteaptă - şi îşi ştia rolul. Nu se ducea la culcare înainte să strângă paharele şi cănile de pe masă. Că se prindea frati-su de manevra lor! Le ducea la bucătărie; le lăsa în chiuvetă şi "se volatiliza". Şi-şi punea ceasul să sune cu o jumătate de oră mai devreme mâine, ca să aibă timp să le spele... Ridică vocea, să-l audă:

- Le spăl eu! Du-te şi odihneşte-te.

Uşa bucătăriei se deschise imediat:

- Bine, tată.

O auzea urcând... Auzea uşa... Se culcase. Bun! Luă telecomanda şi opri televizorul:

- Trebuie să vorbim o chestie.

- Vorbim. Dar să ştii că tot nu sunt de acord s-o măriţi acum cu Victor.

- Nu e vorba despre măritişul ei; e vorba despre însurătoarea ta.

Tăcere...

- Când am fost la conac, am ridicat problema ta de faţă cu Ştefan şi cu nea Dumitru.

- Poftim! Ce ţi-o fi

- Mucles!

Avea un copil binecrescut - nu continua să-şi arate indignarea apropo de ceea ce făcuse taică-su...

- Se discuta despre căsătoria Florentinei cu Thomas; şi m-am folosit de ocazie ca să-l anunţ şi pe Ştefan că taică-su poate fi tentat să-ţi caute nevastă.

Azur nu spunea nimic...

- Nea Dumitru a negat imediat orice idee de "complot". Iar Ştefan m-a asigurat că eşti liber să faci ce vrei, când vrei şi cu cine vrei. Garantează el că nu se va băga nimeni peste decizia ta. Dar după ce-am rămas singuri, mi-a zis să-ţi zic că, în principiu, ideea lui nea Dumitru, aia cu bulibaşii, nu-i aşa rea. E bine că plecaţi în turneu - că "e pe bani". Dacă tot treci pe-acolo, uită-te şi la fetele ălora. Că nu se ştie unde-ţi stă pitită soarta.

Tăcere...

- Asta a spus-o Ştefan, nu eu. Şi-a spus că o să-ţi spună şi el, personal, ca să fie sigur că nu înţelegi altceva.

- M-a sunat, a doua zi după ce te-ai întors din Franţa. Şi mi-a zis.

Habar n-avusese că Ştefan îl sunase pe Azur! Sigur, nu stătuse lipit de vărul lui; iar băiatul lui era o persoană foarte ocupată, care umbla mult... Şi totuşi!... În fine!

- Deci ţi-e limpede acum că o să fie decizia ta.

- Da.

- Şi te-ai liniştit.

- Eu sunt foarte liniştit oricum! Că nu mă-nsor! Nu cincinalu' ăsta! Am cu totul alte treburi, mult mai importante decât însurătoarea! Aşa că toate discuţiile astea sunt inutile!

Ridică o sprânceană la el:

- Şi ce zbieri aşa?

Tonul băiatului lui redeveni imediat normal:

- Nu zbier. Dar atâta mă bateţi la cap cu chestia asta, de parcă vine sfârşitul lumii şi mor neînsurat! Nu ştiu, zău, ce v-a apucat!

Ridică un deget la el... şi continuă:

- Căsătoria nu e doar o ceremonie; e un legământ pe care-l faci pe viaţă. E cel mai puternic legământ din viaţa ta.

Azur tăcea şi privea scrumiera. Şi-i lăsa impresia că, în mintea lui, considera total inoportun ca tocmai el, fost bulibaşă care-şi înşelase cu stoicism nevasta şi-o împinsese către sinucidere, să vorbească despre legământul ăla... Hm!

- Căsătoria este decizia ta. Iar mireasa va fi alegerea ta. Nu mă interesează când te-nsori; dar vreau să stau cu sufletu' împăcat că ţi-am zis tot ce era de zis pe tema asta. Deci!

Ochii albaştri se ridicară şi-l priviră lung...

- Tu eşti bulibaşă aici. N-ai să iei româncă - niciodată! Dacă ai

o romîncă-n suflet, scrie-i pe frunte “amantă” şi ia-ţi gîndul de la orice alte planuri cu ea!

Băiatul lui nu clipea, nu se foia, nu-şi scrâşnea dinţii, nu-şi trăgea nasul...

- ... Foloseşte-te de fiecare ocazie pe care-o ai şi priveşte-n jurul tău. Şi caută-ţi o ţigancă serioasă, cu capul pe umeri şi educaţie bine înfiptă-n cap. Că o s-o aduci aici, o s-o faci nevastă de bulibaşă, iar ea trebuie să facă cinste şi numelui tău, şi statutului tău. Familia voastră trebuie să fie impecabilă. Trebuie să fiţi un model de urmat pentru tinerii de-aici.

Primi o aprobare cu capul. Doar atât. Azur era impasibil; şi totuşi, avea impresia că băiatul lui se simţea “tocat la cap”... Stresat şi cicălit şi împins cu de-a sila către însurătoare... Ce rahat monstruos!

Îşi luă telefoanele şi se ridică:

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Intră în bucătărie, închise uşa şi dădu drumul la apă. Spusese că spăla el cănile. Dacă n-ar fi făcut-o, fetiţa lui ar fi întârziat mâine; iar şoferul ar fi gonit pe DN. Şi nu voia să ştie că, din cauza puturoşeniei lui, tânărul de la pază fusese în pericol de-a face accident, sau...

Azur nu venea să continue discuţia. Nu venea nici să-l împace. Sigur, nu se certaseră! Nu “oficial”! Neoficial însă, avuseseră o discuţie destul de “ascuţită”. Şi uite că nu venea s-o mai îndulcească - semn că tema căsătoriei lui îl transforma pe Azur într-un arici gata de atac...

Poate-i făcea pocinogul şi nu-l însura înainte să împlinească 40 de primăveri! Poate se înfuria şi nu-l mai însura deloc-deloc! Şi-l lăsa aşa, bulibaşă neterminat şi ciobit şi “şchiop”! Să-l râdă toţi bulibaşii din România, că nu fusese-n stare să-şi facă o familie... Că nici una nu-l voise... Ce rahat monstruos!

Îşi şterse mâinile, ieşi din bucătărie... Tot acolo era; tot la masă. Pesemne că-l aşteptase...

Traversă livingul şi porni în sus pe scări - nu, nu-l aşteptase. Rămăsese acolo doar ca să-şi demonstreze “poziţia fermă” şi să-şi domine tatăl. Ei bine, avea o surpriză uriaşă pentru el! Nu-l domina chiar deloc! Îi arăta tona de prostie şi kilometrul de panică - şi-atât! În loc să fie omenos şi înţelegător şi să-şi dezlege gura şi să fie sincer cu el, cel mai important şi statornic aliat al lui, Azur prefera “să facă pe şeful”! N-avea decât! El avea de pierdut! El şi numai el!

Îşi scoase hainele şi se băgă sub pătură... Se ridică, încuie uşa, reveni sub pătură...

În faţa ochilor lui era geamul - şi întunericul de-afară. Între ochii lui şi geam era patul - adică locul gol de lângă el. Locul unde fusese, mulţi ani, maică-sa... Scormonea în memorie şi nu-şi amintea să se fi dus la cimitir în ultimul timp... Scormonea şi nu-şi amintea când dăduse de pomană ultima oară... Când ochise ultima oară o femeie sărmană, pe care s-o ia şi s-o bage într-un magazin şi s-o umple cu de toate - de la pâine pân’ la parfum de marcă...

Până la urmă, se părea că era totuşi un nenorocit! Se-nsurase cu Safira ca să poată să ajungă bulibaşă. Apoi, o înşelase cu nerusinare. Şi-apoi o părăsise - o dăduse deoparte şi-o curtase pe Raina. Şi-apoi ea se sinucisese, iar el... Iar el, acum, îşi mintea noua nevastă; îi spunea că abia aşteaptă să aibă un băieţel cu ea, că îşi doreşte doi băieţi - aşa ca Ştefan...

Nu-şi dorea nimic. Nici avere, nici dragoste, nici linişte...Avea aşa o dispoziţie mizerabilă - iar toate-n jurul lui păreau un rahat monstruos...

12 octombrie 2020 - luni

Ştefan

Cât era ceasul?... În maximum cinci minute ajungea şi el. Isamu nu călătorea azi incognito; nu o lua deci pe scurtătură. Ana era la Cannes, copiii erau bine păziţi la şcoală, liceu şi facultate...

Isamu venea azi la el să-i aducă veşti despre Rusia. I-o spusese aseară în gura mare, pe special. Deci voise ca fraţii Donichioiu să ştie că el vine azi la conac cu veşti despre ei. Oare ce veşti îi aducea? Simţea că începea să-l furnice pielea, de nerăbdare... Isamu îl cunoştea bine. Ştia că nu-i plăcuse Rusia încă de când auzise de ea - şi nu-i prea plăcuseră nici consilierii îndesaţi pe gât de Leonard. Atunci, la început, fusese bine. Fraţii fuseseră docili, implicaţi trup şi suflet în proiectele propuse de el... Acum, dacă făcea o comparaţie între trecut şi prezent, realiza că lucrurile se schimbaseră radical. Fraţii se simţeau mai importanţi decât el. Se plasau pe ei înşişi pe o treaptă mai înaltă decât treapta contelui. Şi poate că aveau dreptate să se vizualizeze aşa. Ei făceau afaceri mari pe plan local. El, “internaţional” cum era, avea o cu totul altă viziune... Cu totul alte încasări...

Şi fraţii puteau calcula încasările lui. Primeau graficele săptămânale ale consilierilor. Restul era matematică de clasa a treia. Dacă ei încasau săptămânal suma x, el încasa din afacerea rusească suma y. România produsese suma z. Comisionul la suma asta era q, se împărţea la doi... Poate că nu voiau să calculeze asta. Poate că nu-i interesa cât câştiga şeful lor! Poate că nu-i interesa decât de ei! Leonard le promisese că-i mută în organigrama lui. Şi-l vizualizaseră pe el într-un dreptunghi din organigramă. Sub dreptunghiul lui erau dreptunghiurile lor; deasupra lui era dreptunghiul lui Leonard. El avea formă de şuncă vârâtă într-un sandwich; adică era “devorabil”...

Îi venea să râdă. Aşa, sub forma calculului ăsta “comestibil”, el socotea şi untul. Unt pe felia de jos; şunca putea aluneca cu uşurinţă... Fie din cauza mişcărilor feliilor, fie datorită chinezului pofticios şi şmecher... Hm!

Auzea blindata apropiindu-se în viteză. Ridică privirea spre Rebeca... Cumnata lui se ridică:

- Mă duc să văd câţi nuferi au rămas pe lac.

Aşa, aşa... Piao se ridică şi el:

- Iar eu mă duc să vorbesc cu Sami.

Să se ducă unde voia el! La Sami, la Aleodor... Ia să-şi verifice din nou mail-ul! Să fie sigur că nu are probleme noi de rezolvat - ca să se poată concentra la discuţia cu Isamu.

Angel tocmai îl anunţase că va avea nevoie de Ana săptămâna asta. Trebuia să discute cu ea, să-i spună să-i facă consilierului o vizită în Portugalia, marţi sau miercuri - când voia ea. O s-o roage să-şi lege vizita la el de vizita la Lucia. Consiliera din Italia îl anunţase, ieri, că signore Andreasi ar fi vrut s-o revadă pe regină. Cu probleme de afaceri, desigur! Nu specificase ce probleme, aşa că probabil se amorezase de nevasta lui - şi-şi spunea că contele e infirm şi beteag, şi deci femeia aia frumoasă putea fi tentată... Ce dobitoc! În fine! Majoritatea femeilor cu care avea ăla de-a face erau foarte tentate de-o aventură cu un italian fierbinte! Deci, gândirea lui era oarecum firească! O să-l tuflească! Asta e! O s-o lase pe ea să-l tuflească, fiindcă avea Ana lui aşa un stil de-a lua speranţele pofticioşilor şi-a le aşeza frumuşel pe sol, la cota zero...

Auzea vocile apropiindu-se pe coridor. Venise Isamu. Aleodor îl aducea în birou. Părintele era vesel; Isamu era extrem de vorbăreţ... Se ridică şi renunţă, totuşi, la a-i ieşi în întâmpinare. Aştepta... Uşa se deschise larg.

- Bine-ai venit!

- Bine te-a găsit!

Chinezul lui fermecat se repezise să ajungă la el, să-i strângă mâna!

Şi-acum îl strângea şi-n braţe! Măi, să fie! Îi făcu semn lui Aleodor "să evacueze" şi privi lung ochii negri veseli... Ia uite-l!

Isamu nu spunea nimic. Dar era vesel. Adică părea... fericit. Chinezul lui de oţel ieşea greu din armură...

- ... Iar asta înseamnă că...

- Asta înseamnă că mă pregătesc intens să fac pasul cel mare. Mai am multe de pus la punct până la momentul ăla; dar m-am hotărât. Şi m-am apucat de treabă.

Şi era vesel pentru că divorţa - semn că se înţelegea bine cu Biyu. Asta era bine! La urma urmei...

- Stai jos. Ţi-am adus veşti despre Rusia. Veşti foarte bune pentru tine.

OK! Se aşeză; Isamu îl ocolea şi se aşeza la biroul Rebecăi. Şi scotea un DVD, pe care îl punea pe platan... Se-ntindea şi verifica dacă tava imprimantei are coli... O mai alimenta, că nu-i ajungeau... Da' ce-i adusese?

Împinse tastatura, puse cotul pe birou şi înfipse bărbia-n pumn. Şi-l privi cu maxim interes. Isamu căuta ceva... Imprimanta foşnea... Chinezul se răsuci spre el:

- Îţi aminteşti ştirea cu fabrica abandonată care a fost demolată de urgenţă?

Aprobă cu capul.

- Au fost recuperate atunci probele împotriva lui *Mister P*. Şi nu numai atât. Echipa care a făcut curăţenie a dat peste nişte DVD-uri. Bineînţeles că le-a luat... Bineînţeles că au fost greu de decriptat, pentru că erau lucruri importante...

Aşa... Mai departe...

- În noiembrie anul trecut, Leonard s-a întâlnit în mare taină cu Gabriel şi Andrei. Mihai a înţeles că urmau să se discute lucruri importante. Şi i-a spionat.

Cum-cum?

- Eu am văzut ieri toate documentele şi am ascultat înregistrările. După părerea mea, tu "erai planificat" să fii maşina de spălat a lui Mihai. Urmând ca, atunci când nu mai aveau nevoie de tine, să te... "îndepărteze". Fie către Vest, fie către centrul Pământului - n-au spus unde, dar au spus-o cu tărie în glas. În orice caz, tu urma să dispari din socotelile lor iar Gabriel şi Andrei urmau să urce o treaptă, până sub Leonard. Îţi amintesc că, în noiembrie trecut, nimeni nu bănuia că dl Donichioiu senior o să moară atât de tânăr...

Da, bineînţeles...

- După întâlnirea din noiembrie, au mai urmat alte trei "şedinţe" de-astea. La nici una dintre ele Mihai nu a fost invitat... dar a fost prezent prin tehnica de top care-a înregistrat totul...

Aproba încetişor cu capul...

- La ultima "şedinţă", cea desfăşurată în 2 martie anul ăsta, s-au comentat aranjamentele şi pregătirile şi s-au pus la punct detaliile referitoare la atacul conacului.

Chinezul lui luă mouse-ul, porni boxele...

Ascultau amândoi vocea lui Leonard, care îşi întreba fiii în neaoşa limbă română cum stau cu pregătirile - şi dacă sunt gata de atac... Andrei spunea că actele mercenarilor sunt impecabile, au ajuns deja în posesia lor iar ei sunt "la locaţii" şi sunt pregătiţi să ia startul... Gabriel "recita" lunga listă de aparatură pe care le-o pusese la dispoziţie prin intermediul unor afacerişti care aveau relaţii cu afaceriştii ruşi cu care avea el relaţii... Ascultau lunga listă de arme, muniţie, comunicaţii, bruiaj... Leonard râdea şi spunea...

Wow! ***"Auzi, mă? Mihai chiar râdea aseară şi zicea că să nu-i împuşcaţi în cap; să-i răniţi doar, şi-apoi să le luaţi gâtu'! Ca să fie şi mai palpitant..."***

Adică Mihai propusese să-i înscenezе lui şase crime - plus dispariţia copilului! Adică şapte crime - că la momentul ăla habar n-avuseseră ăia ce urmau să găsească la conac! Din chestia asta, mintea lui trăgea instantaneu concluzia că "fusese programat" să se mute urgent din Franţa... Chinezul opri înregistrarea şi reveni spre el:

- Şi tot aşa. În clipa asta, cu ceea ce e pe DVD şi ceea ce ai în imprimantă, eu zic că toţi trei primesc închisoare pe viaţă.

Zâmbi slab:

- Mi-ai adus cumva şi o listă cu oligarhii ruşi care-i urăsc pe-ăştia trei din tot sufleţelul lor?

- Evident...

Bunul lui prieten se răsucea, lua foile din imprimantă şi i-o dădea pe prima... N-o luă:

- Cum facem să recuperăm comoara?

Isamu oftă scurt:

- Nu facem nimic, momentan. Nu se poate ajunge la ăla. Nu poate fi abordat. Momentan, copilul e cu amanta; iar acum, amanta e cel mai important lucru de pe planeta ăluia. E în luna a opta. Să vedem ce se-ntâmplă după ce naşte!

Se grăbi să intervină:

- Poate că, în agitaţia provocată de naştere, face Cheng o şmecherie...

- La asta m-am gândit şi eu. Nu cred că e atât de nebună încât să vrea să ia comoara la spital...

- Şi dacă naşte acasă?

- Dacă naşte acasă, doctorul n-o s-o lase pe-aia mică lângă patul de naşteri.

Aşa, da... Nu. Aşa, nu! Negă încet cu capul:

- Dacă naşte acasă, ăla apare val-vârtej cu toată paza disponibilă. Ăla intră la ea; iar paza asigură perimetrul. Tu n-ai fost de faţă la naşterea lui Philippe...

Isamu nega - nu fusese de faţă, deşi el coordonase paza în timp ce Diamant încălzise apa iar Rebeca încercase să-şi învingă spaima... Iar umbrela lui, aia mare şi trainică, trimisese nişte francezi de-ăia "speciali" să păzească scara blocului...

Rotari n-ar fi fost "Dumnezeul Moldovei" doar prin propria putere. Că era făcut din două mâini, două picioare şi cinci kile de borş - şi toată lumea ştia chestia asta! Nimeni nu era "de neucis"! De fapt, nimeni nu-şi permitea să-l lase pe un *freelancer* să devină Dumnezeul unei ţări! Mai ales al unei ţări "producătoare de forţă de muncă"! Deci, Rotari avea o umbrelă...

- Auzi? Oare cine-i ţine ăluia umbrela deasupra capului?

- Nu am informaţia asta. Dar e limpede că nu stă acolo, în vârf, doar prin puterea propriului talent! E la punctul de întâlnire dintre capitalism şi comunism. Ceva îmi spune că are două umbrele care se înţeleg foarte bine...

Exact cum era mai rău... Oftă greu:

- Trebuie să facem cumva să salvăm copilul.

- De salvat, îl salvăm sigur! Cheng a organizat un dispozitiv complet şi complex lângă casa ăluia. Are inclusiv trei maşini-capcană plasate în zonă.

Cum-cum? Maşini-capcană? Înnebunise sprâncenatul?

- Şi e pregătit ca, imediat cum interceptează ceva neplăcut la adresa fetiţei, să înceapă să le detoneze. Îţi dai seama că bubuiala va face pe oricine să-şi uite planurile iniţiale şi să se concentreze asupra urgenţei...

Aprobă şi ridică un deget:

- Stop! Cum de umbrelele lui Rotari au acceptat dispozitivul lui Cheng?

- Vrei să ştii părerea mea? Umbrela vestică e puternică şi are afaceri mari cu China. Umbrela estică ştie că o bucată importantă din afacerile din sud va ieşi curând pe piaţă. După părerea mea, umbrelele astea două agrează planul tău de-a te rupe de fraţi. Cred că o să începi să primeşti semnale în chirilice. Aşa, un fel de urări de însănătoşire grabnică...

- Dacă nu le primesc înainte de 1 noiembrie, o să încep să trimit eu scrisori. Mordashov, Galitskiy, Fridman, Mikhelson...

- S-ar putea să te refuze.

- Asta era şi ideea; să mă refuze ei, dar să mă contacteze cine trebuie!

- Şi să-i sperii pe fraţi!

- Să-i sperii îndeajuns de tare pe fraţi ca să facă rost de bani şi să se răscumpere - sau să-l ajute pe Mihai să-i cumpere. N-am nevoie

de duşmani; asta e singura categorie de persoane din care am chiar mai multe decât îmi trebuie!

- Evident...

Oftă din nou... Primise veşti minunate - dar îl luase migrena după ce le aflase...

- Ce-i, Ştefane?
- Mă îngrijorează situaţia actuală.
- De ce? Adică în ce sens?
- ... Te-ai văzut cu Rebeca azi?
- Da. Se pregătea să iasă la plimbare prin curte.
- Ai văzut cât de rotundă s-a făcut?

Prietenul lui aproba, întristat...

- Şi nici Diamant nu-i mai vesel. Nici nu ştiu ce dracu să fac cu ei! Cumnată-mea e în pragul depresiei - ea vrea să facă un copil acum, în clipa asta! Iar văr-miu, ca să n-o vadă prăbuşindu-se de tot, îi toacă la cap că o ajută! Şi-nghite pastile pe furiş! Şi ea descoperă în fiecare lună că n-a rămas gravidă - şi se prăbuşeşte... Nu ştiu cum dracu să fac! Îmi trebuie o cale spre Rotari ăla! M-aş duce eu la el! Dar nu mă pot duce aşa, în cârje! Că-mi râde-n nas şi trage la picioare, ca să vadă şi el cum joacă miriapozii!

- Tu n-ai ce căuta la ăla. Nu acum şi nu aşa! Lasă-l pe Cheng să se ocupe de chestia asta. Concentrează-te asupra recuperării şi revenirii pe tron. Să ştii că partenerii au început să mă întrebe ce mai faci, cum te simţi...

Zâmbi slab:

- Le e dor de mine...
- Îţi dai seama că s-au cam săturat de mine - nu? Iar regina ta a devenit foarte zgârcită cu apariţiile publice...
- Oricum trebuie să mă-ntorc la cârmă! Şi-o să mă-ntorc... weekend-ul ăsta.

Gata - chinezul lui era KO...

- Sami mi-a spus că diseară reiau antrenamentul cu bastonul. Dacă-mi reuşeşte, în weekend particip la sindrofii.

Chinezul era KO-KO - de două ori, aşa...

- Timpul trece în defavoarea mea. Iar existenţa ălora în "panoplia" mea mă irită la culme. Ana mea e obosită, partenerii încep să mustăcească... "Şomez" de şase luni deja; şi nu-i în regulă. Pentru cineva care n-a trecut personal prin ceea ce-am trecut eu, şase luni sunt arhisuficiente pentru recuperarea completă. În plus, Thomas e pregătit să iasă-n lume - iar eu trebuie să-l ajut să dea drumul la firmă înainte să mă-ntorc la cârma concernului. Aşa că weekend-ul ăsta o să ne îmbrăcăm frumos, toţi patru, şi-o să mergem pe la sindrofii. Trebuie să-l introduc în lumea bună, pentru că întrevăd momentul inaugurării concernului de înfrumuseţare...

Isamu era şi uimit, şi îngrijorat, şi preocupat, şi gânditor... Şi un pic şi neatent, cu gândul rămas undeva în vila din Cannes...

Rebeca

Îşi şterse lacrimile şi oftă greu - cu grijă, fără glas, să n-o audă... Se răsuci apoi spre stânga şi porni de-a buşilea spre capătul clădirii.

Făcuse foarte bine că nu se dusese să numere nuferii. Făcuse foarte bine că se strecurase sub geamul biroului şi ascultase discuţia lor. Aflase o grămadă de lucruri! Aflase că fusese dusă de nas de foarte multă lume...

Nu se aşteptase. Era cretină - nu se aşteptase la foarte-foarte multe lucruri despre care aflase azi adevărul! Era un adevăr atât de simplu, atât de logic, că numai o cretină nu-şi putea da seama de el! Iar ea era "cretina *number one*"! Pe ea o prostiseră toţi! Absolut toţi! Mai puţin Cheng, despre care aflase acum că era cel mai corect şi sincer şi implicat dintre toţi. Cheng se gândise inclusiv la o diversiune cu bombe ca să-i salveze ei fetiţa...

În rest, toţi o minţiseră. Inclusiv Ştefan. Aşa că...

Ocoli clădirea şi se răsuci. Şi privi înapoi, spre geam. Nu vedea pe nimeni; iar asta putea însemna că n-o prinseseră trăgând cu urechea...

Deci bărbatul ei lua pilule, ca să n-o lase gravidă. Îi povestea ei despre băieţel, despre cum or să-l crească împreună, despre cât de mult îşi doreşte să aibă un băiat, după care se ducea "la baie" şi lua o pastilă. Şi-apoi "o călărea" ore-n şir! Şi susţinea sus şi tare că el face toate eforturile ca s-o lase gravidă! Ca să aibă un băieţel cu ea! Îşi amintea cum plânsese şi-şi făcuse o grămadă de procese de conştiinţă gândindu-se că trebuia să-i spună că nu rămăsese gravidă - iar el o să se întristeze, o să sufere şi-o să-şi închipuie că făcuse ea ceva greşit şi "scăpase băiatu'"...

Ce proastă era!

Trebuia să ajungă în Aurari. Azi. Ca să-i spună şi lui că aflase totul. Ca să-i demonstreze că nu era chiar aşa de proastă cum o crezuse el. Trebuia să-i ceară socoteală, la urma urmei! Că ea plănuia să mai facă doi copii cu el, iar el lua pastile pe-ascuns! Păi el voia sau nu să facă copii cu ea? Nu cumva el zicea mersi că dispăruse copilu' lor? Nu cumva Diamant plănuia să se folosească de "dispariţia" acelei fiinţe ca să se despartă de ea? Nu de alta - da' avea antecedente pe tema asta! Nu cumva îşi găsise alt colţişor de rai? Şi altă regină în el?

Intră în conac şi zâmbi:

- Şefu' e tot în birou?

Luis aprobă, aşa că intră pe coridor... Cioc-cioc.

- Intră.

Se conformă şi zâmbi seren:

- Şefu', îmi dai voie să mă duc azi la Diamant?

Ştefan o privea lung, serios... Puse mâna pe burtă şi reuşi să nu rânjească, ci doar să zâmbească la fel de seren:

- Simt eu că azi e ziua cea mare...
- ... Bine, fă! Du-te la Diamant!

Piruetă. Ieşi, închise uşa... Scoase telefonul şi selectă numărul Părintelui.

- Da, Rebeco.
- Şefu' zice că am voie să mă duc în Aurari azi. Mă ajuţi tu?
- Sigur că da! Stai să dau două-trei telefoane, să-ţi găsesc un zbor...
- Mersi frumos.

Şi-acum se ducea la ea acasă. Ca să se-nfurie bine. Ca să se monteze bine şi să-şi facă discursul şi planul şi să se-nfurie bine de tot! Azi o să se certe urât cu el! Azi o să-l întrebe dacă voia să divorţeze de ea. Că la aşa minciună uriaşă, la aşa gest oribil cum făcuse el faţă de ea, bărbatul ei merita o replică pe măsură.

Grasu

Herăstrăul rămăsese neschimbat. Şi-l amintea aşa încă de pe vremea când fusese mândru, suplu, tânăr - şi se plimbase pe-aici de mână cu ea... În orice caz, era neschimbat. Nu-l "resistematizaseră". Aleile, deşi proaspăt asfaltate, aveau aceleaşi trasee. Deşi îşi impunea să se gândească la altceva, aleile alea îi aminteau propriile plimbări... Îi aminteau planurile de demult... şi chipul ei... vocea ei, cuvintele cu care îi vorbise despre fetiţa lor...

Poate că îmbătrânise. Poate că venise momentul să ia totuşi o decizie cu propria viaţă. Deşi, după ce o lăsase pe Roxana să se depărteze de el, nu se mai simţise atras de altă femeie - poate că aici era, totuşi, hiba. La propria singurătate. La căpoşenia lui, care nu accepta ideea divorţului... Nici măcar nu mai ştia ce făcea aia pe-acolo pe unde ajunsese acum! Nici nu ştia dacă mai trăia! La urma urmei, poate că era deja văduv - şi el habar n-avea! Cine putea şti...

... Păi, de exemplu, Aleodor putea afla... Şi Isamu putea afla - obţinea CNP-ul ei şi afla totul... Dar uite că nu-i venea totuşi să se-apuce să ceară informaţii despre ea! Nu ştia de ce...

Parcul ăsta nu-i pria. O să-i roage să schimbe parcul. Să se plimbe prin IOR - zonă în care avea cam la fel de multe amintiri, dar fără ea. O să le sugereze chestia asta, mâine sau poimâine. Parcul ăsta îl întrista. Îi amintea...

Eh! Îi amintea prostii triste! Ia să fie el atent la fetiţa lui! Că nu

venise aici, vorba aia, ca să-şi oxigeneze creierul!

Agata era foarte vorbăreaţă. Victor o asculta şi-o privea - şi-i lăsa lui impresia că nici n-o aude! Că se uită la ea şi-atât - mintea lui era chisăliţă cu varză şi carne, totul muiat bine-n dragoste... Tot nu-şi permitea s-o sărute în public. Agata n-ar fi avut nimic împotrivă - de vreme ce se plimbau ţinându-se de mână, era evident că se şi pupau... Paşii ei erau uşor dansaţi. Agata păşea normal în 99% din cazuri; dar, atunci când era cu Victor, paşii ei deveneau un pic dansaţi. Răsucea un pic călcâiul spre interior; părea că dansează... sau pluteşte...

Fetiţa lui era foarte fericită. Şi Victor era foarte fericit. Iar el era mult prea bătrân ca să mai suporte acum ceea ce nu suportase atunci, demult - scâncete, scutece, febră, pediatre nepăsătoare, griji, probleme, nevoi...

Grăbi puţin pasul şi-i ajunse din urmă. Şi zâmbi vesel:

- Vouă nu vă e foame?

- Ba da; un pic...

Scoase telefonul şi începu să caute:

- Ia să vedem noi acum... Să găsesc un nebun capabil să coacă juma' de porc în juma' de oră...

Ei râdeau, el selecta numărul bucătarului preferat al lui Ştefan...

- Alo?

- Salut, Grasu sunt.

- Salut.

- Eşti la muncă?

- Da.

- Ai acordeon?

- ... Pentru tine, bineînţeles!

- Bine. În juma de oră sosim. Trei acordeoane, te rog.

- Vă aştept.

Închise şi zâmbi:

- Haideţi - că ne-aşteaptă cu acordeoane.

Agata îşi freca mâinile; Victor râdea jenat şi nu prea ştia dacă să se bucure sau nu... Îi altoi un pumn în umăr:

- Coaste de miel, mă! Câte-un piept de căciulă! Hai, că ştiu eu ce comand! Nu risc să te duc la taică-tu cu toxiinfecţie alimentară...

Telefonul roşu începu să cânte; făcu deci un pas în spate:

- Luaţi-o înainte spre maşină.

Ia - cine era? Aleodor.

- Da, Părinte.

- Eşti în Bucureşti?

- Da.

- Fă-ţi de treabă pe-acolo până după prânz.

- OK. Dă-mi o oră - că mă duc la masă, şi-am comandat acordeoane...

- Trei jumate.

- Bine. Aştept să mă suni.

- Vorbim.

- Vorbim.

Deci venea cineva... Oare cine venea? Ana, nu - că ea venea cu Piao şi-o lua Diamant de la aeroport! Întotdeauna! Să vină Ştefan?... I se părea neverosimil... Ei, las' că vedea el cine venea! Momentan, se grăbea spre coastele alea! Peste fix 25 de minute, acordeonul lui o să-nceapă să se răcească! Şi-şi pierdea toată aroma şi savoarea dacă era călâi!

Rebeca

Tocmai intraseră în Aurari. Grasu era vesel; ea îl înveselise, imediat cum o luase de pe aeroport. Îi spusese că e foarte fericită pentru că venise Isamu la conac şi le adusese veşti minunate. Aşa că Grasu accelerase spre Aurari. Ea spusese bancuri, Agata spusese şi ea bancuri, el le spusese ultimele poante pe care le auzise prin Bucureşti...

Da' las' că-şi revenea ea mintenaş! Că ia uite - treceau prin rond! Acu' ajungeau! Diamant era acasă - venise să se schimbe, că diseară avea discuţie de afaceri în capitală! Las' că-l antrena ea mintenaş pentru discuţia aia! Doar să frâneze Grasu în faţa porţii - şi se ocupa ea de toate!

Blindata încetinea... Agata spunea ceva, veselă - dar nu-i înţelegea cuvintele, fiindcă simţea la genunchi mânerul bâtei de baseball băgate-n buzunarul portierei şi-şi făcuse un plan nou-nouţ...

Stop. Start.

Deschise portiera, înhăţă bâta şi-o smuci. Victorie! Şi-acum, hai să discute cu bărbatu' ei!

Din doi paşi, ajunse la gărduleţ; îl sări cu graţie, propti dreptul în gazon şi se-aplecă spre-n faţă. Şi sprintă spre uşă!

Mm, ce spor avea! Parcă "topea" metrii ăia de verdeaţă! Vedea uşa apropiindu-se cu viteză... Sus piciorul! Sus!

Păşi pe prima treaptă; sări peste cea de-a doua. Ateriză direct pe ciment; se răsuci şi se izbi cu umărul stâng de uşă. Buf! Şi-acum înhăţă bâta aia cu ambele mâini. Piruetă! Şi lovitură!

Buum!

Măiculiţă, ce tare se-auzise! Tabla aia avea rezonanţă bună! Încă o dată! Buum! Şi-nc-o dată! Buum!

"Şi-acum, bărbate, până te-aduni tu de pe unde te-ai scurs, ţi le plătesc pe toate!"

Păşi spre dreapta. Repede! Şi piruetă! Şi lovitură de bâtă fix în mijlocul geamului! Buf!

Ptiu, drace! Uitase complet că e blindat! Mm, ce-o dureau mâinile! După loviturile din uşă, care ştiuse că nu vor obţine decât zgomot, mizase pe cea în geam - prin care bâta ar fi trebuit să intre "ca-n brânză". Iar eşecul o luase prin surprindere - şi "se cam resimţea"...

"Deci aşa! Pastile, ai? Mă iei de proastă! Stai să vezi!"

Ridică iar bâta - şi încercă să lovească în acelaşi punct. Buf! Nimeri pe-aproape; dar nu obţinu decât o nouă bufnitură, o nouă "plasă de păianjen" crăpată pe geam... Încă o dată! Buf!

Aha! Ia uite-l şi pe el! Venise să vadă ce se-ntâmplă - cine-i asaltează casa! Ridică bâta şi-l fixă cu privirea. Şi lovi fix în fruntea lui! Buf!

"Acu' ai priceput? Cap sec şi cretin şi idiot! Cap nenorocit care coci divorţu' şi despărţirea! Ai priceput?"

Diamant

Fir-ar ea a dracului de treabă să fie, azi şi mâine şi-n vecii vecilor! Aflase!

Nimeni nu-i spusese nimic, apropo de venirea Rainei aici! Iar "îi făcuseră o surpriză"! Da' de data asta o să le-o zică! O să-i sune şi-o să le zică! Dacă o singură dată i-o mai trimiteau aşa, neanunţată, el n-o să-i mai deschidă uşa! O s-o ţină pe-afară! O să le-arate el lor! Păi ce era el, prostu' lor? Una-două, îi trimiteau nebuna pe cap!

Şi, apropo de nebună! Ia uite-o ce făcea! Primele lovituri sigur fuseseră în uşă! Alea care răsunaseră ca bombele fuseseră lovituri cu bâta-n uşă! Suna altfel decât geamul! Şi-acum, când îl văzuse, nu mai ochise-n mijloc; ochise fruntea lui! Văzuse cum vine bâta spre capul lui! Şi dădea tare, nebuna! Dădea cât putea ea de tare! Cât de tare simţea sufletu' ei că voia să lovească capul lui prost... care decisese să ia pastile şi s-o mintă...

Îşi scoase hamul şi-l băgă sub fotoliu. Şi apoi se grăbi să descuie uşa. Auzi - sau i se păru că aude - paşii ei. Instinctiv, în clipa în care deschise uşa, păşi în spate.

Bâta vâjâi prin faţa lui - şi se lovi de uşă.

"Ei, păi stai aşa! Vrei spectacol? Spectacol o să ai!"

N-avea timp s-o imobilizeze - că se repliase! Că era furioasă - şi-avea reacţii bune în momentele de furie! Aşa că fixă cu privirea ochii albaştri. Anticipă deci pasul în faţă; şi păşi spre dreapta ei. Bâta îi vâjâi pe lângă urechea dreaptă. Se repezi berbeceşte şi-o prinse de mijloc - şi-o răsuci, să-i vină-n spate. Raina ţipă:

- Nenorocitule!

Mârâi la urechea ei:

- Aruncă bâta!

- Ba n-o arunc! Fir-ai al dracului de nenorocit să fii! Îţi crăp capu'!

- Arunc-o!

- Vino-ncoa, nenorocitule! Dă-mi drumu'!

- Fă, arunc-o!

Raina urlă la propriu:

- Băăă!

"Ei, apăi stai aşa! Că te potolesc eu uite-acuş!"

O apucă cu braţul stâng de gât şi strânse bine. Şi se-aplecă şi-o puse pe podea.

- Dă-mi drumu'! Dă-mi drumu', nenorocitule!

- Potoleşte-te!

- Dă-mi drumu'! Că să mor io dacă nu-ţi crăp capu'!

- Fă, opreşte-te!

- Dă-mi drumu'! Javră ordinară ce eşti! Dă-mi drumu' imediat!

"Aa, da? Javră ordinară? Stai aşa!"

Îi dădu drumul şi se retrase doi metri-n spate. Şi o privi cu furie:

- Ai grijă ce-ţi toacă meliţa. Ai mare grijă ce spui...

Raina se ridicase - şi se-ntorsese spre el. Şi era furioasă. Ce spunea el, furioasă - era nebună! Înnebunise...

Şi chiar dacă înnebunise - n-avea dreptul să-i vorbească aşa! Ridică un deget: "Ai grijă ce spui!" Iar nevasta lui ridică din nou bâta:

- Ce-ai făcut, nenorocitule? Iei pastile, ai? Iei pastile, ca să nu rămân gravidă! Şi mă minţi că mă vrei şi că mă iubeşti şi că vrei copii cu mine! De ce, nenorocitule? De ce faci asta? Ce vrei? Să-mi faci capu' chisăliţă? Să mă pui la pământ? În pământ? Să mă omori şi pe mine, cum ai omorât-o pe Safira?

Picioarele porniră fără ordin. Şi palma porni fără ordin. După doar o secundă, palma lui întâlni obrazul ei. Iar zgomotul sec umplu tot livingul.

Flueratul puternic îi făcu pe amândoi să sară cât colo!

... Grasu făcu un singur pas în casă. Atât - doar un pas, absolut necesar ca să apuce clanţa şi să închidă uşa...

... Avea senzaţia că se trezise dintr-un vis urât. Dintr-un coşmar. Avea, de fapt, senzaţia că visase un coşmar. Şi se trezise şi nimerise într-un alt coşmar. Unul mult mai urât, mult mai dureros decât primul...

Ochii albaştri se umpluseră cu lacrimi...

Raina ridică din nou bâta - şi ţipă, printre suspine:

- De ce dai, mă? De ce dai, nenorocitule? Tu ai dreptul să dai în mine? Care ţi-am fost fidelă şi ţi-am făcut o fată şi vreau să-ţi fac şi doi băieţi? Tu dai, mă? Tu, care iei pastile ca să nu mai faci copii cu mine?

- Cum să fac, fă, copii cu tine?

- Păi normal că nu mai vrei să faci copii cu mine! Probabil că zici mersi că au furat-o ăia pe Trésor! Şi că ai scăpat de toate obligaţiile faţă de mine! Probabil te gândeşti că nu-ţi mai trebuie decât certificatu' de divorţ! Şi gata - ai rezolvat problema!

- De unde până unde ţi-a venit căcatu' ăsta cu divorţu'? Ce dracu ţi-a venit? Cine dracu' ţi-a băgat căcatu' ăsta-n cap?

- Căcatu' ăsta tu mi-l transmiţi! Ce dracu, Diamante! Zici că vrei copii cu mine - da' iei pastile! Când io o caut pe fi-ta, ţie nu-ţi convine! Când n-o caut, iar nu-ţi convine! De ce dracu nu zici că nu-ţi mai convine de mine? Şi vrei să te rupi de mine?

- Că nu vreau să mă rup de tine, fă!

- Da' atunci ce dracu vrei, Diamante? Ce dracu vrei tu de la viaţa mea?

- Vreau să fii muiere cu capu' pe umeri! Şi să nu te-apuci să faci copii atunci când ştii că vin zile grele! Că-i faci autişti, fă! Şi cu sindromu' Down şi cu tetrapareză şi toate căcaturile din lume! Fă! Da' tu nu gândeşti deloc!

- Ba gândesc, Diamante! Tu nu gândeşti atunci când te-apuci să mă minţi! Atunci când

- Cum să nu te mint, fă?! Când te văd că-ţi smulgi păru' din cap şi nu mai ştii nici cum te cheamă - cum să nu te mint? Păi nu trebuie să te-ajut să te ridici, fă? Nu trebuie să te sprijin în toate ideile tale? Nu tu ai zis că vrei un copil acu', repede? Te-am sprijinit! Ca să nu-ţi pierzi minţile şi să faci prostii! Da' io nu-s de-acord să faci copii în stres! Că-ţi trimite ăla inima cu curieru' - şi-mi faci copii dereglaţi la cap! Şi dracu ne ia pe-amândoi!

- Mai bine zi-i că vrei să te desparţi de mine!

- Cum să zic asta, fă?!

- Zi-mi adevăru'! Zi-mi că vrei să mă laşi! Hai, zi-o! Că asta-i în capu' tău! Cine ştie ce fustă ţi-ai găsit - şi-i mai frumoasă şi mai focoasă şi mai fără obligaţii decât mine!

Într-o clipă ajunse lângă ea. O înhăţă de tricou şi smuci - şi-o aduse foarte-foarte aproape de cuvintele lui:

- Io pe tine te vreau. Pân' la moarte. Şi ca să nu te plesnesc iar peste meliţă, o să-mi vărs dracii pe casă. Ieşi!

O azvârli spre uşă - şi se repezi în dreapta. Ce ardea mai bine şi mai repede?... Draperiile! Le smulse din geam şi le-azvârli pe covor. Inflamabilul? Sticla de whisky de pe masă! Că şi-aşa zisese el de triliarde de ori că se lăsase de băut! Şut peste ea! Şi-acum se repezi la canapea, scoase spray-ul din teacă şi înhăţă bricheta. Foc! Şi spray! Uraa - aruncător de flăcări! Hai - hai să dea foc la casă!

Ţintea draperiile - care se aprindeau cu repeziciune. Şi-acum canapeaua! Şi-al dracu să fie el dacă nu făcea totu' scrum! Totu' - de la cocoşu' de pe acoperiş, pân' la temelia casei! Căcatu' ăsta de casă era de vină pentru toate! Că era casa Safirei! Ea bântuia p'-aici şi le băga prostii în cap! Mai ales ei!

Rebeca

Ateriză pe covor - undeva înspre uşă. Măiculiţă, da' ce-o azvârlise! O luase prin surprindere - aşa că picase ca o buturugă! Mm, ce-o durea capu'! Şi mâna! Picase alandala; se lovise cu mâna de ciment, iar bâta ricoşase şi-o pocnise-n cap! Se simţea cam ameţită...

Vuum! Fşşş... Ce dracu se-auzea?

Scutură scurt capul, încercând să-şi revină, şi-şi impuse să se ridice. Şi simţi că i se opreşte inima-n piept - Diamant dădea foc la casă...

Uşa se dădu de perete - speriind-o de moarte! Scăpă un ţipăt! Fusta înflorată trecu pe lângă ea ca un taifun - şi-o urmară imediat pantalonii negri... Şi tot livingul răsună de vocea puternică a bunicii lui Trésor:

- Aoleeeuuu! Arză-te-ar focu' să te arză azi şi mâine! Să-ţi arză casa şi sufletu' aşa cum îi arde casa şi sufletu' lu' băiatu' meu! Să n-ai tihnă şi să n-ai somn şi să nu te bucuri de-o cană de apă, până n-o eliberezi pă fata lu' băiatu' meu! Să arzi şi să te perpeleşti şi să-ţi curgă boalele pă tine şi pă neamu' tău! Să nu-nchizi ochii şi să nu pui mâncare-n gură şi să nu bei apă până nu-i dai drumu' lu' Trésor! Aşa să-ţi ajute Dumnezeu - după faptele şi sufletu' tău!

Soacra ei răcnea blesteme şi-şi făcea semnul crucii. Iar Grasu pusese furtunul de grădină pe maldărul de draperii şi perdele care ardeau cu flacără mare şi fum negru, gros... Avea sentimentul că duşul rece îl lovise întâi pe Diamant - că bărbatu' ei nu mai punea focul pe canapea...

Fu apucată uşor de umeri:

- Te-a bătut?

Cum-cum? Ochii albaştri, plini cu lacrimi, o priveau cu spaimă... Decise să nege - că era mai bine aşa. Negă deci. Iar Agata dădu s-o ridice:

- Te rog, hai la bunica!

Negă:

- Nu. Rămân aici.

- Nu poţi să rămâi aici! Te rog!

Încercă să se ridice - dar nu reuşi, că încă era ameţită... Şi simţi cum biata fată se-aşează pe jos şi se bagă sub capul ei şi-o trage în poala ei... şi pune palma pe obrazul lovit de taică-su...

Soacra ei blestema din tot sufletul - "mitralia" blestemele şi crucile şi se-agita pe-acolo, pe lângă foc! Diamant îşi privea "capodopera". Grasu încerca să stingă două incendii-n simultan - şi n-avea decât un singur furtun cu presiune de rahat, iar bărbatul ei răsturnase sticla de whisky, aşa că nu prea reuşea...

Azur trecu grăbit pe lângă ea - şi luă furtunul din mâna lui Grasu. Îi zicea ceva... Grasu se repezi la ea - şi-o săltă de-acolo dintr-o singură mişcare! Aau, ce-o durea mâna! Şi umărul! Scăpă un ţipăt! Agata ţipă şi ea:

- A bătut-o!

Negă violent - iar scuturarea capului îi provocă iar ameţeală şi-o stare de vomă nenorocită rău...

- Sigur a bătut-o!

- Nu!

- Ba da!

N-avea rost să se certe cu ea; adică n-avea rost să conteste obrazul roşu! Renunţă deci; iar Grasu o strânse-n braţe, şoptind:

- Las' că ştiu eu ce fac! Stai să vezi!

Îl împinse uşurel:

- Nu faci nimic. E problema noastră.

Diamant tună, către băiatul lui:

- Las-o să ardă!

Evident, tânărul se făcea că n-aude...

- Las-o să ardă, n-auzi?

Soacra ei continu să ţipe - dar nu blesteme:

- Ce-ai, dementule? Ce-ai, de dai foc la casă?

- Cum, ce-am? Nebuna asta vine şi urlă la mine, că vreau să mă despart de ea!

Hait! Toţi se-ntorseseră spre ea... Ei, păi stop aşa! Că n-o să-l lase să facă şmecherii şi să pice tot el în picioare! Ţipă şi ea:

- Tu iei pastile, ca să nu faci copii cu mine!

- Cum să fac copii cu tine acum, când eşti cu nervii la pământ?

Dădu să-şi susţină cauza, dar nu mai apucă...

- Şi ce căcat de copil fac io acu', când sunt aşa cum sunt? Tu cum crezi că mi-e mie, fă? Cum crezi tu că mi-e mie acu'? Când fi-mea e prizonieră la dementu' ăla? Şi-ăla poa' s-o împuşte în orice clipă? Ai? Cum dracu crezi tu că mă simt io acu'? Şi ce fel de copii fac io în starea asta? Fă, tu vrei să avem un copil dement? Şchiop şi chior şi paralizat şi dus cu capu'? Aşa copil vrei tu să facem?

Grasu o răsuci spre el - şi-o prinse iar în braţe. În clipa asta, zicea săru' mâna c-o ascundea el... Că-i ascundea prostia... Diamant începuse să suspine:

- Cum să fac io copii acu'? Când gându' meu e la reginuţa mea? Tu ştii, fă, ce poa' să-i facă ăla? Şi nu neapărat ăla! Că ăla-i zboară creierii şi gata, a scăpat dă belea! Aghiotantu' lui ştii ce poa' să-i facă lu' fi-mea şi lu' fi-ta? Ştii ce le fac dementii de genu' ăla fetiţelor de şapte-opt anişori?

Soacra ei se grăbi să-l întrerupă, pe un ton mult mai calm:

- Nu-i face nimic! Că nu i să scoală dacă vrea să-i facă! Şi-şi rupe deştu' dacă-ncearcă ceva cu ea! Bă, tu crezi că io sunt apă dă ploaie, aşa! Tu ştii ce forţă am ridicat io în jurul fiică-tii? Tu ştii cine-s io şi cât face cuvântu' meu? Habar n-ai tu! Ia! Treci încoa!

Probabil că trecea, că n-o auzea insistând...

- Ieşi! Treci! Hai! Treci la mă-ta acasă imediat! Şi tu - treci la soacră-ta! Grasule, porneşte maşina! Că ni se duce vestea dacă ne văd oamenii ăştia defilând în halu' ăsta pe stradă!

- Acu', tanti!

Fu răsucită şi-mpinsă - şi nimeri în alte braţe, mai moi, mai catifelate... În miros de trandafiri... Agata şopti:

- Tata te iubeşte, să ştii. Şi n-are pe nimeni - că dau în fiecare zi de el, şi nu-mi apare nici una.

În momentele astea, se simţea îngrozitor de prost...

Nu mai ridica bărbia din piept; încerca să meargă drept, fiindcă era în continuare ameţită şi-o durea şi umărul, şi capul...

Diamant

Fu îmbrâncit în casă; intră şi i se arătă livingul. Nu-şi contrazise mama, deşi tare-ar fi vrut să o dea deoparte pe Agata şi să-şi împace nevasta...

- Stai jos! Şi tu - treci pe canapea!

Bine că-i punea unu' lângă celălalt! O să-i fie mai uşor s-o împace... Ba o să-i fie imposibil s-o împace, fiindcă Grasu se aşeza între ei... Mămica lui o examina pe Rebeca - constata obrazul roşu şi-l bombănea şi-l înjura bine...

- Fă! Adu apă rece şi cârpe curate! Şi cremele!

Îşi acoperi încet faţa cu palmele - făcuse o tâmpenie monumentală, iar timpul nu putea fi dat înapoi... O lovise. Era prima oară, după atâţia ani de mariaj impecabil, când ridica palma la ea şi-o lovea. Era un cretin incurabil... Imposibil de schimbat, de şlefuit, de civilizat...

Gata!

- Mâine mă mut.

O spusese în gura mare, pe un ton ferm. Nu-i răspundea nimeni. Ori nu-l mai luau în seamă, ori nici nu-l auziseră, ori nu-l credeau...

Mâine se muta din casa aia. Îşi cumpăra altă casă. Începuseră să-l apese pereţii ăia, mobila, covoarele, perdelele... Televizorul, şifonierul... Aşternuturile... Totul era apăsător acolo. Totul îi amintea de trecut. Ori o luase el razna, ori îşi băgase Safira coada...

Ştefan

Mâncau în tăcere - o tăcere perfectă. El era încruntat; ei erau prevăzători, aşa că tăceau mâlc şi nu ridicau privirile din farfurii. Şi înghiţeau repede, ca s-o şteargă mai repede din adunarea aia...

Vorbise cu tatăl lui. Când constatase că Diamant nu răspundea la special, o sunase pe Rebeca - şi răspunsese tatăl lui. Aflase deci ce se întâmplase. Îi venise să-şi dea palme - că el trăncănise-n gura mare înainte să se asigure că nu-l auzea decât Isamu. El cu gura lui spusese că Diamant lua pastile! Rebeca îl auzise... Probabil că, atunci când îl văzuse pe Isamu intrând în conac, Rebeca decisese să tragă cu urechea, ca să audă veşti despre Trésor. Auzise, deci, totul - inclusiv cuvintele lui. Şi reacţionase în consecinţă. Iar el, preocupat de veştile aduse de Isamu, nu dăduse dorinţei ei de-a ajunge în Aurari prea multă atenţie. Adică i se păruse normal ca ea să vrea să treacă pe la bărbatul ei. Că doar voia să facă copii cu el! Dacă ar fi electrocutat-o aşa cum ştia el, i-ar fi văzut disperarea...

Nu ştia cum să-i ajute. El nu putea să-i ajute. Ar fi trebuit să se ducă la Rotari - şi cum ăla era nebun cu acte şi-l durea-n cot de ierarhii şi de lista lui *who's who*, îl putea împuşca-n cap! Avea renume de dement disperat să vadă sânge...

Cum să facă?

Hm-hm! Cineva îşi dresese glasul! Cine? Ridică privirea... Adina îl privea drept, zâmbitoare:

- Aş dori, dacă se poate, să fac un anunţ...

"Hai, Ştefane - nu strica bucuria fetei!" Îşi întinse bine musculatura feţei, zâmbi şi-i făcu semn să spună... Iar ea se răsuci, luă o hârtie de pe scaun şi-o întoarse spre el:

- Am fost de dimineaţă la spital.

Tii, ce bebe frumos! Semăna cu ea! Era leit ea! Toni o să se zgârie pe ochi rău de tot...

- E mie-n sută băieţel.

Bun! Bravo!

- Bravo! Felicitări!

- Mulţumesc. Doctoriţa mi-a spus să mă gândesc în ce zi din decembrie vreau să nasc. Şi voiam să vă întreb...

Începu să râdă:

- Când naşti? Întreabă-l pe el, nu pe mine!

- Îl nasc prin cezariană. Deci, pot să stabilesc eu ziua. Şi m-am gândit că ar trebui să fie într-o vineri; ca să stau sâmbătă şi duminică în spital şi să mă întorc luni la treabă.

Cum-cum? O privea lung şi nu-i venea să creadă că auzise aşa o prostie uriaşă...

- Pot să stau pe scaun şi să răspund la telefon!

"Ba n-o să poţi nici să te tragi în sus pe pernă, după cezariană!"

- Şi m-am gândit să-l nasc pe 18. E într-o vineri...

18 decembrie, vineri. Plus şapte zile, rezulta 25 - Crăciunul. Perioadă în care toţi executivii aveau treabă în familie, iar singurii care munceau erau interlopii - adică oamenii băieţilor lui, de care se ocupau băieţii lui. Aprobă:

- 18 decembrie e bine. Ce zodie o să fie?

- Săgetător.

Zâmbi cu subînţeles:

- Zodie de foc. Libertin şi neascultător. Nu te văd prea bine...

Livingul răsuna de râsete; el râdea şi încerca să-şi mascheze cât mai bine îngrijorarea... Că dacă Cheng nu reuşea nimic până-n decembrie, Crăciunul ăsta o să fie Iadul pe Pământ...

Tot nu-i ieşea din cap gândul ăla! Rebeca se dusese cu bâta la Diamant; el o pocnise peste ochi şi dăduse foc la casă. Perla blestemase-n gura mare - şi-o făcuse cu foc şi obidă, din tot sufletul, aşa că "o să se prindă", cum se zice... Iar simţea că era în întârziere... Că din cauza lui lucrurile stagnau, iar oamenii dragi lui aveau greutăţi şi probleme şi trăgeau din greu să se menţină pe linia de plutire... Regina lui era în Portugalia azi... Trésor era la Rotari... Dosarul adus de Isamu aştepta, sus în dormitor, ca el să se urnească odată şi să-şi programeze vizita în Rusia...

Nu reuşise să meargă cu bastonul azi. Avusese dureri prea mari. Iar Sami i-l confiscase. Trebuia să facă cumva... Să ia calmante pe furiş, sau...

Trebuia să facă cumva să se pună pe picioare mai repede. Nu ştia cum să facă, ce să facă - dar trebuia să facă cumva! O să discute cu Sami, după cină. O să-i spună ce se întâmplase în Aurari, o să-i arate şi dosarul adus de Isamu... Poate dacă Sami le dădea zemurile şi instrucţiunile de utilizare... Dac-o învăţa pe Ana cum să i le injecteze... De fapt, nu trebuia să o înveţe pe ea; trebuia să-i spună dozajul lui Piao! Că nu se duceau singuri în Rusia - se duceau cu Piao!

... Sau cu Isamu...

Zâmbea şi mustăcea şi hăpăia mâncarea, grăbit să ajungă odată sus, la discuţia cu Sami...

13 octombrie 2020 - marţi

Ana-Maria

Coborî din blindată - iar mâna se întinse prompt spre laptop:

- Bine-ai venit.

- Bine te-am găsit.

Isamu arătă spre glasvand - semn că avea ceva urgent de discutat cu ea. Zâmbi şi se conformă:

- A fost frumos în Portugalia! E cald şi bine acolo...

- Ştiu, mi-a spus Angel de dimineaţă...

Gata - erau înăuntru. Chinezul şopti:

- Vine Cheng.

Poftim?

- De cum ai aterizat, m-a anunţat că e pe drum încoace. Deci, te poftesc în birou, la un absolut necesar briefing ultraurgent.

Aprobă şi îl urmă... Isamu închise uşa:

- Atunci când au recuperat probele împotriva lui *Mister P*, oamenii lui Cheng au găsit mai multe DVD-uri. Pe unul dintre ele este dovada că Leonard a vrut să-l dezlipească pe Ştefan de Europa şi să-l mute la ruşi, sub directa lui comandă; aşa că şi-a consiliat băieţii în privinţa atacului asupra conacului. Iar ei au dotat, organizat şi condus mercenarii care au atacat conacul şi-au furat fetiţa.

Aha... Informaţia asta venise aşa, turuită "ultraurgent". Putea jura că-i arăta consilierului fermecat o moacă tare tâmpă...

- Andrei s-a ocupat de acte şi a dat ordinele. Gabriel i-a dotat cu armament şi aparatură. Iar Mihai a ştiut totul - că el şi-a interceptat tatăl şi fraţii, ca să-şi asigure supremaţia în cadrul haitei...

Aha... Prea multă informaţie - nu se putea concentra la ea! Încerca deci s-o memoreze şi să nu spună decât "aha" - că o s-o desluşească ea încetişor, da' mai încolo...

- Acum, DVD-ul ăla este la conac. Probele de pe el îi bagă pe toţi trei Donichioiu în puşcărie pe viaţă; aşa că el îi va asigura lui Ştefan dezlipirea de Rusia. Partea proastă este că eu i l-am dus ieri - şi-am discutat pe larg despre el. Printre altele, Ştefan a spus că trebuie să grăbim recuperarea fetiţei, pentru că Rebeca e cu nervii întinşi la maximum iar Diamant ia pastile şi se preface că-i face copii. După patru ore, Rebeca a ajuns în Aurari. Şi-a iscat un scandal monstruos. Diamant a încercat să dea foc la casă...

Aha...

- Dna Ionescu a aruncat cu blesteme şi-a temperat scandalul. Iar Azur a stins incendiul pus de taică-su. Şi-acum e iar linişte în Aurari. Din câte am aflat eu, Rebeca are acum obrazul vânăt şi mâna-n atele; iar Diamant şi-a cumpărat altă casă.

Aha...

- Rebeca e tot în Aurari. Dl Ionescu nu vrea s-o lase să se-ntoarcă aşa, vânătă...

Aha... Staţia fâşâi - iar Claude anunţă, neutru:

- A venit Cheng.

- Pofteşte-l înăuntru.

Oftă scurt:

- Lucrurile se precipită. Ce planuri are Ştefan cu balaurul?

- Să scrie câteva scrisorele de intenţie către ruşi influenţi şi cu bani. Şi să aştepte ofertele celorlalţi ruşi influenţi cu bani - cei care ar trebui să-i cumpere pe fraţi. Şi încă ceva - mi-a spus că, dacă reuşeşte să revină la baston, vineri plecaţi la distracţie.

Poftim? Isamu ieşi...

Deci... Deci, dacă reuşea să meargă cu bastonul...

Se aşeză pe canapea - că auzise unele lucruri foarte neliniştitoare iar Cheng era deja în curte, iar ea avea mare nevoie de "desluşirea" informaţiilor...

Deci ieri, în timp ce ea zâmbea frumos prin Portugalia, în familia

ei se întâmplaseră lucruri mari... Ştefan plănuia "să meargă la distracţie", Rebeca aflase că fusese minţită, Diamant o pocnise peste ochi şi dăduse foc la casă... Cheng urca chiar acum treptele - şi venea la ea, nu la Isamu...

Viaţa ei de regină devenise foarte complicată. În momentul de faţă, ea una se simţea depăşită de "sarcini". Trebuia să aplaneze cumva conflictele astea. Trebuia să se ocupe de recuperarea soţului ei. Trebuia să recupereze copilul cumnaţilor ei. Şi trebuia, mai mult ca sigur, să-şi însoţească soţul "la distracţie". Ameţise şi-o luase durerea de cap...

- Bună dimineaţa.

Oricât se căzni, nu reuşi să-i arate mai mult de-un zâmbet obosit rău:

- Bună dimineaţa, Cheng.

Chinezul se aşeză lângă ea şi ridică privirea spre Isamu:

- Te rog să ne laşi singuri.

- Eu te rog să rămâi.

Cheng o privi lung... Redeveni serioasă:

- Dacă e vorba despre Trésor, Isamu trebuie să rămână.

O secundă, două... Dosarul sfârşi pe masă - şi se deschise:

- Ieri, la 16:42 ora locală, senzorii echipei mele din Tătărăşti, raionul Străşeşti, Republica Moldova au detectat o creştere a temperaturii în una din camerele vilei de vacanţă a lui Ion Rotari. Au pus locaţia pe hartă şi-au descoperit că în camera în care dormea amanta lui a izbucnit un incendiu.

Îşi trecu încet degetele prin păr... iar Isamu zâmbi:

- După cum spuneam - Diamant a încercat să dea foc la casă iar dna Ionescu a aruncat cu blesteme şi-a temperat scandalul.

Cheng îşi privi colegul şi începu să râdă:

- Eu zic să nu exagerăm...

- Rebeca a aterizat pe Otopeni la trei jumate. Şi a dus-o Grasu în Aurari - drum de-o oră maximum.

Acum chinezul nu mai râdea... Isamu zâmbea şi aproba, asigurându-l că blestemele Perlei chiar erau eficiente... Cheng se dezmetici repede:

- În orice caz, unul dintre membrii echipei a avut o idee genială. A coborât din maşină şi-a pornit pe stradă, către obiectiv. Şi, când a ajuns în dreptul pazei, a întrebat dacă a luat foc ceva - că miroase a fum. A intervenit la timp; au reuşit să le scoată din camera aia la timp. Că dormeau amândouă în acelaşi pat. Au chemat pompierii...

Ziarul se întinse pe masă şi se deschise. La pagina trei, text plus fotografie. ***"Un incendiu violent a ucis şase persoane în Tătărăşti"***. Şase morţi...

- Se pare că Rotari avea în viloiul ăla şi lucruri importante. Paza s-a repezit să le recupereze; şi n-au supravieţuit toţi. În ciuda intervenţiei pompierilor, locaţia a ars ca o torţă... Şi vila lui, şi alte patru case de jur-împrejur...

Ei i se lipiseră ochii de fotografie - unde se vedea clar, în colţul din dreapta, silueta gravidei şi jumătate din micuţa pe care-o ţinea în faţa ei, în braţe... Isamu puse degetul pe poză:

- Şi n-aţi putut s-o luaţi de-acolo!

Cheng trase dosarul de sub ziar - şi răsfiră fotografiile A4:

- După cum vezi, nu se putea interveni. Gravida e foarte ataşată de ea; instinctul matern e foarte puternic în cazul ei.

Iar bodyguarzii ăluia erau foarte ataşaţi de gravidă - şi nu din instinct patern, ci din pura nevoie de autoapărare! Dacă femeia aia păţea ceva... Practic, în toate fotografiile se vedea "o masă musculară compactă" - şi-un cap blonziu. Nici măcar picioarele lui Trésor nu se vedeau... Cheng ridică privirea spre Isamu:

- Spui că Diamant a încercat să dea foc la casă, iar dna Ionescu a aruncat cu blesteme. Fii bun şi detaliază...

- Nu ştiu prea multe despre asta. Am ascultat conversaţia dintre Ştefan şi dl Ionescu - şi ţi-am reprodus ce-a spus el că s-a întâmplat în Aurari. Dacă vrei, pot să cer amănunte...

- Te rog să ceri înregistrarea video, dacă există.

Cum-cum? Se aplecă şi-l privi lung... Cheng zâmbi "cu toţi dinţii":

- Rotari e un om credincios. Şi crede în vrăji, în ghicit...

Se grăbi să intervină:

- Şi ştie şi limba română, ceea ce ne avantajează mult. Din păcate, Perla spune blesteme doar în romanes. Iar Diamant nu are camere de supraveghere în casă. O să-ţi scriu eu o amplă povestire despre cum a fost - cu detalii, cu schiţe...

- Îţi mulţumesc anticipat.

Cheng se ridică:

- Vă rog să nu îi transmiteţi dnei Ionescu numele lui Rotari.

- Nu i-l vom transmite.

- Vă mulţumesc, în numele lui Fang. Şi al meu, bineînţeles!

Se ridică şi se grăbi să-l conducă:

- Şi-ai vrea să ne rogi s-o rugăm pe Perla, pe cât se poate, să nu mai blesteme aşa de tare...

Chinezul aproba şi cobora scările... Zâmbi:

- Îţi mulţumesc că te ocupi cu atâta grijă de nepoţica noastră.

- N-ai de ce să-mi mulţumeşti. Îmi pare rău doar că nu pot s-o scot odată de-acolo!

- Toate la timpul lor. Sunt sigură că o să reuşeşti s-o salvezi.

Ochii negri o priviră drept:

- Garantez că voi reuşi s-o salvez.

Bun!

- La revedere.

- La revedere, Cheng.

Isamu ieşea, să îl ducă până la maşină - să-l pozeze serviciile strângând mâna colegului... Hm!

Deci ieri Rebeca aflase că Diamant lua pastile pe furiş, ca să n-o lase gravidă. Îndrăgostită şi disperată cum era, îşi imaginase că bărbatul ei avea pe alta. Se dusese val-vârtej să-i ceară socoteală. Probabil că făcuse o analogie între ea şi Safira; că Diamant n-ar fi ridicat mâna la regina raiului lui decât pentru chestiuni "de viaţă şi de moarte"! Şi nici nu-şi lua altă casă doar aşa, fiindcă nu-i mai plăcea zugrăveala actualei casei...

În orice caz, Diamant o pocnise pe Rebeca. Îşi imagina scena... Se certaseră în living, mai mult ca sigur! Că n-avea ea răbdare să tacă până ajungea sus, în dormitor! Rebeca nu răbufnea pe peluză, în văzul lumii; dar în clipa în care trecea de uşă, scotea tot din ea! Şi-o făcea pe-un ton isteric, fireşte! Se dusese neanunţată, că aşa "obişnuiau" s-o transporte acum - neanunţată... Diamant se înfuriase când o văzuse în faţa uşii. Iar atunci când îi auzise zbieretele, se pierduse cu firea... Când fusese acuzat că o înşeală, se controlase şi-o combătuse verbal; dar, când o auzise pomenind de Safira, o pocnise. Şi-apoi pusese foc la casă. Probabil că incendiase canapeaua, sau... Vizualiza livingul... Draperiile - erau uşor de scos şi mult mai uşor de aprins! Deci, el dăduse foc... Tuşa Perla năvălise peste ei, chemată probabil de Grasu... Sau de Agata, care la patru jumate nu era la şcoală ci în Aurari... Şi blestemase. Când văzuse nora pălmuită şi azvârlită pe podea şi băiatu' dând foc la casă, Perla se pierduse cu firea. Urlase blesteme... "Să-ţi ardă"... Şi arsese - vila plus patru case. Şase morţi... Furia ei fusese uriaşă - dacă blestemul "acţionase instantaneu", la minut...

Glasvandul foşni. Ridică privirea spre Isamu:

- Rebeca e în Aurari deci...

- Da. Până mâine seară, cel puţin. Ştii tu...

Arăta spre propriul obraz, ca să-i amintească de vânătaia cumnatei ei... Negă scurt:

- Mă duc s-o iau şi s-o duc la conac. Şi, bineînţeles, s-o rog pe tuşa Perla să blesteme mai temperat, aşa!

Chinezul fermecat râdea şi aproba şi se grăbea spre birou, că trebuia să-i aranjeze ei transportul...

Diamant

Aştepta cuminte la masă. Nu i se spusese să se ridice, aşa că nu se ridica! Era foarte simplu; după nici 24 de ore de "reeducare", se simţea un om nou, schimbat complet...

Mămica lui "îi băgase în reeducare". Pe amândoi. De ieri, de când ieşiseră din casa lui, ei doi nu mai spuseseră mare lucru. Dăduseră doar răspunsuri scurte: da, nu, nu mă doare, nu ustură, mulţumesc pentru masă... În rest, el n-avusese curaj să deschidă discuţia. Nici Raina. Nici el nu era mândru de "desfăşurarea evenimentelor", nici ea...

Dormise aici, la mama lui. Şi el, şi Raina. Dormiseră în camere separate. Iar ea "patrulase" pe-acolo, ca jandarmul. El unul ţinuse morţiş să stea treaz până se culca ea - ca să se ducă la nevasta lui şi s-o împace. Să încerce măcar. Nu reuşise. Aţipise înainte ca mama lui "să-şi termine rondul"...

De dimineaţă, reintrase "la jandarm". Nu discutase nici acum cu Raina. Nu discutase cu nimeni, de fapt! Aflase, din discuţiile din casă, că Azur trimisese firma să zugrăvească livingul şi comandase altă canapea, alt fotoliu, alt covor... Tot din discuţiile din casă, aflase că Ana venea încoace, val-vârtej. Probabil că venea cu făcăleţul... Sau se baza pe făcăleţul mamei lui? Asta era o întrebare inutilă...

Situaţia era... stupidă. Stăteau la masă, unul lângă celălalt, şi nu se priveau. Nici nu-şi vorbeau. El n-avea curaj s-o privească; nu se simţise privit, aşa că... Nici mama lui nu-i privea. Ea îşi vedea de cărţile ei. De vreo două ore, întindea cărţile. Şi nu spunea nimic! Chiar nu se plictisise să le tot întindă? Chiar n-avea nimic de spus? Hm...

Aha! Soneria! Oare cine venise? Mămica lui se ridică şi se grăbi să deschidă. Acum...

Tot nu putea s-o privească. Dacă ar fi întors capul, ar fi văzut obrazul vânăt. Ştia sigur că era vânăt - că ştia cu ce furie dementă o lovise! Şi-ar fi văzut şi bandajul de la mână...

Ar fi vrut să-i spună... Ar fi vrut s-o roage să-l ierte. Dar nu putea. Nu se simţea... "iertabil". Se simţea mai vinovat ca niciodată...

Oftă greu şi întinse mâna spre ea. Era în dreapta lui; dacă ar fi vrut, i-ar fi putut da mâna stângă. Care nu era bandajată... Auzi un oftat la fel de greu. Iar mâna ei îi strânse mâna. Oof, Doamne! Îl iertase! Ea îl iertase! Că era a lui şi-l iubea...

Apucă să-i sărute mâna şi s-o re-ascundă sub faţa de masă. Nea Dumitru intră în living, spunând ceva despre Ştefan şi Thomas. Auzea vocea Anei răspunzând - dar nu "procesa" cuvintele ei... Ei, poftim! Doar ce-l iertase - şi-i şi umpluse mintea cu ea! Se simţea "plin de Raina lui"! Îi venea să-i pupe iar mâna - dar îi era că îl repezea nea Dumitru...

Şi uite-o şi pe Ana! O privi lung, atent să-i vadă supărarea - şi s-o calculeze, să-i simtă intensitatea, să afle când îi spărgea cumnata lui capul... Ciudat - ochii verzi erau calmi!

- Bine v-am găsit.

- Bine-ai venit!

Mămica lui "zbură" pe lângă ea, spre ea:

- Hai să-ţi fac o cafeluţă!

- Nu, tanti Perla, săru' mâna; că nu pot să stau mult. Într-un sfert de oră trebuie să pornesc spre aeroport.

- Aşa de repede, maică? Păi nu stai la masă?

- Nu. Mă aşteaptă Ştefan. Staţi jos, vă rog.

Gata - argumentul "Ştefan" era întotdeauna imbatabil! Se aşezau... Ana puse dosarul peste cărţi, privindu-i lung când pe el, când pe Raina lui... Şi apoi întoarse capul spre mama lui:

- Tuşico, nici nu ştiu dacă să fiu supărată pe dumneata sau nu!

Cum-cum?... Să fie supărată pe mama lui? Adică tocmai pe ea? Nu pe ei doi? Hm...

- Trésor este acum în proprietatea unui moldovean puternic. Guvernul Republicii Moldova îl întreabă când vrea el să fie următoarea şedinţă de guvern în care să se adopte ordonanţele de urgenţă comandate de el. Individul e plin de steroizi şi anabolizanţi. Creierul lui e varză tocată cu carne şi mult bulion; atunci când se înfurie, nu-şi bate subalternii - îi împuşcă. Este un personaj imprevizibil, intangibil, inabordabil, care se consideră "Dumnezeul tuturor". Cam ăsta-i motivul pentru care nu voi rosti niciodată numele lui - nu în preajma urechilor dumitale.

Aoleu! Acum o s-o bombăne! Îşi privi mama... şi constată privirea panicată şi obrajii roşii...

- Din câte am înţeles eu, dumneata ai intervenit ieri într-un moment-cheie al căsniciei dintre Rebeca şi Diamant. Rebeca presupun că era pe podea; iar Diamant dăduse foc la nişte cârpe şi se bucura foarte tare de aşa revărsare a dracilor cum făcea el acolo. Aşa-i?

Capul cărunt aprobă scurt.

- Presupun că, atunci când ai văzut aşa scenă frumoasă de familie, ţi-a crescut tensiunea. Şi-ai intrat blestemând. Să-l arză focu', să-i arză soarta, să i se facă, să i se dreagă...

Mama lui aproba în continuare... Cumnata lui oftă greu, deschise dosarul şi scoase un ziar... Ce ziar era ăla? Nu apucă să-şi răspundă la întrebare; pentru că Ana îl deschise, îl răsuci şi-l aşeză în faţa mamei lui:

- ***"Un incendiu violent a ucis şase persoane în Tătărăşti"***.

Cee?... Privea hârtia aia şi nu-i venea să creadă...

- Nervii dumitale au mistuit cinci case şi-au ucis şase oameni. În condiţiile în care nu cunoşteai numele individului, îţi dai seama de ce vin acum şi te rog să blestemi mai uşurel?

Nea Dumitru se ridică:

- Nu poate. Perla aşa a fost dintotdeauna. De când s-a născut. Se uita urât pe mama şi-o făcea să se lovească, sau să se taie... Se-nneca cu apă, pierdea bani, i se ardea mâncarea...

Mămica lui era galbenă ca lămâia acum... Degetul Anei se aşeză deasupra capului blonduţ:

- Această femeie este amanta individului. Este gravidă în opt luni. Trésor este companioana ei de graviditate. Ieri, când a început incendiul, dormeau împreună în aceeaşi cameră, în acelaşi pat.

La dracu! Degetul Anei coborî un pic:

- O iubeşte ca pe fetiţa ei. Are grijă de ea...

Îşi privea reginuţa şi nu mai putea să respire...

- Au fost mutate de-acolo. Momentan, nu se ştie unde. Sau poate ştie Cheng - de vreme ce informaţiile despre ea nu mai circulă altfel decât prin el personal, cred că el ştie adresa exactă. Dar se fereşte să treacă prea des pe la Cannes. În perioada asta premergătoare ruperii lui Ştefan de Rusia nu e bine ca relaţiile noastre cu Nisa să se accentueze excesiv...

Bineînţeles că era extrem de riscant, în primul rând pentru ea şi el - cumnata şi vărul lui...

- Şi cred că s-a speriat şi el când a văzut ce putere are cuvântul dumitale. Ai pocnit inima ăluia "la oră exactă", ai făcut prizele să scuipe scântei "instantaneu", aşa...

Mămica lui, nebună cum era, chicotea cu gura până la urechi...

- Te rog - pe viitor, înainte să

- Înainte să mă rogi orice, îţi promit că voi încerca să-mi temperez furia.

- Mulţumesc.

- Trésor e acum la doi paşi de casă.

Cum-cum?

- După incidentul de ieri, n-am mai dat de ea. Iar azi, de dimineaţă, mi-a apărut la doar două cărţi de casă.

Ana scoase din dosar un teanc de poze. Şi le răsfiră peste ziar. Erau... Erau cam acelaşi "instantaneu" - un grup numeros de bărbaţi îmbrăcaţi în negru şi înarmaţi, strânşi în jurul amantei ăluia.

- Femeia aia n-a scăpat-o ieri pe Trésor din mâini. Nepoţica dumitale era ieri acolo, în mijlocul tuturor...

Mămica lui oftă greu... Aproba încet cu capul şi privea pozele - şi oftase greu, greu de tot...

- Cheng o să primească de la mine un fel de povestire cu scena care s-a petrecut ieri în casa lui Diamant. Va avea grijă ca povestirea asta să circule, pe cale orală firește, prin preajma urechilor ăluia. Corelat cu celelalte povestiri referitoare la micuţă, îl va ajuta pe individ să-şi facă o idee... E un om credincios. Crede în Dumnezeu - adică în el însuşi - şi în blesteme. Aşa că îţi fac o propunere. Concentrează-ţi puterile pe siguranţa ei. Iar noi, eu şi Ştefan, vom face cei doi paşi care i-au mai rămas ei până la întoarcerea acasă.

- Bine, Anuţo. Am înţeles. N-o să-l mai blestem. Că e periculos...

- E foarte periculos. Ştefan se pregăteşte să facă două mişcări

strategice - să revină în afaceri şi să se rupă de Rusia. Umbrelele acestui individ au interese mari în ambele mişcări. Aşa că paşii ei vor fi cântăriţi cu grijă... şi vor fi făcuţi în maximă siguranţă. Da, tuşico?

- Da, Anuţo. Mie doar să-mi zici ce-am de făcut - şi fac!

- Protejeaz-o pe ea. La maximum. Dacă femeia aia naşte azi, nu cred că Trésor va rămâne bonă la bebeluş. Or s-o ia de-acolo...

La dracu! La asta nu se gândise! Dacă muierea aia năştea, normal că Rotari n-o s-o lase să vadă de doi copii! O să-i trimită patru bone pentru ăla micu' şi-o s-o ia pe Trésor... Şi cine ştie unde-o ducea, sau...

- Deci am făcut înţelegerea; da?

- Da, Anuţo.

Cumnata lui se ridică - şi întinse mâna spre mama lui. Care se ridică şi ea şi-i strânse mâna... Ce nebunie! Nea Dumitru oftă greu:

- Anuţo, eu ce să zic...

Cumnata lui îşi strângea pozele şi ziarul:

- Nu zice nimic, nea Dumitre. Că n-ai ce să zici. N-a mai rămas nimic de zis. Chinezul lui Ştefan a produs toate probele; în timp ce libidinosul din Bordeaux şi-a protejat propriul fund şi ne-a dus de nas că face el rahatu' ghem. Nu mai e nimic de zis.

Auu, ce urât zisese! Libidinosul ăla era *Mister P* - cel care-l protejase pe Ştefan zeci de ani, vorba aia...

- ... Îmi laşi mie ziarul?

- Nu. Trebuie să i-l arăt lui Ştefan. Şi trebuie să-l trimit cu curierul la Bordeaux! Sau credeai că-l iert?

Probabil aşa-şi imaginase - că-i trece ei supărarea, când o să calculeze câţi ani veghease Nicu Cărare asupra lui Ştefan... Ana luă dosarul:

- Ştefan nu l-a trădat niciodată. Şi nici eu nu l-am trădat. Nici nu i-am înşelat aşteptările, nu i-am nesocotit dorinţele... După faptă, şi răsplată. Hai!

O privise pe Raina! Care tresărise! Simţise el cum tresărise... Îi strânse cu putere mâna; iar ea îşi trase mâna şi se ridică... Ana îi indică cu fermitate holul, pe direcţia ieşirii din casă... Cumnata lui le făcu cu mâna:

- Vorbim!

- Vorbim! Să ai grijă! Să ai mare grijă! Că fi-miu stă încuiat în conac - da' tu umbli mult zilele astea!

- Eei, nea Dumitre, îţi dai seama că nu ies din armură...

Îi auzea vorbind pe hol... Privea lung uşa prin care ieşise nevasta lui...

Plecase fără să-i arunce vreo privire, fără să-i strângă mâna, fără...

... O să mai stea cinci minute. Să plece ele. Şi pe urmă se ducea şi el acasă. Încă nu ştia la care dintre case să se ducă - la aia nouă pe care-o cumpărase, sau la ailaltă... Probabil că o să se folosească de scuza cu zugrăvitul, ca să se ducă la aia nouă. Da' problema era că or să-i trebuiască haine... Şi-alea erau în casa veche... Şi n-auzise nimic de genul "i-am mutat eu hainele lu' tata"...

La urma urmei, nu era normal să rămână în casa lui - aia veche. Că aia era "casa cuplului Diamant-Safira"! Casa copiilor lui! Nu? Şi mobila era aceeaşi - n-o schimbase... Şi-acum se întreba cum dracu de acceptase Raina să intre în casa Safirei, în dormitorul Safirei, în patul Safirei...

Iar avea probleme mari...

O să se ducă... Nu ştia unde. Da' o să se ducă undeva. N-o să stea aici, pe capul ei. Ea avea de întins cărţile! Şi de făcut mâncare! Ea gătea pentru nea Dumitru - nu? Ea vedea de nea Dumitru... Şi de Agata... Şi, uneori, şi de Azur...

O să se ducă acasă. O să-şi verifice mail-ul, telefoanele - că nu se-nvrednicise nici unu' să-i aducă telefoanele... O să vadă el!

Plecase aşa, pur şi simplu, fără să-i mai acorde vreun dram de atenţie...

Ştefan

Privea lung ziarul, fotografiile... Îşi aprinse o ţigară şi bombăni:

- Unde e *Mister P* acum?

Aleodor se grăbi să-i răspundă:

- 99%, e la castel. Da' mă interesez şi-ţi zic.

- Interesează-te unde e acum. Şi unde-o să fie peste-o oră. Şi cheamă un curier.

Părintele se repezise la telefon! Mm, ce speriat era şi ăsta! Ce-avea, de era aşa şocat? Că, vorba aia - fusese un rege cuminte! Nu fulgerase când văzuse pometele Rebecăi, n-o spurcase fiindcă trăsese cu urechea la discuţiile lui private, nu despicase masa când auzise că Diamant dăduse foc la casă iar blestemele tuşii Perla omorâseră şase oameni... Ce-avea?

Soţia lui lăsă capul pe umărul lui:

- Îţi mulţumesc că nu mă mai trimiţi pe mine...

Sărută uşor buclele şatene:

- Din clipa în care te-a ţinut la uşă, a pierdut orice drept de-a mai emite pretenţii la adresa ta. Deci, dacă nu vrei să dansezi tango, n-ai de ce să te străduieşti să mimezi plăcerea dansului...

Capul ei aproba încetişor...

- ... Ai scris povestea blestemului, pentru Cheng?

- Da. Am scris-o în avion. Dar nu i-am trimis-o. O să i-o duc personal, mâine...

Deci i-o ducea personal mâine... Începu să râdă:

- Şi presupun că o să decolezi în simultan cu *Mister P* - aşa-i?

Ochii verzi îl priviră lung, amuzaţi:

- O să mă străduiesc "să fie la secundă", cum se zice...

Râdeau cu subînţeles - nea Nicu o să se tufleascâ-n zbor... Soţia lui şopti:

- Isamu mi-a spus că plecăm la distracţie. E adevărat? Sau m-a pus la încercare, să vadă cum reacţionez la veşti neaşteptate?

- Nu te-a minţit. Dacă reuşesc să revin în baston, vineri plecăm la distracţie. Toţi patru.

Ana ridică sprâncenele:

- Patru?

- Noi doi, Florentina şi Thomas.

- Şi Piao, poate şi Aleodor...

- Piao e absolut indispensabil. Dar Aleodor cred că o să rămână aici, la butoane...

Spionul aproba cu capul, deşi turuia în telefon instrucţiuni pentru curier...

- ... Ai făcut cumva şi un itinerar al distracţiei? Că, după atâtea luni de absenţă, presupun că n-o să te mulţumeşti cu o singură serată ofilită - de-aia cu melci şi cvartet de coarde...

Aproba şi-o privea lung - şi se simţea rege în adevăratul sens al cuvântului...

- Spune-mi sincer cum te simţi.

- Sincer? Mă simt în întârziere. Iar. Asta înseamnă că chiar sunt în întârziere! Şi, uite - ca să vezi că n-am stat puturos în timp ce tu ai stins incendiul din Aurari, uite ce-am copt eu la foc mic...

Deschise dosarul pe care scria "Rusia" şi-i întinse foaia de deasupra. Scrisorica simpatică despre "aş dori să discutăm o oportunitate de investiţii". Îi privea mimica - voia să prindă prima reacţie, prima impresie... Ciudat! Ana era amuzată de "scremerea" lui! De ce oare?

- De ce râzi, femeie mult mai frumoasă ca luna?

- Da' nu râd! Unde vezi tu că râd?

Acum râdea, bineînţeles! Da' ştia el că şi mai devreme râsese - cu poftă, în gând, citind scremerea lui...

- Vrei să ştii părerea mea?

- Evident!

- E de-ajuns să le trimiţi o coală albă. În ce te priveşte, nu scrisoarea contează; ci curierul. Dacă le trimiţi cu DHL-ul, ai putea să le scrii un smiley...

- De-ăla tremurat, colorat cu creion galben...

- Nici măcar cu markerul...

Momentele lor speciale erau nepreţuite... O privea lung... Cuvintele ieşiră singure:

- Te iubesc.

Iar ea îl săruta... Aleodor îşi dregea sonor vocea, să le amintească de curier, dar n-avea nici o şansă...

Ana-Maria

Aleodor scria adresele pe plicurile care porneau azi spre Rusia. Soţul ei decupa articolul. Îl decupa cu grijă, ca să nu-l rupă. Moldovenii nu făceau ziare pe hârtie de-aia bună; în plus, era ediţia a doua dintr-o fiţuică regională! Ce putea să le ceară...

- Şi ce mesaj să-i scriu?

- Îi scriu eu. Că şi-aşa suntem certaţi! Vorba aia - dacă se supără şi mai tare, nici o pagubă!

Ştefan n-avea nimic împotrivă. Luă deci o coală, pixul... Start!

"Voi ridica blestemul doar după ce Trésor va reveni în curtea conacului. Vie şi neatinsă."

Finalul nu-i prea plăcea; dar nu găsea motivaţie ca să screamă nişte cuvinte mai sofisticate. Aşa simţea, aşa scria! Nu? Se semnă cu furie... Gata! Îi dădu coala. Iar soţul ei nu simţi nevoia s-o citească; o împachetă şi-o băgă în plic. Şi-acum? Ce temă îi dădea? Ştefan părea foarte atent la lipirea plicului...

- Ce planuri ai pentru după-amiaza asta?

- Păi... Ar trebui să exersez cu bastonul. Dar mi-e tare greu să mă ridic de lângă tine; aşa că...

- Aşa că mă ridic eu de lângă tine şi mă duc să-mi întreb ginerele cum stă cu dansul.

- Aha! Bună idee! Eu nu l-am întrebat niciodată...

Îşi sărută soţul şi se ridică. Şi se grăbi să iasă.

Era veselă. Fericită, de fapt. Era foarte fericită, pentru că soţul ei acţionase în sfârşit şi le scrisese celor mai importanţi oameni din Rusia. Adică începea să se dezlege de fraţii-problemă. În plus, îl plesnea şi pe nea Nicu - şi informa tot mapamondul apropo de "sursa" incendiului din Tătărăşti!

În mod cu totul bizar, atunci când se gândea la Ion Rotari, ei nu i se făcea frică. Ea mai văzuse oameni de-ăştia aşa ca "Dumnezeul Republicii Moldova". Îi privise dintr-un colţ, de după o draperie groasă, şi-i cam... "citise". Oamenii ca Ion Rotari nu erau nebuni. Aşa conduceau ei miile de oameni din subordine - cu teroarea şi groaza şi gloanţele din pistol. Nu se putea ca atâtea muieri să fie într-atât de flămânde şi de disperate încât să-i facă ăluia copii! Şi să-l anunţe şi pe el chestia asta! Dementele care se puneau la mintea unor dementi, în general, "se inseminau" şi-apoi deveneau indezirabile. Şi năşteau pe şest şi aşteptau decesul individului - ca să-şi înscrie odraslele în lunga listă cu moştenitori. Femeile ăstuia, însă, erau altfel. Îl lăsau "să le insemineze". Stăteau cuminţi şi dospeau copilul. Rămâneau apoi sub protecţia lui. Şi nu se supărau că nu erau "amanta statornică". Toate ştiau de toate. Toate ştiau că el îşi iubea nevasta, o respecta, îi respecta drepturile ei de "primă femeie"...

Ion Rotari nu era nebun. Se prefăcea că era nebun. Nebunia era "rolul lui" pe marea scenă a vieţii. Când încuia uşa, redevenea el însuşi. Era sigură că şi Cheng observase asta, din lunga interceptare a individului - şi de-asta era calm şi sigur pe el când spunea că "o vom recupera vie şi nevătămată"...

Ah! Ăsta era finalul scrisorii! "Vie şi nevătămată"! Ea scrisese "vie şi neatinsă"... Da' las' că tot aia era! Nu se ramolise moşu' chiar aşa de tare, să nu mai ştie ce-i aia "neatinsă"! Mm - ce-o înfuria existenţa libidinosului în organigrama de deasupra lui Ştefan! Când plecau în Elveţia? Că nu mai avea răbdare...

Trebuia să se tempereze. Nu era bine să schimbe umbrela. Da, la acţiunea asta Nicu Cărare jucase la dublu; dar la toate celelalte fusese fair play. În condiţiile astea...

În condiţiile astea, ea se ducea să valseze cu Thomas. Bietul ei ginere o să aibă un şoc când o să afle de ce-l vizita soacră-sa...

Florentina

I se închideau ochii de somn. Dar nu se culca. Nu înainte de finalul melodiei! Reasculta valsul postat de soţul ei şi se imagina dansând cu el... În mod cu totul special, acum, în imaginaţia ei pe jumătate adormită, îi plăcea să se vadă în rochie Disney din mătase albă... Ei nu-i plăceau rochiile crem. Sau piersică. Sau gri. Ei îi plăceau rochiile albe. Alb sclipitor! Aşa trebuia să fie o mireasă - albă, impecabilă... sclipitoare... Costumul lui trebuia să fie negru perfect... Cu cravată, nu cu papion ca pinguinii... Pantofii ei trebuiau să aibă toc de fix cinci centimetri... Pantofii lui trebuiau să fie din piele, nu din lac... Valsau amândoi... Probabil că-i scăpase telefonul din mână - că parcă se auzea ceva mai înfundat...

14 octombrie 2020 - miercuri

Ştefan

Era frig în curte. Gata - venise toamna de-a binelea! Bătea un vânt rece, iute... Dar nu voia să intre în conac. Îl aştepta pe nea Nicu. Bătrânul îşi anunţase vizita în urmă cu fix două ore; semn că acuşi-acuşi ateriza...

Ana îl vizitase pe Fang. Fusese o vizită scurtă, dar foarte plăcută. După cum detaliase chiar ea, pe Mess-ul ăla supravegheat de toată lumea, "Mr. Fang nu şi-a pierdut nici un strop din farmecul pe care-l ştii prea bine. Şi abia aşteaptă să vă revedeţi". Avea regina lui aşa un stil de-a da cu toţi de toţi pereţii...

Auzea elicopterul apropiindu-se... Toni ordona oprirea sistemului de bruiaj... Simţi nevoia să-şi ridice gulerul gecii. Nu-i era frig. Îi era teamă. Azi, acum, îi era teamă pentru propria viaţă. În propria curte. Îşi amintise raportul francezilor; şi pe cel al chinezilor. Îşi amintise lista cu echipamente pe care le folosiseră mercenarii care atacaseră conacul... Îşi amintea cum murise agenta lui Aleodor... Cum citise că murise femeia aia care jucase rolul Rebecăi...

Soţia lui purta armura. De-o săptămână, nu mai ieşea din hainele comandate de Isamu. Nici el nu mai ieşea fără hainele trimise de chinezul lui fermecat. Le testase personal. Dăduse cu cuţitul în ele, le împuşcase...

Se gândea că-i trebuia un coif. Acum, când nea Nicu Petriceanu ateriza pe H-ul din poieniţă, el simţea nevoia unei căciuli groase, din armură chinezească...

O să-i vândă lui Mihai. Şi-o să le facă o copie după DVD - ca să ştie că-i are la mână şi-i poate băga la puşcărie pentru tot restul vieţii lor. Legea rusă nu prescria nici omorul, nici instigarea la omor. Legea franceză era mai indulgentă; dădea termen de prescriere 30 de ani. Deci avea cam cinci ani la dispoziţie, să se pună la adăpost... Oare-o să scape vreodată de ei? Asta era o întrebare imposibilă...

Paşii se apropiau de el; el refuza să ridice privirea din monitor. El avea treabă - cică discuta cu nevasta lui...

- Ei! Nu ţi-e teamă că răceşti?

Trebuia să ridice privirea. Că nu era un bădăran. Aşa că zâmbi de complezenţă şi ridică capul - şi-l privi drept:

- Am decis să nu mai afum inutil pereţii monumentului. Bine-ai venit.

- Bine te-am găsit.

El întinsese mâna spre bătrân; bătrânul ocolise masa şi-l îmbrăţişase. Se lăsa îmbrăţişat - şi nu-i răspundea cu acelaşi gest... Fu bătut straşnic pe spate - iar nea Nicu îl privi cu ochi plini de mândrie:

- Ce mai faci tu, Ştefane?

- Ce să fac - conversam cu nevasta!

- Aha...

- Da. L-a vizitat pe Fang azi. Îmi spunea că partenerul meu abia aşteaptă să mă revadă în vila lui de la Nisa.

Nea Nicu aproba şi se aşeza lângă el... Se reaşeză. Şi tastă "***A venit. Vorbim mai târziu.***" Log out... Apăsă ecranul. Şi-acum era atent. Aştepta "lista cu reclamaţii"...

- ... Aud că ţi-ai confirmat prezenţa sâmbătă, la petrecerea cu insigne din Lisabona.

Aprobă cu capul şi completă:

- Iar Angel îmi aranjează invitaţia pentru Madrid, duminică. Tot cu insigne.

- Deci revii în afaceri...

- Nu neapărat. Îmi introduc ginerele în cercul afaceriştilor cu care va lucra.

Ochii negri îl priveau lung... Nea Nicu replică:

- ... În cazul ăsta, te invit vineri la petrecerea mea. Cu familia. Şi cu ginerele. Că şi eu am nişte afacerişti cu care poate face lucruri frumoase.

- Dumneata ai afacerişti de-ăia contraindicaţi lui. Dar, dacă mă inviţi, vin. La urma urmei, nu se face să te refuz...

"Ca să nu crezi că-mi face plăcere să mai pozez printre subalternii tăi, atunci când simţi nevoia să-ţi prezinţi trupele..." Nicu Cărare clătina încet capul... Fu inspirat şi-şi împietri musculatura feţei; la nici o secundă după, bătrânul scoase pachetul cu ţigări. Şi-şi aprinse o ţigară. Nea Nicu nu fuma decât în momente de stres maxim - interdicţia medicilor care-i curăţaseră arterele şi plămânii şi-l repuseseră pe roate...

- ... Eu n-o înţeleg pe nevastă-ta.

Decise să tacă. Iar nea Nicu continuă cu "cuprinsul plângerii":

- Mă ignoră total. Nu-mi spune ce face; nu-mi spune ce planuri are. S-a luat de mână cu chinezii şi merge "pe barba lor", cum se spune. Eu aflu de la oamenii mei ce face. Şi nu e bine aşa.

Continuă să tacă.

- Să ştii că mi s-a întâmplat de mai multe ori să sune telefonul şi să fiu întrebat de ce nevasta ta a făcut cutare lucru! Şi să trebuiască să spun "nu ştiam că a făcut şi-a dres şi-a zis aşa, lasă-mă să dau câteva telefoane şi să aflu cum a fost". Nu e corect aşa. Nu e bine.

Şi-acum îl privea lung, serios, ca să fie limpede că nu-i plăcea ce făcea "nevastă-sa"... Se sprijini de spătarul scaunului:

- Nea Nicule, eu sunt un om dintr-o bucată. Spune-mi sincer, drept în faţă: eu trebuia să mor în accidentul de elicopter? Că te văd cu cât patos îi iei apărarea lui Gabriel! Şi cât de fierbinte îţi doreşti să mă mut sub dreptunghiul lui Mihai! Şi am sentimentul că eşti de acord cu mutarea mea în organigrama ălora! Dumneata eşti de acord să mă dai? Mi-ai făcut deja preţul? Ai bătut deja palma cu ăla?

Nicu Petriceanu oftă greu:

- Nu, Ştefane. Problema nu eşti tu. Problema a fost la ei şi deasupra mea. Eu nu te-aş da pentru nimic în lume! Eu, dacă mi s-ar spune să păstrez un singur om, te-aş păstra pe tine. Că ştiu ce stofă ai. Şi ştiu ce-ai făcut pentru mine şi familia mea.

Ete, fleoşc! Altă minciunică nu găsise...

- Ai noştri au îmbătrânit. Au început să pună copiii în organigrame, în locul lor. Iar copiii ăştia nu-s dospiţi prea bine; şi-s cam aerieni, aşa... Organigrama noastră a suferit modificări de greutate. Franţa a pierdut teren. Iar toamna trecută am participat la două înmormântări foarte importante. Urmaşii n-au fost instruiţi corespunzător...

- Şi au decis să mă desprindă de Franţa răpindu-mi nepoata?

- În primul rând, n-a fost vorba despre răpirea fetiţei; a fost vorba despre lichidarea Rebecăi. Şi n-au copt-o ai noştri; a copt-o Leonard, după ce s-a asigurat că organigrama lui te vrea şi te primeşte cu braţele deschise. Leonard te-a cântărit corect. După ce aţi devenit prieteni, după ce l-ai învins pe Jun şi ai căpătat respectul Chinei, Leonard "te-a citit". El era ferm convins că, dacă te muta în organigrama lui, voi doi aţi fi putut muta munţii. Ăia mari. Munţii ăia mari de deasupra capului lui. El ştia ce poţi tu să faci atunci când vrei să faci...

Partea asta n-o prea credea. Sincer! Ascultase înregistrările făcute de Mihai! Leonard nu-l voise pe post de partener; îl voise pe post de luptător de sacrificiu. Plănuise să-l coopteze în echipă, să-l trimită să-i mute munţii şi-apoi să-l "piardă"...

- A umblat mult pe la multe uşi. A vorbit mult lângă multe urechi. Şi-a încântat şefii cu rapoarte frumoase, cu cuvinte bine ţintite... cu planuri pline de zerouri... La sfârşitul anului trecut, când am fost în Elveţia, am fost sfătuit să te abordez pe tema mutării tale în altă organigramă. Mi s-a spus să-ţi spun să suplimentezi afacerile din Rusia - ca să te pregătesc de mutare. Ştiam că n-o să-ţi placă socoteala asta. Ştiam că în sufletul tău sunt Franţa şi România - şi nu-i loc de mai mult. Ştiam că activitatea din Rusia a apărut în socotelile tale doar pentru că te-a rugat Leonard să îi primeşti băieţii. Şi ştiam că deteşti angajările pe pile şi intervenţii. Mai presus de orice, ştiam că n-ai să te muţi nici mort la alt şef! Ştiam că n-ai încredere totală decât în tine - nici măcar în mine, sau în taică-tu...

"Şi-atunci de ce dracu n-ai dat cu pumnu'-n masă?" Hm...

- M-am întors de-acolo bulversat complet. Mi se ceruse imposi-

bilul - să te conving să te răsuceşti uite-aşa, la 180 de grade... Am tot căutat o cale să-ţi vorbesc despre asta. Dar n-am găsit-o. Tu ai fost foarte activ după sărbători; ai ţopăit din ţară-n ţară, de parcă fugeai de mine sau... Îţi aminteşti cum te invitam la mine iar tu te scuzai şi-mi explicai că eşti aşteptat în Serbia, sau în Italia, sau în Spania?

Aprobă - că aşa fusese. Lunile de iarnă trecuseră foarte repede fiindcă "alergase" de colo-colo ca un intercity...

- N-am ştiut cum să pun problema cu tine. Când mi-am dat seama că n-am şanse să te conving, am solicitat o întrevedere cu Elveţia. N-am primit-o. Iar la o săptămână după asta, Gabriel s-a repezit şi-a răpit-o pe Trésor.

- Gabriel s-a repezit s-o omoare pe Rebeca. Iar Andrei a profitat şi-a furat-o pe Trésor.

Nea Nicu îşi înghiţi tona de cuvinte pregătite pentru urechile lui şi tăcu... Păi, el mai avea unele lucruri de spus:

- Deci dumneata ştiai cine a furat-o...

- Bănuiam că a fost mâna lui Gabriel. El a fost cel mai mare fan al tău. Tu erai idolul lui! El a fost cel mai înverşunat în a te muta "cu căţel şi purcel" în Rusia - sau măcar în România!

"Aha! Deci ai recunoscut că bănuiai... Hai! Hai, că nu e greu! Spune! Continuă! Te ascult cu cea mai mare atenţie..."

- Sigur-sigur, nu ştiu nici acum cât de implicat a fost. Dar ştiu cu siguranţă că fetiţa s-a transformat, în timp, dintr-o pârghie asupra ta într-un mic butoi cu nitroglicerină. Toţi au fugit de ea. Toţi. Nu ştiu cum au reuşit femeile voastre, ale Ioneştilor - dar au făcut soarta să se schimbe în aşa fel încât toţi cei care au intrat în contact cu Trésor au avut decese în familie. Absolut toţi!

- O să-l sun pe Gabriel şi-o să-i spun s-o aducă la conac, dacă-i e drag propriul copil.

Nea Nicu se albi instantaneu - şi se repezi şi puse ambele palme pe mâna lui:

- Nu-l suna! Te rog! Poate s-o omoare!

- Nu mai poate s-o omoare.

- Poate s-o omoare, crede-mă! Chiar şi acolo unde e acum! Gabriel... Tu nu ştii - că stai de ceva vreme încuiat aici... Gabriel s-a schimbat mult. Parcă a luat-o razna! Nici Andrei nu-l mai poate domoli! Te rog - nu-l lăsa să-şi dea seama că ştii adevărul! E important! Nu uita că Ana ta îi tot vizitează...

Aprobă încet cu capul, pregătindu-şi discursul... Iar nea Nicu oftă:

- Chinezul tău de la Cannes o iubeşte mult pe micuţa lui Diamant. Atât de mult, că şi-a convins şefii să ridice toată China pe urmele ei. Cheng e bun; e foarte, foarte bun. Şi-a primit, graţie insistenţei şefului lui, toate aprobările care i-au trebuit ca să-şi arate talentul. Chinezii au urmărit-o pe Trésor zi de zi, tot timpul ăsta. Acum, că nu mai e plimbată prin toată Europa, Cheng a reuşit în sfârşit să-şi organizeze dispozitivul. O supraveghează cu cea mai mare atenţie. Dar nici chinezii nu pot interveni. Rotari e periculos, e nebun şi e înconjurat de aghiotanţi ascultători şi lipsiţi de scrupule! Iar blestemul mătuşi-tii e al dracului de eficient! Ai văzut ce incendiu a provocat doar aşa, blestemând la nimereală?

Aproba încet cu capul... Nea Nicu îl privea lung... El aproba şi nu zicea nimic...

- ... Şi nu zici nimic?

Ba da. Zicea imediat ceva. Doar să găsească numărul Perlei...

- Ce faci?

Ridică mâna - las' că vedea el imediat... Suna...

- Da.

- Sărut mâna, tuşico.

- Aa, să trăieşti, Ştefane! Tii, ce surpriză...

- Da, ştiu, sunt foarte priceput la surprize...

El râdea, ea râdea, nea Nicu era alb ca hârtia...

- Tuşico, te sun cu interes.

- Sigur, Ştefane! Zi-mi interesu' şi se rezolvă!

Îşi privea drept protectorul şi zâmbea... delectându-se cu panica de pe chipul lui...

- Tuşico, vreau să te ocupi de un copil. Îl cheamă Pavel şi este băiatul lui Gabriel Donichioiu.

Palmele bătrânului acoperiră obrajii albi... Mătuşa lui era brusc suspect de veselă:

- Sigur, Ştefane! Mă ocup! Doar să-mi zici în ce sens!

- În următoarele 24 de ore, vreau să ajungă la spital. Şi să supravieţuiască.

- Am înţeles.

- Sărut mâna.

- Te sărut, Ştefane.

Apăsă butonul roşu, lăsă telefonul pe masă... şi zâmbi:

- Şi uite-aşa o să-ţi primeşti dumneata răspunsul la întrebarea "Sunt ei extrem de ghinionişti, sau e ea extrem de priceputâ?"

Nicu Cărare oftă greu:

- De ce faci asta? De ce-l stârneşti?

- Pentru că, atunci când chinezii au recuperat probele împotriva fetei dumitale, au recuperat şi înregistrările complotului asupra Rebecăi.

Îu! Ia uite-l, ce repede sărise-n picioare! Şi ia uite-l ce uimit era! Părea... Părea vesel-panicat. Vesel pentru aşa veste bună, panicat pentru aşa veste mare...

- Leonard m-a vrut sub comanda lui. Mi-a netezit calea, mi-a făcut loc în organigramă, şi-a instruit băieţii mai mici în privinţa dezlipirii mele de Franţa... Dar a făcut o greşeală. El era masculul Alfa în haita lui; şi n-a luat în calcul lupul tânăr care visa să devină mascul Alfa. Mihai ştia că Leonard are sentimente speciale-n suflet pentru Gabriel, personaj violent care nu se jenează să pornească războaie la propriu. Ştia că mijlociul era visul neîmplinit al tinereţii tatălui. Şi a vrut să se asigure că, la o adică, are ce pune pe masă ca să-şi facă fraţii să renunţe la tron în favoarea lui. Ştia unde era ascunzătoarea în care pitise Leonard probele împotriva dumitale; a vrut să fie sarcastic şi a pus acolo şi probele împotriva haitei lui. Şi, după înmormântare, a fost foarte ocupat cu şedinţele şi numirile - şi-a uitat să-şi recupereze aturile şi să le încuie-n seiful personal.

Nea Nicu strălucea ca soarele - fremăta, strălucea şi tremura uşor...

- Aşa că eu am acum acele probe care îi pot transforma pe toţi trei din miliardari, în vieţaşi. De-acu' încolo, ăia trei calcă pe ouă şi mă ocolesc cu grijă...

Bătrânul se aşeză încet... Stinse ţigara şi oftă greu:

- Afacerile pornesc din nou cu demaraj - că se-apropie sărbătorile de iarnă, iar dementii aprovizionează la greu. În curând o să vând Rusia; da' mişcarea asta n-o să se simtă foarte tare în încasări, pentru că oamenii mei de nădejde trag tare şi şi-au pregătit conexiunile...

- Te rog - veniţi vineri la mine! Dau petrecere mare în cinstea ta! Tu ştii ce petreceri dau eu - da? Te rog din suflet! Nu-ţi face întoarcerea în Portugalia!

Ridică sprâncenele, prefăcându-se foarte mirat:

- Cum, nea Nicule - dai dumneata petrecere în cinstea mea?

- Ştefane... Te rog - lasă-mă să anunţ eu revenirea ta la cârma afacerilor. Vino la petrecerea mea!

- Nea Nicule... Eu îţi mulţumesc pentru invitaţie. Ştii dumneata - mă flatează atenţia şi grija pe care mi-o porţi. Dar nu ştiu dacă pot să vin. Depinde de Ana.

Gata - nu mai râdea şi începuse să se înroşească...

- Dacă are şi ea dispoziţia necesară, venim. Dacă nu, nu.

Moşneagul ăsta ramolit şi obtuz chiar nu pricepea că venise vremea să lase nasu' jos, să recunoască calităţile reginei aurarilor şi să-i ceară iertare femeii care condusese impecabil afacerile şi trăsese impecabil sforile...

Nu. N-o s-o sune, s-o întrebe dacă voia să meargă vineri la petrecerea din Bordeaux. O s-o aştepte să se-ntoarcă la conac. Şi-o s-o convingă. Adică o s-o roage să-l ajute să reintre cu fruntea sus în afaceri. Regina lui nu-i refuzase niciodată nici o rugăminte...

Isamu

Ana scria. Avea inspiraţie, cum se spune! Pregătea raportul pen-

tru Ştefan. Uneori, chiar şi regina aurarilor scria rapoarte... Îi venea să râdă...

Telefonul lui începu să cânte! Şi era melodia lui Liwei! Ia - chiar el era?... Da, chiar el era! Se grăbi să răspundă:

- Ei, salut!
- Salut, tată! Te-am deranjat?
- Ştii bine că nu mă deranjezi niciodată!
- Ei, eşti tu un domn şi nu vrei să-mi spui că moţăiai la birou...
- Culmea e că nu moţăi! E şefa aici...

Ana nu ştia chineză, aşa că se încrunta la tastatură şi-o "împuşca" de mama focului cu degetele...

- Aha! Şi crezi că şefa te poate învoi zece minute?
- Aa, bineînţeles! Ce s-a întâmplat?
- Am trecut pe la mama. Şi-aş vrea să vin să-ţi spun unele lucruri.
- Te aştept.
- Bun. Deschide-mi poarta, te rog...

Bufni în râs:

- Eşti teribil! Imediat!

Închise şi luă staţia:

- A venit Liwei. Claude, deschide poarta, te rog.

Regina zâmbea:

- Vă las să vorbiţi aici?
- Aa, nu - nu-i ceva chiar aşa de dramatico-radical...
- Atunci, dacă vrei, beţi o cafea pe terasă!
- Mulţumesc, dar nu e cazul. Vorbim în living.

Se grăbi să iasă şi să coboare. Şi aprinse lumina - că ei cică "se culcaseră deja". Repede - două pahare, sticla cu ceai rece din frigider... Liwei intră:

- Bine te-am găsit.
- Bine-ai venit! Hai la masă!

Se aşeză şi începu să umple paharele... Băiatul lui zâmbea - dar era un zâmbet "turistic", semn că în realitate se întâmplaseră lucruri extrem de serioase iar el era un pic speriat de perspectiva de a i le împărtăşi... Oftă scurt:

- Şi deci ziceai că ai fost pe la Fei-Yen. Ce mai face? Cum se descurcă?
- E bine. Se descurcă bine...

Mai rău îl crispase şi-l blocase şi-i ştersese din minte frazele pregătite cu grijă... Îşi compuse un ton sfătos:

- Hai - spune-mi ce s-a întâmplat. Că n-am să fac crize. Nu mai am de ce. Vrea în continuare să divorţeze?

Liwei negă. Şi oftă şi-şi trecu degetele prin păr... Ridică sprâncenele, ca să-l grăbească nitel...

- ... A renunţat la ideea divorţului. Ştie că n-o să fii niciodată de acord cu asta. Dar mi-a spus că nu vrea să-l piardă pe Victor. E foarte... E foarte speriată de posibilitatea de a-l pierde. Deşi el a asigurat-o în toate felurile că n-o să-l piardă nici dacă vrea ea să-l piardă...

"Asta e o exprimare nefericită; treci peste ea."

- Ea o ţine pe-a ei - vrea să se simtă legată de el. Aşa că au stabilit, de comun acord, să-şi facă jurăminte. Ştii tu...
- Ştiu. Şi e o decizie perfect normală şi firească.

Liwei era bulversat de cuvintele lui...

- E normal să dorească să se simtă legată de el. Mama ta e o femeie serioasă. Şi e o fiinţă sensibilă, care are nevoie de stabilitate şi seriozitate. Ea nu-şi trăieşte viaţa aşa, libertin; ea are nevoie de fundaţie, de ziduri trainice, de un acoperiş stabil... Ea are nevoie de familie. Şi e normal să vrea să-şi unească familia - şi s-o clădească pe ceva. Nu o poate clădi pe certificatul de căsătorie; aşa că o va clădi pe jurăminte. Tu participi la ceremonie, da?

Primi o aprobare cu capul...

- Foarte bine. Ce-a spus - mai vine cineva? Prietenele ei, sau prietenii lui?
- Nu; a zis că o să fim doar noi...
- Bun. Să te duci neapărat! Să n-o laşi singură! Să faci şi tu parte din noua ei familie! Da? Că nu mai e la vârsta la care să facă alt copil; iar el chiar nu e potrivit în postura de tată de bebeluş! Va trebui să fii şi copilul lui...

Băiatul lui avea senzaţia că nu aude bine... Las' că o să înţeleagă el ce şi cum! Continuă cu întrebările:

- Ţi-a spus în ce constau jurămintele astea?
- Vag. Mi-a spus că mergem într-un loc special, că a compus un text foarte special pe care să i-l spună lui, că şi el i-a pregătit ei un text - şi probabil şi-un inel...

Aprobă cu capul:

- Atunci e bine. Te duci cu Amèlie, da?
- Da.
- Bun. Să faci poze. A aranjat ceva - filmare, sau...?
- Nu ştiu. Nu cred.
- Ar fi bine să-i filmezi. E important pentru ea... Sau s-o rogi pe Amèlie să filmeze - ca să apari şi tu în cadru.

Liwei picase pe gânduri...

- La ce te gândeşti?
- La nimic. Scuză-mă! Deci despre asta era vorba.
- Despre jurăminte.
- Da.

Puse coatele pe masă şi întinse mâna spre el. "Hai, dă-mi mâna!" Băiatul lui parcă se temea să-i dea mâna... În sfârşit! Îl privi drept:

- Cum te înţelegi cu el?
- Bine! Ne înţelegem bine! Nu încearcă să fie prietenos, sau sfătos, sau...
- E specialist în psihologie şi psihiatrie; ştie că n-are rost să se-apuce să fie el tatăl tău. Ai totuşi o vârstă...

Liwei aproba, vizibil jenat de discuţie...

- Ţi se pare ceva în neregulă la el?
- Îţi dai seama că, dacă observam ceva, interveneam!
- Ştiu că n-ai observat nimic în neregulă. Eu te întreb ce zice flerul tău...

O secundă, două... Băiatul lui zâmbi:

- Flerul meu zice că o să fie bine.
- OK. Şi flerul meu zice, momentan, că o să fie bine. Dar o să continui să-l ţin pe el sub observaţie. Şi pe Jinjing. Am eu aşa, o apăsare sufletească, atunci când îmi amintesc de femeia aia...
- Să ştii că nu mai sunt aşa, prietene la cataramă. Nu se mai vizitează zilnic. Au ajuns să se sune o dată pe săptămână, mai mult din obligaţie...

Serios? Renunţase Fei-Yen la sfătuitoarea ei de încredere? Sau mirosea afurisita aia apropierea divorţului - şi nu voia ca prezenţa ei să tulbure apele partajului şi să îndepărteze momentul vizitei la notar? Chestia asta rămânea de văzut; momentan, până la proba contrarie, femeia aia beneficia de "prezumţia de nevinovăţie". Şi de "suspiciunea de vinovăţie" a flerului lui. În rest...

Îl bătu scurt pe palmă - şi-i dădu drumul:

- OK! Noi când ieşim la o cafea în patru?
- Păi... când vrei tu! Adică când poţi tu! Că, uite - e zece iar şefa te ţine în birou...

Îl admonestă cu degetul - iar Liwei se ridică:

- Vorbim! Stabilim o zi şi-o oră şi ieşim la o cafea!

Se ridică şi el. Şi-l luă pe după umeri:

- Să fii cuminte şi înţelegător. Să te faci că nu le observi stângăciile, da? Că or să fie emoţionaţi...

Liwei aproba cu capul, picat în cea de-a doua senzaţie a lui "uau, cred că nu aud bine"...

- Să filmaţi. Şi să faceţi multe, multe poze. Şi să vii să-mi povesteşti şi mie cum a fost! OK?
- OK. Pa, tată!
- Pa, Liwei.

Băiatul lui se grăbea să iasă... El îşi privea lung băiatul şi se felicita şi pentru modul cum decursese discuţia, şi pentru faptul că nu-i spusese "da' cine-a zis că mă opun eu divorţului"...

Lucrurile începeau să se precipite. Ideea ei cu jurămintele îl prinsese total nepregătit! Era un puturos! Nu-şi terminase evaluarea averii, nu investigase viitorul domnului doctor, nu o filase pe Jinjing... Nu

luase inelul de logodnă, nu stabilise data la care vor bea cafea în patru...

"Mare, mare puturos! Pune mâna şi rezolvă-ţi problemele! Şi dezleagă odată tot ce-i de dezlegat! Ce-aştepţi? Crăciunul?" Gândul ăsta era foarte mobilizator...

Gata - Liwei plecase. Făcu pirueta şi porni spre scări - ia să scrie el un mail nerăbdător către evaluator! Că era puturos - şi nu-i trimisese nici acum rezultatul evaluării! Ce era aşa de greu în a spune cât valorează proprietăţile şi operele de artă? Acţiunile erau listate la bursă! Ce naiba! Ăla trăgea de timp! Şi-o făcea pe bani mulţi!

Florentina

Cât era ceasul? Unşpe? Mm - se făcuse târziu...

Închise cartea - n-avea nici o şansă să mai reţină ceva la ora asta. Luă mobilul, îl setă să sune la cinci - ca să termine de învăţat... Oare Thomas se culcase?

"- Te-ai culcat?

- Nici o şansă! Învăţ!

- Şi tu?

- Şi eu. Dar eu învăţ la celelalte teme...

- Şi cam care-ar fi celelalte teme?

- Surfez pe net. Poze, filmări..."

Deci Thomas surfa pe net. Se uita la poze şi filmări. Iar asta însemna "celelalte teme"... Tati al ei îl pusese să se documenteze apropo de lux şi desfătare! Şi locaţii exclusiviste! Mm - ce frumos! Râdea şi scria...

"- Norocosule! Eu am îndesat fizică la greu azi, am tocit la franceză şi tocmai mi-am pus ceasul să sune la cinci, ca să termin de citit la istorie.

- Aşa de multe teme v-au dat?

- Da; o să fie o zi infernală mâine...

- Îmi pare rău să aud asta. Dar te asigur că poţi să zâmbeşti - fiindcă în weekend o să ne distrăm pe cinste!"

În weekend venea el la ea; probabil că se uita la atracţiile din Cannes. Probabil că-i plănuia o noapte de dans într-un ultra-super-club... Thomas scria...

"- Mi-e dor de tine. Mă uit pe tabletă, îmi imaginez... şi mi-e dor de tine.

- Şi mie mi-e dor de tine! Aseară am valsat amândoi...

- Şi? Mă pricep? Că am avut o profesoară exigentă, care a observat toate devierile de la postura corectă!"

Ridică sprâncenele - îi adusese profesoară de dans?

"- Din fericire, m-a dojenit cu blândeţe. Şi eu zic că învăţ repede. Adică mă corectez repede."

Îl dojenise cu blândeţe... Bufni într-un hohot straşnic de râs - Thomas studiase valsul cu soacră-sa! Oo, Doamne! Asta era tare de tot... Iar el scria...

"- Nu mai râde de mine!

- Nu râd de tine! Ba chiar încep să mă îngrijorez! Că n-am mai valsat de mult; şi nu-i bine...

- Exersează urgent - că trebuie să-ţi aminteşti totul."

Ar fi exersat cu dragă inimă; numai că tati al ei nu putea valsa... Şi probabil că nu şi-ar mai fi pierdut timpul cu ea. Nu în problema valsului! Poate în problema istoriei, sau... Thomas scria...

"- Abia aştept să ne vedem! Am atât de multe lucruri să-ţi povestesc!

- Abia aştept să ne vedem - şi să te ascult, să te privesc..."

Apăsă punctul de trei ori... şi adăugă:

"- Să te sărut... şi să mă pierd în dragostea ta..."

Thomas nu răspundea... Aha! Acum răspundea!

"- Vineri!

- Vineri!

- Vorbim mâine. Culcă-te. Mâine dimineaţă înveţi la istorie...

- Noapte bună, Thomas.

- Noapte bună, iubirea mea."

Ce vampir era! O lăsase să creadă că nu se simţea în largul lui să "emită" dragoste în online - şi uite ce-i făcuse!

Lăsă mobilul pe noptieră, se lungi pe pat... Privea tavanul...

Deci în weekend se distrau. El venea la Cannes. Şi studiase valsul cu soacră-sa. Interesant...

Thomas studiase ieri valsul cu soacră-sa. Azi, la unşpe noaptea, învăţa la capitolul "lux şi desfătare". Iar în weekend se vor distra. Primise indicii limpezi - weekend-ul ăsta mergeau la o serată cu melci şi cvartet de coarde. I se părea ciudat - ea şi Thomas mergeau la o serată exclusivistă, cu ţinută obligatorie... Cum de le dădea tati al ei voie să iasă la o asemenea serată?

Se ridică, îşi puse halatul, luă şi telefonul şi ieşi. Şi ciocăni la uşa biroului. Care se deschise imediat...

Mămica ei era preocupată de cifre. Isamu, însă, o privea drept. Făcu deci un pas în spate, închise uşa şi îl privi pe el:

- Am senzaţia că weekend-ul ăsta trebuie să merg la o serată cu mult vals.

Vocea mamei ei începu să râdă:

- Dacă el învaţă valsul, nu înseamnă neapărat că o să-l şi folosească în curând!

Isamu îi zâmbi:

- Ce anume te-a condus cu gândul la serata cu mult vals?

Scoase telefonul şi i-l întinse. Isamu citea... Ea nu-şi privea mama - nu ştia de ce, că doar se împăcaseră şi erau prietene bune acum... Chinezul fermecat întoarse capul spre celălalt birou:

- Ştefan a reuşit să meargă cu bastonul?

- Nu ştiu. Cred că da! Că iar îl apasă gândul ăla că e în întârziere, aşa că probabil a strâns din dinţi şi şi-a înăbuşit durerile...

Oof! Bietul ei tati! Îl durea piciorul, dar trăgea de el şi se chinuia...

- Atunci să ştii că weekend-ul ăsta mergeţi la o serată cu mult vals.

Ia! - că-i dăduse dreptate! Îşi privea mama... care o privea pe ea... Isamu începu să râdă:

- Şi tare mă tem că te voi indispune - dar să ştii că *Mister P* nu s-a dus degeaba la Ştefan azi!

Sprâncenele mamei ei se încruntară instantaneu...

- Iar el nu e genul care să refuze o petrecere care să-l propulseze ca pe rachetă spre-n sus. Aşa că weekend-ul ăsta...

Mămica ei aruncă pixul pe birou şi smulse pachetul de ţigări. Mm, ce furioasă era! Îşi aprindea ţigara... Isamu îşi permitea să zâmbească; ea, însă, era foarte serioasă... Ochii verzi se ridicară şi-o priviră lung...

- ... Mai ai rochia roz cu corset?

Aprobă - da, o avea şi era călcată...

- Să i-o dai Isabellei, să se ocupe de ea.

Aprobă, deşi rochia era călcată impecabil... Mama ei nu mai spunea nimic... Păşi spre uşă:

- Mă duc să mă culc; că e târziu, şi...

- Noapte bună.

Ochii verzi se întoarseră spre Isamu:

- Te rog, află ce planuri are Ştefan pentru weekend. Că nu e numai serata de la *Mister P*. Nu e el genul care să se mulţumească cu doar şase ore de filmare!

Adică mai era? Adică mergeau la mai multe petreceri? Uau! Ce bine! De fapt, aşa-i scrisese Thomas - că or să se distreze pe cinste în weekend! Şi cum weekendul avea două zile şi două nopţi... sau trei nopţi... sau chiar patru nopţi, dacă-şi luau manualele şi tabletele şi învăţau ziua...

Închise uşa şi reveni în camera ei. Ia să vadă ea rochia... O trase din şifonier, constată cutele strivite ale mătăsii şi... Şi trase concluzia că era îndrăgostită rău de tot. Mătase plus şifonier egal cute...

O atârnă pe şifonier şi se băgă iar în pat. Trebuia, totuşi, să se culce! Mâine se trezea la cinci! Şi era unşpe jumate deja!

Ana-Maria

Pufăia ca furnalul. Era la a treia ţigară "mitraliată", aşa, şi simţea

că n-o să se poată calma înainte s-o aprindă şi pe-a patra... Isamu oftă scurt:

- Florentina a presimţit bine. Vineri mergeţi la Bordeaux, la petrecerea pe care *Mister P* o dă în cinstea lui Ştefan.

Haa? Nicu Cărare dădea o petrecere în cinstea lui Ştefan? Iaca! Parcă fumase haşiş şi "era fericită"...

- Piao spune că nu ştie ce urmează după Bordeaux; dar cu siguranţă n-o să ajungeţi acasă înaintea serii de luni. Deci cred că va trebui să te gândeşti la mai multe rochii...

Mm...

- Şi mie de ce nu mi-a spus?

- Pentru că nu mi-a spus nici mie. Nici lui Piao. Bine - poate că Piao ştie. Dar informaţia asta nu are voie să circule electronic. Dacă stai puţin să te gândeşti, Ştefan se joacă cu focul! Sigur s-a aflat despre scrisorile pe care le-a trimis ruşilor! În plus, Mihai ştie ce a recuperat China din fabrica părăsită; dar nu putem presupune că şi Gabriel, şi Andrei ştiu asta! Ba, din contră - putem presupune că ei nu ştiu cum i-a spionat fratele mai mare, cum şi-a pus deoparte nişte înregistrări care-i pot băga la puşcărie pe viaţă! Aşa că ăia se simt plini de putere şi capabili de orice...

Avea dreptate... Ridică scurt din umeri:

- OK! Deci vineri valsăm la nea Nicu! Asta e! Nu întotdeauna facem ceea ce ne place să facem, nu?

- Cam aşa ceva...

- Iar viaţa este un lung şir de compromisuri.

- Exact.

Ştefan n-o să poată să danseze; aşa că ea o să trebuiască să se bălăngăne cu boşorogul ăla libidinos şi mincinos şi plin de feţe... Şi să-i mai şi zâmbească, să converseze cu el... Să-l privească-n ochi şi "să uite" cum individul ştiuse totul şi nu ridicase nici un deget măcar pentru bietul copil...

Stinse ţigara şi se ridică:

- Mă duc să mă culc.

- Noapte bună, Ana.

- Noapte bună, Isamu.

Mai bine se ducea să se culce. Dacă mai stătea mult să se gândească la boşorogul ăla, o apuca durerea de cap. Sau aia de burtă. Sau starea de vomă. Aşa că...

Aşa că, de dragul şi pentru binele bărbatului ei, o să valseze cu boşorogul. Şi cu alţi boşorogi care-or să se grăbească să profite de imobilitatea bărbatului ei. Hm...

Viaţa de regină nu era deloc uşoară! Ehei - dac'ar fi ştiut fetiţele alea tinere şi sprinţare cât de grea era viaţa de regină...

15 octombrie 2020 - joi

Ştefan

Era gata. Era odihnit, spălat, îmbrăcat şi "mobilizat" fizic şi psihic. Aşa că se întinse şi luă bastonul. Dădu cârjele deoparte... Apucă tăblia patului, se aplecă spre în faţă... Se împinse uşurel cu mâna în pat... Talpa era pe covor...

"Hai, Ştefane! Trebuie să te ridici! Hai - că mâine seară o să te tot ridici, să dai mâna cu invitaţii! Sus!"

Sus!

La dracu!

Mâna dădu instantaneu drumul tăbliei! Corpul i se răsuci din scurt! Aterizâ înapoi, pe pat, chircit... direct pe piciorul ăla nenorocit...

Durerea pornise din şold - o simţise de parcă un flex îi tăiase piciorul în două. Iar durerea aia se transformase în două lasere. Unul coborâse spre călcâi - şi-i pulverizase osul până-n beciul conacului. Celălalt urcase până-n creier - şi-l paralizase. Corpul reacţionase de unul singur atunci când căzuse. Nu fusese-n stare să-şi controleze corpul...

Zăcea prăbuşit pe pat, chircit, cu palmele pe picior şi mintea la sutele de fiole cu calmant pe care le avea aici, la câţiva paşi de el...

"Gata, Ştefane! Ai făcut o prostie - şi ştiai că o să te doară! Că şi ieri te-a durut!" Da, dar ieri nu fusese "inteligent" să încerce să se ridice singur! Ieri, se ridicase fără să calce pe picior. Şi mersese cu cârjele - adică pusese talpa pe covor doar aşa, "de ochiu' soacrei"...

Oricum, trebuia să încerce să se liniştească. În primul rând, trebuia să încerce să respire... Descleştă maxilarul - scurt, cât să ia o gură de aer. Şi-o scoase trecând-o prin corzile vocale şi rostind în gura mare toate înjurăturile pe care le ştia în romanes... Că îl durea de-i ţâşniseră lacrimile din ochi ca la arteziană...

Uşa se dădu de perete. Paşii se apropiară în fugă. Fu înhăţat de braţ - şi smucit în sus! Şi întâlni ochii negri şi capul atacat violent de calviţie...

"Şi-acu' mănânci bătaie. Cât eşti tu de conte - te bate domn' doctor de te-ascultă cu urechea!"

- Sus! Acum! Repede! Ridică-te! Sus! Sus! Hai!

Ce-avea cu el? Voia să-l pedepsească provocându-i altă durere, şi mai şi? Sami smucea de el din toate puterile lui:

- Hai! Ridică-te! Haide!

Îl ridicase deja în fund pe marginea patului; şi trăgea în continuare de el, să-l ridice în picioare! Se sprijini de pat; şi nu puse jos decât piciorul "bun". Sami se strecură imediat sub braţul lui stâng - şi porni cu tot cu el spre uşă! Hei! Ce-i făcea?

- Pune-l jos! Calcă pe el! Calcă!

... Ori înnebunise bunul musulman, ori... "Mângâie" covorul cu vârful tălpii; şi simţi din nou durere în picior. Una mult mai slabă decât prima - dar care prevestea laserul ăla paralizant...

- Calcă bine pe el! Haide!

"Mângâia" covorul, în timp ce ţopăia pe celălalt picior, "tractat" prin tot dormitorul...

- Ai încredere în mine! Calcă pe el!

... Sami nu glumea. Clar! Păi... Păi, în condiţiile astea...

- Ţine-te de mine şi calcă! Hai odată!

Da, la urma urmei îl avea sub braţ, sub formă de cârjă umană! Aşa că... Aşa că se sprijini bine pe umărul lui. Şi încercă să calce ceva mai bine...

Punea vârful pe covor, se lăsa un pic pe el, se grăbea să pună dreptul şi trăgea aer în piept şi înjura în ţigăneşte cât putea el de elaborat... Şi nici nu mai conta că-i curgeau lacrimile din ochi ca la inundaţie...

Mărşăluiau prin tot dormitorul...

- Doare tare?

Nu putea să-i răspundă - era prea ocupat cu înjuratul! Înjura toţi sfinţii şi toţi Dumnezeii şi toţi Cristoşii fraţilor Donichioiu - şi pe-ăia români, şi pe-ăia în chirilice, şi castelul din Sankt Petersburg, şi pe Leonard, şi sufletu' lu' Leonard, şi capu' sec al lu' Leonard şi-al şefilor lui şi-al şefilor şefilor lui...

Brusc, Sami îi dispăru de sub braţ! Hei!

Simţi cum "se duce" spre stânga! Şi n-avu încotro - ca să nu cadă, călcă pe stângul. Şi reveni repede pe dreptul - şi-şi simţi din nou medicul sub braţul stâng. Instinctiv, trase un pic mâna şi-şi încleştă degetele pe tricou - să nu-i mai facă vreo poantă nesărată şi "să dispară", că făcea stop cardiac de la durere...

- Calcă pe el! Hai, că poţi! Ţi-am arătat că poţi, da? Calcă normal! Pune călcâiul!

"Tu eşti nebun la cap!" Sami habar n-avea în ce hal îl durea pe el piciorul...

În ultimul minut, medicul nu-l mai alergase prin dormitor. Mersese normal. Nu-l mai alerga haotic; mergeau într-un oval lung format din colţul uşii şi ultima fereastră. El nu se mai luptase să ţină piciorul stâng ridicat; se conformase şi încercase să calce un pic pe el. Aşa că Sami "devenise uman". Adică transformase ceea ce păruse iniţial o pedeapsă într-un antrenament. Îl ajuta să păşească. Să calce pe picior. Uite că, până la urmă, medicul îl înţelesese...

Stop. Îl oprise lângă fereastră. Se sprijini de zid - şi doar acum, aşa, îşi permise să dea drumul tricoului... Sami veni în faţa lui:

- Neaţa.

N-avea putere să-i răspundă. Gâfâia, era leoarcă şi de-abia reuşea să-şi tragă sufletul. Piciorul îi dădea junghiuri ritmice - şi parcă pulsa. Parcă se pregătea să explodeze - să-i explodeze muşchii şi vasele de sânge...

- Piao mi-a spus aseară că vineri trebuie să mergi în baston - şi să schimbi direcţia de mers făcând piruete. Nu eşti pregătit pentru asta. Dar, după cum zice el, dacă vineri seara nu pari 99% recuperat, afacerile se prăbuşesc. Aşa că uite cum facem. Exersezi cât e ziua de lungă. O să te doară - să nu crezi că scapi de durere! Dar, după ce-o să simţi cum un miliard de ace îţi sfâşie piciorul, o să-ţi amorţească. Şi n-o să mai simţi decât jumătate de miliard. Şi-apoi un sfert. Şi-apoi o să-ţi rămână o durere surdă permanentă. După care o să-şi facă efectul calmantul - şi-o să poţi să zâmbeşti şi să faci ture de sală toată seara. OK? E bine ce zic eu? Se potriveşte cu planurile şi necesităţile tale?

Aprobă repede cu capul - era perfect! Era mai mult decât putea el visa! Să meargă în baston şi să zâmbească? Uau! Acum, după ce-l tăiase laserul ăla, ceea ce-i povestise Sami era de domeniul SF-ului...

- Hai - ia-mă de gât.

Se conformă - şi şopti:

- Să nu mai dispari! Să nu te mai laşi în jos!

- Dacă promiţi că păşeşti cum trebuie, nu mă mai las în jos.

- Mă jur!

Habar n-avea dacă el ştia ce-nseamnă cuvintele alea; în orice caz, Sami era pregătit să reia plimbarea:

- Porneşte cu stângul. Aşa cum se calcă. Îl întinzi în faţă, pui călcâiul, faci pasul... Hai. Trei, doi, unu, start.

Start! Laser! Scăpă un geamăt - şi se grăbi să calce pe dreptul. Sami ridică vocea:

- Continuă! Nu te lăsa! Nu încetini! Hai! Mers normal! Hai!

Stângul! Laser! La dracu! Dreptul! Urma stângul! La dracu! A dracului ea de treabă! Laser! Dreptul! Hai cu stângul! Hai, că se duceau dracu' afacerile! Dreptul! Laser! Dreptul! Stângul! Dreptul! Curbă! Aaa...

- Jos pe pat!

Oo, Doamne! Sfântă eliberare! Dreptul! Şi stângul! Laser! Dreptul... Luung... Şi prăbuşire necontrolată pe pat.

În clipa asta, recunoştea sincer că era KO... Aleodor şopti:

- Şefu', nu vrei tu mai bine să amâni

Trase aer şi-l scoase într-un strigăt:

- Ieşi!

Sami se grăbi să-l contrazică:

- Adu-mi trusa!

Medicul îi scotea treningul; el simţea cum broboanele de sudoare îi ies prin porii pielii direct sub formă de picături uriaşe de sudoare... Paşii se apropiau grăbiţi... Auzea zgomotul deschiderii cutiei cu calmante... Simţea spirtul rece... Înţepătura acului n-o simţea - semn că o făcuse de oaie rău de tot... Sami se îndepărtă:

- Stai, nu pleca!

Ba să plece! Că avea idei tâmpite! Auzi - să amâne revenirea în afaceri! Ăsta era dus cu capu'! Păi ce-şi închipuia el - că se poate amâna aşa ceva? Când nea Nicu forjase ieri zece telefoane-n simultan şi frecase patru faxuri toate-odată ca să strângă toată crema afaceriştilor la castel? Aşa-i venea să-i zică vreo două-trei pe limba lui...

- Ajută-mă!

Cine - el?... Nu. Aleodor. Îl chemase să-i ţină piciorul. Voia să-l bandajeze... Îl înfăşura repede-repede într-o faşă elastică...

- Nu vreau să-ţi dau cu clorură de etil. Adică cu spray pentru sportivi. E eficient - dar acţionează prin răcirea bruscă a musculaturii şi te anesteziază doar pe perioadă scurtă. Prefer să te leg bine.

- Fă-mi ce vrei tu - da' mâine seară să ştii că trebuie să merg la petrecere. Şi mâine, şi poimâine, şi răspoimâine...

Sami îi apăru în faţa ochilor. Era... Era supărat. Îi oferea un fel de dojană; părea că-i spune că nu era frumos să-l mintă referitor la **o** petrecere, în timp ce plănuia de fapt s-o ţină într-o distracţie continuă... Oare mai voia să-l ajute? Acum, după ce aflase de distracţia continuă, oare...

Da. Îl ajuta. Continua să-l bandajeze. Simţea durerea surdă, simţea strânsoarea faşei - dar le simţea vag, mult mai suportabil...

- Am terminat. Mersi. Gata - hai să te schimbi. Hai, că te-au trecut toate apele!

"Oho! Habar n-ai tu!" Se ridică şi-şi privi lung piciorul... Şi avu o revelaţie!

- O să se umfle?

- Cel mai probabil, da.

- Părinte, comandă o pereche de pantofi 43.

- Nu - mă duc eu şi-i iau. Şi iau şi una 42. Ca să fie identici.

Bine, să facă cum ştia el! Se descurca el - că era băiat deştept! Sami îi scotea tricoul - pe el durerea îl năucise şi-l storsese de vlagă! Nici să ridice mâinile nu se mai simţea în stare...

- Am vorbit ieri cu Jada. După cină.

Aha. Şi?

- ... Era emoţionată. Nerăbdătoare şi temătoare şi emoţionată...

Jada era temătoare - dar şi nerăbdătoare... Ia uite! Ridică capul - şi zâmbi:

- Gata? A chemat-o iar la Düsseldorf?

- Mai mult! A internat-o deja! Chiar acum, când tu te ştergi pe păr...

Bineînţeles că-l ştergea el bine-bine...

- ... ele sunt în rezervă. I-a făcut deja analizele - şi sunt aşa cum se aşteptase el să fie. Aşa că, la doişpe fix, începe iar tratamentul.

- O să facă iar febră?

- Nu. De data asta, nu. O să tuşească, o să expectoreze... Poate-o să facă şi puţină febră! E o posibilitate! În orice caz, zilele din septembrie nu se vor repeta. E exclus! Şi chinezul e de aceeaşi părere - şansele să se repete experienţa de atunci sunt de 3%. Aşa că sunt liniştit. Sunt foarte liniştit...

Şi el era mult mai liniştit, aflând că Adana era bine... Că n-o să treacă din nou prin clipele alea înfiorătoare...

- Hai - bagă mâinile. Jada e şi ea destul de calmă. Dar îţi dai seama că un pic de îngrijorare există totuşi...

- Nu; îngrijorarea e la fel de mare ca atunci. Fiindcă e vorba de vindecarea ei. Dacă reuşeşte vindecarea ei... Adică nu e doar un tratament care să-i uşureze suferinţa; e vindecarea! Aia cu V mare! Dacă reuşeşte vindecarea, atunci toate problemele se sfârşesc! Şi toate greutăţile şi toată suferinţa vor fi lăsate în urmă - şi vor fi uitate cu viteza sunetului!

- Da, exact. Sincer să fiu, şi eu sunt îngrijorat... Aici, în sufle-

tul meu. Sunt îngrijorat. Încerc să-mi iau mintea de la ele, dar...

Sami întinse mâna; îl luă de mână şi se sprijini de pat şi se ridică:

- Aidin e la Tasnim?

- Da.

Luă bastonul oferit de doctor:

- De ce nu l-ai adus aici?

- Ar fi fost greu să-l rup de şcoală. E foarte hotărât să se facă medic ortoped. Aşa că învaţă pe rupte!

Serios? Ortoped voia să se facă? Asta era o veste dulce-amară...

- Am aflat că şi-a scos la imprimantă nişte poze cu scheletul uman. Şi-a descoperit şi schiţele cu detalii, pe zone. După zece minute, Jada i-a spus că s-a terminat tonerul - că el se apucase să printeze tot internetul!

Bufni în râs - chiar că, la aşa vârstă fragedă, aşa cantitate mare de energie şi aşa dorinţă uriaşă de-a ajuta şi alţi copii să alerge, puştiul ar fi printat "tot ce prindea"! El râdea, Sami râdea... El realiza că tocmai ieşise din dormitor... Pe picioarele lui, mergând cu bastonul la juma' de metru distanţă de medic...

Capul aproape chel arătă spre scări. "Hai, hai să mergem!" Nee - nu mai mergea. Realizase ce se întâmplase, ce făcuse - iar piticul îi spunea să nu-şi forţeze norocul... Că dacă-şi frângea piciorul se ducea dracu totu'... Dacă pica şi se lovea avea toate şansele fie să-şi rupă o mână, fie să-şi crape capu', fie să afişeze mâine o vânătaie neagră... Sami mai făcuse doi paşi; pe el, vocea piticului îl înlemnise şi-l demoralizase şi-l blocase...

- Ştii că până aici ai venit singur; da?

Da, ştia.

- Mergând normal, cu bastonul. Şi uite că n-ai mai transpirat, n-ai mai spus multe cuvinte în limba ta... Nu te-ai chircit pe jos, cu lacrimile şiroind...

Asta aşa era...

- Hai, că te-aşteaptă cu micul dejun.

Negă scurt:

- Nu e încă ora.

- Piao te aşteaptă în birou, cu micul dejun. Şi cu o propunere pe care eu n-o s-o judec nicicum.

Propunere? Ce propunere? Sami pornise deja spre scări... La naiba! Hai să ţopăie pe picior! Da' repede, ca să-l ajungă din urmă! Ţup! Ţup!

- Ce propunere?

- Una despre care eu doar am auzit că dă rezultate. În schimb, am auzit multă lume vorbind pozitiv despre ea. Deci, s-ar putea chiar să fie o propunere bună!

Aha! Abia aştepta să audă ce propunere îi pregătise Piao!

Hait! Scările! Cum dracu cobora acum?... Şi uite că Sami le coborâse deja! Se grăbi să-l cheme înapoi:

- Stai un pic!

- Nu stau - că sunt curios! Sunt foarte curios dacă accepţi propunerea lui Piao.

Începu să râdă - un râs un pic nervos:

- N-o să afli răspunsul, dacă nu mă ajuţi să cobor!

- Ba o să-l aflu. Hai - vii?

Dacă-l bombănea acum în romanes, se prindea că-l bombănea pe el! Aşa că începu să-l bombăne bine-n gând...

Băgă mânerul bastonului pe mâna dreaptă. Apucă balustrada cu ambele mâini. Şi ţopăi cu dreptul pe treapta de jos. Coborî şi stângul... Ţup... Şi stângul... Uşa se deschise, se închise... El ţopăia şi-şi bombănea medicul... Era ciudat, că nu-l mai durea - adică simţea durerea surdă, ca o jenă permanentă, dar nu mai simţise laserele sau acele...

Terminase primul rând de trepte. Mergea pe lângă balustradă, ţinându-se bine de ea, încercând să îşi protejeze piciorul... Ţup - şi dreptul... Ţup - şi dreptul... Uşa se deschidea, paşii se apropiau... Sami băgă scurt mâinile-n buzunare:

- Nu te înţeleg! N-ai deloc încredere în mine! Coboară normal - că n-o să te doară! Îţi garantez eu!

Aha! Deci îi garanta el... "Da' garantezi tu că nu mă prăvălesc pe scările astea?"... Părea să garanteze! Atunci...

"Hai, Ştefane - care n-ai încredere în nimeni! Ai încredere în Sami!" Dificilă sarcină...

Stătea pe piciorul drept. Mai avea şase trepte de coborât. Medicul stătea în dreptul lui, cu mâinile-n buzunare... Hai să-ncerce măcar!

Se îndreptă şi luă o poziţie normală. Întinse stângul, îndoi încet piciorul drept... Puse stângul pe treapta de jos... Îşi mută încet greutatea... Încet de tot... Ia uite miracol - nu-l mai durea... Se sprijini pe piciorul stâng. Şi trase dreptul pe aceeaşi treaptă. Nu, n-o să coboare normal. Adică era OK să urce şi să coboare treptele aşa, una câte una; nu trebuia să pozeze în marele dansator de step! Nu mâine seară, oricum! Aşa că rânji la Sami... şi coborî.

- Rebeca e şi ea în birou. Şi Aleodor. În caz că vrei să-i certi, îi ai pe toţi la îndemână...

- N-o să-i cert. Tu nu vezi ce vesel sunt?

- Văd. Dar te-am văzut şi mai vesel - iar asta nu te-a împiedicat...

Nu. Azi chiar n-o să-i certe deloc! Era mult, mult mai vesel... Intră în birou:

- Neaţa!

Ei, poftim! Îl întâmpinaseră cu aplauze! Ce oameni... Se stropşi la Aleodor:

- Turnătorule!

I se oferea un rânjet fericit...

- Tu nu trebuia să te duci după pantofi?

- Ba da. Da' încă nu s-a deschis. Mă duc după ora zece.

Normal - de-abia era opt jumate... Se apropia de propriul birou... Îl ocolea... Apucă bine tăblia - dar nu mai încercă să protejeze piciorul... Şi se aşeză. Victorie! Se aşezase singur, fără să urle, fără să-l mai treacă toate transpiraţiile... Ce bine!

- Bravo, şefule!

Îi mulţumi consilierei lui cu capul... Piao râdea:

- Bun venit la birou.

- Bun găsit. Ce voiai să-mi spui?

O secundă... şi-un răspuns "palmat":

- Că programul complet pentru weekend a plecat, la şapte jumate, spre Cannes. Cu un curier.

- Aşa. Şi partea cealaltă pe care voiai să mi-o spui?

Că nu se inventase încă chinez mai şmecher decât el...

- Partea cealaltă se numeşte acupunctură.

... Cum dracu de încă nu se gândise la asta? Deşi era înconjurat de chinezi şi auzise multe despre medicina tradiţională chineză? Şi "jongla" lunar cu fundaţiile şi pacienţii şi medicina modernă chineză? Era un fraier!

- Sună specialistul. Să vină urgent încoace, cu toate acele din dotare.

Piao scoase telefonul... şi-l lăsă pe birou:

- Sună *Mister P*.

Serios? Îl suna *Mister P*?... Nu. Adică da. Îl suna pe el - nu pe consilierul chinez. Mobilul lui oficial începuse să cânte... Interesant! Zâmbi:

- S-ar putea să nu fi fost, totuşi, nevoie de curier.

- Chiar şi aşa; vizitele în Portugalia şi Spania vor fi surpriză.

"Depinde de gura spartă a umbrelei!" Că Nicu Cărare era un pic mai şmecher decât el, nu? Că de-aia îi era şef! Apăsă butonul verde:

- Da.

- Salut, Ştefane.

- Oo, să trăiască dl Petriceanu!

- Şi Ştefan al meu să trăiască!

"Al **meu**! Mai apăsat, nea Nicule! Mai cu plesneală, aşa!" Nu putea să-i dea sugestii, chestie care-l făcea să se zgârie pe ochi de ciudă...

- Te-am trezit?

- Nu. Sunt în birou deja.

- Aha! Uite, te-am sunat să-ţi spun că am aflat o chestie...

Aşa... Aflase o chestie...

- Spun consilierii mei că, în urmă cu două ore, Pavel a ieşit cu bicicleta pe-afară.

I-auzi! Se grăbi să-l întrerupă:

- Cine?

- Pavel. Ştii tu - băiatul pe care îl creşte Gabriel...

"Adică băiatul lui Gabriel!" Aşa-i venea să spună cuvintele astea şi să-l bage pe nemernicul ăla de Gabriel în toate fibrilaţiile posibile... Dar n-o făcea. Nu încă. Exclamă teatral:

- ... Aa, da! Ce-i cu el?

- A ieşit cu bicicleta şi-a căzut. Şi e la spital.

Serios? Se lăsase cu spitalizare? Să-i trimită tuşicii Perla nişte praline, nişte mătase frumoasă pentru o fustă nouă...

- ... Şi, îţi dai seama

Exclamă şi mai teatral:

- Aoleu! E grav?

- Nu e foarte grav. Adică, na - are piciorul stâng rupt şi capul spart.

I-auzi! Tot stângul! Ce coincidenţă...

- Dar medicii spun că o să se recupereze repede...

- Aha! Oricum, să ştii că nu-i foarte plăcută recuperarea asta! Că o să-l doară piciorul...

Iar restul de "urături" şi le înghiţea, fiindcă copilul ăla era totuşi nevinovat...

- Da, ştiu - e o accidentare destul de urâtă. Voiam să ştii şi tu ce s-a întâmplat; în caz că plănuieşti să treci pe-acolo, sau să-i suni, să fii în temă...

- Mulţumesc că mi-ai zis.

- Poate

- Nu plănuiesc să trec pe la ei. Şi cum ei nu mă mai sună, nu plănuiesc nici să-i sun.

Aştepta... Nea Nicu îşi compuse, într-un târziu, tonul necesar:

- ... Da' ce-ai cu ei?

- Nimic.

- Sigur? Că îmi pari cam supărat...

- Nu sunt supărat. Sunt doar dezamăgit.

- Da' ce-au făcut?

Oftă greu... şi folosi un ton normal de data asta:

- N-au făcut nimic. Pur şi simplu! Ştii, îmi lasă impresia că nu mai vor să lucreze cu mine.

- Fii serios!

- Sunt foarte serios. După moartea lui Leonard, s-au depărtat de mine. Ca şi cum colaborarea noastră era condiţionată de el. Şi ştii cum se spune - dragoste cu de-a sila nu se poate. Cred că acum, în conjunctura actuală, sunt tentaţi să lucreze cu Mihai. Şi, în condiţiile astea, nu cred că e oportun să continui colaborarea cu ei.

- ... Ştefane, stai puţin!

- Stau.

- Stai, că tu ai ceva pe suflet!

- Nu am nimic pe suflet. Ştii bine că toată viaţa noastră e compusă din perioade. Care au introducere, cuprins şi încheiere. Noi, eu şi ei, am avut o introducere frumoasă, am avut un cuprins amplu, plăcut, plin de satisfacţii reciproce... Stând la pat şi recuperându-mă după accident, am auzit tot felul de informaţii despre ei. Şi am primit recent şi dovezi care indică apropierea vertiginoasă a încheierii relaţiei dintre mine şi ei. Nu e cu supărare, să ştii! Încheiem amiabil şi gata!

- Ei bănuiesc măcar gândurile astea ale tale?

- Ei nu m-au mai sunat de mult timp. Eu îi sun pe ei; ei nu mă sună niciodată. Mă pregătesc, deci, să dezleg ce-i de dezlegat şi să mergem fiecare pe drumul lui.

- Înţeleg... După părerea ta, crezi că poate exista reconciliere între voi?

- Nu. Fiindcă nu ne-am certat. E mersul normal şi firesc al vieţii. Ne-am întâlnit, ne-am bucurat, ne despărţim prieteni.

- Înţeleg...

Avea senzaţia că nea Nicu căuta o cale de reconciliere...

- Deci plănuieşti să-ţi lichidezi afacerile din Rusia.

- Plănuiesc să vând partea mea. Nu le pot închide afacerea, nu? Ei merg pe drumul lor, nu? Aşa e normal...

- Într-adevăr, aşa e normal. Şi ai găsit deja un cumpărător?

- Încă nu. Am trimis câteva scrisori de intenţie. Să vedem ce răspunsuri primesc. În funcţie de ele, văd ce fac mai departe.

- OK. Ţine-mă la curent cu mersul lucrurilor. Dacă vrei, pot să caut şi eu un cumpărător...

- Caută-l. Mai bine să fie, decât să lipsească...

Zâmbea, imaginându-şi mutrele ălora când auzeau că vor fi scoşi la licitaţie...

- În regulă. O să mă interesez, discret, cine ar putea fi interesat de partea ta. Şi te ţin la curent.

- Sigur, dle Petriceanu. Vorbim.

- Vorbim.

Bătrânul închise. Asculta, atent... Clac. Bun! Apăsă şi el butonul roşu şi zâmbi suav:

- Şi-acum pot să mă aşez în mijlocul unui bulevard din Bombay - că nu mă calcă nimeni.

Era privit lung... Decise să-i lămurească şi pe ei:

- Mihai l-a înregistrat pe taică-su pălăvrăgind cu fraţii lui despre cum s-o omoare pe Rebeca, să mă dezlipească de Franţa şi să mă mute în alt castel. Şi-n altă organigramă. Au pălăvrăgit mult, că avem aici sistem antiefracţie complicat iar organizarea şi dotarea atacatorilor a fost chestie de finețe... Înregistrările, fotografiile, facturile şi listingurile telefonice legate de acţiunea "conacul" sunt în posesia mea. Iar înregistrarea conversaţiei din dimineaţa asta va ajunge curând în posesia lor. În caz că n-aţi auzit - Pavel, băiatul lui Gabriel, a ieşit azi cu bicicleta şi şi-a rupt piciorul. Stâng. Şi şi-a spart şi capul. Aşa că...

Aleodor oftă greu:

- Aşa că tocmai i-ai anunţat ce intenţii ai.

- Tocmai le-am dat şah. Nu au mai mult de trei mutări pân' la mat. Dacă sunt deştepţi şi se declară învinşi, s-ar putea să nu-i trec prin ruşinea înfrângerii...

Părintele nu mai ştia ce să zică, Piao chiar n-avea ce să zică, Rebeca era stupefiată de succesele şefului ei... Apucă tăblia şi se ridică:

- Sună pe cine ştii tu şi cheamă-l aici, cu acele. După care te rog să urmăreşti discret traseul înregistrării convorbirii mele telefonice. Şi s-o trimiţi şi lui Isamu, pe canalele voastre.

- Imediat.

Bun! Porni spre masă - spre micul dejun. Ia să se-apuce el să mănânce! Că o să aibă nevoie de energie, ca să exerseze cu bastonul!

Rebeca

Deci şefu' ei avea înregistrări... Şi listinguri telefonice, şi fotografii, şi facturi... de pe vremea când tatăl complota cu fiii s-o omoare...

Îşi privea lung şeful - nu era politicos, dar ea se holba la el. Ştefan se ducea către masa pe care-l aştepta micul dejun. Ea îl privea lung, îl vedea şchiopătând, sprijinindu-se serios în baston şi simţea din nou nevoia de-a lua un şofer bun şi-un lunetist bun... şi-un avion, să ajungă repede-n Volgograd...

Deci Pavel, băiatul lui Gabriel, îşi rupsese azi piciorul... stâng...

Începu să râdă - şi se ridică:

- Şefu', lipsesc cinci minute.

- Bine, fă. Da' ai grijă ce zici - că suntem interceptaţi rău de tot zilele astea!

Aprobă şi alergă la uşă. Ieşi, fugi spre scări... spre prima uşă de pe coridor... Gata! Telefonul roşu! Diamant! Call! Suna... Suna...

- Da.

- Bună.

- Bună.

- Ce faci? Ai treabă?

- Nu. Mă pregătesc să plec prin Bucureşti.

- Aha! Să ai grijă!

- Ştii bine că am grijă.

- Să ai grijă maximă - că Pavel şi-a rupt piciorul azi.

Tăcere...

- A ieşit cu bicicleta şi-a căzut. Şi şi-a rupt piciorul stâng, şi-a spart capul... E la spital, după cum am aflat noi.

- Aha...
- Aşa că să ai grijă maximă!
- O să fiu atent...

Diamant era un pic bulversat şi de veste, şi de telefon... Oftă scurt:

- OK! Hai, că fug înapoi în birou!
- Fugi!
- Pa!
- Pa!

Apăsă butonul roşu. Şi oftă greu, pentru că soţul ei nu prea "reacţionase" la auzul vocii ei... Ori era foarte supărat pe ea, ori se întâmplase altceva...

Poate că n-ar fi trebuit să se lase pradă furiei şi să-i spună chiar toate cuvintele care-i veniseră atunci în minte. Poate că ar fi trebuit să se tempereze. Cine ştie de ce era Diamant supărat! Fie din cauza lui "nenorocitule" repetat până la exasperare, fie din cauza lui "javră ordinară"... Fie din cauza lui "aşa cum ai omorât-o pe Safira"... Bărbatul ei îşi cumpărase altă casă. O făcuse după ce ea spusese cuvintele alea referitoare la Safira. Dacă nu le-ar fi spus...

Îi era ruşine pentru ceea ce spusese. Îi părea rău că spusese cuvintele alea. Îi părea rău că-i dăduse cu bâta-n uşă şi-n geam şi încercase să-l pocnească-n creştet. Îi părea rău că nu se putuse stăpâni; că se repezise să se ducă-n Aurari, în loc să se aşeze în faţa lui Ştefan şi să-l întrebe de ce vărul lui o minţea şi lua pastile pe furiş. Ştefan i-ar fi spus acelaşi lucru - nu se fac copii în stres şi îngrijorare şi probleme. I-ar fi spus-o frumos. I-ar fi amintit că Trésor se va întoarce anul acesta. I-ar fi amintit prin ce trecuseră ei cu Philippe. Şi-ar fi calmat-o. Ea s-ar fi calmat, ar fi privit lucrurile cu obiectivitate... L-ar fi înţeles pe Diamant. Îl înţelesese pe loc în Aurari, când el îi vorbise despre autism şi sindromul Down şi tetrapareză. Fuseseră de-ajuns o întrebare şi un răspuns. Ea, în schimb, se lăsase pradă furiei şi se dusese şi luase bâta...

Timpul nu mai putea fi dat înapoi. Singurul lucru pe care-l putea face era să aştepte. Erau în 15 octombrie. Mai era puţin până la revenirea micuţei lor...

Două săptămâni - şi începea luna noiembrie. Şi se întorcea Trésor. Aşa trebuia să gândească. Asta trebuia să fie convingerea ei. Acum, când purta sulul de cârpe pe sub bluză, aşa trebuia să gândească...

Trebuia să se întoarcă în birou. Şi să aştepte. Trebuia să-şi ocolească bărbatul, pentru că devenise evident că aşa, acum, în situaţia asta, nu se mai puteau suporta... Şi nu voia să facă mai mult rău decât făcuse deja. Trebuia să-şi îngheţe mariajul. Să îl "consume" cumva la telefon - nici măcar în videoapeluri. Simţea că nu mai putea să-l privească fără să-şi amintească cuvintele lui, dorinţa lui de a-i face un băiat... şi minciuna...

Diamant

Privea cărţile. Mămica lui le redescântase, imediat cum aflase ce păţise Pavel. Le întindea acum a doua oară, "pe aceeaşi temă". Număra, încruntată...

Raina i se păruse veselă. El o întristase. El şi dispoziţia lui acră şi tristă. El nu putuse să zâmbească, atunci când îi auzise vocea. El văzuse numele ei pe afişaj şi în secunda doi îşi amintise cum îi lovise obrazul. Îşi spusese imediat că el o pocnise, ca un nenorocit, iar ea uite că îl iertase - şi îl suna. Şi când o auzise aşa veselă...

Se întâmplase ceva între ei. Simţea că acea legătură specială, fermecată, se rupsese. Şi parcă nu mai erau ei înşişi! El ajunsese s-o evite, s-o mintă, să simtă că e folosit... Ea ajunsese să-l acuze că vrea să o omoare, aşa cum o omorâse pe Safira... Parcă nu mai erau ei înşişi! Parcă se transformaseră! El se transformase într-un monstru! În monstrul care-o omorâse pe Safira! Şi nu voia să-i facă rău femeii pe care simţea în continuare că o iubeşte! Nu voia s-o facă să sufere! Nu putea să ştie că o făcea să sufere, el şi acţiunile şi cuvintele lui! Aşa că se gândea...

Era bine că ea era în Franţa şi el în România. Era bine că Ana venise ieri şi-o luase - şi pusese între ei o distanţă mare. Poate că legătura fermecată va putea fi lipită cumva. Poate că ea va reuşi să treacă peste gestul lui. Era însă conştient că, dacă Raina va reuşi să "uite" cumva palma lui şi brânciul care-o azvârlise pe podea, asta se va întâmpla doar după revenirea reginuţei lor. Nu înainte. Până nu-şi regăseau copilul, n-aveau nici o şansă să iasă din blocajul ăsta nenorocit în care ajunseseră! Aşa că...

Aşa că îşi luă telefoanele şi se ridică:

- La câte cărţi de casă e?

Tăcere...

- La câte cărţi e?
- Tot două. Fir-ar
- Sst! Nu blestema...
- Nu blestem...
- E bine că e tot la doi paşi de noi. Înseamnă că Gabriel nu mai are nici o putere asupra ei. Că, dacă ar vrea să răzbune accidentul lu' fi-su, nu poate. Aşa că e bine. Trebuie să avem răbdare...

Mămica lui se ridica şi se grăbea să-l îmbrăţişeze... Porni spre uşă:

- Mă duc la treabă.
- Să ai grijă! Da?

Aprobă şi ieşi - nu mai putea să stea aici. Nu mai putea să se gândească la problemele din familia lui! Nu mai putea! Voia să plece odată, ca să-şi umple mintea cu muncă. Şi, măcar preţ de câteva ore, să uite... cumva...

Isamu

Încerca să fie atent la cifrele de pe ecran. Secundele se scurgeau într-un ritm de-a dreptul sadic... Gata. Becul verde din stânga se stinsese. Gabriel închisese primul. Andrei asculta în continuare - probabil aştepta să audă clac-ul opririi înregistrării... Apăsase şi el butonul roşu. Bun! Deci fraţii vorbiseră trei minute jumate... În condiţiile în care ieri se sfătuiseră 35 de minute, apropo de vizita lui *Mister P* la conac...

Era limpede că Gabriel şi Andrei ştiau de petrecerea de la castel. Ştia "din sursă sigură" că înregistrarea convorbirii de azi a lui Ştefan cu *Mister P* ajunsese în mail-ul lui Andrei la cinci minute după ce Ştefan auzise clac-ul! Şi "se multiplicase" spre mail-ul lui Gabriel la un minut după aceea. Azi, după ce Pavel îşi rupsese - ce coincidenţă! - piciorul stâng, după ce Ştefan spusese în gura mare că se pregătea să se retragă din Rusia, fraţii vorbeau doar trei minute jumate... Din păcate, nu ştia ce vorbiseră. N-avea cum să afle. China nu se amesteca în problemele dintre Ştefan şi consilierii ruşi. Umbrelele ălora - cele noi, care se pregăteau de "preluare" - erau puternice... şi periculoase. Dar chiar şi aşa, putea trage unele concluzii...

În primul rând, discuţia de azi dintre Gabriel şi Andrei atinsese două puncte majore. "Ai ascultat înregistrarea?" şi "Unde şi când ne vedem, să vorbim?". Cel de-al treilea punct, care se referea la prezenţa lui Mihai, iată că nu se materializa. Nici Gabriel, nici Andrei nu se grăbeau să-şi sune fratele mai mare. Fie aflaseră că existau probe împotriva lor, fie aveau deja stabilită o întâlnire cu Mihai azi... Trase tastatura. Mail nou lui Cheng.

"Anunţă-mă dacă balaurul trece azi pe la cuib."

Atât - că nu era prost, pricepea el cum era cu cuibul! Şi-acum...

Şi-acum, un singur lucru era mie-n sută sigur: Ştefan se va despărţi de fraţi înainte de Crăciun. O va face amiabil... fiindcă avea asupra lor un atu cu forţă de ghilotină. Iar după ce se despărţeau, după ce se întorcea Trésor...

Probabil că Ştefan o să solicite ca fetele să rămână bodyguardele copiilor până după Anul nou. Dar nu mai mult. Că putea să-şi păzească singur copiii, fie cu băieţii lui, fie cu firma de bodyguarzi - iar francezii s-ar fi bucurat mult să-şi confirme ataşamentul contelui faţă de ei! În condiţiile astea, Biyu...

Mica lui "vacanţă" se apropia de sfârşit. Cât de curând, va trebui să facă pasul - pasul ăla uriaş, radical, definitiv şi irevocabil. Va trebui să pună punct mariajului actual şi să-şi netezească drumul către celălalt mariaj. N-avea voie să piardă timpul. Biyu nu trebuia să se

întoarcă la Fang. Niciodată. Biyu nu trebuia să iasă din vila asta cu rucsacul în spate. Nu era el de acord cu asta. Iar ca să poată să trimită cererea oficială către firma lui Fang, trebuia să fie... credibil. În momentul ăsta, relaţia lui cu Biyu era cel puţin neserioasă şi nestatornică! Ca să poată să-i achite şcolarizarea, ca să aprobe Fang chestia asta, el trebuia să demonstreze că nu o vrea pe fata aia doar aşa, "de distracţie". Aşa că trebuia să divorţeze... Trebuia măcar să dea semne că vrea să divorţeze! Nu?

Trase din nou tastatura şi începu un mail nou... Tot către Cheng, cel mai important "potenţial aliat" în momentele astea...

"Te rog, interesează-te discret ce mai face Fei-Yen şi cât de serioasă poate deveni relaţia ei cu Victor Fabre."

"Serioasă"? I se părea un cuvânt nepotrivit. Că era deja o relaţie serioasă - dura de ceva vreme, plănuiau să-şi facă jurăminte... Nu era bine. Şterse "serioasă" şi...

"Te rog, interesează-te discret ce mai face Fei-Yen şi cât de solidă poate deveni relaţia ei cu Victor Fabre."

Tot nu era mulţumit. Dar apăsă enter şi închise mail-ul. Gata - "lansase grenada", cum se spune. Cheng va raporta prompt, va primi dispoziţie să facă un raport amplu în două exemplare...

N-o să dea înapoi. N-o să renunţe la Biyu. Niciodată. Pentru nimic în lume. Or să se mute amândoi pe Staţia Spaţială Orbitală, dacă o să fie cazul...

Post-adolescenţa...

Florentina

Tresări - şi scăpă tableta din mână! Ptiu, ce se speriase! Nu se aşteptase s-o mai sune cineva la ora asta...

Aoleu! Mămica ei o suna! Repede!

- Da, mami!
- Te-ai culcat?
- Nu, învăţ.
- Şi nu vrei să faci o pauză?
- Sigur!
- Te invit pe la mine.
- Imediat vin!

Buton roşu - şi ţâşni la uşă! Repede - sigur era sus, în dormitor! Sărea câte două trepte deodată... Ciocăni... şi bufni în râs: până aici gonise, şi-acum "se împiedica" în protocolul celor şapte ani de-acasă! Dar, ce să facă - dacă era binecrescută...

- Intră!

Se conformă:

- Am sosit!
- Bine-ai sosit.

Mămica ei stătea pe pat. Fu invitată să i se alăture; alergă, azvârlind papucii, şi se aruncă la propriu pe saltea! Râdeau amândouă... Era aşa de bine să redevină, când şi când, copil...

- Am primit, de dimineaţă, un curier de la Bourges.

Aha...

- Mâine seară, tati al tău revine în prim-planul afacerilor. Iar eu fac un pas în spate şi redevin regina care îl ţine de braţ şi nu-i iese din cuvânt.

Serios? Gata, "se lăsa de afaceri"?

- Leonard a vrut să-l rupă pe Ştefan de Franţa - şi să-l mute în Rusia. Dacă reuşea chestia asta, îl rupea şi de Nicu Cărare. Îi pregătise deja un loc călduţ la el în organigramă. Sub el, bineînţeles. Imaginează-ţi cum ar fi arătat organigrama asta; Leonard sus, cu Mihai alături, Ştefan la mijloc iar Gabriel şi Andrei sub Ştefan...

Vizualiza organigrama... Păli:

- Asta era o capcană!

- Asta era capcana perfectă. Dar, din fericire, tati al tău s-a prăbuşit cu elicopterul. Iar Toni, în loc să mă asculte şi să sune la 112, a sunat-o pe Rebeca - şi-a scos-o din conac. Dacă n-ar fi făcut-o...

Dacă ăia ar fi reuşit s-o omoare pe Rebeca... Mm...

- Leonard este cel care a făcut planul mutării lui Ştefan în capcană. S-a sfătuit, zic eu, cu Mihai. Care nu ştiu ce părere a avut; şi nici nu mă prea interesează părerea lui. Numai că, după ce s-a sfătuit cu fiul cel mare, Leonard şi-a făcut un băgăjel de-o zi şi s-a dus la Volgograd. Singur. În condiţiile în care el a fost întotdeauna de-o şmecherie care frizează orice urmă de logică, normal că Mihai a fost foarte suspicios apropo de vizita incognito la copiii mai mici...

Aşa...

- Mihai şi-a spionat tatăl şi fraţii. Le-a înregistrat şedinţele.

Cee?

- Ştia ce se va discuta; iar tema aia, adică uciderea Rebecăi, se pedepseşte în Rusia cu închisoare pe viaţă încă de la primul termen de judecată. Înregistrările i-ar fi asigurat lui Mihai supremaţia în haită, la orice oră. Nici Gabriel, nici Andrei n-ar fi putut urca vreodată deasupra lui.

Ia uite... Ia uite ce băiat deştept avea Leonard ăla...

- Mihai a strâns cu grijă toate probele care-i incriminau fraţii. Şi le-a pus în locul în care ţinea Leonard probele împotriva lui Nicu Cărare. Probabil ca să-şi ostoiască şi el oftica şi ciuda din suflet şi să se simtă răzbunat pe ta-su...

Ia uite...

- Moartea lui Leonard i-a prins pe toţi pe picior greşit - şi total nepregătiţi. Şefii l-au luat pe Mihai la examinat şi ascultat şi trecut diverse probe de lucru. Iar ăla a uitat - sau n-a avut timp - să se ocupe de probele alea. China a intervenit, la solicitarea lui Fang de a-l proteja pe Ştefan, şi a recuperat ceea ce avea Leonard despre Nicu Cărare. Dar China nu-i fraieră, să-şi ia un singur DVD din cutie; a luat toată cutia, a decriptat cu grijă fiecare DVD... Şi i-a dat lui Ştefan proba care-i poate transforma pe toţi cei trei fraţi Donichioiu din afacerişti bogaţi, în puşcăriaşi pe viaţă.

Aha... Ce miştoo!

- Ştefan i-a lăsat deja să afle că are probe referitoare la atacul asupra conacului şi a "emis" deja semnale că se pregăteşte să-i vândă - adică să vândă partea lui din afacerea din Rusia. Momentan, fraţii nu spun nimic. Că nu-i normal să afle ei informaţii pe care Ştefan le dă altor persoane, nu? Ei cred că noi, regele cel rănit şi regina cea frumoasă şi-atât, suntem uşor prostuţi şi cam fricoşi, aşa; şi nu ştim că ei ne ascultă şi ne citesc...

Ce miştoo!

- Sau sunt siguri că ştim deja ce fac ei şi cum ne spionează şi ne ascultă - dar încearcă să fie cuminţi, să ne arate că se căiesc pentru faptele comise...

Ce super-miştoo!

- În curând, însă, războiul nervilor o să explodeze - şi-or să se dea cărţile pe faţă. Fraţii nu mai au nici o influenţă asupra lui Trésor. Puştoaica e salvată, din punctul ăsta de vedere. Indiferent cât de rău îi plesneşte Ştefan, ea e salvată...

Aplaudă scurt - ce bine! Aah - ce frumoasă era viaţa lor, a părinţilor ei! Nu ca a ei, îngropată în fizică şi matematică şi istorie...

- Mâine seară, Nicu Cărare dă la castelul lui o petrecere în cinstea lui Ştefan.

Păi... Păi nea Nicu Cărare, care era şefu' lu' tati al ei, dădea petreceri pentru subalterni? Era ea sigură că nu dădea petrecerea din alte motive?

- Deci, mâine seară Ştefan se întoarce la afaceri. Şi pe tronul lui de rege.

Aha...

- Castelul ăla o să fie burduşit cu persoane importante. Şi cum tati al tău e destul de şubred, iar după ce-şi face apariţia o să dispară iar la adăpostul conacului, a decis să profite de aşa "şedinţă extinsă" şi să-l introducă pe Thomas în lumea afacerilor.

Aoleu! Păi cum adică?

- Mâine seară, atunci când uşile or să se deschidă, Ştefan o să intre în sală cu mine de braţ. Iar în spatele nostru o să intraţi voi - tu şi Thomas.

Serios? Se ridică în genunchi:

- Mami, vorbeşti serios?

I se indică şifonierul... Ptiu, drace! Nu văzuse rochia! Mămica ei îşi pregătise rochia din mătase albastră, cu corset, cu aceeaşi croială ca rochia ei...

- Mâine, lumea o să vadă familia noastră completă. Prezentul şi viitorul or să fie evidente...

Nu-i venea să creadă...

- Ştefan a exersat azi cu bastonul. Are dureri mari. Isamu a aflat de la Piao că Sami l-a îndopat cu calmante injectabile şi i-a legat piciorul cu o faşă elastică. Aleodor i-a cumpărat o pereche de pantofi cu un număr mai mare, pentru că piciorul stâng i se umflă...

La dracu! Simţea că o doare sufletul...

- El n-o să danseze. O să intre, o să strângă mâini, o să socializeze... Şi-apoi o să se aşeze la masă - şi n-o să se mai ridice decât atunci când plecăm. Chestia asta mă va obliga pe mine să dansez mult... inclusiv cu nea Nicu Cărare...

Se vedea limpede că îi displăcea ideea...

- În ceea ce vă priveşte pe voi doi, după ce veţi fi prezentaţi, sunteţi "pe barba voastră", cum se spune. O să stăm la aceeaşi masă. Dar n-o să fiţi legaţi de noi. Thomas o să discute cu cei care vor să discute cu el... Dacă vreţi să dansaţi, dansaţi. Dacă nu, nu. Ar fi bine totuşi să valsaţi artistic cam o dată pe oră. Că se filmează. Şi sunteţi o pereche frumoasă. Şi ai o rochie specială, care rămâne în memoria colectivă...

Aha!

- Mâine seară, tu o să începi să joci rolul reginei lui Thomas. Iar de săptămâna viitoare o să încep să-ţi povestesc cum ung eu rotiţele afacerilor lui Ştefan, prin nevestele scârţofanilor care n-au încredere în el nici după primele două întâlniri.

Bufni în râs - şi se repezi şi-o pupă apăsat pe amândoi obrajii! Ce bine că era mămica ei! Că era din nou mămica ei! Ce bine era! Ce bine...

- Aşa. Sâmbătă dimineaţă ne luăm la revedere de la onor adunarea, ne căţărăm în avion şi zburăm la Lisabona. Unde ne odihnim un pic, Ştefan discută afaceri cu Angel iar eu îmi pun castraveţi pe riduri. Ar fi bine ca voi să vă luaţi materialul de studiu pentru facultate; că n-o să ieşiţi din hotel. Şi ştii cum sunt lungile ore când trebuie să aştepţi să treacă timpul...

Da, ştia. Iar temele i se păreau cea mai indicată modalitate de a folosi timpul ăla! Că avea de învăţat o grămadă! Clasa a doişpea era mult mai complicată decât fusese clasa a unşpea...

- La Lisabona, o să mergem la un party ceva mai... puţin dansabil. Şi asta e bine, pentru că Angel a invitat câteva persoane cu care Thomas trebuie neapărat să discute ca să-i meargă bine-n afaceri. O să participe şi Ştefan la discuţia asta; aşa că noi două o să mergem prin sală. Şi-o să discutăm cu multe neveste ridate şi pătate şi pline de coşuri şi de semne particulare...

Râdea şi aproba...

- Dimineaţă repetăm isprava; ne urcăm în avion, zburăm la Madrid... Voi învăţaţi, Ştefan face şedinţă cu Angel şi spaniolii lui... Iar duminică seara mergem la o serată cu cvartet şi melci. Şi foarte multe insigne. Ar fi bine să vă odihniţi ca lumea duminică; fiindcă e cu multe, multe insigne. Iar firma voastră se numeşte Deymandz. Adică "diamante", în idiş.

Cum-cum? În... idiş? Mama ei zâmbi şi făcu semnul banului:

- Tati al tău a ştiut întotdeauna să pună condimentul ideal, în doza ideală, ca să obţină preparatul perfect. El a ales numele Rebeca pentru consiliera lui. Rebeca, în idiş, înseamnă "capcană". Iar ea e roşie toată...

Oo, da! Tati al ei era un geniu!

- Firma voastră are un nume care-o să vă deschidă multe uşi.

Da, evident! Probabil că puţini oameni din Europa alegeau nume în idiş pentru firmele lor...

- Luni facem un tur de forţă - Croaţia, Slovacia şi Ungaria. Sunt ţări în care e bine să vă produceţi marfa, pentru că costurile cu forţa de muncă sunt mai mici. Iar Ştefan o să vă introducă acolo unde trebuie - şi probabil că o să vizitaţi şi nişte spaţii numai bune de transformat în făbricuţe...

Aha...

- Marţi dimineaţă ne întoarcem la Nicu Cărare. Unde, probabil, ei discută afaceri iar noi ne prefacem că nu ne e frig plimbându-ne prin grădină... De acolo, noi mergem la conac; tu îţi continui drumul şi revii la Cannes. Iar miercuri reîncepeţi şcoala. Şi n-o luaţi "de unde-aţi rămas"; o luaţi de-acolo de unde e şi-o duceţi mai departe. Aveţi varianta cursurilor online...

- Aa, stai liniştită - că ne descurcăm! Şi-aşa, materia nu-i foarte grea!

Mămica ei clătina încet capul - că gogoaşă mai gogonată nu se inventase încă... Ochii căprui o priviră lung, pătrunzător:

- Să fii cuminte. Da?

- Bineînţeles!

- Să încerci să-ţi ajuţi soţul. Nu uita nici o clipă - eşti la fel de importantă ca el. În matematica afacerii, la fel ca şi-n viaţă, sunteţi egali. El are rolul lui, tu ai rolul tău... E important să fie complementare - şi să formeze acel tot perfect. Nici prea mare, nici prea mic, nici prea gras, nici prea slab, nici prea cârpit, nici dintr-o bucată...

- Am înţeles.

- Bun. Şi-acum fugi la culcare - că e târziu, iar la ora asta n-ai nici o şansă să mai reţii ceva din materia de-a doişpea.

- Să ştii tu! După asemenea veşti...

Mama ei nu părea dispusă să lungească discuţia despre "turneu"... O sărută pe obraz:

- Noapte bună, mami.

- Florentina!

Da? Era atentă...

- Să nu încerci să te împaci cu tati al tău. Nu în turneul ăsta. Lasă-l să fie atent la treabă. Comportă-te normal, încearcă să nu mai ai atitudinea aia speriată pe care-o dezvolţi în preajma lui... Şi fii atentă la soţul tău. O să aibă nevoie de ajutor; o să aibă momente când n-o să-şi mai poată stăvili uimirea...

- Da, mami.

- Noapte bună.

- Noapte bună.

Se grăbi să iasă, închise uşa...

Deci mâine "plecau în turneu"... Tii, ce nebunie! Gata - era regina lui Thomas! Ce nebunie! Oare el ştia? Oare el bănuia măcar ce-o să-l aştepte după ce se deschideau uşile alea mari de la sala de bal? Hihi!

16 octombrie 2020 - vineri

Ştefan

Exersa. Exersa non-stop. Mersese toată ziua cu bastonul! Într-un fel, făcuse o prostie; în alt fel, însă, era bine...

Nu putea spune că şedinţele de acupunctură îşi făceau efectul. Adică el unul nu percepea o schimbare demnă de-a fi numită "efect". Ceva-ceva era; dar el avea nevoie de-un miracol, aşa că era uşor dezamăgit...

Piciorul era ceva mai bine. Da, îl durea atunci când călca pe el; dar nu mai lăcrima şi nu mai înjura "în limba lui", cum spunea Sami. Era o durere suportabilă. Apoi îi amorţea, sau se obişnuia el cu durerea, şi putea să meargă. Avea în continuare nevoie de injecţii. Piao ştia să i le facă; şi ştia şi să-i pună faşa elastică. Nu asta era problema. Alta era problema...

Se făcuse cinci deja. Ana şi Florentina trebuiau să sosească. Or să facă o şedinţă scurtă, cât să pună la punct ultimele detalii ale turneului; după care plecau spre aeroport. Suita era pregătită. Până acolo, călătoreau cu două blindate - dar ei vor sta toţi înghesuiţi în cea de-a doua. Fusese ideea lui, aprobată de Aleodor şi dezaprobată de Isamu. Piao nu-şi permitea să emită opinii contrare opiniilor lui, aşa că se folosise de "votul de aur" şi rămăsese ca el... De-acolo îi prelua limuzina blindată a lui nea Nicu...

Thomas era foarte tăcut. Venise de la facultate, mâncase, se pregătise pentru plecare... şi atât. Nu discutaseră despre turneu. Or să discute când veneau fetele... Întoarse capul şi-l privi lung.

Mai avea de muncă cu el. Nasul era un pic coborât. Umerii nu stăteau drepţi. Dar era transformat total. Faţă de Thomas din martie, Thomas din octombrie era transformat total... Decise să-i spună acum cuvintele care îi vor împiedica obrajii să prindă nuanţa roşiei coapte:

- Dacă vrei să obţii ceva, poţi.

Ochii negri îl priviră lung; Thomas nu aproba, pentru că învăţase să nu mai spună "am înţeles" atunci când nu înţelegea... Continuă:

- Ai vrut să o obţii pe ea. Şi ai obţinut-o. Ai vrut să obţii dragostea ei; ai făcut tot ceea ce a trebuit să faci ca să o obţii. Sunt sigur că ţi-a fost greu; dar ai găsit o cale. Ţi-ai fixat un obiectiv, ai judecat căile prin care îl poţi atinge şi ai făcut ceea ce trebuia să faci ca să-l atingi. Toţi oamenii îşi stabilesc obiective; dar foarte puţini ajung să şi atingă obiectivele alea. Repet: dacă vrei să obţii ceva, tu poţi să obţii. Aşa că, diseară, dacă vrei să nu roşeşti, ai să reuşeşti să nu roşeşti.

Acum ginerele lui aprobă...

- Să începem prin a fixa obiective. OK?

- OK.

- Primul obiectiv este să ajungi la postura dreaptă ca stil de viaţă.

Umerii se traseră imediat spre spate; capul se ridică la înălţimea necesară. Ridică o sprânceană, transmiţându-i astfel că era un elev eminent şi-avea o inteligenţă "sărită din grafice"...

- Tu eşti ginerele meu. Eşti deja parte din familia mea. Eşti mândru de familia din care faci parte?

- Da.

- Atunci arată întregii omeniri cât de mândru eşti de familia ta.

- Încerc să-mi corectez poziţia; dar am stat 20 de ani cocoşat, şi e greu...

- Nu ai stat 20 de ani cocoşat. Până la 10 ani ai stat drept. După aceea, ai venit aici, la conac. Şi, nu ştiu nici acum de ce, te-ai aplecat de spate. Deşi nu ţi-am cerut-o. Probabil că Florina şi Luis...

- Nu; nu ei m-au aplecat.

- Atunci cine te-a aplecat aşa?

Capul se plecă din scurt. Deci iar avea dificultăţi în a i se adresa direct... După câteva secunde, ochii negri îl priviră din nou:

- ... Prezenţa ta este apăsătoare pentru toţi cei care nu-ţi sunt rude. De fapt, toată fiinţa ta inspiră respect. Toţi se apleacă de umeri în preajma ta...

- Aşa o să ajungi şi tu. Nu acum; că nici eu n-am inspirat respect din prima clipă. Dar o să ajungi aşa ca mine. O să vezi!

Thomas nu aproba, semn că nu era de aceeaşi părere cu el - şi-şi învăţase lecţia şi nu-l mintea...

- Eu mi-am câştigat respectul mânuind cuţitul şi ţinându-mi cuvântul. Tu ţi-l vei câştiga terminând facultatea *magna cum laudae* şi conducând o multinaţională "ca-n basme". Şi ţinându-ţi cuvântul. Postura dreaptă e vax, dacă coloana vertebrală din interior e strâmbă. De-asta ţi-am spus - să nu spui niciodată un lucru pe care nu eşti 100% sigur că îl poţi respecta. Nici femeii de serviciu să nu-i spui vreodată că o ajuţi să-şi dea copilul la şcoală. Dacă n-o ajuţi, să nu-i promiţi c-o ajuţi.

Aproba. Bun! Se ridică:

- Hai să le ieşim în întâmpinare.

Thomas se ridică, mirat:

- Păi au venit?

Aprobă:

- Acum intră pe poartă.

El auzea blindata; urechea lui Thomas nu era obişnuită să caute asemenea sunete, aşa că ginerele lui era un pic uimit... Începu să râdă:

- Asta e o aptitudine pe care am dezvoltat-o în copilărie. O să-ţi povestesc, într-o zi...

Se apropiau de capătul conacului; vedea coloana de maşini apropiindu-se... Ştia ce-or să vadă azi ochii fetei lui, aşa că îşi luă ginerele pe după gât, ca să fie termenii de comparaţie şi mai vizibili...

Florentina

Uite-i!

Ţâşni şi apucă scaunul din faţă - şi se trase spre locul dintre scaune...

Măăi, ce bărbat oacheş şi sexy îi pregătise tati al ei!

... Oacheş şi sexy! Era nebună! Era obsedată deja! Bărbatul ei era tot mai... special! Părul îi stătea tot mai bine! Cămăşile şi pantalonii arătau tot mai *executive* pe el! El stătea tot mai drept! Tot mai vertical, şi la propriu şi la figurat! Iar ea nu vedea decât partea aia sexy! Era nebună...

Măiculiţă, da' ce bărbat "îi copsese" tati al ei! Mm...

Toni opri în dreptul lor. Şi cum soţul ei se grăbi să deschidă portiera dinspre ea, coborî şi se repezi direct de gâtul lui... Şi era aşa de bine...

Gata - el îi dăduse drumul. Îi dădu şi ea drumul - şi i se fură un sărut. Corect! Păi tati al ei? Pe el nu-l îmbrăţişa? Repede! Piruetă - şi porni spre el. Şi nu conta că mami a ei încă îl îmbrăţişa - îi cuprinse pe amândoi cu braţele:

- Bine v-am găsit!

Ochii verzi erau fericiţi:

- Bine-ai venit!

Îl trase un pic spre ea şi-l pupă pe obraz. Şi le dădu drumul:

- Ce bine e aici!

- Serios?

- Foarte serios! Abia aşteptam să ajung! E aşa de bine aici...

Tati al ei râdea - iar mami, care-l ţinea pe tati în braţe, râdea şi ea... Mâna lui îi făcu semn să se dea mai în spate. Mai în spate... Aa - o voia lângă Thomas! Fuga lângă el atunci! Şi-şi aranjă şi sacoul, că pricepuse ce voia tati al ei să vadă... Stătea lângă bărbatul ei şi se uita la el - şi vedea cum ochii lui îi priveau rând pe rând, încercând să vadă dacă "ansamblul e OK"...

Păi nu era OK. Că stăteau ca două beţe! Aşa că se mută, păşind mărunt, mai spre el. Şi strecură mâna prin spatele lui. Evident, fu cuprinsă cu braţul. Acum era mai bine?... Da. Acum era mult mai bine. Tati le arătă *thumbs up*:

- Şi-acum haideţi la şedinţă. Aţi mâncat, sper...

Mama ei se grăbi să răspundă:

- Chiar prea mult! Emilie găteşte prea bine! Auzi? Eu zic să o

concediem!

Mama ei făcea atmosfera veselă; ei doi mergeau primii, spre uşă, iar ea se simţea privită... Şi se gândea acum, analitic şi foarte obiectiv, că trebuia să memoreze urgent observaţiile pe care le făcuse azi!

Plecarea în turneu nu se făcea în blugi, ci în deux pieces - şi cu coafură şi machiaj impecabile. În general, ca o paranteză, scoaterea nasului pe uşa casei nu se făcea decât cu coafura şi machiajul impecabile. Închidea paranteza... şi zâmbea... O altă observaţie - când scotea nasul din casă în deux pieces, n-avea voie să uite că e pui de contesă - şi, mai nou, mini-regină. Trebuia să se poarte studiat... că nu degeaba o antrenase tati al ei atâţia ani! Iar atunci când se întâlnea cu soţul ei, trebuia să-l ajute să fie mini-rege. Adică trebuia să fie mini-regină. Dacă ea avea atitudinea corespunzătoare, şi Thomas îşi amintea de postura dreaptă şi mândră a omului conştient de propria valoare...

Intrară în conac - şi se simţi ghidată uşurel spre holul care ducea către birou. Mm, ce bine se simţea! Îl simţea pe el drept şi mândru - şi se simţea regina lui...

Ia uite şi consilierii! Dădu să erupă, cu toată bucuria pe care-o simţea acum; dar îşi aminti instantaneu că e mini-regină azi. Aşa că le făcu cu mâna:

- Bună, bine v-am găsit...

- Bine-aţi venit!

Fu condusă la canapea. Se aşeză, iar el se aşeză lângă ea... Avea sentimentul că Thomas îi citise cumva gândurile - şi chiar o trata ca pe-o regină... Chiar o ajuta să se comporte aşa ca mama ei... Era ciudat!

Mămica ei se aşeză lângă ea; tati al ei porni încet în ocolirea covorului:

- Deci diseară mergem la castel... Recapitulăm. Ajungem acolo cu limuzina gazdei, nici prea devreme dar nici prea târziu. Coborâm, urcăm treptele, intrăm. Eu şi Ana intrăm primii; voi intraţi în spatele nostru. Nea Nicu o să ne întâmpine cam la 20 de metri de uşă. Ana o să-mi fie în dreapta; tu, Thomas, trebuie s-o ai pe Florentina în stânga ta. Când noi ne oprim, voi vă opriţi o secundă după care veniţi în stânga mea. Nicu o să-mi strângă mâna, după care o să mă îmbrăţişeze şi-apoi o să se concentreze asupra Anei. Atunci trebuie să veniţi voi în rând cu noi - ca să-l luăm prin surprindere. Eu îi atrag atenţia, el se întoarce, eu arăt spre voi. Şi apoi mă bazez pe regina mea, că mă ţine de braţ...

- Cu ambele mâini, iubitule! Cu ambele mâini!

Ce zăpăcită era mămica ei! Râdea şi-i venea s-o aplaude şi s-o pupe, că tati al ei râdea şi el şi strălucea, fericit...

- Nea Nicu o să facă cunoştinţă cu tine. Să te aştepţi să te îmbrăţişeze şi pe tine ca pe mine. Ăla o să fie un moment dificil. Pentru că, în clipa în care nea Nicu o să desfacă mâinile şi-o să exclame-n gura mare "Ştefane", toată lumea o să se-ntoarcă spre noi. Or să se uite la mine; or să mă studieze, or să mă cântărească - pe mine şi capacitatea mea de-a sta în picioare nedrogat, nesprijinit de nimeni şi nimic. Dar în clipa în care eu o să arăt spre tine şi o să spun "ginerele meu, Thomas", să fii sigur că şi bucătarii or să se holbeze la tine. Şi nu e aşa uşor să suporţi câteva sute de priviri drepte....

Ochii verzi se aţintiră asupra ei:

- Tu n-ai voie să-l ajuţi. N-ai voie să atragi privirile asupra ta. Deci nu râzi sonor, nu gesticulezi, nu îi vorbeşti lui nea Nicu. Alea vor fi cele 5-6 secunde în care Thomas se va întipări în minţile lor. Dacă tu le distragi atenţia, îi strici lui piedestalul.

Aprobă - o să-l ţină de braţ şi-atât. N-o să spună nimic, n-o să clipească mai altfel...

- Şi-apoi nea Nicu o să te pupe pe obraji şi-o să te pună să te dai mai în spate, ca să constate ce mare ai crescut. Dacă îţi spune să faci o piruetă, faci un pas în spate şi-o faci. Şi-o finalizezi cu o reverenţă de 2 centimetri şi paşi grăbiţi către soţul tău. Care o să te întâmpine cu braţul flexat şi ochi fericiţi... Ai înţeles ce-am spus?

- Da.

- Eşti sigură?

- Foarte sigură.

Tati al ei se sprijini în baston:

- Şi cam ce-ai înţeles tu că am spus eu?

- Pirueta mea şi modul cum revin lângă Thomas trebuie să fie răspunsul la întrebarea "ce fel de cuplu e ăsta şi cam câte luni o să reziste".

Ochii verzi o priveau lung... Deci? Pricepuse corect?... Da. Aprobase cu capul şi pornise din nou la plimbare. Şchiopăta un pic; se vedea că nu era foarte OK... În birou era linişte...

- ... Şi apoi ne conduce la masă. Ana stă în dreapta mea; Thomas stă în stânga mea, cu Florentina în stânga lui. Piao stă iniţial lângă Ana; iar când vine nea Nicu, se mută lângă Florentina. Dealtfel el o să se tot mute, în funcţie de necesităţi şi vizitatori...

Mda...

- Pentru început, nu vă ridicaţi. Discutaţi despre sală - şi nu suflaţi un cuvânt despre invitaţi. În clipa în care nea Nicu va va drumul petrecerii, o să anunţ că eu încă nu pot să dansez - dar am adus doi dansatori experimentaţi care să ne înlocuiască, pe mine şi pe Ana. Şi-atunci vă duceţi şi deschideţi dansul. Va fi mie-n sută vals. Iar voi ştiţi vals. Să-l dansaţi normal - fără figuri de concurs. Şi să fiţi voi înşivă. OK?

- OK.

- După vals, reveniţi la masă. Mai vorbim, mai mâncăm, mai fumăm - şi-apoi iar dansaţi, iar reveniţi la masă...

Era limpede ca bună ziua.

- Nu vreau să vă văd pozând, sau demonstrând ceva cuiva. Vreau să fiţi voi înşivă. Să vă simţiţi bine, să vă bucuraţi pentru seara în sine, pentru valsuri, pentru că dansaţi împreună...

Voia să fie naturali, nestresaţi - că atunci se vedeau sentimentele şi adevăratul răspuns la întrebarea "Cum a ajuns necunoscutul ăsta lângă ditamai fata contelui Ionesco"!

- Faceţi refresh şi pregătiţi-vă - că la şase fix ieşim pe poartă.

Aprobă şi se ridică. Şi se cam grăbi să iasă...

Încercase să se comporte normal. Îi reuşise, în 90% din timp. În restul de 10%, tati al ei o privise. Fusese o privire... oarecum rece. Nu mai fusese aşa cum îl ştiuse ea...

Se grăbea la bucătărie, la socrii ei. Care sigur vor fi altfel - o vor îmbrăţişa cu drag, îi vor zâmbi cu drag, o vor privi cu drag... Oare aşa trebuia să fie? Să îşi piardă părinţii şi să rămână cu socrii? Habar n-avea! Comportarea mamei ei contrazicea, într-o oarecare măsură, socoteala asta...

Thomas se grăbi s-o oprească. Şi s-o îmbrăţişeze şi s-o sărute...

Trebuia să se mulţumească cu ceea ce avea acum. Cel puţin zilele astea, nu trebuia să încerce să se apropie ea de tati al ei. Că erau în turneu, iar el trebuia să se concentreze asupra afacerilor şi afaceriştilor. Era revenirea lui pe tronul de rege! Nu era de joacă...

O să stea în spate, de braţul soţului ei... Iar atunci când tati al ei o să-l cheme pe Thomas lângă el, o să dea drumul braţului lui şi-o să păşească în urma lor, lângă mama ei. Şi-o să spere, în adâncul sufletului ei, că la un moment dat tati al ei...

Ana-Maria

Aştepta, răbdătoare, ca maşina să oprească, portiera să se deschidă...

Rochia încă-i stătea bine. Se îngrăşase cam 3 kilograme. Nu era mult, la înălţimea ei. Nu se vedea. Dar ea simţea schimbarea... şi nu-i era bine în noua ei "piele". Trebuia să reia aerobicul, masajul, înfrumuseţarea...

Se simţea un pic îmbătrânită...

Plecaseră tot în ţinutele business. Se schimbaseră în avion. Serviciile sigur dăduseră-n fibrilaţii complexe când constataseră că cei care coborâseră scăriţa erau total schimbaţi faţă de cei care o urcaseră... Erau "neoameni". Se transformau radical cu o uşurinţă şi-o simplitate rupte din filmele cu roboţi - alea SF! Rochiile erau superbe; ele erau

superbe... Ei erau foarte "bine", costumele erau "de topul elitei"...

Thomas se controlase foarte bine. Deşi fusese destul de apăsat de noul lui rol, se controlase - şi mersese drept. Gesturile fuseseră cele naturale, firești... Şi totuşi, abia acum era marele test; acum, când limuzina se oprea în faţa scărilor...

Aoleu! Scările! Îşi privi imediat soţul - el luase în calcul scările alea? Ochii verzi o priveau lung... şi nu-i răspundeau la întrebare... Portiera se deschise. Conform cu aranjamentul stabilit în avion, Piao coborî primul - şi i se adresă şefului pazei. Care răspunse cu "*oui*". Bun! Thomas "lua startul"... Florentina îl urma, călcând "din greu" pe nervii tuturor lentilelor... Era rândul ei. Evident, Thomas îi întindea mâna...

"Hai, Anuţo - *rise and shine*!"

Îşi montă zâmbetul de regină, apucă poala rochiei şi coborî. Şi păşi spre fata ei. Florentina era veselă:

- Mămico, dl Petriceanu renovează în fiecare an?

- Nu ştiu. În orice caz, are mare grijă de el...

Gata - coborâse şi Ştefan. Se răsuci şi-i zâmbi cu subînţeles. Iar soţul ei făcu cei doi paşi necesari ca să ajungă lângă ea şi-i oferi braţul.

Florentina

Gata - părinţii ei porniseră spre scări. Porniseră şi ei, cam la un metru în urma lor. Piao mergea în stânga lui tati al ei, undeva între ei doi şi părinţii ei. Cără, bineînţeles, laptopul. Se gândea în momentele astea că, probabil, chinezul ura lădoiul ăla mare şi greu şi legat de el de parcă era valiză nucleară...

Îşi trase soţul şi-i şopti la ureche:

- Piao cară valiza nucleară...

Primi un zâmbet şi-o aprobare mută... Îl trase din nou:

- Fii tu însuţi! Eşti fascinant atunci când eşti tu însuţi!

Soţul ei îi luă mâna de pe braţ şi i-o sărută. Şi-o aşeză înapoi pe braţ, puse palma peste ea...

Trăgea concluzia că făcuse bine să-l oprească de două ori; tati al ei urca treptele una câte una. Deci, distanţa dintre ei trebuise să crească, pentru că acum scădea cu repeziciune. Bun! Hai să-i spună lui Thomas multe cuvinte, ca să-l ajute să uite un pic de greutatea vizitei lor aici!

- Dl Petriceanu locuieşte într-un castel. Că nu-i poţi spune conac, la dimensiunile astea...

- Evident...

- Este monument istoric. Este înscris în patrimoniul naţional al Franţei... Ştii că nu îl poate renova decât păstrându-i elementele de arhitectură...

- Ar fi şi păcat să înceapă să-l cârpească cu modernisme!

Tati al ei mai avea cinci trepte, ei zece...

- O să vezi - interiorul e superb. E... E un castel, ce mai! Iar grădina din spate...

- Mi-a spus Ana că rozariul e extrem de bine gândit şi foarte elaborat.

Aha! Putea jura că "se înregistra"! Iar Thomas tocmai îi ridicase mingea la fileu, cum se zice! Chicoti:

- Mama ştie foarte bine rozariul dlui Petriceanu. Şi rozariul o ştie pe ea. Spune dl Petriceanu că, atunci când ea nu vine aici preţ de două-trei săptămâni, trandafirii se ofilesc de dorul ei...

Thomas râdea şi aproba şi-i mulţumea, din privire, că îl ajuta să-şi stăpânească emoţia şi spaima...

Uşile monumentale fuseseră renovate recent. "Dădeau" foarte bine. Erau lucrate cu multă grijă. Nu le spoia cu bidineaua; luceau, dar nu străluceau. Nicu Petriceanu avea foarte mulţi bani; şi chiar dacă nu era un specialist în istorie sau arhitectură, măcar asculta de consilieri! Asta era bine; asta salva castelul de la distrugere. Treceau de uşi... Mâna lui Thomas îi strângea mâna un pic mai tare... Hai să-i mai spună! Că sigur îl luase iar emotivitatea!

- Clădirea are 46 de camere mai mari şi mai mici. Evident, nu voi intra în detalii referitor la ele...

- Evident...

Îl trase şi-şi lipi buzele de urechea lui:

- Şi înregistrează toate şoaptele, inclusiv în bude. Ai grijă ce spui!

- Evident...

Acum trebuia să fie foarte atentă. Trecuseră de hol. Ajunseseră în sala mare. Treceau printre invitaţi...

Erau priviţi din toate părţile...

Strânse uşor braţul lui. Iar el strânse uşor degetele ei. Spera din tot sufletul ca gestul ei să-l fi ajutat măcar un pic; pentru că ea mai intrase în asemenea săli, în asemenea tir al privirilor, şi era obişnuită cu el. Dar bietul Thomas era...

Bietul ei Thomas era încorsetat într-un costum care costase mai mult decât şcolarizarea lui anuală. Iar accesoriile acopereau cu siguranţă şi taxa pentru anul patru, şi taxa de licenţă, şi câteva alte taxe. Fusese instruit, aranjat, "îndreptat de spate", scos din conac, adus aici şi pus să zâmbească. Şi i se interzisese să reacţioneze conform cu propriile trăiri şi gânduri. Bietul ei Thomas avea mare, mare nevoie de sprijinul ei! Întoarse deci capul spre el... şi încercă să-i transmită aşa, din privire, că era bine. Că era elegant, că avea postura corespunzătoare, că toţi se uitau la el cu admiraţie... Şi că anunţul referitor la "ginerele meu, Thomas" o să-i dea pe toţi cu cracii-n sus. Privirea lui se mai îndulci un pic...

"Ştefane!"

Mm! De unde răcnise - din rozariu? Reveni spre tati al ei. Nicu Petriceanu se apropia grăbit, cu braţele larg deschise... Vuietul sălii se transformase în murmur... Privirile se mutaseră spre tati al ei. Ridică puţin privirea spre candelabrul gigantic...

Era frumos aici, la Nicu Cărare. Atunci când voia el "să facă pagubă" şi pornea toate comutatoarele, castelul ăsta era foarte frumos... Bătrânul terminase de îmbrăţişat oaspetele de onoare; o îmbrăţişa acum pe mămica ei... Thomas nu-şi uitase instruirea - o conducea spre stânga...

... Aici nu-i mai plăcea. Era apăsător. Viaţa în prim-plan era apăsătoare şi stresantă. Simţea că o să înceapă să transpire cât de curând. Prea multe priviri. Prea multă atenţie. Prea multă greutate în toată "acţiunea" asta! Nici chiar ea, care mai fusese în prim-plan, nu era obişnuită cu locul şi motivul. Dar trebuia să îndure şi să aştepte...

Nicu Petriceanu puse punct îmbrăţişării mamei ei. Şi-o gratulă cu un compliment foarte elaborat, referitor la cea mai frumoasă regină care trăia pe planeta Pământ - şi care-l onora azi cu prezenţa ei. Mami râdea şi spunea un fel de "ei, exagerezi, nu-i cine ştie ce"... Tati al ei rosti destul de tare:

- Dle Petriceanu...

Gata - acum era rândul lor! Mâna se întinse scurt spre ei doi:

- Permite-mi să ţi-l prezint pe ginerele meu, Thomas.

Bătrânul îi privi pe amândoi. Întâi pe Thomas, apoi pe ea... Şi nu pornea spre Thomas... Hei! Nu pornea spre Thomas! Se holba la ei şi "prinsese rădăcini" acolo! Repede! Să facă ceva! Că moşneagul picase într-o contemplare bleagă - şi trecea momentul! Păi...

Ridică o sprânceană concludentă: "Ce zici, nea Nicule - ce bărbat *shukar* şi şmecher mi-am tras eu!" Ca dezmeticit din visare, bătrânul începu să râdă; şi aprobă încet cu capul, către ea. După care veni şi strânse mâna lui Thomas:

- Deci tu eşti ginerele lui Ştefan!

- Thomas Tabacu. Încântat să vă cunosc!

Îşi strânseseră mâinile. Perfect! Nicu Petriceanu se întoarse spre tati al ei - şi-i făcu cu ochiul, în gura mare:

- Ai dat lovitura!

Tati al ei îi făcu şi el cu ochiul! Aoleu! Să nu-i roşească bărbatul! Strânse scurt braţul lui, să-i amintească să nici nu clipească... Gata - acum îl îmbrăţişa! În sfârşit!

- Ştefan e un pic şi băiatul meu! Aşa că, bine-ai venit în familie!

- Cuvintele dvs. sunt o onoare pentru mine...

Bun! Gata! Hai - îl lăsa în pace? Că i-l stresa cu atâta prezentare - şi făcea riduri! Aah! - aşa-i venea să-l tragă spre zona cu mese... Fu

poftită repejor la îmbrăţişat; evident, îl îmbrăţişă şi-l sărută pe obraz. Iar bătrânul se răsuci spre tati al ei şi arătă spre mese:

- Haideţi să ne aşezăm! Tu cum te simţi? Cum merge recuperarea?

- Merge bine, după cum observi. Fac progrese mari. Mai am un strop şi gata - paiduşcă scrie pe fruntea mea!

Ei trei porniseră râzând spre mese; Thomas nu pornise cu ei, ca să nu se-ngrămădească cu gazda. Mm, ce bărbat deştept şi inspirat şi pe faţă avea ea! Îi venea să-l pupe...

Devenise, brusc, euforică. Nu ştia de ce - că doar până mai adineauri fusese foarte atentă, foarte "pe faţă", grijulie cu respectarea planului făcut de tati al ei... Acum era un pic... neatentă. Şi parcă şi mai nepăsătoare, apropo de imaginea pe care şi-o făcea în ochii celorlalţi. Ori era extrem de bucuroasă, ori se dăduse nea Nicu cu nişte zeamă de dez-stresare... Auzise multe despre omul ăsta. Ştia mie-n sută că avea obiceiul să recurgă la chimicale ca să obţină ceea ce voia să obţină. Aşa că, probabil, îşi picurase pe costum nişte zeamă anti-stres. Iar ea îl îmbrăţişase - şi o inhalase. Nu-şi permitea să lase garda jos, aşa că opta pentru teoria conspiraţiei şi-şi spunea că n-o să se mai apropie azi la mai puţin de jumătate de metru de el...

Se aşeză la locul ei. Thomas se aşeză lângă ea. Tati se aşeza lângă Thomas...

Tocmai se încheiase "faza unu". După părerea ei, se descurcaseră bine... "Doamne-ajută la faza doi!" Aia cu dansul şi socializarea! Cu siguranţă, toţi cei care vor veni să vorbească cu tati al ei or să schimbe câteva cuvinte şi cu Thomas! Că nu se făcea să-l ignore tocmai pe ginerele regelui...

Ştefan

Au! Ce-avea cu el? Întoarse capul...

Ana socializa cu mme Poitier. Îşi făceau semne drăguţe. În timpul ăsta, îl şutuise pe el pe sub masă. Se îndoia că voise să-i atragă atenţia asupra rochiei duduii destul de corpolentă; aşa că se aplecă şi-i zâmbi la ureche:

- Subtilitatea ta e foarte specială...

- Sunt sigură că ai fi observat şi singur...

Să observe că... Că venea Nicu Cărare! Îi făcu şi el cu mâna dnei Poitier şi luă ţigările. Iar Nea Nicu exclamă, tare-tare, să-l audă toţi:

- Ştefane, ce faci?

Începu să râdă, simţindu-se privit de mii de ochi:

- Ce fac?

- Nu deschizi dansul?

- Aa, nu! Te rog!

- Că doar n-o să-l deschid eu! Tu eşti invitatul special - nu?

- Oi fi; dar nu cred că e momentul să-mi duc recuperarea pe noi culmi, şi mai înalte.

Simţi şutuleţul finuţ pe sub masă, aşa că se grăbi să-şi salveze regina:

- Dar să ştii că am anticipat solicitarea ta - şi am adus cu noi doi tineri mari dansatori...

Nea Nicu le făcea semn să se ridice repejor şi să poftească "la evaluat". Thomas nu se ridica drepţi la ordin; întâi o întreba pe Florentina dacă voia să valseze cu el... Iar ea bineînţeles că voia... Nea Nicu nu ştia fineţuri de-astea atunci când venea vorba despre propriile dorinţe; aşa că ocolise deja masa şi-acum le trăgea practic scaunele de sub fund, în stilu-i caracteristic care făcea subalternii să râdă şi să se conformeze...

Şi porniseră la dans.

Aşa-zisul ring de dans din mijlocul sălii se golise repede. Toţi cei care socializaseră pe-acolo, în grupuri şi grupuleţe, se retrăseseră spre mese. Fetiţa lui şi băiatul lui se apropiau de mijlocul acelui spaţiu... Nea Nicu se aşeza pe locul lăsat liber de Thomas... Se lăsa liniştea, pentru că orchestra se pregătea să deschidă programul muzicalo-dansant...

Copiii lui erau... Erau aşa cum trebuiau să fie. Fetiţa lui era înăltuţă şi slăbuţă. Avea o talie frumoasă, postură frumoasă, păr lung negru şi creţ şi lucios, piele creolă frumoasă... Băiatul lui era înalt şi "bine". Mai avea "de dospit" la sală vreo şase luni, ca să capete dimensiunile ideale şi să le şi consolideze; dar şi acum, aşa, era "bine". Bărbierit impecabil, tuns şi frezat impecabil, îmbrăcat în costumul impecabil... Drept la fel ca ea, brunet şi creol la fel ca ea...

Se ţineau de mână. Se priveau şi zâmbeau. Îşi zâmbeau. Parcă-şi vorbeau din priviri...

Era ciudat, dar Thomas ştia să vorbească din priviri - deşi nu încercase niciodată să-l înveţe şi pe el...

Gata - se auzeau primele acorduri. Thomas o trase pe Florentina în faţa lui, îi spuse ceva - nici prea tare, dar nici prea încet... Fata lui începu să râdă cu poftă; iar el o trase în braţele lui, râzând şi el... Dansul lor începuse aşa, pur şi simplu, fără un pas ferm într-o direcţie sau alta - de parcă valsau împreună de-o veşnicie şi exersaseră multe şmecherii...

Nea Nicu îi altoi un cot:

- După cum spuneam - ai dat lovitura!

- E o lovitură dublă; şi ei au dat lovitura...

Moşneagul nu zicea nimic, presimţind parcă sensibilitatea subiectului "cuscrii"...

- ... Se vede că sunt fericiţi.

- Se vede.

- Iar la ce şmecherie uriaşă le-ai pregătit tu, sigur n-or să aibă motiv să fie nefericiţi!

- Din punct de vedere financiar, or să fie foarte fericiţi. Din punct de vedere sentimental, or să fie în extaz. Restul punctelor de vedere mă îngrijorează pe mine...

- Ei - eu sunt sigur că n-or să aibă probleme!

- Ce veşti mai ai din Rusia?

- Măi Ştefane... Informaţiile mele arată că luni sau marţi o să primeşti un valizoi cu dosare. O să vină aşa cum l-ai cerut - cu avionul. Iar ei "au recepţionat mesajul", au făcut şedinţă în seara aia, după care şi-au văzut fiecare de treburile lui. S-au mai întâlnit o dată după ce ai trimis scrisorile. Gabriel a vorbit o oră cu Mihai, din spital - când cu accidentul lui Pavel. În rest, însă...

- Iar iscoadele ce spun - scrisorile mele au făcut valuri?

Nea Nicu nu răspundea; Thomas o conducea pe Florentina prin absolut tot spaţiul disponibil, iar fata lui îl privea în ochi şi părea că nu calcă - ci pluteşte pe deasupra podelei... Se aplecă spre Ana:

- Îmi place rochia. Foarte inspirată...

- Venind de la tine, iau aprecierea asta ca pe-un compliment...

Fusese mie-n sută sigur că îşi băgase ea năsucul în vestimentaţia Florentinei! Îi sărută deci mâna; iar soţia lui lăsă capul pe braţul lui, zâmbind... Întregind astfel tabloul familiei perfecte, invidiată de toată lumea...

Uau! Uau, ce piruetă! O învârtise-n loc! Numai el ştia cum dracu reuşise mişcarea aia! Mm - se ramolise! Uitase paşii...

Luă propriul telefon şi începu un mesaj nou. Unul de-ăla "pentru ochii lui Thomas", fără destinatar - ca nu cumva să-l şi trimită, din greşeală. Apăsa tastele...

17 octombrie 2020 - sâmbătă

Florentina

Urca treptele în urma soţului ei, care urca în urma lui Nicu Cărare. Era patru dimineaţa, dar petrecerea o să se spargă de-abia pe la opt-nouă încolo. Ea ar mai fi stat jos - că avea de învăţat din comportamentul şi cuvintele mamei ei! Trebuia să înveţe să fie regina lui Thomas - nu? Numai că soţul ei o întrebase, acu' vreo cinci minute, ceva de genul "nu-i aşa că eşti obosită?". Şi recunoscuse că era frântă de oboseală. Se cuibărise în braţele lui, Nicu Cărare observase imediat moţăiala ei şi intervenise cu întrebarea salvatoare...

Urcau, deci. Habar n-avea de ce trebuia să fie obosită; dar era obosită. Thomas stătuse toată noaptea lângă tati al ei. Probabil că avea el un plan... În fine!

Li se deschise a doua uşă de pe coridorul din dreapta. Mm, ce dormitor micuţ! Micuţ-micuţ! Gazda lor părea foarte veselă:

- Ce ziceţi voi - ce cămăruţă de pitici am eu aici!

- E mititică - dar foarte frumoasă. Foarte plăcută.

"Aproape intimă, aşa-i?" Aşa străluceau ochii gazdei... Ce-avea ăsta? Era nebun? Îi adusese aici ca să-i înregistreze cum fac ei prostii? Nea Nicu porni spre uşă:

- A fost un pic mai mare; dar am căptuşit-o bine. O să vă odihniţi bine - că n-o să auziţi balamucul de jos.

- E perfectă. Mulţumim.

Bătrânul se retrăgea, făcându-le cu mâna... La dracu! Le făcuse cu ochiul! Ăsta chiar credea că or să rupă patul! Aah! Aşa-i venea să-i zică vreo două...

Şi rămăseseră singuri... Soţul ei zâmbea:

- Ia să vedem dacă găsim măcar un umeraş...

"Da' ia să vedem dacă găsim noi două halate! Că n-o să risc să mă filmeze despuiată!" Că era bătrân; şi, descoperea ea acum, începuse să aibă gânduri ciudate... Thomas deschise şifonierul şi scoase două umeraşe. Goale, evident! Îl privi lung, concludent... Soţul ei le lăsă pe marginea patului. Şi porni spre ea şi-o luă în braţe... Şi se concentră asupra cerceilor ei...

- ... Ştefan a zis... să iasă perfect...

Deci tati al ei era de părere că nea Nicu Cărare trebuia să audă... În fine! Dacă aşa zicea el... Fu răsucită uşurel:

- Hai să te-ajut să desfaci fermoarul...

O ajuta - desfăcea el fermoarul... Zâmbi:

- Eşti şmecher şi trişezi...

- Nu chiar...

Ţinea bine corsetul, aşa că rochia nu căzu... Palmele lui se strecurară pe sub mătase, pe talia ei - iar soţul ei o sărută pe umăr:

- Nu mă pot abţine...

O ţinea bine; aşa că întinse mâna dreaptă şi lovi comutatorul. Şi-acum, în întunericul beznă, dădu drumul corsetului, se răsuci şi apucă de haină - şi smuci bine spre spate! Thomas râdea, ea chicotea şi trăgea de cravată...

Ştefan

Frumoasă petrecere! Păcat că se terminase...

Nicu Cărare avusese dreptate - trebuise să revină pe tron aici, în casa umbrelei lui. Vorbise toată noaptea - şi nu cu el, sau cu Ana! Îl dureau fălcile! Şi, vorba aia - nu-şi petrecuse convalescenţa în tăcere! Adică ceva antrenament avusese deja...

Mare parte din invitaţi plecaseră între şase şi şapte. Acum, la opt fără un sfert, nu mai rămăseseră decât "greii" - cei cu care el avea afaceri şi interese mari. Vorbise cu toţi; faptul că nu se grăbiseră să se odihnească ilustra limpede că toţi indivizii ăia aşteptau plecarea lor - ca să rămână cu nea Nicu şi să discute în continuare... planurile de viitor. Alea care-l vizau pe el. Aşa că...

Aşa că se aplecă şi-şi sărută soţia pe păr:

- Mergem şi noi?

Ana aproba încet cu capul... Da' ce-avea? Nu se simţea bine?... Ba da. Moţăia în fund pe scaun. Bufni în râs:

- De ce n-ai zis?

- Ce să zic?

- Că voiai să te danseze gazda! Nu te-ar fi refuzat!

- Sunt sigură că nu m-ar fi refuzat. Dar n-am avut chef de dans. Nu ştiu; parcă mi-am ieşit din mână...

O doamnă rămânea o doamnă! Îi făcu un apel lui Thomas şi începu să-şi strângă telefoanele:

- Piao, anunţi tu aeroportul?

- Bineînţeles. Dar cred că mai devreme de opt jumate nu ne poate da autorizaţie de zbor.

- Putem decola şi la zece. Totul e să ajungem în avion. Şi să dormim...

Chinezul zâmbea şi aproba - şi scotea din buzunar micul dispozitiv... Mobilul roşu se întinse spre el:

- Isamu te întreabă ce să-i comunice lui Angel.

Întinse mâna, primi telefonul şi aparatul ăla obscen de mic... Luă propriul telefon roşu şi băgă mâna în buzunar. Şi apăsă tare pe bulina mititică. Mm, ce tare-l înţepase! Dar... Dar mai bine să-l usture un pic degetul, decât să pice pe jos pe-aici, cu răcnete şi lacrimi pe obraji! Va trebui să se ridice; deşi piciorul nu-l durea absolut deloc, nu era dispus să rişte. Aşa că îşi făcuse calmantul ăla. Thomas şi Florentina nu vor apare în următoarele cinci minute, aşa că zeama-minune avea tot timpul să-şi facă efectul...

Butona telefonul chinezului. El comunicase toată noaptea cu Isamu, care-i transmisese tot felul de lucruri. Le citea şi aştepta să treacă timpul...

Oare se văzuse ceva? Se văzuse "şmecheria" lor cu calmantul? Chinezul se pricepea la strecurat diverse chestii. Iar bulina era chiar mititică. Ia să vadă el ce scrisese Isamu...

Rusia fiersese la foc mic toată ziua de ieri. Şi toată noaptea. Vorbiseră non-stop la telefoane! Comunicaseră non-stop prin mail-uri! Sigur, se ocupaseră de afaceri. Că fusese vineri, nu duminică! Dar chiar şi aşa - avuseseră o activitate cam prea febrilă, toţi trei... Şi-apoi începuseră să comunice între ei. Mai întâi ţinuseră o lungă videoconferinţă, între cinci şi şase - ora Franţei. Evident, ei n-aveau acces la ea... Andrei îl sunase pe Gabriel la opt jumate. Apoi la zece. Şi la unşpe şi-un sfert. Apeluri scurte, de maximum cinci minute. Isamu zicea că apelurile alea erau referitoare la ei - familia Ionescu. Avea el un şpil, o şmecherie după care "detecta" apelurile despre ei din multitudinea de apeluri pe care le făceau fraţii între ei. O să-l întrebe cum le descoperea. Că sigur era o chestie tehnică! N-o ştia el; iar asta îl cam irita...

În fine! Mai zicea Isamu că azi-noapte, la cinci şi-un sfert ora Franţei, pe Mihai îl sunase secretarul personal al lui Mikhelson. Stabiliseră o întâlnire pentru azi, la ora 16 ora Rusiei. Una de-aia "în particular". Dl Mikhelson era, oare, interesat de partea lui din afacerea rusească? Sau în realitate îl chema pe Mihai ca să-l plesnească pentru că nu fusese îndeajuns de perspicace să ajungă la dl conte înainte ca dl conte să devină "vocal"? Probabil că răspunsul la întrebarea lui era pe undeva prin Elveţia... de vreme ce dl Mikhelson era un cetăţean onorabil, vizibil "de pe Lună" prin mai toate topurile oficiale ale miliardarilor din Rusia...

În fine! Despre asta o să discute cu Isamu, în biroul de la Cannes. Chinezul lui fermecat îl asigura că, deşi nu va avea acces la informaţiile care se vor discuta "în particular", el le va urmări cu maximă atenţie. Evident - era important să afle dacă Mihai intra în clădire cu un dosar în mână! Era la fel de important dacă ieşea cu acelaşi dosar, sau cu un altul! Nu că n-ar fi putut să-l pună pe secretarul personal

să schimbe hârtiile dintre coperţi... Dar aşa, "informativ" cum se spune! Chinezii erau daţi dracului; puteau să aprecieze, după tăria cu care degetele apăsau cartonul, dacă dosarul care intrase era mai greu decât cel care ieşea! Chinezii ăştia erau "o minune"... Mai ales pentru aliaţii lor!

Începu să râdă. Şi apăsă bine cu stângul în podea. Nu, nu-l durea. Nici nu-i amorţise. Se simţea perfect! Se simţea apt să joace! Afurisit medic, Sami ăsta! Aoleu, să nu uite! Să-l sune, din avion, şi să-l întrebe cum se simte Adana! În caz că nu era bine, să-l pună pe Aleodor să-l transporte urgent la Düsseldorf! Ia să-i scrie chinezului fermecat...

"Află, discret, cum se simte Adana. Şi dacă e cazul să-l transportăm pe Sami la centru. Ştefan"

Send. Mai departe, chinezul fermecat spunea... Nu mai spunea mare lucru. Fraţii cei mici făcuseră noapte albă - se-ncuiaseră în biroul lui Gabriel şi discutaseră, probabil, cu cifrele-n faţă. N-avea informaţii din interior. Îşi trimiseseră secretarele acasă la terminarea programului şi-aveau un sistem informatic foarte bine pus la punct...

Nu mai conta. Îi vindea şi gata! Nu se mai răzgândea în privinţa lor! Dar, înainte de a semna contractul, îi va anunţa şi pe ei apropo de DVD-ul pe care-l avea el. Ca să fie limpede ce-i aştepta, în caz că se întâmplau lucruri "neprevăzute"...

Şi iată-i şi pe copii! Tii, ce ciufuliţi erau! Adică, în fine - se vedea că "dormiseră"... Nea Nicu venea repejor, vocal ca de obicei:

- Ce faceţi? Nu vă odihniţi?

Se grăbi să se ridice:

- Se odihnesc pe drum.
- Păi gata, plecaţi?
- Trebuie să plecăm.
- Ei, na! Trebuie!
- Piao ne-a obţinut deja autorizaţia de zbor.

Bătrânul îl cam certa din privire, deşi era evidentă socoteala aia cu el şi greii strânşi la o singură masă...

- Bine, Ştefane.

Prinse mâna Anei:

- Mă duc să-mi iau la revedere.
- Şi noi mergem să spunem pa-pa...

Aprobă şi-i făcu semn lui Thomas să-l urmeze. Că urma schimbul de cărţi de vizită - şi somnul în fund în scaunul avionului. Când o să descopere cât de plictisitoare era, în realitate, viaţa de afacerist, Thomas o să se tuflească rău...

Florentina

Scaunul ei era foarte comod. Îl lăsase pe spate la 45 de grade; soţul ei o învelise bine cu pătura, aşa că simţea cum o fură somnul...

Ideea lui tati al ei, aia cu "duceţi-vă sus şi faceţi zgomot", fusese până la urmă bună... după părerea ei. La plecare, Nicu Cărare o îmbrăţişase şi-i şoptise un amestec de "casă de piatră" şi "bravo". Văzuse limpede, pe chipul lui, că n-o minţise; că, după părerea lui, făcuse o alegere excelentă. Sigur, bătrânul nu se referise numai la "zgomote"; se referise la Thomas per total! Şi la Thomas-bărbatul, şi la Thomas-studentul, şi probabil şi la Thomas-fişa informativă referitoare la trecut... La Thomas-raportul psihologilor apropo de viitor... Se referise la Thomas-totalul. Ginerele contelui Ionescu era un capitol important din viaţa contelui Ionescu! Şi cum contele era protejatul lui Nicu Cărare, normal că pe bătrân îl interesa mult noul membru al familiei...

Oare pe Léon îl analiza la fel Nicu Cărare? Oare şi fetele alea pe care le vizita fratele ei erau analizate şi răsucite pe toate părţile? N-ar fi mirat-o să afle că aveau şi ele câte-o foaie la dosar...

În fine! Una peste alta, Thomas trecuse testul - marele test al ieşirii în linia-ntâi. Se descurcase, după părerea ei, impecabil...

Mută mâna stângă spre stânga... o strecură pe sub pătura lui... şi-i strânse mâna. Soţul ei întoarse imediat capul... Zâmbi:

- Cum ţi se pare?
- Ce să mi se pară?
- Menuetul cu melci şi cvartet de coarde.

El râdea; ea îi admira râsul şi se simţea îndrăgostită rău de tot...

- Încă nu ştiu.
- ... Nu ţi-ai făcut o idee?
- Ba da. Dar mă feresc să trag concluzii.

Serios? De ce?

- Înainte să plecăm de la conac, am hotărât să nu trag concluzii decât în camera mea. Deci, până n-ajung în camera mea, nu trag nici o concluzie.

OK! La urma urmei, era şi ăsta un mod de-a se concentra la "sarcinile curente" şi-a evita calculele şi concluziile care-l puteau panica până-n pragul blocajului... Soţul ei o privea lung... Oftă:

- Hai să ne odihnim.
- Hai să ne odihnim.

Se răsuci şi-i fură un sărut. Şi-l înveli bine. Şi reveni pe scaunul ei. Iar el se dezveli ca să se aplece şi s-o învelească bine... Ce nebunie!

Râdeau şi se înveleau reciproc. Mai aveau puţin şi se luau la trântă, care pe cine să învelească...

Ana-Maria

Erau frumoşi. Frumoşi şi copilăroşi. Şi îndrăgostiţi lulea. Tocmai de-asta se decidea ea să intervină; pentru că ei, în copilăria lor îndrăgostită, nu observau cât de aproape era momentul când se vor lovi - din prea multă dragoste, evident! Lupta aia cu cine pe cine înveleşte putea duce la vânătăi. Şi cum era mămoasă... şi-avea şi vârsta necesară acelui gest, decise să se ridice. Evident, Thomas o văzu primul - şi se grăbi să abandoneze lupta. Florentina nu era atât de emotivă în prezenţa contesei Ionescu; ea îşi învelea bărbatul, râzând. Şi-l şi certa un piculeţ... O trase şi-o aşeză pe spătarul scaunului:

- Ia să vedem...

De ce era fetiţa ei aşa de speriată? Oare o speriase cu apariţia aia "inopinantă"? Sau se temea că greşise ceva - şi de-aia intervenise ea?

... Ea şi Florentina aveau mult de reclădit. Nenorocitul ăla de recuperator distrusese tot - toată relaţia lor, toată încrederea fetei ei... Mângâie uşor capul brunet... Se aplecă şi-o sărută pe frunte. Şi se întinse şi-l pupă şi pe el pe frunte.

- Odihniţi-vă un pic. Facem cam o oră jumate până acolo.

Reveni pe scaunul ei, îşi prinse din nou centura... Mai aveau de moţăit pe pistă cam zece minute... Soţul ei se apleca şi-o învelea, făcându-i pe Thomas şi Florentina să râdă... Prea bine! Hai să le facă pe plac! Strigă:

- Piaooo!

Ştefan râdea, Florentina râdea, Thomas râdea... Piao râdea cel mai tare - şi-l învelea pe conte, punând astfel punct micului "război al păturilor"...

Strecură mâna sub pătura lui. Şi îl luă de mână. Şi-acum putea să adoarmă şi ea, în sfârşit, că simţea că ameţeşte de somn...

Ştefan

Angel căuta cifra pe care i-o ceruse. Era emoţionat, n-o vedea scrisă în tabelul doi; el scormonea prin tabelul cinci, un pic panicat că n-o găsise instantaneu, aşa... Iar Ana nu-i sufla - de parcă voia să-l asculte la lecţie, sau să pară regina dură şi lipsită de sentiment de colegialitate...

Avea acum un moment de respiro. Aşa că ridică un pic privirea, pe sub sprâncene...

"Ptiu, să nu vă deochi!"

Thomas şi Florentina stăteau pe canapea. Întrucât nu se duseseră la sediul firmei, ci veniseră direct la hotel şi se odihniseră, Angel adusese dosarele aici. Ca de obicei, stăteau în penthouse. Florentina nu era genul care să-şi petreacă toată ziua-n dormitor; iar Thomas chiar n-ar fi stat încuiat în dormitor atunci când socrul lui lucra cu cifre.

Aşa că nu stăteau în dormitor, ci aici, în livingul apartamentului. Ocupaseră canapeaua. Thomas se aşezase în colţ; Florentina stătea lângă el, sprijinită de el. El o îmbrăţişase cu mâna stângă. Tot în stânga ţinea şi tableta. Dădea pagina cu dreapta. Ea ţinea tableta tot în stânga. Dădea pagina tot cu dreapta. Atunci când nu dădea pagina, mâna dreaptă stătea pe genunchiul lui stâng... Amândoi aveau căştile pe urechi. Învăţau... probabil, că nu dădeau din capete a ritmuri dance. Erau îndrăgostiţi, da; dar nu-şi pierduseră minţile. Nu uitaseră că, după ce terminau cu brio şcoala, aveau tot timpul din lume să fie 100% îndrăgostiţi, 100% dedicaţi unul celuilalt...

Şi erau aşa frumoşi... Cocheţi, eleganţi, frumoşi, îndrăgostiţi... Erau perfecţi. Şi formau cuplul perfect. Îi privea şi se simţea... invidios. Că el nu stătuse niciodată aşa cu Ana lui. N-avusese de ce. N-avuseseră de învăţat. Bine, ei stătuseră altfel... Şi-or să mai stea, imediat cum îi trecea lui piciorul. O s-o pună din nou pe genunchii lui, în braţele lui, cu capul pe umărul lui, şi-o s-o strângă bine în braţe - bine de tot, ca să simtă că-i toată a lui...

Regina lui mirosea frumos. Ea întotdeauna mirosise frumos; dar azi, acum, mirosea... special... Şi, dacă n-ar fi fost Angel şi afurisita asta de durere surdă din picior, i-ar fi spus şi ei asta... la ureche... cu subînţeles... Şi s-ar fi dus dracului şi şedinţa, şi afacerea, şi petrecerea... şi-ar fi fost în al zecelea cer, doar ei doi...

- 42,6!

Îu! Măiculiţă, ce-l speriase! Angel reuşise să găsească cifra din tabelul de pe pagina doi! Ce om! Se grăbi să-l pedepsească pentru sperietură:

- Iar cheltuielile de funcţionare?

Angel intrase în fibrilaţiile numărul... Nici nu mai conta ce număr. Şase sau şapte. Oricum, parfumul reginei lui dispăruse. Iar pe el îl sâcâia piciorul. Aşa că oftă scurt:

- Tot acolo, două rânduri mai jos. Fă cumva să-ţi treacă panica asta. Că n-am venit să-ţi iau gâtu'; am venit să vorbim.

- Ştiu, şefu'! Da' nu ştiu ce dracu e cu mine...

Serios? Îl privi lung... şi-i făcu semn să vină mai aproape:

- Ba ştii. Şi cred că te-ai tâmpit, să crezi aşa ceva.

Bărbatul din faţa lui îl privea buimac...

- Crezi că mi-aş pune ginerele şef peste Portugalia şi Spania? Crezi că aş risca să-l văd pus la răcoare? Şi pe ea bocind la vorbitor?

Gata - era vişiniu tot...

- Am pentru ei o afacere nou-nouţă, curată şi plăcut uscată. Aşa că scoate-ţi din minte că l-am luat cu mine ca să te-nlocuiesc cu el! Hai - cheltuielile.

Angel dădea paginile...

- 22,1.

- Bun. Te-ai încadrat bine. Să ai grijă la baruri - că ai început să pierzi clienţii. Ţine o şedinţă cu barmanii. Dacă într-o săptămână linia clienţilor nu revine măcar la zero, ia-i la verificat. Chimic. Că s-ar putea să boteze sticlele.

- Da, şefu'.

- Şi-acum hai să-ţi zic despre ce e vorba cu copiii mei. De prin ianuarie-februarie, aşa, firma Deymandz, a cuplului superb de pe canapeaua aia, o să aibă de vânzare tot felul de articole de înfrumuseţare. Plus servicii. Or să-şi deschidă o sucursală şi aici, pe teritoriul tău. Să ne gândim la o formă de a-i ajuta; una care nu apare în acte.

- Da, şefu'.

Pricepuse?... Pricepuse. Bun! Zâmbi:

- Şi nu te mai panica aşa. Sau credeai că m-am ramolit de la atâtea perfuzii?

- Ei, nu...

Daa, sigur că nu crezuse că şefu' se ramolise şi prinsese gust de pensionare... sau de revoluţie-n toate cele...

Cuplul de pe canapea învăţa. Trebuia să exceleze în materie de cunoştinţe - şi ştiau asta. Erau cuminţi. Erau foarte frumoşi... Zâmbi - o să facă o excepţie şi-o să-i pozeze. Pentru arhiva lui din seif. Erau...

Sami

Trase scaunul şi se aşeză. Şi-şi invită soţia să-i vadă camera. Ia să-i facă un apel... Bufni în râs - ba să-i dea un mesaj! Că ea nu ştia "regulamentul intern" al contelui! El îl învăţase, se obişnuise cu el, i se părea firesc - dar ea, dacă el ar fi apelat-o, s-ar fi grăbit să-l sune! Deci, mesaj.

"Ce fac fetele mele? Mi-e dor de voi! Mi-am aranjat cele trei fire de păr şi vă aştept pe Yahoo."

Send. Se ridică - să-şi aranjeze totuşi cele trei fire de păr...

Tii... Ia uite ce mândreţe de musulman îi arăta lui oglinda... comparativ cu musulmanul din luna iunie...

Nu, nu-i crescuse păr în plus. Nu i se întinsese miraculos pielea de pe faţă. Nu întinerise. Dar nici nu mai arăta ca un bondar sedentar şi fără nici un chef de viaţă! Ia uite ce bufantă era cămaşa lui preferată... Uite şi urma de la curea - aia din iunie! Număra două găuri în minus...

"Ei, hai! Dacă ridici mâna şi-ţi arăţi bicepsul, chiar te duc la psihiatru!"

Bufni în râs şi reveni în faţa ecranului. Yes - voia să le vadă! Şi-ncă repede! Mouse-ul-cerculeţ se învârtea...

Ia uite-le! Tii - ce frumoase erau amândouă... şi ce fericite...

- Bună, tati!
- Bună, iubitule!
- Bună! Şi bine v-am găsit! Ce fa
- Tati, ia uite!

Ia - ce-i arăta? Adana se opintea să aducă ceva greu în faţa monitorului laptopului... Ia uite...

- Vezi ce-a făcut dl doctor?

Da, vedea. Îl ornase pe Aspiracus. Îi pusese picătura pe post de siglă şi lipise, pe partea superioară, un abţibild lung pe care-i scrisese numele în toate limbile de circulaţie internaţională, în diverse alfabete...

- Vezi? I-a pus numele Aspiracus!
- Văd! Deci tu ai botezat aparatul!
- Daa! Şi i-am făcut şi emblema!

Sigla; dar n-o s-o corecteze. Era prea veselă, ca să-i strice el buna dispoziţie...

- Dar să ştii că nu l-am mai folosit! N-am mai avut nevoie!
- Foarte bine! Aşa ţi-a spus şi el, nu? Că n-o să
- Da! Şi uite, am învăţat să desenez doctori!

Da, învăţase să deseneze doctori. Toţi erau îmbrăcaţi în albastru, dar nici unul nu avea mască. Şi toţi purtau stetoscoape. N-avea rost să-i explice codificarea culorilor în medicina franceză...

- Şi mai am!
- Sunt sigur că mai ai. Spune-mi cum te simţi.
- Aa, foarte bine!
- Ai mai făcut temperatură?
- Da, dar numai puţin. Până la 37 cu 6, maximum.

Asta era bine; de la 38 încolo s-ar fi simţit rău...

- Şi tuşesc mult mai bine! Ştii ce bine tuşesc acum?
- Mai tuşeşti aşa de mult ca
- Aa, nu! Numai puţin! Adică tuşesc o dată, sau de două ori, şi gata - scuip coaja!
- Foarte bine! Injecţiile sunt
- Nu-mi face injecţii, pentru că am din nou branulă.

Îi arăta branula la cameră. El ar fi putut să adauge că are şi foarte multă energie şi chef de vorbă; dar se abţinea. Privea ecranul, se delecta cu noua lui fetiţă şi zâmbea. Şi tăcea... Ea îi explica cum vine asistenta şi-i schimbă perfuzia şi îi injectează serul în branulă când şi când...

Ar fi vrut s-o întrebe pe Jada ce arătau radiografiile; care era acum gradul de încărcare al plămânilor. Dar nu-şi putea întrerupe fetiţa. În plus, o privea şi-o asculta şi-şi răspundea singur la întrebare: era mai mic. Tot mai mic. Teoretic, o să se externeze din centru cu 10%; iar după două săptămâni analizele vor arăta că se vindecase complet. Acum se gândea că la iarnă, când micuţa lui va răci, era posibil... Era oare posibil să recidiveze? Sau să dezvolte răceli mai agresive? Era

posibil să facă pneumonie? Habar n-avea! O să-l întrebe pe chinez, sau pe Jada... Nu; pe ea n-o s-o întrebe nimic. Nimic altceva decât "cât de mult mă iubeşti". În caz că răspunsul chinezului ar fi fost pozitiv, Jada lui ar fi suferit mult... şi s-ar fi îngrijorat, ar fi început s-o cocoloşească pe fetiţa lor, s-o îmbrace gros indiferent de vreme...

Soţia lui îi făcea cu mâna. Adana răsucise laptopul spre ea; el nu fusese atent despre ce-i povestea fetiţa lui, aşa că nu ştia de ce îi face cu mâna... Îi făcu şi el cu mâna. Şi-i transmise, din privire, că trebuiau să discute. Evident, el nu era contele Ionescu; Jada nu-i înţelesese mesajul. Dar...

Dar mai bine să n-o indispună. Era mijlocul lunii octombrie - iar contele se refăcea cu repeziciune. În plus, fetiţa lor se vindeca de o boală care, oficial, n-avea leac. N-o să-i strice acum bucuria vindecării Adanei. O să aştepte încheierea contractului cu Ştefan, o să revină acasă... Şi-o să stea el cu copiii, cât o să fie ea în spital. Şi-apoi o să-i fie alături, o să aibă grijă de ea, o să încerce s-o convingă că era aceeaşi Jada pe care-o iubea el mult...

Florentina

Lisabona era murată azi. Ploua. Ploua infernal, bătea şi vântul... Venise toamna, ce mai! Chiar şi în Lisabona venea toamna...

Petrecerea de azi nu era dansabilă. Mai mult cafe-concert. Sigur, s-ar fi putut bălăngăni armonios pe ritmuri lente; dar soţul ei o să aibă o grămadă de treabă! După ce se treziseră, pe la şase, tati al ei îi băgase din nou în şedinţă - una ceva mai practică de data asta. Una cu cifre şi poze şi nume de oameni importanţi. În mod cu totul şi cu totul ciudat, reţinuse totul. Şi feţe, şi nume, şi suma aproximativă. Ori îi priise învăţatul în braţele soţului ei, ori...

În orice caz, era foarte sigură pe ea. Şi foarte încrezătoare. Azi, ea şi mama ei or să facă turul sălii. Mama ei o să socializeze cu diversele neveste de afacerişti, iar ei or să discute cu tati al ei şi cu Thomas. Trebuia să fie atentă la ceea ce va face şi va spune mama ei. Ca să înveţe cum se vorbea cu femeile alea. Că o să vorbească şi ea, la un moment dat, cu nişte femei de-astea! Şi trebuia să ştie ce-are de spus şi ce nu! Sigur, mama ei le cunoştea de mai mult timp. În plus, ştia multe amănunte despre ele. Le ştia familia completă - copii, verişoare, soacre...

Gata? Ajunseseră deja? Păi, hai să coboare atunci!

Azi purta o rochiţă până la genunchi. Era o "pufarină" - mătase aşezată peste foarte multe straturi de tüll. Îi plăcea. O avantaja, la talia ei subţirică şi picioarele drepte. Majoritatea fotografiilor pe care le văzuse ea azi aveau guşă... Hihi!

Hai! Nu mai coborau odată? Că abia aştepta să intre! Se simţea în formă. Se simţea plină de energie - şi-şi simţea mintea ca un burete pregătit să absoarbă informaţie! Gata, coborau?

18 octombrie 2020 - duminică

Ştefan

Încă puţin... încă puţin... Gata - erau în avion.

- Thomas, vino puţin.

Ginerele lui se grăbea să se conformeze... Îi făcu semn să se aşeze şi îl privi lung, atent:

- Eşti frânt de oboseală.

- ... Cam aşa ceva...

- Te-au ameţit de tot!

- Nu, nu neapărat. Dar tare mă tem că s-au cam amestecat...

Îi făcea semn că i se amestecaseră în cap. Aprobă:

- Ştii tot ce s-a discutat, tot ce s-a stabilit, dar nu mai ştii cine ce-a zis.

- Exact.

- Du-te şi dă-ţi cu apă rece pe faţă. Şi culcă-te. Încearcă să adormi cu orice altceva în gând - nu cu noaptea asta. Iar când te trezeşti, o să constaţi că ai memorie de reportofon.

Se grăbea să se conformeze. Aşa de mult îi plăcea de băiatul ăsta, că îi venea să se ducă după el şi să-l pupe - că era cuminte şi ascultător şi nu se răzvrătea în faţa caznelor la care-l supunea...

Thomas n-o să-şi amintească chiar totul. O să-l ajute el să-şi amintească. Că el chiar reţinuse totul! După atâţia ani de antrenament...

Florentina

Îşi ţinea soţul în braţe şi încerca să-l adoarmă. Nu prea-i reuşea, pentru că trebuiau să stea pe scaune. Şi nici un om normal nu putea adormi aşa, răsucit şi îndoit peste cotieră! Dar ea încerca; el era cuminte şi stătea răsucit şi îndoit...

Mijise ochii. Îşi privea mama printre gene...

Meseria de regină era mult mai complicată decât credea lumea. Mama ei le cunoştea, într-adevăr, pe toate nevestele afaceriştilor pe care-i cunoştea tati al ei. Le ştia cu tot cu arborele genealogic - şi probabil că avea liste cu neamul fiecăruia, pe care le recitea periodic. Fiindcă nu le încurcase copiii, surorile şi cumnatele. În plus, pusese întrebări de genul "Marcelo ce mai face? Cum se descurcă într-a zecea? A zecea e, nu-i aşa?", urmate de "Mai merge la polo?" şi-apoi de "A reuşit, anul trecut, să câştige campionatul ăla pe care-şi dorea el să-l câştige? Că n-am mai vorbit de-atâta timp!" Şi nu mai aştepta răspunsul; discuţia vira automat spre "trebuie să ne vedem mai des", urmat de "ne vedem săptămâna viitoare?", urmat de "să-mi verific mobilul, să fiu sigură că am numărul tău". Mămica ei avea un stil aparte de-a le "dresa". Că asta făcea - le "dresa". Le "educa" s-o sune periodic, să-i dea raportul, să-i caute prezenţa... Nici nu-şi imaginase că mămica ei era aşa mare specialistă în boli de piele! Îi spusese uneia dintre ele să-şi ungă rana provocată de sutien cu o cremă anume. Că are extract de nu ştiu ce plantă - mama ei îi rostise denumirea, dar ea nu şi-o mai amintea acum... Şi i-ar fi plăcut să o caute pe Google, să afle dacă acea cremă exista sau era doar o cacealma menită să o facă să pară un fel de "Mecca a sfaturilor de tot felul"...

În orice caz, mămica ei era teribilă. Era, într-adevăr, regină. Da, pufarina ei făcuse senzaţie. Toate îşi doriseră s-o pipăie, uimite că tulul reuşea să ţină mătasea la orizontal chiar şi după ce stătea jos jumătate de oră. Toate îi complimentaseră tenul impecabil, părul mătăsos şi ochii superbi. Dar, comparativ cu mămica ei, era vax! Dacă ar fi trebuit să vorbească aşa mult ca ea, ar fi fost un dezastru...

O privea printre gene...

Era frumoasă. Şi era specială. Nu-şi arăta vârsta. O privea şi nu-i

venea să creadă că femeia din faţa ei născuse trei copii - şi uite că n-avea riduri, n-avea pete, nu apelase la chirurgia estetică...

Cândva, demult, auzise o discuţie între ea şi tati al ei. N-ar fi trebuit s-o audă; dar se nimerise prin preajma uşii lor şi ascultase... Tati al ei spusese că fiecare femeie e o floare. Şi că, dacă are norocul să găsească grădinarul potrivit pentru ea, înfloreşte - şi e superbă, transformându-l astfel pe grădinarul comun care-o îngrijea într-un foarte fericit geniu al florilor. Ei discutaseră pe-atunci despre Diamant şi Rebeca. Ea îşi amintea cuvintele lui şi constata că floarea din faţa ochilor ei, floarea fugită din Braşov la 18 ani nu se ofilise nici un strop măcar. Iar geniul florilor de lângă ea era fericit să aibă aşa floare. Erau... Mami şi tati ai ei erau...

Diamant

Ding-ding! Ei, poftim! Cine ce voia de la el? Se ridică şi porni spre uşă.

Noua lui casă era frumoasă. Adică era foarte... modernă. Modernistă. Avea în living un colţar de-o dimensiune nesimţită rău! Nu se extindea; dar avea formă de U. Interschimbabil, mutabil pe bucăţi şi per ansamblu... N-avea covor; că nu-i trebuia. Avea, bineînţeles, un perete întreg de electronice. Iar accesul în bucătărie nu se mai făcea pe uşa de lângă corpul cu televizorul; era "după colţ". Aşa se nimerise să fie. Nu alesese el o casă anume; Azur luase o cheie din cui şi i-o adusese. Iar el îşi spusese că "aia este". Era plăcut la el acasă; el, însă, parcă se simţea stingher...

Ding-ding! Mm, nerăbdătoare fiinţă! Dacă era ea, din nou, o să... O să se prefacă că nu-i acasă. Deşi tot orăşelul ştia că e acasă...

Răsuci cheia, apăsă clanţa... şi oftă greu. Şi descuie yala şi apăsă clanţa. Casă nouă, uşă nouă... Nea Dumitru râdea:

- Ce faci, Diamante? Încerci să te obişnuieşti cu noul domiciliu?

Aprobă cu capul - că n-avea dispoziţia necesară să stea la poante cu el. Şi nici nu era dispus să fie mişto-ul unchiului lui. Nu ştia de ce, că până acum nu-l mai deranjase...

Nea Dumitru intrase. Acum se uita lung de jur-împrejur şi dădea uşurel din cap. Constata şi el noua casă, noua mobilă...

- Ce faci, mă? Nu te plictiseşti singur aici?

Ar fi putut să spună "Nu"; dar l-ar fi jignit. Cu alte cuvinte, nu era binevenit aici, la nepotul lui. Aşa că ridică din umeri:

- Mă uit la teveu. E duminică. Ştii cum sunt duminicile...

- Aha! Uite, Ştefan îţi transmite că poţi să ieşi din Aurari.

Aha! Ştefan îi transmitea că poate să iasă din colivie! Ridică iar din umeri...

- Stai jos, să-ţi zic!

Se conformă.

- Nicu Petriceanu a dat o petrecere în cinstea lui Ştefan. Adică a revenirii lui în afaceri. A invitat crema afaceriştilor; iar văr-tu a apărut în baston, cu Ana de braţ, vesel şi plin de viaţă şi pus pe fapte mari. A impresionat pe toată lumea, fără excepţie. Toţi sunt în extaz, că s-a întors el la conducere.

- Toţi sunt nişte dobitoci care nu pot accepta ideea că şi Ana s-a descurcat de minune la conducere.

- Nu, Diamante. Ana a continuat ceea ce a construit Ştefan. Numai că afacerea trebuie să crească. Fiindcă afacerea globală creşte. Ăsta-i ciclul vieţii pe Pământ: afacerile cresc până ating un maxim; după care vine ori criza economică, ori războiul.

Da, bine, las' că ştia el cum era cu şovinismul nesimţiţilor care-şi închipuiau că "dacă n-ai ouă, nu exişti"!

- Deci, după cum spuneam - văr-tu a făcut o super-impresie. Şi, alături de el, a strălucit şi Thomas.

Cum-cum? Thomas? Da' cum strălucise ăla? Unchiul lui activă ecranul tabletei... Ia uite! Ia uite-i, de fapt! Nu-i venea să creadă... Adică nu-i venea să creadă că, în timp ce el putrezea în Aurari şi se-mbuiba cu somn şi lene, Ştefan...

- După petrecerea de la Nicu, Ştefan a zburat în Portugalia. Şi-a avut acolo petrecere aseară.

Ia! Unde? Derula... repede-repede... Aha! Ana avea altă rochie! Şi Florentina! Şi uite ce vesel era Ştefan! Ia uite...

- Tot ieri, Rusia a mocnit la foc mic. Şi cică Mihai a fost "invitat" la o discuţie privată cu un afacerist de-ăla din top 10.

- Top 10 oficial, sau neoficial?

- Oficial.

Adică se dusese să-şi primească ordinele...

- Văr-tu le-a scris câtorva afacerişti de-ăştia oficiali că ar vrea să poarte o discuţie cu ei; una economică. Da' lucrurile nu s-au mişcat decât acum, după ce le-a arătat tuturor că se-ntoarce şi "e pe val". Acu', discuţia dintre ăia doi e secretă. Dar Perla zice că ăia nu mai au nici o influenţă asupra lui Trésor. Indiferent cât de tare se înspumează - nu mai pot să-i facă rău.

Aprobă încet cu capul - nu era nevoie decât de-un lunetist şi de suma corespunzătoare...

- Ştefan îi are pe toţi trei la mână. Poa' să-i bage la puşcărie pe viaţă. Lor încă nu le-a spus; da' i-a spus lui Nicu, care îţi dai seama că n-are interes să iasă balamuc sau, Doamne fereşte, vreun atentat! Aşa că ăia au fost avertizaţi. Adică sunt în gardă. Ştefan zice că poţi să te duci liniştit la treabă.

- Nu. Zice să mă duc să mă plimb prin Bucureşti, ca şi cum ăia n-au cum să-mi mai facă rău. Dumneata ce zici - să mă duc?

- Du-te. Ştiu sigur că ai şi tu haine de-alea şmechere, chinezeşti. Îmbracă-te şi du-te.

Da, da' coif n-avea; aşa că helanca era un fel de "asigurare contra scrântitului piciorului"...

- N-or să-şi permită să-ţi tragă gloanţe-n cap. Nu şi după ce Mihai a vorbit cu ăla! Nu uita că economia mondială e uite-aşa, ca zalele de la lanţ! S-or înjura ei pe la televizor; da' în privat se pupă şi numără împreună ciubucul.

Corect! Se ridică şi porni spre scări:

- Mă duc să caut hainele alea.

- Pot să vin şi eu cu tine?

Poftim? Îl privi lung, mirat... Unchiul lui zâmbea:

- Că sunt curios cum e mobila sus.

Aah, ce prostie! Bufni în râs şi întinse mâna spre el; şi-l luă pe după gât. Urcau amândoi scara din noua lui locuinţă...

Florentina

Seara asta era specială. O simţea în aer, în starea părinţilor ei...

Tati al ei dăduse o atenţie sporită propriei înfăţişări. Şi-l "aranjase" şi pe Thomas. Pentru ea, fusese un adevărat "spectacol" urmărirea pregătirilor lui, a bărbatului ei! Când îl văzuse pe tati cum trage milităreşte de nodul cravatei, tresărise şi avusese senzaţia că o să-i spânzure bărbatu'...

În orice caz, azi, aici, lucrurile or să stea altfel. Aici trebuia să fie sclifosită. Adică foarte studiată, foarte falsă... Rochia-sirenă şi diamantele atârnate mai peste tot erau dovada clară că aici era "cu cvartet de coarde". Din câte înţelesese ea, nici n-o să se stea la masă! Era un fel de "serată informală" cu canapele şi bufet suedez. Mâncaseră pe rupte la hotel...

Oare cum o să se descurce tati al ei? Dacă îl puneau ăştia să se ridice - oare cum o să facă? Ştia că el şi Piao făcuseră o şmecherie; iar calmantul era într-un fel de băşicuţă cu ac. Oare aveau mai multe băşicuţe? Tati al ei umblase mult "pe propriile picioare". Nu o dată, îl văzuse strâmbându-se de durere - în penthouse, bineînţeles! Iar în condiţiile astea simţea că-i e frică...

Seara asta o să fie un chin. Fiecare minut din ea o să fie un chin. În seara asta o să se gândească mult la castelul lui Nicu Petriceanu şi la valsurile minunate pe care le dansase cu soţul ei. Şi-o să rânjească amabil spre duduile din jur...

Ştefan

Nu-şi închipuise că fusese aşteptat cu atât de multă nerăbdare! Era de-abia unşpe jumate, iar toţi cei cu care plănuise să vorbească îl vizitaseră deja. Pesemne se gândiseră că era convalescent, aşa că sigur o să plece înainte de miezul nopţii...

Thomas fusese oarecum marginalizat. Aici, în locul ăsta, oamenii ăştia nu-i prea dădeau atenţie. Se întreba în ce măsură era momentul să se ridice, să-şi ia ginerele de braţ şi să-l introducă cu de-a sila! Oscila între necesitatea de a-l introduce totuşi în lumea oamenilor cu bani şi decizia de-a avea răbdare până data viitoare. La urma urmei, ştia prea bine cu cine are de-a face! Ştia foarte bine "soiul de oameni" din jurul lor! Ştia ce le cerea! Ştia că Thomas fusese documentat temeinic - iar la capitolul "arbore genealogic" avea o problemă, după părerea tuturor "insignităilor" aici de faţă...

Şi mai ştia ceva. Ştia că, la o adică, Ana lui nu s-ar fi sfiit să râdă graţios, dar tare, şi să spună că cuscrii ei erau, la ora asta, la conac - şi beau schnaps cu unchiul secret al Angelei Merkel. Şi, probabil, se uitau la filme porno. Că dacă aveau acces free la satelit, de ce nu...

Mai bine, deci, să nu insiste. Chiar nu era momentul! În plus, dacă făcea el o şmecherie şi-l introducea totuşi în cercul cu insigne, nea Nicu Cărare o să fie furios. Păi el nu mai făcea nimic? Lui nu-i mai lăsa nimic de făcut? O să vină val-vârtej, cu elicopterul şi sacoşa plină de draci, să-i scoată ochii că "se dăduse după nevastă-sa"...

Serata era OK. Era plăcută. În condiţiile în care toţi insistaseră cu "nu te ridica, stai liniştit", serata era perfectă...

Îl mira propriul picior. Nu mai avea dureri crunte de dimineaţă. Îl durea, da; dar nu mai picase secerat pe pat, chircit cu piciorul la piept. Se părea că se refăcea, totuşi. Se întreba ce anume îl ajutase - exerciţiul sau acupunctura...

O să treacă prin Aurari, zilele astea. Mai întâi să afle ce mai zicea Rusia; şi pe urmă se urca în avion, şi-apoi în elicopter... Se mai gândea la chestia cu elicopterul, de vreme ce Gabriel era nebun - iar nea Nicu zisese-n gura mare că regele-conte fusese idolul nebunului stăpân pe contrabanda cu arme din sudul Rusiei...

Soţia lui era fermecătoare. Părea că emană lumină, aşa de frumoasă şi de specială era! Fetiţa lui părea... Părea plictisită. Nu-i plăcea aici. În ciuda tuturor celor întâmplate, în ciuda propriilor ei convingeri, în subconştientul Florentinei încă mai mocnea pasul ăla rusesc, apăsat. Aşa că, în curând, o să-i ducă şi la Luka. Şi-o să-l ţină pe Thomas la masă, iar pe ele două pe ringul de dans. Şi în sufletul Anei mocneau unduirile cu subînţeles...

19 octombrie 2020 - luni

Florentina

Deschise încetişor un ochi...

Se auzeau voci din living. Şi cum era singură în pat, se grăbi să se ridice, să-şi lege halatul...

Se opri lângă uşă. Nu era momentul să-şi facă apariţia. Tati al ei vorbea cu Thomas. Îi explica de ce nu insistase, azi-noapte, să-l vadă "înfrăţit" cu insignele alea. Folosea cuvinte normale, pe care le aşeza într-o ordine foarte "plăcută". Nu-i vorbea despre acriturile care ştiau deja cine şi ce erau părinţii lui; îi spunea că, în asemenea cercuri, la asemenea nivel de suficienţă financiară, oamenii erau reticenţi atunci când membrii vechi aduceau membri noi. Îi amintea că fiecare afacerist avea ceva "pus deoparte" despre ceilalţi afacerişti, şi se cam mâncau între ei...

Nu ştia dacă Thomas îl credea sau nu. Presupunea că îl credea! Dar ştia că bărbatul ei nu era nici fraier, nici aerian; Thomas bănuia deja că marginalizarea lui se datora, în bună măsură, sângelui "roşu comun" care-i circula prin vene. Aşa că...

Aha! Gata - şedinţa se terminase! Porneau la drum! În zece minute apărea Vlatko - şi, după ce pupa mâna şefului, aşa cum se făcea atunci când şeful îşi înscăuna subalternul, plecau să viziteze nişte locaţii interesante pentru viitoarele lor fabrici!

Era ciudat; tati al ei vorbea despre fabrici cu uşurinţa cu care ea vorbea despre baruri de zi din Cannes iar Thomas despre garsoniere probabil! Şi era ciudat nu pentru că se referea la nişte spaţii şi nişte activităţi mari consumatoare de resurse financiare; ci pentru că tati al ei nu avea fabrici. Nici uzine. N-avea nici măcar un atelier de lipit ştrasuri în gablonzuri! Diamant avea; dar tati al ei nu producea nimic-nimic! Şi totuşi, din câte înţelesese şi auzise ea, tati al ei se pricepea la producţie...

Paşii se apropiau de uşă; se trase deci în spate. Iar soţul ei intră - şi se însenină instantaneu:

- Hei! Tu nu dormi!

- Nu. Am simţit patul gol şi m-am trezit...

Ochii lui o dojeneau, că una-două făcea apropo-uri "orizontale"...

- Te îmbraci, să mergem?

- Da. Cu ce-a zis să ne îmbrăcăm?

- N-a zis. Dar el nu şi-a pus cravata. Şi e-n adidaşi.

Aa, ce bine! Se repezi la propria valiză, trânti capacul şi înşfăcă blugii! Şi puloverul alb! Adidaşi n-avea - dar îşi luase balerinii! Tot era bine! În sfârşit, nu mai trebuia să defileze pe tocuri...

Soţul ei se aşezase pe marginea patului. Se uita la ea. Ea se schimba şi încerca să facă abstracţie de el... El era extrem de rău - se uita la ea, admirativ aşa, şi nu zicea nimic... Îl admonestă cu degetul, ţopăind într-un picior şi trăgându-şi blugii:

- Nu-i frumos, să ştii!

- Ştiu...

Ia uite-l, ce obraznic era! Dădu drumul puloverului - şi renunţă la cel de-al doilea crac al blugilor. Şi se repezi la el! Evident, fu prinsă-n braţe şi mutată pe saltea... Şi nu, n-or să testeze salteaua aia - dar un sărut de "bună dimineaţa" nu era niciodată prea mult...

Isamu

Vremea era de-a dreptul câinoasă la Cannes. Ploua cu stropi mari şi bătea vântul în rafale. Tocmai pe vremea asta, Cheng îi trimisese un curier. Îl aştepta. Vremea nu ţinea cu bietul om, aşa că probabil o să întârzie puţin...

Feedback-ul prezenţei lui Ştefan la petrecerile de weekend era pozitiv. Feedback-ul prezenţei lui Thomas la aceleaşi petreceri era neutru. Ginerele fusese prezentat "oamenilor cu greutate"; dar doar atât. Thomas trebuia să-şi croiască drum spre oamenii ăia. Oricât de mult va încerca Ştefan să-l ajute să avanseze, tare se temea el că efortul va fi zadarnic...

După ce firma va începe să funcţioneze, să producă, să comercializeze - după primul bilanţ al firmei Deymandz, oamenii cu greutate se vor strânge şi se vor apleca asupra celor două pagini de raport. Şi vor decide dacă, la următoarea petrecere, îl vor invita şi pe Thomas. Depindea doar de el. De mintea lui, de capacitatea lui de-a lua decizii de afaceri... De capacitatea lui de a-şi menţine lungul nasului la un nivel rezonabil. Ştefan îi prezentase doar persoane "onorabile"; încercase să-l ferească de ceea ce el numea "tromboane","tobe mari" şi "microfoane". Tocmai aceste trei categorii se vor grăbi să-l primească pe Thomas în mijlocul lor. Dar el unul nu se îngrijora. Thomas nu era "de unul singur"! Îl oprea Aleodor! Părintele primise ingrata sarcină de a-l ajuta pe acel tânăr "să avanseze pe culoarul dat". În condiţiile în care acest culoar era plin de obstacole şi greutăţi, iar pe culoarele din jur erau foarte multe "modalităţi de-a trişa", Thomas putea fi tentat să-şi facă viaţa mai uşoară "doar de data asta". Aleodor va trebui să-l păzească cu mare grijă...

Claude porni spre poartă. Aha! Venise curierul! Întârziase cinci minute - dar era scuzabil. Pe ploaia asta...

Oare ce va citi azi? Un nou raport despre Trésor? Un raport elaborat despre revenirea contelui? Habar n-avea! Aştepta, răbdător, ca tânărul să coboare de pe motocicletă, să vină la glasvand... Îl deschise.

- Bună ziua.
- Bună ziua.

Luă plicul.

- La revedere.
- La revedere.

Trase de sigiliu - ia să vadă el... Nu era un dosar, ci nişte coli. Cele de la fund erau lucioase; le răsfoi scurt...

Se aşeză pe canapea - că nu era vorba nici despre Trésor, nici despre Ştefan...

Era singur în living - iar Claude nu intra niciodată neinvitat. Aşa că începu să le aşeze una lângă cealaltă, încet... Privea lung fotografiile...

Ieri fusese o vreme frumoasă în sudul Franţei. Avuseseră soare. Nu fusese foarte cald, dar fusese soare. Fotografiile ieşiseră bine. Spionii lui Cheng erau norocoşi - nu trebuiseră să se cţere pe acoperiş, sau să zacă ore-n şir în ploaie...

Era foarte fericită. O privea şi-o vedea radiind de fericire. El fusese emoţionat. Gesturile lui, chiar şi aşa, imortalizate pe hârtie, îi trădau stângăcia şi emoţia... Şi gesturile de la intrarea în casă, şi cele de la jurăminte, şi cele de la terasă...

Avusese bunul simţ să nu-şi pună o rochie albă. Nu încercase să pară mireasă. Nici el nu optase pentru clasicul costum cu papion. Aleseseră să fie oameni normali, care-şi fac jurăminte şi-atât. Din punctul ăsta de vedere, nu le putea reproşa nimic. Era ciudat - se bucura că nu putea să le reproşeze ceva. De parcă se bucura că vedea fotografiile alea...

Liwei se dusese cu Amèlie. Chiar el îi spusese să se ducă cu ea - nu? Făcuse şi fotografii - aşa cum îl sfătuise tot el... Şi Liwei fusese foarte fericit ieri. Şi fusese foarte... deschis faţă de noul companion al mamei lui. N-avusese nici o problemă în a sta lângă el. Socializase cu el. Mai... jenată fusese Amèlie faţă de viitoarea ei soacră! Avea senzaţia că tânăra nu se simţise în largul ei la discuţia cu Fei-Yen...

Fotografiile arătau un cuplu frumos. Şi trainic. Mr. Fabre nu adusese un inel - sau "cenzurase" Cheng momentul inelului! Adusese o magnolie - numai el ştia de unde, că nu era sezonul! - pe care i-o pusese iubitei lui în păr. Şi apoi stătuseră la poză. Momentul ăla fusese foarte special. Vedea în imagini că fuseseră foarte fericiţi. Iar Liwei sigur le văzuse fericirea în propriile fotografii! Era tare curios dacă băiatul lui o să-i aducă şi cadrele alea - sau se va opri la cele "la distanţă". Era tare curios dacă băiatul lui se temea de el... sau...

Oftă greu - şi luă colile. Trebuia să le citească şi pe-alea - nu? Că acolo era desfăşurarea zilei de ieri! Deci...

Deci, mr. Fabre venise şi-o luase de-acasă cu maşina. Intrase în casă la nouă jumate, ieşiseră amândoi la zece jumate... Ei ştiau ce făcuseră înăuntru! Oricum, ieşiseră foarte veseli. Şi chiar dacă "ar fi re-verificat relaţia fizică" - ce treabă mai avea el cu ei? Să re-verifice, nu? Nu se simţea lezat de posibilitatea aia... În fine! Porniseră spre centru ca-ntr-o plimbare. Opriseră în parculeţul din Avenue de Grasse. Un locşor micuţ, cu două ronduri nu foarte generoase, dar pline de flori. Bine că nu aleseră Square Mistral! Sau, şi mai rău, parculeţul meschin din Rue Buffon! Bine că nu se opriseră în punctul în care începea Quai du Large! De-a lungul vieţii lui auzise de multe asemenea "invenţii", care de care mai neinspirată...

În fine! Îşi aşteptaseră "invitaţii" în rondul mic, merseseră în rondul mare... Acolo se întâmplase - în rondul mare. De-aia ieşiseră fotografiile aşa de bine. Era o zonă cu multă verdeaţă, liniştită, ferită de pietoni şi turişti şi curioşi... Acolo rostiseră cuvintele pe care le citea el acum - cuvinte frumoase, pline de forţă sufletească... Care uite că nu-i provocau durerea pe care i-ar fi provocat-o dacă Biyu nu i-ar fi spus deja gândurile şi planurile şi dorinţele ei...

Din parc, merseseră pe Promenade de la Pantiero. În zona vechiului port. Băuseră o cafea. Preţ de trei ore, stătuseră la terasă, se bucuraseră de vederea către yahturi şi ocean şi pălăvrăgiseră. Se îndoia că "atacaseră" teme referitoare la viitor. Probabil că glumiseră despre una, despre alta...

Citea... Dădea pagina... Constata că Cheng nu catadixise să-i dea şi lui lungul transcript al pălăvrăgelii... Poate că n-avea rost să-l vadă şi el. Probabil că nu era nimic interesant - doar mii de vorbe menite să-i apropie pe ei, copiii ei, de noul ei companion de viaţă. Renunţă deci la ultimele două paragrafe - le va citi mai târziu. Trecu direct la concluzii.

Citea... Citea... Cheng îl anunţa, un pic precaut, că relaţia dintre Fei-Yen şi Victor Fabre era practic cea dintre un soţ şi o soţie. Că Victor Fabre fusese deja verificat; şi că, la solicitarea lui, fusese reverificat şi "nu suferise modificări". Psihologul avea profil psihologic, comportamental, moral şi social impecabile. Era "bărbatul perfect", după părerea consilierului celui mai afurisit chinez din Europa de Vest...

Lăsă colile pe canapea şi se aplecă asupra fotografiilor. Nu, nu era bine! Se ridică, aprinse lumina, reveni pe canapea... Şi iată şi inelul... Care poate că apăruse pe degetul ei ieri... Poate nu de faţă cu "copiii", dat fiind că mr. Fabre era psiholog şi nu încerca să devină tatăl lui Liwei în adevăratul sens al cuvântului... Nici nu conta când apăruse inelul ăla! Un singur lucru conta! El privea imaginea de ieri a soţiei lui - cea din acte - şi o vedea strălucind. O compara, involuntar, cu imaginea din fotografia lui preferată din Japonia. Erau la fel. Fei-Yen era fericită. Victor Fabre o ţinea cu braţul pe după umeri, iar ea era foarte fericită...

Scoase telefonul şi selectă numărul băiatului lui. Cât era ceasul? Unşpe. S-ar putea să fie la cursuri...

- Da!
- Salut, Liwei.
- Aa, salut! Ce faci?
- Uite, ce să fac; la birou. Tu eşti la facultate?
- Da; sunt în pauză.
- Aha. Mă gândeam eu că nu-ţi permiţi să chiuleşti...
- Aa, nu - nici o şansă! Tată, ştiu că-ţi sunt dator cu o povestire şi nişte fotografii. Dar te rog să mă aştepţi până mâine seară.
- Aa, stai liniştit!
- Că, de la facultate, mă duc direct la ea. El e ocupat azi la cabinet; l-am auzit ieri spunând că are consultaţii toată ziua.
- Stai li
- Şi vreau să discut cu ea între patru ochi. Ca să fiu eu sigur că nu mă minte. Vreau să mănânc la ea, ca să fie liniştită şi detensionată...
- Stai liniştit - că nu-i nici o grabă. Eram doar curios dacă ceremonia a avut loc sau nu!
- A avut loc - şi a fost foarte frumoasă. Vin mâine seară şi-ţi

spun şi-ţi arăt tot! Bine?

- Bine, Liwei.
- Pa!
- Pa!

Închise... Zâmbi... Se ridică şi strânse totul de pe masă - ia să se ducă el să le pună pe toate într-un dosar şi-apoi să se ocupe de afaceri! Că până mâine seară avea o grămadă de treabă! Nu de treabă ducea el lipsă... Iar Biyu nu trebuia să vadă şi să audă nimic din ceea ce însemna "jurămintele lui Fei-Yen către Victor Fabre". Că s-ar fi simţit prost. El era cu ea, dar se interesa discret ce-i mai face "fosta"...

Urca treptele şi băga totul înapoi în plic - că Biyu era în birou, făcea contracte şi comenzi şi documente de conformitate... Iar el trebuia să deschidă un Excel nou, să importe datele din fişierele vechi şi să le împartă în trei coloane: el, ea şi băiatul lor. Mâine, o să discute deschis cu băiatul lui. Şi, dacă şi el era de acord cu împărţirea... Adică dacă nu voia să facă împărţirea altfel, sau...

Sami

Privea ecranul şi îşi ştergea mâinile. Repede-repede şi tare-tare, fiindcă era plin de cremă... Şi-l suna Jada, adică erau veşti despre fetiţa lui... Gata! Se repezi şi răspunse:

- Da!
- Ce faaci?

Uite-o! Era veselă! Semn că Adana lor era bine! Începu să râdă:

- Uite, mă joc cu unguente.
- ... Poftim?
- Îi fac lui Ştefan un cocktail de creme pentru picior.

"Şi nu mă întreba mai multe, fiindcă e reţeta dată de chinezul cu ace şi prefer să nu spun nimic despre ea!" Jada râdea de-a binelea:

- Şi ţi-au amorţit mâinile?

Se prefăcu că-i scapă telefonul - îl arunca în sus şi-l scăpa în jos, iar ea râdea în hohote... Iar el îşi amintea abia acum clipele de demult, de după căsătoria lor, când el făcuse trăznăi de-astea iar ea râsese cu poftă... Gata cu joaca! Redeveni serios:

- Tu ce faci?
- Eu am împachetat şi aştept să vină doctorul, cu externarea.

Serios? Chiar le externa azi?

- Mi-a dat ultimele patru fiole şi mi-a spus să i le fac acasă. Că el n-are de ce s-o mai ţină internată aici. Febră nu mai face, de tuşit tuşeşte bine iar încărcarea plămânilor a scăzut sub 5%.

Cee? Cum? Sub 5%? Wow!

- Am văzut radiografiile şi scanarea! 4,76% la ora 12! Aşa că ne externează. M-a pus să semnez că îi administrez fiolele...
- Şi ai semnat, cred...
- Am semnat şi-am jurat în toate limbile pe care le cunosc.
- Şi el ce-a zis?
- Că îmi mulţumeşte pentru hotărârea de care dau dovadă. Şi o să-ţi scrie şi ţie, să te anunţe ce şi cum - că doar tu ai semnat pentru tratament, nu? Tu eşti răspunzător pentru integralitatea lui...

"Şi-o să i le administrezi, nu-i aşa?" Mintea lui urla întrebarea aia, dar gura nu putea să exprime aşa o lipsă uriaşă de încredere...

- Stai liniştit, că i le administrez. M-am gândit la o chestie.
- ... La ce chestie?
- Facem videoconferinţă la fiecare fiolă. Şi-atunci nu mai e nici un dubiu că i le-am făcut.

Se grăbi să se revolte:

- Nu-nu! Stai aşa! Stai, că tu ai înţeles totul anapoda!
- Am înţeles totul aşa cum trebuie. E normal să fiţi aşa, să gândiţi aşa. Eu am fost cea mai înverşunată împotriva tratamentului! Şi crede-mă că prefer să facem videoconferinţă, decât să risc să fac ceva ce nu-i bine şi să stric totul! Da?
- Nu ai ce să strici! Ai făcut milioane de fiole la sute de mii de pacienţi!
- Sami...
- Nici un Sami!
- Sami, te rog! E mai bine aşa! Vreau eu aşa! Te rog!

Ei, păi dacă-l ruga, atunci el n-avea nimic împotrivă! La urma urmei, chiar era mai bine aşa - să aibă el certitudinea că Adana primea tot tratamentul...

- Te rog!
- Bine, Jada. Va fi cum vrei tu.

Şi-acum era iar veselă şi-l privea lung şi aştepta... cuvintele lui... Repede - să găsească ceva de spus!

- Vă duceţi acasă?
- Da. Aidin nu mai are răbdare!
- Îmi dau seama că-i e dor de tine...
- De noi. I-a făcut Adanei curăţenie în cameră, i-a schimbat aşternutul...

Băiatul lui parcă se născuse a doua oară după operaţie...

- A venit! Pa!

Şi gata - îi închisese. Ce femeie! Doar venise medicul - nu apocalipsa! În fine...

Lăsă telefonul şi privi lung crema galben-portocalie... Pusese tot ce trebuise să pună?... Parcă da! De fapt, da - pusese din toate atât cât i se spusese să pună. Trebuia să amestece bine-bine. Dar o să folosească o lingură. Sau o spatulă. Simţea că-i amorţiseră rău degetele!

Deci Adana lui... Nu-i venea să creadă! 4,76% încărcare a plămânilor? Nu-i venea să creadă! Dacă l-ar fi sunat acum pe Rashid şi i-ar fi spus, bunul lui prieten ar fi picat cu tot cu scaun! Doar 4,76%! Şi-o să mai scadă! O să ajungă la 3%, apoi la 2%... Până la 0%. Ei bine, când analizele or să ajungă la 0%, o să le ducă la spital. O să i le arate lui Rashid. Putea jura că o să audă o exclamaţie - şi-apoi propoziţia "Nu sunt ale ei"! Ehei - dacă ar fi putut să-i aducă ochelarii ăia ai chinezului...

"De ce, Sami? De ce să încerci să schimbi tu lumea? Atâţia oameni au încercat - majoritatea, mult mai cunoscuţi şi mai pricepuţi decât tine! Şi n-au reuşit! Tu de ce vrei să te-apuci să schimbi lumea?"

N-o să încerce. N-o să le ducă analizele. O să le spună că, după succesul pe care-l avusese operaţia lui Aidin, o înscrisese şi pe Adana în fundaţia *Santé pour enfants*. Şi mai mult de-atât nu putea spune decât că o internase într-un spital din Düsseldorf şi o tratase un chinez. Ce-i făcuse, când, cum şi de ce, nu ştia. Şi nici nu-l interesase să ştie. I se spusese că fetiţa lui va fi mai bine; semnase pentru tratament, se bazase pe prezenţa Jadei la zece centimetri de micuţă şi "se adâncise în muncă" cu contele. Şi cam atât ştia el. Era afurisit, că-i trimitea pe toţi pe capul Jadei...

O să vadă el ce-o să spună. La urma urmei, avea acces la toate analizele din spitalul universitar din Nantes! Cât de greu i-ar fi fost să printeze nişte analize proaste şi să scrie numele Adanei deasupra?

... N-o să schimbe el lumea. O să se fofileze uşurel şi n-o să se afle nimic. Că, la urma urmei, nu era treaba lor să ştie ce şi cum; nu?

... Poate se înfuria şi le spunea că o dusese pe Adana în România, la mătuşa contelui, care era vrăjitoare vestită - şi-i făcuse ceaiuri şi sucuri şi-o descântase şi-i blestemase boala! Asta ar fi fost "culmea ştirii" - vrăjitoarea iscusită ştia leacul la o boală grea, incurabilă...

Isamu

Camera începuse să se rotească. Se rotea tot mai tare, şi mai tare - şi doar ei stăteau pe loc, în acel altar al dragostei lor... şi făceau dragoste...

Şi afurisit să fie ăla care-i selectase numele pe telefonul lui... Roşu probabil, că-i cânta telefonul roşu... Afurisit şi dublu afurisit, că insista...

Hei! Nu! Să nu plece! De ce pleca?

La naiba! Adio rotirea camerei, adio dragoste, adio... Biyu îi întindea telefonul, el refuza să-l bage-n seamă...

- E Cheng.

Cum? Cheng? “Triplu afurisit! Că nu poţi să nu-i răspunzi!” Amar gând...

- Da.
- Salut.
- Salut.
- A născut amanta lui Rotari.

A născut amanta lui Ion Rotari. Acum era acum!

- Şi ea?
- După incendiul de la vilă, a tot avut contracţii. Le-a ţinut în frâu cu tot felul de medicamente. Dar ieri seară n-a mai rezistat; şi a chemat medicul.
- Iar ea?
- Din fericire, copilul e sănătos. Un pic prematur, dar sănătos. Nu i-a mai dus la spital - că n-a avut de ce.
- Iar ea?
- ... Ea a rămas momentan acolo, să aibă grijă de lăuză. Pentru copil, a fost adusă o bonă fostă asistentă medicală.

Era perfect aşa! Dac’ar fi rămas aşa, ar fi fost perfect...

- Ele se înţeleg bine în continuare. Amanta a aflat cine şi ce e Trésor; cu toate astea, nu se poartă mai frumos sau mai grijuliu cu ea. Probabil că nu crede...
- Probabil. Oricum, supraveghează cu atenţie ce se-ntâmplă acolo. În caz că ai nevoie de intervenţia urgentă de la distanţă, sună direct în Aurari, la dl Ionescu. OK?
- OK. Vorbim.
- Vorbim.

Apăsă butonul roşu...

- ... Ce s-a întâmplat?
- A născut amanta lui Rotari. Trésor a rămas cu ea, iar bebeluşul a primit o bonă cu calificare de asistentă medicală.
- ... Sună bine.
- Amanta a aflat de blesteme. Şi nu crede-n ele - că nu se poartă mai altfel cu fetiţa.
- Şi asta sună bine.
- Asta nu sună bine deloc! Dacă se-ntâmplă ceva, iar aia face o criză la telefon...
- Nu se-ntâmplă nimic.
- Fii serioasă - da?
- Iubitule...

Şi se-apleca asupra lui, ca să-l privească drept cu ochii ei albaştri...

- Cu cât e mai mare necredinţa, cu atât mai puternică va fi spaima...

Iar aia era amantă de mafiot, putea să aibă arme la îndemână... şi ioc minte-n cap...

- Las-o. O să fie bine.

Degeaba! Degeaba îl mai săruta acum! Degeaba încerca “să reia de unde rămăseseră”! Mintea lui era la Trésor, la casa aia păzită draconic, la Ion Rotari...

O luă în braţe şi-o trase peste el. Şi-i arătă, mai mult decât limpede, că-şi dorea să nu mai reia... Ea îi înţelegea mesajul - şi-i respecta dorinţa... deşi poate că nu i-ar fi respectat-o...

Florentina

Se aşează încet pe marginea patului... Pat bun, tare, “numai bun de făcut prostii” - dar total inutil în momentele astea...

Azi avuseseră o zi infernală. Nu reuşiseră să citească nimic pentru şcoală. Ce zicea ea - nu reuşiseră nici să se-apropie de propriile tablete! Azi alergaseră de colo-colo ca nebunii! Vizitaseră trei ţări! Chiar ca nebunii... Ca maratoniştii care se antrenau pentru competiţia vieţii lor...

Vizitaseră Croaţia, Slovacia şi Ungaria. Şi nu se depărtaseră nici o clipă de tati al ei. Care, deşi mergea în baston şi înghiţea pastile cu pumnul, era mai iute şi mai activ ca niciodată. Simpla lui apariţie făcuse toate siluetele din jurul lor să ia poziţia de drepţi la propriu! Vlatko şi Imre îi pupaseră mâna şi-i arătaseră socotelile. Dar chestia asta nu durase mai mult de-un sfert de oră, adică fix cât se schimbaseră ei şi mâncaseră un sandwich. Plecaseră “să inspecteze”, aşa că “inspectaseră” non-stop şi pe sărite - un obiectiv de-al lui tati, o posibilă locaţie pentru fabrica lor, sau pentru biroul lor, sau pentru salonul lor... Dacă aşa decurgea şcolarizarea soţului ei, dacă aşa-l alerga şi Aleodor, atunci zău că nu înţelegea cum reuşea Thomas să nu leşine de oboseală! Ea se simţea bătută! Şi, vorba aia - nu depusese mari eforturi azi! Nu fusese întrebată mare lucru; nu vorbise de mai mult de zece ori. În rest, vorbise tati al ei. Şi Thomas. Şi Vlatko şi Imre. Şi chiar şi aşa, ea se simţea bătută mărunt-mărunt cu un făcăleţ cu ghinturi...

Soţul ei îi apăru brusc în faţa ochilor. Thomas se aplecase. Îi scotea adidaşii. Ea nu ştia unde să caute energia necesară ca să-l oprească... Nu ştia de unde avea el atâta energie, s-o dezbrace, să încerce să-i pună pijamaua... Îi luă totuşi hainele şi zâmbi:

- De-aici mă descurc...

Soţul ei îi fură un sărut - şi-şi scoase şi el adidaşii. Se îmbrăca şi-l privea pe furiş...

Şi el era obosit. Şi el era stors de vlagă. Şi probabil că-l durea şi capul, de la atâtea informaţii, discuţii, întrebări şi răspunsuri, “Da”-uri şi “Nu”-uri şi cifre... Mii, milioane de cifre mari şi mici, cu şi fără virgulă... Nu mai rezistă; întrebă:

- Nu simţi că-ţi pocneşte capul?
- Nu chiar; dar genunchii să ştii că îmi cam tremură!
- ... Tu nu simţi că ţi s-au amestecat toate cifrele şi toate locaţiile şi toate condiţiile pe care le-ai auzit azi?
- Nu chiar. Adică m-am obişnuit.

Ciudat; se obişnuise, după numai câteva săptămâni de muncă susţinută alături de tati al ei... Probabil că era vorba şi de pasiune. Adică de plăcerea cu care Thomas se ocupa de firma lor. Aflase că e foarte implicat în tot ceea ce făcea pentru firma lor... În plus, el făcea o facultate economică. Ea una nu se vedea jucându-se cu cifre. Nu se încurca la calcule; dar nici nu era turbată să facă socoteli! Aşa că...

Braţele lui o traseră şi-o aşezară corect pe pat. Nu mai avea putere să-şi aşeze părul, aşa că renunţa... El o lua în braţe, se muta cât mai aproape de ea... Decise să afle răspunsul la întrebarea aia proaspătă din mintea ei:

- ... Te-ai gândit ce ramură vrei să studiezi?
- Cred că economie.
- În cazul ăsta, eu fac Dreptul.

Soţul ei începu să râdă:

- Şi dacă spuneam gestiune?
- Atunci eu spuneam artă contemporană. Eu le creez cu îndemânare feminină şi ochi critic, iar tu le gestionezi...

Gata - râdeau amândoi în hohote...

- ... Serios - m-am gândit să fac economie.
- Din cauza firmei?
- Şi din cauza firmei...
- Nu e cazul să te ghidezi după asta atunci când îţi alegi profilul. Că o să avem angajaţi...
- Pe care, însă, va trebui să-i conduc.
- Pe care va trebui să-i ţii în frâu. Asta-i simplu. Te uiţi la socoteli, la ce vor ei să facă... şi iei o decizie.

Thomas nu mai spunea nimic... semn că nu era de acord cu ce spusese ea, dar nici nu voia să intre în polemică cu ea...

- ... Tu crezi că o să mă descurc?

Ei, na! Întoarse capul şi-l pupă pe vârful nasului:

- Eu ştiu că o să te descurci. Şi eu o să mă descurc. O să ne descurcăm.

Iar nu spunea nimic... Ce om! Reveni spre tavan şi închise ochii:

- Nu te mai gândi la prostii - că faci riduri.

Acum o pupa el pe nas... şi-o săruta de somn uşor... Şi-i umplea capul cu idei care, dacă nu s-ar fi simţit stoarsă de vlagă şi bătută rău, s-ar fi materializat într-o noapte albă...

20 octombrie 2020 - marţi

Ştefan

Urca treptele una câte una. Deşi ar fi putut să le urce normal, că îşi primise doza de calmant, el insista să ţopăie "dreptu' şi stop". Avea senzaţia că femeia superbă de lângă el adora momentul ăsta; adora imaginea lui Nicu Cărare ieşit nu în cadrul uşii, ci la buza scărilor, în cămaşă doar, zgribulit şi dârdâind în vânt, aşteptându-i pe ei să ajungă odată...

Se opri. Ana se grăbi să vină lângă el, privindu-l cu ochi îngrijoraţi... Se aplecă şi-şi lipi buzele de urechea ei:

- Aşa-i că imaginea lui te unge pe suflet?

Soţia lui bufni în râs şi aprobă... Era superbă! Doamne! - cum reuşea femeia asta să fie atât de frumoasă? O privea şi nu-i venea să creadă că era atât de frumoasă - şi era a lui, îl iubea pe el, nu putea trăi fără el... Ana se aplecă spre el:

- Hai - că răceşte şefu'!

Bine, hai! Dacă nu voia ea să-şi savureze la maximum momentul răzbunării...

Ajunse, în sfârşit sus. Şi fu îmbrăţişat cu foc. Nea Nicu turuia foarte-foarte multe expresii de bun-venit... Gata - îi dăduse drumul. Sesizase şi el că contele nu-l îmbrăţişase; şi nu insista să se facă de râs. Se întorcea la Ana, o îmbrăţişa, o săruta pe obraji... după care îi lua mâna dreaptă şi i-o ridica şi, înainte să i-o sărute, o complimenta rău de tot apropo de frumuseţea ei aproape nepământeană... Ana lui învăţase să zâmbească, să râdă, să roşească - toate "la ordin". Zâmbea foarte credibil. Şi roşise foarte credibil. El ştia ce-i în mintea ei acum, la adresa gazdei lor, şi constata că regina lui devenise maestră emerită în măşti...

Gata. Scăpase şi ea. Era rândul copiilor. Oare pe care-l lua mai întâi? Păi... Păi, întâi ridica un deget la Thomas; şi-i spunea că "preferă să lase ce-i mai bun la final". Ce afurisit! Îi făcuse ginerele să roşească! Nea Nicu o îmbrăţişă pe Florentina - şi-o apucă de pomeţi şi-i explică, pe scurt, în romanes că e aşa *shukară* că în curând o să iasă soarele din nori ca să se uite la ea! Şi-acum îl lua pe Thomas şi-l îmbrăţişa straşnic... Şi-i mormăia la ureche ceva, în romanes... Îi mormăia la urechea dinspre Florentina; el prindea doar frânturi. Toate erau laudative. Şi despre seratele la care merseseră, şi despre impresia minunată pe care le-o făcuse tuturor, şi despre cât de analitic şi obiectiv se exprimase apropo de obiectivele pe care le văzuseră ieri... Şi-acum îl lua de gât şi intra cu el în castel! Io-te la el! Îi lăsa pe ei baltă şi-l lua pe Thomas! Mare şmecher, Nicu Cărare! Şi mare "jucător"! O pasă nu rata! La toate răspundea - venea la fileu şi lovea mingea... Ca acum! Ei îl puseseră să-i aştepte în vânt; el îi lăsase pe ei în vânt, îl luase pe Thomas şi...

Ana îl trase un pic spre ea:

- E evident că nu putem câştiga. Eu zic să ne resemnăm...

Aşa zicea şi el. Aşa că-i sărută mâna şi şi-o puse pe braţ. Şi intrară, totuşi, în castel.

Nea Nicu îl aşezase pe Thomas la masa din living. Bietul lui ginere îl privea cu ochi un pic speriaţi, un pic jenaţi de atenţia bruscă ce i se acorda... Îşi aşeză soţia în dreapta şi se aşeză în dreapta lui Thomas. Florentina se aşeză lângă Ana... Nea Nicu voia să ştie foarte multe lucruri despre ginerele lui, că-l cam descosea...

Păi, gata! Ajungea atâta descusut! Că şi el era un jucător - dar de fotbal, nu de tenis! El "dădea cu picioru'", cum se zice! Se grăbi să şuteze mingea spre poartă:

- Ia spune, nea Nicule - ai veşti din Rusia?

- Stai, mă, să vorbesc şi io cu băiatu' ăsta!

Îl privea lung... "Gata cu joaca! Că n-am venit ca să ne jucăm!" Nicu Cărare luă o poziţie normală pe scaun:

- Da; am veşti din Rusia. Mihai a primit ordin să cumpere partea ta.

- Şi ce altceva a mai primit?

- O muştruluială straşnică. Şi ioc sprijin. Sunt supăraţi pe ei - pe toţi trei! Din cauza trăznăilor lor, chinezii au intrat în bârlogul şefilor. Şi ştii că ăia nu se simt bine atunci când au musafiri nepoftiţi.

Aha... Zâmbi slab:

- Trăiască chinezii - nu-i aşa?

Tonul vocii gazdei se ridică imediat, în romanes:

- Tu vrei să-ţi zic vreo două despre neamuri, mă? Ce dracu nu pricepi? Nu puteam să fac nimic!

Ridică şi el tonul - şi începu să gesticuleze "ca-n poieniţa cu gard rustic":

- Puteai să-mi zici că nu poţi să faci nimic! Puteai să mă pui în gardă! În schimb, ai tăcut din gură, ai pus-o pe femeia asta în liniantâi şi-ai băgat capu' la cutie!

- Bă! Ia vezi!

Se întoarse spre soţia lui:

- Sună-l pe Isamu. Rezervare - două persoane, două săptămâni *all inclusive* în Elveţia.

Poc! Palma bătrânului lovise masa, umplând livingul cu zgomot sec... Întoarse încet capul spre el - că nu-i mergeau şmecherii de-astea ieftine cu el... Scoase pachetul cu ţigări:

- O să-i trimit dlui Mikhelson o copie a DVD-ului. Ca să ştie că n-am înnebunit.

- Ştie că n-ai înnebunit. Ei ştiu totul. Tu uiţi că chinezul tău n-a avut acces la ceea ce ei ascultă şi văd la micul dejun! Şi uiţi că Leonard vorbise deja cu ei - şi aranjase deja mutarea ta!

- Ei trebuie să ştie că sunt hotărât, la o adică, să-i bag pe toţi trei la puşcărie. Pe viaţă. Fără milă.

Nicu Cărare nu mai spunea nimic. Bun! Perfect! Las' că spunea el!

- I-am primit în echipa mea! Le-am pus umbrelele deasupra capetelor! I-am îndrumat şi i-am învăţat şi i-am educat şi i-am şlefuit până au ajuns sus! Până s-au bogăţit, ei şi neamu' lor şi zece generaţii de-acu' încolo! I-am făcut temuţi şi-n Est, şi-n Vest, şi-n Centru! Dacă nu eram eu, tatăl lor îi lăsa de izbelişte - să se lupte să maximizeze profitu' şi să minimizeze impozitu' SRL-ului! Da?

- Da, Ştefane. Ştiu că ai dreptate. Dar nu e

Ridică mâna şi izbi straşnic masa:

- Ba e perfect! Las' să ştie ce-i aşteaptă!

Se aplecă spre el - şi urlă la propriu:

- Că au încercat să-mi violeze fata şi să-mi omoare cumnata! Şi mi-au furat nepoata! Şi morgă scrie pe ei, la primu' pas greşit! Morgă! Coşciuge! Şi colivă! La dracu!

Era linişte în livingul lui Nicu Cărare. Era o linişte perfectă. Nimeni nu-şi permitea să respire sonor după ce răgise el... Reveni pe spătarul scaunului şi-şi regăsi tonul normal, calm:

- Am făcut firma copiilor.

- Ştiu. Am aflat.

- Le-am ales un profil de activitate care să le asigure bunăstare pân' la apocalipsă - şi-un pic şi după.

- Aşa e.

- Actele sunt gata. Săptămâna viitoare facem angajările. Ştii tu - conducerea şi personalul TESA. Şi-ţi zic de-acum că particip şi eu la preselecţie. Iar dacă văd vreo legitimaţie, fac explozie nucleară.

Tăcere...

- Fără excepţie. Dacă-mi trimit un general, tot explozie nucleară fac. Indiferent în câte bucăţi îl sparg - colivă scrie pe el. Ai înţeles, da?

Înţelesese. Că aproba. Bun! Hai să se impună mai departe:

- Ăia n-au ce căuta nici în firma copiilor mei, nici prin apropierea ei. Pentru că copiii mei fac doar afaceri curate. Impecabile. N-au de ce să se mânjească. Aşa că ăia n-au de ce să-şi infiltreze spioni în firma lor. Dacă vor să ştie ce mai fac copiii mei, să trimită organele de control pe uşa din faţă. Limpede?

Aproba.

- Apropo de copii şi firma lor... Le spun acum lor, de faţă cu dum-

neata: firma lor nu trebuie să maximizeze profitul. Şi nici să minimizeze costurile. Că, dac'ar fi să stea bondari pân' la sfârşitul zilelor lor, ar avea din ce să trăiască confortabil şi ei, şi câteva generaţii după ei. Firma lor trebuie să funcţioneze normal - şi să se bazeze pe reguli de bun-simţ. Nu le trebuie decât un profit rezonabil şi o creştere de maximum 5% pe an. Ăsta e ritmul sustenabil normal: 5% anual.

Îşi privi ginerele, îşi privi şi fata... Pricepuseră. Bun!

- Firma lor n-o să ajungă niciodată pe bursă - fiindcă e a lor, nu a altora. Dacă au nevoie de bani, mă ocup eu: le cumpăr toată producţia pe loc. Şi e treaba mea ce fac cu ea mai departe. Iar ei n-or să se gândească niciodată că trebuie să se descurce singuri şi să performeze şi să-mi demonstreze mie una şi alta; ei or să-şi amintească întotdeauna că sunt copiii mei iar eu sunt aliatul lor numărul unu, aşa că or să vină la mine să-mi ceară ajutorul.

Thomas aprobă. Aprobă şi Florentina. Mai departe!

- Firma lor, afacerea lor, trebuie să fie echitabilă pentru toată lumea: patroni, salariaţi şi clienţi. Nu preţuri maximale, nu salarii minimale, nu profit cu orice preţ. Au deja din ce trăi. Au deja ce să le lase copiilor lor. Şi nu vreau să aud că au avut venituri astronomice; vreau să aud că fac un bine oamenilor din jurul lor. Vreau să aud că oamenii îi iubesc. Că ţin la ei. Că, atunci când spun "Florentina şi Thomas", o spun cu respect şi cu drag. Vreau să pot să trimit două dudui cu nişte coli, care să le pună angajaţilor copiilor mei o singură întrebare: "Ce vă doriţi de la angajatorul vostru". Dacă măcar unul spune "mi-aş dori să ies la pensie aici, la fabrica lor", eu sunt mulţumit. Aţi înţeles?

Thomas aproba, Florentina aproba... Iar nea Nicu ofta greu şi prelua tema de discuţie:

- Ceea ce spui tu, Ştefane, e foarte frumos. E ideal. Dar ei trebuie să fie genul de oameni care să-şi dorească să facă bine. Înţelegi? Aşa cum eşti tu. Ai făcut atâtea fundaţii, ai băgat atâţia bani în ele, ai ajutat atâta lume... Numai tu ştii de ce-ai făcut-o. Dar să ştii că nu toţi cei care încearcă să facă chestia asta şi reuşesc. Mare parte din ei sfârşesc prin a deturna scopul iniţial.

- Pentru că mare parte din ei sunt pătaţi. Murdari. Şantajabili. Copiii mei nu vor fi niciodată şantajabili. Fiindcă sunt deştepţi. Şi ştiu ce-au de făcut şi de cine şi de ce trebuie să se ferească.

Thomas şi Florentina aprobau energic... Nea Nicu îi zâmbi lui Thomas:

- Să ştii că vă învaţă de bine. Atunci când n-ai un protector care să aibă grijă de tine, trebuie să-ţi faci o armată care să aibă grijă de tine. Iar oamenii simpli mânaţi de sentimentul binelui sunt cea mai puternică, cea mai devotată armată care poate exista. În 2011, în România, preşedintele de atunci s-a luat de medicul libian care a înfiinţat SMURD-ul. A fost răzmeriţă în ţară. A ieşit lumea pe străzi ca la revoluţie. Şi nu s-au retras până când nedreptatea nu a fost îndreptată. Aşa că ascultaţi de Ştefan; că vă învaţă de bine.

- Ştim că ne învaţă de bine.

Ochii fetei lui îl priveau lung, cu siguranţa copilului care ştia că tatăl ei nu-i putea dori decât binele... Zâmbi:

- Ia du-l tu pe Thomas să vadă sera!

- Da! Mergeţi în seră! Să ai grijă la florile alea roşii, mari; să nu te muşte!

Ridică degetul - să nu râdă, ci să fie atentă la florile roşii! Că mai auzise el de persoane care aveau flori de-alea roşii cu un scop anume... Îi aşteptau să iasă... Bun! Ridică privirea şi-l fixă, serios...

- Ştefane... Eu n-am apucat să vă mulţumesc că mi-aţi scăpat fetiţa din ghearele lor.

- Nu de mulţumiri avem noi nevoie.

- Ştiu. Dar eu tot o să vă mulţumesc. Şi n-o s-o fac cu cuvinte.

"OK! Mulţumeşte-mi atunci! Adu-mi nepoata la conac!"

- ... Voi vreţi s-o aduceţi acasă pe Trésor. Aveţi răbdare. Chinezii se ocupă de chestia asta cu cea mai mare atenţie. Şi nu numai ei. Şi ai noştri au început să tragă sfori înspre Est, de când ai dat semnale că vrei să vinzi Rusia...

Cu alte cuvinte, Trésor o să se întoarcă doar după ce el se despărţea de Rusia...

- M-am tot gândit, de când Ana a venit cu plicul iar eu am fost nesimţit şi n-am poftit-o să intre. Eu nu vă pot ajuta cu fetiţa; iar cu afacerile e sarcina mea să vă ajut. Acum, după ce m-aţi ajutat şi aţi recuperat singurul lucru care mă putea distruge, pot să mă ridic din nou. Şi să fac ceea ce trebuie făcut.

- Te rog ca, pe viitor, să-mi spui atunci când nu mă poţi ajuta. Ca să ştiu sigur cum stau.

- Ştefane,

- Toate calculele noastre au plecat de la premisa că dumneata ne poţi ajuta! Tot ce-am socotit noi, în privinţa răpirii nepoatei noastre, a fost greşit din start!

- Ştiu. Şi să ştii că nu v-aş fi putut ajuta nici dacă n-ar fi existat filmarea aia! Leonard devenise foarte puternic! Şi discutase cu oameni mult mai puternici decât ei patru la un loc! Mie mi s-a servit un ordin, nu o sugestie!

- Am înţeles.

- Trésor ar fi fost moartă acum, dacă eu interveneam atunci. Voi nu vă daţi seama cine te aştepta în organigrama cealaltă!

Ba îşi dădea seama, mai ales după ce aflase cine era "mesagerul" acelor persoane! Mikhelson era printre cele mai bogate "portavoci" din Rusia!

- Dar, din fericire, aţi făcut ce-aţi făcut şi i-aţi determinat pe-ăia doi să scape de ea. Şi acum e în siguranţă. Nu ştiu dacă v-a spus sora lui Dumitru...

Ce să le spună? Despre blesteme? Hm...

- Uitându-mă în urmă, la ceea ce-am aflat eu că a trăit fetiţa lui Diamant anul ăsta, am tras concluzia că Trésor e protejată de o armură invizibilă. Sora lui Dumitru cred că a făcut nişte vrăji, sau nu ştiu - dar belelele se ţin departe de aia mică. Toţi cei care au încercat să-i facă rău au sfârşit rău. Şi-asta înainte să-i facă rău! De-aia zic - cred că bunica ei a protejat-o cumva...

Se abţinea şi nu aproba - că nu era bine să afle nea Nicu asemenea subtilităţi...

- Chinezii au acum grijă de ea. Şi se ocupă de salvarea ei. "Se simte" că se ocupă, nu lenevesc. Aşa că, în maximum o lună, nepoţica voastră se-ntoarce acasă.

Asta era minunat. Dacă şi nea Nicu ajunsese la concluzia asta, era foarte-foarte bine...

- Iar în condiţiile astea, eu o să vă ajut cu copiii voştri.

Aoleu! Doamne fereşte!

- Am discutat cu prietenii mei sâmbătă dimineaţă, după ce-aţi plecat. Thomas a fost foarte bine primit în cercul nostru. Şi e bine văzut. Toţi îl plac. E un bărbat plăcut, e extrem de inteligent... O să stau cu ochii pe el. Şi pe firma lui. Şi, atunci când va fi cazul, o să deschid gura şi-o să spun că Thomas, ginerele lui Ştefan, e un bărbat de toată isprava şi un manager foarte bun. Şi are coloană vertebrală şi cuvânt. O să-i deschid eu câteva uşi. Stai liniştit, că în afaceri o să-i meargă foarte bine...

- Prea bine! Dar, nu uita - el n-o să facă niciodată altfel de afaceri decât corecte.

- Ştiu, Ştefane. Am înţeles. Am să-l împing către afacerile profitabile şi-am să-i împiedic pe cei nepotriviţi să ajungă la el. Şi la fel o să fac şi cu Léon, atunci când o să-i vină vremea... Cu ăla micu' ce planuri aveţi? Cu Philippe?

Dădu să răspundă - dar Ana i-o luă înainte:

- N-avem planuri cu el. El e singurul care are planuri cu el însuşi. Probabil că va rămâne la cariera muzicală.

- Ar fi şi păcat s-o abandoneze! Când l-am văzut cum cântă... Ce cântă la vârsta lui... Ar fi păcat să-l îndrumaţi către altceva decât muzică.

Începu să râdă:

- Deci Léon "e asigurat", cum se spune. Are în familie un compozitor şi-un textier - că Thomas scrie versuri. O să fie vai şi-amar de mândrele lui...

Nea Nicu râdea, Ana râdea... Venise momentul destinderii atmosferei. Că bătuse azi cu pumnu'-n masă şi urlase azi la protectorul lui.

Şi nu era, totuşi, bine să urle la umbrele. Indiferent ce făcuseră - şi ce nu făcuseră - ele.

Isamu

Privea aburul aromat care se ridica din ceşti. Prefera să privească aburul ăla, decât să-i arate băiatului lui cât de îngrijorat era în realitate...

Avusese, azi, o revelaţie. Liwei venea la el ca să-i spună cum decurseseră jurămintele mamei lui pentru mr Fabre. Dacă Liwei îl va minţi, dacă-i va spune că "nu fusese cine ştie ce" şi "a durat doar câteva minute şi s-au cam bâlbâit", el o să rămână singur... doar cu Biyu... Tocmai de-asta, o rugase să nu coboare azi să facă cunoştinţă cu băiatul lui. Pe de-o parte, momentul nu era foarte bine ales; pe de altă parte, după părerea lui, problemele legate de Fei-Yen nu trebuiau să se apropie de problemele legate de Biyu. Aici nu era casa lor; era casa lui Ştefan. Iar băiatul lui o s-o cunoască pe Biyu "pe teren neutru". Aşa era normal. Aşa i se părea lui normal. Şi probabil că aşa era normal şi în concepţia ei - că nu se opusese ideii de-a sta cuminte la mansardă...

Glasvandul foşni - iar băiatul lui se grăbi să intre:

- Bună seara, tată!

Gata - acum trebuia să-l bage-n seamă! Se ridică şi-i strânse mâna. Iar Liwei se aşeză lângă el şi oftă greu:

- Am sosit!

- Bine-ai sosit...

- Ţi-am adus fotografiile, filmările şi povestirea ei. Şi părerea mea. Cu care să-ncep?

- Cu care vrei tu.

- ... Da' ce-i cu tine?

- Nimic! Aştept să-mi spui!

Şi-şi aprinse o ţigară, încercând să mimeze cele mai calme gesturi de care era capabil...

- ... Duminică, ne-am întâlnit cu ei acolo, în părculeţ. A ales un părculeţ micuţ, retras faţă de gălăgia copiilor şi forfota turiştilor... Erau îmbrăcaţi normal. Adică nu păreau că fac ceva aşa, extrem de special şi aparte... Nu ştiu; a fost ciudat. Ea avea o floare în păr. Am aflat că el i-a pus-o, când au ajuns în părculeţ. Şi încă o chestie. Adică stai un pic.

Gata - scotea telefonul. Mm - ce n-ar fi dat să vadă imaginile alea pe tabletă, sau direct pe plasma de-un metru jumate... Liwei parcă-i auzi gândurile:

- Ia porneşte plasma!

Îi arătă telecomanda; băiatul lui se descurca s-o pornească singur, să facă setările... Aha! Uite şi prima fotografie!

- Deci el s-a dus s-o ia de acasă. Şi cică floarea a lăsat-o în maşină. Deci a intrat bine-mersi cu mâinile-n buzunare, după care a poftit-o în living. Şi, după ce a aşezat-o în fotoliul ei preferat, s-a aşezat frumos în genunchi şi a cerut-o de soţie. Cu inel cu diamant. Unul mic, dar foarte frumos - a glumit ea azi între patru ochi...

Normal - inelul pe care i-l dăruise el avusese un diamant "serios" şi valorase cam cât trei vile cu etaj la vremea aceea...

- I-a spus că nu o poate face soţia lui; dar va încerca s-o facă logodnica lui, dacă e şi ea de acord... Şi-a spus "Da". Mama mi-a povestit că a fost un moment foarte emoţionant. Foarte special. Adică pe ea a mişcat-o mult...

Normal! Şi pe el, dacă ar fi fost bărbatul picat în dizgraţie al unei mafioate "pe val", un atare gest venit din partea iubitei lui l-ar fi mişcat mult! În fine...

- Şi apoi au petrecut o oră pălăvrăgind cu părinţii lui. Videoconferinţă. Din câte spunea ea, amândoi au fost extrem de fericiţi să afle că fiul lor şi-a găsit, în sfârşit, perechea.

Aprobă cu capul. El se uita la primul cadru - cel de pe ecran. Liwei simţise nevoia să pună pe ecran fotografiile din diversele momente ale zilei de duminică; şi cum n-avea imagini din vilă, lăsase prima fotografie făcută de el. Şi anume, cea din maşină - în care îi imortalizase pe amândoi stând pe bancă şi aşteptându-i. Imaginea aia începuse să-l cam calce pe nervi; fiindcă el rememora raportul lui Cheng şi afla din el că "nu ştim ce s-a întâmplat în vilă, preţ de-o oră". Iar vila lui nu era supravegheată - era păzită la sânge de mafia chineză! Adică de Cheng! Hm...

- Ce e? La ce te gândeşti?

- La Cheng. Care nu a catadixit să mă anunţe şi pe mine, apropo de ceea ce s-a întâmplat duminică în casa mea.

Liwei nu spunea nimic...

- Stai liniştit. Spune mai departe.

- ... În fine! Deci, am ajuns şi noi. Iar ei ne aşteptau. Am coborât, am făcut poze, am pălăvrăgit câteva minute despre ce-am mai făcut în ultimul timp... Şi apoi ne-am dus în cel de-al doilea rond. Organizarea era evidentă, aşa că Amèlie a fugit repede în faţa noastră...

Îi filmase! Ce bine! "Bravo, Amèlie!" O să-i trimită fetei ăleia un camion cu flori! Nu un camion - un container întreg!

Veniseră separat - ea şi Liwei pe aleea din dreapta, Victor Fabre pe aleea din stânga. Pe ea "o condusese" Liwei; mersese la braţul lui. Vedea în paşii psihologului că scăparea asta îl pusese în dificultate; paşii lui fuseseră un pic grăbiţi, postura un pic băţoasă, forţată... Şi se întâlniseră la mijloc. Liwei n-o dăduse pe Fei-Yen; ea dăduse drumul braţului lui şi se dusese la noul bărbat din viaţa ei. Se luaseră de mâini... Amèlie făcuse zoom, dar nu putuse "să sară peste rond"; aşa că nu se auzea mai nimic...

- Aici am avut o scăpare de organizare. Ştii cât a plâns, de ciudă că n-a avut curaj să treacă prin rond?

- Nu trebuia să înregistreze profesional; trebuia doar să fie acolo. Ei n-or să uite niciodată cuvintele pe care le-au rostit; iar atunci când or să revadă filmarea asta, or să-şi rostească din nou jurămintele.

- ... Da, nu m-am gândit...

- E mai bine aşa. Să nu ştie nimeni ce şi-au spus. Deşi, dacă stai să studiezi imaginile, poţi să le citeşti pe buze...

Liwei tăcea... Urmăreau filmarea - iar el îşi amintea cuvânt cu cuvânt rândurile din raportul lui Cheng... Le urmărea buzele, le urmărea mimica, privirea... Amândoi erau vizibil afectaţi de greutatea propriilor cuvinte. Amândoi erau ferm convinşi că se legaseră unul de celălalt prin jurămintele alea. Amândoi...

Fei-Yen era o femeie frumoasă. Pentru mr. Fabre, poate era specială. Sau exotică. Pentru el, care cunoscuse foarte multe femei asiatice, trăsăturile ei nu erau "aparte". Sau "speciale". Sau "altfel". Erau frumoase. La vârsta ei, Fei-Yen era o femeie frumoasă...

Începuse el. Continuase ea. El îi dăduse replica. Ea îi răspunsese. Jurămintele lor se transformaseră într-un dialog lipsit de întrebări - format doar din afirmaţii. Din acele monologuri pregătite pe îndelete, ajunseseră la dialog. Şi se apropiau cu repeziciune de final. Frazele erau tot mai scurte, tot mai concise... Se îndreptau spre final - cel pe care el îl citise în raportul lui Cheng. Se îndreptau spre "te iubesc", spre "voi fi a ta pentru totdeauna"...

Gata. O spuseseră. Acum... Acum, el o trăgea spre el - şi o îmbrăţişa. Ea îl îmbrăţişa, el o săruta pe obraz, ea îl împingea şi-i prindea capul în palme şi-l săruta... Mr. Fabre nu era fraier. Ştia că sărutase în public soţia legitimă a unui mafiot chinez. Bănuia care era "pedeapsa", în caz că soţul încornorat îşi invoca totuşi drepturile. Bănuia ce păţeau soţiile infidele aflate în situaţia lui Fei-Yen. Şi îl cunoscuse pe el - nu? Îl cunoscuse într-o conjunctură perfect normală, perfect... "decentă". Iar el nu-i acordase atenţie; avusese un dialog scurt în chineză cu soţia lui, după care împuşcase tabloul de familie şi ieşise. Mr. Fabre ştia ce sentimente avusese soţul încornorat în suflet. Şi probabil că nu putea să calculeze dacă sentimentele alea mai existau, sau...

Cele două cupluri de pe ecran porniseră spre ieşirea din parc. El le privea şi se gândea că, în condiţiile actuale, era normal ca Cheng să nu-şi trimită spionii "în sufletul acţiunii". Chiar dacă nu era vorba de vreun mafiot italian, sau sârb, ci doar de-un psiholog-psihiatru. Cheng nu voia să tulbure cuplul care se născuse duminică la prânz. Şi nu voia nici să-l tulbure pe el - soţul încornorat. Chiar dacă ştia ce ştia, apropo de Biyu, el ştia şi de lungii ani de căsnicie fericită, puternică... Indestructibilă...

- Şi apoi am mers la o terasă, în portul vechi. Am băut o cafea - adică vreo trei - şi-am pălăvrăgit despre vrute şi nevrute. După care ne-am despărţit; ei s-au dus, din câte am înţeles, la el acasă. Iar noi am pornit spre Nisa.

Aproba... Băiatul lui derula încet fotografiile pe ecran... Zâmbi slab:

- Şi ce concluzie ai tras, după ce ai discutat ieri cu ea?

- Măi tată... Ce să zic...

- Zi-mi adevărul. Te rog.

- ... Concluzia mea e că mama e cu adevărat fericită. Nu îndrăgostită, nu aeriană, nu... Înţelegi tu! E fericită cu adevărat!

- Înţeleg ce vrei să spui. E aşa cum era în Japonia.

- Exact.

Şi iar tăcea... Întoarse capul şi-l privi lung... Băiatul lui oftă din nou:

- Să ştii că m-am gândit mult la voi doi. Că eu, ţi-am zis - sunt mare, am viaţa mea acum, aşa că nu mai e vorba de mine, ci de voi. M-am gândit, am rememorat trecutul... Eu nu ştiu când a intervenit ruptura asta dintre voi. Nu ştiu dacă a fost cauzată de mutarea ta aici, sau de apariţia lui Victor, sau de interminabilele discuţii ale mamei cu Jinjing. Pur şi simplu, de la un punct încolo aţi început să vă îndepărtaţi unul de celălalt. Nu ştiu cum, nu ştiu de ce... Dar îţi zic o chestie! Sincer! Cu cea mai mare sinceritate! Să ştii că, dacă voi doi nu vă mai înţelegeţi, nu ar fi normal să vă chinuiţi reciproc. Ştefan o să se întoarcă aici; iar tu o să termini din nou programul la birou la ora şapte-opt. N-ar fi normal să reveniţi amândoi sub acelaşi acoperiş.

Aprobă scurt.

- Adică, din punctul meu de vedere, aşa cum văd eu lucrurile, sunt de părere că viitorul nu poate merge decât către divorţ. Ea şi-a găsit pe cineva şi e fericită. Tu ţi-ai găsit pe cineva şi eşti practic un alt om. Cred cu tărie că voi doi trebuie să rupeţi legătura dintre voi. Ca să puteţi să mergeţi fiecare pe drumul lui. Şi să fiţi fericiţi. Şi să nu umbriţi amintirile frumoase cu evenimente urâte.

Aprobă din nou. Îl privea lung... Băiatul lui îl privea un pic temător... Brusc, Liwei sparse liniştea din living:

- ... Eram sigur că o să te superi!

- Nu m-am supărat. Pentru că şi eu m-am gândit la rezolvarea asta. Ba, mai mult - eu m-am gândit la o surioară pentru tine...

Nici nu-şi imaginase el că ochii asiatici ai băiatului lui pot deveni chiar atât de rotunzi... Zâmbi:

- Şi ea s-a gândit la asta. Dar nu mi-a spus-o. În plus, s-ar putea să fie o problemă, apropo de gândurile astea ale noastre. Dar să revenim la discuţia despre divorţ.

Întinse mâna peste cotieră, luă dosarul şi i-l întinse. Liwei nu îl luă:

- Ce e asta?

Nu-i răspunse; îl îmbia să îl ia... Gata. Acum putea să-i spună:

- Am încercat să fac o împărţire cât mai echitabilă. Fiindcă nu e o soluţie să vând totul şi să vă dau câte-un card.

Dosarul zbură la propriu spre masă. Liwei ţâşni în picioare, ocoli masa şi ieşi cu paşi mari... Se ducea la maşină, semn că n-o să poată să discute cu el despre împărţire - şi deci era foarte posibil să o fi greşit, sau să le fi repartizat proprietăţile pe care nu le doreau...

Liwei plecase cu demaraj. Şi cu nervi. Şi cu supărare. Nici o problemă - îşi uitase telefonul pe masă, aşa că sigur o să se-ntoarcă! Mută ceştile pe tavă, puse dosarul central, puse telefonul pe dosar... Şi se ridică. O să salveze mai târziu filmarea - televizorul avea funcţie de *autosave* pentru ceea ce reda. Se apropia de uşa bucătăriei şi se gândea...

Se gândea la băiatul lor. Care încerca să-i despartă, ca să-i poată vedea fericiţi. Se gândea la ceea ce băiatul lor nu le arăta. Adică propria suferinţă. Familia lui, uniunea din care se formase el, dispăruse. Sentimentele acelei uniuni dispăruseră. Da, amândoi îl iubeau pe Liwei; dar el, atunci când se uita spre părinţii lui, nu mai vedea dragostea... Iar asta îl afecta, în subconştient. Dacă vreodată, în viitor, o să dea şi căsnicia lui de greu, Liwei se va gândi la divorţ mult mai repede decât s-ar fi gândit alţi bărbaţi. Pentru că, vorba aia - avea un exemplu în familie, iar cele două cupluri rezultate din divorţul acelui exemplu erau fericite...

Intră în bucătărie, iar Isabelle se grăbi să-i ia tava:

- Nu trebuia...

Nu avea nici putere, nici timp să o contrazică; rupse o foaie din carnetul de cumpărături şi începu să scrie, repede...

"Degeaba te superi. Ştii bine că tot ceea ce am făcut în viaţă, am făcut pentru voi doi. Am lipsit din familia noastră ca să fac toate astea. Refuzându-mi decizia, mă expulzaţi practic şi din vieţile voastre, şi din amintirile voastre.

Eu nu pot contribui altfel la familia noastră. La ultimii zeci de ani în care am format o familie. Trecutul nostru e în acest dosar. Nu e corect faţă de noi înşine să «uităm» tot trecutul lui Isamu Chèn."

O să i-l pună lângă telefon. Probabil că o să se întoarcă - şi, cel mai probabil, o să-l roage pe Claude să-l lase să intre şi să-şi ia telefonul. Bănuia că Liwei o să citească biletul. Nu ştia însă ce decizie va lua - dacă va deschide dosarul sau nu. Probabil că nu...

Nici nu trebuia să-l deschidă. Nu trebuia, la urma urmei, nici să modifice lista aia! Actele de divorţ el le va face. Şi va avea grijă să scrie în ele şi împărţirea bunurilor. Nu-i va lăsa să-l uite - aşa cum fusese el, cu bune şi rele, prezent şi absent, bun şi rău, zâmbitor şi încruntat... Făcuse parte din familia lor. N-o să-i lase să-l şteargă din ea.

31 octombrie 2020 - sâmbătă

Florentina

Ziua de azi fusese superbă. Chiar dacă o petrecuseră în casă - se distraseră de minune! Ea şi Thomas nu se plictiseau practic niciodată, atunci când erau împreună! Ba chiar putea spune că nu le-ajunge timpul! Azi pălăvrăgiseră şi despre firmă, şi despre noii lor angajaţi, şi despre tati al ei, şi despre conac, şi despre cursuri... Învăţaseră... Se jucaseră remi şi cărţi... Se iubiseră, bineînţeles...

Se apropia ora cinei. Ea se pregătea să-l întrebe dacă are chef să iasă într-un club... oricare, cu orice tematică, fie ea şi "jazz puturos zăcând în fum de ţigară"...

- Ştii că am încercat să-l conving pe Philippe să compună o melodie pentru versurile mele?

- Nu, nu ştiam...

- Daa, şi n-a vrut. A spus că versurile pe care le-am făcut nu au nici ritm, nici rimă. Şi el nu poate să compună muzică pentru asemenea versuri.

- Adevărul e că poeziile tale ar fi greu de cântat...

- Mersi de încurajare, dragă!

Bufni în râs:

- Dacă vrei, pot să te-ajut să le dregi, cum se zice!

- Nu, mulţumesc. Îşi pierd marca inconfundabilă...

Daa, bineînţeles! El scosese limba la ea; scotea şi ea limba la el şi se ducea la laptop, să caute un post de ştiri...

- ... Şi cum nu mi-a reuşit şmecheria, am recurs la mişcarea veche - aia cu dedicaţia de pe net. Deci, pot să te invit la dans?

Poftim? Întoarse capul, mirată de aşa iniţiativă... Thomas căuta ceva pe mobil. O melodie, probabil. Zâmbi:

- OK. Să-mi pun rochia de bal?

- Nu. E un blues.

Aha! Un blues! Deci era cu dragoste! Da, voia tare mult să fie invitată la dans...

- Gata. Eşti gata, da?

Aprobă şi-l luă în braţe. Iar el nu apăsă play:

- Să nu uiţi că e blues - da?

- Nu uit...

Cine ştie ce trăznaie de melodie găsise - şi voia s-o facă să râdă... Fu luată în braţe. Iar melodia începu.

... Chiar era blues! Ceva cu chitară rece. Ritm simplu, un-doi, numai bun de legănat dreapta-stânga... Soţul ei începu să-i şoptească versurile pe care le cânta artistul:

- Mulţi bărbaţi poate-ţi vor spune / Mult mai frumos "te iubesc" / Dar mai sincer decât mine / Eu nu ştiu câţi se găsesc...

Cum-cum? Ce zicea el acolo?... Păi, el zicea din nou prima strofă. Iar interpretul începuse să cam ridice vocea... aşa, a jelanie şi lălăială... Era ciudat!

Tresări!

- Te iubesc, te iubesc, te iubesc! / O spun din toată inima / Te iubesc, te iubesc, te iubesc / Eşti sufletul şi viaţa meaa...

Oo, Doamne! Era o manea! Thomas îi dedicase o manea! Şi-o "folosea" pe post de blues! Nu se poate! Ea râdea; el îi şoptea suav, cu patos şi pasiune, cuvintele pe care manelistul le auolea de mama focului... Şi se legănau în ritm de blues... Erau nebuni... Erau îndrăgostiţi... rău...

Sami

Selectă numele soţiei lui... şi videoconferinţă... Şi oftă greu, din tot sufletul. Că îi dădea o veste bună-proastă...

- Ei, bună!

- Bună, iubito. Ce faci? Te-am deranjat?

- Nu, iubitule! Pregăteam cina pentru copii. Dar ce-i cu tine?

- Păi, nu ştiu. Adică am o veste bună-proastă.

- Aha...

- În curând, mă întorc şi eu acasă.

Şi-o privi drept, încercând să nu-i transmită nicicum că mâine, în jurul prânzului, o să coboare din taxi - el şi valizele lui...

- Aha! Păi asta-i o veste bună!

- Da. Dar are şi-o parte proastă.

- ... Iartă-mă, dar eu nu văd partea asta proastă. Nu înţeleg la ce te referi.

- O să mă întorc la spital.

- ... Aa, stai liniştit! Stai foarte liniştit - da? Că problemele s-au rezolvat!

Da, se rezolvaseră. Dar el îşi făcuse unele planuri - şi visase s-o ducă într-un centru cel puţin asemănător cu cel din Düsseldorf... Oftă greu:

- Aş fi vrut să te duc şi pe tine la centrul ăla.

- Nu, iubitule. Nu sunt de acord cu ideea asta. Ceea ce am eu se rezolvă de ani buni la orice spital normal. Chiar nu e cazul...

Ba ar fi fost cazul; că era soţia lui, mama copiilor lui, iar dacă ea păţea ceva el nu şi-ar fi iertat niciodată incapacitatea de-a o salva...

- Am vorbit deja cu Rashid. Şi am optat împreună pentru prof. Dupontel.

Care era un chirurg foarte bun şi un om minunat. Aprobă - tocmai îşi amintise că ea hotărâse, cu de la ea putere, că "va scoate tot"...

- Operaţia nu e complicată. Ştii asta - da?

Aprobă din nou.

- Deci, când vii şi tu, mă internez şi mă operez.

Aprobă şi zâmbi:

- OK. Cum vrei tu. Că tu te operezi - nu?

- Ştii bine că nu aşa se pune problema! Stabilim de comun acord - da?

- Da. Dar dacă tu vrei să te operezi la el, atunci eu sunt de aceeaşi părere cu tine.

- Bun! Deci am ajuns la un consens...

Aprobă... Decise să schimbe subiectul:

- Copiii ce fac?

- Se joacă. Sunt atât de activi, că m-au ameţit! Faţă de cât de liniştiţi erau înainte, crede-mă că viaţa mea de acum e incredibil de agitată!

Aproba... Avea senzaţia că aproba prosteşte, adică dădea din cap la tot ceea ce spunea ea...

- Ţi-au spus când se încheie contractul?

Negă:

- Nu, dar momentul ăla se apropie cu repeziciune. E un bărbat puternic. S-a recuperat foarte bine. După părerea mea, e 80% recuperat. În curând, o să renunţe la baston. Iar în clipa când o să reuşească să alerge prin curte, eu o să împachetez...

- Mă bucur să aud că e bine şi se reface repede. Sincer mă bucur! E un om foarte special. Nu merita ghinionul pe care l-a avut în martie.

Aprobă:

- În fine! Deci ţi-am spus că în curând revin acasă.

- Să mă ţii la curent, să ştiu când să vorbesc cu prof. Dupontel. Şi, bineînţeles, să pregătesc copiii! Că mi-au pus în vedere să-i anunţ când vii acasă! Plănuiesc să-ţi facă o super-surpriză...

I-auzi! Probabil una dansantă, sau şutată - Aidin devenise un fotbalist înrăit iar Adana avea vreo 15 tutu-uri, care mai de care mai frumos şi mai înfoiat...

- O să te anunţ. Hai - fugi şi fă-le de mâncare!

- Bine, iubitule. Vorbim.

- Vorbim.

Jada închisese... fără să observe, probabil, că "adoptaseră" stilul de vorbit al lui Ştefan, renunţând la "te iubesc", la "abia aştept să ne revedem", la...

Lăsă telefonul pe masă şi se ridică - păi, să înceapă să împacheteze! Îşi întinsese toate lucrurile prin tot conacul; o să-i ia ceva-ceva să le strângă! Sigur, o să mai uite din ele. Iar Aleodor o să i le împacheteze şi-o să i le trimită cu un curier, probabil...

Îi părea rău că pleacă de aici. Chiar dacă se bucura că revenea în familia lui, lângă soţia şi copiii lui, regreta totuşi despărţirea de Ştefan şi de Ana. Şi de Rebeca şi Adina şi familia Tabacu. Şi regreta mult şi despărţirea de Thomas - tânăr extrem de inteligent, extrem de curios să afle lucruri noi... Probabil că şi de Toni o să-i fie dor! Că doar alergaseră atâtea dimineţi umăr la umăr, în jurul gardului conacului! O să-i lipsească bărbatul vesel care-l tot însoţise prin curtea aia mare, în serile când avusese gânduri de plimbare...

"Hai, Sami! Apucă-te de împachetat! Că s-ar putea să pleci dimineaţa, nu seara!" Probabil că contele va pleca în jurul prânzului, ceea ce însemna că el pleca puţin înaintea lui...

Ştefan

Închise dosarul şi se sprijini comod de spătarul scaunului:

- Păi pot spune că aici am terminat.

Aleodor aprobă:

- Într-adevăr - aici, toate lucrurile sunt puse la punct.

- Te rog să te ocupi cu aceeaşi atenţie de Thomas. El probabil că n-o să-ţi ceară ajutorul; că nu e genul. Deci te rog să-l inviţi în fiecare zi aici, la biroul meu, şi să vă ocupaţi împreună de Deymandz.

- OK.

- Tu ce crezi - se descurcă să ia decizii fără mine?

- În 90% din cazuri, sunt sigur că se va descurca.

- Pentru celelalte 10% mă găsiţi online până la opt seara.

- Ştiu, şefu'! Stai liniştit - că o să ne vedem zilnic!

- Mă! Tu te-ai obişnuit cu omniprezenţa mea!

Râdeau toţi...

- Să stai cu ochii pe noii angajaţi. Sunt buni, sunt profi şi ştiu ce trebuie să obţină. Momentan, se familiarizează cu actele, domeniul de activitate, locaţiile, studiile de piaţă şi oportunităţile. Şi-şi calculează fiecare ce-are de făcut - fabrici, magazine, saloane... Cu toate astea, sunt toţi absolvenţi de facultăţi. Ştii - ţi-am spus că, în anul întâi, îi învaţă că regula de aur este maximizarea profitului...

- Ştiu. Şi o să stau cu ochii pe ei. Sunt sigur că şi Thomas o să stea cu ochii pe ei. Ţi-am spus - tot ce spui tu e lege pentru el.

Aprobă... Îl electrocută:

- Spune cinstit - câţi spioni şi-au strecurat serviciile în firma copiilor?

- Nici unul. Şefule, am verificat împreună fiecare individ! L-am stors din toate bazele de date şi din toate arhivele! Chiar nu mai ai încredere în mine?

- Ba am. Da' mă gândesc că plec şi rămân fără tine; şi-o să-mi fie dor să-ţi frec ridichea!

- Şi te-ai gândit s-o freci acum în avans!

- Păi normal, mă! Fac stoc, să-mi ajungă până weekend-ul viitor!

- Deci weekend-ul viitor vii încoace.

- Da. Plănuiesc o petrecere la Luka; una de-aia cu greutate. Dar după petrecere vin încoace. Că o să avem de vorbit.

- Am înţeles. Bine, şefule - freacă ridichea în avans!

Râdeau...

- Săptămâna viitoare discutăm despre capitalizare. Şi pornirea activităţii.

- Am înţeles.

- Sau nu discutăm despre nimic - în funcţie de cât de repede se mişcă absolvenţii de studii superioare. Să fii atent - să nu dea rasol, dar nici să nu doarmă-n bocanci.

- Stai liniştit, că ştim ce-avem de făcut. Deşi e destul de devreme ca să spun asta, am senzaţia că Thomas o să fie un bun conducător. Şi de firmă, şi de oameni.

- Este deja un bun conducător. Are stil, are metodă... Ştie să vorbească cu oamenii. Şi nu e îngâmfat. Să ai grijă de partea asta...

Aleodor aproba şi, probabil, îl cam bombănea în mintea lui - că îl cicălea cu chestii pe care le vorbiseră de zeci de ori deja... Zâmbi:

- Cu ce ne transporţi la Cannes?

- Toni vă duce la aerodrom, unde vă aşteaptă avionul nostru. Zburaţi la Paris, de unde vă ia avionul lui Fang. Oficial, vă întoarceţi aici cu avionul nostru; neoficial...

Aprobă - era foarte bine aşa:

- Săptămâna viitoare, o să fac videoconferinţă cu Rusia. O să-i caut eu, cu un text destul de înţepător-dezamăgit la adresa faptului că nu le mai e dor de mine în ultimul timp. Când or să mă vadă la biroul meu din vilă, or să atace. Fie atunci, pe loc, verbal, fie a doua zi - cu bătaie spre punctul care mă doare cel mai mult. Aşa că Ana nu pleacă nicăieri zilele astea. Şi nici după zilele astea.

Soţia lui îi zâmbea, de pe canapea:

- Soţia ta o să ia de la Toni o pereche de cătuşe, ca să poată să stea cu tine şi zi, şi noapte.

- N-o spune de două ori! Mie-mi convine...

Râdeau toţi şase, iar Adina parcă roşise un pic... Trebuia să vorbească cu Toni. Azi. Acum. Că tot amânase şi se luase cu treaba - şi nu era bine! Porni spre uşă:

- Ai avut vreodată senzaţia că o să avem probleme cu vreunul dintre consilieri?

- Nu. În afara Rusiei, cu care se simte de mult timp că avem probleme, toţi ceilalţi sunt cuminţi.

- Ţi-au spus vreodată că abia aşteaptă să mă cazeze în cel mai luxos penthouse din oraşul lor?

- Aşa, direct, nu. Dar au început să întrebe dacă eşti tot la conac.

Adică abia aşteptau să-l aibă musafir, dar se fereau să spună asta lângă urechile Rusiei... Aprobă şi ieşi. Şi porni grăbit spre living.

Mâine, după prânz, se întorcea la Cannes. O să mai treacă pe-aici doar câteodată, în weekend-uri. O să-i fie dor de clădirea asta, de scări... Nu. De clădire n-o să-i fie dor. De oamenii din ea, da. De Adina o să-i fie dor - şi-o s-o pună să-l ţină la curent cu evoluţia sarcinii, cu data naşterii... Că ştia deja cine o să-l boteze pe bebeluş! Rebeca rămânea practic nesupravegheată, de vreme ce Aleodor se va ocupa de Thomas plus toate celelalte, Toni se va ocupa de Adina iar Adina se va ocupa de bebeluş... O s-o roage pe Florina să stea cu ochii pe Rebeca. Deşi asta nu era o soluţie - cumnata lui intra rareori în bucătărie, iar Florina era foarte ocupată cu conacul, mâncarea, hainele, curăţenia...

O să discute mâine dimineaţă cu Rebeca. Împinse uşa şi ieşi în curte.

Mm - ce repede se întuneca în noiembrie! Că doar mâine era 1 noiembrie, nu? Dacă n-ar fi fost luminile aprinse... Se răsuci spre tânărul din dreapta lui:

- Toni pe unde e?

- Cred că în vilă. Îl chem imediat.

Aprobă şi porni în ocolirea conacului. Evident, era urmat îndeaproape...

Uneori nu înţelegea cum de Adina accepta să stea aici. Adică să nu iasă cu săptămânile din curtea asta. Era o femeie normală; ar fi trebuit să-şi dorească să iasă măcar într-un mall, dacă nu chiar într-un parc! Şi totuşi, ea nu ieşea cu săptămânile. Se plimba prin curte şi comanda totul online. Poate că se temea pentru viaţa ei, de vreme ce bărbatul ei era şeful pazei conacului... Poate se temea să nu devină ea ţinta Rusiei - că doar soţul ei era omul de încredere al contelui pe care fraţii Donichioiu îl urau! Habar n-avea! În orice caz, Adinei îi plăcea mult aici, în interiorul gardului conacului... Interesant!

Viră la dreapta şi auzi paşii tropăind în forţă. Se opri, ca să nu se ciocnească cumva la colţ... Toni puse frână în faţa lui:

- Da, şefu'!

- Vino să te-ntreb ceva.

Îşi reluă drumul spre vilă şi-l luă pe după gât. Paşii din spatele lor se opriră... I se umplea sufletul de mândrie şi mulţumire sufletească atunci când redescoperea disciplina perfectă a angajaţilor lui... Se opri

înainte de uşa vilei:

- E legat de Adina.

Îl trase în faţa lui şi-l privi drept:

- Chiar vrei tu musai ca băiatul tău să aibă certificatul de naştere tărcat?

Toni îşi trecu scurt degetele prin păr - şi-i evită privirea:

- Nu, şefu'. Eu i-am zis şi ei - eu fac cum vrea ea! În sufletu' meu, ea e deja nevasta mea. Şi restul las la latitudinea ei. I-am zis să-mi zică dacă vrea să mergem la primărie. Şi n-a zis. Aşa că nu prea ştiu...

- Aşa că băiatul tău o să aibă certificatul de naştere tărcat. Nu mi se pare frumos. În fine - e decizia voastră! Dar

- Ce să-i fac io, şefu'? Să o duc cu de-a sila?

- S-o ceri de nevastă?

- Nu vrea. Mi-a zis că, după părerea ei, certificatu' de căsătorie e un vax. Că nu ne leagă o hârtie. Şi că

- În concluzie, o laşi pe ea să decidă.

Bărbatul din faţa lui nu se grăbea să-i confirme faptul că în familia lui găina stătea pe gard, se ţinea de burtă şi cotcodăcea mai tare...

- Cum ştii tu! Eu am zis să-ţi aduc aminte. Adică să te-ajut să te hotărăşti. Că, de obicei, la noi e problema - nu la ele. Da' văd că nu-i cazu'.

Toni negă scurt. OK! Să fie cum vor ei! Îl bătu scurt pe umăr:

- Bine, mă! Oricând vrei tu, noi să ştii că venim cu voi la primărie!

- Auzi, şefu'? Voiam să te întreb...

- Şi de ce nu mă-ntrebi, dacă voiai să mă întrebi?

Primi un zâmbet... şi-o privire un pic temătoare:

- Şefu', n-aţi vrea voi să veniţi cu noi la biserică?

- Băi, am zis că nu mă mai întrebi! De-abia aştept!

- Săru' mâna, şefule!

Şi "se şi executa"! Ce om! Îl ciufuli, în glumă:

- Poate, după botez, vă hotârâţi să ne invitaţi şi la primărie.

- După botez, am eu grijă să ajungem la primărie! Poate chiar înainte de botez...

Începu să râdă şi-l admonestă în glumă... Porni înapoi spre conac.

Deci o să mai aibă un finuţ... Al câtelea finuţ o să fie el? Că le cam pierduse şirul! Ana avea o listă cu numele şi datele de naştere; ea se ocupa de "strecurarea" lor în agenda lui. Anul ăsta, cât stătuse el imobilizat la pat, ea nu spusese nimic despre finuţii lor... Probabil că nu-i mai vizitase - că nici n-avusese timp, nici prea OK nu era să ducă toate măsurile de securitate prin cele mai normale locuri din Europa. Probabil că le trimisese un cadou şi-o felicitare şi-i sunase...

Mare nenorocire fusese accidentul lui de elicopter! Dacă el nu s-ar fi prăbuşit... Dacă nu s-ar fi aruncat din elicopter, ar fi murit. Aşa cum murise pilotul. Iar dacă elicopterul nu s-ar fi defectat, Rebeca ar fi rămas în conac. Şi-ar fi omorât-o, cu tot cu Trésor. Aşa că, până la urmă, poate că accidentul lui nu fusese chiar aşa o mare nenorocire...

Nu mai ştia ce să creadă. Aşa că n-o să creadă nimic. O să închidă gândul ăla şi-o să-l deschidă pe următorul - discuţia cu Florina şi Luis. Chiar acum se ducea să discute cu ei! Aveau o grămadă de vorbit!

Ana-Maria

Era întuneric şi linişte. Aici, la conac, era cea mai potrivită atmosferă pentru odihnă! Şi totuşi, ea una nu prea putea să adoarmă. Ar mai fi avut ceva de discutat cu soţul ei. Se pregătea să tragă aer în piept şi să-l întrebe...

- ... I-ai spus lui Sami că mâine are zbor spre Nantes?

Na - i-o luase el înainte! Oof, ce om! Dar era normal să fie întotdeauna primul, nu? Că era rege! Negă:

- Nu.

- Nici eu. Îi spun mâine dimineaţă, la micul dejun.

- După micul dejun, te rog! N-o să-i pice tocmai bine; o să se simtă "evacuat"...

- Ceea ce-o să-i spun eu o să-i pice foarte bine.

Ridică capul şi-l privi lung, cu curiozitate... Ştefan zâmbea:

- Piao a trimis azi Spitalului Universitar din Nantes o scrisoare în care le mulţumesc pentru înţelegere şi pentru angajatul minunat pe care-l au. Şi în care îmi exprim solicitarea ca Sami să rămână la dispoziţia mea. În caz că mi se face rău, sau păţesc ceva, să poată ajunge la mine în cel mai scurt timp.

Îşi strecură încet degetele prin părul lui - şi trecu la romanes:

- Bărbat mai şmecher ca al meu nu s-a inventat încă...

- Nu e chiar aşa. În solicitarea iniţială către spital am vorbit despre şase luni. El s-a mutat la conac pe 21 iulie. Mâine e de-abia 1 noiembrie. Şi nu e vina lui că eu m-am refăcut cu viteza sunetului. De fapt, este reuşita lui... N-o să-l ţin până-n februarie. După Crăciun, o să anunţ spitalul că le trimit medicul înapoi. Dar până atunci...

- Până atunci, vrei să-l vezi odihnindu-se. Şi bucurându-se de copiii lui.

- Şi ajutând-o pe Jada să se recupereze după operaţie.

Poftim? Ce operaţie?

- Ce-a păţit Jada?

- Nu ştiu. Nu mi-a spus. Dar, după ce s-au întors din Düsseldorf, au mers amândoi la Bouchard. Şi nu s-au întors chiuind şi jucând din buric - semn că ea are ceva. Nici el nu-i mai zdravăn...

Într-adevăr, Sami înghiţea câte-un pumn de pastile odată...

- Aleodor a interceptat ceva referitor la o operaţie. Aşa că el trebuie să stea cu copiii. Şi trebuie să-şi ajute soţia să treacă prin convalescenţă.

- Aşa e. Din câte am înţeles eu, Sami n-a fost un tată şi soţ extrem de prezent...

Ştefan nu continua discuţia... Lăsă din nou capul pe pernă şi-i privi lung profilul. Era frumos bărbatul ei; era frumos şi mândru şi special ca un rege...

- ... Crezi că trebuia să amân revenirea la Cannes cu încă o săptămână?

- Nu ştiu. Tu ştii când e cazul să revii oficial pe tron.

- ... Mă gândesc la Trésor...

Şi ea se gândea la Trésor - dar prefera să tacă...

- Adevăratul meu tron e scaunul din biroul de la Cannes. Acolo e "cetatea de scaun". De-acolo am construit tot imperiul. Când mă aşez eu acolo, lucrurile încep să se deblocheze. Şi mă gândesc la Diamant... La biata noastră cumnată, care rămâne singură aici...

- Crezi că ar fi bine să vină el încoace?

- Nu. Nu e bine să se revadă deloc. După ce au urlat şi s-au jignit iar Diamant s-a mutat din casa lui, nu e cazul să mai petreacă timp împreună. Din câte-am înţeles, asta e şi părerea lor. Că nu se mai sună de trei ori pe zi; îşi scriu câteva cuvinte seara...

Deci relaţia lui Diamant cu Rebeca se răcise rău...

- E noiembrie. Agata spune că Trésor se întoarce luna asta. Eu trebuie să revin la Cannes, ca să deblochez lucrurile - şi să se-ntoarcă cât mai repede.

Da, şi ea era de aceeaşi părere - şi cu întoarcerea, şi cu deblocarea, şi cu nepoţica lor...

- ... Hai să ne odihnim. Hai - că mâine intrăm iar pe mâinile chinezului fermecat! Şi ştii cum face el - tu la salon, eu la lecţii...

Bufni în râs şi sărută. Mirosea bine regele ei... şi era mai şmecher ca oricare alt rege... mai frumos ca oricare alt rege... Mai iute ca oricare alt rege - că nu se recuperase complet, da' uite că o muta pe cearceaf, intenţionând să-şi preia tronul şi în privinţa asta...

Victoria

Trésor

1 noiembrie 2020 - duminică

Sami

Micul dejun fusese gustos, ca de obicei, dar nu putuse să înghită mai mult de-un sfert din el. Prin faţa ochilor lui trecuseră mulţi oameni, multe valize şi cutii, la urechile lui ajunseseră multe cuvinte referitoare la plecare...

Nu prea putuse să mănânce. Se gândise la plecare. Cu gândul ăla în minte, îi privise altfel pe toţi. Îi privise cu ochii omului care ştie că acum îi vede pentru ultima oară. Se întristase...

Întoarse capul spre Ştefan:

- Voiam să te întreb ceva.
- Ascult.
- Tu pleci azi la Cannes?

Bărbatul din capul mesei scoase din buzunar o hârtie:

- Florina, te rog...

Femeia se grăbea să-i aducă lui hârtia... Ce era aia?

... Era o scrisoare către Spitalul Universitar din Nantes. Care-l plasa pe el într-un fel de "concediu plătit". Lăsă foaia jos:

- Nu se poate.
- Ba se poate. S-a aprobat deja. S-ar putea să am nevoie de tine la un moment dat; şi nu vreau să aud că eşti de gardă, sau într-o operaţie complicată. În plus, nu poţi să mă refuzi.

Era privit lung... El îl privea lung şi încerca să-şi dea seama de ce făcea omul ăsta lucrurile astea... Ştefan zâmbi:

- Aleodor ascultă tot. Şi el, şi umbrelele. Tu ai fost cu Jada la spital. Nu mi-ai spus ce-aţi aflat acolo, dar am observat că nu v-aţi întors extrem de veseli. Cred că ai nevoie de astea două luni ca să te ocupi de tine şi de soţia ta. Şi să te bucuri de copiii tăi. Şi mai e o chestie. Acum mă cunoşti bine; ştii că sunt parolist. În solicitarea iniţială adresată spitalului din Nantes scria şase luni; aşa că vor fi şase luni.

În cazul ăsta... Evident, nu putea să-l refuze! "Se aprobase" deja, nu? Zâmbi:

- Am uneori impresia că tu ai grijă de mine, nu invers.
- Tu ai avut mai multă grijă de mine; că m-am refăcut nesperat de repede.
- Îţi mulţumesc.
- Şi eu îţi mulţumesc.

Şi cam atât fusese de spus. Decise să se ridice:

- Deci azi plec şi eu spre casă?
- Da. Ai un zbor de linie la două jumate. Aleodor a rezervat un loc; dar n-a dat numele tău. Deci, dacă vrei să pleci mâine, sau săptămâna viitoare, nu-i nici o problemă!

Negă... şi se grăbi să urce în camera lui. Trebuia să se descarce; şi-apoi să încerce să se liniştească şi să verifice din nou dacă împachetase totul. Şi-apoi trebuia să discute cu Rebeca. Femeia aia o să se simtă părăsită diseară, când la masa din living or să fie mai multe scaune goale decât ocupate. Şi-apoi...

O să ia un calmant. Că-l apucase plânsul. Urca scările şi lăcrima. Şi nu voia să plângă. Avea două luni la dispoziţie, să tot plângă după oamenii ăştia! Erau atât de speciali...

Ana-Maria

Urcă scara şi intră în avion.

- Bună ziua şi bine aţi venit la bord.
- Bună ziua.
- Decolăm în cinci minute.

Aprobă şi-şi alese scaunul din faţă. Plănuia să vadă un film vechi; nu ştia pe care să-l aleagă, dat fiind că zburau doar o oră...

Plecarea de la conac o întristase. Deşi, vorba aia - spre deosebire de Sami, care plânsese cu sughiţuri şi lacrimi de crocodil când îşi luaseră "la revedere", ea o să se întoarcă acolo peste fix şase zile! Dar... Dar simplul fapt că Ştefan revenea la Cannes îi răvăşise practic şi viaţa, şi mintea! Redevenise, brusc, regină - adică soţia regelui. Revenise în rolul ei dinaintea accidentului. Nu putea spune că regreta că nu mai conducea afacerile, aşa cum nu regreta revenirea la activităţile de regină. Pur şi simplu - întoarcerea lui Ştefan, adică revenirea la normalitate, îi dădea o stare ciudată...

Ştefan se aşeză lângă ea:

- Ce e cu tine?
- Nimic. Mă simt ciudat.
- Adică...
- Adică simt că am redevenit soţia regelui. E o stare ciudată. Abia mă obişnuisem, şi...
- Dacă vrei, după ce mă aşez pe tron, te ţin în braţele mele.

Zâmbi:

- Vreau! Promiţi că mă ţii în braţe?
- Şi în braţe, şi pe genunchi...

Soţul ei o săruta, în timp ce însoţitorul de zbor şi-ar fi dorit mult să intervină şi să-i roage să-şi prindă centurile...

Revenirea regelui pe tron era perfect normală. Dar schimba totul. Piao redevenea consilierul lui Isamu, Sami plecase acasă...

Reveniseră pe scaunele lor şi-şi puseseră centurile. Se ţineau de mână. Degetul soţului ei îi mângâia mâna. Ea ştia deja că, după ce el îşi va relua locul în fruntea afacerilor, ea o să stea din nou ore-n şir singură... adică fără el...

O să se concentreze asupra copiilor. Ceea ce se întâmplase anul ăsta îi arătase limpede că îşi neglijase copiii! În privinţa Florentinei, era mult prea târziu ca să mai intervină. Dar în privinţa băieţilor...

Întoarse capul spre Ştefan:

- De mâine, o să redevin mama copiilor mei. Şi mă gândeam... Rebeca mi-a spus că Léon era nelipsit de pe terenul de fotbal din Aurari. Aşa că pe el l-aş îndemna să facă sport.
- Nu e normal să stea sus, la mansardă, şi să tragă de aparate. Dar parcă n-aş vrea să-l văd idolatrizând toată echipa de fotbal a Franţei.
- În cazul ăsta, ce zici ce tenis?

Soţul ei o privea lung; se gândea la ideea ei... şi începea s-o agreeze... Ba începea s-o placă de-a binelea... Oo - dar începuse s-o adore! Începu să râdă; iar Ştefan "se dezlănţui", cu patos:

- Mi-l imaginez în echipament alb, cu racheta în mână, cu părul prins în fileu şi tot cârdul de admiratoare înşirat în tribune! Şi-mi place imaginea asta de mor! Da - sunt de acord! Şi te susţin întru totul în demersul de a-l convinge să se-apuce de tenis! Când îi spui?
- Nu ştiu. Luni, marţi...
- Să mă chemi şi pe mine când îi spui! Ca să-ţi susţin ideea!
- Bine. Te chem. Pe mine imaginea aia pe care-ai povestit-o tu mă cam îngrijorează...
- De ce?
- Din cauza mişcării ample cu mâna dreaptă.

Şi desenă prin aer "semnul internaţional" al loviturii. Cu racheta, cu sabia... Soţul ei negă:

- Nu e genul! Stai liniştită - că n-o să interpreteze niciodată aşa!

Daa, sigur! De parcă Léon nu ştia ce de cuţite şi săbii are tatăl lui! În fine...

- Şi cu Philippe ce intenţii ai?
- Cred că, pentru moment, o să-l înscriu la un curs de dezvoltare personală.
- ... Nu e prea mic pentru aşa ceva?
- Nu. Că nu-l duc la un curs STAS.

Şi-i făcu cu ochiul, ca să înţeleagă că se referea la un psiholog "special"...

- Aa, OK! Şi după cursul de dezvoltare personală?
- ... Nu ştiu.
- Pot să-ţi dau eu o sugestie?

Evident! Aprobă, admirând ochii verzi...

- Scrie o scrisoare deschisă către toate şcolile generale din zonă. Spune-le că Philippe este un pianist pasionat şi că ar putea să susţină unele mini- concerte pentru clasele I-IV. Ştii tu - ca să îndrume şi alţi copii către partea artistico-creativă a vieţii. Dar cu condiţia ca, după mini-concerte, să susţină un fel de cerc muzical cu discuţii deschise. Ca să socializeze cu copii de vârsta lui.

- Bună idee! Dar oare el o să vrea?

- Dacă şcolile or să-l invite, eu cred că n-o să spună nu.

Că se ocupa ea de convingerea micului prinţ. OK! Ştefan îi sărută mâna:

- Eşti o zeiţă cu cornițe...

Da, aşa era - în materie de cornițe n-o întrecea decât el... Care nu continua discuţia pe tema aia cu întrebarea “cu Florentina ce faci”, semn că n-o mai percepea ca fiind fata lor ci mai degrabă soţia lui Thomas...

O să lase lucrurile aşa. Momentan. Florentina nu se reapropiase de tatăl ei. Nici el nu se grăbea s-o ajute să-şi învingă teama şi să reînceapă să se comporte normal în preajma lui. Deci, nu era momentul să tragă ea sforile. În plus, Thomas era azi la Cannes! Poate de mâine-ncolo...

Ştefan

Blindata înainta pe Avenue du Roi Albert... Apăsă băşicuţa pe picior... Acum “era asigurat”. O să coboare fluierând şi-o să păşească în paşi de dans prin faţa camerelor de luat vederi, a aparatelor de fotografiat...

Şi iată şi poarta vilei lui! Aproape că uitase cum arată propria poartă... Uitase cum arăta Claude, care îl aştepta în poziţie dreaptă lângă stâlpul porţii...

Era un pic debusolat. De două săptămâni se gândea la momentele pe care le trăise azi! La survolarea aeroportului Mandelieu, la revederea clădirii, a pistelor, a blindatei... La revederea străzilor din Cannes - pe care le cunoştea ca pe propriile buzunare... Se gândise inclusiv la revederea porţii! Şi la Claude! Şi nu era, totuşi, aşa cum îşi imaginase el! Adică azi, când revăzuse toate locurile alea cu ochii lui, constatase că imaginile din gând nu erau chiar ca imaginile adevărate. Imaginile din gând aveau lipsuri. Probabil că, dacă ar fi întârziat alte opt luni, lipsurile ar fi fost şi mai mari...

Se simţea ciudat. Se obişnuise, oare, la conac? Avea, oare, un presentiment pe care nu-l identifica el corect? Nu-şi putea da seama; dar avea golul ăla în stomac, afişa o mimică preocupată şi se uita în jurul lui de parcă fusese teleportat acolo “din fundul Africii” - şi nu mai văzuse-n viaţa lui lux...

Blindata înainta încet pe alee. Simţea că îi era frică să-şi privească vila... Şi totuşi!

Întoarse capul spre clădirea albă, impecabilă. Da - clădirea era neschimbată. Era aşa cum şi-o amintea el. Aşa că parcă-parcă era tentat să-şi spună că se panicase degeaba...

Maşina opri în dreptul glasvandului. Strânse, involuntar, mâna Anei - Isamu, Isabelle şi Emilie îl aşteptau lângă Florentina şi Thomas... iar chinezoaicele se grăbeau să închidă unghiul eventualului lunetist...

Piao coborî primul. Claude trebuia să ajungă din clipă-n clipă - că de-aia mersese blindata încet, ca să-i dea omului ăla timpul şi posibilitatea să alerge “profi”... Observă cu coada ochiului mişcarea amplă din stânga; întoarse capul şi-şi văzu bodyguarzii “dublând” chinezoaicele! Deci Isamu era de părere că revenirea lui la Cannes necesita măsuri speciale... excepţionale...

Gata - Piao revenise la portiera din dreapta. Iar portiera de lângă el se deschise. Se grăbi să coboare; Claude se grăbi să întindă mâna:

- Bună ziua şi bun venit!

- Bună ziua şi bun găsit!

Încerca să rădă credibil, că era supravegheat “la greu” în momentele astea... Şi ştia că ceea ce făceau ei, faptul că stăteau în curte să fie filmaţi şi fotografiaţi era riscant... Le privi pe cele două angajate:

- Totul e OK?

- Desigur!

Bun! Întinse mâinile spre copii; iar ei se grăbiră să-l îmbrăţişeze! Şi ia uite ce tare îl strângea Florentina... Perfect! O pupă pe cap şi-i dădu drumul; şi, în timp ce-l ţinea bine pe Thomas de gât cu mâna stângă, întinse dreapta spre Isamu:

- Treci încoace imediat!

Îl îmbrăţişă zdravăn şi-l bătu bărbăteşte pe umăr. Şi îl ţinu sub mâna lui. Acum imaginea era completă: în dreapta China, în stânga noul lui băiat. Porni spre glasvand:

- Ce mai e nou? Ce-aţi mai făcut?

- Mai nimic. Doar e weekend, nu?

Chinezul lui fermecat se cam răsfăţa în ultimul timp...

Florentina

Ei bine, da - tati al ei redevenise tati al ei. Adică tati. Adică contele-rege. După ce-o strânsese în braţe şi-o pupase pe cap, îi dăduse drumul şi se cam repezise spre Isamu...

Ea făcuse un pas în spate când îl văzuse grăbit să-şi regăsească consilierul. Apoi mai făcuse un pas în spate, observând că tati al ei nu avea bastonul în mână! Şi de-acolo, din locul retras în care sfârşise, observase că mama ei coborâse şi ea din maşină, dar nu pornise spre soţul ei. Rămăsese lângă Piao, care era şi el foarte vesel şi foarte vorbăreţ, probabil ca să “bruieze” amabilităţile contelui...

Mămica ei se apleca spre bancheta maşinii... Aha! Luase ea bastonul! Mai făcu un pas în spate, ajungând astfel în dreptul capotei limuzinei, şi-o privi drept. “Vino prin faţa maşinii, ca să mă iei şi pe mine. Să nu rămân ca proasta singură aici.” Primi un zâmbet; iar mama ei porni, într-adevăr, în ocolirea maşinii prin faţă...

- Bine te-am găsit.

- Bine-aţi revenit.

Fu îmbrăţişată “cu graţie”; avu inspiraţia s-o ţină de mijloc, să nu-i dea drumul:

- Abia aşteptam să veniţi!

- Serios? V-aţi plictisit?

- Ne-am cam plictisit! Şi-n plus, mi-era dor de tati al meu!

Mămica ei râdea şi aproba şi mergea ca-ntr-o plimbare spre glasvand... Ea trebuia să mai spună ceva - dar nu prea ştia ce, aşa că tăcea... Ah, da!

- Sami s-a întors la Nantes?

- Da. Dar a rămas în stand-by; adică într-un fel de concediu forţat. Mă îndoiesc că Ştefan o să-l mai solicite vreodată; dar dacă medicul din Bourges a spus “şase luni”, ştie el ce ştie...

- Aha! Şi e mai bine să ştiţi că poate fi oricând adus aici. V-aţi gândit bine.

Mama ei aproba... Ea simţea parfumul, aroma hainelor ei, auzea foşnetul slab al materialului special şi nu prea mai ştia ce să spună...

Gata - erau în casă.

- Băieţii sunt acasă?

- Doar Philippe, care ştii bine cu ce se ocupă... Léon a ieşit prin oraş.

Mămica ei aproba şi nu spunea nimic... Ele mergeau încet spre scară; ea vedea cu coada ochiului cum tati al ei urca scările... Observa şchiopătatul, îşi dădea seama că mâna dreaptă se ţinea bine de balustradă... Decise să se oprească.

- ... Ce-i?

Îşi trase mama şi-i şopti la ureche:

- Cât de refăcut e tata?

- După părerea mea, piciorul e la 90%. Încă mai are nevoie de calmante. În rest, însă, e OK.

... Oare sesizase un fel de “invitaţie la discuţie”? Oare mama ei încerca s-o convingă să facă cumva să se re-apropie de tati al ei? Sau chiar era sinceră, iar el era într-adevăr OK? Nu prea ştia ce să creadă...

- Mă duc să mă schimb.

Aprobă. Şi-i dădu drumul. Mama ei nu părea mai grăbită, sau mai dornică să pună punct discuţiei...

Era ciudat. Se simţea ciudat. Se simţea ca o intrusă. Nu mai ştia ce să creadă, ce să facă, ce să spună...

Nu le mai auzea vocile. Cu siguranţă, îl duseseră în birou! Or să stea un pic de vorbă; după care tati al ei o să se schimbe... şi-o să revină în birou. Că avea de vorbit cu Thomas şi Isamu. Aşa că...

Porni şi ea spre scări - o să se ducă în camera ei. Unde altundeva se putea duce acum, în condiţiile astea?

Revenirea tatălui ei acasă era destul de ciudată. Atmosfera era ciudată. Şi discuţia i se păruse ciudată. Şi se simţea bulversată de diferenţa dintre revenirile lui anterioare şi revenirea asta...

Nu era bine să stea prin preajma lor. Nu se simţea în stare să discute cu ei - sau măcar să asiste la discuţiile lor! Aşa că, cel mai bine era să se ascundă. Repede.

Ana-Maria

Dormitorul era neschimbat. Isabelle avea mare grijă să nu mute lucrurile de la locul lor "fără aprobare". Nu-i spusese să facă ordine; aşa că făcuse doar curăţenie. Îşi punea repede lucrurile la loc... Lăsase uşa deschisă, ca să-l audă când urcă. Momentan, era în birou. Mai mult de cinci minute nu stătea; o să urce măcar să se schimbe, dacă nu să-şi revadă "garsoniera confort zero-belea", cum numea el dormitorul megalomanic...

Gata. Era ordine. Să-i scoată şi lui nişte haine "de stat în casă" şi să se schimbe şi ea. Că doar n-o să stea încorsetată în hainele astea! Era frumoasă, elegantă şi cochetă; dar numai scenariştii telenovelelor îşi imaginau că duduile aşa ca ea patrulau prin casă în haine de stradă!

Ştefan o să adore treningul. Că la conac stătuse mai mult în trening. Cel negru era bun. Îi stătea bine. Şi boxeri... Nu, că avea deja boxeri pe el! Oof - se obişnuise ca la conac! Deci boxeri nu, şosete nu...

... Luă treningul de pe pat şi-l puse înapoi în şifonier. Că nu mai era convalescent - era refăcut, redevenit rege-conte. Ştefan îşi dorise foarte-foarte mult să se refacă. Să redevină el însuşi. Or, Ştefan Ionescu nu era contele cocoloşit şi răsfăţat şi servit mură-n gură; Ştefan Ionescu era un bărbat adevărat. Îşi lua singur hainele din şifonier, îşi căuta singur papucii, îşi folosea singur telefoanele... Urca singur treptele, bineînţeles - se auzea foşnetul de pe hol...

Deschise uşile propriului şifonier - deci, ea o să se îmbrace cu... Cu rochia de bumbac pe care el o adora. Rochie "de casă" lungă, largă ca o rochiţa-rândunicii. Se aşeza frumos pe corpul ei. Îl surprinsese de multe ori picat în contemplare, cu ochii la silueta ei...

Ajunsese în faţa uşii - dar nu intrase. Nu-l auzea foşnind. Probabil că se oprise pe prag şi privea dormitorul. Probabil că se gândea că nu mai sperase să apuce să revadă camera asta...

N-o să intervină. O să se comporte normal. Aşa că începu să se dezbrace, mascată de uşile deschise...

Ştefan

Dormitorul era...

Îl privea cu ochi tâmpi. Era conştient că avea o mutră tâmpă - dar nu putea să depăşească momentul! Bine că era singur! Adică bine că nu era decât ea în dormitor! Şi bine că nu-şi făcea apariţia de după uşa şifonierului, să-i spună să intre sau să-l întrebe ce se întâmplase! Că n-ar fi putut nici să se mişte, nici să vorbească...

Dormitorul era neschimbat. Dar se uita la el şi nu putea să intre. Avea senzaţia că ajunsese "la capătul liniei". Se simţea, probabil, ca un TIR oprit în buza autobazei, după o foarte lungă perioadă petrecută "pe drumuri". Parcă-i era greu să intre - şi să accepte că, în sfârşit, lunga lui perioadă petrecută pe drumuri se sfârşise...

Apucă tocul uşii, ridică piciorul stâng... Stop! Nu cu stângul! Acum, în momentul ăsta, era foarte-foarte superstiţios! Aşa că apucă şi uşa din stânga, se lăsă încet pe piciorul stâng... Care încă îl mai durea, dar suportabil... Şi intră cu dreptul.

Ajunsese acasă.

Se simţea ciudat. Se simţea obosit. Simţea nevoia imperioasă de-a se aşeza pe pat, de-a se lungi pe salteaua comodă, de-a lăsa capul pe pernă...

Păşi uşurel spre pat.

Era ciudat. Se simţea "ajuns acasă". Piticul din mintea lui era extrem de grijuliu; şi îl făcea să păşească cu grijă. Să nu cumva să-l săgeteze iar durerea - şi să se prăbuşească pe covor. Era conştient de faptul că substanţa din băşicuţa lui Piao avea efect cel puţin o oră; şi totuşi, nu voia să se prăbuşească aici. De parcă nu voia să simtă că "adusese boala aici". Acasă la el, regele era rege. Adică era aşa cum era el de obicei. Boala rămăsese la conac. Aici, el era bine. Era refăcut complet. Era o chestie psihologică...

Gata. Se răsuci, se aşeză cu grijă - că aici patul n-avea suporţi de lemn, să se ţină de ei...

Trecu încet mâna peste aşternutul călcat impecabil şi întins milităreşte... Se mută mai spre stânga. Încă puţin... Încă o dată... Îşi scoase pantofii...

Se răsuci. Şi se lungi încet pe saltea. Avea senzaţia că viaţa "încetinise" - iar el se lăsa uşurel pe spate, iar obiectele din jurul lui se mişcau ireal de încet...

Capul i se aşeză pe pernă. Şi se afundă un pic în ea - doar un pic. Perna lui - ce bine era pe perna lui...

Involuntar, răsucise palmele spre cearceaf. Simţea aşternutul. Simţea în nări izul plăcut de rufe proaspete, bine îngrijite... Privea tavanul impecabil... Asculta liniştea - adică foşnetele soţiei lui... Se simţea revenit în propria viaţă - deşi nu mai stătuse niciodată aşa, cu ochii pe tavan şi palmele pe cearceaf şi foşnetele soţiei lui în liniştea perfectă...

Nu-i simţea parfumul. Asta îi lipsea - parfumul ei. Dacă ea ar fi fost în pat, lângă el, parfumul ei ar fi ajuns la nasul lui. Şi-ar fi fost perfect! Dar aşa...

Clac! Asta fusese uşa de la şifonier. O simţea apropiindu-se... Patul se lăsă uşor... Soţia lui puse mâna peste mâna lui:

- Ce e? Nu te simţi bine?

- Mă simt bine. Adică mă simt ciudat... Mă simt ca un TIR ajuns, în sfârşit, în autobază.

Ana sigur zâmbea! N-o vedea - dar o simţea zâmbind...

- ... Crezi că se supără dacă nu cobor să vorbesc cu ei?

- Nu. Sunt sigură că Isamu abia aşteaptă să vorbească cu mine, iar Piao abia aşteaptă să audă ce are Isamu de spus la adăpostul biroului izolat fonic! Iar Thomas abia aşteaptă să vorbească cu Florentina... Că e duminică şi în curând o să se lase seara...

- ... În cazul ăsta, crezi că pot să aţipesc puţin? Mă simt bine! Mă simt perfect! Dar... Dar sunt acasă. Şi parcă nu-mi vine să cred că am ajuns, în sfârşit, acasă! Parcă... Parcă simt nevoia "să re-devin" Ştefan Ionescu de la Cannes.

- Stai acolo liniştit. O să le spun eu că ai puţină treabă...

Şi-asta însemna că ea o să se ridice şi-o să iasă, iar el n-o să-i simtă parfumul...

Capul soţiei lui se aşeză pe pieptul lui. Mm - ce amestec! Ce nebunie de mirosuri "recepta" nasul lui! Şamponul, parfumul ei şi izul aşternutului - amestecul perfect...

Privea tavanul, iar în minte îi veneau tot felul de amintiri... Cum era, de exemplu, noaptea aia când Léon se trezise din somn, ea se dusese şi-i dăduse să sugă iar el o aşteptase; iar ea se întorsese, pusese capul pe pieptul lui, îl asigurase că băiatul dormea dus, după care căscase din toate puterile ei şi-i spusese că mâine, la prima oră, o să comande o pompă de sân şi-un furtun îndeajuns de lung ca să ajungă de la patul lor până la pătuţul bebeluşului, pentru că ura să se ridice de lângă el. Şi el râsese şi-i spusese că ideea ei era bună; dar că, după ce Léon termina de mâncat, cineva trebuia să se ridice totuşi şi "să scurgă" furtunul. Că se acrea bunătate de lapte gras şi dulce şi plin de

vitamine şi anticorpi. Şi bineînţeles că nu se mai culcaseră...

Zâmbea şi parcă simţea gustul de lapte gras şi dulce - că "îl degustase" şi el. Fusese inevitabil - la câtă dragoste trăiseră ei doi...

Închise ochii.

Isamu

Stătea la birou şi aştepta. La biroul lui cel mic, desigur! Regele se întorsese acasă; îşi va prelua deci biroul, în maximum cinci minute...

Thomas stătea pe canapea, lângă Piao. Încerca să pară calm, destins şi super-pregătit pentru discuţia care va urma. În realitate, era un pic panicat. Nu ştia ce va vorbi socrul lui cu el; nu ştia dacă nu cumva făcuse, involuntar, vreo trăznaie. Şi probabil se gândea şi la Florentina, care stătea singură în camera ei şi-l aştepta pe el să se-ntoarcă... Şi-şi făcea griji, calculând ultimele 15 minute şi încercând să-şi imagineze discuţia din birou... Zâmbi:

- Discuţia de azi va fi mai mult de principiu. Ce s-a făcut până acum, ce se face acum şi ce e de făcut pe termen scurt. Adică până sâmbătă, când probabil că o să vă revedeţi la conac. Teme pe care le cunoşti bine.

Tânărul aprobă - şi zâmbi:

- Şi totuşi, am emoţii.

- Se vede. Nu-i place când se vede chestia asta, să ştii...

- Ştiu. Mi-a spus. Dar, vorba aia - suntem în birou...

- Da; dar suntem noi doi de faţă. Nu uita - trebuie să te antrenezi încontinuu...

Thomas încerca să-şi învingă starea de disconfort cauzată de mustrarea lui. Nu prea-i reuşea, fiindcă îl percepuse ca pe-un prieten de nădejde - şi uite că tocmai el îl muştruluia...

Brusc, uşa se deschise! Hei! Se aşteptase să-i audă paşii, sau vocea... Normal că nu auzise nimic; nu era Ştefan, ci Ana. Şi purta espadrile, aşa că...

- Ştefan îşi cere scuze, dar nu mai coboară azi în birou.

Cum aşa?! De ce?

- Se simte foarte bine; nu e o problemă medicală. Am senzaţia că vrea să tragă un pui de somn în patul lui, cum se spune.

- Evident! De când n-a mai fost aici? Din februarie, nu-i aşa?

Regina aprobă şi se aşeză la biroul regelui:

- Exact. A spus, citez: "Mă simt ca un TIR ajuns, în sfârşit, la autobază".

Oo, daa! Bufni într-un hohot straşnic de râs...

- Deci, Thomas, puteţi să ieşiţi pe undeva, dacă vreţi.

- Să vedem; s-o întreb şi pe ea...

- Piao, la revedere, seară plăcută...

- Da, ştiu, o să-i transmit locuinţei mele salutările tale...

Thomas se încuia în camera Florentinei iar Piao pleca bombănind să-şi inspecteze locuinţa. Hm! Avea o presimţire! Aştepta, fiindcă şi ea aştepta să rămână doar ei doi... Ana reveni spre el:

- ... Dacă el doarme, eu o să încerc să fac ordine în lucrurile lui. Adică în calculatorul lui.

- Sper că nu te gândeai la tasta Delete!

- Nu. Mă gândeam să-mi pun folderele la locul lor. Că am fost destul de expansivă; şi dacă găseşte o dezordine incredibilă presimt că n-o să-i placă. Chiar dacă e dezordinea reginei lui...

Aprobă - că era o idee bună. Şi aşteptă, hotărât să nu scoată o vorbă - fiindcă era curios apropo de exprimare...

- ... Spuneai, nu demult, că o să mai negociezi mini-concedii cu mine. Hai să nu le numim aşa. Hai să le spunem "normalitate"...

Aprobă din nou, mut ca un peşte mut...

- ... Pe de-o parte, aveţi nevoie de timp petrecut în doi, în particular. Pe de altă parte, cred că plecarea voastră ar fi un mesaj foarte puternic adresat tuturor - umbrele, duşmani şi terţi. Regele s-a întors, aşa că toate lucrurile reintră în normal. Inclusiv programul consilierului lui fermecat.

Consilierul... cum? Ridică sprâncenele:

- Fermecat?

- Da. Sau nu ştiai că eşti fermecat?

Începu să râdă şi se ridică:

- Bănuisem că profesionalismul meu ieşit din comun v-ar putea face să mă credeţi rudă cu vrăjitoarea Samantha; dar la porecla asta recunosc că nu mă aşteptasem.

- Da; aşa îţi spunem, atunci când nu eşti de faţă...

I-auzi! Deci el era "consilierul fermecat"! Ciudat - se simţea măgulit pentru acea poreclă şi nu reuşea să ascundă asta...

Ieşi şi închise uşa. Şi regina avea nevoie de un pic de timp "în singurătate". Revenirea lui Ştefan o smulgea violent din mijlocul evenimentelor şi-o reaşeza pe scaunul ei - în dreapta regelui, cu unica sarcină de-a fi frumoasă, spirituală şi foarte bună dansatoare. Şi a-l consilia pe rege, desigur! Într-un fel, Ana îşi lua acum adio de la tron... Şi îl desprăfuia, îi rearanja pernele, îi lustruia detaliile, astfel încât regele să-l găsească pregătit mâine, când va coborî în birou...

Clar! Oamenii ăştia aveau un efect tare ciudat asupra lui! Iar începuse cu regele şi regina şi tronul! Erau teribili! Avea nişte şefi... adică nişte parteneri de afaceri, că şeful lui locuia la Nisa şi nu obişuia să-i trimită semnale de apreciere, sau de dragoste...

Trecu pe lângă uşile celor două tinere şi se opri în dreptul celei de-a treia. Biyu era ocupată. Îşi cosea o bluză. Se descususe probabil...

Se sprijini de tocul uşii şi înfipse mâinile în buzunare. Şi se delectă cu imaginea ei, preocupată de ac şi aţă şi pânză. Îşi imagina că bucata de pânză era o rochiţă de-a fetiţei lor...

Dacă viitorul va fi aşa cum îl plănuia el, ei doi vor înfia o fetiţă. Nu vor avea o fetiţă, dar fiind că ea avea trompele legate. Dar vor înfia una. Fie europeană, fie asiatică - nu conta. O fetiţă. Şi-o vor iubi ca şi cum ar fi fost fetiţa lor. Fiindcă va fi, totuşi, fetiţa lor! Nu? O privea lung...

Brusc, Biyu tresări şi ridică privirea. Şi sări în picioare! Hei! Aproape că-l speriase şi pe el! Se priveau lung... Micul lui jasp întrebă, cam fără glas:

- S-a întâmplat ceva?

- Da. Mi-am terminat programul la birou. Şi-am venit să te întreb dacă eşti gata.

- ... În ce sens?

- Adică dacă eşti gata. Dacă mergem acasă.

Tii, ce roşise! Ia uite ce violent roşise, când auzise de "acasă"! Tânăra aproba, grăbită să lase baltă bluza şi acul, evitându-i privirea... Poate se jena că celelalte fete auziseră discuţia lor?... Poate! În orice caz, fetele ştiau de ei doi. Iar lucrurile se vor schimba repede. Doar să revină Ştefan în birou - şi la conducerea afacerilor -, şi se-apuca şi el să pună puncte-n propria viaţă. Momentan, era legat de Fei-Yen. Dar ştia că asta nu va mai dura mult.

Florentina

Le auzea vocile... Auzea turuiala lui Léon, apropo de revenirea lui tati acasă... Auzi replica scurtă a lui Philippe - care se bucura "pe scurt" ori de câte ori nu era legat de muzică... Gata: trecuseră de uşa ei. Coborau la cină. Iar ea nu ştia ce să facă. Privea când ceasul, când uşa şi nu ştia ce să facă! O cuprinsese, deodată, un puternic sentiment de panică...

Thomas plecase la şapte jumate. Nu-l mai condusese. Învăţase din propria greşeală şi nu prelungise agonia despărţirii; aşa că îşi luaseră la revedere aici, în camera ei. Era opt fără cinci; ea ascultase lângă uşă, dar nu-şi auzise tatăl coborând. Acum însă...

Trebuia să coboare la cină. Sau "să producă" o scuză ca să mănânce în camera ei. O scuză puternică, de vreme ce era prima lui zi acasă, prima lui cină în familie...

De fapt, îi era frică să coboare. Era îngrozită de perspectiva de-a sta la masă lângă el! Locul ei era lângă el, în stânga lui! Şi se simţea...

îngrozită. Nu-i era frică de el - că doar n-o s-o bată! Îi era frică... Îi era frică de remarcile lui. Se simţea temătoare; iar el o simţea imediat! Doar se uita la ea şi-i vedea totul - şi starea de spirit, şi gândurile, şi sentimentele... Şi cum ştia că nu-i putea ascunde nimic în momentele când el se uita lung la ea şi-o electrocuta, îi era frică de repercusiuni. Că se mai întâmplase s-o simtă speriată - şi-o penalizase imediat! Găsise el o frază care s-o plesnească şi să-i taie pofta de mâncare şi să-i aducă lacrimile în colţurile ochilor...

O soluţie era să se ducă sus, în dormitor, şi să îl îmbrăţişeze. Şi să-i ureze bun venit. Dar s-ar fi uitat ciudat la ea şi-ar fi întrebat-o ce-i venise! Că doar îl întâmpinase deja în curte, nu? Şi-ar fi penalizat-o... Iar altă soluţie nu-i venea în minte...

Nu ştia cum să facă. Nu ştia ce să facă...

Cioc-cioc! Sări în spate! Şi se lovi de scaun! Iar scaunul lovi biroul! Care făcu un zgomot puternic!

Aoleu! Acum o să intre şi-o să-i zică vreo două!

- Florentina?

Slavă Cerului! Mămica ei era!

- S-a întâmplat ceva?

Se grăbi să râdă:

- Nu! Intră!

Uşa se deschise. Iar mămica ei o privi lung, îngrijorată... Îi privi spaima, trupul încordat şi pregătit să sară să se ghemuiască într-un colţ... Capul şaten începu să nege încet, a dezamăgire...

"Mi-e frică! Mi-e frică de el!"

- Nu vii la masă?

"Nu-i face aşa o măgărie uriaşă, să refuzi să mănânci cu el!" Aprobă şi porni spre ea:

- Ba da. Îmi căutam chestia aia; că nu mai ştiu unde-am pus-o...

Din fericire, mămica ei n-o întreba "ce chestie"...

Coborau treptele. Ea se uita spre scaunul lui; vedea pantalonii, cămaşa, capul brunet - şi simţea că-i tremură mâinile...

"Pe viitor, bagă-ţi bine în cap - ia-ţi nişte calmante! Înghiţi o pilulă şi nu mai tremuri ca frunza-n vânt!" Măcar să nu mai tremure în halul ăsta...

Capul brunet se întoarse; ochii verzi o electrocutară doar preţ de-o secundă... şi reveniră spre băieţi. El se lămurise - fiică-sa era din nou speriată de bombe, aşa că cel mai probabil o s-o ignore...

Ajunse jos şi se grăbi spre scaunul ei. Evident, mâncarea era deja în farfurii... Simţi nevoia să se scuze totuşi:

- Îmi cer scuze pentru întârziere; căutam un ghem de fundă. Ajunsesem cu "expediţia" sub pat...

Tatăl ei râdea şi aproba şi se apuca să mănânce... Iar Philippe deschise imediat discuţia:

- Mami, tu ai auzit ceva azi?

- Ce să aud?

- Muzica de la mine; ai auzit-o?

- Nu. De ce?

- Pentru că uneori căştile îmi joacă feste. Cred că s-a stricat firul. Că se mai întâmplă să nu facă contact cum trebuie - şi să se audă şi în casă, nu numai în căşti.

Tati al ei se grăbi să-i răspundă:

- Nu s-a auzit absolut nimic. Mâine, roagă-l pe Isamu să se uite la pian. Poate e mufa din pian, nu cea din căşti! Sau s-a întâmplat ceva pe placa pianului! Dacă se aude şi în căşti, şi în cameră, nu prea cred că e de la fir.

- ... Aşa e. Dacă se strica firul, nu se mai auzea în căşti...

Puştiul avea logică - era bine, foarte bine... Mămica ei îl abordă pe Léon:

- Tu, prinţule? Tu pe unde te-ai plimbat azi?

- Ei, am fost prin oraş!

- Aha! Şi presupun că n-ai fost la un fotbal cu băieţii; că ia uite ce de energie ai...

Puştiul râdea:

- Aa, nu!

- Apropo de chestia asta cu fotbalul; trebuie să discutăm despre condiţia ta fizică.

- Da, mami.

Gata - discuţia devenise foarte serioasă, iar Léon simţise asta...

- Am aflat de la bunicul că în vacanţă ai fost foarte sportiv.

- Aşa e.

- Acum, că ai reînceput şcoala, am urmărit eu activitatea ta. Şi am aflat că n-ai prea mai urcat la aparate.

- Aşa e. N-am avut timp! Şi cu şcoala, şi cu temele...

"Şi cu ieşirile în oraş, la mândra ta..." Se abţinea şi nu comenta, nu zâmbea, îşi vedea de farfuria ei şi-atât...

- Am discutat şi cu tati...

Aici prelua tati al ei - care era mult mai convingător atunci când venea vorba despre impunerea deciziilor părinteşti...

- Iar eu i-am spus că te-aş vedea în tricou alb, şort alb, şosete şi adidaşi albi...

I-auzi! El îl vedea în alb complet! Dacă n-ar fi auzit de adidaşi, s-ar fi dus cu gândul înapoi la aikido...

- Şi cu racheta de tenis în mână.

- Aha!

- Şi cu batalionul de admiratoare în tribună.

Léon bufni în râs:

- Oo, da! Imaginea asta îmi place! Când mă-nscriu?

Mămica ei reveni la conducerea a ceea ce era "o bătălie câştigată":

- Mâine, mergem amândoi şi te înscriu.

Deci mama ei avea treabă mâine cel puţin două ore...

- Şi mergi cu mine să-mi iau echipament!

- Bineînţeles!

- Aşa cum a zis tati! Alb!

- Alb impecabil!

Prinţul cel mare înfuleca şi aproba cu capul - şi probabil că socotea mental câte admiratoare încăpeau într-o tribună de teren de tenis... Philippe sparse din nou tăcerea:

- Mami, ştii ce mi-ar place mie?

- Ce ţi-ar place ţie?

- Mie mi-ar place un papagal.

Cum-cum? Ridică privirea şi-l măsură lung... Puştiul rupea, tacticos, felia de pâine:

- Unul din ăla mare şi gri, care vorbeşte.

Tati al ei se grăbi să obţină detalii:

- Sper că te referi la un pui - nu la un adult...

- Aa, sigur că pui! Cine ştie ce cuvinte ştie un adult! Nu mi-ar place un adult care să vorbească urât...

Era sigură că nici lor, părinţilor lor, nu le-ar fi plăcut să audă un Jako înjurând marinăreşte...

- O să mă interesez ce fel de papagali sunt, dacă necesită o îngrijire specială... Şi, dacă e OK, luăm un papagal.

Evident, tot mămica ei o s-o rezolve şi pe-asta! Degetul puştiului se ridică prompt:

- Jako scrie pe internet că se numeşte. E gri, nu prea mare, şi e cel mai inteligent tip de papagal. Scrie că e mai inteligent decât papagalii ăia mari şi foarte coloraţi!

- Am înţeles. O să mergem împreună la un cabinet veterinar, să aflăm ce fel de papagal e. Şi, dacă se întreţine uşor şi e prietenos cu copiii, luăm şi noi unul. Bine?

- Bine.

- Voiam să te întreb...

Puştiul mânca; nu-şi privea mama. De parcă nici n-o auzise...

- Tu nu vrei să susţii nişte concerte scurte la pian?

Ochişorii verzi se ridicară... Brr, ce-o "fulgerase"!

- Ce concerte?

- Uite, mă gândeam la scrisoarea pe care ne-a trimis-o Mike Oldfield...

Pe bune? Le scrisese Mike Oldfield? Sau "era trombon", ca să-l facă să ţină concerte?

- El spune că eşti un băiat extrem de talentat. Şi că ar fi păcat să nu devii celebru. Eu una nu sunt foarte sigură că acum, la aproape

zece ani, e momentul să intri la Facultatea de muzică. Sau în Filarmonică. Dar să ştii că, în principiu, el are dreptate. Ceea ce poţi tu să faci la pian, talentul tău, e păcat să se consume doar în camera ta.

Philippe tăcea...

- Aşa că m-am gândit la copiii de vârsta ta. Să susţii un scurt concert, la şcoala ta, sau la altă şcoală din Cannes... Şi apoi să discuţi cu ei. Să le spui cum ai reuşit tu. Şi cum studiezi tu. Într-un fel, să-i înveţi şi pe ei ce şi cum să facă să devină aşa ca tine.

- ... Dar numai în măsura în care am timp! Te rog!

- Bineînţeles că

- Să ştii că dl Blier îmi dă teme grele! Şi e mai important pentru mine să studiez temele mele, decât să-i învăţ pe ei să cânte la pian!

- Nu îi înveţi să cânte la pian; că nu sunt toţi aşa talentaţi ca tine. Dar poate că unul e talentat la scris... şi nu găseşte motivaţia care să-l împingă să scrie! Altul poate că pictează frumos, dar îşi pierde timpul la televizor sau cu tableta...

- Să ştii că, dacă îi place să stea pe tabletă, n-o să se apuce de pictură.

- Cine ştie! Dacă te ascultă pe tine cântând, dacă ştii ce să-i spui, s-ar putea să îl convingi să lase tableta!

- Eu nu cred.

Mămica ei tăcu. Ea mesteca şi se gândea că marele prinţ se convinsese în 15 secunde iar micul prinţ îi contrazicea de două minute deja...

- ... Dar o să încerc. Poate măcar unul o să se convingă să lase prostiile şi să facă ceva serios.

Hm... Philippe nu mai era autist. La cum vorbea şi cum gândea - şi cum simţise jena mamei lui apropo de contrazicerile lui prompte, era evident că scăpase de boala aia! Sau era Asperger - tot autist, dar din cu totul alt soi...

- Atunci, mâine sau poimâine o să pun concertul tău pe-un stick şi-o să mă duc la dna directoare. Întâi la şcoala ta; da?

- Da, mami.

Şi iar era linişte... Ea calcula că Léon "primise instrucţiunile", Philippe "primise instrucţiunile" şi ea era singurul copil care rămăsese la masa aia - aşa că o să audă în câteva momente propriile instrucţiuni...

- Florentina, din câte aud eu, are numai note maxime la liceu.

Ridică privirea şi aprobă. Încerca s-o roage aşa, din privire, să nu-l stârnească pe tati să-şi spună opiniile... Iar tati al ei înghiţi - şi-şi spuse opinia:

- Florentina are sentimentul că, dacă a început clasa a XII-a din poziţia a doua pe liceu, va trebui s-o termine pe poziţia întâi.

Aprobă, revenind spre farfurie. Iar el continuă:

- Evident, mie îmi convine mult sentimentul ăsta al ei. Aşa că n-o să-l combat; şi nici n-o s-o stresez amintindu-i că sunt mai multe licee în Cannes. O să zic ca ea - prima pe liceu, musai...

Mama ei râdea. Tati al ei râdea şi el. Léon hohotea cu gura până la urechi. Iar Philippe îi zâmbea cu înţelegerea. Ea una zâmbea şi înfuleca. Dacă termina mai repede de mâncat, putea s-o şteargă în camera ei...

- Te-ai gândit ce vrei să faci, după ce termini liceul pe locul întâi?

Aprobă, încercă să ridice privirea din farfurie... Nu reuşi; aşa că înfipse furculiţa în bucata de plăcintă şi răspunse aşa, atentă la propria cină:

- Dreptul.

- Iar Thomas ce specializare urmează?

- Economie.

- ... V-aţi sfătuit în privinţa asta? Sau astea sunt domeniile spre care vreţi voi să mergeţi?

- Eu l-am întrebat ce vrea să facă. El a spus că economie. Am răsuflat uşurată, fiindcă ar fi fost nepotrivit să fim amândoi avocaţi...

- În plus, el va conduce firma. Trebuie să se priceapă la economie. Tu îl vei consilia, aşa că trebuie să cunoşti foarte bine legea. V-aţi ales foarte bine viitorul.

Aha! Acum, ar fi trebuit să continue. Fie să-i mulţumească pentru apreciere, fie să spună ceva drăguţ apropo de cât de frumos or să conducă ei doi firma - cu el în faţă şi ea în spate, şuşotindu-i sfaturi legale la ureche. Dar nu prea reuşea să-şi găsească cuvintele. În plus, parcă plutea ceva în aer. Nu o ceartă; altceva. Atmosfera i se părea încărcată. Discuţia ajunsese la ea. Nu se simţea deloc în largul ei, atunci când se vorbea despre ea... sau cu ea...

Ştefan

Privea lung... spre televizor. Nu era atent la film. Nu-i ieşea din cap scena de azi, de la cină! Florentina nu-l privise nici măcar o clipă...

Avea senzaţia că, atunci când o întrebase dacă se gândise ce carieră să urmeze, fetiţa lui îşi impusese să-l privească. Şi nu reuşise. Prea înfipsese furculiţa în plăcintă! Gestul ei i se păruse o refulare mascată a furiei de-a nu-l putea privi...

Oftă greu:

- Mă duc să vorbesc cu ea.

- Eşti sigur că e bine să vorbeşti acum cu ea?

Negă şi se ridică:

- Nu. Dar sunt sigur că trebuie s-o ajut să iasă din carapace. Azi, la cină, n-a ridicat privirea spre mine. Pe Léon l-a privit, pe Philippe l-a privit, pe tine te-a privit... Pe mine, nu. A încercat să mă privească, dar nu a reuşit.

- Şi eu cred că are nevoie de ajutorul tău. Dar mă gândesc să nu te grăbeşti. Ştii că, dacă o grăbeşti, rişti s-o vezi ascunzându-se şi mai bine...

Aprobă... Se apucă de noptieră şi se ridică. Şi simţi imediat durerea în picior! Aah! Fir-ar a dracului de treabă să fie! Mm...

Nu. N-o să renunţe la discuţia cu fata lui. Florentina avea nevoie de discuţia asta. Aşa că îşi luă bastonul şi porni încet spre uşă...

- ... Vrei să vin cu tine?

Voia să vină cu el?... Nu ştia. Se mai gândea la asta. Până ajungea la uşă, o să se gândească...

- Dacă mergem amândoi, eu pot s-o iau în braţe. Iar tu ne iei pe amândouă în braţe, eu mă retrag încetişor...

Negă şi apăsă clanţa:

- Nu.

Că, dacă făceau aşa, Florentina chiar se va simţi grăbită! Şi nu trebuia grăbită! Trebuia să simtă ajutorul lui - nu ajutorul ei! Că cu el avea ea ceva de rezolvat, nu cu ea!

Cobora încet scările... Încet de tot, ca să nu facă zgomot... Să n-o anunţe că venea... ca să n-o vadă tresărind iar, speriată, panicată...

Florentina

Era înnorat. Lumina venea de jos, de la becurile din curte. Undeva în fundal se vedeau palmierii dansând uşor în bătaia vântului...

Thomas se dusese la culcare. Îi scrisese pe la zece şi-un sfert; îi urase noapte bună şi-o sfătuise să se culce devreme, că mâine trebuia să răspundă corect la întrebările profesorilor. Se băgase în pat, dar nu reuşise să adoarmă. Aşa că se mutase pe covor. Stătea acolo, sprijinită de pat, şi privea dansul calm al palmierilor. Şi se gândea la el. Ciudat - în minte îi veneau versuri. Dar nu ale lui. Nici nu ştia ale cui versuri îi veneau în minte! Nu prea se putea concentra...

Cioc-cioc!

Cineva voia să intre. Probabil că Léon, care nu ştia câte rânduri de scaune erau într-o tribună de tenis. Sau Philippe, care voia să ştie mai multe amănunte despre cum se creşte un papagal Jako. Sau mama ei, care plănuia s-o întrebe ceva referitor la şcoală... Poate că venise să-i spună ce activitate extraşcolară alesese pentru ea! În orice caz, nu era tati al ei - că nu-i auzise bastonul! Iar el ar fi insistat până acum cu ciocănitul! Aşa că încercă să zâmbească:

- Intră.

Uşa se deschise...

Aştepta. Léon ar fi erupt până acum; iar Philippe şi-ar fi cerut scuze

pentru deranj. Nu auzea nimic, ceea ce însemna că mămica ei era... Că plănuia, probabil, s-o întrebe de ce azi, când venise s-o ia la cină, o văzuse speriată şi încordată şi pregătită să se-ascundă într-un colţ...

... De ce nu spunea nimic? Şi de ce nu intra? Nu-şi găsea cuvintele? Lăsă capul pe spate - şi-l întoarse. Şi recunoscu într-o clipă silueta tatălui ei!

... În secunda doi, ajunsese în picioare lângă fereastră. Sărise în picioare, la un metru distanţă de pat! Şi habar n-avea cum ajunsese în punctul ăla! Ştia doar că se simţea din nou panicată - şi încordată ca un arc. Acum, dacă el ridica vocea la ea, probabil că o să se trezească vârâtă sub pat, sau... Cam ca Rebeca - care, de-a lungul timpului, avusese câteva momente când se pitise la propriu...

"Nu! N-ai voie să te piteşti! Sub nici o formă, n-ai voie să te clinteşti de-aici! Stai drepţi - dar măcar nu-i arăta că eşti chiar atât de îngrozită de el..."

Încercă să-şi încordeze muşchii picioarelor. Să le ţină perfect drepte. Adică să nu poată să îndoaie genunchii. Că, dacă îndoia genunchii, se băga sub pat. Şi-l supăra...

Îl văzu intrând... şchiopătând şi sprijinindu-se serios în bastonul ăla... Deşi era destul de întuneric în cameră, ea simţea privirea aţintită asupra ei...

Involuntar, îşi prinse mâna stângă cu mâna dreaptă. Nu ştia de ce făcuse asta; dar o făcuse. Avea sentimentul că acum îi oferea o atitudine... ruşinată. Care era, totuşi, mult mai bună decât atitudinea panicată! Nu? Era mai bine să fie ruşinată, decât panicată... Adică lui nu-i plăcea s-o vadă panicată. Dar dacă îi arăta că îi era ruşine... Îi era ruşine de saltul ăla speriat! Da - era OK! Era OK să regrete saltul speriat...

- ... E bine aşa?

Cum adică? Ce voia să spună cu întrebarea aia? Cum adică, "aşa"? La ce se referea? La situaţia de acum? La Thomas? La firmă? La liceu? La pedeapsa ei? La panica pe care-o simţea ori de câte ori era el prin preajmă? La ce se referea? I se pusese o întrebare simplă, dar nu era capabilă s-o înţeleagă...

El nu spunea nimic. Aştepta răspunsul ei. Iar ea nu ştia ce să-i răspundă. Ea se blocase acolo, lângă geam, ţinându-se de mână şi privindu-l... Şi gândindu-se că, dacă răspundea la ceea ce credea ea că o întrebase el, s-ar putea să răspundă eronat la ceea ce o întrebase el de fapt...

Gândul că el putea să repete întrebarea iar ea putea greşi o îngrozea... Gândul că el putea înţelege total greşit tăcerea ei o îngrozea... Gândul că, clipă de clipă, atitudinea ei îl înfuria o îngrozea cel mai mult... fiindcă îl supăra din nou... Îşi simţea iar ochii plini de lacrimi - dar era prea îngrozită ca să poată să plângă...

- ... E bine aşa cum s-a aşezat viaţa ta?

Gata, pricepuse! Se referise la Thomas şi la ea! Şi la căsătoria ei cu Thomas! Se grăbi să aprobe cu fermitate. Dădea din cap bine-bine, că era întuneric... Da' proastă mai era! Păi n-avea limbă şi buze şi corzi vocale? Îşi drese scurt glasul şi îi răspunse:

- Da.
- Se poartă frumos cu tine?
- Da.
- Te respectă?

Înghiţi nodul din gât şi aprobă imediat:

- Da.
- Tu te porţi cu el aşa cum trebuie?

Acum, dacă spunea iar "Da", o s-o întrebe de ce era aşa de sigură că soţul ei era mulţumit de comportarea ei faţă de el! Că atitudinea ei de arici în gardă era evidentă - şi ştia că atitudinea asta îl înfuria şi-l făcea s-o plesnească verbal...

Aprobă cu capul - şi-atât.

Acum, probabil că o s-o întrebe dacă se descurca aşa, despărţită de soţul ei toată săptămâna. Sau dacă se mai ocupa cu magazinul virtual şi modificarea rochiilor. Sau o s-o întrebe dacă îi plăcea domeniul de activitate ales de el pentru firma lor. Sau dacă o mai sunase Andrei, sau Vincent. Sau...

Sau n-o s-o mai întrebe nimic. Uite că tocmai la varianta asta nu se gândise! Pur şi simplu, se săturase să vorbească singur! Aşteptase o reacţie din partea ei. Măcar un alt "Da", dacă nu o scurtă frază despre cum se căznea ea să se poarte "aşa cum trebuie" cu bărbatul ei! Şi cum ea tăcuse, el aşteptase cuvintele ei... şi, sătul să tot aştepte ca ea să-şi bage minţile-n cap, decisese s-o lase baltă! Îl vedea ieşind, şchiopătând serios... Tatăl ei închidea uşa după el... Şi n-o trântea, semn că nu îl enervase cu atitudinea ei ci mai degrabă îl dezamăgise...

Acum auzea paşii şi bastonul îndepărtându-se...

Iar fusese proastă... Iar îl supărase şi-l dezamăgise...

Stătea degeaba acolo, lângă geam. Tati al ei n-o să se mai întoarcă la ea. Lui, o dezamăgire pe săptămână îi era de-ajuns. Aşa că stătea degeaba lângă geam, pregătită să se repeadă sub pat. N-o să aibă de ce să facă asta. El n-o să se întoarcă... nici măcar ca s-o întrebe dacă e supărată pe el, sau dacă are ceva cu el... sau dacă vrea ea musai să-l necăjească în aşa hal încât să facă din nou infarct... La dracu!

Îşi şterse înciudată lacrimile şi se urcă în pat. Şi se-ntoarse cu spatele la palmieri.

... Privea uşa închisă, suspina când şi când şi-şi ştergea lacrimile. Şi se gândea că mami era sus, iar el probabil că urcase în dormitor - şi n-o să-l lase ea să se culce supărat...

Ana-Maria

Aha! Se întorsese! Zâmbi slab:

- Trebuia să vin cu tine...
- Poate că ar fi fost totuşi o idee bună. Pentru ea.

Doar pentru ea? Îl privea lung... Ştefan venea încet spre pat:

- Te aşteptase pe tine. Adică se aşteptase să fii tu, nu eu. Când a întors capul şi m-a văzut, a sărit în picioare şi-a luat poziţia de drepţi.

Oftă greu:

- Încă nu e momentul discuţiei voastre. Nu e ea pregătită pentru asta.

Soţul ei se aşeză pe pat:

- O să-i spun. O să-i explic de ce-am pedepsit-o aşa cum am pedepsit-o.
- Dacă vrei să te-mpaci cu ea, explică-i - dar între patru ochi. Dacă reuşeşti s-o faci să plângă şi să vorbească, o să reuşeşti să ajungi lângă ea şi s-o iei în braţe. Şi-atunci o să simtă şi ea că tati al ei a rămas tati al ei. Şi o să vă împăcaţi.
- Îţi dai seama că n-o să-i dau explicaţiile astea jos, în living! Sau în birou!

Îl trase în braţele ei, îi aşeză capul pe pernuţa lui preferată... şi zâmbi slab:

- O să fie bine. Nu acum; peste vreo două săptămâni, cred. E o tânără puternică; nu cedează uşor în faţa lacrimilor...
- Tot ce se poate... I-aş fi spus azi. Dar nu mi-a răspuns la ultima întrebare; şi mi-am dat seama că încă nu e pregătită.

"Aha! Şi ţi-am spus că nu e pregătită, da?" Tăcea...

- ... Mâine mergi cu mine sus, la aparate?
- Da.
- ... Şi mă laşi să trişez şi să exagerez?
- Iubitule - nu trebuie să te las eu. Exagerezi tu singur, fără să-mi ceri mie părerea! Aşa că mâine o să-l ţin pe Piao pe-aproape; să intervină, în caz că-ţi faci de cap şi pici leşinat...

Soţul ei chicoti, în romanes:

- Nu mă mai certa, fă...

Începu să râdă, tot în romanes:

- Păi atunci nu mai spune prostii, dacă vrei să nu te cert! Cum să te las să exagerezi cu efortul? Când io te iubesc şi am grijă de tine şi încerc să te feresc de rele şi de duşmani? Ai?
- Nu mă mai certa, fă!
- Da' nu te cert! Îţi spun pur şi simplu! Că tu sigur nu-ţi dai seama cât de încăpăţânat şi
- Fă, tu vrei să plâng?

Nu voia să plângă. Voise doar să-l facă să râdă - şi reuşise deja.

Aşa că îl sărută pe creştet şi-i îmbrăţişă capul. Şi-i transmise, fără cuvinte, că îl iubeşte mult... Îndeajuns de mult ca să-l şi ierte după ce-l ceartă...

- ... Noapte bună, femeie mult mai frumoasă ca luna...

- Noapte bună, regele meu...

Trebuia să-l adoarmă repede - ca să n-apuce să disece mental discuţia cu fata lui şi să viseze urât.

3 noiembrie 2020 - marţi

Isamu

Era patru fără un sfert. Era, după părerea lui, momentul ideal pentru discuţia aia. Dar simţea că încă n-are curaj...

Nu se simţea în largul lui să vorbească despre el însuşi. Pur şi simplu, parcă-i dispăreau cuvintele din minte! Nu era capabil să aranjeze o frază civilizată - darămite o discuţie completă! Aşa că stătea la biroul lui, tăcea şi constata că nu are nimic de făcut. Şi că Ştefan era în aceeaşi situaţie ca el - n-avea nimic de făcut. Probabil că şi bunul lui prieten plănuia o discuţie cu el! Şi probabil că nici el nu-şi găsea cuvintele ca să compună fraza aia de început...

Şi totuşi! Avea nevoie de sfaturile lui Ştefan! Era un bărbat vertical, cu gândire analitică şi talent la exprimarea în limba franceză! Trebuia să audă părerea lui! Tocmai pentru că ar fi auzit o părere sinceră! Deci... Deci, să înceapă cu începutul. Se ridică. Ochii verzi îl priviră lung... El privea ochii verzi şi aştepta "să fie mânat de la spate" - că tot n-avea curaj...

- ... S-a întâmplat ceva?

Aprobă cu capul. Şi descleştă, totuşi, maxilarul:

- Voiam să te rog să mă consiliezi într-o problemă foarte delicată.

- Sigur! Hai pe canapea!

Hai pe canapea! Porni spre dreapta - şi, la jumătatea drumului, făcu o piruetă şi reveni la birou şi-şi luă dosarul... Prietenul lui îl privea lung; el nu prea ştia ce să facă, cum să facă, cum să-i spună ceea ce simţea... Îi întinse dosarul. Ştefan îl luă şi bătu în canapea, lângă el. Se conformă şi-şi aprinse o ţigară. Dosarul se deschise... Dosarul se închise, sfârşi pe masă...

- ... Tu ştii bine cum gândesc eu. Pentru ca doi oameni să fie fericiţi, e nevoie de amândoi - şi fizic, şi psihic, şi sufleteşte... Mă îndoiesc că tu ai fost cel care ai decis să te desparţi de ea. Ai aflat ce a determinat-o să-şi dorească să vă despărţiţi?

- Da. Pe de-o parte, s-a săturat de programul meu de lucru. Pe de altă parte, l-a cunoscut pe mr. Fabre...

- Deci minusul din dreptul tău a fost accentuat de plusul din dreptul lui. Asta-i rău; pe-asta cu greu poţi s-o anulezi...

- Nu vreau s-o anulez. Fiindcă nu vreau s-o chinui. Eu nu-i pot oferi un Isamu omniprezent. Nu acum.

- Te-ai gândit să te retragi? Adică "să te pensionezi", cum se spune?

- Da. Şi nu mă pot retrage acum. Poate peste vreo 10-15 ani, da - îmi pun lucrurile în ordine, îţi aduc un alt consilier cu care să poţi colabora fără griji şi-apoi stau lângă ea zi şi noapte. Dar nu mă aşteaptă ea atâta. În plus, decizia ei... În plus, ea a luat deja decizia de-a mă lăsa în urmă. Iar eu nu vreau s-o chinui. Nu merită chinul ăsta; merită să fie fericită.

- Isamu...

Ridică privirea spre el... Ştefan zâmbea:

- Spune-mi ceea ce voiai să-mi spui înainte să-mi spui ceea ce mi-ai spus.

Afurisit soi de om! Îl ştia "pe de rost", cum se spune! Nimic nu putea să-i ascundă! Zâmbi... şi se conformă:

- În plus, decizia ei m-a rănit. Nu mă aşteptasem. Adică, într-un fel, mă aşteptasem să se sature într-o zi. Dar nu mă aşteptasem să-şi caute pe cineva cât e încă legată de mine. Cum să spun... Uite, îţi dau un exemplu! Eu îmi doresc o fetiţă - ştii asta!

- Ştiu.

- Ea nu poate s-o facă. Şi nu vrea nici în eprubetă, nici cu mamă purtătoare, nici să înfiem o fetiţă necăjită. Refuzul ei m-a făcut de multe ori să mă gândesc la varianta femeii discrete care să-mi facă şi să-mi crească fetiţa. Dar nu m-am dus niciodată să o caut pe femeia

aia discretă. Am preferat să trăiesc cu durerea neîmplinirii visului meu - şi nu mi-am înşelat soţia. Biyu a apărut după ce-a apărut mr. Fabre.

- Am înţeles. Din punctul tău de vedere, tu ţi-ai văzut de treabă şi de familia ta; iar ea te-a înşelat. Din punctul ei de vedere, Liwei a plecat de-acasă - iar tu nu i-ai suplinit absenţa, aşa că ea s-a descoperit brusc bătrână, singură şi părăsită de amândoi. Şi s-a speriat şi-a acţionat în consecinţă. Nu uita că tu îţi poţi găsi oricând o femeie mai tânără decât tine - dar ea ar fi caraghioasă dacă şi-ar căuta un bărbat mai tânăr decât ea! Şi ca imagine, şi ca dezvoltare mentală...

Uite că nu privise niciodată lucrurile aşa...

- Deci, şi tu ai dreptate, dar şi ea are dreptate. Tu îţi doreşti ceva, ea îşi doreşte altceva. Iar cele două dorinţe ale voastre sunt incompatibile - chiar antagonice. În situaţia asta, divorţul amiabil devine o decizie normală.

- Ştiu. De-asta am calculat deja partajul...

- Eu cred că l-ai calculat greşit.

Serios? De ce?

- De ce?

- Pentru că ai împărţit la trei. Şi nu-i bine. Ea nu-i bine să primească brusc o avere considerabilă care-o transformă în borcanul cu miere. Liwei nu-i bine să primească brusc acces la cornul abundenţei - că-şi pierde mintea şi devine magnet pentru toate neterminatele. În plus, trecutul a demonstrat că tu eşti cel mai bun "administrator" al averilor lor. După părerea mea, n-ar trebui să le dai mai mult de-o locuinţă şi-un cont consistent. China ştii bine că îi va supraveghea în continuare! Deci poţi să-l rogi pe Fang ca, în momentul în care descoperă că o duc rău, să te anunţe. Iar tu te vei ocupa de problemă: o nouă locuinţă, un nou cont...

- ... Mi-e frică să nu îmi înţeleagă greşit decizia. Mi-e frică să nu mă considere un hapsân şi-un zgârcit...

- Isamu... Chiar dacă tu o iubeşti, trebuie să accepţi totuşi realitatea. Ea nu te mai iubeşte.

Îşi trecu palma peste păr - îl prinsese imediat... Oftă greu:

- Nu cred c-o mai iubesc. Filmarea de la jurământele lor nu m-a făcut să mă simt mai trist, sau mai furios.

- Dar te interesează foarte mult părerea lor despre tine. Adică părerea ei despre tine.

- Într-un fel, da. Dar nu din cauza dragostei. Ei sunt familia mea. Or să fie întotdeauna parte din viaţa mea. Chiar dacă voi rămâne cu Biyu - întotdeauna mă voi interesa discret de Fei-Yen, întotdeauna o să pălăvrăgesc cu Liwei...

- Divorţul nu reprezintă ruperea completă de trecut. Cunoşti şi tu cazuri de bărbaţi divorţaţi care-au rămas buni prieteni cu fostele soţii!

Aprobă - într-adevăr, cunoştea câteva cazuri...

- Părerea mea este să nu mai amâni divorţul. Vorbeşte şi cu ea şi mergeţi la un notar. Şi puneţi un punct amiabil trecutului vostru împreună. Ar fi păcat să umbriţi amintirile frumoase cu amintiri urâte.

- O să vorbesc. Dar nu acum. Încă nu sunt pregătit. Adică nu sunt sigur că mr. Fabre e 100% potrivit pentru ea.

- Isamu...

Da? Ce-l mira? Ce i se părea? Pur şi simplu, simţea că trebuie să se convingă el că medicul ăla o iubea sincer pe Fei-Yen! Ce nu era în regulă la chestia asta?... Ştefan zâmbea:

- Sunt sigur că, după ce-ai aflat de existenţa lui, n-ai mai dat ochii cu ea. Fă un efort şi întâlniţi-vă undeva în oraş, în public. Şi discutaţi despre divorţ. Dacă şi ea vrea divorţul, şi tu vrei divorţul... Indiferent cât de rău o să doară şi cât de greu

Telefonul lui Ştefan începu să cânte, pe birou. După melodie, era specialul. Dar prietenul lui nici nu clipi - îşi reluă ideea:

- ... şi cât de greu o să fie! Dacă în clipa în care vă veţi revedea faţă-n faţă nu veţi avea senzaţia că divorţul este o greşeală, faceţi pasul ăsta.

Aprobă şi arătă spre telefon. Iar Ştefan îşi continuă ideea:

- Ar fi bine să fie şi Liwei de faţă. Dar să fiţi doar voi trei. Pentru că e vorba de familia voastră - nu de familiile voastre.

- Evident!

Se ridică şi porni spre telefonul care cânta. Iar Ştefan se răzvrăti, bineînţeles!

- Dacă eu îl ignor, tu de ce nu-l poţi ignora?

Luă aparatul şi răspunse:

- Pentru că e Gabriel.

- Gabriel poate să aştepte.

Nu, Gabriel nu putea să aştepte. Că nu-l mai sunase pe Ştefan aşa, el personal din proprie iniţiativă, de vreo două luni! Ar fi răspuns el, ca să nu piardă apelul; dar individul ar fi înţeles că, mai nou, Ştefan îşi lăsa telefoanele în grija consilierului chinez. Şi ar fi făcut mai mult rău decât bine. Îi întinse deci telefonul:

- Te rog să răspunzi.

Ştefan se conformă - şi turui:

- Salut. Scuză-mă, nu pot vorbi chiar acum. Te sun eu în câteva minute. Mersi. Vorbim.

Cum-cum? Telefonul sfârşi pe masă:

- Şi-acum nu poţi spune că nu-ţi îndeplinesc rugăminţile! I-am răspuns, aşa cum m-ai rugat tu.

Într-adevăr - îi răspunsese. Doar că nu voise să vorbească cu el, şi nu vorbise! Fusese deci greşeala lui că nu spusese "Te rog să vorbeşti cu el"! Mm, începea să îmbătrânească...

- În privinţa împărţelii, ţi-am spus: cred că tu eşti cel mai bun administrator şi asigurător pentru bunurile lor. Ca să ai sufletul împăcat, poţi să numeşti foile alea din dosar "anexă la testament". Dar mă îndoiesc că o să faci tu prostii aşa de mari încât Fang să te penalizeze chiar aşa de radical. Tu eşti un "bun" foarte valoros al Chinei.

Bufni în râs şi se ridică:

- Să ştii că exact la fel mi-am zis şi eu, când m-am întrebat dacă-i cazul să ies la pensie!

- Apropo de pensie... Biyu se pensionează?

Aprobă:

- Ea se pensionează sigur. Ştii, am descoperit recent cum se simte pe propria piele "plecarea în misiune". Până acum, eu plecam în misiune iar Fei-Yen rămânea acasă. Dar acum, când eu am rămas acasă... Să ştii că nu-i un sentiment plăcut!

- Ştiu. Şi eu am văzut-o anul ăsta pe Ana plecând în misiune. E un sentiment groaznic. E neputinţa, spaima, grija... E spaima aia nenorocită care-ţi bagă-n cap că se poate întâmpla orice - de la scrântit piciorul până la atentat terorist. Şi că aia va fi ultima imagine cu ea - aia din cadrul uşii... Iar dac-a mai întors şi capul, s-a terminat!

- Da, exact aşa e. Un fel de agonie... care, în cazul meu, s-a completat cu lungile ore de misiune. Ore în care îi urmăream emiţătoarele, conversam cu ea, eram conştient că totul e bine - şi mă gândeam totuşi că aş fi putut să trimit pe altcineva, s-o ţin acasă, în siguranţă, lângă mine...

Ştefan arătă spre piciorul stâng:

- Aşa am reuşit eu să mă-ntorc în biroul ăsta înainte de începutul lui 2016 - privind cum iese Ana pe uşă, în drum spre javrele alea două.

Şi-l văzu aplecându-se şi luând telefonul, înjurând printre dinţi în romanes...

Ştefan

Suna a treia oară deja. Dacă nu răspundea nici după a patra oară, îi închidea. Şi aştepta să-l sune iar şi-l întreba de la obraz: "Ce faci, mă - încerci să pari mai important decât mine?". Că nu-i tolera chestiile astea!

- Da! Să trăiască şefu'!

Mm - răcnise şi gâfâise. Şi gâfâia în continuare. Începu să râdă:

- Mă! Să nu-mi zici că te-am luat de la treburi private...

- Aa, nu, şefu'! Sunt la poligon, la băieţi!

Şi se antrena cot la cot cu ei. Foarte interesant. Ia să-i zică el o vorbă!

- Şefu', uite de ce te-am deranjat! Doar ce-am aflat că vineri seara e petrecere mare în cuibul de viespi.

Adică în tagma traficanţilor de diverse chestii, care mai de care mai ilegale.

- Şi mi-am amintit de aia mică. E exact adunarea de care are Ana nevoie acum ca să pună la cale recuperarea!

Oopaa! Se ridică, încercând să fie extrem de atent la toate cuvintele pe care le aude şi le spune:

- De ce crezi că Ana vrea să pună la cale recuperarea?

- ... Păi nu mai vreţi s-o recuperaţi pe-aia mică?

Se încruntă:

- Ba da. Dar te-ai referit la recuperare - nu la găsire. Ca să o recuperăm, trebuie mai întâi s-o găsim.

Gabriel începu să râdă - şi sări "fluierând" peste capcana pe care i-o întinsese el:

- Stai liniştit, şefu'. Oamenii care petrec vineri seara ştiu mie-n sută unde-i aia mică; şi-ar putea şi s-o recupereze, dacă ar vrea ei! Doar să primească stimulentu', cum se zice...

Ce tupeu pe el! Avea de gând să stoarcă nişte recompensă de la ei! Avea de gând să aranjeze cu vreun tovarăş, să ceară recompensă pentru Trésor! Păi, pe-asta chiar n-o să i-o ierte!

- Am înţeles. O să-i spun Anei. Dar nu cred că o să poată să vină.

- Aa, e ocupată...

- Nu. E foarte obosită.

- Păi, şefu', e de-abia marţi! Până vineri...

- E de-abia marţi, iar ea nu şi-a terminat nici activităţile de luni. Până vineri, o să fie şi mai obosită.

- Nasol, şefu'. Erau nişte băieţi aici care voiau să discute afaceri cu ea. Acu' ce să zic...

- Nu cred că vine vineri la petrecere. Nu te baza pe ea.

- Aa...

Gabriel tăcea; iar lui îi venea să urle întrebarea aia! "Da' nu vrei, mă, să vin io personal, în calitate de şef?" Nu putea să-l întrebe. Până nu-i anunţa oficial ce ghilotină pendula deasupra gâturilor lor, nu putea face nimic...

- Bine, şefu'. În cazu' ăsta, eu nu te mai reţin.

Asta era un pic plesnită; dar n-avea nici timp, nici dispoziţie şi nici stare să o mai contreze:

- Vorbim.

- Vorbim.

Apăsă butonul roşu:

- Hai să aflăm ce fac ruşii ăia care-ar trebui să-mi scrie mie, exprimându-şi dorinţa arzătoare de-a fi co-proprietari de afaceri cu nemernicii. Hai - că parcă-parcă sunt tentat să nu-i vând lui Mihai, ci unui ilustru necunoscut. Ca să văd cum face umbrela rusă spume de diverse culori...

Isamu se aşeza la biroul lui şi nu-i răspundea - fiindcă a-i vinde pe fraţi unui ilustru necunoscut ar fi fost o prostie uriaşă. Iar umbrela rusă n-ar fi făcut spume, ci ar fi dat două telefoane - şi-ar fi pus potera pe capul lui. Dar chinezul lui ştia ce ştia el, era un domn, nu-i plăcea să se certe, nu mai apleca urechea la toate prostiile pe care le debita el când era furios...

Se aşeză la propriul birou, trase tastatura... Mail nou, pentru Luka.

"Salut

Cred că a venit momentul să ne revedem. Deci, sâmbătă îţi fac o vizită. Aranjează tu o petrecere frumoasă şi fă invitaţiile. Să nu-l uiţi pe Nenad, că foc mă fac!

Ştefan"

Suna ciudat - expeditiv şi gol. Dar n-avea stare să scrie altceva. Mai ales că mail-ul apărea imediat după telefon...

Send. Gata. Avea încredere în propriul fler! Flerul îl pusese să scrie mail-ul pentru Luka şi să-i pomenească despre petrecere. Şi despre Nenad. Apropo de Nenad - o să-l întrebe dacă nu-i surâde să se extindă în Rusia. Probabil că bunul lui prieten o să râdă şi-o să-l întrebe ce-are cu el de-i "urează" aşa consilieri... Dar trebuia să-l întrebe, oricum. Deci sâmbătă jucau la sârbi...

Or să meargă şi Florentina şi Thomas! Uite-aşa - ca să se mai distreze şi ei! Păi ei unde să iasă - la Clubul pensionarilor de pe Croisette? Ei nu trebuiau să danseze? Or să danseze sâmbătă! Mm - să nu uite să-l roage pe Isamu să-i transmită lui Aleodor să-i transmită lui Thomas...

Abia aştepta să-i vândă pe-ăia! Comunicaţiile lor erau un chin! În loc să ia telefonul şi să-şi sune ginerele, el trebuia să pună pe cineva să sune pe altcineva...

5 noiembrie 2020 - joi

Ştefan

Băiatul lui era teribil - avea energie cât să dea la cinci deodată şi mai avea şi vocea în schimbare! Când vorbea Léon, îl auzeau şi pescăruşii din portul vechi... Acum, de exemplu, vorbea despre tenis. Noua lui preocupare. Din câte îi spusese lui Ana, admiratoarele nu-şi făcuseră momentan apariţia. Dar pe el nu-l deranja asta, pentru că era înscris la începători şi nimerea rareori mingea astfel încât să o întoarcă în terenul advers...

Philippe aştepta ca fratele lui să termine turuiala. Încă nu-şi primise papagalul; aşa că aştepta, răbdător, să-şi rezolve problema. O să încerce să se impună, imediat cum Léon se oprea ca să respire! Biata lui Ana era foarte obosită în perioada asta a anului... Mai ales că el era şmecher şi trişa şi-o ştergea de la "şedinţele" de după masa de prânz...

Mm, ce bine mâncase! O să se-ngraşe rău de tot! Avea senzaţia că Emilie încerca să-l transforme într-un butoiaş supraponderal... Validă cartela şi intră în birou.

- Neaţa.

- Neaţa.

- Ai treabă cu mine azi?

Hm... Nu-l privi; îşi continuă drumul spre propriul scaun:

- Nu neapărat. Dacă ai treabă, rezolvă-ţi treaba!

Isamu se ridică:

- În regulă. Îl chem imediat pe Piao.

- Lasă-l acolo unde are el treabă! Că sigur i-ai dat ceva de făcut! Lasă-l, că eu mă descurc aici! La o adică, o am pe Ana!

Ia uite ce râdea chinezul! I se făcea cu mâna... Îi făcea cu mâna şi strângea bine maxilarul ca să nu întrebe "da' un' te duci"...

Da' n-avea de ce să-ntrebe! Că se ducea direct să se informeze! Ia să vadă el încotro pornea Isamu! Că, dacă pornea în jos, se ducea cu Fei-Yen la notar; dacă pornea în sus, Liwei o va cunoaşte astăzi pe Biyu! Se ridică şi se grăbi să iasă şi el...

Aha! Se dusese-n sus! Gata - era limpede! O ducea la Nisa, să-l cunoască pe băiatul lui! Isamu se aplecă peste balustradă şi-l privi drept, amuzat:

- Ce-i?

Rânji la el:

- Nimic - o căutam pe Ana.

Primi un rânjet identic - şi-şi reluară drumul, chinezul în sus iar el în jos... Philippe întrerupse polemica referitoare la mingea de tenis:

- Tati, când crezi că putem să discutăm despre papagal?

Panică! Uitase de ce-o ştersese din living un pic mai devreme! Îşi privi băiatul... Ana îl salvă:

- O să discutăm în seara asta. Pe la cinci jumate-şase, mergem în oraş. Şi vorbim cu un veterinar.

- Mă iei şi pe mine, da?

- Bineînţeles; că doar o să locuiască în camera ta, nu?

Ana reuşise să recapteze atenţia băiatului; aşa că îi făcu un semn discret, că o aşteaptă în birou când termină...

Da' dacă se duceau ei sus, la aparate?... Dădeau de chinezoaice. Nu era bine. Dacă ieşeau în curte, dădeau de frigul de-afară şi de body-guarzi. Dacă stăteau în birou, sigur piuia telefonul, sau calculatorul, sau... Aşa că, pân' la urmă, se părea că tot în dormitor or să sfârşească...

Isamu

Începuse să iubească coridoraşul ăsta mititel. Îl ducea spre camera ei; şi era în permanenţă liber. Îl iubea mult, fiindcă îl ducea la iubita lui...

Cioc-cioc! Aştepta... Paşii se apropiau... Capul brunet apăru în faţa ochilor lui. Contrar obiceiurilor lor, el nu se oprise în cadrul uşii iar ea nu-l poftise să intre după ce îl auzise ciocănind. Aveau ei ceva ciudat, de parcă erau "în ton" şi-aveau aceleaşi gânduri, acelaşi stil de-a se uimi, de-a se surprinde reciproc...

Biyu îi zâmbea. Avea cel mai frumos zâmbet pe care-l văzuse vreodată. Era specială. Buzele frumoase şi ochii albaştri erau... Oftă scurt:

- Voiam să-ţi propun ceva. Dar mi-e frică să nu te întristez.

Nega - nu, n-o s-o întristeze, indiferent ce-o să-i propună. Şi-acum aştepta. Îl aştepta să se hotărască odată să-i spună... Oftă din nou:

- ... Te invit la o cafea.

Acum capul brunet aprobă.

- La Nisa.

Ciudat - deşi nu-i spusese "unde anume, la Nisa", capul brunet aproba în continuare... Continuă:

- Ştefan e la vilă, împreună cu toată familia. Sunt bine păziţi aici. Aşa că mi-am luat liber. Şi, dacă vrei şi tu, eu zic să mergem să bem o cafea cu Liwei şi Amèlie.

- Mergem.

Serios? Chiar voia? Adică... Adică chiar voia să-l cunoască azi pe băiatul lui?... Aşa se părea! În cazul ăsta... În cazul ăsta, hai să meargă la Nisa - nu? Adică...

- Atunci, eu îţi propun să te schimbi şi să mergem să mă schimb şi eu...

Iubita lui râdea de-a binelea:

- El ştie?

- Nu. Dar nici nu cred că trebuie să ştie! Ştefan mi-a demonstrat de multe ori că cele mai frumoase momente sunt cele neorganizate şi neregizate. Aşa că...

- Aşa că te gândeşti să ne urcăm în maşină, să mergem până acolo şi să-l invităm să coboare din bloc?

- Cam aşa ceva. Deşi cred că am putea ajunge cândva în jur de ora cinei. Mi-ar place să îi zărim pe undeva, la o terasă...

- Da, ar fi frumos. În orice caz... Poate-ar fi mai bine să-i dai un indiciu măcar. Nu ştiu... M-aş simţi ciudat dacă

- Crede-mă că nu te vei simţi mai ciudat decât se va simţi Amèlie!

Chiar n-o să fie ea "cea mai ruşinată fată" de la terasa aia! Serios! Tânăra blondută pe care-o văzuse el în fotografii o să roşească rău şi-o să se fâstâcească atunci când o să-i vadă... Continuă:

- Şi-ţi mai propun ceva.

Biyu se sprijini de tocul uşii:

- Sunt deschisă tuturor propunerilor tale.

Bun!

- Îţi propun ca, după cafeaua de la Nisa, să mergem acasă.

Biyu aprobă.

- Şi să ne-ntoarcem la serviciu mâine dimineaţă.

Biyu aprobă din nou! Perfect!

- Te schimbi?

- Imediat.

Jaspul lui se grăbi spre micul şifonier; el se grăbi spre scară. Şi scoase telefonul. Uitase ce era mai important! Uitase să verifice dacă Liwei era azi în Nisa! Că dacă îi dusese iar în practică pe la cine ştie ce companie de avocatură, prin cine ştie ce oraş...

Diamant

Îşi trăsese scaunul lângă geam - şi-şi adusese şi scrumiera, şi cafeaua. Îi spiona pe după perdea. Noua lui casă era la două case distanţă de fosta lui casă - şi vizavi. Aşa că îi vedea bine...

Copiii lui goleau maşina lui Ovidiu. Scoteau din ea tot felul de cutii şi cutiuţe, tot felul de recipiente mari şi mici... Băiatul ăla, Ovidiu, scotea sacoşele mari de Carrefour şi le alinia lângă portbagaj.. Agata şi Azur fuseseră la cumpărături în Bucureşti. Fără Grasu, de data asta -

semn că Agata nu se plimbase azi cu Victor iar băiatul lui nu vizitase adrese discrete. Avuseseră treabă împreună. Băiatul lui de 17 ani şi fata de 14 ani făcuseră împreună turul magazinelor. Şi umpluseră BMW-ul până la refuz. Nu era nici mobilă, nu erau nici haine... Nu erau nici pregătiri pentru apocalipsă - că erau prea multe...

Avea un presentiment...

Dacă presentimentul lui era corect, trăgea concluzia amară că lui nu-i spuseseră nimic...

Îşi aprinse o ţigară... şi se aplecă spre perdea. Azur se opintea cu baxul pe care scria, mare, "fragil". Agata alerga să-i arate drumul, adică să-l conducă, să-i amintească unde erau treptele, unde se putea împiedica, să-i ţină uşa casei larg deschisă...

Scoase telefonul şi selectă numărul mamei lui.

- ... Da, maică.

- Ce plănuiesc Agata şi Azur?

- Nu plănuiesc nimic! Ce să plănuiască...

- Au fost la cumpărături. Au umplut "ochi" un BMW. Ce pun la cale?

- Nimic.

O spusese pe tonul ăla serios, tăios, care reteza conversaţia...

- Bine. Săru' mâna.

- Să trăieşti.

Lăsă telefonul lângă cafea şi trase cu sete din ţigară. Ştia ce plănuiau copiii lui. Şi ştia şi de ce lui nu-i spuseseră nimic. În situaţia în care era el acum, era extrem de contraindicat să i se amintească de fosta nevastă, Dumnezeu s-o ierte... Care poimâine împlinea 9 ani de când îşi pupase copiii şi escaladase balustrada din Mall... şi-l lăsase să fie el fericit, cu cine voise el...

Nu putea să se ducă la cimitir. Nici nu voia să se ducă la cimitir. Era... Era aşa o situaţie nenorocită...

Dacă se ducea la *pomana*, duminică, îşi întrista copiii. Că amândoi ştiau de ce făcuse mama lor saltul ăla şi-i lăsase să crească cu bunica şi cu unchiul. Dacă se ducea la cimitir singur - fie înainte, fie după *pomana* lor -, îl pozau toate serviciile. Şi vedea nevasta lui actuală pozele cu el aducându-i omagii fostei neveste - şi doar ce venise aici şi-i îndoise uşa cu bâta şi urlase că îşi găsise el pe una mai tânără şi mai focoasă şi plănuia s-o facă şi pe ea să se sinucidă... Dacă nu se ducea deloc... Dacă nu se ducea nicăieri şi nu făcea nimic, pica de cea mai mare javră pe care-o compusese vreodată Universul din ţărână, apă şi soare. Dar, la urma urmei, toată lumea ştia cum fusese atunci. Toţi ştiau că Safira se sinucisese pentru că nu putuse să trăiască viaţa spre care cu viclenie o împinsese bărbatul ei. El oricum era o jigodie, în ochii tuturor oamenilor din oraşel. Şi nu numai. Aşa că dacă sâmbătă or să-i îngroaşe toţi conturul jigodiei, pe el unul nu-l prea "freca". Nici nu stătea să se uite-n gura lumii...

Da' las' că ştia el ce făcea! Las' că ştia el...

Se ridică şi intră în birou - ia să pornească laptopul, să se uite la nişte chestii şi să-şi noteze nişte adrese! Şi să dea nişte telefoane! *Pomana* Safirei era sâmbătă; da' el o să dea de pomană pentru sufletul ei mâine. Aşa - că nu voia să-şi deranjeze copiii nici cu prezenţa, nici cu propria organizare! Era mama lor... Fusese mama lor mai mult decât fusese nevasta lui. Şi cu asta basta.

Isamu

Nisa nu era foarte animată joi seara. Adică putea conduce liniştit cu ochii spre terase. Biyu încerca să-l ajute - dar, neştiindu-l pe Liwei, îi indica toţi asiaticii pe care-i vedea. Iar el trecea încetişor, pentru a treia oară deja, prin rondul generos... Semnaliză dreapta şi intră pe prima străduţă. Parcă BMW-ul, opri motorul... Scoase telefonul:

- Ia să trişăm noi un pic...

Ia să pornească el softul de urmărire... Ia să introducă el emiţătorul din telefon...

- Cum e? E în Nisa?

Începu să râdă - ia să ridice el privirea şi să se uite la băiatul lui...

Era la terasa de pe dreapta - nu la cea în faţa căreia parcase el, ci la următoarea. Normal - aia avea plexiglas de jur-împrejur! Băiatul lui nu era nebun, să-şi ţină logodnica în frigul de noiembrie...

- Aha! L-am recunoscut!

Întoarse capul şi-o privi lung - că, dacă-l recunoscuse, reacţia ei din momentul ăsta era foarte concludentă...

Într-adevăr, reacţia ei era concludentă. Biyu fixa terasa cu privirea şi fremăta toată şi nu mai ştia în ce mână să mute geanta şi cu ce mână să bage mobilul în ea. Era... Era nerăbdătoare. Bucuroasă şi nerăbdătoare. I se părea ciudat...

Brusc, ochii albaştri se întoarseră spre el:

- Ce-i?

- Nimic. Mă uit că eşti foarte nerăbdătoare...

Aproba - recunoştea că era nerăbdătoare. Şi observa el acum că era şi foarte-foarte fericită... I se părea îndeajuns de fericită ca, în caz că Liwei nu agrea apariţia lor, să-l muştruluiască şi să-l pună mintenaş pe calea dorită de el! Jaspul lui era, în momentele astea, de neoprit...

- Hai.

Coborî şi încuie maşina. Şi întinse mâna spre mâna ei - că erau în timpul liber, erau împreună şi nu le era jenă să arate asta... Biyu îi strânse cu putere mâna... Reveni spre direcţia de mers. Răsuflă uşurat, că n-apucase să ridice privirea spre vitrină, "să vadă cum le stă"... Aspect la care se gândise de-abia după ce-i atrăsese Ştefan atenţia referitor la "opţiunile" de după divorţul la 40 de ani...

Riscase venind aşa la Liwei. Apariţia lor aici, împreună, putea fi binevenită... sau nedorită. Şi era şi-aşa destul de tensionat; dacă ar fi observat în vitrină diferenţa dintre tânăra frumoasă şi exuberantă şi mafiotul serios şi cu dublul vârstei ei, ar fi fost tentat să renunţe...

Intrară pe după plexiglas. Băiatul lui stătea cu faţa spre intrare - dar ochii lui erau aţintiţi asupra logodnicei lui. Dacă ar fi apărut brusc un terorist "după toate canoanele", cu uniformă şi automat de gât şi steag în mână, Liwei nu l-ar fi observat... Mm - halal băiat de mafiot!

Ia să-i spună chestia asta! Începu să râdă, în chineză:

- Dacă aş fi fost un terorist în uniformă, cu automat în dreapta şi steag în stânga, nu m-ai fi observat!

Gata - băiatul lui îl sugruma de-a binelea! Ţâşnise direct de gâtul lui! Îl bătu uşurel pe spate, şoptind:

- Hai, nu face aşa!

- Da - ai dreptate!

I se dădu drumul - iar Liwei întinse mâna spre logodnica lui:

- Amèlie.

Arătă şi el spre jaspul lui:

- Biyu.

Şi-acum îşi strângeau frumos mâinile şi-i rosteau numele - ei mai rar, mai răspicat, ca să poată Amèlie să le înţeleagă şi să le memoreze...

- Haideţi, luaţi loc! Ce mâncaţi?

- Nu ştiu. Ce-au bun aici?

Liwei întinse mâna şi "se servi" cu un meniu de pe masa alăturată - pe care i-l oferi lui:

- Toate sunt delicioase aici!

Chiar aşa? Deschise prima pagină, se asigură că era meniul "de damă" şi i-l întinse lui Biyu:

- Alege tu prima.

Şi reveni spre el, încercând să evite să-i lase tinerei franţuzoaice impresia că picaseră aşa pe capul lor tocmai ca s-o cunoască pe ea:

- Şi tu ce mai faci? Ce mai zici?

- Ce să zic - nu mai zic nimic! Că sunt paf! Adică apariţia ta... Nu mă aşteptam să ne întâlnim aici.

- Ştefan e la Cannes, cu toată familia; aşa că mi-am luat liber şi am ieşit cu Biyu. M-am gândit că e o zi perfectă să ne strângem toţi patru la o cafea.

Şi-acum o privi şi pe ea - care, ciudat, nu părea nici panicată, nici ruşinată, nici pusă în dificultate...

- Aşa că ne-am ales o ţinută lejeră şi-am venit aici. Şi ne-am plimbat prin oraş, cu ochii după voi. Nu v-am văzut...

- Şi-ai trişat! Aşa-i că ai trişat?

- Un pic. Am parcat maşina...

Arătă maşina...

- Şi am trişat. Şi am descoperit că am devenit nerăbdător. Adică nu trebuia decât să ridic privirea din telefon...

Băiatul lui râdea, logodnica lui râdea... Adică logodnicele lor râdeau...

- Eu aş mânca un rosbif şi-atât.

- OK.

Luă meniul şi-l închise:

- Rosbif să fie atunci!

Liwei se repezi cu întrebarea:

- Staţi puţin! Vreţi să luăm meniul la pachet şi să veniţi la noi? Serios! Haideţi - şi mâncăm sus!

Da' ce-i venise? Băiatul lui deveni... circumspect:

- Sau vreţi să mâncăm aici?

"Adică nu vreţi să urcaţi..."

- Eu zic să mâncăm aici şi să bem cafeaua sus. Ce ziceţi?

- Aa, şi mai bine!

Şi se agita să cheme chelnerul, să ia comanda... Îşi privi drept viitoarea noră, zâmbind:

- Întotdeauna se agită aşa când iese din casă?

- Nu; doar când tatăl lui îi face aşa o surpriză plăcută...

Mm - şi frumoasă, şi curajoasă, şi diplomată! Îi era aşa de drag de ea, că-i venea să-i dea lui Liwei binecuvântarea lui chiar acum! În chineză, fireşte, ca să n-o vadă luându-şi nasul la purtare...

Erau în Nisa de mai bine de jumătate de oră. Erau aici, la masa asta, de mai bine de cinci minute. Cheng nu se vedea pe nicăieri. Telefonul nu-i sunase, nu-i vibrase... Şi-atunci, presupunea că ceea ce transmiteau "oamenii din teren" era OK, nu? Adică în biroul de-aici, de la Nisa...

Nu. N-avea voie să presupună nimic. Ieşirea lui cu Biyu nu era singulară; se mai întâmplase să se plimbe amândoi în public. Iar dacă el decisese să fie însoţit atunci când îşi cunoştea oficial viitoarea noră, asta nu însemna neapărat că Fang aproba "migrarea" relaţiei lui cu Biyu spre normalitate! Chinezul ăla era foarte pragmatic. La el, toate aveau o limită foarte bine stabilită. Pesemne că nu atinsese încă limita aia la care trebuia să fie avertizat discret...

O să-şi oprească gândurile referitoare la propriul viitor. Şi-o să se bucure de seara petrecută în compania lor - a băiatului şi viitoarei lui nurori. Iar de mâine-ncolo o să continue să facă paşii necesari desfacerii propriei căsătorii. După care o să facă paşii necesari scoaterii jaspului lui din firma de bodyguarzi. După care, dacă va fi cazul...

Se mirase un pic atunci când Ştefan îl întrebase dacă luase în calcul pensionarea. Dacă şi bunul lui prieten, care-i cunoştea situaţia ca nimeni altul, se gândise la pensionare ca la o soluţie...

Văzând şi făcând! Trebuia să fie atent - că discuţia se încinsese serios aici, la masă! Liwei vorbea cu cele două tinere din faţa lui. Le punea întrebări "comune", că răspundeau amândouă pe rând... Iar el trebuia să se implice în discuţie. Ca să nu pară gânditor din cauza lui Amèlie.

6 noiembrie 2020 - vineri

Isamu

Apartamentul se oprise din rotit. Biyu îi picase-n braţe în urmă cu ceva vreme; dar abia acum rotirea aia ireală se sfârşise...

Viaţa lui devenise... Devenise foarte frumoasă. Suspect de frumoasă chiar! Era iubit de-o femeie fantastică, băiatul lui n-avea nimic împotrivă, o să aibă o noră minunată - care, ca o paranteză, era foarte îndrăgostită de Liwei dar se ferea să arate asta la toată lumea... Şefii îl iubeau, colaboratorii îl iubeau, fosta nevastă nu insista cu împăcarea... Oftă greu:

- Azi, la terasă, am avut o problemă. Şi, dacă n-aş fi fost hârşit prin *public relations*, probabil că m-aş fi împiedicat rău...

Biyu nu spunea nimic; aştepta...

- ... Aş fi vrut să te prezint cu titulatura "logodnica mea". Am fost cât pe ce s-o spun - dar m-am controlat. Mi-am dat seama că te-ai fi simţit ciudat, de vreme ce nu porţi inele şi nici nu poţi invoca meseria ca pe-o scuză - nu în public...

- ... M-aş fi simţit extrem de ciudat. Mai bine că n-ai făcut-o. Nu cred că...

- ... Nu crezi că...

- Nu cred că e cazul să ai logodnică acum. Şi mai mult de-atât te rog să nu mă obligi să spun. Pentru că ştii bine la ce mă refer.

Se referea, desigur, la faptul că era căsătorit! Hm...

- O să rezolv repede problema asta. E treabă de-o oră - că am toate actele pregătite. Vreau să te întreb ceva.

Şi iar tăcea! Ce femeie! O trase uşurel în sus, ca s-o privească în ochi:

- Vrei să fii soţia mea?

- Vreau să fiu a ta. Dacă asta înseamnă că trebuie să fiu soţia ta, atunci da - vreau să fiu soţia ta.

Şi i-o spunea aşa, drept în faţă, cu o simplitate şi-o normalitate care-i dădeau fiori... Biyu zâmbi:

- Nu certificatul de căsătorie te va ţine alături de mine. Ţi-am spus - tu îmi conduci viaţa. Tu îmi spui ce să fac şi încotro să merg. Dacă tu vrei să merg la primărie, merg la primărie. Dacă vrei să stau aici, în apartamentul ăsta, poţi să lipseşti şi-un an - tot aici ai să mă găseşti.

Chestia asta chiar nu-i plăcea! Păi ce făcea acum - încerca să-i spună că ea n-o să facă niciodată ca prima lui soţie?

- Eu sunt a ta. Eu nu pot să exist fără tine. Eu, de când te-am cunoscut...

Ea îl privea lung şi nu-şi mai găsea cuvintele...

- ... Eu te iubesc...

Tocmai găsise cuvintele perfecte, momentul perfect... Iar dacă nu l-ar fi sărutat, ar fi reuşit şi el să-i spună că o iubeşte... şi că e al ei... şi că nu mai poate concepe ziua de mâine fără ea...

Diamant

Cât era ceasul? Unşpe jumate? La fix! La marele fix! Peste juma' de oră, o să poa' să spună că-i sâmbătă - şi uite că *pomana* lui era mai bengoasă ca a lor, că "împuşcase" două zile, aşa cum "se purta" în şatra ei... şi că mai bine de 500 de credincioase primiseră cu inima deschisă *pomana* lui. Iar aşa *pomana* nu mai primise Safira lui niciodată. Evident, era mojic şi-şi lăuda singur *pomana*...

În anul de graţie 2020, a organiza o *pomana* putea fi un chin şi-o zbatere ca peştele pe uscat. Nu însă şi pentru el! Dăduse... şase telefoane toate. Patronul crâşmei, şefa de la Protecţia copilului, manelista,

şeful de sală, bucătăreasa-şefă şi ferma. Şi ia uite ce frumuseţe era aici, în jurul lui! Era înconjurat de vreo 500 de tinere, toate sub 23 de ani, toate sărace lipite şi chinuite de bărbaţi dementi... care acum, în noaptea asta, uitaseră de propriile griji. Şi de chin, şi de suferinţă, şi de dobitocu' de-acasă, şi de lipsuri... Femeile astea se distrau. Toate. Fusese foarte ferm - nu era picior de bărbat în cârciumă, în afara lui. Manelista cânta cu CD, fiindcă nu găsise o organistă femeie... iar el nu acceptase excepţia...

Pomana lui începuse... ciudat. El ajunsese aici la prânz - ca să fie sigur că nu-i plantau serviciile camere video şi spioane. Ele, invitatele lui, veniseră pe la şase jumate. Se aşezaseră la mese, tăcute şi jenate, unele circumspecte, altele de-a dreptul speriate... Nu ştiuse că poate vorbi aşa de mult despre Safira. Se urcase pe scenă, le spusese de ce fuseseră invitate aici şi le rugase să-i permită să spună câteva cuvinte despre răposata lui soţie. Evident, fusese încurajat s-o facă! Iar el le spusese... Le spusese tot. Cum o cunoscuse - fără partea cu războiul din şatră şi cuţitul lui Ştefan, desigur! -, partea cu strecuratul pe furiş, partea cu graviditatea, cu naşterea... Partea cu peţitul, cu mutatul, cu întemeierea orăşelului... Încercase să vorbească doar despre ea; dar nu putuse să nu spună câte ceva şi despre el, şi despre copii... Despre Cornel nu scosese o vorbă. Iar când ajunsese la moartea ei, minţise. Se dusese să se uite după el, care cică trebuia să vină şi el la mall, şi cedase balustrada. Unele plânseseră de-a binelea când auziseră ce sfârşit tragic...

Le rugase ca, pentru sufletul Safirei lui, să mănânce pe rupte, să bea pe rupte şi să joace pe rupte. Ca să mănânce, să bea şi să joace şi sufletul primei lui neveste. Iar ele se grăbiseră să se conformeze. Mâncau, beau, dansau... Şi singure, şi între ele - dar nici una nu încercase să se apropie de el, ca să joace cu el...

O să plece şi el acasă. La doişpe şi-un minut, o să le roage să facă linişte; şi-o să le lase un bax mare cu plicuri. O să le roage ca, atunci când îşi iau plicul, să spună-n gând măcar două cuvinte la adresa Safirei lui. Şi-apoi o să se ducă acasă şi-o să se culce. Că copiii ei or să-i facă *pomana* la Reînvierii, la cavou - şi el nu era binevenit acolo.

Cât era? Unşpe treişcinci? Privi lung de jur împrejur... Jucau, râdeau, glumeau... Scaunele de la mese erau goale; doar ici-colo se vedea câte una retrasă să-şi tragă sufletul după atâta ţopăială...

I-auzi ce cânta! "*Necazuri şi supărări*", a lui Costi Ioniţă! Aha! Asta-i plăcuse şi Safirei lui! Lăsă capul pe spate - şi privi tavanul...

"E bine, fă? Îţi place? Aşa-i că m-am gândit bine? Şi-ţi place?"

Ciudat - îşi simţea sufletul plin de bucurie, de mulţumire, de... Simţea că Safira era mulţumită. Simţea că era şi sufletul ei pe undeva pe-aici, în seara asta. Simţea că nu greşise organizând balamucul ăsta minunat...

Ele dansau; el se legăna stânga-dreapta, cu mâinile pe sus... Mişca amplu din mâini şi cânta o dată cu ele: *"Cât a plâns inimioara mea / Cât a suferit în lipsa ta / Maare, mare supăraree / Când tu nu eşti, sufletul îmi moare"*... Nebunele astea ştiau versurile pe de rost - se auzea ca pe stadion... Ca-n Sala Palatului, la concertul de Crăciun...

"Pentru cât am suspinat / Cine se duce în iad / Pentru cât mă amăgeai / Cine se duce în rai..."

În noaptea de 6 noiembrie 2011, stătuseră amândoi în pat. Iar ea coborâse pe partea ei, ocolise, se apropiase de el cu mâinile sus - ca să-i arate că n-are lamă... Că aşa ajunseseră, să se suspecteze că încearcă să se omoare unu' pe celălalt... Şi îl întrebase dacă e fericit. Iar mâna lui dreaptă, mâna asta care se bălăngănea pe sus acum, o lovise peste obraz. N-ar fi trebuit s-o lovească. Mai ales că nu-i înţelesese întrebarea! Dar, cu mintea lui de-atunci, cu furia cauzată de apariţia lui Cornel în patul lui... Ea nu ripostase; îi spusese că ştie că e cu Raina, că nu-i ţine ea contu'... Dar că speră să fie fericit. "Sper doar să fii fericit" - aşa-i zisese... Iar el, cu mintea lui de guşter prostănac, gândise o măgărie la adresa ei, bineînţeles! Ea, însă... Ea, la 23 de ani, avusese ceva mai multă minte decât el. Şi nu se luptase cu el. Nici nu-l înjurase, nici nu-l blestemase... Îi spusese... Îi spusese...

"Eşti un bărbat bun. Meriţi să fii fericit." Nu era un bărbat bun. Nu fusese niciodată un bărbat bun. Fusese un nenorocit josnic şi egoist şi zgârcit şi-şi bătuse joc şi de ea, şi de sufletul ei, şi de sufletele copiilor lor - care crescuseră fără mamă, cu un tată absent...

În urmă cu fix nouă ani, Safira lui se ridicase de pe pat. Şi revenise la locul ei, se lungise, se învelise, îi spusese "Noapte bună, Diamante"... hotărâtă ca, în maximum 24 de ore, să-l lase pe bărbatul de lângă ea să fie fericit. El stătuse treaz, aşteptând un atac sau...

Nu voia să se gândească dacă era fericit. Adică dacă acum, la nouă ani de la discuţia lor, el era fericit. Ar fi urmat un gând comparativ - şi n-avea rost să facă comparaţii între fosta lui soţie şi actuala lui soţie. Că nu se comparau, şi-ar fi fost o mojicie să facă calcule de-astea tocmai în mijlocul pomenii Safirei! Dar... Dar Trésor era sechestrată undeva pe continentul european; normal că nu putea să fie fericit...

Cât era? Fără un sfert? Se trase la marginea sălii şi se aşeză pe-un scaun. Că nu mai juca. Obosise. Şi îl năpădiseră gândurile. Şi parcă-parcă îi venea să plângă. Capul lui idiot şi sufletul lui îşi lăsase copiii fără mamă...

7 noiembrie 2020 - sâmbătă

Florentina

Aştepta, răbdătoare, deschiderea glasvandului... Gata! Venise! În sfârşit!

Porni spre el. Thomas o văzu imediat - şi porni spre ea. Îl privea şi grăbea, involuntar, pasul. Şi el grăbea pasul... Picioarele ei alergau acum; el dăduse drumul trollerului, ca să întindă ambele mâini spre ea...

Salt!

Venise... O strângea în braţe, îi şoptea că o iubeşte, iar ea simţea că se topise toată...

Ştefan

Păi, ce mai era de spus... Sau de făcut, sau de şlefuit, sau de adăugat... Nimic, evident!

Se ridică încet, cu grijă, să nu i se observe mişcarea... şi porni încet pe scări în sus. Trebuia să urce cu grijă, să nu foşnească...

Ştiuse că Thomas vine cu noaptea-n cap; se ridicase de lângă soţia lui, "constatase" uşa deschisă a camerei fetei lui, aşa că se strecurase până la etajul unu. Şi se lăsase-n jos, ca să vadă în living. Ştia el unghiul ideal pentru asta - pe cea de-a doua treaptă a scării, aplecat spre dreapta... Stătuse deci şi aşteptase "cot la cot cu ea". Sigur, ea beneficiase de spaţiul generos; ea mărşăluise, el se antrenase la capitolul "spionaj subtil"...

Şi-apoi auzise blindata. Ea înlemnise. După câteva secunde, fetiţa lui alergase la scară - speriindu-l rău, că avusese impresia că o să fie descoperit... Florentina îşi aşteptase bărbatul pe prima treaptă. Ca şi cum plănuise să stea acolo, iar el să vină şi s-o îmbrăţişeze acolo... Şi nu reuşise. După ce foşnise glasvandul, fata lui coborâse treapta... şi pornise spre el... şi-apoi alergase spre el... şi sărise. Şi gata - nu mai era fata lui. Era nevasta lui Thomas. Şi era, din câte observase el azi, cea mai fericită femeie de pe Pământ...

Fusese de-ajuns să-i vadă paşii şi gesturile, ca să înţeleagă că inima fetei lui era dată. Şi fusese de-ajuns să observe chipul lui, după ce Florentina sărise iar el o prinsese-n braţe. Expresia de pe faţa lui, fericirea aia dureroasă era...

Fericirea dureroasă - sau durerea fericită - era o stare pe care, după părerea lui, nici un bărbat nu o putea mima. Nu în faţa ochilor lui, oricum! El putea afla adevărul doar uitându-se lung la acea persoană. Iar azi se uitase lung la Thomas... şi se lămurise. Livingul fusese cufundat în întuneric, iar ea fusese "singură" acolo. Casa fusese cufundată în linişte. Claude nu intrase - doar îi deschisese glasvandul şi-apoi ieşise. Thomas n-avea de ce să se căznească să joace teatru. În plus, văzuse cu ochii lui acea mimică imposibil de "montat"...

Intră în dormitor, închise uşa şi răsuci cheia. Şi porni spre soţia lui.

Ana dormea. Fusese foarte obosită - toată noaptea nu se clintise din poziţia aia. Dormea pe spate, cu mâna dreaptă îndoită, aşezată deasupra capului, cu capul un pic întors spre uşă, cu părul răsfirat pe pernă...

Parcă era "Frumoasa din pădurea adormită"! Zău că aşa stătea! Ca "Frumoasa din pădurea adormită"!... Sau ca "Cenuşăreasa"?... Era prea devreme, mintea lui încă stăruia la scena din living, aşa că desenele Disney i se cam amestecaseră în memorie...

Dormea ca o prinţesă Disney - punct.

Se aşeză lângă ea. Voia s-o privească. Nici gând să mai poată să adoarmă acum! O privea, se delecta cu imaginea ei... frumoasă ca-n filmele Disney... Mult mai frumoasă, de fapt, decât personajele alea din desene animate...

Da. Semăna cu Frumoasa din pădurea adormită, care dormea în poziţia Cenuşăresei. O luase razna - gândea ciudat...

Se aplecă încet... încet de tot... Nu ştia de ce se comporta ca prinţul din poveşti - că arăta "ca vai de el", ciufulit şi nebărbierit şi...

N-o scăpa din ochi. Se apleca şi n-o scăpa din ochi...

Mm, ce sărut Disney!

... Aha! O trezise! Îl simţise - şi încerca să se trezească! Ochii căprui se deschiseră încet... Iar Ana lui întinse braţele şi-l îmbrăţişă. Sărutul nu mai era Disney; era un sărut regal. Care prevestea o iubire "regală". Aşa cum ştiau ei. Aşa cum, probabil, Thomas şi Florentina nu-şi permiteau - că erau aici, în casa "părinţilor ei", şi "nu se făcea să rupă patul cu sonor"...

Rebeca

Citea şi nu-i venea să creadă că citeşte aşa ceva! Adică ea nu ştiuse nimic! Diamant nu-i spusese nimic! Nici nu-i dăduse de înţeles ceva ieri, la prânz, când vorbise cu el la telefon! Habar n-avusese că soţul ei, aseară...

Cu toată previziunea bărbatului ei, umbrela română avusese trei spioane în cârciuma aia. Toate trei raportaseră acelaşi lucru - petrecerea fistichie, ciudată şi foarte "abundentă" fusese o *pomana* pentru Safira. Iar Diamant fusese singurul bărbat de-acolo - dar nu jucase cu nimeni, mâncase în picioare pe furate şi, la doişpe şi zece, dispăruse pur şi simplu, lăsându-le să se distreze până-n zori. Aleodor adăugase că, în cursul zilei de ieri, Azur şi Agata făcuseră cumpărături pentru *pomana* pe care-o organizau ei azi la cimitir. Şi nu-l implicaseră cu nimic pe Diamant. Chestia asta cu *pomana* picase cum nu se putea mai prost! Ea doar ce îi reproşase anumite lucruri apropo de trecut, el se mutase în altă casă...

Avea şi filmări în raport. Toate "începeau" cu Diamant în mijlocul cadrului. Filmat discret, desigur, dinspre mese! Dar zău că-i era frică să apese pe ele...

Îşi luă telefonul şi selectă numărul lui. Iar Aleodor oftă greu:

- Nu cred că e bine să-l suni acum.

Ei, na!... Şi totuşi!

- De ce?

- Fiindcă la ora asta copiii sunt la cimitir. Şi Perla e acolo, şi alţi bătrâni din şatră... El e în Aurari. Şi nea Dumitru e în Aurari. S-ar putea să fie lângă el... sub formă de încurajare, sau de sprijin...

Îşi privea lung telefonul; privea poza lui, de lângă iconiţa cu telefonul verde... Apăsă, totuşi, pe iconiţa cu telefon verde.

Diamant

Fir-ar a dracului de treabă! Ar fi trebuit să-şi lase telefoanele acasă! Fir-ar...

Întinse mâna şi luă aparatul. Şi-l lăsă înapoi pe masă - că ea n-avea ce căuta în viaţa lui acum. Ea să-şi vadă de Franţa ei! Şi de ce mai avea de făcut pe-acolo, pe la conac! Să se ducă să tragă de fiare, na! Da' să-l lase-n pace! Că azi...

Azi se trezise la şase, obosit şi buhăit şi cu sufletul inundat de tristeţe. Pândise la geam; îşi pândise fosta casă. Îşi pândise copiii. O văzuse pe mama lui trecându-le pragul la şapte jumate. Stătuse lipit de geam şi le pândise plecarea. La opt jumate, Azur încuiase uşa casei şi se dusese la maşină. Deci, calculase că la nouă jumate va începe *pomana* de la cimitir. Adică la zece - că juma' de oră va dura să-ntindă toate pregătirile pe-acolo, pe lângă cavou! La nouă şi-un minut, el o sunase pe Mica şi aflase că *pomana* de la cimitir era mult mai amplă decât o bănuise el! Mămica lui se dusese cu copiii! Şi se duseseră şi bătrânii şatrei - cei care-o cunoscuseră pe Safira în poieniţa cu gard rustic. Şi uite-aşa zburase gândul lui la părinţii Safirei... Care probabil că se duseseră direct la cimitir, ca să nu dea ochii cu el - bărbatul

care... Familia Safirei nu-l mai căutase nici măcar o dată - îi căutase el, în primii ani de după moartea ei, ca să-i întrebe ce mai fac... şi-apoi doar ca să-i întrebe dacă vin la *pomana*... Şi-apoi nu-i mai sunase nici el. Că îi sunaseră copiii. Relaţia lui cu primii lui socri...

Era trist. După ce aflase ce era la cimitir şi-şi refăcuse calculele, intrase nepoftit în casa copiilor, se aşezase pe canapeaua din living şi-şi impusese să nu-şi amintească cine dormise la un moment dat pe canapeaua aia - şi cu cine şi de ce şi cine-i dăduse OK-ul să se-apropie de acel obiect de mobilier. Avea în faţa ochilor două sticle de whisky - şi plasma pe care se derulau, încet, multe-multe fotografii de demult. Şi cu ea, şi cu el, şi cu copiii... Şi cu ei toţi împreună... Şi la sindrofii... Şi prin casă, prin curte... Şi în pat, de dimineaţă - iar alea îl făcuseră să bufnească în plâns, fiindcă citise în ochii ei buimaci şi somnoroşi fericirea de-atunci... Fericirea că o trezise bărbatu' ei cu şedinţa foto... Avea şi filmări cu momentele alea - şi cu alea care urmaseră -, dar n-avea îndeajuns de multă putere să le revadă... Avea "discografia secretă", cu ea goală...

Iar muierea aia îl suna. Şi acum suna. Parcă era disperată! Da' ea nu pricepea că nu voia să vorbească cu ea? Ce dracu era aşa de greu de priceput? Ce-avea de comunicat aşa de important? Voia să-l întrebe ce mai face? Sau cum se simte? Ce-avea de spus aşa de urgent şi de important?

... Voia să-i spună că se-ntorsese Trésor?

... Apăsă bulina roşie şi-o făcu să alunece spre stânga. Nu. N-avea ce vorbi cu ea. Nu azi. Ei îi acorda 364 de zile pe an; dar în ziua asta ea n-avea ce căuta în viaţa lui.

Ridică sticla şi-o puse la gură. Şi înghiţi "ca nesătulu'" - repede, să nu simtă tăria, să nu se-nnece... Gataa!

Trânti sticla pe masă şi se sprijini de spătarul canapelei. Şi întinse mâinile spre ea.

"Pentru cât am suspinat / Cine se duce în iad / Pentru cât mă amăgeai / Cine se duce în rai..."

Ea se dusese în rai. Nouă ani fuseseră de-ajuns ca să-şi ispăşească păcatul cu Cornel. Şi-apoi se dusese-n sus. Da' el... El, când o fi să închidă ochii, o să se prăbuşească cu viteza sunetului. O să fie ca-n filme - o să se teleporteze-n iad! Aşa de grele erau păcatele lui...

Telefonul suna în continuare. Femeia aia chiar nu pricepea...

Se ridică şi porni, împleticindu-se, spre birou. Că DVD-urile video cu Safira lui erau în seif.

Grasu

Ploua mocăneşte afară. Era frig. El se refugiase în primărie - stătea în anticameră, pe nervii bietei secretare...

El era acum "bodyguardul-şef". Vali Calu era la cimitir, cu Azur şi Agata. Şi se dusese şi Titel acolo. El cu Titel conversa pe FB; adică pe el îl informa Titel, apropo de ce se-ntâmpla acolo. Aflase, deci, că fuseseră oameni care veniseră din ţară - şi-şi pierduseră timpul prin cârciumile din zonă, ca să n-apară la cimitir înainte să fie copiii gata cu pregătirile. Iar lucrurile erau în ordine. *Pomana* lor "se derula fără incidente". Spunea Titel că copiii fuseseră uimiţi de ceea ce găsiseră la mormântul mamei lor...

Cum el unul nu se simţise niciodată împăcat cu moartea Laurei, trecea în fiecare lună pe la ea. Deşi Ştefan nu-i spusese nici măcar o dată s-o facă, el se ducea în fiecare lună. Îi punea lumânări proaspete şi-i ducea flori şi jucării pentru băieţelul ei. Trecuse pe la ea şi la începutul lunii ăsteia - săptămâna trecută, mai exact. Şi-şi aruncase ochii spre cavoul Safirei, văzuse placa cu date şi-şi amintise de *pomana*, aşa că dăduse el dispoziţiile necesare... După cum se vedea în pozele trimise de Titel, cavoul Safirei strălucea - îl lustruiseră femeile alea de la cimitir pe toate părţile. Tabloul Safirei era proaspăt - şi era frumos... Piedestalul şi sicriul erau desprăfuite...

Safira primise azi multe flori. Majoritatea erau coroane. Erau sprijinite de geamuri, la baza cavoului. Înăuntru nu se intrase. De fapt, nici acum nu scoseseră cele trei coroane din cavou. Se uscaseră demult. Erau... Erau frumoase chiar şi aşa, uscate. Aminteau de cele trei suflete care rămăseseră pe Pământ - şi care rămăseseră împreună, unite, şi suferiseră şi se uscaseră de dorul ei. Era un mesaj frumos. Chiar dacă nu era decât 66% adevărat, era frumos...

Titel îi trimisese multe poze şi-i spusese că copiii încă nu intraseră în cavou. Probabil că o vor face după ce pleca toată lumea. Nu ştia - nu-şi permisese să-l întrebe pe Azur cum organizaseră *pomana*. Dar aşa era logic; dacă nu intraseră înainte de *pomana*, or să intre după. Nu era normal să nu-i ducă mamei lor flori şi-o lumânare - nu? Observase că nu luaseră flori. Dar poate comandaseră şi specificaseră să se livreze după prânz...

Apăsă ecranul - şi începu să tasteze.

"- Copiii au comandat flori, sau coroane?

- Nu ştiu nimic despre asta. Dacă vrei, pot să sun la florărie, să întreb...

- N-are rost. Cine ştie unde-au comandat...

- Stau cu ochii pe poartă şi-mi instruiesc băieţii, să-mi zică dacă apar niscai coroane. Să intervin, în caz că au uitat tocmai florile?

- Şopteşte-i lui Azur la ureche. Dar ai grijă cum îi spui."

Hait! Ecranul se schimbă, speriindu-l rău! Apel de la Rebeca! Păi... Păi, tare se temea el că nevasta lui Diamant tocmai aflase despre *pomana* copiilor! Hai să vorbească cu ea, nu? Hai să încerce s-o calmeze...

- Da.

- Salut! Unde e Diamant?

Cum-cum? Stop, că era ceva ciudat aici! Rebeca plângea de mama focului! Dădu să răspundă, dar nu mai apucă...

- Ştii ceva de el? Pe unde e? E în Aurari?

- Eu ştiu că-i în Aurari. Şi cum sunt şef peste pază, să fii sigură că aflam dacă

- Nu-mi răspunde la telefon! Io îl sun şi el nu răspunde! Şi mi-e frică! Că ştii ce zi e azi!

Aha! Deci ştia şi ea de *pomana* Safirei! Şi-l sunase pe Diamant, iar el nu-i răspunsese! Păi... Păi, se ridică şi porni spre uşă:

- Mă duc eu acu' la el.

- Să ai grijă! Să ai mare grijă! Că el a făcut *pomana* aseară - şi, la ce-a fost acolo, cred că-i supărat fleaşcă!

Aoleu! Diamant făcuse *pomana* aseară? Păi, când aseară?... În fine!

- Mă duc şi te sun.

Închise şi porni în fugă spre casa lui Diamant.

Nenorocită vreme! De ce dracu ploua azi? Adică tocmai azi? Că ieri nu plouase! Şi cică mâine or să fie douăj' de grade! Tocmai azi ploua! Tocmai în ziua când făceau copiii ăia *pomana* pentru mama lor! Ce rahat!

Ia să-l sune şi el! Scoase telefonul - şi încercă să-l protejeze cumva de picăturile mari şi dese...

Ei, poftim! Nici lui nu-i răspundea! Ce om!

Sări gărduleţul şi se controlă în ultimul moment - reuşi deci să nu cadă-n noroi! Aah, ce aluneca! Ploaie plus gazon egal nămol lunecos! Mm - nu mai putea să fugă! Parcă păşea pe gheaţă, aşa aluneca!... Ia să fie el deştept şi s-o ia pe alee! Că avea alee - nu? În plus, la ce draci depresivi avea Diamant acu', parcă-l auzea cum îi spune să pună mâna să-i dreagă gazonu' strivit de tonajul lui nesimţit! Ziua de azi era un rahat gigantic...

Sus pe scări! Şi, la dracu - alunecase iar! Şi de data asta chiar căzuse! Se grăbea să se-adune, încercând să uite că se lovise serios... Şi-l durea, culmea, cotul! Că-n cot picase! Poate-şi frânsese vreun oscior - auzise el de mai multe cazuri care picaseră-n cot şi ajunseseră la operaţie...

Şi dă-i şi sună... Dă-i şi ciocăne... Veni la geam, încercă să zărească ceva în living - şi nu, n-avea nici o şansă, că jaluzelele erau închise...

Ciocănea în uşă, suna la sonerie, striga - şi ioc Diamant...

"Hai, Grasule - fă treaba asta pân' la capăt!"

Porni în ocolirea casei. Se întreba în ce măsură bunul lui prieten

avusese inspiraţia să lase geamul de la bucătărie deschis... sau să pună cheia de rezervă acolo unde-o pusese şi dincolo - în super-ascunzătoarea secretă... Nu. N-avea cheie de rezervă. Ce-i drept, nici ascunzătoare secretă n-avea. Dincolo, ştia unde găseşte cheia - sub cea de-a treia muşcată de pe verandă. Aici n-avea muşcate. Nu ştia, deci...

Încercă uşa - şi era încuiată. Mai răcni de câteva ori... Sună din nou - iar în telefon suna, dar în casă nu se-auzea melodia... Sigur - poate că nu voia să-i răspundă! Sau poate că nu era acasă... Că nu putea să se gândească la variante mai violente...

Da' dacă nu era, totuşi, aici?

... Dacă era dincolo? La Safira?

La dracu! Era dincolo, la Safira! Şi-acolo chiar era periculos!

... Nu ştia cum dracu reuşea să alerge aşa de repede, în condiţiile în care gazonul ăla ud fleaşcă era lunecos...

Sări gărduleţul - şi sprintă spre casa Safirei! Ridică privirea spre zidurile albe... La dracu! Nu se vedea nimic! Da' aici măcar ştia unde era cheia! Adică era posibil ca dementu' să nu fi "returnat" cheia personală când se mutase - aşa că avea şanse, măcar teoretice, să găsească cheia de rezervă acolo unde ştia el... sub muşcată...

Oare uşa era deschisă?

Sări gărduleţul - şi redeveni atent la iarba pe care călca. Că şi-aici era ca derdeluşu'! La dracu cu ploaia asta! Parcă-n ciuda lui ploua! Parcă încerca să-l oprească... să ajungă odată, să intervină... să-l oprească pe dement...

Mamă, Doamne! Dacă Diamant păţea ceva, Ştefan...

Gândul ăsta fusese foarte mobilizator! Măiculiţă, ce mai gonea acum! Nici el nu ştia cum dracu reuşea să gonească aşa!

Sări peste trepte - şi se-nfipse cu umărul direct în uşa îndoită de bâtă! Iar din interior auzi un urlet concludent:

- Jaaaa! *(Pleacă!)*

Uraa! Trăia! Adică nu se-apucase dementu' să se sinucidă! Atâta timp cât îl înjura cum îi venea mai bine la gură, era perfect!

Încercă clanţa, eliberând astfel un nou tir de înjurături şi nu numai... Evident, se-ncuiase înăuntru! Da' cu siguranţă nu stătuse el să recupereze cheia de rezervă! Deci, sprintă spre spatele casei. Şi mulţumi acum nămolului din curte, pe care-l luase pe încălţări - că glisă artistic pe verandă... Luă curba destul de strâns; continuă să sprinteze spre următorul colţ al casei... Curbă...

Se repezi şi înşfăcă ghiveciul. Şi-l izbi de pământ. Proastă idee - pământul se-mprăştiase mai peste tot...

Uraa - uite şi cheia!

"Ei, stai aşa! Stai că te dezmeticesc eu acuşica!" După voce-l ştia! Era mangă! Se făcuse mangă dementu'! Mm, ce draci avea! Îi crescuse instantaneu tensiunea! Nici nu izbândea să-nfigă cheia-n uşă, aşa-i tremurau mâinile!

"Băi, lasă dracii şi intră odată! Că are două pistoale la ham! Şi cine ştie dacă şi-a mutat armele din casă sau nu - aşa că s-ar putea să aibă şi lame la-ndemână!"

Prinse cheia cu mâna stângă şi-o potrivi în gaură. Şi reuşi, în sfârşit, să descuie... Intră.

Livingul era întunecat. Închisese toate jaluzelele, dementu'! Şi mai trăsese şi draperiile - astea noi pe care le puseseră copiii! Era semibeznă. Iar în semi-bezna aia se vedea limpede lumina de la ecranul plasmei. Şi dementu' de Diamant - fără ham, căzut în cur pe jos, scurs pe lângă masă, bocind ca dementu'... în putoare de whisky...

Dementu' golise o sticlă de whisky. Clar - era în pragul comei alcoolice. Scoase telefonul şi selectă numărul lui nea Dumitru.

- Da, Grasule.

- Nea Dumitre, te rog, vino tu până acasă la copii. Că am impresia că au lăsat geamurile deschise - şi intră ploaia-n casă.

"Şi nu-mi pune întrebări la telefon, că ne ascultă ăştia..."

- ... Hai că vin acu'.

Închise şi se aplecă la el. Clar - era moale ca o cârpă şi beat până-n pragul comei alcoolice... Şi nu-l băga în seamă - se holba la ecran şi bălmăjea ceva total neinteligibil...

Se grăbi să descuie uşa. Constată că dementul o încuiase temeinic - şi cu cheia, şi cu yala, şi cu siguranţa... Reveni lângă el:

- Hai, ridică-te de-acolo.

Diamant nu-l băga-n seamă. Îl luă de braţ şi-l trase-n sus:

- Bă, scoal' de-acolo!

Nici o şansă! Era moale ca o cârpă - şi n-avea nici o intenţie să se ridice! Aşa că... Aşa că renunţă. Şi cum Diamant continua să bălmăjească pe limba lui şi să se holbeze-n televizorul ăla, întoarse şi el capul spre ecran.

... Oftă greu şi-l apucă de subţiori. Şi-l săltă pe canapea. Totuşi - nu era OK să stea pe jos, aşa... Se aşeză lângă el.

Bietul lui prieten avea dreptate să se-mbete şi să bocească aşa. La urma urmei, trăise ani frumoşi alături de ea! Iar ea fusese o femeie frumoasă... specială, în felul ei aparte de-a fi. Mai ales în preajma lui. El o ştiuse bine pe Safira - şi n-o văzuse niciodată aşa cum o vedea acum pe plasma de-un metru şi ceva. Astea erau filmări făcute de Diamant. Iar pentru bărbatul ei, ea râsese altfel. Şi avusese altfel de gesturi. Vorbise cu altfel de inflexiuni ale vocii. Safira fusese, în anumite momente, altfel...

Safira fusese. Nu mai era. Iar între momentele alea de pe ecran şi momentul ăsta de azi, Safira îl strânsese pe Cornel în braţe. De fapt, înainte ca ea să-l strângă-n braţe, Diamant descoperise că acea Safiră specială nu era, totuşi, chiar aşa de specială...

Uşa se deschise, se închise... Oftă greu şi-şi trase prietenul în braţele lui:

- Vino-ncoa, prostule. Vino-ncoa...

Nea Dumitru nu intra în living; se concentra asupra telefonului de pe perete. Suna la dispensar, s-o cheme pe doctoriţă... Că nu putea să sune SMURD-ul, fiindcă ar fi anunţat toate umbrelele şi toţi duşmanii şi toţi şefii...

Rebeca

Afurisitul de Aleodor o ţinea pe canapea. Voise să plece, să se ducă la ea la apartament - dar n-o lăsase. "Până nu aflăm că Diamant e bine, nu pleci nicăieri!" Aşa că stătea pe canapea, supravegheată de Adina, şi încerca să suspine cât mai încetişor... Şi nu-i lăsase nici telefonul - i-l luase, că cică să vadă el primu' ce zicea Grasu...

Na, că-i scrisese cineva! Ecranul ei se luminase! Sări în picioare - iar spionul îi făcu semn să nici nu-ndrăznească să se clintească de-acolo! Daa, cum să nu! Porni spre birou. Iar Aleodor luă mobilul şi-i întoarse spatele... Îl apucă de braţ şi-l răsuci. Şi primi telefonul:

- E OK. Era acasă la copii.

Îşi recuperă aparatul - ia, ce scria Grasu? Spionul căpătă un ton sfătos:

- Dacă stai puţin să te gândeşti, era normal s-o plângă. A fost nevasta lui! A făcut doi copii cu ea! Adică i-a fost alături - şi, cum spune Ştefan, nu l-a dat pierzaniei. Nu cred că ai de ce să fii supărată pe el...

"E bine. E acasă la copii, e beat mangă şi boceşte chestii neinteligibile. Parcă ştie limbi străine!"

Dacă Grasu făcea asemenea glume verbale, însemna că într-adevăr era bine... Dacă bărbatul ei bocea neinteligibil, însemna că era foarte rău - că "beat mangă" era mult mai mult decât beat mangă... Oftă greu şi porni spre uşă. Şi începu să apese ecranul.

"Te rog, spune-i doctoriţei să-i facă spălături stomacale. Să nu păţească ceva de la atâta alcool!"

Send. Şi ieşi. Se ducea la ea acasă. La urma urmei... La urma urmei, se opri şi continuă.

"Şi stai tu cu el. Are nevoie de tine. În caz că întreabă, spune-i că nu m-am supărat pe el. Şi că nu l-am sunat decât ca să mă asigur că e bine. Că a făcut paranghelie mare aseară, pentru sufletul ei, şi mă aşteptam să fie foarte supărat."

Porni spre propria vilă. Paşii o urmau, la jumătate de metru...

Unde era fetiţa ei? Şi ce trebuia să facă, să poată s-o aducă acasă? Şi când scăpa Ştefan de nemernicii ăia doi? Când reuşeau băieţii ăştia de la pază să scape de corvoada de-a o plimba pe ea pe-acolo prin

curte? Câte întrebări fără răspuns...

Florentina

Îi plăcea rochia ei. Era înnebunită după rochia asta! Era modelul ăla super-mişto din videoclipul lui Adrian Minune - ăla cu miss Bulgaria. Dar nu era neagră - era aurie. Adică "părţile acoperite" erau aurii; restul era, bineînţeles, voal negru. Era ca un fel de mini-regină a aurului... Şi-i stătea bine! Oo, da! Dacă Andrei o să vadă imagini cu ea, o să facă infarct - sau accident vascular sau pojărel! Că azi o să danseze din nou aşa cum ştia ea! Şi n-o să danseze cu el! Avea lângă ea, pe banchetă, un bărbat "numa' bun" ca mini-regina aurului să se unduiască pe el... şi în sus, şi în jos, în mod repetat şi haotic...

Thomas al ei era azi "croit în ciuda lui Andrei". Ăla fusese o acriţură scorţoasă; bărbatul ei, varianta pentru petrecerea sârbească, era ca bomba nucleară! Ca sacu' de testosteron! Cămaşa croită pe el, pantalonu' cu talie joasă, accesoriile, freza şi mai ales parfumu' - "tripleţi scria pe el", cum se zice... Azi, ei doi erau un cuplu foarte special. Adică era evident de ce fuseseră îmbrăcaţi aşa! Mami şi tati făcuseră şedinţă, stabiliseră "politica atacului" şi se ocupaseră de pregătirea copiilor lor! Mami a ei îi alesese rochia asta! Iar Thomas sigur primise instrucţiuni clare - că ea una ştia sigur că bărbatului ei nu-i plăceau "nădragii fără tur", cum zicea el. Şi, de vreme ce se îmbrăcase tocmai cu aşa ceva... Ce-i drept, e drept - arăta foarte bine aşa! Arăta... sexy! Ea, în rochia ei, arăta... sexy...

Deci azi li se cerea să facă spectacol - să arate că "erau vii". Adică ştiau şi altceva în afară de vals. Ea demonstrase deja asta; aşa că ea va trebui să arate trupul ei perfect - trăiască sportul şi mâncatul fără poftă şi ciorapii ăştia bengoşi care-i ţineau muşchii "aranjaţi în poziţia ideală"... Iar el trebuia să demonstreze că e viu. Adică nu e mort, aşa ca Andrei. Asta înţelegea ea din tot aranjamentul; şi spera să fi înţeles corect mesajul. Că nu li se făcuse nici un fel de instructaj. Îşi privi lung tatăl...

Tati al ei tăcea. Părea atent la propriul mobil. Citea ceva. Părea important. Părea foarte atent acolo, la telefon. Nu ştia ce citea, că nu-şi permitea să întrebe... Brusc, mobilul trecu în mâna mamei ei - iar ochii verzi se ridicară spre ei doi:

- În seara asta jucaţi săltăreţe. Tu cum mai stai cu dansul?

Zâmbi:

- N-am mai exersat demult. Dar e ca mersul pe bicicletă - nu-mi trebuie decât cinci minute...

- Iar tu?

- Nu sunt mare maestru în sârbeşti săltăreţe; dar pot să-ncerc!

- Nu risca să constaţi că nu reuşeşti. Mai bine stai la marginea ringului şi te prefaci atent la conversaţie.

Într-adevăr - dacă nu ştia paşii şi n-avea antrenament, era mai bine să nu se-apuce să caute eşecul cu lumânarea...

- De fapt, facem altfel. Ana şi Florentina dansează; tu stai lângă mine. Şi discutăm afaceri. O să vezi - oamenii cu care vorbim azi sunt foarte diferiţi de cei cu care-am vorbit data trecută.

Categoric - aici era "floarea cea vestită a afaceriştilor cu arme"! Din câte auzise ea azi, Nenad Kasun era invitat de onoare. El şi tati al ei. Adică apropierea lor era evidentă...

Mămica ei îi returnă lui tati al ei telefonul:

- Mi se rupe inima!

- Şi mie. Da' n-avem ce-i face. Stai liniştită - consilierul fermecat a primit şi el mesajele astea. Se ocupă el.

Apăi dacă se ocupa Isamu, ea una era extrem de liniştită! Isamu egal reuşită - indiferent de temă! Nu degeaba-i spuneau "consilierul fermecat"...

Blindata se opri lângă trotuar. Ia uite ce hotel mişto de tot, ornat cu toate beculeţele din lume... Şi ce de bodyguarzi de-ăia "de-ai lu' Grasu", încorsetaţi în costume cu două numere mai mici, ca să pară ei şi mai mari decât erau...

... Îşi amintise de Grasu. Şi se întristase. De când se despărţiseră pe aeroport, de când Philippe încercase fără succes să-i împace, nu mai vorbise cu el, nu se mai văzuseră... O să-i scrie o scrisoare. Adică mai mult un bileţel - că n-avea el răbdare să citească patru pagini scrise mărunt! O să-i spună că... Nu prea ştia ce să-i spună...

Mâine, când se trezea, o să ia o coală de hârtie şi-o să-i scrie. Ceva. Nu ştia ce - ceva, ce-o să-i vină atunci în minte. Dar, înainte să facă asta, trebuia să afle "ce mai face Grasu". Că dacă el... Adică dacă el nu mai întrebase de ea, nu se mai interesase de ea... O să-l întrebe pe Isamu. Mâine.

Coborî şi-şi luă bărbatul de mână. Că şi tati al ei mergea cu mami de mână - nu de braţ! Aici lucrurile erau mult mai... normale. În plus, hainele lor nu prea cadrau cu "postura de bal vienez"...

De cum intrară, fură înconjuraţi de bodyguarzi. Îi duceau spre restaurant. Îi fereau de oamenii din recepţie. Păcat - serviciile n-apucau să pozeze rochia asta mişto de tot... Îi plăcea ce se auzea din sala aia - petrecerea începuse deja, şi auzea o melodie unduită bine...

Şi iată şi sala! Iată-l şi pe Nenad! Iată-l şi pe Luka! Iată-i şi pe toţi ceilalţi - pe care-i învăţase, la un moment dat, dar din care constata acum că nu mai ştia decât trăsături şterse...

Tati al ei nu mai era al ei. Nu mai era nici al mamei ei. Era al lor - al prietenilor. Ăştia, din câte vedea ea acum, nu erau partenerii lui; erau prietenii lui. Aşa simţeau ei, aşa credeau ei... Dădu drumul mâinii soţului ei - că-l chemase în mijloc, lângă el... Păşi în dreapta - şi-şi privi mama. Peste fix două secunde, o să mai facă un pas în dreapta, ca să se apropie de ea...

Brusc, o siluetă se desprinse din marea masă a prietenilor lui tati al ei - şi se repezi la mami! Hei!... Fiu! Era Nenad Kasun. O îmbrăţişa şi-o pupa apăsat şi nu mai putea de bucurie... Şi-acum îi făcea ei cu mâna - că ei doi n-aveau mari chestii în comun, şi nici nu era bine să aibă acum lucruri în comun. Ea nu era bine să lase impresia că, de când apăruse firma lor, ea avea lucruri în comun cu traficul de armament. Că-i oprea vama containerele şi-i distrugea rujurile, să vadă dacă n-a pitit gloanţe-n ele...

Ete ce idee îi venise ei... instantaneu şi natural, aşa... Nu că ar fi vrut să facă nişte afaceri cu dl Kasun; dar "era bine de ştiut" că ideea aia era viabilă, ca să nu se pomenească cumva că cineva chiar o punea în practică pe marfa ei...

Tati al ei şi Thomas porniseră deja spre masă. N-avuseseră încotro - îi încercuiseră şi-i împinseseră înspre zona aia. Mama ei vorbea cu Nenad Kasun. Ea nu prea ştia ce să facă...

"Ei, pe dracu! Nu ştii ce să faci? Păi nu ţi-a zis tati ce-ai de făcut?"

Nu prea-i venea să se-apuce să danseze singură, de nebună - că apariţia lor "spărsese" gaşca de dansatori şi dansatoare... Nenad zicea ceva, mama ei râdea şi făcea unduiri indiene din palmă... El o lua de mijloc şi râdea şi-i spunea ceva... Ea se unduia perfect, impecabil, de parcă exersase non-stop juma' de an numai pentru petrecerea asta... Şi-atât - mai mult de patru măsuri nu-i "oferise". Îi spunea ceva... şi arăta spre ea! Hei! Individul râdea cu gura pân' la urechi - şi-o poftea să se-apropie repejor, în timp ce-o măsura şi-o admira aşa, drept şi pe faţă...

"Ce ţi-a venit, mămico, să mă bagi pe ţeavă tocmai la ăsta?"

Individul o lua de mână şi-o trăgea lângă el. Şi-o lua de mijloc - exact ca pe mami a ei. Era foarte fericit...

Mămica ei se unduise până acum. Probabil că o va face din nou. Deci asta era mişcarea - unduită... Evident, la măsura unu, evident, spre dreapta! Start!

... Petrecerea asta era "de belea"! Aşa-i plăcea la crâşma asta, printre individele şi indivizii ăştia, că-i venea să chiuie! Aşa-i plăcea rochia şi melodia şi "sincronul" pe care-l vedeau toţi...

Tii, ce fluierat! Ăsta tati al ei era! Unde era?

Evident, el fluierase! Răcnea, de la masă, un fel de "Ce cauţi, bă, acolo, cu fetele mele?" Nenad Kasun era în extaz - rânjea la tati al ei şi se unduia şi el între două femei frumoase şi foarte-foarte talentate...

"Vino-ncoa să vorbim! Lasă ţopăiala!" Bărbatul de lângă ea răcni:

- Bă, tu ai lăsa ţopăiala dac'ai fi în locu' meu?

Gata - îi dăduse drumul. Bun! Se răsuci spre mama ei - şi execută unduire pân' la pământ, spre înciudarea tuturor muierilor din sala asta mare... Mămica ei îi făcea semn de OK, şi-apoi semn să continue... Mămica ei se ducea spre masă. Că nu exersase juma' de an, iar mişcarea din şolduri era o pacoste dacă era făcută aşa, fără repetiţia prealabilă. Păi, ea trebuia să continue. Hai să continue! Cu piruetă din şold, evident, fiindcă modelul şi croiala şi voalul nu se potriveau cu mişcări mai dansante...

Era frumoasă crâşma. Jocul de lumini "făcea toţi banii"! Două mânze curajoase ieşeau la dans... Cu mişcări manelistice, evident - şi mai dădeau şi din mâini de parcă înşirau gheme, sau...

Ia uite cum venea bărbatul ei s-o danseze din şolduri...

"Păi da, proasto - că e mişcare de reggae! Iar reggae el ştie bine! Şi cu siguranţă şi mama ta ştie că el ştie! Că sigur v-a spionat la picnic!"

Sala asta - cu toate mânzele din ea - o să facă astăzi pojărel...

Ştefan

Copiii lui erau bine. Foarte bine. "Rupeau" tot ce rămăsese nerupt pe-aici, prin Serbia. Iar Thomas era mare dansator de reggae - şi las' că se prindea el repede care era diferenţa dintre ele! Bun! Hai să discute cu Nenad! Se întoarse spre el:

- Ştii ce dor mi-a fost de tine?

- Tu nu ştii ce dor mi-a fost mie de tine!

- Ba cred că pot să-mi imaginez... măcar un pic, aşa!

- Ştefane, am pentru tine o luungă listă de comenzi. Şi-o şi mai luungă listă de idei nou-nouţe, păstrate special pentru tine! Da' ţi le dau mâine dimineaţă, când pleci. Şi le discutăm săptămâna viitoare. Azi, vreau să mă bucur de tine. Că tare dor mi-a fost de ochişorii tăi verzi...

Îi dădu un cot în glumă:

- Ce - ai reclamaţii, apropo de lentilele nevesti-mii?

- Aa, nu! Doamne fereşte, săru' mânuşiţele...

Ana râdea, punându-şi în valoare lentilele... Nenad se aplecă spre el:

- Auzi, Ştefane? Ştii ce voiam eu să-ţi zic?

- Nu ştiu; da' sunt foarte nerăbdător să aflu!

- Băi, eu te iubesc pe tine de nu mai pot! Aşa de tare te iubesc eu pe tine, că vreau să-ţi fac un cadou! Şi n-ai voie să mă refuzi!

- Stai puţin.

Îşi sărută soţia pe obraz şi reveni spre el:

- Eşti euforic - şi spui că abia m-aşteptai, că mă iubeşti de nu mai poţi... Nu, Nenade - mai bine hai să nu ne facem cadouri. Nu de-alea de care te gândeşti tu.

- Ştefane,

- Nenade, nici chinezii nu-mi fac cadouri de-alea. E o problemă de geopolitică. Şi de finanţe.

- Uite ce mă gândeam eu...

Nega încet cu capul, ca să ştie că nu era de acord cu ideile lui...

- Ăia sunt nişte rataţi. Pe-asta nu poţi s-o negi - da? Şi sunt şi demenţi! Adică s-au apucat să facă chestia aia... Ştii la ce mă refer... Au complotat şi-au încercat să te atace la familie. Iar asta arată că aşa gândesc. Indiferent dacă-i ierţi sau nu! Indiferent dacă-i dai unuia pe care-l iubesc sau unuia pe care-l urăsc! Opinia lor despre tine şi familia ta e evidentă! Şi ştii bine că întotdeauna o să existe riscul să dea două telefoane, să tocmească un lunetist...

Decise să spună şi cuvinte în timp ce neagă:

- Îi am la mână pe toţi trei.

- Şi care-i şmecheria dacă îi bagi la zdup imediat după înmormântare?

Continuă să nege.

- Lasă-mă să mă ocup eu! Discret, finuţ, aşa cum se face! Am o gagică maestră-n lupă! Se duce să viziteze monumente; se aşează pe bancă, fumează o ţigară, aşează ce-i de aşezat...

Nega, nega, nega...

- Şi gata - te uşurează pentru totdeauna!

- Nu.

- Atunci facem altceva! Ceva şi mai mişto! Fii atent! Aia a născut; şi e ocupată cu copilu', când şi când. Am eu o trupă de doi băieţi... Ştii cum? Fantome, nu alta! Ştii cum sunt băieţii mei? Băieţii lui nici n-or să se prindă când au şi luat-o şi-au şi teleportat-o-n România! Şi acolo eşti tu şerif - acolo nu se mai poate întâmpla nimic!

Continua să nege... Nenad scoase o ţigară - şi azvârli pachetul pe masă:

- De ce nu mă laşi, mă, să te-ajut? Că ştii bine că-ţi sunt prieten sincer! Te-am dezamăgit eu vreodată? Ţi-am înşelat eu vreodată aşteptările?

- Nu.

- Şi-atunci? N-ai încredere în oamenii mei?

- Noi, românii, avem o vorbă: copilul cu două moaşe rămâne cu buricu' netăiat. Am mers pe drumul ăsta cu chinezii. Rămân cu chinezii. Au obiectivul bine pus la punct; au informaţii, interceptează tot ce se poate intercepta... Şi-au şi intervenit, atunci când a fost cazul.

- Când au intervenit ăia?

- Când a luat foc vila. Când a blestemat mătuşi-mea şi-a făcut prizele să scuipe scântei.

Nenad nu mai spunea nimic... Îl bătu uşurel pe mână:

- Ştiu că mi-eşti prieten bun - şi-ţi mulţumesc pentru asta. Dar te rog să nu mă ajuţi în momentele astea. Nu cu ăia trei - şi nu cu nepoata mea.

Sârbul lui favorit fuma şi se gândea... Şi, bineînţeles, erupea:

- ... Bă, fii atent! Uite cum facem! Vorbesc eu cu chinezul. Îi pun la dispoziţie două echipe - că am şi eu oameni în Moldova! O să-i zic să preia el conducerea echipelor mele! Şi să le folosească, dacă are nevoie de ele!

- Nenade... Dacă eşti prietenul meu, te rog - nu te apropia de problemele astea două. E riscant. Ăia sunt sub umbrela rusă. Iar ruşii nu ştiu mai mult de două. Din prea multă dorinţă de ajutor, poţi să mă-mpingi în luneta ruşilor. Lasă-mă aşa. Lasă-mă, că am eu socotelile mele...

Sârbul se supărase rău de tot. Că nu mai putea să-l contrazică! Nu mai avea argumente! Adică n-avea nici un argument! În afară de prietenia lor, n-avusese nici un argument... Începu să râdă - şi se aplecă spre el:

- Uite - facem altceva! Eu o să-i vând în curând pe fraţii ruşi. Gândeşte-te că, după ce-i vând, poţi să le faci ce vrei tu!

Ţigara se stinse cu un gest furios:

- După ce-i vinzi, n-o să mai pot să le fac mare lucru! Că intră sub incidenţa altei umbrele!

- Da, aşa e. Da' ştii ce-i mişto de tot? Dacă-i trimiţi tuşicii Perla nişte mătase frumoasă pentru câteva mii de fuste, le face un descântec de blenoragie...

Nenad bufni în râs:

- Hai, că eşti nebun de-a binelea!

- Şi doar tu mă-ntreci! Hai - scoate listele alea şi hai să vorbim!

- N-auzi, mă, că azi nu vorbim afaceri?

- Hai să vorbim azi; că după aia nu mai apucăm. După ce-i vând...

Evident, sârbul scosese deja hrtiile din buzunarul hainei...

8 noiembrie 2020 - duminică

Florentina

Se pregăteau să coboare din avion. Aterizaseră cu bine la Bourges. Contrar presupunerilor ei, piloţii tatălui ei ştiau să ocolească şi ploaia, şi rafalele de vânt... Piloţii ăia făcuseră "o bulă de acalmie" în jurul micului avion privat. Şi aterizaseră fără hopuri - şi fără legănări - pe-o beznă densă... Din câte bănuia ea, oamenii ăia aveau nişte salarii uriaşe pentru branşa lor...

Soţul ei dormise tot drumul. Ea nu putuse nici să moţăie. Ştiind că dansase toată noaptea aşa cum ştia ea, iar el tot venise şi dansase cu ea, avusese emoţii. Se gândise la Andrei, la politica afacerilor, la marfa pe care-o avea Gabriel prin depozite... La "ginerele lui Ştefan", care se dovedea a fi "vis-paradis" - un fel de Superman cu Batman şi Transformers, toţi deodată...

Îşi privea lung soţul... Era frumos foc. Adică era frumos. Dormea dus - iar ea îi privea cu atenţie trăsăturile şi concluziona că era frumos foc şi special şi foarte... Nici nu-şi găsea cuvintele să-l descrie! Adică el era... Era altfel. Nu ştia cum era - dar era altfel decât toţi ceilalţi. Soţul ei era aparte. Avea el ceva...

Gata - trebuiau să coboare. Tati al ei se ridicase. Îşi îmbrăţişă uşurel soţul... Thomas tresări şi mormăi, adormit rău:

- Gata, am ajuns?

- Da. Hai, că trebuie să coborâm.

El se grăbea să-i fure un sărut şi să se ridice, să-şi strângă ce-avea de strâns - adică să verifice dacă nu cumva îi căzuse vreun telefon... Ea avea totul strâns. Nici nu le scosese! Iar geanta ei era cu fermoar! Ea profita de minutele astea ca să-şi privească lung soţul... Că nu mai putea după el...

Ştefan

Ia să verifice el dacă soţia lui dormea... Da - Ana dormea dusă. O luase el în braţele lui, aşa că ea adormise aproape imediat...

Se ridică şi-şi luă treningul din şifonier. Şi începu să se schimbe.

Vizita la sârbi fusese absolut necesară. Nu, Nenad nu încercase să-l convingă să-l lase să-i omoare pe fraţii Donichioiu; Nenad ştia că fraţii erau scoşi la vânzare. Şi că, după asemenea experienţă, el o să prefere să stea mai mult prin Franţa - şi să evite Balcanii nesiguri. Nenad încercase să-l convingă să nu evite Serbia. Nenad încercase să-i arate că încă e prietenul lui. Că îi e acelaşi prieten de nădejde. N-avea nevoie de asemenea "dovezi de dragoste". Îşi ştia bine aliaţii, iar Nenad Kasun era unul dintre ei. În fine...

Vizita la sârbi îi reconfirmase lui "locul pe firmament" şi-l introdusese pe Thomas în cercul afaceriştilor cu mulţi bani. Chiar dacă nu stătuse prea mult cu ei la masă, chiar dacă n-o să facă niciodată afaceri cu ei - oamenii ăia or să spună întotdeauna "E ginerele lui Ştefan, trebuie ajutat un pic să avanseze, să obţină ceea ce-şi propune, trebuie să-i netezim discret calea, trebuie să scuturăm organele statului care plănuiesc să-i facă controale"... Sucursala din Serbia a Deymandz nu va avea niciodată probleme. Bun!

Era îmbrăcat în trening; aşa că îşi privi soţia, se asigură că doarme... Şi ieşi.

Nu-l mai durea piciorul. Nu tare, bineînţeles! Îl jena uneori. Dar era suportabil. Era foarte bine. Încă mai înghiţea calmante. Nu mai avusese însă niciodată nevoie de băşicuţa lui Piao. Şi nici de acupunctură. Exerciţiul făcuse şmecheria; antrenamentul zilnic...

Era şase jumate. După părerea lui, cobora "la fix". Băieţii îşi făceau acum încălzirea - exerciţiile fizice de dinaintea alergării. Trebuia să se-ncălzească şi el, ca să n-aibă surprize...

Ei, uite că în momentele astea îi ducea dorul lui Sami! Dacă păţea ceva tocmai acum? Era şase jumate; nu prea ştia la cine să apeleze... Şi ajunsese deja în living...

O să fie ce-o să fie! Împinse uşa şi ieşi.

- Să trăiască şefu'!

- Neaţa. Pe unde-i Toni?

- Aliniază băieţii, lângă vilă.

Bun! Porni spre capătul conacului:

- Cheamă tu un băiat cu maşinuţă.

Că nu era, totuşi, 100% sigur pe el. Şi, dacă se-ntâmpla ceva, era mai uşor de transportat cu maşinuţa de golf... mai rapid... până la BMW, sau până la ambulanţa de la poartă...

Viraj. N-o să se-ntâmple nimic. Inima i se refăcuse. Nu mai ameţise de nu mai ştia când! Adică, în fine - ameţise un pic în anumite momente... culminante...

Ce femeie! Dormea sus, în dormitor, şi tot îl făcea să roşească! Ce femeie! Hm!

De cum apăru de după conac, băieţii îl văzură. Şi-l atenţionară pe Toni, care-o rupse la goană spre el... Îi făcu semn s-o lase uşor.

- Neaţa, şefu'! Ce s-a-ntâmplat?

- Nimic. Am venit să mă antrenez cu voi.

Bărbatul din faţa lui nu-şi ascundea uimirea amestecată cu spaimă şi îngrijorare...

- O las uşor, stai liniştit. Şi-o să alerg cu maşinuţa după mine. În caz că rămân în urmă, nu te-ngrijora; că sunt băieţii din maşinuţă...

- Şefu'... Eşti sigur că e bine să faci acum aşa efort susţinut?

- Fac atât cât pot. Când nu mai pot, să fii sigur că mă opresc! Nu-mi permit să pic iar la pat - nu?

- Evident!

Gata - pe Toni "îl cumpărase repede", cum se spune...

- Hai la băieţi.

Şi-şi continuă drumul. Şi cum toţi se uitau la el cu curiozitate şi teamă, gândindu-se probabil că intenţiona să inspecteze tocmai antrenamentul lor, începu să-şi rotească energic braţele... şi-şi "ocupă locul" în spatele lor. Toni le spunea că şefu' se antrenează cu ei, pentru că sala de forţă de la mansardă "o dovedise toată"...

Reîncepuse încălzirea. Ei ştiau programul; el şi-l amintea aşa, pe sărite. Din fericire, nu-l durea piciorul. Îl jena doar. Şi era suportabil. Aşa că făcea şi el exerciţiile lor... Sărea peste genuflexiuni, decizie care pe Toni îl bucura mult...

O să reuşească să alerge cu ei măcar cinci minute. N-o să tragă de el. N-o să forţeze. Nu mai era Sami aici, cu trusa. Iar Piao era la Cannes. Doar Aleodor ar fi putut să-l resusciteze... cât de cât, până venea ambulanţa...

Ana-Maria

Se uita lung la el şi nu-i venea să creadă! Adică bărbatul ei, în loc să stea potolit şi să se odihnească după o noapte întreagă de "muncă", alergase cu băieţii? Adică făcuse antrenamentul băieţilor? Şi mai şi alergase susţinut pân' la gard? Mm... Aşa-i venea să-i zică vreo două... Dar se abţinea. La urma urmei, uite că nu păţise nimic! În plus, de la gard se urcase-n maşinuţă - şi se plimbase prin curte cu şofer. Evident, tăcea şi-şi rumega încetişor necazul... El îşi usca părul şi se prefăcea că nu o vede - nici pe ea, nici atitudinea ei uşor certăreaţă...

Păi, ce mai era de spus? În afara faptului că bărbatul ei se refăcuse îndeajuns de mult ca să reuşească să facă azi sport cu băieţii? Nimic, evident! Şi totuşi, o uimea curajul lui Ştefan! Dacă păţea ceva? Dacă-l lua cu ameţeală? Dacă, Doamne fereşte, făcea infarct? Iar? Dacă păţea ceva la picior? Păi ce făcea - comanda alt armăsar? Stătea iar la pat? Tocmai acum, când se apropia tranzacţia din Rusia? "Marea tranzacţie"? Uneori nu-l înţelegea şi pace! Foenul se opri:

- Ce mai zicea Bojana?

- Nu mare lucru. Era supărată. Iar îl anchetează pe bărba-su...
- Ăla e o minune că n-a fost închis încă!

Păi chiar că era o minune! La ce trăznăi uriaşe făcea... Şi la câţi bani azvârlise în dreapta şi-n stânga, normal că era "veşnic anchetat"! Discuţia pornită de soţul ei era "de umplutură". "De testare". Încă mai avea atitudinea certăreaţă, aşa că el încerca să afle dacă or să se certe sau nu...

- Şi Nevenka?
- Ea e foarte fericită. E din nou bunică.
- Din nou?
- Da. Fiică-sa s-a pus pe umplut ograda, cum se zice!
- Pe dracu! Fiică-sa ştie că bărba-su are zilele numărate. Şi toarnă moştenitori. Am auzit că e iar gravidă.

Decise "s-o scuze" elegant:

- Da, aşa se-ntâmplă. Imediat după naştere, femeile sunt predispuse să rămână iar gravide...

Ştefan lăsă baltă oglinda şi se grăbi s-o ia în braţe:

- Îţi mulţumesc că nu m-ai certat.

Oo! Asta chiar fusese o lovitură sub centură! Se grăbi s-o pareze - şi să lovească şi ea:

- N-aveam de ce să te cert. Ştiam că n-o să faci excese. În plus, tu eşti regele; tu stabileşti ce şi cum şi când...

Soţul ei zâmbea cu subînţeles:

- Serios? Eu stabilesc... ce... şi cum... şi mai ales când?

Aprobă cu capul...

- Atunci hai să stabilesc că excesele dăunează; şi să mergem la micul dejun.
- OK.

Porniră spre uşa dormitorului.

- Crezi că vin şi ei?
- Nu ştiu. Thomas era destul de obosit; iar ea n-a dormit în avion.
- În plus, cercetătorii au descoperit că cel mai mişto e dimineaţa, la trezire...

Îl împunse cu degetul:

- Eşti rău!
- Ba sunt bine informat. Hai! Ne-ntrecem până la scări?

Nu! Asta era o exagerare! Îi dădu drumul:

- OK. Uite, te las să furi startul...

Că ştia că n-o să fugă singur... Şi bineînţeles că Ştefan nu fugea - preferase să meargă cuminte lângă ea...

Ei doi se înţelegeau minunat. Erau un cuplu foarte atipic! Ei chiar nu se certau niciodată! Normal că toată lumea-i invidia...

Diamant

Mm, ce somn îi era! Ar mai fi dormit vreo opt ore, aşa; da' îl apucase o durere cruntă de cap. Durerea aia îl trezise. Şi tot durerea aia nu-l lăsa să adoarmă la loc. Parcă-parcă simţea că stomacul i se răsuceşte... invers...

Aoleu! O să vomite!

Deschise ochii şi n-apucă să-şi dea seama unde e; horcăi de două ori, prelung, încercând să nu vomite totuşi...

O mână puternică, hotărâtă, îl înhăţă de cămaşă. Şi-l smuci spre dreapta. Aoleu! Aoleu, capul lui! Stomacul lui!

Aceeaşi mână puternică îl apucă de ceafă - şi-l apăsă cu forţă-n jos! Dădu să nege cu capul - să nu-l aplece! Dar nu mai apucă. Şi n-apucă nici să tragă aer în piept - stomacul se strânse brusc.

"Alelei, Doamne! Doamne, lasă-mă să respir! Lasă-mă să trag aer, că mor sufocat!"

Dumnezeu avea alte treburi, nu-i auzea rugăminţile mentale. Stomacul i se răsucea cu fermitate-n sus, spre gât. Şi împingea tot... Tot... Amar şi gras şi împuţit rău...

Aer! Trase o gură zdravănă de aer. Iar stomacul îi mulţumi sincer pentru aşa "încărcare" - şi împinse cu putere tot ce-avea în el!

Aoleuu... Stomacul lui părea plin-ochi... Aoleuu...

Aer! Iar! Trebuia să scoată tot!

... Voma "cu presiune", ca un furtun de pompieri. Şi de-abia reuşea să tragă aer - că stomacul voia să scoată totul cât mai repede...

Mamă, Doamne!

Făcu un efort şi deschise ochii. Că el voma acolo, şi umplea casa copiilor cu putoare... Nu. Avea în faţa ochilor ligheanul. Probabil că mâna aia puternică îl adusese...

Îşi amintea doar fărâme din propria viaţă de aseară. Îşi amintea că intrase în casa copiilor cu două sticle de whisky de-ăla vechi, bun. Îşi amintea imaginea Safirei pe ecran, râzând. Îşi amintea gestul de strivire a pachetului gol de ţigări. Şi-şi amintea şi mirosul - after aspru, de bărbat solid. Alipea mirosul de ieri de forţa mâinii de azi - şi-şi spunea că Grasu era un prieten adevărat care avusese de fiecare dată grijă de el...

Şi voma şi-i mulţumea lui Grasu... aşa cum putea şi el, adică în gând...

Stomacul lui era aproape gol. Nu mai era ca furtunul pompierilor; era civilizat, spre finalul "sesiunii". De-acum, simţea că-i vine să vomite de la miros! De la putoarea care se ridica din ligheanul ăla! Trăgea aer ca nesătulul - şi inhala putoare... La dracu! Nu se putea opri! Încercă să-i facă semn să împingă putoarea aia, sau să-l ia de-acolo - că chema el firma de curăţenie şi le plătea regeşte pe femeile alea să cureţe... Mâna puternică îi dădu drumul - şi-l apucă iar de cămaşă:

- Fir-ai al dracului să fii, tu şi sufletu' tău prost!

"Aşa e, Grasule! Ai dreptate! Ai cea mai mare dreptate!"

Avea dreptate indiferent ce-ar fi spus! În momentele astea, ar fi fost "numa' bun de interogat" - băieţii albaştri ar fi reuşit să strângă îndeajuns de multe probe ca să se reinstaureze pedeapsa cu moartea în România...

Fu săltat ca un fulg - şi înhăţat de subţiori. Bunul lui prieten era puternic - foarte puternic! Dacă-l săltase aşa şi-l ţinea pe braţe ca un motostivuitor, în condiţiile în care se putea lăuda cu vreo 80 de kile...

Mai icni de două ori - dar reuşi să refuze plăcerea stomacului de-a se goli complet. Şi-l lovi un val de aer rece...

- Ia! Stai aici! Stai aşa!

Stătea oriunde-l punea, oricum îl punea... Mm, ce aer curat! Da' ce făcuse, îl dusese sus pe Vârful Omu?

... Îl scosese pe balcon. Afară era frig şi ploua; normal că aerul era curat... Şi-i dădea putere şi-l ajuta să-şi revină...

Simţi ceva tare la pulpele picioarelor - aşa că încercă să se lase-n jos. Şi ateriză, destul de lin, pe-un scaun. Mm, ce bine era...

"Bă, ţine minte - după ce-ţi revii, să-ţi comanzi un scaun stomatologic! Că ăla are tetieră!" Tare mult îşi dorea în momentele astea un suport pentru bolovanul de pe umeri...

Mm, ce rece era cârpa aia! Da' ce bine-i făcea! Mm... Ridică mâna şi bâjbâi după ea. Şi-o apăsă bine pe frunte. Paşii se îndepărtară:

- Stai acolo potolit! Că mă duc să-ţi aduc să te dregi!

Ar fi vrut să-i zică să-i aducă nişte Antinevralgice; dar nu era capabil de aşa "performanţe" cum ar fi fost vorbitul coerent. Simţea că, dacă descleşta fălcile, voma iar; şi chiar nu era cazul! Îşi simţea gâtul "mângâiat" de nişte acid de-ăla cu concentraţie mare...

Se făcuse mangă ieri. După ce petrecuse atât de frumos, atât de civilizat vineri seara la *pomana* Safirei, sâmbătă îşi dăduse-n petic. Habar n-avea dacă "prinsese" ora şase - când se aruncase ea peste balustradă. Filmul evenimentelor coerente i se rupsese încă dinaintea prânzului. Şi stătea şi calcula că el desfăcuse prima sticlă de whisky cândva pe la nouă jumate. Văzuse... un DVD. De ăla, primul, îşi amintea bine. Fusese plin de poze. Îşi amintea că îl pusese pe-al doilea, cel cu filmări... Şi începuse să ameţească; să-l fure tăria. Mai mult nu-şi amintea. Doar scena aia cu Safira râzând. O scenă în mişcare, oricum! Adică trecuse sigur de primul DVD...

Paşii se apropiară grăbiţi; fu acoperit cu ceva gros, greu. Iar Grasu ordonă:

- Deschide gura.

Scoase o negare gemută, că nu putea să descleşteze dinţii...

- Măcar crapă buzele, să-ţi bag paiu'!

Aa, paiu'! Era OK cu paiu'! Se conformă - şi trase cu grijă...

"Mămico, mămico - să-ţi dea Dumnezeu sănătate! Că bună varză murată ştii să faci!" Zeama aia era delicioasă... Grasu îi luă mâna de pe cârpă şi i-o puse pe pahar. Iar cârpa începu să se plimbe uşurel când pe fruntea lui, când pe obraji, când pe gât:

- Bă! Ce dracu ai făcut, bă?

"Ehei - ce n-am făcut! Am dat de pomană, am revăzut-o, m-am gândit la clipele noastre frumoase..."

- Ce dracu, bă! Ai făcut aşa o *pomana* frumoasă vineri seara!

Hait - că ăsta ştia de petrecere! Cum dracu aflase de petrecerea lui ultrasecretă?

- Iar ieri te-ai apucat şi-ai dat cu muci pă pereţi! Bă, aşa le faci tu mereu! Când să te laude omu', gata - o comiţi!

"Ce să fac, Grasule; nu-s chiar aşa de inteligent cum crede lumea! În materie de viaţă personală sunt jalnic..."

- Copiii sunt fleaşcă de supăraţi, să ştii!

Aoleu! Copiii! Dezlipi ochiul drept - şi-l privi cu teamă... Grasu era furios - şi-abia acum începea să se dezlănţuie cu adevărat:

- Păi, da! Că te-au găsit într-un hal fără de hal când au venit de la cimitir! Bă! Dacă nu mă suna nevastă-ta, să-mi zică că nu răspunzi la telefon, acu' puteai să fii oale şi ulcele!

Nevasta! Raina! Îl sunase Raina!

- Ştii ce-a zis doctoriţa? Că dacă mai beai cinci minute, dădeai în comă alcoolică!

Uite că acum îşi amintea că-l sunase Raina! Şi nu voise să răspundă! Adică nu-i răspunsese! Mm - chiar că era un idiot cu diplomă de master în domeniu!

- Păi tu-ţi dai seama că ai turnat în tine aproape doi litri de whisky în mai puţin de două ore?

Serios? Aproape doi litri băuse? Uau! Chiar că era o minune că supravieţuise performanţei...

- Şi uite şi tu! Ai dormit neîntors aproape 24 de ore, după care te-ai sculat borând!

Aşa mult dormise?... Şi-ar mai fi dormit, dacă nu-l trezea stomacul...

- Bă! Aşa le faci tu mereu, bă! Tu-ţi dai seama cum stă nevastă-ta acu' la conac? Şi în ce hal de îngrijorare e fiică-ta? Nu te-a dus capu' să te gândeşti să faci rahatu' ăsta după ce pleca fi-tu în turneu! Îţi dai seama cu ce gânduri pleacă Azur mâine prin ţară? Şi se duce să discute afaceri, bă! Nu să facă poze! Bă, Diamante! Aşa-mi vine să-ţi trag nişte palme peste ochi...

Mda... Ce-i drept, e drept! După ce făcuse aşa o *pomana* frumoasă vineri seara, chiar n-ar fi trebuit să exagereze...

- Să te văd acu' ce curaj mai ai s-o suni pe Raina ta! După ce te-ai îmbătat ca porcu' bocind după răposata nevastă-ta! Tare-s curios cum o să-i explici de ce-ai făcut chestia asta! Tare-s curios dacă îţi înghite ea explicaţia! Că io, dac'aş fi fost în locu' ei, mă urcam ieri în avion şi veneam peste tine. Şi-ţi turnam cărbune pe gât, să te detoxific, după care te băteam numai cu şutu'-n burtă! Ca să-ţi treacă mai repede!

Daa, şi sigur l-ar fi sunat pe Ştefan, să-l întrebe ce alte schingiuiri prelungite mai existau în caz de comă alcoolică...

- Ştii ceva? Stai acolo şi revino-ţi! Şi pe urmă pune mâna şi sun-o pe nevastă-ta! Io i-am zis că eşti bine, că te-a vizitat doctoriţa şi că o să supravieţuieşti. Da' sunt sigur că e la fel de îngrijorată cum a fost ieri! Şi îţi dai seama că nu vrea să m-audă pe mine; vrea să te-audă pe tine...

Acum, în momentul ăsta, ar fi vrut să-l întrebe ce-i spusese Raina când îl sunase. Dacă fusese furioasă, sau doar supărată. Şi-ar fi vrut să-l roage să-i povestească în amănunt ce reacţie avusese soţia lui atunci când aflase ce se-ntâmplase. Dar nu putea să descleşteze dinţii. Dacă-i descleşta, adio zeamă de varză! Inunda balconul în vomă! Aşa că tăcea şi încerca să-şi răspundă singur la întrebări...

Probabil că fusese furioasă. Atunci când tot insistase la telefon iar el nu-i răspunsese, cu siguranţă se înfuriase rău! Şi-apoi se gândise, probabil, că bărbatu' ei făcuse o nenorocire; şi îl sunase pe Grasu. Dac'ar fi sunat-o pe Agata, sau pe mama lui, ar fi aflat de *pomana*; şi şi-ar fi amintit ce zi fusese ieri...

Cu siguranţă, Raina ştia acum ce zi fusese ieri. Sigur ştia şi ce făcuse el! Şi cum Aleodor "era maestru între spioni" şi aparţinea de-un serviciu român, sigur aflase şi de petrecere... Şi sigur se gândise regina raiului lui că petrecerea-pomană era un gest omenesc; dar petrecerea-whisky era o exagerare. Sigur se gândise că, după cearta lor straşnică cu bâtă şi incendiu şi palmă, el ajunsese să-şi regrete prima nevastă - aia cuminte şi tăcută şi educată să stea "în pătrăţica ei". Că Safira lui nu îndrăznise niciodată să ridice bâta la el...

Nu ştia ce să-i spună. Da, ar fi trebuit s-o sune; dar îi era ruşine să-i spună chiar şi doar un "Bună"... Şi nu era foarte sigur că a-i cere ei iertare pentru *pomana* primei lui neveste ar fi fost un gest normal...

Chiar că era "idiot major"! Poftim! Ce-i spunea el acum nevestei lui? Şi cum putea el să suporte înţelegerea ei? Că Raina sigur îl înţelesese! Şi sigur o să se grăbească să-l informeze şi pe el că "nu-i nimic", că "e normal să-i faci *pomana*", că "scuză-mă că te-am sunat tocmai ieri, într-un moment în care n-aveam ce să caut în viaţa ta"...

Paşii se apropiau din nou. Lui îi era frică să redeschidă ochiul drept...

- Uite-aici telefonu'. Pune mâna şi adună-ţi gândurile şi sun-o.

Îl privi lung... Nu putea s-o sune. Aşa că nu luă aparatul roşu întins spre el. Grasu i-l tot împingea, dar el nici nu se gândea... Bunul lui prieten se aşează pe scaun, lângă el:

- Copiii nu i-au dus flori.

Poftim?

- L-am întrebat pe Titel - şi-a zis că ei nu i-au dus flori. Şi nici n-au aprins lumânări. Nu ştiu ce s-a întâmplat - că, vorba aia, era Perla cu ei! Şi ştii că ea nu uită chestiile astea!

Copiii lui dăduseră de pomană; dar nu luminaseră drumul spre veşnicie al sufletului mamei lor. Asta era foarte, foarte ciudat...

- ... El nu şi-a permis să-i întrebe dacă nu cumva e vorba de o omisiune - şi dacă nu vor să se repeadă el să ia lumânări. Dar ceva îmi spune că n-au vrut să-i aprindă lumânări. Nu ştiu de ce...

"Păi nu ştii! Că tu nu vii duminică la slujbă, la biserică! Tu duminică dimineaţa dormi!" Grasu petrecea aproape în fiecare sâmbătă seara, aşa că chiulea de la întâlnirea cu părintele Nicolae...

- De ce zâmbeşti, mă?

Hait! Zâmbise! Se gândise la păcătosu' petrecăreţ şi-i scăpase zâmbetu'! Acu' n-o să-l mai lase până n-o să-i spună de ce zâmbise! Fir-ar...

- ... Râzi de mine că nu ştiu!

Se grăbi să nege cu degetul.

- ... Sau râzi că aşa e bine, să nu-i aprindă lumânări?

Nega...

- Băi, tu vrei cafteală!

Nega şi încerca să nu râdă sonor - doar să hlizească dinţii şi să nu scoată sunete...

Isamu

Deci avea 13 proprietăţi "principale" - şi 19 secundare. 13 vile şi 19 apartamente cu două, trei şi patru camere. Alea principale îi mâncau rău ficaţii! Nu reuşea să le-mpartă în mod egal la trei! Şi nu reuşea să-şi dea seama cine ce proprietăţi voia! Că, la urma urmei, nu valoarea lor băneasca conta; ci valoarea sentimentală. Fei-Yen o să rămână în vila lor - aia în care locuise familia lor. Şi-o să-i lase şi vila din Montbeliarde. Dar mai trebuiau încă două! Îi era tare greu să le-aleagă... Şi-apoi urmau vilele pentru Liwei, iar în privinţa lui chiar nu ştia să fi avut băiatul lui vreo "reşedinţă" preferată... Ce tâmpenie!

Hait! Îl suna Cheng! Se grăbi să răspundă:

- Da.

- Ce faci?

- Calculez imobiliare.

- Mm, dificil calcul! Ai cinci minute?

- Bineînţeles!

- Uite, am trimis un curier spre tine. Şi, până ajunge curierul, m-am gândit să te informez apropo de ceea ce-o să primeşti.

- Minunat! Te ascult!

- Am interceptat un telefon isteric dinspre amantă spre Rotari.

Aşa...

- Povestea a fost cam aşa. Ieri dimineaţă, i-a cerut telefonul; iar ea nu l-a ţinut bine şi l-a scăpat pe jos.

Aoleu! O-nfuriase pe amantă? Rău! Foarte rău!

- Telefonul a căzut pe covor, aşa că n-a păţit nimic. Dar amanta era prost dispusă. Aşa că a decis s-o pedepsească.

"Te rog, nu-mi spune că bebeluşul a păţit ceva!" Gândul îi zburase imediat la blestemul dnei Ionescu...

- A luat-o şi-a încuiat-o într-o anexă a vilei. Şi nu i-a dat nici apă, nici mâncare până azi-dimineaţă.

Ce nemernică! Îşi vărsase nervii pe copil! Ce nenorocită!

- De dimineaţă, s-a trezit pe la zece. Şi-a avut remuşcări. A scos-o de-acolo, i-a cerut iertare, i-a explicat că telefonul e un obiect foarte important şi foarte fragil... În fine - a încercat s-o împace. Nu ştiu în ce măsură a reuşit, pentru că ea n-a rostit nici un cuvânt din clipa în care a scos-o din anexa aia.

Aoleu! Nu cumva o şocase? Nu cumva păţise Trésor ceva?

- După care s-a ocupat liniştită de bebeluş. Adică i-a dat să mănânce şi-apoi au venit maseuza, cosmeticiana... La prânz, a constatat că a rămas fără lapte.

Poftim?

- S-a oprit pur şi simplu. Şi în clipa aia a făcut altă criză - l-a sunat pe Rotari şi i-a spus, bocind şi urlând, că fetiţa are un blestem asupra ei, că e periculoasă şi că vrea să trimită imediat pe cineva s-o ia. Individul a încercat s-o calmeze, dar n-a reuşit. Şi cum ea a tot insistat cu blestemul şi i-a ordonat să vină imediat la ea, a răcnit şi el la ea. Copilul stă acolo unde-l pune el, adică cu ea. Iar el nu trece pe la ea fiindcă are alte treburi. După care i-a închis în nas. Evident, ea nu l-a mai sunat...

Oare fiindcă se înfuriase pe el? Sau fiindcă realizase că îl înfuriase? Cine putea şti...

- Cert este că acum Rotari a aflat "oficial" despre blestem.

- Da. Fetiţa cum e?

- Din câte spun oamenii mei, e bine. Acum o răsfaţă excesiv. A lăsat-o să se joace cu hainele şi bijuteriile ei, i-a umplut masa cu mâncare şi băutură şi dulciuri... Dar ea a refuzat absolut totul. Şi n-a mai scos un cuvânt.

Mm - exact cum era mai rău!

- De azi de dimineaţă, în interceptări nu se mai aude vocea ei.

- Ce crezi - e ceva grav?

- Nu ştiu încă. Poate fi doar foarte supărată pe ea! În scanările termo e activă. Adică nu stă ore-n şir pe un scaun. Să vedem! Dacă în patru-cinci zile nu reîncepe să vorbească...

Deci va trebui să trăiască încă patru-cinci zile cu îndoiala...

- Curierul ajunge în maximum o jumătate de oră. Ascultă şi tu totul, citeşte totul... Şi corectează-mă, dacă sesizezi că traducerile noastre sunt deficitare. OK?

- OK.

- Vorbim.

- Vorbim.

Apăsă butonul roşu...

Nemernica aia şocase bietul copil! Îl şocase total nemeritat! El o ştia pe Trésor! Micuţa era extrem de cuminte! Da, scăpase telefonul; dar nu azvârlise cu el de perete, ca să zică că o făcuse într-un gest de răutate, sau...

În fine! Nu mai conta! Acum, nu conta decât că nemernica aia şocase copilul. Se întreba în ce măsură Trésor putea fi şocată de cele 24 de ore petrecute încuiată într-o cămăruţă plină cu chestii nefolositoare, privată de apă şi mâncare şi lumină. Că dacă fizic "daunele" se mai puteau îndrepta, date fiind ultimele descoperiri ale medicinii, psihic nu prea ştia...

Nu-i rămânea decât să spere că se îngrijora degeaba. După câte pătimise anul ăsta, micuţa ar fi trebuit să fi devenit imună la răutăţile celor din jur! La urma urmei, mercenarii ăia trei probabil că o speriaseră mult mai rău decât acele 24 de ore... Deşi...

Cum o să reuşească el să trăiască cu gândul ăsta atâtea zile? Dacă mintea micuţei...

Florentina

Stătea cuminte pe canapea şi nu scotea o vorbă. Nici n-avea ce să spună! Din fericire, nimeni n-o întreba nimic. Era un fel de "spectator" la discuţia despre Deymandz; o discuţie extrem de tehnică, extrem de interesantă...

Stătea cuminte pe canapea, lângă soţul ei, şi îi asculta. Şi trăgea concluzii.

Prima concluzie era că soţul ei era genial. Iar dacă nu era chiar genial, atunci era mie-n sută foarte-foarte deştept! Vorbea cu o uşurinţă fantastică despre nişte chestii care ei i se păreau logice acum, când le auzea; dar la care nu se gândise niciodată că ar fi normale, sau necesare, sau... În orice caz, nivelul discuţiei o depăşea. Era "peste clasa a doişpea". Şi simţea un sentiment grozav de mândrie atunci când "contabiliza" răspunsurile soţului ei şi trăgea concluzia că, din zece răspunsuri, greşea doar unul! O rată de reuşită de 90%, în anul trei, i se părea o performanţă incredibilă...

Cea de-a doua concluzie era că tati al ei era şi el mândru de Thomas. Îl privea cu ochi veseli. Avea o atitudine sobră, de afaceri, dar ochii erau veseli... Iar atunci când trebuia să-l corecteze, o făcea pe un ton calm, un pic sfătos. Nimic din atitudinea lui nu trăda o stare de disconfort. Nu dădea din picior, nu bătea cu vârful pantofului în covor, nu-şi aprindea ţigară de la ţigară... Tati al ei era mândru de aşa ginere. Şi, după părerea ei, nu îi prevedea tânărului învăţăcel un viitor de succes; i-l "cocea". Tati al ei vorbea despre buget, despre cheltuielile cu dotarea saloanelor de înfumuseţare şi în mintea lui "cocea" viaţa lui Thomas - o autostradă mare-mare, ultramodernă...

Cea de-a treia concluzie îi lăsa un gust amar. Stătea cuminte pe canapea şi concluziona că trebuia să facă ceva, cumva... Trebuia să se împace cumva cu tati al ei. Nu părea supărat pe ea. Adică îşi vorbeau, de-a lungul zilei. El întreba, ea răspundea. Ea nu prea întreba; atunci când o făcea, el îi răspundea prompt. Dar nu mai discutau. Nu mai aveau lungile discuţii despre viaţă, despre varii întâmplări, despre... Nu mai discutau. Îşi vorbeau doar. Iar ei îi era foarte-foarte dor de discuţiile lor. De tati al ei, de momentele lor speciale, de secretele lor... Ea şi tati al ei avuseseră o relaţie foarte specială, foarte aparte. Acum, relaţia aia dispăruse. Iar lipsa ei îi amintea mereu de trecut...

"Trecutul e pentru istorici." Aşa spunea Thomas al ei. Aşa trebuia să gândească şi ea. Trebuia să calculeze viitorul. Iar ca să calculeze viitorul...

Scoase telefonul şi accesă FB-ul. Thomas îşi oprea întotdeauna soneria mobilului atunci când ştia că stă de vorbă cu tati al ei. Deci, telefonul lui o să vibreze şi-atât. Era perfect.

"Te rog, fă-mi rost de undeva de nişte calmante. Trebuie să discut urgent cu tata; şi mă tem că, fără calmante, n-am să reuşesc să-i spun tot ce vreau să-i spun."

Send. Telefonul la loc în buzunar... Soţul ei nici nu clipise mai altfel, darămite să se grăbească să scoată mobilul, dând-o astfel de gol că "aveau secrete"...

12 noiembrie 2020 - joi

Ana-Maria

Se privea lung în oglinzile şifonierului. Arăta bine. Era frumoasă. Dansa foarte bine... Se simţea un pic "ruginită", dar ştia că asta se va rezolva în maximum două săptămâni...

Revenise la viaţa de regină - aia cu "rege funcţional". Se reapucase de aerobicul zilnic, de masaj, de saună, de înfrumuseţare... Dăduse jos cele trei kilograme. De fapt, dăduse jos cinci - cele trei surplus, plus încă două "de rezervă". Era din nou sirenă. Îşi pusese rochia din lycra şi "se evaluase". Avea din nou trup perfect. Putea ieşi din nou la cumpărături în eagări. Dar nu din cauza eagărilor făcuse ea "turul de anduranţă". În curând, soţul ei o să reînceapă turneele ample - alea cu petreceri şi mult dans. De-aia exersa ea de zor...

Manelele astea noi, ultramoderne, erau o porcărie uriaşă. Îi era dor de Florin! Îi era dor de Adrian! Apăruseră o mulţime de tinerei talentaţi care scoteau un hit şi-atât! Nici nu-i putea reţine pe toţi! Îşi alegeau nişte nume de scenă imposibile...

Decise să schimbe muzica. Ia să pună ea nişte Faudel de demult... De pe vremea când făcuse demonstraţie de dans la petrecerea lui Rashid... Ce frumoasă era! Asta da, muzică! Ia uite ce bine mergeau bănuţii acum! Dansa, se privea în oglindă şi-şi spunea că soarta era tare crudă cu bărbaţii care nu erau soţul ei...

Cu siguranţă, Sami era bine acum. Şi el, şi familia lui. Cu siguranţă, copiii se vindecaseră. Şi se vindecase şi mariajul lui. Achitaseră ipoteca, puseseră şi ceva bani deoparte, Jada probabil că se operase deja - şi era bine... Era bine, oare? O să-l roage pe Isamu să se intereseze, foarte discret desigur, cum decursese operaţia Jadei. Din câte înţelesese ea, deciseseră s-o facă la spitalul din Nantes. Nu din motive financiare, ci pentru că era o operaţie uşoară iar medicii de acolo erau buni. În orice caz, o să-l roage pe Isamu să afle ce mai făcea familia Fakhouri. Simţea nevoia să se asigure că ei erau bine... Că Sami îşi îndeplinea cu brio menirea pe care i-o dăduse Allah atunci când îl trimisese pe Pământ - şi anume, să aibă grijă de familia lor fermecată. Că şi ei erau fermecaţi. Erau foarte speciali şi ei, şi copiii...

Tii! *Abdel Kader*! Doamne, cât de mult îi plăcea melodia asta! Start, turbo pe sistem!

Era regină. Iar. Dansa, râdea şi se admira în oglindă. Necunoscătorii ar fi spus că sigur făcea parte din tagma nevestelor de interlopi care-şi trăiau viaţa pe micile ecrane...

Ştefan

Imre forja Ungaria aia la foc continuu. Nu era bine. Îi spusese de vreo sută de ori să n-o forjeze - şi el tot apăsa acceleraţia la podea! Omul ăla era... Era ungurul perfect. N-avea ce altceva să-i reproşeze, decât că era "ungur-STAS". Trebuia să fie primul în toate. Numai că în meseria lui, în postul lui, Imre ar fi trebuit să calce uneori frâna. În Ungaria, toţi ungurii voiau să fie pe primul loc! Aşa era informaţia din ADN-ul lor! În condiţiile astea, omul lui nu trebuia să iasă în evidenţă în halul ăla. În Ungaria, el avea nevoie de un constructor - nu de-un cuceritor. O să-i spună asta cu prima ocazie când se vedeau. O să i-o mai spună o singură dată. Pe... Pe... Se uita lung în calendar şi nu ştia când să se ducă să inspecteze Ungaria...

Ding!

... Gabriel îi solicita o videoconferinţă. Adică Gabriel îl anunţa că el şi Andrei îl invită la o videoconferinţă. Cu alte cuvinte, erau din nou unul lângă celălalt, uniţi, pregătiţi să-l domine, să-l învingă... Ridică privirea spre Isamu:

- Gabriel mă invită la o videoconferinţă cu ei.

Isamu zâmbea:

- După atâta timp? Eu zic să nu ratezi aşa ocazie nesperată...

Într-adevăr, asta chiar era o ocazie nesperată! La urma urmei, el se uitase adineauri în calendarul lunii noiembrie! În cea de-a doua parte a lui! Cât o mai lăsa pe nepoţica lui să se chinuie?

Deci, să scoată plasturele de pe cameră, să pornească sunetul...

Trebuia să fie calm. Să se concentreze şi să reuşească să-i înfurie îndeajuns de mult ca să răbufnească la el. Adică să-i dea un motiv ca să-i vândă! Că asta voia să facă, nu? Să-i vândă! Marea... problemă de fineţe era însă războiul psihologic care va începe peste câteva secunde. Ei ştiau deja că el vrea să-i vândă. Şi nu erau proşti, aşa că presimţeau nevoia lui de-a primi de la ei un motiv pentru acel gest. Că afacerile mergeau bine, nu? Erau parteneri de afaceri! Dacă afacerile mergeau bine, de ce să vrea contele să-i vândă? Avea nevoie de-un motiv, pentru propria umbrelă şi nu numai; ei or să încerce să nu i-l dea. O să fie interesant...

Se asigură că Isamu interceptează şi înregistrează totul şi acceptă invitaţia de-a le vedea camera. Îi invită să-l vadă şi privi lung ecranul... Exact. Erau umăr lângă umăr. Iar revederea cu el nu le provoca o bucurie uriaşă.

- Să trăiască şefu'!

- Şi consilierii lui.

- Ce faci? Te-am deranjat?

- Nu. Mă uitam peste Ungaria.

Strike one! Băieţii ăştia doi or să înceapă să plângă în cel mult cinci minute! Zâmbi:

- Dar e mai importantă discuţia cu voi. Vă ascult.

Îi pocnise, le dăduse trambulina de lansare spre succes - şi-acum îi aştepta la aterizare, să le pună piedică şi să-i vadă picaţi în glod, cu gâtul frânt...

Andrei înfipse bărbia-n piept şi începu să-şi studieze pixul. Vaai, ce prostănac! Luase poziţia clasică a mezinului furios care nu-şi mai poate ascunde furia sub masca de pe chip, aşa că prefera să pară preocupat de mina de 0,7! Gabriel însă luă prompt startul:

- Uite, şefu'. Noi am vrut demult să vorbim cu tine; dar am observat că eşti cam supărat pe noi, aşa că am zis să aşteptăm...

- Aţi zis greşit. Tăcerea voastră m-a întristat.

- Da' nici n-aveam ce să facem!

- Dacă asta e părerea voastră...

Hop - ăsta fusese primul obstacol de pe trambulină. Gabriel îl sărise cu un singur picior - aşa că făcea o pauză de-o secundă, după care se replia repejor:

- În orice caz - acum te-am sunat.

- Foarte bine aţi făcut.

"Hai, curaj! Trebuie să prinzi viteză! Nu-ţi poţi frânge gâtu' dacă vii încetişor..."

- Şefule, vacanţa executivilor s-a încheiat demult. Iar lucrurile de aici nu prea mai suportă amânare. Aşa că noi am aranjat nişte întâlniri de afaceri foarte importante pentru mâine.

- Afaceri referitoare la cine - la tine sau la Andrei?

- La amândoi.

Deci iar "împletiseră" afaceri alb-negre cu aceeaşi firmă! Deşi le explicase de mii de ori că, atunci când acea firmă era anchetată, intrau în vizor şi unul, şi celălalt! Ei insistau să facă aceeaşi prostie...

- Sunt afacerişti importanţi. Am reuşit cu greu să-i convingem să-şi elibereze timp mâine şi să organizăm un program de întâlniri. Şi te rugăm să participi la ele, alături de noi.

- Nu pot veni la voi. Nu mâine.

- De ce? Ai deja alt program?

"Eşti prea ocupat ca să te mai îngrijeşti şi de noi?" Fentă capcana aia cu graţie:

- Nu. Dar nu sunt pregătit.

- Păi îţi trimit toate informaţiile pe mail! Chiar acum!

- Nu sunt pregătit să vin în Rusia. Nu sunt îndeajuns de refăcut pentru afaceriştii de acolo.

- Vrei să spui că eşti îndeajuns de refăcut ca să te-ntorci la Cannes şi la vizitele prin Vestul Europei, dar nu eşti îndeajuns de refăcut ca să vii la noi?

Perfect! Mângâiere de umbrelă - şi de aliaţi, desigur!

- Exact. Afaceriştii voştri sunt puternici. Nu mă pot prezenta şchiopătând.

- Sau nu vrei să te prezinţi deloc?

Aa, ce împiedicare măreaţă! Ridică repede sprâncenele, încercând să pară uimit de aşa concluzie ciudată - şi aşa împiedicare măreaţă... Gabriel se înfuriase deja, aşa că nu-şi sesizase propria scăpare:

- Chiar crezi că ne poţi turna gogoriţe de-astea la infinit? De ce nu vrei să te mai apropii de noi? De ce n-ai venit la Volgograd, aşa cum ne-ai promis atunci când ne-ai vorbit despre afaceri noi, extinse?

- Pentru că nu pot veni la voi sprijinindu-mă în baston.

Ridică bastonul şi îl arătă la cameră preţ de-o secundă. Mm, magistrală filmare! Se văzuse bestial pe ecran! Umbrela rusă era trei sferturi convinsă! Iar fraţii erau şah! Se grăbi să continue:

- În plus, v-am spus limpede: o să mă ocup cu prioritate de voi şi de extinderea masivă a afacerii din Rusia după ce se întoarce Trésor.

Îu!

Andrei ţâşnise practic de pe scaun! Îl speriase şi pe el, şi pe frati-su! Ţâşnise şi se repezise către camera de luat vederi! Şi-acum urla, cu chipul schimonosit de ură şi furie:

- Sigur, ai găsit scuza general valabilă! Nepoţica! Veşnica ta scuză! Şi a ei!

"A lor! Că şi fi-mea ţi-a zis unele lucruri despre nepoţică!" Aşa-i venea să-l corecteze... Dar număra punctele pe care le câştiga clipă de clipă şi se abţinea impecabil...

Gabriel întinse mâna şi-şi apucă fratele de cămaşă. Şi-l smuci cu forţă. Andrei sfârşi înapoi pe scaun - şi-şi înşfăcă iar pixul. Iar fratele mai mare luă pachetul cu ţigări... Rosti sec:

- O să-i spun Anei să vă viziteze mâine.

Şi-atât. Asta era "oferta" lui. Acum, dacă nemernicii ăştia doi spuneau "bine", el putea să piardă totul...

Videoconferinţa lor era tăcută în punctul ăsta. Andrei sufla ca un taur furios şi studia pixul, Gabriel îşi aprindea ţigara iar el nu se grăbea să mai uşureze din greutatea momentului... Gata - o aprinsese. Îl văzu suflând fumul... ridicând privirea şi începând să-l admonesteze cu cele două degete care ţineau ţigara:

- Să faci bine să vii mâine dimineaţă la Volgograd! Aşa cum eşti acum! Cu baston şi toate celelalte!

Gata - asta fusese împiedicarea finală. Se încruntă - şi scăpără la cameră, aşa cum numai el ştia să scapere:

- Acu' ce faci? Mă ameninţi? Tu? Pe mine?

Ochii negri îl priveau lung... Mâna cu ţigara se aşeză pe birou:

- Nu. Dar chiar avem nevoie de tine! De tine, nu de ea! Ăştia sunt bărbaţi adevăraţi! Şi te vor pe tine, nu buclele ei!

Misoginism, nesimţire, ameninţare. Obţinuse tot ce voise să obţină. Rosti sec:

- Bine. Atunci promit că ne vedem mâine.

Alt+F4. Şi apăsă butonul reset. Hm...

Era linişte în biroul de la Cannes... Nu se simţea privit - şi nu voia să vorbească înainte de a auzi concluzia chinezului fermecat... Brusc, Isamu sparse tăcerea:

- Mihai e acum la Moscova. Stă acolo până mâine seară, pentru că are o întâlnire de afaceri mâine la patru.

Bun! Nu erau toţi trei "sub acelaşi acoperiş"! Minunat!

- Fă demersurile pentru un zbor Cannes-Volgograd. Şi pentru unul Bourges-Berna. Florentina şi Thomas merg acolo să discute afaceri.

- Am înţeles.

- Trebuie să-i învoim pe amândoi mâine şi s-o transportăm pe ea la conac. Şi să-i încuiem bine acolo.

- Mă ocup imediat.

- Iar eu îi scriu lui *Mister P* că mâine voi ajunge pe teritoriul Rusiei; şi-l rog să-şi joace rolul, pentru că n-am de gând să înnoptez pe-acolo.

- OK. Presupun că îl luaţi şi pe Piao...

Întoarse capul şi-l privi lung:

- Normal! Florentina şi Thomas au nevoie de un consilier, nu? Când e vorba de afaceri pe bani mulţi...

Isamu aproba, zâmbitor nevoie mare... Se ridică:

- Dar înainte de *Mister P* e discuţia cu fetele mele.

Chinezul se apucase de treabă. El se grăbea să iasă şi să-şi apeleze regina, care sigur era sus, la dans...

Ana-Maria

Aha! O suna regele ei!... Nu, o apelase doar. Opri deci muzica, îşi scoase şalul cu bănuţi şi se grăbi să iasă şi să coboare. Şi îl văzu aşteptând la etajul unu, lângă scări... Ştefan voia să-l ia de mână; se conformă şi fu trasă spre uşa Florentinei.

La naiba! Iar îi veniseră lui idei! Iar voia să se-mpace cu copilul ăla! Da' el chiar nu putea să înţeleagă că fata lor nu era pregătită pentru aşa ceva? Ce naiba! Era un bărbat inteligent! De ce...

Ştefan ciocănise la uşă, Florentina îl invitase să intre... Intraseră. Iar soţul ei anunţă în şoaptă, în romanes:

- Mâine vând afacerea din Rusia.

Cum-cum?

- Am făcut videoconferinţă cu ei şi am obţinut toate motivele de care aveam nevoie ca să iau decizia asta. Aşa că am făcut o şmecherie. Fraţii mă vor aştepta în Volgograd. Mihai are motive de afaceri să fie la Moscova până mâine seară. Aşa că Isamu îmi anunţă chiar acum zborul Cannes-Volgograd pe numele meu şi-al Anei. Şi va anunţa încă un zbor, Bourges-Berna, pentru Florentina, Thomas şi Piao. Motivul călătoriei voastre - afacerile. Deci, dimineaţă devreme, zburăm toţi trei la Bourges. Florentina se încuie în conac, împreună cu soţul ei, iar noi doi zburăm la Berna. O să le trimit fraţilor un mesaj. Şi o să le dau un termen scurt să se conformeze. *Mister P* o să-şi facă treaba, aşa că Mihai o să lase baltă totul şi-o să vină la Berna... Discuţia cu el o să dureze cel mult o oră. După care eu şi Ana ne întoarcem la aeroport şi ne adăpostim în Aurari.

Se grăbi să-şi rostească nelămurirea:

- Iar la Volgograd cine se duce?

- Încă nu ştiu. Probabil că însoţitorul de zbor! La urma urmei, nu trebuie decât să le înmâneze mesajul - aşa că pot să-l rog pe pilot să le fluture plicul la geamul avionului...

"Da' de ce vrei tu să afli că dracii ălora l-au ciuruit pe pilot cu gloanţe dum-dum? Cu pilotul ce-ai avut?" Asta era o întrebare ciudată, n-o s-o rostească...

- M-aţi înţeles, da?

- Da.

- Da.

- Voi doi staţi încuiaţi în conac. Nu ieşiţi în curte. Nu faceţi nimic ce ar putea slăbi paza de acolo. Toni are proceduri foarte bune; dar "forţa de muncă" e destul de redusă. Nu-i faceţi pe băieţi să iasă din dispozitiv.

- Am înţeles.

- OK. Plecăm, probabil, la şase dimineaţa.

Bun. Şi-acum?... Şi-acum, uite că Ştefan făcea cel mai contraindicat lucru - îi întorcea spatele fetei lui şi se grăbea să iasă, cu tot cu ea! Oof, ce om! Dar...

Dar, Florentina stătuse şi azi în poziţie de drepţi în faţa tatălui ei. Ceea ce nu era OK, indiferent din ce unghi ar fi privit ea lucrurile! Aşa că, era totuşi mai bine să nu discute azi cu ea. De când reîncepuse şcoala, de când se întorsese şi Ştefan acasă, atitudinea Florentinei începuse s-o necăjească chiar şi pe ea. Tatăl nu-şi lovise niciodată fata! Şi n-o pedepsise cu adevărat decât o singură dată - când o încuiase în turn! De ce fata lui era atât de îngrozită de el? La urma urmei, trecuse îndeajuns de mult timp pentru ca în mintea Florentinei să se fi născut întrebarea "dar dacă eu sunt speriată şi retrasă, oare nu-l supăr şi-i fac

rău?". Uite că fata lor nu se gândea aşa de departe...

O să-i lase să se descurce singuri. Erau mari, erau inteligenţi, era problema lor...

Diamant

Intră pe poartă şi se apropie de uşă. Avea o presimţire. Mămica lui îl chemase "să-i zică ceva". Şi cum erau în 12 noiembrie, tare se temea el că ştia deja ce-or să-i audă urechile... Şi ştia deja că o să zâmbească şi-o să-şi ascundă cu măiestrie deznădejdea...

Luna noiembrie începuse de unşpe zile. Erau într-a doişpea. Iar dinspre Cannes nu veneau decât veşti de afaceri. Dinspre Republica Moldova nu veneau nici un fel de veşti... Dinspre soţia lui nu veneau decât discuţii simple, uşoare, despre "ce-ai mai făcut", "ce-ai mâncat", "să te îmbraci gros dacă pleci prin Bucureşti"... După cearta lor din Aurari, Raina se ferise să mai vină la el. Iar el nu se mai ducea la ea. Şi nu mai făceau videoconferinţe; vorbeau doar la telefon. Între ei intervenise o răceală accentuată. Ştia că nu era vorba de "nu te mai iubesc". Ştia că mariajul lor îngheţase "cu acordul ambelor părţi". Amândoi priveau calendarul lunii noiembrie, amândoi făceau icsuri în el, amândoi vedeau cum zilele rămase fără icsuri se împuţinează încet-încet...

Oftă greu şi apăsă soneria. Acum, o să audă cum "Trésor e tot la doi paşi de casă" şi cum "soarta se poate schimba într-o clipă". Ştia că era posibil să se-ntâmple aşa; şi totuşi, nu-şi permitea să mai spere... Ştiind prea bine cât de grea o să fie pentru ei ziua de 1 decembrie...

Ei bine - pe 1 decembrie, o să se ducă la conac. O să stea cu ea. Din nefericire, n-o să fie o zi potrivită pentru Ştefănuţ; dar o să-i spună că nu vor mai aştepta. Că, în decembrie, or să-l conceapă pe băieţelul lor. Indiferent ce-o să se-ntâmple mai departe. Dacă Ana, prinsă fiind în războiul cu mafia chineză, avusese putere să-l păstreze pe Philippe... Vor reuşi şi ei să-l facă pe Ştefănuţ. Şi, dacă le-o fi scris să aibă parte de-un copil sănătos, bine; dacă nu, purcoiul de bani pe care-l strânseseră amândoi o să-l vindece. Îl văzuse pe Philippe în septembrie, la concert. Iar ceea ce aflase despre copiii lui Sami, despre "boala incurabilă" a fetiţei, îl făcuse să capete unele speranţe...

Uşa se deschise larg:

- De ce nu intri, maică? Haide!

N-avea rost să-i amintească faptul că ea îl educase frumos şi-l învăţase să nu dea buzna peste rude în case. Era condus, bineînţeles, spre camera de ghicit... Mămica lui se aşeză lângă el:

- Uite, am vorbit cu Dumitru la telefon. Mi-a zis că cică Ştefan se duce mâine la ruşi. Şi mi-a zis să întind cărţile.

Aşa; şi?

- Mâine e o zi mare. Văr-tu o să facă o mişcare radicală - cu om de stat, cu tot tacâmu'. Mâine, văr-tu pune picioru'-n prag. Şi-mi pică cu reuşită.

Clătină încet capul:

- Nu e bine. N-ar trebui să se ducă la ei.

- Ba mie cărţile îmi zic că e foarte bine!

Se repezi s-o contrazică - şi să spună el cuvintele alea:

- Ştii bine că soarta se poate schimba într-o clipă! Şi ştii bine cât e de periculos pentru el să se ducă acum acolo! Mai ales că o să-ncerce iar s-o elibereze pe Trésor!

- Păi şi nu-i bine?

- Nu-i bine! Că ăia sunt nebuni! Iar fratele lor e şi mai nebun! Şi au o umbrelă uriaşă! Ştii cum zice Ana: orice om are două mâini, două

- Bă, da' mă laşi cu prostiile astea? Ştefan e intangibil!

- Ştefan ţine de altă umbrelă!

- Una mai a dracu' decât a lor! Diamante, care-i mai tare: chinezu' sau rusu'?

"Da' ei pe ce trepte sunt, în lista scurtă a chinezului şi rusului?" N-avea nici un chef să se certe cu ea, aşa că preferă să tacă totuşi...

- În orice caz - mie îmi iese că are reuşită mare.

- La câte cărţi e de casă e fetiţa mea? Tot la două - da?

- Da! Da' stai să vedem ce-or să-mi arate cărţile mâine!

Daa, sigur! Se ridică - şi fu imediat tras înapoi:

- Stai aici! Ce, te grăbeşti?

N-avea nici putere, nici chef să se ciondănească cu ea. Părea plină de energie, plină de cuvinte...

- Agatooo!

Aoleu! O chema şi pe-aia mică! Vai de capu' lui! Până scăpa de-aici, avea toate şansele s-o ia razna...

- Fă! Ia treci încoa şi întinde cărţile! Hai! Hai repede!

Da' ce-avea cu ea, de o grăbea în halu' ăsta? Fetiţa lui intră în fugă, se aşeză lângă el şi scoase cărţile din şorţ. Ridică privirea...

Era serioasă. Foarte serioasă. Era mult prea serioasă pentru vârsta ei! Îi venea să întrebe în gura mare: "Ce-ai făcut, mămico? Mi-ai transformat fata într-o babă răsuflată?" - dar ştia prea bine cine-o lăsase pe fata lui fără mamă, aşa că tăcea... Fetiţa lui întindea cărţile cu o viteză fantastică - şi-i alergau ochii pe ele, în timp ce mâna le aranja impecabil "din prima", fără să le mişte, fără să-i alunece...

Fetiţa lui era frumoasă foc. Avea ochi superbi. Avea nasul Safirei - nas micuţ, drept, frumos... Avea ten curat, nepătat, neciuruit, neridat... Avea doar 14 ani. Or să vină toate, încet-încet - şi petele, şi ridurile... Or să o asalteze îngrijorările. Imediat după nuntă, or să năvălească toate pe capul ei: bărbatul, socrii, întreţinerea casei, sarcina, copilul... Poate şi amanta...

Mai bine se uita la cărţi. Deşi...

Mai bine se uita la propriile mâini. Că le ţinea pe masă - se putea uita liniştit la ele. Ia să-şi studieze el manichiura!

... Studia, studia...

- E bine. E foarte supărată, dar e bine. E într-un grup de femei. Iar peste două cărţi o să se mute.

Poftim? Ridică capul şi-o privi lung... Ochii albaştri nu păreau nici veseli, nici trişti:

- E la marginea grupului de figuri. Peste două cărţi pică la drum scurt. Deci, poimâine se mută.

Ştefan se ducea mâine la ruşi, poimâine Trésor se muta... Nu putea s-o întrebe...

- Nu vine acasă. Dar se mută de acolo de unde e acum.

Mămica lui se grăbi să pună întrebări:

- Şi se mută la mai bine?

Agata numără şi nu spunea nimic... Număra... Mişca buzele uşor, de parcă vorbea - dar nu scotea un sunet...

Nu. Nu putea. El. Se ridică şi-o apăsă uşor pe umăr:

- Stai puţin.

Şi-apoi se grăbi să iasă. Că nu putea să afle răspunsul la întrebarea aia! Străbătea holul lung... mult prea lung...

- E bine.

Poftim? Se oprise, involuntar... Cum adică, e bine?

... Se răsuci. Agata ieşise şi ea în hol - şi-l privea lung:

- Ea e bine acum. Va fi bine şi după ce se mută. Şi se va întoarce luna asta. Nu mai e mult...

Tare mult ar fi vrut să poată s-o creadă...

Îi vedea doar jumătate de faţă; partea cealaltă era înspre zid, în întuneric. Dar jumătate o vedea clar. Agata era calmă. Nu părea îngrijorată, sau...

Avusese, totuşi, nevoie de răspunsul ăla. Acum, ştiind că reginuţa lui e bine - şi va fi bine şi după ce se va muta -, putea să zâmbească... să iasă... şi să pornească spre Bucureşti. Diseară avea o agendă stufoasă. Trebuia să se împartă între patru petreceri la patru crâşmi diferite şi două negocieri uşoare, dar cu sume mari. Şi trebuia să fenteze o partidă de poker - una de-aia ilegală. Fusese invitat, aşa că nu putuse refuza; dar, de la o oră încolo, putea invoca tocmai ora târzie...

Ana-Maria

Era bine. Era foarte bine. Îl ţinea în braţele ei. Regele părea pregătit să adoarmă. După părerea ei, oscila între a se lăsa pradă oboselii şi a

se lăsa victimă frumuseţii reginei lui. Aştepta, răbdătoare, hotărâtă ca, în caz că va auzi o "propunere indecentă", să invoce propria oboseală ca să-l facă să se culce odată! Păi el trebuia să fie mâine odihnit, atent şi alert! Nu puteau să-şi piardă noaptea acum, aşa...

Cioc-cioc!

Uau! Asta fusese o bătaie fermă! Ca un fel de ordin! "Treziţi-vă!" - aşa ciocănise Isamu! Şi Ştefan era de aceeaşi părere - fiindcă se grăbea să se ridice pe marginea patului:

- Intră!

Isamu deschise uşa doar zece centimetri:

- Mail urgent de la Cheng, referitor la Trésor.

Trésor!

Ţâşni spre marginea patului şi-şi luă "din zbor" halatul. Mm, ce greu nimerea mâneca acum, când se grăbea teribil! Ştefan părea extrem de priceput la chestia asta! Deşi şchiopăta în drum spre uşă, iar ea era - vorba aia - antrenată zile-n şir, se părea că el va ajunge primul... Asta e! Ieşi şi ea şi îi urmă, un pic îngrijorată de graba soţului ei pe scări... Trase uşa după ea şi fu poftită pe scaunul de lângă scaunul soţului ei:

- L-a trimis pe linia roşie şi m-a rugat să-i confirm traducerea. De asta mă ocup eu.

Da, ştia că Isamu înţelegea foarte bine limba română - şi poate-ar fi şi vorbit-o binişor, dacă ar fi vrut să facă asta! În fine! Ştefan porni înregistrarea... O înregistrare audio. Clac... Fâşâit... Şi-o şoaptă de femeie speriată:

"- ... Iubitule?

- ... Hei, scumpa mea! Ce s-a întâmplat? Ce-i cu tine?

- Iubitule, te rog, ia-o de-aici!

- Stai puţin! Ce s-a întâmplat?

- Mi-e frică de ea!

- Scumpa, te rog - linişteşte-te!

- Nu pot! Ia-o de-aici! Te implor!

- Stai puţin! Ţi-a făcut ceva?

- Nu.

- Că, dacă ţi-a făcut ceva, vin şi-o potolesc eu!

- Nu! Nu mi-a făcut nimic-nimic! Dar nu mai pot să stau cu ea! Te rog!

- De ce, scumpa?

- Nu pot!

- Scumpa, ce dracu se întâmplă în casa aia? Ce-i cu tine?"

Deşi Rotari îi vorbise pe un ton plin de lapte cald îndulcit cu miere şi n-o scosese din "scumpa", tânăra începu să suspine:

"- Iubitule, mi-e frică de ea! Nu mai pot! Crede-mă că nu mai pot!

- Da' ce-ţi face, scumpa mea? Ce-ţi face, de te-a speriat în halu' ăsta?

- Nu-mi face nimic! Culmea e că nu-mi face absolut nimic...

- ... Şi-atunci ce-ai cu ea? V-aţi înţeles aşa de bine până acum! Erai aşa de fericită că e ea cu tine şi ai cu cine să vorbeşti toată ziua!

- Iubitule... Să ştii că nu mai vorbeşte."

Cum-cum? Întoarse imediat capul şi-şi privi soţul! Ştefan era serios, foarte serios...

"- Adică e supărată pe tine?

- E supărată pe toată lumea! Nu mai vorbeşte cu nimeni! Şi nu mai zâmbeşte! Iubitule... Cum să spun eu... I-am cerut iertare în fel şi chip! I-am luat cea mai frumoasă rochiţă de zâne pe care am găsit-o pe internet! Şi pantofiori de lac! I-am împletit părul, i-am pus fundiţe... I-am dat toate mărgelele mele - şi nici nu le-a atins! I-am deschis dulapul cu pantofi - şi nici n-a clipit! Iubitule... Te rog, ia-o de-aici! Crede-mă că nu mai pot! Uite şi tu - e doişpe noaptea şi nu pot să dorm!

- Păi de ce nu poţi să dormi?

- Că mi-e frică!

- Păi de ce ţi-e frică?

- De ea!

- Scumpa..."

Omul ăla avea nervi de oţel! Clar! Ea, în punctul ăsta, trimitea un lunetist bun s-o împuşte pe individă! Omul ăsta scosese doar un "scumpa"... Iar "scumpa" decise să-i dea amănunte:

"- Când o chem, vine şi se opreşte lângă mine. Şi se uită la mine fix, cu o faţă serioasă... Mi-e frică. Parcă încearcă să mă despice-n două doar aşa, cu privirea!

- Scumpa, acum exagerezi!

- Nu-nu! Îţi jur! Vine şi, indiferent ce-i spun şi ce-i fac şi ce-i dau, se uită fix la mine! Şi nu vorbeşte! Nu scoate un sunet! Anuşka i-a zis de dimineaţă că o s-o încuie în beci dacă nu zâmbeşte. Şi n-a zâmbit! Şi a vrut să o ducă în beci! Adică s-a făcut că chiar o duce-n beci! Ştii? Ca s-o sperie, s-o facă să spună ceva, sau să plângă măcar! Da' n-a scos un sunet! Şi n-a schiţat nimic pe faţă! Iubitule, te implor!

- Scumpa,

- Din tot sufletul meu te implor! Ia-o de-aici!

- Scumpa,

- Nu mai pot sta cu ea aici! Te implor!

- Scumpa!"

Halal alint răcnit! Dar, sigur, fusese mai mult un fel de "fă" şi-şi împlinise menirea. O făcuse să tacă. Şi-acum individul turna iar lapte cald îndulcit cu miere...

"- Scumpa, nu pot s-o iau.

- De ce, iubitule? Dacă eu te implor din tot sufletu' meu, de ce?

- Pur şi simplu fiindcă n-am unde s-o duc!

- Du-o înapoi la mă-sa!"

Mâna îi ţâşni singură, necontrolată de creier - şi înhăţă braţul lui Ştefan! Imediat, soţul ei puse palma peste mâna ei, încercând parcă s-o liniştească...

"- Asta nu se poate."

Tânăra începu să râdă - un râs nervos însă:

"- Eu nu cred că există ceva ce tu nu poţi să faci!

- Şi totuşi, nu pot să fac asta. E un copil special, într-o situaţie specială. Iar eu trebuie s-o ţin până se ia o decizie."

Îşi privea lung soţul; Ştefan privea lung ecranul... Păi, să nu-i zăpăcească gândurile cu privirea ei plină de întrebări; reveni spre monitor. Deşi nu era nimic de văzut acolo.

"- Şi vrei s-o ţii la mine!

- Scumpa,

- Vrei s-o ţii aici cu mine şi să mă vezi că mor!

- Scumpa, eu sunt sigur că nu e chiar aşa de rău cum spui tu că este!

- Ba e mult mai rău! Mă gândesc că poate să-i facă rău lui Aurel! E mult, mult mai rău, crede-mă!

- Indiferent cât de rău e! Trebuie să stea acolo! Ce dracu - sunteţi două muieri mature şi nu vă puteţi înţelege cu un copil de şapte ani?

- Uite ce e! Eu te rog frumos să vii s-o vezi şi tu! Da?

- Ştii bine că, dacă puteam să vin, veneam! Pentru tine în primul rând - nu pentru ea!

- Nu, eu te rog să faci cumva să vii aici şi s-o vezi şi să-ţi facă şi ţie la fel cum îmi face mie! Şi-atunci să vedem dacă mai spui aşa!

- Scumpa!

- În plus, mi-e dor de tine! Nici pe Aurel n-ai mai trecut să-l vezi! Te rog..."

Ascultau suspinele ei şi tăcerea lui...

"- Iubitule... Te rog...

- ... Oof, ce-mi faci tu mie! Bine! Mâine nu pot să vin; dar poimâine îţi promit că vă fac o vizită.

- Promiţi?

- Da, scumpa; promit. Sâmbătă trec pe la voi."

Ridică imediat privirea spre Isamu:

- Ăsta umblă incognito?

Chinezul fermecat negă. Semn că, într-adevăr, Ion Rotari o să ajungă sâmbătă sub acelaşi acoperiş cu Trésor...

"- Bine; atunci...

- Atunci, te rog să te liniştesti. Acum nu mai alăptezi; ia un calmant, încuie uşa şi culcă-te. Da?

- ... Mi-e frică să nu se ducă pe furiş la Aurel şi...

- Şi?

- Şi să-i facă rău!

- Atunci uite cum zic eu să faci! Pune un om la uşa camerei lui Aurel, cu dispoziţia să păzească băiatul şi bona. Şi apoi du-o pe ea în dormitorul mare, pune-o în pat să se culce şi stai cu ea până adoarme. Încui-o înăuntru şi pune un om să păzească uşa. Lasă-i lui cheia. De dimineaţă, dacă ea se trezeşte înaintea ta, s-o scoată de acolo, să aibă grijă să mănânce şi apoi să se ţină după ea cu ordinul expres să n-o lase să ajungă la tine sau la Aurel. S-o lase în curte; că poate nu plouă, şi-o să vrea să se dea în leagăn. Iar tu culcă-te în dormitorul mic - tot aşa, cu uşa păzită. Şi, mâine dimineaţă, vezi tu ce mai faci. Bine?

- Bine.

- Promiţi că încerci să te odihneşti?

- Da; promit.

- Iar eu promit că poimâine dimineaţă vin la tine. Bine?

- Bine.

- ... Noapte bună, scumpa mea.

- Noapte bună, iubitule."

Şi cam atât discutaseră Ion Rotari şi amanta lui *number one*. Clac, clac, clac - final de înregistrare. Şi-acum...

Soţul ei ridică mâna stângă şi indică degetul mare:

- Unu: scumpa îl sună când e lângă nevastă-n pat?

- Cheng spune că el era în maşină, în drum spre Briceni - o localitate de la graniţa de nord cu Ucraina.

- Deci e plecat cu business. Şi are maşină bună - dacă eu nu mi-am dat seama că era pe drum, are o maşină dată dracului.

Oo, da! Ştefan indică indexul:

- Doi: stă foarte bine cu nervii, e de neclintit, e calculat şi cumpătat şi gândeşte la miime de secundă. Adică e foarte greu de "prins".

- Exact.

- Trei: Trésor e o puştoaică foarte isteaţă şi foarte atentă la mediul înconjurător. Pe mine mă simţea imediat când eram supărat. Este deci foarte posibil ca, în cele 24 de ore pe care le-a petrecut încuiată în anexă, să se fi gândit că scumpa o place pentru că e o prezenţă plăcută, zâmbitoare şi vorbăreaţă. Şi să fi calculat că, dacă va fi exact invers, va deveni indezirabilă şi va fi gonită de la scumpa - şi, poate, va fi trimisă acasă.

- E o posibilitate. O altă posibilitate, însă, e să fi clacat.

Aoleu! Ce-i venise, să spună aşa ceva în gura mare? Îi aruncă o uitătură câşă, cu efect zero... Isamu îl contrazise:

- Nu cred că e cazul. Nu s-ar mai fi clintit din locul unde-ar fi fost pusă. În caz de clacare, ar fi devenit o legumă cu privire pierdută. Ori, scumpa a spus că vine atunci când o cheamă şi o fixează cu privirea de parcă vrea s-o taie-n două. Semn că încă mai judecă corect.

Era o posibilitate... Ştefan continuă:

- Patru: e un copil special, într-o situaţie specială. Adică Rotari ştie cine e Trésor şi cum a ajuns în posesia lui.

- Exact aşa cred şi eu.

- Cinci: el **trebuie** s-o ţină. Adică n-ar vrea s-o ţină. E o corvoadă pentru el. O pedeapsă - trebuie să aibă grijă să nu păţească nimic, să nu fie nici ucisă, nici răpită, nici recuperată, nici...

Isamu zâmbea şi aproba... Ştefan continuă:

- Şi bonusul: "o ţine până se ia o decizie". Cheng ştie programul lui Rotari pentru următoarele 48 de ore?

- Dă-mi câteva secunde, te rog...

Îi venea să râdă - bietul chinez fermecat n-apucase să citească raportul trimis de Cheng pentru că se repezise să-i cheme pe ei să asculte înregistrarea. Pentru că simţise nevoia imperioasă să afle cât mai repede unde e Trésor, ce s-a întâmplat, dacă a păţit ea ceva, dacă s-au hotărât ăia s-o elibereze...

- ... Da. Mâine dimineaţă are treabă în Briceni, cu nişte ucraineni. După-amiază însă n-are nimic de făcut. Cheng spune că, cel mai probabil, o să lenevească pe la vreo piscină, cu duzina de tinere apetisante după el...

Ştefan începu să zâmbească... Şi Isamu zâmbea şi aproba... Da, şi ea zâmbea - pentru că pricepuse care era decizia, despre ce era vorba acolo şi cum o să deblocheze Ştefan mâine eliberarea micuţei lor nepoţele... Soţul ei se ridică:

- E perfect. Vreo veste de la *Mister P*?

- Absolut nici una. Dar a făcut trafic considerabil de telefonie cu Laussane-ul.

Tii! Ce frumos! Ce frumoos! Ce-i plăcea! Regele ei era o comoară! Era deştept şi frumos! Şi şmecher cât zece! Aşa-i venea să-l pupe... Mai ales că o lua de mână şi-o ducea la uşă...

- Hai, femeie frumoasă ca luna; hai să m-adormi. Că mâine trebuie să-mi cântăresc bine cuvintele...

Hai să-l adoarmă! Mm, abia aştepta să ajungă odată la Berna! Da' când ajungeau? Da' de ce nu plecau acum? Că Mihai putea să doarmă în avion, nu? Cât făcea, de la Moscova la Berna? Vreo patru ore, probabil! Uite, se scula acum, se urca în avion şi dormea pân' la Berna! Şi veneau şi ei şi gata!

Mm, nu mai avea răbdare!

13 noiembrie 2020 - vineri

Florentina

Avionul încetinea. Se apropia de coloana de maşini de pe pistă. Ea ştia că în blindată o aştepta soţul ei...

Era nouă jumate. Nici prea devreme, nici prea târziu. Pe ea altceva o îngrijora rău. Ea, în momentele astea, nu se simţea în stare să-şi privească părinţii. Mai ales tatăl. Cât durase zborul de la Cannes până aici, ascultase discuţiile din avion. Piao era un tip foarte... exact. Făcuse un tabel extrem de elaborat cu programarea zilei de azi! Programase fiecare mişcare, cu orele ei de desfăşurare, calculate după ora Franţei, ora României şi ora Rusiei. Fiecare lucru era studiat, analizat, organizat, verificat, uneori şi testat... Chinezul ăla avea un sistem foarte bine pus la punct. Fiecare "moment", fiecare "acţiune" era confirmată sau verificată dintr-o sursă cel puţin. Zborul Bourges-Berna dura o oră jumate, plus drumul până la hotel, cazarea şi urcarea în cameră. Omul ăla se asigurase că luase în calcul fiecare minut, fiecare amănunt...

Din câte înţelesese ea, un avion privat decolase deja din Cannes, pe direcţia Volgograd. În acel avion, lipit pe masă, era un plic. În plic era mesajul pentru fraţii Donichioiu - acel mesaj care-o să-i facă să-şi piardă autocontrolul şi să greşească. Avionul trebuia să aterizeze în Volgograd în acelaşi timp în care avionul ăsta ateriza, cu părinţii ei la bord, la Berna. Cinci minute în plus sau în minus puteau însemna eşecul întregului plan făcut de Piao. Dacă părinţii ei aterizau primii, iar fraţii aflau că avionul venea la ei gol, puteau să nu mai urce în el. Nu mai găseau plicul, nu mai primeau mesajul, nu mai transmiteau mesajul mai departe... Totul se dădea peste cap, cu şanse mari de eşec. Dacă avionul de la Volgograd ateriza primul, dacă Gabriel primea prea repede mesajul, putea reacţiona - putea da un telefon. Iar avionul părinţilor ei se putea ciocni pe pistă de o cisternă, de alt avion... Putea "să ia o pasăre la motor"...

I se făcuse înfiorător de frică...

Uşa cabinei se deschise. Însoţitorul de zbor o privi lung, concludent:

- Puteţi coborî.

OK! Ea cobora aici. Ea "se salva", cum se spune. Dar ei? Ei stăteau unul lângă celălalt, în faţa ei, şi se uitau pe youtube la filmuleţe cu căzături. Râdeau. Erau extrem de veseli. Erau...

Dacă ei păţeau ceva...

Tati al ei ridică privirea spre ea:

- Ce e?

Încercă să zâmbească:

- Nimic. Eu mă duc...

- Du-te. Să-i explici ce facem noi şi de ce voi trebuie să faceţi ceea ce am stabilit să faceţi. Da?

- Da.

- Şi să fiţi cuminţi.

Aprobă... El reveni spre tabletă... Ea parcă nu se-ndura să pornească odată spre uşă, dat fiind că era, poate, ultima oară când îi vedea... Mămica ei întoarse încet capul... şi se ridică:

- Hai - te conduc.

Mămica ei avea dreptate - prelungea inutil despărţirea şi-o transforma într-o "tragedie". Programul era făcut de Isamu, nu de Piao! Tabelul era al lui Piao - dar aranjamentele le făcuse Isamu, ieri. Iar dl Petriceanu dăduse telefoanele necesare şi se asigurase că tati al ei va ieşi învingător din bătălia de azi. Învingător şi... supravieţuitor, desigur! În condiţiile astea, atitudinea ei plângăcioasă şi mutra "de adio" erau o greşeală uriaşă! Se opri deci lângă uşă şi şopti:

- Nu ştiu ce m-a apucat! Zău că nu ştiu!

- Eu ştiu. Şi te înţeleg. Nici noi nu suntem mai veseli, sau mai destinşi. De-asta ne uităm la filmuleţe cu idioţi care fac sport "în regie proprie"; ca să nu picăm pradă gândurilor care circulă acum prin mintea ta.

Aprobă şi zâmbi:

- Să aveţi grijă de voi. Da, mami?

- Da, Florentina. Promit că o să avem grijă de noi. Şi o să te sunăm, imediat cum ajungem în Aurari.

În Aurari or să ajungă cândva pe la unşpe noaptea. Dar... Dar, era bine şi-aşa! Aprobă şi-şi îmbrăţişă mama. Şi coborî scara.

Portiera blindatei se deschise imediat. Toni o aştepta jos, pe pistă, şi era grăbit să-i ia geanta laptopului:

- Bine-ai venit. Hai repede.

Da - hai repede! Că poate-i trăgea careva vreun glonte-n cap şi...

Şi iată-l şi pe soţul ei! Mm, ce îmbrăţişare puternică... Şi ce smucitură straşnică! Da' ce grăbit era Toni azi! Încerca, oare, să rupă pedala de acceleraţie?

Thomas îi şopti la ureche:

- Ai întârziat cinci minute!

- N-am vrut! Iartă-mă!

- OK, te iert!

Şi-o sărută, vesel nevoie mare... Ea strângea bine pleoapele, nu care cumva să-i joace soarta vreo festă şi să vadă decolarea avionului în care erau părinţii ei... Şi să-i vină iar gândul ăla idiot în care imaginea avionului era ultima amintire cu părinţii ei...

Ce tâmpenie!

Ştefan

Berna era frumoasă şi vara, şi iarna. Acum însă, toamna târziu, era... ciudată. Udă. În ciuda tuturor culorilor din ea, părea predominant pământie...

Survolau oraşul. Se apropiau de aeroport. Mai aveau cam cinci minute de zbor, din câte ştia el. Acum era acum! Dacă nu se sincronizau perfect, era posibil să fie nevoit să-l "reactiveze" pe Isamu şi planul de rezervă. Şi-asta era contraindicat, din multe puncte de vedere. Îi strica lui programul. Şi îi strica şi imaginea aia de "afacerist-minune" capabil să planifice 24 de ore în cel mai mic amănunt, la nivel de secundă, şi să le şi execute fluierând, aşa...

Se ridică şi se mută lângă Piao. Chinezul întoarse imediat laptopul spre el:

- Ne sincronizăm perfect. Noi aterizăm în patru minute. Avionul celălalt tocmai a atins pista din Volgograd. Va mai rula fix un minut, după care se va opri lângă blindate. Moment în care noi vom fi deja în coborâre. Gabriel ajunge lângă plic în 30 de secunde. Timp în care roţile noastre ating pista. Şi-apoi nu se mai poate întâmpla nimic.

Aprobă cu capul. Urmărea punctele de pe ecran, informaţiile care "curgeau" dreapta-stânga "ca-n filmele americane"... În stânga erau ei, iar despre ei "raporta" Isamu. În dreapta erau fraţii Donichioiu, iar despre ei "raporta" un anume "Voloda". Nici nu conta dacă era blond sau brunet; numele spunea că "era infiltrat". Aşa că era foarte liniştit în privinţa acurateţii informaţiilor venite de la el.

- Avionul celălalt încetineşte...

"Da, văd şi eu, nu sunt chior, ne uităm pe acelaşi ecran şi ni se comunică în franceză..." Piao era destul de agitat, chestie care în momentele astea nu-l prea avantaja în ochii lui...

- ... A oprit în dreptul maşinilor... Gabriel coboară... Păi Andrei coboară şi el?

Aprobă - da, cobora, pentru că ieri sărise din scaun şi se repezise ca uliul şi urlase la el...

- Nu cred că e o problemă dacă urcă amândoi în avion - nu?

- Nu. Că şi-aşa se filmează tot ce se-ntâmplă înăuntru. Ba chiar pot spune că va fi mai interesant! Nu?

Chinezul era de acord cu el. Evident, va fi mai interesant! Când or să vadă ce "scrisorică" primiseră, n-or să mai reziste - şi-or să scape nişte înjurături, sau o reacţie sinceră...

- ... Andrei a rămas la baza scării.

Se încruntă scurt - cu alte cuvinte, pentru săritură şi urlet şi sfidare pe sub ochii şi urechile tuturor umbrelelor, Andrei considera că era de-ajuns să-şi coboare fundul nobil din blindată şi să facă zece paşi! Hm...

- Avem imagini din interior.

Ana se aşează lângă el:

- Mă, da' pe mine de ce nu m-ai chemat?

- Am vrut să văd cât rezişti tentaţiei...

Primi un cot, în glumă - şi-o trase în braţele lui. Gabriel se oprise în uşa cabinei. Privea scaunele şi nu înţelegea unde era şefu' lui...

Pîc! Tocmai aterizaseră la Berna! Doamne, adora viaţa lui de interlop perfect! O adora la propriu! Mămica lui îl născuse sub semnul unei stele minunate - că prea-i ieşeau toate "artistic"...

Aha! Văzuse plicul! Acum era acum! Se apropia, precaut... Întreba în franceză "unde e dl conte", iar însoţitorul de zbor îi spunea că nu ştie, iar ei au transportat doar plicul...

Gata. Îl luase. Îl apucase cu grijă, trăsese cu grijă ca să-l dezlipească... Gândindu-se, probabil, că contele nu şi-ar detona totuşi avionul privat cu tot cu angajaţi doar aşa, ca să-l ştie pe el împrăştiat în mii de bucăţi... Îl flutura uşurel, încercând probabil să zărească prin el aşa, fără să-l ridice la nivelul ochilor...

Regina lui fremăta toată - de parcă abia aştepta să vadă mutra ăluia...

Gata - îl deschidea! Acum era acum! Prima era poza lui Trésor - o poză frumoasă foc, color, numa' bună de pus în mijlocul unei reclame la clinicile de fertilizare in vitro. A doua era copia după organigrama lui Leonard - aia făcută frumos la calculator, cu adnotări olografe şi de-ale lor, şi de-ale răposatului... Şi a treia era coala cu mesajul. Abia aştepta să-i vadă moaca, reacţia...

Gabriel scotea colile... Zâmbea şi trăgea fotografia micuţei spre dreapta, spre masă, ca s-o lase acolo... Nu apuca s-o lase, fiindcă se blocase la vederea organigramei - cea pe care notase şi el, şi deci pe care-o cunoştea bine... Răsucea încet mâna stângă, că era "landscape"... Se albea la propriu la faţă - întâi i se albiseră centrii obrajilor, apoi nuanţa aia deschisă la culoare se întindea... Idiotul se uita la hârtia aia de parcă o vedea acum pentru prima oară... Ridica iar mâna dreaptă, aia cu poza, apuca organigrama, o trăgea spre dreapta... Începu să râdă:

- Şi-acum să vă spun ce scrie acolo. Scrie aşa: ***"Voi aveţi o problemă: eu am acum în mână un dosar pe care scrie «numărul unu». Vă dau patru ore jumate s-o rezolvaţi paşnic. Dacă nu reuşiţi, iau dosarul «numărul doi», mă urc iar în avion şi ne vedem pe str. Bauman, la Sledkom - eu, voi, Savely Shakurov şi Pasha Tikhonov."***.

Soţia lui întinse încetişor mâinile spre gâtul lui, râzând:

- Iar dacă nu-mi dai şi traducerea...

- Sledkom este prescurtarea Comitetului de Investigaţii al Federaţiei Ruse. Un fel de Interpol rusesc. Savely Shakurov este preşedintele acestui Comitet. Iar Pasha Tikhonov este procurorul general al Federaţiei Ruse.

Ana sări şi-l luă de gât:

- Iar regele meu este ge-ni-al!

Mm, ce ştampilă-i pusese pe obraz! Şi ce mai râdea Piao! Ei se bucurau aici de parcă, gata - câştigaseră războiul! Arătă spre laptop:

- Dacă am ratat punctul culminant...

Bineînţeles că îl rataseră! Piao se repezi să apese tastele... Gata - vedeau "reluarea". Gabriel citea... Băga poza şi organigrama sub bilet, îşi freca bărbia cu palma dreaptă... Gata - făcea dreapta-mprejur şi se grăbea să iasă. Aha! Scosese telefonul! Piao era şi el foarte atent la imagini:

- Obţin imediat numărul pe care l-a apelat!

Aprobă, privind lung monitorul... Gabriel nu era învins; era grăbit. Biletul, conştientizarea faptului că contele aflase de complotul împotriva lui, îl "activase". Ştia ce avea de făcut ca să iasă din rahat - şi se grăbea să facă. Să ajungă la maşină şi să-l sune pe Mihai. Tocmai de-asta, nu căuta numărul de telefon. Nici nu-şi amintea să bage colile în plic, dat fiind că el ştia cel mai bine câte obiective video performante ţinteau hârtiile alea. Făcea lucrurile milităreşte. Ajungea la maşină, apoi îl suna pe Mihai - ca şi cum primise ordin să facă lucrurile astea, în ordinea asta, iar altceva nu-i mai trecea prin minte. Nu degeaba se antrena ca nebunul ori de câte ori avea timp!

Imaginea "sări" la camera de supraveghere de afară. Andrei părea... plictisit... Gabriel coborâse scările. Andrei întrebase, în rusă, "ce-i". Gabriel nu-i răspunsese; arătase spre maşină. Iar fratele mai mic se încruntase şi se grăbise să-l urmeze. Înţelesese imediat că nu venise şefu', ci doar hârtiile alea...

- Au plecat în trombă. Echipa lui Voloda nu a interceptat nici un sunet.

- Sunt antrenaţi să se înţeleagă din priviri. Eu i-am antrenat. În plus, au procedurile proprii. Sunt fraţi - şi luptă pe acelaşi front, cum se spune. I-a dat hârtiile şi-a ridicat un deget, ca să-i transmită să nu aibă nici o reacţie interceptabilă. Nici scanarea termo n-o să obţină ceva "siropos"...

Ana lui se ridică:

- Tu ce reacţie crezi că a avut Andrei?

- Cred că a strâns pumnii şi dinţii ca pitbull-ul - şi-or să-l descleşteze cu creme şi injecţii.

- Eu cred că a început să plângă.

Serios? De ce? Regina lui zâmbi cu subînţeles:

- Sub tine erau desenate două dreptunghiuri. Numele lui era scris în cel din dreapta...

Da, într-adevăr! Era posibil ca mezinul să se fi simţit "lăsat la coada clasamentului" absolut din toate punctele de vedere... Se ridică şi el:

- Haideţi - continuăm la hotel.

Se grăbi să-şi ia haina - moment în care buzunarul din stânga începu să vibreze... lung... Ştia cine-l sună. Şi nu, nu intenţiona să-i mai răspundă vreodată la vreun apel. Dar, pentru orice eventualitate, decise să scoată totuşi aparatul. Că nu era singurul care-i ştia numărul ăla...

Da - el era. Orientă afişajul spre ei. Ana scoase limba la numele lui Gabriel şi-i dădu cu tifla; Piao aprobă şi reluă îndesarea grăbită a aparaturii în genţi. Cât era ceasul? 11:10. Aveau 20 de minute ca să ajungă la hotel. Bun! Se încadraseră corect în grafic. Îi dădu Anei bastonul, aşa cum conveniseră, şi îşi puse haina. Şi ignoră telefonul roşu - îl scoase pe cel special. Selectă numărul lui Isamu, porni spre ieşire... Taman la fix! Îi răspunsese exact atunci când păşise pe scara avionului!

- Da.

- Am ajuns.

- Maşinile vă aşteaptă. Iar apartamentul este rezervat şi păzit corespunzător.

- OK. Ţine-mă la curent cu noutăţile.

- Bineînţeles.

- Vorbim.

- Vorbim.

Apăsă butonul roşu, ocoli portiera deschisă de bodyguard şi urcă în blindata cu steguleţe. Ana se grăbea să-l urmeze... Mm, ce frumoasă era! Toamna era un anotimp superb pentru regina lui! Ea dădea culoare griului toamnei! Iar toamna făcea cumva şi-i sufla întotdeauna vântul din faţă! Întotdeauna, buclele ei se ridicau uşor spre spate! Niciodată n-o ciufuliseră din spate! Până şi vânturile toamnei o iubeau pe regina aurarilor...

Piao îi întinse propriul telefon. Îl luă.

"Mihai a părăsit în fugă hotelul. A zăpăcit rău paza..."

Deci fraţii Donichioiu pricepuseră corect mesajul lui! Bun!

Porniseră spre hotel.

Diamant

Zăcea pe propriul scaun, la propriul birou, şi privea monitorul. Părintele, afurisit cum era el mai mereu, îl conectase printr-o şmecherie la nu ştiu ce site, prin nu ştiu ce sateliţi. Vedea imagini din Berna. Imaginile alea urmăreau o coloană de trei maşini - trei limuzine blindate,

cu steguleţe. Ambasada Chinei părea că-şi trimisese blindatele ca să-l ducă pe Ştefan la hotel...

Poate chiar erau maşinile Ambasadei Chinei! Se aştepta la orice de la Isamu! Omul ăla era în stare să pună China să se joace de-a taximetristu'...

Agata spusese că mâine Trésor "se mută". Adică este mutată. Asta însemna că ruşii ăia graşi şi burtoşi şi chelioşi care aveau grijă de Mihai stăteau acum acasă, sau la birou, şi aşteptau să vină veştile din Elveţia. Ca să facă şedinţă, să dezbată şi să hotărască. Dacă Ştefan făcea ceea ce voiau ei să facă, atunci Trésor... Dacă însă decizia lui nu va fi pe placul lor...

Ce prostie! De ce dracu nu se culcase el? De ce nu luase un somnifer? Că era doişpe jumate - ar fi putut să facă un efort şi să adoarmă! Mm... Iar maşinile alea "valsau" pe străzile capitalei Elveţiei, nici prea grăbite dar nici prea puturoase...

Aha! Ajunseseră la hotel! Abia aştepta să-şi revadă vărul! Zău că-i era dor de el! Şi zău că, deşi era în capitala Elveţiei, el tot nu-l percepea ca fiind în siguranţă! Avea un gol în stomac... Isamu nu se gândise să-i transmită ştiri de la Cannes, sau din Rusia... Sau din Republica Moldova... Imaginile "săreau" din cameră în cameră, căutând un unghi bun... Trăgea concluzia că omul pe care îl "căpuşa" el fusese pus să prindă cele mai bune imagini, cele mai clare detalii...

Uite-l şi pe Ştefan! Mm, ce bărbat! Ce conte! Bărbat adevărat! Nu ieşea cu haina pe umeri, ca filfizonii; era îmbrăcat cu ea! Şi nu se ducea-n hotel fuguţa - îi oferea mâna soţiei lui. Mm, şi ce cumnăţică... Ce superbitate de cumnăţică numa' bună de pozat şi printat A0 pe carton lucios... Ce frumos îi ciufulea vântul buclele! Ce frumoasă era ea! Ce bine-i stătea paltonul ăla! Şi ce frumos păşea! Ana-Maria Ionescu era o zână!

Şi uite-l şi pe chinez! Pe Piao! Un fel de "lup tânăr" pus pe îndeplinit ordine... Sau un fel de "extensie" extrem de iute şi vigilentă a Nisei...

Gata - intraseră. Imaginea rămăsese priponită asupra uşilor din geam fumuriu, antiglonţ desigur... Poate că intercepta şi sunet, şi-acum ăla trăgea cu urechea...

Şi dacă se întâmpla, totuşi, ceva rău în Berna?

... Nu se întâmpla nimic rău. Ştefan va scăpa azi de idioţii ăia doi. Ăsta era cel mai mare "bine" al zilei de azi.

Încerca să nu-şi amintească cifra din calendar... Cifra zilei de azi...

Ana-Maria

Se plictisise înfiorător. Zăceau în camera asta de patru ore jumate! Câte filmuleţe cu pisici să mai îndure? I se pusese pata albastră pe pisici! Nu mai putea suferi pisicile! Patru ore jumate de mieunat şi jucat cu diverse şi bătut imprimantele! Plus mâncarea aia seacă de filfizoni cu perciuni şi duduici cu zulufi! Simţea că se sufocă...

Brusc, telefonul lui Ştefan începu să sune! Telefonul oficial! Soţul ei lăsă tableta, scoase aparatul... Zâmbi şi-l duse la ureche:

- Da.

Repede - să asculte şi ea! Puse frână şi-l cuprinse cu braţele.

- Aa, salut!

Vocea lui Mihai piţigăia, veselă:

- Te-am deranjat?

- Nu, deloc. Aşteptam un telefon.

- Am înţeles. Mă gândeam că, la ora asta, ai putea să te odihneşti...

Ştefan începu să râdă cu poftă:

- N-am mai dormit la prânz de la trei ani, să ştii!

- Ei, înţelegi tu...

Ete, fleoşc! Făcea aluzie la "ei doi amândoi"! Ce libidinos şi ăla! Libidinos şi misogin - muierea nu era bună decât de călărit şi folosit pe post de eprubetă-incubator! Ce cretin...

- În fine. S-a întâmplat ceva?

- Nu, nu neapărat. Uite, tocmai am aterizat la Berna.

Piao îşi privi prompt ceasul; Ştefan nici nu clipi:

- Aha...

- Şi-am aflat că eşti şi tu aici. Noi nu prea avem şanse să ne întâlnim, să discutăm. Mă gândeam - dacă ai timp şi dispoziţie, eu îţi propun o discuţie de afaceri.

- Una scurtă accept. Că peste jumătate de oră s-ar putea să plec spre Moscova.

- Serios? Cine ştie - poate plecăm împreună!

- Mai ştii?!

Hei! Da' ştia că şi Mihai ăla avea tupeu cu caru'! I-auzi ce apropouri îi bătea el lui Ştefan! Ce nemernic! Individul continuă cu aplomb:

- Şi-atunci am avea patru ore de discuţie la dispoziţie!

- Bineînţeles! Plus multele ore de după zbor!

Mihai deveni imediat precaut:

- Mă tem că nu înţeleg ce vrei să spui.

- Am la mine un dosar pe care, dacă l-aş duce la Moscova, am discuta zile-n şir despre el!

- Serios?

- Foarte serios.

- ... Noi doi? Despre dosarul tău?

- Mai am 25 de minute libere, să ştii.

Aah, ce frumos i-o tăiase! Super! Îi venea să-l pupe - dar era încruntat, iar gestul ei l-ar fi împăcat şi i-ar fi stricat tonul ăla tăios...

- Ai dreptate - iartă-mă! Eşti la hotel?

- Da.

- Ajung şi eu, în vreo 20 de minute probabil.

- Te aştept.

Clanc! Îi închisese-n nas! Super! Acum putea să-l pupe! Se grăbi să-şi satisfacă dorinţa aia lăuntrică de a-l ştampila din nou... Ştefan bufni în râs, în romanes:

- Fă! Tu n-auzi să nu mă mai împaci?

- Da' ce să fac io dacă eşti aşa bengos şi-l plesneşti de-i zboară mucii prin limuzină?!

Ştefan o smucea spre el, Piao râdea în hohote şi se abţinea să nu-i privească, să nu le spioneze sărutul...

Florentina

Se auto-sinistraseră în birou. Atunci când Părintele se săturase s-o tot vadă intrând şi întrebând dacă are veşti, o poftise să stea cu ei. Iar ea acceptase imediat invitaţia. Thomas venise cu ea, normal! De două ore, stăteau pe canapeaua din birou şi nu spuneau mare lucru nici ei, nici consilierii tatălui ei... Brusc, Aleodor mormăi, de după monitor:

- Mihai a ajuns la hotel.

Aşa; şi? Câţi bodyguarzi avea cu el? Avea vreun diplomat în mână? "Îi crescuse" vreo armă, cât zburase cu avionul? Că avioanele ruseşti aveau arme-n ele! Şi-ăla venise cu avionul personal, adică s-ar fi autoservit fără să ceară voie!

Spionul tăcea... Tăcea şi se holba în monitor... Ea simţea la propriu cum trec secundele - şi parcă auzea paşii ăluia traversând recepţia... intrând în lift... ieşind din lift, avansând pe coridor... apropiindu-se de uşa în spatele căreia erau părinţii ei... Amândoi... la îndemâna nenorocitului... care...

Thomas o prinse de mână:

- Hei! Ce-i cu tine?

Ce era cu ea? Ce-avea, de-o întreba chestia asta?

- Tremuri toată! Ce-i cu tine?

... Da, tremura toată! Rău de tot! Ciudat! În fine - n-avea timp de ea însăşi acum! Reveni spre Aleodor - şi şopti:

- Câţi sunt?

- Ce?

- Câţi sunt cu el?

- E singur! Tu n-ai auzit că a plecat singur de la Moscova?

"Şi crezi că n-avea timp să dea ordin să vină şi cavaleria fuguţa?" Nu putea să vorbească, pentru că tocmai începuseră să-i clănţăne dinţii-n gură...

- Florentina, ce-ai păţit? Ce-i cu tine?

Rebeca se ridică grăbită:

- Are un atac de panică.

În secunda doi, fu înşfăcată şi trasă în braţele soţului ei:

- Hei! Gata! Linişteşte-te! Îţi dai seama că e bine păzit!

Da, da' cine dracu ştie ce mânărie urziseră ăia trei! Eventual în cârdăşie cu boşorogul de la Bordeaux - ăla cu multe feţe! Mm, şi ce rău tremura! Nu se putea opri! Şi nu putea să-şi facă dinţii să nu mai clănţăne! Încerca să strângă bine-bine maxilarul, dar nu reuşea. Şi-i auzea clănţănind...

Era încordată toată, începuseră s-o doară toţi muşchii corpului...

Fu prinsă de umeri şi trasă-n spate. Aleodor o răsuci spre el:

- Mihai e singur cuc. Ştefan şi Ana au cu ei zece chinezi de la ambasadă. De-ăia speciali, care, în caz că se-ntâmplă ceva, nu figurează în actele oficiale. Ai înţeles?

Încercă să aprobe, deşi tremura prea tare ca să şi reuşească să aprobe...

- Şi e şi Piao cu ei. Ştefan are două pistoale; Piao are tot două. Ana are şi ea unul. Şi fiecare chinez are două pistoale la purtător.

Aha... Rebeca îl îmbrânci pe Aleodor - şi-o apucă de umăr şi-o împinse bine spre canapea. După care băgă mâna în paharul cu apă şi începu s-o ude pe faţă... Era ciudat - se strânseseră toţi trei în jurul ei, uitând complet că Mihai urca la părinţii ei în apartament... Aleodor decise să insiste:

- Gata - opreşte-te! Ei sunt foarte bine! Totul e aranjat sus de tot! N-or să păţească nimic! Iar Mihai a fost dezarmat înainte să coboare din maşină, să ştii!

Pe bune? Sau zicea aşa doar ca s-o calmeze pe ea?

- Să mor io! Da' aşa e procedura! De-aia n-am zis nimic - că aşa se face! Aşa e normal!

Aha... Aha! Deci avusese o armă! Îl privi lung, speriată:

- Voia să-i omoare?

- Nu, Florentina. Toţi umblă cu arme la ei. Că nu sunt strungari.

Rebeca îl îmbrânci pe spion:

- Du-te acolo şi vezi de şefu'!

Da! Să se ducă şi să vadă de şefu'! Adică de tati al ei!

- Florentina, gata - calmează-te! Sunt în perfectă siguranţă. Nu mai tremura aşa - că-i dau telefon şi te spun, să ştii!

Daa, cum să nu?! Îi dădea ea telefon nu' tati al ei, s-o pârască! Chiar acu' îi dădea telefon!

Privea lung chipul spionului şi nu se putea opri din tremurat...

Ştefan

Apartamentul Einstein i se părea... civilizat. Nu i-ar fi plăcut penthouse-ul. Se cam săturase de luxul ăla inutil - ăla îndesat cu toptanul, ca să fie cât mai mult. Apartamentul "numărul doi" era mult mai plăcut, după părerea lui! Dar, bine, el vizitase penthouse-uri din Dubai - care pentru unii oameni erau de-a dreptul SF...

Ana era pregătită. Şi Piao era pregătit. El nu prea era pregătit pentru ideea chinezului; dar era îndeajuns de bătrân ca să suporte nesiguranţa şi gândurile negre şi să-şi menţină masca pe chip...

Ana lui făcuse un duş. Întotdeauna săpunurile din hotelurile elveţiene mirosiseră bine; dar azi, parcă miroseau şi mai şi! Miroseau... divin! Era superbă aşa, cu părul strâns în turbanul din prosop, înfăşurată în halatul de baie uriaş, cu papucii uriaşi de baie în picioare... Cam ca o femeie superbă costumată în pufarină... O pufarină pufoasă, dulce... Mm - îl inspira! Şi nu era foarte bine să-l inspire acum, când or să facă schema aia periculoasă...

Venise. Îi auzea vocea în dreptul uşii. Bodyguarzii îl percheziţionau. Bine. Îl piuiau şi-l percheziţionau şi păreau chitiţi să-i confişte inclusiv cureaua de la nădragi...

Îşi privi ceasul... Măi, să fie! Patru jumate fix! Da' ce era cu el, de-i reuşeau toate chiar aşa de bine?

"Ptiu-ptiu! Să nu te deochi singur, ca prostu', şi să strici totu'!

Ana îi fură un sărut şi se grăbi să traverseze camera, să intre în baie... Uşa se închise. Şi se încuie. Aproape imediat, auzi fâşâitul uşor al duşului... Piao scoase mobilul roşu, făcu un apel...

Cioc-cioc!

- Intră.

Şi ia uite-l şi pe Mihai Donichioiu! Mm, ce mare se făcuse! Ce dracu mâncase - shaworma cu steroizi?

"Poate s-o pregăti să-l decoreze ruşii lui - şi se gândeşte că tre' să le semene ca să se-amestece printre ei!" Zâmbi şi se ridică:

- Salut!

- Salut!

Întinse ferm mâna - ca să fie clar că n-or să se îmbrăţişeze. Bărbatul nu păru să aibă ceva împotriva "aranjamentului". Aşa că se reaşeză şi arătă spre scaunul din faţa lui:

- Bine-ai venit!

- Bine te-am găsit, cum se spune! Da' ştii ce bine-mi pare că te-am găsit?

Îşi privi din nou ceasul:

- Ce bine-ţi pare că m-ai mai găsit?

Ciudat - bărbatul din faţa lui aproba... Arătă spre bar:

- Te rog - pune tu două pahare.

- OK. Ce bei?

- Un Prigat. Încă mai iau medicamente...

Mihai se grăbea spre camera miniaturală montată deasupra minibarului...

- Piao...

Aha! Mihai întorsese capul! El nu-i spusese lui Piao ce vrea; aşa că se temuse, probabil, că-şi trimitea chinezul să-l atace! Piao zâmbea şi deschidea geanta laptopului, scotea cele două dosare... Alea pe care scria cu marker negru "Numărul unu" şi "Numărul doi" chiar aşa cum scrisese el că scrie... Cu litere, la mişto, că aşa meritau câinii ăştia hămesiţi... Chinezul revenea la calculator - şi se grăbea să deruleze imaginile, să vadă ce făcuse Mihai pe lângă paharele alea...

Puse dosarele pe masă. Şi aşteptă. Mihai "servea cu gheaţă". Gâscan - strica toată savoarea... În fine! Treaba lui, băutura lui...

Ana-Maria

Acum era acum! Oprise duşul atunci când îi auzise vocea. Îşi umezise palmele, îşi parfumase gâtul... Ţinea mâna pe clanţă şi capul lipit de uşă...

"Poftim."

"Mulţumesc."

Apăsă clanţa şi ieşi:

- Ei, bine-ai venit!

La fix ieşise! Mihai aproape că se aşezase! Evident, vocea ei veselă îl oprise - şi-l întorsese spre ea! Întinse mâinile spre el, ca să-l facă să stea-n picioare măcar, şi-i oferi mimica aia radiantă, plină de veselie:

- Vino-ncoa! De când nu ne-am mai văzut - doi ani? Trei?

- Doi ani şi şapte luni.

Mihai ţinea paharul în mâna stângă; aşa că se repezi să-l pupe întâi pe obrazul drept:

- Mm, vorbeşti de parcă ai numărat zilele!

În spate şi spre stânga acum!

- N-am numărat zilele, că nu-mi permit! Dar lunile...

Îl pupase. Acum îl strânse bine-n braţele ei, puse fruntea pe umărul lui şi şopti, ştiind că turbanul ei gigantic îi bloca mie-n sută vederea periferică:

- Îmi pare rău pentru el. Nici nu-ţi imaginezi cât de rău îmi pare! Ce prostie! Nu trebuia să fie aşa! Nu trebuia să se termine aşa!

Ea îl strângea bine-bine; el încerca s-o strângă "corect", cu soţul ei de faţă:

- Da, nu trebuia să se termine aşa. Şi nu trebuia să se termine

acum. Dar, ştii cum e - când se rupe firul...

Aprobă, ridică fruntea şi puse bărbia pe umăr. Şi şopti, privindu-l lung pe Piao:

- Când se rupe, se rupe. N-ai ce-i face. Să-i fie ţărâna uşoară!

- Să-i fie ţărâna uşoară!

Chinezul ridică degetul mare, zâmbind... Bătu scurt, de două ori, spatele lui Mihai:

- Hai! Hai să mergem la masă. Iartă-mă că ţi-am amintit de momentele alea! Dar

- Aa, stai liniştită! Încă de pe vremea când eram atâtica şi nu-i ajungeam nici pân' la umăr, mă gândeam că într-o zi o să păţească ceva! Aşa, măcar s-a întâmplat repede. Ştii? Măcar nu l-a împuşcat vreunul, să-l bage-n comă cu anii...

Aproba şi se aşeza lângă soţul ei... Ştefan oftă şi el:

- Păcat! Mare păcat! E o pierdere imposibil de uitat!

- Ştiu...

Zâmbi romantico-bleg, aşa:

- Îmi amintesc când a venit la noi la Bourges şi s-a urcat în turn, deghizat în prinţesă cu faţa de masă din living...

- Daa, era teribil! Atunci când voia el, chiar era teribil!

Mihai aprobă scurt cu capul. Şi dădu paharul peste cap.

Victorie!

Roşi "la comandă" şi se grăbi să se ridice, strângând bine gulerul halatului în jurul gâtului:

- Aoleu! Ia uite-mă şi pe mine! Mă scuzaţi!

Şi-acum îşi lua hainele şi se îmbrăca, încuiată-n baie. Cu ochii pe ceas, bineînţeles! Picăturile lui Piao aveau nevoie de cel puţin cinci minute ca să-şi facă efectul! Poate chiar zece - la aşa porc obez...

Ştefan

După ce Ana plecase să se îmbrace, el continuase discuţia pe tema "omului minunat" care trecuse mult prea repede în lumea drepţilor. Mihai marşase la idee. Povestise şi el două scene glumeţe din copilărie... Aşa că Piao adusese sticla cu whisky la masă. Iar Mihai băuse şi-al doilea pahar şi se destinsese deja - şi uitase să se auto-cenzureze. Nu mai stătea corect pe scaun; şuncile în exces îl obligau să se răscrăcăreze total inestetic, iar burdihanul îl tot împingea spre-n spate. Momentan discutau prostioare, tot din familia Donichioiu. Ajunseseră la iubita oficială a lui Andrei - care era o balerină specialistă-n sfoară. Pica-n sfoară una-doua, imediat cum vedea un "morcov" cu vârfu'-n sus. Dar mezinul era chitit s-o facă să se schimbe. Că cică pe el "îl coafa" balerina asta de familie bună, cu renume bun, artistă emerită, artist al poporului, medaliată de preşedinte... Şi care, după cum îi spunea lui intuiţia, o să facă copii frumoşi. Mihai vorbea deschis, neaoş despre ea; aşa că era pregătit pentru interogatoriu, după părerea lui. Îşi aprinse o ţigară, suflă lung fumul şi îl privi pe Piao:

- Ceva veşti de la Isamu?

"Adică de la zeama pe care-a băut-o ăsta?"

- Da. Lucrurile au intrat pe făgaşul corect.

Adică muşteriul era pregătit de interogatoriu. Păi, să vină şi Ana şi să se-apuce!

Uşa băii se deschise - iar regina lui intră, grăbită nevoie mare:

- Gata! Despre ce vorbeaţi?

- Despre Andrei şi balerina lui.

- Aa, despre Andrei şi Natalya! Ce mai fac? Cum se înţeleg?

- Se înţeleg bine, după cum zice el.

- Bun, bravo! A dus-o deja la castelul din Sankt Petersburg?

- Nu. N-o s-o ducă niciodată acolo. Ei vor să vândă căsoaia aia - că n-au ce face cu ea. Au luat-o pentru voi, voi aţi refuzat-o, dar piaţa imobiliară o luase deja-n jos... Şi-apoi Andrei s-a hotărât să se însoare cu Florentina.

- Te rog! Voia să se-nsoare cu ea? De-aia a încercat s-o violeze?

- Nu. A încercat s-o violeze fiindcă era disperat.

Serios?! Simţi nevoia să comenteze - şi să fie acid:

- Chiar nu găsea el o femeie care să spună "da, vreau"?

- Era disperat c-o pierde! Şi mai era o chestie... Trecuseră deja câteva luni. Calculele lor fuseseră greşite. Acţiunea le-a ieşit total pe dos! Iar oamenii ăia începuseră să comenteze, să se satură de sarcina aia de tot rahatul.

Se cenzurase admirabil când venise vorba de planul fraţilor lui! La naiba! Deci până la urmă Piao nimerise substanţa dar greşise dozajul...

- Andrei chiar se îndrăgostise de Florentina. Puştoaica voastră l-a făcut să-şi piardă minţile după ea! Gabriel l-a dus la psiholog, la şedinţe de hipnoză...

- Şi-acum a uitat-o.

- N-a uitat-o, dar şi-a scos-o din inimă. Acum e chitit să se-nsoare din interes. Şi-a găsit-o pe madam poante aia, că altfel nu-i pot spune, care îi toacă o avere pe secundă...

- Nasol. Ştii, Mihai, eu zic că sunt un om corect. Adică drept. Eu nu mint şi nu păcălesc pe nimeni. Şi mi-am educat copiii să fie la fel. Andrei chiar credea că Florentina n-a înţeles de ce-o grăbea aşa? Credea că ea n-a înţeles ce voia el să obţină de la ea? Şi cât de evidentă erau deosebirile dintre ei? Începând cu vârsta şi terminând cu caracterul?

- Ba cred că şi-a dat seama. Da' dacă se-ndrăgostise de ea...

Îl privi lung, încercând să-i transmită să fie totuşi serios...

- Chiar a iubit-o. Pe bune.

- Şi bine că n-o mai iubeşte. Fiindcă e măritată acum.

- Aa! Când a aflat că s-a măritat cu băiatul ăla, a făcut un fel de depresie isterică cu hohote de râs şi de plâns... Că cât de bou a fost, să se-ndrăgostească de una care l-a ales pe băiatu' servitorilor...

Aprobă încet cu capul, foarte mulţumit acum de dozajul substanţei... şi schimbă subiectul:

- În fine! Ştii, Mihai, şi eu voiam să vorbesc cu tine.

- Serios?

- Foarte serios. Şi tot despre afaceri.

- Serios?

- Foarte serios. Vreau să-mi vând partea mea de afacere. Partea referitoare la Rusia.

- Mi-a zis mie Gabriel ceva-ceva; dar am crezut că glumeşte!

- Nu, nu glumea. Şi nici eu nu glumesc. Vreau s-o vând. Pe toată.

Bărbatul din faţa lui îl privea lung...

- M-am întrebat, deci, cine ar putea fi interesat de o colaborare *a la long* cu fraţii tăi. Şi primul care mi-a venit în minte ai fost chiar tu!

- Păi adevărul e că eu chiar sunt interesat de oferta asta!

- Ştiu. Era visul lui Leonard. Un imperiu uriaş, condus de voi trei.

- Condus de mine. Ăia doi nu-s în stare să gestioneze o felie chiar aşa de mare.

- Visul lui Leonard era să vă vadă împreună.

- Da. Dar tata ştia că nevastă-ta le zicea băieţilor lui "balaurul bicefal". Şi ştia că în afaceri nu există aşa ceva. Gabriel şi Andrei s-ar fi mâncat între ei, dacă nu i-ai fi ţinut tu în cuştile lor.

Hm... În fine!

- Şi-atunci de ce nu mi-a spus chestia asta verde-n faţă? De ce a pus la cale tot planul ăla bolnav?

- Pentru că tu n-ai fi plecat niciodată din Franţa. Iar nevastă-ta are o repulsie fantastică faţă de Rusia, aşa că n-ar fi putut s-o câştige de partea mutării voastre în castelul cumpărat pentru voi.

Aproba încet cu capul... Mihai zâmbi:

- Iar tu erai absolut necesar pentru reuşita visului lui. Că numai tu poţi să-i ţii în cuştile lor, să nu se mănânce unul pe celălalt.

- Eram absolut necesar, da; dar doar în prima fază!

- Bineînţeles! În timp, aş fi învăţat ce-am de făcut şi cum; iar ei s-ar mai fi copt la minte şi m-ar fi învăţat de stăpân. Aşa că, de la un punct încolo, tu puteai să alegi; fie te întorceai la moşneagul tău şi la chinezi, mult mai bogat decât atunci când ai plecat de la ei, fie...

Substanţa aleasă de Piao era "o nebunie"! Mihai râdea şi arăta spre-n jos - spre mormântul pe care i-l copseseră ei! Clar - acum chiar scotea totul de la el!

- Dar în prima fază trebuia să vin la voi, pe post de zonă-tampon.

- Da. Tata te-a plăcut mult, să ştii! Şi-a făcut mult lobby ca să fii primit în organigrama noastră! Şi-a pus pielea la saramură rău de tot pentru tine!

- Sunt sigur...

- Ăştia ai noştri nu primesc outsideri. La noi, limba rusă şi teancul de recomandări sunt probe eliminatorii. Şi totuşi, el a reuşit să-i convingă cumva!

Aha...

- În caz că nu vă-nţelegeaţi, urma să încerce să-ţi ofere exact ceea ce vrei tu acum - o tranzacţie financiară convenabilă pentru amândoi. Plănuia să-ţi ofere un miliard jumate, bani curaţi ca lacrima. Nu e o sumă rea, nu?

- Nu. E o sumă corectă. La fel mi-a dat şi mie calculul.

Mihai aproba cu capul... Oftă greu:

- Tu bănuieşti măcar de ce ţi s-a spus să vii urgent în Berna azi?

- Sincer, am o bănuială. Dar e mai bine să-mi spui tu.

- OK. Am intrat în posesia a două dosare - numărul unu... şi numărul doi. Aici, în numărul unu... Cred că ştii ce-i aici.

- Dă-mi un indiciu - că poate ştiu!

Deschise coperta şi ridică dosarul. Şi-i arătă organigrama. După care începu să ridice încet paginile, să le dea peste cap... Ca un fel de slide show... Mihai zâmbea:

- Nu sunt în ordinea pusă de mine, dar "merge"...

Lăsă dosarul pe birou:

- Ăsta, dacă ajunge la cine trebuie, ornează un batalion de generali de miliţie cu decoraţii noi. Şi dă presei internaţionale subiect de analiză câteva luni bune.

- Dacă nu chiar ani! Că mai sunt şi fişierele audio, şi "ecourile" elveţiano-ruse, şi mediul de afaceri care abia aşteaptă să-şi dea cu părerea...

"Piao, să ştii că ai de la mine o primă consistentă!" Ridică celălalt dosar:

- Aici bănuieşti ce am?

Bărbatul obez aproba:

- Da, dar hai să zicem că bănuiesc doar...

Îl deschise la pagina cu tabelul - Gabriel şi Andrei, fiecare cu sarcinile lui referitoare la atacul asupra conacului - şi-l întoarse spre el. Şi se aplecă puţin, ca să i-l aducă îndeajuns de aproape de ochi...

- Dosarul numărul doi conţine probele care vă condamnă pe toţi trei la închisoare pe viaţă pentru complot, instigare la omor, răpire de persoană, privare de libertate în mod ilegal... Trafic cu armament, spionaj, interceptări ilegale...

Mihai începu să râdă şi să fluture mâna a "fără număr":

- Ehee, câte capete de acuzare ar putea încropi un procuror talentat...

- Dosarul ăsta e făcut de tine. Şi, dacă ar ajunge la ei, ar fi un obstacol măricel între voi. Aţi păşi cu stângul, cum se spune...

- De ce crezi asta?

- Pentru că sunt tentat să le arăt inclusiv dosarul ăsta. Ca să ştie ce arme am împotriva lor, în caz că se simt părăsiţi şi se gândesc să se răzbune.

- Nu gândesc ăia doi aşa departe!

- Eu, însă, sunt un tip calculat. Aşa că le-am trimis deja dosarele - amândouă.

Mihai ridica sprâncenele, el aproba...

- Mă Ştefane! Vrei tu musai să mă faci să-i omor?

Cum-cum? Bufni în râs:

- De ce crezi că asta vreau?!

- Păi tu crezi că eu am timp să-i mângâi pe creştet şi să-i conving cu lugu-lugu? Puf - şi gata problema!

Îl privea lung şi calcula insistenţa cu care *Mister P* îi transmisese să-i vândă pe Gabriel şi Andrei lui Mihai... Acum, cu noile informaţii, lucrurile erau mult mai limpezi! Acum...

Ana îşi aprinsese o ţigară - şi uite că regina lui simţi nevoia să-şi exprime opinia:

- La urma urmei, oamenii ăia care au zis "bine, fie, adu-l la noi" n-au făcut-o din drag pentru ochii lui! Important era să se mute fabrica! Managerul e schimbabil...

- Nimeni nu e de neînlocuit. Nici chiar eu, dacă stau să mă gândesc un pic. Dar să ştii că fraţii mei pot fi schimbaţi cu uşurinţă. Şi au un mare minus în faptul că sunt fraţii mei. Eu, de exemplu, am acum câte doi oameni pregătiţi să le preia în orice moment sarcinile. Oameni care nu pot veni să-mi spună "Frate, da' cum să mă pedepseşti?! O superi pe mama!" Apropo!

Mihai se aplecă spre Ana:

- Ştii ce-mi spunea tata de fiecare dată când ne luam la revedere, pe ponton? Spunea aşa: "Gândeşte-te doar la tine. Dacă te duci la mă-ta-n vizită şi începe un cutremur, salvează-te tu! Dacă ea nu e-n stare să se salveze, înseamnă că ţi-ai fi riscat viaţa ca să salvezi o proastă.".

Hm! Cuvintele alea "se pliau" perfect pe stilul lui Leonard. Aşa că îl credea. Şi cum Mihai fusese crescut de Leonard... Decise să-i recapteze atenţia:

- Ţi-am arătat dosarele astea două pentru că am vrut să fiu sigur că ştii de ele. De existenţa lor. Există zeci de exemplare deja. Sunt puse bine, cam pe toată suprafaţa Europei. Şi prin Asia.

- Aa - dar nici nu mă îndoiam că o să rateze Asia aşa o ocazie minunată de-a pune gheara pe-un patent pentru şuruburile ruseşti!

N-avea rost să-i explice că se înşeală; i-ar fi dat indicii către seiful în care erau încuiate dosarele alea două. Aşa că continuă:

- Îţi vând partea mea, cu preţul corect. Şi, din momentul semnării contractelor, dacă vreunul dintre voi se va gândi vreodată să se mai apropie de neamul meu şi afacerile mele, apăs butonul "start". Şi sfârşiţi toţi trei vieţaşi.

- Te asigur eu că n-o să fie cazul.

- În privinţa ta, ştiu că n-o să fie cazul. Că tu obţii ceea ce-ai vrut să obţii - adică fabrica. În privinţa lor am dubii.

- Stai liniştit. De cum îi cumpăr, îi bag în instrucţie. Care nu-i bun - puf!

Leonard întreg, ce mai! Mihai se întinse şi luă sticla:

- Ai tu contractele pregătite?

- Da. Dar nu le semnăm pe necitite. Piao, te rog - trei ness-uri.

- Imediat.

Mihai tocmai îşi umpluse paharul cu whisky... Ia uite! Mihai Donichioiu împingea paharul! Ia uite ce cuminte era Mihai Donichioiu, atunci când discuta cu Ştefan Ionescu! Asta era foarte ciudat! Mai ales că "era picurat"! Adică tindea să facă ceea ce voia să facă, nu ceea ce trebuia să facă! Asta era o chestie la care trebuia să se gândească bine...

Piao îi puse în faţă cele şase dosare. Mihai ridică degetul spre chinez, rânjind ca la balamuc:

- Apropo! Felicitări! Acţiunea de la fabrică a fost impecabilă!

Chinezul zâmbi şi mulţumi scurt cu capul.

- Măcar i l-aţi dat lui? Ca să fie şi el liniştit, că fi-sa a scăpat de ghilotină?

- Nu cunosc acest aspect.

Piao revenea în colţul lui, Mihai se întorcea şi clătina capul a "măiculiţă, ce chinez profi"... Următoarea întrebare îi fu adresată lui:

- Îl antrenezi?

- Nu. De ce întrebi?

- Pentru că laşi impresia că-l antrenezi. Nouă ani a stat pe lângă Isamu şi-a executat ordine de toate felurile; iar în martie, moşneagul l-a lipit de Ana. Tu te-ai trezit din comă şi l-ai păstrat. Acum merge cu voi peste tot. Isamu încearcă să se retragă?

Negă încet:

- Nu se poate retrage. Mă iubeşte prea mult...

- Pe tine? Sau pe bruneţică?

- Pe mine, evident!

Dar faptul că Mihai ştia ce face Isamu în timpul lui liber şi cu cine era o chestie foarte îngrijorătoare! Mai ales pentru bunul lui prieten! O să-l anunţe ce descoperise, imediat cum ajungea la Cannes. Momentan trebuia să fie atent. Avea în faţă şase dosare care totalizau 1,58

miliarde de euro, bani lichizi, curaţi, urmăribili... Trebuia să fie foarte, foarte atent. Chiar dacă picăturile lui Piao vor avea efect încă un sfert de oră cel puţin.

Ana-Maria

Încerca să nu se agite prea mult, să nu foşnească, să nu le distragă atenţia... Nici chiar lui Mihai nu voia să-i distragă atenţia! Omul ăsta îl respecta pe Ştefan! Şi semna "aproape pe necitite" toate hârtiile făcute de Ştefan, semn că avea încredere în soţul ei! La urma urmei, era o tranzacţie perfectă, corectă...

Ea stătea lângă fereastră; Piao se aşezase la masă pe scaunul ei, între ei doi. Îi explica lui Mihai, în termeni simpli: fabricile cutare şi cutare se vând către firma cutare a lui Mihai, restaurantele şi barurile se vând către altă firmă, tot a lui Mihai... La începutul discuţiei despre contracte, Mihai comentase: exact aşa s-a gândit şi Leonard. Piao îl lămurise: după ce obţinuseră dosarul, ştiuseră exact cum să facă actele. Iar Mihai zâmbise şi nu mai spusese nimic. Confirma doar. E bine... Da, e bine... E bine aşa... Încă nu spusese că "e perfect". Dar o s-o spună, cu siguranţă, la final. După nouă ani de muncă susţinută, Ştefan se alegea doar cu contravaloarea acţiunilor...

Totul se făcea legal, prin firme. Banii pe care-i va încasa soţul ei vor fi curaţi ca lacrima. Tranzacţiile erau perfecte. Aşa-i venea să chiuie şi să joace şi să râdă - şi nu putea nici măcar să facă o mişcare mai amplă cu mâna, aşa că simţea cum o furnică pielea...

Ajunseseră la ultimul dosar. Mihai nu mai voia să-l citească - spunea că are încredere în Ştefan şi consilierul lui. Ştefan insista să-l citească, anunţându-l că el nu semnează dacă Mihai nu citeşte absolut totul...

Avea sentimentul că efectul picăturilor scăzuse. După părerea ei, se înjumătăţise. Individul era la fel de deschis către discuţie, dar postura începuse să-i revină la normal. Îşi amintea, când şi când, să apropie picioarele, sau să pună picior peste picior. Îşi controla mai bine tonul vocii. Din câte spusese Piao, Mihai n-o să-şi poată da seama că "fusese picurat". N-o să aibă migrene, n-o să ameţească, n-o să-l ia somnul... În schimb, o să aibă dificultăţi în a reproduce discuţia. O să ştie ce vorbiseră; dar n-o să prea poată "să spună cu citat" ce se vorbise. Aşa că ea una era foarte, foarte liniştită...

Mihai citea; ea îl vedea în dreapta, în privirea periferică. Efectul picăturilor parcă scădea văzând cu ochii! Citea, atent... Doamne, ce "cap" avea Piao! El gândise totul! Adică el propusese iar ei acceptaseră şi exersaseră. Totul - de la momentul duşului ei, până la ultima strângere de mână. El "gândise" şi videoconferinţa cu fraţii - cea de după semnarea contractelor. Şi tot el ţinuse legătura cu Isamu...

Piao devenise un consilier nelipsit din vieţile lor. Practic, îl transformaseră într-un fel de "pui de Isamu". Abia acum, când îl auzise pe Mihai întrebând dacă Ştefan îl antrenează pe Piao iar Isamu voia să se retragă, realizase că Piao făcuse, practic, o parte din munca lui Isamu! Rolurile se inversaseră; Piao fusese lângă Ştefan şi primise "ajutor logistic" de la Isamu. Era o şmecherie aici, un şpil; dar era prea tensionată ca să-l mai calculeze. Avea tot timpul s-o facă diseară, în Aurari. Că de-aici se duceau în Aurari, ca să n-apuce fraţii să-i omoare sau...

Hei! Uite că fraţii nu-l sunaseră pe Mihai nici măcar o dată... Sau poate-l sunaseră de mii de ori în ultimele 45 de minute, dar aparatura lui Piao...

Doamne, ce viaţă avea şi ea!

... În fine!

Se răsuci spre geamul blindat şi privi lung peisajul... Era frumos. Foarte frumos. Spera din tot sufletul ca actele care se semnau acum în spatele ei să îl determine pe Ştefan să nu revină aici luna viitoare... cu alte intenţii. Indiferent "câţi colţi avea" ea împotriva lui Nicu Cărare, indiferent cât de antipatic îi era ei uneori bătrânelul ăla, simţea că n-ar fi putut avea încredere în altcineva, să-i apere şi să-i protejeze regele. Pe nea Nicu îl ştia de-atâţia ani... Avea atâtea momente frumoase în amintiri... Îşi amintea atâtea "alarme", atâtea probleme din care bătrânul ăla îl scosese pe Ştefan... Şi-l trimisese pe Senior să stea cu el în spital atâtea luni...

Poate că dosarul ăla fusese de vină - accidentul făcut de fata lui. Poate că de-asta nu-i mai ajutase Nicu Cărare. Deşi, ca să fie cinstită şi corectă şi obiectivă, făcuse el ce făcuse şi-i ajutase totuşi...

"Vezi ce proastă eşti? Vezi cum te auto-convingi că el e cea mai bună umbrelă pentru voi?" Hm...

O să-l lase pe Ştefan să decidă şi-o să încerce să nu-l consilieze în privinţa asta. El ştia mult mai bine decât ea. Iar nea Nicu era într-un fel cu ea şi în alt fel cu Ştefan. Bătrânul avea o doză considerabilă de misoginism; ea avea deci o cantitate considerabilă de motive ca să nu-l placă cine ştie ce...

Gata - Mihai terminase de semnat.

Se răsuci şi-i zâmbi soţului ei. Ştefan nu-i vedea zâmbetul; era ocupat cu semnarea contractelor. Întâi le semnase Mihai pe toate; acum le semna Ştefan. Iar Piao se grăbise la laptop, aşa că ea trebuia să stea cu faţa spre ei şi ochii pe Mihai... Să nu cumva să aibă totuşi o armă, sau să se repeadă la Ştefan şi să-l lovească...

Ştefan

Laptopul se aşează în faţa lui. Jos, minimizat, era un word. Îl deschise.

"Comoara e tot acolo. Nu s-a schimbat nimic. Nu a sunat nimeni nici aici, nici acolo."

Bun! Închise wordul şi reveni în mail. Conexiunea era făcută, Piao invitase deja ambii fraţi... Amândoi erau online. Adică erau, cel mult, în propriile birouri. Mm - o să-i vadă individual, aşa...

Mihai era ocupat "cu ale lui". Transmitea contractele către departamentele de contabilitate aferente, cu dispoziţia de a face plăţile azi, instantaneu. Asta era destul de greu; la Berna era şase fără un sfert, iar în Rusia plăţile se puteau face doar online la opt seara... Ridică privirea spre el:

- Când intră banii?
- Cum, când?! Azi, bineînţeles!
- Dai tu câteva telefoane?

Aprobase; aşa că reveni spre ecran... Uite-l şi pe Gabriel! Andrei întârzia? Oare de ce? Îi făcu scurt cu mâna:

- Salut. Andrei unde e?
- Salut. La baie.

"Pe bune?" Îl privea lung şi încerca să afle în ce măsură fusese luat la mişto... Gabriel părea complet... "imun" la privirea lui! Da' ce dracu avea? Se dezmeticise, aşa, deodată? Sau se simţea el uşurat de povara ălora doi - şi nu mai electrocuta eficient? Gabriel îl privea lung şi nu părea nici măcar mişcat de privirea lui...

Venise şi Andrei. Ori fusese la baie, ori întârziase fiindcă vorbise cu lunetistul care-i aştepta pe ei să iasă din hotel. Numai el ştia. În fine - nici nu mai conta! Nici dracu nu ştia că ei plecau de-aici cu elicopterul - aşa că putea să fi vorbit şi cu Papa...

- Salut.
- Salut. De ce n-ai venit?

Ignoră complet întrebarea tâmpită a mezinului; privi spre propria cameră:

- Aţi avut o problemă şi un termen-limită s-o rezolvaţi.

Gabriel începu să râdă în zeflemea:

- Şi? Ne-am descurcat mulţumitor, după standardele tale?

Zâmbi:

- Da. Am avut o discuţie foarte constructivă aici. Şi am luat decizii, le-am semnat, le-am parafat... O să fie bine.

Luă telefonul oficial de pe masă şi constată că nu trebuie decât să apese butonul verde. Trecuse Piao pe-acolo... Ce om! Trebuia să se gândească foarte-foarte bine la ziua de azi - şi la chinezii lui! Că începea să se dezmeticească şi el! Acum, după ce Mihai îi pusese cele două întrebări referitoare la ei, la chinezi adică, chiar că-l pusese pe

gânduri! Cine ştie...

Dar la asta se va gândi mâine. Apăsă butonul verde. Suna... Kristina răspunse aproape imediat:

- Da.
- Bună seara, Kristina.
- Bună seara, dle Ionesco.
- Te-am deranjat?
- Nu, deloc! Sunt la birou.
- Aha! Bun! Pot să te rog ceva?
- Sigur!
- A venit azi un curier cu un plic pentru mine?
- Da. Vi l-am pus în birou, în
- E bine. Du-te în biroul meu şi deschide seiful.
- ... Cu multă plăcere. Dar ştiţi că nu ştiu combinaţia...
- Ţi-o spun eu.

Ambele perechi de ochi se măriră incredibil - marele conte Ionesco îşi spunea combinaţia seifului prin telefon! Înnebunise regele! Mm, ce-i plăceau momentele alea...

- Sunt lângă seif.
- 42... 31... 84... 193.
- S-a deschis.
- Bun. Pe raftul al doilea, în dreapta, e un plic maro cu numele tău.
- Da, este.
- Ia-l.
- L-am luat.
- Închide seiful, te rog...
- L-am închis.
- Şi nu-ţi face griji; că a schimbat automat combinaţia. Acum, te rog, ia-ţi geanta şi du-te la uşă.
- Imediat.

O auzea respirând un pic grăbit, semn că reuşise s-o sperie...

- Gata.
- Kristina, îţi mulţumesc că ai fost secretara mea atâţia ani. Ai fost secretara ideală, din punctul meu de vedere.
- Vă mulţumesc.
- În plic ai încheierea contractului de muncă, salariul compensatoriu, scrisoarea de recomandare... şi alte câteva mărunţişuri. Sper că nu am fost un şef extrem de dificil...
- Nicidecum, dle Ionesco. Aţi fost un şef aşa cum probabil că n-am să mai am vreodată...
- Tot ce se poate. La revedere, Kristina.
- La revedere, dle Ionesco.

Închise şi lăsă telefonul pe masă:

- Am vândut acţiunile mele.

Amândoi bărbaţii de pe ecran erau năuci-năuci...

- Am vândut absolut tot ceea ce a fost al meu pe teritoriul Rusiei.
- ... Ce-ai spus?
- Am spus că, din momentul în care contravaloarea contractelor de vânzare-cumpărare va ajunge în contul meu, eu nu vă mai sunt şef.
- Adică ne-ai vândut!
- Am vândut partea mea din afacere.
- Nu! Ne-ai vândut pe noi! Că tu aveai 51%!
- Repet - am vândut partea mea din afacere. În ceea ce mă priveşte, voi m-aţi vândut pe mine.
- Fii serios!
- M-aţi vândut şi m-aţi tras şi m-aţi împins în toate direcţiile care v-au convenit vouă mai mult şi mai mult. Iar mişcarea culminantă a fost planul uciderii Rebecăi.

Gabriel sări imediat:

- Stai aşa! Stai, că deja baţi câmpii!
- Plicul care a venit azi pentru mine conţine două dosare identice. Câte unul pentru fiecare.

Imediat, Gabriel urlă după propria secretară. Doamne! - îi venea să râdă! Andrei n-avea nici o reacţie, iar ălălalt aproape că-şi smulgea părul din cap! Urla la ea în ruseşte, făcându-l pe Mihai să râdă... Hei! Îi strica bunătate de videoconferinţă! Îi făcu obezului semn să nu mai facă gălăgie! Şi începu şi el să râdă! La urma urmei, ceea ce făcea el cu nemernicii ăia doi era chiar amuzant! Hm...

Gata - primise plicul firmei de curierat. Îl sfâşia, îl smulgea... şi lua unul dintre dosare. Şi-l desfăcea. Şi înlemnea aşa... Redeveni serios:

- Ceea ce v-am trimis e pactul de neagresiune. După cum vedeţi şi voi, adevărul iese întotdeauna la suprafaţă. În clipa în care aud că v-aţi mai apropiat de neamul meu sau de afacerile mele, trimit curierul la Moscova.

Dosarul sfârşi pe masă. Gabriel se aplecă spre el. Părea... Părea nehotărât. Nu ştia dacă să zâmbească, să încerce să-l îmbuneze, sau să se urce în genunchi pe birou ca să-i ceară mai eficient iertare... Îşi privi ceasul şi constată că nu mai era cazul să-şi bată capul cu ei:

- Noul vostru şef este Mihai, fratele vostru mai mare.

O secundă, două... Paşii veneau în spatele lui, Mihai se apleca şi le făcea cu mâna şi rânjea la ei... Auzi vocea subţiată de difuzorul mobilului; Mihai se grăbi să se îndepărteze, vorbind în ruseşte. Decise să-i lămurească şi-n privinţa asta:

- Aşa cum şi-a dorit răposatul vostru tată.
- Pe-asta de unde-ai mai scornit-o?
- Vă reaminteşte Mihai ce şi cum, în caz că aţi şi uitat întâlnirile de la începutul anului. La momentul ăla eraţi de acord cu planul ăsta.
- La momentul
- Aţi făcut tot ce v-a stat în putinţă să reuşească planul lui Leonard. Aţi mers până la acel gest radical din martie! Iar dacă mă întrebaţi ce gest, ridic dosarul numărul doi şi-l deschid la cameră!

Gabriel ţâşnise de pe scaun, cu tot cu dosar. Iar Andrei ridicase privirea spre uşă... Primea şi el dosarul... Se făcea vişiniu-albastru... Bun! Se grăbi să-şi facă încheierea:

- Am avut o relaţie corectă, noi trei. Nu ne-am înşelat unul pe celălalt. Şi am prosperat şi eu, şi voi. După nouă ani, aţi ajuns acolo unde sunteţi acum - în poziţia în care vă aşezaţi într-un tablou puternic, alături de fratele vostru mai mare. El va avea tot timpul din lume şi toată disponibilitatea să vă ajute să urcaţi acolo unde vreţi să urcaţi. Sunt sigur că, profesional, decizia mea este o avansare pentru voi.

Gabriel reajunsese la propriul birou - dar nu se aşeză, ci apăsă pur şi simplu ecranul. Clar - îi închisese-n nas... Asta e! Treaba lui! Se concentră asupra lui Andrei:

- Deci, opinia mea este că ne despărţim amiabil.
- Da' de ce să ne despărţim? De ce?
- Scrie acolo, în dosar, de ce.
- De ce, Ştefane? Când aranjasem totul de minune - de ce te-ai repezit să faci chestia asta?
- Pentru că eu şi voi nu mai putem conlucra.
- Da' de ce, omule?! De ce?! De ce n-ai venit azi aici? De ce? De ce dracu te-ai repezit să vorbeşti cu ăla şi să ne vinzi? De ce? Când noi te aşteptam aici cu toate cele pregătite? Noi aranjasem aici totul! Iar dacă tu veneai azi aici, aşa cum promisesei dealtfel,

Ridică un deget şi-l întrerupse:

- Nu am promis că vin; am promis că ne vedem.

Andrei se ridică şi se aplecă spre monitor, ridicând corespunzător tonul la el:

- Dacă tu veneai azi aici, echipa se ocupa de Mihai! Iar noi moşteneam totul! Şi-apoi noi trei am fi avut toată lumea la picioare! De ce n-ai venit aici? De ce ne-ai vândut? De ce m-ai vândut?

Dacă-i răspundea acum, devoala conţinutul dosarului. Iar de oprit, nu-l putea opri. Apăsă deci ecranul şi se ridică:

- Lucrurile astea îmi displac profund.
- Stai liniştit - că am eu ac de cojoacele lor! Lasă-i încolo! Am vorbit cu contabilii.

Aşa - vorbise cu contabilii...

- Le-am transmis conturile şi sumele. Şi, imediat cum dau de-un fax, le trimit şi contractele. Te rog, stai lângă mine.

Poftim? Mihai se răsuci spre Piao:

- Ai un translator rus-francez?

Chinezul aproba şi se apropia cu casca... Şi-o puse. Iar Mihai se apucă să caute în agendă... Scotea celălalt telefon, bombănind înceti-

şor în rusă nişte înjurături scurte şi concise...

Ana-Maria

Tranzacţia se finalizase, şedinţa se finalizase... Ce tot făceau? Că era aproape opt seara! Venea elicopterul! Şi nu era bine să stea prea mult pe heliport - că poate "răceau"! Toate merseseră atât de bine până acum, că începea să se teamă de ceea ce putea să nu meargă bine la planul zilei de azi...

Mihai vorbea în ruseşte la telefon, cu ochii la Ştefan. Ştefan îl privea şi asculta. Şi zâmbea. Era mulţumit regele ei; Mihai Donichioiu punea umbrela să treacă peste verificările bancare uzuale la asemenea sume şi să facă transferul banilor azi... Şi Piao asculta - aşezat la micul bar, cu telefonul roşu în mână, chinezul zâmbea şi-l privea pe Mihai şi asculta...

Se simţea "singura fraieră" care nu-şi luase o cască de-aia, ca să zâmbească şi ea...

Dar ea zâmbea deja! Ea îşi privea regele, îi vedea mulţumirea, îi simţea liniştea profundă care-l cuprinsese în clipa când realizase că scăpase de beleaua bicefală - şi zâmbea...

Brusc, se simţi privită. Piao încerca s-o facă atentă la el... Ochii negri zâmbeau. Piao râdea acum. Râdea "fără sonor", bineînţeles - şi nu râdea de ceea ce auzea în casca lui! Râdea spre ea, transmiţându-i că putea să-şi scoată pantofii şi să joace din toate puterile ei, din tot sufletul ei... Regele ei întoarse capul spre ea, curios parcă să afle ce părere avea ea de isprava lui...

Era aşa frumos Ştefan al ei atunci când era liniştit şi calm şi fericit - şi-o privea aşa cum o privea acum. Era Ştefan al ei... Acel Ştefan de care se îndrăgostise ea rău de tot... Şi-acum or să decoleze, or să ajungă în Aurari, nea Dumitru o să-i cazeze în dormitorul lui cel mare - că el dormea într-o cameră micuţă, fiindcă "ce-mi trebuie mie ditamai hectaru' de cameră"...

Hai - nu plecau odată?

Florentina

Aleodor nu spunea nimic. De-un sfert de oră, omu' ăla îşi bătea joc de ea! Adică toată ziulica vorbise! Şi le spusese absolut tot ce transmisese Isamu! Iar ei nu se clintiseră de lângă el - mâncaseră în birou, trăiseră în birou, nici Adina nu se mai dusese să-şi facă somnul de după-amiază... Şi-acum tăcea! De 15 minute fix, omu' ăla îşi bătea joc de ea şi de spaima ei şi tăcea...

Thomas stătea lângă ea - şi-i ţinea mâna în mâinile lui. Din când în când, îi şoptea să fie liniştită - că e Piao acolo, că au arme, că totul e organizat de Isamu şi aprobat "de sus"... Soţul ei era un bărbat fantastic. Şi era un pic îngrijorat de spaima ei. Aşa că întoarse capul, încercând să zâmbească cât de cât... Ochii negri chiar erau îngrijoraţi:

- Nu mai fii aşa speriată! O să fie bine!

- Nu înţelegi! Tocmai i-a vândut pe-ăia! Şi, pentru o "economie" de-un miliard jumate de euro, ăia sunt în stare să-l arunce-n aer!

- Nu ei. Ei au mult mai mult de-atât. În plus, nu dau din buzunarul lor; dau din firme. Le convine.

Thomas ridică privirea spre Aleodor:

- Pentru amândoi?

- ... Cum adică?

- Mihai dă din firme şi pentru acţiunile lui Gabriel?

- Da. Pentru toate acţiunile.

- Păi Gabriel nu făcea afaceri murdare?

Tăcere... Cum adică? Soţul ei începu să râdă:

- Şi trafic de arme, de informaţii, de tehnologie, de droguri...

Tăcere... Aleodor începu să râdă:

- Mihai tocmai a băgat în propria turmă un berbec negru.

Cum-cum? Se întoarse spre spion - cum adică? Thomas continuă:

- Înseamnă că îl simte puternic; şi plănuieşte să-l radă.

Cum adică, să-l radă? Ce ziceau ei aici? Aleodor exclamă:

- E o posibilitate! Cu ăla micu' se-nţelege relativ simplu; ăla mai mare e periculos! Că la el sunt cheile de la depozite...

Ce depozite? Despre ce vorbeau oamenii ăştia doi? Şi de ce nu vorbeau şi cu ea? Thomas constată ca pentru el:

- Probabil că avea nevoie de clienţii lui. Şi de piaţa lui de desfacere.

- E posibil. S-au mai văzut cazuri în care investitorul a cumpărat fabrica doar ca s-o închidă şi să aducă propria marfă produsă în altă ţară.

Soţul ei aproba... Nu pricepuse nimic! Îl privi lung:

- Cum adică? N-am înţeles!

- Mihai are afaceri mari, majoritar gri. Adică e tolerat să facă şi prostioare, şi ilegalităţi micuţe... Dar Gabriel trafica lucruri importante, în cantităţi mari, şi-are o armată privată sub paravanul unei firme de security. Şi-atunci, e posibil ca Mihai să-l fi luat doar ca să-l "dezmembreze". Unele afaceri le va păstra, pe altele le va înghiţi în propriile afaceri - şi alea vin cu clientelă, cu piaţă, cu contacte...

Aha... Zâmbi:

- Gabriel nu e genul care să spună "bine, frate-miu - ia-le tu pe toate şi mie dă-mi o trotinetă".

- Iar Mihai nu e genul de frate foarte ataşat de rude.

"Acu' ce vrei să insinuezi? Că îl omoară pe frati-su doar ca să-i ia afacerile?" Aleodor, culmea! - confirmă ipoteza aia!

- Afacerile au valoare mică, pentru că au capital mic, rulează mult şi cică au "cheltuieli". Banii adevăraţi ies din rulaj. Ştefan încasa, anual, din Rusia o mică avere - doar aşa, fiindcă se ducea când şi când acolo şi le convingea clienţii să spună "Da". Practic, Ştefan a renunţat la o sumă considerabilă - dar şi-a regăsit liniştea.

"Şi-a salvat-o pe Rebeca de la moarte." Că-i ştia ea pe ăia doi - nu se lăsau până nu izbândeau! Erau ca berbecii - dădeau cu capu' şi după ce ţâşnea sângele... Thomas o întoarse spre el:

- Totul e foarte bine. O să vă revedeţi mâine seară.

OK. Aprobă... Iar Aleodor anunţă, cu o voce extaziată:

- Familia Ionescu a părăsit Berna.

Gata? Plecaseră? Sigur? Unde erau?

- Sunt în avion, au decolat şi urcă spre altitudinea de croazieră. La zece, ora României, aterizează pe Otopeni; iar la unşpe sunt încuiaţi în Aurari.

Adică mai zburau încă trei ore - şi zburau spre est...

- Sursele noastre spun că fraţii s-au încuiat în birouri. Şi n-au dat nici un telefon. Au şedinţă mare...

- Să fii atent pe cine sună ăia!

"Să nu sune vreun ucrainean şef peste lansatoare de rachete!" Părintele zâmbea cu înţelegere şi aproba... Ce om! De ce nu pricepea că-i era frică? De ce nu înţelegea că în avionul ăla erau părinţii ei? Iar dementii ăia doi erau dementi şi dădeau cu capul şi după ce ţâşnea sângele?

Diamant

Privea avionul care se apropia încet de coloana lor de maşini şi nu ştia dacă să se bucure sau nu. Nu ştia ce-o să urmeze. Teoretic, or să discute despre vânzarea din Rusia. Practic, însă, făceau o oră până-n Aurari - că mergeau în coloană şi n-o să accelereze pe umezeala asta. Aşa că era posibil să se deschidă discuţia şi despre el şi Raina...

O să refuze să discute despre problemele căsniciei lui. O să refuze şi discuţia despre Trésor. Tocmai de-aia, n-o să le spună ce aflase de la Agata - faptul că mâine fetiţa lui o să se mute. N-o să le spună nimic. O să tacă şi-o să asculte. Eventual, când o să sesizeze că discuţia despre ruşi se apropia de final, o să aducă vorba despre afacerile din România. Dar despre el, nevasta lui şi reginuţa lor n-or să vorbească. Nu azi. Era zece noaptea, era umezeală pe jos, drumul era prost luminat, el avea o dispoziţie nu foarte bună...

Şi uite că începea să plouă - adică gândurile lui chiar trebuiau să devină rapid optimiste! Se simţea obosit! Nu neapărat fizic, cât psihic. Îşi simţea mintea obosită - şi sictirită la propriu de toate rahaturile care-l invadaseră aşa, deodată. Aşa că deschise torpedoul, scoase gentuţa şi scotoci după calmant... Îl înghiţi aşa, fără apă. După care coborî de la volan şi scoase umbreloiul din portbagaj. Special pentru Ştefan, avea o umbrelă de-aia de "şef de stat" - mare, să-ncapă şi el, şi sepepistu', şi-ncă două persoane. Umbrelă "coaptă" în China - partea "pentru cunoscători". Dacă şi-ar fi încercat norocul azi, lunetiştii lui Gabriel ar fi înregistrat un eşec monstruos...

Se grăbi spre scara avionului. Nu-şi urmărise ceasul, aşa că nu ştia câte minute mai erau până apăreau şi ei. Dar nu voia să fugă ca turbatu' spre ei; că se filma "la greu". Românii erau toţi în păr aici! Regele nu mai călcase pe teritoriul României din martie...

"Da' las' că am eu ac de cojoacele voastre!" Urcă scara şi intră în avion.

Ştefan se ridicase; el era gata. Ana întârzia un pic, pentru că nu-şi strânsese lucrurile - şi-n plus, vorbea la telefon. Asculta în telefon, de fapt. Vărul lui, însă, era pregătit să coboare. Era impecabil. Hainele îi stăteau impecabil... Zâmbi, în romanes:

- Fotomodel, mânca-ţi-aş ochişorii tăi!

Ştefan bufni în râs - şi se grăbi să-l îmbrăţişeze!

Mm, ce bine era! Ce bine era aşa! Parcă-parcă începea să se simtă din nou fratele lui mai mic...

- Ce mai faci, băi ăla micu'?

- Ce să fac...

Se-mpotmolise tocmai în gândul ăla cu Raina şi Trésor şi icsul pe care-o să-l facă azi în calendar...

- Băi! Calm! Calm - că o să se rezolve! O să vezi - azi s-au deblocat foarte multe lucruri!

Dacă zicea el... În fine! Arătă spre Ana:

- Ce s-a întâmplat?

- Vorbeşte cu Thomas. Florentina a fost foarte speriată azi. A făcut şi-un atac de panică...

"Serios? Şi cum de nu te găsesc vorbind cu ea?" Vărul lui era un pic încruntat:

- Acum s-a liniştit şi-au reuşit s-o adoarmă. Dar spune Aleodor că au îndopat-o cu calmante şi ceai de tei.

Aha! Păi dacă aşa ştia el că e bine... Să n-o sune el personal, ca s-o liniştească...

- Mâine seară ne vedem cu ea la conac. Să sperăm că se linişteşte până atunci.

Adică nu intenţiona să vorbească cu ea nici mâine, între patru ochi? Asta era foarte ciudat... Dar prefera să nu se bage el în socotelile lor. Mai ales că Ana terminase de împachetat - şi venea spre el, turuind în romanes. Se grăbi să-i sărute mâna şi s-o ia înainte.

Ieşi şi deschise umbrela. În faţa lui se întindea "cârnatul" băieţilor lui Vali - lanţ uman compact, perfect... Ştefan zâmbi:

- Iar ai făcut instrucţie cu ei?

- Dacă au făcut ceva instrucţie, n-au făcut-o cu mine, să ştii!

Vărul lui nu mai spunea nimic; cobora scara, împreună cu Ana. El mergea în spatele lor, ţinându-le umbrela. Din păcate, acoperişul ăla uriaş îl împiedica să vadă eventualele pericole... Nici n-avea cum să le vadă. Era zece seara. Era întuneric. Era la mâna protectorilor, cum se spune...

Portiera se deschise. Prima urca Ana... Gata. Pasă umbrela în spate:

- Bag-o în portbagaj.

Şi se grăbi să ajungă la volan. Porni motorul...

- Măi vărule - tu ştii cât de uşurat mă simt?

Ridică privirea spre oglindă... Ştefan zâmbea:

- Mă simt de-a dreptul întinerit. După ce-am semnat contractele cu Mihai, am simţit cum se ridică bolovanul de pe sufletul meu.

Aprobă încet cu capul. Şi cum băieţii urcaseră în maşini, "dădu startul" şi porni după antemergător.

- Dar despre asta vorbim mâine. Că sunt multe de spus. Tu ce faci? Cum îţi merge?

- Bine. Ca de obicei.

Şi cam atât. Despre el, doar atât.

- ... Afacerile merg?

- Afacerile merg foarte bine. Le mai înfrânez când şi când, că au tendinţa s-o ia razna şi să ţâşnească din pluton...

Vărul lui începu să râdă:

- Păi dacă le dai jăratec, bidiviii reacţionează!

- Ştiu! Chestia e că nu le dau jăratec; îşi iau singuri.

- Aha! Şi tu tragi de hăţuri, când şi când...

- Până la noi dispoziţii, cum se spune, da - trag de hăţuri şi ţin căruţa în pluton.

- Păi o să mai tragi de hăţuri până la Revelion. Că după aia vă dau eu tăvi cu jăratec. Tuturor.

Arătă OK şi viră la dreapta. Iar Ana oftă greu:

- Florentina a făcut un atac de panică. S-a speriat când a auzit că Mihai a ajuns la hotel. Părintele zicea că, probabil, şi-a închipuit o scenă de-aia ca-n filme, cu ucigaşi care se îndreaptă cu paşi siguri spre camera în care sunt strânse victimele...

- Şi i-a trecut?

- Da. După ce-am decolat din Berna, a mai stat un sfert de oră în birou. Să fie sigură că suntem la altitudinea de croazieră. Abia după aceea a reuşit Thomas să o ducă în camera lor.

Adică biata fată stătuse în birou cu orele?... Normal că da! Dacă făcuse un atac de panică, normal că n-o mai lăsaseră nesupravegheată...

- Dacă doarme, e bine. Că se odihneşte şi mâine va vedea lucrurile cu alţi ochi.

- Mâine, când se trezeşte, poate facem videoconferinţă cu ei.

- Sau poate nu mai comunicăm electronic şi vorbim cu ei faţă-n faţă, după-amiază.

- Nu mă mai certa aşa. Eram şi eu îngrijorată...

Cumnata lui dezvoltase aşa un stil de-a pune punct discuţiei neplăcute... Ana căscă cu poftă:

- Mm - ştii ce somn mi-e?

- Îmi dau seama! Hai - pune capul pe umărul meu.

Şi-acum ea o să se cuibărească, el o să încerce s-o adoarmă... Piao se-nfrăţise cu laptopul ăla... Aşa că n-or să mai vorbească, ca să n-o trezească pe Ana! Perfect! Primul lucru pe care-l făcea după ce încuia uşa casei va fi să-i comande cumnatei lui un coş cu trandafiri. Unul aşa cum îi plăcea ei! Ştia el soiul ăla care-o făcea pe Ana să vibreze...

Ştefan

În sfârşit, revedea poarta mare a orăşelului Aurari...

Se lăsă uşor pe spate; pe banchetă. Şi închise ochii. Parcă simţea că-şi pierde energia! Adică simţea că iese din starea aia de tensiune şi autocontrol şi atenţie-n toate părţile - şi e din nou el însuşi, cu capacităţi umane, cu limite umane... El, Ştefan Ionescu, cu două mâini şi două picioare şi cinci kile de sânge...

Mm, ce frumos era bradul... Privirea îi coborî, involuntar, spre banca pe care zăcuse Alex...

Alex nu venise la aeroport. Mai mult ca sigur, Vali decisese să nu-l convoace - adică să nu le organizeze o revedere pe pista aeroportului. Că el, probabil, ar fi venit. Şi ar fi suportat consecinţele faptei pe care-o făcuse-n iunie. Şopti:

- Alex e în Aurari?

- Da.

- El ştia că venim? Că vin şi eu?

- Cred că ştia. Adică aşa ar fi trebuit - să ştie! Venirea voastră s-a discutat cu siguranţă de dimineaţă, la şedinţă, când li s-au repartizat sarcinile. Ştii că aşa e protocolul...

Deci Alex ştiuse că vine şi el - şi uite că nu dăduse bir cu fugiţii, nu-şi luase brusc liber ca să-şi viziteze rudele din Australia... Chiar era aici, în Aurari?

- Eşti sigur că e aici?

- Absolut. Adică, mă rog - când am plecat noi spre aeroport, era cu băieţii în părculeţ. Şi mă îndoiesc c-a şters-o. Că nu e genul care dă bir cu fugiţii.

Da, ştia că era curajos şi avea un caracter bine clădit. Şi totuşi... În fine!

- Sper să nu vină acum la mine. Că n-am nerv şi pentru el.

- Nu cred că-ţi face o vizită la unşpe noaptea...

Unşpe era?... Unşpe era...

Din fericire, sosirea lui aici fusese subiect tabu. Ştiau bodyguarzii - şi avuseseră ordin să nu le spună nici nevestelor lor, darămite caţelor de la brad. De-asta nu-l aştepta nimeni acolo, în inima orăşelului. Şi bine făceau - că se simţea stors de vlagă...

Maşina făcea încet rondul, intra pe străduţă... Vedea silueta ieşită-n drum şi zâmbea - că-i fusese tare dor de tăticul lui...

Un singur of avea - că trebuia s-o trezească pe Ana. N-o putea duce pe braţe. Nu putea risca să-l săgeteze iar laserele - şi s-o scape şi să pice amândoi pe jos. Şi nici nu accepta s-o ducă Diamant. Aşa că se răsuci... Îi dezmierdă uşor obrazul:

- Femeie mult mai frumoasă ca luna... Am ajuns.

O trezise. Aşa de mult şi-ar fi dorit să fi putut s-o ducă pe braţe...

Ana-Maria

Ajunseseră?... Da. Socrul ei se repezise să deschidă portiera. Ştefan coborî... şi se opri acolo, chiar lângă maşină... Portiera din partea ei se deschise, iar Diamant zâmbi:

- Hai. Lasă-i. Că au multe să-şi spună...

Avea mare, mare dreptate! Aşa că coborî, iar cumnatul ei o prinse bine de umeri:

- Te duc eu înăuntru. Tu închide ochii şi dormi mai departe, că-ţi zic eu "dreapta" şi "stânga"...

Râdea şi nu-l contrazicea - dar nici nu închidea ochii...

- Stop. Ridică piciorul drept...

Ia uite-l! O punea să sară gărduleţul! Se conformă...

- Şi stângul acum... Tot înainte. Închide ochii! Ce faci? Nu dormi?

Nega şi râdea... Diamant o trase spre el - şi-o pupă apăsat pe cap:

- Ce bine c-am scăpat de ăia!

Aprobă şi-l lămuri:

- Ce bine c-aţi scăpat de ăia!

- Eu ştiu ce să zic...

- Ştiu eu - aţi scăpat de ei. Ştefan îi are la mână. 29 de ani de-acum încolo, ăia n-or să se mai apropie vreodată de vreunul dintre noi.

Diamant nu-şi permitea s-o contrazică - sau n-avea chef să polemizeze cu ea pe tema asta... Intră în casă, iar tuşa Perla se grăbi s-o îmbrăţişeze:

- Bine-ai venit.

- Bine te-am găsit.

- Vino-ncoa. Şi să nu fii supărată pe Dumitru, că nu te-a primit cum se cuvine.

- Nu sunt.

- I-a fost îngrozitor de dor de el!

- Ştiu. Mai ales că acum îl vede refăcut, pe picioarele lui...

- Tocmai, că-l vede refăcut! Făi Anuţo, straşnică treabă a făcut bărbatu' tău că i-a dat pe-ăia! Ştii cum îmi pică mie cărţile?

- Bănuiesc...

- Ba nu cred că poţi să bănuieşti ce reuşită uriaşă vă iese-n cărţi!

Bine, atunci nu bănuia... Perla o aşeză pe marginea patului:

- Ia spune - aţi mâncat?

- Da. Şi oricum sunt prea obosită ca să mai stau să mănânc acum, aşa că...

- Aşa că treci la culcare! Hai! Repejor, la culcare cu tine!

Îi scotea paltonul, o lungea pe pat, îi trăgea cizmele... Se simţea răsfăţată rău de tot... Şi-acum venea şi-i prindea capul în palme şi începea s-o descânte de deochi şi de oboseală şi de cine mai ştia ce altceva...

14 noiembrie 2020 - sâmbătă

Ştefan

Avea senzaţia că venirea lui aici dăduse totul peste cap. Nimic nu era aşa cum ştia el că trebuie să fie. Se simţea un pic bulversat...

Dis-de-dimineaţă, Mihai îl sunase. Practic, îl trezise din somn. Se scuzase pentru ora nepotrivită; după care se scuzase pentru întârzierea plăţilor. Îi explicase o chestie pe care chiar n-ar fi avut de ce să i-o explice! Sistemul bancar era "un organism viu" care se tot transforma şi se schimba, pe măsură ce şmecherii ca ei găseau şmecherii prin care să fenteze organismele de control. Îi vorbise despre cum, la asemenea sume cum apăreau în contractele lor şi aşa transferuri barosane între entităţi din ţări "diferite", băncile aveau mâinile legate. Iar ordinele de plată ajungeau "sus", unde plata se aproba doar după ce un batalion de specialişti spuneau că "e OK". În concluzie, banii nu intraseră încă. Vor intra diseară. Comitetele şi comisiile se reuniseră şi-l puricau de zor; imediat cum vor termina de puricat, or să spună "bine, plăteşte". Şi or să-i apară încasările în extrase şi-n sold. Zâmbise şi-l asigurase că ştie procedurile, aşa că nu se îngrijorează. Şi-l sfătuise să se liniştească şi să se odihnească. "Lasă umbrelele să muncească; tu ai muncit destul!" Aşa, dublu-adezivă, cum spunea Ana lui... În orice caz, telefonul ăla fusese ciudat. Mihai Donichioiu, uriaş în organigrama lui, îl sunase să se scuze... Foarte ciudat!

Oricum, nu mai adormise. Se trezise şi, cu mintea limpezită după somnul odihnitor de peste noapte, îşi dăduse seama că tatăl lui făcuse ceea ce nu mai făcuse niciodată, de când se ştia el - îşi anulase partea lui de turneu. Azur se plimba prin ţară doar cu suita şi discuta singur cu bulibaşii. Iar tatăl lui avea încredere în capacitatea lui de-a discuta afaceri - şi-a obţine preţuri bune. De când se trezise el, de la şapte, şi până acum, la zece şi-un sfert, nu-l sunase pe Azur nici măcar o dată. Şi nici nu-i sunase telefonul. Era ciudat...

Nici casa nu scăpase de "revoluţie". Schimbaseră până şi ordinea scaunelor din jurul mesei! Umpluseră masa aia până la refuz cu tot felul de specialităţi, care mai de care mai apetisantă, dar ei nu se atinseseră de ele. Doar Agata mâncase cu ei; tatăl şi mătuşa lui puseseră coatele de-a stânga şi de-a dreapta farfuriilor şi se uitaseră la el. Îl admiraseră, îl interogaseră, îl sfătuiseră... Iar acum activitatea era complet revoluţionată. Televizorul era oprit, ibricul cu cafea era în mijlocul mesei, tuşa Perla nu întindea cărţile...

Ding! Ia uite! Diamant să fie oare? Puturos soi de văr avea şi el! Păi zece era o oră numa' bună de rupt urechile, nu de dezlipit pleoapele! Tatăl lui oftă greu:

- Alex trebuie să fie.

Poftim? "Alex trebuie să fie"? Adică el ştia că Alex o să vină azi să vorbească cu el? Sau ştiuse - şi omisese să-i spună şi lui?

Tuşa Perla se ridică - şi-l bătu uşor pe umăr, după care porni spre uşă. Tatăl lui oftă din nou:

- A aflat ieri dimineaţă că veniţi. Şi-a venit şi m-a rugat să-i spun când ar fi cel mai potrivit să vină la tine.

- Şi nu l-ai întrebat de ce vrea să vină la mine?

- Ba da. Mi-a spus că vrea să vină să-şi primească pedeapsa.

Ce idiot! În fine... Nu mai continuă discuţia - auzise uşa deschizându-se. Şi nu voia să-i dea acelui individ indicii apropo de ceea ce va auzi de-acum încolo...

Privea deschiderea aceea largă prin care-o să intre fostul lui şofer preferat...

Tânărul nu intră - se opri exact pe linia virtuală a peretelui:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

Perla se grăbea să revină la masă... El îl privea lung, drept, pe Alex şi nu scotea o vorbă. Ca să vadă şi el cum "funcţiona" băiatul ăsta!

Că tare curios era... Tare nerăbdător, de fapt, să-şi dea seama cât fusese vina Florentinei şi cât o ajutase el să greşească... Şi Alex îl privea. I se părea un pic nedumerit. Probabil, se aşteptase ca apariţia lui în cadrul uşii să-l facă să sară de pe scaun şi să se repeadă la el, urlând, fluturând cuţitul pe deasupra capului... Şi era o tăcere apăsătoare în livingul ăla - ei se priveau, în timp ce Ana, Perla şi tatăl lui încercau să pară ocupaţi cu altele...

- ... Nu ştiu dacă...

Gata, amuţise... pămpălău cu muşchi în exces şi ioc creier în cap...

Îl privea şi-şi dădea seama că o tânără cu inteligenţa şi şmecheria Florentinei îl putea face pe băiatul ăsta să se caţere-n scula goală până-n vârful bradului din rond - şi, o dată ajuns sus, să citească-n gura mare "Luceafărul" de pe tabletă... Brusc, tatăl lui decise să-l ajute pe bietul nemernic:

- Ştie tot. Absolut tot. Aşa că poţi să-i spui.

Capul brunet se plecă... Şi, după câteva secunde de tăcere, Alex se-apucă totuşi să vorbească:

- A fost greşeala mea. Totul a pornit de la greşeala mea.

"Bun! E bine dacă ai ajuns la concluzia asta!"

- Şi nu există scuză pentru ceea ce am făcut. Şi nici iertare.

"Aşa! E bine dacă gândeşti aşa! N-o s-o mai faci şi altă dată, cu altă fată!" Aştepta... Alex ridică încet capul şi-l privi drept:

- Am venit să-mi primesc pedeapsa.

A venit să-şi primească pedeapsa... Hm!

Se ridică - moment în care toate cele trei capete de la masă se întoarseră spre el... Ocolea masa, se apropia de nemernic... Alex nu clipea mai altfel, nu transpira brusc, nu se albea la faţă - semn că el chiar venise să-şi primească pedeapsa de la tatăl fetei pe care-o necinstise...

Stop. Acum erau faţă-n faţă. Îl privea şi se gândea...

La urma urmei, nici nu era aşa... "un mare nemernic"! Nu-i umpluse Florentinei capul cu minciunele, ca s-o convingă. Nu-i bătuse apropouri, n-o înghesuise prin livadă, nu-i trimisese bileţele şi flori... Florentina moştenise inteligenţa maică-sii şi şmecheria lui Florentin; şi-apoi învăţase şi şmecheria lui. Şi i se pusese pata pe el - şoferul cu plete din Aurari. Da, recunoştea cinstit că băiatul ăsta "nu era de aruncat"...

Păi, să-l lămurească. Şi-apoi să-l pedepsească.

- ... În orice alte circumstanţe, ţi-aş fi luat gâtu'.

Tăcere...

- ... Dar sunt unele lucruri care mă determină să n-o fac.

Tăcere...

- Ştiu că fata mea te-a minţit. Şi şi-a ţesut plasa în jurul tău ca un păianjen.

Tăcea, bineînţeles! Atâta-i trebuia - să comenteze tocmai partea asta! Hm...

- Ştiu că te-ai purtat frumos cu ea.

Mm, ce repede băgase bărbia-n piept! Da' ce-şi închipuise - că nu se interesase tocmai despre partea asta? Adică... Adică era, totuşi, un gâscan fraier - dacă nu socotise el că o lună şi ceva de-amor se traducea prin "da, se poartă frumos cu mine şi-mi place de nu mai pot"... Îi săltă barba cu degetul:

- Şi ştiu că ai vrut să-i speli ruşinea luând-o de nevastă.

Acum era roşu ca racul. Bun! Şi-acum, dacă îl auzea scoţând vreun sunet, îl plesnea de-i smulgea dinţii din gură:

- Aşa că trec peste gândul de înrudire cu mine, care în mod sigur ţi-a înflorit în cap încă din secunda unu...

Tăcere...

- Şi-am să te pedepsesc doar cu indiferenţa mea.

"E bine? Îţi convine aşa pedeapsă mişto de tot cum primeşti tu acum?"

... Alex n-avea absolut nici o părere. De parcă i se blocase creierul - şi nu putea judeca vorbele pe care le auzise. Hm... Îi dădu drumul şi-i întoarse spatele. Şi reveni la masă, se reaşeză şi-şi privi tatăl:

- Puturosu' de văr-miu o fi dezlipit ochii?

- I-a dezlipit. Da' zicea că l-a sunat pe Titel; şi îl aşteaptă să ajungă şi el. Vine greu, că e ud pe jos...

Aproba cu capul şi se-apucă să-şi înmoaie un pişcot în cana cu cafea... Vedea, cu coada ochiului, costumul negru înţepenit acolo, în dreptul zidului... Zâmbi:

- Grasu ce mai face?

- Păi cred că face treişpe-paişpe pe la geam şi-l înjură pe fricosu' de Titel, care n-o calcă pe asfalt ud!

Daa, asta da! Cu siguranţă, bunul lui prieten chiar înjura în gura mare acum! Că Diamant le dăduse nişte ordine, făcuse o regie, iar el nu putea să vină-n goana mare să-l îmbrăţişeze...

Brusc, costumul din dreptul zidului prinse voce:

- Îţi cer permisiunea să mă duc la Azur şi să-l rog să-i ridice sentinţa.

Pe-ăsta îl mânca rău de tot în cur! Da' rău de tot! Se întoarse spre el şi-l străfulgeră cu ochi furioşi:

- Îţi permit să te duci acasă şi să-ţi vezi de treaba ta.

Perla ţâşni la propriu de pe scaun:

- Hai să-ţi explic ceva!

Să-i explice ea, dacă voia ea musai să-şi bată gura cu capul lui gol! Auzi! Îi cerea lui permisiunea să-l roage pe Azur s-o ierte pe Florentina! De parcă Azur trebuia s-o ierte! Mm - prostănac mai mare decât ăsta chiar că nu se inventase încă...

Luă mobilul tatălui lui şi începu să caute în agendă. Iar el şopti imediat, încercând să pară cât mai calm şi împăciuitor:

- Eu zic să-l laşi; că e mic şi n-are minte.

Ete, fleoşc! Vali Calu, call...

- Da, nea Dumitre.

- Salut, Ştefan sunt.

- Salut.

- Te rog, fă o modificare în suita familiei mele. Găseşte alt şofer pentru blindată.

- Aa, stai liniştit!

- Vorbesc serios. L-am pedepsit pe Alex cu indiferenţa mea. Dacă nu vrei să ciufulesc toată suita în mijlocul străzii sau al pistei, nu mi-l pune sub nas.

- Am înţeles şi m-am ocupat deja de asta.

- Mulţumesc.

Apăsă butonul roşu şi luă alt pişcot. Brusc, îi revenise pofta de mâncare! Ca să vezi...

Ana-Maria

Discuţia se animase. Venirea celor trei consilieri reumpluse casa socrului ei cu veselie. Ca de obicei, cei trei avuseseră reacţii diferite. Titel vibrase tot de bucurie şi respect, Grasu smiorcăise şi-şi pupase şefu' văicărindu-se în stilu-i caracteristic iar Diamant se aşezase lângă vărul lui şi se simţise fratele lui mai mic. Iar nea Dumitru stătuse lângă ei şi râsese cu poftă...

Ea şi Perla se retraseseră la bucătărie. Şi pălăvrăgiseră despre diverse. Îi povestise despre Léon şi noua lui pasiune - tenisul -, despre Philippe şi grija cu care îşi pregătise primul concert-curs de dezvoltare a ambiţiei... Despre Florentina îi povestise puţin. Doar că e fericită, că imaginea celor doi tineri căsătoriţi îi amintea de propria tinereţe - partea când se mutase la Cannes... Că mergea bine cu şcoala, că învăţa pe rupte, că se apucase de cusut tablourile alea... Nu-i spusese despre problema pe care-o aveau tatăl şi fiica. Simţise că, dacă află, Perla se va grăbi să-i dea instrucţiuni lui Ştefan. Bine intenţionate, desigur... dar nedorite. Aşa că se abţinuse...

După valurile de veselie care răzbăteau până la urechile lor, trăgea concluzia că în sufragerie nu se discuta despre Rebeca, sau despre cei 12 brazi ai lui Titel, sau despre singurătatea lui Grasu. Se discutau lucruri vesele. Aşa că... Oftă greu:

- Tot la două cărţi e de casă?

Perla aprobă şi oftă şi ea:

- Tot. Am văzut totul în cărţi: decizia lui Ştefan, vizita voastră la

drum lung, discuţia cu bărbatul gras, hotărârea, reuşita... Dar toate astea pe ea nu au afectat-o. Azi se mută în altă casă. La alţi oameni. Şi tot la doi paşi de casă este.

Deci aşa...

- ... Poate că, după ce o mută, o să-mi apară şi mie pasul.

- ... Ai mai făcut ceva, în privinţa ei?

- Fac în fiecare zi. O protejez de rele. Sper să-mi şi reuşească - că n-am nici un control, nici o dovadă că-mi şi reuşeşte!

- Te asigur eu că îţi reuşeşte! Dacă n-ar fi avut efect, n-ar mai fi fost acum în viaţă.

- Nu mai spune aşa! Te rog!

- Tuşico... Mie nu-mi place să mint. Dumneata ştii că eu nici nu mint, nici nu mângâi cu lauda. Dacă dumneata nu făceai tot ceea ce ai făcut, Trésor n-ar fi supravieţuit.

Perla prefera să nu mai spună nimic... Ciocănitul le făcu pe amândouă să tresară!

- Se poate?

Piao zâmbea, aşa că arătă spre scaunul de lângă ea:

- Sigur! Te rog!

Chinezul se grăbi să se aşeze - şi el, şi laptopul:

- *Mister P* e foarte vesel.

Serios? Era vesel? I-auzi! Mm... Ecranul se întoarse spre ea; îl întoarse înapoi spre el iar Piao începu să râdă şi "să-i spună ce scrie":

- Imediat cum a plecat din Berna, Mihai a zburat la Volgograd. Şi n-a vrut să vorbească cu ei - i-a trimis acasă, să se odihnească. El s-a dus direct în biroul lui Ştefan şi, împreună cu cele două secretare care-au mai rămas acolo, a împachetat totul. Şi a aranjat ca pachetele şi seiful să ajungă în 24 de ore la conac.

Aha...

- Mai spune *Mister P* că sursele lui au depistat o activitate intensă în firmele lui Mihai, partea financiar-contabilă. Iar superiorii lui au primit rapoarte care ilustrează limpede că decizia comisiilor va fi pozitivă. Ştii care comisii...

Da - alea bancare care trebuiau să autorizeze plăţile lui Mihai către Ştefan.

- Şi mai spunea că, după ce şi-a pregătit practic biroul, Mihai i-a trezit din somn şi i-a chemat la muncă. Mă miră energia asta debordantă; că un organism aşa corpolent ar trebui să obosească repede...

- Adrenalina, bat-o vina!

Râdeau toţi trei - iar Piao părea să se simtă tare bine aici, "cu fetele"...

- Cheng e foarte ocupat azi.

Gata - adio râs...

- I-am solicitat câteva informaţii, apropo de Mihai, şi mi-a spus că mi le dă - dar diseară. Am sentimentul că se agită lucrurile acolo...

Perla oftă greu:

- Azi, Trésor se mută.

Se grăbi să-l oprească înainte să apuce să-l sune pe Cheng:

- Nu ştim unde; dar pleacă din casa aia. Iese în cărţi la drum...

Chinezul se gândea... şi ridica privirea spre Perla:

- Doamnă Ionescu, pot să vă rog ceva?

- Sigur, maică.

- Îmi arătaţi cum se face?

Oo, Doamne!

- Ce să se facă, maică?

- Cu cărţile. Cum se face?

Perla se apucă de burtă - şi slobozi un hohot straşnic, erupt parcă din tot sufletul ei... Piao era roşu ca racul - dar nu se lăsa:

- Vă rog frumos!

- Bine, mă! Hai să-ţi arăt! N-oi putea tu să ghiceşti cine iese preşedinte; da' nişte pasienţe despre mândruţe tot or să-ţi reuşească! Ia - dă uzina aia la o parte, să avem loc!

Luă ea laptopul; iar Perla scoase cărţile din şorţ:

- Fii atent aicea la mine! Deci!

Le amesteca şi le descânta; chinezul era la fel de roşu - dar părea foarte atent la buzele ei, semn că chiar încerca să înveţe... Ce nebunie! Se ridică şi ocoli zidul. Şi intră în living.

Era o fumăraie teribilă aici. Căldura era dată la maximum, fiindcă geamurile erau deschise vertical - şi tot "fumegau" ca-n tavernă... Soţul ei ridică privirea spre ea:

- Ce bancuri bune vă spuneţi voi acolo? Că v-am auzit râzând...

Ocoli masa şi-i şopti la ureche:

- Perla i-a spus lui Piao că azi Trésor se mută în altă casă. Iar el a rugat-o să-l înveţe să dea în cărţi.

Şi-acum hohotea şi Ştefan...

- Ce-i, mă?

"Lasă, nea Dumitre - nu-i nimic!" Se grăbea să deschidă geamul larg, ca să se sustragă de la interogatoriu...

Era bine în Aurari. Era foarte bine. Aici, în familie, era minunat! Aici se simţea ea femeie - mai presus de regină sau contesă, era femeie. Aici n-o certa nimeni dacă se apuca să strângă farfuriile, sau să le aducă încă un rând de cafele. Aici era ea însăşi...

Isamu

Nu acceptase ideea contactării avocatului. Încerca, pe cât posibil, să-şi ţină "activitatea" departe de mintea isteaţă, perspicace a lui Fang. Aşa că scormonise pe internet şi găsise câteva modele de "divorţuri amiabile". Încerca să facă un amestec din ele... Unul de bun-simţ, de vreme ce toate divorţurile astea împărţeau cel mult mobila de bucătărie şi-o maşină destul de "tristă"...

O să scrie "conform anexei". Şi-o să pună tabelul ăla şi gata. Deşi, după cum spunea şi Ştefan, a-şi umple nevasta şi copilul cu bani era periculos...

De fapt, nu ştia cum s-o convingă pe Fei-Yen să-l lase să-i "păstreze" el partea. Nu ştia cum să-i spună, nu ştia cum să-i explice... Dat fiind că ea îl ura şi era îngrozită de el şi abia aştepta să scape odată de el... Iar tot ceea ce spunea el era otrăvit şi în profundă lipsă de respect şi încredere la adresa persoanelor pe care le iubea ea acum...

Telefonul roşu începu să cânte... Cheng. Oare îl suna să-i propună el un avocat bun? Sau aflase ceva nou despre Trésor?

- Da.

- Salut.

- Salut.

- Am veşti despre comoară.

Minimiză totul şi deschise un word nou:

- Ascult.

- Azi, Rotari şi-a mutat amanta şi copilul la ea acasă. Iar pe Trésor a dus-o la el acasă.

Cum-cum? La el acasă? Dezastru...

- O să-ţi trimit curierul cu interceptările... când le primesc. Că sunt la tradus. Ştii procedura...

- O ştiu.

"Şi tu ştii că ştiu limba română, dar nu e momentul să mă iau de tine - aşa că..."

- A ajuns de dimineaţă la vila unde stătea amanta şi-a început să urle. Că i-a găsit în stare de alarmă din cauza unui copil de şapte ani - nici măcar băiat! După care a petrecut o oră cu ea şi bebeluşul. I-a spus, printre altele, că s-a hotărât să o ia de la ea. Moment în care ea a răsuflat uşurată şi-a zâmbit din nou... Ţine-te bine: **el** i-a spus că fetiţa e protejată de un blestem. Şi că i-o ia nu pentru că e periculoasă, ci pentru că nu vrea ca bebeluşul lor să fie atins de blestemul ăla.

Blestemul - deci în ce direcţie pricepuse Rotari că funcţiona blestemul? Nu înţelesese prea bine...

- Şi apoi le-a organizat plecarea acasă. La ea acasă. După ce ele au plecat cu bebeluşul, el a luat comoara şi-au intrat într-o cameră. A vorbit numai el. I-a spus că o duce la el acasă, că are două fete şi patru băieţi, că o să fie altfel decât aici, că or să aibă multe jucării... Şi apoi i-a spus "regulile". Trebuie să fie cuminte şi să nu-i supere pe copii. Orice neînţelegere între ei o mediază el sau soţia lui. Prioritate au întotdeauna copiii lui - şi la masă, şi la joacă, şi la toaletă. Şi-a anunţat-o

că cu el nu-i merge stratagema asta cu muţenia şi uitatul urât. A ameninţat-o, bineînţeles, cu ambele pistoale...

Nu-i era greu să-şi imagineze prin ce tensiune trecuse echipa operativă în clipele alea...

- Şi-au plecat. Pe drum nu şi-au spus nici un cuvânt. Când au ajuns, a băgat-o în camera de joacă a copiilor şi a prezentat-o ca fiind Taisia - o fetiţă pe care le-a adus-o ca să aibă cu cine să se joace. Şi le-a spus că nu vorbeşte fiindcă e foarte supărată. Fiindcă mama ei a abandonat-o.

Ce nemernic! Mm, ce-i venea să sune la aeroport şi să alerge la Mercedes şi...

- Le-a spus că o să stea cu ei momentan. Şi că, dacă ei sunt drăguţi şi au grijă de ea, e posibil ca Taisia să vorbească din nou. Bona l-a asigurat că nu vor fi probleme, iar copiii se vor înţelege foarte bine. Şi după aia s-a certat cu nevasta. Că-şi aduce "munca" acasă şi bagă pericolul în familie. S-au auzit nişte palme, nişte înjurături...

El scria de zor în word-ul ăla, hotărât să nu mai gândească nimic înainte de terminarea convorbirii...

- Dacă poţi lua legătura cu Ana, spune-i să-i transmită să nu mai facă nimic. Că acum chiar e periculos! Rotari chiar îşi iubeşte copiii!

- Îi transmit imediat.

- OK. Te anunţ atunci când ajunge curierul.

- Bine. Vorbim.

- Vorbim.

Închise şi reciti ciorna aia fără semne de punctuaţie, fără accente, fără... După părerea lui, Rotari pricepuse că toţi cei care intră în contact cu fetiţa sunt loviţi de blestem. Sigur, asta nu-i justifica decizia de-a o duce în mijlocul copiilor lui; dar... Dar, poate că nu credea în blesteme! Sau era genul care nu credea până nu vedea cu ochii lui! Sau credea, dar primise nişte ordine... Iar "situaţia era fierbinte", aşa că nu avea încredere în nimeni altcineva decât el însuşi şi familia lui...

În orice caz, Trésor era acum în casa lui Rotari. La dispoziţia celor şase copii ai lui. Trei dintre copii trecuseră de 14 ani, aşa că n-or să fie interesaţi de ea. Dar ceilalţi trei... Cele mai multe accidente cu copii se petreceau la joacă. Aşa că nu prea ştia ce să creadă. Căuta copacul ăluia... Uite-l! Deci probleme vor fi cu Ionuţ, care avea patru anişori, cu Maria care avea şapte şi cu Titus - de zece ani. Georgiana, la cei 14 ani ai ei, n-o să se uite la "aia mică"; iar Sile şi Bogdan erau mult prea mari chiar şi doar ca să-i reţină numele! Poate doar dacă o puneau să le aducă o bere din frigider, sau încărcătorul mobilului...

Se grăbi să-i scrie şi pe copii, şi opinia lui. Şi începu să modifice notiţele alea - să le transforme într-un mesaj logic pentru Ştefan.

Ah! - să nu uite să pună accentul pe faptul că Rotari aflase despre blestem! Că, indiferent dacă credea în el sau nu, aflase de el! Era foarte important! Dacă dna Ionescu făcea acum vreo şmecherie...

Ştefan

Grasu era teribil! Avea el aşa un stil mistocar de-a povesti cele mai normale întâmplări...

Piao apăru de după zid, cu laptopul deschis. Era serios - aşa că ridică mâna, iar discuţia amuţi instantaneu... Laptopul se aşeză în faţa lui:

- Mail de la Cheng, prin Isamu.

Vruum - toate scaunele săriseră-n spate! Cu tropăit de bărbaţi în putere, toţi se mutaseră în spatele lui, să citească şi ei, să afle mai repede... Lăsă monitorul mai pe spate. Deci, mail de la Isamu...

"Salut.

Cheng raportează că Rotari şi-a vizitat de dimineaţă amanta. A fost nemulţumit de "măsurile de securitate" implementate de ea ca să se apere de o fetiţă de şapte ani, aşa că a urlat la pază. A petrecut cu ea şi bebeluşul o oră, timp în care a anunţat-o că o ia pe Trésor de la ea pentru că e protejată de un blestem. Dar o ia nu pentru că e periculoasă pentru ea şi bebeluş, ci pentru că nu vrea ca bebeluşul lor să fie atins de blestemul ăla.

Apoi le-a organizat mutarea la ea acasă, cu tot cu bonă. Şi a intrat cu Trésor într-o cameră. I-a spus că o duce la el acasă, unde are două fete şi patru băieţi. Că o să fie altfel decât aici, pentru că or să fie mulţi copii şi multe jucării. I-a spus că trebuie să fie cuminte şi să nu-i supere pe copii. Toate neînţelegerile ei cu copiii le rezolvă el sau soţia lui. Iar copiii lui au întotdeauna prioritate la orice. I-a spus că noua ei "politică", cu muţenie şi uitat urât, n-o să-i meargă. Şi şi-a fluturat pistoalele pe sub nasul ei, după care au plecat.

Pe drum nu au discutat. Acasă, a dus-o în camera de joacă a copiilor şi a prezentat-o ca fiind Taisia, o fetiţă pe care le-a adus-o ca să aibă cu cine să se joace. Le-a spus că Taisia o să stea cu ei momentan, că nu vorbeşte pentru că e supărată pe mama ei, care a abandonat-o, şi a menţionat că dacă ei au grijă de ea şi se poartă frumos, e posibil ca Taisia să vorbească din nou. Bona l-a asigurat că nu vor fi probleme, iar copiii se vor înţelege foarte bine. După care l-a băgat soţia în şedinţă. L-a acuzat că îşi aduce munca acasă şi bagă pericolul în familie. S-au auzit înjurături bărbăteşti şi palme, iar şedinţa s-a sfârşit.

Cheng relochează chiar acum dispozitivul la noua locaţie şi îmi trimite interceptările celor de mai sus prin curier, imediat cum le obţine.

Îţi reamintesc că Rotari are şase copii: Sile (18 ani), Bogdan (16 ani), Georgiana (14 ani), Titus (10 ani), Maria (7 ani) şi Ionuţ (4 ani). Sile şi Bogdan probabil că o vor ignora pe Taisia; Georgiana ar putea, cel mult, să încerce s-o împace ca s-o facă să vorbească iar, sau să-i ceară să-i aducă una şi alta. Titus ar putea să-şi încerce forţele cu ea, fiind la vârsta la care descoperă copiii din jurul lui. Maria, dacă e prietenoasă, nu va ridica probleme. Iar Ionuţ o să-i ia dulciurile şi jucăriile. Cu toate astea, tind să cred că Rotari va avea grijă să nu păţească nimic, pentru că "ţine de muncă".

Isamu"

Deci aşa stăteau lucrurile...

Întoarse capul spre Diamant şi dădu să-i spună că situaţia nu-i chiar aşa de rea; dar tresări, de-a dreptul speriat de chipul schimonosit şi lacrimile care-i curgeau pe obraji... La dracu! Bietul lui Diamant!

Închise ecranul şi-l luă pe după umeri - şi se ridică şi-l ridică şi pe el:

- Vino-ncoa!

- Ce să mai vin, vere? Tu n-ai văzut? Acu' e la ăla-n casă! Dacă vreunu' din plozii lui îi face vreun rău, ăla mi-o omoară!

- Nu ţi-o omoară deloc.

- Mi-o omoară, vărule! Cât e ea de importantă şi de "muncă" - zice şi el ca chinezu': "Şefu', îmi pare rău, da' acu' e moartă, nu poate învia, hai să depăşim momentu', să privim spre viitor"...

Îl băgă în dormitor şi închise uşa:

- Ştii bine că nu-i aşa.

- Tu n-ai văzut ce-am văzut şi io? Ea e Taisia, fetiţa care nu vorbeşte fiindcă a abandonat-o mama ei! Nenorociţii...

Îl strânse cu putere în braţe:

- Ss...

- ... Nenorocitu' dracu' care-i bagă-n cap copilului meu că mă-sa n-o mai vrea...

- Gata, Diamante!

Trebuise să ridice vocea la el ca să-l oprească din trăncănit... Oof, afurisită problemă! Oftă greu:

- ... Încă n-au intrat banii de la Mihai. Diseară or să intre. Că altfel fac eu scandal - şi-i bag în şedinţe pe ăia de deasupra lui. După ce intră banii, şefii lui Mihai or să facă şedinţă. Şi-o să se stabilească atunci câte zile or s-o mai ţină "garanţie". Eu o să-mi fac partea mea de treabă. O să le scriu tuturor partenerilor de afaceri, să-i anunţ că Rusia îşi continuă drumul fără mine, dar cu o echipă de toată isprava. Asta o să-i gâdile pe-ai lui. Şi-o să grăbească revenirea ei acasă. Şi-o să-i ajute pe-ai mei atunci când or să bată cu pumnu'-n masă şi-or să ceară eliberarea ei. Şi nu uita de blestemu' maică-tii...

Vărul lui clătina încet capul... Se încruntă:

- Diamante, nu mă înfuria!
- ... Copilu' meu e ca şi mort!
- Diamante, te plesnesc de-ţi zboară dinţii din maxilare!
- O s-o omoare! O să...

Nimeni şi nimic nu-l mai putea convinge acum pe vărul lui... De fapt... Scoase telefonul roşu şi selectă numărul lui Cheng:

- Trage-ţi mucii, că-l sun pe Cheng. Să vorbeşti frumos cu el - auzi? Să nu te prind că-l iei la rost - că dacă ne lasă ăsta cu curu'-n baltă, chiar că ne ia mama dracului!

Diamant aproba şi-şi trăgea mucii şi-şi ştergea lacrimile şi încerca să se liniştească un pic... Apăsă butonul verde şi-i puse telefonul în mână. Iar Cheng răspunse aproape imediat:

- Da.
- ... Salut, Diamant sunt.
- Salut.
- Am primit mesajul...
- Bun. Nu cred că sunt motive de îngrijorare.

Aah, Doamne! - flerul lui nu-l înşelase nici de data asta! Diamant amuţise - nu mai suspina, nu mai bocea... Cheng continuă:

- Mai multă teamă îmi era pentru ea atunci când era cu scumpa! Că aia devenise instabilă emoţional. Îi era frică de ea. A reuşit s-o sperie în asemenea hal, că s-a ascuns de ea 24 de ore cel puţin!

Zâmbea şi asculta tăcerea lui Diamant...

- Aici e mult mai bine. Băieţii cei mari n-or să se apropie de ea. Că nu prezintă interes pentru ei. Sunt golănei, umblă cât e ziua de mare prin oraş şi au alte preocupări - o iau pe urmele tatălui, cu afaceri şi toate celelalte. Iar fata cea mare e foarte preocupată de propria înfrumuseţare şi de profilul de pe Facebook. Problema sunt copiii mici. Dar e bona cu ei în permanenţă. Şi aşa, sub supravegherea unui adult, chiar nu cred că or să fie probleme.

Diamant tăcea, el răsufla uşurat că nu-l auzea punând problema acelui băieţel de zece ani pentru care buclele brunete vor fi cel mai bun "material de ciufulit"...

- Oamenii mei mi-au raportat repede, pe fugă, ce-a fost mai important. Aştept înregistrările şi următoarele interceptări. Din câte au spus ei, a vorbit foarte calm cu ea - deşi scumpa era într-o stare de nervozitate îngrozită care, în orice alte condiţii, l-ar fi făcut să bage glonţ pe ţeavă. E evident că Rotari a primit ordin să aibă grijă de ea. Şi cum îşi primeşte ordinele de foarte de sus, sunt sigur că nu-şi permite să le ignore. Aşa că îşi va instrui corespunzător şi bona, şi soţia.
- Aşa e...

Gata - se liniştise. Nu-i mai venea să suspine, nu-i mai curgeau lacrimi... Perfect!

- Îţi promit că fac cumva să te anunţ ori de câte ori se întâmplă ceva.
- Nu, mai bine... Să nu fim interceptaţi, sau...
- O să te anunţ şi pe tine, imediat cum am informaţii noi. Dar te rog să nu le transmiţi la conac. Aia e o locaţie care chiar e supravegheată prin toate mijloacele. Pe Rebeca o informăm altfel.
- OK.

Şi-acum Cheng tăcea, pentru că nu mai avea ce altceva să spună. Iar Diamant, deşi nu mai avea nici el ce să spună, nu se-ndura să facă încheierea - şi să piardă legătura cu singura persoană care avea informaţii despre fetiţa lui... Brusc, vărul lui şopti:

- Crezi că poate fi salvată de acolo?
- Nu. Din casa lui Rotari, nu. În schimb, este în pregătire o listă foarte exactă, foarte elaborată, cu toate coincidenţele care s-au petrecut până acum. Sunt sigur că vor mai fi vreo două-trei coincidenţe de-astea. Lista va fi updatată în permanenţă. Şi, la momentul ideal, va ajunge la Rotari. Stai liniştit - în cel mult două săptămâni, lucrurile or să se rezolve.

Vărul lui oftă greu, întrebându-se probabil cum dracu o să reziste el încă cinşpe zile şi cinşpe nopţi...şi cum dracu o să reuşească Cheng să-i elibereze fetiţa în doar 360 de ore...

- OK. Îţi mulţumesc mult că
- Stai liniştit. Păstrăm legătura. O să te sun pe telefonul roşu.
- În regulă.
- Vorbim.
- Vorbim.

Şi gata - Cheng îi închisese. Chinezul ăla era foarte "iute" uneori... Şi probabil că-şi amintea, uneori, peripeţiile prin care trecuse. Alea din Orléans, când Diamant "binevoise" să-l pună-n fund şi să-l împuşte-n braţ... Alea din vila lui Fang, când trebuise să servească musafirii... Alea de după "marea pace"... Cine ştie!

Diamant îi întinse telefonul şi oftă greu:

- Asta e! Şi dacă-mi smulg părul' din cap - crezi că asta o să-l facă să pună doi gealaţi s-o ducă la graniţă?
- Nu. În schimb, te căpăceşte maică-ta, că-i umpli covoru' cu smoace şi cheleşti înainte de vreme. Hai să-i liniştim şi pe ei - şi să vedem ce mai zic cărţile maică-tii!
- Mai multă încredere am în ale fiică-mii, să ştii!

Ştia; dar "nu se făcea" s-o dea pe Perla la o parte ca s-o asculte pe Agata! Aşa că deschise uşa şi-l împinse înapoi în hol, în living... Aoleu, da' ce moace panicate aveau toţi! Reporniseră laptopul. Probabil că recitiseră mail-ul lui Isamu şi se panicaseră, sau... Diamant zâmbi:

- Am vorbit cu Cheng.

Piao îşi recuperă laptopul şi se retrase pe canapea; iar vărul lui se aşeză la masă:

- Spunea că e mai bine la Rotari. Că scumpa, cum îi spune chinezu' de la Nisa, devenise instabilă...

Şi flutura mâna pe la cap... pornind astfel corul de încurajări... Ia să se ducă el s-o cheme pe Perla! Şi, bineînţeles, să-şi sărute regina şi să afle şi părerea ei! Că şi regina lui avea fler!

Ana-Maria

Le mai făcu o dată cu mâna - iar limuzina se puse lin şi uşurel în mişcare. Aveau un şofer nou; unul "aşa cum trebuie", mare cât un culturist, tuns periuţă şi înarmat până-n dinţi. Vali Calu decisese să facă schimbări mari, ca să se vadă de pe Lună că ordinele lui Ştefan sunt lege pentru el...

Trecură încet prin rond, pe lângă oamenii care le făceau veseli cu mâna... Ce ciudat! Ştefan nu ieşise azi în orăşel! Nu vorbise cu nici unul dintre ei, de când venise şi până pleca! Nici măcar nu coborâse geamul maşinii! Şi ei tot îi făceau cu mâna! I se părea ciudat... Şi totuşi, pe cât de ciudat i se părea acum, pe atât de normal era în realitate. Oamenii înţeleseseră că Ştefan era aici "incognito". Şi se gândeau, probabil, că pot să susţină că-i făceau ei cu mâna - că el nu venise...

Era frumos aici, în orăşelul întemeiat de cumnatul ei după planurile şi socotelile soţului ei. Da, Diamant construise totul; dar "autorul moral" tot Ştefan rămânea! Hm...

- ... Tu ce părere ai despre Rotari?

Oftă greu şi zâmbi:

- E mai normal la cap, mai cerebral şi mai calculat decât noi doi la un loc.

Ştefan era uimit:

- ... Serios?
- Foarte serios. Tu-ţi dai seama ce cap are ăla, ca să reuşească să joace impecabil rolul interlopului nebun?

Soţul ei o privea şi nu scotea un sunet... Lăsă capul pe umărul lui:

- Eu am studiat copacul lui genealogic. Mai ales partea feminină. Îţi garantez eu că toate muierile alea, amantele lui, în frunte cu nevastă-sa, sunt foarte normale la cap! Şi numai juma' din ele sunt specialiste-n buric; cealaltă jumătate au studii. Nici o femeie n-ar sta cu un dement de legat. L-ar pune jos, da - că e cornul abundenţei în persoană! Dar după aceea s-ar fofila din calea lui, i-ar turna un copil pe şest şi-ar aştepta să moară - ca să-şi înscrie plodu' în lista pentru moştenire. Ele se comportă ca nevestele sultanului. Stau în casele repartizate lor, îl primesc în vizită, îl iubesc, îl sună, îl laudă, îl respectă... Omul ăsta e mai întreg la cap decât îl bănuiesc chiar şi ele! Apropo!

Ştiai că tuturor amantelor lui le spune "scumpa"?

- ... Cum adică?

- Adică ei între ei se răsfaţă în fel şi chip; el e când "iubitule", când "ursuleţule" sau "motănelule"... Dar ele sunt întotdeauna "scumpa".

Ştefan bufni în râs:

- Ca să nu le-ncurce!

- Ca să nu-i scape vreun apelativ nepotrivit! Deşi să ştii că toate ştiu de toate! Omu' nu face eforturi să se-ascundă... Şi mai e o chestie. El are deasupra capului lui două umbrele - şi amândouă îl protejează cu cea mai mare grijă. Crezi tu că două umbrele importante ar apăra şi-ar sprijini un dement imprevizibil şi incontrolabil?

Soţul ei o sărută pe păr:

- Micul meu geniu...

Oftă uşor... şi se răsfăţă:

- Eh - fac şi eu ce pot...

Ai! - ce-o gâdilase! La punctul ideal o împunsese! Da' las' că vedea el uite-acuşi!

Şi uite-aşa se duceau ei la aeroport - gâdilându-se de zor, pe bancheta din spate a blindatei condusă de bărbatul tuns periuţă care se gândea, probabil, că şi interlopii o iau razna câteodată...

Diamant

Casa lui era goală - ca întotdeauna. Dar, oricum nu plănuise "să dea baieram", cum se spune! Plănuia să se culce. Nu-i ardea nici de mâncare, nici de ştiri, nici de telefoane... Sâmbătă seara, nu-i ardea nici să moară. Consilierii îi plecaseră la treabă; iar el nu fusese invitat pe nicăieri - că anunţase pe toată lumea că sâmbătă seara are treabă. Nu anticipase plecarea lui Ştefan...

Se aşeză pe canapea şi oftă greu. Şi se lungi, puse capul pe tetieră...

Încerca să-şi imagineze casa ăluia pe dinăuntru - că pe net n-o văzuse decât din afară. Avea parter, două etaje şi mansardă. Bănuia că el stătea cu nevasta la etajul doi - ca să fie "greu de ucis". Copiii, din motiv de prea multe scări şi fluturat pe treptele alea toată ziua, probabil că stăteau la primul etaj. Avea şase copii; iar vila nu părea megalomanică. Dormeau, probabil, doi câte doi... Plus camera bonei, rezultau patru camere la etajul unu. Rezonabil...

Deci fetiţa lui dormea ori cu bona, ori cu fetele... Ori singură, în camera de joacă, păzită de-un vlăjgan...

Dacă dormea cu bona-n cameră, era bine. Că femeia aia nu putea să urască o fetiţă străină de şapte anişori. Mai ales dacă era un copil cuminte! Femeia aia, bona, cu siguranţă avea un suflet mare şi bun şi iubitor; aşa că va încerca, probabil, s-o împace cât de cât. S-o readucă în normalitate. În orice caz, n-o să-i facă rău. Şi sufletul, şi ordinele şefului...

Dacă dormea cu fetele, iar era bine. Se făcea mititică pe salteluţa ei şi dormea. În plus, fetele erau vorbăreţe. Mai ales cea mică, de-o vârstă cu ea. Probabil că i-ar fi împrumutat o păpuşică, să nu doarmă singură pe salteluţă... Dacă cea mare avea ceva suflet în ea, poate-o lua la ea în pat. Poate încerca s-o împace, poate-i spunea că mămica ei o s-o primească înapoi într-o zi... Că aşa-i spusese nemernicul, că mama ei n-o mai vrea...

Iar dacă dormea singură în camera de joacă, era perfect! Ăla sigur lua pluşuri la copii! Şi ei aveau, la conac, o cameră de joacă; se-ntâmplase uneori ca Trésor să adoarmă printre jucării...

Îşi dorea mult să-şi închipuie că fetiţa lui era bine... Că nu era şocată, sau... Sau că n-o luase razna...

Ding-ding! Nenorocită viaţă - venise mămica lui să-i toace mărunt la ureche diverse încurajări...

Se ridică şi porni spre uşă. Că n-o să plece. Dacă o să vadă că băiatul ei nu-i răspunde, o să-l cheme pe Vali Calu. Iar el o să cheme băieţii şi-or să găsească o cale să intre peste el. Şi nu ţinea musai să i se ducă vestea-n orăşel că devenise "instabil cu capu'". Aşa că răsuci cheia şi deschise larg uşa.

- Bună seara, tată.

Ochii albaştri îl priveau drept, calmi. Agata lui era din nou serioasă. Prea serioasă... Zâmbi:

- Bună seara, scumpa mea. Intră.

- Am observat că n-ai mâncat cine ştie ce. Şi ţi-am adus cina.

- Îţi mulţumesc că ai grijă de mine.

- Nu trebuie să-mi mulţumeşti! E normal să am grijă de tatăl meu; nu?

Aha! Aici, în punctul ăsta, "mirosea" o discuţie despre Victor Racovici. Aşa că se grăbi s-o ajute:

- Ba da. Eu nu sunt obişnuit să fiu răsfăţat.

- Nu eşti răsfăţat, eşti hrănit corespunzător.

Doamne, ce scumpă era! Se aşeză pe canapea; fata lui muta repede farfuriile de pe tavă pe masă... Gata. Îi prinse mâna şi i-o sărută:

- Îţi mulţumesc.

- Poftă bună.

- Mulţumesc.

... Ei, poftim! Şi-acum stătea jandarm lângă masă, cu tava-n mână, şi-l aştepta să mănânce! Păi... Păi, hai să mănânce. Ca să se ducă şi ea să se odihnească, sau... Luă o chiflă.

- Înainte să te-apuci să mănânci, voiam să-ţi zic două lucruri.

"Hai - spune! Vrei să te măriţi cu el?"

- Trésor e bine. Femeia care e cu ea acum o place şi are grijă de ea.

Deci dormea în camera bonei. Slavă Cerului! - femeia aia o putea apăra cât de cât... Aprobă cu capul.

- Şi al doilea se referă la Azur. De trei zile, îmi cade-n cărţi cu dragoste.

Cum-cum?

- Şi-o damă blondă şi cu ochi deschişi la culoare.

Blondă! "Aah, nea Dumitre - câte ţi-aş zice eu dumitale, care mi-ai împins băiatul spre zona Sibiului..."

- E dragoste întreagă nepetrecută. Cred, deci, că frati-miu s-a îndrăgostit...

Zâmbi şi aprobă din nou... Agata păşi spre uşă:

- Poftă bună.

- Voi ce mai faceţi?

- Noi? Nu facem mare lucru. Tot cum ne ştii - cuminţi şi discreţi.

- ... Bine, scumpa mea. Să ai grijă...

- Stai liniştit.

Fetiţa lui ieşea, închidea uşa...

Păi, ce mai era de spus? Trésor stătea cu bona iar Azur se-ndrăgostise! Era bine! Era foarte-foarte bine!

Muşcă cu poftă din chiflă, luă cârnăciorul... şi-l opri la jumătatea drumului. Şi dacă nu era ţigancă? Dacă blonda aia era românca? Inima, vorba aia - zburda pe unde-i convenea ei să zburde, nu pe unde-i dicta creierul! Dacă băiatul lui se-ndrăgostise de-o românca...

Oof! Mai bine nu-i spunea! Cum o să reziste el acum până venea Azur? Şi dacă venea şi alegea să nu-i spună lui nimic... Ce dezastru...

Ştefan

Nu-i plăcea să zboare după apus. Întunericul compact de-afară îi crea o senzaţie de disconfort. Nu vedea "pe unde merge". Oricât de experimentaţi erau piloţii lui, oricât de bun era avionul - dacă nu vedea el norii, avea senzaţia aia tâmpită...

Piao sparse brusc tăcerea:

- Isamu spune să-ţi verifici conturile.

Serios? Aşa de repede se rezolvase? Dădu să se ridice; dar se opri:

- Citeşte-mi ce scrie.

- ***"S-a rezolvat. Verifică-ţi conturile."***

- Scrie: ***"Le verific când ajung la birou. Ana doarme în braţele mele..."***

Piao se conforma fără să pună întrebări... Poate că, la urma urmei,

da - îl antrena pe băiatul ăsta. Nu neapărat pentru postul lui Isamu - că tot chinezul fermecat era "baza" tuturor operaţiunilor lui! Dar avea sentimentul că Piao şi Ana lui se înţelegeau de minune. Şi cum plănuia să nu-şi mai lase vreodată soţia să umble singură prin lume, tare se temea el că pe fruntea lui Piao scria "asistent de regină"...

- Gata.

- Hai acum să încropim o scrisoare. Una elaborată, amplă, în care să anunţăm partenerii de afaceri că concernul meu din Rusia îşi continuă drumul fără mine, dar cu o echipă de toată isprava. Ştii tu - cuvintele care să-i facă pe oamenii ăia să facă în continuare afaceri cu Mihai.

Chinezul aprobă şi... Şi se apucă să tasteze. Tasta repede, semn că se gândise la tema aia şi "era inspirat"...

O să-şi aranjeze şi el cuvintele în minte. O să "coacă" nişte fraze-cheie. Şi, după ce Piao termina de scris, o să pună cap la cap cele două scrisori. Sigur, nu l-ar fi mirat ca tânărul ăsta din faţa lui să fie îndeajuns de priceput ca să se fi gândit deja la frazele-cheie...

Isamu

Era linişte în vilă. Fetele erau sus, în camerele lor. El se plictisea de mama focului, singur în birou. Biyu îşi făcea exerciţiile sus, la sală. Nu voia s-o deranjeze. În plus, era de-abia nouă seara. Iar Ştefan şi Ana dormeau azi la conac. Aştepta deci, răbdător...

Mobilul vibră scurt. Îl luă... Ia uite! Băiatul lui "făcea economie de cuvinte" - începuse să-i trimită SMS-uri acum! Hm...

"Spune-i tu lui Claude să deschidă poarta, te rog."

Da! Imediat!

Sări în picioare şi se grăbi să coboare. Mm, ce living lung! Avea şi Ştefan ăsta o căsoaie... Ieşi în curte şi scoase mobilul. Acum avea dificultăţi în a-l găsi pe şeful pazei... care, uite, venea spre el... Claude zâmbea:

- Să deschid poarta?

Aprobă. Şi începu să aştepte, gândindu-se cum oare îşi dăduse Claude seama că trebuia să deschidă poarta... Păi, în primul rând ieşise afară din vilă. În al doilea rând, ori de câte ori ieşise din vilă, o făcuse ca să-i pună să deschidă poarta sau să-i anunţe că unul din membrii familiei Ionescu voia să iasă undeva. Şi-n al treilea rând, Liwei venea la el mai ales seara... Şi venea tot mai des...

Uite-l!

Privea maşina care se apropia şi se gândea aşa, retoric - ce repede creşteau copiii... Şi ce mici şi bătrâni şi "topiţi" se simţeau părinţii atunci când vedeau aşa mândreţe de copii coborând din maşină...

Clar - îmbătrânise! Dar, sigur, asta nu era un *breaking news*...

Băiatul lui îl îmbrăţişă cu putere:

- Ştii ce bine e?

- Ştiu. Tu te simţi mare, eu mă simt mai mărunţel...

- Ee! Te rog!

Se grăbi să-l bage în living:

- Mă bucur că ai venit să mă vizitezi.

- Şi eu mă bucur să te revăd. Acum, rămâne de văzut dacă bucuria asta a noastră o să persiste şi după ce plec...

- Ce vrei să spui? Stai - mai întâi, bei o cafea?

- Nu, mulţumesc. Pentru că ţi-am adus un stick. Şi nu ştiu ce părere o să ai despre imaginile de pe el.

- Dacă sunt imagini cu mama ta, să ştii că n-au cum să mă întristeze.

Băiatul lui preferă să tacă...

- M-am obişnuit demult cu gândul că relaţia dintre mine şi ea s-a sfârşit - şi n-are nici o şansă să se reia, sau să se vindece cumva.

- În cazul ăsta, poftim.

I se întinse un stick:

- M-ai întrebat, la un moment dat, cum se înţelege ea cu Victor. Iar eu ţi-am promis că mă voi interesa şi voi obţine un răspuns sincer. Ei bine, pe lângă discuţiile pe care le-am avut cu ea, am făcut unele mici spionaje...

Băiatul lui îşi spionase mama! Interesant...

- I-am filmat pe-ascuns, când am fost la ei... Şi, recunosc, la începutul săptămânii am "uitat" la ea o cameră de luat vederi.

- Una mică-mică.

- Exact - una de-aia "spion". Am lăsat-o în living, orientată spre masă. N-am avut unde s-o aşez ca să bată spre uşă, aşa că imaginile din timpul zilei sunt destul de întunecate...

Nici o problemă - avea ochiul format şi cu imagini de-alea. Că "nu era ca-n filme", iar agenţii din teren filmau şi ei din ce unghi puteau! Înfipse stick-ul în plasmă şi reveni pe canapea. Ia să vadă el ce-i adusese Liwei...

- Pe-asta am făcut-o cu telefonul. Am susţinut că tocmai am primit un mail important...

Da, se vedeau mai mult picioarele... Dar uite că ridica puţin camera... Asculta discuţia şi se gândea la cea care fusese mulţi ani "rândunica lui"...

Victor îi vorbea foarte frumos. Evident, nu ştia chineză - nu ştia ce înseamnă Fei-Yen. El îi spunea *"ma petite narcisse"* - inspirat probabil de pe internet, sau... În orice caz, observa pe masă bucheţoiul de narcise - flori albe, graţioase, puternic mirositoare... Simţi nevoia să se lămurească:

- Aşa o strigă mereu?

- Da. Când l-a întrebat de ce, i-a ţinut o adevărată prelegere! A spus că ea, ca fiinţă, îi inspiră o floare. Aşa că a scormonit pe net şi-a ales narcisa. Prunul nu l-a inspirat, bujorul nici atât, crizantema nu i se potriveşte ei, orhideea e prea exotică, trandafirul e prea comun, din camelie se face ceai, azaleea înfloreşte prea violent şi-i dă lui senzaţia de gras...

Oo! Bufni în râs - mister Fabre ştia să fie spiritual...

- Lotusul chiar e o plantă cântată şi vorbită de toată lumea... El a ales narcisa. Adică zeiţa apelor. Cică "scrie pe net" că are puteri magice şi poate alunga spiritele rele. Dar aşa, după părerea lui, este o floare frumoasă prin simplitatea şi graţia ei. În ciuda dimensiunii mici, parfumul ei e puternic şi fascinant. Şi, deşi pare o plantă plăpândă, este în realitate foarte puternică.

- Şi ea ce-a spus?

- Nimic. Dar nici nu s-a revoltat împotriva apelativului.

Aha... Luă telecomanda şi trecu la următoarea filmare. Tot una cu telefonul.

- Aici eram...

Nu-l interesa - că era cu telefonul! El le căuta pe-alea cu camera ascunsă! Alea din momentele când ştiuseră amândoi că sunt singuri-singurei... Stop! Uite-o! Mm, bună cameră!

- De unde ai camera?

- Ehei, tată - cele mai interesante electronice să ştii că tot la studenţi le găseşti!

În fine! Nici nu conta... O vedea ştergând praful. Camera era bună, într-adevăr - avea rezoluţie bună şi-un microfon destul de puternic... Auzea o melodie lentă - un blues... Ea dansa şi ştergea praful... Şi iată-l şi pe el! Se ducea grăbit spre ea... o apuca de mână şi-o întorcea spre el. Şi, din mişcarea aia, îi lua cârpa şi-o azvârlea în spate, după care o lua de mâini... şi-o invita la un fel de cha-cha-cha! Ia uite - mr. Fabre se pricepea la dans... Iar ei îi plăcea... Deşi cu el dansase destul de rar...

Camera îi arăta un cuplu fericit. Un cuplu... "copt". De la o vârstă-ncolo, micile hârşeli ale vieţii dispăreau. Amândoi trecuseră prin îndeajuns de multe peripeţii vesele şi triste şi ştiau acum să se bucure de momentele frumoase ale vieţii. El privea unul dintre momentele astea - când el intervenea în treburile ei ca să o oprească şi să-i amintească să trăiască. Să-şi trăiască viaţa. Se gândea acum, privind dansul lor, de câte mii de ori ştersese Fei-Yen praful de pe fotografiile lor - iar el nu fusese acolo, s-o oprească şi s-o invite la dans...

Probabil că i-ar fi refuzat propunerea. Cu el nu prea dansase. Nici el nu fusese aşa un "fan dans" înrăit...

Se opriseră. O săruta. N-o putea săruta dacă dansau cha-cha-cha...

Hei! Ia uite ce mare dansator era mr. Fabre! O dăduse-n rock'n roll! Camera reda o melodie lentă; dar ei dansau rock'n roll şi râdeau. Fei-Yen se lăsa antrenată în piruete şi-n tras şi-mpins şi râdea... Strălucea...

Stop. Văzuse destul. Lăsă telecomanda pe masă:

- Vorbeşte cu ea. Spune-i că o rog să ne întâlnim, să discutăm.

- O să-i spun.

- Îi propun un restaurant, la alegerea ei. Şi o rog să aleagă o dată cât mai apropiată.

Liwei tăcea...

- Când mi-ai trimis tu mesajul cu deschiderea porţii, încropeam "în regie proprie" un divorţ cu acordul ambelor părţi. Că n-are rost să o lungim inutil. Dacă ea e fericită cu el...

Liwei tăcea... Zâmbi:

- În plus, ai văzut - eu sunt fericit cu Biyu. Aşa că e momentul, după părerea mea, să nu acumulăm şi alte amintiri neplăcute. Să-i aminteşti faptul că nu m-am mai amestecat în viaţa ei. Şi să-i spui să vină fără teamă - şi să fie sinceră şi să vorbească deschis. Că o să fie, probabil, ultima noastră discuţie faţă-n faţă. Şi cea mai importantă. Dacă vrea să-mi spună ceva, aia va fi unica ocazie ca s-o facă.

- Îi spun. Trec pe la ea, în drum spre casă, şi-i spun.

- Bine.

Se ridică şi-i returnă stick-ul, iar Liwei se grăbi spre glasvand:

- Probabil că o să mă roage să vin şi eu...

- Ar fi bine să vii şi tu. Ca să nu se simtă stingheră, sau speriată... Îi era frică de mine, ultima oară când ne-am văzut. Să vii şi tu - şi să stai lângă ea la masă.

- Bine, tată. Vorbesc cu ea şi te anunţ.

- OK. Pa!

- Pa, tată!

Şi gata - plecase...

Nu-l mai conducea la maşină. Nu voia să-l lase să creadă că imaginile şi discuţia îl afectaseră. Că nu-l afectaseră. Nu simţea nimic - nici plăcere, nici neplăcere. Văzuse o femeie frumoasă care-şi găsise fericirea - şi reînflorise, alături de alt grădinar.

... Avea Ştefan ăsta nişte comparaţii care persistau în memorie...

Zâmbi şi porni spre scară - Biyu sigur terminase de chinuit aparatele! Acum era, probabil, la duş. Iar el trebuia să-i dea zor cu divorţul ăla - trebuia să asambleze cumva o formă corectă din punct de vedere legal, moral şi sufletesc. Tot nu găsise o soluţie la problema împărţirii purcoiului de avere...

Ştefan

În sfârşit, ajunsese la birou!

Se trânti pe scaun şi porni calculatorul. Conturile nu şi le verifica de pe laptop - deşi erau securizate la maximum. Ştia cât de bună era reţeaua asta de la conac. Şi nu risca nimic - mai ales acum, când doi cetăţeni din Rusia erau foarte-foarte supăraţi...

Net... Interfaţa cu banca... Băga datele... Iată şi conturile. Mm, ce solduri "grăsane" avea! Ia să verifice el fiecare încasare...

- Vrei contractele?

Negă, iar Piao nu mai spuse nimic... uimit, poate, să constate că regele avea un cap aşa de mare încât ţinuse minte inclusiv sumele alea... "Păi normal că le-am ţinut minte! Că de două luni dospesc la ele!" Tăcea şi verifica fiecare cont...

Log out. Şi se ridică:

- Mă duc să mă schimb şi eu. Te rog, apucă-te de trimis mail-ul.

- Imediat.

Mail-ul îl verificase în avion. Şi se convinsese că, într-adevăr, Mihai avusese dreptate. Piao putea concura cu Isamu cel puţin la capitolul "mesaje". Dar, sigur, erau atât de multe altele la care Isamu al lui era absolut indispensabil...

Ieşi şi străbătu micul coridor. Şi aruncă o privire către uşa bucătăriei. Era închisă. Fetiţa lui se ascunsese repede, grăbită să dispară din raza lui vizuală...

"Nu te încrunta! Că nu-ţi trece pân' la vilă! Şi o superi pe femeia mult mai frumoasă ca luna!"

... Toate la timpul lor. Ieşi.

Ana-Maria

Acum, în momentele astea, ura curtea nesimţit de mare a conacului! Şi înghiţea greu socoteala aia cu "noi locuim în vile ca să protejăm conacul". Că se mutaseră înapoi, în vila lor; şi-l lăsase pe băiatul cu maşinuţa la dispoziţia lui Ştefan. Încerca deci să se grăbească fără să-i arate tânărului de la pază că se grăbeşte...

Sosirea lor la conac îi scosese pe toţi în curte. Inclusiv pe Florentina. Fetiţa ei i se păruse veselă; dar manifestase o veselie rezervată. Se îmbrăţişaseră, se pupaseră pe obraji... şi cam atât. I se păruse şi puţin jenată, puţin grăbită să dispară repede din "vizorul" părinţilor ei. Şi cum Ştefan nu insistase s-o ţină sub braţul lui, Florentina profitase de "mergem să ne schimbăm" şi-o ştersese repejor în camera ei. Noua ei cameră. Gândul ăla îi forma un ghem în stomac...

Asta e! Viaţa e aşa cum e! Întotdeauna! Or să se-mpace ei! Or să-şi revină... Poate-o să vrea Thomas să se mute în vilă, cu ea. Sau poate or să se mute în Bourges, în oraş. Dar asta se va întâmpla după Revelion; după ce se aşezau lucrurile în Rusia. Momentan, trebuiau să stea aşa, încuiaţi bine, păziţi bine...

Intră în conac... şi decise, într-o clipă, că vor discuta sus. Urcă deci scările, ciocăni la prima uşă... Perfect. Intră şi selectă numărul fetei ei.

- Da, mami.

- Ce faci? Eşti în conac?

- Da.

- Atunci hai sus, să te-ntreb ceva.

- ... Da; imediat!

Bun! Se aşeză pe canapea... Camerele astea erau mici, dar plăcute. Erau ideale pentru "o noapte". Dar nu se putea, totuşi, trăi în ele. De-aia le mobilase Ştefan aşa, cu canapele. Erau ideale pentru discuţii, pentru o cafeluţă... şi-atât.

- Da, mami!

O invită să se aşeze şi-i ceru mâna. Şi-i strânse mâna, oftând uşor:

- Am auzit că vineri ai fost foarte speriată...

Fata ei aprobă, serioasă pân' la Dumnezeu...

- De ce?

- Fiindcă ştiam cine e ăla şi ce poate. Şi chiar dacă v-aţi întâlnit cu el pe teritoriul protectorilor voştri, mi-am imaginat...

- Tu ai fost în turnee cu mine, da?

- Da, mami. Şi ştiu că sunteţi bine păziţi. Şi totuşi...

- ... Şi totuşi, ţi-a fost frică.

- Da. Atât de frică, încât nu mă puteam opri din tremurat.

- Mă bucur că ţi-a trecut. Şi te rog să nu mai faci aşa niciodată. I-ai speriat îngrozitor pe toţi!

- Ştiu! Şi n-am vrut! Dar...

Prefera să tacă, s-o facă să vorbească - să vorbească din nou liber despre lucrurile care o afectaseră, care nu-i plăcuseră... Încerca s-o antreneze pentru discuţia cu Ştefan. Cât de curând, soţul ei se va plictisi s-o aştepte pe ea să-şi facă curaj; şi-o s-o cheme el la discuţie. Măcar să aibă ea sentimentul că "o ajutase" cât de cât...

- ... Mi-a fost frică pentru voi. Cum să spun... Am simţit că există riscul să rămân orfană. Şi în momentul ăla am început să tremur...

"Orfană de mamă, sau de tată?" Îşi muşcă limba şi tăcu. Iar fata ei zâmbi:

- Dar bine că totul s-a terminat cu bine, nu-i aşa?

- Exact - totul s-a terminat cu bine. Şi e bine. Apropo de chestia asta - Mihai a spus că Andrei a fost la psiholog. Şi i-a trecut.

- Perfect!

Normal că Florentinei îi plăcea vestea aia - de vreme ce nu-l plă-

cuse niciodată pe-ăla...

- Acum e hotărât să se însoare cu o balerină. Una fluşturatică, dar de familie bună.

- Îl priveşte. Din punctul meu de vedere, atâta timp cât nu mă caută pe mine, e perfect!

- ... Ieri a fost o scenă foarte neplăcută. După ce au semnat, Ştefan a făcut videoconferinţă cu Gabriel şi Andrei. Când au aflat că noul lor şef se numeşte Mihai, au reacţionat foarte diferit. Gabriel i-a închis lui Ştefan ecranul în nas. Andrei a început să urle - trebuia să mergem acolo, aşa cum stabilise Ştefan, pentru că el aranjase ca Mihai să fie ucis iar ei doi şi Ştefan să moştenească tot.

Fata ei rămăsese perplexă...

- Aşa că, până-n Revelion, probabil că lucrurile or să se rezolve şi pe partea aia de planetă. Tu când discuţi cu Ştefan?

Gata - plecase capul, amuţise... Se ridică:

- El n-o arată; dar îl întristează mult depărtarea dintre voi. Fă-ţi curaj şi vorbiţi. Azi, mâine... Când vrei tu! Că mâine seară mergem toţi trei la Cannes. Bine?

- Bine, mami.

Se grăbi să iasă şi nu mai închise uşa. Parcă... Parcă se retrăsese din nou în "bula" ei. Fata ei avea probleme mari! Fata ei se obişnuise să sară repede în bula ei, să se-ascundă acolo...

Şi-acum să se-ntoarcă în vilă şi să-i spună lui Ştefan că discutaseră şi că Florentina era foarte bine. Şi că n-avea motive de îngrijorare. Deşi nu arăta asta, Ştefan era îngrijorat pentru fetiţa lui...

Isamu

S-ar fi dus să se culce. Adică, în fine - s-ar fi dus în camera lui. Că "era aşteptat", cum se spune! Dar avea o presimţire. Era zece fără zece, iar Liwei nu-l sunase. Ştia că se dusese glonţ la Fei-Yen; şi ştia că n-ar fi discutat "probleme de familie" de faţă cu mr. Fabre. Probabil că pândise momentul când îi sunase ăluia telefonul, sau când se dusese la veceu... Şi-apoi, nu-l putea suna pe el chiar din casa mamei lui! Dacă individul era acolo...

O să aştepte până la zece fix. Şi pe urmă n-o să-i mai răspundă. Că şi el avea alături o fiinţă pe care nu voia s-o facă să sufere din cauza existenţei familiei lui. Chiar dacă Biyu era alături de el şi în privinţa asta - nu voia el s-o lase să intre în contact cu trecutul lui. Pur şi simplu! Era iubita lui, era relaţia lor...

De fapt, ia să nu mai aştepte el deloc! Că fosta lui soţie putea spune "o să mă gândesc şi-o să te anunţ". Nu? Şi se gândea câteva săptămâni bune, ca să-l calce pe el pe nervi...

Luă telefoanele şi se ridică. Şi exact în momentul ăla telefonul oficial începu să cânte... Liwei, evident! Da' ce-şi închipuise el - că o să-l sune ea? Hm...

- Da.

- Tată, uite, tocmai am plecat de la mama...

- Aşa...

- A spus că, dacă eşti şi tu de acord, ea ar vrea să vă vedeţi mâine dimineaţă, la zece.

Ia uite, ce grăbită era ea! Dar... Dar era mult mai bine aşa. Că şi el ar fi trebuit să fie extrem de grăbit! La el dura mai mult decât la ea!

- În regulă. Ţi-a spus şi unde?

- A spus că e mai bine să alegi tu locul. Dat fiind că tu ştii mai multă geopolitică decât ea...

Liwei râdea; se scremu să râdă puţin şi el:

- În regulă. Atunci ne vedem la Caffe Roma la zece. Tu nu vrei să rămâi la Cannes în noaptea asta?

- Nu - că ajung repede!

- Cum vrei tu! Vorbim mâine.

- Vorbim. Pa, tată.

- Pa.

Apăsă butonul roşu şi ieşi din birou. Şi oftă greu - acum trebuia să-i spună şi ei... Păi, hai să-i spună! Deşi nu prea ştia cum să-i spună...

Şi dacă nu-i spunea totuşi? Dacă "îi făcea o surpriză"? Sigur, surpriza nu consta în discuţia lui cu actuala soţie; altă surpriză îi pregătea el ei! Dar chiar şi aşa - să-i facă o surpriză, sau...?

Apăsă clanţa, intră... şi constată că Biyu nu era aici... Închise uşa şi începu un mesaj nou.

"Pe unde umbli la ora asta înaintată?"

Send. Îşi scoase haina, cravata... Piu!

"Sunt sus. Vrei să cobor?"

Se încruntă...

... Nu. La urma urmei, relaţia lor era... neserioasă. El era însurat, ea era bodyguard cu steluţă. Nu-i putea cere acum mai mult. Dar... Dar las' că-i făcea el o surpriză! Dis-de-dimineaţă, luni, Biyu o să aibă o surpriză de proporţii! Las' că-i arăta el ei! Apăsă ecranul...

"Mai bine nu. Mâine am programată o discuţie de afaceri în oraş. Trebuie să fiu odihnit."

Send. Şi-acum îşi pregătea toate cele pentru duş şi odihnă. Dacă Ştefan era la conac, nu se întâmplau "lucruri majore" în afaceri. Că se ocupa contele de ele. Iar dacă se întâmpla ceva în Moldova, Cheng îl suna prompt. Aşa că o să

Piu!

"În cazul ăsta, pot să cobor zece secunde?"

Zece secunde?! Hm...

"Dacă-mi spui de ce..."

Aştepta...

"Cum, de ce? Să te sărut de noapte bună!"

Jaspul lui era teribil uneori! Iar post-adolescenţa lui era o pacoste - că-l făcea să marşeze la joaca ei! Scria...

"Să vedem... Nu ştiu. Poţi?"

Ia să vadă el dacă putea... Da' bineînţeles că putea! O auzea tropăind pe scări! Şi uite că nu se mai îngrijora că o auzeau fetele grăbindu-se "la făcut prostii"! Deci, până la urmă, poate că nu era vorba despre fete. Sau despre rapoartele fetelor - cele care ajungeau la Cheng şi Fang. Poate că era altceva... Poate era vârsta ei, dorinţa de-a fi tânără - o femeie tânără, cu imaginaţie, cu nevoia de-a fi adolescentă...

Uşa se deschise, se închise iar tânăra se grăbi să-l strângă-n braţe şi să-l sărute... de noapte bună, fireşte, că doar îi spusese că mâine are o discuţie de afaceri... La urma urmei, da - vor discuta afaceri. Vor împărţi averea. Divorţul era dorit de amândoi, aşa că nu vor discuta despre el. Vor împărţi casele, maşinile, acţiunile, operele de artă...

- ... Noapte bună...

- Noapte bună.

Şi-acum pleca - mergea cu spatele spre uşă şi-i făcea pa-pa cu mâna, veselă şi zâmbitoare... Simţi nevoia să... răbufnească:

- Îţi pregătesc o surpriză.

- Aha... Dat fiind că o pregăteşti tu şi că e surpriză, o aştept răbdătoare...

Aşa-i venea să-i spună... Dar se abţinea. Că trebuia să-i spună întâi despre divorţ. Şi nu voia să amestece trecutul în propriul viitor. Aşa că-i făcu şi el cu mâna. Iar ea ieşi... Şi nu se dădea dusă... Îi făcu din nou cu mâna. Şi zâmbi. Şi abia acum Biyu porni spre scară. Lăsase uşa deschisă... ca un fel de rugăminte de-a fi oprită totuşi aici, jos, la el...

Nu se simţea în stare s-o oprească. Nu era în dispoziţia necesară pentru o seară de dragoste. Şi nu se simţea îndeajuns de puternic să nu-i spună unde se ducea el mâine. Simţea nevoia s-o protejeze de veştile despre fosta lui familie...

Păi, să facă un duş şi să se culce. Şi să nu-şi mai caute cuvintele pentru mâine. Or să vină ele de la sine...

15 noiembrie 2020 - duminică

Florentina

Micul dejun căpătase o turnură amuzantă. Aleodor povestea păţanii cu insigne. Ei ştiau despre cine era vorba în povestirea lui; ea şi Thomas, însă, nu. Dar râdeau şi ei. Era amuzant chiar şi aşa, pentru că Părintele avea un stil foarte siropos de-a spune poveşti de-astea...

Stăteau fiecare la locul lui. Masa nu mai era plină, ca data trecută - şi acum, azi, lucrul ăsta "se simţea". Stătea faţă în faţă cu părinţii ei. Era o aşezare un pic apăsătoare în momentele astea...

Se concentra asupra propriei farfurii. Uneori, când ridica privirea spre cel sau cea care vorbea, îşi privea tatăl cu coada ochiului. Era neschimbat. Adică părea neschimbat. În realitate, era un pic îngrijorat...

Nu ştia de ce era tati al ei îngrijorat. Şi-asta o îngrijora şi pe ea. Oare se întâmplase ceva în Rusia? Oare nu plătise ăla? Oare avea el informaţii că fraţii "coceau" ceva? Oare se gândea cum să facă s-o elibereze pe Trésor? Oare...

Oare de ce era tati al ei îngrijorat? Se întâmplase ceva? Nu putea să-l întrebe... Nici pe mama ei nu putea s-o întrebe, de vreme ce-o vedea atât de calmă şi destinsă încât îşi dădea seama că ea nu suspecta nimic, nu observase îngrijorarea soţului ei...

Se aplecă spre Thomas şi-l întrebă, în şoaptă:

- Ţi se pare îngrijorat?
- Un pic.

Deci nu se înşelase ea... Simţi, brusc, privirea verde aţintită asupra ei. Şi nu mai stătu pe gânduri - "atacă" farfuria în forţă! Îndesă în gură o bucăţoaie aproape uriaşă...

Ce era cu ea? De ce-i era frică de el? Adică de ce-i era frică până şi de cuvintele lui? Greu de aflat răspunsul...

Isamu

Preferase să aştepte în maşină. Intersecţia îi oferea o vedere largă asupra tuturor celor trei străzi. Ploaia nu-l împiedica să observe maşinile, oamenii... Nu prea era trafic în Cannes la ora asta. Aştepta. Era zece fără cinci. Probabil că or să întârzie un pic...

Ba nu. Uite maşina lui Liwei - oprise exact în faţa restaurantului. Se grăbi să-şi ia dosarul şi să coboare.

Nu-şi pregătise cuvintele. Nu ştia nici acum ce-o să-i spună fostei lui soţii - că pentru el, chiar şi acum, Fei-Yen era "fosta lui soţie". Aşa simţea, aşa gândea... Nu ştia când "dispăruseră" toate; nu sesizase când dispăruse "rândunica", aşa cum nu putea spune nici în ce moment al vieţii lui Fei-Yen devenise "fosta". Dar ajunsese în punctul ăsta - în care femeia aia era deja fosta lui soţie. Ştia că la notar nu vor avea probleme. Ştia că, până la sfârşitul anului, vor fi despărţiţi - divorţaţi, porniţi fiecare pe drumul lui...

Femeia din faţa lui zâmbea:

- Bună, Isamu.
- Bună, Fei-Yen.

Întinse mâna spre băiatul lui:

- Salut.
- Salut.

Gata. Arătă spre uşă:

- Haideţi.

El intra ultimul. Din motiv de... voinţă. Aşa voia el - să intre ultimul. Zâmbetul ei îl cam bulversase...

Restaurantul era gol-goluţ. Şi totuşi, arătă spre bar:

- Haideţi.

Ajunse şi el în faţa barmanului şi nu zâmbi:

- Aş dori să vorbesc cu managerul.
- Imediat.

Îl suna. El aştepta. Liwei îl privea, mirat; ea zâmbea şi privea sticlele, de parcă ştia deja ce va auzi... I se întinse receptorul.

- Bună ziua, dle Duris. Isamu Chèn vă deranjează.
- Oo, bună ziua! Nici un deranj, dle Chèn!
- Dle Duris, am o rugăminte.
- Sigur, dle Chèn! Vă ascult!
- Aş dori să port o conversaţie privată în restaurantul dvs.
- Desigur! Imediat! Daţi-mi-l pe barman!

Întinse receptorul şi-i făcu semn să-l ducă la ureche... Şi acum aşteptau... Tânărul asculta şi spunea "Da"-uri pe bandă... În sfârşit, închidea:

- Cu ce vă servesc?
- Momentan, trei cafele.

Şi-acum îi conducea într-una dintre "camerele private" şi-apoi fugea să facă cafelele...

"Uite, vezi? Ăsta e unul dintre avantajele vieţii de mafiot. Dai un telefon şi se rezolvă!"

Nu ştia de ce-i treceau prin cap gândurile astea. Că n-avea nimic de demonstrat - cu atât mai puţin ei, care ştia prea bine care erau avantajele vieţii de mafiot! Dar avea momente când îi venea câte-un puseu de-ăsta...

Poate se simţea, uneori, neapreciat corespunzător. Poate voia, uneori, să le arate ceea ce ei nu păreau să observe. Ei luau totul de-a gata; li se părea că "aşa e normal". Şi uitau, cel mai probabil, că beneficiau de toate astea pentru că el era omul mafiei - şi făcea ceea ce făcea...

Oare o luase razna?

Dl Duris îi spusese barmanului să-i descuie "separeul ăla bun". Nici Liwei, nici Fei-Yen nu păreau impresionaţi de camera asta... În fine! La urma urmei, poate-o luase el razna! Poate se simţea... "nemângâiat"! Sau "neapreciat"! Cine ştie!

Se aşeză şi porni dispozitivul de bruiaj - că aşa făceau mafioţii...

... Şi-acum tăceau toţi trei ca proştii! Aah, ce idioţenie! Propti cotul pe masă şi bărbia-n cot:

- Şi ce-aţi mai făcut voi? Ce mai e nou?

Liwei se grăbi să răspundă:

- Păi, ce să zic - nu prea sunt chestii noi. Facultatea ne mănâncă tot timpul! Şi învăţatul de după cursuri!
- Şi când te gândeşti că, după ce-o termini, trebuie să-ţi iei serviciu...
- Daa, îţi dai seama!
- Şi adio vacanţe peste vacanţe...
- Atunci chiar că o să se termine totul!
- Sau nu.

"Că-ţi las o avere uriaşă, iar dacă ştii s-o investeşti, poţi să trăieşti liniştit din ea tu şi copiii tăi fără să ridici vreun deget sau să intri vreodată într-un birou cu numele tău pe uşă." Băiatul lui era prea "constipat" ca să priceapă asemenea subtilităţi, aşa că tăcuse... Întoarse privirea spre ea:

- Ce mai e nou?

Femeia din faţa lui zâmbea în continuare:

- De ce mă întrebi?

Poftim? Trase aer în piept, grăbit s-o întrebe dacă nu i se părea normal s-o întrebe ce mai e nou după atâtea luni - dar ea puse punctul pe i:

- Nu ştii deja ce mai e nou?

Touché! Ăsta era unul dintre dezavantajele vieţii de mafiot... Zâmbi şi el:

- Ba da; ştiu. Dar nu păreaţi grăbiţi să deschideţi o conversaţie; şi n-am găsit o întrebare mai idioată decât "ce mai e nou".

Liwei părea... panicat de schimbul lor de replici; ei doi, în schimb, râdeau. Păi şi ce să facă - să se ia la bătaie? Ca să câştige ce? Ce mai era de câştigat? Continuă:

- N-am vrut să te întreb direct dacă eşti fericită...
- Fiindcă ştiai că sunt fericită.

- Şi nici n-am vrut să te întreb direct dacă e mai bine aşa...

- Fiindcă ştii bine că e mai bine aşa.

Puse dosarul în faţa ei:

- Tocmai de-asta am întrebat "ce mai e nou". Dar cred că din punctul ăsta al discuţiei o să întrebaţi voi - şi-o să răspund eu.

Uşa se deschise; barmanul se grăbea să-i servească...

Băiatul lui evita să privească spre dosar; Fei-Yen, în schimb, citea cu maximă atenţie... gândindu-se că bărbatul din faţa ei era mafiot cu experienţă şi poate că destinsese atmosfera tocmai ca să-i adoarmă ei vigilenţa... Citea... Îşi aprinse o ţigară. Şi-i făcu semn lui Liwei să citească şi el. Nu de alta, dar făcea Dreptul. Poate sesiza el vreo inadvertenţă, vreun termen greşit...

Acum era linişte. El fuma şi-şi bea cafeaua; ei citeau... Scoase telefonul şi accesă mail-ul - ăla de pe Yahoo. Era curios ce mai spuneau newsletter-ele...

Ia uite ce pica Facebook-ul pe burse! Nu mai rămăsese nimic din averea ăluia! Sigur, o să se redreseze el! O să facă o nouă drăcie, o să cumpere nişte aplicaţii de la alţii şi-o s-o cârpească! O mai făcuse de vreo 200 de ori...

Brokerul lui îl anunţa că aurul mergea bine în perioada asta. Să nu uite să-i atragă atenţia lui Ştefan; că el avea stocuri mari de aur. Se apropia momentul capitalizării firmei Florentinei; o să-i prindă bine pontul... Dacă nu cumva o să afle diseară că vânduse deja... Că "nu stătea" Ştefan Ionescu în sfaturile lui de investiţii. Avea sursele lui, avea ponturi de la oameni de încredere...

- Pot să te rog ceva?

Aprobă şi lăsă telefonul. Şi ridică privirea - şi-i văzu obrajii roşii ca focul...

- Te rog - nu vreau decât casa din Montbeliarde.

- Asta nu se poate.

Fei-Yen oftă greu... El nu mai avea nimic de spus apropo de casa din Montbeliarde...

- ... De ce?

- Pentru că am fost o familie atâţia ani; şi tot ceea ce s-a strâns, s-a strâns pentru noi.

- Tot ceea ce s-a strâns, s-a strâns din munca ta.

- Şi din munca ta.

- Eu n-am produs niciodată nici un euro măcar!

- Tu ai produs cea mai importantă investiţie a familiei noastre.

Şi arătă spre băiatul lor. Fei-Yen oftă din nou:

- Nu vreau avere. N-am ce să fac cu ea.

- Averea îţi oferă stabilitate, predictibilitate, bunăstare şi-o viaţă liniştită.

- Te rog - nu-mi da mai mult decât casa din Montbeliarde.

- Iar eu te rog să te gândeşti bine - pentru că n-ai trăit decât jumătate din viaţă. Cealaltă jumătate poate fi

- Cealaltă jumătate mă priveşte.

Stinse ţigara şi-şi luă telefonul:

- Doar întreţinerea vilei din Montbeliarde costă anual minimum 120.000 de euro. Iar vila de la Cannes, dacă nu o vreţi voi, va sfârşi scrum. Mai gândeşte-te.

Şi-acum se uita mai departe pe ştiri. Că ea trebuia să se gândească. N-o mintise - atât "mânca" viloiul ăla anual, în condiţiile în care nu locuise nimeni acolo, şi deci nu "consumase" energie şi apă. Iar casa de la Cannes, dacă-i rămânea lui, va sfârşi stropită cu inflamabile şi incendiată din temelie până-n coşu' de fum! Şi gata!

Deci aurul mergea bine în perioada asta. Şi oţelul. Mai rău cu cerealele - recoltă mare, deci preţuri mici, marjă mică de profit...

La dracu! Aruncă telefonul pe masă şi se aplecă spre ea:

- Am înţeles că nu vrei nimic de la mine - nimic altceva decât divorţul. Dar dă-mi voie să-ţi limpezesc puţin gândurile. Eşti mama copilului meu, iar eu sunt omul mafiei chineze. Toată viaţa ta o să fii supravegheată - şi tu, şi el. O să primesc veşti despre tine indiferent dacă îmi refac viaţa sau nu, indiferent dacă le vreau sau nu. Dar să nu crezi că asta mă va face să intervin, la un moment dat! După cum ai spus şi tu: viaţa ta te priveşte. Ştiu însă că omul lângă care-ţi vei trăi cea de-a doua jumătate din viaţă n-o să fie niciodată în stare să acopere măcar cheltuielile celor trei case - indiferent cât de tare îşi va extinde afacerea cu psiho-pupu. Şi nici nu vreau să aud că ai ajuns la mâna lui şi-i ceri lui bani pentru un sacou sau o geantă mai acătării. Nu e cazul să faci pe filantroapa; şi nici să-mi duci mie de grijă. Că "nu stau pe uscat", cum se spune. Am împărţit averea în trei părţi egale. Liwei se va căsători în curând - şi prefer să-şi primească partea înainte să facă pasul ăsta, ca să intre la "bunuri obţinute în afara căsătoriei". Acelaşi lucru se va întâmpla şi cu tine - vei intra bogată în noua ta viaţă. Şi nu mă face să-ţi îndes toate alea pe gât; că mă obligi să ţi le donez şi să îngraş statul francez cu taxe.

Pricepuse?... Pricepuse. Şi era la fel de roşie. Băiatul lui era galben ca lămâia... Îşi recuperă telefonul:

- Dragostea trece prin stomac, oamenii se schimbă iar cele mai urâte certuri pornesc de la bani. Încetaţi cu tâmpeniile şi puneţi mâna pe-un pix şi stabiliţi cine ce ia. Ca să nu plătim taxe ca proştii plătitori de taxe.

Deci, cerealele erau o investiţie proastă. În schimb, se părea că uleiul de palmier "era pe val". Păcat că nu investea niciodată în materii prime! Nu-i plăceau. El era "omul comerţului". În plus, câştiga comisionul din tranzacţiile lui Ştefan cu China. Aşa că răsfoia newsletter-ele, trăgea concluzii şi-şi vedea liniştit de ale lui. Că viaţa pe bursă era riscantă. Şi, dacă ar fi investit în prostioarele alea, cine ştie dacă "anexa 1" la divorţul amiabil din dosarul ăla ar mai fi avut atâtea pagini...

Fei-Yen tocmai îi spunea lui Liwei că ar fi fost bine să ia el vila din Cannes. Că şi în Cannes era nevoie de cabinete de avocatură. Şi, dacă el se stabilea cu familia lui aici, o să fie aproape şi de el, şi de ea. Or să se viziteze des, or să poată ei să-i ajute cu bebeluşul... El răspundea, zâmbind, că la fel se gândise şi el - şi chiar dacă o va folosi drept "casă de weekend", existenţa ei îl va face să vină mai des în oraş. Şi deci or să se revadă mai des. În plus, era casa în care se născuse. Se simţea ataşat de ea. Aşa că, da - o să ia el casa din Cannes.

Scoase pixul şi-l puse pe masă; şi se ridică:

- Mă duc să comand ceva de mâncare. Aveţi vreo preferinţă?

- Nu. Comandă ce crezi tu...

Bun! Hai că era bine! Ia uite ce frumos puteau ei să se înţeleagă, după ce discutau deschis şi spuneau lucrurilor pe nume...

Rebeca

Îşi privea telefonul şi nu prea ştia ce să facă...

Ştefan şi Ana fuseseră în Elveţia. Apoi, în România. Şi apoi veniseră la conac. Şi nici el, nici ea nu scoseseră un cuvânt despre Trésor. Dar fuseseră în Aurari. Discutaseră cu Diamant. Discutaseră, cu siguranţă, şi cu nea Dumitru - bun prieten cu Nicu Petriceanu. Iar subiectul vânzării afacerilor din Rusia nu le putea lua chiar atât de mult timp! Cu siguranţă, discutaseră şi despre micuţa ei...

Cheng nu-i mai transmisese nimic despre ea. Isamu nu-i scria decât strict probleme de afaceri. De la Aleodor, dacă l-ar fi întrebat, ar fi obţinut cel mult o ridicare din umeri şi-un oftat... Şi cum ea era, de obicei, cea care claca atunci când auzea veştile... Şi tremura şi leşina şi-şi bocea şi sufletul din ea şi-şi smulgea părul din cap la propriu...

Luă telefonul şi selectă numărul soţului ei. Că oricum trebuia să vorbească cu el azi! Vorbeau zilnic; nu vedea deci de ce azi ar fi făcut o excepţie. Prefera să-l sune acum, când se simţea îndeajuns de puternică să nu plângă...

- Da.

- Bună.

- Bună.

- Ce faci? Ai treabă?

- Nu; acum nu. O să ies diseară prin Bucureşti. Că aseară am fost învoit...

Încercă să se înveselească singură - şi chicoti:

- Serios? Te-a învoit şefu'?

- M-am învoit eu, cu gândul la şefu'. Da' m-am învoit degeaba...

- Ei, nu chiar! Te-ai odihnit, da?
- Da. Da' ştii cum e: dacă stai, stă producţia...
- Daa, că tu chiar trebuie să te panichezi pentru seara ratată...
- Lasă-mă - că şi-aşa mi-a zis şefu' să iau cu vitamine, că ni se pregătesc chestii măreţe...
- Serios?
- Serios.
- Şi mie când aveai de gând să-mi zici să iau cu vitamine?
- Păi, când ne vedeam! Vrei să ne-audă duşmanii? Şi să ia şi ei cu vitamine?

Râdeau. Pălăvrăgeau de umplutură şi râdeau... Îşi înăbuşi oftatul şi renunţă la râs:

- Şi altceva? Ce mai zici, ce mai faci?
- Uite, nu mai zic mare lucru...

Deci nici el n-avea veşti... Nici nu se căznea s-o mintă cu un "mă gândisem să vin pe la tine, da' mi-a dat şefu' treburi multe"... Decise să pună totuşi degetul pe rană:

- Ai primit veşti?
- Nu. E tot aşa cum ştii tu.

Deci dinspre Nisa nu mai veniseră noutăţi... Poate că abandonaseră şi ăia! Poate că acum, după ce se calmaseră lucrurile cu Rusia, chinezii se retrăseseră şi lăsaseră umbrelele europene să se ocupe de recuperarea lui Trésor! Sau... Sau poate că recuperarea micuţei ei nu mai prezenta interes pentru ei. Pentru protectori. La urma urmei, era o prichindică de şapte anişori; nu? Iar ei doi le demonstraseră tuturor că se descurcau foarte bine şi fără ea! De ce să-şi mai bată capul să...

Brusc, bărbatul ei sparse tăcerea aia idioată:

- Dar sunt sigur că vor veni veşti, în curând.

Asta era o minciună drăguţă. Se grăbi să o confirme:

- Cu siguranţă, vor veni veşti în curând.

Şi-acum iar tăceau. Nu mai ştia ce să-i spună. Nici el nu părea mai inspirat. Era aşa o situaţie idioată... O tăcere idioată... Oftă greu:

- ... Şi eu am mult de muncă în perioada asta. Ştii, perioada de aprovizionare pentru sărbători...
- Ştiu. Pe mine m-au cocoşat de-a dreptul cu marfa lor! Şi zicea şefu' că-mi mai dă nişte muşterii de-ăia cu marfă multă.

Nici el nu era mai vesel. Şi nici el nu putea să spună "mi-e dor de tine". Nici el nu putea s-o mintă, că se gândise să treacă pe la conac dar are foarte multă treabă. Ea şi Diamant... Oftă scurt:

- Păi, asta e! Hai - hai să punem osu' la muncă!
- Hai! Că în ianuarie o să fie vai de noi!
- Vorbim! Pa!
- Pa!

Şi cam atât. Ea închisese, el închisese... Fără "te iubesc", fără "mi-e dor de tine"... Fără "ce mai face sarcina, nu mi-ai mai trimis ecografii în ultimul timp" - că uitaseră amândoi că ea cică era gravidă rău de tot...

Oftă greu şi-şi scoase puloverul. Scoase şi maieul ăla răsucit... că n-avea rost...

Nu ştia dacă mariajul ei cu Diamant va supravieţui. Acum, în forma asta, mariajul ei era reprezentat de certificatul de căsătorie şi legământul pe care-l făcuseră în faţa lui Ştefan. Ea una se simţea în continuare legată de Diamant. Sufletul ei era legat de el. Nu se mai simţea iubită; şi totuşi, ea îl iubea...

Cândva, demult, într-o noapte toridă de vară, ea îi spusese soţului ei că sufletul ei îi aparţine lui. Şi că, indiferent de cât de multe ori el o s-o părăsească, ea va rămâne a lui - şi-o să-l aştepte să se-ntoarcă la ea. Nu se înşelase. Deşi nu se mai simţea iubită, deşi trăiau despărţiţi şi nu se mai văzuseră de-atâta timp, deşi nu-şi mai spuneau "te iubesc" sau "mi-e dor de tine", ea totuşi îl aştepta...

Diamant al ei plecase. Ea îl aştepta să se-ntoarcă. Într-o zi, o să se-ntoarcă...

Se ridică şi îndesă maieul în coşul cu gunoi. Şi-şi luă o cămaşă. Una normală. Că nu mai avea de ce să joace rolul gravidei. N-o vedea nici dracu aici! Iar indivizii ăia doi n-or s-o mai vadă prin videoconferinţe! N-avea rost să continue sceneta... Şi poate că Părintele, sau Ştefan or să lase "să transpire" nişte poze cu ea. Poze recente, fără brâul de cârpe, cu obrajii supţi şi palizi şi zâmbetul împietrit peste durere... Poate-or să le vadă şi ochii din Elveţia... sau din China...

Isamu

Deşi ploaia se oprise, conducea încet. Preventiv. Nu se grăbea. Se întorcea la vilă - şi n-avea de ce să accelereze. Se simţea liniştit şi calm...

Tabelul lui suferise puţine schimbări. Vila era cel mai valoros bun care-şi schimba viitorul proprietar; în rest, făcuseră modificări mici. Un tablou, nişte acţiuni colo şi colo... Stabiliseră că va modifica el anexa şi va alege el notarul. Şi vor perfecta actele săptămâna viitoare. El propusese termenul ăla, ea îl aprobase...

Mâncaseră cu poftă şi pălăvrăgiseră despre cunoscuţi comuni. Ea nu vorbise despre Jinjing. El nu vorbise despre familia Ionescu. Dar vorbiseră mult, toţi trei. Petrecuseră trei ore destul de plăcute. Putea spune că mâncase în compania unor buni prieteni...

Liwei nu ieşise din starea aia uşor încordată, de "mediator" pregătit să intervină ca să aplaneze conflictul şi să ucidă scandalul. Deşi nici el, nici ea nu dăduseră semne de ţâfnă, sau de ceartă, sau de nemulţumire - băiatul lui rămăsese aşa, un pic tensionat. Nici când se despărţiseră, în uşa restaurantului, nu-i trecuse. Nici după ce ea, cu de la ea voinţă, păşise spre el, îl îmbrăţişase şi-l pupase pe obraz. Apropo - simţea şi acum buzele ei pe obraz. Era o senzaţie ciudată. Se simţea ca şi cum primise un cadou pe care nu-l voise...

Încetini şi semnaliză stânga. Poarta era deschisă. Claude îl privea lung... De atâţia ani de zile, Claude îl privea lung - şi cine ştie ce gândea, sau... Viră şi opri în dreptul lui:

- Totul e OK?
- Da.

Bun! Acceleră spre casă.

Revederea cu ea nu-i făcuse nici rău, nici bine. Şi nici nu-l pusese pe gânduri. Nici nu-l făcuse să sufere, nici nu-l bucurase... Or să se mai revadă. Şi la notar, şi în casa lui Liwei - că nu erau duşmani, n-or să se ocolească cu grijă... Rămăseseră prieteni. Adică amici. Nu mai aveau nimic de împărţit. Împărţiseră azi. Terminaseră cu împărţitul.

Opri motorul, îşi luă dosarul şi coborî. Şi descuie vila cu cheile lui.

Acum era el aici, aşa că putea să desigileze reşedinţa Ionesco...

Urca treptele, un pic întristat de descoperirea că nu fusese aşteptat... Adică că ea nu-l aşteptase în living, la televizor... Deşi ştia că ar fi fost ciudat ca Jiao şi Meili să stea cuminţi sus, iar ea să coboare în livingul angajatorului ei, de vreme ce avea televiziune "la discreţie" pe telefon şi tabletă...

Validă cardul şi aruncă dosarul pe biroul lui. Şi trase uşa. Se grăbea în camera lui acum, să-şi scoată paltonul, haina... Le aruncă pe pat. Şi intră în baie.

... Nu ştia de ce luase săpunul. Nu ştia de ce freca cu atâta îndârjire. Nu-l otrăvise; doar îl pupase pe obraz! Dar poate că, undeva în mintea lui, gestul ei fusese otrăvit. Sau... Sau poate că tot acolo, în mintea lui, se aşteptase să audă un fel de "te rog să mă ierţi că te-am înşelat, că n-am aşteptat să divorţăm mai întâi"...

Poate că, în mintea lui, era nemulţumit de modul cum decursese discuţia. Poate că îşi dorise, de fapt, să îi spună despre Biyu. Nu ca s-o necăjească, sau... Poate că îşi dorise să ştie şi ea că nici el nu era singur. Că avea şi el pe cineva. Şi că era fericit cu acel cineva. Pe el îl informase China, apropo de fericirea ei. Pe ea, oare o informase Liwei? Sau se gândise c-o s-o facă să plângă, sau că or să i se ceară fotografii cu "noua lui mamă", sau...

Ce tâmpenie!

Îşi şterse faţa şi se grăbi să iasă. Şi se repezi la haină - îi suna telefonul. Cine era? Liwei?

- Da.
- Ce faci?
- Uite, mă schimb.
- Aa, ai ajuns...

- Da.
- Eu am dus-o pe mama şi...

"Şi?" Aah, cât de rău îl enervau ezitările astea! Parcă era o fată mare din provincie - aşa se codea şi se bâlbâia şi nu-şi găsea cuvintele! Păi el făcea Dreptul, sau şcoala de muţi? Decise să-i dea un brânci mobilizator:

- Ea e OK?
- Da. Voiam să te întreb...

"Păi întreabă-mă odată!" Mm, ce-l enerva...

- Tu eşti OK?
- Da. Mă grăbesc să discut cu Biyu.
- Aha! OK! Atunci... Aştept să mă suni tu?
- Da. Te sun, să-ţi spun data şi ora. Şi adresa.
- Bine, tată.
- Vorbim.
- Vorbim.

Închise şi luă telefonul roşu. Şi-i făcu un apel. Se simţea ţâfnos, enervat de bâlbâiala băiatului lui - care, la vârsta lui, la capacitatea lui intelectuală, ar fi trebuit să fie "mai bărbat", aşa...

Aruncă telefonul pe pat şi înfipse mâinile-n buzunare. Nu prea ştia cum să-i spună, sau dacă să-i spună unde fusese...

Venise. Se oprise în uşă. Oof! Azi, avea parte numai de nehotărâţi! Şi de jumătăţi de măsură! Îi făcu semn să intre, iar ea se conformă...

- ... Eşti supărat?

Negă.

- Pari supărat.

Negă din nou. Iar silueta ei se apropie... Ee, aşa da! Îi ura "bun venit"! Parcă-parcă era tentat s-o ierte pentru ezitarea de mai devreme...

- ... A fost OK?
- Da.

Acum el era "în neregulă" - că-i răspundea scurt şi cam tăios. Se grăbi să... remedieze problema:

- Am obţinut tot ceea ce am vrut să obţin.
- Asta e bine...

... Îi simţea nervozitatea şi amalgamul de gânduri şi nu încerca să-i desfacă nasturii cămăşii...

El nu era ca Liwei. El nu se bâlbâia. Nu-i stătea în caracter. El punea întrebări şi obţinea răspunsuri. Deci!

- Vreau să te întreb ceva.

Gata - Biyu îi dăduse drumul, făcuse un pas în spate şi-l privea drept, serioasă, pregătită să-i răspundă cu sinceritate... O prinse uşor de umeri:

- De fapt, vreau să te rog ceva...

Capul brunet aproba încet... El mângâia uşor braţele ei şi încerca să-şi adune cuvintele...

- ... Vreau să te implor să renunţi la meseria ta.
- Nu trebuie să mă implori. M-am gândit deja la asta; şi renunţ bucuroasă la meseria mea.

Serios? Renunţa bucuroasă la meseria ei? Hm... Jaspul lui zâmbea:

- Şi, pentru că ştiu că apreciezi sinceritatea, recunosc cinstit că m-am gândit la câteva variante de reconversie profesională...

Reconversie profesională! Ei, poftim! Îl făcuse să râdă! El voia să fie serios, iar ea îl făcea să râdă...

- ... Iar cea mai tentantă meserie mi se pare cea de mamă.

Cum-cum?

... Nu prea mai ştia ce să zică... şi nici nu prea mai putea să reacţioneze... Fiindcă ceea ce auzise el... Capul brunet se plecă grăbit:

- ... Dar poate că am greşit. Nu ştiu - propune tu o meserie potrivită pentru mine.

Nu-nu! Fruntea sus! Voia să-i vadă ochii!

- Stai. Stai, că ceva nu e-n regulă! Te-ai gândit la meseria de mamă!
- Da. M-am gândit... Adică eu mi-aş fi dorit... Dacă şi tu ai vrea...

"Spune! Spune-o cu cuvinte! Că mă scot din minţi jumătăţile de fraze şi jumătăţile de idei!"

- ... Eu mi-aş fi dorit o fetiţă. Dar nu... Nu cred că tu îţi

- Tu poţi să faci copii?
- Da.
- Dar ai spus că ţi-au legat trompele!
- Mi le-au legat, da.
- Nu mai înţeleg nimic!

Chiar nu mai înţelegea nimic!

- Nu pot rămâne gravidă pe cale naturală.

Era perplex! Era bulversat complet! Cum adică?

- Trebuie să...

O trase şi-o aşeză pe pat - şi se aplecă la câţiva centimetri de ea:

- Cum adică? Explică-mi!

Tânăra dădu să plece din nou capul; i-l ridică imediat:

- Uită-te în ochii mei şi explică-mi! Acum!

Era roşie toată şi nu-şi ascundea sperietura...

- ... Uneori, se poate corecta chirurgical. Se pot redeschide. Dar dacă asta nu mai este posibil, se pot colecta ovulele...

Se simţea deja în rai - că nu se gândise la asta nici o clipă... Iar stările astea prin care trecea el, pe care nu putea să le ascundă de pe propriul chip, o încurcau rău şi-o speriau...

- ... Se poate face fertilizare in vitro... iar embrionii se pot pune apoi în uter...

Iar el putea avea o fetiţă cu ea. O fetiţă aşa cum voiau ei! Medicina modernă şi fertilizarea in vitro le dădeau practic posibilitatea de-a modela fetiţa perfectă! Putea avea o fetiţă... Zâmbi:

- OK. Dar pun o condiţie.

Biyu aprobă ferm.

- Te căsătoreşti cu mine.

Aproba din nou.

- Şi eşti alături de mine până la capătul zilelor noastre.

Aproba din nou.

- Chiar dacă mama ta n-o să fie de acord cu aşa ginere.

Aproba din nou. Era foarte serioasă, deşi chestia aia cu mama ei ar fi trebuit s-o facă să râdă...

- ... Te-am speriat?

Aproba...

- De ce?

Evident, nu-i putea spune, fiindcă o speriase cu reacţia lui...

- ... Eşti sigură că vrei să fii doamna Chèn?
- Vreau să fiu a ta. Aşa că o să fiu tot ceea ce vrei tu să fiu.

I-auzi! O privea lung... Ea îl privea - şi nu-i trecea sperietura...

Se aşeză, încet, în genunchi. În momentele astea, realiza că nu-şi va ierta niciodată omisiunea - nu avea în buzunar un inel. Nu-i putea pune întrebarea...

O săruta şi ştia că nu-şi va ierta niciodată omisiunea...

Ştefan

Blindata se apropia de locul de parcare. Din cadrul glasvandului îi zâmbea un chinez fericit...

Mm, dar ce fericit era! Ce se-ntâmplase? Şopti încetişor:

- Ce-o fi cu el?
- Nu ştiu. Dar "e de bine", nu crezi?

Aprobă încet... şi coborî.

- Salut!
- Salut!
- Ascult.
- În birou!

Mm, ce-i venea să se strâmbe la el! Dar îl vedeau umbrelele - şi...

În sfârşit, intrară în vilă.

- Veştile din Rusia sunt bune.

Şi-i spunea asta aici? Adică în afara biroului?

- Mâine au şedinţă.

Îi făcea semn "în sus". De ce ţinea Isamu musai să-i anunţe pe francezi că ruşii aveau şedinţă mâine era un mister...

- Rebeca a discutat cu Diamant. Ţi-am salvat convorbirea pe

desktop.

Aprobă, urcând scările... Isamu năvăli la propriu în birou! Şi-l apucă de palton şi-l trase înăuntru! Ia uite-l! Şi totuşi - ce se-ntâmplase?

Uşa se trânti. Chinezul şopti, fremătând tot:

- O să am o fetiţă.

... Poftim?

- O să ne căsătorim şi-o să avem o fetiţă.

Aa! Se grăbi să-l îmbrăţişeze:

- Bravo! Felicitări!

- Dar momentan păstrăm secretul.

- Evident!

- Hai să-ţi spun! Hai, că simt că explodez!

Se trânti pe canapea:

- Fei-Yen ştie?

- Am fost în oraş şi-am vorbit cu ea. Am "ajustat" partajul şi-a rămas că săptămâna viitoare mă ocup eu de acte. Şi mergem la notar.

- Bun!

- După care am venit aici şi-am rugat-o să renunţe la meseria ei.

Aha...

- Şi mi-a spus că s-a gândit şi ea la chestia asta. Şi s-a gândit şi la reconversia profesională... Şi cea mai potrivită meserie pentru ea e meseria de mamă.

Frumos! Îl anunţase foarte frumos că plănuieşte să-i facă un copil!

- Şi tot la o fetiţă se gândise şi ea.

- Tu i-ai dat vreodată de înţeles că-ţi doreşti o fetiţă?

Isamu nega... Interesant!

- Păi, ce să zic - bine că nu vrea băiat, nu?

Isamu aproba... şi zâmbea:

- Şi când am auzit că poate să facă copii...

Păi ce - el ştiuse că nu poate?

- Le leagă trompele la angajare.

Aa...

- Am fost ferm convins că nu poate!

Păi şi el era ferm convins că Ana n-ar putea face copii!

- Dar se poate face fertilizare in vitro.

Ia uite, că la asta nu se gândise...

- Aşa că o să avem o fetiţă.

- Bravo! Felicitări!

Şi-ar fi vrut să-l întrebe cum decursese întâlnirea cu Fei-Yen - dar parcă n-ar fi schimbat acum discuţia, pentru că Isamu fremăta la propriu şi strălucea tot de fericire...

Florentina

Gata - "i-l răpise". Îl ducea în birou. Nu puteau discuta în birou, aşa că...

Aşa că, ia să pună ea mâna să se schimbe şi să mai arunce o privire peste temele pentru mâine! Că n-o să-l mai prindă azi liber! După mişcarea amplă pe care-o făcuse tatăl ei vineri, normal că aveau de vorbit! Tatăl ei pierduse o sursă importantă de profit; trebuia s-o compenseze cumva. Or să "recalibreze" afacerile, or să deschidă discuţii cu afacerişti noi...

Tati al ei o să fie foarte ocupat, zilele următoare. Adică săptămânile următoare. O să umble mult şi prin Franţa, şi prin alte ţări...

Oftă greu şi se ridică. Şi decise să-şi viziteze mama.

Uşa dormitorului era închisă, aşa că ciocăni...

- Intră.

Se conformă.

- ... Ce-i cu tine? Eşti tristă!

- Un pic. Adică...

Era imediat trasă spre terasă... Nu. N-or să iasă. Se opri:

- Tata o să fie foarte ocupat, aşa-i?

- Tatăl tău, după cum ai observat deja, îşi face revenirea lentă în prim-plan. Adică n-o să plece mâine pentru următoarele două luni; o să înceapă să lipsească, treptat, din ce în ce mai mult...

- Aha... Mă gândisem că acum, după ce a renunţat la afacerile din Rusia, o să vrea să extindă restul, ca să compenseze absenţa veniturilor...

- Nu. Nu e în situaţia în care trebuie să achite urgent apa şi gazele...

Da, corect! Avea o avere pusă deoparte! Dar, chiar şi aşa...

- De ce, Florentina? Ce te frământă?

- ... Îl simt supărat pe mine. Şi nu ştiu cum să fac să-l împac!

- Trebuie doar să redevii fetiţa lui. Şi cum asta nu se poate aşa, în 24 de ore, el aşteaptă răbdător...

Deci tati al ei aştepta, răbdător, şi încerca să treacă peste necazul cauzat de comportamentul ei...

- Ştie că nu te poate grăbi. Şi că, din păcate, nu te poate ajuta nicicum. Trebuie să fii tu pregătită să redevii Florentina lui. Înţelegi?

Aprobă... şi şopti:

- Nu mă simt pregătită. Sunt... Nu ştiu...

- Florentina... Într-o zi, o să se rezolve şi asta. Trebuie doar să ai răbdare. Aşa cum are şi el.

Aprobă:

- Mă duc să recitesc pentru mâine.

- Bine.

Mama ei n-o oprea, semn că nici ea nu putea s-o ajute să-şi revină mai repede...

N-o să reuşească să discute azi cu el. Aşa că se va concentra asupra şcolii. Şi va încerca să se înveselească vorbind cu Thomas. Ia să se ducă ea să vadă ce poezii mai scrisese soţul ei...

Diamant

Ding-ding! Iar veneau pe capul lui...

Pe-asta sigur Raina lui i-o făcuse! Că ea îl sunase azi! Ea îi pusese întrebarea aia care-l blocase! Cheng îi spusese lui "nu-i spune tu Rebecăi, lasă că îi spunem noi" - iar ea nu afla, de fapt, nimic! Când înţelesese că el ştia totul iar ea...

În fine! Descuie şi deschise larg uşa. Iar băiatul lui zâmbi:

- Bună seara, tată!

- Ei, bine-ai venit!

Îl trase şi-l îmbrăţişă cu putere! Azur râdea:

- Stai, că rupi bunătate de bulibaşă...

Mm, ce bărbat mare şi deştept avea el!

- Hai, treci la ascultat! Cum a fost?

- Cum să fie; obositor. Mă simt acoperit de 14 straturi de praf...

- Păi de ce, mă? Ce - te-a dus la zgârciomani?

- Nu. Da' ştii cum se zice - nicăieri nu-i ca acasă...

Îşi trase scaunul în faţa lui, ca să-l poată privi în voie:

- Şi? Hai - spune!

- Ce să spun... A fost bine. Chiar şi după ce-a plecat nea Dumitru a fost bine...

- Chiar! Cum au fost negocierile fără el?

- Sincer? Dure. I-am frecat de-am scos tot untu' din ei!

- Foarte bine! Şi-ai obţinut ce-ai vrut să obţii?

- Uneori, da. Alteori, am mai lăsat de la mine...

- Păi aşa e întotdeauna. Ca să faci afaceri de succes, trebuie să câştige ambele părţi.

- Ştiu. E regula numărul unu.

Aprobă...

- În orice caz, m-am întâlnit cu mulţi oameni, de toate felurile. Şi mai năsoşi, şi mai normali... Şi mai primitori, şi mai îmbufnaţi... Am participat şi la două petreceri - că n-am avut încotro...

- Deci, una peste alta, eşti mulţumit de cum au mers lucrurile.

- Da. Sunt foarte mulţumit.

Bun! Aproba încet cu capul, că băiatul lui era mulţumit...

- Şi tu? Tu ce mai zici? Ce-a mai fost pe-aici?

- Păi, nu mare lucru. Cu excepţia vizitei lui Ştefan, nu s-au întâm-

plat lucruri "majore" în orăşel.

- Ce mai face unchiul? Mi-e dor de el!

- Şi lui îi e dor de tine. M-a pus să-i arăt poze...

- Cum se simte? Cum e?

- E foarte bine. Încă mai şchioapătă un pic; dar cred că până la Revelion o să-şi revină complet. Dă-ţi seama - dacă a început să alerge cu băieţii de la paza conacului, e clar că se reface cu repeziciune!

- Dacă aleargă, e foarte bine. Cât de curând, o să-şi pună iar cizmele...

Ridică sprâncenele:

- Crezi tu?

- Sunt sigur. Ăla va fi semnalul că regele a revenit în fruntea oştenilor - şi e din nou de neînvins.

Aha... Brusc, Azur se ridică:

- Bine, tată. Mă bucur să aflu că toate-s bune pe-aici. Şi că şi tu eşti bine. Mă duc şi eu să mă schimb, să vorbesc cu nea Dumitru...

- Păi n-ai vorbit cu nea Dumitru?

- Nu, am venit direct la tine.

Aoleu! Se grăbi să-l conducă la uşă:

- Păi du-te la el! Măă! Ăsta-i hal de diplomaţie?

- Las' că am eu socoteala mea!

I-auzi! Avea el socoteala lui! Păi... Păi, crescuse mare! Era bărbat în toată firea! Îl bătu uşor pe umăr:

- Cum ştii tu! Că tu eşti bulibaşa...

- Hai, mă, tată, mă! Nu mai zice aşa!

- Tu ai zis primu'! De când ai intrat, ai zis!

Râdeau. Azur ieşise deja; râdeau unul la celălalt, veseli...

- ... Pa, tată.

- Pa, bulibaşă. Mergi sănătos, cum se spune...

Băiatul lui se îndepărta, râzând în hohote... El îşi privea băiatul şi-şi dădea seama că fusese cât pe-aci să audă numele blondei - dar se-ntâmplase ceva, fusese un declic în mintea băiatului lui sau o vorbă pe care-o spusese el, care-l făcuse să n-aibă încredere... sau curaj...

Închise uşa şi reveni în living. Uite ce gâscan fusese - nu-i oferise o cafea, sau un suc... Sau un whisky, că era bărbat...

Era tentat să investigheze discret traseul parcurs de băiatul lui - şi să afle aşa cine era fata blondă cu ochi deschişi la culoare. Dar simţea că n-o să facă asta. Azur era prea mare, ca să-l mai spioneze aşa! Iar dacă afla cineva de investigaţia lui, practic îl dădea de gol în faţa tuturor! Mai bine stătea el cuminte şi aştepta. Că, într-o zi, Azur o să-şi ia inima-n dinţi şi telefonul plin de poze-n buzunar şi-o să-i apese din nou soneria. Şi-o să-i spună el singur cine era tânăra care-i intrase-n inimă. Şi, cel mai important, o să-i spună ce-l atrăsese la ea. O să-l asculte şi-o să înţeleagă ce era în mintea lui, în sufletul lui...

Zâmbea. Acum zâmbea. Nu şi-o putea imagina pe ea, ca să viseze cu ochii deschişi la cuplul Azur-ea. Dar, cunoscându-şi băiatul, îşi dădea seama că era o tânără de toată isprava...

Ana-Maria

Se lungi încet lângă soţul ei. Se simţea obosită. Se îmbuibase la cină, cu gândul că oricum mâine făcea aerobic... Ştefan oftă greu:

- Mâine trebuie să mă duc la conac.

- S-a întâmplat ceva?

- ... Rebeca l-a sunat de dimineaţă pe Diamant şi l-a întrebat dacă are veşti. Atunci mi-am dat seama că ar fi fost mai bine să-i fi spus ceea ce am aflat de la Cheng.

Aha... Îl strânse uşor în braţe:

- Trebuie să te duci tu acolo? Nu poţi să-i transmiţi prin Aleodor, pe linia roşie?

- Ba aş putea să-i transmit. Dar... Dar e important pentru ea să fiu eu cel care-i dă veştile. Şi să i le spun faţă-n faţă. Mi-e mult mai uşor s-o ajut dacă o văd. În funcţie de reacţiile ei, pot să intervin altfel. O să fie un şoc pentru ea să afle că fata ei e în casa ăluia, la dispoziţia copiilor lui...

Asta cam aşa era...

- Aleodor mi-a transmis că a renunţat la maieul de graviditate. Şi că e... El a numit-o împietrită.

- Durerea e mare. După atâta timp...

- După atâta timp, după atâta luptă... Ruptura mea de fraţi poate să i se pară un abandon. Şi nu vreau să ajungă să creadă asta.

- O s-o creadă, indiferent cât de tare te chinui tu să-i arăţi că nu-i aşa.

- ... Pe de altă parte, vreau să-l privesc pe Thomas în ochi atunci când primeşte ordinul de plată.

Ordinul de plată? Ce ordin de plată?

- Capitalizarea firmei.

Aa... Începu să râdă:

- Tu cum crezi că o să reacţioneze?

- Nu ştiu. Nu m-am gândit.

"Păi gândeşte-te acum!" Tăcea şi aştepta...

- ... Cred că o să se bâlbâie foarte tare. Şi-o să încerce să promită că nu-mi va înşela încrederea.

- Eu cred că o să leşine.

- Cine? Thomas? Nu cred. S-a obişnuit deja cu firma.

"Dacă zici tu..." N-avea rost să-l contrazică. Îl lăsa să fie rege, adică să aibă dreptate...

- Şi, de acolo, aş porni în turneu spre stânga, cum zici tu.

- Crezi că e momentul să-i bagi în priză?

- Da. A dispărut frâna; aşa că pot şi ei "s-o calce" liniştiţi. Momentan le duc planurile. Când Isamu îmi va spune că Rusia a demarat în direcţia dorită de Mihai, demarăm şi noi. Dar e important ca zmeii mei să aibă deja planurile. Să-şi facă deja socotelile, aranjamentele, organizarea...

Soţul ei avea dreptate...

- Îl iau şi pe Piao. Pe de o parte, îmi e de mare ajutor cu laptopul, telefoanele şi paza personală; pe de altă parte, dacă mă apucă iar durerile, el are în permanenţă trusa la el. Şi, nu în ultimul rând, este şi impresia frumoasă pe care i-o fac Chinei atunci când îi folosesc consilierii...

Aprobă şi se trase mai sus pe pernă:

- Atunci hai să te-adorm. Că mâine pleci de dimineaţă - şi trebuie să fii atent la reacţiile cumnatei noastre.

Ştefan se grăbea să se ghemuiască lângă ea, să beneficieze de pernuţa lui preferată...

Uneori, soţul ei o lăsa să-l mămoşească. Iar ea îl mămoşea şi-l răsfăţa cu foarte multă plăcere! Aşa rege frumos şi cuminte cum avea ea...

16 noiembrie 2020 - luni

Isamu

Cât era ceasul? Opt dimineaţa? Nu; opt fără două minute. Mm, cât ura aşteptarea asta!

Se trezise la şase. Se duşase pe fugă, se bărbierise pe fugă şi dăduse năvală-n birou. Verificase mail-ul tot pe fugă; după care lăsase baltă totul şi se apucase de scris. Cuvintele veniseră singure, aşa că terminase scrisoarea într-un sfert de oră. Şi, de-o oră, aştepta. Din fericire, post-adolescenţa nu-i blocase flerul. A trimite scrisoarea aia la şapte dimineaţa ar fi fost o dovadă clară de repezeală negândită, adolescentină, îndrăgostită...

Se uitase deci pe mail cu mai multă atenţie şi-i pregătise lui Ştefan "problemele urgente". Printase, ştampilase, capsase şi semnase. Şi-apoi îşi amintise că nu-i spusese despre piaţa aurului. Se felicitase că n-o făcuse - regele avea sursele lui, mai de încredere decât newsletter-ele din presă. Şi-apoi fumase ţigară de la ţigară şi băuse o cană cu cafea. O cană întreagă. Condusese copiii la maşini, încercând să nu se uite mai altfel la jaspul lui...

Trebuia să se calmeze cumva, că nu era normal să fie chiar atât de agitat...

Gata. Opt fix. Send.

Se ridică. *Rien ne va plus*. Mail-ul plecase, ajunsese deja în căsuţa poştală a lui Fang Kwok Lo...

Decisese, aseară târziu, să "scurtcircuiteze" lunga cale a documentelor legate de firma de bodyguarzi. El era "arondat" la Fang. În plus, circuitul normal ar fi putut dura "o mică veşnicie"! Dacă se decidea, la nivel înalt, ca solicitarea lui să fie refuzată, se putea lua decizia lichidării agentei-problemă. Mişcare uşor de făcut - o misiune cu şanse minime de supravieţuire. Agenta murea, el era supărat, îi trecea... Dar nu-l refuza China! Moralul lui, în relaţia cu China, rămânea ridicat. Oamenii ăia aveau uneori gânduri şi calcule ciudate...

Era mai bine aşa. Fang îl va întreba, cu siguranţă, de ce - ce motiv are să vrea să-i plătească el toate datoriile faţă de firmă. Va fi corect şi-i va spune adevărul. Deşi, după părerea lui, răspunsul la acea întrebare fusese evident în momentul în care o dusese la apartament...

Piu! Tocmai primise un mail. Parcă-i era teamă să se ducă să vadă de la cine...

Se reaşeză pe scaun. Fang Kwok Lo îl anunţa că primise solicitarea lui. Şi nu, nu-l întreba "de ce". În schimb, îl asigura că va prezenta solicitarea lui în următorul consiliu director al firmei. Bineînţeles că "omisese" să-i spună în ce zi avea loc consiliul director...

Nu-i rămânea decât să aştepte. Şi, bineînţeles, să-i atragă ei atenţia să fie vigilentă! Deci, scoase telefonul...

Nu. Ar fi fost o greşeală să-i transmită asta aşa. Ar fi fost interceptaţi; iar Fang şi-ar fi dat seama ce era în mintea lui acum. Aşa că era momentul ideal să se calmeze totuşi şi să aştepte întoarcerea lor de la şcoală. Nici chiar Fang nu şi-ar fi permis să ţintească fruntea bodyguardei de lângă fata contelui Ionesco...

Rebeca

Îşi privea lung cumnatul şi nu-i venea să creadă...

Ştefan venise la conac... pe nepregătite. Ea una nu ştiuse că-i vine şefu' azi! Şi, după ce intrase în birou şi întrebase "ce mai e nou", o invitase sus, la o discuţie. Şi-i pusese-n faţă foaie după foaie, ştire după ştire... despre micuţa ei...

Deci micuţa ei era acum în casa lui Ion Rotari - şef peste Republica Moldova. Bărbat temut, apărat de-un amalgam de umbrele care mai de care mai puternică... Personaj inabordabil, imposibil de influenţat...

- Ana spune că acest Ion Rotari este mult mai cerebral şi mai bine înfipt în realitate decât credem noi. Că are două umbrele uriaşe; şi nici una dintre ele n-ar sprijini un dement imprevizibil. Cuvintele ei, coroborate cu cuvintele lui pentru urechile iubitei, mă fac să cred că are dreptate. Iar Trésor este acum la Ion Rotari fiindcă aşa are interes umbrela rusă.

Ruşii stabileau acum soarta fetiţei ei. Mai rău de-atât nu se putea...

- Aia probabil că aşteaptă să vadă cum se înţelege Mihai cu fraţii lui mai mici. Eu, însă, am fost şmecher; imediat cum am încasat banii, am trimis scrisori de recomandare către toţi foştii mei parteneri, în care am lăudat noua echipă formată la Volgograd şi i-am asigurat pe toţi că activitatea lor merge mai departe. Asta îmi permite ca, săptămâna viitoare, să bat cu pumnul în masă. În Elveţia. Ei vor trimite un reprezentant, care va bate cu pumnul în masă la Moscova...

Deci mai erau şapte zile... Şapte zile şi şapte nopţi lungi, înfiorător de grele...

- În drum spre voi, am primit un nou mesaj de la Cheng. Azinoapte, în jurul orei 1, fata cea mare a lui Rotari a auzit-o pe Trésor plângând.

Fetiţa ei plânsese! Adică nu-şi pierduse glasul! Adică nu păţise ceva la cap! Nu avusese un şoc! Ştefan avea dreptate - Trésor încerca din toate puterile să devină indezirabilă...

- A găsit-o cuibărită sub plapumă, în camera bonei, care se dusese să vadă de băieţelul cel mic. A vorbit cu ea, a mângâiat-o, a încercat să o împace... Şi apoi a venit bona şi-a trimis-o la culcare. Bona asta e un fel de jandarm zâmbăreţ; nici unul dintre copii nu mişcă-n front când spune ea "toată lumea trece în front". Aşa că i-a adus un ceai şi-a liniştit-o.

O adormise! Îi dăduse somnifere, ca să doarmă! Scroafa dracului! Da-re-ar Domnu' să doarmă somnu' cel de veci! Scroafă nenorocită...

- De dimineaţă, înainte să-mi raporteze mie ce s-a întâmplat azinoapte, Cheng a primit informaţiile din teren. Trésor e bine; s-a trezit la şapte, o dată cu toţi copiii, s-a spălat, a mâncat şi s-a dus la joacă. Se pare că fetiţa cea mică o place foarte mult...

"Aşa o fi; da' dacă mi-o supără, s-o ia dracii! Să-i intre dracii-n suflet şi să facă spume la gură!" În momentele astea, simţea că nimeni şi nimic nu o putea împiedica să-i blesteme pe toţi...

- Te rog să te liniştească. Ion Rotari nu e nebun. Şi are ordin să aibă grijă de fetiţa ta ca şi cum ar fi fetiţa lui. N-are voie să-i facă rău.

Dar nici s-o elibereze n-avea voie! Aici era problema ei... Ştefan se ridică:

- Hai - fugi şi fumează o ţigară. Şi liniştează-te - că lucrurile se îndreaptă spre finalul dorit de noi.

Aprobă şi se ridică. Şi se grăbi să iasă. Deci fetiţa ei...

Într-un fel, se bucura că primise veşti. Erau veşti bune - ea era bine, era sănătoasă, era îngrijită, era supravegheată de nişte adulţi... În alt fel, însă, nu se bucura că primise veşti. Mintea ei era acum inundată de veştile alea! Şi tare se temea ea că, dacă o va suna azi Diamant, n-o să se poată abţine - şi-o să-i scape ceva, un cuvânt nepotrivit, un sfat, o încurajare...

Ştefan

Se făcuse unu jumate. Thomas ajunsese acasă la şi-un sfert. Nu-l anunţase că era aici; dar ar fi făcut-o oricum degeaba, de vreme ce părinţii lui ştiau că el e aici, nu? Îi venea să râdă...

O trimisese pe Rebeca acasă. Era inutilizabilă. După ce-i dăduse veşti despre fetiţa ei, femeia aia devenise neatentă şi împrăştiată. Iar atunci când realizase de ce era trimisă acasă cu atât de multă determinare, devenise şi foarte tristă... Momentan, Adina reuşea s-o împace - şi s-o facă să se culce atunci când o podideau gândurile sau tristeţea. Dar cât o să mai funcţioneze aşa? Într-o lună, femeia asta o să nască! Şi nu numai că o să fie ocupată cu băieţelul ei - o să vină "la birou"

cu puştiul în braţe, o să-i facă culcuş pe canapea...

O să fie rău.

... Ba n-o să fie rău deloc. Luni dimineaţă, la prima oră, bătea cu pumnul în masă. Marţi, gestul lui va face birourile din Moscova să răsune. Miercuri, probabil, or să apară reacţiile... Şi, dacă nu se-ntâmpla nimic nici după asta, ştia el ce-avea de făcut. La urma urmei, de ce nu?! Trimitea un fax direct la biroul dlui Rotari! Unul cu un antet format din multe-multe sigle! Şi-l anunţa că, în şase ore, o amplă delegaţie formată din Elveţia, Franţa, China, România, Interpol şi miliţia Moldovei îi apăsa soneria! Şi debloca el mintenaş situaţia! Se ducea "cu trupa" şi elibera copilul. Îl ştia el pe Cheng - chinezul ăla n-ar fi uitat niciodată să asigure spatele casei...

Cioc-cioc! Zâmbi:

- Intră.

Thomas se grăbi să se conformeze:

- Bună ziua.

- Bună ziua. Bine-ai venit. Cum merge facultatea?

- ... Bine, mulţumesc.

- Spune cinstit - după atâta şcolarizare şi ţopăială, ai rămas în urmă la vreo materie?

Capul brunet nega încet... Bun!

- Eşti cu toate la zi?

- Da.

- Iar pentru mâine ai multe teme?

- Destul de multe. Dar mă descurc!

- Atunci te duci cu Aleodor până la bancă, să faceţi nişte operaţiuni?

- Desigur!

- Bun!

Deschise mapa micuţă şi scoase tenculeţul de tipizate:

- Unul tu... şi restul Aleodor.

Spionul se prezentase drepţi "să-şi primească tema".

- Dar cred că el o să te-aştepte pe tine - nu invers!

Îi întinse şi lui Thomas ordinul de plată:

- Or să se-agite, or să recitească procedurile... Să ai răbdare cu ei. Să fii înţelegător. Că nu se întâlnesc în fiecare zi cu aşa ceva.

Ochii negri priviră ordinul de plată... se ridicară spre el... "Tu faci mişto de mine!" Aşa spuneau ochii negri... Zâmbi:

- Părintele are ordinele de plată cu impozitele şi taxele aferente sumei ăleia. După ce intră banii în contul vostru, te-apuci de imobiliare: fabrici, depozite, magazine... Conform cu planul.

O secundă, două... Aleodor scăpă formularele lui şi se repezi să-l prindă:

- Bă!

Ei bine... Ei bine, uite că tot Ana avusese dreptate! Thomas leşinase!

- Şefu'!

Thomas leşinase, iar Aleodor îl prinsese de-un braţ şi de cămaşă şi nu se prea descurca cu aşa mândreţe de ginere bine dezvoltat... Iar el, ca un şef şi socru mare afurisit ce era, stătea tolănit pe scaunul lui comod şi râdea... bucuros că, deşi n-avusese dreptate, deşi diseară va trebui să-i spună că "fusese ca ea", el vedea scena asta - iar ea, nu...

- Şefu'! Nu mai râde! Piao! Luis! Toni! Florino, adă sărurile! Bă! Bă, nu face aşa! Thomas! Scoală-te!

Oof, Doamne! Unde era mail-ul ăla care va debloca procedurile bancare?... Uite-l. Send. Şi se ridică - el trebuia să se pregătească de plecare. Îl aştepta Angel, nerăbdător să afle în ce direcţie or să tureze motoarele...

El ieşea, ei năvăleau în birou, Piao se oprise lângă - şi asculta de gestul lui, aşa că râdea şi se întorcea la laptop... Aoleu, ce ţignal aveau! Or să-l facă să regrete că leşinase!

Uşa se dădu de perete - se grăbi deci să-l oprească pe şeful pazei:

- Nu te mai duce. Lasă-i - că au năvălit toţi pe capul lui...

- Da' ce s-a întâmplat?

- I-am dat lui Thomas un ordin de plată, pentru firmă. Şi-a avut o reacţie concludentă - a leşinat.

Bărbatul începu să râdă:

- Deci era o sumă mare...

- Era suma necesară pornirii activităţii.

- ... Şi par indiscret dacă întreb cam la ce valoare se ridică suma asta?

- Nu.

Toni începu să râdă:

- Am înţeles - e îndeajuns de mare ca să-i rupă filmu'.

- Exact. Ai grijă ce suită-i faci...

- O suită normală, nu? Dacă e doar ordin de plată...

Îl bătu scurt pe umăr:

- Vezi? De-asta-mi place mie de tine! Nu te laşi păcălit de aparenţe!

- Venind de la tine, şefu', ăsta e un compliment "belea"...

Râdea şi se îndrepta spre vilă, urmat îndeaproape de o pereche de paşi...

Ia să profite el de curtea conacului! Alergare uşoară! Că nu mai avea timp să se antreneze - dar de refăcut, trebuia să se refacă repede!

Isamu

O aştepta pe canapea. Orele se terminaseră de 15 minute; iar Biyu îi scria chiar acum că intraseră pe Avenue du Roi Albert... Drumul era destul de liber... Erau la poartă... Blindata apărea pe alee, se apropia de locul ei de parcare...

Ajunseseră. Se ridică şi deschise glasvandul. Florentina era puţin tristă, în timp ce jaspul lui arbora un zâmbet micuţ, misterios...

- Bine-aţi venit.

- Bine te-am găsit.

- Ceva probleme la şcoală?

- Nu.

- Şi-atunci?

Tânăra zâmbi, puţin fâstâcită:

- Thomas nu-mi răspunde. I-am scris vreo zece mesaje, dar...

- Probabil că are treabă cu Ştefan.

- ... Păi tata e la conac?

- Da; s-a dus să-i ducă Rebecăi veşti despre Trésor. După care se ocupă puţin de firma voastră şi apoi îl vizitează pe Angel.

Florentina aprobă:

- Atunci e limpede de ce nu-mi răspunde! N-am ştiut că e cu tata...

Prinse braţul lui Biyu şi-o împinse uşurel spre birou:

- Momentan, cred că e cu el. La patru decolează spre Portugalia.

- În regulă. Mulţumesc, Isamu.

- Cu plăcere, Florentina.

Deblocă uşa, o împinse în birou, închise uşa şi şopti:

- Azi, la liceu, ţi s-a părut ceva ciudat?

- Nu. Te referi la colegi, sau la profesori?

- Mă refer la tine. Ţi s-a părut ceva ciudat legat de tine? Te-ai simţit privită, sau filată?

- Nu.

- ... Te întreb, pentru că i-am scris azi lui Fang.

Privirea ei devenise, brusc, îngrijorată...

- I-am spus că vreau să achit şcolarizarea ta. Iar el mi-a răspuns aproape imediat: va prezenta solicitarea mea la prima adunare a consiliului director.

- Deci în prima zi de luni din decembrie.

Uite că ea ştia când era consiliul director! Biyu simţi nevoia să-i lămurească mirarea:

- Toate deciziile importante se iau în consiliul director. Tot acolo se stabileşte soarta agenţilor. Toţi ştim că e în prima luni a lunii.

Prima luni a lunii decembrie. Se grăbi să dea foaia calendarului de pe perete... 7 decembrie. Abia pe 7 decembrie, seara, o să afle dacă se vor putea căsători... Graba lui le dăduse trei săptămâni - timp arhisuficient să afle totul, să documenteze totul...

Poate că era mai bine aşa. Las' să afle totul! Să afle că el divorţa,

că începea să se intereseze de o clinică de fertilizare in vitro - una chineză, firește, că tot în oamenii Chinei îşi punea speranţa... de vreme ce pe el China îl proteja...

Era mai bine aşa. Îi fură un sărut - şi zâmbi:

- Te-ai supărat?

- De ce să mă supăr?

- Fiindcă nu ţi-am spus că le scriu.

Biyu nega... Bun!

- Fugi şi schimbă-te! Şi pregăteşte-te - că diseară o să ai de prezentat un raport amplu! Regina e aici, aşa că o să-ncerc să cinăm acasă...

Era roşie ca racul - dar râdea şi-i străluceau ochii de fericire...

Florentina

Problema mergea bine. Mergea repede. Dacă toate or să meargă în ritmul ăsta, o să aibă timp azi şi pentru tabloul ei din funde. Se apucase de o "pictură" megalomanică, demnă de livingul conacului...

Cioc-cioc! După tărie şi determinare, era deget de bărbat. Şi cum tati al ei era în avion acum, sau pe undeva prin Portugalia, Philippe era ocupat cu pianul iar Léon era la antrenamentul de tenis, ăsta numai Isamu putea fi.

- Intră.

Uşa se deschise iar Isamu se grăbi să intre:

- Thomas.

Thomas? La telefonul roşu?... La telefonul roşu al lui Aleodor, desigur! Repede! Asta trebuia să fie ceva foarte important! Dac-o suna pe linia Chinei, era un secret ultrasecret!

- Da!

- Bună!

- Bună!

- Nu ţi-am răspuns pentru că abia acum m-am întors la conac.

- Aha! Nu-i nimic; ştiu că te-a trimis tata la bancă...

- Ştii?

- Mi-a spus Isamu că te-a trimis la bancă, pentru Deymandz. Presupun că s-a lungit treaba acolo, sau...

- S-a lungit destul de mult. Au fost multe proceduri, multe aprobări, multe telefoane şi faxuri... I-am băgat pe toţi în priză, cum se spune.

- Serios? Aşa de mult s-a complicat transferul bancar în zilele noastre?

- Da. Le-am dus un ordin de plată greu de digerat.

- ... Mm, m-ai făcut curioasă!

- Tatăl tău ne-a virat în cont 1,5 miliarde de euro.

...

- Când a lucrat cu mine pe planurile firmei, nu mi-am dat seama cât or să coste toate: fabricile, magazinele, depozitele... Salariile, materia primă... Ştii tu! Toate cele necesare, de la aprovizionare la desfacere şi *promotion*. Ei bine, el a făcut totalul. Care s-a ridicat la suma de 1,3 miliarde de euro. Iar azi, ne-a virat în cont 1,5 miliarde. De euro.

I-auzi! Tati al ei le virase un miliard jumate de euro! Gratis - doar pentru ei doi!

Zâmbi... Întinse telefonul spre Isamu. Chinezul făcu un pas... nesigur:

- Gata?

Negă: nu era gata, dar era pe-aproape... Imaginea din faţa ochilor i se înnegri... Gata!

Ana-Maria

Geanta începu să vibreze. Se grăbi s-o desfacă, să identifice care din multele ei telefoane avea ecranul luminat... Telefonul roşu! Hm!... Soţul ei "prinsese glas"! Bun! Chiar era curioasă cum decurseseră lucrurile la conac!

- Da.

- Ce face regina mea?

- Admiră antrenamentul prinţului cel mare.

- Aha! Ceva notabil în tribună?

Aa! Îi ardea de glume! OK!

- Mm... Ar fi două-trei opţiuni...

- Fă-le poze, că sunt curios!

Râdeau - nu erau zdraveni la minte...

- Uite, te-am sunat să-ţi spun cum au decurs lucrurile.

- Te ascult.

- Copiii noştri se potrivesc de minune - au avut exact aceeaşi reacţie.

Aşa...

- Iar tu ai avut totuşi dreptate.

Leşinaseră amândoi! Poftim, problemă!

- Bine că mi-ai zis; să mă opresc la farmacie, după cremă de vânătăi!

- Două tuburi; OK?

- OK. La aşa "amploare" a deciziei, aş lua chiar trei...

- Cum ştii tu - tu eşti mama...

Era un afurisit mic - şi se ofticase că avusese ea dreptate! Ce om!

- Iubito, mă tem că îţi dau veşti proaste.

- Asta e! Dă-mi-le, ca să am timp să mă obişnuiesc cu ele.

- Mâine, Alexander mă aşteaptă să discutăm nişte aspecte nediscutate încă.

- OK.

- Iar joi o să am şedinţă amplă cu Lucia.

- OK.

- Ne vedem vineri seară la conac?

- Doar dacă promiţi că ne petrecem weekend-ul împreună.

- Promit solemn!

- În cazul ăsta, ne vedem vineri la conac.

- Te iubesc...

La şmecherie nu-l întrecea decât ea; aşa că începu să-i fredoneze în şoaptă:

- *"Cine, cine, cine / Cine te iubeşte / Mai mult ca mine? / Nimeni pe lume"*

- Fii cuminte - că acu' mă urc în avion...

- Stai acolo liniştit şi rezolvă problemele.

- OK. Prinţul ce face - se descurcă?

- Mult mai bine decât bănuieşti tu acum! Da' nu-l filmez, să ştii! Ca să te fac să vii şi tu cu noi într-o zi!

- Săptămâna viitoare, promit că vin şi eu.

Léon făcu doi paşi în fugă, sări şi "altoi" mingea aia cu gestul cu care Grasu - varianta 24-25 de ani - altoise datornicii cu pumnul! Cu mişcare amplă de mână, de sus în jos! Şi cum răcnise de se scuturaseră geamurile, Ştefan începu să râdă:

- El s-a auzit?

- Chiar el!

- Iar instructorul ce zice?

- Nimic. După ce s-a-ntors cu spatele şi şi-a apărat capul cu mâinile, n-a zis nimic.

- Dar a fost punct?

- Da.

- Dac'ai şti cât mă oftic că n-ai filmat...

- O să vii şi-o să vezi şi tu. Crede-mă că înregistrarea nu face două parale dacă nu-l vezi aşa, live...

- O să-l văd săptămâna viitoare, negreşit. Iubito, mă tem că Angel o să înceapă în curând să plângă...

- Nu-l face să plângă - că e un consilier cuminte! Hai - fugi şi vorbeşte cu el.

- Pa!

- Pa!

Apăsă butonul roşu... Instructorul se mutase lângă Léon; nu-l certa, ci îi arăta cum se făcea corect mişcarea aia - pălitura la creştet, în "limbaj filipian"...

Deci săptămâna asta era singurică... Tare greu i se părea aşa, fără regele ei! Toamna asta se cam răsfăţase - stătuse cu el zi şi noapte! Normal că acum se simţea singură...

Isamu

Deci îşi luase tot - telefoanele, actele, pistolul... Hai să pornească şi el spre casă!

Păşi spre uşă. Iar soneria îl făcu să ofteze uşor - că suna telefonul roşu. Deci nu pleca acasă chiar acum...

Cheng era! Oare să fie vorba despre Biyu? Sau despre Trésor? Se grăbi să răspundă:

- Da.
- Salut.
- Salut.
- Maria Rotari e la spital.

Rotari... Maria era fata cea mică. Deci se întâmplase ceva.

- Ascult.
- A vrut s-o tundă, ca să semene cu păpuşa ei, şi şi-a tăiat un deget. Printre urlete, am înţeles că va necesita probabil operaţie - că e tăiat aproape complet. Rotari a plecat cu fetiţa la spital doar după ce a înfipt foarfeca aia în braţul bonei.

Deja îl durea capul...

- Scena m-a mirat. Bona i-a dat o palmă la fund lui Trésor, iar el a smucit-o şi-a urlat: de ce dă în ea? Că n-a fost ea de vină! Şi-a luat foarfeca şi i-a înfipt-o în braţ. După care a plecat val-vârtej cu fetiţa la spital. Se pare că nevastă-sa a pansat-o pe bonă. Şi au şuşotit un pic despre blestem...
- Minunat!
- Într-adevăr, e din ce în ce mai bine.
- Unde e Trésor acum?
- În camera Georgianei, fata cea mare. I-a oferit telefonul, să se joace nu ştiu ce joculeţ. Nu l-a vrut, aşa că i-a dat drumul la televizor. Şi acum e linişte şi pace. Dar îţi dai seama că ăla o să se-ntoarcă...
- Cât de mare e riscul să se răzbune pe micuţă?
- Nu ştiu. După cum stau lucrurile acum, nu se va răzbuna pe ea. Se va răzbuna pe bonă. Şi poate şi pe nevastă. Am înţeles că era foarfeca ei...
- Trebuie să facem cumva să grăbim lucrurile. Că dacă se mai întâmplă două-trei de-astea, riscăm s-o omoare.
- N-o omoară - dar poate s-o ducă în altă parte. Şi nu cred că e bine s-o mute iar. Ar îndesa-o într-o cameră, încuiată, singură, cu pază numeroasă. Adică n-am mai putea să intervenim, dacă va trebui să intervenim.
- Să sperăm că nu se mai întâmplă şi altele...
- Te rog, spune-i tu Anei. Şi spune-i că o rog să nu-i spună dnei Ionescu să reîmprospăteze blestemul. Chiar nu e nevoie de asemenea complicaţii acum!
- Îi spun imediat. Când primesc fişierele?
- Imediat după ce le primesc şi eu.
- OK. Vorbim.
- Vorbim.

Se grăbi să iasă şi să urce scările - că era deja în întârziere! Adică, în fine - probabil că n-o să mai plece... Cioc-cioc!

- Intră.

Se conformă:

- Am veşti despre Trésor.
- Te ascult.
- Fata cea mică a vrut s-o tundă, ca să semene cu păpuşa ei; şi şi-a tăiat aproape complet un deget.

Regina îşi acoperi gura cu degetele, speriată de imaginea pe care i-o creaseră în minte cuvintele lui...

- Rotari n-a plecat cu ea la spital decât după ce a înfipt foarfeca în braţul bonei.

Acum îşi lipea palma pe frunte! Biata Ana - era mamă, ştia cum erau accidentele alea... Ştia "cum se simte", sufleteşte vorbind...

- Soţia lui a pansat-o pe bonă şi au vorbit puţin despre blestem. Acum, Trésor este în camera fetei cea mare, se uită la televizor. Dar o să se-ntoarcă ăla de la spital...
- N-o să-i facă nimic. Cel mult, o s-o roage să nu mai stea să-i facă copiii lui toate goangele şi toate trăznăile. În rest, n-o să-i facă nimic.
- Tot ce se poate! Cheng trimite fişierele imediat cum le primeşte şi el.
- OK.
- Şi te roagă, nu care cumva să-i transmiţi dnei Ionescu numele ăluia. Că cine ştie ce mai face - şi-i omoară copiii de-a binelea!
- N-am să-i transmit nimic Perlei. Nici măcar ştirile astea noi.
- OK. Mă găseşti în birou, dacă ai nevoie de mine.
- Te găsesc la telefon. Du-te acasă.

O privi lung, un pic nemulţumit de cuvintele ei...

- Sunt eu aici. Şi ştii bine că mă descurc.
- Bine.
- Iar dacă nu mă descurc, ştiu sigur că ai laptopul...
- Dacă nu te descurci, te rog să mă anunţi.
- Bineînţeles.
- ... Vorbim.
- Vorbim.

Închise uşa şi se grăbi să coboare. Şi să plece odată! Era ciudat - brusc, nu mai insista să rămână la birou. O anunţase că-şi schimbase planurile, ea spusese că nu e de acord cu decizia lui... Iar el aprobase - OK, atunci pleca totuşi. Era o chestie nouă. Tocmai el, care locuise luni în şir în biroul contelui...

Liwei avea, într-adevăr, dreptate. Era schimbat în bine. Ea îl schimbase. Ea - jaspul lui. Ea îl făcuse să simtă că avea de ce să-şi trăiască viaţa... Ea, tânăra care îl văzuse coborând pe scări şi îl aştepta lângă canapea... Veselă, un pic nerăbdătoare să plece odată, să ajungă la apartamentul lor...

Îi strânse cu putere mâna şi ieşi - gata. Era în drum spre casă.

17 noiembrie 2020 - marţi

Ştefan

Citea şi încerca să nu se încrunte... Cheng ştia că e în turneu - şi nu-l chinuia cu tone de documente, ci îi făcuse o povestioară scurtă. O citea, atent...

Când se întorsese de la spital, Ion Rotari "pusese ordinea pe baze noi". Adică organizase el copiii. Trésor urma să doarmă în camera de joacă, cu orice jucărie voia ea. Urma să mănânce la masa din bucătărie, cu bucătăreasa. Iar în camera de joacă avea colţul ei - şi era sarcina bonei să nu o lase să se apropie de copiii lui, la fel cum nici copiii lui n-aveau voie să se mai apropie de ea. Distanţa minimă era de un metru. Le interzisese să arunce cu jucării, să se joace cu mingiile în casă... Ion Rotari era, într-adevăr, foarte cerebral. El, dacă ar fi descoperit într-o zi că Philippe îşi tăiase degetul din cauza unui copil pe care el era obligat să-l ţină în casă, ar fi mutat acel copil în altă casă! Rotari, însă, se părea că era strâns cu uşa rău de tot. Se părea că ordinul fusese "iei copilul la tine şi faci cumva să rămână întreg", iar individul executa ordinul întocmai. Îi plăcea mult descoperirea asta...

De dimineaţă fusese linişte în vilă. Maria era supărată şi pe Trésor, şi pe bonă. Avea toată palma în atele. O durea operaţia, scâncea des, plângea uneori... Din fericire, Rotari plecase cu afacerile - şi n-o auzea. Că o fi fost el cerebral; dar nervii lui nu se puteau întinde la infinit...

Trebuia să facă cumva să-şi salveze nepoţica. Din păcate, până săptămâna viitoare avea mâinile legate. Ruşii ăia nu puteau fi grăbiţi - din simplul motiv că erau puternici şi erau uriaşi. Şi, de obicei, striveau muştele care-i deranjau cu bâzâitul. Aşa că...

Aşa că îi trimise mail-ul lui Diamant, cu dispoziţia expresă ***"Mucles, nu scoţi o vorbă despre asta"***, şi redeveni atent la drum. Alexander îi înţelesese nevoia de-a-şi citi mesajul în linişte; dar el "era la serviciu" acum...

20 noiembrie 2020 - vineri

Isamu

Fir-ar...

Mizase pe notarul ăla. Îl contactase ieri la prânz, pe mail fireşte - ca să-i fie mai uşor lui Fang să-i pregătească "dosarul" pentru consiliul director - şi îi comunicase că are probleme legale urgente de rezolvat. Notarul îi răspunsese că nu e la birou, deci nu ştie ce agendă are pentru azi... Dar că nu îl refuză şi va face el cumva să îl strecoare în program. Şi-acum uite ce-i scria! Că, din cauza aglomeraţiei şi-a secretarei care făcuse programări cu nemiluita, nu avea nici o "fereastră". Nici măcar una de cinci minute. Îi propunea ziua de luni, la nouă dimineaţa. Evident, nu prea mai avea ce face - nu voia să se ducă la alt birou notarial, dat fiind că la ăsta "făcea ce voia el", cum se spune...

Păi, să-i dea reply - să nu piardă programarea de la nouă dimineaţa. Că dacă-l invita pe la şase după-amiaza era rău... Şi-apoi să-l informeze pe Liwei, care s-o informeze pe ea...

Abia aştepta să se termine. Să divorţeze odată şi să nu mai trebuiască să-i transmită ceva. Se săturase de tot menuetul ăsta de doi bani! Şi se săturase de ea! Simţea că "o are pe cap"! Că trebuie să se mai gândească şi la ea! Uite că, până la urmă, făcuse bine să insiste să-i dea partea ei de avere! Dacă ar fi trebuit să i-o gestioneze el, ce făcea?

Trecea foarte repede de la un nivel al detaşării de ea la altul. Săptămâna trecută, fusese dispus s-o "consilieze", să aibă grijă de ea să nu nimerească cu un excroc; iar azi aştepta cu nerăbdare ziua în care nu va mai trebui să audă veşti de la ea, sau despre ea. Oricum va primi veşti despre ea, dat fiind că "fusese nevastă de mafiot"...

Anul viitor, când îl va prinde pe Fang în toane bune, o să-l roage să nu-i trimită lui veşti despre fosta nevastă. Spera din tot sufletul ca, până atunci, să se căsătorească legal, să aibă şi nişte ecografii...

Zâmbea şi visa cu ochii deschişi la viitoarele lor ecografii...

Ştefan

Din nou la conac. Mm, ce aer curat era aici! Doar coborâse din blindată - şi-l "pocnise" aerul ăla "ca de munte"...

Regina lui venea după-amiază, cu băieţii. Teoretic, Thomas ar fi trebuit să plece diseară la Cannes. Dar... Dar voia să vorbească cu el. Şi cu Florentina. Dacă ceea ce-i va spune Thomas azi va fi OK, dacă răspunsurile lui vor ilustra normalitatea, atunci mâine o să încerce să vorbească cu ea. Indiferent dacă ea era sau nu pregătită pentru discuţia cu el.

Adio gânduri! Aleodor tocmai năvălise în curte - şi venea lansat, cu mâna întinsă spre el:

- Bine-ai venit!
- Bine te-am găsit!
- Şi bine c-ai venit aşa devreme!

Serios? Ce se întâmplase? Fu tras spre conac:

- Vreau să arunci o privire pe "munca noastră" - şi să-mi spui dacă am zbârcit-o pe undeva.
- Te referi la Deymandz?
- Bineînţeles!
- Păi, dacă ai zbârcit-o, ai zbârcit-o! Timpul înapoi nu se mai poate da - nu? Asta e - te concediez şi gata!

Şi-acum intra singur în conac... înveselit de propria capacitate de a face poante cu mimica serioasă pe chip şi mirat un pic de incapacitatea lui Aleodor de-a depăşi gândul ăla care-l apăsa de atâţia ani - că va fi concediat într-o zi... Ce om!

- Bine-aţi venit!

- Bine v-am găsit! Plăcintă sau prăjitură?
- Pască.
- Mm, perfect! Unde-i tava mea?

Florina râdea şi ridica repede capacul tăvii de pe masă...

- Păi, să nu ne mai formalizăm!

Îi trimise o bezea, apucă tava cu totul şi porni spre birou:

- Piao, uşa!

Chinezul alerga să-i deschidă uşa... Intră în birou:

- Bine v-am găsit!
- Bine-ai revenit, şefu'!

Rebeca încerca să râdă, să pară veselă... Ocoli biroul şi lăsă tava lângă tastatură. Şi se aşeză:

- În fiecare seară, Cheng mă sună pe telefonul roşu şi îmi spune că nu au fost evenimente notabile. Casa lui Rotari funcţionează după reguli stricte, implementate de el personal. Copiii nu mai au acces la ea, iar ea este ferită de contactul cu foarte mulţi oameni. Se aşteaptă decizia Rusiei.
- Am înţeles.

Mm, ce bine mirosea pasca lui! Şi uite că cuscra lui îi anticipase nerăbdarea şi-i pusese şi cuţitul alături! Ia să-şi taie el o bucăţoaie pe măsura poftei... Aleodor intră şi el:

- Să ştii, şefule, că nu-i frumos din partea ta. Şi, într-o zi, o să ajungi să te-ntrebi de ce dracu a făcut spionu' tău infarct!
- N-o să mă-ntreb. Ştiu că stresul e mare în meseria ta.
- Mai ales stresu' cauzat de şefi!
- Ei, las' - că un alint, când şi când, nu-ţi strică!

Adina râdea cu poftă, ţinându-se de burtă. Rebeca râdea şi ea, un pic mai liniştită, mai "cu sinceritate"... Şi pasca aia era o nebunie culinară - o să mănânce până o să i se-aplece...

- Mail de la Fang.

Hait! Mail de la Fang! Se grăbi să se ridice şi să ajungă în spatele lui Piao.

Informare. Carevasăzică azi, la ora opt - ora Moscovei -, cei trei fraţi participaseră la un mic dejun informal, într-un hotel de soi din capitala patriei. Nu, nu vizitaseră crâşmi cu ştaif; mâncaseră într-o cameră dublă, în compania lui Pyotr Veselkin. Cu graţia care-l caracteriza, Fang "îi reamintea" - adică îl informa - că dl Veselkin era una dintre cele mai bine văzute persoane din Rusia, din punct de vedere politic. Ştia cine era individul şi a cui portavoce era. Citea, nerăbdător să afle cum se desfăşurase şedinţa... Sursele spuneau că, deseori, din spatele uşii încuiate se auziseră râsete pe mai multe voci... Aceleaşi surse spuneau că avuseseră ceva poftă de mâncare - comandaseră iniţial meniu "de fotomodel", după care ceruseră nişte ouă cu şuncă şi multă pâine, apoi două rânduri de cafele şi două pachete de ţigări... Două ore mâncaseră şi pălăvrăgiseră! OK, deci vorbiseră pe aceeaşi lungime de undă...

Iar şedinţa se terminase foarte bine! Dl Veselkin îi condusese, la zece jumate - adică în urmă cu... jumătate de oră după ceasul lui - până în holul hotelului. Chestie pe care individul ăla chiar n-o făcea pentru oricine! Şi le strânsese călduros mâinile, complimentându-i "la maxim" cum zicea Diamant, asigurându-i că îi va vizita ori de câte ori va trece prin Volgograd şi amintindu-le că erau invitaţii lui la orice oră, la Moscova... Politicul era mulţumit de planurile noului "concern Donichioiu". Şi-acum să vadă pozele!

... Categoric, Mihai trebuia să slăbească! Dacă voia să aibă succes în afacerile alea curate ale lui Andrei, trebuia să-şi îngrijească înfăţişarea! Părea şleampăt, indiferent cât de impecabil era costumul de pe el! Burdihanul strica toată croiala pantalonilor! Iar fălcile zdrobeau gulerul cămăşii şi-i dădeau cravatei imagine de şireang! Ăla chiar n-avea oglindă acasă? În fine...

La sosire, toţi trei fuseseră serioşi.

- Ia deschide-le individual.

Piao se conforma, în timp ce Aleodor şi Rebeca se grăbeau să vină lângă el, să vadă şi ei cum făcea el analiză foto...

- Bagă zoom... Mai... Mai... Stop. Gabriel avea gânduri negre când a intrat. Probabil, se şi vedea obligat să-şi închidă bazele militare şi să lase soldaţii la vatră. Mută la Andrei... Ceva nu-i plăcea. Ceva profund, din adâncul gândurilor lui. Mihai acum... La ăsta mă uit degeaba - că nu-l ştiu. Poza următoare.

Se uita la ei, la musculatura chipurilor, şi încerca fără prea mare succes să le citească gândurile... Aha!

- Stop! Andrei se teme pentru viaţa lui.

Aleodor răbufni:

- Da' de unde ştii?
- Are musculatura gâtului încordată. Dacă am avea următoarele şase cadre, l-am vedea întorcând capul spre stânga fix 15 grade. Şi scrâşnea din dinţi. Uite-i maxilarul!

Bine, el ştia cum arăta maxilarul ăluia când se-ncleşta! Ei, însă, nu-i studiaseră pe fraţii Donichioiu aşa ca el. Că nu trebuiseră să-i domine şi să le înţeleagă gândurile. Le ierta deci scăpările inerente... Piao nota repede în chineză, pe-o coală de hârtie... Îl aştepta să noteze, că avea şi el "de dat reply" la şef cu ceva inteligent... Şi-acum umau fotografiile de la ieşire. Ia uite-i pe cei trei mânji...

- Mihai e mândru ca un cocoş - i-au ieşit toate din plin, aşa cum a anticipat, aşa că ia uite ce înfoiat în pectorali e...

Rebeca râdea şi aproba pentru Adina, care nu venise să vadă şi ea...

- Gabriel e 100% destins. Râde sincer. Statul rus are nevoie de armata lui, aşa că e foarte-foarte încrezător în forţele proprii... Andrei e în continuare apăsat de gândul ăla profund... Da - râde de complezenţă. Lui nu i-au ieşit toate pasenţele. Stai.

Luă el mouse-ul şi reveni la prima fotografie de la ieşire - cea în care Mihai strângea mâna individului iar fraţii lui îşi aşteptau rândul. Puse degetul sub maxilarul lui Andrei:

- Se teme în continuare pentru viaţa lui.
- Adevărul e că a spus atunci nişte lucruri pe care Mihai nu i le va ierta prea uşor!
- Nu e vorba de reacţia de la videoconferinţă. E vorba de afaceri. El are afaceri 100% curate. Mihai nu se pricepe la aşa ceva; pentru el, toate afacerile au o nuanţă de gri. Iar Andrei ştie că asta îi poate semna sentinţa relativ repede...
- Mai ales după ce frati-su l-a auzit vorbind despre cum plănuise el să-l ucidă ca să-l moştenească...

O privi, amuzat, pe Rebeca:

- Cumnăţică, tu cum crezi că a câştigat Mihai afacerile lui Leonard? Şi cum de fraţii erau liberi să zburde, în timp ce ăla nu-şi mai vedea capul de treburi la capu' lu' ta-su? Leonard a avut testamentul pregătit încă de-acu' cinci ani! Iar ei ştiau asta! Acu' trei ani, la un pahar de vorbă, mi-au spus că au un tată cum nu le doresc nici duşmanilor lor să aibă; că au ascultat de el, l-au respectat şi l-au cinstit şi i-au făcut ode, iar el şi-a făcut testamentul în favoarea lui Mihai...

Rebeca era roşie ca roşia - nu ştiuse nimic de testament, că lor nu le spusese...

- Atunci când Mihai o să moară, o să-l moştenească nevastă-sa. Şi copiii, dac-o să aibă timp să facă aşa ceva.

Se aplecă şi schimbă fotografia... Gabriel strângea mâna individului, Andrei se uita la ei râzând iar în planul trei îl vedea pe Mihai privindu-şi lung fratele cel mic... Normal, fără ranchiună, fără să se-ntrebe de ce tocmai mucea se gândise să-l omoare... Aici Andrei strângea mâna individului iar Gabriel strălucea tot spre şeful lui... Reveni la prima fotografie - cea cu Mihai strângând mâna... Iar înainte, iar... Înapoi, înapoi... Porni spre platoul lui cu pască:

- M-am lămurit. La prima călcare pe bec, Gabriel sfârşeşte colivă şi parastat.

Toţi erau mat - inclusiv Aleodor, de la care zău că se aşteptase la ceva mai mult... Începu să-şi taie o nouă bucată de pască:

- Mihai şi-a dus azi fraţii să se prezinte; dar să nu uităm că umbrela ştiuse de tranzacţie încă de când s-a apucat Nicu Petriceanu "să caute cumpărător". Afacerile lor sunt arhicunoscute; şi afacerile, şi acţiunile, şi conexiunile, relaţiile, afaceriştii dezirabili şi indezirabili... Mihai a copilărit în afacerile cu arme; Leonard s-a îmbogăţit practic din afacerile astea! Dar devenise o persoană prea publică, să i se permită să-şi facă armată. Gabriel o are gata formată, antrenată, rodată,

"pe plus contabil"... Dar nu e obişnuit cu politica. Eu l-am educat să fie *businessman* capitalist. De-asta dl Veselkin s-a înclinat un pic atunci când i-a strâns mâna - ca să-i arate că el e o achiziţie importantă pentru noul conglomerat politico-financiar şi că politicul e dornic să facă afaceri cu el. În realitate, i-a adormit vigilenţa. Iar Mihai ştie asta.

El mânca, ei se uitau la el ca la OZN...

- ... Şi Andrei?

- Cu Andrei e altceva. Întotdeauna politicul o să fie în căutarea unor firme albe, în spatele cărora să-şi ascundă mizeriile şi bişniţăreala. Dacă ştie cu cine să se-nsoare, "s-a scos" - cum se zice!

- Asta înseamnă că şi balerina aia are zilele numărate...

Aproba şi mânca pască... aşteptând ca Piao să termine de tastat ceea ce-şi notase "pe limba lui"... Terminase. Acum ridica privirea spre el:

- Ce-i mai scriu?

- Scrie-i că, în momentul ăsta, **eu** îl rog să facă cumva să-mi recupereze nepoata. Indiferent de costuri, indiferent de riscuri, indiferent de valoarea recompensei pe care ar putea-o cere Rotari.

Că dacă nu se grăbeau un pic, Rebeca o să afle că fetiţa ăluia îşi tăiase degetul încercând s-o tundă pe Trésor - şi-o să înnebunească dacă o să ajungă cu gândul la pistoalele tatălui fetiţei...

- Părinte, la ce oră vine Thomas azi?

- La trei.

Peste-o oră jumate deci...

- Mai e ceva urgent pe mail?

Piao nega. Se ridică:

- Când vine, spune-i că-l aştept sus.

Aleodor nu încerca să-i amintească de rugămintea aia cu aruncatul privirii pe isprăvile lor în afaceri...

Diamant

Apăsă din nou soneria - acu', dacă tot nu-i deschidea, ştia el ce-avea de făcut! Punea uşa jos "din călcâi"! Că-şi băteau amândouă joc de el!

Începu să apese isteric - repede-repede, ca să le sune clopoţeii ăia pe nervu' sensibil... Îşi auzea mama apropiindu-se de uşă - şi nu înţelegea ce ţipa la el, că era preocupat de apăsarea butonaşului şi era şi furios şi nu-l interesa de bombăneala ei... Uşa se deschise larg:

- Ce-ai, mă?

O împinse înapoi în casă şi trase uşa după el:

- Hai cu mine! Hai!

- Da' ce-ai, mă?

- Hai să-mi întinzi cărţile! Şi să-mi arăţi câţi paşi mai are fata mea până ajunge acasă!

- Da' ce-ţi veni, mă?

- Îmi veni că m-am săturat să fiu bătaia voastră de joc! Hai! Pune cărţile!

- Mă Diamante, stai poto

- Ba nu stau deloc!

O apucă bine de umeri şi-o aşeză pe scaun - şi întinse un deget poruncitor spre masă:

- Bagă!

Mama lui se încruntă instantaneu:

- Ia vezi!

- Ce să văd? Ce să

- Ia vezi cum vorbeşti cu mine!

- Şi tu - ia vezi cât mai încerci să mă tromboneşti ca pe-ăia micii!

- Cin' te tromboneşte, mă?

- Ete, tu mă tromboneşti!

- Da' cu ce te trombonesc io, maică?

- Cu aia mică mă tromboneşti! Că mai are doi paşi! Că mai are zece paşi! Că e pe-aproape, dă târcoale! Vreau să văd cât mai are! Arată-mi cât mai are! Să văd io!

- Măi maică, potoleşte-te!

- Ba nu mă potolesc deloc! Arată-mi! Să văd io cu ochii mei câţi paşi mai are până vine!

- Mă, da' ce-i cu tine?

- Cum, ce-i cu mine? Tu nu ştii în ce zi suntem azi?

- Şi tu nu ştii că soarta

- Dă-o dracu de soartă şi întinde cărţile alea!

- Bă, nu fii dement! Nu drăcui soarta!

- Ba drăcui tot! Şi soarta, şi sufletu' şi toate zilişoarele mele! Na! Lua-m-ar dracu!

Fu luat de gulere şi zdruncinat bine:

- Bă, gură spurcată! Bate-te peste gură!

- Ba nu mă bat deloc!

Încerca să-l bată ea - da' el nu era prost să stea, nu? Se ferea - şi-i şi reuşea!

- Bă! Bate-te peste gură imediat!

- Nu vreau!

Acu' încerca să-l bată tot! Şi nu-l ajungea - că o ţinea el la distanţă! Şi mai şi para din loviturі! Nici el nu ştia cum dracu-i reuşeau aşa mişcări mişto, care parau toate loviturile ei...

Brusc, mămica lui se opri. Şi-l privi lung... şi zâmbi:

- Da' dă-te dracu de dement ce eşti! N-ai decât să toci până nu mai poţi! Na! Spurcă-te cum îţi vine la gură! Hai! Dă-i bătaie!

Aa, da? Ia să zică el vreo două, s-o înfurie... Şi uite că nu-i mai venea - că era prea furios şi nu-şi mai găsea cuvintele... Iar ea jubila şi râdea şi-i jucau ochii de bucurie:

- Hai, mă! Nu zici? Zi-i! Fă-te albie de porci! Fă-te singur cu ou şi cu oţet şi mănâncă căcat, ca un bou ce eşti!

Da? Era bou? El era bou? Ridică mâna şi începu să-şi facă semnul crucii:

- Să moară fetiţa mea dacă nu mă-mpuşc! În clipa în care să face întâi decembrie, io îmi zbor creierii! Auzi? Şi-acu' râzi! Şi bucură-te că scapi de mine! Uite-aşa mă rog io la Dumnezeu să mă ţină sănătos până pă-ntâi - ca să-mi zbor creierii în faţa ochilor tăi!

El îşi făcea semnu' crucii, cu plânsu' înnecându-i vocea, iar ea râdea în hohote cu mâinile-n şolduri...

- Nu mai spune aşa.

Poftim?... Ptiu! Fir-ar capu' lui al dracu să fie! Agata era acasă! Şi el mizase tocmai că fata nu-l aude! Ce tâmpenie... De parcă nu era el destul de jos - descoperirea că ea îi auzise planul îl făcuse să se prăbuşească...

Fetiţa lui intră în cameră, atentă să nu verse ceşcuţa cu cafea:

- Îţi ghicesc eu. Şi cu cărţile, şi-n cafea.

Mama lui se grăbi s-o contrazică:

- Da' de ce, fă? De ce să-i ghiceşti? Tu nu vezi că-i dement? Tu n-auzi ce-i toacă gura aia spurcată?

- Nu mai vorbi aşa despre el. Că îl doare.

- Ce-l doare, fă? Curu'?

- Sufletul. Îl doare sufletul, că mai sunt doar zece zile din noiembrie - iar mama lui râde de el şi-l ia la mişto.

- Şi nu-i normal să râd, fă? Tu nu te uiţi la el, ce turbat e?

- Şi eu aş fi la fel, dacă cineva mi-ar fura copilul. De fapt, eu mă gândesc cum aş trăi eu atâtea luni departe de el, de dumneata... Prizonieră...

Ciudat - o fetiţă de 14 anişori "îmblânzise" ditamai "scorpia centenară"...

- Stai jos, tată. Te rog.

Se grăbi să se aşeze. Iar ea veni lângă el, îi puse cafeaua în faţă şi-l pupă pe cap. Moment în care nu se mai putu stăpâni - şi bufni în plâns... că în sfârşit dăduse peste cineva care îi înţelegea chinul... Fetiţa lui îl strângea în braţe, îi ţinea capul în braţele ei şi-l mângâia pe obraz... O cuprinse cu braţul - şi nu se mai putu stăpâni:

- Iartă-mă! Să mă ierţi - auzi? Să mă ierţi dacă-mi zbor creierii!

- Nu mai spune aşa.

- Io mă omor, Agato! Io nu pot să trăiesc toată viaţa cu gândul că fetiţa mea ajunge batjocura tuturor! Tu nu ştii ce le fac dementii fetiţelor de 7-8 anişori! Agato, io pe întâi decembrie îmi zbor creierii! Că nu mai pot! Şi nici nenorocita aia de la conac nu cred că mai poate...

- Trebuie să fiţi puternici. Şi trebuie să aveţi răbdare. Eu întind cărţile în fiecare dimineaţă. Trésor se întoarce luna asta. Mai sunt 10 zile din noiembrie; şi ştii bine că chiar acum, când noi doi vorbim aici, e posibil ca cineva să o ducă la o secţie de poliţie, sau...

Aprobă. Trebuia să aprobe! Trebuia s-o creadă! Trebuia să-şi mai ducă crucea încă zece zile... Să-şi vadă de treabă, să se ocupe de afaceri, să vorbească la telefon cu nenorocita aia de la conac...

- Hai - te rog, bea cafeaua. Mamaie, te rog să ne laşi să vorbim.

Mama lui... intră şi închise uşa. Ia uite-o! Dar... Dar, poate că voia şi ea să audă ce-o să se-ntâmple cu nepoţica ei... Şi cum Agata nu insista s-o dea afară, nu mai spuse nimic. Luă ceaşca, privi lung lichidul negru din ea...

Închise ochii. Iar în minte îi veni imediat chipul micuţei lui... Al reginuţei lui brunete, cu ochi albaştri şi zâmbet frumos... Şi guriţă frumoasă şi vorbăreaţă... care acum tăcea, tristă... Lichidul dulce pe care-l înghiţea îl împiedica să reînceapă să plângă...

Gata - dăduse de zaţ. Ar fi trebuit s-o lase să se mai decanteze; dar... Dar începu să răsucească încet ceaşca. Se gândea la ea... La ultima zi când o văzuse... Când o luase-n braţe, iar mânuţele micuţe îi aranjaseră părul - activitatea ei preferată... Şi-l pupase pe obraz... Şi turuise despre tăticul ei... "Tăticul meu are cei mai frumoşi ochi de pe suprafaţa pământului!" - aşa spusese micuţa lui, şi-l pupase... Şi apoi îi ştersese obrazul cu degeţelul, fiindcă văzuse că aşa făcea mămica ei după ce-l pupa pe obraz...

Oftă greu - iar fata lui îl cuprinse cu braţele:

- Ridică mâinile la nivelul inimii... Spune "Norocul să mă însoţească".

Ia uite! Deci mama lui îşi bătuse joc de el! Ea nu-l pusese niciodată să spună aşa! Dădu să ridice privirea spre ea, s-o anunţe că "tocmai se prinsese" - dar... Dar oftă greu:

- Norocul să mă însoţească.

Fata lui îi apucă mâna cu mâna ei; şi-l făcu să răsucească ceaşca. Dădu s-o pună pe farfuriuţă, dar ea o întoarse din nou... şi din nou... şi din nou... Şi-l puse să pună ceaşca pe masă. Păi... Păi, direct pe masă?... Da! Şi uite că "mamaia" nu se revolta în faţa mizeriei... Agata se aşeză:

- Şi-acum o aşteptăm să se răcească.

Aprobă cu capul - cum ştia ea...

- După cum spuneam - Azur are o damă în suflet.
- Şi chiar te rog să-mi ghiceşti de ea!
- Sigur! Ce vrei să ştii?
- Totul, evident!
- OK! O cheamă Graţiela, este din Floreşti dar locuieşte în Cluj, are 16 ani, e printre primii din liceul ei... Şi n-ascultă manele.

Serios? Începu să râdă cu neîncredere:

- Şi-ai aflat toate astea din cărţi?
- Nu; din FB-ul lui Azur.

Aoleu! "Violase" FB-ul lu' frati-su! Agata desena repede-repede pe telefon şi râdea:

- I-am zis că-mi pică îndrăgostit. A râs şi mi-a zis că mi-am pierdut talentu'. Da' i-am zis tot ce-am văzut în cărţi; şi, după 24 de ore, a venit singurel cu telefonul şi mi-a arătat-o... Ca să-i ghicesc ca lumea de ea...

- Şi ce i-a picat?

Fata lui nu-i răspunse, ci îi întinse telefonul. Deci o chema Graţiela...

"Ptiu, ptiu! Să nu te deochi - graţioasă floare din Floreşti..."

Era blondă şi cârlionţată, era tunsă în scări - şi-i stătea foarte bine... Avea tenul alb ca laptele, impecabil - fără aluniţe, fără semne... Avea ochi verzi, de parcă era bucăţică ruptă din Ştefan... Şi arăta de 18 - nu de 16. El i-ar fi dat 18. Fotografia de profil era "cuminte" - zâmbitoare, destinsă, calmă...

- E de familie bună?
- Da. Uită-te la prieteni!

Ia să-i vadă el prietenii! Avea 24 de prieteni; derula încetişor şi observa feţele, gradele de rudenie... Avea trei prietene-colege şi nici un prieten-coleg. Sigur, ăsta nu era un indiciu - putea vorbi cu tot FB-ul prin mesaje, nu? Dar "oficial" n-avea nici un prieten de la şcoală. Dealtfel vedea puţini băieţi şi bărbaţi în lista ei de prieteni. Avea doi fraţi - amândoi mai mari, amândoi bruneţi, amândoi îmbrăcaţi modern, fără cercei şi tatuaje... Aoleu! Ăla o să fie cuscrul lui? Văleleu...

- Aşa am zis şi eu când l-am văzut pe taică-su. Dar mamaia zice că e OK.

Aşa zicea ea? Începu să scormonească prin memorie... Aa! Păi, da - "era foarte OK"! Că era ţigan de vază în judeţul ăla! Nu era "naţional", ci doar "judeţean". Dar nici Azur nu era "naţional", în ciuda scremerilor lui nea Dumitru... Uite-o şi pe cuscra - blondă, bineînţeles, cu ochi verzi... Cu batic pe cap, că era măritată şi-şi respecta bărbatul... Şi băieţii lor aveau ochi verzi. Era deci foarte posibil ca nepotul lui să aibă ochi verzi...

- Ieri, spunea că unchiul Ştefan a avut dreptate când l-a sfătuit să se uite bine-n jur - că cine ştie...

Aprobă, trecând cu ochii peste chipuri... Se mută pe pagina ei. Şi începu să coboare încetişor... Aha! Comentase pe tema unei ştiri - în Cluj, şase hăndrălăi violaseră o fată dintr-a doispea. Una din liceul ei. Citea şi trăgea concluzii interesante! Era, într-adevăr, pricepută şi la gramatică, şi la cuvintele limbii române. Făcea fraze coerente, logice, şi gândea logic; înlănţuia frumos ideile. Era o fată deşteaptă...

Puf! Tresări - fereastra de mesaj îi sărise brusc în faţa paginii! Fereastra purta iconiţa lui Victor. Şi, înainte să apuce să ridice privirea din ecran, ochii lui citiră, involuntar, ***"Ce face safirul meu iubit?"***! Întinse telefonul spre ea... Iar fata lui roşi îngrozitor şi începu să răspundă... Ridică privirea spre mama lui - care-l privea deja, veselă şi zâmbitoare... Telefonul sfârşi pe masă:

- Cred că, în maximum o săptămână, vine să ţi-o arate. Că nu mai poate de fericire când îşi aminteşte de ea!
- Îl aştept. Să nu-i spui că mi-ai zis ceva...
- Nu-i spun - că-i pierd încrederea.

Fetiţa lui se ridică şi-şi mută scaunul lângă el; după care îi luă ceaşca din faţă şi oftă greu. Şi începu s-o examineze cu maximă atenţie... Şi-acum scormonea prin şorţ... Ia uite-o! Avea "indicator" în şorţ! Era normal să aibă un băţ de-ăla de frigărui în şorţ? Îşi privi mama întrebător, dar ea cică era foarte atentă la propria manichiură...

- ... Aici e un mesaj. Un peşte intră în potcoavă. Un învăţător o să-ţi aducă un mare noroc. Sau o să înveţi tu ceva ce-o să-ţi aducă mare noroc. Cred totuşi că e un învăţător. E legat de mesajul următor - podul spre fântână. Le vezi? Uite podul care duce direct la fântână... Podul este un eveniment sau un om care-ţi va schimba viaţa; iar fântâna este o fericire extraordinară. Deci un învăţător, o persoană inteligentă, o să-ţi aducă norocul - şi-o să-ţi schimbe viaţa în direcţia unei fericiri extraordinare.

Să fie Ştefan? Să fie sprâncenatul? Se gândise la Trésor...

- ... Aici e un alt mesaj: o cometă care pleacă dintr-o cruce şi merge spre stea. Le vezi?

Le vedea - i le arăta ea cu băţul. Bine, el nu vedea decât mânjeală de zaţ; dar dădea din cap şi susţinea că vede totul ca într-un film ultra-HD...

- Crucea reprezintă un succes pentru care s-a muncit mult. Steaua este o veste glorioasă. Iar cometa este începutul unui eveniment care va avea loc în curând. Din munca asta multă care s-a dus până acum va porni în curând un succes. Care merge spre o veste glorioasă. Tu mă înţelegi, da?

Aproba...

- ... Aici e un copac - simbolul familiei. Câte ramuri are?

Câte ramuri avea? Nu-l ducea capu' - el vedea dungi şi bumbi de zaţ şi cam atât...

- Una... două... trei... şi-un muguraş.

Mama lui sări în picioare - şi se repezi să vadă şi ea! Dădu să-şi apere ceaşca, dar se controlă la jumătatea intenţiei... Acum se uitau amândouă în ceaşca lui - şi amândouă tăceau... Brusc, mama lui luă băţul - şi indică fix lângă toartă:

- Te iubeşte nevastă-ta de nu mai poate după tine!

Serios?

- Ia uite ce bujor mare şi gras ai tu aici!

Serios? Şi-asta însemna că îl iubeşte Raina? Îşi privi lung fetiţa... Agata nu-i confirma cuvintele alea; Agata studia, concentrată, dârele şi bumbii... Fetiţa lui ceru, scurt, băţul; şi-l primi imediat. Începu să-i arate:

- ... Vezi aici o caracatiţă?

Culmea - chiar vedea caracatiţa!

- Da.

- Vezi ce ţine ea în tentacule?

Nu - vedea dâre şi boabe.

- Aici e un semn al exclamării - care înseamnă un pericol iminent.

Aha! Da, îl vedea.

- Aici e un pistol.

Ia uite ce tâmpenie - tocmai el nu recunoscuse pistolul! Hm! Îmbătrânea şi-l părăsea imaginaţia...

- Aici e un topor...

Parcă-parcă...

- Iar cel de-al patrulea tentacul ţine de lesă un câine.

Câinele era evident. Avea de toate - labe, coadă, ochi, bot...

- Cum e botul?

- Deschis.

- O persoană e gata să-ţi facă rău. Caracatiţa este o avertizare. Pericolul iminent... Reprezentantul pericolului iminent, pistolul... Toporul, adică conflictul... Şi câinele.

Mama lui puse mâna pe umărul lui:

- Curăţă-ţi pistoalele, Diamante; că or să-ncerce să te omoare în curând.

Era dementă? Spunea chestia asta lângă urechile fetei? Ochii albaştri îl priveau lung, anunţându-l prin toate mijloacele că în curând cineva o să încerce să-l omoare... Mama lui continuă:

- Să nu pleci nicăieri fără pistoale şi fără blindată. Şi să iei suită cu tine. Ar fi tare bine să iei şi doi băieţi care să nu te scape din ochi...

- Nu-mi pot lua bodyguarzi - că arăt semne de slăbiciune. În schimb, o să reîncep să port hainele chinezeşti.

- Să porţi şi fular şi căciulă.

- Şi centura de siguranţă!

Oof, Doamne! Îşi prinse fata pe după umeri şi-o sărută pe obraz:

- Şi centura de siguranţă. Mâine mă duc la reprezentanţă, să-i pun s-o verifice pe Claire...

- Sau nu.

Agata lui... era isteaţă foc! Zâmbi:

- Aşa e. Mai bine nu. Că cine ştie...

Fata lui îi luă mâna şi-i trase degetul mare. Şi i-l apăsă bine pe fundul ceştii... După care îl întoarse spre ea, apoi spre mama lui... Şi i-l arătă şi lui:

- Ce vezi?

- ... Un 5.

- 5 e. Ai un succes uriaş în tot ceea ce-ţi propui.

Sau... Sau se-ntorcea fetiţa lui peste cinci zile... Agata negă încet:

- Nu. Nu sunt cinci zile. Nu e ca la cărţi.

În fine! Dacă zicea ea... Acum fata lui număra ceva...

- Zece. Peste zece zile se-ntoarce.

Oftă greu şi se ridică:

- Bine. Am înţeles.

- Stai să-ţi arăt!

- Te cred şi fără să-mi arăţi.

- Sigur mă crezi?

Ee... Nu - Agata chiar credea că n-o crede! Zâmbi:

- Dacă-mi zici ce-ai numărat, te cred.

- Lacrimile. Sunt doar nouă lacrimi.

Deci mai erau doar nouă lacrimi...

Aprobă şi se grăbi să iasă. Să plece. Parcă nu mai voia să afle ce mai vedeau ele în ceaşca lui; parcă-i era frică...

Deci or să încerce să-l omoare... Mesajul fusese clar. Şi văzuse şi el câinele. Caracatiţa şi câinele, dacă ar fi băut două pahare cu whisky, le-ar fi văzut singur. Poate-ar fi văzut şi pistolul. Toporul putea semăna cu orice - dar n-ar fi ştiut el ce să înţeleagă din conturul ăla...

O să-şi verifice azi hainele chinezeşti. Şi-o să le poarte. Helanca îi stătea bine; pantalonii nu-i plăceau, dar din fericire îi trimisese Isamu şi izmene - şi le lua pe sub pantalonii normali. Căciula era "de şmecher"; fularul era "office". Le potriviseră ca dracu - dar, sigur, ideea nu era să facă *fashion*, ci să supravieţuiască... Şi trebuia să se-nveţe odată să poarte centura de siguranţă! Că era pentru siguranţa lui! Şi Ştefan purta centura atunci când şofa! Trebuia să înveţe...

Viră la dreapta, spre casă.

Deci îl iubea Raina lui - deşi Agata nu-i confirmase asta, se îndoia că mama lui l-ar fi minţit doar aşa, ca să-i mângâie viaţa sentimentală! Apoi, zicea fata lui că un om inteligent o să-i ducă viaţa spre o reuşită extraordinară. Putea să fie Ştefan, care sigur o să accelereze zdravăn toate afacerile - că pierduse Rusia, o sursă importantă de venituri... Putea să fie sprâncenatu', sau Isamu, sau poate chiar Fang - persoană inteligentă care ştia să tragă sforile în aşa fel încât să-i elibereze reginuţa... Mai spunea fata lui că din toată munca titanică pe care-o făcuseră până acum va porni curând un succes, care va duce spre o veste glorioasă. Aşa spusese ea - glorioasă. Glorie. Adică un fel de onoare... Un fel de slavă adusă unei persoane. Mm, ce greu îi era să gândească în termenii unei adolescente cu note mari la şcoală! Glorioasă...

Scoase cheia, descuie, intră... Ce-o să spună reginuţa lui despre noua lui casă? O să-l întrebe când se mutase aici... Şi-apoi o să-l întrebe de ce se mutase. De ce nu-i mai plăcuse vechea casă. O să vrea să ştie dacă se certase cu Agata, sau cu Azur... Dacă le făcuse el ceva, dacă îl alungaseră ei... O să fie o discuţie absolut interminabilă...

Se trânti pe canapea şi scoase hamul de sub ea. Trase ambele pistoale...

Trebuia să-şi verifice pistoalele. Şi, mâine, trebuia neapărat să se ducă în Bucureşti, la poligon. Să exerseze. Nu mai exersase de multişor... Iar dacă se pomenea mâine că-i exploda pistolul în mână, sau... Clar - ziua de mâine va fi rezervată tirului! Şi-o să-şi cumpere şi gloanţe noi! O să vorbească cu băieţii, să nu-i scape vreodată maşina din privire... Nu! O să le spună ca, atunci când el cobora din maşină, doi dintre ei să coboare şi s-o păzească. Unu-n faţă, unu-n spate. Trebuia să se gândească bine, să găsească o soluţie care să acopere toate posibilităţile...

Categoric, căciula o va purta! Că văzuse ce se-ntâmplase cu Ştefan - dacă capul nu păţise nimic, restul se reparase! Da' dacă-l nimereau în cap... Dacă tocmeau un lunetist care ţintea capul...

Se ridică şi urcă în dormitor. Deschise larg şifonierul, se căţără pe taburet şi trase sacul mare. Şi-l aruncă pe pat - trebuiau aerisite, poate chiar respălate... Şi dacă fetiţa lui se întorcea, dar pe el îl omorau...

Gata cu gândurile alea! Gata - c-o lua razna! Trebuia să se gândească la altceva! Trebuia să se gândească...

Să se gândească la Azur! Deci Azur o plăcea mult pe Graţiela. Graţiela Bordea, fata lui Lăcătuş Bordea - bulibaşă din Floreşti, cu interese mari în judeţul Cluj. Bun judeţ! Şi bun bulibaşă! Avusese de-a face cu el mai mult pe "ramura" de afaceri. Bătrânul era parolist şi nu jecmănea omul. Îi plăcea să spere că-şi educase copiii în acelaşi spirit calm, paşnic, cumpătat...

Dacă fata aia semăna câtuşi de puţin cu taică-su, Azur "se scosese"! Aşa o floare graţioasă, blondă cu ochi verzi... O să arate ciudat aici, în Aurari! O să işte o modă nouă! Adio capete brunete, peste vreo patru generaţii! Ehei, ce se mai schimba lumea... Ce-o să mai ofteze nea Dumitru la nunta nepotului lui... Din fericire, Agata alesese brunet. Aici, nea Dumitru o să râdă şi-o să plângă-n simultan! Că Trésor era brunetă, ca el, dar cine ştie cum "sărea gena" şi făcea băieţi roşcaţi ca maică-sa... Şi dacă nu se-ntorcea peste nouă zile... Dacă-l omorau...

Cercul chinezesc era jumătate alb, jumătate negru. Cică avea reuşită. Tot ce planifica el era sortit să reuşească. În condiţiile astea, îi era frică să spere că micuţa lui...

Isamu

Biyu mâncase ciocolată cu alune. Alune de pădure, nu de-alelalte. Era dulce şi gustoasă şi parfumată... Regina plecase, în urmă cu 15 minute, spre aeroport, împreună cu băieţii. Iar Florentina învăţa pe rupte, că venea Thomas azi - şi-or să fie ocupaţi tot weekend-ul. Aşa că el îşi ţinea jaspul pe genunchi şi beneficia şi el de ciocolata ei...

Aoleu! Suna telefonul roşu! Bineînţeles că ea ajunsese prima la aparat! Bineînţeles că i-l întindea... Cheng. Probleme în paradis.

- Da.

- Am veşti din Moldova.

Exact - probleme în paradis!

- Ascult.

- Bogdan, băiatul de 16 ani, şi-a rupt mâna. Dna Ionescu e foarte eficientă, să ştii!

- Ce i-a făcut fetiţei?

- A fost o conjunctură nenorocită. Ea se juca liniştită în colţul repartizat ei, când Ionuţ, puştiul de patru ani, a vrut o păpuşă din zona ei. S-a dus s-o ia, iar bona "l-a înhăţat" în ultimul moment. Puştiul s-a speriat, a început să plângă, femeia nu a reuşit să-l calmeze... Bogdan s-a dus să vadă ce s-a întâmplat. Puştiul i-a povestit, printre urlete. El i-a cerut ei păpuşa, pe un ton imperativ şi printre înjurături, iar ea nu a vrut să i-o dea. Atunci, Bogdan i-a dat două palme. Şi, când s-a răsucit să plece, s-a lovit cu mâna în masă - şi şi-a rupt mâna.

Bufni în râs:

- Tu vorbeşti serios?

- Bineînţeles că vorbesc serios! Eu nu ştiu cum poţi tu să râzi!

- Eu îmi imaginez cum o să arate ta-su dacă încearcă s-o împuşte!

- Nu-ţi mai imagina aşa ceva şi nu râde. Şi nu te baza pe blestemele dnei Ionescu. Rotari a aflat ce s-a întâmplat şi-a venit val-vârtej cu un elicopter. S-a dus glonţ la ea şi i-a spus "Dă-mi păpuşa". Ea n-a vrut să i-o dea. I-a mai cerut-o de două ori... Şi n-ai vrea să ştii prin ce-am trecut eu, ascultând tăcerea ei... După care i-a spus "Dă-mi păpuşa, te rog frumos". I-a dat-o imediat. El a luat-o, a apucat-o bine şi-a izbit-o cu capul de masă până i l-a rupt. După care s-a dus să facă un duş. Şi de-atunci, de două ore adică, nu-i trece durerea de cap.

Întrebă printre hohote:

- Cui?... Păpuşii?

- Isamu, te rog să fii serios!

- Încerc din greu, crede-mă!

- Nu-ţi reuşeşte. Iar veselia ta mă sperie. Casa ăluia s-a transformat în platoul de filmare al unui thriller cu mult suspans. Nu se mai glumeşte, nu se mai discută, toată lumea e tăcută şi suspicioasă şi serioasă...

- Perfect! Nu uita ce mi-ai promis - eu mă duc s-o iau!

- Tu o s-o iei, atunci când o să vină vremea. Până atunci, însă, fă bine şi nu mai râde!

- OK. Stai puţin!

Lăsă telefonul şi luă sticla cu apă. Şi bău câteva înghiţituri zdravene, că nu era totuşi frumos să rădă chiar în halul ăla... Luă iar telefonul:

- Gata. Eu cred că e momentul ideal să-i transmitem lui Rotari lunga listă a coincidenţelor legate de ea - începând cu sârbii şi sfârşind cu fi-su.

- O am pregătită - doar să mi-o ceară.

- ... Doar să ţi-o ceară!

- Îţi dai seama că, în cel mult 24 de ore, omul ăla o să-i ceară umbrelei ruse dosarul complet al comorii!

- Aa... Da, asta e o posibilitate...

- Este o certitudine deja. După duş, s-a încuiat în birou; înroşeşte conexiunea internet.

- La care noi n-avem acces.

- La care n-are acces decât umbrela rusă.

Din păcate...

- Sper să pot stoarce ceva de la Google sau Yahoo. Dacă va căuta informaţii despre Ştefan, e limpede că a aflat cine-i Trésor!

- Da. Vezi dacă reuşeşti ceva aşa. Şi ţine-mă la curent!

- După cum poţi constata şi singur, te ţin la curent cu promptitudine.

- Şi nu uita - eu mă duc s-o iau!

- Tu te duci s-o iei...

Pe-asta o spusese cu tonul omului cicălit până la exasperare...

- Vorbim.

- Vorbim.

Apăsă butonul roşu:

- Băiatul cel mare al lui Rotari i-a dat două palme; în secunda imediat următoare, s-a lovit şi şi-a rupt mâna.

Biyu era foarte, foarte serioasă:

- De ce vrei să te duci s-o iei tu?

- Fiindcă e mică, e speriată şi are o oarecare afinitate pentru mine. Adică măcar mă cunoaşte! Dacă ar lua-o Cheng, există riscul să se sperie rău...

- Există, însă, şi varianta adormitului. Că aşa au luat-o din conac - au adormit-o. Din Moldova până aici sunt patru ore de zbor. Şi-ar putea s-o trezească chiar mama ei!

- Nu e chiar aşa de simplu. Cheng spune că e întreagă şi neatinsă; dar, în clipa în care o recuperăm, trebuie să verificăm informaţia asta. Mai ales partea psihică. Mă tem că lungile luni de prizonierat au afectat-o serios...

Biyu aproba, serioasă...

- ... E important să vadă un chip cunoscut. Să ştie că e salvată - şi se întoarce acasă. Nu ştiu cum vor decurge lucrurile acolo. Rotari poate cere o recompensă; la fel de bine, poate încerca să-şi răzbune copiii răniţi! Cheng nu mi-a spus ce face degetul fetiţei; dar dacă a necesitat operaţie...

- Şi n-a spus nici ce fel de fractură are băiatul...

Exact! Dacă făcuse fractură deschisă, "priveliştea" şi "intervenţia chirurgicală" l-ar fi înrăit rău pe omul ăla... Concluzionă:

- Una peste alta, vreau să merg eu acolo. Să pară că "a venit şefu'". Planul meu e simplu: ajung, cobor, plătesc recompensa, iau copilul şi gonesc la aeroport. Şi cam atât.

Acum ea zâmbea. Ca şi cum nu voia să-l contrazică, aşa că tăcea...

- Ce e? Ce nu-ţi place?

- Nu-mi place ideea de-a te duce tu acolo. E Cheng acolo. Are sarcină de la Fang să recupereze micuţa. Poţi să-i aştepţi pe Mandelieu!

- Repet - n-aş vrea să zboare cu Cheng patru ore. E un străin pentru ea.

- Poate dormi cele patru ore. Dar... Nu ştiu. Poate că ai dreptate, poate că nu ştiu eu amănuntele...

- Să vedem. Poate o urcă el într-o cursă comercială! Sau într-una privată! Poate o recuperează umbrela noastră! Să vedem!

Biyu aprobă. Şi-l sărută. Aa, da - îşi amintise unde rămăseseră...

Ana-Maria

Băieţii se duseseră să se schimbe. Ea urca scările conacului - şi era deja furioasă. Ea una se săturase şi de fricile Florentinei, şi de ambiţiile tatălui Florentinei! Ea era hotărâtă să pună picioru-n prag! Că nu se mai putea aşa! Femeia aia ofta la Cannes, omul ăsta se încrunta pe-aici... Şi nu era normal!

Se apropia de uşa dormitorului. Ştia că Ştefan o auzea; călca pe călcâie, pe tocuri, tocmai ca să-l anunţe că era cel puţin determinată să se impună... Apăsă clanţa; şi cum uşa nu era încuiată, intră.

Ştefan trăsese draperiile. Era semiîntuneric. Uite că greşise - soţul ei încercase să se odihnească...

- Nu dorm. N-am reuşit să adorm.

Păi, în cazul ăsta... Stătea lungit pe pat, cu palmele sub cap, şi se uita-n tavan. Şi părea... îngândurat. Se aşeză pe marginea patului şi-l sărută...

- ... Eşti îngândurat. Ce s-a întâmplat?

- Nimic. Nu ştiu... Mă simt trist.

- De ce?

- Ştii tu cum sunt toate lucrurile pe lumea asta - jumătate bune, jumătate mai puţin bune... Afacerile merg bine. Şi am primit ştiri de la Moscova. Mihai a înghiţit cu succes concernul - şi l-a tras pe drumul pe care merge el. Din punctul ăsta de vedere, am reuşit - m-am dezlipit de balaurul bicefal. Dar uite că în familia noastră sunt probleme...

Într-adevăr, în familia lor erau probleme - şi cu Florentina, şi cu Trésor, iar de la mititica aia de şapte anişori problemele se extindeau spre Diamant şi Rebeca şi nea Dumitru şi Perla şi mulţi alţii...

- ... Acasă la Rotari lucrurile se înrăutăţesc. E o atmosferă tensionată. E obligat s-o ţină acolo - fiindcă n-are voie "s-o piardă", sau "s-o strice". Şi se întâmplă tot felul de lucruri... Întâi, fi-sa mai mică şi-a tăiat degetul. Azi, băiatul de 16 ani şi-a rupt mâna. Mi-e frică să mă gândesc ce se poate întâmpla mâine! Mi-e frică să nu clacheze el... dat fiind că e un bărbat care-şi iubeşte copiii...

- Poate ar fi bine să vorbeşti cu Fang. Să intervină şi el.

- Am vorbit. Adică i-a scris Piao un mail. M-a sunat aproape imediat şi mi-a spus să stau liniştit, că lucrurile sunt sub control şi în curând situaţia se va rezolva pozitiv. Dar nu pot să-mi pun baza în cuvintele chinezului de la Nisa, dacă ea stă în casa ăluia - şi în orice moment se poate întâmpla ceva rău.

- ... Nu ştiu dacă tuşa poate să facă o şmecherie, sau...

- Să ridice blestemul? Nu cred că poate. Adică nu aşa... ca-n filme - instantaneu. Casa ăluia a luat foc aparent "la comandă"; dar cine ştie...

- ... E o problemă care mă depăşeşte. Am uneori momente când regret că am pus-o să facă şmecherii.

- Să nu regreţi. A fost o idee foarte bună. Cine ştie ce i se putea întâmpla nepoatei noastre, dacă celorlalţi nu li se întâmplau toate câte li s-au întâmplat. Şi cu mercenarii, şi cu casa ăluia... Cu Leonard...

Ştefan se răsuci încet spre ea:

- Nu ştiu, femeie frumoasă ca luna. Nu ştiu cum să rezolv problemele din familia noastră. Mă simt golit de idei.

- Pot să-ţi sugerez să vorbeşti totuşi cu Florentina?

Nu primea răspuns...

- A rămas la Cannes, să-şi facă temele şi să înveţe. Că azi, teoretic, ar trebui să se ducă el acolo. Dar...

- Dar noi suntem toţi aici; dacă el s-ar duce acolo, ar ilustra practic ruptura lor de familia noastră.

- În plus, ea nu te-a mai văzut de săptămâna trecută. Nu ştiu; îi laşi impresia că o ocoleşti cu grijă.

- Într-un fel, da - o ocolesc cu grijă...

- Şi n-ai vrea tu totuşi să faci un efort şi să-i ieşi în cale? Şi să-i spui drept în faţă ce te supără la ea? Am sentimentul că ea asta aşteaptă - să fie stârnită să răbufnească. Cred că nu-şi găseşte tocmai cuvintele alea de început. Adică îi lipseşte "fitilul". E încărcată, armată, pregătită să răbufnească... Dar nu primeşte "scânteia".

Ştefan începu să râdă:

- Şi te gândeai să-i dau eu foc!

- Mă gândeam să faci tu primul pas. Să-i vorbeşti deschis despre ceea ce te supără la ea.

- Nu cred că pot să-i vorbesc despre asta. Să nu crezi că am uitat ce-a făcut şi cum!

- Ştiu că nici tu, nici eu, nici ea nu vom uita ce-a făcut ea anul ăsta. Dar ştiu şi că am putea trece cu vederea... în perspectiva relaţiei minunate din viitor...

Soţul ei îi sărută mâna şi se ridică:

- OK. Înainte să decid dacă vorbesc cu ea sau nu, vreau să vorbesc cu Thomas.

Poftim? Da' ce voia el să vorbească cu Thomas?

- Să mă asigur că ea a trecut peste păţania aia urâtă... Trebuie să mă asigur că ea "funcţionează corect" acum. Şi că relaţia lor este una normală. Înţelegi la ce mă refer...

Da, înţelegea. Se ridică deci:

- Vrei să mă duc să-l chem?

- Nu. Îl chem eu.

- Bine. În cazul ăsta, mă duc să-mi re-sortez garderoba.

- Nu te duce chiar aşa de departe - că plănuiesc să te-alerg prin curte.

Bufni în râs - oo, Doamne! Plănuia s-o alerge prin curte! Adică să alerge împreună prin curte, ca exerciţiu de condiţie fizică! Dar ce stil de exprimare avea soţul ei! Şi el râdea, înveselit de trăznaia pe care-o spusese involuntar...

Deci, se ducea să-şi pună treningul. Şi să anunţe paza că regele intenţiona să-şi alerge regina prin curte. Dacă o să folosească exact exprimarea asta, Toni o să facă o mutră lungă...

Ştefan

Se mutase la masă. Îl aştepta pe Thomas. Avea îndoieli mari referitor la răspunsurile pe care le va primi... Avea îndoieli mari şi apropo de propria capacitate de a rosti anumite întrebări! În orice alte condiţii, le-ar fi spus fără nici o jenă. Avea o amplă experienţă în "interogatorii"! Dar era vorba de fata lui, era vorba de bărbatul care-o acceptase pe tânăra batjocorită...

Se simţea nesigur. Parcă nu era el! Parcă-i luase cineva curajul! Şi stilul şi francheţea! Nu-şi dădea seama ce naiba se întâmpla cu el...

Uşa se deschise, se închise iar Thomas se apropie grăbit. Îi indică scaunul din faţa lui. Şi-l privi lung, drept... Thomas îl privea şi el. Era destins. Aştepta întrebările, sau urecheala, sau sugestia pe care s-o transforme-n lege şi s-o aplice instantaneu eventual...

- ... Te duci azi la Cannes?

- Nu ştiu. Teoretic, era rândul meu să o vizitez. Dar, dat fiind că toată lumea e aici... Sincer să fiu, m-am abţinut cu greu să o întreb de ce nu a venit şi ea. Am pus mâna pe telefon şi mi-am dat seama că poate ea mă aşteaptă acolo. Adică se aşteaptă să mă ţin de cuvânt şi să mă duc la ea. Că aşa stabilisem: un weekend aici, un weekend acolo...

- ... Te-am chemat ca să te descos.

Bărbatul din faţa lui începu să râdă - şi aprobă...

- Crezi că poţi să fii sincer?

- Garantez mie-n sută că o să fiu sincer.

- ... Cum de eşti aşa de sigur? La urma urmei, nu ştii întrebările! Poate-o să fii tentat să...

- Indiferent de întrebări - ştiu că adevărul iese întotdeauna la suprafaţă. Şi prefer să-ţi spun adevărul.

Ete, fleoşc! Thomas continuă:

- Şi oricum n-aş putea să te mint. Mai ales după ce am văzut câtă încredere ai în mine!

OK, hai să-l creadă că o să fie sincer...

- ... Cum vă înţelegeţi?

- Nesperat de bine.

Serios? "Nesperat"? De ce "nesperat"?

- Ai avut indicii care ţi-au spus că s-ar putea să nu vă înţelegeţi bine?

- Nu. Dar am avut nenumărate exemple de tineri care se iubesc şi sunt împreună, care s-au mai certat, s-au mai despărţit, s-au mai împăcat... Noi nu ne certăm niciodată.

- Dar nici nu staţi împreună, aşa ca ei.

- Nu cred că e vorba de timpul petrecut împreună. Am fost câteva zile împreună - nu? Când m-ai prezentat partenerilor de afaceri! Zilele alea au fost... Au fost minunate. Chiar şi aşa, petrecute prin avioane şi prin hoteluri, cu manualele şi cu nopţile nedormite - adică cu mulţi factori de stres şi nemulţumire. Au fost minunate. Eu şi Florentina nu ne certăm. Nu avem de ce. Mă tot gândesc, seară de seară, la cât de bine ne înţelegem şi ajung cu gândurile la motivele pe care le-aş putea avea ca să mă cert cu ea; sau la motivele pe care i le dau eu, ca să o determin să se certe cu mine. În privinţa ei, eu nu găsesc un motiv. Nu ştiu... E ciudat; dar totul mi se pare perfect. Ea mi se pare perfectă! O fi vraja începutului, sau...

- Sau poate că face ea eforturi să-ţi fie pe plac...

- Uneori, da - observ că face anumite lucruri care-mi plac mie. Dar de cele mai multe ori e ea însăşi. Eu am tot studiat-o pe furiş - şi

o ştiu cum e. Şi-mi dau imediat seama când e ea însăşi şi când încearcă să joace un rol care să-mi fie mie pe plac.

- Înţeleg... Tu ai momente când te transformi în omul pe care crezi că-l doreşte ea?

- Oho! Eu am mult mai multe momente de-astea!

- Şi de ce le ai? Crezi că te avantajează? Sau că te apropie mai mult de ea?

- Nu. Ştiu că n-ar trebui să le am. Dar le am. Nu mă pot abţine. Încerc mereu să-i fiu ei pe plac... Şi, uneori, fac şi spun ceea ce ştiu că i-ar place ei să vadă şi să audă.

- ... Ştiu că nu va uita niciodată prin ce-a trecut; dar ai avut vreodată senzaţia că-şi aminteşte, când şi când, momentele alea?

- Nu. Cât am observat-o eu, cât a stat prin preajma mea, nu.

Îl privi pătrunzător:

- Cum vă înţelegeţi?

Thomas dădu să răspundă; dar se opri o secundă, se înroşi îngrozitor... şi zâmbi:

- Ne înţelegem perfect.

Răspunsul ferm îl punea în dificultate... Mm, ce greu îi era să vorbească despre asta!

- ... Bine, adevărul e că nu ai un termen de comparaţie, apropo de cât a afectat-o întâlnirea cu nenorociţii ăia...

- Un termen de comparaţie nu am. Dar "am dovada vie în faţa ochilor", cum se spune. Şi mă gândesc şi eu că, dacă ar fi ceva în neregulă...

Aici se împotmolise el - tot din motiv de subiect sensibil de discuţie şi lipsa cuvintelor potrivite... Îi făcu semn să spună mai departe:

- Dacă ar fi ceva în neregulă...

- ... Dacă ar fi ceva în neregulă, pe la două noaptea mi-ar spune că e obosită...

Oo, da! Găsise cuvintele ideale! Băiatul ăsta chiar era un geniu! Îi venea să râdă; zâmbea doar, dar îi venea să râdă în hohote! Şi Thomas zâmbea, roşu ca racul...

- ... Cum ţi se pare viaţa ta de acum?

- ... În ce sens?

- În sens general. Îţi place mai mult cum e acum? Îţi plăcea mai mult cum era în martie? Ţi-ar fi plăcut să fie altfel decât variantele astea două?

- Viaţa mea de acum e perfectă.

- Deşi nu mai ai timp nici să scoţi nasul în curte cinci minute, tu spui că viaţa ta de-acum e perfectă.

- Da. O am pe ea - pe soţia mea. Şi muncesc la afacerea noastră. Fac facultatea care-mi place, locuiesc alături de oameni care mă iubesc, am... Am o viaţă perfectă, da. Faţă de cum ar fi putut să fie viaţa mea, pot spune că am o viaţă perfectă.

- În regulă. Atunci... Atunci dă-mi voie să te întreb când vrei să oficializezi relaţia, cum se spune.

- Eu aş oficializa-o şi mâine! Eu... Eu mă tem s-o oficializez înainte s-o văd pe ea la facultate. Pentru că mă ştiu pe mine; ştiu că nu-i pot refuza nimic. Şi o ştiu şi pe ea. Ştiu ce e-n sufletul ei. Undeva acolo, în sufletul ei, Florentina visează la un bebeluş. Iar oficializarea relaţiei noastre ar "activa" ideea asta în mintea ei. Şi n-aş vrea să trebuiască s-o refuz... Sau, şi mai rău, să o aprob...

- Ai discutat cu ea despre asta?

- Da. Am stabilit că vom face copii după ce ne terminăm şcoala.

- Şi dacă se întâmplă un accident?

Tânărul din faţa lui zâmbi:

- A spus că face un chiuretaj şi gata. Dar n-are cum să se întâmple un accident.

- Iei pastile?

- Da, pe ascuns. Ea n-a fost de acord cu pastilele; a propus să folosim protecţie dublă...

Ce copii! Doamnee, ce copii! Erau teribili!

- Sunteţi teribili!

- Nu cred că suntem teribili. Cred că suntem foarte grijulii cu noi. Şi ne temem să nu greşim. Eu am făcut multe greşeli, ea a făcut şi ea greşelile ei... Acum, că ne-am găsit, mie unul îmi este foarte frică să nu greşesc.

- Să-i spui de pastile. Să nu faci ca Diamant. Nu poţi să ştii când i se activează gândul ăla cu copilul, şi sabotează protecţia. Şi s-ar speria îngrozitor, gândindu-se că trauma prin care a trecut i-a afectat capacitatea de a procrea.

Primi o aprobare grăbită. Păi, în cazul ăsta... În cazul ăsta, el nu mai avea întrebări. Se lămurise. Luase decizia cea bună. Puse punct discuţiei:

- O să te rog să o suni tu. Şi să-i propui să vină ea aici. Fără să-i menţionezi ceva despre discuţia noastră, sau despre faptul că vreau să stau de vorbă cu ea. OK?

- O sun chiar acum.

Tânărul se ridică şi se grăbi spre uşă. Îl privea lung şi-i cântărea cuvintele, răspunsurile...

- Thomas!

Se priveau. Aşa, de la distanţă, parcă era mai "concludent" răspunsul! Se grăbi să-şi repete întrebarea:

- Tu eşti fericit acum?

Oo, da! Era foarte fericit! Aproba şi fremăta şi strălucea tot - din creştet până-n tălpi! Aprobă şi el... şi rămase singur.

Îi plăceau răspunsurile ginerelui lui. Pentru un necunoscător, păreau false şi "coapte" din timp; dar el ştia că sunt adevărate. Îl ştia pe Thomas de atâţia ani! Crescuse în casa lui, sub ochii lui, ştia ce educaţie primise... Şi ştia că nu făcea parte din grupul restrâns al celor pe care nu-i putea "radiografia". Aleodor îl picurase şi-l făcuse să spună adevărul; îl interogase şi el, cu varii ocazii... Văzuse ceea ce văzuse - stătuse deoparte şi-i observase pe amândoi... Thomas o iubea pe Florentina. Şi-o va iubi la fel de mult, cu la fel de multă intensitate, şi dacă dădeau amândoi faliment. Nu era vorba despre ordinul de plată. Nu era vorba despre avantaje. Principalul avantaj pe care-l vedea tânărul ăla în toată nebunia care se petrecuse anul ăsta aici era chiar Florentina - soţia lui. Marele lui câştig era inima Florentinei.

Acum, mai rămânea un hop. Discuţia cu ea. Intenţiona să-i pună aceleaşi întrebări - că voia să ştie şi opinia ei. Şi se întreba când să i le pună - înainte sau după discuţia despre ei doi, despre răceala dintre ei doi...

Probabil că or să vorbească mâine, sau... Tot nu se simţea în stare să deschidă discuţia aia. Era, în continuare, golit de idei...

Isamu

Cioc-cioc! Hm - chiar se întreba cât o să mai aştepte biata fată!

- Intră.

Uşa se deschise... O să-i spună lui Ştefan ceea ce vedea el acum. Ca să n-o mai pedepsească în halul ăsta! La urma urmei, era cuminte... Florentina zâmbi câş:

- Thomas spune că nu poate să vină azi aici. Şi nici mâine. În sensul că sugerează să mă duc eu acolo.

"Păi numai tu ştii de ce n-ai plecat cu Ana şi băieţii!" Că şi ea avea momente când era fraieră!

- Vrei să-ţi caut un zbor?

- Te rog frumos să cauţi tu un zbor...

- Imediat.

Trase tastatura şi începu să scrie.

"E foarte tristă, să ştii! De când a descoperit că toţi au luat-o de gâscă şi-au uitat de ea, e foarte tristă."

Aşa. Şi-acum ridică privirea spre ea:

- Unul dintre avioanele noastre aterizează pe Mandelieu la zece. Dar asta înseamnă că ajungi acolo la unsprezece...

- Nu-i nimic; important e să ajung, nu?

Oof, cât de tristă era! Irosise aiurea jumătate de zi, aşteptând ca tatăl ei să aibă idei! Hm!

- Bine. Îţi aranjez eu drumul.

- Mulţumesc.

Şi ieşea, un pic adusă de spate... Enter. Şi continuă mesajul.

"Zboară cu avionul nostru, aşa cum ai sugerat tu."

Send. Că îşi îndeplinise dispoziţiile, dar tocmai prietenia cu Ştefan îl obliga să-i arate că nu toate ideile prietenului lui erau minunate!

Florentina

Toni era tăcut. Era, după părerea ei, obosit şi scârbit de tot du-te-vino-ul ăsta. La unşpe şi-un sfert, noaptea, tot ceea ce-şi dorea omul ăsta era s-o plimbe pe ea cu blindata...

Gata - erau în curte.

Încerca, cu oareşce succes, să-şi păstreze mimica destinsă şi zâmbetul. Thomas o aştepta; şi-o să-i vadă, oricum, necazul şi tristeţea. Măcar să pară "necăjită, dar optimistă" - să nu-l vadă tuflindu-se definitiv...

Ce erau luminiţele alea?... Ce erau luminiţele alea din curte? Nu cumva era vreo dronă? De la Andrei Donichioiu?

- Toni, ce sunt luminile alea?

- Sunt surpriza lui Thomas pentru tine.

Soţul ei i făcea o surpriză! Ce erau alea? Păreau... Păreau lumânări! Multe lumânări-pastilă! Toni începu să râdă:

- Băieţii l-au ajutat cu multă plăcere - ba i-au dat şi sugestii...

Doamne, ce nebunie! Thomas îi aranjase o "alee luminată"! Blindata opri lângă primele lumânări:

- A zis că, probabil, te-ai necăjit; pentru că era rândul lui să vină la tine. Dar a avut o "fractură de comunicare" cu Aleodor. În plus, Ştefan a vorbit cu el de-abia pe la şase. Îţi dai seama că nu putea să plece de-aici înainte să vorbească cu el; nu?

Aprobă cu capul, incapabilă să mai scoată sunete...

- ... Hai - fugi la el!

Da! Să fugă la el! Coborî... direct pe mijlocul aleii formată de lumânările lipite una de alta... Erau atât de micuţe! Şi atât de atent aşezate! Una nu ieşea din rând! Una nu făcea vreo urmă de colţ! Formau aleea perfectă! Iar ea păşea pe aleea aia, incapabilă să poată spune ceva, incapabilă să grăbească pasul sau să ridice privirea sau să caute cu privirea băieţii care-l ajutaseră să aranjeze toate pastiluţele alea mititele... şi să le şi aprindă...

Uşa conacului era deschisă. "Aleea" intra în conac. Şi ocolea mobilierul. Era o alee şerpuită. Începu să râdă... văzând cum şarpele de lumină intra pe uşa larg deschisă a bucătăriei...

Aah, ce fraieră era! Nu făcuse o poză! Nu pozase... Şi nici n-o să le pozeze. Era prea frumos, ca să poată fi imortalizat într-o poză. Atmosfera n-o putea imortaliza. În plus, n-avea de gând să o posteze pe FB. Era amintirea ei. Şi va rămâne doar amintirea ei.

Ocoli şi ea mobila şi intră încet în bucătărie. Evident, aleea de lumină ocolea masa; şi, în timp ce partea din dreapta înainta până la tocul uşii, partea din stânga urca pe masă. Şi se termina lângă buchet. Soţul ei o aşteptase cu un buchet uriaş de frezii...

Uşa camerei lor era deschisă. Acolo era o singură lumânare aprinsă - una parfumată. Pe pervaz. N-avusese unde altundeva să o pună, ca să se vadă din cadrul uşii. Pe birou ar fi fost prea "căminist"... Lângă lumânare o aştepta o vază goală. Şi două pahare şi o sticlă cu şampanie şi un bol uriaş cu căpşuni...

Soţul ei o luase razna... rău de tot... Sau luase lecţii intensive de la un mare cuceritor - ştia ea bine cine...

Luă florile şi intră în camera lor. Şi-l simţi imediat, în stânga. Nu, nu se opri. Îi anticipă intenţia, aşa că îşi continuă drumul spre vază... El se grăbea să închidă uşa şi s-o şi încuie - că, vorba aia, "prinsese prada-n capcană"...

Braţele o cuprinseră uşor, din spate. Lăsă capul pe umărul lui:

- Mă răsfeţi rău...

- Asta poate pentru că te iubesc aşa cum nimeni niciodată nu te-ar putea iubi... Şi pentru că ştiu că mă iubeşti...

- ... Aşa cum nimeni niciodată nu te-ar putea iubi...

Îmbrăţişarea lui era foarte aparte; se simţea foarte aparte... Puse palmele peste palmele lui:

- Te iubesc!

Şi el o iubea. Simţea asta în toată fiinţa lui, în atmosfera aia fantastică, în flori, în sărut...

21 noiembrie 2020 - sâmbătă

Ştefan

Azi, la micul dejun, mâncau sandwich-uri calde. Dispoziţia lui expresă, care simţise din plin durerea provocată de urecheala lui Isamu. Imediat cum fusese urecheat, luase măsuri. Îl chemase pe Thomas şi-l anunţase că trebuia să organizeze ceva frumos, pentru o soţie necăjită de timpul pierdut "aiurea" în camera ei, cu manualele. Ideea lumânărilor fusese a ginerelui lui. Tot el aranjase cu băieţii să-l ajute să iasă totul perfect. Şi cum Thomas fusese foarte ocupat cu lumânările, florile şi şampania, el se strecurase în bucătărie şi-o anunţase pe Florina că micul dejun trebuia să fie "cât de silenţios se poate". Şi că îi sugerează nişte sandwich-uri calde. Ea fusese imediat de acord...

Conacul era cufundat în linişte. Tinerii căsătoriţi dormeau; ei mâncau în tăcere... Florina preferase să renunţe la papuci, iar Luis deretica în ciorapi - şi se mişca prin living cu graţia unui spărgător profesionist ce fenta lasere roşii pe la Hollywood...

Nu-nu! Adina chicotea! Sâsâi scurt şi-o atenţionă cu degetul, râzând pe tăcute. Iar femeia îşi acoperi gura cu palma, aprobând... După care îşi descoperi buza inferioară, ca să muşte din sandwich...

Toni instructase băieţii de la pază. Se antrenaseră în adidaşi azi, nu în bocanci. Şi nu făcuseră încă partea de luptă corp la corp. Se pregătea ca, pe la doişpe, să-i spună să nici n-o mai facă - în miezul zilei, cine mai avea chef de aşa ceva...

Vâjâia uneori vântul, trecând printre zidul conacului şi plexiglasul antiglonţ. "Ciufulea" iedera şi vâjâia, fluiera... Ei îl auzeau bine, deşi geamurile erau închise...

Îi făcu Florinei semn să se apropie şi o întrebă în şoaptă:

- Ce-avem la masa de prânz?
- Păi... Intenţionasem să fac o supă cu
- Ce-avem de ieri?
- ... Mai sunt câteva porţii de ciorbă de perişoare. Dar nu cred că ajunge.
- Nu pregăteşti nimic. Lasă-i să doarmă. Uite cum facem. Ia-l pe Luis şi ieşiţi în oraş.

Ochii negri nu erau prea încântaţi de propunerea aia...

- Vorbesc serios! Vă plimbaţi, faceţi shopping, mâncaţi la un restaurant... Cred că şi Adina şi-ar dori să iasă la cumpărături. Sigur a uitat să cumpere pampersi, sau păturică, sau landou bleu...

Ea aproba, că-i plăcea ideea...

- Şi-o să meargă cu Piao, care e un mare specialist în landouri. Eu, Ana, Rebeca şi băieţii mâncăm la Ibis. Iar băieţii de-afară abia aşteaptă să încingă un grătar, sau să ia nişte pizza. Ceea ce înseamnă că copiii mănâncă micul dejun la prânz iar Părintele o să se-mbuibe cu perişoare şi-o să supravegheze toate calculatoarele deodată...

Aleodor arăta *thumbs up*... Ea nu se mai împotrivea... El muşca din sandwich şi se gândea că cuscra lui o să alerge în vilă şi-o să răscolească tot şifonierul, în căutarea unei ţinute demne de noile lor apelative - "cuscrii contelui"...

Plănuia să conducă el azi. Imaginea lui la volan, cu Ana în dreapta şi Rebeca pe bancheta din spate, o să facă furori prin servicii - şi-o să agite superiorii! Or să-şi închipuie că contele înnebunise - şi plănuia "să călărească" iar Franţa în toate direcţiile...

Îşi imagina mirarea fetiţei lui când va descoperi că erau singuri în conac... Şi că, după ce săriseră din pat şi se-mbrăcaseră la băţul de chibrit, panicaţi că au dormit ca puturoşii până târziu, or să se-ntoarcă în camera lor... Sau, dacă erau curajoşi, or să se oprească în bucătărie, lângă borcanele cu dulceaţă şi ciocolată şi cremă de vanilie... Aproape de tubul de frişcă din frigider... O luase razna...

În orice caz - azi, plănuia să le arate tuturor că viaţa reintrase în normal. Şi că Rebeca ieşea din nou din conac. Spera să plouă mai târziu, ca să aibă motiv să deschidă umbrelele chinezeşti...

Florentina

Se întâmpla ceva ciudat... Deschise încet un ochi... Thomas zâmbea. Zâmbi şi ea:

- Neaţa...
- Neaţa. Am adus prânzul.

Poftim? Soţul ei aprobă:

- E unu jumate.

Aoleu! Unu jumate deja? Păi ce făcuseră? Cum de dormiseră aşa de mult? Cum de nu auzise zgomotele din bucătărie? Se grăbi să se ridice, iar el o opri:

- N-are rost să te grăbeşti acum.
- Ce vorbeşti?! Şi tata? Am ajuns aseară târziu, şi sigur m-a aşteptat la micul dejun!
- Eu nu cred că ne-a aşteptat cineva la micul dejun.

Păi... de ce?

- Poţi spune că suntem "99% singuri acasă". Dacă Aleodor n-ar fi în birou, înfulecând ciorbă de perişoare cu două linguri deodată, am fi singuri-singurei în conac!
- ... Păi... cum? Cum adică? Unde-au plecat toţi?

Soţul ei se aşeză pe marginea patului şi începu să-i pregătească un foarte elaborat sandwich cu ciocolată:

- Tata şi mama au ieşit prin oraş. Şi mănâncă în oraş. Ştefan, Ana şi Rebeca servesc prânzul în restaurantul hotelului Ibis. Ca o paranteză, tăticul tău şofează azi...

Aoleu, ce nebunie...

- Piao şi Adina fac shopping - şi mănâncă în oraş. Iar băieţii noştri înfulecă pizza fierbinte şi îi mulţumesc şefului lor pentru aşa idee minunată ce-a avut el de dimineaţă.

Aha...

- Şi toate astea s-au stabilit la micul dejun.
- Deci s-a aşteptat să ne trezim târziu...

Thomas aproba, făcând-o să roşească - că tati al ei înţelesese "cum stătea treaba" şi presupusese că fata lui o să adoarmă odată cu zorile... Luă sandwich-ul şi muşcă cu poftă:

- ... Ce facem după ce mâncăm?

Soţul ei nu răspundea; se rezuma la a zâmbi misterios. Pregătea o altă felie cu ciocolată şi zâmbea misterios... Lăsă felia pe farfurie şi se întinse cu poftă:

- Mm - ce bine e să te-ntinzi...

Daa - ştiuse ea că nici lui nu-i era foame de sandwich cu ciocolată!

Isamu

Mobilul roşu piui scurt. Primise un mesaj. O să-l citească mai târziu. Momentan, era foarte atent la monitor - Părintele îl rugase să supravegheze întoarcerea regelui la conac. El avea soft mai "iute", vedea mişcarea punctelor pe ecran în timp real...

Biyu se întinse şi-i luă telefonul...

- Mesaj de la Cheng. ***"Azi, la zece dimineaţa, un colonel i-a adus un plic. În el era un raport complet, complex, detaliat cu mulţi bumbi şi semnat de serviciul de informaţii externe rus, despre cine e Trésor, care a fost traseul ei din martie până în prezent şi lunga listă de accidente şi morţi cauzate de blestem. L-a citit din scoarţă-n scoarţă, după care nu a avut nici o reacţie şi nu a spus absolut nimic nimănui."***

Asta era bine... Regele accelera spre conac... Încetinea la poartă... Trecea de poartă... Regele ajunsese acasă. Decise deci să răspundă:

- Cu toate astea, nu şi-a sunat umbrela. Şi nici n-a căutat informaţii suplimentare despre Diamant, sau Ştefan.
- Cheng nu menţionează asta.

- Cheng menţionează asta în sintagma "nu a avut nici o reacţie şi nu a spus absolut nimic nimănui". Rotari e strâns cu uşa rău. Aşteaptă deznodământul cu aceeaşi nerăbdare cu care îl aşteaptă şi Diamant şi Rebeca. Şi se roagă, probabil, să se ia odată o decizie - şi să scape de fetiţă.

- Cum crezi că o să facă, să scape de ea?

- Asta e o întrebare dificilă... dat fiind că umbrelele cunosc foarte bine dispozitivul lui Cheng... Şi mă îndoiesc că oamenii lui Rotari nu l-au observat...

Biyu râdea. Era superbă când râdea! Îi venea să se ridice de-acolo, cu tot cu ea...

Aoleu! Auzea paşi pe scări!

Tânăra se ridică din braţele lui, făcu un pas în dreapta şi se opri acolo. Iar ciocănitul se auzi clar.

- Da.

Meili era. Tânăra îi zâmbea - şi arăta spre o jumătate de coală A4:

- Crezi că putem ieşi azi în oraş?

Întinse mâna şi primi "planificarea"... Voiau să se distreze.

- OK. Mă ocup imediat.

Ea ieşea... Trebuia să-l întrebe pe Ştefan ce avea de gând cu Jiao şi Meili. Pe de o parte, copiii le plăceau mult. Pe de altă parte însă, regele ieşise azi cu familia în oraş - şi nu luase bodyguardele cu el. Dacă Biyu avea motiv să stea la Cannes, Jiao şi Meili ar fi trebuit să fie acum la conac...

Ştefan

Urca treptele. Le urca încet, pentru că asculta discuţia de jos, din living...

Cina fusese o adevărată plăcere, din toate punctele de vedere. Florina se întorsese din oraş "plină de inspiraţie". Iar Rebeca prinsese iar glas. În timp ce tăcuse mâlc pe durata prânzului, acum, la cină, începuse să vorbească. Fie fusese prea speriată azi ca să-şi permită să scoată sunete interceptabile, fie îi priise ieşirea... Nu ştia. În orice caz, Rebeca revenise la viaţă. Or să mai iasă săptămâna asta. Lui îi convenise foarte mult azi faptul că "serviciile" fotografiaseră adevărul. Adică o consilieră slabă. "Ne-gravidă". Şi uite că nu-l sunase nimeni, să-l întrebe prin ce complex nefericit de împrejurări pierduse cumnata lui sarcina...

Nu, nu se auzea şi vocea Florentinei. Se revăzuse cu fata lui acum, la cină. Şi chiar dacă avusese senzaţia că ochii negri îl priviseră cu poftă, dornici parcă "să-l înghită", fata lui nu scosese un sunet. Stătuse tot stingheră, tot cu coatele pe lângă corp, tot cu nasul în propria farfurie... La distanţa regulamentară faţă de soţul ei - persoană mult mai destinsă, mult mai normală...

Intră în dormitor, aprinse toate luminile şi lăsă uşa deschisă. Ocoli grăbit patul, se apropie de prima fereastră...

El îşi cunoştea bine fata. Iar fata lui nu era aşa. Caracterul ei nu era aşa! Ana avea, totuşi, dreptate! Florentina strânsese în ea toată expansivitatea şi guralivitatea care-o caracterizau - şi care nu se mai manifestaseră din august încoace! Şi n-avea nevoie decât de fitil! N-avea nevoie decât de cuvintele care s-o stârnească să vorbească...

Scoase telefonul şi începu să-i caute numărul... Spre ruşinea lui, n-o mai sunase demult. N-o mai avea la rubrica "favorite". Trebuia s-o caute în agendă...

Îi privea numele şi simţea cum se încruntă... "Prinţesa" - aşa era salvată în agendă. Trebuia să-i modifice numele. S-o scrie "Florentina". Un nenorocit de recuperator distrusese cel mai frumos, cel mai plăcut şi inspirat apelativ pe care-l rostise vreodată... Apăsa ecranul, încruntat... Ştergea literele... Apăsa literele... "Florentina Theodora". Save. Şi call.

Suna... Suna... Fata lui răspunse un pic... mirată:

- Da.

- Te rog, poţi să vii puţin sus?

- Sigur! Imediat!

Şi-i închisese, grăbită să alerge din toate puterile "la ordin"...

Ei bine, azi va reuşi. Azi, n-o va lăsa să iasă din camera asta înainte să redevină fetiţa lui! Şi-şi jura lui însuşi că azi n-o să cedeze tentaţiei de-a se înfuria pe ea - indiferent ce-o să vadă şi-o să audă! Azi o s-o împace. Că nu mai putea trăi aşa, certat cu fata lui.

Evident, alerga! O auzea, deşi purta tenişi...

Venise. Intrase şi se oprise. Era sigur că se oprise lângă uşă...

Trebuia să fie împăciuitor şi s-o ajute. Se răsuci deci spre ea:

- Închide uşa.

Se conforma şi revenea spre el. Iar avea o atitudine spăsită şi speriată... Ce porcărie! Întinse mâna spre ea, încercând să-i zâmbească:

- Vino încoace.

Venea - cu bărbia înfiptă-n piept, ţinându-se de mâini, în cea mai umilă şi ruşinată şi jenată postură care putea exista... Şi se oprea lângă el - tot aşa, la distanţă de juma' de metru, cu bărbia-n piept, frângându-şi mâinile şi degetele...

O s-o ia "pe departe". Ca să încerce măcar să destindă atmosfera - şi discuţia. Şi-o să-i vorbească despre... firmă. O temă despre care ei doi nu discutaseră chiar niciodată între patru ochi. Bănuia că fata lui bănuia cam despre ce era vorba; dar...

- M-am uitat pe cifrele Deymandz. Şi te asigur că "e pe drumul cel bun", cum se spune.

Capul brunet nu se clintise - îi vedea limpede creştetul...

- Thomas se ocupă foarte bine de ea; iar eu mă ocup cu unsul rotiţelor, aşa că Deymandz o să prindă repede aripi.

Tot nu primea vreo reacţie...

- ... Thomas s-a implicat trup şi suflet în firma voastră. Şi o să mă folosesc de ocazia asta ca să te rog să faci ca el. Că e firma voastră, a amândurora.

Gata - o urnise. Măiculiţă, da' ce turuia!

- Thomas îmi spune tot ce face, tot ce cumpără şi ce aranjează şi ce vorbeşte cu unul şi cu altul. Eu nu înţeleg întotdeauna ce spune el că face. Nici nu mă pricep foarte bine la afaceri, nici n-am cine ştie ce idee despre procesul de producţie sau tehnicile de marketing. Şi nici n-apuc să caut pe net, să mă lămuresc cât de cât. Dar chiar şi aşa - încerc să-l ajut cum pot şi eu. El mă întreabă cum să facă, eu îi spun că, după părerea mea, ar fi mai bine rotund decât pătrat, sau... Iar el am observat că ascultă de opiniile mele...

Gata, îşi pierduse tot aplombul, amuţise...

- ... Să nu-ţi fie frică să-i spui ceea ce gândeşti. Nici Ana n-a ştiut mare lucru despre afacerile mele - dar mi-a spus părerea ei de bun-simţ. Şi n-a greşit niciodată.

Aprobase. Scurt, ca la armată. Şi privea în continuare covorul. Hm... Trebuia să rămână calm. Trebuia să o ajute. Fata lui avea nevoie de ajutorul lui. Aşa că continuă:

- Eu sunt doar o umbră în firma voastră - un fel de "controlor" care apare când şi când şi vede rezultatul. Şi dă sfaturi, după care se duce după colţ şi pune ulei pe la rotiţe...

El glumise, Florentina probabil că nici nu clipise...

- N-o să renunţ la rolul ăsta înainte să vă văd funcţionând în siguranţă şi pornind pe creştere constantă. Dar chiar şi aşa - firma este a voastră. Jumătate tu, jumătate el. Aşa mi s-a părut normal să fie, de vreme ce femeia şi bărbatul sunt egali întotdeauna...

Tăcere...

- ... Sper că firma asta o să vă ţină uniţi. Sper că o să vă ocupaţi amândoi de ea...

Tăcere - dar şi o aprobare cu capul...

- ... Aţi vorbit ceva despre căsătoria legală?

Nu. Ea spunea că nu. Nega cu capul. Era ciudat - Thomas îi spusese că vorbiseră... Se aplecă un pic, căutându-i chipul:

- Florentina...

Gata - revenise la poziţia de drepţi. Şi-l privea lung, cu ochi speriaţi...

- N-aţi vorbit şi despre căsătoria legală?

- De fapt, am vorbit ceva-ceva...

Şi iar plecase capul... Dacă aşa voia ea, dacă nu putea vorbi altfel,

fie - să-i vorbească cu capul plecat! Dar să-i vorbească odată! Nu mai suporta tăcerea ei! Nu mai suporta răceala dintre ei... Fetiţa lui oftă greu:

- De fapt, am hotărât să nu facem acum un copil. Iar dacă ne-am căsători, am fi tentaţi să-l facem. Că aşa e legea firii - doi oameni se căsătoresc ca să întemeieze o familie. Iar cel mai puternic stâlp al familiei este copilul... Şi ne-ar fi şi greu aşa, despărţiţi. El cu şcoala, eu cu şcoala... Aşa ne gândisem noi în septembrie. Iar după ce-am vorbit aşa, scurt şi pe fugă, eu nu l-am mai întrebat nimic. Nici el n-a mai spus nimic. Dar cred că şi el se teme că, dacă mă ia cu acte, o să mă mut aici, o să mă las de şcoală şi-o să mă apuc de făcut copii.

"Iar el n-ar putea să-ţi refuze dorinţa de-a face un copil." Ea nu continuase, dar cuvintele ei cam asta spuneau...

- ... Dacă vrei să-l întreb ce-are de gând, îl întreb. Dar...

Dar tare aiurea ar fi fost pentru ea să se ducă la el şi să-l întrebe "Când mă iei de nevastă şi-n acte"...

Fetiţa lui nu mai ştia ce să spună. Nu voia să greşească - aşa că îşi înghiţea milioanele de întrebări pe care ar fi vrut să i le pună singurului om care nu putea fi minţit... Şi, decât să descopere că întrebările ei îl supărau sau îl deranjau sau erau nepotrivite, prefera să tacă, să rămână cu răspunsurile neprimite, să...

Făcu un pas spre ea şi o cuprinse cu braţul drept. O trase uşurel spre el... Parcă-parcă o simţea tremurând... Oftă greu, în romanes:

- Ce s-a întâmplat cu fetiţa mea? Cu bruneta frumoasă şi deşteaptă şi şmecheră care-mi împărtăşea secretele ei pe furiş?

Nu primea răspuns... Îi ridică uşor bărbia cu degetul. Şi-o văzu privind cu încăpăţânare în jos. Deci nu voia să-l privească. Sau nu putea. Mai degrabă, nu putea... Îi apăsă capul pe umărul lui:

- Încep să cred că te-am pierdut. Eu sperasem că, atunci când te-am dat lui Thomas, te-am regăsit; dar văd că în realitate ţi-am arătat ascunzişul în care să te-ncui, departe de mine...

Aha! Suspinase! Fetiţa lui suspinase! Acum o să plângă, o să se descarce... Într-adevăr, Florentina începu să turuie miorlăit, printre suspine:

- Da' nu-i adevărat! Eu nu mă ascund de tine! Da' îţi simt şi acum supărarea! Şi nu vreau să stau lângă tine şi să mă vezi şi să-ţi aduci aminte şi să te superi din nou! Mama îţi şterge gândurile negre - şi io ţi le aduc înapoi! Şi nu pot să mă mai apropii de tine! Că ştiu că te rănesc şi te fac să suferi! Şi degeaba zici tu că nu-i aşa! Că io nu uit cum a fost atunci şi cât de furios ai fost din cauza mea şi cum ai făcut stop cardiac de supărare din cauza mea! Eu te iubesc mult, să ştii! Că eşti tati al meu! Şi nu vreau să te omor!

- Ştii bine că

- Nu vreau să mai faci stop cardiac din cauza mea!

- N-am cum să

- Nu vreau să mori din cauza mea!

- Te asigur eu că nu mor aşa uşor!

Capul brunet nega violent, printre suspine:

- Nu-i aşa, să ştii! Şi faţă de Thomas sunt uneori aşa! Şi tot fiindcă mi-e frică să nu-i fac rău! Io sunt otrăvită, tati! Io am otrava în mine! Nenorocitul ăla m-a otrăvit - el şi tovarăşii lui! Şi trebuie să stau departe de voi, ca să fiu sigură că nu vă omor cu otrava mea!

Oof, Doamne! O strânse în braţele lui şi oftă greu:

- Nu, Florentina. Tu nu eşti otrăvită. Tu eşti o tânără foarte specială, pe care otrava ăluia n-a putut s-o atingă.

- Ăla mi-a otrăvit toată viaţa şi toate zilele mele!

- Ăla n-avea cum să otrăvească un suflet ca al tău.

Nu, nu era de aceeaşi părere cu el - dar prefera să nu-l mai contrazică, adică să nu-l supere... Continuă:

- Tu eşti o fiinţă extraordinară - dar moralul tău e la pământ. Atâta tot.

Florentina lui tăcea şi nega cu capul acum...

- Tu ai nevoie de noi. De noi toţi. Noi avem nevoie de tine, iar tu ai nevoie de noi. Şi te ascunzi de noi, în loc să stai în mijlocul nostru. Te ascunzi în special de mine - tatăl tău, omul care-şi doreşte din tot sufletul lui să te ajute. Te rog, Florentina - nu mai fugi de mine! Eu vreau să te ajut - dar tu fugi de mine!

Fetiţa lui îşi trase nasul şi insistă:

- Nu fug de tine. Încerc doar să nu te supăr şi mai rău...

O cuprinse cu braţele şi-i ascunse capul... şi zâmbi:

- Exact aşa am făcut şi eu, când am fost tânăr şi n-am avut minte. M-am supărat pe tata atunci când el se opunea căsătoriei mele cu Ana. Am zis că are ceva cu ea - şi-am fugit de el. Înţelegi? Mi-am luat regina la Cannes şi m-am ascuns la propriu de el. Şi am dus o viaţă grea pentru mine. Sufletul meu era sfâşiat între dorinţa de-a o aduce pe femeia pe care-o iubeam în mijlocul familiei mele, şi dorinţa de a-l vedea pe tata fericit pentru fericirea mea. Nu-mi dădeam seama că lui nu-i arătam fericirea mea - că el mă vedea mereu botos, încruntat, ţâfnos... Că aşa eram când mă duceam în şatră - îmi aminteam că ei n-o primesc pe ea în familia noastră şi mă înfuriam şi tunam şi fulgeram... Tata şi mama n-au venit la căsătoria mea cu Ana. I-am invitat, dar n-au venit. Am simţit atunci un sentiment ciudat - eram frânt între "da" şi "nu", între "aprob" şi "nu aprob", între dragostea de părinţi şi dragostea de Ana... Şi apoi, Ana mea a rămas gravidă cu Léon. Atunci n-am mai putut să-mi ascund fericirea. La Cannes şi în inima mea era frumos ca-n rai! Şi, când eu şi Ana ne-am exteriorizat sentimentele şi am arătat lumii întregi ce poveste minunată de dragoste trăiam noi, au văzut-o şi părinţii mei. Abia atunci m-au crezut, că sunt cu adevărat fericit. Şi abia atunci Ana a fost primită în familia mea. Abia atunci am văzut ochii tatălui meu strălucind de fericire. Şi să ştii că, în momentul ăla, am simţit cum cele două bucăţi din mine s-au unit. Am simţit că sunt, în sfârşit, împlinit. Şi nu m-am mai ascuns niciodată de el.

Oare pricepuse ceva? Îi "recitase" o poveste destul de lungă, destul de alambicată şi ambiguă... Decise să-şi retragă mâna stângă, ca să poată să se aplece iar spre chipul ei:

- Crezi că mă poţi face să strălucesc şi eu un pic? Nu de alta, dar îmi dau seama că voi doi vă înţelegeţi incredibil de bine - cam aşa cum mă înţelegeam eu atunci cu Ana. Şi mi-ar place să vă văd strălucind... Mi-ar place să simt că sunt, în sfârşit, împăcat cu gândul că ai făcut o alegere bună. Şi că nu am făcut o greşeală ascultând de tine şi dându-te lui.

Florentina îşi şterse grăbită lacrimile - dar tot cu capul plecat:

- Te asigur eu că n-ai făcut o greşeală atunci când m-ai dat lui!

OK, ştia şi el asta; şi ea ştia că nu asta-i ceruse tatăl ei, că nu era vorba de declaraţia ei vorbită ci de viaţa ei prezentă - de modul cum se desfăşura acum viaţa ei, de felul cum apariţia lui Thomas schimbase viaţa ei... De ceea ce ochii lui de tată nu vedeau acum.

- ... O să încerc să-ţi arăt. E greu, dar o să încerc...

Bun! Perfect! Îi ridică capul doar cât s-o sărute pe frunte. Şi-apoi îi aşeză obrazul pe umărul lui... Îi mângâia uşor braţul, bucuros că fata lui plângea şi se descărca şi se liniştea...

El unul nu mai avea altceva de spus. Dacă ea nu găsea în sufletul ei resurse să continue discuţia lor, el era de părere că "prima şedinţă de tratament" se sfârşise. Ştia că nu existau vindecări miraculoase; ştia că nici cel mai al dracului psiholog de pe planetă n-ar fi putut s-o vindece dintr-o singură şedinţă. Rănile ei erau adânci; iar moralul ei nu era la pământ, ci la subsol. O să mai dureze...

Observă mâna ei ridicându-se un pic... Coborând apoi... Mâna ei se ridică grăbită şi şterse lacrimile... coborî doar până la jumătatea drumului... porni încet spre el... se coborî repede, spre poziţia de drepţi...

Acum! Acum era momentul! Acum trebuia să intervină!

Lăsă uşor capul pe capul ei - şi oftă din tot sufletul. Şi, în secunda imediat următoare, braţele ei îl strânseră-n braţe! Iar Florentina răbufni într-un plâns în hohote!

- Io te iubesc, tati! Io te iubesc mai mult decât pe oricine şi orice pe lume! Te iubesc şi mai mult decât pe Thomas! Şi-am spus nişte căcaturi uriaşe şi nişte minciuni gigantice! Şi ştiu că tu ştii ce-am spus! Şi-ai suferit când m-ai auzit spunând ce-am spus! Ca să-i fac pe ei să sufere, te-am rănit pe tine! Şi tu nu meritai... Tu ai fost întotdeauna tati al meu! Tu m-ai iubit întotdeauna! Şi eu am fost o proastă şi te-am rănit şi te-am făcut să suferi! Şi nu meritai... Nu meritai să spun cuvintele alea... Nu meritai să-ţi înşel aşteptările... cu prostia din capu'

meu... şi cu gura mea proastă...

Încercă să nu zâmbească:

- Dar acum ai înţeles că ai greşit...

Greşise transformând monologul în dialog; braţele ei îi dădură drumul:

- Da, am înţeles. Dar e prea târziu. Am făcut şi-am spus ceea ce am făcut şi-am spus. Eşti supărat pe mine - o văd, o simt şi ştiu că n-o să-ţi treacă niciodată!

OK! Hai să se dea singurel de gol şi s-o împace! Începu să-i şteargă el lacrimile:

- O să fii şi tu părinte, aşa ca mine. Şi-or să te supere şi pe tine copiii tăi. O să vezi că, după ce ţi-a trecut supărarea, a le arăta copiilor tăi că încă mai eşti supărat pe ei e o adevărată artă...

O secundă, două... Capul brunet se ridica încet... El zâmbea şi-i ştergea lacrimile şi încerca să-i dea părul spre spate, să nu se mai lipească de obrajii uzi fleaşcă... Ochii negri îl priveau lung; el zâmbea şi-i ştergea lacrimile... Şi-o simţea liniştindu-se cu repeziciune... Florentina plecă din nou privirea:

- ... Las' că ştiu eu! Eu te simt! Ştiu că încă eşti supărat pe mine!

"Tu eşti surdă? N-auzi ce toc aici la urechea ta de mai bine de zece minute?"

"Nu, Ştefane! Nu aşa! O ajuţi, sau îi pui piedică?"

Continuă să zâmbească:

- Şi vrei să mă faci să-mi treacă?

Da, voia. Aproba repede-repede. Bun!

- Atunci, ca să-mi treacă, promite-mi că n-ai să mă mai minţi niciodată. Nici cu intenţie, nici prin omisiune, nici pentru o cauză nobilă... Absolut niciodată şi pentru nici un motiv.

Fata lui puse imediat palma dreaptă în dreptul inimii - şi îl privi drept:

- Mă jur pe sufletul lui Thomas al meu că n-am să-ţi mai ascund niciodată nimic! Şi n-am să te mai mint niciodată!

Victorie!

- Perfect! Vino-ncoa!

O conduse la măsuţă, o aşeză pe-un scaun şi-şi trase scaunul lângă ea. Şi o cuprinse iar cu braţul pe după umeri:

- Ia să-mi spui tu mie absolut toate secretele tale!

Ochii negri îl priveau cu neîncredere... Rânji cu satisfacţie, în romanes:

- Hai - că te-am adus unde-am vrut eu, te-ai jurat, aşa că nu mai ai cum s-o dai la-ntors! Toarnă tot!

Şi-o privea cu satisfacţie, bucuros că "o prinsese" - cum se spune... O ţinea bine cu mâna stângă şi-i făcea semn cu dreapta "să toarne tot"... Şi-şi compunea o mimică de complotist pus pe şotii...

Gata - fetiţa lui bufnise în râs! Şi-şi ştergea iar lacrimile şi se uita lung la el... Şi, pe măsură ce vedea cum Florentina lui se destinde şi iese din carapacea aia umilă şi speriată şi-şi recapătă spiritul pe care-l adora el, simţea că reuşise totuşi să şi-o apropie "dintr-o singură şedinţă" - şi se simţea bucuros, fericit...

Florentina

Îşi privea tatăl şi nu-i venea să creadă... Nu-i venea să creadă că îl vede vesel, nerăbdător să afle toate secretele ei... Că nu era supărat pe ea... Că strălucea din nou, vesel... Că o iertase, într-adevăr, şi-i iertase şi cuvintele pe care ea le rostise în Aurari, şi faptele... Şi că voia să fie iar tati al ei - cel de demult... Tati al ei îi dădu drumul - şi puse cotul pe masă, bărbia-n pumn, şi şopti conspirativ:

- Uite, pentru început, spune-mi un secret despre el! Unul tare de tot! Adică pe care chiar n-am cum să-l aflu de la altcineva!

Un secret "tare de tot"... Nu-i venea-n minte decât chestia aia... pe care-o ştiau ea, soţul ei şi cele câteva femei care-l cunoscuseră înaintea ei. Dar nu prea putea să-i spună asta - nu? Căuta, căuta... Scormonea prin minte, dar alt secret "tare de tot" nu găsea... Iar ochii verzi o îndemnau să spună... Prea bine! La urma urmei, de ce să nu-i spună?! Era un secret "tare de tot", era o temă care ilustra limpede încrederea pe care-o avea în el şi dorinţa de a-şi ţine jurământul... Aşa că îşi luă inima-n dinţi... şi şopti:

- OK. E ieşit din comun.

Aşa... Tati al ei era nedumerit:

- ... Cum adică?

Cum adică... Cum să-i spună... Aha!

- Adică e "extra".

Tati al ei se aplecă uşor spre ea:

- Cum adică, fă?

- Adică e special. Adică e ieşit din comun.

Şi cum o privea în continuare mirat, arătă uşurel "spre în jos"... Iar ochii verzi îi observară imediat gestul şi se măriră mult-mult-mult... Aa! Ce prostie! Îşi acoperi faţa cu palmele, râzând:

- Nu-mi vine să cred că am spus asta!

- Păi, ăsta da, secret ultrasecret...

Oo, da! Tocmai spusese un secret ultrasecret...

- ... Într-un fel, asta nu e bine.

Aoleu! Acu' "o divorţa"! Se grăbi să-l privească - şi să-l răzgândească:

- Ba e foarte bine!

- Vrei să spui că e OK aşa?

Aproba grăbită... şi, deşi prelungirea acelei teme de discuţie îi era cam peste mână, se grăbi să fie sinceră:

- E foarte bine, că ştie el nişte şmecherii şi nişte scheme...

Ochii verzi se măriră din nou... Concluzionă, aşa, ca un punct:

- Şi e foarte bine. Şi ştii ce-mi place mie mult la el? Că îmi citeşte gândurile.

- Serios? Aşa de "talentat" e?

Aoleu, ce înţelesese el! Se grăbi să nege:

- Nuu, nu mai e vorba de primul secret!

Tati al ei râdea... Răbufni:

- Nu mai râde de mine!

- Nu râd de tine...

Se grăbi să detalieze ideea nouă, ca să se termine odată cu primul secret:

- Aşa, şi cum ziceam - ne înţelegem perfect. Îmi citeşte gândurile la propriu! Aseară, m-a simţit că eram necăjită, că am rămas ca fraiera la Cannes şi-am ajuns aici la unşpe noaptea. Şi ştii ce mi-a făcut?

- Ce ţi-a făcut?

- Adică nu ştii ce-a făcut?

- Nu...

- Aa, păi stai să-ţi spun!

Hai să-i spună! Încă de când a intrat pe poarta conacului!

- Deci, eram cu Toni cu blindata. Şi am intrat pe poartă. Şi am văzut, lângă conac, nişte luminiţe mici-mici! M-am gândit imediat la Rebeca şi l-am întrebat pe Toni ce e acolo! Şi el a zis că e surpriza lui Thomas pentru mine... Şi a adăugat că l-au ajutat şi băieţii... Şi ştii ce-a făcut?

El nega şi-o sorbea practic din privire... Şi era fericit, sincer fericit că în sfârşit redeveniseră ei doi - cei dintotdeauna...

Păi, să-i spună! Şi să nu-l mai mintă vreodată! Şi să nu mai vorbească niciodată prostii! Start!

Ştefan

Stătea cu falca-n pumn şi cu ochii la ea şi se simţea aşa de bine...

Fetiţa lui redevenise fetiţa lui. Turuia şi gesticula şi fremăta toată, îndrăgostită lulea de tânărul care-i făcuse alee din lumânări şi-o aşteptase cu frezii şi şampanie şi declaraţie de dragoste. O privea şi îşi hrănea la propriu sufletul cu ea! Avusese dreptate - nenorociţii nu reuşiseră să otrăvească sufletul ei. Fetiţa lui fusese tare; fusese puternică şi trecuse peste nenorocirea aia. Şi-şi găsise jumătatea - şi radia toată...

Simţea nevoia să-i spună ceea ce descoperise el azi. Aşa că vorbi peste ea:

- Bine-ai revenit.

O secundă, două... Obrajii din faţa lui roşiră violent, iar Florentina se grăbi să-l strângă în braţe:

- Bine te-am regăsit, tati al meu...

Mm, ce bine era! Ce bine că se regăsiseră... Oftă greu:

- Mi-a fost dor de tine!

- Şi mie mi-a fost foarte-foarte dor de tine!

Şi era aşa de bine...

Ana-Maria

Se făcuse unşpe noaptea. Încă de pe la zece, când Florina urcase cu două ceşti pline-ochi cu cafea, renunţase să-şi mai aştepte soţul. Ştiuse de ce-o cheamă pe Florentina sus. Şi nu-i întrerupsese. Presupusese că, dacă discuţia lor depăşeşte o jumătate de oră şi se prelungea cu o cafea, era o discuţie "constructivă"! Şi venise în vilă. "Cronometrase" o oră jumate - semn că nu se înşelase...

Făcuse un duş şi acum îşi admira garderoba. Se gândea la o rochie de seară pentru următoarea petrecere - şi avea o problemă. Nu ştia ce tip de petrecere o aşteaptă. Oscila deci între o rochie de zână şi una "maţ de cârnaţ"...

Aha! Venise şi el! Auzise uşa! Şi uite că o încuia, semn că nu mai ieşea azi... Paşii se apropiară - şi fu luată în braţe:

- Ce m-aş face eu fără tine?

- Nu ştiu; dar cred că nu ţi-ar merge chiar aşa de bine...

Soţul ei o sărută pe gât:

- Mi-ar merge execrabil. Şi n-aş fi în stare să rezolv problemele în timp util.

OK! Se răsuci şi-l luă în braţe:

- Să înţeleg că ai rezolvat problema...

- Da. Ai avut dreptate - n-avea fitil.

- Şi te-ai ocupat de problema asta.

- Da.

- Şi a explodat.

- Exact.

- Eşti fericit, deci trag concluzia că a fost o explozie frumoasă...

- A fost o explozie minunată. Şi-am aflat o mulţime de lucruri!

- Ca de exemplu?

- Păi, nu pot să spun.

- Poftim?

- Nu pot să spun. M-a pus să jur că nu spun.

- Adică tot ce-aţi vorbit voi, o oră jumate, e încuiat sub jurământ!

- Nu chiar tot. Doar părţile cele mai interesante.

- Spune-mi-le pe-alea neinteresante atunci!

- Păi ce rost are să-ţi împui capul cu lucruri neinteresante?!

Aşa-i venea să-l strângă de gât - că era euforic şi nu observa că o necăjeşte...

- Uite, îţi spun un secret. Da' unu' singur, da?

- Da.

- Şi nu mă spui că ţi-am zis!

- Nu te spun.

- Aseară, a aşteptat-o cu alee de lumânări.

Asta era chiar culmea! Deci dacă el credea că ăsta e un secret pentru ea, care auzise toată discuţia, era culmea! Îl privi dojenitor:

- Ştii bine că ştiam deja chestia asta!

- Ştiu! Da' ce să fac, dacă restul de secrete nu pot să ţi le spun?!

Hm... Îi dădu drumul şi închise uşile şifonierului:

- OK. Atunci nu-mi spune.

Piruetă, ocolire şi repede-n pat! Aşa! Că era supărată!

- Nu face aşa! M-am jurat că nu spun!

- Ştiu! Am înţeles! Tu nu vezi că nu insist să-mi spui?

- Eu văd că te-ai supărat!

- Nu m-am supărat!

Şi trase pilota şi se-nveli bine până-n vârful nasului... Soţul ei se aşează lângă ea:

- Nu vreau să-i trădez încrederea.

- Păi nu-i trăda încrederea! Du-te şi fă un duş şi hai la culcare!

El o privea; ea privea tavanul. Aştepta. Număra secundele şi aştepta...

- ... OK. O să-ţi spun un secret pe care ştiu sigur că n-o să poţi să-l spui nimănui, niciodată.

Aşa da! Îl privea lung... Ştefan se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Ginerele tău e supradotat.

Poftim? Îl privea lung... El făcea semn spre-n jos... Aoleu! Roşi violent - şi azvârli pilota de pe faţă:

- Ştefane!

- Păi vezi? Cum să-ţi spun ţie secretele noastre?

Aoleu! Îşi simţea obrajii arzând! Ce dracu-i venise să-i zică tocmai asta? Se grăbi să se re-învelească pân' la nas:

- Nu-mi zice chestii de-astea! Ce dracu!

- Păi n-ai vrut tu să ştii? Ete, acu' ştii!

"Da, bine - da' când am insistat, nu m-am gândit că aţi ajuns la intimităţi de-astea!" Şi fata ei era nebună - că-i zicea lu' ta-su chestiuni sensibile de genul "dotării" soţului ei... Pilota zbură cât colo - iar soţul ei o prinse de umeri şi-o scuturâ uşor:

- Fă! Tu ştii cât de fericit sunt? Ştii cât de bine e? N-am cuvinte să-ţi zic cât de bine e!

Aprobă, că se vedea cu ochiu' liber cât de euforic era... Ştefan o sărută pe frunte:

- Bine că s-a terminat! Hai - bagă-te la culcare, că fac un duş şi vin şi eu.

OK, se băga la culcare şi-l aştepta şi pe el...

Ştefan era fericit. Îşi regăsise azi fetiţa - unica fetiţă pe care-ar fi putut-o iubi vreodată. Ştefan îşi iubea toţi cei trei copii - dar pentru Florentina avea o dragoste aparte...

Se auzea dușul. Ea privea tavanul...

Îşi amintea imaginea de pe monitor. Isamu o băgase în birou şi-o pusese să se uite la filmarea camerei de supraveghere. Îşi amintea că Ştefan se aşezase pe covor şi-o întrebase pe Florentina de jucării. Iar ea, gâgâlice de doi anişori, i le prezentase pe toate... Şi-apoi luase plapuma de pe pat şi-l învelise, după care încercase să-i aranjeze părul ciufulit... "Derula" un pic mai în urmă... Revedea poiana, focul, bebeluşa care ţâşnea de-a buşilea spre tânărul pentru care toată lumea dispăruse - şi care n-avusese ochi decât pentru căpşorul buclat isteric şi ochişorii negri şi guriţa mare şi veşnic veselă... Ce vremuri! Ce nebunie...

Privind în urmă, la viaţa ei, realiza că i-ar fi fost imposibil să prevadă vreodată ceea ce i se va întâmpla. Ceea ce trăise ea în ultimii 16 ani. N-ar fi putut să prevadă răpirea cu scoci şi SMURD, n-ar fi putut să prevadă avionul privat, n-ar fi putut să prevadă "omul mafiei chineze"... Poate doar războiul cu Jun fusese previzibil, de la un punct - dar fuga ei atâtea luni ar fi fost SF curat... Nimic din ultimii 16 ani nu fusese previzibil. Foarte ciudat - că, de la un moment dat, lucrurile "se aşezaseră" şi păruseră destul de bine "bătute în cuie". În realitate, viaţa ei găsise întotdeauna resurse s-o uimească, s-o treacă prin experienţe noi, prin pătanii noi - şi vesele, şi triste...

Dușul se oprise... În curând o să-l vadă intrând în dormitor - şi ştia deja că îşi va aminti imaginea trupului topit pe patul de spital...

Oare dacă ar fi putut să dea timpul înapoi, sau să se teleporteze în trecut... Ce-ar fi schimbat ea la trecutul ei? Ce-ar fi preferat să nu trăiască? Că dacă n-ar fi trecut prin "întâlnirea" cu Chioru şi Gigi, poate că nu s-ar fi măritat cu Florentin! Şi-atunci n-ar mai fi intrat în familia Manolache şi n-ar fi avut cum să-l cunoască pe Ştefan! Poate vreun eveniment "mai din urmă"... Deşi chiar nu-şi putea imagina fotografia de familie în care să apară şi familia Cioroacă...

Venea şi el. Îl privea lung, din cap până-n picioare, şi trăgea concluzia că făcuse ea ce făcuse şi reuşise să-i mobilizeze pe toţi şi să-l repună pe picioare... Şi trăgea şi concluzia că avea un bărbat *shukar* şi dulce... Ştefan se lungi lângă ea şi oftă din tot sufletul:

- Gata! Acum chiar sunt fericit!

- Şi eu sunt fericită, când văd cât de fericit eşti. Ai veşti noi de

la Cheng?

Soţul ei nega încet...

- Să vedem ce ne scrie în raportul de mâine dimineaţă. Ai observat, cred, că a început să ne raporteze zilnic...

- Temându-se, probabil, că o să te-apuci să-i spui Perlei numele ăluia...

Probabil...

- ... Hai, femeie frumoasă ca luna - vino-n braţele mele.

OK! Chiar îi plăcea să stea în braţele lui! Mai ales în nopţile friguroase de noiembrie, aşa cum era noaptea asta...

Florentina

Coborî treptele încetişor, să nu verse ceştile, şi împinse uşa bucătăriei cu piciorul. Şi le lăsă în chiuvetă, dădu să pornească spre uşa camerei lor... Nu; nu era corect aşa. Dădu deci drumul la apă şi le spălă bine. Aşa! Aşa făcea o femeie măritată care-şi iubea soacra - nu? Zâmbea...

Discuţia cu tati al ei... Discuţia fusese minunată. Şi atmosfera fusese minunată. Totul fusese perfect! Chiar şi temele de discuţie! De la un punct, reveniseră la "problemele intime" - şi-i plăcea să creadă că îl convinsese acum că totul era perfect între ea şi soţul ei. Aşa că mâine lucrurile vor fi tot aşa - minunate. Şi ea era altfel. Împăcarea cu el o transformase. Simţea şi ea transformarea! Păşea din nou aşa cum simţea - adică cu paşi veseli! Tati al ei tocmai făcuse bolovanul şi lanţul să dispară...

Deschise uşa camerei lor - iar Thomas se grăbi să se ridice:

- Ce s-a întâmplat?

Se repezi şi-l prinse în braţe:

- M-am împăcat cu tati al meu! Doamne, nu-mi vine să cred!

- Şi probabil că nu crezi nici că am stat ca pe ace până acum!

Ba îl credea - că îl găsise în fund pe marginea patului, cu capul între palme, storcându-şi mintea să priceapă ce dracu făcea ea atâta timp sus cu tati al ei! Îl sărută apăsat:

- Iartă-mă! Mă ierţi? Că nu mi-am dat seama când a trecut timpul! Ţi-aş fi scris, da' m-am luat cu discuţia! Şi nici nu se făcea să întrerup totul şi să butonez mobilul...

El aproba, privind-o lung...

- Mă ierţi?

Thomas aproba şi zâmbea... şi-o îmbrăţişa cu putere:

- Ce bine!

Îl strânse şi ea cât putu ea de tare:

- Nici nu-ţi imaginezi ce bine e!

- Nu - tu nu-ţi imaginezi ce bine e să descopăr că ai redevenit tu însăţi!

Serios? Adică chiar aşa de "constipată" fusese? Thomas râdea, amuzat... Deci fusese constipată şi acră! OK! Hai să redevină ea însăşi şi în relaţia cu el! Apucă puloverul şi-l smuci spre ea:

- Mai e şampanie?

- Câtă vrei! Un beci întreg!

- Vampirule - atentezi la colecţia lu' socră-tu!

- La aşa eveniment uriaş, atentez şi la colecţia preşedintelui!

- Lasă-l pe-ăla - că e "trist" rău! Tu nu ştii ce bijuterii are tata-n colecţie! Şi cum salivează ăla după aşa ceva! Hai să spargem beciul!

Îl trase după ea, spre bucătărie - spre uşa care ducea în beci. Thomas râdea şi nu se împotrivea...

Oare era foarte-foarte prăfuit beciul ăla? Că tocmai îi venise o idee năstruşnică! Dacă tot "spărsese gheaţa" şi vorbise despre intimităţi, ia să-şi reîncarce ea "tolba cu secrete"...

22 noiembrie 2020 - duminică

Ştefan

Deschise încet un ochi... Piuise telefonul roşu, după părerea lui. Dar era sincer tentat să închidă ochiul cu pricina - şi să mai doarmă un pic. Deşi se simţea odihnit, regina dormea neîntoarsă în braţele lui. Şi nu voia s-o trezească; voia să se bucure în linişte de ea. Fusese toată săptămâna în turneu - şi nu o dată simţise că-i e foarte dor de ea, că-i lipseşte foarte mult...

... Şi dacă era vorba de Trésor? Cheng îşi trimitea rapoartele strict pe telefonul roşu! În plus, putea fi Diamant - care avea şi el un telefon roşu! Putea fi inclusiv Aleodor, care avea o ştire-bombă...

Întinse încet mâna şi-şi luă telefonul. Avea un mesaj de la Cheng, bineînţeles!

"Salut. Aseară, fata cea mare a mânjit-o cu ruj pe faţă ca să fie ca un clovn. Acum, faţa tinerei e roşie toată şi plină de bube purulente. Regulamentul casei s-a schimbat iar. Nici unul dintre copii nu mai are acces la Trésor."

I-auzi! Deci exista un Dumnezeu, cum se spune...

Nu. Exista un blestem. Unul incredibil de puternic. Dacă el ar fi ştiut că tuşica Perla e capabilă de asemenea "exterminări în masă", zău că ar fi implicat-o activ în afaceri! Glumea, bineînţeles...

Cheng nu spusese nimic despre reacţia lui Rotari atunci când îşi văzuse fata desfigurată. Avusese doar grijă ca nici unul dintre copii să nu mai aibă acces la Trésor. Ori o mutase într-o anexă, ori o încuiase într-o cameră, ori... Nu ştia ce decisese ăla. Iar dacă Cheng nu-i spunea care era situaţia acum, presupunea doar că "era de bine". Aşa că decise, pe loc, să nu le spună de incidentul de azi nici Anei, nici Rebecăi. Dacă Cheng considera de cuviinţă să mai spună cuiva, să spună el. Dar chiar nu era cazul s-o îngrijoreze pe Rebeca, s-o pună pe gânduri apropo de răzbunarea ăluia...

23 noiembrie 2020 - luni

Isamu

Stătea în maşină. Îi aştepta. Iar ploua; de data asta era o ploaie cu bulbuci, capabilă să facă ciuciulete inclusiv un pescar nordic în echipament de muncă...

Se trezise la cinci. Se duşase, se bărbierise, îşi pusese un costum proaspăt... Arăta bine. Adică arăta "profi", cum spusese Florentina. I-o spusese azi, înainte să plece la şcoală. Îl blocase cu remarca aia. Rămăsese mască, cum se spune! Şi abia după cele două secunde de uimire, observase şi el schimbarea ei. Aseară, regina şi copiii se întorseseră destul de târziu. Ştefan rămăsese la conac, fiindcă azi va discuta cu Thomas şi cu Aleodor despre Deymandz - partea practică, etapa "shopping". Iar aseară, fiind şi obosit, iar ei fiind foarte grăbiţi să se schimbe şi să se culce, nu observase schimbarea...

Bănuia că Ştefan făcuse, în sfârşit, pace cu fata lui. Că nu găsea altă explicaţie la veselia şi exuberanţa Florentinei! Nu, nu era "ca-n februarie" - era mult mai expansivă şi fericită şi vorbăreaţă, pentru că bucuria împăcării cu tatăl ei, dacă într-adevăr se împăcaseră, ar fi fost uriaşă... După aşa supărare şi necaz şi nenorocire ce păţise ea în vara asta...

Oricum, azi Florentina îi uimise pe toţi "ai casei". În schimb, Léon şi Philippe nu dăduseră atenţie comportării surorii lor. Semn că nu era ceva nou pentru ei, semn că ea fusese aşa toată duminica... O s-o întrebe pe Ana ce se întâmplase cu Florentina; dar bănuia că ştia deja...

Maşina lui Liwei parcă exact în faţa maşinii lui. Bun! Luă diplomatul şi umbrela şi deschise portiera. Coborî cu grijă, să se protejeze cât de cât de ploaia aia torenţială... Ocoli maşina şi se grăbi s-o preia el pe Fei-Yen. Portiera se deschise - iar fosta lui soţie îi zâmbi:

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

Se aplecă şi-şi privi lung fiul:

- Stai acolo, că

- Am umbrelă! Duceţi-vă voi!

Da, dar nu avea umbrelă "cu dublă protecţie"! Veştile din Moldova nu erau foarte vesele, fata cea mare a lui Rotari făcea în fiecare zi noi bube purulente pe obraji, aşa că devenise precaut...

N-avea încotro. N-o să-l poată convinge să stea locului şi să-l aştepte. Aşa că porni cu Fei-Yen spre uşa vilei.

Şi ea se pregătise cu grijă pentru ziua de azi. Era coafată; "în regie proprie" ce-i drept, dar se aranjase. Se şi fardase în nuanţe pale, purta un deux pieces elegant şi cizmuliţe cu toc... Erau ciudaţi. Amândoi se comportau ciudat. El unul nu încercase să demonstreze ceva; el plănuise "să arate profi" în faţa lentilelor de fotografiat chineze şi-a notarului care se ocupa de actele firmelor păstorite de el şi Ştefan. Probabil că nici ea nu se pregătise aşa pentru el în mod special; Fei-Yen fusese întotdeauna o femeie cochetă, care ţinea la propria înfăţişare. Sau poate că, "mişcată" de împărţeala corectă propusă de el, încerca să-l ajute pe el "să dea bine"... Aşa, ca un ultim gest de curtoazie...

În fine!

Intrară în cabinetul notarial şi arătă spre sala de aşteptare:

- Te rog.

El rămase lângă uşa de la intrare. Avea pistolul la el. Dacă Liwei păţea ceva, sau...

Îi făcu loc să intre şi închise uşa. Acum erau în siguranţă. Se îndoia că-şi permitea cineva să-l împuşte în cabinetul notarial al omului DCRI! Intră şi el în anticameră.

Ia uite-l şi pe omul DCRI - îi aşteptase în uşă! Şi se repezea la el, cu mâna întinsă:

- Bună dimineaţa, dle Chèn!

- Bună dimineaţa.

- Vă rog, intraţi! Vă aşteptam!

"Am observat deja asta, nu trebuie să-mi atragi tu atenţia!"

Nu ştia ce-l agita aşa - prezenţa ei, parfumul ăla pe care el unul nu-l agrea sau slugăreala forţată a notarului. În orice caz, era agitat. Se simţea ţâfnos. Nu ştia de ce, că actele pe care le adusese în diplomat erau perfecte...

Notarul le pregătea scaunele - adică aducea încă un scaun pentru Liwei:

- Vă rog! Luaţi loc! Cu ce vă pot ajuta?

Se aşeză şi-şi deschise geanta. Şi scoase cele trei dosare:

- Dorim să divorţăm amiabil.

"Tu eşti nebun?" - păreau să întrebe ochii notarului... Îi puse dosarele în faţă:

- Am pregătit toate documentele care ţineau de noi. Vă rog să le verificaţi.

Nu-i prea venea să verifice divorţul mafiotului chinez - dar n-avea încotro...

Ei tăceau, el citea... Dădea pagina... El se uita la dosarul ăla; Liwei se holba la tablourile de pe pereţi. Iar ea îşi studia telefonul. Erau o familie foarte atipică. Adică erau o familie divorţată deja. Nu prea mai aveau multe lucruri în comun... sau activităţi comune, sau...

- ... Anexa aţi întocmit-o împreună?

Dădu să tragă aer în piept, să-i explice cum făcuse anexa aia, dar Fei-Yen i-o luă înainte:

- Da. În urma discuţiilor cu contabilul familiei noastre, am întocmit anexa. Şi am discutat-o înainte să îi dăm forma din prezent.

Serios?! Adică ea era mulţumită de împărţeala din anexă?!

... Nu, nu era bine să gândească aşa. O privi deci lung, zâmbind un pic... Iar Liwei adăugă:

- Da, ne-am întâlnit toţi trei şi am discutat pe tema anexei. Şi suntem de acord cu ea, în forma actuală.

- ... În regulă! În cazul ăsta, permiteţi-mi să vă ofer o cafea. Că or să dureze formalităţile...

Bun! Să bea o cafea, să fumeze un pachet de ţigări şi să semneze formalităţile. Şi să iasă de-aici divorţat. Abia aştepta! Familia asta a lor era foarte, foarte atipică! Ea avea o preocupare, el avea o altă preocupare iar copilul stătea între ei şi cică se uita pe pereţi - studiindu-i în realitate pe amândoi cu coada ochiului...

Ana-Maria

"Ora unşpe a sosit, Isamu tot n-a venit..."

Stătea la televizor de jumătate de oră. Se plictisea rău singură! Copiii plecaseră la şapte jumate, Isamu plecase la opt jumate... Cât putea şi ea să-şi sorteze garderoba - nu?

De fapt, era un pic... îngrijorată. O îngrijora starea psihică şi sufletească a chinezului fermecat. Ea nu fusese acasă atunci când Isamu se revăzuse prima oară cu Fei-Yen - atunci când discutaseră despre împărţirea averii. Sigur, poate că el nu i-ar fi arătat ei durerea sufletească; dar sigur suferise după revederea aia! Isamu o iubise pe Fei-Yen! Tare se temea ea că o mai iubea şi acum... măcar un pic...

Prima dragoste nu se uită niciodată, nu? Cam aşa era... Dar, sigur, depindea de dragoste. Şi depindea "şi de om". Ea îl uitase pe Florentin - deşi simţise că îl iubise sincer, aşa cum nu-i iubise niciodată pe Evelin sau pe George. Şi, de când plecase cu Ştefan, nu se mai gândise nicicum la Florentin - la binele lui, la viaţa lui... În cazul lui Isamu însă, Fei-Yen îl înşelase. Că întâi îşi găsise un alt bărbat şi abia după aceea se gândise să-l anunţe şi pe bărbatul ei că vrea să divorţeze - nu? Aşa fusese! Întâi îl găsise pe doctor, "se fluturase" cu el prin oraş, îl lăsase "să se fluture" zilnic pe poarta vilei supravegheate de mafia chineză... Oare Fang îl anunţase pe Isamu că îl înşeală nevasta?... Probabil că nu. Probabil că se gândise la plusurile şi minusurile unei asemenea veşti. Şi cum Ştefan zăcuse în spital, în comă, iar ea fusese "nouă" şi pentru consilieri, şi pentru afaceriştii soţului ei, probabil că chinezul de la Nisa îşi spusese că era cel mai nepotrivit moment ca să-i dea lui Isamu "vestea cea proastă". Din câte spusese

Ştefan, atunci când se dusese acasă pe nepusă masă şi-i găsise la o cafea în living, Isamu împuşcase poza de familie...

Chiar dacă părea un om calm, cumpătat şi echilibrat, Isamu era în primul rând bărbat. Unul adevărat. Aşa că ea credea versiunea aia cu împuşcatul fotografiei. N-o putuse împuşca pe ea, pentru că o iubea! Nu-l putuse împuşca pe medic, pentru că îl văzuse îmbrăcat corect, în living, la cafea - şi-n plus, ştia prea bine ce însemna să omoare un om...

Aha! Gata - venise! Acu' era acu'! Dacă era răvăşit de întâlnirea cu Fei-Yen sau de lunga şedere la notar, nu prea ştia cum să-l ajute ea. Isamu era bun prieten cu Ştefan, nu cu ea! Aşa cum ea fusese bună prietenă cu Fei-Yen, şi avusese uneori reţineri în a discuta cu Isamu anumite probleme personale...

După cum îl observa ea, era vesel. Adică era neafectat de activitatea de la care se întorcea. Părea acelaşi Isamu dintotdeauna - doar paşii păreau mai iuţi, răsucirile pe vârful pantofilor erau un pic "baletizate"... Doar un pic de tot... Glasvandul se trase scurt:

- Ei, bună!

- Bună.

- Ce faci - te plictiseşti?

Se ridică, zâmbind:

- Nu pot să spun că mă plictisesc. Te aşteptam.

- Ce bine! Chiar voiam să te-ntreb - ce-a păţit Florentina, de e aşa de veselă?

- A discutat cu Ştefan, sâmbătă seara. Şi au redevenit ei înşişi. Ba, mai mult - au trecut la secrete intime...

Isamu râdea:

- Şi nu-i aşa că te necăjeşti când realizezi că fata ta nu-ţi spune ţie secretele ei intime, ci lui?

- Ba da. Într-un fel, noi doi suntem în aceeaşi oală - nu? Presupun că Liwei nu ţi-a împărtăşit secrete din budoar...

- Aa, bineînţeles că nu! Şi, la fel ca şi tine, m-am consolat cu ideea că măcar le-a spus unuia dintre părinţi...

Aproba şi urca scările... Şi deschidea ea uşa biroului... Isamu zâmbea:

- Mă bucur că mergem în birou. Că voiam să-ţi cer părerea într-o problemă de estetică.

Oo!

- Te ascult.

Chinezul fermecat băgă mâna în interiorul paltonului... şi scoase o cutiuţă neagră, pluşată... Bufni în râs:

- Tu mă supui la grele cazne!

- Da, normal! Ce, tu nu mă supui la tot felul de sarcini, care de care mai complicată? E rândul meu acum!

Luă cutiuţa şi-o deschise. Şi făcu ochii mari-mari - în mijloc nu era un diamant, ci o piatră albastră...

- Ştiu, ar fi fost mult mai interesant doar cu diamante. Dar l-am comandat special aşa. Pentru că, în chineză, "Biyu" înseamnă "jasp".

Aha! Păi bine că-i spusese şi ei! Oricum, era un inel "generos". Din cauza "temei centrale", jaspul, părea un inel voluminos. Dar nu era. Era finuţ, de bun-gust... Piatra era dreptunghiulară; montura diamantelor era deci şi ea dreptunghiulară. Era foarte frumos; foarte interesant... Deci...

- ... E un inel foarte interesant. Şi foarte potrivit pentru ea. Îmi inspiră stabilitate şi verticalitate. Dacă ar fi fost oval, ar fi părut lunecos...

"Şi n-aş vrea să te-ntreb dacă nu cumva o să se spargă la lovituri mai puternice" - că ea una nu făcea nimic prin casă, şi tot mai lovea din greşeală inelul ei cu diamante ba de tocul uşii, ba de gresie, ba îi agăţa montura în voal şi-n perdele... Gata - putea să dea verdictul!

- E foarte frumos. E foarte aparte - nu seamănă cu nimic din ce-am văzut prin vitrine. Are şi proprietăţi speciale, nu?

- Da. Jaspul albastru susţine energia din tinereţe, tratează bolile degenerative şi echilibrează carenţele de minerale din corp.

"Nebunaticule - te gândeşti să nu intre-n sarcină cu carenţe de minerale..."

- În plus, stimulează chakra gâtului, echilibrează energiile yin şi yang şi stabilizează aura.

Începu să râdă şi-i înapoie cutiuţa:

- Am avut eu o presimţire, când l-am văzut - şi nu l-am atins. Nu se atinge, nu?

- Teoretic, nu. Practic, însă...

Porni spre canapea:

- Şi-acum abia aştepţi să se-ntoarcă Florentina de la liceu...

- Bineînţeles. Chiar voiam să negociem un fel de liber...

- Păi, ştii bine că eu marşez întotdeauna la surprize plăcute - nu? Ştefan vine pe la şase?

- Da.

- Atunci cred că nu-i nici o problemă! Că vine cu Piao - adică nu rămâne fără chinez... Chiar dacă Piao nu e fermecat...

Isamu râdea şi dădea din cap şi-o dojenea cu degetul pentru aşa "periere pe faţă" cum făcuse ea acolo...

Trăgea concluzia că n-avea de ce să-l întrebe "cum a fost la notar". Că n-ar fi aflat decât că "s-a rezolvat". Isamu nu avea nimic de povestit despre Fei-Yen şi discuţiile "tehnice" care avuseseră loc azi. Într-un fel, era absolut normal să fie aşa...

Chinezul fermecat era foarte fericit. După ce intraseră în birou, Isamu se comportase aşa cum simţise - şi păruse foarte fericit. Adică era foarte fericit. Fremăta tot... Porni spre uşă:

- Eu mă duc să-mi sortez garderoba.

Isamu bufni în râs:

- Mă întreb, în momentele astea, dacă a mai rămas ceva din garderoba ta! La atâta sortat...

- Găsesc eu ceva de sortat! Eventual, mă bag în garderoba lui!

- Aoleu! Atunci eu o şterg înainte să vină el...

Era vesel şi pus pe şotii şi pe glume. Era bine. Era foarte bine chinezul fermecat...

Se ducea deci sus, să-şi sorteze garderoba. Adică s-o probeze. Că n-avea ce altceva să facă. Afară ploua infernal, copiii erau la şcoală...

Ar fi putut să doarmă! Să se odihnească! Soţul ei se întorcea diseară acasă - şi-o să fie obosit, aşa că ar fi fost foarte bine să fie ea "în formă"! Că, vorba aia - or să cineze în familia completă, iar Florentina o să aibă multe de povestit, iar pe el o să-l ungă pe suflet turuiala ei - şi-o să fie vesel şi binedispus...

Ia să se ducă ea să se odihnească!

Ştefan

Viaţa lui devenise frumoasă. Foarte frumoasă. Minunată chiar! Ar fi fost perfectă dacă ar fi reuşit s-o recupereze pe Trésor...

Îşi spusese, săptămâna trecută, că azi bate cu pumnul în masă. Dar nu o făcuse. Îl sunase Nicu Cărare de dimineaţă, la nouă şi-un minut, şi-i spusese că se ocupă cu prioritate maximă de problema lui. Evident, despre Trésor era vorba! Nu avea alte probleme - aşa că la Trésor se referise protectorul lui. Şi cum el revenise deja la butoanele afacerii, nu putea invoca faptul că Ana conducea acum concernul, şi deci făcea numai ce voia ea şi nu dădea doi bani pe aprobarea sau dezaprobarea protectorului. Nu putea să bată-n masă...

Dar se putea bucura de cina asta, nu? Florentina era în mare vervă... Şi-l tot privea, cu ochi plini de bucurie...

Isamu

Cina era gata. Făcuse el cum făcuse şi uite că reuşise "să întindă totul" în numai zece minute! Şi să se şi-mbrace! Când voia el ceva, bineînţeles că-i reuşea...

Masa era aranjată, paharele erau pregătite, sticla era în frapieră de-o oră deja, lumânarea... Lumânarea! Aprinse lumânarea şi stinse lumina. Şi reveni jos, pe covor - că pe covor serbau ei logodna lor! Aşa era romantic - pe perne aşezate pe covor... pentru că avea un pre-

sentiment...

Aha! Venea! Îi auzea paşii, deşi venea desculţă... Privea cadrul uşii şi o aştepta, zâmbitor... Uite-o! Mm, ce frumoasă era! Ce minunată era iubita lui! Şi ce calmă! Habar n-avea ea ce o aştepta...

Îi arătă perna de lângă el; ea intră, zâmbind, şi se aşeză lângă el - şi-l sărută... Mm, ce "gustoasă" era! Ea îşi cumpărase pastă de dinţi cu aromă de căpşuni - că nu-i plăcea menta! Era gustoasă şi "prevestea" nişte şampanie...

Ia să pună el şampania!

Se răsuci, luă sticla, desfăcu sârma şi-o agită bine-bine. Şi împinse dopul cu putere! Că şi-aşa n-or să mănânce, după ce-o trezea din leşin! El comandase cina pentru la noapte, de fapt!

Poc! Şi fşş şi şampanie peste tot...

- Ai! Ah!

Se repezise cu paharele, să mai prindă niţică licoare alcoolizată...

Lăsă sticla pe masă şi-i luă paharele din mâini. Şi le lăsă lângă sticlă. După care băgă mâna în buzunar - iar ochii albaştri se măriră incredibil de mult! Schimbă "instantaneu" strategia - desfăcu cutia în buzunar şi-o scoase desfăcută. Şi o aşeză între ei doi, răsucită bine-înţeles spre ea:

- Vrei să-ţi petreci restul zilelor alături de mine?

... Probabil că voia. După ce el lăsa cutiuţa pe masă, îşi aşeza frumos iubita pe covor şi-o trezea din leşin, probabil că va auzi un "Da". Momentan, trebuia să lase inelul şi s-o aşeze - că o prinsese cu dreapta, dar avea nevoie şi de stânga ca s-o dezmeticească...

Diamant

Drumurile astea deveneau din ce în ce mai obositoare. România era din ce în ce mai săracă, începuse să nu mai aibă bani pentru iluminatul stradal - că becurile ardeau "din 3 în 4", aşa...

Ca în fiecare seară, se întorcea în Aurari. Ar fi fost oare o idee bună să-şi cumpere un apartament în Bucureşti? Sau o vilă? Pentru el, care se simţea obosit, da - acum, în momentele astea, îi surâdea ideea unei vile în Bucureşti. Dar ştia prea bine de ce casa lui era în Aurari. Erau o multitudine de motive pentru chestia asta - pentru a face zilnic drumul dus şi apoi drumul întors. În plus, plimbările cu Claire erau întotdeauna plăcute. Chiar şi aşa, pe asfaltul ud... Avea ştergătoare bune; eficiente. Dar era el obosit, iar farurile maşinilor care veneau din faţă îl cam orbeau... mai ales când se suprapuneau uneori cu farurile maşinilor care-l depăşeau, care-l luminau din spate...

Tiit! Uau, ce tare venea dementul ăla cu basculanta! Îi claxona lui suita, s-o depăşească! Păi, să se ducă, dacă se grăbea aşa de tare! Claire cânta Bach; era deci calm şi ferm hotărât să nu se pună la mintea tuturor şoferilor dementi care adorau "să fugă de fund" pe asfalt ud! Aşa că semnaliză dreapta şi trecu pe banda întâi. Băieţii lui făceau la fel - cele două maşini din spate semnalizau dreapta... Basculanta accelera pe lângă ei...

"Şi centura de siguranţă!"

Gândul ăla... Vocea fetiţei lui...

Clipi scurt de două ori - şi-o revăzu pe fetiţa lui privindu-l lung, serioasă, spunându-i "şi centura de siguranţă!"... imediat după ce el spusese că va purta hainele chinezeşti...

"Bă! O basculantă depăşeşte două BMW-uri şi-o maşină de forţă!"

Avea un gol în stomac...

Înhăţă centura cu dreapta - şi şi-o trecu dintr-o mişcare peste piept! Clema intră "din prima" în suport! N-apucă decât să realizeze că "reuşita" era un miracol, de vreme ce nu mai purtase centura de vreo patru ani! Simţi lovitura puternică în spate - în portbagaj, în stânga!

Înhăţă volanul cu ambele mâini! La dracu! Stânga era sub centură! Nu putea ţine bine volanul!

A doua lovitură veni tot din spate - şi fu parcă şi mai puternică decât prima!

"Diamante, ăsta vrea să te-omoare!"

Trase mâna de sub centură - şi ridică privirea spre oglindă. Îşi vedea suita, semn că

Uau!

Stânga tare de volan! Stânga! Că ăla era în paralel cu el şi încerca să-l arunce în stâlpii de pe dreapta! Şi-n copaci! Şi-avea rezervorul plin-ochi cu benzină a-ntâia!

"Ce dracu eşti prost aşa? Te pui să-mpingi basculanta?"

Înfipse piciorul în acceleraţie - şi, cu scârţâit de "fier pe fier", reuşi să avanseze faţă de mastodont!

Repede, dreapta - că se ducea în stânga, în traficul de pe contrasens! Dreapta! Şi-acum stânga - că se ducea în copaci!

Buf! Iar îl buşise din spate! În dreapta-l buşise! O să-l răstoarne!

Claire se înclină periculos spre stânga. Roti volanul spre stânga şi acceleră.

Trosc!

Era din nou pe patru roţi. Şi ţâşnea spre contrasens.

Pe-ăsta n-o să poată să-l "rateze"!

Impactul cu maşina de pe contrasens fu violent. Apucă să vadă cum botul lui Claire loveşte o aripă albă - şi-apoi văzu cum Jeep-ul e azvârlit cât colo ca o jucărie! Şi nu mai văzu decât beznă.

O secundă...

Trosc!

Claire "ţopăi" scurt şi se opri.

Era pe câmp.

"Cu garda joasă şi slick-urile lui Claire, dacă ăla vine după tine, eşti mort! Se urcă pe tine! Afiş te face!"

Smulse oglinda - şi-o ridică, să vadă-n spate...

Basculanta "zbură" pe DN1, spre Aurari. Una dintre maşinile din suită acceleră după ea. Cealaltă, însă, profită de traficul oprit de Jeep - şi se aşeză de-a curmezişul pe sensul spre Bucureşti. Portierele se deschiseră la unison - mai puţin portiera şoferului, care probabil că scosese deja pistoalele...

Vali Calu era un strateg impecabil...

Oftă greu...

Abia acum simţea cum îl strânge centura - că se blocase încă de la prima smucitură şi-l ţinuse lipit bine de scaunul sport...

"Dacă nu dezactivai airbagul, acum erai mort!"

Asta era o constatare... şi-atât. Dacă nu şi-ar fi amintit cuvintele fetiţei lui, ar fi fost la fel de mort - ar fi dat cu faţa în volan, cu creştetul în plafon... Şi-ar fi rupt gâtul, şi-ar fi zdrobit pieptul...

Claire nu mai cânta. Auzea răcnetele oamenilor lui - care se apropiau cu repeziciune. Şi, după cum îi indica lui bezna perfectă din maşină, n-avea rost să încerce să pună contactul, ca să iasă pe geam. Nici nu intenţiona să se mai apropie de partea electrică! Dacă se spărsese rezervorul...

Scoase cheia din contact, ca să nu fie tentat s-o folosească. Şi-acum apăsă butonul centurii... Nu, nu reuşea să desfacă clema, semn că se blocase aşa...

"Mulţumesc, Doamne, că m-ai salvat! Da' lasă-mă să ies din bomba pe roţi - că am rezervoru' plin-ochi!"

Pipăi după manetă... În spate nu mergea - scaunul se blocase. Încercă să-l dea pe spate... Slavă Cerului, pe spate mergea! Culcă scaunul şi se trase pe bancheta din spate. Şi-l privi mirat pe tânărul care smucea de mama focului de mânerul portierei...

"Băi, las-o uşor, c-o rupi!"

Îi făcu semn să nu mai tragă aiurea; după care se întinse în faţă şi-şi luă căciula şi fularul. Avusese, brusc, o... revelaţie. Orice om care plănuia uciderea altui om avea un plan A şi un plan B - în caz că planul A eşua. Îi plăcea să spere că reuşise să redreseze maşina îndeajuns de bine, după începutul atacului, ca să se îndepărteze de zona unde-l aşteptase "planul B"...

Era echipat corespunzător acum. Scoase pistolul, băgă glonţ pe ţeavă şi ridică siguranţa uşii din spate. Încercă s-o împingă... Nici o şansă pe stânga. Normal - pe-acolo scârţâise "fier pe fier", nu? Se trase în dreapta...

Ţac! Clanc! Ieşise.

Fu înhăţat şi tras spre şosea! Băi!

- Hai, şefu'! Repede!

Da, repede la cealaltă maşină! Claire se oprise la vreo 10 metri de carosabil...

Fu apăsat şi smucit şi trântit la propriu pe terasamentul de beton! Aau, se lovise la genunchi...

... Îl făcuseră sandwich - terasamentul şoselei, el şi doi băieţi. Se aşezaseră peste el, cu spatele la el, cu pistoalele în mâini, atenţi la orice mişcare...

Tinerii ăia doi îl apărau cu propriile trupuri... Ce ciudat!

... Trebuia să redevină atent - că gândurile lui erau vraişte! Şi nu era OK aşa! Dacă era un complot - nu? Deşi uite că îl apărau cu corpurile lor...

"Diamante, dezmeticeşte-te! Revino-ţi! Că ăştia sigur dau telefoane! Fii atent ce spun! Că e important! E viaţa ta în joc!"

Gata - ca printr-un miracol, sau ca-n filme, mintea lui "revenise pe pământ". Auzea urlete şi gemete. Şi auzea foarte clar vocea care dădea raportul! "Da, e pe câmp! Suntem o maşină aici! Trimiteţi o blindată! Da, şefu' e OK! Trimiteţi o blindată! Cine vine? Da, suntem aici! E accident mare! Se vede un Jeep alb lovit şi o coadă de maşini! Da, după satu' de vacanţă!" Deci i-o făcuseră aproape de casă... Ce-i drept, mersese cu 80-90 - chiar dacă asfaltul era ud -, pentru că aveau toţi cauciucuri noi...

Răcnetul fu concludent: "Vine Grasu în zece minute!" Deci venea Grasu...

Păi, ce mai putea spune...

Din fericire, îl atacaseră în apropiere de Aurari. Probabil că, dacă l-ar fi dus mintea să accelereze-n draci, ar fi reuşit să ajungă la poarta orăşelului. Acum, însă, era blocat aici, lângă satul de vacanţă...

Deci venea Grasu...

"Diamante, dă-le dracu de gânduri!"

Trebuia să fie atent.

Trecea prin stări ciudate - de parcă participa într-un film cu război, de-ăla în care personajul principal auzea sau n-auzea mediul înconjurător în funcţie de scenă şi regizor. Iar era "prezent", iar "capta" sunetele din jurul lui...

Îl împinse puţin pe tânărul din dreapta şi scoase oficialul. Şi formă 112.

- 112, ce urgenţă aveţi?

- Accident cu vătămare corporală pe DN1, în apropierea satului de vacanţă de lângă Ploieşti.

Şi-atât - că i se afişase numărul în centrală cu toată "fişa" pe care-o aveau despre el, aşa că dl Tudor Mirciulescu era chiar acum apelat de urgenţă...

O privea pe Claire. Încerca să simtă mirosul de benzină - dar se căznea degeaba. Bijuteria era blindată inclusiv pe dedesubt. Ştefan nu comanda "jumătăţi de măsură" - şi nu i se livrau niciodată "ciurucuri". Maşinuţa aia îl slujise atâţia ani... O vedea din dreapta, unde nu se ciocnise cu basculanta - şi vedea totuşi blindajul boţit de la impactul cu Jeep-ul, vedea portbagajul lovit de basculantă...

O să-l roage pe Ştefan să-l lase să o repare. Că iubea maşina asta! Era visul lui de maşină! O să-l implore să nu-l oblige să-şi cumpere vreo invenţie futuristă, cu portiere de avion, cu faruri pe unde n-avea nevoie... N-ar fi putut suporta o drăcie care se conduce singură! O asemenea invenţie l-ar fi omorât azi! O să-l implore...

Scoase telefonul roşu, selectă numărul vărului lui... Ştefan era vesel:

- Da, Diamante!

- Au încercat să mă omoare.

Gata - era foarte serios acum:

- Detaliază.

- În drum spre casă - au trimis o basculantă, să mă împingă în stâlpii de pe dreapta. Am scăpat, dar am făcut accident.

- Tu eşti bine?

- Da, sunt cu băieţii - şi vine Grasu în câteva minute cu blindata.

- Basculanta?

- S-a dus pe DN spre Braşov. O maşină din suită s-a dus după ea.

- Cheamă maşina înapoi.

Ridică privirea spre tânărul care se răscrăcărase tot sus, pe şosea, la trei metri distanţă de el:

- Cheamă maşina înapoi! Băieţii care s-au dus după basculantă - cheamă-i înapoi acum!

- Acu', şefu'!

Reveni la discuţia cu Ştefan:

- Acu' îi cheamă.

- Bun. Eşti în siguranţă acolo?

- Cred că da. Adică da.

Că-i jignea pe băieţii ăştia care-l păzeau cu trupurile lor!

- Îl aştepţi pe Grasu şi te duci în Aurari. E cu vătămare sau cu deces?

- Cred că vătămare. Am dat peste unu' când am traversat contrasensu' - şi l-am azvârlit de parcă era din plastic. Dar aud gemete şi răcnete, şi cred că el e.

- Suni la 112 de pe oficial, stai acolo până vine Grasu şi, când ajungi în Aurari, compui declaraţia completă, foarte sinceră şi fără înfloriturі, apropo de accidentul cu ăla. De restul mă ocup eu.

- Da, şefu'.

- Laşi băieţii cu Claire şi tu pleci cu Grasu. Şi suni la platformă, să ridice maşina. O duci în Aurari.

- Da, şefu'.

- Mă suni.

- Te sun.

Gata - Ştefan închisese. Aşa că reveni spre tânărul-planton:

- Ai oprit băieţii?

- Da. Se întorc. Cică o călca ăla ca la balamuc!

Deci nu fusese o basculantă oarecare, ci una "tunată" - pregătită special pentru "intervenţii"...

Era normal să trimită o basculantă şi nu vreun Jeep - Claire era blindată toată, avea tonaj mare, el se încuia în ea de fiecare dată...

Parcă-parcă auzea girofarul - şi putea fi Grasu, sau Poliţia...

Grasu

A dracului ea, aglomeraţie! Gata - dăduse de capătul lungii coloane oprite la accident! Scoase girofarul şi-l lipi de capotă. Şi se grăbi să închidă geamul, că era în pijamaua de bumbac - nu în hainele de la chinez...

Intra pe contrasens, pe banda doi de pe sensul celălalt... Traficul nu era foarte aglomerat - dar înainta greu, oricum, că până se dădeau românii din calea girofarului lui dura ceva-ceva...

Îl speria păţania de azi. Cineva încercase să-l omoare pe Diamant. Normal că nu reuşise - că nu murea Diamant când voia orişicine, aşa! Dar simplul fapt că tentativa se materializase într-un atac îl speria. De obicei, de "pararea" tentativelor se ocupau umbrelele. Şi ceva nu mersese bine în privinţa asta. Ceva se întâmplase, dacă dementul plănuise şi organizase, după care reuşise să-şi şi pună în aplicare planul... Întâi Rebeca, în martie; acum Diamant, în noiembrie. Era ciudat - cineva avea ceva cu familia lui Diamant! Sau mai degrabă cineva avea ceva cu Ştefan - şi îi era prea frică să se apropie de Ana şi de copii?

... Categoric, fusese o tentativă de omor - nu un accident nefericit. Coincidenţă nu era - da, apăruseră multe blindate futuriste prin Bucureşti, dar ca a lui Diamant se produseseră doar zece pe planetă. Iar Claire era unica din estul Europei. Se întreba cine avea interes să-l omoare... Cine avea îndrăzneala şi curajul să încerce să-l omoare pe vărul lui Ştefan - pe omul care-i era mai apropiat decât un frate...

El nu primea ştiri din Rusia; dar o să-l întrebe azi pe Diamant "care era pulsu" în partea aia de glob. Lui, cercetaşii nu-i spuseseră despre vreun duşman proaspăt în panoplia lui Diamant! Şi erau instruiţi să caute cu maximă atenţie noii duşmani, fie ei potenţiali sau declaraţi! Aşa că altă idee n-avea! Sigur, când o să audă de atentat, Ştefan o să investigheze "de sus în jos" - şi-o să afle totul în maximum 24 de ore. Probabil că tot aşa o să-l potolească pe individ - de sus în jos, pe cale ierarhică, zguduindu-i bine şefu'... Cu unica men-

ţiune că, dacă individul era din Rusia, scăpa nezguduit...

Uite şi accidentul! Aha! Uite şi maşina nefericitului care trecuse pe DN1 în cel mai prost moment al vieţii lui! Poliţia nu venise încă. Hm - Diamant ştia că primul telefon trebuia să fie la Ştefan - aşa că...

Trecu încet pe lângă Jeep-ul alb, apreciind daunele ca fiind mari - avea osia deplasată şi toată stânga făcută armonică, semn că îl lovise dinspre far... Nefericitul era încarcerat; plângea şi striga că-l dor picioarele. "Păi e bine, bă, dacă te dor! Nu rămâi paralizat! Te ia SMURD-u' şi te duce la reasamblat - şi-o să supravieţuieşti!" La ce vocalize făcea, sigur supravieţuia! El, după ce fusese ambuteiat la Piccolo Mondo şi "înghiţise" gloanţe cât pentru un război întreg, înţelesese că "grav" însemna "în pragul comei". Aşa fusese el atunci... când zisese că moare...

Întoarse maşina şi deschise portiera din spate. Iar tânărul din stradă fluieră scurt. Observă imediat capetele agitându-se în şanţ... Diamant, cu căciulă şi fular?... Diamant era în hainele chinezului! Slavă Cerului! Doamne, ce norocos era vărul lui Ştefan! Sau primea ordine cu valoare de premoniţie...

Poc! Băgă a-ntâia şi se încadră imediat în trafic, spre Aurari:

- Ce dracu s-a întâmplat?

- Au încercat să mă omoare. Stai aşa.

Suna pe cineva, aşa că prefera să tacă...

- Salut. Trimite platforma pe DN1... Da, Claire... O trimiţi acum - că sunt băieţii mei acolo... După Ploieşti, în zona satului de vacanţă. O să vezi o maşină din suită. Claire e pe câmp, la vreo zece metri de asfalt... Vezi, că e plină de benzină!... O aduci în Aurari... Vorbim.

Lăsă scaunul din dreapta pe spate; Diamant se muta lângă el... Evita să-l privească, impunându-şi să fie atent la drum - că în zece minute individul ăla care plănuise atacul se putea replia, putea pune ucigaşul să se-ntoarcă...

Diamant îşi puse centura şi oftă greu:

- Leagă-te.

Se conforma - în asemenea momente, ştia că "ordinul nu se discută"... Era linişte în maşină...

- ... Fetiţa mea m-a salvat. Agata mea.

Tăcea şi asculta. Diamant, deşi nu arăta asta, era şocat serios... Încerca să-şi adune gândurile, cuvintele...

- ... M-am dus zilele trecute peste mama, chitit s-o iau la rost. Că îmi toarnă gogoşi despre Trésor şi luna noiembrie. Şi a venit şi Agata mea... Şi mi-a ghicit în cafea... Mi-a zis că or să încerce să mă omoare. Am văzut cu ochii mei caracatiţa, semnu' exclamării, câinele, pistolul şi toporul.

"Bravo, şefu' - ai imaginaţie!" Remarca asta, de mâine-ncolo! Azi tăcea...

- Mama mi-a zis să port hainele chinezului. Iar Agata mi-a zis "Şi centura de siguranţă!"... Azi, când basculanta ne-a depăşit, am auzit în urechi vocea ei zicând exact cuvintele alea! Şi-am revăzut chipul ei serios şi ochii îngrijoraţi şi i-am simţit iar îngrijorarea sinceră... Atunci mi-am pus centura. Ea mi-a salvat viaţa.

Se grăbi "să fie Grasu" - şi rosti, cu voce adecvată:

- Mânca-i-ar Grasu ochişorii ei şi căpşoru' ei de fată deşteaptă!

Auzi un nou oftat...

- ... O basculantă a fost. Una tunată - că i-a făcut faţă lu' Claire!

Acum înjura în ţigăneşte printre dinţi şi semnaliza stânga...

- A încercat să mă împingă în stâlpii de pe dreapta. Când am luat-o înainte, m-a izbit din spate. Am început să dansez dreapta-stânga, m-a lovit ca să mă răstoarne...

El făcea stânga şi accelera spre brad...

- M-am redresat şi m-am dus peste nefericitu' ăla...

- Las' că-l asamblează la spital!

Diamant nu mai zicea nimic acum... El accelera, recunoscând lângă brad silueta slăbuţă cu fustă înflorată... care ieşise fără palton în ploaia rece de noiembrie...

Frână; iar Agata se repezi la portiera din dreapta. Şi, în secunda imediat următoare, micuţa ajunse în braţele tatălui ei.

... Îşi reluase drumul spre casa lui Diamant - aia nouă. Încerca să nu le asculte şoaptele. Era discuţia lor. Sufletu' lui suspina şi-şi strângea tatăl în braţe... şi-i şoptea să nu moară, că nu mai are pe lumea asta pe altcineva decât pe tăticul ei...

Ştefan

Intră în birou şi se grăbi la propriul calculator. Evident, era în stand-by! Activă ecranul şi intră în mail. Şi descoperi trei mesaje: Mirciulescu, Aleodor şi Titel. Hm...

Scoase telefonul oficial şi selectă numărul lui Nicu Petriceanu. Suna...

- Da, Ştefane!

- Bună seara, dle Petriceanu.

- Să-mi trăieşti! Da' ce-ai păţit?

- Dle Petriceanu, cineva a încercat azi să-mi omoare vărul.

Tăcere... semn că iar nu ştia nimic, nu bănuia nimic...

- I-a înscenat un accident cu o basculantă.

- Ştiu. Am aflat.

Aa, deci ştia! Aflase! Bun!

- Şi-a fost cât pe ce să şi reuşească! Dle Petriceanu, încep să-mi pierd răbdarea.

- Sincer, şi eu încep să-mi pierd răbdarea. Dau câteva telefoane şi te sun.

- Aştept.

Buton roşu - şi ţigară, că era un car de nervi...

Nu, nu citea cele trei mail-uri. Bănuia că Aleodor dăduse forward la mail-ul lui Mirciulescu. Iar Titel "emisese" ceva de genul "Şefule, e groasă, cineva a încercat să-l omoare pe Diamant, a fost accident mare, te sun când aflu amănunte". Nu era mulţumit de asemenea informări. Umbrela română nu-şi făcuse treaba. Şi-o să plătească pentru asta. Altceva îl îngrijora pe el - faptul că cel care plănuise atacul reuşise să-l şi pună în practică. Nu conta dacă reuşea sau eşua - conta mult să nici nu poată să se-apuce! Că de-aia plătea prompt umbrelele - nu? Iar ăsta putuse, apucase...

Uşa biroului rămăsese deschisă. Din uşă, Ana îl privea lung... Îi făcu semn să vină în braţele lui. Iar regina lui se conformă... şi şopti:

- Eu cred că fraţii au copt-o.

Şi el credea la fel - dar nu avea dovezi, aşa că tăcea şi-şi rumega supărarea...

Lua ea mouse-ul, făcea click pe primul mesaj - al lui Mirciulescu... Citea ea, că el n-avea stare de aşa ceva...

- ... Spune că a fost o basculantă... Fără însemne, fără număr de înmatriculare...

Ăla era dobitoc - îi povestea lui că cel care plănuise atacul respectase "procedurile"!

- ... A dat-o în urmărire generală. Dar presupune că "a dispărut" deja prin vreo curte de întreprindere, sau într-o hală...

Ăla nu mai intrase demult în colimatorul şefilor, pe motiv de "penalizare la plată"!

- Se va ocupa de accident, să iasă aşa cum trebuie...

Păi dacă nici de asta nu era-n stare să se ocupe...

- Şi va discuta cu omologul de la Externe.

Să discute! Dobitocul ăla uita mereu că exista Aleodor... Ea se muta la celălalt mail, al lui Aleodor...

- ... Părintele îţi trimite mail-ul lui Mirciulescu şi adaugă că a activat deja Externele. Şi că Piao a aflat de la el şi activează sateliţii. Cică într-un sfert de oră ai imagini cu ce s-a întâmplat acolo.

Aprobă scurt cu capul. Chinezii lui erau "campioni" - restul... Simţi nevoia să-i ceară şi ei părerea în privinţa asta:

- O să-l vizitez pe Fang, să-i mulţumesc şi să-i propun să mărim cantităţile şi aria de acoperire.

- E o idee bună. Dar aşteaptă până în decembrie - să vedem cât de mult trebuie să le măreşti...

Aproba din nou... Ana zâmbea:

- Să ştii că întotdeauna angajaţii de la privat vor fi mai profi decât ăia de la stat. Dar presupun că ştiai deja asta...

Zâmbi - ştia deja asta...

- Titel zicea, acu' un sfert de oră, că a aflat, că goneşte la faţa locului şi se ocupă el de poliţie şi răniţi şi ce-o mai fi pe-acolo. Şi că, dacă vrei ca în raportul poliţiei să scrie ceva în mod special, să-l suni pe el.

Scoase telefonul şi selectă numărul lui Titel.

- Da, şefu'.
- Ai ajuns?
- Nu, mai am vreo cinci kilometri.
- Dar ai detalii?
- Da, mi-au zis băieţii. Buba cea mare e un Jeep în care şoferu' e încarcerat. Restul sunt minore - două furnici înfundate.

"Furnici", adică maşini de oraş.

- Te ocupi de ăla. Să-l scoată de-acolo cu maximă grijă şi să-l ducă la Bucureşti, la Urgenţă.
- Da, şefu'.
- Diamant o să treacă pe la el mâine dimineaţă. Să-i spui ăluia să nu se panicheze - că o să fie bine.
- Da, şefu'.
- Îl calmezi - că e cu vătămare, el zace încarcerat în maşină iar Diamant a ajuns deja acasă.
- Stai liniştit, că am înţeles.
- ... Să fii atent când o ridică pe Claire. Să nu ai încredere decât în tine.
- Da, şefu'.
- ... Vorbim.
- Vorbim.

Bun! În Titel avea încredere! Titel participase la multe "acţiuni" care implicau familia lui. El se ocupase şi de Safira, şi de paza Anei înainte de naşterea lui Philippe... Titel o să rezolve lucrurile acolo.

Specialul începu să cânte. Nicu Petriceanu... De ce-l suna pe special? De ce nu pe oficial? Că el pe oficial îl sunase să-l anunţe - nu? În fine...

- Da, dle Petriceanu.
- I-am anunţat şi au început şi ei să investigheze. Fac mâine şedinţă amplă. În orice caz, au fost foarte nemulţumiţi când au aflat că românii nu şi-au făcut treaba.
- Şi au omis să se întrebe dacă nu cumva a fost acţiunea cuiva din estul României.
- Nu, nu au omis nimic. De-asta au început să investigheze. Te asigur eu că omu' tău de la Interne o să aibă viaţă grea de-acu' încolo!
- Nu mă interesează viaţa ăluia. Mă interesează viaţa lui Diamant.
- Ştiu.
- Care a fost azi pusă în pericol.
- Ştiu. Şi mă ocup de chestia asta cu maximă urgenţă.
- Fără să omiţi varianta estului României.
- Fără să omit nimic.
- Bine, dle Petriceanu.
- Ţinem legătura.
- Bineînţeles!

Apăsă butonul roşu, încruntat - că nu găsise motiv să-l amenînţe cu dosarele alea "cu schepsis"... Iar dacă fraţii interceptaseră apelul, or să creadă că "bou' de conte franţuz n-avea sânge-n instalaţie", să folosească atu-urile alea...

Îşi strânse regina în braţe - nu ştia cum să facă... Dacă retragerea lui din Rusia nu închisese cutia Pandorei ci de-abia acum o deschisese, nu mai ştia...

24 noiembrie 2020 - marţi

Diamant

La opt dimineaţa, Spitalul de Urgenţă era plin de oameni. Dar "trecea ca-n brânză" printre ei, deşi purta geaca peste ham. Nu ştia ce-i făcea pe toţi să se dea la o parte din faţa lui - pasul hotărât şi statura pe care i-o dădea geaca aia înfoiată, medicul care mergea lângă el sau cei doi bodyguarzi care-i urmau! În orice caz, băieţii n-aveau de ce să ia iniţiativă - "făcea potecă" doar cu prezenţa. Probabil că avea moacă de interlop de soi, sau...

Acolo era - în ultimul salon. De ce dracu îl azvârliseră în ultimul salon, habar n-avea! Dar nici stare să-l întrebe pe medic n-avea, aşa că...

Omul în halat alb o luă înainte - şi intră în salon:

- Bună dimineaţa.

Îi răspundeau pe voci şterse - că toţi erau cu operaţii, cu dureri, cu... Intră şi el.

Medicul se oprise lângă patul de la geam. Deci el era... El era nefericitul pe care-l acroşase şi-l învârtise de-l ameţise şi-l azvârlise în alte două maşini...

Ionuţ Câţu era un bărbat tânăr - nu-i dădea 30 de ani, deşi avea 32. Probabil că o să aibă niţeluş de furcă cu el... Medicul îi explica, pe un ton coborât, că "domnul" în geacă era celălalt participant la trafic - cel care-l băgase-n spital, în bandaje şi-n ghips şi-n operaţii şi-n dispozitive medicale complexe... Imediat cum auzi de accident, tânărul începu să zbiere:

- Deci tu eşti nenorocitul care m-a băgat în spital şi-a fugit de la locu' accidentului! Aha! Bine că ştiu! O să vezi tu! O să vezi tu ce-o să se-ntâmple! Te dau în judecată! Să nu crezi că o să scapi cu nişte pile şi nişte şpagă - că şi eu am pile prin Poliţie! Sus de tot! Las' că vezi tu!

OK! Îl privea şi-l lăsa să se descarce...

- Că tu eşti bine-mersi şi n-ai nici pe dracu! Şi pe mine m-ai băgat în spital! Uite în ce hal m-ai adus! Tu ştii, nenorocitule, că abia mă angajasem? Ştii că nevastă-mea e gravidă în şase luni? Tu ştii ce mi-ai făcut tu mine?

Aprobă cu capul - ştia inclusiv ce boli făcuse Ionuţ Câţu în copilărie. Mirciulescu "se executase" cu promptitudine, speriat probabil că Ştefan va cere alt om de legătură cu Internele...

- O să vezi tu! N-o să scapi! O să mă plăteşti de nou! Şi-o să faci şi puşcărie! Da-da! Pe toată o s-o faci! Că sigur erai beat mangă! O să vezi!

Şi gata - se-ntorsese cu faţa spre geam, roşu ca racul şi plin de nervi şi de adrenalină şi de ciudă... Şi de durere probabil, că se cam agitase şi sigur mişcase picioarele prinse în cârlige... Întoarse un pic capul:

- Pătura.

Băieţii lui "se executau" prompt - luau pături de pe alte paturi şi le întindeau. Culmea era că inclusiv medicul se repezise să ţină de paravanul improvizat... Gata - îl terminaseră. "Izolaseră" patul de restul salonului. Îşi scoase geaca. Şi cum toţi ceilalţi pacienţi se grăbiseră să scormonească după nişte ziare, ca să le folosească de paravan între ochii lor şi pistoalele lui, ocoli frumos pătura... Tânărul îl privi, văzu imediat hamul şi armele şi începu să râdă - un râs nervos, vocal:

- Aa, asta-i culmea! O sabie n-ai? O bâtă, un box...

Se aplecă şi trase cuţitul de la picior. Şi i-l puse în faţa ochilor. Individul îl privi doar o clipă; apoi reveni spre fereastră... Băgă cuţitul la loc, îşi trase un scaun şi se aşeză. Şi începu să-i vorbească în şoaptă:

- Numele meu este Diamant Ionescu. Iar pistoalele nu sunt butaforie - sunt pe glonţ, sunt înregistrate şi chiar le folosesc atunci când e cazul. Iar aseară n-am fost beat. Că nu beau.

Ionuţ Câţu avea ochi căprui. Dădeau să lăcrimeze ochii lui - dar se controla admirabil...

- N-o să-ţi spun cine sunt. Că nu asta e important. Aseară, mă întorceam acasă. Şi, pentru că sunt cine sunt, cineva a încercat să mă

omoare. Maşina care te-a lovit pe tine, adică maşina mea, e blindată. De-aia eu sunt acum pe scaun şi nu în patul de lângă tine - sau, mai rău, la morgă. Poate ai apucat să vezi basculanta cu care au încercat să mă împingă în stâlpii de pe margine...

Tânărul nu răspundea - dar nici nu-i mai zvâcnea jugulara chiar aşa de tare...

- Tu ai fost ghinionistul care s-a nimerit pe DN1 în momentul în care au încercat să mă răstoarne. Tu eşti victima în accidentul ăsta.

Îi acordă cele două secunde absolut necesare ca să demonstreze că nu pricepuse nimic şi să răbufnească... Nu răbufnise. Adică pricepuse. Bun!

- Ştiu că ai pus frână când ai văzut ce se întâmplă pe sensul meu. Că altfel te dădeam de-a berbeleacul - şi era mult mai rău.

Tot nu răspundea... Bun!

- Partea cu basculanta mă priveşte pe mine. Iar partea cu justiţia poţi s-o uiţi. Uită şi partea cu Poliţia. Dacă nu-i livrezi droguri ministrului de Interne, renunţă - că eu îi livrez curve, şi e mulţumit de marfă de fiecare dată. În privinţa ta, nevinovat ghinionist, o să facem în felul următor.

Deschise borseta şi scoase primul teanc de euro:

- Asta e maşina. Toată.

Ochii căprui reveniră spre el... Îi puse banii pe burtă şi scoase următorul teanc de euro:

- Asta e contravaloarea ghinionului de-a fi pe DN-ul ăla în momentul nepotrivit.

10.000 de euro - mai mult decât rezonabil, după părerea lui, pentru un om care câştiga 800 pe lună şi n-o să stea-n medical mai mult de trei luni! Tânărul privi scurt teancurile - şi reveni la peisajul mohorât de-afară. Continuă:

- Iar asta e cartea mea de vizită. Tot ce s-a întâmplat aici, în spitalul ăsta, e plătit de mine - să nu încerci să dai ceva cuiva, că n-or să primească. Imediat cum poţi fi mutat pe targă, o să fii transferat la un spital privat. Să ai încredere în oamenii de acolo - că sunt profesionişti, au primit deja dosarul tău şi s-au apucat să-l discute cu chirurgii, ortopezii, kinetoterapeuţii, plasticienii... Din momentul în care maşina mea a lovit maşina ta, toată spitalizarea eu o plătesc. Şi medicaţia. Ai pe cartea de vizită telefonul şi mail-ul. Dacă ţi se întâmplă lucruri care îmi contrazic cuvintele, mă suni. Dacă îţi cumperi medicamente, trimiţi chitanţa pe mail - şi vine cineva şi-ţi aduce banii. OK?

Tânărul nu răspundea; se uita tot pe geam...

- OK? Mă suni şi-mi scrii; OK?

Gata - aprobase. Şi-i picaseră şi lacrimile, pe care se grăbea acum să le acopere cu palma...

- S-a întâmplat. Timpul înapoi nu-l putem da. Dar ne putem ocupa de viitor. Linişteşte-te şi sun-o pe doamna Câţu. Şi linişteşte-o şi pe ea. Spune-i să vină să ia banii. Are cine să vină cu ea? Să nu umble cu ei în geantă prin autobuze?

Nu - acum nega.

- Atunci las un băiat aici. Şi o duce el acasă. Sau la bancă şi acasă - cum zice ea. E bine?

Da, era foarte bine, aproba... Se ridică:

- ... De auzit, poate-o să ne mai auzim. Nu ştiu dacă ne mai vedem. În orice caz, după ce te externezi, te rog să arunci cartea mea de vizită. Ai înţeles, da?

Da, înţelesese, că aproba repede-repede... Întinse mâna spre el:

- Însănătoşire grabnică.

Tânărul nu putea să vorbească, din motiv de bocit - dar se repezise să-i strângă mâna. Bun! Ocoli paravanul improvizat şi se opri lângă unul dintre băieţii lui:

- Rămâi aici, cu o maşină. O să vină nevastă-sa, să ia banii. O duceţi unde vrea ea să meargă. Şi, dacă vrea să meargă întâi la o bancă, te duci cu ea şi te asiguri că-i depune în siguranţă.

- Am înţeles.

- După care mă suni şi-mi dai raportu'.

- Am înţeles.

Îi făcu celuilalt semn să-l urmeze şi ieşi. Avea treabă - şi întârziase deja. Şi era şi un pic nemulţumit de rolul de... VIP. Ştefan îi spusese să plece la treabă cu blindata lui - iar aia avea şofer, aşa că "îl cazaseră" pe bancheta din spate. Se simţea ca o sacoşă de rafie plină cu zarzavat...

Isamu

Fuma şi privea lung ecranul. Ştefan adusese filmările pe stick; le vedea în living, pe ecranul de-un metru jumate. Se vedea mult mai bine aici - se vedeau detaliile...

Văzuseră deja imaginile captate de camera din prima maşină din suită. Trăsese concluzia că Diamant era un şofer al dracului de bun! El unul n-ar fi putut să aibă reacţiile alea! Mai ales când ar fi simţit că maşina se lasă spre stânga, cu tendinţa de-a se răsturna pe-o parte! Dar, sigur, Diamant conducea zilnic; probabil că, dacă i-ar fi urmărit activitatea de-a lungul unei zile petrecute în biroul lui Ştefan, vărul cel mic s-ar fi simţit nul informatic şi informativ...

Impactul cu Jeep-ul fusese brutal. Claire era blindată - dar bietul om, deşi frânase, primise lovitura aia în plin! El unul se minuna cum de nu-l izbise cu capul de stâlpul maşinii! La halul în care îl azvârlise şi-l învârtise-n loc...

Acum revedeau imaginile din satelit. Specialiştii lui Fang reconstituiseră scena punând frame-uri şi făcând film din imaginile fracţionate. Întâi văzuseră înlănţuirea evenimentelor la viteză normală; acum o vedeau la viteză redusă. Diamant n-avusese cum să redreseze maşina. După părerea lui, Diamant avusese... patru ocazii să moară. Şi se descurcase impecabil. Jos pălăria!

Vedea din nou cum Mercedesul blindat se ridică pe roţile din stânga... Dacă ar fi virat dreapta, s-ar fi răsturnat. Şi dacă ar fi ţinut roţile drepte s-ar fi răsturnat - că şoferul basculantei accelerase la maximum! Basculanta aia era, practic, o armă de tonaj mare. Un tanc pus să strivească biciclete. Nimeni n-ar fi avut vreo şansă, dacă ar fi fost într-o maşină normală...

Mercedesul izbea Jeep-ul... Trecea la un metru de stâlpul electric... Plana un pic... Ateriza pe pământ, sărea... Ateriza şi se oprea. Basculanta nu frâna, nu vira după el... Zâmbi:

- A crezut că se duce-n stâlp.

- Da; altfel s-ar fi dus după el. Dar poate că n-a fost plătit îndeajuns de bine ca să-şi rişte viaţa! Că rămânea blocat dacă ajungea peste blindată - şi-l prindeau bodyguarzii.

Ştefan vorbea tare, elevat, ca pentru urechile care interceptau vila... Filmul continua cu ieşirea lui Diamant din maşină. Dar Ştefan îl opri:

- Mă pregătesc să sun la Sledkom.

- De ce?

- Ca să cer o audienţă.

Îi făcu Anei semn să nu spună nimic şi să rămână acolo. Ştefan aprobă, îi arătă OK şi porni grăbit spre scări... Ce bine că nu mai şchiopăta! Ce bine că se refăcuse! Aşa-i venea să-şi exprime cu voce tare bucuriile astea... Asculta... Gata - intrase în birou. Bun! Reveni spre ea, privind-o concludent:

- Poate că e o idee bună să ceară o audienţă.

- Tu îţi dai seama ce se întâmplă dacă le duce dosarele?

- Da. Toţi trei intră la arest. Şi-apoi la închisoare.

- Iar toţi prietenii lor vor deveni duşmanii lui Ştefan!

- Eşti tu sigură de asta?

- Te rog!

- Eu cred că un asemenea gest l-ar propulsa pe Ştefan. Şi i-ar mai scurta lista de duşmani - nu i-ar mări-o.

Ana îl privea lung... Porni spre scară, cu paşi apăsaţi:

- China investighează incidentul. După cum ştii şi tu, China se pricepe la investigaţii de-astea. Dacă există dovezi, le va găsi. Iar indiciile sunt, zic eu, evidente. În clipa în care primim un raport care indică spre ei trei, eu îl voi sfătui să ceară audienţa aia.

Şi-acum întoarse capul şi-i făcu semn să nu mai spună nimic. Ana aproba... un pic palidă, un pic speriată... Îi arătă prin semne că se

duce sus să trimită mesaje celor trei bodyguarde, să fie atente la copii. Şi se grăbi să urce - chiar se ducea să trimită mesajele alea! În living se auzea un talk-show monden...

Păi, nu mai era nimic de spus. Acum aşteptau. Umbrelele auziseră, fraţii auziseră ce vorbise Ştefan cu *Mister P*... Ruşii probabil că primiseră imaginile din satelit înaintea chinezilor... După cum spunea mereu Ştefan, "Doamne-ajută"! Dacă fuseseră îndeajuns de convingători, micuţa se va întoarce în curând. Adică el se va duce în curând după ea şi-o va aduce acasă. Dacă însă nu fuseseră îndeajuns de convingători...

Oftă greu şi intră în birou. Şi se grăbi la propriul calculator - trebuia să contacteze fetele, să le spună să fie foarte atente. Şi să-l pună pe Claude să contacteze şoferii. De azi, centura de siguranţă şi airbagurile active erau obligatorii!

Diamant

Se holba la televizor. Adică prin televizor - că nu urmărea ştirile. Abia ajunsese şi el acasă. Îl adusese blindata. Se simţea ca un pătrunjel expirat... Ca un ţânc care primise o jucărie - şi, după ce-o stricase, fusese pedepsit...

Claire era parcată în rond, în faţa primăriei. Era păzită 24 din 24 şi avea două camere de supraveghere aţintite asupra ei - dispoziţia lui Ştefan, transmisă prin nea Dumitru direct la Azur şi Vali Calu. Nu înţelegea care era "şpilu'", de ce maşina aia era păzită aşa draconic tocmai aici! Că se uitase de dimineaţă la ea, "constatase dauna" şi începuse să se îndoiască sincer că va auzi "bine, repar-o"! Văzută la lumina zilei şi analizată pe-ndelete, cu mintea limpede, devenise evident că blindajul boţit şi julit trebuia schimbat în totalitate! Plus ce s-o fi întâmplat pe sub capotă, pe sub motor, pe la roţi - că aterizase pe câmp... Aşa că nu înţelegea de ce dispusese Ştefan acea demonstraţie de forţă. Tocmai aici, în Aurari. Dar... În fine!

Nu ştia dacă Raina lui aflase de accident. Vorbiseră ultima oară ieri la prânz. După care el avusese accidentul şi scuza - la ora aia, n-avea rost s-o pună pe jar cu informarea promptă. Dar azi nu vorbiseră. Aşa că se pregătea s-o sune el - că ar fi fost foarte urât din partea lui să-l sune ea şi el să-i zică "cum, n-ai aflat?"... Şi-aşa ei doi, cu mariajul lor cu tot, erau într-o situaţie nenorocită rău...

Scoase specialul şi intră pe FB. Şi începu un mesaj nou.

"Ce face regina raiului meu?"

Send. Îşi aprinse o ţigară. În ultimul timp, ori de câte ori vorbea cu ea, simţea nevoia să fumeze. De parcă avea nevoie de-un calmant, sau...

"Bine. Mă gândeam la tine. Adică venisem în vilă şi îmi aranjam cuibul, ca să te abordez."

Adică îşi strânsese toate cele necesare: ţigările, paharul cu suc sau cana cu cafea, telefonul, şerveţelele... Decise să atace în forţă, ca să treacă cât mai repede peste subiectul ăla.

"În primul şi-n primul rând, te anunţ că sunt OK şi n-am păţit absolut nimic. Nici măcar nu m-am speriat."

Trase cu sete din ţigară, suflă lung fumul... Ea nu scria nimic, deşi văzuse mesajul lui... Da, evident - îl suna! Păi, hai să-i răspundă! Şi, bineînţeles, să se ciondănească!

- Da.
- Ce vrei să spui?
- Că n-am păţit nimic, sunt foarte OK...
- Diamante, vorbeşte odată!
- Am făcut aseară accident pe DN1.

O secundă, două secunde... Soţia lui începu să râdă:

- Aa, la accident te referi...
- Da.
- Păi ştiam că n-ai păţit nimic! Nu mi-ai zis deja că eşti foarte OK?

Nu-i zisese nimic... dar sigur era un şpil în cuvintele ei! Se grăbi să râdă şi el:

- Ba da, ţi-am zis. Da' te ştiu cum eşti tu când e vorba de mine şi de lucrurile mai puţin bune care se-ntâmplă cu mine. Şi-am zis să-ţi confirm încă o dată că n-am nimic.
- Da' nu era nevoie, să ştii! Că te-am crezut din prima!

Asta era cu urechească şi cu şpil cu tot! Continuă să râdă:

- Şi nu te-ai îngrijorat deloc-deloc, aşa-i?
- Ba îţi dai seama că m-am îngrijorat! Că ştii cum e la chestiile astea - atunci, pe loc, nu simţi toate alea. E adrenalina, e situaţia în sine, agitaţia şi toate celelalte...
- Aha! Deci te-ai îngrijorat...
- Bineînţeles! Întotdeauna mă îngrijorez pentru tine - chiar şi atunci când îmi zici că nu s-a întâmplat nimic!
- Păi de ce, fă? Dacă nu s-a-ntâmplat nimic, de ce te-ngrijorezi?
- Că nu s-a întâmplat nimic şi te-ai plictisit, na!

El râdea, ea râdea - şi amândoi şi-ar fi dorit mult să închidă cât mai repede...

Ding-ding! Avea musafiri. Ce plăcere, în momentele astea!

- Sună cineva la uşă.
- Aha! Păi fugi şi răspunde! Şi sună-mă după ce pleacă, da?
- Da, iubire.

Apăsă butonul roşu, bucuros că terminaseră de vorbit... Păi, bine că nu se schimbase - nu? Hai să deschidă uşa!

Azur părea... vesel-preocupat:

- Bună seara, tată.
- Bună seara, bulibaşă. Hai, intră!

Băiatul lui se conformă, râzând:

- Dacă mă iei aşa, să ştii că las berile afară! Că am venit să beau o bere cu tata - nu să mă joc de-a bulibaşa!
- Aa, da? Atunci treci în casă, pramatie mică! Unde-i carnetu' de note? Vă dă note într-a doişpea, nu?
- Ne dă, da' am pierdut carnetu'.
- Unde l-ai pierdut, mă?!
- La birou, când judecam o pricină între doi vecini.

Se-ntinse bine şi-i nimeri un şut în fund - unul şters, aşa, mai mult de antrenament. Băiatul lui se repezi la canapea:

- Nu da în bulibaşă!

Ce şmecher era! Şi ce vesel era... Intră în bucătărie:

- E rece? Sau o ţinem un pic la congelator?
- E perfectă aşa. Nu mai aduce pahare!

Să nu aducă pahare? Se aplecă pe lângă tocul uşii, privi sticlele, îşi privi băiatul... Şi avu o revelaţie:

- Mă! Tu vrei să te-mbeţi!
- Doar să mă ameţesc un pic.

Era în continuare vesel-preocupat - semn că destinderea atmosferei nu-l ajutase cu nimic... Prea bine! Reveni pe canapea, lângă el:

- Bine, mă! Hai să ne-ameţim!

Băiatul lui desfăcu două beri - şi o ridică pe-a lui:

- Hai noroc!
- Noroc şi sănătate!

Afurisitul adusese o bere tare, amară rău... Mm, ce tare era! Azur lăsă sticla pe masă şi se sprijini de spătar. Şi căpătă o mimică destinsă, de *"je m'en fiche"*-ist campion:

- Trebuie să-l sun pe unchiu', să-i zic că a avut dreptate. Da' mi-e că se prind serviciile ce şi cum; şi tabără pe biata fată...

"Deci te-nduri, în sfârşit, să-mi zici şi mie de ea..." Evident, el nu ştia nimic:

- Ce fată, mă? Şi de ce să tabere pe ea?
- Păi, uite! Unchiu' Ştefan mi-a transmis prin tine să mă duc liniştit în turneu, da? Şi să profit şi să mă uit în jurul meu. Măcar aşa, din curiozitate! Să ştiu şi eu ce şi cum! Aşa a zis - nu?
- Da, aşa a zis.
- Ei - să ştii că a avut dreptate! Niciodată nu se ştie în ce grădină creşte o floare minunată...

"Hai, acu' fă o faţă de-aia de idiot convins că Pământu' e plat ca apa platâ!" Făcu o faţă lungă... Băiatul lui începu să râdă:

- El unde-a cunoscut-o pe Ana? Adică unde a văzut-o prima oară?
- ... La o paranghelie, în curtea Bambinei.
- Vezi? Eu am văzut-o prima oară pe Graţiela în sera lu' ta-su.

Păi ăla avea seră? Băiatul lui scoase telefonul:

- M-am dus la taică-su, am discutat ce-a fost de discutat, după care maică-sa m-a poftit să stau la masă. Taică-su a insistat şi el - şi mi-era şi foame, aşa că am acceptat. Atunci, el m-a invitat să-mi arate noua lui afacere - ştii, până era gata ospăţul. Ei bine, aşa am aflat că are trei hectare în extravilanul Floreştiului. Şi pe ele

- Care Floreşti, mă? Aici, după gard?

- Nuu! Floreşti de Cluj!

- Aa...

- Da. Şi-am plecat în plimbare până acolo. Pe jos, că era o zi frumoasă...

"Şi te-a folosit pe post de reclamă - şi-a făcut reclamă cu tine, bulibaşă tânăr şi frumos şi putred de bogat!"

- Şi după ce şi-a făcut reclamă cu mine prin tot satul, am ajuns la lotu' de pământ. Ştii ce afacere nouă şi prosperă are bulibaşa din Floreşti?

Ridică scurt din umeri.

- Flori. Cultivă flori. Pe trei hectare, are de toate - de la ghiocei, la tuia. Şi mi le-a arătat pe toate. Tată, închipuie-ţi o imensitate de trei hectare acoperite cu sere. Iar în fiecare seră se văd toate culorile pământului! Poţi să-ţi imaginezi?

Aprobă cu capul - probabil că semăna cu câmpurile de lalele din Olanda, varianta "cu acoperiş"...

- Nu m-a dus la copăcei - şi nici la răsaduri. M-a dus la florile de glastră. Ei bine, când am intrat într-una din serele alea am văzut o tânără. Nu foarte înaltă dar nici mărunţică... Slăbuţă, blondă natural - adică aproape albă, ştii? Blondul ăla aproape alb... Purta un halat albastru închis. Şi trecea încet printre rândurile de trandafiri albi. Se apleca uneori şi tăia câte-un fir... Avea pe braţ un mănunchi de vreo 20 de fire. Şi, în timp ce eu mă uitam lung la ea şi nu mă puteam dezlipi de imaginea ei, bulibaşa mi-a spus că e necăjit, că iarna piaţa trandafirilor albi e moartă - iar el a plantat acolo un hibrid modificat genetic care înfloreşte non-stop atâta timp cât stă la 18 grade. Dacă primeşte 17 grade, moare; dacă primeşte 18, înfloreşte în ritm de mitralieră, ca nebunu'. Şi uite-i ce frumoşi sunt - şi nu-i poate vinde nicăieri! Şi cel mai mare inconvenient la afacerea aia era că florile nu se puteau opri din creştere şi dezvoltare şi înflorire...

Da, evident - nici vaca nu putea fi convinsă să nu dea lapte sâmbătă şi duminică şi eventual nici de sărbătorile legale!

- Şi-am mers mai departe, am intrat şi în alte sere, am văzut şi alţi oameni la lucru... Majoritatea fete, toate îmbrăcate în halate albastre... Dar mie mi-a rămas mintea la ea. Adică imaginea ei îmi rămăsese în minte.

Aprobă scurt. Aşa reacţionau bruneţii când vedeau blond natural slăbuţ şi nu prea înalt. Aşa reacţionase Florentin când o văzuse pe nevastă-sa "de-a doua". "Era lege." Dar, sigur, n-o să-i spună el amănuntul ăsta...

- Şi ne-am întors acasă. Ne-am retras într-o cameră mică, să vorbim despre cantităţi şi sume. El are mulţi bani - şi vrea să-i bage în aur. Da' e destul de chinuit de nunta fetei cea mare, iar vânzarea de flori o ia pe plus de-abia prin preajma sărbătorilor... În fine! Acolo, am servit un aperitiv, am mai pălăvrăgit... Eu am stat cu spatele la geamuri; n-am văzut ce se-ntâmplă în curte. Şi-a venit nevastă-sa şi ne-a poftit la masă.

Aşa - de-aici lucrurile deveniseră relativ previzibile...

- Am intrat în sufragerie - că el aşa-i zice, sufragerie, deşi e cam cât tot parterul unchiului Ştefan... Iar la masă, aşezată pe unul dintre scaune, era ea - cea mai frumoasă floare din Floreşti de Cluj.

Telefonul se întoarse spre el. Hait - pe-asta n-o văzuse! Poza asta nu era de pe FB! Asta era făcută chiar de el! Şi era, într-adevăr, frumoasă! Mai frumoasă decât în alea pe care le văzuse el! Chiar era sincer uimit...

- Graţiela. Fata mijlocie a bulibaşei. Care m-a privit lung când am intrat... şi pe urmă s-a prefăcut a fi foarte ocupată cu altele.

- Adică nu te-a mai băgat în seamă.

- Aproximativ.

Aha! Cum era asta cu aproximativul, numai el ştia...

- Mie mi-au trebuit câteva secunde bune ca să pot să respir din nou. Tată, când am văzut-o, am zis că-i fata unchiului Ştefan! Uită-te şi tu la ochi!

Da, erau verzi ca otrava. Se grăbi să râdă:

- Nu-i - că Ştefan nu face copii blonzi. Niciodată. Din principiu!

Azur râdea şi aproba şi ridica berea... Şi bea din ea ca din apa plată, încercând probabil să-şi facă curaj...

- ... A adus nevastă-sa mâncarea, ne-am apucat de mâncat... Eu mă tot simţea privit - şi nu ştiam de unde şi cine mă priveşte... Şi la un moment dat m-am prins. Tot livingul ăluia e plin de oglinzi. Omu' e maniac - cică aşa a scăpat taică-su cu viaţă pe vremea comunismului, a văzut atacatorii prin oglinzile alea -, aşa că în livingul lui pereţii sunt tapetaţi cu oglinzi. Iar ea se uita prin oglindă la reflexia altei oglinzi... ca să mă vadă pe mine.

I-auzi! Altă dilie! Îl spionase aşa, şmechereşte pe furiş...

- Am discutat tot felul de trăznăi - şi despre cunoscuţi, şi despre nunta fiică-sii, şi despre politicieni... Şi-am ajuns din nou la flori. Atunci, la momentul ăla, bulibaşa "se binedispusese". Şi mi-a zis aşa: trandafirii ăia modificaţi genetic sunt o afacere bestială. Că înfloresc 365 de zile pe an. Da' nu ăia albi; ăia roşii. Pe-ăia albi, el îi mai ţine doar pân' la nunta fiică-sii, ca să aibă flori pentru nuntă. După care îi scoate şi îi arde şi pune roşii-n locu' lor.

Azur se ameţise un pic - "lăsase garda jos", era în elementul lui şi era guraliv...

- Atunci, Graţiela a lăsat furculiţa jos şi n-a mai mâncat. Şi s-a făcut o linişte de-aia mormântală, ca la şedinţă... Şi ta-su i-a zis cam aşa: "De ce pui bot, fă? Nu vezi că îngrijeşti de ei de pomană? Că nu-ţi aduc nici un chior?" Ea, educată frumos, n-a zis nimic. Ta-su însă se-ncinsese la vorbă! Că ţine pământu' ăla ocupat aiurea! Că în loc să vadă de celelalte flori, care aduc profit, ea îşi pierde timpul şi-şi consumă energia cu tufele alea care nu fac un chior! Şi că gata - a stabilit, aşa rămâne! În februarie, după ce face fiică-sa nunta, îi scoate şi-i arde. Ea nu zicea nimic, dar stătea cu capul plecat... Şi-atunci am intervenit eu.

Se băgase în discuţia lor de familie! Mm - o să-l bată într-o zi...

- I-am zis aşa: "Bulibaşă, te rog să-mi permiţi ca, după nunta fetei dumitale, să iau eu trandafirii albi."

Nu-l mai bătea, era OK. Zâmbea, că avea gânduri contradictorii...

- Şi-atunci toţi s-au uitat la mine. Şi-apoi la bulibaşă. Mai puţin ea, care a continuat să se uite la mine - aşa, drept şi direct, că stăteam aproximativ faţă-n faţă... "Vrei tu, bulibaşă, nişte flori total inutile?" - m-a întrebat el. Şi-atunci eu i-am răspuns că da. Şi m-am uitat drept la ea şi am spus: "E păcat de atâta muncă şi de atâta dăruire, să ardă într-o clipă. În plus, trandafirii albi au şi alt rol - nu numai să producă venit."

Azur era încins rău de tot la vorbă - se aplecă spre el şi coborî tonul vocii:

- Tăticule - când am zis şi punctu' final, obrajii ei erau roşii ca roşia coaptă! Şi ştii cum se uita la mine? Ca la soare! Da' nu fiindcă-i salvam trandafirii...

Era el sigur-sigur de chestia asta - de motivul pentru care se uitase ea aşa la el... Azur reveni pe spătar:

- Şi-atunci bulibaşa a zis că e de acord. Că mă invită la nunta fetei, după care îmi pregăteşte camioanele. Vreo patru camioane, socoteşte el...

Patru camioane de trandafiri albi - Azur înnebunise. Adică se-ndrăgostise rău.

- Şi-am continuat cina - da' din clipa aia ea s-a uitat drept la mine. Se tot uita, eu mă făceam că nu văd... După ce-am mâncat, la cafea, bulibaşa m-a întrebat ce vreau să fac cu trandafirii. Şi i-am spus că vreau să fac un fel de promenadă acoperită în Aurari. Un fel de grădină botanică - ştii? Dar fără plante complicate şi tot felul de alte aranjamente. Şi-atunci el a zâmbit şi n-a mai zis nimic...

Deci bulibaşa "mirosise" ceva, dar ştia că fiică-sa e încă mică iar Azur era bulibaşă într-o şatră de-aia aparte, cu reguli stricte - dar

moderne...

- La plecare, ea a venit şi mi-a promis că o să aibă mare grijă de trandafirii mei. I-am mulţumit... şi cam atât.

Serios?! Cam atât?!

- Şi, până am ajuns la bulibaşa următor, ea mi-a vizualizat profilul de Facebook de 59 de ori.

Poftim? Băiatul lui zâmbi şmechereşte:

- Am o aplicaţie care-mi spune cine şi de câte ori mi-a vizualizat profilul. Şi când şi cum şi de pe ce dispozitiv... O chestie mai amplă, făcută de-un prieten de-al meu.

- Aha! Deci ţi-a vizualizat profilul de 59 de ori.

- Da. În două ore.

O vizualizare la două minute? Obsedată fată! În fine...

- Şi pe urmă, până la finalul zilei, l-a mai vizualizat de vreo 100 de ori. Şi şi-a şi downloadat o poză...

Ehei - copiii ăştia erau răsfăţaţi! Pe vremea lui - cum se zice -, trebuia să te caţeri în copaci sau pe case ca să-ţi reuşească o poză bună! Uite, Ştefan ar fi putut să-i povestească lui Azur unele peripeţii, de pe vremea când o urmărea pe Ana cum împingea ea căruţul prin Parcul Circului...

- Şi cam atât.

- Zici tu că cam atât. Că nu mi-ai povestit nimic despre ea!

- Aa, aşa e! Are 16 ani împliniţi, face liceul la Cluj, e foarte deşteaptă - că i-am văzut mediile -, se pregăteşte să dea la Horticultură în Bucureşti...

- Deci taică-su nu e obtuz, s-o mărite cu primul care-o cere.

- Aa, exclus! Şi fata asta care se mărită în februarie, are 19 ani deja! N-a fost de acord cu căsătoria înainte de bacalaureat. Apropo - toţi copiii lui peste 18 au luat bacalaureatul.

- Asta e bine... Tu, când te uiţi aşa la ea, ce crezi - s-ar potrivi aici, în Aurari?

- Da.

- ... Deci tu zici că e aşa cum trebuie!

- Da.

Plecă încet capul într-o parte:

- Şi-o spui cu atâta convingere, după ce v-aţi văzut doar o dată...

- Păi nu, că am tot conversat... Pe tema trandafirilor, bineînţeles!

- Deci v-aţi şi conversat!

- Da. După două zile, mi-a trimis o poză cu trandafirii şi m-a asigurat că sunt bine, fac flori la fel de frumoase iar ea îi îngrijeşte cu aceeaşi atenţie ca şi până atunci. Şi-apoi a adăugat - ba chiar cu mai multă atenţie... Şi de-aici a pornit discuţia! Şi mi-a tot trimis poze... După care i-am spus că poată să apară şi ea în pozele cu trandafiri, că nu mă supăr - şi mi-a trimis poza pe care ai văzut-o tu...

Îl privea lung... Azur golea sticla de bere - şi răsufla uşurat, că "anestezicul funcţionase" şi reuşise să-i spună lui taică-su de iubirea vieţii lui...

- ... Deci ţie îţi place de ea.

- Da. Îmi place de ea. Dar asta nu înseamnă că o să mă-nsor mâine cu ea!

- Bineînţeles. Asta înseamnă că ţii legătura cu ea, te duci în februarie la nunta soră-sii, iei trandafirii albi şi-i laşi şi ei unul. Cadou de la tine. Nu?

- Aşa mă gândisem şi eu... Şi mă mai gândisem la o chestie. Mă gândisem să-l invit pe bulibaşă aici. Ţi-am zis că vrea să investească în aur.

- Dacă-l inviţi aici, în 48 de ore te-nsori. Că el ştie deja ce şi cum - nu-i prost, e bulibaşă, ştie cum merge viaţa la noi şi ştie ce şmecherii fac tinerii ca să-şi convingă părinţii să asculte de părerea şi dorinţa lor. Deci, în clipa în care deschizi gura, el o să ştie ce interes ai să-l inviţi cu toată familia. Că nu poţi să-i spui "Bulibaşă, vino pe la mine în vizită". Ar veni singur. Sau, cel mult, cu băiatul cel mare şi-un şofer.

Azur aprobă...

- Va trebui să spui "Bulibaşă, te invit cu familia la noi". "Cu familia la noi" sună foarte edificator - nu?

Da, aproba...

- Şi nu mai scapi de el, când o da ochii cu bogăţiile de aici. Că nu el a construit Floreştiul; l-au construit oamenii din Floreşti. Spre deosebire de Aurari, unde ştii bine că eu am făcut casele, după proiecte bine stabilite, cu plan urbanistic, cu arhitecţi, cu specialişti în toate alea... Ai văzut ce diferenţe fantastice sunt între Aurari şi satele şi orăşelele prin care-ai fost!

Băiatul lui aproba... Rosti şi argumentul final:

- În plus, îl ştii pe nea Dumitru cum e şi cum face atunci când "miroase" o încuscrire prin familia lui! Nu - eu zic să nu rişti.

Azur nu zicea nimic - aproba şi îl privea cu maximă atenţie.

- Sfatul meu e să ţii totul numai pentru tine. Să nu-i spui lui nea Dumitru că îţi place de ea în mod special - că bătrânul e în stare să te promită pe-ascuns! Discută cu bunică-ta şi cu soră-ta - că ele o văd în cărţi. Convinge-le să nu-i spună nimic.

Acum, băiatul lui aproba.

- Ce ştim noi, ştim noi şi-atât. Eu o să întreb umbrela care-i situaţia lu' taică-su - pe motiv că vrea să cumpere aur de la noi. Şi cer informare completă pe întreaga familie. O să aflu totul despre ei, inclusiv despre ea. Am mai cerut informări de-astea; răspunsurile cuprind inclusiv aranjamentele de căsătorie, pentru că deseori aranjamentele astea au fundament financiar şi de afaceri. O să aflăm dacă e promisă, dacă e logodită...

- Ţi-am spus că nu e.

- Azure... Taică-su ştia că vă duceţi acolo. S-a interesat şi el cine eşti şi câte parale ai. Şi, când a auzit că eşti nepotul contelui Ionesco, te asigur eu că şi-a frecat mâinile şi a regizat cel puţin jumătate din ceea ce mi-ai povestit tu că s-a întâmplat!

Acum era cel puţin descumpănit...

- Aşteaptă să primesc informarea serviciilor. Să vedem întâi care-i treaba cu ei. Câte parale fac, câte parale au, câte dosare în curs şi în facere... Timp în care mai conversezi cu ea, mai afli una-alta, înţelegi cum gândeşte, cum calculează... Ştiu că e frumoasă. E frumoasă de pică, după părerea mea! Dar frumuseţea să ştii că nu contează decât 50% într-o căsnicie.

- Ştiu. Ai dreptate - m-am cam repezit, aşa...

- Pentru că îţi place de ea. Ţi-a intrat la suflet. E normal - să ştii că nici eu n-am făcut calcule geopolitice când am cunoscut-o pe Safira...

El zâmbea, Azur nu prea...

- Încearcă să te temperezi în relaţia cu ei - cu neamul lor. Ce faci tu, faci în camera ta, singurel. Joci, te bucuri, pupi telefonul... În rest, fii temperat. Şi foloseşte ligheanul cu apă rece - bagă picioarele-n el şi calculează cu obiectivitate. OK?

- OK.

- Şi, după ce avem toate datele alea seci şi obiective de la umbrele, discutăm şi stabilim cum atacăm problema. OK?

- OK. Voiam să-ţi mai zic o chestie.

Hai să-i mai zică o chestie...

- ... Te rog din suflet - ai mare grijă şi fii foarte atent! Să nu păţeşti ceva!

... Aa, accidentul! Aprobă, zâmbind... Băiatul lui oftă greu:

- Eu simt că eşti îngândurat şi supărat. Şi ştii că nu-i bine aşa!

- Ştiu. Dar nu pot să fiu altfel. Nu acum, oricum!

- Tată... Agata zice că Trésor se întoarce luna asta. Bunica nu vrea să zică nimic, da' îi joacă fericirea-n ochi când vine vorba de nepoţica ei cea mică. Voiam să-ţi spun... Şi mie mi-e greu. Chiar dacă n-o arăt, să ştii că şi eu sufăr pentru dispariţia ei. Că şi mie mi-e dragă surioara mea!

Îl bătu uşor pe umăr - iar băiatul lui oftă din nou:

- Eu te înţeleg. Te înţeleg şi pe tine, înţeleg şi suferinţa ta, dar... Dar te rog să-ţi aminteşti întotdeauna şi de ceilalţi copii ai tăi - cei din prima căsătorie.

- Eu nu uit niciodată de voi - de tine şi de Agata.

- Dar în curând s-ar putea să treci printr-o încercare grea. Şi voiam să te rog... Dacă Trésor nu se întoarce prea curând, te rog să nu te laşi

pradă deznădejdii. Să nu faci vreun gest necugetat.

Oof - la ce grozăvii se gândea acum băiatul lui! Se grăbi să-l strângă-n braţe...

- Să nu faci vreo prostie, tată! Că şi noi, copiii tăi cei mari, avem nevoie de tine!

Îl bătu uşurel pe spate:

- Nu, Azure. N-o să fac nici o prostie. Eu o să mai am copii cu Raina mea. Am vorbit cu ea şi-am aflat că şi ea îşi doreşte mai mulţi copii. Indiferent ce se va întâmpla cu Trésor. Stai liniştit - că n-o să mă omor. Sinuciderea e arma oamenilor slabi. Eu sunt puternic. Pe mine, duşmanii n-or să mă îngenuncheze niciodată. Dacă Trésor nu se întoarce în noiembrie, o să continui să o caut... De fapt, o să continui să lupt s-o aduc înapoi. Că ştiu unde e. Şi eu, şi Ştefan, şi chinezii - ştim unde e şi n-o să ne lăsăm până n-o s-o aducem înapoi.

- Să nu faci prostia, tată! Auzi? Să nu cumva să faci prostia la care te-ai gândit atunci!

- N-am s-o fac, Azure. M-am copt, cum se spune - nu mai gândesc ca un ţânc disperat. Indiferent ce-o să-mi rezerve viaţa de-acum încolo - nimeni şi nimic n-o să reuşească să mă îngenuncheze.

Aşa! Acum îl crezuse! Băiatul lui îl bătea cu putere pe spate... Zâmbi:

- Nu pot să închid ochii înainte să vă văd mire şi mireasă. Că nu pot! Nu mă lasă sufletu'! Şi ştiu că, într-o zi, o s-o văd şi pe Trésor mireasă - şi-o să-mi zic că nu pot să închid ochii înainte să-mi văd nepoţii oameni mari, la casele lor...

Băiatul lui îl pupa apăsat pe obraz...

Cum să-şi zboare el creierii acum? Adică peste câteva zile? Când mai avea atât de multe lucruri de făcut? Serios!

Rebeca

Cioc-cioc!

Parcă auzise o bătaie în uşă...

Cioc-cioc!

Chiar auzise o bătaie în uşă! Diamant era! Venise Diamantu' ei!

Sări din pat şi se repezi să descuie! Şi puse frână în ultimul moment!

- Fă, scoal' - că a venit cumnată-tu, şi-are tolba plină de veşti!

Aoleu, Ştefan era! Repede, înapoi! Înapoi, la halat!

- Fă, te-aştept în living. Să iei un calmant, auzi?

- Da, şefu'!

Gata - nimerise mânecile halatului! Se repezi iar la uşă, o deschise şi-o trânti la loc - telefonul! Uitase telefonul pe pat! Că adormise cu el în mână! Că Diamant n-o sunase - şi-o luase somnul şi zisese că, dacă ţine telefonul în mână, sigur îl simte vibrând! Unde dracu era telefonul? Scormonea printre perne... Gata!

Năvăli în living. Ştefan bătu scurt în canapea:

- Stai jos.

Se conformă, încercând să pară cât mai calmă:

- Da' ce s-a-ntâmplat, şefu'?

- Aşa-i că Diamant nu te-a sunat înapoi?

Negă încet - Ştefan ştia totul, de parcă era Superman...

- Asta pentru că e cu Azur. Băiatul s-a dus la el - şi stau la palavre.

Aha! Deci Azur îi apăsase soneria...

- Accidentul lui Diamant, ăla de luni, i-a speriat rău pe copiii lui. Agata l-a aşteptat la brad, în ploaie, şi s-a rugat o oră de el să nu moară. Azi, Azur şi-a luat inima-n dinţi şi i-a vorbit despre tânăra de care s-a îndrăgostit. Şi pe urmă l-a rugat să nu-şi zboare creierii dacă Trésor nu se-ntoarce luna asta. Că ştii că s-a jurat...

Da, ştia că se jurase...

- Amândoi copiii lui sunt speriaţi de posibilitatea asta. Aşa că el stă acum cu Azur în living, beau bere şi povestesc amintiri. Or să se lungească până dimineaţa.

Aha... Ştefan era serios; foarte serios. Încercă să-l înveselească un pic - întrebă şmechereşte:

- Da' tu de unde ştii, şefu'?

- M-a sunat şi mi-a zis că mâine nu se duce la treabă - că stă noaptea asta la palavre cu Azur, aşa ca-ntre bărbaţi. Restul am aflat prin metode specifice.

Adică de la nea Dumitru şi de la tanti Perla.

- Deci, să nu te superi dacă nu te sună. Am venit eu să-ţi arăt accidentul şi să-ţi povestesc totul.

Venise Ştefan, de la Cannes, ca să-i explice ei accidentul... Ochii i se umplură de lacrimi:

- Îţi mulţumesc...

- Acu' ce-ai, fă? De ce-ţi vine să boceşti?

- ... Aşa - că ai grijă şi de mine...

- Fă, te plesnesc! Nu eşti cumnată-mea? Şi consiliera mea? N-am avut grijă de tine întotdeauna?

- Ba da! Da' tu eşti un om foarte ocupat! Şi ai şi tu familia ta! Şi uite că, în loc să stai liniştit acasă cu nevasta şi copiii, tu vii la mine să-mi explici...

Ştefan o trase în braţele lui:

- Păi vin, fă! Vin! Că ştiu prin ce treci! Uiţi cum eram eu acu' nouă ani, când nu ştiam unde sunt Ana şi copiii mei? Şi cum aveai tu grijă de mine, să nu fac comoţie şi crimă de om?

Nu, nu uita. Adică, ce-i drept, uitase mare parte din peripeţiile de-atunci. Se-ntâmplaseră multe alte peripeţii după...

- Am vorbit cu Perla. A spus să stai fără grijă - că Trésor e bine. Şi are ea grijă să fie bine şi de-acum încolo. Şi să se-ntoarcă cu bine.

Aproba încet cu capul...

- Şi-acu' hai să te sperii! Hai să vezi ce frumuseţe de accident a făcut bărbată-tu!

Da! Să vadă accidentul! Şi-apoi să afle veşti despre Trésor!

26 noiembrie 2020 - joi

Ana-Maria

Copiii erau pregătiţi pentru şcoală. Philippe întârzia - ca de obicei, avea dificultăţi cu şireturile. Ei toţi aşteptau în tăcere şi zâmbeau "pe sub mustaţă"...

Claude se grăbea spre glasvand! Ciudat! Aruncă o privire spre ceas... Şapte jumate. Nu întârziau. Încă! Oare ce se-ntâmplase?

- Bună dimineaţa.
- Bună dimineaţa.
- Am fost anunţat că vine Cheng.

"Serios? Cine te-a anunţat?" Şi Isamu era la fel de mirat ca şi ea:

- Ai fost anunţat?
- Băieţii de la baza dealului au recunoscut maşina.

Adică venea cu maşina personală? Sau cum? Isamu o privi lung... şi concluzionă:

- Probabil are veşti urgente...

Probabil! Bine că avea veşti, oricum! Philippe cobora scara; se grăbi să-l zorească un pic, să nu se intersecteze maşinile în poartă "ca-n bancurile cu Bulă":

- Hai, prinţule!
- Am venit!

Îl sărută pe frunte, constatând că parcă se mai înălţase un pic băiatul ei, şi-l conduse spre Jiao:

- V-aţi luat tot ce vă trebuie?
- Da, mami!
- Atunci, spor la şcoală!

Gata - plecau. În debandadă, ca de obicei, dar plecau. Se grăbeau. Florentina ei era veselă...

Îşi privea lung fata... şi avea un gând ciudat. Se întreba ce-ar fi zis Florentin dacă ar fi văzut-o acum. Dacă ar fi avut-o în faţa ochilor şi-ar fi aflat că excela la şcoală, că era măritată cu un băiat de toată isprava, că avea deja ditamai concernul de înfrumuseţare - şi-aici ştia sigur că mutra tatălui biologic s-ar fi încruntat, nemulţumită probabil de "spaga" cu care Ştefan cumpărase dragostea Florentinei...

"Da' ce-ar zice Florentin dacă ar afla că băiatul nu-i al lui?"

... Eh - întrebări aiurite! Copilul era, în general, al celui care-l creşte - nu? Florentina era toată a lui Ştefan!

... Sigur, existau şi excepţii! La ce concepţii avea omul ăla în minte, n-ar fi fost exclus să-şi gonească băiatul... În fine!

Copiii urcaseră în blindate. Acum urcau chinezoaicele. Biyu radia, fericită... Starea asta de fericire a ei era permanentă. De când apăruse inelul la mâna ei, tânăra plutea. Cam ca Rebeca, atunci când era alături de Diamant. Cu deosebirea că Rebecăi îi trecea "imponderabilitatea" atunci când bărbatul ei pleca înapoi, la mii de kilometri distanţă; cu Biyu, însă, nu se întâmpla aşa. Ea era fericită şi-atunci când nu era Isamu lângă ea. Era foarte ciudat; Fang nu aprobase încă "demisia" ei, Isamu era în continuare consilierul lui Ştefan, păstrau în continuare aparenţele în timpul orelor de serviciu - şi totuşi chinezoaica cu ochi albaştri era foarte fericită...

Şi iată-l şi pe Cheng! Şi el era fericit! Interesant... Chinezul trase glasvandul şi "explodă cu veselie" în tot livingul:

- Bună dimineaţa!
- Bună dimineaţa.
- Ce faceţi? Sper că n-am picat prea devreme...
- Ai picat la fix! Copiii tocmai au plecat la şcoală, aşa că...

Chinezul îi rânji pur şi simplu!

- Ştiu, m-am intersectat cu ei în poartă.

"Ca-n bancurile cu Bulă" deci! Minunat! Hm...

- Sper că nu te superi dacă te rog să mi-l dai pe Isamu cinci minute...

Aa, deci nu venise la ea! Arătă spre chinezul ei fermecat; iar Cheng ţâşni la propriu spre el, pe direcţia scării:

- Îţi mulţumesc. Hai - că e urgent!

Gata - chinezii urcau în birou. Ea rămânea singură în living. Era ciudat... Era interesant... Hm!

Erau în 26 noiembrie, nu? Din Aurari, veştile erau limpezi - Trésor se întoarce luna asta! Deci, probabil că discutau despre recuperarea ei...

Interesant!

Porni spre bucătărie - cică să se intereseze ce vor mânca la prânz. Ştefan se întorcea pe la doişpe; iar ea nu voia "să tropăie" la etajul unu, să nu-şi închipuie ei că trăgeau cu urechea, sau...

Isamu

Deschise uşa; fu împins în birou, iar Cheng trase uşa după el şi zâmbi larg:

- S-a rezolvat - recuperăm fetiţa.

Aha! Se grăbi să zâmbească la fel de larg:

- Da - recuperez personal fetiţa.
- Păi nu vezi că am venit la tine? Tu o recuperezi!
- Bun! Când, unde şi cum?
- Opreşte-te - că nu-i aşa simplu.

OK! Arătă spre canapea.

- ... Un individ a trimis o scrisoare unui boss chinez din Stalingrad. Adică s-a dus şi-a băgat personal plicul alb în cutia de scrisori. În plic era mesajul ăsta.

Primi un fax după un A4 scris de mână. Hm...

- În traducere liberă, ***"Ştiu unde e fetiţa franţuzoaică, pot aranja recuperarea ei."*** Şi numărul de telefon.

Foarte dubios! Foarte, foarte dubios!

- Omul nostru a transmis mesajul pe cale ierarhică. Pentru că toată lumea ştie de Trésor - şi toţi au fost avertizaţi că recuperarea ei se apropie cu repeziciune. Am primit deci mesajul şi sarcina de-a mă ocupa de el. L-am sunat pe individ... A spus că a fost implicat în plimbarea micuţei. Şi ştie unde e acum. Dată fiind natura meseriei lui, are relaţii care îl pot duce la Rotari. I-a rostit numele - semn că ştie sigur că fetiţa e la el.
- Câţi oameni ştiu că fetiţa franţuzoaică e la Rotari?
- ... Mulţi, evident! Dar l-am întrebat cum intenţionează să intermedieze recuperarea. Printre altele, mi-a spus adresa completă şi numărul de telefon al lui Rotari.
- Fixul sau mobilul?

Cheng se uită câş, că-i strica toată bucuria cu interogatoriul ăla...

- Oricum, a rămas că îl sun şi stabilim o întâlnire.

Scoase telefonul oficial:

- Cum îl cheamă?
- Dadan. Evident, asta nu se poate confirma - e o cartelă.
- Unde e telefonul lui acum?
- În Ucraina.

Dadan din Ucraina... Interesant!

- Ce limbă vorbeşte?
- O engleză foarte, foarte dulce.
- Ce zice expertul?
- Că e sârb.

Hm... Hai să-şi încerce norocul, nu? Formă numărul... Call! Apăsă difuzorul...

- Da.
- Salut. Pentru franţuzoaică te sun.
- Salut. Ne vedem mâine în Prypiat, la nouă dimineaţa.
- Nu scurta conversaţia, dacă vrei să obţii ceea ce plănuieşti să obţii.

Tăcere... Aştepta...

- ... OK.
- Cum vrei să intermediezi recuperarea ei?

- Vorbesc eu cu Rotari. Şi o iau eu şi ţi-o aduc.
- Cât îţi ia chestia asta?
- ... Cum adică?
- Adică vreau să vorbeşti azi cu el, să iei fetiţa şi să mi-o aduci mâine în Prypiat la nouă dimineaţa.
- Nu. Mâine ne vedem şi primesc ce vreau. După care îl sun şi îmi trimite fetiţa.
- Nu. Mâine ne vedem, îl suni, el trimite fetiţa la noi, eu mă asigur că e ea, tu primeşti ce vrei şi cam atât.
- Nu. Mâine ne vedem, stabilim suma, tu te cazezi la hotel, eu aduc fetiţa, tu îmi dai ce-i de dat şi atât.
- Cât vrei pentru intermediere?
- Asta vorbim mâine.
- Asta vorbim acum, sau nu mai vorbim deloc.
- ... 100.000 de dolari.
- Cash, după ce primesc fetiţa.
- OK.
- Dacă mi-o aduci tot mâine, primeşti 150.000.

Individul începu să râdă:

- OK! Mâine, la nouă fix, în Prypiat. Mă suni să-ţi zic adresa.
- Mâine, la nouă fix, în recepţia hotelului Kaizer din Cernăuţi.

Tăcere...

- Mâine, nouă fix, hotelul Kaizer din Cernăuţi. Să fii punctual.

Apăsă butonul roşu şi zâmbi:

- Să vedem ce se-ntâmplă, nu?

Cheng zâmbea... ciudat:

- Ai stofă de negociator, să ştii!
- Venind de la tine, ăsta e un compliment foarte drăguţ...
- De ce ai schimbat totul?
- Pentru că în Cernăuţi e aeroport. Pentru că din Cernăuţi putem pleca inclusiv cu elicopterul - România e la o aruncătură de elice. Şi pentru că trebuie să fie întotdeauna ca mine.
- Deci vă vedeţi mâine în Cernăuţi. Câţi oameni iei cu tine?

Ca un făcut, telefonul începu să cânte. Dadan, evident... Decise să răspundă:

- Da.
- Prea bine. Mâine, ora nouă, hotelul Kaizer din Cernăuţi. Voi fi punctual, Isamu Chèn.

Şi-atât - îi închisese... Cheng bufni în râs:

- Sună-l şi spune-i "Bine, Dadane, vorbim mâine"!

Ei, pe naiba!

- De ce? Ca să-i demonstrez că el ştie totul despre mine iar eu nu sunt în stare să-i aflu numele?

Gata, îi ucisese veselia! Arătă spre telefon:

- Asta arată două lucruri: unu, a ţinut scorul - şi-a simţit nevoia să reducă din diferenţă. Doi, a vrut să ştiu că ştie cu cine a vorbit - adică şi-a făcut lecţiile şi are o bază de date cu numerele "fierbinţi". Bun! E bine dacă ştie cu cine stă de vorbă, nu?
- Nu. Dacă e omul lui Gabriel Donichioiu, nu e bine deloc!
- Şi dacă nu e? L-am sunat de pe numărul oficial - ăla de pe care vorbesc, de obicei, cu afaceriştii.

Cheng nu mai spunea nimic, dar mimica lui arăta limpede că nu voia să-l contrazică - nu că-i dădea dreptate, sau...

- Mă văd mâine cu el la hotel. Ai cum să duci oameni în Cernăuţi, nu?
- Am oameni în Cernăuţi. Câţi vrei?
- Nu mulţi. Cinci-şase...
- Vor fi zece: patru vizibili, restul localnici.
- Să vedem cum facem acum să adormim vigilenţa Anei...
- De ce s-o adormi?
- Pentru că n-aş vrea s-o informez, apropo de acţiunea asta. Dacă va fi un eşec, mi-e de-ajuns supărarea mea...
- Bine. Îţi aranjez transportul, da?
- Te rog.
- Avion privat, da?
- Ar fi perfect. Şi-ar fi şi mai perfect dacă m-ar putea aştepta acolo. Transportul pe şosea e prea periculos, cu aşa "comoară" lângă mine. Iar elicopterul e prea riscant. Şi-ar speria-o pe ea. Un avion "invincibil" ar fi perfect...
- Vei avea un avion invincibil. Şi invizibil.

Poftim?... Adică făcea Fang aşa un efort considerabil pentru Trésor? Hm... Cheng apăsă clanţa:

- Apropo! Felicitări!
- Pentru?
- Pentru reuşită. Pentru ambele reuşite, de fapt.

Zâmbi cu subînţeles:

- Să sperăm că mă vei felicita în curând pentru trei reuşite - nu doar două.
- Să sperăm!

Afurisit era chinezul ăsta atunci când voia el! Şi cum Cheng ieşise deja, se grăbea să-l conducă - că nu mai rămăsese nimic de vorbit. Iar colegul lui se grăbea să organizeze ditamai dispozitivul în Cernăuţi! Plus transportul, plus...

Şi el se grăbea. Şi el avea treabă. Trebuia "să producă" 150.000 de dolari, nu? Treabă nu foarte complicată - doar să ajungă acasă, să deschidă seiful...

Şi dacă Rotari cerea şi el ceva? La urma urmei, el ieşea foarte şifonat din chestia asta cu Trésor! Avea trei copii răniţi - că fetei lui nu-i mai ieşeau bube noi, dar alea vechi se vindecau greu...

Ştefan

Apăsă clanţa şi intră în dormitor. Iar regina lui se grăbi să-l întâmpine... Mm, ce dulce era! Şi pufoasă şi parfumată şi frumoasă... Şi ce grăbită era să-i dea drumul şi să-l tragă spre baie... Oare ce voia Ana să-i arate în baie?

Soţia lui închise uşa şi şopti în romanes:

- Isamu coace ceva.

I-auzi! Începu să râdă:

- Şi e strict secret? Sau...
- Nu ştiu. Cheng ştie amănuntele...

Cheng... Hm! Zâmbi doar:

- Asta e bine. Că suntem în 26 deja.
- Nu ştiu dacă e bine să comploteze Cheng cu Isamu. Cheng ăsta e băiat mare - ştie să coacă şi singur.
- Dar Isamu are ambiţia lui - şi-un ataşament teribil pentru aia mică.
- Ştiu că-şi doreşte o fetiţă. Ştiu că e topit tot după fetiţa lu' Diamant. Da' ăştia doi coc împreună! Şi nu-i bine!

O luă de mijloc şi-o trase spre el:

- De ce, regina mea?
- De-aia! Că Isamu n-are ce căuta pe teren!

Ei, na! O sărută pe gât, hotărât să-şi amintească urgent de tinereţe - şi de iniţiativele alea mişto de tot de demult...

- Ştefane, tu eşti nebun? Tu vrei să rămânem fără chinez fermecat?
- Nu rămânem fără chinez fermecat.
- Dacă Isamu se duce acolo s-o ia pe Trésor, să ştii că chiar putem să rămânem fără el!

O lipi scurt de perete:

- Ba nu rămânem fără el - că e asigurat.
- Ştefane, ce-ai?
- Poftă de tine - na!
- Ştefane, chinezu' fermecat tocmai m-a anunţat că azi cinează la el acasă!
- Bravo lui! Îşi ia femeia şi trage o paranghelie!
- Şi cine ştie unde se duce el la noapte!
- Fă! Tu vrei, sau nu?
- Păi io vreau! Da' tu vrei să moară chinezu' nostru?
- Nu moare, fă! Că-i băiat mare şi-are spate!

Trase cu putere de puloverul de mohair:

- Şi faţă, şi cap, şi alţi chinezi care să-i ţină umbrela! Hai, fă, nu face aşa...

Ana îl privea lung... Îi arătă o privire poftcioasă rău:

- Nu fii nasoală...

Gata - o făcuse să râdă! Victorie! Îi prinse capul în palme:

- Ai, femeie frumoasă ca luna! Că frumoasă te-a mai făcut maică-ta! Frumoasă ca luna de pe cer...

Nebunia din mintea lui tocmai începuse să prindă contur...

Isamu

Se ridică şi-şi luă telefoanele:

- Eu am plecat acasă.
- OK.
- De fapt, nu chiar acasă...

Ochii verzi îl priviră lung, serioşi... Oftă scurt:

- Mă gândesc să trec pe la Fang. Să vorbesc cu el... Ştii tu - în pregătirea consiliului director din decembrie.

Prietenul lui aprobă scurt.

- Mă îngrijorează un pic faptul că nu primesc indicii. Nici pro, dar nici contra. Parcă simt liniştea dinaintea furtunii! Am un presentiment...
- Şi plănuieşti s-o iei şi pe ea?
- Nu, bineînţeles! Probabil că o să-l vizitez mâine dimineaţă.
- Asta ar însemna s-o aduci pe ea aici, după care să dai o fugă până la Nisa.

Aprobă, mirat că spusese o minciună atât de gogonată şi negândită că puţea de la trei poşte prin simpla nepotrivire orară...

- Cum crezi tu! Şi eu plănuiesc să-i fac o vizită lui Fang.
- Eu zic s-o amâni până la începutul lui decembrie. Ca să nu-i faci două vizite. Ştii cum e el - ori de câte ori te prinde, simte nevoia să ceară mai mult...

Ştefan râdea şi-l dojenea din privire - că-şi bârfea şeful... Îi făcu cu mâna:

- Vorbim mâine.
- Vorbim mâine.

Ieşi şi se grăbi să coboare scara. Spera din tot sufletul ca Ana să nu fie în living... Bine că nu era în living! Scoase telefonul şi-i făcu jaspului lui un apel. Şi se grăbi să iasă.

Mercedesul lui avea mare nevoie de-o vizită la spălătorie! Arăta ca o maşină de oraş! Şi nu era, totuşi, maşină de oraş! Era maşină de mafiot chinez! N-avea grijă de propria imagine...

Urcă la volan, întoarse maşina şi deblocă portiera din dreapta. Ia să-şi verifice el telefoanele - să vadă dacă Cheng modificase planificarea pentru mâine. Deci...

Deci, nimic nou pe nici unul dintre ele. Pleca de pe Mandelieu la patru jumate, ca să aterizeze la Cernăuţi la opt jumate. Că "pierdea" o oră cu fusul orar. Pe aeroport o să-l aştepte o maşină care-o să-l ducă la hotel. N-avea cameră rezervată; dar hotelul era semi-gol. Iar cei patru chinezi vizibili se cazaseră deja în el. Ceilalţi şase aveau locuri ideale pentru spionaj şi intervenţie... Nu era rău! Nu era rău chiar deloc! Cu puţin noroc, decola din Chişinău înainte de cină - şi "pica" cu micuţa în Aurari după o oră, maximum. Dacă Dadan ăla se mişca foarte repede şi se-apucase de tras sforile, putea decola din Chişinău la prânz. Şi-atunci ateriza pe Otopeni doar ca să-l ia şi pe Diamant! Şi zburau toţi trei la Bourges...

Portiera pocni. Abandonă studiul telefoanelor şi acceleră spre poartă.

- ... Ce s-a întâmplat?
- Nimic. De ce?
- Eşti gânditor şi foarte preocupat de un gând complicat.
- Sunt.

Jaspul lui tăcea, nu-i cerea explicaţii... Vină dreapta şi oftă greu:

- Mâine e o zi importantă. Foarte importantă. Crucială chiar!
- Aha...

Evident, aştepta continuarea! Să-i spună oare?... Hai să-i spună! La semafor, o să-i spună! Accelera... Se apropia de intersecţie... Frână. Se aplecă şi-şi lipi buzele de urechea ei:

- Mâine, la nouă fix, mă întâlnesc cu un sârb în Cernăuţi. Dacă lucrurile merg bine, seara mă întorc cu Trésor.

Reveni pe scaunul lui... Ochii albaştri îl priveau lung... Zâmbi:

- Am vorbit cu cineva...

Ea nu schiţa nici un gest...

- ... Consilierul s-a ocupat de toate. Aşa că mă duc, aranjez, rezolv şi mă-ntorc.

Şi nu mai putea s-o privească, să-i vadă reacţia oglindită în trăsături - că semaforul se făcuse verde... Accelera către următoarea intersecţie - şi era o tăcere apăsătoare în maşină... Frână. Se aplecă din nou spre ea:

- Mâine, la patru şi-un sfert, mă laşi pe Mandelieu şi te duci la Ştefan. OK?

Nu primi răspuns. Capul brunet se plecase. Îşi privea mâinile...

- ... Ce e?

Biyu se aplecă şi-i şopti la ureche:

- Vreau să merg cu tine.
- Exclus.

Ea şoptise, el răspunsese în gura mare. Şi iar era o linişte apăsătoare în maşină... Apăsa acceleraţia cam tare, dar nu se putea abţine...

- Ce mâncăm în seara asta? Comandăm, sau ieşim?
- Cred că ieşim.

Iar asta însemna că comandau. Iar ea ştia - scotea telefonul...

... Că-i plăcea sau nu, la urma urmei el era bărbatul! El hotăra unde se duce şi cu cine! Iar ea n-avea ce căuta în Cernăuţi! Era prea periculos pentru ea! Şi-o să-i explice asta acasă - unde nu-i asculta decât China. Sau, vorba aceea - nu-i explica deloc! Că era, la urma urmei, o misiune. A lui. Iar misiunile nu se discută, nu?

- Sos?

În momentele astea, se bucura mult că jaspul lui avea pregătire militară. Şi nu comenta ordinele.

- Da; cred că da. Să vedem ce-au în meniu.

Iar ea comanda sos, bineînţeles...

O să fie bine. Ea o să se supere, apoi o să se sperie, apoi o să stea cu grijă câteva ore... Şi gata - toată lumea o să fie fericită. La urma urmei, asta conta - nu? Ca totul să se termine cu bine! Ei bine, mâine el o să facă o şmecherie... sau mai multe... iar chinul micuţei Trésor se va termina cu bine. Şi, o dată cu chinul ei, se va termina chinul tuturor. De mâine seară, lucrurile vor redeveni aşa cum trebuiau să fie. Mm - abia aştepta!

27 noiembrie 2020 - vineri

Isamu

Era bine. Era gata. Se îmbrăcase "ca pentru război" - hainele "de luptă" pe sub hainele normale. Pregătise totul - recompensa, armele, actele, telefoanele erau încărcate, îşi revizuise informaţiile şi stratagema şi planul...

Mobilul roşu piui scurt.

"Avionul vă aşteaptă."

Privea ecranul şi avea o problemă de înţelegere... Cum adică, "vă aşteaptă"? De ce nu "te aşteaptă"? Cine mai mergea cu el?

... Se încruntă...

Deschise uşa băii şi ieşi. Şi se grăbi în living, unde-şi lăsase geanta de voiaj. Hm - bineînţeles că Biyu era îmbrăcată, echipată corespunzător şi ţinea geanta lui în mână! Se grăbi să i-o ia - dar ea îl refuză:

- O ţin eu.

Se grăbi să-şi lămurească nelămuririle - şi s-o lămurească, apropo de intenţia de-a merge cu el:

- Tu de ce nu eşti în uniformă?

- Fiindcă nu merg azi cu Florentina la liceu.

Se pregăti să se uite urât la ea; dar jaspul lui scoase telefonul şi îl orientă spre el:

- Am misiunea de a-ţi proteja viaţa.

La dracu! Tocmai de asta se temuse! De iniţiativele ei! Se apucase să-i solicite lui Cheng să meargă şi ea! Iar nebunu' ăla aprobase! Ăla era un cretin notoriu! Aah!

- Tu nu ai ce căuta în Cernăuţi!

- Ba am. Am misiunea să te păzesc pe tine.

O prinse zdravăn de umeri:

- Tu îţi dai seama ce se întâmplă dacă păţeşti ceva?

- Dar tu îţi dai seama ce se întâmplă dacă tu păţeşti ceva?

Privirea ei îi amintea cuvintele de demult - cele cu care ea îi descrisese cum plănuia să-şi zboare creierii...

- Nu vom fi singuri acolo. Zona e asigurată de Cheng. Dacă e sigur pentru tine să te duci acolo, atunci e sigur şi pentru mine.

Prea bine! Îi întoarse spatele şi se grăbi să se-ncalţe. Biyu îl urmase; acum aştepta, tăcută, că ea era echipată deja...

Era evident, după părerea lui, că ar fi insistat degeaba. N-o putea lăsa acasă. Unu la mână, obţinuse aprobarea superiorilor să se ţină după el. Doi la mână, dacă o "pierdea" pe drum, făcea Cheng o şmecherie şi-o teleporta direct în hotel. Trei la mână, probabil că s-ar fi certat cu ea... Patru la mână, probabil că ar fi aflat cum jaspul lui plânsese toată ziua, sau se frământase şi se îngrijorase şi nu fusese bună de nimic... Şi-l lua şi Fang "la ochi" - că făcea nazuri şi mofturi, ba voia la Cernăuţi, ba voia steluţe, ba făcea numai ce voia el...

... Păi, asta e!

Descuie uşa şi-o pofti să iasă. Şi încuie uşa după el - la urma urmei, era Cheng acolo - nu? Controla Cheng situaţia! Îşi plasase deja oamenii, îi instruise... Făcuse planul, organizase totul...

Oricum, Cheng n-o să scape de muştruluială! Nu-nu! O să-i spună el unele cuvinte foarte ascuţite, apropo de ceea ce făcuse! Apropo de aprobarea asta! De misiunea lui Biyu! Că el era misiunea ei, nu? Pe el îl păzea ea...

Intrară amândoi în lift. Apăsă butonul parcării şi-şi îmbrăţişă logodnica. Evident, n-o certa pe ea pentru că solicitase aprobarea; dar urechile lui Cheng or să sufere, în chinuri mari...

Ştefan

Uşa dormitorului se dădu de perete! Ai, ce-l speriase! Soţia lui părea însă mai speriată decât el:

- Isamu n-a venit! Şi nici Biyu! Şi e şi-un sfert deja!

Adică Isamu şi Biyu nu veniseră... La naiba! Doar nu era nebun, s-o ducă la Nisa! Şi s-o pună eventual să asiste la discuţia despre ea şi soarta ei! Îşi prinse soţia de braţ "din zbor":

- Hai!

Coborau amândoi; el scotocea după cartelă... Năvăli în birou. Ana arătă spre biroul lui:

- Softul pentru emiţătoare! Că sigur are telefoanele la el!

Minunată idee! El năvălise aici aşa, din obişnuinţă, fără un plan! Softul... Numărul... Isamu era într-un avion - emiţătorul arăta că se deplasa cu o viteză considerabilă. Şi partea proastă era că se deplasa spre est, spre... spre... Şi Ana era nedumerită:

- Unde se duce omul ăsta?

Ridică scurt din umeri şi introduse şi numărul lui Biyu. Evident, era cu el! Adică... Adică bine că era cu el! Bine că nu păţise ceva! O fi fost ea "bodyguardă multifuncţională" - dar era, totuşi, femeie. Una tânără...

- Unde se duce Isamu? Sună-l pe Cheng şi întreabă-l!

Scoase telefonul roşu şi selectă numărul lui Isamu. Şi se răzgândi imediat - derulă în sus... Fang. Call.

- Da.

- Bună dimineaţa.

- Bună dimineaţa.

- Deranjez?

- Nu, deloc! Chiar mă pregăteam să te sun!

- Aha! Pe tema lui Isamu?

- Da. A lui şi a bodyguardei.

Evident, Fang nu se obosea să-şi împrospăteze memoria cu numele angajaţilor de "dimensiunea" tinerei...

- Cheng a primit un pont. Dacă lucrurile vor funcţiona aşa cum trebuie, problemele se vor rezolva azi. Consilierul meu s-a ocupat, bineînţeles, de toate aspectele acţiunii de azi din Cernăuţi...

Deci la Cernăuţi se ducea Isamu! Doamne, ce om! Şi de câte ori îi spusese că esticii, adică ruşii, nu gândesc deloc aşa ca ei, vesticii! De-atâtea ori îi spusese, de-atâtea ori îi demonstrase că ăia erau alunecoşi şi mincinoşi şi puşi pe înşelat vesticii creduli...

- Te rog să stai liniştit - că ne ocupăm noi de acţiunea de acolo.

- ... OK. În cazul ăsta, nu-mi rămâne decât să aştept deznodământul acţiunii, nu?

- Da; cred că da. Aşa e cel mai bine şi pentru tine, şi pentru mine. Acţiunea de azi ar fi o rezolvare onorabilă a tuturor neplăcerilor de anul ăsta...

- Am înţeles. În cazul ăsta, aştept veşti de la tine.

- Ţi le voi trimite cu promptitudine.

- Mulţumesc.

- N-ai pentru ce. După ce se termină acţiunea, zilele astea, poate-mi faceţi o vizită. N-am mai discutat demult...

- Îţi vom face negreşit o vizită!

- Vă aştept cu cea mai mare plăcere!

- Şi eu, aştept cu nerăbdare deznodământul acţiunii. Demult voiam să te vizitez...

- OK. Te anunţ imediat cum am veşti.

- Mulţumesc.

- Vorbim.

- Vorbim.

Şi-atât - rămăsese ca el. Ca Fang adică. Câştigase doar invitaţia la discuţie... Invitaţia "în formulă extinsă", adică cu Ana şi eventual cu copiii...

Dacă-l prezenta pe Thomas lui Fang, îl băga în vizorul tuturor serviciilor secrete de pe Terra. Aşa că Florentina nu-l va vizita pe Fang. Nu acum, după deznodământ. Poate la anul; asta rămânea de văzut. Léon era un mare fan al chinezului de la Nisa, care avea cele mai mişto armuri din toată Franţa - mai mişto decât alea de prin muzee. Iar Fang era mare fan al lui Philippe - ori de câte ori îşi dusese prinţul cel mic la Nisa, serviseră cafeaua în salonul în care era pianul. Deci, or să

Ana se tângui în romanes, dezmeticindu-l din gânduri:

- Nu mai face aşa! Zi-mi şi mie!

- Cheng a primit un pont. Dacă lucrurile vor funcţiona aşa cum trebuie, Trésor se întoarce azi.

Nevasta lui se uita lung la el - şi nici ea nu credea chestia asta, cu rezolvarea şi revenirea şi *happy end*-ul... Plecă privirea spre ecran, spre cifre, şi adăugă:

- Isamu a aterizat deja în Cernăuţi.

- Nu-i bine, Ştefane! Nu-i bine deloc! Isamu n-are ce căuta pe teritoriul controlat de ruşi!

- Ştiu! Da' uite că Fang a decis să-l trimită acolo!

- Nu, Ştefane! Isamu a cerut să se ducă acolo! Că-l ştii că e topit tot după Trésor! El a cerut - nu Fang l-a trimis! Iar fata aia s-a dus cu el ca să aibă grijă de el p'-acolo!

De fapt... De fapt, Ana avea dreptate:

- Isamu ştie că Trésor e speriată, şocată de ceea ce i s-a întâmplat în ultimele luni. Şi ştie că, dacă e recuperată de nişte necunoscuţi chinezi, riscul de-a claca e uriaş. De-aia s-a dus el - fiindcă ea îl cunoaşte bine. Ştii cât de fericită era atunci când conversa cu el...

- Tocmai, că ştiu! Ştefane, ăia or să ne omoare chinezu'!

- Nu ne omoară nimeni nici un chinez. El reprezintă autoritatea lui Fang acolo. Iar Fang, dacă zice brusc "*non*", Rusia pică într-un nou embargou - unul neoficial, dar foarte usturător.

- Şi dacă Fang se foloseşte de ocazie ca să scape de el?

Poftim? Cum adică?

- Isamu a trimis deja cererea s-o pensioneze pe Biyu! Ea poartă un inel de logodnă! Vor să facă o fetiţă! Tu-ţi dai seama că chinezul nostru se gândeşte la retragere?

Aprobă - într-adevăr, Isamu se gândea la retragere... Ana continuă:

- Şi tu ce crezi - se riscă Fang să-l lase să se retragă la moşia de la ţară şi să îngrijească de florile din grădină? Cu capu' pe care-l are el şi cu informaţia din capu' ăla, tu crezi că Isamu are vreo şansă să se retragă?

Aprobă din nou:

- Da. L-a pregătit pe Piao să-i ia locul. Şi are o vârstă, o vechime-n muncă şi o lungă carieră plină de succese care-i permit să se ceară la pensie.

Nevasta lui se apropie... şi-l cuprinse cu braţele:

- Am un presentiment, Ştefane! Nu-l lăsa să se ducă la întâlnirea cu pontu'! Sună-l! Fă-l să se întoarcă!

De obicei, presentimentele Anei erau întemeiate, justificate şi de bun-simţ. Presentimentele ei îl scăpaseră de multe ori din situaţii ambigue. Aşa că luă telefonul roşu şi selectă numele consilierului lui...

Stop! Cheng primise un pont, Isamu se dusese la Cernăuţi! Or, Isamu nu se ducea nici pân' la toaletă până nu verifica personal măcar drumul până acolo! Aşa că îşi puse căştile şi accesă serverul:

- Trimite tu copiii la şcoală. Mai puţin pe Florentina, care nu poate pleca aşa, nepăzită.

- OK. Eşti de acord s-o trimit la Bourges?

- Da, dar după ce vine Piao la birou - şi-i aranjează el transportul.

Soţia lui alerga spre uşă... El vedea pe ecran numărul de Serbia şi începea să se încrunte... Selectă înregistrarea şi apăsă play.

Florentina

Se întâmpla ceva. Băieţii erau pregătiţi de şcoală, chinezoaicele lor erau pregătite de plecare dar Biyu nu cobora. Şi nici nu intra în vilă. Era şapte jumate iar chinezoaica ei nu-şi făcea apariţia...

Sigur era plecată cu Isamu pe undeva! Că erau logodiţi, nu? Normal că "hălăduiau" ca tinerii îndrăgostiţi...

Aha! Tropăia cineva pe scări! Poate nu putuse să se trezească de dimineaţă! Cine ştie?! Na - era om, nu robot... Ba nu - mămica ei era. Şi... Şi era speriată! Ce naiba se întâmplase?

- Florentina, tu stai acasă, Léon, Philippe - haideţi!

Deci ea stătea acasă... Da' de ce? Adică ce, n-o putea trimite cu alt bodyguard la şcoală?... Şi să stea ăla cu ea în clasă? Hm...

Asta e! Stătea acasă! Da' păcat că pierdea testul la franceză, pentru care se pregătise temeinic... Las' că-l dădea luni! Că până luni se întorcea chinezoaica ei, nu? Îl dădea luni, singurică într-un colţ al sălii...

Mămica ei trase glasvandul şi porni spre ea. Se grăbi să-i iasă în întâmpinare:

- Mami, ce s-a întâmplat?

- Biyu a plecat cu Isamu.

- Am înţeles. De-asta eşti tu speriată?

Primi o negare scurtă cu capul:

- Fugi în camera ta, te rog.

- N-aş putea să mă duc la conac?

Ochii căprui o priveau lung... Decise să-şi justifice solicitarea:

- Voi o să fiţi ocupaţi. Că presupun că ei n-au plecat în Dubai, de plăcere...

- ... Fugi la tine în cameră. Când vine Piao, dacă şi Ştefan consideră că e mai bine aşa, îţi aranjează el transportul.

Bun! O pupă pe obraz şi fugi la scară - să se pregătească pentru vizita la soţul ei! Piao venea la nouă fix, deci ea putea decola la nouă jumate! Ateriza la zece jumate, ajungea la unşpe în camera ei...

Păi, ştia deja ce-avea de făcut! De la unşpe la două, avea timp berechet să facă curăţenie şi-o prăjitură! Şi pe urmă las' că îşi făcea ea temele! Adică vedea ea cursurile! Putea să vadă o parte în camera ei, o parte în avion... O parte în pat, în braţele soţului ei... Mm, abia aştepta!

Ştefan

Nu-i venea să creadă că auzise ceea ce auzise! Şi nu-i venea să creadă că Isamu crezuse asemenea gogoriţe! Păi chinezul lui fermecat era deştept! De ce "pusese botu'" la asemenea gogoşi? 100.000 de dolari erau doar "masa şi dansul la o cârciumioară de cartier"! Se îndoia că vreunul din sârbii ăia implicaţi în plimbarea micuţei prin toată Europa încasase mai puţin de 200.000 pentru "efortul" depus! Hm...

Ana intră şi închise uşa:

- L-ai sunat?

Negă.

- Şi nu-l suni?

Ba da. Suna...

- Da.

- Salut.

- Salut.

- Mă uit pe monitor şi nu-mi vine să cred...

- Da, ştiu că e o surpriză pentru tine...

- De ce nu mi-ai spus?

- Fiindcă trebuia să rămână o surpriză pentru tine.

- Ştii bine că mie nu-mi poţi ascunde nimic! Nu înţeleg totuşi de ce tu - şi nu cineva care e deja acolo!

- Eu am solicitat să fiu prezent la tranzacţie.

Exact cum se gândise şi el! Aşa-i venea să zbiere la el... Isamu era foarte calm - şi foarte vesel:

- Nu întârziem mult - diseară suntem în Franţa.

- Ba eu cred că luăm prânzul aici, în living.

- Diseară ne întoarcem cu toţii.

Cum dracu să facă să-i spună că era o cursă? Cum să facă să-l convingă să se-ntoarcă acum? Bunul lui prieten scurtă brusc conversaţia:

- Vorbim diseară.

Oftă greu:

- Vorbim.

Şi-atât - Isamu îi închisese. Azvârli telefonul pe birou şi-şi trecu scurt degetele prin păr...

Nu putea să-şi ajute prietenul. N-avea cum. La Fang nu putea face intervenţii, pentru că Fang avea cel mai mare interes să-şi apere omul - nu? Şi-l sunase deja pe Fang! Pe nea Nicu îl suna degeaba - că nea

Nicu Cărare n-avea nici o treabă cu omul chinezilor... Cum să facă?

Isamu

Maşina se apropia de hotel. Îl ştia - în sensul că îl văzuse în fotografii. Dar, spre deosebire de pozele pe care le văzuse el, parcarea din faţa clădirii era acum plină-ochi. S-ar putea să aibă o problemă...

Kaiser era un complex format din două clădiri. Restaurantul nu era în hotel, ci într-o clădire separată. El prefera să ajungă în hotel. A bea o cafea în aer liber, pe teritoriul Ucrainei, ar fi fost o exagerare din punctul lui de vedere. Aşa că se aplecă spre şofer:

- Lasă-ne în faţa hotelului.

Primi o aprobare cu capul... Bun! Era pregătit - scana cu privirea maşinile din parcare. Păreau goale. Dar păreau doar - orice era posibil, în "ţara marelui urs"! Două dintre ele aveau lunetele acoperite cu zăpadă. Dacă era vreun individ în ele...

Avea armele la el. Şi "era îmbrăcat gros", cum se spune. Biyu nu era în trening... O să fie bine.

Deschise portiera şi coborî - şi-o aşteptă şi pe ea. Ciudat - părea veselă! Părea liniştită, veselă... Poate că chiar era veselă! Poate chiar se bucura că o luase şi pe ea - adică nu protestase "în scris" la noua ei misiune! Numai ea ştia! Oricum nu mai conta! Erau în Cernăuţi, coborâseră din maşină, hotelul era la vreo 20 de paşi de ei... Întinse mâna, îi strânse mâna... Porniră amândoi spre hotel.

Din dreapta clădirii, din zona restaurantului, apăru un bărbat. Brunet, cu trăsături asiatice. El era "paza" - unul dintre cei trimişi de Cheng să-l apere pe-aici. Nu-i acordă atenţie; se strecura printre maşinile din parcare, trăgându-şi logodnica după el... Păşi pe trotuar - iar ea întrebă, pe un ton normal:

- Ne cazăm aici, nu?
- Da.
- Perfect!

Perfect? O privi întrebător... Ea privea hotelul şi zâmbea... Măi, să fie! Avea gânduri "cu prostii", cum spunea Ana! Şi cum ştia deja că erau filmaţi şi filaţi inclusiv de oamenii lui Cheng, decise să le dea "material de prezentare" pentru consiliul director din decembrie. Se aplecă fulgerător spre dreapta şi-o pupă apăsat pe obraz:

- Obraznico!

Micul lui jasp bufni în râs. Şi i se păru că aude un foşnet... Ca o părere... Poc!

Ce se auzise? Auzise ceva în spate! Pocnise ceva - un pocnet scurt, înfundat! Dădu să se întoarcă, să vadă ce se întâmplase; dar bărbatul din dreptul restaurantului o rupse la fugă - şi strigă ceva. Nu înţelese ce...

Se simţi tras spre ea. Tras cu putere! Cu multă putere! Şi, după nici o secundă, Biyu sări practic pe el!

Hei! Îl apucase cu braţul de gât şi sărise pe el la propriu! Îşi simţea faţa apăsată bine pe pieptul ei! Iar mişcarea ei aproape că-l dezechilibrase! Ce-i venise? Ce era cu ea?

Dădu drumul valizei şi-o prinse-n braţe. Şi fu înhăţat de palton şi tras în spate!

- Jos!

Ce dracu se întâmpla aici? Că nu vedea nimic! Se-ncleştase femeia asta pe el ca o caracatiţă - şi nu

- Jos! Jos!

Cineva urla, în chineză, "jos". Acelaşi cineva, probabil, îl tot trăgea spre-n spate. Încercă să o tragă pe Biyu, să poată să mişte capul...

O simţi încordându-se scurt - şi-apoi înmuindu-se toată!

La naiba! O împuşcaseră!

Strânsoarea slăbi - aşa că îşi eliberă faţa. Erau pe trotuar; iar unicul ascunziş cât de cât rezonabil era bordura scărilor - brâul de ciment care separa scările de spaţiul verde.

- Jos!

Nu-nu! Trebuia să se-ascundă! Logodnica lui era în braţele lui - adică între el şi atacatori! Trebuia s-o ascundă de ei! S-o protejeze!

Se repezi în stânga - hotelul era în dreapta! Şi încercă s-o lase pe zăpadă cât mai uşor - şi cât mai repede... Şi se lungi peste ea.

... Auzea strigăte. Nu le înţelegea, deşi pocniturile erau înfundate - pocnituri prin amortizoare. El îşi privea logodnica şi nu ştia ce să spună, ce să... Îi privea chipul schimonosit şi nu... Nu înţelegea ce se întâmplase! Parcă-şi pierduse minţile! Parcă refuza să înţeleagă ce se întâmplase - ce auzise şi ce făcuse ea şi ce vedea el cu ochii lui!

Ochii albaştri se deschiseră încet - iar logodnica lui şopti:

- Eşti OK?
- Da. De ce-ai sărit?
- ... Tu trebuie să trăieşti...
- Eu sunt îmbrăcat în haine speciale! Nu trebuia să sari!

Biyu negă încet... şi şopti:

- A ţintit faţa. Nasul.

Poftim?

- ... A tras... la faţă...

Oof, Doamne! Sărise pe el ca să-l protejeze! Ridică mâna, ca să-i dezmierde fruntea, dar înlemni... Mâna lui era plină de sânge...

Ea îl privea; el nu putea să nu-şi privească mâna, contrariat de acea descoperire - că hainele speciale cedaseră, iar logodnica lui era rănită...

- ... Rucsacul... e în vilă...

Cum-cum? Rucsacul e în vilă? Cum adică?

O mână puternică îl înhăţă de palton; se smuci şi reveni deasupra ei:

- Tu eşti nebună?

Ea nega, zâmbind în continuare... Era nebună! Era rănită, împuşcată în spate, şi zâmbea la el!

Fu apucat de umăr şi scuturat straşnic - şi i se răcni în ureche:

- Vine blindata! Staţi aici - că vine imediat blindata!

Normal că stăteau acolo! Deci logodnica lui...

Logodnica lui nu purta hainele speciale. El o luase aseară la apartament fără să-i spună unde pleca de dimineaţă - iar rucsacul ei rămăsese în vilă. Rucsacul cu toate cele necesare - ochelarii, hainele speciale, scanner-ele, translatoarele... Tot echipamentul ei era în vila lui Ştefan acum. Ea venise aici doar cu pistolul... Şi sărise pe el, să-l protejeze cu preţul vieţii ei...

Ochii albaştri se închiseră grăbiţi - iar faţa i se schimonosi de durere. În momentul ăla...

În momentul ăla, realiza că jaspul lui putea să moară...

Îşi trase paltonul de pe umeri - şi i-l puse peste cap. După care scoase pistolul. Că pe-asta n-o lăsa neplătită!

Ştefan

Privea monitorul. Privea prin el. Isamu nu voise să se întoarcă. Dorinţa de-a o elibera pe Trésor fusese prea puternică...

Plecă privirea spre telefon... Telefonul nu suna - ca şi cum totul era în regulă, chinezul lui fermecat se întâlnise cu intermediarul şi acum discutau suma şi condiţiile eliberării micuţei...

Brusc, telefonul începu să cânte! Aleodor! Apăsă butonul verde:

- Da.
- Omologii îmi spun că la Cernăuţi e o baie de sânge!

Mamă, Doamne! Îşi pierduse chinezul fermecat! Isamu murise în Cernăuţi! Iadul urcase pe Pământ - şi începea să se dezlănţuie cu repeziciune...

- ... Isamu e OK. Biyu a sărit şi l-a protejat - şi a fost ea împuşcată.

Şi mai rău - chinezul lui fermecat era distrus...

- Au fost doi inşi - amândoi ascunşi în mansarda hotelului.

Ei, pe dracu! Se grăbi să-l întrerupă:

- Iar te laşi minţit cu neruşinare?
- Îţi spun ce mi se spune şi mie! Cheng ştie exact ce s-a întâmplat acolo! Ai noştri ştiu ceea ce primesc de la alţii!
- Bine. Depăşeşte momentul.

Spionul lui oftă greu... şi continuă:

- Se pare că unul dintre bodyguarzii hotelului era omul lui Gabriel. Cheng n-a suspectat absolut nimic! Ăia n-au făcut nici o mişcare sus-

pectă - nici un telefon, nici un fel de agitaţie în oraş sau în hotel...

Şi totuşi, Gabriel îl contactase pe individ. Că nici un angajat mărunt nu lua iniţiative de-astea cu de la el putere! Gabriel ordonase, ieri sau azi sau la un moment dat anul ăsta, ca Isamu să fie ucis...

- Acum, atacul s-a terminat. Cei doi atacatori sunt morţi. Chinezii au un om rănit. Şi e şi Biyu rănită. Trebuie să ajungă şi ambulanţele, să-i ia şi să-i ducă la spital.

- Ea e rănită grav?

- Nu se ştie. Isamu stă peste ea la propriu - şi nu lasă pe nimeni să se apropie de ea. Se pare că el e îmbrăcat gros; ea, în schimb...

Iar el o proteja acum pe ea. Logic - el avea haine "şmechere" şi, la cum îl ştia el, sigur îşi golise toate încărcătoarele... Din fericire, încă stătea peste ea. Adică ea trăia. Oftă greu:

- OK. Mă ţii la curent.

Apăsă butonul roşu. Fir-ar ea să fie de treabă...

Ar fi trebuit să-l sune pe Isamu... Ar fi trebuit să-l sune pe Isamu? Acum, când bunul lui prieten îşi apăra cu propriul trup logodnica, oare era momentul să-l sune el?...

Luă telefonul roşu şi selectă numărul lui Cheng. Suna... Nu - îi refuzase apelul. Sprâncenatul de la Nisa era ocupat - trebuia să salveze nişte oameni din Cernăuţi. O rănită şi-un consilier uriaş, de-o importanţă uriaşă...

Dacă-l suna pe nea Nicu, nu făcea altceva decât să-l informeze. Bătrânul nu mai avea nici o influenţă asupra fraţilor Donichioiu. Iar în Cernăuţi erau oamenii Chinei, nu ai românilor - sau ai francezilor, de exemplu. Nea Nicu Cărare ar fi sunat degeaba în Elveţia. Ce să facă Elveţia, în faţa gigantului chinez? China şi Rusia aveau altfel de discuţii - unele un pic mai apropiate, mai... China avea o relaţie privilegiată cu Rusia. Aşa că...

Aşa că îi trimise lui Isamu un SMS. ***"Sună-mă atunci când poţi."*** Şi cam atât putea să facă el acum. Până venea Piao - şi-i dădea informaţii în timp real -, nu mai putea face absolut nimic.

Ar fi trebuit să se ocupe de afaceri. Acum, de dimineaţă, înainte să vină Piao. Dar n-avea nici un chef! După ce aflase ce dezastru se petrecuse în Ucraina...

Iar dacă fata aia păţea ceva... Adică dacă păţea ceva rău... Dacă glontele atinsese un organ vital...

Isamu

Targa intra încet în ambulanţă. De ce dracu nu se grăbeau indivizii ăştia? Biyu sângera! Gemea uşor şi sângera! Încercaseră s-o panseze, dar hemoragia internă "n-o trataseră". Şi abia-abia se moşcăiau!

Îl îmbrânci pe cel din dreapta şi apucă targa. Şi-o împinse el în ambulanţă. Gata - acum porneau spre spital!

Apucă uşa şi urcă lângă Biyu. Şi se ciocni de protestele medicului. Individul protesta în rusă. Mm... Trase pistolul de la brâu şi i-l puse-n frunte. Şi improviză în limba română:

- Mergi spital. Acum.

Tăcere... Uşa ambulanţei pocni. Medicul îşi trase încetişor capul din dreptul ţevii...

Se aşeză pe scaun. Privea mâinile doctorului, care se grăbea să-i pună femeii de pe targă o perfuzie... Hei! Ce voia să facă acolo?... Era OK. Îi făcea un calmant. Ridică privirea spre el:

- Cum este rana?

- Nu e grav.

Ăsta-şi închipuia că vorbea cu un specialist în informatică, sau cu un armurier de meserie...

Scoase telefonul roşu şi selectă numărul lui Cheng. Suna... Suna... Consilierul lui Fang răspunse cu... un raport:

- Am vorbit cu spitalul şi vă aşteaptă.

- Vorbeşte din nou - că intru cu ea în operaţie.

- Imediat.

Cheng îi închisese... Se ridică şi se aplecă lângă ea. Lipi obrazul de obrazul ei şi-i şopti la ureche, în chineză:

- Mă auzi?

Biyu aproba încet cu capul...

- Ajungem imediat la spital. A vorbit Cheng acolo; o să intru cu tine în operaţie.

Ea aproba încet cu capul...

- ... De ce ai făcut asta?

- ... Nu te puteam lăsa... să mori...

- Şi-ai decis să mori tu în locul meu!

Evident, aproba! Profita de faptul că e rănită, aşa că n-o să mănânce o bătaie de-aia zdravănă... Oftă greu:

- De ce n-ai spus că n-ai hainele? Am un şifonier de haine! Găseam ceva pe măsura ta!

- Ai fi avut timp... să ceri să rămân... la Cannes...

Avea şi ea dreptate...

- Stai jos!

Medicul se răţoise la el. Îl ignoră, evident...

- Stai jos! Asta nu e blindată!

Ambulanţa nu era blindată... Medicul de pe ambulanţă îi spunea că ambulanţa nu e blindată... Semn că era un medic un pic mai special - iar el se ramolise rău, dacă-şi imaginase că Cheng nu luase în calcul inclusiv posibilitatea unui al doilea atac! Decise să se aşeze:

- Cum este rana?

- Glonţul s-a oprit în ea. Merge la operaţie, chirurgul scoate glonţul şi-apoi se reface acasă.

Deci aşa; glonţul încă era înăuntru...

- Unde este rana?

- Puţin mai jos de umăr.

Bărbatul se aplecă şi-l apăsă în spate:

- Aici e.

Deci acolo...

Din fericire, nu era o zonă periculoasă. Nu nimerise nici un organ vital. Lunetistul - dacă fusese lunetist şi nu ageamiu - trebuise să-l împuşte pe el. Şi cum ea sărise în faţa lui, ochise "pe-aproape" şi sperase că glontele va trece prin ea...

Biyu îi salvase azi viaţa.

Oftă greu - o să intre cu ea în operaţie. Va fi o operaţie lungă şi amplă. Deşi rana nu era într-o zonă periculoasă, se simţea "ruginit" la capitolul substanţe. Probabil că va iniţia o lungă conversaţie telefonică cu Piao, tânăr plin de informaţii despre compuşi chimici şi utilizarea lor. Din fericire, erau în Cernăuţi - oraş care nu putea avea cine ştie ce tehnologie revoluţionară! Că dacă ar fi operat-o într-un centru al Chinei...

Ana-Maria

Stăteau toţi trei în birou. Parcă erau nebuni! După ce se asigurase că Florentina urcase în avion iar avionul decolase cu bine spre Bourges, Ştefan îşi mutase scaunul lângă Piao! Şi-apoi se ridicase şi-i adusese şi ei un scaun! Şi-acum stăteau amândoi pe capul bietului om, care şi-aşa era stresat de multele întrebări rostite de Isamu chiar din sala de operaţie...

După cum spunea Piao, Biyu "n-avea aproape nimic". Sigur, fusese împuşcată! Adică o să bolească o lună! Şi-apoi o să aibă tot felul de dureri şi junghiuri, încă vreo jumătate de an. Dar, cu siguranţă, "naşterea o s-o prindă sănătoasă tun" - cum se spune...

Auzeau şi ei vocea lui Isamu. Piao îl pusese pe speaker, ca să-i fie mai uşor să tasteze - şi să audă şi ei. Auzeau limba chineză. Dar îi auzeau tonul - şi asta era foarte important. Isamu era speriat; foarte speriat. Logodnica lui, femeia de care se îndrăgostise chinezul ăla pragmatic "de oţel", era în operaţie. Era anesteziată, probabil şi intubată - nu ştia, nu se pricepea, presupunea doar...

Abia aştepta să se termine operaţia - şi să-şi rostească şi ea întrebarea. Acum, Biyu era "rănită în misiune". Va fi "în concediu medi-

cal". Oare acea rană o putea ajuta să demisioneze? Nu era ceva grav, nu era amputaţie de membru, dar... Dar, coroborat cu rugămintea lui Isamu, cu planurile frumoase din minţile lor, poate că va conta un pic şi rănirea asta. Poate putea Fang să-i "aranjeze" dosarul medical, să scrie că glontele atinsese un nerv foarte important care-o împiedica să apese pe trăgaci în timp optim... Oare o să vrea Fang să-i aranjeze dosarul medical?

... Atâtea întrebări, atât de puţine răspunsuri...

Se ridică şi se mută la calculatorul lui Ştefan - ea o să urmărească avionul Florentinei. Fetiţa lor era nesupravegheată rău de tot! Ştefan părea extrem de atent la conversaţia telefonică, la ceea ce căuta uneori chinezul pe net şi prin fişiere...

Isamu

Operaţia se sfârşise. Biyu era tot sub anestezie. Se pregăteau s-o mute la terapie intensivă. Se pregătea psihic să scoată iar pistolul - şi să-şi obţină aşa "biletul de şedere" la capul ei...

Mobilul roşu începu să vibreze. Îl scoase... Cheng! Minunat!

- Da.
- Am aflat că operaţia s-a terminat cu succes.
- Da, s-a terminat. Acum o mută la terapie intensivă.
- OK. Trimit blindata să te ia.
- Rămân aici, cu ea.
- ... Isamu, trimit blindata să te ia.
- O trimiţi degeaba.

Apăsă butonul roşu... De ce încerca Cheng să-l ia de lângă Biyu? De ce încerca să se impună? Oare pentru că înregistrase un eşec monstruos cu pista aia cu sârbul şi recuperarea? Sau, în realitate, încerca să-l îndepărteze de lângă logodnica lui?

... Oare ce ordine primise Cheng în noaptea asta?

... Accesă agenda. Căuta... Căuta... Era trei jumate în Beijing. Dna Li sigur era la birou! Selectă deci numărul de la birou...

S-o sune?

... Ei, poftim! Cheng insista cu blindata aia! Se încruntă...

Buton roşu. Telefonul reveni la meniul agendei. Apăsă butonul verde. Suna... Suna...

- China Power Investment Corporation, biroul dnei Li Xiaolin! Bună ziua!

- Bună ziua. Numele meu este Isamu Chèn, consilier pentru SAF Consulting. Aş dori să vorbesc cu dna Li Xiaolin.

- Dna Li este într-o întâlnire. Aşteptaţi, vă rog.

Şi-acum asculta muzică. Bun şi-aşa! Bine că măcar o anunţa că o sunase...

Se îndoia că dna Li Xiaolin cunoştea detaliile răpirii lui Trésor. Sigur aflase de răpire - de la dra Li Mei, care avea o mare slăbiciune pentru Ştefan, aşa ca şi mama ei! Dar probabil că spusese "oof, sărăcuţul copil!" - şi-apoi revenise la problemele ei. "China" - cum numea Ştefan grupul de oameni care dădea ordin ca el să fie protejat - era pragmatică...

Clac! Minune! Îi răspunsese! Trase aer în piept, realizând că avea emoţii uriaşe şi-şi uitase aproape jumătate din vocabular... şi auzi tot vocea secretarei:

- Vă rog să aşteptaţi.

Şi-acum auzea iar muzică... Oare ce însemna asta? Putea să-l pună să aştepte minute în şir! Timp în care ea îl putea suna pe Fang! Sau Fang o putea suna pe ea! Cheng aflase că el suna umbrela în momentul în care apăsase butonul verde!

Asculta melodia centralei şi se gândea cu groază că legătura se putea întrerupe... oricând, din orice motiv... Iar el "putea fi chemat la ordine"... Telefonul ăsta putea semna sentinţa lui. Şi a ei. Putea semna doar sentinţa ei...

- Alo?

Ea era! Dna Li Xiaolin!

- Bună ziua, dnă Li. Isamu Chèn vă supără...

- Bună ziua, dle Chèn. Nu mă supăraţi deloc! S-a întâmplat ceva?

- Da; mă tem că s-au întâmplat lucruri destul de grave... Şi încă se mai întâmplă.

- Vă rog - spuneţi-mi despre ce e vorba.

- Ştiţi că nepoata contelui Ionesco a fost răpită în luna martie...

- Sigur că ştiu! Ce s-a întâmplat cu ea?

- Din fericire, nimic rău. Momentan. Eu sunt în Ucraina; am ajuns aici în urma unei scrisori primite de un om de afaceri chinez, în care

- Da, ştiu. Am fost informată despre scrisoare.

Tii, ce bine! Repede!

- La locul de întâlnire a avut loc o ambuscadă. Au încercat să mă lichideze.

Tăcere...

- Logodnica mea mi-a salvat viaţa.

- Logodnica?

Nu-şi putea da seama care era "vestea" pentru ea: că avea logodnică, sau că divorţase. Dar continuă:

- Da; logodnica mea. A fost rănită, a fost operată...

- Sper că ea e bine acum!

- Şi eu sper din tot sufletul să fie bine! Dnă Li, am decis să trec peste toate uzanţele şi să vă sun pentru că acum, în momentul ăsta, am disperată nevoie de ajutorul dvs! Dnă Li, toată nebunia asta trebuie să se încheie cât mai repede! Pentru binele micuţei, dacă nu pentru

- Categoric! Şi se va încheia până la sfârşitul anului.

Auzise un ton ferm, aşa că acum tăcea el...

- Vă asigur eu de asta.

Dna Li Xiaolin, una dintre cele mai puternice şi influente femei din China, tocmai îl asigurase că "nebunia" se va încheia până la sfârşitul anului...

- Oricum, nu e deloc în regulă ce s-a întâmplat acolo. Dacă spuneţi că cineva a încercat să vă lichideze, nu e deloc în regulă.

Normal, relaţiile ruso-chineze scârţâiau ori de câte ori "afaceriştii" sau "consilierii" lor aveau de suferit din cauza celeilalte părţi! Turui:

- Am fost aşteptaţi la hotel şi s-a tras asupra noastră.

- Dle Chèn, vă mulţumesc că m-aţi anunţat. Dau câteva telefoane şi mă informez în detaliu. Şi vedem ce e de făcut.

- Vă mulţumesc, dnă Li.

- La revedere, dle Chèn.

- La revedere, dnă Li.

Apăsă butonul roşu. Băgă telefonul în buzunar. Oftă greu, privind tânăra adormită de pe targă...

Nu ştia dacă făcuse o greşeală. Nu ştia dacă ar fi trebuit să-l sune întâi pe Fang - să încerce să-l convingă pe el să acţioneze. Era foarte posibil ca, acum, Fang să se simtă jignit de neîncrederea lui! Era foarte posibil să-şi fi anulat singur şansele de-a o elibera pe Biyu... Fang Kwok Lo era un om cumpătat şi-şi cântărea foarte bine calculele şi cuvintele. Dar era om. Avea şi el nervii lui, mândria lui...

Asta e! O făcuse! Folosise telefonul roşu şi sunase în China de pe teritoriul controlat de Rusia. Ambii uriaşi primiseră înregistrarea convorbirii lui practic în acelaşi timp. Rusia aflase de atentat în acelaşi timp în care aflase şi China. Şi-i plăcea să spere că "avansul" pe care i-l dăduse Chinei aşa, informând direct persoana din vârful vârfului piramidei, o să fie apreciat măcar un pic...

Cheng nu-l suna. Nici Fang. Nici dna Li. Nici medicul nu venea, s-o mute pe logodnica lui în salonul de terapie intensivă. Lucrurile stagnau. Şi fiecare secundă de stagnare îl apăsa - îi apăsa mintea şi inima şi sufletul şi-i creştea deznădejdea şi descurajarea...

Să-l sune pe sârb?... "Care sârb, Isamu? Care sârb?" Idioată întrebare îi trecuse prin minte! De parcă existase sârbul ăla!

Nu-i rămânea decât să aştepte. Să aştepte şi să spere că telefonul lui nu făcuse mai mult rău decât bine.

Se aplecă şi sărută fruntea tinerei de pe targă... Dormea. Era anesteziată - dormea dusă. Era frumoasă chiar şi aşa, cu boneta aia pe cap...

Trebuia să facă ceva. Altfel înnebunea! Urnise şi China, şi Rusia - dar ăia erau îndeajuns de nebuni ca să discute problema de-abia la următoarea reuniune la nivel înalt! Trebuia să le forţeze mâna cumva!

Scoase iar telefonul roşu - că acum sigur era ascultat de absolut toată lumea! Scormoni după celălalt mobil - specialul... Căuta la litera I, rugându-se să-i aibă numărul în agendă... Îl avea! Ce bine! Copie numărul şi apăsă butonul verde. O să-i fie greu să se înţeleagă cu ea - de când vorbise cu dna Li, se simţise zăpăcit şi ameţit şi parcă uitase mare parte din cuvinte...

- Alo?
- Dna Ionescu?
- ... Cine e acolo?
- Isamu este.
- Aa, da, Isamu! Perla sunt!
- Dna Ionescu, trebuie să spun ceva. Ion Rotari. Trésor este la Ion Rotari.
- Stai puţin, maică! Stai aşa - că-s bătrână şi m-a cam lăsat "procesoru'"!

Îi venea să râdă - şi nu era de râs, că ceea ce făcea el acum era extrem de periculos şi putea s-o omoare pe Trésor...

- Ia mai zi-i o dată!
- Ion... Rotari. Casa este la Floreşti, la Moldova.
- ... Floreşti... Moldova... Bun! Am scris! Las' pe mine - că mă ocup eu!
- Dna Ionescu, rog frumos să nu moare!
- Aa, stai liniştit, maică! Stai liniştit, că nu-l omor! Da' nici bine n-o să-i fie - ascultă-mă pe mine!
- El poartă frumos cu Trésor.
- Am înţeles. Dar el trebuie urcat Trésor avion trimis Franţa! Las' că am eu ac de cojocul lui! Îl conving eu să facă ce trebuie să facă! Mersi frumos!
- Cu plăcere...

Îi închisese dna Ionescu, grăbită probabil să-şi arunce blestemele asupra lui Ion Rotari din Floreşti de Moldova...

Şi-acum, dacă greşise totuşi... Dacă distrusese totul dintr-o prostie - din grabă, sau din agitaţie...

Florentina

Intră în conac şi constată că livingul era gol. Deci nu-i anunţase nimeni sosirea - sau erau toţi foarte ocupaţi... Traversă camera aia şi intră în bucătărie:

- Bună ziua.
- Ei, bine-ai venit!
- Bine v-am găsit!

Soacra ei o îmbrăţişa cu putere, o pupa cu ţoc... şi-o sorbea apoi din privire:

- Ce bine că ai venit tu! Că fac ditamai tortul pentru diseară!
- Tort? E vreun eveniment special de care-am uitat eu?
- Nu. Da' ştii cum fac eu - înainte să-ţi hrănesc părinţii, testez invenţia pe ceilalţi!

Aha! Râdea, veselă...

- Fugi şi schimbă-te! Îţi pun să mănânci?
- Nu, că nu mi-e foame! În plus, am un plan...

Florina era foarte-foarte curioasă...

- Dat fiind că soţul meu "e la muncă", cum se spune, iar eu am liber, vreau să-i fac o surpriză.

Florina era incredibil de curioasă acum...

- Vreau să aibă un şoc, când intră în camera noastră.
- Aoleu! Te-ai pus să-i zăpăceşti hârtiile pe-acolo!
- Nu; m-am pus să le pun în ordine!
- Bine, scumpa mea. Cum vrei tu! Da' să nu i le zăpăceşti - că pe urmă stă cu orele să le reaşeze! Şi pierdeţi din timpul vostru!
- Nu i le zăpăcesc...

Nu, nu era foarte sigură că nora ei "ştie ce face"... Nu se mai căzni s-o convingă; intră în camera lor.

"Aoleu, bărbate, bărbate! Profiţi că nu stau aici, cu tine, şi trăieşti într-un câmp de război!" Camera asta ilustra limpede vorba aia cu bărbaţii antitalent la curăţenie care nu făcuseră armata - sau erau foarte ocupaţi atunci când nu dormeau...

Păi, să se schimbe şi să se-apuce de treabă! Şi, pe la unu jumate, să facă un duş şi să se lungească în pat! Că sigur obosea pân' la unu jumate, nu? Cămăruţa era mică, Florina cocea blatul tortului... Era cald, aşa că ea plănuia ca după curăţenie să facă un duş şi să nu-şi mai pună pijamaua - să nu transpire... Hihi!

Isamu

Salonul ăsta era trist. Piuiau toate, fâşâiau, privirea lui periferică nu putea să nu zărească mişcare ici şi colo... Se simţea ca într-o hală complet automatizată. "Roboţii" din jur făceau ceea ce fuseseră programaţi să facă. Pe el îl speria un pic faptul că nu ştia ce se va mişca şi când şi în ce direcţie. Toate porneau când şi când - şi-l făceau să tresară uneori...

Ah! La naiba! Telefonul începuse să vibreze - şi-l speriase rău!... Sigur! Cheng! Ăsta-i mai lipsea acum! Decise să-i răspundă:

- Da.
- Ţi-am trimis rezultatul operaţiei. Analizele. Operaţia a reuşit, ea se va reface în scurt timp...
- Mulţumesc.
- Te rog, întoarce-te la Cannes.
- Nu pot să plec de-aici fără ea.
- Ea trebuie să stea la terapie intensivă!
- Iar eu trebuie să stau cu ea!
- De ce?

"Tu eşti idiot? Cum adică, de ce?" Prefera să tacă, bineînţeles...

- ... Prea bine! Faci cum vrei! Dar s-ar putea ca Ştefan să aibă nevoie de tine la birou!
- Îl are pe Piao. Oricum, mă pregătesc să-l sun.
- Sună-l. Dacă el zice că se descurcă cu Piao...

Asta era un fel de "dacă nu ţii la postul tău şi vrei să-l vezi pe-ăla micu' cum ţi-l fură"... Cheng continuă:

- Dacă evoluţia ei e bună pe parcursul zilei, o să solicit diseară să o transferăm la un spital din Nisa. Sper că aici ai încredere s-o laşi singură, da?

Minţi cu seninătate:

- Da; la Nisa, da.
- Bine. Sună-l pe Ştefan. Vorbim.
- Vorbim.

Şi-acum, să-l sune pe Ştefan! Se întreba de pe ce telefon să-l sune - dat fiind că toate erau ascultate! Şi se întreba cu ce cuvinte să-i vorbească, să-i arate lui Fang că-i respecta totuşi sfatul cu valoare de ordin... O să-l sune de pe telefonul roşu, pe oficial - că şi românii trebuiau "să aibă activitate", cum se spune. Suna...

- Da, Isamu.
- Salut.
- Salut. Cum se simte?
- Cred că bine. Nu ştiu. E anesteziată. Dar analizele de după operaţie arată că e bine.
- Bun! Bravo! Asta-i bine...

Glasul prietenului lui se liniştise ca prin minune... Oftă greu:

- Dacă n-ai nimic împotrivă, aş vrea să rămân azi aici, cu ea.
- Bineînţeles! Ce vorbă-i asta?! Stai acolo liniştit şi ai grijă de ea! Da?
- Tu te descurci acolo?
- Nu ştiai deja că mă descurc?
- Ba da; dar ar fi fost urât din partea mea să nu te-ntreb...
- Noi ne descurcăm foarte bine aici. Stai liniştit acolo şi ai grijă să beneficieze de cei mai buni medici şi de cea mai bună îngrijire.
- OK.
- În caz că ţi se par panglicari, sună-mă - şi o transferăm la Bucu-

reşti. Şi-acolo o ducem "la punct ochit".

- Ştiu. Dar nu e cazul. Au operat-o deja, aşa că...

- Şi post-operatorul e important. Medicaţia, îngrijirea, observaţia, regimul alimentar - ce-ţi zic eu, că ştii prea bine la ce mă refer!

- Ştiu.

- Repet: dacă vrei, în trei ore e în rezerva ei, într-un ultra-spital din Bucureşti.

- OK. O să ţin minte ideea ta - că e bună. Dacă va fi cazul, o să-ţi dau un telefon...

- Bine. Şi ne vedem atunci când veniţi amândoi în Franţa. OK?

- OK.

- Vorbim.

- Vorbim.

Gata - putea spune că "tocmai se învoise"...

Ştefan insistase cu transferul în România. Adică acolo unde el putea trage sfori groase, influente, şi-i putea asigura logodnicii lui toţi specialiştii şi toată îngrijirea medicală de care avea nevoie. Şi toată paza necesară - că Ştefan avea mulţi, foarte mulţi oameni în Bucureşti, şi de-ăia în uniformă, şi de-ăia în civil. Dar nu va apela la el. Nu încă. Dacă Cheng nu-i transfera diseară la Nisa, o să-l sune pe Ştefan. Nu era bine să stea în spitalul ăsta. Nu era nici vreun spital "de marcă", nu era nici foarte sigur...

O privea lung şi se gândea... Se gândea că decizia lui de a o lua personal pe Trésor îi pusese logodnicii lui viaţa în pericol. Dacă el n-ar fi ţinut morţiş să vină personal la Cernăuţi, ea ar fi fost acum la Cannes... La naiba!

O să stea cu ea. O să aibă el grijă de ea. El nu mai avea încărcătoare; dar pistolul ei era la el acum. Şi ea nu trăsese nici un glonte azi. Aşa că...

Florentina

Aştepta, învelită bine-bine-bine...

Thomas tocmai intrase în bucătărie. Mămica lui, care fusese de acord să comploteze cu ea şi să o ajute să-i facă soţului ei o surpriză, îi povestea despre masa de prânz. Îl întreba, bineînţeles, dacă azi pleacă la Cannes... El spunea că încă nu ştie, că depinde de veştile care veneau de la Cannes... Luis intra şi el, îl întreba cum fusese la facultate...

Hei! Îi fluierase telefonul! Îi scrisese cineva! Oare cine-i scrisese? Nu putea să se uite, pentru că era goală puşcă iar aparatul era pe birou...

Iar fluierase! La naiba! O să-l audă - şi adio surpriză!

Uşa se dădu de perete! Ochii negri o priveau lung... Thomas al ei înlemnise în uşă, cu mobilul în mâini şi bucuria întipărită pe chip...

Deci el îi scrisese - probabil ca s-o întrebe cine călătoreşte azi cu avionul, el sau ea...

Şopti, ridicând o sprânceană:

- Bine-ai venit acasă...

Soţul ei intră, închise uşa... O încuie... Mamă-mamă, ce-o să-i mai roşească ei obrajii azi! Pentru că Florina avea treabă în bucătărie - şi probabil că şi Luis o să treacă pe-acolo când şi când...

Isamu

Medicii spuneau că se trezise. Dar ea nu schiţa nici un gest, nu scotea nici un sunet... Deşi medicii ăia nu vorbiseră "singuri" în franceză doar aşa, ca să creadă ea că mai e un vorbitor de franceză în reanimare...

Oare o puteau muta într-o rezervă? Nu de alta, dar nu prea voia să vorbească cu ea aici. Pereţii aveau urechi; în plus, mai erau patru pacienţi în paturile alăturate. Parcă nu se simţea în largul lui... În fine!

Se ridică şi-şi trase scaunul foarte-foarte aproape de pat. Şi lipi buzele de urechea ei:

- Te-ai trezit?

Capul brunet aprobă încet, aproape imperceptibil... O luă de mână:

- Dacă vrei să răspunzi "da", îmi strângi mâna. Bine?

Îi strânsese mâna...

- Te doare?

Nu-i strângea mâna...

- Te simţi bine?

Nici acum nu-i strângea mâna? Adică...

- Te simţi rău?

Da; se simţea rău. Probabil de la anestezie şi toate celelalte zemuri...

- Medicii spun că rana nu a ridicat probleme. Au extras glontele, au curăţat totul, au cusut... Şi, din câte spun ei, o să ai o recuperare scurtă şi uşoară.

Logodnica lui îi strânse mâna scurt - ca un fel de aprobare fermă a unui ordin, sau...

- Cheng o să încerce diseară să te transfere la Nisa. E patru, ora Franţei; pe la cinci, o să-l sun şi-o să-l motivez să-i şi reuşească transferul ăsta...

Îi strângea mâna, semn că şi ea prefera să se recupereze în Franţa...

- Azi, din câte spun medicii, o să fii hrănită intravenos. Dar mâine dis-de-dimineaţă să ştii că te aşteaptă o supă cu găluşti "a la Emilie"!

Îi strânsese mâna, deci îi era foame... Aha! Parcă zâmbise! Parcă-parcă văzuse colţul buzelor ridicându-se un pic...

- Mi-am luat liber, pentru că vreau să stau cu tine...

Degetul mare îi mângâie uşor mâna... O sărută şi reveni pe scaunul lui. O privea lung... lung de tot... Se aplecă din nou:

- Te iubesc.

Ştia că şi ea îl iubeşte. Şi-acum regreta că îi spusese asta - fiindcă o vedea străduindu-se să dezlipească buzele...

- Nu spune nimic. Ştiu... Simt, de fapt...

Degetul ei continua să-i mângâie uşor mâna...

Diamant

Ding-ding! Cine ce mai voia de la el? Că, până acu' vreo cinci minute, fusese o adevărată procesiune la uşa casei lui! Şi copiii, şi nea Dumitru, şi mama lui, şi bătrânii comunităţii - aproape toţi îl vizitaseră, fie în living, fie pe prag... Spre disperarea lui, care nu voia decât să fie lăsat în pace... În fine!

Se ridică şi descuie - că unul în plus sau în minus nu mai conta! Deschise larg uşa şi văzu chipul roşu al Micăi...

- ... Şefu', tocmai a venit un fax. Şi cred că e pentru tine. Că e în ruseşte.

Un fax! În ruseşte! Luă hârtia şi încercă să zâmbească:

- Mulţumesc. Stai liniştită, că e OK. Bine?

Femeia aprobă... Dădu să închidă uşa, dar nu apucă:

- Şefu', eu stau până târziu la birou. Dacă mai vine ceva, să stai liniştit - că ţi le aduc eu.

- Bine, Mica. Îţi mulţumesc.

Femeia aprobă scurt cu capul şi-i întoarse spatele - şi porni cu paşi grăbiţi spre poartă...

"Hai, Diamante! Desluşeşte faxul ăla, că poate fi important!" Tare se temea el că vreun rusnac ameţit de votcă împunsese greşit în butoanele faxului...

Se trânti pe canapea şi ridică hârtia la înălţimea ochilor. Primăria Aurari avea fax color, aşa că ochii lui vedeau acum trei antete unul lângă celălalt... Iar ăla din stânga i se părea al dracului de cunoscut...

Încerca să-şi stoarcă amintirile - avusese o vreme când ştiuse cum se citeau semnele alea... C se citea S, chestia aia era un L, E era la fel, semnul ăla era D parcă... SLED... K era C, O era la fel, M era la fel. SLEDCOM. Cu un antet frumos, un scut cu două săbii şi cu coroană deasupra... SLEDCOM... Scoase telefonul roşu. Ştefan...

- Da.

- Salut.

- Salut.

- Mica mi-a adus un fax în ruseşte.

- ... Trimite-mi-l imediat. De la cine e?
- Dracu ştie?! Că-i în ruseşte, nu?
- Diamante, nu face pe prostu'!

OK!

- Primul antet din antet e de la SLEDCOM.
- Îl pui **acum** în scanner şi mi-l trimiţi instantaneu. Şi nu mai deschizi uşa casei - nici dacă-l vezi pe tata pe vizor! Ai auzit, mă?
- Da, şefu'.

Ştefan închisese... Păi, hai să scaneze nenorocirea aia! Şi să i-o trimită! Şi să se-mbete - că, la urma urmei, ajunseseră să-l invadeze ruşii şi aici...

Ştefan

Privea lung printul... Imprimanta era bună; dar putea fi şi mai bună. Nuanţele de gri erau un pic mai închise. Stricau "faţa" scrisorii. Fiindcă o scrisoare îi trimisese Diamant...

Ştia că n-avea un văr geniu în limbi străine; dar îl ştia deştept. Diamant ştia să citească chirilice. Şi chiar dacă 99% din hârtia aia "era un mister", în mijloc, îngroşat, era scris numele lui - Diamant Ionescu! Chestia asta, chirilicele şi numele, ar fi trebuit să-l facă pe Diamant să fie mai atent! Dar tare se temea el că nu despre neatenţie era vorba! Tare se temea el că răbdarea vărului lui atinsese apogeul - şi se vărsase, iar prin mintea aia sclipitoare din Aurari trecea acum resemnarea... Tare se temea el că Diamant ajunsese în punctul în care pur şi simplu nu-i mai păsa nici de el, nici de nevasta lui, nici de copiii lui...

- Avem traducerea.

Uraa - Piao obţinuse traducerea! Repede! Unde era?... O scotea la imprimantă. OK, aştepta...

Înhăţă printul şi se grăbi să se aşeze pe canapea. Chinezul era discret, citea pe ecran...

Deci, prin prezentul fax Sledkom răspundea solicitării Serviciului de Informaţii Externe român, apropo de ancheta în derulare a accidentului lui Diamant. Ăla cu basculanta. După cum scria negru pe alb pe hârtia cu antet, ruşii aveau indicii solide care arătau că accidentul fusese de fapt o tentativă de omor. Şi că acea tentativă de omor fusese...

- Dă-mi o ţigară.

Chestia asta întrecea orice aşteptări! Avea mare nevoie de-un calmant, pentru că trebuia să calculeze bine literele alea...

Deci, tentativa de omor fusese comandată de un cetăţean rus. Aşa scria, negru pe alb! ***"Avem indicii solide că tentativa de omor din data de 23 noiembrie 2020, care l-a vizat pe Diamant Ionescu, a fost comandată de un cetăţean rus. De asemenea, avem indicii solide că accidentul de circulaţie a fost plănuit şi repetat pe teritoriul Federaţiei Ruse şi ştim că autocamionul implicat în accident a fost condus de un cetăţean rus."*** Ceea ce citea era incredibil - era de-a dreptul de domeniul fantasticului! Ruşii recunoşteau cinstit şi corect că "nu fuseseră pe faţă" şi-aveau o problemă "în propria ogradă"...

Recitea paragraful doi, cu maximă atenţie, tare-n gând cu intonaţie, şi tot aia pricepea - că ruşii îşi recunoşteau scăparea. "Scăpaseră" un incident demn de-a stârni o furtună între umbrele...

Trecu la paragraful trei. Citea... Citea... Simţi nevoia să ridice privirea spre Piao:

- Cum ai caracteriza paragraful trei?
- Ca pe o rugăminte. "Te rog frumos să ne laşi să ne rezolvăm problema pe plan local, fără să implici forţe şi persoane care ne-ar putea transforma scăparea într-un minus."
- "Te rog frumos să ne permiţi să ne spălăm rufele în familie."

Piao aproba, serios... Deci şi el pricepuse la fel. Interesant... Diamant era rugat să nu facă demersuri legale apropo de accident, pentru că în Rusia era deja în desfăşurare o anchetă amplă. Şi, în spiritul bunei cooperări ruso-române, uzanţa spunea că fiecare parte se ocupă de persoanele care cauzau probleme celeilalte părţi. Şi adăuga autorul acelei scrisori mai mult decât neobişnuite faptul că demersurile oficiale ar fi îngreunat mult rezolvarea problemei de fond. Bufni într-un râs nervos:

- Or vrea să-l pedepsească ei pe cetăţeanul rus!
- Ei aşa zic! Şi, dacă stai puţin să te gândeşti, un incident diplomatic ar fi tot ceea ce nu ne dorim - nici noi, nici ei, nici ai noştri. Aşa că...

Aşa că reveni la scrisoare... ***"Vă asigurăm că, în următoarele 48 de ore, vom lua măsuri pentru îndepărtarea elementelor care ridică probleme în cadrul bunei cooperări ruso-române."*** Ei, pe dracu! Scoase specialul şi selectă numărul lui Nicu Cărare. Suna... Suna...

- Da.
- Să trăiască dl Petriceanu!
- Şi Ştefan al lui! Scuză-mă, dar nu pot vorbi acum. Sunt într-o discuţie afurisită rău!
- Aa, sigur - nici o problemă!
- Şi-apoi plec cu treburi. E OK dacă vorbim poimâine? Sau e ceva urgent?

Poftim? "E OK dacă vorbim poimâine"? Răspunse... în virtutea inerţiei:

- Aa, nuu...
- Atunci vorbim poimâine, da?
- Da, dle Petriceanu.
- OK! Mersi!

Şi-i închisese... Măi, să fie?! Ridică iar privirea spre Piao:

- Oare de ce *Mister P* m-a expediat pentru poimâine?
- Nu ştiu. Dar şi ruşii au dat acelaşi termen; aşa că...

Aşa că, probabil, bătrânul bănuia că i se asculta telefonul. Iar al lui era oricum ascultat de toată lumea, ca la balamuc!... Şi poate că era ascultat şi de acea persoană... De "elementele care ridică probleme"...

Plecă din nou privirea spre foaie. Mai avea un singur paragraf. Era plin de dulcegării...

Hei! I se părea lui, sau Sledkom tocmai "îşi făcuse autocritica" şi "îşi luase angajamentul"?

Se simţea privit lung; aşa că stinse ţigara şi-l privi drept. Iar Piao turui:

- După părerea mea, ar trebui să aşteptaţi 48 de ore. Ruşii sunt iuţi; dar uite că le-a luat aproape patru zile ca să afle care sunt "elementele care ridică probleme". Iar la ei chiar nu e o problemă să afle aşa ceva în 24 de ore! De fapt, s-ar putea chiar să fi ştiut de atentat...
- Şi cum scrisoarea asta apare la câteva ore după ce "elementele" au încercat să-mi omoare consilierul chinez, da - s-ar putea să ai dreptate. Scuză-mă cinci minute.

Se ridică şi se grăbi să urce scara. Intră în dormitor...

Ana dansa. Era veselă. Dansa şi se privea în oglindă, cu căştile pe urechi... Opri muzica.

- ... Ce s-a întâmplat? Te văd îngrijorat...
- Diamant a primit un fax în limba rusă. Mi l-a trimis, iar Piao l-a tradus...

Iar ea i-l luase deja din mână şi citea... Şi zâmbea, fiindcă înţelegea foarte bine ce scria printre rândurile scrise cu cerneală neagră...

- Nu ştiu ce să fac.
- De ce ar trebui să faci ceva?
- Fiindcă Diamant ar trebui să răspundă la chestia asta. Nu?
- Dacă a venit de la faxul oficial, nu cred că trebuie să se-apuce să caute un translator. Trebuie doar să decidă dacă apelează sau nu la instituţiile statului român. Nu? Că asta vor ei de la el - l-au informat că au anchetat, că au aflat cine a încercat să-l omoare şi-l roagă să-i lase să se ocupe siguri de individ...

Aproba încet... Ana zâmbea în continuare:

- E vineri pe-nserat. Eu zic să-i spui să aştepte până luni. Şi-aşa, statul român nu lucrează în weekend. În plus, sâmbăta şi duminica sunt zilele când omul face tot felul de lucruri periculoase - iese cu maşina, merge la paranghelii, face un grătar, taie ceva cu flexul... Sudează... Fata-n casă trage aragazul, ca să spele după el...

Într-adevăr - sâmbătă şi duminică se orchestrau cele mai frumoase decese accidentale! Hm...

Îi fură un sărut şi-şi recuperă hârtia. Şi reveni în birou. Să-l sune

pe Diamant...

- Da.

- Nu mai faci nimic până luni dimineaţa.

- ... Cum adică?

- Apropo de accidentul cu basculanta - nu faci nimic până luni dimineaţa.

Diamant tăcea - că nu înţelegea ce-ar fi trebuit să facă! Adică ce încerca el să-l determine să nu facă! Că nu vorbiseră niciodată despre ce trebuie să facă Diamant, după ce se scrisese procesul-verbal al poliţiei şi îl transferase pe omul ăla, victima colaterală, în imperiul medicinii moderne! Se grăbi să-l lămurească:

- Stai cuminte-n Aurari şi te odihneşti. Şi vorbim luni la şapte, ora ta.

- Am înţeles.

Apăsă butonul roşu:

- Ai cum să-i trimiţi lui Isamu traducerea?

- Sigur i-a trimis-o deja Cheng.

Normal - după ce citise ce scrisese traducătorul, cu siguranţă că i-o trimisese şi lui Isamu! Păi, în cazul ăsta...

- ... Hai să ne ocupăm de-ale noastre.

Piao aprobă, fără prea mare chef...

"N-am ce-ţi face, chinezule! Oi vrea tu adrenalină şi suspans şi spionaj intercontinental - da' clienţii vor acte impecabile şi cale liberă pentru mărfurile lor! Clientul nostru, stăpânul nostru..."

Deschise mail-ul şi încercă să-şi scoată cumva din minte frazele pe care tocmai le citise. Pentru că nu ştia cine era cetăţeanul rus care ordonase uciderea lui Diamant. Şi nu era bine să se-apuce să presupună - nu pe tema asta.

Diamant

Hai că-i bine! După ce constatase că aştepta degeaba lămuriri suplimentare de la vărul lui, "luase măsuri". Trântise în fereastra de sus textul recunoscut de soft-ul scanner-ului iar Google Translate tocmai îşi făcuse datoria. Şi-acum citea traducerea, într-o "română aproximativă", a mail-ului de la Sledcom ăla...

Deci ruşii îl rugaseră să nu facă nimic zilele astea; eventual, nici să nu respire. Ca să poată ei să rezolve problema "cetăţeanului rus". Hm...

După părerea lui, fraţii Donichioiu - ăia doi foşti colegi ai lui - deciseseră să se răzbune pe contele răsfăţat care refuzase să-i iubească pe ei mai mult decât pe alţii şi, într-un final, decisese să-i părăsească. Aşa că încercaseră "să-i strice vărul". Din fericire, eşuaseră. Problema era că el îi cunoştea binişor; iar dosarul adus de Isamu, cel referitor la planul uciderii Rebecăi, arăta că nu se înşelase în privinţa "metodelor de lucru". Andrei, când plănuia să omoare pe cineva, se gândea la o otravă cu schepsis. De-aia de genul "mănânci la cârciumă, mori acasă peste două zile". Gabriel era mai violent. El era obişnuit cu pistoalele, cu maşinile de tonaj mare...

Să îndrăznească să spere că ruşii nu-l luaseră la mişto? Să îndrăznească să spere că ei îl vor potoli pe Gabriel? Sau să se gândească la o muşamalizare? Ăla avea îndeajuns de mulţi bani ca să-şi cumpere o identitate nouă, o moacă nouă, o insulă pustie pe care să-şi ridice un castel... Dacă nu-l ataca acum, risca să-l vadă scăpat inclusiv din hăţurile ruşilor. Şi nu ştia... Acum, după ce aflase pe pielea lui cum se simte atentatul mascat într-un accident, se gândea că soţia lui va trebui în curând să reînceapă să iasă din conac, cu afacerile. Şi nu era foarte sigur că şoferul blindatei ei ştia cum să fenteze o basculantă de-aia. Mai ales că şoferul ăla şomase în ultimele luni... Ea n-avea cum să ştie să fenteze, dat fiind că era femeie, că îşi petrecea mare parte din timp la birou, că avea biroul în curtea casei...

Dar putea oare să-l atace? Nu era, oare, prea mic ca să-l atace pe Gabriel Donichioiu?

... Ştefan îi spusese să stea în Aurari şi să se odihnească. Şi să nu facă nimic în privinţa ăluia care ordonase uciderea lui. Păi, evident, n-o să-şi contrazică vărul! Dar nici n-o să piardă aşa o ocazie minunată cum avea el acum!

După socoteala lui, fraţii plănuiseră şi executaseră atacul asupra conacului. Tot după socoteala lui, unul dintre fraţi încercase luni să-l omoare. Ruşii se angajaseră să rezolve problema atentatului la viaţa lui. Da' copilu'? Pe-ăla nu-l socotea nimeni? De copilu' lui uitaseră toţi!

Luă o coală de hârtie şi se apucă de scris. Să înceapă cu... Cine semna faxul ăla?... Nu-l semna nimeni! Ei, poftim! El cui se adresa?... Să se adreseze Sledcom-ului, nu?

"Dragă Sledcom,

N-ai decât să faci ce vrei. Tu oricum faci ce vrei. Dar voiam să te întreb: oare bunele relaţii ruso-române se referă şi la felia dintre Rusia şi România? Aia denumită generic "Republica Moldova"? Că acolo e ţinută prizonieră fetiţa mea, Trésor Ionescu, răpită în luna martie la ordinul unor cetăţeni ruşi!

Mersi,

Diamant"

Şi cam atât. Că-şi băga picioarele şi nu mai spera în minuni. Scrisese civilizat, începuse cu "dragă" şi sfârşise cu "mersi"... Descuie uşa şi ieşi. Şi se grăbi spre primărie.

O să înfigă hârtia aia în fax, o să formeze numărul de pe faxul ălora şi-o să apese butonul verde. Şi dracu să-i ia pe toţi, inclusiv pe el! Şi pe el, şi pe ea, şi pe toată lumea! Să-i ia dracu pe toţi şi să se ducă-n iad şi să se termine odată!

Isamu

Pista aeroportului strălucea ciudat. Era ca un colier de diamante în mijlocul unor călători cu metroul. Ţările sărace aveau obiceiul de-a şlefui cu mare grijă cele 3-4 bijuterii sclipicioase pe care le aveau...

Ambulanţa se apropia de avionul privat cu însemnele concernului lui Fang... Se aplecă un pic spre geam; recunoscu siluetele în negru. Aştepta... Erau chinezi. Bun!

Plecă privirea spre logodnica lui.

Biyu nu deschisese ochii. Deloc. Nici nu prinsese glas. O tot întrebase dacă se simte mai bine; ea îi strânsese mâna de fiecare dată. Îl îngrijora un pic faptul că nu deschisese ochii...

Gata. Erau lângă avion. Acum era acum! Uşa ambulanţei se deschise - iar un tânăr asiatic se grăbi să turuie:

- Bună seara. Perimetrul este asigurat iar avionul este gata de decolare.

Aprobă cu capul şi îi făcu semn să aştepte. Îşi scoase paltonul, îşi acoperi cu grijă logodnica... Nu, nu era bine. Îi trase paltonul peste cap. Şi abia acum coborî, amintindu-şi că el era consilierul lui Fang - adică avea relaţii suspuse şi era privit ca un fel de "ofiţer de rang înalt"... Supraveghea cu ochi atenţi scoaterea târgii din ambulanţă... Acelaşi tânăr se grăbi lângă el:

- Avionul e pregătit cu suport medical.

Aprobă din nou.

- În cinci minute, aveţi aprobare de decolare.

Aprobă, fără să-l privească... Hai - mai avea ceva de spus? Se părea că nu...

Aeroportul ăsta făcea parte din puţinele bijuterii sclipicioase ale Cernăuţiului. Avea, deci, scară cu rampă. Scară ajustabilă - medicală sau pentru transport de cărucioare cu rotile. Logodnica lui tocmai se oprise lângă ea. Chinezii în haine negre se grăbeau s-o mute pe rampă, să o asigure... Se grăbi să-i strângă mâna în mâna lui. Şi urcă o dată cu ea treptele. Îi plăcea să spere că, ascunsă sub paltonul lui, Biyu zâmbea un pic...

Şi-acum desfăceau targa... Perdeluţa se trase scurt; iar însoţitorul de zbor nu zâmbi:

- Suntem pregătiţi pentru cursă.

Aprobă. Nu prea avea ce spune. Toţi erau pregătiţi, totul era pregătit... "Ceva antiradar n-ai?" Nu de alta, dar Interpolul rusesc tocmai se milogise de Diamant să-i lase să-şi facă singuri curăţenie în ogradă! Iar ograda asta era aşa pestriţă, plină-ochi cu animale de tot felul care

puteau - la o adică - să fraternizeze...

Nu. Presupunea că Sledcom nu mai era dispus să greşească - sau să închidă ochii la acţiunile orătăniilor din propria ogradă. Când venea vorba de relaţiile ruso-chineze, nici ruşii şi nici chinezii nu-şi permiteau...

Îşi recuperă paltonul - şi-l azvârli pe-un scaun. Biyu era mutată pe targa din avion... O asigurau... Privea cu maximă atenţie mişcările tuturor; încerca să le vadă pe toate, nu care cumva vreunul...

De ce era aşa maniac? Fiindcă îi scrisese deja lui Fang despre retragerea ei? Sau pentru că era logodnica lui? Nu-i stătea capul la asemenea calcule. Oricum, privea lung agitaţia din jurul ei şi...

Acelaşi tânăr care-i vorbise pe pistă se apropie din nou de el:

- Noi am terminat. Rămânem pe pistă şi supraveghem decolarea.

Aprobă... Bărbaţii în negru se grăbeau să iasă... Însoţitorul de zbor se grăbea să-i conducă spre ieşire... Se aplecă lângă ea:

- Eşti bine, da?

Mâna ei nu-i strânse mâna; în schimb, logodnica lui şopti abia perceptibil:

- Apă...

Apă! Voia apă! Repede!

- Imediat!

Se repezi la minibar şi luă o sticlă. Şi-acum avea o problemă - nu putea s-o ridice ca să bea... Însoţitorul de zbor se opri lângă el:

- Vrea apă?

Aprobă cu capul... şi-l văzu grăbindu-se la gentoiul de pe podea - cel dintre scaune. Îl desfăcea, scotea... Bravo! Ăsta da "cap"! Primi furtunul de perfuzie şi foarfeca:

- Poate reuşeşte să bea ca prin pai.

Corect! Se grăbea să taie capetele furtunului... Şopti:

- Poţi să bei cu paiul?

Ca răspuns, buzele frumoase se deschiseră puţin...

Ea bea apă cu paiul de perfuzie, el o privea şi simţea că ceva nu era în regulă - că, la ceea ce scria în actele medicilor şi la cum decurgeau de obicei perioadele post-operatorii după asemenea răni de glonte, logodnica lui ar fi trebuit să deschidă ochii măcar...

Gata - împinsese furtunul. Se aplecă asupra ei:

- ... Poţi să deschizi ochii?

Biyu şopti:

- Da.

Deci putea să deschidă ochii... Şi-atunci de ce nu-i deschidea?

- ... Şi îi deschizi un pic? Doar un pic - cât să mă asigur că eşti bine...

- Nu.

Nu voia să deschidă ochii... De ce?

- De ce?

- Ca să par irecuperabilă... pentru meseria mea...

Deci ea juca teatru acum! Se prefăcea foarte grav rănită, ca să-l convingă pe Fang s-o lase să se pensioneze! Era fantastică! Era... Îi fură un sărut, râzând:

- Ştii în ce hal m-ai speriat?

- ... Dacă te-am păcălit... chiar şi pe tine... e o veste bună... Poate îi păcălesc... şi pe ei...

- N-ai de ce să-i păcăleşti. Adică n-ai de ce să-ncerci. Pentru că o să-i conving eu.

Ea zâmbea - şi nici nu aproba, nici nu nega... Lăsă sticla şi îi prinse capul în palme:

- Întotdeauna când am vrut ceva, am obţinut. Poţi să ai încredere în mine şi de data asta. Mi-am pus în cap să te fac fericită. Şi-o să reuşesc. Aşa cum mi-am pus în cap să am o fetiţă... Şi-o să reuşesc... Indiferent dacă procedura de care mi-ai vorbit tu se va putea aplica şi în cazul tău sau nu...

Acum redevenise serioasă...

- ... Eu sunt dispus să fac orice şi să accept orice, ca să am o fetiţă cu tine. Tu până unde ai fi dispusă să mergi?

- ... Până la capăt... Până la fetiţa noastră.

- ... Ai putea accepta o mamă purtătoare?

Ochii albaştri se deschiseră imediat - şi-l priviră lung, serioşi:

- Accept orice... pentru fetiţa noastră.

Numai ea ştia ce altceva ar fi putut face ei doi, ca să aibă o fetiţă... Dar bine că accepta orice! Spre deosebire de lungile lui certuri cu Fei-Yen, discuţia cu ea era minunată... Buzele frumoase zâmbiră:

- Şi uite cum m-ai păcălit... Am deschis ochii...

Da, uite cum o păcălise el involuntar...

Uite cum stăteau ei şi se priveau - şi se înţelegeau din priviri, comunicau din priviri... Cam ca Ana şi Ştefan... Cam ca Rebeca şi Diamant...

Florentina

Petrecea cele mai frumoase clipe din viaţa ei de până acum. Din nou. Ori de câte ori o ţinea soţul ei în braţe, indiferent dacă discutau despre ei doi sau doar învăţau, aşa ca acum, viaţa ei se transforma în "cele mai frumoase clipe"...

Cioc-cioc! Soţul ei o mută imediat pe pernă şi se ridică:

- Cred că e mama.

Chiar dacă era mama lui - decise să se ridice. Să nu zacă aşa, tolănită, în faţa ei...

- V-aţi culcat?

Aleodor? Se aplecă, mirată...

- Nu; învăţam.

- Şi pot să vă deranjez cinci minute?

- Sigur! Intră!

Spionul părea un pic preocupat. Iar vizita lui la ora asta, adică după nouă seara, chiar că era ieşită din comun... Thomas se aşeză lângă ea; Aleodor se aşeză în faţa lor, pe scaun:

- Ceea ce vorbim noi aici nu trebuie să ajungă la urechile Rebecăi. OK?

- OK.

Şi-acum îşi căuta cuvintele... şi-o privea pe ea:

- Ai văzut că tu nu te-ai dus azi la liceu...

Aprobă cu capul.

- Ştii de ce, nu?

- Teoretic şi oficial, pentru că Biyu n-a venit azi la vilă. A fost plecată cu Isamu probabil...

- Aşa e. Isamu a aterizat de dimineaţă la Cernăuţi, în Ucraina. Cheng a dat de-un fir; Isamu a negociat cu respectivul şi s-a dus azi acolo cu intenţia de a o recupera pe Trésor. Ştii schema: unul susţine că are influenţă şi o poate recupera, contra unui comision generos...

Aprobă cu capul.

- A fost o capcană. Din fericire, Biyu a primit aprobare să plece cu el. Că dacă ea nu era acolo şi nu era bine antrenată, Isamu ar fi fost mort acum - împuşcat în cap.

Poftim? Chinezul ăla gigantic putea muri? Nee - nu pe planeta asta!

- Dar a fost inspirată şi e o bodyguardă de top; aşa că a sărit în faţa lui şi-a încasat ea glontele menit să-i străpungă lui capul.

Deci chiar era adevărat... Isamu chiar ar fi putut să moară... La Cernăuţi, în Ucraina - ţară care nici acum nu se hotărâse dacă vrea în UE sau în Federaţia Rusă...

- Locul de întâlnire era împânzit cu chinezi; aşa că s-au mişcat repede şi-au dus-o la spital. A fost operată, a scăpat, se va reface repede...

Slavă Cerului că logodnica lui Isamu se va recupera...

- Problema e alta. Şi românii, şi ucrainenii, şi ruşii ştiau ce se întâmplă acolo, la locul de întâlnire. Şi totuşi, cineva a încercat să-l omoare pe Isamu. Asta e fie o dovadă de prostie crasă, dat fiind că chinezu' e gigantic şi e ultrapăzit în permanenţă, fie o dovadă de căpoşenie care împinge răzbunarea la extrem.

Thomas se grăbi să completeze:

- Oricum ai lua-o, e o dovadă de inconştienţă.

- Exact. Prin urmare, Sledcom, care e un fel de Interpol al Rusiei, a luat măsuri. Şi i-a scris lui Diamant.

Poftim?

- I-a scris referitor la accidentul cu basculanta; ştiţi voi care...

Da, ştia de accident - tati al ei tunase şi fulgerase non-stop de când aflase...

- Au menţionat două chestii. Una: ştiu cine a ordonat uciderea lui Diamant, iar acea persoană e cetăţean rus. A doua: ştiu cine a condus basculanta, iar acea persoană e tot cetăţean rus. Prin urmare, îi cer lui Diamant 48 de ore; timp în care ei se angajează "să rezolve problema". Înţelegeţi ce vreau să spun...

Aprobă - că era la mintea cocoşului!

- Ştefan i-a spus lui Diamant să stea în Aurari până luni şi să se odihnească. Diamant nu e genul care-şi contrazice vărul şi şeful. Dar Diamant e la capătul răbdării. Aşa că a luat o foaie de hârtie şi a scris şi el un fax. Către Sledcom.

Diamant scrisese Interpolului rusesc! Iaca, nebunie!

- Le-a scris că n-au decât să facă ce vor ei; că oricum ei fac tot timpul ce vor ei! Şi i-a întrebat dacă bunele relaţii ruso-române se referă şi la Republica Moldova; pentru că acolo e ţinută prizonieră fetiţa lui, răpită în luna martie la ordinul unor cetăţeni ruşi...

Diamant "o făcuse pe-aia nefăcută"...

- Evident, nu i-au răspuns; dar colegii mei de la SIE ştiu sigur că faxul lui a ajuns la cine trebuie. Acum, uite de ce-am venit... Voi staţi aici cuminţi weekend-ul ăsta - da?

- Bineînţeles!

- Nu ieşiţi prin oraş...

- Nu; exclus!

- Bun! Ştiam eu că sunteţi înţelegători...

Spionul se ridică, vesel nevoie mare... Da' de unde! Aleodor venise nu ca să-i informeze, ci ca să le afle părerea! Păi, hai să i-o spună:

- Cred că or să-l omoare.

Evident, era privită lung...

- Şi cum unul dintre ei e un supravieţuitor prin definiţie, cred că ştim amândoi care-i celălalt...

Părintele zâmbea şi aproba... Bun! Şi-acum rosti întrebarea cea mai importantă în momentele astea:

- Crezi că or s-o recupereze pe Trésor?

- Bineînţeles! Nu ştiu nici când, nici cum; dar de recuperat, o recuperează sigur!

Uşa se deschise, se închise... Thomas reveni lângă ea:

- Deci tu zici că or să-l omoare.

Lui nu voia să-i spună ceea ce bănuia ea; că ar fi discutat ore-n şir pe tema aia! Aprobă deci şi scurtă la maximum conversaţia:

- Da. Aşa rezolvă ruşii - prin neprezentare.

- Dacă însă e un om extrem de important...

- Dacă e extrem de important, muşamalizarea uciderii lui o să fie extrem de grijuliu făcută.

Şi-acum soţul ei nu mai spunea nimic. Hm...

- Hai să vedem un film. Vrei?

- Vreau. Tu caută filmul; eu fac popcornul.

Bine; să-l facă el. Se pricepea la popcorn; îi pocneau aproape toate boabele...

Isamu

Ambulanţa gonise nebuneşte prin Nisa. Angajaţii spitalului goniseră şi ei cu targa. Logodnica lui era deci mutată chiar acum pe patul rezervei. Bineînţeles că ţinea ochii închişi şi nu scotea o vorbă...

Brancardierii se retraseră; iar medicii o înconjurară imediat. Discutau despre fişa medicală, despre operaţie, despre recuperare... Despre medicaţie - temă pe care el unul ar fi trebuit s-o urmărească cu maximă atenţie...

Scoase telefonul şi începu un mesaj nou.

"Suntem în Nisa, la spital. Rămân aici cu ea."

Send lui Cheng. Ca să nu-şi închipuie că era "ocolit", sau "ignorat". Încerca să fie atent, să audă denumirile medicamentelor... Medicii francezi confirmau decizia medicilor ucraineni: calmante, antiinflamatorii şi-un antibiotic. Plănuiau să-i schimbe bandajul, ca să se asigure că omologii din Ucraina nu fuseseră necunoscători sau stângaci... Mobilul vibră în buzunar.

"OK. Te ţin la curent cu desfăşurarea evenimentelor."

Cu alte cuvinte, dacă Rusia făcea sau zicea ceva, o să afle şi el. Bun!

Se ridică şi apucă spătarul scaunului. Că nu auzise nici un cuvânt apropo de "însoţitorul pacientei" - ceea ce însemna că el rămânea aici, la capul ei. Dormea pe perna ei la noapte, ţinând-o de mână... şi cu mâna cealaltă pe pistol...

28 noiembrie 2020 - sâmbătă

Isamu

Cum-cum? Ce auzea? Deschise ochii... Era un cărucior; sau o masă cu rotile. Se apropia. Una dintre roţi scârţâia - aşa o auzise... Se oprise în dreptul uşii lor! Hei!

Se ridică şi se răsuci cu spatele la logodnica lui - astfel încât să fie între persoana care va deschide uşa şi capul lui Biyu. Şi cum dormise toată noaptea cu mâna pe pistol, aşteptă... Acea persoană de la uşă foşnea... Ridică privirea spre ceasul de deasupra uşii - care arăta 6:24... Tresări, speriat în ultimul hal!

- E supa cu găluşti.

Cee? Nu putea să se întoarcă spre Biyu - şi îşi exprimă uimirea aşa, cu spatele la ea:

- Poftim?

- Am sunat după mâncare...

Ea sunase după mâncare?

Clac! Uşa se descuiase... Clanţa se apăsa... El era buimac şi obosit şi nu prea înţelegea chestia aia cu mâncarea... Uşa se deschise larg. Iar tânăra zâmbi în şoaptă:

- Bună dimineaţa. A sosit micul dejun.

Era, totuşi, micul dejun... Sau... Tânăra ridică capacul metalic:

- Supă.

Da, era supă. Dar oare era otrăvită? Greu de spus - mai ales că erau două castroane pe tavă, chestie care îi supunea perspicacitatea la grea încercare...

Măsuţa se opri lângă el. Iar tânăra ieşi, la fel de zâmbitoare... Uşa se închise... Logodnica lui îl apucă de haină - şi-l răsuci uşurel:

- E doar micul dejun.

Oare? Luă lingura şi gustă din castronul ei. Părea... Părea OK. Dar cine ştie dacă era OK?! Aşa că luă cealaltă lingură, gustă din celălalt castron...

- Fang m-a felicitat deja pentru... misiunea din Cernăuţi. Nu cred... că a făcut-o doar ca să... mor împăcată.

Şi totuşi, el ştia extrem de multe lucruri despre extrem de multe zemuri incolore, inodore şi insipide. Se aşeză deci pe marginea patului şi luă castronul dinspre el. Şi se întinse şi apăsă butonul... Logodnica lui se ridica încet cu pat cu tot... Ochii albaştri erau fericiţi...

Tocmai pentru că ochii albaştri erau atât de fericiţi, el o să fie foarte prevăzător. Vor mânca jumi-juma - fiecare va mânca jumătate din castronul personal şi jumătate din celălalt castron.

Alimentă lingura, o şterse cu grijă de marginea castronului, le apropie pe amândouă de ea... Ea deschidea ascultătoare gura şi se lăsa hrănită - exact aşa cum voia el...

Putea spune că, în momentele astea, gândea ca Ştefan. Şi nu voia să supravieţuiască unei eventuale tentative de a o omorî pe tânăra care-l făcuse pe chinezul de oţel să iasă din armură şi să-şi schimbe radical viaţa...

Ştefan

După cum spunea Cheng, era linişte şi la Nisa, şi la Moscova. Şi la Volgograd. Liniştea asta era un pic suspectă... în comparaţie cu agitaţia din Republica Moldova. Sprâncenatul îi trimisese ieri convorbirea lui Isamu cu Perla; şi îl informa acum că bebeluşul lui Ion Rotari avea febră... Hm!

Brusc, specialul începu să cânte. Ia uite! Cineva era extrem de matinal... Nicu Cărare! Interesant!

- Da.

- Hai să-mi trăieşti, Ştefane!

- Să trăiască şi Nicu Petriceanu!

- Ştefane, să nu-mi zici că te-am trezit din somn...

- Nu, dle Petriceanu; sunt în birou.

- Păi aşa de dimineaţă, mă? Ce părere are nevastă-ta de aşa comportament ce ai tu faţă de ea?

- Dle Petriceanu, eu cred că e foarte bucuroasă cu comportamentul meu. Că am lăsat-o să se odihnească...

Nu era în cea mai bună formă pentru aluzii porcoase, aşa că prefera să tacă...

- Aha! Bun! Asta-i bine - că nu-i frumoasă cu riduri! Ştefane, eu te-am sunat cu dublu scop. Întâi şi-ntâi, ca să-ţi cer scuze că te-am repezit ieri şi ţi-am închis din scurt.

- Stai liniştit, dle Petriceanu; te-am înţeles că erai ocupat...

- Aşa! Şi-apoi, te-am sunat ca să te felicit pentru reuşită.

Îl sunase ca să-l felicite pentru reuşită... Foarte, foarte interesant! Rânji, ca să-şi poată compune tonul corespunzător:

- Mulţumesc, dle Petriceanu! Mă bucur sincer că acţiunile mele primesc în continuare felicitările dumitale...

- Păi bineînţeles că tot ce faci tu merită felicitări! Şi-o să înţelegi în curând de ce spun asta - da?

- Da, dle Petriceanu.

- Aşa! Şi-acum, fii atent! Îţi dau un sfat cu putere de lege.

- Sunt numai urechi!

- Fii atent! Opreşte calculatorul, încuie biroul şi du-te şi trezeşte-ţi nevasta.

Serios?! Continuă să rânjească la telefon:

- Am înţeles. Imediat, dle Petriceanu!

- Vorbim.

- Vorbim.

Apăsă butonul roşu...

Deci întâi şi-ntâi îşi ceruse scuze pentru convorbirea ciuntită de ieri. După care îl felicitase pentru reuşită. După care îl trimisese să-şi trezească nevasta - adică s-o trezească şi s-o iubească. Într-un fel, îl sfătuise ca azi, sâmbătă, să nu se ocupe de "probleme de serviciu"... Oare ruşii îi pregăteau lui ceva azi? Greu de zis! N-avea informaţii de-acolo, nea Nicu vorbea cifrat în ultimul timp...

Decise să oprească totuşi calculatorul. Că era monitorizat de francezi - şi, dacă nu-şi asculta superiorul, le dădea altceva de înţeles! O să se-ntoarcă la treabă pe la doişpe-unu - că afacerile erau ample şi grele şi bănoase, iar chinezul fermecat era lângă soţia lui în spital...

Ciudat! Foarte ciudat, cu câtă uşurinţă o trecuse pe Biyu la capitolul "soţia lui Isamu"... Şi mai ciudată, uşurinţa cu care o ştersese pe Fei-Yen din minte! Dar aia se datora, probabil, reţinerii pe care fosta soţie a lui Isamu i-o servise uneori. Mai ales după războiul lui cu Jun. Îşi dăduse repede seama că neamul Ionescu era, în mintea ei, responsabil pentru incapacitatea ei de-a mai rămâne gravidă. Dar cum scuzele sau regretele lui n-ar fi putut schimba starea de lucruri, decisese să nici n-aducă discuţia despre asta. S-o lase să creadă ce voia ea... şi cam atât.

Calculatorul se oprise. Bun! Îşi luă telefoanele şi ieşi - ia să-şi trezească el nevasta! Că era sâmbătă, erau amândoi acasă, copiii dormeau până mai târziu... Piao venea pe la zece - timp arhisuficient pentru un maestru aşa ca el... Ce nebunie!

Isamu

Era doişpe, Biyu dormea dusă iar de la Nisa nu primise nici o veste. Ştefan îl anunţase că *Mister P* îl felicitase pentru reuşită; dar habar n-avea la ce se referise umbrela lui Ştefan, aşa că acele cuvinte îi erau uşor inutile...

Scoase telefonul şi ieşi din rezervă. Blocă uşa, să nu se încuie... Selectă numărul lui Cheng.

- Da.

- Salut.

- Salut.
- Ceva veşti din Moldova?
- Da. Nu le-ai primit?
- ... Când mi le-ai trimis?
- În urmă cu cinci minute.
- Stai puţin.

Ia să vadă el... Da, primise mail-ul; zâmbi:

- Le-am primit, dar am setat mobilul să nu scoată sunete...

- Să ştii că "nu te trag în piept" cu ştirile. Ştiu cât de mult îţi doreşti s-o salvezi pe Trésor. Şi ştiu că nu eşti genul care spală putina şi lasă-n urmă iţe încurcate.

Poftim?

- Şi ştiu că ştii că, până la prima întrunire a consiliului director, nici n-ai de ce să te-apuci să mă-ntrebi dacă s-a dat vreo rezoluţie...

Ce-avea Cheng cu el, de-i vorbea chiar atât de direct? Şi atât de deschis? Se obişnuise cu convorbiri mai "cifrate"! În plus, toate temele atinse de consilierul lui Fang erau personale din punctul lui de vedere! Omul ăla le atinsese, rând pe rând, cu o uşurinţă care-l lăsase fără glas...

- Aici atmosfera e foarte calmă. Şi foarte pozitivă. Citeşte-ţi mail-ul.

- OK.
- Vorbim.
- Vorbim.

Ce tâmpenie! Îl luase complet pe nepregătite! Tăcuse ca un gâscan şi aşteptase "să audă ştirile"! Ce tâmpenie!

Oftă greu şi intră în mail. Cheng spunea că...

Cheng spunea că, la jumătate de oră după ce el rostise în telefon numele lui Ion Rotari, bebeluşul începuse să scâncească. Şi nu se mai oprise din scâncit decât pe perioada somnului. Ciudat - ca şi cum se simţea rău doar atunci când era treaz, sau... Echipele raportau o vizită matinală a medicului de familie; diagnosticul era "răceală", aşa că amanta trata blestemul dnei Ionescu cu paracetamol pediatric... şi îşi aştepta soţul. Individul o anunţase că, dacă nu face ceva să-i treacă copilului, diseară se mută la ea. Şi are el grijă de copil. Dar, desigur, asta o să-i dăuneze ei foarte mult. Nu se îndoia că individul fusese sincer. Era un mare iubitor de copii...

Dădu să închidă mail-ul - dar observă în ultimul moment noul mesaj. Şi citi la subiect ***"Diamant şi ruşii"***. Mm - asta era foarte important! Asta ţinea de partea aia cu "iţele încurcate". Ia să vadă el...

Relaţiile ruso-române primiseră aseară faxul lui Diamant - şi se apucaseră deja de lucru la el. După estimarea consilierului lui Fang, azi se ţinea o şedinţă mică şi se adunau informaţiile; mâine se vor da telefoane, se vor face filaje şi se va întocmi dosarul. Iar luni la prima oră va avea loc şedinţa de urgenţă. După părerea sprâncenatului, telefonul lui Rotari va suna luni... În încheiere, Cheng voia să ştie dacă mai insista să ia el fetiţa. Hm! Ăsta-şi închipuia că se speriase din două-trei împuşcături răzleţe?

"Da. Eu o iau de la ei. Şi tot eu o duc la conac."

Send. Reveni în rezervă, privi lung chipul frumos...

Fang îi ştia gândurile. Îi aflase, deci, planurile. Deşi nu auzise nici un cuvânt referitor la retragere, chinezul ăla uriaş îl simţise...

Oscila între a râde nervos şi-a spune "cum să mă retrag la vârsta asta", şi a zâmbi cu înţelegere şi-un pic de oboseală: "nimeni şi nimic nu e de neînlocuit, nu?"...

După ce se rezolvau toate belelele lui Ştefan, după ce Trésor se întorcea cu bine, după ce familia Ionescu scăpa de pericolele din Rusia, o să se ducă la Nisa şi-o să ceară o întrevedere privată cu Fang. Ştia că "consiliul Aspergerilor" nu era inventat de Ştefan, ci doar copiat şi adaptat la nevoile "mititele" ale contelui. Avea şi Fang o armată de-asta de "specialişti". Munceau "de la domiciliu", cum se spune. Aveau obligaţia să fie în permanenţă foarte-foarte bine informaţi; atunci când le suna telefonul, trebuiau ca într-un sfert de oră maximum să dea o soluţie concretă la problema dată. Aveau pază, aveau discreţie... Aveau însă o viaţă plină de riscuri. Fang avea trei Aspergeri numai pe capitolul "arme"; dacă însă unul dintre ei "o păţea", la Nisa era stare de urgenţă. Iar el era, totuşi, om normal. N-avea capacitatea unui Asperger...

Poate că îşi va găsi un loc printre ceilalţi consilieri; cei "de duzină". Sau printre "spioni". Nu salarizarea era problema lui. Iar pază o să aibă până la sfârşitul zilelor lui...

Îşi privea lung logodnica... Realiza că, pentru a o avea pe ea în familia lui, era în stare să accepte şi postul part-time de măturător prin curtea de la Nisa...

Ştefan

Era aproape unşpe, iar el îşi aştepta chinezul. Isamu îşi anunţase vizita încă dinainte de cină; Claude era informat, Cheng nu "protestase"... Ana le citea băieţilor o poveste, tocmai ca să-i lase pe ei să discute...

Deblocă uşa - că acuşi venea! La unşpe fix zisese chinezul că-l vizitează... Şi nu mică-i fu uimirea când uşa se deschise încetişor...

Ia uite ce vesel era chinezul lui! Vesel şi trist totodată... Se grăbi să se ridice - şi să-l îmbrăţişeze cu putere:

- Să nu mai faci! Niciodată! Ai auzit?

Isamu aproba încetişor... Simţi nevoia să fie mai explicit:

- Să nu-ţi mai pui niciodată viaţa în pericol aşa! Că de-aia plătesc o armată de oameni - ca să-şi pună pielea la saramură pentru mine şi ai mei! Iar tu nu intri în armata asta! Să nu mai faci niciodată - auzi?

Da, auzea şi-l bătea şi el pe spate... Îl trase spre canapea:

- Cum se simte Biyu?

- E bine. Mi-a spus că se preface a fi rău, că poate îi scriu medicii în fişă unele aluzii despre pensionarea pe caz de boală...

Păi fusese împuşcată în umăr! Fata aia îşi imagina că şefii ei erau uşor tâmpiţi?

- De fapt, cred că se alintă. Eu o răsfăţ rău; iar ea e totuşi un copil, şi se alintă, se răsfaţă...

- Foarte bine! Şi Ana mea se alintă când o răsfăţ. Ea se alintă mai tot timpul, aşa...

Şi se strâmba la el, făcându-l să râdă...

- Mă bucur să aflu că a scăpat cu bine. Ai vreo veste despre retragerea ei?

Isamu neagă:

- Nu. Consiliul director se va reuni în decembrie.

- Iar aşteptarea te omoară cu zile. Ştiu cum e; ştiu cât de greu trec uneori zilele...

Bunul lui prieten aproba acum... Se pregătea să-i vorbească despre "răbdarea este o virtute"; dar chinezul lui prinse brusc glas:

- Nu ştiu cum reuşeai tu. Mie îmi fierbe sângele-n mine! Şi mă mănâncă palmele! Scot telefoanele, le bag la loc, iar le scot, iar le bag la loc...

Aproba şi-l lăsa să detalieze acel "sunt îndrăgostit lulea"...

- Mă plimb de colo-colo ca un leu în cuşcă - iar în mintea mea e o vraişte incredibilă...

Aproba, aproba...

- Iar partea proastă e că a observat şi Cheng asta; semn că Fang a observat-o demult...

- Chestia asta are însă şi o parte bună; nu?

Isamu îl privea mirat... Zâmbi cu subînţeles:

- O să-ţi fie mai uşor să faci discuţia despre retragerea ta.

Şi uite că atinsese un subiect sensibil... Prietenul lui îşi privea lung mâinile...

- ... Nu ştiu ce să fac. Pe de-o parte, sunt tentat să mă retrag şi să stau cu familia mea. Să fiu, în sfârşit, tatăl copiilor mei. Dar nu pot să mă despart de meseria mea. M-aş urca pe pereţi în clipa în care aş descoperi că nu mai am nimic de făcut!

- Cine ştie... Întotdeauna o să găseşti ceva de făcut. Iar dacă ea culcă copilul, o să fii foarte ocupat cu pregătirea unei surprize pentru ea. O să vezi - alea sunt cele mai scurte momente posibile. O să rămâi deseori în pană de timp; pentru că ea o să se grăbească să profite de

momentul de respiro şi-o să apară cu două minute înainte de momentul ideal... Şi-o să te surprindă cu surprizele nefinalizate...

Ochii negri se ridicară şi-l priviră lung:

- Tu, la o adică, te înţelegi bine cu Piao...

- Da, Isamu. Mă înţeleg bine cu Piao. Şi am încredere în el. Simt că îi e teamă de mine. Şi mă respectă. Ştie că nu-şi permite să greşească...

Iar îşi privea mâinile...

- ... Eu nu am încredere în el. La documente, deşi l-am antrenat atâţia ani, mi-e că o să zbârcească.

Întinse mâna şi-l luă pe după gât:

- De fapt, să ştii că eu am prevăzut momentul ăsta. L-am prevăzut atunci când mi-ai spus că eşti îndrăgostit. La vârsta ta, la ce viaţă ai dus până acum, era evident că n-o să repeţi ceea ce tu consideri a fi "greşelile trecutului"! Şi să ştii că m-am uitat şi eu la propriul trecut... şi am decis că e momentul să fac o schimbare. După părerea mea, am crescut îndeajuns de mult ca să-mi permit să închiriez o viluţă discretă şi s-o transform în "sediul firmei". Pot s-o păzesc draconic; pot să îndes în ea trei secretare agile - aşa ca Adina. Actele nu vor fi o problemă. Iar la capitolul "consilier", Piao e destul de destupat. După primele... zece rateuri, o să priceapă şi el că crisparea nu-l ajută, ci îi dăunează... Şi-o să-i treacă!

Isamu nu spunea nimic... Îl scutură uşurel:

- Pune familia pe primul plan. E păcat! Îţi construieşti o familie frumoasă - şi-ar fi mare păcat ca tocmai tu să lipseşti din ea!

- Oricum, mă îndoiesc că Fang mă va lăsa să mă retrag de tot! Îmi va găsi el o îndeletnicire...

Aprobă, ştiind prea bine că-l minte cu neruşinare:

- Bineînţeles că n-o să rişte să se piardă toate informaţiile din capul tău!

Bun! Aproba uşurel cu capul! Să nu uite să-i spună lui Fang, la prima vizită - Isamu era foarte ataşat de munca lui, aşa că "dezlipirea" din activitate va trebui să fie făcută încet, în timp... Bunul lui prieten oftă greu:

- ... Eşti sigur că Piao e OK?

- Da, Isamu. Piao e conectat la Cheng. Şi a făcut pentru familia mea foarte multe lucruri pe care un altul poate că nu le-ar fi făcut. Mi-a apărat soţia şi copiii, mi-a răzbunat fata...

- ... Mi-e frică.

- De ce?

- ... Mă gândesc că e tânăr - şi n-o să observe capcanele...

- Şi crezi că eu n-o să le observ?

- Tu ai multe pe cap. Mult prea multe. Trebuie să forjezi afacerile, să te ocupi şi de băieţi...

- Să-mi răsfăţ şi nevasta...

El râdea; Isamu zâmbea doar... Îl bătu scurt, bărbăteşte, pe umăr:

- Fii serios! Ştii bine că sunt un supravieţuitor! Da? Şi ştii ce nevastă am - da? Ştii că, împreună, suntem indestructibili!

- Ştiu. Şi tu ştii că sunt echilibrat din fire - şi mă gândesc şi la părţile optimiste, şi la cele pesimiste...

- Las' că se gândeşte Ana mea destul la alea pesimiste! Hai - fugi şi fă un duş, trage-ţi sufletul, schimbă-ţi hainele... şi du-te s-o răsfeţi.

Chinezul fermecat ieşea fără să comenteze "expedierea" în concediu...

Coborau treptele. Paşii lui Isamu erau trişti. Pentru prima oară, consilierul lui conştientiza apropiata lor despărţire... După 16 ani de colaborare minunată, nepătată nici măcar de războiul lui cu Jun... De răzbunarea mamei lui...

"Dacă am avut încredere în tine încă nouă ani după ce ţi-am ucis mama, de ce crezi că n-am încredere în omul recomandat de tine?" Asta era o întrebare pe care chiar n-o va rosti niciodată...

Se apropiau de glasvand - şi nici el, nici Isamu nu încercau să mai spună ceva... Stop. Îl opri:

- Stai cu ea atât cât trebuie. E o perioadă destul de calmă în afaceri; noi ne descurcăm aici. Ea, însă, are nevoie de tine. OK?

- OK. O să vedem.

Aah - căpos chinez!

- Dacă o externează, o s-o aduc aici. Ca să pot să stau în birou.

- Dacă o externează, vă duceţi amândoi acasă. Şi ai grijă de logodnica ta. Vorbim electronic.

Isamu îl certă din privire şi-i strânse mâna:

- Vorbim.

- Vorbim.

Se grăbea chinezul lui să ajungă la maşină...

Îl privea lung şi-şi dădea şi el seama că, până la sfârşitul anului, o să-l piardă pe chinezul fermecat... Pe bunul lui prieten, pe care-l bandajase ca pe mumie atunci când îl găsise plin de tăieturi şi sângerând abundent... Ce vremuri! Şi uite că abia acum se gândea el la toate astea! Adică abia acum conştientiza şi el că bunul lui prieten o să plece...

Gata - plecase. Pornise spre poartă. Reveni şi el la scări - şi se grăbi să urce în dormitor.

Ana-Maria

Gata? Vorbiseră?... Vorbiseră. Ştefan era mai trist ca niciodată...

Îi făcu loc în pat, lângă ea; iar el se lungi încet... şi-i şopti la ureche:

- O să rămânem fără chinezul fermecat.

Negă încet:

- Nu cred.

Şi uite că era mirat... Bufni în râs:

- Nu e genul care să se lase năşit de Cheng!

Ştefan bufni şi el într-un hohot straşnic... şi-o sărută:

- Doamne! - ce m-aş face eu dacă n-ai fi tu...

- Probabil că te-ai odihni toată noaptea...

Gata - îl împăcase! Sărise pe ea la propriu! Ia uite-l, ce obraznic era!

- Femeie mult mai frumoasă ca luna! Tu n-auzi că rămânem fără chinez fermecat?

- Ba da. Da' dacă ne aşezăm pe alee în calea lui şi-i blocăm trecerea, crezi că se răzgândeşte?

Ştefan nega...

- Şi-atunci? Eu să ştii că m-am înţeles foarte bine cu Piao.

- Şi eu. Ştie multe lucruri. Adică e familiarizat cu activitatea. Ştie unde să se uite şi ce să facă... Nu Piao e îngrijorarea mea.

- Şi-atunci?

- ... O să-mi fie dor de el. Era singurul meu prieten!

- Sst! Că te-aude Diamant...

Nu, n-o să funcţioneze aşa - deşi Ştefan încercase să se comporte detaşat, se vedea limpede că era trist şi nu-i ardea de prostii... Redeveni serioasă:

- ... Or să mai vină la noi. Dacă vrei să ştii părerea mea, eu cred că or să vină în fiecare weekend! Doar să fim noi aici - să nu fim la conac!

- Şi dacă suntem la conac - îi chemăm acolo! E aer curat, e curte mare, fetiţa lor are unde şi cu cine să se joace...

... Pe cine calculase Ştefan - pe Trésor? Sau pe băieţelul Adinei? Prefera să nu-l întrebe...

- ... Hai, că o să fie bine!

- Bineînţeles că o să fie bine!

- Auzi? Voiam să te întreb o chestie.

Aşa! S-o întrebe! Soţul ei părea foarte serios...

- Mergi cu mine la birou? Aşa, zi de zi - mergi?

Aprobă, fără să înţeleagă prea bine de ce-o întreba asta - fiindcă, vorba aia, biroul era chiar sub dormitor...

- Atunci o să cumpăr o viluţă... O s-o dotez corespunzător... O să angajez trei specialiste în hârtii - fiindcă Piao e prea talentat ca să-l folosesc pe post de imprimantă şi ştampilă...

Aa...

- ... Da' vii cu mine; da?

- Da.

- Promiţi?

- Promit.
- Pe cuvântul tău?
- Să mor io - na!

Mm, ce-o mai pupa! Era fericit Ştefan al ei, că o să se ducă cu nevasta la birou... Zâmbi:

- Şi-acu' zi-mi şi mie cum se simte finuţa.
- Finuţa ta e o şmecheră şi-o răsfăţată de nu-ţi vine să crezi!

I-auzi! Păi hai să-i povestească! Adică să-l înveselească! Deşi râdea şi părea vesel, ea ştia că soţul ei suferea mult după bunul lui prieten...

29 noiembrie 2020 - duminică

Ştefan

Mm, ce bine dormise! Se întinse bine-bine... şi luă telefonul - oare cât era ceasul?

"Păi ia uite cum ai dormit tu ca un puturos pân' la zece..." Păi, da - că dacă-l adormise Ana lui, normal că nu simţise şi nu auzise nimic...

Ea dormea în continuare. Aşa că se trase uşurel în sus pe pernă şi accesă mail-ul - ăla oficial. Să se uite un pic pe newslettere. Duminică primea newsletterele săptămânalelor importante. Şi-şi permitea, la urma urmei, să lenevească - era Piao în birou, verificase mail-ul la nouă fix, se apucase de treabă...

Newsletter-ul ăsta era cu bani - iar el era buimac de somn, aşa că mai bine nu... Ăsta era monden - şi era o opţiune doar în măsura în care voia el musai s-o trezească pe Ana cu hohotele de râs...

Ce dracu era ăsta? Hm - iar îl invadau spamurile... Deşi ăsta chiar părea OK - nesolicitat, desigur, dar OK...

Se numea ***"Russia Today"***. Şi era în engleză. Nu auzise niciodată de el, dar îl primise... Azi, pentru prima oară... Foarte ciudat! Decise să apese pe el - că mai avea vreo zece telefoane jos, în birou, aşa că dacă-l virusa pe-ăsta "nu era o pagubă"...

Site-ul părea generalist. Şi nu era chiar plin de poze. Avea şi text. Hm - ia să vadă el, totuşi, ce mai era nou prin Rusia! Poate-l vedea şi pe Mihai pe-acolo! De ce nu?! La urma urmei, Mihai devenise luna asta proprietarul unei felii importante de afaceri ruseşti! Nu?

... Mai jos... Mai jos... Neinteresant... Aici trebuia să apese cu grijă - era un meniu derulant pe orizontală, care se tot schimba... Şi al dracului să fie el dacă nu recunoştea maşina aia...

Ah! La naiba! Trecuse ştirea! Oare-o s-o mai nimerească? Trebuia să aştepte - nu ştia cum funcţionează site-ul... Privea fotografiile care se schimbau la cinci secunde şi se întreba dacă nu cumva se înşelase totuşi...

Uite-o!

Apăsă pe ea. Şi înghiţi greu nodul din gât. Acum, când apăsase, telefonul nu accesase instantaneu pagina respectivă. Aşa că privise mai atent fotografia şi recunoscuse numărul de înmatriculare. Poate că Gabriel îşi schimbase maşina. Sau o împrumutase cuiva, vreunui prieten... Sau era o înscenare... O scenetă...

Se întreba de ce-i era atât de frică de Gabriel Donichioiu...

Se deschisese. Avea, bineînţeles, galerie foto. Decise să n-o acceseze. Nu încă. Trebuia să citească textul. Trebuia să afle ştirea. "Hai, Ştefane - aşa cum te-a învăţat bunul tău prieten, chinezul fermecat! De la prima literă până la punctul final!"

Un tragic accident... Stop. Tragic? Primele cuvinte fuseseră *"A tragic accident"*. Să înţeleagă că Gabriel murise?

Reluă textul. Şi-şi aminti că nu citise totuşi titlul! Mm - ce dracu era cu el?

"A tragic accident happened yesterday on E40. A tip lorry fatally hit an armored car. Three deaths."

Nu trebuia să fie "doctor în engleză" - ştia ce înseamnă "*tip lorry*", că doar văzuse basculanta în poză... Basculantă în România, basculantă în Rusia... Accident în România, accident în Rusia... Nea Nicu îşi ceruse scuze pentru convorbirea ciuntită şi-l felicitase pentru reuşită... Luă telefonul roşu şi începu să caute numărul lui Diamant. Suna... Suna...

- Mda.
- Te-ai trezit?
- ... Da! Da, şefu' - sunt treaz!

Adică îl trezise el acum. Iar stătuse huhurez pân' spre dimineaţă! În fine - nu era momentul pentru discuţia asta!

- Te-ai uitat pe mail?

- Încă nu.
- Bagă mail. Aştept.

Patul foşni uşor. Îşi prinse soţia de braţ şi-o trase înapoi lângă el - şi-i dădu telefonul, să vadă şi ea ştirea...

- ... Vărule, o să dureze! Că porneşte greu!
- Am spus că aştept.

Ba nu aştepta deloc - se ridica şi-şi punea o pereche de blugi şi-un tricou! Ana lui era consternată; o zărise cu coada ochiului, îi zărise palma care acoperise gura, zărise ochii măriţi de uimire...

Era dificil să se-mbrace cu telefonul la ureche - nădragii mergeau repede, dar bluza era un chin... Brusc, Diamant răbufni într-o înjurătură de-aia "cum ştia el"! Se grăbi să-l tempereze:

- Ce-i? Ce-ai primit?
- Mail de la ăia - de la ruşi! Sledcom ăia!
- Eşti singurul destinatar?
- ... Da.
- Trimite-l la mine cu viteza sunetului!
- ... A plecat.
- Vorbim.

Aruncă telefonul pe pat şi reuşi să bage şi cealaltă mână în tricou. Ana şopti, din pat:

- Accident frontal. A strivit trei maşini - blindata şi suita. Băieţii din prima maşină au murit...
- Îmbracă-te - ne-a trimis Diamant mail de la ruşi!

Soţia lui era mult mai practică decât el - îşi punea halatul peste pijama...

Înhăţă telefoanele şi alergă la uşă. Venea şi ea, speriată rău...

Diamant

Ia uite drăcie - că-i scriseseră ruşii! Ia să vadă el ce şi cum...

În mail nu era decât antetul şi adresa. Nici un cuvânt pentru el? Nici chiar o înjurătură, sau un "prostule, ce amuzant eşti"? Hm... Deschise ataşamentul.

Se numea "codificat" - Dosar 19280/RO/2020. Să înţeleagă că el fusese cel de-al 19.280-lea individ căruia ruşii îi făcuseră dosar anul ăsta? Sau era al 19.280-lea individ din România căruia ruşii...

La dracu cu asta! Ce dracu scria acolo?

... "'Raţi ai dracului, cu Dumnezeii voştri cu tot - că îmi scrieţi în ruseşte, de parcă aveţi boală pe mine..." Pagini întregi de chirilice... Şi nu era bine să improvizeze iar cu Google Translate, că era ditamai Interpolul rusesc...

Şase pagini de chirilice. Şase mii de draci să năvălească în creierii lu' ăla care-i trimisese şase pagini de chirilice! Derulă...

Încetini... Degetul care mişca rotiţa mouse-ului încetinea involuntar... pe măsură ce fotografia urca pe ecran, iar ochii lui o desluşeau... Stop.

Imaginea îi arăta un accident de circulaţie. Era o imagine de ansamblu - "profil", cum spunea el. Se vedea clar "locul dezastrului"; se vedeau "părţile implicate"... Spre deosebire de români, ruşii aduceau nişte reflectoare mari-mari atunci când investigau carnagii de-astea... În stânga era o basculantă. Cuva aia uriaşă se desprinsese; atârna spre stânga, spre partea pe care el n-o vedea. Iar partea de jos a cabinei era "la jumate". Accident frontal. Mai nasol de-atât era impactul frontal cu trenul... În fine! În faţa basculantei erau trei maşini. Erau ca dracu - prima, aia care pupase prima basculanta, era săltată la 45 de grade; aia din spatele ei intrase pe dedesubt pân' la basculantă. Iar a treia se înfipsese în fundul celei de-a doua. Merseseră probabil în coloană... Urât accident!

Derulă mai jos. Era câte o singură poză pe pagină. Urma o poză cu basculanta... Şoferul era, bineînţeles, încarcerat - avea faţa plină de sânge şi guler cervical şi vreo patru paramedici care încercau să-l salveze...

Derula mai jos... Simţi că încep să-i tremure picioarele - maşina aia, prima din carambol, era blindată...

Sledcom îi trimisese un dosar în care prezenta un accident între o basculantă şi o blindată... Simţea cum i se întoarce stomacul pe dos - că vedea, la volan, masa de carne şi sânge şi membre şi...

Repede! Page down! Repede - să dispară măcelul ăla de pe ecran!

Gata - dispăruse!

Ăştia doi, din maşina din spate, n-aveau... La dracu! Ăştia n-aveau capete! Adică capetele lor, cu tot cu umeri, erau în blindată! În podeaua blindatei! Se vârâseră, "în frână", sub blindată - iar chestia aia uriaşă, limuzina de câteva tone bune, căzuse pe ei! Page down! Repede! Măiculiţă, ce carnagiu fusese acolo!

Răcni:

- Băă!

În faţa ochilor lui era o poză cu Gabriel Donichioiu. Gura, adică cele două maxilare, erau strivite - vârâte înăuntru, de parcă îi crescuse botu' spre gât, nu spre în afară. Şi fruntea îi era strivită - creştetul capului îi era aplatizat aproape perfect. Scăpaseră doar ochii şi nasul. Ochii întredeschişi, nasul... Se vedeau nişte mâini în mânuşi chirurgicale care ţineau capul pentru poză... Se vedea nişte chestie gri acolo...

Pipăi după special... sau după ăla roşu, nu mai conta... Nu putea să privească ecranul mobilului, să găsească numărul vărului lui, pentru că privea monitorul... Apăsă page down - şi folosi momentul ca să privească totuşi afişajul. Ştefan era primul - că cu el vorbise ultima oară! Dar în clipele astea zău că nu se gândise la asta... Suna... Ridică privirea spre ecran. Şi văzu o masă de piele şi carne şi sânge şi coaste care străpunseseră...

Page down.

Motorul intrase în habitaclu. Motorul era vârât tot într-o masă de carne, sânge, oase...

Scăpă telefonul din mână. Înhăţă coşul de gunoi. Închise ochii.

... Poate era Ştefan inspirat şi apăsa butonul roşu - să nu-l râdă serviciile, că vomita şi sufletul din el doar aşa, la vederea unor poze...

Ştefan

Diamant vomita. Nici el nu mai avea mult - după ce văzuse cum arăta capul lui Gabriel, zău că se pregătea să alerge la baie! Apăsă butonul roşu şi-şi luă soţia în braţe. Ea nu trebuia să vadă pozele astea. Iar el trebuia să fie tare - să o ţină în braţe, să strângă din dinţi şi să-i arate lui Piao că avea un şef puternic...

Capul era "limpede". Da, Gabriel era. Şi nu purtase centura, aşa ca Diamant. Dăduse deci cu gura de volan. Rău! După care acoperişul se strivise de faţa basculantei - iar el se ridicase pe acoperişul ăla, strivindu-şi capul... Faptul că-şi rupsese gâtul era mizilic, pe lângă materia cenuşie care ieşise prin carnea sfâşiată de oase! Ce dracu - îi ieşiseră creierii din cap! Sadici ruşii ăştia...

Ana lui oftă greu - şi-l împinse uşurel. Nu-i dădu drumul:

- Eu zic să nu te uiţi.
- Ba o să mă uit. Sunt poze, nu? Poze cu un accident! Nu-i mare rahat, să ştii!

"Daa, sunt sigur! La cât de des vorbeşti tu aşa neaoş, sunt sigur că nu eşti afectată chiar deloc..." N-avea de ce să se certe cu ea. Şi ea era şocată, şi el era zdruncinat serios de ceea ce-i vedeau ochii... Aşa că îi dădu totuşi drumul. Iar Ana se întoarse spre ecran... şi constată:

- A pupat volanul?
- Şi pe urmă mişcarea i-a înfipt capul în capotă. Cred că a avut peste sută. Plus încă o sută basculanta... Ştii că, la accidentele frontale, se adună vitezele...

Ea aproba... Piao decise să-i avertizeze că dădea pagina:

- Trec la următoarea?
- Da.

Pieptul. Adică partea superioară a corpului. Izbită probabil de volan. Izbită rău - îl strivise şi-i făcuse coastele să pocnească, să iasă prin piele... Ana oftă greu - şi puse degetul pe ecran, pe ceea ce părea

a fi o aluniţă, sau un semn:

- El e. Gabriel. Adică nu-i o sosie. Chiar l-au omorât pe Gabriel!

- Ştiau ce înseamnă să mimeze doar că-l omoară. Ăla ar fi continuat să încerce să-mi facă rău. Iar dacă-i prindeam cu minciuna...

Aici, în afară de semnul ăla, nu prea avea mare lucru de văzut.

- Dă-i mai departe.

Măiculiţă, Doamne!

Chipul soţiei lui se înfipse violent în umărul lui, în tricoul lui... Aproape că-l dărâmase! Dar adevărul era că nici el nu se prea putea ţine pe picioare aşa, normal. Văzuse propriile fotografii - alea de după saltul din elicopter. Adică alea de după aterizare. Comparativ cu ceea ce era acum pe ecran, el fusese un caz "de spirt şi plasturi"...

Categoric, suma vitezelor depăşea 200 km/h. Motorul nu intrase în habitaclu, ci în Gabriel. Adică motorul era în Gabriel - în picioarele şi scaunul lui Gabriel. Dacă n-ar fi fost blindată...

Piao îi ghici gândul - şi apăsă tasta care schimba imaginile oribile de pe ecran... Ăştia doi erau bodyguarzi. Nu - nu era Andrei. Andrei scăpase. În mod cu totul şi cu totul ciudat, tocmai Andrei, cel care-şi răcnise în gura mare intenţia de a-l otrăvi pe Mihai, scăpase...

"Ehei, nu fii tu aşa de convins că scapă! Anul are 365 de zile, ziua are 24 de ore, ora are 60 de minute..."

Peste ăştia doi căzuse blindata. Şi cum ei purtaseră centurile, iar BMW-urile alea erau cap de linie, blindata îi strivise. Tonele de metal îndoiseră tabla - şi apăsaseră carne şi oase...

Puse mâna pe umărul lui Piao:

- Trimite urgent dosarul lui Cheng. Roagă-l să-mi traducă instantaneu, dacă e posibil...

- Imediat. Îl trimit şi la Bordeaux?

- ... Da.

Piao se mişca cu viteză - click-äia şi trăgea de toate cele pe-acolo de parcă se uitase până acum la fotografii cu căţei jucându-se în valuri înspumate, sau cu trandafiri pentru grădina Anei... Se aplecă un pic, că el cică voia să-şi ia ţigările - şi aruncă o privire fugitivă la chipul chinezului...

Îşi trase soţia spre uşă:

- Hai sus, pe terasă, să fumăm o ţigară. Hai - că tradusul o să dureze un pic!

Urcau încet treptele... Trăgea unele concluzii...

Primul lucru, îl suna pe tăticul lui - şi-l trimitea urgent la Diamant, să-l liniştească pe nebun! Că ăla era în stare să dea reply şi să le mulţumească ruşilor pentru "serviciu"! Şi chiar nu era cazul!

Apoi, o să sune jos - şi-o s-o roage pe Isabelle să le aducă două cafele, o apă şi-un calmant. Ana lui începuse să suspine - şi sigur o să plângă după ce trăgea primul fum...

Şi-apoi o să coboare la micul dejun. Doar el, probabil - ea sigur nu mai avea stomac să înghită ceva înainte de prânz! O să-l invite şi pe Piao. Dacă chinezul îl va refuza... Dar dacă chinezul va veni în living şi va mânca tot, cu poftă, putea spune că era un conte interlop al dracului de norocos! Că pierdea un chinez fermecat, da' rămânea cu alt chinez fermecat - cu stomac de oţel pe deasupra...

Rebeca

Suna... Suna... Bărbatul ei nu părea dornic să-şi vadă nevasta - că nu-i răspundea la videoapel... În sfârşit, răspunsese! În sfârşit! Momentan nu vedea nimic - era întuneric beznă...

- Alo?

... Ăsta nu era Diamantu' ei! Da' cine era?

- Alo?

- Rebeco, tu eşti?

Ăsta nea Dumitru era! Minunat!

- Da, nea Dumitre! Eu sunt!

- Rebeco, eu sunt la bărbată-tu! Să stai liniştită - auzi? Că sunt eu aici!

Nea Dumitru era la Diamant iar ea trebuia să stea liniştită... Hm! Rânji:

- Bine, nea Dumitre! Dacă eşti dumneata acolo, nu mai e nici o problemă!

- Aşa! Hai, că te sună el mai pe seară-ncolo! Când îşi revine!

Aoleu! Trebuia să-şi revină! Da' ce dracu se-ntâmplase?

- Bine, nea Dumitre! Nu-i nici o grabă! Nu e urgent...

- Aşa! Te sărut! Pa!

- La revedere...

Îi închisese, bineînţeles...

Se ridică şi ieşi. Şi-o rupse la fugă spre conac.

Deci nea Dumitru era la Diamant. De ce, numai ei ştiau! Dar, în orice caz, ştia sigur că nea Dumitru nu trecea zilnic pe la Diamant! Aşa că sigur fusese ori chemat, ori trimis acolo! Nea Dumitru nu-i răspunsese la videoapel; îi răspunsese doar la telefon. Semn că ea nu trebuia să vadă ce se întâmpla acum în casa soţului ei. Şi-i spusese să stea liniştită, că o sună el când îşi revine... Ce dracu se întâmplase? Ce păţise Diamantu' ei? Iar se-mbătase de supărare? Sau încercase să facă un gest necugetat? Că erau în 29 noiembrie! Mai erau doar azi şi mâine - şi adio luna noiembrie, adio profeţii, adio reîntregirea familiei lor...

Conacul ăsta era tare departe... Ea era tare "ruginită" şi se simţea destul de slăbită... că iar ajunsese stinghiuţă nemâncată, şi-o s-o bată rău bărbatul ei când o s-o vadă...

Gata! Trase uşa şi năvăli în living. Aleodor sigur era în birou! Repede! Repede...

Intră în birou şi-l fulgeră pe spion cu ochi furioşi:

- Diamant nu-mi răspunde la videoapel. În schimb, îmi răspunde nea Dumitru - la apel, adică fără imagine! Şi-mi zice să stau liniştită, că e el la Diamant, şi-o să mă sune bărbatu' mai pe seară-ncolo, când îşi revine. Dacă nu-mi zici ce s-a întâmplat, sun la şefu' şi te spun. Zi-i!

Aleodor o privea lung... Scoase telefonul şi-o coti în romanes:

- Zi-i, că să moară copilaşu' meu dacă nu-l sun!

- Nu-l suna; că încearcă să o liniştească pe Ana...

Poftiim...

Se simţi, brusc, moale ca o cârpă. Căzu în fund pe covor... Adina se ridică, s-o ajute să se ridice; dar Aleodor fu mai iute şi-o săltă şi-o aşeză pe canapea... Îl prinse de pulover:

- Trésor?

- Nu. A murit Gabriel. L-au omorât ruşii. Şi ăştia nu se-ncurcă când omoară pe câte unu' "ieşit din front". L-au izbit frontal de-o basculantă. Nici n-au clipit - au mai omorât doi oameni din suită, da' nici n-au clipit...

Adică îl omorâseră pe Gabriel... Începu să scuture uşurel puloverul spionului, şoptind printre suspine:

- Să nu mă minţi, mânca-ţi-aş sufleţelu' tău! Să nu mă minţi!

- Nu te mint. Îţi arăt pozele! De dimineaţă, i-au trimis lui Diamant dosarul - cu explicaţii cu tot. Cu poze mari, A4, ca să se vadă detaliile...

Adică chiar murise Gabriel - nu păţise Trésor ceva rău...

- ... Pozele sunt dure. E desfigurat. Şi-a strivit faţa de volan, şi-a strivit capul de tavan, i-au ieşit coastele prin piept, motorul a intrat înăuntru pân' la spătarul scaunului...

Deci de-asta Diamant...

- Vino-ncoa să vezi şi tu!

Nu-nu! Îl ţinu bine:

- Du-mă tu - că nu pot...

Aleodor n-o bombănea; o lua pe sus şi-o muta uşurel la calculator... Într-adevăr, spionul deschidea un mail sosit de la Ştefan... Apucă mouse-ul şi derulă în jos... Da - aia era "călătoria" mail-ului: de la Sledcom către Diamant, de la Diamant către Ştefan, de la Ştefan către spion... Deschise ataşamentul.

- Ăsta e în ruseşte. Cheng l-a tradus, dar ni l-a trimis fără poze. În orice caz, scrie acolo cum s-a desfăşurat accidentul.

- Doar atât scrie?

- Îţi printez traducerea şi ţi-o dau şi ţie. Uită-te la poze - de la pagina şapte încolo.

Pagina şapte... Măiculiţă, ce ispravă făcuseră ruşii... Pagina opt...

Şoferul basculantei o să aibă nevoie de câteva luni de spitalizare probabil... Pagina nouă...

Privea lung imaginea de la pagina nouă şi înţelegea că aia era blindata lui Gabriel - iar masa aia de carne de la volan era Gabriel... Gabriel Donichioiu, nenorocitul care pusese la cale uciderea ei... Pe pagina zece erau nevinovaţii ăia doi - bodyguarzii din prima maşină. Clar - căzuse blindata pe ei. Muriseră pe loc. N-avuseseră nici o şansă - atunci când basculanta venise spre el, Gabriel călcase frâna. Înfipsese, probabil, piciorul în frână - iar mişcarea şi izbitura făcuseră maşina să se ridice. BMW-ul din spate frânase şi el - şi aşa, cu botul în jos, se vârâse sub blindată... Şi nu se ridicase de fund, fiindcă blindata căzuse pe el... Iar ăia din spate... Da - acum era limpede.

Pagina zece... Privea moaca ăluia şi realiza că zâmbeşte larg... Că e toată un zâmbet şi străluceşte de fericire... Părintele puse palma pe umărul ei:

- Să nu te sperii - că sunt din ce în ce mai dure.

- Nu mă sperii, mânca-ţi-aş ochişorii şi sufletu' tău! Că ăsta a plănuit să mă omoare pe mine-n martie! Şi pe mine, şi pe Diamantu' meu! Ăsta a comandat accidentu' lui cu basculanta! Şi uite, că e ciudat - avea creieri în tărtăcuţă! Da' probabil că n-a avut destui. Sau n-au fost îndeajuns de creţi! Cine ştie - poate lămuresc legiştii problema asta...

Ea era foarte fericită; spionul nu zicea nimic... Pagina unşpe... "Aah, Doamne! Sper că coastele l-au străpuns atunci când încă trăia! Sper să-i fi străpuns inima..."

Pagina doişpe... Aplaudă, veselă:

- Ce mişto! Să moară mama dacă nu-i mişto de tot! Ah, Doamne! Doamne, dă-i sănătate rusnacului din basculantă! Dă-i, Doamne, sănătate! Că mare lucru a făcut el acolo! Mare de tot!

Se-nchina şi rânjea la masa de carne din motor; sau la motorul din masa de carne. Părintele o privea lung; ea se închina şi râdea şi tropăia mărunt din picioare... Şi-i venea să scuipe pe ce mai rămăsese din nenorocitul ăla, da'-i era că strica bunătate de monitor...

Ştefan

Aleodor zicea că Rebeca e fericită. Că aplaudă şi-i urează şoferului de pe basculantă multă sănătate. Tatăl lui zicea că Diamant era şi-acum şocat - deşi doctoriţa îi făcuse un calmant intravenos. Nu vorbea, nu-şi schimba mimica serioasă... Se duseseră toţi pe capul lui - copiii, mama, unchiul - şi toţi încercau să-l liniştească, fără să observe că toate insistenţele lor îi aminteau scenele...

Soţia lui oftă greu şi ridică capul de pe umărul lui:

- Asta e! Bine că s-a terminat! Oare pe unde-i Andrei? Şi ce face?

Piao se grăbi să-i răspundă:

- Andrei e acum în biroul lui. A rezervat o masă pentru doi la Bamberg, la cină. O chestie exclusivistă...

Andrei era cuminte, asculta de noul lui stăpân... Ridică privirea spre Piao:

- De ce oare Andrei nu era lângă Gabriel în blindată?

Chinezul se sprijini de spătarul scaunului:

- Pe de o parte, Mihai nu poate conduce singur absolut totul. Pe de altă parte, m-am tot gândit în ce măsură acel "plănuisem să-l omorâm pe Mihai şi să-l moştenim" nu a fost un test pentru tine...

Evident! Completă:

- Un test pus la cale chiar de Mihai eventual...

- De Mihai sau de umbrele - nu? Îi aveai la mână pe toţi cei trei fraţi! Puteai fi tentat să capturezi totul...

Aprobă... Telefonul Anei începu să cânte! Oare cine-o suna? Soţia lui scoase aparatul şi oftă greu:

- Nea Nicu e.

Aoleu! Nea Nicu! Se grăbi să o sărute pe obraz:

- Sigur e legat de Trésor! Să ai grijă ce spui, da? Te rog!

Ana aproba, serioasă... marcată serios de toate evenimentele petrecute azi...

Ana-Maria

Apăsă butonul verde şi ridică telefonul la ureche - că se înregistra, se salva pe server... Şi chiar n-avea de gând să se lase condusă prin discuţia cu boşorogul ăla duplicitar!

- Da.

- Bună seara, Ana.

I-auzi! În limba română! Asta era pentru urechile lui Rotari, nu? Zâmbi un pic, amuzată de... tot efortul şi toată scremerea revărsată brusc de la Bordeaux şi menită a le rezolva lor toate problemele uite-aşa, "la bici":

- Bună seara, dle Petriceanu.

- Ce mai faci tu? Te-am deranjat?

- Nu. Mă uitam la un film. Pe DVD, aşa că...

- Aha! OK! Deci ai cinci minute şi pentru mine...

- Bineînţeles, dle Petriceanu. Când n-am avut eu cinci minute pentru dumneata?

Şi se strâmbă concludent la aparat... Nea Nicu tăcea, că era un boşorog şovin şi duplicitar şi-şi închipuia că, dacă făcea eforturi acum, îi era iertată ezitarea şi "poziţia struţului" din cursul întregului an... Continuă:

- Ştii bine că întotdeauna am timp şi deschidere pentru dumneata.

- Ştiu. Uite, am aflat şi eu despre Gabriel...

Aflase şi el despre Gabriel! Frumos! Rosti sec:

- Dumnezeu să-l ierte!

- Dumnezeu să-l ierte şi să-i odihnească sufletul!

"În iad, răsucit în proţap - să-i cauterizeze rănile cu aparatu' de sudură..." De când asistase la metodele lui Piao de-a face dreptate, prinsese gust de sânge şi urlete şi schingiuiri de-alea de calitate...

- Ano, voiam să te întreb... Acum, că în sfârşit s-a aflat ce s-a întâmplat de fapt anul ăsta...

Cu alte cuvinte, "acum, după ce s-a stabilit că Gabriel a fost vinovat pentru toate, iar Andrei şi-a scăpat pielea şi a fost strunit corespunzător ca să nu mai ridice probleme"... Aşa-i venea să-i zică vreo două - dar se abţinea...

- Ano, tu ai ridicat blestemul?

- Blestemul care o apără pe Trésor? Nu.

- Aha! Uite, voiam să-ţi spun...

Ea tăcea şi-l lăsa să-i spună...

- ... Te rog eu mult de tot să ridici blestemul.

- Dle Petriceanu, de câţi ani mă cunoşti dumneata pe mine?

- Păi să tot fie vreo paişpe-cinşpe, cred...

- Dle Petriceanu, în ăştia cinşpe ani de când mă cunoşti bine, spune-mi: de câte ori am făcut eu rău cuiva?

- Ano,

- De câte ori m-am ridicat eu şi am făcut cuiva un rău gratuit?

- Niciodată. Ai dreptate. Dar

- Am spus aşa! Omul care o ţine pe Trésor prizonieră şi o împiedică să se întoarcă acasă, la familia ei, trebuie să-şi vadă copiii chinuindu-se aşa cum se chinuie şi Trésor. Iar omul care încearcă să-i facă un rău nepoatei mele trebuie să păţească exact acel rău pe care plănuieşte să i-l facă - acel rău şi nimic altceva! Iar cel care va decide să ia măsuri radicale împotriva ei, să rămână singur pe lume - să-i moară absolut toată familia şi toate rudele şi să rămână singur pe Pământ. Să se năruie tot ce-a construit. Şi să n-aibă parte de moarte decât după ce împlineşte 100 de ani.

Tăcere...

- Aşa e blestemul, dle Petriceanu. Şi să ştii că în fiecare zi se fac farmece şi vrăji şi se rostesc descântece pentru ca nepoţica mea să fie în siguranţă, apărată de rele şi de pericole. În fiecare zi se fac farmece şi vrăji şi se rostesc descântece pentru ca rudele cele mai apropiate de

sufletul celui care-mi ţine nepoţica prizonieră să păţească cele mai mari rele, iar respectivul să sufere cele mai grele chinuri şi să simtă cele mai mari dureri sufleteşti. Special am dat aşa ordinul - să nu sufere el rele fizice, ci rudele lui şi cei dragi lui.

- Ano,

- Aşa e dat de Cel de Sus - greşelile părinţilor le trag copiii.

- Ano, te rog! E vorba de-un sufleţel de nici o lună de zile!

- Ştiu. Şi ştiu că n-o să-i scadă febra înainte ca Trésor să fie eliberată exact aşa cum este acum - vie şi nevătămată şi neatinsă.

Nea Nicu tăcea - semn că era ceva în neregulă... Febra! Rostise "febra" - adică ştia ce se întâmplă cu copilul ăluia! Şi mai ştia şi în ce stare era Trésor acum! Se dăduse de gol, că ştia ce se-ntâmpla la ăla-n bătătură! Repede - s-o dreagă!

- Dle Petriceanu, eu ştiu tot. Sunt într-o poziţie care-mi permite să aflu toate informaţiile pe care le doresc. Şi am multe mijloace de a-mi îndeplini scopurile. Scopul meu nu este să fac rău unui copil nevinovat; şi nici să chinui un adult care, la urma urmei, se conformează unor ordine şi-atât! Scopul meu este să îmi recuperez nepoţica - să o aduc, vie şi nevătămată, la ea acasă. La mama ei, la tatăl ei... Aş putea grăbi lucrurile cu un telefon; şi-atunci iadul s-ar dezlănţui din nou. Flăcările alea de la vilă au fost eficiente, la urma urmei... Dar nu vreau. A fost mult prea multă supărare, la toată lumea. Şi la noi, şi la ei... Nu vreau să mă răzbun; vreau să-mi reîntregesc familia.

Tăcere... Perfect!

- Nepoata mea e doar un copil de şapte anişori. Singura ei vină în tot rahatul care s-a întâmplat anul ăsta este că era puţin răcită în dimineaţa de 9 martie - şi nu s-a dus la grădiniţă.

- Ştiu, Ano. Dar uite că lucrurile au început să se lămurească!

- Nepoata mea e pură. Are sufletul pur, ca orice copil. Şi-şi iubeşte părinţii, aşa ca orice copil. Nepoata mea suferă, departe de părinţii ei. În condiţiile astea, pentru fiecare clipă de suferinţă a ei, vor suferi şi copiii celor care o ţin prizonieră. Că şi ei sunt puri şi nevinovaţi - iar părinţii lor se-ntreabă, la fel ca părinţii lui Trésor, cu ce-a greşit copilul lor, de trebuie să sufere aşa!

- Ano,

O coti în romanes - că găsea Rotari ăla un ţigan care să-i traducă, nu?

- Nea Nicule, eu sunt o femeie corectă. Eu plătesc fiecăruia cu moneda cu care mă plăteşte. Cumnatul şi cumnata mea suferă acum. La fel trebuie să sufere şi adulţii care-mi ţin nepoţica departe de familia ei.

- Exact la fel gândesc şi eu, să ştii! E o răutate uriaşă să chinui un copil nevinovat, care nu ţi-a făcut nimic! Şi Dumnezeu pedepseşte la fel!

- Nea Nicule, eu nu sunt Dumnezeu. Şi nici nu m-apuc să împart dreptatea după cum o judec eu că trebuie împărţită. Eu vreau să se-ntoarcă nepoata mea acasă. Aşa că fac tot ceea ce trebuie făcut pentru asta.

Tăcere... Rosti scurt, sec:

- Dacă acel bărbat din Republica Moldova vrea să-şi salveze bebeluşul, să facă bine să nu-mi mai chinuie nepoata.

Asculta... Nici acum nu spunea nimic? Hm! Încercă să nu zâmbească:

- La revedere, dle Petriceanu.

Apăsă butonul roşu şi lăsă telefonul pe birou. Şi oftă, în şoaptă:

- Mi-a scăpat rahatu' ăla cu febra...

- Ba e foarte bine! E minunat! E perfect aşa!

Serios? Soţul ei mai avea puţin şi chiuia şi juca prin birou:

- E perfect aşa! I-ai arătat că ştii totul - inclusiv ce se-ntâmplă în casa amantei lui, cu copilul lui! Şi i-ai cerut practic să ne dea copilul!

- L-am anunţat că eu am ordonat febra copilului lui. Şi incendiul. Şi, indirect, "m-am semnat" şi pe degetul tăiat, şi pe mâna ruptă, şi pe bubele fetei...

- Bravo!

Soţul ei o înhăţă de cap şi-o pupă apăsat! Mm, ce fericit era! Nu prea-i înţelegea fericirea... Ştefan îi dădu drumul şi se răsuci spre Piao:

- Spune-i lui Cheng despre telefon! Anunţă-l că ăla o să primească azi înregistrarea! Spune-i să fie cu ochii pe el! Să fie pregătit să ia copilul!

Ştefan al ei era agitat ca la balamuc. De parcă, gata - în cinci-zece minute Trésor o să fie scoasă la poartă, iar băieţii lui Cheng doar ce plecaseră să-şi ia o pizza şi n-or să fie acolo...

Ea ştia că n-o să fie aşa. Ion Rotari nu va asculta de propria raţiune - pentru că avea şefi. O să încerce să-şi convingă şefii să lase copilul să plece... Chestie de durată, dat fiind că în Franţa era ora patru, ceea ce însemna că la Moscova era ora şase - şi generalii "de birou" nu făceau de obicei ore suplimentare...

O stăpânea un sentiment ciudat. Acum, după atâtea luni... Simţea că se obişnuise fără ea. Ştia că nu era în regulă - că viaţa fără nepoţica ei cea frumoasă şi isteaţă şi fermecătoare ar fi trebuit să fie un chin! Dar Diamant se obişnuise fără ea... Băieţii de la conac se obişnuiseră... Şi, după ce şi Rebeca se obişnuise fără ea, parcă-parcă se obişnuise şi ea...

Dacă micuţei ei nepoate îi era scris să scape, scăpa. Dacă însă soarta ei spunea că totul se va sfârşi în câteva ore... Sau...

Isamu

Biyu se simţea bine. Zâmbea şi strălucea toată! Da, invoca tot felul de probleme ca să nu se ridice; ba că ameţea, ba că se simţea slăbită, ba că o doare capul sau rana... Dar n-o durea. Era OK. Era fericită şi-i străluceau ochii...

Îi arătase şi ei dosarul primit de Diamant. La vederea fotografiilor, logodnica lui nici nu clipise - semn că fusese antrenată corespunzător, cu grijă la detalii, cu accent pe "stomacul de fier"... Citise şi ea traducerea - şi ajunseseră la aceeaşi concluzie - contele Ionesco scăpase de ameninţarea rusă. Sigur, n-ar fi fost o idee rea să fie precaut în următorii cinci ani; dar el unul presimţea că, în maximum şase luni, Mihai îl va contacta "cu treburi". Mihai avea şcoala lui Leonard şi-şi trăise viaţa alături de el; ştia deci, în subconştientul lui, că afacerile cu contele Ionesco sunt sigure şi bănoase...

O să-l instruiască pe Piao, apropo de Mihai Donichioiu - şi apropo de toate solicitările care vor veni dinspre Est. Se va oferi să-l consilieze - adică să-şi bage un pic nasul, să calculeze riscuri şi beneficii şi parteneri de afaceri. O să-i dea sfaturi ample... Că era vorba despre bunul lui prieten, alături de care îşi petrecuse ultimii 15 ani...

15 ani! Hm! O viaţă de om, cum zicea Ştefan...

Biyu îl privea lung... fericită... Zâmbi:

- De ce zâmbeşti aşa?

Primi o ridicare din umeri.

- Te rog să-mi spui de ce zâmbeşti aşa.

Tânăra îi făcu semn să se aplece, ca să-i şoptească la ureche... Văzu, cu coada ochiului, cum mâinile ei se aşează peste burtă:

- Mă gândeam că, din fericire, atentatul n-a stricat nimic în zonele importante...

Era euforică - nu veselă! Era euforică de-a binelea! Îi fură un sărut... Puse palma peste palma ei... O privea lung - şi parcă se aştepta ca din clipă-n clipă să simtă sub degete o mişcare uşoară... de fetiţă...

- ... Aş vrea...

Nu prea ştia cum să-i spună - şi uite că ea era foarte atentă, chiar nerăbdătoare să-i afle dorinţa...

- ... Aş vrea să întemeiez, alături de tine, o familie. Şi-mi doresc mult să fiu zi şi noapte alături de voi - de tine şi de Nuo Shu.

Ce părere avea ea despre numele găsit de el? Oare o să fie de acord cu el? Oare se gândise ea la alt nume? Nu-i putea citi gândurile... Biyu aproba şi zâmbea şi nu rostea nici un nume...

- ... Îţi place Nuo Shu?

Adică graţioasă şi blândă? Sau visa la o puştoaică iute, care să spargă geamurile cu mingea şi să bată băieţii la şcoală? Logodnica lui aproba... Încercă să nu roşească foarte tare:

- Recunosc că mi-e frică. Deşi am un băiat în pragul însurătorii,

nu prea ştiu cum se cresc copiii...

- Nici eu nu ştiu. Dar cred că o să învăţăm amândoi, pe parcurs...

Categoric - or să înveţe amândoi pe parcurs cum se cresc copiii! Or să fie amândoi alături de micuţa lor graţioasă şi blândă - şi-or să se descurce ei cumva! Or să facă ei cumva...

Scoase telefonul roşu, accesă agenda... Fang. Call. Suna... Suna...

- Da.
- Bună seara. Deranjez?
- Nu. Te ascult - ce s-a întâmplat?
- Vreau să te rog să mă primeşti zilele astea în vizită. O vizită între patru ochi.

O secundă, două... Fang păru amuzat de solicitarea lui:

- Ştii bine că ai uşa deschisă oricând vrei tu! Dar mă tem că va trebui să-mi spui acum despre ce e vorba; să nu fiu luat prin surprindere...

Şeful lui bănuia deja despre ce era vorba... OK! Hai să-i spună!

- Vreau să discutăm referitor la posibilitatea desfacerii contractului meu de muncă.

Vocea lui Fang nu-şi schimbă în nici un fel tonalitatea sau intensitatea:

- Să înţeleg că vrei să demisionezi?
- Nu ştiu. Cred că da. Sunt pus în faţa unei decizii complicate - şi am de ales între meseria de consilier şi cea de tată. Cu sinceritate îţi spun că, în momentele astea, cea de-a doua opţiune mi se pare foarte, foarte tentantă...

Fang începu să râdă:

- Bine, Isamu! Oricând vrei tu, fă-mi o vizită - şi discutăm despre reconversia ta profesională.

Începu şi el să râdă:

- În regulă! O seară bună...
- O seară bună şi ţie.

Buton roşu... Roşu aşa ca obrajii ei... Încercă să facă o glumă bună:

- Acu' să nu spui că te-ai răzgândit!

Nega - nu, nu se răzgândise. Şi nici nu-i ardea de glume. Ea ştia că el nu glumise. Şi cum decizia lui reprezenta practic "maximul schimbării" prin care trecuse el anul ăsta, uite că jaspul lui nu mai spunea nimic - doar îl privea, roşie-n obraji, şi-i zâmbea...

Diamant

Oftă greu şi luă telefonul. Trebuia să-şi sune nevasta...

Abia după cel de-al treilea calmant reuşise "să se deblocheze". Fusese conştient de ceea ce se petrecuse în jurul lui; îi auzise vorbind, sfătuindu-se, îngrijorându-se, rugându-l să facă cumva să-şi revină... Trecând, rând pe rând, prin toate stările negative posibile... Din fericire, acum se calmase. Şi se calmaseră şi ei şi plecaseră pe la casele lor. Deci abia acum, la zece jumate, reuşea şi el să-şi sune nevasta...

Raina lui... Videoapel - că trebuia să-l vadă ca să creadă că bărbatul ei îşi revenise şi era bine acum... Şi uite-o şi pe Raina lui! Zâmbi - atât cât putea să zâmbească:

- Bună seara, iubito...
- Hai să-mi trăieşti şi să fii sănătos, Diamantu' meu iubit!

Cee? Bufni în râs - ea râdea cu gura până la urechi... Şi era foarte, foarte fericită... Apropie puţin telefonul de faţă:

- Nu-mi vine să cred că te văd atât de fericită!
- Păi nu-i normal să fiu fericită? După aşa veşti bestiale cum am primit io azi, nu-i normal să chiui şi să joc?

El unul nu era aşa de sigur că veselia asta a ei era OK; dar zâmbea şi aproba... Raina pocni din degete:

- Ştii cum am jucat eu azi? Uite-aşa!

Şi-i arăta cum jucase ea azi... scuturând din toate alea şi dând din cap şi radiind toată de fericire... Oftă greu:

- Eu n-am putut să mă bucur pentru moartea lui.
- De ce, dragă?! Ţi-o părea rău că s-a curăţat!
- Nu. Nu-mi pare rău decât că a murit pe loc. În rest...
- În rest, aşa-i viaţa trecătoare, unul naşte, altul moare! Diamante, dă ce vrei tu să mă şucăreşti pă mine?

Zâmbi - era o scumpă şi încerca să-l înveselească, să-i ridice moralul...

- Ţie nu ţi-e aşa un pic la obraz, să-l plângi pe-ăla? Când ştii că, dacă era după capu' lui, copilu' nostru era acu' parastas?

Asta se voise a fi un fel de "mulţumesc" la adresa lui Andrei? Că nu-şi dădea seama...

- Dă-l în Doamne iartă-mă de nemernic! A-ncercat să te calce cu basculanta! Mă! Tu mă enervezi, să ştii!

Încercă să pară şi el vesel:

- Da' nu te enerva, dragă! Că faci riduri!
- Păi atunci nu mă mai enerva! Tu vrei să fac riduri?

Nega şi râdea credibil... Raina lui lipi buzele de mobil şi şopti:

- Auzi? Tu când vii pe la mine?
- O să-l rog pe Ştefan să mă lase să-ţi fac mâine o vizită.

Soţia lui lăsă telefonul pe masă şi începu să aplaude... Îi trimise o bezea:

- Ia un calmant, bea un ceai de tei şi culcă-te - că mâine îţi fac o vizită. Şi nu eşti frumoasă cu cearcăne.
- Aoleu, ce al dracului te-ai făcut!

Şi ce-l mai bombănea, veselă nevoie mare... Euforică... Îi zâmbi:

- Noapte bună, iubita mea. Vorbim mâine.
- Vorbim! Paa!

Apăsă butonul roşu, se asigură că videoapelul se încheiase... Şi oftă greu.

Mâine era 30 noiembrie. Mâine era ultima zi din luna pe care-o rostise Agata. Mai erau doar 26 de ore - şi începea luna decembrie... Şi micuţa lui nu se întorsese...

Şi se părea că nici n-o să se-ntoarcă...

Luă telefonul şi începu să apese butoanele... Că nu putea să-l sune, de vreme ce tocmai începuse să suspine...

"Aş vrea să mă duc mâine la conac."

Nu se îndoia că Ştefan îi va înţelege corect rugămintea. Şi se va întrista. Îşi va aminti ce zi era mâine, ce zi va fi poimâine şi se va întrista. Apoi se va înfuria. Îl va suna pe Fang, sau pe Nicu Cărare... Poate-l va pune pe Piao să scrie o scrisoare foarte tăioasă, apropo de nerecuperarea micuţei Trésor - şi s-o trimită la Sledcom, pe mail-ul directorului...

"OK. Ia-ţi două-trei zile libere şi staţi amândoi acolo liniştiţi."

Ştefan îi înţelesese gândul - şi-l aprobase. Şi-i dăduse şi ziua de 1 decembrie liberă... Şi, dacă va fi cazul, şi pe cea de 2 decembrie. În funcţie de gravitatea disperării Rainei. "Staţi amândoi acolo liniştiţi" - să bocească împreună, să se calmeze împreună, să se remonteze împreună...

Se ridică şi intră în birou - trebuia să găsească un zbor comercial. Acum, după moartea lui Gabriel, nu putea spune că se simţea mai liniştit. Din trei fraţi, rămăseseră doi - iar cantitatea de duşmănie din cel de-al treilea, probabil că se împărţise frăţeşte la ceilalţi doi...

Isamu

Tresări şi deschise ochii. Şi scoase repede telefonul din buzunar - cânta aparatul roşu! Cine era? Fang?

... Ciudat - i se strânsese stomacul! Şi inima! Parcă avea o gheară-n piept, o mână care-i strângea inima şi-i făcea sângele să-i zvâcnească-n tâmple... Apăsă butonul verde:

- Da.
- Te-ai culcat?
- Nu.
- Bun. Am vorbit adineauri cu Cheng - şi mi-a comunicat că totul e aranjat în Biruinţa.

Cum-cum? Scutură scurt capul - Fang aţipise şi vorbea prostii...

- A discutat cu generalul Nikolaev şi a organizat deja dispozitivul.

Aha! Fang avea vise cu generali ruşi, ceea ce însemna că îi plăcuseră mult pozele cu Gabriel - le privise îndelung, în detaliu...

- Ţi-a aranjat şi ţie zborul. Bănuiesc că nu te-ai răzgândit...

Uite că nu visase! Repede!

- În privinţa lui Trésor Ionescu? Nu.

- Bun. Decolezi la trei ora noastră, ajungi acolo la ora locală opt iar la opt jumate vă întâlniţi şi preiei fetiţa.

Decola, ateriza, se întâlnea, la opt jumate prelua fetiţa... Oftă greu:

- Am senzaţia că îmi scapă unele amănunte importante.

Fang începu să râdă:

- Nu-ţi scapă; nu ţi le-am spus eu. Eram sigur că dormi la ora asta!

Ciudat - Fang Kwok Lo se ţinea de şotii la doişpe fără un sfert...

- La ora patru, Ana-Maria Ionescu a vorbit cu Bordeaux-ul. Iar la patru jumate m-a sunat generalul Serghei Nikolaev, de la Sledcom. Mi-a spus că au localizat fetiţa, iar cel care o adăposteşte e dornic să o înmâneze cuiva de încredere - cuiva care o va duce imediat la părinţii ei. După ce am ascultat înregistrarea convorbirii Anei, am înţeles şi de unde a apărut "deschiderea" bruscă a individului...

"Bravo, Ana! Bravo, *Mister P*!" Erau geniali! Vorbiseră la telefon pentru urechile lui Rotari! Bravo! Zâmbi slab:

- E vorba despre blestem, nu?

- Da. Cheng spune că şi acum nou-născutul are febră. Indiferent dacă-i dau medicamente sau nu - copilul are 38 cu 5. Nu creşte, nu scade...

Temperatura "ideală" la care micuţul nu se simţea foarte rău, dar părinţii erau foarte panicaţi. Oare dna Ionescu chiar ştia blesteme de-astea, "cu cifre exacte"? Începea să i se facă frică de femeia aia...

- Prin urmare, l-am trimis pe Cheng acolo. De cum a aterizat, s-a întâlnit cu generalul Nikolaev şi a aflat amănuntele acţiunii. A văzut locul propus pentru predarea fetiţei, care este un drum regional, şi a organizat deja dispozitivul. Şi a primit de la echipele din Floreşti informaţia că respectivul e nerăbdător... Generalul a vorbit cu el. Cu greu a reuşit să-l convingă să o ţină încă o noapte!

Normal - copilul lui avea 38 cu 5 din cauza ei! Iar bietul Rotari socotea şi cele patru ore de zbor cu avionul, şi diferenţa de fus orar...

- Deci, după cum spuneam - Cheng e acolo şi s-a ocupat de toate detaliile. Istoria din Cernăuţi nu se va repeta.

Bineînţeles că nu se va repeta! Cheng nu era nebun! Fang nici atât...

- În concluzie, decolezi la trei fix. Aterizezi la Cernăuţi la şapte jumate. De acolo, un elicopter te va duce până la Bălţi. Unde, la opt fix, te întâlneşti cu Cheng şi cu generalul Nikolaev.

- OK.

- Mă ţii la curent, dacă afli amănunte sau alte informaţii.

- Bineînţeles.

- Vorbim.

- Vorbim.

Apăsă butonul roşu... Jaspul lui oftă greu:

- Te duci fără mine...

- De data asta, da.

- Păcat; mi-ar fi plăcut s-o văd şi eu...

- O s-o tot vezi; că o să tot mergem la conac...

Evident, ea voise s-o vadă acum, la recuperare! Adică îşi dorise mult să vadă revederea dintre fetiţă şi părinţii ei! Şi uite că era blocată la Nisa... Zâmbi şi lăsă capul pe pernă:

- Hai să moţăim mai departe. Că plec la două jumate - şi vreau să fiu sigur că dormi dusă şi te odihneşti cum trebuie.

Aşa... Şi-acum stăteau cu ochii închişi. Ea adormea, în timp ce el se gândea la o şmecherie... pe care să i-o propună lui Cheng... Să o transporte pe Biyu la conac... Deşi asta chiar s-ar fi numit răsfăţ şi telenovelă din partea lui - consilier demisionar...

De fapt, trebuia să se tempereze. Să-şi păstreze mintea lucidă. Mâine putea să o vadă pe Trésor Ionescu, la fel de bine cum putea să vadă orice alt copil cu părul brunet ondulat şi ochi albaştri! Vorba aia - îi pasau o "dublură" şi-o ştergeau! Şi "pica pe el"...

"De ce încerci să faci pe prostul? Fii obiectiv, aşa cum eşti tu de obicei, şi recunoaşte că ai reuşit! Şi că mâine o recuperezi!"

Nu-şi permitea să fie optimist; nu înainte de a vedea micuţa lângă el, ţinându-l de mână! Se aştepta la orice - adică trebuia să se aştepte la orice, ca să nu fie luat prin surprindere...

N-o să reuşească să adoarmă...

Scoase telefonul roşu din buzunar şi începu un mesaj nou.

"Strânge-i pe absolut toţi mâine la conac. Vin şi eu, la opt seara. Să nu mă dezamăgeşti!"

Send... lui Aleodor... Şi-acum încerca să aţipească măcar jumătate de oră...

... Tare se temea el că spionul o să fie atât de euforic că o să-i strice frumuseţe de surpriză... Aha! Vibrase! Evident, îi răspunsese! Ce om...

"Uraa! Las' pe mine! Le spun că mă-nsor! Să vezi tu ce le fac..."

Începu să râdă - dacă Aleodor le spunea că se-nsoară iar mâine le-o va prezenta pe aleasa inimii lui, or să dea toţi năvală! Şi-o să fie minunat mâine la conac! Chiar ca-n telenovele!

30 noiembrie 2020 - luni

Diamant

Se grăbea. Grasu îl aştepta cu blindata în poartă; el se grăbea la mămica lui, care-o să-l înjure bine de tot - că era cinci dimineaţa...

Se opri în faţa uşii. Ridică mâna...

Mai bine nu.

Stânga-mprejur - şi repede la maşină! Repede, că dacă auzea motorul, deschidea uşa şi-l băga în casă! Şi-i toca iar la creier despre cum se schimba soarta şi cum nu mai era noiembrie, ci decembrie sau ianuarie...

Urcă în dreapta, trase portiera şi privi drept în faţă. Iar bunul lui prieten nu rosti nici un cuvânt - acceleră spre brad.

Nu mai era dispus să le asculte. Adică nu mai voia să ştie viitorul. Ştefan îi spusese de multe ori că a şti viitorul era "cu dus şi-ntors". El tocmai îl cunoştea pe "întors". El trăise anul ăsta cu gândul că, în noiembrie, toate problemele or să se rezolve. Şi-o să fie bine şi pentru el. Uite că azi se termina luna noiembrie... Iar problemele erau departe de a se rezolva...

Nu voia să audă "decembrie". Nu voia să audă "la un pas de casă". Se ducea la soţia lui, care era şi ea bântuită de aceleaşi gânduri. Amândoi erau cu moralul la pământ. Numai de-o amânare mincinoasă n-avea el nevoie acum... Sau ea...

Gata - porniseră spre aeroport. Din DN nu se mai întorcea, aşa că...

Ana-Maria

Deschise încet ochii...

Era linişte. Era dimineaţă. Iar ploua la Cannes... Era sfârşitul lui noiembrie, era normal să plouă...

Se asigură că Ştefan dormea şi luă telefonul. Mm - era 8 şi 5 minute! Începu un mesaj nou, pentru Perla.

"Cum pică azi cărţile, tuşico?"

Send. Şi-acum să-i oprească sunetul... Şi-acum să aştepte, cu ochii în tavan...

Oare ce se mai întâmplase ieri în Republica Moldova? După ce ea vorbise cu nea Nicu, nu mai primise veşti de la Cheng. Probabil că Rotari încerca să dea de nişte şefi, de nişte umbrele... Şi probabil că umbrelele alea aşteptau să vadă cine "moştenea" afacerea cu arme şi armata privată, decizie care probabil că se va lua după înmormântare, aşa că nu-i răspundeau la telefoane...

"Cărţile pică bine."

Deci cărţile picau bine azi... În ultima zi a lunii noiembrie, în ziua în care "profeţia" lor ar fi trebuit musai să se-mplinească, Perla îi transmitea că picau bine...

Deci Trésor nu se întorcea azi...

Oftă greu şi lăsă telefonul pe noptieră. Şi se răsuci uşurel spre soţul ei... Ochii verzi o priveau lung:

- Ce-a răspuns?

Evident, el ştia tot! Nimic nu putea să facă - nici o şmecherie, nimic! Aşa că zâmbi slab:

- Cărţile pică bine. Atât a răspuns.

- Deci atât a răspuns...

Fu trasă în braţele lui, bineînţeles...

- Asta înseamnă că or să depăşească şi hopul ăsta.

- Or să-l depăşească. Sunt adulţi, sunt maturi, s-au hotărât deja să facă alt copil... Lucrurile or să se rezolve, până la urmă. Nu ştiu cum, dar or să se rezolve.

- Te asigur eu că, dacă vedea ceva rău în cărţi, Perla m-ar fi anunţat. Că nu-i nebună, să-şi lase copilul să-şi zboare creierii...

Într-adevăr - Perla i-ar fi anunţat pe toţi, să stea cu ochii pe Diamant! Şi pe Rebeca, bineînţeles... Oftă din nou:

- El se duce azi la ea - nu?

- Da.

- Şi crezi că e cazul să mergem şi noi?

Tăcere...

- Florentina e deja acolo; iar ea şi Thomas sunt veseli şi-or să anime atmosfera măcar la masă. Dar nu ştiu în ce măsură apariţia noastră n-o să le amintească de eşecul nostru - al celor care le-am tot spus să stea liniştiţi, că ne ocupăm noi...

- Nu cred că Diamant gândeşte aşa.

- Dar de simţit, aşa o să simtă diseară, după cină.

Tăcere... Oftă scurt:

- ... Dacă crezi că e o idee bună, eu zic să mergem şi noi acolo. Şi să stăm şi mâine.

- Mm - o să-nveţi copiii cu chiulitul...

- Apropo de chiulit... Cum facem cu paza Florentinei?

- O s-o rog pe directoare să accepte un bodyguard la uşă. Dar problema e în timpul orelor, nu în pauză...

- Şi te gândeşti cumva să pui geamuri blindate la tot liceul?

- Măcar la etajul unu...

Râdeau amândoi, deşi nu era de râs... Soţul ei oftă acum:

- ... Crezi că era mai bine s-o transferăm acolo?

- Crezi că e cazul să nască în vară?

- ... El putea să facă facultatea la Nisa.

- Şi să dea faliment departe de Aleodor, în timp ce ea naşte în vară.

- Ano...

Da? Ridică privirea, hotărâtă să se impună... Ştefan zâmbea:

- Ştiam eu că gândim la fel...

... Acum ar fi fost momentul ideal pentru o gâdileală pe cinste. Dar n-avea chef de gâdilat. Nu putea să râdă. Cu toate eforturile pe care le depusese ea, nu reuşise să o salveze pe Trésor. În concepţia ei, asta însemna că nu depusese îndeajuns de multe eforturi. Gândul ăsta o apăsa rău...

Isamu

După cum spusese "şi cu alte ocazii" - aeroportul din Cernăuţi era sclipicios rău...

Îşi privi ceasul - opt fix. El "funcţiona" după ora Franţei - n-avea rost să-şi deregleze ceasul doar pentru o oră... şi la propriu, şi la figurat. Până acum, planul mersese perfect. Şi se simţea optimist. Atât mai era - o oră...

Studiase pe toate părţile informarea lui Cheng - pe care o primise imediat cum decolase. Aflase deci ce se întâmplase ieri, citise transcriptul discuţiei Anei cu *Mister P*, ascultase înregistrarea... Citise şi planul lui Cheng - felul cum plănuiseră ei să decurgă acţiunea de azi. Ei, adică Cheng şi generalul Nikolaev. Generalul ăla îşi băgase nasul şi organizarea absolut peste tot! Idee care, la urma urmei, nu era chiar aşa de rea...

Se părea că, după atentatul asupra vieţii lui, Sledcom decisese "să se implice" totuşi. Adică să strunească corespunzător bidiviii moldoveni, astfel încât lucrurile să se deplaseze pe făgaşul lor normal, spre scopul dorit de toţi. Şi anume, "scăparea de belea". Din câte spunea Cheng, el asistase la discuţia Nikolaev-Rotari. Discuţie telefonică. Moldoveanul fusese pus pe speaker iar Cheng avusese un translator în ureche. Evident, nu-şi permisese s-o înregistreze! Şi nici să ceară înregistrarea! Dar i-o povestise destul de amplu. Rotari avusese o voce plângăreaţă; i se adresase generalului cu apelativul "şefule" şi-l implorase să-l scape odată de belea! Cheng menţionase că Rotari vorbise din vila amantei, cu bebeluşul în braţe - aşa cum stătea încă de când aflase că copilului nu-i trecea febra. Probabil că colegul lui chicotise atunci când scrisese asta...

În orice caz, Rotari era mai mult decât bucuros că "scăpa de belea"! Aşa spusese: "Şefule, scapă-mă de belea"...

Aterizase în Cernăuţi.

Se aplecă un pic, să vadă pista... Avionul lua un viraj amplu, arătându-i cele două maşini de pe pistă... Aha! Uite-l şi pe Cheng! Da' ce făcea - era nebun? Cobora acum din maşină? Dacă-l împuşca cineva?

... Cine să-l împuşte? Cheng îşi încheiase informarea cu "te aşteptăm pe pistă". Cine-şi permitea să-l împuşte pe chinez, în condiţiile în care Interpolul rusesc era la doi metri de el? Hm...

Încetineau... Îşi verifică telefoanele şi-şi închise corect paltonul. Căciula în cap, fularul peste gură - că cică el era un "mediteranean" răsfăţat, neobişnuit cu clima de-aici, şi îi era frig...

Aştepta să se deschidă uşa, să se coboare scara...

Opt şi cinci. Hai că-i bine! După cum văzuse pe harta trimisă de Cheng, de la locul une-i lăsa elicopterul şi până la locul de întâlnire nu făceau decât vreo zece minute. Aveau deci timp şi de-o cafea! Bun! Aştepta... Devenea nerăbdător...

Gata - acum putea să coboare. Ocoli perdeluţa şi apăru în cadrul uşii. Şi iată cum portiera se deschise...

Ei bine, da - n-or să fie împuşcaţi. Generalul Nikolaev de la Sledkom purta uniformă de general de armată. Cobora şi trăgea concluzia că lucrurile luau o turnură foarte interesantă...

Cheng se repezi să-i strângă mâna:

- Salut!

- Salut!

Bărbatul în uniformă verde ridică portactul la înălţimea propriei feţe, deschis la legitimaţie, şi întinse mâna "ca la carte":

- General Serghei Nikolaev, Sledkom.

- Isamu Chèn.

"De la o organizaţie al cărei nume nu-l voi rosti." Generalul nu protestă:

- Să mergem - elicopterul ne aşteaptă.

Bun! Deci îi aştepta elicopterul... Îl privi lung pe Cheng şi i se adresă în chineză:

- Avionul ne aşteaptă?

- Bineînţeles; am făcut aranjamentele necesare, aşa că vom decola imediat cum ne întoarcem.

- Perfect.

Se simţea "şef"... Generalul ştia să meargă repede; el încerca să-şi dozeze efortul şi să-şi controleze respiraţia, astfel încât să nu înceapă să gâfâie, ca un "şef de birou"... Brusc, individul "prinse voce", în franceză:

- După ce am discutat cu dl Cheng Lu, am hotărât de comun acord să nu mergem să o luăm cu elicopterul. E destul de speriată; probabil că aparatul uriaş pentru ea şi zgomotul infernal ar speria-o şi mai rău...

Îi arăta spre ditamai elicopterul de armată, "dotat" cu pilot şi copilot, aşa că aprobă cu capul... Generalul le făcu semn să pornească motorul:

- În Bălţi ne aşteaptă o limuzină. Am dat ordin să aibă de toate la bord - inclusiv jucării.

- Nu cred c-o să se joace.

- Da, dl Lu mi-a spus că e destul de speriată...

- Nu e speriată; e şocată. Nu vorbeşte, nu zâmbeşte, nu are iniţiative...

- Din câte am înţeles de la dl Rotari, a fost bine îngrijită. Nu e bolnavă, nu e rănită...

Generalul negocia "ca la piaţă" şi încerca, poate, şi să-l convingă să ridice repede blestemul... Hm!

- Vom afla asta după ce o vom lua.

- Intenţionaţi să o duceţi la un spital?

- Nu.

Că ştia el cât de "bine pregătit" era Cheng! Hm...

Generalul urcă în elicopter. Îl urmă şi primi o cască. Şi-o trase peste căciulă şi ridică microfonul la verticală - ca să fie limpede că acum nu mai vorbeau.

Florentina

Privea lung freziile...

Thomas al ei făcuse o adevărată fixaţie pentru florile alea. Indiferent de ocazie, el îi comanda frezii. Sau încerca să aibă frezii în camera ei. Interesant...

Cioc-cioc! Oare cine era? Thomas se grăbea să se ridice; ea se grăbea să se învelească - dacă era socrul ei, nu se făcea să o vadă în pijama... Aleodor zâmbea larg:

- Neaţa, neaţa. Haideţi să vă spun o poveste.

Spionul intră şi-şi trase iar scaunul de la birou:

- Dragă Florentina, ai avut dreptate. Unul s-a salvat "la marea artă", celălalt a murit la impact.

Deci murise Gabriel. Îl omorâseră ruşii...

- Ruşii au rezolvat toate problemele dintr-un singur accident de circulaţie. Şi-au deblocat practic totul - toate problemele! Aşa că eu ştiu din sursă sigură un secret uriaş. Juraţi-vă amândoi unu' pă ălălalt că nu-l spuneţi la nimeni!

Evident bufniră amândoi în râs! Aleodor insista - le făcea semn să se jure... Prea bine!

- Mă jur!

- Şi eu mă jur!

- Bun! Isamu e din nou în Ucraina. De data asta, însă, întâlnirea e organizată de Interpolul rusesc. Iar ăla chiar o trimite pe Trésor la întâlnire.

Cum-cum? Se grăbi să se ridice:

- Adică se-ntoarce aia mică?

Aleodor aproba... şi zâmbea doar:

- Toate indiciile arată că da. Dacă ruşii nu s-au chitit să-i omoare pe Cheng şi pe Isamu şi să işte un nou război economic mondial, da - azi se întoarce Trésor.

Aah, ce bine!

- Isamu mi-a spus să-i chem pe toţi aici, la conac. Şi am nevoie de ajutorul tău la chestia asta.

Adică al ei. OK!

- Diamant a primit aprobarea lui Ştefan să vină la Rebeca. Ajunge aici la zece fix. Şi, bineînţeles, nu ştie nimic! El vine, de fapt, pentru că ei doi au trăit până acum cu certitudinea că Trésor se întoarce în noiembrie. Şi azi e ultima zi din noiembrie. Aşa că el vine ca să-şi sprijine psihic soţia...

Aprobă - pricepuse...

- După ce Isamu ajunge la locul de întâlnire, dacă într-adevăr o preia pe Trésor, o să mă anunţe. Iar eu o să-i invit pe toţi încoa, pe motiv că am o veste mare de dat şi-un eveniment minunat de serbat. Eu. Tu trebuie să le spui tuturor că m-am aranjat şi m-am ferchezuit şi m-am pregătit şi sunt emoţionat ca dracu. Da' vezi, să nu le spui direct că mă-nsor; că "ţi-o furi" de la taică-tu de n-ai suflu pentru aşa gogoaşă!

- Las' pe mine! Improvizez eu ceva! Cine mai ştie adevărul?

- Momentan, doar noi. O s-o rog pe Florina să facă o prăjitură, sau un tort - ce-i e şi ei mai uşor. Iar lui Toni îi dau lista cu invitaţii şi-l las aşa, "în ceaţă". Dacă o fi perspicace...

- Şi cine vine? Bunicul vine?

- Nu. El nu face parte din familia mea extinsă, aşa că "ar puţi" de la patru poşte. În plus, e încă periculos să îi scot pe ei din Aurari - pe el şi pe dna Ionescu. Gabriel a murit; dar Andrei trăieşte şi e binemersi, în graţiile lui Mihai! Iar Mihai ăla chiar e diabolic rău de tot! Cine ştie ce le-ar putea trece prin minte...

Aici avea dreptate...

- Deci ne-am înţeles? Mă ajuţi?

- Bineînţeles! O să-i zic mamei, că ea e mai credulă când vine vorba de dragoste...

Spionul râdea şi-i făcea cu ochiul şi se ridica... Şi uite-l că se oprea lângă uşă! Da' ce se întâmplase?

- Acu', să nu mi-o luaţi în nume de rău; şi să nu credeţi că, vorba aia, am ceva cu voi. Da' nu v-ar fi mai comod să închiriaţi un apartament în Bourges?

Iaca-iaca! Spionul îi vedea mutaţi "la casa lor"! Thomas începu să râdă:

- Acu' îmi strici tu surprizele...

Poftiim? Aleodor ieşea şi-şi cerea scuze pentru indiscreţia negândită... Îşi chemă repejor soţul "la apel":

- Ia vino-ncoa! Vino-ncoa şi detaliază...

Evident, fu strânsă în braţe:

- Păi, voiam să-ţi fac o surpriză; dar mi-a stricat-o bursucu'...

Nu-nu! N-o să scape aşa uşor de mărturisirile complete...

- ... Am ochit un apartament cu patru camere superb, mobilat şi utilat complet, cu pază adecvată... Mi-am exprimat deja intenţia de a-l închiria şi am primit asigurări că sunt singurul nebun dornic să trăiască megalomanic pe bani mulţi. Dar voiam să discut întâi cu Ştefan; că nu vreau să fac prostii...

Daa - voia să discute întâi cu tati al ei, apoi şi cu mami, apoi cu Părintele, apoi cu şeful pazei... Hm!

- Şi cu mine când aveai de gând să discuţi?

- Cu tine n-aveam de gând să discut despre asta.

- I-auzi! Pe mine mă puneai în faţa faptului împlinit!

- Eu aş fi vrut să mă pot sfătui cu tine; dar n-am încotro. Dacă e surpriză...

Într-adevăr - dacă era surpriză... Păi, hai "să recupereze" ce se mai putea "recupera" - nu?

- Şi-acum, că nu mai e surpriză, nu mi-l arăţi şi mie?

Thomas râdea şi nega...

Renunţă. Se trânti înapoi pe pat. Prin minte îi trecea o concluzie cu valoare de "lecţie de viaţă"...

"Un necaz nu vine niciodată singur" - aşa zicea proverbul. Chiar aşa şi era! Necazul accidentului tatălui ei nu venise singur, ci "însoţit" de atacul asupra conacului. Şi-o ţinuseră din necaz în necaz - şi familia ei, şi ea însăşi... Şi-apoi tati al ei se trezise din comă. Şi-şi începuse recuperarea. Problemele începuseră să se mai rezolve la ei... Ea îl cunoscuse pe Sebi, păţise ceea ce păţise, sfârşise în turn...

Necazurile veneau "în gaşcă". Opusurile lor, adică rezolvările fericite ale problemelor, nu puteau să vină altfel decât tot aşa - toate-odată! Tati al ei scăpase de nemernicii ăia doi, Diamant scăpase din atentat, Gabriel cel rău murise, Trésor se întorcea azi... Nu; de fapt, nu era aşa. Ea se căsătorise cu Thomas, după care tati al ei scăpase de nemernici, după care Diamant scăpase şi el...

Începu să râdă - oare asta însemna că tot şirul ăsta de rezolvări fericite se va finaliza totuşi cu însurătoarea Părintelui? Ar fi fost culmea...

Isamu

Treşări - un mobil piuise scurt. Generalul se scotocea prin buzunare... Încerca să se uite pe geam, să nu pară indiscret...

- ... Ei au ajuns deja. Sunt patru, sunt neînarmaţi şi au copilul în maşină.

Întoarse capul spre Cheng:

- Sper că nu le-ai spus oamenilor să recupereze ei fetiţa...

- Nu. Am stabilit de comun acord ca toată lumea să stea în maşini şi să aştepte până ajungem şi noi.

Bun! Să nu-i prindă că îndesau ei copilul într-o dubă...

Nu, nu era bine aşa. Trebuia să-şi păstreze calmul, să rămână lucid, să rămână obiectiv...

Generalul nu minţise. În Bălţi, îi aşteptase o limuzină blindată şi la propriu, şi la figurat. Special pentru Trésor, în limuzina aia era o geantă de voiaj. Cheng o verificase personal. Generalul se părea că avea nepoţei - că se gândise la toate şi "avea gusturi de bunic" care-şi răsfaţă nepoţii! Cornuri cu ciocolată, lapte cu aromă de căpşuni, Coca-Cola, două Happy Meal-uri... O pungă întreagă cu păpuşi cu trusoul adecvat...

Şoferul limuzinei era "civil"; bărbatul din dreapta lui purta uniformă verde şi grade de colonel. Era cam tânăr pentru a fi colonel; începea să creadă că şi uniforma generalului "era butaforie"... În fine! Nici nu mai conta! Ar fi putut să se-mbrace şi în costume de clovni! Sau în blugi şi geci comune! Dacă o recuperau azi pe Trésor, zău că nu-i păsa...

Drumul era monoton. Pe dreapta se vedeau uneori localităţi mici; pe stânga, cât vedea cu ochii, se făcea "agricultură intensivă"...

Generalul sparse brusc liniştea din maşină:

- Ajungem imediat.

Aha! Îşi privi ceasul - 8:28. Măi, să fie! Puseseră la cale aşa "program" de Shinkansen... Mai să creadă că-l compusese dl general şi nu Cheng! În fine - nu mai conta! Dacă recuperau azi fetiţa, chiar nu mai conta...

Limuzina încetinea... Cheng zâmbi, în chineză:

- Avem şase dube aici.

Asta era o menţiune care-l liniştea mult... Generalul trase geamul despărţitor dintre ei şi şofer:

- Faci la stânga acolo, înaintezi pe lângă prima clădire, faci dreapta şi te opreşti. Şi nu opreşti motorul.

Ia să vadă el unde erau!

Părea un fel de... fermă dezafectată; de la stradă se vedeau două clădiri mari, la vreo 20 de metri în adâncimea terenului. Se opriseră, că era trafic... Intraseră pe aşa-zisul drum. Nu era asfaltat; limuzina rula încet pe nişte dale de beton, sau de ciment... Generalul decise că era momentul să-i explice "aranjamentul":

- Ne oprim la zece metri de ei. Eu cobor şi le fac semn să scoată fetiţa. Ei o scot şi o trimit la noi. După care ei pleacă, noi plecăm...

Cheng aproba cu capul cam într-o parte, aşa - semn că planul ăsta putea suferi modificări... Generalul spunea ceva în ruseşte - iar colegul lui era calm, semn că "spunea de bine"...

Aici făceau dreapta... Vedea Mercedesul crem burduşit cu capete de bărbaţi masivi, tunşi milităreşte... Copilul ăla probabil că era şocat rău, la aşa "însoţitori"...

Gata. Ei se opriseră. Cheng scoase staţia şi-şi anunţă echipele că acţiunea începea. Asculta şi el ce raportau oamenii lui Cheng... La scanare, maşina părea "curată" - nu aveau arme la bord. Dar asta era, totuşi, imposibil. Nu veneau ăia dezarmaţi la aşa întâlnire "de gradul zero" nici dacă le ordona Rotari personal! Nici dacă le-ar fi confiscat ăla armele! Ar fi dosit ei pe undeva măcar o praştie...

Generalul deschise portiera şi coborî. Deschise şi el portiera, dar doar ca să se poată apleca puţin, să vadă bine în faţă...

Portierele Mercedesului se deschiseră toate-odată. Ia uite-i! Erau tâmpiţi? Coborau toţi... Coborau şi ridicau mâinile sus-sus şi răcneau că sunt neînarmaţi...

Staţia lui Cheng fâşâi - şi o voce uşor absentă anunţă:

- Pe bancheta din spate se vede o siluetă de copil.

Era un copil pe bancheta din spate! Trésor chiar era aici! Înhăţă pistolul - şi avu inspiraţia să-şi oprească gestul la jumate...

Mm - începuseră să-l cam lase nervii! Ăia patru din Mercedes erau cu ochii pe ei! Dacă vreunul dintre ei îl vedea scoţând arma, generalul devenea principala lor ţintă! Că îl percepeau ca pe-un trădător... Împinse arma înapoi la curea.

Aha! Amuţiseră! Generalul probabil că le făcuse un semn, sau... Acum, şoferul răcnea ceva - răcnea în ruseşte, aşa că trebuia să se bazeze pe Cheng şi translatorul din urechea lui... Cheng şopti:

- Dacă vrei, cobor eu! Că vor să-l vadă pe omul care a venit după copil.

Poftim? Colegul lui zâmbea cu înţelegere:

- Nu vor să-i dea generalului copilul. Spun că înţelegerea era că dau copilul cuiva care-l va duce cu maximă urgenţă la părinţii lui.

Aha! Deci despre blestem era vorba! Rotari ăla chiar avea probleme mari cu bebeluşul, dacă dăduse ordinul aşa de ferm! Aprobă şi coborî din limuzină.

Instantaneu, uşile dubelor se deschiseră - iar echipele ţâşniră afară. Uau! Hei! Or să se-mpuşte ca la balamuc acum!

Ciudat - cei patru erau speriaţi de-a binelea, urlau că nu sunt înarmaţi, dar nu coborau mâinile... Chinezii lui îşi ocupau locurile stabi-

lite şi luau poziţie de tragere, dar ăia patru erau înlemniţi aşa...

Îi făcu şoferului semn să tacă. Şi uite că iar era linişte... Ocoli portiera şi porni spre ei. Avea de parcurs vreo 10 metri, după părerea lui... Încă nouă... Opt metri... Nu se grăbea deloc - era bine îmbrăcat, avea încărcătoare de rezervă iar indivizii continuau să stea cu mâinile-n sus... Şapte metri... În caz că trăgeau, se-ntorcea cu spatele şi se arunca la pământ. La aşa raport de forţe, schimbul de focuri nu va dura mai mult de două secunde... Şase metri...

Brusc, individul din faţa lui - şoferul - răcni:

- Stai!

Mai făcu un pas - din principiu - şi se opri.

- Cine eşti?

Ridică încet mâna şi-şi trase fularul de pe faţă. Şi îi răspunse în română:

- Isamu Chèn. Lucrez pentru contele Ionescu.

Individul din spate se repezi vultureşte spre maşină! Iar automatele se îndreptară imediat asupra lui! Iar şoferul urlă din toate puterile lui "Nu suntem înarmaţi" şi "Nu avem arme" şi "Nu trageţi" şi multe altele...

Gata - venise şi Cheng! Îi auzea respiraţia în spatele lui! Ce om! În fine...

Ridică degetul şi-l apăsă peste buze. Că ăla urla lângă biata micuţă şi-o speria rău... Răgetele se transformaseră în şoapte - şoferul mai avea de produs fix un dram de adrenalină şi îşi dădea drumul în pantaloni... În spatele şoferului se vedea mişcare... Individul ăla masiv folosea cele mai calme şi gentile şi amabile gesturi de care era capabil şi scotea ceva... adică pe cineva... Şi acum se răsucea, aplecat şi cu mâinile în faţă...

Trésor!

El unul era KO. În clipele astea, dacă cineva îl împuşca, era mort...

Micuţa purta nişte blugi şi-o geacă şi era încălţată cu adidaşi. Haine comune... un pic murdare, semn că Rotari n-o lăsase să doarmă într-un pat azi-noapte... Bărbatul care-o scosese din maşină îi scoase uşurel căciula şi i-o puse apoi pe piept. Ea nu îndoia mâna, s-o ia... El îi îndoia mâna şi-i spunea, probabil, să ţină căciula... El simţea că nu mai respiră - pentru că cele mai adânci, cele mai ascunse şi mai îngrozitoare temeri care-i trecuseră prin minte păreau că se adevereau...

Ochişorii albaştri priveau drept înainte. Fixau ceva, un punct anume, undeva drept în faţă. Nu se uita la el. Se uita undeva prin el...

Bărbatul o împinse uşurel de la spate - şi-i spuse ceva, pe un ton foarte coborât... Trésor făcu doi paşi şi se opri... Individul păşi şi o împinse iar spre ei... Ea mai făcu doi paşi... Iar o împingea... Ea tot doi paşi făcea... Insul păşi din nou, o împinse şi se retrase repede - şi acum auzi şi el cuvintele lui:

- Du-te la ei! Or să te ducă la mama ta!

Nu - tot doi paşi făcuse. Numai că bărbatul nu era dispus să se apropie mai mult de ei - adică să se îndepărteze mai mult de maşina cu care plănuia să scape! Decise deci să intervină. Şi se lăsă într-un genunchi.

Acum era exact în calea ochilor albaştri. Îi privea chipul, ochii, mimica... Părea îmbietrită, goală... Cu mintea golită...

Generalul spuse ceva, tot în ruseşte. Iar indivizii "se repliară" cu viteza cu care o familie de iepuri decide brusc să n-aştepte debutul partidei de vânătoare - şi se aruncară în Mercedes! Motorul porni, şoferul apăsă în duşmănie acceleraţia... Mercedesul ţâşni în spate şi derapă puţin - că era umezeală în aer. El o privea pe Trésor; dar zărea, în spatele ei, caroseria crem care se răsucea "ca-n filme"... şi ţâşnea spre drumul ăla regional...

Întinse mâinile spre ea:

- Trésor!

Nu obţinu nici o reacţie. Nimic. Nici nu clipise - darămite să tresară, sau să-l privească, sau să facă un pas Decise să-i vorbească în franceză - limbă pe care-o auzea mai des decât româna şi pe care cu siguranţă că n-o mai auzise de multe luni:

- Eu sunt, Isamu! Nu mă recunoşti? Isamu, prietenul unchiului Ştefan... Isamu, de la vila aia mare şi frumoasă de la Cannes...

Mimica ei, nemişcarea - totul arăta că nici nu-l auzise...

Cheng trecu pe lângă el, o ocoli şi-o împinse uşurel de la spate. Era speriat de-a binelea acum - o împingea spre el, iar ea se conforma şi privea prin el... Generalul bombăni, în spatele lui:

- E speriată. O să-i treacă. Haideţi în maşină.

Da - să urce în maşină! În blindată! Sări în picioare, o luă de mână şi-o grăbi la maşină. Şi avu prima "revelaţie" - el făcea paşi mari şi iuţi iar ea alerga un pic... Ceea ce putea însemna că nu era, totuşi, chiar atât de şocată cum părea... Sau...

Nu - nu se urca singură în maşină. O apucă de subţiori şi-o urcă el. Şi-o aşeză în mijlocul banchetei, se aşeză lângă ea... Portierele pocneau, maşina se punea în mişcare - spre în faţă, că n-avea loc să-ntoarcă în spate... Cheng scoase din buzunar un dispozitiv - un cititor de ADN. Şi luă mâna micuţei şi i-l puse la degetul mic. Şi-acum chinezul lui scotea laptopul şi-l pornea - uitând, probabil, că omul Interpolului rus stătea lângă Trésor şi-l vedea "jucându-se" cu cele mai neoficiale descoperiri ale ştiinţei şi tehnologiei... Se răsuci spre ea:

- Tu eşti Trésor, nu-i aşa?

Nu obţinu nici o reacţie...

- Tu eşti fetiţa Rebecăi şi-a lui Diamant, nu-i aşa?

Nu - nici o reacţie, nici o clipire mai altfel... Oftă greu:

- Te-am căutat mult timp; iar el, Cheng, a trimis foarte mulţi colegi de-ai lui să te găsească... El e prietenul meu; am mare încredere în el, să ştii! El m-a ajutat să te găsesc!

Nu, părea că nu-l aude... Cheng îşi puse ochelarii:

- Las-o un pic, s-o scanez.

OK - îl lăsa să o scaneze. Scoase telefonul, selectă numărul lui Aleodor...

Se gândea cu groază că o salvase, totuşi, prea târziu...

N-o să-l sune acum. O să aştepte rezultatul analizelor. Şi, dacă era ceva în neregulă, or să înnopteze la Nisa. O să-l roage pe Fang să aducă un specialist "de-ăla special" - şi-o să-şi dea el acordul pentru ştergerea anumitor amintiri. Cheng ştia, cu siguranţă, ce perioade ar fi trebuit să selecteze...

Era linişte în limuzină. Generalul nu scotea o vorbă; se uita la Cheng, care pornise laptopul şi-apoi îşi pusese ochelarii ăia de soare pe nas şi se uita la copil... Decise să-l rupă din gânduri:

- Aş vrea să mergem cu maşina până la aeroport.

Bărbatul în uniformă sări ca ars:

- Bineînţeles!

Şi scotocea după telefon, încruntat, nemulţumit probabil că fusese prins "cu gura căscată" la "tehnologia altora"...

Cheng părea să zâmbească. Nu-şi dădea seama. Ochelarii erau destul de voluminoşi - îi acopereau sprâncenele, ochii şi jumătate din obraji. Dar buzele păreau să zâmbească...

Ar fi vrut s-o strige. Să-i spună din nou că el e Isamu, bun prieten cu Ştefan - unchiul ăla frumos, cu ochi verzi şi vilă mare şi soţie frumoasă ca o zână din poveşti. Dar aştepta. Trebuia să aştepte. Dacă ea se mişca, exista riscul ca rezultatul analizelor să fie eronat. Era foarte important să ştie rezultatul corect... sincer...

Generalul sparse tăcerea:

- Vă însoţesc până la avion - ca nu cumva să aveţi probleme pe drum.

Aprobă cu capul. Nu vor avea probleme pe drum - nu cu şase dube după ei! Dar îl lăsa să fie el "cel mai cel". Era rus, era general, lucra la Interpol - şi, la urma urmei, îi ajutase s-o recupereze pe Trésor! Nu? Tăcea deci...

Brusc, Cheng îşi scoase ochelarii şi îl lămuri în chineză:

- E sănătoasă. N-a păţit nimic.

"Nici un abuz? Nici măcar o vânătaie pe braţ? Nimic-nimic?" Nu de alta, dar Rebeca o s-o dezbrace - şi cum Diamant o să fie la cinci milimetri de Rebeca... Şi-o să fie agitat şi emoţionat şi plin de adrenalină... Cheng aprobă încet cu capul:

- E bine. Nu i-au făcut nimic. Nici răcită nu e!

Bun! Arătă spre cititorul de ADN:

- Ia verifică tu datele...

Se grăbea să le verifice, tot pe sub nasul generalului - înfigea mufa USB în laptop, accesa softul, importa datele, aştepta... Ochii negri străluciră scurt:

- Ea e. 100%. Softul îmi transmite felicitări...

"Ehei, softule - habar n-ai tu ce mult a muncit omul ăsta pentru felicitările tale!"

Se aplecă spre ea - iar generalul i-o luă înainte şi trase geanta de voiaj în faţa ei:

- Vrei să mănânci?

Bărbatul se aplecă şi luă o păpuşă Barbie:

- Poftim. Ţine.

... Nu, n-o să ia păpuşa. Nici nu se uita la ea! Darămite să întindă mâna, sau să deschidă măcar degetele... Omul în uniformă verde insistă cu mâncarea:

- Uite - cartofi prăjiţi! Vrei?

Îi întindea plicul cu cartofi - şi ea nu părea nici să-i observe, nici să-l audă... Ridica plicul la înălţimea ochilor ei, fără nici un efect... Îl privi lung, foarte serios:

- Aş prefera să mă ocup eu de ea.

... Se supărase. Sigur, "îl plesnise" - dar prea se repezise cu mâncarea aia! De mâncare avea nevoie bietul copil? Sau de linişte? De certitudinea că coşmarul se sfârşise - şi în sfârşit se ducea acasă, la mama şi tatăl ei?

Mai bine mergeau în tăcere. O să vorbească cu ea... dar după ce "debarcau" generalul. Că era rus, nu francez - şi cine ştie ce informaţii valoroase îi dădea aşa, involuntar...

- ... Să înţeleg că ea e fetiţa pe care o căutaţi?

- Da; ea e.

Cheng completă:

- Testarea ADN a arătat o potrivire perfectă cu mostra pe care o avem noi.

Tăcere... Trei secunde de tăcere... Cele trei secunde de glorie ale lui Cheng...

- În cazul ăsta...

Aşa? În cazul ăsta?

- ... Dl Rotari mi-a spus ieri ceva despre un blestem. Mă îndoiesc însă că...

Scosese el telefonul; rusul îşi pierduse cuvintele, fiindcă era militar şi nu credea nici măcar în OZN-urile pe care le vedea cu ochii lui... Dna Ionescu. Ia să facă el o şmecherie mare! Îi ceru colegului lui telefonul; şi copie numărul, apăsă butonul verde...

- ... Alo, da?

- Bună ziua.

- ... Bună ziua.

- Aici este Isamu.

- Aa, bună ziua! Gata - îmi dai vestea cea bună?

- Da.

- ... Adică chiar s-a terminat?

- Da. Şi trebuie să terminat şi blestem.

- Aoleu, da! Uite-acu' m-apuc! Aoleu, bine că mi-ai amintit!

- Eu rog mult să facem repede.

- Juma' de oră, chinezule! În juma' de oră fi-su e ca nou!

- Bine. Mulţumesc.

- Eu îţi mulţumesc. Că om ca tine n-am să mai întâlnesc vreodată! Şi-o să fac pentru tine tot ce ştiu eu ca să ţi se împlinească visul ăla mare!

- Mulţumesc...

- Spune-i lu' ăla să stea liniştit; că în juma' de oră lu' fi-su îi trece totu'.

- Acum spun. La revedere.

- La revedere, Isamu.

Închise şi-i înapoie lui Cheng telefonul:

- În jumătate de oră, băiatul lui Ion Rotari îşi va reveni complet.

Generalul scotea telefonul şi zâmbea aşa, într-o dungă... Ca un militar de carieră care ascultă cum un chinez bate câmpii cu ginsengul şi acupunctura...

Pe Aleodor o să-l sune după ce decolau. Ca să nu rişte absolut nimic. Reveni deci spre ea... Constată că nu se clintise absolut deloc...

O apucă de subţiori şi o urcă pe genunchii lui. Şi o cuprinse cu braţele, ca să-i arate telefonul... Trésor nu reacţionase nici la mutare, nici la poziţia în sine... După părerea lui, ar fi trebuit să ţipe atunci când ar fi "simţit" poziţia în care-o răpiseră mercenarii, în martie. Dar uite că ea nu schiţa nici un gest, nimic...

Oftă greu şi accesă galeria foto. Şi începu să caute... că avea acolo foarte multe poze, cu foarte multă lume. Printre care erau şi ei - familia ei. Teoretic, după ce ar fi văzut zeci de poze cu Liwei şi Biyu, micuţa ar fi trebuit să tresară la apariţia pozei Florentinei...

Grasu

Bum-bum! Măiculiţăă - cu ce-i lovea uşa? Cu barosul? Se grăbea să ajungă odată la yală şi s-o descuie...

Gata. O deschise larg. Agata îl privea lung... zâmbind "ca-n zilele ei cele mai bune"... Zâmbi şi el:

- Sufletu' meu, tu vrei să-mi rupi uşa?

- Nu. Eu vreau să te rog să mă ajuţi la ceva.

- Şi te-ai gândit tu că, dacă dai cu şutu', o să fii mai convingătoare...

Fetiţa lui se răsuci şi-l luă de pulover. Şi şopti:

- Azi se întoarce Trésor.

Serios?!

- Aşa cum am zis eu.

Da, ea zisese că azi se-ntoarce Trésor. Da' zău că nu-i prea venea s-o creadă...

- E deja în drum spre casă.

Puse mâinile-n şold şi oftă scurt:

- De unde ştii?

- A sunat chinezul.

Cum-cum? Sunase chinezul? Care chinez - Cheng?

- A vorbit cu bunica. Şi, imediat după ce-a închis, ea s-a apucat să desfacă blestemul!

Aoleu! O trase spre canapea:

- Care chinez a sunat? Care dintre ei?

- Isamu. Chinezul unchiului.

Păi dacă sunase Isamu...

- Eu n-am auzit ce-a zis el; am auzit doar ce-a zis ea. Dar ţi-am zis - imediat cum a închis cu el, bunica s-a apucat să dezlege blestemul. Semn că ea îl crede.

- Şi eu îl cred. Dacă a sunat-o Isamu, îl cred.

- Şi eu. Aşa că am venit să te rog frumos să mă ajuţi să pregătim restaurantul - sala aia mare.

- Aha! Plănuieşti să faci o petrecere!

- Da. Şi mă gândeam că poate vorbeşti tu cu cineva... Să ne ajute cu imagini de acolo, de la conac...

Imagini de la conac... Stop!

- Auzi? Da' Isamu n-a trimis şi poze?

- N-a trimis nimic. Doar a sunat-o de pe un număr de-ăla super-lung.

Nu de pe numărul lui, care era salvat în agendă, ci de pe alt număr... super-lung, adică de China...

- Mă ajuţi?

Imediat! Deci Isamu o sunase pe Perla de pe un telefon de China - altul decât al lui...

- Măcar cu cateringul - mă ajuţi?

- Da, Sufletu' meu! Stai puţin!

Deci Isamu sunase... La dracu! Bine că sunase - şi gata!

- Deci, catering. Ce să fie?

- Meniu de nuntă.

- Sufletu' meu, eu zic să nu exagerezi. Eu cred că şampanie şi tort ajunge.

- Bine; atunci comand şampanie şi tort. Cu imaginile mă ajuţi?

- O să încerc să te ajut. Dacă o duce la conac, o să fie greu - că acolo sunt camere de supraveghere, dar sunt cu circuit închis! Ca să pun pe cineva să filmeze şi să şi transmită, Toni trebuie să oprească o parte din măsurile de securitate...

Sufletu' lui era dezamăgită... Zâmbi:

- Las' că vedem noi! Momentan, păstrăm secretul - şi ne ocupăm pe şest de petrecere! Hai!

Hai să se urnească amândoi spre restaurant! Şi, până ajungeau acolo, să găsească şi-o scuză plauzibilă pentru paranghelia de pomină pe care-o vor desfăşura ei într-o friguroasă zi de luni seara, în noiembrie!

Isamu

Se vedea avionul pe pistă. În sfârşit, ajunseseră la avion... Şi avea un singur regret - că n-o să vadă moaca generalului atunci când o să-l sune Rotari şi-o să-i spună că copilul nu mai avea nimic, îi trecuse totul ca prin minune...

Cheng se pregătea să coboare; generalul începuse să se foiască. Şi, brusc, mobilul omului în uniformă începu să piuie... Decise să-şi privească ceasul - că nu era frumos să se holbeze la el. Era om matur, putea să-şi savureze succesele şi "în interior"...

Se făcuse nouă jumate. Adică opt jumate aici, la Cernăuţi. Generalul vorbea în rusă... Cheng nu schiţa nici un gest... Nici Trésor nu părea afectată de ceea ce vorbea omul ăla la telefon... El se întreba acum de ce-şi imagina că Rotari o să-şi exprime bucuria la telefon, pentru urechile unui individ pe care chiar nu-l interesa starea de sănătate a bebeluşului... Probabil că Ana era de vină. Ea îl "umanizase" într-atât de mult încât "vedea telenovele"...

Limuzina opri lângă avion. Iar generalul mârâi ceva în telefon şi închise, după care se grăbi să coboare primul... Cheng rânji, în chineză, în şoaptă:

- Şi-acum hai la pozat!

Da - acum, hai la pozat! Şi-n avion şi-apoi glonţ la Nisa! Îi arătase micuţei toate pozele din telefonul lui; de trei ori le văzuse, dat fiind că nu erau, totuşi, chiar aşa de multe. Iar ea nu avusese nici o reacţie, la nici una dintre poze. Aşa că se grăbea să ajungă odată în avionul ăla! Zburau trei ore şi ceva; timp arhisuficient ca să-şi dea seama cât de mari erau "pagubele" în căpşorul brunet...

Îl lăsă pe Cheng să coboare şi o trase uşurel pe Trésor. Coborî după ea, precaut - să nu se pomenească că şoferul o fura iar sau... Era maniac? Sau doar foarte afectat de toată acţiunea asta? Nici el nu ştia...

Generalul îi aştepta lângă scara avionului. Dădu mâna cu Cheng, schimbând câteva amabilităţi... Şi se întoarse spre el:

- Dle Chèn, mă bucur că am rezolvat împreună această problemă.

- Şi eu mă bucur pentru rezolvarea pozitivă. Chiar dacă această rezolvare a venit după aproape nouă luni de tărăgănări şi tergiversări...

Generalul zâmbea amabil, el zâmbea amabil, îşi strângeau mâinile...

- Drum bun.

- Mulţumesc.

Şi cam atât - o împinse uşurel spre scară. Micuţa urca treptele fără să pară afectată de noul mijloc de transport, fără să pară speriată - sau bucuroasă...

Tare se temea el că daunele din căpşorul ei erau mari...

Cheng îi arătă micuţei un scaun:

- Uite, stai aici. Ca să vezi pe geam. Vrei să te uiţi la nori?

Evident, ea nu reacţiona... O aşeză el pe scaun. Şi-apoi se căzni să-i scoată geaca... Se căznea singur, că ea nu-l ajuta cu nimic... Gata. O urcă mai sus şi-i puse centura. Îşi puse şi el centura. Şi oftă lung, greu...

Avionul rula pe pistă; ea se uita drept în faţă, undeva pe geaca lui Cheng... El simţea că nu mai are răbdare - să decoleze odată, ca să vorbească cu ea...

Scoase celălalt telefon şi începu să deruleze pozele. Oare avea poze cu toţi? Greu de spus - nu prea pozase familia Ionescu... Găsise o poză cu Ana... O poză cu Florentina... Uite-l şi pe Ştefan - dar pe-asta nu i-o arăta, pentru că era din spital... Renunţă - accesă internetul. Google, Ştefan Ionescu... Aici erau poze destule! Contele crescuse mare, aşa că îşi permitea să fie vizibil... Ana-Maria Ionescu - şi iat-o şi pe ea... Oare Diamant era aici? Diamant Ionescu... Nu. Rebeca Ionescu... Nu. Oftă greu - n-o să poată face nimic, că nu-şi luase laptopul iar de pe laptopul lui Cheng nici nu se gândea să acceseze reţeaua din vilă...

- Ce-i?

- N-am poze cu ei. Voiam să-i arăt poze, ca să-i amintesc de ei. Dar n-am.

- Am eu vreo 50, cred...

Îl privi lung - avea el poze cu familia Ionescu! Hm...

- Le-am pregătit special pentru ea! Da' ce credeai?!

"Las' că ştii tu bine ce credeam!" Însoţitorul de zbor îi anunţa, în chineză desigur, că porniseră spre Nisa - şi puteau să-şi desfacă centurile. Se conformă, o desfăcu şi pe a ei...

Îi făcu semn lui Cheng să elibereze scaunul - şi se mută în faţa ei. Trésor privea acum printr-un punct de pe paltonul lui... Se aplecă, să ajungă în faţa ochilor ei... şi-o abordă tot în franceză:

- Mergem întâi la Nisa, să te schimbi şi să mănânci. Şi pe urmă mergem la Bourges, la conac. Mami şi tati te aşteaptă acolo.

Tăcere şi-o indiferenţă soră cu surzenia...

- ... Îţi mai aminteşti de mine?

Nici o reacţie, zero total... Cheng îi puse în faţă o tabletă cu stick-ul gata montat; decise s-o ignore momentan:

- Uneori, mămica ta, Rebeca, te lua cu ea când pleca din oraş. Din Bourges. Şi vă urcaţi într-un avion de-ăsta mic, zburaţi cam o oră, aterizaţi în oraşul Cannes... Îţi aminteşti? La aeroport vă aştepta o maşină cu tablă groasă - cum spuneai tu de fiecare dată... Vă ducea în oraş, la o vilă mare, albă şi frumoasă... În care locuiesc Ştefan şi Ana...

Cheng îi tot făcea semne spre tabletă; el îl ignora, preocupat să găsească în ochişorii albaştri acel licăr care să-i arate că mintea din căpşor funcţiona...

- Mămica ta se ducea cu Ştefan într-o cameră specială; iar tu rămâneai să te joci cu Ana... Sau cu Philippe şi Léon şi Florentina... O fată blondă, pe care-o cheamă Isabelle şi poartă tot timpul o rochie bleu şi şorţuleţ, îţi aducea suc şi prăjituri...

În clipele astea simţea cum îngrijorarea îi creşte în ritm exponenţial...

"Bine, mă! Hai să-i arăt pozele!"

Luă tableta... şi-şi aminti încă un aspect - o povestioară care chiar ar fi putut să-i deblocheze mintea:

- Îţi aminteşti cum te urcai în avion şi zburai la Bucureşti? Şi te aştepta Diamant, tatăl tău, chiar lângă avion? Îţi aminteşti că venea cu o maşină neagră, frumoasă, şi o oprea chiar lângă scară? Şi tu fugeai pe scară, iar el te prindea şi te ridica şi te învârtea?... Îţi aminteşti că după aceea mergeaţi cu maşina aia frumoasă pe un drum lung... Şi intraţi într-un orăşel foarte frumos, care are un brad uriaş în mijloc...

Cum-cum? Oftase? Parcă o simţise oftând! Un oftat mititel de tot - dar care "se produsese" exact când spusese el de bradul uriaş! Continuă:

- Bradul ăla mare şi foarte înalt, care noaptea sclipeşte frumos...

... Nu, probabil că i se păruse lui... Continuă, fără prea mare tragere de inimă:

- Iar în orăşelul ăla locuiesc şi bunica Perla, şi bunicul Dumitru, şi Agata, şi Azur... Şi Grasu...

Nimic-nimic-nimic - parcă n-auzea nimic, sau mintea ei căuta acum pietricele albastre pe Marte...

Luă totuşi tableta. Ia să vadă el ce-avea Cheng aici... Îi puse în faţă fotografia bust a lui Ştefan - aia "de zile mari", care-o făcea pe dra Li să ofteze tainic:

- El e Ştefan. Unchiul tău. Îţi aminteşti de el?

Nimic... Cheng răbufni, într-un strigăt furios:

- Dă din cap, dacă nu vrei să vorbeşti! Dar răspunde!

Aah! O să-i crape capul! Speriase copilul! Se uită concludent la el, reveni la ea... Ea nu auzise strigătul lui Cheng - sau... Se asigură

că tableta era chiar în calea privirii ei... Arătă din nou spre poză:

- Ştefan. Ştefan Ionescu. Unchiul tău.

Nimic... Cheng se aşează lângă ea - şi luă el tableta. Probabil că avea o mutră concludentă - dacă se amestecase chinezul ăla pragmatic în testarea psihologică... Treceau la următoarea - era tot Ştefan, probabil într-o ipostază mult mai lejeră... Apoi urmase Ana... Tot Ana... Sigur selectase chinezul pragmatic şi o fotografie într-o rochie lungă şi largă şi plină de sclipici de prinţese şi zâne...

Nu ştia cum să facă. Nu ştia dacă să facă sau nu - dacă să-l anunţe pe Aleodor că recuperase fetiţa sau nu. Dacă în astea trei ore de zbor Trésor rămânea aşa, "blocată", Fang o să cheme un psiholog. Sau doi, că el avea specialişti în adulţi iar ea încă nu împlinise opt anişori, aşa că un pic de "consfătuire" între ei era o idee bună. Şi exista riscul să nu reuşească "s-o deblocheze" în timp util ca s-o ducă tot azi la conac. Deci, dacă-l anunţa pe Aleodor, dacă-l punea să-i cheme pe toţi la conac, cine ştie ce porcărie uriaşă ieşea...

Cheng ajunsese la Rebeca. Îi arăta părul creţ, îi spunea că şi-l încreţise special ca să se potrivească cu rochia... Trăgea de poză, făcea zoom pe ochi probabil... Îşi aprinse o ţigară şi scoase telefonul. Nu-l căutase nimeni - dar nu mai putea să se uite la copilul ăsta! Nu mai putea să se abţină! Îi venea să urle! Să-i urle lui Cheng toate gândurile care-i treceau acum prin minte! Şi toate dăţile când îi spusese să fure copilul, sau să facă un măcel şi să-l elibereze odată! De-atâtea ori îi spusese că riscau s-o şocheze nenorociţii! Iar Cheng îl asigurase că nu era aşa! Şi uite - poftim, dovada! Era şocată de-a binelea! Putea el să decidă să intervină asupra amintirilor ei? În condiţiile în care Diamant şi Rebeca or să fie în culmea fericirii, or s-o strângă în braţe, or s-o răsfeţe o săptămână, sau două, sau trei - şi-apoi or să vrea să ştie unde fusese copilul lor, cu cine şi ce făcuse pe-acolo? Nu ştia ce să facă, dacă să facă ceva...

Cheng şopti, în chineză:

- Trec la copii. Aici să fii atent - că aici e rezolvarea!

Daa, sigur! Îi venea să-i crape capul...

I-o arăta pe Florentina. Iar Florentina. Florentina în rochie de zână. Florentina în blugi. Acum, Léon! Léon în blugi, Léon în costum, Léon în uniforma de şcoală, Léon la fotbal... Îl privea şi începea să se mire de calmul chinezului învăţat să conducă armate prin războaie complicate...

Philippe la şcoală... Philippe în Aurari... Philippe la pian...

Ochişorii albaştri clipiră scurt de două ori. Şi se închiseră. Mânuţele se ridicară... Trésor se legăna uşurel, cu mâinile ridicate corect, în acordurile unui vals imaginar...

Uau!

Îi smulse tableta şi accesă internetul. Repede! Youtube! Repede-repede! Aah, ce greu mergea! Ce-avea de mergea aşa de greu? Hai odată - că, dacă deschidea ochii, cine ştie dacă nu pica înapoi, în blocaj!

În sfârşit! Philippe Ionesco, search... Selectă concertul şi se ridică - şi-l trase fără menajamente pe Cheng de pe scaun:

- Philippe şi-a făcut o prietenă nouă. O cheamă Jiao, e chinezoaică şi e profesoară de pian. Ea l-a învăţat multe melodii noi. Şi, uite - a ţinut un concert pentru toată familia!

Îi ţinea tableta în faţa ochilor - dar ochii erau în continuare închişi, ea dansa... El blestema chiar acum intro-ul ăla de-un minut cu scenele ample, cu lacul cu nuferi şi scena improvizată şi scaunele...

"Bine aţi venit la concertul nostru!"

Gata - deschisese ochii! Nu mai dansa! Privea, atentă, tableta...

"Sperăm să vă placă. Şi vă rugăm să vă opriţi telefoanele mobile."

Acum se ducea la pianul lui... Se aplecă şi şopti:

- Ea e Jiao, profesoara de pian a lui Philippe. Cât a fost dl Blier în vacanţă, ea l-a învăţat...

În sfârşit, începuseră să cânte! În sfârşit! O privea lung...

Trésor nu scotea un sunet. Privea ecranul. Nu privea prin ecran, ci privea ecranul, filmarea...

Cheng se aplecă pe lângă el şi puse pe masă, în faţa ei, un sandwich şi o sticlă cu apă. Ea era foarte atentă la imagini, la muzică... El ţinea tableta şi privea când imaginile, când pe ea, căutând semnele revenirii memoriei...

Acum era acum! Urmau imaginile cu spectatorii! Îi urmărea privirea... Ochişorii încercau să privească toţi oamenii, toate chipurile... Apăsă ecranul şi pauză filmarea. Trésor era foarte atentă... Căuta... Căuta ceva, adică pe cineva... Buzele se dezlipiră încet... Se aplecă un pic spre ea, involuntar...

- ... Toni...

Îl recunoscuse pe Toni! Uau! Tocmai... Tocmai pe Toni? Adică singurul om pe care probabil că nu-l văzuse niciodată aşa, în costum şi cravată? Hm...

Se trase aproape de ea, îi luă degeţelul şi începu să arate chipurile de pe ecran:

- Léon... Florentina... Luis... Adina...

Micuţa şopti din nou:

- Tho... Thomas...

Acum era momentul! Îi dădu drumul:

- Unde e Thomas? Că eu nu-l văd! Unde e?

Degeţelul se mişca ireal de încet...

Victorie! Oftară greu, la unison - iar Cheng începu să râdă:

- M-au trecut toate apele...

"Ehei - n-ai vrea să ştii câte ape m-au trecut pe mine!" Încercă să rămână concentrat la "recapitularea" cunoscuţilor de pe ecran:

- Dl Blier... Ana... Ştefan...

Îi luă din nou degeţelul şi îl arătă pe Diamant. Şi aşteptă. Aşteptă... Cheng nu vedea ecranul - dar bănuia că i-l arată pe tati, sau pe mami... Degeţelul se mută:

- ... Flo... Flo... Florina...

... Trebuia s-o lase să se reobişnuiască cu ei. Aşa că o sărută uşor pe căpşor şi decise să-i dea ei tableta şi s-o lase-n pace. Scoase mobilul, selectă numărul lui Aleodor... Spionul răspunse imediat:

- Da!
- E cu mine în avion.
- Slavă Cerului! Hai, că acu' m-apuc!
- Ai grijă cum o faci, da?
- Bineînţeles!
- Ceva veşti noi ai?
- Nu; nimic.
- OK. Vorbim.
- Vorbim. Auzi? Stai! Pe la ce oră ajungi?
- Cred că după şase.
- OK! Să mă anunţi când ştii sigur - să dau drumul la servit tortul!

Tortul?! Hm...

- Bine.

Apăsă butonul roşu, reveni spre ea... şi descoperi că ochişorii albaştri îl priveau lung. Se grăbi să-i zâmbească încurajator şi optimist. Şi auzi o concluzie:

- ... Tu... nu eşti...

- Nu. Eu eram la Cannes. Atunci când Ştefan şi Ana nu sunt la Cannes, trebuie să fiu eu acolo.

Era privit lung, cu seriozitate, cu neîncredere... Tare se temea el că tocmai descoperise "hiba" - acel amănunt care-o va determina pe micuţă să nu mai scoată un sunet până la revederea cu mama ei... Încercă să vorbească cât mai calm:

- În schimb, a fost Piao. El a ţinut locul meu, pentru că eu n-am putut să merg atunci la conac. Haide - uită-te la concert şi mănâncă. Cred că ţi-e foame rău! Iar dacă nu mănânci, o să te doară burtica...

Nu părea hotărâtă să mănânce, sau...

Apăsă el pe ecran şi se ridică - mai bine s-o lase singură. Avea senzaţia că Trésor avea mare, mare nevoie şi de muzica liniştitoare, şi de chipurile strânse laolaltă pe ecran...

Ştefan

Din afacerea asta o să-i iasă un comision generos. Iar el adora co-

misioanele generoase! Mai ales după ce se despărţise de Rusia - comisioanele generoase erau "ţelul suprem"! Avea de urcat un grafic; avea de demonstrat că se descurca şi fără ăia doi, fără felia bănoasă din estul României...

Specialul începu să cânte... Zâmbi:

- Ia să vedem ce zice spionul! Punem pariu că-l pârăşte pe Thomas, că nu s-a dus azi la facultate?

Piao zâmbea şi el:

- Se va plânge, cred eu, că Thomas e acasă şi-l ignoră complet...

Aa, asta da! Apăsă butonul verde:

- Da, Părinte!
- Să trăiască şefu'!
- Şi toţi spionii lui, mari şi mici!
- Să! Şefu', am un interes mare de tot la tine! Adică la voi!
- I-auzi! Ce interes, mă?
- Şefu', am interes să veniţi azi încoace. Cu toţii.
- ... De ce, mă?
- Păi pentru că trebuie să discut cu tine şi cu Rebeca nişte chestiuni foarte importante. Cam cât revenirea ei de importante.

Corect! Gabriel murise, aşa că consiliera pentru Franţa trebuia să înceapă să treacă de poarta conacului şi să viziteze Franţa!

- Şi trebuie să vedem imaginile transmise după-amiază din Rusia.

Imaginile din Rusia... Aa, înmormântarea lui Gabriel! Azi era - azi la cinci, ora lor. Adică la trei, ora Franţei. Da, într-adevăr, trebuia să treacă azi pe la conac şi să pună ţara la cale în materie de insigne.

- Şi mai am şi-o surpriză pentru voi. Veniţi, da?

I-auzi! O surpriză!

- Mă, nu ştiu ce să zic. Alea două teme nu-s chiar aşa de importante, ca să batem drumul până acolo. Poate doar dacă surpriza e interesantă...

- Şefule, te rog - nu mă face să-mi stric surpriza! Te rog io mult de tot! Că sunt aşa de fericit şi-aşa de agitat, că mi-e că mă scap şi-ţi zic. Şi zău că n-o să mai aibă nici un gust surpriza mea aşa, răsuflată!

- Deci mă chemi, de fapt, pentru o surpriză...
- Da. Vă chem. Pe toţi. Ştii tu - Ana, băieţii...
- Da' ce surpriză vrei tu să ne faci, mă?
- Şefu', uite, ca să zic aşa... Am invitat şi-o domnişoară...

Cum-cum? Auzise el bine? Aleodor invitase o domnişoară?

- Şi nu mă pune să-ţi zic mai mult! Te rog io din tot sufleţelu' meu!
- ... Bine, mă! Nu-mi zice!
- Da' veniţi!
- Venim.
- Şi veniţi cu toţii, da? Şi cu băieţii adică!
- Da' ce interes ai tu să vină şi băieţii?
- Păi, voiam să-l rog pe Philippe să cânte la pian. Şi-atunci nu pot să nu-l invit şi pe Léon, nu? Ce dracu - voi toţi veniţi încoa la petrecere iar el stă singur acolo?!
- Aha! Bine, mă! Hai, că-ţi aduc copilu', să-l exploatezi!
- Haai, şefu', nu zice aşa!
- Bine, mă - nu zic aşa. Când termină copiii orele, decolăm spre Bourges.
- Bine, şefu'! V-aştept!

Închise, puţin contrariat - se-nsura Aleodor? Asta chiar că era o veste foarte mare...

Piao îl privea lung, curios. Ridică din umeri:

- Cică vrea să ne prezinte o domnişoară. Şi are nevoie şi de Philippe, care să-i cânte serenade la pian. Şi deci merge şi Léon, că - vorba aia - nu-i pedepsit, ca să rămână încuiat în casă...
- Aranjez imediat cu avionul şi aeroportul.

Piao ăsta era cam constipat. După părerea lui, "mirosise" apropiata retragere a lui Isamu; şi cum el era cel mai bun cunoscător al contelui Ionesco, presimţea avansarea. Avea, deci, emoţii şi încerca, probabil să-i demonstreze lui că e priceput, că profesional se descurcă impecabil, că e serios şi se poate pune bază în el...

După primele zece eşecuri, o să-i treacă şi constipaţia asta. Şi-apoi or să se înţeleagă de minune! Se ridică:

- Mă duc să-i spun Anei să-şi pregătească pantofii cu toculeţ mic - că azi valsează pe Mike Oldfield.

Chinezul râdea şi aproba...

Florentina

Ia - că o fluierase mobilul! Cine-i scrisese? Aleodor? Repede - să vadă cine-i scrisese!

Pe ecran era poza spionului. Oare reuşise să-l convingă pe tati al ei să vină azi la conac?

Mesajul era concludent: un *thumbs up*, un smiley şi cuvântul "***START***". Thomas bufni în râs şi-o sărută:

- Deci din punctul ăsta eu învăţ şi tu chiuleşti...
- Nu; din punctul ăsta, eu tastez şi tu mă consiliezi.
- Perfect!

Accesă iconiţa mamei ei. Deci...

"Neaţa, mami. Eşti online?"

Aşa, ca introducere! Că nu putea să-i zică totul repede, ca o mitralieră...

"Neaţa. Da. Tu eşti online?"

Thomas bufni în râs şi-o sărută pe gât. Râdea şi-i trimitea mămicii ei un smiley...

"- Mămico, am auzit că veniţi azi la conac.

- Ai auzit corect.

- Da' ştii de ce veniţi azi la conac?

- Bănuiesc. Mi-a spus Ştefan ce-a vorbit cu Aleodor.

- Aha! Da' cred că nu ţi-a spus şi despre pregătirile care se fac aici...

- Nu, despre ele nu mi-a spus. Îmi spui tu?

- Evident! Să ştii că Aleodor a făcut tensiune.

- ???

- De la agitaţie şi veselie şi nerăbdare - sigur are tensiune! Mă gândeam să-i spun Florinei să mă lase să-i strecor un calmant în ciorbă...

- Nu te juca. Lasă-l aşa, vesel şi nerăbdător. O să-şi consume bateria şi-o să se liniştească.

- Nu cred. Pare emoţionat şi foarte fericit. De parcă se-nsoară, sau..."

Thomas clătină încet capul:

- N-ai fost prea directă?
- Nu. Eu nu trebuie s-o anunţ, ci să confirm ce-a anunţat spionul.

"- Aşa spune şi Ştefan. Dar eu nu prea cred...

- S-a apucat să despărfuiască prin living, deşi ştii bine că e despărfuit deja. Vrea să coboare pianul lui Philippe şi să-l pună lângă masa mare. Şi a rugat-o pe Florina să pregătească un tort. Sau o prăjitură, dar cel mai bine tort. Iar Toni aşteaptă o livrare - nişte şampanie, fructe, sucuri...

- Deci Părintele coace o petrecere în toată regula!

- Şi e bărbierit, ras, tuns, frezat şi miroase de la trei poşte a cremă de corp. Mămico, ăsta se-nsoară!

- Foarte bine că se-nsoară! Doar n-o să rămână burlac, nu?"

Soţul ei o sărută din nou:

- Te descurci de minune...
- Eu ştiu?! Stai să vedem ce părere are Aleodor, când i-oi spune că trebuie să se radă, să se tundă, să se frezeze şi să se ungă cu cremă corporală! Mergi cu mine când mă duc să-i spun, nu-i aşa?

El râdea şi nega şi părea pregătit să se lupte cu ea - şi s-o învingă, adică s-o trântească la orizontală... Puse punct conversaţiei cu mama ei.

"- În orice caz - să nu veniţi în blugi. Adică veniţi în blugi, dar pregătiţi-vă de o seară exclusivistă cu tort şi pian.

- OK - bine că mi-ai spus."

Lăsă telefonul şi se grăbi să-şi îmbrăţişeze soţul - că acum chiar chiuleau amândoi!

Diamant

Conacul era neschimbat. Şi apartamentul soţiei lui era neschimbat. Intrase doar ca să-şi lase valiza; acum se apropia de clădirea mare, sobră, şi calcula că nu-i ieşise nimeni în întâmpinare...

Brusc, uşa conacului se deschise. Iar Aleodor năvăli în curte. Mm, ce agitat era! Fu văzut; îi făcu cu mâna, iar spionul o rupse la fugă spre el... După cum fugea, deducea că intenţiona să-i împărtăşească un secret ultrasecret; aşa că se opri şi-l aşteptă. I se strânse scurt mâna:

- Salut!

Nu mai apucă să-i răspundă, că fu... îmbrăţişat! Improviză deci:

- Salut...

- Băi, fii atent! Fii atent, că e important!

OK! Era foarte atent...

- În seara asta o să fie aici o super-mega petrecere! Vine şi Ştefan cu familia; şi, dacă poate, o să vină şi Isamu cu Biyu. Florina face tort, eu am comandat deja şampania şi fructele, am coborât pianul lui Philippe în living...

Aşa...

- Să veniţi şi voi! Da? Vă rog io mult!

Începu să râdă:

- Păi cum să nu venim?! Adică de ce credeai tu că n-o să venim?

- Ei... Aşa! În orice caz, să veniţi! Da?

Spionul ştia de ce venise el azi aici... Aprobă şi decise să-şi ascundă supărarea şi să zâmbească pentru fericirea omului:

- Da. Da' cu ce ocazie?

Aleodor îi făcu cu ochiul:

- Am invitat şi o domnişoară...

Oo! Se-nsura Aleodor! Îi altoi un pumn la ficat:

- Şmechere! Cât pe ce să mori burlac!

- Stai, mă! Că nu se ştie dacă mor burlac sau nu! Şefu' are ultimu' cuvânt!

- Ei, pe dracu! Deci te-nsori...

- Nu, mă! Ce-ai?! Dau şi eu o petrecere - atâta tot!

- Daa...

Intră în living şi văzu imediat pianul în dreapta, lângă perete. Aspiratorul făcea o hărmălaie teribilă; Luis îl manevra cu dibăcie printre scaune, în timp ce Florina probabil cocea tortul, sau... Îi făcu bărbatului cu mâna şi întrebă:

- Nevastă-mea e în birou?

- Da. E sub un maldăr de comenzi - toate mari şi bănoase. După ce-a murit ăla, parcă s-au rupt băierele comerţului internaţional!

Aha! Deci toată lumea aflase că Gabriel fusese capul răutăţilor! Interesant!

- Da' ălălaltu' ce mai face?

- Face bine. Se pupă cu frati-su şi compun împreună lista cu invitaţii la nuntă.

Nuntă?

- Se-nsoară cu balerina. A primit OK-ul şefilor, aşa că se face om la casa lui.

Şi se-nsura cu "paraşuta albă". Treaba lui! Pe de-o parte, sigur - era o decizie inspirată! La ce "cunoştinţe" avea ea, sigur o să-l facă fericit... Aleodor îl conducea spre birou:

- Omologii spun că Mihai se gândeşte să-l adopte pe Pavel.

Aprobă:

- Aşa e normal. E nepotul lui. Mihai ăla nu-i un câine nenorocit, să ştii! După ce-şi rezolvă problema, dă de pomană pentru decedat!

Părintele tăcuse, pentru că el tocmai deschisese uşa biroului...

Soţia lui nu ştiuse că el ajunsese la conac. Era mirată - mirată şi bucuroasă totodată. Se ridicase şi se grăbea să-l îmbrăţişeze. El se grăbea s-o cuprindă cu braţele, s-o strângă uşurel şi să sâsâie - ca să n-o vadă plângând cu sughiţuri...

O să stea aici, cu ea. O să fie aici pentru ea. Şi azi, şi mâine... Poate şi poimâine - indiferent dacă Ştefan îi va prelungi "concediul" sau nu...

Isamu

Aterizarea fusese lină; aproape perfectă! Din păcate, după ce descoperise că nici el, nici Cheng nu apăreau în imaginile cu concertul, Trésor nu mai scosese un cuvânt. Nu revenise la blocajul ăla din momentul recuperării; le răspunsese, uneori, dând din cap. Dar nu mai scosese un sunet. Deci, până la urmă, se confirmau spusele lui Ştefan - aşa decisese micuţa să-şi păcălească gardienii. Ăla era modul ei de-a se face indezirabilă...

Era doişpe şi-un sfert. Fang trimisese blindata după ei, iar şoferul fusese probabil instruit să scurteze la maximum drumul. Apăsase destul de ferm acceleraţia, bazându-se probabil pe antemergător şi blindaj...

Trecură de poarta vilei lui Fang. Zâmbi şi se aplecă spre ea:

- Aici locuieşte şeful meu şi al lui Cheng. El ne-a ajutat să te găsim şi să te luăm de-acolo. Şi tot el ne-a spus să nu te ducem direct la conac. Ţi-a pregătit o rochie frumoasă, pentru concertul pe care îl dă Philippe diseară. Şi cum nu poţi să pui rochia peste murdărie, cred că o să faci o băiţă pe cinste, o să mănânci masa de prânz şi-apoi, dacă vrei, o să dormi două ore. Şi după aceea mergem la conac. OK?

Trésor îl privea lung, drept, şi nu schiţa nici un gest. Nici măcar nu nega cu capul! Îşi exprima opinia aşa, doar prin puterea privirii serioase... Scoase telefonul roşu şi oftă greu:

- Dă-mi telefonul tău.

Cheng se conforma. Avea senzaţia că bietul chinez era din nou speriat... deşi era evident că micuţa nu era, totuşi, chiar atât de şocată cum încercase să pară... Căuta numărul dnei Ionescu...

- Alo?

- Bună ziua. Isamu sunt.

- Da, Isamu! Să ştii că am rezolvat! Am ridicat blestemul!

- Mulţumesc. Dna Ionescu, eu am problemă mare.

- Spune - şi se rezolvă!

- Este speriată. Nu crede eu sunt prieten cu Ştefan. Şi nu crede mergem la conac.

- Aa! Dă-o-ncoa, să-i zică mamaia ei ce şi cum!

- Mai bine mergem la dl Ionescu. Şi vorbim cu internet.

- Daa, şi mai bine! Acu' mă duc!

Şi-i închisese bătrâna... Zâmbi şi-i înapoie telefonul:

- Facem videoconferinţă cu Aurari-ul, în cinci minute?

Cheng "înflori" la propriu - şi-i arătă că are un super-cap super-inteligent... Limuzina se opri - iar portiera se deschise imediat. O femeie bătrână, de vreo 60 de ani, apăru în spaţiul ăla - şi zâmbi larg, "chinezeşte", în franceză:

- Bună ziua, Trésor! Bine ai venit la noi!

Cum-cum?

- Haide - am pregătit pentru tine o cameră mare, o baie cu spumă şi jucării, o masă plină cu bunătăţuri şi un pat foarte comod! Şi avem şi o rochie foarte frumoasă pentru concert!

Bine că nu-i turnase gogoşi! Bine că Fang nu schimbase planurile şi organizarea! Că şi-aşa micuţa n-avea încredere în el! Dacă s-ar fi gândit că el o minţise, sau...

Trebui s-o împingă el uşurel; iar femeia o trase uşurel... Se grăbi să le urmeze. De sus, din capul scărilor, Fang îi privea lung... Întâi pe ei, apoi pe micuţa brunetă...

Ei bine, trebuia să recunoască faptul că ceea ce vedea el acum era o scenă unică. Şi nu era filmată, aşa că o să se piardă momentul ăsta...

Fang Kwok Lo, şeful mafiei chineze peste Europa de Vest, stătea faţă-n faţă cu Trésor Ionescu. El zâmbea, ea nu. Ea nu ştia cine era chinezul ăla înalt şi elegant; îşi închipuia, probabil, că o să rămână prizonieră aici, sau... În orice caz, Trésor Ionescu îl fulgera din privire pe şeful mafiei chineze din Vest; iar el nu se supăra. El se apleca spre ea şi întindea mâna:

- Bună ziua. Eu sunt Fang.

"Eu sunt supărată, aşa că nici nu-mi pasă cine eşti tu şi cât de politicos încerci să fii cu mine!" Atitudinea ei era incredibilă! Toată scena asta era incredibilă...

- Nu vrei să facem cunoştinţă?

Acest roman este o ficţiune şi trebuie tratat ca atare

Capul brunet negă scurt. Oof...

- De ce?

"De ce pui întrebări tâmpite? Nu vreau şi gata!" Expresiv copil! Semăna cu taică-su, care era maestru în a transmite anumite lucruri din priviri... În sfârşit, Fang trase micuţa în vilă:

- Bine; cum vrei tu. Doamna se numeşte Qiu şi a venit azi aici ca să se ocupe de tine. Să te ajute să faci baie, să mănânci, să te schimbi... Poate şi să-ţi citească o poveste, sau să-ţi cânte un cântecel, ca să poţi să dormi puţin la prânz...

Femeia luă mâna micuţei; iar Cheng ţâşni de lângă el şi "se lipi" de şeful lui. Şuşotea repede, în chineză, ideea lui cu videoconferinţa; şi-o justifica prin teama copilului, îi spunea că i se păruse o fetiţă perspicace şi foarte sceptică... Pomenea şi de "problema" cu concertul - în care consilierul lui Ştefan nu apăruse pe ecran... Fang îi răspunse doar printr-o aprobare scurtă cu capul. Iar Cheng frână, reveni lângă el şi-l luă de braţ:

- Am tableta la mine; facem videoconferinţa în camera ei. Hai!

OK, hai! Fang îi zâmbea iar micuţei şi-i arăta că ea mergea la etajul unu, cu Qiu şi cu Isamu şi cu Cheng...

Îi rămăsese în minte senzaţia de adineauri - cea creată de imaginea consilierului şi şefului lui. El fusese destul de "rupt" de şeful lui, în ultimii ani. Uitase cum e Fang; uitase cum decurge discuţia dintre şef şi subaltern. Demult, pe vremea când Fang abia se mutase la Nisa, avusese senzaţia că buldogul Cheng devenise brusc sluguliţă mieroasă şi serviabilă şi dornică să lustruiască foarte bine pantofii noului lui stăpân. Dar constatase, în timp, că nu fusese o "periere". Aşa era relaţia şef-subaltern atunci când şeful era Fang. Şi cum şi el era subalternul lui Fang, se gândea acum cu îngrijorare că îşi anunţase deja intenţia de a discuta cu el între patru ochi despre retragere...

Ia uite ce cameră frumoasă îi pregătise Fang micuţei lui Diamant... Bravo! Chinezul ăla uriaş era un tată bun - şi un mare familist! Probabil că de-aia nu-l anunţase prompt referitor la apariţia lui mr. Fabre "în peisaj" - fiindcă era familist şi-şi imaginase că Fei-Yen se va răzbuna şi-apoi va reveni la sentimente mai bune...

Deci, trebuia să o ducă pe Trésor la conac. Şi-apoi să se retragă în apartamentul lui, singur, şi să se gândească foarte bine la discuţia cu Fang. Că nu va fi o discuţie uşoară; va fi o negociere infernală în timpul căreia o să se simtă de multe ori în inferioritate...

Qiu o aşeză pe Trésor la masă. Iar Cheng se grăbi să se aşeze lângă ea şi să pună tableta în faţa ei:

- Dă-le mesaj, să intre pe mail-ul dlui Ionescu.

Se conformă... El o să stea în spatele lui Trésor - ca să se vadă şi el în imagine. Ca să poată dna Ionescu să o liniştească pe micuţă. Oare cât de ataşată se simţea micuţa asta de bunica ei? Da, era unica bunică; dar se vedeau destul de rar...

- Gata - sunt online. Începem.

Începeau. Îşi trase un scaun lângă ea şi se aşeză. Şi întoarse puţin tableta, ca să se vadă şi el...

Ia uite ce era acolo, în Aurari! Se strânseseră toţi! Ce bine! Era minunat! Se gândiseră minunat! Bunica, bunicul, fratele şi sora - toţi patru se înghesuiseră ca să-ncapă în cadru... Azur întindea mâna spre mouse probabil, accepta invitaţia... Gata - îi vedeau. Adică se vedeau.

Agata zâmbi larg şi făcu cu mâna:

- Bună, Trésor!

Nu, nici o reacţie! Da' ce se-ntâmplase? O privi lung... Era mirată! Nu răspunsese pentru că era foarte, foarte mirată... Azur etala o mulţumire sufletească extremă. Dl Ionescu râdea din tot sufletul. Iar dna Ionescu... Dna Ionescu îşi trase baticul de pe cap, şoptind ceva în romanes... Şi se dezlănţui în romanes! Aoleu! Păi nu-i vorbea în franceză? Sau în română?

... Un suspin! Micuţa de lângă el suspinase! Dna Ionescu părea că se tânguie şi jeleşte pe cineva; iar Trésor suspina şi... Şi spunea şi ea ceva în romanes... Spunea propoziţii scurte. Dar tot era bine, că spunea ceva! După ce-o văzuse "supărându-se" pe ei doi, se bucura mult să constate acum că începuse să-i treacă...

Dl Ionescu spunea şi el ceva - tot în romanes. Măi, să fie! Se simţea exclus... Şi-ar fi trebuit să fie atent la ceea ce auzea, că în curând omul ăla o să-i vorbească micuţei despre "Isamu, prietenul lui Ştefan şi-al lui Diamant"...

Amândoi, bunicul şi bunica, vorbeau în acelaşi timp. Culmea era că Trésor răspundea scurt peste cuvintele amândurora! Mm... Oare ei înţelegeau ce vorbeau? Sau vorbeau în virtutea inerţiei?

Brusc, dl Ionescu tresări - şi rosti o întrebare care începea cu "Isamu" şi continua cu multe-multe cuvinte în romanes... Începu să râdă, în română:

- Tocmai am aflat lucru pe care trebuia să învăţ în toţi 15 ani.

Îi făcuse să râdă! Hohoteau toţi! Se întoarse spre ea şi arătă concludent spre tabletă:

- Eu nu ştiu...

Şi oftă... Oftă din tot sufletul, că în sfârşit vedea guriţa micuţă schiţând un mic zâmbet... Dl Ionescu reuşi să se liniştească un pic şi îl abordă în română:

- Iartă-mă! M-am lăsat furat de val...
- Nici o problemă.
- Voi sunteţi acum la Nisa, nu?
- Da.
- Şi când porniţi spre conac?
- Dl Fang Kwok Lo a propus program pentru Trésor. Întâi face baie, apoi mănâncă, apoi doarme puţin, apoi îmbracă rochiţă pentru concert de pian şi mergem la conac.

Dna Ionescu se grăbi să-l aprobe:

- Da-da! E foarte bine aşa!

Şi iar îi spunea copilului multe cuvinte "pe limba lor"... Dar, atâta timp cât dl Ionescu râdea fericit şi-şi tot mângâia mustaţa, era bine. Bătrânului îi plăcea ceea ce auzea. Deci bunica nu decisese "să umble la program"...

Brusc, dl Ionescu se aplecă spre ecran - şi începu să vorbească peste sora lui, care tăcu imediat... Vorbea pe un ton coborât; şi tot în romanes. Micuţa spunea, când şi când, "da". Era foarte atentă la bunicul ei... care uite că, în sfârşit, se gândise să rostească şi "mama", şi "tata"...

Şi uite că ăştia 15 ani nu trecuseră pe lângă el aşa, degeaba. Unele cuvinte le înţelegea. Dacă ar mai rămâne încă vreo 10 ani alături de Ştefan, probabil că ar fi fost centrul atenţiei orăşelului Aurari - unde sigur nu se mai văzuse chinez care să vorbească romanes...

- Isamu, Rebeca şi Diamant au aflat?
- Nu. Facem surpriză frumos la şase seara.
- Aa, perfect!

Şi iar îi spunea "pe limba ei"... Şi-acum spunea "Isamu", dar nu continua în română - semn că îi vorbea micuţei despre el, bunul prieten al tatălui ei...

Până la urmă, se părea că lucrurile se cam rezolvaseră. Trésor nu părea speriată; adică nu era foarte-foarte speriată. Acum, după ce "primise recomandări" de la persoane de încredere, cu siguranţă că o să i se adreseze şi lui! Nu îl mira faptul că micuţa nu-şi amintea de el. La urma urmei, da - fusese el înnebunit după ea, dar nu stătuse niciodată ore-n şir de vorbă cu ea! El participase de multe ori la şedinţele Rebeca-Ştefan...

Parcă-parcă recunoştea formulele de încheiere... Îşi făceau cu mâna. Bun! Se făcuse 12:40; până făcea baie, până mânca... Măcar două ore să apuce şi ea să se odihnească! La cum arătau hainele de pe ea, bănuia că Rotari o culcase într-o dependinţă a casei - ori în pod, ori în garaj...

Gata - dl Ionescu le făcea cu mâna. Făcu şi el cu mâna. Conexiunea se întrerupse. Iar mânuţele mici ţâşniră şi-l apucară cu putere de mână! Hei! Da' ce-i venise? Ochii albaştri îl priveau lung... încercând parcă să-l convingă să o ţină şi el de mână... Zâmbi:

- Bunica a spus să respectăm programul făcut de dl Fang. Deci începem cu băiţa. Că eşti prăfuită şi murdară şi nu poţi să mănânci aşa.

Primi o aprobare. Bun! Se ridică, iar ea îl urmă... O împinse în baie:

- Eu sunt aici, în cameră. Bine?

Acum capul brunet aprobă; aşa că reveni în cameră şi dădu de

rânjetul plin de satisfacţie al lui Cheng... Rânji şi el:
- Hai că am scos-o la liman!
- Am scos-o, ce mai!

Întinse mâna spre el:
- Îţi mulţumesc.
- N-ai de ce să-mi mulţumeşti! Eu îţi mulţumesc!
- De ce? Pentru că ţi-am mâncat ficaţii cu estul Europei?
- Da. Şi pentru că ţi-ai mâncat şi tu ficaţii, alături de mine.

Hm... Strângerea de mână mai dură fix o secundă; după care Cheng luă o postură dreaptă, de consilier "cu greutate". Şi aproape imediat auzi vocea lui Fang, în spate:
- Au vorbit?
- Da. Într-adevăr, nu m-a recunoscut. Dar au lămurit-o bunicii...
- Bun; asta e bine. Pe măsură ce se linişteşte, îşi revine şi psihic, şi comportamental.

Calculase greşit; Fang îi chemase pe cei doi psihologi, dar făcuse el şedinţă cu ei şi se informase temeinic. Se grăbi să aprobe:
- Iar odihna de după-amiază o să-i facă bine. Să sperăm că o să reuşească să adoarmă!
- O să reuşească negreşit.

Adică îi punea el unele lucruri în mâncare... În fine! Nu prea era de acord cu chestia asta, dar nu era momentul să se exprime...
- Cât doarme, o analizezi din nou.
- Am înţeles.
- Inclusiv neurologic.
- Bineînţeles.
- Avem două ore la dispoziţie să identificăm eventualele probleme şi să încercăm să le rezolvăm.
- Am înţeles. Imediat cum adoarme, mă ocup de analizele complete.
- Spune-i bucătăresei să-i pregătească prânzul.
- Imediat!

Fang ieşea, Cheng se repezea la telefonul de pe masă... El concluziona, din nou, că o să trebuiască să revină aici anul ăsta - şi-o să treacă printr-o discuţie foarte complicată, pentru care nu se simţea deloc pregătit...

Ana-Maria

Philippe era în mare vervă. Îl luaseră întâi pe el de la şcoală - şi, imediat cum aflase că Aleodor îl ruga să ţină un mini-concert, micul prinţ începuse să se pregătească pentru eveniment. Se pregătea, fireşte, cu voce tare! Le pusese o mie de întrebări apropo de repertoriu şi invitaţi şi ora de începere şi multe altele...

Léon se apropia de limuzină; Meili făcea paşi mari, lângă el, şi scruta împrejurimile cu priviri de uliu... Acum vedea şi ea "cu adevărat" cum se comportau bodyguardele lui Fang. Până acum, nu avusese "privirea de ansamblu" VIP-chinezoaică. Dar se uita lung la ea şi la el şi concluziona că ideea de-a avea în continuare bodyguarde chineze pentru copii îi plăcea tot mai mult...

Deschise portiera, iar Léon năvăli peste ei:
- Ei! Ce surpriză! Da' cum de-aţi venit să mă luaţi de la liceu?
- Aleodor ne-a invitat la o petrecere foarte specială, la conac. Ne-a invitat pe toţi, aşa că...
- Aşa că eu am nişte mesaje urgente de transmis!

Poftiim?... Băiatul ei se trântise pe banchetă şi se-apucase de butonat telefonul...

Întoarse încet capul spre soţul ei... Ştefan o privea lung... "Bine, bărbate - am înţeles! Precoce şi iute şi descurcăreţ, aşa ca taică-su! Da' parcă-i prea precoce!" Ochii lui transmiteau cam acelaşi lucru, dar cu "nevastă"...

Limuzina se pusese în mişcare. Se îndreptau spre aeroport. Léon îşi contramanda "vizita"... sau "vizitele, în timp ce Philippe recapitula repertoriul pentru diseară iar ei se priveau lung şi se simţeau depăşiţi de situaţie, de rapiditatea cu care creştea şi se emancipa "noua generaţie"...

Isamu

Tocmai "împlinise" o oră de când stătea pe scaunul ăla. Descoperea că, dacă voia să aibă o fetiţă, trebuia să înveţe să aibă răbdare - şi să aştepte. Fetiţele aveau foarte-foarte multe lucruri de făcut! Chiar şi atunci când venea vorba strict de igiena personală, cu fetiţele era foarte-foarte complicat... Regina fusese "umană" atunci când îl rugase să aştepte! Că ştiuse că e aşteptată şi se grăbise, probabil, cât putuse ea de tare! Cu Trésor nu funcţionase aşa. Băiţa durase o jumătate de oră. Qiu o pieptănase cu grijă, în timp ce ea mâncase. Dar chiar şi aşa - mâncase încet. Faţă de cum mâncau copiii lui Ştefan, faţă de cum mâncase Liwei la vârsta ei, ea mânca încet...

Nu fusese lăsat să iasă din cameră. Ea insistase ca el să rămână aici. Ea nu se mişca prin cameră decât cu el de mână! De parcă dna Ionescu îi spusese "să n-ai încredere decât în Isamu"! Spera din tot sufletul să nu-i fi spus lucrul ăsta; pentru că vorbiseră "pe linia Chinei", iar Fang ar fi înţeles motivaţia bătrânei dar s-ar fi simţit un pic jignit...

În orice caz, el devenise brusc "cea mai de încredere persoană din Univers". De ce să mintă - se simţea măgulit...

Micuţa era pregătită de culcare. Căsca din toate puterile, semn că somniferul fusese în supă...

Fu din nou luat de mână; iar ea zâmbi un pic... Se ridică şi el şi o conduse la pat. Şi o înveli cu grijă...
- ... Stai cu mine!
- Stau cu tine. Vreau să-mi aduc un scaun...

Da, îi dădea voie să se îndepărteze un pic, doar cât să-şi ia un scaun... Se aşeză lângă ea:
- Vreau să-ţi povestesc unele lucruri. O parte s-ar putea să ţi le aminteşti şi tu; dar o parte nu ai de unde să le ştii, pentru că ai fost plecată...

Părea foarte atentă la el...
- În dimineaţa de 9 martie, tu ai fost un pic răcită. Mămica ta ţi-a dat siropel de răceală şi apoi te-a lăsat cu bona. Îţi aminteşti?

Primi o aprobare mică-mică...
- Ea s-a dus la birou, în conac, pentru că Ştefan, unchiul tău, trebuia să plece la Cannes - şi trebuiau să discute înainte de plecarea lui. Şi apoi el a plecat... A ajuns la aerodrom, unde îl aştepta un elicopter...

Ea aproba...
- Elicopterul s-a defectat. Pilotul nu mai putea să aterizeze în siguranţă. Ştefan a sărit din elicopter înainte ca aparatul să se prăbuşească şi să explodeze. Dar s-a lovit foarte, foarte rău. Când a aflat, mămica ta s-a dus acolo, să încerce s-o ajute pe Ana...

Se îndoia că mintea ei de copil de şapte ani îndopat cu somnifere pricepuse cum stătuseră lucrurile... Decise să scurteze povestea:
- Cât timp a lipsit mămica ta de la conac...

Omisese... La naiba! Reformulă:
- Un om rău, pe care îl chema Gabriel, a vrut să o omoare pe mămica ta. Şi a trimis nişte soldaţi la conac, s-o împuşte... Soldaţii au ajuns acolo, dar mămica ta era la aerodrom, la locul accidentului de elicopter... Uneori, atunci când nu vor să lase nici o urmă, soldaţii îi omoară pe toţi cei cu care intră în contact. Aşa au făcut şi soldaţii care s-au dus la conac - au omorât pe toată lumea. Dar nu şi pe tine. Pe tine te-au adormit, cu o substanţă specială...

Nu era nici uimită, nici oripilată de vestea că soldaţii au omorât pe toată lumea - semn că ştia deja asta. Ori îi spuseseră ei, ori auzise gloanţele, ori văzuse trupurile...
- Şi te-au luat cu ei. Adică te-au răpit. Îţi aminteşti ceva din toate astea?

Nu-i răspundea; încercă să fie mai explicit:
- Îţi aminteşti când au intrat soldaţii în camera ta?

Da - aprobase o dată, cu capul. Hai să depăşească momentul ăla:

- Ei te-au adormit şi au fugit cu tine. În timpul ăsta, la aerodrom a ajuns o ambulanţă, care l-a luat pe Ştefan şi l-a dus la spital. Ana s-a dus cu el. Iar mămica ta n-a mai avut ce face acolo, aşa că s-a întors la conac...

Ciudat - Trésor se încruntase un pic...

- A descoperit că acolo toţi băieţii de la pază erau morţi iar tu nu erai nicăieri. Aşa că te-a căutat întâi în conac şi în vilă, şi apoi te-a căutat şi prin curte... A chemat poliţia, serviciile secrete, Interpolul... Tătícul tău a aflat şi el - şi s-a urcat imediat în avion şi a venit la conac... Şi Ana a dat o grămadă de telefoane...

Avea senzaţia că prin căpşorul brunet circula acum un gând nu foarte măgulitor, referitor la incapacitatea părinţilor ei de a o găsi în aceeaşi seară - de a-i urmări pe cei care-o răpiseră, de a-i pedepsi pentru că împuşcaseră pe toată lumea de la conac şi de a o recupera. Aşa că încercă să accentueze calităţile negative ale decedatului:

- Gabriel, bărbatul cel rău, vinde arme şi aparatură pentru soldaţi; aşa că le-a dat celor care au atacat conacul cele mai bune pistoale, cele mai bune radare, cele mai bune telefoane... Poliţia nu a reuşit să-i găsească. Adică să te găsească. Şi nici serviciile secrete. Nici Interpolul. Atunci, mămica şi tătícul tău au anunţat dispariţia ta la fundaţiile care se ocupă cu găsirea copiilor dispăruţi. Şi au strâns mulţi oameni cu suflet mare şi bun, care te-au căutat peste tot prin Franţa...

Habar n-avea cât de informată era Trésor în materie de proceduri referitoare la copiii dispăruţi; dar decise să încerce totuşi:

- Au făcut afişe şi le-au lipit pe străzi; au întrebat oamenii, au cerut filmări de la camerele video de pe străzi... Au dat poza ta la televizor...

Acum era "un pic mai bine". Probabil că mai văzuse ea anunţuri de-alea cu copii dispăruţi la televizor, iar bona sau Rebeca i le explicase! Minunat!

- Dl Fang Kwok Lo, şeful meu şi al lui Cheng, este un om foarte important. Şi el face afaceri; şi are foarte mulţi angajaţi, peste tot în lume! Ei bine, el şi-a anunţat toţi angajaţii că tu ai dispărut. Le-a dat poze cu tine, datele tale... La un moment dat, unul dintre ei te-a văzut. Şi a anunţat imediat aici, în vila asta. Iar dl Fang l-a chemat pe Cheng, care este cel mai priceput angajat al lui, şi i-a dat sarcină să te găsească şi să ne ajute să te aducem acasă. Ei bine, Cheng te-a găsit. Dar tu ai fost întotdeauna înconjurată de soldaţi bine înarmaţi; iar dacă el îi ataca, ei ar fi atacat înapoi. Şi s-ar fi împuşcat unii pe alţii. Şi cum tu erai lângă ei, exista riscul ca un glonte să te rănească şi pe tine. Înţelegi?

Da - dădea repede din cap. Bun!

- Aşa că Cheng le-a spus oamenilor lui să te urmărească şi a încercat să se asigure că tu eşti în siguranţă... Şi a aşteptat ca părinţii tăi şi Ana şi Ştefan să dea multe telefoane şi să convingă oamenii sus-puşi să vorbească cu Gabriel şi să îl facă să te aducă înapoi. În acelaşi timp, Ştefan şi Diamant, tătícul tău, au început să-i strice lui Gabriel afacerile... Aşa că Gabriel a început să nu mai aibă bani. În plus, îl tot sunau oameni importanţi şi-i spuneau să te ducă acasă... La un moment dat, Gabriel a hotărât să scape totuşi de tine. Dar n-a vrut să te ducă la mămica ta; pentru că el era invidios pe mămica ta şi voia mult de tot să-i facă rău. Aşa că te-a trimis la un prieten de-al lui. Iar prietenul ăla te-a ţinut la el un timp... Şi, primind şi el telefoane, s-a speriat şi te-a dat mai departe... Şi tot aşa, până ai ajuns la omul ăla mare şi puternic din Moldova. Ştii care - tatăl bebeluşului!

Micuţa mai aprobă o dată. Bun! Hai să rezolve problema aia înainte să-i adoarmă "pacienta":

- Şi abia atunci părinţii tăi au reuşit să îi convingă pe şefii omului ăla să-l oblige să te lase să te întorci acasă. Înţelegi?

Da; aproba. Bun!

- Şi, pentru că ştia cât de mult îmi doresc să te duc eu acasă, Cheng nu i-a sunat pe ei - pe mama şi tatăl tău. M-a sunat pe mine. Ştia că mă cunoşti, că m-ai mai văzut de câteva ori... Dacă tătícul tău se ducea azi să te ia, sigur se înfuria şi-i împuşca pe oamenii ăia! Înţelegi? Şi era periculos!

Aproba din nou. Minunat!

- Eu nu ştiu ce ţi-au spus oamenii care te-au plimbat zi de zi prin tot felul de oraşe şi ţări. Mă gândesc că ţi-au spus că mama şi tatăl tău nu te mai vor - şi te-au dat lor şi sunt foarte fericiţi că au scăpat de tine. Dar să ştii că nu e aşa. Mama şi tatăl tău au plâns după tine; şi n-au încetat nici o clipă să te caute. Mămica ta s-a îmbolnăvit de supărare, când a văzut câtă lume te caută şi nimeni nu poate să te găsească...

Trésor îl privea lung, serioasă...

- Tătícul tău a fost şi el extrem de supărat... A trebuit să stea în România, pentru că a trebuit să muncească. Şi şi-a pus şi el angajaţii să te caute, şi-a rugat prietenii să îl ajute să te găsească... A fost extrem de supărat. N-a putut să te salveze... N-a putut să fie alături de mămica ta, să o ajute şi să o sprijine... A fost atât de supărat că, într-o seară, a dat foc la casă. Atât de mult a suferit el când şi-a dat seama că nu poate să reîntregească familia voastră...

Era serioasă, îl privea drept şi nu schiţa nici un gest, nu scotea nici un sunet...

- Eu sunt prietenul lui Ştefan. Lucrez la el în birou. Eu aflam primul ce se întâmpla, şi-i spuneam lui... Părinţii tăi au fost foarte supăraţi. Şi încă sunt foarte supăraţi. Lor nu le-am spus că te-am luat de la omul ăla. Ei nu ştiu că azi or să te revadă. Ei sunt acum la conac şi cred că Aleodor o să dea o petrecere pentru că vrea să se căsătorească cu o fată. Sosirea noastră acolo o să fie o surpriză uriaşă pentru ei... O bucurie uriaşă...

Micuţa zâmbi scurt - şi redeveni serioasă:

- Stai cu mine?

Se aplecă şi o luă de mână:

- Da; stau aici, cu tine, şi aştept să te odihneşti. Şi, imediat cum te trezeşti, mergem la aeroport şi luăm avionul până la conac. Bine?

- Bine.

Ochişorii albaştri se închiseră. Acum ea se odihnea iar el o păzea...

Oare reuşise? Încercase "să şteargă" nouă luni de "mami nu te mai vrea", "tati te-a abandonat", "nu te caută nimeni"... Oare reuşise? Oare Trésor îl crezuse? Îi spusese o poveste destul de lungă, în condiţiile în care somniferul sigur fusese în supă...

După părerea lui, Trésor refuzase azi să spună "mama" şi "tata". Iar asta nu putea fi cauzat decât de multele dăţi când auzise că părinţii ei nu o mai vor - şi erau foarte fericiţi că soldaţii înarmaţi o luaseră de-acasă şi îi scăpaseră de ea. După nouă luni de "îndoctrinare" de-asta, timp în care micuţa nu primise nici un semnal de la mama şi tatăl ei, varianta asta era foarte plauzibilă pentru ea. Probabil că chiar şi el ar fi început să aibă unele dubii, dacă ar fi fost îndoctrinat nouă luni de zile! Aşa că încercase să-i readucă pe Rebeca şi Diamant "pe plus". Dacă nu reuşise, dacă somnul ăsta de două ore nu va fi un sfetnic bun pentru micuţa din faţa lui, o să fie rău. Că revederea de diseară o să le lase adulţilor un gust amar. Iar bucuria n-ar mai fi bucurie...

Poate că greşise grăbindu-se să le organizeze azi revederea. Se gândise la riscul ca Trésor să-şi imagineze că are "un nou stăpân". Nu luase în calcul gândurile ei negre, îndoctrinarea zilnică, deznădejdea care pusese stăpânire pe ea...

Tresări - că îl luase prin surprindere!

- Gabriel mai e supărat pe mami?

Uraa! Începuse să-şi revină! Spusese "mami"! Se grăbi să răspundă:

- Gabriel a murit. A încercat să îl omoare şi pe tătícul tău; iar şefii lui s-au înfuriat foarte tare, pentru că îi spuseseră de câteva ori să-ţi lase părinţii în pace... Şi probabil că i-a mai supărat şi cu alte ocazii - nu ştiu. În orice caz, l-au omorât. Când au văzut că Gabriel n-o să se potolească şi n-o să vă lase în pace, au hotărât să-l omoare. Şi să vă scape de el pentru totdeauna.

Oare o să ceară şi "date tehnice"? Aştepta; Trésor stătea cu ochii închişi, aşa că era foarte posibil să mai spună ceva...

- ... Asta e bine...

Zâmbi - asta era, într-adevăr, foarte-foarte bine... Aştepta, că poate mai venea vreo întrebare "tehnică" de genul "şi cu ce avion mergem la conac", sau "oare Aleodor a comandat şi tort pentru petrecere"...

Nu - nu mai întreba nimic. Sau cel puţin aşa îi lăsa lui impresia - că n-o să mai spună nimic...

Somniferul o să acţioneze în cel mult zece minute, după părerea

lui. Aşa că, peste vreun sfert de oră, ar fi putut să se ridice şi să discute cu Cheng. Cu siguranţă, colegul lui ştia opiniile psihologilor lui Fang; şi tare bine i-ar fi prins să le ştie şi el! Că urma o oră de zbor până la Bourges - iar dacă reuşise "să o deblocheze", guriţa vorbăreaţă o să-i pună câteva milioane de întrebări...

... Hei! Auzise un suspin! Se grăbi să se ridice:

- Ce s-a întâmplat?

Trésor nu deschisese ochii; în schimb, suspina din ce în ce mai tare... La naiba! Chiar "o deblocase"! Şi acum, că avea ea certitudinea că toată perioada asta de coşmar se sfârşise iar omul cel rău murise, micuţa îşi descărca, în sfârşit, tensiunea nervoasă acumulată... şi spaima şi groaza şi deznădejdea...

Uşa se deschise - moment în care prin minte îi trecu imaginea unui chinez zâmbitor înarmat cu un calmant injectabil! Aşa că se ridică şi-o luă în braţe - că nu era de acord cu absolut toate zemurile alea! Cheng îi făcea semn să stea acolo liniştit... Se aşeză pe marginea patului, o aşeză comod pe braţul lui... Trase pătura şi-o înveli; iar ea apucă un colţ şi-l trase peste cap. Oare...

Colegul lui rânjea şi-i făcea semne concludente - să se antreneze la legănat copilul...

Da; de ce nu?! La urma urmei, era o ocazie foarte bună să se antreneze! Adică să-şi amintească cum se leagănă copiii! El obişnuise să-l adoarmă pe Liwei în serile când reuşise să ajungă acasă; aşa că...

Aşa că se aşeză şi el comod şi începu s-o legene uşurel... Chinezul pusese mâinile-n sân şi continua să rânjească, cu ochii la el... Scoase limba la el. Iar Cheng veni încetişor lângă pat şi-i lăsă acolo câteva pagini printate, în chineză. Aprobă cu capul. Rămase singur...

O simţea suspinând, când şi când. Nu voia s-o liniştească; voia doar s-o adoarmă odată. Ca să se liniştească şi ea şi să se odihnească... Şi ca să poată şi el să citească foile alea. Erau în chineză, deci erau "din bucătăria lui Fang". Erau importante... Şoapta îl făcu să păleasca:

- Am crezut... că au omorât-o...

La asta nu se gândise... La faptul că micuţa fusese în vilă, auzise probabil pocnetele, văzuse cum fusese ucisă bona şi-şi imaginase că şi mama ei... O strânse mai bine în braţe:

- Nu. N-au omorât-o. Era la aerodrom, la locul unde s-a accidentat Ştefan.

- ... N-am ştiut... Am crezut că au împuşcat-o...

Oftă greu:

- Din fericire, n-au împuşcat-o. Ai văzut şi tu că e bine - da? Ai văzut-o la concertul lui Philippe!

Trésor aproba... şi ofta:

- Eu aşa am crezut...

Normal că aşa crezuse! Trase un pic pătura şi-i zâmbi:

- E bine. E la conac, cu tăticul tău. Şi o să le facem o surpriză uriaşă diseară! Da?

Micuţa aproba... Nu-i mai acoperi faţa. Va zâmbi încă cinci minute, până adormea ea! Zâmbetul lui o putea linişti mult mai repede...

Nu-i venea să creadă că omisese tocmai asta - tocmai gândul copilului care văzuse măcelul de la conac! Nu se gândise la ceea ce gândise ea! Copilul ăsta trăise nouă luni cu gândul că mama ei murise... Şi probabil că reuşise să se mobilizeze cumva gândindu-se că tati fusese în România în dimineaţa aia, aşa că o căuta el... "Contabilizase", probabil, că Ana şi Ştefan muriseră şi ei - că şi ei fuseseră în dimineaţa aia la conac! Şi Thomas, şi Florina, şi Luis... Adina... Toni... Şi, de mâine-ncolo, căpşorul ei o să se lupte cu "trierea" pazei - a tinerilor care muriseră, versus tinerii care avuseseră norocul să plece cu Rebeca la aerodrom...

Se liniştea încet. Aţipea. Fang îi pusese somniferul în supă. Din fericire, Fang avea psihologi buni...

Rebeca

Prânzul de azi era "dulce-amar". Mâncau mai târziu, pentru că îi aşteptaseră şi pe Ştefan, Ana şi copiii. Atmosfera era extrem de veselă. Se glumea pe seama însurătorii, aşa, la modul general; când şi când, Ştefan mai spunea câte-un banc cu burlaci, iar Aleodor se scălâmbăia şi miorlăia de zor "hai, şefu', nu mai râde de mine"... Şi ei zâmbeau şi râdeau - ea şi soţul ei. Dar reacţiile lor nu erau sincere. Se vedea asta de la trei poşte; se vedea că ei doi aveau altfel de gânduri în minte...

Ea una ştia de ce venise azi Diamant la conac. Venise ca să fie alături de ea. Ca să treacă împreună în luna decembrie. Ca să-i arate că nu e singură - că el e alături de ea, că sunt o familie, că nu vor renunţa niciodată la fetiţa lor, sau la familia lor, sau la planurile lor...

Era, din nou, perioada aia în care ea nu putea rămâne gravidă. Dar oricum nu se simţea în stare să conceapă azi un copil! Nu se simţea în stare să facă dragoste cu soţul ei! Şi probabil că, dacă s-ar fi dus amândoi la spital şi ar fi făcut azi, acum, fertilizare in vitro, probabil că "nu s-ar fi prins"... Era, totuşi, liniştită. Calmă. Şi el era calm. Erau amândoi resemnaţi. Nu, cu toate semnele şi pasienţele Agatei, Trésor nu se va întoarce în noiembrie. Nu în noiembrie 2020. Era trei fără un sfert, ei mâncau desertul şi ştiau că ziua de azi va fi la fel ca celelalte zile de după 9 martie. Fără ea. Fără fetiţa lor...

Ei râdeau. Ea nu fusese atentă la discuţie - dar râdea şi ea, pentru că nu voia să strice atmosfera frumoasă de dinaintea logodnei lui Aleodor...

Îl privea... Îl privea şi-şi amintea totul - şi relaţia lui cu Adina, şi interogatoriile lui Piao, şi zilele de după despărţirea lor... Aleodor Gaboraş era un bărbat ciudat. Nu dăduse niciodată semne că s-ar pregăti să-şi întemeieze o familie. Deşi era deştept, avea picioarele bine înfipte în pământ... Se îndoia că fata pe care voia el să le-o prezinte diseară chiar era iubirea vieţii lui. În mod cu totul şi cu totul ciudat, Aleodor nu avea sentimente "pentru cineva". Îl iubea pe Ştefan - profesional vorbind. Dar, sentimental, nu iubea pe nimeni. Sau se iubea pe el însuşi... În fine!

După masă, o să se strecoare 30 de secunde în bucătărie - ca să ia un calmant. La trei fix, or să intre cu toţii în birou şi-or să vadă înmormântarea lui Gabriel - omul care pusese la cale uciderea lor şi le răpise fetiţa. O să fie ciudat - ca şi cum moartea lui reprezentase ruperea firului care îi ducea pe ei către Trésor...

Ştefan

Imaginile de pe ecran erau foarte, foarte interesante. Le privea şi trăgea cu uşurinţă concluzii...

Mihai nu făcuse economie atunci când făcuse aranjamentele pentru înmormântare. Că Aleodor îl anunţase că, în familia Donichioiu, unul înmormântează "tot ce nu mai mişcă" iar celălalt are mania fofilării de la asemenea activităţi. Îi aduseseră lui Gabriel 12 preoţi. Asistase la un adevărat concert...

Înmormântarea era restrânsă. Foarte restrânsă. Fie solicitaseră ei să nu vină nimeni, fie nu voise nimeni să-şi ia adio de la defunct. Lângă sicriu erau 12 preoţi, doi fraţi, o viitoare cumnată şi-un copil care plângea în hohote. Mama defunctului nu venise. Aleodor spunea că nici n-o chemaseră - dar nici ea nu încercase să se urce într-un avion...

Mihai părea foarte sobru, foarte afectat de ceea ce se întâmpla în faţa lui. Andrei nu se căznea să pară altfel decât apatic şi cam plictisit... Balerina făcea balet - purta un palton negru peste deux pieces, o pălărie neagră cu tull peste faţă şi-şi tot tampona inutil nasul cu un şerveţel... Iar bietul Pavel privea lung sicriul şi plângea pe tăcute. Pe obrajii copilului alunecau lacrimi mari...

În birou era linişte - adică nimeni nu spunea nimic. Se auzea soborul de preoţi, la un volum rezonabil. În rest, fiecare se gândea la ale lui. După părerea lui, Rebeca şi Diamant se gândeau la acelaşi lucru - la Trésor...

Oftă greu... Şi realiză imediat că oftase cu necaz şi obidă şi suferinţă, aşa că se grăbi să nu-i lase să-i citească gândurile - şi porni spre uşă:

- M-am lămurit. Dacă vreţi, uitaţi-vă voi mai departe; eu n-am ce să mai văd.

Aleodor se grăbi să ocolească biroul:

- În cazu' ăsta, şefule, am rugămintea să mă ajuţi cu nişte dosare.

OK! Hai să-l ajute! Îşi continuă drumul:

- Vii cu ele sus - că nu vreau să ne bruieze corul.

Diamant se grăbi să intervină:

- Nici eu n-am ce să mai văd. Din punctul meu de vedere, putem să-l oprim...

Dădu să-i amintească faptul că înmormântarea aia era foarte importantă şi că nu se sfârşise încă; dar Piao interveni şi salvă situaţia:

- Îmi pun căştile.

Ciudat - vărul lui se uita cu mirare la chinez. De parcă nu ştia că imaginile trebuiau privite până la final, că adevăratele reacţii puteau veni la coborârea sicriului în cavou - sau după... Zâmbi, în romanes:

- Ce să-i faci, Diamante - nu sunt toţi în concediu, aşa ca tine!

Aşa! Perfect! Vărul lui roşise iar Rebeca începuse să râdă! Arătă spre geamuri:

- Ia să vă dau eu sarcină de concediu să vă duceţi la lac şi să calculaţi câte zeci de nuferi or să înflorească la anul...

Cumnata lui îşi trăgea bărbatul spre uşă; Diamant se simţea lovit la orgoliul lui de "consilier *number one*" şi nu găsea o frază isteaţă cu care să-şi recunoască cinstit scăparea... Ana se aşeză lângă Piao - şi refuză căştile. Ea căuta, probabil, adevărata reacţie a lui Mihai faţă de Andrei! Ea era contrabalanţa lui; atunci când el se simţea în siguranţă, ea căuta semnele care prevesteau viitoarele probleme. Avea o soţie îngrozitor de isteaţă... şi de calculată...

Se aşeză la biroul lui - iar Aleodor îi puse în faţă un teanc consistent de coperţi colorate. Păi, era aproape ora patru. Din câte îi dăduse spionul de înţeles, "marea prezentare" va fi în jurul orei şase. Şi cum n-avea cu ce altceva să-şi omoare timpul până atunci, hai să rezolve dosarele alea! Bănuia că erau pline de insigne...

Isamu

Femeia pusă de Fang să transforme micuţa ostatică într-o prinţesă îşi făcuse cu prisosinţă datoria. Îi pregătise o rochie demnă de filmele Disney, îi alesese clame de păr asortate, îi adusese şi-o sticluţă cu parfum... Şi se prezentase, la patru fix, lângă patul micuţei. Se prefăcuse că "nu pricepe"; iar ea se aşezase şi aşteptase, răbdătoare, ca el să se hotărască odată să trezească micuţa! El, însă, nu se-ndurase să-i strice somnul. O privise, o simţise dormind adânc şi zău că nu-i venise să-i strice odihna! Dar ceasul de pe perete arăta acum16:30. Şi cum ei trebuiau să aterizeze la Bourges la şase cel târziu, ca să se încadreze în "sfântul" sfert academic, trebuia să o trezească acum.

Qiu şopti:

- Cred că ar trebui s-o trezim...

Aprobă şi trase încet pătura, se mişcă uşor pe pat... Nici un semn că îi simţise mişcarea. OK! Decise s-o strige uşurel:

- Trésor... Trésor, hai să ne trezim...

O mişca uşurel şi-o tot striga pe nume... Brusc, ochii albaştri se deschiseră - iar mutriţa deveni speriată. Zâmbi:

- E patru jumate; eu zic să te trezeşti şi să te îmbraci cu rochiţa, pentru că trebuie să ajungem la mami şi la tati la şase fix. Şi, dacă întârziem la aeroport, n-or să ne mai lase să decolăm.

Gata - o dezmeticise şi-i şi amintise de revederea cu părinţii ei! Părea grăbită să coboare din braţele lui; aşa că o lăsă jos... Qiu întinse mâna spre ea:

- Hai să mergem la baie, să te ajut să te speli pe faţă, şi apoi să te îmbraci cu rochiţa. Trebuie să te pieptăn, să te dau cu parfum de trandafiri...

Căpşorul brunet se întoarse spre el:

- Să nu pleci!

Nega, zâmbind slab... O vedea grăbindu-se la baie...

Uşa se deschise din nou. Cheng era în culmea fericirii! Venea "lansat", semn că avea veşti bune...

- L-au îngropat la trei, ora noastră. Ne-am uitat cu toţii la imagini; şi sunt OK.

Aprobă cu capul - las' că afla el ce şi cum de la Ştefan! Şi obţinea înregistrarea de la Piao - şi-o vedea şi el...

- V-am pregătit blindata, să vă ducă la aeroport. Decolaţi la cinci fix. Aterizaţi la Bourges la şase fără zece. Aleodor şi-a jucat impecabil rolul, aşa că sunt toţi la conac...

- Cine ne transportă de la aerodrom la conac?

- Toni, desigur! Aleodor o să-l roage să te ia; iar din clipa în care cobori din avion, cred că poţi să-l convingi să nu vă strice surpriza...

- OK. Vorbesc eu cu Aleodor, să trimită pe oricine altcineva...

Cheng ridică scurt din umeri:

- Cum ştii tu! În orice caz, totul e pregătit. Inclusiv transmisiunea directă în Aurari e pregătită.

... Transmisiunea directă? Cum adică?

- Dl Ionescu m-a rugat frumos să fac cumva să primească şi ei imagini de la revederea lor. Că a organizat ditamai petrecerea în Aurari; şi-ar vrea ca festivităţile să înceapă cu transmisiunea directă a evenimentului...

Aprobă cu capul:

- OK.

- Aşa că am complotat un pic cu Fang; şi, ca să nu trebuiască să-l informaţi din timp pe Toni, dat fiind că nimic din curtea aia nu poate "străpunge" bruiajul fără autorizaţia lui, am numit un cameraman de-al nostru. I-am dat o cameră performantă, o linie roşie sigură... E jos, vă aşteaptă în blindată.

Aha! OK! Deşi nu prea era de acord cu prezenţa unui chinez în curtea contelui, altul decât el sau Piao... Colegul lui porni spre ieşire:

- Am întrebat-o şi a spus că e ambidextră şi se descurcă de minune şi-aşa, cu o singură mână. Aşa că e jos, vă aşteaptă.

Cum-cum? A întrebat-o... Biyu?

... Începu să râdă - în mod cu totul şi cu totul ciudat, Ana reuşise să-l contamineze pe Fang cu "telenovelită". Femeia aia era de-a dreptul fantastică! Ştefan era un norocos...

Ştefan

Cioc-cioc! Se răsuci spre uşă:

- Da!

Aleodor intră şi rânji:

- Şefu', veniţi în living?

Începu să râdă:

- Venim, mă! Da' nu-i prea devreme? Că nici şase nu e!

- E exact la ţanc. Domnişoara aterizează la şase fix. Am trimis deja blindata la aerodrom...

Domnişoara aterizează la şase fix... Iar blindata ajunsese deja pe pistă... Domnişoara... Blindata... Şase fix... Gabriel fusese înmormântat la trei - plus încă trei ore jumate...

Plecă încet capul într-o parte...

"Bă! Tu nu cumva vorbeşti serios?!"

Că începuse să aibă o bănuială! Apropo de domnişoară! Şi de blindată! Şi de ziua de azi şi de invitaţia mai mult decât ciudată pe care le-o făcuse spionul! Ochii negri se îngustară scurt...

"Şefu', să mor io dacă nu sunt mai serios ca niciodată!"

Deci el era foarte serios...

Îşi trecu încet degetele prin păr... imaginându-şi cum ar fi fost ziua de azi, dacă Rebeca şi Diamant ar fi ştiut şi altceva în afara faptului că azi Aleodor invitase o domnişoară la conac...

Aprobă cu capul:

- Venim imediat.

Iar spionul ieşi, grăbit probabil să-şi joace rolul şi la uşa Rebecăi...

Păi, ce mai era de spus? Altceva decât că ruginise şi se rablagise în ultimul hal? Dacă chinezul lui fermecat îl dusese de nas chiar în halul ăla... Şi-şi luase "concediu" pe motiv că "vrea să stea cu Biyu" iar el nu mirosise nimic... Probabil că Isamu complotase cu Fang. Şi de-aia reuşise să-l ducă de nas în halul ăla! În orice caz, ştia sigur că

Cheng n-ar fi lăsat-o pe Trésor să călătorească singură trei ore cu avionul! Şi nici n-ar fi riscat s-o adoarmă! Aşa că micuţa lui nepoţică era pe mâini bune...

Se ridică şi zâmbi:

- Iubito, mergem?

Ana întrebă, din dormitor:

- Unde să mergem?

- La masă. Aleodor zice că gata, vine domnişoara...

O secundă, două... Soţia lui păru total neafectată de ceea ce rostise el:

- Mergem imediat.

Bun! Şi-acum, dacă regina o să-ncerce să-i spargă capul pe motiv că fraternizase cu spionul şi nu-i împărtăşise şi ei bucuria aia uriaşă, putea să spună că i-o împărtăşise imediat cum o aflase! Vine domnişoara - ce altceva ar fi putut spune mai citeţ de-atât? Nu?

Ana-Maria

Lucrurile începeau să ia o întorsătură ciudată. Toată ziua de azi, toată situaţia era ciudată! Dar oamenii din jurul ei se comportau ca şi cum ei nu vedeau chestia asta. Aşa că nu-i venea "să investigheze" şi să afle ce anume se ascundea sub ciudăţenia aia. Stătea cuminte la masă, privea prăjitura rămasă pe platou şi se întreba ce dracu să facă ea - singura persoană care observa ciudăţenia...

Aleodor îi chemase aici ca să le prezinte o domnişoară. Cum spusese? Invitase o domnişoară - şi-i strânsese pe toţi aici, la conac, probabil ca să le-o prezinte! La şase fără zece, îi rugase să vină la masă - că venea domnişoara. Se prezentaseră deci toţi în living, se aşezaseră la locurile lor... Florina adusese platoul cu prăjitura. Iar Aleodor adusese personal vinul şi frapiera mare, cu trei şampanii. Le pusese vin. Florina le servise prăjitura. În mod cu totul şi cu totul ciudat, Ştefan nu spusese "Băi, spionule - da' tu serveşti prăjitura înainte să vină domnişoara?"...

Era o zi foarte ciudată. Şi o atmosferă ciudată aici, în living. Ştefan mânca şi zâmbea un pic misterios, aşa; Rebeca şi Diamant mâncau în tăcere. Florentina butona mobilul, Thomas mânca şi-o hrănea şi pe ea... Băieţii ei erau transpuşi în lumile lor - Léon pălăvrăgea cu Meili iar Philippe cu Jiao... Adina degusta cu grijă prăjitura şi probabil că-şi întreba mental băiatul dacă-i place aroma de vanilie... Părintele nu mânca. Părintele îi privea şi zâmbea larg. Îi privea rând pe rând...

Aştepta să-i vină rândul la privit...

Îngustă privirea şi-l fulgeră scurt: "Băi, aici pute rău de tot! Ce dracu faci? Unde-i domnişoara?" Aleodor începu să râdă şi-şi privi ceasul... şi reveni spre ea:

- Încă un minut.

Încă un minut. Era nebun. Prăjitura o serviseră, vinul îl băuseră, iar ea venea peste un minut. Era nebun de legat...

Soţul ei şopti, în romanes:

- Lasă omu' să ne facă o surpriză! Eşti culmea...

"Da' ce, bărbate - nu-l las io? Ete, îl las! Stau cuminte la masă, mănânc prăjitura şi aştept să vină domnişoara!"

Stătea cuminte la masă, tăcea şi mânca şi aştepta domnişoara. Şi privea zâmbetul un pic misterios al soţului ei... care părea că pricepuse şarada...

Tresări - cânta un mobil! Spionul se grăbi să răspundă:

- Da!

Asculta... Se ridica încet de pe scaun...

- OK.

Şi închidea. Şi ridica privirea spre ei şi anunţa cu tărie în glas:

- Vine domnişoara.

În sfârşit! Lăsă linguriţa în farfurie:

- Slavă Cerului!

Părintele ţâşni spre uşă:

- Mă duc s-o întâmpin!

"Du-te! Eu o rog pe Florina să aducă repede alte farfurii - şi să facă cumva să nu se vadă că noi am halit deja din prăjitură!"

Spionul deschise larg uşa:

- Haideţi şi voi!

Poftim? "Cum adică, bă - haidem şi noi? Da' ce vrei tu - s-o întâmpinăm cu covor roşu şi comitet de bună primire?" Mâna lui Ştefan se aşeză peste mâna ei:

- Aşa-i; haidem şi noi.

Poftim? Soţul ei se ridică:

- Haideţi cu toţii afară.

Iaca!

- Haideţi s-o întâmpinăm cum se cuvine.

... Probabil că era vreo domnişoară de viţă-albastră; iar soţul ei ştia cine e şi considera că chiar merita o primire cu comitet cu tot! Se ridică deci... Ştefan gesticulă amplu, pornind spre uşă:

- Haideţi.

Decise să-l urmeze fără să mai încerce să înţeleagă ceva.

Rebeca

Deci venea domnişoara. Iar Ştefan considera că trebuia primită în curte. OK! La urma urmei, ea era una dintre gazde - nu? Dacă Aleodor o lua de nevastă, o să locuiască aici, în vila lor...

Diamant nu se ridica; Diamant îşi privea lung prăjitura. Puse palma pe umărul lui:

- Hai.

Capul brunet aprobă grăbit - dar soţul ei nu se ridică... O să vină şi el. Sigur o să vină! Nu-l lăsa Ştefan să strice primirea domnişoarei! Aşa că se grăbi să iasă - era gazdă, nu se făcea ca tocmai ea să întârzie...

Diamant

Venea domnişoara.

În clipa asta, trebuia să recunoască faptul că inima i se oprise. Şi că nu mai respira. În clipa asta, în mintea lui apăruse din nou fata lui - Agata lui. Aşa cum apăruse şi atunci - şi-i spusese "Şi centura de siguranţă". De data asta, fata lui îi spusese "Lacrimile. Sunt doar nouă lacrimi.". Iar inima i se oprise instantaneu...

Nu era îndeajuns de puternic ca să-şi spună că primise din nou un semn. Nu era îndeajuns de puternic ca să creadă că în câteva secunde profeţia fetei lui cea mare se va adeveri. Era mult prea mult chiar şi pentru el...

- Diamante!

Ridică privirea spre vărul lui... care-şi împinsese deja nevasta afară şi se oprise şi-l privea lung...

Ochii verzi îi spuneau să se ridice şi să vină şi el afară. Ochii verzi nu-i ordonau; doar îi spuneau să vină. Să se ridice, să ocolească masa şi să iasă şi el pe uşa aia deschisă... Ochii verzi nu-i înşelaseră niciodată aşteptările; şi nu-l dezamăgiseră vreodată. Vărul lui nu încercase niciodată să-l îndrume să facă ceva ce i-ar fi provocat un rău sau o neplăcere. Ştefan îi voise întotdeauna binele. Doar că el... El nu putea...

Adina se ridică greu şi porni spre uşă:

- Mm, abia aştept s-o văd! Ştiţi cât de curioasă sunt?

- Ştiu, ştiu! Vezi cum faci - să nu servim şampania la maternitate!

- Nici o şansă!

- Nu ştiu dacă e vreo şansă sau nu; eu mi-am făcut datoria de şef şi te-am avertizat!

Secretara râdea şi ieşea uşurel... Vărul lui întinse mâna spre el:

- Hai.

Nu putea să-l ignore. Şi acum, că începuse să spere, să pună cap la cap frânturile de informaţii şi indicii, îşi dădea seama că era foarte posibil ca profeţia fetei lui chiar să se-mplinească! Şi cum aflase azi că Florentina rămăsese fără bodyguardă iar Isamu era în "concediu de îngrijire rănită", adăuga şi veştile astea la restul indiciilor şi simţea

că îi tremură rău picioarele...

Vărul lui şopti, în romanes:

- Hai, vărule - hai s-o întâmpinăm cu toţii pe domnişoară. Hai - că o să-i facă bine să ne vadă pe toţi...

Într-adevăr - dacă era într-adevăr ea, o să-i facă bine să vadă că era aşteptată cu nerăbdare...

Apucă bine masa şi încercă să se ridice... Iar comentariul lui Ştefan nu întârzie mult:

- Hai, pistolarule viteaz care te-ai muiat ca un terci! Ieşi - şi fă cumva să nu dea nevastă-ta cu capu' de asfalt când o să leşine!

Aoleu! Raina lui! Sigur o să leşine, la aşa surpriză! Se clătină un pic, dar reuşi să ajungă la uşă. Iar Ştefan îl prinse bine de braţ şi-l trase afară.

Isamu

Somnul... şi zemurile din supă fuseseră un sfetnic bun pentru micuţă. Şi, bineînţeles, graba cu care plecaseră spre aeroport! Şi Biyu, care roşise când o prezentase ca fiind logodnica lui... Zborul de mai puţin de-o oră fusese destins şi vesel. Micuţa pălăvrăgise cu logodnica lui. Imediat cum aflase că ei doi vor să aibă o fetiţă, Trésor se apucase să le dea sfaturi. Cum să aibă grijă de ea, cum şi ce jucării să-i cumpere, cum să-i facă anumite feluri de mâncare şi cum să evite alte feluri de mâncare... Fetiţa serioasă şi mută care coborâse de dimineaţă din Mercedesul crem redevenea cu repeziciune Trésor pe care-o ştia el - şi care-l fascinase întotdeauna. Un singur lucru îl îngrijorase - şi îl îngrijora şi acum, când blindata trecea de porţile conacului: avea senzaţia că ea nu realizase ce se întâmpla, de fapt. Nu conştientiza "dimensiunea" evenimentului de azi. Avea sentimentul că micuţa nu plânsese destul...

Trésor recunoscuse aerodromul - locul de unde decolase de multe ori, împreună cu mama ei, fie spre Cannes, fie spre Aurari. Se uitase la clădire, apoi "verificase" cele două piste şi întrebase unde fusese accidentul de elicopter. Îi arătase pădurea; ea dăduse încetişor din căpşor, ca un fel de constatare... Şi revenise la întrebările ei "uzuale": oare cine era la conac? Oare era şi Philippe la conac? O asigurase că da, era şi Philippe la conac. Şi, pentru că bunicii ei erau în Aurari, Biyu o să filmeze şi-o să transmită direct în orăşel momentul revederii lor. Şi poate şi concertul. Micuţa aprobase şi, involuntar, începuse să verifice clămiţele din păr...

Limuzina rula încet. Nu se grăbeau. Le lăsau timp să iasă cu toţii în curte. Aleodor îl rugase pe şofer să conducă foarte-foarte încet...

Se aplecă un pic şi văzu conacul... Şi iată şi siluetele! Ia - cine ieşise? Păi, se vedea foarte bine Aleodor - care se agita de zor şi reorganiza paza. Se vedea şi Toni, care stătea pe loc şi-l lăsa pe omul ăla să organizeze el... Se vedea burtica mare a Adinei... Se vedeau şi Ana, şi Piao... Copiii şi chinezoaicele, Thomas şi Florentina... Şi uite-o şi pe Rebeca! Buun! Nu bănuia nimic! Avea o poziţie de gazdă primitoare - drepţi, cu mâinile prinse-n poală! Minunat!

Oo, nu! Ieşise şi Ştefan, cu Diamant de braţ! Şi se grăbea spre Rebeca! Hm - regele era pespicace şi ştia să obţină toate informaţiile pe care le voia! Sigur aflase cine era domnişoara pe care-o aşteptau! Mm - Aleodor ăsta era aşa un bleg uneori...

Se grăbi să dea şi el propriile indicaţii regizorale:

- Să opreşti la vreo zece metri de conac, fix în mijlocul aleii.

Şoferul aprobă. Bun! Se întoarse spre ea:

- Biyu o să coboare prima, ca să pornească camera de luat vederi. Şi apoi cobor eu şi te ajut să cobori. Bine?

- Bine.

Chipul micuţei era vesel... Nu fericit, nu emoţionat - vesel. Semn că Rebeca şi Diamant or să se confrunte, în maximum o oră, cu plânsul fetiţei lor...

Blindata înainta... O simţea fremătând lângă el - el stătea în mijlocul banchetei, aşa că ea nu prea vedea în faţă...

Se opriseră. Acum era acum!

Biyu coborî şi puse camera pe umăr. Şi se retrase spre spatele blindatei, ca să surprindă toată scena... Strânse uşor mânuţa micuţă:

- Eşti gata? Coborâm?

- Da.

Deschise portiera şi coborî.

Ana-Maria

Blindata se oprise. Deja o apucau toate furiile şi toţi nervii - domnişoara de viţă-albastră plănuia să-şi facă o apariţie de Lady D...

Portiera din faţă se deschise. Iar din maşină coborî o femeie îmbrăcată în negru. Avea ceva în mână...

Hei! Femeia aia avea braţul drept bandajat! Şi ţinea un aparat mare... Cât o cameră video de mare! Şi uite că o punea pe umărul stâng şi se deplasa spre portbagaj... Era brunetă, din câte observa ea... Brunetă, bandajată... Biyu?

Portiera din spate se deschise. Iar din maşină coborî Isamu.

...

Primul ei gând era că, într-adevăr - venise o domnişoară pentru care comitetul de bună primire era absolut necesar.

Al doilea gând fu la cumnata ei - la Rebeca. Unde era?... O ţinea Ştefan bine. Ea era bine - n-o să pice leşinată. Şi Diamant era bine. Soţul ei îi ţinea pe amândoi de braţe; aşa că ei erau bine.

Următoarea ei grijă era Adina. Care nu părea să-şi dea seama ce se-ntâmplă - şi deci habar n-avea cât de aproape o să fie de naştere! Păşi spre ea...

Şi nu mai ajunse la ea...

Ştefan

Rebeca se oprise la un metru de clădirea conacului. Portiera aia "îi ecrana" vederea; aşa că nu avea, momentan, nici o reacţie. În mintea ei, îşi imagina probabil că Aleodor se îndrăgostise de una dintre subalternele lui Fang...

Florentina chiui şi începu să aplaude! Iar Thomas băgă degetele-n gură şi fluieră din toţi rărunchii...

Oprit chiar în faţa blindatei, Toni ridică încet mâinile şi şi le puse-n cap la propriu...

Măi, să fie! Ia uite-o! Făcu ochii mari-mari-mari - în locul fetiţei în haine comune şi cu părul prins în coadă de cal, pe care-şi imaginase el că or s-o vadă, apăruse o prinţesă ca-n poveşti...

Isamu o ţinea de mânuţă - şi se uita la ei. La ei toţi - dar mai ales în dreapta lui, la Diamant. Era cam prea serios pentru aşa eveniment şi aşa bucurie; iar asta îl făcea să creadă că chinezul plănuia să-l roage unele lucruri pe fericitul tătic... Să-l roage, probabil, să nu investigheze niciodată nimic - să se bucure de revenirea copilului lui acasă şi să nu rostească nici o întrebare...

Veneau amândoi spre ei...

Simţi că Rebeca se-nmoaie toată; şi cum Diamant era deja moale ca o cârpă, improviză - lăsă mâna stângă-n jos, preferând să o lase pe mamă să se-aşeze în genunchi, decât să-i scape bunătate de tată! Biata lui cumnată întinse ambele mâini spre micuţă:

- Dumnezeule mare!

Ea era OK - n-o să leşine. Îşi privi vărul preţ de-o clipă şi-i văzu lacrimile de pe obraji... Îl scutură un pic:

- Gata, bă! Că o sperii! Şi te vede tot orăşelul cum boceşti ca o fată mare!

Nu, Diamant nu-l mai auzea... Reveni şi el spre nepotica lui.

Trésor nu plângea. Şi nici nu râdea. Trésor zâmbea. "Îşi asuma" aplauzele tuturor celor încă apţi să aplaude: păşea "preţios", cu grijă la propria înfăţişare, şi-şi privea lung mama. Ignora complet pe toată lumea - ea la mama ei voia să ajungă... Bleaga de maică-sa picase-n

genunchi şi nu putea să se târască pân' la ea, aşa că zăcea ca o bleagă pe asfalt, cu mâinile întinse, şi plângea în hohote...

Mânuţa se desprinse din mâna chinezului - iar paşii se iuţiră un pic. Iar Rebeca reacţionă imediat - scăpă un urlet de fiară sălbatică:

- Trésoor!

Gata - acum se grăbea şi ea. Aproape că alerga! Mârâi la urechea lui Diamant:

- Vezi de ele! Auzi, mă?

Diamant aprobă... şi ignoră şi cuvintele lui, şi reunirea familiei - ţâşni spre chinezul lui fermecat. Care venise drept spre el, nu spre fericitul tată! Vărul lui nu mai ţinu cont de nimic - întinse scurt mâinile, îl apucă pe Isamu şi-l strânse cu putere în braţe!

... La urma urmei, n-avea nici un rost să se formalizeze! Nu? Că doar nu erau "la curtea regală", să respecte protocoale! Unde era regina lui? Ana râdea, fericită, şi-o ţinea pe Adina de umeri. Iar Adina se ţinea de bebeluş. Regina lui nu se mai obosea să-l certe pentru secretomanie; "o trecea" la "surprize plăcute"...

Făcu un pas în dreapta şi se sprijini de zidul conacului. Şi înfipse mâinile-n buzunare. Îi privea lung, se delecta cu euforia generală şi trăgea concluzia că avea şi el o viaţă... Mamă-mamă!

Isamu

Mm, ce tare-l strângea! Nu se mai putea controla - şi era puternic, nu glumă! Îl bătu straşnic pe umăr:

- Gata - s-a terminat!

Diamant nega violent cu capul:

- Nu! Nu s-a terminat! Abia a început! O să vezi tu!

Bietul om era zăpăcit complet! Încerca să-i transmită că de-acum încolo erau cei mai buni prieteni, dar nu-i reuşea decât un fel de amenințare... Oftă greu:

- Să n-o iei la întrebări. Să n-o întrebi nimic niciodată! Am dus-o la Nisa şi-am analizat-o de sus până jos - şi eu îţi garantez că nu i-au făcut absolut nimic. Să n-o chinui cu întrebările; da?

Diamant nega şi aproba în acelaşi timp, haotic... Iar Ştefan îl privea, peste umărul lui Diamant, şi-l lăsa să-i vadă toate gândurile şi sentimentele - şi bucuria, şi mulţumirea, şi recunoştinţa, şi tristeţea... Îl bătu din nou pe umăr:

- Hai - ai grijă de fetele tale! Avem tot timpul să vorbim, azi sau mâine! Bine?

Auzi un nas tras cu putere - şi-o şoaptă gâtuită rău:

- Să nu pleci înainte să vorbim!

- Nu plec.

Gata - se eliberase din strânsoare. Mm, ce tare-l strânsese! O să se resimtă...

Îl împinse spre femeia care nu se ridicase nici acum - care-şi îmbrăţişa fetiţa acolo, pe asfalt... Şi cum Diamant pică lângă ele şi le îmbrăţişă pe amândouă, trase concluzia că "partea aia o rezolvase". Aşa că se concentră asupra bunului lui prieten.

Ştefan îl privea - şi nu încerca să-şi ascundă nici gândurile, nici sentimentele. Se opri în faţa lui:

- Salut!

Contele îi răspunse în română:

- Salut, trombonitorule care zici că-ţi iei concediu ca să stai cu logodnica ta şi în realitate faci şmecherii şi complotezi cu Fang şi cu Cheng...

Râdea cu poftă, din tot sufletul - pentru că avea perfectă dreptate! Ştefan se ridică de pe zid - şi-l apucă de palton:

- Vino-ncoa!

Aoleu! Şi el?... Da. Şi el. Şi parcă şi mai tare - ori era el "înmuiat" deja de braţele lui Diamant, ori trebuia să pună totul pe seama exerciţiilor de recuperare... Prietenul lui oftă greu şi şopti:

- Nu ştiu ce dracu m-aş fi făcut eu fără tine!

- Fii serios! Găseai tu o cale! Şi cine ştie unde erai tu acum, dacă nu eram eu...

Ştefan nu mai spunea nimic... Brusc, bunul lui prieten îi dădu drumul - şi-l întoarse-n loc:

- Ia uite ce face Ana mea!

Ia - ce făcea Ana?... Îi ştergea lui Toni lacrimile cu un şerveţel! Ditamai şeful pazei plângea ca un copil - şi-avea un rânjet mare şi fericit pe faţă... Iar ea râdea şi se uita şi la ei şi radia... Mda! Într-adevăr, Ana era teribilă. Ştefan ar fi trebuit să se-ntrebe ce se făcea el fără ea - nu fără chinezul Chinei! Reveni spre el şi îndesă mâinile în buzunare:

- Ştii ce-mi plac finalurile fericite?

El aproba, fericit şi el... Fu înhăţat şi răsucit violent! Hei!

Ana-Maria

În sfârşit! În sfârşit, cumnatul ei reuşise să le ridice de-acolo! Şi-acum uite că Rebeca îşi ştergea lacrimile, cu tot cu rimel desigur, şi-şi amintea că bucuria uriaşă de azi se datora unei anumite persoane...

Porni spre Isamu - ca să încerce măcar să-l avertizeze, dacă să-l salveze ştia deja că n-avea nici o şansă...

Nu. Ajungea prea târziu, aşa că nici n-avea de ce să se mai grăbească! Rebeca îşi revenise din euforie - şi redevenise ea însăşi, aşa că se repezise la bietul chinez şi-l smucise "ca pe condamnaţi"...

Se apropia de ei, o vedea atârnată de gâtul lui, vedea buzele lui cum îi spuneau să stea liniştită, să nu-şi facă griji, să nu spună asta... Diamant "aştepta la coadă", cu Trésor în braţe... Se opri în spatele lui şi-o bătu pe micuţă pe braţ. Iar căpşorul brunet se întoarse imediat, iar ochişorii albaştri se măriră scurt:

- Tuşa Ana!

Întinse mâinile şi-o trase din braţele tatălui ei. Iar Diamant păru încântat de gestul ei - că se răsuci şi "beneficie" de ambele mâini ca să-l îmbrăţişeze din nou pe Isamu...

Şi-acum pe ea o gâtuia nepoţica ei, iar pe el îl gâtuia tatăl nepoţelei ei... "Ce să-ţi fac, chinezule - eu am încercat să te salvez! Dar..." Diamant îl îmbrăţişa din nou - şi-i cerea în gura mare iertare pentru toate trăznăile şi jignirile şi răutăţile pe care i le făcuse şi i le spusese de-a lungul ultimilor 15 ani... Chinezul se uita la ea, râdea şi dădea afirmativ din cap - şi-l lăsa să spună tot ce voia el să spună... Iar Diamant spunea că n-avusese niciodată nimic cu el, şi că de fapt fusese gelos pe el pentru că era mai aproape de Ştefan decât fusese el... Dar că nu-i purtase niciodată pică - şi era un chinez super-OK pe care chiar îl plăcea mult... Isamu îl bătea pe umăr, o privea pe ea şi "savura" confesiunea extinsă a vărului-problemă... Şi-acum îi răspundea:

- Bine, Diamante. Eşti vărul regelui, aşa că ai fost iertat din start. În plus, ştiu că eşti tânăr şi n-ai minte...

Evident, iscase o nouă rafală de râsete...

Simţea că venise momentul "să se încheie transmisiunea directă". Adică să intre în conac, iar Biyu să oprească camera. Aşa că o lăsă pe Trésor jos:

- Hai, fugi în living! Repede - că ia uite ce subţire eşti îmbrăcată! Vrei să răceşti?

- Nu-nu! Hai înăuntru!

Îşi lua mămica de mână şi întindea cealaltă mână după tătic... Ei trei priveau lung familia minunată care se reîntregise azi - şi care se va mări cât de curând posibil...

Regele ei o cuprinse cu braţul. Iar Isamu oftă greu şi-şi cuprinse logodnica cu braţul:

- Eei, Ştefane... Mă tem că-ţi aduc veşti proaste.

Soţul ei râdea:

- Crezi tu că sunt proaste?

Ia uite-l, că aproba! Şi nici nu prea mai zâmbea:

- Am decis, de comun acord cu Biyu, că pe fetiţa noastră o va chema Nuo Shu. Iar eu o să mă reconvertesc profesional în postul de tătic. Aşa că pe consilierul tău din 2021 o să-l cheme Piao probabil...

Soţul ei îl luă pe Isamu pe după gât - şi porniră toţi patru spre uşa

rămasă deschisă:

- Nici una dintre veştile tale nu e proastă. Ştii, nu ştiu dacă ai observat - sunt un tip foarte prezentabil şi învăţ foarte repede şi paşi de dans, şi obiceiuri şi ritualuri ale altor religii. Şi am mână bună la cununat...

- Serios? Eu nu observasem...

Sigur, el nu observase...

Epilog

9 octombrie 2042 - joi

Ştefan

Petrecerea era frumoasă. Foarte frumoasă. O privea de sus, din conac. Era o petrecere... amplă. Adulţii stăteau la cele patru mese; tinerii se alergau şi se jucau practic pe toată pajiştea de lângă lac. Era plină pajiştea de tineri şi adolescenţi reveniţi în copilărie...

Azi o serbau pe Ana. Regina lui împlinea 60 de ani. Când îşi amintea cifra asta simţea o strângere de inimă...

Regina lui era regina tuturor. A copiilor lor, a nepoţilor lor... A oamenilor din Aurari, a oamenilor din Cannes, şi a celor din Bourges... A celor din Bordeaux, a celor din Krusevac şi Bergamo şi Valladolid şi Wels şi Ulm... Regina lui era regina tuturor. Nu trebuia să spună cine e, cu nume şi prenume; era de-ajuns să intre în încăpere - şi devenea regina tuturor. Toţi erau fascinaţi de ea. Chiar şi acum, la 60 de ani, regina lui atrăgea privirile tuturor ca un magnet! Toţi o priveau cu admiraţie! Iar ea zâmbea, saluta cu capul şi îl lua pe el de braţ - şi-atunci îşi aminteau şi ei că regina avea un rege... Un rege bogat, puternic şi influent - dar prost. Înfiorător de prost! Regele nu avusese grijă de regina lui. Regele avea un singur lucru cu adevărat de preţ - şi nu avusese grijă de el...

Oftă greu şi băgă mâna în buzunar. Cutiuţa era acolo. N-avea cum s-o piardă. Făcuse cu greu rost de ea - adică de conţinutul ei. Încă de-acum zece ani, nu mai avusese acces la medicamente. Dăduse întotdeauna comanda - "vreau o aspirină". Sau "vreau ceva de cap". Şi se ocupaseră consilierii, secretarele...

Scoase cutiuţa, o deschise încet... Privea lung cele două buline albastre...

Gata! Azi o să-i spună!

Băgă cutiuţa în buzunar şi se grăbi să iasă. Holul ăla părea infernal de lung acum, când se grăbea... Cobora scările repede, dar atent - să nu-şi scrântească tocmai acum vreun picior... Ieşi din conac şi porni spre lacul cu nuferi.

Erau toţi aici - Florentina, Léon, Philippe, Diamant, Azur, Agata, Isamu cu Biyu şi cele trei fete ale lor... Toţi cei care o iubeau pe regină - şi care erau iubiţi de ea erau acum aici. În punctul ăsta, îşi amintea că "boşorogu' matusalemic de la Bordeaux" nu fusese invitat, pe motiv că regina nu se simte bine...

Florentina şi Thomas aveau doi copii - un băiat, Ionuţ, şi-o fată, Angela. Băiatul venise primul pe lume, spre marea bucurie a Florentinei - fetiţă sătulă să tot aibă grijă de mucioşii mai mici... Imperiul Deymandz crescuse încet şi bine; aşa că azi, acum, fetiţa şi băiatul lui erau doi oameni foarte bogaţi. Îi plăcea să constate că abundenţa aia nu-i afectase - că nici ea, nici el nu deveniseră înfumuraţi sau snobi... Léon terminase Dreptul. Şi avea trei băieţi cu o absolventă de Litere - toţi trei semănând cu mămica lor, calmi şi isteţi şi cumpătaţi... Philippe de-abia se căsătorise. Soţia lui abia împlinise 19 ani, cânta dumnezeieşte la vioară şi se uita ca la soare la pianistul care compunea zi-lumină şi susţinea concerte doar în scopuri caritabile şi doar dacă simţea propria plăcere... Ei n-aveau copii. Nu încă. Se căsătoriseră în iulie - şi încă nu le dăduseră "vestea cea mare". În momentul ăsta, îl bucura faptul că era aşa. Pentru că tânăra violonistă era de-o sensibilitate incredibilă şi ar fi suferit mult - iar bebeluşul ar fi suferit şi el...

Agata se măritase cu Victor - şi-aveau patru copii, doi băieţi şi două fete. Prosperau; el preluase deja afacerea lui Nicuşor şi era foarte priceput la managerierea ei. Ea devenise "consiliera" unor neveste de bogătaşi. Agata era talentată şi moştenise puterile Perlei. Atunci când ea spunea ceva, aşa era! Vrăji şi blesteme nu făcea; descânta uneori copii bolnavi. Iar Azur luase o ţigancă blondă. Tăticul lui rămăsese fără cuvinte când o văzuse intrând pe poartă... Azur avea două fete. Şi le dădea migrene tuturor locuitorilor din orăşel. Că dacă bulibaşa n-avea pe cine să pună succesor, era o problemă uriaşă...

Trésor uitase peripeţiile din 2020. Şi-şi iubise din prima clipă fraţii - pe Ştefănuţ şi pe Dumitru. Cel mic se născuse în anul în care murise bunicul ei - iar ei toţi se îngrijoraseră rău pentru starea Rebecăi, gravidă care plânsese non-stop şi-l jelise pe Dumitru Ionescu şi-i vizitase săptămânal mormântul... În fine! Trésor se căsătorise. Încă nu avea copii. Dar Ştefănuţ moştenise sângele aprig al neamului şi porţie dublă de actorie de la taică-su - şi-avea deja un bebeluş "din flori". Nu se încruntase când aflase asta. La urma urmei, era copilul lui Diamant - nu? Era normal să moştenească din taică-su...

Familia lor mare şi frumoasă şi unită era aici, în faţa ochilor lui. Şi nu era bine că era aşa. Nu era bine să-i privească acum. Era tentat să dea înapoi - şi nu era bine să dea înapoi. Pentru regina lui - nu voia să dea înapoi. Azi, era hotărât să facă ceea ce era bine pentru ea. Aşa că plecă privirea spre alee şi grăbi pasul.

Ana-Maria

Florentina avea o problemă de înţelegere. Adică de înţelegere a adolescenţei. Băiatul ei era un adolescent tipic, ea era o mamă STAS şi nu-l înţelegea... Furioasă şi oarecum frustrată de ultimele conflicte cu el, îi spusese ei - mamei ei - care era problema. Îşi exprimase nemulţumirea la masă - iar toţi ceilalţi se repeziseră cu explicaţii şi sfaturi. Aşa că ea, mama Florentinei, n-apucase nici să deschidă gura - darămite să-i spună opinia ei! Se sprijinea deci cu falca-n pumn şi îi privea şi zâmbea... Şi vedea pe chipul fetei ei că era tare nemulţumită că nu putea să audă opinia sinceră a mamei ei...

Observă mişcarea cu coada ochiului - şi recunoscu imediat cămaşa soţului ei. Aşa că întoarse capul şi-i zâmbi... Ştefan îi zâmbea... La ce se gândea soţul ei? De mult timp nu mai avusese regele ei gânduri aşa triste... Ştefan se aplecă la urechea ei:

- Pot să te rog să vii puţin cu mine?

Aprobă şi se ridică:

- Draga mea fetiţă, imediat cum îi fac şedinţă lu' taică-tu, te bag şi pe tine-n şedinţă.

Iscase un hohot general de râs; Florentina era roşie toată, dar râdea şi ea - şi bineînţeles că Thomas o trăgea în braţele lui şi o săruta, pentru că pe el adolescenţa lui Ionuţ îl ungea pe suflet... Îşi luă soţul de braţ şi porniră încet spre conac.

Ştefan tăcea. Era o tăcere suspectă. Dar nu se grăbea să-l întrebe ce se întâmplase. Ştia că, dacă ea nu spunea absolut nimic, în maximum 10 secunde o să spună el singurel absolut tot ce era de spus...

- ... Te doare?

- Nu. Calmantele îşi fac datoria - şi nu mă doare chiar deloc!

Soţul ei zâmbea. Îl simţea zâmbind! Aşa se întâmpla ori de câte ori el întreba ceva, ea spunea un semi-adevăr iar el "se prindea" imediat că regina lui încerca să-l menajeze... Completă:

- La urma urmei, e normal să mă doară. Am doar o săptămână de la operaţie - nu?

Ştefan nu răspunse - că nu era de acord cu optica ei. Dar ea una era de părere că era normal s-o doară când şi când. Chiar şi câte-o oră-două. Operaţie amplă, "piese noi" - normal că organismul ei "negocia" cu ele, iar uneori ea şi piesele alea aveau puncte divergente de opinie...

Soţul ei o pofti să intre:

- Hai sus, în dormitor.

Adică în birou. Că nu mai era dormitor de vreo 20 de ani, aşa! El tot dormitor îi spunea. Pesemne nu voia să uite amintirile din camera aia... Hm!

Mm - acum o s-o doară iar! De mers, putea merge; dar efortul de-a urca scările "pica" peste mersul prin toată curtea aia uriaşă. Calmantele o ajutau, dar nu făceau minuni...

Urca, urca şi zâmbea - şi-şi înghiţea durerea şi geamătul, că o durea destul de rău... Îl luă din nou de braţ şi-şi continuară drumul.

... Era ciudat. Ştefan nu spunea nimic. Simţea discuţia plutind în

aer; dar nu putea să-şi dea seama de tema discuţiei aşa, fără nici un indiciu! Trebuia deci să aibă răbdare...

Intrară în dormitorul-birou, soţul ei închise uşa... şi-o încuie. Şi-apoi o pofti la măsuţă. OK! Oare despre ce voia să vorbească Ştefan cu ea?

Se aşeză. El se aşeză lângă ea şi-i luă mâna. Şi îi privi lung inelul cu diamante...

- ... Câţi ani au trecut?

Se grăbi să râdă:

- Cine mai ştie?! Eu n-am mai numărat după primii zece...

Soţul ei nu schiţa nici un zâmbet măcar... OK! Dacă voia el să discute scorţos, atunci hai să discute scorţos! Calculă un pic... şi îi răspunse scurt şi la subiect:

- ... 36 de ani, 6 luni şi 21 de zile.

- 36 de ani...

Ştefan îi sărută mâna... şi apoi îşi lipi fruntea de ea:

- O viaţă de om! Nu mi-am dat seama...

Se aplecă şi lăsă capul pe umărul lui:

- O viaţă de om...

- ... Iar eu n-am fost în stare...

Oopaa! Aici era o problemă! Se grăbi să-i strângă mâna:

- Ce-i, Ştefane? Ce s-a întâmplat? Ce te frământă?

Soţul ei... scăpă un suspin! La naiba! Acum era chiar îngrijorată de-a binelea! Îşi trase mâna şi-i întoarse capul spre ea:

- Ştefane, ce s-a întâmplat?

- N-am fost în stare să am grijă de tine!

- Hei-hei-hei! Ştii bine că am moştenit-o genetic!

- Nu, Ano! Trebuia să te duc anual la control! Trebuia să am grijă de tine! Tu ai avut întotdeauna grijă de mine - iar eu...

- Iar tu ai avut grijă de mine. Zi de zi. Ştii bine asta!

Nu; el nega şi plângea. Era de-a dreptul speriată acum - soţul ei plângea de-a binelea...

- Ştefane, fii serios!

Fu apucată de braţe şi ridicată şi trasă la fereastră. Soţul ei o privea lung... Încercă să zâmbească:

- Ştefane, eu nu ştiu ce te-a apucat. Dar să ştii că încep să mă sperii...

Degetele lui îi mângâiară încet obrajii...

- ... Femeie mult mai frumoasă ca luna... N-aş putea trăi fără tine...

Îl cuprinse uşor cu braţele:

- Nici eu n-aş putea trăi fără tine. Nici măcar o secundă! Nici măcar o clipă...

Soţul ei o privea, îi privea trăsăturile... iar în aer plutea ceva...

- ... Tu te chinui. Te doare; ştiu că te doare...

- Mă doare un pic. Mâine o să mă doară mai puţin, apoi şi mai puţin... Apoi or să cosmetizeze operaţia... Şi gata!

Avu senzaţia că Ştefan al ei nici nu-i auzise cuvintele!

- Regina mea... Ana... Eu nu vreau să te chinui. Eu ştiu că te doare. Şi că suferi. Şi nu vreau să te chinui. Eu vreau să-ţi spun... Vreau să-ţi mulţumesc pentru toate clipele când ai fost lângă mine. Vreau să-ţi mulţumesc pentru fericirea pe care mi-ai dat-o. Vreau să-ţi mulţumesc... Vreau să-ţi mulţumesc pentru că m-ai ţinut de mână zi de zi - indiferent în ce direcţie te-am dus. Şi vreau să-ţi spun... Eu m-am gândit...

El se gândise... la o prostie, bineînţeles! Habar n-avea ce-avea azi Ştefan al ei, de se comporta aşa de ciudat...

- Eu nu pot trăi fără tine. Ţi-am spus-o de milioane de ori, din clipa în care te-am urcat în avionul lui Jun şi până azi - eu fără tine n-am să pot trăi. Şi m-am gândit...

Soţul ei scotoci puţin în buzunar... şi zâmbi strâmb, punând între ei doi o cutiuţă:

- M-am gândit că tu eşti curată ca un înger. Eu am unele păcate; dar le-am plătit, în mare măsură. Şi, dacă sunt norocos... Dacă noi doi adormim aici, ţinându-ne de mână, poate că cineva de sus ne vede; şi ne lasă să intrăm amândoi, ţinându-ne de mână...

Cum-cum? Ce tot zicea bărbatu' ei aici? Îi luă cutiuţa şi-o deschise. Şi avu senzaţia că nu vede bine...

- Am pregătit totul, în timp. Lucrurile sunt puse la punct şi pentru copii, şi pentru nepoţi, şi pentru partenerii de afaceri...

Bărbatul ei plănuise o sinucidere. Mm - avea probleme majore...

- ... Am încercat să te fac fericită. Şi să te feresc de rele şi de suferinţe. Până acum, am reuşit; dar văd că acum te chinui. Şi nu vreau să te chinui. Nu vreau... Nu vreau să te pierd. Nu pot să mă pierd de tine! Vreau să te ţin bine-bine de mână... şi să plecăm amândoi...

Închise cutiuţa şi oftă greu:

- Nu pot să cred că soţul meu, regele meu invincibil, se gândeşte să mă ia şi să plece. Şi să-şi lase în urmă toată familia, toţi prietenii...

- Eu am mare-mare nevoie de tine. Înţelegi? Nu pot să te pierd!

- Iubitule...

Soţul ei dădea din nou să plângă...

Acum, în momentul ăsta, avea nevoie de o cu totul altă abordare. Adică trebuia să renunţe la a-l mai contrazice - şi trebuia să fie sinceră cu el. Aşa că îl strânse în braţe şi lăsă capul pe pieptul lui. Şi zâmbi slab:

- Spui că tu eşti pregătit să pleci împreună cu mine. Numai că există o problemă - eu nu vreau să plecăm. Nu mă simt pregătită pentru aşa ceva. Eu vreau să stăm aici. Vreau să mă bucur zi de zi de regele meu, de prinţi şi prinţese şi mini-prinţi şi mini-prinţese... Şi poate şi de mini-mini prinţi şi prinţese...

Aştepta opinia lui... Ştefan oftă greu:

- ... Eu simt că te doare. Şi suferi. Şi nu vreau să suferi.

- Şi tu ai suferit de câteva ori, de-a lungul vieţii. Dar te-ai făcut bine. O să mă vindec şi eu. Şi-o să plecăm împreună în Dubai, la *all inclusive*...

De vreo zece ani, chestia asta cu "Dubai la *all inclusive*" era un banc bun - industria turismului din Dubai dăduse faliment după ce bubuise hotelul ăla şi se prăbuşise peste turişti... Ştefan nu-i răspunse; aşa că oftă greu:

- Eu nu pot. Nu sunt pregătită. Mie îmi place foarte mult de forma noastră de-acum. Şi simt că şi eu, şi tu mai avem o grămadă de treburi pe-aici!

Tăcere...

- ... Eu, după ce-am făcut azi calculul, am zis aşa ca tine - 36 de ani sunt o viaţă de om! Dar mi-am dat seama că... Mi-am dat seama că "sunt haplea", cum se spune. Şi mai vreau. Mai vreau să trăiesc alături de tine şi de copiii noştri şi de nepoţii noştri... Şi chiar şi alături de boşorogu' matusalemic, să ştii!

Nu, nici urmă de zâmbet pe chipul lui! Oftă greu:

- Eu mai vreau să stau alături de tine - aici, pe pământ. Mie îmi place mult aşa cum suntem noi doi acum. Hai să nu plecăm chiar acum. Vrei?

Tăcere...

- Ştefane... Vrei să mai stăm un pic?

Tăcere...

- ... Dacă îţi promit că te anunţ eu când sunt pregătită, şi-o să plecăm împreună ţinându-ne de mână, eşti de acord să mai stăm?

Tăcere...

- ... Şi te ţin de mână! Stau cu tine! Nu te scap din privire! Vrei?

Tăcere... Mârâi în romanes:

- Ştefane, nu mă face să plâng!

Fu sărutată uşor pe creştet; iar soţul ei dădu să-i ia cutiuţa. Evident, nu i-o dădu:

- Ce vrei să faci cu ele?

- Le încui în seif.

- Ba eu zic că mergem să le plantăm în grădină.

- ... Adică?

- Adică mergem şi le sădim acolo. Dacă sunt biodegradabile, la primăvară or să iasă floricele albastre...

Ştefan râdea acum şi-i săruta mâna şi o trăgea spre uşă... Grăbit, probabil, să îngroape pastilele adânc în pământ şi să arunce cutia - şi să nege cu tărie orice aluzie la faptul că se gândise să adoarmă amândoi...

După părerea ei, peste fix 20 de ani or să străbată din nou holul ăsta lung. Şi-or să rânjească unul la celălalt, "în integralitatea protezelor lor", şi-or să-şi amintească bancul ăla cu bătrânul şi bătrâna care mor, ajung în Rai şi, văzând minunăţiile care-i aşteptau, el îi spune ei că ar fi putut ajunge acolo în urmă cu 10 ani, dacă ea nu ar fi insistat să mănânce natural, bio...

"Ehei, Ştefane - dac'ai şti tu că îţi pregătesc încă 20 de ani după ăştia 36 scurşi deja, cred că te-ai îngrijora rău..."

Mergea lângă el şi zâmbea - şi, în mod foarte ciudat, parcă n-o mai durea...